ΜΕΓΑ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Anestes Konstantinides

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1901

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ πολλῶν ἐτῶν μύχιον ᾐσθανόμην πόθον ὅπως, ὡς κορωνίδα τῶν διαφόρων μου ἐκδόσεων, κατορθώσω νὰ ἐκδώσω ἓν ὡς ἔνεστι τέλειον

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπων, ἐζήτησα τὴν γνώμην τῶν παρ' ἡμῖν διαπρεπόντων φιλολόγων· οὗτοι δὲ ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης μοὶ ὑπέδειξαν ὡς ἄριστον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων τὸ τῶν δύο δοκίμων φιλολόγων καὶ λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας **Λιδδέλλου** καὶ **Σκώττου,** οὗ μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ὀκτὼ ἐκδόσεις, ἑκάστη πλουσιωτέρα καὶ τελειοτέρα τῆς προηγηθείσης.

Τὴν ὁμόφωνον ταύτην γνώμην τῶν σοφῶν ἀνδρῶν προθύμως ἀπεδεξάμην καὶ σήμερον μετὰ πολλῆς χαρᾶς προσφέρω εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον πιστὴν καὶ ἀκριβῆ μετάφρασιν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου ἔχων δι' ἐλπίδος, ὅτι δι' αὐτοῦ παρέχω σπουδαίαν βοήθειαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς πάντα ἀσχολούμενον περὶ αὐτήν· ἰδίως δὲ εἰς τοὺς διδάσκοντας καὶ εἰς τοὺς διδασκομένους καὶ εἰς πάντα ἐν γένει φιλομαθῆ τὸ Λεξικὸν τοῦτο θὰ ἦναι χρησιμώτατον· θὰ μεταχειρίζωνται δὲ αὐτὸ μετὰ πεποιθήσεως, διότι δὲν θὰ κατέχωνται ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως ἐκεῖνα ἅπερ μανθάνουσι σήμερον ἀναγκάζωνται ν' ἀπομανθάνωσιν αὔριον ὡς πλημμελῶς ἔχοντα.

Τὸ **Λεξικὸν** τοῦτο συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἐγκρίτου Γερμανοῦ φιλολόγου ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒΙΟΥ, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1843, καὶ οὕτω μεγάλης ὑποδοχῆς ἔτυχεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐγένοντο καὶ δύο ἄλλαι αὐτοῦ ἐκδόσεις. Εἰς τὰς τρεῖς πρώτας ἐκδόσεις ἔφερεν ἔτι τὸ ὄνομα τοῦ Πασσοβίου, ἀλλ' εἰς τὴν τετάρτην, ἥτις ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1855, παρελείφθη τοῦτο πλέον, διότι τὸ ἔργον, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν προσθηκῶν καὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀλλοιώσεως, κατέστη ὅλως σχεδὸν αὐτοτελὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκτοτε φέρει τὸ σημερινὸν αὐτοῦ ὄνομα.

Οἱ ἀκάματοι αὐτοῦ συντάκται HENRY G. LIDDELL καὶ ROBERT SCOTT φιλοπόνως ἔκτοτε παρακολουθοῦντες τὰς ἐν τῷ εὐρυτάτῳ τῆς φιλολογίας πεδίῳ ἐπιστημονικὰς προόδους καὶ ἀεὶ σταχυολογοῦντες πᾶν ὅ,τι χρήσιμον καὶ δόκιμον, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, ἐκ τῶν ἀρίστων νεωτέρων ἐκδόσεων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ ἐκ τῶν

φιλολογικῶν πραγματειῶν τῶν δοκιμωτάτων φιλολόγων τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσωσι τὸ πολύτιμον τοῦτο φιλοπόνημα τὸ ἄριστον καὶ τελειότατον πάντων τῶν νῦν ὑπαρχόντων Ἑλληνικῶν Λεξικῶν ἐν ἁπάσαις ταῖς γλώσσαις τῶν πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, παρ' οἷς ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας θεωρεῖται ἀπαραίτητος πρὸς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐκεῖ ἀσχολούμενοι, σπουδασταί τε καὶ διδάσκαλοι, μετεχειρίζοντο διάφορα ἄλλα λεξικά, ἐν οἷς τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ τοῦ Δονεγγαν, ἀλλὰ μόλις ἐξεδόθη τὸ γενναῖον τοῦτο ἔργον τῶν δύο σοφῶν λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας καὶ πάντα τὰ ἄλλα, ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου, ἐξηφανίσθησαν. Ἔκτοτε ἔν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ πάντες μόνον τοῦτο τὸ Λεξικὸν μεταχειρίζονται.

Ὁ δὲ **Θησαυρὸς τοῦ Ἐνρίκου Στεφάνου,** καίπερ πολύτομος, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε τὴν μέθοδον, οὔτε τὸν πλοῦτον τοῦ λεξικοῦ τοῦ ΛΙΔΔΕΛΛΟΥ καὶ ΣΚΩΤΤΟΥ· ἐπειδὴ δὲ ἐξεδόθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐλλείπουσιν ἐξ αὐτοῦ πλεῖσται ὅσαι λέξεις, αἵτινες εἶναι προστεθειμέναι εἰς τὸ ὑφ' ἡμῶν νῦν ἐκδιδόμενον. Αἱ πλεῖσται τῶν λέξεων τούτων εἶναι εἰλημμέναι ἐξ ἐπιγραφῶν, τινὲς δὲ καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν λόγων τῆς ἀτελείας, ὁ Θησαυρὸς τοῦ Στεφάνου δὲν εἶναι καὶ πρόσιτος τοῖς πᾶσι, διότι εἶναι πολυδάπανος, τιμώμενος 600 χρυσ. φράγκ.· ἡ δὲ ἑρμηνεία τῶν λέξεων ἐν αὐτῷ εἶναι εἰς γλῶσσαν Λατινικήν, ἧς ὀλίγοι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι κάτοχοι.

Ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος λεξικοῦ ἐγένετο πρό τινων ἐτῶν ἐκ τῆς ἐπιτεθεωρημένης καὶ ἐπηυξημένης ἑβδόμης ἐκδόσεως, ἥτις ἐτυπώθη στερεοτύπως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ· μετέφρασε δὲ αὐτὸ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ κ. Ξενοφῶν Π. Μόσχος, Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας, σπουδάσας τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο καὶ ὀγδόη ἔκδοσις ἢ μᾶλλον ἀνατύπωσις τοῦ ἔργου μετ' οὐκ ὀλίγων διορθώσεων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ προσθηκῶν ἐν παραρτήματι, ἐφροντίσαμεν καὶ ἐλάβομεν ἓν ἀντίτυπον τῆς τελευταίας ταύτης ἐκδόσεως καὶ ἀνεθήκαμεν τὰς εἰς τὸ κείμενον τῆς μεταφράσεως ἀναγκαίας μεταβολάς, διορθώσεις καὶ προσθήκας εἰς τὸν ἐκ Πανόρμου τῆς Κυζίκου Κύριον Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην, ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν διατελέσαντα καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίνῳ καὶ γνωστότατον ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ διατριβῶν ἔν τε τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης παραλαβὼν τὸ χειρόγραφον τῆς μεταφράσεως, δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον παραβολὴν αὐτῆς καὶ διόρθωσιν, ἀλλὰ συμφώνως τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ προέβη εἰς σπουδαίαν βελτίωσιν τοῦ ἔργου καταστήσας αὐτὸ πολὺ τελειότερον καὶ πληρέστερον τοῦ πρωτοτύπου κατά τε τὸ ποσὸν τῶν λέξεων καὶ τὴν ἀκριβεστέραν ἑρμηνείαν αὐτῶν. Ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἔχων πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην καὶ πεπροικισμένος διὰ σπανίας φιλοπονίας ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ λεξικὸν ἡμῶν νέον πλοῦτον λέξεων, φράσεων καὶ ἑρμηνειῶν ἐκ πηγῶν παντοίων, ὧν αἱ σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἑξῆς :

α') Τὸ Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν τοῦ Ε. Α. Σοφοκλέους τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Βυζαντιακῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ 146 π. Χρ. μέχρι τοῦ 1100 μ. Χρ. Ὁ πλοῦτος τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν Βυζαντιακὴν ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν καταγινομένους εἶναι πολυτιμότατος.

β') Ἡ «Συναγωγὴ λέξεων ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Λεξικοῖς» ὑπὸ Στεφάνου Ἀθ. Κουμανούδη ἐν Ἀθήναις 1883, ἐξ ἧς παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας λέξεις.

γ') Ἡ Λεξικογραφικὴ μελέτη τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν (A. Lexicographical Study of the Greek Inscriptions) ὑπὸ Helen M. Searles. Chicago. The University of Chicago Press. 1898. Ἐκ τῆς πολυτίμου ταύτης πραγματείας ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας νέας λέξεις καὶ ἑρμηνείας.

δ') Addenda Lexicis Linguae Graecae von Dr Loudwig Burchner. Τῷ σοφῷ Ἑλληνιστῇ πέμπομεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας, διότι αὐθορμήτως ἔπεμψεν ἡμῖν δύο λεξικογραφικὰς πραγματείας, ἃς εὕρομεν λίαν χρησίμους.

ε') Ἡ Ἑλληνικὴ χλωρὶς (Florae Graecae) τοῦ Ἰωάννου Σιβθωρπίου (Johannes Sibthorp), ὅστις περιηγήθη πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα χάριν τῆς Βοτανικῆς ἐπιστήμης. Ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου συγγράμματος ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἠρύσατο πλείστας ὀνομασίας βοτανῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ, ὠφελήθη δὲ καὶ ἐκ τῶν πραγματειῶν τοῦ παρ' ἡμῖν σοφοῦ βοτανικοῦ Δ^ος Θ. Δὲ Χελδράϊχ.

ϛ') Memoirs relating to European and Asiatic Turkey; edited from Manuscript journals by Robert Walpole M. A. London 1817. Ἐκ τοῦ σπουδαίου καὶ χρησιμωτάτου τούτου συγγράμματος παρέλαβεν ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης οὐκ ὀλίγας ὀνομασίας ζῴων, ἰχθύων, φυτῶν καὶ βοτανῶν ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

ζ') Αἱ σοφαὶ σημειώσεις τοῦ Α. Κοραῆ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν σύγγραμμα Ξενοκράτους καὶ Γαληνοῦ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς. Ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων σημειώσεων παρελήφθησαν εἰς τὸ Λεξικὸν τὰ ὀνόματα πολλῶν ἰχθύων ὡς ὀνομάζονται παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

η') Τὸ Γλωσσάριον τοῦ Δουκαγγίου (Glossarium ad Scriptores Mediae et Infimae Graecitatis, auctore Carolo du Fresne, Domino Du Cange 1890).

θ') Τὰ οὐ πρὸ πολλοῦ ἀνακαλυφθέντα ποιήματα τοῦ Βακχυλίδου, ἐξ ὧν παρελήφθησαν πολλαὶ νέαι λέξεις πρῶτον νῦν καταχωριζόμεναι εἰς Ἑλληνικὸν Λεξικόν.

Κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ χειρογράφου ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὸν Θησαυρὸν Ἑνρίκου Στεφάνου καὶ πλεῖστα ἄλλα νεώτερα βοηθήματα, ἐξ ὧν ἀπήνθισεν ὡς φιλόπονος μέλισσα πᾶν ὅ,τι χρήσιμον πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Λεξικοῦ· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐμελέτησεν ἐπισταμένως καὶ τὰς σοφὰς διατριβὰς καὶ παρατηρήσεις ἃς κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ἐν πολλοῖς περιοδικοῖς, ἰδίως δὲ ἐν τῇ «Ἀθηνᾷ» καὶ ἐν ταῖς «Γλωσσικαῖς αὐτοῦ παρατηρήσεσιν» ὁ Σοφὸς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καθηγητὴς Κ^ος Κ. Κόντος, οὗ τὸ κῦρος περὶ τὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μέγιστον καὶ ἀναμφισβήτητον ὑπάρχει οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ξένοις Ἑλληνισταῖς. Ὁ Κύριος Κόντος ἐφάνη πάντοτε πρόθυμος νὰ παρέχῃ τὰς σοφὰς αὐτοῦ συμβουλὰς τῷ Κυρίῳ Μ. Κωνσταντινίδῃ ὁσάκις κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ ἔργου περιέπιπτεν οὗτος εἰς ἀπορίαν τινὰ περὶ τὴν γραφὴν ἢ τὸν τονισμὸν ἢ τὴν ἑρμηνείαν λέξεώς τινος. Τὴν εὐμενῆ ταύτην βοήθειαν θεωροῦμεν πολύτιμον καὶ δημοσίᾳ κηρύττομεν τὴν πρὸς αὐτὸν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν τῷ Λεξικῷ ἡμῶν προτάσσεται ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ τῆς Γλωσσολογίας καθηγητοῦ κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι «Σύντομος ἐπιθεώρησις τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης», ἣν χαριζόμενος ἡμῖν καὶ ὑπ' εὐνοίας πρὸς τὸ Λεξικὸν ἔγραψεν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπονέμομεν αὐτῷ ἐνταῦθα ἀΐδιον φόρον εὐγνωμοσύνης.

Ὡσαύτως ἐφροντίσαμεν ὅπως ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Λεξικῷ καὶ ἐπίτομός τις ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξελέξαμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Dr A. Authenrieth φιλοπονηθεῖσαν, ἣν μετέφρασε χάριν τοῦ Λεξικοῦ ἡμῶν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου ὁ Ἔφορος τῆς Ἀρχαιολογίας κύριος Γ. Σωτηριάδης.

Ὁλόκληρον τὸ **Ἄλφα,** ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὸ ἐπεξειργάσθη ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης, τὰ δὲ τρία γράμματα Β. Γ. Δ, ἅπερ θὰ ἐκδοθῶσι προσεχῶς καὶ θὰ ἀποτελέσωσι τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὰ ἐπεξεργάζεται ὁ διαπρεπὴς τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητὴς Κύριος Ἀντώνιος Οἰκονόμος.

Ἐνταῦθα ὀφείλω ν' ἀποδώσω τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν Δ. Ἰ. Ἀναγνωστόπουλον ἐξ Ἀγράφων, διορθωτὴν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀρίστων, ὅστις μετὰ ζήλου καὶ φιλοπονίας εἰργάσθη ὅπως τὸ Λεξικὸν ἐξέλθῃ τῶν πιεστηρίων ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπηλλαγμένον τυπογραφικῶν σφαλμάτων.

Ἔρρωσθε.

Ὁ Ἐκδότης
ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ομολογεῖται ὑπὸ πάντων ὅτι αἱ τὴν κλίσιν τελείως ἀναπτύξασαι Ἰαπετικαὶ γλῶσσαι, ἤτοι ἡ Ἑλληνική, ἡ Ἰταλική, ἡ Κελτική, ἡ Γερμανική, ἡ Σλαυική, ἡ Ἀρμενική, ἡ Περσική, ἡ Ἰνδικὴ καί τινες ἄλλαι ἥττονος λόγου ἄξιαι, ἐμφαίνουσι τὸν ἐντελέστατον ἐπὶ τῆς γῆς γλωσσικὸν τύπον, διότι δι' αὐτῆς ταύτης τῆς τελείας κλίσεως κατέστησαν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας ἐπιτηδειόταται εἰς σύντομον ἅμα καὶ σαφῆ ἔκφρασιν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λεπτοτάτων διανοημάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ὁμοίως ὁμολογεῖται ὅτι ἐν ταῖς τελείαις ταύταις γλώσσαις τελειοτάτη εἶναι ἡ Ἑλληνική, καὶ τοῦτο διὰ πολλὰς αἰτίας, ὅπως τὰ ἑξῆς θέλουσι δείξει.

Καταλιπὼν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς διασπορᾶς τῶν Ἰαπετικῶν λαῶν τὴν πρώτην αὐτοῦ κοιτίδα ἦλθε πολύ, τοὐλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη, πρὸ τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν ἡμετέραν χερσόνησον λαός τις λαλῶν γλῶσσαν πλουσιωτάτην μὲν φθόγγων καὶ τύπων, ἐνδεεστέραν δ' ἔτι συντάξεων καὶ σημασιῶν τῶν λέξεων, τὴν πολὺ βραδύτερον ὀνομασθεῖσαν **Ἑλληνικὴν** ἀπὸ τῶν λαλούντων αὐτὴν Ἑλλήνων.

Ἡ γλῶσσα αὕτη διακρίνεται πασῶν τῶν ἄλλων διά τε ἄλλα πολλὰ καὶ πρώτιστα διὰ τὸν συντηρητικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα· διὰ τοῦτον πρῶτον μὲν διέσωσεν ἀλώβητα πλεῖστα στοιχεῖα τῆς Ἰαπετικῆς παλαιᾶς κληρονομίας, οἷον τὰ φωνήεντα, τὰς διφθόγγους, ἐντεῦθεν καὶ τὴν κλίσιν καθόλου, διότι κατὰ κοινὴν τῶν γλωσσολόγων ὁμολογίαν ἡ κλίσις στηρίζεται μάλιστα πάντων ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ἔπειτα τὴν ἀρχαίαν διαστολὴν τῶν εἰς **-ω** ἀπὸ τῶν εἰς **-μι**, ἤτοι τῶν μετὰ θεματικοῦ ἀπὸ τῶν ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματιζομένων ῥημάτων κ.τ.τ. Διὰ ταῦτα ἡ γλῶσσα ἡμῶν προκειμένου περὶ τῆς γλωσσικῆς ἐρεύνης τῶν προϊστορικῶν ἐκείνων χρόνων κρίνεται ὑπὸ πάντων τῶν ἐπαϊόντων ἄριστος ὁδηγός. Ἔπειτα καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν γλωσσῶν μετεβάλλετο καὶ ἀνεπτύσσετο οὕτω βραδέως καὶ ὁμαλῶς, ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τῇ μεταβολῇ καὶ ἐξελίξει αὐτῆς πολὺ εὐκολώτερον ἢ οἱασδήποτε ἄλλης τῶν Ἰαπετικῶν γλωσσῶν. Πᾶσαι δ' αἱ ἀλλοιώσεις αἱ γενόμεναι τῇ γλώσσῃ μετὰ τὸν χωρισμὸν μὲν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν γλωσσῶν, πρὸ τῆς διαιρέσεως δ' αὐτῆς εἰς διαλέκτους, ἀνήκουσαι μόνῃ τῇ Ἑλληνικῇ καὶ πάσῃ τῇ Ἑλληνικῇ, ἀποτελοῦσι τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῇ χαρακτῆρας, δι' ὧν ἀντιδιαστέλλεται πασῶν τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοι χαρακτῆρες εἶναι· α') ἐν τῇ φωνητικῇ ἡ τροπὴ τοῦ **σ** μεταξὺ φωνηέντων καθὼς καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως **σ**, φωνήεντος ἑπομένου, εἰς δασεῖαν **γένεΗος, Ηέπεται**= Ἰνδ. janasas, sacatē· ἡ τροπὴ τοῦ ἡμιφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς δασεῖαν καὶ ἀποβολὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ μέσου δύο φωνηέντων, **φορέοντι** ἀντὶ **φορέjοντι** = Ἰνδ. bharayanti, **Ηῆπαρ**= yakrit jecur· ἡ τροπὴ τοῦ συμφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς **ζ**, **ζυγὸν** yugám jugum· ἡ τροπὴ τοῦ τελικοῦ m εἰς **ν**, **τόν**, **τὴν**=tam tâm, is-tum is-tam· ἡ τροπὴ τοῦ ἐκ τῆς συλλαβῆς er el προκύπτοντος διὰ συστολῆς ἡμιφώνου r, l εἰς **αρ αλ** ἢ **ρα λα** (παρ' Αἰολεῦσιν **ορ ρο**), **δέρκεσθαι δρακεῖν, στέλλεσθαι σταλῆναι, στρατός**· ἡ τροπὴ τοῦ συμπλέγματος **ντj** εἰς **νσ**, **φέροντjα**, ὅθεν **φέρονσα** (Κρητικόν, καὶ Θεσσαλικὸν), **φέρωσα** τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου (πλὴν τῆς Ἀσιάτιδος ἐχούσης **φέροισα**) καὶ τῆς ἄκρας Δωρίδος, **φέρουσα** τῆς ἀνειμένης Δωρίδος καὶ τῆς Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς· ἡ ἀποβολὴ τῶν ἐν τέλει λέξεως ἀφώνων, **γάλα(κτ), μέλι(τ), γύναι(κ), τό(δ), ἄλλο(δ), φερέτω(δ)** is-tud, aliud, vehitod· ὁ περιορισμὸς τοῦ τόνου ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν καὶ ἡ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἐκ τῆς ποσότητος τῆς ληγούσης κτλ.· β') ἐν τῇ κλίσει καὶ τῇ παραγωγῇ ὁ σχηματισμὸς τάξεως ὅλης πρωτοκλίτων ἀρσενικῶν εἰς **-ᾱς (-ης)** κατὰ τὰ δευτερόκλιτα εἰς **-ος** καὶ τῆς ἑνικῆς γενικῆς τούτων διὰ τοῦ σημείου τῆς γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων, **Ἀτρείδα-ς Ἀτρείδα-ο** ὅπως **Αἴολο-ς Αἰόλο-ο**· ὁ σχηματισμὸς τοῦ παθητικοῦ λεγομένου ἀορίστου εἰς **-θην** ἐξ ἑνὸς προσώπου, τοῦ β' ἑν. (εἰς **-θης**) τοῦ μέσου ἀορίστου, καὶ δὴ ὁ διχασμὸς τοῦ

ἑνὸς ἀρχαίου ἀορίστου εἰς δύο, μέσον καὶ παθητικόν· ὁ σχηματισμὸς τῆς προστακτικῆς τῆς μέσης φωνῆς εἰς **-σθω -σθων**, κλπ., ὁ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εἰς **-κα**, τῶν ὑπερθετικῶν εἰς **-τατος** κλπ. γ') Ἐν τῷ συντακτικῷ, ἡ κατάταξις τῆς εἰς **-σθαι** ἀπαρεμφάτου εἰς τὴν μέσην φωνήν, ἡ ἀνάπτυξις τῆς γενικῆς ἀπολύτου, τῆς εὐκτικῆς τοῦ πλαγίου λόγου κλπ.

Πάντα ταῦτα ἐτελέσθησαν ἐν χρόνοις προϊστορικοῖς· εἰς τὴν ἱστορίαν δὲ προβάλλει τὸ πρῶτον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὴν Θ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα (ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ θείου Ὁμήρου) διεσπασμένη εἰς διαλέκτους σαφέστατα διακρινομένας ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν σφόδρα ἀνεπτυγμένων αὐτῶν χαρακτήρων.

Ἐξετείνετο δὲ τότε καὶ κατεῖχε πλὴν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου πρὸς βορρᾶν μὲν τὴν Μακεδονίαν μέχρις Ἀξιοῦ καὶ Πελαγονίας (νομοῦ Μοναστηρίου) καὶ τὴν Ἤπειρον μέχρις Ἀώου (Βαγιούσσης), πρὸς δυσμὰς δὲ τὰς Ἰονίους νήσους, πρὸς ἀνατολὰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ Μυρτῴου Πελάγους, τὴν Κρήτην, τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ Τροίας μέχρι Λυκίας, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Κύπρον.

Δι' ἀποικιῶν δ' ἐπεξετάθη βραδύτερον ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν (Ἐπίδαμνον), ἐπὶ τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Θρακικὴν Χερσόνησον, τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον μέχρι Φάσιος, καὶ τὴν Ἀζοφικὴν θάλασσαν μέχρι Τανάϊδος, ἐπὶ τὴν Κυρηναϊκὴν καὶ Αἴγυπτον (Ναυκράτιδα), ἐπὶ τὴν πλείστην Σικελίαν καὶ Μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, ἥτις καὶ Μεγάλη Ἑλλὰς ἐπωνομάσθη, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Μέσην Ἰταλίαν (Κύμην, Νεάπολιν κλπ.), καὶ ἐπὶ τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν (Μασσαλίαν, Νίκαιαν κλπ.)

Διὰ δὲ τῶν κατακτήσεων τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐπεξετάθη βραδύτερον κατὰ τὴν Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἰσχωρήσασα καὶ ὡς λαλουμένη γλῶσσα ἐγκατασταθεῖσα πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Ἴστρου, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι Τίγρητος καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ πολὺ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης ταύτης ἐκτάσεως ἤρξατο ἐνωρὶς νὰ περιορίζηται ἀπὸ τῆς Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῶν καταλαβόντων τὰς χώρας ταύτας, κατὰ δὲ τὰς εὐθὺς ἑπομένας ἑκατονταετηρίδας ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῶν ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένων γειτόνων βαρβάρων Ἰλλυριῶν, Θρακῶν, κλπ., ἀπὸ δὲ τῆς Ζ' μ. Χ. ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ, Μεσοποταμίᾳ καὶ Κυρηναϊκῇ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ ἐν Θράκῃ, Μοισίᾳ, Μακεδονίᾳ ὑπὸ Σλαύων καὶ Βουλγάρων, ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀπὸ τοῦ ΙΓ' καὶ ἑξῆς ὑπὸ τῶν εἰρηνικῶς καὶ τμηματικῶς εἰσχωρησάντων μέχρι Μεσσηνίας Ἀλβανῶν. Σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ λαλεῖται, καίπερ πολλαχοῦ διακοπτομένη ὑπὸ ἐνσφηνωθέντων ἀλλογλώσσων λαῶν, ἐν ἀδιασπάστῳ διαδοχικῇ σειρᾷ ἀρχαιόθεν παραδεδομένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐν Πελοποννήσῳ, τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, τῇ Ἠπείρῳ μέχρις Ἀώου, τῇ Μακεδονίᾳ μέχρι Πελαγονίας, ἐν Θράκῃ μέχρι Φιλιππουπόλεως, ἐπὶ τῆς Ἀσίας μέχρι Καυκάσου καὶ Εὐφράτου, ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τῆς Κύπρου, Κρήτης καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, Μυρτῴου καὶ Ἰονίου Πελάγους, ἔτι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Ὑδροῦντα καὶ τὸ Ῥήγιον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας. Λαλεῖται δὲ προσέτι καὶ ἐν νεωτέραις ἀποικίαις, οἷον ἐν Αἰακείῳ τῆς Κορσικῆς, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Τύνητι, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ, ἐν Ῥουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ σχεδὸν ἐν πάσαις ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Συνήθως διαιροῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν, ἀπό τινων δ' ἐτῶν φέρεται κεχωρισμένη καὶ ἡ μεσαιωνικὴ Ἑλληνική· καὶ ἄλλοι μὲν ἀποφαίνονται ὅτι ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας, ἄλλοι δὲ ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ ἀρχαία. Ἀλλὰ πᾶς τις καὶ μικρὸν σκεπτόμενος νοεῖ εὐκόλως ὅτι οὔτε διὰ τῆς διαιρέσεως ταύτης οὔτε διὰ τῶν μεταφορικῶν τούτων ὀνομασιῶν ἐπιτυγχάνεταί τι λόγου ἄξιον. Διότι αἱ ἀλλοιώσεις τῆς γλώσσης καὶ ἡ τροπὴ αὐτῆς ἀπὸ φάσεως ἀρχαιοτέρας εἰς φάσιν νεωτέραν δὲν τελεῖται, ὅπως αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ καὶ μεταπτώσεις, ἐν ἑνί τινι χρόνῳ, ἀλλὰ κατὰ μικρόν, ἐν σειρᾷ ἀδιακόπῳ ἐπὶ μήκιστον καὶ συνίστανται ἐν μυρίοις ἀπεσπασμένοις, ἐλαχίστοις καὶ διὰ τοῦτο ἀφανέσι παθήμασιν. Ἀπ' αὐτῶν τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων ἄρχονται ἀναφαινόμεναι τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις, δι' ὧν ἡ γλῶσσα ἐλάμβανε τὸν νεώτερον τύπον (πρβλ. οὐδ' ἔνθα **πεφυγμένος ἦεν**, ἡ **ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας** κ.τ.τ.), ἐξηκολούθησαν δ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν δόκιμον περίοδον καὶ ἐπέδωκαν ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς μεταγενεστέροις καὶ πρώτοις Βυζαντιακοῖς χρόνοις. Διὰ ταῦτα λεκτέον ὅτι πᾶσα διαίρεσις εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν ἢ εἰς ἀρχαίαν, μέσην καὶ νεωτέραν κλπ., μόνον κατὰ προσέγγισιν δύναται ν' ἀληθεύῃ, ὅτι δὲ πᾶσαι αἱ διὰ γραπτῶν μνημείων παραδεδομέναι ἡμῖν παλαιότεραι φάσεις αὐτῆς, Ὁμηρική, δόκιμος ἢ Ἀττική, Κοινὴ ἢ μεταγενεστέρα, ἀρχαιοτέρα καὶ νεωτέρα Βυζαντιακή, καὶ πᾶσα ἡ νεωτέρα, λαλουμένη καὶ γραφομένη, πᾶσαι αὗται ἀπαρτίζουσι τὴν ὅλην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καθ' ὃν

τρόπον πᾶσαι αἱ ἡλικίαι ζῶντος ἔτι ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον ἀποτελοῦσι τὸν βίον αὐτοῦ.

Τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διαιροῦσι καὶ κατὰ διαλέκτους, ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἐπιτυγχάνεται τελεία, ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. Διότι συνήθως διαιροῦσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν εἰς τρεῖς διαλέκτους, τὴν Ἰωνικήν, τὴν Δωρικὴν καὶ τὴν Αἰολικήν, ἔνιοι δὲ ἀποχωρίζοντες τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς ὁρίζουσι τέσσαρας. Καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν διαλέκτων τούτων λέγονται τῆς μὲν Ἰάδος,

α) ἡ τροπὴ παντὸς ἀρχαίου μακροῦ ᾱ εἰς **η** καθὰ καὶ παντὸς ᾱ ἐξ ἀντεκτάσεως, ἀποβληθέντος τοῦ **σ**, προελθόντος (**ασ-με-αμμε-ἡμεῖς**), οὐχὶ δὲ παντὸς ἐκ συναιρέσεως (**ὅραε-ὅρᾱ**) ἢ ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως, ἔνθα διεσώθη τὸ **σ**, ἀναπτυχθέντος (**τιμᾱ'νς-τιμᾱ'ς**), β) ὁ ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου, **λαὸς-ληὸς-λεώς**, **βασιλῆος-βασιλέως**, **βασιλῆα-βασιλέα**, γ) ἡ πρώϊμος ἀποβολὴ τοῦ F καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνδεομένη τροπὴ τῆς προφορᾶς τοῦ **υ** ὡς Λατ. u εἰς ü (ἡ Γαλλ. u), δ) ἡ κλειστὴ προφορὰ τῶν βραχέων φθόγγων **ε** καὶ **ο** καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἔκτασις τούτων οὐχὶ εἰς **η** καὶ **ω**, ἀλλ' εἰς **ει** καὶ **ου**. (Ἡ ψίλωσις ἀπ' οὗ, ἀπίκετο, κατήμενος κττ. δὲν ἦτο πάσης τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου χαρακτήρ, ἀλλὰ μόνης τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ταῖς παρακειμέναις νήσοις λαλουμένης).

Τῆς δὲ Ἀττικῆς α) ὅτι ἔχει τὸ διπλοῦν **ττ** ἀντὶ τοῦ διπλοῦ **σσ**, καὶ τὸ **ρρ** ἀντὶ **ρσ**, β) ὅτι τὸ ἀρχαῖον ᾱ τὸ ἀρξάμενον ἤδη πρὸ τοῦ χωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ἰάδος νὰ τρέπηται εἰς ε̄ (**η**) καὶ δὴ μεταξὺ τοῦ ᾱ καὶ **ε** προφερόμενον, ἐπανήγαγε δι' ἀνομοίωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν προφορὰν ὡς ᾱ κατόπιν τοῦ **ρ**, **ι**, **ε** (**χώρα**, **σοφία**, **γενεά**, πλὴν ἂν ἡ λέξις ἔληγεν εἰς **-ρήνη** π. χ. **κρήνη**, **Κυρήνη**, **πειρήνη**,) καθὼς καὶ πρὸ τοῦ **η**, **ἀὴρ** ἀντὶ **ἠήρ**. Πρὸς δὲ τούτοις παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ ὁ ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου καὶ πολλὴ ἡ χρῆσις τῆς συναλοιφῆς καὶ δι' αὐτῆς συχνὸς ὁ ἐξαφανισμὸς τῆς χασμωδίας ἐντὸς λέξεως.

Τῆς δὲ Δωρικῆς διαλέκτου χαρακτῆρες εἶναι α) ἡ διάσωσις τοῦ **τ** τῆς τελικῆς συλλαβῆς **τι** καὶ ὅτε ἔτι ἡ λέξις ἦν προπαροξύτονος, **πέρυτι**, **τίθητι**, **λέγοντι**, **φατί**, **φαντὶ** κττ. β) ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου, οἷον **ἀνθρώποι**, **λεγομένοι** κτλ. **ἐλέγον** (τρίτον πληθυντ.), γ) ἡ προσωπικὴ κατάληξις **-μες** ἀντὶ **-μεν**, **λέγομες**.

Τῆς δὲ Αἰολικῆς χαρακτῆρες εἶναι δύσκολον νὰ ὁρισθῶσι διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑποδιαιρέσεις καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀναπτυχθείσας ποικιλίας. Καθόλου δ' ὅμως παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ συνεσταλμένου er ἀναπτυχθὲν ἡμίφωνον r ἀναπτύσσεται περαιτέρω εἰς **ορ**, **ρο** οὐχὶ εἰς **αρ**, **ρα** (**στροτός**), ὅτι τὰ εἰς **-ῶ** συνηρημένα ῥήματα τρέπονται εἰς τὰ εἰς **-μι** (**φίλημι**, **δοκίμωμι**, **ἀδικήμενος**, **κατοικέντεσσι**), ὅτι πλείονα **ο** τρέπονται ἐν τῇ Αἰολίδι εἰς **υ** (ἤτοι u), ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς διαλέκτοις, πρβλ. **ἀνώνυμος**, **πανήγυρις**, **νύξ**= nox κλπ. πανελλήνια, ἀλλ' **ἄμυδις**, **ἀπύ**, κτλ. Αἰολικά· ὅτι σῴζεται τὸ ᾱ καὶ ἡ προφορὰ τοῦ **υ** ὡς **ου** ὅπως καὶ ἐν τῇ Δωρίδι, τρέπεται δὲ τὸ **τι** εἰς **σι**, ὅπως ἐν τῇ Ἰωνικῇ. (Ἡ ψίλωσις, ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου, ἡ χρῆσις τῶν διπλῶν ἐρρίνων καὶ ὑγρῶν, **ἔμμορε**, **κρίννω**, **φθέρρω**, **ἔστελλα**, ἡ τροπὴ τοῦ F εἰς φωνῆεν πρὸ φωνήεντος, **ταλαύρινος**, **εὔαδε**, **εὔιδε**, **ἀπούρας** κτλ., ἡ ἀνάπτυξις διφθόγγων ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως **τιμάνς-τίμαις**, **λόγονς-λόγοις**, **λέγοντι-λέγονσι-λέγοισι**, **Μόντjα Μονσα-Μοῖσα**, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς καθολικῆς Αἰολικῆς διαλέκτου ἀλλὰ μόνης τῆς Ἀσιατικῆς).

Ἀλλ' εἰ καὶ ἡ διαίρεσις αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γενομένη, καθόλου ἀληθεύει, πάλιν παρατηρεῖται ὅτι οὐχὶ ἄνευ βίας ὑπάγονται πολλῶν χωρῶν ἰδιώματα ὑπὸ τὸν γενικὸν ὅρον τῆς Δωρικῆς ἢ Αἰολικῆς διαλέκτου, καὶ ὅτι ἄλλα πάλιν ἰδιώματα διὰ τὰς πολλὰς μεταναστεύσεις, κατακτήσεις καὶ ἐποικίσεις φαίνονται ἀνάμεικτα ἐκ Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν στοιχείων. Οὕτω π. χ. ἡ Βοιωτικὴ διάλεκτος περιέχει Αἰολικοὺς τύπους μετὰ Δωρικῶν φθόγγων, ἡ Ἀρκαδικὴ καὶ Κυπρία οὐδέποτε ὠνομάσθη οὔτε Αἰολικὴ οὔτε Δωρική, ἡ τῆς Ἠπείρου καὶ Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, Αἰτωλικὴ καὶ Λοκρική, καὶ ἡ ἐκ τούτων ὁρμηθεῖσα Ἠλεία ἐλέχθησαν ὑπ' ἄλλων Αἰολικαὶ καὶ ὑπ' ἄλλων Δωρικαί, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον καὶ ἀναντίλεκτον Αἰολικὸν στοιχεῖον περιέχουσιν, διὸ καὶ σήμερον πολλοὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἁπλῶς **Βορειοδυτικήν**· καὶ ἡ Μακεδονικὴ διὰ τὴν ἐλλιπῆ παράδοσιν οὐδένα τῶν ἀναντιλέκτων χαρακτήρων τῶν ἰδιαζόντων μόνῃ τῇ Δωρικῇ ἢ μόνῃ τῇ Αἰολικῇ περιέχει, εἰκάζεται δὲ μόνον ὅτι ἦν ὁμοία τῇ Ἠπειρωτικῇ καὶ Αἰτωλικῇ (πρβλ. Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 49). Διὰ πάντα ταῦτα ὀρθότερον κρίνεται σήμερον ν' ἀναγράφωνται παρ' ἀλλήλας αἱ διάλεκτοι τῶν διαφόρων τόπων, κατονομαζομένων μόνων τῶν κυριωτέρων χαρακτήρων ἑκάστης, πρὸς δὲ τῶν κοινῶν πλείοσι τούτων, τοῦτο, λέγω, κρίνεται ὀρθότερον ἢ βεβιασμένως καὶ ἀείποτε ἀνακριβῶς, ἅτε παραλειπομένων πολλῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ὡς δῆθεν ἐπουσιωδῶν, νὰ διαιρῆται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς διαλέκτους καὶ αὗται πάλιν εἰς ἄλλας διαλέκτους καὶ ἰδιώματα, καὶ

ταῦτα πάντα χάριν μεταφορικῆς ἐννοίας, τῆς τοῦ γενεαλογικοῦ δῆθεν πίνακος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐπειδὴ μακρὸν χρόνον πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀλφαβήτου ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διεσχίσθη εἰς διαλέκτους, διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρὸ τῆς διασπάσεως ταύτης λαλουμένῃ ἔτι πανελληνίῳ γλώσσῃ οὔτε συνεγράφησαν οὔτε διεσώθησαν ἡμῖν γραπτὰ αὐτῆς μνημεῖα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς μετέπειτα ἐπὶ μέρους διαλέκτοις· εἶναι δὲ τὰ ἐν αὐταῖς συντεταγμένα γλωσσικὰ μνημεῖα διττά, ἤτοι καλλιτεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διασωθέντα ἡμῖν ἐν ἀντιγράφοις, καὶ ἐπιγραφικά. Καλλιτεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔχομεν ὀλίγων διαλέκτων, ἤτοι τῆς Ἰωνικῆς τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων ἐπικῶν ποιητῶν, τὰ τῶν ἐλεγειακῶν καὶ ἰαμβογράφων Θεόγνιδος, Μιμνέρμου, Ἀρχιλόχου, Σημωνίδου, κλπ., τὰς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου, τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, τοὺς μιμιάμβους τοῦ Ἡρώνδα κλπ. Τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῆς βραχέα τινὰ ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς καὶ τὸ 29 καὶ 30 εἰδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου· τῆς Βοιωτικῆς ἀποσπάσματά τινα τῆς Κορίννης, καί τινα δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει· τῆς Δωρικῆς λυρικά τινα καὶ χορικὰ ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τῶν Δωριέων καὶ ἄλλων ποιητῶν, Ἀλκμᾶνος, Στησιχόρου, Πινδάρου, Βακχυλίδου, Ἰβύκου κλπ., ἔτι δὲ τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, ἀποσπάσματα τοῦ Ἐπιχάρμου, Σώφρονος κλπ., ἔτι δὲ καί τινα δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τέλος φιλοσοφικά τινα Πυθαγορείων ἢ ψευδοπυθαγορείων πονήματα. Τῆς δὲ Ἀττικῆς πάμπολλα ἀπὸ Σόλωνος κέξ. ποιητικὰ καὶ πεζολογικά. Ἐπιγραφικὰ δὲ ἔχομεν πασῶν τῶν διαλέκτων, πλὴν τῆς ἐπιχωρίου Μακεδονικῆς, ἧς γνῶσιν λαμβάνομεν ἔκ τινων λέξεων σῳζομένων ἡμῖν παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ καὶ ἄλλοις τισὶ συγγραφεῦσι καὶ ἔκ τινων Μακεδονικῶν κυρίων ὀνομάτων, (πρβλ. περὶ τῆς διαλέκτου ταύτης ὅσα διέλαβον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 3 κέξ. καὶ Τόμ. ΙΑ' σελ. 129 κέξ.). Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων αἱ μὲν εἶναι ἀρχαῖαι (ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος π. Χ. καὶ ἑξῆς) καὶ γεγραμμέναι ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ ἑκασταχοῦ διαλέκτῳ, αἱ δὲ νεώτεραι καὶ οὐχὶ πάντοτε καθαρὰν παρέχουσαι τὴν ἐπιχώριον διάλεκτον.

Ἐπειδὴ δὲ διαδοχικῶς οἱ μὲν Ἴωνες ἐν τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν ἐκαλλιέργησαν καὶ ἐτελειοποίησαν τὸ ἔπος, οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἐν ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις τὴν λυρικὴν καὶ χορικὴν ποίησιν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τὸ δρᾶμα, τὴν ἱστοριογραφίαν, τὴν ῥητορείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἕκαστον τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου τούτων συνήφθη στενῶς μετὰ τῆς διαλέκτου εἰς ἣν συνετάχθη, ὥστε αἱ οὕτως ἀρθεῖσαι εἰς καλλιτεχνικὸν λόγον διάλεκτοι ἀπέβησαν ἐνωρὶς ἐν τῷ αἰσθήματι τῶν ἀρχαίων γνώρισμα οὐ μόνον φυλῆς ἀλλὰ καὶ εἴδους λόγου. Οὕτω διὰ τῆς Ἰωνικῆς ἐχαρακτηρίζετο καὶ ἐν ταύτῃ ἐγράφοντο ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον χρόνοις τὰ ἐπικὰ καὶ τὰ ἐλεγειακὰ ποιήματα, διὰ τῆς Δωρικῆς καὶ Αἰολικῆς ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ἀλκαῖον, Σαπφώ, Ἀλκμᾶνα, Στησίχορον κλπ. χρόνοις τὰ χορικὰ καὶ λυρικὰ ποιήματα, καὶ διὰ τῆς Ἀττικῆς τὸ δρᾶμα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ῥητορεία καὶ ἡ ἱστοριογραφία. Διὰ τῆς τελειότητος δὲ τῶν τελευταίων τούτων εἰδῶν τοῦ λόγου ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἐλεπτύνθη καὶ ἀφίκετο εἰς ἀνέφικτον τελειότητα, πρὸς ἣν παραβαλλόμεναι αἱ λοιπαὶ διάλεκτοι ἐνωρὶς ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ἀγροίκων ἰδιωμάτων. Διότι ἂν τὸ κάλλος τῆς γλώσσης καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν νοημάτων τῶν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς τούτοις ἀριστουργήμασιν ἀναγινωσκομένων κατέστησαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις κοινὸν παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου παιδευτήριον καὶ ἀπὸ κτήματος ἰδίου τῶν Ἑλλήνων μετέβαλον αὐτὴν εἰς κτῆμα παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου καὶ ἐκπολιτιζομένου κόσμου, φυσικώτατον ἦν πρωΐμως ταῦτα νὰ καταστῶσι κτῆμα καὶ παίδευμα πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ μετέχοντες τῆς παιδείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ τούτων νὰ θεωρῶνται πρὸ πάντων Ἕλληνες. Πρβλ. Ἰσοκράτους Πανηγυρ. 50 **Καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας.**

Ἐπειδὴ δὲ διά τε ἄλλα καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δράματος, τῆς ῥητορείας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστοριογραφίας ἀπὸ τοῦ Ε' αἰῶνος κέξ. παρήκμασε καὶ ἀπηρχαιώθη ἡ ἐπικὴ καὶ λυρικὴ ποίησις, καὶ ἐπειδὴ καὶ πολιτικῶς οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Μηδικὰ μεγάλως ἴσχυσαν, διὰ ταῦτα ἡ διάλεκτος αὐτῶν μετὰ τῶν γνησίων Ἀττικῶν εἰδῶν τοῦ λόγου καὶ μετὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως αὐτῶν ἤρξατο νὰ ἐξαπλῶται κατὰ πρῶτον ἐπὶ τὰς συμμάχους νήσους, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἑξῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τέλος ἐπὶ πάντα τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, ἐξέβαλε δὲ κατὰ μικρὸν τὰς ἄλλας διαλέκτους (πλὴν μιᾶς τῆς Λακωνικῆς, νῦν Τσακωνικῆς) καὶ γενομένη κοινὴ πᾶσι καὶ συνήθης ὡς γραφομένη καὶ λαλουμένη ἐπεκλήθη **Κοινή.**

Ἀλλ' ἡ διάδοσις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἀνὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεῦθεν ἀνὰ τοὺς πολυωνύμους βαρβάρους ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ

ἐπενέγκῃ ἐπὶ τὴν γλῶσσαν μεγάλας, οὐσιώδεις μεταβολάς. Διότι εἶναι γλωσσικὸν ἀξίωμα ὅτι τοσαῦτα καὶ οὕτως ἐκφράζομεν ὅσα καὶ ὅπως διανοούμεθα. Αὐτόδηλον δ' ὅτι ἂν οἱ στρατιῶται, οἱ ἔμποροι κτλ. Πελοποννήσιοι, Βοιωτοί, Μακεδόνες κλπ. διὰ τὴν ὑποδεεστέραν αὐτῶν καθόλου μόρφωσιν δὲν ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἐξ ὁλοσηρικοῦ, ὡς εἰπεῖν, Ἀττικὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνοις χάριτος καὶ δυνάμεως, πολλῷ ἧσσον θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται οἱ ἀλλόφυλοι τὴν Ἑλληνικὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας ἐν τῇ προφορᾷ, ἐν τοῖς τύποις, ἐν τῇ συντάξει, τῇ χρήσει καὶ σημασίᾳ κλπ. (πρβλ. Στράβωνος ΙΔ' σελ. 623). Οὗτοι οὔτε αἴσθημα οὔτε φαντασίαν οὔτε διάνοιαν εἶχον ὁποίαν οἱ Ἕλληνες οὐδ' ἠδύναντο, ὡς εἰκός, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν γλῶσσαν ὅπως ἐκεῖνοι, ἄλλως τε καὶ ἀφοῦ διὰ τὴν μακραίωνα δουλείαν εἰθισμένοι ἦσαν νὰ ψελλίζωσι μᾶλλον ἢ νὰ λέγωσι καθ' ἃ ἤδη παλαιός τις παρατηρεῖ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες κατέπεσον καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἐκ τῆς ἡμιθέου φύσεως αὐτῶν μετὰ τὴν δούλωσιν, ὅτε ἐπῆλθον χρόνοι δεινῶν ἐθνικῶν συμφορῶν καὶ πενία, εἰσβολαὶ καὶ ἐπιδρομαὶ βαρβάρων, σεισμοί, λοιμοὶ καὶ ἄλλα κακὰ πολυειδῶς ἐκάκωσαν τὴν γηράσασαν Ἑλλάδα καὶ εἰς πολλὴν ἀμάθειαν ἐβύθισαν τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡμιθέων ἐκείνων καὶ δὴ καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν σφόδρα διάφορον κατέστησαν.

Αἱ πρόοδοι καὶ τύχαι τῆς Κοινῆς καὶ τῆς μετέπειτα Βυζαντιακῆς δὲν εἶναι ἡμῖν ἀρκούντως γνωσταί, διότι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ λεγομένου Ἀττικισμοῦ, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος κἑξ., οἱ γράφοντες ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῆς συγχρόνου αὐτοῖς γλώσσης, ἐφιλοτιμοῦντο δὲ νὰ μιμῶνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀκριβῶς τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς συγγραφεῖς. Γενικῶς μόνον λέγομεν περὶ τῆς Κοινῆς ταύτης ὅτι διέφερε τῆς ἐξ ἧς προῆλθε, κατὰ τάδε : ἐν μὲν τῇ φωνητικῇ ὅτι ἐν αὐτῇ αἱ δίφθογγοι κατέστησαν μονόφθογγοι (**αι=ε, ει=ι, οι=υ**), ὅτι τὰ μακρὰ καὶ βραχέα φωνήεντα ἐξισώθησαν, ὅτι τὸ **η** κατέστη ἐν ταῖς πλείσταις χώραις (οὐχὶ πανταχοῦ) ἴσον τῷ **ι** καὶ τὸ **οι** καὶ τὸ **υ** ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος καὶ ἑξῆς ἴσον τῷ **ι**, ὅτι λέγεται **σσ** καὶ **ρσ** ἀντὶ **ττ** καὶ **ρρ** κτλ.· ἐν δὲ τῇ κλίσει ὅτι ἀγνοεῖται ὁ δυϊκός, ἡ β' ἀττικὴ κλίσις, ἡ εὐκτική, ὅτι αἱ καταλήξεις τοῦ παρατατικοῦ καὶ β' ἀορίστου **-ον -ες -ε -ομεν -ετε -ον,** συνέπεσον πρὸς τὰς τοῦ α' ἀορίστου καὶ παρακειμένου, ὥστε ἐκ πασῶν ἀπετελέσθη ἓν σύστημα **-α -ες -(ας) -ε -αμεν -ετε -(ατε) -αν·** ὅτι τὸ β' ἑνικὸν πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς ἐσχηματίσθη εἰς **-σαι, δέχεσαι φάγεσαι, ὀδυνᾶσαι·** ὅτι ὁ παρακείμενος δὲν διεστέλλετο ἀπὸ τοῦ ἀορίστου κατὰ τὴν σημασίαν, ἐντεῦθεν κατέστη ἄχρηστος· ὅτι ἐπλάσθησαν ὁμαλοὶ α' ἀόριστοι εἰς **-σα** ἀντὶ β' εἰς **-ον,** καὶ μέλλοντες εἰς **-σω** ἀντὶ εἰς **-σομαι (ἡμάρτησα, ἀκούσω)**, ὅτι πολλὰ ῥήματα κατέστησαν μέσα ἀπὸ ἐνεργητικῶν καὶ ἀντιστρόφως (**μέλλεται, δράσσω** κλπ.)· ἐν δὲ τῇ συντάξει, ὅτι ἡ τελικὴ λεγομένη μετοχὴ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅτι τὴν χώραν τῆς δοτικῆς ἐν τῇ μετὰ ῥημάτων συντάξει καταλαμβάνει πολλαχοῦ ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐν μέρει ἡ γενική, ὅτι ἐν τῇ μετὰ τῶν προθέσεων ἐκφορᾷ ὁμοίως νικᾷ ἡ αἰτιατική, ὅτι πολλὰ ἀμετάβατα ῥήματα γίνονται μεταβατικὰ καὶ τἀνάπαλιν (**ζῶ τινα, ἐπιφαίνω**), καὶ ἐν ἄλλοις ἡ σημασία τῶν φωνῶν τῶν ῥημάτων συγχέεται (**ἐὰν ἡ παρθένος γήμῃ**), ὅτι ὁ μέσος ἀόριστος ἐκβάλλεται ὑπὸ τοῦ παθητικοῦ (**ἠγωνίσθην ἐγενήθην**), ὅτι ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἀπαρεμφάτου διὰ τοῦ **ὅτι** καὶ **ἵνα** ἐπιδίδει σφόδρα (**δοκεῖτε ὅτι, οἴεσθε ὅτι, κρεῖσσον ἵνα, θέλετε ἵνα φοβῆται**)· καὶ καθόλου συνταράσσεται σφόδρα ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν μορίων καὶ ἀποβάλλεται ἡ ἀρχαία συνθετικὴ πλοκὴ τοῦ λόγου καὶ τὸ ὅλον ἁπλοποιεῖται συνῳδὰ τῷ ἀμαθεστέρῳ καὶ ἁπλουστέρῳ πνεύματι τοῦ ἔθνους· ἐν δὲ τῇ παραγωγῇ ὅτι πολλαὶ καταλήξεις ἐγένοντο εὐχρηστότεραι καὶ οὐκ ὀλίγαι ξέναι εἰσήχθησαν καὶ ἄλλαι νέαι ἐπλάσθησαν (**βαπτισμός, ἐξορκισμός, τροχαδάρις, μαρμαράρις, δροσᾶτος, χειλᾶς, κορυζᾶς, μεταστάσιμον, δέξιμον, νοσσάκιον** κλπ). Ἀλλ' ἡ μεγίστη διαφορὰ τῆς Κοινῆς καὶ Βυζαντιακῆς γλώσσης ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συνέβη οὐχὶ τοσοῦτον ἐν τῷ τυπικῷ, τῷ ἀπὸ τῶν δοκίμων χρόνων ἱκανῶς ἁπλοποιηθέντι καὶ δὴ εὐμαθήτῳ, οὐδ' ἐν τοῖς λοιποῖς ἐξωτερικοῖς τούτοις σημείοις, ὅσον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰπεῖν, τῶν λέξεων. Διότι εἰς ἑκάστην λέξιν, ὡς εἰς σῶμα, ἄλλην δύναμιν, ἄλλην ψυχήν, ὡς εἰπεῖν, ἐνεφύσα καὶ ἐνέβαλλεν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ Σωκράτους καὶ ἄλλην βεβαίως ὁ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Λυδοῦ ἢ τοῦ Γλυκᾶ· ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς γλωσσικὸν τύπον ἄλλη ἀληθῶς ὑπέκειτο γλῶσσα.

Πόσον δ' ἡ ἀληθὴς οὐσία καὶ δύναμις τῆς γλώσσης παρηλλάγη κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους καὶ Βυζαντιακοὺς χρόνους, κατανοεῖ τις εὐκόλως ἂν ἐνθυμηθῇ, ὅτι δύο τὰ σπουδαιότατα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ θρησκεία καὶ ἡ πολιτεία τῶν Ἑλλήνων, ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπικρατησάντων ξενικῶν θεσμῶν. Καὶ εἰσῆλθε μὲν κατ' εὐτυχίαν ἡ θρησκεία καὶ διεξήγετο ἡ πολιτική, στρατιωτική, διοικητική, δικαστικὴ κλπ. ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς

Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλ' ὅμως πάντοτε νέας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ξένας ἰδέας καὶ συνηθείας ἐνέβαλον εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ μετέδωκαν εἰς τὸ ἔθνος.

Ἐννοεῖται δ' οἴκοθεν ὅτι ἡ ἀλλοίωσις προέβαινεν ἀκαταπαύστως, εἰ καί, κατὰ τὰ εἰρημένα, διὰ τὴν ἐλλιπῆ παράδοσιν δὲν δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτῇ ἀνὰ πᾶν βῆμα· τοσοῦτον μόνον φαίνεται ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀναμφήριστον, ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἡ γλῶσσα εἶχεν ἀλλοιωθῆ σφόδρα καὶ ἴσως ἦν πολὺ ὁμοιοτέρα τῇ νεωτέρᾳ ἢ τῇ ἀρχαίᾳ, ἀπὸ δὲ τοῦ δεκάτου καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἄρχονταί τινες νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν Ἀττικίζουσαν Κοινήν, τὴν ἐπὶ αἰῶνας γραφομένην γλῶσσαν, νὰ μεταχειρίζωνται δὲ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν (τοῖς τοπικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχουσι σκοπὸν καὶ χαρακτῆρα) τὸν σύγχρονον προφορικὸν λόγον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνάμεικτον μετὰ τῶν στοιχείων τοῦ γραπτοῦ (Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος, Κεκαυμένος, Πρόδρομος, Γλυκᾶς, Σπανέας κλπ.). Ἀλλ' ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις τοῦ ἀρχαίου δοκίμου λόγου οὐδέποτε συνετελέσθη παρ' ἡμῖν, διὸ καὶ πρὸ τῆς Ἁλώσεως καὶ μετ' αὐτὴν πάντοτε ὁσάκις Ἕλληνες φιλοπάτριδες ἤθελον νὰ γράψωσί τι χάριν παντὸς τοῦ ἔθνους, ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῶν κατὰ τόπους ἰδιωμάτων, ἅτινα καὶ ἀκαλλῆ ἐνομίζοντο καὶ τοῖς ἐξ ἄλλων τόπων καταγομένοις Ἕλλησιν ἄγνωστα καὶ ἀτερπῆ ἦσαν, μετεχειρίζοντο δὲ καὶ μετὰ τὴν Ἅλωσιν τὸν παραδεδομένον γραπτὸν λόγον ἀπηλλαγμένον μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τῶν ἀρχαϊκῶν καὶ ἀγνώστων στοιχείων, περιέχοντα δὲ ὅσα ἐκ τῆς λαλουμένης γλώσσης ἐνομίζοντο πανελλήνια καὶ πασίγνωστα (οἷον τὸ **νά, θὰ** κτλ.). Ἡ τάσις δ' αὕτη γενικωτέρα καταστᾶσα κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας παρήγαγε τὸν γραπτὸν ἡμῶν λόγον. (Περὶ τούτου ἰδὲ ὅσα ἐν τέσσαρσι πραγματείαις διέλαβον Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐν Ἑλλάδι).

Τῆς δὲ λαλουμένης Ἑλληνικῆς ἡ συλλογὴ καὶ ἐξέτασις ἤρξατο ἀπὸ τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξηκολούθησε κατὰ τὴν ΙΘ' διὰ τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ, Μαυροφρύδου, D. Comparetti, Οἰκονόμου, Deville, Κούση, G. Meyer, Σάθα, Wagner, Legrand, Deffner, Morosi, Pellegrini, Foy, Thumb, Γιάνναρι, ἐμοῦ καὶ ἄλλων· ἀλλ' ὀλίγα αὐτῆς μέχρι τοῦδε διελευκάνθησαν ζητήματα. Τοσοῦτον μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι 1) πλὴν τῆς Τσακωνικῆς, ἀναγομένης εἰς τὴν Λακωνικὴν διάλεκτον, πᾶσα ἡ λοιπὴ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνικὰ ἀνάγεται εἰς τὴν Κοινήν, διότι εἰ καί τινα ἰδιώματα αὐτῆς περιέχουσι μικρὰ διαλεκτικὰ ἴχνη, οἷον τὸ Κρητικόν, τὸ Ῥόδιον, τὸ Μεσσηνιακόν, τὸ Ποντικὸν κλπ., πάντα τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καὶ αὐτῶν καὶ τῆς λοιπῆς λαλουμένης, ἤτοι καὶ οἱ φθόγγοι καὶ οἱ τύποι καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς ἐκ μόνης τῆς Κοινῆς δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσιν, ἅτε εἰς μόνην ταύτην ἀναγόμενα· 2) ὅτι ἡ νεωτέρα ἡμῶν λαλουμένη γλῶσσα διαιρεῖται εἰς διαφόρους διαλέκτους καὶ ἰδιώματα, ἀλλ', ἀτυχῶς, ἐλλιπῶς μέχρι τοῦδε μελετήσαντες αὐτήν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὸ ποσόν, τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ὅρια αὐτῶν. Αἱ μέχρι τοῦδε ἡμιτελεῖς ἔρευναι ἤγαγόν με εἰς τὴν διαίρεσιν βορείου καὶ μεσημβρινοῦ Ἑλληνικοῦ, εἰς χαρακτηρισμὸν μιᾶς διαλέκτου τῶν νοτίων Σποράδων μετὰ τῆς Κύπρου, ἄλλης δὲ διαλέκτου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν Μεγάρων, τῆς Αἰγίνης, τῆς Κύμης, τῆς Μάνης, τῶν Κυθήρων καὶ τῆς δυτικῆς Κρήτης, ἀλλὰ καθόλου αἱ ἐργασίαι αὗται εἶναι εἰσέτι ἐπισφαλεῖς καὶ κυμαινόμεναι· 3) ὅτι διέσωσε μὲν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις καὶ ἰδιώμασι σχεδόν τι πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ὅπως ὁσημέραι μελετῶντες τὰ τῶν διαφόρων διαλέκτων μανθάνομεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὸ Πανεπιστήμιον, οὔτε ἡ Κυβέρνησις οὔτε φιλόμουσος καὶ φιλόπατρίς τις πλούσιος ἢ ἐκδότης ἐνόησέ ποτε τὴν ἐθνικὴν χρησιμότητα τοιούτου πανελληνίου, πασῶν τῶν ἑκατονταετηρίδων καὶ διαλέκτων, λεξικοῦ, διὰ τοῦτο καὶ περὶ τούτου ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀγνοεῖται εἰσέτι ὁ θησαυρὸς τῶν λέξεων τῆς γλώσσης ἡμῶν, καὶ πρὸς τούτοις ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ τύποι εἶναι πανελλήνιοι καὶ τίνες διαλεκτικοί, ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ μετὰ τίνος σημασίας εὔχρηστοῦσιν ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ, ἐν μιᾷ λέξει ἀγνοεῖται καὶ ἡ ἱστορία καὶ τὸ λεξικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς καθόλου τε καὶ ἐπὶ μέρους. Ἐννοεῖται δ' οἴκοθεν ὅτι ἐν τοιαύτῃ ἀγνοίᾳ εὑρισκόμενοι δυσχερῶς πάνυ δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν καὶ τοὺς χαρακτῆρας αὐτῆς ἀκριβῶς. Διὰ ταῦτα γενικῶς λέγομεν ὅτι ἡ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνική, εἰ καὶ ἐλέγχεται κατωτέρα τῆς ἀρχαίας ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν κτλ., ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς ἀρχαίας διέσωσε πλείστας ἀρετὰς καὶ νέας ἀνέπτυξεν οὐκ ὀλίγας, ὥστε δύναται, φρονῶ, νὰ συγκριθῇ πρὸς πᾶσαν ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν. Οὕτω π. χ. διέσωσε τὴν παλαιὰν ἀρετὴν τῆς δηλώσεως τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν ἐν τοῖς ῥήμασι διὰ προσωπικῶν καταλήξεων, οὐχὶ δι' ἀντωνυμιῶν, **φέρω φέρεις φέρομεν φέρετε φέρουν,** μετὰ ταύτης δὲ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἐλευθέρας τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῇ προτάσει. Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἱκανότητα τῆς μονολεκτικῆς δηλώσεως τῶν διαθέσεων **φέρω φέρομαι·** ὡσαύτως διαστέλλει εἰσέτι σαφῶς τρεῖς καὶ τέσσαρας πτώσεις τοῦ ἑνικοῦ καὶ δύο καὶ τρεῖς τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ (**καλός, καλοῦ,**

καλό(ν), καλέ, καλοί, καλῶ(ν), **καλούς, ὥρα, ὥρας, ὥρα(ν), ὧρες, ὡρῶν**). Ὡσαύτως διαστέλλει ἔτι πιστῶς καθόλου τὰ τρία γένη ὅπως ἡ ἀρχαία, ἐλάχιστα σχετικῶς καὶ ταῦτα οὐκ ἄνευ λόγου ἑκάστοτε μεταβαλοῦσα (προβλ. Ἀθηνᾶς Β' σελ. 701 κ.ἑ.). Ὁμοίως τονίζει μόνων τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν μίαν καθὰ καὶ ἡ ἀρχαία γενικῶς, αἱ δὲ ἐπιγενόμεναι τονικαὶ μεταβολαὶ δὲν εἶναι οὔτε πολλαὶ οὔτε ἀνερμήνευτοι (Ἀθηνᾶς Α' σελ. 247 κἑξ. καὶ 481 κἑξ.), Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἐξαισίαν τῆς ἀρχαίας γλώσσης δύναμιν τοῦ πλάττειν σύνθετα ὀνόματα καὶ ἐπεξέτεινε μάλιστα τὴν ἀρετὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν συνθέτων ῥημάτων (**καλοτρώγω, δὲν καλοβλέπω**). Οὕτω δὲ ἡ ἐκτενὴς χρῆσις τὸ μὲν τῆς συνθέσεως, τὸ δὲ τῶν παραγωγικῶν καταλήξεων, **-μος, -μα, -της, -άρις, -ᾶτος, -ούτσικος, -ιμον, -εὰ** κλπ., κατέστησαν τὴν γλῶσσαν ταύτην ἱκανὴν νὰ ἐκφράσῃ πᾶσαν ἐννοίας ἀπόχρωσιν μετὰ σπανίας συντομίας καὶ σαφηνείας. Πόσον διὰ τῶν καταλήξεων τούτων ἀνεπτύχθη καὶ ηὐξήθη ἡ ἐκφραστικὴ δύναμις τῆς γλώσσης, δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῇ χρήσει τῆς τελευταίας καταλήξεως **-εά**, δι' ἧς σήμερον δηλοῦνται α) δένδρα καὶ φυτά, πρὸς ἃ δηλονότι ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ καρπός, τὸ ἄνθος, ἡ ῥίζα, τὰ μέρη κτλ. αὐτοῦ (**ῥεβιθεὰ-ῥεβίθι, τριανταφυλλεὰ-τριαντάφυλλον, ῥιζαρεὰ-ριζάρι, βρουλλεὰ βροῦλλο, μαραθεὰ μάραθο**)· β) πληγαὶ (**ξυλεά, σπαθεά, κατακεφαλεά**)· γ) ὀσμαὶ (**λαδεά, πισσεά, κρασεά**)· δ) φορτία, (**καραβεά, βαρκεά**)· ε) μέτρα, (**καλαθεά, κοφινεά, φουχτεά**). Ὁμοίως ἀνέπτυξεν ἡ νεωτέρα γλῶσσα καὶ ἕτερον μέλλοντα, τὸν τῆς διαρκείας, ὥστε **θὰ γράφω** ἢ **θέλω γράφει** διαφέρει τοῦ **θὰ γράψω** ἢ **θέλω γράψει**. Ἐν ταῖς ἀρεταῖς τῆς νεωτέρας λαλουμένης Ἑλληνικῆς καταλεκτέον πάντως καὶ τοῦτο, ὅτι καθὰ ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἀποφεύγουσα τὴν ἀλλεπαλληλίαν τῶν φωνηέντων συνήρεσε καὶ συνέστειλε πολυειδῶς τὰς λέξεις, οὕτω καὶ ἡ νεωτέρα διὰ συχνῆς συνιζήσεως, ἐκθλίψεως καὶ ἀφαιρέσεως τῶν λεπτοτέρων φωνηέντων i (**ι, ει, η, υ, οι, υι**), e (**ε, αι**), τοὺς ἐκ πολλῶν ἄλλων προελθόντας ἰσχνοὺς φθόγγους τούτους, ἀπειλοῦντας νὰ βλάψωσι τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, πολλαχῶς ἐξέβαλεν, ἀφῆκε δὲ τοὺς ἁδροτέρους **α, ο, ου**· ἐντεῦθεν ἡ προφορὰ ἡμῶν ἔχει μὲν μονοτονίαν τινὰ (ἅτε πέντε μόνον φωνήεντα **α, ο, u, ε, ι**, καὶ ὀλίγας διφθόγγους, **καϊμός, τὰ εἶδα, λεϊμόνι, βώιδι, τὸ εἶδα, τοῦ εἶπα**, περιέχουσα), ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπερισχύει τοὐλάχιστον ἐν αὐτοῖς ὁ ἀσθενέστατος φθόγγος i. Διὰ τῆς συνιζήσεως καὶ ἐξαφανισμοῦ τῶν ἀσθενεστέρων φωνηέντων ἠλαττώθη καὶ ἡ ἐντὸς λέξεως καὶ μεταξὺ δύο λέξεων χασμῳδία σφόδρα. Καὶ ἡ ἀποβολὴ δὲ τοῦ τελικοῦ **ν** καὶ ἡ τοῦ διπλασιασμοῦ οὐκ ὀλίγον συνεβάλετο εἰς τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, π. χ. ἐν τῇ φράσει «**εἰς τὸν γάμον δὲν θέλουν γελάσει σήμερον πάντες**», πᾶν τελικὸν **ν** συνάπτεται δυσαρέστως μετὰ τοῦ ἀκολούθου συμφώνου ν+γ, ν+δ, ν+γ, ν+π, καὶ οἱ παρακείμενοι **γεγευμένος, βεβιασμένος, δεδεσμευμένος** δὲν εἶναι βεβαίως εὔφωνοι. 4) Ὅτι ἔτι ἀγνοεῖται ἡ κλίσις, ἡ παραγωγή, ἡ σύνθεσις, ἡ σύνταξις, αἱ φράσεις καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῶν διαλέκτων καὶ ἰδιωμάτων, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐνίων τόπων γλωσσάρια εἶναι ὡς πρὸς τὴν γραμματικήν, τὴν σύνταξιν καὶ τὴν φρασιολογίαν ἐλλιπέστατα, τῶν πλείστων δὲ τόπων οὐδὲ συλλογὴ τῶν λέξεων ἐγένετο μέχρι τοῦδε.

Καὶ ὅμως ἵνα συνταχθῇ Ἑλληνικὸν λεξικόν, μέλλον νὰ συμπεριλάβῃ σύμπαντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων, ὅσαι ποτὲ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον ἐχρησίμευσαν τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἔκφρασιν τῶν διανοημάτων αὐτῶν, Ἑλληνικὴ γραμματικὴ μέλλουσα νὰ ἑρμηνεύσῃ τὴν γένεσιν καὶ χρῆσιν πάντων τῶν τύπων αὐτῆς, ἐν μιᾷ λέξει, ἵνα ὑπάρξῃ ἱστορία πλήρης ἐπιστημονικὴ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀνάγκη καθ' ὃν τρόπον τὰ γραπτὰ μνημεῖα οὕτω καὶ σύμπαντα τὰ ἐν τῇ λαλουμένῃ Ἑλληνικῇ εὐχρηστοῦντα στοιχεῖα αὐτῆς νὰ συλλεχθῶσι καὶ μελετηθῶσιν. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ μελέτη καὶ ἐξακρίβωσις τῆς συμπάσης Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ἡμῖν τοῖς κληρονομήσασι τὴν ἔνδοξον ταύτην κληρονομίαν ἓν τῶν πρωτίστων καὶ ἱερωτάτων καθηκόντων. Οὐ μόνον διότι ἐν αὐτῇ καταφαίνεται ὁ πρῶτος ἐθνικὸς χαρακτὴρ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν ταύτῃ ἐναπέθηκαν τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν θησαυροὺς αἱ ἄρισται καὶ γονιμώταται τῶν ἀνθρώπων διάνοιαι καὶ διὰ ταύτης τῆς γλώσσης ἐξεφράσθησαν καὶ διεδόθησαν ἀνὰ τὸν κόσμον αἱ μέγισται ἠθικαὶ ἀλήθειαι τῆς θρησκείας τοῦ Σωτῆρος· ἐντεῦθεν ἡ σπουδὴ καὶ ἐξέτασις οὐ μόνον τῶν ἐν αὐτῇ συγγεγραμμένων ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς γλώσσης καθ' ἑαυτὴν ἀπετέλεσεν ἔκπαλαι καὶ ἀποτελεῖ ἔτι σήμερον τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων μελετημάτων. Τούτου δ' ἕνεκεν οὐδεμία γλῶσσα ἔτυχε τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης παρά τε τῶν φιλολόγων καὶ γλωσσολόγων ὅσης ἡ Ἑλληνική. Ἡ ἑρμηνεία Σλαυικοῦ ἢ Κελτικοῦ τινος γλωσσικοῦ φαινομένου φαίνεται ἔχουσα μερικὴν μόνον διὰ τοὺς εἰδικῶς Σλαυολόγους ἢ Κελτολόγους σημασίαν, ἡ δὲ Ἑλληνικοῦ καθολικὴν διὰ πάντα ἐπιστήμονα. Τὸ τοῦ θείου Ὁμήρου «**Οὐ νέμεσις ἀμφὶ τοιῇδε γυναικὶ Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν**» φαίνεται λεχθὲν καὶ περὶ τῆς γλώσσης

τῶν θεῶν κατὰ Κικέρωνα, καὶ δὴ οὐ μόνον τὸ κατορθῶσαι ἀλλὰ καὶ τὸ σφαλῆναι ὑπὲρ ταύτης καλόν. Ἔπειτα εἶναί τι πρωτοφανὲς ἐν τῷ κόσμῳ ἡ θέα γλώσσης ἐπὶ τρισχίλια ἔτη ἤδη λαλουμένης καὶ γραφομένης καὶ φάσεις μὲν ἑκάστοτε διαφόρους λαμβανούσης, ἀλλ' ὅμως διὰ πάντων τῶν αἰώνων μέχρι σήμερον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς, σαφοῦς καὶ διαυγοῦς μενούσης. Διὰ τὴν ἀρετὴν δὲ ταύτην καὶ ἐπειδὴ πλεῖστα μὲν κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ἐν αὐτῇ συνεγράφησαν, ἐπιμελοῦς δ' ἀρχαιόθεν ἔτυχε παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ τῶν λεξικογράφων καλλιεργίας, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι πάσης ἄλλης καταλληλοτέρα εἰς ἀνεύρεσιν γενικῶν γλωσσικῶν διδαγμάτων, ἂν μόνον μεθοδικῶς μελετᾶται ὁ μακρὸς αὐτῆς βίος. Ἀλλ' ὅμως παρὰ πάντα ταῦτα ἡ μελέτη αὐτῆς συνήθως περιορίζεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μικρὸν ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ γλώσσῃ, περὶ δὲ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἡμεῖς μικρὸν ἐν Ἑλλάδι φροντίζομεν.

Καὶ ὅμως καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰδικαὶ Πανεπιστημιακαὶ ἕδραι πρὸς διδασκαλίαν αὐτῆς ταύτης τῆς μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἔχουσιν ἱδρυθῆ, ἐν μόνῃ δὲ τῇ Ἑλλάδι οὐχί! Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ προσεχὲς μέλλον θέλει σπεύσει εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ τέως παρημελημένου ἐθνικοῦ καθήκοντος ἡμῶν τούτου καὶ ὅτι ὁ φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις ἐκδότης τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἄλλων θέλει καταστήσει τὸ καθῆκον τοῦτο καὶ σαφέστερον καὶ εὐκολώτερον ἡμῖν.

Γ. Ν. Χατζιδάκις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ(*)

1. Οὐδὲν ἔθνος κατέστησε τὸ λεξικὸν τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀντικείμενον πραγματείας τόσον πρωΐμως, τόσον συστηματικῶς καὶ τόσον πολυτρόπως, ὅσον τὸ ἑλληνικόν. Καταπλήσσει τὸ πλῆθος τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ εἰργάσθησαν ἀπὸ τοῦ πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος· ἀλλ᾽ ἐν μέρει τοὐλάχιστον ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς πληθύος ταύτης τῶν ἐργασιῶν παρατηρεῖται καὶ τὸ λυπηρὸν φαινόμενον, ὅτι τὰ ὑπ᾽ ἐκείνων ἐκπονηθέντα ἠκρωτηριασμένα παντελῶς καὶ παραμεμορφωμένα παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς, πολλὰ δὲ καὶ ἀπωλέσθησαν ὅλως. Διότι οὐδὲν κυρίως εἰπεῖν λεξιλογικὸν τῶν ἀρχαίων σύγγραμμα γνήσιον περιεσώθη, διὸ καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους πολλοὶ τῶν ἐρευνητῶν(1) περὶ τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον μετὰ πάσης ἀγχινοίας κατέγιναν, ζητοῦντες νὰ καθαρίσωσι τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων.

2. Ὁ καταρτισμὸς γλωσσαρίων ἀρχὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὅμηρον μελετῶν. Σκοπὸν ταῦτα εἶχον νὰ διδάξωσι τοὺς νέους τὴν σημασίαν τῶν ἀπηρχαιωμένων ἢ διαλεκτικῶς ποικιλλουσῶν ἢ ἀπὸ τῆς συνήθους πεζῆς χρήσεως παρεκκλινουσῶν λέξεων ἢ φράσεων, τῶν λεγομένων γλωσσῶν. Οὕτω λοιπὸν προέκυψαν συναγωγαὶ ἐκπονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν γλωσσογράφων, οἵτινες καὶ ἀτέχνως καὶ ἀνακριβῶς πολλάκις ἡρμήνευσαν, διὸ καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς ἐπιστημονικώτερον περὶ τοῦ πράγματος διαλαβόντες, ἐθεωρήθησαν ἀκριβέστεροι.

Ἦτο δὲ ἡ διάταξις τῶν γλωσσῶν τούτων ἐν ἀρχῇ τυχαία, ὡς ὑπηγορεύετο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ῥαψῳδίας ἢ βιβλίου τινός, ὁποῖα καὶ σήμερον συντάσσονται ὁμοιότροπα πρὸς μαθητικὴν χρῆσιν λεξιλόγια εἰς ἀπεσπασμένα βιβλία συγγραφέων ἢ ὁμηρικὰς ῥαψῳδίας. Κατὰ τοὺς ἀλεξανδρηνοὺς μάλιστα χρόνους κατηρτίζοντο συλλογαὶ *ξενικῶν ὀνομάτων* (2) ἤτοι ἐπαρχιωτισμῶν, καὶ *βαρβάρων* ἢ *ἐθνικῶν*, τουτέστι βαρβαρισμῶν, καὶ τῶν *χυδαϊστὶ λεγομένων* ἢ *χυδαιολογιῶν*, τουτέστι τοπικῶν φράσεων· καθόλου παρεβάλλετο κατόπιν ἡ *συνηθισμένη λέξις*, τουτέστιν ἡ συνήθως λαλουμένη γλῶσσα, πρὸς τὴν *τεχνικὴν λέξιν*, τουτέστι τὴν γραφομένην, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο μὲν ἡ γλωσσογραφία ἀπέβλεπεν εἴς τε τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς καὶ τοὺς πεζούς, τοῦτο δὲ σοφισταὶ ἅμα καὶ φιλόσοφοι διὰ τῶν περὶ γλώσσης μελετῶν παρεσκεύασαν τὴν ὁδὸν ὑπὲρ τῶν γραμματικῶν, ἐτέθησαν κατὰ μικρὸν τὰ θεμέλια τῆς γραμματικῆς, τοῦ τυπικοῦ, τῆς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων πραγματείας, τοῦ ἐτυμολογικοῦ, τοῦ συντακτικοῦ, τῆς περὶ συνωνύμων, τῆς περὶ ὕφους ἐρεύνης, ἐνῷ ἐξ ἑτέρου ἐμελετῶντο αἱ χρήσεις τοῦ καθαροῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀττικισμοῦ καὶ ἐκαλλιεργεῖτο οὗτος. Πᾶσαι αὗται εἶνε καθαρῶς γλωσσικαὶ ἐργασίαι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν κατηρτίζοντο καὶ πραγμάτων λεξικὰ ἢ εἰδικοῦ τινος κλάδου καὶ γενικὰ τέλος.—Τὴν ποικιλίαν τούτων μανθάνει τις παρὰ τῷ ***Nicolai*** ἐν τῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας VI, 325.

3. Οἱ τίτλοι τῶν πονημάτων ποικίλλουσιν· ἡ λέξις *λεξικὸν* εἶνε μεταγενεστέρα· *λέξις* παρ᾽ Ἀριστοτέλει εἶνε ταυτόσημος τῇ λατινικῇ vocabulum (*γλῶσσα* σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως διαφέρουσαν λέξιν),

---

(*) Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Haundbuch der Klassichen Altertumswissenschaft von Iwan Müller, II. τόμ. Griechische Lexicographie von A. Autenrieth, σελ. 587—605.

(1) Ἐξ ἀρχαιοτέρων μὲν συγγραμμάτων μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς:

J. A. Ernesti, De glossariorum graecorum vera indole, ἐν Λειψίᾳ 1742, 4° = Opuscula 1793 σελ. 61—93.

Hesychius, ed. Alberti, ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1746.

Νεώτερα δὲ τὰ ἑξῆς:

M. H. E. Meier, Opuscula II σ. 74 ἑ.

Photius, Lexikon ed. Naber, προοίμιον.

Συναγωγὴ τῶν Ἑλλήνων γραμματικῶν (Corpus grammaticorum graecorum) ἀρξαμένη ὑπὸ Dindorf τὸ 1823, συνεχίζεται νῦν κατὰ σχέδιον νέον ὑπὸ Uhlig τῇ συνεργασίᾳ τῶν R. Schneider, A. Lentz, A. Hilgard, Egenolff, Lp. Cohn, R. Schöll (δὲν συνετελέσθη ἔτι). Παρὰ ταύτῃ συμβουλευτέον καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν Λατινικῶν γλωσσαρίων ((Corpus glossariorum latinorum) ὑπὸ I. Loewe, Prodromus 1876. II. ὑπὸ G. Götz et Gtth Gundermann 1888 (δὲν συνετελέσθη ἔτι). Πρὸς δὲ τούτοις συμβουλευτέον πληθὺν μονογραφιῶν καὶ τὰς τῶν συναγωγῶν τῶν σχολίων ἐκδόσεις, καὶ συγγράμματα δὲ οἷα τὰ Ἀνέκδοτα τῶν J. Bekker, Cramer, Bachmann κ. ἄ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας παρέχει, ὡς εἰκός, ἄφθονον ὕλην· ἡ ὑπὸ R. Nicolai ἐν Μαγδεβούργῳ 1873 — 78 ἀπηρχαιώθη ἤδη κατὰ πολλὰ εἰδικώτερα ζητήματα· νεωτάτη εἶνε ἡ ὑπὸ W. Christ, πρόχειρος νῦν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας διὰ τῆς ἐκ τῆς Γ′ αὐτῆς ἐκδόσεως φιλοπονηθείσης μεταφράσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Μαρασλῆ ὑπὸ *Λυσάνδρου Γ. Χ. Κώνστα* (τόμ. πρῶτος 1900).

(2) Π. χ. *Δωρόθεος* ὁ Ἀσκαλωνίτης (κατὰ τὸν α′ αἰῶνα), Περὶ τῶν ξένως λεγομένων λέξεων. — *Καλλίμαχος* Ἀλεξανδρεύς, Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι, καθ᾽ ὕλην διατεταγμέναι, ἀλλ᾽ οὐχὶ πλῆρες ὀνομαστικόν· ἴδε J. Schoenemann, De lexicographis antiquis qui rerum ordin. sec. s. Quaestt. Diss. Bonn. 1886 cap. II, 1.

ἀλλ' ἤδη παρὰ τοῖς στωϊκοῖς σημαίνει 1) πάντα ἔναρθρον φθόγγον· 2) πᾶσαν λέξιν· 3) φράσιν· εἶτα δὲ ἐν τῇ κλασσικῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ 1) τὸ λεκτικόν, 2) τὸν ἐπίσημον καὶ περίτεχνον τοῦ λέγειν τρόπον, dictio solemnis, accurata, 3) φράσιν, ἔκφρασιν. Ἀλλ' ἐν ταῖς διακρίσεσι ταύταις οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν πάντοτε ἀκριβεῖς.

Ἀναγραφὴ τῶν κυρίων συγγραφέων.

4. *Δημόκριτος* (περὶ τὸ 460 — 373 πρὸ Χριστοῦ), ὅστις ἰωνιστὶ ἔγραψε Περὶ Ὁμήρου, Περὶ ὀρθοεπείης καὶ γλωσσέων, Περὶ ῥημάτων, Ὀνομαστικόν, εἶνε δὲ πάντως εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων (1). Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκει *Νεοπτόλεμος* ὁ ἐκ Παρίου ὁ γλωσσογράφος καὶ ποιητὴς ἅμα, γράψας Γλώσσας ὁμηρικὰς καὶ ἄλλων ποιητῶν, *Ἀπολλώνιος* ὁ Ἀρχιβίου, ὁ πρῶτος ἴσως καταρτίσας ἀλφαβητικὸν ὁμηρικὸν λεξικόν, Περὶ λέξεων ὁμηρικῶν, ὁ *Ἀππίων*, Γλῶσσαι ὁμηρικαὶ (ἴδε *Christ* σελ. 50), σωθεῖσαι ἐν κακῇ ἐπιτομῇ ἐν *Sturz*, Etymol. Gudian. σελ. 601· ἰδίως περὶ τὰ 100 μετὰ Χριστὸν *Ἀπολλώνιος* ὁ σοφιστής, ἀριστάρχειος, ὅστις ἐν τῷ ἑαυτοῦ Λεξικῷ (ed. I. Bekker, ἐν Βερολίνῳ 1833) ἐπωφελήθη καὶ τὸν Ἀππιανόν, ὡσαύτως τὸν *Ζηνόδωρον*, συγγράψαντα Ἐπιτομὴν τῶν περὶ συνηθείας, ἤτοι τῶν ἀπὸ τῆς συνήθους γλώσσης διαφερόντων παρ' Ὁμήρῳ, ἧς ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ὁ *Miller*, Mélanges σ. 407-411 (ἴδε *Christ* σ. 51), *Βασιλείδης*, Περὶ ὁμηρικῆς λέξεως, ἧς ἐπιτομὴν συνέταξεν ὁ *Κρατῖνος*. Εἰς *Φιλήταν* τινὰ (ἄδηλον ἂν οὗτος εἶνε ὁ ἐκ Κῶ ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸ 300), ἀπονέμεται λεξιλογικὸν πόνημα Ἄτακτα ἢ ἄτακτοι γλῶσσαι.— Οἱ σοφισταὶ καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ στωϊκοὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν γλῶσσαν· ὁ Πρωταγόρας πρῶτος ἔθηκε τὸ ὄνομα ἔγκλισις· τοῦ Πλάτωνος δὲ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ τοῦ Ἱπποκράτους ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἑρμηνείας· ἀλλ' ἐπὶ Ἀλεξανδρηνῶν κυρίως καὶ συναγωγαὶ πολλαὶ κατηρτίσθησαν καὶ γλῶσσαι συνήχθησαν.

Ζηνόδοτος ὁ Ἐφέσιος (περὶ τὰ 287, ἴδε *Christ* σ. 446) κατήρτισεν Ὁμηρικὸν γλωσσάριον, ἔτι δὲ Λέξεις ἐθνικάς, ἐξ ὧν πάντως ἐπήγασεν ἡ Διαφορὰ φωνῆς. (2). *Ἀριστοφάνης* ὁ Βυζάντιος (*Christ* σ. 451), μαθητὴς ἐκείνου, περὶ τὰ 202 († 185) συνήγαγεν Ἀττικὰς λέξεις, Λακωνικὰς γλώσσας καὶ ἔγραψε Περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, Περὶ συγγενῶν ὀνομάτων· ἀσήμαντον ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ἐξ ἀθωνιτικοῦ κώδικος ὁ *Miller* (3). Ὁ *Ἀρτεμίδωρος* (κατὰ τὸν α' πρὸ Χρ. αἰῶνα) ἔγραψε Λέξεις ὀψαρτυτικάς· συνήγαγε καθόλου λέξεις διατεταγμένας κατ' ἀντικείμενα (4).

Πρὸ τούτων ἤδη ἔγραφεν *Ἡρακλείδης* ὁ Ποντικός, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Περὶ ἐτυμολογιῶν (5).—Τοῦ Κῴου ἰατροῦ Ἱπποκράτους τὰ συγγράμματα ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἐξήγησιν γλωσσῶν ὑπὸ *Γλαυκίου*, *Ἐπικλέους*, *Διοσκορίδου* τοῦ νεωτέρου, *Ξενοκράτους* τοῦ Κῴου, *Ἡροφίλου* καὶ *Βακχίου*, ἐπὶ τούτου δὲ στηρίζεται τοῦ *Ἐρωτιανοῦ* (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) τὸ γλωσσάριον Τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, ὅστις ἐν τῷ προοιμίῳ ἀναφέρει καὶ ἀρχαιοτέρους· κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν εἶνε τοῦ *Γαληνοῦ* († περὶ τὸ 271 μετὰ Χρ.) Τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις (6). Εἰς τὸν Πλάτωνα ἀναφέρονται ὁ *Ἀμμώνιος* Περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου, ὁ *Ἀρποκρατίων* Λέξεις Πλάτωνος, ὁ *Δίδυμος* Ἄρειος (ἐπὶ Αὐγούστου), ὁ προσεκτικὸς *Βόηθος* (κατὰ τὸν β' αἰῶνα) Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸν *Πάμφιλον*, τέλος ὁ *Θέων* Σμυρναῖος· ἔτι δὲ δύο ἐκτεταμένα λεξικὰ τοῦ *Τιμαίου* (κατὰ τὸν γ' αἰῶνα) Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον (7), ἔτι δὲ *Διονύσιος* ὁ Ἁλικαρνασσεὺς περὶ μουσικῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ γλωσσῶν, ὁ *Γαληνὸς* περὶ ἰατρικῶν ἐν τῷ Τιμαίῳ, *Θεόδωρος* Σολεὺς περὶ μαθηματικῶν.

5. *Περὶ διαλέκτων*: *Δημήτριος* ὁ πύκτης Περὶ διαλέκτου, *Φιλόξενος* Ἀλεξανδρεὺς (πρὸ τοῦ Αὐγούστου), περίφημος ἐν Ῥώμῃ ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων καὶ ἐτυμολόγος (8). Ὁ *Ἀππίων* συνέλεξε ῥωμαϊκὰς γλώσσας. *Τρύφων* (ἐπὶ Αὐγούστου) ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων ἐν Ῥώμῃ, ἴδε *Nicolai* II 343, καὶ συγγραφεὺς λεξικοῦ πραγμάτων, γράψας καὶ Ὀνομαστικά, Φυτικά, Περὶ ζῴων, πλὴν ἄλλων πολλῶν γραμματικῶν πονημάτων (9). *Μόσχος* γράψας Ῥοδιακὰς λέξεις. *Παρμένων* Περὶ διαλέκτου. *Τιμαχίδης* Ῥόδιος καὶ *Ἀμερίας*

---

(1) Τὰ μνημονευόμενα ἐνταῦθα συγγράμματα δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκτὸς ὅπου τὸ ἐναντίον σημειοῦται.

(2) ed. Studemund, Anecdota graeca p. 103. 287 ε'.

(3) Πρβλ. Leop. Cohn, ἐν τοῖς Fleckeisen Neue Jahrbücher, Supplementband 12, 285 ἑ.

(4) Ὁμοίως *Νίκανδρος* ὁ Κολοφώνιος Περὶ χρηστηρίων βιβλία γ' · ὁ *Φιλήμων* Αἰξωνεὺς Περὶ παντοδαπῶν χρηστηρίων· ὁ *Τρύφων* Περὶ ὀνομασιῶν, Περὶ ἀνθρωπίνων μειῶν· ἴδε Schoenemann, De lexicographis cap. II.

(5) Τὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ συναπήρτισεν ἐκ τοῦ Μεγάλου ἐτυμολογικοῦ, τοῦ ἐτυμολογικοῦ Ὠρίωνος Θηβαίου, ἐτυμολογικοῦ Γουδιανοῦ, Ζωναρᾶ ὁ Leop. Cohn ἐν Commentationes philologicae in honorem A. Reifferscheidii ἐν Βρεσλαυίᾳ 1844, De H. Pontico Etymologiarum scriptore antiquissimo· «αἱ ἀρχαιόταται ἐτυμολογικαὶ μελέται ὡρμήθησαν ἐκ τῆς φιλοσοφίας» σελ. 89.

(6) Ilberg, De Galleni vocum Hippocraticorum glossario (ἐν ταῖς Commentationes philol. quibus O. Ribbeckio congr. disc. Lipsienses, παρὰ Teubner 1888 σελ. 227—355.

(7) Ἐκδόσεως Ruhnken ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1789· μετὰ τὸ τεϋβνεριανὸν κείμενον ἐν τῷ Appendix, ἐν Λειψίᾳ 1853.

(8) Nicolai II, 337 ἑ. Λείψανα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ ἐκλογαὶ παρὰ Ὠρίωνι καὶ ἄλλοις. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς μεταγενέστερόν τινα Φιλόξενον δῆθεν· ἴδε κατωτέρω.

(9) Tryphonis fragmenta coll. A. de Velsen, ἐν Βερολίνῳ 1853. Ἡ Περὶ πνευμάτων πραγματεία του κεῖται ἐν κώδικι ἀμβροσιανῷ d. 30 sup. (χαρτίνῳ τοῦ ΙϚ' αἰῶνος), ἐν φύλλῳ 51 ἑ. L. Cohn παρὰ Egenolff, Heidelberger Gymnasialprogramm 1888 σ. 32 ἑ.

συνέλεξαν μακεδονικὰς γλώσσας. *Ἑρμῶναξ* ἔγραψε γλώσσας κρητικάς, *Ἀπολλόδωρος* Κυρηναῖος παφιακάς, *Διόδωρος* Γλώσσας ἰταλικάς, *Δημήτριος* Ἰξίων Περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, *Ἀρτεμίδωρος* δωρικάς, *Κλείταρχος* φρυγικάς. Μελέται περὶ τῆς ἀττικῆς γλώσσης εἶνε τοῦ *Ἀριστοφάνους* Βυζαντίου αἱ Ἀττικαὶ λέξεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀχαϊκῆς καὶ λακωνικῆς. *Κράτης* Μαλλώτης ἔγραψε Περὶ ἀττικῆς διαλέκτου (περὶ τὸ 170 ἐν Ρώμῃ), ὁ *Δημήτριος* Ἰξίων (ἐπὶ Αὐγούστου ἐν Περγάμῳ) Λέξεις, ἐν αἷς καὶ Ἀττικαί. *Δωρόθεος* Ἀσκαλωνίτης Συναγωγὴν λέξεων ἀττικῶν, *Θεόδωρος* Λέξεις ἀττικάς, ἔτι δὲ *Φιλήμων* (1), *Νίκανδρος* ἐκ Θυατείρων.

6. Γλωσσικαὶ καὶ πραγμάτων ἑρμηνεῖαι. — *Δίδυμος* χαλκέντερος (σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος, *Christ* σελ. 459) Λέξεις τραγικαί, κωμικαί, Ἱπποκράτους. Ἐκ τούτων συνέταξε *Θέων* ὁ Ἀλεξανδρεὺς γενικὸν κατ' ἀλφάβητον λεξικόν.

Ἑρμηνευτὴς τῶν δέκα ῥητόρων εἶνε *Καικίλιος* ὁ ἐκ Καλῆς Ἀκτῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἀκμάσας ἐπὶ Πομπηΐου· ἔγραψεν Ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον, κυρίως Καλλιρρημοσύνην ἤτοι ῥητορικὸν λεξικόν, ἐξ οὗ σώζονται γλῶσσαί τινες σφόδρα διεφθαρμέναι (2). Ἐξ ἀποσπάσματος λεξικοῦ εἰς τὸν κατ' Ἀριστοκράτους τοῦ Δημοσθένους λόγον ἀνεκαλύφθη ἄξιον λόγου ἀντίγραφον ἐν αἰγυπτιακῷ παπύρῳ (Ἀρσινόης)(3)· ἄλλας αὐτοῦ λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐξέδωκεν ὁ Σακκελίων ἐκ κώδικος πατμιακοῦ τοῦ ι' αἰῶνος, πρὸς δὲ γλώσσας τινὰς ἐκ τοῦ Αἰσχίνου (4). Ὁ *Αἴλιος Διονύσιος* (ἐπὶ Ἀδριανοῦ) συνέγραψεν Ἀττικὰ ὀνόματα, Λεξικὸν ῥητορικόν, πέντε βιβλία ἐν δυσὶν ἐκδόσεσιν· ὡσαύτως καὶ ὁ σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ *Παυσανίας* (5)· οὗτος ἠκολούθησεν αὐστηροτέραν ἀλφαβητικὴν τάξιν, ἀμφότεροι ὅμως ἐσημείωσαν μόνον τὴν καθαρὰν ἀττικὴν λέξιν, πρότυπα γενόμενοι οὕτω μεταγενεστέρων ῥητορικῶν λεξικῶν, κατὰ δὲ τοὺς βυζαντηνοὺς χρόνους ἐν ὅλον ἀπαρτίσαντες (6), ἐχρησίμευσαν πάλιν ὡς πηγὴ τοῦ Εὐσταθίου καὶ Φωτίου. — Σπουδαιότατος πάντων εἶνε ὁ Ἀλεξανδρεὺς *Ἁρποκρατίων*, ἴσως ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀντωνίου Οὐήρου (7), οὗ αἱ Λέξεις τῶν 10 ῥητόρων ἦσαν κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν διατεταγμέναι, (8) παρεδόθησαν δὲ ὑπὸ ἐκτενεστέραν καὶ βραχυτέραν μορφήν, ἀλλ' ὑπ' ἀμφοτέρας σφόδρα παραμεμορφωμέναι (9). Ὁ Ἁρποκρατίων συνήγαγε κατ' ἀρχὰς τὰς γλώσσας τῶν δέκα ῥητόρων καὶ ἀττικὰς ὀνομασίας, κατόπιν δὲ ἀνεζήτησε τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς καὶ ἐν ἄλλαις πηγαῖς μετὰ μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ φιλολογικῶν σημειώσεων ἐξ ἀρχαιοδιφῶν (10). Κυρίως πηγὰς εἶχε τὸν Αἴλιον Διονύσιον, τὸν Παυσανίαν καὶ ἐμμέσως τὸν Δίδυμον χαλκέντερον (11). Ὅμοιόν τι ῥητορικὸν λεξικόν, Λέξεις ῥητορικάς, εἶνε πηγὴ τοῦ σωζομένου Lexicon Bekkerianum VI (12). Συνάδελφος τοῦ Ἁρποκρατίωνος, *Τήλεφος* ὁ Περγαμηνός, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου, ὀπαδὸς τοῦ Κράτητος, κατέγινεν ὡσαύτως μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου περὶ τοὺς Ἀττικοὺς ῥήτορας· μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων γραμματικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μνημονεύει ὁ Σουΐδας καὶ Περὶ συντάξεως λόγου ἀττικοῦ πέντε τόμους καὶ Περὶ χρήσεως ἤτοι ὀνομάτων ἐσθῆτος καὶ τῶν ἄλλων οἷς χρώμεθα (ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον). Τὰ λεξικὰ αὐτοῦ ἐνέφαινον ἀκριβῆ ἀνάγνωσιν τῶν προτύπων ἀττικῶν συγγραφέων· τὸ Ὠκυτόκιον (ἔστι δὲ συναγωγὴ ἐπιθέτων εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἁρμοζόντων πρὸς ἕτοιμον εὐπορίαν φράσεως βιβλία δέκα) εἶνε λεξιλογικὸν βοήθημα πρὸς ἀπόκτησιν εὐχερείας περὶ τὸ λέγειν. Καθόλου περὶ τῶν ῥητορικῶν λεξικῶν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι «ταῦτα κατηρτίσθησαν καθ' ἑαυτὰ καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς λοιπῆς λεξικογραφίας. Ἡ πρὸς ταύτην δὲ ὁμοιότης προέρχεται μόνον ἐκ τοῦ ὅτι βασίζονται ἐπὶ τῶν αὐτῶν μελετῶν τῶν Ἀλεξανδρηνῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὰ εἰδικὰ εἰς ἄλλους συγγραφεῖς ἔργα καὶ τὰ γραμματικὰ καὶ λεξιλογικὰ πονήματα γενικωτέρου περιεχομένου» (Leop. *Cohn*, ἐν Neue Jahrbücher Supplementband 13, 826).

7. *Ἀττικισταὶ* (13) ἐκλήθησαν ἐν ἀρχῇ οἱ περὶ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου διαλαβόντες, οἵτινες τὸ ζήτημα

---

(1) Weber, De Philemone Atheniensi glossographo (ἐν ταῖς Commentationes phil. quib. O. Ribbeckio... congratul. discipuli Lipsiens παρὰ Teubner 1888 σ. 441—51).

(2) Ἐν τῷ Lexicon Seguerianum IV. ἴδε Garnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876 σ. 133.

(3) Ἴδε Blass ἐν Hermes τόμῳ XVII, 148 ἑ.

(4) Κατὰ τὸν Leop. Cohn (Fleckeisen, Neue Jahrbücher Supplementband 13 σ. 828) ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐξ ἧς καὶ τὸ Lexicon Bekkeri Vum.

(5) Rindfleisch, De Pausaniae et Aelii Dionysii lexicis rhetoricis Regiom. 1866, ἔτι δὲ Schoenemann, De lexicographis, cap. II.

(6) Τὸ Lexicon Seguerianum Vum περιέχει γλώσσας, ἐλεγχούσας ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς πηγὴν τὸν Παυσανίαν (καὶ τὸν Καικίλιον), ἐν μέσῳ δὲ τὸν Διογενειανὸν καὶ Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἐν τέλει τὸν Καικίλιον. Garnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876 σ. 135. Πρβ. Egenolff αὐτόθι VII, 100 ἑ.

(7) Πρβ. Christ σ. 567 ἑ. Ἔκδοσις Im. Bekker, ἐν Βερολίνῳ 1833, ἔκδοσις G. Dindorf ἐν Ὀξωνίᾳ 1853.

(8) C. Boysen, De Harpocr. lexici fontibus etc., ἐν Kiel 1876 § 2.

(9) Πρβ. Blass ἐν Hermes 17, 160.

(10) Rindfleisch, Garnuth (ἐν Bursians Jahresbericht ἔνθ' ἀνωτ. 138)· πρβ. Leop. Cohn ἐν Fleckeisens N. Jahrbücher Supplementband 13, 826.

(11) Rindfleich, Garnuth αὐτόθι 132.

(12) Leop. Cohn, N. Jahrbücher Supplementband 13, 827.

(13) Πρβ. καὶ τἀνέκδοτα ἐξ Ἀττικῶν συγγραφέων ἀποσπάσματα ὑπὸ Leop. Cohn (ἐν Rheinisches Museum 43 σ. 405—18): *Ψευδηρωδιανὸν* περὶ ἡμαρτημένων λέξεων καὶ *Ψευδοφιλέταιρον* (τῶν ἐσχάτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων) ἴσως ἐκ τοῦ κρατητείου Κορνηλίου Ἀλεξάνδρου. — Νέα τῶν Ἀττικιστῶν ἔκδοσις ὑπὸ Leop. Cohn καὶ R. Schöll.

ἐπραγματεύθησαν γλωσσογραφικῶς (πρβλ. ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 5), εἶτα δὲ οἱ περὶ τὴν γνησίαν ἀττικὴν τῶν ὀνομάτων χρῆσιν καὶ τὸ γνήσιον ἀττικὸν ὕφος διατρίβοντες καὶ διακρίνοντες ἑπομένως 1) τί τὸ ἀρχαῖον ἀττικόν, 2) τί τὸ σπάνιον ἀττικόν, 3) τί τὸ μεταβαλὸν σημασίαν κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς συγγραφεῖς, 4) ἐν τίσιν ἡ ἀττικὴ σημασία εἶνε εὐρυτέρα ἢ ἐν τῇ κοινῇ, ἐν τίσι δὲ ἀκριβέστερον διακρίνεται ἢ ἐν ταύτῃ, 5) τί τὸ καλῶς μὲν ἔχον ἐν τῇ κοινῇ, ἀμάρτυρον ὅμως ἐν τῇ ἀττικῇ. — Εἰς τοὺς ἀττικιστὰς τούτους καταλέγονται οἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 5 μνημονευθέντες (ἐξ ἀρ. 6) Καικίλιος ὁ Καλακτηνός, Αἴλιος Διονύσιος, Παυσανίας, Τήλεφος, Ἁρποκρατίων, ἰδίως δὲ ***Φιλήμων*** ὁ Ἀθηναῖος ([1]), Ἰούλιος ***Οὐηστῖνος*** ἐξ ἀπορρήτων γραμματεὺς τοῦ Βεσπασιανοῦ (Ἐκλογὴ ὀνομάτων, ἐκ τοῦ Δημοσθένους, Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους, Θρασυμάχου), ***Εἰρηναῖος*** ([2]) Ἀλεξανδρεύς, (λατινιστὶ) Μινούκιος Πακᾶτος (μετὰ τὸν Ἀδριανόν, μαθητὴς τοῦ Ἡλιοδώρου), ***Οὐαλέριος*** Πολλίων (Συναγωγὴ ἀττικῶν λέξεων) καὶ ὁ υἱός του Οὐαλέριος ***Διόδωρος*** συγγραφεὺς λεξικοῦ, ὡς καὶ ὁ ***Φιλόστρατος*** ὁ Τύριος· ἔτι δέ τις ***Ἰουλιανός***. ***Ἐπιθέρσης*** τις (=Θέρσις;) ἔγραψε περὶ τὸ 70 μετὰ Χρ. λεξικὸν Περὶ λέξεων ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν. Τελευτῶντος τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἔγραψεν ὁ Αἴλιος ***Μοῖρις*** Ἀττικιστὴς Λέξεις ἀττικὰς οὐχὶ κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν, πάντοτε ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ συνήθειαν (ἑλληνικῶς, κοινῶς) μετ' ἀκριβοῦς ὁρισμοῦ τῶν διαφορῶν κατά τε τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους, τὰ γένη, τοὺς τόνους καὶ τὴν σημασίαν, ἄρα τὸ ἔργον αὐτοῦ ἦτο καθαρὰ γλωσσικὴ μελέτη, ἥτις ὅμως διεσώθη λίαν ἠλλοιωμένη ([3]), ἐπειδὴ πολλὰ εἰσέρρευσαν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ Διογενειανοῦ ([4]). ***Φρύνιχος*** ὁ Ἀράβιος ἐν Βιθυνίᾳ ἔγραψε μέγα πόνημα μετ' ἀφιερωτικῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κόμμοδον ἐπιστολῆς, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευή, ἐν τόμοις 37, ἐξ οὗ ὅμως δύο μόνον πενιχραὶ ἐπιτομαὶ εἰς ἡμᾶς περιεσώθησαν: Ἐκ τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς καὶ ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ἀττικῶν ([5]). Κατὰ τοῦ Φρυνίχου ἔγραψεν ὁ ***Ὦρος*** ὡς μεμαρτυρημένα ἐκ δοκίμων συγγραφέων παραθέτων ὅσα ἐκεῖνος κατεδίκασεν. Ἀμφίβολον εἶνε ἂν ὁ σῳζόμενος ***Ἀντιαττικιστὴς*** εἶνε τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα. Ὁ Ἰούλιος ***Πολυδεύκης*** ἐκ Ναυκράτιος, μαθητὴς τοῦ ῥήτορος Ἀδριανοῦ, καθηγητὴς τῆς σοφιστικῆς ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 180 μετὰ Χριστόν, συνέγραψεν Ὀνομαστικὸν ἐν δέκα ἀσυμμέτρως (6) ἐπεξειργασμένοις βιβλίοις, κατὰ τὰ πράγματα διατεταγμένον ὑπὸ κατηγορίας (ἴδε ***Christ*** σ. 568). Ἀλλὰ καὶ διαρρήδην παρατηρεῖ ὅτι «πεφιλοτίμηται οὐ τοσοῦτον εἰς πλῆθος, ὁπόσον εἰς κάλλους ἐκλογήν· οὐ μέντοι πάντα τὰ ὀνόματα περιείληφε τουτὶ τὸ βιβλίον» ([7]). Καὶ ὅμως τό τε γλωσσικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ περιεχόμενον ἔχει μεγάλην δι' ἡμᾶς ἀξίαν.

8. Γενικὰ λεξικὰ ὑπῆρχον ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φιλολόγων, καὶ ἐκ τῶν μνημονευθέντων δέ τινα δὲν εἶνε καθαρῶς γλωσσικά. Τὸ σημαντικώτατον τοιοῦτον ἔργον κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους εἶνε τὸ τοῦ ***Παμφίλου*** Ἀλεξανδρέως (κατὰ τὸν α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα), ἐπιγραφόμενον Λειμὼν ἢ περὶ γλωσσῶν ἤτοι λέξεων. Ὁ ἔσχατος οὗτος τῶν περὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν ([8]) συμπεριλαμβάνει τὰς ἐργασίας τοῦ Διδύμου, Ἀπίωνος, Ἀριστοφάνους Βυζαντίου, Διοδώρου, Ἀπολλοδώρου Κυρηναίου, Ἐπαινέτου, Ἡρακλείωνος, Ἱππώνακτος, Ἀρτεμιδώρου ([9]). Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει, τῷ Περὶ γλωσσῶν, περιελαμβάνοντο τὰ εἰδικὰ εἰς ἕκαστον συγγραφέα γλωσσάρια, τὰ εἰς τὴν τραγῳδίαν καὶ κωμῳδίαν καὶ τὰ διαλεκτικά· ἐν τῷ δευτέρῳ, τῷ Περὶ ὀνομάτων, ἄλλα εἰς πράγματα ἀναφερόμενα γλωσσάρια, οἷον εἰς μαγειρικήν, ναυπηγικὴν κ.τ.τ., πανταχοῦ μετὰ πλουσίων παραπομπῶν, ὧν τὰ λείψανα πρόκεινται ἔτι παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ ([10]). Ἀλλὰ τὸ σχέδιον προήρχετο ἐκ τοῦ συγχρόνου γραμματικοῦ ***Ζωπυρίωνος***, ὅστις καὶ συνέγραψε τὰ ἀπὸ Α—Δ. — Ὁ ***Οὐηστῖνος*** (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) ἀπήρτισεν ἐκ τούτου τὴν ἑαυτοῦ κατὰ τὰ ἀντικείμενα ἐπιτομὴν ἐν βιβλίοις τέσσαρσι ([11]). Ὁ δὲ νεώτερος κατά τι ***Διογενειανὸς*** ἐπέτεμε τὸ ἔργον εἰς πέντε βιβλία, ἅπερ διέταξεν αὐστηρῶς κατ' ἀλφάβητον, παραλιπὼν τὰς παραπομπὰς καὶ ὅσα ἄλλα περιττὰ ἐφαίνοντο. Ἂν ὅμως τοῦτο εἶνε οἱ Περιεργοπένητες, ἐξ ὧν ἤντλησεν ὁ Ἡσύχιος, δὲν εἶνε ἀσφαλές ([12])· σῴζονται ἔτι ἀποσπάσματα τῆς γνησίας αὐτοῦ ἐπιτομῆς ([13]).

---

(1) Weber, ἐν Rheinisches Museum 43, 441—51.
(2) Περὶ τούτου καὶ τοῦ ἑπομένου ἴδε Christ σελ. 567.
(3) Ἐκδόσεις Hudson ἐν Ὀξωνίᾳ 1712. Ruhnken-Fischer ἐν Λειψίᾳ 1756, ἀμφότεραι ἐναντίως πρὸς τὰ χειρόγραφα κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν· πιστοτέρα ἡ τοῦ Pierson ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1759, τοῦ Jakobitz ἐν Λειψίᾳ 1830, 31· A. Koch, ἐν Λειψίᾳ 1830—31· J. Bekker ἐν Βερολίνῳ 1883 (σὺν τῷ Ἁρποκρατίωνι).
(4) R. Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 p. 447, 3.
(5) Γενικὴ ἔκδοσις μετὰ φιλολογικῶν σχολίων ὑπὸ Lobeck ἐν Λειψίᾳ 1820· ἡ Ἐκλογὴ The new Phrynichos . . . with Introductions and Commentary by W. Gunion Rutherford, ἐν Λονδίνῳ, Macmillan 1881.
(6) Althaus, Quaestionum de Jul. Pollucis fontibus Spec. Diss. Berol. 1874.
(7) Jul. Schoenemann, De lexicographis etc. Dissert. ἐν Βόννῃ 1886 σ. 60.
(8) Τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις παραλαμβάνω κυρίως ἐκ τοῦ Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 (1888) σ. 455 ἑ. Πρβ. J. Schoenemann, De lexicographis antiquis qui rerum ordinem secuti sunt quaestiones, Dissert., ἐν Βόννῃ 1886 c. III. A. Blau, de Aristarchi discipulis, Dissert. ἐν Jena 1883.
(9) Πρβ. Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrhücher Supplementband 12, 343.
(10) Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου δύνανταί τινα νὰ ἀνασυγκροτηθῶσι· καὶ ἐν τοῖς ἑλληνολατινικοῖς γλωσσαρίοις διεσώθησαν πενιχρά τινα λείψανα ἐκ τοῦ Παμφίλου. Πρβ. Schoenemann ἔνθ' ἀνωτ. κεφ. V.
(11) Schoenemann ἔνθ' ἀνωτ. σ. 69 ἑ.
(12) Πρβ. Christ σ. 618.
(13) Ἐν τῇ τετάρτῃ συλλογῇ τῶν χαρτίνων χειρογράφων τοῦ Ἄθω, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ Em. Miller ἐν Mélanges grecs σ. 376 ἑ. Leop.

9. Πρέπει νὰ μνημονευθῶσιν ἔτι ὁ *Ἐρέννιος* Φίλων ἐκ Βύβλου (περὶ τὸ 200 μετὰ Χρ.) Περὶ διαφόρων σημαινομένων, ὅπερ ὑπῆρξε κυρία τοῦ Εὐσταθίου πηγὴ ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ Περὶ διαφορῶν ὀνομάτων διαλαμβανομένοις (1)· τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ὁ Εὐστάθιος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἐπεγράφοντο Περὶ διαφορᾶς σημασίας· ἐκ τούτων δὲ ἤντλησε καὶ ὁ Ἀμμώνιος μετὰ χασμάτων (2). Τὸ πόνημα ἦτο ἄτακτον, ἀλλὰ κατόπιν διετάχθη ἀλφαβητικῶς ὑπὸ συνερανιστῶν καὶ ἐπιτομέων.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος ἔχομεν τὰ Interpretamenta Pseudo-Dosithei magistri (3), τὰ Montepessulana vel Leidensia (4), τὸ πρῶτον ἐκδοθέντα ὑπὸ Ἑρρίκου Στεφάνου, ἐν Παρισίοις 1573 Glossaria duo etc. σ. 237—251. Ὅμοια παραθέτει καὶ ὁ *Loewe* (5).—*Εὔδημος* (ἀγνώστου ἐποχῆς), συγγραφεὺς τῶν Συναγωγῶν λέξεων χρησίμων, χρησιμοποιήσας τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni=Coislin. 345 (ὡς καὶ ὁ Μεθόδιος ἤδη), ἔτι δὲ γλώσσας τοῦ Τιμαίου· ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν ὁ Σουΐδας.— Ὁ *Ζηνόβιος* ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸ Ρηματικὸν Ἀπολλωνίου τοῦ δυσκόλου, ἔτι δὲ Ἐπιτομὴν ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν καὶ Παρεκβολὰς εἰς τὸ ῥῆμα καὶ ἄλλα (6). Αἱ τρεῖς πρῶται συλλογαὶ αἱ ἐν *Miller*, Mélanges p. 349—375 ἐκπροσωποῦσι τὴν γνησίαν ἀρχικὴν μορφὴν τοῦ συγγράμματος τοῦ Ζηνοβίου (7). *Θεοδώρητος*, Θεοδωρίτου (οὕτως(!) περὶ πνευμάτων, λεξικὸν δηλονότι περὶ πνευμάτων, ἐν χρήσει πρὸς διδασκαλίαν παραμεῖναν μέχρι Μοσχοπούλου, ὅπερ ἀντικαθιστᾷ δι' ἡμᾶς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ εἰκοστοῦ βιβλίου τῆς Ἡρῳδιανοῦ Καθολικῆς, διεσώθη (8) δὲ δι' ἐννέα χειρογράφων (τῶν πλείστων τοῦ ιε' αἰῶνος)· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ εἰκοστὸν βιβλίον διεσώθη καὶ ὑπὸ ἄλλην μορφήν, τουτέστιν ἐν τῷ λεγομένῳ *μικτῷ λεξικῷ* (9), ἐν ᾧ ἐχρησιμοποιήθη ἀλλοιωθεὶς ὁ Θεοδώρητος· καὶ τέλος τὸ λεξικὸν τοῦ Γεωργίου *Ζηγαβηνοῦ* de septem vocalibus et reliquis litteris consonantibus, περὶ οὗ ὡς καὶ περὶ τοῦ τοῦ *Θεοδώρου Πτωχοπροδρόμου* (κατὰ τὸν ιβ' αἰῶνα) πραγματεύεται ὁμοίως ὁ Egenolff (10). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐκ σμυρναϊκοῦ κώδικος ὑπὸ Παπαδοπούλου καὶ Miller.— Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμμωνίου (κατὰ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος) παρεδόθη λεξικὸν συνωνύμων: Περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων (11)· ἀλλὰ τοῦτο ἀντεγράφη μετὰ χασμάτων ἐκ τοῦ Περὶ διαφορᾶς σημασίας, ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ Ἐρεννίου Φίλωνος, καὶ δὴ ὑπὸ χριστιανοῦ Βυζαντηνοῦ (12).

10. Ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος ἔχομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἁπλῶς ἔργα παντοίας ὕλης περιεκτικά. *Ἑλλάδιος* ὁ Ἀλεξανδρεὺς (ἐν ἀρχῇ τοῦ ε' αἰῶνος) συνέταξε μέγα λεξικόν : Λέξεως παντοίας χρῆσις, ὅπερ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας. *Τιμόθεος* Γαζαῖος μαθητὴς τοῦ Ὡραπόλλωνος : Αἱ κατὰ στοιχεῖον δίφθογγοι, μέρος τοῦ γενικοῦ συγγράμματος Περὶ ὀρθογραφίας (13), ἅμα δὲ πηγὴ τοῦ Ἀντιστοιχαρίου τῶν κδ' στοιχείων (τοῦ ιβ' αἰῶνος), ὑπὲρ οὗ ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἀρχαιοτέρα τις συναγωγὴ ἐτυμολογιῶν. *Ὠρίων* Θηβαῖος (περὶ τὸ 450), ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Καισαρείᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ κύριον λεξικὸν Περὶ ἐτυμολογιῶν βασίζεται ἐπὶ ἀρχαιοτέρων συγγραφέων (14), ἰδίως δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ποντικοῦ, Φιλοξένου, Σωρανοῦ. Ἡρωδιανοῦ καὶ Ὥρου Μιλησίου, ἐνῷ συνάμα τὸ αὐτὸ πάλιν ἐχρησίμευσεν ὡς πηγὴ τῶν λεγομένων ἐτυμολογικῶν. Τὸ λεγόμενον Λεξικὸν *Κυρίλλου* (βεβαίως οὐχὶ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἐν τῇ συνόδῳ Ἐφέσου τὸ 431) διεσώθη ἐν μέρει ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ, ἀλλὰ παραμορφωθὲν καὶ διαπλατυνθέν, διεδόθη δὲ διὰ πολλῶν χειρογράφων (15) καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐδημοσιεύθη. Εἰς αὐτὸ εἰσεχώρησαν καὶ σημειώσεις ἔκ τινος γλωσσαρίου τοῦ *Στεφάνου* (16), ἀμφότερα δὲ πάλιν ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ *Ἡσυχίου* Ἀλεξανδρέως (κατὰ τὸν ε' αἰῶνα). Οὗτος προετίθετο κυρίως νὰ παράσχῃ ἁπλῶς νέαν ἔκδοσιν τῶν Περιεργοπενή-

---

Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13 σ. 839 σημ. Ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ καὶ σχολιαστής τις τοῦ Πλάτωνος Leop. Cohn αὐτόθι σ. 783 ἑ.

(1) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 11.

(2) Ἴδε Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 12.

(3) Ὑπὸ τοῦ ἐκδότου Böcking 1832 ἐν Βιέννῃ, οὐχὶ ὀρθῶς τοῦ Δοσιθέου ἐκλήθησαν.

(4) Πρβ. Krumbacher, De codicibus quibus Interpretamenta Pseudo-Dositheana nobis tradita sunt. Programm des Ludwigsgymnasium ἐν Μονάχῳ 1883.

(5) Prodromus corporis glossar. latin. σ. 203—8.

(6) G. Schoenemann, De Etymologi Magni fontibus. II. De Zenobii scriptis verisimm. Programm des städt. Gymnasiums, ἐν Danzig 1887.

(7) Warnkross, De paroemiographis capita duo, ἐν Greifswald 1881, πρβ. Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementb. 13, 839.

(8) Ἐκ τοῦ βαροκκιανοῦ ἀντιγράφου ἐν κώδικι 447 ἐν Caen (χαρτίνῳ τοῦ ιζ' αἰῶνος) κατὰ τὸν Egenolff, Heidelberger Gymnasialprogramm 1888 σ. 32 εἰς 11 καὶ 14. Ἐν γένει συμβουλευτέον τὸ Mannheimer Programm αὐτοῦ 1887 σ. 10 ἑ. καὶ τοῦ Uhlig ἐν Fleckeisen Jahrbücher 121, 789 ἑ. περὶ Θεοδωρήτου κ. ἄ.

(9) Egenolff 1887 σ. 17 ἑ. καὶ Nachtrag (1888) εἰς σελ. 19. 20. Δώδεκα χειρόγραφα τοῦ ιδ'—ις' αἰῶνος. Κατ' ἀρχὰς ἐξεδόθη ὑπὸ Valckenaer μετὰ τὸν Ἀμμώνιον σ. 207 ἑ. (ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1739) ἐκ τοῦ κώδ. Voss. 20.

(10) Mannheimer Programm 1887 σ. 22 ἑ. καὶ Nachtrag ἐν τῷ Heidelberger Programm 1888. Πρβ. Bursians Jahresbericht 46, 156.

(11) Christ § 568.

(12) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio gramm. Berol. 1884 σ. 10.

(13) Ἴδε Egenolff 1888 Programm σ. 34.

(14) Leop. Cohn, De Heraclide Pontico σ. 84.

(15) Ἴδε Nicolai, Griech. Litteraturgeschichte III 182 καὶ Egenolff, Heidelberger Programm 1888 σ. 33, Loewe, Prodromus §. 12, Goets, Corpus glossar. latin. II praef. p. XX ἑ. Τὸ γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου πηγὴν ἔσχον καὶ ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀπέρρευσεν ἐν μέρει πάλιν ἐκ τοῦ Φιλοξένου, Loewe, Prodromus σ. 193.

(16) R. Reitzenstein ἐν Rhein. Museum 43. 443 60.

των τοῦ *Διογενειανοῦ* (1), ἀλλὰ πρὸ πάντων συνύφανεν εἰς αὐτὴν τὸ ὁμηρικὸν λεξικὸν Ἀπίωνος, τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τοῦ Διδύμου. Οὕτω κατηρτίσθη τὸ πλουσιώτατον τῶν εἰς ἡμᾶς σωθέντων γλωσσαρίων, ὅπερ καὶ τὴν κριτικὴν πολὺ ὠφέλησε, παρέλαβε δὲ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν διαλέκτων. Τοὐναντίον ὁ *Ἡσύχιος* Μιλήσιος ἰλλούστριος (κατὰ τὸν ϛ' αἰῶνα) συνηρμολόγησε τὸ σπουδαῖον ἑαυτοῦ γραμματολογικὸν λεξικὸν Ὀνοματολόγος ἢ πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν κυρίως ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου καὶ Ἐρεννίου Φίλωνος. Τοῦ γραμματικοῦ *Ρωμανοῦ* ὁ μαθητὴς *Ἰωάννης* γραμματικὸς *Φιλόπονος* Ἀλεξανδρεὺς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ὡς συγγραφεὺς Συναγωγῆς τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονιζομένων λέξεων (3). *Εὔδημος* ὁ ἐξ Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ κατήρτισε ῥητορικὸν λεξικόν, χρησιμοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, ὁ Σουΐδας δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιῶν αὐτοῦ (4). — Ἀφοῦ *Κλείταρχος* ὁ Αἰγινήτης (ἤδη πρὸ τοῦ Νέρωνος) συνέταξε γεωγραφικὸν λεξικόν, συνεγράφη μεγαλείτερον τοιοῦτο ὑπὸ *Στεφάνου* Βυζαντίου τοῦ νεωτέρου (μετὰ τὸ 400 μετὰ Χρ.) ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐθνικά, ἔργον πάνυ περιεκτικὸν καὶ πλούσιον εἰς ἱστορικὰς σημειώσεις, διασωθὲν μόνον ἐν τῇ πενιχρᾷ τοῦ *Ἑρμολάου* (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ) ἐπιτομῇ (5). Ὁ Γεώργιος *Χοιροβοσκὸς* πρέπει νὰ μνημονευθῇ ἐνταῦθα ἕνεκα τοῦ Περὶ πνευμάτων λεξικοῦ του (6).

11. Ὁ *Φώτιος* πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 857—879 συνέγραψε τὸ γλωσσικὸν λεξικὸν Λέξεων συναγωγὴ (7), χρησιμοποιήσας τὴν συναγωγὴν τοῦ Διογενειανοῦ μετὰ τῶν εἰδικῶν λεξικῶν τῶν εἰς τὸν Πλάτωνα, τοὺς ἀττικοὺς ῥήτορας (ἰδίως τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ), τὸν Ὅμηρον κτλ. Ὁ Εὔδημος καὶ τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni (8) δὲν ἐχρησιμοποιήθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἄλλο τι πληρέστερον (C. Boysen, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876).—Τοῦτο τὸ λεγόμενον *Λεξικὸν Βαχμάννου* (ἐν τῷ κοϊσλινιανῷ κώδικι 340 καὶ 347, τοῦ ι', ια' αἰῶνος), Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν (οὗ ἡ ἀρχὴ τὸ γράμμα Α εὑρίσκεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Βεκκέρου) ἀπὸ Β—Ω ἐπανευρίσκεται ἐν τῷ Φωτίῳ καὶ Σουΐδᾳ, ὅστις ὅμως δὲν ἤντλησεν ἐκ τοῦ Φωτίου. Ἀποτελεῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς ὁ *Μεθόδιος* (9) στηρίζεται, ὅστις πάλιν συνεχώνευσε μετ' αὐτοῦ γλώσσας ἐκ τοῦ Ἁρποκρατίωνος, Τιμαίου, Αἰλίου Διονυσίου, Παυσανίου, ὁμοίως ἐχρησίμευσε καὶ ὡς βάσις τοῦ *Εὐδήμου* καὶ Φωτίου (10) —Τὸ διεξοδικώτατον ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν συνέταξεν ὁ *Σουΐδας* (κατὰ τὸν ι' αἰῶνα) ἴδε *Christ* § 572 καὶ *Κρουμβάχερ*, Ἱστορία τῆς βυζαντηνῆς λογοτεχνίας τόμ. Β' σελ. 311 ἑ, σπουδαῖον ὡς λεξικὸν γλωσσικὸν ἅμα καὶ τῶν πραγμάτων. Ὅτι τῆς *Εὐδοκίας* ἡ Ἰωνιά, εἶτα δὲ τοῦ *Φιλοξένου* (10) καὶ *Κυρίλλου* (11) τὰ λεγόμενα λεξικὰ εἶνε νόθα ἔργα, πρβ. *Loewe*, Prodromus, *Christ* σ. 620 ἑ. Τὸ πεμπτημόριον περίπου τῶν γλωσσῶν τοῦ Κυρίλλου διεσώθη ἐν τῷ Ἡσυχίῳ· οἱ κώδικες περιέχουσιν ἑλληνολατινικὰς γλώσσας, αἵτινες κυρίως ἔχουσι πλειοτέραν ἀξίαν διὰ τὴν δημώδη λατινικήν· πολλὰ ἐν αὐταῖς ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Χαρισίου.—Καὶ τοῦ *Φιλήμονος* τὸ Τεχνολογικὸν λεξικὸν ἀνεγνωρίσθη ὁμοίως ὡς νοθεία (τοῦ ις' αἰῶνος) (12). Πῶς κατηρτίζοντο γλωσσάρια, δεικνύει σαφῶς τὸ κατὰ τὸν θ' αἰῶνα συνταχθὲν ὁμηρικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ πιθανῶς ἀντεγράφησαν κατὰ στήλας ἐξ ἀρχαίου ὁμηρικοῦ κώδικος — ὁποῖος εἶνε ὁ βενετικὸς Α — μόνον λήμματα καὶ σχόλια τοῦ περιθωρίου. Ὁ κῶδιξ ἑλληνικὸς 6 τῆς ἐν Ρώμῃ ἐθνικῆς βιβλιοθήκης (τοῦ θ' αἰῶνος), περὶ οὗ διέλαβεν ὁ Sittl (13), εἶνε ἀντίγραφον αὐτοῦ.—Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν Βυζαντηνῶν λεξικογράφων ἴδε *Κρουμβάχερ*, Ἱστορία τῆς βυζαντηνῆς λογοτεχνίας (Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ) τόμ. Β' σελ. 309—345.

12. Ἐκ τοῦ προκεχωρηκότος μέσου αἰῶνος ἔχομεν ἀνώνυμά τινα ἢ ψευδώνυμα λεξικά, δημοσιευθέντα ὑπὸ Βέκκερ (Anecdota graeca), Κράμερ (Anecd. Parisina καὶ Oxoniensia), Βάχμανν (Anecd. gr.), Ματθίου (Glossar. gr. minor), Λοέβε καὶ Γοέτς (Prodromus καὶ Corpus glossar. latin.), Νάουκ Λεξικὸν βιενναῖον (ἐκ κώδικος βιενναίου 169) κ. ἄ. Τὸ βιβλίον τῶν γλωσσῶν (liber glossarum (14) ὅπερ φέ-

---

(1) Δὲν εἶνε βέβαιον ἔτι, ἂν ἐξέδ. τούτου τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐκ τοῦ Παμφίλου ἐκλογήν. Weber, De Hesychii ad Eulogium epistola, ἐν Weimar 1865 καὶ Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband III 449—625. Κυρία ἔκδοσις ὑπὸ Maur. Schmidt, ἐν τέσσαρσι τόμοις, ἐν Jena, Mauke, 1858—64, 4⁰ μετ' ἐκτενῶν quaestiones, ἔργον γερμανικῆς φιλοπονίας· ἐν τῇ editio minor 1864. 4ο, ἀπεχωρίσθησαν αἱ γλῶσσαι τοῦ Διογενειανοῦ. Πρβ. δὲ καὶ Reitzenstein, Die Ueberarbeitung des Lex. des Hesychios, ἐν Rhein. Museum 43. 443—460.

(2) Εἰς Ὀδυσσείας λ 227, 1880, ἐκδοθὲν ὑπὸ Egenolff ὑπὸ τὸν τίτλον Περὶ τῶν διαφόρως τονιζομένων καὶ διάφορα σημαινόντων.

(3) Κατὰ τὸν Ritschl, Opuscula I 669 πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὸν γ' ἤδη αἰῶνα.

(4) Ἴδε πλειότερα παρὰ Christ § 540.

(5) Egenolff, Mannheimer Programm 1887 σ. 26, ἐν τῷ Heidelberger Progr. 1888 σ. 32e.

(6) Κυρία ἔκδοσις ὑπὸ Naber ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1866, ἐν τόμοις δυσί, μετ' ἐκτενῶν προλεγομένων.

(7) Περὶ τῆς σχέσεως τῆς συναγωγῆς πρὸς ἄλλας ὁμοίας συναγωγὰς ἴδε Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13, 813 ἑ, 827 καὶ κατ' αὐτοῦ Bachmann αὐτόθι Supplementb. 14, 395.

(8) Τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ, ὅπερ λέγεται Αἱμωδεῖν λεξικόν, ἐδημοσίευσεν ἐπιτομὴν ὁ Sturtz μετὰ τὸ Γουδιανὸν ἐτυμολογικὸν σ. 617 ἑ. πρβ. Bachmanni Anecd. p. 1, 1—422.

(9) Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876.

(10) Τὰ λεξικὰ τοῦ Φιλοξένου: Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876 σ. 345· Loewe, Prodromus, § 11 σ. 180ἑ. 210 ἑ. Τὸ ψευδώνυμον ἀλλὰ ἄριστον, μετ' 9652 γλωσσῶν, ἐξέδ. ἀρχικῶς ὁ H. Stephani 1573. Πρβλ. Jos. Klein ἐν Rhein. Museum 24, 299—302.

(11) Götz, corpus glossar. latin. II, praefat. σ. XX ἑ. (ἴδε τὴν ἀνωτέρω § 10, 6). Ὁ ἑλληνολατινικὸς Κύριλλος παρὰ Ἑρρ. Στεφάνῳ σ. 363 ἑ. ἔχει περὶ τὰς 15,800 γλώσσας.

(12) Christ σ. 621· πρβλ. καὶ Weber, de Philemone Atheniensi glossographo.

(13) Ἐν Sitzungsberichte der k. bayer. Akad. der Wiss. phil.—Classe 1888, II σ. 255 ἑ.

(14) Τὸν τίτλον εἰσήγαγεν ὁ Usener, πρβλ. ἐν γένει Loewe. Prodromus σ.222 § 13 καὶ Bursians Jahresbericht 1876 σ. 348

ρει τὸ ἀπόκρυφον ὄνομα τοῦ Ἀνσιλεύβου, ὑπόκειται 1) εἰς τὸ Glossarium Salomonis (†919), 2) εἰς τὸν Παπίαν καὶ Vincentius Bellovac., 3) εἰς τὴν Osberni Panormia (τοῦ ιβ' αἰῶνος), 4) εἰς Hugutionis lib. derivationum (περὶ τὰ 1192), Joannis de Janua summa sive catholicon (1286).—Πλὴν τοῦ μεγάλου λεγομένου *Φιλοξένου*, (1) καὶ τοῦ Κυρίλλου (2) ὑπῆρχον καὶ μικρὰ λεξικά, οἷον:

I. Idiomata codicis Harleiani 5792 (3).
II. Servii grammat. gloss.
III. Idiomata nominativa, quae per genera asseruntur. (4)
IV. Idiomata codicis Paris. 7530. (5)
V. Glossae cod. Laudun. 444.
VI. Fragmenta papyracea antiquissima.

Ἡ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς ἄλλας γνωστοτέρας συναγωγὰς σχέσις αὐτῶν δὲν ἐξηρευνήθη ἔτι ἱκανῶς, διότι ζητεῖται ἀκόμη νέον ὑλικόν.—Τὸ ὄνομα τοῦ *Ἰωάννου Ζωναρᾶ* (κατὰ τὸν ιβ' αἰῶνα) φέρει πλούσιον γλωσσάριον: Συναγωγὴ λέξεων, ὅπερ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν περιέχει βραχείας σημειώσεις καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων (6). Τοῦ *Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ* (ἢ Μεγάλου Ἐτυμολόγου) (κατὰ τὸν ια' αἰῶνα), ἑνὸς καλοῦ συνερανίσματος, τοῦ ὁποίου τὰ χειρόγραφα πολὺ διαφέρουσιν ἀλλήλων, εὑρέθησαν κατὰ μικρὸν πηγαί τινες (7). Τὸ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ Sturz συνεκδοθὲν ἐτυμολογικὸν *Γουδιανὸν* (8) εἶνε διασκευὴ αὐτοῦ ἀλλοῦ μὲν ἐκτενεστέρα, ἀλλοῦ δὲ ἐπιτομωτέρα, χρησιμοποιηθέντος καὶ τοῦ Ἀμμωνίου μετ' ἄλλων συναγωγῶν συνωνύμων. Τὸ Etym. Angelicum (τοῦ ιε' αἰῶνος) ἐν Ῥώμῃ (9) καὶ Et. Parvum (10) ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὸ Γουδιανὸν ἢ πρὸς τὸ Μέγα Ἐτυμολογικόν· τὸ Βιενναῖον λεξικὸν (τοῦ ιγ' αἰῶνος τελευτῶντος) παρέχει ὀλίγας γλώσσας (11). «Οἱ μεταγενέστεροι γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες σὺν τῷ χρόνῳ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς βάρος καὶ κώλυμα ᾐσθάνοντο τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἀρχαίων ἔργων, διὸ πᾶν νέον κατασκευαζόμενον ἐγχειρίδιον ἐκουφίζετο περισσότερον». (12).

13. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀναγινωσκόμενοι συγγραφεῖς ὁλονὲν ἐγίνοντο ὀλιγώτεροι· ἤρκουν πλέον χρηστομάθειαι καὶ ἐπιτομαί. Τοιουτοτρόπως ὁ ἑλληνισμὸς διῆλθε τοὐλάχιστον μίαν ὑστέραν ἀνάπτυξιν κατὰ τὸν βυζαντηνὸν αἰῶνα, ἐνῷ ἐν τῇ Δύσει ἐσβέσθη μετὰ καταπληκτικῆς γοργότητος· ἐξαιρέσεις βεβαίως ὑπάρχουσιν (13), ἀλλὰ κανὼν ἦτο ἡ τελεία ἀμάθεια (14), μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ ἀναγέννησιν τοῦ *ἀνθρωπισμοῦ*, ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῶν «ἀδελφῶν τοῦ κοινοῦ βίου» ἀνεγεννήθη ἡ σπουδὴ τῆς ἑλληνικῆς. «Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡ εἰσαγωγὴ τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς προσέκρουεν εἰς μεγάλας δυσχερείας· ὑπῆρχον μόνον ἑλληνιστὶ γεγραμμέναι γραμματικαί, τόσον δὲ σπάνια ἦσαν τῶν συγγραφέων τὰ κείμενα, ὥστε ὁ Μελάγχθων π. χ. ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τοὺς ἐν Βιττεμβέργῃ ἀκροατάς του τὸν Ὅμηρον καὶ Δημοσθένη, ἵνα διδάσκῃ

(1) Corpus glossar. latin. τόμ. II praef. p. VII· ἄρχεται: Α. απο. αποτου· υπερτου. υπερτης. | ab απο. παρα και υπο | abalieno απαλλοτριω. τελειώνει δέ: Uxorius· γυναικομανης. γυναικοκρατουμενος | uxoriosus· ο την ιδῖαν γυναικα φιλων. Expliciunt glossae perelementu.

(2) CGl. latin. vol. II praefat. p. XX. ἄρχεται: Αβακχουτος inbauchatus | Αβαξ. abagus | αβαρης nongravis | καὶ τελειώνει ωχρότης palliditas] ωχυρωμένος uallatus.—Ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου ἐν Αὐγούστῃ 1573 ἐξαρτᾶται ὁ Vulcanius καὶ ὁ Labbaeus.

(3) Ἐν τῷ Corpus gloss. ed. Labbaeus σ. 199—205. Ἀρχή: suntquaedam. εισιν τινα | nominaque ονοματα ατινα.

(4) Ἐκ τοῦ νεαπολιτανοῦ κώδικος Χαρισίου. Ἀρχή: hic adventus η παρουσια.

(5) Συγγενὲς πρὸς τὸ ἀνωτέρω πρβλ. H. Keil, Gramm. Lat. IV 563 [hic accentus] η προσωδια] hic adventus [η παρουσια] | arcus η ψαλις.

(6) Zonarae lexicon ex tribus codicibus mss nunc primum edidit A. Tittmann, 2 τόμοι ἐν Λειψίᾳ 1808 (περιέχει καὶ τὸν Φώτιον).

(7) Boysen, Rindfleisch, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876, 137. Αἱ ῥητορικαὶ γλῶσσαι δὲν εἶνε ἐκ τοῦ Διονυσίου ἢ Παμφίλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ Φωτίου, Διογενειανοῦ, Λεξικοῦ Σεγουεριανοῦ V (πληρεστέρου ἀντιτύπου) καὶ σχολείων εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ Ἀριστοφάνη. — Κυρία ἔκδοσις ὑπὸ Sturz ἐν Λειψίᾳ 1816—20· καὶ νεωτέρα ὑπὸ Carnuth. Σπουδαῖον εἶνε Schoemann De Et. Magni fontibus I De Zenobii comment. Fragmenta Zenobii ἐν Danzig städt. gymn. Progr. 1881. II de Zenobii ... scriptis verisim. ib. 1887. Πρβλ. Reitzenstein, περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Παρισίοις σχετικῶς πρὸς τὸ Μέγα Ἐτυμολ. γενομένων μελετῶν ἐν τῇ Sitzung der kön. preuss. Akad. der Wiss. ἐν Βερολίνῳ 15 Νοεμβρ. 1888.

(8) Carnuth, Quellenstudien zum Et. Gudianum ἐν Danzig 1880. Τὸ ἐν Wolfenbüttel χειρόγραφον ἀνῆκέ ποτε εἰς τὸν Gude.

(9) Ritschl Opuscula I 674—92.

(10) Edidit E. Miller, Mélanges de littérature grecque ἐν Παρισίοις 1868.

(11) Τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Ἁρποκρατίωνος, ἔτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀριστείδου, Λιβανίου, Συνεσίου κτλ. Ἐξεδόθη ὑπὸ A. Nauck ἐν Πετρουπόλει 1861. 8.

(12) Blass ἐν Hermes 17, 160.

(13) Θεόδωρος ὁ ἐκ Ταρσοῦ ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας περὶ τὸ 670· τὸ 712 ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης Ἐγβέρτος, ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀλκουΐνου, ὅστις ἐνήσκησε κατόπιν εὐρεῖαν ἐπιρροήν. Περὶ τὸ 850 ἐν τῇ αὐλῇ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ ὁ Μαννὼν καὶ ὁ Ἰω. Σκῶτος Erigena, μεταφραστὴς τοῦ Ψευδοδιονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου· περὶ τὸ 950 ὁ Δουστὰν ἐν Ἀγγλίᾳ· περὶ τὸ 1050 ὁ Λαφράγκ ἐν τῇ Νορμανδίᾳ. Πρβ. καὶ Hodius, De graecis illustribus.

(14) Αὐτὸς ὁ Γρηγόριος ὁ μέγας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξεν ἀποκρισάριος τοῦ πάπα ἐν Κωνσταντινουπόλει, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν (Cramer De graecis medii aevi studiis I, 24)· καὶ αἱ τῶν Ὀθώνων πρὸς το Βυζάντιον σχέσεις δὲν εἶχον βαθυτέραν ἐπίδρασιν (Eckstein, Analekten zur Geschichte der Pädagogik, 1865). Ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τὸ 1054 ἔπαυσεν ἡ ἐξ Ἀνατολῆς ἐπίδρασις. Καὶ οἱ μέγιστοι τῶν σχολαστικῶν δὲν ἐνόουν τὸν Ἀριστοτέλη καὶ Πλάτωνα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου. Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ ιγ' αἰῶνος γραφὲν βιβλίον Graecismus τοῦ «ἑλληνιστοῦ» (graecista) Eberhard de Bethune εἶνε ἁπλῶς ἔμμετρος λατινικὴ γραμματική, ἐν ᾗ ἐξετάζονται αἱ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς προερχόμεναι λέξεις. Περὶ τὸ 1360 ὁ Petrarca δὲν εἶχε ν' ἀπαριθμήσῃ πλειοτέρους τῶν ὀκτὼ περίπου καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν τῆς ἑλληνικῆς γνώστας (Voigt II 107), οὐδένα δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ· ὁ Lionardo Bruni (1370—1443) γράφει: ἀπὸ 700 ἐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν (Leon. Aretini Comment. apud Muratori Script. XIX 920)· κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος 1423/27, καθ' ὃ ὁ Aurispa καὶ ὁ Francesco Filelfo μετήνεγκαν ἐκ Βυζαντίου πολλὰ χειρόγραφα, ὀλίγοι μόνον εὐτυχεῖς ἐνόουν τὴν ἑλληνικὴν (Voigt, beiederwlebung κτλ. σ. 143). Ἐν Γερμανίᾳ δὲ ὁ Wimpheling ἐν τῷ ἑαυτοῦ Isidoneus (ἐν ἔτει 1496) κεφ. 25 πέντε μόνον λογίους γνώστας τῆς ἑλληνικῆς εἶχε νὰ ἀναφέρῃ.

αὐτούς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ σχολειακοῦ προγράμματος τῆς Σαξωνίας ἐν ἔτει 1528 ἀπεκλείσθη ἡ ἑλληνική, καθόσον μάλιστα ἐκεῖ οὐδὲ διδασκάλους αὐτῆς εὕρισκον ... Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι εἰσήχθη εἰς τὰ τελειότερα ἱδρύματα, οἷον ἐν Νυρεμβέργῃ» (1). Τὰ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ λεξικὰ διεδίδοντο ἀντιγραφόμενα· ἀπὸ δὲ τῆς μεταναστάσεως τῶν Ἑλλήνων ἔγινε περισσότερον αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη πρακτικῶν στοιχειωδῶν γραμματικῶν(2), ἀλλ' ἐθεώρησε καὶ ὀρθὸν ὁ Φλωρεντῖνος καγκελλάριος Salutato (μεσοῦντος τοῦ ιε' αἰῶνος) νὰ συστήσῃ εἰς τὸν Giacomo de Scarparia, ὅστις παρηγγέλλετο νὰ φέρῃ ἐκ Βυζαντίου ἑλληνικὰ χειρόγραφα, νὰ μὴ λησμονήσῃ τὰ λεξιλόγια.(3)

14. Λεξικὰ τῶν πρώτων χρόνων τῆς τυπογραφίας καὶ τῶν τῆς μεταρρυθμίσεως.

1478. Dictionar. gr. Milani.
1480. *J. Crastonus*, Lex. gr.—lat. Milani.
1483. Ἑλληνικορωμαϊκὸν λεξικὸν ed. Joa. Kreston (ἢ Kraston), Καρμηλίτης, διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκτυπωθὲν ἐν Μιλάνῳ, δι' ὧν καὶ ὁ Homerus Florentinus 1484. (4)
1486. *Melanchthonis* Vocabularius breviloquus triplex alphabetus. Coloniae.
1496. Ἐκ τῶν Εὐσταθίου καὶ ἄλλων ἐνδόξων γραμματικῶν *Βαρίνου* Καμήρτου (5) ἐκλογαὶ κατὰ στοιχεῖον, 270 μεγάλα φύλλα, Venetiis in domo Aldi Romani summa cura laboreque praemagno MIIIID.—Περαιτέρω δὲ (Varini) *Phavorini Thesaur.* cornucopiae et horti Adonidis. Venetiis Ald. 1504 μεγάλου σχήματος καὶ Μέγα καὶ παντωφέλιμόν λεξικὸν ὅπερ Γαρῖνος Φαβωρῖνος Κάμηρτος, ὁ Νουκαιρίας ἐπίσκοπος . . . συνελέξατο impress: per Zach. Kalliergi Cretensem Romae 1523· repet. 1525 fol., 1538 Basileae fol.
1497. Τὸ κύριον ἔργον Dictionarium graecum copiosissim. ordine alphabeti cum interpretatione latina.—Venetiis in aedibus Aldi Manutii Romani Decembri mense MIIID(6).
1497. *Vincentii* Vocabular. Regii.
1499. Berthorii dictionarium. Norimbergae fol.
1502. Calepini († 1510) Dictionarium XI linguarum, πολλάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1778.
1505. Primogeniae voces s. *Radices* linguae gr. separat. excus. Coloniae apud Walther 8°(7) κατόπιν Paedomachia graecanica ἤτοι γραμματικαὶ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὑπὸ ἰδιαίτερον τίτλον τὸ 1620. 8°.
1512. *Hieron. Aleandri*(8) Mottensis Lex. Graece-lat. multis et praeclaris additionibus complet.

---

(1) Κατὰ τὸν Eckstein-Hayden, Griechischer Unterricht σελ. 381. Ἐν Νυρεμβέργῃ εἰσήχθη διὰ τῆς Ratio scholae τοῦ 1526· ἴδε Heerwagen ἐν Programm Nürnberg 1860 σ. 27. 29.

(2) Ἡ πρώτη ἔντυπος ἑλληνικὴ γραμματικὴ ἦτο ἡ τοῦ Λασκάρεως, ἡ βασιζομένη εἰς τὴν τοῦ Γαζῆ, καὶ τὰ Ἐρωτήματα τοῦ αὐτοῦ 1476 ἐν Μιλάνῳ· ταῦτα ἠκολούθησεν αὐτόθι τὸ 1478 τὸ ἑλληνικὸν λεξικόν, 1484 τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Χρυσολωρᾶ, 1493 τοῦ Χαλκονδύλη, 1495 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· 1496 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ Γραμματικὴ εἰσαγωγὴ ἐν 4 τόμοις μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ δυσκόλου καὶ Ἡρωδιανοῦ (παρὰ Ἄλδῳ)· τὸ 1496 Aldus Manutius Cornucopiae s. Horti Adonidis, ἐν φύλ. 204 παραγωγαὶ δυσκλίτων ῥημάτων ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Μιλησίου· τὸ 1501 ἐτυπώθησαν ἐν Ρηγίῳ αἱ τοῦ Guarini († 1460)· τὸ 1500 τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ἔντυπον ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ Wolfg. Schenk ἐν Erfurt: Εἰσαγωγὴ πρὸς τῶν γραμμάτων Ἑλλήνων. Τὸ 1512 Simleri, Isagogicon in literas graecas (διδάσκαλος καὶ πρότυπον τοῦ Μελάγχθονος)· 1516 τοῦ Ἄγγλου Rich. Crocus, Tabulae graecae καὶ Theodori Gazae lib. V. latine. Τὸ 1516 Frobenii (ἐν Βασιλείᾳ), Alphabetum graecum τουτέστιν ἀναγνωσματάριον μετὰ λεξιλογίου· τὸ 1518 Melanchtonis, Institutiones gr. grammaticae (μέχρι τοῦ 1622 ἀνετυπώθη τεσσαρακοντάκις καὶ τετράκις· Corpus Reform. XX 15—179)· τὸ 1521 Oekolampadii (1482—1531), Dragmata graecar. litter. [Γραμματικά: 1532 Joa. Varennius (Mechliniensis) Syntaxis linguae graecae. Louanii· 1536 Joa. Varennius τὸ αὐτὸ cum annot. Camerarii ἐν Βασιλείᾳ 8°· τὸ 1549 Ant. Vessodi Rutheni grammatic. Institutionum libri V. graeci et latini. Ad Petr. Ramum Veromanduum praelorum γυμνασιάρχην. Parisiis apud Lod. Begatium sub Phoenice 80. 76 pp. Τὸ 1554 Th. Bezae (1519—1603) Alphabetum gr. Τὸ 1555 Cominii Hellenismus· τὸ 1562 Petr. Rami (1515—72) Grammat. et Syndax.].

(3) F. Mehus, Vita Ambros. Traversarii σ. 356, 358.

(4) Νέα ἔκδοσις 1483 ἐν Vicenza· ἐπιτομὴ ὑπὸ Accursius, ἐν Μιλάνῳ 4°.

(5) Guarinus ἐκ Favera παρὰ τὸ Camerino ἐν Οὐμβρικῇ, μαθητὴς τοῦ Ἰω. Λασκάρεως καὶ τοῦ Angelo Politiano, Βενεδικτῖνος, διδάσκαλος τοῦ πάπα Λέοντος Ι', 1514 ἐπίσκοπος ἐν Nocera, † 1537 ἐν Spoleto. Τὸ λεξικόν του ἀνετυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1712.

(6) Περιεχόμενον: ἐν φύλλῳ 1ῳ Cyrilli opusculum de dictionibus quae variato accentu mutant significationem, φύλλ. 181 Ammonius de diff. dictionum per litterar. ord., φ. 198 Vetus instructio et denominationes praefectorum militum, φ. 200 Significata τοῦ ῆ, signif. τοῦ ῶ. φ. 201 Index oppidoquam copiosus docens latinas dictiones fere omnes graece dicere. (1 ἀντίτυπον τοῦ ἔργου τούτου ὑπάρχει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐρλάγγης· ἐν τῇ τοῦ Μονάχου δὲν ὑπάρχει).—Ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ προοίμιον τοῦ Cour. Gesner ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ἐν Βασιλείᾳ 1543: Τὸ λεγόμενον ἑλληνολατινικὸν λεξικόν, ἐπιχειρηθὲν δὲν ἠξεύρω ὑπὸ τίνος, αὐξηθὲν δὲ ἐκ σμικρῶν ἀρχῶν ὑπὸ διαφόρων, κατήντησεν εἰς τὸν νῦν ὄγκον. Πλεῖστοι τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἐργασίαν ταύτην δὲν ἦσαν τόσον λόγιοι ὅσον φιλόπονοι καὶ ἐπιμελεῖς. Οὗτοι χάριν τῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν παρεχομένης ἀμοιβῆς συνέλεξαν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων τῶν λογίων καὶ διὰ παραβολῆς τῶν Λατίνων τὰς ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφρασμένας λέξεις καὶ ἑρμηνείας, διὰ δὲ τὴν ἄγνοιαν τῆς γλώσσης καὶ εἰς ἄλλας πλάνας ὑπέπεσαν καὶ τὸ λεξικὸν συνέρραψαν μεθ' ἑρμηνειῶν παραλόγων, ὀρθογραφίας διεφθαρμένης, θεμάτων λέξεων πεπλανημένων καὶ ἐν τάξει συγκεχυμένῃ. Τὰ ὀνόματά των ὅμως δὲν ἐδήλωσαν εἴτε διότι συνῃσθάνοντο την ἑαυτῶν ἀμάθειαν εἴτε διότι οἱ ἐκδόται δὲν ἐπέτρεψαν τοῦτο, ἵνα μὴ χάσωσιν ἀγοραστὰς ἕνεκα τῶν ὀνομάτων τῶν ἀμαθῶν συνταχτῶν. Αὐτὸς ὅμως ὁ Gesner ἤντλησε καὶ ἐξ ἄλλων ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Βαρίνου Καμήρτου καὶ ἐκ τοῦ Ἱερωνύμου Γουντίου.

(7) Εἶνε λεξιλόγιον ἀλφαβητικὸν ἄ, ἀάζω, ἀβάλε utinam, ἄβαξ, ἄβαρ κτλ. Ἄλλαι κατόπιν ἐκδόσεις Parisiis 1612 Col. Agripp. op. Walther 1620, 8· ἆρά γε ὑπὸ Scapula; ὡς ὑποτίθεται ἐν Biographie universelle ἐν λ.

(8) Hieron. Aleandri sen., καρδινάλιος ἐκ Μόττα τῆς Ταρβισίας, τὸ 1508 ἐκλήθη εἰς Παρισίους· ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως· τὸ 1538 καρδινάλιος, † 1542.

apud Matth. Bolsenum in vico decretor. Lutet. Paris. 1512. Ἐκ τούτου κατόπιν ὑπο μαθητῶν αὐτοῦ τὸ Λεξικὸν ἑλληνορωμαϊκὸν op. Budaei, Tusani, Gesneri, H. Juni. Basileae 1568 καὶ Λεξικὸν ἑλλ. τῶν ἑπτὰ (1) Basileae 1572, ἐν δὲ τῇ ἐκδόσει τῆς Βασιλείας Henric petri 1584 προστίθενται εἰς τὸν τίτλον τρία ἄλλα ὀνόματα (2).

1516. Dictionar. gr. a *Theod. Gaza*, Basil. Froben.

1517. Coloquiorum familiar. incerto auctore libellus ed. *Beatus* Rhenanus. Lovanii, Th. Martin. 4°.

1519. Diction. gr. ultra Ferariensem edit. locupletatum locis infinitis. Basileae Cartandri offic.

1524. Dictionarius graecus praeter omnes superiores accessiones ingenti vocabulor. num. locuplet. p. *Joa. Ceratinum* (3). Basileae Froben. μετὰ Praefatio Desideri Erasmi, ὅστις μνημονεύει προηγητήν τινα Gurmuntius.

1530. *Seb. Münsteri*. Diction. trilingue l. gr. hebr. Basileae.

1532. *Petri Gillii* (4) Albiens. Lex. gr. lat. Basileae offic. Val. Curionis.

1533. *Gybert Longolius* Ubsicensis Lexic. gr. latin. Coloniae Prael. 8o.

1536. Thesausus linguae utriusque μετὰ ὀνομαστικοῦ τῶν λατινοελληνικῶν λέξεων ὑπὸ Bonaventura *Vulcanius* Argentor (5).

1537. Lex. gr. lat. Basileae offic. Jac. Walderi.

1537. *Gelenii*. († 1555) lex. quatrilingue.

1537. *Conr. Gesneri*, Lex. gr. lat. Basileae, iter 1545.

1539. *Simon. Grynaei* (6) Lex. gr. Basileae ap. Joa. Walder.

1539. Lex. gr. lat. opera Petri Dasypodii (7) Argentorat. Wendelin Richel.

1540. *Joa. Hartungi*. Lex. gr. lat. Antverp.

1543. Lex. gr. lat. à *Cour. Gesnero* (8) Basileae Hieron. Cusio· ἀνετυπώθη αὐτόθι 1545 μεγ. σχήμ., Tiguri Helv. 1545, Joh. Hartung Basileae 1560 μεγ. σχήμ.

1548. Lex. gr. lat. p. *Hadr. Junium*, Noviss. auctum Basileae 4°.—Id. denuo impressum nuper per Conr. Gesnerum et Arnold Arlenium auct. noviss. per Adrian. Junium, in graecis secundum Budaeum locupletatum et absolutum Basileae. — Id. postremo nunc non mediocriter auctum p. Jo. Joa. Hartungum, Basileae Henrich Petri 1550.

1554. *C. Stefanus*, Dict. l. gr. Paris. 4°.—Lex. gr. l. ex ipsius denuo G. Budaei manuscripto lexico auctum apud Joa. Crispinum et Nicol. Barbirium. μεγ. σχήμ. Πρβ. Basileae 1565. 1568 μεγ. σχήμ.

1562. *Rob. Constantini*, Lex. gr. lat. Genevae (ἴδε κατωτέρω 1592).

1568. *Calepini*, Dictionar. hexaglottum cum C. Gesneri onomastico. Basileae μεγ. σχήμ. (9).

1571. *Mart. Rulandi* Synonyma. Copia gr. verbor. Aug. Vind. 1571. 8 (λατινοελληνικὸν λεξιλόγιον)

1573. *Glossaria* duo e situ vetustatis eruta ad utriusque linguae cognitionem et locupletationem perutilia. *Henr. Stephanus*. Paris. (Philoxenus), ἤτοι 1) Lexicon κατὰ στοιχεῖον compositum, 2) in capita digestum, 3) cotidiana conversatio (10).

Μετὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη:

1583. Lex. gr. lat. recens constructum (μετὰ παραρτήματος de dialectis, themata obscuror. κτλ.). Genevae ap. Guillielm. Leimarium (11).

1584. Λεξικὸν ἑλληνορωμαϊκὸν (ἴδε ἀνωτέρω 1497. Aleandri) Basileae Sebast. Henric petri.

1592. *Rob. Constantini*, Lex. gr. lat. sec. edition. partim Francisci Porti additionibus auctum. Vignon et Stoer. 1592.

---

(1) Guil. Budaeus † 1540, I. Tusanus † 1546, Conr. Gesner † 1565, Henr. Junius † 1575, Rob. Constantinus † 1605, Joa. Hartung † 1576, Max. Hopper † 1565.

(2) Guil. Xylander 1576, Jac. Cellarius † 1542; καὶ Nic. Höniger † 1596.

(3) Κυρίως Teyng ἐκ Hoorn, καθηγητὴς ἐν Λειψίᾳ καὶ Löwen, † 1530.

(4) Dictionarium gr. l. septem virorum. Pierre Gilles ἐξ Albi 1490, † ἐν Rouen 1555. Τὸ αὐτὸ Λεξικὸν ἐν Βασιλείᾳ Valder 1541.

(5) Bonav. Vulcanius ἐκ Brügge 1538—1694, καθηγητὴς ἐν Leyden.

(6) Τὰ τῶν λέξεων ἑλληνικῶν σημαντικὰ κατὰ στοιχεῖον, εἶνε γλωσσάριον ἄνευ πίνακος.

(7) Κυρίως καὶ τοῦτο εἶνε μόνον γλωσσάριον, Petrus Dasypodius, Rauchfuss, ἐκ Frauenfeld, καθηγητὴς ἐν Στρασβούργῳ. 1554 griechisch latein.-deutsches Wörterbuch.

(8) Conr. Gesner ἐκ Ζυρίχης, καθηγητὴς τῶν ἑλλην. γραμμ. ἐν Λωζάνῃ, 1541 καθηγ. τῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ἐν Ζυρίχῃ † 1565.

(9) Calepinus Dict. XI linguar. Ed. VII Basileae 1627. Calep. Dict. VII linguarum. ed. J. Facciolatti ed. VIII 2 τόμ. Patavi 1758. μεγ. σχήμ.

(10) Ἀρχικῶς ἀπηρτίσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μετὰ Χρ. αἰῶνος καὶ ἔπειτα ἀρχέτυπος κῶδιξ τῶν ἑρμηνευμάτων Sanct Gallen, ἐξεδόθη ὁμοῦ μὲ τὸν ψευδοδοσίθεον. Τοῦτο ἀνετύπωσεν ὑπὸ χειροτέραν μορφὴν ὁ Bonaventura Vulcanius ἐν τῷ ἑαυτοῦ Thesaurus utriusque linguae ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1600 μεγ. σχήμ., ἔπειτα δὲ μετὰ τῶν Bonav. Vulcanii Brugensis Notae et Castigationes (αἵτινες προέρχονται μᾶλλον ἐκ τοῦ Σκαλιγέρου). Τρίτη ἔκδοσις ὑπὸ C. Labbaeus διὰ τοῦ Du Cangius ἐν Παρισ. 1679.

(11) Τὸ αὐτὸ ad formam ab H. Stephano et post hunc a Jo. Scapula observatam etc. αὐτόθι. 1593.

15. Τὰ παλαιότερα Lexica sive dictionaria περιωρίζοντο ἐν γένει εἰς ἐπανάληψιν τῶν προηγηθέντων μετά τινων μόνον προσθηκῶν· μολονότι δὲ κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Ἄλδου ἐκδόσεων ἐπιδεικτικῶς μετὰ τὸν τίτλον ἐν αὐτοῖς ἀκολουθεῖ ἡ ἀναγραφὴ τῶν συγγραφέων (index auctorum), κυρίως δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ ἄνευ κρίσεως κατηρτισμένα γλωσσάρια, ἐν οἷς εἰς τὸ λῆμμα προσετίθεντο μία ἢ δύο λατινικαὶ σημασίαι. Πρωτότυποι ἦσαν αἱ ἐργασίαι τῶν δύο *Στεφάνων*(1). Ὁ Ἑρρῖκος (1528—98) κληρονόμος καὶ διάδοχος τῆς πατρικῆς ἐργασίας ἐξέδωκε πολλοὺς συγγραφεῖς, πρὸς τούτοις καὶ λεξικὸν τοῦ Κικέρωνος ἑλληνολατινικόν, μέχρι δὲ τοῦ 1571 εἰργάζετο ἀκαταπαύστως εἰς τὸν Θησαυρόν· βοήθειαν οὐδεμίαν εἶχε πλὴν παρὰ τοῦ L. Budaeus, οὕτω δὲ συνήνωσεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἑλληνικῶν λέξεων μετὰ παραπομπῶν εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία ἐν τοῖς πέντε τόμοις. Ἦσαν δὲ αὗται διατεταγμέναι ἐτυμολογικῶς, εἰς τὸ τέλος ὅμως συνήπτετο πίναξ ἀλφαβητικὸς (index alphabeticus) καὶ πολυάριθμα ἄρθρα (opuscula) δικαιολογοῦντα τὴν κριτικὴν ἐργασίαν, ἔτι δὲ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ πραγματεία περὶ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου (tractatus de dialecto Attica). Ὁ Θησαυρὸς οὗτος (1572) ἤνοιγε νέον στάδιον ἐργασίας καὶ ἦτο ὑποδειγματικὸς μέχρι πρὸ ἑβδομήκοντα ἐτῶν· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ συγκομίσῃ ὁ συγγραφεὺς οὐδὲ κἂν τὸν καρπὸν τῆς γιγαντιαίας ἐπιμελείας του (2), διότι ἐξηπατήθη καὶ ἐστερήθη αὐτὸν ἕνεκα τῆς ἀτιμίας τοῦ διορθωτοῦ *Jo. Scapula*, καταστραφεὶς οἰκονομικῶς· διότι οὗτος κρυφίως ἐπωφελήθη τὰ ἔντυπα φύλλα καὶ ἐξέδωκε τὴν πρακτικώτερον κατηρτισμένην ἐπιτομὴν αὐτοῦ ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ Lexicon graeco-latinum ἐν Βασιλείᾳ 1579, 4ο, ἔχον προσηρτημένον τὸν ἀλφαβητικὸν πίνακα. Αὐτὸς ὁ Στέφανος συνεῖδε κατόπιν τὴν σύγχυσιν, ἥτις ἐπήρχετο ἕνεκα τῆς κατ' ἔτυμον διατάξεως· ἄλλα τινὰ μειονεκτήματα (ἐκ σημερινῆς ἀπόψεως) καταδεικνύει ὁ G. Hermann (3).

16. Τοῦ Scapula τὸ λεξικὸν ἀνετυπώθη πολλάκις (4)· ἄλλα δὲ πάλιν, πλὴν τινων εἰδικῶν (5), ἐβασίζοντο ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ Στεφάνου, οὐδεμία δὲ πρόοδος κυρίως εἰπεῖν ἐτελέσθη μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ *J. G. Schneider* καὶ ***Passow*** (6). Κατὰ τὸν Scapula ὡς πρόχειρον λεξικὸν κατηρτίσθη τὸ Novum lex.

---

(1) Πρβ. Auguste Bernard, Les Estienne et les Types grecs de François I, ἐν Παρισίοις 1856. Ὁ Thesaurus Lat. τοῦ Ροβέρτου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη τὸ 1531. Περὶ τῶν μελετῶν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου πρβ. καὶ E. Egger, L'Hellénisme en France. Ἐν Παρισίοις, Didier et c. 1869, I σ. 203—12.

(2) «Ἀλλ' ὁ Θησαυρὸς οὗτος κατέστησέ με ἀπὸ πλουσίου ἐνδεῆ καὶ νῦν ἡ ῥυτὶς τοῦ γήρατος αὐλακώνει τὸν νέον» (At Thesaurus me hic de divite reddit egenum Et facit ut juvenem ruga senilis aret) παραπονεῖται ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει 1580· αὕτη ὀλίγον μόνον μετεβλήθη, μόνον ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ μέχρι σελ. 1825 (ἴδε Passow ἐν Raumers Historisches Taschenbuch 1831 σ. 598)· πολλάκις εὑρίσκεται τὸ παράρτημα (Appendix) ἐν τόμῳ V, ἔπειτα τὰ παλαιὰ γλωσσάρια ἐν τῷ IV. Ἀπέθανεν ἐνδεέστατος ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν ἐν Λυὼν τὸ 1598.

(3) Ἐν τῇ βιβλιοκρισίᾳ περὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐκδόσεως Editio nova Londini 1815—28=tom. I—X Londini in aedibus Valpianis. προσέτι τόμ. XI μετὰ τοῦ G. Hermann, De partic. ἂν καὶ Index. Συνάμα C. Labbaei glossaria, αὐτόθι 1816 — 26 καὶ εἰς ἔτι τόμος 1815 Isagogica, ἰδίως περὶ διαλέκτων.— Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ G. Hermann κεῖται ἐν Classical Journal 1818 Nº 35=opuscula II 223: ἀπαιτεῖ συμπλήρωσιν τῶν ἄρθρων, καλλίτερον λεκτικόν, ἀναφορὰν εἰς τοὺς διαφόρους ἐπιστημονικοὺς κλάδους, καὶ τὰ εἰς τὴν γραμματικὴν ἔτι ἀναγόμενα, ἀκριβῆ καθορισμὸν τῆς προσῳδίας, προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων, μνείαν τῶν χρησιμοποιηθέντων λογίων, πρακτικὴν διάταξιν καὶ κατάταξιν τῶν προσθηκῶν, τῶν ξένων διαλεκτικῶν καὶ πολλῶν πρωτοτύπων λέξεων.—
Lexicor. gr. praesertim thesauri ling. gr. ab H. Stephano conditi, ἐν Darmstadt 1824, 4.

(4) Ἐν Βασιλείᾳ 1580. 89, 94. 1600. 5. 28 μεγ. σχήμ. Cum Meursii glossario aliisque opusculis s. l. 1593. 1598, 4º. Londini 1637 μεγ. σχήμ. Amsterd, Lugd. Batav. 1652, Basileae 1665 μεγ. σχήμ. σὺν Index vocabul. graec., dictionum latt., Jac. Zuingeri (1634—96) Hypotyposis graec. dialectorum, Appendix διὰ παρεκβολάς, Ammonii, de sim. et diff. vocc., Verborum themata, Hadr. Amerotius († 1560) de graec. notis arithm., de veteri et recta linguae gr. pronuntiatione, Jo. Harmari († 1670) Lex. etym. gr., Jo. Meursii (1579—1641) glossar. gr. barbar. abbrev.— Ἐπιτομὴ τοῦ Scapula: Greg. Blech. Lex,. gr. l. Francofurti, Cubach 1657. 551 S. 8. Ὁμοίως Gg. Constantinus Joanninensis μετὰ λατιν. καὶ ἰταλ. ἐξηγήσεων, ἐν Βενετίᾳ 1754 4º καὶ πολλάκις κατόπιν. — Editio nova μετὰ τῶν Dorvillii animadv., D. Scotti append. Asckewin cura J. Bailay op. J. R. Major, Londini 1820. 4º.

(5) Π. χ· 1603 Aem. Porti (1550—1614) Dict. Ionicum gr.—lat. in Herodotum, Francofurti Londini 1825. 1603 τοῦ αὐτοῦ Diction. doricum gr. lat. in Theocritum, Mosch. Bion. et Simmiam, Francoforti· 1606 τοῦ αὐτοῦ Lex. Pindaricum, Hannover, 1604, Wolfg. Seberi (1570—1634), Index vocabulorum in Homerum, Heidelberg. 1604· ἁπλῆ ἐκ τούτου τῶν τίτλων ἔκδοσις μετὰ προοιμίου ὑπὸ G. A. Richter: Argus Homericus, Amsteldami 1649· Oxonii 1780.—1765 καὶ 74 Damii, Novum lex. gr. etymol. et reale· κατόπιν ὡς Lex. Homerico-Pindaricum, neu von Duncan, Londini 1827, 4º· ὑπὸ Rost, Lipsiae 1831—33. 4º.—1765 J. J. Reiske, Theocriti rell. cum indic. verborum 4º· 1746 C. C. Reizii, Index verbor. Luciani Ultraj. 4º· 1835 Wyttenbach, Index graecitatis in Plutarchi opera (εἰς τὰ Ἠθικά, Oxford 1795—1830 Bd. XV) ὡς Lexicon Plutarch 1843 Oxonii· 1801—4 Sturz, Lex. Xenophonteum· 1824 Schweighäuser, Lex. Herodot., Argentorati 8º καὶ ἄλλα.

(6) Τὰ σπουδαιότερα μέχρι τοῦ 1820 δημοσιεύματα: 1589 Diction. l. gr. sive Synonymorum copia olim a D. M. Rulando congeri coepta op. Dav. Hoeschelii Augustani. Augustae Vindelic. M. Manger. P. I μέχρι Calendae. 1596 Jac. Gretserus S. J. Nomenclator latino-graecus in gratiam tironum coll. Ingolstadt Sartorius 8º μέχρι σ. 206 ἐν 30 + 6 κεφαλαίοις λεξιλόγιον καθ' ὕλην· πρὸς δὲ λατινικὸς πίναξ εὑρετήριος λέξεων. 1615 Jo. Crispini, Lex. gr. lat., ἐπιτομὴ κατ' ἀλφάβητον ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου μετὰ πίνακος τῶν παραγώγων καὶ λατινικοῦ Index. 1586 Frischlini (1547—90) Nomenclator trilinguis, Francoforti. 1592 Rob. Constantini (1502—1605), Diction. lat. gr. ed. 2 Vign. (κατόπιν ἀνετυπώθη πολλάκις). Corn. Schrevellii (1615—64 ἢ 67), Lex. man. gr. lat., ἐν Λουγδ. Βαταυῶν 1655. ed. Vª 1670. 8º. Lipsiae et Budissae 1673, Londini 1676, ἐν Amsterdam 1682, ἐν Δρέσδῃ καὶ Λειψίᾳ 1714. Ὑπὸ τοῦ Jos. Hill πλουτισθὲν διὰ 8000 λέξεων, ἐν Λονδίνῳ 1781· Augustae Vindelic. 1796. ed. XVII aucta. (Τὸ 1682 ἦτο λεξιλόγιον κατ' ἀλφάβητον καὶ καθ' ὕλην μετὰ λατινοελλην. Index). Ed. XVII aucta a Jos. Hill, J. Entiek et G. Bowyer, ἐν Glascow 1797. Ed. locupletior curavit J. P. Jannet, ἐν Παρισίοις 1806. Lécluse, ἐν Παρισίοις 1820. Ὑπὸ τοῦ Schrevellius καὶ ἔκδοσις τοῦ Scapula 1664· τοῦ Ἡσυχίου 1668.—1676 Robertsoni, Thesaurus linguae gr. in epitomen redactus, ἐν Κανταβριγίᾳ.= 1683 Jo. Casp. Suiceri (1620 ἑ.), Lex. gr. lat. et lat. gr., Tiguri 4. Thesaurus eccles. 1682 ἐκ τῆς πατρολογίας.—1688 Ch. du Fresne, sieur Du Cange (1610—88), Glossarium ad scriptores mediae et infimae graecitatis, ἐν 2 τόμοις ἐξαίρετον καὶ αὐθυπόστατον ἔργον· νέα ἀνατύπωσις ἐν Breslau.—1718 Blancard, Lex. medicor. gr. lat.-german., Halae 1718 καὶ 48· 1756 τοῦ αὐτοῦ Lex. medic. renov. ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν ed. nov. cur. Isenflamm, ἐν Λειψίᾳ 1777, 3 partib.—1771 Chr. Zimmermann, Novum lex. man. gr.-lat. et lat.-gr., ἐν Στουττγάρτῃ.—Lennepii Etymol. lat.-gr. ἐν νέα ἐκδόσει ὑπὸ Ev. Scheid, Trajecti a. Rhein. 1790.

man. gr. lat. et lat. gr. ὑπὸ Benjamin *Hederich* (1675—1748) [1], ὅπερ ἐν χρήσει ἦτο μέχρι τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Ὁ Hederich εἶχεν ἐκδώσῃ πρὸς τούτοις καὶ λεξικὸν πραγμάτων καὶ μυθολογικόν, ἀμφότερα δὲ ἠθέλησε νὰ συνενώσῃ διὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Πίνδαρον ὁ *Damus* (ἴδε ἀνωτ. σελ. X σημ. (5), ὁ δὲ *Ernesti* ἐξέδωκε τὸ 1795 Lexicon technolog. Graecor. rhetoricae.

17. Σχεδὸν μετὰ τοῦ ἀνατέλλοντος ιθ' αἰῶνος ἐξηγέρθη καὶ νέος ὑπὲρ τῆς λεξικογραφίας ζῆλος .(2) Μέχρι τοῦδε περιωρίζοντο σχεδὸν ἐντὸς τῶν ἰδεῶν, αἵτινες εἶχον ἰσχύσῃ ἀπὸ τοῦ Στεφάνου, ὥστε ὁ *Joa. Franz*, De lexicis latinograecis dissertatio (3) ἐδημοσίευσε σειρὰν ἀντιπαρατηρήσεων· πρῶτος ὁ *Jo. Go. Schneider Saxo* ἔκαμε «σημαντικὸν ἐπὶ τὰ πρόσω βῆμα κατὰ τὴν κριτικήν, τὸν πλοῦτον τῆς ὕλης καὶ τὴν μέθοδον· τὸ λεξικὸν αὐτοῦ ἐν γένει εἶνε ἡ πρώτη αὐθυπόστατος περιεκτικὴ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ ἐργασία ἀπὸ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου· ἰδίως δὲ ἀξιόλογος ἦτο ἡ συλλογὴ καὶ ἐξήγησις τῶν μέχρι τοῦδε πολὺ ἀμεληθέντων τεχνικῶν καὶ φυσικοεπιστημονικῶν ὅρων.» Ἀλλ' ὁ *Franz Passow* (1786—1833), «ὅστις διεκρίθη διὰ τὴν καλαισθησίαν ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ τέχνῃ, διὰ τὴν ἐμβριθῆ γλωσσικὴν μάθησιν καὶ τὴν μεθοδικότητα καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ὕλης», ἀντελήφθη καθ' ὑπέρτερον τρόπον τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστημονικῆς λεξικογραφίας [4]. Ἐν τῇ δ' ἐκδόσει τοῦ στοιχειώδους λεξικοῦ (Handwörterbuch) τοῦ Schneider, ἥτις φέρει τοῦ Passow τὸ ὄνομα, ἐπεστήθη σφόδρα ἡ προσοχὴ εἰς τὴν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ χρῆσιν, εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, προσῳδίαν κτλ., μόνον δὲ οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς πλὴν τοῦ Εὐαγγελίου παρημελήθησαν. Αἱ ὑπὸ *Ideler* προσθῆκαι περὶ τῆς χρονολογίας καὶ ὑπὸ *F. Schultze* περὶ τῆς προσῳδίας κατέστησαν τὸ λεξικὸν εὐχρηστότερον.

18. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐδημοσιεύθη νέα ἔκδοσις τοῦ Θησαυροῦ τοῦ *Ἐρρίκου Στεφάνου* ἐπιμελείᾳ Ἄγγλων λογίων : Editio nova auctior et emendatior, Londini I—VI, 1818—20, ἀνεπαρκὴς ὅμως ἐν πολλοῖς παρὰ τὰς πολλὰς προσθήκας καὶ βελτιώσεις [5], ἰδίως ἕνεκα τῆς ἐτυμολογικῆς κατατάξεως καὶ τῶν ἐντὸς τῶν ἄρθρων πραγματειῶν.—Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἐδημοσιεύθη καὶ ὑπὸ *Joh. Franz*, Deutsch-Griechisches Wörterbuch πρὸς σχολειακὴν ἰδίως χρῆσιν (6), ὡσαύτως αἱ πρῶται ἐκδόσεις τῶν ἑλληνικῶν λεξικῶν *Val. Chr. Fried. Rost* (1790—1862), αἵτινες διὰ τῆς συμμετρικωτέρας ἐπεξεργασίας τοῦ περιορισθέντος ὑλικοῦ κατεστάθησαν ἁρμοδιώτεραι πρὸς τὸν σχολειακὸν αὐτῶν σκοπόν (7).

---

editio altera 1808 αὐτόθι, — 1784 J. C. Vollbeding, Griechisch-deutsches Wörterbuch, ἐν Λειψίᾳ, μετὰ Supplement. 1788.—1798 Bornii, Nomenclator sive Lex. man. lat. gr., ἐν Λειψίᾳ 2 part.

(1) Ἐδημοσιεύθη ἐν Λειψίᾳ 1722· κατόπιν cura Ernesti, ἐν 2 τόμοις 1767, ἐν Λειψίᾳ 1788. edidit Wendler. ἐν Λειψίᾳ καὶ Λονδίνῳ 1796· ed. auct. T. Morell, ἐν Λονδίνῳ 1778. 1790. Ed. auct. M. Taylor, αὐτόθι 1803, τέλος Novum lex. man. gr.-lat. et lat.-gr. post curas Patricii J. A. Ernesti, C. C. Wendleri, T. Morellii, P. H. Larcheri, F. J. Bastii, C. J. Blomfildii, denuo cast. em. aux. Gust. Pinzger recogn. F. Passovio, edit. Va Tom. I—III ἐν Λειψίᾳ 1825—27.

(2) Ἤδη καὶ πρότερον ὁ Dillenius, griechisch-deutsches Wörterbuch für die Jugend 1784. 92. 1807 ἐν Λειψίᾳ· κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Scheller, ἐν δὲ τῇ κατανομῇ αὐστηρῶς κατὰ τὸν Scapula, ἀλλὰ μεθ' ὑπερβολικῶν μαρτυριῶν καὶ ἄνευ ἀποχρῶντος χωρισμοῦ. Reichenbach, Allgemein gr.-deutsches Handwörterbuch, ἐν Λειψίᾳ 1801—2. ἐν 2 τόμοις, deutsch-griechisches Handw. ἐν Λειψίᾳ 1818.—Sturz ἴδε ἀνωτ. σελ. X σημ. 3.—Jo. Gottlob Scheider, Saxo (1570—1822) Kritisches gr. deut. Wb. ἐν Züllichau 1797—98, ἐν 2 τόμοις 8°· β' ἔκδ. ἐν Iena 1805/6 ἐν 2 τόμοις 4°. γ' ἔκδ. ἐν Λειψίᾳ 1819. Supplement 1821· αὐθαιρέτως ἠλλοιωμένην ἐπιτομὴν αὐτοῦ ἀπήρτισεν ὁ G. W. Riemer, (1774—1845), ἐν ἔτει 1802—5. β' ἔκδοσις ὡς ἴδιον ἔργον gr.-deut. Handwörterbuch ἐν Iena καὶ Λειψίᾳ 1814—15. γ' ἔκδ. 1819—20. δ' ἔκδ. 1823—25.—1808 Niz, kl. griech. Wörterbuch in etymol. Ordnung. Ἐν Βερολίνῳ καὶ Stralsund 1808, βελτιωμένον ὑπὸ Imm. Bekker, ἐν Βερολίνῳ 1821.—1817 J. R. J. Beckii Lex. lat.-gr. man. Accedit index prosodicus. ἐν Λειψίᾳ 1817, 8. C. Labbaei, Glossaria gr. lat. et lat. gr. Edit. nova aucta ἐν Λονδίνῳ 1817 ἑ.

(3) Acta philologorum Monacensium ed Fr. Thiersch tom. IV fasc. I 1829. N. II p. 53—80, ἰδίως ὅτι δὲν ἔγινε διάκρισις τῶν χρόνων καὶ τῶν διαλέκτων· πρβ. Beck, Lex. lat.-gr. manuale, ἐν Λειψίᾳ 1817· τοῦ αὐτοῦ Auctarium lexici lat.-gr. ex optimis scriptoribus, ἐν Λειψίᾳ 1828· τοῦ Hederici τὸ λεξικὸν π. χ. παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶνε πολὺ καλλίτερον: «animus, θυμός, Δημοσθ., ψυχὴ Ἰσοκρ., φρὴν ὡσαύτως, φρόνησις ὡσ., φρόνημα ὡς., νοῦς ὡσ.» Τοιουτοτρόπως γελοίως πολλάκις παρατίθενται οἱ συγγραφεῖς π. χ. «amnis: ποταμός, Δημοσθ.», ὅτι ποιητικαὶ καὶ πεζογραφικαὶ λέξεις συμφύρονται, ὅτι ἡ μὲν ἀττικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς γνώμων, οἱ δὲ δραματικοὶ ἀνάγκη νὰ παρατίθενται μετὰ προσοχῆς καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ παρὰ τοὺς ἀττικοὺς ἱστορικοὺς καὶ ῥήτορας· ὅτι δὲν πρέπει νὰ προτιμᾶται ὁ Πλάτων κ.τ.τ.

(4) Ἐν τῷ δευτέρῳ προγράμματι τοῦ Conradinum, ἐν Βερολίνῳ 1812: Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συμπληρώσεως ἑλληνικῶν λεξικῶν (Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech. Wörterbücher), διακρίνει ἐν σελ. 5 ἐν πρώτοις πολὺ ὀρθῶς τὸν σκοπὸν τοῦ λεξικοῦ ἀπὸ τὸν τῆς γραμματικῆς ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν τύπων (ἐπὶ καλῷ τῶν σχολείων κάμνει τοῦτο πολὺ ἁρμοδίως ὁ A. Kaegi ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ διδακτικῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς ἐν Βερολίνῳ Weidmann 1884), ὁμιλεῖ περὶ τῆς παραθέσεως τύπων διαλεκτικῶν καὶ περὶ τῆς ἰδιαιτέρας παρ' ἑκάστῳ συγγραφεῖ χρήσεως· ἀπαιτεῖ ἰδίως νὰ συμπεριληφθῶσι πᾶσαι αἱ ὑπάρχουσαι λέξεις ὡς καὶ τὰ γεωγραφικὰ καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· πρὸς τούτοις ζητεῖ ἐτυμολογικὴν κατάταξιν σύμπαντος τοῦ ὑλικοῦ τῶν λέξεων, πανταχοῦ ἀνεξαιρέτως παράθεσιν τῶν πηγῶν τῶν περιληφθεισῶν λέξεων κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἀποχωρισμὸν πάντων τῶν ἐσφαλμένων ἢ μὴ ἑλληνικῶν τύπων. Ἐφαρμόζει δὲ τὴν κριτικήν του εἰς παραδείγματά τινα καὶ ἀπαριθμεῖ λέξεις ἀτόπως ἀμφισβητηθείσας, ὁρίζων καὶ τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως αὐτῶν, καὶ πλείστας νέας λέξεις ἐκ τοῦ Ὀππιανοῦ σ. 75—116· τέλος λησμονημένα ἐπίθετα εἰς -είδης καὶ -ώδης σ. 117—132.—Ὁ Passow δὲ προσεπάθησε κατόπιν νὰ προσεγγίσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦτο, ἐγκαταλείψας μόνον τὴν ἐτυμολογικὴν κατάταξιν· ἐπεξειργάσθη λοιπὸν τὸ στοιχειῶδες λεξικὸν (Handwörterbuch) τοῦ J. G. Schneider κατὰ τὴν γ' ἔκδοσιν τοῦ μεγαλυτέρου ἑλληνογερμανικοῦ λεξικοῦ, ἐπιστήσας ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν εἰς τὴν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ χρῆσιν καὶ ἀκριβῶς σημειώσας τὴν μακρότητα τῶν συλλαβῶν, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1819—23· β' ἔκδ. 1825· γ' ἔκδ. 1827· δ' ἔκδ. Handwörterbuch der griechischen Sprache, von Fr. Passow, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1831.

(5) Πρβλ. περὶ τούτων Hermann Opuscula II 219 ἑ. καὶ τὸ προοίμιον εἰς τὴν παρισιανὴν ἔκδοσιν σ. 8 ἑ. καὶ Avis ὑπὸ Didot jun. τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. IV ἑ. καὶ ἀνωτ. σ. X σημ. 1.

(6) Εἶνε κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς ὅσον ἦν δυνατὸν τελείως ἐπεξειργασμένον καὶ διὰ γλωσσικῶν παραδειγμάτων τοῦ ἀττικοῦ λόγου συγκεκροτημένον. Ἱκανὰ ἀνεπληρώθησαν διὰ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης· τὸ ἔργον, ἕτοιμον ἤδη ἀπὸ τοῦ 1834, ἐξεδόθη ὑπὸ Dr G. Aen. Koch ἐν Λειψίᾳ, Hahn 1838, ἐν 2 τόμ. Lex. 8.

(7) Deutsch-griech. Wörterb., ἐν Γοτίγγῃ 1818, δεκάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1874, καὶ griechisch-deut. Schulwörterb. ἐν Gotha 1820, ἑπτάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1871.

19. Νέαν ἔκδοσιν τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ *Ἐρρίκου Στεφάνου* ἐπεχείρησεν ἐν Παρισίοις ὁ Firmin *Didot* ἀπὸ τοῦ 1831, πολλαχῶς δ' ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ Γερμανῶν ἰδίως λογίων ἐξηκολούθησε καὶ εἰς πέρας αὐτὴν ἔφερε (1). Διακρίνεται αὕτη τῶν παλαιοτέρων ὡς πληρεστέρα, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν, τὰς παραπομπάς, τὴν προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων (ἐν μικρῷ μέτρῳ), τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σημασιῶν καὶ τῶν συντακτικῶν ἰδιοτήτων, τῆς προσῳδίας· ἀλλὰ δὲν κατέρχεται μέχρι τῶν Βυζαντηνῶν· καὶ ἄλλως δὲ δὲν εἶνε τόσον πλήρης εἰς ὅσα παραθέτει (π.χ. ἐκ τοῦ Ἡροδότου) ὅσον ὑπὸ πολλῶν νομίζεται.

20. Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν μετὰ τοῦτο τὰς ἐργασίας τοῦ *W. Pape* (2), ὁμοίως τὰς τοῦ *Jacobitz* καὶ *Seiler* (3), οἵτινες μεγάλην ὑπηρεσίαν παρέσχον ὡς συντάκται εὐχρήστων λεξικῶν κυρίως διότι αὐστηρότερον παρακολουθοῦσι τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων μέχρι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ Βυζαντηνῶν συγγραφέων, διότι παρέθηκαν τοὺς συγγραφεῖς (δι' ἀριθμῶν παραπέμψαντες ἀκριβῶς εἰς αὐτοὺς) ἢ τὸ εἶδος καὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν καὶ διότι ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, τὴν προσῳδίαν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σημασιῶν.

Νέαν ἐπεξεργασίαν τοῦ λεξικοῦ τοῦ Passow ἀνέλαβε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποθανόντος συντάκτου ὁ **Rost**· ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀπῄτει πολλὰς νέας μελέτας, ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν τῶν ***Fr. Palm, O. Kreussler, K. Keil, Ferd. Peter, G. E. Benseler*** καὶ οὕτω συνετελέσθη τὸ ἔργον ἀπὸ τοῦ 1841—57 εἰς τόμους δύο καὶ μέρη τέσσαρα. Ὁ γλωσσικὸς θησαυρὸς ἐξετέθη τελείως μέχρι τῶν Βυζαντηνῶν (4), αἱ δὲ ἔρευναι ἄλλων λογίων ἐχρησιμοποιήθησαν καλῶς· καλλίτερον ἢ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις λεξικοῖς ἐπραγματεύθησαν οἱ συντάκται τὰ μόρια καὶ τὰς προθέσεις (τὸ πλεῖστον προέρχεται παρ' αὐτοῦ τοῦ Rost)· ἐν συνόλῳ τοιοῦτον ἀπέβη τὸ ἔργον τοῦτο, ὥστε εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις καθιστᾷ περιττὸν τὸν Θησαυρόν· μόνον ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ βασίζεται ἐπὶ πεπαλαιωμένων ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἔτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον τοῦ νέου Passow, ἂν καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν ἀπαιτεῖ νῦν τι τελειότερον.

21. Τὸ νεώτατον λεξικὸν εἶνε τὸ περιληπτικὸν ἑλληνογερμανικὸν συμπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὑπὸ ***B. Suhle*** καὶ ***M. Schneidewin*** ἐν Λειψίᾳ 1875. Ἐν τούτῳ συνεσπειράθη ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου καὶ ἡ πέμπτη τοῦ Passow ἔκδοσις, συντομευθείσης διὰ παντὸς τρόπου τῆς ὕλης χάριν ἐξοικονομήσεως τοῦ χώρου, εἰς 60 ½ τυπογραφικὰ φύλλα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασταθῇ τὸ βιβλίον ἐν πάσῃ συντομίᾳ πλῆρες, ἀξιόπιστον, τέλειον κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἑρμηνειῶν, τὴν κατάταξιν καὶ περιληπτικότητα. Ἀλλὰ διὰ τῶν πολλῶν σημείων καὶ συντομεύσεων τὸ πολὺ ἀξιόλογον ἄλλως ἔργον ἀπέβη πως δύσχρηστον.

22. Ὡς ἐν παραρτήματι μνημονεύομεν ἐνταῦθα α') Περὶ τῶν *κυρίων ὀνομάτων*: *Oporini* (1507—68) Onomasticon περὶ τὸ 1540· *Conr. Gesneri*, Onomasticon proprior. nomin 1514 (καὶ παράρτημα εἰς τοῦ Calepini Lexicon VII linguarum, ἐν Βασιλείᾳ 1579). *Vollbering*, Geograph. Zusätze und Erläuterungen zum griech. Wörterbuch ἐν Λειψίᾳ 1787.—*Pape-Benseler* (ἴδε ἀνωτέρω, σελ. 20). —β') Περὶ *προσῳδίας*: Anhang ἐν τῷ τοῦ Passow λεξικῷ δ' ἐκδόσεως· Indices attici oder Anleit. zur Messung und Aussprache der griech. Paenultima, nach dem Engl., von *A. Baumstark*, ἐν Freiburg 1833· *Brassii*, Gradus ad Parnassum, edit. 2. Londini, 1832, in Germania ed. et emend. C. F. W. *Siedhof*, Gottingae 1839—40, ἐν 2 τόμοις.—γ') Περὶ *συνωνύμων*: *Dav. Hoeschelii*, Diction. lat. gr. synonymor. copia, ἐν 2 τόμοις, ἐν Augsburg 1590. 8. — *J. Th. Voemel*, Synonym. Wörterb. der gr. Sprache, ἐν Frankfurt 1819 (=*Hess* und *Voemel*, Uebungsbuch, 3

---

(1) Τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1831 ἀνέγνωσεν ἐν τῇ Académie des belles lettres τὴν ἑαυτῆς ἔκθεσιν ἡ Commission composée de M.M. Boissonade, Letronne, Raoul-Rochette, Thurot περὶ τοῦ πρώτου τεύχους. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης παρέσχε πρὸς χρησιμοποίησιν τὴν ἐπιτομὴν τοῦ D. Cramer ἐκ τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Valpy· ὁ Passow, Hase, O. Müller, Weber, Loeve καὶ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι προσέφερον συμβολάς· ὁ Tafel, Rost καὶ Passow συνειργάσθησαν εἰς τὸ A, ὁ L. καὶ W. Dindorf εἰς τὸ B. Ὁ τίτλος ἔχει ὡς ἑξῆς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ 1831: Thesaurus gr. lat. ab H. Stephano constructus. Post editionem anglicam novis additam. auctum ordineque alphabetico digestum tertio ediderunt C. B. Hase, L. de Sinner, Th. Fix· ἀπὸ τοῦ τόμου πρώτου, β' μέρους (1831—56) ὁ C. B. Hase, Guil. Dindorfius καὶ L. Dindorfius, secundum conspectum ab Acad. regia inscript. et human. litt. die 29 Maii 1829 approbatum, Parisiis Firmin Didot fratres 1831· οἱ τόμοι II—VIII ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦ 1865· ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποθάνει ὁ Firmin Didot père, ὡς καὶ ὁ Hase καὶ ἄλλοι συνεργάται. Τὰ λοιπὰ ἀνάγνωθι ἐν τῷ προοιμίῳ σελ. 12 ἑ. καὶ ἰδίως τὴν Avis τοῦ νεωτέρου Didot τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. VI ἑ. ἐν τόμῳ I p. 2.—Γνωστοποίησις τοῦ α' τεύχους ὑπὸ Passow, ἐν Berliner Jahrbücher für wiss. Kritik 1831 Nr 89—91· κατόπιν ὑπὸ Ch. Jahn, Neue Jahrbücher XII (1829) 215 ἑ. Ὁ J. A. E. Schmidt ἐν τῇ Zeitsch. für d. G.W. 1852, X 593 ἑ. ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ὁ F. Hultsch, Zur griech. Lexicographie ἐν Neue Jahrb. 1873, 223 ἑπ. Ὁ J. E. B. Mayor on Greek Lexicographie I—III ἐν Journal of Philol. VI 88 ἑ., VII 20ἑ., 177 ἑ.

(2) W. Pape, Etymol. Wörterbuch der griech. Sprache zur Uebersicht der Wortbildung nach den Endsilben geordnet, ἐν Βερολίνῳ 1836. 8°. 1842—45 Handbuch der griech. Sprache 1859. 72, 3 ἔκδ. ὑπὸ Max Sengebusch († 1881) ἐν Braunschweig 1880, ἐν 2 τόμοις. Σαφήνεια, ἀκρίβεια καὶ πολλὰ ἄρθρα, ἅτινα εἰς οὐδὲν ἄλλο λεξικὸν ὑπάρχουσιν, οὐδὲ εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, διακρίνουσι τὴν ἐργασίαν ταύτην· πολλὴν ἀξίαν ἔχει τὸ τρίτον αὐτοῦ μέρος, τὸ λεξικὸν τῶν ἑλληνικῶν κυρίων ὀνομάτων (Wörterbuch der griech. Eigennamen) ἐν Βερολίνῳ 1842· ἀλλὰ κυρίως εὔχρηστον κατέστη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ G. E. Benseler (1806—68), γ' ἔκδ. ἐν 2 τόμοις, Braunschweig 1875 «ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ πρέπει νὰ φθονῶσι τὴν Γερμανίαν» (Richter), ἂν καὶ χρῄζει πολλῶν προσθηκῶν ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ γερμανοελληνικὸν μέρος ἐπεξειργάσθη ἐν νέᾳ ἐκδόσει ὁ Max Sengebusch τὸ 1859, προσαρτήσας εἰς αὐτὴν καὶ τὴν κατὰ τοῦ Rost πολεμικήν του πραγματείαν.

(3) K. Jacobitz und E. E. Seiler, Handwört. der griech. Sprache, ἐν 2 τόμοις ἐν 4 μέρεσιν, ἐν Λειψίᾳ 1839 46, κυρίως πρὸς ἀντικατάστασιν καὶ ἐξακολούθησιν σχολειακοῦ λεξικοῦ ἐπιχειρηθέντος ὑπὸ Pinzger (μέχρι τέλους τοῦ A). Ἕνεκα τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου ἐξέδωκαν κατόπιν οἱ συντάκται ἀπὸ τοῦ 1850 (3 Auflage 2, Abdr. 1880 ἐν Λειψίᾳ) ἐξαίρετον ἑλληνογερμανικὸν λεξικὸν πρὸς σχολειακὴν καὶ ἰδιωτικὴν χρῆσιν (δυστυχῶς ἀπέθανεν ὁ Seiler τὸ 1875), ὅπερ ἐν συντομίᾳ καὶ συμμετρικότητι ἀποτελεῖ λεξικὸν ἀξιόπιστον καὶ πρόχειρον συμπάσης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔτι συγγραφέων, τῶν O', τῶν γραμματικῶν καὶ σχολιαστῶν, ἀνέφικτον μέχρι τοῦδε.

(4) Πρβ. Κουμανούδη, Συναγωγὴ λέξεων ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς λεξικοῖς, ἐν Ἀθήναις 1883. 8° καὶ Sophocles, E. A., A Glossary of later and Byzantine Greek. ἐν Cambridge καὶ Boston 1860. 4°.

T).—J. H. *Heinrich Schmidt*, Synonymik der gr. Spr., ἐν Λειψίᾳ 1—4. 1876—88. — δ') Περὶ *βαρβαρισμῶν* : J. *Meursii*, Gloss. graeco barb. ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1614 (ἴδε σελ. Χ σημ. 4). *Sim. Portii*, Diction. lat. graecobarb et litterale, ἐν Παρισίοις 1635: 4 (Du Fresne σελ. X.). — ε') Περὶ τῆς *Καινῆς Διαθήκης* : *Gg. Pasor* (1570—1637), Lexicon gr. lat. in N. T. 1636, 1648 ed Va, ed. J. F. *Fischer*, ἐν Λειψίᾳ 1767· τοῦ αὐτοῦ Manuale voc. gr. N. T. *Gualtherii* (✝ 1624) Syllabus vocum exoticarum N. T.· *Passoris*, (Syllabus gr. l. omnium N. T. Amstelod. 1632 μετὰ παραρτήματος περὶ διαλέκτων. Jo. *Casp. Suicerus*, Thesaurus gr. l. eccles. Amstelod. 1682 καὶ πολλάκις κατόπιν· *Chr. A. Wahl*, Clavis N. T. philol. 1819. ἐν Λειψίᾳ 1853. J. Ch. *Schirlitz*, Griech. deut. Wörterbuch zum N. T 1851. 1858. *Erasm. Schmidii*, ταμεῖον τῶν τῆς Κ. Δ. λέξεων, edit. Va. H. Bruder, ἐν Λειψίᾳ Bredt 1880. *Wilke*, Clavis N. T. philol. ed. W. Grimm, ἐν Λειψίᾳ Arnold 1868, 77—79. H. *Cremer*, Bibl.-theol. Wörterb. der neutestam. Gräcität, ἐν Gotha, Pertes, 3 Auflage 1881—83.—Τέλος ς') *εἰδικὰ* περί τινων συγγραφέων λεξικὰ νεώτατα : εἰς τὸν *Ὅμηρον* : E. E. *Seiler*, Vollständ. griech. deutsches Wörterbuch über die Gedichte des Homeros und der Homeriden ἐν Λειψίᾳ 1856, 9. Auflage von c. *Capelle* 1889 [πρβ. Λεξικὸν Ὁμηρικὸν κτλ. τὸ μὲν πρῶτον συνταχθὲν ὑπὸ *Κρουσίου*, πολλαχῶς δ' ἐπεκδοθὲν . . ὑπὸ E. E. *Σεϊλερ*, ἐκ δὲ τῆς ἕκτης γερμανικῆς ἐκδόσεως διασκευασθὲν χάριν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Ι. *Πανταζίδου*, ἐν Ἀθήναις. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς ἐκδότης. 1872 (ἔκτοτε πολλάκις στερεοτύπως)]. Ἔπειτα τὸ ἐξαίρετον Lexicon Homericum compos. C. *Capelle*, H. *Ebeling* κτλ. ἐν Λειψίᾳ 1871 ἑ.· εἰς τὸν *Σοφοκλέα* : *Ebeling* ἐν Λειψίᾳ 1869 μᾶλλον γλωσσάριον, ὡς καὶ τὸ τοῦ W. *Dindorf* ἐν Λειψίᾳ 1870 ἑ. καλλίτερον, *G. Ellendt*, 1834, ed. II em. H. *Genthe*, ἐν Βερολίνῳ 1872· εἰς τὸν *Πίνδαρον* : Concordantia, von *Bindseil* 1875· εἰς τὸν *Θουκυδίδην* : ὑπὸ Bétant, ἐν 2 τόμοις, ἐν Γενεύῃ 1843. 47· εἰς τὸν *Πλάτωνα* : ὑπὸ *Ast* ἐν 3 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1835—38· εἰς *Ἀριστοτέλη* : Index von Bonitz ἐν Βερολίνῳ 1870· εἰς *Θεόκριτον* : ὑπὸ Rumpel ἐν Λειψίᾳ 1879.—ζ') Ὑπὸ *νέων Ἑλλήνων* : Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων *Λάμπρος Φωτιάδης* ἐν Βουκουρεστίοις (μετὰ τὸ 1800) ἔθηκε τὸ ζήτημα : πῶς πρέπει νὰ εἶνε συντεταγμένον τὸ χάριν τῶν Ἑλλήνων λεξικόν ; *Ἄνθιμος ὁ Γαζῆς*, Λεξικὸν Ἑλληνικόν, εἰργάσθη κατὰ τὸν Schneider, 1804, ἐν Βενετίᾳ 1809-12. 16, ἐν 3 τόμοις· μεγ. τέταρτον. Τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἀγράφων ἐν Ἰασίῳ ἦτο μόνον «λεξικὸν τῶν ῥημάτων μὲ ἱκανὴν ἔκτασιν ἐξηγημένον», ἐχρησιμοποιήθη δὲ εἰς τὴν κατὰ τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου συνταχθεῖσαν *Κιβωτὸν* (τὸ κουρουτσεσμεῖον μέγα λεξικὸν) ὑπὸ *Βλαστοῦ*, ἰατροῦ τοῦ Κρητὸς I (Α—Δ) 1819, II 1821· κατόπιν διεκόπη ἕνεκα τῆς ἐπαναστάσεως (**)· τὴν ἐργασίαν ἐξηκολούθησεν ὁ *Γεώργιος* καὶ ὁ *Γαζῆς* καὶ ὁ *Σπυρίδων Βλαντῆς* ἐν Βενετίᾳ 1821.—Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ *Κούμας* (1), Λεξικὸν διὰ τοὺς μελετῶντας τὰ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων συγγράμματα. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας (A. v. Haykul) 1826. I. II.—Λεξικὸν ἑλληνικὸν κατὰ τὸ τοῦ *Πασσοβίου* ὑπὸ Πέτρου Χ. Βέρου καὶ Ἰωάννου Μ. *Ἰαννούλη*, ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας. Καρόλ. Βόλφ. 1828. 8. I (ἕως σελ. 671 Ἰώφ.). — *Σκαρλᾶτος Δ. ὁ Βυζάντιος* συνέγραψε α') νεοελληνικὸν καὶ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν καὶ γαλλικὸν λεξικὸν ἐν Ἀθήναις 1835 μετ' ἀρχαίων καὶ νέων γεωγραφικῶν ὀνομάτων, γ' ἔκδοσις ἐν Ἀθήναις. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1874· β') ἑλληνογαλλικὸν λεξικόν, ἀφιερωθὲν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβῖκον Φίλιππον, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1846· γ') ἑλληνικὸν λεξικὸν ἰδίως κατὰ τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ἀφιερωθὲν εἰς τὸν βασιλέα Ὄθωνα, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1852. 8ο. 1882 σελίδες καὶ παραρτήματα μετὰ κυρίων ὀνομάτων 197 σελίδες. Ἑλληνογαλλικὸν κατὰ τὸν Schneider: Planche 1809· 17. 23 καὶ *Becherell* καὶ *Poitevin* εἰς τὸ ἑλληνικὸν μεταφρασθὲν Λεξικὸν γαλλοελληνικόν, ὑπὸ *Σχινᾶ* καὶ *Λεβαδέως*, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1861 καὶ αὐτόθι τόμ. 1—2 1884. — *Κοντόπουλος*, Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικὸν (ἔκδοσις γ') καὶ ἀγγλοελληνικὸν ἔκδ. β', ἐν Ἀθήναις 1880-82, 8ο.—*Βαρβάτης*, Λεξικὸν γαλλονεοελληνικόν, 2 τόμοι, ἐν Ἀθήναις 1860.—Τοῦ *αὐτοῦ*, Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1878.—Τοῦ *αὐτοῦ*, Λεξικὸν γαλλοελληνικόν, νῦν τὸ τρίτον ἐπεξεργασθέν, ἐν Ἀθήναις 1885.

(*) Ὁ τὴν Ἱστορίαν τῆς Βιβλιολογίας τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας συντάξας σοφὸς Γερμανός, ἐγκωμιάζων τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν τοῦ Λεξικοῦ τοῦ «Passow», λέγει ὅτι «καὶ σήμερον ἔτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον αὐτοῦ»· ταῦτα δὲ λέγων, βεβαίως ἐννοεῖ «ὅτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον» ἐν τῇ Γερμανικῇ γλώσσῃ, καθότι ὑπὸ πάντων τῶν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων ὁμολογεῖται ὅτι ὑπάρχει ἓν πολὺ ὑπέρτερον, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τῶν σοφῶν Ἄγγλων λεξικογράφων Liddell καὶ Scott, ὅπερ ἐκδίδοται νῦν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου πολὺ πλουσιώτερον τοῦ πρωτοτύπου. M. K.

(**) Κατὰ διατριβήν τινα δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῇ τοῦ 1817 ἐν σελίδι 41, ὁ πρῶτος ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως μεγάλου λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἦτο ὁ Δημήτριος Μουρούζης, συνεργοὺς ἔχων τὸν φιλόμουσον ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Χαντσερῆν, τὸν σοφὸν Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως Κύριον Δωρόθεον Πρῷον καὶ ἄλλους σοφούς. Ὁ Ἰατρὸς Κύριος Ἰω. Βλαστὸς κατεγίνετο τότε εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἐνρίκου Στεφάνου. Ἐκρίθη λοιπὸν καλόν, «ὁ μὲν Κύριος Βλαστὸς νὰ μεταφράζῃ ἀκριβῶς τὸν Ἐνρῖκον Στέφανον, νὰ διορισθῶσι δὲ καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων, προσθήκην τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἐν περιλήψει εἰς τὴν τελείαν σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ». Τοιοῦτοι ἐξελέχθησαν οἱ τότε προκριτώτεροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διδάσκαλοι, ὁ Κύριος Νεόφυτος Βάμβας, ὁ Κύριος Παΐσιος Καραπατᾶς, ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ψωμάκης, ὁ Κύριος Νικόλαος Λογάδης καὶ ὁ Κύριος Ἰωάννης Παλαμᾶς, τὴν δὲ γενικὴν ἐπιστασίαν τοῦ λεξικοῦ ἀνέλαβεν ὁ λογιώτατος μητροπολίτης Κυζίκου Ἰωακεὶμ ὁ Πάριος, καὶ τούτου θανόντος ὁ Νικόλαος Λογάδης. Ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη τῷ 1819, τοῦ δὲ δευτέρου τόμου ἐξεδόθησαν αἱ μέχρι τοῦ ῥήματος **ἐκφροντίζω** λέξεις τοῦ στοιχείου Ε. Ἡ ἔκδοσις διεκόπη ἕνεκα τῶν συμβάντων τοῦ 1821.— Πλείονα περὶ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἴδε ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τοῦ 1816 ἐν σελ. 55 - 365 κἑξ. καὶ ἐν τῷ τοῦ 1817 ἔνθ' ἀνωτ. M. K.

(1) Γυμνασιάρχης ἐν Σμύρνῃ, ἐσπούδασε καὶ ἐν Γερμανίᾳ, κατὰ συμβουλὴν τοῦ F. A. Wolf δὲν ἠκολούθησε τὸν Dillenius, ἀλλὰ τὸν Riemer γ' ἐκδόσ., Schneider γ' ἐκδόσ. καὶ Passow, 1820 ἐν Σμύρνῃ, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν κατέφυγεν εἰς Τεργέστην.

—Τοῦ *αὐτοῦ*, Νέον λεξικὸν γαλλοελληνικόν, νῦν τὸ τέταρτον ἐπεξεργασθέν, ἐν Ἀθήναις 1894. — Τοῦ *αὐτοῦ*, Νέον λεξικὸν ἰταλοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις, 1892. — *Legrand*, Λεξικὸν νεοελληνικὸν καὶ γαλλικόν, περιέχον τὰς λέξεις τῆς γραφομένης τε καὶ ὁμιλουμένης γλώσσης. Ἐν Παρισίοις 1885.—Α. *Βλάχος*, Λεξικὸν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1897.—*Ρουσόπουλος*, Λεξικὸν ἑλληνογερμανικόν, ἐν Ἀθήναις 1899. —*Lascarides*, A comprehensive phraseological englisch-ancient and moderne greek Lexicon. vol. I. II. London 1882. — *Youge*, English greek Lexicon, edited by Henry, New York 1870.— *Γιάνναρης*, Ἐπίτομον λεξικὸν γερμανοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις 1888. — Τοῦ *αὐτοῦ*, Μικρὸς Θησαυρὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐπίτομον ἑλληνικὸν λεξικόν, τόμος Α', Β', ἐν Ἀθήναις 1891, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.—Α. *Σακελλάριος*, Λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὸ ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ Γουλιέλμου Πάπε Ἔκδοσις πέμπτη, 3 τόμοι 1898.—Λεξικὸν Ἱστορικόν, Γεωγραφικὸν τῶν Κυρίων Ὀνομάτων, 1893, Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.—Λεξικὸν χρηστικὸν καὶ ὀρθογραφίας *Γ. Ζηκίδου*, 1900, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου

Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Α'.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Α' **Ἐπικὴ περίοδος**, περιλαμβάνουσα τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσειαν, τοὺς Ὁμηρικοὺς Ὕμνους καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου.

Β' **Ἀπὸ τοῦ ἔτους 800 μέχρι τοῦ 530 π. Χ.**, ὅτε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἤκμασαν κυρίως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ταῖς νήσοις: ἡ περίοδος τῶν πρώτων Λυρικῶν, Ἐλεγειακῶν καὶ Ἰαμβικῶν ποιητῶν.

Γ' **Ἀπὸ τοῦ 530 μέχρι τοῦ 510 π. Χ.**, οἱ χρόνοι τοῦ Πεισιστράτου: ἡ ἀρχὴ τῆς τραγῳδίας ἐν Ἀθήναις: πρῶτοι Ἱστορικοί.

Δ' **Ἀπὸ τοῦ 510 μέχρι τοῦ 470 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῶν Περσικῶν, καθ' ἣν οἱ Τραγικοὶ ποιηταὶ ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται, ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Πίνδαρος ἐτελειοποίησαν τὴν Λυρικὴν Ποίησιν.

Ε' **Ἀπὸ τοῦ 470 μέχρι τοῦ 431 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων: τελειοποίησις τῆς Τραγῳδίας: ὁ πεζὸς λόγος ἐν τῇ Ἰωνικῇ τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ (πιθανῶς) τοῦ Ἀντιφῶντος.

Ϛ' **Ἀπὸ τοῦ 431 μέχρι τοῦ 403 π. Χ.**, ἡ περίοδος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου: τελειοποίησις τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας: ἡ ἀρχαία Ἀττικὴ πεζολογία ἐν ταῖς δημηγορίαις τοῦ Περικλέους καὶ Θουκυδίδου, κτλ.

Ζ' **Ἀπὸ τοῦ 403 μέχρι περίπου τοῦ 336 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Θηβαίων, καὶ τοῦ Φιλίππου: Μέση Κωμῳδία: ὁ Ἀττικὸς πεζὸς λόγος τοῦ Λυσίου, Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος: τελειοποίησις τῆς ῥητορείας, Δημοσθένης, κτλ.

Η' **Ἀπὸ τοῦ 336 περίπου π. Χ. μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων**: (1) Μακεδονικὴ περίοδος: ὁ πεζὸς λόγος τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου: Νέα Κωμῳδία. (2) Ἀλεξανδρειανὴ περίοδος: Ἐπικοὶ καὶ Ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, Καλλίμαχος, Θεόκριτος, Ἀπολλώνιος Ῥόδιος, κλ., πολυμαθεῖς ποιηταί, κριτικοί, κλ.

Θ' **Ῥωμαϊκοὶ χρόνοι**: Ἐπιγραμματικοὶ ποιηταί, ὁ πεζὸς λόγος τοῦ Πολυβίου κλ.: Ἀλεξανδρειανὴ πεζολογία τοῦ Φίλωνος κλ.: Μετὰ ταῦτα ὁ ἀναγεννηθεὶς πεζὸς Ἀττικὸς λόγος τοῦ Λουκιανοῦ, οἱ Σοφισταί, κτλ.

Β'.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ

		Ἤκμασε περίπου	
		π. Χρ.	μ. Χρ.
Ἀγαθαρχίδης, γραμματικὸς κτλ.		117	
Ἀγαθήμερος, ἰατρὸς		—	50
Ἀγαθίας, ἱστορ. Βυζαντ.		—	570
Ἀγάθων, τραγικὸς	(ἐνίκησε)	416	—
Ἀγησιάναξ, ἐπικὸς (Ἀποσπ. παρὰ Πλουτάρχῳ)		;	—
Ἀδαμάντιος, ἰατρὸς		—	415
Ἀέτιος, ἰατρὸς		—	500
Ἀθανάσιος	(Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐν ἡλικίᾳ 30 περίπου ἐτῶν)	—	326
Ἀθήναιος, γραμματικός. — Σελίδες Κασαυβῶνος	(ἀναφέρει τὸν θάνατον τοῦ Οὐλπιανοῦ)	—	228
Ἀθήναιος, μαθηματικὸς		210;	—
Αἰλιανός, ῥήτωρ (περὶ Ζῴων, Ποικίλη Ἱστορία)		—	130
Αἰλιανός, τακτικὸς		—	120
Αἴλιος Διονύσιος, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς		—	117
Αἰνείας, τακτικὸς ἢ πολιορκητὴς	(ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας)	362	—
Αἰσχίνης, ῥήτωρ, παραπομπαὶ ἐν σελίδ. Ἐνρ. Στεφάν.	(Λόγ. κατὰ Τιμάρχου, τότε ἦν 44 ἐτῶν)	345	—
Αἰσχύλος, τραγικός, Ἔκδ. Δινδορφίου	(ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη ὅτε ἦτο 41 ἐτῶν)	484	—
Αἴσωπος, μυθογράφος: ἀλλ' αἱ νῦν συλλογαὶ τῶν μύθων αὐτοῦ δὲν εἶναι γνήσιαι		—	—
Ἀκουσίλαος, λογογράφος, ἐν Μυλλέρου Fragm. Historicorum		575;	—
Ἀλέξανδρος Αἰτωλός, ἐλεγειακός, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	(ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου)	280	—
Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφος		—	226
Ἀλέξανδρος, κωμικὸς (Ἄδηλα) Meineke		350;	—
Ἀλέξανδρος Τραλλιανός, ἰατρὸς		—	570
Ἄλεξις, κωμικός, ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπάσμ. Meineke		356	—
Ἀλκαῖος Μεσσήνιος, ἐλεγειακός, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	(Ἐπίγραμμα ἐπὶ τῆς ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχης)	197	—
Ἀλκαῖος Μυτιληναῖος, λυρικός, ἐν Βερκίου Ἑλλ. Λυρικ.		606	—
Ἀλκαῖος, κωμικός. Ἐν τοῖς Κωμικ. Ἀποσπ. Meineke		388	—

	Ἤκμασε περίπου	
	π.Χρ.	μ.Χρ.
Ἀλκιδάμας, ῥήτωρ. Ἔκδ. Reisk. (ἐν Ἀθήναις)	432	
Ἀλκίφρων, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς		200;
Ἀλκμάν, λυρικὸς ἐν Bergk Ἑλλ. Λυρ.	650	—
Ἀμειψίας, κωμικὸς ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke	423	—
Ἀμμώνιος, γραμματικὸς (ἐν Κωνσταντινουπόλει)	—	390
Ἀμμώνιος, ὁ Ἑρμείου φιλόσοφος	—	470
Ἀμμώνιος, ὁ Σακκᾶς φιλόσοφος	—	220
Ἀμφιλόχιος, ἐκκλησιαστικός, Ἔκδ. Combetis	—	375
Ἄμφις. κωμικὸς ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke	350	—
Ἀνακρέων, λυρικός, τὰ γνήσια ἀποσπ. αὐτοῦ συνελέχθησαν ὑπὸ Bergk, τὰ νόθα λέγονται Ἀνακρεόντεια	540	—
Ἀνάνιος, ἰαμβογράφος Bergk Ἑλλ. Λυρ.	540	—
Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος Ἔκδ. Schaubach (καταλείπει τὰς Ἀθήνας πεντηκονταετής)	450	—
Ἀναξανδρίδης, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	376	—
Ἀναξίλας, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	340	—
Ἀναξίμανδρος, φιλόσοφος (τριακονταετής)	580	—
Ἀναξιμένης, φιλόσοφος	544	—
Ἀνάξιππος, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	303	—
Ἀνδοκίδης, ῥήτωρ παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ. (ἐφυλακίσθη ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν)	415	—
Ἀνδρόμαχος, ἰατρὸς	—	68
Ἀνδρόνικος Ῥόδιος, φιλόσοφος (ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ῥώμῃ Περιπατητικῶν)	58	—
Ἄννα ἡ Κομνηνή, ἱστ. Βυζαντ. (εἰκοσιεπταετής)	—	1110
Ἀνθέμιος, μαθηματικὸς (ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου Τραλλιανοῦ)	—	570
Ἀντίγονος, Καρύστιος	250;	—
Ἀντίδοτος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Ἀντίμαχος, ποιητὴς ἐπικ. καὶ ἐλεγ. ἔκδ. Schellenberg	405	—
Ἀντίπατρος Σιδώνιος, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	106	—
Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	—	10
Ἀντιφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	387	—
Ἀντιφῶν, ῥήτωρ, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ.	440	—
Ἀντωνῖνος, Μ. Αὐρήλιος, φιλόσοφος. Ἔκδ. Κοραῆ (αὐτοκράτωρ)	—	160
Ἀντωνῖνος Λιβεράλις	—	147;
Ἀπίων, γραμματικὸς (ὅτε ἐπρέσβευε πρὸς Καλιγόλαν)	—	38
Ἀπολλόδωρος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	{ 330 260	—
Ἀπολλόδωρος, μυθολόγος	140	—
Ἀπολλοφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	407	—
Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχεβούλου, γραμματικός, ὁ συντάξας τὸ Ὁμηρικὸν Λεξικὸν	—	10
Ἀπολλώνιος Δύσκολος, γραμματικὸς (περὶ Συντάξεως, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Sylburg, περὶ Συνδέσμων καὶ Ἐπιρρημάτων εἰς Β. Α. τ. 2, περὶ Ἀντωνυμιῶν εἰς Οὐολφίου Museum Antiquitatis)	—	138
Ἀπολλώνιος ὁ Περγαῖος Μαθηματικὸς	220	—
Ἀπολλώνιος Ῥόδιος, Ἐπικὸς (ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Αἰγύπτου)	200	—
Ἀππιανός, ἱστορικὸς	—	140
Ἄραρος, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	375	—
Ἄρατος, ἐπικός. Ἔκδ. Βεκκήρου (ἐν ᾗ τά τε **Φαινόμενα** καὶ τὰ **Διοσημεῖα** ἢ ὀρθότερον **Διοσήμια** ἀποτελοῦσιν ἓν συνεχὲς ποίημα)	270	—
Ἀρεταῖος, ἰατρὸς	—	70;
Ἀρέθας, ἐκκλησιαστικὸς	—	540;
Ἀρισταγόρας, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	410	—
Ἀρισταίνετος, ἐρωτικὸς	—	450
Ἀρίσταρχος, γραμματικὸς	210	—
Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος, Ἀστρονόμος	280	—
Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. (ἐν Galland. Patrum Bibl. τ. 2)	270	—
Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ, Ἔκδ. Jebb (ἀκούει Ἡρῴδ. τὸν Ἀττ.)	—	160
Ἀριστείδης Κοϊντιλιανός, μουσικός. Ἐν Antiqvae Musicae Auctt. τοῦ Meibonius	—	100
Ἀριστίας, τραγικὸς	450	—
Ἀριστομένης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	425	—
Ἀριστοτέλης, φιλόσοφος. Ἔκδ. Βεκκ. Ὀξ. (ἀπέρχεται ἐξ Ἀθηνῶν ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	347	—
Ἀριστοφάνης, κωμικός. Ἔκδ. Δινδορφίου (οἱ Δαιταλῆς, πρώτη αὐτοῦ κωμῳδία)	427	—
Ἀριστοφάνης, γραμματικὸς	200	—
Ἀριστοφῶν, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	350;	—
Ἀριστώνυμος, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	420	—
Ἀρκάδιος, γραμμματικός. Ἔκδ. Βεκκήρου	—	200;
Ἁρποκρατίων, Λεξικογράφος	—	350;
Ἀρριανός, ἱστορικὸς (παραπομπ. εἰς Περίπλουν εἰς σελίδ. Hudson)	—	124
Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτικά). Ἔκδ. Rigalt καὶ Reiff	—	160
Ἀρχίδικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	302	—
Ἀρχίλοχος Πάριος, ἰαμβογράφος ἐν Bergk Ἑλλ. Λυρ. (μεταναστεύει εἰς Θάσον)	700	—
Ἀρχιμήδης, μαθηματικὸς (ἐκ τῆς Bâle ἔκδ. (περίπου 37 ἐτῶν ἡλικίας)	250	—
Ἄρχιππος, κωμικὸς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke (πρώτη νίκη)	415	—
Ἀρχύτας Ταραντῖνος, φιλόσοφος	400;	—
Ἄστος, ἐλεγειακὸς ἐν Bergk Ἑλλ. Λυρ.	700;	—
Ἀστράμψυχος (Ὀνειροκριτικά), ἐν Ἀρτεμιδώρῳ Rigalt.	—	;
Ἀστυδάμας, τραγικὸς	398	—
Αὐτοκράτης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	390	—
Ἀφθόνιος, ῥήτωρ	—	315
Ἀχαιὸς ὁ Ἐρετριεύς, τραγικὸς	444	—
Ἀχιλλεὺς Τάτιος, μυθιστοριογράφος	—	500;
Βαβρίας ἢ Βάβριος, ἰαμβογράφος	50	—
Βακχυλίδης, λυρικός, ἐν Bergk Ἑλλ. Λυρ. (ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱέρωνος)	470;	—

	Ἤκμασε περίπου π. Χρ.	Ἤκμασε περίπου μ. Χρ.
Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἐκκλ. ῥήτωρ	—	370
Βάτων, Κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	260	—
Βίτων, Μηχανικὸς ἐν Mathematici Veteres· ἔκδ. Παρισ. 1693	;	—
Βίων, Βουκολικὸς ποιητὴς	280	—
Γαζῆς (Θεόδωρος) (ὅτε κατέφυγεν εἰς Ἰταλίαν)	—	1430
Γαληνός, ἰατρός. Ἔκδ. Kuhn (ἐπισκέπτεται τὴν Ῥώμην ὅτε ἦν 34 ἐτῶν)	—	163
Γέμινος, Μαθηματικός	77	—
Γεμιστός, ἴδε Πλήθων.	—	—
Γενέσιος, Ἱστοριογράφος· παραπομπ. εἰς σελίδ. τῆς Ἑνετ. Ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐν Βόννῃ ἐκδ.	—	950
Γεωπονικά. Ἔκδ. Niclas	—	920
Γεώργιος Ἀκροπολίτης, Ἱστορικός	—	1250
Γεώργιος Κεδρινός, Χρονογράφος	—	1100
Γεώργιος Πισίδης, Ποιητής	—	620
Γεώργιος Παχυμέρης, Ἱστορικὸς	—	1270
Γεώργιος Σύγκελλος	—	800
Γοργίας Σοφιστὴς (Ἐπρέσβευε πρὸς Ἀθηναίους ἑξηκονταετής)	427	—
Γρηγόριος Κορίνθου, Γραμματικός. Ἔκδ. Koen καὶ Schäfer.	—	1150
Γρηγόριος Ναζιανζηνὸς (ὁ Θεολόγος) (ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἐν ἡλικίᾳ 32 ἐτῶν)	—	361
Δαμασκηνὸς ἴδε Ἰωανν. καὶ Νικόλαος	—	—
Δαμάσκιος, Φιλόσοφος. Ἔκδ. Kopp. (ὅτε ἐκλείσθησαν αἱ ἐν Ἀθήναις Σχολαὶ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ)	—	529
Δαμοκράτης Ἰατρός	—	50
Δαμόξενος, Κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	345;	—
Δείναρχος, ῥήτωρ· παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ. (ὅτε ἦν ἐτῶν 26)	336	—
Δεινόλοχος, Κωμικός	487	—
Δεξικράτης, Κωμ. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Δέξιππος, Νεοπλατωνικός	—	300
Δημάδης, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ. (ἀντιμάχεται κατὰ τοῦ Δημοσθένους)	349	—
Δημήτριος, (δύο κωμικ. ποιηταί). Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400 299	— —
Δημήτριος Φαληρεύς, ῥήτωρ, ἐν Ῥήτορσι (Walz)	317	—
Δημοκράτης Πυθαγόρειος. Γνῶμαι χρυσαῖ ἐν Sententiae gnomicae, Gale	;	—
Δημόκριτος, φιλόσοφος (τριακονταετής)	430	—
Δημοσθένης, ῥήτωρ. Παραπομ. εἰς σελίδας Ῥεϊσκίου (ὅτε πρῶτον ἐδημηγόρησεν ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν)	355	—
Δημόνικος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Δήμων, ἱστορικός. Ἔκδ. Siebelis	280	—
Δίδυμος, γραμματικός	10	—
Δικαίαρχος, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minores Hudson	320	—
Διογένης Λαέρτιος	—	200;
Διογενιανός, ἐν τοῖς Παροιμιογράφοις	—	;
Διόδωρος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. κωμ. Meineke	354	—
Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἱστορικός. Ἔκδ. Wesseling (ἀπεπερατώθη ἡ ἱστορία αὐτοῦ)	8	—
Διοκλῆς, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	470	—
Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης	—	;
Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ἱστορικὸς καὶ κριτικός. Ἔκδ. Reisk (τὸ περὶ συνθέσεως ἐνίοτε εἰς τὰς σελίδας τοῦ Upton ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Schäfer)	30	—
Διονύσιος, κωμικός	350	—
Διονύσιος ὁ Περιηγητής	—	300
Διοσκουρίδης, ἰατρός. Ἔκδ. Sprengel	—	100;
Δίφιλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	320	—
Δίων Κάσσιος, ἱστορικός.	—	180
Δίων Χρυσόστομος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Μορελλίου (Lutetiae 1604)	—	100
Διώξιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	;	—
Δράκων, γραμματικός. Ἔκδ. Ἑρμάννου.	—	125
Δρόμων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Δωσίθεος, γραμματικός.	—	207
Δοξίπατρος, ῥήτωρ ἢ γραμματικός. Ἐν Ῥήτορσι (Walz)	—	1050
Ἑβδομήκοντα	274;	—
Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης. Ἔκδ. Zorn, Altonae 1730. (ἠκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ Συρίας)	332	—
Ἑκαταῖος Μιλήσιος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	520	—
Ἐκφαντίδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	460	—
Ἑλλάδιος, γραμματικὸς	—	430
Ἑλλάνικος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	466	—
Ἐμπεδοκλῆς, φιλόσοφος, ποιητής. Ἔκδ. Sturz.	444	—
Ἐπίκουρος, φιλόσοφος (ἵδρυσε Σχολὴν ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν)	306	—
Ἐπιγένης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	378	—
Ἐπικράτης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	376	—
Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Ἔκδ. Schweighäuser (ἐδιώχθη ἐκ Ῥώμης ὑπὸ Δομιτιανοῦ)	—	90
Ἐπίλυκος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	394	—
Ἐπίνικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	217	—
Ἐπιφάνιος, ἐκκλησιαστικός. Κατὰ τὰς σελίδας Πεταβίου ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Δινδορφίου (Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας ἐν Κύπρῳ)	—	367
Ἐπίχαρμος, κωμικὸς Συρακόσιος. Ἐν Ahrens de Dialecto Dorica (ἐπὶ Ἱέρωνος)	477	—
Ἐρασίστρατος, ἰατρὸς (Ἐν τῇ αὐλῇ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος)	294	—
Ἐρατοσθένης, μαθηματικός. Ἔκδ. Bernardy	240	—
Ἔριφος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Ἑρμησιάναξ, ἐλεγειακός. Ἔκδ. Bach	340	—
Ἕρμιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	432	—
Ἑρμογένης, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορσι Walz	—	170
Ἐρωτιανός, ἰατρὸς (Γλωσσ. Ἱπποκρ.). Ἔκδ. Frid. Franzius	—	60

	Ἤκμασε περίπου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.
Ἐτυμολογικὸν Μέγα. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Sylburg	—	1050;
Εὐάγγελος κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	..;	—
Εὐάγριος, ἐκκλησιαστικὸς	—	388
Εὐάγριος, ἱστορικὸς	—	560
Εὐβουλίδης, κωμικὸς	350	—
Εὔβουλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	375	—
Εὐδοκία, αὐτοκράτειρα	—	430
Εὔδοξος, ἀστρονόμος κτλ.	366	—
Εὔδοξος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	..;	—
Εὐθυκλῆς, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400;	—
Εὔηνος, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr. καὶ ἐν ταῖς Ἀνθολογίαις	450	—
Εὐκλείδης, μαθηματικὸς (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)	350	—
Εὐνάπιος, σοφιστής. Ἔκδ. Boissonade	—	380
Εὔνικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	394	—
Εὐμάθιος ἢ Εὐστάθιος Μακρεμβολίτης, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς	—	1100;
Εὔπολις, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	429	—
Εὐριπίδης, τραγικὸς (ἐνίκα πρῶτος τῷ δράματι ἐν ἡλικίᾳ 39 ἐτῶν)	441	—
Εὐσέβιος, ἐκκλησιαστικός. Ἔκδ. Δινδορφίου	—	315
Εὐστάθιος, γραμματικός. Ἔκδ. Ῥώμης: — Πονημάτια, ἔκδ. Tafel	—	1160
Εὐστράτιος, φιλόσοφος	—	1100
Εὐφορίων, ποιητὴς καὶ γραμματικός. Ἔκδ. Meineke (Ἔφορος Βιβλιοθήκης ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν ἡλικίᾳ 55 ἐτῶν)	221	—
Εὔφρων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	280	—
Ἔφιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	368	—
Ἔφορος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικῶν	350	—
Ζηνόβιος, παροιμιογράφος	—	130
Ζηνόδοτος, γραμματικὸς (ἔφορος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης)	280	—
Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, φιλόσοφος	464	—
Ζήνων ὁ Κιττιεύς, φιλόσοφος	290	—
Ζωναρᾶς, ἱστορικὸς καὶ λεξικογράφος (ἀποσύρεται εἰς Ἄθω)	—	1118
Ζώσιμος, ἱστορικὸς	—	420
Ἡγήμων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	413	—
Ἡγήσιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	300	—
Ἡλιόδωρος, μυθιστοριογράφος. Ἔκδ. Κοραῆ	—	390
Ἡνίοχος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Ἡρακλείδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	340	—
Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, ἔγραψεν ἀλληγορίας Ὁμηρικὰς καὶ Πολιτικὰς	390	—
Ἡράκλειτος, φιλόσοφος	513	—
Ἤριννα, ποιήτρια. Ἕλληνες Λυρ. Bergk	610	—
Ἡρόδοτος, ἱστορικὸς (μετέσχε τῆς ἀποικίας τῶν Θουρίων)	443	—
Ἡρώδης ὁ Ἀττικός, ῥήτωρ	—	143
Ἡρωδιανός, ἱστορικὸς	—	238
Ἡρωδιανός, γραμματικός: περὶ μονήρους λέξεως ἐν Δινδορφίου Gramm. Graeci, ἐπιμερισμοί, ἔκδ. Barker.	—	160
Ἥρων, μαθηματικός, (Βελοποιϊκὰ κτλ.). Ἐν Ἀρχαίοις Μαθηματικοῖς Παρισ. 1693.	250	—
Ἡσίοδος, ἐπικὸς	800;	—
Ἡσύχιος, Λεξικογράφος	—	;
Ἡφαιστίων, γραμματικός. Ἔκδ. Gaisford	—	150
Θαλάσσιος, ἐκκλησιαστικός.	—	662
Θεάγης, Πυθαγόρειος.	..;	—
Θεμίστιος, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδας Harduin ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐκδ. Δινδορφίου.	—	335
Θεόγνητος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Θέογνις, ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk.	544	—
Θεόγνωστος, γραμματικός. Ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 2	—	815
Θεοδόσιος, γραμματικός.	—	320;
Θεοδώρητος, ἐκκλησιαστικός. (Ἐπίσκοπος Κύρου)	—	420
Θεόδωρος ὁ Ὑρτακινός, ῥήτωρ.	—	1300
Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης, ἐκκλησιαστικὸς	—	1300
Θεόδωρος Πρόδρομος, ποιητής.	—	1125
Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἐκκλησιαστικὸς (Ἐξωρίσθη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ ϛ'.)	—	795
Θεόκριτος, Βουκολικὸς ποιητής.	280	—
Θεόπομπος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	390	—
Θεόπομπος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορ.	333	—
Θεοφάνης ὁ Βυζάντιος, ἱστορικὸς	—	880
Θεοφάνης ὁ Νόννος, ἰατρός.	—	930
Θεόφιλος, ἐκκλησιαστικός.	—	180
Θεόφιλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	330	—
Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος, ἰατρός.	—	800;
Θεόφραστος, περιπατητικὸς (Φυσικά, ἔκδ. Schneider καὶ Wimmer) (Χαρακτῆρες, ἔκδ. Casaubon καὶ Κοραῆ) (Διεδέξατο τὸν Ἀριστοτέλη ἐν Λυκείῳ).	322	—
Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, ἱστορικός. ἔκδ. Βόννης.	—	610
Θεοφύλακτος, ἐκκλησιαστικός.	—	1070
Θέων Σμυρναῖος, μαθηματικός.	—	130
Θουγενίδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	;	—
Θουκυδίδης, ἱστορικὸς (ὅτε ἐξωρίσθη ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν)	423	—
Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, γραμματικός. Ἔκδ. Oudendorp	—	1310
Ἰάμβλιχος, φιλόσοφος	—	300
Ἴβυκος, λυρικός. Ἕλληνες Λυρικοὶ Bergk	560	—
Ἱεροκλῆς, φιλόσοφος	—	450
Ἱερώνυμος Ῥόδιος, φιλόσοφος	300	—
Ἱμέριος, σοφιστὴς	—	350

		Ἤκμασε περίπου	
		π.Χρ.	μ.Χρ.
Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ. Ἔκδ. Spanhem.	(Αὐτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)	—	361
Ἰουστῖνος Μάρτυς, ἐκκλησιαστικὸς		—	150
Ἵππαρχος, ἀστρονόμος		150;	—
Ἵππαρχος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		320	—
Ἱπποκράτης, ἰατρός. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ Foësius		430	—
Ἱππῶναξ, ἰαμβογράφος. Ἔλλ. Λυρ. Bergk.		546	—
Ἰσαῖος, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφάν.		380	—
Ἰσίδωρος, ἐκκλησιαστικὸς		—	40
Ἰσοκράτης, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ.	(πανηγυρικὸς ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν)	380	—
Ἴστρος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορ.		236	—
Ἰωάννης Ἀλεξανδρεὺς (τονικὰ παραγγέλματα)		—	—
Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐκκλησιαστικὸς	(Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν)	—	397
Ἰωάννης Κίνναμος, ἱστορικός. Ἔκδ. Βόννης		—	1160
Ἰωάννης Δαμασκηνός, ἐκκλησιαστικὸς		—	730
Ἰωάννης Γαζαῖος		—	500
Ἰωάννης Λαυρέντιος ὁ Λυδὸς		—	520
Ἰωάννης Μαλαλᾶς, χρονογράφος. Ἔκδ. Βόννης		—	580
Ἰωάννης Φιλόπονος, γραμματικὸς		—	620
Ἴων ὁ Χῖος, τραγικὸς		451	—
Ἰώσηπος, ἱστορικὸς	(ἅλωσις τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτε ἦν οὗτος ἡλικίας 34 ἐτῶν)	—	70
Καίλιος Αὐρηλιανός, ἰατρὸς		—	150;
Καισάριος, ἐκκλησιαστικὸς	(Ἀδελφὸς Γρηγορίου Ναζιανζ. ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κωνσταντίου)	—	350
Καλλίας, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		424	—
Καλλικράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350;	—
Καλλικρατίδας Πυθαγόρειος. Ἀποσπάσματα παρὰ Στοβαίῳ		;	—
Καλλίμαχος, ἐπικὸς	(Ἔφορος βιβλιοθήκης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)	260	—
Κάλλιππος, ἀστρονόμος		350	—
Καλλίξενος, ἱστορικὸς		270	—
Καλλίστρατος, σοφιστὴς		160	—
Κάνθαρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		420	—
Κάσσιος, ἰατροσοφιστής. Ἐν Physici Gr. Minores, Ideler.		—	100;
Κέβης, φιλόσοφος	(παρῆν τῷ Σωκράτει ἀποθνήσκοντι)	339	—
Κερκιδᾶς, ἐκ Μεγαλοπόλεως		320	—
Κηφισόδωρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		402	—
Κλεάνθης, στωϊκὸς		270	—
Κλέαρχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		;	—
Κλειτόδημος (ἢ Κλίδημος), ἱστορικὸς		400	—
Κλεομήδης, μαθηματικός. Ἔκδ. Bäke		—	100;
Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, ἐκκλησιαστικός. Ἔκδ. Potter		—	200
Κλήμης ἐπίσκοπος Ῥώμης		—	92;
Κόϊντος Σμυρναῖος, ἐπικὸς		—	390
Κόλουθος, ἐπικὸς		—	500
Κόριννα, ποιήτρια. Ἔλλ. Λυρ. Bergk		500	—
Κορνοῦτος, φιλόσοφος. (Περὶ τῆς τῶν Θεῶν Φύσεως, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Ἄλδου ὑπὸ τὸ ὄνομα Φουρνοῦτος).	(ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος)	—	68
Κοσμᾶς ὁ Ἰνδοπλεύστης. Ἐν Nova Colletio Patrum (Paris 1706)		—	538
Κράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		449	—
Κράτης, γραμματικὸς	(Σύγχρονος τῷ Ἀριστάρχῳ)	210	—
Κρατῖνος πρεσβύτερος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		454	—
Κρατῖνος νεώτερος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Κριτίας, ἐλεγειακὸς καὶ τραγικός. Ἔκδ. Bach		411	—
Κρίτων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		;	—
Κρωβύλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		324	—
Κτησίας, ἱστορικὸς	(ἰατρὸς τοῦ Ἀρταξέρξου)	401	—
Κύριλλος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας		—	412
Λαμπροκλῆς, διθυραμβοποιός. Ἔλλ. Λυρ. Bergk		500;	—
Λᾶσος, διθυραμβογράφος. Ἔλλ. Λυρ. Bergk		508	—
Λεόντιος, ἐκκλησιαστικὸς		—	600
Λεόντιος, μηχανικὸς (ἐν Ἀράτῳ Buhle τ. 1)		—	580
Λεσβῶναξ, σοφιστής. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ.		—	10
Λεύκων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		422	—
Λέων, γραμματικός. Ἔκδ. Βόννης		—	950
Λέων, φιλόσοφος ἢ Τακτικός. Ἔκδ. Βόννης	(Αὐτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 21 ἔτους)	—	886
Λεωνίδας Ταραντῖνος. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		280	—
Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		—	60
Λιβάνιος, σοφιστής. Ἔκδ. Reisk		—	350
Λικύμνιος, διθυραμβοποιός. Ἔλλ. Λυρ. Bergk		;	—
Λογγῖνος, ῥήτωρ		—	250
Λόγγος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς		—	400;
Λουκιανὸς		—	160;
Λυγκεύς, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		300	—
Λυκοῦργος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ.	(Λόγος κατὰ Λεωκράτους)	330	—
Λυκόφρων, ἰαμβογράφος	(ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου)	270	—
Λυσίας, ῥήτωρ	(ἐπανέρχεται ἐκ Θουρίων ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν)	411	—
Λύσιππος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		434	—
Μάγνης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		460	—
Μακάριος Αἰγύπτιος καὶ Μακάριος Ἀλεξανδρεύς, ἐκκλησιαστικοὶ		—	330
Μανασσῆς, ἱστορικός. Ἔκδ. Βόννης		—	1150
Μανέθων, ποιητὴς		300	—

	Ἤκμασε περίπου π. Χρ.	Ἤκμασε περίπου μ. Χρ.
Μανουὴλ Βρυέννιος, μουσικὸς	—	1300
Μάξιμος Ἠπειρώτης (περὶ Καταρχῶν) . . . (διδάσκαλος τοῦ Ἰουλιανοῦ)	—	340
Μάξιμος Πλανούδης . . . (ὁ συνερανίσας τὴν νεωτάτην Ἀνθολογίαν)	—	1320
Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος	—	150
Μαρῖνος, ῥήτωρ. Ἔκδ. Boissonade	—	450
Μάρκελλος Σιδήτης, ἰατρικ. ποιητής. Ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 1. σ. 14, ἔκδ. γ'.	—	130
Μαρκιανός, γεωγράφος	—	500
Μάρκος, ἀσκητὴς ἢ ἐρημίτης . . . (Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου)	—	400
Μαυρίκιος	—	600
Μάχων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	280	—
Μελάμπους, φυσιογνωμικός. Ἐν Scriptores Physiognomiae Veteres	250;	—
Μελανιππίδης, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	450;	—
Μελέαγρος, ἐλεγειακός. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	60	—
Μελιννώ, ποιήτρια	—	100;
Μέλισσος, φιλόσοφος	440	—
Μέμνων, ἱστορικός. Ἔκδ. Orelli	—	50;
Μένανδρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke . . (Ἄρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν)	322	—
Μένανδρος, ἱστορικὸς	—	30;
Μένανδρος, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορσι Walz	—	;
Μεθόδιος, ἐκκλησιαστικός. Ἔκδ. Combefis	—	270
Μεταγένης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	410	—
Μίμνερμος, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr. ἢ ἐν Ἑλλ. Λυρ. Bergk	630	—
Μιχαὴλ Ψελλὸς	—	1050
Μνησίμαχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Μοῖρις, γραμματικός. Ἔκδ. Pierson	—	200;
Μοσχίων, ἰατρὸς	—	110;
Μοσχόπουλος, γραμματικὸς	—	1300;
Μόσχος, Βουκολικὸς ποιητὴς	200	—
Μουσαῖος, γραμματικὸς	;	—
Μουσώνιος Ροῦφος, φιλόσοφος . . . (Ἐξωρίσθη ὑπὸ Νέρωνος)	—	66
Μυρτίλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	430	—
Ναυσικράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	350;	—
Νεῖλος, ἐκκλησιαστικὸς	—	420
Νεμέσιος, φιλόσοφος	—	400;
Νίκανδρος, ποιητής	160;	—
Νικήτας Εὐγενειανός, ἐρωτικὸς ποιητὴς	—	1175;
Νικήτας, ἐκκλησιαστικός	—	880
Νικήτας ὁ Χωνιάτης. Παραπομπ. εἰς τὰ Χρον. κατὰ τὰς σελίδ. τῆς πρώτης ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς Ἐκδ. Βόννης.	—	1200
Νικηφόρος Βρυέννιος	—	1100
Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης . . . (Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ)	—	787
Νικόλαος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	;	—
Νικόλαος Δαμασκηνός, ἱστορικός. . . . (Ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐγούστου)	14	—
Νικόλαος Μυρεψός, ἰατρὸς	—	1300;
Νικόλαος Σμυρναῖος, μαθηματικὸς	—	;
Νικόλαος, κωμικός.	;	—
Νικόμαχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	;	—
Νικόμαχος ὁ Γερασηνός, μαθηματικός. Ἔκδ. Ast. Lips 1817	—	50
Νικόστρατος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Νικοχάρης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	400	—
Νικοφῶν, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—
Νόννος, ἐπικός.	—	500;
Νυμφόδωρος, ἱστορικὸς (Νόμισμα Ἀσίας)	;	—
Ξάνθος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	463;	—
Ξέναρχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	350	—
Ξενοκράτης, φιλόσοφος. . . . (Προΐστατο τῆς Ἀκαδημείας ἐν ἡλικίᾳ 57 ἐτῶν)	339	—
Ξενοκράτης, ἰατρός. Ἐν Physici Gr. Minores, Ideler	—	50
Ξενοφάνης, φιλοσοφικὸς ποιητής.	538	—
Ξενοφῶν, ἱστορικός. . . . (Ἡ Ἀνάβασις, ὅτε ἦν 43 περίπου ἐτῶν)	401	—
Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς	—	;
Ξένων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Ξιφιλῖνος ὁ Τραπεζούντιος	—	1075
Οἰκουμένιος, ἐκκλησιαστικὸς	—	950;
Οἰνόμαος, φιλόσοφος (παρ' Εὐσεβίῳ)	—	150;
Ὄκελος ὁ Λευκανός, φιλόσοφος	400;	—
Ὀλυμπιόδωρος, ἱστορικός. Ἐν Φωτίου Βιβλιοθήκῃ	—	450
Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικὸς	—	525
Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀριστοτελικὸς	—	575
Ὅμηρος, ἐπικὸς	900;	—
Ὀνήσανδρος, τακτικὸς	—	55
Ὀππιανός, ποιητὴς	—	180
Ὀρειβάσιος, ἰατρός. Παραπομπ. εἰς σελίδ. ἐκδ. Mathaei et Maii (ἐν περιθωρίοις Daremberg) (Παρηκολούθησε τὸν Ἰουλιανὸν εἰς Γαλατίαν)	—	355
Ὀρφικά. Ἔκδ. Ἑρμάννου	—	;
Παλαίφατος, μυθολόγος	;	—
Παλλάδιος, ἐκκλησιαστικὸς (Λαυσαϊκὸν)	—	420
Παλλάδιος ὁ ἰατροσοφιστὴς (συνέγραψε σχόλ. εἰς τὸ «περὶ ἀγμῶν» Ἱπποκράτους κτλ.), Physici Gr. Minores Ideler)	—	;
Πάμφιλος, γραμματικὸς καὶ ἰατρὸς	—	30;
Πάμφιλος, ἐκκλησιαστικὸς	—	307
Πανύασις, ἐπικός. Ἐν Γαισφόρδου Poëtae Minores Gr.	489	—

	Ἤκμασε περίπου	
	π.Χρ.	μ.Χρ.
Πάππος, μαθηματικὸς	—	380
Παρθένιος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς	30	—
Παρμενίδης, φιλόσοφος ποιητὴς	503	—
Παῦλος Ἀλεξανδρεύς, ἀστρολόγος (Ἀποτελεσματικὰ)	—	375
Παῦλος Σιλεντιάριος, ποιητὴς Βυζαντ. (Ἔκφρασις ἐν Corpus Hist. Byzant)	—	530
Παυσανίας, ἀρχαιολόγος	—	180
Πείσανδρος Λαρανδεύς, ποιητὴς	—	230
Πείσανδρος Ρόδιος, ποιητὴς	647	—
Πίνδαρος, λυρικός. Παραπομπ. εἰς σελίδ. Heyne ἐν τῷ δεξιῷ περιθωρίῳ τῶν ἐκδ. Böckh, Dissen. κλ.: Τὰ ἀποσπ. κατὰ τὴν ἔκδ. Böckh.	490	—
Πισίδης Γεώργιος	—	;
Πλανούδης Μάξιμος	—	1327
Πλάτων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke (Ἄρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ)	427	—
Πλάτων, φιλόσοφος: Παραπομπαὶ κατὰ σελίδας Ἑνρ. Στεφάνου. (κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἦν τριακονταετὴς)	399	—
Πλήθων (Γεώργιος Γεμιστός). Ἔκδ. Βόννης	—	1400
Πλούταρχος, ἱστορικός. Παραπομπ. εἰς τοὺς Παραλλήλους κατὰ κεφάλ. εἰς δὲ τὰ Ἠθικ. κατὰ σελίδας Xylander.	—	80
Πλωτῖνος, φιλόσοφος. (Ἀκολουθεῖ τὸν Γορδιανὸν ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν)	—	242
Ποιητὴς περὶ τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμεως, ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 2. σ. 692 ἔκδ. γ'.	—	—
Πολέμων, σοφιστής.	—	133
Πολίοχος, κωμικὸς (ἄδηλα) Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Πολύαινος (Στρατηγήματα) (Ἀφιεροῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰς τοὺς Βασιλεῖς Ἀντώνιον καὶ Οὐῆρον)	—	163
Πολύβιος, ἱστορικὸς (Ὁ χρόνος τῆς ἐξορίας)	167	—
Πολυδεύκης, λεξικογράφος	—	180
Πολύειδος, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	400	—
Πολύζηλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	402	—
Πολύκαρπος, ἐκκλησιαστικός.	—	104
Πορφύριος, φιλόσοφος (Γίνεται μαθητὴς τοῦ Πλωτίνου ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)	—	263
Ποσείδιππος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	289	—
Ποσειδώνιος, φιλόσοφος.	100	—
Πράξιλλα, ποιήτρια.	450	—
Πρατίνας, τραγικὸς καὶ λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk.	499	—
Πρόκλος, φιλόσοφος. Παράφρ. Πτολεμ. ἔκδ. Λ. Ἀλλατίου.	—	440
Προκόπιος, ἱστορ. Βυζαντ. (Γραμματεὺς τοῦ Βελισαρίου)	—	527
Πτολεμαῖος, μαθηματικὸς καὶ γεωγράφος.	—	139
Πυθαγόρας, φιλόσοφος	531	—
Ριανός, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.	222;	—
Ρουφῖνος, ἐκκλησιαστικός.	—	380
Ροῦφος Ἐφέσιος, ἰατρός.	—	100
Σαγχουνιάθων, οὗ τὰ ἔργα μετεφράσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Φίλωνος Βυβλίου.	—	75
Σαννυρίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	407	—
Σαπφώ, ποιήτρια. Ἑλλ. Λυρ. Bergk.	611	—
Σάτυρος, ἱστορικός.	200	—
Σεκοῦνδος, σοφιστής	—	130;
Σέξτος Ἐμπειρικός, ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος	—	225
Σευῆρος, ἰατρὸς	—	600
Σευῆρος, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορσι Walz	—	470
Σιμπλίκιος, φιλόσοφος	—	500
Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	695	—
Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	525	—
Σκύλαξ, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minores, Hudson	350;	—
Σκύμνος, ποιητὴς γεωγράφος, ἐν Geographi Gr. Minores	90;	—
Σόλων, ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	594	—
Σουίδας, λεξικογράφος	—	1100;
Σουσαρίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	570	—
Σώφιλλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Σοφοκλῆς, τραγικός. Ἔκδ. Δινδορφίου (Ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν)	468	—
Σπεύσιππος, φιλόσοφος (Προΐστατο τῆς Ἀκαδημείας)	347	—
Στέφανος Βυζάντιος, γεωγράφος	—	500;
Στέφανος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	332	—
Στησίχορος, λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	611	—
Στοβαῖος Ἰωάννης (Ἀνθολόγιον: κατὰ τὰς σελίδ. Gesner. Ἐκλογαί: κατὰ τὰς σελίδ. Heeren)	—	500;
Στράβων, γεωγράφος: κατὰ τὰς σελίδ. Κασαυβῶνος (Ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ Αἰλίου Γάλλου ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	24	—
Στράττις; κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	407	—
Συνέσιος, ἐκκλησιαστικὸς καὶ φιλόσοφος: κατὰ τὰς σελίδας Πεταβίου (ἐπίσκοπος Πτολεμαΐδος	—	410
Τελέσιλλα, ποιήτρια. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	510	—
Τελέστης, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk (Νικᾷ)	401	—
Τζέτζης, γραμματικὸς	—	1150
Τίμαιος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ. (ἀποπεράτωσις τῆς ἱστορίας αὐτοῦ)	264	—
Τίμαιος, σοφιστής. Λεξικὸν Πλατωνικόν, ἔκδ. Ruhnken	—	250
Τιμοκλῆς, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Τιμόθεος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Τιμόθεος, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	398	—
Τιμοκρέων, λυρικὸς	500	—
Τιμόστρατος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Τίμων Σιλλογράφος	279	—
Τρυφιόδωρος, ἐπικὸς	—	400;
Τυρταῖος ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	650	—
Ὑπερείδης, ῥήτωρ (Ἀπήγγειλεν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν)	323	—
Φανίας, φιλόσοφος	322	—

	Ἤκμασε περίπου π.Χρ.	μ.Χρ.
Φανόδημος, ἀρχαιολόγος	100;	—
Φανοκλῆς, ἐλεγειακός. Ἔκδ. Bach	330	—
Φερεκράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke (Ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη)	438	—
Φερεκύδης, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	480	—
Φερεκύδης (ὁ ἐκ Σύρου), φιλόσοφος	544	—
Φιλέταιρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Φιλήμων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke (ἄρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ)	330	—
Φιλήμων ὁ νεώτερος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	321	—
Φιλήμων, γραμματικός. Λεξικόν, ἔκδ. Osann	—	650
Φιλῆς (Μανουήλ), ποιητὴς Βυζαντ.	—	1300
Φιλήτας, ἐλεγειακός. Ἔκδ. Bach	300	—
Φιλιππίδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	323	—
Φιλίσκος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—
Φίλιστος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	404	—
Φιλόδημος, ἐπικούρειος. Ἐν Gomperz Hercul. Studien	50	—
Φιλόξενος, διθυραμβοποιός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ Meineke καὶ Ἑλλ. Λυρ. Bergk	398	—
Φιλόπονος, ἴδε Ἰωάννης	—	—
Φιλοστέφανος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Φιλοστόργιος, ἱστορικὸς ἐκκλησιαστικὸς	—	400
Φιλόστρατος, σοφιστής. Διὰ τῶν σελίδων Ὀλεαρίου (Βίοι σοφιστῶν συνεγράφησαν κατὰ τὸ ἔτος)	—	237
Φιλόστρατος ὁ νεώτερος	—	250;
Φιλόχορος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	280	—
Φιλύλλιος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	392	—
Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, φιλόσοφος. Παραπομπαὶ κατὰ τὰς σελίδας Mangey (Ἐπρέσβευσεν εἰς Ῥώμην)	—	39
Φίλων, Ἀκαδημεικός	100	—
Φίλων ὁ Βυζάντιος, μηχανικός, (Βελοποιϊκά, De VII Mirabilibus)	153	—
Φιλωνίδης, κωμικός, Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	430	—
Φλέγων (περὶ Θαυμασίων, περὶ Μακροβίων κτλ.).	—	130
Φοιβάμων, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορσι Walz	—	420
Φρύνιχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	429	—
Φρύνιχος, τραγικός	475	—
Φρύνιχος, γραμματικός. Κατὰ τὰς σελίδας Lobeck	—	180
Φορνοῦτος, ἴδε Κορνοῦτος	—	—
Φύλαρχος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	219	—
Φωκυλίδης, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.	540	—
Φώτιος, ἐκκλησιαστικός, λεξικογράφος κτλ. Λεξικὸν ἔκδ. Porson. Βιβλιοθήκη, ἔκδ. Bekker. Ἐπιστολαί, ἔκδ. Montague.	—	850
Χαιρήμων, τραγικός	380	—
Χαλκίδιος, φιλόσοφος	—	500;
Χαρικλείδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Χαρίτων, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς	—	;
Χάρων, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	504	—
Χίων (Ἐπιστολαὶ ιγ', ἀλλὰ πιθανῶς νόθοι, ἐν Ὀρελλίου Μέμνονι)	353	—
Χιωνίδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	487	—
Χοιρίλος ὁ Ἀττικός, τραγικὸς (Ἡ πρώτη αὐτοῦ διδασκαλία)	523	—
Χοιρίλος ὁ Σάμιος, ἐπικός. Ἔκδ. Näke (τριακονταετής)	440	—
Χοιροβοσκός, γραμματικός. Ἔκδ. Γαισφόρδου	—	590;
Χρυσόδωρος, ποιητής. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	—	500
Χρύσιππος, φιλόσοφος (Ὅτε ἦν τεσσαρακονταετής)	240	—
Χρύσιππος Τυανεὺς (παρ' Ἀθηναίῳ)	—	;
Ψελλὸς Μιχαὴλ	—	1150
Ὠριγένης, ἐκκλησιαστικὸς (Ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἐν ἡλικίᾳ περίπου 44 ἐτῶν)	—	230
Ὠρίων Θηβαῖος, γραμματικὸς	—	450
Ὧρος, γραμματικὸς (λύσεις προτάσεων Ἡρωδιανοῦ κτλ.)	—	400
Ὠφελίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α. Β. = Ἀνέκδοτα Βεκκήρου.
Α. Σ. = Ἀγγλο-Σαξωνικός, ή, όν.
Ἀδαμ. = Ἀδαμάντιος.
ἀδόκ. = ἀδόκιμος.
Ἀθήν. = Ἀθήναιος.
ἀθρ. = ἀθροιστικός, ή, όν.
Αἰλ. π. Ζ. = Αἰλιανοῦ περὶ Ζῴων.
Αἰλ. Π. Ἱστ. = Αἰλιανοῦ Ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολ. = Αἰολικός, ή, όν.
Αἰσχύλ. = Αἰσχύλος.
Αἰσχίν. = Αἰσχίνης.
αἰτ. = αἰτιατική.
ἄκλ. = ἄκλιτος, ον.
Ἀκουσ. = Ἀκουσίλαος.
Ἄλεξ. = Ἄλεξις.
Ἀλέξ. Αἰτ. = Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.
Ἀλέξ. Ἀφρ. = Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς.
Ἀλέξ. Τραλλ. = Ἀλέξανδρος Τραλλιανός.
Ἀλεξ. ἢ Ἀλεξανδρ. = Ἀλεξανδρεύς, (Ἀλεξανδρεωτικός).
Ἀλκ. = Ἀλκαῖος.
Ἀλκ. Μεσσ. = Ἀλκαῖος Μεσσήνιος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Ἀλκιδάμ. = Ἀλκιδάμας.
Ἀλκίφρ. = Ἀλκίφρων.
Ἀλκμ. = Ἀλκμάν.
ἀλλ. = ἄλλοθι, ἀλλαχοῦ.
Amer. Inst. = American Institution.
Ἀμειψ. = Ἀμειψίας.
Ἀμμών. = Ἀμμώνιος.
ἀμετ. = ἀμετάβατον.
ἀμφ. = ἀμφίβολος-ον.
ἀναγν. = ἀναγνωστέον.
Ἀνακρ. = Ἀνακρέοντος (γνήσια ἀποσπάσματα).
Ἀνακρεόντ. = Ἀνακρεόντεια (νόθα).
Ἀνάν. = Ἀνάνιος.
Ἀναξαγ. = Ἀναξαγόρας.
Ἀνδοκ. = Ἀνδοκίδης.
Ἀνέκδ. Ὀξ. = Ἀνέκδοτα Ὀξωνιακὰ Κραμήρου
Ἀνθ. Π. = Ἀνθολογία Παλατινή.
Ἀνθ. Πλαν. = Ἀνθολογία Πλανούδου.
Ἀντίγ. Καρ. = Ἀντίγονος Καρύστιος.
Ἀντ. Λιβ. = Ἀντώνιος Λιβεράλις
ἀντίθ. = ἀντίθετος, ον.
Ἀντίμ. = Ἀντίμαχος.
Ἀντιφ. = Ἀντιφῶν.
Ἀντιφάν. = Ἀντιφάνης.
ἀνώμαλ. = ἀνώμαλος, ον.
ἀνών. = ἀνώνυμος.
ἀόρ. = ἀόριστος.
ἀπαρέμφ. = ἀπαρέμφατος.
ἀποθ. = ἀποθετικὸν ῥῆμα.
ἀπολ. = ἀπολύτως.
Ἀπολλόδ. = Ἀπολλόδωρος.
Ἀπολλ. Ῥόδ. = Ἀπολλώνιος Ῥόδιος (Ἀργοναυτικά).
Ἀπολλ. Δύσκ. = Ἀπολλώνιος Δύσκολος.
Ἀπολλ. Λεξ. = Ἀπολλωνίου Λεξικὸν Ὁμηρικόν.
Ἀπολλιν. = Ἀπολλινάριος.
Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. = Fragmenta Herculanensia (Scott. Oxford).
Ἀποστ. = Ἀποστόλιος (Μιχαήλ).
Ἀππ. = Ἀππιανός.
ἀπρόσ. ἀπρόσωπον.
ἀπροσώπ. = ἀπροσώπως.
Ἄρατ. = Ἄρατος.
ἀριθμ. = ἀριθμός.
Ἀρισταίν. = Ἀρισταίνετος.
Ἀριστέ. = Ἀριστέας.
Ἀριστείδ. = Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ.
Ἀριστ. = Ἀριστοτέλης.
Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. = Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτεία.
Ἀρκάδ. = Ἀρκάδιος.
Ἁρποκρ. = Ἁρποκρατίων.
ἄρρητ. ἄρρητον
Ἀρρ. Ἀρριανός.
Ἀρρ. Ἀν. = Ἀρριανοῦ Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου.
Ἀρρ. Ἐπίκτ. = Ἐπικτήτου Διατριβαὶ παρ' Ἀρριανῷ.
ἀρσ. = ἀρσενικόν.
Ἀρτεμίδ. = Ἀρτεμίδωρος
ἀρχ. Λεξ. = ἀρχαῖα Λεξικά
Ἀρχίλ = Ἀρχίλοχος
Ἀρχιμήδ. = Ἀρχιμήδ.
Ἄσι. = Ἄσιος
Ἀστυδ. = Ἀστυδάμας
Ἀττ. = Ἀττικῶς ἢ Ἀττικόν.
Ἀττ. Ναυτ. = Ἀττικὸν Ναυτικὸν ὑπὸ Βοικχίου
Ahrens Αἰολ. δ. = Ahrens περὶ Αἰολικῆς Διαλέκτου
Ahrens Δωρ. δ. = Ahrens περὶ Δωρικῆς διαλέκτου.
αὔξ. = αὔξησις.
Ἀχιλλ. Τάτ. = Ἀχιλλεὺς Τάτιος
ἄχρ. = ἄχρηστος, ον.
Βαβρ. = Βαβρίας ἢ Βάβριος.
Βακχυλ. = Βακχυλίδης.
Bast Ἐπιστ. Κριτ. = Bast Ἐπιστολὴ Κριτική.
Βατραχομ. = Βατραχομυομαχία.
Βεντλ. Φάλαρ. = Βέντλεϋ περὶ Φαλάριδος.
Βοικχ. Π. Οἰ. = Βοικχίου (Böckh) Πολιτικὴ Οἰκονομία Ἀθηναίων.
Βοιωτ. = Βοιωτικός, ή, όν.
Boisson. Ἀν. = Βοασσονάδου Ἀνέκδοτα.
Blomf. = Βλώμφ. = Βλώμφιλδ.
Βουττμ. Λεξ. = Βουττμάνου Λεξίλογος.
Βουττμ. Δ. Γ. = Βουττμάνου Διεξοδικὴ Γραμματική.
Βουττμ. Ἀνώμ. ῥήμ. = Βουττμάνου ἀνώμαλα ῥήματα.
Βυζ. = Βυζαντιακός
Γ. Παχυμ. = Γεώργιος Παχυμέρης.
Γαλην. = Γαληνός.
γεν. = γενική.
Γεωπ. = Γεωπονικά
Γλωσσ. = Γλωσσάρια Ἐνρ. Στεφάνου (ἐν Παρισίοις 1573).
Γοργ. = Γοργίας
Γρηγ. Ναζ. = Γρηγόριος Ναζιανζηνός.
Γρηγ. Νυσσ. = Γρηγόριος Νύσσης.
Γρηγ. Κορίνθ. = Γρηγόριος Κορίνθου.
Γραμμ. = Γραμματικοί.
Διον. Ἁλ. = Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Δ. Κάσσ. = Δίων Κάσσιος
Διον. Περ. = Διονύσιος Περιηγητής.
Διόδ. Σικ. = Διόδωρος Σικελιώτης.
δηλ. = δηλαδή.
Δημ. = Δημοσθένης.
Δημάδ. = Δημάδης.
Δημήτρ. Φαλ. = Δημήτριος Φαληρεύς
Δημόκρ. = Δημόκριτος.
Δημῶν. = Δημῶναξ.
διάθ. = διάθεσις.
δικατ. = δικατάληκτος, ον.
Δείν. = Δείναρχος.
Διογ. Λ. = Διογένης Λαέρτιος.
Διοσκ. = Διοσκορίδης.
δισύλλ. = δισύλλαβος, ον.
Δίφιλ. = Δίφιλος (ὁ κωμικός).
Δίφιλ. Σίφ. = Δίφιλος Σίφνιος
Δοναλ. Ν. Κρατύλ. = Δοναλδσῶνος Νέος Κρατύλος.
δοτ. = δοτική.
Δράκ. = Δράκων γραμματικός.
δυϊκ. = δυϊκός.
Δωρ. = Δωρικός, ή, όν.
ἐγκλ. = ἐγκλιτικόν.
Ἑκατ. = Ἑκαταῖος.
Ἐκφαντ. = Ἐκφαντίδης.
ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικός, ή, όν.
Ἐλμσλ. = Ἐλμσλέϋος.
Ἐμπεδ. = Ἐμπεδοκλῆς.
Ἐμστ. = Ἐμστερούσιος (εἰς Λουκιανὸν καὶ Πλοῦτον Ἀριστοφάνους).
ἑν. = ἑνικός, ή, όν.
ἐνερ. = ἐνεργητικός, ή, όν.
ἐνεστ. = ἐνεστώς.
ἔνθ' ἀν. = ἔνθ' ἀνωτέρω.
Ἐπ. = Ἐπικός, ή, όν.
ἐπεκτ. = ἐπεκτεταμένως, κατ' ἐπέκτασιν.
Ἐπίκ. = Ἐπίκουρος.
Ἐπιγρ. = Ἐπιγραφή.
Ἐπίγραμμ. = Ἐπίγραμμα
Ἐπιγράμμ. = Ἐπιγράμματα.
Ἐπίγραμμ. ἀδέσπ. = Ἐπίγραμμα ἀδέσποτον.
Ἐπιγράμμ. Ὁμ. = Ἐπιγράμματα Ὁμήρου
Ἐπιγρ. Κῶ = Ἐπιγραφαὶ τῆς Κῶ (Paton καὶ Hicks, Oxford).
ἐπιφ. = ἐπιφώνημα.
Ἐπίχαρμ. = Ἐπίχαρμος.
Ἔργ. = Ἔργα.
Ἐρατοσθ. = Ἐρατοσθένης.
Hell. J. = Hellenic Journal (Macmillans).
Ἑρμησ. = Ἑρμησιάναξ.
ἑτερόκλ. = ἑτερόκλιτον.
ἑτερογ. = ἑτερογενής, ές.
Ἑρμογ. = Ἑρμογένης.
Ἐτυμ. Γουδ. = Ἐτυμολογικὸν Γουδιανόν.
Ἐτυμ. Μεγ. = Ἐτυμολογικὸν Μέγα.
Εὐδοκ. = Εὐδοκία.
Εὐκλ. = Εὐκλείδης.
εὐκτ. = εὐκτική.
Εὐνάπ. = Εὐνάπιος.
Εὐρ. = Εὐριπίδης.
Εὐστ. = Εὐστάθιος.
εὔχρ. = εὔχρηστος, ον.
ἐφετ. = ἐφετικόν.
εὐφων. = εὐφωνικόν.
Ζωναρ. = Ζωναρᾶς.
Ζώσιμ. = Ζώσιμος.
Ἡλιόδ. = Ἡλιόδωρος.
Ἡρακλ. λειψ. = Ἡρακλείτου λείψανα (Bywater Oxford).
Ἡρόδ. = Ἡρόδοτος.
Ἡρώδ. Ἀττ. = Ἡρώδης ὁ Ἀττικός.
Ἤριν. = Ἤριννα ἡ ποιήτρια.
Ἡρωδιαν. = Ἡρωδιανός.
Ἡσ. = Ἡσίοδος.
Ἡσύχ. = Ἡσύχ.
Ἡφαιστ. = Ἡφαιστίων.
θαμιστ. = θαμιστικόν.
Θωμ. Μάγ. = Θωμᾶς Μάγιστρος
Θεμίστ. = Θεμίστιος.
Θεοδώρητ. = Θεοδώρητος.
Θέογν. = Θέογνις.
Θεοφ. Κοντιν. = Θεοφάνης Κοντινουᾶτος (ἐν τῇ Βυζαντιακῇ Ἱστορίᾳ).
Θεόκρ. = Θεόκριτος.
Θεολ. Ἀριθμ. = Θεολογούμενα Ἀριθμητικά. Ἔκδ. Ast. Lips. 1817.
θηλ. = θηλυκόν.
Θιρλ. Ἱστ. Ἑλλ. = Θίρλβουλ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος.
Θουκ. = Θουκυδίδης.
Ἰακ. Α. Π. = Ἰακώψιος (Φ) εἰς τὴν Παλατινὴν Ἀνθολογίαν.
Ἰακ. Ἀνθ. = Ἰακώψιος εἰς τὴν Ἀνθολογίαν Βρουγκίου.
Ἰακ. Ἀχ. Τατ. = Ἰακώψιος εἰς Ἀχιλλέα Τάτιον.
Ἰάμβλ. = Ἰάμβλιχος.

Ἴβυκ. = Ἴβυκος.
Ἱερακοσοφ. = Ἱερακοσοφικὰ ἢ Ἱερακοσόφιον.
Ἱεροκλ. = Ἱεροκλῆς.
Ἰουστ. Μάρτ. = Ἰουστῖνος Μάρτυς.
Hicks = Manual of Greek Historical Inscriptions (Oxford).
Ἱππ. = Ἱπποκράτης.
Ἱππιατρ. = Ἱππιατρικά.
Ἱππῶν. = Ἱππῶναξ.
Ἰσαῖ. = Ἰσαῖος.
ἰσοδ. = ἰσοδύναμον.
Ἰσοκ. = Ἰσοκράτης.
Ἰων. = Ἰωνικός, ή, όν.
Ἰώσ. Ἰώσηπος.
Κ. Μανασσ. = Κωνσταντῖνος Μανασσῆς.
κ. ὄ. = κύριον ὄνομα.
Καλλ. = Καλλίμαχος.
Καλλίξ. = Καλλίξενος.
κἑξ. = καὶ ἑξῆς.
Κικ. = Κικέρων.
Κλήμ. Ἀλ. = Κλήμης Ἀλεξανδρεύς.
Κλίμ. = Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.
Κόϊντ. Σμ. = Κόϊντος Σμυρναῖος.
Κόριννν. = Κόριννα.
C. I. A. = Corpus Inscriptionum Atticarum (Berlin).
Κόλουθ. = Κόλουθος.
Κραμ. Ἀν. = Κραμήρου Ἀνέκδοτα = Ἀν. Ὀξ.
Κρατῖν. = Κρατῖνος.
Κτησ. = Κτησίας.
Κυνοσοφ. = Κυνοσοφικά.
Κύριλλ. = Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.
κωμ. = κωμικῶς.
Λακ. = Λακωνικός, ή, όν.
Λακεδ. = Λακεδαιμόνιος, ία, ον.
Λατ. = Λατινικόν.
Λεωνίδ. Ἀλ. = Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς.
Λεωνίδ. Ταρ. = Λεωνίδας Ταραντῖνος.
Λιβάν. = Λιβάνιος.
Λιθ. = Λιθουανικός, ή, όν.
Λοβ. Αἴ. = Λοβέκκιος εἰς Αἴαντα.
Λοβ. Φρύν. = Λοβέκκιος εἰς Φρύνιχον.
Λοβ. Παραλειπ. = Λοβεκκίου Παραλειπόμενα
Λόγγ. = Λόγγος.
Λογγῖν. = Λογγῖνος.
Λουκ. = Λουκιανός.
Λυκόφρ. = Λυκόφρων.
Λυκοῦργ. = Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ.
Λυρ. = Λυρικός, ή, όν, κλ.
Λυσ. = Λυσίας.
Μ. Ἀντ. = Μάρκος Ἀντωνῖνος.
Μακκ. = Μακκαβαῖοι.
Μαλαλ. = Μαλαλᾶς (Ἰωάννης).
Μανέθ. = Μανέθων.
Μάξ. Τύρ. = Μάξιμος Τύριος.
Μαρκελλ. = Μαρκελλῖνος.
μέλλ. = μέλλων.
Μένανδρ. = Μένανδρος.
μεταπλασμ. = κατὰ μεταπλασμόν.
μετάθ. = μετάθεσις.
μεταφ. = μεταφορικῶς.
μέσ. = μέσον
χ. μ. = χάριν τοῦ μέτρου.
μετοχ. = μετοχή.
μ. γεν. = μετὰ γενικῆς.
μ. δοτ. = μετὰ δοτ.
Μίμνερμ. = Μίμνερμος.
Μοῖρ. = Μοῖρις.
μόρ. = μόριον.
Μόσχ. = Μόσχος.
Μοσχόπ. = Μοσχόπουλος.
Μουσαῖ. = Μουσαῖος
Μουσ. Κριτ. = Μουσεῖον Κριτικόν.
μεταβ. = μεταβατικόν.
μεταγεν. = μεταγενέστερον.
Μυλλ. Ἀρχ. Τεχν. = Μυλλέρου Ἀρχαιολογία τῆς Τέχνης.
Μυλλ. Προλ. εἰς Μυθ. = Μυλλέρου προλεγόμενα εἰς Ἐπιστημονικὴν μυθολογίαν.
μεταφ. = μεταφορικός.
Ν. Δ. = Νέα Διαθ.
Ν. Δαμασκ. = Νικόλαος Δαμασκηνός.
Νικ. = Νικάνδρου (Ἀλεξιφ. = Ἀλεξιφάρμακα, Θηρ. = Θηριακά).
Νικοφ. = Νικοφῶν.
Νικ. Ἀριθμ. = Νικομάχου Ἀριθμητικά.
Νικήτ. Εὐγεν. = Νικήτας Εὐγενειανός.
Νικοχ. = Νικοχάρης.
Νονν Δ. = Νόννου Διονυσιακά.
Ξεν. = Ξενοφῶν.
Ξενοφ. Ἐφ. = Ξενοφῶν Ἐφέσιος.
Ξεναγ. = Ξεναγόρας.
Ξενοκρ. = Ξενοκράτης.
Ο', = Παλαιὰ Διαθήκη κατὰ τοὺς ἑβδομήκοντα
Ὀβίδ. = Ὀβίδιος.
Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. = Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβίῳ.
Ὅμ. = Ὅμηρος. Ἰλ. = Ἰλιάς. Ὀδ. = Ὀδύσσεια. Ὕμν. Ὁμ. = Ὕμνοι Ὁμηρικοί.
Ὁμηρικ. = Ὁμηρικός, ή, όν.
ὁ αὐτ. = ὁ αὐτός.
ὄν. = ὄνομα.
ὀνομαστ. = ὀνομαστική.
ὀνοματπ. = ὀνοματοποιία.
ὀξύτ. = ὀξύτονον.
Ὀππ. = Ὀππιανός, Ἀλ. = Ἁλιευτικά, Κυν. = Κυνηγετικά, Ἰξ. = Ἰξευτικά.
ὁριστ. = ὁριστική.
Ὀρνεοσοφ. = Ὀρνεοσοφιστικά.
Ὀρφ. = Ὀρφικά.
οὐδ. = οὐδέτερον.
παρακ. = παρακείμενος.
περισπ. = περισπώμενον.
ποιητ. = ποιητικόν.
παθ. = παθητικός, ή, όν.
Παλαίφ. = Παλαίφατος.
Παλλάδ. = Παλλάδιος.
παράλλ. = παράλληλος, ον.
παραγ. = παράγεται, παραγωγή, παράγωγον.
παρασχημ. = παρασχηματισμός.
Παρθ. = Παρθένιος.
Παροιμ. = Παροιμιογράφος.
Παυσ. = Παυσανίας.
Πίνδ. = Πίνδαρος.
Πλάτ. = Πλάτων.
Πλίν. = Πλίνιος
Πλούτ. = Πλούταρχος.
ποιητ. = ποιητικῶς.
Ποιητ. Βοτ. = Ποιητὴς περὶ δυνάμεως βοτανῶν παρὰ Φαβρικίῳ τ. 2. σ. 630 ἔκδ. α'.
Πολέμ. = Πολέμων.
Πολύαιν. = Πολύαινος.
Πολύβ. = Πολύβιος
Πολυδ. = Πολυδεύκης.
Πονημάτ. = Πονημάτια.
Πόρσ. = Πόρσων.
Πορφύρ. = Πορφύριος.
πρβλ. = παράβαλε.
Προκόπ. = Προκόπιος.
Πρόκλ. = Πρόκλος.
προστ. = προστακτική.
Πτολεμ. = Πτολεμαῖος.
Πυθαγ. = Πυθαγόρας
π. χ. = παραδείγματος χάριν.
Ριαν. = Ριανός.
Σχλμ. ἐν Σωλίν. = Σαλμάσιος ἐν προλεγ. Σωλίνου (ἔκδ. 1689).
Σανσκρ. = Σανσκριτικά.
Σέξτ. Ἐμπ. = Σέξτος Ἐμπειρικός.
Σαπφ. = Σαπφώ.
σημ. = σημείωσις.
σημασ. = σημασία.
Σιμωνίδ. = Σιμωνίδης (ὁ Κεῖος).
Σιμωνίδ. Ἰαμβ. = Σιμωνίδης Ἰαμβογράφος.
Σιμμ. = Σιμμίας.
Σλαβ. = Σλαβωνικός, ή, όν.
Σόλ. = Σόλων.
Σουΐδ. = Σουΐδας.
Σοφ. = Σοφοκλῆς.
Συλλ. Ἐπιγρ. = Συλλογὴ Ἐπιγραφῶν = C. I. Βοικχίου.
Σώπατ. = Σώπατρος.
σπαν. = σπάνιον ἢ σπανίως.
Στέφ. Βυζ. = Στέφανος Βυζάντιος.
Στεφ. Θησ. = Στεφάνου Θησαυρὸς ἔκδ. Hase καὶ Dindorf.
Στησίχ. = Στησίχορος.
Στοβ. Ἀνθ. = Στοβαίου Ἀνθολόγιον.
Στοβ. Ἐκλογ. = Στοβαίου Ἐκλογαί.
Στράβ. = Στράβων.
συγγ. = συγγενές.
συγκρ. = συγκριτικόν.
συναίρ. = συναίρεσις.
Συνέσ. = Συνέσιος.
συνήθ. = συνήθως.
σύνθ. = σύνθετος, ον.
σύνθεσ. = σύνθεσις.
συχν. = συχνά.
Σχόλ. = Σχόλια.
Σχολ. = Σχολιαστής.
Τζέτζ. = Τζέτζης.
Τίμ. = Τίμαιος.
Τραγ. = Τραγικοί.
Τρυφ. = Τρυφιόδωρος.
Τυρτ. = Τυρταῖος.
Ὑγῖν. = Ὑγῖνος.
ὑπακ. = ὑπακούεται.
ὕποπτ. = ὕποπτος.
ὑποτ. = ὑποτακτική.
Ὕμν. = Ὕμνος.
Ὑπερείδ. = Ὑπερείδης.
ὑπερθετ. = ὑπερθετικόν.
ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος.
ὑποκορ. = ὑποκοριστικόν.
Φαβωρ. = Φαβωρῖνος.
Φανί. = Φανίας.
Φερεκ. = Φερεκύδης.
Φίλ. Ἰουδ. = Φίλων ὁ Ἰουδαῖος.
Φιλήμ. = Φιλήμων.
Φιλόξ. = Φιλόξενος.
Φιλόστρ. = Φιλόστρατος.
Φρύν. = Φρύνιχος.
Φωκυλ. = Φωκυλίδης.
Φώτ. = Φώτιος.
Χαρίτ. = Χαρίτων.
χειρόγρ. = χειρόγραφα.
Χοιροβ. = Χοιροβοσκὸς (Γ).
Χρησμ. Σιβυλλ. = Χρησμοὶ Σιβυλλιακοί.
χυδ. = χυδαϊκῶς.
Ψελλ. = Ψελλὸς (Μιχαήλ).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

*, δηλοῖ ὅτι ἡ λέξις πράγματι δὲν ὑπάρχει.
= ἴσον ἢ ἰσοδύναμον.
( ) Μεταξὺ τῶν σημείων τούτων παρεντίθενται ἐτυμολογικαὶ παρατηρήσεις.
[ ] μεταξὺ τῶν σημείων τούτων παρεντίθενται προσῳδιακαὶ παρατηρήσεις.

Ὁσάκις ἡ ἐτυμολογία λέξεώς τινος εἶναι εὔδηλος, παραλείπεται χάριν οἰκονομίας τόπου.

˙ σύστ. αἰτ. = σύστοιχος αἰτιατική, ὅταν ἡ αἰτιατικὴ εἶναι ταυτόσημος τῷ ῥήματι, ὡς π. χ. ὕβριν ὑβρίζειν, ἰέναι ὁδὸν κ.τ.τ.

Ὅταν αἱ σύνθετοι λέξεις εὐκόλως διαιρῶνται (ὡς ἐν τῷ ἀβρό-βιος) διείλομεν αὐτάς· ἀλλ' εἰς πλεῖστα συνηθέστατα σύνθετα μὴ ὑποκείμενα εἰς ἀμφιβολίαν παρελίπομεν τὴν διαίρεσιν. Τοῦτο δὲ ἐπράξαμεν κυρίως ἐπὶ τῶν κανονικῶς μετὰ προθέσεων συνθέτων λέξεων ἢ μετὰ τῶν δυσ-, εὐ-, ἐρι-, ζα-, ἡμι-, θεο-, κακο-, καλο-, μεγαλο-, μικρο-, μισο-, μονο-, νεο-, οἰνο-, ὀλιγο-, ὁμο-, παν-, παντο-, πεντα-, πεντε-, πολυ-, τετρα-, τρι-, τρισ-, φιλο-, χαλκ-, χαλκο-, χρυσ-, χρυσο-, ψευδ-, ψευδο-.

Α

Α—α.

Α α, ἄλφα, τό, ἄκλ., πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὅθεν ὡς ἀριθμητικόν, α' = εἷς καὶ πρῶτος, ἀλλὰ ͵α = 1000 ἢ χιλιοστός, ή, όν· μετὰ διαιρετικῶν σημείων, (ᾶ) ἢ μετὰ γραμμῆς εὐθείας ἐπ' αὐτοῦ (ᾱ) σημαίνει μύριοι (10,000). Ἥρων Νεωτ. 169, 4 καὶ ἀλλ. Εἰς χειρόγραφά τινα τὸ πρῶτος, η, ον, εὕρηται γεγραμμένον α^{ος}, α^{η}, α^{ον}· ἡ γενικὴ α^{ου}, α^{ης} καὶ ἡ δοτ. α^{ῳ}, α^{ῃ} κτλ.—Τὸ μακρὸν ᾱ διαφέρει τοῦ βραχέος ᾰ, οὐχὶ κατὰ εἶδος, ἀλλὰ κατὰ ποσόν, ἦτο δὲ εὐφωνότατον τῶν ἄλλων μακρῶν φωνηέντων· ««εὐφωνότατον τὸ ἄλφα ὅταν ἐντείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν», Διονυσ. Ἁ. τόμ. Ε', σ. 75, 12. ἔκδ. Ρεϊσκίου. Ἡ καταχρ. δίφθογγος ᾳ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατινικὸν ā μακρόν.

Α, εἰδικὸν ὄνομα ἑνὸς τῶν δέκα δικαστηρίων τῶν Ἀθηνῶν, γεγραμμένον πυρρῷ βάμματι ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 277. Καὶ ἐπὶ τῆς δέλτου καὶ τῆς ῥάβδου τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ δικάζοντος δικαστοῦ ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ στοιχεῖον Α. (Διεθν. Ἐφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 63).—Τὰ ἄλλα ἐννέα δικαστήρια καὶ οἱ δικάζοντες ἐλάμβανον τὰ ἀνάλογα στοιχεῖα Β, Γ, κτλ. μέχρι τοῦ Κ. β) ἐπὶ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων Ἀρσινόης τῆς Β', συζύγου Πτολεμαίου Β', τοῦ Φιλαδέλφου, τὸ Α σημαίνει τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης ταύτης καὶ τῆς ἀποθεώσεως αὐτῆς· ἐπὶ τῶν νομισμάτων τούτων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὰ γράμματα Β—Ω, ΑΑ—ΩΩ καὶ ΑΑΑ, ΒΒΒ, ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη, λήγοντα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔτος τοῦ θανάτου Πτολεμ. Γ', τοῦ Εὐεργέτου (ἀνακοίν. Ι. Σβορώνου). γ) Α = ἀσσάριον, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λακεδαίμονος, Imhoof Griech. Münzen, 686. δ) Α< = ἀσσάριον ἥμισυ, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Τόμεως, Imhoof ἔ. ἀ. 687. ε) Α, ΑΑ καὶ ΑΑΑΑ, διακριτικὰ γράμματα θέσεων καὶ εἰσιτηρίων ἀρχαίων Ἑλλ. θεάτρων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς ἐν αὐτῷ συνερχομένης ἐκκλησίας (Διεθν. Ἐφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 37 καὶ ἑξ.). ζ) ὡς ἀστρονομικὸν σημεῖον σημαῖνον τὴν σελήνην, (I. F. Friedereich Die Weltkörper, σ. 17).

Τροπικῶς τὸ Α (ἄλφα) σημαίνει τὴν ἀρχὴν ὡς ἐν τῇ Κ. Δ. «Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος». Ἀποκάλ. Ἰωάν. Α', 8, καὶ 11.—ΚΑ', 6. ΚΒ', 13.

Μεταβολαὶ τοῦ ᾰ: **1)** Αἰολ., ᾰ ἀντὶ ε, ἔν τισιν ἐπιρρήμασι χρόνου καὶ τόπου, ἄλλοτα ἀντὶ -τε, ἔνερθα ἀντὶ -θε, Ahrens Αἰολ. δ. σ. 74. β) ἀντὶ τοῦ ο, ὑπα-δεδρόμακεν, Σαπφ. 2, 10, πρβλ. Ἀλκαῖ. 7. Ahrens:—ἀλλὰ τὸ ο συνηθέστερον κεῖται ἀντὶ τοῦ ᾰ· ἴδ. στοιχ. ο. **2)** Δωρ., ᾰ ἀντὶ τοῦ ε, ὡς ἐν τῇ Αἰολ., ἄλλοκα ἀντὶ -τε, ἄνωθα ἀντὶ -θε ἢ -θεν, γα ἀντὶ γε. β) ὡσαύτως ἐν τῇ ῥίζῃ λέξεων: Ἄρταμις ἀντὶ Ἄρτεμις, ἅτερος ἀντὶ ἕτερος, ἱαρὸς ἀντὶ ἱερός, τράφω, στράφω, τράχω, ἀντὶ τρέφω, στρέφω, τρέχω, φρασὶ ἀντὶ φρεσί, κτλ. Ahrens Δωρ. δ. σ. 113 ἑξ. γ) ἀντὶ τοῦ ο, εἴκατι (Ϝείκατι) ἀντὶ εἴκοσι· ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ ο ἀντὶ τοῦ α, ἴδ. στοιχ. ο. Ahrens σ. 119. **3)** Ἰων., ᾰ ἀντὶ ε, ὡς μέγαθος ἀντὶ μέγεθος:—τοὐναντίον ε ἀντὶ ᾰ, ἴδ. στοιχ. ε. β) ᾰ ἐνίοτε γίνεται η ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς: διπλήσιος, πολλαπλήσιος ἀντὶ διπλάσιος, πολλαπλάσιος, κτλ. γ) ἔν τισι λέξεσι τὸ α κεῖται ἀντὶ τοῦ η, οἷον: λέλαμμαι ἀντὶ λέλημμαι, λάξομαι ἀντὶ λήξομαι, μεσαμβρίη ἀντὶ μεσημβρία, ἀμφισ-βᾰτέω, -βᾰσίη, ἀντὶ ἀμφισβητέω, -ήτησις Δινδ. διαλ. Ἡροδότ. σ XXXIV. δ) ᾰ ἀντὶ ο, ὡς ἀρρωδέω ἀντὶ ὀρρωδέω, Ἡροδ. **II. Μεταβολαὶ τοῦ ᾱ:** **1)** ᾱ εὕρηται σταθερῶς ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. (ὡς καὶ ἐν τῇ Λατιν.) ἀντὶ Ἰων. η, ἐν ᾧ ἡ Ἀττ. διάλεκτος ἀκολουθεῖ ὁτὲ μὲν τὴν Ἰωνικήν, ὁτὲ δὲ τὰς παλαιοτέρας διαλέκτους· διότι οὐδεμία σχεδὸν ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι οἱ εἰς ᾱ τύποι εἰσὶν οἱ παλαιότατοι. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ ὡς γενικὸς κανὼν ὅτι η Ἰων. γίνεται ᾱ Αἰολ. καὶ Δωρ. ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς α' κλίσεως, ὡς πύλα, Ἀτρείδας, κτλ. ἀντὶ πύλη, Ἀτρείδης, κτλ., ὡς καὶ ὁπουδήποτε τὸ η κεῖται ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ ῥίζῃ ἢ ἀρχικῷ τινι τύπῳ, ὡς θνάσκω ἀντὶ θνήσκω (√ θαν), μνᾶμα (√ μνα), εὐ-άνωρ (ἀνήρ), ἀλκάεις (ἀλκά), κτλ· ἀλλ' ὅταν τὸ η προέρχηται ἐκ τοῦ ε ἢ ει, τότε διατηρεῖται ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς ἠρχόμαν (ἔρχομαι), ἀλλ' ἀρχόμαν (ἄρχομαι), μάτηρ (√ μάτερ), κτλ.: πολλαὶ ὅμως ἐξαιρέσεις ἀπαντῶσιν· ἴδ. περὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τὸν Ahrens Αἰολ. δ. σ. 84—88. Δωρ. δ. σ. 127—153. β) τοὐναντίον, ἐν τῇ Δωρ., τὸ αε καὶ αει κατὰ τὴν κλίσιν τῶν εἰς άω ῥημάτων δὲν συναιρ. εἰς ᾱ, ἀλλ' εἰς η, ὡς ἐνίκη ἀντὶ -ᾱ, ὁρῇς ἀντὶ -ᾷς, Ahrens Δωρ. δ. σ. 195· οὕτως αη· ὡς: ὅκχ' ὁρῇ ἀντὶ ὅταν ὁράῃ, Ἐπίχ. 10. Ahrens·:—ὡσαύτως ἐν κράσει, ὡς τἠμά ἀντὶ τὰ ἐμά, κἠγών ἀντὶ καὶ ἐγών, κτλ. Ahr. σ. 221. γ) ἐν τῇ Δωρ., αο καὶ αω συναιροῦνται οὐχὶ εἰς ω, ἀλλ' εἰς ᾱ, ἴδ. στοιχ. ω. δ) ἐν τῇ Αἰολ., ἐνίοτε εὕρηται αι ἀντὶ τοῦ Δωρ. ᾱ, ὡς θναίσκω ἀντὶ θνάσκω (θνήσκω), Ahrens Αἰολ. δ. σ. 96:—Λοκρ. ἀντὶ ε, ὡς ἀμάρα, ἀντὶ ἡμέρα, φάρω ἀντὶ φέρω, Hicks, Inscr. 63:—ἴδ. ὡσαύτ. ἀεί, ἀετός. **2)** ἐν τῇ Ἰων. διαλ. τὸ η ἀντὶ τοῦ ᾱ εἶναι οὕτως ἰδιάζον ὅσον καὶ ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ ᾱ ἀντὶ τοῦ η· οὕτως ἐν τῇ α' κλίσει σοφίη, -ης, -ῃ, -ην, Ἀρισταγόρης, (-εω), -ῃ, -ην· ἀλλ' ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ λήγῃ εἰς ᾰ, ἡ μεταβολὴ γίνεται μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ., ἀλήθεια, -ης, -ῃ, -αν· ὡσαύτως ἐν πολλαῖς συλλαβικαῖς ἢ καταληκτικαῖς μεταβολαῖς, ὡς θώρηξ, -ηκος, Σπαρτιήτης, ἀνιηρός, λάθρη, λίην, κτλ., καὶ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὧν πίνακα (ὡς ἐν χρήσει παρ' Ἡροδότῳ) παρέχει ὁ Δινδόρφ. Ἡροδότ. διαλ. σ. VII καὶ ἑξ.

α-, ὡς ἀχώριστον προθετικὸν μόριον ἐν συνθέσει: **I.** α στερητικόν, ἐκφράζον ἔλλειψιν, στέρησιν, ἀπουσίαν, ὡς τὸ Λατιν. in-, καὶ τὸ Ἀγγλικὸν un-· οἷον, σοφός, ἄσοφος· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδ. ἀν-, ἀνα-). Ἐνίοτε ὑπονοεῖ μομφήν, ὡς ἀβουλία, = δυσβουλία, κακὴ σκέψις, ἀπερισκεψία· ἀπρόσωπος, κακοπρόσωπος, δυσειδής,—ὅπερ προέκυψε κυρίως κατὰ ὑπερβολήν: = βουλὴ ἥτις δὲν εἶναι βουλή, δηλ. κακή·—πρόσωπον οὐχὶ καλλίτερον καὶ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, δηλ. ἀπὸ τὸ τίποτε, τοῦτ' ἔστι, δυσειδές· πρβλ. ἄδωρος. Τοῦτο τὸ α σπανίως προηγεῖται φωνήεντος, ὡς ἐν τοῖς ἀ-άατος, ἄ-ατος, ἀήθης, ἄοκνος, ἄοζος, ἄοπτος· συχνότερον εὕρηται πρὸ δασείας, ὡς ἄαπτος, ἀήσσητος, ἄοπλος, ἀόρατος, ἀόριστος, ἄϋδρος, ἄωρος· περιπτώσεις τινὲς δὲν εἶναι σαφεῖς, διότι ἀπωλέσθη τὸ Ϝ, ὡς π. χ. ἀείδελος, ἀειδής, ἀΐδηλος, ἄϊδρις, ἄϊστος, ἀέκων, ἄελπτος, ἄεργος, ἄοικος: ἐνίοτε τὸ α τοῦτο συμπτύσσεται ἢ συγκιρνᾶται μετὰ τοῦ ἑπομένου φωνήεντος, ὡς ἄκων, ἀργός (ἀεργός)· ἀλλὰ πρὸ φωνήεντος συνηθέστερον εἶναι τὸ αν-. Συμφωνεῖ δὲ πρὸς τὸ ἐπίρρημα ἄνευ, ὥστε ἐπίθετα σχηματιζόμενα δι' αὐτοῦ συνάπτονται συχνάκις γενικῇ, οἷον: ἀλαμπὲς ἡλίου, ἄνατος κακῶν, = ἄνευ λάμψεως ἡλίου, ἄνευ ἄτης κακῶν, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., Schäf. Μελ. σ. 137. Εὕρηται δὲ μόνον ἐν συνθέσει μετ' ὀνομάτων· ἐπειδὴ ὅσα ῥήματα ἔχουσιν αὐτὸ εἶναι πάντοτε παράγωγα, Σκαλιγ. παρὰ Λοβ. Φρυν. 266· πρβλ. ἀβουλέω, ἀγνοέω, ἀνήδομαι, ἀτίζω. **II.** α ἀθροιστικόν: ἀ- ἢ ἁ-, σημαῖνον ἕνωσιν, μετοχήν, ὁμοιότητα, ὀρθότερον μετὰ δασέος πνεύμ.; ὡς ἐν τοῖς ἀθρόος, ἅπας, ἀλλὰ συνήθως μετὰ ψιλοῦ, οἷον ἄκοιτις, ἄλοχος, ἀδελφός, ἀτάλαντος, ἀκόλουθος, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 405C. Ἀναλογεῖ

πρὸς τὸ Σανσκρ. **sa-**, **sam-** (Λατ. **cum**), ὃν πιθανῶς συγγενὲς τῷ ἐπιρρ. ἅμα (ὃ ἴδ.) καὶ ἐνίοτε λαμβάνει τὴν μορφὴν ὀ-, ὡς ἐν τοῖς ὄπατρος, ὀγάστριος, ὄζυξ. Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. ἀρ. 598.

III. α ἐπιτατικόν, ἐπιτεῖνον τὴν δύναμιν τῶν συνθέτων· λέγεται δὲ ὅτι ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄγαν = λίαν, πάνυ, σφόδρα. Ἡ χρῆσις τοῦ α τούτου λίαν ἀτόπως ἐξετάθη ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν· πολλαὶ λέξεις, ἃς φέρουσιν ὡς παραδείγματα, φαίνονται οὖσαι ἴδια αὐτῶν ἐπινοήματα, ὡς ἄγονος, ἀγύμναστος, ἀντὶ πολύγονος, πολυγύμναστος, Βαλκ. Ἀδ. σ. 214. Λέξεις τινὲς ὑπήχθησαν εἰς τοῦτο τὸ α, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸ α στερητικόν, ὡς π. χ. ἀδάκρυτος, ἀθέσφατος, ἄξυλος (ὅρ. τὰς λέξ.)· καὶ ὅπου δὲ μένει, ὡς ἐν τοῖς ἄσκιος, ἀτενής, ἀσπερχές, ἀσκελές, κτλ., δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλλωμεν ἂν τὸ α εἶναι πλέον τι ἢ ἁπλῆ τροποποίησις τοῦ α ἀθροιστικοῦ.

IV. α εὐφωνικόν, εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις, ἰδίως Ἰων. καὶ Ἀττ. τίθεται ἁπλῶς χάριν εὐφωνίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸ δύο συμφώνων, ὡς ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσταφίς, ἀστεροπή, ἀντὶ βληχρός, σπαίρω, σταφίς, στεροπή, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ ἑνὸς μόνου, ὡς ἀμείρομαι ἀντὶ μείρομαι καὶ ἀκούω, πρβλ. κοέω· ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πρὸ φωνηέντων· ἴδ. ἀείδω, ἀείρω, ἀέξω. [ᾰ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ταύτας, πλὴν ὅπου ἡ θέσις μεταβάλλει τὴν ποσότητα. Ἐν τούτοις ἐπίθετα ἀρχόμενα ἀπὸ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν ἔχουσιν ᾱ ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ, ὡς ἀδάματος, ἀθέμιτος, ἀκάματος, ἀπάλαμος, ἀπαράμυθος (ὅρα τὰς λέξ.). Ἐν ἐπίθ. τὸ ἀθάνατος, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτοῦ, ἔχει ᾱ ἐν παντὶ μέτρῳ, ὥστε θὰ ἐσφάλλετό τις θεωρῶν αὐτὸ βραχύ. Πορσ. Εὐρ. Μήδ. 139, Ἐλμσλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 47.]

ᾶ, ἐπιφώνημα ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν ποικίλων συγκινήσεων, ὡς τὸ Λατ. καὶ Ἀγγλ. **ah!** παρ' Ὁμ. πάντοτε ἆ δειλέ, ἆ δειλώ, ἆ δειλοί. Ἰλ. Λ, 441, 452, Ρ, 443. Ὀδ. Υ, 355, καὶ ἀλ. Ὡσαύτ. παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1087, κτλ.· ἆ μηδαμῶς· Σοφ. Φ. 1300. Πρβλ. Ο.Τ. 1147· ἆ μάκαρ Συλλ. Ἐπιγρ. 401· ἐνίοτε διπλοῦν, ἆ ἆ Αἰσχύλ. Πρ. 114, 566, κτλ.· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 295 Α.

ἃ ἃ ἢ **ἆ ἆ**, πρὸς ἔκφρασιν γέλωτος = χά, χά. Εὐρ. Κύκλ. 157. Ἀριστοφ. κτλ. «ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ», Ἡσύχ. καὶ Φώτ.· Πρβλ. Meineke Πλάτ. Κωμ. Γρυπ. 2.

ἁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἄρθρ. **ἡ**. **II.** **ἃ** Δωρ. ἀντὶ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ. ἥ. **III.** **ᾇ** Δωρ. ἀντὶ τῆς ᾗ, θηλ. δοτ. τοῦ ὅς.

ἄα, ἡ, Αἰολ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ ἠώς, Ahrens Αἰολ. δ. Φ. 121, 206· ἴδ. ἄας.

ἄα ἢ **ἀά**, σύστημα ὕδατος, Φωτ. λεξ. Συναγωγή.

ἀάατος, ον, (ἀάω) ἐν Ἰλ. μετὰ τῆς παραληγούσης μακρᾶς = ἀπαραβίαστος, ἀπαράβατος: νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ οἱ θεοὶ ὤμνυον τοὺς ἰσχυροτάτους αὐτῶν ὅρκους· Ξ, 271. **II.** Ἐν τῇ Ὀδ. μετὰ τῆς παραληγούσης βραχείας, μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, Φ. 91. ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται, Χ, 5, ὅπου συνήθως ἐξηγεῖται βλαβερός, ἐπικίνδυνος· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Βουτμᾶννος (Λεξιλ.) πειρᾶται νὰ τηρήσῃ συγγενῆ σημασίαν, μὴ βλαπτόμενος, μὴ περιφρονούμενος, ἢ καταφρονούμενος. **III.** Παρ' Ἀπ. Ροδ. 2, 77. κάρτος ἀάατον = ἰσχὺς ἀήττητος, ἄμαχος. (Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀάϜατος, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τοῦ Λακων. τύπου ἀάβακτος, ἀναφερομένου ὑπὸ Ἡσυχ.· πρβλ. **ἀάω, ἄτη**.)

ἀάβακτος, «ἀάβακτοι, ἀβλαβεῖς (Σικελοί)», Ἡσύχ.

ἀαγής, ές· ἄθραυστος, ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, ἰσχυρός, σκληρός. Ὀδ. Λ, 575, Θεοκρ. 24, 121 κλπ. (ἐν ἀρχῇ ἀϜαγής· πρβλ. ἄγνυμι). [Τὸ πρῶτον α βραχὺ ἐν Ὀδυσ. καὶ παρὰ Θεοκρ., ἀλλὰ μακρὸν παρ' Ἀπ. Ροδ. 3, 1251. Κόϊντ. Σμυρ. 6, 596.]

ἄαδα, ἔνδεια, λέξις Λακωνικὴ καθ' Ἡσύχιον.

ἀαδεῖν, «ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν· ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν», καθ' Ἡσύχ. ἀλλ' ἴδ. καὶ Σουΐδ. Ἀμφοτέρων ὅμως αἱ ἑρμηνεῖαι φαίνονται συγκεχυμέναι. Ἴσως σημαίνει «μὴ ἀρέσκειν».

ἀαδένη, κόπρος χοίρου, «ὑεία κόπρος», Ἡσύχ.

ἀαδής, ἀηδής, «ἀαδὲς (γλωσσ. Βοσσίου ἀαδὲρ) ἀηδές». Ἡσύχ. Θέογν. 296, ἔκδ. Γαισφόρδου ἐν ὑποσημειώσει.

ἀάζω, μέλ. **άσω**, ἐκπνέω ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἐκπέμπω θερμὴν πνοὴν (χουχουλίζω), καθὼς ὅταν θερμαίνωμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν· ἀντίκειται δὲ τῷ φυσῶ· «φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν· ὁ μὲν γὰρ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ ἀάζων ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν». Ἀριστοτέλ. Προβλ. λδ'. 7.

ἀάθι, = **αὐτόθι**, Λεξ. Κυριλλ. ἔκδ. Τιττμ.

ἀάθικτος, ου, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ἄθικτος· ἄφθαρτος, ἀβλαβής. «**ἀάθικτον**, ἄφθαρτον, ἀβλαβές», Ἡσύχ.

ἀακίδωτον, βέλος ἄνευ ἀκίδος, Λεξ. Κυρίλλ. ἔκδ. Τίττμ.

ἀακραγές, κόπρος χοίρου «συὸς κόπρος», Ἐτυμ. Γουδ. 1. 9.

ἄακτος, ὁ, ἡ· ἄθραυστος, σῶος, ὑγιής· «**ἄ-ακτον**, ἄθραυστον, ὑγιές». Ἡσύχ.

ἀάλιον, «ἄτακτον, ἀκρατές· ἄλιον δὲ τὸ μάταιον», Σουΐδ, ἴδε καὶ Φώτ. καὶ Ἡσύχ.

ἀάμινς, θος, ἡ· ἰξευτήριον, ἰξόβεργα, ἀρχ. Λεξ.

ἀαναίμα, ἡ, «πολλαχὴ χάρις», καθ' Ἡσύχ., ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία βεβαίως εἶναι ἐσφαλμένη· οἱ συντάξαντες τὴν «Κιβωτὸν» τῆς Κωνσταντινουπόλεως γράφουσι: «πολλαχοῦ ἡ καρίς», δηλ. ἐν πολλοῖς τόποις ἡ καρὶς (γαρίδα) οὕτω λέγεται, ὡς οὖσα ἄναιμος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α.

ἀάνδιχα, «δίχα, χωρίς», Λεξ. Κυρίλλ. ἔκδ. Τίττμ.

ἀανής, ές, ὁ μὴ τελεσθησόμενος· «ἀανές· οὐ τελεσθησόμενον»· «ἀανής· χρησ[ι]μός». Ἡσύχ.

ἄανθα ἢ **ἀάνθα**, ἡ· εἶδος ἐνωτίου, Ἀλκμὰν 113, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 567. Ἡσύχ.

ἀάομαι ἴδε **ἀάω**.

ἀάπλετος, ον, ἐκταθὲν Ἐπικ. ἀντὶ **ἄπλετος**, Κόϊντ. Σμυρ. 1, 675.

ἄαπτος, ον, (ἅπτομαι) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ· ἀκατάσχετος, ἀήττητος· χεῖρες ἄαπτοι, Ὅμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ. οἷον, Α, 567). Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 147, κῆτος ἄαπτον, Ὀππ. Ἀλ. 5, 629.

ἀάρης, χρήσιμος, Ἐτυμ. Γουδ.

ἄᾱς, αὔριον ἢ μεθαύριον, γεν. τοῦ **ἄα**, = ἠώς, ὡς ὁ Ζηνόδ. ἀνεγίνωσκεν ἀντὶ **ἠοῦς**, ἐν Ἰλ. Θ. 470 (ὅρ. Σχολ. Ἐνετ.). Ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτ. ὡς ἐπίρρ. Ἡσύχ.

ἀασιφροσύνη, ἀασίφρων, παρὰ τοῖς γραμμ. ἀντὶ ἀεσιφρ.

ἀάσκω, βλάπτω· «ἀάσκει, βλάπτει, φθείρει», Ἡσύχ.

ἀασμός, ὁ, (ἀάζω) ἐκπνοή, ἔκπνευσις ἀθρόου πνεύματος, Ἀριστ. Προβλ. 34, 7.

ἀάσπετος, ἀάσχετος, ἴδ. τὰς λέξεις **ἄσπετος, ἄσχετος**.

ἀάστονος, «ἀάστονα, ἀνεύφραντα,» Ἡσύχ.

ἄαται, Ἐπ. ἀντὶ **ἄεται**, ἐκ τοῦ **ἄω**, κορέννυμι, Ἡσ. Ἀσπ. 101.

ἀάταλος, ἀπλήρωτος, «ἀάτ[αλ]ε, ἀπλήρωτε», Ἡσύχ.

ἄ-ατος, συνηρ. **ἆτος, ον**· (ἄω, ἆσαι) ἀκόρεστος, μετὰ γεν. ἄατος πολέμοιο Ἡσ. Θεογ. 714. Ἄρης ἆτος πολέμοιο Ἰλ. Ε, 388, μάχης ἆτόν περ ἐόντα Χ, 218. Πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξ.:—ἀπολ., ἄατος ὕβρις, Ἀπ. Ροδ. 1. 459. [Ἡ πρώτη συλλ. ἐν τῷ ἄατος εἶναι βραχεῖα παρ' Ἡσυχ., ἀλλὰ μακρὰ παρ' Ἀπ. Ροδ.]

ἀᾱτος, ον παρὰ Κοΐντ. Σμυρ. 1, 217, = **ἄητος**. Ἴδε τὴν λέξιν.

ἀάω, παλ. Ἐπικ. ῥῆμα, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν τῷ ἐνεργητ. ἀορίστῳ ἄασα, συνῄρ. ἆσα· μέσ. ἀασάμην, συνῃρημ. ἀσάμην, καὶ παθ. ἀάσθην: ὁ ἐνεστὼς εὕρηται μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ μέσου: ἀᾶται. Ἰλ. Τ, 91—129. Κυρίως = σίνομαι, βλάπτω· ἀλλὰ πάντοτε ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς τὸν νοῦν = παραπλάζω, διαφθείρω τὸν νοῦν τινος, τυφλῶ τὰς φρένας αὐτοῦ· οὕτω περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, τοῦ ὕπνου, θείας καταδρομῆς, κτλ. ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος Ὀδ. Κ, 68. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ... οἶνος, Λ, 61. φρένας ἄασε οἴνῳ Φ, 296. ἀπαρ. ἆσαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 428, μετοχ. ἄσας, Σοφ. Ἀποσπ. 554:—οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται, Ἰλ. Τ, 91, 129:—Παθ. ἀάσθην Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 281. **II.** ὁ μέσ. ἀόρ. ἔχει ἀμετάβ. σημασίαν = ἔπραξα ἀφρόνως ἢ ἀνοήτως: ἀασάμην = ἀπεβλακώθην, ἐπλανήθην Ἰλ. Ι, 116, 119, κτλ. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ· αὐτόθ. 537., Β, 340, καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἄσατο (κατ' Ἀρίσταρχ., ἐνῷ ἄλλοι ἀναγινώσκουσι Ζῆν' ἄσατο, δηλ. ἡ Ἄτη)· Τ, 95. ἴδ. Σχολ. Ἐνετ., εἴ τί περ ἀασάμην, Ἀπ. Ροδ. 1, 1333· ἀασάμην ... ἄτην 2, 623· οὕτω καὶ παθ. ἀόρ., μέγ' ἀάσθη Ἰλ. Π, 685.—Πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξ. ἀᾶσαι. (Ἐντεῦθεν ἀ-ἄατος, ἄτη, ἄνατος. Ἐξ ἀρχῆς εἶχε τὸ δίγαμμα, ἀϜάω, ἴδ. ἐν λέξ. ἄτη καὶ ἀάατος. Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει λέξ. ἀγατᾶσθαι (ὅ ἐ. ἀϜατᾶσθαι) = βλάπτεσθαι· καὶ ἀγάτημαι (ὅ ἐ. ἀϜάτημαι) = βέβλαμμαι). [Ἡ συνήθης προσῳδία εἶναι ᾱᾰσεν, ᾱᾰσᾰμην, μετοχ. ᾰᾰσας· ἀλλὰ ᾱᾱσαν Ὀδ. Κ, 68· ᾰᾱσατο καὶ ᾰασθην Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀλλὰ ᾱᾱσατο Λ, 340· ᾱασθη ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 247.]

ἄβ, ὁ πέμπτος μὴν τῶν Ἑβραίων. Λέξις Χαλδαϊκή. Καθ' Ἡσύχ. ὁ μὴν οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Μακεδονικὸν μῆνα Γορπιαῖον, περὶ οὗ ἴδε Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολέμ.

ἄβα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἥβη**.

ἄβα, «τροχὸς ἢ βοή», λέγει ὁ Ἡσύχ. Κατὰ τὴν «Κιβωτόν», ἀντὶ τοῦ τροχός, γραπτέον τάραχος.

ἀβάγγητρον, λεπτόν, Ἡσύχ.

ἄβαγνον, ου, τό· λέξις Μακεδονικὴ = ῥόδον· «ἄβαγνα, ῥόδα· Μακεδόνες», Ἡσύχ.

ἀβαδδών, λέξις Ἑβραϊκή, σημαίνουσα ὄλεθρον, ἀπώλειαν. Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει κεφ. θ'. 11 ἑρμηνεύεται Ἀπολλύων· «τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων».

ἀβαδής, ές, ὁ μὴ ἐπιστάμενος ἔτι βαδίζειν, Εὐθαλ. Προλ. εἰς Ἀποστ. Πραξ. 404, «οἷά τις πῶλος ἀβαδής.»

ἄβαζος, ὁ μὴ βάζων, δηλ. ὁ μὴ λαλῶν· «ἄβαδος, ἥσυχος, ἤγουν ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν». Σουΐδ.

ἀβάθ, λέξις Κυπριακὴ σημαίνουσα διδάσκαλον. Ἡσύχ.

ἀβᾰθής, ές, (βάθος) οὐχὶ βαθύς. Ἀρρ. Τακτ. 5, 6· ἐπιφάνεια ἀβαθής, Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 475. 5. Βεκκ.

ἀβάθματα, «στρέμματα» (δηλ. στραγγουλίσματα). Ἡσύχ., κατὰ Γαζῆν «εἶδος γλυκυσμάτων κατασκευαστῶν, οἷον, πλακούντων καὶ ὀπωρῶν, ἅτινα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευθῆναι.»

ἀβαθμίδωτος, ον, (βαθμίς), ἄνευ βαθμῶν· ψευδ-Ἀθαν. Δ. 1021B. «ἀβαθμίδωτος δοξολογία,» ἀναφερομένη εἰς τὸ ἰσοβάθμιον τῶν τριῶν ὑποστάσεων.

ἄ-βαθρος, ον, ὁ μὴ ἔχων βάθρον ἢ βάσιν· «στύλων ἀβάθρων». Πισειδ. 1442 A.

ἀβᾰκέω, (ἀβακής) εἶμαι ἄφωνος· Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀορ., οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες = εἶπον οὐδέν, δὲν ἔδωκαν προσοχήν· Ὀδ. Δ, 249.

ἀβακέως καὶ ἀβακῶς, ἐπίρρ. πράως, ἡσύχως· «ἀβακέως εὕδοντι.» Ἐτυμ. Μ. **2)** ἀσυνέτως, Ποιητ.

ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἀσύνετος, ἄλαλος, Ἡσύχ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβακηνός, ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναικί, Λεξ. Κυρίλλ. «ἀβακηνούς: τοὺς γυναικὶ μὴ ὁμιλήσαντας». Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβᾰκής, ές, (βάζω) ἄφωνος, Λατ. infans: ὅθεν παιδαριώδης, ἢ παιδικός, ἀθῷος· φρὴν Σαπφ. 77 (ὅπου τὸ Μ. Ἐτυμ. ἔχει αἰτιατ. ἀβάκην)· ἐπίρρ. -κέως. Ἐτυμ. Μ.—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **ἀβακήμων**· καὶ **ἄβαξ** δὲ μνημονεύεται παρ' Εὐσταθίῳ 1494. 64.

ἀβάκητον, ἀνεπίφθονον, Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβᾰκίζομαι, ἀποθ. = **ἀβακέω**. Ἀνακρ. 74· ἀβακιζόμενος, σιωπῶν.

ἀβάκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄβαξ, ὅπερ ἴδε.

ἀβᾰκίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ **ἄβαξ** = σμικρὸς λίθος ἢ ψῆφος χρήσιμος πρὸς ψηφοθέτημα. Λατ. tessera, tessella. Μοσχίων παρ' Ἀθ. 207 D.

ἀβακλή, ἡ· ἅμαξα· Λεξ. Κυριλλ.

ἀβακο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἄβακος. Σχολ. Θεοκρ. 4. 61.

ἀβάκτητον, «ἀνεπίφθονον (ἀβάκκητον-Λάκωνες;)», Ἡσύχ.

ἀβάκτις ἢ ἀβ ἄκτις, ὁ, ἄκλ.—ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ab actis, ἀρχειοφύλαξ, ὑπομνηματιστής. Νειλ. Ἐπιστ. 2, 207, Θεοφίλῳ ἀβάκτις. Λυδ. 220, 262, 23. 213, «**ἀβ ἄκτις** μὲν ὄνομα τῷ φροντίσματι, σημαίνει δὲ καθ' ἑρμηνείαν τὸν τοῖς ἐπὶ χρήμασι πραττομένοις ἐφεστῶτα».

ἄβακτον καὶ ἄβυκτον παρ' Ἡσυχ., τὸ μὴ μακαριστόν.

ἀ-βάκχευτος, ον = μὴ μεμυημένος εἰς τὰ βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 472: ἐν γένει = ἄνευ χαρᾶς παρὰ τῷ αὐτῷ. Ὀρ. 319· ἴδε Λουκ. Λαπ. 3.

ἄβαλ = **ἀβάλε**· Ἐτυμ. Μ.

ἀβάλα, ἀβάλαι, ἴδε ἀβάλε (παροξύτονον).

ἀβαλαία, συγγραφή, ὁμολογία καθ' Ἡσύχ.

ἄβᾰλε [ᾱβ-], κυρίως **ἃ βάλε**, ἐπιφών. ἐκφράζον ἐπιθυμίαν, εἴθε, Λατ. utinam, Καλλιμ. Ἀποσπ. 455. Διονυσ. Θρ. 642, 2. Ἀπολλ. Σοφ. 2, 15. Ἀνθολ. II, 251. IV, 202 ἄβαλε μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν (ὡς τὸ **ὤφελον**). Ἀπολλ. Δυσκ. περὶ Συν. 522, 15. Ἀγαθ. Ἐπιγραμμ. 50, 1 ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι! (πρβλ. Ἀλκμ. 21 (12) βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην).

ἀβάλε καὶ ἀβάλα, ἀβάλαι, ἐπιφ. σχετλ. φεῦ, βαβαί, Ἰωάν. Μοσχ. 2865 D. 2936 A, ἀβάλε τῇ ἀνθρωπότητι! 2973 B, ἀβάλαι! πόσα κλαύσομεν καὶ μετανοήσομεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν! Δαμασκ. II, 277 B. Στεφ. Διακ. 1156 B. Στουδ. 489 A, ἀβάλε τῆς ἀνοίας!—ὤ μοι! 829 C, ἀβάλε τὰ τότε γεγενημένα παρὰ τῶν σταλέντων στρατηγῶν! Πορφ. 268, ἀβάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι Χερσονησίτῃ πολίτῃ! «ἀβάλαι, ἐπίρρημα σχετλιαστικόν». Ἐτυμ. Μ. 2, 54. «ἀβάλαι ἀντὶ τοῦ φεῦ». Ζωναρ. Λεξ.

ἄβαλις, ἡ· μοχθηρὰ ἐλαία, Ἡσύχ.

ἀβαμά, ἴδ. βαμά.

ἀ-βαμβάκευτος, ον, ἄνευ βαμβακείας, δηλ. φαρμακείας· ὅθεν τροπικῶς παρ' Ἀθηναίῳ 4, 143, ἄνευ ἀρτύματος «ἀβαμβάκευτα τοῖς ὀρφανοῖς παρατίθεται», τοῦτ' ἔστιν, εἰς τὰ ὀρφανὰ παρατίθενται σιτία ἄνευ ἀρτύματος.

ἀ-βάναυσος, ον = ἐλευθέριος: ἐν τῷ ἐπιρρ. -ως, Κλήμ. Ῥωμ. 1, 44.

ἀβανήθ, λέξις Ἑβραϊκή, σημαίνουσα ζώνην ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων· Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ. 7, 2.

ἄβαξ [ᾰ], **ἄκος**, ὁ· Λατ. abacus: = πλάξ, σανίς· **1)** λογιστικὴ πλὰξ ἢ σανὶς πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 5, Σέξτ. Ἐμπ. 447, 4, Βεκκ. καὶ ὑποκορ. **ἀβάκιον**, Λυσ. π. Πολυδ. 10. 105. Ἀλεξ. Ἀπεγλ. 1. 3. **2)** παιγνιδίου σανίς, ἐφ' ἧς ἔπαιζον τοὺς πεσσούς, Καρυστ. π. Ἀθ. 435 Δ, Ὑποκορ. ἀβάκιον Πολυδ. 10. 150. κυβευτοῦ σκεῦος καὶ 10, 106 χρῆσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκεύους. **3)** τράπεζα ἢ σανίς, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο τὰ σκεύη. Ἀμμών. **4)** δίσκος, τρυβλίον, Κρατῖν. Κλεοβ. 2. **II.** μέρος ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ὑποκορ. μορφῇ ἀβάκιον, Σουΐδ. **III.** πρβλ. ἀβακίσκος.

ἀβάπτιστος, ον (βαπτίζω), ὃν δὲν δύναταί τις νὰ βαπτίσῃ, ἀβύθιστος. Λατ. immersabilis, ἀβ. ἅλμας ἐπὶ δικτύου Πίνδ. Π. 2. 146. ἀβ. τρύπανον, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, τρυπάνιον μετὰ φυλακτῆρος ἐμποδίζοντος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ τρυπήσῃ λίαν βαθέως, Γαλην. **II.** μὴ καταβεβρεγμένος ὑπὸ ὑγροῦ Πλουτ. 2. 686 B. **III.** ὁ μὴ βαπτισθεὶς [ὁ μὴ φωτισθεὶς] Ἐκκλησ.

ἄβαπτος, ον, (βάπτω) ἐπὶ σιδήρου = μὴ βεβαμμένος διὰ τῆς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτίσεως [μαλακός], Σουΐδ., Ἡσύχ. ἴδ. ἐν λ. βαφή. I.

ἀβαρβάριστος προφορά, ἄνευ βαρβαρισμοῦ, Ψευδηρωδ.

ἀβαρβαρίστως, ἄνευ βαρβαρισμῶν, Ἐτυμ. Μ.: **-ιστί**, Βοασσ. Ἀνέκδ. 3. 160.

ἀβάρβαρος, ον· οὐχὶ βάρβαρος· ἀλλ' ἐν Σοφ. ἀποσπ. 336. ὁ Βλώμφ. ἔγραψεν, **ἀβόρβορον**.

ἀβᾰρής, ές (βάρος) = ἄνευ βάρους, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 8, 16. Πλουτ. κτλ. σφυγμὸς ἀβ., ἐλαφρὸς σφυγμός, Γαλην. **II.** οὐχὶ ἐνοχλητικός, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀβαρῆ ἑαυτὸν τηρεῖν πρὸς Κορ. Β', ιβ', 9. ἀβ. ἑαυτὸν παρέχειν Συλλ. Ἐπιγρ. 5361:15. —ἐπίρρ. -ρῶς = ἐλαφρῶς, ἄνευ προσβολῆς, ἀνεπαχθῶς. Σιμπλίκ.

ἄβαρκνα, λιμός, Ἡσύχ.

ἀβαρκνάω, κομάω, «ἀβαρκνᾷ, κομᾷ, οὕτω Μακεδόνες», Ἡσ.

ἀβαρλέω, ταράσσομαι, «ἀβαρλεῖται, ταράσσεται». Ἡσύχ.

ἀβάρνομαι, στενάζω, οἰμώζω, «ἀβάρνου, στένε, οἴμωζε, βόα», Ἡσύχ.

ἀβαρταί, «πτηναί, Κύπριοι,» Ἡσύχ.

ἀβαρτία, ἀπληστία, Ἡσύχ.

ἄβαρτος, ὁ, ἡ, «ἄπληστος,» Ἡσύχ.

ἀβαρύ, τό· ὀρίγανον, λέξις Μακεδονική, Ἡσύχ.

ἀβάς, «εὐήθης, καὶ ἱερὰ νόσος (δηλ. ἐπιληψία), παρὰ Ταραντίνοις, Ἡσύχ.

ἀ-βᾰσάνιστος, ον· μὴ ἐξετασθεὶς διὰ βασάνου ἢ ἐρωτήσεων, μὴ βασανισθείς, μὴ ἐρωτηθείς. Ἀντιφῶν 112, 46. ἀβ. θνήσκειν Ἰωσήπ. Ἰουδ. πολ. I, 32, 3. ἀβ. βλέπειν (δηλ. τὸν ἥλιον) = ἄνευ πόνου, ἐπὶ τῶν ἱεράκων. Αἰλ. περὶ Ζ. Ἰδ. 10. 14. **2)** Περὶ πραγμάτων = ἀδοκίμαστον, ἀνεξέταστον. ἀβ. παραλείπειν τι. Πλουτ. 2. 59 B. **3)** ἐπίρρ. **-τως** ἄνευ ζητήσεως ἢ ἐρωτήσεως. Θουκ. 1, 20. Πλουτ. 2. 28. B.

ἀ-βᾰσίλευτος, ον· ἄνευ βασιλέως, μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλέως [αὐτόνομος]. Θουκ. 2, 80. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 17.

ἀβασκάνιστος, ον (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος βασκανίζω), ὁ μὴ φθονούμενος, ὁ ἐκτὸς βασκανίας ἢ φθόνου, Πλουτ. II. 756.

ἀβάσκᾰνος, ον (βασκαίνω) ἐλεύθερος φθόνου. Τελ. παρὰ Στοβ. 575 τέλ. ἐπίρρ. **-νως**, Μ. Ἀντων. 1, 16.

ἀβάσκαντος, ον· μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν. Συλλ. Ἐπιγρ. 5053, 5119· οὐσιαστ. ἀβάσκαντον, τό· φυλακτήριον: παρὰ Διοσκορ. ἐπίρρ. **-τως**, Ἀνθ. Π. 11, 267.

ἀβάσταγος = **ἀβάστακτος**, Βίος Νείλου Νεωτέρου 156 B.

ἀβάστακτος, ον (βαστάζω), ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φέρῃ ἢ βαστάσῃ. Πλούτ. Ἀντων. 16. Ἐπίκτ. Ἐκκλ. ἐπίρρ. **-τως**, Ἡσύχ.

ἀβᾱτάς, ὁ· Δωρ. ἀντὶ ἡβητής· «τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι», Καλλ. Λουτρὰ Παλλάδος 109.

ἀβατόομαι, παθ. καθίσταμαι ἔρημος. Ἑβδ. (Ἱερεμ. κθ', 20).

ἄ-βᾰτος, ον, ὡσαύτως **η, ον**. Πινδ. Ν. 3. 36. = ἀπάτητος, ἀδιάβατος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπροσπέλαστος· περὶ ὀρέων Ἡροδ. 4, 25, 7. 176. Σοφ. Ο. Τ. 719. κτλ. περὶ ποτα-

μοῦ = ἀδιάβατος Ξεν. Ἀν. 5. 6. 9, μεταφ. παρὰ τοῖς Κωμ. οἰκίαι ἄβ. τοῖς ἔχουσι μηδὲ ἓν = ἀπροσπέλαστοι τοῖς πτωχοῖς, Ἀριστοφῶν Κωμ. ἐν «Ἰατρῷ» 2. ἄβ. ποιεῖν τὰς τραπέζας Ἀνάξιππος ἐν «Κεραυνῷ» 5. **2)** Περὶ ἱερῶν χώρων οὓς δὲν δύναταί τις νὰ πατήσῃ· ὅμοιον τῷ ἄθικτος Σοφ. Ο. Κ. 167, 675. ἕρπει πλοῦτος... ἐς τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Σοφ. Ἀποσπ. 109. ἀβατώτατος ὁ τόπος [δηλ. οἱ τάφοι] Ἀριστ. Προβλ. 20. 12. μεταφ. = καθαρός, ἁγνός: ψυχὴ Πλατ. Φαῖδρ. 245 Α. **6)** ὡς οὐσ., ἄβατον, τό· = ἄδυτον, Θεοπομπ. Ἱστ. 272. **3)** περὶ ἵππου, ὃν δὲν ἀνέβη τις. Λουκ. Ζεῦξ. 6. περὶ θηλέων ζῴων, = ἀβάτευτος, Λουκ. Φιλοψευδ. 7. πρβ. Λεξιφ. 19. **II.** ἐνεργ. ἄβ. πόνος = πόνος κωλύων τὸ περιπατεῖν: ὅ ἐ. ποδάγρα. Λουκ. Ὠκυπ. 36.

ἀ-βᾰφής, ές, = ἄβαπτος, ἴδ. **ἀναφής.**

ἄβαφος, ον, ὁ μὴ βεβαμμένος, ἀρχ. Λεξ.

ἀββᾶ, Ἑβρ. λέξις = **πατήρ.** Εὐαγ. Μάρκ. ιδ'. 36.

ἄββαλεν, Αἰολικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ ἀπέβαλεν.

ἀββᾶς, ᾶ, ὁ· πατήρ, προσωνυμία ἀπονεμομένη χάριν σεβασμοῦ εἰς ἡλικιωμένους μοναχούς. Παλλαδ. Λαυσ. 1011D. Ἱερώνυμ. VII, 374Β. Ἀποφθ. 80Α. Ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος. 336D. Νεώτερός ἐστι, καὶ διατί καλεῖς αὐτὸν ἀββᾶν; Λεοντ. Κυπρ. 1728D. —Ἐνίοτε ὁ τύπος **ἀββᾶ** εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἁπάσαις ταῖς πτώσεσιν, Ἀθαν. II, 980D, Ἀββᾶ Πάμμων. Σεραπ. Αἰγύπτ. 940 Α. Β. Παλλαδ. Λαυσ. 1026D, Ἀββᾶ Ὢρ ὄνομα αὐτῷ. **2)** **ἀββᾶς** = ὁ ἡγούμενος μοναστηρίου. Παχώμ. 948C. Νειλ. 244B. Ἰωάνν. Μοσχ. 2988Α. Ὁ ἀββᾶς τοῦ Σινᾶ. Ἰουστ. Νεαρ. 123, 34. Βασιλικ. 4, 1, 2.

ἀβδέλυκτος, ον (βδελύσσω), ὃν δὲν βδελύσσεταί τις Αἰσχύλ. ἀποσπ. 130.

Ἀβδηρίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ἐξ Ἀβδήρων τῆς Θράκης· οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ ἡμεῖς νῦν, καὶ τοὺς εὐήθεις καὶ ἠλιθίους. Δημ. 218. 10:—ἐπίθ. **ἀβδηριτικός, ή, όν,** ὡς Ἀβδηρίτης· ὅ ἐ. εὐήθης. Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 2: **ἀβδηρο-λόγος, ον,** Τατιαν. Κικ. Ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 7. 7. 4.

ἄβδης, ὁ, «μάστιξ παρ' Ἱππώνακτι», Ἡσύχ.

ἀ-βέβαιος, ον, = ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, περὶ φαρμάκων Ἱππ. Ἀφ. 1245. ἀβεβαιότατον ὧν κεκτήμεθα (δηλ. πλοῦτος) Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλοις, 21. Πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 1: ὀφθαλμὸς ἀβ. = ἀσταθὴς Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 10. 3. Μεταφ. ἀβ. φιλία παρὰ τῷ αὐτῷ. Ἠθ. Ε. 7. 2, 15. **Τὸ ἀβέβαιον** = ἀβεβαιότης, Λουκ. Χαρ. ἢ Ἐπισκ. 18: ἐξ ἀβεβαίου = ἐξ ἐπισφαλοῦς (οὐχὶ ἀσφαλοῦς) θέσεως. Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 2. **2)** περὶ προσώπων = ἀσταθής, ἀμφίβολος, κυμαινόμενος Δημ. 1341. τελ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 12, 3. ἐπίρρ. **-ως** Μενανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 1.

ἀ-βεβαιότης, ητος, ἡ, ἀστάθεια, ἀκαταστασία Πολυβ. Ἀπ. Γραμμ. 6.

ἀ-βέβηλος, ον, ὡς τὸ **ἄβατος** = ἱερός, ἀπαραβίαστος Πλούτ. Βροῦτ. 20. Ἀβέβηλα, τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεούς.

ἄβεις = ἔχεις, Ἡσύχ.

ἀβελίην, «ἡλιακὸν (ἴσως ἡλιακὴν) Παμφύλιοι», Ἡσύχ.

ἀβέλιος, ὅ ἐ. **ἀϝέλιος,** Κρητικὴ λέξις ἀντὶ **ἠέλιος, ἥλιος,** Ἡσύχ.

ἄβελλον, ταπεινόν, Ἡσύχ.

ἀβέλλω, στρέφω ἢ στέφω, «ἀβέλλει, στ(ρ)έφει», Ἡσύχ.

ἀβελτέρειος, α, ον, ἐκτεταμ. τύπος ἀντὶ **ἀβέλτερος,** ὡς ἡμετέρειος ἀντὶ ἡμέτερος, Εὐστ. 1930. 32, Ἐτυμ. Μ. 429: διορθωθὲν ὑπὸ Δινδορφ. ἐν Ἀναξανδρ. «Ἑλένῃ» 1, ἀντὶ ἀβελτερίου.

ἀβελτερία, ἡ, εὐήθεια, μωρία, ἀνοησία, νωθρότης, Πλάτ. Θεαίτ. 174. C, Συμπ. 198 D, κλπ. (ὁ ἐσφαλμένος τύπος **ἀβελτηρία** κοινὸς ἐν μεταγ. χειρογράφ. ἀφείθη ἀδιόρθωτος ὑπὸ Βεκκ. ἐν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11. 26).

ἀβελτέριον ἢ **ἀβελτήριον.** Ἴδε **ἀβελτέρειος.**

ἀβελτερο-κόκκυξ, υγος, ὁ· μωρός, ἠλίθιος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λαΐῳ», 1.

ἀβέλτερος, α, ον, (Πλατ. Φιλ. 48, C), μηδαμινός, ἀνόητος, μωρός, βλάξ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1201. Ἀντιφ., κτλ.—«πρός τι Ἀναξανδρ. ἐν «κανηφόρῳ», 1. ἀβ. τι παθεῖν Δημ. 449, 26:—ὑπερθ. **-ώτατος** Ἀριστοφ. Βατρ. 989. περὶ Μαργίτου Ὑπερείδ. Λυκ. 6. Ἐπίρρ. **-ρως** Πλουτ. 2, 531C.

ἀβέρβηλος, ον, ἀκατάστατος· «ἀβέρβηλον, πολὺ ἐπαχθές· μέγα, βαρύ, ἀχάριστον, μάταιον». Ἡσύχ.

ἀβερτή, ῆς, ἡ (ἀορτήρ), Λατ. averta, γυλιός, σακκοπήρα. «ἀορτήν, λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβερτήν· Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα». Σουΐδ.

ἀβέσσει, «ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ», Ἡσύχ.

ἀβηδών, ὅ ἐ. ἀϝηδών, ἀντὶ ἀηδών· πιθ. Λακων. τύπος παρ' Ἡσυχ.

ἀβῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. avena = αἰγίλωψ ἢ βρόμος, βρόμι, Διοσκ.

ἀβῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. habena, ἱμάς, λωρίον· «ἐδίδου αὐτῷ ἀβήνας», ἐμαστίγου αὐτόν. Λεοντ. Κυπρ. 1717Α.—«ἀβένα ἢ ἀβῆνα Ῥωμαϊστί». Ζωναρ. λεξ.—«σκυτάλαι, ἀβῆναι λεγόμεναι», Σχολ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 183.

ἀβήρ, ἀϝήρ, Λακων. λέξ. = «οἴκημα στοὰς ἔχον, ταμεῖον», Ἡσύχ.· πρβ. αὐήρ.

ἀβίαστος, ον, (βιάζομαι) μὴ βιασθείς, ὁ ἄνευ δυνάμεως ἢ βίας. Πλατ. Τιμ. 61 Α: μὴ βεβιασμένος, ἀπροσποίητος, Διον. Ἁλ. περὶ Δημοσθ. 28. ἐπίρρ. **-τως** Ἀριστ. π. ζ. κινήσεως, 10. 4.

ἀβίβλαβον = κρίνον, ἡμεροκαλλίς, Διοσκ. 3, 106 (116). 127 (137)—στάχυς λευκός.

ἀ-βίβλης, ου, ὁ, ἄνθρωπος ἄνευ βιβλίων. Τζέτζ. Ἱστ. 6, 407, 475.

ἄ-βιος, ον, = **ἀβίωτος,** ζωῆς ἄβίου. Ἐμπεδ. 38. ἄβ. βίος Ἀνθ. II. 7. 715. **2)** μετὰ τὸν ὁποῖον ἢ ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἐπιζήσῃ τις: αἰσχύνη ἄβ. Πλατ. Νόμ. 873C. **II.** ἄνευ πόρου ζωῆς· πενόμενος· Λουκ. Νεκρ. διαλ. 15. 3. ἄτεκνος καὶ ἄβ. καὶ προώλης, κατάρα ἐκ τῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3915. 46. **III.** ἄβιοι ἐν Ἰλ. Ν, 6, ὡς ἐπίθ. τῶν Ἱππημολγῶν = ἁπλοῖ κατὰ τὸν βίον καὶ τοὺς τρόπους, οὐκ ἄδικοι: «Ἱππημολγῶν γλακτοφάγων ἀβίων τε», ἀλλὰ πιθ. «Ἀβίων» ὡς κύριον ὄν. εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφή· βεβαίως οὕτω μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅρ. Σχόλ. Ἐνετ. Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «τὸν **ἄβιον** Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένον ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον». **Ἄβιοι,** κατὰ Θεοδώρητον Ἐκκλ. ἱστ. 4, 28, λέγονται οἱ μοναχοί, «οἱ ἄβιοι καὶ ἀνέστιοι, καὶ ἄσαρκοι, μικροῦ δὲ ἀναίμονες καὶ Θεῷ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες».

ἀβιρά, ἴδ. **βιρά.**

ἀ-βίοτος, ον, ποιητ. = τῷ **ἀβίωτος,** κατακονὰ ἀβίοτος βίου, ἀβίοτος βίου τύχα, Εὐρ. Ἱππ. 821, 867, ἔνθα πρότερον ἀνεγινώσκετο ἀβίωτος.

ἀβίυκτον, «ἐφ' ᾧ οὐκ ἐγένετο βοὴ ἀπολλυμένου», Ἡσύχ.

ἀβιωτοποιός, όν, ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀφόρητον. Σχολ. Εὐρ. Ἱππόλ. 823.

ἀβίωτος, ον, (βιόω) βίος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀφόρητος, ἀβ. πεποίηκε τὸν βίον· Ἀριστοφ. Πλ. 969. ἀβ. ζῶμεν βίον· Φιλήμ. κωμ. ἄδηλα 8, 7. πρβλ. 5, 7: ἀβίωτον χρόνον βιοτεῦσαι· Εὐρ. Ἀλκ. 241. ἀβίωτον ᾤετ' ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ· Δημ. 557 τέλ.:—ἀβίωτόν [ἐστι] = ὁ βίος εἶναι ἀφόρητος Πλάτ. Πολ. 407Α. ὡσαύτ. ἀβίωτον ζῆν ὁ αὐτ. Νόμ. 926 Β. ἀβίωτον ἡμῖν Εὐρ. Ἴων 670. ἐπίρρ. ἀβιώτως ἔχειν Πλούτ. Δίων 6. αἰσχρῶς καὶ ἀβ. διατεθῆναι· ὁ αὐτ. Σόλ. 7. πρβλ. **ἄβιος, ἀβίοτος, βιωτός.**

ἀβλάβεια, ἡ, ἔλλειψις βλάβης, ἀκεραιότης, Λατ. incolumitas· Πλουτ. 2. 1090Β. Περὶ τοῦ χωρίου Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1024, ὅρα λέξ. **εὐλάβεια.** **II.** ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, Λατ. innocentia, Κικ. Τουσκ. 3. 8.

ἀ-βλᾰβής, ές, ἄνευ βλάβης, ὅ ἐ. **I.** παθ. μὴ ὑποστὰς βλάβην. Πινδ. Ο. 13. 37, -λαὸς Π. 8. 77, Αἰσχύλ. Θηβ. 68, κτλ. ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ. Σοφ. Ἠλ. 650. πρβλ. 649. **II.** ἐνεργ. μὴ προξενῶν βλάβην, ἀθῷος: ξυνουσία Αἰσχύλ. Εὐμ. 285. ἡδοναὶ Πλάτ. Πολ. 357 Β, κτλ. ἀβλ. σπασμοὶ μὴ προξενοῦντες σπουδαίαν βλάβην. Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 944. **2)** ἀποκρούων ἢ προλαμβάνων βλάβην· -ὕδωρ Θεόκρ. 24. 96:—Παρὰ Πλάτ. Νόμ. 953 Α. ἔχομεν τὴν ἐνεργ. καὶ τὴν παθ. σημασ. ἐν συνδυασμῷ. ἀβλ. τοῦ δρᾶσαί τε καὶ παθεῖν· = χωρὶς νὰ προξενήσῃ καὶ νὰ πάθῃ βλάβην·—ἐπίρρ. **ἀβλαβῶς,** Ἐπ. -έως, ὑμ. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 83. **3)** ἐν Ἀττ. τυπικαῖς φράσεσιν: ἀβλαβῶς σπονδαῖς ἐμμένειν, μετὰ τῶν ἐπιρρ. δικαίως καὶ ἀδόλως φαίνεται ἀποκλεῖον φανερὰν βίαν ὡς καὶ ἀπάτην· Θουκ. 5. 18 καὶ 47· οὕτω καὶ αὐταὶ αἱ σπονδαὶ ἀποκαλοῦνται ἄδολοι καὶ ἀβλ. ὁ αὐτ. 4. 118, 5. 18. ὡσαύτ. εὑρ. ξύμμαχοι πιστοὶ ... καὶ ἀβλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 74. 14.

ἀβλαβί = ἀβλαβῶς, Χοιροβοσκ. Βαροχ. Κωδ. 50. Θεοδοσ. Ἀλεξαν. σ. 77, 32.

ἀβλᾰβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀβλάβεια· ἀβλαβίῃσι νόοιο· ὑμ. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 393.

Ἀβλάβις, ἀντὶ Ἀβλάβιος, ου, ὁ· Ἐπιγραφ. 6447.

ἀβλαβύνιον, πλέγμα ἐκ βύβλου, δηλ. παπύρου ἐν εἴδει σει-

ρτίου· σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βύβλων (πρὸς) κάθαρσιν οὖσα,» Ἡσύχ.

ἀβλαδέως = «ἡδέως,» Ἡσύχ.

ἀ-βλάκευτος, ον, ὁ μὴ βλακικὸς ἢ βλακώδης· πρόθυμος, ἄοκνος, μτγν.

ἄβλαξ, λαμπρῶς κατὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.

ἄβλαπτος, ον = **ἀβλαβής,** Νικ. Θ. 488. ἐπίρρ. **-τως,** Ὀρφ. Ὕμν. 63. 10.

ἄβλαροι, «ξύλα,» Ἡσύχ.

ἄβλας, «ἀσύνετος, ἀγνώμων,» Ἡσύχ.

ἀβλαστέω, δὲν βλαστάνω, βλαστάνω ἀτελῶς. Θεόφρ. περὶ φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5.

ἄ-βλαστος, ον, (βλαστάνω), μὴ βλαστάνων, ἀτελῶς βλαστάνων, ἄγονος, Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. 1. 2, 5 :—ὡσαύτ. **ἀ-βλαστής, ές,** ὁ αὐτ. Ἱστ. Φυτ. 2. 2, 8, καὶ **ἀ-βλάστητος, ον,** ἴδ. αὐτ. περὶ φυτ. Αἰτ. 1. 3, 2.

ἀβλασφήμητος, ον, μὴ βλασφημηθείς, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίαν, Σωκρ. Ἱστ. Ἐκκλ. 5, 19 καὶ Γρηγ. Νύσ. ὁμ. εἰς 40 μάρτ. Γ'. σ. 206.

ἄβλαυτος, ον, (βλαύτη) ἄνευ ἐμβάδων, ἀνυπόδητος, ὁ γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας, ἀβλαύτοισι πόδεσσι, Ὀππ. Κυνηγ. Δ 369.

ἀβλεμής, ές, (βλεμεαίνω) ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄτολμος. Λατ. impotens, βάρος ἀβλ. προσπίπτει, Νικ. Ἀλεξ. 82.—ἐπίρρ. ἀβλεμέως πίνων = ἀκρατῶς. Πανύασ. 6. 8, (κ. Σουΐδ. ἀφροντίστως).

ἀβλέ(πτή)ματι. «ἁμαρτήματι,» Ἡσύχ.

ἀβλεννής, ές, (βλέννα) ἄνευ βλέννης, μύξης· οὕτως ὀνομάζεται καὶ εἶδος ἰχθύος, ἡ ῥαφὶς ἢ βελόνη, Ἀθήν. Η. 355 f.

ἀβλεπέω = ἀβλεπτέω, Κύριλλ. Ἱεροσολ. 187.

ἀβλεπής, ές, (βλέπω) ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός, ποταπός, οὐτιδανός, φαῦλος, Ἀπολλ. Λεξ.

ἀβλεπτέω, (ἀβλεπτής, Ἡσύχ.) δὲν βλέπω, παραβλέπω, παραμελῶ, σφάλλομαι : τὸ πρέπον, Πολύβ. 30. 6, 4. συχν. παρ' Εὐσεβ. ἀβλεπτεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν.

ἀβλεπτῆ, «τὸν ἀβλεπτοῦντα,» Ἡσύχ.

ἀβλέπτημα, τό, σφάλμα, παρόραμα, Πολυβ. Ἀποσπ. 1. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 321.

ἀ-βλέφἄρος, ον, ἄνευ βλεφάρων, «ἀβλεφάρους ὦπας». Ἀνθ. Π. 11. 66.

ἀ-βλεψία, ας, ἡ, (βλέπω) = ἀορασία, τυφλότης, Ὠριγ. Ι, 1341Β, δεσμὸν ἀβλεψίας. Εὐστ. Ἀντιοχ. 652D. Εὐστ. ΙΙΙ, 176Β. 505Β. Ψευδ. Διον. 1025Α.

ἀβλήδην, «ἐνδόσιμον,» Ἡσύχ.

ἄβληρα, ὅ ἐ. **ἄϜληρα,** ἀντὶ **αὔληρα, εὔληρα** (ὃ ἴδ.) Ἡσύχ.—Ἄβληρος ὡς κύριον ὄνομ., Ἰλ. Ζ, 32.

ἀβληρά, «ἡνία,» Ἡσύχ.

ἀβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, (βάλλω) μὴ βληθείς : ἰὸν ἀβλῆτα = βέλος μήπω τεθὲν εἰς χρῆσιν, ἐπ. ἀμεταχείριστον, νέον, Ἰλ. Δ, 117. «καινὸν οὔπω ἄλλοτε βεβλημένον», Ἡσύχ. πρβ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 279.

ἀβλήτηρες, μάρτυρες, Ἡσύχ.

ἄ-βλητος, ον, μὴ πληγεὶς (διὰ βελῶν) ἐναντίον τοῦ ἀνούτατος. Ἰλ. Δ, 540· ἄβλητα βέλη = τὰ μὴ ῥιφθέντα εἰς τρῶσιν. Σουΐδ.

ἀβληχής, ές, (βληχὴ) ἄνευ βελασμάτων·—ἐπαύλιον Ἀνθ. Π. ΙΧ, 149.

ἀβλήχμων, «ἀμβλύς,» Ἡσύχ.

ἀβληχρής, ές, γεν. **έος·** σπάν. τύπος τοῦ ἀβληχρός. Νικ. Θ. 885.

ἀβληχροποιός, όν, ὁ ἀβληχρόν, δηλ. κατεσκληκότα, ποιῶν τὸν ἄνθρωπον· «ἀβληχροποιὸς θάνατος», Εὐστ. 1676, 56.

ἀβληχρός, ά, όν· (α εὐφων., **βληχρός·** ὅρα λέξ. μαλακός): —ἀδύνατος, ἀσθενής· περὶ γυναικείας χειρός, Ἰλ. Ε, 337 : περὶ ἀνυπερασπίστων τειχῶν, Ἰλ. Θ, 178· ἀβλ. θάνατος = εὔκολος καὶ φυσικὸς θάνατος ἐν ὡρίμῳ γεροντικῇ ἡλικίᾳ, γλυκὺς θάνατος· ἀντίθ. τῷ βιαίῳ θανάτῳ, Ὀδ. Λ, 135. Ψ, 282 :— νόσος = ἡ διαχρωμένη τὸ σῶμα σχολαίως, Πλουτ. Περ. 38.— πυρετός, ἀντίθ. τῷ ὀξὺς καὶ ὀλιγοχρόνιος. Ἀλεξ. Ἀφρ. Φυσ. προβλ. σ. 272. κῶμα ἀβλ. Λατ. languidus sopor. Ἀπολλών. Ῥόδ. 2. 205.

ἀβληχρώδης, ες, = **ἀβληχρός,** περὶ προβάτων. Βαβρ. 93. 5 (Σουΐδ. **βληχώδης**).

ἀβλί[σ]μαστον, «ἄψαυστον,» Ἡσύχ.

ἀβλόει, «σπένδε, Μακεδόνες,» Ἡσύχ.

ἀβλόπες, «ἀβλαβές, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἄβλος, τό, ἀγγεῖον χρήσιμον πρὸς ἄμελξιν, ἀμολγεύς, κάρδάρα.

ἀβλωθρίδια, «ἀτέλεστα ἐκτρώματα,» Ἡσύχ. Ἴδ. **ἀμβλωθρίδιον.**

ἀβλώσκω, ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀμβλώσκω.

ἀβοαί, «εὐχαί,» Ἡσύχ.

ἀβοατί, ἀβόατος. Δωρ. ἀντὶ **ἀβοητί, ἀβόητος.**

ἀ-βοηθησία, ἡ, ἔλλειψις βοηθείας, Ο', (Σειρ. να'; 10).

ἀβοηθητητί, ἄνευ βοηθείας.

ἀ-βοήθητος, ον, μὴ ἐπιδεχόμενος βοήθειαν· ἄνευ θεραπείας, ἀνίατος, περὶ τραυμάτων, Ἔφορ. 58, Πολύβ. 1. 81, 5; κτλ. ἀβ. ἔχειν τὴν ἐπικουρίαν, ἀνωφελῆ, Διόδ. 20. 42. νὺξ ἀβ. Γαλην. :—ἐπίρρ. **ἀβοηθήτως,** χωρὶς νὰ δύνηται νὰ βοηθήσῃ τις· «τελευτῶσιν ἐξαιματοῦντες ἀβοηθήτως», Διοσκ. περὶ ἰοβόλων, κεφ. ΙΒ'. **II.** Περὶ προσώπων = ἀνίκανος. Πλουτ. Ἄρατ. 2, κτλ.

ἀβόηθος, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ἀβοήθητος.**

ἀβοητί, Δωρ. **-ᾱτί,** ἐπίρρ. (βοάω) ἄνευ προσκλήσεως. Πίνδ. Ν. 8. 15. ἄνευ βοῆς, ἐν σιγῇ, «ἀβοητί, ῥαδίως», Ἡσύχ.

ἀβόητος, Δωρ. **-ᾱτος, ον,** (βοάω) ὃν δὲν ἔκλαυσαν μετὰ βοῆς. Ἀνθ. Π. παράρτ. 200. **2)** μετὰ τοῦ οὐ, = πεφημισμένος μακράν, κλέος οὐκ ἀβ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 40. **II.** ἄφωνος, σιγῶν. Νόνν. Παράφρ. τοῦ κ. Ἰωάνν. Εὐαγγ. ιϐ', 42.

ἄβολα, «κυβευτοῦ βόλου ὄνομα,» Ἡσύχ. Ἴδε **ἄβολος 2)**.

ἀβολεῖς, «περιβολαὶ ὑπὸ Σικελῶν,» Ἡσύχ.

ἀβολέω, μ. **ήσω,** μεταγ. Ἐπ. ἀντὶ **ἀντιβολέω** = ἐντυγχάνω, συναντῶ μ. δοτ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1145 : Ἐπ. ἀόρ. ἀβόλησαν Λητοΐδι· ὁ αὐτ. 2. 770. Καλλ. ἀποσπ. 455.

ἀβοληστεί, «ἀναπάντητοι ἰσχυρῶς», Ἡσύχ. Ἴδ. σημ. Κοραῆ εἰς Λεξικ. Ἡσυχ. ἔκδ. Δ. Κωνσταντινίδου, Ἀθήνησι 1889.

ἀβόλητοι, «ἐντεύξεις», Ἡσύχ.

ἀβολητύς, ύος, ἡ, ἔντευξις, συνάντησις. Ἰων. λέξ. ἐν Α. Β. 322., Ἐτυμ. Μ. 3.

ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, «ὁ συναντῶν, ὁ συντυγχάνων,» Ἐτυμ. Μ. 4. 8.

ἀβόλιστος, ον, ὃν οὐκ ἔστι δυνατὸν τῇ βολίδι ἐξερευνῆσαι, περὶ θαλάσσης, ἧς τὸ βάθος οὐ δυνάμεθα διὰ τῆς βολίδος καταμετρῆσαι, Ψευδ. Ἀθαν. Δ, 684. 1028Α.

ἀβολιτίων, ωνος, ἡ, ἡ Λατ. λεξ. abolitio, ἀναίρεσις, ἀκύρωσις. Παλλάδ. Βίος Χρυσοστ. 51D.

ἀβόλλα, ἡ, τὸ Λατ. abolla = παχὺ μάλλινον ἐπανωφόριον. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 13. Ἴδε **ἄβολος, II.**

ἄβολος, ον, (βολὴ) ὁ μὴ ἀλλάξας τοὺς πρώτους (γαλαξίας) ὀδόντας· περὶ νέου ἵππου, Σοφ. ἀποσπ. 363. Πλάτ. Νόμ. 834C, Στράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 2. Ὡσαύτως περὶ γηραιοῦ ἵππου, ὅστις δὲν ἀλλάσσει αὐτοὺς πλέον. Α. Β. 322. **2) ἄβολα,** ἀτυχὴς βολὴ τοῦ κύβου, Πολυδ. 7. 204. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἄβολος,** ἡ, τὸ ἱμάτιον ἱππέως, Λατ. abolla, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 4. (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὸ ἀ- ὡς λείψανον τοῦ **ἀμφ-,** ἢ **ἀμφι-,** περιβαλλόμενον, ῥιπτόμενον περὶ τὸ σῶμα· πρβλ. **ἄτρακτος**).

ἀ-βόρβορος, ον, ἄνευ βορβόρου, Σοφ. ἀπ. 337. ἴδ. λέξ. **ἀβάρβαρος.**

ἀβός, Δωρ. ἀντὶ **ἡβός.**

ἄβος, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν τοῖς χειρογράφοις ἀντὶ ἀβός = ἡβός· «μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἀβαί». Θεόκρ. Εἰδύλλ. Ε', 109. ἔκδ. Μεϊνεκίου.

ἀβοσκής, ές, (βόσκω) ἀβόσκητος, ὁ μὴ φαγών, νῆστις. Νικ. Θ. 124.

ἀ-βόσκητος, ον, ἄνευ βοσκῆς, «ἀβόσκητα ὄρη», Βαβρ. 44. 10. ἔνθα δὲν δύναταί τις νὰ βοσκήσῃ. πρβ. Εὐστ. 307. 27.

ἀ-βότᾰνος, ον, ἄνευ φυτῶν ἢ βλαστήσεως. Ἰω. Χρυσ.

ἄβοτος, ον, (βόσκω), ὁ ἄνευ βοσκῆς καὶ ἀβόσκητος, «αἱ μὴ κατανενεμημέναι βοτάναι ἢ αἱ μὴ φέρουσαι καρπόν», Ἡσύχ.

ἀβουκόλητος, ον, (βουκολέω) ἀποίμαντος· μεταφ. ἠμελημένος, ἀβ. τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Αἰσχύλ. Ἱκ. 929.

ἀβουλεί, «ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς,» Σουΐδ.

ἀβούλευτος, ον, κακῶς βεβουλευμένος· ἀστόχαστος, ἀπερίσκεπτος, Ἱππολ. εἰς τὴν αἵρεσ. Νοέτου 10. ἐπίρρ. **-τως,** Ο', (1. Μακκ. ε', 67).

ἀβουλέω, οὐ βούλομαι, δὲν θέλω. Πλάτ. Πολ. 437C. : μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστολ. 7, 347Α :—ὡσαύτ. μετ' αἰτ. ἀπαρέσκομαι, ἀποδοκιμάζω, ἐναντιοῦμαι εἴς τι, Δίων Κ. 55, 9. (τὸ **ἀβουλέω** φαίνεται ὃν ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ **α** στερητ. δὲν δύναται νὰ συναφθῇ ἀπ' εὐθείας ῥήμασιν· ἀλλ' ὁ Πλάτ. διὰ τρόπου οὐχὶ ἀσυνήθους αὐτῷ πιθανῶς ἔχει λάβη τὸ **ἄβουλος** (ἐπίθ.) μὲ τὴν σημασ. **ὁ μὴ θέλων,** ἵνα σχηματίσῃ τὸ ῥῆμα τοῦτο· πρβ. τὴν περίεργον ἀναλογίαν τοῦ im-probus, improbare).

ἀβούλημα, τος, τό, τὸ πεπραγμένον ἀπερισκέπτως, «τὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα.» Βίος ἁγ. Νείλ. σ. 104.

ἀβούλητος, ον, (βούλομαι) μὴ θέλων, ἀκούσιος, Πλάτ. Νόμ. 733Δ. ἀντίθ. **τῷ βουλητῷ καὶ ἑκουσίῳ.** **II.** ἀσύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ θέλησίν τινος· δυσάρεστος: Διον. Ἀλ. 5: 74.:—ἐπίρρ. **τως,** Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1, 19. Μ. 8. 316.

ἀβουλία, ἡ, κακὴ σκέψις· ἔλλειψις σκέψεως, ἀπερισκεψία, Ἡρόδ. 7, 210. Ἀντιφ. 126. 30 κτλ. ἐπαρθέντες ἀβουλίῃ Ἡρόδ. 7. 9, 3: ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν, ἀβουλίᾳ πεσεῖν, Σοφ. Ἠλ. 398, 429: ὡσαύτ. κατὰ πληθυν. Ἡρόδ. 8, 57. Πίνδ. κτλ.

ἄβουλος, ον, (βουλὴ) ἀσυλλόγιστος, κακῶς σκεφθείς, **-ἀνήρ,** Σοφ. Ἀντ. 1026 κτλ.: τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν, μηδόλως περὶ αὐτῶν σκεπτόμενον, ὁ αὐτ. Τρ. 140. -πόλις, Οἰδ. Κ. 944.—στάσις γλώσσης, Οἰδ. Τ. 634. συγκρ. **-ότεροι,** Θουκ. 1. 120, 7. **2)** = κακόβουλος, δύσβουλος, Σοφ. Ἠλ. 546.—ἐπίρρ. **ως,** Ἡρόδ. 3, 71: οὐκ ἀβ. Φερεκρ. Τυρ. 1, 6: ὑπερθ. **-ότατα** Ἡρόδ. 7. 9, 2.

ἀβουσκολεῖ, «θορυβεῖ,» Ἡσύχ.

ἀβούτης, ου, ὁ, (βοῦς), ὁ ἄνευ βοῶν· δ ἐ. πτωχός·—ἀνήρ, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 449. «ἀκτήμων», Ἡσύχ.

ἄβρα, ἡ, εὐνοουμένη δούλη· Λατ. delicata, Μένανδ. ἐν «Ἀπίστῳ», 1, ἐν «Σικυωνίῳ», 3. ἐν «Ψευδηρακλεῖ,» 3. Ο', (Γεν. κδ' 61, Ἔξ. β' 5. ἀλλ.). Συνήθως σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἁβρός**· (ἀλλὰ παλαιοί τινες γραμματικοὶ λέγουσι τὴν λέξ. ξένην καὶ γράφουσιν: **ἅβρα**· πρβ. Α. Β. 322).

ἁβρά, «τρυφερά, μαλακά,» Ἡσύχ. Ἴδε **ἁβρός.**

ἀβραμίας, «ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ», Ἡσύχ.

ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομένου. Ξενοκρ. 36.

ἀβρᾱμίς, ίδος, ἡ, ἰχθὺς θαλάσσιος καὶ τοῦ Νείλου. Ὀππ. Ἁλ. 1. 244.

ἀβραμιαῖος, «εἶδος ἔχων Ἀβραάμ, γιγαντιαῖος,» Ἡσύχ. Ἀβραμιαῖον ἔργον = φιλόξενον.

ἀβράνας, οὕτω καλοῦσιν οἱ Κελτοὶ τοὺς κερκοπιθήκους, δηλ. τοὺς ἔχοντας οὐράν, Ἡσύχ.

ἀβρανίς, ίδος, ἡ, λέξ. Λακων. κροκωτὸς χιτών, Ἡσύχ.

ἄβρεκτος, ον, = ἄβροχος. Πλούτ. 2. 381C. Μόσχ. παρὰ Näke Opusc. 179.

ἀβρεμής, ἀβλεπὴς κατὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.

ἀβριβέστερον, «ἀληθέστερον,» Ἡσύχ.

ἁβρίζομαι, μέσ. ἢ παθ. = **ἁβρύνομαι,** Ἡσύχ.

ἀβρίζω, νυστάζω μετὰ τὴν τροφὴν ἢ κοιμῶμαι· «ἀβρίξαι, τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι,» Σουΐδ.

ἀ-βρῑθής, ές, μὴ ἔχων βάρος: βάρος μὲν οὐκ ἀβριθές. Εὐρ. Ἰκ. 1125.

ἄβρικτος, ον, (βρίζω) ἄγρυπνος, ἔξυπνος. Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἀβρινά, «κεκαθαρμένα,» Ἡσύχ.

ἀβρίξ, «ἐγρηγόρως,» Ἡσύχ. Ἔν τισι παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Εὐριπίδου ἐφέρετο ἡ λέξις ἀβρίξ, ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις διορθοῦσι τὸ χωρίον ἐν ᾧ εὑρίσκετο: «σίγα πᾶς, ὑ φ ι ζ'· ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται». Εὐρ. Ῥῆσ. 730. Ἐκδ. Γ. Δινδορφίου, ἴδ. καὶ τὴν τοῦ F. A. Paley. London. 1872.

ἁβρίσδομαι = ἁβρίζομαι, Δωρ. «ἁβρίσδεται, κοσμεῖται, θρύπτεται,» Ἡσύχ.

ἀβριστής, «ἀβριστήν, μαστιγίαν.» Ἡσύχ.

ἁβρο-βάτης, ὁ ἁβρὰ βαίνων, ὁ ἁπαλά, τρυφερὰ καὶ καμαρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες· «γοᾶσθ' ἁβροβάται». Αἰσχύλ. Πέρσ. (1073) 1051. Τὴν γραφὴν ταύτην ἀποκρούει ὁ Ἕρμανος, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὅμοιαι λέξεις ὡς, **ἁβρόγοοι** (αὐτόθ. 541. «ἁβρόγοοι Περσίδες»), **ἁβροπενθεῖς,** αἵτινες ὑποστηρίζουσι τὴν γραφήν. Ἴδ. καὶ **ἀκροπενθής.**

ἁβρό-βιος, ὁ ἁβρῶς βιῶν, ὁ πολυτελῶς ζῶν; ὁ ἁβροδίαιτος· «οὐχ ὡς ἁβροβίων Ἀράβων γένος» Διονυσ. Περ. 968 Πολυδ. Ὀνομ. ς' 27 κτλ. ὑπερθ. **-ώτατος,** Πλουτ. Δημητρ. 2 κτλ.

ἁβρο-βόστρυχος, ον, = ἁβροκόμης. Τζέτζ. Χιλ. 1, 8. 230.

ἁβρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, κοιλιόδουλος, λέξ. Βυζαντιακή.

ἁβρό-γοος, ον, = θρηνῶν ὡς γυνή. Αἰσχύλ. Πέρσ. 541.

ἁβρό-δαις, ὁ, ἡ, πολυτελής· ἁβρόδαιτι τραπέζῃ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθ. 4Ε.

ἁβρο-δίαιτα, ἡ, πολυτελής, πολυδάπανος βίος· ἐσφαλμένως συντεθὲν (ἴδ. Λοβ. Φρύν. 603) ἐν Α. Β. 322. Σουΐδ., Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 24. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἁβροδιαιτάομαι = ἁβρῶς διαιτῶμαι. Σχολ. Εἰρ. Ἀριστοφ. 1193 (1226)· ὁ Βέκκ. ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοφ. διορθοῖ τὸν σχολιαστὴν γράφων· «ὡς ἁβρῶς διαιτωμένους».

ἁβρο-δίαιτος, ον, = ζῶν μαλθακῶς, ὁ περὶ τὴν δίαιταν δαψιλής· ἁβροδιαίτων Λυδῶν ὄχλος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 41, Πρβ. Ἀνθ. Π. παραρτ. 59: τὸ ἁβρ. = ἐκθήλυνσις, Θουκ. 1. 6. Ἀθ. 513C. Ἐπίρρ. **-τως,** Φίλων 1, 324.

ἁβρο-είμων, ον, (εἷμα) μαλακῶς ἐνδεδυμένος, Κωμ. Ἀνώνυμ. ἐν Mein. 4. σελ. 621. Κατηγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἁπαλοφόρος. Ἐτυμ. Μ. σ. 4. 15.

ἁβροθυμοέγκαυστος, ὁ ἔγκαυστον ἔχων τὴν καρδίαν ἢ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξ ἁβρότητος. Χρυσόστ. τόμ. Ζ, σ. 498

ἁβρό-καρπος, ον, ὁ φέρων τρυφεροὺς καὶ ἁπαλοὺς καρπούς· παρ' Ἡσυχ.

ἁβρο-κόμας, «ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων,» Ἡσύχ.

ἁβρο-κόμης, ου, ὁ ἔχων λεπτὰ ἢ ζωηρὰ φύλλα· -φοῖνιξ. Εὐρ. Ἴων. 920. Ι. Τ. 1099. Πρβ. Ἀνθ. Π. 12. 256:—**ἁβροκόμος, ον.** Σιβυλλ. χρησμ. 14. 67.

ἁβροκόσμητος, ὁ ἁβρῶς κεκοσμημένος. Κωνστ. Μανασ. Χρον.

ἀβρομία, «σκοτ[ε]ία,» Ἡσύχ.

ἀ-βρόμιος, ον, ἄνευ Βάκχου, δηλ. οἴνου, Ἀνθ. Π. 6. 291, «Βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυσος,» Ἐτυμ. Μ.

ἁβρομίτρης, ου, ὁ μετὰ λαμπρᾶς ζώνης, λαμπρόζωνος, Ἡσύχ.

ἄ-βρομος, ον, **1)** (α ἀθροιστ.) θορυβώδης, ταραχώδης. **2)** (α στερητ.) ἀθόρυβος, περὶ τῶν Τρώων· ἴδ. λέξ. **αὐίαχος**: ὁ Ἀπ. Ῥόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τῆς δευτέρας σημασίας, ἄβρ. κῦμα. 4, 153.

ἀβρόντητος, ὁ μὴ ἐμβρόντητος ἢ ἔκπληκτος ἢ παράφρων. Ἀμφιλ. σ. 7.

ἁβρο-πέδῑλος, ον, ὁ φορῶν ἁβρὰ πέδιλα.—Ἔρως, Μελέαγρ ἐν Ἀνθ. Π. 12. 158.

ἁβροπενθής, ές, ἴδ. λέξ. **ἀκροπενθής.**

ἁβροπέταλος, ον, ὁ ἁβρὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα ἁβροπέταλα, Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2. 2. σ. 98.

ἁβρόπηνος, ον, (πήνη) ὁ ἔχων λεπτὴν ὑφήν, λεπτῶς ὑφασμένος, ἁβροπήνους πέπλους, Λυκόφ. 863: ὁπόθεν εἰσήχθη ὑπὸ Σαλμασίου εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 690· ἀντὶ τοῦ κοιν. **ἁβροτίμων.**

ἁβρό-πλουτος, ον, πλουσίως χλιδανός, Εὐρ. Ι. Τ. 1148. Περὶ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἡ λέξις αὕτη, οὐδόλως συμφωνοῦσιν οἱ φιλόλογοι· ὁ Γ. Δινδόρφιος ἔχει: «χαίτας ἁβρόπλουτον ἐς ἔριν ὀρνυμένα», ὁ Πάλεϋ: «χαίτας τ' εἰς ἔριν ἁβρόπλουτον ὀρνυμένα», κτλ.

ἁβρόπους, ὁ ἁβροὺς ἔχων πόδας, ὁ περιπατῶν ἁβρῶς, «Λεσβίδες, ἁβροπόδων βήμαθ' ἑλισσόμεναι», Ἰακωψ. Ἀνθ. Παλ. Δ. 227· αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν, «ἁβρὰ ποδῶν βήματα».

ἁβρός, ά, όν, ποιητ. καί, **ός, όν**:—ἐπίχαρις, κομψός, ὡραῖος, εὐειδής, παῖς, Ἔρως, Ἀνακρ. 16. 64. ἅβραι Χάριτες (μετ' Αἰολ. τονισμοῦ) Σαπφ. 65. ἰδίως περὶ τοῦ σώματος· σῶμα, πούς κτλ. Πίνδ. Ο. 6. 90. Εὐρ., κτλ.: περὶ πραγμάτων = λαμπρός· στέφανος, κῦδος, πλοῦτος κτλ. Πίνδ. Ἴσθμ. 8. 144 κτλ.—Λίαν πρωΐμως ὅμως ἡ λέξ. ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἁπαλός, μαλακός, λεπτός, λεπτεπίλεπτος, θρυπτικός, χλιδανός, ὡς τὸ τρυφερός. Ὅθεν ἁβρὰ παθεῖν = ζῆν χλιδανῶς, ἁπαλῶς. Σόλων 15. 4. Θέογν. 474: καὶ ἀπὸ Ἡροδ. καὶ ἑξῆς (1. 71 καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ. **-ότατος** 4, 104) κατήντησε κοινὸν ἐπίθετον τῶν Ἀσιανῶν: Ἰώνων ἁβρὸς ... ὄχλος. Ἀντιφ. ἐν «Δωδώνῃ», παρ' Ἀθην. ΙΒ', 526. πρβ. **σαῦλος.**—Οἱ ποιηταὶ ὅμως ἐξηκολούθουν μεταχειριζόμενοι τὴν λέξιν ἐν τῇ καλῇ σημασίᾳ· ἰδίως περὶ γυναικῶν = λεπτή, εὐγενής· π. χ. Αἰσχύλ. ἀποσπ. 322. Σοφ. Τρ. 523 καὶ περὶ παντὸς τρυφεροῦ ἢ ὡραίου πράγματος. Βαλκ. Καλλ. σ. 223· ἁβρὸν ἄθυρμα, περὶ μικροῦ εὐνοουμένου κυνός. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 626· οὐδ. πληθ. ἁβρὰ παρηΐδος = ἁβρὰν παρηΐδα (πρβλ. **ἄσημος** III. 1). Εὐρ. Φοίν. 1486· ἐπίρρ. **ἁβρῶς,** Ἀνακρ. 16. ἁβρῶς καὶ ἁβρὸν βαίνειν = βαδίζειν μετὰ λεπτότητος. Εὐρ. Μήδ. 830. 1164· οὕτως οὐδ. πληθ. ἁβρὰ γελᾶν, Ἀνακρ. 44, 3, 45, 5· ἁβροτέρως ἔχειν Ἡλιόδ 1 17.—Ἡ λέξις εἶναι κυρίως ποιητική, ἂν καὶ οὐδέποτε εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν ἐπικῶν καὶ εἶναι σπανία παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. Ξεν. Συμπ. 4, 44. Πρβ. **ἄβρα** (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς ἡ **ἥβη.** Ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὴν ῥίζαν ὡς ἄγνωστον σ. 490)· [ᾰ φύσει βραχύ· ἴδ. Εὐρ. Μήδ. 1064. Τρῳάδ. 820].

ἁβρόσιτος, ον· πολυτελὴς εἰς σιτία, ἐδέσματα, ὡς π. χ. ἁβρόσιτος τράπεζα, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 229.

ἁβροσταγής, ές, (στάζω) στάζων πλούσια μύρα, μέτωπον. Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἁβρός.** Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ. γέγραπται μυροσταγής· «μυροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον». Αὐτόθι.

ἁβροστόλιστος, ον, ὁ ἁβρῶς, κομψῶς ἐστολισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 148.

ἁβροσύνη, ἡ· = **ἁβρότης.** Σαπφ. 43. Εὐρ. Ὀρ. 349. Ξενοφάν. 3. 1.

ἀβροτάζω, ἀποτυγχάνω, μετὰ γεν. Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἀόρ. α' ὑπ. μήπως ἀβροτάξομεν (Ἐπικ. ἀντὶ -ωμεν) ἀλλήλοιϊν, Ἰλ. Κ, 65. (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **ἀμβροτ-εῖν, ἁμαρτ-εῖν**, ἀποβληθέντος τοῦ μ, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **ἄμβροτος, ἄβροτος, ἀμπλακεῖν, ἀπλακεῖν**, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. ἀμβρόσιος 7).

ἀβρόταξις, ἡ ἐν νυκτὶ ἀποπλάνησις καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζητουμένου ἐν ὁδῷ τινι, ἁμάρτημα, πρβλ. διαμφόδησις, ἴδ. Εὐστάθ. 789. 51, καὶ Ἡσύχ. ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξ. = ἁμαρτία.

ἀβροτέω, «ἀβροτῆσαι, νυκτὸς ἀπαντῆσαι,» Ἡσύχ.

ἀβρότη, ἴδ. **ἄβροτος**, καὶ Βουττμ. Λεξίλ. § 15, ἐν λέξ **ἀμβρόσιος, ἄμβροτος** κτλ.

ἀβροτήμων, ον, «ἁμαρτωλός,» Ἡσύχ.

ἀβροτῆσαι, «νυκτὸς ἀπαντῆσαι,» Ἡσύχ.

ἀβρότης, ητος, ἡ, = ἀβροσύνη, λαμπρότης, πολυτέλεια: ἔλυσε δόμους ἀβρότατος = οἴκους ἀβρότητος, ὅ ἐ. πολυτελεῖς. Πινδ. Π. 11. 51· τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἀβρότητι. Ξεν. Κυρ. 8. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, Εὐρ. Βάκχ. 968. οὐκ ἐν ἀβρότητι κεῖσαι = δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν ἢ δὲν τὸ καλεῖ ἡ ὥρα νὰ δεικνύῃς ἀβρότητα τρόπων. αὐτ. Ι. Α. 1343· ὡσαύτ. ἀβρότατος ἔπι = ἐν τῇ τρυφερᾷ νεανικῇ ἡλικίᾳ. Πίνδ. Π. 8. 127.

ἀβρό-τῑμος, ον, κομψὸς καὶ δαπανηρός, πολύτιμος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 675, ἴδ. **ἀβρόπηνος**.

ἀβροτίνη, ἡ, = «ἁμαρτωλή», Ἡσύχ., πρβλ. **ἀβροτάζω**.

ἀβροτόνινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐξ **ἀβροτόνου**. Διοσκορ. 1. 60· ἔλαιον, μύρον.

ἀβροτονίτης, οἶνος, ὁ παρεσκευασμένος μὲ ἀβρότονον. Διοσκορ. 5. 62.

ἀβρότονον, τό, θαμνῶδες ἀρωματικὸν φυτόν, εἶδος ἀψινθίου, πιλίνου· μεταχειρίζονται αὐτὸ ἐνίοτε ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ζύθου, καὶ ἐν Θράκῃ τοῦ οἴνου (Artemisia abrotonum). Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 7, 3 κτλ. ἴδ. Schneider (Index.) Διοσκορ.. Νικ. Θηρ. 66, 91, Ἀλεξ. 46.

ἄ-βροτος, ον, ὡσαύτ. **η, ον = ἄμβροτος, ἀμβρόσιος**, ἀθάνατος, θεῖος, παρὰ τῶν θεῶν πεμφθεὶς ἢ ἱερὸς αὐτοῖς, ἱερός. Παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, νὺξ ἀβρότη, Ἰλ. Ξ, 78· ἡ ἱερὰ Νύξ, ὡς θεότης (κατὰ τὰ νὺξ ἄμβροτος, ἀμβροσίη, δαιμονίη, ἱερὸν κνέφας, ἱερὸν ἦμαρ), ἡ — μηδέποτε τελευτῶσα (ὡς ἄφθιτος ἠώς)· ἔπη ἄβροτα = ἱεροὶ ὕμνοι, Σοφ. Ἀντ. 1134, ἔνθα ἴδ. Musgr. Ὁ Jebb ἐν τῇ Ἀντιγόνῃ αὐτοῦ διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων, «ἀμβρότων ἐπέων».—Πρβλ. ἄμβροτος, ἀμβροσία καὶ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. **II**. = ἄνευ ἀνδρῶν, ἔρημος ἀνδρῶν· ἄβροτος ἐρημία Αἰσχύλ. Πρ. 2, ἔνθα ἡ γραφὴ τοῦ χειρογράφου ἄβατον διωρθώθη ἐκ τῶν Ἐνετ. Σχολ. Ἰλ. Ξ, 78.

ἀβροτράπεζος, ὁ ἐσθίων πολυτελῶς, ὁ φροντίζων νὰ δειπνῇ τρυφηλῶς, ὁ ἔχων τράπεζαν πλήρη ἀβρῶν ἐδεσμάτων, Κωνστ. Μανασ. Χρ σ. 130.

ἀβρο-φυής, ές, ὁ ἀβρὸς τὴν φυήν, πιθ διορθ. ἀντὶ **ἀφροφυής**· «καὶ θριδάκων οὔλων ἀβροφυῆ πέταλα», Ἀνθ. Π. 9. 412. ἴδ. **ἀφροφυής**.

ἀβρο-χαίτης, ου, ὁ = **ἀβροκόμης**, Ἀνακρ. 43, (41) 8.

ἀβροχία, ἡ, (ἄβροχος) ἔλλειψις βροχῆς, αὐχμός, ξηρασία. Μένανδρ. παρ. Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰουδ. 8, 13, 2. Σιβυλλ. Χρησ. 3. 540. Πρβ. Λοβ. Φρύνιχ. 291.

ἀβρο-χίτων [ῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, μετὰ μαλακοῦ χιτῶνος, ἀβρῶς ἐνδεδυμένος. Ἀνθ. Π. 9, 538·—εὐνὰς ἀβροχίτωνας· κλίνας ἢ κοίτας μετὰ μαλακῶν σκεπασμάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 543.

ἄβροχος, ον, (βρέχω) = **ἄβρεκτος**, ὁ μὴ βραχείς, μὴ ὑγρανθείς. Αἰσχίν. 31. 5, Νικ. Θ. 339· κατὰ πόντον ἄβροχος ἀΐσσεις, Μόσχ. 2. 139·—ἄνευ βροχῆς, ἄνευ ὕδατος· πεδία Εὐρ. Ἡλ. 1484·—Ἀρκαδίη, Καλλ. ὕμν. Δ. 19·—ἄγκυρα Λουκ. ἀπολογ. 10, ἔνθα ἀντιτίθεται τῷ **διάβροχος**, ὡς παρ' Ἀθην. 2, 53, τὰ βεβρεγμένα. ἐπίρρ. **ἀβρόχως** μεταγ.

ἀβρόχροος, λέξ. νεότευκτος, ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἄνευ ἀνάγκης τὴν ἐν Πέρσ. τοῦ Αἰσχύλ. 543 λέξ. **ἀβρόγοος** ἢ **ἀβρογόος**, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι διατηρεῖται ἡ ἀρχαία γραφή.

ἄβρυνα, τά, = συκάμινα, Παρθέν. παρ' Ἀθ. 2, 51 f. Πρβλ. Α. Β. 224.—Ὁ Ἡσύχ. γράφει **ἄβρυνα** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.

ἀβρυντής, οῦ, ὁ, καλλωπιζόμενος ἐπιδεικτικῶς, θηλυπρεπής. Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 20, παρὰ τῷ **καλλωπισταί**.

ἀβρύνω, (ἀβρός), κάμνω τινὰ ἀβρόν, μαλακόν· μεταχειρίζομαί τινα μετὰ λεπτότητος, μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἄβρυνέ με Αἰσχύλ. Ἀγ. 919, ἔνθα ὁ Ἀγαμέμνων ἀποποιεῖται τὸν ἀσιατικὸν κόσμον ἐν τῇ ὑποδοχῇ αὐτοῦ· ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα διὰ λεπτότητος τρόπων· κούρην εἰς γάμον ἀβρῦναι. Ἀνθ. Π. 6. 281:—Μέσ. ἢ παθ. = ζῶ μετὰ ἀβρότητος = **θρύπτομαι**, γίνομαι θρυπτικός, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι. Ἄνευ πτώσ. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων ἀνήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1205. Πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1339· ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἄν, Πλάτ. Ἀπολ. 20C. μετὰ δοτ. πράγμ. = ὑπερηφανεύομαι ἢ μεγαλαυχῶ ἐπί τινι· οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'. Εὐρ. Ι. Α. 858· ἡβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν, Ξεν. Ἀγησ. 9. 2. Πρβλ. **λαμπρύνω, σεμνύνω.**

ἀβρυτοί, «ἐχίνων θαλασσίων εἶδος,» Ἡσύχ.

ἄβρωμα, τό, «στολῆς γυναικείας εἶδος», Ἡσύχ.

ἀβρωμία, ἔλλειψις δυσωδίας. Ἀντ. Σιν. ὁδηγ. σ. 294.

ἄβρωμος, ον, ἄνευ κακῆς ὀσμῆς, Δίφ. Σίφν παρ' Ἀθ 355D, ἰχθύδια ἄβρωμα.

Ἄβρων, ονος, ὁ, Ἀργεῖός τις, οὗ παροιμιώδης ὁ τρυφηλὸς βίος: Ἄβρωνος βίος, Σουίδ.

ἀβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = **νῆστις**. Παῦλ. Σιλ. 66. παρ' Ἀθην. 9, 764· τέχνη ἀνέρα ἀβρῶτα φυλάσσει· διερθωθὲν ὑπὸ Κοδήτου ἀντί: ἄβρωτος ἐν Σοφ. Ἀπ. 796.

ἀ-βρωσία, ἡ, ἔλλειψις βρώσεως, τροφῆς, = **ἀσιτία**. Πολυδ. 6. 39.

ἄβρωτος, ον, (βιβρώσκω) ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς βρῶσιν, ἀκατάλληλος πρὸς τροφήν. Κτησ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 49. 7. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 28, 1, καὶ ἄλλ., ὀστᾶ. Μεν. Δύσκ. 3:—περὶ ξύλου: μὴ βλαπτομένου ὑπὸ σκωλήκων Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5. 1, 2. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ φαγών: ἄβρ., ἄποτος, Χαρίτων 6. 3 τέλ. πρβλ. ἀβρώς.

Ἄβυδος, ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου.—**Ἀβυδόθεν**, ἐπίρρ. = ἐξ Ἀβύδου, Ἰλ. Δ. 500.—**Ἀβυδόθι**, ἐν Ἀβύδῳ, Ἰλ. Ρ. 584.—ἐπίθ. **Ἀβυδηνός, ή, όν**· ἐξ Ἀβύδου, Ἀθ. 572. F. κολ.—Παροιμ. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα = ἐπιδόρπιον ἐξ Ἀβύδου, ὅ ἐ. δυσάρεστόν τι· πολλαχῶς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν Παροιμιογράφων· «ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. Ἡσύχ.—**Ἀβυδηνοκόμης** ἢ **Ἀβυδοκόμης, ου**, ὁ = ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν. Ἀριστοφ Ἀποσπ. 568, ἔνθα ἴδ. Διντ.

ἀβύθητος, ὑπέρμετρος, «σημεῖον τῆς ἀβυθήτου λαιμαργίας», Σχολ. Ὀππ. Ἁλ. Β, 216.

ἄ-βυθος, ον = ἄβυσσος, εἴς τινα ἄβυθον φλυαρίαν. Πλάτ. Παρμ. 130 D. ἀλλὰ πιθ. ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: εἴς τινα **βυθὸν** φλυαρίας.

ἀβύρβηλον, «πολύ, μάταιον· οἱ δὲ δασὺ καὶ συρφετῶδες, ἢ ἀναίσχυντον, ἐπαχθές,» Ἡσύχ.

ἀβύρσευτος, ον, (βυρσεύω) -δορή, μὴ κατεργασθεῖσα, μὴ βυρσευθεῖσα. Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Β, 527.

ἀβυρτάκη [ᾰκ], ἡ, δριμύ τι καρύκευμα (ὑπότριμμα, ἔμβαμμα), ἐκ πράσων, καρδάμων καὶ ἄλλων, Φερεκρ. Ἄδηλ. 89. Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Θησεῖ,» 1. Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 13 κτλ.

ἀβυρτάκο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, παρασκευάζων ἀβυρτάκην. Δημήτρ. Ἀρεοπ. 1.

ἀβυσσοπόλος, ὁ πολεύων ἐν τῇ ἀβύσσῳ Κωνστ. Σικελοῦ ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 691, Κουμανούδ. Σ. Α. Λ.

ἄβυσσος, ον· ἄνευ βυθοῦ, πυθμένος, μὴ μετρηθεὶς τὸ βάθος. — Νείλου πηγαί, Ἡρόδ. 2. 28·—άτης ἄβυσσον πέλαγος Αἰσχύλ. Ἱκ. 470. Συνήθως = ἀμέτρητος, ἀπέραντος, ἀχανής, ἄπειρος, ὡς τὸ βαθύς·—ἄβ. πλοῦτος. Αἰσχύλ. Θ. 950. ἀργύριον. Ἀριστοφ. Λυσ. 174· φρένα Δίαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1059· -λίμνη, Ἀρ. Βάτ. 131· -χάσματα, Εὐρ. Φοιν. 1599· πέλαγος, ἀβ. πραγμάτων, Λουκ. ἀστρολ. 15. **II.** ἡ ἄβυσσος, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ θάλασσα. Ἑβδ. (Ἡσ. μδ' 27)· ἡ κόλασις, ὁ ᾅδης. Εὐαγ. Λουκ. η' 31. Ἀποκάλ. θ' 1 κτλ. (περὶ τῆς ῥίζης ἴδ. **βαθύς**).

ἀβυσσοτόκος, ον, (ἄβυσσος, τίκτω) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀβύσσου· «χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος ἐπεπόλευσέ ποτε.» Κοσμᾶς, 509. Τὸ παρατεθὲν χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

ἀβώ, «πρωΐ, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

Ἀβώβας, «ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περγαίων,» Ἡσύχ.

ἀβωλόκοπος, ον, μὴ βωλοκοπηθείς, ἀσβάρνιστος. Πολυδ. 1. 246.

ἀβώρ, ὅ ἐ. ἀϝώρ, Λακων. ἀντὶ ἠὼς καὶ **ἀβώ** = πρωΐ. Ἡσύχ.

ἀβῶς (ὡς), «ἄφθογγος,» Ἡσύχ.

ἄβωτος, ον, ἀηδής. Ἐτυμ. Μ.

ἀγ, ἀποκεκομ. τύπος ἀντὶ **ἀνὰ** πρὸ τοῦ κ, γ, χ, ἴδε **ἀνά**.

ἀγᾶ, Δωρ. ἀντὶ **ἄγη**.

ἀγάασθαι, ἀγάασθε, Ἐπικ. σχηματισμὸς τοῦ **ἄγαμαι,** Ὀδ.
ἀγάγας = ἀγαγών· (Αἰολ.) Ἡσύχ. ὁ Φρύνιχ. ἠρνεῖτο τὴν ποτὲ ὕπαρξίν του· ἀλλ' εὕρηται ἐν παπύρῳ Αἰγυπτ. τοῦ Louvre, 17, 24. πρβλ. Meyer. Ἑλλ. Γραμμ. 4. 451.
ἄγαγον, «ἀντὶ τοῦ ἄγαγε (ὁδήγησον, φέρε),» Ἡσύχ.
ἄγαγον = ἤγαγον, ποιητ.
ἀγαγύρτης «**ἀγύρτης,**» Ἡσύχ.
ἀγάζηλος, ὁ ἄγαν ζηλότυπος· «ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι· οἱ δὲ φθονεροί», Ἐτυμ. Μ.
ἀγάζομαι, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῷ **ἄγαμαι,** = τιμῶ, λατρεύω, «λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν», Πίνδ. Ν. 11, 7.—ἠγάζετο, Ὀρφ. Ἀργ. 63:—περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ μέλλ. ἀγάσσομαι, κτλ. ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄγαμαι.** **II.** Ὁ ἐνεργ. τύπος εὕρηται παρ' Αἰσχύλῳ Ἱκέτ. 1062· «τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, δηλ. ἐξετάζειν. Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει· «λίαν ἐσπουδακέναι», ὁ Ἡσύχ. «ἀγάζειν = βαρέως φέρειν» κτλ. Ἐν τοῖς Ἀν. Βεκκ. σ. 336, 6. ὑπάρχει, «**ἀγάζεις,** ἀντὶ τοῦ θρασύνεις, Σοφοκλῆς».
ἀγαθάρχης, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τῆς θεότητος, Θεόδ. Λάσκ. Ἑλλ. Πατρ. ἔκδ. Μι. τομ. 140, σ. 768.
ἀγαθείκελος, ὅμοιος ἀγαθῷ, Ἡρωδ. Ἐπιμ. ἐν λέξ. εἴκελος, σ. 186 ἐκδ. Λονδίνου 1819.
ἀγαθαρχία, ἡ, ἀρχὴ τοῦ ἀγαθοῦ, Διον. Ἀρεοπ.
ἀγαθαρχικός, ή, όν, τῇ ἀγαθαρχίᾳ ἀνήκων, Διον. Ἀρεοπ. θ. ὀν. 3.
ἀγάθεος, Δωρ. ἀντὶ **ἠγάθεος,** Πίνδ.
ἀγαθεργάτης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μι
ἀγαθεργοδότης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μι.
ἀγαθεωρῶ, θεωρῶ τι μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ τι μετὰ περιεργίας ὡς νὰ μὴ τὸ εἶδον ἄλλοτε.
ἀγαθηφόρος, ὁ, ἡ, (Ὠριγ.) φιλοσοφούμενα, ἔκδ. Μι. σ. 3136.
ἀγαθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγαθίς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. τολύπη.
ἀγαθίζομαι, ἀγαθὰ λέγω, «ἀγαθιζομένη, συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα», Ἐτυμ. Μ. καὶ Ἡσύχ. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδ. τοῦ Ἀριστοφάνους Ἐκκλ. 23, ἐφέρετο «**κἀγαθιζομένας**», ὅπερ ἐν ταῖς νέαις ἐκδ. διωρθώθη **κἀγκαθιζομένας·** «δεῖ τὰς ἑταίρας πῶς κἀγκαθιζομένας λαθεῖν».
ἀγαθικός, «ἀγαθικά, τὰ σπουδαῖα», Σουΐδ.
ἀγαθίς, ίδος, [ῐ Δρακ. 23], ἡ, δέσμη, κουβάρι, σφαῖρα νήματος, Φερεκύδ. 106·—ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. = ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. Κωμ. ἐν Α. Β. 9, Πολυδ. 7. 31. (Παρὰ Σουΐδ. ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον. **2)** = **σησαμίς,** Ἡσύχ. Εὐστάθ.)
ἀγαθο-βρυσία, ἡ, ἀφθονία ἀγαθῶν, ἔμμετρ. Ἐπιγρ. Νικαίας τοῦ ἔτους 1212 μ. Χ. Συλλογ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 9262.
ἀγαθογονία, γέννησις ἀγαθοῦ, «ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσεσθαι» κτλ. Ἰάμβλ. περὶ τῆς Νικομ. Ἀριθμ. σ. 116.
ἀγαθοδαιμονέω, καθιστῶ εὐδαίμονα ὅθεν, «ἀγαθοδαιμονοῦντα ζῴδια», Παυλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. I.
ἀγαθοδαιμονισταί, ἡ -ιασταί, οἱ, ἑταῖροι, συμποσιασταὶ πίνοντες εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος (πρβ. ἑξ.) ἐντεῦθεν = συμποσιασταὶ ὀλιγοποτοῦντες, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 3. 6, 3.—**ἀγαθοδαιμονίασταί,** ὄνομα ἑταιρείας τινός. Ross. Ἐπιγρ. ἀνέκδ. 282, ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. 2. σ. 357.
ἀγαθο-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ποτήριον καθαροῦ οἴνου ἐπίνετο ἐν τέλει τοῦ δείπνου, ὅπερ ἐγίνετο, προφερομένων τῶν λέξεων ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ ἐν τῇ δοκίμῳ Ἑλληνικῇ πάντοτε ἐγράφετο ἐν διαστάσει. **II.** Αἰγύπτιος ὄφις Wessel. Διόδ. 3. 50
ἀγαθοδοσία, ἡ, (δόσις) ἡ δόσις ἀγαθοῦ, Σχολ. Ἀριστ.
ἀγαθο-δότης, ου, ὁ, δοτὴρ ἀγαθοῦ. Διωτογ. Ἀνθ. Στοβαίου ΜΗ', 62, θηλ. = **δοτίς, ίδος,** ἡ, Διον. Ἀρεοπ. 440. 34· ἐπίρρ. **-δότως.** Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κατ. εἰς Ψαλμ. 9, 2, 1.
ἀγαθοδοτῶ, πράττω τι ὡς ἀγαθοδότης, εὐεργετικῶς, Διονύσ. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱεραρχ. I.
ἀγαθόδωρος, ον, εὐτυχίαν παρέχων Νικ. Παῦλ. ὕμ. εἰς ἁγ. Ὑάκινθ.
ἀγαθοδωρία, ἡ, πλῆθος δώρων ἀγαθῶν Γερ. πατρ. τόμ. 6', σ. 249.
ἀγαθο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀγαθῷ, φαινόμενος ὡς ἀγαθός. Ἐν Πολιτείᾳ Πλάτωνος ς', 509Α τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέξιν ἀγαθός· «ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ ὀρθόν,» Ἰάμβλ. κτλ. ἐπίρρ. **-δῶς.**
ἀγαθοεξία, ἀγαθὴ ἕξις ἢ διάθεσις, «τὰ βιβλία ἰσχύουσιν ἀπὸ τῆς καχεξίας μεταρρυθμίσαι εἰς ἀγαθοεξίαν τὸν ἀναγινώσκοντα μετὰ πόθου», Νεῖλ 516 Β ἀντίκειται δὲ τῇ **καχεξίᾳ.**
ἀγαθοεργέω, πράττω τὸ ἀγαθόν, Παῦλ. Τιμόθ. Α', ς', 18. συνῃρ. **-ουργέω,** Πράξ. Ἀπ. ιδ', 17 (κοιν. **ἀγαθοποιῶ**).
ἀγαθοέργημα, τό, ἀγαθὸν ἔργον, Μεθόδ. σ. 322.
ἀγαθοεργής, ἀντὶ ἀγαθοεργός, Διονύσ. Ἀρεοπ.
ἀγαθοεργία, Ἰων. **-ίη,** συνῃρ. **-ουργία,** ἡ, ἔργον καλόν, εὐεργεσία. Λατ. beneficium, Ἡρόδ. 3. 154, 160. **II.** τὸ ποιεῖν καλὰ ἔργα, δηλ. ψυχοσωτήρια. Ἐκκλ.
ἀγαθο-εργός, συνῃρ. **-ουργός, όν,** (° ἔργω), ὁ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος, Δαμάσκιος παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀγαθοεργία.**—οἱ **Ἀγαθοεργοί,** ἐν Σπάρτῃ, οἱ πέντε γεραίτατοι καὶ ἐπισημότατοι ἐκ τῶν ἱππέων, οἱ εἰς πρεσβείας ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀποστελλόμενοι, Ἡρόδ. 1, 67· ἴδ. αὐτ. Bähr καὶ Ρουγκ. Τιμ. ἐν λέξ. καὶ Γροτίου Ἑλλ. Ἱστ. τόμ. Β', σ. 478, 602.
ἀγαθοθέλεια, ἡ, ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή· «οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης καὶ ἐπιστρεφείας», δηλαδὴ ἀγχινοίας, Ἀνών. ἀπόσπ. παρὰ Σουΐδ.
ἀγαθοθελής, οῦς, ὁ, ἡ, καλοθελητής, Βίος Ἁγ. Συλβέστρου
ἀγαθοθρέμμων νῆσος, ἡ Κῶς, Εὐστ. Θεσσαλον. Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 141, σ. 141.
ἀγαθολογέω, τὸ ἐναντίον τοῦ κακολογῶ, λέγω καλὸν περί τινος, λέγω ἀγαθά, «ἀγαθολογεῖν εἰωθώς», Εὐσταθ. Παρεκβ. εἰς Ἰλιάδ. Γ, 38.
ἀγαθόνους, ὁ ἔχων ἀγαθὸν νοῦν, Λεξικ. ἀνώνυμ. ἐν Annuaire Assoc. Gr. τόμ. 8, σ. 231.
ἀγαθοπάροχος, ὁ, ἡ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἀγαθόν, Ἰωάν Διακ. Ἀλληγ. εἰς Θεογ. Ἡσιόδου, Poet. Min. Gr. Gais. τομ. 3, σ. 470.
ἀγαθοποιέω, πράττω τὸ ἀγαθὸν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11, 70. Εὐαγ. Μάρκ. γ', 4. **2)** ἀγ. τινα = κάμνω τὸ καλὸν εἴς τινα. Εὐαγ. Λουκ. ς', 33· μετὰ διπλ. αἰτ. Ο', (Ἀριθ. ι' 32). **II.** ἐνεργῶ ὀρθῶς, Πέτρ. ἐπ. Α', 6', 15.
ἀγαθοποίησις, ἡ, τὸ νὰ ἀγαθοποιῇ τις, Ἑρμᾶς.
ἀγαθοποιΐα, ἡ, τὸ νὰ πράττῃ τις τὸ ἀγαθόν. Πέτρ. Α', δ', 19.
ἀγαθο-ποιός, όν, ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός. Πλουτ. 2, 368Β. Ο', κτλ. **II.** ὡς ἀστρολογικὸς ὅρος = δίδων καλὸν σημεῖον, καλὰ προοιωνιζόμενος Ἀρτεμ. 4. 59. Εὐσ. Εὐ. Προπαρ. 295Δ.
ἀγαθοπραγέω, = ἀγαθουργέω. Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. 6' α' σ. 2.
ἀγαθοπρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐκκλ.—ἐπίρρ. **-πῶς.**
ἀγαθοπτικός, ή, όν· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπῃ τὸ ἀγαθόν, «ἀγαθοπτικὴ δύναμις», Διονύσ. Ἀρεοπ.
ἀγαθόρρυτος, ον· (ῥέω) ῥέων ἀγαθά, περὶ πηγῆς ἐξ ἧς ῥέει τὸ ἀγαθόν, Συνεσ. ὕμν. 1, 128.
ἀγᾰθός [ἀγ], ή, όν, Λακων. **ἀγασός.** Ἀριστ. Λυσ. 1301 (ἴδ. ἐν τέλ.)—καλός. Λατ. bonus. **I.** Περὶ προσώπων: **1)** κατ' ἀρχάς, = καλός, ἤπιος, εὐγενής, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ κοινωνικὴν τάξιν, καθ' ὅσον οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενοι ἀπεκαλοῦντο ἀγαθοὶ ἄνδρες· p r u d' h o m m e s, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέξεις κακοί, δειλοί (= πρόστυχοι, βάναυσοι κτλ.) οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, Ὀδ. Ο, 324· πρβλ. Ἰλ. Α. 275: ἀφνειὸς τ' ἀγαθός τε, Ἰλ. Ν, 664· πρβλ. Ὀδ. Σ. 276· -πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ, Ἰλ. Φ. 109· πρβλ. Ὀδ. Δ, 611. Οὕτως ἐν μεταγ. συγγραφεῦσι: κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ, Θεογν. 190· πρβλ. 57. κἑξ.: πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, Πίνδ. Π. 3, 125· πρβλ. 2, 175, 4. 506· τὶς ἂν εὐπατρὶς ὧδε βλάστοι; οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν κτλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1080· οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 105· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθούς... φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν, αὐτόθ. 649 καὶ οὕτω τὸ εὐγενὲς γίνεται πλέον ἡ ἰδιότης (γνώρισμα) τῶν ἀγαθῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 600· κἑξ. πρβλ. Ἰφ. Αὐλ. 625. Ἀνδρ. 767, Τρῳ. 1254· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Λατ. boni bonis prognati. Πλάτ. Φαῖδρ. 274Α:—Μὲ ταύτην τὴν ἀρχαιοτάτην σημασίαν συχνάκις συνεδυάζετο ἡ ἔννοια τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, ἀκριβῶς ὅπως ἐν ταῖς φράσεσι boni καὶ mali cives, optimus quisque ἐν Σαλλουστίῳ καὶ Κικέρωνι Ἰδίᾳ ἐν τῇ φράσει καλοὶ κἀγαθοί (ἴδ. λέξ. **καλοκἀγαθός**):—Περὶ ταύτης τῆς σημασίας ἴδ. Kortum Hellen. Staatsverf. σ. 14, Welcker Προλεγ. εἰς Θεογν. § 10—15, 22 κἑξ., καὶ πρβλ. **ἐσθλός, χρηστός, ἀμείνων, ἄριστος, βελτίων, βέλτιστος, κακός, χείρων, χερείων, εὐγενής.** **2)** καλός, ἀνδρεῖος, καθ' ὅσον τὰ προσόντα ταῦτα ἀπεδίδοντο εἰς τοὺς

ἀρχηγοὺς καὶ τοὺς εὐγενεῖς· ὥστε ἡ σημασία αὕτη συμπίπτει μετὰ τῆς πρώτης. Ἰλ. Α. 131, Κ. 559· τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν, Φ, 280. Πρβλ. Ἡρόδ. 5, 109 κτλ. **3)** ἄξιος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἱκανότητα ἢ τὸ ἀξίωμα, ἀγ. βασιλεύς, Ἰλ. Γ, 179· ἰητήρ, Β, 732· θεράπων, Π, 165, Ρ. 388, συχν. μετὰ προσδιορισμῶν: ἀγαθὸς ἐν ὑσμίνῃ, Ν, 314· βοὴν ἀγαθός, Β, 408, 563, κτλ. πύξ, Γ, 237, Ὀδ. Λ. 300. βίην, Ἰλ. Ζ, 478. Οὕτως ἐν τῇ Ἀττ. διαλ. γνώμην ἀγ. Σοφ. Ο. Τ. 687· πᾶσαν ἀρετήν, Πλάτ. Νόμ. 899 Β. πρβλ. Ἀλκ. 1. 124Ε. τέχνην, ὁ αὐτ. Πρωτ. 323Β, τὰ πολέμια, τὰ πολιτικά, Ἡρόδ. 9, 122. Πλάτ. Γοργ. 516Β, κτλ.—Σπανιώτερον μετὰ δοτ. ἀγ. πολέμῳ, Ξεν. Οἰκ. 4. 15·—Ὡσαύτ. μετὰ προθ., ἀγ. περὶ τὸ πλῆθος, Λυσ. 130, 2· εἴς τι, Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 125Α· πρός τι ὁ αὐτ. Πολ. 407Ε:—Ὡσαύτ. μετ' ἀπαρ. ἀγ. μάχεσθαι, Ἡρόδ. 1, 135· ἱππεύεσθαι, 1, 79· ἀγ. ἱστάναι = ἱκανὸς εἰς τὸ σταθμίζειν, ζυγίζειν. Πλάτ. Πρωτ. 356Β. **4)** ἀγαθός, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας. Κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Θεόγν. 438, ἀλλ' οὐχὶ συχν. μέχρι τῶν φιλοσόφων συγγραφέων, ὡς τοῦ Πλάτ. Συχνάκις συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὁ πιστὸς κἀγ. Σοφ. Τρ. 451· σοφὸς κἀγ. Φιλοκτ. 119· δικαίων κἀγ. αὐτ. 1050, Πρβλ. Ἀντ. 671, κτλ. **5)** ὦ 'γαθέ, = καλέ μου φίλε· ὡς ὅρος ἠπίας νουθεσίας, μομφῆς ἢ ἐπιπλήξεως. Πλάτ. Πρωτ. 311Α, 314Δ, κτλ. **6)** ἀγαθοῦ δαίμονος, ὡς πρόποσις: «εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος»: μηδέποτε ... πίοιμ' ἀκράτου, μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 525. Πρβλ. **ἀγαθοδαίμων**, τύχη ΙΙ, 3.—**Ὁ ἀγ. δαίμων** κατήντησε τίτλος τοῦ Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος, ὡς τοῦ Νέρωνος, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4699, πρβλ. 3886 (προσθηκ): ἡ θεὸς ἀγαθὴ ἢ ἁπλῶς Ἀγάθη = ἡ bona dea, Πλουτ. Καῖσ. 9. Κικ. 19. **ΙΙ.** Περὶ πραγμάτων: **1)** καλός, χρήσιμος. Ἰθάκη ... ἀγαθὴ κουροτρόφος, Ὀδ. Ι, 27, κτλ., ἀγ. τοῖς τοκεῦσι, τῇ πόλει, Ξεν. Κυν. 13, 17. Μετὰ γεν. εἴ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθὸν = καλὸν διὰ πυρετόν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3, 8, 3. **2)** περὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθήν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ, Ὀδ. Ρ. 352· εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν = διὰ καλὸν σκοπόν. Ἰλ. Ι. 102· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγ. περ = διὰ καλόν τινα σκοπόν, Λ. 789· μυθεῖτ' εἰς ἀγαθά, Ψ. 305:—ἀγαθὸν [ἐστι] μετ' ἀπαρ., = εἶναι καλὸν νὰ ... Ἰλ. Η. 282· Ω, 130. Ὀδ. Γ, 196 καὶ παρ' Ἀττ. **3)** ἀγαθόν, τό· = καλόν τι πρᾶγμα· εὐλογία τις, εὐεργεσία τις καὶ ὠφέλεια· ἐπὶ προσώπου, ὦ μέγα ἀγ. σὺ τοῖς φίλοις, Ξεν. Κύρ. 5, 3, 20· φίλον, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 4, 2· πρβλ. Ἱερ. 7, 9. Ἀριστοφ. Βατ. 73, κτλ.: ἐπ' ἀγαθῷ τινος = διὰ τὸ καλόν τινος, Θουκ. 5, 27. Ξεν., ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολίταις. Ἀριστ. Βατ. 1487:—τὸ ἀγαθὸν ἢ τἀγαθόν = τὸ καλόν, τοῦ Κικέρωνος τὸ summum bonum, Πλάτ. Πολ. 506Β, 508Ε, 534C, καὶ ἄλλ.:—Ὡσαύτ. κατὰ πληθ. ἀγαθά, τά· = τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθά, πλοῦτος, Ἡρόδ. 2. 172. Λυσ. 138. 32, Ξεν. κτλ., ἀγαθὰ πάσχειν, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως πράγματα εὐχάριστα, ἁβρὰ λιχνεύματα. Θέογν. 994. Ἀριστοφ. Ἀχ. 873. 982, κτλ., ὡσαύτως: προτερήματα, πλεονεκτήματα· τοῖς ἀγ., οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, Ἰσοκρ. 165D, εἰ τἄλλα πάντα ἀγ. ἔχοι, κακόπους δ' εἴη, περὶ ἵππου. Ξεν. Ἱπ. 1, 2, κτλ.

ΙΙΙ. Δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς δοκίμοις Συγγρ. ὁμαλοὶ τύποι παραθέσεως τῆς λέξεως ταύτης· ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν πολλοὶ ἄλλοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει· δηλ. συγκρ. **ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείσσων (κάρρων), λωΐων (λῴων)**, Ἐπικ. **βέλτερος, λωΐτερος, φέρτερος**:—Ὑπερθετ. **ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λώϊστος (λῷστος)**, Ἐπικ. **βέλτατος, κάρτιστος, φέρτατος, φέριστος**. Τὸ ὁμαλ. συγκριτ. **ἀγαθώτερος** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Κριτ. ια' 25., ιε' 2) καὶ ἐν Ἐκκλ. συγγραφεῦσι· τὸ ὑπερθ. **ἀγαθώτατος** ἐν Διοδ. 16. 85. Ἡλιοδ. 5. 15. Εὐσ., κτλ. **IV.** ἐπίρρ. συνήθως εὖ· ἀλλ' **ἀγαθῶς** ἀπαντᾷ ἐν Ἱππ. Κατ' Ἰητρεῖον, Ἔκδ. Kühn. τόμ. ΙΙΙ, σ. 52, [35], Ἀριστ. Ῥητ. 2. 11, 1, καὶ Ο'. (Ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ **ἀ-γαθ-ὸς** καὶ τῶν Τευτονικῶν λέξεων got, gut, good δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ, διότι τὸ Ἑλλ. γ ἔπρεπε νὰ παρίσταται διὰ τοῦ Τευτονικοῦ k).

ἀγαθοσύμβουλος, ὁ ἀγαθὰ συμβουλεύων, Γλωσσ.

ἀγαθοτελής, ές· ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθόν, Διον. Ἀρεοπ.

ἀγαθότης, ητος, ἡ, καλωσύνη. Ο', (Σοφ. Σολομ. α' 1). Φίλων 1, 55. Ἐκκλ. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἐν λέξει **χρηστότης**, σημειοῦται «χρηστότης (λέγε) οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθοσύνη,» ὀρθότ. ἀγαθωσύνη.

ἀγαθότροπος, ον· ὁ ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, ἀντιτίθεται τῷ κακότροπος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 216.

ἀγαθοτρυφία, ἀγαθὴ τρυφή, ἀγαθὸν ἐντρύφημα, Ἀνδρ. Κρήτ.

ἀγαθουργέω, -ουργία· συνηρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργ-.

ἀγαθότυπος, ὁ ἔχων καλὸν τύπον, ὁ καλὸς τὸ εἶδος, Διονυσ. Ἀρεοπ. 4, 22.

ἀγαθούργημα, τος, τό, ἀγαθὸν ἔργον, «λάμπε τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθουργήμασιν», Θεοφύλακ. Β. ΙΙΙ, 547 C.

ἀγαθουργία = ἀγαθοεργία.

ἀγαθουργικός, ή, όν, εὐεργετικός. Ἐκκλ.

ἀγαθουργός, όν, συνηρ· ἐκ τοῦ **ἀγαθοεργός**. Πλουτ. 2, 1015Ε. ἐπίρρ. **-ουργῶς**, Διον. Ἀρεοπ. σ. 102.

ἀγαθο-φανής, ές, φαινόμενος ἀγαθός. Δημοκράτ. Γνῶμ. σ. 629. ἔκδ. Gale.

ἀγαθο-φιλής = ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν. Διονύσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 8, σ. 229.

ἀγαθόφρων, ον, ὁ, ἡ, (φρὴν) καλῶς διατεθειμένος, η, ον· μὲ ἀγαθὰς διαθέσεις. Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 229.

ἀγαθο-φυής, ές, ἀγαθῆς φύσεως; ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, Νικήτ. Παφλ. ἐν βίῳ Εὐσταθίου 49· Διον. Ἀρεοπ. Περὶ θείων ὀνομ. 21.

ἀγαθο-φυΐα, ἀγαθότης ἐκ φύσεως προερχομένη.

ἀγαθόω, ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν τοῖς Ο', = **εὐεργετῶ** τινα, συντάσ. **τινὰ ἢ τινί**, Ο', (Βασιλ. Α', κε', 31, Σειρ. μθ' 10).

ἀγαθύνω, ὅμοιον τῷ **ἀγαθόω**· πρῶτον καὶ κυρίως ἐν τοῖς Ο'. **1)** τιμῶ, μεγαλύνω, ὑψῶ. (Βασιλ. Γ', α', 47, Ψαλμ. ν', 18): κοσμῶ, τὴν κεφαλὴν (Βασιλ. Δ', θ', 30).—παθ. εἶμαι εὔθυμος, ἀγάλλομαι μεγάλως. Βασιλ. Β', ιγ', 28, Δανιὴλ ς' 23 καὶ ἀλλ. **2)** πράττω τὸ καλόν, εὐεργετῶ. Ψαλμ. λε', 4· τινὶ = εὐεργετῶ τινα· (ἀλλὰ κατ' ἄλλην γραφὴν τινά), ἀγάθυνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, αὐτ. ρκδ'. 4.

ἀγάθωμα, τό, (ἐκ τοῦ ἀγαθόω, ποιῶ ἀγαθόν τινι). Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. 83, ἔκδ. Stallb.

ἀγαθωσύνη, ἡ, ἀγαθότης, καλωσύνη. Ἐπ. Παύλ. πρ. Ρωμ. ιε', 14. Ἐφεσ. ε', 9· παρὰ τῷ **χρηστότης** πρὸς Γαλ. ε', 22.

ἀγαί, «ἠιόνες [σ]τρώματα, τραύματα», Ἡσύχ.

ἀγαίομαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἄγαμαι**, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πάντοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. ἄγη ΙΙ). **1)** μ. αἰτ. πράγμ. ἀγανακτῶ διά τι, ἀγαιομένου καινὰ ἔργα, Ὀδ. Υ. 16: βλέπω μετὰ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, Ἀρχιλ. 25· πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4, 138. **2)** μετὰ δοτ. προσώπ. εἶμαι ὠργισμένος ἢ ἀγανακτῶ κατά τινος, τῷ .. Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, Ἡσ. Ἔργ. 331. ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ Ἡρόδ. 8. 69, 1. **3)**. ἀπολύτως Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 899.

ἀγαῖος, α, ον, ἐπίφθονος, θαυμαστός. Ἡσύχ., Α. Β. 334, Ετυμ. Μ., Σουΐδ.

ἀγα-κλεής, ές, κλητ.—**κλεές** Ὅμηρ.: Ἐπικ. γεν. **ἀγακλῆος** Ἰλ. Π. 738. ὀνομ. πληθ. **ἀγακληεῖς**, Μανέθων 3. 324, (καὶ παρὰ συγγρ. λίαν μεταγ. ὡς ἐν Ἀπολλιναρίῳ ἐν. ὀνομ., **ἀγακλήεις**):—βραχὺς τύπος τῆς ἐν. αἰτ. **ἀγακλέᾶ**, Πίνδ. Π. 9. 187., Ἴσθ. 1. 49. δοτ. **ἀγακλεΐ**, Ἀνθ. Πλαν. 377: πληθ. **ἀγακλέᾶς**, Ἀντιμάχ. ἀποσπ. 36, πρβλ. **εὐκλεής**. Λίαν ἔνδοξος, περίφημος, Λατ. inclytus, ἐν Ἰλ. ἀεὶ περὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐν Π. 738., Ψ. 529. ἐν Πινδάρῳ, **ἀγακλ. αἶα**, κτλ.—Ἐπικ. καὶ Λυρ. λέξις (μὴ ἀπαντῶσα ἐν Ὀδ.), ἐν πεζῷ λόγῳ μόνον ὡς ἐπίρρ. **ἀγακλεῶς**, Ἱππ. 28. 13.

ἀγακλειτός, ή, όν, = τῷ προηγ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. ἀνθρώπων· = **ἔνδοξος**. (Ἰλ. Μ, 101.—ἐπίκουροι, Φ. 530· πυλαωροί, Ὀδ. Ρ. 370· βασίλεια (Πηνελόπη), Γαλάτεια, Ἰλ. Σ. 45. Τυρσηνοί, Ἡσ. Θεογ. 1015). **2)** ἐπὶ πραγμάτων· ἀγακλειτὴ ἑκατόμβη, Ὀδ. Γ, 59· ἀγ. πάθος Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 854 (ἐν λυρ.) πρβλ. **ἀγακλυτός**.

ἀγακλήεις, εσσα, ῆεν, = **ἀγακλεής**, ὁ ἔχων κλέος μέγα· λίαν ἔνδοξος, Ἀπολλιν. μεταφρ. Ψαλμῶν, ἴδε **ἀγακλεής**.

ἀγακλυμένη, ποιητ. θηλ. Ἐρύθεια = τῷ ἑπομ., Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 11, 469, πρβλ. **ἀγακτιμένη**.

ἀγ-ακλυτός, όν, = **ἀγακλεής, -κλειτός**. Λατ. inclytus, Ὁμ. (πρὸ πάντων ἐν Ὀδ. ἐν Ἰλ. μόνον ἐν Ζ, 436. -Ἰδομενῆα), καὶ Ἡσ. ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνθρώπων. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀγ. δώματα, Ὀδ. Γ. 388, 428., Η. 3, 46.

ἀγακτῐμένη, ποιητ. θηλ. = **εὐκτιμένη**, καλῶς ᾠκοδομημένη, ἡ καλὴν ἔχουσα τοποθεσίαν, Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν, Πίνδ. Π. 5, 108· πρβλ. **ἀγακλυμένη**.

ἀγάλακτες, ὁμογάλακτες, ὁμογενεῖς. Ἀρχ. λεξ.

ἀγᾰλακτία ἡ = ἀγαλαξία, ἔλλειψις γάλακτος «τὸ μὴ ἔχειν γάλα ἀγαλακτίαν τινὲς ὠνόμασαν,» Πολυδ. Γ, 50, ἀλλ' ὁ Βεκκ. ἐξέδωκεν, ἀγαλακτιᾶν.

ἀγάλακτος [γᾰ], ον, (α στερητ., -γάλα) = ἄνευ γάλακτος,

μὴ παρέχων γάλα, Ἱππ. 247. 9, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52. **2)** ὁ μὴ θηλάζων γάλα· τῷ τοῦ Ὁρατίου: jam lacte depulsus, ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 718 (Σχολ: ἀπογαλακτισθέντα). **3)** ὁ μηδέποτε θηλάσας· Νόνν. Ἰωάνν. Εὐάγγ. θ', 20. **4)** νομαὶ ἀγάλακτοι = βοσκαὶ ἀκατάλληλοι πρὸς τροφὴν γαλακτοφόρων ζώων, Γαλην.

II. (α ἀθροιστ.) = **ὁμογάλακτος**· παρ' Ἡσυχ. ὑπάρχει, «**ἀγάλακτος**, = ὁμόθηλος,» καὶ «**ἀγαλακτοσύνη**,» συγγένεια.

ἀγάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγ. (σημασ. I.), ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατὰ πληθ. **ἀγάλακτες**, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52. **II.** = τῷ προηγ. II. Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἀγαλαξία, ἡ· = ἀγαλακτία, «ἀμνοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαλαξίας,» Βέκκ. Ἀν. σ. 336.

ἀγάλαστος, «ἀκόλαστος,» Ἡσύχ.

ἀγαλίζομαι, λοιδοροῦμαι· «ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Ταραντῖνοι,» Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **ἀγάλιος**.

ἀγάλιος, «λοιδορία,» Ἐτυμ. Μ.

ἀγαλλητός, ή, όν, «ἀγαλλητόν, ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη» Ἡσύχ.

ἀγαλλιάζω, «ἀγαλλιάζει, λοιδορεῖται (Ταραντῖνοι), Ἡσύχ: πρβλ. ἀγαλίζομαι.

ἀγαλλίᾱμα, τό, ἔκστασις χαρᾶς, Ο', ξ'. Ἡσ. 15 καὶ ἀλλ.

ἀγαλλιάομαι, ἴδε **ἀγαλλιάω**.

ἀγαλλίᾱσις, εως, ἡ, μεγάλη χαρά, ὑπερβάλλουσα χαρμονή, Εὐαγ. Λουκ. α', 14, 44 κτλ.

ἀγαλλιασμός, ὁ, = **ἀγαλλίασις**, χαρά. Μακάρ. 632B.

ἀγαλλιάω, μεταγέν. τύπος τοῦ **ἀγάλλομαι** = χαίρω καθ' ὑπερβολήν. Ἀποκάλ. ιθ', 7, (ἄλλη γραφ. **ἀγγαλλιώμεθα**): ἠγαλλίᾱσα, Εὐαγ. Λουκ. α', 47:—συνηθέστερον ὡς ἀποθ. **ἀγαλλιάομαι** ἢ **ἀγαλλιάζομαι**, Π. Δ.: μέλλ.—**άσομαι** αὐτ.: ἀόρ. **ἠγαλλιᾱσάμην**, Ψαλμ. ιέ, 9, Εὐαγ. Ἰω. η', 56. Ὡσαύτως **ἠγαλλιάσθην**, Εὐαγ. Ἰω. ε', 35.—Ἀλλὰ καὶ αὕτη τῶν λέξεων ἡ οἰκογένεια φαίνεται ὅτι ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακῷ, **ἀγαλλιάζει**, λοιδορεῖται· **ἀγαλμός**, λοιδορία· **ἀγάλλιος**, λοίδορος, Ἡσύχ. πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 7, 8· ἔν τινι, ἐπί τινι.

ἀγαλλίς, ίδος, ἡ, βολβῶδες φυτὸν τοῦ γένους τοῦ ὑακίνθου· ξιφοειδὲς κρίνον· ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 7, 426· πρβλ. Alb. Ἡσύχ. 1, σ. 30.

ἀγάλλοχον, τό· Λατ. agallochum, ἡ πικρὰ ἀλόη. Διοσκορ. 1, 21, ἔνθα ἴδ. Sprengel. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀετίου ἔλαβε τὸ ὄνομα **ξυλαλόη**.

ἀγάλλω [ᾰ], Πίνδ., Ἀττ. μέλλ. ἀγαλῶ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 399, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Πηνελόπῃ,» 1: ἀόρ. **ἤγηλα**, Δίων Κ, κτλ. ὑποτ. **ἀγήλω**, Ἕρμιππ. ἐν «ἀρτοπώλεσι» 1· ἀπαρ. **ἀγῆλαι**, Εὐρ. Μήδ. 1026:—Παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀόρ. α' ἀπαρ. **ἀγαλθῆναι**, Δίων Κ. 51. 20· πρβ. **ἐπ-αγάλλω**. Ποιῶ τινα ἔνδοξον, μεγαλύνω, τιμῶ· ἀγάλλων, Πίνδ. Ο. 1, 139· ἀγάλλει, Ν. 5, 79· ἰδίως, τιμῶ θεόν τινα, ἄγαλλε Φοῖβον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 128, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 931A. ἀγάλλω τινὰ θυσίαισι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 396· φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεούς, Ἕρμιππ. ἔνθ' ἀνωτέρω:—κοσμῶ, εὐτρεπίζω· -γαμηλίους εὐνάς, Εὐρ. Μήδ. 1026. —Παθ. καυχῶμαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρπομαι ἐπί τινι, μεγαλαυχῶ ἐπί τινι, μετὰ μετοχ., τεύχεα δ' Ἕκτωρ... ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται, Ἰλ. Ρ, 473, πρβλ. Σ. 132· ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων ... ἀγ., Θουκ. 4, 95, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, Ἰλ. Μ, 114· ὄρνιθες ἀγάλλονται πτερύγεσσι, Β, 462· νῆες ... ἀγ. Διὸς οὔρῳ, Ὀδ. Ε, 176· Μοῦσαι .. ἀγ. ὀπὶ καλῇ, Ἡσ. Θεογν. 68· ἀσπίδι, Ἀρχίλ. 5· ἑορταῖς, Εὐρ. Τρῳ. 452· οὕτω παρὰ πεζοῖς: τῷ οὐνόματι ἠγάλλοντο, Ἡρόδ. 1. 143· πρβλ. Θουκ. 2, 44, τῷ ὀνείδει, Πλάτ. Θεαίτ. 176D· ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγ., κομπάζω διὰ ξένα πτερά, Λουκ. Ἀπολ. 4· ὡσαύτως ἀγάλλεσθαι ἐπί τινι, Θουκ. 3, 82, 15, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 11. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ διά τι Δίων Κ. 66. 2· καὶ μετὰ αἰτ. Ἀνθ. II. 7. 378· ἀπολύτως, Ἡρόδ. 4. 64., 9. 109, Ἱππ. Ἄρθρ. 802. Εὐρ. Βάκχ. 1197.—Πρβ. ἄγαλμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἴδε καὶ Ἑλλ. ῥήματα Veitch.

ἄγαλμα, ατος, τό, καθ' Ἡσύχ. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, τιμή, εὐφροσύνη, δόξα, Ἰλ. Δ, 144, κτλ. Οὕτως ἐν τοῖς ἀποσπ. τοῦ Ἀλκ. 15, οἱ ἵππειοι λόφοι λέγονται ἀγάλματα ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδρῶν, κεφάλαισιν ἄνδρων (μετὰ Αἰολ. τονισμοῦ) ἀγάλματα· καὶ ὁ Πίνδ. ἀποκαλεῖ τὴν ἑαυτοῦ ᾠδὴν χώρας ἄγαλμα, Ν. 3, 21, πρβλ. 8. 27· συχνάκις ἐπὶ παιδίων, τέκνον δόμων ἄγαλμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 207· εὐκλείας τέκνοις ἀγ., δόξης στέφανος δι' αὐτὰ (πρβλ. εὔκλεια), Σοφ. Ἀντ. 704· Καδμείας ἀγ. Νύμφας, περὶ τοῦ Βάκχου, αὐτ. 1116· ματέρος ἀγ. φόνιον, ἐπὶ σφαγέντων υἱῶν, Εὐρ. Ἱκ. 369, ἔνθα ἴδε Markl., ἀγάλματ' ἀγορᾶς = ἁπλῶς κοσμήματα τῆς ἀγορᾶς (πρβλ. ἀγοραῖος II, 3), Εὐρ. Ἠλ. 385, πρβλ. Μεταγέν. ἐν «Ὁμήρῳ ἢ Ἀσκηταῖς» 1. **2)** δῶρον εὐχάριστον, μάλιστα διὰ τοὺς θεούς, ἄγ. θεῶν, Ὀδ. Θ, 509, πρβλ. Γ, 438, ἔνθα ταῦρος κεκοσμημένος πρὸς θυσίαν λέγεται ἄγαλμα· περὶ τρίποδος, Ἡρόδ. 5. 60, 61, 158, καὶ καθόλου, = ἀνάθημα, Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3. (ἴδε Böckh), 24, 150, καὶ ἀλλ· ἄνθηκεν ἄγαλμα, Σιμωνίδ. 155, Χάρης εἰμί .. ἀγ. τῷ Ἀπόλλωνι, Ἐπιγραφ. ἐν Βραγχίδαις, Newton 779· οὕτως, Ἑκάτης ἄγαλμα .. κύων, ὡς ἱερὸς εἰς αὐτήν, Εὐρ. Ἀποσπ. 959, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 635. **3)** ἄγαλμα (ὁμοίωμα) εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, Ἡρόδ. 1. 131., 2. 42, 46, Λυσ. 104, 35· ὡς ἀντικείμενον λατρείας, Αἰσχύλ. Θ. 258, Εὐμ. 55, Σοφ. Ο. Τ. 1379. Πλάτ. Φαῖδρ. 251A·—ἔργον γλυπτικῆς, μήτε ἄγ. μήτε γραφή, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 10·—ἀλλὰ τό, ἄγ. Ἀΐδα, παρὰ Πινδ. Ν. 10, 125, εἶναι ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ λίθος τοῦ τάφου ὁ καλούμενος **στάλα** ἐν τῷ παραλλήλῳ χωρίῳ τοῦ Θεοκρ., 22. 207. **4)** ἀκολούθως ἐν γένει = ἀνδριάς, πᾶν εἶδος ἀγάλματος, Πλάτ. Μένων 97D: ἡ εἰκών, ἐξαλειφθεῖσ' ὡς ἄγαλμα, Εὐρ. Ἑλ. 262· πρβλ. Α. Β. 82, 324, 334. **5)** τέλος πᾶν ὁμοίωμα παριστώμενον διὰ γραφῆς ἢ διὰ λόγου, Πλάτ. Τίμ. 529C. Συμπ. 216 E.—Περὶ τῆς λέξ. ὅρα Ruhnk. Τίμ. Λεξ. Πλάτ. ἐν λέξ.

ἀγαλματίας, ου, ὁ, ὁ ὡς ἄγαλμα, εὐειδής, εὔμορφος ὡς ἄγ., Φιλόστρ. 612.

ἀγαλμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄγαλμα**, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Πηνελόπῃ» 1, κτλ.

ἀγαλματίτης, ὁ, = «λιθοκόλλα,» Ἡσύχ. (κόλλα δι' ἧς οἱ λιθοξόοι κολλῶσι τὰ ἀγάλματα)· κατὰ Διοσκ. (ε', 163) ἡ λιθοκόλλα ἦν μῖγμα μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης, ὀρθ. λιθόκολλα.

ἀγαλματο-γλύφος, ὁ, γλύπτης ἀγαλμάτων, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα, Θεοδώρητ.

ἀγαλματοποιέω, ἴδε **ἀγαλματοποιός**.

ἀγαλμοποιική = ἡ ἀγαλματοποιητικὴ τέχνη, Πολυδ. Α 13.

ἀγαλματοποιία, = ἀγαλματουργία, Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλματοποϊκὸν (χρῆμα ἢ ἀργύριον), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA I, 324, c. 22.

ἀγαλματο-ποιός, ὁ, κατασκευάζων ἀγάλματα, λιθοξόος. Ἡρόδ. 2. 46, Πλάτ. Πρωτ. 311C. κτλ., γραφεῖς ἢ ἀγ., Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 21:—**ἀγαλματοποιέω**, κατασκευάζω ἀγάλματα, Πολύδ. 7. 108:—**ἀγαλματοποιητικός, ή, όν,** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀγαλματοποιόν· **ἡ -κή** (δηλ. τέχνη), παρὰ Πολυδ. 1.13·—**ἀγαλματοποιία**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλματοποιοῦ, Πορφ. περὶ Ἀποχ. 2. 49, Α. Β. 335, Πολυδ.

ἀγαλματοτυπεῖς, ἀγαλματοποιοί, Μανέθ. Δ. 569. = ἴδε **ἀγαλματοτύπος**.

ἀγαλματουργία, ἡ, = **ἀγαλματοποιία**, Μάξ. Τύρ. 1. σ. 438: καὶ **ἀγαλματουργικός. ή, όν,** = **ἀγαλματοποιητικός**, ὁ αὐτ. 2. σ. 139, Κλήμ. Ἀλεξ. 41.

ἀγαλματουργική = ἀγαλματοποιητική. Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλματουργός, όν, (*ἔργω) = ἀγαλματοποιός, Πολυδ. 1. 12.

ἀγαλματοφορέω, φέρω εἰκόνα τινὰ ἐν τῷ νῷ, ἔχω ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τινὸς ἐν τῇ μνήμῃ μου, Φίλων 1. 16, 412., 2, 403, κτλ.· καὶ παθ. 2, 136.

ἀγαλματο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἄγαλμα (εἰκόνα τινὰ) ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἡσύχ.

ἀγαλματόω, μέλ. **ώσω**, μεταβάλλω εἰς ἄγαλμα, μεταμορφώνω εἰς εἴδωλον, Λυκόφρ. 845.

ἀγαλμο-ειδής, ές, ὡραῖος ὡς ἄγαλμα, Ἔρως, ποιητὴς παρ' Ἰω. Λυδ. σ. 117. 18, Βέκκ.

ἀγαλμο-τύπος [ῠ], **ον,** ὁ σχηματίζων ἄγαλμα, παλάμησιν ἀγαλμοτύποις, Μανέθ. 4. 569.

ἄγαμαι, [ᾰ], β' πληθ. **ἄγασθε** (κοιν. **ἀγᾶσθε** ἐκ τοῦ **ἀγάομαι**), Ὀδ. Ε, 129, Ἐπ. **ἀγάασθε**, αὐτ. 119· Ἐπ. ἀπαρ. **ἀγάασθαι**, Π, 203: παρατ. **ἠγάμην**, Πλάτ. Πολ. 367E, Ξεν., Ἐπ. β' πληθ. **ἠγάασθε**, Ὀδ. Ε, 122:—μέλλ. Ἐπ. **ἀγάσσομαι**, Ὀδ. Δ, 181, (δι. γρ. Α 389), μεταγ. **ἀγασθήσομαι**, Θεμίστ:—ἀόρ. **ἠγασάμην**, Ὅμ., Δημ. 296. 4, Πλούτ., κτλ. Ἐπ. **ἠγάσσατο** ἢ **ἀγάσσατο**, Ἰλ. Γ, 181, 224· ἀλλὰ μεθ' Ὅμ. ἐπικρατεῖ ὁ παθ. ἀόρ. **ἠγάσθην**, Ἡσ. Ἀποσ. 206, Σόλων, 32, Πίνδ., Ἀττ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τῶν ἑξῆς: **ἄγη** (= θαυμασμός), **ἀγάζομαι**, **ἀγαίομαι**· πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξ. **ἄητος**, 4.) [**ᾰγᾰμαι**, ἀλλ' **ἠγᾱασθε** κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐπ. μέτρου, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.] **I.** ἀπολ.,

θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, μνηστῆρες δ'. . ὑπερφιάλως ἀγάσαντο, Ὀδ. Σ. 71, κτλ.· μ. μετοχ., ἄγαμαι ἰδών, Ἰλ. Γ, 224· πρβλ. **ἀγάομαι**. **2)** συχνότερον μετ' αἰτ., θαυμάζω πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, Ἰλ. Γ, 181· ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι, Ὀδ. Ζ, 168· μῦθον ἄγ., Ἰλ. Θ, 29· τὸ προορᾶν ἄγ. σευ, Ἡρόδ. 9. 79, πρβ. 8. 144· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ταῦτα ἀγασθείς, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19, πρβλ. 7. 1, 41, κτλ.·—μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγ., ἄγαμαί τινα τῆς ἀνδρείας, Πλάτ. Πολ. 426D, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21. **3)** μόνον μετὰ γεν. πράγμ., συχν. παρὰ κωμ., θαυμάζω διά τι, ἕνεκά τινος, ἄγαμαι δὲ λόγων, Ἀριστ. Ὄρν. 1744, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 276D, Ξεν., κτλ., ἄγαμαι κεραμέως, Εὔπολ. Ἀδηλ. 90· ἄγ. σοῦ στόματος, ὡς . . Φρύν. Κωμ. ἐν «Κρόνῳ» 5. **4)** μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσώπου, οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως, Εὐρ. Ὀρ. 28. **5)** μ. γεν. προσώπου καὶ μετοχῆς, = θαυμάζω διὰ τὴν πρᾶξίν τινος, ἄγ. Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος, Ἡρόδ. 6. 76, 2· ἄγ. αὐτοῦ εἰπόντος, Πλάτ. Πολ. 329D, κτλ.· οὕτως, ἄγ. τινος ὅτι . . ἢ διότι . . , ὁ αὐτ. Ἱππ. Μείζ. 291E, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 9, κτλ. **6)** ὡσαύτως ὡς τὰ ῥήματα **χαίρω, ἥδομαι**, μ. δοτ., εὐφραίνομαι, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 4. 75, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 845, Πλάτ. Συμπ. 179D, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 9· καὶ μεταγ. ἐπί τινι, Ἀθ. 594C, πρβ. Ruhnk Τιμ. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, φθονῶ τινι, ὀργίζομαι, μ. δοτ. προσ., εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλ. Ρ, 71· ἀγασσάμενοι [μοι] περὶ νίκης, Ψ, 639· καὶ ἑπομένου ἀπαρεμφ., = φθονῶ τινα ὅτι . ., σχέτλιοί ἐστε, θεοί, οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, Ὀδ. Ε, 119, πρβλ. 122, 129, Ψ, 211·—ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάασθαι ἡμῖν οὕνεκα, Θ, 565. **2)** μ. αἰτ., εἶμαι ζηλότυπος, ὀργίζομαι διά τι, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, Β, 67· τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεός, Δ, 181, ὕβριν ἀγασσάμενοι, Ψ, 64. Πρβλ. ἀγαίομαι.

Ἀγαμέμνων, ονος, ὁ, (ἄγαν, μέμνων (ἐκ τοῦ **μένω**), = ὁ λίαν σταθερός, ἀποφασιστικός, ἐπίμονος· πρβλ. **Μέμνων**):— βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἡγεμὼν ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείᾳ κατὰ τῆς Τροίας, Ὅμ.: ἐπίθ. **Ἀγαμεμνόνεος, έα, εον**, Ὅμ., ὡσαύτως **-όνειος, εία, ειον** καὶ **-όνιος, ία, ιον**, Πίνδ., Αἰσχύλ.· Πατρωνυμ. **-ονίδης, ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὀδ. Α, 30, Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀγαμένως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἄγαμαι, μετὰ θαυμασμοῦ ἢ ἐπικροτήσεως, ἄγ. λέγειν, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 7, 3· ἄγ. τὸν λόγον ἀπεδέξατο, μετὰ σεβασμοῦ ἢ συγκαταθέσεως, Heind. Πλ. Φαίδ. 89A.

ἀγάμητος, ον, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἄγαμος, Κωμικὸς παρὰ Πολυδ. Γ, 47:—τύπος **ἀγάμετος** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 798) ἐν τοῖς Α.Β. ὅρα Λόβ. Φρύν. 514.

ἀγαμία, ἡ, τὸ ζῆν ἀγάμως, Πλούτ. 2. 491E·—**ἀγαμίου δίκη**, ἡ, δίκη κατὰ ἀγάμου, ὅτι δὲν ἐνυμφεύθη, παρὰ Σπαρτιάταις, Πλουτ. Λυσ. 30, Κλήμ. Ἀλεξ. στρώμ. σ. 505, ἴδε Πολυδ. 3. 48.

ἄ-γαμος, ον, ἀνύμφευτος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα· κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄνδρα, εἴτε ὅλως ἄγαμος διετέλεσεν, εἴτε ἐν χηρείᾳ διατελεῖ, ἐπὶ δὲ γυναικὸς κεῖται τὸ ἄνανδρος, Ἰλ. Γ, 40, καὶ παρὰ πεζοῖς· οὕτω, ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον, ἄδουλον, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1·—ἀλλὰ κεῖται τὸ ἄγαμος καὶ ἐπὶ γυναικὸς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 143, Σοφ. Ο. Τ. 1502, Ἀντ. 867, καὶ Εὐρ. **II.** γάμος ἄγαμος, ὀλέθριος γάμος, Σοφ. Ο. Τ. 1214, Εὐρ. Ἑλ. 690, ὡς τὸ **βίος ἄβιος**, κτλ.

ἄγαν, ἐπίρρ., λίαν, πολύ, παρὰ πολύ, Θέογν., Πίνδ. καὶ Ἀττ., τὸ δὲ **λίην** εἶναι συνήθ. τὸ ἀντίστοιχον τοῦ **ἄγαν** παρ' Ἐπικ. καὶ ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ (ἀλλ' ἴδε Ἡρόδ. 2, 173), σφόδρα βεβαιωτικόν, ὡς τὸ Λατ. prorsus = βεβαιότατα, Αἰσχύλ. Θ. 811· οὕτως ἐν συνθέσ. πάντοτε ἐνισχύει καὶ ἐπιτείνει. Ἡ ἐπὶ κακοῦ σημασία ἐπίσης, παρὰ πολύ, ὡς ἡ τοῦ Λατ. nimis, ἀπαντᾷ μόνον ἐν ἰδίαις τισὶ φράσεσιν, ὡς ἐν τῷ περιφήμῳ μηδὲν ἄγαν, ne quid nimis, πρῶτον παρὰ Θεόγν. 335, Πινδ. Ἀποσ. 235· ἀποδίδοται δὲ εἰς τὸν Χείλωνα ὑπὸ Ἀριστ. Ῥητ. 2. 12, 14, οὕτως, ἄγαν τι ποιεῖν, Πλάτ. Πολ. 563E, κτλ. Εὕρηται καὶ μόνον μετὰ τοῦ ῥήματος, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς, Αἰσχύλ. Πρ. 180, κτλ.· ἀλλ' οὐχὶ σπανίως συνάπτεται μετ' ἐπιθέτου, ὅπερ ἢ προηγεῖται ἢ ἕπεται, οἷον, ἄγαν βαρεῖς, ὁ αὐτ. Πέρσ. 515, πιθανὸς ἄγαν, Ἀγ. 485· ἔτι καὶ μεθ' ὑπερθ. ἄγαν ἀγριωτάτους, δηλ. τοὺς ὑπὲρ πάντας ἀγριωτάτ., Αἰλ. Ἱ. Ζ. Ι. 38, πρβ. 8. 13· ὡσαύτως μετ' ἐπίρρ., ὑπερθύμως ἄγαν, Εὐμ. 824, ἄγαν οὕτω, Σοφ. Φ. 598, ὠμῶς ἄγαν, Ξεν. Πόρ. 5, 6, μετ' οὐσιασ., ἡ ἄγαν σιγή, Σοφ. Ἀντ. 1251· ἡ ἄγαν ἐλευθερία, Πλάτ. Πολ. 564Α· χωρὶς τοῦ ἄρθρου, εἰς ἄγαν δουλείαν, Αὐτ. (Ἡ √**αγ** φαίνεται ἐν τῷ **ἀγ-ήνωρ**. Ὁ Κούρτιος σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ **ἄγω**· κατὰ τὴν ἔννοιαν φαίνεται ὅτι ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ **ἄγαμαι, ἄγη**)· [ᾰγᾱν κυρίως, χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 157, κτλ.· ἀλλ' ᾰγᾰν ἐν Ἀνθ. Π. 5, 216., 10, 51].

ἀγάνα, σαγήνη· «ἀγάνα, σαγήνη[ν] Κύπριοι,» Ἡσύχ.

ἀγᾰνακτέω, μέλ. -ήσω, κυρίως ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, αἰσθάνομαι σφοδρὸν ἐρεθισμὸν (πρβ. τὸ ἑπόμ.), ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἱππ. 426. 6· ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ περὶ τῆς ψυχῆς, Πλατ. Φαῖδρ. 251C· περὶ τοῦ οἴνου, = ζυμοῦμαι, Πλούτ. 2. 134E. **II.** μεταφ., λυποῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀνιῶμαι, ὀργίζομαι, μηδ' ἀγανάκτει, Ἀριστοφ. Σφήκ. 287· ἰδίως δεικνύω ἐξωτερικὰ σημεῖα λύπης, κλάων καὶ ἀγ., Πλάτ. Φαίδ. 117D, κτλ.:—ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., ἀγ. ὅτι . . . Ἀντιφῶν, 126. 5, Λυσ. 96. 30, ἀγ. εἰ . ., ἢ ἐάν . ., Ἀνδ. 18. 16, Πλάτ. Λάχ. 194Α. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι διά τι, π.χ. θανάτῳ, Πλάτ. Φαίδ. 63B· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Heind. Φαίδ. 64Α. ἀγ. ταῦτα ὅτι . ., Πλάτ. Εὐθύφρ. 4D· ὡσαύτως ἀγ. ἐπί τινι, Λυσ. 91. 5, Ἰσοκρ. 357Α, κτλ.· ὑπέρ τινος, Πλάτ. Εὐθύδ. 283D, κτλ.. περί τινος, ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 349D·—διά τι, ὁ αὐτ. Φαίδ. 63C· πρός τι, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 4· καὶ ἐνίοτε μετὰ γεν. πράγματος Α. Β. 334. **3)** ὀργίζομαι ἐναντίον τινὸς (προσώπου), τινί, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 11· πρός τινα, Πλούτ. Κάμ. 28· κατά τινος, Λουκ. Τίμ. 18:—ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ὀργίζομαι διότι ἢ ὅταν . . , ἀγ. ἀποθνήσκοντας, Πλάτ. Φαίδ. 62E, πρβ. 67D· ἀγ. ἐνθυμούμενος . . , Ἀνδοκ. 31. 24. **III.** παρὰ Λουκιανῷ ἐν Ἐνυπν. 4, καὶ Ἀριστείδ., **ἀγανακτεῖσθαι**, ὡς ἀποθετ. = τῷ ἐνεργ.—Πρβλ. **δι-, συν-, ὑπερ-ἀγανακτέω**.

(Ἡ σημασία δεικνύει ὅτι τὸ ἄγαν ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ῥήματος. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος σχετίζεται ὑπὸ τοῦ Schneid. πρὸς τὸ ἄγω, ὡς τὸ **-κτέω** ἐν τοῖς **πλεονεκτέω, περιημεκτέω** πρὸς τὸ ἔχω).

ἀγανάκτησις, εως, ἡ, κυρίως, πόνος καὶ ἐρεθισμὸς φυσικός, ἀγ. περὶ τὰ οὖλα, ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ προξενομένου ἐκ τῆς ὀδοντοφυΐας, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C. **2)** ἀνία, δυσθυμία, δυσαρέστησις, ἀγανάκτησιν ἔχει, παρέχει δικαίας ἀφορμὰς δυσαρεστήσεως, Θουκ. 2. 41, πρβ. Κορινθ. Β', ζ' 11, Ἡσύχ.

ἀγανακτητικός, ή, όν, εὐκόλως δυσαρεστούμενος, εὐερέθιστος, εὐέξαπτος, ὀργίλος, μεμψίμοιρος, Πλάτ. Πολ. 604E, 605Α (Βέκκ). κοιν. **ἀγανακτικός**.

ἀγανακτητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐνοχλητικός, Πλάτ. Γοργ. 511B.

ἀγανακτητέον, ῥηματ. ἐπίθ. πρέπει ν' ἀγανακτῇ τις.

ἀγανακτικός, ή, όν, = **ἀγανακτητικὸς** (ὃ ἴδε), Λουκ. Ἀλ. 14.

ἀγανακτικῶς, μετ' ἀγανακτήσεως, «ἄνθρωπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον,» Μαρκ. Ἀντων. ΙΑ, ιγ', ἔκδ. Κοραῆ. Εὐσ. ΙΙ. 1445D.

ἀγάνημαι, «ἀσχάλ[λ]ω, ἀγανακτῶ,» Ἡσύχ.

ἀγανιάω, καθαρεύω, «ἀγανιᾶν, καθαρεύειν» Ἐτυμ. Γουδ.

ἀγάνιδα, «ἀτρέμας,» Ἡσύχ., ἠρέμα, ἡσυχῇ, ἥσυχα. Ἴδε Κοραῆ Ἄτακτ. τομ. Β, σ. 4, ἔνθα ὁμιλῶν περὶ τοῦ **ἐγάλια** λέγει: «ἐπίρρ. σιγά. Ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀγανός, «ἀγάνιδα ἀτρέμας» λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ ἀγανοί, πραεῖς»

ἀγανίζομαι, ἴσως = ἀγάνομαι, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. κ. 152. σ. 124· «εὑρήσει θλῖψιν καὶ πρόσκομμα ἐν οἷς ἕκαστος ἀγανίζεται.»

ἄγαννα, «ἄμαξα (ἱερά)· καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος,» Ἡσύχ.

ἀγάν-νιφος, ον, ὁ χιόνι πολλῇ νιφόμενος, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, Ὄλυμπος, Ἰλ. Α, 420.

ἀγανο-βλέφαρος, ον, ὁ γλυκεῖς ἔχων ὀφθαλμούς, Πειθώ, Ἴβυκ. 4, Ἀνθ. Π. 9. 604.

ἀγάνομαι, «ἀγάνεται, πραγματεύεται, χρῆται,» Ἡσύχ.

ἀγᾱνόρειος, ἀγανορία, Δωρ. ἀντὶ **ἀγην-όρειος, ἀγηνορία**.

ἀγᾰνός, ή, όν, ποιητ. ἐπίθ. ἤπιος, πρᾶος, ἥσυχος, ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν λόγων καὶ πράξεων αὐτῶν, ἀγ. καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς, Ὀδ. Β. 230., Ε. 8, ἀγ. ἐπέεσσιν, Ἰλ. Β. 164, 180, κτλ., μύθοις ἀγ., Ὀδ. Ο. 53, εὐχωλῆς, Ἰλ. Ι, 499, Ὀδ. Ν, 357, δῶροισι, Ἰλ. Ι. 113· οὕτω παρὰ Πινδ., ἀγ. λόγοις, Π. 4. 179, ἀγ. ὀφρύι, αὐτόθ. 9. 65. Ἐκ τῶν τραγικῶν μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 101, αὐλῶν ἀγαναὶ φωναί, Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 56. **2)** Παρ' Ὁμήρ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν

βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἅπερ ἐπέφερον εὔκολον θάνατον, ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι . . . Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, Ὀδ. Ο, 411, πρβλ. Γ, 280, Ἰλ. Ω, 759, κτλ:—Ὑπερθ. ἀγανώτατος, Ἡσ. Θ. 408. Ἐπίρρ. -νῶς, Ἀνακρ. 49, 1, Εὐρ. Ι. Α. 602. Συγκρ., ἀγανώτερον βλέπειν, Ἀριστ. Λυσ. 886. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ γάνυμαι μετὰ α εὐφων.).

ἄγᾰνος, ον, (ἄγνυμι) τεθραυσμένος, ξύλα ἄγ., ξύλα ἐσχισμένα ἢ κατεαγότα πρὸς καῦσιν, Α. Β. 335, Εὐστ. 200. 3.

ἀγανοφρονέω, εἰμὶ ἀγανόφρων, πρᾷος.

ἀγανοφροσύνη, ἡ, ἠπιότης, εὐγένεια τρόπων, ἀγαθότης, Ἰλ. Ω, 772, Ὀδ. Λ, 202.

ἀγανό-φρων, ον, γεν. **ονος,** (φρήν), ποιητ. ἐπίθ., εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ἤπιος, Ἰλ. Υ, 467· ἄνδρες Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 1. ἀγ. Ἡσυχία, Ἀριστ. Ὄρν. 1321.

ἀγαν-ῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) ποιητ., ἡ ἡδέως βλέπουσα, ἔχουσα γλυκεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, Μάρκελλ. Σιδ. 80· ἀγ. παρειά παρ' Ἡσυχ.

ἀγάνωρ, Δωρ.· ἀντὶ **ἀγήνωρ,** Πίνδ.

ἀγάνωτος, ον, (γανόω) μὴ γανωμένος, Ποσειδώνιος παρὰ Παύλ. Αἰγιν. 7. σ. 298, 25. ἔκδ. Βασιλ. ἐν τῷ κακκάβῳ ἀγανώτῳ ὄντι.

ἀγάομαι, Ἐπ. παράλληλος τύπος τοῦ **ἄγαμαι,** ἀπαντῶν δὶς μόνον παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρ' Ὁμήρῳ. **ἀγώμενος,** φοβούμενος ἢ φθονῶν, Ἡσ. Θεογ. 619, τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ε, 129, **ἀγᾶσθε** μετετράπη ὑπὸ κριτικῶν τινων εἰς ἄγασθε· καὶ οἱ τύποι **ἀγάασθε, ἠγάασθε, ἀγάασθαι,** ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς τὸ ἄγαμαι.

ἀγαπάζω, Ἐπ. καὶ Λυρ. τύπος τοῦ **ἀγαπάω,** Ὅμ.· Δωρ. γ', πληθ. **-οντι,** Πίνδ. Ἴσθ. 5, 69. Ἐπ. παρατ. **ἀγάπαζον,** Ἀπολλ. Ῥόδ.:—ὡσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὅμ.· Δωρ. παρατατ. **ἀγαπάζοντο,** Πίνδ. Π. 4. 428:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐκτὸς τοῦ ἐνεργ. ἀορ. **ἀγαπάξαι,** Καλλικρατ. παρὰ Στοβ. 487. 16. = φιλοφρόνως μεταχειρίζομαι, δέχομαι, ὑποδέχομαί τινα μετὰ ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, = ἀγαπῶ· ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα . . . ἀγαπάζει, ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Ὀδ. Π. 17· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, Ἰλ. Ω, 464:—Μέσ. ἐν ἀπολύτῳ σημασ., δεικνύω σημεῖα ἀγάπης, θωπεύω, κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, Ὀδ. Φ, 224· οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ'· (πρβλ. φιλέω Ι. 2) Η. 33· ἀλλὰ μετ' αἰτ. ὡς ἐνεργ., Πίνδ. Π. ἔνθ' ἀνωτ. 2) τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι, δέχονται μετὰ χαρᾶς, Πίνδ. Ἴσθ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **ἀμφαγαπάζω.**—Εὕρηται ἅπαξ παρὰ τραγικ., ἴδε **ἀγαπάω,** Ι. 1.

ἀγαπᾱτός, όν, Δωρ. ἀντὶ **ἀγαπητός, τόν,** Πίνδ.

ἀγᾰπάω, μέλ. **-ήσω,** παρακ. **ἠγάπηκα,** Ἰσ. Ἀντιδ. § 158: Ἐπ. ἀόρ. **ἀγάπησα,** Ὀδ. Ψ. 214.—πρβλ. **ὑπερ-αγαπάω.** (Ἡ ῥίζα εἶναι ἄδηλος). **Ι.** ἐπὶ προσώπων, μεταχειρίζομαι μετὰ στοργῆς, ὑποδέχομαι μετ' ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, ἀγαπῶ, στέργω τινά, ὅμοιον τῷ Ἐπικ. **ἀγαπάζω,** ἐν χρήσ. παρ' Ὅμ. ἅπαξ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· σπάνιον ὡσαύτως παρὰ τοῖς τραγικ., καὶ μόνον ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ δεικνύω στοργὴν πρὸς τοὺς νεκρούς: ὅτ' ἠγάπα νεκρούς, Εὐρ. Ἱκ. 764 (οὕτω νέκυν παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Φοίν. 1327), ἀλλὰ συχνάκις παρὰ Πλάτωνι, κτλ., ἐπί τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὥσπερ . . . οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, Πλάτ. Πολ. 330C, πρβλ. Νόμ. 928A, ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', Ποιητ. παρὰ Φαίδρ. 241D, ἀγ. τοὺς ἐπαινέτας, αὐτ. 257E, ἐπιστήμην, τὸ δίκαιον, τὰ χρήματα, κτλ., ὁ αὐτ. Φίληβ. 62D, Πολ. 359A, καὶ ἀλλ., τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, Δημ. 23. 23:—Παθ. ἀγ. καὶ οἰκεῖν εὐδαιμόνως, Πλάτ. Πολ. 30D, ὑπὸ τῶν θεῶν ἠγαπῆσθαι, Δημ. 1404. 4· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λιθίδια ταῦτα τὰ ἠγαπημένα, Πλάτ. Φαίδ. 110D. **2)** ἐπιθυμῶ, Πλάτ. Λυσ. 215A, B. **3)** ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφ., αἰσθάνομαι ἀδελφικὴν στοργὴν πρός τινα, ἴδ. **ἀγάπη:**—ἡ λέξις ἔχει σχεδὸν ταύτην τὴν σημασίαν ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Μενάνδρ., ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται, Ἄδηλ. 113, πρβλ. 215. **4)** τὸ **ἀγαπῶ** διαφέρει τοῦ **φιλέω,** καθ' ὅσον ὑπονοεῖ στοργὴν καὶ φροντίδα μᾶλλον ἢ πάθος ἀγάπης, πρβλ. τὰ Λατ. diligo, amo, ἀλλ' ἐνίοτε σχεδὸν ἀδύνατος καθίσταται ἡ διάκρισις, ὅρ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 7, 9 καὶ 12, φιλεῖσθαι = ἀγαπᾶσθαι αὐτὸν δι' αὐτόν, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 11, 17. **5)** Καταχρηστικῶς περὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἀγάπης, τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, ὡς τὸ **ἐράω,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 2, ἐν τοῖς χωρίοις Πλάτ. Συμ. 180B, Φαῖδρ. 253A, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραλάβωμεν τὴν τοιαύτην σημασίαν· καὶ ἐν Ξεν. Ἀπομ. 1. 5, 4, πόρνας ἀγαπᾶν δὲν εἶναι = ἐρᾶν, ἀλλ' ἁπλῶς, ἥδεσθαι αὐταῖς, προσφιλῶς ἔχειν αὐταῖς, οὕτως, ἀγαπ. ἑταίραν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι.» **ΙΙ.** κατ' ἀναφορὰν πρὸς πράγματα = εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, ἐπαναπαύομαι· ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἅπαξ: οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος . . . μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, Ὀδ. Φ, 289· ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία εἶναι συχνὴ παρ' Ἀττ., ἀγαπῶσιν ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, Θουκ. 6. 36, 4· συνηθέστερον, ἀγ. εἰ . ., εἶμαι εὐχαριστημένος ἂν . ., Πλάτ. Πολ. 450A, καὶ ἀλλ., ἐάν . ., αὐτ. 330B. καὶ ἀλ., ἤν . ., ἄν . ., Ἀριστοφ. Σφῆκ. 684, Πλάτ. Γοργ. 483C, καὶ ἀλλ. **2)** μετὰ μετοχ. ἀγ. τιμώμενος, Πλάτ. Πολ. 475B, Ἀντιφάν. ἐν «Νεοττίδι» 2· μετ' ἀπαρ. Ἡρωδιαν. 2. 15, Ἀλκίφρ. 3. 61, Λουκ., κτλ. **3)** μ. δοτ. πράγματος, εἶμαι εὐχαριστ. εἴς πρᾶγμά τι, ὡς τὸ στέργω, ἀσπάζομαι· ἀγ. τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Λυσ. 192. 26· τοῖς πεπραγμένοις, Δημ. 13. 11. **4)** ὡς τὸ στέργω, μετ' αἰτ. πράγμ., μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγ., Ἰσοκρ. 69D, τὰ παρόντα, Δημ. 70. 20· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 2, 23. **5)** σπανίως μ. γεν., ἵνα . . τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἵνα ὦσιν εὐχαριστημένοι μὲ τὴν προσήκουσαν ἀξίαν (τιμήν), Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 3. 7. **6)** ἀπολ., εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀγαπήσαντες, Λυκοῦργ. 157. 5· πρβλ. Λουκ. Νεκυομ. 17. **7)** μετ' ἀπαρ., εὐχαριστοῦμαι νὰ πράττω τι, συνηθίζω νὰ πράττω τι, ὡς τὸ φιλέω, τοὺς Λυκίους ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14· ὡσαύτ. παρὰ τοῖς Ο'.

ἀγάπη, ἡ, φιλικὴ πρός τινα διάθεσις, ἀγ. καὶ μῖσος, Ο'. (Ἐκκλ. θ' 1 κ. ἀλλ.)· ἰδίως, ἀδελφικὴ ἀγάπη, Κορινθ. Α', ιγ', 1 ἑξ., καὶ ἀλλ.· ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, Φίλων. 1. 283, Ῥωμ. ε', 8, Κορ. Β', ε', 14, Εὐαγ. Λουκ. ια', 42, καὶ ἀλλ. **ΙΙ.** τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τινός, Ο'. (Ἆσμ. β', 7). **ΙΙΙ.** πληθ. ἀγάπης συμπόσιον, γινόμενον μεταξὺ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, Ἐπ. Πέτρ. Β', β', 13, Ἐπ. Ἰούδ. 12. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ πρῶτον παρὰ τοῖς Ο', καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς συγγραφεῦσιν, ἂν καὶ τὰ ἀγαπάζω, ἀγαπάω καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγ. εἶναι συχνὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (Τὸ συμπόσιον τῶν πιστῶν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀγ. Ἰγν. ἐπιστ. πρὸς Σμυρναίους ἀρ. 8· οὐκ ἐξόν ἐστιν χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν. Ἐν τῇ ἐν Λαοδικ. Συν. καν. 27 καὶ καν. 28, οὐ δεῖ ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν. Εἶτα ἐν τῇ Ἐκκλ. γλωσ. = φίλημα, καὶ μετὰ τὸ δοθῆναι τὴν ἀγάπην· πρβλ. Συμ. Θεσσ. εἶτα τὴν ἀρχιερατικὴν δεξιάν . . . καὶ ἔτι τὴν παρειὰν διὰ τὴν θείαν ἀγάπην).

ἀγάπημα, τό, Λατ. deliciæ, ἀγαπητόν, κεχαρισμένον, ἐπὶ προσώπου, Ἀνθ. Π. 10. 104, Συλλ. Ἐπιγρ. 5039· ἐπὶ ἀγαπητοῦ ἐδέσματος, λίχνων ἀνδρῶν ἀγ., Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» Φιλ. 1. 6.

ἀγαπ-ήνωρ, ορος, ὁ, = ἠνορέην ἀγαπῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, ἀνδρεῖος, ἐπίθ. ἡρώων, Ἰλ. Θ, 114, κτλ.· ὡσαύτως ὡς κύρ. ὄν. Ἰλ.

ἀγάπησις, εως, ἡ, στοργή, ἐκλογή, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1. 1, Πλουτ. Περικλῆς 24· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 352.

ἀγαπησμός, ὁ, σπανιώτερος τύπ., = τῷ προηγ., τὸν ἐπὶ κακῷ γιγνόμενον ἀλλήλων ἀγ., Μένανδρ. ἐν «Συναριστώσαις» 3.

ἀγαπητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος ἀγάπης, ὃν πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 358A.

ἀγαπητικός, ή, όν, φιλόστοργος, ἡ ψυχὴ ἀγ. τι ἐν ἑαυτῇ ἔχει, Πλούτ. Σολ. 7, Κλήμ. Ἀλεξ. 123, κτλ. ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτ. 102, κτλ.

ἀγαπητός, ή, όν, Δωρ. **-ᾱτός, ά, όν,** ῥημ. ἐπίθ. ἠγαπημένος, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός, ἠγαπημένος μονογενής, Ὀδ. Β, 365· συνηθέστ. ἄνευ τοῦ μοῦνος περὶ μονογενοῦς υἱοῦ, Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, Ἰλ. Ζ, 401· πρβλ. Ὀδ. Δ, 817· οὕτω παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 761, Νικήρατος . . ὁ τοῦ Νικίου ἀγ. παῖς, Δημ. 567. 24· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 7, 41, καὶ ἀλλ.· Κωμικῶς, δαπίδιον ἓν ἀγ., Ἵππαρχος ἐν «Ἀνασῳζομένοις» 1. **ΙΙ.** Ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος ἀγάπης, προσφιλής, ἐπιθυμητός, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 131E, κτλ. Ὑπερθ. **-ότατος,** ὁ αὐτ. Φίλ. 61E, τὸ ἀγαπητόν, ἀντικείμενον ἀγάπης, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 7, 41, καὶ ἀλλ. **2)** πρᾶγμα, εἰς ὃ ἀναγκάζεται νὰ εὐχαριστηθῇ τις, ἐπειδὴ τυγχάνει τὸ μὴ χεῖρον τῶν κακῶν, Ἀνδοκ. 26. 15:—ἐντεῦθεν, ἀγαπητὸν [ἐστι] = πρέπει τις νὰ εἶναι εὐχαρι-

στημένος, εἰ.., ἐάν .., Πλάτ. Πρωτ. 328Α, Ξεν. Οἰκ. 8. 16, Δημ. 302, 1, Ἀριστοτ., κτλ. μετ' ἀπαρ. Ἠθ. Ν. 9, 10, 6. **III**. Ἐπίρρ. **-τῶς**, ἑτοίμως, προθύμως, μετὰ χαρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 735D, Δημ. 409, 7, κτλ. **2**) ὁ σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας τινός, Δίφιλ. Ἄδηλ. 4. **3**) μόλις ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τινά, μόλις ἀρκετά, μόλις καὶ μετὰ βίας, Πλάτ. Λυσ. 218C, ἀγαπητῶς σωθῆναι, Λυσ. 107, 16, οὕτω καὶ ἀγαπητόν, Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ,» 1.

ἀγαπητρίς, ίδος, ἡ, = ἀγαπητή, συνείσακτος, γυνὴ συνοικοῦσα κληρικῷ, Βασίλ. Β, 813D.

ἀγαπώντως, μεταγ. τύπος ἀντὶ ἀγαπητῶς, Εὐσέβ. Εὐάγγ. Πρ. 14. 5, 4, Στοβ. 297. 41.

ἀγαργάλιστος, ον, ὁ μὴ γαργαλιζόμενος· «κενοδοξίας ἀγαργάλιστος πάθει,» Ψ. Χρυσ. τόμ. Ζ', σ. 304.

ἀγαρίζω, εἰμὶ ἢ γίνομαι Ἀγαρηνός, ὀπαδὸς τοῦ Μωάμεθ, Νικήτ. Βυζ. 728Β.

ἀγᾰρῐκόν, τὸ Λατ. agaricum, εἶδος σπογγοειδοῦς ξύλου (μύκητο·) χρησίμου ὡς προσάναμμα, (ὅπως ἀνάπτῃ τις πῦρ ἐκ σπινθῆρος), κοινῶς «ἴσκα,» Διοσκ. 3. 1. [ᾰγ-· ἀλλ' ᾱγ- χάριν τοῦ μέτρ. ἐν τοῖς ἑξαμέτροις τοῦ Ἀνδρομ. παρὰ Γαλην. Ἀντιδ. 894Β, 895D].

ἀγαρισμός, οῦ, ὁ, = ἀγαρισία, Νικήτ. Βυζ. 736Α.

ἄγαρρις, ἡ, (ἀγείρω) συνάθροισις, Ἐπιγραφ. Νεαπ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

ἀγαρρίς, «ἄθροισις ἢ πλῆθος ἀγωγῆς,» Ἡσύχ.

ἀγάρροος, ον, συνηρ. **-ρρους, ουν**, (ἄγαν, ῥέω) ὁ ἰσχυρῶς ῥέων. Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἰλ. Β, 845., Μ, 30.

ἀγαρισία, ας, ἡ, (ἀγαρίζω), Μωαμεθανισμός, Νικήτ. Βυζ. 712Α.

ἀγασθενής, ές, (σθένος) λίαν ἰσχυρός, Ὀππ. Κυν. 2. 3, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1052:— Ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀγασθένης (παροξύτ.).

ἄγασμα, τό, (ἄγαμαι) ἀντικείμενον λατρείας, Σοφ. Ἀποστ. 799, εἰς Β. Α. 325.

ἀγασός, Λακων. ἀντὶ ἀγαθός· ἴδε **ἀγασῶς**.

Ἀγασσεύς, εἶδος κυνός, «ῥίνεσι δ' αὖτε μάλιστα πανέξοχός ἐστιν Ἀγασσεύς,» Ὀππ. Κυνηγ. Α, 476.

ἀγά-στᾰχυς, υ, λίαν εὔφορος εἰς στάχυς, πολύπυρος, γῆ. Γρηγ. Ναζ. 9, 112Β.

ἀγαστής, «βάσκανος,» Ἡσύχ.

ἀγά-στονος, ον, ὁ μεγάλα στενάζων, ἠχῶν, παταγῶν, ἐπὶ τοῦ ὑποκώφου ῥόθου τῶν κυμάτων, Ὀδ. Μ, 97, Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 94. **2**) μεγαλοφώνως θρηνῶν, Αἰσχύλ. Θ. 97.

ἀγαστός, ή, όν, (ἄγαμαι) ἄξιος θαυμασμοῦ, μεταγ. τύπος τοῦ Ὁμηρ. **ἀγητός**, θαυμαστός, Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 265· οὐκέτι μοι βίος ἀγ. Εὐρ. Ἑκ. 169· ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56, πρβλ. Ἀν. 1. 9, 24, Οἰκ. 11. 19, Ἱππ. 11. 9, συχνὰ παρὰ Πλουτ.— Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ξεν. Ἀγησ. 1. 24.—Παρ' ἄλλοις Ἀττ. συγγραφ. ἡ λ. θαυμαστὸς προτιμᾶται.

ἀγάστωρ, ορος, (α ἀθροιστ., γαστήρ, πρβλ. ἀδελφός), ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός, πληθ., δίδυμοι, Ἡσύχ.· καθόλου, ὁ πλησίον συγγενής, Λυκόφρ. 264.

ἀγασυλλίς, ίδος, ἡ, φυτόν, τὸ heracleum gummiferum, Διοσκ. 3. 98.

ἀγάσυλλον, ου, τό, = ἀμμωνιακόν, Διοσκ. 3, 88 (98).

ἀγάσυρτος, ὁ, ἀσαφές τι ἐπίθ., ὅπερ ὁ Ἀλκαῖος (38) ἀποδίδει τῷ Πιττακῷ· Διογ. δὲ ὁ Λαέρ., 1, 81, ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐπισεσυρμένος καὶ ῥυπαρός.

ἀγᾰσῶς, Λακων. πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀγαθός, Ἀριστοφ. Λυσ. 1301.

ἀγατάομαι, βλάπτομαι· «ἀγατᾶσθαι, βλάπτεσθαι,» Ἡσύχ.

ἀγᾰτός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ ἀγαστός, (πρβλ. **θαυματός, ἀδάματος**, κτλ.), Ὕμ. Ὁμ. Ἀπ. 515· ἴδε Ruhnk Ep. Cr. σ. 26.

ἀγαυγή, «οἷον Ἀπόλλωνος ἀγαυγή·» παρὰ τὸ αὐγή, Ἐτυμ. Μ. 6, 40.

ἀγαύομαι, ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ **ἀγαίομαι**· «εἶδος ἀγαιόμενοι πολυήρατον,» Ὀππ. Ἁλ. Δ. 138.

ἀγαυός, ή, όν. Παρ' Ὁμήρῳ σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ βασιλέων ἢ ἡρώων, ἔνδοξος, εὐγενής, ἐπιφανὴς τὴν καταγωγήν, ἀγ. κήρυκες, Ἰλ. Γ. 268· μνηστῆρες, Φαίηκες, Ὀδ.· ἀγαυὴ Περσεφόνεια, Ὀδ. Λ, 213· πομπῆες ἀγαυοὶ = εὐγενεῖς, ἐξαίρετοι ὁδηγοί, Ὀδ. Ν, 71· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 4. 127· καὶ ἅπαξ παρὰ τραγικοῖς, Πέρσαις ἀγαυοῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 986 (Λυρ.):—Ὑπερθ. **-ότατος**, Ὀδ. Ο, 229. **2**) ὡς κύρ. ὀνόματα, **Ἀγαυός**, **Ἀγαυή**, Ἰλ., Ἡσ., οὐχὶ δὲ **Ἄγαυος, Ἀγαύη**· ἴδε Ἀρκάδ. 45 καὶ 103. Lehrs de Stud. Aristarch. σ. 293, (περὶ τῆς ῥίζης ὅρα γαίω).

ἀγαυρίᾱμα, τό, θρασύτης, ἀναίδεια, Ἑβδ. (Βαρ. δ' 34), Ἡσύχ., Α. Β, 325.

ἀγαυριάω, μεγάλως γαυριῶ· «ἀγαυριᾶν, τὸ μεγάλως γαυριᾶν καὶ ἐπαίρεσθαι· οὕτω Μεθόδιος,» Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **ἀγαυρίαμα**, σ. 6, 35.

ἀγαυρός, ά, όν, = γαῦρος μετ' **α** εὐφων., μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, ταῦρος, Ἡσ. Θεογ. 832, πρβ. Wess. Ἡρόδ. 7. 57, 2, ἔνθα περὶ τοῦ Ξέρξου κεῖται τὸ ὑπερθ. ἐπίρρ., **ἀγαυρότατα**.

ἀγάφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι), μεγάλα φθεγγόμενος, μεγαλόφωνος, ἀοιδαί, Πινδ. Ὀ. 6. 155.

ἀγαφιλοσωματία, ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ ἄγαν φιλοσωματία· «ὑπὸ τῶν τῇ ἄγαν φιλοσωματίᾳ προσκειμένων τῷ σώματι,» Πορφυρ. πρὸς Μαρκέλλαν, 25.

ἀγάω, = **ἀγάζομαι**, Ἀλκμὰν 119.

ἄγγᾰρα, τά, οἱ καθημερινοὶ σταθμοί, καταλύματα τῶν ἀγγάρων, Ε. Μ.

ἀγγᾰρεία, ἡ, ἀγγελία, ἄγγελμα, εἴδησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956Α. 21, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 1, 79.

ἀγγᾰρευτής, οῦ, ὁ, ὁ κατέχων ἢ ἔχων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του **ἄγγαρον**, Ἡσύχ.

ἀγγᾰρεύω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ ὑπηρετῇ ὡς **ἄγγαρος**, ἢ καθόλου, ἀναγκάζω τινὰ εἰς ὑπηρεσίαν, μεταγ. Λατ. angariare; Εὐαγ. Ματθ. ε', 41, κζ', 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956Α. 24.—Παθ., ἀναγκάζομαι εἰς ὑπηρεσίαν, Μένανδ. ἐν «Σικυωνίῳ,» 4· (ἀγγαρεύεσθαι, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι, Σουΐδ.).

ἀγγᾰρήϊος, ὁ, Ἰων. τύπ. = ἄγγαρος, Ἡρόδ. 3, 126. **II**. ὡς οὐσιαστ. ἀγγαρήϊον, τό, τὸ σύστημα τῶν ἐφίππων ταχυδρόμων ἐν Περσίᾳ, ὁ τῶν ἀγγάρων δρόμος, ὁ αὐτ. 8. 98.

ἀγγαρίδιον, ου, τό, (ἄγγαρος) ὑποζύγιον, ζῷον φορτηγόν, Κωνστ. Πορφ. Ἔκθ. Β. Ταξ. 489, 4.

ἀγγάριος, ου, ὁ, = **ἄγγαρος**, Ἐτυμ. Μ. 7, 25.

ἄγγᾰρος, ὁ, Περσικὴ λέξις, = ἔφιππος ταχυδρόμος· τοιοῦτοι δὲ ἦσαν ἕτοιμοι εἰς ὡρισμένους σταθμοὺς καθ' ὅλην τὴν Περσίαν (ἔχοντες ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλωσιν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν), ἵνα κομίζωσι τὰς βασιλικὰς παραγγελίας, «οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι,» Σουΐδ. ἐν λ., πρβλ. **ἀγγαρήϊος** II., καὶ ἴδ. Ξεν. Κυρ. 8. 6, 17. **II**. ὡς ἐπίθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 282, ἄγγαρον πῦρ = τὸ πῦρ τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς μεταβίβασιν τῆς ἀγγελίας περὶ ἁλώσεως τῆς Τροίας· πρβλ. **πομπός**, ἐν τέλει.

ἀγγαροφορέω, φέρω ὡς **ἄγγαρος**, Προκόπ. 3. 163, 18, καὶ ἀλλ.

ἄγγατος, «τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον,» Ἡσύχ.

ἄγγεα, τά, (ἄγγος), τὰ γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 471.

ἀγγείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀγγεῖον**, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην. περὶ Ἀντιδ. 894F, Πολυδ. 10. 30.

ἀγγειοθήκη, ἡ, ἡ ἀποθήκη τῶν ἀγγείων, Ἀθήν. ε', ἴδε **ἀγγοθήκη**.

ἀγγειο-λογέω, λαμβάνω φλέβα καὶ ἐνεργῶ ἐγχείρησιν ἐπ' αὐτῆς, Παῦλ. Αἰγ. 6. 5, σ. 177.—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-λογία**, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀγγειολογία, ας, ἡ, λέξ. ἀνατομικὴ περὶ τῶν διαφόρων ἀγγείων τοῦ σώματος., Γαλην. III, 395C, Παῦλ. Αἰγ. 92.

ἀγγεῖον, Ἰων. **-ήϊον**, τό, (ἄγγος) = ἀγγεῖον παντὸς εἴδους δυνάμενον νὰ περιλάβῃ ὑγρὰς ἢ ξηρὰς οὐσίας, (τοῦτο τὸ ὄργανον .. ξηροῖς καὶ ὑγροῖς καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθέν, ἀγγεῖον ὃ δὴ μιᾷ κλήσει προσφεγγόμεθα, Πλάτ. Πολιτικὸς 287E), — ἐκ μετάλλου, ἀργύρεα ἀγγ., ἐξ ἀργύρου ὑδρίαι ἢ δοχεῖα ὕδατος, Ἡρόδ. 1, 188, ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ ἀγγ., Πλούτ. 2. 695, ἐν ἀγγείῳ χαλκῷ, ἐν ἰγδίῳ, Θεοφράστ. λιθ. 60·—ξύλινα ἀγγ., μεγάλοι κάδοι ἢ ἀγγ. ἐκ ξύλου, Ἡρόδ. 4, 2·—ἀγγεῖα περιέχοντα χρήματα ἐντὸς θησαυροφυλακίου, ὁ αὐτ. 2. 121, 2· πρὸς χρῆσιν τῶν κτιστῶν ἢ οἰκοδόμων, Θουκ. 4. 4·—ὀστράκινα ἀγγεῖα, πήλινα, Ἱππ. 668. 21, Ἑβδ. (Θρην. δ', 2)·—καδίσκοι ἐν χρήσει πρὸς κατάσβεσιν πυρός, Πλούτ. Ῥωμ. 20·—ὡσαύτ. σάκκοι, ἀσκοὶ ἐκ βύρσης, δέρματος, θύλακοι καὶ ἄλλα ἀγγ., Ξεν. Ἀν. 6. 4, 23, τὰς ῥαφὰς τῶν ἀγγ., Πλούτ. Λυσ. 16: πρὸς ἔνθεσιν σίτου, Ἑβδ. (Γεν. μβ', 25)· οἴνου, Ἑβδ. (Βασ. Α', κε', 18). **2**) καθόλου, δοχεῖον, Ξεν. Οἰκ. 9, 2, Πλάτ. Κριτίας 111Α, Νόμ. 845E. **3**) σαρκοφάγος, λάρναξ, νεκροθήκη, Συλλ. Ἐπιγρ. 4300ν καὶ ἀλλ **II**. ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι,

ἀγγεῖον, ὄργανον, κυψέλη, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 20, 1· οὕτως ἐπὶ τῶν φλεβῶν, αὐτ. 2, καὶ ἀλλ.· περὶ τοῦ στομάχου, αὐτ. Μορ. Ζ. 4, 5, 39· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 7. 14· τοῦ γυναικείου στήθους, αὐτ. Μορ. Ζ. 4. 11. 19· ἐπὶ φυτῶν = κέλυφος, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 11. 1:—παρ' Ἐκκλ. αὐτὸ τὸ σῶμα, ὡς λέγεται καὶ τὸ **σκεῦος**.

ἀγγειο-σέλῖνον, τό, εἶδος σελίνου, Ἀνακρ. 37. Bgk.

ἀγγειό-σπερμος, ον καὶ **ἀγγειοσπέρματος**, ἴδε **ἐναγγειοσπέρματος**.

ἀγγειώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος ἀγγείῳ, κοῖλος, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 3, 8, 5, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1106.

ἀγγελάρχης, ὁ, (= ἀρχάγγελος), Μιχ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 327, 23, 28, ἔκδ. Λάμπρου.—Μαν. Φιλῆς, ἔκδ. Miller, τόμ. Β', σ. 50.

ἀγγελία, Ἰων. καὶ Ἐπ. **-ίη**, ἡ, (ἄγγελος) ἄγγελμα, ἀγγελία· οὐ μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγγελίας, ἀλλὰ καὶ ἡ κόμισις αὐτῆς, Ἰλ. Σ, 17, Ὀδ. Ο. 30, Ἀττ.· ἀγγελίη λέγουσα τάδε, Ἡρόδ. 2, 114· ἀγγελίην φάναι, ἀποφάναι, ἀπειπεῖν, Ἰλ. Σ, 17, κτλ.· φέρειν, ἀποφέρειν, Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· πέμπειν, Ἡρόδ.· τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν, (πρβλ. ἀγγελιαφόρος)· Ἡρόδ. 1. 114, 3. 77·—ἀγγελίη ἐμή, εἴδησις περὶ ἐμοῦ, Ἰλ. Τ, 336· ἀγγ. τινός, εἴδησις περὶ προσώπου ἢ πράγματος· ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο, εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός σου, Ὀδ. Α, 408· οὕτως, ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγ., Σοφ. Αἴ. 221· ἀγγ. τῆς Χίου ἀφικνεῖται, Θουκ. 8. 15· ἀγγ. ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 7. Μετὰ ῥημ. κινήσεως σημαντικῶν, ἀγγελίην ἐλθεῖν, ὡς τὸ Λατ. legationem obire, Ἰλ. Λ, 140, πρβλ. Ὀδ. Φ, 20, καὶ ὅρα ἐν λέξ. **ἐξεσία**·—οὕτως καὶ Ἐπικ. κατὰ γενικήν, τευ ἀγγελίης... ἤλυθες, Ἰλ. Ν. 252· ἀγγελίης οἴχνεσκε, Ο. 640· ἤλυθε σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, (ὁ ἐ. ἀγγελίης σοῦ ἕνεκα), Γ, 206· ἀγγελίης πωλεῖται, Ἡσ. Θεογ. 781.—Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις εἶναι γενικὴ τῆς αἰτίας καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, ἐξ αἰτίας ἀγγελίας· ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἑρμηνεία (Σχολ. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Λεξ.) εἶναι ἐσφαλμένη, καθ' ὅσον ὑποτίθησιν ἀρσενικὸν οὐσιαστ. **ἀγγελίης**. **2)** = ἄγγελμα, προκήρυξις, Πινδ. Π. 2. 44· πρόσταγμα, διαταγή, Ὕμ. Ὁμ. Δήμ. 448, Πινδ. Ὀ. 3. 50· πρβλ. Ὀ. Ε, 150, Η. 263. **II.** ὁ ἄγγελος, ὁ κομιστὴς ἀγγελίας, διάφ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 781.

ἀγγελί-αρχος, ὁ, = ἀρχάγγελος, Ἀνθ. Π. 1. 34.

ἀγγελιαφορέω, μ. **-ήσω**, φέρω ἀγγελίας, Σχολ. Αἰσχύλ. Πρ. 966, (κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διῒ τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ).

ἀγγελιαφορία, ἡ, Μιχ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 144, 9, ἔκδ. Λάμπρου.

ἀγγελιᾱ-φόρος, Ἰων. **ἀγγεληφ-**, ον, ὁ κομίζων ἀγγελίαν, μηνυτής, Ἡρόδ. 1. 120, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 11, Λουκ., κτλ.· ἰδίως ὁ Πέρσης ἄρχων, ὅστις εἰσῆγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἡρόδ. 3.118.

ἀγγελίδες, αἱ, Μιχ. Ψελλὸς ἐν Ann. κτλ. ἔτος IX, σ. 216. —Ἐσχημάτισται κατὰ τὸ δαιμονίδες.

ἀγγελίεια, ἡ, γυνὴ ἀγγελιαφόρος, Ὀρφ. Ὕμ. 78. 3· ἀλλ' ἴδε **ἀγγελτήρ**.

ἀγγελίης, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἀγγελία**.

ἀγγελιη-φόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀγγελιαφόρος**.

ἀγγελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄγγελον, ῥῆσις Α. Β. 26. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγγέλους (πνεύματα), ἐξ ἀγγέλων ἀποτελούμενος· στρατιά, Ἰουστ. Μ. Ἀπολ. 1. 52· ψυχή, Συλλ. Ἐπιγρ. 8654. **II.** ἀγγελικὴ ὄρχησις, εἶδος Σικελικοῦ (παντομιμικοῦ) χοροῦ ἐν συμποσίῳ, Ἀθήν. 629Ε, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 289:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πρόκλ. Πλάτ. Τιμ. 298· ἴσως ἐκ τοῦ **Ἄγγελος**, ὅπερ ἦν ὄνομα τῆς Ἑκάτης, πρβλ. Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Δ'. 103, Ἡσύχ.

ἀγγελιότης, ητος, ἡ, = **ἀγγελιώτης**, ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου, Ἀναστ. Σιν. 60Β.

ἀγγελῖται, οἱ, αἵρεσις χριστιανική, ἴδε Νικηφόρ. Κάλλ. 18, 49.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ, ἀγγελιαφόρος, Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 296· θηλ. **ἀγγελιῶτις**, ιδος, Καλλ. Δηλ. 216.

ἀγγέλλω, (ἄγγελος): Ἐπ. καὶ Ἰων. μέλλ. **ἀγγελέω**, Ἰλ. Ι, 617, Ἡρόδ., Ἀττ., **ἀγγελῶ**, Δωρ. **-ιῶ**, Πίν. Ἡρακλεωτ. ἐν ταῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 70: ἀόρ. α', **ἤγγειλα**, Ὅμ., Ἀττ. πρκ. **ἤγγελκα**, Πολύβ. 35. 4, 2, (κατ-), Λυσ. 174. 28, (εἰσ-), Λυκοῦργ. 147. 43, (περι-), Δημ. 515. 19:—Μέσ. (ἴδ. κατωτ.) ἀόρ. **ἠγγειλάμην**, (ἐπ-), Ἡρόδ. 6. 35, Πλάτ.:—Παθ., μέλλ. **ἀγγελθήσομαι**, (ἀπ-), Δημ. 445. 10, παρὰ μεταγεν. **ἀν-αγγελήσομαι**, Ἑβδ., ἀόρ. **ἠγγέλθην**, Ἡρόδ., Ἀττ.:—πρκ. **ἤγγελμαι**, Αἰσχύλ. Χο. 774, Θουκ. 8. 97, κτλ.—ὁ παθ. ἀόρ. β', **ἠγγέλην** εἶναι συχνὸς παρὰ μεταγεν., ὡς Διον. Ἁλ. 10. 20, Πλούτ. Ἀντων. 68, Γάλβ. 25, κτλ., καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τοὺς δοκίμους συγγρ., ὡς Εὐρ. Ι. Τ. 932 (ἔνθα ἤδη ἐκ διορθώσεως γράφεται **ἠγγέλθη**)· ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' **ἤγγελον** σπανίως ἀπαντᾷ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μεταγεν. (οἷον, Διον. Ἁλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀππ. Ἐμφ. 1, 121.) χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ παρατατικὸς ὡς ἑτέρα γραφή· ἂν καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 614 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **ἀγγελέτην**· καὶ ὁ μέσος ἀόρ. β' **ἠγγελόμην** εἶναι ἐπ' ἴσης ἀμφίβολ., ἴδε Veitch Ἑλλην. ῥήματα, ἐν λέξ.—Φέρω ἀγγελίαν ἢ παραγγελίαν, ὦρτο δὲ Ἶρις.. ἀγγελέουσα, Ἰλ. Θ, 409, πρβλ. Ι, 617, καὶ ἀλλ.· τινί, εἴς τινα, Ὀδ. Δ, 24, Ο, 458· μετ' ἀπαρ., οἵ κε.. κείνοις ἀγγείλωσι.. οἰκόνδε νέεσθαι, ἵνα παραγγείλωσιν εἰς αὐτούς, Π, 350, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **ἀγγεῖλαι**· ὡσαύτως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., κήρυκες δ'... ἀγγελλόντων. γέροντας λέξασθαι, ἃς παραγγείλωσι νὰ κατακλιθῶσιν, Ἰλ. Θ, 517. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀναγγέλλω, ἐσθλά, Ἰλ. Κ, 448, φάος ἠοῦς, Ὀδ. Ν, 94· καὶ μ. δοτ. προσέτι, Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος, Ἰλ. Ρ, 701· Ποσειδάωνι τάδε πάντα, Ο, 159·—οὕτω παρὰ πεζοῖς, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Πλάτ. Πρωτ. 310Β· ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις, ὁ αὐτ. Φαίδ. 58Α, πρβλ. 57Β, ἀγγ. πόλεμον = κηρύττω πόλ., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 242Β· καὶ μετὰ προθέσεως, ἀγγέλλωμεν ἐς πόλιν τάδε, Εὐρ. Ὀρ. 1539, πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ λόγους; ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 399. **3)** μετ' αἰτ. προσώπου, φέρω εἰδήσεις περί.., εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι, Ὀδ. Ξ, 120, πρβλ. 122· βραδύτερον, ἀγγ. περί τινος, Σοφ. Ἠλ. 1111:—ἐξαρτώμεναι προτάσεις συνδέονται διὰ συνδέσμου, ἤγγειλεν ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνει, Ἰλ. Χ, 439. πρβλ. Σιμων. 95, ἀγγ. ὡς.., Εὐρ. Ι. Τ. 704, οὕνεκα.. Σοφ. Ἠλ. 47· — ἐκφέρονται δὲ καὶ κατὰ μετοχήν, ἤ καὶ θανόντα ἤγγειλαν; ἔφερον εἴδησιν ὅτι ἀπέθανεν; αὐτ. 1442, 1443, Κῦρον ἐπιστρατεύοντα.. ἤγγειλεν, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 19, πρβλ. Κύρ. 6. 2, 15· μετὰ παρεμβολῆς τοῦ **ὡς**, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα, Σοφ. Ο. Τ. 955· ἤγγειλας ὡς τεθνηκότα, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1341. **II.** Μέσ., ἴσως μόνον κατ' ἐνεστ., Τεύκρῳ ἀγγέλλομαι εἶναι φίλος, περὶ ἐμαυτοῦ ἀγγέλλω ὅτι εἶμαι φίλος, ὁ αὐτ. Αἴ. 1376. **III.** Παθ., ἀγγέλλομαι, ἢ δίδεται ἀγγελία περὶ ἐμοῦ.., ἐπὶ τὸ πλεῖον, Θουκ. 6. 34· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται, Σοφ. Τρ. 73, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 591, Θουκ. 3. 16, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 13· μετ' ἀπαρ., ἤγγελται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγονέναι, Πλάτ. Χαρμ. 153Β, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 30· ὡσαύτ. ἠγγέλθη... ὅτι φεύγοιεν, ἀγγελία, εἴδησις ἦλθεν ὅτι.., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 1, 27·—τὰ ἠγγελμένα, αἱ εἰδήσεις, ἐπὶ τοῖς ἠγγ., Θουκ. 8. 97.

ἄγγελμα, τό, μήνυμα, παραγγελία, εἴδησις, Εὐρ. Ὀρ. 876, Θουκ. 7. 74, κτλ.

ἀγγελόβιος, (ἄνθρωπος) Γερμ. Β', Κωνστ/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τόμ. 140, σ. 749. Μιχ. μοναχὸς ἐν βίῳ Θ. Στουδ., Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τόμ. 99, σ. 302.

ἀγγελοείδεια, ἡ, ὁμοιότης πρὸς ἄγγελον, «περὶ τὴν τῆς ἀγγελοειδείας ταυτότητα ἔλλειψις,» Γεωργ. Παχυμ. Παράφρ. Διονυσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὀνομ. IV, § 34.

ἀγγελο-ειδής, ές, ὁ, ὡς ἄγγελος, Ἰω. Χρυσ.

ἀγγελοθεῖαι, αἱ, (angelorum discursus). Θ. Στουδ. σ. 912, ἔκδ. Μι. Μή τι ἔσφαλται ἡ γραφή, καὶ ἀναγνωστέον μᾶλλον **ἀγγελοθωῖαι**;

ἀγγελοθεσία, ἡ, (θέσις) θέσις ἀγγέλου, ἡ εἰς ἀγγέλου θέσιν ἢ τάξιν μετάθεσις, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρώμ. σ. 838.

ἀγγελοκόμιστος, ον, ὑπόσχεσις, ἥτις ἐκομίσθη δι' ἀγγέλου, Θ. Στουδ. σ. 753, ἔκδ. Μι.

ἀγγελομαρτύρητος, ον, περὶ οὗ μαρτυροῦσιν ἄγγελοι. Λέξ. ἐκκλ.

ἀγγελομίμητος, ον, ὁ ἀγγέλους (ἢ κατ' ἀγγέλους) ἀπομιμούμενος, Βίος Χρυσ. τόμ. 8, σ. 312.

ἀγγελομιμήτως, ἐπίρρ. κατὰ μίμησιν τῶν ἀγγέλων· «ταύταις οἱ θεοειδεῖς ἀγγελομιμήτως, ὡς ἐφικτόν, ἑνούμενοι νόες, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὀνομ. I, § 5.

ἀγγελόμορφος, ὁ ἔχων μορφὴν ἀγγέλου, Λέξ. ἐκκλ.

ἀγγελοπλήρωτος, ον, πλήρης ἀγγέλων, Ψ. Ἀθ. IV, 908D.

ἀγγελόπλοκος, ον, στέφανος δικαιοσύνης οὐρανόθεν, ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθείς, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 239.

ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ, ἡ ἐμπρέπουσα ἀγγέλῳ κατάστασις· «ἡ φωτοειδὴς ἕξις καὶ ἀγγελοπρέπεια,» Γεωργ. Παχυμ. Παράφρ. Διονυσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὀνομ. IV, § 23.

ἀγγελοπρεπης, ές, (πρέπω) πρέπων ἢ ἁρμόζων ἀγγέλοις ἢ ὅμοιος ἀγγέλοις, Διονύσ. Ἀρεοπ. 328Α.

ἀγγελοπρεπῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα ἀγγέλῳ, Διονύσ. Ἀρεοπ. 181D.

ἄγγελος, ὁ, ἡ, ἀγγελιαφόρος, Ὅμ. Ἡρ., δι' ἀγγέλων ὁμιλέειν τινί, Ἡρόδ. 5. 92, 6, πρβλ. 1. 99. 2) καθόλου, ὁ ἀναγγέλλων ἢ λέγων τι, οὕτως ἐπὶ πτηνῶν προοιωνιζόντων τι οἰωνόν, Ἰλ. Ω, 292, 296· Μουσῶν ἄγγελος, ἐπὶ ποιητοῦ, Θέογν. 769, ὄρνις.., Διὸς ἀγγ., περὶ ἀηδόνος, Σοφ. Ἠλ. 149· μ. γεν. πράγ., ἀγγ. κακῶν ἐμῶν, ὁ αὐτ. Ἀντ. 277· ἄγγελον γλῶσσαν λόγων, Εὐρ. Ἱκ. 203. 3) ἄγγελος (πνεῦμα), Ἐδδ., Κ. Δ. II. ὡς τὸ Λατ. nuntius, τὸ ἄγγελμα, ἡ εἴδησις, τὰ νέα, Πολύβ. 1. 72, 4, (ἴσως συγγ. τῷ ἄγγαρος καὶ τῷ Σανσκρ. angiras, ὡς τὸ πολὺς εἶναι συγγ. τῷ Σανσκρ. purus).

ἀγγελότης, ητος, ἡ, = ἀγγελιότης, ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου, Ψ. Ἀθαν. IV, 540Α.

ἀγγελοϋμνητος, ον; -κλέος, τὸ ὑπ' ἀγγέλων ὑμνηθέν, Εὐστ. Θεσσ. σ. 289, ἔκδ. Μι.

ἀγγελτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ προηγ., Χρησ. Σιβ. 2, 214, 243· θηλ., **ἀγγέλτρια,** αὐτ. 8. 117· ὡσαύτως, **ἀγγέλτειρα,** ὅπερ εἶναι διόρθωσις τοῦ Δινδ. ἐν Ὀρφ. Ὕμ. 78. 3.

ἀγγελτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγγέλλειν, Ἰουστιν. Μάρ. Ἀπολ. 1. 22.

ἀγγελωνυμία, ἡ,—α) τὸ ἔχειν τὸ ὄνομα τῶν οὐρανίων Ἀγγέλων. Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 752, ἔκδ. Μι. β) τὸ ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου παρωνυμεῖσθαι, Νικήτ. Χωνιάτης, σ. 605, 8, ἔκδ. Β., Μιν. Ἀκομ. τόμ. Δ', σ. 212, 19, ἔκδ. Λ.

Ἀγγελώνυμος, ὁ, ὁ ἔχων ὄνομα, ἢ ἐπώνυμον Ἄγγελος, ὁ παρωνυμούμενος ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου Ἀγγέλων, Νικήτ. Χωνιάτ. Ἀλεξ. Κομν. 111, 8.

ἀγγεράκομον, «σταφυλήν,» Ἡσύχ.

ἀγγέριος, ὁ, «ἄγγελος,» Ἡσύχ.

ἀγγήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ **ἀγγεῖον,** Ἡρόδ.

ἀγγελοφάνεια, ας, ἡ, (φαίνω), ἡ ἐμφάνεια ἀγγέλου, Λεοντ. Βυζ. Ι, 1361D.

ἀγγελοφθόρος, ον, ὁ, φθείρων τοὺς ἀγγέλους, Θεόδ. Πρόδρ.

ἄγγινος, ὅπλον Ἐτυμ. Γουδ. 5, 7.

ἄγγλιθες, (Νικ. Θηρ. 874)· «ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων,» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἄγλις.**

ἀγγο-θήκη, ἡ, θήκη ἀγγείων, θέσις, ἔνθα τίθενται ἀγγεῖα, ἡ δὲ ἀγγοθήκη τρίγωνός ἐστι, ... δέχεσθαι δυναμένη ἐντιθέμενον κεράμιον, Ἀθήν. Ε, 210C.

ἀγγο-πήνια, τά, «τὰ τῶν μελισσῶν κηρία,» Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ.

ἄγγορα, ἡ, «ῥάξ, σταφυλή,» Ἡσύχ.

ἀγγόρπης, ὁ, «ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ», Ἡσύχ.

ἄγγος, εος, τό, ἀγγεῖον διαφόρων εἰδῶν, δοχεῖον οἴνου. Ὀδ. Π, 13, πρβλ. Β, 289· γάλακτος, Ἰλ. Π. 643· πίθος ἢ κάδος διὰ τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 611· ὑδρία, σταμνίον οἷον αἱ γυναῖκες ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Ἡρόδ. 5. 12, πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱσ. 7. 12, Εὐρ. Ἠλ. 55· κάδος ἀνοικτός, ὑδρεῖον, ἄντλημα (κουβᾶς), Ἡρόδ. 4, 62· κοῖλον ἀγγεῖον, πλατὺ ποτήριον πρὸς πόσιν οἴνου κοιν. «τάσσι,» Εὐρ. Ι. Τ. 953, 960. II. ὡσαύτως διὰ στερεὰ πράγματα (ξηρά), κιβώτιον ἢ κίστη, ἔνθα ἐτίθεντο παιδία, Ἡρόδ. 1. 113, Εὐρ. Ἴων. 32, 1337· κιβώτιον ἐνδυμάτων, Σοφ. Τρ. 622· τεφροδόχος λάρναξ, αὐτόθ. 1118, 1205· νεκροθήκη, Συλλ. Ἐπιγρ. 3573. III. ἡ μήτρα, Ἱππ. Ἐπιδ. 5. σ. 1185, ὅρ. Γαληνοῦ ἐν τόπῳ. IV. Τὸ ὄστρακον τοῦ καράβου, Ὀππ. Ἁλ. 2. 406. V. ἡ κυψέλη τῆς κηρήθρας, Ἀνθ. Π. 9, 226. Πρβλ. ἀγγεῖον.

ἀγγούριον, τό, τὸ κοινῶς ἀγγοῦρι, Βυζ. ἴδ. Δουκάγγιον ἐν τῇ λέξει.

ἄγγουρος, ὁ, «εἶδος πλακοῦντος,» Ἡσύχ. Ψελλ. Στιχ. 298 = μελίπηκτον.

ἀγγουρωτόν, τό, εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς, Κωδιν. Ὀφικ. 5, 53.

ἀγγράφω, ἀγγράψαι, ἀγγραψάτω, συγκεκομ. ἀντὶ **ἀναγράφω** κτλ. Ἐπιγρ. Μεγάρ. Rang. Ant. hel. 695, 697, 698.

ἀγγρία, ας, ἡ, λύπη· «ἀγγρίας, λύπας,» Ἡσύχ.

ἀγγρίζω, «ἀγγρίζειν, ὑφαιρεῖσθαι, ἐρεθίζειν,» Ἡσύχ.

ἀγγρισμός, ὁ, ἐρεθισμός, γλωσσ.

ἀγγριστής, ὁ, ὁ ἐρεθίζων, γλωσσ.

ἄγγων, ωνος, ὁ, ἀκόντιον Φραγγικόν, Ἀγαθ. 2. 5, σ. 40D. «Ἄγγωνες, ἐπιχώρια δόρατα, παρὰ Φράγγοις», Σουΐδ. πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 6, 42, «ἄγγωνες, δοράτια οὐ λίαν σμικρά, ἀλλ' οὐδὲ μεγάλα, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι, εἶπον δεήσοι.»

ἀγδὴν, Ἐπίρρ. (ἄγω) συρτά, «σβαρνιχτά,» Δεινίαν σύρουσιν ἀγδὴν ἐπὶ τὴν ἀρχήν, Λουκ. Λεξιφ. 10.

ἄγδυς, ὁ, «ἄγγος Κρητικόν,» Ἡσύχ.

ἄγε, ἄγετε, κυρ. προστακτ. τοῦ **ἄγω,** ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ὥσπερ τὸ **φέρε,** ἐμπρός! λοιπόν! Λατ. age, παρ' Ὁμ., ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνισχύει αὐτό, εἰ δ' ἄγε, νῦν δ' ἄγε, ἄγε δή, ἀλλ' ἄγε, = immo age! Παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, ἄγε νῦν, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1011. Ὡσαύτως ὡς τὸ φέρε πρὸ τοῦ α' καὶ β' πληθ. προσ., ἄγε δὴ τραπείομεν, Ἰλ. Γ, 441, ἄγε δὴ στέωμεν, Λ. 348· ἄγε τέμνετε, Ὀδ. Γ, 332· ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι, θυώμεθα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 140· ἄγε δή, καὶ χορὸν ἄψωμεν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 307· πρβλ. Ἱκ. 625. Σπανίως δὲ πρὸ τοῦ α' ἑνικοῦ· ἄγε δὴ .. ἀριθμήσω, Ὀδ. Ν, 215, Εὐρ. Κύκλ. 590, ἔτι καὶ πρὸ τοῦ γ' πληθ., ἀλλ' ἄγε, κήρυκες .. λαὸν .. ἀγειρόντων, Ἰλ. Β. 437· παρὰ πεζοῖς, ἄγε δὴ .. σκοπῶμεν, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 15:—ὡσαύτως, ἄγετε .. λύσασθε, Αἰσχύλ. Χο. 803. Τὸ ἄγετε κεῖται ὡσαύτως μετὰ α' πληθ. ἐν Ἰλ. Β, 139, Ὀδ. Α, 76, Ἀριστοφ. Λυσ. 665· μετὰ α' ἑνικοῦ, Ὀδ. Χ, 139.

ἀγεθός, ή, όν, ὁ, (= ἀγαθός, ή, όν), Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου ἐν Curtius, Studien κτλ. τόμ. 7, σ. 239.

ἄγειος, ον, (γῆ), ἄνευ γῆς, λέξις ἐφθαρμένη παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 858.

ἀγείρατος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀγέραστος,** Ἐτυμ. Μ.

ἀγείρω· παρατ. **ἤγειρον,** Ἡρόδ. 1. 61, 6· ἀόρ. α' **ἤγειρα,** Ἐπ. **ἄγειρα,** Ὀδ. Ξ, 285· παρκμ. **ἀγήγερκα,** (συν-) Θεοδ. Προδρ. σ. 181.—Μέσ., μέλλ. **ἀγεροῦμαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Χρησμ. Σιβυλλ. 1.346· ἀόρ. α' **ἠγειράμην** (μεταβ.) Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 1335, (συν-) Ὅμ.:—Παθητ., ἀόρ. α' **ἠγέρθην,** Ὅμ.: πρκμ. **ἀγήγερμαι,** Ἀππ. Ἐμφ. 2. 134· ὑπερσ. **ἀγήγερτο,** ὁ αὐτ. Μιθρ. 108, Ἐπ. γ' πληθ. **ἀγηγέρατο,** Ἰλ. Δ, 211, Ἀππ.—Εὑρηται ὡσαύτως παρ' Ὁμήρῳ βραχυνθεὶς ἀόρ. β', μέσος μὲν τὴν φωνήν, ἀλλὰ παθητικὸς τὴν σημασ., **ἀγέροντο,** Ἰλ. Σ. 145, ἀπαρ. **ἀγερέσθαι,** Ὀδ. Β, 385 (οὐχὶ **ἀγέρεσθαι·** ἴδε Pors. ἐν τόπῳ), μετοχ. **ἀγρόμενος,** Ἰλ. Β, 481, κτλ. (ἐντεῦθεν δὲ οἱ μεταγεν. ποιηταὶ ἐσχημάτισαν ἐνεστῶτα **ἀγέρομαι,** π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6280. 35).—φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, λαὸν ἀγείρων, Ἰλ. Δ, 377, κτλ.: λαὸν ἀγειρόντων κατὰ νῆας, ἃς συναθροίσωσι τὸν λ ... Β, 438· ἐνθάδ' ἀπὸ .. πολίων ἤγειρα ἕκαστον, Ρ, 222· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., τὸν ἐς Θήβην στόλον, Σοφ. Ο. Κ. 1306, Θουκ. 1. 9· τὸ Ἑλλάδος στράτευμα, Σοφ. Ἠλ. 695, στρατιάν, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13· εἰς μίαν οἴκησιν ἀγ. κοινωνούς, Πλάτ. Πολ. 369C, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 84· (τό: μάχην ἤγειρας, Ἰλ. Ν, 778, ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ **ἐγείρω,** ὡς καὶ τό: πόλεμον ἤγειραν, Πλάτ. Νόμ. 685C· ἴδε Spitzn. Ἰλ. Ε, 510).—Παθ., συναθροίζομαι, συνέρχομαι, Ἰλ. Β, 52, Ὀδ. Β, 8, κτλ.· ἀγρόμενοι σύες, συναθροισθέντες εἰς ἀγέλην χοῖροι, Ὀδ. Π, 3· θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Ἰλ. Δ, 152 κτλ. (ἴδε **ἐγείρω**). II. ἐπὶ πραγμάτων, συναθροίζω, συλλέγω, δημόθεν ἄλφιτα .. καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας, Ὀδ. Τ. 197, πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων, Γ, 301, πολλὰ δ' ἄγειρα χρήματα, Ξ, 285:—Οὕτω τὸ μέσ. ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, Ν, 14. 2) συλλέγω ἐπαιτῶν, stipem colligere, ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Ρ, 362, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 61· ἀφ' ὧν ἀγείρει καὶ προσαιτεῖ, Δημ. 96.17:—Ἀπολ., συλλέγω χρήματα διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῶν, Νύμφαις ἀγ., Αἰσχύλ. Ἀπ. 170· πρβλ. Ἡρόδ. 4, 35, Πλάτ. Πολ. 381D· ἰδίως διὰ τὴν Κυβέλην, Λουκ. Ψευδόμ. 13· πρβλ. **μητραγύρτης**:—Ἀπολ., περιφέρομαι ἐπαιτῶν, Φιλόστρ. 225, Μάξ. Τύρ. 19. 3. 3) συλλέγω, συναθροίζω, ἐπισωρεύω ἐπιχειρήματα, οἷον ἐν λόγῳ, ἐν ὁμιλίᾳ, Αἰσχύλ. Χο. 638. 4) ὀφρύας εἰς ἓν ἀγ., συστέλλω τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦμαι, Ἀνθ. Π. 7. 300. Σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν.

ἀγείσσωτος, ον, ὁ ἄνευ γείσου (ἐκ τοῦ γεισ[σ]όω), «ἀγεισσώτου, ἀθριγγώτου, ἀστεγάστου», Ἐτυμ. Μ. 8. 55.

ἀγείτης, ὁ, «ὑβριστής,» Ἡσύχ.

ἀγειτόνευτος, ον, ὁ, ὁ ἄνευ γείτονος, ἀγείτων, Εὐστ. Ὀδ. Ξ, 7.

ἀ-γείτων, ον, γεν. **ονος,** ὁ ἄνευ γείτονος, πάγος, Αἰσχύλ. Πρ. 270, οἶκος φίλων ἀγ., Εὐρ. Ἠλ. 1130· ἄφιλος καὶ ἀγείτων, Πλούτ. 2. 423D.

ἀγελᾱδόν, Δωρ. ἀντὶ **ἀγεληδόν,** Θεόκρ. 16, 92.

ἀγελάζομαι, διαιτῶμαι ἢ ζῶ ἀγεληδόν, συναγελάζομαι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 12, 9, 9. 2, 1.—Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγε-

λάζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι, Νικ. Δαμ. σ. 279 :—Ὁ Ἡσύχ. λέγει, «ἀγελάσαι, κομίσει.»

ἀγελαιο-κομικός, ή, όν, (κομέω) **ἀγελαιο-τροφικός**· ἡ **ἀγελαιοκομική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ διατηρεῖν ἀγέλην, Πλάτ. Πολιτ. 275Ε. κέξ, 299D :—**ἀγελοκομική** παρὰ Κλήμ. Ἀλέξ. 338. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ.Φρύν. σελ. 642.

ἀγελαιοκόμος, ου, -λεώς, ὁ πρὸς ὕννιν ἀφορῶν καὶ κώπην, Ν. Χων. σ. 590, 20, ἔκ. Β, «Παλλάδ. βίῳ Χρυσ. 14C.»

ἀγελαῖος, α, ον, (ἀγέλη) ὁ ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ὁ τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐπειδὴ αἱ ἀγέλαι διῆγον ὅλον τὸ θέρος ἐν τοῖς ἀγροῖς· παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε μετὰ τοῦ βοῦς, Ἰλ. Λ. 729, Ὀδ. Κ, 410, καὶ ἀλλ.· οὕτω βοῦς ἀγ., Σοφ. Αἴ. 175, βοσκήματα, Εὐρ. Βάκχ. 677, αἱ ἀγ. τῶν ἵππων, φορβάδες τρεφόμεναι πρὸς τεκνοποίησιν, Ξεν. Ἱπ. 5, 8. **II.** ὁ ἐν ἀγέλαις ἢ πλήθει διάγων, ἰχθύες, Ἡρόδ. 2. 93· ἀγελαῖα, τά, ζῷα ἀγεληδὸν ζῶντα, Πλάτ. Πολιτ. 264D· ἀντίκειται ταῖς λέξεσι, **μοναδικά**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ.1.1, 23,κέξ.· καὶ **σποραδικά**, ὁ αὐτ. Πολ.1. 8,5, πολιτικὸν ὁ ἄνθρωπος ζῷον, πάσης μελίττης καὶ παντὸς ἀγελαίου ζῴου μᾶλλον, αὐτ. 1. 2, 10. **2)** ἐκ τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ πλήθους, ὅ ἐ. κοινός, ἀγ. ἄνθρωποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρχοντες, Πλάτ. Πολιτ. 268Α· ἀγ. ἰσχάδες, Εὔπολ. Ἄδηλ. 74, ἄρτοι, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενελέῳ,» 3· σοφισταί, Ἰσοκρ. 236D· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. οἱ γραμματ. γράφουσι τὴν λ. προπαροξύτονον **ἀγέλαιος**, Hemst Θώμ. Μ. σ. 7.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261Ε.

ἀγελαιοτροφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγελαιοτροφίαν, ἡ **-κή** = τῷ προηγ., Πλάτ. Πολιτικ. 267Β, κτλ. πρβλ. **ἀγελαιοκομικός**.

ἀγελαιο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἀγέλας, Μάξ. Τύρ. 25. 6· παρὰ Πολυδ. **ἀγελοτρ-**.

ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, τόπος δι' ἀγέλην, (τὰ ἀγελαῖα), βοσκή. Σουΐδ.

ἀγέλαοι, οἱ, (= ἀγελαῖοι, τῆς ἀγέλης τῶν στρατευόντων νέων). Ἐπιγρ. Δρήρου Κρήτης. Rang Ant. Hell. 2447.

ἀγελάριος ἢ **ἀγελλάριος**, ὁδηγὸς ἀγέλης, ἀγελάρης· Κύριλλ. ἐν Λεξ: ἀγελάριοι, διὰ τὸ ἄγεσθαι παρά τινος τὰ ζῷα ἢ τὰ κτήνη. Νόμ. Γεωργ. 3, 1· ἐὰν ὁ ἀγελλάριος βοῦν παραλαβὼν ἀπολέσῃ.

ἀγελαρχέω, ἄγω ἀγέλην, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν ἀγέλης ἢ ὁμάδος, μετὰ γεν. Πλουτ. Γάλβ. 17, ἡ τῶν παλλακίδων ἀγελαρχοῦσα.

ἀγελ-άρχης, ου, (ἄρχω) ὁ ὁδηγὸς ὁμάδος, ἀρχηγός, Πλουτ. Ῥωμ. 6· ἀγ. Ταῦρος, Λουκ. Ἔρωτ. 22: **-αρχος**, ὁ, Φίλων 2, 144. **-αρχία**, ἡ, ἀρχηγία ἀγέλης· Κ. Μανασ. σ. 91.

ἀγέλαρχος, ου, ὁ, = **ἀγελάρχης**.

ἀγελάς, άδος, ἡ, (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. Ὁ σχολιαστὴς Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. ἑρμηνεύων τὸ «φορβάδος ἀμφὶ βοός», λέγει, «ὑπὲρ ἀγελάδος καὶ νομάδος καὶ εὐτραφοῦς βοός», Ἀπολλ. Ροδ. Ἀργον. II, 89.

ἀγέλασμα, ατος, τό, (ἀγελάζομαι), σωρός, ἄθροισμα, πλῆθος, νούσων, Πρόκλ. ὕμ. Ἀθ. 44.

ἀγελαστέω, εἶμαι **ἀγέλαστος**, ἀναφέρεται ἐξ Ἡρακλ. Ἐπιστ.

ἀγελαστεί, ἴδε ἀγελαστί, ὅπερ μόνον ἔχει ὀρθῶς.

ἀγελαστί, Ἐπίρρ., ἄνευ γέλωτος, ἀκούειν, Πλάτ. Εὐθύδ. 278Ε, Πλούτ. 2. 727Α.

ἀγελαστία, ἡ, στέρησις γέλωτος, σκυθρωπότης.

ἀγελαστικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ζῇ ἐν ἀγέλῃ, κοινωνικός, Φίλων, 2. 202.

ἀ-γέλαστος, ον, (**γελάω**), ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπός, Ὕμ. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 200· ἀγ. πρόσωπα βιαζόμενοι, Αἰσχύλ. Ἀγ.794· ἐπίθ. τοῦ Κράσσου Λουκίλ. παρὰ Κικέρωνι Fin. 5. 30.—μεταφ., ἀγέλαστα φθέγγεσθαι, Ἡράκλ. παρὰ Πλουτ. 2. 397Α, ἀγ. φρήν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 418, βίος, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ,» 1. **II.** παθητ., οὐχὶ ἀξιογέλαστος, οὐχὶ σμικρὸς ἢ ἀνάξιος λόγου, ξυμφοραί, Αἰσχύλ. Χο. 30· ὡσαύτως ὡς ἑτέρα γραφ. ἐν Ὀδ. Θ. 307.

ἀγελαστός, ὁ, «ἀγελαστούς, ἐφήβους Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀγελάτης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἀγέλη** II. [ᾱ].

ἀγελείη, ἡ, Ἐπ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς = **ληῖτις**, ἄγουσα λείαν, φέρουσα τὰ λάφυρα, λαφυραγωγοῦσα, Ἰλ. Ζ, 269, κτλ., Ἡσ.

ἀγέλη, ἡ, (ἄγω) συνάθροισις, ἀγέλη, «κοπάδι», ἵππων, Ἰλ. Τ. 281, ἀλλαχοῦ.· παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ἐπὶ βοῶν καὶ ἀγελάδων, Ἰλ. Λ. 678, κτλ.· πρβλ. **βούνομος**·—ὡσαύτως, πᾶσα ἀγέλη ἢ ὁμάς, Λατ. grex, συῶν ἀγ., Ἡσ. Ἀσπ. 168, ἀγ. παρθένων, Πινδ. Ἀποσπ. 78, πτηνῶν ἀγέλαι, Σοφ. Αἴ. 168, Εὐρ. Ἴων. 106· μεταφ., πόνων ἀγέλαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1276· πλῆθος ἰχθύων. Ὀππ. Ἁλ. 3. 339·—ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Πολ. 451C, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 2, 2, κτλ., ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ συχνὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν. **II.** Ἐν Κρήτῃ **ἀγέλαι** ἐλέγοντο αἱ ὁμάδες ἢ τάξεις, ἐν αἷς οἱ νέοι ἀνετρέφοντο ἀπὸ τῆς ἡλικίας δέκα ἑπτὰ ἐτῶν μέχρι τοῦ γάμου· ἐνῷ ἐν Σπάρτῃ οἱ παῖδες ἐχωρίζοντο τῆς πατρικῆς ἑστίας καὶ ἐτάσσοντο εἰς τὰς ἀγέλας (αἵτινες ἐκεῖ ἐκαλοῦντο **βοῦαι**) ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν, Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 480, Πλουτ. Λυκ. 16, Ἡρακλειδ. Πολιτ. 3: ὁ ἀρχηγὸς ἀγέλης ἐκαλεῖτο **ἀγελάτης**, Ἡρακλειδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οἱ δὲ νέοι ἐκαλοῦντο **ἀγελαστοί**, Ἡσύχ., πρβλ. Müller Dor. 4. 5, 1, κέξ.· ἴδε καὶ **βούα**: Ὡσαύτως, νέων ἀγ., ἐν Μιλήτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· ἀϊθέων, ἐν Σμύρνῃ, 3326.

ἀγεληδά, Ἐπίρρ. = **ἀγεληδόν**. Ἄρατ. 965, 1079.

ἀγεληδόν, Ἐπίρρ. (ἀγέλη) κατὰ ἀγέλας ἢ ὁμάδας, Ἰλ. Π, 160, Ἡρόδ. 2, 93. 2, κτλ.

ἀγέληθεν, Ἐπίρρ., (ἀγέλη) ἐξ ἀγέλης, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 356, 406.

ἀγεληΐς, ίδος, ἡ, ἰδιότροπον θηλυκ. τοῦ **ἀγελαῖος**, Νουμήν. παρ' Ἀθ. 320D. **II.** **ἀγελείη**, Κορνούτ. περὶ τῆς Θεῶν Φύσ. 20.

ἀγελη-κόμος, ον, τρέφων, περιποιούμενος ἀγέλας, βούτης, Νόνν. Δ, 47. 218.

ἀγέλημα, [ἀγεληδά ;], «κατὰ ἀγέλην,» Ἡσύχ.

ἀγεληματος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ἀγελαῖος, κοινός, εὐτελής, χυδαῖος, Μακάρ. 605D.

ἀγελήτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, βοῦς, παρὰ Σουΐδ., πρβλ. **ἀγελάτης**.

ἀγελητρόφος, ὁ, ὁ τρέφων ἢ ἔχων ἀγέλην ἵππων (ἢ βοῶν), Πολυδ. Α, 181.

ἀγέληφι, Ἐπ. δοτ. τοῦ **ἀγέλη**, Ἰλ. Β, 480.

ἀγελιάζειν, δίκην ἀγέλης συνέρχεσθαι. Κανὼν ποινῆς, Ἰωάν. Χρυσ.· ἐάν τις ἀργολογῶν καὶ ἀγελιάζων, ἐπιτιμάσθω ἡμέρας ιβ' μετανοίας οὐ ξηροφαγῶν, Δουκάγγιος.

ἀγελίζω, συνάγω, συναθροίζω εἰς ἀγέλην, Γλωσσ.

ἀγελικός, ή, όν, ὁ τῇ ἀγέλῃ ἀνήκων, ἀγελαῖος, Βασίλ. Ι. 172Α.

ἀ-γέλοιος, ον, ὁ μὴ γελοῖος, οὐκ ἀγέλοιον, οὐχὶ ἀνεπιτυχὴς ἀστεϊσμός, Ἡνίοχος ὁ Κωμ. ἐν «Τροχίλῳ,» 6.

ἀγελοίως, (ἀγέλοιος), Ἐπίρρ. ἄνευ γέλωτος, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τις γέλωτα. Ὑπόθ. εἰς Βατρ. Ἀριστοφ.

ἀγελο-κομικός, -τρόφος, ἴδε ἐν λ. ἀγελαιο-.

ἀγελοκόμος, ὁ, ὁ τῆς ἀγέλης ἐπιμελούμενος, **ἀγελάρχης**, Παλλάδ. βί. Χρυσ. σ. 34.

ἀγελοτροφικός, ή, όν, ἴδε ἀγελαιοτροφικός.

ἄγελως, ωτος = ἀγέλαστος. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 3.

ἀγέμεν, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἄγω.

ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών, Δωρ. ἀντὶ ἡγεμ-

ἄγεν, Ἐπ. ἀντὶ **ἐάγησαν**, ἴδε ἐν λ. **ἄγνυμι**. Ἰλ. Δ, 214.

ἀ-γενεᾱλόγητος, ον, ὁ ἄνευ γενεαλογίας, οὗ ἡ σειρὰ τῆς γενεαλογίας ἀγνοεῖται, πρβλ. **ἀπάτωρ, ἀμήτωρ**. Πρὸς Ἑβρ. ζ'. 3.

ἀγένεθλος, ον, ὁ ἄνευ γενέθλης, γένους, γενεᾶς. Ἀρχ. Λεξικά.

ἀγένεια, ἡ, (ἀγενής) ταπεινὴ καταγωγή, ἀντίθ. τῷ **γένος**. Ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγένεια, πενία, βαναυσία, Ἀριστοτ. Πολ. 6. Α', 9· πρβλ. **ἀγέννεια**.

ἀγένειος, ον, (γένειον) ὁ ἄνευ γενείου, Πίνδ., κτλ. (ἴδε κατωτέρω), ἀγένειον τοῦτο εἴρηκας, περὶ παιδαριώδους ὁμιλίας, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 29. Τὸ ἀγένειον, ἔλλειψις γενειάδος, ὁ αὐτ. Εὐν. 9.—Ἐπίρρ. ἀγενείως ἔχειν, Φιλόστρ. 489· ἀγένειοι ἐκαλοῦντο παῖδες ἐντὸς τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν ἠδύναντο νὰ κατέλθωσιν εἴς τινας τῶν ἀγώνων, Πινδ. Ὀ. 8. 71, 9. 135· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱπ.1373, Λυσ.162.4, Πλάτ. Νόμ. 833C, Συλλ. Ἐπιγρ. 236 καὶ ἀλλ., Παυσ. 6. 6, 3.

ἀγένειος, ον, ὁ οὐκ ἔχων γενεάν, ἤτοι ἐκγόνους. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 226, ἐν δὲ 19, 425 καὶ 432, ὁ αὐτὸς λέγει καὶ **ἀγενής**.

ἀγενής, ές, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, γέγονεν ἢ καὶ ἀγενές ἐστι, Πλάτ. Τίμ. 27C. **II.** ὁ ἐξ ἀσήμου οἰκογενείας, ταπεινός, ποταπός, δειλός, φαῦλος, ἐναντίον τοῦ **ἀγαθός**, Σοφ. Ἀποσπ. 105 (τὸ μέτρον δικαιολογεῖ ταύτην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἂν καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι **ἀγεννής**, Stalb.

Πλάτ. Πρωτ. 319D). Ἐπὶ πραγμάτων, οὐκ ἀγενεῖς στίχοι, Σχολ. Ὀδ. Λ, 568, πρβλ. Α. Β. 336, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀνακτορεία. **III**. ὁ ἄνευ οἰκογενείας, ὃ ἐ. ἄπαις, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ἀγενής**.

ἀγένητος, ον, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, μὴ ἀρξάμενος ὑπάρχειν· ἀρχή, Πλ. Φαῖδρ. 245D, πρβλ. Ἀριστ. Οὐρ. 1. 11, 1., 12, 1. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, μὴ γενομένων, μὴ συμβάντων, τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; infectum reddere, Σοφ. Τρ. 743, ἀγένητα ποιεῖν, ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα, Ἀγάθων παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 2, 6, αἰτίαι ἀγ., ἀνυπόστατοι κατηγορίαι, Αἰσχίν. 86. 1, διαβολαί, Ἀλκίφρ. 3. 58, ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην ἀγένητόν ἐστιν, Ἰσοκρ. 397A· πρβλ. **ἀγέννητος**.

ἀγενήτως, ἐπίρρ. ἄνευ γενέσεως, ἀδημιουργήτως, Ἀδαμάντ. 1817C.

ἀγέννεια, (ἐν χειρογράφοις συχνάκις **ἀγένεια** ἢ **ἀγεννία**), ἡ, ποταπὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 7, 4, Πολύβ. κτλ.

ἀγεννής, ές, (γέννα) = **ἀγενής**, II. (ὃ ἴδε), ὁ ἐκ ταπεινῆς καταγωγῆς, Ἡρόδ. 1. 134, (ἐν τῷ συγκρ.), Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ. **II**. ὁ ταπεινὰ ἔχων φρονήματα, χαμερπής, φαῦλος, Ἡρόδ. 5, 6, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748, Πλάτ. Πρωτ. 319D, καὶ ἀλλ.· οἱ ἀγεννεῖς ἐν ἀντιθ. πρὸς τά: οἱ γενναιότεροι, οἱ γενναῖοι, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 2, 4. 12, 2· ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, Μένανδ. ἐν «Θεοφορουμένῃ,» 2. 13. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, σχεδὸν συνών. τῷ **βάναυσος**, ἀνελεύθερος, «πρόστυχος,» Πλάτ. Γοργ. 465B, 513D, ἀλλ.· οὐδὲν ἀγεννές, Δημ. 563, ἐν τέλ. ἐπίρρ., **-ννῶς**, Εὐρ. Ι. Α. 1458, Πλάτ. κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ,» 1. 6.—Παρὰ Πλάτωνι τὰ πολλὰ μετ' ἀρνητικοῦ, οὐκ ἀγεννῶς, Χαρμ. 1586C, κτλ. ἐν χειρογρ. ἐνίοτε συγχεῖται πρὸς τὸ **ἀτενής**, Ruhnk Τίμ. 46.

ἀγεννησία, ἡ, = ἀγονία, Σουΐδ., τὸ μὴ γεννᾶσθαι, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 25. 16, καὶ ἀλλ.

ἀγεννητογενής, ές, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ μὴ γεννηθέντος, Ἄρειος παρ' Ἐπιφαν., Θεοδωρ. Ἱστ. Ἐκκλ. 1. 5.

ἀγέννητος, ον, (γεννάω), ὡς τὸ **ἀγένητος**, ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγ. τότ' ᾖ, Σοφ. Ο. Κ. 973· ὁ μὴ λαβὼν ἀρχήν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 739, Πλάτ. Τίμ. 52A., ἐπὶ τῶν στοιχείων, Ἐμπεδ. παρ' Ἡσυχ.— ἐπίρρ., ἀναιτίως καὶ ἀγ., Πλούτ. 2. 1015A. **II**. ὡς τὸ **ἀγεννής**, ὁ ταπεινὸς τὴν καταγωγήν, «πρόστυχος,» Σοφ. Τρ. 61. **III**. ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, μὴ γεννῶν, Θεόφρ. Αἴτ. Φυσ. 6. 10, 1.

ἀγεννία, ἴδε ἐν λέξ. **ἀγέννεια**.

ἀγεννίζω, πράττω, ἐνεργῶ ὡς ἀγεννής, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 6.

ἄγεο, «ἡγοῦ, ἄρχου,» Ἡσύχ.

ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡγέομαι**, Πίνδ., τὰ ἀγημένα, τὰ νενομισμένα, Χρησμ. παρὰ Δημοσθ. 1072. 27. Οὗτος ὁ τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν χειρογράφοις τοῦ Ἡροδότου, ὡς 2, 69, 72, 115, κτλ., ἀλλὰ διορθοῦται ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς **ἡγέομαι**.

ἀγέομαι. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἄγομαι**· ἀγεόμενον ἐπὶ θάνατον, Ἡρόδ. III, 14, ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσιν **ἡγεόμενον**· ἴδε Βουττμ. Ἀνώμ. ῥ. ἐν τέλ. τοῦ **ἄγω**.

ἀγέραστος, ον, (γέρας) ὁ ἄνευ ἀμοιβῆς ἢ τιμῆς, ἄνευ βραβείου, Ἰλ. Α, 119, Ἡσ. Θ, 395· ἀγ. τύμβος, Εὐρ. Ἑκ. 117, ὄνομα Βάκχ. 1378· ἀπελθεῖν ἀγ., Λουκ. Τυραννοκ. 3· μετὰ γεν., θυέων ἀγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 65:—ποιητ. τις τύπος: **ἀγείρατος** ἀναφέρεται ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμ.

ἀγερέθω, ἴδε **ἠγερέθομαι**.

ἄγερθεν, = ἠγέρθησαν, Δωρ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. τοῦ α' παθ. ἀορ. τοῦ **ἀγείρω**.

ἀγερμός, ὁ, συλλογὴ χρημάτων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν (πρβλ. **ἀγείρω** 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2656, 28, Διον. Ἀλ. 2. 19, Ἀθήν. 360D, Πολυδ. 3. 111. **II**. ἐν Ἀριστ. Ποιητ. § ιζ', πιθαν. νὰ σημαίνῃ (ὡς τὸ **ἄγερσις**) τὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. **III**. ἐν γένει σημαίνει ἀθροισμόν, θησαυρισμὸν σοφίας καὶ ἐμπειρίας, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 20. —Ὁ τύπος **ἀγυρμὸς** ἀποδοκιμάζεται ἐν Ἐτυμ. Μ.

ἀγερμοσύνη, ἡ, = **ἄγερσις**, Ὀππ. Κυν. 4. 251.

ἀγέρομαι, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ἀγείρομαι** (ὃ ἴδε) Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 895.

ἀγέροπτος, ον, ὁ, «ὁ σπανίως εὐχόμενος, ἢ ὑπερήφανος,» Ἡσύχ.

ἀγερρακάβος, «σταφυλή,» Ἡσύχ.

ἀγέρρω, Αἰολ. ἀντὶ **ἀγείρω**.

ἀγερσίθυμος, ον, ὁ ἀγείρων θυμόν, μένος, «ἀγερσίθυμοι πόλεμοι,» Λεοντ. Μαγίστρου ποίημα ἐν Matr. An. gr. II, σ. 556.

ἀγερσι-κύβηλις, [ῠ], ὁ, ἐπαιτῶν, θύτης ἢ ἱερεύς, Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 11, ἔνθα ἴδε Meineke (ἐκ τοῦ **κύβηλις**, II οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ **Κυβέλη**).

ἄγερσις, εως, ἡ, συνάθροισις, ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιέετο στρατιῆς ἄγερσιν, Ἡρόδ. 7, 5, 48.

ἀγέρται, οἱ, (ἐκ τοῦ ἀγείρω) Ἐπιγραμ. Ταυρομενίου CIG. 5640.

ἀγέρτης, Δωρ. **-τας**, ὁ, εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου, Συλλ Ἐπιγρ. 5640, I. 35.

ἀγερώσατο, «ἠθέτησε, διεψεύσατο,» Ἡσύχ.

ἀγερώσσει, «ἀγρυπνεῖ, ἀθετεῖ,» Ἡσύχ.

ἀγερωχέω, ῶ, Μιχ. Ἀτταλειάτης, σ. 79, ἔκδ. Β.—**ἀγερωχεύομαι**, Λυβ. καὶ Ῥοδ. ς', 1217, ἔκδ. Wr.

ἀγερωχία, ἡ, ὑπερηφανία, ὑπεροψία, Ἑβδ. (Σοφ. 6', 9.), Πολύβ. 10. 15, 8, κτλ.

ἀγέρωχος, [ᾰ], **ον**, ποιητ. ἐπίθ. (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν), παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλόφρων, μεγαλοπρεπής, ἔντιμος, ἐπίθ. πολεμικῶν φυλῶν, ἰδίως τῶν Τρώων, Ἰλ. Γ. 36, κτλ.· τῶν Ῥοδίων Β, 654· τῶν Μυσῶν Κ. 430, πρβλ. Βατρ. 145· ἅπαξ δὲ ἐπὶ ἑνὸς ἀνδρός, τοῦ Περικλυμένου, Ὀδ. Λ. 286· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. Ἀποσπ. 22, Gaisf. Παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ εὐγενῶν πράξεων, ἀγ. ἔργματα, Ν. 6. 56, νίκη, Ὀ, 10 (11). 95, πλούτου στεφάνωμ' ἀγ., μεγαλοπρεπὴς στέφανος πλούτου, Π. 1, 96. **II**. κατόπιν ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, μέγα φρονῶν, ὑπεροπτικός, ὑβριστικός, Ἀρχίλ. 154, Ἀλκαῖ. 119· οὕτω καὶ Μακκ. Γ', α' 25, ἀγ. ὄνος, Λουκ. Ὄν. 40:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. **-χως**, Ἀνθ. II. 9, 745, Πολύβ. 2. 8, 7.—Συγκρ. **-ότερον**, ὁ αὐτ. 18, 17, 3.

ἀγεσήμων, «ὁδὸς λεπτή,» Ἡσύχ.

Ἀγεσίλαος, Ἀγεσίλας, ἴδε ἐν λ. **Ἀγησίλαος**.

ἀγεσίλαος, ὁ, «ἐπώνυμον τοῦ Ἅδου. Καλλίμαχος, «φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ»:—εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς· ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων· οὕτω Μεθόδιος,» Ἐτυμ. Μ. Ἴδε **ἀγησίλαος**.

ἄγεστα, «πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον· οἱ δὲ ἔγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα,» Σουΐδ. πρβλ. τὸ Λατ. aggestum.

ἀγεστρατόν, «χάλυντρον,» Ἡσύχ.

ἀγέ-στρατος, ὁ, ἡ, ὁ στρατὸν ἄγων, ὁδηγῶν, Ἀθήνη, Ἡσ Θ. 925, σάλπιγξ, αὐλός, Νόνν. Δ. 26. 15., 28. 28.

ἀγέτης, ἀγέτις, Δωρ. ἀντὶ ἡγ-

ἀγέτρια, ἡ, «μαῖα, Ταραντῖνοι,» Ἡσύχ.

ἀγευστί, ἐπίρρ. χωρὶς νὰ γευθῇ τις, Ἡσύχ. ἐν λέξει «ἀπαστί.»

ἀγευστία, ἡ, νηστεία, Σχολ. Ἀρ. Νεφ. 621.

ἄγευστος, ον, (γεύομαι) ἐνεργ., ὁ μὴ γευόμενος, ὁ ἄνευ γεύσεως πράγματός τινος, ἀπεχόμενος, νηστεύων, πλακοῦντος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ποιητῇ,» 1, ἰχθύων, Λουκ. Κρον. 28· μεταφ., οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών, Σοφ. Ἀντ. 583, ἐλευθερίας ἄγ., Πλάτ. Πολ. 576A, τῶν τερπνῶν, Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 23, τοῦ καλοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 10 (9), 4:—ἀπολ., ἀνάριστος, νηστικός, ἄποτοι καὶ ἄγ., Λουκ. Τίμ. 18. **II**. παθ., ὁ ἄνευ γεύσεως, ὁ μὴ ὢν γευστός, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10. 3. **2**) ὃν δὲν ἐγεύθη τις, Πλούτ. 2. 731D, κτλ.

ἀγέχορος, ὁ ἄγων τὸν χορόν, ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήιον εὔφρον'.., Ἀριστοφ. Λυσ. 1281.

ἀ-γεωμέτρητος, ον, ἐπὶ προσώπου, ὁ ἀγνοῶν γεωμετρίαν, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 9, μηδεὶς ἀγ. εἰσίτω, ἐπιγρ. ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Πλάτωνος, Τζέτζ. Χιλ. 8. 973. **2**) ἐπὶ προβλημάτων, τὰ μὴ γεωμετρικά, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. 4.

ἀγεωργησία, ἡ, κακὴ τῆς γῆς ἐπιμέλεια, Θεόφρ. Αἴτ. Φυσ. 2. 20, 1.

ἀ-γεώργητος, ον, ὁ μὴ καλλιεργηθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2561B. 77, Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 1. 16. 2.

ἀγεωργήτως, ἐπίρρ. χωρὶς νὰ γεωργήσῃ τις, Φωτίου Λογ. εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων ἐν Ἄθῳ, ἐξ ἀντιγραφ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ἀ-γεωργίου δίκη, ἡ, καταγγελία ἐπὶ ἀμελείᾳ καλλιεργείας πιθ. ἐναντίον ἀμελῶν ἐκμισθωτῶν, Α. Β. 20 καὶ 336.

ἄγη, Δωρ. **ἄγᾱ** [ᾰγ], ἡ, (ὅρα ἐν λ. ἄγαμαι) θαυμασμός, ἔκπληξις, φόβος, φρίκη, θάμβος, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φράσει ἄγη μ' ἔχει, Ἰλ. Φ, 221, Ὀδ. Γ, 227, Π, 243.—Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «θάμβος, ἔκπληξις,» ἀναφέρει δὲ καὶ πληθ. **ἄγαις** (= **ζηλώσεσιν**) ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 81· ἐν Σοφ. Ἀντ. 4 ὁ Κοραῆς ἀναγινώσκει οὐδὲν .. ἄγης ἄτερ, ἀντὶ τοῦ κοιν. ἄτης. **II**.

φθόνος, κακία, μῖσος, φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος, Ἡρόδ. 6, 61· καὶ ἐπὶ θεῶν, ζηλοτυπία, μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 131.— Ἀμφοτέρας τὰς σημασ. ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα **ἄγαμαι**, ἐν ᾧ τὸ **ἀγαίομαι** ἔχει μόνην τὴν δευτέραν.

ἀγή, Δωρ. **ἀγὰ** [ᾱγ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. **ἄγνυμι**), διάρρηξις· **1**) τεθλασμένον τεμάχιον, σύντριμμα, ἀγαῖσι κωπῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 425, πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι, Εὐρ. Ἰκ. 693. **2**) κύματος ἀγή, = κυματωγή, τὸ μέρος ἔνθα τὸ κῦμα συντρίβεται, ἡ ἀκτή, Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 554., 4, 941. **3**) καμπή, λύγισμα, ὄφιος ἀγή, Ἄρατ. 688:—ἐξ οὗ ὁ Böckh ἀναγινώσκει **ἀγάν**, (ἀντὶ **ἄγαν**), ἐν Πινδ. Π. 2. 151 (82), μὲ τὴν ἔννοιαν: σκολιοὶ τρόποι, ἀπάτη. **4**) πληγή, Ἡσύχ.

ἀγή, ἢ ἄγη, ἡ. Κεῖται ὡς φαίνεται ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἀγωγῆς, φορᾶς, κομιδῆς ξύλων. ἐν Ἐπιγρ. Χίου Bul. de cor. Hel. III, σ. 242—3.

ἄγη, Ἐπ. ἀντὶ **ἐάγη**, ἴδε ἐν λ. **ἄγνυμι**.

ἀγηγέρατο, ἴδε **ἀγείρω**.

ἀγηλάζειν, «σῴζειν,» Ἡσύχ.

ἀγηλᾰτέω, ἀποδιώκω τὸν ἐναγῆ, τὸν ἔχοντα ἄγος Λατ. piaculum exigere, ἰδίως ἔνοχον ἱεροσυλίας ἢ φόνου, Ἡρόδ. 5, 72, Σοφ. Ο, Τ. 402· ἴδε Schäf Γρηγ. (Κορίνθου) σ. 546· πρβλ. **ἀνδρηλατέω**· **ἀγηλατεῖν**, «διώκειν, ὡς ἄγος ἐξελαύνειν, φυγαδεύειν,» Ἡσύχ.

ἀγηλάτημα, τό, οὐσ. τοῦ ἀγηλατέω, Τζέτζ.

ἀγηλατίζειν, «διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν,» Ἐτυμ. Μ

ἀγήλᾰτος, **ον**, (**ἄγος**, **ἐλαύνω**), ὁ ἀποδιώκων τὸ ἄγος, ἀγ. μάστιξ, δηλ. ὁ κεραυνὸς ὅστις κατακαίει καὶ οὕτως ἐξαγνίζει, Λυκόφρ. 436.

ἄγημα, τὸ, (ἐκ τοῦ **ἄγω**, ἢ ἴσως Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἥγημα**), τὸ ὁδηγούμενον, διαίρεσις ἢ μέρος στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, Ξεν. Λακ. 11. 9, 13, 6. Ἀλλ' ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, οἱ σωματοφύλακες. ἐκλεκτὸν τάγμα, Πολύβ 5. 65, 2. Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, τῶν ἱππέων τὸ ἄγ., ὁ αὐτ 4 24, 1, τῶν πεζῶν τὸ ἄγ, 2. 8. 3, τῶν ἐλεφάντων, Ἀθήν 539E.

ἀγηνόρειος, Δωρ. **ἀγανόρ-**, **α**, **ον** = **ἀγήνωρ**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1026

ἀγηνορέω, ὑπερηφανεύομαι, Νόνν. Δ. 12,194.

ἀγηνορέων, μετοχ. τύπος = **ἀγήνωρ**, Νόνν. Δ. 12, 206.

ἀγηνορία, [ᾰ], ἡ, ἀνδρεία, ἀνδρότης, θάρρος, Ἰλ. Χ, 457· ὑπερηφανία, θρασύτης, ἐν τῷ πληθ. Ι. 700, ἐπὶ λέοντος, Μ. 46.

ἀγήνωρ, [ᾰ], Δωρ. **ἀγάνωρ**, **ορος**, ὁ, ἡ, (ἄγαν, ἀνήρ) ποιητ. ἐπίθ, ἀνδρεῖος ἡρωϊκός, θυμός. Ἰλ. Π, 801, κραδίη καὶ θυμὸς ἀγ., Ι. 635 καὶ ἀλλ.· βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, ἐπὶ λέοντος, Ω, 42. Συχνάκις μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας, ἰσχυρογνώμων, ὑπεροπτικός, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ι, 699· περὶ τοῦ Θερσίτου, Β, 276· περὶ τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Α, 106, 144, καὶ ἀλλ.· περὶ τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θ. 641· πρβλ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 7· περὶ ἀρχηγῶν ἢ ἡγεμόνων στρατοῦ, Αἰσχύλ. Θ. 124 (λυρ.). **2**) Παρὰ Πινδ. ἐπὶ ζῴων καὶ πραγμάτων, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ἵππος, Ὀ. 9. 35, πλοῦτος, Π. 10. 27· κόμπος, Ἰσθ. 1. 60.

ἀγήοχα, πρκμ. τοῦ **ἄγω**· ὡσαύτως **ἀγήγοχα**, ἴδε ἐν λ. **ἄγω**.

ἀ-γήραντος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Σιμων. 95, Εὐρ. παρ' Ἀθην. 61B.

ἀ-γήραος, **ον**, Ἀττ. συνῃρ. **ἀγήρως**, **ων**, (οὗ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρ. δυϊκὴν ὀνομαστ. **ἀγήρω** (ἴδε κατωτ.), ἑν. ὀνομ. καὶ πληθ. αἰτ. **ἀγήρως**, Ὀδ. Ε, 218, κτλ.)· ἑν. αἰτ. **ἀγήρων**, Ὕμν. Ὀμ. Δήμ. 242, ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσ. ἐν Θ. 949 ἔχει **ἀγήρω**· πληθ. ὀνομ. ἀγήρῳ, Ἡσ. Θ. 277, δοτ. **ἀγήρῳς**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 689· ὁ μὴ γηράσκων, μὴ παρακμάζων, Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἵτινες χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ προσώπων συνάπτοντες αὐτὴν μετὰ τοῦ **ἀθάνατος**, ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα, Ἰλ. Θ. 539, πρβλ. Ὀδ. Ε, 136 κτλ., σὺ δ' ἀθ. καὶ ἀγήρως, Ὀδ. Ε. 218· ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε, Ἰλ. Μ. 323, Ρ, 444· οὕτως Ἡσ. Θ. 949· ὡσαύτως, ἀπήμαντος καὶ ἀγ., αὐτ. 955· οὕτως, ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας, Σοφ. Ἀντ. 608 (λυρ.). **2**) ἐπὶ πραγμάτων ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς αἰγίδος, Ἰλ. Β. 447·— ἀκολούθως, ἀγ. κῦδος, Πίνδ. Π, 2. 96· χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν, Εὐρ. Ἰκ. 1178· καὶ παρὰ πεζοῖς, τὸν ἀγήρων ἔπαινον, Θουκ. 2. 43· ἀγ. καὶ ἀθάνατον πάθος, Πλάτ. Φίλ. 15D, κτλ.

ἀγηρασία, ἡ, νεότης, «οὐκ ᾐτήσατο ἀθανασίαν σὺν ἀγηρασίᾳ,» Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Λ. 1.

ἀγήρατον, τό, ἀρωματικόν τι φυτόν, ἴσ. τὸ μυριόφυλλον, Achillea ageratum, Διοσκόρ. 4, 59.

ἀ-γήρᾰτος, **ον**, = **ἀγήραος**, κλέος, Εὐρ. Ι. Α. 567 (λυρ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 6269·—ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Λυσ. 198. 8, Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 13, Πλάτ. Ἀξ. 370D, Ἀριστ. π. Οὐρ. Ι. 3, 9.

ἀγήρατος, ὁ, εἶδος λίθου, δι' οὗ οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐστίλπνουν τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα. Γαλην.

ἀγηροκόμητος, **ον**, ὁ, ὁ μὴ γηροκομούμενος, Θεοφυλ. Β. Ι 78B.

ἀγήρως, **ων**· ἴδε **ἀγήραος**.

ἀγής, [ᾱ], **ές**, (ἄγος), ἔνοχος, ἐπικατάρατος, μιαρός, Ἱππῶναξ, 11. **II**. ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασ. = **εὐαγής**, λαμπρός, καθαρός, ἀγέα κύκλον, Ἐμπεδ. παρ' Α. Β. 337, πρβλ. Näke Χοιρ. 179, κἑξ.· ἢ ἴσως = περιηγής, στρογγύλος, περιφερής.

Ἀγήσ-ανδρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, = **Ἀγησίλαος**, Ἡσύχ.

ἀγησί-λᾱος, [ᾱγ], **ου**, ὁ, ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ, ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου (Πλούτωνος), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 319, ἡγησίλεως, Ἀνθ. Π, 7. 545· Ἐπ. ἡγησίλαος, Νικ. παρ' Ἀθην. 684D, ποιητ. ὡσαύτως **ἀγεσίλας**, **α**, Καλλ. Λουτρ. Παλλ 130, Ἀνθ. Π. παράρτ. 235· ὁ τύπος **ἀγεσίλαος** εὑρισκόμενος ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ., Ζωναρ. κτλ. εἶναι ἀμφίβολος. **2**) ὡς κύρ. ὄνομ., ἰδίᾳ τοῦ γνωστοῦ Σπαρτιάτου βασιλέως **Ἀγησιλάου**, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4, κτλ. Ἀλλὰ **Ἡγησίλεως**, ὁ αὐτ. Πόρ. 3 7. Δημ. 434. 14, ὡς ἐν Ἡροδ. 7. 204., 8. 131, 2· **Ἀγησίλας**, **α**, Παυσ. 8. 18, 8· ποιητ. **Ἀγεσίλας** Κριτίας παρὰ Πλουτ. Κίμ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ 2599· **Ἀγεισίλας**, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Leake's Northem Gr ἀρ. 37., πρβλ. Ahr. Αἰολ. δ. σ. 182, ἑξ.

ἀγησί-χορος, **ον**, (**ἀγέομαι**, Δωρ. ἀντὶ **ἡγ-**), ὁ ὁδηγῶν τὸν χορόν, ἀγησίχορα προοίμια, Πινδ. Π. 1. 6.

ἀγητόρειον, «ἑορτή,» Ἡσύχ.

ἀγητήρ, **ῆρος**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἡγητήρ**, Πινδ. Π, 1, 134.

ἀγητός, **ή**, **όν**, (**ἄγαμαι**), Ἐπ. τύπ. τοῦ μεταγεν. **ἀγαστός**, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, Ἰλ. Χ. 370· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ προσώπων μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, θαυμαστὸς κατά ... Ω. 376, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 177· εἶδος ἀγητοί, θαυμαστοὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν μόνον, ὡς ἐπίπληξις, Ἰλ. Ε, 787, Θ. 228· εἶδος ἀγητή, Ὕμ. Ὁμ. Ἀπόσπ. 198, παρὰ τοῖς μετέπειτα μετὰ δοτ. πράγματος, ἀγ. χρήμασι, Σόλων 5. 3.

ἀγήτωρ, **ορος**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡγήτωρ**.

ἁγιάζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἁγίζω**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 339, Ἑβδ., Κ. Δ., Ἐκκλ.·—παρὰ Διον. Ἁλ. 7.72, **τῶν ἁγιαζομένων**, πιθαν. ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ **ἁγνιζομένων**· πρβλ. **περιαγνίσαντες**, αὐτόθι ὀλίγον ἀνωτέρω.

ἁγίασμα, **ατος**, τό, (ἁγιάζω), ἅγιον, ἱερόν, ἡγιασμένον· «οὐ βρωθήσεται, ἁγίασμα γάρ ἐστι,» Ο', Ἔξοδ. 29, 34. β) ἁγιαστήριον, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὁ ναός. Ἔξοδ. 25, 7. Παραλ. Α', 22, 19. Β', 26, 18. Ἰουδὶθ 5, 19. Ψαλμ. 95, 6. Σειρὰχ 36, 18, 47, 13. Ἡσαΐ. 8, 44. Μακκ. Α', 1, 21, 39. κτλ. γ) ἡ ἁγία τράπεζα Χριστιανικοῦ ναοῦ, Εὐσέβ. ΙΙ, 677A. δ) τὰ συστατικὰ τῶν μυστηρίων τῆς μεταλήψεως, συνήθως ἐν τῷ πληθ. Γρηγ. Θ. 1048B. Βασ. IV, 797A. B. 804A. Γρηγ. Νύσσ. II, 225C. ε) ἡγιασμένον ὕδωρ, ἁγιασμός· «ἁγίασμα τῶν Φώτων,» Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 141, 13. ζ) ἁγιότης, ἁγιωσύνη, Ψαλμ. 92, 5. Σειρὰχ 45, 12.

ἁγιασμός, **οῦ**, ὁ, ἀφιέρωσις· «ἁγιασμῷ ἡγίασα τὸ ἀργύριον τῷ Κυρίῳ,» Ο', Κριτ. 17, 3· καθιέρωσις, καθαγιασμός· «θυσίαν ἁγιασμοῦ,» Σειρὰχ 7,31· «ὄνομα ἁγιασμοῦ» = ἅγιον ὄνομα, παρὰ τῷ αὐτῷ 17, 8.— «ἔλαβον ἐκ τῶν υἱῶν ὑμῶν εἰς προφήτας καὶ ἐκ τῶν νεανίσκων ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν,» δηλ. ὅπως γένωνται «ναζιραῖοι,» Ἀμὼς 2, 11. Ἴδε Κοντογόνου Ἑβρ. Ἀρχ. σ. 144. β) Ναός, ἱερόν, ἁγιαστήριον, «τὸν οἶκον τοῦ ἁγιασμοῦ» = τὸν ἅγιον οἶκον, Μακκ. Β', 2. 17. Γ', 2, 18. γ) τὸ μυστήριον τῆς μεταλήψεως, Σύνοδ. Καρθ. καν. 72. δ) ἡ εὐχὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 140, καὶ ἄλλοθι.— Ἡ ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἥτις ἀναγινώσκεται μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανίων, τοῦτ' ἔστι τῇ ἕκτῃ Ἰανουαρίου μετὰ τὴν λειτουργίαν, Εὐχολ. (πρβλ. Ἡροδ. I, 51· «ὁ δὲ ἀργύρεος (κρητήρ), ἐπὶ τοῦ προνηΐου τῆς γωνίης χορέων ἀμφορέας ἑξακοσίους· ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ τῶν Δελφῶν Θεοφανίοισι». Τερτουλλ. 1, 1204B. Χρυσόστ. 11, 369D. «Διά τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἅπαντες ὑδρευσάμενοι οἴκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δὴ σήμερον ἁγιασθέντων τῶν ὑδάτων»· καὶ Θεοδ. Λεκτ. 2, 48, σ. 209A «τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐν τοῖς Θεοφανίοις ἐπίκλησιν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ γίνεσθαι.»).

ἁγιαστήριον, τό, ἅγιος τόπος, τὰ ἅγια, Ἑβδ. (Λευϊτ. ιβ' 4 καὶ ἀλλ.).

ἀγιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος εἰς καθιέρωσιν, Ἀθαν. 1, 109· ἔλαιον κτλ. Ἐκκλ.

ἀγιαχάς ! ἐπιφ. χαρᾶς, = ἰὼ ἰώ, ἰαῦ. Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 47. 281, 19.

ἁγια-φόρος, ον, = **ἱεραφόρος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 481.

ἀ-γίγαρτος, ον, ἐπὶ σταφυλῶν κτλ. ἄνευ γιγάρτων, κόκκων (κουκουτσίων), Θεοφρ. Αἰτ. Φυσ. 5. 5, 1.

ἁγίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** (ἅγιος), ἁγιάζω, ἀφιερώνω. Λατ. dedicare, ἰδίως καίων θῦμα πρὸς ἁγιασμόν, θεῷ βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, Σοφ. Ο. Κ. 1495 (λυρ.). Πόπανα ἥγιζεν ἐς σάκταν, παιδιὰ παρ' ὑπόνοιαν (παρὰ προσδοκίαν), ἐπειδὴ θὰ περιέμενέ τις ἐς βωμὸν καὶ οὐχὶ ἐς σάκταν (= εἰς θύλακον), Ἀριστοφ. Πλ. 681.—Παθ., βωμοὶ πατρὶ ἁγισθέντες, Πινδ. Ὀ. 3. 34· ἁγισθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 353. 18. Πρβλ. **Ἐν-, καθ-, αγίζω.**

ἀγῑνέω, ἐκτεταμένος, Ἐπ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **ἄγω** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ. (παρατ. ἀναύξητος ἢ μετ' αὐξήσ. παρ' Ὁμ. ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. ἀείποτε ἄνευ αὐξήσεως)· ἀπαρ. ἐνεστ. **ἀγινέμεναι,** Ὀδ. Υ. 213. Ἰων, παρατ. **ἀγίνεσκον,** Ὀδ. Ρ, 294· (παρ' Ἀράτ. 111 **ἠγίνεσκον**), πρβλ. **καλέσκετο, πωλέσκετο·** μέλλ. **ἀγινήσω,** Ὕμ. Ὁμ. Ἀποσπ. 57. 249, κτλ. = ὁδηγῶ, φέρω, ἄγω, νύμφας.. ἠγίνεον κατὰ ἄστυ, Ἰλ. Σ. 493, μῆλον ἀγινεῖ, Ὀδ. Ξ. 105, ἀγινεῖς αἶγας μνηστήρεσσι, Χ. 198, ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, Ἰλ. Ω. 784, δῶρα ἀγίνεον, Ἡρόδ. 3, 89· πρβλ. 93, 97, κτλ. Πρβλ. ἀπαγινέω·—οὕτω, πλοῦτον ἀγ. εἰς ἀρετήν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 47· ληιάδας ἀγίνεον, ἦγον αἰχμαλώτους, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 613.—Μέσ. κάμνω νὰ φέρῃ τις, γυναῖκας εἰς τὸ ἱρὸν ἀγινεόμενος, Ἡρόδ. 7, 33. [Τὸ **ἠγίνεον** ἐν Ἰλ. Σ. 493 εἶνε τρισύλλαβον]. Ἐκτὸς τῶν ἀλεξανδρ. ποιητῶν καὶ τῆς Ἀνθολ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἀρρ. Ἰνδ. 8, 9, ἀγώγιμα ἀγινέοντες.

ἁγιό-γραφα, (ἐνν. βιβλία), τά, τὰ Ἱερὰ Βιβλία, καὶ ἑπομ. τὰ Ποιητικὰ Βιβλία, ἅπερ μετὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν ἀπετέλουν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἐκκλ. οὕτως, ἁγ. δέλτοι, Διον. Ἀρεοπ.· ἴδε Suicer.

ἁγιοδόχοι, θῆκαι, «Acta Sanctorum, ἔκδ. Βρυξελλῶν τοῦ ἔτους 1780, τόμ. 4, σελ. 121.»

ἁγιοδρόμος, ον, ὁ, ὁ ἁγίως ἢ ἐν ἁγιότητι περιπατῶν. Ἀντ. Μον. 1432Β.

ἁγιοκτόνοι, οἱ τοὺς ἁγίους κτείνοντες, Εὐστ. Θεσ. ὅρ. σ. 172, 71.

ἁγιολεκτέω, ήσω, (λέγω), ὀνομάζω ἢ καλῶ ἐκκλησιαστικόν τινα ἢ μοναχὸν διὰ τῆς προσωνυμίας **ἅγιε,** Θεόδωρ. Στούδ.

ἁγιομνήσιον, τό, ἁγία, ἱερὰ μνήμη, Ἐκκλ.

ἁγιοποιέω, ἁγιάζω, Φώτ. ἐκ τοῦ **ἁγιοποιός.**

ἁγιο-ποιός, όν, ὁ, ἅγιον ἢ ἱερὸν ποιῶν, ὁ ἁγιάζων, Ὠριγ. III, 812Α.

ἁγιό-πρακτος, οἰκονομία, Θεόδωρ. Στουδ. σ. 1024, ἔκδ. Μι.

ἁγιοπρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς ἅγιον.—Ἐπίρρ. **-πῶς.**— Οὐσιασ. **-πρέπεια,** Ἐκκλ.

ἁγιοπρέπεια, ας, ἡ, (παρώνυμον τοῦ ἁγιοπρεπής), ἡ ἰδιότης τοῦ ἁγιοπρεποῦς, Νικήτ. Παφλ. 497Α.

Ἁγιορεῖται, οἱ, οἱ ἐν ἁγίοις ὄρεσι μονάζοντες, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει (Ἄθῳ) οἰκοῦντες μοναχοί, Ἐκκλ.

ἁγιόρριζος, ον, ὁ ἐξ ἁγίας ῥίζης, ἤτοι γενεᾶς καταγόμενος, Ψ. Ἀθαν. 944Β.

ἅγιος [ᾰ], **α, ον,** (**ἅγος** ἢ **ἄγος**), ὁ καθιερωμένος τοῖς θεοῖς, Λατ. sacer, ὅθεν **I.** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἱερός, ἅγιος· περὶ πραγμάτων, ἰδίως ναῶν, Ἀφροδίτης ἱρὸν ἅγιον, Ἡρόδ. 2. 41· ἱρὸν Ἡρακλέους ἅγιον, αὐτ. 44· πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 116C, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 19.—Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἡ γεν. λαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐξηρτημένη ἐκ τοῦ **ἅγιον,** = ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀφροδίτην, κτλ.· ἀλλὰ πιθανῶς τοῦτο εἶνε ἐσφαλμένον· ἀλλ' ὅμως οὕτω πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἐν Λουκ. Συρ. Θ. 13 (νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο):— καθόλου, θυσίαι, ξυμβόλαια, Ἰσοκρ. 218D, Πλάτ.· μητρὸς .. ἐστι πατρὶς ἁγιώτερον, ὁ αὐτ. Κρίτ. 51Α· ὅρκος ἅγ., Ἀριστ. θαυμ. ἀκ. 57. 1: τὸ ἅγιον, ὁ ναός, Ἑβδ., κτλ.· τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τὸ ἄδυτον· αὐτ. Πρβλ. Ἐπιστ. Ἑβρ. θ'. 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἅγιος, εὐσεβής, ἁγνός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 522 (ἀνάπ.):— Ἐπίρρ. ἁγίως καὶ σεμνῶς ἔχειν, Ἰσοκρ. 226C. Συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ., Κ. Δ., κτλ. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπικατάρατος, μιαρός, ἐναγής, ὡς τὸ Λατ. sacer, Κρατῖν. Ἄδηλ. 35, Ἀντιφ. Λύκ. 7, Εὐστ. 1356. 59.— Ἡ λέξις οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. ἢ Ἡσ. καὶ εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. (ἴδε ἀνωτ.) οὐδ' εὑρίσκεταί που παρὰ τοῖς Τραγ., οἵτινες μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτῆς τὸ **ἁγνός,** Pors. Εὐρ. Μήδ. 752.

ἁγιότης, ητος, ἡ, = **ἁγιωσύνη,** Μακκ. Β', ιε'. 2. Ἐπιστ. Ἑβρ. ιβ', 10.

ἁγιοτρισσολογέω, ήσω, (τρισσός, λέγω), ᾄδω τὸν τρισάγιον ὕμνον, τρισσολογῶ τὴν Τριάδα ἐν Οὐρανοῖς, Διδ. Α. 593Α.

ἁγιοφανής, ές, ὁ, ὁ φαινόμενος (ὁ ὢν) ἅγιος, Εὐστ. Ἀντ. 621Α (πρβλ. ἀξιοφανής).

ἁγιόφθογγος, ον, ὁ, ὁ ὑπὸ ἁγίου φθεγγόμενος, Ἐκκλ.

ἁγιο-φόρος, ον, πλήρης ἁγιωσύνης, Ἰγνάτ. Ἐφ. 9. Σμυρ. ἐν τῇ ἐπιγραφ.

ἁγιοχορεῖαι, αἱ, Θ. Στουδ. σ. 912, ἔκδ. Μι.

ἁγιόω, ώσω, ἅγιον ποιῶ, ἁγιάζω.

ἁγισμός, οῦ, ὁ, = **ἐναγισμός,** ἀφιέρωμα εἰς τοὺς νεκρούς, Διόδ. 4. 39.

ἁγιστεία, ἡ, μάλιστα ἐν τῷ πληθ. ἅγιαι τελεταί, λατρεία ἐν τῷ ναῷ, ἱεροτελεστία, Ἰσοκρ. 227Α, Πλάτ. Ἀξ. 371D, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1, 3. **II.** ἁγιωσύνη, Στράβων 417.

ἁγιστεῖν, «σέβειν, ἁγνεύειν,» Ἡσύχ.

ἁγιστεύω, ἐπιτελῶ ἱεροτελεστίας, Πλάτ. Νόμ. 759D:— Παθ. ὅσα ἄλλα ἁγιστεύεται, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἱεραὶ τελεταί, Φίλων 2. 231. **2)** Εἶμαι ἅγιος, ζῶ εὐσεβῶς ἢ ἁγνῶς, ὅστις βιοτὰν ἁγ. καὶ θιασεύεται ψυχάν, ὅστις διάγει ζωὴν καθαρὰν καὶ ἔχει εὐσεβῆ ψυχήν, Εὐρ. Βάκχ. 74: εἶμαι ἱερός, καθιερωμένος, Παυσ. 6. 20,2, πρβ. 8. 13, 1. **II.** Ἐνεργ., καθαίρω, ἐξαγνίζω, φόνου χεῖρας, ἀπὸ τὸν φόνον, Χρησμ. παρὰ Παυσαν. 10. 6, 7. **2)** νομίζω τι ἅγιον· τὸ παθ. ἐπὶ τόπων, Στράβ. 417, Διον. Ἁλ. 1. 40.

ἁγιστής, «ὑβριστής», Ἡσύχ.

ἁγιώδης, ες, = **ἅγιος, ον,** Φίλων Ι, 675, 4.

ἁγιωδῶς, ἐπίρρ., κατὰ ἅγιον τρόπον· ὑπερθ. **-έστατα,** Φίλων 1. 675.

ἁγιώνυμος, ον, ὁ ἔχων ἅγιον ὄνομα, ἅγιος.

ἁγίως, ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἅγιον, Κλήμ. Α.

ἁγιωσύνη, ἡ, ἁγιότης, καθαρότης, Ἑβδ. (Μακκ. Β', γ', 12), Ῥωμ. α' 4, κτλ.

ἁγιωτικαὶ εἰκόνες, Θ. Στουδ. σ. 1472, ἔκδ. Μι.

ἀγκ- ποιητ. (ἰδίως Ἐπ.) συγκεκομ. ἀντὶ **ἀνακ-,** ἐν συνθέσ. τῆς **ἀνὰ** μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ **κ,** ὡς **ἀγκεῖσθαι** ἀντὶ **ἀνακεῖσθαι·** πρβλ. **ἄγκαθεν** II.

ἀγκάζομαι, (ἀγκάς), Ἐπ. ἀποθ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου σηκώνω, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, Ἰλ. Ρ, 722· ἀόρ. **ἠγκάσσατο,** Νόνν. Δ. 7. 318.

ἀγκάθαρσις, ἡ, (= ἀνακάθαρσις) Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης, L. et F. 159h.

ἄγκᾰθεν, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἀγκάς,** ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἀγκ. λαβεῖν τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 80. **II.** κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **ἀνέκαθεν = ἄνωθεν,** ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 3 (ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ, Ἡσύχ., Α.Β. 337. 25.)· ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὁ Ἕρμαν ἑρμηνεύει c u b i t o p r e s s o, μετὰ κεκαμμένου βραχίονος, δηλ. στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἀφ' οὗ ἁπανταχοῦ τὸ ἀγκ- εὕρηται ἀντὶ τοῦ **ἀνακ-,** οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ **ἀνεκ-·** ἀλλ' ἴδε Schneidew. Philol. 3. σ. 117 κἑξ.— Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 349 **ἀνέκαθεν** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον.

ἀγκάλη [ᾰ], ἡ, ὁ κεκαμμένος βραχίων, Ἡρόδ., κτλ., ἐν ἀγκάλαις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 723, Ἰκ. 481, Εὐρ.· παροιμ. ἐν ταῖς ἀγκ. περιφέρειν τινά, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 50· ὡσαύτως ἄνευ τῆς ἐν: ἀγκάλαις ἔχειν, περιφέρειν, Εὐρ. Ι. Τ. 289, Ὀρ. 464· ὡσαύτως, ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν, ὁ αὐτ. Ἴων. 761· ἐς ἀγκ., αὐτ. 1598· πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν, αὐτόθ. 962· ὑπ' ἀγκάλαις σταθείς, ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 747·—σπανίως καθ' ἑνικ., φέρειν ἐν τῇ ἀγκάλῃ, Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. Τιμοκλ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 96. **II.** μεταφ. πᾶν τὸ στενῶς περιβάλλον, πετραία ἀγκάλη, Αἰσχύλ. Πρ. 1019· πόντιαι ἀγκάλαι, γωνίαι, βραχίονες τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. Χο. 587, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1378· πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις, Ναυσικρ. ἐν «Ναυκλήροις,» 1· κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, Ἀριστοφ. Βατρ. 704· ἔτι καὶ περὶ τοῦ ἀέρος, γῆν .. ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκ., Εὐρ. Ἀποσπ. 935. πρβλ. ἀγκοίνη. (Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα ἄγκος).

ἀγκᾰλῐδ-αγωγέω, φέρω ἀγκαλίδα, δέμα, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1283, 42.

ἀγκᾰλῐδ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων ἀγκαλίδα, ἤτοι δεμάτιον· ἐπὶ φορτηγῶν κτηνῶν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων εἶναι ἐν χρήσει τὰ **ἀγκαλιδηφόρος, -φορέω,** Πολυδ. Ζ', 109, Εὐστ. 1283, 43.

ἀγκαλιδοφόρος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀγκαλιδηφόρος,** ἴδε **ἀγκαλιδ-αγωγός.**

ἀγκαλίζομαι, ἀποθ., = ἀγκάζομαι· ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται, Σιμων. Ἰαμβογρ. 7. 77· μέσ. ἀόρ. εἰς τρυφερὰς ἠγκαλίσασθε χέρας, Μελέαγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 12. 122· πρβλ. Μανέθ. 1. 45· πρκμ. χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος, Λυκόφρ. 152· πρβλ. **ὑπαγκαλίζω**:— ἀλλὰ **ἀγκαλιζόμενος** μετὰ παθ. σημασ., Αἴσωπ. 366 (Halm.).

ἀγκαλίνας, «Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας,» Ἡσύχ.

ἀγκαλίς, ἡ, ἐν τῷ πληθ. = **ἀγκάλαι**· Ἐπ. δοτ. πληθ. **ἀγκαλίδεσσιν**, Ἰλ. Σ. 555., Χ. 503· ὑπ' ἀγκαλίσιν, Συλλ. Ἐπιγρ. Προσθῆκαι 1907 bb. 2) δέμα ὅσον χωρεῖ ἀγκάλη, Νικόστρ. ἐν «Σύρῳ» 3, Πλούτ. Ῥωμ. 8. (Αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι. Ἡσύχ.). II. δρέπανον, Μακεδον. λέξ., Ἡσύχ., Ἰωσήπ. Ἰ. Ἀρ. 5. 1. 2.

ἀγκάλισμα, ατος, τό, ὅ,τι ἐναγκαλίζεταί τις ἢ ὅ,τι πληροῖ τὴν ἀγκάλην αὐτοῦ, Λουκ. Ἔρωτ. 14· πρβλ. **ὑπαγκάλισμα**. II. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγκαλίζεσθαι, κοιν. τὸ **ἀγκάλιασμα**, Λυκόφρ. 308.

ἄγκαλος, ὁ, δέμα πληροῦν ἀγκάλην, ἀγκαλίς, Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 82.

ἀγκαλοφορούμενος, η, ον, μετοχ. παθ., ὁ φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 5. 509 ἐκδ. Μι.

ἀγκάς, [ᾰ], ἐπίρρ., εἰς τὴν ἀγκάλην, ἢ ἐν ἀγκάλαις, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτον, Ἰλ. Ξ. 353, πρβλ. Θεόκρ. 8. 55, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 276· ἀγκὰς ἔμαρπτε, αὐτόθ. 346· ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν, Ἰλ. Ε. 371· τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεός, Ὀδ. Η. 252· ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην, (ἐπὶ παλαιστῶν), Ἰλ. Ψ. 711: πρβλ. **ἄγκαθεν**· (Πιθ. ἀντὶ **ἀγκάζε** ἐκ τοῦ **ἀγκὴ** = **ἀγκάλη**).

ἀγκεία, ας, ἡ, = λαγκία, λόγχη, Διοδ. 5, 30 ὡς δ. γρ. ἴδε **λαγκία**.

ἀγκεντέω = ἀνακεντέω.

ἀγκέντουμ, ancentum, = σίκυς ἄγριος, Διοσκ. 4, 152 (154) Λέξ. Λατ.

ἀγκή, ἡ, **ἀγκάλη** (πρβλ. **κόγχη = κογχύλη**), Κοραῆς Ἠλ. 2, 113, 372:—δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμ., **ἀγκάσιν** ἀπαντᾷ ἐν Ὀππ. Ἁλ. 2. 315.

ἀγκίλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀγκίλλα.

ἀγκίλιον, ου, τό, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. ancile, εἶδος πέλτης, ἢ μικρᾶς ἀσπίδος, Πλούτ. I. 69A. Λυδ. 44, 15. 20. 129, 11.

ἀγκίλλα, (Λατ. ancilla) δούλη, Λυδ. 129, 13.

ἀγκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄγκος, πιθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀγγείοις** ἐν Ἀριστ. 1. Ζ. 8. 16. 2.

ἀγκιστρεία, ἡ, ἡ δι' ἀγκίστρου ἁλιεία, Πλάτ. Νόμ. 823D.

ἀγκιστρευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἁλιείαν: **τὸ ἀγκιστρευτικόν**, ἡ δι' ἀγκίστρου ἁλιεία, ὡς τὸ **ἀγκιστρεία**, Πλάτ. Σοφ. 220D.

ἀγκιστρεύω, μέλλ. εύσω, (ἄγκιστρον) ἁλιεύω δι' ἀγκίστρου, δελεάζω, Ἀρισταίν. 1. 5:—οὕτω καὶ μέσ., Φίλων 2. 265, 316, κτλ.

ἀγκίστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄγκιστρον**, Θεόκρ. 21. 57.

ἀγκιστρό-δετος, ον, δεδεμένος μετ' ἀγκίστρου, δόναξ, Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἀγκιστρο-ειδής, ές, ἢ **-ώδης**, ες, ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, κεκυρτωμένος, Πολύβ. 34. 3, 5, Διόδ. 5. 34, Στράβ. 24, καὶ ἀλλ., διὰ τῶν ἀγκ. ἄστρων (ἀτόμων Heeren) Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 22.

ἀγκιστροειδῶς, ἐπίρρ. ὡς ἄγκιστρον· «ἠγκίστρευται, ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν,» Ἐρωτ. σ. 174.

ἀγκιστροθηρευτής, ὁ, ὁ δι' ἀγκίστρου ἁλιεύων ἰχθῦς, Θεοδώρ. 11, 352Δ.

ἄγκιστρον, τό, (**ἄγκος**), ἀγκίστριον πρὸς ἄγραν ἰχθύων, Ὀδ. Δ, 369, Ἡρόδ. 2. 70, κτλ.· τὸ ἄγκιστρον ἀτράκτου· Πλάτ. Πολ. 616C.

ἀγκιστρο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἀγκίστρων πρὸς ἄγραν ἰχθύων, Πολυδ. 7, 198.

ἄγκιστρος, ἡ, = τὸ ἄγκιστρον, Γρηγ. Νύσσ.

ἀγκιστρο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ δάκνων, καταπίνων τὸ ἄγκιστρον, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 37; «φιλάργυρος,» Ἡσύχ.

ἀγκιστρόω, ώσω, (ἄγκιστρον), ἀγκιστρώνω, συλλαμβάνω δι' ἀγκίστρου ἰχθύν, «ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον,» Συνέσ. 1340B. —τροπικῶς, κρατῶ, συλλαμβάνω, αἰχμαλωτίζω· «πόθῳ δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη,» Λυκόφρ. 67. Δαμασκ. III, 821D. «ἀγκιστρωμένος, κατεχόμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκίστρῳ,» Ἐτυμ. Μ. 2) κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ἀγκίστρου, ποιῶ τι ἀγκιστρωτόν· «ἠγκιστρωμένας ἀκίδας.» Πλούτ. Κράσσ. 25.

ἀγκιστρώδης, ες· ἴδε ἐν λ. **ἀγκιστροειδής**. Πολύβ. 34, 3, 5. Διόδ. 5, 34. Στράβ. 1, 2, 16.

ἀγκιστρωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ἔχων ἀγκιστροειδεῖς ἀκίδας, Πολύβ. 6. 23, 10

ἀγκλάριον, τό, ἡ λέξις φαίνεται Δωρ. ἀντὶ **ἀνακλήριον**, μερίδιον (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 13.

ἄγκλειτοι, οἱ, «μεγάλαυχοι,» Ἡσύχ.

ἄγκλιμα, = **ἀνάκλιμα**, «ἵνα (ἔνθα) δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἄγκλιμα καλεῖται,» Πολυδ. Α'. 90.

ἀγκλίνας = ἀνακλίνας.

ἀγκλίνω καὶ **ἄγκλιμα**, τό, ποιητικὰ ἀντὶ **ἀνακλίνω**, **ἀνάκλιμα**.

ἀγκλόν, «σκολιόν,» Ἡσύχ.

ἀγκοίνη, ἡ, (ἄγκος), ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀγκάλη**, **ἀγκών**, κεκαμμένος βραχίων, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. Ζηνὸς .. ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, Ἰλ. Ξ. 213, Ὀδ. Λ. 261 κτλ. II. μεταφ., πᾶν ὅ,τι στενῶς περιβάλλει τι, ἐν χθονὸς ἀγκοίναις .. μητριάσιν, Ἀνθ. Π. 9, 398, Ὀππ. Ἁλ. 3. 34.

ἀγκοινίζειν, Πολυδ. Γ'. 155, ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀντ' αὐτοῦ, ἀγκυρίζειν, ἴδε **ἀγκυρίζω**.

ἀγκόλαι, «ἀγκῶνες,» Ἡσύχ.

ἀγκομιδά, ἁ (= ἀνακομιδή). Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης L. et F. 159 h.

ἀγκομίζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνακομίζω.

ἀγκονέω, ἄλλη γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐγκ-**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1311, ὡς εἰ ἐσχηματίσθη ἐκ ῥήματος **ἀνακονέω** = **ἐγκονέω**.

ἀγκόνους, «διακόνους, δούλους,» Ἡσύχ.

ἀγκοπτήρ, «σφῦρα,» Ἡσύχ.

ἄγκος, εος, τό, κυρίως καμπύλον τι ἢ κοῖλον, ὅθεν ὀρεινὴ φάραγξ, κοιλάς, Ἰλ. Υ, 490, Ὀδ. Δ, 337, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 387, Ἡρόδ. 6, 74, κτλ. Παρὰ τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1051. (ἐκ √ΑΓΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἀγκή**, **ἀγκάλη**, **ἀγκών**, **ἀγκοίνη**, **ἀγκύλη**, **ἀγκύλος**, **ἄγκιστρον**, **ἄγκυρα**, **ὄγκος**· πρβλ. Σανσκρ. ak, añkhâmi (curvo) κάμπτω ankas (Sinus) κόλπος, καμπή, Λατ. ancus, uncus, angulus, ungulus. Γοτθ. hals—agga (αὐχήν). Ἀρχ. Ἄν. Γερμ. angul κτλ.).

ἀγκοτύλη, «παιδιά τις, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ,» Ἡσύχ.

ἀγκρεμάννυμι, **ἄγκρισις**, **ἀγκροτέω**, **ἀγκρούομαι**· ποιητικὰ ἀντὶ **ἀνακρεμάννυμι** κτλ.

ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγχω) ἐργαλεῖον (βελόνη) πρὸς συρραφὴν πληγῆς, Λατ. fibula, Πλούτ. 2. 468C, Γαλην.· ὅθεν **ἀγκτηριάζω** ἢ -ίζω, συρράπτω δι' ἀγκτῆρος· καὶ **ἀγκτηριασμός**, ὁ, Γαλην.

ἀγκταλιάζει, «(ἀγκαλίζει)· ἄγει,» Ἡσύχ.

ἀγκτικὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα (παρὰ τοῦ ἄγχω) Θ. Στουδ. σ. 1477. ἐκδ. Μι. — Ἐν τῷ Στεφ. Θησ. ἐτέθη μὲν τὸ ἐπίθετον τοῦτο, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς Αἰλ. Ἱστ. ζῴων 14, 25, ὅπου ἡ γραφὴ ἦν ἀσταθὴς καὶ διωρθοῦτο ποικίλως, νῦν δὲ ἐν τῇ τοῦ Hercher ἐκδόσει κεῖται ἄγαν ἑλκτικῆς· ἀλλ' ἐν τῷ Θ. Στουδ. ἡ γραφὴ εἶναι βεβαία καὶ πρόσφορος τῇ τοῦ λόγου συνεχείᾳ.

ἀγκυλέομαι, ἀποθ., ἐξακοντίζω τι ὡς ἀκόντιον, Λατ. torquere jaculum, Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, παρ' Ἀθην., 12, 534 E.—Παρὰ Πολυδ. **ἀγκυλίζομαι**. Σουΐδ. **ἠγκυλωμένος**.

ἀγκύλη [ῠ], ἡ, (ἄγκος) κυρίως ὡς τὸ **ἀγκάλη**, ὁ κεκαμμένος βραχίων (ἀγκών), ἢ ὁ καρπὸς τῆς χειρός, ἀπ' ἀγκύλης ἱέναι, φράσις περιγράφουσα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ κότταβος ἐρρίπτετο, Βακχυλ. Ἀποσπ. 24· ἀπ' ἀγκύλης ἵησι λάταγας, Κρατῖν. Ἄδηλ. 16, ἔνθα ἴδε Meineke (ἐντεῦθεν προῆλθεν ἡ σημασ. = ποτήριον, ἣν ἀναφέρει ὁ Ἀθήν. 667. C. καὶ ὁ Εὐστ.) 2) κύρτωσις καὶ σκλήρυνσις ἄρθρου τινὸς τοῦ σώματος ἕνεκα νόσου (ἀρθρίτιδος), Παῦλ. Αἰγ., κτλ.· ἴδε Πολυδ. 4. 196:—ὡσαύτως **ἀγκύλη**, **ἀγκύλαι**. II. βρόχος, θηλειὰ ἐπὶ σχοινίου, πλεκτὰς ἀγκύλας, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1408· ἐπὶ ἱμάντος, δι' οὗ ὁ κύων κρατεῖται, Ξεν. Κυν. 1. 6. πρβλ. Πολυδ. 5. 54, 56. 2) ὁ ἱμὰς τοῦ ἀκοντίου, δι' οὗ ἠκοντίζετο, Λατ. amentum, Στράβ. 196· ὅθεν, αὐτὸ τὸ ἀκόντιον, Εὐρ. Ὀρ. 1476, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2099. b. Πλούτ. Φιλοπ. 6, καὶ ἴδε **ἀγκυλέομαι**, **ἀγκυλητός**. 3) τόξου νευρά, ἀγκ. χρυσόστροφος, Σοφ. Ο. Τ. 203. 4) ἀγκύλη τῆς ἐμβάδος, ἱμὰς σανδαλίου, τὴν ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας αὖ λυθεῖσαν, Ἄλεξ. ἐν «Ἀχαΐδι» 2. 5) ἡ ἔχουσα σχῆμα «θηλειᾶς», λαβὴ ἀγγείου, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἱππ.

ἀγκυλητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀγκυλέομαι**, ὁ βαλλόμενος ἀπὸ τοῦ κεκαμμένου βραχίονος τοῦ κοττάβου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178 (διορθ. Dobree)· πρβλ. **ἀγκύλη** I. 1. II. ὡς

οὐσιαστ., ἀγκυλητόν, τό, ἀκόντιον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14.

ἀγκῠλιδωτός, όν, ὁ ἔχων «θηλείαν» διὰ λαβὴν (ἀγκύλη III), Γαλην.

ἀγκύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγκύλη, κρίκος ἁλύσεως, Α. Β. 329, Σουΐδ. **II.** τὰ ἀγκύλια, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ancilia, Πλουτ. Νουμ. 13.

ἀγκῠλίς, ίδος, ἡ, ἄγκιστρον, ἀκὶς ἀγκιστροειδής, Ὀππ. Κ. 1, 155.

ἀγκυλιστής, ὁ, ἀκοντιστής· «οἱ δὲ καὶ ἀγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἴρηνται», Ἡσύχ.

ἀγκῠλο-βλέφαρος, ὁ, ὡσαύτ. ον, τό, ἀγκύλωσις, πρόσφυσις τῶν βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγ. 6. 15·—ὡς ἐπίθ., παρὰ Κέλσ. 7. 7.

ἀγκῠλό-βουλος, ον, ἀγκυλομήτης, πανοῦργος, Τζέτζ. Ὁμ. 144, μεθ' Ὅμ. 84. 630.

ἀγκυλό-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων ἀγκύλην εἰς τὴν γλῶσσαν, (γλωσσοδέτην)·—**ἀγκυλόγλωσσον**, τό, πάθος τι τῆς γλώσσης, Ἀέτ. 6. 29.

ἀγκυλο-γνώμων, ον, ονος, ὁ ἔχων τὴν γνώμην σκολιάν, δολερός, πανοῦργος, Ὀλυμπ. Δ. 84Β.

ἀγκῠλο-γλώχιν, ῖνος, ἐπὶ ἀλέκτορος ἔχοντος κυρτὰ κέντρα, πλῆκτρα. Βαβρ. 17. 3.

ἀγκῠλό-δειρος, ον, ὁ ἔχων κεκυρτωμένον αὐχένα, Ὀππ. Ἁλ. 4. 630.

ἀγκῠλ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κεκυρτωμένους ἢ σκολιοὺς ὀδόντας, ἐπὶ δρεπανοειδοῦς μαχαίρας, Κόϊντ. Σμυρ. 6. 218·—ἀγκ. χαλινοί, ἐπὶ ἀγκυρῶν, Νόνν. Δ. 3. 50. **II.** ὁ ἔχων ἀγκιστροειδεῖς ἀκίδας, Ἀνθ. Π. 6. 176.

ἀγκύλλεσθαι, «κάμπτεσθαι,» Ἡσύχ.

ἀγκυλοειδής, ές, ὁ, φαραγγώδης, Σουΐδ. ἐν λέξει ἄγκη καὶ ἄγκεα.

ἀγκῠλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ἀγκύλος, Νόνν. Δ. 6. 21.

ἀγκυλοκοπέω, κόπτω τὰς ἰγνύας, παραλύω, Ἰω. Αἰγαιάτης ἐν Rev. Archéol. (1873) 26. 403· ἴδε Casaub. εἰς Ἀριστοφ. Ἱπ. 262.

ἀγκῠλό-κυκλος, ον, ὁ ἑλικοειδῶς κυρτός, περὶ τῆς οὐρᾶς δράκοντος, Νόνν. Δ. 35. 217.

ἀγκῠλό-κωλος, ον, ὁ ἔχων τὰ κῶλα, δηλ. τὰ μέλη, κυρτά, Κᾶρες, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθ. 320Δ.

ἀγκῠλο-μήλη, ἡ, κυρτὴ μήλη (χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν), Ἐρωτ., Γαλην.

ἀγκῠλο-μήτης, ου, ὁ, ἡ, (μῆτις) ὁ σκολιὰ βουλευόμενος, ἐπώνυμ. τοῦ Κρόνου, Ἰλ. Β. 205, Ὀδ. Φ. 415, καὶ ἀλλ.· Ἡσ. Θ. 19· περὶ τοῦ Προμηθέως, αὐτ. 546, Ἔργ. καὶ Ἡμ. 48.

ἀγκῠλό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Νόνν., δι. γρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.

ἀγκῠλόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. ποδος, ὁ ἔχων κυρτοὺς πόδας· ἀγκυλόπ. δίφρος, = τῷ Ῥωμ. sella curulis, Πλουτ. Μαρ. 5.

ἀγκῠλόρρινος, ον, ὁ ἔχων κεκυρτωμένην τὴν ῥῖνα, Μαλαλ. 106. 7.

ἀγκυλορρόας, ὁ πολλὰς καμπὰς ποιῶν κατὰ τὸν ῥοῦν· «ἀγκυλορρόας Μαίανδρος,» Ν. Χων. σ. 253, 25, ἔκδ. Β.

ἀγκύλος [ῠ], η, ον, (ἄγκος) κεκυρτωμένος, κυρτός, περιφερής, τόξα, Ἰλ. Ε. 209, Ὀδ. Φ. 264, κτλ.· ἅρμα, Ἰλ. Ζ. 39· περὶ ἀετοῦ, ἀγκύλον κάρα, ἡ ῥάμφος ἀγκύλον ἔχουσα κεφαλὴ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 15· ἐπὶ ἀγκιστροειδῶν ἢ ἁρπακτικῶν δακτύλων, ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει, Ἀριστοφ. Ἱπ. 205: περὶ τῆς σκολιᾶς κινήσεως ὄφεως, ἀγκ. ἕρπων, Διον. Π. 123. **II.** μεταφορ. **1)** περὶ ὕφους, σκολιόν, περίπλοκον, Λουκ. Δὶς κατηγ. 21· ἐριστικὸς καὶ ἀγκ. τὴν γλῶσσαν, Ἀλκίφρ. 3. 64· ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασ. τετορνευμένος, μὲ τακτικὰς περιόδους συντεταγμένος, ὡς τὸ **στρογγύλος**, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκυδ. 25·—οὕτω καὶ ἐπίρρ. **-λως**, ὁ αὐτ. 31. **2)** περὶ χαρακτῆρος ἀνθρώπου = πανοῦργος, σοφιστικός, Λυκόφρ. 344.

ἀγκυλοτόμος, ον, (τέμνω), ὁ ἀγκύλως τέμνων, Παῦλ. Αἰγ. 156, τὸ ἀγκυλοτόμον, δηλ. ὄργανον, ἀγκύλον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.

ἀγκῠλό-τοξος, ον, ὁ ἔχων κυρτὸν τόξον, Παίονες, Ἰλ. Β. 848, Κ. 428,—Μήδειοι, Πινδ. Π. 1. 151.

ἀγκῠλό-φρων, ὁ, ἡ, = **ἀγυλομήτης**, Νικήτ. Εὐγ. 8. 194.

ἀγκῠλο-χείλης, ου, ὁ, (χεῖλος) ὁ ἔχων κυρτὸν χεῖλος, ῥάμφος, αἰετός, Ὀδ. Τ. 538· αἰγυπιοί, Ἰλ. Π. 428, Ἡσ. Ἀσπ. 405· ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἀγκῠλο-χήλης, ου, ὁ, (χηλή), ὁ ἔχων κεκυρτωμένας χηλάς, Βατραχομ. 295· (ἔνθα αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἀγκυλοχεῖλαι**)· ἐν Ἀριστοφ. Ἱπ. 197 ὁ Κλέων ἀποκαλεῖται βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης· ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία τοῦ Σχολιαστοῦ, ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χεῖρας ἔχων, δεικνύει ὅτι οὗτος ἀνεγίνωσκε γραφὴν **-χήλης**· ὁ Γ. Δινδόρφιος ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ἔχει **ἀγκυλοχήλης**.

ἀγκυλόχειλος, ον, ὁ, ἡ = ἀγκυλοχείλης, Ψ. Διονύσ. 137Δ. Achmet. 133.

ἀγκῠλόω, μέλλ. ώσω, κυρτώνω, κάμπτω τὴν χεῖρα, οἷον ῥιπτομένου τοῦ κοττάβου, ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταβον, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ,» ΙΙΙ. πρβλ. Meineke 5, σ. 44.—Παθ., ὄνυχας ἠγκυλωμένος, ἔχων τοὺς ὄνυχας ἀγκύλους, δηλ. ἑτοίμους πρὸς μάχην, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180.

ἀγκῠλῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γαμψούς, ἐπικύρτους ὄνυχας, Νικ. Εὐγ. 5. 214.

ἀγκύλωσις, ἡ, ἰατρικὸς ὅρος, κύρτωσις, σκλήρυνσις τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, Παῦλ. Αἰγ. 4. 55: σύμφυσις καὶ τράχυνσις τῶν βλεφάρων, Γαλην. 14. 772.

ἀγκυλωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐπὶ ἀκοντίων ἐχόντων ἀγκύλην (σημασ. II, 2) καὶ ἑτοίμων πρὸς ἐξακόντισιν, στοχάσματα, Εὐρ. Βάκχ. 1205.

ἄγκῡρα, ἡ, Λατ. ancŏra, ἡ ἄγκυρα, κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ἀλκαίῳ 18. 9, Θεόγν. 459· ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται μόνον **εὐναί**· ἄγκυραν βάλλεσθαι, καθιέναι, μεθιέναι, ἀφιέναι, ῥίπτω ἄγκυραν, ἀγκυροβολῶ, Πινδ. Ἴσθμ. 5. 18, Ἡρόδ. 7. 36, Αἰσχύλ. Χο. 662, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 10· ἄγκ. αἴρειν, αἴρεσθαι, σύρω ἄγκυραν, Πλουτ. Πομπ. 50, 80· ἀναιρεῖσθαι, Ἀνθ. Π. 10, 1· ἐπ' ἀγκυρέων ἔχειν τὰς νέας, Ἡρόδ. 6. 12· ὁρμίζειν, Θουκ. 7. 59· ἐπ' ἀγκύρας ὁρμεῖσθαι, ἀποσαλεύειν, μένω ἀγκυροβολήσας, Ἡρόδ. 7. 188, Δημ. 1213. 24, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1071· παροιμ., ἀγαθαὶ πέλοντ' ... δύ' ἄγκυραι, «ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα,» Πινδ. Ο. 6. 173· οὕτως, ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἐᾶται, Δημ. 1295, ἐν τέλ.· ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη, Εὐρ. Ἑλ. 277, πρβλ. ὀχέω, Ι. 1· ἐπὶ τῆς αὐτῆς (δηλ. ἀγκύρας) ὁρμεῖν τοῖς πολλοῖς, ὅ ἐ. (εὑρίσκεσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου μετὰ τῶν πολλῶν, Δημ. 319. 8· ἐπίσης, ἐπὶ σμικροῖς ὁρμεῖν (Reisig. σμικρᾶς), Σοφ. Ο. Τ. 148, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 19· εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου, Σοφ. Ἀποσπ. 612· οἴκων ἄγκυρα περὶ υἱοῦ, Εὐρ. Ἑκ. 80· περὶ τῆς φράσεως ἱερὰ ἄγκυρα (ἡ ἐσχάτη ἐλπίς), ἴδε ἱερός, IV. 1. **II.** καθόλου, δρέπανον ἢ κλαδευτήριον, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 2. 2. **III.** = **αἰδοῖον**, Ἐπίχ. παρ' Ἡσυχ.· «ἀγκύρα (παροξυτόνως), τὸ αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ τὴν ἀσφάλειαν.» (Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα **ἄγκος**).

ἀγκύρειος, α, ον, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ἄγκυραν· «πείσματα, τὰ ἀγκύρεια σχοινία,» Σουΐδ. ἐν λέξ. πείσματα. Ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἀγκύρια, ἴδε **ἀγκύριον**.

ἀγκῡρηβόλιον, τό, ἴδε **ἀγκυροβόλιον**.

ἀγκῡρίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, (ἄγκυρα) ἐν Ἀριστοφ. Ἱπ. 262, διαλαβὼν ἠγκύρισας, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ἔρριψας ἀγκυρίσας, δηλ. ὑποσκελίσας, ὅ ἐ. περικάμψας τὸν πόδα σου περὶ τὴν ἰγνὺν ὄπισθεν τοῦ γόνατος αὐτοῦ· οὕτως, ἀγκυρίσας ἔρρηξεν, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις,» 6· ὅμοιόν τι παλαιστικὸν ἀγώνισμα περιγράφεται ἐν Ἰλ. Ψ. 731·—ἐντεῦθεν **ἀγκύρισμα**, τό, Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.

ἀγκύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄγκῡρα**, Λουκ. Κατάπλ. 1. **II.** ἀγκύρια (δηλ. πείσματα), τά, καλώδια τῆς ἀγκύρας, Διόδ. 14. 73.

ἀγκυρίττει, «μεταμέλεται,» Ἡσύχ.

ἀγκῡροβολέω, ἐξασφαλίζω δι' ἀγκύρας· καθόλου, σκαλώνω δυνατά, στερεώνω ἀσφαλῶς, **ἠγκυροβόληται**, Ἱππ. 279. 53.

ἀγκῡρο-βόλιον, τό, μέρος ἔνθα δύναταί τις νὰ ἀγκυροβολήσῃ, ὅρμος, Στράβ. 159, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 317Δ, καὶ μετ' ἄλλης γραφῆς **ἀγκυρηβόλιον**.

ἀγκυρόβολον, τό, «ἀγκυροβόλῳ δείπνῳ· ἀγκυρόβολα Φοίνικες τὰ δεῖπνα, ἃ παρεσκεύαζον τοῖς τελώναις ἐκτὸς τῶν λιμένων· ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμιον καὶ ἐνλιμένιον,» Ἡσύχ.

ἀγκῡρο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀγκύρας, Διοσκ. 3. 166, Γαλην.

ἀγκυροειδῶς, ἐπίρρ. «ῥυβδοειδέα τρόπον, ἀντὶ τοῦ ἀγκυροειδῶς,» Ἐρωτιαν. 320.

ἀγκῡρο-μήλη, ἡ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, δοκιμαστῆρος, Ἱππ. παρὰ Φαβωρ.

ἀγκῡρουχία, ἡ, (ἔχω) τὸ διὰ τῆς ἀγκύρας στερέωμα, ἐξασφάλισις, ἐν ἀγκυρουχίαις, ἐνῷ εἶναί τις ἠγκυροβοβλημένος, ἐν ἀσφαλείᾳ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 766.

ἀγκύρωμα, ατος, τό, ναυτικὸν ὄργανον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759, ἐν λέξ. **δελφίς**.

ἀγκυρωτός, ή, όν, ῥημάτ. ἐπίθ. ὡς ἐκ ῥήμ. **ἀγκυρόω**, κεκαμμένος ὡς ἄγκυρα, Φίλων ἐν Μαθ. Ἀρχ. 85D. **II.** ὁ ὡς δι' ἀγκύρας ἠσφαλισμένος, Λόγος ἀγκυρωτὸς (ἐπιγρ. λόγου), Ἐπιφάν. III.

ἀγκώδης, ες, ὁ, φαραγγώδης κοῖλος, «διὰ τὴν φύσιν τῆς γῆς ἑλώδους καὶ ἀγκώδους οὔσης,», Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Παρθυαῖοι.

ἀγκωλιάζων, «ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί,» Ἡσύχ.

ἀγκών, ῶνος, ὁ, ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος, ὀρθωθεὶς δ' ἐπ' ἀγκῶνος, Ἰλ. Κ. 80· ἤ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, Ὀδ. Ξ. 494· ἀγκῶνα τυχὼν μέσον, (ὁ ἄνθρωπος εἶχε στρέψη τὰ νῶτα του πρὶν ἢ κτυπηθῇ), Ἰλ. Ε. 582, πρβλ. Υ. 479· ἀγκῶνι νύττειν, ἐξαγκωνίζειν, τύπτειν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ὀδ. Ξ. 485, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257D· κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευράς, Δημ. 1259. 22· παροιμ. ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, Βίων παρὰ Διογ. Λ. 4. 46· ἐπ' ἀγκῶνος δειπνεῖν, cubito nixus, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἀνακλίνεσθαι ἐν τοῖς δείπνοις, Λουκ. Λεξιφ. 6. **2)** καθόλου, ὁ βραχίων, ὡς τὸ **ἀγκάλη**, **ἀγκοίνη**· νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνειν, Πινδ. Ν. 5. 76· ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα .. προσπτύσσεται, Σοφ. Ἀντ. 1237, κτλ. **3)** ἡ καμπὴ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ζῴων, Ξενοφ. Κυν. 4. 1. **II.** πᾶσα γωνία, πᾶσα καμπή, ὡς ἡ προέχουσα γωνία τείχους, ἀγκὼν τείχεος, Ἰλ. Π. 702, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 180· ἡ καμπὴ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 99· οἱ ἕσπεροι ἀγκῶνες, ἐν Σοφ. Αἴ. 805 φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν δυτικὴν καμπὴν τοῦ ὅρμου τοῦ Ῥοιτείου παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Σιμόεντος· ὡσαύτως ἡ προέχουσα ξηρά, ἥτις σχηματίζει κόλπον ἢ λιμένα, Στράβ. 580· ἀγκῶνες κιθάρας, οἱ πήχεις, οἵτινες συγκρατοῦσι τὰ κέρατα τῆς κιθάρας, Ἀθήν. 637C, Ἡσύχ. **III.** Ἡ παροιμ. γλυκὺς ἀγκών, εἶναι ἐν χρήσει κατ' ἀντίφρασιν, ἐπὶ δυσκολίας, ἢ ἔργου δυσχεροῦς, Πλάτ. Φαῖδρ. 257D, Ἀθήν. 516A, καὶ λέγεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔκ τινος μακρᾶς καμπῆς τοῦ Νείλου, ὅρα Παροιμιογράφ. καὶ τὰς ἑρμηνείας ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις. Ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. κωμ. ἐν «Φάωνι» 4· γλυκὺς ἀγκών, φαίνεται σημαίνων παραγκάλισμα, πρᾶγμα ἄξιον ἐναγκαλισμοῦ, τιμαλφές τι. (Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα **ἄγκος**).

ἀγκωνίζομαι, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ ἀγκαλίζομαι· «ἄσπετα φῦλα τῆς Ἀσιάδος γῆς ἀγκαλίζεται,», Εὐστ. σχολ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. στ. 139.

ἀγκωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀγκών**, Ἥρων. Πνευμ. 228, Ἐδδ. **-ίσκιον**, τό, Ἥρων. Πνευμ. 229· «**ἀγκωνίσκοι**, σκεύη τιμωρητικά,» Σουΐδ.

ἀγκωνισμός, οῦ, ὁ, καμπή, μυχὸς στενοῦ πορθμοῦ, Εὐστ. 1712, 29.

ἀγκωνο-ειδής, ές, καμπύλος τὸ σχῆμα, καμπύλος, Βίτων Μηχ. 110.

ἀγκωνοφόροι, οἱ (ἀνκωνοφ.) Ἐπιγρ. Πειραιῶς περὶ τῆς λατρείας τῆς θεᾶς Βελήλας, ἐκ τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων, ἐν Ἀθηναίου τόμ. Ε΄. σ. 428 = CIA. 111, 1280, α.

ἀγλα-έθειρος, ον, ὁ ἔχων στιλπνὴν τρίχα, κόμην, χρυσομάλλης, Ὕμ. Ὁμ. 18. 5.

ἀγλαΐα, Ἰων. ίη, ἡ, (ἀγλαός) λαμπρότης, καλλονή, κόσμος, ἐπὶ παντὸς λαμπροῦ ἢ ἐπίδειξιν ἔχοντος πράγματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρήσιμον· κῦδός τε καὶ ἀγλ. καὶ ὄνειαρ, Ὀδ. Ο. 78· ἀγλαΐηφι πεποιθώς (Ἐπ. δοτ.) Ἰλ. Ζ. 1. 510· περὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Σ. 180· ἐπὶ κακῆς σημασ., πομπώδης ἐπίδειξις, ματαιότης, ἀγλαΐης ἕνεκεν κομέειν κύνας, Ρ. 310· καὶ κατὰ πληθ., μάταια πράγματα, Ρ. 244, Εὐρ. Ἠλ. 175. **2)** χαρὰ ἑορτῆς, θρίαμβος, δόξα, Πινδ. Ο. 13, 18, κτλ.· μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο, Σοφ. Ἠλ. 211· ἐν τῷ πληθ., πανηγύρεις, πόμπαί, φαιδρότης, Ἡσ. Ἀσπ. 272, 285.—Ἡ λέξις εἶναι ποιητική· καὶ παρὰ Τραγ. εὕρηται μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Ξεν. Ἱππ. 5. 8, Δίλ. περὶ Ζ. 10. 13, κτλ.

ἀγλαΐζω, Ἱππ. 666, 45· Αἰλ.:—μέλλ. Ἀττ. **ἀγλαϊῶ** (**ἐπ-**) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575· ἀόρ. ἠγλάϊσα, Θεόκρ. Ἐπ. 1.4, Ἀνθ. κτλ., (**ἐπ-**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 548:—Παθ., ἴδε κατωτέρ. (ἀγλαός). Καθιστῶ λαμπρὸν ἢ στιλπνόν, δοξάζω, τιμῶ· ἀθανάταις ἠγλάϊσεν χάρισιν, Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2439, πρβλ. Πλούτ. 2. 965C, Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 28. **2)** δίδωμι ὡς κόσμημα ἢ ὡς τιμήν, σοί, Βάκχε, τάνδε Μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Carm. Pop. 8. (ἐν Bgk Lyr. Gr.). Ἀνθ. 14, 622. Πρβλ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἀλλὰ **II.** παρὰ προγενεστέροις ἐν χρήσει μόνον ἐν μέσ. καὶ παθ. φωνῇ, κοσμῶ ἐμαυτόν, ἢ κοσμοῦμαι διά τινος πράγματος, εὐφραίνομαι ἐπ' αὐτῷ, εὑρίσκω ἡδονὴν εἰς αὐτό· σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι (ἐνν. ἵπποις) Ἰλ. Κ. 331 (οὗτος ὁ μέλλ. εἶναι ὁ μόνος τύπος παρ' Ὁμ. ἔτι καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις)· ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται, Σιμων. Ἰαμβ. 7, 70· ἀγλαΐζεσθαι μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ, Πινδ. Ο. 1. 22· κωμικῶς, ἐλαίῳ ῥάφανος ἠγλαϊσμένη, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. **III.** Παρ' Ἀντιφ. Ἀδηλ. 37 ὁ Πόρσων διώρθωσεν **ἐπηγλάϊζετ'** ἀντὶ ἠγλάϊζεν (ἀμετάβ.)· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει **ἀγλαΐζει, θάλλει**.—Οὐδαμοῦ κεῖται παρὰ τραγικοῖς οὐδὲ παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν πεζογρ. Ἀττικῶν.

ἀγλάϊσις, ἡ, λάμπρυνσις, φαίδρυνσις, Κυρίλλ. λέξ.

ἀγλάϊσμα, τό, κόσμημα, τιμή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1312· τὸ μητρὸς ἀγλ., Εὐρ. Ἑλ. 11· πρβλ. 282· περὶ τῆς κόμης τοῦ Ὀρέστου κατατιθεμένης ὡς ἀνάθημα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 193, Σοφ. Ἠλ. 908, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 325, περὶ σαρκοφάγου, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 325.—Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τῶν πεζογράφ. οἷον ἀγλ. φυτῶν, ἐπὶ τοῦ ῥόδου, Ἀχ. Τάτ. 2. 1.

ἀγλαϊσμός, ὁ, κόσμημα, λαμπρότης, καλλωπισμός, ῥημάτων, Πλάτ. Ἀλ. 369D.

ἀγλαϊστός, ή, όν, καὶ ός, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀγλαΐζω**, κεκοσμημένος, Ἡσύχ., ἀγλαϊστος χώρα, Ἰω. Χρυσ. 7. 313.

ἀγλαό-βοτρυς, υ, γεν. υος, ὁ ἔχων λαμπροὺς βότρυς, Νόνν. Δ. 18. 4.

ἀγλαό-γυιος, ον, ὁ ἔχων ὡραῖα μέλη τοῦ σώματος, Ἥβα Πινδ. Ν. 7. 6.

ἀγλαό-δενδρος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὰ καὶ ὡραῖα δένδρα, Πινδ. Ο. 9. 32.

ἀγλαό-δωρος, ον, ὁ παρέχων λαμπρὰ δῶρα, Δημήτηρ, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δημ. 54. 192. 492.

ἀγλαο-εργός, όν, (ἔργον) ὁ λαμπρός, ἔνδοξος διὰ τὰς ἑαυτοῦ πράξεις, Μάξιμ. Σοφιστ. περὶ Καταρχῶν 68.

ἀγλαοθηλές, «ἁπαλόν, (ἁπαλοθηλές),» Ἡσύχ.

ἀγλαό-θρονος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον, Μοῖσαι, Πινδ. Ο. 13. 136· ὡσαύτως κόραι ἐν Ν. 10. 1, καὶ μετ' ἄλλης γραφῆς **ἀγλαό-θωκος**.

ἀγλαό-θυμος, ον, ὁ εὐγενῆ ἔχων ψυχήν, Ἀνθ. Π. 15, 40,25.

ἀγλαό-καρπος, ον, ὁ φέρων ὡραίους ἢ χρησίμους καρπούς, περὶ ὀπωροφόρων δένδρων· μηλέαι ἀγλ., Ὀδ. Η. 115, Λ. 589· ἀγλ. Σικελία Πινδ. Ἀποσπ. 83· οὕτως ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δημ. 4, 23, ἔνθα κεῖται ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῶν Νυμφῶν, ὡς δοτήρων τῶν καρπῶν τῆς γῆς· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 97, τῆς Θέτιδος ὡς εὐλογούσης τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας τῆς γυναικός, ἴδε Böckh. ἐν τόπῳ (56), ἤ, κατ' ἄλλους, ὡς ἐχούσης κομψὴν χεῖρα, ἢ τικτούσης ἀγλαὰ τέκνα.

ἀγλαόκοιτος, ον, ὁ ἀγλαὴν ἔχων κοίτην, «ὁ πάνυ τίμιος,» Σουΐδ.

ἀγλαόκολπος, **ἀγλαόκαρνος**, **ἀγλαόκρανος**, δ.γρ. ἀντὶ **ἀγλαόκαρπος**, Πινδ. Νεμ. 3, 56.

ἀγλαό-κουρος, ον, ὁ πολλοὺς ἔχων καὶ λαμπροὺς νεανίας, Κόρινθος, Πινδ. Ο. 13. 5.

ἀγλαό-κρανος, Δωρ. = ἀγλαόκρηνος.

ἀγλαό-κωμος, ον, ὁ παρέχων λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτήν, λαμπρύνων τὸν κῶμον, φωνή, Πινδ. Ο. 3. 10.

ἀγλαο-μειδής, ές, ὁ φαιδρῶς μειδιῶν, Ἔρως, Ποιητ. Λυρ. παρ' Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημειῶν σ. 282, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ἀγλαμοειδής**.

ἀγλαομήτηρ, ή, ἡ ἀγλαὰ τέκνα τίκτουσα, Ἰ. Γεωμ. Ὕμν. 2, 47.

ἀγλαομητία, ἡ, «ἡ μεγάλη καὶ ἀγλαὴ βουλή,» Ζωναρ.

ἀγλαό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ λαμπράν, σπανίαν σοφίαν ἔχων, Τρυφ. 183.

ἀγλαό-μορφος, ον, ὁ ὡραίαν ἔχων μορφήν, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 38, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 524, καὶ ἀλλ.

ἀγλαόνους, ουν, ὁ, ἡ, ὁ ἀγλαὸν ἔχων νοῦν, Ἰ. Γεωμ. Παραδ. 54.

ἀγλαό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰ ὡραῖα τέκνα, Ὀππ. Ἁλ. 2. 41, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 896.

ἀγλαό-πεπλος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον, Κόϊντ. Σμυρ. 11, 240.

ἀγλαό-πηχυς, υ, γεν. -εος, ὁ ἔχων ὡραίους πήχεις, βραχίονας, Νόνν. Δ. 32. 80.

ἀγλαό-πιστος, ον, ὁ λαμπρὰν ἔχων πίστιν, «λαμπρόπιστος,» Ἡσύχ.

ἀγλαο-ποιέω, ποιῶ τινα ἔνδοξον, λαμπρύνω, Ἑρμαπ. παρ' Ἀμμιαν.

ἀγλαό-πυργος, ον, ὁ ἔχων λαμπρούς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους, Ἴλιον, Τζέτζ. Ὁμ. 417.

ἀγλαός, ή, όν, ὡσαύτ. **-ός, -όν.** Θέογν. 985, Εὐρ. Ἀνδρ. 135:—λαμπρός, φαεινός, στιλπνός, συχνάκις ὡς ἐπίθ. ὡραίων πραγμάτων, ἀγλ. ὕδωρ, Ἰλ. Β. 307, κτλ.· γυῖα, Τ. 385· μηρία, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 335· ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος, Τυρτ. 10. 28, πρβλ. Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἐμπεδ. 172·—ἀκολούθως καθόλου, λαμπρός, ὡραῖος· ἄποινα, Ἰλ. Α. 23· δῶρα, αὐτόθ. 213, κτλ.· ἔργα, Ὀδ. Κ. 223· ἄλσος, Ἰλ. Β. 506· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., κτλ. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡραῖος, ἢ περίφημος, εὐγενής, Ἰλ. Β. 736, 826, κτλ.· μ. δοτ. πράγμ., περίφημος διά τι, κέρᾳ ἀγλαός, σκωπτικῶς, Ἰλ. Λ. 385.—Ἡ λέξις εἶναι ἀρχ. Ἐπ. καὶ Λυρ. καὶ μόνον δὶς εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀγλαὰς Θήβας, Σοφ. Ο. Τ. 152· Νηρῇδος ἀγλαὸν ἕδραν, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. Εὑρίσκεται ὅμως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, π. χ. Θεοκρ. 28, 3, καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀγλαῶς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 640· πρβλ. τὰ παράγωγα **ἀγλαΐζω, ἀγλάϊσμα, ἀγλαώψ.** (Ἴσως συγγενὲς τῷ ἀγάλλω) [**ᾱγλᾰος,** οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις.]

ἀγλαό-στολος κῆρυξ, Ἰγνατ. διακόν. ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 666.

ἀγλαό-τευκτος, ον, ὁ λαμπρῶς κατεσκευασμένος, ᾠκοδομημένος, Χρησμ. Σιβ. 14, 125.

ἀγλαό-τῑμος, ον, ὁ λαμπρῶς τιμώμενος, συχν. ἐν Ὀρφ.

ἀγλαο-τρῐαίνης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν λαμπρὰν τρίαιναν, ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο, 1, 64, κατ' αἰτιατ. ἀγλαοτρίαινᾰν, πρβλ. Böckh praef. σ. 39.

ἀγλαο-φανής, ές, ὁ ἔχων λαμπρὸν τὸ ἐξωτερικόν, Ἐκκλ. Γρ. Νύσσ. 1. 2, σ. 1037.

ἀγλαο-φᾱρής, ές, ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος, Χρησμ. Σιβ. 3. 454.

ἀγλαο-φεγγής, ές, ὁ φαιδρῶς λάμπων ἢ στίλβων, Μάξιμ. Σοφιστ. περὶ καταρχῶν, 189, Χρησ. Σιβ. 11. (13) 65.

ἀγλαό-φημος, ον, ὁ ἔχων λαμπράν, ἔνδοξον φήμην, Ὀρφ. Ὕμν. 34.

ἀγλαό-φοιτος, ον, ὅστις λαμπρῶς ἐνδεδυμένος περιφέρεται Μάξιμ. Σοφιστ. περὶ καταρχῶν, 403.

ἀγλαό-φορτος, ον, ὁ ὑπερήφανος ἐπὶ τῷ φορτίῳ ὃ φέρει, Νόνν. Δ. 7. 253.

ἀγλαο-φύτευτος, ον, ὁ μὲ ὡραῖον τρόπον ἢ πλουσίως πεφυτευμένος· ἄλσος, Μανασ. Χρον. 4260.

ἀγλαό-φωνος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὰν φωνήν, Πρόκλ. Ὕμ. Μούσ. 2.

ἀγλαό-φωτις, ιδος, ἡ, (φῶς), εἶδος φυτοῦ, aglaophotis, = παιωνία, Διοσκ. 3, 147 (157). Plin. 24, 102. Αἰλ. περὶ Ζ. 14, 24, 27· συνήθως γράφεται **ἀγλαοφῶτις·** ἴδε **γλυκυσίδη.**

ἀγλαό-χαρτος, ον, ὁ, «Νιρεὺς ἀγλαόχαρτος,» Ἀνθ. Παλατ. XV, 11.

ἄγλαυρος, ον, = **ἀγλαός,** Νικ. Θηρ. 62. 441. **II.** **Ἄγλαυρος,** ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος λατρευομένη ἐπὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως, Ἡρόδ. 8. 53. 2.

ἀ-γλαφύρως, ἐπίρρ., ἄνευ γλαφυρότητος, Ἀθ. 431D.

ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, ἡ ἀγλαοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Ἐμπ. 185.

ἀγλα-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, λάμπων· ἀγλαῶπι πεύκᾳ, μὲ λάμπουσαν δᾷδα, Σοφ. Ο. Τ. 214 (λυρ.).

ἀγλέαθω = (ἀγρείσθω = αἱρείσθω)· προστ. Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Hell. J. Τομ. I, σ. 255.

ἀγλευκής, ές, (γλεῦκος) οὐχὶ γλυκύς, ὀξίνης (κ. ξινός), δριμύς, αὐστηρός, Ξεν. παρὰ Σουΐδ., ὅθεν ὁ Zeune παρέλαβε τὴν λέξ. (ἐν συγκρ. τύπ.) καὶ διώρθωσεν ἀντὶ **ἀγλυκὴς** ἐν Ξεν. Ἱέρ. 1. 21, διώρθωσε δὲ καὶ τὰ ἀτερπὲς καὶ ἀκλεέστατον, ἐν Οἰκ. 8, 3 καὶ 4·—ἐναντίον τοῦ **γλυκύς,** Ἀριστ. πρβλ. 4. 21, 1· οἶνος, Λουκ. Λεξιφ. 6. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 536.—Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ὕφους τοῦ Θουκυδ., δριμύς, σκολιός, δύσκολος, Ἑρμογ.—Ἐν Νικ. Ἀλ. 171· ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἀγλευκῆ θάλασσαν,** ἀντὶ τοῦ **ἀγλεύκην.**

ἀγλέφαρον, «ἐλάχιστον,» Ἡσύχ.

ἄ-γληνος, ον, ὁ ἄνευ γλήνης, ὅ ἐ. τυφλός. Νόνν. μετ. Εὐαγ. Ἰω. θ', στίχ. 6.

ἀγλίδια, «σκόροδα,» Ἡσύχ.

ἀγλίη, «ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή,» Γαλην. Ἱππ. γλωσσ. ἐξηγ. τόμ. 19, σ. 69. ἔκδ. Kühn.

ἀγλιθάριον, ου, τό, ὑποκ. τοῦ ἄγλις, Ῥοῦφ. παρ' Ὀρειβ. II, 257, 3.

ἀγλίθιον = **ἀγλιθάριον.**

ἄγλῑς, γεν. **-ῑθος,** ἧττον ὀρθῶς ἄγλῖθος (Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 763), ἡ:—μόνον κατὰ πληθ. = ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου, ἀποτελουμένη ὑπὸ πολλῶν σκελίδων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Σφῆκ. 680· πρβλ. **γέλγις.**

ἄ-γλισχρος, ον, οὐχὶ γλίσχρος, δηλ. οὐχὶ κολλώδης, ὀλισθηρός, Ἱππ. 77D, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 11. 16.

ἀγλίτια, ων, τά, (ἄγλις), σκόροδα, Κοσμ. Ἰνδικ. 466.

ἄγλυ, «ὁ κύκνος ὑπὸ Σκυθῶν,» Ἡσύχ.

ἀ-γλῠκής, ές, = **ἀγλευκής.** ὃ ἴδε, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.16, 2.

ἄ-γλῠφος, ον, ἀπελέκητος, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 101.

ἀγλωσσέω, δυσφημῶ, «ἀγλωσσεῖ, δυσφημεῖ,» Ἡσύχ.

ἀγλωσσία, Ἀττ. **-ττία,** ἡ, ἔλλειψις εὐγλωττίας, Εὐρ. Ἀπ. 57.

ἄγλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν, περὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4. 11, 2· ἐπὶ αὐλοῦ· (πρβλ. **γλῶσσα,** III. I), Πολυδ. 2. 108:—Ἐπίρρ. **-τως,** ὁ αὐτ. 6, 145. **II.** ὁ ἄνευ εὐγλωττίας, ἄφωνος, Λατ. elinguis, Πινδ. Ν. 8. 41, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 570, Ἀνθ., κτλ. **2)** = βάρβαρος· οὔθ' Ἑλλὰς (= Ἕλλην), οὔτ' ἄγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060.

ἀγλωσσοχαρίτως (γλῶσσα, χάρις), ἐπίρρ. ἄνευ χάριτος γλώσσης, ἄνευ κολακείας, εἰλικρινῶς, Γερμ. Α', Κωνστ/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 98, σ. 357.

ἀγλῶστα, (ἄγχουσα;), «ἔντριμμα γυναικεῖον,» Ἡσύχ.

ἀγλωστῖναι, «γογγυλίδες,» Ἡσύχ.

ᾶγμα, τό, (ἄγνυμι, ἔᾱγα), θραῦσμα, σύντριμμα, τεμάχιον, Πλουτ. Φιλοπ. 6.

ἀγμείονες, «βουβῶνες,» Ἡσύχ.

ἀγμός, ὁ, (ἄγνυμι) κάταγμα, θραῦσις ὀστοῦ· Περὶ ἀγμῶν, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Ἱπποκρ. **II.** κοιλωτὸν ῥῆγμα κρημνοῦ, κοινῶς «σπηλιά,» Εὐρ. Ι. Τ. 263· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Βάκχ. 1094, Νικ. Ἀλεξιφ. 391.

Ἀγναῖος, ὁ, ὄνομα μηνός. Ἐπιγρ. Ἅλου τῆς Θεσσαλίας, Rev. Arch. 1876, σ. 256—7.

ἀγναιώτης, «ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος,» Ἡσύχ.

ἀγνάκοπον, ου, τό, (ἄγνος, ἄκοπον;) = **ἀνάγυρις,** Διοσκ. 3, 157 (167).

ἀγναμπτοπόλεμοι, «ἀνίκητοι,» Ἡσύχ.

ἄγναμπτος, ον, ὁ μὴ καμπτόμενος, ἄκαμπτος, Ὀρφ. Λιθ. 27· τὸ πρὸς ἡδονάς .. ἄγναμπτον, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 11, πρβλ. Ἀνθ. II. 4. 278:—παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 163 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν· ὁ Δινδ. προτείνει **ἄγναφον,** ἀναφέρων τὸ τοῦ Ἡσυχ. **ἄκανθον** (ἀναγίνωσκε: **ἄγναφον**)· **ἄγναμπτον.**

ἄ-γναπτος, ον, ἐπὶ ὑφάσματος μὴ λευκανθέντος ἢ ξανθέντος, ἄρα νέου, Πλούτ. 2. 691D. **II.** ἀκάθαρτος, ἄπλυτος, αὐτόθ. 169C.

ἀγνᾶτος, ου, ὁ, (τὸ Λατ. agnatus), ὁ πρὸς πατρὸς συγγενής, ὁ προσήκων τῷ γένει τοῦ πατρός, Ἰνστ. Θεοφίλ. Ἀντικέν. 1, 10, 1.

ἄγνᾰφος, ον, (γνάπτω) = ἄγναπτος, Εὐαγ. Ματθ. θ', 16, Μάρκ. β', 21.

ἁγνεία, ἡ, (ἁγνεύω) καθαρότης, σωφροσύνη, Σοφ. Ο. Τ. 864 (λυρ.), Ἀνθ. Π. παραρτ. 99, Κ. Δ., τῶν θεῶν, Ἀντιφ. 116. 11. **II.** αὐστηρὰ τήρησις θρησκευτικῶν καθηκόντων, Πλάτ. Νόμ. 909Ε κτλ.:—ἐν τῷ πληθ., ἁγνισμοί, Ἰσοκρ. 225D. Ψευδο-Φωκυλίδ.. 215, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 10.

ἀγνεῖν, «ἄγειν, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἅγνευμα, τό, (ἁγνεύω) ἁγνὴ διαγωγή, καθαρότης, Εὐρ. Τρῳ. 501.

ἁγνευτήριον, τό, τόπος πρὸς ἁγνισμόν, Α. Β. 267· 9, Ἐκκλ.

ἁγνευτικός, ή, όν, ὁ διατηρῶν καθαρότητα, ἀντίθ. τῷ **ἀφροδισιαστικός.** Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 30. **II.** ἐνεργ. καθαρτικός, τὸ ἁγν., = προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας, Φίλων. 2. 206.

ἁγνεύτρια, ἡ, γυνὴ ἁγνίζουσα, Γλωσσ.

ἁγνεύω, μέλλ. **-εύσω·** πρκμ. **ἥγνευκα,** Δημ. ἔνθα κατωτ. Νομίζω τι ὡς μέρος ἀναπόσπαστον ἁγνείας, θεωρῶ τι ὡς ζήτημα θρησκευτικόν, μετὰ ἀπαρ., ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, Ἡρόδ. 1, 140· ἀπολ., εἶμαι ἁγνός, καθαρός, ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; Αἰσχύλ. Ἱκ. 226, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 837C· μετ' αἰτ. πράγμ., χεῖρας ἁγνεύει, Εὐρ. Ι. Τ. 1227. ἁγνεύων θύειν, Λυσ. 107, 39· ἁγνεύεις ἔτι, Ἄλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ,» 1, 6· φυλάττω ἐμαυτὸν καθαρόν, ἀμόλυντον ἀπό τινος· τινός, Δημ. 618. 10. **II.** ἐνεργ., = **ἁγνίζω,** καθαρίζω, Λατ. lustrare. Ἀντιφ. 119. 11.

ἁγνεών, ῶνος, ὁ, τόπος ἁγνότητος· κατ' ἀντίφρασιν, οἶκος δύσφημος, χαμαιτυπεῖον, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515F.

ἁγνίζω, Μ. Ἀττ. **-ιῶ:** (ἁγνός). Κάμνω τινὰ ἤ τι καθαρόν, ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω, ἰδίᾳ δι' ὕδατος (τὸ πῦρ καθαίρει .., τὸ

ὕδωρ ἁγνίζει, Πλούτ. 2. 263Ε). λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά, Σοφ. Αἴ. 655· τί τινος, χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1324· συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ.:—παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀλλὰ πρβλ. **ἀφαγνίζω**. **II**. ἁγν. τὸν θανόντα, καθαίρω τὸν νεκρὸν διὰ πυρός, ὥστε νὰ γείνῃ μετ' εὐνοίας δεκτὸς παρὰ τοῖς κάτω θεοῖς, Σοφ. Ἀντ. 545, πρβλ. Δίφιλ. ἐν ἀδήλοις, 3. 1.—Παθ., σῶμαθ' ἡγνίσθη πυρί, Εὐρ. Ἱκ. 1211: ἐντεῦθεν **2**) κατακαίω, καταστρέφω, Σοφ. Ἀποσπ. 119.

ἄγνινος, ον, ὁ, = **ἄγνιος**, Μεθόδ. 185D.

ἄγνιος, α, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἄγνου (λυγαριᾶς), λύγινος, Πλούτ. 2. 693F.

ἅγνισμα, τό, καθαρισμός, ἐξάγνισις, ματρῷον ἅγν. φόνου, περὶ τοῦ Ὀρέστου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 325 (Λυρ.)· ὡσαύτως Ἑβδ.

ἁγνισμός, ὁ, καθαρισμός, ἐξάγνισις, ἁγν. ποιεῖσθαι, Διον. Ἁλ. 3. 22· τοῖς ἁγν. τοῖς πρὸ τῶν θεσμοφορίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3562· ἁγν. τῷ ὕδατι, Ἑβδ. (Ἀριθ. ς' 3).

ἁγνιστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὅστις πρέπει νὰ ἁγνισθῇ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1199.

ἁγνιστήριον, τό, μέσον καθαρισμοῦ (πρβλ. **περιρραντήριον**), Ἥρων. 219.

ἁγνιστής, οῦ, ὁ, ὁ καθαρίζων, ὡς τὸ **ἁγνίτης**, Γλωσσ.

ἁγνιστικός, ή, όν, (ἁγνίζω) = **ἁγνευτικός**, II, Εὐστ. 43.6.

Ἁγνίτας, α, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, «Ἀσκληπιοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις ὁ Ἁγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνου τῷ θεῷ ξόανον,» Παυσ. III, XIV, 7.

ἁγνίτης, [ῑ], ου, ὁ, (ἁγνίζω) ὁ καθαρίζων· θεοὶ ἁγνῖται, Πολυδ. 1. 24. **II**. ὁ ἔχων ἀνάγκην ἁγνισμοῦ, ὡς τὸ **ἱκέτης**, Ἡσύχ., Α. Β. 338 (ἔνθα: **ἁγίτης**).

ἀγνοέω, Ἐπ. **ἀγνοιέω**, γ' ἑν. ὑποτ. **ἀγνοιῇσι** Ὀδ. Ω. 218· παρατ. **ἠγνόουν**, Ἰσοκρ., κτλ.· μέλλ. **ἀγνοήσω**, Βακχυλ. 31, Ἰσοκρ. 285C, Δημ. 885, 2., 1266. 19: ἀόρ. ἠγνόησα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 134, Θουκ. κτλ., Ἐπ. ἠγνοίησα, Ἰλ. Β. 807, Ἡσ. Θ, ὡσαύτως Ἐπ. συνηρ. γ' ἑν. **ἀγνώσασκε**, Ὀδ. Ψ. 95· παρακ. **ἠγνόηκα**, Πλάτ. Σοφ. 221D, Ἄλεξ. ἐν «Ἀποκοπτομένῳ.» 1.—Παθ., μέλλ. (τοῦ μέσου τύπου) **ἀγνοήσομαι**, ἴδε κατωτέρ. **ἀγνοηθήσομαι**, ἑτέρα γραφὴ ἐν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 5· ἀόρ. **ἠγνοήθην**, ἴδε κατωτέρω· πρκμ. **ἠγνόημαι**, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 182, Πλάτ. (Τὸ ῥῆμα τοῦτο προϋποτίθησι τύπον **ἄ-γνοος** = **ἀγνώς**, II· διότι δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ διὰ συνθέσεως τοῦ α στερητ. καὶ **νοέω**, πρβλ. στοιχ. **α-** I, ἐν τέλ. Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα ἐν λ. **γιγνώσκω**·) δὲν γνωρίζω, Λατ. ignorare. Ὁ Ὅμ. σχεδὸν ἀείποτε ἔχει τὸ ῥῆμα ἐν τῷ Ἐπ. ἀορ., ἄνδρ' ἀγνοιήσας ὑλάει, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώρισεν αὐτόν, Ὀδ. Υ. 15· πρβλ. Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α· ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἠγνοίησεν, ἐνόησεν ἢ ἐγνώρισε καλῶς· (ἴδε ἀνωτέρ.)· μηδὲν ἀγνόει, δηλ. μάνθανε τὰ πάντα, Εὐρ. Ἀνδρ. 899.—Συντάσσ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., εὑρίσκομαι ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Ἡρόδ. 4, 156. Σοφ. Τρ. 78, Πλάτ., ἑαυτοὺς ἀγν., λησμονοῦσιν ἑαυτούς, δηλ. τὴν προτέραν ἑαυτῶν κατάστασιν, Δημ. 151. 7· τὴν πόλιν ἀγν., τὸ νὰ μὴ κατανοῇ τις τὴν κοινὴν γνώμην τῆς πόλεως, ὁ αὐτ. 413. 11, κτλ.· ὡσαύτως περί τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D. Ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ., ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅτι λέγομεν, Πλάτ. Γορ. 517C:—ἐξαρτώμεναι προτάσεις συνάπτονται κατὰ μετοχήν, οἷον τίς .. ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἥξοντα, Δημ. 13. 17· ἢ διὰ συνδέσμων, οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι .. ὁ αὐτ. 565, 8. κτλ., ἀγνοῶν εἰ .., Ξεν. Ἀν. 6. 5, 12.—Παθ. εἶμαι ἄγνωστος, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4Α, Ἱππ. Μείζ. 294D, κτλ.· ἀγνοούμενα ὅπῃ .. ἀγαθά ἐστι, ὁ αὐτ. Πολ. 506Α· ἠγνοῆσθαι ξύμπασιν ὅτι .., ὁ αὐτ. Νόμ. 797Α· ὑπελάμβανον ἀγνοήσεσθαι, ἤλπιζον ἢ ἐνόμιζον ὅτι θὰ διέφευγον τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, Δημ. 310 7· καιρὸν οὐ παρεθέντα οὐδ' ἀγνοηθέντα, ὁ αὐτ. 326, 25, πρβλ. Ἰσοκρ. Ἀντίδ. ἔνθ' ἀνωτέρ., τὰ ἠγνοημένα, ἄγνωστα μέρη, Ἀρρ. Ἀν. 7. 1, 4. **II**. ἀπολ., πλανῶμαι, σφάλλομαι ἐξ ἀγνοίας, πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι 134. 30; Ἰσοκρ. 167C· μετοχ. **ἀγνοῶν** = κατὰ λάθος, Ἀνδοκ. 29, 28, Ξεν. Ἀναβ. 7.3, 38. Ἀριστ.· ἐπὶ ἠθικῆς σημασ., διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δικαίου ἢ ὀρθοῦ, ἐνεργῶ κακῶς, Πολύβ. 5. 11, 5· πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ε' 2.

ἀγνόημα, τό, σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, παραδρομή, ἁμάρτημα, ἀγνόημα ἕτερον προσαγνοεῖν, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9.4, 8. πρβλ. Ἑβδ. καὶ Κ. Δ.

ἀγνοητέον, ῥημ. ἐπίθ., μετ' ἀρνήσ. οὐκ ἀγνοητέον, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ τις, Διοσκορ. προοίμ. Ι. Φίλων.

ἀγνοητικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν ἄγνοιαν προσήκων, ἐσφαλμένος· τὰ ἀγν. πράττειν, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 13, 3.

ἄγνοιᾰ, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **γινώσκω**), ἔλλειψις γνώσεως, ἀμάθεια· ἀγνοίᾳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1596· ἀγνοίας ὕπο, Ἱκέτ. 499· ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, ἣν βλέπων προσποιεῖσαι ὅτι δὲν γνωρίζεις, Σοφ. Τρ. 419· ἀγνοίᾳ ἐξαμαρτάνειν, Ξεν. Κυρ. 3. 1, 38, πρβλ. Θουκ. 8. 92, 11, Ἀριστοφ., Ὄρν. 577, Δημ.:—ἐν τῇ Λογικῇ· ἡ τοῦ ἐλέγχου ἄγνοια, ignoratio elenchi, ἄγνοια τῶν ἀπαιτουμένων ὅρων πρὸς ἀποτέλεσιν ἰσχυούσης ἀποδείξεως, Ἀριστ. Σοφ. ἔλεγχ. 4, 10, πρβλ. 5, 5—6. **II**. = **ἀγνόημα**, σφάλμα, Δημ. 271. 15., 1472. 5. [Παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε **ἀγνοιᾱ**, Σοφ. Τρ. 350, Φ. 129· καὶ τοῦτο εἶναι ἀρχ. Ἀττ. κατὰ τὸν Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1579, 29, πρβλ. Μοιρ. 191. Λοβ. Φρύν. 494. Πρβλ. **ἄνοια**].

ἀγνοιέω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀγνοέω**.

ἀγνοούντως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **ἀγνοέω** = ἐξ ἀγνοίας, ἀμαθῶς, Ἀριστ. Τοπ. 2. 9, 4.

ἁγνο-ποιός, όν, ὁ ἐξαγνίζων, ὁ ποιῶν τι ἁγνόν, Ἐκκλ.

ἁγνοπολεῖσθαι, = «τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι,» Β. Α.

ἁγνο-πόλος, ον, (πολέω) καθαρός, ἁγνός, Δημήτηρ, Ὀρφ. Ὕμ. 18, 12. **II**. ἐνεργ., ὁ ἁγνὸν ποιῶν, ἁγνίζων, ὁ αὐτ. Ἀργ. 38.

ἁγνό-ρυτος, ον, ὁ καθαρὰ ῥέων, ποταμός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 434 (λυρ.): ποιητ. τύπος μεθ' ἑνὸς ρ χάριν τοῦ μέτρου.

ἁγνός, ή, όν, (ἅγος), πλήρης ἅγους ἢ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) κτλ. **I**. ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων ἀφιερωμένων τοῖς θεοῖς, ἅγιος, ἱερός· ἑορτή, Ὀδ. Φ. 259· περὶ θυμιάματος· ἁγνὴ ὀδμή, Ξενοφάν. 1. 7. Bgk.· ἄλσος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 187, Πινδ.· τέμενος, ὁ αὐτ. Π. 4, 363. ὕδωρ, ὁ αὐτ. Ι. 6.109· πυρὸς ἁγνόταται παγαί, ὁ αὐτ. Π. 1, 41· αἰθήρ, Αἰσχύλ. Πρ. 281· φάος, λουτρόν, Σοφ. Ἠλ. 86· Ἀντ. 1201· θύματα, ὁ αὐτ. Τρ. 287· χρηστήρια, Εὐρ. Ἴων. 243, κτλ.· χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν = χῶρος, ὃν ἀσεβές ἐστι πατεῖν, Σοφ. Ο. Κ. 37. **2**) ἐπὶ θείων προσώπων, ἁγνός, καθαρός, Ὅμ., κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος· χρυσόθρονος Ἄρτ. ἁγνή, Ὀδ. Ε. 123, πρβλ. Σ. 202 καὶ ἀλλ. ὡσαύτως ἁγ. Περσεφόνεια, Σ. 202, πρβλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 337, 439· περὶ τῆς Δήμητρος, Ὕμ. εἰς Δήμ. 203· ἁγναὶ θεαί, περὶ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Συλλ. Ἐπιγρ. 5431, 5643· ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλ., Πινδ. Π. 9. 112· τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 652·—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων τοῖς θεοῖς, οἷον· θεῶν σέβας, Σοφ. Ο. Τ. 830, πρβλ. Φ. 1289. **II**. μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ προσώπων, ἀμόλυντος, ἀμίαντος καθαρός, ἐπὶ παρθένων, Πινδ. Π. 4. 183, Αἰσχύλ. Ἀγ. 244, Ἀποσπ. 238· οὕτως περὶ τοῦ Ἱππολύτου Εὐρ. Ἱππ. 102· καὶ μετὰ γεν.· λέχους ἁγνὸν δέμας, αὐτ. 1003· γάμων ἁγνοί, Πλάτ. Νόμ. 840D· ἁγνὴ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, ὅρκ. παρὰ Δημοσθ. 1371. 23. **2**) καθαρὸς ἀπὸ αἵματος, ἀθῷος· ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην, Σοφ. Ἀντ. 889· ἁγνὸς χεῖρας, Εὐρ. Ὀρ. 1604· μητροκτόνος .. τόθ' ἁγνὸς ὤν, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1607, πρβλ. Ι. Α. 940· ὅθ' ἁγνὸς ἦν, λέγει ὁ Ἡρακλῆς, δηλ. ὅτε εἶχον ἁγνισθῇ (καθαρισθῇ) ἀπὸ αἵματος, Σοφ. Τρ. 258· μ. γεν.· ἁγνὸς αἵματος, Εὐρ. Ἱππ. 316· φόνου, Πλάτ. Νόμ. 759C. **3**) καθόλου ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· ἁ. κρίσις, καθαρά, δικαία, ἀπροσωπόληπτος, Πινδ. Ὀ. 3. 37· ψυχῆς φιλία ἁγνή, Ξεν. Συμπ. 8, 15, κτλ. **4**) Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν, τηρῶ τὸ σῶμα καθαρὸν ἀπὸ τροφῆς, ἀπέχομαι τροφῆς, Εὐρ. Ἱππ. 138. **5**) ἐν ἁγνῷ ἵζεσθαι = ἐπὶ καθαροῦ, ἱεροῦ ἐδάφους, Αἰσχύλ. Ἱκ. 223. **III**. Ἐπίρρ. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 121, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 339· ἁ. ἔχειν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10.—Πρβλ. **ἅγιος**, ἐν τέλ.

ἄγνος, ἡ, Ἀττ. ὁ (Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. 230B), = λύγος, φυτὸν ὁμοιάζον τὴν ἰτέαν, οὗ τοὺς κλάδους αἱ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἁγνεύουσαι γυναῖκες μετεχειρίζοντο ὡς ὑπόστρωμα, Διοσκ. Α. ρλδ', vitex agnus castus (καὶ νῦν ἔτι καλεῖται **ἀγνειὰ** ἢ **λυγειά**, J. Sibthorp «Floræ Græcæ,» τόμ. 1, σ. 401), Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 410. Χιωνίδ. ἐν «Ἥρωσι,» 2, ἔνθα ἴδε Meineke πρβλ. Ἀριστ. 1. 2. 9. 40, 49. (Ἐσχετίσθη πρὸς τὴν ἁγνείαν ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόματος πρὸς τὸ ἐπίθ. **ἁγνός**, ή, όν). **II**. **ἄγνος**, ὁ, ὄνομα ἰχθύος, Ἀθήν. 356Δ. **III**. εἶδος πτηνοῦ, Σουίδ.

ἁγνό-στομος, ον, ὁ ἔχων ἁγνόν, καθαρὸν τὸ στόμα, Τζέτζ. Χιλ. 6. 36.

ἁγνό-στροφος, ον, ὁ ἁγνάς, ἱερὰς στροφὰς ἔχων, Μανέθ. 6, 105.

ἁγνο-τελής, ές, ὁ δι' ἁγνῶν τελετῶν λατρευόμενος· Θέμις, Ὀρφ. Ἀργ. 551.

ἀγνότης, ητος, ἡ, (ἁγνός) καθαρότης, **σωφροσύνη,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1133, Ἐπιστ. π. Κορ. Β'. 6'. 2.

ἁγνό-φυτος, ον, ὁ ἁγνῶς πεφυτευμένος, Ἰ. Γεωμ. Ὕμν. 3, 13.

ἄγνυθες, ων, αἱ, «λίθοι ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν,» (Πολυδ. 7, 36), ἵνα τηρῶσιν αὐτοὺς καθέτους, Πλούτ. 2. 156Β· ἴδε ἐν λέξ. **λαῖαι, κανών·** (ἄλλοι γρ. **ἀγνῦθες**).

ἄγνυμι, γ' δυϊκ. ἄγνυτον, Ὅμ. (ἴδε κατωτέρ.)· μέλλ. **ἄξω (κατ-),** Ἰλ. Θ. 403· ἀόρ. α', **ἔαξα,** Ὅμ. (κατ-, Πλάτ.), **ἦξα,** Ἰλ. Ψ. 392· προστ. **ἆξον,** Ζ. 306· μετ. **ἄξας,** Π. 371, Εὐρ. Ἑλ. 1598. (ἀλλ' ἐν Λυσ. 100, 5 (**κατ-**)ἐάξαντες, ἴσως πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ α', ἀορ. τοῦ **ἄγω**)· ἀπαρ. **ἆξαι,** Ἀπολλ. Ρόδ:—Παθ., ἐνεστ. (ἴδε κατωτέρ.)· ἀόρ. β' **ἐάγην,** Ὅμ. καὶ Ἀττ. (ἴδε κατωτέρ.)· ἐνεργ. πρκμ. (μετὰ παθ. σημ.)· **ἔαγα,** Ἰων. **ἔηγα** (ἀλλὰ μόνον ἐν συνθέσ. **κατ-**), Ἡσ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ἔτι δὲ παθ. πρκμ. **κατ-έαγμαι,** Λουκ. Τίμ. 10· (τὸ **ἄγνυμι** ἐν ἀρχῇ εἶχε τὸ **Ϝ**, ὅπερ ἔμεινεν ἐν τῷ τύπῳ **καυάξας,** (ἴδε **κατάγνυμι**) καὶ ἐν τῷ Αἰολ. **Ϝέαγε,** Ahrens Αἰολ. δ. 32, ὥστε ἡ ῥίζα ἦτο **Ϝαγ,** ἐξ οὗ **ἀγή** [ᾰ], **ἀ-αγής, ναυ-ᾱγός, ἀγμός,** ἴσως καὶ **ἀκτή·** πρβλ. Σανσκρ. bhañg, bhanagmi (frango), khañgas (fractura)·) = [ᾱ φύσει μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πρκμ. **ἔαγα,** Ἰων. **ἔηγα·** ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ἐάγην** παρ' Ὅμ. καὶ μεταγεν. Ἐπ. συνήθως βραχύνεται ἡ παραλήγουσα (ἐνῷ παρ' Ἀττ. εὕρηται ἀείποτε **κατ-εάγην**)· οὕτως ἐν τῷ ἀναυξήτῳ τύπῳ τὸ α εἶνε βραχύ, ὅρα ἀνωτ.· ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Ὅμ. ἔχει **ἐᾱ́γην,** Ἰλ. Λ. 559]. Θραύω, συντρίβω, εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, Ἰλ. Η. 270· ἦξε θεὰ ζυγόν, Ψ. 392· ἅρματα .. ἄξαντ' (ὃ ἐ. **ἄξαντε,** δυϊκ. διότι ἐν ἑκάστῃ συνωρίδι ἦσαν δύο ἵπποι) ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, Ἰλ. Π. 371· νῆας ... ἔαξαν κύματα, Ὀδ. Γ. 298· ἀλλά· πρό τε κύματ' ἔαξεν, ἔθραυσε τὰ κύματα, Ὀδ. Ε. 385· ἄγνυτον ὕλην, καταχλῶσι τὰ δένδρα τοῦ δάσους διερχόμενοι, ἐπὶ ἀγρίων κάπρων, Ἰλ. Μ. 148· ἄγνυσι κεραυνόν, Ἀνθ. Πλαν. 250.—Παθ. μετὰ πρκμ. **ἔαγα,** εἶμαι συντετριμμένος, τεθλασμένος, ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος, Ἰλ. Γ. 367· πρβλ. Π. 801· ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ, Ν. 162· πάταγος .. ἀγνυμενάων (δηλ. τῶν δένδρων), Π. 769· νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων, (πρβλ. **ναυάγιον**), Ὀδ. Κ. 123· τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, ὅτε τὸ βέλος ἐξήγετο τοῦ τραύματος, αἱ ἑκατέρωθεν ὀξεῖαι ἀκίδες ἐθραύσθησαν (ἔνθα ἄλλοι συνάπτουσι πάλιν ἄγεν, ἐκάμφθησαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐθραύσθησαν), Ἰλ. Δ. 214. Τὸ παρ' Ἡροδ. 1. 185, 7· ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος, εἶναι ἁπλῶς περιγραφὴ ποταμοῦ ἔχοντος ἑλικοειδὲς τὸ ῥεῦμα:—μεταφ.· ἄγνυτο ἠχώ, ὁ ἦχος διεδίδετο πέριξ, Ἡσ. Ἀσπ. 279, 348· οὕτω, κέλαδος ἀγνύμενος διὰ στόματος, περὶ τῶν τόνων ᾄσματος, Πινδ. (;) Ἀποσπ. 238. Τὸ ἐνεργ. οὐδαμοῦ ἁπαντᾷ παρὰ τοῖς πεζοῖς, τὸ δὲ παθητ. μόνον ἅπαξ παρ' Ἡροδ., τὸ δὲ σύνθετον **κατάγνυμι** εἶνε πολλῷ συνηθέστερον, ἴδε ἐν λέξει.—Μεταγεν. τύποι εἶναι **(κατ)άσσω, (κατ)αγνύω.**

ἀγνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄγνῳ (ἰτέᾳ ἢ λύγῳ), Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 18. 4.

ἀγνωμονεύομαι = ἀγνωμονέομαι, πολλὰ περὶ τὴν νέμησιν ἀγνωμονευόμενος οὐκ ἠγανάκτησεν, Πλούτ. ΙΙ, 484Α.

ἀγνωμονέω, εἰμὶ ἀγνώμων, ἐνεργῶ ἄνευ τῆς προσηκούσης καλῆς διαθέσεως, φέρομαι κακῶς, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7. 33· ἀγν. εἴς ἢ πρός τινα, φέρομαι κακῶς ἢ ἀδίκως πρός τινα, Δημ. 257. 14, (κατὰ πρκμ.) 309. 25, Ἀπολλόδ. ἐν «Λακαίνῃ,» 1· μετ' οὐδ. ἐπιθ., μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει, Τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 521· ἀγν. περί τινα, περί τι, Πλουτ. Κάμ. 28, Ἀλκιβ. 19.—Παθ., μὲ μεταχειρίζεταί τις κακῶς ἢ ἀδίκως καὶ ἀπρεπῶς, ὁ αὐτ. 2. 484Α· ἀγνωμονηθείς, ὁ αὐτ. Κάμ. 18. κτλ.

ἀγνωμοσύνη, ἡ, ἔλλειψις γνώσεως, ἀμαθία, Πλάτ. Θεαίτ. 199D. **2)** ἔλλειψις φρονήσεως, ἀπερισκεψία, ἄνοια, Θέογν. 896· ἀνόητος ὑπερηφανία, ὑπεροψία, ἰσχυρογνωμοσύνη, Ἡρόδ. 2. 172, Εὐρ. Βάκχ. 885 (λυρ.)· πρὸς ἀγν. τραπέσθαι, Ἡρόδ. 4. 93· ἀγνωμοσύνῃ χρησάμενοι, ὁ αὐτ. 5, 83· ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ὁ αὐτ. 9. 3. **3)** ἔλλειψις ἀγαθῶν αἰσθημάτων, ἀναισθησία, ἀνεπιείκεια, χαλεπότης, Σοφ. Τρ. 1266 (γραφὴ ὕποπτος), Δημ. 311. 7· ἀγν. τύχης, (Λατ. iniquitas fortunæ), ὁ αὐτ. 297. 7. **4)** κατὰ πληθ., παρανόησις, Ξεν. Ἀν. 2. 5. 6.

ἀγνώμων, ον, γεν. **ονος,** (γνώμη) ἀλόγιστος, ἄκριτος, ἀνόητος, Θέογν. 1260 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Πινδ. Ο. 8, 79, Πλάτ. Φαῖδρ. 275Β· ἀντίθετον τῷ μετὰ λογισμοῦ πράττειν, Μένανδρ. Ἄδηλ. 267· ἀπερίσκεπτος, Ἱππ. Ἀέρ. 290.— Ἐπίρρ. **-όνως,** ἀνοήτως, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 11, κτλ.· ἀγν. ἔχειν, Δημ. 25. 18. **2)** ἰσχυρογνώμων, παράβολος, αὐθάδης, ὑπεροπτικός, (ἐν τῷ συγκρ. τύπῳ, **-ονέστερος**), Ἡρόδ. 9. 41· ἐν τῷ ὑπερθετ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 26. **3)** ὁ ἄνευ ἀγαθῶν αἰσθημάτων, ἀνεπιεικής, σκληροκάρδιος· Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένοισθ' ἀγνώμονες, Σοφ. Ο. Κ. 86· ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν, Ξεν. Ἀπ. 2. 8. 5, συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἀχάριστος,** ὁ αὐτ. Κυρ. 8. 3, 49., πρβλ. Ἀπομ. 2. 10, 3· περὶ τοῦ Μειδίου, Δημ. 546. 3· ἡ ἀγνώμων, ὁ ἐ. τύχη, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3: ἰδίᾳ ὁ λησμονῶν ἢ ἀψηφῶν τὰ χρέη αὐτοῦ, Οὐλπ. εἰς Δημ. 25. 19· ἀγν. περὶ τὰς ἀποδόσεις, Λουκ. Ἑρμότ. 10. **4)** ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν, ἀγν. πλανᾶσθαι, Ἱππ. 343. 20. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἄνευ φρονήσεως ἢ γνώσεως, κτῆνος, Αἰσχίν. 88. 37· ὡσαύτως· φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα (οὐδ. πληθ.), Σοφ. Τρ. 473. **2)** παθ., ὁ περὶ οὗ κακῶς τις ἐσκέφθη, ἀπρόοπτος, ὁ μὴ προγινωσκόμενος, Παρθέν. π. ἐρωτ. παθημ. **III.** ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἐξ ὧν ἡ ἡλικία καταφαίνεται (τοὺς **γνώμονας**), Πολυδ. 1. 182· πρβλ. **ἀπογνώμων.** [ᾰγν-, μόνον παρὰ Μανέθ. 5. 338.]

ἀ-γνώριστος, ον, ὁ μὴ γνωσθείς, ἀνεξακρίβωτος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 2, 3.

ἀγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (**γιγνώσκω, γνῶναι,** πρβλ. Lob. de Adject. immobil. 4. 7): **I.** παθ., ἄγνωστος, μάλιστα ἐπὶ προσώπων· ἀγνῶτες ἀλλήλοις, Ὀδ. Ε. 79· ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε, Αἰσχύλ. Χο. 677, πρβλ. Ἱκ. 993, Σοφ. Φ. 1008· ἀγνὼς πατρί, clam patre, Εὐρ. Ἴων 14· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἀγν. τοῖς ἐν τῇ νηΐ, Θουκ. 1. 137, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 375Ε, καὶ ἀλλ. **6)** ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀκατάληπτος, φωνή, φθόγγος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1051· Σοφ. Ἀντιγ. 1001, ἀγν. δόκησις, σκοτεινὴ ἀσαφὴς ὑπόνοια, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681. **2)** οὐχὶ γνωστός, ἄσημος, ἄγνωστος· ἀγν., ἀκλεής, Εὐρ. Ι. Α. 19· οὐκ ἀγνῶτα νίκαν, νίκην οὐχὶ ἄγνωστον εἰς τὴν φήμην, Πινδ. Ι. 2, 19. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνοῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1133· σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἀνικάνου εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτιμήσῃς, ὁ αὐτ. 677· ἀγνώς, τί δύναται .., Ξεν. Οἰκ. 20. 13. **III.** μ. γεν., ὅτε ἡ σημασία κυμαίνεται μεταξὺ παθ. καὶ ἐνεργ., χθὼν οὐκ ἀγν. θηρῶν, Πινδ. Π. 9. 103, πρβλ. Ι. 2, 44· ἀγνῶτες ἀλλήλων, Θουκυδ. 3. 53· ὁ ἀγν. τῶν λόγων, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 22. 4.

ἀγνωσία, ἡ, τὸ μὴ γινώσκειν, ἄγνοια, Ἱππ. Ἀρχ. ἰητρ. 11· συμφορᾶς ἀγν., Εὐρ. Μήδ. 1204· διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγν., ἐπειδὴ δὲν ἐγίνωσκον ἀλλήλους, Θουκ. 8. 66.—Ἀπολ., ἀντίθετον τῷ **γνῶσις,** Πλάτ. Σοφ. 267Β. **II.** τὸ εἶναι ἄγνωστον, ἀφάνεια, Πλάτ. Μενέξ. 238D.

ἀγνώσσω = ἀγνοέω, ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν τῷ Μουσαίῳ 249, Διον. Περ. 173, Κολούθῳ 8, Νόννῳ, κτλ. ὡς καὶ παρὰ Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 25 (μετὰ διαφ. γραφῆς **ἀγνοεῖς**) πιθ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ παλαιοῦ Ὁμηρ. τύπου **ἀγνώσασκε·** (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀγνοέω**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ **λιμώσσω** κτλ., πρβλ. Λοβ. Φρύν. 607 κέξ.

ἄ-γνωστος, ον, ὁ μὴ γνωστός, **τινί,** Ὀδ. Β. 175 (ἢ ἴσως ἀπροσδόκητος), περὶ οὗ δὲν ἔμαθέ τις, λησμονημένος, ὡς τὸ **ἀΐδηλος,** Μίμνερμ. 5. 7, ἴδε ἐν λ. **σιωπή,** Ι. 1· ἀγν. ἐς γῆν, Εὐρ. Ἰ. Τ. 94:—οὕτω καὶ ἐν τῷ τύπ. **ἄγνωτος·**—γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι, Σοφ. Ο. Τ. 58· ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις, Ἀριστοφ. Βατρ. 926. **2)** ἀγνώριστος, ἀκατάληπτος, ἄγνωστόν τινα τεύχειν, Ὀδ. Ν, 191· πάντεσσι, αὐτόθ. 397· ἀγνωστότατοι γλῶσσαν, ὅλως ἀκατάληπτον λαλοῦντες γλῶσσαν, Θουκ. 3. 94. **3)** παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοφ., ὃν δὲν δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ, μὴ ὑποκείμενος εἰς γνῶσιν, ἄλογα καὶ ἄγν., Πλάτ. Θεαίτ. 202Β, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 6. 10, 18. Συγκρ., ὁ δυσκολώτερος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ὁ αὐτ. 1. 3, 1. **4)** ὡς ὄνομα θεότητος ἐν Ἀθήναις, νὴ τὸν Ἄγνωστον, Λουκ. Φιλόπ. 9, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 23· ἐν τῷ πληθ., θεῶν .. ὀνομαζομένων ἀγνώστων, Παυσ. 1. 1, 4. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ γνωρίζων, ἀμαθής τινος· ψευδέων, Πινδ. Ὀ. 6. 113, πρβλ. Λουκ. Ἀλκ. 3.—Ἐπίρρ. **-τως,** Κλήμ. Ἀλ. 881.

ἀγνωστοφανής, ές, ὁ ἄγνωστος φαινόμενος, Τζέτζ. π. διαφ. ποιητῶν ς'. 45.

ἀγνωτίδια, τά, εἶδος ἰχθύων κοινῶς **μυλλοκόπια** καλουμένων, Ἀθήν. 3. 118. Ἴδε σημείωσιν Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. καὶ Γαληνόν, σ. 201.

ἀγξηραίνω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναξηραίνω,** Ἰλ. Φ. 347.

ἄγξις, ἡ, (ἄγχω) σύσφιγξις τοῦ λαιμοῦ, ἀπαγχόνισις, ὡς τὸ **ἀγχόνη** ὅταν σημαίνῃ τὴν πρᾶξιν, Ἐτυμ. Μ. 194. 50.

ἀγογγῠσία, ἡ, (γογγύζω) ἀποχὴ ἀπὸ γογγυσμῶν καὶ παραπόνων, ὑπομονή, Ἐκκλ.

ἀ-γόγγυστος, ον, ὁ μὴ γογγύζων, Ἐκκλ.

ἀ-γοήτευτος, ον, ὁ μὴ γοητευόμενος, ἢ ἀπατώμενος, Συνέσ. 135B. **II**. ἐνεργ., ὁ ἄνευ δόλου· ἐπίρρ. **-τως**, Κικ. Ἐπ. π. Ἀττ. 12. 3. 1.

ἀ-γόμφιος, ον, ὁ ἄνευ γομφίων (τραπεζιτῶν) ὀδόντων· ἀγ. αἰών, ἡ ἄνευ ὀδόντων ἡλικία, Διοκλῆς Ἄδηλ. 1.

ἀ-γόμφωτος, ον, ὁ μὴ καθηλωμένος (καρφωμένος) διὰ γόμφων, μὴ δεδεμένος, Ἰω. Χρυσ. 1. 7, σ. 325.

ἀγόνᾰτος, ον, (γόνυ) ὁ ἄνευ γόνατος, Ἀριστ. περὶ Ζ. πορείας, 9. 4. **2)** μεταφ., ὁ μὴ κάμπτων τὸ γόνυ, ἄκαμπτος, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 15. **II**. περὶ φυτῶν, ὁ ἄνευ κόμβων ἢ ἁρμῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4. 8, 7.

ἀγονέω, εἰμὶ ἄγονος ἢ ἄκαρπος, Θεοφρ. Φ. 9. 18, 3, καὶ ἀλλ.

ἀγονία, ἡ, ἀφορία, Πλουτ. Ῥωμ. 24.

ἀγονοποιός, όν, ὁ μὴ ποιῶν ἢ παράγων γονήν, Διδ. Ἀλεξ. σ. 699. ἔκδ. Μι.

ἄγονος, ον, (γονή). **I**. παθ., ὁ μὴ γεννηθείς, αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, Ἰλ. Γ. 40, (ὅπερ ὁ Αὔγουστος ἡρμήνευεν ἄτεκνος, Suet. Oct. 65.). **2)** ἀγέννητος, ὁ μήπω γεννηθείς, Εὐρ. Φοίν. 1597. **II**. ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, ἄκαρπος, ἄφορος, ἐπὶ ζώων ἀρρένων τε καὶ θηλέων, Ἱππ. Ἀφ. 1295, περὶ Ἄρθρ. 807, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 7, 2 (ἐν τῷ συγκρ.), κτλ.· τόκοισιν ἀγόνοις, ὠδῖνες ἄνευ τοκετοῦ, μὴ φέρουσαι τέκνα, Σοφ. Ο. Τ. 27, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 242, Ἡρόδ. 6. 139. **β)** ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 13, 4, καὶ ἀλλ.·—ἐπὶ ἀμμώδους γῆς, Ἰουστῖν. Μ. 348B. **γ)** μεταφορ., ἀγ. ἡμέρα, ἡμέρα ἀποφρὰς ἢ ἀτυχὴς πρὸς τοκετόν, Ἱππ. 1053D· ἀγ. ποιητής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **γόνιμος**, Πλούτ. 2. 348B: ἐν τῇ Πυθαγορ. γλώσσῃ ὁ ἀριθ. ἑπτὰ (7) ἦτο ἄγονος ἀριθμ., ὡς μὴ διαιρούμενος ὑπ' ἄλλου ἀριθ. καὶ ὡς μὴ ὢν παράγων οἱουδήποτε ἀριθμοῦ κατωτέρου τοῦ 12 (πρβλ. **ἀειπάρθενος**), Κλήμ. Ἀλ. 811. **2)** μ. γεν., ὁ μὴ παράγων τι, ἄκαρπος, σοφίας, Πλάτ. Θεαίτ. 150C, πρβλ. 157C· θηρίων, Μενέξ. 237D· κακῶν ἀγ. βίος, ὁ αὐτ. Ἀξ. 370D. **III**. ἄτεκνος, γένος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 887, ἴδε ἀνωτέρω.

ἄ-γοος, ον, ὁ μὴ θρηνούμενος, ἄκλαυστος, Αἰσχύλ. Θ. 1063 (λυρ.).

ἀγόρ, «ἀετὸς Κύπριοι,» Ἡσύχ.

ἀγορά, [ᾰγ], ᾶς, Ἰων. **ἀγορή**, ῆς, ἡ: (ἀγείρω). Πᾶσα συνάθροισις, ἰδίως συνάθροισις τοῦ λαοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνέλευσιν τῶν ἀρχόντων (βουλή, θῶκος), Ἰλ. Β. 51, 93 κἑξ., Ὀδ. Β. 26, κτλ. ἡ ἔλλειψις ἀγορῶν βουληφόρων, μεταξὺ τῶν Κυκλώπων (Ὀδ. Ι. 112) εἶναι σημεῖον βαρβαρότητος, ἀγρίας καταστάσεως. Ἐν τῇ ἀγορᾷ κυρίως ἐκάθηντο, Ἰλ. Β. 96, πρβλ. 99· τὸ ἵστασθαι ἐδήλου θόρυβον, ταραχήν, ἢ τρόμον, Σ. 246· ἀγοραὶ Πυλάτιδες, τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐν Θερμοπύλαις, Σοφ. Τρ. 638, πρβλ. Ἴων 1. 3. Παρὰ Πινδ. κεῖται καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν· μακάρων ἀγ., Ἱ. 8. 59, πρβλ. Α. Β. 210.—Φράσεις, τινὲς τῶν ὁποίων δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν σημασ. II.1· καθίζειν ἀγορήν, συγκαλεῖν συνέλευσιν, ἀντίθ. πρὸς τὸ λύειν ἀγ., ἀπολύειν αὐτήν, Ὀδ. Β. 69, πρβλ. Ἰλ. Α. 305· ἀγορήνδε καλέειν, κηρύσσειν, Ἰλ. Α. 54, Β. 51· ἀγορὴν ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαι, εἰς τὴν ἀγ. εἰσιέναι, ἀγείρεσθαι, ἀγορήνδε καθέζεσθαι, Ὅμ., κτλ.—Ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι συχνοτέρα παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἢ τοῖς Ἀττικοῖς· ἀλλ' εὑρίσκομεν ἀγορὰν συνάγειν καὶ συλλέγειν, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 3· ποιεῖν, Αἰσχίν. 57. 37· —παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζογράφων· ἀγ. δικῶν προθεῖναι, καταστήσασθαι, ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ conventus agere, Λουκ. Δὶς κατηγ. 4 καὶ 12. **2)** τόπος συνόδου φυλῆς ἢ λαοῦ χάριν πανηγύρεως ἢ ἀγώνων, Μυρμιδόνες .. ὧν παλαίφατον ἀγοράν, Πινδ. Ν. 3. 14 (24). **II**. τόπος συνελεύσεως, ὁ Ῥωμαϊκὸς **φόρος**, forum· τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ, Ἰλ. Η. 382· ἵνα σφ' ἀγ. τε θέμις τε, Λ. 807, πρβλ. Β. 788, Η. 345, Ὀδ. Ζ. 266, Θ. 5 κἑξ.·—ὡσαύτως κατὰ πληθ., Ὀδ. Θ. 16. **2)** ἐπειδὴ παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἀγορὰ δὲν ἐχρησίμευε μόνον διὰ συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, δίκας καὶ ἄλλας δημοσίας ὑποθέσεις, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐχρησίμευεν ὡσαύτως καὶ ὡς τόπος πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς, ὡς ὁ Ῥωμαϊκὸς φόρος· ἀλλὰ τὸ πρῶτον χωρίον, ἐν ᾧ τοῦτο σαφῶς δηλοῦται, φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ ἐν τῷ 14 Ὁμηρ. Ἐπιγράμματι, στίχ. 5· πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς, ἀλλ' εἶναι συχνοτάτη ἡ σημασία αὕτη παρ' ἅπασι τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν (ἂν καὶ αἱ σημασ. II.1. καὶ II. 2. συχνάκις συμπίπτουσι), πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι, Πινδ. Π. 5. 125· θεοὶ .. ἀγορᾶς ἐπίσκοποι, Αἰσχύλ. Θ. 272· μέσῃ Τραχινίων ἀγ., Σοφ. Τρ. 244· οὔτε ἀγορᾷ οὔτε ἄστει δέχεσθαι, Θουκ. 6. 44. Ἐν Θεόγν. 268· οὐκ .. εἰς ἀγ. ἔρχεται, εἶναι σημεῖον πενίας· ἀλλὰ τὸ νὰ συχνάζῃ τις ἢ νὰ παραμένῃ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐθεωρεῖτο ἀναξιοπρεπές, ὀλιγάκις .. ἀγορᾶς χραίνων κύκλον, Εὐρ. Ὀρ. 919· ἐξ ἀγορᾶς εἶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 181, κτλ.· πρβλ. ἀγοραῖος, II· εἰς ἀγ. ἐμβάλλειν, ὑπάγω εἰς τὴν ἀγοράν, ὅ ἐ. εἶμαι πολίτης, Λυκοῦργ. 148. 23· ἐν τῇ ἀγ. ἐργάζεσθαι, ἐμπορεύομαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, Δημ. 1308. 9· εἰς τὴν ἀγ. πλάττειν τι, κάμνω τι διὰ τὴν ἀγοράν· ὁ αὐτ. 47.14. **III**. ἡ ἐργασία ἐν τῇ ἀγορᾷ. **1)** δημοσία ἀγόρευσις, εὐγλωττία, πρὸ πάντων κατὰ πληθ. ἔσχ' ἀγοράων = ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῇ, Ἰλ. Β. 275· οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον, αὐτόθ. 788· πρβλ. Ὀδ. Δ. 818· ᾠδὴν ἀντ' ἀγορᾶς θέμενος, Σόλων 1. **2)** τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα, ζωοτροφίαι, τὰ ὤνια, Λατ. annona, ἀγορὰν παρασκευάζειν, Λατ. commeatum offerre, παρέχειν ἀγορὰν διὰ πάντα τινά, Θουκ. 7. 40, Ξεν. Ἑλλ. 11· ἀγ. παρέχειν, Θουκ. 6. 50., Ξεν., κτλ.· ἄγειν, Ξεν. 3. 4, Ἀν. 5. 7, 33, κτλ.· ἀντίθ. τῷ ἀγορᾷ χρῆσθαι, ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24· τῆς ἀγ. εἴργεσθαι, ἀποκλείεσθαι ἐξ αὐτῆς, Θουκ. 1, 67, Πλουτ. Περικλῆς 29· ἀγορὰς περικόπτειν, κλείω τὴν ἀγοράν, Διον. Ἀλ. 10. 43. ἀγ. ἐλευθέρα, ὅ ἐ. καθαρὰ τῶν ὠνίων πάντων, Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 3, πρβλ. Ξεν. Κυρ. 1. 2, 3. ἀντίθετον τῷ ἀγ. ἀναγκαία, Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 7· οἱ ἐκ τῆς ἀγ., ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 181. **β)** πρᾶσις καὶ ὠνὴ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀγ. τῶν βιβλίων, τῶν παρθένων, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 19. Αἰλ. Π. Ἱ. 4. 1, πρβλ. Νικοχάρ. ἐν «Κενταύρῳ» 2, καὶ αὐτόθι Meineke. **IV**. πρὸς δήλωσιν χρόνου· ἀγορὰ πλήθουσα, δηλ. ἀπὸ τῆς δεκάτης περίπου ὥρας πρὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς δωδεκάτης, ὁπότε ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης καὶ ἐγίνοντο αἱ συνήθεις ἐμπορικαὶ ἐργασίαι· ἀγορῆς πληθούσης, Ἡρόδ. 4. 181· ἀγορᾶς πληθούσης, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 10· περὶ ἢ ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν, αὐτόθ. Ἀν. 2. 1, 7., 1. 8, 1· ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ, Πλάτ. Γοργ. 469D· ὡσαύτως· ἀγορῆς πληθώρῃ, Ἡρόδ. 2. 173, 7. 223· ποιητ., ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου, Πινδ. Π. 4. 151· πρὶν ἀγορὰν πεπλῆθέναι, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 9 :—κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγορῆς διάλυσις, ὁ χρόνος ὁ εὐθὺς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁπότε ἀπήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Ἡρόδ. 3. 104, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 12. 1.

ἀγοράζω, [ᾰγ], μέλλ. **-άσω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 633, **ἀγορῶ**, Ἑβδ. (Νεεμ. ι' 31)· ἀόρ. **ἠγόρασα**, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18, Δημ. κτλ.· πρκμ. **ἠγόρακα**, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5, Πολύβ.:—Μέσ., ἀόρ. **ἠγορασάμην**, Δημ. 1223, 20· πρκμ. **ἠγόρασμαι**, (ἴδε κατωτέρ.).—Παθ., ἀόρ. **ἠγοράσθην**, ὁ αὐτ. 1360. 19: πρκμ. **ἠγόρασμαι**, Ἰσαῖ. 71, 22, Μένανδρ. Ἄδηλ. 214. Εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, θαμίζω εἰς αὐτήν, συχνάζω ἐκεῖ· αἱ γυναῖκες ἀγ. καὶ καπηλεύουσιν, ἐν Αἰγύπτῳ δηλ., Ἡρόδ. 2. 35, 4. 164, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 2· καταλαμβάνω ἢ κατέχω τὸν τόπον τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 6. 59. **2)** ἀγοράζω, ὡς καὶ νῦν ἔτι, πωλεῖν, ἀγοράζειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 625, πρβλ. Πλ. 984· ἐπιτήδεια ἀγ., Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10· καὶ αὕτη κατήντησεν ἡ κοινὴ σημασία : —Μέσ., ἀγοράζω τι δι' ἐμαυτόν, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14, Δημ. 1215. 2· πρκμ. παθ. ἐν μέσῃ σημασ., ἀντὶ τοῦ ἠγοράσθαι αὐτοῖς τὸν οἶνον, Δημ. 929. 6. **3)** ὡς σημεῖον ὀκνηρῶν ἀνθρώπων, περιφέρομαι ἀργὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, διημερεύω ἐκεῖ, Κόριννα καὶ Πίνδ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 720· ἀγορασάγένειος (κρᾶσις ἐκ τοῦ **ἀγοράσει ἀγένειος**) οὐδείς, οὐδεὶς θέλει παραμείνῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ γενειάδα, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1373, ἔκδ. Δινδ. ἀγοράζειν εἰς πόλιν, περιφέρομαι, Θουκ. 6. 51, πρβλ. τὸ ἑπόμ. II. 2· [ἀγ- κυρίως· ἀλλὰ ἄγ- ἐν Ἀποσπ. Κωμ. Ἀνωνύμ. 4. σ. 620.]

ἀγοραῖος, [ᾰγ], **ον**, θηλ. ὡσαύτως καὶ **ἀγοραία**, (ὡς ἐπίθ. Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθηνᾶς, Παυσ. 5. 15, 4., 3. 11, 9, κτλ.). Ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁ ἐκ τῆς ἀγ. ἢ ὁ ἀνήκων τῇ ἀγορᾷ, Ζεὺς Ἀγ., ὡς προστάτης τῶν δημοσίων συναθροίσεων, Ἡρόδ. 5. 46, Αἰσχύλ. Εὐμ. 973 (λυρ.), Εὐρ. Ἡρακλ. 70· Ἑρμῆς ἀγ., ὡς προστάτης τοῦ ἐμπορίου, Ἀριστοφ. Ἱπ. 297, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2078, 2156, Παυσ. 1. 15, 1· καὶ καθόλου θεοὶ ἀγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 90, πρβλ. Θ. 272. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀγ., λεπτομέρειαι τῆς ἐν ἀγορᾷ ἐργασίας, Πλάτ. Πολ. 425C· ἄρτος ἀγ., εἶδος κακοῦ ἄρτου, Ἀθήν. 109D. **II**. ὁ συχνάζων εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ ἀγ. ὄχλος, δῆμος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 23, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 2., 6. 4, 14, κτλ.· τὸ ἀγ. πλῆθος.. τὸ περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ τὰς καπηλείας διατρῖβον, αὐτ. 4. 4, 10:—**ἀγοραῖοι** (μετὰ τοῦ ἄνθρωποι ἢ ἄνευ αὐτοῦ), οἱ, οἱ συ-

χνάζοντες εἰς τὴν ἀγοράν, οἱ διημερεύοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ, Λατ. circumforanei, subrostrani, Ἡρόδ. 1. 93., 2. 41· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔμποροι, Ξεν. Πόροι 3. 13:—ἐντεῦθεν καθόλου, οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὄχλος, (πρβλ. **ἀγορὰ** II. 2, **ἀγοράζω** 3.) Ἀριστοφ. Βάτ. 1015, Πλάτ. Πρωτ. 347C, Θεοφρ. Χαρ. 6, Πράξ. Ἀπ. ιζ'. 5, καὶ ἐν τῷ συγκρ., οἱ ἐκ τοῦ χειροτέρου ὄχλου, Πτολεμ. παρ' Ἀθην. 438F:—ὅθεν ἐπίρρ. ἀγοραίως λέγειν, Διον. Ἁλ. περὶ Ῥητορ. 10, 11. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ταπεινός, φαῦλος, «πρόστυχος», σκώμματα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 750· τοὺς νοῦς ἀγοραίους ἧττον.. ποιῶ, αὐτ. Ἀποσπ. 397· ἀγ. φιλία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 6, πρβλ. αὐτόθι 6, 4. **III.** καθόλου, ὁ προσήκων εἰς τὴν ἀγοράν, πεπειραμένος, ἱκανὸς εἰς τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν, Πλουτ. Περικλ. 11:—ἀγοραῖος (δηλ. ἡμέρα), δικάσιμος ἡμέρα, τὰς ἀγ. ποιεῖσθαι, Στραβ. 629: ὡσαύτως ἄγειν τὸν ἀγοραῖον, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 14. 10, 21, πρβλ. ἀγορὰ II. 1, ἐν τέλ. Πράξ. Ἀποστ. ιθ'. 38· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας γραμματικοί τινες γράφουσι προπαροξ. **ἀγόραιος**, ὡς ἐν ταῖς πλείσταις ἐκδόσεσι τῆς Κ. Δ.):—Ἐπίρρ. **-ως**, μὲ ἀγοραῖον ὕφος ἢ τρόπον, Πλουτ. Γ. Γραχχ. 4, Ἀντων. 24.

ἀγορᾱνομέω, εἰμὶ ἀγορανόμος, Ἄλεξ. ἐν «Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ,» I. Διον. Ἁλ. 10. 48, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483. 20· πρκμ. **-ηκα**, Δίων Κ. 52. 32.

ἀγορᾱνομία, ἡ, «τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγορανόμου,» Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, καὶ ἀλλ.

ἀγορᾱνομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀγορανόμον ἢ εἰς τὸ ὑπούργημα αὐτοῦ· ἀγ. ἄττα, Πλάτ. Πολ. 425D. νόμιμα, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 21· τιμαί, Συλλ. Ἐπιγρ. 1716. **II.** = τῷ λατ. aedilicius, Διον. Ἁλ. 6, 95, Πλουτ. Πομπ. 53.

ἀγορᾱνόμιον, τό, ἀρχεῖον ἢ δικαστήριον τῶν ἀγορανόμων, Πλάτ. Νόμ. 917E, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. e., 44 (προσθῆκαι), 2483. 25.

ἀγορᾱνόμιος, ον, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ὁ ἐν αὐτῇ εὑρισκόμενος, περίπατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3545.

ἀγορᾱ-νόμος, ὁ, ἄρχων τῆς ἀγορᾶς, ὁ ὁποῖος ἐκανόνιζε τὰς ἐν αὐτῇ ἀγορὰς καὶ πωλήσεις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 723, καὶ ἀλλ., Λυσ. 165. 34, συχν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. ἴδε Ind. IV. πρβ. Böckh P E. 1. 67, ἴδ. Λεξ. τῶν Ἑλλην. καὶ Ῥωμ. ἀρχαιοτ. Smith, μετάφρ. Τσιβανοπούλου. **II.** μετάφρασις τοῦ λατ. Aedilis, ἄρχοντος ἔχοντος παρόμοια καθήκοντα, Διον. Ἁλ. 6. 90, Πλούτ. 2. 658D.

ἀγοράομαι, σχεδὸν ὁλοκλήρως ἐν χρήσει ἐν τοῖς Ἐπικοῖς τύποις· ἐνεστ. **ἀγοράασθε**· παρατ. **ἠγοράασθε, ἠγορόωντο**· ἀόρ. α', μόνον κατὰ γ' ἑνικ. **ἀγορήσατο**, (ἴδε κατωτέρω)· ἀλλὰ τὸ β' ἑν. τοῦ παρατ. **ἠγορῶ** ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ.· ἀπαρ. **ἀγορᾶσθαι**, παρὰ Θεόγν. 159· ἀόρ. α' **εὐᾱγορηθεὶς** (ἴδε **εὐηγορέω**), Πινδ. I. 1. 73· ἐν Ἡροδ. 6. 11 τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὸν Ἐπ. τύπον **ἠγορόωντο**: Ἀποθ. Παρευρίσκομαι εἰς συνάθροισιν, λαμβάνω μέρος εἰς συζήτησιν, οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, Ἰλ. Δ. 1· ὡσαύτως ὡς τὸ **ἀγορεύω**, ὁμιλῶ ἐν τῇ συνελεύσει, δημηγορῶ, ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, Ἰλ. Α. 73., Ι. 95· πρβλ. Ὀδ. Η. 185· παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε, Ἰλ. Β. 337:—«ὁμιλῶ,» ἀπαγγέλλω, φθέγγομαι, εὐχωλαὶ .. ἃς .. κενεαυχέες ἠγοράασθε, Θ. 230:—ὁμιλῶ μετά τινος, ἕως σύ .. ἠγορῶ ξέναις, Σοφ. Τρ. 601. [ᾱγ- Ἰλ. Β. 337, χάριν τοῦ μέτρου· ἄλλως ᾰγ-].

ἀγοράσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀγοράζω, Θεόκρ. 15, 16.

ἀγορᾰσείω, ἐφετ. τοῦ ἀγοράζω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω, Λατ. empturio, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτ. 1100.

ἀγορᾰσία, ἡ, τὸ ἀγοράζειν ἢ τὸ ἀγορασθέν· Τηλεκλείδ. Ἄδηλ. 27, Διογ. Λαέρτ., κτλ.

ἀγόρᾰσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 219D. κατὰ πληθ.

ἀγόρασμα, τό, τὸ ἀγοραζόμενον ἢ πωλούμενον, πρὸ πάντων κατὰ πληθυντ. = ἐμπορεύματα, Αἰσχίν. 85. 37, Δημ. 909. 27, κτλ.· πρβλ. Ἄλεξ. ἐν τῷ «Παγκρατιαστῇ,» 1.

ἀγορασμός, ὁ, τὸ ἀγοράζειν = ὀψωνιασμός, κοινῶς «ψούνισμα,» Φίντυς παρὰ Στοβ. 445.19, Χρησ. Σιβυλλ. 2, 329. **II.** τὸ ἀγορασθέν, Ἑβδ. (Γέν. μβ', 19, καὶ ἀλλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 20, ἐν τῷ πληθ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 714.

ἀγοραστής, οῦ, ὁ, δοῦλος, ὅστις ἠγόραζε τὰ ἐπιτήδεια διὰ τὸν οἶκον, ὁ «ψωνιστής,» Ξεν. Ἀπομ. 1. 5, 2. Παρὰ μεταγεν. **ὀψωνάτωρ**, Λατ. obsonator, Ἀθ. 171, A:—καθόλου, ὁ ἀγοραστὴς ὡς καὶ νῦν ἔτι, μέτριος ἀγ., Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ,» 2.

ἀγοραστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός, Πλάτ. Κρατ. 408A· ἡ **-κὴ** (ἐνν. **τέχνη**), ἐμπόριον, ὁ αὐτ. Σοφ. 223C· τὸ ἀγοραστικὸν ἦτο φόρος τις, Curt. Inscr. Att. 1.—Ἐπίρρ. **-στικῶς**, «ὠνητιῶν, ἀγοραστικῶς ἔχων,» Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

ἀγοραστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὠνητός, Γλωσσ.

ἀγοράστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγοραστής, Γλωσσ.

ἀγορατρός, ὁ, = **πυλαγόρας**, Δελφ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1689 b.

ἀγορατυπεῖς, «ἄγαν θορυβεῖς,» Ἡσύχ.

ἀγόραχος, ἡ, γυνὴ κατέχουσα ἀξίωμά τι ἐν Πελοποννησ. πόλεσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1446, 1451.

ἀγόρευσις, τὸ ἀγορεύειν, Σχολ. Ἰλ. Μ. 211.

ἀγορευτήριον, τό, τόπος ἀγορεύσεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5789.

ἀγορευτός, ή, όν, περὶ οὗ δύναταί τις νὰ ὁμιλήσῃ, οὔτε ῥητόν, οὔτε ἀγορευτόν, Ἰουστ. Μ. 221D.

ἀγορεύω, (ἀγορὰ) μετὰ παρατ. **ἠγόρευον**· Ἐπ. **ἀγόρευον**, Ἰλ. Α. 385:—μέλλ. **-εύσω**, συχν. παρ' Ὁμ., (**προσ-**), Πλάτ. Θεαίτ. 147E:—ἀόρ. **ἠγόρευσα**, Ἐπ. **ἀγ-**, Ὅμ., (**ἀπ-**), Πλάτ. Θεαίτ. 200D, Δημ. 1021.18., 1273.2, (**κατ-**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 107. (**προσ-**), Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 1, Δημ. 1006.7 (**συν-**), ὁ αὐτ. 397, 7:—πρκμ. **ἠγόρευκα**, (**προ-**), ὁ αὐτ. 157.20:—Μέσ., ἀόρ. **ἠγορευσάμην** (ἴδε κατωτ.):—Παθ., μέλλ. (τοῦ μέσου τύπ.) **ἀγορεύσομαι**, (**προ-**), Ξεν. Ἱππαρχ. 2.7 (ἔνθα ὅμως ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ **προαγορεύεται**):—ἀόρ. **ἠγορεύθην**, (**προσ-**), Αἰσχύλ. Πρ. 834, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 2, Φιλήμ. Ἄδηλ. 16:—πρκμ. **ἠγόρευμαι**, (**παρ-**), Ἡρόδ. 7.13. (**προ-**), Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 35.—Ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττικῶν πεζογρ. τὸ ῥῆμα τοῦτο (καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα) εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατατ., τὸν δὲ μέλλ., πρκμ. καὶ ἀόρ. παραλαμβάνει ἀλλαχόθεν (δηλ. **ἐρῶ, εἴρηκα, εἶπον** καὶ τὰ σύνθετα αὐτῶν)· ἴδε **εἶπον**· νεώτεροι δὲ ἐκδόται προσεπάθησαν νὰ μεταβάλωσι τὰ χωρία ὅσα παραβαίνουσι τὸν κανόνα τοῦτον· πρβλ. Cobet, V. LL. σ. 36. ἀλλ' ἴδε τοῦ Veitch τὰ Ἑλλ. Ῥήματα ἐν λέξει.—Πρβλ. **ἀν-, ἀντ-, ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν- αγορεύω**. Ὁμιλῶ ἐν τῇ συνελεύσει, δημηγορῶ, ἢ ἁπλῶς ὁμιλῶ· ἔπεα πτερόεντα, ἀγορὰς ἀγ., Ὅμ., ὅστις σταθερῶς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς καὶ ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Ἡρόδ.· ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευε, Ἰλ. Θ. 542· ἀγ. τινί, Ἰλ. Α. 571, καὶ ἀλλ.· τινί τι, Ἡρόδ. 6. 97· τι πρός τινα, Ἰλ. Ω. 142· ὀνειδίζων ἀγ., Ὀδ. Σ. 380· κακόν τι ἀγ. τινά, ὁμιλῶ κακῶς περί τινος, αὐτόθι 15· ὡσαύτ. κακῶς ἀγορεύειν τινά, Ἀριστ. Ἀποσπ. 378· παρ' Ἀττ. ἐν τῇ προκηρύξει τοῦ κήρυκος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· τίς ἀγορεύειν βούλεται; τίς ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 54, Δημ. 285, 6 κτλ.:—ὡσαύτως· ἀγ. ὡς .. Ἰλ. Δ. 109, Ἡρόδ. 3. 156· ὅ,τι .. Ἀριστοφ. Πλ. 102:—μετ' ἀπαρ., μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, μή μοι συμβούλευε φυγήν, Ἰλ. Ε. 252· ἀγ. μὴ στρατεύεσθαι, Ἡροδ. 7. 10. **2)** λέγω περί τινος, ἀναφέρω τι, Ὀδ. Β. 318, 263, καὶ ἀλλ., ὡσαύτως ὑπέρ τινος ἀγ., Πλάτ. Νόμ. 776E. **3)** προκηρύττω, διακηρύττω, Ἰλ. Α. 385, Πλάτ. Νόμ. 917D· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., ἀγορεύσασθαι ὡς .., κάμνω νὰ κηρυχθῇ ὅτι .., Ἡρόδ. 9. 26:—οὕτως ἐν τῇ Ἀττ. φράσει, ὁ νόμος ἀγορεύει, ὁ νόμος διακηρύττει, ὁρίζει, Ἀντιφῶν 123. 16, Λυσ. 115. 6, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 5· ἀγ. μὴ ποιεῖν, Ἀριστοφ. Βάτ. 628· οὔνομα .. ἥδ' ἀγ. στήλη, Συλλ. Ἐπιγρ. 1412:—ἁπλῶς λέγω, ὁμιλῶ, Σοφ. Ο. Κ. 838, Εὐρ.· μεταφ., δέρμα θηρὸς ἀγ. χειρῶν ἔργον, λέγει, δεικνύει τὸ ἔργ. τῶν χειρῶν, Θεόκρ. 25. 175. **4)** Παθ., ἐπὶ λόγου μέλλοντος νὰ λαληθῇ, ἐπὶ τοῖς θαπτομένοις, Θουκ. 2, 35.

ἀγορή, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀγορά**.

ἀγορηγός, ἡ, εἶδος φορτηγίδος ἢ ὁλκάδος περιεχούσης κινητὴν οὕτως εἰπεῖν ἀγορὰν παντοίων ὠνίων, «ἀγορηγοὺς ὁλκάδας, τὰ ὤνια ἐπαγομένας,» Ἐτυμ. Μ.

ἀγορῆθεν, ἐπίρρ. = ἐκ τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς ἀγορᾶς, Ἰλ. Β. 264, καὶ ἀλλ.

ἀγορήνδε, ἐπίρρ., εἰς τὴν συνέλευσιν ἢ ἀγοράν, Ἰλ. Α. 54.

ἀγορηνόμος, ὁ, = **ἀγορανόμος**, Ἐπιγρ. Θάσου Cau. 137.

ἀγορητής, οῦ, ὁ, (ἀγοράομαι) ῥήτωρ· Ἐπ. λεξ. κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τοῦ Νέστορος λεγομένη, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής, Ἰλ. Α. 248, καὶ ἀλλ. Πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1057. **II.** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, ἀγορητὴς φαίνεται νὰ σημαίνῃ = ἀγορανόμος.

ἀγορητός, μόνον τὸ ὑπερθ. ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχίῳ, «**ἀγορητότατος**,» ὅπερ ἑρμηνεύει «λογιώτατος.»

ἀγορητύς, ύος, ἡ, τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ῥητορικὴ δεινότης, εὐγλωττία, Ὀδ. Θ. 168. Ἐπ. λέξ.

ἀγορῆφι, ἐπίρρ., ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡσ. Θ. 89.

ἄγορος, ὁ, = ἀγορά· εὕρηται μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις τοῦ

Εὐρ., καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ. (Ἰ. Τ. 1096., Ἠλ. 723., Ἀνδρ. 1037), ἐκτὸς ἐν Ἡρ. Μαιν. 412, ἔνθα ἀπαντᾷ ἑνικῶς ἄγορον ἀλίσας φίλων.

ἀγός, [ᾰ], **οῦ**, ὁ, (ἄγω) ἡγεμών, ἀρχηγός, συχν. ἐν Ἰλ. μ. γεν., ὡς ἐν Δ. 265· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 1,77, Αἰσχύλ. Ἱκ. 248, 904, Εὐρ. Ῥῆσ. 29 (λυρ). Ἀνθ. Π. 9. 219.

ἄγος ἢ ἅγος [ᾰ], **εος**, τό, πᾶν ἀντικείμενον θρησκευτικοῦ φόβου ἢ εὐλαβείας, ὅθεν ὡς τὸ Λατ. piaculum. **I.** ὅ,τι χρήζει καθαρισμοῦ, ἁγνισμοῦ· κατάρα, μίασμα, ἐνοχή· ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι, Ἡρόδ. 6. 56, 1· ἄγος ἐκθύσασθαι, 6. 91· ἄγος.. κεκτήσεται θεῶν, Αἰσχύλ. Θ. 1017· ἄγος αἱμάτων, ὁ αὐτ. Εὐμ. 168· ἄγος φυλάσσεσθαι, ὁ αὐτ. Ἱκ. 375· φεύγειν, Σοφ. Ἀντ. 256· ὅθεν τὸ ἄγος συνέβη τοῖς Συβαρίταις, Ἀριστ. Πολ. 5. 3. 11· ἄγος ἀφοσιώσασθαι, Πλουτ. Καμ. 18. πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 268:—ὡσαύτ. ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐπικατάρατον, βδέλυγμα, Σοφ. Ο. Τ. 1426· ἄγος ἐλαύνειν, = ἀγηλατεῖν, Θουκ. 1. 126. **2)** ἐξιλέωσις ἐξάγνισις, Σοφ. Ἀντ. 775, Ἀποσπ. 613, πρβλ. Ἑρμαν. Αἰσχύλ. Χο. 149. **II.** ἐπὶ καλῆς σημασίας, = σέβας, εὐλάβεια, μέγα γάρ τι θεῶν ἄγος ἰσχάνει αὐδήν, Ὁμ. Ὕμ. Δήμ. 479· ὡσαύτως εὑρίσκομεν παρ' Ἡσυχ. «ἄγεα, τεμένη,» καί, «ἀγέεσσι, τεμένεσι,» καὶ ἐν Α. Β. 212. 33· «ἄγη, τὰ μυστήρια.»—Πρβλ. Ruhnk Τίμ. ἐν λέξει. (Ὁ Κούρτ. ζητεῖ νὰ διακρίνῃ τὰς δύο σημασίας ὡς ἀνηκούσας εἰς διαφόρους ῥίζας: (1) √ΑΓ, ἅγος, ἐξάγνισις, θυσία, ὅθεν **ἅγιος**, **ἁγνός**, **ἅζομαι**, πρβλ. Σανσκρ. yag, yagâmi (θυσιάζω, λατρεύω), yagus, yagñam (θυσία)· καὶ (2) √ΑΓ, **ἄγος**, ἐπὶ κακῆς σημασίας, κατάρα, μίασμα, ὅθεν **ἀγὴς** ἢ **ἀγής**, **ἐν-αγής**, πρβλ. Σανσκρ. âgas (πλημμελήματα).

ἀγοστός, ὁ, ἡ παλάμη τῆς χειρός· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. ἐν τῇ φράσει: ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, Β. 425, κτλ.· ἀγ. χειρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3.120. **II.** ὁ βραχίων = ἀγκάλη, Θεόκρ. 17. 129, Ἀνθ. Π. 7. 464· μεταφ., Ἀκαδημείας.. ἐν ἀγοστῷ, αὐτόθι, 6, 144. (συγγ. τοῦ ἄγκος, ἀγκάλη κτλ.).

ἄγουροι, οἱ, νεανίσκοι, ἔφηβοι, «Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Θρᾷκες ἀγούρους,» Εὐστ. 1788, 56. Ἴδε **ἄγουρος**.

ἄγουρος, ὁ, νεανίας, Βυζ. (Παρὰ Θρᾳξίν, οἱ κυριευθέντες ἔφηβοι Εὐστ. Λέων Γραμμ. σ. 460, ἴδε, μῆτερ, οἷον ἄγουρον νῦν ἐπελαβόμην. Ἄννα Κομν. βιβλ. 6, Ἀλεξιάδ. σ. 205 ἐνετείλατο συμπαραλαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τούς τε ἀνδρειωμένους τῶν ἀγούρων. Ἐκ τοῦ **ἄγουρος** ἴσως παρήχθη τὸ κοινολεκτούμενον **ἀγόρι**, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Πτωχοπροδρόμῳ. «Ἂν ἔχω γείτοναν τινάν, κ' ἔχει παιδὶν ἀγόριν.» Ἴδε Δουκάγγ. σ. 17 ἐν λέξει **ἄγουροι**, καὶ Κοραῆ Ἄτακτ. τόμ. Α', σ. 87 ἐν λέξει **ἀγόριον**.

ἄγρα, Ἰων. **ἄγρη**, ἡ, (ἄγω), ἀγρεύειν, συλλαμβάνειν, θηρεύειν, τὸ κυνηγέσιον, ἡ θήρα, ἡ ἁλιεία, (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι) ἄγραν ἐφέπειν, ἐξέρχομαι εἰς ἄγραν, ἀσχολοῦμαι εἰς κυνηγέσιον ἢ εἰς ἁλιείαν, Ὀδ. Μ. 330· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ, Χ. 306· ἄγραις προσκεῖσθαι, Σοφ. Αἴ. 407· ἐς ἄγρας ἰέναι, Εὐρ. Ἱκ. 885, Πλάτ. Νόμ. 823Ε· ἔχων ἀΰπνους ἄγρας, ἐπὶ ἁλιέων, Σοφ. Αἴ. 880. **2)** ἄγρευμα καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀγρεύειν, Πινδ. Ν. 3. 143, Ἡρόδ. 2. 70, 1. **II.** ὅ,τι συνελήφθη ἐν τῷ κυνηγίῳ ἢ τῇ ἁλιείᾳ, τὸ θήραμα, Ἡσ. Θ. 442· ἄγραν ὤλεσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 148 (λυρ.)· εὔκερως ἄ., Σοφ. Αἴ. 64, πρβλ. 297· Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν, Εὐρ. Ἀποσπ. 521: «κυνῆγι,» Ἡρόδ. 1. 73. 5. κτλ.· ἐπὶ ἰχθύων, ὅ,τι συνελήφθη ἐν τῷ δικτύῳ, Εὐαγγ. Λουκ. ε', 9:—μεταφ. δορὸς ἄγρα, Αἰσχύλ. Θ. 322 (λυρ.). **III.** **Ἄγρα**, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς τὸ **Ἀγροτέρα**, **Ἀγραία**, Πλάτ. Φαῖδρ. 229C, πρβλ. Ruhnk Τίμ. 186.

ἄγρᾰδε, ἐπίρρ., ποιητ. τύπος τοῦ ἀγρόνδε, Καλλ. Ἀποσπ. 26.

ἀγραῖος, **α**, **ον**, (ἄγρα) ὁ τῆς ἄγρας, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 1. 41, 6, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Εὐστ. 361, 36· δαίμονες, Ὀππ. Ἁλ. 3, 27· πρβλ. **Ἀγροτέρα**.

ἀγραμμᾰτία, ἡ, ἔλλειψις γνώσεως, γραμμάτων, «ἀγραμματωσύνη,» Αἰλ. Π. Ἱσ. 8, 6.

ἀγραμματίκευτος, ὁ γραμματικῆς ἄπειρος, Εὐστ.

ἀγράμματος, **ον**, ὁ ἄνευ γνώσεως γραμμάτων, ἀγράμματος ὡς καὶ νῦν ἔτι, Λατ. illiteratus, Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 12, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 20. Ἀνθ. Π. 11. 154, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 99· ἀνίκανος νὰ ἀναγνώσῃ ἢ γράψῃ, Πλάτ. Τίμ. 23. Α:—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 10. **II.** = ἄγραπτος, ἀγρ. ἔθη, Πλάτ. Πολιτικ. 295 Α. **III.** ἐπὶ ζῴων, ἀνίκανος νὰ δώσῃ ἔναρθρον φωνήν, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1. 1. 29· ἐπὶ ἤχων, ἄναρθρος, ὁ αὐτ. Ἑρμ. 2. 2, Διογ. Λα. 3. 107.

ἄ-γραμμος, **ον**, ὁ μὴ ὢν ἐπὶ τῆς γραμμῆς· ἄγραμμα ἀφεῖται = δὲν ὑπολογίζονται, περὶ τῆς βολῆς τῶν κύβων, «τῇ τῶν βόλων παιδιᾷ οὕτως ἐλέγετο,» Ἡσύχ.

ἀγράνδις, = ἀγρόνδε, Δωρ. ἐπίρρ. ἐν Θεογνώστ. Ὑποτυπώσεσι 163. 33.

ἀγράνια, τά, «ἑορτὴ ἐν Ἄργει ἐπὶ μιᾷ τῶν Προίτου θυγατέρων,» Ἡσύχ.

ἄ-γραπτος, **ον**, ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγρ. θεῶν νόμιμα, Σοφ. Ἀντ. 454: πρβλ. **ἄγραφος**. **II.** ἄγρ. δίκη, δίκη ἐξαλειφθεῖσα, ἐπὶ γενομένῃ ἐνστάσει, «ἄγραπτος δὲ δίκη ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα,» Πολυδ. 8. 57.

Ἀγραστυὼν καὶ **Ἀγρεστυὼν** καὶ **Ἀγροστυὼν** καὶ **Ἀγρυστυεών**, **ῶνος**, ὁ, μὴν Ἀμφισσέων, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν **Βουκατίῳ**. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 92. 215. 247. 248. 256. 428.

ἀγραυλέω, εἶμαι **ἄγραυλος**, ζῶ, διάγω ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Θαυμ. 11, Πλουτ. Νουμ. 4, Στράβ. 197· ἐπὶ ποιμένων Εὐαγ. Λουκ. β', 8.

ἀγραυλής, **ές**, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, κοίτη, Νικ. Θ. 78.

ἀγραυλία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ **ἀγραύλου**:—παρὰ Διον. Ἁλ. 6. 44, Διοδ., κτλ., στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγραυλίζομαι, ἀποθ., = **ἀγραυλέω**, Θεοφύλακτ. Σιμοκάτ. 179. 4.

ἄγραυλος, **ον**, (ἀγρός, αὐλὴ) ὁ μένων ἐν τοῖς ἀγροῖς, διάγων ἐκτὸς τῆς οικίας, ἐπὶ ποιμένων, Ἰλ. Σ. 162, Ἡσ. Θ. 26, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 317· οὕτω καὶ ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 179· ἀλλά, ἄγρ. ἀνήρ, ἄγροικος, αὐτ. 11. 60. **2)** σύνηθες ἐπίθετον τῶν βοῶν, βοὸς ἀγραύλοιο, Ἰλ. Κ. 155, Ρ. 251, Ὀδ. Μ. 253· θήρ, Σοφ. Ἀντ. 349 (λυρ.), Εὐρ. Βάκχ. 1187 κτλ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν ἀγρόν, ἀγροτικόν, πύλαι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 342.

ἀγραφία, ἡ, τὸ μὴ γράφειν ἢ γράφεσθαί τι (ζωγραφεῖσθαι). Θ. Στουδ. σ. 452. 461. ἔκδ. Μι. **2)** τὸ μὴ γράφειν ἐπιστολάς. Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 62, 13. 351, 21. ἔ. Λ. ἔτι ἀνών· ἐπιστ. ἐν Cram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 180.—Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ.Σ. ἐκ τοῦ Θεοφυλάκτου 3,700, ἀλλ' ὅλως ἄνευ ἑρμηνείας.

ἀγρᾰφίου γραφή, ἡ, καταγγελία κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ὅσων τὰ ὀνόματα ἐξηλείφθησαν ἐκ τοῦ καταλόγου πρὶν ἢ ἀποτίσωσι τὴν ὀφειλήν, Δημ. 1338, 19, Πολυδ. 8. 54.

ἄ-γρᾰφος, **ον**, ὁ μὴ γεγραμμένος, μνήμη, Θουκ. 2. 43· ἄγρ. διαθῆκαι, προφορικαὶ διαθ., Πλουτ. Κορ. 9, πρβλ. ἄγρ. κληρονόμος, Λουκ. Τόξ. 23· ἄγραφα λέγειν, ὁμιλεῖν ἄνευ βιβλίου ἢ χειρογράφου, ὁ αὐτ. Δημοσθ. 8:—Ἐπίρρ. **-φως**, Κλ. Ἀλεξ. 771. **II.** ἄγραφοι νόμοι, οἱ μὴ γεγραμμένοι, εἶναι δὲ οὗτοι **1)** οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ὁ ἠθικὸς νόμος (πρβλ. ἄγραπτος) τοῖς ἀγρ. νόμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἔθεσι, Δημ. 317. 23· τὸ δίκαιόν ἐστι διττόν, τὸ μὲν ἄγρ., τὸ δὲ κατὰ νόμον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13. 5. **2)** νόμοι ἐξ ἔθους, ἔθιμα, κοινὸς νόμος, Θουκ. 2. 37. ἄγρ. νόμιμα, Πλάτ. Νόμ. 793Α, πρβλ. μάλιστα Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 3. καὶ 13, 2· ἄγρ. ἀδίκημα, πλημμέλημα μὴ θεωρούμενον ὡς τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ γραπτοῦ νόμου, «ἄγραφα ἀδικήματα, περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται,» Ἡσύχ. **3)** θρησκευτικαὶ προφορικαὶ παραδόσεις, οἷαι αἱ τῶν Εὐμολπιδῶν, Λυσ. 104 8. **III.** ὁ μὴ ἀναγραφόμενος ἔν τινι ἐγγράφῳ, ἄγρ. πόλεις, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν περιλαμβάνονται ἐν συνθήκῃ τινί, Θουκ. 1. 40. **2)** ἄγρ. μέταλλα, μεταλλεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀνεσκάπτοντο κρυφίως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φόρου τοῦ $^1/_{24}$, «ἀγράφου μετάλλου δίκη, εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρᾳ ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν,» Σουΐδ. ἐν λέξ.· πρβλ. **ἀπογράφω**, III, **ἀναπόγραφος**. **IV.** ὁ ἄνευ ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 41.—Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου.

ἄγραψ, ἐπιθ. ἐν στίχῳ ἰαμβικῷ, «ἐκ πατρὸς ἄγραψ, ἐκ τεκούσης γραπτέος.» Θ. Στουδ. σ. 440. ἔκδ. Μι., ἔνθα περὶ Χριστοῦ ὁ λόγος, ὅτι καθὸ υἱὸς τοῦ πατρὸς Θεοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν οὔτε ἔπρεπε νὰ ζωγραφῆται, ἀλλὰ μόνον καθὸ ἄνθρωπος.

ἄγρει, ἴδε ἐν λ. **ἀγρέω**, II.

ἀγρεῖος, **α**, **ον**, (ἀγρός), ὁ τοῦ ἀγροῦ, πλάτανος, Ἀνθ. Π. 6. 35. **2)** σκαιός, φορτικὸς τοὺς τρόπους, ὡς τὸ **ἄγροικος**, Ἀριστοφ.. Νεφ. 655, Θεσμ. 160.

ἀγρειοσύνη, ἡ ἀγροικία, σκαιότης· ἤ, = βίος τραχὺς πλανη-

τικός, 'Ανθ. Π. 6. 51. πρβλ. Ἰακωψίου Δελφ. Ἐπιγρ. 1. 6.
ἀγρεῖφναν, ἴδε ἐν λ. ἀγρίφη.
ἀγρέμιος, ον, ὁ ληφθεὶς ἐν τῇ ἄγρᾳ· τὸ ἀγρ. = ἄγρα II, 'Ανθ. Π. 6. 224.
ἀγρεμών, όνος, ὁ, θηρευτής, κυνηγός, 'Αρτεμ. 2, 17, 'Ετυμ. Μ. 13:—καὶ ἀγρέμων, κάμαξ ἢ λαμπὰς ἢ δόρυ, ἴδε 'Ησύχ.
ἀγρεσία, 'Ιων.—**ίη**, ἡ, = ἄγρα I., 'Ανθ. Π. 6. 13, Καλλ. 'Αποσπ. 22. 2.
ἀγρεται, «παρὰ Κώοις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἱρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς 'Αθηνᾶς,» 'Ησύχ.
ἀγρέτης, ου, ὁ, (ἀγείρω) ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίοις, «ἀγρέταν, ἡγεμόνα, θεόν,» 'Ησύχ. ὅθεν ἐπανορθοῦται ὑπὸ Toup ἀντὶ τοῦ **ἀγρότης** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1002 (λυρ.), καὶ ὑπὸ Bergk ἐν 'Αλκμ. 16. 1, 8:—Ρῆμα δὲ **ἀγρετεύω** = εἶμαι ἀγρέτας ἀπαντᾷ ἐν Πελοπον. ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1395· πρβλ. ὡσαύτως **ἱππ-αγρέτης**.
ἄγρευμα, τό, (ἀγρεύω), τὸ συλληφθὲν ἐν θήρᾳ, θήραμα, λεία, λάφυρον, Εὐρ. Βάκχ. 1241:—μεταφ., Ξεν. 'Απομ. 3. 11. 7· ἄγρ. ἀνθέων, Εὐρ. 'Απ. 754· πρβλ. ἄγρα II. **II.** μέσον θηρευτικόν, ἀγρ. θηρός, Αἰσχύλ. Χο. 998· ἐντός.. μορσίμων ἀγρ., περὶ τοῦ δικτύου τοῦ ῥιφθέντος ἐπὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος, ὁ αὐτ. 'Αγ. 1048, πρβλ. Εὐμ. 460.
ἀγρεύουσα, ὄνομα 'Αθηναϊκοῦ πλοίου, 'Εφημ. 'Αρχαιολ. 3123.
ἀγρεύς, έως, ὁ, (ἀγρεύω) κυνηγός, ἐπίθετον τοῦ 'Αρισταίου, Πινδ. Π. 9. 115· τοῦ 'Απόλλωνος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 205 (πρβλ. **ἀγρευτής**)· περὶ τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Βάκχ. 1192 (λυρ.)· περὶ τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδῶνος, κλπ., Dorvill. Χαρίτ. 77. **II.** ἐπὶ βέλους, 'Ανθ. Π. 6. 75. **III.** εἶδος ἰχθύος, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 8. 24.
ἀγρεύσιμος, η, ον, ὁ εὐκόλως ἀγρευόμενος, Σχόλ. Σοφ. Φ. 863.
ἄγρευσις, εως, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν, 'Ησύχ., Achm. 'Ονειρ. 178.
ἀγρευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Θεόκρ. 21. 6, Καλλ. "Αρτ. 218, 'Ανθ. Π. 7. 578. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀγρ. κύνες, 'Οππ. Κυν. 3, 456· ἀγρευτῆρι λίνῳ, ὅ ἐ. διὰ δικτύου ἁλιευτικοῦ, Μανέθ. 5, 279.
ἀγρευτήριον ψυχῶν, Θ. Στουδ. σ. 969 ἔκδ. Μι.
ἀγρευτής, οῦ, ὁ, = κυνηγός, ὡς τὸ **ἀγρεύς**, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος ὡς καταβαλόντος τὸν Πύθωνα, Σοφ. Ο. Κ. 1091 (λυρ.). **II.** ὡς ἐπίθ. ἀγρ. κύνες, κυνηγετικοὶ κ., Σόλων 23, 2· ἀγρ. κάλαμοι, ἡ ἐκ καλάμων παγὶς τοῦ θηρευτοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 171, πρβλ. 6. 109.
ἀγρευτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος, χρήσιμος ἢ πεπειραμένος εἰς τὸ θηρᾶν· ἀγρευτικόν (ἐστι), χρήσιμον εἰς τὸ νὰ παγιδεύσῃ τις ἐχθρόν, Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 12. 'Επίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. 5. 9.
ἀγρευτίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀγρευτής**, πιθανὴ γραφ. ἐν Σχολ. 'Αριστοφ. Σφ. 367.
ἀγρευτός, ή, όν, ὁ συλληφθείς, 'Οππ. 'Αλ. 3. 541.
ἀγρεύω, μέλλ. **εύσω**, Καλλ. "Αρτ. 84· ἀόρ. **ἤγρευσα**, Εὐρ. Βάκχ. 1204:—Μέσ. ἴδε κατωτέρω:—Παθ., ἀόρ. **ἠγρεύθην**, 'Ανθ: (ἄγρα). Συλλαμβάνω ἐν θήρᾳ ἢ ἁλιείᾳ, ἰχθῦς, 'Ηροδ. 2. 95, πρβλ. Ξεν. Κυν. 12. 6· ἄγραν ἠγρευκότες, Εὐρ. Βάκχ. 434· ἐπὶ πολέμου, φιλεῖ.. ἄνδρας.. ἀγρεύειν νέους, Σοφ. 'Αποσπ. 498:—ὡσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θύματ' ἠγρεύσασθ', συνελάβετε ἢ ἐξελέξατε δι' ἑαυτοὺς τὰ θύματά σας, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1163:—ὡσαύτως, τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω; διὰ τί ἀφήρπασας ..; ὁ αὐτ. 'Ανδρ. 841:—Παθ. θηρεύομαι, συλλαμβάνομαι ἐν θήρᾳ, Ξεν. 'Αν. 5. 3. 8· ἀγρευθείς μ' ἤγρευσε, 'Ανθ. Π. 9. 94. 2) μεταφορ. ἐπιδιώκω, θηρεύω, διψῶ τινος, αἷμα, Εὐρ. Βάκχ. 138· ἀρετᾶς δύναμιν, 'Αριστοφ. ἐν Bergk λυρ. σ. 664· ὕπνον, 'Ανθ. Π. 7, 196· πρβλ. 12. 125· ἀλλ' ἀγρεύειν τινὰ λόγῳ, παγιδεύειν, συλλαμβάνειν τινὰ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων, Εὐαγ. Μάρκ. ιβ', 13.
ἀγρέω, ποιητ. τύπ. τοῦ προηγ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἀλλὰ σπανίως ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ· ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρόν, ζήτησον.., 'Αρχίλ. 5. 3· τρόμος πᾶσαν ἀγρεῖ, καταλαμβάνει, Σαπφ. 2. 14, πρβλ. Θέογν. 294· ἀγρεῖ πόλιν, κυριεύει, Αἰσχύλ. 'Αγ. 126 (λυρ.), ἐπὶ τοῦ ἁλιεύειν, ἀγρεῖς, 'Ανθ. Π. 6. 304. **II.** παρ' 'Ομήρῳ μόνον κατὰ προστακτ. ἄγρει = ἄγε, ἔλα, ἐμπρός! ἄγρει μάν οἱ ἔπερσον 'Αθηναίην, Ἰλ. Ε. 765· οὕτως, ἀγρεῖτε, 'Οδ. Υ. 149· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.
ἄγρη, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **ἄγρα**.
ἀγρήγορος ὕπνος, 'Επιγρ. ἀδήλου προελεύσεως τοῦ ἔτους 518 μ. Χρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 9449.—Λέγομεν νῦν ἀξύπνητον ὕπνον· οἱ δὲ παλαιοὶ ἔλεγον νήγρετον ὕπνον.
ἄγρηθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς θήρας, 'Απολλ. Ῥόδ. 2. 938.
ἀγρηνόν, τό, δίκτυον· προσέτι δικτυοειδὲς ἐπίβλημα ἐξ ἐρίων ὃ περιετίθεντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βάκχου καὶ οἱ τὰς ἐπῳδὰς λέγοντες· τοιοῦτον δὲ καὶ Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, 'Ησύχ. καὶ Πολυδ. 4. 116.
ἀγριαίνω, μέλλ. **-ανῶ**, Πλάτ. Πολ. 501Ε· ἀόρ. **ἠγρίανα**, Δίων Κ. 44. 47, Αἰλ.—Παθ., Διον. 'Αλ. 12. 3, Πλούτ.:—μέλλ. **ἀγριανθήσομαι**, 'Εβδ. (Δαν. ια', 11)· ἀόρ. **ἠγριάνθην**, Διόδ. 24. 1:—Παρ' 'Αττ. οἱ παθητικοὶ τύποι παρελαμβάνοντο ἐκ τοῦ **ἀγριόω** (πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 757), ὅπερ ἦτο σπάνιον ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ· ἀλλὰ τὸ σύνθετ. παθ. **ἐξαγριαίνομαι** ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ., καὶ τὸ ἐνεργ. **ἐξαγριόω** παρ' 'Ηροδ. Εὐρ. Πλάτ.— **I.** ἀμετάβ., εἶμαι ἢ γίνομαι **ἄγριος**, ὀργίζομαι, ἐξερεθίζομαι, Πλάτ. Πολ. 493Β, κτλ.· **τινὶ** ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. Συμπ. 173D· ἐπὶ ζῴων, εἶμαι ἄγριος, 'Αριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 11· ἐπὶ ποταμῶν κτλ., ἐξεγείρομαι, ἐξογκοῦμαι, πρὸς τὴν πλήμμυραν .. ἀγριαίνων ὁ ποταμός, Πλουτ. Καῖσ. 38:—ἐπὶ ἑλκῶν, ἐρεθίζομαι, θυμόω, ἣν ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις, 'Αρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11, κτλ. **II.** μεταβ. ἐκφράζον τὸ ἐνεργοῦν αἴτιον, κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, Δίων Κ. 44. 47· ἐπὶ ἔρωτος, ἐρεθίζω, 'Αχ. Τάτ. 2. 7:—Παθ., εἶμαι ἐξωργισμένος, Πλουτ. 'Αντων. 58.
ἀγριάμπελος, ἡ, ἀγρία ἄμπελος, ἀγριόκλημα, Διοσκ.
ἀγριάς, άδος, ἡ, = **ἀγρία**, παράδοξον θηλ. τοῦ **ἄγριος**, 'Απολλ. Ῥόδ. 1, 28, "Αρατ., κτλ.· ἄμπελον ἀγριάδα, 'Ανθ. Π. 9. 561.
ἀγριάω, εἶμαι ἄγριος, 'Οππ. Κ. 2. 49, ἐν τῷ 'Επ. τύπῳ **ἀγριόωντα**.
ἀγριβρόξ, «ὀρίγανον,» 'Ησύχ.
ἀγρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀγρός**, μικρὸς ἀγρός, Λατ. agellus, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 1, 10., 2. 2, 17.
ἀγρι-ελαία, ἡ, ἀγρία ἐλαία, Λατ. oleaster, Διοσκ. 1. 125.
ἀγριελάϊνος, ἐξ ἀγριελαίου, Γλωσσ.
ἀγρι-έλαιος, ον, ἐπὶ τῆς ἀγρίας ἐλαίας, 'Ανθ. Π. 9. 237. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **ἀγριελαία**, Θεόκρ. 7. 18, Θεόφρ. Ἱ. Φ, 2. 3, 5, 'Επιστ. π. 'Ρωμ. ια', 17.—Περὶ μεταγενεστέρων τοιούτων τύπων, ὡς ἀγριο-βάλανος, κτλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 382.
ἀγριεύς, «ἀγροῖκος,» 'Ησύχ.
ἀγριζομαι, ἐρεθίζομαι, 'Ιπποκρ.
ἀγριηνός, ή, όν, = **ἄγριος**, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 79.
ἀγρικός, ἐσφ. γρ. Θεοκρ. 20, 6. Μόσχ. 5, 13 ἀντὶ ἄγριος.
ἀγριμαῖος, α, ον, ἄγριος, τὸ ἐναντίον τοῦ **ἥμερος**, τὰ ἀγριμαῖα, ἡ σὰρξ ἀγρίων ζῴων, «κυνήγι,» Πτολεμ. παρ' 'Αθην. 559F.
ἀγρι-μέλισσα, ἡ, = ἀγρία μέλισσα, μεταφ. ἐπὶ τοῦ 'Ηγησίου, 'Ησύχ.
ἀγριο-απίδιον, τό, ἀγριάπιδον, Γεωπ. 8. 37.
ἀγριο-βάλανος, ἡ, ἀγρία βάλανος, 'Εβδ.
ἀγριο-βάρβαρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν βάρβαρος, Μανασσ. Χρον. 4350.
ἀγριό-βουλος, ον, ὁ ἀγρίαν ἔχων βουλήν, Πολέμ. Φυσιογν.
ἀγριογνωμοσύνη, ἡ, ἀγρία γνώμη, φρόνημα, Κ. Μανασσ. σ. 496.
ἀγριο-δαίτης, ου, ὁ, ὁ ἐσθίων ἀγρίους καρπούς, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6.
ἀγριόεις, εσσα, εν, = **ἄγριος**, ὀπώρη, κράδη, Νικ. 'Αλεξιφάρμ. 30. 617.
ἀγριο-ηδύοσμος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἴδε Ζωναρᾶν ἐν λέξει μίνθη.
ἀγριό-θρους, ουν, ὁ προξενῶν ἄγριον θροῦν, ἄγριος, φοβερός, Κ. Μανασσ. σ. 544.
ἀγριό-θυμος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· «ἀγριόθυμος, ἀγριόψυχος, θηριώδης,» 'Ησύχ.
ἀγριο-κάνναβις, ἡ, ἀγρία κάνναβις, Διοσκ.
ἀγριο-κάρδαμον, τό, ἄγριον κάρδαμον, Γαλην.
ἀγριο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων θηριώδη καρδίαν, Μανασσ. Χρον. 3763.
ἀγριό-κεντρος, ον, ὁ ἄγριον ἔχων κέντρον, Μανασσ. Χρον. 4634.
ἀγριο-κοκκύμηλα, ων, ἄγρια κοκκύμηλα, ἀγριοδαμάσκηνα, Διοσκορ. 1. 174. 'Εν τῇ ἐκδ. τοῦ Kühn γράφεται **ἀγριοκοκκύμηλα**.
ἀγριο-κρόμμυον, τό, ἄγριον κρόμμυον, βολβός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 283.
ἀγριο-κύμινον, τό, ἄγριον κύμινον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 709.
ἀγριο-λάχανα, ων, τά, ἄγρια λάχανα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 52, 'Εκκλ.
ἀγριο-λειχήν, ὁ, = ἄγριος λειχήν (3), 'Ησύχ.

ἀγριο-μαλάχη, ἡ, ἀγρία μαλάχη, «ἀγριομολόχα,» Σχολ. Νικ. Θ. 89.

ἀγριό-μηλα, **ων**, τά, ἄγρια μῆλα, Διοσκ. 1. 164.

ἀγριό-μορφος, **ον**, ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν, Ὀρφ. Ἀργ. 977.

ἀγριο-μυρίκη, [ῑ], ἡ, ἀγρία μυρίκη, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ιζ', 6.)

ἀγριό-μωρος, **ον**, ὁ μέχρις ἀγριότητος μωρός, Ἐκκλ.

ἀγριο-πετεινάλιον, καὶ **-πέτεινον**, τό, ὁ ἔποψ, Δουκάγγιος καὶ Γλωσσ.

ἀγριο-πήγανον, τό, ἄγριον πήγανον, Ἡσύχ.

ἀγριο-πηγός, ὁ, (πήγνυμι) = ἁμαξουργός, ἀγρίων ξύλων ἐργάτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱπ. 462.

ἀγριό-πνοος, **ον**, συνηρ. **-πνους**, **ουν**, ὁ ἀγρίως πνέων, Μανασσ. Χρον. 4183, 3776.

ἀγριο-ποιέω, κάμνω τι ἄγριον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀγριο-ποιός, **όν**, ὁ ἀγρίους χαρακτῆρας περιγράφων, ἀγρίαν ποίησιν ποιῶν, ὡς ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀριστοφ. Βατ. 837.

ἀγρι-οριγάνος, ὁ, τὸ ἄγριον ὀρίγανον («ρίγανη»), Διοσκ. 3. 34.

ἀγρι-όρνιθες, **ων**, αἱ, ἄγριαι ὄρνιθες, ἄγρ. πτηνά, Βυζ.

ἄγριος, **α**, **ον**, Ὀδ. Ι. 119· ὡσαύτ. **ος**, **ον**, Ἰλ. Τ. 88, Πλάτ. Νόμ. 824Α· **ἄγριος**, ὡς θηλ., ὡσαύτως παρὰ Φωκυλ. 3. 6, Θεοκρ. 22. 36· **ἀγρία** ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 614, Σοφ. Φ. 173, 265, Ο. Τ. 476:—συγκρ. **-ώτερος**, Θουκ. 6. 60:—ὑπερθ. **-ώτατος**, Πλάτ. Πολ. 564Α: (ἀγρός): ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἄγριος, Λατ. agrestis: ἐντεῦθεν· **I.** ἐπὶ ζώων τὸ ἐναντίον τοῦ **τιθασὸς** ἢ **ἥμερος**, ἄγριος, ἄγριον θηρίον· βάλλειν ἄγρια πάντα, ἄγρια ζῶα παντὸς εἴδους, Ἰλ. Ε. 52· **αἶξ**, **σῦς**, Γ. 24., Ι. 539· ἵπποι, ὄνοι, κτλ., Ἡρόδ. 7. 86., κτλ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει διατελούντων, ὁ αὐτ. Δ. 191· ἐπὶ χωρικοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πολίτην, Μόσχ. 5. 15. **2)** ἐπὶ δένδρων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἥμερον**, ἄγριος, Πινδ. Ἀποσπ. 21, Ἡρόδ. 4. 21, κτλ.· μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν, παρασκευασθὲν ἐξ ἀγρίας ἀμπέλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 614, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, 4· ἄγριον ἔλαιον, Σοφ. Τρ. 1197· ὕλη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 476, κτλ. **3)** ἐπὶ χωρῶν· ἀγρία γῆ, ἀκαλλιέργητος, Λατ. horridus, Πλάτ. Φαίδ. 113Β, Νόμ. 905Β: —ἀλλά, **II.** κατ' ἐξοχ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, κτλ. καθ' ὅσον ἔχουσιν ἰδιότητας ἀνηκούσας εἰς ἀγρίαν κατάστασιν: **1)** ὑπὸ ἠθικὴν ἔννοιαν, τραχύς, κακός, χαλεπός, ἄγριος, Λατ. ferus, ferox, Ἰλ. Θ. 96, Ὀδ. Α. 199, κτλ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 349, 567, Αἰσχίν. 8. 10· τύραννος, δεσπότης, Πλάτ. Γοργ. 510Β. Πολ. 329C· ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, Θεόκρ. 23, 19, πρβλ. 2, 54· ἄγρ. κυβευτής, ὁ μετὰ πάθους παίζων κύβους, Μενάνδρ. Ἄδηλ. 335. **2)** ἐπὶ χαρακτῆρος, διαθέσεως, πάθους, ἄγροικος, τραχύς, ἄγριος, μανιώδης, κακός, θυμός, χόλος, Ἰλ. Ι. 629, Δ. 23· λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν, Ω. 41· ἄγρ. πτόλεμος, μῶλος, Ρ. 737, 398· ἄγριος ἄτη, Τ. 88· ἄγρ. ὀδοί, ἄγρ. τρόποι ἢ βουλαί, Σοφ. Ἀντ. 1274· ὀργή, Ο. Τ. 344· ἀγριώτατα ἤθεα, Ἡρόδ. 4. 106· ἔρωτες, Πλάτ. Φαίδ. 81Α· φιλία, ὁ αὐτ. Νόμ. 837Β, πρβλ. Πολ. 572Β, κτλ.:—τὸ ἄγριον, ἡ ἀγριότης, ὁ αὐτ. Κρατ. 394Ε· ἐς τὸ ἀγριώτερον, εἰς τραχύτερα μέτρα, Θουκ. 6, 60. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, περιστάσεων, κτλ., τραχύς, σκληρός, δεσμά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 176· τέρας, Εὐρ. Ἱππ. 1214· νὺξ ἀγριωτέρη, ἀγρία, θυελλώδης, Ἡρόδ. 8. 13· δουλεία, δούλωσις, Πλάτ. Πολ. 564Α, καὶ ἀλλ.· ξύστασις ἀγρία, βιαία προσπάθεια, ὁ αὐτ. Φίλ. 46D· ἄγρ. βάρος, ἐπὶ δυνατοῦ, θερμοῦ οἴνου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130. **5)** ἀγρ. νόσος, πιθ. συνώνυμ. τῷ **τεθηριωμένος**, η, ἐν τῇ ἰατρ. σημασ., χαλεπή, καρκινώδης, Σοφ. Φ. 173, 265· ἄγρ. ἕλκος, Βίων 1. 16· ἴδε **ἀγριαίνω**, **ἀγριόω**, καὶ πρβλ. Κέλσ. 5. 28, 16. **III.** Ἐπίρρ. **-ίως**, μὲ ἄγριον, μανιώδη τρόπον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 972, Ἀριστοφ. Σφηκ. 705· ὡσαύτως, **ἄγρια**, οὐδ. πληθ., Ἡσ. Ἀσπ. 236, Μόσχ. 1. 11. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἁπανταχοῦ μακρὰ παρ' Ὁμήρῳ· παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. εἶναι μακρὰ ἐν Ἰαμβικ. στίχοις, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν λυρικοῖς· παρ' Εὐρ. μακρὰ ἢ βραχεῖα ἀδιαφόρως.—Ὁ Ὅμηρ. ἔχει ῐ, ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι μακρά, Ἰλ. Χ. 313].

ἀγριο-σέλινον, τό, ἄγριον σέλινον, Διοσκόρ. 3. 78.

ἀγριο-σταφίς, **ίδος**, ἡ ἀγρία σταφίς, Ὀρνεοσοφ., κτλ.· οὕτω παρὰ Γραμμ., **ἀγριοσταφύλη**,—**σταφύλινον**,—**σταφυλίς**.

ἀγριο-συκῆ, ἡ ἀγρία συκῆ, Ὡραπόλλ.—**σύκιον**, τό, ὁ καρπός, Α. Β. 1097.

ἀγριότης, **ητος**, ἡ, ἀγρία κατάστασις ζώων, τὸ ἀντίθετον τοῦ **ἡμερότης**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 7, Ἰσοκρ. 267Β, καὶ φυτῶν: Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 2, 4· ἐπὶ ἀκαλλιεργήτου γῆς, ἄγρ. γῆς, Γεωπ. 7. 1:—περὶ διαίτης, τρόπου τοῦ ζῆν, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Ἀέρ. 294. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων—ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας—ἀγριότης, σκληρότης, θηριωδία, Πλάτ. Συμπ. 197D, καὶ ἀλλ.· Ἀριστ. Ἠ. Ν. 8, 1, 2· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 808. 15.

ἀγριο-φάγοι, οἱ, ἄνθρωποι τρώγοντες ὠμὴν τροφήν, Σαλμάσ. εἰς Σολῖνον, 214F.

ἀγριό-φαγρος, ὁ ἄγριος φάγρος, φαγρί, (εἶδος ἰχθύος) Ὀππ. Ἁλ. 1. 140.

ἀγριο-φανής, **ές**, ὁ φαινόμενος ἄγριος, Κορνοῦτ. 27.

ἀγρι-όφθαλμος, **ον**, ὁ ἔχων ἀγρίους ὀφθαλμούς, Βί. Νείλ. νεωτ.

ἀγριόφρων, **ονος**, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἀγρίας ἔχων φρένας, ὁ ἄγρια φρονῶν, Ἐκκλ.

ἀγριό-φυλλον, τό, ἄλλο ὄνομα τῆς **πευκεδάνου**, Διοσκορ. 3. 92.

ἀγριό-φωνος, **ον**, ὁ ἔχων ἀγρίαν, ἤτοι τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσσαν· ὡς τὸ **βαρβαρόφωνος**, Ὀδ. Θ. 294.

ἀγριο-χηνάριον, τό, τὸ ἄγριον χηνάριον, Βυζ.

ἀγριό-χοιρος, ὁ ἄγριος χοῖρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 304.

ἀγριοψωρία, ἡ, (ψώρα), πεπαλαιωμένη ψώρα, Ἡσύχ.

ἀγριόω, ἀόρ. **ἠγρίωσα**, Εὐρ. Ὀρ. 616. Οἱ ἐνεργητ. χρόνοι παραλαμβάνονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ **ἀγριαίνω**: (ἄγριος)· = καθιστῶ τινα ἄγριον ἢ θηριώδη, παροξύνω, ἐρεθίζω, ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσε, κατὰ τῆς μητρός σου, Εὐρ. ἔνθ. ἀνωτ. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Παθ. φωνὴν (πρβλ. **ἀγριαίνω**), **ἀγριοῦμαι**, Ἱππ. Ἀέρ. 282· παρατ. **ἠγριούμην**, Εὐρ Ἠλ. 1031· ἀόρ. **ἠγριώθην**, Πλούτ. (ἀπ-), Πλάτ. Πολιτικ. 274Β· πρκμ. **ἠγρίωμαι**, Σοφ., Εὐρ., Ξεν:—καθίσταμαι ἄγριος καὶ κατὰ πρκμ., εἰμὶ ἄγριος, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, χωρῶν, κτλ.· νῆσον ἠγριωμένην τῇ ὕλῃ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 8. 2, καὶ Αἰτ. Φ. 5. 3. 6· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ ἄγριος ἢ θηριώδης κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, φαίνομαι ἄγριος, ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας, Εὐρ. Ὀρ. 226· πρβλ. 387. **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ ἄγριος, χαλεπός, ὠμός, σκληρός· ἠγρίωσαι, Σοφ. Φ. 1321· πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· γλῶσσα .. ἠγρίωται, περὶ Αἰσχύλ., Ἀριστοφ. Βάτ. 898·—μεταφ., **ἠγριωμένον πέλαγος**, ἐξηγριωμένη θάλασσα, Πλουτ. Πύρρ. 15. **3)** ἕλκεα ἀγριοῦται, (πρβλ. ἄγριος II. 4.), Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἄγριππος, ὁ, Λακων. ὄνομα τῆς ἀγρίας ἐλαίας, Σουΐδ. κτλ.: Παροιμ., ἀκαρπότερος ἀγρίππου, ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἴρηται· Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν **ἄγριππον** καλοῦσιν, Ζηνοβ. ἐπιτ. παροιμ. 1, 60· παρ' Ἡσύχ. **ἄγριφος**, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt **ἀγρίφος**.

Ἀγρίσκα, ἐπώνυμ. Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 1152.

ἀγρίτης, **ου**, ὁ, χωρικός, Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. **ἀγρός**.

ἀγρίφη, [ῑ], ἡ, βωλοκόπον ὄργανον, κοινῶς: βωλοκόπος, προσέτι κτένι ἢ τζουγκράνα, ὅταν σημαίνῃ ἐργαλεῖον γεωργικὸν δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, Ἀρκάδ. 115, Ε. Μ. 15. 44. Ἡσύχ. Τὸ Δωρ. **ἀγρίφαν**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδορφ. ἀντὶ τοῦ **ἀγρεῖφναν**, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀγριώδης, **ες**, (εἶδος), ὁ ἀγρίαν ἔχων φύσιν, Στράβ. 155.

Ἀγριώνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, δοθὲν καὶ εἰς τὸν Ἀντωνῖνον, Πλουτ. Ἀντων. 24:—**Ἀγριώνια**, τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὁ αὐτ. 2. 291Α, 299F, κτλ., μὴν Βοιωτῶν, Ἐπιγρ. Χαιρωνείας, Ἀθήν. τόμ. Θ', σ. 319).

ἀγρι-ωπός, **όν**, ὁ ἀγρίαν ἔχων ὄψιν, ὄμμα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 990, πρβλ. Βάκχ. 541· τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου, Πλουτ. Μάρ. 14.

ἀγρο-βάτης, **ου**, ὁ συχνάζων εἰς τοὺς ἀγρούς, διάφορος γραφὴ παρ' Εὐρ. ἀντὶ **ἀγροβότης**.

ἀγρο-βόας, ὁ, ὁ ἀγροίκως βοῶν, = φθεγγόμενος, Κρατίνου Ἄδηλ. 36.

ἀγρο-βότης, **ου**, Δωρ. **-ας**, **-α**, ὁ, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῖς· ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν, ὡς τὸ **ἀγρόνομος**, Σοφ. Φ. 214, (λυρ.), Εὐρ. Κύκλ. 54 (λυρ.).

ἀγρο-γείτων, **ονος**, ὁ ἐν ἀγρῷ γειτνιάζων, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 25· ἀγρ. τινός, ὁ ἔχων ἀγρὸν γείτονα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀγροῦ, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 8. 3, 8.

ἀγρο-γενής, **ές**, ὁ ἐν ἀγρῷ γεννηθείς, Γλωσσ.

ἀγροδιαιτεῖν· ἐν ἀγρῷ διαιτᾶσθαι. Οἱ μετὰ Θεοφάνην (6, 4) σ. 472, 8. ἔκδ. Β.

ἀγρο-δίαιτος, **ον**, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, Συνέσ. 27Β.

ἀγρο-δότης, **ου**, ὁ, (ἄγρα) ὁ παρέχων ἄγραν, λείαν, κτλ., δαίμονες, Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἀγρόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῶν ἀγρῶν Ὀδ. Ν. 268, Ο. 428, Εὐρ., κτλ.

ἀγρόθι, ἐπίρρ. ἐν τοῖς ἀγροῖς Καλλ. Δήμ. 136, Πολυδ. 9, 12.

ἀγροικεύομαι, ἀποθ., εἰμὶ ἄγροικος, Ἐτυμ. Μ.

ἀγροικηρός, ά, όν, ἄγροικος, τῷ ἀγροίκῳ ἴδιος, ἀγρ. φύσις, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **ἀγρός**.

ἀγροικία, ἡ, τραχύτης, ἄγροικος χαρακτήρ, Πλάτ. Γοργ. 461C, Πολ. 560D, καὶ ἀλλ.·—πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 13. **II**. ἡ χώρα, οἱ ἀγροί, Λατ. rus, Πλούτ. 2. 519A· πληθ., ὁ αὐτ. 311B:—ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐξοχικαὶ οἰκίαι, Διοδ. 20. 8.

ἀγροικίζομαι, ἀποθ., ἀγροίκως φέρομαι καὶ τραχέως, Πλάτ. Θεαίτ. 146A, Πλουτ. Σύλλ. 6:—ἀόρ. **ἠγροικισάμην**, Ἀριστείδ. 1. 491· πρκμ. ἠγροικισμένος. Συνέσ.

ἀγροικικός, ή, όν, ἀγροτικός, χωρικός, ἄξεστος, Ἀθήν. 477A.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Φιλόστρ. 198, κτλ.

ἀγροικίς, ἡ, θηλ. τοῦ ἄγροικος Ἰωάν. Χρυσ.

ἀγροικιστί, ἐπιρρ., = ἀγροικικῶς, Ἰωάν. Ἱεροσολ. 433B.

ἀγροικο-πυρρώνειος, ὁ, τραχύς, ἄξεστος ὀπαδὸς τοῦ Πύρρωνος, Γαλην.

ἄγροικος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγροὺς ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβων, ἀγρ. βίος, Ἀριστοφ. Νεφ. 43, κτλ. **2**) ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνθρώπων οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, χωρικός, αὐτ. 47:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας, σκαιός, ἀπειρόκαλος, ἄξεστος, τραχύς, αὐτ. 628, 646, κτλ.· μέλος ἀγροικότερον, ὁ αὐτ. Ἀχ. 674· ἀγρ. σοφία, Λατ. crassa Minerva, Πλάτ. Φαῖδρ. 229E. πρβλ. Ἰσοκρ. 98D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 3:—περὶ τῆς τύχης, Ἀπολλοδ. Καρύστ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 5. 14:—ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγροίκου περιγράφεται ἐν τοῖς Θεοφρ. Χαρ. 4· ὁ Δείναρχος ἀποκαλεῖται ὁ ἄγρ. Δημοσθένης, ὑπὸ Διον. Ἁλ. περὶ Δειν. 8. **II**. Ἐπίρρ. **-κως**, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1320:—συγκρ. **-οτέρως**, Πλάτ. Πολ. 361E, Ξεν. Ἀπομ. 3. 13, 1· ἀλλὰ **-ότερον**, Πλάτ. Φαῖδρ. 220D. **2**) ἐπὶ καρπῶν ἢ ὀπωρῶν, ἐν τοῖς ἀγροῖς γινομένων, ἐν ἀντιθέσει συνήθως πρὸς τὰς **γενναίας** λεγομένας ὀπώρας, Πλάτ. Νόμ. 844D, 845B. **3**) ἐπὶ γῆς, τραχεῖα, ἀγεώργητος ὡς τὸ **ἄγριος**· ὄρος ἄγρ., Θουκ. 3. 106.—(Δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν Ἐπ., οὔτε παρὰ τοῖς Τραγ.).

ἀγροικό-σοφος, ον, ὁ ἀγροίκως σοφός, ὁ ἔχων ἄξεστον τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν, Λατ. abnormis sapiens, Φίλων 1. 448.

ἀγροικότονον, μέλος ἀγροίκως ἠχοῦν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 614, ἔνθα ὁ Βρούγκ. διορθοῖ ἀγροικότερον.

ἀγροικώδης, ες, σκαιὸς τοὺς τρόπους, ἀμόρφωτος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 474, Ἀρχ. Μουσ. σ. 67.

ἀγροιώτης, ου, ὁ, = **ἀγρότης** I, Ὅμ., ὅστις ἀείποτε μεταχειρίζεται τὴν ὀνομ. πληθ., ἀνέρες ἀγροιῶται, Ἰλ. Λ. 549· βουκόλοι ἀγρ., Ὀδ. Λ. 293· λαοὶ ἀγροιῶται, Ἰλ. Λ. 676· ἄνευ οὐσιαστ., νήπιοι ἀγρ., Ὀδ. Φ. 85· οὕτω, ποιμένας ἀγροιώτας, Ἡσ. Ἀσπ. 39· καθ' ἑνικ., ἐν Ἀριστοφ.. Θεσμ. 58:—θηλ. **ἀγροιῶτις**, ἡ, Σαπφ. 70. **II**. ὡς ἐπίθ., ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ἀγροτικός, Ἀνθ. Π. 6. 22., 7. 411: ἄγριος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 371C.

ἀγρο-κήπιον, τό, ἀγρὸς διατηρούμενος ὡς κῆπος, «περιβόλι,» Στράβ. 545.

ἀγρο-κόμος, ὁ, ἐπιστάτης ἀγροῦ, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 5. 9, 2.

ἀγρ-ολέτειρα, ἡ, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἀγρούς, Ἡσύχ. Ἄρτεμις ἀγρ., παρὰ Σουΐδᾳ.

ἀγρο-μενής, ές, «ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών,» Ἡσύχ.

ἀγρόμενος, συγκεκομ. μετοχ. παθ. ἀορ. τοῦ **ἀγείρω**.

ἀγρόνδε, ἐπίρρ. (ἀγρός) εἰς τὸν ἀγρόν, Ὀδ. Ο. 370: πρβλ. **ἄγραδε**.

ἀγρονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγρονόμου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἐπόπτου τῶν τῆς πόλεως ἀγρῶν· ἴδε **ἀγρονόμος**.

ἀγρόνομος ἢ **-νόμος**, ον, (νέμομαι) ὁ ἐν ἀγροῖς διάγων, ἀγροτικός, ἄγριος, Νύμφαι, Ὀδ. Ζ. 106· θῆρες, Αἰσχύλ. Ἀγ. 142 (λυρ.): — ἐπὶ ᾁσματος, ἀγρ. μοῦσα, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου agrestis musa, Ἀνθ. Π. 7. 196 (κῶδιξ Παλατ. ἀγρονόμαν). **2**) ἐπὶ τόπων, πλάκες, αὐλαί, Σοφ. Ο. Τ. 1103, Ἀντ. 785 (ἀμφότερα λυρ.)· ὕλη, Ὀππ. Ἁλ. 1. 27. **II**. ὡς οὐσιαστ., **ἀγρονόμος**, ὁ, (νέμω) ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπιβλέπων τὰς γαίας τοῦ δημοσίου, συχν. ἐν Πλάτ. Νόμ. ὡς π. χ. 760B· πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 6· ἴδε ἐν λ. **ὑλωρός**.

ἀγρός, οῦ, ὁ, χωράφιον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἀγροί, χωράφια, Ἰλ. Ψ. 832, Ὀδ. Δ. 757, Πινδ. Π. 4. 265, Πλάτ., κτλ.:—καθ' ἑν., κτῆμα, ὑποστατικόν, Ὀδ. Ω. 205. **2**) οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **πόλις**, Ὀδ. Ρ. 182, καὶ ἀλλ.· ἀγρὸν τὰν πόλιν ποιεῖς, Ἐπίχ. 162· πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 884· ἀγρῷ, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ὀδ. Λ. 188· ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Α. 190, Χ. 47· ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Λ. 185· ἐν τῷ πληθ.· κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγρούς, Ρ. 18· ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς, Σοφ. Ο. Τ. 112· ἐπ' ἀγρῶν, αὐτ. 1049· ἀγροῖσι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 313· τὸν ἐξ ἀγρῶν, αὐτ. 1051· οὕτω τὰ ἐξ ἀγρῶν, Θουκ. 2. 13· πρβλ. 14· κατ' ἀγρούς, Κρατίνου Ἄδηλ. 178, Πλάτ. Νόμ. 881C· οἰκεῖν ἐν ἀγρῷ, Ἀρ. Ἀπ. 344. 2· τὰ ἐν ἀγρῷ γιγνόμενα, καρποί, Ξεν. Ἀπομ. 2. 9, 4., πρβλ. Ἀν. 5. 3, 9.—Παροιμ., οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, ἀγροῦ πλέως, ὅ ἐ. ἄγροικος, (ὃ ἴδε) Σουΐδ., Ἡσύχ. (√ΑΓΡ, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἄγριος**, κτλ.· Σανσκρ. agras (aequor), Λατ. ager, Γοτθ. akrs, Ἀρχ. Σκανδιναυϊκ. akr, Ἀγγλοσαξ. accer, Ἀγγλ. acre). [ᾰ φύσει βραχύ, ἀλλὰ συχν. εὕρηται μακρὸν πλὴν παρὰ κωμικοῖς, οἵτινες ἀεὶ ἔχουσιν αὐτὸ βραχύ, ἐξαιρέσει τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 579, Φιλήμ. Ἄδηλ. 21· τό: ᾱγρόθεν, παρ' Ἀλκαί. ἐν «Κωμῳδοτραγῳδίαις» I, εἶναι παρῳδία εἰς τὸ τοῦ Εὐριπ. ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων. Ὀρέστ. 866].

ἀγρότερος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἄγριος**, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, σύες, ἔλαφοι, αἶγες, ἡμίονοι, οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ.· ὡσαύτως μόνον ἀγρότερον ἢ -ρα, Θεόκρ. 8. 58. **2**) ἐπὶ χωρικῶν, Ἀνθ. Π. 9. 244. Πλαν. 235. **3**) ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἄγριον, Ἀνθ. Π. 9. 384· πρβλ. Κόλουθ. 108. **II**. (ἄγρα) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν, τὴν θήραν, κυνηγός, περὶ τῆς νύμφης Κυρήνης (πρβλ. **ἀγρότης**), Πινδ. Π. 9. 10:—μεταφ., μέριμνα ἀγρ., ὁ αὐτ. Ο. 2. 100. **2**) ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀγροτέρα, Ἄρτεμις ἡ κυνηγός, ὡς τὸ Ἀγραία, (πρβλ. **ἀγρεύς, ἀγρευτής**), Ἰλ. Φ. 471 (στίχ. ἀμφίβ.), Ξεν. Κυν. 6. 13, λατρευομένη ἐν Σπάρτῃ, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 20, καὶ ἀλλαχοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2117, 5173, Παυσ. 1. 19, 6, καὶ ἀλλ.· πρβλ. ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἱπ. 660 καὶ ἴδε ἐν λ. **χίμαιρα**. Θεοὶ ἀγρότεροι ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 10. σ. 55.

ἀγροτήρ [ᾰ], ῆρος, ὁ, = ἀγρότης, Εὐρ. Ἠλ. 463. (λυρ.):—θηλ. **ἀγρότειρα**, ὡς ἐπίθ., ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν, αὐτ. 168 (λυρ.).

ἀγρότης, ου, ὁ, (ἀγρός) λέξις ποιητική, χωρικός, τῶν ἀγρῶν ἄνθρωπος· ὡς ἐπίθ. ἀγρ. ἀνήρ, Εὐρ. Ὀρ. 1270· πάροινος ἀγρ. ἐπὶ πράγματος ἀτόπου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 311· **II**. (ἄγρα) = ἀγρευτής, κυνηγός· οἰωνοὶ .. οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, Ὀδ. Π. 218· ἀγρότα Πάν, εἰς ὃν δίκτυα ἀπ' ἀγρεσίης προσφέρονται, Ἀνθ. Π. 6. 13:—θηλ. τύπ., νύμφη **ἀγρότις**, τὸ αὐτὸ καὶ ἀγρομένα, παρὰ Πινδ., Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 509· ἀγρ. κούρα, ἐνν. Ἄρτεμις, Ἀνθ. Π. 6. 111· ἀγρ. αἰγανέη, αὐτ. 57:— Ἐν Ὀδ. (ἔνθ' ἀνωτ.), κτλ., τινὲς διατηροῦσι τὴν σημασίαν, χωρικός· ἀλλ' ὁ Ἀπολλ. ἐν τῷ Λεξ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύουσι **θηρευταί**, καὶ αὕτη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς μεταγ. τῶν μνημονευθέντων ποιητῶν φαίνεται ἀναντίρρητος. **III**. περὶ τοῦ χωρίου Αἰσχύλ. Πέρσ. 1002· ἴδε **ἀγρέτης**.

ἀγροτικός, ή, όν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, χωρικός, Εὐστ. 261. 24, κτλ. **II**. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν, τὴν θήραν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. στίχ. 400, ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀγρευταί**.

ἀγρότις, ιδος, θηλ. τοῦ ἀγρότης.

ἀγρο-φύλαξ [ῠ], ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς ἀγρούς, Ἀνθ. Πλαν. 243.

ἄγρυκτος, ον, (α στερητ., γρῦ) ἄρρητος, περὶ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ οὐδὲ γρῦ, ἄγρυκτα παθεῖν, Φερεκρ. Ἄδηλ. 20·—ἐντεῦθεν **ἀγρυξία**, ἡ· ἄκρα σιγή, Πινδ. Ἀποσπ. 253.

ἀγρυπνέω, εἶμαι ἄγρυπνος, διαμένω ἔξυπνος, Θέογν. 471, Ἱππ. Προγν. 37, Πλάτ., καὶ ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **καθεύδω**, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 42· ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, διέρχομαι ἄυπνος τὴν νύκτα, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 2, 19, Μένανδρ. ἐν «Δημιουργῷ». 1. Πρβλ. Ἄδηλ. 40:—ὑποφέρω ἐξ ἀϋπνίας, Διοσκορ. 4. 65. **2**) μεταφ., μένω ἄγρυπνος, φυλάττω, προσέχω. Ἑβδ. (Σοφ. Σ. ϛ' 15), Εὐαγ. Μάρκ. ιγ', 33, Ἐφεσ. ϛ', 18.

ἀγρυπνητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ τις, Εὐστ. Ἰλ. Β. 25.

ἀγρυπνητήρ, ῆρος, ὁ, νυκτοφύλαξ, Μανέθ. 1. 81· ἐν Γλ., **ἀγρυπνητής**.

ἀγρυπνητικός, ή, όν, ἄγρυπνος, ὁ μένων ἔξυπνος, Διοδ. Ἐκλογ. 32· Πλουτ. Κάμ. 27.

ἀγρυπνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀϋπνία, τὸ νὰ ἀγρυπνῇ τις, Ἱππ. Ἀφ. 1244, καὶ ἀλλ., Πλάτ. Κρίτων 43B· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἀγρυπνίῃσιν εἴχετο, Ἡρόδ. 3. 129, Ἀριστοφ. Λυσ. 27. **II**. καιρὸς ἀγρυπνίας, Ψευδο-Πλάτ. Ἀξ. 368B. [ῑ παρ' Ὀππ. Κυν. 3. 511.]

ἀγρυπνικός, ή, όν, ὁ μένων ἄγρυπνος, τὸ ὑπερθ. **-κώτατος**, Ἄννα Κομν. 462.

ἄγρυπνος, ον, (ἀγρέω) ὁ ἐπιζητῶν ὕπνον, ἄυπνος, ὁ μένων ἔξυπνος, Ἱππ. Ἐπιδ. 1, 954, Πλάτ. Πολ. 404A, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 24· μεταφ., Ζηνὸς ἀγρ. βέλος, Αἰσχύλ. Προμ. 358.

ἠϊόνες, Ἀνθ. Π. 7. 278:—τὸ ἄγρυπνον = ἀγρυπνία, Πλάτ. Πολ. 460D:—Ἐπίρρ. **-νως**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 23:—
II. ἐνεργ., ὁ ἀποδιώκων τὸν ὕπνον, διατηρῶν τινα ἄϋπνον, νοήσεις, Ἀριστ. Προβλ. 18, 7, 4· μέριμναι, Ἀνθ. Πλαν. 211· [ἀγρῦπνος, Εὐρ. Ῥῆσ. 2. (λυρ.), ἀγρῦπνος, Θεόκρ. 24, 104.]

ἀγρυπνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ποιῶν τινα ἄγρυπνον, ἐπιφέρων ἀϋπνίαν, Ἱππ. 68A.

ἀγρύπνως, ὡς παρ' ἡμῖν. Ὠριγένης ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μ. τόμ. 11, σ. 166, Ἰουστινιαν. Νεαρὰ Λ. ζ'.—τὸ συγκρ. **ἀγρυπνοτέρως**, Θ. Στουδ. «Cod. Par. 891, εἰς φύλ. 252 v°.»

ἀγρωνεύς, «ἀγροῖκος,» Ἡσύχ.

ἀγρώσσω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀγρεύω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., συλλαμβάνω· ἀγρώσσων ἰχθῦς, Ὀδ. Ε, 53· συχν. ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3. 339, 543, κτλ.:—οὕτω Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 60, Λυκόφρ., κτλ.:—ἀπολ., ἐξέρχομαι ἐπὶ θήραν, Ὀππ. Κ. 1. 129:—Παθ., συλλαμβάνομαι, Ὀππ. Ἁλ. 3. 415., 4. 565.

ἀγρώστης, ου, ὁ, = **ἀγρότης**· οὐσιαστ. καὶ ἐπίθ., Λατ. agrestis, Σοφ. Ἀποσπ. 83, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 377, Ῥῆσ. 266, ὁπόθεν ὁ Meineke διορθοῖ ἀγρωστῶν γεραρώτατος, ἐν Θεοκρ. 25, 48. II. κυνηγὸς (ἀγρέω), Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 175· θηλ. **ἀγρῶστις, ιδος,** ἡ, ὡς ἐπίθετον θηρευτικῆς κυνός, Σιμωνίδ. 130 (κατ' εἰκασίαν τοῦ Schneid. ἀντὶ **ἄγρωσσα**, πρβλ. Α. Β. 213, 332, ἔνθα τὸ **ἀγρῶσται** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **κυνηγέται**). 2) εἶδος ἀράχνης, Νικ. Θ. 734.

ἀγρωστῖνος, Συρακόσιον ἀντὶ **ἄγροικος**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἐπιχ. «ἀγροστῖναι, νύμφαι ὄρειοι,» Ἡσύχ.

ἄγρωστις, ιδος, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 6, 10, καὶ **-εως**, ἡ, = βοτάνη, ἣν τρώγουσιν αἱ ἡμίονοι («ἀγριάδα»)· τρώγειν ἄγρ. μελιηδέα, Ὀδ. Ζ. 90· εἰλιτενής ἄγρ., Θεόκρ. 13. 42:—Κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τοῦ Θεοφρ. 1. Φ. 1. 6. 7, κτλ., ἡ βοτάνη αὕτη εἶναι ἡ Λατινιστὶ ὀνομαζομένη triticum repens. II. περὶ τοῦ **ἀγρῶστις** ἴδε **ἀγρώστης**, II.

ἀγρώστωρ, ορος, ὁ, = **ἀγρώστης**, Νικ. Ἀλεξιφάρμ. 473.

ἀγρωτήρ, ὁ, θηλ. **ἀγρώτειρα** = **ἀγρότης**, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **ἀγρός**.

ἀγρώτης, ου, ὁ, = **ἀγρότης** ἄλλη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀροτρεὺς** ἐν Θεοκρ. 25, 51. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐξ ἀγρῶν, ἄγριος· θῆρες, Εὐρ. Βάκχ. 562 (λυρ.)· χωρικός, βουκόλοι, Ἀνθ. Π. 6. 37.

Ἀγυεῖος, ὁ, μὴν ἐν Αἰτωλοῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἡρακλείῳ. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et. F. 178. 294. 310. 313. 328. 371, 379. (405):—Πρβλ. τὸ ἐν τῷ Λεξ. τοῦ Pape Benseler ὄνομα μηνὸς ἐν Κρήτῃ **Ἄγυιος**, καὶ τὸ πασίγνωστον ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος **Ἀγυιεύς**.

ἀγυιά, ἡ, ὁδός, λεωφόρος, Ἰλ. Ε. 642, Ὀδ. Β. 388, κτλ.· ἀγ. στενή, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ., σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί, ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς μεταβάσεως τοῦ Τηλεμάχου ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Ὀδ. Γ. 487, πρβλ. Ο. 185· ἔτι καὶ ἐπὶ μεταβάσεως διὰ θαλάσσης, Λ. 12· ἀγυιαῖσι, = ἐν ταῖς ὁδοῖς· Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 15. 5· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 2. 107, Σοφ. Ο. Κ. 715, Ἀντ. 1136, Εὐρ. Βάκχ. 87· (ἅπαντα λυρ.), Ἀριστοφ. —σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3. 2) ἄθροισμα ὁδῶν, δηλ., πόλις, Πινδ. Ὀ. 9. 52, Ν. 7. 136· πολύπυρος ἀγ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 2· ἴδε ἐν λέξ. **εὐρύχορος, κνισάω**· (ὥσπερ μετοχικός τις σχηματισμὸς τοῦ **ἄγω**, πρβλ. **ἅρπυια, ὀργυιά**), [ἀγυιᾶ πλὴν ἐν Ἰλ. Υ. 254, ἔνθα εὕρηται προπαροξ. **ἄγυιᾶ**. Περὶ τούτου ἴδε Roche Hom. Text. kritik. σ. 177. κἑξ.].

ἀγυιαῖος, α, ον, ὁ τῶν ὁδῶν ἢ τῶν λεωφόρων, γῆ; Σοφ. Ἀποσπ. 211.

ἀγυιάτης, ου, ὁ, = **Ἀγυιεύς**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1081 κατὰ κλητ. **Ἀγυιᾶτα**.

ἀγυιᾶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ὡς τὸ **κωμῆτις**, γείτων, γειτόνισσα, Πινδ. Π. 11. 2. II. ὡς ἐπίθ. **ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι**, ἡ λατρεία τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἴων 186 (λυρ.).

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φυλάσσοντος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς λεωφόρους, Εὐρ. Φοιν. 631· παρὰ Δημ. 531. 9, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 464—5. 2) ὀξυτενὴς κίων ἢ ὀβελίσκος ἐστημένος ὡς ἄγαλμα ἢ βωμὸς αὐτοῦ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 875, ἴδε Müller Δωρ. 2. 6, 5. Ὁμοίως Ἀγυιεὺς βωμός, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 340:—πρβλ. **κνισάω**.

ἀγυιόπεζα, ἡ, ἡ μὴ ἔχουσα ἄλλα γυῖα (μέλη), ἀλλ' ἕνα πόδα μόνον, «ἀγυιόπεζαν Κουρητίδα,» Νικομάχου Γερασηνοῦ ἀριθμ. Θεολ. π. Φωτ. Βιβλ. § 187, ἔκδ. Βεκκ.

ἀγυιοπλαστέω, (πλάσσω) οἰκοδομῶ κατὰ ὁδοὺς ἢ σειράς, στοιχηδόν, ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς πυκνὰς καλιάς, Λυκόφρ. 601.

ἄ-γυιος, ον, ὁ ἄνευ μελῶν, ἀδύνατος τὰ μέλη, Ἱππ. 600. 49.

ἀ-γυμνασία, ἡ, ἔλλειψις γυμνάσεως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1088. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 15.

ἀγύμναστος, ον, (γυμνάζω) ὁ μὴ γεγυμνασμένος, μὴ ἠσκημένος· ἵπποι, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38. πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 8. 10· ἀγ. τῷ σώματι, Πλουτ. Ἄρατ. 47. 2) τινός· = μὴ γεγυμνασμένος εἴς τι, ἄπειρος. Εὐρ. Βάκχ. 491, Ξεν. Κυρ. 1. 6. 29, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως **εἴς ἢ πρός τι**, Πλάτ. Νόμ. 731A. 816A· περί τι, Πλούτ. 2, 802D. 3) ἀνενόχλητος, Σοφ. Τρ. 1083· οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις, Εὐρ. Ἑλ. 533· οὐκ ἀγύμναστος πόνοις φρένας, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 335. II. Ἐπίρρ., ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 6.

ἀγύναιξ, ὁ, (γυνή), ἄνευ γυναικός, μὴ ἔχων σύζυγον, Σοφ. Ἀποσπ. 5· ἄλλη ὀνομ., **ἀγύναικος** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Φρύν. τῷ κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 13: — **ἀγύναιος** παρὰ Δίωνι Κ., Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. 17, Μανέθ. 1. 173, **ἀγύνης**, ἐν Πολυδ. 3. 48, καὶ **ἄγυνος** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 571.

ἀγυρίζω, συνάγω, «ἀγυρίζειν, συνάγειν, ἀγυρτάζειν,» Ἡσύχ.

ἄγυρις, [ᾰ], **ιος,** ἡ, Αἰολ. τύπος ἀντὶ ἡ **ἀγορά**, συνέλευσις, πλῆθος· ἀνδρῶν ἄγυριν, Ὀδ. Γ. 31· ἐν νεκύων ἀγύρει, Ἰλ. Π. 661· ἐν νηῶν ἀγ., Ω. 141. Ὡσαύτως παρ' Εὐρ. Ἰ. Α. 753 (λυρ.). (Ἐντεῦθεν ὁμήγυρις, πανήγυρις, πρβλ. **ἀγύρτης**, κτλ.).

ἀγυρισμός, ὁ, «συνάθροισις, συναγωγή, συγκρότησις,» Σουΐδ. Ζωναρ.

ἄγυρμα, ατος, τό, «πᾶν τὸ ἀγειρόμενον,» Α.Β. 327.

ἀγυρμός, ὁ = **ἄγυρις**, Βαβρ. 102. 5, Α.Β. 331, πρβλ. **συναγυρμός**, ὅρα καὶ ἐν λ. **ἀγερμός**.

ἀγυρτάζω, (ἀγύρτης), συλλέγω ἐπαιτῶν· χρήματα, Ὀδ. Τ. 284.

ἀγυρτεία, ἡ, ἐπαίτησις καὶ πᾶσα πρᾶξις τοῦ ἀγύρτου, Σουΐδ.

ἀγυρτευτής, οῦ, ὁ, = ἀγύρτης, Τζέτζ. Χιλ. 13.

ἀγυρτεύω, σω, εἶμαι ἀγύρτης, Στρ. 7, ἀποσπ. 18, σ. 78, Περὶ τὰς τελετὰς τῶν ὀργιασμῶν ἀγυρτεύοντα τὸ πρῶτον, καὶ Γρηγ. Νύσσ. II, 261B, Ἰατροῦ τινος τῶν ἀγυρτευόντων, κτλ.

ἀγυρτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Μανέθ. 4. 218.

ἀγύρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω), κυρίως, ὁ συλλέγων, μάλιστα ἱερεὺς τῆς Κυβέλης ἐπαιτῶν, Μητρὸς ἀγ. (πρβλ. μητραγύρτης), Ἀνθ. Π. 6. 218· Γάλλοις ἀγ., Βαβρ. 2:—ὅθεν 2) ἐπειδὴ ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦτο κακός, ἄρα = ἐπαίτης, πλάνης, ἀπατεών, ἀγύρτης (ὡς καὶ νῦν ἔτι), Εὐρ. Ῥῆσ. 503, 715, πρβλ. Λύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 6, ἔνθα κωμῳδεῖ Λάμπωνα τὸν μάντιν· διὰ τῆς λέξεως ταύτης λοιδορεῖ καὶ ὁ Οἰδίπους τὸν Τειρεσίαν, τοιόνδε μηχανορράφον, δόλιον ἀγύρτην, Σοφ. Ο.Τ. 388· συνήθως δὲ σχετίζεται πρὸς τὸ **μάντις**, Πλάτ. Πολ. 364B.
II. βόλος τις τῶν κύβων, Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 2.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ ὅρα Ἐτυμ. Μ. 436. 3.

ἀγυρτικός, ή, όν, ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἀγύρτου, ἀλήτης, πλάνης, ἀγ. μάντις, Πλουτ. Λυκοῦργ. 9· ὁ ἐξαπατῶν, πίνακες, ὁ αὐτ. Ἀριστείδ. καὶ Κάτων. Σύγκρ. 3· τὸ ἀγ. γένος, ὁ αὐτ. 2. 407C. τὸ ἀγ., ὡς οὐσιαστ. ἀπάτη, Στράβ. 474:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱεροκλ.

ἀγυρτίς, ίδος, θηλ. τοῦ ἀγύρτης, Τζέτζ.

ἀγυρτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀγείρω**, ὁ συλλεγόμενος δι' ἐπαιτήσεως, «ἀγυρτούς, συναθροιστούς,» Ἡσύχ.

ἀγύρτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀγυρτήρ**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1273, πρβλ. **ἀγύρτης**.

ἀγυρτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀγύρτῃ, Ἐκκλ.

ἄγυφος, ον, ὁ ἄνευ γύψου, οἶνος ἄγυφος, ἀγύψωτος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 145.

ἀγχ-, ποιητ. συντετμ. ἀντὶ τοῦ **ἀναχ-**, ἐν συνθέτοις τῆς προθ. **ἀνὰ** μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ **χ**.

ἀγχάζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναχάζομαι, ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ, Σοφ. Ἀποσπ. 800.

ἀγχαλάω, = **ἀναχαλάω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 585.

ἄγχαρμον, «ἀνωφερῆ τὴν αἰχμήν,» Ἡσύχ.

ἄγχασδε, Δωρ. = **ἄγχαζε**.

ἀγχάσκω, ἴδε **ἀναχάσκω**.

ἀγχ-αυρος, ον, ὁ ἐγγὺς τῆς πρωΐας, ἀγχ. νύξ, τὸ τέλος τῆς νυκτός, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 111· (τὸ **-αυρος** φαίνεται ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **αὔριον**, Aur-ora· ἴδε ἐν λέξ. **ἠώς**).

ἀγχεῖος, «ὁ πλησίον», Σουΐδ.

ἀγχέ-μαχος, ον, ὁ μαχόμενος ἐκ τοῦ πλησίον, Ἰλ. Ν. 5, Ἡσ. Ἀσπ. 25· τὰ ἀγχ. ὅπλα καλούμενα, ὅπλα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 13· τείχεσιν ἀγχ., Ἀνθ. Πλαν. 173:—ἐπίρρ. -χως, παρὰ Λοβ. Φρυν. 685. (Πρὸς τὰ ἄγχι, ἀγχέμαχος, πρβλ. ὀψέ, ὀψιμαθής, κτλ.).

ἀγχέ-παλος, ον, ὁ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παλαίων, Χρησμ. Σιβυλλ. 10 (12), 100.—Πρβλ. ἀγχέμαχος.

ἀγχ-ήρης, ες, ὁ καλῶς ἁρμόζων, γειτνιάζων, πλησίον, Σοφ. Ἀποσπ. 6, Ὀρφ. Ἀργ. 1081.

ἀγχηστῖνος, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀγχιστ-.

ἄγχι, = ἐγγύς, ποιητ. ἐπίρρ. τόπου, ἐγγύς, πλησίον, Ἰλ. Ε. 185, Ὀδ. Γ. 449, κτλ.· συχν. μετὰ γεν., ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ ἄγχι, ἄγχι θαλάσσης, Ἰλ. Ι. 43· ἄγχι νεῶν, Κ. 161, κτλ. (καὶ προηγεῖται δὲ ἐν Ἰλ. Θ. 177, Ὀδ. Δ. 370)·—συγκρ. ἄγχιον, ἆσσον· ὑπερθ. ἄγχιστα (ἴδε ἆσσον, ἄγχιστος):—οὕτω παρὰ Τραγικοῖς, ἄγχι πελαγίας ἁλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 467· ἄγχι πνευμόνων, ὁ αὐτ. Χ. 639· ἄγχι γῆς, Σοφ. Ο. Κ. 339:—ὁπόταν τὸ ἄγχι φαίνηται συντασσόμενον δοτικῇ, ἡ δοτ. πρέπει νὰ ἀποδίδηται εἰς τὸ ῥῆμα τῆς προτάσ., ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 570, Ζ. 405, Λ. 362, Ψ. 447· ἄλλως εἶναι δοτικὴ τῆς ὠφελείας, Υ. 283. 2) ἐν Ὀδ. Τ. 301 συνήθως θεωρεῖται χρονικόν, ἀμέσως, ταχέως, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης. II. ὡς τὸ ἄγχιστα, ἐπὶ μεγάλης ὁμοιότητος, μ. δοτ., Πινδ. Ν. 6. 16. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἄγχω, καὶ πρβλ. Λατ. pressus, ὅπερ κατὰ λέξιν = πεπιεσμένος πλησίον· Ἰταλ. presso, Γαλλ. près).

ἀγχί-αλος, ον, ὡσαύτως, η, ον, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 32, Ἀνδρομαχ. 171 (ἅλς):—Ποιητ. λέξις, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Β. 640· ἐπὶ νήσων, περιεζωσμένη ὑπὸ θαλάσσης, οἷον περὶ τῆς Πεπαρήθου, Ὕμ. Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ.· τῆς Λήμνου, κτλ., τὰς ἀγχιάλους .. μεσάκτους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 887 (λυρ.)· τῆς Σαλαμῖνος, Σοφ. Αἴ. 135 (λυρ.), Ἀνθ. Π. 9. 288· περὶ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, ἀγχ. ὕδατα, Εὐρ. Ἰ. Α. 169 (λυρ.), πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 160.

ἀγχι-βαθής, ές, ὁ βαθὺς μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἄκρας ἢ ἀκτῆς, θάλασσα, Ὀδ. Ε. 413, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 111Α·—οὕτω, τὰ ἀγχιβαθῆ, = τὰ βαθέα μέρη, Ἀριστ. Προβλ. 23. 31, πρβλ. Πλουτ. 2. 667C. 2) καθόλου, βαθύς, ὑψηλός, ἀκταί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 16. 8· λιμήν, Στράβ. 222, 792.

ἀγχιβατέω, πλησίον βαίνω, «ἀγχιβατεῖν, ἐγγὺς βεβηκέναι,» Ἡσύχ. II. ἐν τῇ Ἰων. διαλ., ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητέω, Σουΐδ., ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξ. ἀγχιβασίη, ἀντὶ ἀμφισβήτησις, ἐκ τοῦ Ἡρακλείτου (Ἀποσπ. 9).

ἀγχι-βάτης, ου, ὁ, «ὁ πλησίον βαίνων,» Ἡσύχ.

ἀγχιβλώς, «ἄρτι παρών,» Ἡσύχ.

ἀγχίβοιον μέγα, «ἐγγὺς βοῆς, ἢ ἐπὶ τοῦ στενάξαι,» Ἡσύχ.

ἀγχί-γαμος, ον, ὁ ἐγγὺς τοῦ γάμου ὤν, Παρθέν. Ἀποσπ. 24, Νόνν. Δ. 5. 572.

ἀγχι-γείτων, ον, γεν. ονος, ὁ γειτνιάζων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 886 (λυρ.).

ἀγχί-γυος, ον, (γύης) πλησιόχωρος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 1222. Διον. Π. 215. II. ὁ παρὰ τὴν ξηράν, Νόνν. Δ. 3, 44.

ἀγχι-θάλασσος, Ἀττ. -ττος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, Πολυβ. 9, 17.

ἀγχι-θανής, ές, ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον, ἐκ τοῦ Νόνν.

ἀγχιθεάζω, εἶμαι ἐγγὺς τῶν θεῶν, Κ. Μανασσ.

ἀγχί-θεος, ον, ὁ πλησίον τῶν θεῶν, ὅ ἐ. ὅμοιος αὐτοῖς εἰς εὐδαιμονίαν καὶ ἰσχύν, ἢ ζῶν μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Ε. 35· ὡς οὐσιαστ. = ἡμίθεος, Συλλ. Ἐπιγρ. 911, Λουκ. π. Συρ. Θε. 31.

ἀγχί-θρονος, ον, ὁ καθήμενος πλησίον, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 39.

ἀγχιθυρέω, εἰμὶ παρὰ τὴν θύραν, πρόχειρος, Εὐστ. 1133. 61, Μανασσ. Χρον. 5227.

ἀγχί-θυρος, ον, οὗ ἡ θύρα εἶναι ἐγγύς, γείτονες, Θεόγν. 302, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 3· ἀγχ. ναίοισα, Θεόκρ. 2. 71. 2) παρὰ τὴν θύραν, περὶ τῆς θέσεως ἀγάλματος. Συλλ. Ἐπιγρ. 2592.

ἀγχι-κέλευθος, ον, ὁ παρὰ τὴν ὁδόν, Νόνν. Δ. 40.328.

ἀγχί-κρημνος, ον, ὁ παρὰ τὸν κρημνὸν ἢ τὴν ἀκτήν, Αἴγυπτος, Πινδ. Ἀποσπ. 50.

ἀγχί-λωψ, ωπος, ὁ, ἀπόστημα πρὸς τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσωθεν, Γαλην.

ἀγχιμαθής, ές, ὁ ἐγγὺς τοῦ μαθεῖν, Εὐστ. Θεσσ. σ. 225, 34, ἔκδ. Taf.

ἀγχι-μαχητής, οῦ, ὁ, = ἀγχέμαχος· μόνον ἐν τῷ πληθ. Ἰλ. Β. 604, κτλ.

ἀγχί-μαχος, ον, νεώτερος τύπος τοῦ ἀγχέμαχος, Λοβ. Φρύν. 685.

ἀγχιμολέω, ἔρχομαι πλησίον, Νόνν. Δ. 25. 426.

ἀγχίμολος, ον, (μολεῖν) ὁ ἐρχόμενος πλησίον, Ἐπ. λέξις τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' οὐδέτερον γένος ὡς ἐπίρρ., πλησίον, προχείρως· ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε, Ἰλ. Δ. 529, πρβλ. Ὀδ. Θ. 300, κτλ. Ἡσ. Ἀσπ. 325· ἐξ ἀγχιμόλοιο ἐφράσατο, παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἰλ. Ω. 352· ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτόν, πλησίον ὄπισθεν αὐτοῦ, Ὀδ. Ρ. 336 (ἔνθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῇ ἐπὶ χρόνου)· μ. γεν., ἔθεν ἀγχίμολοι, Θεόκρ. 25. 203· ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 325, ἡ δοτ. πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἴδε ἄγχι Ι. Τύπος τις ἀγχιβλώς, (βλώσκω) εὕρηται ἐν Ἐτυμ. Μ.

ἄγχιμος, ον, (ἄγχι), πλησίος, Εὐρ. Ἀποσπ. 859.

ἀγχι-νεφής, ές, ὁ πλησίον τῶν νεφελῶν, σκόπελος, Ἀνθ. Π. 6. 219, 14, Νόνν.

ἀγχίνοια, ἡ, (νοέω) ἑτοιμότης πνεύματος, ὀξύτης τοῦ νοῦ, εὐφυΐα, κρίσις, Πλάτ. Χαρ. 160Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 3, Ῥητ. 1. 6, 15:—ὡς τιμητικὴ προσαγόρευσις ἢ «τίτλος,» τῇ σῇ ἀγχινοίᾳ (πρβλ. τὰ παρ' ἡμῖν ἡ ἐλλογιμότης σου, ἡ εὐγενία σου κτλ.) Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 9. 1, 5.

ἀγχίνοος, ον, συνηρ. -νους, ουν, ὀξὺς τὸν νοῦν, εὐφυής, ταχύνους, Ὀδ. Ν. 332, Πλάτ. Νόμ. 747Β, κτλ.· πρὸς τὰ συμβαίνοντα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7. 10, 1: — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 41, 42.—Ἐπίρρ., ἀγχίνως, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 4. 1.

ἀγχίνωψ, ωπος, ὁ, εἶδος λεπτοῦ καλαμοειδοῦς φυτοῦ, ὅπερ τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια κριθῇ, βραχύτερα δὲ καὶ στενώτερα, στάχυν δὲ ἐμφερῆ τῇ αἴρᾳ, κλῶνας δὲ ἑξαδακτύλους κύκλῳ τῆς ῥίζης· φύεται δὲ ἐν ἀρούραις καὶ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν νεοκαταχρίστων. Διοσκ. Δ, κεφ. μγ', ἐν λέξει φοῖνιξ.

ἀγχίξαι, «ἐγγίσαι, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀγχί-πλοος, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ταχέως διαπλεόμενος, οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον φεύγουσιν, ἀντίθετ. τῷ πλάγιος, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1325.

ἀγχί-πορος, ον, ὁ διερχόμενος πλησίον, ὁ ἀεὶ πλησίον, κόλακες, Ἀνθ. Π. 10. 64, μ. γεν., Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 47., 6, 9.

ἀγχί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα, ἐγγὺς εὑρισκόμενος, Λυκόφρ. 318.

ἀγχίπτολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγχίπολις, ὁ πλησίον τῆς πόλεως κατοικῶν, πλησίον εὑρισκόμενος· Παλλάς, Αἰσχύλ. Θ. 501. Ἄρης, Σοφ. Ἀντ. 970 (λυρ.), πρβλ. ἀπόπτολις.

ἀγχίρροος, ον, συνηρ. -ρους, ουν, ὁ ῥέων πλησίον, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 367.

ἀγχί-σπορος, ον, ὁ ἐγγὺς κατὰ τὸ γένος, συγγενής· οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγύς, Πλάτ. Πολ. 3. 391Ε· φύσιν αἰθέρος οὖσαν ἀγχ., Φίλων 2, 374.

ἀγχιστεία, ἡ, (ἀγχιστεύω) ἐγγύτης γένους· ἡ τοῦ γένους ἀγχ., Πλάτ. Νόμ. 924D· ἀγχ. ὑπάρχει τινί πρός τινα, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 6, 25. 2) δικαιώματα συγγενείας, δικαιώματα κληρονομίας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1661· προτέροις τοῖς ἄρρεσι τῶν θηλειῶν τὴν ἀγχ. πεποίηκε, Ἰσαῖ. 65. 26· νόθῳ μηδὲ νόθῃ ἀγχ. εἶναι, ὁ αὐτ. 61. 6, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067. 13· ταῖς ἀγχ. πρότεροι ὄντες τινός, Ἰσαῖ. 68. 6.

ἀγχιστεῖα, τά, = τῷ προηγ.· γένους κατ' ἀγχιστεῖα, Σοφ. Ἀντ. 174.

ἀγχιστεύς, έως, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ἀγχιστεῖς, πλησιαίτατος συγγενής, στενὸς συγγενής· ἐπὶ ἐθνῶν, Ἡρόδ. 5. 80, 3· ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, ὁ πλησιαίτατος ἐκ τῶν συγγενῶν, ὁ κληρονόμος, Ἑβδ. (Ῥούθ, δ', 1, κέξ.), Σουΐδ. κτλ. συγγενὴς ἀγχ. Λουκ. Τίμ. 51, πρβλ. ἀγχιστεία.

ἀγχιστευτής, οῦ, ὁ, δ. γρ. ἀντὶ ἀγχιστεὺς ἐν τοῖς Ἑβδ. (Ῥούθ, δ', 1.).

ἀγχιστεύω, μέλλ. εύσω, εἶμαι πλησίον ἢ πλησιαίτατα· γῆ ἀγχιστεύουσα πόντῳ, Εὐρ. Τρῳ. 224 (λυρ.). II. εἶμαι κληρονόμος κατὰ νόμον, τινί, Ἰσαῖ. 84. 28:—μεταφ., ἀγχ. τινός, ἔχω σχέσιν πρός τι πρᾶγμα, Ἱππ. 27. 44. 2) παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἀγχ. τινά, ἐκτελῶ καθήκοντα συγγενοῦς εἴς τινα γυναῖκα, δηλ. λαμβάνω αὐτὴν εἰς γυναῖκα, Ῥούθ, γ', 13., δ', 4· ὡσαύτως, κληρονομίαν ἀγχ., λαμβάνω κληρονομίαν, Ἀριθ. λς', 8:—Ἐν Ἔσδρ. Β'. β', 62, καὶ Νεεμ. ζ', 64, ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας, σημ. ἀπεκλείσθησαν τῆς ἱερατείας, ἐπειδὴ ἡ καταγωγὴ των δὲν ἦτο ἀποδεδειγμένη. (Ἡ σημασ. Ι. ὡς καὶ τὰ ἀγχιστήρ, ἀγχιστῖνος ὑπονοοῦσι μόνον ἐγγύτητα, ὥστε ἡ παραγωγὴ τοῦ ῥήματος ἀγχιστεύω ἐκ τοῦ ὑπερθετικοῦ ἄγχιστος δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ· ἀλλὰ καὶ τὸ Λατ. proximitas, ἐγγύτης, ἀγχιστεία, παράγεται ἐξ ὑπερθετ.).

ἀγχιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ φέρων πλησίον, ὁ ἐγγίζων (ἐνεργ. σημ.) μόνον παρὰ Σοφ Τρ. 256, ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους, τὸν πρόξενον τούτου τοῦ πάθους.

ἀγχιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγχιστείαν, συγγενικός, Ἀμμών.

ἀγχιστίνδην, ἐπίρρ. κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας· ἀγχ. γαμεῖν, Πολυδ. 6. 175, πρβλ. Σόλων. παρ' Ἡσυχ.

ἀγχιστῖνος, η, ον, Ἐπ. ἐπίθ. (ἴδε ἀγχιστεύω), ἐγγύς, πυκνός, κατὰ σωρούς· αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Ἰλ. Ε. 141· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροί, Ρ. 361, πρβλ. Ὀδ. Χ. 118· περὶ τῆς ἄλλης γραφῆς ἀγχηστῖνοι, πρβλ. Spitzn ἐν Ἰλ. Ε. 141.

ἄγχιστος, ον, ὑπερθ. τοῦ **ἄγχι**, ἐγγύτατος, πλησιαίτατος, ὡς ἐπίθ., πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., πλησιαίτατος, ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ τόπῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 256 (λυρ.), Σοφ. Ο.Τ. 919· γένει ἄγχιστος πατρός, ἐγγύτατος συγγενής, Εὐρ. Τρῳ. 48· τὸν ἄγχιστον, ἄνευ τοῦ γένει, Σοφ. Ἠλ. 1105· πλησιαίτατος καὶ προσφιλέστατος, Πινδ. Π. 9, 114. **II**. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., **ἄγχιστον**, ἔγγιστα, Ὀδ. Ε. 280· συνηθέστερον **ἄγχιστα**, ἐν ταῖς φράσεσιν ἄγχιστα ἐῴκει = πλεῖστον ὅσον ὡμοίαζεν, Ἰλ. Β. 58, Ξ. 474· ἀγχ. ἐοικώς, Ὀδ. Ν. 80· ἀγχ. ἐΐσκω, Ὀδ. Ζ. 152· πρβλ. Πινδ. Ι. 2. 16· συχνάκις μετὰ γεν. Διὸς ἀγχ., πολὺ πλησίον τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1036 (λυρ.)· ἀγχ. τοῦ βωμοῦ, Ἡρόδ. 9. 81· ἀγχ. οἰκεῖν τινος, ὁ αὐτ. 1. 134 καὶ ἀλλ.:—ἐν Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 805, ἐγγύτατα τοῦ ὀρθοῦ:—οἱ ἄγχιστα, οἱ πλησιαίτατοι συγγενεῖς, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ., οἱ πλησιαίτατοι γείτονες, Ἡρόδ. 5, 79:—ἀγχ. ἦν αὐτῷ γένους, Λουκ. Κατάπλ. 17. **III**. ἐπὶ χρόνου, ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου, πόλεμος .. ἄγχιστα δέδηεν, Ἰλ. Υ. 18· ὁ ἀγχ. ἀποθανών, ὁ ἐσχάτως ἀποθανών, Ἡρόδ. 2. 143· τὰ ἀγχ., ἐσχάτως, ἀρτίως, Ἀντιφῶν. 115. 25.

ἀγχί-στροφος, ον, ὁ στρεφόμενος πλησίον, ταχέως, ταχεῖα στροφὴ τροχοῦ, Ἰκτῖνος, Θέογν. 1261. **2**) ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, εὐμετάβολος, ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, μεταβάλλω αἴφνης τὰς σκέψεις μου, Ἡρόδ. 7. 13· ἀγχ. μεταβολή, αἰφνίδιος μεταβολή, Θουκ. 2. 53:—συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὁ εἰσάγων λέξεις ἢ σκέψεις αἰφνιδίως· τὸ ἀγχ., ταχύτης μεταβάσεως, Toup. Λογγῖν. 27, Schäf. Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σ. 300: —Ἐπίρρ., -φως, Λογγῖν. 22. 1.

ἀγχι-τέλεστος, ον, πλησιάζων εἰς τὴν τέλεσιν, τὸ τέλος, χρόνος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ις', 25.

ἀγχι-τελής, ές, πλησίον τοῦ τέλους, σελήνη, Νόνν. Δ. 40. 314.

ἀγχι-τέρμων, ον, γεν. ονος, (τέρμα) ὁ παρὰ τὰ σύνορα, γείτων, Σοφ. Ἀποσπ. 349· τινί, Εὐρ. Ῥῆσ. 426· τινός, Λυκόφρ. 1130:—ἰδίᾳ ποιητ. λ. (καὶ κατὰ Πολυδ. 6. 113, διθυραμβική), ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱέρ. 10. 7.

ἀγχί-τοκος, ον, πλησίον τοῦ τόκου, ἀγχ. ὠδῖνες, οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, Πινδ. Ἀπ. 58. 5· ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν τοῖς πόνοις τοῦ τοκετοῦ, ἑτοιμόγεννος, Ἀνθ. Π. 7. 462.

ἀγχι-φανής, ές, ὁ πλησίον φαινόμενος, Νόνν. Δ. 29. 29.

ἀγχίφρων, ον, (ἄγχι, φρήν) = **ἀγχίνους**, Πτολ. Τετραβ. 160.

ἀγχί-φυτος, ον, ὁ πλησίον πεφυτευμένος, Νόνν. Δ. 3. 152, 12. 279.

ἀγχίων, ιον, γεν. ονος, ἐγγύτερος, συγκρ. τοῦ **ἄγχι**, Ἐτυμ. Μ. 14. 47.

ἀγχοάδην, ἐπίρρ. ποιητ. τύπος τοῦ **ἀναχ-(χέομαι)** ὁμοίως τῷ πρὸς τὰ ἄνω χεομένῳ, τῷ ἀναβλύζοντι, «ἀγχοάδην, ἀμβολάδην,» Ἡσύχ.

ἀγχόθεν, ἐπίρρ. (ἀγχοῦ) ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 4. 31., Λουκ. π. Συρ. Θ. 28: ἐναντίον τοῦ πόρρωθεν.

ἀγχόθι, ἐπίρρ., = **ἀγχοῦ, ἄγχι**, πλησίον, μ. γεν., Ἰλ. Ξ. 412, Ὀδ. Ν. 103· ἀπολ., Θεοκρ. 22. 40, Ἀνθ.

ἀγχονάω, (ἀγχόνη) ἀπάγχω, ἀπαγχονίζω, Μανέθ. 1. 317. Σουΐδ.

ἀγχόνη, ἡ, (ἄγχω) κρέμασμα, στραγγάλισμα, πνίξιμον, Τραγ. κτλ. ἀγχόνης...τέρματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 746· ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης, ἄξια μείζονος τιμωρίας, παρὰ πολὺ κακά, δηλ. δι' ἀγχόνην, Σοφ. Ο. Τ. 1374· τάδ' ἀγχόνης πέλας, σχεδὸν ἐπίσης κακὰ ὅσον καὶ ἡ ἀπαγχόνισις, Εὐρ. Ἡρακλ. 246· ταῦτ' οὐχὶ .. ἀγχόνης ἐπάξια; ὁ αὐτ. Βάκχ. 246· ταῦτα .. οὐκ ἀγχόνη; Ἀριστοφ. Ἀχ. 125· σπάν. παρὰ πεζοῖς: ἀγχόνη καὶ λύπη, Αἰσχίν. 33. 18:—ἐν τῷ πληθ., ἐν ἀγχόναις θάνατον λαβεῖν, Εὐρ. Ἑλ. 200· πρβλ. αὐτ. 299, Ἡρακλ. Μαιν. 154· αἱ ἀγχ. μάλιστα τοῖς νέοις, Ἀριστ. πρβλ 30. 1, 26. **II**. ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, ὃ μεταχειρίζονται πρὸς ἀπαγχόνισιν, ἡ «θηλειά,» Σιμων. Ιαμβ. 1. 18· βρόχος ἀγχόνης ἐν Εὐρ. Ἱππ. 802.

ἀγχονίζω, ἀπαγχονίζω, κρεμῶ, Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 780.

ἀγχονιμαῖος, α, ον· μόρος, θάνατος δι' ἀγχόνης παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 277D.

ἀγχόνιος, α, ον, (ἄγχω) κατάλληλος δι' ἀπαγχόνισιν, βρόχος, Εὐρ. Ἑλ. 686 (ἐκ διορθώσ. τοῦ Elmsl. ἀντὶ **ἀγχόνειος**): δεσμός, Νόνν. Δ. 21. 31., 34. 229.

ἀγχονιστής, ὁ, ὁ ἀπαγχονίζων, δήμιος, Γλωσσ.

ἀγχορεύω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναχορεύω**. Ἀνακρεοντ. 14. 30, κατὰ Κοραῆν.

ἀγχόσε, ἐπίρρ. πλησίον (ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον) Ἀπολλ. περὶ ἐπιρρ. 607. 23.

ἀγχοτάτω, ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **ἀγχοῦ**, ὡς τὸ **ἄγχιστα**, ἐγγύτατα. πλησιαίτατα, μ. γεν., Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 18, Ἡρόδ. 2. 169, Εὐρ. Ἀποσπ. 623· ἀγχ. τινός, πλησιαίτατα, ἑπομ. ὁμοιότατα πρός τινα, Ἡρόδ. 7. 73, 80, καὶ ἀλλ.· ὡσαύτως τινί, 7. 91, 1:—οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, οἱ πλησιαίτατοι συγγενεῖς, 4. 73:—ὡσαύτως καὶ ἀγχότατα· ἀγχ. ἔχειν τινός, εἶμαι ὁμοιότατος πρός .. 7. 64.

ἀγχότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **ἀγχοῦ**, ἐγγύτερος, μ. γεν., Ἡρόδ. 7. 175.

ἀγχοῦ, = **ἄγχι**, πλησίον, Λατ. prope, συχν. παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπόλ., καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, Ἰλ. Β. 172, πρβλ. Δ. 92, 303, καὶ ἀλλ.·—ἀπολ., ὡσαύτ. παρὰ Σοφ. Τρ. 962, Ἀποσπ. 69, δὶς μ. γεν., Ἰλ. Ω. 789, Ὀδ. Ζ, 5, ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἀγχοῦ ἱστάμενος ἢ -μένη πλὴν ἐν Ὀδ. Ρ. 526., Τ. 271, ὡσαύτως μ. δοτ., Πινδ. Ν. 9. 95, Ἡρόδ. 3. 85, ἀλλὰ πρβλ. **ἄγχι**·—Οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν, ἴδε Λουκ. Νέρ. 9. Μεταγενέστεροι τύποι εἰσὶν **ἀγχότερος, ἀγχοτάτω**, ἅπερ ἴδε. (Ὅρα ἐν λ. **ἄγχω**.)

ἀγχούρης, «πένης,» Ἡσύχ.

ἀγχοῦρος, «ὄρθρος, Κύπριοι· ἢ φωσφόρος, καὶ ὁμοίως σὺν τῷ αὐ,» Ἡσύχ., δηλ. **ἄγχαυρος**.

ἄγχουρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἄγχορος**, ὁ γειτνιάζων, (Ἡσύχ.), Ἀνθ. Π. 9. 235, ὁ συνορεύων, τινί, Ὀρφ. Ἀργ. 122· τινός, Λυκόφρ. 418.

ἄγχουσα, «ῥίζα ᾗ φυκοῦνται γύναια,» Ἡσύχ. Ἴδε ἐν λ. **ἔγχουσα**.

ἀγχουσίζομαι, μέσ. μεταχειρίζομαι ἄγχουσαν, ψιμύθιον, «ἀγχουσίζεται, ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς, οἱονεὶ φ(υ)καρ(ιον),» Ἡσύχ.

ἄγχραν, «μύωπα, Λοκροί,» Ἡσύχ.

ἀγχρ[ι]άνασθαι, «περιαλείψασθαι ἢ λούσασθαι,» Ἡσύχ.

ἄγχω, μέλλ. ἄγξω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 638, Λουκ.· ἀόρ. ἦγξα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3588, Ἰώσηπ. (ἀπ-), Ἀριστοφ. Εἰρ. 796:—μέσ. καὶ παθ. (ἴδε κατωτέρω) μόνον κατ' ἐνεστ., πρβλ. **ἀπάγχω**. (Ἐκ τῆς √ΑΧ, √ΑΓΧ παράγονται τὰ ἀχέω, ἀχεύω, **ἄχνυμαι**· **ἀγχόνη**, ὡς καὶ τὰ **ἄγχι** (ὃ ἴδε), **ἀγχοῦ, ἔναγχος, ἐγγύς**· **ἄχος, ἄχθομαι, ἄχθος**, ἴσως δὲ καὶ τὰ **ἀχήν, ἀχηνία**, (Λατ. egeo)· πρβλ. Σανσκρ. anhus, anhas, (Λατ. angustus, angor), agham (κακόν)· Λατ. ango, angina, anxius· Γοτθ. aggvya (ango), aggvus (angustus). Ἀρχ. Ὑψ. Γερμ. angust (angst, στενοχωρία)·—ἡ κοινὴ ἔννοια ἐν πᾶσι τούτοις εἶναι ἡ τῆς ἐκ τοῦ πλησίον πιέσεως ἢ συσφίγξεως). Πιέζω ἰσχυρῶς, μάλιστα τὸν λαιμόν, ἄγχε μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρήν, Ἰλ. Γ. 371· στραγγαλίζω, πνίγω δι' ἀγχόνης, τοὺς πατέρας ἦγχον νύκτωρ, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1039 πρβλ. Ἐκκλ. 638, 640· τὸν Κέρβερον ἀπῆξας ἄγχων, ὁ αὐτ. Βάτρ. 468· πρβλ. Ὄρν. 1575· κἂν ταῦρον ἄγχοις, ὁ αὐτ. Λυσ. 81, πρβλ. Δημ. 1157. 6., 1263. 7, Θεόκρ. 5. 106, Ἀνθ. Πλαν. 90· ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας ἄγχ., Ἑβδ. (Ψαλμ. λα', 9): μεταφ., ἐπὶ στενοχωρούντων δανειστῶν, Ἀριστοφ. Ἱπ. 775, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπιθ. 32· πρβλ. Εὐαγγ. Ματθ. ιη', 28· ἴδε εἰς Θωμ. Μ. σ. 8, ἐπὶ ἐνόχου συνειδήσεως, τοῦτο.. ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ· Δημ. 406. 5:—μέσ. ἀπαγχονίζω ἐμαυτόν, Ἱππ. 563. 7:—παθ., Πινδ. Ν. 1. 69, Δημ. 1157. 6.—Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ Τραγικοῖς.

ἀγχωμαλέω, ἀγχωμάλως ἀγωνίζομαι, Γρ. Ναζ. 2, 211.

ἀγχώμαλος, ον, (ὁμαλός) ὁ σχεδὸν ἴσος, ἀγχώμαλοι ἐν χειροτονίᾳ, Θουκ. 3. 49, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 14· ἀγχ. μάχη, ἀμφιβόλου ἀποτελέσματος, ἰσόρροπος μάχη, Θουκ. 4. 134· νίκη, Πλουτ. Ὄθων 13· οὐκ ἀγχ. τὸ πλῆθος, ὁ αὐτ. Καῖσ. 42· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἀγχώμαλα ναυμαχεῖν, λατ. aequo Marte pugnare, Θουκ. 7. 71· ἀγχώμαλά σφισι ἐγένετο, Λουκ. Ἑρμ. 12. Ἐπίρρ.—άλως, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ. 37.

ἄγχων, οντος, ὁ «ἄγχων, πνίγων, δήμιος,» Ἡσύχ.

ἄγω, [ᾰ], Δωρ. γ' πληθ. ἄγοντι, Πινδ. Π. 7. 13· παρατ. ἦγον, Ἐπ. ἄγον, Ἰλ. Π. 312, γ' δυϊκ. ἀγέτην, Ὀδ. Γ. 439, Δωρ. ἆγον, Πινδ. Π. 9. 217, Ἰων. ἄγεσκον, Ἡρόδ. 1. 148, Ἀπολλ. Ρόδ.· μέλλ. ἄξω, Ἰλ. Α. 139, Σοφ., Πλάτ.· ἀλλὰ τὸ ἄξετε εὕρηται ὡς ἀόρ. προστ. παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ. Γ. 105, Ω. 778, Ὀδ. Ξ. 414· οὕτως ἀπαρ. ἀξέμεναι-έμεν, Ἰλ. Ψ. 50, 111· καὶ μέσ. ἄξεσθε, Θ. 505:—ἀόρ. β' ἤγαγον, Ὅμ. καὶ Ἀττ: —ὡσαύτως ἀόρ. α' ἦξα, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 432. 438, Βατρ. 115, 119· ἀλλ' ὁ ἀόρ. α' εἶναι λίαν σπάνιος παρ' Ἀττ., ἄξαι, Ἀντιφῶν, 134, 42, προσ-ῆξαν, Θουκ. 2. 97· (ἀλλαχοῦ διωρθώθη τὸ μὲν ἐκ χειρογράφων, τὸ δὲ ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἴδε ἐν λ. ἀπαΐσσω, προεξαΐσσω, συννάσσω, πρβλ. Λ. Δινδ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 20, Veitch, Ἑλλ. Ῥήματ. ἐν λέξει):—πρκμ. ἦχα, Πολύβ. 3. 111, 3, (προ-) Δημ. 346. 24., 772. 5, (συν-) Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 8· μεταγεν. ἀγήοχα, Ἰώσηπ., κτλ., ὅπερ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων μόνον ἐν συνθέτοις· εἰσαγηοχότας, Ἐπιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 238. 28· καταγήοχεν (ἴδε ἐν λέξ. κατάγω) συναγήοχα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 10· τύπος τις ἀγήγοχα εὕρηται δὶς ἐν Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 1013. συν-αγάγοχα, Ἐπιγρ. Θηρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 2448, III 12· δι-αγεώχεα· αὐτ. (προσθήκ.) 4897d: ὑπερσυντ. ἀγηόχει, Πολύβ. 30. 4, 17, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 4897d:—Μέσ., μέλλ. ἄξομαι, Ὅμ., Ἡρόδ., Τραγ.· ἀόρ. β' ἠγαγόμην, Ὅμ. κλπ.· ὡσαύτως ἀόρ. α' ἀναύξητος ἀξάμην (ἐσ-) Ἡρόδ. 5. 34, πρβλ. 1. 190., 8. 20, 1· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ:—Παθ., μέλλ. ἀχθήσομαι, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292Α, (προσ-) Θουκ. 4. 87, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἄξομαι, μετὰ παθ. σημασ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1632, Πλάτ. Πολ. 458D, (προσ-) Θουκ. 4. 115, κτλ.· ἀόρ. α' ἤχθην, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 10, Ἰων. ἀχθῆν, Ἡρόδ. 6. 30, 1· πρκμ. ἦγμαι, ὁ αὐτ. 2. 158, 2, Δημ. 170. 19· ὑπερσυντ. ἠγμένοι ἦσαν, Θουκ. 6. 100· ὡσαύτως, ἐν μέσ. σημασ., ἴδε κατωτέρω Β. 2:—ῥημ. ἐπίθ. ἀκτέον, ὃ ἴδε. (Ἐκ τῆς √ΑΓ παράγονται ὡσαύτως ἀγινέω, ἀγός, ἄκτωρ, ἡγέομαι, ἡγεμών, κτλ.· ὡς καὶ ἄγρα, ἀγρεύω, κτλ.· ἀγὼν (ἴδε σημασ. IV. 2.) ὄγμος, καὶ ἴσως τὸ ἐπίρρ. ἄγαν: πρβλ. Σανσκρ. ag, agâmi (ago), agas (ἄκτωρ)· agmas (ὄγμος), âgis (ἀγών), Ζενδ. az (ago), azra (ἄγρα).). **I.** ὁδηγῶ, φέρω, μεταφέρω, προσάγω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἀντικειμένου ἐμψύχου, ἐπειδὴ ἐπὶ ἀψύχων κεῖται τὸ φέρω· δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισι... γυναῖκα καὶ τρίποδα... φέρειν, Ἰλ. Ψ. 512· βοῦν δ' ἀγέτην κεράων, ἐκ τῶν κεράτων, Ὀδ. Γ. 439· ἄγ. εἰς ἢ πρὸς τόπον, ἀλλὰ ποιητ. καὶ μετὰ αἰτιατ. τόπου, νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους (τ. ἔ. ἄνδρας).. ἦγον οἴκους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 862. Ἀΐδας.. ἄγει Ἀχέροντος ἀκτάν, Σοφ. Ἀντ. 811· ἄγ. τινά τινι, ὁδηγῶ τινα πρός τινα, Ὀδ. Ξ. 386· ἵππον ὑφ' ἅρματ' ἄγ., Γ. 476, Αἰσχύλ. Πρ. Δεσμ. 465:—Ἐκ τῶν συνήθων φράσεων ἄγειν στράτευμα, στρατόν, κτλ., κατήντησε τὸ ἄγειν νὰ λέγηται ἀμεταβάτως ἐπ' αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν, ταύτῃ.. ἄξει ὁ λόχος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 12, πρβλ. Ἑλλ. 4. 2, 19, καὶ ἴσως Θουκ. 5. 54: καὶ γενικώτερον, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀγαγόντων ἑκατέρων, τεινόντων εἰς τὸ ἄκρον, Πλάτ. Νόμ. 701Ε· ἄγωμεν, ἂς ὑπάγωμεν, συχν. ἐν τῇ Κ. Δ., πρβλ. ἀκτέον. **6)** ἡ μετοχ. ἄγων κεῖται ἐπὶ γενικωτέρας σημασίας = λαβών, στῆσε δ' ἄγων, Ἰλ. Β. 558, πρβλ. Ὀδ. Α. 130, ὅπερ ἑρμηνεύεται κάλλιον διὰ δύο ῥημάτων ἔλαβε καὶ ἔστησεν, ἐπῆρε καὶ ἔστησεν· ἴδε καὶ ἔχω Α. Ι. 6., φέρω Α. Χ. 2. **2)** λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, παραλαμβάνω, ἑταίρους, Ὀδ. Κ. 405· τι, Ἰλ. Ο. 531. **3)** ἀπάγω, ἀποκομίζω ὡς αἰχμαλώτους ἢ λείαν, Ἰλ. Α. 367, Ι. 594, Αἰσχύλ. Θ. 340, κτλ.· ἄχθη ἀγόμενος παρὰ βασιλέα, συνελήφθη καὶ ἤχθη.. Ἡρόδ. 6. 30· ἀγόμενος, ὁ ἐ. δοῦλος, Ἀρχίλ. 155, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 140, Πλάτ. Νόμ. 914Ε· οὕτω Δίκην ἄγειν, ἀπάγειν βιαίως τὴν Δίκην, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 218:—ἐπὶ ὀρνιθοθήρα, φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, Σοφ. Ἀντ. 343:—μάλιστα δὲ ἐν τῇ φράσει ἄγειν καὶ φέρειν, λεηλατῶ χώραν τινὰ λαμβάνων πᾶν ὅ,τι ληπτὸν (ὅτε κυρίως τὸ μὲν φέρειν ἀναφέρεται εἰς πράγματα ἄψυχα, τὸ δὲ ἄγειν εἰς ἀνθρώπους καὶ κτήνη), πρῶτον ἐν Ἰλ. Ε. 484, οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν, πρβλ. Ψ. 512 κέξ.· ἀκολούθως συχνὸν παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν· σπανιώτερον ἐν ἀνεστραμμένῃ τάξει τῶν λέξεων, φέρουσί τε καὶ ἄγουσι, Ἡρόδ. 1. 88, 1· ἔφερε καὶ ἦγε πάντας, ὁ αὐτ. 3. 39, 4· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπου, φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 2, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. agere et ferre Λίβ. 22. 3, κτλ.:—ἀλλὰ φέρειν καὶ ἄγειν, ἐνίοτε σημαίνει ἁπλῶς φέρω καὶ μεταφέρω, συνάγω, Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. 279C· τὴν ποίησιν φέρειν τε καὶ ἄγειν, ὅ ἐ. εἰσάγειν εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 817Α, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 2, ὡς τὸ portari atque agi παρὰ Καίσ. B. C. 2. 25· ἐν τῷ παθητ. ἀγόμεθα, φερόμεθα, Εὐρ. Τρῳ. 1310, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 241:—Ἐν Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 5, ὑπάρχει ὡσαύτως ἄγειν καὶ καίειν· πρβλ. φέρω, Α. VI. 2. **4)** ἄγειν εἰς δίκην ἢ δικαστήριον, ἄγ. ἐπὶ τοὺς δικαστάς, σύρω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, Λατ. rapere in jus, συχν. παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν ἀττ.· οὕτω, πρὸς τὴν δίκην ἄγειν, Εὐρ. Ἀποσπ. 1036· ὡσαύτως ἁπλῶς ἄγειν, Πλάτ. Νόμ. 914Ε, Γοργ. 527Α, κτλ.: ἰδία ἐν τῇ φράσει, ἐπὶ θανάτῳ ἄγ., Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10, κτλ.· οὕτω, φόνου ἄγεσθαι, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, Πλουτ. 2. 309Ε.

5) λαμβάνω καὶ κομίζω· ἄξεθ' ὗων τὸν ἄριστον, Ὀδ. Ξ. 414· ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φέρω εἰς, ἐνεργῶ εἰσαγωγήν, εἰσάγω, φέρω· οἶνον νῆες ἄγουσι, Ἰλ. Ι. 72, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 1. 70· ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι (δηλ. σὺν οἱ) Ὀδ. Ξ. 296. **6)** ἐπιφέρω, ἐπάγω· πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες, Ἰλ. Ω. 547· Ἰλίῳ φθοράν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 406· τερμίαν ἀμέραν, Σοφ. Ἀντ. 1330· ὕπνον, ὁ αὐτ. Φ. 638· χαράν, Εὐρ. Ἀποσπ. 174· δάκρυ, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 1081. **7)** σηκώνω, κρατῶ ὑψηλά· φελλοὶ δ' ὥς, ἄγουσι δίκτυον, Αἰσχύλ. Χο. 506. **II.** ἄγω εἴς τι μέρος, ὁδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε, Ἰλ. Ν. 602, καὶ ἀπολ., Β. 834· οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις, Σοφ. Ἠλ. 1035· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ.· ἄγει θανεῖν, ὁδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον, Εὐρ. Ἑκ. 43:—μ. συστοίχ. αἰτ.· ἄγομαι τὰν πυμάταν ὁδόν, (ὁ Γ. Δινδόρφιος γράφει ἔρχομαι), Σοφ. Ἀντ. 876· τὸ στράτευμα ἦγε τὴν ἐπὶ Μέγαρα, (ἐνν. ὁδόν), Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13· ὡσαύτως, ὁδὸς ἄγει, ἡ ὁδὸς ὁδηγεῖ, φέρει εἴς ἢ ἐπὶ τόπον, Σοφ. Ο. Τ. 734, Πλάτ. καὶ Ξεν. **2)** μεταφ., ὁδηγῶ ὡς στρατηγός, Ἰλ. Κ. 79· ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη, Λ. 721· ἄγ. στρατιὰν ναῦς, κτλ., Θουκ. 7. 12., 8. 59, κτλ.:—ὁδηγῶ, κατευθύνω, ὡς οἱ θεοί, κτλ. Πίνδ., Ἡρόδ. κτλ.· διὰ πόνων ἄγειν τινά, Εὐρ. Ἰ. Τ. 988· ἄγ. τὴν πολιτείαν, διευθύνω τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς, Θουκ. 1, 127· ὧδε τὴν σοφίαν ἄγουσι, οὕτω μεταχειρίζονται τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Θεαίτ. 172Β· τὴν αὐτὴν αἵρεσιν ἄγ. τινί, πρεσβεύω τὰ αὐτά, οἷα καὶ... Πολύβ. 27. 13, 14:—Παθ., ὁδηγοῦμαι, διευθύνομαι, λογισμῷ, Πλάτ. Πολ. 431C. **3)** ἀνατρέφω, παιδεύω, ὀρθῶς, καλῶς ἢ κακῶς ἀχθῆναι, Πλάτ. Νόμ. 782D, κτλ. **III.** ἄγω κατὰ μῆκος· τεῖχος ἄγειν, κατασκευάζω γραμμὴν τείχους, Θουκ. 6. 99· οὕτω· μέλαθρον εἰς ὀρόφους ἄγ., Ἀνθ. Π. 9. 649· ὄγμον ἄγειν, Θεόκρ. 10. 2, πρβλ. Θουκ. 6. 100:—ἄγ. γραμμάς, σύρω γραμμάς, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 6, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότερ. 1. 24, 2, κτλ:—Παθ., ἦκται ἡ διῶρυξ, Ἡρ. 2. 158· κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς, ὅ ἐ. ἡ γῆ περικαμπτομένη ὥστε νὰ σχηματίζῃ κόλπον, 4. 99, πρβλ. ἐλαύνω III. 2. **IV.** ἀναπολῶ, ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω· καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί, Ὀδ. Ε. 311. **2)** ὡς τὸ agere, τηρῶ, ἑορτάζω· ἑορτήν, τὰ Ὀλύμπια, κτλ., Ἡροδ. 1. 147, 183· ἂν καὶ τοῦτο εἶναι συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. (διότι ὁ Ἡρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταχειρίζεται τὸ ἀνάγειν)· ἄγ. θυσίαν, Ἰσοκρ. 386C, κτλ.· κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1592· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Α. 99, Ἡσ. Ἀσπ. 480 ἄγ. ἑκατόμβην, εἶναι κυριολεκτικῶς εἰρημένον = ὁδηγῶ τὴν ἑκατόμβην (ἐπὶ τὴν θυσίαν). **3)** ὡσαύτως, τηρῶ, φυλάττω, ἔχω· ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν, Πινδ. Π. 6. 20· σπονδὰς ἄγ. πρός τινας, Θουκ. 6. 7· εἰρήνην, Πλάτ. Πολ. 465Β, κτλ.· συχν. μετ' αἰτ., ὡς περίφρασις ἀντὶ οὐδετέρου ῥήματος (πρβλ. ἔχω Α. Ι. 8), νεῖκος ἄγειν = νεικεῖν, Πινδ. Π. 9. 54, πρβλ. ἀρετὴν ἄγ., ὁ αὐτ. Ι. 7. 31· σχολὴν ἄγειν, = σχολάζειν, Εὐρ. Μήδ. 1238, Πλάτ. Πολ. 376D· ἡσυχίαν ἄγ. = ἡσυχάζειν, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 14· ἄγ. ἀπαστίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 621· οὕτω, γέλωτ' ἄγειν, ἐπὶ πολὺ γελῶ, ἐξακολουθῶ γελῶν, Σοφ. Αἴ. 382· ἄγ. κτύπον, Εὐρ. Ὀρ. 182. **4)** φυλάττω, διατηρῶ· ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα, Δημ. 120. 17. **5)** ἐπὶ χρόνου, διέρχομαι, ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, Πινδ. Ο. 8. 115· ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν; Σοφ. Ἠλ. 266· ὁ βίος οὑμὸς ἑσπέραν ἄγει, Ἄλεξις ἐν «Τιτθῇ» 3· δέκατον ἔτος ἄγ., κτλ., decimum annum agere, Γαληv. **V.** ὡς τὸ ἡγέομαι, Λατ. ducere, νομίζω, λογίζομαι, θεωρῶ· ἐν τιμῇ ἄγειν ἢ ἄγεσθαι, ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ ἄγ., περὶ πλείστου ἄγειν, Ἡρόδ. 1. 134., 2. 172., 9. 7, 1, κτλ.· θεοὺς ἄγειν = πιστεύειν εἰς θεούς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 924· δι' αἰδοῦς, διὰ τιμῆς ἄγ. τινά, κτλ. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24, 4, Λουκ. Προμ. 4, κτλ.· τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω, Αἰσχύλ. Ἱκ. 918· τὸ πρᾶγμ' ἄγειν.. ὡς παρ' οὐδέν, Σοφ. Ἀντ. 34· τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου,

Εὐρ. Βάκχ. 225· τιμιώτερον ἄγ. τινά, Θουκ. 8. 18:—ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., δυσφόρως ἄγ. = θεωρῶ τι ἀφόρητον, Σοφ. Ο.Τ. 784· οὕτως, ἐντίμως ἄγειν, Πλάτ. Πολ. 528C, κτλ.—Παθ., ἡγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος, Σοφ. Ο. Τ. 775, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 418. **VI.** ἔχω βάρος, ζυγίζω τόσον, ἄγειν μνᾶν, τριακοσίους δαρεικούς, κτλ., βαρύνω μίαν μνᾶν, 300 δαρεικούς, κτλ., Δημ. 617. 21., 741. 7, πρβλ. Φιλιππίδ. ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 7, κτλ. ἄγειν πλέον, Ἀριστ. Προβλ. 23. 3, 2, ἔνθα ἡ αἰτ. σημαίνει τὸ βάρος, πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ ζυγιζόμενον πρᾶγμα ἰσοστατεῖ, ἢ τὸ ὁποῖον ἕλκει διὰ τοῦ ἰδίου του βάρους πρὸς τὰ κάτω· ὡσαύτως, ἄγ. σταθμόν, Πλάτ. 2. 96C, πρβλ. ἕλκω, Α. II. 9. καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἀντίρροπος**. **VII.** περὶ τοῦ ἄγε, ἄγετε ἴδε τὰς λέξεις.

Β. Μέσ., **ἀπάγω, ἀποκομίζω** δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, Ὀδ. Κ. 35: λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, παραλαμβάνω, Ζ. 58, συχν. παρ' Ἀττ. 2) ἄγεσθαι γυναῖκα, Λατ. uxorem ducere, λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν γυναῖκα, σύζυγον, Ὀδ. Ξ. 211, Ἡσ.:—καὶ πλῆρες, ἄγ. γυναῖκα ἐς τὰ οἰκία, Ἡρόδ. 1. 59, κτλ.· καὶ ἁπλῶς ἄγεσθαι, νυμφεύεσθαι, Ἰλ. Β. 659, Ἡρόδ. 2. 47, 1, κτλ., καὶ παρ' Ἀττ., πρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 880:—ὁ παθ. πρκμ. ἦγμαι, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τοῦ μέσ., Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 14. 12. 1, πρβλ. **προάγω**, I. 6. (ἐν Αἰσχ. Προ. 560 ὑπάρχει τὸ ἐνεργ. **ἄγειν** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας): Ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πατρὸς ἄγοντος γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, Ὀδ. Δ. 10, Valck. Ἡρόδ. 1. 34· ἐπὶ ἀδελφοῦ ἄγοντος γυναῖκα διὰ τὸν ἀδελφόν του, Ὀδ. Ο. 238· καὶ ἐπὶ τῶν συγγενῶν τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης, Ὀδ. Ζ. 28, Ἡσ. Ἀσπ. 274. 3) δῶρον ἄγεσθαι, λαμβάνω δῶρον δι' ἐμαυτόν, Valck. Θεόκρ. 1. 11· διὰ στόμα ἄγεσθαι μῦθον, ἐπιτρέπω νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ στόματός μου, δηλ. προφέρω, λέγω λόγον, Ἰλ. Ξ. 91· ἄγεσθαί τι ἐς χεῖρας, λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖράς μου, ὅθεν, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, Ἡρόδ. 1. 120., 4. 79.

ἀγώ, [ᾱ] κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἃ ἐγώ, Σοφ. Ἠλ. 259.

ἀγωγαῖος, ον, (ἀγωγή) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἄγῃ τις δι' αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου κυνὸς ἢ τοῦ ἱμάντος, Ἀνθ. II. 6. 35.

ἀγωγεῖον, τό, οἰκία μαστροποῦ, προαγωγέως, οἶκος ἀπωλείας, πορνεῖον, Πολυδ. 9. 48.

ἀγωγεύς, έως, ὁ, ἕλκων ἢ σύρων, Ἡροδ. 2, 175, 3. 2) ὁ κατήγορος (ἴδε ἄγω, I. 4.) Σουΐδ. **II.** = ῥυτήρ, λωρίον τοῦ χαλινοῦ, ἱμὰς αὐτοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 801, Στράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 2, Ξεν. Ἱπ. 6. 5.

ἀγωγή, ἡ, (ἄγω) τὸ ἀπάγειν, μετακομίζειν, Ἡρόδ. 6. 85, κτλ.· βάρος, ἄχθος, γόμος, πρὸς τὰς ἀγωγάς ... χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Πλάτ. Πολ. 370E, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1838, 1. 6) ἀμετ., τὴν ἀγ. διὰ τάχους ἐποιεῖτο, Θουκ. 4. 29: = κίνησις, τοῦ ποδός, Πλάτ. Πολ. 400C, πρβλ. 604B·—ἀγ. ἐπί τι, τάσις πρός τι, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 938. 2) τὸ φέρειν εἰς ἢ πρός .., ὑμῶν ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγ., τὸ ὅτι ἠγάγατε ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, Θουκ. 5. 85. 3) ἀποκόμισις, ἀφαίρεσις, ἀπαγωγή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1263, Σοφ. Ο. Κ. 662. 4) ὕδατος ἀγωγαί, τὰ ὑδραγωγεῖα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 52. **II.** τὸ ἄγειν πρός τι σημεῖον ἢ μέρος, ὁδηγία, διεύθυνσις, ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 6. 4· ἡ τοῦ νόμου, τοῦ λογισμοῦ ἀγ., ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου κτλ. ὁδηγία, διεύθυνσις, κυβέρνησις, Πλάτ. Νόμ. 645A, πρβλ. Πολιτ. 274A:— ἀμετάβ., ἡ ὁδός, ἡ τάσις, διεύθυνσις πράγματός τινος. 2) ἡ διεύθυνσις, ὁδηγία στρατιᾶς, Πλάτ. Νόμ. 746D· ἡ ἀγωγὴ τῶν πραγμάτων, τῶν δημοσίων πραγμάτων, Πολύβ. 3. 8, 5. 3) ὁδηγία, διεύθυνσις, κυβέρνησις, παίδευσις· παιδεία μέν ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγ. πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον, Πλάτ. Νομ. 659D, πρβλ. 819A· ἀγ. ὀρθῆς τυχεῖν πρὸς ἀρετήν, Ἀριστ. Ἠ. Ν. 10. 9, 8· διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀγ., ὁ αὐτ. Πολ. 4.5, 3· ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς) τῆς Σπαρτιατικῆς νεότητος, Λακωνικὴ ἀγ., Πολύβ. 1. 32, 1· Ἀγησίλαος ἤχθη τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, Πλουτ. Ἀγησ. 1, πρβλ. Müller Δωρ. 4. 5, 1:—ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, καλλιέργεια, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 3, 2· ἐπὶ νόσων, θεραπεία αὐτῶν, Γαλην. 4) καθόλου, μέθοδος, ὁδός, τρόπος, καθ' ὃν γίνεται νόμος τις, ἐν Ἀριστ. Ρητ. 1, 15, 10·—ὕφος, Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 20, καὶ ἀλλ.· ἡ ἀγ. τῶν διαλέκτων, Στράβ. 648. 5) σχολὴ ἢ αἵρεσις φιλοσοφική, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1.145. **III.** τρόπος ἢ σύστημα μουσικῆς, Πλουτ. 2. 1141C.

ἀγωγικὰ χρήματα· Κῶδ. Ἰουστ. X, 30, 4.—«τῶν λεγομένων ἀγωγικῶν, ἤτοι παραπομπικῶν.» Βασιλικ. 56, 10, 5.

ἀγώγιμος, ον, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἄγηται, ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ, τρισσῶν ἁμαξῶν .. ἀγ. θάρος, ἱκανὸν ἵνα φορτώσῃ τις τρεῖς ἁμάξας, Εὐρ. Κύκλ. 385· τὰ ἀγώγιμα, πράγματα μετακομιστά, ἐμπορεύματα, Πλάτ. Πρωτ. 313C, Ξεν. Ἀν. 5, 1, 16, κτλ.· ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγώγιμον ἄγεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ, Δημ. 929. 17. **II.** ἐπὶ προσώπων ὁ ὢν καταδεδικασμένος καὶ προγεγραμμένος, Sneid. Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 11· ὅστις δέον νὰ παραδοθῇ εἰς δουλείαν, Δημ. 624. 12, Πλουτ. Σόλ. 13:—οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν, Διον. Ἀλ. 5. 69. 2) εὐκόλως ἀγόμενος, εὐάγωγος, Πλουτ. Ἀλκ. 6.

ἀγώγιον, τό, παρὰ Ξεν. Κυρ. 6. 1, 54, τὸ φορτίον ἁμάξης.

ἀγωγός, όν, (ἄγω) ὁ ἄγων, ὁ ὁδηγῶν, καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁδηγός, Ἡρόδ. 3. 26· **ἀγωγοί**, συνοδία, συνοδεύοντες φύλακες, Θουκ. 2. 12· ἀγ. ὕδατος, ὑδραγωγεῖον, Ἡρωδιαν. 7. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 1040. I. 17· μ. γεν., δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, δύναμις τοῦ ἄγειν ἀνθρ., Πλουτ. Λυκ. 5. **II.** ὁ ἄγων πρός τι μέρος ἢ σημεῖον, πρός ἢ ἐπί τι, Πλάτ. Πολ. 525A· εἰς .. Πλουτ. Περικλ. I. **III.** ὁ ἕλκων, ἐπαγωγός, ἑλκυστικός, τινός, ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Διοσκ. 5. 148. 2) ὁ προσελκύων, προκαλῶν, χοαὶ νεκρῶν ἀγωγοί, Εὐρ. Ἑκ. 536· δακρύων ἀγ., ὁ αὐτ. Τρῳ. 1131. 3) ἀπολ., ἑλκυστικός, Πλουτ. Κρασ. 7· τὸ ἀγωγόν, τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἑλκυστικόν, ὁ αὐτ. 2, 25B.

ἀγών, [ᾱ], κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ὁ ἀγών.

ἀγών, [ᾰ], **ῶνος**, ὁ, καὶ Αἰολ. **ἄγωνος, ου**, ὁ, Ἀλκαῖ. 120: (ἄγω). Συνάθροισις, συνέλευσις, ὡς τὸ ἀγορά· ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, Ἰλ. Ψ. 258· λῦτο δ' ἀγών, Ω. 1· πρβλ. Ὀδ. Θ. 200· ἐν ἀγῶνι νεῶν, Ἰλ. Π. 239, πρβλ. Εὐστ. 1335. 57: μάλιστα δὲ συνέλευσις πρὸς θεωρίαν ἀγώνων, ἄθλων, συχν. ἐν Ἰλ. Ψ. Ὑπερβορέων ἀγών, Πινδ. Π. 10. 47· κοινοὺς ἀγῶνας θέντες, Αἰσχύλ. Ἀγ. 845, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 572. 2) ὁ τόπος ἔνθα ἠγωνίζοντο, ἡ κονίστρα, βῆτην ἐς μέσον ἀγῶνα, Ἰλ. Ψ. 685, πρβλ. 531, Ὀδ. Θ, 260, Ἡσ. Ἀσπ. 312, Πινδ. Π. 9. 202, πρβλ. ἰδίᾳ Θουκ. 5. 50.:—Παροιμ., ἔξω ἀγῶνος, ἔξω τῆς σειρᾶς ἢ τοῦ δρόμου, ἔξω τοῦ σημείου ἢ τοῦ σκοποῦ ἐφ' οὗ βάλλουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, Πινδ. Π. 1. 84, Λουκ. Ἀνάχ. 21· πρβλ. ἐξαγώνιος δρόμος, II. 2. **II.** συνέλευσις ἢ συνάθροισις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς μεγάλους ἐθνικοὺς ἀγῶνας αὐτῶν· ὁ ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγών, Ἡρόδ. 6. 127· Ὀλυμπίας ἀγ., Πινδ. Ο. 1. 11· ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγών, Ἀριστοφ. Πλ. 583· Ἑλλάδος .. ἀγῶνος, Σοφ. Ἠλ. 682, πρβλ. 699:—Ἐντεῦθεν ἡ ἅμιλλα περὶ βραβείου κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἀγὼν ἱππικός, γυμνικός, Ἡρόδ. 2. 91, Πλάτ. Νόμ. 658A, καὶ ἀλλ.· μουσικός, Ἀριστοφ. Πλ. 1163, Θουκ. 3. 104· οἱ ἀγ. οἱ ἐπὶ λαμπάδι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 385· ἀγὼν τῶν ἀνδρῶν, ἅμιλλα, ἀγών, καθ' ὃν ὁ χορὸς ἀπετελεῖτο ἐξ ἀνδρῶν ἐν ἀντιθ. π. τὸν τῶν παίδων, Δημ. 520. 27:—ἀγ. στεφανηφόρος ἢ στεφανίτης, ἀγὼν καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἦτο στέφανος, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 13· ἀγ. χάλκεος, καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἦτο ἀσπὶς ἐκ χαλκοῦ, Πινδ. Ν. 10. 41, ἔνθα ἴδε Dissen:—Ἐντεῦθεν πολλαὶ φράσεις, ἀγῶνα ἄγειν, καθιστάναι, τιθέναι, προτιθέναι, ποιεῖν, κτλ., τελῶ ἢ προτείνω ἀγῶνα, ἅμιλλαν· ἀγῶνα προαγορεύειν τινί, εἰς ἀγῶνα προκαλεῖσθαί τινα, κτλ.· ἀγῶνα ἢ ἐν ἀγῶνι νικᾶν, εἶμαι νικητὴς ἔν τινι ἀγῶνι, κτλ.· ἀγὼν πρός τινα, Δημ. 247. 10· εἰς ἀγ. λόγων ἀφικέσθαι τινί, Πλάτ. Πρωτ. 335A, ἴδε ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1163. **III.** καθόλου, πᾶν εἶδος ἀγῶνος, ἐν πολέμῳ, δίκῃ ἢ κινδύνῳ, = δυσκολία, πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν περὶ Ἡρακλέους ἐν Σοφ. Τρ. 159· ἀγὼν ξιφηφόρος, Αἰσχύλ. Χο. 584· εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Σοφ. Τρ. 20, κτλ.· ἀγὼν πρόκειται, μετ' ἀπαρ., εἶναι δύσκολον ἢ κινδυνῶδες νά.., Ἡρόδ. 7. 11· ἀγὼν ἄπορος, Λυσ. 108. 25· μέγιστος, Εὐρ. Μήδ. 235· ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, Σοφ. Αἴ. 936· καὶ ἄνευ τῆς περί, ἀγὼν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, αὐτ. 1240:—οὕτω καὶ ἀγὼν περὶ τῆς ψυχῆς, περὶ μεγίστων, κτλ., δηλ. ἀγών, προσπάθεια περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ τῶν ὑψίστων συμφερόντων τινός, Εὐρ. Ὀρ. 847, Φοιν. 1330· πολλοὺς ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 102· λέγων γὰρ οὐ .. ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι, Σοφ. Ἠλ. 1492· ἴδε ἐν λ. **δρόμος**. 2) μάχη, ἐνέργεια ἐν τῇ μάχῃ, Θουκ. 2. 89, κτλ. 3) δίκη, ἀγὼν ἐν δικαστηρίῳ, Ἀντιφῶν, 143. 44, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 677, 744· εἰς ἀγῶνας καθιστάναι ἀνθρώπους, Πλάτ. Ἀπολ. 24C, Πολ. 494E· περὶ ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαί τινα, Ξεν. Λακ. 8. 4. 4) μεταφ. οὐ λόγων ἔθ' ἀγών, τώρα δὲν εἶναι πλέον καιρὸς διὰ λόγους, κτλ., Εὐρ. Φοιν. 588· οὐχ ἕδρας ἀγ., δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κάθηταί τις ἐν ἡσυχίᾳ, ὁ αὐτ. Ὀρ. 1291, πρβλ. Θουκ. 3. 44. ἀγὼν πρόφασιν οὐ δέχεται, τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως δὲν ἐπιδέχεται προφάσεις καὶ ἀναβολάς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 318, πρβλ.

Πλάτ. Κρατ. 421D, Νόμ. 751D· ποιεῖν ἢ παθεῖν πρόκειται ἀγών, τὸ προκείμενον σπουδαῖον ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσωμεν ἢ νὰ πάθωμεν, Ἡρόδ. 7. 11, πρβλ. 209· μέγας ὁ ἀγών.. τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι, εἶναι μέγα ζήτημα.., Πλάτ. Πολ. 608B, πρβλ. ἀκμή. Ἐπὶ ψυχικῆς ἀγωνίας, Πλουτ. Σόλ. 7, κτλ.

Ἀγωνᾰλεῖς, οἱ, τὸ λατ. Agonales, οὗτοι.. χορευταί τινές εἰσι καὶ ὑμνηταὶ τῶν ἐνοπλίων θεῶν, Διον. Ἁλ. 2. 70.

ἀγωνάριον, τό, εἶδος σχολικῆς ἐξετάσεως ἢ ἁμίλλης μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν σχολὴν μελῶν [138] Cos Pll. $43a_7$, b_8 καὶ ἀγωνάριον ἀνήδων.

ἀγων-άρχης, ου, ὁ, κριτὴς ἀγῶνος, Σοφ. Αἴ. 572, πρβλ. **ἀγωνοθέτης**,

ἀγώνη, «ὑοσκύαμος,» Ἡσύχ..

ἀγωνία, ἡ, ἀγών, ἅμιλλα περὶ τῆς νίκης, ἀγὼν διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχων, Ἡρόδ. 2. 91· πολεμίων ἀγ., Εὐρ. Ἑκ. 314, πρβλ. Τρῳ. 1003· ἴδε ἐν λ. ἀνδροκμής· μάλιστα ἡ ἐν τοῖς μεγάλοις πανελληνίοις ἀγῶσιν ἅμιλλα, Πινδ. Ο. 2. 94, Π. 5. 150· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, ἐν δημοτικῇ ἀγ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15· ἅπασαν ἀγ. ἐντεῖναι, Δημ. 1398. 20, κτλ. 2) γυμναστικὴ ἄσκησις, πάλη καὶ τὰ ὅμοια, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 787, Πλάτ. Μένων. 94B, Νόμ. 765C, κτλ.· καθόλου, ἄσκησις, γυμνασία, ὁ αὐτ. Γοργ. 456D, κέξ., Πολ. 618B. 3) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς διανοίας, ἀγωνία, στενοχωρία, ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, Δημ. 236· πρβλ. 19, Μενάνδρ. Ἄδηλ. 5, Ἀριστ. Προβλ. 2. 26, 2· ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς φόβοις, ἐλπίσιν, ἀγωνίαις, ὁ αὐτ. περὶ Πνεύματος, 4. 6.

ἀγωνιάζω, = ἀγωνιάω, Ἀρχ. Λεξ.

ἀγωνιάτης, [ᾱτ], ου, ὁ, νευρικὸς ἄνθρωπος, ἀνήσυχος, Διογ. Λ. 2. 131, Σουΐδ.

ἀγωνιάω, ἀπαρ. **-ιᾶν**, Πλάτ. Πρωτ. 333E, μετοχ. **-ιῶν**, ὁ αὐτ. Χαρμ. 162C, Ἰσοκρ. (ὁριστ. κατὰ πρῶτον παρὰ Λουκ.)· παρατ. **ἠγωνίων**, Πολύβ., κτλ.: μέλλ. **άσω**, [ᾱ] Πορφ. περὶ Ἀποχ. 1, 54· ἀόρ. **ἠγωνίᾱσα**, Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1, Διόδ. πρκμ. **ἠγωνίᾱκα**, (ὑπερ-) Δημ. 1410. 5.—ὡς τὸ **ἀγωνίζομαι**, ἁμιλλῶμαι μετὰ προθυμίας, παλαίω, προσπαθῶ, Δημ. 534. 11· πρὸς ἀλλήλους, Ἰσοκρ. 59B. **II.** εἶμαι τεθλιμμένος ἢ ἀνήσυχος, εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ, τετραχύνθαι τε καὶ ἀγ., Πλάτ. Πρωτ. 333E· ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον, ὁ αὐτ. Λύσις, 210E· πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 2. 6, 2· περί τινος, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 9, 21· μετ' αἰτιατ., Πολύβ. 1. 20, 6, καὶ ἀλλ.· ἐπί τινι, Πλουτ. Καῖσ. 46· ἀγ. μή.. Πολύβ. 3. 9, 2, κτλ.

ἀγωνιεύω, = ἀγωνιάω, Ἐπιφάν. τόμ. A. σ. 786.

ἀγωνίζομαι, μέλλ. **-ιοῦμαι**, Εὐρ. Ἡρακλ. 992, Θουκ. κτλ., (ἐπὶ παθητ. ἐννοίας· ἴδ. κατωτ. B)· **-ίσομαι**, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Ἰωσήπ.· **-ισθήσομαι**, Ἀριστείδ. 1. 504· ἀόρ. **ἠγωνισάμην**, Εὐρ., κτλ.· πρκμ. **ἠγώνισμαι** (ἐπὶ ἐνεργ. ἐννοίας), Εὐρ. Ἴων 939, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 993, Ἰσοκρ. (ἐν παθ. σημασ. ἴδε κατωτ. B)· ἀόρ. **ἠγωνίσθην**, ἐπὶ παθ. ἐννοίας, κατωτ. B. Ἐνεργητικός τις τύπος **ἀγωνίσας**, εὕρηται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1108, (δίς):—(ἀγών).

A. ὡς ἀποθ., ἁμιλλῶμαι περὶ βραβείου, μάλιστα κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160, καὶ ἀλλ.· πρός τινα, Πλάτ. Πολ. 579C, καὶ ἀλλ.· τινί, ὁ αὐτ. Ἴων 530A. περί τινος, Ἡρ. 8. 26, Θουκ. 6. 16· Ὀλυμπίασιν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 364A· περὶ πρωτείων, Δημ. 247. 5· περὶ τῆς ἐλευθερίας, ὁ αὐτ. 287. 17·—συχν. μετὰ συστοίχου αἰτιατ. ἀγ. στάδιον, Ἡρόδ. 5. 22· τῶν ἀγώνων, οὓς περὶ τῆς ψυχῆς ἠγωνίζεσθε, Δημ. 314. 15· ἀγῶνα.. τόνδ' ἠγωνίσω, προυκάλεσας ταύτην τὴν ἅμιλλαν, Εὐρ. Ἱκ. 427, πρβλ. Ἴων. 939, Ἡρακλ. 795. 2) μάχομαι, Ἡροδ. 1. 76, 82, καὶ ἀλλ., Θουκ. 8. 27, καὶ ἀλλ.· περὶ τῶν ἁπάντων ἀγ., ὁ αὐτ. 6. 16· πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 36· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἣν [μάχην].. ἀγωνίζεσθε, Εὐρ. Ἱκ. 636. 3) ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀμφότερα ἐπί τε τοῦ ποιητοῦ, Ἡρόδ. 5. 67, Ἀριστοφ. Ἀχ. 140, 419, Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, Δημ. 418, 5:— καθόλου, ἁμιλλῶμαι περὶ τῆς νίκης, καλῶς.. ἠγώνισαι, Πλάτ. Συμπ. 194A, πρβλ. Μενέξ. 235D. 4) συζητῶ ἐριστικῶς, φέρω ἐπιχειρήματα σοφιστικά, ὅμοιον τῷ **ἐρίζω**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **διαλέγομαι**, Πλάτ. Θεαίτ. 167E· πρβλ. Πολ. 454A, Φίληβ. 17A. ἀλλά, 5) γενικῶς ἐπὶ δημοσίας ἀγορεύσεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 4· ἀγ. πρὸς ἀπόδειξιν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1. 23. **II.** ὡς ὅρος δικανικός, ὑπερασπίζω δίκην, Ἀντιφῶν 130. 7:—μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἀγ. δίκην, γραφήν, ὑπερασπίζω ὑπόθεσίν τινα ἐν τῷ δικαστηρίῳ μέχρι τέλους, Λυσ. 98. 14, Δημ. 653. 26, ἐντεῦθεν καὶ ἀγ. ψευδομαρτυριῶν, (ἐνν. γραφήν), Δημ. 741, 20· ἀγ. ἀγῶνα, Ἀνδοκ. 4. 1, Λυσ. 111. 36· ὡσαύτως, ἀγ. φόνον, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν κατὰ κατηγορίας φόνου, Εὐρ. Ἀνδρ. 336· ἀγ. τῷ πράγματι, παλαίω μὲ τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 369C, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 1, 5. **III.** καθόλου, προσπαθῶ, «ἀγωνίζομαι,» κοπιάζω, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 4. 87· εὖ ἀγ., Λυσ. 160, 6· μετὰ συστοίχου αἰτ., ἃ μὲν ἠγωνίσω, Δημ. 420. 4· κἂν ἀμείνω ἀγωνίσωμαι, ὁ αὐτ. 536. 5.

B. ὡς παθ., κερδαίνομαι διὰ μεγάλου ἀγῶνος, φέρομαι εἰς πέρας, τὸ πλεῖστον κατὰ παρακείμ., πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίδαται, (Ἰων.) Ἡρόδ. 9. 26· τὰ ἠγωνισμένα, τὰ περὶ ὧν ὁ ἀγών, τὰ διεκδικούμενα, Εὐρ. Ἱκ. 465, Δημ. 745, 21:—σπανίως κατ' ἐνεστῶτα, ὁ ἀγωνιζόμενος νόμος, ὁ νόμος ὁ νῦν συζητούμενος, Δημ. 709. 7· ἢ ἀόρ., δεινὸς.. κίνδυνος ὑπὲρ τῆς.. ἐλευθερίας ἠγωνίσθη, Λυσ. 194, 5· ἠγωνίσθη λαμπρῶς, (ἀπρος.) Πλουτ. Σερτ. 21:—μέσ. μέλλ. μετὰ παθητ. σημασ., ἀγωνιεῖται καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα, θὰ συζητηθῇ καὶ θὰ ἀποφασισθῇ, Δημ. 516. 18.

ἀγωνικός, ή, όν, ὁ εἰς ἀγῶνα ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, Διον. Ἀλικ. ῥητ. 6.

ἀγώνιος, ον, (ἀγὼν) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγῶνα, ἄεθλος ἀγ., τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγ., Πινδ. Ι. 5 (4). 9· εὖχος, ὁ αὐτ. Ὀ. 10 (11). 75· πούς, Σιμων. 29:—Ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς προστάτου τῶν ἀγώνων, Πινδ. Ι. 1, 85· ὡσαύτως καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀποφασίζοντος ἢ κρίνοντος περὶ τοῦ ἀγῶνος, Σοφ. Τρ. 26·—ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. I. 1421·—οἱ ἀγώνιοι θεοί, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 513, Ἱκ. 189, 242, 332, 355, νομίζονται ὑπό τινων ὅτι εἶναι πάντες οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοὶ ὡς προστάται ἐν κινδύνῳ· ὑπ' ἄλλων δὲ ὡς οἱ θεοὶ οἱ προϊστάμενοι τῶν μεγάλων ἀγώνων (ἤτοι Ζεύς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς), ἢ κατὰ Εὐστάθ., οἱ λατρευόμενοι ἐν κοινῷ βωμῷ (**κοινοβωμία**), οἱονεὶ ἐν ἀγῶνι, ἤτοι συναθροίσει (ὁμίλῳ), πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 783A. 2) ἀγωνίῳ σχολᾷ, ἐν Σοφ. Αἴ. 195. εἶναι πιθανῶς ὀξύμωρον (ὡς ὁ Σχολ. ἐννοεῖ τὸ χωρίον) ὡς ἐὰν ἦτο σχολῇ ἀσχόλῳ = ἐν ἀναπαύσει πλήρει στενοχωρίας καὶ ἀγῶνος· ὁ Jebb ἑρμηνεύει: σχολὴ μετὰ μακρὸν ἀγῶνα.

ἀ-γώνιος, ον, ὁ μὴ ἔχων γωνίαν· ἀγ. σχῆμα ὁ κύκλος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 14, 1, πρβλ. Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 42, 2.

ἀγώνῐσις, ἡ, (ἀγωνίζομαι) τὸ ἀγωνίζεσθαι χάριν βραβείου, Θουκ. 5. 50.

ἀγώνισμα, τό, πάλη, ἅμιλλα, συμπλοκή, ἀγὼν ἐν τῷ πληθ., ἔργα γενόμενα ἐν μάχῃ, γενναῖαι πράξεις, Ἡρόδ. 8. 76· ἐπιτυχεῖς ἐπιδείξεις ἐν τῇ ἱππασίᾳ, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 5· ἀγ. κατὰ τὰ ἆθλα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741· ἀγωνίσματα ποιεῖν, κατέρχεσθαι εἰς ἀγῶνα, ἐπὶ δραματικῶν ποιητῶν, Ἀριστ. ποιητ. 9. 11. 2) ἑνικῶς, ἀγ. τινός, κατόρθωμά τινος, ἐφ' ᾧ δύναται νὰ σεμνύνηται, Θουκ. 8. 12, πρβλ. 17., 7. 56, 59, 86· ξυνέσεως ἀγώνισμα, ἐπιτυχὲς κατόρθωμα εὐφυΐας, ὁ αὐτ. 3. 82· ἀρᾶς ἀγ., τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ καρπὸς τῆς κατάρας, Εὐρ. Φοίν. 1355. **II.** ἀγ. ποιεῖσθαί τι, τὸ νὰ καταστήσῃ τις πρᾶγμά τι ὡς τὸ μέλημα τῶν ἀγώνων αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 140, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 1355· οὐ μικρὸν τὸ ἀγώνισμα προστάττεις, Λουκ. Εἰκ. 12. **III.** ἐκεῖνο, μεθ' οὗ τις κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα, δηλ. ῥητορικὸν γύμνασμα πρὸς ἐπίδειξιν πρόσκαιρον ἢ διαγωνισμόν, ἀγ. ἐς τὸ παραχρῆμα, Θουκ. 1. 22. **IV.** ἡ βάσις ἢ τὸ ἐπιχείρημα, ἐφ' οὗ ὑπόθεσίς τις στηρίζεται, Ἀντιφῶν 133. 34, Λυσ. 137. 8.

ἀγωνισμός, ὁ, ἡ ἅμιλλα, Θουκ. 7. 70.

ἀγωνιστάρχης, ὁ, agonistarcha, Ἐπιγρ. Λατιν. Gruter 38, 5.

ἀγωνιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Δημ. 129. 6.

ἀγωνιστήριος, α, ον, καὶ ος, **ον**, (Πολυβ. 4, 89), = **ἀγωνιστικός**, ἀλλὰ μὲ ἀμφίβολον σημασίαν παρ' Ἀναξίππῳ ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. **II.** **ἀγωνιστήριον**, τό, τόπος συνελεύσεως, Ἀριστείδ. 1. 108.

ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ ἀντίπαλος, μάλιστα κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160., 5. 22, Ἰσοκρ. 17C, κτλ.:—ὡς ἐπίθ., ἀγ. ἵπποι, ἵπποι διὰ τοὺς ἀγῶνας ἠσκημένοι, Πλουτ. Θεμ. 25. 2) συνήγορος, δικηγόρος, συζητητής, ἀντίπαλος ἐν τῇ συζητήσει, Πλάτ. Φαῖδρ. 269D, Θεαίτ. 164C, πρβλ. Θουκ. 3. 37. 3) ὑποκριτής, ἠθοποιός, Ἀριστ. πρβλ. 19. 15· θεωροῖς εἴτ' ἀγωνισταῖς, Ἀχαιὸς ἐν «Ἄθλοις» παρ' Ἀθ. 417F· (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Meineke γράφεται, **ταγηνισταῖς**)· ἀγ. τραγικῶν παθῶν, Τίμαι. 119. **II.** ὁ φιλότιμος διδάσκαλος ἐν πάσῃ τέχνῃ ἢ ἐπιστήμῃ, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. 201, 204· ἄκρος ἀγ. [τῆς γεωμετρίας], Δημ. 1414. 20. **III.** μ. γεν.,

ὁ ἀγωνιζόμενος περί τινος πράγματος· ἀγ. τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, πρόμαχος τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθ., Αἰσχίν. 79. 31, Πλούτ. 2. 16C.

ἀγωνιστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος, κατάλληλος πρὸς ἀγῶνα· ἰδίᾳ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, δύναμις ἀγ., Ἀριστ. Ῥητ. 1. 5, 6· ἀγ. σώματος ἀρετή, αὐτ. 14· **ἡ ἀγωνιστική,** ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 225Α, κέξ.· οὕτω, τὸ ἀγωνιστικόν, αὐτ. 219C, D. **2)** κατάλληλος, ἐπιτήδειος πρὸς ἀγῶνα λόγων, ἀγ. λέξις, ὕφος συζητήσεως, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 12, 1· ἀγ. λόγοι, συζητήσεις κατὰ πολὺ ὅμοιαι πρὸς τοὺς ἐριστικοὺς λόγους, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 2 ἐν τέλ., καὶ ἀλλ.· ἀγ. διατριβαί, ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 11, 2. **3)** ἱκανὸς πρὸς νίκην, ἐπιτήδειος, γενναῖος, τολμηρός, ἀγ. προρρήματα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 825· ἀγ. τι ἔχουσα, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ἔνδοξόν τι, αὐτόθ. 832. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐριστικός, ἔχων δίψαν ἐπαίνων, Πλάτ. Μένων 75C. **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐριστικῶς, φιλονείκως Ἀριστ. Τοπ. 8. 14. τέλ.· ἀγ. ἔχειν, φιλονείκως, πρὸς μάχην διακεῖσθαι, Πλουτ. Σύλλ. 16. **2)** μὲ τεχνικώτατον, ἀπηκριβωμένον ὕφος, Ἀριστ. Προβλ. 19, 15:—εὐθαρσῶς, ἀποφασιστικῶς, ἐν μεταγενεστ. ἰατρικοῖς Συγγρ.

ἀγωνιστικωτέρως, μετὰ πλείονος ἀγῶνος, Τζέτζης εἰς Ἑρμογ. ς', 29, ἐν Κραμ. Ἀνέκ. Ὀξ. IV, σ. 2.

ἀγωνίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀγωνιστής,** Εὐσέβ. Ἰ. Ε. 5. 1.

ἀγωνο-δίκης, ου, ὁ, κριτὴς τοῦ ἀγῶνος, «ἀγωνοδίκας, βραβευτάς,» Ἡσύχ.

ἀγωνοθεσία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ἀγωνοθέτου,** δηλ. ἡ διεύθυνσις ἢ συγκρότησις ἀγώνων, Πλουτ. Ἀγησ. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2785, καὶ ἀλλ., Πολυδ. 3. 140.

ἀγωνοθετέω, μέλλ. **-ήσω,** (**ἀγωνοθέτης**) διευθύνω τοὺς ἀγῶνας, συγκροτῶ αὐτούς, Θουκ. 3. 38· συχν. ἐν Ἐπιγραφ.· ἀγ. Πύθια, Ὀλύμπια, Ἀνθ. Π. 12. 255· μίμοις ἀγ., Πλούτ. 2, 621C. **2)** μετὰ αἰτ., ἀγ. τινάς, περιπλέκω, ἀναταράττω τινάς, Πολύβ. 9. 34. 3· ἀγ. στάσιν, πόλεμον, κτλ., ἀνακινῶ, διεγείρω πόλεμον, κτλ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 45, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 3, 1. **II.** ἐπιστατῶ, προεδρεύω τῶν ἀγώνων, Δημ. 119. 13, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 184Δ.

ἀγωνο-θετήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Inscr. metr., ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5727.

ἀγωνο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρόεδρος ἢ διευθυντὴς τῶν ἀγώνων, ἢ (μεταγεν.) ὁ συγκροτῶν ἀγῶνας, Ἡροδ. 6. 127. 3, Ἀνδοκ. 32. 31, Ψήφισμ. παρὰ Δημοσθ. 253 ἐν τέλ., συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. **2)** καθόλου, κριτής, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 21, Αἰσχίν. 79. 30.

ἀγωνοθετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὴν διάταξιν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀγώνων, χρήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1378, πρβλ. 2742:—ἐπὶ προσώπου, αὐτόθι, 6824.

ἀγωνοθέτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀγωνοθέτης,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1444, 3415, καὶ ἀλλ.

ἀγωνο-θήκη, ἡ, = **ἀγωνοθεσία,** Σοφ. Ἀποσπ. 802, ἐκ διορθώσ. τοῦ W. Dind. Ὁ τύπος εἶναι ἀνώμαλος, ὡς παρατηρεῖ ὁ Πολυδ. 3.141, ἀλλ' εἰσήχθη χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **νομοθήκη.**

ἀγωνολογία, ἡ, (λέγω) ἐξεζητημένη συζήτησις, Γαλην.

ἄγωνος, ον, ὡς τὸ ἀγώνιος, ὁ μὴ ἔχων γωνίας, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 6. 2.

ἄγωνος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἀγών,** ὃ ἴδε.

ἀγώνυμος, «φερώνυμος,» Ἡσύχ.

ἀγωρεῖν, «συναθροίζειν,» Ἡσύχ.

ἀγωρέοι, «ἠθροισμένοι,» Ἡσύχ.

ἀδά, «ἡδονή, πηγή, καὶ ὑπὸ Βαβυλωνίων ἡ Ἥρα, παρὰ Τυρίοις δὲ ἡ ἰτέα,» Ἡσύχ.

ἀδαγμός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **ὀδαγμός**· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει λέξ. **ἀδακτῶ = κνήθομαι.**

ἄδᾳδος, ον, (δαΐς, δᾴς), ὁ ἄνευ δᾳδός, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5.1, 5.

ἀδᾳδούχητος, ον, (δᾳδουχέω), ὁ ἄνευ δᾳδουχίας, ἐπὶ γάμου, κρύφιος, λαθραῖος, Ἀπίων παρ' Εὐστ.

Ἀδαεί, «μὴν παρὰ Χαλδαίοις,» Ἡσύχ.

ἀδᾰημονία, ἡ, ἀμάθεια, ἀπειρία εἰς τὸ πράττειν, μ. απαρεμφ., Ὀδ. Ω. 244, ἔνθα ὁ Βουττμ. (Λεξίλ. ἐν λ. ἀδῆσαι 13) προτιμᾷ τὴν ἄλλην γραφὴν **ἀδαημοσύνη.**

ἀ-δαήμων, ον, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, ἄπειρος, μ. γεν., μάχης ἀδαήμονι φωτί, Ἰλ. Ε. 634· κακῶν ἀδαήμονες, ignari malorum (Οὐεργ. Αἰν. I. 198), Ὀδ. Μ. 208· ἀπολ., Ψευδο-Φωκυλ. 81.—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 8, 65, ἀδ. τῶν ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσῖνι.

ἀδαής, ές, (*δάω, δαῆναι) = τῷ προηγ., μ. γεν. προσώπου, Ἡροδ. 9. 46· μ. γεν. πράγμ., τῆς θυσίης, τῶν χρησμῶν, ὁ αὐτ. 2. 49., 5, 90· ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Σοφ. Φ. 827 (λυρ.)· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ὁ μὴ γινώσκων πῶς θά ... ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος (ἐνν. κήρ), αὐτόθ. 1167. (λυρ.)· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43· οὐκ ἀδ., Ἀνθ. Πλαν. 84:—Ἐπίρρ. **ἀδαηστί,** «χωρὶς μαθήσεως, ἢ μερισμοῦ χωρίς,» Ζωναρ. καὶ «**ἀδαϊστί,** ἀπείρως,» Σουΐδ. **II.** σκοτεινός, Παρμεν. 122.

ἀδάητος, ον, (δαῆναι) ἄγνωστος. Ἡσ. Θ. 655, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1028. 67.

ἀ-δαίδαλτος, ον, ἀποίκιλτος, ἁπλοῦς, Ὀρφ. Ἀργ. 405.

ἀδαίετος, ον, (δαίω) ἀδιαίρετος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1033.

ἀδαΐζω, «ἀναβοῶ, ἀναστένω,» Ἡσύχ.

ἀ-δάϊκτος, ον, ἄφθαρτος, Κόϊντ. Σμυρ. 1. 196., 11. 165.

ἀδάϊος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀδήϊος,** «ἀδάϊον, ἀπόρθητον, ἀπολέμητον,» Ἡσύχ.

ἀδαῖος, ον, (ἄδην) ὁ προξενῶν κόρον, «ἀδαῖα, εἰς κόρον ἄγοντα παρὰ τὸ ἄδην,» Ἡσύχ.

ἄδαιτος, ον, (δαίνυμαι) ὁ μὴ ὢν κατάλληλος εἰς βρῶσιν, θυσία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 151.

ἀδαίτρευτος, ον, (δαιτρεύω) = τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 17. 51.

ἄδαιτρος, ον, (δαίω Β.) ἀδιαίρετος, Ἡσύχ.

ἄ-δακρυς, υ, γεν. **υος,** = ἀδάκρυτος I. Πινδ. Ὀ. 2.120, Εὐρ. Ἄλκ. 1047· ὑπὸ τροφῷ ἄδακρυς, ἐπὶ ὑγιοῦς παιδός, Θεόκρ. 24. 31. **II.** ἀδάκρυτος II. Εὐρ. Μήδ. 861· μὴ προξενήσας δάκρυα, πόλεμος, νίκη, Διοδ. 15. 72, Πλούτ. 2. 318B.

ἀδακρῡτί, ἐπίρρ., ἄνευ δακρύων, ἀδακρύτως, Ἰσοκρ. 305E, Πλουτ. Καῖσ. 7, κτλ.

ἀ-δάκρῡτος, ον, ἄνευ δακρύων, ὅ ἐ. **I.** ἐνεργ. ὁ ἄνευ δακρύων, ὁ μὴ χύνων δάκρυα, ἀδ. καὶ ἀπήμων, Ἰλ. Α. 415, πρβλ. Ὀδ. Ω. 61· ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε, Ὀδ. Δ. 186· ἀστένακτος κἀδάκρυτος, Σοφ. Τρ. 1200:—εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, νὰ κατακοιμίσῃ τὸν πόθον τῶν βλεφάρων, ὥστε νὰ μὴ δακρύωσι πλέον, αὐτόθι 106· περὶ τῆς προληπτικῆς ταύτης χρήσεως ἴδε Λοβ. Αἴ. 515. Ellendt Λεξ. Σοφ. ἐν λέξει καὶ πρβλ. **ἄδερκτος.** **2)** μ. γεν., ὁ μὴ κλαίων διά τινα· τινός, Ἐπιγρ. Ἑλλ. (προσθ.) 241 α. 13. **II.** παθ. μὴ κλαυθείς, μὴ θρηνηθείς, Σοφ. Ἀντ. 881. **2)** περὶ οὗ οὐδὲν δάκρυ ἐχύθη, τρόπαια, Πλουτ. Τιμολ. 37.

ἀδᾱλής, ές, Δωρ. τύπος = ἀδήλητος, Ἡσύχ.

ἀδαλός, «ἄσβολος,» Ἡσύχ.

ἀδαμάντῐνος, η, ον, ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ὁ ἐκ χάλυβος, Πινδ. Π. 4. 398. Αἰσχύλ. Πρ. 6 καὶ 64, Σοφ. Ἀποσπ. 604, Αἰσχίν. 65. 33. **2)** μεταφ., σκληρὸς ὡς ἀδάμας, ἀδαμάντινος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο .. οὕτως ἀδ. ὃς ἄν.. Πλάτ.. Πολ. 360B, σιδηροῖς καὶ ἀδ. λόγοις, ὁ αὐτ. Γοργ. 509Α· οὐκ ἀδ. ἐντί, ἐπὶ κόρης, Θεοκρ. 3. 39.—Ἐπίρρ. **-νως,** Πλάτ. Πολ. 618E.

ἀδαμάντιος, ὁ, = τῷ προηγ., ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ὠριγένους, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 14, 10.

ἀδαμαντίς, ἡ, adamandis, ὄνομα βοτάνης μαγικῆς. Πλίν. h. n. XXIV, 102.—Apul. herb. 4.

ἀδᾱμαντό-δετος, ον, ὁ διὰ δεσμῶν ἐκ χάλυβος δεδεμένος, ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις, Αἰσχύλ. Πρ. 148, 426 (λυρ.).

ἀδᾰμαντο-πέδῑλος, ον, ὁ ἔχων βάσιν ἀδαμαντίνην, δηλ. στερεάν, **κίων,** Πινδ. Ἀποσπ. 58.

ἀδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (παρ' Ὁμήρῳ μόνον ὡς κύρ. ὄνομα)· κυρίως, ὁ ἀδάμαστος, ὁ ἀκαταπόνητος. **I.** ὡς οὐσιαστικόν, τὸ σκληρότατον τῶν μετάλλων, πιθανῶς ὁ χάλυψ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 149· ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα χλωρός, πολιός, ὁ αὐτ. Ἀσπ. 231, Θ.161:—μεταφ., ἐπὶ παντὸς πράγματος ἀμεταβλήτου διαμένοντος, ἔπος ἐρέω ἀδάμαντι πελάσσας, ἀφοῦ κατέστησα αὐτὸ στερεὸν ὡς τὸν ἀδάμαντα, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις, = ἐστερέωσε μὲ ἥλους ἐξ ἀδάμαντος, ὅ ἐ. ἀφύκτως, Πινδ. Π. 4. 125, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 167. **2)** σκληρόν τι μέταλλον προσομοιάζον τῷ χρυσῷ, χρυσοῦ ὄζος .. ἀδ. ἐκλήθη, Πλάτ. Τιμ. 59B, πρβλ. Plin. 37. 15· οὕτως ἴσως ἐν Πλάτ. Πολιτ. 303E. **3)** ὁ ἀδάμας, λίθος πολύτιμος τὸ «διαμάντι», Θεοφρ. π. Λίθ. 19. **II.** ὡς ἐπίθ., ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, ἀνακτίτης, Ὀρφ. Λιθικά, 192:—μεταφ., ἀνένδοτος, ἄκαμπτος, δηλ. ὁ ἔρως, Ἀλεξ. ἐν «Φαίδρῳ» 1. 13. (ὁ Meineke ἔχει **ἀδάματος**): ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Θεόκρ. 2. 34.

ἀ-δᾰμαστί, ἐπίρρ. ἀκαταπονήτως, Σουΐδ.

ἀδάμαστος, ον, (δαμάω) ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου, ἄκαμπτος, Ἰλ. I.158· παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐν τῇ κυριολεκτ. σημασίᾳ, ἄδμητος, μὴ ἡμερωθεὶς ἔτι, ἵππος, Ξεν. Ἱππ. 1. 1.

ἀδαμάστωρ, ἐπίθετον Ἑκάτης. Ὕμνος ἐκδοθεὶς ὑπὸ E. Miller ἐν Mel. de litter. Gr. σ. 442.

ἀδάμᾰτος, ον, = ἀδάμαστος, ὁ μὴ νικηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 54, Θ. 233, Ἰκ., κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 205· ἐπὶ γυναικῶν, ἀνύπανδρος, Σοφ. Αἴ. 450· ἐπὶ ζώων, μὴ ἡμερωθέντος, ἴδε **πέσημα**·— **ἀδάμαντος** εἶναι ὁ τύπος ὁ προτιμώμενος ἐν τῷ Μεδ. χειρογράφῳ τοῦ Αἰσχύλ., καὶ **ἀδάμαστος** ἐν τῷ Λαυρ. τοῦ Σοφοκλ., ἀλλὰ τὸ μέτρον ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀπαιτεῖ τὸ **ἀδάματος**, οὐδέποτε δὲ **-αστος** ἢ **-αντος**, ὅθεν ὁ Ἐλμσλ. (ἐν Σοφ. Ο. Τ. 196) εἴκασεν ὅτι **ἀδάματος** ἦτο ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ., οἵτινες ἔχουσι τὴν λέξιν ταύτην μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. [**ᾱδᾰμᾰτω** παρὰ Θεοκρ. 15. 4, ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν **ἀλεμάτω**, ἴδε ἐν λ. **ἠλέματος**].

ἀδαμία, ἡ, «τὸ ἀδικάστως φονεύειν, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀδαμνεῖν, «τὸ φιλεῖν, καὶ Φρύγες τὸν φίλον **ἀδάμνα**, λέγουσιν,» Ἡσύχ.

ἀδαμνής, ές καὶ **ἄδαμνος, ον,** = **ἀδάμαστος**, Ἡσύχ.

ἄ-δαμος, ον, = **ἀδάμαστος**, Ἴων 9.

ἄδᾱν, Αἰολ. ἀντὶ **ἄδην**, Ἀλκμὰν 76.

ἀδανές, «ἀπρονόητον,» Ἡσύχ.

ἀδαξάω ἢ **-έω, ἀδαξῆσαι, ἀδάξομαι**· ἴδε ἐν λ. **ὀδάξω**.

ἀδᾰπάνητος, ον, (δαπᾰνάω) ἀνεξάντλητος, Ἐκκλ.

ἀδάπανον, «τὸ ὕδωρ,» Ἡσύχ.

ἀ-δάπᾰνος, ον, ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνην, γλυκέα κάδάπανα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 593, πρβλ. Τέλητα περὶ αὐταρκείας παρὰ Στοβ. 5. 69· ἀδ. τίθεσθαί τι, Συλλ. Ἐπιγρ. 3065, πρβλ. 3066.— Ἐπίρρ. ἀδαπάνως, τέρψαι φρένα, Εὐρ. Ὀρ. 1176. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δαπανῶν, ἀδ. χρημάτων εἰς τὸ δέον, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 3.

ἄδαπτος, ον, ὁ μὴ διασπαραχθείς, Ἀρχ. Λεξ.

ἀδάρκη, ἡ, ἢ **ἀδάρκης, ὁ,** καλαμάχνη, ἁλμυρὸν παράσιτον ἐπάνθισμα ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν ἑλῶν, Διοσκ. 5. 137· «ἀδάρκη, οἷον ἀφρός τίς ἐστιν ὕδατος ἁλμυροῦ περιπεπηγὼς φορητοῖς τε καὶ καλάμοις, Παῦλ. Αἰγιν.— ὡσαύτως λέγεται καὶ **ἄδαρκος, ὁ,** Δαμοκρ. παρὰ Γαληνῷ.— Ὑποκορ. **ἀδάρκιον, τό,** Γαλην., πρβλ. Σαλμάσιον εἰς Σωλῖνον 918.

ἄδαρτος, ον, (δέρω) ὁ μὴ δαρτός, καθ' Ἡσύχ. δὲ ὁ ἀμαστίγωτος.

ᾄδας ἢ **Ἄιδας**, Δωρ. ἀντὶ ᾅδης, Ἀίδης Σοφ.

ἀδασμολόγητος, ον, ὁ μὴ δασμολογηθείς, Ν. Χων. σ. 657, Ι. ἔκδ. Β.

ἄδασμος, ον, ὁ ἐλεύθερος δασμοῦ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 59.

ἄδαστος, ον, (δάσασθαι) ἀμέριστος, Σοφ. Αἴ. 54.

ἄδατος, ον, = ἄδαστος, Ἐτυμ. Μ. σ. 249, 39.

ἀδαχέω, = κνήθω, τσουγκρανίζω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, πρβλ. **ὀδάξομαι**.

ἄδδας, «ῥυμοὶ ὑπὸ Μακεδόνων,» Ἡσύχ.

ἀδδεές, ἴδε ἐν λ. **ἀδεής**.

ἀδδηκότες, ἄδδην, ἀδδηφαγέω, ἴδε ἐν λ. **ἀδέω, ἄδην, ἀδηφαγέω**.

ἄδδηλος, «κόλπος,» Ἡσύχ.

ἄδδιξ, ῐχος, ἡ, μέτρον τεσσάρων χοινίκων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 573.

ἄδε, ἀδεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**.

ἀδέα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡδεῖα**, καὶ ἐπίσης ἀντὶ τοῦ **ἡδύν**, ἴδε ἐν λέξ. **ἡδύς**.

ἀδεεί, «ἀφόβως, ἀδογματίστως, ἀναμφιβόλως,» Ζωναρ.

ἀδεεστάτως, ἐπίρρ., ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου, Ν. Χων. σ. 616, 23, ἔκδ. Β.

ἀδεής, Ἐπ. **ἀδειής, ές,** Ἐπικ. κλητ. **ἀδδεές**, (δέος). Ἄφοβος: εἴπερ ἀδειής τ' ἐστί, περὶ Ἕκτορος, Ἰλ. Η. 117· κύον ἀδεές, Θ. 423, πρβλ. Ὀδ. Τ. 91. **2)** ἄφοβος, ἀσφαλής. (ἴδε ἐν λέξει **ἀλεής**), τὸ ἀδεές, ἡ ἀσφάλεια, Θουκ. 3. 37, ἀδεὴς θανάτου, Πλάτ. Πολ. 386Β· περὶ τὸν καλὸν θάνατον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 10· ἐν νόσοις, αὐτόθι, 11:— ἀδεὲς δέος δεδιέναι, φοβεῖσθαι ἔνθα οὐδεμία αἰτία φόβου ὑπάρχει, Πλάτ. Συμ. 198Α. **II.** ὁ μὴ ἐμποιῶν φόβον, ὁ μὴ φοβερός, πρὸς ἐχθρόν, Θουκ. 1. 36, οὕτω καὶ ἐν 6. 87, μὴ ἀδεεῖς εἶναι κινδυνεύειν, οὐχὶ ἄνευ δέους κινδύνου, (ἔνθα ὅμως ὁ Dobree προτείνει **ἀδεές**, ὡς ἐν Δημ. 207. 23· οὐκ ἀδεές, οὐχὶ ἄνευ αἰτίας φόβου). **II.** συνηθέστατον ὡς ἐπίρρ. **ἀδεῶς**, ἄνευ φόβου ἢ ὄκνου, θαρραλέως, Ἡρόδ. 3. 65., 9. 109· ἀδ. πολιτεύεσθαι, Λυσ. 170. 32· ἀδεῶς λέγειν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394:—φθέγγεσθαι, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 502. 7. **2)** ἐλευθέρως, μεγάλως, Θουκ. 2. 40, Κικ. π. Ἀττ. 13. 52.

ἀδεής, ές, (δέομαι) ὁ μὴ ἐν ἐνδείᾳ ὤν, Μάξ. Τύρ. 5. 1. (μ. γεν.), κτλ.

ἀδέητος, ον, (δέομαι) ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τινός, ὁ μηδενὸς δεόμενος, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. πρβλ. **ἀδεύητος**.

ἄδεια, ἡ, (ἀδεής) ἀφοβία, ἀσφάλεια, Λατ. securitas, ἰδία ἐπὶ προσώπου, ἀδείην διδόναι, = παρέχειν ἀσφάλειαν ζωῆς, ἀμνηστίαν, Ἡρόδ. 2. 121, 6· τοῖς ἄλλοις ἄδειαν δεδώκατε οἰκεῖν τὴν σφετέραν, Ἀντιφῶν 138· 24· ἐν ἀδείῃ εἶναι, Ἡρόδ. 8. 120· οὐκ ἐν ἀδείῃ ποιεῖσθαι τὸ λέγειν, οὐχὶ ἀσφαλές, ὁ αὐτ. 9. 42· τὸ σῶμά τινος εἰς ἄδειαν καθιστάναι, Λυσ. 192. 4· τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιεῖν, Θουκ. 3. 58· ὡσαύτως, ἄδειαν ψηφίζεσθαι περί τινος, Λυσ. 166. 7· ἄδ. τινὶ παρασκευάζειν, παρέχειν, Δημ. 171. 7, κτλ.· ἀντίθετον πρὸς τὸ ἄδειαν εὑρίσκεσθαι, λαμβάνειν ἀμνηστίαν, ἀσφάλειαν, Ἀνδοκ. 3. 14· λαμβάνειν, Δημ. 321. 10· ἀδείας τυγχάνειν, ὁ αὐτ. 58. 16· τοῦ μὴ πάσχειν ἄδειαν ἤγετε, ὁ αὐτ. 387. 17· μετὰ πάσης ἀδείας, ὁ αὐτ. 327. 9· μετ' ἀδείας, 601. 13:—ὡσαύτως γῆς ἄδ., ἀσφαλὴς κατοικία, Σοφ. Ο. Κ. 447:—εἰς ὡρισμένας περιστάσεις ἐν Ἀθήναις οἱ κατήγοροι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ λαμβάνωσιν ἄδειαν, ἤτοι ἀσφάλειαν, πλήρη ἐλευθερίαν, ὅπως ὁμιλήσωσι, Δημ. 715. 14, Πλουτ. Περ. 31, πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων.

ἀδειάζω, ἡσυχάζω, Εὐστ. Πονημ. 251. 6.

ἀδειγᾶνες, οἱ, ἐπώνυμον ἀρχόντων τινῶν τῆς Σελευκείας παρὰ Πολυβ. 5. 54, 10·—πιθ. λέξις Ἀσιατική.

ἀδειής, ές, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἀδεής**.

ἄδεικτος, ον, (δείκνυμι) ὁ μὴ δειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δειχθῇ, ἄγνωστος, διάφ. γραφὴ ἐν Ψευδο-Φωκυλ. 124· ἐπὶ τῆς θεότητος, Φίλων 1. 197, 618.

ἀδειλία, ἡ, ἀφοβία, Παλλαδ. Λαυσ. 896Β.

ἀδειλίατος, ον, ὁ μὴ δειλιῶν, μτγν.

ἄ-δειλος, ον, ἄφοβος, Ἀδαμάντ. Σοφιστ. 373.

ἀδείμαντος, ον, (δειμαίνω) ἄφοβος, ἀκατάπληκτος, Πινδ. Ν. 10. 30, κτλ.· μ. γεν., ἀδ. ἐμαυτῆς, ἄνευ φόβου περὶ ἐμαυτῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 162:— Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. Χο. 771. **2)** ἔνθα οὐδεὶς ἔγκειται φόβος, ὁ μὴ παρέχων φόβον, οἰκία, Λουκ. Φιλόψ. 31.

ἀδείματος, ον, ὁ, = **ἀδείμαντος**, Ἀρχ. Λεξ.

ἄδειμος, ον, (δεῖμα) = ἄφοβος, Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἀδεῖν, Αἰολ. **ἀδεῖν**, ἴδε **ἀνδάνω**.

ἄδειος, ον, ὁ, «ἀκάθαρτος, Κύπριοι,» Ἡσύχ. «ἀδειὴς ἄφοβος· καὶ ἄδειος ὁμοίως,» Σουΐδ., νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ κενός.

ἄδειπνος, ον, ὁ ἄνευ τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, ὁ μὴ δειπνήσας, Ἱππ. Ἀφορ. 1254, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 21, κτλ.

ἀδεισία, «ἀφοβία,» Ἐτυμ. Μ.

ἀδεισιβόας, ὁ, ὁ μὴ φοβούμενος τὴν βοήν, ὁ μὴ τρομάζων ἐκ τῶν βοῶν, φασὶν ἀδεισιβόαν Ἀμφιτρύωνος παῖδα μοῦνον δὴ τότε τέγξαι βλέφαρον, Βακχυλ. V. 155., ἀδεισιβόαι χαλκάσπιδες ἡμίθεοι, ὁ αὐτ. XI. 61.

ἀ-δεισιδαιμονία, ἡ, ἐλευθερία ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δεισιδαιμονίας, Ἱππ. 23. 37.

ἀ-δεισιδαίμων, ον, ὁ ἄνευ δεισιδαιμονίας, Κλήμ. Ἀλ. 302. — Ἐπίρρ. **-μόνως**, Διόδ. Ἐκλογ. 614. 56.

ἀ-δεισίθεος, ον, ἀσεβής, ὁ θεὸν μὴ φοβούμενος, «ἀθεόφοβος,» λογισμοί, Χρησμ. παρ' Ἰουλ. 297D.

ἀδέκαστος, ον, (δεκάζω) ἀδωροδόκητος, ἀπροσωπόληπτος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 6, Διον. Ἀλ., κτλ.—Συγκρ. ἐπίρρ. **-ότερον**, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 47.

ἀ-δεκάτευτος, ον, ὁ μὴ δεκατευθείς, ἀφορολόγητος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 301, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137, 101.

ἄδεκτος, ον, (δέχομαι) ὁ μὴ δεκτός, ἀπίστευτος, διαφ. γραφὴ ἐν τοῖς Ἑβδ. (Μακκαβ. Γ'. δ', 2.) **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιδεχόμενός τι .., τῆς εὐδαιμονίας, Ἱππόδ. παρὰ Στοβαίῳ 553, 19· κακοῦ, Πλουτ. 2. 881Β.

ἀδελιφήρ, (φεόρ;) «ἀδελφός, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

ἀδελφεά, -εή, ἀδελφεός, -ειός, ἴδε ἐν λέξ. **ἀδελφή, ἀδελφός**.

ἀδελφεο-κτόνος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀδελφοκτόνος**.

ἀδελφή, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀδελφός**, παρὰ τοῖς Τραγ., κτλ. Ἰων. **ἀδελφεή**, Ἡρόδ. 2. 56, καὶ ἀλλ.·— Ἐπ. **ἀδελφειή**, Κόϊντ. Σμυρ. 1. 30, Ἀνθ.,—Δωρ. **ἀδελφεά**, Πινδ. Ν. 7, 5. καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., Σοφ. Ο. Τ. 160, Ο. Κ. 535. **2)** ἀδελφὴ (ὅ ἐ. Χριστιανή). Πρὸς Ρωμ. ιϛ', 1.

ἀδελφιδέος, συνῃρημ. **-οῦς, ὁ,** «ἀνεψιός,» συνήθως υἱὸς ἀδελφοῦ, Ἡρόδ. 1. 65., 6. 94, καὶ ἀλλ., Θουκ. 2. 101, κτλ.· ὡσαύτως, υἱὸς ἀδελφῆς, Ἡρόδ. 4, 147, Θουκ. 2. 101, κτλ.· ὡσαύτως **ἀδελφιδός**, = ἀδελφός, ἀγαπητός, φίλτατος, Ἑβδ. (Ἆσμ. 6', 3, καὶ ἀλλ.).

ἀδελφίδες, αἱ, adelphides, εἶδος φοινικοβαλάνων, Πλίν. h. n. XIII, 9, ἔνθα τινὲς ἀναγινώσκουσιν adelphidae.

ἀδελφιδεύς, ὁ, = **ἀδελφιδοῦς**, Καλλικλεῖ τῷ ἀδελφιδεῖ, Ἐπιγρ. Κιβυρατῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 604.

ἀδελφιδῆ, ἡ, Ἀττ. συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **ἀδελφιδέη**, θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, «ἀνεψιά,» Ἀριστοφ. Νεφ. 47, Λυσίας 97. 2, κτλ.

ἀδελφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀδελφός**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 60, Καλλ. Ἀδηλ. 7 (πιθανὴ γραφή).

ἀδελφίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ποιοῦμαί τινα ἢ τίθεμαι ἀδελφόν, καλῶ τινα ἀδελφόν, Ἑκαταῖος, 354, Ἀπολλοφ. ἐν «Ἰφιγέροντι,» 2, Ἰσοκρ. 390C:—Παθ., εἶμαι πολὺ ὅμοιος, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξέων, 384 κτλ.· τινί, ὁ αὐτ. περὶ Ἀγμ. 772.

ἀδελφικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 10. 6. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰωσήπ. Μακκ. 13. 9.

ἄδελφιξις, ἡ, ἀδελφότης, στενὴ συγγένεια ἢ κοινωνία, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 823.

ἀδέλφιον, τό, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ ἀδέλφι, ἐβάπτισα καὶ ἕτερα τρία ἀδέλφιά μου, Jure Graeco-Rom. lib. 2. σ. 119· ἴδε Δουκάγγιον ἐν λέξ. καὶ Εὐστ. σ. 886.

ἀδελφογαμέω, διαπράττω ἀδελφογαμίαν, Ἐκκλ.

ἀδελφογαμία, ἡ, γάμος μεταξὺ ἀδελφῶν, Γρηγ. Νυσσ. τόμ. I. σ. 910.

ἀδελφοζωΐα, ἡ, τὸ ζῆν ἀδελφικῶς, Παλλάδ. Βί. Χρυσ.

ἀδελφοθεΐα, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀδελφόθεον, ἢ ἀδελφὸν ἐν Θεῷ, Ἀναστ. Σιν. 288B.

ἀδελφόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀδελφοῦ, Γλωσσ.

ἀδελφόθεος, ὁ, οὕτω καλεῖται Ἰάκωβος ὁ ἀπόστολος· ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, Παύλ. Ἐπ. π. Γαλ. α', 19.

ἀδελφοκοιτία, ἡ, = **ἀδελφομιξία**, Θεόφιλ. 1, 9. 3, 6.

ἀδελφοκτόνος, ον, ὁ φονεύων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, Ἡρόδ. 3. 65. (κατ' Ἰωνικὸν τύπον **ἀδελφεοκτ.**), Πλούτ. 2. 256. F:—ἐντεῦθεν **ἀδελφοκτονέω**· εἶμαι φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 2. 11, 4· καὶ **ἀδελφοκτονία**, ἡ, φόνος μεταξὺ ἀδελφῶν, ὁ αὐτ. 1. 31. 2.

ἀδελφο-μιξία, ἡ, γάμος μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, Τζέτζ.

ἀδελφο-νοέω, ὁμοφρονῶ, Εὐστ. Ἐπιστ. 7. σ. 317.

ἀδελφό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς παῖς, Διον. Ἁλ. 4. 64, (ἐκ τοῦ Βατικ. Κώδ.) καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 4. 6, 12, ἀντὶ τοῦ: **ἀδελφοῦ παιδός**.

ἀδελφο-ποιός, όν, ὁ παραδεχόμενός τινα ὡς ἀδελφόν, Ἐτυμ. Μ.· ἐντεῦθεν, **ἀδελφο-ποιέω**, Ἰω. Χρυσ.·—οὐσιαστ. **ἀδελφο-ποίησις, -ποιΐα**, ἡ· **-ποιητός**, όν, Ἐκκλ.

ἀδελφο-πρεπῶς, ἐπίρρ., ὡς ἁρμόζει εἰς ἀδελφόν, Ἑβδ. (Μακκ. Δ', ι', 12).

ἀδελφός, [ᾰ] (α ἀθροιστ., **δελφύς**, Ἀριστοφ. Ἰ. Ζ. 3. 1, 21, πρβλ. -ἀγάστωρ, καὶ Σανσκρ. sa-garbhyas, co-uterinus), ὥστε ἀδελφοὶ κυρίως εἶναι υἱοὶ τῆς αὐτῆς μητρός. **I.** ὡς οὐσιαστικόν, **ἀδελφός**, ὁ, κλητ. **ἄδελφε** (οὐχὶ -φέ), Ἰων. **ἀδελφεός**, Ἐπ. **-ειός**, (τῶν δύο δὲ τούτων τύπων τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον μεταχειρίζεται ἀείποτε ὁ Ὅμηρος· ὁ δὲ Ἡρόδ. κ. Πίνδ. τὸν πρῶτον, ὅστις ὡσαύτως ἀπαντᾷ καὶ ἐν λυρικῷ χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλ. Θ. 974.): — ἀδελφός, ἢ καθόλου, στενός, πλησίον συγγενής· ἀδελφοί, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, ὡς τὸ Λατ. fratres, Εὐρ. Ἠλ. 536·—ἀδελφεοὶ ἀπ' ἀμφοτέρων, (δηλ. οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ ἑνὸς τῶν γονέων, Ἡροδ. 7. 97:—Παροιμ., χαλεποὶ πόλεμοι ἀδελφῶν, Εὐριπ. Ἀποσπ. 965, πρβλ. **ἀδελφή**. **2)** θρησκευτ., ἀδελφός, (ὡς ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ), Εὐαγγ. Ματθ. ιϛ', 50.—Πράξ. Ἀποστ. θ', 30, κ. ἀλλ. **II.** ὡς ἐπίθ., **ἀδελφός**, ἡ, όν, ἀδελφικός, Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θ. 811· φύσιν ἀδελφὴν ἔχοντες, ἐπὶ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, Πλάτ. Κριτί. 109C. **2)** καθόλου, ὡς τὸ Λατ. geminus, gemellus, ἐπὶ παντὸς διπλοῦ πράγματος, ἢ ζεύγους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19· ὡσαύτως, ὡς δίδυμος, ἀκριβῶς ὅμοιος, σύνεγγυς, ἀδ. νόμοις, Πλάτ. Νόμ. 683A, κτλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γεν., ἀδελφὰ τῶνδε, Σοφ. Ἀντιγ. 192· ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδ. τῆς πονηρίας ἔφυ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 663. Συχνάκις παρὰ Πλάτ., οἷον Φαίδων. 188B, Κρατ. 418E, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως κ. μ. δοτ., ἀδελφὰ τούτοισι, Σοφ. Ο. Κ. 1262, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 210B.

ἀδελφός, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ **ὁ ἀδελφός**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 808, Πλάτ. Πρωτ. 310C.

ἀδελφοσύνη, ἡ, = **ἀδελφότης**, Ἐκκλ.

ἀδελφότης, ητος, ἡ, ἀδελφικὴ ἀγάπη, Ἑβδ. (Μακκ. Α', ιϛ', 10 καὶ 17): ἡ σχέσις τῶν ἀδελφῶν (ἀρρέν.) καὶ ἀδελφῶν (θηλ.), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1045. **II.** ἡ ἀδελφότης, τὸ σύνολον τῶν ἐν πνεύματι ἀδελφῶν, Πέτρ. Α'. β', 17, ε', 9.

ἀδέματος, ον, ὁ μὴ ἔχων δέμας, σῶμα· ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς, Θεοκρ. εἰδύλ. ΙΕ'. 4, ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν ἀδαμάτω ἢ ἀλεμάτω· ἴδε **ἀδάματος** καὶ **ἠλέματος**.

ἀ-δέμνιος, ον, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον μετά τινος, ἀδ. τινός, Ὀππ. Κ. 3. 358.

ἄ-δενδρος, ον, ὁ μὴ ἔχων δένδρα, Πολύβ. 3, 55, 9, Διον. Ἁλ. 1. 37:— ποιητ. **ἀδένδρεος**, Ὀππ. Κ. 4. 337.

ἀδενοειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος ἀδένι, ἔχων εἶδος ἀδένος, Γαλην.:—συνῃρ., ἀδενώδη φύματα, Πλούτ. 2. 664F.

ἀ-δέξιος, ον, ὁ τῇ ἀριστερᾷ χρώμενος, ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, Λουκ. περὶ τ. ἐπ. μισθ. συν. 14. Κρον. 4.

ἀ-δερκής, ές, ἀφανής, ἀόρατος, Ἀνθ. Π. 11. 372.

ἄδερκτος, ον, (δέρκομαι), ὁ μὴ βλέπων, ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος, (κατὰ πρόληψιν) ἐστερημένος τῶν ὀφθαλμῶν σου, τῶν μὴ ὁρώντων πλέον, Σοφ. Ο. Κ. 1200, πρβλ. **ἀδάκρυτος**, I.—Ἐπίρρ. **-τως**, χωρὶς νὰ βλέπῃ τις, αὐτόθι 130.

ἀ-δέρματος, ον, ἄνευ δέρματος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4, 398.

ἄ-δερμος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἄδαπτος**.

ἀδέσμευτος, ον, ὁ, = **ἀδέσμιος**, μεταγν.

ἀ-δέσμιος, ον, = τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 15. 138.

ἄ-δεσμος, ον, ὁ ἄνευ δεσμῶν, ἀδέσμευτος, ἄδ. φυλακή, λατ. libera custodia, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, Θουκ. 3. 34, Διον. Ἁλ. 1. 83, κτλ.· βαλλάντια ἄδ. ἀνοικτὰ βαλ. Πλούτ. 2. 503D· δεσμὸν ἄδ. φυλλάδος, δηλ. οἱ τῆς ἱκετηρίας στέφανοι, οἱ ὁποῖοι ἐκρέμαντο περὶ αὐτήν, Ἕρμαν. εἰς Εὐρ. Ἱκ. 32.

ἀ-δέσποτος, ον, ὁ μὴ ἔχων κύριον, δεσπότην, ἐπὶ περιουσίας, Πλάτ. Πολ. 617E: ἐπὶ ἀπελευθέρων, Μύρων παρ' Ἀθ. 271F, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 10, 6· ἀδ. καὶ αὐτοκρατεῖς, περὶ τῶν θεῶν, Πλούτ. 2. 426C. **II.** περὶ διαδεδομένης φήμης, ἢ περὶ συγγράμματος ἀνωνύμου, ἢ περὶ οἱουδήποτε πράγματος ἢ κτήματος ἄνευ ἰδιοκτήτου, Διον. Ἁλ. 11. 50, Πλουτ. Κικ. 15. κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1447.

ἄδετος, ον, (δέω) ὁ μὴ δεδεμένος, λυτός, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808· ἄδ. πλόκος, Χριστοδώρ. Ἔκφρ. 73. **2)** ἐλεύθερος, Δημ. 753. 1: ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, Ἐκκλ. **3)** ὁ ἄνευ ὑποδημάτων, ἀνυπόδητος, Φιλόστρ. 921.

ἀδετοχίτων, ωνος, ὁ, «ἀμιτροχίτωνας, ἀζώστους, ... ἀδετοχίτωνας,» Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει **ἀμιτροχίτωνας**.

ἀδέτως, ἄνευ δέσεως, «ἀδέτως δεσμούμενον τὸ σκέλος τὸ Ἐπικτήτου,» Μ. Ἀκομ. τόμ. Β, σ. 274. 15. ἔκδ. Λ.

ἀδεύητος, ον, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀδέητος**, Ἡσύχ. (κοιν. **ἄδευτος**), Ἐτυμ. Μ. 17. 4.

ἀδευκής, ές, λέξις παρ' Ὁμήρ. ἀπαντῶσα μόνον ἐν Ὀδ., ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ, Δ. 489· ἀδευκέα πότμον, Κ. 245· φῆμιν ἀδευκέα, Ζ. 273:—οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. κτλ.·—κοινῶς ἑρμηνεύεται, οὐχὶ γλυκύς, πικρός, σκληρὸς (δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Ἀπολλ. Ῥοδ. 2. 267, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 489, κτλ.), καὶ ὁ Νίκ. ἐν τοῖς Ἀλεξ. 328, μετεχειρίσθη δευκεῖ οἴνῳ, = γλυκεῖ. Ἀλλ' οἱ Σχολιαστ. σχεδὸν πάντοτε προσθέτουσι καὶ ἄλλην σημασίαν, = **ἀπεοικώς, ἀπροσδόκητος, ἀπροόρατος, ἀνείκαστος**, ὁ Ἀπολλών. ἐν τῷ Λεξ. Ὁμ. ἑρμηνεύει, «ἀδευκεῖ, ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ (ἴσως ἀδοκεῖ), ἀπροσδοκήτῳ.» Καὶ ὁ Κούρτιος δὲ δοξάζει ὡς πιθανόν, ἐπὶ ἐτυμολογικῶν λόγων στηριζόμενος, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη σημασία εἶναι ἡ ἀληθὴς Ὁμηρική, ἡγούμενος ὅτι τὸ **δευκ-ής** ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **δοκ-έω**, πρβλ. **ἐν-δυκέως, Πολυ-δεύκης**.

ἀδεύμεθα, «ἀηδιζόμεθα,» Ἡσύχ.

ἀδευτόν, «χαλεπὸν ἢ (οὗ) οὐκ ἄν τις ἐπιδεηθείη· οἱ δέ, ἀδευτής, αὐτάρκης,» Ἡσύχ.

ἄδεψητος, ον, (δεψέω) ἀκατέργαστος, ἐπὶ ἀκατεργάστου δέρματος, Ὀδ. Υ. 2, 142, Ἀνθ. Π. 6. 298.

ἀδέω, (ἄω, satio) εἶμαι κεκορεσμένος, καταβεβλημένος, αἰσθάνομαι ἀηδίαν, (μόνον ἐν δυσὶν Ὁμ. τύποις ἀπαντᾷ: ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀόρ. α'. καὶ τῇ μετοχ., τοῦ πρκμ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἄω)· μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ δείπνῳ ἀδήσειεν, μήπως ... αἰσθανθῇ ἀηδίαν πρὸς τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Α. 134 (πρβλ. ἀηδέω)· καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Κ. 98, πρβλ. 312, 399, 471, Ὀδ. Μ. 281.· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τύποις τούτοις ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, ὡς ἐν τῷ **ἀδολέσχης**, καὶ τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων καὶ φερέγγυοι πηγαί, συμφωνοῦσιν εἰς τὴν μετὰ ἁπλοῦ δ γραφήν· ἐν ᾧ ἐν τῷ **ἄδην** ἢ **ἄδην** τὸ α εἶναι βραχύ, πλὴν μιᾶς φράσεως, ἐν ᾗ αἱ αὐταὶ πηγαὶ ἔχουσιν ἔδμεναι ἄδδην (Ἰλ. Ε. 203), ὁ Monro γράφει ἄδην, ὁ Heyne καὶ ὁ Βουττμ. θεωροῦσι τὸ α φύσει μακρόν, ἀλλ' ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι πῶς τὸ ἄδην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει ᾰ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἄδην**).

ἀδῆ, «οὐρανός, Μακεδόνες,» Ἡσύχ.

ἄδη, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνδάνω**.

ἀδήϊος, συνηρ. **ἀδῇος**, Δωρ. **ἀδάϊος, ον**, ὁ μὴ προσβεβλημένος, μὴ κατεστραμμένος, ἀδῇον. σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1533· ἐπὶ προσώπων, οὐχὶ ἐχθρικός, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 647.

ἄδηκτος, ον, (δάκνω) ὁ μὴ δηχθείς, ὁ μὴ καταβρωθεὶς ὑπὸ σκωλήκων (κυρίως ἐπὶ ξύλων), Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 418 (ἐν τῷ ὑπερθ. **ἀδηκτοτάτη**), Διοσκ. 2. 64, καὶ ἀλλ.—Ἐπίρρ., **-τως**, Πλουτ. Πομπ. 2. **2)** μεταφ., ἀβλαβής, ὃν δὲν ἐπέπληξέ τις, Πλούτ. 2. 864C.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 448A· **II**. ἐνεργ., ὁ μὴ δάκνων, οὐχὶ δηκτικός, Ἱππ. 596. 4, Διοσκ. 1. 29, πρβλ. Schäf. Εὐρ. Ἑκ. 1117.

ἀδηλέω, (ἄδηλος) εὑρίσκομαι ἐν ἀγνοίᾳ περί τινος πράγματος, δὲν ἐννοῶ· σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι, Σοφ. Ο. Κ. 35:—Παθ., εἶμαι σκοτεινός, ἀσαφής, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 233, πρβλ. 7. 393· δὲν ἐμφανίζομαι, διατελῶ ἀφανής, λείπω, Ἱππ. 590. 17.

ἀδήλητος, ον, (δηλέομαι) ὁ μὴ ἀκουσθείς, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 709.

ἀδηλία, ἡ, = **ἀδηλότης**, Ἀνθ. Π. 10. 96, Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 180. 18.

ἀδηλοποιέω, καθίστημί τινα ἀόρατον, Σύμμ. Ἰώβ, θ'. 5.

ἀδηλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ἢ καθιστῶν τινα ἤ τι ἀόρατον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 455, καὶ ἀλλ.

ἄ-δηλος, ον, ὁ μὴ βλεπόμενος ἢ γινωσκόμενος, ὅθεν ἄγνωστος, ἀφανής, ἄσημος, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 6 (πρβλ. ἀρίζηλος)· τὸν ἄδ. ἄνδρα .. ἰχνεύειν, Σοφ. Ο. Τ. 475· ἐὰν δὲ .. ἄδ. ὁ κτείνας ᾖ, Πλάτ. Νόμ. 874A· ποιεῖν ἑαυτὸν ἄδ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 37, 5. **II**. ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ πραγμάτων, ἄδ. θάνατοι, θάνατοι δι' ἀγνώστου χειρός, Σοφ. Ο. Τ. 496· ἄδ. ἔχθρα, κρυφία ἔχθρα, Θουκ. 8. 108· ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, ὁλόκληρον διαρρέει εἰς τὸ μηδέν, Σοφ. Τρ. 698.· ἄδ. τινι, ἀπαρατήρητα εἴς τινα, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 13· ἄδ. τινι εἰ .., Πλάτ. Φαῖδρ. 232E. **β)** οὐδέτερ., ἄδηλόν [ἐστιν] εἰ .., ὅτι .., εἶναι ἀμφίβολον ἐάν .., ἄγνωστον ὅτι .., συχν. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ, ὡς ἄδηλον μὴ .., Πλάτ. Φαίδων, 91D· ἀπολ.. ἄδηλον ὄν, ὂν μὴ βέβαιον, Θουκ. 1. 2· οὕτω καί, ἐν ἀδήλῳ εἶναι, Ἀντιφῶν 130, 4· ἐν ἀδηλοτέρῳ εἶναι, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 8· ἐξ ἀδήλου ἔρχεται [σελήνη], Σοφ. Ἀποσπ. 713· εἰς τὰ ἄδ., ἀντίθ. τῷ ἐν τῷ φανερῷ, Ξεν. Ἱππαρχικ. 5, 7· ἀλλὰ καὶ **γ)** ἄδηλος ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκείμενον (ὡς: δίκαιός εἰμι), παῖδες ἄδηλοι ὁποτέρων = ἄδηλον ὁποτέρων παῖδές εἰσιν, Λυσ. 95. 1· ἀδήλοις .. ὅπως ἀποβήσεται = ἃ ἄδηλά ἐστιν ὅπως ἀπ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 10· πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 6. **δ)** Παρ' Εὐρ. Ὀρ. 1318. ἡ λέξις ἔχει σχεδὸν ἐνεργ. σημασίαν· χρόᾳ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι, μετὰ χροιᾶς μὴ προδιδούσης τι περὶ τῶν πεπραγμένων. **III**. ἐπίρρ., **-λως**, κρυφίως, Θουκ. 1. 92, κτλ:—ὑπερθ. **-ότατα**, ὁ αὐτ. 7. 50.

ἀδηλότης, -ητος, ἡ, ἀβεβαιότης, Πρωταγ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 51, Πολύβ. 5. 2, 3, κτλ.

ἀδηλό-φλεβος, ον, ὁ ἔχων ἀοράτους φλέβας, Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 1. 19, 15. περὶ Μορ. Ζ. 3. 4, ἐν τέλ.

ἀδηλόω, ποιῶ τινα ἄδηλον· παθ., ἀγνώριστος γίνομαι, ἀπαλείφομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 57, Φίλων Ἰουδ. 1, 539.

ἀδήλωτον, «ἀδιάφορον, δεξιόν, συνετόν, ἢ πένητα, ἄπειρον,» Ἡσύχ.

ἄδημα, «ἄδος· ψήφισμα, δόγμα,» Ἡσύχ.

ἀδημεῖν, «θαυμάζειν, ἀπορεῖν (ἢ) ἀδημονεῖν,» Ἡσύχ.

ἀ-δημιούργητος, ον, ὁ μὴ εἰργασμένος ὑπὸ ἐργατῶν, τραχύς, ἀκατέργαστος, ὠμός, Διόδ. 3. 26. **2)** ὁ μὴ πλασθείς, μὴ δημιουργηθείς, ἄκτιστος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-ως**, αὐτόθι.

ἀδημοκράτητος, ον, ὁ μὴ δημοκρατούμενος, Δίων Κ. 43. 45.

ἀδημονέω, ἀόρ. ἀπαρ. **ἀδημονῆσαι**, εὑρίσκομαι ἐν ἀδημονίᾳ, στενοχωροῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ, Ἱππ. 563. 5· ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 175D· πρβλ. Δημ. 402, 24· ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 3· μ. δοτ. πράγματος, ἀδημονεῖ τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἐπί τινι, Διον. Ἀλ. 3. 70. (ὁ Εὐστ. ἐν 833. 15 παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἀδήμων**, ὅπερ οὐδαμοῦ εὕρηται ἐκτὸς ἐὰν ὀρθῶς εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Littré εἰς Ἱππ. Ἐπιδ. 1· πλὴν δὲ τούτου, ἡ παραγωγὴ τοῦ **ἀδήμων** εἶναι ἐπ' ἴσης ἄγνωστος.) [ᾰδ., Νικ. παρ' Ἀθην. 282F· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 226.]

ἀδημονία, ἡ, ἀνησυχία, θλῖψις, Ἀνθ. Π. 12, 226, Πλουτ. Νουμ. 4 (ἴδε τὸ προηγ.).

ἄ-δημος, ον, = **ἀπόδημος**, Σοφ. Ἀποσπ. 566.

ἀ-δημοσίευτος, ον, ὁ μὴ διακοινωθείς, κρύφιος, μυστικός, Ἐκκλ.

ἀδημοσύνη, ἡ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀδημονία**, Δημοκρ. Ἀποσπ. 91, Ξεν. ἐν Α. Β. 80.

ἀδήμων, ον, γεν. **-ονος**, ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεθλιμμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀδημονέω**.

ἅδην ἢ **ἄδην**, Ἐπ. **ἄδδην**, ἐπίρρ. Λατ. satis, μέχρι κόρου, ἔδμεναι ἄδδην, ἐσθίειν μέχρι κόρου, Ἰλ. Ε. 203, καὶ ἀλλ.· ἐμπιπλάμενοι σίτων ἄδην, Πλάτ. Πολιτικ. 272C. **2)** μετὰ γεν.· οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι .. πολέμοιο, Ν. 315· ἔτι μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος, Ὀδ. Ε. 290· οὕτω παρ' Ἀττ., ἄδην ἔλειξεν αἵματος, ἔγλειψεν ὅσον ἠδύνατο νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 828· οὕτω παρὰ Πλάτ.· καὶ τούτων μὲν ἄδην, Εὐθύφρ. 11E, πρβλ. Πολ. 341C, κτλ.· ἄδην ἔχειν τινός, ἔχων ἀρκετὸν ἔκ τινος πράγματος, εἶναι κεκορεσμένον ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Χαρμ. 153D· τοῦ φαγεῖν, Ἀριστ. Προβλ. 28. 7· —ὡσαύτως, ἄδην ἔχουσιν οἱ λόγοι, Πλάτ. Πολ. 541B· καὶ μ. μετοχ., ἄδην εἶχον κτείνοντες, Ἡρόδ. 9. 39. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἉΔ ἢ ἈΔ, πρβλ. τὸ Λατ. satis, satur, satio· ἐντεῦθεν **ἀδέω, ἄδος**· ὡσαύτως, **ἄση, ἀσάομαι**· βραχύτερος δὲ τύπος τῆς ῥίζης **ἀ** φαίνεται ἐν τοῖς **ἄω**, satio, ὁπόθεν καὶ τὸ **ἄατος**.) [ᾰ, ἐξαιρέσει τῆς φράσεως ἔδμεναι ἄδδην· ἴδε ἐν λ. **ἀδέω**].

ἀδήν, ἢ **ἀδήν, ένος**, ὁ καὶ ἡ, ἀδὴν ὡς καὶ νῦν ἔτι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 788. κτλ.

ἀδηνείη, «ἀπειρία,» Ἡσύχ.

ἀδηνέως, ἐπίρρ., ἄνευ δόλου, κηρυσσόντων καὶ διὰ τῆς πόλεως ἀδηνέως γεγωνέοντες ... [V] Ἴων, (ὁ Χῖος) Bechtel 174 b_{10}. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, «ἀδηνέως, ἀδόλως, ἁπλῶς, χωρὶς βουλῆς,» ἐν δὲ τοῖς Α. Β. δίδεται ἡ ἑρμηνεία: «ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.»

ἀδηνής, ές, (δῆνος) ἀμαθής, ἄπειρος, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 53, (ἐξ εἰκασίας).—Ἐπίρρ. **-έως**, Α. Β. 341. Ἐντεῦθεν **ἀδήνεια**, ἡ, = **ἀμαθία**, Ἡσύχ.

ἀδῆος, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἀδήϊος**.

ἄ-δηρις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ ἀγῶνος, Ἀνθ. Π. 7. 44°.

ἀδήρῑτος, ον, (δηρίομαι) ὁ ἄνευ ἀγῶνος ἢ μάχης, Ἰλ. Ρ. 42, ἔνθα ἴδε Spitzn. **2)** ἀκαταμάχητος, ἀδιαφιλονείκητος, Ὀρφ. Ἀργ. 849, Πολύβ. 1. 2. 3:—οὕτως ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 3. 93. 1. **II**. καθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ, ἀκαταμάχητος· ἀνάγκης σθένος, Αἰσχύλ. Πρ. 105.

Ἅιδης ἢ **ᾅδης, ου**, ὁ, Ἀττ.· ἀλλὰ καὶ **Ἀΐδης, αο** καὶ **εω**, ὅπερ εἶναι ὁ παλαιότερος καὶ Ὁμηρικώτερος τύπος· Δωρ. **Ἀΐδας, α**, ἐν λυρικοῖς καὶ ἀναπαιστικ. στίχοις τῶν Τραγ.:—ὑπάρχει ὡσαύτως καὶ γεν. **Ἄϊδος**, δοτ. **Ἄϊδι** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **Ἄϊς**), Ὅμ., Τραγ., ἴδε κατωτ. (Ἐκ τοῦ **α** στερητικοῦ καὶ √FIΔ (ἰδεῖν), ὅθεν ὁ Ἕρμαν. παραφράζει αὐτὸ διὰ τοῦ Nelucus): Παρ' Ὁμήρ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ὁ Ἅδης ἢ Πλούτων (πρβλ. Πλούτων), ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Διός· Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης. Ἰλ. Ο. 188, πρβλ. Ἡσ. Θ. 455· καλεῖται δὲ καὶ Ζεὺς καταχθόνιος, Ἰλ. Ι. 457· ἄναξ ἐνέρων, Υ. 61, κτλ.:—εἰν, εἰς Ἀΐδαο, (ἐνν. δόμοις, δόμους), εἰς τὸν κάτω κόσμον, Ὅμ.· ὡσαύτως εἰν Ἄϊδος, Ἰλ. Ω. 593:—παρ' Ἀττ. κωμ. καὶ πεζοῖς, ἐν Ἅιδου, ἐς Ἅιδου (ἐνν. οἴκῳ, οἶκον):—Ἄϊδόσδε, ἐπίρρ., εἰς τὸν κάτω κόσμον, Ἰλ. Η. 330, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 463, Τρ. 7, κτλ.· παρ' Ἅιδῃ, παρ' Ἅιδην, Ο. Τ. 972, Ο. Κ. 1552· πρβλ. πύλη, I:—Ἐντεῦθεν: **2)** ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνῃ τόπον· τούτου δὲ τὰ πρῶτα ἴχνη φαίνονται ἐν τῇ Ἰλιάδι Ψ. 244.· εἰσόκεν αὐτὸς .. Ἄϊδι κεύθωμαι· ἀκολούθως, ἐπὶ τὸν ᾅδην, Λουκ. Κατάπλ. 14· εἰς ἀΐδην, Ἀνθ. Π. 11, 23· ἐν τῷ ᾅδῃ, Εὐαγγ. Λουκ. ιϛ', 23. **II**. Μεθ' Ὅμηρον ὡς προσηγορικόν, ὁ τάφος, ὁ θάνατος, ἀΐδην λαγχάνειν, δέξασθαι, Πινδ. Π. 5. 130, Ι. 6. (5). 21· ᾅδης πόντιος, θάνατος ἐν θαλάσσῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 13, Ἱππ. 1047· πρβλ. Ἀϊδωνεύς. [ᾰΐδης παρ' Ὁμήρ., παρ' Ἀττ. ᾅδης· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. καὶ ᾱΐδας, Σοφ. Ο. Κ. 1690 (λυρ.), καὶ ᾱΐδης, ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 1. 14· γεν.. ᾰΐδεω ὡς ἀνάπαιστος παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ ᾱΐδεω, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 1018, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 374· γεν. ᾰΐδᾱο, Ὅμ. γεν. ᾱΐδος πρὸ φωνήεντος Ἰλ. Ζ. 284., Υ. 336.]

ἀδήσω, ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**.

ἀδηφᾰγέω, εἶμαι ἀδηφάγος, λαίμαργος, Ἕρμιππ. Ἄδηλ. 16, Ἰσοκρ. 127C.

ἀδηφᾰγία, ἡ, πολυφαγία, λαιμαργία, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 160· πληθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 172, Ὀππ. Ἁλ. 2. 218.

ἀδη-φάγος, ον, (ἄδην) ὁ ἐσθίων ὅσον δύναται νὰ φάγῃ καὶ πλέον ἔτι, πολυφάγος, λαίμαργος, ἀδ. ἀνήρ, ἐπὶ ἀθλητοῦ, Θεόκρ. 22. 115· τὴν ἀδ. νόσον, Σοφ. Φ. 313· ἀδ. λύχνος, ἐπὶ λυχνίας, ἥτις καταναλίσκει πολὺ ἔλαιον, Ἀλκαῖ. ἐν τῇ «Κωμῳδοτραγῳδίᾳ,» 2. **2)** μεταφ., ὁ καταναλίσκων πολλὰ χρήματα, πολυδάπανος, τριήρης, Λυσ. παρ' Ἁρπ., πρβλ. Φιλίστ. 58· οὕτω καὶ ἐπὶ ἵππων ἱπποδρομικοῦ ἀγῶνος, Φερεκρ. Ἄδηλ. 36.

ἀ-δῄωτος, ον, ὁ μὴ πορθηθείς, μὴ ἐρημωθείς, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1. 5.

ἀ-διάβἄτος, ον, ὁ, μὴ διαβατός, ποταμός, νάπος, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 1, 11, Ἑλλ. 5. 4, 44. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ περιπατῶν εὐκόλως, «ὁ μὴ ῥᾳστως ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως διαβῆναι,» Α. Β. 343.

ἀ-διαβεβαίωτος, ον, ὁ, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης, Πτολεμ. Γεωργ. 2. 1.

ἀ-διαβίβαστος, ον, Γραμμ. ὅρος = **ἀμετάβατος.**

ἀ-διάβλητος, ον, ὁ μὴ προσέχων εἰς συκοφαντίας, ἡ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδ. ἐστι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 4, 3, πρβλ. 8. 6, 7· ἀνύποπτος καὶ ἀδ., Πλουτ. Βρούτ. 8.—Ἐπίρρ. **-τως,** Κλήμ. Ἀλ. 536.

ἀ-διάβολος, ον, = τῷ προηγουμ., Στοβ. Ἐκλογ. 2. 240.

ἀ-διάβρδχος, ον, ὁ μὴ διαπερασθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ὕδατος, παράφρ. Ὀππ. Ἰξ. 2, 1.

ἀ-διάγλυπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κόψῃ διὰ μέσου, «ἣν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελθεῖν,» Α. Β. 344.

ἀ-διάγνωστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαγνώσῃ, διακρίνῃ, Διόδ. 1. 30· δύσκολος νὰ διακριθῇ ἢ κατανοηθῇ, ὀνόματα, Ἀριστείδ. Κουϊντιλ. 9. 14.

ἀ-διάγωγος, ον, μεθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, Φίλων 1. 118.

ἀ-διάδεκτος καὶ **ἀ-διάδοχος, ον,** ὁ ἄνευ διαδόχου, αἰώνιος, ἀέναος, Ἐκκλ.

ἀ-διάδραστος, ον, ὁ μὴ διαφεύγων, ἀσφαλής, βέβαιος· φυλάττειν ἀδ., Κλήμ. Ἀλ. 118. **2)** ἀναπόφευκτος, ἄφυκτος, Ἀριστοκλῆς παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 15. 14, ὁ αὐτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 9. 8.

ἀ-διάζευκτος, ον, ὁ μὴ διεζευγμένος, ἀχώριστος, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 14, Ἰάμβλ.

ἀ-διάθετος, ον, ὁ μὴ διατεθειμένος, μὴ διατεταγμένος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1370, κτλ.· στίχος ἀδ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 487. **2)** ὁ μὴ ποιήσας, μὴ καταλιπὼν διαθήκην, Πλουτ. Κάτων πρεσβ. 9, Δίων Χρυσ. 2. 281:—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἀχμ. Ὀνειρ. 97.

ἀδιαιρεσία, τὸ ἀδιαίρετον Μαξ. σχόλ. Δ. Ἀρεοπ. 259.

ἀ-διαίρετος, ον, ὁ μὴ διαιρεθείς, Ἀριστ. Πολ. 2. 3, 6, ἀλλ. **2)** ὁ μὴ διαιρετός, ὡς τὸ ἀμερής, ὁ αὐτ. Φυσ. 6. 1, 1.—Μεταφ., 9. 1, καὶ ἀλλ.· συγκρ., ἧττον διαιρετός, ὁ αὐτ. —Ἐπίρρ. **-τως,** Φρύν. 443, Συλλ. Ἐπιγρ. 8962. **II.** μ. γεν., ἀχώριστος ἀπὸ .. Ἐκκλ.

ἀδιαίτητος, «ἀλλότριος, ἀήθης,» Σουΐδ.

ἀδιαιτήτως, ἐπίρρ. ἄνευ διαίτης, «ἀδιαιτήτως βρώμασι χρώμενος,» Ἰω. Ἀκτουαρ. ἐν Idel. phys. κτλ. τομ. II, σ. 162.

ἀδιακάθαρτος, ον, ὁ μὴ διακαθαρθείς, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 769.

ἀ-διάκλειστος, ον, ὁ μὴ ἀποκλεισθείς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. πόλ. 5. 5, 4.

ἀ-διακόνητος, ον, ὁ μὴ ἐκτελεσθείς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. πόλ. 19. 1, 1.

ἀ-διακόντιστος, ον, ὃν οὐδὲν ἀκόντιον δύναται νὰ διαπεράσῃ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Passow ἐν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13, 15, ἀντὶ τοῦ **ἀδιακόνιστος,** ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **ἀναίσθητος, ἄτρωτος.**

ἀ-διάκοπος, ον, ὁ μὴ διακοπτόμενος, ἄθραυστος, μὴ διακεκομμένος, λόγος, Φίλων 1. 81, Πορφ.—Ἐπίρρ. **-πως,** Οὐλπ. εἰς Δημ.

ἀδιακόρευτος, ἡ, ἡ μὴ διακορευθεῖσα, Σωφ. Ἐφεσ. ἐν Idel. phys. κτλ. I. σ. 256.

ἀ-διακόσμητος, ον, ὁ μὴ διακεκοσμημένος, διατεταγμένος, Διον. Ἀλ. 3. 10.

ἀ-διακρισία, ἡ, ἔλλειψις διακρίσεως, Σουΐδ., Ἐκκλ.

ἀ-διάκρῐτος, ον, ἀδιαχώριστος, ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀνάμικτος, Ἱππ. Κωακαὶ Προγν. 213· αἷμα, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 29:—Ἐπίρρ. **-τως,** ἄνευ διακρίσεως, ἀπὸ κοινοῦ, Λατ. temere, Ἐκκλ. **2)** ἀκατανόητος, ἀδιανόητος, Πολύβ. 15. 12, 9. **3)** ἀναποφάσιστος, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741, 8.

ἀ-διάλειπτος, ον, ὁ ἄνευ διαλειμμάτων ἀδιάκοπος, Τιμ. Λοκρ. 98E, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. θ', 2., Τιμ. Β' α', 3.—Ἐπίρρ. **-τως,** Πολύβ. 9. 3, 8, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 9, κτλ.

ἀ-διάλεκτος, ὁ ἄνευ διαλέξεως, ἀδ. βίος, μεμονωμένος βίος· Φρύν. κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1.

ἀ-διάληπτος, ον, ἀχώριστος, ἀδιάκριτος, Ἐπιφάν. 1, 1071:—Ἐπίρρ. **-τως,** Φιλόδημ. ἐν λ. **διειλημμένως.** Τὸ οὐσιαστ. **ἀδιαληψία** ἐν Vol. Hercul. Ox. 2. σ. 23.

ἀ-διάλλακτος, ον, ὅστις δὲν διαλλάσσεται, ἀφιλίωτος· τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει, αἱ πρὸς ὑμᾶς σχέσεις μου δὲν ἐπιδέχονται φιλίωσιν, Δημ. 1472, 23:—Ἐπίρρ. ἀδιαλλάκτως ἔχειν πρός τινα, Διον. Ἀλ. 6. 56, πρβλ. Πλουτ. Βρούτ. 45.

ἀδιαλόγιστος, ον, ὁ ἄμοιρος λογισμοῦ, ἀπερίσκεπτος, Ἐκκλ.

ἀ-διάλῠτος, ον, ὁ μὴ διαλελυμένος, ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαλύσῃ, Πλάτ. Φαίδων 80B. **II.** ἀφιλίωτος, ὡς ἐν τῷ ἐπιρρ. ἀδιαλύτως ἔχειν πρός τινα, Πολύβ. 18. 20, 4.

ἀδιαλώβητος, ον, ὁ μὴ ψεγόμενος, Κύριλλ. κατὰ Νεστ. 2. 4, Ἡσύχ.

ἀδιαμάρτητος, ον, ὁ μὴ διαμαρτάνων, μετγν.

ἀδιαμάσητος, ον, ὁ μὴ διαμασηθείς, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4, σ. 780.

ἀδιαμέριστος, ον, ὁ, ἀδιαίρετος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1033.

ἀδιαμόρφωτος, ον, Ὀρειβάσ. ἔκδ. Daremb. τόμ. III. σ. 681.—Ἐν τῷ Θ. Σ. κεῖται ἐξ ἄλλης πηγῆς τὸ **ἀδιαμόρφητος,** ὅπερ εἶναι κακὴ γραφή.

ἀ-διανέμητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διανείμῃ, Λογγῖν. 22. 3.

ἀδιανοησία, ἡ ἔλλειψις διανοήσεως, Comperz Herk. Studien 1. σ. 46.

ἀδιανοητεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ ἀδιανοήτως, ἀκατανοήτως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1377.

ἀ-διανόητος, ον, ἀκατανόητος, Πλάτ. Σοφ. 238C. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ ἐννοῶν, εὐήθης, βλάξ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 77:—Ἐπίρρ. **-τως,** Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301C.

ἀδιάνοικτος, ον, ὁ μὴ ἀνοιχθείς, σφραγῖδες, Ἐκκλ.

ἀ-δίαντος, ον, ὁ μὴ ὑγρανθείς, παρειαῖς ἀδιάντοισι, Σιμων. 37. 3: = μὴ ὑγρανθείσαις διὰ τοῦ ἱδρῶτος· σθένος, Πινδ. Ν. 7. 107, πρβλ. **ἀνιδρωτί, ἀκονιτί.** **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἀδίαντος,** εἶδος φυτοῦ, τὸ πολύτριχον, Ὀρφ. Ἀργ. 918· ὡσαύτως **ἀδίαντον,** τό, Θεόκρ. 13. 41, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 7. 10, 5.

ἀ-διάνῠτος, ον, ἀτέλεστος, ἀκατόρθωτος, Γλωσσ.

ἀ-διάξεστος, ον, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἐστιλβωμένος, ἄξεστος, Γαλην. 4. σ. 574.

ἀ-διάπαυστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ, ἀδιάκοπος, ὁρμητικός, Πολύβ. 4. 39, 10.—Ἐπίρρ. **-τως,** ὁ αὐτ. 1. 57. 1.

ἀδιάπεπτος, ον, ὁ μὴ διαπεφθείς, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 66.

ἀ-διάπλαστος, ον, ὁ μήπω λαβὼν σχῆμα, Πλάτ. Τίμ. 91D, «ἀδιάπλαστος βάτραχος,» Σουΐδ. ἐν λ. **Φρῦνος.**

ἀδιαπνευστέω, δὲν ἱδρώνω, Γαλην. 10. σ. 528.

ἀδιαπνευστία, ἡ, ἔλλειψις ἱδρῶτος, Γαλην. 10. σ. 257.

ἀδιάπνευστος, ον, (διαπνέω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, Γαλην. 10. σ. 251· ὁ μὴ ἐξατμιζόμενος, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 39. **II.** ἐνεργ., ἄνευ ἀναπνοῆς, ἀδιάκοπος, «χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα,» Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 188.

ἀ-διαπόνητος, ον, ὁ μὴ διαπονηθείς, ὅν τις δὲν ἀπετέλεσεν ἐξ ὁλοκλήρου, **-αχώνευτος,** Ἀθήν. 402D.

ἀδιαπόρευτος, ον, ὁ, ἀδιάβατος, μετγ.

ἀ-διάπταιστος, ον, ὁ μὴ προσκόπτων, Ἰαμβλ. Προτρ. 360.

ἀδιαπτωσία, ἡ, τὸ ἀλάνθαστον, Ἱππ. 1282. 56.

ἀ-διάπτωτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα, ἀδιάπταιστος, Ἱππ. 1283. 21, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 110:—Ἐπίρρ. **-τως,** Πολύβ. 6. 26, 4· ἀναμαρτήτως, ἐπιτυχῶς, ἐπὶ τοξοτῶν, Ἡλιοδ. 9. 18. **2)** ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος, ἐπὶ συγγραφέων, Λογγῖν. 33. 5:—**τὸ ἀδιάπτωτον,** τὸ τέλειον, ἐπὶ ὕφους, ὁ αὐτ. 36. 4.

ἀ-δίαρθρος, ον, πλημμελὴς σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ ἑπομένου, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 10, 5. Λοβ. Παραλειπ. σ. 39.

ἀ-διάρθρωτος, ον, ὁ μὴ διηρθρωμένος, συνεζευγμένος, συνδεδεμένος, ἀσύνδετος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 1, 5, καὶ ἀλλ. **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἄναρθρος, Πλούτ. 2. 378C.—Ἐπίρρ. **-τως,** ἄνευ διακρίσεως, Γαλην. 16. σ. 240.

ἀδιάρπακτος, ον, ὁ μὴ διαρπαγείς, ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαρπαγήν, Μ. Βασιλ. Μαμ. 1, σ. 600.

ἀ-διάρρηκτος, ον, ὁ μὴ διαρρηγνύμενος ἢ μὴ διερρωγὼς εἰς τεμάχια, Ἰω. Χρυσ.

ἀδιαρρίπιστος, ον, ὁ μὴ διαρριπιζόμενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἄκραγον**

ἀδιαρροίη, ἡ, ἔμφραξις, «ἡ τῶν διαρρεόντων παντελὴς ἐποχή,» δηλ. ἐπίσχεσις, Ἐρωτιαν. σ. 70, ἔκδ. Franzius.

ἀδιασάφητος, ον, ὁ μὴ διασαφηθεὶς ἢ ἐξηγηθείς, Εὐστ.

ἀ-διάσειστος, ον, ὁ μὴ διασειόμενος, Γαλην.

ἀδιασκέδαστος, ον, ὁ μὴ διασκεδασθείς, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 1027.

ἀ-διασκέπτως, ἐπίρρ., ἀπερισκέπτως, Ἐκκλ.

ἀ-διάσκευος, ον, ὁ μὴ διεσκευασμένος, ἀκόσμητος, ἵππος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ἀδιασκόπητος, ον, ὁ μὴ διασκοπηθείς, Βυζαντ.

ἀ-διάσκοπος, ον, ὁ μὴ ὢν σαφής, ἐναργής, καταφανής, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 815.

ἀ-διάσπαστος, ον, ὁ μὴ διεσπασμένος, μὴ διακεκομμένος, ἄθραυστος, Ξεν. Ἀγησ. 1. 4, Πολύβ. 1, 34, 5, Γρηγ. Νύσσ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

ἀ-διάσταλτος, ον, ὁ οὐχὶ σαφῶς ἀνεπτυγμένος, διάφ· γραφ. ἐν Σχολ. εἰς Ὀδ. Τ. 560.

ἀδιαστασία, ἡ, ἡ μὴ διάστασις, συνέχεια, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθμ. 81.

ἀ-διάστᾰτος, ον, ὁ ἄνευ διαλειμμάτων, συνεχής, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ., Κύριλλ.:— Ἐπίρρ. **τως**, ἄνευ διακοπῆς, ἀδιακόπως, Φίλ. 1. 342, 501, κτλ. **2)** ἄνευ διαφορᾶς :—Ἐπίρρ. **-τως**, ἀδιαφιλονεικήτως. Εὐστ. Πονημ. 228. 50, κτλ. **II.** (διίστημι) ὁ ἄνευ διαστάσεων, Πλούτ. 2. 601C, 926B.

ἀ-διάστικτος, ον, ὁ μὴ διεστιγμένος, μὴ εὐδιάκριτος, συνεχής, Φίλων 2. 297.

ἀ-διάστολος, ον, ὁ μὴ κεχωρισμένος, συγκεχυμένος, Α. Β. 809. **II.** = **ἀπαρέμφατος**, Γραμμ.—Ἐπίρρ. **-λως**.

ἀδιάστομος, ον, ὁ κεκλεισμένος πανταχόθεν, ἄνευ διαβάσεως, μτγν.

ἀδιαστρέπτως, ἐπίρρ. ἄνευ στροφῆς, συνεχῶς, Ἱππ. Ἀγμ. 765.

ἀδιάστροφος, ον, ὁ ἀνεπίδεκτος στροφῆς, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ζώων τινῶν, Ἀριστοφ. Προβλ. 31. 7· ἀδ. τῷ προσώπῳ πιεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 185:—μεταφ., ὁ μὴ διαστραφείς, ὁ μὴ διεφθαρμένος, μὴ διεστραμμένος, κρίσει, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 2:—Ἐπίρρ. **-φως**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 77.

ἀ-διάσχιστος, ον, ὁ μὴ διασχισθείς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 7. 4. 12.

ἀδιάσωστος, ον, (διασῴζω) ὁ μὴ καλῶς διατηρηθείς, ὁ μὴ ἀκέραιος, Πτολ. Τετραβ. 49.

ἀ-διάτακτος, ον, ὁ μὴ διατεταγμένος, Διον. Ἀλ. 3. 10.

ἀδιάτατος, ον, ὁ μὴ ἔχων διάτασιν ἢ διάστασιν, Φιλόπ. κόσμ. δημ. 1, 16.

ἀδιάτμητος, ον, ὁ μὴ διατετμημένος εἰς τεμάχια, ἀδιαίρετος, Ἐκκλ.

ἀδιάτομος, = **ἀδιάτμητος**, Ἐκκλ.

ἀδιατράνωτος, ον, ὃν δὲν κατέστησέ τις σαφῆ, ἀκατανόητος, Ἀθαν.

ἀ-διάτρεπτος, ον, ἀκίνητος, ἰσχυρογνώμων, Ἑβδ., κτλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἑβδ.

ἀ-διατρεψία, ἡ, ἰσχυρογνωμοσύνη, Καλιγ. παρὰ Σουετ. Καλιγ. 29.

ἀ-διατύπωτος, ον, ὁ μὴ διατετυπωμένος, Διον. 1. 10.

ἀ-δίαυλος, ον, ὁ ἄνευ ὁδοῦ πρὸς ἐπιστροφήν, ἄνευ ἐπιστροφῆς, εἰρημένον περὶ τοῦ κάτω κόσμου, Εὐρ. Ἀποσπ. 860· Φερσεφόνας ἀδίαυλον ὑπὸ .. δόμον, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 244. 9.

ἀ-διαφθαρσία, ἡ, μτγν. ἀντὶ ἀδιαφθορία.

ἀ-διάφθαρτος, ον, = **ἀδιάφθορος**, Ι, Πλάτ. Ἀπολ. 34B, Νόμ. 951C. **II.** = **ἀδιάφθορος** II. Γαλην. 2. σ. 27.

ἀ-διαφθορία, ἡ, τὸ ἀδιάφθορον, ἀκεραιότης, Ἐπ. πρὸς Τίτ. β΄, 7. (ἀλλ' ὁ Lachm. καὶ ὁ Tisch. γράφουσιν **ἀφθορίαν**).

ἀ-διάφθορος, ον, ὁ μὴ διεφθαρμένος, καθαρός, ἁγνός, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D· ἀπ' ὀρθῆς .. καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, Δημ. 325. 15, πρβλ. Μενάνδρ. Ἄδηλ. 357, Διοδ. 1. 59, Πλούτ.— Ἐπίρρ. **-ρως**, ἐρᾶσθαι, Αἰσχίν. 19. 20. **2)** ἐπὶ δικαστῶν, ἀδέκαστος, Πλάτ. Νόμ. 768B· ἐπὶ μαρτύρων, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 17· ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 15, 9 :—ὑπερθ. ἐπίρρ. **-ώτατα**, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἄφθαρτος, Πλάτ. Φαίδ. 106D, E.

ἀδιαφορέω, εἶμαι ἀδιάφορος, κατά τι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 191· πρός τι, Μ. Ἀντ. 11, 16· ἀδιαφορεῖ μ. ἀπαρεμ., Λατ. nihil refert, Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 57. **II.** ἀδ. τινός, δὲν διαφέρω ἀπό τινος, Φίλων 1. 414.

ἀδιαφόρησις, εως, ἡ, = **ἀδιαφορία**, Ἐκκλ.

ἀδιαφορητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀδιάφορον, ἢ ὅμοιος ἀδιαφορίᾳ· τὸ ἀδ. = ἀδιαφορία, Ἀρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 14.

ἀδιαφόρητος, ον, ὁ μὴ ἐξατμιζόμενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος, Ἰατρ.

ἀδιαφορία, ἡ, ἡ ὀλιγωρία, ἀδιαφορία, Κικέρ. Acad. Pr. 2. 42, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 1. 152, πρβλ. τὴν ἑπομ. λέξ. **II.** ἀδιαφορία, ταυτότης σημασίας. Γραμμ.

ἀ-διάφορος, ον, ὁ μὴ διάφορος, Ἀρ. Ρητ. 1. 12, 35· τοῖς ὁμοίοις καὶ ἀδιαφόροις, ὁ αὐτ. Οὐρ. 4. 3. 4. **2)** ἐν τῇ Ἀριστ. λογικῇ ἀδιάφορα εἶναι τὰ «ἀτομικά», καθ' ἕκαστον ἀντικείμενα, καθ' ὅσον δὲν ἔχουσι τὴν λογικήν, ἤτοι εἰδοποιὸν διαφοράν, ἀδιάφορα, ὧν ἀδιαίρετον τὸ εἶδος, Μεταφ. 4. 6, 15· ἀδιάφορα τῷ εἴδει, αὐτ. 14, κατὰ τὸ εἶδος, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 7, 1, πρβλ. Ἀν. Ὕστ. 2. 13, 7, κτλ. **II.** ὁ ἠθικῶς μὴ διαφέρων, ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ τὰ ἀδιάφορα res mediae ἢ indifferentes, ἦσαν τὰ μήτε καλά, μήτε κακὰ πράγματα, Κικέρ. de Fin. 3, 16., Ἐπικτ. ἐγχειρ. 32, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 117, κέξ. **III.** ἐν τῇ μετρικῇ = κοινός. Λατ. anceps, Γραμμ. **IV.** Ἐπίρρ., **ρως**, ἄνευ διακρίσεως, ἀναμίξ, Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 56.

ἀ-διάφρακτος, ον, ὁ ἄνευ διαφραγμάτων, διαιρέσεων ἢ ἄρθρων, ἀντίθετον τῷ **γονατώδης**, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 5., 3, 8., 5, 2:—Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτόθι 6. 5, 3.

ἀ-διάφυκτος, ον, μετγ. ἀντὶ ἄφυκτος.

ἀ-διάχῠτος, ον, (διαχέω) ὁ μὴ ἀπαλυνόμενος διὰ τῆς ἑψήσεως, ἀντίθ. τῷ **εὐδιάχυτος**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 2. **II.** ὁ μὴ διεξοδικὸς ἢ ἄσωτος, ἐπὶ προσώπων, Ἱππ. 22. 45· ἐπὶ ὕφους, Λογγῖν. 34. 3.

ἀ-διαχώριστος, ον, ὁ μὴ διακεχωρισμένος, Νικήτ. Εὐγ. 6. 46, Σουΐδ.

ἀ-διάψευστος, ον, ὁ μὴ ἀπατηλός. Διοδ. 5. 37, Ἀνθ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 191.

ἀ-δίδακτος, ον, ὁ μὴ διδαχθείς, ἀμαθής. Ψευδο-Φωκυλ. 83· μ. γεν., ἀδ. ἐρώτων, Ἀνθ. Π. 5, 122, πρβλ. Ἱππ. 382. 34. **2)** ὁ μὴ δεδιδαγμένος, μὴ ἠσκημένος, ἐπὶ χοροῦ, Δημ. 520. 13. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μὴ διδασκόμενα ἢ δεδιδαγμένα, ἀλλ' ἐμφύτως γιγνωσκόμενα, ὡς τὸ αὐτοδίδακτος· ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀδ., Πλούτ. 2. 968C, σύνεσίν τε πολιτικὴν ... τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. 34. **2)** ἀδ. δρᾶμα, ὅπερ εἰσέτι δὲν ἐδιδάχθη, δὲν παρεστάθη, (ἴδε διδάσκω III.), Ἀθ. 270A. **III.** Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ διδασκαλίας. Πλούτ. 2. 673F, καὶ ἀλλ.

ἀ-διέκδῡτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξει **νήδυμος**.— Ἐπίρρ. **-τως**, Οὐλπ. ἐν Πανδέκτῃ.

ἀ-δίδυμος, φύσις, ἡ ἄνευ διδύμων (ὄρχεων), Μαν. Φιλῆς τόμ. Β. σ. 145, ἔκδ. Mil.

ἀ-διέκβατος, ὁδός, ἡ μὴ ἔχουσα διέκβασιν, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 462. ἔκδ. Mi.

ἀ-διεκδίκητος, ον, ἄνευ διεκδικήσεως, μετγν.

ἀ-διεξέλευστος, ον, «ἀδιεξίτητος,» Σουΐδ.

ἀ-διεξέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐξειργασμένος, Ἰσοκρ. 104C. ἄλλη γραφὴ **ἀδιέργαστος**.

ἀ-διεξέταστος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐξέτασιν, Ἑβδ.

ἀ-διεξήγητος, ον, ὁ ἀπερίγραπτος, Φίλων I, 407, 20. **2)** ἀδιέξοδος Achmet. 141, γῆ.

ἀδιεξίτητος, ον, (διέξειμι) ὅ,τι δὲν δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ, νὰ ἐξακριβώσῃ, Ἀριστ. Φυσ. 3. 7, 5, «ἀδιεξέλευστος,» Σουΐδ.

ἀ-διεξόδευτος, ον, ὁ μὴ ἔχων διέξοδον, λαβύρινθος, Εὐστ. 1688. 37.

ἀ-διέξοδος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ, τὸ ἄπειρον, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 2. **2)** μὴ ἔχων διέξοδον, ἐπὶ τόπων, Ἀππ. Μιθρ. 100. **II.** ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ ἐξέλθῃ διὰ μέσου, Ἀνθ. Π. 11. 395, πρβλ. Πλούτ. 2. 679B.

ἀ-διέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐντελῶς εἰργασμένος, ἀτελείωτος, Ἰσοκρ. 289B, (πρβλ. **ἀδιεξέργαστος**), Πολυδ. 6. 144, ὅστις μνημονεύει καὶ τὸ ἐπίρρ. **-τως**.

ἀ-διερεύνητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διερευνήσῃ, Πλάτ. Τίμ. 25D. **2)** ὁ μὴ διερευνηθείς, Φίλων 1. 470. κτλ. **II.** ἐπὶ προσώπων ἀνεξέταστος, ὃν δὲν ἐξήτασέ τις Πλουτ. Δίων, 19.

ἀ-διευκρίνητος, ον, ἀσαφήνιστος, Εὐστ. 213. 23.

ἀ-διεχής, ές, ὁ μὴ διέχων, συνεχής, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 1003.

ἀ-διήγητος, ον, ἀπερίγραπτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 22, Δημ. 219, ἐν τέλ. **II.** ὅ,τι δὲν διηγήθη τις, Ἡλιόδ.

ἀ-διήθητος, ον, ὁ μὴ διηθηθείς, ὁ μὴ στραγγισθείς, πτισάνη ἀδ., ἀπόζεμα χονδροαλεσμένης κριθῆς ἀστράγγιστον, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 384.

ἀ-δῐκαίαρχος, ον, = ἄδικος ἄρχων ἐν Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 2. 12, ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱστορικοῦ Δικαιάρχου, ὡς τὸ ἄϊρος ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἶρος, κτλ.

ἀ-δῐκαιοδότητος, **ον,** ἔνθα οὐδεμιᾶς δικαιοσύνης δύναται νὰ τύχῃ τις, Σικελία, Διόδ. Ἐκλογ. 616. 65.

ἀ-δικαιολόγητος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 7, σ. 359.

ἀδικασία, ἡ, ἀδικία, Σύμμ. Ψ. 54, 10.

ἀ-δίκαστος, ον, ὁ μὴ δικασθείς, Πλάτ. Τίμ. 51C., μὴ ἀποφασισθείς, Λουκ. Δὶς κατηγορ. 23. ἐπίρρ. **-τως,** Αἴσωπ.

ἀδίκειμι, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **ἀδικέω,** παθ. μετοχ. **ἀδικείμενος** (κατ' Ἐλμσλέϊον) ἀντὶ **-ούμενος** (μετὰ σημασ. πρκμ.) κοινῶς ὅμως **ἀδικειμένος,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 914, πρβλ. **ἀδικέω** ἐν τέλ., καὶ ἴδε Ahrens π. Αἰολ. δ. σ. 210.

ἀδίκευσις, εως, ἡ, ἀδικία, βλάβη, λέξις Στωϊκή, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 100.

ἀδῐκέω, Σόλων 4. 22, Ἀττ.: Ἰων. παρατ. **ἠδίκεον** ἢ **-ευν,** Ἡρόδ. 1. 121.—Παθ., μέλλ. κατὰ μέσ. τύπον **ἀδικήσομαι,** Εὐρ. Ἰ. Α. 1437, Θουκ. 5. 56, Πλάτ., κτλ.· καὶ μετὰ παθ. τύπου **ἀδικηθήσομαι,** Ἀπολλόδ. 1. 9, 23, ἄλλη γραφὴ ἐν Δημ. 507. 16, κτλ. Εἶμαι **ἄδικος,** πράττω ἀδικίαν, (ὁριζόμενον ὑπὸ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 1. 10, 3, τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον, πρβλ. **ἀδίκημα**), πρῶτον ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 368, ἔνθα σημαίνει πράττω τὸ κακὸν ἐνώπιον τῶν θεῶν, ἁμαρτάνω·— ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., τἀδικεῖν, πράττειν τὸ κακόν, Σοφ. Ἀντ. 1059· τὸ μἀδικεῖν, δίκαιος τρόπος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 85, 749· ἀλλά, σχήσει τὸ μἀδικεῖν, θὰ καταπαύσῃ, ἐμποδίσῃ τὴν ἀδικίαν, αὐτόθι 691.—ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, τὸ πράττειν παρὰ τὸν νόμον, ὁπότε τὸ ἀναφερόμενον ἀδίκημα συνάπτεται κατὰ μετοχήν, οἷον, Σωκράτης ἀδικεῖ.. ποιῶν .. καὶ διδάσκων, Πλάτ. Ἀπολ. 19B, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. ἐν ἀρχ. Ἂν δὲ συναφθῇ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, πρέπει ἢ νὰ εἶναι σύστοιχος, **ἀδικίαν, ἀδικήματα,** κτλ., Πλάτ. Πολ. 344C, 409A, ἢ ἐπίθετόν τι ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔννοιαν τῆς συστοίχου ταύτης αἰτιατικῆς, ὡς, ἀδ. οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ, Ἡρ. 3. 145· ἀδικεῖν πολλά, μεγάλα, κτλ., Πλάτ. Συμπ. 188B, καὶ ἀλλ.· οὐδέν, μηδὲν ἀδ., αὐτόθι A, καὶ ἀλλ.·—ὡσαύτως· ἀδ. περὶ τὰ μυστήρια, Δημ. 571. 15· ἀδ. εἴς τινα, πρβλ. Bast. Ep. Cr. σ. 15.—Ὁ ἐνεστὼς συχνάκις λαμβάνει σημασίαν παρακειμένου, ἔχω πράξῃ ἀδικίαν, ἔχω ἄδικον· (ὁ δὲ παρακείμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν οὐχὶ πάντοτε, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μεταβ. σημασ.) ὡς, εἰ μὴ ἀδικῶ, εἰ μὴ ἀδικῶ γε, δηλ. ἐκτὸς ἐὰν ἔχω ἄδικον, ὅπερ ὑπονοεῖ βεβαιότητα περὶ τοῦ ἐναντίου = ἔχω δίκαιον. Heind., Πλάτ. Χαρμ. 156A. ἴδε II. I. τέλ. **II.** μεταβατ. μ. αἰτ. προσώπου = κάμνω ἄδικον εἴς τινα, ἀδικῶ, βλάπτω, πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ 1. 112, 121, καὶ ἀλλ. καὶ παρ' Ἀττ:—μετὰ διπλ. αἰτιατ. = ἀδικῶ, βλάπτω τινὰ εἴς τι. Ἀριστοφ. Πλ. 460· ἃ πολλοὺς ἡμῶν ἠδίκηκεν, Δημ. 556, 27· τὰ μέγιστα, ἔσχατα ἀδ. τινά, Οὔολφ. εἰς Λεπτίν. 494. 20· ἀλλά, καὶ ἀδ. τινα περί τινος, Πλάτ. Νόμ. 854E· ἀδ. τινα εἰς ὕβριν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12. 15.—Παθ. = βλάπτομαι, πάσχω ἀδικίαν· μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, Σοφ. Ο. Κ. 174·— ἀδ. εἴς τι, Εὐρ. Μήδ. 265.—μεγάλα ἀδ., Αἰσχίν. 65. 35·—οὔτ' ἀδικεῖ, οὔτ' ἀδικεῖται, Πλάτ. Συμπ. 196B. κτλ.—Ὁ ἐνεστ. **ἀδικεῖται, -ούμενος** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρακειμ. **ἠδίκηται, -ημένος** (ἴδε ἀνωτ. I.), Ἀντιφῶν 129. 6, Πλάτ. Πολ. 359A: κτλ. πρβλ. **ἀδίκειμι.** **2)** πλειότερόν τι τοῦ **βλάπτειν** ἢ κακῶς ποιεῖν: ἀδ. γῆν, Θουκ. 2. 71., κτλ. ἵππον, Ξεν. Ἱππ. 6. 3.

ἀδίκη, ἡ, ἀκαλήφη, κνίδη, Διοσκ. (Νόθον), 4. 94· (κοιν. **τσουκνίδα**).

ἀδίκημα, ατος, τό, (ἀδικέω) κακόν τι πραχθέν, ἀδίκημα, βλάβη, Λατ. injuria, Ἡροδ. 1. 2, 100, καὶ ἀλλ. καὶ Ἀττ:—κυρίως = ἀδίκημα ἑκούσιον καὶ μεμελετημένον· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁμάρτημα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 7. κέξ., Ρητ. 1. 13, 16· ἀδ. διώρισται τῷ ἑκουσίῳ, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 2· πρβλ. **ἀδικέω** ἐν ἀρχῇ:—μ. γεν. = βλάβη προξενηθεῖσα εἴς τινα, ἀδ. τῶν νόμων, Δημ. 586. 11· ὡσαύτως: ἀδ. πρός τινα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 3. ἀδ. εἴς τι, Δημ. 983, 25· περί τι, Πλούτ. 2. 569C:—ἐν ἀδικήματι θέσθαι, τὸ θεωρεῖν, νομίζειν τι ὡς ἀδίκημα, Θουκ. 1. 35· ὡσαύτ. ἀδίκημα θεῖναί τι, Δημ. 188. 19· ψηφίζεσθαί τι ἐν ἀδικήματι εἶναι, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 36. **II.** τὸ δι' ἀδικίας ληφθὲν = κακῶς κτηθέντα ἀγαθά, Πλάτ. Πολ. 365E, Νόμ. 906D.

ἀδικήμενος, (= ἀδικούμενος) μτχ. Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340 e.

ἀδίκησις, εως, ἡ, ἀδικία. Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἰώβ. 176.

ἀδικητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀδικέω** = πρέπει τις νὰ πράττῃ ἀδικίαν, Πλάτ. Πολ. 365E· φαμὲν ἑκόντας ἀδ. εἶναι, ὁ αὐτ. Κρίτων 49A.

ἀδικητής, ὁ, ἄνθρωπος ἄδικος, ὁ βλάβην προξενῶν, Εὐστ. Ἰω. Χρυσ.

ἀδῐκητικός, ή, όν, (ἀδικέω) διατεθειμένος εἰς τὸ ἀδικεῖν, ἐπιβλαβής, Πλούτ. 2. 562D.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Στοβ. Ἐκλογ. 2. 228.

ἀδικήω, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἀδικέω,** Σαπφ. 1. 20· πρβλ. Gaisf. Ἡφαιστ. σ. 65.

ἀδῐκία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ πράττειν τὸ κακόν· ἀδικία, πλημμέλημα, ἀδικίης ἄρχειν, Ἡροδ. 1. 130· πρβλ. 4. 1, Εὐρ. Ὀρ. 28, Πλάτ. Γοργ. 447C, καὶ ἀλλ.· τύχῃ μᾶλλον ἢ ἀδικίᾳ, Ἀντιφῶν 141, 21. **II.** ὡς τὸ **ἀδίκημα,** ἄδικος πρᾶξις, ζημία, Ἡροδ. 6. 136· ἀδ. καταγνῶναί τινος, Ἀνδοκ. 1. 15:—ἐν τῷ πληθ. Πλάτ. Φαίδων 82A, κτλ.

ἀδῐκιάω, ἢ **ἀδῐκίω,** Δωρ. ἀντὶ **ἀδικέω,** Πίναχ. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 138, καὶ ἀλλ.

ἀδικίου γραφή, καταγγελία κατὰ τῶν βλαπτόντων τὸ δημόσιον· (ἴδε Att. Process. σ. 345. κέξ.) ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Περικλέους καταγγελίας, Πλουτ. Περικλ. 32, ἣν μνημονεύουσιν ὁ Ἁρποκρ. ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Μ. Ἐτυμ· καὶ μόνον, ἂν δ' ἀδικεῖν καταγνῶσιν, ἀδικίου τιμῶσιν, Ἀριστ. Ἀθ. Πολιτ. σ. 77, 10, ἔκδ. Βλασ. **II.** παρ' Ἡροδότῳ, 5, 89., ἐπὶ ἐχθρικῆς εἰσβολῆς, ἀπὸ τῶν Αἰγινητέων ἀδικίου.

ἀδῐκο-δοξέω, (δόξα) ἐπιζητῶ δόξαν δι' ἀδίκων μέσων, Διοδ. 31. 1.

ἀδῐκοδοξία, ἡ, ἄδικος ἰδέα, κακὸς σκοπός. Πολύβ. 23. 16, 7.

ἀδικομαχέω, μάχομαι διὰ τρόπου οὐχὶ δικαίου, μάλιστα ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀλκίφρ. 3. 29· ἀμφίβολον ἐν Πολυδ. 3. 154.

ἀδῐκο-μᾰχία, ἡ, ἄδικος τρόπος τοῦ μάχεσθαι, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 1. 10.

ἀδικόμαχος, ον, ἐπὶ ἵππων, δυστράπελος, σκληραύχην, ἀτίθασος, Ξεν. Α. Β. 344. 6.

ἀδῐκο-μήχᾰνος, ον, ὁ ἀδικίαν μηχανώμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 560.

ἀδῐκο-πήμων, ον, ὁ ἄνευ τοῦ δικαίου πράττων τι καὶ βλάπτων, Α. Β. 343.

ἀδῐκοπρᾱγέω = ἀδικέω, πράττω τι ἀδίκως. Πλούτ. 2. 501A, Φίλων 2. 329.

ἀδῐκοπράγημα, τό, ἄδικος πρᾶξις, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀδῐκοπρᾱγής, ές, ὁ πράττων τι ἀδίκως. Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 487. 47, ἐν τῷ Ἰων. τύπ. **-πρηγής.**

ἄδῐκος, ον, (δίκη) ἐπὶ προσώπων, ὁ πράττων τι παρὰ τὸ δίκαιον, ἄδικος, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 258, 332· ἀδικώτερος, αὐτόθι 270· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 2. 119, καὶ ἀλλ., καὶ λίαν συχν. παρ' Ἀττ., δίκαν ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ, Αἰσχύλ. Χο. 398, πρβλ. Ἱκ. 404, κτλ.· ἀδικώτατος, Σοφ. Τρ. 1011:— ἄδ. εἴς τι, δηλ. ὡς πρός τι πρᾶγμα·—ἔς τινα, πρός τινα ἄνθρωπον, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· περί τινα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 6 καὶ 27· μετ' ἀπαρ., τόσον ἄδικος ὥστε νὰ ... Ἐπ. πρὸς Ἑβρ. ϛ', 10. **2)** ἄδ. ἵπποι = δυστράπελοι, ἀτίθασοι, ἀκυβέρνητοι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· οὕτως, ἄδ. γνάθος, εἶνε τὸ σκληρὸν στόμα ἵππου, ὁ αὐτ. Ἱππ. 3. 5· πρβλ. **ἀδικόμαχος.** **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀδίκως πεπραγμένον, τὸ κακόν, τὸ βλαβερόν, τὸ ἄδικον, ἔργματα, Θέογν. 380, Σόλων 15. 33· ἄδικα φρονέειν, Θέογν. 395· ἔργα, Ἡροδ. 1. 5:—ἄδ. λόγος, συχν. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ:— ἀδίκων χειρῶν ἄρχειν = ἀρχίζω πρῶτος ἐγὼ νὰ ἀδικῶ, νὰ ἐπιτίθεμαι, Ἀντιφῶν 126. 6· Ξεν. Κυρ. 1. 5, 13· τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδ., τὰ δίκαια καὶ ἄδικα, Πλάτ. Γοργ. 460E. κτλ.· ἄδ. πλοῦτος = κακῶς, ἀδίκως κτηθείς, Ἰσοκρ. 10D· ἡ ἄδικος .. ξυναγωγὴ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ ἄδικος, κακὴ ἕνωσις, Πλάτ. Θεαίτ. 150A, πρβλ. Ἑρμάν. Opusc. 1. 77. **III.** ἄδ. ἡμέρα, ὅ ἐ. ἄνευ δικῶν, ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἦσαν κεκλεισμένα, Λατ. dies nefastus. Λουκ. Λεξιφ. 6· πρβλ. Ἀρχιππ. Ἄδηλ. 4. **IV.** Ἐπίρρ. **-κως,** Σόλων 13, 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1546· τοὺς ἀδ. θνήσκοντας, Σοφ. Ἠλ. 113· εἴτε ὧν δὴ δικαίως εἴτε ἀδ., Ἡρ. 6. 137· δικαίως καὶ ἀδ., Πλάτ. Νομ. 743B· οὐκ ἀδ., οὐχὶ ἄνευ λόγου, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 316, Σιμων. 92, Λυσίας 96. 5, Πλάτ. Φαίδων 72A.

ἀδικοσυλᾶν, ἀδίκως συλᾶν, αἴ κ' ἀδικοσυλῶ. Ἐπιγρ. Λοκρ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκονομίδου ϛ', 4.

ἀδῐκό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ἄδικον τρόπον, ἢ φρόνημα, Κράτης Ἄδηλ. 7.

ἀδῐκό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἄδικον χεῖρα, Σοφ. Ἀποσπ. 803.

ἀδῐκο-χρήματος, ον, = ὁ ἔχων χρήματα ἀδίκως κτηθέντα. Κράτης Ἄδηλ. 7.

ἀδῐνός, ή, όν, (ᾰ)· ἡ ῥιζικὴ σημασ. στενός, πυκνός, ἀθρόος· ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.· ὅθεν παρ' Ὁμήρῳ. **1)** συμπεπυ-

κνωμένος, πεπιεσμένος, ἀδινὸν κῆρ, ὡς τὸ πυκναὶ φρένες, ἐπὶ κυριολεκτικῆς φυσικῆς ἐννοίας, Ἰλ. Π. 481, Ὀδ. Τ. 516· οὕτω καὶ ἐπὶ μελισσῶν, μυιῶν, προβάτων. Ἰλ. Β. 87, 469, Ὀδ. Α. 92. **2**) βίαιος, ἠχηρὸς ἐπὶ ἤχων· ἀδ. γόος, Ἰλ. Σ. 816· Σειρῆνες ἀδιναί, αἱ ἠχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Σειρῆνες, Ὀδ. Ψ. 326· ἀλλὰ συχνότερον ὡς ἐπίρρ., συχνῶς ἢ ἠχηρῶς, ἰσχυρῶς· ἀδινῶς ἀνενείκατο, Ἰλ. Τ. 314· ὡσαύτως ἀδινὸν καὶ ἀδινὰ ὡς ἐπίρρ., ἀδινὸν γοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στοναχῆσαι, Ὅμ.—Συγκρ. ἀδινώτερον, Ὀδ. Π. 216. Ἡ λέξις ἐξηκολούθησεν οὖσα ἐν χρήσει καίπερ σπανίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς: ἀδ. δάκος = βαθὺ δῆγμα, δάγκαμα, Πινδ. Π. 2. 98· ἀδ. δάκρυα = ἄφθονα δάκρυα, Σοφ. Τρ. 848 (λυρ.), καὶ συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ὡς ἀδ. ὕπνος, κῶμα· = ἄφθονος, ἀναπαυτικὸς ὕπνος, 3, 716, 147· ἀδ. εὐνή, ἡ συχνὴ ἀπόλαυσις τοῦ ἐγγάμου βίου, 3. 1206, ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλ. ἑρμηνεύει ἄλλως τὴν λέξιν, «ἀδινῆς εὐνῆς, νῦν οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς διὰ τὴν ἀπόλειψιν.» (Τινὲς τῶν γραμματ. ἔγραψαν τὴν λέξιν μετὰ δασείας, Σχολ. εἰς Ἰλ. Β. 87, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὴν πιθανὴν αὐτοῦ σχέσιν πρὸς τὸ ἁδρός, ὅρα ἐν λ. **ἁδρός**).

ἀ-διόδευτος, ον, ὁ, δι' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ διέλθῃ, νὰ ταξειδεύσῃ, Θεμίστ. 206D, Χαρίτων 7. 3.

ἀ-διοίκητος, ον, ὁ ἄνευ διοικήσεως ἢ τάξεως, ἀκυβέρνητος, Δημ. 709. 5.

ἀ-δίοπος, ον, ὁ ἄνευ κυβερνήτου· (ἐπὶ πλοίου), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 261.

ἀ-διόρᾱτος, ον, ὁ μὴ διορώμενος ἢ δι' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Πολυδ. 5. 150.

ἀδιοργάνιστος, ον, ὁ μὴ διοργανισθείς, Βυζ.

ἀ-διοργάνωτος, ον, ὁ μὴ διωργανωμένος, διαμεμορφωμένος, ὁ ἔχων κακὰ ὄργανα, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 17.

ἀ-διόρθωτος, ον, ὁ μὴ διωρθωμένος, ὁ μὴ ἐν τάξει, Δημ. 50. 18: — ἐπὶ βιβλίων = μὴ διορθωθέντα, ἐπιθεωρηθέντα, Κικ. ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 13. 21· πρβλ. **διορθωτής**. **II**. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, ἀδιόρθωτος, ἀνεπανόρθωτος, δουλεία, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 90· πρβλ. Διογ. Λ. 5, 66· ἀδιόρθωτα ἀδικεῖν, Διον. Ἀλ. 6. 20.—Ἐπίρρ. **τως**, Διόδ. 29. 25.

ἀδιοριστία, ἡ, ἀοριστία. Νικομ. Γερασ.

ἀ-διόριστος, ον, ὁ μὴ ὁριζόμενος, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 1, 2, καὶ ἀλλ.: ἀόριστος, ἄδηλον καὶ ἀδ., ὁ αὐτ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1. 5, καὶ ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 1, 3, καὶ ἀλλ.

ἀ-διπλασίαστος, ον, ὁ μὴ διπλασιασθείς· καὶ ἐπίρρ. **-τως**, Εὐστ.

ἀ-δίπλαστος, καὶ **ἀ-δίπλωτος, ον**, = τῷ προηγ., Εὐστ.

ἀ-δίστακτος, ον, ὁ μὴ ἀμφιβαλλόμενος, περὶ οὗ δὲν διστάζομεν, ἀναμφίβολος, Πτολεμ. Γεωργ. 1. 4. **II**. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων δισταγμὸν ἢ ἀμφιβολίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀνθ. Π. 12. 151.

ἀδίστονον, «οἰκτρὸν στένοντα,» Ἡσύχ.

ἀ-διύλιστος, ον, (διῡλίζω) ὁ μὴ διυλισθείς, στραγγισθείς, Γαλην.

ἀδιύπνιστος, ον, ὁ μὴ διυπνισθείς, διεγερθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀθαν. IV. 909Β.

ἀδίχαστος, ον, (δῐχάζω) ὁ μὴ διχαζόμενος, μὴ διαιρούμενος εἰς δύο, Νικομ. Γερασ.

ἀδιχοτόμητος, ον, ὁ μὴ διχοτομηθείς, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 170.

ἀδιψέω, δὲν ἔχω δίψαν, Ἱππ. Κωακ. 218.

ἀδίψητος, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ στερούμενος ὑγρασίας, Χρησ. Σιβυλλ. 1., 132, 185., 3. 403.

ἄ-διψος, ον, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ ὑποφέρων ἐκ δίψης, Ἱππ. 180Β, Εὐρ. Κύκλ. 574, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 6. 8. **II**. ἐνεργ., ὁ καταπαύων, σβεννύων τὴν δίψαν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385, 394.—Ἐπίρρ. **-ψως**, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 3. 1089.

ἀ-δίωκτος, ον, ὁ μὴ διωκόμενος, Συνέσ. παρὰ Φαβρικίῳ, Ἑλλ. Βιβλ. 8. 240 (ἔκδ. 1717.).

ἀ-διώμοτος, ον, ὁ μὴ ὑποχρεωθεὶς νὰ ὁρκισθῇ, ἀνώμοτος, Λατ. injuratus, Προκόπ. Ἀνέκδ. 18Β.

ἀδμαίνειν, «ὑγιαίνειν, ζῆν,» Ἡσύχ.

ἀδμενίδες, «δοῦλαι,» Ἐτυμ. Μ., ὁ δὲ Ζωναρᾶς ἐν τῇ λέξει λέγει, «ἀδμενίδες, αἱ δοῦλαι· οἶμαι δέ, ὅτι ἀδμωλίδες θέλει γράφεσθαι.»

ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀδάματος**, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. ἐπὶ νεανίδων, ἀνύπανδρος, ἄγαμος· Παρθένος ἀδμής, Ζ. 109, 228· οὕτως ἀδμῆτας ἀδελφάς, Σοφ. Ο. Κ. 1056. **2**) ὡς τὸ ἄδμητος, ἐπὶ κτηνῶν, ἅπαξ ἐν Ὀδ., ἡμίονοι .. ἀδμῆτες, Δ. 637. **3**) μετὰ γεν. ἀδμᾶτες νούσων, ἀκατάβλητοι ὑπό .. Βακχυλ. 34.

ἀδμῆτις, ιδος, ἡ, ἄλλη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀδμήτη' ν' Ἰλ. Ψ. 655.

ἄδμητος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀδάματος**, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ θηλ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν, ἀδάμαστος, βοῦν ἦνιν .. ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ, Ἰλ. Κ. 293, Ὀδ. Γ. 383· ἵππον .. ἐξέτε' ἀδμήτην, βρέφος .. κυέουσαν, Ἰλ. Ψ. 266· ἡμίονον .. ἐξέτε' ἀδμήτην, ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, αὐτόθι 655. **2**) ὡς τὸ ἀδμής, ἀνύπανδρος, ἐπὶ νεανίδων, παρθένῳ ἀδμήτῃ, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 82· πρβλ. 133, Αἰσχύλ. Ἱκ. 149· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος· τὰν αἰὲν ἀδμήταν, Σοφ. Ἠλ. 1239, περὶ τῆς Ἀταλάντης, τῆς πρόσθεν ἀδμήτης, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1321. **II**. **Ἄδμητος**, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ὅμ., κτλ.

ἀδμολίη, ἡ ἀβεβαιότης, Καλλ. Ἀποσπ. 338· ὡσαύτως **ἀδμωλὴ** παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδ. καὶ ῥῆμα **ἀδμωλῶ** καὶ ἐπίρρ. **ἀδμωλεὶ** παρὰ Σουΐδ.

ἄδμωνες ἢ **ἄδμωες**, οἱ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος. Ὀππ. Ἁλ. 3. 371.

ἀδνός, καθ' Ἡσύχ. λέξις Κρητ. ἀντὶ **ἁγνός**.

Ἀιδο-βάτης, ου, ὁ = ὁ καταβὰς εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐκ διορθώσεως τοῦ Passow ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 924 (λυρ.) ἀντὶ τοῦ **Ἀγδαβάται**.

ᾀδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ᾄδου· Ἑρμησιάν. 5. 3.

ἀδοιάστως, (δοιάζω) χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, Ἀνακρ. 95. [οἱ ἐν τόπῳ].

ἄδοιμι, ἴδε ἐν λέξ. **ἁνδάνω**.

ἀ-δόκητος, ον, = ἀπροσδόκητος. Ἡσ. (ἴδε κατωτέρ.) τὰν ἀδ. χάριν, Σοφ. Ο. Κ. 249 ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῶν ἠθικῶν σκέψεων τοῦ χοροῦ· τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός, Μήδ. 1417, Ἄλκ. 1161, Βάκχ. 1300, Ἀνδρ. 1286, Ἑλ. 1690· ξυμφορὰ ἀδ., Θουκ. 7. 29. κτλ.· τὸ ἀδ., = τὸ ἀπροσδόκητον, ἡ ἔκπληξις, ὁ αὐτ. 4, 36, καὶ ἀλλ. **II**. τὸ ἐν Πινδ. Ν. 7. 45, ἀδόκητον καὶ δοκέοντα, δυνατὸν νὰ σημαίνῃ ἢ: τὸν ἄδοξον καὶ ἔνδοξον ἢ: τὸν μὴ προσδοκῶντα καὶ τὸν προσδοκῶντα. **III**. Ἐπίρρ. **-τως**, Θουκ. 4, 17, καὶ ὡσαύτως **ἀδόκητα**, ὡς ἐπίρρ., Ἡσ. Ἀποσπ. 31. Εὐρ. Φοίν. 318 οὕτως: ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Θουκ. 6. 47.—ἐκ τοῦ ἀδ. Διον. Ἀλ. 3. 64.

ἀδοκία, «ἀπροσδοκία,» Ἡσύχ.

ἀ-δοκίμαστος, ον, ὁ μὴ δοκιμασθείς, μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Λυσ. 140. 14., 175: 45, Αἰσχίν. 56. 3, κτλ.· πρβλ. Ἁρποκρ.—Ἐπίρρ. **-τως**.

ἀ-δόκῐμος, ον, ὁ μὴ δόκιμος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ δοκιμήν, παραπεποιημένος, κίβδηλος, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων. Πλάτ. Νόμ. 742Α. **II**. μεταφ. ἄνευ φήμης, ἄσημος, ἀφανής, λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν, Εὐρ. Τρῳ. 497· μοῦσα, Πλάτ. Νόμ. 829D· πρβλ. Δημ. 781. 3.—Ἐπίρρ. **-μως**, Πολυδ. 5. 160, 2, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 618Β. ἀποδεδοκιμασμένος ὡς κίβδηλος, ἀπόβλητος, Ξεν. Λακ. 3, 3. Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 28, Τιμόθ. Β'. γ', 8 κτλ.

ἀδολεσχέω, [ᾱ] μέλλ. **-ήσω**, = ἀργολογῶ, ληρῶ, φλυαρῶ, Εὔπολ. Ἄδηλ. 11, Πλάτ. Φαίδων 70C, Ξεν. Οἰκ. 11, 3, κτλ.—Ρηματ. ἐπίθ. **-ητέον**, Κλήμ. Ἀλ. 203.

ἀδολέσχημα, τὸ φλυάρημα, Εὐστ.

ἀδο-λέσχης, ου, ὁ, λάλος, πολύλογος, ματαιολόγος, φλύαρος, μάλιστα ἐπὶ τῶν φημιζομένων σοφιστῶν, Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδ., Εὔπολ. Ἄδηλ. 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1485· ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδ. εἷς γέ τις, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 418· ἀδ. τις σοφιστής, Πλάτ. Πολιτικ. 299Β, πρβλ. Θεαίτ. 195Β, Πολ. 488Ε. **II**. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὀξύς, λεπτὸς εἰς τὸ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Κρατ. 401Β, πρβλ. ἀδολεσχία, II. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἄδην, λέσχη**, = ὁμιλεῖν μέχρι κόρου· τὸ **α** εἶναι μακρὸν (ὡς ἐν τῷ **ἀδηκότες**, ἴδε **ἀδέω**), Εὔπολ. καὶ Ἀριστφ. ἔνθ' ἀνωτέρω, καὶ ἐν χειρογράφοις ἐνίοτε ἔχει ὑπογεγραμ. **ᾀδολεσχεῖν**, ὡς ἐν τῷ Παρισινῷ χειρογρ. τοῦ Δημοσθ. 1462. 12.).

ἀδολεσχητέον, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἀδολεσχεῖν, Κλήμ. Ἀλ. I, 461C.

ἀδολεσχία, [ᾱ], ἡ πολυλογία, φλυαρία, ἀργολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 1480, Ἰσοκρ. 292D, Πλάτ. Θεαίτ. 195C· ἀδυναμία τῶν γερόντων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 12. Ὁ Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἀδολεσχίας, Χαρακ. 3. **II**. ὀξύτης, λεπτότης, Πλάτ. Φαῖδρ. 269Ε. Παρμεν. 135D.

ἀδολεσχικός, [ᾱ], **ή, όν**, ὁ ἀργολογῶν, ὁ φλυαρῶν· τὸ **-κόν**, ἡ πολυλογία, Πλάτ. Σοφ. 225D.

ἀδό-λεσχος, [ᾱ], **ον** = **ἀδολέσχης**, Μονόστ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 4, σ. 347. Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 236.

ἀδολίευτος, ον, (δολιεύομαι) = ἄδολος, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλοῦτ. 1158 = ἁπλοῦς.

ἄ-δολος, ον, ἁγνός, ὁ ἄνευ δόλου ἢ ἀπάτης, τίμιος, σοφία, Πινδ. Ο. 7. 98· παρ' Ἀττ. μάλιστα ἐπὶ συνθηκῶν, ἄδ. εἰρήνη, Ἀρ. Λυσ. 168· σπονδαὶ ἄδ. καὶ ἀβλαβεῖς, Θουκ. 5. 18.—Ἐπίρρ. συχνὸν ἐν τῇ φράσει ἀδόλως καὶ δικαίως, = ἄνευ ἀπάτης ἢ πανουργίας, Λατ. sine dolo malo, Θουκ. 5. 23· πρβλ. Πολύβ. 22. 15, 2. πρὸς Λίβιον 38. 11. καὶ ἴδε ἐν λέξ. **δόλος**·—οὕτω, πλουτεῖν ἀδόλως, Σκόλ. 8. Bergk.—ἀδολότερον λέγεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πιστῶς**, Ἀντιφῶν 122. 42. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, = ἀνόθευτος, γνήσιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 95., στύραξ, Διοσκ. 1. 79, ἀργύριον, Πολυβ. 3. 86·—μεταφ., αὔραις ἀδόλοις ... ψυχᾶς, = καθαραῖς, ἁγναῖς, Εὐρ. Ἱκ. 1029.

ἀδόλωτος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, καθαρός, Θεοφύλ.

ἅδον, Ἐπ., ἀντὶ τοῦ ἕαδον· ἀόρ. β' τοῦ **ἁνδάνω**.

ἀδόνητος, ον, (δονέω) = ἀκλόνητος, ἀσάλευτος. Ἀνθ. Π. 5. 268.

ἀδονίς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀηδονίς**· Μόσχ. 3. 47. Meineke Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11. [ᾱ].

ἀ-δόξαστος, ον, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἀποσπ. 215b. **2)** ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς δόξης, ἤτοι τῆς ἀτομικῆς γνώμης τινός, ἀλλ' ὁ ἔχων ὡς βάσιν διαρκῆ τὴν ἐπιστήμην, = βέβαιος, Πλάτ. Φαίδων 84Α. **II.** ἐνεργ. = ὁ μὴ νομίζων, ἀλλ' ὁ γινώσκων μετὰ βεβαιότητος, Διογ. Λ. 7. 162:— ἢ = ὁ μὴ σχηματίζων γνώμην ἐσπευσμένως, Πλούτ. 2. 1058Β: πρβλ. **δόξα**.—Ἐπίρρ. **-τως**, ἀντίθ. πρὸς τὸ **δογματικῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 15. κτλ.

ἀδοξέω, εἰμὶ ἄδοξος, δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ἐν δυσφημίᾳ, Εὐρ. Ἑκ. 294, Δημ. 374. 7·—ἀντίθετον τῷ **εὐδοκιμεῖν**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12. 16. **II.** μεταβ. δὲν ἐκτιμῶ, δὲν θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, περιφρονῶ τινα, Πλουτ. Λούκουλ 4:—ἐντεῦθεν ἐν παθητ. φωνῇ: αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι].. ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων, Ξεν. Οἰκ. 4. 2.

ἀδόξημα, ατος, τό, ἀδοξία, Πλούτ. 2. 977Ε.

ἀδοξία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ **ἀδόξου**, αἰσχρὰ δόξα, κακὴ φήμη, Ἱππ. Νόμ. 2, Θουκ. 1. 76, Πλάτ. Φαίδων 82C, Δημ., κτλ.· ἀσημότης, Πλουτ. Ἆγις 2. **II.** καταφρόνησις, Ἀππ. Συρ. 41.

ἀ-δοξοποίητος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ γνώμης ὁδηγούμενος, ἄλογος, Πολύβ. 6. 5. 8.

ἄδοξος, ον, ὁ ἄνευ δόξης, ἀφανής, ἄσημος·—πόλεμοι, Δημ. 58. 6: = ἄτιμος, τέχνη, Ξεν. Συμπ. 4. 56. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀφανής, ἄσημος, Ἰσοκρ. 286Α., ἀνώνυμοι καὶ ἄδ., Δημ. 106. 7, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24· ἐπὶ εὐνούχων, καταπεφρονημένος, Ξεν. Κύρ. 7.5,61.—Ἐπίρρ. **-ξως**, Πλουτ. Θησ. 35. **II.** = παράδοξος, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἀποσπ. 71., ἀπίθανος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἔνδοξος**, Ἀριστ. Τοπ. 8. 6, 1, κτλ.· τὰ ἀδοξότατα λέγειν, αὐτόθι 9. 4.

ἀδορατία, «ἡ ἀστρατία, κυρίως δὲ ἡ ἀργία.» Σουΐδ.

ἀδόρητος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀτόρητος.

ἄδορος, ον, (δέρω) ἀνέκδαρτος, Σουΐδ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἄδορος**, ὁ· = **κώρυκος**, ἀσκός, Ἀντίμαχ. πρβλ. Schellenb. εἰς Ἀποσπ. 56.

ἄ-δορπος, ον, ὁ ἄνευ τροφῆς, μὴ φαγών, νῆστις. Λυκ. 638.

ἀ-δορυφόρητος, ον, ὁ ἄνευ δορυφόρων, σωματοφυλάκων, Ἀριστ. Πολ. 5. 12, 4.

ἄδος, εος, τό, κόρος, ἀηδία, μόνον ἐν Ἰλ. Λ. 88, τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν, ἔνθα ὁ Heyne προτείνει: μάκρ', ἀδός τέ μεν ἵκετο· ἴδε ἐν λέξ. **ἄδην**.

ἄδος, τό, = ψήφισμα, Ἐπιγρ. Ἁλικ. ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ Newton ἐν τῇ Ἐκλογῇ Ἐπιγρ. τοῦ Cauer 131. 20, πρβλ. Ἡσύχ. **ἄδημα, ἄδος· ψήφισμα, δόγμα**, καὶ τὰς σημειώσεις τοῦ Schmidt σ. 44, 84. καὶ προσθήκ:—καὶ ὁ Εὐστ. δὲ ἐν 1721. 61 ἀναφέρει ῥῆμα **ἀδέω** ἐκ τοῦ Ἱππώνακτος, ἄδηκε βουλή, ἤγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα, ὥστε τὰ **ἀδέω, ἄδος** φαίνονται παραγόμενα ἐκ √ΑΔ, **ἁνδάνω, ἕαδα**.

ἄδος, ἀδοσύνη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἦδος, ἡδοσύνη**.

ἀδόσιον, «ὁμολογούμενον,» Ἡσύχ.

ἀδοσύνα, «ἡδονή,» Ἡσύχ.

ἀδοτί, ἄνευ δόσεως χρημάτων, Ἐφραίμιος μοναχὸς ς. 1064.—Φωτ. νομοκ. τίτλ. Α, κεφ. κδ', ἐν Συνταγμ. καν. τόμ. Ι. σ. 63.

ἄ-δοτος, ον, ἄνευ δώρων, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 573.

ἀ-δούλευτος, ον, ὁ μηδέποτε γενόμενος δοῦλος, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυβ. 3. 80, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10. 1. Ὁ Ἡσύχιος δίδει καὶ ἄλλην σημασίαν, «ἀδούλευτος, οἰκέτης ἐνὶ δεδουλευκὼς καὶ μὴ παλίμπρατος.»

ἀδουλία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν δούλους, πενία, Ἀριστ. Πολ. 6.8,23.

ἄδουλος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος ἢ μὴ φυλαττόμενος ὑπὸ δούλων· ἄδουλα δώμαθ' ἑστίας, Εὐρ. Ἀνδρ. 593· μετὰ γεν., τῶν τοιούτων ἄδουλος = μὴ ὑπηρετούμενος ὑπὸ .., Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 10. **2)** ὁ μὴ ἔχων δούλους, πένης, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, πρβλ. Ruhnk Vell. Paterc. 2.19, 4. Madvig Advers 1. 580· **II.** ὁ μὴ ἀνεχόμενος δουλείαν, ἀδουλότερος τῶν λεόντων, Φίλων 2. 451.

ἀ-δούλωτος, ον, ὁ μὴ δουλούμενος, ἢ ὑποτασσόμενος, Διόδ. 1. 53, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 18·—πρβλ. 10. 22 (ἔνθα τὸ ἀδούλευτος φαίνεται νὰ εἶναι ἐσφαλμένη γραφ.)· ἀδούλωτοι ἡδονῇ, Κράτης Θηβ. 9.

ἀ-δούπητος, ον, = ἀθόρυβος. Ἀνθ. Π. 5. 294.

ἄ-δουπος, ον, = τῷ προηγ. Ἐπιφάν. 1. 262.

ἀδουσιασάμενοι, «ὁμολογησάμενοι,» Ἡσύχ.

ἀδούσιον, «ἀρεστόν, σύμφωνον,» Ἡσύχ.

Ἀιδο-φοίτης, ου, ὁ = **Ἀιδοβάτης**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198. 4.

ἀδραία, Μακεδον. λέξ. = **αἰθρία**, Ἡσύχ.

ἄδρακτον, «ἴδιον,» Ἡσύχ.

ἀδρᾰκής, ές, = **ἀδερκής**, «τυφλή· καὶ ἀδερκής,» Ἡσύχ.

ἀδράλεστος, ον, χονδροαλεσμένος, κυρίως ἐπὶ σίτου, «Παυσανίας δὲ καὶ ἐρεικτὸν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, ὃν ἄνθρωπος κοινὸς εἴποι ἂν ἀδράλεστον,» Εὐστ. Ἰλ. Ν. 441.

ἀδρανέης, ές, = ἀδρανής, ἐκ διορθώσ. τοῦ Δινδ. ἐν Ἀνθ.Π. 9. 135 ἀντὶ **ἀδρανέη**.

ἀ-δράνεια, ἡ, ἀπραξία, ὀκνηρία, ἀσθένεια, Ἡρωδιαν. 2. 10, 17. Ἐπ. **ἀδρανίη**, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 200 κτλ. [δρᾰ].

ἀδρᾰνέω, εἰμὶ ἀδρανής, Ὀππ. Ἁλ. 1. 296., Νόνν. 32. 280.

ἀδρᾰνής, ές, (δραίνω) ἀργός, ἀνεργής, ἄνευ δυνάμεως, ἀσθενής, Βαβρ. 25. 3, Ἀνθ. Π. 9. 359. Πλούτ. 2. 373D, κτλ.: ἐπὶ ἐθνῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 13· ἐπὶ φυτῶν, συγκρ. **-έστερος**, Διοσκ. 3. 124:—ὑπερθ. **-έστατος**, Ἑβδ. (Σοφ. 13. 19). **2)** δυσέργαστος, ἐπὶ σιδήρου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 9, Λύσανδ. 17. **II.** ἐνεργ. ἐκνευριστικός, ἐκλυτικός, Πλούτ. 2. 987Ε.

ἀδρᾰνίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀδράνεια**.

Ἀδράστεια, Ἰων. **Ἀδρήστεια**, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσεως, ἐκ βωμοῦ ἱδρυθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Προ. 936· ἴδε Βλώμφ. Γλωσσ. καὶ πρβλ. **προσκυνέω**. (Ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τοῦ διδράσκω, = ἀναπόδραστος, Ἀδράστειαν δὲ ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν, Ἀριστ. Κόσμ. 7. 5: Περὶ ἄλλων παραγωγῶν ἴδε Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 451Α.).

ἄδραστος Ἰων. **ἄδρηστος, ον**, (διδράσκω) ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, ὁ μὴ διατεθειμένος ν' ἀποδράσῃ, ἐπὶ δούλων, Ἡροδ. 4, 142:—ἐν Ἰλιάδ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα. **II.** παθ. = ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, Δίων Χρ. πρβλ. **Ἀδράστεια**.

ἄδραστος καὶ **ἄδρᾱτος, ον**, (δράω) ὁ μὴ πραχθείς, «ἄδραστον, ἄπρακτον, ὃ οὐκ ἄν τις πράξειεν,» Ἡσύχ. Α. Β. 7.

ἀδράφαξυς ἢ **ἀδράφαξυς**, ἡ, ἴδ. **ἀτράφαξυς**.

ἀδράχνη, ἡ, εἶδος δένδρου, συχν. συγχεόμενον μετὰ τοῦ **ἀνδράχνη**, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 5, 2, Πλίν. Hist. Natur. 13. 22.

ἄδρησις, «ἡ ἀπραξία,» Σουΐδ. καὶ Ζωναρ.

ἄδρησις, ὡρίμασις, Βασίλ. Ἑξ. 6, 1. σ. 79.

ἀ-δρέπανος, ον, ὁ μὴ θερισθεὶς δρεπάνῳ, «ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον, Σοφοκλῆς,» Ἡσύχ.

ἀδρ-επήβολος, ον, (ἁδρός) ὁ κατορθῶν μεγάλα πράγματα, μεγαλεπήβολος, Λογγῖνος 8. 1.

ἄ-δρεπτος, ον, ὁ μὴ δρεφθείς, ἀτρύγητος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 663 (λυρ.).

ἀδρεύω, ποιητ. ἀντὶ **ἀρδεύω**, Χρησμ. Σιβυλλ. 9, 310.

ἁδρέω, γίνομαι ἁδρός, ἤτοι ὡριμάζω, οἱ πρόσφατοι καὶ τελείως ἡδρηκότες, Διοσκ. 2. 107:—παθ. τύποι: **ἁδρεῖτο, ἁδρώμενον**, (-ούμενον) παρ' Ἡσυχ.

ἄδρηστος, Ἰων. ἀντὶ **ἄδραστος, ον**, Ἡρόδ.· οὕτω καὶ **Ἄδρηστος**, κτλ.

Ἀδρίας, ου, Ἰων. **Ἀδρίης, εω**, ὁ, ὁ Ἀδριατικός· Ἡρόδ. 5. 9. κτλ.—Ἐπίθ. **Ἀδριανός, ή, όν**, (πρβλ. **ἀλεκτορίς**)·—ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοτέρ. Ἀττικ.: **Ἀδριηνός**, ὁ Ἀδριατικός· κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς ἀκτᾶς, Εὐρ. Ἱππ. 736 (λυρ.)· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 67, ὁ Ἕρμαν. διορθοῖ Ἀδριηναί τε γυναῖκες:—ὡσαύτως **Ἀδριανικός, ή, όν**· ἄλλη γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6.1, 3, καὶ ἀλλ.· **Ἀδριᾱτικός**, Ἀθήν. 285D·—**Ἀδριᾰκὸς** ἀμφιφορεύς, ὅ ἐ. ἀγγεῖον πλῆρες Ἰταλικοῦ οἴνου, ἔχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς κομιζόμενον διὰ Κερκύρας, Ἀνθ. Π. 6. 257· Ἀριστ. Θαυμ. 104, Ἡσύχ.— ἰδιόρρυθμον θηλ. **Ἀδριάς, άδος**, Διον. Π. 92.

ἄ-δρῖμυς,υ, ὁ μὴ ὀξώδης, δριμύς, αὐστηρός, Λουκ. Τραγ. 323.

ἀδρό-βωλος, ον, ὁ ἔχων ἀδρούς, στερεοὺς βώλους· περὶ βδελλίου, (ὃ ἴδε) Διοσκ. 1. 80· πρβλ. Πλίν. 12. 19.

ἀδροδάκτυλος, ον, ὁ ἔχων ἀδρούς, ἰσχυροὺς δακτύλους, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 558.

ἀδροκέφαλος, ον, ὁ ἔχων ἀδράν, ἤτοι μεγάλην κεφαλήν, Παῦλ. Αἰγιν. 304.

ἀδρολαλία, ἡ, χονδρολογία, ἢ καὶ πολυλογία, Κοραῆ Ἄτακτα, τόμ. α', σ. 302 ἐκ τοῦ Πτωχοπροδρ. βιβλ. Β' 483.

ἀδρο-μερής, ές, ὁ ἐξ ἀδρῶν, μεγάλων μερῶν συνιστάμενος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **λεπτομερής**, Διόδ. 5. 26:—τραχύς, αὐστηρός, ἐπὶ οἴνου, αὐτ. 10.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Γαλην.

ἀδρό-μισθος, ον, ὁ ἀπαιτῶν ἢ λαμβάνων ἀδρόν, μέγαν μισθόν, Σκύμν. 352.

ἀδρόομαι, παθ. (ἀδρὸς) = ὡριμάζω, γίνομαι ἰσχυρός, Πλάτ. Πολ. 498Β·—εἶμαι εὔρωστος Μύρων παρ' Ἀθην. 657D.

ἀδροπόρος, ον, ὁ, = ἀδροὺς ἔχων τοὺς πόρους (τοῦ σώματος), «οἱ πολυπόται ἀδροπόροι εἰσί,» Κασσ. Ἰατροσοφ. 160, 9.

ἀδρός, ά, όν, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν φαίνεται ὅμοιον τῷ **ἀδινός** (μεθ' οὗ συσχετίζεται ὡς τὸ **κυδρὸς** πρὸς τὸ **κυδνός**) σημαῖνον πυκνός, παχύς, ὀγκώδης. **I.** ἐπὶ πραγμάτων: χιόνα ἀδρὴν πίπτουσαν εἶδε, πυκνὴν εἰς νιφάδας, Ἡρόδ. 4. 31:—τῶν ἀνθράκων οἱ ἀδρότατοι, οἱ στερεώτατοι, Ἱππ. 648. 55·—κίονες ἀδ. = μεγάλοι, Διόδ. 3. 47· τοὺς ἀδροτάτους τῶν λέμβων, ὁ αὐτ. 20. 85:—ἰσχυρός, μέγας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ἀδρὸς πόλεμος, Ἀριστοφ. Βάτ. 1099· ῥεύματα, πλήρη, ἐξωγκωμένα, Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3· ἐπὶ βροχῆς, = ῥαγδαία, ὁ αὐτ. Κόσμ. 4, 6· ἐπὶ πυρός, Πλουτ. Σόλων 1· δῆγμα, Διόδ. 1. 35· δωρεάς τε καὶ τιμὰς ἀδρὰς δοῦναι, = ἀφθόνους, ὁ αὐτ. 19. 86·—ἐπὶ ὕφους, = μεγαλοπρεπής, Λογγῖν. 40, 4. τὸ ἀδ., = Λατ. ubertas, grandiloquentia, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἰσχνόν, Schäf. Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. Ὀνομ. σ. 65.—Ἐπίρρ. συγκρ. ἀδροτέρως διαιτᾶν, νὰ τρώγῃ τις χορταστικώτερα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεπτὴν δίαιταν, Ἱππ. Ἀφ. 1243· ἀδρ. φαρμακεύειν, αὐτόθι· ὡσαύτ. οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἀδρὸν γελάσαι, = γελάσαι ἠχηρῶς, Ἀντιφῶν ἐν «Λημνίαις» 2. 8, πρβλ. Πολυδ. 4. 9· ἀδρότερον πιεῖν, περισσότερον, ἀφθονώτερον, Δίφιλ. ἐν «Αἱρησιτείχει,» 1. **II.** ἐπὶ προσώπων: μέγας, ὡραῖος, εὐτραφής. ἐπεὰν τὸ παιδίον ἀδρὸν γένηται, Ἡρόδ. 4. 180· τῷ παιδί, ἐπὴν ἀδρὸς ἔῃ, Ἱππ. 232, 42·—τῶν παίδων ὅσοι ἀδροί, Πλάτ. Πολ. 466Ε· οἱ ἀδρότεροι, οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι κατὰ τὸ σῶμα, οἱ ἰσχυρότεροι, Ἰσοκρ 255C. Παρὰ τοῖς Ἑβδ., οἱ ἀδροὶ εἶναι οἱ ἄρχοντες, ἡγεμόνες, Βασιλ. Δ'. ι', 6. **2)** οὕτως ἐπὶ ζῴων, χοῖρος, Ξεν. Οἰκ. 17. 10· λύκος, Βαβρ. 101, καὶ παρὰ μεταγεν. Κωμ. συχνὰ ἐπὶ κρέατος, ἐπὶ ἰχθύων, κτλ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1, «Ἁλιευομένῃ» 1. 21, Ἄλεξ. ἐν «Παμφίλῃ» 1, κτλ. **3)** ἐπὶ καρποῦ ἢ σίτου, = καλῶς ἀνεπτυγμένος, ὥριμος: ὄκως εἴη καρπὸς ἀδ., Ἡρόδ. 1. 17, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 4. 7, 8. **4)** ἐπὶ ᾠοῦ, ἕτοιμον πρὸς ἐκκόλαψιν, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 6. 2, 7:—ἡ λέξις κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ., οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ., καὶ εἶναι σπανία παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων, ἀλλὰ τὰ παράγωγα **ἀδρότης, ἀδροσύνη, ἀδρύνω,** ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρ., Ἡσ., Σοφ., καὶ ἄλλ.

ἀδροσία, ἡ, (δρόσος) ἔλλειψις δρόσου, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 2. 2, 5.

ἀδροσύνη, ἡ, (ἀδρός) = ἀδροτής, ἐπὶ σταχύων σίτου, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 471.

ἀδρό-σφαιρος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας σφαίρας ἢ ἐσχηματισμένος εἰς μεγάλας σφαίρας, ἐπὶ τοῦ **μαλαβάθρου** (ὃ ἴδε), Περίπλ. Ἀρρ. Ἐρυθρ. θαλάσσης σ. 38.

ἀδροτής, ῆτος, ἡ, = μεστότης, ὡριμότης, ζωηρότης, σφρίγος, δύναμις, ἰδίως τοῦ σώματος, Ἰλ. Π. 857. Χ. 363, Ω. 6, (ἔνθα τὸ Ἑνετ. χειρόγρ. ἔχει **ἀνδροτῆτα**· ταύτην τὴν γραφὴν προτιμᾷ καὶ ὁ D. B. Monro)· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 4, 11, μεταφ. ἐπὶ ἤχων = τὸ ἠχηρόν, Ἀμάραντος παρ' Ἀθην. 415A. **II.** ἀφθονία, Ἐπ. πρὸς Κορ. Β', η', 20, ἔνθα γράφεται παροξυτόνως.

ἀδρόχωροι, «οἱ ἀδρὰς ἔχοντες χώρας,» Ἡσύχ.

ἀδρόω, ἴδε **ἀδρόομαι.**

ἄδρυα, «οἱ στῦλοι ἀρότρου, δι' ὧν ὁ ἱστοβοεὺς ἁρμόζεται·» προσέτι, «πλοῖα μονόξυλα, Κύπριοι· λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ στῦλοι. Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα,» Ἡσύχ.

ἀδρυάς, άδος, ἡ, (ἀ ἀθροιστ., δρῦς) = **Ἁμαδρυάς,** Ἀνθ. Π. 9. 664.

ἄδρυνσις, εως, ἡ, πέπανσις, ὡρίμασις, Ἀριστ. Μεταφ. 10. 9, 3. Φυσ. 3. 1, 6.

ἀδρυντικός, ή, όν, ὁ ἀδρύνων, ἐνισχύων, Ἐπιφ. 1. 945.

ἀδρύνω, (ἀδρός) πεπαίνω, ὡριμάζω· ἀδρῦναι, Σοφ. Ἀποσπ. 805· ἀδρύνων, Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 8.—Παθ. ὡριμάζω, γίνομαι ὥριμος, ἐπὶ καρπῶν ἢ σιτηρῶν, Ἡρόδ. 1. 193, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 6· ἐπὶ ἐμβρύων ἢ μικρῶν, νέων ζῴων, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 6. 10, 14., 9. 34, 3:—ἴδε **ἀδρέω, ἀδρόομαι.**

ἄδρυπτος, ον, (δρύπτω). = ὁ μὴ σπαράσσων, ἀδρύπτοισιν ἑοῖς ὀνύχεσσιν ἀείρων, Νόνν. Δ. 11. 137.

ἄδρυς, μὴ ἔχων δρῦς, δένδρα, ἄδενδρος, Πινδ. Λείψ. ἄδηλα 126. Ἐκδ. Δόναλδ., ὅστις ἀντὶ τοῦ ἄδρυς ἔχει ἄδρυα = μῆλα, ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυα.

ἀ-δρύφακτος, ον, ἄνευ περιβόλου, «ἀδρύφακτον, ἄνευ δικαστηρίου. ἢ ἀφύλακτον, ἀτείχιστον,» Ἡσύχ.·—μεταφορ. = ἄπονος καὶ ἀταλαίπωρος, Α. Β. 345.

ἀδυ-βόας, -γλωσσος, -επής, -λόγος, -μελής, Δωρ. ἀντὶ **ἡδυ-βόας, ἡδύ-γλωσσος,** κτλ.

ἀδύθεμον, «ὄξος (ἀδύοσμον),» Ἡσύχ.

ἀδυναμέω, δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν εἶμαι ἱκανός, Ἑβδ. (Σειράχ. ἐν προλόγῳ).

ἀδῠνᾰμία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἔλλειψις ἰσχύος ἢ δυνάμεως, σωματικὴ ἀδυναμία ἢ ἐξάντλησις, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. **2)** καθόλου: ἀνικανότης, ἀδυναμία, Ἡρόδ. 8. 111. Ἀντιφῶν 129. 33, Πλάτ. Νόμ. 646C. κτλ.·—δι' ἀδυναμίαν. Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 1. 18, 55, κτλ.:—μ. γεν. ἀδ. τοῦ ἀδικεῖν = πρὸς ἀδικίαν, Πλάτ. Πολ. 359Β· τῶν πραγμάτων = πρὸς ἐργασίαν, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 16:—μ. ἀπαρ. Πλάτ. Νόμ. 532Β. **3)** = πενία, Ξεν. Οἰκ. 20, 22, Δημ. 399, 20. **4)** τὸ ἀδύνατον, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 6.

ἀ-δύνᾰμος, ον, = ἀδύνατος, Διοσκ. 5, 13.

ἀδῠνᾰσία, ἡ, = ἀδυναμία, Ἡρόδ. 3. 79., 7. 172., Θουκ. 8. 8, μ. γεν. ἀδ. τοῦ λέγειν, ὁ αὐτ. 7. 8.—Οἱ τύποι ἀδυναστία, Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 26, καὶ **ἀδυνατία,** Δεινόλοχος ἐν Α. Β. 345 εἶναι πιθανῶς σφάλματα, Λοβ. Φρύν. 508.

ἀδῠνάστευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δυνάστην, Συνέσ. 19C.

ἀδῠναστί, ἐπίρρ. μετ' ἀδυναμίας, «ἀδυνάτως,» Σουΐδ.

ἀδῠνᾰτέω, ἐπὶ προσώπων: εἶμαι ἀδύνατος, δὲν ἔχω δύναμιν, Ἐπίχ. 147, Ahr., Πλάτ. Πολ. 366D, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 1. 8:—μετ' ἀπαρεμ.: εἶμαι ἀνίκανος νά .., Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 23, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 10, Πολ. 3. 16, 10. **II.** ἐπὶ πραγμάτων: εἶναί τι ἀδύνατον, Εὐαγγ. Ματθ. ιζ', 20. Εὐαγγ. Λουκ. α', 37· πρβλ. Ἑβδ. (Γέν. ιη', 14).

ἀδύνᾰτος, [ῠ], **ον.** **I.** ἐπὶ προσώπων, ἀνίκανος νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ. Ἡρόδ. 3. 138, Ἐπίχ. 130 Ahr., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 56, κτλ.·—ἀδύνατος εἰπεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 7:—Συγκρ. τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου [πλέον ἔχειν], Πλάτ. Γοργ. 483D· ὑπερθ. -ώτατος λέγειν, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 8. **2)** ἀπολ. ἄνευ ἰσχύος, ἀδύνατος, ἀσθενής, Ἡρόδ. 5. 9, Εὐρ. Ἴων 596, Ἀνδρ. 746·—οἱ ἀδύνατοι, οἱ καταστάντες ἀνίκανοι πρὸς ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν εἴτε δι' ἀσθένειαν εἴτε διὰ πενίαν· πρβλ. Λυσ. ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 430, Βοικχ. Π. Οἰ. 1. 323 κἑξ.:—ἐν τοῖς ἀδυνάτοις μισθοφορεῖν, Αἰσχίν. 14, 40· ἀδ. σώματι, Λυσ. 197, 26· ἀδ. χρήμασι, πτωχός, Θουκ. 7. 28· εἴς τι, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 366Β·—οὕτως ἐπὶ πραγμάτων· ὁ παθὼν καιρίαν βλάβην καὶ καταστὰς ἀνίκανος, νέες, Ἡρόδ. 6, 16:—τὸ ἀδ., ἔλλειψις δυνάμεως, ἀδυναμία, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 296Α· τὰ ἀδ., αἱ ἐλλείψεις, ἀνικανότητες, Δημ. 262. 24. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον εἶναι νὰ τελεσθῶσιν, Εὐρ. Ὀρ. 665., Ἑλ. 1043., Πλάτ., κτλ.·—ἀδύνατα βούλομαι, Λυγκ. ἐν «Κενταύρῳ» 12·—ἀδύνατόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 32, καὶ ἀλλ. ἢ ἀδύνατά [ἐστι], ὁ αὐτ. 1. 91, 6. 106, Θουκ. ἀδ. τινὶ ὥστε .., Πλάτ. Πρωτ. 338C: τὸ ἀδ., = τὸ ἀδύνατον, Ἡρόδ. 9. 60. Ἀττ.—τὰ ἀδ. καρτερεῖν, Εὐρ. Ι. Α. 1370· τολμᾶν ἀδύνατα, ὁ αὐτ. Ἑλ. 811·—ἀδυνάτων ἐρᾶν, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 318:—Συγκρ. ἀδυνατώτερον ἔτι .., εἰ οἷόν τε, Πλάτ. Θεαίτ. 192Β· πρβλ. Παρμ. 138D·—ὑπερθ., ὃ δὴ πάντων ἀδυνατώτατον, ὁ αὐτ. Φίληβ. 15Β. **III.** Ἐπίρρ. **-τως,** = ἄνευ δυνάμεως ἢ ἐπιτηδειότητος, ἀσθενῶς· λέγεσθαι, Ἀντιφῶν 122. 42, ἀμύνεσθαι, ὁ αὐτ. 127. 26:—ἀδ. ἔχειν, = εἶμαι ἀσθενής, Πλάτ. Ἀξ. 364Β. ἢ εἶμαι ἀνίκανος, μετ' ἀπαρεμ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 25, 3·—ἐν ὀλίγῃ χρήσει παρὰ ποιηταῖς, καὶ ἐκ τῶν Τραγικῶν μόνον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀδύ-οινος, ἀδύ-πνοος, ἀδύ-πολις, Δωρ. ἀντὶ **ἡδυ-.**

ἀδύς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡδύς.**

ἀ-δυσώπητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ἢ νὰ ἐρυθριάσῃ, = ἀναίσχυντος, ἀνεξιλέωτος, Πλούτ. 2.64F, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 534B.

ἄδυτος, ον, (δύω) τόπος εἰς ὃν οὐκ ἔξεστι πᾶσιν εἰσιέναι, Πινδ. Π.11,7· ἄδ. ἐστιν ὁ τόπος, Στράβ. 650. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐσ. τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ἱερώτατον, Λατ. adytum, Ἰλ. Ε. 448, 512, Πινδ. Ο. 7. 59 (ἔνθα ὅμως τὸ γένος δὲν εἶναι φανερόν)· εἶναι δὲ οὐδετέρως τὸ **ἄδυτον**, ἐν Ἡροδ. 5. 72, καὶ ἐν Εὐρ. Ἴων 938· καὶ ἀρσενικῶς ὁ **ἄδυτος**, ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 247:—μεταφ. ἐκ τοῦ ἄδ. τῆς βίβλου, Πλάτ. Θεαίτ. 162A·—ἄδ. τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. I. 49.

ᾄδω, Ἀττ. συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀείδω**, ὃ ἴδε.

ἀδώμητος, ον, (δωμάω) ἄκτιστος, Νόνν. Δ. 17. 40.

ἀδών [ᾰ], **όνος,** ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἀηδών**, Μόσχ. 3. 9· πρβλ. **ἀδονίς.**

Ἄδων [ᾰ], **ωνος,** ὁ, = **Ἄδωνις**, Ἀνθ. Π. 6.275, ἴδε Βουρμ. Προπέρτ. 2, 10, 53.

Ἀδωναία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ἀργ. 30, πρβλ. **Ἀδωνιάς.**

Ἀδώνειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἄδωνιν, Σουΐδ.

Ἀδώνια, τὰ, ὁ θρῆνος ὁ διὰ τὸν Ἄδωνιν τελούμενος κατ' ἐνιαυτὸν ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων δεσποινῶν, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 2, πρβλ. **Ἄδωνις**:—Ἐντεῦθεν **Ἀδωνιάζουσαι** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **Ἀδωνιάζω** = ἑορτάζω, τελῶ τὰ Ἀδώνια)· ἐπιγραφὴ τοῦ 15ου εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

Ἀδωνιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἄδωνιν ἢ προωρισμένος δι' αὐτόν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 36.

Ἀδωνιάς, άδος, ἡ, = Ἀδωναία, Νόνν. Δ. 33, 25.

Ἀδωνιασμός, οῦ, ὁ, ὁ θρῆνος ὁ γινόμενος διὰ τὸν Ἄδωνιν. Ἀριστοφ. Λυσ. 390.

Ἀδωνιασταί, οἱ, ὄνομα θιασωτῶν τοῦ Ἀδώνιδος ἐν τόπῳ τινὶ ἀπέναντι τῆς Ῥόδου, Ἐπιγρ. Ῥόδου. Rev. Arch.1864, 11. Ἴδε καὶ Hell. J. σ. 357.

Ἀδώνιος, ὁ, σπάν. τύπος τοῦ **Ἄδωνις**, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 188, Πλούτ. 2. 206C. **II.** ὡς ἐπίθ. -ος, -ον, τοῦ Ἀδώνιδος· ὅθεν : **1) Ἀδώνιον,** τό, ἄγαλμα αὐτοῦ φερόμενον κατὰ τὰ **Ἀδώνια**, Σουΐδ. **2)** (ἐν. λ. **μέτρον**) εἶδος στίχου συγκειμένου ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, Ἑρμαν. El. Metr. 715.

Ἄδωνις, [ᾰ], **ιδος,** (ὡσαύτως **-ιος**, Φερεκρ. Ἀδηλ. 21), ὁ, = ὁ Ἄδωνις, υἱὸς Κινύρα καὶ Μύρρας, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὦ τὸν Ἄδωνιν, Σαπφ. 63, Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδ. κλάομεν, Φερεκρ. Ἀδηλ. 84· ὤδωνις, δηλ. ὁ Ἄδ., Θεόκρ. 3. 47:—Ἐντεῦθεν καθόλου, Ἄδωνις, δηλ. εὐνοούμενος, ὁ πεφιλημένος, δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς ἀκούειν, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, 35, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 39, Ἀνθ. Π. 5. 113. **2)** Ἀδώνιδος κῆποι = τὸ πολύτριχον καὶ ἄλλαι ὅμοιαι βοτάναι ταχέως αὐξανόμεναι, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιεργοῦντο ἐντὸς δοχείων ἢ χυτρῶν διὰ τὰ Ἀδώνια, Πλατ. Φαῖδρ. 276B, πρβλ. Θεόκρ. 15. 113. Παροιμ. περὶ πάσης ἐφημέρου ἡδονῆς, ἴδε Ἑρμηνευτ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος πηδῶντος ὑπὲρ τὰ ὕδατα, ὅστις ἀλλαχοῦ καλεῖται **ἐξώκοιτος**, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C. Ὀππ. Ἁλ. 1. 157, κτλ.

ἀ-δώρητος, ον, = **ἄδωρος**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 168·—πρός τινος, Εὐρ. Ἑκ. 42. **II.** = **ἄδωρος**, II, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 782C.

ἀδωρί, «χωρὶς δώρων.» Ζωναρ.

ἀ-δωρία, ἡ, = ἀδιαφθορία, τὸ ἀδωροδόκητον, Πολυβ. 8. 11.

ἀ-δωροδόκητος, ον, = **ἀδωροδόκος**, Αἰσχίν. 65. 21 κτλ: Ἐπίρρ. **-τως**, Δημ. 310. 22,, 342. 18.

ἀ-δωροδοκία, ἡ, = **ἀδωρία**, Δίων Κ. Ἀποσπ. 37.

ἀ-δωροδόκος, ον, = ἀδιάφθορος, μὴ δεχόμενος δῶρα, Ἀνθ. Π. 9. 779, Νόνν.

ἀ-δωρόληπτος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ., Σχόλ., εἰς Θουκ. 2. 65.

ἄ-δωρος, ον, ἄνευ δώρων, μὴ λαμβάνων δῶρα, ἀδιάφθορος, μετὰ γεν. ἀδωρότατος χρημάτων, Θουκ. 2. 65:—Ἐπίρρ. **-ως**, Πολυβ. 8. 11. **2)** ἄμισθος· πρέσβευσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 25. **II.** ὁ μὴ δίδων δῶρα· μ. γεν. ἄδ. τινος, μὴ δίδων αὐτὸ ὡς δῶρον, Πλάτ. Συμπ. 197D.—ἀδώροις ἐλαφηβολίαις, διὰ θήρας. ἀφ' ἧς οὐδὲν δῶρον ἐδόθη, Σοφ. Αἴ. 178. **III** ἄδωρα δῶρα, = δῶρα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὄντως δῶρα, ὡς βίος ἀβίωτος, αὐτόθι 674· πρβλ. **δύσδωρος.**

ἀ-δώτης, ου, ὁ, = ὁ μὴ διδοὺς τι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 353.

αε, ἀντὶ **αι**, ὡς Αέθρα ἀντὶ Αἴθρα. Ἐπιγρ. ἐπὶ πηλ. ἀγγείου ἐξ Ὀλκίου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 7746.

ἀέ, [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀεί**, Πινδ. Π. 9. 154. (ἂν ἡ γραφὴ ἔχῃ καλῶς)· πρβλ. Cramer An. Par. 3. 321.

ἄ-εδνος, ον, ἄφερνος, ἄνευ προικός, Ἡσύχ., ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ **πολύφερνος.**

ἀέδνωτος, ον, (ἑδνόω) = τῷ προηγ.: μὴ μνηστευθείς, Λυκόφρ. 549.

ἀεθλεύω, ἀέθλευμα, ἀεθλέω, -ητήρ, -ητής, κτλ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἀθλ-.**

ἀέθλιον, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἆθλον**, = τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, Ἰλ. I. 124, Ὀδ. Θ 108, **II.** ὁ **ἆθλος**, ὁ ἀγών, Ὀδ. Ω. 169, καὶ μεταγεν. Ἐπ.

ἀέθλιος, ον, ὡσαύτως **α, ον,** ὁ τυγχάνων τοῦ βραβείου ἢ ἀγωνιζόμενος δι' αὐτό· ἵππος καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἵππος δι' ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, Θέογν. 257· ἀέθλιος ἵππος, Καλλ. εἰς Δηλ. 113., μῆλον ἀέθλ., τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, Ἀνθ. Π. 9. 637. συνῃρ. τύπος **ἄθλιος**, εἶναι ἐν χρήσει μὲ περιωρισμένην σημασίαν.

ἄεθλον, τό, **ἄεθλος,** ὁ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἆθλον, ἆθλος.**

ἀεθλο-νικία, ἡ, = νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 3. 11.

ἀεθλοσύνη, ἡ, ἀγών, ἅμιλλα, Ἀνθ. Π. 5. 294.

ἀεθλοφόρος, ον, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀθλοφόρος.**

ἀεί, [ᾱ] Ἐπ. **αἰεί, αἰέν,** (ἴδ. ἐν τέλ.)·—ἐπίρρ. πάντοτε, αἰωνίως, διὰ παντός, Ὅμ. κλπ· συχνάκις καὶ μετὰ ἄλλων χρονικῶν προσδιορισμῶν, ὡς διαμπερὲς αἰεί, συνεχὲς αἰεί, ἐμμενὲς αἰεί, Ὅμ.—ἀεὶ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν ἀεί, ἀεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ κατ' ἐνιαυτόν, ἀεὶ διὰ βίου, κτλ. Heind. Πλάτ. Φαίδων 75D. Schäf. Γρηγ. 169 καὶ Appar. ad Dem. 3. 265. Πορσ. Εὐρ. Φοίν. 1422· δεῦρ' ἀεί, μέχρι τοῦδε, Πόρσ. Εὐρ. Ὀρ. 1679· ὡσαύτως **εἰς ἀεί, εἰσαεί, ἐσαεί**· ἴδ. **εἰσαεί**, —Μετὰ τοῦ ἄρθρ.· **ὁ ἀεὶ χρόνος** = ἡ αἰωνιότης, Ἡρόδ. 1. 54, Πλάτ. Φαίδων 103E. κτλ.·—οἱ ἀεὶ ὄντες, οἱ ἀθάνατοι, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 32, κτλ.·—ἀλλ': ὁ ἀεὶ βασιλεύων, ὁ ἑκάστοτε ὢν βασιλεύς, Ἡρόδ. 9. 116· οἱ ἀεὶ δικάζοντες, Δημ. 585. 24· ὁ ἀεὶ ἐντὸς γενόμενος, πᾶς ὁ ἑκάστοτε εἰσερχόμενος, Θουκ. 4. 68· τὸν ἀεὶ προστυχόντα, Δημ. 557. 20· τοῖσι τούτων αἰεὶ ἐκγόνοισι, εἰς τοὺς διὰ παντὸς ἀπογόνους αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 105· πρβλ. 3. 83, κτλ. Ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 937· θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί, ἡ θέσις τοῦ **ἀεὶ** ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρου.—Ταύτης τῆς λέξεως 14 τύποι ἀριθμοῦνται, Ahrens π. Δωρ. δ. 378, κέξ.:—Ἡμεῖς ἐνταῦθα σημειοῦμεν τοὺς ἀκολούθους : **1) αἰεί,** Ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀττικῶν· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ ἀεὶ τρίς, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ ἡ πρώτη συλλαβὴ νὰ ἦναι βραχεῖα. **2) αἰέν,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, ὁπόταν ἡ λήγουσα ἀπαιτῆται νὰ εἶναι βραχεῖα, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ Τραγ. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· π. χ. Αἰσχύλ. Πρ. 428. Ἀγ. 891, Σοφ. Αἴ. 682, πρβλ. **αἰένυπνος. 3) ἀεί,** ὁ μόνος ὀρθὸς Ἀττικὸς τύπος, τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχων μακρὰν ἢ βραχεῖαν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· ὁπόταν δὲ ἡ συλλαβὴ αὕτη ἦτο μακρά, οἱ ἀντιγραφεῖς συχνάκις ἀντικαθίστων τὸ ἀεὶ διὰ τοῦ **αἰεὶ** καὶ οὕτως εἰσήγαγον τὸν τύπον τοῦτον ἔτι καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς τῶν Ἀττικῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ὁ ὀρθὸς Ἀττικὸς τύπος πολλάκις διατηρεῖται καὶ ὅταν τὸ α εἶναι μακρὸν ὡς ἐν τῷ Λαυρεντ. χειρογρ. τοῦ Σοφ. καὶ ἐν τῷ τῆς Ῥαβέν. τοῦ Ἀριστοφ., πρβλ. **ἀετός, εἰσαεί, καίω, κλαίω. 4) αἰές,** Δωρ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1267, Βίων 11. 1. Πίνακ. Ἡρακλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 134. **5) ἀέ,** Πινδ. Π. 9. 154, πρβλ. **ἀέ-ναος. 6) ἠί,** Βοιωτ. καὶ **7)** Αἰολ. **αἴ** ἢ **-ιν, ἄι** ἢ **-ιν.** Ahr. Αἰολ. δ. σ. 156:—**ἀϊ-** εἶναι συχνὸν ἐν Ἐπιγρ. ὡς **ἀΐσιτος,** κτλ. (Ἡ √ΑΙϜ ἀπαντᾷ ἐν **αἰϜεί,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1. πρὸς τὰ αἰϜών, ἀϜίδιος, πρβλ. Σανσκρ. aiva (Ved.) êvas (vitae ratio), Λατ. aevum, aetas (aevitas), aeternus (aeviternus), Γοτθ. aivs (αἰών), aiveins (αἰώνιος), aiv = Γερμ. ewig = πάντοτε).

Σημ. Σύνθετά τινα ἐκ τοῦ **ἀεί**, τὰ ὁποῖα οὐδόλως μεταβάλλονται κατὰ τὴν σύνθεσιν, παρελείφθησαν, ἐπειδὴ γράφονται χωρὶς ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἐκδοτῶν καὶ δύναταί τις πάντοτε νὰ τὰ ἀνεύρῃ ἐν ταῖς ἁπλαῖς λέξεσιν, ἐξ ὧν σύγκεινται.

ἀει-βλαστής, ές, ὁ διαρκῶς βλαστάνων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 11. 6.

ἀει-βλάστησις, εως, ἡ, συνεχής, αἰωνία βλάστησις, Θεόφρ. αὐτόθι.

ἀεί-βλαστος, ον, = ἀειβλαστής, Μανασσ. Χρον. 189.

ἀεί-βλυστος, ον, ὁ ἀεὶ βλύζων, ἐκρέων, Μάξ. Ὁμολ. II, 1245C.

ἀεί-βολος, ον, (βάλλω) ὁ συνεχῶς βαλλόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 282.

ἀει-βρυής, ἐς, (βρύω) = ἀεὶ ἀναβρύων Νίκ. 846.

ἀεί-βρυτος, ον, ὁ, = ἀειβρυής, Εὐστ. ἔρ. σ. 153.

ἀει-γενεσία, ἡ, = διηνεκὴς γένεσις, Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 900.

ἀει-γενετήρ, -ῆρος, ὁ ἀείποτε παράγων, Ὀρφ. Ὕ. 7. 5.

ἀει-γενέτης, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **αἰειγενέτης**, ου, ὁ, (γενέσθαι) ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὡς τὸ αἰὲν ἐόντες, = αἰώνιοι, ἀθάνατοι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τέλει στίχου· θεῶν αἰειγενετάων, Ἰλ. Β. 400, καὶ ἀλλ.· θεοῖς αἰειγενέτῃσιν, Γ. 296, καὶ ἀλλ.

ἀει-γενής, ές, = αἰώνιος, Πλάτ. Νόμ. 773Ε. Συμπ. 206Ε, Ξεν. Συμπ. 8. 1.

ἀει-γεννητής, οῦ, ὁ, (γεννάω) = ὁ αἰωνίως παράγων, γεννῶν· ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος (τῷ τὸν αὐτὸν ἀεὶ γίγνεσθαι καὶ ἀεὶ γεννᾶν) παρὰ Μακροβ. Saturn. 1. 17.

ἀει-γνήτη, ὀρθότερ. **ἀείγνητος**, ὅπερ ἴδε.

ἀεί-γνητος, ον, = ἀειγενέτης, Ὀρφ. Ἀργ. 15.

ἀει-γονεύς, ὁ, ὁ ἀεὶ γεννῶν, Ἰ. Γεωμ. Ὕμν. 2. 66.

ἀεί-δακρυς, υ, ὁ ἀεὶ δακρύων, Νικ. Εὐγ. 6. 212.

ἀ-ειδέλιος, ον, = τῷ ἑπομ. Ἐτυμ. Μ. 21. 33.

ἀ-είδελος, ον, (* Ϝείδω) = ἀόρατος, σκοτεινός, Ἡσ. Ἀποσπ. 61· ἀσαφής, Ὀππ. Ἁλ. 1. 86, κτλ. **II**. εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀτενίσῃ, ἑπομένως, ἀνταυγής, θαμβωτικός, Νικ. Θ. 20· (ἀντὶ **ἀΐδηλος**, ὡς ἀΐδιος ἀντὶ ἀείδιος, ἐπερείσιος ἀντὶ ἀπειρέσιος, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀΐδηλος**, 7.).

ἀ-ειδής, ές, (* Ϝείδω) ἀόρατος, ἄνευ σωματικῆς μορφῆς, ἀσώματος, ἄϋλος, ἀντίθ. τῷ **σωματοειδής**, συχν. παρὰ Πλάτ. ὡς π. χ. ἐν Φαίδωνι 79Α. **II**. (εἰδέναι) = ἄγνωστος, ἄσημος, Πλάτ. Ἀξ. 365C. **III**. (εἶδος) = ἄνευ μορφῆς, ἄμορφος, Ἀριστ. Οὐρ. 3, 8, 3. **2**) δυσειδής, δύσμορφος, Φιλέταιρ. ἐν «Κυναγίδι» 1.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, ἀμφίβολος γραφ. ἐν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 11.

ἀειδία, ἡ, (ἀειδὴς III) = ἀμορφία, δυσμορφία· Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5. 5.

ἀει-διάδοχος, ον, ὁ ἀεὶ διαδεχόμενος. Τζέτζ. Χιλ. 3. 66.

ἀει-δίνητος, [ῑ], ον, ὁ ἀεὶ περιστρεφόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 289.

ἀείδιος, ον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἀεί, ὡς τὸ sempiternus ἐκ τοῦ semper· = αἰώνιος, Χρησμ. παρὰ Διδύμ. περὶ Τριάδος 2. 17. 1. «ἀείδιον, ἀένναον, ἀεὶ ὄν,» Ἡσύχ.

ἀει-δουλεία, καὶ **ἀει-δουλία**, ἡ, = διαρκής, διηνεκὴς δουλεία, Πολυδ. 3. 80.

ἀεί-δουλος, ον, ὁ ἀεὶ δοῦλος ὤν, ἀμφ. γρ. Αἰλ. περὶ ζῴων ς', 10. Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἰακωψίου γράφεται αἴδουλος, ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἑρχερίου ἄδουλος.

ἀεί-δρομος, ον, ἀεὶ τρέχων, Γρηγ. Ναζ. 168Β.

ἀείδω, Ἰων. καὶ Ποιητ. τύπος, (πρβλ. **ἀείρω**), ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ., Πινδάρ. καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἔτι καὶ ἐν τριμ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 16, Εὐρ. Ἀποστ. 188, Κρατίν. Ἀδηλ. 142), ὡσαύτως ἐν Ἰων. πεζογρ., οἱ Ἀττ. συναιροῦσιν **ᾄδω** (οὕτω καὶ ἐν Ἀνακρ. 45, Θεοκρ.) Τραγ., Πλάτ. κτλ.:—παρατ. **ἤειδον**, Ὀδ., καὶ ἄειδον, Ἰλ., κτλ. Ἀττ. **ᾖδον**, Εὐρ. Ἀλκ. 761, Θουκ.:—μέλλ. **ἀείσομαι**, Ὀδ. Χ. 352, Θέογν. ἀλλὰ **ᾄσομαι**, Ὕμ. Ὁμ. 5. 2., 32. 19, καὶ πάντοτε παρ' Ἀττ. (διότι ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1297 τὸ ᾄσει ἐγένετο ἤδη ἀποδεκτόν· καὶ ἐν Πλάτ. Νόμ. 666D ὁ Πόρσων διώρθωσε, ποίαν δὲ ἥσουσιν... φωνήν;).—Σπανίως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **ἀείσω**, Σαπφ. 11, Θέογν. 4., Ἀριστοφ. Λυσ. 1243 (Λακων.), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς (ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 681 διωρθώθη **ἀείδω** ὑπὸ τοῦ Elmsley)· καὶ ἔτι σπανιώτερον ᾄσω (ἴδε ἀνωτ.) Βάβρ. 12. 13.—Δωρ. **ᾀσεῦμαι**, Θεόκρ. 3. 38. **ᾀσῶ**, ὁ αὐτ. 1. 145:—ἀόρ. **ἤεισα**, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 22. 4, Ὀππ., Ἐπικ. **ἄεισα**, [ᾰ], Ὀδ. Φ, 411, καὶ μεταγεν. Ἐπ. **ἄεισον**, Εὐρ. Τρῳ. 513, Ἀριστοφ., **ᾖσα**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1371, Πλάτ. Τίμ. 21Β.—Παθ. **ἀείδομαι**, Πίνδ., Ἡρόδ.:—ποιητ. παρατ. **ἀείδετο**, Πίνδ.:—ἀόρ. **ᾔσθην**, ἴδε κατωτέρ. II. 1:—παρακ. **ᾖσμαι**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν,» 1. 11.—Προστακτική τις τοῦ μέσου ἀορ. **ἀείσεο**, ἀπαντᾷ ἐν Ὕμ. Ὁμ. 16. 1., ἐκτὸς ἂν ἀναγνωσθῇ **ἀείδεο**.—Πρβλ. **δι-αείδω, ἐπ-, προσ-, συν-ᾴδω** (ἐκ √ϜΕΙΔ μετὰ προθεματικοῦ **α**, ὡς ἐν τοῖς **ἀείρω, ἀέξω**, παράγονται τὰ **ἀείδω** (ἀϜείδω), ἀοιδός, ἀηδών, πρβλ. Σανσκρ. vad, vadâmi (loquor), vâdas (sermo), Λιθουαν. vadinù (vocco)· πρβλ. καὶ τὰς μεταγεν. Ἑλλην. λέξεις **ὕδω, ὕδης**). [ᾰ: ἀλλ. ᾱ ἐν ἄρσει. Ὀδ. Ρ. 519, Ὕμ. Ὁμ. 27. 1, Θέογν. 4, Θεόκρ. 7. 41 κτλ.] ᾄδω, ψάλλω, Ἰλ. Α. 604, κτλ. Ἐντεῦθεν: πᾶς ἦχος φωνῆς (ὁπωσοῦν εὔηχος)· οὕτως ἐπὶ ἀλέκτορος, χελιδόνος, γλαυκός, βατράχου κτλ. Ἀριστ. Θαυμ. 70, Θεόφρ. περὶ Σημ. 3. 5. κτλ. οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων, οἷον τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, Ὀδ. Φ. 411:—τοῦ συριγμοῦ, ὃν παράγει ὁ ἄνεμος πνέων κατὰ τῶν δένδρων, Μόσχ. 5. 8:—τοῦ πατάγου, ὃν παράγει λίθος πληττόμενος, Θεόκρ. 7. 26:—πρὶν νενικηκέναι ᾄδειν, κρώζω (ἐπὶ ἀλέκτορος) πρὸ τῆς νίκης, Πλάτ. Θεαίτ. 146Α.—Σύνταξις:—ἀείδ. τινί, ᾄδω πρός τινα, Ὀδ. Χ. 346, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίζομαι πρός τινα εἰς ᾠδήν, Θεόκρ. 8. 6· ᾆδ. πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν, ψάλλω ἐν συμφωνίᾳ πρὸς..., Ἀριστ. Προβλ. 19. 9· ὑπ' αὐλόν, Πλούτ. 2. 41C· ἀείσας.. χαίρειν Δημοκλέα, ποιητικ. ἀντὶ **εἶπες**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3256, 7. **II**. μεταβ. **1**) μ. αἰτ. πράγμ. = ψάλλω, διηγοῦμαι ψάλλων, μῆνιν ἄειδε θεά, Ἰλ. Α. 1· παιήονα, Α. 473· κλέα ἀνδρῶν, νόστον, κτλ. Ι. 189., Ὀδ. Α. 326· τὸν Βοιώτιον νόμον, Σοφ. Ἀποσπ. 858· καὶ ἀπολ. ἀ. ἀμφί τινος, ψάλλω εἰς ἔπαινόν τινος, Ὀδ. Θ. 267· εἴς τινα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1243:—μεταγεν. ἁπλῶς, **καλεῖν**, Αἰλ. περὶ Ζ. Ἰδ. 2. 28:—Παθ. ἐπὶ ᾀσμάτων = ᾄδομαι, ψάλλομαι, Ἡρόδ. 4. 35· τὰ λεχθέντα καὶ ᾀσθέντα, Πλάτ. Λυσ. 205Ε· ᾆσμα καλῶς ᾀσθέν, ἀντιθέτως τῷ λόγος καλῶς ῥηθείς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55. **2**) μ. αἰτιατ. προσ. = ψάλλω, ἐπαινῶ, ὡς τὸ Λατ. canere, Πινδ. Π. 5. 32, καὶ Ἀττ. Ἐντεῦθεν κατὰ παθ. ἀείδεται θρέψαισ' ἥρωας, δοξάζεται, φημίζεται ὡς ἡ τροφὸς ἡρώων, Πινδ. Π. 8, 35. **3**) παθητ. ὡσαύτως, ἀντηχῶ ἐκ τῶν ᾀσμάτων, ἀείδετο πᾶν τέμενος.. θαλίαις, Πινδ. Ο. 10 (11), 92.

ἀει-εστώ, ἡ, = αἰωνία ὕπαρξις, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρπ. πρβλ. **εὐεστώ, ἀπεστώ**.

ἀειζωΐα, ἡ, αἰωνία ζωή. Ἐκκλ.

ἀεί-ζωος, ον, Ἀττ. συνηρ. **ἀείζως, ων**, ὁ ἀεὶ ζῶν, αἰώνιος· πῦρ ἀείζωον, Ἡράκλειτ. 20· ἀείζων πόαν, ἀειζώου πόας, ἀμφότερα ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 31· ἀείζως γενεά, Σοφ. Ἀποσπ. 806· ἀείζων ἕλκος, αὐτόθι 807· ἀείζως θεός, Συλλ. Ἐπιγρ. 4598· ἀειζώου ψυχᾶς, Μελάνιπ. 6· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6199· μεταφ. ἄχθος ἀείζων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 988. **II**. **ἀείζωον**, τό, φυτὸν ἀειθαλές, Λατ. sempervivum, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 10, 4. Πλούτ. κλπ.

ἀειζωότης, ητος, ἡ, = ἀειζωΐα, Ἰσίδ. Πηλουσ.

ἀεί-ζωτος, ον, = ὁ ἀεὶ ἐζωσμένος, πάντοτε ἕτοιμος, Ἐτυμ. Μ. 22. 20.

ἀει-ζώων, ουσα, ον, = αἰωνίως ζῶν, ἀειζώοντα ... ἱερά, Καλλ. Δῆλ. 314· γενετῆρος ἀειζώοντος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 34· ἀειζώουσαν φύτλην, Ἀνθ. Π. 1. 10. 35.

ἀει-θαλής, ές, ὁ πάντοτε θάλλων, Ἀνθ. Π. 7. 195, 12. 256· μεταφ. ὁ ἀείποτε ζωηρός, ἀκμαῖος, Χάριτες, Ὀρφ. Ὕ. 60. 5· τὸ ἀειθαλὲς τῶν φύλλων, Διοσκ. 4. 88.

ἀει-θανής, ές, ὁ ἀείποτε θνήσκων, ὁ πάντοτε φοβούμενος θάνατον, Μανέθ. 1. 166.

ἀειθεήρ, ὁ, τὸν δὲ αἰθέρα τῇδέ πῃ ὑπολαμβάνω, ὅτι ἀεὶ περὶ τὸν ἀέρα θέων ἀειθεὴρ δικαίως ἂν καλοῖτο, Πλάτ. Κρατύλ. 410Β.

ἀειθερής, ές, (θέρω) ὁ πάντοτε θερμαίνων, Ἐρατοσθ. σ. 144. Bernh.

ἀεί-θουρος, ον, ὁ πάντοτε πολεμικός, Ὀππ. Κ. 2. 189.

ἀει-θρύλητος, ον, ὁ ἀεὶ θρυλούμενος, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ. 51.

ἀεί-καρπος, ον, ὁ πάντοτε καρποφόρος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 22, 4.

ἀ-εικέλιος, α, ον, Ὀδ. Δ. 244·, ἀλλὰ καὶ **-ος, -ον**, Τ. 341· παράλληλος ποιητ. τύπος τοῦ ἀεικής, Ὀδ. Ν. 402., Ἰλ. Ξ. 84, Ἡρόδ.—συνεσταλμ. **αἰκέλιος**, Θέογν. 1344. Εὐρ. Ἀνδρ. 131. (λυρ.)·—ἐπὶ πραγμάτων, λόγων καὶ πράξεων· σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. Ζ. 242·—ἐπίρρ. **-ίως**, Ὀδ. Θ. 231, Π. 109.

ἀ-εικής, ές, = ἀνάρμοστος, ὑβριστικός, ἀπρεπής, ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον, Ἰλ. Α. 456 καὶ ἀλλ. ἀεικέα [εἵματα] ἕσσαι, Ὀδ. Ω. 250· δεσμός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 97· πρβλ. 525·—ἀεικεῖ σὺν στολᾷ, Σοφ. Ἠλ. 191·—ἀεικέστερα ἔπεα, Ἡρόδ. 7. 13· οὐδὲν ἀεικὲς παρέχεσθαι = δὲν προξενῶ καμμίαν ἐνόχλησιν ἢ δυσκολίαν, ὁ αὐτ. 3. 24·—ἀεικέα μισθόν = μικρόν, εὐτελῆ, ὀλίγον, Ἰλ. Μ. 435· οὕτως οὐ.. ἀεικέα .. ἄποινα, Ω. 494.—Ἐπίρρ. **ἀεικῶς**, Ἡσύχ., Ἰων. **-έως**, Σιμων. 13·—**ἀεικές**, ὡς ἐπίρρ. Ὀδ. Ρ. 216. **2**) οὐδὲν ἀεικές ἐστι, μετ' ἀπαρ., οὐδόλως παράδοξον ὅτι.. Ἡρόδ. 3. 33., 6. 98, Αἰσχύλ. Πρ. 1043.—Πρβλ. τὸν Ἀττ. τύπον **αἰκής**.

ἀεικία, Ἰων. **-ίη**, [ῑ, ὅθεν ἐν τοῖς χειρογράφοις πολλάκις γράφεται **-είη**], ἡ, αἰκία, αἰκισμός, ὕβρις, βλάβη· πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροΐ (περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος), Ἰλ. Ω. 19· πληθ. μή τίς μοι ἀεικίας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω, Ὀδ. Υ.

308· ἀεικίῃ περιέπειν τινά, Ἡρόδ. 1. 73, 115· ἀπαθὴς τῆς ἀ., ὁ αὐτ. 3. 160· πρβλ. τὸν Ἀττ. τύπον **αἰκία**.

ἀεικίζω, μέλλ. **-ιῶ**, Ἰλ. (ἴδε κατωτέρ.), Ἐπ. καὶ **ἀεικίσσω**, Κόϊντ. Σμυρ. 10. 401. Ἐπ. ἀόρ. **ἀείκισσα**, Ἰλ. Π. 545:—μέσ. Ἐπ. ἀόρ. **ἀεικισσάμην**, αὐτόθι. 559, Χ., 404:—Παθ. Ἐπ. ἀόρ. ἀπαρεμφ. **ἀεικισθήμεναι**, Ὀδ. Σ. 222. Μεταχειρίζομαι ἀπρεπῶς, βλάπτω, ἀδικῶ, Ὅμ. οὐ γάρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, δὲν θά σοι προξενήσω μεγάλην ἀτιμίαν, Ἰλ. Χ. 256· πρβλ. Ω. 22 καὶ 54, κτλ:—Μέσ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.—Πρβλ. τὸν Ἀττ. τύπον **αἰκίζω**.

ἀει-κινησία, ἡ, διηνεκὴς κίνησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 35, Γαλην.

ἀει-κίνητος, ον, ὁ διηνεκῶς κινούμενος, ὁ διατελῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει, Πλάτ. Φαῖδρ. 245C.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 37.

ἀεί-κλαυτος, ον, ὁ ἀείκλαυστος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 176, 12. ἔκδ. Λ.

ἀεί-κρουνος, ἡ ἀεὶ ῥέουσα, ἀείκρουνος πηγὴ δακρύων, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 179, 4. ἔκδ. Λ.

ἀει-κύμαντος, ον, (ἀεὶ κυμαίνομαι), Θ. Στουδ. σ. 944. ἔκδ. Μl.

ἀεί-κωμος, ον, = ἀεὶ εὐθυμῶν, Μανέθ. 4. 301.

ἀεί-λᾶλος, ον, ὁ ἀεὶ λαλῶν, φλυαρῶν, Ἀνθ. Π. 5, 178.

ἀει-λαμπής, ές, ὁ ἀεὶ λάμπων, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 494.

ἀείλη, «πνοή,» Ἡσύχ.

ἀει-λιβής, ές, (λείβω) = ὁ ἀεί, ἀδιαλείπτως ῥέων, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 34.

ἀεί-λιχνος, ον, = ὁ ἀείποτε πρόθυμος, λαίμαργος, Φίλων 1. 348

ἀείλλειν, «θωπεύειν, αἰκαλλεῖν,» Ἐτυμ. Μ.

ἀειλογέω, διατελῶ ἀεὶ ὁμιλῶν· τι, Ἐκκλ.

ἀειλογία, ἡ, διηνεκὴς ὁμιλία, πολυλογία, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, τὴν ἀ. προτείνεσθαι ἢ παρέχειν, = ἀδιάλειπτον ἔρευναν περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἄλλου, Δημ. 341. 16. 1306 27. «τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν,» Ἁρποκρ., «τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν,» Ἡσύχ.

ἀειλος, ον, (εἵλη) = ὁ μὴ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 419. «ἄειλα παιδία, ἀνήλια. εἵλη γὰρ τοῦ ἡλίου αὐγή,» Ἡσύχ.

ἀει-μακάριστος, ον, = ὁ ἀεὶ μακαριστός, Ἐπιφ. τόμ. 1, σ. 821. καὶ Ἰωσ. Ὑμνογρ. 988B.

ἀεί-μαργος, ον, ὁ ἀεὶ λαίμαργος, πλεονέκτης, Ὀππ. Ἁλ. 2. 213.

ἀει-μνημόνευτος, ον, ὁ ἀεὶ μνημονευόμενος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 6, 2.

ἀει-μνήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ ἀεὶ μνήμων, ὁ ἔχων καλὴν μνήμην, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 14.

ἀεί-μνηστος, ον, ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, ὁ ἄξιος διαρκοῦς μνήμης· ἔργον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 760· τάφος, Σοφ. Αἴ. 1166. Εὐρ. κτλ., μετ' ἀειμν. μαρτυρίου, Θουκ. 1. 33:—τροπαῖα, Λυσ. 192, 24· ἅπασιν ἀείμν. ἡ ἁμαρτία, Ἀντιφῶν 138, 34.—Ἐπίρρ. **-τως**, Αἰσχίν. 52. 22.

ἀει-νάης, ές, = τῷ ἑπομ. Νίκ. παρ' Ἀθην. 61A. ἡ Ἐπ. δοτ. πληθ. εἶναι **ἀειναέεσσι**.

ἀεί-ναος, ον, = **ἀέναος**, ὅ ἴδε.

ἀει-ναῦται, ῶν, οἱ, Μιλήσιοι ἄρχοντες συνεδριάζοντες ἐπὶ πλοίου, Πλούτ. 2. 298C, «ἀρχῆς ὄνομα παρὰ Μιλησίοις,» Ἡσύχ.

ἀεινέους, «οὐ προσηνεῖς, βλαβερούς,» Ἡσύχ.

ἀεινεφεῖς, «τυφλώσεις,» Ἡσύχ.

ἀεί-νηστις, ιος, ὁ, ἡ, διὰ παντὸς νηστεύων, Ἀνθ. Π. 9. 409.

ἀείνομος, ον, ὁ ἀεὶ νεμόμενος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλέκ. 232.

ἀείνως, ων, Ἀττ. συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀείναος**, ἴδε **ἀέναος**.

ἀει-πάθής, ές, ὁ ἀεὶ πάσχων, φύσις, Κρίτων παρὰ Στοβ. 43, 42, πρβλ. Φιλόλαος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420.

ἀείπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ἀειπάρθενος, περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, Ἐκκλ.

ἀειπαρθενεύω, εἰμὶ ἀειπάρθενος, μένω ἀεὶ παρθένος, 1, Δαμ. τόμ. 2, 84.

ἀειπαρθενία, ἡ, ἡ ἀΐδιος παρθενία, Κύρλλ. Ἱερ. 186.

ἀειπάρθενος, ἡ, ἡ ἀεὶ παρθένος, Σαπφ. 96. (ἐν Αἰολ. τύπ. **αἴπ-**, πρβλ. Cramer An. Par. 3. 321.), Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 17· ἐπὶ τῶν Ἑστιάδων ἐν Ῥώμῃ: αἱ ἱέρειαι αἱ ἀειπ., Δίων Κ. 56. 5, πρβλ. 59. 3. 2) ἐν τῇ Πυθαγ. γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 7, Φίλων 1. 46, 497, πρβλ. **ἄγονος**, II. 1.

ἀειπλανής, ές, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ. III, 1347A.

ἀεί-πλᾶνος, ον, ὁ ἀείποτε πλανώμενος, προσέτι, πλήρης φλυαρίας, «ἀείπλανα χείλεα γραός,» φλύαρα, Σουΐδ.

ἀειποθὲς πρόσωπον. Θ. Στουδ. σ. 909.

ἀειπόθητος, ον, ὁ ἀεὶ ποθητός, Ναυκράτιος εἰς τὸν θάνατον, Θ. Στουδ. Ἑλλ. Πατρολ. τόμ. 38, σ. 781.

ἀείρακος, «ἡ ἔλαφος παρὰ Κρησίν,» Σουΐδ.

ἀειρέεθρος, ον, ὁ ἀεὶ ῥέων, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. σ. 23.

ἀειρείτη, ἡ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐξ ἧς ἐτυμολογεῖ τὴν λέξ. ἀρετή· ὀρθῶς μὲν ἔχει ἀειρείτην καλεῖν (τὴν ἀρετήν). Πλάτ. Κρατύλ. 415D.

ἀεί-ροος, ον, συνῃρ. **-ρους, ουν**, = τῷ **ἀείρῦτος**. Ἀριστέας κτλ.

ἀειρός, «ὁ ἄπειρος,» Σουΐδ.—«δυστυχής,» Ἡσύχ.

ἀεί-ρῦτος, ον, ὁ ἀεὶ ῥέων, κρήνη, Σοφ. Ο. Κ. 469.

ἀείρω, Ἰων. καὶ ποιητ. ῥῆμα (πρβλ. **ἀείδω**), ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θ. 759, Πέρσ. 660· (ἀμφ. λυρικά), ἀλλ' ὁ Ἀττ. τύπος εἶναι **αἴρω** (ὃ ἴδε), Αἰολ. **ἀέρρω** (ὃ ἴδε):—παρατατ. **ἤειρον, (συν-)**, Ἰλ. Κ. 499, Ἡρόδ. Ἐπ. **ἄειρον**, Ἰλ.:—μέλλ. **ἀρῶ**, [ᾱ], συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀερῶ**, (ὅπερ οὐδαμοῦ εὕρηται), Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Εὐρ. Ἡρακλεῖδ. 322, Τρῳ 1148. (πρβλ. **ἐξεπαίρω**):—ἀόρ. α' **ἤειρα, (συν-)**, Ἰλ. Ω. 590. Ἐπ. **ἄειρα**, Ψ. 730:—μετοχ. **ἀείρας**, Σοφ. Ἀντ. 418 (ἐν τῷ λόγῳ τοῦ φύλακος):—μέσ. Ὅμ., καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 216 (λυρ.), μέλλ. **ἀροῦμαι** (ἴδε ἐν λ. **αἴρω**):—ἀόρ., προστακτ. **ἀείραο**, Ἀπολλ. Ῥόδ.· ἀπαρέμφ. **ἀείρασθαι (ἀντ-)**, Ἡρόδ. 7. 212, μετοχ. **-άμενος**, Ὅμ.—Παθ. ἀόρ. **ἠέρθην**, Ἀπολλ. Ῥόδ. **(παρ-)**, Ἰλ. Π. 341, Ἐπ. **ἀέρθην**, Ὀδ. τρίτ. πληθυντ. **ἄερθεν**, Ἰλ. Θ. 74· ὑποτακτ. **ἀερθῶ**, Εὐρ. Ἀνδρ. 848, μετοχ. **ἀερθείς**, Ὅμ., Πίνδ., Ἡρόδ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1525· παρακ. **ἤερμαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 171. Ἐπ. ὑπερσυντέλ. γ' ἑνικὸν **ἄωρτο**, Ἰλ., Θεόκριτ., Ἰων. **ἄορτο** (ὃ ἴδε) ἀντὶ τοῦ **ἤορτο**. Ὁ τύπος **ἀείρω** εἶναι Ἰων. καὶ συνήθως εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδότῳ καὶ Ἱππ., ὡς παρ' Ὁμήρῳ, πλὴν ἐν Ἰλ. Ρ. 724· ὡσαύτως παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἔν τισι λυρ. χωρίοις, οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν· ὁ Ὅμηρος ἐν τούτοις προτιμᾷ τὸν ἀόρ. β' **ἀρέσθαι** τοῦ **ἀείρασθαι**· πρβλ. **αἴρω**.—Σύνθετ. **ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, συν-αείρω**. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐκ συγκρίσεως τῆς Σανσκρ. καὶ Λατιν. ὅτι ἦτο ἐξ ἀρχῆς ΣΕΡ ἢ ΕΡ μετὰ προθεματικοῦ **α** ὡς ἐν **ἀείρω, ἀέξω**.—Ἐκ τῆς √ΣΕΡ ἔχομεν τὴν λέξιν **σειρά**, πρβλ. Σανσκρ. s a r a t, s a r i t (linum), Λατ. sero (serui), sera· ἐκ τῆς √ΕΡ: **ὅρμος** (monile), **ὁρμαθός, ὁρμιά**, καὶ **εἴρω, ἀ-είρω, ἐερμένος**, ἡ ἔννοια τῆς συναφῆς, τῆς ἑνώσεως, ἥτις ἀπώλετο ἐν τῷ **ἀείρω**, ἀναφαίνεται ἐν τοῖς παραγώγοις, συναείρω, παρήορος, συνήορος, συνωρίς, καὶ κατά τινα βαθμὸν καὶ εἰς τὰς κατωτέρω (III, 2. ἀναφερομένας λέξεις). [ᾰ, ὁπότε τὸ ῥῆμα εἶναι ἀναύξητον· ἀλλὰ ᾱ ἐν ἄρσει παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς ὁ Ὀππ. κλπ.—πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 177, 347]. = Ὑψώνω, ἐγείρω, σηκώνω· ὑψόσ' ἀείρας θῆκεν [κυνέην κτλ.] Ἰλ. Κ. 465· ἱστία .. στεῖλαν ἀείραντες, συνέστειλαν τὰ ἱστ. ἐγείραντες αὐτὰ καὶ τυλίξαντες, Ὀδ. Γ. 11:—ἰδίως σηκώνω ἵνα φορτωθῶ καὶ φέρω = κομίζω, μεταφέρω: ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας, Ἰλ. Π. 678· νόσφιν ἀειράσας, Ω. 583· ἄχθος ἀείρειν, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων, Ὀδ. Γ. 312· μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης .. ἄειραν νηυσί, τὰ ἔλαβον καὶ τὰ ἐκόμισαν, Φ. 18· μή μοι οἶνον ἄειρε = μὴ μοι πρόσφερε οἶνον, Ἰλ. Ζ. 264· συχνάκις κατὰ μετοχὴν μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας θήκατο, Κ. 30· πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, Ὀδ. Α. 141· εὔμαριν ἀείρων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 660. 2) ἀθροίζω, συλλέγω· λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον, αὐτόθι 795. II. Μέσ. ὑψῶ τι δι' ἐμαυτόν, ἀποκομίζω, νικῶ, κερδαίνω, λαμβάνω· συχν. μετὰ αἰτ. πράγμ. πάντας ἀειράμενος πελέκεας, Ἰλ. Ψ. 856, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἐνεργ. [πέπλων], ἕν' ἀειραμένη, Ἰλ. Ζ. 293. πρβλ. **αἴρω**. 2) ἐγείρω, διεγείρω, ἐρεθίζω, νεῖκος ἀειράμενος, Θέογν. 90· ἀείρασθαι πόλεμον = ἐπιχειρῶ (μακρὸν) πόλεμον, Ἡρόδ. 7. 132. 156· βαρὺς ἀ., βραδὺς εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαί τι, ὁ αὐτ. 4. 150. 3) ἀείρασθαι τὰ ἱστία = σηκώνω τὰ ἱστία, ὁ αὐτ. 8. 56, 94· καὶ ἄνευ τοῦ ἱστία, 1. 27· οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. ἀείρειν ἱστία, κατ' ἐνεργ. τύπον 2. 1229. III. παθ. = ὑψοῦμαι ἢ φέρομαι, μεταφέρομαι· ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, Ὀδ. Τ. 540 πρβλ. Ἰλ. Θ. 74· ὑψόσ' ἀερθείς .. ἐχόμην, Ὀδ. Μ. 432· ἀείρεσθαι εἴς, = ἐγείρεσθαι καὶ ἀπέρχεσθαι εἴς τι μέρος, Ἡρόδ. 1. 170· ἀερθέντες ἐκ .., αὐτόθι 165· πρὸ πάντων ἐπὶ ναυτιλλομένων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁδοιποριῶν κατὰ ξηράν, ὡς **ἀερθῆναι**, 9. 52:—ἀερθεὶς ὡς τὸ Λατ. elatus, = ἐγειρόμενος ὑψηλά, ὑπερβαίνων τὰ προσήκοντα ὅρια. Πινδ. Ν. 7. 111. 2) κρέμαμαι, εἶμαι ἐξηρτημένος: [μάχαιρα] πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, Ἰλ. Γ. 272, Τ., 253· πρβλ. **ἠερέθομαι, αἰωρέομαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ**,

3) μεταφ. ἐγείρομαι, διεγείρομαι, παροξύνομαι, Σοφ. Τρ. 216.

ἀείς, μετοχ. τοῦ **ἄημι**.

ἀει-σέβαστος, ον, ὁ ἀείποτε σεβαστός, τιμητικὸν ἐπίθετον τῶν τεθνηκότων αὐτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5187, καὶ ἀλλ.

ἀεί-σῖτος, ον, πάντοτε τρεφόμενος, μάλιστα ἐπὶ τῶν τρεφομένων ἐκ τοῦ δημοσίου ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Συλλ. Ἐπιγρ. 115. 41., 184—197:—Παρ' Ἐπιχ. 18,ὁ Ahr διορθοῖ αἰνεῖ σῖτον.

ἀεί-σκωψ, εἶδος νυκτικόρακος ἢ γλαυκὸς (σκώψ), οὕτω κληθείσης διότι δὲν ἀποδημεῖ, Strix aluco, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 28. 1.

ἄεισμα, τό, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ᾆσμα· ὡς τὸ **ἀείδω** ἀντὶ τοῦ ᾄδω, Ἡρόδ. 2. 79, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 28· οὕτω καὶ παρ' Εὐπόλ. ἐν «Εἱλώτεσιν,» 3.

ἀει-σόος, ον, ὁ ἀείποτε ἀσφαλής, Νόνν.

ἀεῖσσον, «ἆσσον (συγκρ. τοῦ ἄγχι),» Ἡσύχ.

ἀει-στένακτος, ον, ὁ ἀεὶ στενάζων, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 119.

ἀει-στρεφής, ές, ὁ διηνεκῶς στρεφόμενος, Γρηγ. Ναζ.

ἀεί-στροφος,ον, =τῷ προηγ. Εὐστ. Opusc. 109.92.Τζέτζ.

ἀει-σύμφορος, ον, ὁ πάντοτε συμφέρων, χρήσιμος, Κλεάνθ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 679C.

ἀεί-συρος, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἀήσυρος**.

ἀεισχοροῦν, τὴν λέξιν ταύτην ἔπλασεν ὁ Πλάτων ἐκ τοῦ ἀεὶ ἴσχω τὸν ῥοῦν πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως αἰσχρός, Πλάτ. Κρατύλ. 416B.

ἀείτας, α, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ ἀετός, Λυκόφρ. 461. **II**. ἴδε ἐν λ. **αἴτας**.

ἀει-τελής, ές, αἰωνίως τέλειος, ὑπερτέλειος, θεός, Ἀλκίν. Εἰσ. 477.

ἀεί-τρεπτος, ον, ὁ πάντοτε στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος, Πισιδ. Δημ. Κόσμ. 362.

ἀει-τρεφής, ές, ἀειτρεφὴς ψυχή, ἡ ἀεὶ τῷ λόγῳ Κυρίου τρεφομένη, Νικήτ. Δαβὶδ ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 38, σ. 781.

ἀείυπνος, ον, ὁ ἀεὶ ὑπνώττων, κοιμώμενος, Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Ο. Κ. 1578.

ἀει-φᾰνής,ές, ἀείποτε λάμπων, ἐπὶ ἀστέρων, Ἀρρ. Ἰνδ. 24. 6. 2) πάντοτε ὁρατός, περὶ τοῦ πολικοῦ ἀστέρος, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 900.

ἀείφᾰτος, ον, (φημί)=ὁ ἀεὶ φημιζόμενος, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 415.

ἀειφεγγής, ές, ὁ ἀεὶ φέγγων, Γρηγ. Νύσσ. I. 984D.

ἀείφθογγος, ον, ὁ ἀεὶ φθεγγόμενος, Καισάριος 860.

ἀειφλεγής, ές, ὁ ἀεὶ φλέγων, Γρηγ. Ναζ. πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 409.

ἀειφόρος, «ἀειθαλής,» Ἡσύχ.

ἀει-φρούρητος, ον, =τῷ ἑπομ., Νόνν.

ἀεί-φρουρος, ον, =ὁ ἀεὶ φρουρῶν, δηλ. αἰώνιος, «ὁ ἀεὶ διαμένων, ἀειθαλής,» Ἡσύχ.—ἐκ διορθώσ. Πόρσωνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 518 (ἀντὶ **ἀειφόρος**)· τῷ ἁ. μελιλώτῳ, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς,» 1. 7· οἴκησις, ἀείφρ. ἐπὶ τάφου, Σοφ. Ἀντ. 892· πόνοι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 189.

ἀει-φῠγία, ἡ διὰ βίου ἐξορία, φευγέτω ἀειφυγίαν, Πλάτ. Νόμοι 877C, Συλλ. Ἐπιγρ. 158B. 26, ἀειφυγίᾳ ζημιοῦν τινα, Δημ. 528. 7.

ἀειφυλλία, ἡ, τὸ ἀεὶ ἔχειν φύλλα, τὸ ἀειθαλές, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2, 17, 2.

ἀεί-φυλλος, ον, =ἀειθαλής, Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 3, 25, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 7.

ἀείφωτος, ον, (φῶς) ὁ πάντοτε φωτεινός, ἥλιος, Διον. Ἀρεοπ. 188C.

ἀείφωτος, ον, ὁ ἀεὶ λάμπων, Καισάριος 860.

ἀειχανής, ές, ὁ ἀεὶ χαίνων, Ἀρέθας ἐν Ἀποκ. 10. σ. 931.

ἀειχείμαστος, ον, (χειμάζω) ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος, ὁ ἀεὶ ὑποφέρων δυστυχίας καὶ βασάνους, Ἰωάν. ὁ τῆς Κλίμακ. 996C.

ἀείχλωρος, ον, =ἀειθαλής, Εὐφορ. Ἀποσπ. 64.

ἀείχρηστος, «οἶνος» Ἡσύχ.

ἀειχρόνιος, ον, αἰώνιος, Ἀνθ. Π. 12. 229.

ἀείχρυσον, ου, τό, =ἀείζωον τὸ μέγα, Διοσκ. Δ. 88.

ἀεκαζόμενος, η, ον, μετοχ. τύπος=**ἀέκων**, Ὀδ. Σ. 135, πόλλ' ἀεκαζομένους (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου multa reluctans) Ν. 277·

ἀεκαστί, «ἀέκητι, ἀβούλως,» Ἐτυμ. Μ. σ. 19, 32.

ἀεκήλιος,ον, ἀντὶ **ἀεικέλιος**, Ἰλ. Σ. 77, πρβλ. **ἀείδελος**.

ἀ-έκητι, ἢ **ἀεκητί**, Ἐπικ. ἐπίρρ. =ἐναντίον τῆς θελήσεως, συχν. παρ' Ὁμ. μ. γεν. σεῦ ἀέκητι, ἀέκητι σέθεν, Λατ. te invito, Ὀδ. Π. 94., Γ. 213· θεῶν ἀέκητι, ἀέκητι θεῶν, Λατ. Diis non propitiis, Ἰλ. Μ. 8, Ὀδ. Δ. 504.

ἀ-εκούσιος, ον καὶ **α, ον**, Λουκ. π. Συρ. Θ. 18. Ἀττ. συνῃρ. **ἀκούσιος, ον**, [ᾱ], ἀλλ' ὁ ἀσυναίρετος τύπος κεῖται ἐν ἀναπαίστῳ παρὰ Σοφοκλεῖ Τρ. 1263. Ὁ ἐναντίον τῆς θελήσεως, ὁ παρὰ τὴν θέλησιν, βεβιασμένος, ἠναγκασμένος, ἐπὶ πράξεων ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν· τοῦτο .. οὐκ ἀεκ. αὐτῷ ἐγένετο, Ἡροδ. 2. 162, τλήσομαι .. ἀεκούσια πολλά, Θέογν. 1343· θράσος ἀκούσιον (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Canter ἑκούσιον, ἀλλὰ κάλλιον ὁ Ahrens: ἐκ θυσιῶν), Αἰσχύλ. Ἀγ. 803· ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν, Θουκ. 3. 82:—συχν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ἀκουσίων πλημμελημάτων : ἀκ. φόνος, Ἀντιφῶν 121. 36· ἀκουσίων πράκτορες, αὐτόθι 39, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 733D, 864A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3., 1· τὰ μὲν ἀκούσια [βλάβη] ἁπλῆ, τὰ δὲ ἑκούσια διπλῆ, Συλλ. Ἐπιγρ. 71 b. **II**. ὡς τὸ ἀέκων, ἐπὶ προσώπων· ἀλλὰ μόνον ἐν ἐπιρρήμασιν· ἀκουσίως=οὐχὶ θεληματικῶς, Θουκ. 2. 8. Πλάτ. Τίμ. 62C· ἀκ. ἀποθανεῖν, ἀντίθετον τῷ ἑκουσίως ἀποκτείνειν, Ἀντιφῶν 112. 10· ἀκουσίως τινὶ ἀφῖχθαι, τὸ νὰ μεταβῇ τις εἴς τινα οὐχὶ ὡς εὐπρόσδεκτος ξένος, Θουκ. 3. 31. (Madvig **ἀκουσίῳ**).

ἀέκων, Ἀττ. συνῃρ. **ἄκων**, [ᾱ], **ουσα, ον**· ἀλλ' ὁ ἀσυναίρ. τύπος εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀναπαιστικοῖς μέτρ. παρ' Αἰσχύλῳ Ἱκ. 40. (**ἑκών**, ἴδ. ἐν λ. **ἕκηλος**)· ὁ παρὰ τὴν θέλησίν του ποιῶν τι, ἠναγκασμένος, βεβιασμένος, ἐπὶ προσ.: ἀέκοντος ἐμεῖο, Ἰλ. Α. 310· ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, Δ. 43. ἐπιτεταμένον : πόλλ' ἀέκων (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου multa reluctans) Λ. 557:—ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν συνῃρ. τύπον μόνον ἐν τῇ φράσει: τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην (ἔνθα ὅμως τὸ μέτρον ἐπιτρέπει καὶ **ἀέκοντε**) Ἰλ. Ε. 366, Ὀδ. Γ. 484· ἄλλως πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὕμ. εἰς Ὅμ. Δήμ. 413. Ἡρόδ. 2,131, καὶ ἀλλ.·—ἀκολούθως εἶναι κοινὸν παρ' ἅπασι τοῖς Ἀττ. συγγραφεῦσι· (πρβλ. **ἀεκούσιος**), ἄκοντος Διός, invito Jove, Αἰσχύλ. Πρ. 771· συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται : ἄκοντά σ' ἄκων προσπασσαλεύσω, αὐτόθι 19, πρβλ. 671· οὕτως : ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους, Σοφ. Ἀποσπ. 668, πρβλ. Ἀντ. 276, μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι,» 2· (σκῶμμα ἡρωϊκ.).—Ἐπίρρ. **ἀκόντως**, παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκουσίως· ὁμολογεῖν, Πλάτ. Πρωτ. 333B, πρβλ. Ἱππ. Ἐλ. 374D, οὐκ ἄκ. ἀλλὰ προθύμως ἐπείσθησαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5. **II**. παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ σπανίως, ὡς τὸ **ἀκούσιος**, ἐπὶ πράξεων ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν, κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκ., Σοφ. Ο. Τ. 1230· ἔργων ἀκ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 240· πρβλ. 977.

ἀέλιοι, οἱ σύγγαμβροι, ὧν αἱ γυναῖκές εἰσιν ἀδελφαί· ὁ Ἡσύχ. γράφει **αἴλιοι**, ἀλλ' ἐσφαλμ., ἴδε Εὐστ. 648.45, Ἐτυμ. Μ. 31. 24. Ὁ Μ. Müller Oxf. Essays (1856) σ. 21, παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὴν Σανσκρ. syâlas (uxoris frater), ὁπότε τὸ **α** πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς εὐφωνικόν : **ἀ-έλιοι**.

ἀέλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἠέλιος, ἥλιος** [ᾱ, ἀλλὰ θεωρεῖται βραχ. ἐν Σοφ. Τρ. 835, Εὐρ. Μήδ. 1252, Ἴων 122].

ἄελλα, Ἐπ. **ἀέλλη, ης, ἡ**, =θυελλώδης ἄνεμος· ἀνεμοστρόβιλος. Συχν. παρ' Ὁμήρ. καὶ οὐχὶ σπαν. κατὰ πληθυν. ἀργαλέων ἀνέμων .. ἀέλλῃ, Ἰλ. Ν. 795., ἄελλαι παντοίων ἀνέμων, Ὀδ. Ε. 292, 304· ὕψι δ' ἄελλα σκίδναθ' (ὁ ἐ. ἀελλώδης κονιορτός), Ἰλ. Π. 374. 2) μεταφ. ἐπὶ πάσης στροβιλοειδοῦς κινήσεως: ὠκυδρόμοις ἀ., ἐπὶ ζῴου : Εὐρ. Βάκ. 873· ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1498· ἐν χρήσει παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἐν παραγώγοις καὶ συνθέτοις· (ἴδε κατωτέρω)· ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι κυρίως Ἐπικὴ (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε λέξ. **εἴλω**).

ἀελλαῖος, α, ον, =ταχὺς ὡς θύελλα, πελειάς, Σοφ. Ο. Κ. 1081.

ἀελλάς, άδος, ἡ, =τῷ προηγ. ἵπποι, Σοφ. Ο. Τ. 467. φωναί, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 614.

ἀελλήεις, εσσα, εν, =**ἀελλαῖος**, Νόνν. Δ. 5. 322, κτλ.

ἀελλὴς κονίσαλος, ὁ, ἐν Ἰλ. Γ. 13 περιδινούμενος κονιορτός, δίνη κονιορτοῦ—δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ· ὁ Βουττμ. Δ. Γρ. § 41 Ann. 15, n., προτείνει νὰ γραφῇ **ἀελλῆς**, συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀελλήεις**· πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε **εἴλω**).

ἀελλοδρόμας, ὁ, ταχὺς ὡς ἡ ἄελλα, θύελλα, πῶλον ἀελλοδρόμαν, Βακχυλίδης V, 39. Τὰ χειρόγρ. τῶν σχολ. εἰς Πίνδ. (Ὀλ. 1) ἔχουσιν **ἀελλόδρομος**, ἀλλ' ὁ Βακχυλίδης φιλεῖ τοὺς τύπους εἰς -ης, (-ας), ὥστε δὲν ἔχομεν λόγον ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ κειμένου. Σημ. Kenyon.

ἀελλό-θριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας κυμαινομένας ἐν τῷ ἀέρι, Σοφ. Ἀποσπ. 273.

ἀέλλομαι, πνέω, περὶ ἀνέμου, «ἀέλλεται, πνεῖ,» Ἐτυμ. Μ.

ἀελλο-μάχος, ον, =μαχόμενος, παλαίων κατὰ τῆς θυέλλης, Ἀνθ. Π. 7. 586.

ἀελλό-πος, οδος, ὁ, ἡ, ἀντὶ **ἀελλόπους** (ὡς τὸ ἀρτίπος,

Οἰδίπος, κτλ.):—ἔχων πόδας θυέλλης, ταχὺς ὡς θύελλα, Ἰλ. Θ. 409, κτλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.): δοτ. πληθ. **ἀελλοπόδεσσιν**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 218. πληθ. **ἀελλόποδες, -πόδων**, Σιμων. 7., Πινδ. Ν. 1. 6, κτλ.· ἅπαξ μόνον παρὰ Τραγ., δηλ. ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1330. Μεταγεν. **ἀελλοπόδης, ου**, Ὀππ. Κυν. 1. 413.

ἀελλοπτερύγων, δ. γρ. παρ' Ἀθην. ΙΔ, 617, ἀντὶ **αἰολοπτερύγων**. Ἴδε **αἰολοπτέρυξ**.

ἀελλός, ὁ, εἶδος θαλάσσιου πτηνοῦ, «μαινόμενος, καὶ ὄρνεόν τι,» Ἡσύχ.

Ἀελλώ, όος, συνηρ. **οῦς**, ἡ, (ἄελλα) ταχεῖα ὡς θύελλα, ὄνομα μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν, Ἡσ. Θ. 267, ὡσαύτως καὶ κυνηγετικῆς κυνός, Ὀβιδ. Μεταμ. 3. 219.

ἀελλώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων θυέλλῃ, θυελλώδης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 13.

ἀελπτέω, εἶμαι **ἄελπτος**, δὲν ἔχω ἐλπίδα, ἀπογινώσκω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ ἀπαντᾷ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι, Ἰλ. Η. 310· ἁ. τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι, Ἡρόδ. 7. 168. Οἱ τύποι **ἀελπέω, ἀελπής**, ὑποστηρίζονται ὑπὸ Λοβ. Φρύν. 569.

ἀ-ελπτής, ές, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος· γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι, Ὀδ. Ε. 408, ἔνθα ἄλλοτε **ἀελπέα**, ἴδε προηγ.

ἀ-ελπτία, ἡ, γεγονὸς ἀπροσδόκητον· ἐξ ἀελπτίης, Λατ. ex insperato = ἀπροσδοκήτως, Ἀρχίλ. 54. **II.** ἀπελπισία, Πινδ. Π. 12. 55 [ἔνθα ῑ].

ἄελπτος, ον, (ἔλπομαι) = **ἀελπτής**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 219· ἐξ ἀέλπτου, = παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως, Ἡροδ. 1. 111· τοιαύτην σημασ. φαίνεται νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 715, ἐξ ἀέλπτων, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 357· πῆμ' ἄ., ἄ. κακόν, ὁ αὐτ. Πέρσ. 265, 1005· εἴπερ ὄψομαι τὰν ἄελπτον ἁμέραν, Εὐρ. Ἱκ. 785· ἄελπτα γὰρ λέγεις, ὁ αὐτ. Ἑλ. 585. **2)** ὑπὲρ ἐλπίδα, ἄνευ ἐλπίδος, περὶ οὗ ἀπογινώσκει τις, Ἀρχίλ. 74, Σόλων 35, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808. **II.** ἐνεργ., ἀπελπιστικός, ἀπογνωστικός, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 91, Αἰσχύλ. Ἱκ. 907. **III.** ἐπίρρ. **-τως**, = ἀνελπίστως, ἐξ ἀέλπτου, Λατ. insperato, Αἰσχύλ. Πέρσ. 261, Σοφ. Ἠλ. 1263· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Αἰσχύλ. Ἱκ. 987· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. Εὐρ. Φοίν. 311.

ἄεμμα, τό, Ἐπ. ἀντὶ **ἅμμα**, νευρὰ τόξου ἢ τὸ τόξον αὐτό, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 10. εἰς Ἀπόλλ. 33.

ἀέμπεδον, «βέβαιον», Ἡσύχ.

ἀεναόβρυτος πηγή, ἡ ἀενάως ῥέουσα, Θ. Στουδ. σ. 801. ἔκδ. Μί.

ἀέ-ναος, [ᾰ], ον, (νάω Α) καὶ **ἀείναος**, Ἡρόδ., συνηρ. **ἀείνως**, Ἀριστοφ. Βάτ. 146. (οὐδέποτε **ἀέννοος**, ὅπερ καίτοι πολλάκις εἰσήχθη παρὰ τῶν ἀντιγραφέων ὁ Ἕρμαν. ἐν Εὐρ. Ἴων. 117 ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἐσχηματισμένον ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀναλογίας· πρβλ. **ἀεὶ** 5), ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρ. χωρίοις. Ἀεί, διαρκῶς ῥέων· κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 595· ἀείναος λίμνη, ποταμός, Ἡρόδ. 1. 93, 145· πρβλ. Σιμων. 120· ποταμοὺς ἀενάους, Αἰσχύλ. Ἱκ. 554· τὰν ἀέναον παγάν, Εὐρ. Ἴων. 117· πρβλ. 1083, Ὀρ. 1229· ἀενάου πυρός, Πινδ. Π. 1. 9· βόρβορον πολὺν καὶ σκῶρ ἀείνων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀέναοι νεφέλαι, ὁ αὐτ. Νεφ. 275:— καθόλου, αἰώνιος· ἀρετᾶς.. κόσμον ἀέναόν τε κλέος, Σιμων. 4· ἀενάοις ἐν τραπέζαις, περὶ τῶν ἐν τῷ Πρυτανείῳ δείπνων, Πινδ. Ν. 11. 9:— ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς· ἀέν. τροφή, Ξεν. Ἀγησ. 1. 20· ἀεναώτερον.. τὸν ὄλβον παρέχειν, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 2. 44· ἀέναον οὐσίαν πορίσαι, Πλάτ. Νόμ. 966Ε· ποταμοὶ ἀέναοι, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13. 6:— Ἐπίρρ. **ἀενάως**, ὁ αὐτ. Οἰκ. Β, 2, 3.

ἀενάων, ουσα, ον, = τῷ προηγ. Ὀδ. Ν. 109, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 548.

ἀ-εννόητος, ον, περὶ οὗ οὐδέποτέ τις ἐσκέφθη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1057. Ἴσως ὀρθότ. ἀνεννόητος.

ἀέντιον, «Αἰγύπτιον σμυρνίον,» Ἡσύχ. Εἶδος ἱπποσελίνου.

ἀεξίβιος, ον, ὁ αὐξανόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του (;)· πένθος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562.

ἀεξί-γυιος, ον, ὁ ἰσχυροποιῶν, ἐνδυναμώνων τὰ μέλη, ἄεθλα, Πινδ. Ν. 4. 120.

ἀεξί-κακος, ον, ὁ αὔξων, πληθύνων τὸ κακόν, Νόνν. Δ. 20. 84.

ἀεξί-κερως, ον, γεν. **ω**, ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τῶν κεράτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6272.

ἀεξί-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ ἰσχυροποιῶν τὸν νοῦν, Πρόκλ. Ὕμ. Μουσ. 16.

ἀεξί-τοκος, ον, ὁ αὔξων, τρέφων τὸν τόκον, τὸ ἔμβρυον Νόνν. Δ. 5. 614, κτλ.

ἀεξί-τροφος, ον, ὁ ὑποτρέφων τὴν αὔξησιν, Ὀρφ. Ὕ. 51. 17.

ἀεξί-φυλλος, ον, ὁ τρέφων, αὔξων τὰ φύλλα, ὁ πλήρης φύλλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697.

ἀεξί-φυτος, ον, ὁ τρέφων καὶ αὔξων τὰ φυτά, Ἠώς, Μελέαγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 363, 5.

ἀέξω, παλαιὸς ποιητικὸς τύπος τοῦ αὔξω (αὐξάνω), εὕρηται δὲ ἅπαξ παρ' Ἡροδ., δὶς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικοῖς χωρ.), καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἄνευ αὔξήσ.— μεταγεν. ποιηταὶ ἐσχημάτισαν μέλλοντα **ἀεξήσω**, (Νόνν. Δ. 12. 24), ἀόρ. **ἠέξησα**, (ὁ αὐτ. 8. 104, Ἀνθ. παράρτ. 299), μέσ. μέλλ. **ἀεξήσομαι**, (Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 837), παθ. ἀόρ. **ἀεξήθην**, (Ἀνθ. Π. 9. 631), ὑπερσυντ. (ἀν-)ηέξητο, (Νόνν. Δ. 4. 427). (Πιθαν. ἐκ √ϜΕΞ, μετὰ προθεματικοῦ α, (πρβλ. **ἀείδω, ἀείρω**), ὁπόθεν καὶ αὔξω, κτλ.: πρβλ. Σανσκρ. v a k s h â m i, (cresco), Γοτθ. v a h s t u s (αὔξησις), Ἀρχ. Σκανδιν. vaxa (ἀγγλ. to wax), Παλαι. Ὑψ. Γερμαν. wachsa (wachsen), τὸ Λατ. augeo ἀναφέρεται ὑπὸ Κουρτίου εἰς διάφορον ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. **ὑγιής**). Αὐξάνω, εὐρύνω, τρέφω, προάγω, ἰσχυροποιῶ· ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, Ἰλ. Ζ. 261· θυμὸν ἀέξειν, Ἰλ. Ρ 226· πένθος ἀ., ὑποθάλπω θλῖψιν, Ὀδ. Ρ. 489· υἱὸν ἀ., ἀνατρέφω αὐτὸν μέχρις ἀνδρότητος, Ν. 360· ἔργον ἀέξουσιν. θεοί, προάγουσιν, Ο. 372. **2)** ὑψῶ, μεγαλύνω διὰ τῶν ἔργων, δοξάζω, αὐτοὺς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν, Πινδ. Ο. 8. ἐν τέλ.·—τὸ πλῆθος ἀέξειν, Ἡρόδ. 3. 80·—μεγαλύνω, λέγω ἐπὶ τὸ μεῖζον, [ἀγγελίαν] μῦθος ἀέξει, Σοφ. Αἴ. 226. **3)** ἀέξει βούταν φόνον, Εὐρ. Ἱππ. 537· πρβλ. **αὐξάνω**, Ι. 4 **II.** παθ. αὐξάνομαι, γίνομαι μεγας, Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, ἐγίνετο μέγας, ὑψηλός· Ὀδ. Χ. 426· οὐ.. ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ, οὐδὲν κῦμα ὑψοῦτο μέχρις αὐτοῦ, Κ. 93· χόλος.. ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀ. ἠΰτε καπνός, ὑψοῦται, ἐγείρεται ὑψηλά, Ἰλ. Σ. 110· τόδε ἔργον ἀ., εὐοδοῦται, Ὀδ. Ξ. 66· ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, ἐπλησίαζε νὰ γείνῃ μεσημβρία, Ἰλ. Θ. 66 κτλ.· οὕτω μήτις ἀέξεται) Ἐμπεδ. 375·—κέρδος ἀέξεται, Αἰσχύλ. Χο. 825· πρβλ. Ἱκ. 856. **III.** ἐν Σοφ. Ἀντ. 353 ὁ Δινδ. παρεδέξατο τὴν ἀμφίβολον τοῦ Δοιδερλίνου εἰκασίαν ἀέξεται (ἀντὶ τοῦ ἄξεται, ὡς μέσ. τύπον, ἐξυψοῖ, κοσμεῖ· κάλλιον ὅμως (κατὰ Schöne) **ὀχμάζεται**, ἴδε Schneidew. ἐν τόπῳ. **IV.** ἀμετάβ. = παθ. Κόϊντ. Σμυρ. 1. 116.

ἄεπτος, ον, ἐπίθ. νεαρῶν ζώων, ὡς ὁ Σχολ. ἀναγινώσκει ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 141 ἑρμηνεύων αὐτό: τοῖς ἕπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. Τὸ Μεδικαν. χειρόγρ. ἔχει **ἀέλπτοις**, ἀλλ' εἶναι ἀναμφιβόλως ἐφθαρμ. ἡ λέξις.

ἀεργείη, ἴδε **ἀεργία**.

ἀ-εργηλός, ή, όν, = ἀεργός, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 1186, κτλ., **ἀεργής, ές**, Νικ. Ἀποσπ. 4.

ἀ-εργία, Ἰων. **-ίη**, [ῐ], ἡ, τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, ῥαθυμία, Ὀδ. Ω. 251, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 309, Βίων 6. 6. (ἔνθα κοινῶς **ἀεργείη**). **2)** ἐπὶ ἀγροῦ· = τὸ διαμένειν αὐτὸν ἀκαλλιέργητον, ἔρημον, χέρσον, Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 1. πρβλ. τὸν Ἀττ. τύπον **ἀργία**.

ἀ-εργός, όν, ὡς τὸ **ἀεργής, ἀεργηλός**· = ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός, Ἰλ. Ι. 320. Ὀδ. Τ. 27· Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 301 κτλ.— ἀ. δόμοι, οἰκίαι ἀργαί, τ. ἔ. ἔνθα οἰκοῦσιν ἀργοὶ ἄνθρωποι, Θεόκρ. 28. 15:—μ. γεν. ὁ μὴ ἐργαζόμενός τι, μὴ ποιῶν τι· ἔργων αἰσχρῶν ἀληθὴς καὶ ἀ., Θέογν. 1177. **II.** ἐνεργ. ὁ καθιστῶν τινα ἀργόν, Νικ. Θ. 381, πρβλ. Ἀττ. τύπον **ἀργός**.

ἀέρδην, ἐπίρρ. (ἀείρω) = σηκωτά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 235. Πρβλ πρὸς τὸν Ἀττ. τύπον **ἄρδην**.

ἀερέθομαι, ἴδε τὸν Ἰων. τύπον **ἠερ-**.

ἀερήιον, «ἀμέτρητον, πολύ, ἀερῶδες,» Ἡσύχ.

ἄερθεν, ἴδε ἐν **ἀείρω**.

Ἀερία, ας, Ἰων. **Ἠερίη, ης**, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Αἰγύπτου· πιθαν. ἐκ τοῦ **ἀήρ**· = ἡ ὁμιχλώδης ἢ σκοτεινὴ χώρα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 78· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 267· ἐπίσης καὶ τῆς Κρήτης, Πλίν. Hist. Nat. 4. 20.

ἀερίδες, «μέλισσαι,» Ἡσύχ.

ἀερίζω, (ἀήρ) εἶμαι ὡς ἀήρ· καὶ ἑπομένως, **1)** εἶμαι λεπτὸς ὡς ἀήρ, Διοσκ. 1, 83. **2)** εἶμαι γλαυκόχροος ὡς ὁ αἰθήρ, ἔχω χρῶμα «οὐρανί,» ὁ αὐτ. 5. 100.

ἀερικόν, τό, ὄνομα φόρου ὁρισθέντος ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ, Γεώργ. Κεδρ. 742C.

ἀέρινος, η, ον, = ἀερώδης, ὅμοιος ἀέρι, Ἀριστ. Μεταφ. 8. 7, 5. **2)** γλαυκὸς ὡς τὸ στερέωμα· ἐσθής, Πολυδ. 4. 119.

ἀερί-οικος, ον, κατοικῶν ἐν τῷ ἀέρι, Εὔβουλ. Ἄδηλ. 16. (σκῶμμα ἡρωϊκ.).

ἀέριος, [ᾱ], ον, καὶ α, ον, Ἰων. **ἠέριος**, η, ον, (ὃ ἴδε) (ἀήρ). Ὁ ἐν τῇ ὁμίχλῃ ἢ ἐν τῷ πυκνῷ ἀέρι τῆς πρωΐας, Εὐρ. Φοίν. 1534. **II**. ἐν τῷ ἀέρι, ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Εὐρ. Τρῳ. 546· ἐναέριος, κατ' ἀντίθ. τῷ χθόνιος, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 27· φύσις, Ἀριστ. Κόσμ. 3. 4· ζῷα, αὐτόθι 6. Λουκ. Προμ. 6· ἀέριον γένος, Πλάτ. Ἐπινομὶς 984D.—Ἐπίρρ. -ως, Ἰάμβλ. περὶ Μυστ. **III**. εὐρύς, ἀπέραντος ὡς ἀήρ, ἄπειρος, Διόδ. 1.33, κτλ.

ἀερῖτις, ἡ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ **ἀέριος**, ἄλλο ὄνομα τῆς ἀναγαλλίδος, Διοσκ. 2. 209.

ἄερκτος, ον, (ἔργω, εἴργω) ἄφρακτος, ἀνοικτός, Λυσ. 110, 42.

ἀεροβάμων, [ᾱ], ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι πορευόμενος, ἀεροβάτης, ἐπὶ πτηνῶν, πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 431.

ἀεροβᾰτέω, πορεύομαι ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τοῦ Σωκράτους, κατ' ἐνεστ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225. 1503, Πλάτ. Ἀπολ. 19C:—ἀορ. μετοχ. **ἀεροβατήσας**, Λουκ. Φιλόπατρ. 12.

ἀεροβάτης, ου, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ ἀέρι, Πλούτ. 2. 952F.

ἀεροβολεῖ «τείνει,» Ἡσύχ.

ἀερόγραπτος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφείς, Ἀνδρ. Κρήτ. 211.

ἀεροδῑνής, ές, Ἰων. ἠερ-, περιδινούμενος ἐν τῷ ἀέρι, ἀετός, Ἀνθ. Π. 9. 223.

ἀερο-δόνητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἀνακινούμενος, ὑψούμενος, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1385· πρβλ. **νεφόβολος**.

ἀεροδρομέω, μέλλ. -ήσω, = διέρχομαι τὸν ἀέρα, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 10.

ἀερο-δρόμος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος, ἀ. ὕδωρ, ἐπὶ ὑδραγωγείου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4535 (προσθ.)· πρβλ. Εὐστ. 1503.10, Μανασσ. Χρον. 143, 410.

ἀερο-ειδής, ές, [ᾱ], Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἠεροειδής**, ές. Ὅμοιος τῷ στερεώματι ἢ τῷ ἀέρι, Πλάτ. Τίμ. 78C, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 3, 5:—ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 3, 8· πρβλ. **ἀερώδης**.—Περὶ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως τῆς λέξεως ἴδε **ἠεροειδής**.

ἀερόεις, παρ' Ἡσυχ. κατ' οὐδ. «ἀερόεν, μέλαν, βαθύ, μέγα,» ἀλλαχοῦ ὅμως μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον **ἠερόεις**, ὃ ἴδε.

ἀερόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐκ τοῦ ὕψους, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

ἀεροκέλαδοι, «πιτυοκάμπ[τ]αι,» Ἡσύχ.

ἀερο-κόραξ, ᾰκος, ὁ = κόραξ ἐναέριος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 16.

ἀερο-κώνωψ, ωπος, ἐναέριος κώνωψ, αὐτόθι.

ἀερο-λέσχης, ου, ὁ, κομπορρήμων, «κομψηγόρος,» Ἡσύχ.

ἀερο-μαντεία, ἡ, μαντεία ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀέρος, Ἰσίδ. Ἱσπάλ. 8, 9, 13.

ἀερο-μᾰχία, ἡ, μάχη ἐν τῷ ἀέρι, Λουκ. Π. Ἀληθ. Ἱστ. 1.18.

ἀερό-μελι, ιτος, τό, ἡ τοῦ Οὐεργιλίου μελιτώδης δρόσος aërium mel (τινὲς λέγουσι τὸ **μάννα**), Ἀθήν. 500D. ὡσαύτως καὶ ὗον **μέλι**, καὶ δροσόμελι, Γαλην. VI, 399E.

ἀερο-μετρέω, μετρῶ τὸν ἀέρα· ἐντεῦθεν = καταγίνομαι εἰς ματαίας ἀνωφελεῖς θεωρίας· κατ' ἐνεστῶτ. ἀπαρ. Ξεν. Οἰκ. 11, 3. πρβλ. **ἀεροβατέω**.

ἀερο-μῑγής, ές, ἀναμεμιγμένος μετ' ἀέρος, Διογ. Λ. 7. 145, κτλ.

ἀερομιχλώδης, ες, = **ὁμιχλώδης**, Πτολ. Φάσεις κτλ. 900D, «ἀερομιχλώδης νότος.»

ἀερο-μυθέω, = **μετεωρολογέω**, περὶ σελήνης, Φίλων 1. 457:—ἐκ τοῦ **ἀερόμυθος**, ὁ αὐτ. 2. 268.

ἀερό-μυθος, ον, ὁ μάταια φλυαρῶν, ὁ λέγων λόγους τοῦ ἀέρος, Φίλων II, 268, 46.

ἀερονηχής, ές, (νήχομαι) ὁ νηχόμενος ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τῶν νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 337.

ἀερο-νομέω, κινοῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, Ἡλιόδ. 10. 30. πρβλ. χειρονομέω.

ἀερο-νόμος, ον, ὁ ἀέρι νεμόμενος. Ἱμέρ. Λ. 13, 6.

ἀερόομαι, παθ. = γίνομαι ἀήρ, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 22.

ἀερο-πετής, ές, (πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος, τοῦ οὐρανοῦ πεσών, Σαγχουνιάθ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 38C.

ἀερο-πέτης, ες, (πέτομαι) πετόμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ὡραπόλλ. 2. 124.

ἀερο-πλάνος, ον, ὁ πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἠεροφοῖτις**.

ἀεροπορέω, πορεύομαι διὰ τοῦ ἀέρος, Φίλων 2. 116. 300.

ἀερο-πόρος ον, ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Τίμ. 40A., Φίλων.

ἀεροπός, «κοχλίας,» Ἡσύχ.

ἀερόπους, εἶδος πτηνοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1354· ἀλλ' ὁ σχολιαστὴς φαίνεται συγχέων τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀέροψ = μέροψ, μελισσοφάγος· τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι παρεφθάρη τὸ κείμενον.

ἀερο-σκοπία, ἡ, τοῦ ἀέρος ἐπισκόπησις καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ προφητεία, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 62, Τζέτζ.

ἀερο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ τὸν ἀέρα τέμνων· φαίνεται ἡ λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος Ἄρτεμις, Κλήμ. Ἀλ. 668.

ἀερό-τονος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος τεινόμενος ἢ κινούμενος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος παρασυρόμενος, Φίλων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθήμ. 77.

ἀεροφανής, ές, διαφανὴς ὡς ὁ ἀήρ, Κύριλλ. Α. I. 732C.

ἀερο-φόβος, ον, ὁ φοβούμενος τὸν ἀέρα, Cael. Aurel. de Morb. Acut. 3. 12.

ἀεροφοίτης, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος φοιτῶν, πορευόμενος, «ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείνωμεν, ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον,» Ἴων ὁ Χῖος ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 801 (835).

ἀερό-φοιτος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, Αἰσχύλ. παρ' Ἀριστοφ. Βατ. 1291.

ἀερο-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, βασταζόμενος, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 2. 2. (ὁ Meineke προτείνει ἀβρο-).

ἀεροφυής, ές, ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος φυείς, «τί ἐστι γῆ; ἀεροφυὲς ῥίζωμα,» Σεκοῦνδ. γν. 25.

ἀερό-χρους, ουν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, γλαυκός, Διοσκ. 5. 85., ἄλλη γραφ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 264.

ἀέροψ, Ἰων. **ἠέροψ**, **οπος**, ὁ, Βοιωτ. ὄνομα τοῦ πτηνοῦ μέροψ, (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρ. 1354.

ἀερόω, ώσω, (ἀήρ) μεταβάλλω εἰς ἀέρα, Ψευδ-Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. Ὁμ. 439· τὸ παθ. **ἀερόομαι**, γίνομαι ἀήρ.

ἀέρρω, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἀείρω**, Σαπφ. 91, Ἀλκαῖος 78 καὶ ἀόρ. α' ὑποτακτ. **ἀέρσῃ**, Πανύασις 6, 13. Dübner.

ἄερσαν, «τὴν δρόσον, Κρῆτες.» Ἡσύχ.

ἀερσι-κάρηνος, ον, ὁ τὴν κεφαλὴν αἴρων, ὑψῶν αὐτὴν ὑπερηφάνως, Παυλ. Σιλ. Ἔκφρ. 397.

ἀερσί-λοφος, ον, ὑψηλὸν ἔχων λόφον, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 1061, Νόνν.

ἀερσίμαχος, ον, ὁ ἀείρων μάχην, ὁ κινῶν εἰς μάχην, «τῶν [θ'] υἱέας ἀερσιμάχους,» Βακχυλίδης XIII, 67.

ἀερσίνοος, ον, συνηρ. **-νους**, **ουν**, μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, Νόνν. Ἰω. η', 44. **II**. ἐνεργ. ὁ διεγείρων, ἀνυψῶν τὸν νοῦν· οἶνος, πιθαν. γραφ. Ἴων. 9· ὡσαύτως: ἀερ. Βάκχου παρὰ Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. σ.18. Gaisf.

ἀερσῐπέτης, ες, (πέτομαι) = **ἀερσιπότης**, Κόϊντ. Σμυρν. 3. 211.

ἀερσῐ-πύδης, ου, ὁ, ἀερσίπους, Νόνν. Δ. 10. 401.

ἀερσῐ-πόρος, ον, ὑψηλὰ πορευόμενος, Νόνν. Δ. 1. 285.

ἀερσῐπότης, ου, ὁ, (ποτάομαι) ὁ ὑψηλὰ πετῶν, Ἡσ. Ἀποσ. 316, Ἀνθ. Π. 5. 299.

ἀερσῐ-πότητος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσ. Ἔρ. καὶ Ἡμ. 775.

ἀερσί-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, = ὁ αἴρων ὑψηλὰ τὸν πόδα, ζωηρῶς ἀναπηδῶν, ἵπποι ἀερσίποδες, Ἰλ. Σ. 532:—συνηρ. **ἀρσίποδες**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 211.

ἀερσίφρων, ὁ «ἐγείρων, ἐπαίρων τὰς φρένας», Ἐτυμ. Μ.

ἀερτάζω, ἐκτεταμένος Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀείρω**· = αἴρω ὑψηλά, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 738, Καλλ. Ἀπ. 19, κτλ., παρατ. **ἠέρταζον**, Ἀνθ. Π. 9. 12., Ἀπολλ. Ῥόδ. κτλ.:—Ἐπ. ἀόρ. **ἀερτάσσειε**, Νόνν. Δ. 43. 99:—πλὴν τούτων τῶν τύπων, ἔχομεν (ἐκ τοῦ ῥ. * **ἀερτάω**), ἀόρ. α' **ἠέρτησε**, Ἀνθ. Π. 6. 223, πρκμ. παθ. **ἠέρτηται**, αὐτόθι 5. 230., Ὀππ. Κ. 2. 99.

ἀερώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀέρι, Ἀριστ. Κοσμ. 4. 18: ἐλαφρός, ἐπὶ λεπτοῦ νήματος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1431. **2**) ὡς τὸ **ἀεροειδής**, ἐπὶ χρώματος, τὴν χρόαν, Διοσκ. 5. 170:—ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀερῶδες, ἡ ἀερώδης φύσις, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 888B. **II**. πλήρης ἀέρος, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζῴων, 3, 6, 8, πρβλ. **ἀεροειδής**.

ἀέρωσις, ἡ, ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὕψωσις, Νικήτ. Χρον. 294.

ἀές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀεί**.

ἄεσα, **ἀέσαμεν**, συνηρ. **ἄσαμεν**, **ἄεσαν**· ἀπαρ. **ἀέσαι**, ἀόρ. α' (ἄνευ ἄλλου χρόνου ἐν χρήσει) = κοιμῶμαι, Ὀδ. Τ. 342., Γ. 151, 490., Ο. 40. οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι. (Συγγενεύει τῷ **ἄημι**, **ἄω**, πρβλ. πνέοντα .. ὕπνῳ, Αἰσχύλ. Χο. 622 καὶ Οὐεργ. proflare somnum: πρβλ. Λοβ. Rhemat. σ. 144). [ᾱ ἐν ἄρσει ἢ ἐκ συναιρέσεως, ᾰ ἐν θέσει.]

ἀεσ[σ]ίμαινα, «ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη· θαλάσσης δὲ τὸ ἐπίθετον,» Ἡσύχ.

ἄεσις, «πόνος, βλάβη,» Ἡσύχ.

ἀεσιφροσύνη, ἡ, ἀφροσύνη, ἀνοησία· ἀεσιφροσύναι, Ὀδ. Ο. 470, Ἡσ. Θ. 502.

ἀεσί-φρων, ον, γεν. **ονος**, = φρεσὶν ἀασθείς, βλαφθεὶς τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός, βλάξ, Ἰλ. Υ. 183. Ὀδ. Φ. 302, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 333:—καὶ ἐπομένως ἀντὶ ἀασίφρων (ἐκ τοῦ ἀάω, φρὴν) Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀᾶσαι**.

ἀέσκοντο, «ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο,» Ἡσύχ.

ἀετασία, «λύπη,» Σουΐδ.

ἀετέα, «τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα,» Ἡσύχ.

ἀέτειος, [ᾱ] **ον**, (ἀετός) τοῦ ἀετοῦ, Σουΐδ. πρβλ. **αἰέτιος**.

ἀέτη, «ἀέτας, πόρπας, περώνας,» Ἡσύχ.

ἀετής, ές, ἴδε **αὐετής**.

ἀετιδεύς, [ᾱ], **έως**, ὁ, νεογνὸν ἀετοῦ. Αἰλ. περὶ Ζ.7. 47.

ἀετίτης, [ῑ] **λίθος**, ὁ, ἀετόλιθος, λίθος τις, καθὰ λέγεται, εὑρισκόμενος ἐν τῇ φωλεᾷ τοῦ ἀετοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ.1. 35.

ἄετμα, «φλόξ,» Ἡσύχ.

ἀετμόν, «τὸ πνεῦμα,» Ἡσύχ.

ἀετόδρομος, ον, ὁ πετόμενος ὡς ἀετός, μεταφ. ὁ ἐφορμῶν ὡς ἀετός, «μεγαθύμου ἀετοδρόμου Βασιλέως,» Θ. Λάσκ. Κῶδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 37 r°.»

ἀετόμορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα ἀετοῦ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 134.

ἀετόνυχες, (-ώνυχον), «βοτάνη,» Ἡσύχ.

ἀετός, Ἐπ. καὶ Ἰων. **αἰετός**, (ἴδε ἐν τέλει), **οῦ**, ὁ, = ἀετὸς ὡς ὄνομα γένους ὁλοκλήρου, Ἰλ. Θ. 247. Τὰ ἐπίθετα αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἀγκυλοχείλης, ὑψιπέτης, ὑψιπετήεις, αἴθων, μέλας, κάρτιστος καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, ὀξύτατος δέρκεσθαι, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς οἰωνοὺς τελειότατος, Ἰλ. Θ. 247· πρβλ. Μ. 209, Ὀδ. Β. 146.—Ἦτο εὐνοούμενον πτηνὸν τοῦ Διός· ὅς τε σοὶ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν, Ἰλ. Ω. 310· οὕτω παρὰ Τραγ. Διὸς .. πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀ., Αἰσχύλ. Πρ. 1022· πρβλ. Ἀγ. 136. ὁ σκηπτροβάμων ἀ., κύων Διός, Σοφ. Ἀποσπ. 766:—παροιμ. αἰετὸς ἐν ποτανοῖς, Πινδ. Ν, 3. 138· ἀετὸς ἐν νεφέλαισι, περὶ πράγματος ὅλως ἀνεφίκτου, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1013· ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι, (ἴδ. ἐν λέξ. **μαιεύομαι**)· τὰ διάφορα εἴδη διακρίνονται δι' εἰδικωτέρων ὀνομάτων, ἀ. γνήσιος, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ χρυσάετος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 32. 6 κέξ. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ τούτῳ ἀπαριθμεῖ καὶ τὰ λοιπὰ εἴδη· πυγαργός, πλάγγος ἢ νηττοφόνος, μελανάετος, περκνόπτερος ἢ ὑπάετος (γυπ-), ἁλιάετος. **2) ἀετός**, ὡς σημαία παρὰ Πέρσαις, Ξεν. Κύρ. 7. 7. 4. καὶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, Πλουτ. Μάρ. 23. κτλ. **II.** ἰχθὺς σελαχώδης, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 5. 3. **III.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ σημαίνει τὸ ἀέτωμα τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ναῶν, Λατ. fastigium, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1110, ἔνθα ὅρα Σχόλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 160 II. 80, καὶ λέγεται ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ Κορινθίων, Πινδ. Ο. 13. 29:—ὡσαύτως καλεῖται **τύμπανον** καὶ **δέλτα**· πρβλ. Βαλκ. Διατριβ. σ. 214. (Εὐρ. Ἀποσπ. 764)· ὁ Ἰων. τύπος αἰετὸς εἶναι ἐν συνεχεῖ χρήσει παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, ἀλλ' ὁ μόνος δόκιμος Ἀττ. τύπος εἶναι **ἀετός**, ἂν καὶ **αἰετὸς** συχνάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τοὺς Τραγ. κτλ.· πρβλ. **ἀεί**. Ἕτερος τύπος **αἰητὸς** ἀναγινώσκεται νῦν ἐν Πινδ. Π. 4, 6· ἴδε Βέργκ. Ἀνακρ. 99, Ἄρατ. 522, 691. Ὁ διαλεκτ. τύπος **αἰβετός**, ὅ ἐ. **αἰϝετός**, ἀναφερόμενος ὑπὸ Ἡσυχ. ὑποστηρίζει τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι **ΑϜ**, ἴδε ἐν λέξ. **ἀΐω** (Α). [ᾱ, Πιερσ. Μοῖρ. 231, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις καὶ συνθέτοις].

ἀετο-φόρος, ὁ φέρων τὸν ἀετόν, τὴν σημαίαν, Λατ. **aquilifer**, Πλουτ. Καῖσ. 52· πρβλ. **ἀητοφόρος**.

ἀετώδης, [ᾱ], **ες**, (εἶδος) = ὅμοιος ἀετῷ, Λουκ. Ἰκαρομ. 14.

ἀέτωμα, [ᾱ], τό, **ἀετός**, III. τὸ τῆς ὀροφῆς τρίγωνον, Λατ. fastigium, οἴκου, Ἱππ. Ἄρθρ. 808· πρβλ. Τίμ. 50. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 6, 4· **αἴτωμα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 5.

ἀέτωσις, [ᾱ], **εως**, ἡ κατασκευὴ ἀετώματος, Λατ. **fastigatio**, Ἀθήν. περὶ Μηχ. σ. 4.

ἀεφανέων, «λαμπρῶν,» Ἡσύχ.

ἀεχῆνες, «πένητες,» Ἡσύχ.

ἀέχοντο, «ὥρμων,» Ἡσύχ.

ἄζα, ἡ, (ἴδ. **ἄζω**) = θερμότης, ἡελίου, Ὀππ. Κ. 1. 134. πρβλ. 3. 324. ξηρασία, ξηρότης τοῦ δέρματος: χροός, Νίκ. Θ. 304, ἔνθα ὁ Schneid. ἔχει ἄτη· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Χ. 184 παλαιὰ ἀσπὶς (σάκκος) λέγεται ὅτι ἦτο πεπαλαγμένον ἄζῃ, = κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀκαθαρσίας ἢ εὐρῶτος:—ἐπὶ ξηρᾶς ὑποστάθμης, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 109.

ἄζα, «ἄσβολος, κόνις, παλαιότης· κόπρος ἐν ἀγγείῳ ὑπομείνασα,» Ἡσύχ.

ἀζαθᾶι τύχαι (= **ἀγαθᾷ τύχᾳ**), Ἐπιγρ. Κύπρου ἐν Bezzenb. Beitr. VI, σ. 212.

ἀζαίνω, (ἄζω) ξηραίνω· καταξηραίνω· ἀόρ. ὑποτακτ. **ἀζήνῃ** -ήνῃσι, Νικ. Θ. 205, 368. (ὁ Schneid. ἀναγινώσκει καὶ **αὐαίν-** κατὰ Κῶδ. II.). Παθ. **ἀζαίνεται**, (Schneid. **αὐαίνεται**), αὐτόθι 339· πρβλ. **ἀζάνω, καταζαίνω**.

ἀζάλαι, «νέαι καὶ ἁπαλαί,» Ἡσύχ.

ἀζᾰλέος, α, ον, ξηρός, ἀπεξηραμμένος, οὖρος Ἰλ. Υ. 491· ὕλη, Ὀδ. Ι. 234 κτλ.· βῶν ἀζαλέην, ξηρὰν δορὰν βοός, Ἰλ. Η. 239:—ἀζ. γῆρας, ἀπεξηραμμένον, ἄνευ ἰκμάδος, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6280, 12. Πλούτ. 2. 789B. **2)** μεταφ. ξηρός, τραχύς, σκληρός, ὡς τὸ ἄτεγκτος, Ἀνθ. Π. 5. 238. ἴδε Λοβ. Αἴ. 648. **II.** ἐνεργ. ὁ ξηραίνων, καταξηραίνων, Σείριος, Ἡσ. Ἀσπ. 153. πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 679. ἐπὶ ἔρωτος· μανίαι, Ἴβυκ. 1:—ποιητ. λέξις.

ἀζαλές, «πολύπνουν· καὶ ὀλιγόπνουν,» Ἡσύχ.

ἀζάλη, «νήνεμος γαλήνη,» Ἡσύχ.

ἄζαλος, ον, ὁ μὴ ζαλιζόμενος ἐκ τρικυμίας, Ψευδ-Χρυσ. τόμ. 7, σ. 400.

ἀζάμιος, Δωρ. = **ἀζήμιος**.

Ἀζανία, ἡ, χώρα τοῦ Ζηνὸς (Ζὰν) ἢ Διός, ὅ ἐ. Ἀρκαδία, Στέφ. Βυζ.

ἀζάνω, = **ἀζαίνω**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 271. Ἐν τῷ παθ.

ἀζαπᾶ, «πτισάνη,» Ἡσύχ.

ἀζαραπατεῖς, «οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις,» Ἡσύχ. πρβλ. **Ἀζαβαρίτης**, Κτησίας παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. 42, 21.

ἀζάτη, «ἐλευθερία,» Ἡσύχ.

ἀζαυτός, «παλαιότης καὶ κόνις,» Ἡσύχ.

ἀζείθω, «ἀζείθει, ζέει,» Σουΐδ.

ἀζειρεῖ, (ἄζει;), «ξηραίνει, ἀζαίνει,» Ἡσύχ.

ἄζειρον, «ἀποίκιλτον,» Ἡσύχ.

ἄζερος, «ἀγαθός,» Ἡσύχ.

ἄζενον, «γενειῶντα,» Ἡσύχ.

ἀζέσιμοι, «κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἐναπολαμβάνοντες,» Ἡσύχ.

ἄζετον, «ἄπιστον, Σικελοί,» Ἡσύχ.

ἀζετόω, ἀναζητῶ, ἐξελέγχω, εἰ δέ τί κα ἀζετωθέωντι, [186] Ἐπιγρ. Δελφ. 2034_{16}.

ἄ-ζευκτος, ον, ὁ μὴ τεθεὶς ὑπὸ ζυγόν, Διον. Ἀλ. 2.31. κτλ.· ἄζ. γάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 217· καὶ ἄνευ τῆς λέξεως γάμου, π. χ. παρθένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 4.897.

ἀζηλία, ἡ, ἔλλειψις ζηλοτυπίας, Κλήμ. Ἀλ. 171. **II.** ἁπλότης, Πλουτ. Λυκοῦρ. 21.

ἄ-ζηλος, ον, ὡς τὸ **ἀζήλωτος**, ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, ἀνιαρός, χαλεπός, γῆρας, Σιμων. Ἰαμβ. 1. 11· φρουρά. Αἰσχύλ. Πρ. 143:—βίος, ἔργον, Σοφ. Τρ. 284, 745· θέα, Ἠλ. 1455. Ἐν χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· ἄζηλα πέλει, = ἅπαντα εὑρίσκονται ἐν κακῇ καταστάσει· ὁ Λοβ. ἐν Ἀγλαοφ. 1353 διορθοῖ **ἀΐδηλα**. **2)** μικροῦ ἢ ὀλίγου ἄξιος, Πλουτ. Λυκοῦρ. 10. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, Ἀθήν. 594C.

ἀ-ζηλοτύπητος, ον, ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς ζηλοτυπίαν, Πλούτ. 2. 787D.

ἀ-ζηλότῠπος, ον, ὁ μὴ ζηλότυπος, Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούρ. Νουμ. 3.

ἀζήλωτος, ον, ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, «ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τι, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν,» Σχόλ. εἰς Γοργ. Πλάτ. 469.

ἀ-ζήμιος, ον, ἀπηλλαγμένος περαιτέρω ζημίας, τιμωρίας χρηματικῆς, Ἡρόδ. 6. 92. **2)** ἄνευ ζημίας, χωρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην, Λατ. immunis· ἄπιθι ἀζ., ὁ αὐτ. 1. 212.—ἐν νομικῇ χρήσει, ἀβλαβῆ καὶ ἀζήμιον παρεχέτω, Πλάτ. Νόμ. 865C· ἀτιμώρητος, Εὐρ. Μήδ. 1050, Ἀριστοφ. Βάτρ. 407, Ἀντιφῶν 123. 37, κτλ.—ὑπό τινος. Πλάτ. Πολ. 366A· ὁ μὴ ἄξιος τιμωρίας, Σοφ. Ἠλ. 1102· μ. γεν. ἀσεβημάτων ἀζ., Πολύβ. 2. 60. 5.—Ἐπίρρ. **-ίως**, = ἀτιμωρήτως, Φιλήμ. Ἄδηλ. 10· ὡσαύτως ἄνευ ἀπάτης, = τιμίως, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 4, 4. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ ἰσοδυναμῶν πρὸς τιμωρίαν, ἀβλαβής, ἐπὶ αὐστηρᾶς προσβλέψεως, Θουκ. 2.37. οὐκ ἀζ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 5,1.

ἀζημίωτος, ον, ὁ μὴ ζημιούμενος, Σεκούνδ. γν. σ. 23.

ἀζῆρις, (ἀζηλίς, Πολυδ.) «τοῦ ἁρματίου ξύλον,» Ἡσύχ.

Ἀζησία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος, πιθ. ἐφθαρμένον ἐκ τοῦ **Αὐξησία**, Σοφ. Ἀποσπ. 809.

ἀζῆται, «οἱ ἐγγύτατοι τοῦ Βασιλέως,» Ἡσύχ.

ἀ-ζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐξετασθείς, Αἰσχίν. 57. 3.—Ἐπίρρ. ἀζητήτως ἔχειν τινός, Φίλων 1. 96.

ἄζητος, «ὁ σεβαστός,» Σουΐδ.—**ἀζητός**, καὶ ἐπίρρ. **ἀζητῶς**, μετὰ ψιλῆς, Ζωναρ.

ἀζηχής, ές, ἄπαυστος, ὑπερβολικός· ὀδύνη, Ἰλ. Ο. 25,

ὀρυμαγδός, Ρ. 714· οὐδ' ὡς ἐπίρρ. ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, Ὀδ. Σ. 3. [δῖες] ἀζ. μεμακυῖαι, Ἰλ. Δ. 435. II. τραχύς, σκληρός· κορύνη, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 99· θυμός, ἄλλη γραφ. Ἰλ. Ο. 25, πρβλ. Λοβ. Αἴ. 648. (Ἐπ. λέξις ἴσως παλαιὸς διαλεκτ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀδιεχὴς (α ἀθροιστ.) ἴδε ἐν: ζα-).

ἀζήωρα, «ταχέα, πυκνά,» Ἡσύχ.

ἀζόκροτος, ἡ ξηρασία, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 648.

ἄζομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.—ἐνεργ. μόνον παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 134· μετοχ. **ἄζοντα**. Σέβομαι, φοβοῦμαί τινα, μάλιστα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς .. ἀζόμενοι.. Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Α. 21, μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ, Ὀδ. Ρ. 401· ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφάτου· χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν .. ἄζομαι, Ἰλ. Ζ. 267· ξείνους οὐχ ἄζεο .. ἐσθέμεναι, Ὀδ. Ι. 478· ἅζ. μή ..: Ἰλ. Ξ. 261:—οὕτω παρὰ Θεόγν. τίς δή κεν ... ἄζοιτ' ἀθανάτους, 478· καὶ παρὰ Τραγ. τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεται, Αἰσχύλ. Εὐμ. 389· Παλλάδος ὑπὸ πτεροῖς ὄντα ἅζεται πατήρ (δηλ. Ζεύς), σέβεται ... αὐτόθι 1002 ἅζονται γὰρ ὁμαίμους, ὁ αὐτ. Ἱκ. 651· πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται, αὐτόθι 884 (ἅπαντα λυρ.)· οὐχ ἅζομαι θανεῖν, δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον ... Εὐρ. Ὀρ. 1116. (κοιν. οὐ χάζομαι, πρβλ. Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 600, Monk. Ἄλκ. 336). 2) ἀπολ. κατὰ μετοχ. πεφοβημένος. Ὀδ. Ι. 200· ἀμφί σοι ἀζόμενος, Σοφ. Ο Τ. 155. (ἐκ √ΑΓ ἴδε ἄγος, ἅγος, ἁγνός, ἅγιος).

ἄζον, «μέλαν, ὑψηλόν,» Ἡσύχ.

ἄζοξ, «ὕλη,» Ἡσύχ.

ἄζος, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἄοζος**, δοῦλος, θεράπων, οἰκέτης, Κλείταρχ. παρ' Ἀθην. 267C.

ἀ-ζυγής, ές, = **ἄζυξ**, Κλήμ. Ἀλ. 106.

ἄ-ζυγος, ον, = **ἄζυξ**, ὁ μὴ εἰς γάμον ἐλθὼν ἢ ἀνήκων· κοίτη, Λουκ. Ἔρ. 44. 2) κατὰ πληθ., οὐχὶ ζεῦγος, σανδάλια, Στράβ. 259.

ἀζυγοστάτιστος, ον, ἀζύγιστος, Ψευδ-Χρυσ. τόμ. Ζ', σ. 339.

ἄ-ζυμος, ον, ὁ ἄνευ ζύμης ἢ ζυμώσεως, Πλάτ. Τίμ. 74D:—ἐπὶ ἄρτου, ἄζυμος ἄρτος, Ἀθήν. 109Β. ἄρτοις ἀζ., ἄζυμα λάγανα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. κθ', 21, Λευϊτ. β', 4):—ἀπολ. ἄζυμα, τά· Ἔξοδ. ιβ', 15· ἀλλὰ τὰ ἄζυμα = ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, Εὐαγγ. Μάρκ. ιδ', 1. Εὐαγγ. Λουκ. κβ', 1.

ἀζυμότης, ἡ, ἔλλειψις ζύμης, Μαχ. Αἰγ. Ὁμ. 24.

ἀζυμοφαγία, τὸ ἐσθίειν ἄζυμον ἄρτον, Ἰουστ. Μάρτ. 231D (κατὰ πληθ.).

ἄζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ζυγόν, ὁ μὴ ἀποτελῶν ζεῦγος, Ἀρχίλ. 157, καὶ ἐπομένως = ἄγαμος, Εὐρ. Βάκχ. 694· περὶ Παλλάδος, τῆς παρθένου θεᾶς, ὁ αὐτ. Τρῳ. 536· μ. γεν. συναπτομένης, ἄζυξ λέκτρων, γάμων, εὐνῆς, Λατ. nuptiarum expers, Εὐρ. Ἱππ. 546., Ι. Α. 805., Μηδ. 673. II, μόνος, ἅτε περ ἄζυξ ὢν ὥσπερ ἐν πεττοῖς, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 10.

ἄζω, ἴδε ἐν λ. **ἄζομαι**.

ἄζω (Α), ἀποξηραίνω, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει, Ἡσ. Ἀσπ. 397· πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 585. Ἀλκαῖος 39:—Παθ., [αἴγειρος] ἀζομένη κεῖται = κεῖται ξηραινομένη, Ἰλ. Δ. 487· (ἐκ τῆς √ΑΖ παράγονται καὶ τὰ **ἄζα**, **ἀζαίνω**, **-άνω**· τὰ δὲ **αὔω**, **αὐαίνω**, παράγονται ἐξ ἄλλης ῥίζης).

ἄζω (Β), = κράζω ἆ (ὡς **αἰάζω**, φωνῶ αἰαῖ), στενάζω, οἰμώζω, Σοφ. Ἀποσπ. 808:—καὶ ἴσως αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ μέσου, εἴ τις .. ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, Ἡσ. Θ. 99. 2) πνέω, ἐκπνέω ἀθρόως, «τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί,» Νικοχάρ. Ἄδηλ. 2· πρβλ. **αἰάζω** 2, **ἀάζω**.

ἀζωΐα, ἡ, (ἄζωος) = ἔλλειψις ζωῆς, Πορφ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 820.

ἀζωλή, «ἀγανάκτησις,» Ἡσύχ.

ἀζωνικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ. Ψελλ. ἔνθα κατωτέρω.

ἄ-ζωνος, ον, ὁ μὴ περιοριζόμενος ὑπὸ ζώνης ἢ χώρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐπιχωρίους θεότητας· Serv. Οὐεργ. Αἰν. 12. 118, Ψελλ. Ἔκθ. Δογμ. Χαλδ. 114.

ἄ-ζωος, ον, (ζωή) = ἄνευ ζωῆς, Πορφύρ. II. (ζῷον) μὴ ἔχων σκώληκας ἐν ἑαυτῷ, περὶ ξύλου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.15. 3.

ἄζωπες, «αἱ ξηραὶ ἐκ τῆς θεωρίας,» Ἡσύχ.

ἄζωρος, «ὁ εὔκρατος οἶνος· καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς,» Ἡσύχ.

ἄ-ζωστος, ον, (ζώννυμι) ὁ μὴ ἐζωσμένος ἕνεκα σπουδῆς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 343, καθόλου μὴ ἐζωσμένος, Πλάτ. Νόμ. 954Α.

ἀζῶτες, «οἱ μὴ εἰς τὰ συνεστῶτα παρόντες,» Ἡσύχ.

ἄζωτον, «ἀδίωτον,» Ἡσύχ.

ἄ-ζωτος, ον, = **ἄζωστος**, Ἐτυμ. Μ. 22. 20.

ἄη, «ἔπνει, ἐφύσα,» Ἡσύχ. παρατ. τοῦ **ἄημι**, Ὀδ. Μ. 325 καὶ Ξ. 458.

ἀηδέω, αἰσθάνομαι ἀηδίαν πρός τι, δείπνῳ· **ἀηδήσειεν**, κατὰ τὸ Βιενν. Χειρόγρ. ἐν Ὀδ. Α. 134, ἔνθα νῦν γράφεται **ἀδήσειεν**, (ἴδε **ἀδέω**).

ἀηδής, ές, (ἦδος) δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος, ναυτιώδης, ἐπὶ τροφῆς, φαρμάκων, κτλ. Ἱππ. Ἀφ. 1246, Πλάτ. Νόμ. 660Α. 2) καθόλου: περὶ παντὸς δυσαρέστου πράγματος, ὡς, οὐδέν οἱ ἀηδέστερον ἔσεσθαι, Ἡρόδ. 7. 101, Πλάτ. Νόμ. 893Α, καὶ ἀλλ.—Παρὰ Πλάτωνι συχνάκις ἐπὶ διηγήσεως, ἀηδές, ἢ οὐκ ἀηδές ἐστι, Ἀπολ. 33C. 41Β. Φαίδων 84D:—συγκρ. **ἀηδέστερος**, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτέρω:—ὑπερθετ. **ἀηδέστατος**, Πλάτ. Νόμ. 663C. Φαῖδρ. 40Β. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, δυσάρεστος, ἐπαχθής, οὐκ ἀνεκτός· ἀπογηράσκων ἀ. γίγνεται, Ἄλεξ. Ἄδηλ. 15· πρβλ. Δημ. 1147. 12. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7. 13, καὶ ἀλλ. τινί, εἴς τινα, διά τινα, Πλάτ. Φαίδων 91Β. III. ἐπίρρ. **-δῶς**, δυσαρέστως· ζῆν, ὁ αὐτ. Πρωτ. 351Β· πρβλ. Φαίδωνα 88C. καὶ ἀλλ. ἀηδῶς ἔχειν τινί, διατελῶ ἐν δυσαρέστῳ σχέσει πρός τινα, Δημ. 500. 15· οὕτως: ἀηδῶς διακεῖσθαι, ἀηδῶς διατεθῆναι, πρός τινα, Λυσ. 145, 36. Ἰσοκρ. 237Α. 2) δυσαρέστως, ἀκουσίως, οὐκ ἀ., Πλάτ. Πρωτ. 335C, καὶ ἀλλ.

ἀηδία, ἡ, ἀηδία, ναυτία, σικχασία, ἐπὶ φαρμάκων, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 387. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ προσώπων, τὸ εἶναι δυσάρεστον, ἀπεχθῆ, Δημ. 564. 12. Αἰσχίν. 64. 3. Θεοφρ. Χαρακ. 20· τὴν σὴν ἀ., τὴν μισητήν σου παρουσίαν, Αἰσχίν. 77. 12. 2) τὸ μὴ εἶναί τινα εὐχαριστημένον, ἀηδία, δυσαρέσκεια, Πλάτ. Φαῖδρ. 240D. Νόμ. 802D. κτλ:—πληθ. ἀ. καὶ βαρύτητες, τῶν ἄλλων, Ἰσοκρ. 239Β.

ἀηδίζω = προξενῶ ἀηδίαν· τὴν γεῦσιν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 92:—παθ. αἰσθάνομαι ἀηδίαν, Ἐκκλ.

ἀηδισμός, ὁ, ἀηδία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λέξιν ἡδονή, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 87.

ἀηδόνειος, ον, = ἀηδόνιος, ὕπνος ἀηδ., παροιμ. περὶ τοῦ ἐλαχίστου, ὀλιγίστου ὕπνου, Νικόχ. Ἄδηλ. 3· πρβλ. Νόνν. Δ. 5. 411.

ἀ-ηδονία, ἡ, ἀπώλεια ἢ ἔλλειψις ἡδονῆς, Διογ. Λ. 2. 89. 90.

ἀηδονιδεύς, έως, ὁ, μικρά, νέα ἀηδὼν (νεογνόν), «ἀηδονάκι,» Θεόκρ. 15, 121, κατὰ ποιητ. πληθ. **ἀηδονιδῆες**, πρβλ. Βαλκ. ἐν τόπῳ (σ. 401Β.)· πρβλ. **ἀηδόνειος**.

ἀηδόνιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀηδόνα, γόος, νόμος ἀ., ὁ θρῆνος τῆς ἀηδόνος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 420, Ἀριστοφ. Βάτ. 684· πρβλ. **ἀηδόνειος**.

ἀηδονίς, ίδος, ἡ = ἀηδών, Εὐρ. Ῥῆσ. 550. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 94. Θεόκρ. 8. 38· Μουσάων ἀηδονίς, περὶ ποιητοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 414. περὶ κορασίου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 551, 6:—Ὑποκορ. μόνον κατὰ τὸν τύπον.

ἀηδώ, = **ἀηδών**: ἐκ τοῦ τύπου τούτου ἔχομεν γενικὴν ἀηδοῦς, Σοφ. Αἴ. 628 (ὁ Σχολ. λέγει ὅτι εἶναι Μυτιλην. τύπος), κλητ. ἀηδοῖ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 679.

ἀηδών, όνος, ἡ, (ἀείδω) ἡ ᾄδουσα, ἤτοι ἡ ἀηδών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 201· παρ' Ὁμ. περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, μεταβληθείσης εἰς ἀηδόνα, Ὀδ. Τ. 518, ἔνθα ἡ περιγραφὴ (ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν) σαφῶς δεικνύει τὴν ἀηδόνα, ἂν καὶ τὰ ἐπίθετα χλωρηΐς (Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.), χλωραύχην (Σιμων. 73), ὀλίγον ἁρμόζουσιν εἰς τὸ χρῶμα αὐτῆς· πρβλ. καὶ **ξουθός**, **ποικιλόδειρος**, καλεῖται δὲ καὶ **λίγεια**, **λιγύφωνος**, κτλ., διὰ τὴν φωνὴν αὐτῆς:—Μουσῶν ἀηδόνες, περίφρασις ἀντὶ ποιηταί, Βαλκ. Εὐρ. Φοίν. 321· τεαὶ ἀηδόνες, = τὰ ᾄσματά σου, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 47· ζωούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας = ᾄσματα. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618 α. 9. 2) τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 560· οὕτω καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ αὐλοῦ, ὁ αὐτ. 923.—Τὸ ἀρσ. εἶναι γνωστὸν μόνον ἐκ τῆς Ἀνθ. Π. 7. 44, Εὐστ. 376. 24, (Ἀττικὸς ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα).

ἀήθεια, Ἰων. **ἀηθείη**, [ῑ], ἡ, (ἀήθης) ἡ καινότης καταστάσεώς τινος, Βατρ. 72· ἀήθ. τινός = ἀπειρία· Θουκ. 4. 55· ὑπὸ ἀηθείας = ἐξ ἀπειρίας, Πλάτ. Θεαιτ. 175D:—πρβλ. **ἀηθία**.

ἀηθέσσω, ποιητ. ἀντὶ **ἀηθέω** = εἶμαι ἀσυνήθιστος, μ. γεν. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Ἰλ. Κ. 493 (τὸ μόνον Ὁμηρ. χωρίον ἔνθ' ἀπαντᾷ)· οὕτως ἀηθέσσουσα δύης, Ἀπολλ. Ῥοδ. 4. 38., ἀηθέσσοντες, Νικ. Ἀλεξιφ. 378:—Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 1. 1171· ἀήθεσον φαίνεται κείμενον χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ ἀήθεσσον.

ἀήθης, ες, (ἦθος), ἀσυνήθης, παράδοξος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 568· εἰς ἀήθη δώματα, Σοφ. Ἀποσπ. 517:—Ἐπίρρ. **-θως** = ἀπροσ-

δοκήτως, Θουκ. 4. 17. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ συνειθισμένος εἴς τι, μετὰ γεν., μάχης, Θουκ. 4. 34, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 146Β, καὶ ἀλλ.—ἀήθεις τοῦ κατακούειν, τοῦ προπηλακίζεσθαι, Δημ. 15. 28,, 538. 2:—ἐν Σοφ. Τρ. 869 ὁ Wunder γράφει ἀηδής. **2)** ὁ ἄνευ ἤθους ἢ χαρακτῆρος, τραγῳδία, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 15· πρβλ. 24, 14.

ἀηθία, ἡ, = ἀήθεια, Εὐρ. Ἑλ. 418.

ἀηθίζομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀσυνήθιστος εἴς τι πρᾶγμα. Στράβ. 198.

ἄηκες, «τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος,» Σουΐδ.

ἄημα, τό, πνοὴ ἰσχυρά, ἄνεμος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1418. Εὐμ. 905· δεινῶν ἀ. πνευμάτων (Λοβ. λειῶν), Σοφ. Αἴ. 674.

ἄημι, γ' ἐν. **ἄησι**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 516. γ' δυϊκ. **ἄητον** (οὐχὶ ἄετον), Ἰλ. Ι. 5. γ' πληθ. **ἄεισι**, Ἡσ. Θ. 875· προστακτ. γ' ἐν. **ἀήτω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 768· ἀπαρ. **ἀῆναι**, Ὀδ. Γ. 183, Ἐπ. **ἀήμεναι**, αὐτόθι 176· μετοχ. **ἀείς**, **ἀέντος**, Ἰλ. Ε. 526· παρατ. γ' ἐν. **ἄη**, Ὀδ. Μ. 325., Ξ. 458 (πρβλ. **διάημι**), γ' πληθ. **ἄεσαν**, Ἀπολλ. Ῥόδ.:—παθ. γ' ἐν. **ἄηται**, παράτ. **ἄητο**, μετχ. **ἀήμενος**, ἴδε κατωτέρ. (Ἐκ √AF (ἀντὶ FA) παράγονται καὶ τὰ ἄω, **ἀήτης**, **αὔρα**, (ὅ ἐ. **ἄϝρα**), **ἀήρ**, (Αἰολ. **αὐήρ** ἢ **ἀϝήρ**), **αὔω**, **ἰαύω**, **ἄεσα** (ἄω), **ἀάζω**, **ἄζω** Β, **ἀΐω** (ἄημι), **ἀΐσθω**:—πρβλ. Σανσκρ. vâ, vâmi, (spiro), vâtas, vâyus (ventus), Λατ. ventus, Γοτθ. vaia (πνέω), vinds (ἄνεμος)· Παλαι. Σκανδιν. vindôr κτλ.). Ἐπ. ῥῆμα = πνέω δυνατά, φυσῶ, ἐπὶ τῶν ἀνέμων· τώ τε Θρήκηθεν ἄητον, Ἰλ. Ι. 5, πρβλ. Ὀδ. Γ. 176, 183, κτλ. οἵ τε νέφεα .. διασκιδνᾶσιν ἀέντες, Ἰλ. Ε. 526, ἀνέμων .. μένος ὑγρὸν ἀέντων, Ὀδ. Τ. 440, πρβλ. Ἡσ. Θ. 871 κέξ.:—οἱ παθ. τύποι εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐπὶ ἀκριβῶς παθητικῆς ἐννοίας = δέρομαι, καταπνέομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑόμενος καὶ ἀήμενος, Ὀδ. Ζ. 131· ἀλλὰ κοινότερον ἀπολ. = φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, κυμαίνομαι, ὡσεὶ ὑπὸ ἀνέμου: δίχα θυμὸς ἄητο = ὁ νοῦς αὐτῶν ἐκυμαίνετο τῇδε κακεῖσε, ὅ ἐ. διετέλει ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ φόβῳ, Ἰλ. Φ. 386· θυμὸς ἄηται περὶ παίδων, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 688· ἀλλά: μαρτύρια ἄηται ἐπ' ἀνθρώπους, φέρονται ὡς διὰ τοῦ ἀέρος τῇδε κἀκεῖσε μεταξὺ τῶν ἀνθρ. ἀκαταλήπτως, Πινδ. Ἴ. 4, 15· περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, ὁλόγυρά της ἔπνεε κάλλος Ruhnk Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 276· οὕτω· ποῖον ἄητο ἀπὸ κρῆθεν, Ἡσ. Ἀσπ. 8.

ἀηνά, «δένδρα μικρὰ ἄκαρπα,» Ἡσύχ.

ἀήπιον, «τὸ μὴ πρᾶον,» Σουΐδ.

ἀήρ, **ἀέρος**, παρ' Ὁμ. **ἀήρ**, **ἠέρος**, ἐνῷ ὁ Ἱππ. (Ἀέρ. 282, 290) ἔχει τὴν ὀνομ. **ἠήρ**, Αἰολ. **αὐήρ**, Δωρ. **ἀβήρ**, (ὅ ἐ. ἀϝήρ), Ahrens π. Αἰολ. δ. 39, Δωρ. 491:—θηλυκὸν παρ' Ὁμ. κ. Ἡσιόδ. (πλὴν ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 547)· ἀπὸ δὲ Ἡροδ. κ. ἐφεξῆς ἀρσ., (τὰ ἐν Ἰλ. Ε. 776., Θ. 50, Ὕμ. εἰς Δήμ. 383 δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παραδείγματα χρήσεως τῆς λέξεως κατὰ ἀρσ. γένος, ἐπειδὴ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ **πουλὺς** κ. **βαθὺς** δὲν εἶναι ἀναγκαίως ἀρσενικά)· οὕτως aër ἦτο θηλυκὸν παρ' Ἐνν. Γελλ. 13. 20. Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀέρος ἢ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ πυκνὸς ὁμιχλώδης ἀὴρ ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αἰθέρα, ὅστις εἶναι ὁ καθαρὸς ἀνώτατος ἀήρ· (ἴδε ἰδίως Ἰλ. Ξ. 288, ἔνθα ὑψηλὴ ἐλάτη μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, καὶ πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 264 κέξ.). Ἐντεῦθεν, ὁμιχλῶδες σκότος, ὁμίχλη, σκοτία, περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, Ἰλ. Ε. 776· πρβλ. Γ. 381., Θ. 50:—ἠέρα μὲν σκέδασε καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην, Ρ. 649· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν, Υ. 446· οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς πεζοῖς, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. **ἠέριος**, **ἠεροειδής**:—ἀλλὰ μετέπειτα, **2)** καθόλου, ἀήρ, Σοφ. Ἠλ. 87, Ἀριστοφ. Ὄρ. 694., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· πρὸς τὸν ἀέρα διατρίβειν = εἰς τὸ ὕπαιθρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 198· τὸν ἀέρα ἕλκειν καθαρόν, Φιλύλλ. Ἄδηλ. 1· πρβλ. Φιλήμ. Ἄδηλ. 27 α. ἔσπασας τὸν ἀ. τὸν κοινόν, Μένανδ. Ἄδηλ. 2. 7:—ἀέρα δέρειν (πρβλ. Οὐεργίλ. verberat auras). Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α' θ', 26:—κατὰ πληθ. Πλάτ. Φαίδων 98C, D· (περὶ μιασματικῶν ἀναθυμιάσεων Στράβ. 244. **3)** κατὰ προσωποποιΐαν, Ἀήρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία, ὡς τὸ Λατ. Jupiter ἀντὶ aër, Φιλήμ. Ἄδηλ. 2. 4· πρβλ. Δίφιλ. Ἄδηλ. 3:—πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει. **II.** ὁ ὕπαιθρος χῶρος ἐν τοῖς λουτροῖς, Γαλην. [ᾱ, πλὴν παρ' Ἀριστ. Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 17. 37, Ψευδο-Φωκυλ. 108:—Ἐν Σοφ. Ἠλ. 87, ἀντὶ τοῦ ὦ .. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, ὁ Πόρσων διώρθωσε ἰσόμοιρ'.]

ἄησις, **εως**, ἡ (ἄημι) = ἄημα, φύσημα, Εὐρ. Ῥῆσ. 417.

ἀήσσατος, **ον**, Δωρ. **ἀήσσητος**, **ἀήττητος**.

ἀήσσητος, Ἀττ. **ἀήττητος**, **ον**, ἀνίκητος, μὴ ἡττηθείς, Θουκ. 6. 70. Λυσ. 914, ἐν τέλ., Δημ. 309, 17. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ νικήσῃ. Πλάτ. Πολ. 375Β.

ἀήσυλος ἀντὶ **αἴσυλος**, = πονηρός, φαῦλος. Ἰλ. Ε. 876.

ἀήσυρος, **ον**, (ἄω, ἄημι) ἐλαφρὸς ὡς ἀήρ, ὅθεν σμικρός, Αἰσχύλ. Πρ. 452, ἔνθα ἴδε Βλώμφ.—ὑψηλὰ αἰρόμενος Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 1101.

ἀητέομαι, ἀποθ. (ἀήτης) πέτομαι, ἵπταμαι, Ἄρατ. 523.

ἀήτη, ἡ, = **ἀήτης**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 643, 673.

ἀήτης, **ου**, ὁ, (ἄω, ἄημι) βιαία πνοὴ ἀνέμου, θύελλα, ἀνέμοιο, Ζεφύροιο, ἀνέμων ἀῆται, Ἰλ. Ο. 626, Ὀδ. Δ. 567. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 619:—ἀπολ. ἄνεμος, Θεόκρ. 2. 38:—Ποιητ. λέξις: οἱ ποιηταὶ τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσι, Πλάτ. Κρατ. 410Β.

ἄητοι, «ἀκόρεστοι, ἄπληστοι παρὰ τὴν τροφήν,» Ἡσύχ.

ἀητόρ-ροος, **ον**, συνῃρ. **-ροῦς**, **ουν**, ὁ παράγων ἀήτας, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 410Β.

ἄητος, **ον**, παλαιοτάτη λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει θάρσος ἄητον, Ἰλ. Φ. 395 (γράφεται θάρσος ἄατον, ἐν Κοίντ. Σμ. 1. 217)· ἀλλ' ἀναφέρεται ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 2) ὑπὸ Ἡσυχ. **ἀήτους μεγάλας**·—πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἄημι**, μετὰ τῆς σημασίας θυελλώδης, ἄγριος, τρομερός, ὡς τὸ **αἴητος**· ἀλλὰ πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ.

ἀητο-φόρος, **ον**, φέρων ἀετόν, λεγεῶνες, Χρ. Σιβυλλ. 8. 78· ἴδε ἀετός ἐν τέλ.

ἀηττησία, ἡ, τὸ ἀήττητον, Ἰούλ. Ἀφρικ. σ. 291.

ἀ-ήττητος, **ον**, μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **ἀήσσητος**.

ἄ-ηχος, **ον**, ἄνευ ἤχου· φωνή, Ἀρεταῖ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 11.

ἀθαιαρεῖς, «αὐθάδεις, ὑπερόπται, ἀκριβεῖς,» Ἡσύχ.

ἀθαλάμευτος, **ον**, ἄγαμος, ἡλικίη, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 372, 32.

ἀθαλάσσευτος, Ἀττ. **-ττευτος**, **ον**, = ἀθαλάσσωτος, ὁ μήπω εἰς τὴν θάλασσαν ῥιφθείς, Πολυδ. 1. 121.

ἀθαλασσία, Ἀττ. **-ττία**, ἡ, = ἄγνοια, ἀπειρία θαλάσσης, Σεκοῦνδ. ἐν Galei Opusc. σ. 639.

ἀ-θάλασσος, Ἀττ. **-ττος**, **ον**, ὁ ἄνευ θαλάσσης, μακρὰν αὐτῆς, μεσόγειος, Μένανδ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, 9. **II.** ἀμιγὴς θαλασσίου ὕδατος, οἶνος, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην., τὸ τοῦ Ὁρατίου vinum maris expers.

ἀθαλάσσωτος, Ἀττ. **ττωτος**, **ον**, (θαλασσόω), ἀσυνήθιστος ἐν θαλάσσῃ, χερσαῖος, Ἀριστοφ. Βάτ. 204, Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 8. 8.

ἀ-θαλής, ἢ **ἀ-θαλλής**, **ές**, περὶ δάφνης, μὴ θάλλων, ἐξηραμμένος, Πλουτ. Πομπ. 31. Χρησμ. παρ' Ἀθην. 524Β.

ἀθαλπής, **ές**, (θάλπος) = ἄνευ θερμότητος, Νόνν. Δ. 37. 151., 40. 286, Παῦλ. Σιλ. κτλ.—Ἐπίρρ. **-πέως**, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἀ-θαμβής, **ές**, ἄφοβος, Ἴβυκ. 1, Φρύν. Τραγ. παρ' Ἡσυχ. σκότου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16.

ἀθαμβία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ἄτρομον, ἡ ἀφοβία. Δημοκρ. παρὰ Κικ. Fin. 5. 29.

ἄθαμβος, **ον**, = ἄφοβος, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 38. 39.

ἄθαμνος χώρα, Τιμαρίων ἐν Notic et Extr. des Mss τόμ. IX, μέρ. 2, σ. 169.

Ἀθάνα, **Ἀθᾶναι**, **Ἀθαναία**, Δωρ. ἀντὶ Ἀθην-· ἴδε Ἀθήνη.

Ἀθάναιος, ὁ, μὴν Αἰτωλῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Ἡραίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 318. 337.

Ἀθαναϊσταί, οἱ, ὄνομα ὀργεώνων ἢ θιασωτῶν, Ἐπιγρ. Ῥόδου Rev. Arch. 1864, II, σ. 462, Hell. J. 2. σ. 357.—**Ἀθηναϊστὴ** καὶ **Ἀθηναϊσταί**· ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθην. τόμ. Β', σ. 402. 403.

ἀθανασία, ἡ, = ἀθανασία, Πλάτ. Φαῖδρ. 246Α., καὶ ἀλλ. ὁ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασίας φάρμακον, Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίοις,» 2. [ἡ παραλήγ. ἐμηκύνθη ἐν Χρ. Σιβυλλ. 2. 41. 150].

ἀθανατίζω, = ποιῶ τινα ἀθάνατον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 601:—Παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι ἀθάνατος. Πολύβ. 6. 54, 2. **II.** ἡγοῦμαι ἐμαυτὸν ἀθάνατον· Γέται οἱ ἀθανατίζοντες, Ἡρόδ. 4. 93. κέξ., πρβλ. 94· ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀθ., ἀπεκδύομαι τὸ θνητόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7. 8. πρβλ. **ἀπαθανατίζω**.

ἀθανατισμός, ὁ, ἀθανασία, τὸ χάρισμα αὐτῆς ἢ ἡ πίστις εἰς αὐτήν, Διόδ. 1. 1.

ἀθάνατος, **ον**, καὶ **η**, **ον** (ὡς πάντοτε παρ' Ὁμήρῳ, σπανίως παρὰ Τραγ., Ἐλμσλ. Εὐρ. Μήδ. 807). Ὁ μὴ θνήσκων, ἀθάνατος, τὸ ἐναντίον τοῦ θνητὸς καὶ βροτός, Ὅμ., Ἡσ., κτλ. Ἐντεῦθεν **ἀθάνατοι**, οἱ, = οἱ θεοί, Ὅμ. κτλ. ἀθάναται ἅλιαι, αἱ τῆς θαλάσσης θεαί, Ὀδ. Ω. 47:—συγκρ. **-ώτερος**, Πλάτ. Φαίδων 99C. **2)** περὶ ἀθανάτου, ἀτελευτήτου φήμης, Τυρ-

ταῖος 12. 32. **II.** ἐπὶ πραγμάτων κτλ. αἰώνιος, ἀθ. κακόν, Ὀδ. Μ. 118· χάρις, Ἡρόδ. 7. 178· ἀρετή, ἀρχή, Σοφ. Φ. 1420., Ο. Τ. 905· ἀθ. συκοφάντης, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 3· οὕτως, ἀθ. κλέος, μνήμη, δόξα, ὀργή, κτλ.—ἀθ. ὁ θάνατος, = ὁ θάνατος εἶναι κατάστασις ἀτελεύτητος, ὡς τὸ τοῦ Τέννυσον «death that cannot die», θάνατος ὅστις δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ. Ἄμφις ἐν «Γυναικοκρατία», 1. **2)** ἀθ. θρίξ, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐξήρτητο, Αἰσχύλ. Χο. 620. **III.** οἱ ἀθάνατοι, σῶμα Περσικοῦ στρατοῦ, ἐν ᾧ πᾶς ἀποθνήσκων ἀνεπληροῦτο δι' ἄλλου ἐκ τῶν προτέρων διωρισμένου, Ἡρόδ. 7. 83, 211: οὕτως ἀθ. ἀνήρ, ἐκεῖνος οὗ ὁ διάδοχος εἶναι προσδιωρισμένος ἐν περιπτώσει θανάτου, (οὕτω λέγεται παρ' Ἄγγλοις, the King never dies δηλ. ὁ βασιλεὺς οὔποτε ἀποθνήσκει), αὐτόθι 31. **IV.** ἐπίρρ., ἀθανάτως εὕδειν, Ἀνθ. Π. 9. 570. [ᾱθ—ἀείποτε ἐν τῷ ἐπιθέτῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, ἴδε ἐν Α, α, ἐν τέλ.]

ἀθανατο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ἀθάνατον, Εὐσ. βίος Κωνστ. 4.62.

ἀ-θᾰνᾰτόω, = ποιῶ τινα ἀθάνατον, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 740.

ἀ-θᾰνής, ές, = ὁ μὴ ἀποθνήσκων, ψυχή, Μάξ. Τύρ. 28. 2.

ἄ-θαπτος, ον, ὁ μὴ τεθαμμένος, Ἰλ. Χ. 386. Τραγ. κτλ.· ἄθαπτον ὠθεῖν, βάλλειν, ἐάν τινα, Σοφ. Αἴ. 1307, 1333, Ἀντ. 205. **II.** ἀνάξιος ταφῆς, Ἀνθ. Π. 9. 498.

ἀθαρέως, «ἀκριβῶς,» Ἡσύχ.

ἀθάρη, (οὐχὶ ἀθάρα, Piers. Μοῖρ. 184), ἡ, χονδροαλεσμένος σῖτος, ζωμὸς (πηκτὸς) ἐξ αὐτοῦ. Ἑλλάνικ. 179, Ἀριστοφ. Πλ. 673. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι,» 1. 3. Κράτης ἐν «Ἥρωσιν,» 2. Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσιν» 2, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ,» 1. 42. (Αἰγυπτιακὴ λέξις κατὰ Πλίνιον 22, 25:— ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει **ἄνθος**). [ἀθάρη, ἔνθ' ἀνωτ. γράφεται **ἀθήρη**, παρ' Εὐστ. 1675.60. Ἐπιφάν.]

ἀθαρής, «ἄφθορος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σιδήρου στερεός,» Ἡσύχ.

ἀθαρσής, ές, ὁ ἄνευ θάρρους, ἀποθαρρυνθείς, ἄπελπις, δειλός, Πλουτ. Κικ. 35· τὸ ἀθαρσές, ἔλλειψις θάρρους, ὁ αὐτ. Νικ. 4.— Ἐπίρρ. **-σῶς,** ὁ αὐτ. Πομπ. 50.

ἀθᾰρώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος ἀθάρῃ, Ῥοῦφ. Ἐφέσ., Γραμμ.

ἀθαυμαστί, «χωρὶς θαύματος,» Σουΐδ.

ἀθαυμαστία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀθαυμάστου, τὸ τοῦ Ὁρατίου, nil admirari, Στράβ. 61. Ὁ τύπος **ἀθαυμασία** εἶναι ἀμφίβολος, Λοβ. Φρύν. 509.

ἀ-θαύμαστος, ον, ὁ μὴ θαυμάζων πρὸς οὐδέν· (πρβλ. προηγ.), πρός τι, Ζήνων παρ' Ἀθην. 233Β. Μ. Ἀντων. 1. 15.—Ἐπίρρ. **-τως,** Σοφ. Ἀποσπ. 810· ὡσαύτως **ἀθαυμαστί,** Σουΐδ. **II.** ὃν δὲν ἀποθαυμάζει τις, Λουκ. Ἔρ. 13.

ἀ-θεάμων, [ᾰ], **ον, ονος,** ὁ μὴ θεώμενος, τινός, Συνέσ. 147D. — Ἐπίρρ. **-όνως,** ἤτοι ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως, Πολυδ. 4.10., ὅστις ἀναφέρει καὶ οὐσιαστ. **ἀθεαμοσύνη,** αὐτόθι 8.

ἀ-θέᾱτος, ον, ὁ μὴ ὁρώμενος, ἀόρατος. Λουκ. Ἐναλ. Διάλ. 14. 2. Πλουτ. 2. 7. **2)** ὅ,τι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἴδῃ τις, μυστικόν, Ψευδο-Φωκυλ. 100. Πλουτ. Νουμ. 9. κτλ. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων, τυφλὸς πρός τι· τινός, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31. Ἀριστ. Κόσμ. 1. 5.

ἀθεεί, ἐπίρρ. (θεὸς) = ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ. οὐκ ἀθεεί, τὸ τοῦ Ὁρατίου non sine Dis, Ὠδή, 18, 353. Φιλόστρ., Νόνν., κτλ.

ἀθεησίη, ἡ, Ἰων. ὄνομα, = ἔλλειψις ὁράσεως, τυφλότης, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 4.

ἀ-θεΐα, ἡ, = **ἀθεότης,** Ἐκκλ.

ἀ-θείαστος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ θείου ἐμπνευσθείς, ὁ ἄνευ ἐμπνεύσεως, οὐκ ἀθείαστος, Πλουτ. Κορ. 33.

ἀθειρέως, «ἀκριβῶς,» Ἐτυμ. Μ.

ἀθειρής, ές, Ἐπ. ἀντὶ **ἀθερής**· ἴδε ἐν λέξει **ἀθερίζω.**

ἀθειρής, «ἤτοι ἀτειρής· ἢ ὁ ἄγαν θεριστικός· ἢ ὑπέροπτος· ἢ θαυμαστός,» Ἡσύχ.

ἀθελβάζειν, «διηθεῖν,» Ἡσύχ.

ἀθελγεῖν, «ἕλκειν,» Ἡσύχ.

ἀθέλδω, = στραγγίζω· Ἡσύχ.—Παθ. (γράφεται ἀθέλδομαι ἐν Α. Β. 350), Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις,» 1. Ἴδε **ἀθέλδεται.**

ἀ-θελγής, ές, ὁ μὴ θελγόμενος, ἀκαταπράϋντος, Νόνν. Δ. 33. 200.

ἀθέλγω = **ἀμέλγω,** Ἡσύχ.—Παθ. **ἀθέλγεται,** = ἐξάγεται διὰ πιέσεως, Ἱππ. 47. 22. (ἐξηγεῖται ὑπὸ Γαληνοῦ διηθεῖται, διεκλύεται)· οὕτως ἐξαθέλγομαι, Ἱππ. Ἄρθρ. 744.—Περὶ τοῦ **ἄθελξις** ἴδε **ἄλθεξις.**

ἀθέλδεται, «διηθεῖται,» Ἡσύχ. καὶ Ἀν. Βεκκ. σ. 350, 14· καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων, Διοκλ. ἐν «Μελίτταις» Ἀποσπ. Κωμ. Ποιητ.

ἀθέλεος, ον, (θέλω) = τῷ **ἀθέλητος**· ἀμφίβολος γρ. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 862.

ἀθελής, ές, ὁ μὴ ἔχων θέλησιν, Ἀναστ. Σιν. ὁδηγ. σ. 12.

ἀθέλητος, ον, μὴ θέλων, ἀκούσιος, Ἡσύχ., Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 219D· ἀλλ' ὁ Meineke ἔχει **ἐθελήτως** συμφ. τῷ Δοβραίῳ.

ἀθέλιμνοι, «κακοί,» Ἡσύχ.

ἄ-θελκτος, ον, ἄκαμπτος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1056, Λυκόφρ. 1335.

ἀθελξίνοος, οον, μὴ ἐξαπατῶν ἢ παραπλανῶν, Μοῦσαι, Αὐσον. Ἐπιστ. 12. 26.

ἀθεμβέω, «ἀθεμβοῦσα, ἀκολασταίνουσα,» Ἡσύχ.

ἀθεμείλιος, ον, = ἄνευ θεμελίων, λέξις Ἐπικὴ λανθάνουσα ἐν δυσὶ γλώσσ. τοῦ Ἡσυχίου: «ἀθέμηλον, οὐδὲν ἔχουσα οὐδὲ θεμέλιον,»—«**ἀθεμίλιος,** ἀκροσφαλής, ψεύστης.»

ἀ-θεμελίωτος, ον, = τῷ προηγ. Ἡσύχ. ἀθ. οἰκία, περὶ πλοίου, Σεκοῦνδ. σ. 639, Gale.

ἄ-θεμις, ιτος, ὁ, ἡ, ἄνομος, Πινδ. Π. 3. 56., 4. 193:—Εὐρ. Ἴων 1093:—Συγκρ. **-ίστερος,** Ὀππ. Ἁλ. 1.756:—Ὑπερθ. **-ίστατος,** Χρ. Σιβυλλ. 1. 169.

ἀθεμιστέω = πράττω ἄνομα ἔργα, «ἀθεμιστῆσαι, παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι,» Ἡσύχ.

ἀθεμιστία, ἡ, παρανομία, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 77.

ἀ-θεμίστιος, ον, ἄνομος, ἀσεβής, ἀνήρ, Ὀδ. Σ. 141· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φράσει ἀθεμίστια εἰδώς = πεπειραμένος ἐν ἀνομίαις, Ι. 428, κτλ.

ἀθέμιστος ἢ ἀθέμιτος, ον· (ὁ πρῶτος τύπος ἀπαιτεῖται ἐν τῇ ποιήσει, ὁ δεύτερος πιθανῶς ὀρθότερος παρὰ πεζοῖς). Ἄνομος, ἄνευ νόμου ἢ κυβερνήσεώς τινος, ἀσεβής, ἀνόσιος, Λατ. nefarius, Ἰλ. Ι. 63· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ι. 106· ἀθεμιστότεροι, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 5:—Ἐπίρρ. **-τως,** Φαεννὶς παρὰ Παυσ. 10. 15, 3. **II.** ἐπὶ πραγμάτων: ἄνομα, παράνομα, μὴ ἐπιτρεπόμενα, ἀθέμιτα ἔρδειν, Ἡρόδ. 7. 33., 8. 143· ποιεῖν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 9· εὔχεσθαι, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 6· ἀθέμιστα δρᾶν, Σοφ. Ἀποσπ. 811· κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1046. 88.

ἀθεμιτογαμέω = ἔρχομαι εἰς ἀθέμιτον, παράνομον γάμον, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 275C:—**γαμία,** ἡ, Ἐκκλ.—οὕτως **ἀθεμιτομιξία,** ἡ, Τζέτζ. Λυκόφρ. 1143.

ἀθεμιτοποιός, όν, ὁ ἀθέμιτα ποιῶν, Γλωσσ.

ἀθέμῐτος, ον = ἀθέμιστος· ἀθ. ἔργα, Ἡρόδ. 7. 33· πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 39, Διον. Ἁλ. 6. 61, Πλουτ. Αἰμ. 19:—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἀππ. Καρχηδ. 53.

ἀθεμιτουργέω, (* ἔργω) = πράττω παράνομα ἔργα, μετὰ ἐπιθ. **-ουργός,** καὶ οὐσ. **-ουργία,** συχν. παρ' Ἐκκλ.

ἀθεμιτοφαγέω, ἐσθίω τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα ἐδέσματα, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 6. 10, 8.

ἀθεμιτο-φάγος, ον, ὁ τρεφόμενος δι' ἀθεμίτων φαγητῶν, Πτολεμ.

ἄ-θεος, ον, ὁ ἄνευ Θεοῦ, ὁ ἀρνούμενος τοὺς θεούς, ἰδίᾳ τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀνεγνωρισμένους, Πλάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ.: ἐντεῦθεν πολλοὶ φιλόσοφοι ὠνομάσθησαν ἄθεοι, Κικ. Ν. D. 1. 23:—τὸ ἄθεον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεῖον, Πλάτ. Θεαίτ. 176Ε. **2)** καθόλου: ἀσεβής, ἄθεος, Πινδ. Π. 4. 288, Αἰσχύλ. Εὐμ. 151, Σοφ. Τρ. 1036:—Συγκρ. **-ώτερος,** Λυσ. 106, 6:—Ὑπερθ. **-ώτατος,** Ξεν. Ἀν. 2. 5, 39. **3)** ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Ο. Τ. 661. **4)** μὴ ἐμφαίνων ὄνομα Θεοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεοφόρος, ἐπὶ ὀνομάτων, ὡς π. χ. Κλεώνυμος, Ἀθήν. 448Ε. **II.** Ἐπίρρ. **-ως,** ἀσεβῶς, Σοφ. Ο. Τ. 254, Ἠλ. 1181:—Ὑπερθ. **-ώτατα** = κατὰ τρόπον ἀθεώτατον, δηλ. ἀσεβέστατον, αὐτόθι 124.

ἀθεότης, ητος, ἡ, ἀσέβεια, Πλάτ. Πολιτ. 308Ε· κατὰ πληθ. ὁ αὐτ. Νόμ. 967C, Πλούτ. κτλ. **II.** τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, ἀθεΐα, Φίλων 1. 360, 368, κτλ.

ἀ-θεραπεία, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ· = παραμέλησις ἰατρικῆς θεραπείας, Ἀντιφῶν 127. 38.

ἀθερᾰπευσία, ἡ, ἔλλειψις περιποιήσεως, μ. γεν. παραμέλησίς τινος, θεῶν ἀθεραπευσίαι, Πλάτ. Πολ. 443Α. τοῦ σώματος, Θεοφρ. Χαρακ. 19.

ἀ-θεράπευτος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετηθείς, περὶ οὗ οὐδεμία φροντὶς ἐλήφθη, ἐπὶ ζώων, Ξεν. Ἀπομ. 2. 4, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, Διον. Ἁλ. 3. 22· τὸ ἀθ. = παραμέλησις τοῦ ἐξωτερικοῦ, Λουκ. Ἁλ. 12. **II.** μὴ ἰαθείς, ἀνίατος, Λουκ. Ὠκύπ. 27· τὸ ἀθ., τὸ ἀνεπίδεκτον θεραπείας, ἰάσεως, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 236:—Ἐπίρρ. **-τως,** Φίλων 2. 404. **III.** μὴ ταριχευμένος, μὴ παστός, στέαρ, Διοσκ. 2. 93.

ἀθερές, «ἀνόητον, ἀνόσιον, ἀκριβές,» Ἡσύχ.

ἀθερηΐς, ΐδος, ἡ, ἡ ἔχουσα ἀθέρας, ἤτοι ἀκανθίδια. Νικ. Θ. 848.

ἀθερίζω, Ὅμ.: ἀόρ. α' ἀθέριξα, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 477, Ὀρφ. Λιθ. 675, Μανέθων, καὶ πιθαν. γραφ. ἀντὶ ἀθέρισσα, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 488· ἀλλὰ μέσ. ἀθερίσσατο, Διον. Π. 997. Καταφρονῶ, περιφρονῶ, Λατ. nihil curare, μετ' αἰτ. προσ. οὔποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον, Ἰλ. Α. 261· οὐ .. τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθ., Ὀδ. Θ. 212· ἀπολ. Ψ. 174· ὡσαύτως μ. γεν. ὡς τὸ **ἀμελέω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 477· (παρ' Ἡσυχ. ὑπάρχει ἀθερές· ἀνόητον, ἀνόσιον· καὶ ὁ Bergk διορθοῖ ἀθειρής (μετὰ τῆς σημασίας ταύτης) ἐν Θεόγν. 733. Ῥίζαν ὡς φαίνεται ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ θράω, θέτω, ὑποστηρίζω).

ἀθερίνη, [ῑ], εἶδος ἰχθύος μικροῦ, «ἀθερίνα ἢ σμαρίδα,» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 17, 6., Καλλ. Ἀποσπ. 38.

ἀθερῖνος, ὁ, = **ἀθερίνη,** Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 2, 1.

ἀθέριστος, ον, ὁ παρημελημένος, «ἀφρόντιστος,» Ζωναρ. **2)** ἐνεργ. χαλκὸς ἀθ., ὅ ἐ. ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 127, c. **II.** (θερίζω), ὁ μὴ θερισμένος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8. 11, 4.

ἀ-θέρμαντος, ον, ὁ μὴ θερμανθείς, παρ' Αἰσχύλ. Χο. 629· ἀθ. ἑστία, πιθ. ἑστία, δηλ. οἰκογένεια μὴ θερμαινομένη δι' ἐρίδων καὶ παθῶν.

ἄ-θερμος, ον, = ἄνευ θερμότητος, τὸ ἄθερμον, Πλάτ. Φαίδων 106Α.

ἀθερολόγιον, τό, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν ἀθέρων, ἀκίδων, Ὀρειβάσ.

ἀθερώδης, ες, (ἀθήρ, εἶδος) φέρων ἀθέρας ὡς ὁ στάχυς τοῦ σίτου, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7. 11. 2. **2)** = ἀθαρώδης, Γαλην.

ἀθέρωμα, τό, ἴδε ἐν λ. **ἀθηρ-.**

ἀ-θεσία, ἡ, ἀπιστία, ἀστασία, Πολύβ. 3. 17, 2, κτλ.

ἀθεσμία, ἡ, ἀνομία, Ἐκκλ.

ἀθέσμιος, ον, ἄνομος, παράνομος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 6.

ἀθεσμό-βιος, ον, ὁ διάγων παράνομον βίον, Ἱππ. 1282.32.

ἀθεσμογαμία, ἡ, ὁ ἄθεσμος γάμος, Γ. Ἀκροπολ. Ἱστ. 16.

ἀθεσμό-λεκτρος, ον, συνδεδεμένος διὰ παρανόμου ἔρωτος, Λυκόφρ. 1143.

ἀθεσμο-πραγία, ἡ, παράνομος διαγωγή, Μανασσ. Χρον. 4418.

ἄ-θεσμος, ον, = ἀθέσμιος, Φίλων 2.165. Πλουτ. Καῖσ. 10.— Ἐπίρρ. **-μως,** «ἀθέσμως, παρανόμως,» Ἡσύχ.

ἀθεσμοσύνη, ἡ, παρανομία, ἀδικία, Ἀπολλιν. Ψ. 74, 7.

ἀθεσμο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων παράνομα ἐδέσματα, Μανέθ. 4.564.

ἀθέσπιστοι συνήθειαι, αἱ, Λέοντος Νεαρὰ Α'.

ἄθεστος, ον, (θέσσασθαι) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παράκλησιν, ἄκαμπτος, περὶ τῶν Ἐρινύων, πρβλ. Meineke Ἑλλ. Κωμ. 3. σ. 8.

ἀ-θέσφατος, ον, = ὁ ὑπερβαίνων καὶ θεοῦ δύναμιν εἰς τὸ νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεων, ὃν ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκφράσῃ τις, ἀνέκφραστος, ἄρρητος, θαυμαστός· ἐπὶ τρομερῶν ἢ ἐκπληκτικῶν πραγμάτων, ὄμβρος, θάλασσα, νύξ, Ἰλ. Γ. 4, Ὀδ. Η. 273., Λ. 373· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ μεγάλης ποσότητος ἢ διαστάσεως· ἀθ. οἶνος, σῖτος, Ὀδ. Λ. 61., Ν. 244. βόες, Υ. 211· ἐπὶ μεγάλης καλλονῆς, ὕμνος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 660· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ. ἀθ. θέα, Εὐρ. Ι. Δ. 232. (λυρ.)· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. **θέσκελος** 7.

ἀθετέω, μέλλ. **-ήσω,** (ἄθετος) = θέτω κατὰ μέρος, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ περὶ συνθήκης, ὅρκου, ὑποσχέσεως, νόμου, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2374 e 19, Πολύβ. 8. 2, 5, καὶ ἀλλ. ἀθ. τινά, ἀρνοῦμαί τινα, ἀπορρίπτω τὴν αἴτησίν του, Εὐαγγ. Μάρκ. ς', 26. **2)** μ. δοτ., ἀρνοῦμαι τὴν συγκατάθεσίν μου εἴς τι, Πολύβ. 12. 14, 6. **II.** παρὰ Γραμμ., ἀπορρίπτω ὡς νόθον, = ὀβελίζω, Διον. Ἁλ. περὶ Δεινάρχ. 9, Διογ. Λ. 7. 34, κτλ. **III.** ἐπανίσταμαι, ἐπαναστατῶ, Ἑβδ. (Βασιλ. Β', ιγ', 3 καὶ ἀλλαχοῦ).

ἀθέτημα, τό, ὑπέρβασις τῆς πίστεως, παράβασις τοῦ νόμου, Διον. Ἁλ. 4. 27, Ἑβδ.

ἀθέτησις, ἡ, τὸ θέτειν κατὰ μέρος, παραμελεῖν, κατάργησις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 142. **II.** ἀπόρριψις (νόθου χωρίου συγγραφέως), Διογ. Λ. 3. 66, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 9.

ἀθετητέον, ῥηματ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ἀθετήσῃ, Πολύβ. 3. 29, 2.

ἀθετητής, οῦ, παραβάτης, τοῦ νόμου, Ἐκκλ.

ἄθετος, ον, (τίθημι) ἄνευ θέσεως ἢ τόπου· οὕτω καλεῖται ἡ **μονὰς** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **στιγμήν,** ἥτις εἶνε **θετή,** Ἀριστ. Μεταφ. 4. 6, 25· ἡ μονὰς στιγμὴ ἄθ. ἐστι, αὐτόθι 12.8. 27· πρβλ. Ἀναλ. Ὕστ. 1. 27. **2)** ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει εὑρισκόμενος· πλίνθος, λίθος, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 10, 22. **II.** ὁ κατὰ μέρος τεθείς, ἀσθενής, Πολύβ. 17. 9. 10· ἐντεῦθεν : ἄχρηστος, ἀκατάλληλος, Διόδ. 11. 15:— Ἐπίρρ. **-τως = ἀθέσμως,** παρανόμως, δεσποτικῶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150.

ἀθεωρησία, ἡ, ἔλλειψις θεωρήσεως, Διόδ. 1. 37.

ἀθεωρητί, ἐπίρρ., ἄνευ θεωρίας, ἀμελῶς, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ.

ἀ-θεώρητος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 26: τὸ ἀθ. = τὸ ἀόρατον εἶναι, Μ. Ἀντων. 1. 9. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ θεωρήσας, ὁ μὴ ἐπιστήμων τινός, τῶν ὑπαρχόντων, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 10· ἀθ. ἐν λόγοις, Πλούτ. 2. 405Α: ἐπίρρ. **-τως,** Πλουτ. Νουμ. 18.

ἀθήητος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀθέατος,** Νόνν. Δ. 2. 6.

ἀθηλής, ές, (θηλή) ὅστις δὲν ἐθήλασε, μαζός, Τρυφ. 34.

ἄθηλος, ον, (θηλή) ὁ μὴ θηλασθείς, Ἀριστοφ. Λυσ. 281:— ὁ μόλις ἀπογαλακτισθείς, ὁ τοῦ Ὁρατίου jam lacte depulsus, Σιμων. Ἀμοργ. Ἰαμβογρ. 5. **II.** εὐνοῦχος, Κύριλλ. παρὰ Σουΐδ.

ἀθήλυντος, ον, ὁ οὐχὶ γυναικώδης, Κλήμ. Ἀλεξ. 790, Πτολεμ.

ἄ-θηλυς, υ, = ὁ οὐχὶ γυναικώδης, Πλούτ. 2. 285C. **II.** μὴ γυναικεῖος, ἀνοίκειος εἰς θῆλυ, ὁ αὐτ. Λυκούργ. κ. Νουμᾶ Σύγκρ. 3.

Ἀθηνᾶ, Ἀττ. ἀντὶ **Ἀθηναίη, Ἀθήνη.**

Ἀθῆναι, Δωρ. **Ἀθᾶναι, ῶν, αἱ,** ἡ πόλις Ἀθῆναι, κατὰ πληθ. ἐπειδὴ συνίστατο ἐκ πολλῶν μερῶν (πρβλ. Θῆβαι, Μυκῆναι), Ὅμ., κλπ.: ὁ ἑνικὸς τύπος (ὡς Θήβη) εὕρηται ἐν Ὀδ. Η. 80:— Ἀθῆναι γενικώτερον = Ἀττική, ἡ ὅλη δηλ. χώρα, Ἡρόδ. 9. 17. **II** Ἐπιρρήματα : **Ἀθήναζε,** εἰς Ἀθήνας. Ἐπιγραφ. Ἀττ. (Berl.) 38g 11., 43, Θουκ. 4, 46, Ξεν. Ἀθ. Πολ. 1.16:— **Ἀθήνηθεν** = ἐξ Ἀθηνῶν, Λυσ. 132.7, κτλ. ποιητ. **Ἀθήνοθεν,** Ἀνθ. Π. 7.369:— **Ἀθήνησιν,** = ἐν Ἀθήναις. Ἐπιγρ. Ἀττ. (Berl.) 26, 28, 29, Δημ. 247.1, κτλ. Οἱ τύποι οὗτοι ἦσαν Ἀττικώτεροι τῶν κοινῶν εἰς Ἀθήνας, ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθήναις, Γρηγ. Κορ. σ. 165, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281Α.

Ἀθήναια, τά, τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν Παναθηναίων, Παυσ. 8. 2, 1.

Ἀθηναΐζω, = εἶμαι Ἀθηναῖος, Ἰουστ. Μ. **II.** εἶμαι σοφὸς ὡς ἡ Ἀθηνᾶ, Εὐστ. 1742. 2.

Ἀθήναιον, τό, (Ἀθηνᾶ) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡρόδ. 5. 95.

Ἀθηναῖος, α, ον, = ἐξ Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήκων, Ἰλ. Β. 551, κτλ.

Ἀθήνη, ἡ, ἡ Ἀθηνᾶ, παρ' Ὁμήρῳ ἡ θεὰ τῆς διανοητικῆς δυνάμεως καὶ σοφίας, τῆς πολεμικῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐφυΐας ἐν ταῖς τέχναις τοῦ βίου, συχνάκις καλεῖται **Παλλὰς Ἀθήνη,** (ἴδε **Παλλάς**): —καλεῖται δὲ καὶ **Ἀθηναίη** ἢ **Παλλὰς Ἀθηναίη.**—Τὸ τελευταῖον ὄνομα (παρ' Ἀττ. **Ἀθηναία,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 288, Ἀριστοφ. Ἱπ. 763, Εἰρ. 271, Ὄρ. 828, Ξεν. Ἀν. 7. 3. 39 καὶ συχν. ἐν Ἐπιγρ.) συνῃρέθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τύπον **Ἀθηνᾶ** καὶ κατέστη (μετ' Εὐκλείδην, ἀπὸ τοῦ 403 π. Χ.) τὸ κοινὸν αὐτῆς ὄνομα ἐν Ἀθήναις, τῇ πόλει τῇ διατελούσῃ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς προστασίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 87., 99. 6, καὶ ἀλλ.:— Δωρ. **Ἀθάνα,** ὁ τύπος ὃν πάντοτε οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται, ἂν καὶ ἔγραφον **Ἀθηναία,** ἔτι καὶ ἐν λυρ. χωρίοις, Πόρσ. Ὀρ. 26, **Ἀθαναία,** Θεόκρ. 15. 80:— Αἰολ. **Ἀθανάα,** [νᾶ]. Ἀλκαῖος 9, Θεόκρ. 28. 1. ὡσαύτως καὶ ἐν Ἀττ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150.1,, 154. Ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ἵδρυσε τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὅτι ἔδωκε τὴν κρατοῦσαν ψῆφόν της ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου, ὁπόθεν ἡ παροιμία, Ἀθηνᾶς ψῆφος, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 753. **2)** Ἀθῆναι, ἐν Ὀδ. Η. 80· Ἀθήνη .. ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. ἄνθος).

Ἀθηνιάω, σφόδρα ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἐν Ἀθήναις, Λουκ. Ψευδολ. 24.

Ἀθηνο-γέρων, ὁ, Λατ. serus studiorum, Hieron. c. Rufinum 1. 17.

ἀθήρ, έρος, ὁ ἀθέρας, ἤτοι ἡ ἀκὶς τοῦ στάχυος τοῦ σίτου ἢ αὐτὸς ὁ στάχυς, Λατ. spica, Ἡσ. Ἀποσπ. 2. 2. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 8, 1., λέπυρον, ἄχυρον, Λουκ. Ἀναχ. 31. **II.** αἰχμὴ ὅπλου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 153. Ἱππ. 496. 54., 1153Η, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 70· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **ἄνθος**).

ἀ-θήρατος, ον, ὁ μὴ συλληφθείς, ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ (ἐν θήρᾳ), Ὀππ. Κ. 1, 514. Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 4.

ἀ-θήρευτος, ον, ὁ μὴ θηρευθείς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16.

ἀθήρη, ἡ, = ἀθάρη, Διοσκ.

ἀθηρη-λοιγός, ὁ, (ἀθήρ) ὁ καταστρέφων τοὺς ἀθέρας τοῦ στάχυος, λικμητήριον, «τὸ λεγόμενον πτύον, οἷον ἀθερολοιγόν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν· ἀθέρις δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων,» Ἡσύχ., πρβλ. **ἀθηρόβρωτος.**

ἀ-θηρία, ἡ, ἔλλειψις κυνηγίου, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 2.

ἀθηρίωτος, ον, ὁ μὴ καταστὰς ἄγριος, Εὐστ. Πονημ. 304, 11.

ἀθηρό-βρωτος, ον, (ἀθήρ) = ὁ καταβιβρώσκων, καταστρέφων τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου· ἀθ. ὄργανον· ὃ ἐ. πτύον δι' οὗ ἐλίκμων τὸν σῖτον, Σοφ. Ἀποσπ. 404, πρβλ. **ἀθηρηλοιγός.**

ἄ-θηρος, ον, ὁ ἄνευ ἀγρίων ζῴων, ἄνευ κυνηγίου, χώρη, Ἡρόδ. 4. 185: τὸ ἄθηρον ἔνεστι ταῖς λίμναις, = ἀθηρία, Πλούτ. 2. 981C: — ἀθ. ἡμέρα = ἡμέρα ἄνευ θηράματος, ἀνωφελής. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 339. **II.** ὁ ἀπελαύνων, ἀπωθῶν ἐπιβλαβῆ ζῷα, κλάδος, Γεωπ. 10. 32, κτλ.

ἀθηρώδης, ες, (εἶδος) = **ἀθερώδης,** Βασίλ. παρὰ Ruhnk Τίμ. 124.

ἀθήρωμα, ατος, τό, οἴδημα πλῆρες ὕλης προσομοιαζούσης τον ζωμὸν χονδροαλεσμένης ζειᾶς· (ἀθήρης), Γαλην.

ἀ-θησαύριστος, ον, ὁ μὴ θησαυρισθεὶς ἢ ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἀποθησαύρισιν ἢ ἀπόθεσιν, Πλάτ. Νόμ. 844D· ἐπὶ τροφῶν, Θεοφρ. Ι. Φ. 6. 4, 11.

ἀθήτευτος, «ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων,» Ἡσύχ.

Ἀθίγγανοι, οἱ, = Μελχισεδεκῖται, Τιμόθ. Πρεσβ. 335.— Ἀλλ' ὁ Θεοφάν. 759, 8. 771 καὶ Γενέσ. 81, 4 καὶ Θεοφάν. Κοντ. 42, 52, = **Παυλικιανοί.** Ἐν δὲ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. φέρονται τὰ ἑξῆς: «ἀθίγγανος, ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι· ἀπὸ τοῦ θίγω (θιγγάνω), οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν.»

ἀ-θιγής, ές, (θιγεῖν), ἄθικτος, ἄψαυστος, Θεόπομπ. Ἱστορικὸς 79· ἐπὶ παρθένου, Ἀνθ. Π. παραρτ. 248. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ ἢ ἐγγίσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 281.

ἄ-θικτος, ον, ὁ μὴ ἐγγιχθείς, μὴ ψαυσθείς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. = μὴ ψαυσθεὶς ὑπό τινος πράγματος, ἀκτῖνος ἄθ., Σοφ. Τρ. 686 : ἀθ. ἡγητῆρος, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1521, κτλ.·—κερδῶν ἄθικτον βουλευτήριον, μὴ διαφθειρόμενον ὑπὸ κέρδους = ἀδωροδόκητον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 704· πρβλ. Πλουτ. Κίμ. 10· ὡσαύτως μ. δοτ. νόσοις ἄθ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 561· ἄθ. ὑπὸ τοῦ χρόνου, Πλουτ. Περικλ. 13. **2)** ἀνέπαφος, ἁγνός, παρθένος, Ἀραρὼς ἐν «Πανὸς γοναῖς» 2· πρβλ. ἄθ. ὄμματα παρθενίης, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 248. 8. **3)** ὁ μὴ ἐγγιζόμενος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐγγίσῃ, ἱερός, ἅγιος· τὸν ἄθ. γᾶς ὀμφαλόν, περὶ τῶν Δελφῶν, Σοφ. Ο. Τ. 899· ἀθ. οὐδ' οἰκητὸς [ὁ χῶρος], ὁ αὐτ. Ο. Κ. 39 ἄθικτα, = ἱερὰ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 371. Σοφ. Ο. Τ. 891. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ ψαύων ἢ ἐγγίζων, μ. γεν. Καλλ. Ἄρτεμ. 201.

ἄθινα, «ξύλα κατακαύσιμα,» Ἡσύχ.

ἄ-θλαστος, ον, ὁ μὴ θλώμενος, ὁ μὴ τεθλασμένος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8. 5., 4, 9, 10.

ἀθλεύω, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἀεθλεύω**, μέλλ. -εύσω, Αἰσχύλ. Πρ. 95 (λυρ.), Κόϊντ. Σμ., Νόνν.: (ἆθλος, ἆθλον) = ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου, ἁμιλλῶμαι, μάχομαι, παλαίω· = ἀπολ. ἀεθλεύειν προκαλίζετο, Ἰλ. Δ. 389· εἰ.. ἀεθλεύοιμεν, Ψ. 274· ὄφρα.. ἀεθλεύωσιν, αὐτόθι 737· πρβλ. Ἡσ. Θ. 435· ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ συνεσταλμένον, ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος, ἀγωνιζόμενος ἢ ὑποφέρων δι' αὐτόν, Ἰλ. Ω. 734, ἅπαξ παρ' Ἡροδ., ἀεθλεύειν, 5. 22, καὶ ἅπαξ παρὰ Πλάτ., ἐν ἀγῶνι ἀθλ., Νόμ. 873Ε· ἀλλ' οἱ Τραγ. ἀείποτε μεταχειρίζονται **ἀθλέω**, πλὴν τοῦ Αἰσχύλου, ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἀθλέω, Ἰων. παρατ. **ἀέθλεον**, Ἡρόδ. 1. 67., 7. 212:—μέλλ. **-ήσω**, Χρησμ. Σιβυλλ. 2. 43:—ἀόρ. **ἤθλησα**, (ἴδε κατωτέρω):—παρακμ. **ἤθληκα**, Πλουτ. Δημήτρ. 5:—Μέσ. ἀόρ. **ἐνηθλησάμην**, Ἀνθ. Π.7.117:—Παθ. πρκμ. **κατήθλημαι**, Σουΐδ. (ἆθλος, ἆθλον). Κοινότερος τύπος τοῦ **ἀθλεύω**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἀόρ. μετοχ. Λαομέδοντι.. ἀθλήσαντες, ἀγωνισθέντες πρὸς αὐτόν, Ἰλ. Η. 453· πολλὰ περ ἀθλήσαντα = διελθόντα διὰ πολλῶν ἀγώνων, Ο. 30:—μάχομαι, ἀγωνίζομαι ἐν μάχῃ, Ἡρόδ.7. 212· πρός τινα, 1. 67· ἀθλεῖν ἄθλους, ἀθλ. κατὰ τὴν ἀγωνίαν, Πλάτ. Τίμ.19C καὶ Β, Πρβλ. Νόμ. 830Α· ἤθλησα κινδυνεύματ', ἔγω λάθει μέρος εἰς κινδυνώδεις ἀγῶνας, Σοφ. Ο. Κ. 564· φαῦλον ἀθλήσας πόνον, Εὐρ. Ἰκ. 317· ἀθλεῖν τῷ σώματι, Αἰσχίν. 47. 37. ΙΙ. Εἶμαι ἀθλητής, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ βραβείου κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Σιμων.149, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2810b, 2811b.

ἄθλημα, τό, (ἀθλέω) ἀγών, ἅμιλλα, μάχη, Πλάτ. Νόμ. 833C, κτλ. ΙΙ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐργάζεταί τις, Θεόκρ. 21.9.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἅμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύβ. 5, 64, 6', Συλλ. Ἐπιγρ. 5913.36. 2) καθόλου, ἀγών, δυσχέρεια, δοκιμασία, ἀθλ. ὑπομένειν, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 32· περὶ τοῦ μαρτυρίου, Μαρτύριον ἁγ. Ἰγνατ. 4.

ἀθλητέον, «ἀσκητέον» Ἐρωτιαν. ἐν λέξει **ἀσκητέον**.

ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **ἀθλητής**, Ὀδ. Θ. 164, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 969.

ἀθλητής, συνεσταλ. ἐκ τοῦ **ἀεθλητής**, οῦ, ὁ, (ἀθλέω) ἀγωνιστής, ἰδίως ὁ ἀγωνιζόμενος χάριν βραβείου, Λατ. athleta. Παρὰ Πινδ. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, Ν. 5. 90., 10. 95· συχν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2) ὡς ἐπίθ. ἀθλ. ἵππος, ἵππος δι' ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, Λυσ. 157. 39, Πλάτ. Παρμ. 137Α. ΙΙ. μ. γεν. πράγματος: ἠσκημένος εἰς.. δεινὸς ἀγωνιστὴς.. πολέμου, Πλάτ. Πολ. 543Β· τῶν καλῶν ἔργων, Δημ. 799. 16· τῶν ἔργων (δηλ. τῶν πολεμικῶν), Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 3:—τῆς ἀληθινῆς λέξεως, Schäf. Διον. π. Συνθ. σ. 145· πάσης ἀρετῆς, Διόδ. Ἐκλογ. σ. 551· ἀθλ. γῆς, ἔμπειρος γεωργός, Φιλόστρ. κτλ.

ἀθλητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς ἀθλητήν, ἕξις, Ἀριστ. Πολ. 8. 8. 3· ἀγῶνες ἀθλ., Πλούτ. 2.724F.—Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 2.192C.

ἀθλήτρια, θηλ. τοῦ **ἀθλητής**, Ἀθαν. 2, 166.

ἀθληφόρος = **ἀθλοφόρος**, Δίδυμ. Α. 777Α.

ἀθλῑβής, ές, μὴ πιεσθεὶς ἢ βλαφθείς, Νόνν. Δ. 9. 31. ΙΙ. ἐνεργ. ὁ μὴ πιέζων, ὁ αὐτ. 37. 220.

ἄθλιβος, = **ἄθλιπτος**, Γαλην. τόμ. ΙΓ', σ. 686. ἐκδ. Kühn.

ἀθλιόπαις, **παιδος**, ὁ, ἡ, = ἄθλιος, δυστυχὴς εἰς τέκνα, Εὐμάθ. 213.

ἄθλιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἄλκ.1038, κτλ.· Ἀττ. συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀέθλιος**, (ἄεθλον, ἆθλον) = ὁ τὸ ἆθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ **ἀέθλιος**, ὃ ἴδε). ΙΙ. μεταφορ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχής, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **ἄθλιος**)· ἐπὶ προσώπων συχν. ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἑφεξῆς:—συγκρ. **-ιώτερος**, Σοφ. Ο.Τ. 815, 1204:—Ὑπερθ. **-ιώτατος**, Εὐρ. Φοίν. 1679:—ἐνίοτε καὶ ἐπὶ βιοτικῶν πραγμάτων: — ἀθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ.878, Ἑκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενοῦντος δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, Σοφ. Ο. Κ.753, πρβλ. Ἠλ. 1140· πρόσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἀντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἄξιος οἴκτου, δυστυχής, Δημ.142. 18· τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε..; = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε..; ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος ἦν, εἰ.. 576, 18. 3) ἄνευ ἠθικῆς τινος σημασίας, ἄθλιος, φαῦλος, ἐλεεινός, θηρσὶν ἀθλίαν βοράν, Εὐρ. Φοίν. 1603· ἀθλ. ζωγράφος, Πλούτ. 2. 6F:—Ἐπίρρ. ἀθλίως καὶ κακῶς, = κακὰ καὶ ἄθλια, Δημ. 276. 2· ζῆν ἀθλίως, Φιλήμ. Ἄδηλ.109.

ἀθλιότης, ητος, ἡ, ἀθλιότης, δυστυχία, Πλάτ. Πολ.545Δ, κτλ.

ἄθλιπτος, ον, (θλίβω) = ἀθλιβής, Γαλην.

ἀθλο-θεσία, ἡ **-θετία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ἀθλοθέτου**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 585, ἔνθα ἴδε Δινδ. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 510.

ἀθλοθετέω, (τίθημι) = προτείνω βραβεῖόν τι, προσφέρω ἀμοιβάς, Μακκ. Δ', ιζ', 12· τινί, Ἀθήν. 539Β. ΙΙ. διευθύνω, κυβερνῶ, Ἡλιόδ. 7, 12.

ἀθλο-θετήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. Συλλ. Ἐπιγρ.1397,6250.

ἀθλο-θέτης, ου, ὁ ἐπιδικάζων τὰ βραβεῖα, ὁ δικαστὴς ἢ κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Νόμ. 764D. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 5., Συλλ. Ἐπιγρ. 144. 6., 147. 5, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **ἀγωνοθέτης**, **βραβεύς**.

ἆθλον, τό, Ἀττ. συνῃρ. ἐκ τοῦ Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἄεθλον**, (ὅπερ μόνον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Πινδ. καὶ ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Τρ. 506) ἐν λυρικῷ χωρίῳ). Τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, βραβεῖον, ἀμοιβή, Ἰλ. Ψ.413, 620, κτλ.· συχνὸν παρὰ Πινδ. (ἂν καὶ τὸ γένος σπανίως δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ), Εὐρ. Ἑλ. 43· καὶ παρὰ πεζοῖς, ἆθλα ἀρετῆς, Θουκ. 2. 46, ἁμαρτημάτων, Λυσ. 96. 8:—φράσεις: ἄεθλα κεῖται ἢ πρόκειται, = βραβεῖα ἐτέθησαν, Ἡρόδ. 8. 26., 9. 101· ἆθλα προφαίνειν, προτιθέναι, τιθέναι, = προτείνειν, βραβεῖα, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23., 1. 2, 12, κτλ.· ἆθλα λαμβάνειν ἢ φέρεσθαι, λαμβάνειν βραβεῖα, Πλάτ. Πολ. 613C, Ἴων 530Α, κτλ. πρβλ. Θουκ. 6. 80, ἆθλον νίκης λαμβάνειν, ὡς βραβεῖον, Ἀριστ. Πολ. 4,11,17· ἀθλ. ποιεῖσθαι τὰ κοινά, Θουκ. 3. 82· τὰ ἆθλα ὑπὲρ ὧν ἐστιν ὁ πόλεμος, Δημ. 26.11· ἆθλα πολέμου, ὁ αὐτ. 41, 25· τῆς ἀρετῆς, ὁ αὐτ. 489,21· ἆθλον προκεῖσθαι τὴν ἐλευθερίαν, Ἀριστ.Πολ. 7.10,14. ΙΙ. = ἆθλος = ἀγών· ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, Ὀδ. Ω. 89· πρβλ. Ξενοφάν. 2. 5, Πινδ. Ο. 1, 5. καὶ ἴδε **ἀθροίζω**:—μεταφ. = ἀγών, πάλη· στυγερὸν τόδ' ἄθλον, Αἰσχύλ. Ἱκ.1034, πρβλ. Πρ. 634· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλ', Σοφ. Φ. 508· ἄεθλ' ἀγώνων, ὁ αὐτ. Τρ. 506:—αὕτη ἡ χρῆσις κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοικ. 2, πρβλ. Κοραῆ Ἰσοκρ. Πανηγ. 37. ΙΙΙ. κατὰ πληθ. τὸ μέρος ἔνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νόμ. 868Α, 935Β. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λ. **ἆθλος**).

ἀθλονεικία, ἡ, «ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις ἡ ἀθλονεικία.» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3, 11· ἐσφαλμ. ἀντὶ **ἀθλονικία**, ἴδε κατωτέρω.

ἀθλο-νίκης, ου, ὁ, νικητὴς ἐν τοῖς ἀγῶσιν, Εὐστ. Πονημ.173.25.

ἀθλο-νικία, ἡ, νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 3. 11.

ἆθλος, ὁ, συνῃρ. ἐκ τοῦ Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἄεθλος**, ὅπερ μόνον εὕρηται παρ' Ὁμήρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 160.), καὶ πρὸ πάντων παρὰ Ἡροδ. καὶ Πινδ. Ἀγὼν εἴτε ἐν πολέμῳ εἴτε ἐν παιδιᾷ, ἰδίως ἅμιλλα περὶ βραβείου, μόχθος, κόπος, ὡς τὸ **πόνος**, Λατ. labor, Ὁμ., νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ (περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως), Ὀδ. Λ. 548· ἄεθλος πρόκειται, ἀγὼν πρόκειται, Ἡρόδ. 1. 126· ἄεθλον προτιθέναι = ὁρίζειν, ὁ αὐτ. 7. 197· ἆθλοι Δελφικοί, Πυθικοί, Σοφ. Ἠλ. 49. 682· συχν. παρὰ Πινδ. μεταφ. ἀγών, μάχη, πάλη, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 702. 752, Σοφ. Ἀντ. 856.—Περὶ τῆς κυρίας διακρίσεως μεταξὺ τοῦ **ἆθλον** καὶ τοῦ **ἆθλος**, ἴδε **ἆθλον**, ΙΙ. (Ὁ ὀρθὸς τύπος τῆς λέξεως φαίνεται ὢν **ἀϝεθ-λος**, **ἀϝεθ-λον** ἐκ √ϜΕΘ μετὰ προθεματικοῦ **α**, πρβλ. Λατ. vas (vadis), Γοτθ. vadi (pignus), Παλ. Σκανδιν. vedja, (ἀγγλ. to wager διακινδυνεύω), Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. wetti, (Γερμ. wette).

ἀθλοσύνη, ἡ = ἆθλος, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἀθλοφορέω, εἰμὶ ἀθλοφόρος, νικητής, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλιευ. Ι, 507.

ἀθλοφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀθλοφόρον, Νικήτ. Παφλ. 324Δ.

ἀθλο-φόρος, ον, ὁ ἀποκομίζων τὸ βραβεῖον, νικητής, ἵππος Ἰλ. Ι. 124: ἄνδρες, Πινδ. Ο.7.13, κτλ. Ἰων. τύπος **ἀεθλ~**, Ἰλ. Χ. 22, Ἡρόδ. 1. 31. ΙΙ. ὁ διδοὺς ἢ παρέχων βραβεῖα, ἀγῶνες, Συλλ. Ἐπιγρ. 1582.

ἄ-θολος, ον, μὴ τεθολωμένος, καθαρός, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. 51.

ἀ-θόλωτος, ον, μὴ τεταραγμένος, τεθολωμένος, ἐπὶ ὕδατος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 593· ἐπὶ καθαροῦ ἀέρος, Λουκ. Τραγ. 62.

ἄθορος, ον, (θορεῖν) ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, ὁ μὴ «πηδήσας,» μὴ βατεύσας θήλειαν, veneris expers, Ἀντων. Λιβεράλ. 13.

ἀ-θορύβητος, ον, ὁ μὴ τεθορυβημένος· τὸ ἀθ. = ἀταραξία πνεύματος, Ἀγησ. 6. 7.

ἀ-θόρυβος, ον, ἄνευ θορύβου, ἀτάραχος, ἥσυχος, Πλάτ. Νόμ. 640C.—Ἐπίρρ. **-βως**, Εὐρ. Ὀρ. 630.

ἆθος, Δωρ. ἀντὶ **ἦθος**.

ἀθραγένη, ἡ, εἶδος δένδρου, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο προσάναμμα, (ἴσκα), Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 9, 6.

ἄθρακτος, ον, (θράσσω) = ἀτάρακτος, Σοφ. Ἀποσπ. 812.

ἀ-θράνευτος, ον, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ **ἄστρωτος**· πιθ. νὰ σημαίνῃ ἄνευ προσκεφαλαίων, Εὐρ. Ἀποσπ. 573, Α. Β. 352.

ἄ-θραυστος, ον, ὁ μὴ τεθραυσμένος, μὴ κατεστραμμένος, ἀβλαβής, ἀκέραιος, Εὐρ. Ἑκ.17, κτλ.·—ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8. 5, κτλ.

ἀθρείω, «ἀθρείοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες», Σουΐδ. Καὶ παρὰ Μανέθ.ς', 60, καὶ δὲ Κρόνου περάτηθεν ἀθρειομένου ὑπὲρ ὥρης.

ἄθρεπτος, ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ ἄτρεπτος, Ἀνθ. Π. 5.178.

ἀθρέω ἢ ἀθρέω, μέλλ. ήσω, (ἴδε Ἐλμσλ. Μήδ. 519): ἀόρ. εὐκτ. **ἀθρήσειε**· ἀπαρ. **ἀθρῆσαι**, Ὁμ., Σοφ.: μέσ. ἀόρ. **ἀθρήσασθαι**, Τίμων 6:—Ἐπ. μετοχ. **ἀθρευομένου**, Μανέθ. 6. 60. (Ἡ ῥίζα φαίνεται νὰ εἶναι ΘΕΡ μετὰ προθεματικοῦ **α**· πρβλ. **θράω**)· =

βλέπω μετὰ προσοχῆς πρός τι, προσβλέπω, παρατηρῶ, διακρίνω· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν βλήμενον ἀθρήσειε, Ἰλ. Μ. 391· πρβλ. Ξ. 334· οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, (δηλ. Σκύλλην), Ὀδ. Μ. 232· πρβλ. Τ. 478, Εὐρ. Ἑκ. 679, Ἠλ. 827· [οἱ μεθύοντες] ἀθρεῖν τὰ πόρρω οὐ δύνανται, Ἀριστ. Προβλ. 3. 9. **2)** ἄνευ ἢ μετὰ προθέσεως, βλέπω μετὰ προσοχῆς· θεῶμαι: ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε, Ἰλ. Κ. 11· ἄθρει = παρατήρει, πρόσεχε, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 225· δεῦρ' ἄθρησον = κύτταξ' ἐδῶ, Εὐρ. Ἱππ. 300:—λεύσσετ' ἀθρήσατε, ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1228· οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν = βλέπων, παρατηρῶν, Σοφ. Ο. Κ. 252. **II.** μεταγεν. ἐπὶ τοῦ νοῦ = βλέπω εἴς τι, θεωρῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐξετάζω· τι, Πινδ. Π. 2. 129· πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι, Σοφ. Ο.Τ.1305· πρβλ. Ο. Κ.1032· ἄθρησον αὐτό, Εὐρ. Βάκχ.1282:—πρβλ.1327, κτλ.,— ἑπομένης ἐρωτηματ. ἢ ἀναφ. προτάσεως, καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ .., θεώρησον καὶ ταῦτα, ἂν .., Σοφ. Ἀντ.1077, πρβλ. 1216· τόδε τοίνυν ἄθρει πότερον .., Πλάτ. Πολ. 394Ε· ἄθρει μὴ οὐ, ὁ αὐτ. Φαίδων 604Β, Γοργ. 495Β· ἄθρει ὅτι .., ὁ αὐτ. Πολ. 583Β· ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὸν τύπον τοῦτον τῆς προστακτ. ἀλλὰ καὶ ἀθρῶ, Παρμ. 144D· ἀθρῶν, Τίμ. 91Ε. **2)** ἀπολ. **ἄθρησον**, = σκέψαι, Εὐρ. Ι. Α.1416. **III.** διακρίνω διὰ τοῦ νοῦ ἢ τῶν αἰσθήσεων· οὔασιν ἄθρ., Νικ. Θ.164.

ἀθρήματα, τά, «δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις παρὰ Λεσβίοις,» Ἡσύχ. Ἴδε **ὀπτήρια** παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἀθρήνη, «εἶδος μελίσσης,» Σουΐδ. καὶ Ζωναρ.

ἀθρήνητος, ον, = μὴ θρηνηθείς· πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **νώνυμνος**, Εὐστ. 928. 63.

ἀθρηνί, ἐπίρρ. (θρῆνος), ἄνευ θρήνων, Σουΐδ.

ἀθρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀθρέω** = δεῖ ἀθρεῖν, πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, θεωρήσῃ, Εὐρ. Ἱππ. 379, Ξεν. Συμπ. 8. 39.

ἀθρητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀθρεῖν, ὁρᾶν, Εὐστ. 65.

ἀ-θριάμβευτος, ον, = ὁ μὴ ἑορτασθείς, Εὐστ. Πονημ. 237. 57.

ἀ-θρίγγωτος, ον, ἄνευ θριγγοῦ, Ἐτυμ. Μ.

ἄ-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ἄνευ τριχῶν, Μάτρων παρ' Ἀθην. 656F. πρβλ. **ὄθριξ**.

ἀ-θρῑπήδεστος, ον, = ὁ μὴ σκωληκόβρωτος, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5. 1, 2., ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀθριπηδέστατον**, πρβλ. **θριπήδεστος**.

ἀθροεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄθροος**, Φιλῆς 5. 149.

ἀθροίζω, ἢ ἁθροίζω, (Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 122.): μέλλ. **-σω**: ἀόρ. **ἤθροισα**, Εὐρ., κτλ.:—Παθ. ἀόρ. **ἠθροίσθην**: πρκμ. **ἤθροισμαι**: ὑπερσ. **ἤθροιστο**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 414· ὁ τετρασύλλαβος τύπος **ἀθροΐζω**, ἐν χρήσει παρ' Ἀρχιλ. 104, Ἀνθ. Πλαν. 308, διωρθώθη δὲ καὶ ὑπὸ Δινδ. ἐν τῷ Ψευδο-Εὐριπ. Ι. Α. 267, Ἀριστοφ. Ὀρ. 253: (**ἀθρόος ἢ ἁθρόος**). Ἀθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγω, ἰδίως συνάγω στρατόν:—ἀθρ. λαόν, στράτευμα, δύναμιν, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 144, Ξεν. Ἀν.1. 2, 1, κτλ.· Τροίαν ἀθρ. = ἀθροίζειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς Τρῶας, Εὐρ. Ἑκ. 1139· πνεῦμα ἄθροισον, συνάγαγε πνοήν, ἀναπνοήν, ὁ αὐτ. Φοίν. 851· πρβλ. Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζῴων 2. 4, 5· περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας, συνείρας, ἀραδιάσας, Εὐρ. Φοίν. 495:—ἀπολ. θησαυρίζω, ἀποτίθεμαι, Ἀριστ. Πολ. 5.11, 20:—Μέσ. συλλέγω δι' ἐμαυτὸν ἢ περὶ ἐμαυτόν, Εὐρ. Ἡρακλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 3.1,19:—Παθ. συναθροίζομαι, συμπυκνοῦμαι ἐπὶ τὸ αὐτό, εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο, Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. 60· ἐς τὴν ἀγορὰν ἀθρ., Ἡρόδ. 5.101· ἀθροισθέντες = συναγερθέντες, συνελθόντες, συνῆλθον, Θουκ. 1. 50· τὸ δὲ ... ξύμπαν ἠθροίσθη δισχίλιοι, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀνήρχετο εἰς 2,000, ὁ αὐτ. 5. 6· ἐνταῦθα ἠθροίζοντο = ἐνταῦθα συνήρχοντο ἐν πλήθει, ὁ αὐτ. 6. 44, κτλ.: = σχηματίζω ἑταιρείαν, κοινωνίαν, Πλάτ. Πρωτ. 322Β· ἀθροισθέντες = ἀφοῦ ἐσχημάτισαν μερίδα, Ἀριστ Πολ. 5. 5, 3:—ἐπὶ πραγμάτων: περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων, ληφθέντων ἐν συνόλῳ, (πρβλ. **ἄθροισμα** 2.), Πλάτ. Θεαίτ.157Β. **2)** κατὰ παθ. ὡσαύτως περὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν = συνέρχεσθαι, Πλάτ. Φαίδων 83Α, πρβλ. 67C· φόβος ἤθροισται = φόβος ἔχει αὐξηθῇ ἢ ἐγερθῇ, ἔγεινεν ἰσχυρός, Ξεν. Κύρ. 5,2,34.

ἀθροίσιμος ἡμέρα, = ἡμέρα συναθροίσεως, Ἐκκλ.

ἄθροισις, εως, ἡ, συνάθροισις, συλλογή, στρατολογία, στρατοῦ, Εὐρ. Ἑκ. 314· χρημάτων, Θουκ. 6. 26· αἱ τῶν νεφῶν ἁ., Ἀριστ. Μετεώρ. 1. 3, 16.

ἄθροισμα, τὸ συναθροισθέν, συνάθροισις, λαοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 874. **2)** ἡ ἐνέργεια τῆς συναθροίσεως, Πλάτ. Θεαίτ.157Β. **II.** παρ' Ἐπικούρ. τῷ φιλοσόφ. = ἡ συνδρομὴ τῶν ἀτόμων, Διογ. Λ.8.66.

ἀθροισματικός, ή, όν, ὁ μετὰ πολλῶν ἄλλων διαιτώμενος, σύννομος, ἀγελαῖος, Βασίλ. Ι, 172Β.

ἀθροισμός, ὁ, = **ἄθροισις**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ.1.10, 7· συμπύκνωσις, ὁ αὐτ. 5. 2, 1.

ἀθροιστέον ῥηματ. ἐπίθ. = δεῖ ἀθροίζειν, Ξεν. Λακ. 7, 4.

ἀθροιστήριον, τό, τόπος συναθροίσεως ἐπὶ στρατοῦ, Εὐστ. (;)

ἀθροιστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἄθροισιν, Ἐκκλ. **II.** παρὰ Γραμμ. **ὀνόματα, σύνδεσμοι, ἀθρ—**.

ἀθρονί, ἐπίρρ., ἄνευ θρόνου, Θεοδ. Ἀλεξ. γραμ. σ. 74.

ἄθρονος, ον, ὁ μὴ ἔχων θρόνον, δηλ. ἐπισκοπικόν, Γρηγορ. Ναζ. III, 425Α. 1146Α.

ἀθροοποσία, ἡ, ἀθρόα πόσις, Ὀρειβ. 78.

ἀθρόος, α, ον, (καὶ **ος, ον**, Δημοσθ. 412, 14. Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 14, 22, κτλ.), κάλλιον ἁθρόος, ὡς ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραφεν αὐτὸ (Σχόλ. Ἐνετ. Ἰλ. Ξ.38), Ἀττ. **ἀθροῦς, ουν**, ποιητ. δοτ. πληθ. **ἀθρόοισιν**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1034. 26:— ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἡ ψιλὴ ἐπεκράτησε: (**α** ἀθροιστ. καὶ **θρόος**). Κατὰ σωροὺς ἢ πλῆθος, συμπεπυκνωμένος ἐπὶ τὸ αὐτό, συχν. παρ' Ὁμ. ἀλλὰ μόνον κατὰ πληθ. ὡς Ἰλ. Β. 439· πάντες ἀθρόοι, Ὀδ. Γ. 34, κτλ.· τὸ ἑνικὸν πρῶτον ἐν Πινδ. Π. 2. 65: ἀθρόοι, ἐπὶ στρατιωτῶν: συμπεπυκνωμένοι, Λατ. conferto a g m i n e, Ἡρόδ. 6. 112, Ξεν. Ἀναβ. 1. 10, 13, κτλ.· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀσύντακτοι, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 46 = κατὰ φάλαγγα, αὐτόθι 5. 3, 36· οὕτω καὶ πολλαὶ κῶμαι ἀθρ. = πυκναὶ ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 9. **II.** ὅλα ὁμοῦ ἐν σώματι· ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν, ἐπλήρωσε διὰ πάντα ἐφάπαξ, Ὀδ. Α. 43· ἀθρόα πόλις, οἱ πολῖται ὡς ὅλον, ἀντίθετον τῷ ἕκαστος, Θουκ. 2. 60· οὕτως ἀθρ. δύναμις, ὁ αὐτ. 2. 39· πρβλ. 1. 141· ἀθρ. ἦν αὐτῷ τὸ στράτευμα, ἦτο συνηγμένον, Ξεν. Κύρ. 3.3,22· τὸ ἀθρόον, ἡ συνηγμένη αὐτῶν δύναμις, αὐτόθι 4.2,20· πρβλ. Ἀν. 5. 2, 1· ἀθρόῳ στόματι, μιᾷ φωνῇ, Εὐρ. Βάκχ.725· ἀθρόους κρίνειν, καταδικάζω πάντας ὁμοῦ διὰ μιᾶς ψήφου, Πλάτ. Ἀπολ. 32Β· πολλοὺς ἀθρόους ὑμῶν, Δημ. 558. 1· ἄθρους ὤφθη, ὤφθη μετὰ πάντων τῶν στρατευμάτων του, Πλουτ. Θεμιστ. 12· πρβλ. τοῦ αὐτ. Σύλλ. 12· ἀθρόον λεγόμενον, ἐν χρήσει ἐπὶ περιληπτικῆς ἢ καθολικῆς ἐννοίας, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατὰ μέρος, Πλάτ. Θεαίτ.182Α· ἡ μετάβασις ἀθρόα γίνεται, συμβαίνει ἐν τῷ ἅμα, Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 3· ἀντιθ. τῷ ἐκ προσαγωγῆς, ὁ αὐτ. 12: κατήριπεν ἀθρ., ἔπεσεν ἐν τῷ ἅμα, Θεόκρ. 13. 49: πρβλ. 25. 252: ἀθρόαι πέντε νύκτες, πέντε ὁλόκληροι νύκτες, Πινδ. Π. 4, 231· κατάστασις ἀθρόα καὶ αἰσθητή, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 1· κάθαρσις ἁ., ἀντιθ. τῷ κατ' ὀλίγον, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 7. 2, 2· καταπιεῖν ἄθρους τεμαχίτας, διὰ μιᾶς καταπόσεως, Εὔβολ. ἐν «Ἀνασῳζομένοις,» 1· πρβλ. Πλουτ. 2. 650Β. κτλ.· ἀθρόον ἐκκαγχάζειν, ἀνακαγχάζειν διὰ μιᾶς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 6· πρβλ. Ἱππ. 1281. **III.** πολυπληθὴς ἢ συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀθρ. κακότης, Πινδ. Π. 2. 65· δάκρυ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 489· λόγος, Πλάτ. Πολ. 344D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 20, κτλ.· **IV.** Ἐπίρρ. ἀθρόον, ἐν τῷ ἅμα, ἴδε ἀνωτ. II:— ὡσαύτως καὶ κανονικῶς ἐσχηματ. ἐπίρρ. **ἀθρόως**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 8, 11, κτλ.· ἁ. λέγειν, ὁμιλεῖν γενικῶς, Ρητ. **V.** συγκρ. **ἀθροώτερος**, Θουκ. 6.34, κτλ.· μεταγεν. **ἀθρούστερος**, Πλουτ. Καῖσ. 20. Ἀθήν.79Β, κτλ.· πρβλ. Λοβ. Φρύν.143.

ἄθροος, ον = ἀθόρυβος, μόνον παρὰ Γραμμ.

ἀθροότης, ητος, ἡ, (ἀθρόος), τὸ εἶναι ὁμοῦ συμπεπυκνωμένους. Διογ. Λ. 10, 106.

ἀθρός, ά, όν, ἀντὶ **ἁδρός**, Ἐπιγραφ. Δίγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4710.

ἀ-θρύλητος, ον, περὶ οὗ δὲν γίνεται πολὺς λόγος, Ἰω. Χρυσ.

ἄθρυπτος, ον, (θρύπτω) = ἄθραυστος, ἄφθαρτος, Πλουτ.2.1055Α. **II.** μὴ ἐκλελυμένος, Πυθαγ. Χρυσᾶ Ἔπη 35· καὶ συχν. παρὰ Πλουτ: ἄθρυπτος εἰς γέλωτα = μηδέποτε κινούμενος εἰς γέλωτα, Πλουτ. Περικλ. 5.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. Φαβ. 3.

ἀθρυψία, ἡ, ἡ λιτότης τοῦ βίου, Πλουτ. 2. 609C.

ἀθῡμέω, μέλλ. **-ήσω** = ἀθύμως ἔχω, κατέχομαι ὑπὸ ἀθυμίας· ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς, Αἰσχύλ. Πρ. 474· οἴμ' ὡς ἀθυμῶ, Σοφ. Αἴ. 587· ἀθ. τινι = διά τι, πρός τι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 769, κτλ., ἐπί τινι, Ἰσοκρ. 41Β: εἴς τι, Πλάτ. Σοφ. 264Β· πρός τι, Θουκ. 2. 88· τι, ὁ αὐτ. 5. 91· ἕνεκά τινος, Ξεν. Ἀν. 5.4,19:—ὡσαύτως καὶ ἑπομένης ἀναφορικῆς λέξεως, = εἶμαι σφόδρα πεφοβημένος· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι, Σοφ. Τρ. 666· δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 747.

ἀθῡμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ ἀθυμῇ, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 23· τοῖς παροῦσι πράγμασιν οὔτε ἀθ., Δημ. 40, 11.

ἀθῡμία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἔλλειψις θάρρους, ὀλιγοψυχία, ἀδημονία, λύπη, ἀπελπισία, Ἡρόδ. 1. 37, Σοφ. Ἀντ. 237, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 551· εἰς ἀθ. καθιστάναι ἢ ἐμβάλλειν τινά, Πλάτ. Νόμ. 731Α, Αἰσχίν. 79. 12· ἀθ. παρέχειν τινί, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 8· εἰς ἀθ. καταστῆναι, Λυσ. 120, 23· ἐν ἀθ. εἶναι, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 24· ἀθυμίαν ἔχειν, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξενοφ.—ἀθ. ἐμπίπτει τινί, Ξεν. Ἀπομ. 3.12, 6:—πληθ., ἀθ. καὶ φόβοι, Ἀριστ. Προβλ. 30.1.

ἀ-θῡμίᾱτος, ον, ὁ μὴ πέμπων ἀναθυμιάσεις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5.

ἄ-θῡμος, ον, στερούμενος θυμοῦ, θάρρους, ἀμβλὺς τὴν ψυχήν, «χωρὶς καρδιά.» ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἀσκελέες καὶ ἄθ., Ὀδ. Κ. 463· κακοὶ καὶ ἄθ., Ἡρόδ. 7. 11· οὐ τοῖς ἀθ. ἡ τύχη ξυλλαμβάνει, Σοφ. Ἀποσπ. 666· πρβλ. Ο. Τ. 319· ἐπὶ ἐθνῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔνθυμος, Ἀριστ. Πολ. 7. 7, 2· ἄθ. εἶναι πρός τι, δὲν ἔχω διάθεσιν, «καρδίαν» δι' αὐτό, Ξεν. Ἀν.1. 4, 9· οὕτως: ἀθύμως ἔχειν πρός τι, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 5, 4· ἀθύμως διάγειν, ὁ αὐτ. Κύρ. 3.1, 24· ἀθύμως πονεῖν, ἐργάζομαι ἄνευ προθυμίας, «χωρὶς καρδιά,» ὁ αὐτ. Οἰκ. 21. 5. **2)** ἄνευ θυμοῦ, ἤτοι ὀργῆς ἢ

πάθους, Πλάτ. Πολ. 411B, Νόμ. 888A. **II.** ἐνεργ. μὴ ἐπιθαρρυντικὸς ἢ εὐχάριστος, ὀδοὺς ἀθύμους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 770 (ἐὰν ὁ στίχος εἶναι γνήσιος).

ἀθυρεύεσθαι, «παίζειν, μιγνύειν, σκιρτᾶν,» Ἡσύχ.

ἀθυρίδωτος, ον, (θυρὶς) ἄνευ θυρίδος, ἢ παραθύρου, Ἰω. Χρ.

ἄθυρμα, τό, (ἀθύρω) = **παίγνιον**, παιγνίδιον, «παιγνιδάκι,» Ἰλ. Ο. 363, Ὀδ. Σ. 323, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 40· ὡς τὸ ἄγαλμα, τέρψις, χαρμονή, χαρά, Ἀπολλώνιον ἄθ., περὶ τῶν Πυθικῶν ἀγώνων, Πινδ. Π. 5. 29· ἀθύρματα Μουσᾶν, ὅ ἐ. ᾄσματα, Βακχυλ. 48· ἀέρον ἄθ., περὶ σμικροῦ κυνός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 626, πρβλ. 272. 10., 810. 4:—σπάνιον παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἀποσπ. 274, Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν,» 16, Κωμ. Ἀνών. ἐν Mein. 4, σ. 663, Ἀλκιδάμας παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2. καὶ 4.

ἀθυρμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Εὔπολ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 40, Φιλόξ. 3. 24: τὸ εὐνοούμενον, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 5.

ἀθυρογλωττέω, εἶμαι **ἀθυρόγλωττος**, ἴδε Suicer. ἐν λέξ.

ἀθυρογλωττία, ἡ, ἀναιδὴς φλυαρία, Πολύβ. 8. 12. 1.

ἀθυρό-γλωττος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ τὸ στόμα κλειστὸν ἐκ τῆς ἀθυρογλωσσίας (ᾧ γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται, Θέογν. 421), ὁ ἔχων στόμα ἀπύλωτον, ὁ ἀδιακόπως λαλῶν, Εὐρ. Ὀρ. 903.

ἀθυρό-νομος, ον, ὁ παίζων μὲ τοὺς νόμους, «ἀθυρονόμος (παροξυτόνως), ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις,» Ἡσύχ.

ἄθυρος, ον, (θύρα) ἄνευ θύρας, Πλούτ. 2. 503C. Ἡρωδιαν. κτλ. **II.** μεταφ. ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἀκώλυτος· γλῶττα, Φίλων 1. 678, Κλήμ. Ἀλ. 165· στόμα, Φυσιογν.

ἀθυροστομέω = **ἀθυρογλωττέω**, Ἐκκλ.

ἀθυροστομία, ἡ = **ἀθυρογλωττία**, Ἀνθ. Π. σ. 252.

ἀθυρό-στομος, ον, = **ἀθυρόγλωττος**, ἀθ. ἀχώ, ἀδιακόπως λαλαγοῦσα ἢ ἀντιλαλοῦσα ἠχώ, Σοφ. Φ. 188, πρβλ. **ἄθυρος**, II. A. B. 352.

ἄθυρσις, εως, ἡ, παιδιά, παιγνίδιον, ἐκ τοῦ ἀθύρω παίζω· ἀνθέων δόνακός τε ἐπιχωρίαν ἄθυρσιν, Βακχυλίδης XIII, 60.

ἄ-θυρσος, ον, ἄνευ θύρσου, Εὐρ. Ὀρ. 1492.

ἀθύρω, [ῠ], Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατικ., σπανία παρ' Ἀττ. (ἴδε κατωτέρ.) = παίζω, διασκεδάζω· ἐπὶ παιδίων, ὡς ὅτε .. παῖς .. ὅς τ' ἐπεὶ ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, ἄψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, Ἰλ. Ο. 364· νέος μὲν οὖν .. ἠλᾶτ' ἀθύρων, Εὐρ. Ἴων 53· τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι .. πηδῶν ἀθύροι, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 325· τινί, μὲ πρᾶγμά τι, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 950· ἐπὶ χοροῦ, Πλάτ. Νόμ. 796B· παίζω ὄργανόν τι, κατὰ πηκτίδων, Ἀνακρέοντ. 41. 10·— μετὰ συστοίχου αἰτιατ. μοῦσαν ἀθύρων, = ᾄδων ᾄσματα παιγνιώδη, Ὕμ. Ὁμ. 18. 15.—Μέσ. ἁπλῶς = ᾄδω, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 485. **II.** μετ' αἰτ. παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως) = ὅτε ἦτο παιδίον ἔτι ἔπαιζε μεγάλας παιδιάς, δηλ. τὰ παίγνια τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἦσαν μεγάλα ἔργα, Πινδ. Ν. 3. 78· ἔργα φωτῶν ἀθ., παίζων μιμοῦμαι ἔργα ἀνδρῶν, περὶ ἠθοποιοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 505. **2)** ᾄδω, ψάλλω περί τινος, ἀρετὰν ἀθύρειν, Πινδ. Ι. 4. 67. (3, 57)· πρβλ. **παίζω**.

ἀθύρωτος, [ῠ], **ον**, = **ἄθυρος**, στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838. Φρυν. Κωμ. Ἄδηλ. 15.

ἀθυσίαστος, ον, ὁ μὴ θυσιασθείς· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀφαρκίδευτον**.

ἀθύσσει, «μιγνύει, ῥαπίζει,» Ἡσύχ.

ἄ-θυστος, ον, = τῷ ἑπομ. ἱρά, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 56.

ἄ-θυτος, ον, ὁ μὴ θυσιασθείς, ὁ παραμεληθείς, ἱερά, Λυσ. 175. 34. **2)** ὁ μὴ μετ' ἐπιτυχίας θυσιασθείς, ἱερὰ ἄθ., Λατ. Sacra inauspicata, μὴ γενόμενα δεκτά, Αἰσχίν. 75. 12., 72., 16· πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1006· (ἐκ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν) καὶ ἴδε τὰς λέξ. **ἄπυρος**, **ἀνίερος**:—μεταφ. ἄθυτα παλλακῶν σπέρματα, περὶ νόθων παίδων, Πλάτ. Νόμ. 841D, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει **ἄθυτοι γάμοι**. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ προσφέρων, ὁ μὴ θύων, ἄθυτον ἀπελθεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 23.

ἀθώητος, «ἀζημίωτος,» Ἡσύχ.

ἀθῷος, ον, (θωή) = μὴ τιμωρηθείς, ἀτιμώρητος, Εὐρ. καὶ Ρήτορες· ἀθῴους καθιστάναι τινάς, ἐξασφαλίζειν τὸ ἀτιμώρητον αὐτῶν, Δημ. 31, 17· ἀθῷον ἀφιέναι, παρὰ Δημ. 549. 27· ἀθῷος ἀπαλλάττειν ἢ -εσθαι = ἀπέρχεσθαι ἀθῷος, ἀτιμώρητος, Πλάτ. Σοφ. 254E. Λυσ. 103. 28; ἀπέρχεσθαι, Ἄρχιπ. ἐν «Ρίνωνι,» 1· διαφυγεῖν, Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 4. **2)** μ. γεν. ἀπηλλαγμένος τινός, πληγῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1413· ἀλλ' ἀθ. ἀδικημάτων, ἀτιμώρητος δι' ἀδικήματα, Λυκοῦργ. 157. 38, πρβλ. Διόδ. 14. 76. **3)** ἀβλαβὴς ἔκ τινος, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, Δημ. 316, 18. **II.** ὁ μὴ ἄξιος τιμωρίας, ὁ μὴ ἔνοχος, ὁ ἄνευ πταίσματος· ἐγὼ μὲν ἀθῷος ἅπασι, Δημ. 269. 4. **III.** ἐνεργ., μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής, Δημ. (;) 1437. 9. (Ὁ τύπος καὶ ἡ προσῳδία **ἀθῷος** τηρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 1267).

Ἄθῳος, ἢ **Ἄθωος**, (ὡς ὁ Χοιροβ. ἔγραψεν αὐτὸ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀθῷος), **η, ον**, ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 285, ἔνθα ἴδε Βλωμφ.

ἀθῳότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ ἀθῴου, Ἀκουΐλ. Ψαλμ. 25, 6, «ἐν ἀθῳότητι,» ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσιν «ἐν ἀθῴοις.»

ἀθῳόω, (ἀθῷος), θεωρῶ τινα ἀθῷον, οὐχὶ ἔνοχον· ἀθῷον ἀθῳοῦν τινα, Ἑβδ. (Να. α', 3)·—μέλλ. παθ. **ἀθῳωθήσομαι** (Παροιμ.).

ἀ-θώπευτος, ον, = ἀκολάκευτος, ἄνευ κολακείας, τῆς ἐμῆς γλώσσης, ἐκ μέρους τῆς γλώσσης μου, Εὐρ. Ἀνδρ. 460. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ κολακεύων, Τέλης παρὰ Στοβ. 524, ἐν τέλ.: ἐντεῦθεν, τραχύς, σκληρός, ἀπότομος, Ἀνθ. Π. 6, 168.

ἀ-θωράκιστος, [ᾱκ], **ον**, ἄνευ θώρακος, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-θώρηκτος, ον, = τῷ προηγ. Νόνν. Δ. 35. 162. **II.** ἀμέθυστος (ἴδε θωρήσσω II), Ἱππ. 263. 3.

Ἄθως, [ᾰ], **ω, ὁ**, αἰτ. **Ἄθω**, Αἰσχίν. 72, 25, Θεόκρ. 7. 77, κτλ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις **Ἄθων**, Ἡρόδ. 6. 44., 7. 21., Θουκ. 5. 3:— Ἐπ. ὀνομ. **Ἀθόως, όω**, Ἰλ. Ξ. 229· μεταγεν. ὀνομ. **Ἄθων, ωνος**, Στράβ. 330. = τὸ ὄρος **Ἄθως**, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός, Σοφ. Ἀποσπ. 348, νῦν **Ἅγιον Ὄρος** ἢ ἁπλῶς **Ὄρος**.

ἀθῴωσις, ἡ, (ἀθῳόω) = ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κτησ. Περσικά, 61.

αἰ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εἰ**, ἐάν. Ἐπιχ. 44, 94. Ahr. καὶ ἀλλ.:— παρ' Ὁμήρῳ μόνον **αἴ κε** ἢ **κεν**, ἐὰν μόνον, οὕτως ὥστε, Λατ. dummodo, ἀείποτε μετὰ ὑποτακτ. πλὴν ἐπὶ πλαγίου λόγου, ὡς ἐν Ἰλ. Η. 387· (ἐν Ἰλ. Ε. 279. ὁ Wolf γράφει αἴ κε τύχωμι, ἀντὶ τύχοιμι, καὶ ἐν Ὀδ. Ω. 217 **ἐπιγνώῃ** ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀντὶ **ἐπιγνοίη**, πρβλ. Spitzn. Ἰλ. Ω. 688.)· οὕτω Δωρ. **αἴκᾱ**, Ἐπιχ. 19. 11, Θεόκρ. 1. 4, καὶ ἀλλ. **II. αἲ γάρ** (μετὰ τόνου), Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εἰ γάρ**, (ἴδε **εἰ**, VII. 2. 6.) πρὸς ἔκφρασιν εὐχῆς, ἐπιθυμίας = εἴθε! Λατ. utinam! παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετ' εὐκτ. ἐν δὲ τῇ Ὀδ. Η. 313: αἲ γὰρ .. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, λέξις τις ὡς τὸ ἐθέλοις πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 27: οὕτω καὶ **αἲ** μόνον παρὰ Αἰολ. καὶ Δωρ. συγγραφεῦσι, πρβλ. **αἴθε**.

αἶ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ ἀγανακτήσεως, = ἆ! Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 183. 20, Ἰωάνν. Ἀλεξ. τονικὰ παραγγέλμ. 32, 25, ὅστις ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τὸ αἶ τάλαν, ἐκ τοῦ Πλούτ. τοῦ Ἀριστοφ. 706. **II. αἶ** (περισπώμενον) ἐπιφώνημα θλίψεως, = ἄχ! Λατ. vae μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ δισυλλάβῳ **αἰαῖ**, (ὡς μανθάνομεν παρὰ τοῦ Ἡρωδιαν. Περὶ μον. λέξ. 27. 13.), οὐχὶ κατὰ διαίρεσιν αἶ αἶ ἢ αἴ αἴ (ὡς ἐν τοῖς χειρογρ.), ἀλλὰ καθ' ἕνωσιν, ὡς ἀνωτέρω. Εἶναι συχν. παρὰ Τραγ., αἰαῖ τόλμας, Εὐρ. Ἱππ. 814· καὶ κατ' ἐπανάληψιν, αἰαῖ αἰαῖ μελέων ἔργων, Αἰσχύλ. Χο. 1007, πρβλ. Πέρσ. 1039: συχνάκις δὲ τίθεται ἐν τῷ στίχῳ μετὰ χασμῳδίας, οἷον, αἰαῖ ἱκνοῦμαι, Σοφ. Ἠλ. 136, πρβλ. Τρ. 969, μεταγεν. μετὰ αἰτ. αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, Βίων 1. 28 κλπ.· αἰαῖ πέτρον ἐκεῖνον, Ἀνθ. Π. 7. 554, πρβλ. 9, 424:—ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1083 τὸ αἰαῖ τοῦ Λαμάχου ἐμπαικτικῶς ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Δικαιοπόλιδος.

αἰ̂, Αἰολ. ἀντὶ **ἀεὶ** καὶ Μακεδ. ἴδε Hicks Inscr. 138. 34.

αἶα, ἡ, Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ **γαῖα**, χάριν τοῦ μέτρου, Ὅμ. καὶ παρὰ Τραγ., ἰδίως ἐν λυρ. χωρίοις: οὐδέποτε κατὰ πληθ. **II. Αἶα**, ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κολχίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 774: ὡσαύτως μέρος τῆς Θεσσαλίας, αὐτόθι.

αἴαγμα, τό, θρῆνος, Εὐρ. Ἄλκ. 873, κτλ.: **αἰαγμός, οῦ, ὁ**, Εὐστ.

αἰάζω, Τραγ.: μέλλ. **-άξω**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1054· (ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ **αἰάζεται**): ἀόρ. μετοχ. **αἰάξας**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 127· κράζω **αἰαῖ**!, θρηνῶ, Τραγ., καὶ μετ' αἰτ., θρηνῶ τινα ἤ τι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 922, Εὐρ. **2)** ὡς τὸ **ἀάζω**, ἄζω (Β), πνέω ἰσχυρῶς: αἰάζειν καὶ ἐκπνεῖν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 9, 20· πρβλ. περὶ Γεν. Ζῴων 5. 7, 24.

αἰαῖ, ἴδε ἐν τῷ **αἶ**.

Αἰάκειος, α, ον, ἀνήκων τῷ Αἰακῷ, Σοφ. Ἀποσπ. 434.

Αἰακίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, Ἰλ. Ι. 191, κτλ.

αἰακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **αἰάζω**, ἄξιος οἰμωγῆς καὶ ὀδυρμοῦ, πήματα, Αἰσχύλ. Θ. 846· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1195· θρηνηθείς· θυγάτηρ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 205. **II.** θρηνῶν, ἐλεεινός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 931, 1069.

αἰᾱνής, Ἰων. **αἰηνής, ές**, παλαιὰ ποιητ. λέξις πρῶτον παρ' Ἀρχιλ. 38· δεῖπνον αἰηνές, ἔπειτα παρὰ Πινδ., αἰανὴς κόρος, κέντρον, λιμός, Π. 1. 161., 4. 420, Ἴ. 3. 4·—ἀκολούθως παρ' Αἰσχύλ. κ. Σοφ., νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, Εὐμ. 416· νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, Σοφ. Αἴ. 672· αἰανὴς νόσος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 479, 942· αἰανῆ βάγματα, ὁ αὐτ. Πέρσ. 635· αἰανῆ πάνδυρτον αὐδάν, αὐτόθι 940· Πέλοπος .. ἱππεία, ὡς ἔμολες αἰανὴς τᾷδε γᾷ, Σοφ. Ἠλ. 506: ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 572, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 263· ὁμοίως καὶ ἐπίρρ. **αἰανῶς** = αἰωνίως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 672.—Ὁ τύπος **αἰανός**, ὁ ἀπαντῶν ὡς ἄλλη γραφὴ ἐν Εὐμ. 416, 479, Σοφ. Αἴ. 672, Ἠλ. 506, εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένος, ἴδε Nauck Melanges gréco-Romains, 1862, 2. σ. 441. (Ἡ πιθανὴ παραγωγὴ εἶναι ἐκ τοῦ **αἰεὶ** = αἰωνίως· (ὡς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ φράσει **αἰανὸς** χρόνος καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ. τύπῳ **αἰανῶς**), ὁπόθεν πιθανῶς προέκυψεν ἡ σημασία τοῦ ὁ μηδέποτε τελευτῶν, ὀχληρός, ὡς ὅταν ῃ μετὰ τοῦ οὐσ. νύξ· καὶ ἔπειτα ἡ τοῦ

ανιαρός, ὀδυνηρός, δεινός, ἀπεχθής, φοβερός, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι χωρίοις, ἂν καὶ κοινῶς νομίζεται ὅτι αὕτη ἡ σημασία σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **αἰνός**).

Αἰάντειος, α, ον, τοῦ Αἴαντος: τὸ Αἰάντειον, ὁ τάφος αὐτοῦ, Φιλόστρ. τὰ Αἰάντεια (δηλ. ἱερά), ἑορταὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, «Αἰάντεια, ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι,» Ἡσύχ. Αἰ. γέλως ἐπὶ παράφρονος γέλωτος, Παροιμιογρ. ἴδε Λοβ. Αἴαντα 301:—ὑπάρχει ποιητικὸς τύπος **Αἰάντεος** παρὰ Πινδ. Ο. 9.166. Νικ. παρ' Ἀθην. 683Ε.

Αἰαντίδης, ου, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἴαντος, πατρωνυμ.: ἐντεῦθεν, ὁ φυλέτης ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς τῆς Ἀττικῆς, Δημ.1399.2.

Αἴας, αντος, ὁ, Λατ. Ajax, ἀρσ. κύρ. ὄνομα δύο ἡρώων, ὧν ὁ μείζων ἢ μέγας ἦν υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἐκαλεῖτο Τελαμώνιος ἢ Τελαμωνιάδης, ὁ δὲ μικρὸς υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως καὶ ἐλέγετο ὁ τοῦ Ὀϊλῆος ἢ Ὀϊλιάδης, Ὅμ.—Ὀνομ. **Αἴας** ἀπαντᾷ παρ' Ἀλκμᾶνι 68, αἰτ. **Αἴαν**, ἐν Πινδ.Ἀποσπ.179· κλητ. πανταχοῦ παρὰ Τραγ.**Αἶας**· μόνον ἐν Σοφοκλ. Αἴαντι 482 κατὰ Σουΐδ. (ὅστις ἀναφέρει τὸ χωρίον) εἶναι ἡ κλητ. **Αἶαν**, ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσιν Αἴας, ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξει ὑπόβλητον· παρ' Ὁμήρῳ ἡ κλητ. εἶναι ἀείποτε **Αἶαν**·—πληθ. **Αἴαντες**, παροιμ. ἐπὶ σοβαρῶν τραγῳδιῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 6. (ὁ Σοφ. παράγει φαντασιωδῶς τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **αἰαῖ**, Αἴ. 430).

αἴασμα, τό, ἐκ τοῦ αἰάζω, θρήνημα, ὀλοφυρμός, Μοσχόπ.171.

αἰβάλη, καὶ αἰβάνη, «θύρα» Ζωναρ. καὶ Ἡσύχ.

αἰβετός, ὅ ἐ. **αἰϝετός**, ὁ, διαλεκτ. τύπος τοῦ **ἀετός**, Ἡσύχ.

αἰβοῖ, ἐπιφώνημα ἀηδίας ἢ θάμβους· ἀλλ' αἰβοῖ, βοῖ, ἐπὶ γέλωτος, Ἀριστοφ. Εἰρ.1066.

αἰγ-αγρος, ὁ καὶ ἡ, ἡ ἀγρία αἴξ· capra aegagros (πρβλ. **αἴξ**), Βαβρ.102. 8. Ὀππ. Κυν.1.71.

Αἰγᾶθεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Αἰγῆθεν**, ἐπίρρ. ἐκ τῆς πόλεως Αἰγῶν (τῆς Ἀχαΐας ἢ τῆς Εὐβοίας, κατὰ τὸν Σχολ. ὅμως τοῦ Πινδ. αἱ Αἰγαὶ ἦσαν «νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ,») Πινδ. Ν. 5, 68.

Αἰγαῖος, α, ον, πέλαγος, Αἰσχύλ.Ἀγ. 659· ὄρος Αἰγ., τὸ ὄρος Ἴδη, Ἡσ. Θ. 484· ἴδε Gai-f. ἐν τόπῳ. **II.** **Αἰγαῖος** (δηλ. **πόντος**), ὁ, τὸ Αἰγαῖον, Πλάτ. ὁ Ἐλεγειογρ. 9. 1, Ἀριστ. Μετεωρ. 2.1,10, κτλ.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ, τὸ ὄνομα ὅπερ οἱ θνητοὶ ἀπεδίδον εἰς τὸν Ἑκατόγχειρα, υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, καλούμενον ὑπὸ τῶν θεῶν **Βριάρεων** (ἴδε **Βριάρεως**), Ἰλ. Α. 404, Ἡσ. Θ. 714, 817. (πιθανῶς συγγ. τῷ **ἀΐσσω**). **II.** τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πόντον τ' Αἰγαίων', Εὐρ. Ἄλκ. 595. πρβλ. Σαλμασ. Σωλῖνον 1. 125F, ἔνθα ὅμως ἄλλοι λαμβάνουσι τὴν λέξ. ὡς ἐπίθετον ἐν συμφωνίᾳ πρὸς την ἐπομένην λέξ. **ἀκτάν**.

αἰγανέη, ἡ, λόγχη θηρευτική, πρόβολος, ἀκόντιον, Ἰλ. Β. 744, Ὀδ. Δ. 626, Ἀνθ. Π. 6. 57. (ἴσως ἐκ τοῦ **αἴξ** = ἀκόντιον διὰ τὰς αἶγας, πρβλ. Ὀδ. Ι. 156).

αἶγδην, ἐπίρρ. (ἀΐσσω), ὁρμητικῶς, ταχέως, μεθ' ὁρμῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 826.

αἰγέα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **αἴγειος**.

αἰγειναῖα, «τὰ ῥωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ αἰγιν(αι)οπῶλαι ἐλέγοντο,» Ἡσύχ.

αἴγειος, α, (Ἰων. **η**), **ον**, Ἐπ. τύπος ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ **αἴγεος**, ὅπερ κεῖται παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, ἴδε κατωτέρω: (αἴξ) ἀνήκων εἰς αἶγα, ἐξ αἰγός, Λατ. caprinus, αἴγειον κνῆ τυρὸν = αἴγειον τυρίον, Ἰλ. Λ. 639· ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ = ἐν ἀσκῷ ἐξ αἰγός. Γ. 247· αἴγεον ἀσκὸν ἔχων, Ὀδ. Ι. 196· αἰγείη κυνέη, περικεφαλαία ἐκ δέρματος αἰγός, Ω. 231· διφθέρησιν αἰγέησιν, Ἡρ.5.58· γάλα αἴγειον, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 20, 12· **II.** ὡς οὐσιαστ. **αἰγέη**, (δηλ. **δορά**), ἡ, δέρμα αἰγός, Ἡρόδ. 4, 189· τὴν αἰγέαν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 1. 18, 6. καὶ συνῃρ. **αἰγῆ**, Ἀρκάδ. 105. 2.

Αἴγειος, α, ον, τοῦ Αἰγέως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 682· κατὰ Well. καὶ Ἕρμαν: Αἰγεῖον, τὸ (προπερισπ.) ὁ ναὸς τοῦ Αἰγέως, Δείναρχ. ἐν Α. Β. 354.

αἰγειρίτης μύκης, ὁ, «αἴγειρον ἀπόκοψον, καὶ κατὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ στελέχους τοῦ ἑστῶτος ἐν τῇ γῇ ζύμην ὕδατι λύσας ἐπίχεε, καὶ εὐθέως ἔσονται οἱ μύκητες αἰγειρῖται,» Γεωπ. XII. 41.

αἴγειρος, ἡ, ὑψηλὴ λεύκη, Τουρκ. «καβάκι», πρβλ. **λεύκη**· μακεδονή, μακρή, Ὀδ. Η. 106. Κ. 510· πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 24· αἰγ. ὑδατοτρεφέες, Ὀδ. Ρ. 208· πρβλ. Ι. 140., Ε. 64.70. Εὐρ. Ἱππ. 211 (λυρ.), ἔχουσα λεῖον φλοιὸν καὶ φύλλωμα πρὸ πάντων εἰς τὴν κορυφήν, Ἰλ. Δ. 482· μὲ τρέμοντα φύλλα, Ὀδ. Η.106. Ὁ Ἀριστ. ἐγνώριζεν ὅτι τὸ δένδρον ἦτο δίοικον· αἰγ. ἄκαρπος, (Κόσμ. 6. 37· πρβλ. περὶ Γεν. Ζ. 1. 18, 60), καὶ καρποφόρος, (Θαυμ. ἀκ. 69): —ὡς δένδρον τοῦ κάτω κόσμου, Ὀδ. Κ. 510.

αἰγειροφόρος, ον, τόπος ἐν ᾧ φύονται αἴγειροι· οὕτω καλεῖται ἡ Βοιωτία ὑπὸ Μαξ. Τυρ. 118, 38.

αἰγειρών, ῶνος, ὁ, δάσος ἐξ αἰγείρων, Στράβ.774.

αἰγ-ελάτης, [ἄ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) αἰγοβοσκός, Πλουτ. Πομπ. 4, Ἀνθ. Πλαν. 229.

αἴγεος, α, ον = **αἴγειος**, ὃ ἴδε.

αἴγερος, ἡ, αἴγειρος, Κωμ. Ἀνων. ἐν Mein. 4. σ. 621.

αἰγιάζω = ὁμιλῶ περὶ αἰγῶν, Εὔπολις ἐν «Αἰξίν,» 9.

αἰγιάλειος, α, ον, ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, Ἀέτ.:—οὕτω καὶ **αἰγιαλεύς, ῆος**, ὁ, Νικ. Θ. 786:—**αἰγιαλίτης, ου**, ὁ, θηλ. -ῖτις, ιδος, Στράβ.182, Ἀνθ. Π. 10. 10.

αἰγιαλός, ὁ, ἡ παραλία, «ἀκροθαλασσιά,» Ἰλ. Δ. 422. Ὀδ. Χ. 385, Ἡρόδ. καὶ ἐνίοτε παρὰ πεζοῖς Ἀττ. ὡς Θουκ. 1. 7, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 4. διακρινόμενος ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 15, 6:—ὡσαύτως καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τοῦ Εὐρ. Ἱ. Τ. 425. Ἱ. Α. 210· αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει, ὅ ἐ. ἔχει ὁλόκληρον αἰγιαλόν, (δηλ. πλῆθος ψήφων) ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 120:—Παροιμ. αἰγιαλῷ λαλεῖς, ἐπὶ κωφῶν, Σουΐδ. (οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἄγνυμι, ἅλς**, ἔνθα ἡ θάλασσα θραύεται ὡς τὸ ἀκτή, ἀλλ' ἐκ τοῦ **ἀΐσσω, ἅλς**, = ἔνθα ἡ θάλασσα ὁρμᾷ· (πρβλ. αἴξ IV, **αἰγός II, αἰγίζω**).

αἰγιαλώδης, ες, (εἶδος) συχνάζων εἰς τὸν αἰγιαλόν, ζῷα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 1, 15.

αἰγιάς, άδος, ἡ, λευκὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἱππ. Κωακ. 218.

αἰγι-βάτης, [ἄ], **ου**, ὁ, ὁ αἶγας βατεύων, ἐπίθετον τῶν τράγων, κτλ., Πινδ. Ἀποσπ. 215· ἐπὶ τοῦ Πανός, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 5, Ἀνθ. Π. 6. 31.

αἰγί-βοσις, εως, ἡ, βοσκή, νομὴ αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 9. 318.

αἰγί-βοσκος γῆ, «ἡ ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν,» Ζωναρ.

αἰγι-βότης, ου, ὁ τρέφων αἶγας, ἢ ὁ ἐσθιόμενος ὑπὸ αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 334.

αἰγί-βοτος, ον, βοσκόμενος, ἐσθιόμενος ὑπὸ τῶν αἰγῶν, Ἰθάκη, Ὀδ. Δ. 606· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Ν. 246· γαῖα πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τοῦ στίχ. 238.

αἰγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **αἴξ** = ἐρίφιον, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις,» 7.

αἰγιδοειδές, τό, ὅμοιον αἰγίδι, Εὐστ. 602.

αἰγιδοῦχος, «αἰγίοχος,» Ἡσύχ.

αἰγιδώδης, ες, αἰγιδοειδής, Ν. Χων. σ. 359.

αἰγίζω, (αἰγίς) = σχίζω εἰς δύο, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 60.

αἰγίθαλλος, ἢ **αἰγίθαλος**, ὁ, πτηνόν τι τῆς μελίσσης πολέμιον, Λατ. parus, Ἀριστοφ. Ὄρ. 887, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Γανυμήδει,» 2· πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 4., 9. 15, 2· ἐν τοῖς χειρογράφοις πολλάκις γράφεται ὀξύτονον, ἀλλ' ἴδε Ἀρκάδ. 55. Α. Β. 360.

αἰγιθήλας, ἴδε **αἰγοθήλας**.

αἴγιθος καὶ **αἰγίοθος**, ὁ, πιθ. τὸ κοινῶς σπρουθίον, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 18., 9. 15, 3.

αἰγι-κνημος, ον, ὁ αἰγὸς κνήμας ἔχων, Ἀνθ. Π. 6. 167.

αἰγι-κορεῖς, έων, οἱ, αἰγοβοσκοί· ὄνομα μιᾶς τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, (αἱ τρεῖς ἄλλαι ὠνομάζοντο Γελέοντες, Ἀργαδεῖς καὶ Ὅπλητες), Ἡρόδ. 5. 66, (ὅστις παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **Αἰγικόρης**, ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ Ἴωνος), Εὐρ. Ἴων 1581, Πλουτ. Σολ. 23:—Τέσσαρες φυλαὶ ὑπῆρχον ἐν Κυζίκῳ ἔχουσαι τὰ αὐτὰ ὀνόματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3665.—Περὶ τοῦ ἂν αἱ φυλαὶ αὗται ἦσαν αὐστηρῶς κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων (ὡς αἱ τῶν Ἰνδῶν castes), ἴδε Thirlw. Ἑλλ. Ἱστ. 2, σ. 4, κέξ. Γροτίου τόμ. 4, σ. 69, Clint. Fasti I. σ. 53, Ἕρμαν. Πολ. Ἀρχ. § 94· (ἂν παράγεται ἐκ τοῦ **αἴξ κορέννυμι**, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι: οἱ τρέφοντες αἶγας· ἀλλ' ὁ Κούρτιος ὑποθέτει, ὅτι τὸ ρ παριστάνει ἀρχαιότερόν τι **λ**, ὥστε ἡ ῥίζα τότε εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **βου-κόλος, αἰ-πόλος**, Λατ. colo).

αἰγίλιψ, [γῐ], **ῖπος**, ὁ, ἡ, ἴσως ἐκ τοῦ **αἴξ, λείπω** = ἐγκαταλελειμμένος καὶ ὑπὸ αἰγῶν ἔτι· ἑπομέν. = κρημνώδης, ὄρθιος· πέτρη, Ἰλ. Ι. 15 καὶ ἀλλ., (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· προσέτι καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ.794 (λυρ.).

αἴγιλος, ἡ, βοτάνη, ἣν καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶσιν αἱ αἶγες, ἴσ. **αἰγίλωψ**, Θεόκρ. 5. 128, Βαβρ. 3. 4.

αἰγιλώπιον, τό, = **αἰγίλωψ** II, Διοσκ. 3. 144.

αἰγίλωψ, [ῑ], **ωπος**, ποιητ. **οπος**, Νικ. Θ. 857, ὁ, εἶδος βρόμου (βρόμης κοινῶς), ἄγριος βρόμος, Λατ. avena sterilis, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 15, 15. **II.** εἶδος δρυὸς μετὰ γλυκέος καρποῦ, ἄλλη γραφὴ ἐν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 8, 2. **III.** ἀπόστημα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, δακρυοῦχος σῦριγξ, Διοσκ. 4.71.

Αἴγινα, ης, ἡ Αἴγινα, Ἰλ., κτλ.· λέγεται καὶ **Αἰγιναίη** (δηλ. νῆσος), Ἡρόδ.5.86:—ἐντεῦθεν **Αἰγινήτης, ου**, ὁ, θηλ. **-ῆτις, ιδος**, ἐξ Αἰγίνης, Ἡρόδ., κτλ.:—Ἐπίθ. **Αἰγιναῖος, α, ον**, Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις,» 2, καὶ ἀλλ.· ὀβολὸς Αἰγ., δραχμὴ Αἰγ., κτλ., Θουκ. 5. 47, κτλ., ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολ.,—ὡσαύτως **Αἰγινητικός, ή, όν**, Λουκ. Τίμ. 57, Παυσ., κτλ.

αἴγινθος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **αἴγιθος**.

αἰγί-νομεύς, έως, ὁ, αἰγοβοσκός· Ἀνθ. Π. 9. 318.

αἰγινόμος, ον, (νέμω) ὁ νέμων αἶγας: ὡς οὐσιαστ. αἰγοβοσκός, Ἀνθ. Π. 6.221, πρβλ.9. 744. **II.** αἰγίνομος (προπαροξ.) παθ. = ἐσθιόμενος ὑπὸ αἰγῶν· βοτάνη, Ἀνθ. Π. 9. 217.

αἰγίοθος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **αἴγιθος**.

αἰγί-οχος, ον, ὁ τὴν αἰγίδα φέρων, ἐπώνυμον τοῦ Διός, Ὅμ., βραδύτερον δὲ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἰγί-πᾶν, ᾶνος, ὁ τραγό-Παν, ὁ τραγόπους Πάν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Silvanus, Πλουτ. 2. 311Β.

αἰγί-πλαγκτος, ον, ἐφ' οὗ αἶγες περιπλανῶνται, ὅθεν τὸ ὄρος **Αἰγίπλαγκτον** παρὰ τὰ Μέγαρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 303.

αἰγῖ-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πόδας αἰγείους, Ὕμ. Ὁμ. 18.2,37.

αἰγί-πους, ποδος, ὁ,ἡ, -πουν, τό, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 4.25.

αἰγί-πῦρος, ὁ, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος, ἀγαπητὸν δὲ εἰς τὰς αἶγας (γιδοβότανον), Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2. 8, 3, Θεόκρ. 4, 25, **αἰγίπυρον,** τό, ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 120.

αἰγίς, ίδος, ἡ, **I.** ἡ αἰγίς, ἤτοι ἀσπὶς τοῦ Διός, ἐκπέμπουσα τρόμον καὶ ἔκπληξιν, ὡς περιγράφεται διὰ μακρῶν ἐν Ἰλ. Ε. 738, κέξ. καὶ οὕτω πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἀΐσσω** = ὁρμητικῶς κινοῦμαι.—Ἐν ἔργοις τῆς τέχνης ἡ αἰγὶς φαίνεται ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, οὐχὶ ὡς ἀσπίς, ἀλλ' ὡς βραχὺς ἐπενδύτης, κεκαλυμμένος διὰ λεπίδων καὶ ἔχων κεφαλὴν Γοργόνος καὶ θυσάνους ἐξ ὄφεων (**θυσσανόεσσα**)· ἐντεῦθεν κόλπος αἰγίδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 404. Οἱ καλλιτέχναι ἀναμφιβόλως ἐλάμβανον τὴν λέξιν ὡς παραγομένην ἐκ τῆς λέξεως **αἴξ** καὶ ὡς σημαίνουσαν ἐπενδύτην ἐξ αἰγείου δέρματος, Εὐρ. Κύκλ. 360. **II.** θύελλα ὁρμητική, καταιγὶς φοβερά, ὡς ἡ σεισθεῖσα αἰγίς, Αἰσχύλ. Χο. 592· πρβλ. **αἰγίζω, ἐπαιγίζω, καταιγίς.** **III.** τὸ ἐγκάρδιον τῆς πεύκης, (καρδιά), Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 9, 3. **IV.** κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Ἱππ. Κωακ. 153.

αἰγίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **αἴξ,** Ἐϐδ.

αἰγλάεις, συνηρ. **αἰγλᾶς,** Δωρ. ἀντὶ **αἰγλήεις.**

αἰγλάζω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω φαιδρῶς, Μανέθ. 4, 264.

αἴγλη, ἡ, κυρίως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, λαμπηδών, Ὀδ. Δ. 45, κτλ.· ἀκολούθως, ἁπλῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· λευκὴ αἴγλη, Ὀδ. Ζ. 45· εἰς αἴγλαν μολεῖν, ἐλθεῖν εἰς τὸ φῶς, ὅ ἐ. γεννηθῆναι, Πινδ. Ν. 1. 55· Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν, Σοφ. Ἀντ. 610 (λυρ.):—Περὶ τοῦ Σοφ. Φ. 831 (λυρ.) ἴδε ἐν λέξ. **ἀντέχω,** I. **2)** πᾶσα περιαστράπτουσα στιλπνότης ἢ λάμψις, αἴγλη χαλκοῦ, ἡ λάμψις τοῦ ἐστιλπνωμένου χαλκοῦ, Ἰλ. Β. 458· τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας, τὰς λάμψεις τῶν πυρσῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Τ. 208 (λυρ.)· μέλαιναν αἴγλαν, τὴν μετὰ καπνοῦ λάμψιν, τὴν ἐκπεμπομένην ἐκ σβεννυομένης πλέον πυρκαϊᾶς, Εὐρ. Τρῳ. 549· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου atro lumine taedas Aen.7,456. **3)** μεταφ. λαμπρότης, δόξα· αἴγλη ποδῶν ἐπὶ ταχύτητος, Πινδ. Ο. 13, 49· διόσδοτος αἴγλα, ὁ αὐτ. Π. 8.136. **II.** ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 524) ὡς = χλιδών, ψέλλιον· καὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχ. ὡς πέδη, δεσμός. Ἐν τοῖς Α. Β. 354, φέρονται καὶ τὰ ἑξῆς περὶ τῆς λέξεως ταύτης: «Αἴγλη, λαμπηδών, αὐγή, φέγγος, φῶς, καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα, καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον, καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη, καὶ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο· ἔνιοι δέ φασι σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἁπλῶς ψέλλιον· σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ.»

αἰγλήεις, εσσα, εν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν· παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ἰλ. Α. 532, Ὀδ. Υ. 103· οὕτω Κλάρος αἰγλήεσσα, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 40· πῶλοι αἰγλ., Ὕμ. Ὁμ. 32. 9· οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 31.11:—Δωρ. **αἰγλάεις,** συνηρ. **αἰγλᾶς,** κῶας αἰγλᾶεν.. θυσάνῳ, Πινδ. Π. 4, 411· αἰγλᾶντα κόσμον, αὐτόθι 2.19· αἰγλᾶντα σώματα, Εὐρ. Ἀνδρ. 286 (λυρ.).

αἰγλήτης, ου, ὁ. ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4.1716.

αἰγληφόρος, ον, ὁ αἰγλήεις, ὁ λάμπων, ὁ φέρων αἴγλην, Ἐπιφάν. τόμ. 2. 270.

αἰγλο-βολέω = βάλλω ἀκτῖνας φωτός, Μανέθ. 4. 188.

αἰγλο-φᾰνής, ές, ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, Ἀνθ. Π.12. 5.

αἰγο-βάτης, ου, ὁ, = τῷ ἀρχαιοτέρῳ **αἰγιβάτης,** Ἀνθ. Π. 12. 41.

αἰγο-βοσκός, ὁ βόσκων αἶγας, Θησ. Στεφ.

αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ τὰς αἶγας διώκων, Χοιροβοσκ. ἐν Α. Β. τόμ. 3. σ.1381 καὶ Ἐτυμ. Μ. σ. 451 ἐν λέξει **θηροδίωξ.**

αἰγόδορος, ον, (δορά) = ὁ ἐξ αἰγείου δορᾶς, Ὀππ. Ἁλ. 5. 356.

αἰγο-θήλας, ου, ὁ ἀμέλγων τὰς αἶγας, εἶδος γλαυκός, caprimulgus Europaeus, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 30, 2. Αἰλ. περὶ Ζ. Φ. 3. 39.

αἰγοθήρας, ὁ θηρεύων ἀγρίας αἶγας, Αἰλ. Ἱστ. Ζ. ΙΔ', 16, ἔκδ. Ἰακωβίου, ἀλλ' ὁ Ρ. Ἑρχέριος ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ ἔχει «αἰγοθηρικῇ.»

αἰγόκερας, ατος, τό, εἶδος μαράθου ἢ μαράθρου, foenum Graecum, Γαλην.

αἰγο-κερεύς, έως, Ἰων. **ῆος,** ὁ, = τῷ ἑπομ. II, Ἄρατ. 386.

αἰγόκερως, γεν. **-κερω,** δοτ. **-κερῳ,** Μανέθ. 1.106· αἰτ. **-κερων,** Πλούτ., Λουκ. Μεταγεν. γεν. **-κέρωτος,** Ἰουλιαν. πρβλ. Θωμ. Μ. 193· (κέρας) = ὁ ἔχων τράγου κέρατα, Ἀνθ. Πλαν. 4. 234. **II.** ὡς οὐσ. ἀρσ. ὁ Αἰγόκερως ἐν τῷ Ζῳδιακῷ κύκλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179, Ἄρατ. 286, Πλουτ. 2. 908C. Λουκ. Ἀστρ. 7.

αἰγο-κέφαλος, ὁ, ἴσως ἡ κερασφόρος γλαῦξ, Strix otus, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 15, 7.

αἰγ-όλεθρος, ὁ ὀλέθριος εἰς τὰς αἶγας· ἴσως τὸ azalea pontica, δηλητηριῶδες φυτόν, Ἀντιγ. Καρ. σ. 30, Πλίν. Η. Ν. 21. 13.

αἰγομελής, ές, ὁ ἔχων μέλη τράγου, Ὀρφ. Ὕ. 10. 5.

αἰγο-νομεύς, έως, Ἰων. **ῆος,** ὁ = αἰγινομεύς· αἰγοβοσκός, Νικ. Ἀλ. 39.

αἰγο-νόμιον, τό, ποίμνη ἢ ἀγέλη αἰγῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **αἰγοπόλιον,** κτλ.

αἰγο-νόμος, ον, = **αἰγινόμος,** Ἀνθ. Π. 7. 397.

αἰγ-όνυξ, υχος, ὁ, ἡ, = **αἰγῶνυξ,** Ἀνθ. Πλαν. 4. 258.

αἰγο-πίθηκος, ὁ, εἶδος πιθήκου ἔχοντος μορφὴν αἰγός, Φιλοστόργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 3. 11·—εἶδος πιθήκων φερόντων τράγου γένειον κατὰ τὸν Κυβιέρον.

αἰγό-πλαστος, ον, ἔχων σχῆμα αἰγός, Ἐμπεδ. Σφαιρ. 139.

αἰγο-πόδης ου, ὁ, = **αἰγιπόδης,** Ἀνθ. Πλαν. 1. 15.

αἰγο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον αἰγός, Ἡρόδ. 2. 46.

αἰγο-σκελής, ές, ἔχων σκέλη αἰγός, Πάν, Φιλοστόργ. Ἱστ. Ε. 3. 11.

αἰγο-τρῐχέω, ἔχω τρίχας αἰγός, Στράβ. 822.

αἰγό-τριψ, ῐβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) = πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν, Διον. Ἀλ. 19. 12.

αἰγο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων αἶγας, ἐπίθ. τῆς Ἥρας ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. 3.15.7.

αἰγ-όφθαλμος, ὁ, = αἰγὸς ὀφθαλμός, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 72.

αἰγῠπιός, ὁ, = εἶδος γυπός, συχν. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς, αἰγ. γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Ἰλ. Π. 428, πρβλ. Ὀδ. Π. 217, Ἡρόδ. 3. 76., Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9.1, 20 καὶ 25:—αἰγυπιὸς καὶ γὺψ διαφέρουσι (αἰγυπιοὶ γῦπές τε, Νικ. Θ. 406), καθ' ὅσον ὁ πρῶτος εἶναι γὺψ αἰγῶν (γυπάετος ἢ ὑπάετος), Λατ. vultur barbatus (Γερμαν. Lämmer-geier), ὁ ὁποῖος ἁρπάζει ζῶντα ζῷα, (πρβλ. Ἰλ. Ρ. 460, Ὀδ. Χ. 302, Σοφ. Αἴ. 166)· ὁ δὲ δεύτερος (γὺψ) εἶναι ὁ Λατ. vultur cinereus (ἀγγλ. carrion vulture), τρεφόμενος ἐκ νεκρῶν πτωμάτων.

Αἰγυπτιάζω, εἶμαι ὡς Αἰγύπτιος, μιμοῦμαι τοὺς Αἰγυπτίους, ὅ ἐ. εἶμαι δόλιος, πανοῦργος, Κρατῖνος Ἄδηλ. 32. πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 922, Βαλκ. Ἀδων. σ. 357.—Αἰγ. τῷ δόγματι, περὶ τοῦ Πλάτωνος, Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 698D, πρβλ. Εὐαγγ. ἀπόδ. 20C. **2)** ὁμιλῶ τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν, Λουκ. Φιλόψ. 31. **II.** εἶμαι ὡς ἡ Αἴγυπτος, δηλ. ἐπικλύζομαι ὑπὸ ὑδάτων, Φιλόστρ. 831.

Αἰγυπτιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος διὰ τοὺς Αἰγυπτίους, Πλουτ. κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἐκκλ.

Αἰγυπτιασμός, ὁ. μίμησις τῶν Αἰγυπτίων, Εὐστ. εἰς Διον. Π.

Αἰγυπτιαστί = Αἰγυπτιστί, (ὡς ἀναγνώσκει ὁ Δινδ.), Ἰώσηπ. κατ' Ἀππίωνος 1.14.

• **Αἰγύπτιος, α, ον,** ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Ὅμ. κτλ. [παρ' Ὁμ. **Αἰγυπτίῃ, Αἰγυπτίων,** κτλ. εἶναι ἀναγκαίως τρισύλλαβα, Ὀδ. Δ. 83, 127, 229., Ρ. 432., ἐν Αἰσχύλ, Ἱκ. 817 ὁ Ἕρμαν. διορθοῖ **Αἰγύπτειον** χάριν τοῦ μέτρου].

Αἰγυπτιόω, ποιῶ τινα ὡς Αἰγύπτιον, δηλ. μελαψόν· χρόαν, Κωμικ. Ἀνων. 95B. (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἡσύχ. ἐν λέξει.

Αἰγυπτιστί, ἐπίρρ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ***Αἰγυπτίζω**) = ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 2. 46. **II.** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, ὅ ἐ. πονηρῶς, Θεόκρ. 15. 48.

Αἰγυπτι-ώδης, ες, = ὅμοιος Αἰγυπτίῳ, Κρατῖν. Νεώτ. Γίγ. 2, ἔνθα ἴδε Meineke.

Αἰγυπτο-γενής, ές, ἐξ Αἰγυπτιακοῦ γένους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 35.

Αἴγυπτος, ὁ, ὁ ποταμὸς Νεῖλος, Ὀδ. Δ. 477, καὶ ἀλλ., καίτοι καὶ ὁ Ἡσίοδος καλεῖ αὐτὸν Νεῖλον. **2)** ὁ βασιλεὺς Αἴγυπτος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 10, κτλ. **II.** ἡ Αἴγυπτος, Ὀδ. Ρ. 448, κτλ.:—Αἴγυπτόνδε = εἰς Αἴγυπτον, Ὀδ. Ρ. 426.

αἰγωλιός, ἢ **αἰγώλιος,** ὁ, εἶδος σμικρᾶς γλαυκός, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 3., 9.17, 2., γράφεται δὲ **αἰτώλιος** ἐν 6. 6. 3.

αἰγῶνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχας αἰγός, Ἀνθ. Π. 6. 35.

αἰγ-ώνυχον, τό, ὁ ὄνυξ τῆς αἰγός, φυτόν τι, ὅπερ καὶ **λιθόσπερμον** ἐκαλεῖτο, Διοσκ.

αἰγ-ωπός, όν, = ἔχων αἰγὸς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 17: καὶ = ὅμοιος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγός, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, αὐτόθι, πρβλ. Ι. Ζ.1.10,1.

ἀΐδᾱλος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀΐδηλος.**

αἰδάνης, «διατρίβων, Ταραντῖνοι,» Ἡσύχ.

Ἀΐδας, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Ἀΐδης, Ἅιδης,** συχν. ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ.

ἀΐδασμος ἢ **αἴδασμος,** ὑποκείμενος εἰς ἀπότισιν διαρκοῦς δασμοῦ, ὡς ἐπὶ μισθώσεως ἀγροῦ· ἡ λέξις εὕρηται ἐν ἐπιγρ. τῆς Χίου, Bul. de cor. Hell.111, σ. 243. 246, ἀλλ' ἡ σημασία αὐτῆς ἀμφισβητεῖται.

αἰδέομαι, Ἰλ., κτλ., Ἐπ. προστακτ. **αἰδεῖο,** Ἰλ. Ω. 503, Ὀδ. Ι. 269: Ποιητ. ἐπίσης **αἴδομαι.** Ὅμ., μετοχ. **αἰδόμενος,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 362, Εὐμ. 549. Εὐρ. Φοίν. 1489 (ἅπαντα λυρ.).—Προστακτ. **αἴδεο,** Ἰλ. Φ. 74.—παρατατ. **ᾐδοῦντο,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 810, κτλ., **αἰδέοντο,** Πίνδ., ποιητ. **αἴδετο,** Ἰλ. Φ. 468:—μέλλ. **αἰδέσομαι,** Χ. 124, Ἀττ., Ἐπ. **αἰδέσσομαι,** Ὀδ. Ξ. 388· μεταγεν. **αἰδεσθήσομαι,** Δίων Κ. 45. 44, Γαλην., (**ἐπ-**) Εὐρ. Ι. Α. 900:—ἀόρ. μέσ. **ᾐδεσάμην,** Ὀδ. Φ. 28, Ἀττ. (ἴδε ἐν τέλει), Ἐπ.

προστακτ. αἴδεσσαι, Ἰλ. Ι. 640:—ἀόρ. παθ. ᾐδέσθην, Ὅμ., κτλ., καὶ παρὰ πεζοῖς. Ἐπ. γ' πληθ. αἴδεσθεν, Ἰλ. Η. 93:—πρκμ. ᾔδεσμαι (ἴδε ἐν τέλ.).—Ὁ ἐνεργ. τύπος εὕρηται μόνον ἐν τῷ κατ-αιδέω, ὃ ἴδε.—Ἀποθ. Ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι· μετ' ἀπαρεμ., αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, Ἰλ. Η. 93· αἰδέομαι δὲ μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, Ω. 90·—αἰδ. γὰρ γυμνοῦσθαι, Ὀδ. Ζ. 221:—σπαν. μετὰ μετοχῆς, αἴδεσαι μὲν πατέρα προλείπων, αἰσχύνθητι ὅτι ἐγκαταλείπεις αὐτόν, Σοφ. Αἴ. 506:—ἀπολ. αἰδεσθείς, ἐξ αἰσθήματος ἐντροπῆς, Ἰλ. Ρ. 95. 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ. προσώπου = φοβοῦμαι, σέβομαί τινα, ἀλλὰ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· = φοβοῦμαι μὴ σχηματίσῃ τις κακὴν γνώμην, αἴδεῖο θεούς, Ἰλ. Ω. 503, Ὀδ. Ι. 269· αἰδ. Τρῶας, Ἰλ. Ζ. 442, πρβλ. Χ. 124, Ὀδ. Β. 65, κτλ.· ἀλλήλους αἰδεῖσθε, ἐντραπῆτε ἀλλήλους, δείξατε συναίσθησίν τινα τιμῆς πρὸς ἀλλήλους, Ἰλ. Ε. 530· οὕτως: οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατ', οὐδὲ ἔλαβε διόλου πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν .. Ὀδ. Φ. 28· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον, σεβάσθητι τὴν οἰκίαν, Ἰλ. Ι. 640· ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; Σοφ. Αἴ. 1356· τόνδ' ὅρκον αἰδεσθείς, ὁ αὐτ. Ο.Τ. 647, πρβλ. 1426. Ἐν Πινδ. Π. 4. 308 τὸ αἰδεσθέντες ἀλκάν, πιθανῶς σημαίνει δεικνύοντες αἰδῶ τινα ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν, μεταχειριζόμενοι αὐτὴν μετρίως. Ὡσαύτως καὶ παρὰ πεζοῖς. Δία αἰδεσθέντες, Ἡροδ. 9. 7, 1, πρβλ. 7. 141, φοβοῦμαί γε .. τοὺς μοχθηρούς (οὐ γὰρ δήποτε εἴποιμ' ἄν ὥς γε αἰδοῦμαι), Πλάτ. Νόμ. 886Α, πρβλ. Εὐθύφρ. 12Β, Φαῖδρ. 254Ε· παρὰ μεταγενεστ. καὶ αἰδ. ἐπί τινι, Διον. Ἀλ. 6. 92· ὑπέρ τινος, Πλουτ. Κίμ. 2. II. σέβομαι τὰς δυστυχίας τοῦ ἄλλου, αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, μηδέ τί μ' αἰδόμενος .. μηδ' ἐλεαίρων, Ὀδ. Γ. 96· αἰδ. τὴν τῶν μηδὲν ἀδικούντων εὐσέβειαν, Ἀντιφῶν 120. 25. III. ὡς δικανικὸς ὅρος παρ' Ἀττικοῖς, = συγχωρῶ, διαλλάττομαι πρός τινα· λέγεται δὲ ἐπὶ συγγενοῦς τοῦ φονευθέντος, ὅστις ἐπιτρέπει εἰς τὸν φονέα νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς ἐξορίας (πρβλ. ἀπενιαυτίζω), ἂν ἑλών τις ἀκουσίου φόνου .. αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, Δημ. 983. 19, πρβλ. 991, 5., 1069, 2· ὁ αὐτ. 644. 1, τὸν ἁλόντα ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ: φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει πεπονθότων, φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνώσωμεν τις, πρβλ. 635. 22· οὕτω: αἰδούμενος, Πλάτ. Νόμ. 877Δ· ᾐδεσμένος, Δημ. 645, ἐν τέλ. πρβλ. ἀναίδεια II.

αἰδέσιμος, ον, προκαλῶν αἰδῶ ἢ σεβασμόν, σεβάσμιος, Λουκ. Νιγρ. 26: ἅγιος, ἱερός, Παυσ. 3. 5, 6.—Ἐπίρρ. -μως, μετὰ σεβασμοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 25.

αἴδεσις, ἡ, σεβασμός, συμπάθεια, αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας, Δημ. 528. 8.

αἰδεστέον, ῥηματ. ἐπίθ. δεῖ αἰδεῖσθαι, = πρέπει τις νὰ σὲ σεβασθῇ, Εὐστ. 1434. 35.

αἰδεστικός, ή, όν, ὁ ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 345.

αἰδεστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. = ὃν σέβεταί τις, ἀξιοσέβαστος, Πλοῦτ. 2. 67Β.

ἀΐδηλος, [ῐ], Δωρ. ἀΐδαλος, ον, (α στερητ. Ϝιδεῖν) = ὁ καθιστῶν τι ἀόρατον, ὁ ἐξαφανίζων, καταστρέφων (πρβλ. ἀφανίζω): οὕτω πάντοτε παρ' Ὅμ., ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἰλ. Ε. 897· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ πυρός· Β. 455 κτλ.:—μεταγεν. τύχα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3328. 5· ἄτη, Ὀππ. Ἁλ. 2. 487· πότμος, αὐτόθι 1. 150· ἀΐδαλος τύχα, Ἀνθ. II. (παράρτ.) 200.—Ἐπίρρ. -λως, = ὀλεθρίως, Ἰλ. Φ. 220. II. παθ. ἀόρατος, ἄγνωστος, σκοτεινός, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 754. Παρμενίδ. 135·—ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἅδου εἴτε ἐν τῇ Ὁμηρ. σημασ., εἴτε = σκοτεινός, ἀμαυρός, Σοφ. Αἴ. 608. (λυρ.)—Λέξις ποιητ. περὶ ἧς ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξ.—πρβλ. ἀΐζηλος.

αἰδημονικός, ή, όν, ὁ ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 77.

αἰδημοσύνη, ἡ, μετριοφροσύνη, κοσμιότης, Ζήνων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 2. σ. 106. Συλλ. Ἐπιγρ. 6236.

αἰδήμων, ον, γεν. ονος, ἐντροπαλός, αἰσχυντηλός, κόσμιος, Ξεν. Λακ. 2. 10, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 14 καὶ ἀλλ.:—ὑπερθ. αἰδημονέστατος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5.—Ἐπίρρ. -μόνως, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 58.

ἀΐδής, ές, (α στερ. Ϝιδεῖν), ὁ μὴ ὁρῶν, τυφλός, παῖς ἀϊδής οὖ[τος] ὕπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν κατὰ τὸ ἱερὸν θ[εραπ]ευόμενος τοὺς ὀπτίλους ὑ[γιὴ]ς ἀπῆλθε, [IV], Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3339_{123}. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρὰ Βακχυλ., δυσμενέων δ' ἀϊδής, Ἀποσπ. 70. Ἐν Ἡσ. Ἀσπίδι Ἡρακλ. 477, εὕρηται μ. παθ. ἐνν. τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος, δηλ. ἀφανές, ἀμαυρόν.

Ἀΐδης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ἅιδης, ἴδε ἐν λέξει ᾅδης.

αἰδήσιμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμος, Ὀρφ. Ἀργ. 1356.

αἰδήφρων, «αἰσχυντ(η)ρός,» Ἡσύχ.

ἀϊδιάζω, εἰμὶ ἀΐδιος, δηλ. αἰώνιος, Ἐπιφ. τόμ. Α. σ. 633.

ἀΐδιος, [ᾰῐ], ον, καὶ η, ον, Ὀρφ. Ὕ. 9. 21, κτλ. (ἀεί). Αἰώνιος, παντοτεινός, ἀντὶ ἀείδιος, Ὕμ. Ὁμ. 29. 3. Ἡσ. Ἀσπ. 310. Συχνὸν παρὰ πεζοῖς, ἀΐδ. χρόνος, Ἀντιφῶν 113, 36· ἔχθρα, Θουκ. 4. 20· ἀ. οἴκησις, περὶ τάφου, Ξεν. Ἀγησ. 11. 16· ἡ ἀ. οὐσία, = ἡ ἀϊδιότης, Πλάτ. Τίμ. 37Ε: ἀ. στρατηγία, ἀρχή, βασιλεία, ναυαρχία, = ἀδιάλειπτος, διηνεκής ..., Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 4., 4. 15, 1: οὕτως ἀ. βασιλεῖς, γέροντες, αὐτόθι 3. 13, 25., 5. 6, 11· τὰ ἀ., κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ γενητὰ καὶ φθαρτά, ὁ αὐτ. Μεταφ. 8. 8, 15, Ἠθ. Ν. 6, 3, 2, καὶ ἀλλ.:—ἐς ἀΐδιον = ἐς ἀεί, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, Θουκ. 4. 63· ὡσαύτως ad infinitum, εἰς ἄπειρον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1, 14.

ἀϊδιότης, ητος, ἡ, αἰωνιότης, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 7, Φυσ. 8. 1, 21, καὶ ἀλλ.

ἀϊδνός, ή, όν, (α στερ., Ϝιδεῖν), ποιητ. λέξ., = ἀΐδιος, ἀϊδής, ἀόρατος, κεκρυμμένος, ἀμαυρός. Ἡσ. Θ. 860:—μεταγεν. ἀϊδνήεις, εσσα, εν, Εὐφορίων 60· καὶ ἀϊδνής, ές, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 1, Ὀππ. Ἁλ. 4, 245.

αἰδοίη, ἡ, = αἰδώς, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 184.

αἰδοιϊκός, ή, όν, τῶν αἰδοίων, εἰς τὰ αἰδοῖα ἀνήκων, Ὀρειβάσ. σ. 184, Μαι., Παῦλ., Αἰγ. Ἀέτ.

αἰδοιολείκτης, ὁ, ὁ λείχων τὰ αἰδοῖα, Ἡσύχ. ἐν λέξει σκερός.

αἰδοῖον, τό, συχνάκις πληθ. αἰδοῖα, τά, τὰ ἀπόκρυφα μέρη, putenda, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ν. 568, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 731, Ἱππ. Ἀφ. 1253, Πλάτ., κτλ.· οὕτω καὶ καθ' ἑνικόν, Ἡρόδ. 2. 30, 48· καὶ πρὸ πάντων παρ' Ἀριστ. II. Αἰδοῖον θαλάσσιον, θαλάσσιον ζῶον, ἴσως τὸ Λατ. pennatula, Νίκανδρος παρ' Ἀθήν. 105C. πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 7, 14.

αἰδοῖος, α, ον, (αἴδομαι), ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεβάσμιος, σεμνοπρεπής, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐπὶ προσώπων, ὡς τῶν ἀνωτέρων ἢ πρεσβυτέρων, ἢ προσώπων διατελούντων ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, ἰδίως ἐπὶ τῆς συζύγου ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης· ἀκολούθως καθόλου ἐπὶ γυναικῶν, ἀξία σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας, τρυφερά, παρθένος αἰδοίη, Ἰλ. Β. 514, σπαν. ἐπὶ τῶν θεῶν, Σ. 394, 425, Ἡσ. Θ. 44, ἐπὶ ξένων καὶ ἱκετῶν, συχνάκις συναπτόμενον μετὰ τοῦ φίλος καὶ δεινὸς παρ' Ὁμ.:—ὡσαύτως αἰδοῖος, ἀπολ. ἀντὶ ἱκέτης, Ὀδ. Ο. 373, ἔνθα ἴδε Σχόλ. 2) μετέπειτα καὶ ἐπὶ πραγμάτων, = ἄξιον σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως· γέρας, Πινδ. Π. 5, 22· αἰδοιέστατος κτεάνων χρυσός, ὁ αὐτ. Ο. 3, 76. II. ἐνεργ. αἰδήμων, αἰσχυντηλός, Ὀδ. Ρ. 578, Πλάτ. Νόμ. 943Ε:—Ἐπίρρ. -ως, μετὰ σεβασμοῦ, Ὀδ. Τ. 243. 2) ἐπὶ πραγμάτων: πλήρης σεβασμοῦ, δεικνύων σεβασμόν· χάρις, Πινδ. Ο. 7. 164· αἰδ. πνεῦμα, λόγοι, διάθεσις, λόγοι σεβασμὸν ἐνέχοντες, Αἰσχύλ. Ἱκ. 29. 455. III. συγκρ. αἰδοιότερος, Ὀδ. Λ. 360. -έστερος, Διον. Π. 172:—ὑπερθ. αἰδοιέστατος, Πινδ. Ο. 3, 76.—Λέξις ποιητική, διότι τὰ ὀλίγα χωρία, ἐν οἷς ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται αὐτήν, εἶναι εἰλημμένα ἐκ ποιητῶν.

αἰδοιώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος τοῖς αἰδοίοις, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 6, 3.

αἴδομαι, ποιητ. ἀντὶ αἰδέομαι.

Ἄϊδος, Ἐπ. γεν. ἀχρήστου ὀνομαστ. Ἄϊς, ἴδε ἐν λέξ. Ἅιδης, ᾅδης.

αἰδοσύνη, ἡ, μεταγενέστερος ἐσφαλμένος τύπος, ἀντὶ τοῦ αἰδημοσύνη, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4316 h.

ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, = ᾀδοφοίτης, «ἀϊδοφοῖται, οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχνοὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες,» Ἡσύχ.

αἰδόφρων, ον, γεν. ονος, (φρήν) ὁ φρονῶν ἐπιεικῶς, πρᾴως, συμπαθής, Σοφ. Ο. Κ. 237 (λυρ.), ἤ: σεβασμὸν δεικνύων, πρός τινα, Εὐρ. Ἄλκ. 659.

ἀϊδρείη, ἡ -ίη, [ῑ], ἡ, ἔλλειψις γνώσεως, ἄγνοια, ἀμαθία, Ὀδ. Μ. 41· ὡσαύτως κατὰ πληθ. Ὀδ. Κ. 231., Λ. 272:—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 6. 69, ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ ἀϊδρηΐη, ἢ κάλλιον ἀϊδρίη.

ἀ-ϊδρήεις, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος παράλλ. τῷ ἑπομ. Νικ. Ἀλ. 415.

ἄ-ϊδρις, ι, γεν. ιος καὶ εος, ποιητ. ἐπίθ. ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, Ἰλ. Γ. 219, Πινδ. Π. 2, 68. Συχν. μετὰ γεν. Ὀδ. Κ. 282. Ἡσ. Ἀσπ. 410, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1105, κτλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι φύσει βραχεῖα· θέσει δὲ μακρὰ ἐν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Αἴ. 213 (λυρ.)].

ἀΐδρο-δίκης, [δῐ], ου, Δωρ. -δίκας, α, ὁ, ὁ ἀγνοῶν τί ἐστι δίκαιον ἢ νόμος, ἄνομος, Πινδ. Ν. 1. 96.

ἀ-ίδρυτος, ἢ ἀν-ίδρυτος, ον, ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, πλάνης, ὡς τὸ ἀνέστιος, ἄπολις, περὶ Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου, Ἀριστοφ. Λυσ. 809· πρβλ. Δημ. 786. 10· δρόμοις ἀν., πλανητικοῖς, Εὐρ. Ι. Τ. 971· ἀΐδρ. κακόν, Κρατῖν. ἐν «Σεριφίοις,» 3, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐτυμ. Μ.· ὃ οὐκ ἄν τις αὐτῷ ἱδρύσαιτο:—μεταφ. ἀσταθής, ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῶν φρονημάτων, Φίλων 2, 112. 2) περὶ πλεούσης νήσου, Διον. Ἀλ. Ι. 15· πρβλ. Πλούτ. 2. 925F.—Ἐπίρρ. -τως, Θεοδ. Μετοχ.—Ὀρθότερος τύπος φαίνεται τὸ ἀΐδρυτος, ἂν καὶ ὁ ἕτερος εὕρηται συχν. ἐν χειρογράφοις, ἴδε Λοβ. Φρύν. 730.

ἀΐδυλος, ον, «θρασύς,» Ἡσύχ.· «αἴδυλος καὶ ἀΐδυλος, ὁ θρασύς,» Ζωναρ.

Ἀϊδωνεύς, έως, (ἐν Ἀνθ. Π. 7. 480, έος), ὁ, ἐκτεταμένος ποιητ. τύπος τοῦ Ἅιδης, Ὅμ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 650. Μεταγενέστεροι Συγγραφεῖς, ὡς ὁ Μόσχ. π.χ., μετεχειρίσθησαν τὰς πλαγίας πτώ-

σεις **Ἀϊδονῆος, ῆϊ, ῆα**, μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρᾶς χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ κλητ. εἶναι τρισύλλαβος **Αἰδωνεῦ**, ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1560. Παρ' Ἡσυχ. ὁ τύπος **Ἀΐδωνι** διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Bentl. εἰς **Ἀϊδωνῆϊ**, ἐξ Ἰλ. Ε. 190.

αἰδῷος, = **αἰδοῖος**, «αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος,» Ἐτυμ. Μ. 29,25.

αἰδώς, όος, συνῃρ. **οῦς**, ἐντροπή, αἴσθημα ἐντροπῆς, Ἰλ. Ω. 45· ὁ δ' ἀγορεύει αἰδοῖ μειλιχίῃ, Ὀδ. Θ. 172, κτλ.:—συναίσθησις αἰδοῦς ἢ τιμῆς, φιλοτιμία· αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, ἔχετε φιλοτιμίαν, Ἰλ. Ο. 561· ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος, = ἐκράτησεν αὐτοὺς ὀπίσω, ἀνέκοψεν αὐτοὺς αἰδὼς καὶ φόβος, αὐτόθι 657 (ἴδε ἐν λ. **δέος**)· αἰδοῖ εἴκων, Κ. 238· οὕτως: ἀλλά με κωλύει αἰδώς, Ἀλκαῖος 55· ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή, Ἡρόδ. 1 8· αἰδώς τίς μ' ἔχει, Πλάτ. Σοφ. 217D· αἰδὼς καὶ δίκη, ὁ αὐτ. Πρωτ. 322C· αἰδοῦς ἐμπίπλασθαι, Ξεν., κτλ.—κατὰ προσωποποιΐαν· Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδώς, Σοφ. Ο.Κ. 1268. **2**) κοσμιότης πρὸς τοὺς ἄλλους, σεβασμός· αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον, Θέογν. 1266, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλείδ. 461· αἰδὼς τοκέων, = σεβασμὸς πρὸς αὐτούς, Πινδ. Π. 4. 388· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σεβασμὸν πρὸς ἐμέ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 699· αἰδῶ λαβεῖν ἐπί τινι, Σοφ. Αἴ. 345· δακρύων πένθιμον αἰδῶ, = δάκρυα θλίψεως καὶ οἴκτου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 577· τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρει, Εὐρ. Ἱκ. 911. **3**) ἔλεος, συγχώρησις, Ἀντιφῶν 114. 16. Πλάτ. Νόμ. 867E. **II**. πᾶν ὅ,τι προξενεῖ αἰδῶ ἢ σεβασμόν, καὶ οὕτω: **1**) αἰσχύνη, σκάνδαλον, αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα! Ἰλ. Ε. 787, κτλ.· αἰδώς, ὦ Λύκιοι· ποῖ φεύγετε; Π. 422· αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε.., Ρ. 336. **2**) τὰ αἰδοῖα, Ἰλ. Β. 262. **3**) ἀξιοπρέπεια, μεγαλεῖον, αἰδὼς καὶ χάρις, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 214. (περὶ τῆς Ὁμηρ. ἰδέας τῆς λέξ. ἴδε Γλάδστ. Ὅμ. 2. 431 κέξ.).

αἰεί, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀεί**, ὃ ἴδε.

αἰει-γενέτης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀειγενέτης**, Ἰλ. Β. 400, Ὀδ. Β. 432, κ. ἀλλ. (περὶ συνθέτων ἐκ τοῦ **αἰεί**, τὰ ὁποῖα ἐνταῦθα παραλείπονται, ἴδε ἐν τῷ τύπῳ **ἀει**-).

αἰει-γενής, ές, = τῷ προηγ., Ὀπ. Κ. 2. 397.

αἰεί-μνηστος, ον, = **ἀείμνηστος**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 760· ἀλλ' ἐν ταῖς νεωτ. ἐκδ. γράφεται **ἀείμνηστος**, ἔργον... μέγιστον, ἀείμνηστον.

αἰεί-φρουρος, ον, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἀείφρουρος**, Σοφ. Ἀντιγ. 892.

αἰέλιοι, ἴδε ἐν λ. **ἀέλιοι**.

αἰέλουρος, ἴδε ἐν λ. **αἴλουρος**.

αἰέν, ἴδε ἐν λ. **ἀεί**.

αἰέναος, ον, = **ἀέναος**, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Παντικαπαίου, Bul. Acad. Petropol. XIII, σ. 163.

αἰένοικος, ον, «ἀΐδιος οἶκος καὶ ἀδιάλειπτος,» Ἐτυμ. Μ. 31, 42.

αἰέν-υπνος, ον, ὁ κοιμίζων τινὰ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἐπίθ. τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Κ. 1578.

αἰές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **αἰέν, αἰεί**.

αἰετηδόν, ἐπίρρ. ὡς ἀετός, Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμ. 68, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 410.

αἰετιαῖος, α, ον, (ἀετὸς III.) ἀνήκων εἰς τὸ ἀέτωμα ἢ τεθειμένος ἐν τῷ ἀετώματι, Συλλ. Ἐπιγρ. 160, στήλη 2. 73.

αἰέ-τιος, ον, = **ἀέτειος**· παροιμ.: αἰέτιον χάριν ἐκτίσω· ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὰς εὐεργεσίας, Ἀποστολίου Παροιμ. 1.78.

αἰετόεις, εσσα, εν, ὁ εἰς τὸ γένος τοῦ ἀετοῦ ἀνήκων, Ὀπ. Κ. 3. 117.

αἰετός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἀετός**.

αἰζᾶεν, «εὐτραφὲς βλάστημα,» Ἡσύχ.

αἰζαόν, «τὴν μέσην ὥραν,» Ἡσύχ.

αἰζασία, «ἄμπελος οὕτως λεγομένη,» Ἡσύχ.

αἰζάων, «ὀρῶν ὑψηλῶν,» Ἡσύχ.

αἰζήεις, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ **αἰζηός**, Θεόπομπ. Κωλοφ. παρ' Ἀθην. 183B.

αἰζηνεκές, «διηνεκές, αἰώνιον,» Ἡσύχ.

αἰζήϊος, ὁ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **αἰζηός**, Ἰλ. Ρ. 520, Ὀδ. Μ. 83, Ἡσ. Ἀσπ. 408.

ἀΐζηλος, ον, = **ἀΐδηλος**, ἀόρατος, τὸν μὲν ἀΐζηλον θῆκεν θεός, Ἰλ. Β. 318· κατὰ διόρθωσιν (ἀντὶ τοῦ ἀρίζηλον) τοῦ Βουττμ. καὶ ἄλλων συμφώνως πρὸς τοὺς Σχολιαστάς, τὸν Ἡσύχ. καὶ τὸ Ὁμηρ. Λεξικ. τοῦ Ἀπολλωνίου.—Περὶ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ **δ** εἰς **ζ** πρβλ. **ἀρίδηλος, ἀρίζηλος**, καὶ ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 605.

αἰζηός, ἐκτεταμ. **αἰζήϊος**, ὁ πλήρη ἔχων τὴν σωματικὴν ῥώμην, σφριγῶν, δραστήριος, παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ βασιλέων καὶ πολεμιστῶν καθόλου· περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἑκάβης, Ἰλ. Π. 716· περὶ ῥωμαλέου καὶ ὀργῶντος δούλου· τεσσαρακονταετὴς αἰζηός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 439· πρβλ. Θ. 863:—ὡς οὐσιαστ., **πολεμιστής**, Κρατῖνος ἐν «Λάκωσι,» 1:—ἢ ἁπλῶς = **ἀνήρ**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 268. Τὰ χωρία ταῦτα δεικνύουσιν ὅτι ἡ συνήθης ἑρμηνεία τῆς λέξεως = νέος, νεανικός, νεαρός, εἶναι ἀκατάλληλος, ἐκτὸς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπιτρεπομένου εἰς τὰς ἀντιστοίχους Λατ. juvenis, junior (συνεκδοχικῶς δηλ.), ἴδε Γλάδστ. Ὅμ. 3, 41, κέξ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λ. δὲν εἶναι εἰσέτι βεβαία· ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 615).

αἰηνής, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **αἰανής**, Ἀρχίλ. 38.

αἴητος, ἐν Ἰλ. Σ. 410· ὁ Ἥφαιστος ἀποκαλεῖται πέλωρ αἴητον, πιθαν. = **ἄητον**, πελώριον, πανίσχυρον τέρας, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. 4.

αἰητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **αἰετός, ἀετός**.

αἰθάλειος, = **αἰθαλέος**, Φιλήμ. 24.

αἰθαλέος, α, ον, (αἰθάλη) = καπνοῦ πλήρης, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 777. **2**) ἐπὶ μυρμήκων, = **αἰθαλόεις**, ΙΙ. 2. Νικ. Θ. 750.

αἰθάλη, ἡ, (αἴθω) = **αἴθαλος**, ἰδίως ἡ καπνιά, Λουκ. Θε. Διάλ. 15. 1· πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 114.

ἀϊθαλής, [ᾰῐ-], ές, = **ἀειθαλής**, Ὀρφ. Ὕ. 8. 13.

αἰθαλίδες, «τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, ἢ τοὺς ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου,» Ἡσύχ.

αἰθαλίων, ωνος, ἐπίθ. τοῦ **τέττιγος**, πιθανῶς = **αἰθαλόεις**, ΙΙ. 2. Θεόκρ. 7. 138.

αἰθᾰλόεις, όεσσα, όεν, συνῃρ. **αἰθαλοῦς, οῦσσα, οῦν**, (αἴθαλος). Ποιητ. ἐπίθ., = αἰθαλώδης, πλήρης αἰθάλης, «καπνιᾶς,» μέλαθρον, Ἰλ. Β. 415, πρβλ. Θεοκρ. 13. 13· κόνις αἰθ., μέλαινα ἐξ αἰθάλης σποδός, Ἰλ. Σ. 23. Ὀδ. Ω. 316. **II**. φλογερός, καίων, κεραυνός, Ἡσ. Θ. 72· φλόξ, Αἰσχύλ. Πρ. 992. **2**) ἔχων τὸ χρῶμα κεκαυμένου πράγματος, ὅ ἐ. κεραμόχρους ἢ ἐρυθρόφαιος, Νικ. Θ. 566.

αἰθᾰλοκομπία, ἡ, κενὴ καύχησις, ἀλαζονεία, μηδὲν ἕτερον οὖσα ἢ καπνός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱπ. 696.

αἴθᾰλος, ὁ, ὡς τὸ **λιγνὺς** = φλὸξ καπνίζουσα, ὁ πυκνὸς καπνὸς τοῦ πυρός, καπνιά, Ἱππ. 634, 23. Εὐρ. Ἑκ. 911· ὡσαύτως **αἰθάλη**. **II**. ὡς ἐπίθ. **αἴθαλος, ον**, = **αἰθαλόεις**, ΙΙ. 2, Νικ. Θ. 659.

αἰθᾰλόω, = ῥυπαίνω δι' αἰθάλης ἢ καπνοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 1140:—Παθ. κατακαίομαι μέχρις αἰθάλης, Διοσκ. 1. 79· ποιητ. καταστρέφομαι, ἐρημοῦμαι διὰ τοῦ πυρός, Λυκόφρ. 141.

αἰθαλώδης, ες, (εἶδος) πλήρης αἰθάλης, μέλας, Ἀριστ. Κόσμ. 4.20.

αἰθάλωσις, εως, ἡ, τὸ ἐγείρειν ἀτμὸν ἢ καπνόν, Μάξ. Τύρ. 41, 1.

αἰθαλωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. κεκαυμένος μέχρι τέφρας, Λυκόφρ. 338.

αἴθε, Ἐπ. ἀντὶ **εἴθε**, ὡς **αἰ** ἀντὶ **εἰ**, παρ' Ὁμ. αἴθ' ὄφελες, Ἰλ. Α. 415, καὶ ἀλλ.

ἀΐθεος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἠΐθεος**.

αἰθερ-εμβατέω, περιπατῶ ἐν τῷ αἰθέρι, Ἀνθ. Πλαν. 328.

αἰθέριος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Εὐρ. Ἀποσπ. 836. Ἐκ τοῦ αἰθέρος, ἤτοι τοῦ ἀνωτάτου στρώματος τοῦ ἀέρος, καὶ ἑπομένως· **1**) ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, ἐν τῷ ὕψει, Αἰσχύλ. Πρ. 157, Θ. 81, Σοφ. Ο. Κ. 1082, κτλ.· αἰθερία ἀνέπτα, ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα ἱπταμένη, Εὐρ. Μήδ. 440. Πρβλ. Ἀνδρ. 830. **2**) αἰθέριος, οὐράνιος, γονή, Εὐρ. Ἀποσπ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰαμβλ. Μυστ. 1. 9. Παρὰ Τραγικοῖς ἐν χρήσει μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. Ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Κόσμ. 2, 10., 7, 2.

αἰθεριώδης, ες, (εἶδος) = **αἰθερώδης**, Γαλην.

αἰθερο-βάμων, [ᾱμ], **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ αἰθέρι, Εὐστ. Πονημ. 183, 21, κτλ.

αἰθερο-βατέω = **αἰθερεμβατέω**, Λουκ. Φιλόψ. 25.

αἰθερο-βόσκας, ου, ὁ ζῶν ἐν τῷ αἰθέρι, Κερκίδας παρὰ Διογ. Λ. 6. 76.

αἰθερο-δρομέω, διατρέχω δρομαίως τὸν αἰθέρα, Welck. Συλλ. Ἐπιγρ. 32.

αἰθερο-δρόμος, ον, ὁ τὸν ἀέρα διατρέχων, Κινησίας, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρ. 1393, Ἀνθ. Πλαν. 384, Συλλ. Ἐπιγρ. 1907.

αἰθερο-ειδής, ές, = **αἰθερώδης**, Πλούτ. 2. 430E.

αἰθερο-λαμπής, ές, λάμπων ἐν τῷ αἰθέρι, οὐρανός, Μανέθ. 4. 29.

αἰθερο-λόγος, ον, ὁμιλῶν περὶ αἰθέρος καὶ τῶν ὁμοίων, περὶ Θάλητος καὶ Ἀναξιμένους, παρὰ Διογ. Λ. 2. 4. Ἐντεῦθεν **αἰθερολογέω**, αὐτόθι 2. 5, πρβλ. 8. 50.

αἰθερο-νόμος, ον, (νέμομαι) = **αἰθεροβόσκας**, «αἰθερονόμων, τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων,» Ἡσύχ.

αἰθερο-νωμάω, κυριαρχῶ ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 4. 25.

αἰθερό-πλαγκτος, ον, ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος, Ὀρφ. Ὕ. 5.1.

αἰθερο-πόρος, ον, ὁ διὰ τοῦ αἰθέρος πορευόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

αἰθερώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος αἰθέρι, Πλούτ. 2. 432F.

Αἴθη, ἡ, ὄνομα ἵππου τινὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, πυρώδης ἢ πυρρόχρους, ὀξύς, γοργός, Ἰλ. Ψ. 295.

αἰθήεις, εσσα, εν, (αἴθω) = αἰθαλόεις, ΙΙ. 2. Νικ. Ἀλεξ. 394.

αἰθήρ, έρος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε **ἡ**, παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἀείποτε **ὁ**·—παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ, ὡς ἀείποτε παρ' Αἰσχ., ἀλλ', ἡ, ἐν Σοφ. Ο.Τ. 867· καὶ συχν. παρ' Εὐρ.: (αἴθω). Ὁ αἰθήρ, τὸ ἀνώτατον καὶ καθαρώτατον στρῶμα τοῦ ἀέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀέρα, (ἴδε ἐν λ. **ἀήρ**, καὶ πρβλ. Ἀριστ. Οὐρ. 1: 3, 13. Μετεωρ. 1. 3, 8.): ἐντεῦθεν ὁ οὐρανός, ὡς τὸ κατοικητήριον τῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 192· Ζεὺς αἰθέρι ναίων, Β. 412. καὶ παρὰ μεταγεν. φιλοσόφ. ἰσοδύναμον τῇ θεότητι, Ζεύς ἐστιν αἰθήρ,

Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 65Α, πρβλ. Οὐεργιλίου Γεωργ. 2. 325:—Ὡσαύτως τὸ γλαυκὸν στερέωμα, ὁ οὐρανός, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ, Ἰλ. Θ. 556· ἀλλ' ἐν Π. 365 λέγεται ὅτι ἔρχεται νεφέλη αἰθέρος ἐκ δίης· πρβλ. **αἰθρηγενὴς** καὶ ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα κεῖται τὸ **αἰθήρ**, ἔνθα τὸ **ἀὴρ** θὰ ἔκειτο ἐπίσης καλῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 1044, 1088, Περσ. 365, Εὐρ. Βάκχ. 150·—αἰθὴρ ζοφερός, ἀχλύοεις, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1264., 4, 927· ὁ δὲ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 410 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ περὶ τῆς ἀτμιδώδους πνοῆς, τῆς ἐξερχομένης ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κύκλωπος. II. ἐν Εὐρ. Ἀλχ. 594 κλίμα, χώρα.

αἰθής, ές, καίων, φλέγων· αἰθὴς πέπλος, ὁ χιτὼν τοῦ Ἡρακλέους, ἐντεῦθεν καὶ παροιμ. ἐπὶ δημαγωγοῦ, Παροιμιογρ., πρβλ. Meineke Κρατῖν. ἐν «Κλεοβουλίναις,» 4.

αἴθινος, η, ον, καίων ἢ καύσιμος, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

Αἰθιοπίζω = ὁμιλῶ ἢ εἶμαι ὡς Αἰθίοψ, Ἡλιόδ. 10. 39.

Αἰθίοψ, οπος, θηλ. **Αἰθιοπίς, ίδος,** ἡ, καὶ σπανιώτερον Αἰθίοψ ὡς θηλ., Λοβ. Αἴ. 323:—ἀνώμ. πληθ. **Αἰθιοπῆες,** Ἰλ. Α. 423:—ὁπόθεν ὁ Καλλ. (Δῆλ. 208) ἐσχημάτισεν ὀνομ. **Αἰθιοπεύς, ῆος:** (αἴθω, ὄψ). Κυρίως, ὁ ἔχων κεκαυμένον τὸ πρόσωπον = μαῦρος, Ὅμ., κτλ.:—Παροιμ. Αἰθίοπα σμήχειν, «τὸν Ἀράπη κηὰν λευκάνῃς κτλ.» II. ἐπίθ., Αἰθιοπικός:—Αἰθιοπὶς γλῶσσα, Ἡρόδ. 3. 19· γῆ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, Εὐρ. Ἀποσπ. 230:—τύπος τις **Αἰθιόπιος, α, ον,** εὕρηται ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 351· **Αἰθιοπικός, ή, όν,** Ἡρόδ. κτλ., καὶ οὐσιαστ. **Αἰθιοπία,** ἡ, Ἡρόδ., κτλ. 2) ἐν τῇ κυριολεκτ. σημασίᾳ ὡς τὸ **αἴθοψ** = ἡλιοκαής, Ἀνθ. Π. 7. 196.

αἰθόλιξ, ικος, ἡ, ἔγκαυμα, φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἱππ. 427. 4.

αἶθος, ὁ, καύσων, θερμότης καίουσα, πῦρ, Εὐρ. Ἱκ. 208, Ῥῆσ. 95. παρὰ μεταγ. καὶ **αἶθος, εος,** τό, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1304.

αἰθός, ή, όν, κεκαυμένος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 246. II. πυρώδης, Πινδ. Π. 8. 65· κεραμόχρους, Βακχυλ. 13.

αἴθουσα, (δηλ. στοά), ἡ, ἐν τῇ Ὁμήρ. οἰκίᾳ = ἡ ἔσωθεν τῆς εἰσόδου ἐπὶ τῆς αὐλῆς στοά, ἀνοικτὴ πρὸς τὰ ἔμπρός, ἑκατέρωθεν τοῦ προθύρου, ἐστραμμένη πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν ἵνα ᾖ ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, ὁπόθεν καὶ τὸ ὄνομα (ἐπειδὴ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἀρχὰς μετοχὴ τοῦ **αἴθω**) δόμον .. ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον, Ἰλ. Ζ. 243· πρβλ. Υ. 11. Ὁ Ὅμ. παριστᾷ αὐτὴν ὡς τὸ μέρος ἔνθα ἐκοιμῶντο οἱ ξένοι ὁδοιπόροι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπέλθωσιν ἐνωρὶς τὴν πρωΐαν, Ὀδ. Γ. 399: ἐν Ὀδ. Δ. 302 λέγει τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ **προδόμου,** πιθανῶς ὡς ἐγκλείοντος τὴν αἴθουσαν.

αἴθοψ, οπος, (αἰθός, ὄψ) ὁ ἔχων ὄψιν πυρός. Παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. μετάλλων = ἀστράπτων, αἴθοπι χαλκῷ, Ἰλ. Δ. 495, κτλ.· καὶ ἐπὶ οἴνου = ἀφρίζων, πομφολύζων (οὐχὶ θερμὸς ὡς πῦρ ἢ δυνατός, καθὼς ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν)· αἴθοπα οἶνον, Δ. 259, κτλ.· ἅπαξ ἐπὶ καπνοῦ, Ὀδ. Κ. 152, ἔνθα πιθανῶς σημαίνει ἐρυθρὸν καπνόν, ὅ ἐ. μεμιγμένον μετὰ φλογός, ὡς τὸ **αἴθαλος**· κατόπιν αἶθοψ φλογμός, λαμπάς, Εὐρ. Ἱκ. 1019, Βάκχ. 594. 2) σκοτεινός, ἀμαυρός, μέλας, Ὀππ. Ἁλ. 1. 133, κτλ.· αἴθοπι κισσῷ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 69. II. μεταφ., πυρώδης, θερμός, ὀξύς, Λατ. ardens, λιμός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 361· βασκανίη, Ἀνθ. Π. 5. 218: ὁρμητικός, μανιώδης, ἀνήρ, Σοφ. Αἴ. 224· ἴδε ἐν λέξ. **αἴθων.**

αἰθρέω, «αἰθρεῖ, χειμάζει,» Ἡσύχ.

αἴθρη, ἡ, παρ' Ἀττ. ὡς καὶ παρ' Ὁμ.: μεταγεν. **αἴθρα,** Πιερσ. Μοῖρ. σ. 184: (συγγενὲς τῷ **αἰθήρ,** ὡς **γάστρα** τῷ **γαστήρ**). Καθαρὸς οὐρανός, εὔδιος, λαμπρὸς καιρός, Λατ. sudum, ποίησον δ' αἴθρην, Ἰλ. Ρ. 646· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, Ὀδ. Ζ. 44: σπάν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 50, Ἀριστοφ. Ὄρ. 778· ποιητικ. λέξις, πρβλ. **αἰθρία.**

αἰθρηγενής, ές, (γενέσθαι) ἐπίθ. τοῦ Βορέου. Ἰλ. Ο. 171, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ αἰθέρι, ἐκ τοῦ αἰθέρος ἀναφὺς (καὶ οὐχὶ ἐνεργ. = ποιῶν εὔδιον καὶ ψυχρὸν οὐρανόν, ὡς νομίζει ὁ Spitzn. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· οὕτω καὶ τὸ **αἰθρηγενέτης,** Ὀδ. Ε. 296· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 867.

αἰθρήεις, εσσα, εν, = **αἴθριος,** Φερένικ. παρὰ Σχολ. Πινδ. Ο. 3. 28, Ὀππ. Κ. 4, 73.

αἰθρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, πεζὸς τύπος τοῦ ποιητ. **αἴθρη,** κατὰ πρῶτον ὅμως ἐν χρήσει παρὰ Σόλωνι, 13. 22· ἐξ αἰθρίης καὶ νηνεμίης, Ἡρ. 7. 188· ἐξ αἰθρίας ἀστράψω, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισι,» 4· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 31· αἰθρίας οὔσης = ἐν καιρῷ ἀνεφέλῳ, per purum, ἀντίθετον τῷ ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 11, καὶ ἀλλ.· οὕτω καὶ **αἰθρίης** ἢ **-ίας** μόνον, Ἡρόδ. 7. 37. Ἀριστοφ. Νεφ. 371· τῆς αἰθρίας, Ἀριστ. Προβλ. 25. 18. II. ὁ καθαρὸς οὐρανός, ὑπὸ τῆς αἰθρίας = ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. sub dio, Ξεν. Ἀν. 4, 4, 14. 2) ἰδίως ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ψυχροῦ ἀέρος τῆς νυκτός, Ἡρόδ. 2. 68· καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Ἱππ. Ἀέρ. 285. [ῐ ἐν τῇ παραληγούσῃ ἐκτὸς ἐν δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς μέτροις, Σόλων ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 371· πρβλ. Meineke, Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 34.]

αἰθριάζω, καθιστῶ τὸν οὐρανὸν αἴθριον, ἀέρα, Ἀριστ. πρβλ. 26. 8:—ἀλλ' ὁ Ἡσύχ., ὁ Σουΐδ. κτλ. ἀναφέρουσιν **αἰθρεῖ** μετὰ τῆς σημασ. **χειμάζει** = κάμνει ψῦχος· ἴδε **αἰθρέω**· πρβλ. δὲ καὶ τὸ ἑπόμ.

αἰθριάω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, ψυχραίνω, αἰθριήσας, Ἱππ. 497. ἐν τέλ. ἀλλ' ἀμέσως κατωτέρω ἠθριασμένα (ἐκ τοῦ **αἰθριάζω**). II. ἀμετάβ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνέφελος, καθαρός, ἐπὶ τοῦ στερεώματος. ὡς δ' ἠθρίασε, Βαβρ. 45. 9 (Meineke **ἠθρίαζε**).

αἰθρινός, ή, όν, = πρωϊνός, «αἰθρινόν, πρωϊνόν,» Ἡσύχ.

αἰθριο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, Θεόκρ. 8. 78.

αἴθριος, ον, καθαρός, λαμπρός, ἀνέφελος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρ. καταστάσεως, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 433· αἰθρίου ἐόντος τοῦ ἠέρος, Ἡρόδ. 2. 25. 2) ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, Θεόκρ. 4. 43, Ἀριστ. Κόσμ. 7, 2, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 12, 2: ἐπὶ ἀνέμων καθιστώντων ἀνέφελον τὸ στερέωμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18· ἰδίως ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων, αὐτόθι 2. 6, 22. II. ὁ ἐν ὑπαίθρῳ τηρούμενος, Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν,» 5. 2) ψυχρός, κρυερός· πάγου φανέντος αἰθρίου, Σοφ. Ἀποσπ. 162· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 357, ἴδε ἐν λέξει **ὑπαίθριος.** III. **αἴθριον,** τό, ὡς ἡρμηνεύθη εἰς τὴν Ἑλλ. τὸ Λατ. atrium, πρόδομος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 6, 2, Λουκ. Ἀναρχ. 2.

αἰθριώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος τῷ ἀνεφέλῳ οὐρανῷ, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 36.

αἰθρο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαίνων διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος, περὶ τοῦ Ἀβάριδος· Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 1. 28. II. σχοινοβάτης, Μανέθ. 4. 278.

αἰθρο-βολέω, ῥίπτω λάμψιν ἐπί τι, φωτίζω τι, μετ' αἰτ. Μανέθ. 4. 224.

αἰθρο-δόνητος, ον, ὁ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος δονούμενος, Μανέθ. 4, 298.

αἰθρο-πλᾰνής, ές, περιπλανώμενος ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 4. 586.

αἰθρο-πολεύω = πλανῶμαι, ἀναστρέφομαι ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 2. 383· ὡσαύτ. **-πολέω.**

αἶθρος, ὁ, ὁ καθαρὸς καὶ ψυχρὸς τῆς πρωΐας ἀήρ, Ὀδ. Ξ. 318· πρβλ. **αἴθρη, αἰθρία.**

αἰθρό-τοκος, ον, ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθείς, Μανέθ. 4. 339.

αἰθρωπός, όν = αἴθριος, Μανέθ. 4. 166· μετὰ διαφόρων γραφῶν, **αἰθρωπὰ** καὶ **αἰθωπά.**

αἴθυγμα, ατος, τό, (αἰθύσσω) = σπινθήρ: μεταφ., αἴθ. εὐνοίας, δόξης, Πολύβ. 4. 35, 7., 20. 5, 4, πρβλ. Πλουτ. 2. 966, 21.

αἴθυια, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν, πιθανῶς εἶδος λάρου, Larus marinus, Ὀδ. Ε. 337· πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 9, 1· αἴθ. ἰχθυβόλοι, Ἀνθ. Π. 6. 23, «αἴθυιαι, ἐνάλιαι κορῶναι,» Ἡσύχ.—Ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν πλοίων, Παυσ. 1. 5, 3. II. μεταφ. πλοῖον, Λυκόφρ. 230.

αἰθυίας ἄνθος, «βοτάνης εἶδος,» Ἡσύχ.

αἰθύνεσθαι, «λαμβάνεσθαι, αἱρεῖσθαι, ἀγαγέσθαι κρατεῖν,» Ἡσύχ.

αἰθυιό-θρεπτος, ον, ὁ ἐσθίων αἰθυίας καὶ ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος, Λυκόφρ. 237.

αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ ὁρμῶν βιαίως διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, βελῶν κτλ. Ὀππ. Κ. 2. 332. Ἀνθ.

αἰθύσσω (πρβλ. **ἀν-, δι-, κατ-, παρ-αιθύσσω**): ἀόρ. παρ**-αίθυξα,** Πίνδ.: (συγγεν. τῷ **αἴθω**). Θέτω εἰς βιαίαν κίνησιν, ἀνακινῶ, ἐξάπτω, Σοφ. Ἀποσπ. 486:—Παθ. κινοῦμαι ὁρμητικῶς, σείομαι, ἐπὶ φύλλων, Σαπφ. 4. II. ἀμετ. Ἄρατ. 1033.

αἴθω, εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀνάπτω, καίω, αἴθειν πῦρ, Ἡροδ. 4. 145, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1435· θεοῖς ἱερά, Σοφ. Φ. 1033· λαμπάδας, Εὐρ. Ῥῆσ. 95· Θεόκρ., κτλ. (ὅθεν ἴσως πῦρ αἴθειν, πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ἀντὶ πυραίθειν ἐν Εὐρ. Ῥῆσ. 41, 78, 823):—μεταφ., σέλας ὄμμασιν αἴθει, Ἀνθ. Π. 12. 93· χόλον αἴθ., αὐτόθι 5. 300. 2) σπανίως ἀμετάβ. = καίομαι, φλέγομαι, ἀναλάμπω, Πινδ. Ο. 7, 87· λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, Σοφ. Αἴ. 286. 3) ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τὸ παθητ. **αἴθομαι** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε κατὰ μετοχ.. πυρὸς μένος αἰθομένοιο, Ἰλ. Ζ. 182, πρβλ. Θ. 559, κτλ., αἰθ. δαλός, Ν. 320· αἰθ. δᾷδες, Ὀδ. Η. 101· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 1. 2· Εὐρ. Ἱππ. 1279, κτλ., οὕτω μεθ' Ὅμ., αἴθεται κάλλιστα, [τὰ ὀστέα], Ἡρόδ. 4. 61· αἰθέσθω δὲ πῦρ, Εὐρ. Ι. Α. 1471· δώματ' αἴθεσθαι δοκῶν, ὁ αὐτ. Βάκχ. 624, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 3. 19:—μεταφ. ὡς τὸ Λατ. uri, ἔρωτι αἴθεσθαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 83· ὡσαύτ. αἴθετ' ἔρως, (Ἐπ. παρατατ.) ἐφλέγετο, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 296. (Ἐκ √ΑΙΘ παράγονται καὶ τὰ **αἶθος, αἰθός, αἴθων,** πιθανῶς δὲ καὶ τὰ **αἰθήρ, αἴθρη**· πρβλ. Σανσκρ. **indh, indhê** (accendo) **iddhas** (λαμπρός), êdhas (καυσόξυλον)· Λατ. aestus, aestas, aedes. Ἀγγλοσαξ. **âd** (σωρός). Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. eit (πῦρ), Μέσ. Ὑψηλ. Γερμ. **eiten** (λάμπω, φλέγομαι).

αἴθων, ωνος, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν τέλ.: (αἴθω). Πυρώδης, φλέγων, ἀναλάμπων, ἀστράπτων, ἐπὶ ἀστραπῶν, κτλ., Πινδ. Ο. 10, 98· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ μετὰ φλογῶν, Πινδ. Π. 1. 44:—πρβλ. **αἴθοψ.** II. ἐπὶ ἐστιλβωμένου μετάλλου ὡς τὸ αἴθοψ, = ἀπαστράπτων, λάμπων, σίδηρος, Ἰλ. Δ. 485, Ὀδ. Α. 184, Σοφ., αἴθωνες λέβητες, τρίποδες, Ἰλ. Ι. 123., Ω. 233. III. ἐπὶ διαφόρων ζῴων, ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ ἵππου, λέοντος, ταύρου, ἀετοῦ, καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 11, 20, ἐπὶ ἀλώπεκος.—Τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι σημαίνει πυρώδης, δηλ. ἄγριος, ὁρμητικός, ἄλλοι δὲ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ χρῶμα τῶν ζῴων, ὡς τὸ Λατ. fulvus, rufus, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰς τοὺς πῦρ πνέοντας ἀστραπηβόλους ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, αἴθωνες θῆρες, Πλάτ. Πολ. 559D. 2)

μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φλεγόμενος, ὀξύς, θυμοειδής, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργ. igneus, Σοφ. Αἴ. 222,1088, Ἑρμιπ. ἐν «Μοίραις,» 1· αἴθων λῆμα, πυρώδης, φλογερὸς τῷ πνεύματι, Αἰσχύλ. Θ. 448· λιμὸς αἴθων, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80.11. (Ἀνθ. Π. παράρτημ. 205), Καλλ. Δήμ. 68. [Ἡ παραλήγουσα τῶν πλαγίων πτώσεων ἐνίοτε συστέλλεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν χάριν τοῦ μέτρου. Οὕτως ἀνδρὸς αἴθονος, ἐν διορθώσει τοῦ Δινδ. (ἀντὶ **αἴθοπος**) ἐν Σοφ. Αἴ. 222 ἐκ τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφ.· αἴθονα λιμόν, (ἀντὶ αἴθοπα), ὑπὸ Bgk ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 361· οὕτω καὶ **νήφοσι**, δοτ. πληθ. τοῦ **νήφων**, ἐν Θεόγν. καὶ **αἴθονα** (κακῶς μεταβληθὲν ὑπὸ τοῦ Μουσούρου εἰς **αἴθωνα**) μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.].

αἴκα [κᾱ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εἴ κε**, **ἐάν**, ἐξ εἰκασίας τοῦ Walck. Θεόκρ. 1.10.

αἰκάλη, «ἡ ἀπάτη,» Ζωναρ.

αἰκάλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. (αἴκαλος). Κολακεύω, θωπεύω, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, (ἴδε ἐν τέλ. καὶ Α. Β. 21)· μετ' αἰτ. Σοφ. Ο. Τ. 597, (τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐκκαλοῦσι), Εὐρ. Ἀνδρ. 630· τὸν δεσπότην ᾔκαλλε, Ἀριστοφ. Ἱπ. 48· τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με, μὲ κολακεύουσι, μὲ εὐχαριστοῦσι, αὐτόθι 211· αἰκάλλει καρδίαν ἐμήν, φαιδρύνει τὴν καρδίαν μου, ὁ αὐτ. Θεσμ. 869.—ἐπὶ κυνός, ὡς τὸ **σαίνω**, κινῶ τὴν οὐρὰν κολακευτικῶς, Βαβρ. 50.14.

αἴκαλος ἢ **αἰκάλος**, ὁ, «κόλαξ,» Ἡσύχ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ **ἀκήν**, **ἀκέων**, ἴδε *ἀκή II.)

αἴκε, **αἴκεν**, Ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐάν**.

αἰκεία, ἴδε ἐν λ. **αἰκία**.

αἰκέλιος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀεικέλιος**, Θέογν. 1344, Εὐρ. Ἀνδρ. 131.

αἰκή [ᾱῐ], ἡ, (ἀΐσσω) = ὁρμητικὴ κίνησις, σπουδή, ὁρμή, Λατ. impetus· τόξων ἀϊκαί, Ἰλ. Ο. 709· ἐρετμῶν, Ὀππ. Ἁλ. 4. 651, πρβλ. **ῥιπή**.

αἰκής [ῐ], **ές**, ποιητ. ἀντὶ **ἀεικής**, Ἐπίρρ. **αἰκῶς**, Ἰλ. Χ. 336: παρὰ Τραγικοῖς καὶ **αἰκής**, **ές**, (πρβλ. **αἰκία**), αἰκὲς πῆμα, Αἰσχύλ. Πρ. 472· θανάτους αἰκεῖς, Σοφ. Ἠλ. 206.— Ἐπίρρ. **αἰκῶς**, Σοφ. Ἠλ. 102 (τὰ χειρόγρ. **ἀδίκως**), 216. Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 60.

αἰκία, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. **ἀεικείη** (ὃ ἴδε), διαγωγὴ βλαπτική, προσβλητική, ἀπρεπὴς μεταχείρισις, κάκωσις, ἰδίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἄλλων σωματικῶν κακώσεων, Αἰσχύλ. Πρ. 177, Σοφ. Ἠλ. 514., Ο. Κ. 748. Κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πρ. 93· Σοφ. Ἠλ. 486, 511. **2)** παρὰ τοῖς πεζοῖς πρὸ πάντων ὡς δικανικὸς ὅρος, **αἰκίας δίκη** = ἰδιωτικὴ καταγγελία διὰ κάκωσιν ἢ προσβολὴν ἧττον σπουδαία τῆς ὁριζομένης περὶ ὕβρεως (ἥτις ἐλέγετο γραφή), Πλάτ. Πολ. 425D, 464E· καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· ἦν ὁ τῆς βλάβης ἡμῖν νόμος πάλαι, ἦν ὁ τῆς αἰκίας, ἦν ὁ τῆς ὕβρεως, Δημ. 525.14· πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 27· Βοίκχ. II. Οἰ. 2. σ.102. **3)** καθόλου, βλάβη, προσβολή, ἀτιμία, Θουκ. 7. 75. [αἰκῖα, διὸ ὁ Dawes, ὁ Πόρσ. καὶ ἄλλοι προτιμῶσιν **αἰκεία**, πρβλ. **ἀεικείη**: ἀλλ' ἴδε Ellendt. Λεξ. Σοφ.].

αἰκίζω, ἐνεργ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα, μεταχειρίζομαι βλαβερῶς, βασανίζω, κακῶ, τινά, Σοφ. Αἴ. 403., Τρ. 839· ἐπὶ θυέλλης, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης, ὁ αὐτ. Ἀντ. 419:—Παθ. ὑφίσταμαι αἰκίας, ἐνεστ. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 168· πρὸς κυνῶν ἔδεστὸν αἰκισθέντ', Σοφ. Ἀντ. 206· εἰς τὸ σῶμα αἰκισθῆναι πληγαῖς, Ἀριστ. Πολ. 5.10, 19. **II.** κοινότερον ὡς ἀποθ. **αἰκίζομαι**, Αἰσχύλ. Πρ. 195. Ἰσοκρ.: μέλλ. **αἰκίσομαι**, Ἀνθ.:—Ἀττ. **-ιοῦμαι**, (**κατ-**), Εὐρ. Ἀνδρ. 829:—ἀόρ. **ᾐκισάμην**, Σοφ. Αἴ. 111, Ο. Τ. 1153. Ξεν., ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. σημασ. **ᾐκίσθην**, Ἀνδοκ. 18.11, Λυσ. 105. 32, Ἰσοκρ. 73A., Ξεν., καὶ πρκμ. **ᾔκισμαι**, Εὐρ. Μήδ. 1130, ὑπερσυντ. **ᾔκιστο**, Πλουτ. Καῖσ. 29:—ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς τὸ ἐνεργ. μετ' αἰτιατ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἔτι δὲ καὶ τὰ χωρία αἰκ., Δημ. 1075.11· μετὰ διπλ. αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγματος, αἰκίζεσθαί τινα τὰ ἔσχατα, Ξεν. Ἀν. 3.1,18· πρβλ. Ἐπ. **ἀεικίζω**.

αἴκισμα, **ατος**, τό, κάκωσις, βάσανος, Αἰσχύλ. Πρ. 989. Λυσ. 105,29:—κατὰ πληθ., αἰκίσματα = πτώματα ἠκρωτηριασμένα, Εὐρ. Φοίν. 1529.

αἰκισμός, ὁ = τῷ προηγ. Δημ. 102. 20, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν.

αἰκιστικός, **ή**, **όν**, ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ αἰκίζειν· τὸ ἐπίθ. τοῦτο εἶναι γνωστὸν ἐξ ἐπιρρ. **-κῶς**, Σχολ. Ἐνετ. Β. 22. 336, Πολυβ. 8. 75· καὶ παρ' ἄλλοις Γραμμ:—θηλ. **αἰκίστρια**, ἡ, (ὡς εἰ ἐξ ἀρσεν. **αἰκιστής**). Σουΐδ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχολ. Ἐνετ. Β. Ἰλ. Χ. 336.

αἰκίστρια, «ἡ αἰκίζουσα,» Ζωναρ. = ἡ κακοποιοῦσα.

αἶκλον, ἢ **ἄϊκλον**, τό, ἑσπερινὸν φαγητὸν ἐν Σπάρτῃ, Ἐπίχ. 20. Ahr., Ἀλκμὰν 71· πρβλ. Ἀθήν. 139B· ἕτερος τύπος **αἶκνον** ἀναφέρεται ὑπὸ Ἡσυχ. Σουΐδ. καὶ Εὐστ.:—πρβλ. **ἄκολος**.

ἀϊκτήρ, [ᾰ], **ῆρος**, ὁ, (ἀΐσσω) ὁ ὁρμητικῶς φερόμενος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 171.

ἀϊκτος, **ή**, **όν**, ὁρμητικός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 20.

ἄϊκτος, **ον**, (ἱκνέομαι) ὁ ἀπροσπέλαστος, «ἀπρόσιτος,» Ἡσύχ. ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρμάν. ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 346 ἀντὶ **δδ' ἐκτός**.

αἰκχούνα, «αἰσχύνη, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

αἰκῶς, ἐπιρρ. τοῦ **αἰκής**.

αἰλά, «καλά, Κύπριοι,» Ἐτυμ. Μ.

αἴλινος, ὁ, ἰσχυρὰ καὶ ἀγρία θρηνώδης ἀναφώνησις, πένθιμον μέλος ἐπαναλαμβανόμενον, αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 121 (λυρ.)· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 627, Εὐρ. Ὀρ. 1395· (λέγεται δὲ ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **αἲ Λίνον** = ἄχ τὸν Λίνον, Παυσ. 9. 29, 8· ἴδε ἐν λ. **Λίνος**). **II.** ἐπίθ. **αἴλινος**, **ον**, = θρηνώδης, θρηνητικός, αἰλίνοις κακοῖς, Εὐρ. Ἑλ. 171· βρέφος αἰλ., δυστυχές, Συλλ. Ἐπιγρ. 6251· οὐδ. πληθ. **αἴλινα**, ὡς ἐπίρρ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. Μόσχ. 3,1.

αἴλιοι, «σύγγαμβροι,» Ἡσύχ.

αἰλότρια, = ἀλλότρια, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1881, σ.77.

αἰλούριος, ὁ, «ῥίζα τις οὕτω καλουμένη,» Ἐτυμ. Μ. 34. 9.

αἰλουρό-μορφος, **ον**, ὁ ἔχων μορφὴν αἰλούρου, Ὡραπόλλ. Ἱερογλ. Α. κεφ. 10, σ.16.

αἴλουρος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 2, 7., 6. 35, 3, ἢ **αἰέλουρος**, ὁ, ἡ, Ἡρόδ. καὶ Κωμικοὶ ἔνθα κατωτέρω. Γαλῆ, γάτα, felis domesticus, Ἡρόδ. 2. 66, Ἀριστοφ. Ἀχ. 879, Ἀναξανδρίδας ἐν «Πόλεσι,» 1. 12, Τιμοκλῆς ἐν «Αἰγυπτίοις,» 1. **II.** παρὰ μεταγενεστ. ἡ νυφίτσα, ἴδε Μοσχόπ. π. σχεδ. 148. (Κατὰ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **αἰόλος** 5, ἐκ τοῦ **αἰόλος** καὶ **οὐρά**, ὡς ἐκφράζοντος τὴν ἰδιάζουσαν ταῖς γαλαῖς κίνησιν τῆς οὐρᾶς).

αἴλων, = **ἄλλων**, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, 14· πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου «**αἰλότροπον**· ἀλλοιότροπον.»

αἷμα, **ατος**, τό, Ὅμ., ὅστις πολλάκις συνάπτει φόνος τε καὶ αἷμα, κτλ., ψυχῆς ἄκρατον αἷμα, Σοφ. Ἠλ. 786· ὡσαύτ. κατὰ πληθ., αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1293, Σοφ. Ἀντ. 120, Εὐρ. Ἠλ. 1176, Ἄλκ. 496. **2)** ἐπὶ παντὸς ὁμοιάζοντος πρὸς αἷμα, αἷμα σταφυλῆς, Ἐδδ. (Σειρ. λθ', 26· (πβρλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 69. **3)** μετὰ παραλλήλου σημασίας θάρρους, εὐψυχίας, οὐκ ἔχων αἷμα = ὠχρός, ἄνευ ζωηρότητος, Αἰσχίν. 76. 28· πρβλ. Ἀριστ. περὶ ψυχ. 1. 2. 21: αἷμα φάσκουσί τινες τὴν ψυχήν. **II.** αἱματοχυσία, φόνος, Αἰσχύλ. Χο. 520, Σοφ. Ο. Τ. 101· πρβλ. Ἐλμσλ. Βάκχ. 139· ὅμαιμον αἷμα γίγνεται = συγγενοῦς φόνος τελεῖται, Αἰσχύλ. Ἱκ. 449· εἴργασται μητρῷον αἷμα, Εὐρ. Ὀρ. 284· πρβλ. 406· αἷμα πράττειν, αὐτόθι 1139, ἔτι δὲ καὶ αἷμα κτανεῖν, ὡς ἐὰν τὸ αἷμα ἦτο σύστοιχος αἰτιατ., Σοφ. Ἀποσπ. 153:—**ἐφ' αἵματι** φεύγειν, ἐξορία πρὸς ἀποφυγὴν δίκης ἐπὶ φόνῳ Δημ. 548, ἐν τέλ. ὅπερ ἐν Εὐρ. Ἰκ. 148 εἶναι, αἷμα φεύγειν, ἴδε Μυλλ. Εὐμεν. § 50, κέξ.—Ὁ πληθυντικὸς κεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1302, Χο. 64. 650.—συχνάκις παρ' Εὐρ., οὐδέποτε παρὰ Σοφ.—αἵματα σύγγονα = ἀδελφῶν πτώματα, Εὐρ. Φοίν. 1503·—ἡ φράσις τοῦ Σοφοκλ. ἐν Ἠλέκτρ. 1394, νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων, παρεπλάνησε τὸν Ἡσύχ. καὶ ἄλλους ἵνα δώσωσιν εἰς τὸ **αἷμα** καὶ τὴν σημασίαν τῆς **μαχαίρας**· ἀλλ' ἴδε τὴν λέξιν **νεακόνητος**. **III.** ὡς τὸ Λατ sanguis, = αἷμα, ἐξ αἵματος συγγένεια, αἷμά τε καὶ γένος, Ὀδ. Θ. 583· αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, Δ. 611· οἵ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, Ἰλ. Τ. 111· τὸ αἷμά τινος, ἡ καταγωγή του, Λατ. stirps, Πινδ. Ν. 11. 44· αἷμ' ἐμφύλιον, Σοφ. Ο. Τ. 1406· ὁ πρὸς αἵματος = συγγενὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ἢ φυλῆς, ὁ αὐτ. Αἴ. 1305· πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 3, 7· μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι = συγγενὴς αὐτῆς ἐξ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 606· πρβλ. Θ. 141· ἀφ' αἵματος, ἐκ τῆς φυλῆς, Σοφ. Ο. Κ. 245. **2)** συγκεχρ. ἐπὶ προσώπου, ὦ Διὸς .. αἷμα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 831.1· αἷμα σόν, αὐτόθι 722. 8· πρβλ. 1046, 4, καὶ ἀλλ. (ἡ ῥίζα τῆς λέξεως εἶναι ἀμφίβολος).

αἱμ-αγωγός, **όν**, (ἄγω) = ἐξάγων αἷμα, Διοσκ. 3. 137.

αἱμᾰκορίαι ἢ **αἱμακουρίαι**, **ῶν**, αἱ, (κορέννυμι) προσφοραὶ (θυσίαι) αἱματηραὶ γενόμεναι ἐπὶ τάφων πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ψυχῶν, Πινδ. Ο. 1.146· ἴδε Dissen. (90):—τὸ ἑν. παρὰ Πλουτ. Ἀριστείδ. 21.—Δωρ. κ. Βοιωτ. λέξις.

αἱμακτικός, **ή**, **όν**, καθιστῶν τι αἱματηρόν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1003.

αἱμακτός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **αἱμάσσω**, ἀναμεμιγμένος αἵματι, ἐξ αἵματος ἀποτελούμενος, Εὐρ. Ι. Τ. 644.

αἱμαλέος, **α**, **ον**, = αἱματώδης, αἱματόχρους, Ἀνθ. Π. 6. 129. Τρυφ., Νόνν., κτλ.

αἱμαλωπίς, **ίδος**, ἡ, θρόμβος αἵματος, Διοσκ. 2. 95.

αἱμάλωψ, **ωπος**, ὁ, (αἱμαλέος) μᾶζα αἵματος: μέρος τοῦ σώματος ἔχον πεπηγὸς αἷμα, Ἱππ. 207C., 240.11, κτλ. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ φαινόμενος ὡς πεπηγὸς αἷμα, χυμός, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1.

αἵμαξις, **εως**, ἡ, ἀφαίμαξις, Ἀρεταῖος Θεραπ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

αἱμάς, **άδος**, ἡ, ἐξόρμησις, ῥεῦμα αἵματος, Σοφ. Φ. 697 (λυρ.)· = αἵματος ῥύσις, ὡς ἑρμηνεύει ὁ Σχολ.

αἱμᾰσιά, ἡ, τοῖχος ἐκ ξηρῶν λίθων, λατ. maceria· αἱμασιάς τε λέγειν, κτίζω τοίχους· (ἴδε **λέγω**, Β. Ι. 2, **αἱμασιολογέω**), Ὀδ. Σ. 359· αἱμ. λέξοντες, Ω. 224., παρ' Ἡροδ. 1.180, 191., περὶ τῶν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν τοίχων παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ τοῦ διαρρέοντος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἁπλῶς περὶ τοίχων ὡς κατοικητηρίων

τῶν σαυρῶν, ὁ αὐτ. 2, 69· αἱμ. ἐγγεγλυμμένη τύποισι, περὶ τοίχου περιβάλλοντος Αἰγυπτιακόν τινα ναόν, αὐτόθι 138· περὶ τειχίσματος, ὃ δύναταί τις νὰ ὑπερασπίσῃ, Θουκ. 4. 43· αἱμ. οἰκοδομεῖν, Δημ. 1274 ἐν τέλει· καὶ παρὰ Θεοκρ. 1. 47, κτλ. παῖς κάθηται ἐφ' αἱμασιῇσιν· καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἀνάφης 3430_{10}· ἐν τῷ τόπῳ ἐν τᾷ αἱμασιᾷ ὁπεῖ ἁ ἐλαία ἁ ποτὶ τὸν Εὐδώρειον οἶκον, κτλ. (Ἡ σημασία τοῦ τοίχου εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς βεβαία, ἡ δὲ τοῦ ἐξ ἀκανθῶν φράκτου φαίνεται στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης παραγωγῆς ἐκ τοῦ **αἱμός**. Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **λέγειν** 8).

αἱμασιο-λογέω, κτίζω τοίχους, Θεόπομπ. Κωμ. Ἄδηλ. 11.

αἱμᾰσιώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος αἱμασιᾷ, Πλάτ. Νόμ. 681Α.

αἱμάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άξω**: ἀόρ. **ἥμαξα**, (ἴδε κατωτ.): —Παθ. ἀόρ. **ἡμάχθην**, Εὐρ. Ἠλ. 574· ἀλλ' αἱμάχθην, Σοφ. Αἴ. 909:—μετοχ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595:—Ποιητ. ῥῆμα (ἀλλὰ πρβλ. **ἐξ-, καθ-αιμάσσω**). Καθιστῶ αἱματηρόν, κηλιδῶ δι' αἵματος, πεδίον, Πινδ. Ι. 8 (7). 110, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1589· ἑστίας θεῶν, ὁ αὐτ. Θ. 275· χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς = κηλιδοῦν αὐτὰς δι' αἵματος κτηνῶν, Σοφ. Αἴ. 453· πρβλ. **αἰχμάζω** II:—Ἐντεῦθεν, τραυματίζω, πλήττω οὕτως, ὥστε νὰ αἱματωθῇ τὸ πληττόμενον. Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα πέτρᾳ.. αἱμάξω πεσών, θὰ κατασυντρίψω τὴν κεφαλήν μου κατὰ τοῦ βράχου, Σοφ. Φ. 1002· πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει; θὰ ἀγάγῃ εἰς αἱματηρὸν τέλος; Εὐρ. Φοίν. 1288· οὕτω: πέσεα δάϊα.. αἱμάξετον, αὐτόθι 1299· αἱμάξεις.. τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς, ὁ αὐτ. Ἴων. 168· ἀπολ., τῶν γὰρ οὐχ ἥμασσεν βέλος = τὰ βέλη αὐτῶν οὐδένα ἐτραυμάτιζον ὥστε νὰ χυθῇ αἷμα, ὁ αὐτ. Βάκχ. 761:—Μέσ. ἡμάξαντο βραχίονας, Ἀνθ. Π. 7. 10:—Παθ. κυλίομαι εἰς τὸ αἷμα, φονεύομαι, σφάττομαι, Σοφ. Ἀντ. 1175. **2)** ὡς ὅρος ἰατρικὸς = ἀφαιμάσσω, ἐξάγω αἷμα διὰ φλεβοτομίας, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 4. **II.** ἀμετ., εἶμαι αἱματώδης, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Νικ. Ἀλεξιφ. 480, Ὀππ. Ἁλ. 2. 618.

αἱματάω, = διψῶ αἵματος· πρβλ. **φονάω**, πιθαν. γραφ. ἐν Ἀλκμᾶνι 68.

αἱματ-εκχυσία, ἡ, ἡ χύσις αἵματος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. θ', 22, Ἐκκλ.

αἱμᾰτηρός, ά, όν, ἐν Εὐρ. Ὀρ. 962· ὡσαύτως **-ός, όν**, = αἱματώδης, ἡμαγμένος, φόνιος, ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ Τραγικοῖς, αἱμ. χεῖρες, ξίφος κτλ.· φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ.. δρυός, δηλ. ἀφ' αἵματος καὶ δρυός = τρεφομένη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ θύματος καὶ διὰ τῶν ἐκ δρυὸς ξύλων, Σοφ. Τρ. 766· ἰδίως αἱμόδιψος, αἱμοχαρής, πνεῦμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 137· τεῦχος αἱμ. = ἡ θανατηφόρος κάλπις, ὁ αὐτ. Ἀγ. 815· αἱμ. βλάβαι, ὁ αὐτ. Εὐμ. 359· ὀμμάτων διαφθοραί, Σοφ. Ο. Κ. 552· στόνος αἱμ., προξενούμενος ὑπὸ τοῦ ἀχνίζοντος αἱματηροῦ τραύματος, ὁ αὐτ. Φ. 695· πρβλ. **θηγάνη**. **II.** κυριολεκτικῶς ἐπὶ αἵματος, ὁ συνιστάμενος ἐξ αἵματος, μένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1065· σταγόνες αἱμ. = σταγόνες ἐξ αἵματος, Εὐρ. Φοίν. 1415· αἱμ. ῥοῦς = ῥοὴ αἵματος, Ἱππ. Κωακ. 201.

αἱμᾰτη-φόρος, ον, φέρων αἷμα, αἱματόεις, μόρος, Αἰσχύλ. Θ. 419.

αἱμᾰτία, ἡ, ζωμὸς ἐξ αἵματος, ὁ μέλας τῶν Σπαρτιατῶν ζωμὸς ὁ παρασκευαζόμενος μετὰ αἵματος, Πολυδ. 6. 57· πρβλ. Μάνσωνος Σπάρταν 1. 2, σ. 192.

αἱματιαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα, Ἀριθ. ἐν Ἀποκαλ. σ. 993.

αἱμᾰτίζω, κηλιδῶ διὰ τοῦ αἵματος, ἀόρ. αἱματίσαι πέδον γῆς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 662. **II.** ἐξάγω αἷμα, κεντῶ, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 7, 6.

αἱματικόν, τό, βοτάνης ὄνομα, Ἀπούλ. 17.

αἱματικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ αἷμα ἀνήκων· θερμότης, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 4. 13, 27· ὑγρότης, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 13· τροφή, ὕλη, ὁ αὐτ. Μορ. Ζ. 2. 6, 8., 3. 4, 3. **II.** = **ἔναιμος**, ἐπὶ τῶν ἐχόντων αἷμα ζῴων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἄναιμος**, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 1. 4, 2, Μορ. Ζ. 2. 1, 21, κτλ.

αἱμάτῐνος, η, ον, ἐξ αἵματος, αἱματώδης· στιγμή, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 3, 2· δάκρυα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 238.

αἱμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αἷμα = ὀλίγον αἷμα. Μ. Ἀντων. 5. 4.

αἱμᾰτίς, ίδος, ἡ, ἱμάτιον αἱματόχρουν, Ἀριστ. περὶ χρωμ. 5.

αἱμᾰτίτης, [ῑτ], **ου**, ὁ ὅμοιος αἵματι· λίθος αἱμ., ὁ αἱμοστάτης, λίθος ἐρυθρὸς ἐνέχων σίδηρον, Θεοφρ. λιθ. 37, Διοσκ. 5. 143· εἰλεὸς αἱμ., νόσος, Λατ. convolvulus sanguineus, Ἱππ. 557. 12: —θηλ., **αἱματῖτις φλέψ**, ἀγωγὸς αἵματος, ὁ αὐτ. 1286. 42· αἱμ. χορδή, λουκάνικον ἐξ αἵματος, Σώφιλος ἐν «Συντρέχουσιν,» 2.

αἱματό-βαπτος, ον, = αἱμοβαφής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 65.

αἱματο-δεκτικός, ή, όν, = **αἱματοδόχος**, ἐπὶ ἀγγείων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 756.

αἱματο-δόχος, ον, δεχόμενος ἢ περιέχων αἷμα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Γ. 444.

αἱμᾰτο-ειδής, ές, ὅμοιος αἵματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Διοδ. 17. 10.

αἱμᾰτόεις, όεσσα, όεν, συνηρ., **αἱματοῦς, οῦσσα**, (ἐκ διορθ. τοῦ Πόρσ. ἐν Ο. Τ. 1279, χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἀντὶ χαλάζης αἵματος·), **-οῦν**, = αἱματηρός, Ἰλ. Ε. 82. **2)** αἱματόχρους ἢ ἐξ αἵματος· ψιάδες, σμῶδιξ, Π. 459, Β. 267· αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, ἐπισκιάζει τὸ ἐρυθριῶν πρόσωπον, Σοφ. Ἀντ. 529· (οὕτω τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου, ἐν Εὐρ. Φοιν. 1488). **3)** αἱματηρός, φόνιος, πόλεμος, κλτ., Ἰλ. Ι. 650· ἔρις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 699· βλαχαί, ὁ αὐτ. Θ. 348.

αἱματό-θρεπτος, ον, ὁ τρεφόμενος διὰ τοῦ αἵματος, Κ. Μανασσ. 3, 52, σ. 351.

αἱμᾰτο-λοιχός, όν, (λείχω) ὁ λείχων αἷμα, ἔρως αἱμ. = ἐπιθυμία σφοδρὰ ὅπως λείξῃ τις αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1478 (λυρ.).

αἱμᾰτο-ποιέω, = μεταβάλλω εἰς αἷμα.—Παθ. γίνομαι αἷμα, Ἰατρ.

αἱματο-ποίησις, εως, ἡ, ἡ παραγωγὴ αἵματος, Θεόφιλ. Ἰατρ.

αἱμᾰτο-ποιητικός, ή, όν, ὁ ποιῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν, παράγειν αἷμα, Γαλην.

αἱματο-ποιός, όν, = **αἱματοποιητικός**, Ἑρμ. Τρισμ. Ἰατρομ. σ. 37.

αἱμᾰτο-ποσία ἢ **αἱμο-ποσία, ἡ**, τὸ πίνειν αἷμα, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1024.

αἱμᾰτο-ποτέω, (πίνω, ποτόν) πίνω αἷμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱπ. 198.

αἱματό-πους, ὁ, πτηνὸν ἔχον πόδας αἱμόχρους, Πλίν. 10, 47· ἴδε **ἱμαντόπους**.

αἱματό-πτυστος, ον, ὁ πάσχων αἱματοπτυσίαν, Γ. Πισίδ. ἑξ. 1502.

αἱμᾰτο-πώτης, ου, ὁ πίνων, ῥοφῶν αἷμα, Ἀριστοφ. Ἱπ. 198· κατὰ θηλ. **αἱματοπῶτις, ιδος**, Μανέθ. 4. 616.

αἱματόρροια, ἡ = **αἱμόρροια**, Γ. Πισίδ. ἑξ. 1560.

αἱματορρόφος, ον, (ῥοφέω) ὁ ῥοφῶν αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 193, Σοφ. Ἀποσπ. 813.

αἱμᾰτόρρῡτος, ον, (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα· αἱμ. ῥανίδες = βροχὴ αἵματος, Εὐρ. Ι. Α. 1515.

αἱματο-σταγής, ές, (στάζω) = ὁ στάζων αἷμα, ἀχνίζων αἷμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 816. Θ. 836. Εὐρ. Ἱκ. 812. Ἀριστοφ. Βάτρ. 471:—Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 365 ἡ λέξις εἶνε παρὰ τὸ μέτρον: περὶ δὲ τοῦ ἐν Χο. 842, πρβλ. **δειματοσταγής**.

αἱματο-στάλακτος, ον, = **αἱματοσταγής**. Νικήτ. Εὐγ. 1, 35.

αἱματο-σφαγής, ές, διάφ. γρ. ἀντὶ **αἱματοσταγής**, τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσφαγής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 816.

αἱματουργός, όν, ὁ πρόξενος αἱματοχυσίας, Πορφ. παρ' Εὐσεβίῳ III 204D.

αἱμᾰτό-φυρτος, ον, κεκηλιδωμένος αἵματι, βέλη, Ἀνθ. Π. 5. 180.

αἱματο-χαρής, ές, ὁ εὑρίσκων ἡδονὴν ἐν τῷ αἵματι, Σουΐδ.

αἱμᾰτο-χάρμης, ου, = τῷ προηγ. Ἀνθ. Π. 15. 28.

αἱματό-χαρτος, ον, = αἱματοχαρής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 55.

αἱματοχυσία, ἡ, = **αἱματεκχυσία**, Τατιαν. 23. Ἰωάν. Μόσχ. 3005C. Θεοφάν. 510, 16.

αἱματό-χυτος, ον, ἐξ οὗ ἐκχέεται αἷμα, Εὐστ. ἑ. 21, σ. 167.

αἱμᾰτόω, μέλλ. **-ώσω**, καθαιμάσσω, αἱματώνω, βρέχω δι' αἵματος, αἱμάτου θεᾶς βωμόν, Εὐρ. Ἀνδρ. 260· διὰ παρῆδος ὄνυχα.. αἱματοῦτε, ὁ αὐτ. Ἱκ. 77.—Παθ. μηδὲν αἱματώμεθα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1656· κρᾶτας αἱματούμενοι, Εὐρ. Φοίν. 1149· ἡματωμένη χεῖρας, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1135· πρβλ. Ἀριστ. Βατρ. 476. Θουκ. 7. 84. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 10. **2)** σφάζω, φονεύω, ἀόρ. **αἱματῶσαι**, Σοφ. Ἀποσπ. 814. **II.** μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, Ἰατρ.

αἱματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος αἵματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Θουκ. 2. 49. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 1. καὶ ἀλλ. **2)** ἐκ τῆς φύσεως τοῦ αἵματος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 19, 9. Μορ. Ζ. 4. 3, 4, καὶ ἀλλ.

αἱμᾰτ-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν αἱματώδη, κεκηλιδωμένος αἵματι, αἱμ. κόραι, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Εὐρ. Ὀρ. 256· αἱμ. δεργμάτων διαφθοραί, ὁ αὐτ. Φοίν. 870.

αἱμάτωσις, εως, ἡ, (αἱματόω), ἡ εἰς αἷμα μεταβολή, Γαλην.

αἱμᾰτ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = **αἱματωπός**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 933· ἐξ εἰκασίας Πόρσωνος.

αἱμαχάτης, ου, ὁ, αἱμόχρους ἀχάτης, εἶδος πολυτ. λίθου, Πλίν. 37. 54· ἴδε ἀχάτης.

αἱμη-πότης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **αἱμοπότης**, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 602.

αἱμηρός, ά, όν, = **αἱματηρός**, Μανέθ. 1. 338, ἐπὶ γυναικῶν· πρβλ. Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἐπίδαυρος**.

αἱμίονος, διὰ τῆς αι διφθόγγου Αἰολ. ἀντὶ **ἡμίονος**, Ἐτυμ. Μ. σ. 451, 37, ἐν λέξει θνήσκω,

αἱμισέων, = **ἡμισέων**, Ἐπιγρ. Μυτιληναίων, Conze, Reise auf Lesbos. πίν. VI, I.

αἵμνιον, τό, λεκάνη δι' αἷμα, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Γ. 444 ἀντὶ **ἀμνίον**.

αἱμο-βᾰρής, ές, = βαρὺς ἐκ πόσεως αἵματος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 603.

αἱμο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος, βεβαπτισμένος ἐν αἵματι, Σοφ. Αἴ. 219, Νόνν.

αἱμο-βόλιον, τό, λέξ. ἀμφιβόλου σημασίας, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8558.

αἱμο-βόρος, ον, ὁ βιβρώσκων, μυζῶν αἷμα, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 11. 1· γαστέρας αἱμ. ἐπὶ ὄφεων = ἀκόρεστος αἵματος, Θεόκρ. 24. 18· ἔχιδνα Συλλ. Ἐπιγρ. 1152.

αἱμο-δαιτέω, ἐντρυφῶ ἐσθίων αἷμα, Θεόφρ. παρὰ Πορφ.

αἱμό-διψος, ον, = διψῶν αἵματος, Λουκ. Ὠκύπ. 97.

αἱμο-δόχος, ον = **αἱματοδόχος**, Ἐτυμ. Μ. Σουΐδ.

αἱμο-ειδής, ές, = **αἱματοειδής**, Φίλων 2. 244.

αἱμό-κερχνον, τό, ὀλίγος βὴξ μεθ' αἱμοπτυσίας, Ἱππ. παρ' Ἐρωτ.

αἱμο-λάπτις, ἡ, ἡ τὸ αἷμα μυζῶσα, βδέλλα, Γρηγ. Ναζ. 2.221.

αἱμο-μίκτης, ὁ, ὁ συγγινόμενος συγγενεῖ ἐξ αἵματος, Πανδέκτη.

αἱμομιξία, ἡ, ἡ μετὰ συγγενοῦς ἐξ αἵματος σαρκικὴ μῖξις, Πανδέκτη, Φώτιος III, 281A.

αἱμο-πότης, ὁ, = **αἱματοπώτης**, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 94· περὶ τῆς λέξεως **αἱμοποσία**, ἴδε Στοβ. Ἐκλογ. Φυσ. σ. 1024.

αἱμο-πτυϊκός, ή, όν, ὁ πτύων αἷμα, Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13.78, κέξ.

αἱμοπτυσία ἢ **αἱμόπτυσις**, ἡ, πτύσις τοῦ αἵματος, Κοραῆ Ἄτακτα, τόμ. Β', σ. 21, ἐν λέξει **αἷμα**.

αἱμο-πώτης, ου, ὁ, = **αἱματοπώτης**, Λυκόφρ. 1403.

αἱμό-ροος, ον, ποιητ. ἀντὶ **αἱμόρροος**, Νικ. Θ. 318.

αἱμορρᾰγέω, ἔχω αἱμορραγίαν, χάνω μετὰ ταχύτητος τὸ αἷμά μου, ἐκ ῥινῶν, Ἱππ. Ὀξ. 395· αἱμορραγεῖ πλῆθος = ὑπάρχει σφοδρὰ αἱμορραγία, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1250:—ὡσαύτ. ἀπρόσωπ. **αἱμορραγεῖ**, αὐτόθι 1252· αἱμ. τινί, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1: 938.

αἱμορ-ρᾰγής, ές, ὁ πάσχων ἰσχυρὰν αἱμορραγίαν, Ἱππ. 1029F. Σοφ. Φ. 825.

αἱμορραγία, ἡ, σφοδρὰ ῥοὴ αἵματος, Ἱππ. Ἀφ. 1259, κτλ.· πᾶσα σφοδρὰ ἀπώλεια τοῦ αἵματος, (ἰδίως ἐκ τῆς ῥινός, καθ' ἃ λέγει ὁ Γαλην.), Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.

αἱμορρᾰγικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν, Ἱππ. 79B, κτλ.:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην.

αἱμορραγώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ. σημεῖα αἱμ. = συμπτώματα αἱμορραγίας, Ἱππ. 78H.

αἱμόρ-ραντος, ον, (ῥαίνω) = ὁ ἐρραντισμένος δι' αἵματος, βεβαμμένος αἵματι· θυσίαι, Εὐρ. Ἄλκ. 135· ξεῖνοι, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 225.

αἱμορροέω, = πάσχω ἐκ ῥοῆς αἵματος, Ἱππ. 129H, 133A, κτλ.: = ἔχω αἱμόρροιαν, Εὐαγ. κ. Ματθ. θ', 20.

αἱμόρροια, ἡ, ῥοή, ἔκκρισις αἵματος, Ἱππ. 167A., 168B, κτλ.· αἱμ' ἐκ ῥινέων, ὁ αὐτ. Ἀέρ. 282.

αἱμορροϊδο-καύστης, ου, ἐργαλεῖον πρὸς ἴασιν αἱμορροΐδων διὰ καυτηριάσεως, Παῦλ. Αἰγ. 6.79.

αἱμορροϊκός, ή, όν, ὁ ὑποκείμενος εἰς αἱμόρροιαν, δεικνύων ἢ προξενῶν αὐτήν, Ἱππ. Ἀφ. 1254· πρβλ. 168B, κτλ.

αἱμορροΐς, ΐδος, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. αἱμορροΐδες (ἐν. φλέβες) = φλέβες ὑποκείμεναι εἰς αἱμόρροιαν, ἰδίως αἱ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτω καλούμεναι αἱμορροΐδες, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κτλ. **II.** εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 4, 34· (ἄλλη γραφ. **ἀπορραΐδες**). **III.** = **αἱμόρρους**, II, Πλίν. Φυσ. Ἱστ. 20. 81.

αἱμόρ-ροος, ον, συνηρ. **-ρους, -ουν**, ἐξ οὗ ῥέει αἷμα, τρώματα, Ἱππ. Ἄρθρ. 831· αἱμ. φλέβες = φλέβες τόσον μεγάλαι, ὥστε νὰ ὑπόκεινται εἰς αἱμορραγίαν τραυματιζόμεναι, ὁ αὐτ. Ἀγμ. 759, ἔνθα ἴδε Γαληνόν· ὁ ὑποφέρων ἐξ αἱμορραγίας, ὁ αὐτ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄφις τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα ἐνεργεῖ οὕτως, ὥστε τὸ αἷμα νὰ ῥέῃ ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, Διοσκ. Ἰοβόλ. 30. Νικ. Θ. 282· πρβλ. **αἱμορροΐς**, III.

αἱμορροώδης, ες, (εἶδος) = **αἱμορραγώδης**, Ἱππ. Κωακ. 168.

αἱμορ-ρυής, ές, = **αἱμόρρυτος**, Α. Β. 16.

αἱμόρ-ρῠσις, εως, ἡ, = **αἱμόρροια**, Πολυδ. 4. 186.

αἱμόρ-ρῠτος, ον, (ῥέω) = ὁ αἷμα ῥέων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 230:—ποιητ. **αἱμόρυτος**, Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 384.

αἱμορυγχιάω, (ῥύγχος) = ἔχω τὸ ῥύγχος ἡματωμένον, «αἱμορυγχιᾶν Δώριόν ἐστι τοὔνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἕρμιππος ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπών, Ἐγώ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορυγχιᾶν ποιήσω .., Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν.» Ἕρμιππ. Κωμ. Ἄδηλ. πρβλ. Α. Β. ἔνθα γράφεται αἱμορυγχία ἀντὶ τοῦ αἱμορυγχιᾶν, ὃ ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος, «αἱμορυγχιᾶν, καθημάχθαι τὸ ῥύγχος.»

αἱμός, ὁ, **δρυμός**· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 8.

αἱμοσάτης, ὁ, Σάμιος λίθος ἐν χρήσει πρὸς στίλβωσιν χρυσοῦ, Διοσκ. 5.173, ἔνθα ἴδε Sprengel.

αἱμο-στᾰγής, ές, = **αἱματοσταγής**, Εὐρ. Ἀποσπ. 388.

αἱμό-στασις, εως, ἡ, μέσον καταπαῦον τὸ αἷμα, Γαλην.—φυτὸν ἐν χρήσει ὡς στυπτικόν, Διοσκ. 4. 82.

αἱμο-στατικός, ή, όν, ὁ σταματῶν τὸ αἷμα, Ἀλ. Τραλλ. 7.296.

αἱμο-τόκον ἧπαρ, Μ. Φιλῆς τόμ. Β', σ. 386 ἔκδ. Mi.

αἱμόφθαλμος, ον, ὁ αἱματώδεις ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, Γ. Μελιτην. ϛ', 506.

αἱμο-φόβος, ον, ὁ φοβούμενος τὸ αἷμα, ἤτοι τὴν αἱμορραγίαν, Γαλην.

αἱμο-φόρυκτος, ον, (φορύσσω) = μεμολυσμένος δι' αἵματος, κρέα, Ὀδ. Υ. 348.

αἱμό-φυρτος, ον, = **αἱματόφυρτος**, Πολύβ. 15.14, 2.

αἱμο-χᾰρής, ές, = **αἱματοχαρής**, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 36· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἑκ. 24, εἰς Ὀρ. 1563.

αἱμό-χροος, οον, συνηρ. **-χρους, ουν**, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, Ἰωάν. Εὐχ. ἐν Μουστοξ. Ἀνεκδ. σ. 2.

αἱμο-χροώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ. Ἱππ. 1139.Γ.

αἱμοχυσία, = **αἱματοχυσία**, Ψευδο-Χρυσ. τόμ. 7, σ. 255.

αἱμόω, = **αἱματόω**, ἐξ οὗ ἔχομεν Ἰων. παθ. μετοχ. **αἱμευμένα**· ἐν Ἱππ. 1138C. κ. ὁ Δινδ. διορθοῖ **αἱμοῦσα** ἀντὶ **αἱμάσσουσα** ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 226. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **αἱμωθῇ** διὰ τοῦ **ἡματώθη**.

αἱμυλία, ἡ, (αἱμύλος) = ὁ ἐπίχαρις καὶ θελκτικὸς τρόπος, πρὸς δὲ καὶ ὁ δολερὸς τρόπος, Πλουτ. Νουμ. 8.

αἱμύλιος, ον, = **αἱμύλος**, Ὀδ. Α. 56, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 317. Ἡσ. Θεογ. 704.

αἱμῠλο-μήτης, ου, ὁ ἐπιχαρίτως, θελκτικῶς ἐξαπατῶν, ὁ θωπευτικῶς πανοῦργος, Λατ. blande decipiens, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 13, ἔνθα ὁ Ruhnk ἐξ εἰκασίας προτείνει **αἱμυλόμυθος**.

αἱμῠλο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων δόλον, ἀπάτην, Κρατῖνος Ἄδηλ. 39· πρβλ. **δολοπλόκος**.

αἱμύλος [ῠ], **η, ον**, καὶ **ος, ον**, Ἀνθ. Π. 7. 643. Κολακευτικός, χαριτογλωσσῶν, δόλιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λέξεων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372, Πινδ. Ν. 8. 56· οὕτως αἱμύλαι μηχαναὶ = δόλια μηχανήματα, Αἰσχύλ. Πρ. 206:—ἐπὶ προσώπων· τὸν αἱμυλώτατον, Σοφ. Αἴ. 389 (λυρ.), Πλάτ., κτλ. ἐπὶ ἀλωπέκων, Ἀριστοφ. Λυσ. 1269.

αἱμῠλό-φρων, ον, γεν. **ονος**, (φρήν) = δόλια φρονῶν, Κρατῖνος Ἄδηλ. 39.

αἱμωδέω, μέλλ. **-ήσω** = εἶμαι **αἱμώδης**, Σουΐδ., Α. Β. 10. **2)** αἰσθάνομαι τοὺς ὀδόντας νεναρκωμένους, αἱμωδιῶντας, Ἱππ. 49. 30:—ὑποφέρω ἐκ στομακάκης, ἤτοι σήψεως, ψωριάσεως τῶν οὔλων, Ὠρίων Θηβ. 617. 30.

αἱμώδης, ές, (εἶδος) = αἱματώδης, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θ. 8. **II.** ἐκ στομακάκης ὑποφέρων, Γαλην.

αἱμωδία, ἡ, νόσημα τῶν οὔλων, ψωρίασις αὐτῶν, στομακάκη, Ἀριστ. πρβλ. 1. 38.

αἱμωδιασμός, ὁ, = τῷ προηγ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **γομφιασμός**.

αἱμωδιάω, ἔχω τοὺς ὀδόντας νεναρκωμένους, αἱμωδιῶντας, Ἀριστ. Προβλ. 7. 5, 1:—μεταφ. ἐπ' ἐκείνων ὧν τρέχει τὸ σίαλον, ἢ πληροῦται σιάλου τὸ στόμα, ἡμωδία, Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιχαιρεκάκῳ,» 1, 7. **II.** μεταβ. αἱμ. τοὺς ὀδόντας = κάμνω τοὺς ὀδόντας νὰ αἱμωδιάσωσιν, Ἱππ. 534. 33.

αἵμων, ονος, ὁ, = **δαίμων** Β, **δαήμων**, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, Σκαμάνδριον αἵμονα θήρης, Ἰλ. Ε. 49· ἴδε Ἑρμάν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1450. **II.** (αἷμα) πλήρης αἵματος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 847, Εὐρ. Ἑκ. 90.

αἱμώνιος, ον, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, σῦκα, Ἀθήν. 76B.

αἱμ-ωπός, όν, = **αἱματωπός**, Ἀνθ. Π. 6, 35, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 44.

αἰν-ᾰρέτης, ου, ὁ, (αἰνός) = σφόδρα γενναῖος, Ἰλ. Π. 31:—οὕτω καὶ αἰνάρετος θάνατος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 425.

Αἰνείας, ου, ὁ, Ἐπ. γεν. **Αἰνείαο**, ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ε. 534 **Αἰνείω**: Ἀττ. καὶ **Αἰνέας**, Σοφ. Ἀποσπ. 342.

αἰνεπίκουρος, «ἐπὶ κακῷ βοηθῶν,» Ἡσύχ.

αἴνεσις, εως, ἡ, (αἰνέω) = ὕμνησις, Ἐβδ., Κ. Δ.—παρὰ Φίλωνι 2. 245, **αἴνησις**.

αἰνετέον, ῥηματ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ αἰνῇ, Συνέσ., Ἰατρ.· πρβλ. **ἐπαινετέον**.

αἰνέτης, ου, ὁ αἰνῶν, ὑμνῶν, ἐπαινῶν, Ἱππ. 5. 48.

αἰνετός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ἄξιος αἴνου, ἀξιέπαινος, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 25, 7, Ἀνθ. Π. 7. 429.

αἰνέω, πρβλ. **αἴνημι, αἰνίζομαι**: παρατ. **ᾔνεον, ᾔνουν**, Εὐρ. Ἴων, **αἴνεον**, Ἡρόδ. 3. 73, κτλ.: μέλλ. **αἰνήσω**, Ὀδ. Π. 380, Θέογν. 1080. Πινδ. Ν. 1, ἐν τέλ.—Παρ' Ἀττ. Ποιητ. πάντοτε **αἰνέσω**, ὡς ἐν Πινδ. Ν. 7. 92. Σιμων. Ἀμοργ. 7. 112: ἀόρ. **ᾔνησα**, Ὅμ., εὐκτ. **αἰνήσειε**, Σιμων. 57. Δωρ. **αἴνησα**, Πινδ. Π. 3. 25. παρ' Ἀττ. ἀείποτε **ᾔνεσα**, Ἰων. **αἴνεσα**, Ἡρόδ. 5.113: πρκμ. **ᾔνεκα**, (**ἐπ-**), Ἰσοκρ. 276B:—Μέσ. μέλλ. **αἰνέσομαι** (μόνον ἐν συνθέτ.: **ἐπ- παρ-**).—Παθ. ἀόρ. μετοχ. **αἰνεθείς**, Ἡρόδ. 5. 102: πρκμ. **ᾔνημαι**, (**ἐπ-**). Ἱππ. Ὀξ. 392. 34. Ἰσοκρ. 281C.—Ποιητ. καὶ Ἰων. ῥῆμα λίαν σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογρ. Ἀττ. (Πλάτ. Πολ. 404D, Νόμ. 952C), ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐπαινέω**, πρβλ. προσέτι **κατ-, παρ-, συν-, συνεπ-, ὑπερεπ-αινέω**. Κυρίως:—λέγω, ὁμιλῶ περί τινος· (πρβλ. **αἶνος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 98, 1482, Χο. 192, Σοφ. Φ. 1380.) **II.** κοινῶς, ὡς τὸ Ἀττ. **ἐπαινέω** = ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ, ἐπιδοκιμάζω τι, Λατ. laudo, μετ' αἰτ., Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.—Παθ. ἐπαινοῦμαι, ἐξυμνοῦμαι· ὑπὸ Σιμωνίδεω αἰνεθείς, Ἡρόδ. 5. 102, ἐπί τινι διὰ πρᾶγμά τι, Θεόκρ. 16. 15. **2)** ἐπιτρέπω, συνιστῶ, Ὀδ. Π. 380, 403: μετ' ἀπαρ. δίδω γνώμην, παραινῶ τινα νὰ πράξῃ τι, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **κελεύω**, Αἰσχύλ. Χο. 555, 715 (ὡς τὸ **ἐπαινῶ**, αὐτόθι 581)· ὡσαύτως μετὰ μετοχ. αἰνεῖν ἰόντα = ἐπιδοκιμάζω, συνιστῶ τὸ νὰ ὑπάγῃ τις, ὁ αὐτ. Πέρσ. 642. **3)** ὡς τὸ **ἀγαπάω** = εἶμαι εὐχαριστημένος, συγκατανεύω, Πινδ. Ν. 1, 112· κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, Εὐρ. Ἱκ. 388:—μετ' αἰτ. πράγμ., εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, συγκατανεύω εἴς τι, δέχομαι,

γάμον, Πινδ. Π. 3. 25. πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 469. Ἱκ. 902, 1071· θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 2. 4) ἀποκλίνω, ἀρνοῦμαι εὐγενῶς, ἀποποιοῦμαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 641. (πρβλ. Πλούτ. 2. 22, ἐν τέλ.), Σοφ. Ἀποσπ. 96, ὡς τὸ laudare ἐν Οὐεργ. Γεωργ. 2. 412. **III.** ὑπισχνοῦμαι ἢ ποιοῦμαι εὐχὴν (τάζω): τινί τι ἢ τινὶ ποιεῖν τι, Σοφ. Φ. 1398, Εὐρ. Ἄλκ. 12.

αἴνη, ἡ, = αἶνος, ἔπαινος, δόξα, φήμη, ἐν αἴνῃ ἐών, Ἡρόδ. 3. 74., 8.112.

αἰνήθεστος, «οὐκ εὐλιτάνευτος,» Ἡσύχ.

αἴνημι, Αἰολ. ἀντὶ **αἰνείω**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 681· πρβλ. **ἐπαίνημι**.

αἴνησις, ἴδε ἐν λέξ. **αἴνεσις**.

αἰνητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., = **αἰνετός**, Πινδ. Ν. 8. 66· **αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις**, Ἀριστ. (;) Ἐπιγρ. 14 (8) Bgk. παράκοιτις, Συλλ. Ἐπιγρ. 6203. 6. στέμμα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 247, καὶ ἀλλ.

αἴνιγμα, ατος, τό, (αἰνίσσομαι) = λόγος ἀσαφής, αἴνιγμα, ὡς τὸ αἰνιγμός, Πινδ. Ἀποσπ. 165. Αἰσχύλ. Πρ. 610, κτλ. πρβλ. **δυστόπαστος**, συχν. κατὰ πληθυντ. ἐξ αἰνιγμάτων = αἰνιγματωδῶς, ἀσαφῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1113, 1183. δι' αἰνιγμάτων, Αἰσχίν. 70. 34 (πρβλ. **αἰνιγμός**)· αἴν. προβάλλειν, ξυντιθέναι, πλέκειν = προβάλλω, συντίθημι, πλέκω, αἴνιγμα, Πλάτ. Χαρμ. 162Β, Ἀπολογ. 27Α, Πλούτ. 2. 671Ε· κατ' ἀντίθ. πρὸς τά: **αἴνιγμα διειπεῖν, εἰδέναι, λύειν, εὑρίσκειν**, Σοφ. Ο. Τ. 393. 1525, κτλ. **II.** κερτομία, σκῶμμα, ἐπίπληξις, Ἀρισταίν. 1. 27.

αἰνιγματίας, ου, ὁ = αἰνιγματιστής, ὁ δι' αἰνιγμάτων λαλῶν, Διόδ. 5. 31.

αἰνιγματικῶς, = αἰνιγματωδῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 80.

αἰνιγματιστής, οῦ, ὁ, ὁ αἰνίγματα λέγων, Ἑβδ.

αἰνιγματοειδῶς, = αἰνιγματωδῶς, Ἡσύχιος ἐν λέξει **ἔμφατον**.

***αἰνιγματο-ποιός, όν**, ὁ ποιῶν ἢ προτείνων αἰνίγματα, Εὐστ. 1074. 60.

αἰνιγματοῦμαι, = «εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω, οἷον αἰνιγματοῦμαί σε,» Α.Β. σ. 359 ἐν λέξει **αἰνίζομαι**.

αἰνιγματώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὁμοιάζων πρὸς αἴνιγμα, ἀσαφής, σκοτεινός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 464· αἰν. ῥηματίσκια, περὶ τῶν Ἡρακλειτείων, Πλάτ. Θεαίτ. 180Α. Ἐπίρρ. -δῶς, Διογ. Λ. 9. 3.

αἰνιγμός, ὁ, ἀσαφὴς λόγος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς τὸ **αἴνιγμα**, κατὰ πληθ., δι' αἰνιγμῶν ἐρεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 61, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 72Ε., ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνειν τι, Εὐρ. Ῥῆσ. 754· ἐν αἰν. λαλεῖν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι,» 23.

αἰνίζομαι, Ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., = **αἰνέω**, Ἰλ. Ν. 374, Ὀδ. Θ. 487:—ἐνεργ. **αἰνίζω**, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 341.

αἰνικτήρ, ῆρος, ὁ ἀσαφῶς, μυστηριωδῶς λαλῶν· αἰν. θεσφάτων, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 707.

αἰνικτήριος, ον, λέξις γνωστὴ ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **-ίως**, αἰνιγματωδῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 949.

αἰνικτής, οῦ, = ὁ ἐνεκτήρ, περὶ Ἡρακλείτου, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 6.

αἰνικτός, ή, όν, ὁ ἐν αἰνίγμασιν ἐκπεφρασμένος, αἰνιγματώδης, Σοφ. Ο. Τ. 439.

αἰνίσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**: μέλλ. **-ίξομαι**: ἀόρ. **ᾐνιξάμην**: —ἀποθ. ἀλλὰ καὶ ὡς παθητ., ἴδε κατωτέρω II: (αἶνος). Ὁμιλῶ σκοτεινῶς, ἤτοι αἰνιγματωδῶς, Πινδ. Π. 8. 56· μῶν ᾐνιξάμην; Σοφ. Αἴ. 1158· λόγοισι κρυπτοῖσι αἰν., Εὐρ. Ἴων 430· γνωρίμως αἰνίξομαι, = οὕτως ὥστε νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἀκούοντες, ὁ αὐτ. Ἠλ. 946· αἰνίσσεσθαι ἔπεα = λέγω στίχους αἰνιγματώδεις, Ἡρόδ. 5. 56:—μετ' αἰτ. πράγμ. = ὑπαινίσσομαί τι, ὑπονοῶ, προϋποδεικνύω τι ὅπερ μέλλω νὰ ἐκθέσω, Πλάτ. Ἀπολ. 21Β. Θεαίτ. 182C, κτλ:— ὡσαύτως αἰν. εἰς... = ἀναφέρομαι ὡς δι' αἰνίγματος εἴς τινα ἢ εἴς τι· ὑπονοῶ τινα ἤ τι, εἰς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται, Ἀριστοφ. Εἰρ. 47: τὴν Κυλλήνην.. εἰς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους, μετεχειρίσθη τὴν αἰνιγματ. λέξιν Κυλλήνη ἀναφερόμενος εἰς τὴν χεῖρα..., ὁ αὐτ. Ἱπ. 1085: οὕτως: ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, ὁ αὐτ. Ὄρν. 970:—αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, Αἰσχίν. 42. 19:—αἰν. ὡς.., Ἀριστ. Ἀποσπ. 66:—αἰν. τὸν ὠκεανόν = σχηματίζω εἰκασίαν περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 9. 5. **II.** ὡσαύτως ὡς παθ. ὅταν γίνηται λόγος μυστηριώδης καὶ αἰνιγματώδης περί τινος· ἀλλ' ἴσως δόκιμος εἶνε μόνον ὁ ἀόρ. **ᾐνίχθην**, Πλάτ. Γοργ. 495Β, ὁ πρκμ. **ᾔνιγμαι**, Θέογν. 681, Ἀριστοφ. Ἱπ. 196, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 12.

αἰνο-βάκχευτος, ον, αἰνῶς βεβακχευμένος, δεινῶς μαινόμενος, Λυκόφρ. 792.

αἰνο-βίας, Ἰων. **-βίης, ου**, ὁ αἰνῶς ἰσχυρός, ὁ σφόδρα ἰσχυρός, Ἀνθ. Π. 7. 206.

αἰνό-γἄμος, ον, ὁ ὀλέθριον, δεινὸν γάμον συνάψας, Εὐρ. Ἑλ. 1120, Ὀρφ. Ἀργ. 875· πρβλ. **αἰνόλεκτρος**.

αἰνο-γένεθλος, ον, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθείς, Μανέθ. 1. 145.

αἰνο-γένειος, ον, ἔχων φοβερὰς σιαγόνας, Καλλ. εἰς Δῆλ. 92.

αἰνο-γίγας, αντος, ὁ, φοβερὸς γίγας, Νόνν. Δ. 4. 447.

αἰνό-γοος, ον, φοβερῶς θρηνηθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1653, Keil Ἐπιγρ. σ. 129.

αἰνο-δρυφής, ές, ὁ δεινῶς δρυπτόμενος, ἀμυσσόμενος εἰς ἔνδειξιν πένθους, Ποιητ. παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 356C.

αἰνόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **αἰνός**, εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει αἰνόθεν αἰνῶς = ἐκ τρόμου εἰς τρόμον = τρομερώτατα, φοβερώτατα, Ἰλ. Η. 97. πρβλ. **οἰόθεν**.

αἰνό-θρυπτος, ον, = ὁ δεινῶς ἐκνενευρισμένος, τρυφηλός, ὀκνηρός, Θεόκρ. 15. 27.

αἰνο-λαμπής, ές, φοβερῶς λάμπων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 389.

αἰνό-λεκτρος, ον, ὁ εἰς ὀλέθριον γάμον ἐλθών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 713· πρβλ. **αἰνολεχής, αἰνόγαμος**. **II.** ὁ φοβερὰν ἔχων κλίνην ἢ κοίτην, περὶ τῶν σπηλαίων τῆς Ἐχίδνης, Λυκόφρ. 1. 354.

αἰν-ολέτης, ου, ὁ, σκληρὸς ἐξολοθρευτής, Ὀρφ. Ἀργ. 424.

αἰνο-λεχής, ές, = **αἰνόλεκτρος**, Ὀρφ. Ἀργ. 876.

αἰνο-λέων, οντος, ὁ, φοβερὸς λέων, Θεόκρ. 25. 168.

αἰνό-λῐνος, ον, δυστυχής, ὁ ἔχων δυστυχὲς τῆς ζωῆς τὸ νῆμα, ἐν σχέσει πρὸς τὰς Μοίρας, Ἀνθ. Π. 7. 527.

αἰνό-λῠκος, ὁ, τρομερὸς λύκος, Ἀνθ. Π. 7. 550.

αἰνο-μᾰνής, ές, φοβερῶς μαινόμενος, Νόνν. Δ. 20. 152, κτλ.

αἰνό-μορος, ον, προωρισμένος εἰς δεινὸν τέλος, Ἰλ. Χ. 481. Ὀδ. Ι. 53:—ἐλθὼν εἰς φοβερὸν τέλος, Αἰσχύλ. Θ. 904.

αἰνο-πᾰθής, ές, = ὁ ὑφιστάμενος δεινὰ παθήματα, Ὀδ. Σ. 201, Ἀνθ., κτλ.

Αἰνό-πᾰρις, ιδος, ὁ, ὡς τὸ **Δύσπαρις** = δυστυχής, κακὴν ἔχων μοῖραν Πάρις, Πάρις ὁ αἴτιος κακοῦ, Ἀλκμὰν 40., Εὐρ. Ἑκ. 944.

αἰνο-πατήρ, έρος, ὁ, δυστυχὴς πατήρ, Αἰσχύλ. Χο. 315.

αἰνο-πέλωρος, ον, δεινῶς πελώριος, ἄγαν τερατώδης, Ὀππ. Ἁλ. 5. 303.

αἰνο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ δεινῶς πλήττων, Νικ. Θ. 517.

αἰνο-ποιέω, ποιῶ αἴνους, ὕμνους, Ἀκύλ. Ψ. 14.

αἰνό-ποτμος, ον, = **αἰνόμορος**, Ὀρφ. Ἀργ. 1014.

αἶνος, ὁ, παλαιὰ ποιητ. καὶ Ἰων. λέξις (πρβλ. **αἰνέω**) σημαίνουσα, **I.** = μῦθον, διήγημα, Ὀδ. Ξ. 508, Ἀρχίλ. 86. 89· αἰνεῖν αἶνον = διηγεῖσθαι ἱστορίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1482, Σοφ. 1380: ἐντεῦθεν: μῦθος, ψευδὴς λόγος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 200:— καθόλου: ῥῆσις, παροιμία, Εὐρ. Ἀποσπ. 511., Θεόκρ. 14, 43. **II.** = Ἀττ. ἔπαινος, ἐξύμνησις, Ἰλ. Ψ. 652, Ὀδ. Φ. 110, Πινδ. κ. Τραγ.·—ἐπιτυμβίδιος αἶνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1547·—πρβλ. 780, Σοφ. Ο. Κ. 707. Συλλ. Ἐπιγρ. 380. 17· ἄξιος αἴνου μεγάλου, Ἡρόδ. 7. 107, (ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Λατ. ajo).

αἰνός, ή, όν, Ἐπ. καὶ Ἰων. λέξις = **δεινός**· ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδάρῳ Π. 11. 85. Σοφ. Αἴ. 706 (λυρ.). Φοβερός, σκληρός, χαλεπός, τρομερός, συχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ αἰσθημάτων, **ἄχος, χόλος, τρόμος, κάματος, ὀϊζύς**· ἐπὶ καταστάσεως καὶ πράξεων, ὡς **δηϊοτής, πόλεμος, μόρος**, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, τρομερός, φοβερός, ἰδίως περὶ τοῦ Διός: αἰνότατε Κρονίδη, Ἰλ. Δ. 25, κτλ.· περὶ τῆς Παλλάδος Θ. 423. **II.** ἐπίρρ. **-νῶς**, φοβερά, ὅ ἐ. παραδόξως, καθ' ὑπερβολήν, Ἰλ. Κ. 38:—ἔοικέ τινι, Γ. 158, Ὀδ. Α. 208· φιλέεσκε, Α. 264· ἐπὶ γόνυ κέκλιται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 930 (λυρ.)· φεύγειν τι, Ἡρόδ. 4. 76· ὡσαύτως κ. μετ' ἐπιθέτου, αἰνῶς κακός, = φοβερὰ κακός, Ὀδ. Ρ. 24· αἰνῶς πικρός, Ἡρόδ. 4. 52· τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης, αὐτόθι 61:—ὡσαύτως αἰνά ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Α. 414:—ὑπερθ. **-ότατον**, Ν. 52.

ἄῑνος [ῑ], ον, (ἴς) = ἄνευ ἰνῶν ἢ ἀγγείων, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 5, 3.

αἰνό-στολος, ον, δεινόστολος, αἰνοστόλων, Βακχυλ. XIX. 43.

αἰνο-τάλᾱς, ᾰνος, ὁ, = πλεῖστον ὅσον ἄθλιος, Ἀντίμαχος ἐν Α. Β. 1422.

αἰνότης, ητος, ἡ, (αἰνός) = δεινότης, Ἡρωδιαν. περὶ μον. λέξ. 33. 27.

αἰνο-τίταν, ὁ δεινὸς Τιτάν, Ἀρκάδ. σ. 8.

αἰνό-τλητος, ον, ὁ δεινῶς ἀφόρητος, Λαιψηρὴν ὑγίειαν ἢ αἰνότλητον, ἀνίην, Μαξ. π. καταρχῶν. 224.

αἰνο-τόκεια, ἡ, ἀτυχὴς ἐν τῇ μητρότητι, πρὸς δυστυχίαν τεκοῦσα, Μόσχ. 4. 27.

αἰνο-τόκος, ον, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννήσας, Ὀππ. Ἁλ. 5. 526, Συλλ. Ἐπιγρ. 6259.

αἰνο-τύραννος, ὁ φοβερὸς τύραννος, Ἀνθ. Πλαν. 5. 350.

αἰνό-φρων, ον, ονος, προσηνής, «ἀγανόφρων, οἷον προσηνής, ἄγαν αἰνόφρων τις ὤν, ἄγαν αἰνετός,» Ἀπολλ. Λεξικ. ἐν λέξει **ἀγανόφρων**.

αἴνυμαι, ποιητ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἄνευ αὐξήσεως· πρβλ. **ἀπαίνυμαι**. Λαμβάνω, αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλ. Λ. 580, Ν. 550· ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, Ὀδ. Φ. 53· χεῖρας αἰνύμενοι = λαμβάνοντες τὰς χεῖρας, Χ. 500· μ. γεν. μεριστ., τυρῶν αἰνυμένους = λαμβάνοντας ἐκ τῶν τυρῶν, Ι. 225:—μεταφ., ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος μ' αἴνυται = μὲ καταλαμβάνει πόθος δι' αὐτόν, Ξ. 144. Ἡσ. Ἀσπ. 41· ὡσαύτως, ἀπολαύω, τρέφομαι ἐκ .. καρπόν, Σιμων. 5. 17.

αἴνω, = **πτίσσω** = κοσκινίζω, λικμῶ, «λιχνίζω,» Φερεκρ. Ἄδηλ. 18 (παρ' Εὐστ. Ἰλ. 801, 56)· μολγὸν αἴνειν, παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτου πράγματος, ἴδε Bgk παρὰ Meineke, Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 988, 1066 κἑξ., Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 504.

αἴξ, αἰγός, ὁ, ἡ, δοτ. πληθ. αἴγεσιν, Ἰλ. Κ. 486. Αἴξ, γίδα, Λατ. caper, capra, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλ. ἀλλὰ ἀρσ. ἐν Ὀδ. Ξ. 106, 530· (πρβλ. **τράγος**)· ὁ μηκασμὸς αὐτῆς παρίσταται διὰ τῶν λέξεων **μηκάομαι, μηκάς**· τὸ μικρὸν λέγεται **ἔριφος**: ἀγέλαι αἰγῶν ἦσαν συνήθεις κατὰ τοὺς Ὁμηρ. χρόνους· πρβλ. **αἰπόλιον, αἰπόλος**·—ἅπαξ παρὰ Τραγ. Σοφ. Ἀποσπ. 962 (λυρ.). **2)** **αἴξ ἄγριος**, ὁ αἴγαγρος· **ἰονθάς** (φέρων πώγωνα), Ὀδ. Ξ. 50· **ἴξαλος** (ἀλλόμενος, πηδῶν), Ἰλ. Δ. 105· φέρων κέρατα ἓξ σπιθαμῶν τὸ μῆκος, αὐτόθι 109· εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ Λατ. καλούμενος ibex· τά: αἶγες ὀρεσκῷοι ἐν Ὀδ. Ι. 155· ἀγρότεραι ἐν Ρ. 294, καὶ ὁ αἴγαγρος, (ὃ ἴδε) δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς διάφορα εἴδη: παροιμ., αἲξ οὐρανία, παρὰ Κωμ. = πηγὴ μυστηριώδους καὶ ὑπόπτου πλούτου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Κρατῖν. (Χείρωνες 21)· παρὰ Ζηνοβ. 1. 26· οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον, Κωμ. Ἀνων. 281. **3)** ὁ ὁμώνυμος Ἀστερισμός, Ἄρατ. 157. **II.** πτηνὸν ὑδρόβιον, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν χηνῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3. 16. **III.** λαμπρὸν πυρῶδες μετέωρον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 6. **IV.** **αἶγες** = ὑψηλὰ κύματα, Ἀρτεμιδ. 2. 12, πρβλ. **αἰγιαλός**. (Ἐκ √ΑΙΓ πιθ. = ἀγι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Σανσκρ. agâ (ἀγγλ. goat, αἴξ) agas (ἔλαφος): ἡ ἐκ τοῦ **ἀΐσσω** παραγωγὴ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου εἶνε **ἀϊκ**: ἴδε Κούρτ. ἀρ. 120).

ἀΐξ, ἄϊκος, [ῑ], ἡ, (ἀΐσσω) = ἀϊκή, ἀνέμων ἄϊκες, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 820. (Ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ προγενεστέροις ἐν συνθέτοις: **πολυάϊξ, κορυθάϊξ**, πρβλ. **αἰγίς, αἰγίζω**).

ἀΐξασκε, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀόρ. τοῦ **ἀΐσσω**, Ἰλ.

ἀΐξάφας, ὁ, εἶδος πλακουντίου, ὃ ἀναγράφει Χρύσιππος ὁ Τυανεὺς ἐν τῷ «Ἀρτοκοπικῷ», Ἀθήν. ΙΔ. 647.

αἰξωνεύομαι, ἀποθ. βλασφημῶ, κακολογῶ, «αἰξωνεύεσθαι, ὡς ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως,.... βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται,» Α. Β. 354. Μένανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ,» 5.

αἰολάομαι, παθ. (αἰόλος) = κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε, εἶμαι ἀνήσυχος, Ἱππ. 664. 8.

Αἰολεύς, έως, ὁ, κάτοικος τῆς Αἰολίδος ἢ ὁ εἰς τὴν Αἰολικὴν φυλὴν ἀνήκων· πληθ. **Αἰολέες**, Ἡροδ. 1, 28, Ἀττ. **Αἰολεῖς** ἢ -ῆς, Θουκ. 7. 57:—ἐντεῦθεν ἐπίθ. **Αἰολικός**, ή, όν, = ἀνήκων εἰς Αἰολέα ἢ ὅμοιος τοῖς Αἰολεῦσι. Θεόκρ. 1. 56, κτλ.—θηλ. **Αἰολίς, ίδος**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 638., Ἡρόδ. κτλ. ποιητ. θηλ. **Αἰοληΐς**, Πινδ. Ο. 1. 164:—Ἐπίρρ. **Αἰολικῶς**, Γραμμ.

αἰολέω, = ποικίλλω, Πλάτ. Κρατ. 409Α: περὶ τῶν **ἐόλει, ἐόλητο**, ἴδε ἐν λέξεσιν.

αἰόλησις, εως, ἡ, ταχεῖα κίνησις, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 414.

αἰολίας, ου, ὁ, ἰχθύς τις πλήρης στιγμάτων, Ἐπίχ. Ἀποσπ. 52, Ahr. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι,» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· ὡς ἐπίθ. **αἰολίην κορακῖνον**, Νουμήν. παρ' Ἀθ. 308Ε.

αἰολίζεσθαι, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Π. 363: «ἵνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύξητον ἰωνίζηται ἡ λέξις, κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν αἰολίζηται.» Ἐν τῷ Θ. Σ. κεῖνται μόνον τοῦ ἐνεργ. τύπου **αἰολίζειν** παραδείγματα.

αἰολίζω, μέλλ. -ίσω, = **αἰόλλω**: μεταφ., ὡς τὸ ποικίλλω = διαστρέφω τι διὰ ψευδῶν λόγων, μηδ' αἰόλιζε ταῦτα, Σοφ. Ἀποσπ. 815. **II.** (Αἰολεύς) = μιμοῦμαι τοὺς Αἰολεῖς· αἰολ. τῷ μέλει, Πρατίνου Ἀποσπ. 5:—ὁμιλῶ Αἰολιστί, Στράβ. 333, Πλουτ. Κίμ. 1.

Αἰολιστί (αἰολίζω), = ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, Στράβ. 333.

αἰόλλω· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα, στρέφω παντοιοτρόπως, ποικίλως, τῇδε κἀκεῖσε, ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ .. αἰόλλῃ, Ὀδ. Υ. 27· (περὶ τοῦ παρὰ Πινδ. Π. 4. 414 ἴδε ἐν λέξ. **ἐόλει**). **II.** ποικίλλω, Νικ. Θ. 155:—Παθ. μεταβάλλω χρῶμα, **ὄμφακες αἰόλλονται** = αἱ ἄωροι σταφυλαὶ ἄρχονται περκάζουσαι, ν' ἀλλάσσωσι χρῶμα καὶ νὰ ὡριμάζωσιν, Ἡσ. Ἀσπ. 399· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **αἰόλος**, 10.

αἰολό-βουλος, ον, δόλιος, Ὀππ. Κ. 3. 409.

αἰολο-βρόντης, ου, ὁ τὸν κεραυνὸν ὀφιοειδῶς ἐπισείων καὶ βροντῶν, Ζεὺς αἰ., Πινδ. Ο. 9. 64.

αἰολό-δακρυς, υ, ὁ πολὺ δακρύων, Νόνν.

αἰολο-δείκτης, ου, ὁ ἐν ποικίλαις μορφαῖς δεικνύμενος, περὶ τοῦ Φοίβου· κλητ. **αἰολοδεῖκτα** ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρμάν. ἐν Ὀρφ. Ὕ. 8, 12· ἀντὶ **αἰολόδεικτε**.

αἰολό-δειρος, ον, ὁ ἔχων ποικίλον τράχηλον, Ἴβυκ. 8· πρβλ. **ποικιλόδειρος**.

αἰολό-δερμος, ον, ὁ ἔχων ποικίλον δέρμα, Ψευδο-Θεόκρ. ἐν Βοασσον. Βουκ. 268.

αἰολό-δωρος, ον, ὁ ποικίλα δῶρα δωρούμενος, Ἐπιμεν. παρὰ Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42.

αἰολο-θώρηξ, ηκος, ὁ ἔχων ποικίλως ἀπαστράπτοντα θώρακα ἢ ὁ εὐκερῶς κινούμενος ἐντὸς τοῦ θώρακός του (ἴδε **αἰόλος**), Ἰλ. Δ. 489.

αἰολό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, = πλήρης ποικίλων δόλων, ὡς τὸ **αἰολόβουλος**, Ἡσ. Θ. 511, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1037· ὡσαύτως καὶ **αἰολομήτης**, ου, ὁ, Ἡσ. Ἀποσπ. 28.

αἰολο-μίτρης, ου, ὁ, ὁ ἔχων λάμπουσαν ἢ ἀπαστράπτουσαν ζώνην (ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένη διὰ μετάλλου, Ἰλ. Δ. 216), ἢ ὁ εὐκερῶς κινούμενος ἐν τῷ ἰδίῳ ζωστῆρι (ἴδε **αἰόλος**), Ἰλ. Ε. 707. **II.** ἔχων ποικίλην μίτραν, ἤτοι τιάραν, Πέρσαι, Θεόκρ. 17. 19.

αἰολό-μολπος, ον, ὁ ἐκπέμπων ποικίλην μολπὴν ἢ ποικίλα μέλπων, σῦριγξ, Νόνν. Δ. 40. 223.

αἰολό-μορφος, ον, ὁ ποικιλόμορφος, Ὀρφ. Ὕ. 3. 7., κτλ.

αἰολό-μυθος, ον, ὁ ποικίλως καὶ μετὰ πανουργίας λαλῶν, Νόνν. Δ.

αἰολό-νωτος, ἔχων ἐστιγμένα τὰ νῶτα, Ὀππ. Ἁλ. 1. 125.

αἰολό-πεπλος, ον, ἔχων ποικίλον πέπλον, πλήρη ποικιλμάτων, Νόνν. Δ. 7. 173.

αἰολο-πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ταχέως πτερυγίζων, Τελεστ. 1.

αἰολό-πωλος, ον, ὁ ἔχων ταχύποδας ἵππους, Ἰλ. Γ. 185, Θεόκρ. 22. 34.

αἰόλος, η, ον, ταχέως κινούμενος, εὐκίνητος, ὁρμητικός, Λατ. agilis· πόδας αἰόλος ἵππος, Ἰλ. Τ. 404: αἰόλαι εὐλαί = ἀναπηδῶντες μικροὶ σκώληκες (ὡς οἱ τοῦ τυροῦ), Χ. 509·—σφῆκες μέσον αἰόλοι, Μ. 167· αἰόλον ὄφιν, αὐτόθι 208: αἰόλος οἶστρος, Ὀδ. Χ. 300. **2)** ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ ὁπλισμοῦ: τεύχεα, Ἰλ. Ε. 295· σάκος, Η. 222., Π. 107 (πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1025), ἔνθα οἱ πλεῖστοι τῶν κριτικῶν ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. κατὰ τὴν ΙΙ σημασίαν, ἀλλ' ὁ Βουττμ. (Λεξίλ. ἐν λέξ.) ἑρμηνεύει: ὁ κινούμενος μετὰ τοῦ σώματος, εὐκόλως κινούμενος, εὐμεταχείριστος, Λατ. habilis:—ὥστε ἡ Ὁμ. ἔννοια τῆς λέξεως περιορίζεται εἰς τὴν τῆς ταχείας κινήσεως, πρβλ. **αἰόλλω**, ἂν καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εὐκόλως μεταβαίνει εἰς τὴν τῆς ταχείας λάμψεως, τοῦ ἀπαστράπτοντος· (πρβλ. **ἀργός** Ι): ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **αἰολοθώρηξ, -μίτρης**. **II.** μεθ' Ὅμ., ἀναμφιβόλως: ὁ τὸ χρῶμα μεταβάλλων, ἀπαστράπτων, στίλβων (ὡς ἡ στιλπνὴ μέταξα), δράκων, Σοφ. Τρ. 12. **2)** ποικίλος, στικτός, αἰόλα νύξ, κατάστικτος ἐξ ἀστέρων, (πρβλ. Κικ. caelum astris distinctum), αὐτόθι 94· πρβλ. **αἰολόχρως**, ὁ Αἰσχύλ. ἐν Θ. 494 καλεῖ τὸν ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ πυρὸς ἀναλάμποντα καπνὸν αἰόλην πυρὸς κάσιν; κύων αἰ. = στιγμάτων πλήρης, Καλλ. Ἄρτ. 91; κτλ. αἰόλα σάρξ = ἄχρους καταστᾶσα ἐκ νόσου, Σοφ. Φ. 1157. **III.** μεταφ., **1)** εὐμετάβολος, εὐκίνητος, ἄστατος· αἰόλ' ἀνθρώπων κακά, Αἰσχύλ. Ἱκ. 327· ἐπὶ ἤχων· ἰαχή, Εὐρ. Ἴων 499· πρβ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 248· αἰόλοι ἡμέραι = εὐμετάβολοι ἡμέραι, Ἀριστ. Προβλ. 26. 13, 1 (τὸ μόνον χωρίον, ἔνθα εἶνε γνωστὸν ὅτι ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ἀττ. πεζογράφ. ἢ ὅτι ἔχει τὸ θηλ. εἰς -ος). Πρβλ. **αἰολό-μητις, -στομος**, κτλ. **2)** εὐκίνητος, ἄστατος, δόλιος, πανοῦργος, ὀλισθηρός, ἔπος, Σόλ. 11· ψεῦδος, Πινδ. Ν. 8. 43· μηχάνημα, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 16. D.—Πρβλ. **ποικίλος**, ὅπερ εἶνε ἐν χρήσει ἐν ὁμοίᾳ ποικιλίᾳ ἐννοιῶν καὶ ἔχει ἰδιάζοντα τονισμόν.

B. ὡς κύρ. ὄνομα προπαροξ. **Αἴολος**, ου, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων, κυρίως ὁ ὁρμητικὸς ἢ εὐμετάβολος, Ὀδ., καὶ ἀλλ. [Ἡ παραλήγουσα ἐκτείνεται ἐν τῇ γεν., Αἰόλου μεγαλήτορος, χάριν τοῦ μέτρ., Ὀδ. Κ. 36.]

αἰολό-στομος, ον, ὁ ποικίλα καὶ ἀβέβαια σημαίνων, ἐπὶ χρησμῶν, δυσκρίτως εἰρημένων, Αἰσχύλ. Πρ. 661.

αἰολό-φυλος, ον, ποικιλόφυλος, ὁ ἐκ διαφόρων φύλων συνιστάμενος, Ὀππ. Ἁλ. Ι. 617.

αἰολό-φωνος, ον, ποικιλόφωνος, ὁ τὴν φωνὴν ποικίλως τροποποιῶν, ἀηδών, Ὀππ. Ἁλ. 1. 728.

αἰολο-χαίτης, ου, ὁ ἔχων χαίτην κυμαίνουσαν, Εὐστ. 1645. 5.

αἰολό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ποικίλον ἔχων χρῶμα, νύξ, Εὐρ. Ἀποσπ. 596.

αἰονάω = ὑγραίνω, περιχέω, μουσκεύω, Ἱππ. 424. 5, κτλ. ἀόρ. α', ᾐόνησα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 366.

ἀϊόνες, Δωρ. ἀντὶ **ἠϊόνες**.

αἰόνημα, ατος, τό, κατάντλημα, κατάβρεγμα, μούσκευμα, Δίων Κ. 55. 17., Ἐτυμ. Μ. 348, 27.

αἰόνησις, εως, ἡ, κατάντλησις, κατάβρεγμα, Ἱππ. 424. 37.

αἰπεινός, ή, όν, (αἰπύς) ποιητ. ἐπίθ. ὑψηλός, ἐπηρμένος, ἐπὶ πόλεων ὑψηλὰ κειμένων, Ὁμ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 99 b. Σοφ. Τρ. 858, Φ. 1000:—περὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, Ἰλ. Β. 869, Ὀδ. Ζ. 123. **II.** μεταφ. **1)** αἰπεινοὶ λόγοι = ἀπότομοι, ἀπερίσκεπτοι, πονηροὶ λόγοι, Πινδ. Ν. 5. 99, ἔνθα ἴδε τὸν Dissen. **2)** δύσκοπτος, σοφίαι μὲν αἰπειναί, ὁ αὐτ. Ο. 9. 161· αἰπ. μαντεῖα, = δύσκολα, Εὐρ. Ἴων 739.

αἴπερ, Δωρ. ἀντὶ **εἴπερ**, Θεόκρ.

αἰπήεις, εσσα, εν, = **αἰπεινός**, Ἰλ. Φ. 87.

αἰπολέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. κ. παρατατ., βόσκω αἶγας, Εὔπολ. ἐν «Αἰξίν,» 9, Θεόκρ. 8. 85· ἠπόλει ταῖς αἰξίν, Λυσ. Ἀποσπ. 13:—Παθ. ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι, ὁδηγούμεναι ἄνευ αἰγοβοσκοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 196.

αἰπολικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος αἰπόλῳ, Ἀνθ. Π. 12. 128, πρβλ. 9. 217.

αἰπόλιον, τό, ἀγέλη αἰγῶν, αἰπόλι' αἰγῶν, Ἰλ. Λ. 679, καὶ ἀλλ.: ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 1. 126, Σοφ. Αἴ. 375 (λυρ.). **II.** βοσκή, νομὴ αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 9. 101.

αἰπόλος, ὁ. βοσκὸς αἰγῶν, αἰπόλος αἰγῶν, Ὀδ. Υ.173· πρβλ. Πλάτ. Νόμ 639Α: ἐν Ἡροδ. 2.46· ἀντὶ τοῦ **οἱ αἰπόλοι**, ὁ Schäfer διώρθωσεν **οἱ κόλοι** (τράγοι), πρβλ. Θεόκρ. 8.51· (τὸ **αἰ-πόλος**, σαφῶς παράγετα ἐκ τοῦ **αἰγο-πόλος**, πρβλ. **θαλαμηπόλος**, **θεηπόλος**, **μουσοπόλος**· ἐκ √ΠΕΛ, √ΠΟΛ, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐν τοῖς **πέλομαι**, **πολέω**, **πολεύω**, **ἀναπολεύω**, **ἀμφίπολος** καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τὸ σημαινόμενον πρὸς τὰ Λατ. versari, colere. Εἶναι πιθανὸν ὅτι αἱ √ΠΟΛ καὶ √ΚΟΛ διαφέρουσιν ἁπλῶς κατὰ τύπον, πρβλ. στοιχεῖον Π π. II, ὥστε τὸ **βουκόλος** = **βουπόλος**, καὶ τὸ **αἰπόλος** = **αἰκόλος**).

αἶπος, εος, τό, (αἰπύς) ὕψωμα, ἀκρώρεια, κρημνὸς ἀπότομος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 285, 309, κτλ. πρβλ. **ἀπότομος**:—πρὸς αἶπος ἱέναι, ὁδοιπορεῖν, ἀναβαίνω μετὰ κόπου ὕψωμα, Ἱππ. 479.17 καὶ 44., 485. 51· πρὸς αἶπος ἔρχεται, μεταφ. ἐπὶ δυσκόλου ἔργου, Εὐρ. Ἄλκ. 500 καὶ τὸ ἐν Φοιν. 851· αἶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ (τὸ κοπῶδες τῆς ὁδοιπορίας) εἶναι ἡ πιθανωτέρα φαίνεται γραφή, διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει γλῶσσ. «αἶπος· κάματος.» Πρβλ. Εὐστ. 381. 19 (ἔνθα ὅμως ἐν τῷ κειμένῳ εἶναι **ἆπος**).

αἰπός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ **αἰπύς**, = ὑψηλός, ἐπηρμένος, περὶ πόλεων, Ἰλ. Ν. 625., καὶ ἀλλ.· αἰπὰ ῥέεθρα, ῥεῖθρα καταπίπτοντα καθέτως ἀφ' ὑψηλοῦ, Ἰλ. Θ. 369. Φ. 9.

αἰπύδμητος, ον, (δέμω) ὑψηλὰ ᾠκοδομημένος, Κόλουθ. 235. Νόνν. Δ. 4, 13.

αἰπυ-δολωτής. οῦ, ὁ, παμπόνηρος, πανοῦργος εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ.11.171.

αἰπύ-κερως, ων, γεν. ω, = ὑψίκερως, Ἐτυμ. Μ. 37. 38, Σουΐδ.

αἰπύ-λοφος, ον, ὁ ὑψηλὸν ἔχων λόφον, Νόνν. Δ. 2. 379, κτλ.

αἰπυ-μήτης, ου, ὁ ὑψηλὰ ἔχων νοήματα, Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ, Αἰσχύλ. Πρ.18.

αἰπύ-νοος, ον, = τῷ προηγ. περὶ τοῦ Ὀσίριδος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028.19.

αἰπύ-νωτος, ον, (νῶτον) ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῶτα, ὁ ἐπὶ ὑψηλῆς ὀρεινῆς ῥάχεως κείμενος, περὶ τῆς Δωδώνης, Αἰσχύλ. Πρ. 830.

αἰπυ-πλανής, ές, ὁ εἰς τὰ ὕψη περιπλανώμενος, Μανέθ. 4. 249.

αἰπύς, εῖα, ύ, Ἐπ. ἐπίθετον ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδάρῳ, ἀλλ' ἐν λίαν σπανίᾳ χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.,—ὑψηλὸς καὶ ἀπόκρημνος. Παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐπὶ πόλεων ᾠκοδομημένων ἐπὶ κρημνωδῶν ὑψωμάτων, ἰδίως τῆς Τροίας, Ὀδ. Γ.485, καὶ ἀλλ.· ἐπὶ λόφων καὶ βουνῶν, Ἰλ. Β. 603, καὶ ἀλλ.· παρὰ δὲ Σοφ. Αἴ. 845 καί, τὸν αἰπὺν οὐρανόν:—βρόχος αἰπύς = βρόχος καθέτως κρεμάμενος, Ὀδ. Λ.278. **2)** μεταφ., παντελής, τέλειος, αἰπὺς ὄλεθρος, συχν. παρ' Ὁμ., καθ' ὅσον ὁ θάνατος θεωρεῖται ὡς ἡ ἀπὸ ἀποκρήμνου μέρους κατάπτωσις (πρβλ. ἀπότομος)· οὕτω, φόνος αἰπύς, Ὀδ. Δ.843· θάνατος αἰπύς, Πινδ. Ο. 10 (11), 50· ὡσαύτως ἐπὶ παθῶν, αἰπὺς χόλος, ὀργὴ χαλεπή, Ἰλ. Ο. 223· δόλος αἰπύς, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 66, Ἡσ. Θ. 589. **3)** μεταφ., ὡσαύτως, κοπώδης, πόνος, Ἰλ. Λ. 601., Π. 651· αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, θὰ τῷ εἶναι δύσκολον, βαρὺ ἔργον..., Ν. 317. **II.** μεθ' Ὅμηρ., βαθύς, σκότος, Πινδ. Ἀποσπ. 252· αἰπεῖα ἰωή, βαθὺς ἦχος, Ἡσ. Θ. 682· αἰπυτάτη σοφίη, Ἀνθ. Π. 11. 354.

αἶρα, ἡ, σφῦρα, αἰράων ἔργα, ἔργα σιδηρουργοῦ, Καλλ. Ἀποσπ. 129. **II.** τὸ ἐν τῷ σίτῳ παράσιτον φυτόν, ἡ κοινῶς «αἶρα» καλουμένη, ἐν Λακωνίᾳ δὲ καὶ Ζακύνθῳ καὶ πολλαχοῦ «ἦρα,» Λατ. lolium, Θεοφρ. Ἱ. Φ.1. 5. 2· κατὰ πληθ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 364. Φερεκρ. Ἄδηλ. 17:— κατὰ Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3. 9 ἦτο ὑπνωτική, ὥστε βεβαίως εἶναι τὸ Λατ. lolium temulentum L.

αἰράριον, τό, τὸ Λατ. aerarium, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4033, καὶ ἀλλ.

αἱρεσι-άρχης, ου, ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς τινος, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 3. 245, ἰδίως ἰατρικῆς σχολῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 6607, Γαλην. **II.** ὁ ἀρχηγὸς θρησκευτικῆς τινος μερίδος ἢ αἱρέσεως, Εὐσέβ. Ἐκ. Ἱ. 6. 13. 5, ὁπόθεν παρήχθη τὸ ῥῆμα **αἱρεσιαρχέω**, Ἐκκλ.

αἱρέσιμος, ου, (αἱρέω) ἁλωτός, ὃν δύναταί τις νὰ κυριεύσῃ, Ξεν. Κυρ. 5. 2, 2.

αἱρεσιο-μάχος, ου, ὁ ὑπὲρ αἱρέσεώς τινος μαχόμενος, Φίλων 2, 84.

αἵρεσις, εως, ἡ, (αἱρέω) ἡ κατάληψις, ἰδίως πόλεως. Ἡρόδ. 4.1, κτλ., ἡ βασιλῆος αἵρ., ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατάληψις, Ἡρόδ. 9. 3. **2)** σχέδιον ἢ μέσον πρὸς κατάληψιν τόπου τινός, Θουκ. 2. 75. **B.** (αἱρέομαι) = ἐκλογή, αἵρεσίν τέ μοι δίδου, Αἰσχύλ. Πρ. 779· τῶν δε .. αἵρεσιν παρδίδωμ', Πινδ. Ν. 10. 154· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, αἵρεσιν διδόναι ὁπότερον .., εἰ .., κτλ., Ἡρόδ. 1. 11., 9. 26· ὡσαύτως αἵρεσιν προτιθέναι, προβάλλειν, Πλάτ. Θεαίτ. 196C. Σοφιστ. 245B· εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, Σοφ. Αἴ. 265· αἵρεσιν λαμβάνειν, ἔχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Δημ. 947. 18· αἵρεσις γίγνεταί τινι, ἐπιτρέπεται εἴς τινα νὰ ἐκλέξῃ, Θουκ. 2. 61· οὐκ ἔχει αἵρεσιν, δὲν ἐπιτρέπει ἐκλογήν, Πλούτ. 2.108B. **2)** ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων, Θουκ. 8. 89· αἵρεσιν ποιεῖσθαι, Ἰσοκρ. 143C, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 15., 4. 6, 3, κτλ. **3)** προσπάθεια, ἐνέργεια διά τι, αἵρ. δυνάμεως, Λατ. affectatio imperii, Πλάτ. Γοργ. 513Α: κλίσις, διάθεσις, προτίμησις, πρός τινα, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283.12. Πολύβ. 2. 61, 9, κτλ. **II)** ἐκλογή, σχέδιον. σκοπός, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, ὡς τὸ **προαίρεσις**, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· ἡ αἵρεσις τῆς πρεσβείας, Αἰσχίν. 29. 30· αἵρεσις Ἑλληνική = ἡ σπουδὴ τῶν Ἑλλην. γραμμάτων, Πολύβ. 40. 6, 3. **2)** φιλοσοφικὴ ἀρχή, ἢ σύστημα φιλοσοφ. ἀρχῶν, ἢ οἱ πρεσβεύοντες τοιαύτας ἀρχάς, αἵρεσις, σχολή, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 16, Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. καὶ Ἀριστ. 7, κτλ., πρβλ. Κικ. ad Fam. 15. 16, 3: ἰδίως δὲ θρησκευτικὴ αἵρεσις, μερὶς ἴδια πρεσβεύουσα δόγματα, ὡς οἱ Ἐσσηνοί, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 2. 8,1., οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, Πράξ. Ἀπ. ε', 17., ιε', 5., κς', 5., οἱ ὁποῖοι μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, αὐτόθι κδ', 5,14., κη', 22, καὶ ὑπὸ τῶν ὀρθοδοξούντων Χριστιανῶν περὶ τῶν ἑτέρως φρονούντων, Ἐκκλ.: ὡσαύτως περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, Ἐκκλ. **3)** προτεινόμενός τις ὅρος, πρότασις, Διον. Ἀλ. 3.10. **4)** ἐπιτροπεία κατ' ἐκλογήν, καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Α. **5)** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (π. χ. Λευΐτ. κβ', 18) = ἑκούσιος, ἐλευθέρα προσφορά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **εὐχή**, τάξιμον.

αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 2, 13, θηλ. **-ῶτις, ιδος**, ὁ αἱρετικός, Ἐκκλ.

αἱρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. ὃν πρέπει νὰ κυριεύσῃ, ἢ νὰ προτιμήσῃ τις, ὁ ἐπιθυμητός, Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 7, καὶ ἀλλ. **II.** αἱρετέον, πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ. Γοργ. 499Ε, καὶ ἀλλ.

αἱρετίζω = **αἱρέω**, ἐκλέγω, αἱροῦμαι, Ἱππ. 1282. 20, Βαβρ. 61. 5, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 252, Ἑβδ. Κ. Δ.:—ὡς ἀποθ., Κτησ. Περσ. 9. **II.** ἀνήκω εἴς τινα αἵρεσιν, Ἐκκλ.

αἱρετικίζω, κλίνω πρὸς αἵρεσίν τινα· εἶμαι αἱρετικός, «εἰ μὲν τὸ λεχθὲν αἱρετικίζειν λέγεις,» Θεόδ. Πρόδρ. Ἴδε Δουκάγγ. ἐν τῇ λέξει.

αἱρετικός, ή, όν, (αἱρέω) ἱκανὸς πρὸς ἐκλογήν, Ὅρ. Πλάτ. 412Α:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Διογ. Λ. 7. 126. **2)** αἱρετικὸς ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. γ', 10., Ἐκκλ.

αἱρέτις, ιδος, ἡ ἐκλέγουσα, Ἑβδ. (Σοφ. η', 4).

αἱρετισμός, ὁ, αἵρεσις, Ἐπιφάν.

αἱρετιστής, οῦ, ὀπαδός, μιμητής, τῶν τρόπων τινός, Φιλήμ. Ἄδηλ. 43· ὡσαύτως παρὰ Πολυβ. 1. 79, 9, κτλ.: ὁ ἀνήκων εἴς τινα αἵρεσιν, ἰδίως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, Διογ. Λ. 9. 6.

αἱρετός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. ὅ,τι δύναται νὰ καταληφθῇ ἢ κυριευθῇ, δόλῳ, Ἡροδ. 4. 201: νὰ κατανοηθῇ, Πλάτ. Φαίδων 81B. **II.** (αἱρέομαι), ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ, ἐκλέξιμος, ἐπιθυμητός, ἀντίθ. τῷ **φευκτός**, Πλάτ. Φίλ. 21D καὶ ἑξ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1, 7, 4, καὶ ἀλλ., συχν. κατὰ συγκρ. ἢ ὑπερθ. Ἡρόδ. 1. 126, 156, καὶ ἀλλ., ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος, Μενάνδ. Μονόστιχον 193 (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 395), κτλ. **2)** αἱρεθείς, ἐκλεχθείς, δικασταὶ αἱρ., κατ' ἀντίθ. τῷ κληρωτοί, Πλάτ. Νόμ. 759Β, πρβλ. 915C. Αἰσχίν. 58. 6· αἱρ. βασιλεῖς, Πλάτ. Μενέξ. 238D· αἱρετὴ ἀρχή, ἀρχή, ἀξίωμα, οὗ ὁ ἄρχων δι' ἐκλογῆς ὁρίζεται, Ἰσοκρ. 265Α. Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 2· πρβλ. **χειροτονητός**:—αἱρετοὶ ἄνδρες, ἐπίτροποι, Πλουτ. Λυκοῦργ. 26·—οἱ αἱρετοί, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 21· ὡσαύτως οἱ optiones ἢ accensi ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 46.

αἱρέω, παρατ. **ᾕρεον**, Ἰλ., Ἰων. **αἵρεον**, Ἡρόδ., ἀλλὰ συνηρ. **ᾕρει**, ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Ρ. 463: — μέλλ. **αἱρήσω**, Ἰλ. Ἀττ.: ἀόρ. **ᾕρησα**, εἶναι μεταγεν. (ἀν-), Κ. Σμ. 4, 40, κτλ.: πρκμ. **ᾕρηκα**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 267, Θουκ., κτλ., Ἰων. **ἀραίρηκα** ἢ **αἵρηκα**, (ἀν-), Ἡρόδ. 4. 66., 5. 102:— ὑπερσ. **ἀραιρήκεε**, 3. 39: Μέσ. μέλλ. **αἱρήσομαι**, Ἰλ., Ἀττ.: ἀόρ. **ᾑρησάμην**, Πολύβ., κτλ. (πρβλ. **ἐξαιρέω**): πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ. **ᾕρημαι**, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1517, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12., Δημ. 22. 21, κτλ.: γ' πληθ. ὑπερσ. **ᾕρηντο**, Θουκ. 1. 62 : — Παθ. μέλλ. **αἱρεθήσομαι**, Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ.: σπαν. **ᾑρήσομαι**, Πλάτ. Πρωτ. 338C: ἀόρ. **ᾑρέθην** καὶ πρκμ. **ᾕρημαι**, ἴδε κατωτέρ. C. καὶ ἀλλ.: ὑπερσ. **ᾕρηντο**, Ξεν. Ἀν. 3. 2. 1· **ἀραίρητο**, Ἡρόδ. 1. 191, κτλ.— Ἐκ √ΕΛ σχηματίζονται τὰ ἑπόμ.: μέλλ. **ἑλῶ**, μόνον παρὰ μεταγεν. (δι-), Ἐπιγρ. Θηρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI, 19; (ἀν-), Διον. Ἀλ. 11. 18., Διόδ., (καθ-), Ἀνθ. Πλατ. 334: ἀόρ. α' **εἷλα** (ἀν-), Πράξ. Ἀπ. β', 23· (ἀν-), Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 24, ἀλλαχοῦ ἀόρ. β' **εἷλον**, Ὅμ., κλπ.:—Ἰων. **ἕλεσκε**, Ἰλ. Ω. 752:—Μέσ. μέλλ. **ἑλοῦμαι**, Διον. Ἀλ. 4. 75. Χρησμ. Σιβυλλ. 8.184, (ἀφ-), Τιμόστρ. ἐν «Φιλοδεσπότῃ,» 1, Ἀνθ., (δι-), Διον. Ἀλ., (ἐξ-), Ἀλκίφρ.—ἀόρ. α' **εἱλάμην**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 257. 5· (ἀφ), Ἀθήν. 546Δ, (δι-), Ἀνθ. Π. 9. 56:— ἀλλαχοῦ ἀόρ. β' **εἱλόμην**, Ὅμ., κτλ.—Πρβλ. **ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐξ-, καθ-, περ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑφ-αιρέω**· (ὁ Κούρτιος πιστεύει ὅτι αἱ ῥίζαι **αἱρ** (**ἀρι**), **ἑλ** δυνατὸν νὰ ἔχωσι στενὴν συγγένειαν· πρβλ. ὡσαύτως **ἁλίσκομαι**, ὅπερ συχνάκις χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ **αἱρέω**).

A. Ἐνεργ. λαμβάνω διὰ τῆς χειρός, δράττομαι, ἁρπάζω· αἱρεῖν τι ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας, Ὀδ. Δ. 66., Θ. 372· αἱρεῖν τινα χειρός, λαμβάνω τινὰ ἐκ τῆς χειρός, Ἰλ. Δ.

323· κόμης τινά, αὐτόθι 197· μ'.. ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν, Ὀδ. Ψ. 76· ὡσαύτως αἱρ. χερσὶ δόρυ, κτλ.:—ἡ μετοχὴ ἑλὼν ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. καθὼς τὸ **λαβών**, δηλ. διὰ τῆς βίας, Σοφ. Ἀντιγ. 497, ἀλλ', ἔνθεν ἑλὼν = ἀναλαβὼν τὴν συνέχειαν, ἐξακολουθήσας (τὸ ᾆσμα), Ὀδ. Θ. 500. **2)** ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, τι ἀπό τινος, Ὅμ. ἀλλὰ καὶ τινά τι, ὡς τὸ **ἀφαιρεῖσθαι**, Ἰλ. Π. 805. **II.** κυριεύω, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ναῦς, Ἰλ. Ν. 42· ἰδίως κυριεύω πόλιν, Β. 37, Σοφ. Φ. 347, κτλ., πρβλ. **ἄκρα** 3:—ὑπερισχύω, φονεύω, Ὅμ., κτλ.:—συχνάκις ἐπὶ παθῶν, κτλ., καταλαμβάνω, ἐπέρχομαι, ὡς χόλος, Ἰλ. Σ. 322· ἵμερος, Γ. 446· ὕπνος, Κ. 39· λήθη, Β. 33, κτλ.: ἐπὶ νόσου, Πλάτ. Θεαίτ. 142Β.—ἁπλῶς, νικῶ (ἐν ἀγῶνι δρόμου ἢ ἁρματοδρομίας), οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἕλῃσι μετάλμενος, Ἰλ. Ψ. 345: —τὸ μέσ. ἐνίοτε κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυριεύω, κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα, Σοφ. Ο.Τ. 887, πρβλ. Δη 396. **2)** συλλαμβάνω, πιάνω, ζωοὺς ἕλον, Ἰλ. Φ.102: συλλαμβάνω ἐν θήρᾳ, Ὅμ., κτλ. Ὡσαύτως λαμβάνω, κερδαίνω, αἰχμαλωτίζω, ἐξαπατῶ, παγιδεύω, Σοφ. Ο. Κ. 764, κτλ. καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, πείθω, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου, Ξεν. Ἀπομ. 2. 3, 16, πρβλ. 3.11,11, Πλάτ. Λύσ. 205Ε, κτλ. **β)** μ. μετοχ. καταλαμβάνω, συλλαμβάνω τινὰ ποιοῦντά τι, Σοφ. Ἀντ. 385, 655· ἐπ' αὐτοφώρῳ ἑλεῖν, συλλαμβάνω ἐν τῇ πράξει, Εὐρ. Ἴων 1214· φῶρα ἐπὶ κλοπῇ ἑλεῖν, Πλάτ. Νόμ. 874Β. **3)** καθόλου, κερδαίνειν, κτᾶσθαι, κῦδος, Ἰλ. Ρ. 321· στεφάνους, Πίνδ., κτλ. ἰδίως ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγώνων, Ἴσθμια ἑλεῖν, κτλ., Σιμων. 158:—Παθ., ἀγὼν ἡρέθη, ὁ ἀγὼν ἐκερδήθη, Σοφ. Ο. Κ. 1148, πρβλ. **καθαιρέω**, IV. **β)** καθόλου, τυγχάνω τινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐκφεύγω**, Πλάτ. Πολ. 359Α· πρβλ. Τίμ. 64Β, κτλ. **4)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος. ἀποδεικνύω τινὰ ἔνοχόν τινος, τινά τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 591· εἷλέ σ' ἡ Δίκη, Εὐρ. Ἡρακλ. 636· ὡσαύτως μ. μετοχ. αἱρεῖν τινα κλέπτοντα, ἀποδεικνύναι αὐτὸν ἔνοχον κλοπῆς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 829, Πλάτ. Νόμ. 941D· οὕτως, ᾑρῆσθαι κλοπεὺς (ἐνν. ὤν), Σοφ. Ἀντ. 493, πρβλ. 406. **β)** αἱρεῖν δίκην ἢ γραφήν, λαμβάνω ψῆφον πρὸς καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου, Ἀντιφῶν 115. 24, κτλ.. ἀλλὰ καὶ δίκην ἑλεῖν τινα, καταδικάζω τινὰ διὰ δίκης, Ἰσαῖος 64. 19· ἑλεῖν τὰ διαμαρτυρηθέντα, καταδικάζω τὰς μαρτυρίας ὡς ψευδεῖς, Ἰσοκρ. 374Β. **γ)** ἀπολ. κερδαίνω τὴν δίκην, οἱ ἁλόντες, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἑαλωκότες, Δημ. 518.16· Κύπρις εἷλε λόγοις αἰόλοις (οὕτως ὁ Musgr. ἀντὶ τοῦ δολίοις) = ἡ Ἀφροδίτη ἐκέρδησε .., Εὐρ. Ἀνδρ. 290· πρβλ. Ἱκ. 608. Πλάτ. Νόμ. 762Β, κτλ. **δ)** περὶ πράγματος ἢ συμβεβηκότος ὅπερ καταδικάζει τινά, τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 28Α. **5)** ὁ λόγος αἱρέει, Λατ. ratio evincit, ὁ ὀρθὸς λόγος ἢ ὁ λόγος τοῦ πράγματος ἀποδεικνύει, Ἡρόδ. 2. 33· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπου, ὁ λόγος πείθει τινά, ὁ αὐτ. 1. 132., 7. 41· ὡς ἐμὴ γνώμη αἱρέει, Ἡρόδ. 2. 43· ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἔχειν, Πλάτ. Πολ. 604C, πρβλ. 607Β.—μετ' ἀπαρ. αὐτόθι 440Β. **III.** συναρπάζω διὰ τῆς φρενός, καταλαμβάνω διὰ ταχείας ἀντιλήψεως, ἀντιλαμβάνομαι, Πλάτ. Φίληβ. 17Ε, 20D, Πολιτικ. 282D.

Β. Μέσ., μ. παρακ. **ᾕρημαι** (ἴδε ἀνωτέρω), λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, ἔγχος ἑλέσθαι, λαμβάνω τὸ δόρυ μου, Ἰλ. Π. 140, κτλ.· δόρπον, δεῖπνον, δειπνῶ, Η. 370., Β. 399· πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, Ὀδ. Λ. 584· Τρωσὶν .. ὅρκον ἑλ., λαμβάνω, δέχομαι παρὰ .., Ἰλ. Χ. 119. Καὶ οὕτως ἐν ταῖς πλείσταις τῶν σημασιῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ προστιθεμένης πάντοτε τῆς ἀντανακλαστικῆς δυνάμεως τοῦ μέσου. **II.** λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω, Ἰλ. Κ. 235, Ὀδ. Π. 149: ἐντεῦθεν λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ τι ἑτέρου, τι πρό τινος, Ἡρόδ. 1. 87· τι ἀντί τινος, Ξεν. Ἀν. 1. 7. 3, Δημ. 22. 21· ὡσαύτως, τί τινος, Σοφ. Φ. 1100· τι μᾶλλον ἢ ... ἢ μᾶλλόν τινος, συχν. παρ' Ἀττ., καὶ ἐνίοτε, ὡς τὸ βούλεσθαι. αἱρεῖσθαι ἢ ..., ἄνευ τοῦ μᾶλλον, Πινδ. Ν. 10. 110, Θεόκρ. 11. 49, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς πεζ. τῶν Ἀττ., Λυσ. 196. 23. **β)** μετ' ἀπαρεμ., προτιμῶ νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 1. 11, καὶ ἀλλ., καὶ Ἀττ. ὡσαύτως, μᾶλλον αἱρεῖσθαι, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ τοῦ Κικέρωνος, potius malle, Πλάτ. Ἀπολ. 38Ε, κτλ. **γ)** αἱρεῖσθαι εἰ .., εἶμαι εὐχαριστημένος ἐὰν .., Ἀνθ. Π. 12. 67. **2)** αἱρεῖσθαι τά τινος ἢ τινά, λαμβάνω τὸ μέρος τινός, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τινός, Ἡρόδ. 1. 108, κτλ.· **αἱρ. γνώμην**, ἀποδέχομαι γνώμην τινά, ὁ αὐτ. 4.137. **3)** ἐκλέγω διὰ ψήφου, ἐκλέγω τινὰ εἴς τι ἀξίωμα, αἱρεῖσθαί τινα ἄρχοντα, στρατηγόν, κτλ., συχν. παρ' Ἀττ., ὡσαύτως αἱρ. τινὰ ἐπ' ἀρχήν, Πλάτ. Μένων 90Β· αἱρ. τινὰ ἄρχειν, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 28Ε, πρβλ. Ἰλ. Β. 127. **4)** ἴδε ἀνωτ. Α. II,1.

Γ. Παθ. κυριεύομαι, Ἡρόδ. 1.185, 191., 9.102., ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ **ἁλίσκομαι** εἶναι ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς παθ. **2)** ἴδε ἀνωτ. Α. II. 3. **II.** ὡς παθητικὸν τῆς τοῦ μέσ. σημασίας, ἐκλέγομαι, κατὰ πρκμ. **ᾕρημαι** (ὅστις εἶναι ὡσαύτως καὶ μέσ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1209, κτλ.·—Ἰων. **ἀραίρημαι**, Ἡρόδ. 7. 118, 172, 173, καὶ ἀλλ.. στρατηγεῖν ᾑρημένος, Ξεν. Ἀπομ. 3. 2, 2· ἐπ' ἀρχῆς ᾑρῆσθαι, ὁ αὐτ. 3. 3, 2· ἐπ' ἀρχήν τινα, Πλάτ. Νόμ. 809Α· ὁ ἀόρ. **ἡρέθην** εἶναι πάντοτε ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Θ. 505. Ἀριστοφ. Ὄρ. 759, Θούκ., κτλ. Ὁ ἐνεστὼς σπανίως: αἱροῦνται πρεσβευταὶ = ἐκλέγονται, Ἀριστ. Πολ. 4.15.3.

αἱρησι-τείχης, ους, ὁ λαμβάνων, κυριεύων πόλεις, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Διφίλου.

αἰρικός, ή, όν, Διοσκ. 2. 137, ἢ **αἴρινος, η, ον**, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 6:—κατασκευασθεὶς ἐξ αἴρας (αἶρα).

αἰρό-πινον, τό, κόσκινον, ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404· «κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν,» Σουΐδ. Ἴδε καὶ **Α. Β.** 22, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἄ-ϊρος [ῑ], ὁ, Ὀδ. Σ. 73. **Ἶρος ἄϊρος**, = Ἶρος δυστυχής, Ἶρος, λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὅμοιον τῷ δῶρα ἄδωρα, πρβλ. **Δύσπαρις**, **Κακοΐλιος**.

αἴρω (ἐπιτεταμ. Ἐπ. καὶ ποιητ. **ἀείρω**, ὃ ἴδε): μέλλ. **ἀρῶ** [ᾰ] (τὸ ὁποῖον σπανίως συμβαίνει ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἴδε κατωτέρ.)· πρέπει ἀπὸ τούτου νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀρῶ [ᾱ] συνηρ. ἐκ τοῦ **ἀερῶ**, μέλλ. τοῦ **ἀείρω**: — ἀόρ. **ἦρα**, Ἡρόδ. 9. 59, Αἰσχύλ. Ἀγ. 47, Θουκ., μὲ ᾱ εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις·— προστακτ. **ἆρον**·— ὑποτακτ. **ἄρῃς**·—εὐκτ. **ἄρειας**·—μετοχ. **ἄρας** [ᾱ], Αἰσχύλ., Σοφ.·—ἀπαρ. **ἆραι**, Καλλ. Δήμ. 35:—πρκμ. **ἦρκα**, Δημ. 786. 4, (**ἀπ-**), Θουκ. 8.100:— ὑπερσυντ. **ἤρκεσαν** (**ἀπ-**), Δημ. 387. 28.— Μέσ., Εὐρ. Ἠλ. 360, Θουκ. 4. 60:—παρατ. **ᾑρόμην**, Σοφ. Ἀντ. 907· μέλλ. **ἀροῦμαι** [ᾰ], ὁ αὐτ. Ο. Κ. 460, Αἴ. 75· (ἔνθα ἀρεῖ φαίνεται οὖσα ἡ ὀρθὴ γραφή), Πλάτ. Νόμ. 969Α· **ἀρέομαι**, Πινδ. Π.1.146. (περὶ τοῦ **ἀροῦμαι** [ᾱ] ἴδε **ἀείρω**):— ἀόρ. α' **ἠράμην**, Ἰλ. Ξ. 510. Εὐρ., Πλάτ.,— μὲ ᾱ καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις:— ὑποταχ. **ἄρῃ**·— εὐκτ. **ἀραίμην**·— ἀπαρ. **ἄρασθαι**·—μετοχ. **ἀράμενος**, Σοφ., Εὐρ., καὶ παρὰ πεζοῖς:—παρ' Ἐπ. ποιηταῖς καὶ ἀόρ. β' **ἀρόμην** [ᾰ] Ἰλ. Λ. 625, Ψ. 592·—Ἐπ. ὑποταχ. **ἄρηαι**. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 632·—**ἄρηται**, Ἰλ. Μ. 435· εὐκτ. **ἀροίμην**, Ἰλ., Τραγ.— ἀπαρέμ. **ἀρέσθαι**, Ὅμ., Σοφ., Αἴ. 245·—μετοχ. **ἀρόμενος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 168·—πρκμ. (μ. μέσ. σημασ.) **ἦρμαι**, Σοφ. Ἠλ. 54.—Παθ. μέλλ. **ἀρθήσομαι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 565:—ἀόρ. **ἤρθην**, Αἰσχύλ., Θουκ., κτλ. καὶ **ἐπ-αρθείς**, κτλ. ἔτι καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 90, κτλ.:—πρκμ. **ἦρμαι**, Εὐρ. Ἀποσπ. 1029, Θουκ., ἀλλὰ μ. μέσ. σημασ. Σοφ. Ἠλ. 54.— Πρβλ. **ἀν-, ἀντ-, ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, προσ-, συν-, ὑπερ-αίρω**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἀείρω**. Ὁ Κούρτιος νομίζει ὅτι οἱ χρόνοι οἱ ἔχοντες τὸ ᾰ, ἤτοι μέλλ. **ἀρεῖσθαι**, ἀόρ. β' **ἀρέσθαι**, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν καὶ οἱ ἔχοντες ᾱ, μέλλ. **ἀρῶ** (ἴδε ἐν λ. **ἀείρω**), ἀόρ. α' **ἆραι**, **ἄρασθαι**: ἀναμφιβόλως ὁ μνημονευθεὶς μέλλων ἀνήκει εἰς τὸ **ἀείρω**, ἀλλ' οἱ τύποι τοῦ ἀορίστου δυνατὸν νὰ προέκυψαν ἐκ τοῦ **αἴρω**, ἀνεξαρτήτως τοῦ **ἀείρω**, ὅπως τὸ **φαίνω**, μέλλ. **φανῶ**, ἔχει ὡς ἀόρ. α' **ἔφηνα**).

Α. Ἐνεργ. σηκώνω, ὑψώνω, ἀνατείνω, ἐγείρω, νέκυν, Ἰλ. Ρ. 724 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμήρ. ἔνθα τὸ **αἴρω** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀείρω**)· οὕτως: ἔμπνους ἀρθείς, Ἀντιφῶν 116. 7: ἐγείρω, ὑποβαστάζω τινά, Σοφ. Φ. 879· ἀπὸ γῆς αἴρ., Πλάτ. Τίμ. 90Α· συχν. κατὰ μετοχ., ἄρας ἔπαισε, ὑψώσας (τὰς περόνας) ἐκτύπησε, Σοφ. Ο. Τ. 1270·—σηκώνω ἐπάνω μου, φέρω, μεταφέρω, τινί τι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1339.—Φράσεις: αἴρειν βῆμα, = βαδίζειν, περιπατεῖν, Εὐρ. Τρῳ. 342· αἴρ. σκέλη, περὶ ἵππου, Ξεν. Ἱπ. 10.15· πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων πορείας 11.3:—ὀρθὸν αἴρειν τὸ κάρα, Αἰσχύλ. Χο. 496· ὀφθαλμὸν ἄρας, Σοφ. Τρ. 795· ἄρασα μύξας (τοὺς μυκτῆρας), ἐπὶ ἐλάφου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 110·—αἴρ. τεῖχος ἱκανόν, Θουκ. 1. 90. πρβλ. 2. 75· αἴρ. σημεῖον, κάμνω σημεῖον, Ξεν. Κύρ. 7.1, 23· αἴρ. μηχανήν, παρουσιάζω ἀπροσδόκητον σκηνὴν ἐν τῷ θεάτρῳ, Ἀντιφ. ἐν «Ποιήσει» 1.15· αἴρ. θεούς, ἀναβιβάζειν (ἐπὶ τραγῳδοποιῶν), Πλάτ. Κρατ. 425D.—Παθ.. ἀναβαίνω ὑψηλά, Ξεν. Ἑλλ. 5.2, 5· ἄνω ἀρθῆναι, ἀναβῆναι ὑψηλὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἱππ. Ἀέρ. 283. (οὕτως ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ) ὡς ἂν .. ἥλιος αἴρῃ, Σοφ. Φ. 1331· συλλαμβάνομαι, «πιάνομαι,» Sublimis rapi, Ἀριστοφ. Ἀχ. 565· πρβλ. 571. **2)** συχνάκις ἐπὶ στρατιῶν καὶ πλοίων, αἴρ. τὰς ναῦς, ἀπομακρύνω τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, Θουκ. 1.52· ὡσαύτως ἀμετάβ. εἶμαι ἕτοιμος δι' ἀναχώρησιν, ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ, ἆραι τῷ στρατῷ, ὁ αὐτ. 2.12· οὕτως ἀπολ. αὐτόθ. 23: ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ παθ. ἀερθῆναι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, πρβλ. ἀείρω, ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, Σοφ. Τρ. 1235. **II.** φέρω, ὑποφέρω, μόρον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 547· ἆθλον, Σοφ. Τρ. 80.

III. ἐγείρω, ἀνυψῶ, μεγαλύνω, ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν, Αἰσχύλ. Χο. 262· πρβλ. 791· ὄλβον ὃν Δαρεῖος ἦρεν, ὁ αὐτ. Πέρσ. 164:—ἰδίως ἐπὶ ὑπερηφανείας καὶ ὀργῆς, ἐξερεθίζω, αὐξάνω, ὑψοῦ αἴρειν θυμόν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξάπτομαι, Σοφ. Ο. Τ. 914· αἴρειν θάρσος, λαμβάνειν, ἀντλεῖν θάρρος, Εὐρ. κτλ. πρβλ. κατωτέρ. **Β**:—Παθ. ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, αὐξάνομαι· ἡ δύναμις ἤρετο, Θουκ. 1. 118· ἤρετο τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, ὁ αὐτ. 2. 75· ἤρθη μέγας, ἐγένετο μέγας, Δημ. 20. 9·— οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην, Σιμων. 111· ἀρθῆναι φόβῳ, δείμασι, Αἰσχύλ. Θήβ. 196, Εὐρ. Ἑκ. 68·—ἀπολ. ἐξερεθίζομαι, ἐξεγείρομαι, Σοφ. Ἀντ. 111. **2)** ἐξυψῶ διὰ λόγων, ἐπομ. ὑμνῶ, ἐπαινῶ, μεγαλύνω, Εὐρ. Ἡρακλ. 322, κτλ.—αἴρειν λόγῳ, ἐξογκώνω διὰ

λόγων, Δημ. 537, 13. **IV.** ἀφαιρῶ, μετακινῶ· ἀπό με τιμῶν ἧραν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 880· τινὰ ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πολ. 578Ε.— καθόλου, ἀφαιρῶ ἐκ μέσου, θέτω τέρμα εἴς τι, τὰ κακά, Εὐρ. Ἠλ. 942· αἴρ. τραπέζας, δίδω τέλος εἰς τὸ δεῖπνον, «σηκώνω τὸ τραπέζι,» Μένανδ. ἐν «Κεκρυφάλῳ,» 2· ἀρθέντος τοῦ αἰτίου, Ἀριστ. Προβλ. 19. 36. **2)** ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος πράγματος, μ. γεν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 846. **3)** μεταγ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 39., κ. Λουκ. κγ', 18, κτλ.

Β. Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ. **ἦρμαι,** (ἴδε ἀνωτ.), λαμβάνω ἢ κομίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἢ ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἐμαυτοῦ, κτῶμαι, κερδαίνω, κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, Ἰλ. Ε. 3. πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 969Α· ἄεθλια ποσσὶν ἄροντο (ἐπὶ ἵππων), Ἰλ. Ι. 124· κῦδος ἀρέσθαι, Ι. 303, Ὀδ. Χ. 253:— Ἐντεῦθεν, ἁπλῶς **δέχομαι, λαμβάνω·** ἕλκος ἀρέσθαι, Ἰλ. Ξ. 130· τόλμαν, Πινδ. Ν. 7. 87:—οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., δειλίαν ἀρεῖ (οὕτως ὁ Schneidew. ἀντὶ ἀρεῖς), θἀ ἐπισύρῃς ..., Σοφ. Αἴ. 75· ὄγκον ἀρ., ὑπερηφανεύομαι, φουσκώνω, αὐτόθι 129, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 277Β. **II.** λαμβάνω ἐπάνω μου, ὑφίσταμαι, ὑπέχω, σηκώνω· οὐδ' ἂν νηῦς .. ἄχθος ἄροιτο, Ἰλ. Υ. 247· ἄγος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 167· πόνον, Σοφ. Ἀντ. 907· βάρος, Εὐρ. Κύκλ. 473. **2)** ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 341. Θουκ. 4. 60. Δημ. 58. 7· κίνδυνον, Ἀντιφῶν 136. 44· νεῖκος, ἔχθραν, κτλ., Εὐρ. Ἡρακλ. 986, 991:— ὡσαύτως φυγὴν ἀρέσθαι, fugam capere, Αἰσχύλ. Πέρσ. 481. Εὐρ. Ρῆσ. 54· οὕτω: ποδοῖν κλοπάν, Σοφ. Αἴ. 247. **III.** ἐγείρω, ἀνεγείρω, σωτῆρά τινα, Σοφ. Ο. Κ. 460· ἐπὶ ἤχων, αἴρεσθαι φωνήν, ὑψώνω τὴν φωνήν μου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 546· πένθος, Σοφ. Ο.Τ. 1225. **IV.** ὡς τὸ ἐνεργ. λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφαιρῶ, Εὐρ. Ι. Τ. 1201.

αἰρώδης, ες, (εἶδος) = αἰρικός, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8. 4, 6.

* **Ἄϊς,** ἀπηρχ. ὀνομαστ., ὅρα ἐν λέξ. **Ἀΐδης ἢ ᾅδης.**

Αἶσα, ἡ, ὡς τὸ **Μοῖρα,** ἡ θεότης ἡ διανέμουσα ἑκάστῳ τὸ προωρισμένον αὐτῷ, Λατ. Parca· ἅσσα οἱ Αἶσα γιγνομένῳ ἐπένησε, Ἰλ. Υ. 127, πρβλ. Ὀδ. Η. 197. **II.** ὡς προσηγορ. **1)** ὁ προορισμός, τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ταχθέν, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, Ἰλ. Ι. 608· ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, Ρ. 321. πρβλ. Ζ. 487· δαίμονος αἶσα κακή, Ὀδ. Λ. 61· τεὰν κατ' αἶσαν, καθ' ἃ ὥρισας, ἀπεφάσισας, Πινδ. Ν. 3. 25· θεοῦ αἶσα, Εὐρ. Ἀνδρ. 1203 (λυρ.): —κατ' αἶσαν, ἁρμοδίως, προσηκόντως, πρεπόντως, ὡς τό, κατὰ μοῖραν, Ἰλ. Κ. 445, κτλ., κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, Ἰλ. Ζ. 333· ἐν αἴσᾳ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 545· ἀντιθέτως τῷ παρ' αἶσαν, Πινδ. Π. 8. 16. **2)** τὸ πεπρωμένον τινός, ὡς τὸ **μοῖρα,** οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἶσα .. ὀλέσθαι, ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστί .., Ὀδ. Ε. 113, 114· —μετ' ἀπαρ. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, Ξ. 359· πρβλ. Ν. 306, καὶ ἀλλ., κακῇ αἴσῃ .. ἐλόμην, ἐκ κακῆς τύχης, μοίρας, Ἰλ. Ε. 209· τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει, Σοφ. Αἴ. 256 (λυρ.), πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 624. **3)** καθόλου, μετοχὴ εἴς πρᾶγμά τι, ληΐδος, ἐλπίδος αἶσα, Ὀδ. Ε. 40., Τ. 84· χθονός, Πινδ. Π. 9. 99.—Περὶ τῆς παροιμ. ἐν καρὸς αἴσῃ, ἴδε ἐν λέξ. **κάρ.**—Περὶ τῆς Ὁμηρ. αἴσης ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν **μοῖραν,** ἴδε Γλάδστ. Ὅμηρ. 2. 286. κέξ. Ἡ λέξις ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ Πινδάρῳ, οὐχὶ δὲ σπανίως παρ' Αἰσχύλῳ, δὶς δ' ἑκατέρᾳ παρὰ Σοφοκλ. καὶ Εὐρ., ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

αἴσακος, ὁ, κλάδος μύρτου ἢ δάφνης μεταδιδόμενος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον ἐν καιρῷ δείπνου, ὡς πρόκλησις εἰς ᾠδήν, Πλούτ. 2. 615Β: «αἴσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς,» Ἡσύχ.

αἰσάλων, ωνος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ἴσως τὸ «τσιχλοϊέρακον,» Λατ. falco aesalon, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 36, 1.

αἰσθάνομαι, (πρβλ. **αἴσθομαι**), Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. **αἰσθανοίατο,** ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 209:— παρατ. **ᾐσθανόμην·** μέλλ. **αἰσθήσομαι,** Ἀττ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. **αἰσθανθήσομαι** καὶ **αἰσθηθήσομαι**): ἀόρ. β' **ᾐσθόμην,** Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.: παρακ. **ᾔσθημαι·** μεταγεν. ἀόρ. α' **ᾐσθησάμην,** Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 418 καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. **ᾐσθήθην:**—Ἀποθ.: (**αἴω**): (ἡ √ΑΙΣ φαίνεται ἐκτεταμένος τύπος τῆς ΑΙ, ἀΐω, ὃ ἴδε). Ἀττ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδότῳ) = ἐννοῶ, λαμβάνω γνῶσιν, καταλαμβάνω διὰ τῶν αἰσθήσεων, Ἡρόδ. 3. 87· αἰσθ. τῇ ἀκοῇ, τῇ ὀσμῇ, Θουκ. 6. 17, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 8:—βλέπω, Σοφ. Φ. 75, κτλ.:—ἀκούω, βοήν, ὁ αὐτ. Αἴ. 1318· πρβλ. Φ. 252· οὐκ εἶδον, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν, αὐτόθι 445· ᾐσθ. τινὸς ὑποστενούσης, ὁ αὐτ. Ἠλ. 79, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 603, κτλ. **2)** ἐπὶ διανοητικῆς καταλήψεως, διακρίνω, ἐννοῶ, ὡσαύτως: ἀκούω, μανθάνω· συχν. παρ' Ἀττ.:—ἀπολ., αἰσθάνει, Λατ. tenes, ἔχεις δίκαιον, ὀρθῶς ἐννοεῖς τὸ πρᾶγμα, Εὐρ. Ὀρ. 752. **II.** συντασ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν μετὰ γεν, ἀντιλαμβάνομαί τι, λαμβάνω γνῶσίν τινος, τῶν κακῶν, Εὐρ. Τρῳ. 633, κτλ., σπαν. περί τινος, Θουκ. 1. 70· αἰσθ. ὑπό τινος μανθάνω παρά τινος, ὁ αὐτ. 5. 2. **2)** διά τινος, διὰ μέσου τινός, συχν. παρὰ Πλάτ.·—ὡσαύτως μετὰ αἰτιατ., Σοφ. Ἠλ. 89. Φ. 252., Εὐρ. Ἑλ. 653, 764, κτλ.:—αἱ ἐξηρτημέναι προτάσεις συνάπτονται κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχὴν συμφωνοῦσαν πρὸς τὸ ὑποκείμενον, αἰσθάνομαι κάμνων, Θουκ. 2, 51· αἰσθανόμεθα γελοῖοι ὄντες, Πλάτ. Θεαίτ. 112C· ἢ συμφωνοῦσαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην, Αἰσχύλ. Πρ. 957· πρβλ. Θουκ. 1. 47, κτλ.: Σπανιώτερον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμ., ὁ αὐτ. 6. 59· ὡσαύτ. ᾔσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ἦν .., Ξεν. Ἀν. 1. 2. 21: αἰσθάνεσθε ὡς .., αὐτόθι 3. 1. 40, κτλ., οὕνεκα .., Σοφ. Ἠλ. 1477:— αἰσθανόμενος τῇ ἡλικίᾳ, ἀπολ. ἔχων τὰς δυνάμεις μου ἐντελῶς ἀνεπτυγμένας ἕνεκα τῆς ἡλικίας μου (ἢ παρὰ τὴν ἡλικίαν μου), Θουκ. 5. 26· ἴδε Poppo ἐν τόπῳ. Τὸ παθ. ἀναπληροῦται διὰ τῆς φράσ. αἴσθησιν παρέχω, πρβλ. **αἴσθησις.**

αἴσθημα, ατος, τό, τὸ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐννοούμενον, ἢ ἡ ἀντίληψις ἀντικειμένου τινός, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 19, 3. Μεταφ. 3. 5. 29, κτλ. **II.** ἀντίληψις ἢ κατανόησις πράγματός τινος, κακῶν, Εὐρ. Ι. Α. 1243.

αἴσθησις, εως, ἡ, ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, ἰδίως διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, κτλ., αἴσθ. πημάτων, ἀντίληψις, συναίσθησις, Εὐρ. Ἠλ. 290: ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, γνῶσις πράγματός τινος, Πλούτ. Λούκουλλ. 11, κτλ.— Ἡ φράσις **αἴσθησιν ἔχειν,** εἶναι ἐν χρήσει: **1)** ἐπὶ προσώπων, αἴσθησιν ἔχειν τινός, = αἰσθάνεσθαί τινος, ἢ τι, ἀντιλαμβάνεσθαι, Πλάτ. Ἀπολ. 40C. Θεαίτ. 192Β, ὡσαύτως, αἴσθησιν αἰσθάνεσθαι, Φαῖδρ. 240C., λαμβάνειν, Ἰσοκρ. 12C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων: παρέχω ἀντίληψιν, αἴσθησιν δηλ. εἶμαι ἀντιληπτός, γίνομαι ἀντιληπτός, καὶ οὕτω χρησιμεύει ὡς παθητικὸν τοῦ αἰσθάνομαι, Θουκ. 2. 61· συχνότερ. αἴσθησιν παρέχειν, ὁ αὐτ. 3. 22, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 13, κτλ.· αἴσθησιν ποιεῖν τινος, Ἀντιφῶν 134, 29, Δημ. 133. 14· αἴσθησιν παρέχειν τινός, παρέχειν τὰ μέσα πρὸς ἀντίληψίν τινος, φέρειν παράδειγμα, Θουκ. 2. 50. **II.** μία τῶν αἰσθήσεων, ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθ., Πλάτ. Πολ. 507Ε· ἀπ' ὄψεως ἤ τινος ἄλλης αἰσθ., ὁ αὐτ. Φίληβ. 39Β, ὦτα καὶ ῥῖνας καὶ στόμα καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, Ἱππ. ἐλ. 3740, κτλ.: καὶ κατὰ πληθ. αἱ αἰσθήσεις, Πλάτ. Θεαίτ. 156Β, κτλ. **III.** ἐπὶ ἀντικειμεν. σημασίας: ἡ ἀντίληψις, ἡ ἐντύπωσις, = αἴσθημα, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 14. Ποιητ. 15, ἐν τέλ. οὕτως: αἰσθήσεις θεῶν, = ὁράσεις, ὁράματα, Πλάτ. Φαίδων, 111Β. **2)** ἐν τῇ θήρᾳ, ἡ ὀσμὴ (μυρωδιά), τὰ ἴχνη, Ξεν. Κυν. 3. 5.— Μόνον παρὰ πεζοῖς Ἀττ. πλὴν Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 5.

αἰσθητήριον, τό, ὄργανον αἰσθήσεως, Ἱππ. 375, 44, Ἀριστ. περὶ ψυχῆς 2. 9, 12., 2. 10, 4· ἐπὰν ἡ καθαρὰ τ᾽ αἰσθητήρια, Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 5· τὰ αἰσθ. = αἱ δυνάμεις πρὸς αἴσθησιν, Ἑβδ., Πρὸς Ἑβρ, ε', 14.

αἰσθητής, οῦ, ὁ, ὁ αἰσθανόμενος, ὁ ἐννοῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 160D.

αἰσθητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψιν, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, Πλάτ. Τίμ. 67Α. ζωὴ αἰσθητική, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12: — καθόλου, ταχύς, ὀξύνους, γραῦς, Ἄλεξ. ἐν τῇ «Εἰς τὸ «Φρέαρ» 1.— Ἐπίρρ. αἰσθητικῶς ἔχειν, ἔχω ταχεῖαν αἴσθησιν ἀντιλήψεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 2, 8· αἰσθ. ἔχειν ἑαυτοῦ, μετὰ μετοχ., ἔχω συναίσθησιν, συνείδησιν ἐμαυτοῦ ποιοῦντός τι, Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 14. 23. **2)** παθ. ὀδύνη αἰσθητική, ὀξύς, δριμὺς πόνος, Γαλην. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐμφανής, δῆλος, εὐαντίληπτος, εὐνόητος, Πλούτ. 2. 90Β.

αἰσθητός, ή, όν, καὶ **ός, όν,** Πλάτων Μένων 76D:—ῥηματ. ἐπίθ., διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **νοητός,** ὁ αὐτ. Πολιτικ. 285Ε, κτλ.: τὸ αἰσθητόν, ὅ,τι αἰσθάνεταί τις, τὸ προσπῖπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 37Β, κτλ. — Ἐπίρρ. **-τῶς,** Ἀριστ. περὶ χρωμ. 3. 13., Πλούτ. 2. 953C.

αἴσθομαι, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ **αἰσθάνομαι,** Κλήμ. Ἀλ. 519, 882, Ὠριγέν., κτλ., εἰσήχθη δὲ ἐνιαχοῦ ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τοὺς παλαιοτέρους συγγραφεῖς (ἀλλὰ πιθαν. οὐχὶ ὀρθῶς), ὡς εἰς τὸν Θουκ. 5. 26, Ἰσοκρ. 27D., Πλάτ. Πολ. 628Α.

ἀΐσθω, (ἄημι) Ἐπ. ῥῆμα, ἐκπνέω, ἀποπνέω, θυμὸν ἄϊσθε, ἐξέπνευσε, Ἰλ. Υ. 403· θυμὸν ἀΐσθων, ἐκπνέων, Π. 468· πρβλ. **ἀΐω = ἄημι.**

αἰσιμία, ἡ, εὐτυχία, αἰσιμίαις πλούτου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 996.

αἰσιμνᾶται, οἱ, = **αἰσυμνῆται,** Ἐπιγρ. Μεγάρων, L. et F. 35. Ἴδε **αἰσυμνήτης.**

αἴσιμος, ον, καὶ **η, ον,** Ὀδ. Ψ. 14: (αἶσα), Ἐπ. ἐπίθ. ὡς τὸ Λατ. fatalis, ὡρισμένος τῇ βουλήσει τῶν θεῶν, προωρισμένος, αἴσιμον ἦμαρ, ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Ἰλ. Θ. 72, Βάκις παρ' Ἡροδ. 9. 43, κτλ., αἴσιμόν ἐστι, εἶναι προωρισμένον, πεπρωμένον, Ἰλ. Φ. 291. **II.** σύμφωνος πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὁρισθέν, κατάλληλος, ὀρθός· αἴσιμα εἰπεῖν, Ὀδ. Χ. 46· αἴσιμα εἰδώς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αἴσυλα ῥέζειν, Β. 231 καὶ 232· αἰσίμη φρένας, ὀρθὰς ἔχουσα τὰς φρένας, καλῶς διατεθειμένη, Ψ. 14· αἴσιμα πίνειν, πίνειν κατὰ τὸ προσῆκον μέτρον, Φ. 294.

αἰσιόομαι, μέσ., λαμβάνω τι ὡς καλὸν οἰωνόν, νομίζω τι τυχηρόν, Πλούτ. 2. 774C, κτλ.

αἰσιομήτης, «ὁ αἴσια βουλεύων,» Ζωναρ.

αἰσιοποιῶ, καθιστῶ τι αἴσιον, Γλωσσ.

αἴσιος, ον, καὶ **α, ον,** Πινδ. Ν. 9. 43, Εὐρ. Ἴων 421: (αἶσα): ποιητ. ἐπίθ., καλὰ προμηνύων, εὐοίωνος, εἰς καλὸν καιρὸν ἐρχόμενος, τυχηρός, κατάλληλος, ὁδοιπόρος, Ἰλ. Ω. 376, πρβλ. Αἰσχύλ.

Ἀν. 104 (λυρ.), Σοφ. Ο. Κ. 34· ἡμέρα, Εὐρ. ἔνθ᾽ ἀνωτ. αἴσιος ἐν φιλότητι, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 615.—συχνότατα ἐπὶ οἰωνῶν· αἰσία ὄρνις, Πίνδ. ἔνθ᾽ ἀνωτ., Σοφ. Ο.Τ.52, πρβλ. **ἀετός**, Ξεν. Κύρ.2. 4,19, κτλ.: ἴδε ἐν λέξ. **δέξιος**:—ἐπίρρ. -ίως, Εὐρ. Ἴων 410.
II. ὁ ἁρμόζων, ὁ προσήκων, ὀρθός, δίκαιος, αἴσιος ὁλκή, Λατ. justum pondus, Νικ. Θ. 93.

αἶσις, ἡ, καῦσις, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 37.

Αἰσκλαπιός = Ἀσκληπιός, Ἐπιγρ. ἐπὶ χαλκοῦ εἰδωλίου ἐν Βονωνίᾳ εὑρεθέντος, πάνυ ἀρχαίοις γράμμασι, Συλλ. Ἐπιγρ. 6737.

αἰσοί, «Θεοὶ ὑπὸ Τυρρηνῶν,» Ἡσύχ.

αἴσονες, «φραγμοί,» Ἡσύχ.

ἄ-ϊσος, ον, = ἄνισος, ἀνόμοιος, Πινδ. Ἰσθμ. 7. 60.

ἀΐσσω, Ὅμ., Ἡρόδ., παρὰ Πινδ. καὶ Τραγικοῖς συνηρ. **ᾄσσω**· παρ᾽ ἄλλοις δὲ Ἀττικοῖς συγγραφ. **ᾄττω** ἢ **ἄττω** (ἄνευ ὑπογραφ. τοῦ ι) ἐν χειρογράφοις τοῦ Πλάτ. κτλ.: παρατ. **ἤϊσσον**, Ἰλ.Σ. 506, Ἰων. ἀΐσσεσκον, Ἀπολλ. Ῥόδ., Ἀττ. **ᾗσσον**, Αἰσχύλ. Πρ. 676, Εὐρ.: —μέλλ. **ἀΐξω (ὑπ-)**, Ἰλ. Φ. 126. Ἀττ. **ᾄξω**, Εὐρ., Ἀριστοφ.: —ἀόρ **ἤϊξα**, Ὅμ., **(δι-)**, Ἡρόδ., Ἀττ. **ᾗξα**, Αἰσχύλ. Πρ. 837, Σοφ. Ο. Κ. 890, κτλ.:—μετοχ. **ᾄξας**, Ἰσαΐ. 47. 21., Ἰων. **ἀΐξασκον**, Ἰλ. Ψ. 369:—Μέσ. ἀόρ. **ἀΐξασθαι**, Ἰλ. Χ. 195:—Παθ. Ὅμ.: ἀόρ. **ἠΐχθη**, **ἀΐχθην**, Ἰλ. (ἴδε κατωτ.). Οἱ τραγ. μεταχειρίζονται τοὺς ἀσυναιρέτ. τύπους ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Σοφ. Ο. Κ. 1497, Τρ. 843, Εὐρ. Τρῳ· 156, 1086, Ἰκ. 962· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τριμέτροις, ὡς ἀξιοῖ ὁ Πόρσ. Ἑκ. 31, Ἐλμσλ. Βάκχ. 147· ἐνῷ ὁ Πιερσ. καὶ ἄλλοι φιλόλογοι διορθοῦσι πάντα τὰ τοιαῦτα χωρία:—ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις τὸ ῥῆμα ἀπώλεσε τὸ ὑπογραφόμενον ι· ἴδε **διαΐσσω**. Εἶναι ποιητικὸν καὶ ἰδίως Ἐπικὸν ῥῆμα, σπανίως ἀπαντῶν παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα. **ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ- ἀΐσσω**. (Ἐκ √ΑΙΚ πρβλ. **αἶξ, αἰχμή**). [ᾱ παρ᾽ Ὁμήρῳ, πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ **ὑπᾰΐξει**, Ἰλ. Φ. 126: πρβλ. Νικ. Θ. 455.] Κινοῦμαι μετὰ ταχείας καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως, ῥίπτομαι, ὁρμῶ, ἀπαστράπτω ὡς τὸ φῶς, αὐγή, Ἰλ. Σ. 212, κτλ., οὕτω, νόος, Ἰλ. Ο. 80· περὶ ὀδυνηροῦ νύσσοντος πόνου, Εὐρ. Ἱππ. 1352: — ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, ὡς περὶ τοῦ ὁρμῶντος ἢ ἀναπηδῶντος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀΐσσειν ἔγχει, φασγάνῳ, ἵπποις, Λατ. ruere, impetu ferri, Ἰλ. Λ. 484., Ε. 81., Ρ. 460, κτλ.,— μετὰ δοτικ. προσώπ., Σ. 506· ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν, Ψ. 868, κτλ.,— ὡσαύτως ἤϊξε .. πέτεσθαι (πρβλ. βῆ δ᾽ ἰέναι), Φ. 247. — ἐπὶ φαντασμάτων (πνευμάτων) ἀψοφητὶ κινουμένων, Ὀδ. Κ. 495· ἐπὶ βελῶν, Ἰλ. Ε. 657· ἐπὶ δένδρου, αὔξομαι εἰς ὕψος, Πινδ. Ν. 8, 69· οὕτω καὶ ἅπαξ κατὰ μέσ. ἀόρ., ἀντίον ἀΐξασθαι, Ἰλ. Χ. 195:— μετὰ συστοίχου αἰτιατικῆς ἀΐσσειν δρόμημα, Εὐρ. Φοίν. 1394· τὴν .. κέλευθον ᾖξας, Αἰσχύλ. Πρ. 837· οὕτω καὶ κατὰ παθ. [ἔγχος] ὦσεν ., ἐτώσιον ἀϊχθῆναι, Ἰλ. Ε.854· ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην, Ω. 97· ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, διέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, διωλίσθησαν, Π. 404· ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, κυμαίνονται περὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ, Ζ. 510· κόμη δι᾽ αὔρας .. ᾄσσεται; κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα, Σοφ. Ο.Κ.1261: — οὕτω καὶ μετὰ τῆς σημασίας φέρομαι, παρασύρομαι : πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω, Εὐρ. Ἰκ.962. 2) μετέπειτα, στρέφομαι μετὰ πόθου καὶ προθυμίας πρός τι, ἐπιδιώκω τι ἐκθύμως, εἴς τι, Εὐρ. Ἴων 328· ὡσαύτως μετ᾽ ἀπαρεμφ., εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, Πλάτ. Νόμ. 709Α καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν. II. ἐν μεταβατ. σημασ., αὔραν .. ᾄσσων, ἀνακινῶν τὸν ἀέρα διὰ ῥιπιδίου, Εὐρ. Ὀρ. 1429 (ἔνθα ἴδε Πόρσ.)· ἀλλὰ τὸ ᾖξεν χέρα, Σοφ. Αἴ. 40 ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν φράσιν βαίνειν πόδα, κτλ., ἔνθα ἡ αἰτ. εἶναι τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πράγματι μεταβατ. ἀναγκάζω, βιάζω, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 27.

ἀϊστί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ.. «ἀϊστί, ἀφανῶς,» Σουΐδ.

ἄ-ϊστος, ον, συνηρ. **ᾆστος**, Αἰσχύλ. (ἰδεῖν, πρβλ. **ἀϊδής, ἀΐδηλος**) : = ποιητ. ἐπίθ., ἀόρατος, ἄφαντος· καί κέ μ᾽ ἄϊστον ἀπ᾽ αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ἰλ. Ξ. 258· κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων, Ὀδ. Α. 235· ᾤχετ᾽ ἄϊστος, ἄπυστος, αὐτόθι 242· ὤλετ᾽ ἄκλαυτος, ᾆστος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 565· βωμοὶ δ᾽ ἄϊστοι, ὁ αὐτ. Πέρσ. 811· ἐν ἀΐστοις τελέθων, ὁ αὐτ. Ἀγ. 465· ἀποτρέψειεν ἄϊστον ὕβριν (προληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε εἶναι ἄϊστον), ὁ αὐτ. Ἰκ. 881, πρβλ. Πρ.910: — μεταγεν. ἐπίρρ. ἀΐστως, θυμὸν ὄλεσσαν— ἀδόξως, ἀσήμως, Μανέθ. 3. 263.
II. ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων τι, ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος, Εὐρ. Τρῳ.1313, πρβλ.1321. 2) παρὰ Στησιχ. Ἀποσπ. 97 (Kleine) εἶνε ἀμφίβολ. ὡς ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἴδε Διντ. εἰς Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 964· Bgk ad Lampr.1.

αἰστός, ή, όν, ὁ κεκαυμένος, «ὁ τῇ ἀφῇ αἰστὰ ποιῶν τὰ πάντα,» Ἐτυμ. Μ. σ. 440.19, ἐν λέξει Ἥφαιστος.

ἀϊστοσύνη, «ἡ ἀπώλεια,» Ἐτυμ. Μ.

ἀϊστόω, συνηρ. **ᾀστόω** : μέλλ.-**ώσω**, ἀόρ. **ἠΐστωσα**, συνηρ. **ᾔστ-** (ἴδ. κατωτέρω) :— ποιητ. ῥῆμα, οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι, ἐν χρήσει δὲ παρ᾽ Ἡροδότῳ, καὶ ἅπαξ παρὰ Πλάτωνι, καθίστημί τινα ἀφανῆ, ἐξαφανίζω, καταστρέφω, ὡς τὸ **ἀφανίζω**, ὥς ἔμ᾽ ἀϊστώσειαν, Ὀδ. Υ. 79· πῦρ ... ἀΐστωσεν ὕλαν, Πινδ. Π. 3. 67· ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν, Αἰσχύλ. Πρ. 232· πατρίδ᾽ ᾔστωσας δόρει, Σοφ. Αἴ. 515· κηρὸν ᾀστώσας πυρί, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 481 a. τὰ πρὶν δὲ πελώρια .. ἀϊστοῖ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· οὕτως, ἀϊστώσει μιν, Ἡρόδ. 3.69· δύο ἡμέων ἠΐστωσε, αὐτόθι 127:—παθ., οἱ δ᾽ ἅμ᾽ ἀϊστώθησαν ἀολλέες, Ὀδ. Κ. 259· ταῦτα ἐμηχανᾶτο .., μή τι γένος ἀϊστωθείη, Πλάτ. Πρωτ. 321Α.

ἀ-ΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἀγνοῶν, ἀμαθής, ἄπειρος, μὴ ἔχων συνείδησίν τινος, ἀΐστωρ ὢν αὐτός, Πλάτ. Νόμ. 845Β· τινός, ὡς πρός τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἀνδρ. 682.

ἀΐστωσις, εως, ἡ, ἐξαφάνισις, Συλλ. Ἐπιγρ.125. 5 (;).

ἀϊστωτήριος, ον, (ἀϊστόω) καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, Λυκόφρ. 71.

αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, λέξις εὑρισκομένη ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων τῆς Ἰλιάδος, Ω. 347, ὡς ἐπίθ. τοῦ κοῦρος, ἑρμηνευόμενον ὑπό τινων Γραμμ., εὐτυχής, πλούσιος (ἐκ τοῦ **αἴσιος**)· ὑπὸ ἄλλων δὲ ὡς νομεύς, βοσκός :— ὁ Heyne καὶ ὁ Spitzn. ἑπόμενοι τῷ Ἀριστάρχῳ διορθοῦσι: κούρῳ αἰσυμνητῆρι, ἡγεμονικῷ νεανίᾳ : ἀλλὰ τοῦ χειρογράφου ἡ γραφὴ ὑποστηρίζεται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κυρίου ὀνόματος Αἰσυήτης ἐν Ἰλιάδι.

αἰσυλο-εργός, όν, = αἴσυλα ῥέζων, παράνομα καὶ ἄδικα ἐργαζόμενος, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ.28.18, Μάξιμ. π. καταρχ. 368, ὁ Ἀρίσταρχος γράφει τοῦτο ἐν Ἰλ. Ε. 403 ἀντὶ τοῦ **ὀβριμοεργός**.

αἴσυλος, ον, ἀπρεπής, κακός, ἀσεβής, ἀντιτίθεται τῷ **αἴσιμος** : αἴσυλα ῥέζων; Ἰλ. Ε. 403· μυθήσασθαι, Υ. 202· οἶδεν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.164· πρβλ. Ἀνθ. Π.7.624. (ὁ Pott., Et.Forsch 1.272, νομίζει ὅτι εἶναι ἀντὶ ἀΐσυλος = ἄϊσος).

αἰσυμνάω = ἄρχω, κρατῶ, κυβερνῶ, αἰσυμνᾷ χθονός, Εὐρ. Μήδ. 19· αἰσυμνῶντες, Ἐπιγρ. Μεγάρ. 3054· πρβλ. **αἰσυμνήτης**, II. **αἰσυμνητεία**.

αἰσυμνητεία, ἡ, = **αἱρετὴ τυραννίς**, μοναρχία κατ᾽ ἐκλογὴν τῶν ὑπηκόων, Ἀριστ. Πολ. 3.14,14, Διογ. Λ.1.100.

αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., ἴδε ἐν λέξει **αἰσυητήρ**.

αἰσυμνήτης, ου, ὁ διατάττων τοὺς ἀγῶνας, ᾑρημένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, κοσμήτωρ, κριτὴς τῶν ἀγώνων, ὡς τὸ βραβεύς, Ὀδ. Θ.258:— καθόλου, πρόεδρος, διευθυντής, ἔφορος, Θεόκρ. 25.48. II. κυβερνήτης, ἄρχων, ᾑρημένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἡγεμὼν αἱρετός, (**αἱρετὸς τύραννος**), οὐχὶ ἀναγκαίως ἰσόβιος, Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 8 καὶ 9., 4. 10, 2., ἄρχοντές τινες οὕτω καλούμενοι παρὰ Μεγαρεῦσι, συναρχίαι προεβουλεύσαντο ποτί τε τοὺς αἰσιμνάτας τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον, Ἐπιγρ. Μεγάρ. 3016, καί, χρήματα δαμεύειν τοὺς αἰσιμνάτας, αὐτόθι, 3045, 5. (σημείωσαι τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν)· ἴδε ὑπόθ. Σοφ. Ο. Τ., Λεξ. Ἀρχαιολ. 2) ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ dictator, Διον. Ἀλ. 5.73:—θηλ. **αἰσυμνῆτις, ιδος**, Σουΐδ. (Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ αἴσης μνήσασθαι, καὶ ὁ Κούρτιος ἐγκρίνει τὴν παραγωγὴν ταύτην).

αἰσύφιος, «δειλός, ψευδής, ἀπατεών,» Ἡσύχ.

αἰσχεοκερδής, ές, = **αἰσχροκερδής**, Μανέθ.4.314· **αἰσχεόμυθος, ον** καὶ **αἰσχεόφημος, ον** = ὁμιλῶν ἄσεμνα καὶ αἰσχρά, αὐτόθι 57. 592.

αἰσχήμων, ον, ἴδε **αἰσχρήμων**.

αἰσχίων, αἴσχιστος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **αἰσχρός**, ὃ ἴδε.

αἶσχος, εος, τό, αἰσχύνη, ἀτιμία, Ὅμ. (ὁ ὁποῖος πολλάκις ἔχει τὴν λέξ. κατὰ πληθυντ., ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 242), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.211., Σόλων 3, Αἰσχύλ. Ἰκ.1008, κτλ. 2) κατὰ πληθυντ., αἰσχρά, ἄτιμα ἔργα, Ὀδ. Α. 229. II. δυσμορφία, ἀσχημία, εἴτε τοῦ πνεύματος, εἴτε τοῦ σώματος, Πλάτ. Συμπ. 201Α, Ξεν. Κύρ. 2. 2 29, κτλ., αἶσχος περὶ τὴν κάτηξιν, Ἱππ. Ἄρθρ. 790· αἶσχος ὀνόματος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2,13.

αἰσχόω, κατακρίνεται ὑπὸ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 26, ὡς ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **αἰσχύνω**: ἀναφέρει δὲ **ᾔσχουν** ἐκ τῶν «Εἱλώτων» τοῦ Εὐπόλιδος, πρβλ. Kaibel Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 336.

αἰσχρ-ανδράποδα, αἰσχρὰ ἀνδράποδα, Γλωσσ.

αἰσχρεόμυθος, ον, ὁ αἰσχρὰ λαλῶν, Μανέθ. 4. 57.

αἰσχρεόφημος, ον, ὁ αἰσχρὰν ἔχων φήμην, Μανέθ. 4. 57.

αἰσχρήμων, ον, γεν. **ονος**, (αἰσχρός) = ἀκόλαστος, ἀναίσχυντος, φαῦλος, Ἀνθ. Πλαν.1.15*, ἔνθα ἄλλη γραφ. **αἰσχήμων**· (ὡς ἐν νεωτέρῳ Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ.1046 ἐκδ. Erf.)· ὁ Πόρσ. ἐν Φοιν.1622 ἀναγινώσκει **ἀσχήμων**.

αἰσχρό-βιος, ον, ὁ αἰσχρῶς, κακοήθως ζῶν, Χρησμ. Σιβυλλ. 3.189.

αἰσχρό-γελως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ αἰσχρῶς γελοῖος, Μανέθ. 4.283.

αἰσχρο-διδάκτης, ου, ὁ διδάσκων αἰσχρὰ πράγματα, Μανέθ. 4. 307.

αἰσχρο-επέω, (ἔπος) μεταχειρίζομαι αἰσχρὰν γλῶσσαν, Ἕριππ. ἐν «Φιλύρᾳ» 3.

αἰσχρο-εργέω (* ἔργω), ἴδε ἐν λ. **αἰσχρουργέω**.

αἰσχροκέρδεια, ἡ, αἰσχρά, ἄνομος ἐπιθυμία κέρδους, φαύλη πλεονεξία, Σοφ. Ἀντ. 1056., Λυσ. 121. 43, Πλάτ. Νόμ. 754Ε, κτλ., ἀλλ᾽ ὁ ἀνάλογος τύπος εἶναι **αἰσχροκερδία**, ὡς παρὰ Διφίλ. Ἄδηλ.13.

αἰσχροκερδέω, εἶμαι αἰσχροκερδής, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ.3.113.

αἰσχροκερδής, ές, αἰσχρῶς ὀρεγόμενος κέρδους, τὸ τοῦ Πλαύ-

του, Turpi-lucri cupidus, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 187, ἀκολούθως παρ' Εὐρ.'Ἀνδρ. 451, Πλάτ. Πολ. 408C, κτλ. ἴδε 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 4.1, 43.—'Ἐπίρρ. -δῶς, Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 2.

αἰσχροκερδία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **αἰσχροκέρδεια**.

αἰσχρολογέω = **αἰσχροεπέω**, Πλάτ. Πολ. 395Ε., Bryson'Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2,13.

αἰσχρολογία, ἡ, αἰσχρὰ καὶ φαύλη ὁμιλία, Ξεν. Λακ. 5. 6: ὕβρις, λοιδορία, Πολύβ. 8. 13. 8.

αἰσχρο-λόγος, ον, ὁ αἰσχρὰ λέγων, καὶ ἐπίρρ. -γως, Πολυδ. 6.123., 8. 30. 81.

αἰσχρο-λοιχός, όν, ὁ αἰσχρὰ λείχων, γλωττοδεψῶν, ἀσελγαίνων διὰ τῆς γλώσσης, Εὐστ. Ἰλ. Ι. 518.

αἰσχρό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, ἔχων ἢ σχηματίζων αἰσχρά, φαῦλα σχέδια, Αἰσχύλ.'Ἀγ. 222.

αἰσχρο-μυθέω = **αἰσχροεπέω**, ἐπὶ ἀλλογνοούσης, ἤτοι παραφρονούσης γυναικός, Ἱππ. Ἐπιδ. 3.1109.

αἰσχροπάθεια, ἡ, τὸ αἰσχρὰ πάσχειν, Θεοφίλ. 3. 475, αἰσχρὰ πάθη, Νεῖλ. ἐπ. 167.

αἰσχροπαθής, ές, ὑποκείμενος εἰς αἰσχρὰν καὶ κακοήθη μεταχείρισιν, Φίλων, 2. 268.

αἰσχρο-ποιέω, = ἐνεργῶ αἰσχρῶς, κακοήθως, 'Ἀθήν.342C. **II.** μεταβ., ἀτιμάζω, καταισχύνω τινά, τὰς τέχνας, Ἱπ. 2. 41.

αἰσχροποιΐα, ἡ, κατ' εὐφημισμὸν ἡ ἀσέλγεια, ἡ τοῦ αἰσχροῦ πρᾶξις, Λατ. fellatio, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. Νεφ. 295.

αἰσχρο-ποιός, όν, αἰσχρὰ πράττων, Εὐρ. Μήδ.1346· κατ' εὐφημισ. Λατ. fellator, Μάχων παρ' 'Ἀθην. 582D.

αἰσχρο-πρᾱγέω, = **αἰσχροποιέω**, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 4. 1, 8, Κύριλλ.

αἰσχροπρᾱγία, ἡ, = **αἰσχροποιΐα**, Νεῖλος.

αἰσχροπραγμοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ. Φωτ. Βιβλ. 22. 36.

αἰσχροπρᾶγος, ον, ὁ αἰσχρὰ πράττων, Νεῖλ. ἐπ. σ. 43..

αἰσχρο-πρεπής, ές, = ἔχων δυσειδὲς τὸ ἐξωτερικόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 74, αἰσχρολόγος, Σουΐδ. ἐν λέξ. **'Ἀρχίλοχος**· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ. εἶναι **αἰσχροεπής**.

αἰσχρο-πρόσωπος, ον, = ἔχων δυσειδὲς πρόσωπον, Σουΐδ. ἐν λ. **Φιλοκλῆς**.

αἰσχρορρημονέω, = **αἰσχροεπέω**, "Ἀδηλ. παρὰ Στοβ. 291.13.

αἰσχρορρημοσύνη, ἡ, = **αἰσχρολογία**, Δημ.'Ἐπιστ.1489. 8.

αἰσχρορ-ρήμων, ον, = **αἰσχρολόγος**, καὶ ἐπίρρ. -μόνως, Πολυδ. 8. 81.

αἰσχρός, ά, όν, καὶ ός, όν, 'Ἀνθ. Πλαν.151: (αἶσχος). Παρ' Ὁμήρ. ὁ αἰσχύνην προξενῶν, ἐπονείδιστος, νείκεσσεν.. αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, Ἰλ. Ζ.325· οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., αἰσχρῶς ἐνένισπε, Ψ. 473. **II.** = τῷ Λατ. turpis, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καλός: **1)** περὶ τῆς ἐξωτ. ὄψεως, δυσειδής, δύσμορφος, περὶ τοῦ Θερσίτου, Ἰλ. Β. 216, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Ἀπόλλ.197. Ἡρόδ.1.196, κτλ., ἀνάπηρος, Ἱππ. Art. 790· αἰσχρῶς χωλός, ἔχων λίαν ἄσχημον χωλότητα, αὐτόθι 829, ἀλλὰ κοινῶς: **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀπρεπής, κακοήθης, φαῦλος, ἄτιμος, Ἡρόδ. 3.155, Αἰσχύλ. Θ. 685, κτλ, αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκονται, Σοφ. 'Ἠλ. 621· αἰσχρὸν [ἐστι] μετ' απαρ. Ἰλ. Β. 298, Σοφ. Αἴ. 493, 1159, Πλάτ., κτλ. ἐν αἰσχρῷ θέσθαι τι, Εὐρ. Ἑκ. 806· ἐπ' αἰσχροῖς, ἐπὶ τῇ βάσει αἰσχρῶν, φαύλων πράξεων, Σοφ.'Ἀποσπ.196, Εὐρ. Ἱππ. 511:—τὸ αἰσχρὸν ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀτιμία, τὸ ὄνειδος, Σοφ. Φ. 476· τὸ ἐμὸν αἰσχρὸν = τὸ ἐμὸν ὄνειδος, 'Ἀνδοκ. 21.1. Οἱ Σωκρατικοὶ καὶ Στωϊκοὶ ὡμίλουν περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, Λατ. honestum et turpe, ἀρετὴ καὶ κακία, πρβλ.'Ἀριστ. Ῥητ.1. 9.1.—'Ἐπίρρ., ἐπονειδίστως, ἀτίμως, Τραγ., Πλατ., κτλ.: ὑπερθ. **αἴσχιστα**, Αἰσχύλ. Πρ. 959, Σοφ. Ο. Τ. 367. **3)** ἀπρεπής, ἀκατάλληλος, αἰσχρὸς ὁ καιρός, Δημ. 287. 25· αἰσχρὸς πρός τι, ἀνεπιτήδειος, Ξεν. 'Ἀπομ. 3. 8, 7. **III.** ἀντὶ τῶν ὁμαλῶν συγκρ. καὶ ὑπερθ.: **αἰσχρότερος**, **-ότατος**, οἱ τύποι **αἰσχίων**, **αἴσχιστος** (σχηματιζόμενοι ἐκ ῥίζης **αἰσχο-**) εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., Ἡροδ. καὶ τοῖς 'Ἀττ.

αἰσχρότης, ητος, ἡ, ἀσχημία, δυσμορφία, Λατ. turpitudo, Πλατ. Γοργ. 525Α. **II.** ἀσχημοσύνη, ἀσέλγεια, κατ' εὐφημισμόν, Λατιν. fellatio, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. Βατρ. 1308.— Παρὰ Τζέτζ. **αἰσχροσύνη**, ἡ.

αἰσχρουργέω, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσχροεργέω**, πράττω αἰσχρὰ ἔργα, Λατ. masturbare, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3, 206.—Παθ. **τὰ αἰσχρουργούμενα**, Διογ. Λ. προοίμ. 5.

αἰσχρούργημα, τό, = τῷ επομ. Ἐπιφάν. τόμ. Α', σ. 86.

αἰσχρουργία, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσχροεργία**, ἀναίσχυντος διαγωγή, Εὐρ. Βάκχ.1066· πληθ. Εὐσέβ.'Ἐκκλ. Ἱστ. 8.14,12. **II.** ἀκολασία, τὸ πράττειν τὰ αἰσχρά, Αἰσχίν. 41. 13.

αἰσχρουργός, όν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσχροεργός**, ἀναισχύντως ζῶν, αἰσχρὰ πράττων, Γαλην. 9. 274.

Αἰσχύλειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Αἰσχύλον ἢ ὅμοιος τῷ Αἰσχύλῳ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 87.

αἰσχύνη [ῡ], ἡ, (αἶσχος) = ἀτιμία γενομένη πρός τινα, ὄνειδος, ἐς αἰσχύνην φέρει, φέρει εἰς ἀτιμίαν, Ἡρόδ. 1.10· πρβλ. 3.133· οὕτω, αἰσχύνην φέρει, ἔχει, προξενεῖ, ἔχει ἀτιμίαν, Σοφ.Τρ. 66, Εὐρ. 'Ἀνδρ. 244, κτλ.· αἰσχ. περιίσταταί με, συμβαίνει μοι, Δημ. 30. 24., 254. 2· αἰσχύνῃ πίπτειν, Σοφ. Τρ. 597· περιπίπτειν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 9· αἰσχύνην περιάπτειν τινί, Πλάτ. 'Ἀπολ. 35Α· αἰσχ. προσβάλλειν τινί, ὁ αὐτ. Νόμ. 878C· ἐν αἰσχ. ποιεῖν τινα, Δημ. 272,18:—ἐπὶ προσώπου αἰσχύνη πάτρᾳ, Αἰσχύλ. Πέρσ.774· αἰσχ. τινός, ἀτιμία, δυσφημία, ἔκ τινος, Δημ.17. 6. **2)** αἰσχ. γυναικῶν, δυσφημία, ἀτιμία τῶν γυναικῶν, Λατ. stupratio, Ἰσοκρ. 64D. 287Β· ὡσαύτως γράφεσθαί τινα γένους αἰσχύνης, ἐπὶ ἀτιμίᾳ, ἣν κατὰ τοῦ γένους του διέπραξε, Πλάτ. Νόμ. 919Ε. **II.** αἰσχύνη ἕνεκα κακῆς πράξεως, Λατ. pudor, προσωποποιηθεῖσα ἐν Αἰσχύλ. Θηβ. 409· Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν, 'Ἀνθ. II.7. 450. **2)** καθόλου, ὡς τὸ αἰδώς, ἐντροπή, αἴσθημα αἰδοῦς, φιλοτιμία, πᾶσαν αἰσχ. ἀφείς, Σοφ. Φ. 120· ἡ γὰρ αἰσχύνη πάρος τοῦ ζῆν ... νομίζεται, Εὐρ. Ἡρακλ. 200· δι' αἰσχύνης ἔχειν, ἐντρέπομαι, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 683· ὡσαύτως αἰσχύνην ἔχειν τινός, αἰσθάνομαι αἰδῶ διά τι, Σοφ.'Ἠλ. 616· ἡ αἰσχύνη τινὸς ἔχει με, αὐτόθι 20· αἰσχ. ἐπί τινι, Πλάτ. Συμπ. 178D· ὑπέρ τινος, Δημ. 43. 6· συνάπτεται μετὰ τοῦ δέος, Σοφ. Αἴ.1079· μετὰ τοῦ ἔλεος καὶ αἰδώς, 'Ἀντιφ. 114.22:—σπάνιον κατὰ πληθυντ., πτήσσουσαν αἰσχύναισιν, Σοφ.'Ἀποσπ. 588· ἐν αἰσχύναις ἔχω, θεωρῶ ὡς πρᾶγμα ἄξιον αἰσχύνης, Εὐρ. Ἰκ.164. **III.** παρὰ μεταγενεστέροις, ὡς Ὠριγ. Φιλοκ. κεφ. 2, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. Ἱππ. 364, = **αἰδοῖον**, πρβλ. τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην, 'Ἀλκιδάμ. παρ' 'Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3.

αἰσχῡνομένη, ἡ, εἶδος βοτάνης, ἧς τὰ φύλλα συστέλλονται ὅταν τὰ ἐγγίσῃ τις, Πλίν. 24.17.

αἰσχῡνομένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **αἰσχύνω**, μετ' αἰσχύνης, Διον. 'Ἀλ.7. 50.

αἰσχυντέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **αἰσχύνομαι**, πρέπει τις νὰ αἰσχύνηται, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 40.

αἰσχυντηλία, ἡ, **αἰδημοσύνη**, Πλούτ. 2. 66C.

αἰσχυντηλός, ή, όν, αἰδήμων, κόσμιος, Πλάτ. Χαρμ. 160Ε, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 4. 9, 3· τὸ αἰσχ., ἡ αἰδημοσύνη, Πλάτ. Χαρμ. 158C.—'Ἐπίρρ. -λῶς, ὁ αὐτ. Νόμ. 665Ε. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, προξενῶν αἰσχύνην, αἰσχύνης ἄξιος, 'Ἀριστ. Ῥητ. 2. 6, 21.

αἰσχυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ καταισχύνων, ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου, Αἰσχύλ. Χο. 990· οὕτω καὶ **καταισχυντήρ**, ὁ αὐτ. 'Ἀγ. 1363· ἄλλως τὸ **αἰσχυντὴρ** ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενεστέρᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ.'Ἐπιγρ. 8664.

αἰσχυντήρια, τά, τὰ προξενοῦντα αἰσχύνην, «αἰσχυντήρια μὴ γένωνται τὰ νικητήρια,» Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τομ. 4, σ. 504.

αἰσχυντηρός, = αἰσχυντηλὸς ἐν τῷ συγκρ., πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 487Β (ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τοῦ τίς εἶναι ὁ 'Ἀττικώτερος τύπος Πιέρσ. εἰς Μοῖριν, σ. 27).

αἰσχυντικός, ή, όν, = αἰσχυντηλός, 'Ἀριστ. Ῥητ.2. 6, 12.

αἰσχυντός, ή, όν, = πλήρης αἰδοῦς, Ψευδο-Φωκυλ.176, ἔνθα ὁ Bjk ἔχει **αἰσχυντηροῖς**.

αἰσχύνω, [ῡ]: Ἰων. παρατ. **αἰσχύνεσκε (κατ-)**, Κοΐντ. Σμ. 14.531:—μέλλ. ὑνῶ, Εὐρ. Ἱππ.719, Ἰων. -υνέω, Ἡρόδ.1. 53: ἀόρ. ἤσχῡνα, Ἰλ., 'Ἀττ.: πρκμ. ἤσχυγκα, Δίων Κ.58,16, ἤσχῡκα, Δράκ.12:—Παθ. μέλλ. **αἰσχυνοῦμαι**, Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 856. 'Ἀριστοφ. 'Ἀποσπ. 21· Πλάτ., σπαν. **αἰσχυνθήσομαι**, ἴδε ἐν τέλει: ἀόρ. **ᾐσχύνθην**, Ἡρόδ. καὶ 'Ἀττ., ποιητ. ἀπαρέμφ. **αἰσχυνθήμεν**, Πινδ. Ν. 9. 64: πρκμ. **ᾔσχυμμαι** (ἴδε κατωτέρ. Β.1.):—πρβλ. **ἀπ-**, **ἐπ-αισχύνομαι**, **κατ-αισχύνω**. Ποιῶ δυσειδῆ, ἄσχημον, βλάπτω, παραμορφώνω, πρόσωπον, κόμην, Ἰλ. Σ. 24. 27· αἰσχ. τὸν ἵππον, καθιστῶ δυσειδῆ, Ξεν. Ἱπ.1.12. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καταισχύνω, ἀτιμάζω, ἀμαυρῶ, μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, Ἰλ. Ζ. 209, πρβλ. Ψ. 271· τὴν Σπάρτην, Ἡρόδ. 9. 53· συχν. παρ' 'Ἀττ., ὡς, αἰσχ. ξενίαν τράπεζαν, Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 401· τοὺς πρὸς αἵματος, Σοφ. Αἴ. 1305· τοὺς πατέρας, Πλάτ. Μενέξ. 246D. **6)** ἰδίᾳ ἀτιμάζω γυναῖκα, Εὐρ. 'Ἠλ. 44, κτλ., αἰσχ. εὐνήν, Αἰσχύλ.'Ἀγ.1626·—περὶ τοῦ ἐν Σοφ. 'Ἀντ. 528 χωρίου, ἴδε ἐν λέξ. **αἱματόεις**. **3)** ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ἐπιχώρια, Πινδ. Π. 3. 38.

Β. Παθ. ἀτιμάζομαι, Λατ. contumelia affici, νέκυς ᾐσχυμμένος, περὶ τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Σ. 180· εἰς τὸ σῶμα αἰσχ., 'Ἀριστ. Πολ. 5.10,17. **II.** ἐντρέπομαι, αἰσθάνομαι αἰσχύνην, ἀπολ., Ὀδ. Η. 305., Σ.12, Ἡρόδ.1.10, Εὐρ. Ἱππ.1291. **2)** κοινότερον, ἐντρέπομαι διά τι πρᾶγμα, μετ' αἰτιατ. πράγματος, αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, Ὀδ. Φ. 323· τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχ., Σοφ. Ο. Τ.1079· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, 'Ἀριστοφ. Νεφ. 992, Λυσ. 97,12, κτλ. καὶ μετὰ προθέσ. αἰσχ. ἐπί τινι, Ξεν. 'Ἀπομν. 2. 2, 8· ἔν τινι, Θουκ. 2. 43· ὑπέρ τινος, Λυσ. 142. 24, Δημ., κτλ. **6)** μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι διότι πράττω τι (τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πράττω), Αἰσχύλ. Πρ. 642, Σοφ. 'Ἀντ. 540, 'Ἀριστοφ. 'Ἀποσπ. 21, Πλάτ., κτλ., ἀλλὰ **γ)** μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι (καὶ ἐπομένως δὲν τὸ πράττω), Ἡρόδ. 1. 82, Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 856, Χο. 917, Πλάτ. Πολ. 414Ε, Φαῖδρ. 257D, κτλ., ἂν καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν πρέπει ἀπολύτως νὰ ἐφαρ-

μοσθῇ· ἴδε Ἀπολ. 22Β. δ) ἑπομένης ἀναφορ. προτάσεως αἰσχύνεσθαι εἰ ἢ ἦν ... = ἐντρέπομαι ὅτι ..., Σοφ. Ἠλ. 254. Ἀνδοκ. 34. 31., Πλάτ., κτλ., αἰσχ. μή ..., Πλάτ. Θεαίτ.183Ε. 3) μετ' αἰτιατ. προσώπου, αἰσθάνομαι ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, Εὐρ. Ἴων, 933, 1074, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 1. 6, Πλάτ. Συμπ. 216Β· τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται, Φιλήμ. Ἄδηλ. 51D· —μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Εὐρ. Ἑλ. 415· ᾐσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτόν, Ξεν. Ἀν. 2.3.22:—ὡσαύτως αἰσχ. πρός τινα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6,1. 6) σέβομαι, Αἰσχίν. 25. 36.

αἰσχύνωμα, ατος, τό, = αἰδοῖον, Ἑβδ.

Αἰσωπο-ποίητος, ον, πεποιημένος ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου, Κοϊντιλ. Inst. 5.11.

ἀΐτας, [ῐ], ὁ, Δωρ. λέξις ἐπὶ φιλουμένου νεανίου, ὁ ἐρώμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰσπνήλας** ἢ **εἴσπνηλος**, (ὁ ἐραστής, ὁ ἐρῶν), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 576, Θεόκρ. 12. 14 (ἔνθα ὁ σχολιαστὴς λέγει ὅτι εἶναι Θεσσαλικὴ λέξις), 23, 63, ὅπου ὁ Ahrens διορθοῖ, «στέργετε δ' οἱ μισεῦντες,» ἀντὶ τοῦ «στέργετε δ' ὔμμες ἀΐτας»· ὡσαύτως καθόλου, ἐραστής, Χρύσας δ' ἀΐτας, Ἀνθ. Π. 15. 26:— θηλ. **ἀΐτίς (-ίος)**, εὕρηται παρ' Ἀλκμᾶνι 125. Πρβλ. Μυλλέρου Δωρ. 4. 4, 6. (Παράγεται ἢ ἐκ τοῦ **ἀΐω** καὶ σημαίνει ὁ ἀκούων, δίδων ἀκρόασιν εἴς τινα, ἢ ἐκ τοῦ **ἄω** ἢ **ἄημι**· πρβλ. **εἰσπνήλας**).

αἶτε, Δωρ. ἀντὶ **εἶτε**.

αἰτέω, πρβλ. **αἴτημι**: Ἰων., παρατ. **αἴτεον**, Ἡρόδ.: μέλλ. **αἰτήσω**: ἀόρ. **ᾔτησα**: πρκμ. **ᾔτηκα**, Ἀριστείδ., πρκμ. παθητ. **ᾔτημαι**, κτλ. 1) ἐπαιτῶ, ἀπαιτῶ, ἀπολ. ἐν Ὀδ. Σ.49, Αἰσχύλ. Ἱκ.340. 2) μάλιστα μετ' αἰτ. πράγματος, ζητῶ τι, ποθῶ, ἀπαιτῶ, Ἰλ. Ε. 358, Ὀδ. Ρ. 365. Ἀττ., ὁδὸν αἰτ., παρακαλῶ ν' ἀπέλθω (δηλ. αἰτῶ ἄδειαν νὰ ..), Ὀδ.Κ.17· αἰτ. τινί τι, ζητῶ τι διά τινα, Υ. 74, Ἡρόδ.5.17:—μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ πράγμ., ζητῶ τι παρά τινος, Ἰλ. Χ. 295, Ὀδ. Β. 387, Ἡρόδ. 3.1, καὶ ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ. δίκας αἰτ. τινὰ φόνου, ἀπαιτῶ παρά τινος ἱκανοποίησιν διὰ φόνον, Ἡρόδ. 8.114. Ὡσαύτως αἰτ. τι πρός τινος, Θέογν. 556· παρά τινος, Ξεν. Ἀν.1. 3,16. 3) μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. ζητῶ τινα νὰ κάμῃ τι, Ὀδ. Γ.173, Σοφ.Ο.Κ.13349, Ἀντ. 65, κτλ.· ὡσαύτως αἰτ. παρά τινος δοῦναι, Πλάτ. Ἐρυξ. 398Ε. 4) ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω τι ὡς δεδομένον. Ἀριστ. Ἀν. Πρ.1, 24. 2. Τοπ. 8.13, 2, κτλ. II. Μέσ. ζητῶ τι δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ σκοπόν, ἀπαιτῶ, Αἰσχύλ. Χο.480· συχνάκις εἶναι σχεδὸν = τῷ ἐνεργ. καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 90., 9. 34, Αἰσχύλ. Πρ. 822, κτλ. αἰτεῖσθαί τινα ὅπως .., Ἀντιφῶν 112, 41· συχν. ἀπολύτ. κατὰ μετοχήν, αἰτουμένῳ μοι δός, Αἰσχύλ. Χο. 480. πρβλ. 2, Θήβ. 260, Σοφ. Φ. 63· αἰτουμένη που τεύξεται, ὁ αὐτ. Ἀντ. 778· αἰτησάμενος ἐχρήσατο, Λυσ. 154, 24· οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος, Μένανδ. ἐν «Ὑμνίδι» 5· αἰτεῖσθαι ὑπέρ τινος, ζητῶ διά τινα, Λυσ.141, 35. III. παθ. ἐπὶ προσώπων, αἰτεῖσθαι ὑπὸ ἄλλου, αἰτηθείς τι, Ἡρόδ. 8.111, Θουκ. 2. 97· αἰτεύμενος, Θεόκρ.14. 63: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι μοῖσαν, παρακαλοῦμαι νὰ ... κτλ., Πινδ. Ι. 8 (7), 10. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ζητοῦμαι, τὸ αἰτεόμενον, Ἡρόδ. 8.112· ἵπποι ᾐτημένοι, δεδανεισμένοι, Λυσ.169,17.

αἴτημα, ατος, τό, παράκλησις, ἀπαίτησις, Πλάτ. Πολ. 566Β, καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. II. ἐν τῇ λογικῇ ὅ,τι λαμβάνεται ὡς δεδομένον, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 10, 7.

αἰτηματικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ αἰτήσῃ, Ἀρτεμίδ. 4. 2.

αἰτηματώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος αἰτήματι, Πλουτ. 2. 694F.

αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ **αἰτέω**, Πινδ. Ἀποσπ.127.

αἰτήσαθθαι, = αἰτήσασθαι, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. Hell. IV, σ. 353.

αἰτήσιος, «ὁ αἰτῶν,» Ζωναρ.

αἴτησις, εως, ἡ, παράκλησις, ἀπαίτησις, Ἡρόδ.7. 32. Ἀντιφῶν 129, 40. II. ἐν τῇ λογικῇ αἴτημα, λῆψίς τινος ὡς δεδομένου, τῆς ἀποκρίσεως, Ἀριστ. Ἑρμ.11.3.

αἰτητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ αἰτῇ, Ξεν. Ἱππαρχ. 5.11.

αἰτητής, οῦ, ὁ αἰτῶν, ἀπαιτητής, Δίων Κ. Ἐκλογ. σ. 67. 39. Reim.

αἰτητικός, ή, όν, ἀγαπῶν νὰ αἰτῇ, τινός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1,16.—Ἐπίρρ. αἰτητικῶς ἔχειν πρός τινα, Διογ. Λ. 6. 31.

αἰτητός, όν, ῥηματ. ἐπίθ. ὃν ζητεῖ τις, ἀρχὴν δωρητὸν οὐκ αἰτητόν, δωρεὰν δοθεῖσαν, μὴ αἰτηθεῖσαν, Σοφ. Ο. Τ. 384.

αἰτία, ἡ, (αἰτέω) = κατηγορία, ψόγος, μομφή, Λατ. crimen, ἑπομ. τὸ σφάλμα, ἡ ἐνοχή, ἡ περιεχομένη ἐν τοιαύτῃ κατηγορίᾳ, πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο.1. 55, καὶ Ἡροδ. (ἀλλ' ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται, αἴτιος, ἀναίτιος, καὶ αἰτιάομαι ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας):—Φράσεις: αἰτίαν ἔχειν, Λατ. crimen habere, κατηγοροῦμαι, τινός, περί τινος πράγματος, Ἡρόδ.5.70, Αἰσχύλ. Εὐμ.579· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 506., ἑπομένου τοῦ ὡς ..., Πλάτ. Ἀπολ.38C., μετὰ μετοχῆς, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 249Ε· ὑπό τινος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 99, Πλάτ. Πολ. 565Β:—ἀντιστρόφως, αἰτία ἔχει με, Ἡρόδ. 5.70, 71· ὡσαύτως αἰτίαν ἔχειν τινός, ἐκ μέρους προσώπου τινός, Σοφ. Ἀντ. 1312· αἰτ. φεύγειν τινός, ὁ αὐτ.1404· ἐν αἰτίᾳ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, Ἱππ. Ἄρθρ. 830, Ξεν. Κύρ. 5. 3,18· αἰτίαν ὑπέχειν, εὑρίσκομαι, διατελῶ ὑπὸ κατηγορίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 33Β, Ξεν. Κύρ. 6. 3,16· ὑπομένειν, Αἰσχίν.73. 24· φέρεσθαι, Θουκ. 2. 60· λαβεῖν ἀπό τινος, αὐτόθι 18· οὕτως: αἰτίαις ἐνέχεσθαι, Πλάτ. Κρίτων 52Α· αἰτίαις περιπίπτειν, Λυσ.108. 21· εἰς αἰτίαν ἐμπίπτειν, Πλάτ. Θεαίτ. 150Α· αἰτίας τυγχάνειν, Δημ.1467,17· ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖν, Αἰσχύλ. Πρ. 330.—ἀντιτίθενται τούτοις, ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, θεωρῶ τινα ἔνοχον, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 5.106· δι' αἰτίας ἔχειν, Θουκ. 1. 35, κτλ.· ἐν αἰτίᾳ βάλλειν, Σοφ. Ο. Τ. 655· τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί, ἀποδίδω τὸ σφάλμα εἴς τινα, Ἡρόδ.1.26· αἰτίαν νέμειν τινί, Σοφ. Αἴ.28· ἐπάγειν, Δημ.320. 9· προσβάλλειν τινί, Ἀντιφῶν 121. 32· ἀνατιθέναι, προστιθέναι, κτλ. Ἀττ., ἀπολύειν τινὰ τῆς αἰτίας, ἀθῳῶ, Ῥήτορ.— 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας: εἰ .. εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ, ὀφείλεται εἰς τὸν θεόν, «αὐτῷ ἡ δόξα», Αἰσχύλ. Θήβ. 4· δι' ὅντινα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἔχουσι τὴν ὑπόληψιν ὅτι, φημίζονται ὅτι ἔχουσι γείνῃ καλλίτεροι, Πλάτ. Γοργ.503Β, πρβλ. Ἀλκ. Ι. 119Α· ὧν ... πέρι αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχεις τὴν φήμην ὅτι ὑπερέχεις, ὁ αὐτ. Θεαίτ.169Α· οἳ..ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἵτινες ἔχουσι τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὁ αὐτ. Πολ. 435Ε, πρβλ. Νόμ. ἐν ἀρχ., Ἀριστ. Μεταφ.1. 3.17:— πρβλ. **αἰτιάομαι, κατηγορέομαι**. 3) μέμψις, νουθέτημα, παραίνεσις, μὴ ἐπ' ἔχθρᾳ τὸ πλέον ἢ αἰτίᾳ, Θουκ.1. 69. II. παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς φιλοσοφ. συγγραφεῦσιν, **αἰτία**, Λατ. causa, Τίμ. 68Ε. Φαίδων 92Α, κἑξ. κτλ., περὶ τῶν τεσσάρων τοῦ Ἀριστοτέλ. αἰτιῶν ἴδε Φυσ. 2. 3, Μεταφ.1, 3:—αἰτία τοῦ γενέσθαι ἢ γεγονέναι, Πλάτ. Φαίδ.97Α· τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡ κοινωνία, ὁ αὐτ. Πολ. 464Β:—δοτ. **αἰτίᾳ**, ὡς τὸ Λατ. causa, ἐξ αἰτίας, ἕνεκα, χάριν, κοινοῦ τινος ἀγαθοῦ, Θουκ. 4. 87, πρβλ. Δίωνα Κ. 8. 29. Τὰ πρῶτα ἴχνη ταύτης τῆς σημασίας εὕρηνται ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Ἡροδότου, δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν: —**αἴτιον** (οὐδ. τοῦ **αἴτιος**), εἶναι ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὅπως τὸ **αἰτία**, ὅταν σημαίνῃ ἁπλῶς **αἰτίαν**, καὶ οὐχὶ **κατηγορίαν**. III. περίστασις, εὐκαιρία· αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε, ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὑπόθεσιν πρὸς ᾆσμα, Πινδ. Ν.7.16· αἰτίαν παρέχει, Λουκ. Τυραννόκ.13. IV. τὸ κεφάλαιον κατηγορίας τινός, (λογ.) ὑφ' ὃ πρᾶγμά τι ὑπάγεται, Δημ. 645.11. (Ἡ λέξις δὲν δύναται νὰ μὴ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ῥίζαν μετὰ τοῦ **αἰτέω**, ἂν καὶ ἡ σχέσις τῶν ἐννοιῶν εἶναι ἀσαφής).

αἰτιάζομαι, παθ., κατηγοροῦμαι, ἡ πόλις αἰτιάζεται, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 5, πρβλ.12· ᾐτιάζετό τινος, περί τινος πράγματος, Δίων.Κ. 38.10. Τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται.

αἰτιακός, «αἰτιατικός,» Ἐτυμ. Μ.

αἰτίαμα, ατος, τό, κατηγορία, ἀπόδοσις ἐνοχῆς, λαβεῖν ἐπ' αἰτιάματί τινα, Αἰσχύλ. Πρ.194· τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται, αὐτόθι 255· πρβλ. Θουκ. 5. 72.

αἰτιάομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν Ἐπ. τύποις, γ' πληθ. **αἰτιόωνται**, εὐκτ. **αἰτιόῳο, -ῷτο**, ἀπαρ. **αἰτιάασθαι**, παρατ. **ᾐτιάασθε, -όωντο**: — μέλλ. **-άσομαι**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1433, Πλάτ.:—ἀόρ. **ᾐτιᾱσάμην**, Εὐρ., Θουκ., κτλ., Ἰων. μετοχ. **αἰτιησάμενος**, Ἡρόδ.: πρκμ. **ᾐτίᾱμαι**, Δημ. 408.7, Ἰων. **-ίημαι**, Ἱππ. (ὡσαύτως ἐν παθητικῇ ἐννοίᾳ, καὶ ἀόρ. **ᾐτιάθην**, ἀείποτε οὕτως, ἴδε κατωτέρω II): πρβλ. **ἐπ-κατ-αιτιάομαι**: (αἰτία). Κατηγορῶ, ψέγω, κατακρίνω, μέμφομαι, μετ' αἰτιατ. προσ., τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, Ἰλ. Λ. 654· πρβλ. 78· ἀναίτιον αἰτιάασθαι, Ν. 775· πρβλ. Ὀδ. Υ. 135· θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, Ὀδ. Α. 32· καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος, Ἰλ. Π. 202· οὕτω καὶ Σοφ. Ο. Τ. 608, Φ. 685, κτλ., αἰτ. ὡς μιαρούς, Πλάτ. Πολ. 562D· αἰτ. τινά τινος, κατηγορῶ τινα διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 5. 27· Πλάτ. Πολ. 619C, Δημ. 548. 21, κτλ.· μετ' ἀπαρεμ., αἰτ. τινὰ ποιεῖν τι, κατηγορῶ τινα ὅτι ποιεῖ τι, Ἡρόδ. 5. 27, Πλάτ. Κριτί. 120C· αἰτ. τινὰ ὡς ... ἢ ὅτι . ., Θουκ.1.120, Ξεν. Ἀν. 3,1, 7: αἰτ. τινα περί τινος, Ξεν. Ἑλλ.1.7, 6· μετὰ συστοίχου αἰτιατ. αἰτ. αἰτίαν κατά τινος, Ἀντιφῶν 144.32:—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας χρόνοι τινές εἰσιν ἐν χρήσει ὡς παθητικοί· (= κατηγοροῦμαι): ἀόρ. α', ᾐτιάθην, (ἀείποτε παθ.), Θουκ. 6. 53., 8. 68, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 32: πρκμ. ᾐτίαμαι, Θουκ. 3. 61., Πλάτ. Κριτί.120C: μέλλ. αἰτιαθήσομαι, Δίων Κ. 37. 56. 6) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀποδίδω εἴς τινα τὴν ὑπόληψιν, φήμην, δόξαν ὅτι εἶναι ... ὑποθέτω, σέ τίς αἰτιᾶται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; Πλάτ. Πολ.599Ε, πρβλ. 309C. Κρατ. 396D· ἴδε καὶ **αἰτία** Π. 2. 2) μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀποδίδω τὴν ἐνοχὴν τοῦ πράγματος εἴς τινα, προσάπτω τινί τι, τοῦτο αἰτ., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 29· ταῦτα, Δημ. 408. 7· μετὰ διπλ. αἰτιατικῆς, τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα, Ἀριστοφ. Ἀχ.514. II. ἀποφαίνομαι ὡς αἴτιον, αἰτ. τινα αἴτιον, Πλάτ. Φίληβ.22D, Γοργ.518D· οὐ τὸ αἴτιον αἰτ., οὐκ ἀποφαίνομαι τὸ ἀληθὲς αἴτιον, ὁ αὐτ. Πολ. 329Β· τίνα ἔχεις αἰτιάσασθαι ... τούτου κύριον; αὐτόθι 508Α· φωνάς τε καὶ ἄλλα μυρία αἰτ., ὁ αὐτ. Φαίδων 98D· τἀναντία, ὁ αὐτ. Τίμ. 88Α· ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Δημ. 314. 20· τὴν δίνην, Ἀριστ. Εὐρ. 2,13.

23· τὸ αὐτόματον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2.4.5. 2) μετὰ ἀπαρεμφ., διατείνομαι ὅτι, τὸν λόγον αἰτ. δυσχερῆ εἶναι, Πλάτ. Πρωτ. 333D, πρβλ. Μένωνα 93D· ἰλίγγους ἐκ Φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, διατείνομαι ὡς κατηγορῶν ὅτι ...; ὁ αὐτ. Πολ. 407C· τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι, ἔφασκεν ὅτι ἦτο μέρος τῆς ..., Δημ. 277.11.

αἰτίᾱσις, εως, ἡ, παράπονον, κατηγορία, Ἀντιφῶν 132.25, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 3.

αἰτιᾱτέον, ῥηματ. ἐπίθετον, πρέπει τις νὰ αἰτιᾶται, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 11. II. πρέπει τις νὰ ἐπάγηται ὡς αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. 379C, Τίμ. 57C, 87B.

αἰτιᾱτικός, ή, όν, = αἰτιώδης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 627. II. **ἡ αἰτιατικὴ** (δηλ. **πτῶσις**), Λατ. causa accusativus.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατ' αἰτιατικήν, Γραμμ.

αἰτιᾱτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., παραγόμενος ἐξ αἰτίας, ἀποτέλεσμα, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1.9, 4· **τὸ αἰτιατόν**, τὸ ἀποτέλεσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **αἴτιον**, αὐτόθι 2. 16, 1.

αἰτίζω, Ἐπ. τύπος τοῦ **αἰτέω**, (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀριστοφ.)· εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐξαιρέσει τῆς μετοχ. τοῦ ἀόρ. **αἰτίσσας** ἐν Ἀνθ. Π. 10. 66.) = ζητῶ, ἐπαιτῶ, μετ' αἰτ. πράγμ., σῖτον ... αἰτίζων κατὰ δῆμον, Ὀδ. Ρ. 558· πρβλ. 222· ἠνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 120. 2) μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπαιτῶ, ζητῶ παρά τινος, αἰτίζειν .. πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας, Ὀδ. Ρ. 346. 3) ἀπολ. αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, δι' ἐπαιτήσεως, ὁ αὐτ. 228, πρβλ. Δ. 651.

αἰτιο-λογέω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τὸ αἴτιον πράγματός τινος, εὑρίσκω καὶ ἐκθέτω αὐτό, ἐξηγῶ, δικαιολογῶ τι, Πλούτ. 2. 689B· τὸ ζητούμενον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 181: ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **αἰτιολογέομαι**, Ἀπολλ. περὶ Συνδ. 507.

αἰτιολογητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις τὰς αἰτίας, νὰ δικαιολογήσῃ, νὰ αἰτιολογήσῃ τὸ πρᾶγμα, Διογ. Λ. 10. 80.

αἰτιολογία, ἡ, ἔκθεσις τῆς αἰτίας πράγματός τινος, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 724, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 181.

αἰτιολογικός, ή, όν, ἕτοιμος πρὸς αἰτιολογίαν, ὁ ἐρευνῶν τὰς αἰτίας, **αἰτιολογικώτατος**, περὶ Ἀριστοτέλους, Διογ. Λ. 5. 32:—Ὡς οὐσιαστ. **αἰτιολογικὸν** ἢ **αἰτιολογικὴ** (ἐνν. **τέχνη**), διερεύνησις τῶν αἰτιῶν, Στράβ. 104, Γαλην. 2) σύνδεσμος αἰτιολογικός, Γραμμ.

αἰτιολογισμός, αἰτιολογία, Εὐστ. Εὐαγγ. προοιμ. 16.

αἴτιος, α, ον, σπανιώτερον **ος, ον**, Ἀριστοφ. Πλ. 547: (ἴδε **αἰτία**). Ἄξιος μομφῆς, ἔνοχός τινος, ἐπεὶ οὔ τι μοι αἴτιοι εἰσιν, Ἰλ. Α. 153, πρβλ. Γ. 164, Ἡρόδ. 7. 214: συγκρ. **αἰτιώτερος**, μᾶλλον ἔνοχος, Θουκ. 4. 70:—ὑπερθ. **τοὺς αἰτιωτάτους**, τοὺς μάλιστα ἐνόχους, Ἡρόδ. 6. 50· αἴτ. τινος, ὁ πρὸ πάντων ἄξιος μομφῆς διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 52. 2) ὡς οὐσιαστ. **αἴτιος**, ὁ, ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὑπόδικος, Λατ. reus, Αἰσχύλ. Χ. 68, κτλ., οἱ αἴτιοι τοῦ πατρός, οἱ ἁμαρτόντες ἐναντίον τοῦ πατρός μου, αὐτόθι 273: —μ. γεν. πράγματος, οἱ αἴτ. τοῦ φόνου, Αἰσχύλ. Χο. 117· πρβλ. Σοφ. Φ. 590, Ἡρόδ. 4. 200, καὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. II. ὁ ὑπεύθυνος διά τι, ἡ πηγή, ἀρχή, αἰτία τινός, μετὰ γεν. πράγματος, Ἡρόδ. 1.1, κτλ. αἴτιός τινός τινι, ὁ ὢν ἡ πηγὴ καὶ αἰτία πράγματός τινος εἴς τινα, Λυσ. 135. 10, Ἰσοκρ. 179C. μετ' ἀπαρεμ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, αἴτιος τοῦ ποιεῖν, Ἡρόδ. 2. 26., 3. 12, κτλ., αἴτιος θανεῖν, Σοφ. Ἀντ. 1173· αἴτ. πεμφθῆναι ἄγγελον, Ἀντιφῶν 132. 14:—συγκρ., τοῦ ἐλευθέραν εἶναι ... αἰτιώτερον, Δημ. 701, 11· πρβλ. 1234. 8: ὑπερθ. αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι, ὁ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν αἴτιος τοῦ νὰ γείνῃ ἡ ναυμαχία ἐν τῷ στενῷ, Θουκ. 1. 74· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 52· αἴτ. τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, Δημ. 469, 25. 2) **αἴτιον**, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Συχνὸν παρὰ Πλάτ. κτλ., τί ποτ' οὖν ἐστι τὸ αἴτιον τοῦ .. μηδένα εἰπεῖν; τίς εἶναι ἡ αἰτία νὰ ..; Δημ. 103. 17, ἔνθα ἴδε Δινδ., τοῦτο αἴτιον ὅτι .., Πλάτ. Φαίδων 110E, κτλ.: εἶναι ἐν χρήσει, ὡς τὸ **αἰτία**, II. ὅρα τοὺς Πίνακας (indices,) Πλάτ. καὶ Ἀριστοτέλους.

αἰτιώδης, δες, (εἶδος), ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ τὴν αἰτίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 439: **τὸ αἰτιῶδες**, τὸ μορφοειδές, τὸ ἄϋλον σχῆμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς **τὸ ὑλικόν**, Μ. Ἀντ. 4. 21, κτλ:—ἐπίρρ. **-δῶς** = τυπικῶς, Κλήμ. Ἀλ. 930. II. τῆς αἰτίας ἢ περὶ τῆς αἰτίας, ἄγνοια, ὁ αὐτ. 449.

αἰτιώνυμος, ον, (ὄνομα), ὁ ἐξ αἰτίας ἢ ἐνοχῆς τινος ὀνομασθείς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 205.

Αἰτναῖος, α, ον, ἐκ τῆς Αἴτνης ἢ ἀνήκων εἰς τὴν Αἴτνην, Πινδ. Π. 3. 121, Ο. 6. 161., Αἰσχύλ. Πρ. 365, κτλ. 2) μεταφ. παμμεγέθης, πελώριος, Εὐρ. Κύκλ. 395: καὶ οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσιν ὅταν κεῖται ἐπὶ ἵππων, ἀλλὰ κάλλιον ὁ ἐξ Αἴτνης, δηλ. Σικελικός· (ἐπειδὴ οἱ Σικελικοὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἦσαν περίφημοι), Σοφ. Ο. Κ. 312· ὡς ἐν παιγνίῳ ἡ λέξις λέγεται ἐπὶ τῶν κανθάρων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 73· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 347· πρβλ. Φωτ. ἐν λ. **ὄχος Ἀκεσταῖος**, Πλαῦτ. Mil. Glor. 4. 2, 73. II. **Αἰτναῖος**, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 512.

αἰτρία, ἀντὶ **αἰθρία**, βαρβαρισμὸς παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1001.

Αἰτωλαρχία, ἡ, ἀρχὴ ἢ δυναστεία ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Πολ. σ. 63 Schœll.

αἰτώλιος, ἴδε ἐν λέξ. **αἰγωλιός**.

αἴφνης, ἐπίρρ., = **ἄφνω, ἐξαίφνης**, αἰφνιδίως, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1581, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστ.:—οἱ τύποι **αἰφνηδίς, δόν**, ἀναφέρονται ἐν τοῖς Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 27, Α. Β. 1310, κτλ.

αἰφνιδιάζω, αἰφνιδίως εἰσορμῶ, Βυζ.

αἰφνιδιασμός, αἰφνίδιος εἰσβολή, Βυζ.

αἰφνίδιος, ον, (ἢ μᾶλλον **ἀφνίδιος** (πρβλ. **ἄφνω**) κατὰ Ἐλμσλ.). Ἀπροσδόκητος, ἐξαπιναῖος, ταχύς, Αἰσχύλ. Πέρ. 680, Θουκ. 2. 61, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 15.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Θουκ. 2. 53· ὡσαύτως **-ιον**, Πλουτ. Νουμ. 15.

αἰχμάεις, αἰχμᾱτάς, Δωρ. ἀντὶ **αἰχμήεις, αἰχμητής**.

αἰχμάζω, μέλλ. **-άσω**, βάλλω, ῥίπτω τὴν αἰχμήν, ἤτοι τὴν λόγχην, τὸ δόρυ, **αἰχμὰς αἰχμάζειν**, Ἰλ. Δ. 324· ἔνδον αἰχμάζειν, κάμνω τὸν πολεμιστὴν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου, Αἰσχύλ. Περσ. 756· αἰχμάσαι τάδε, ἐκτελέσαι τὴν ἐπίδειξιν ταύτην τῶν ὅπλων, Σοφ. Τρ. 355. II. ὁπλίζω μετὰ δόρατος, λόγχης, πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα, (ἀλλὰ κατὰ Musgrave ᾔμαξας), Σοφ. Αἴ. 97.

αἰχμᾰλωσία, ἡ, (ἅλωσις), ἡ διὰ τῆς αἰχμῆς ἅλωσις, ἡ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωσία ἢ ἁπλῶς αἰχμαλωσία, Διόδ. 20. 61. II. σῶμα ἐξ αἰχμαλώτων ἀποτελούμενον, πλῆθος, ὁ αὐτ. 17. 70, Ἑβδ., Κ. Δ.

αἰχμαλώτευμα, τό, τὸ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθὲν ἢ ἁρπαγέν, Βασίλ. τόμ. Α', σ. 542.

αἰχμᾰλωτεύω, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ., Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 8.

αἰχμᾰλωτίζω, μέλλ. **-ίσω**, συλλαμβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, Διόδ. 14. 37:—ἀποθ. **αἰχμαλωτίζομαι**, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰωσήπ. περὶ Ἰουδ. Πολ. 4. 8, 1: μέλλ. **-ίσομαι**, αὐτόθι 2. 4: ἀόρ. **ᾐχμαλωτισάμην**, ὁ αὐτ. 1. 22, 1., Διόδ. 13. 24.—πρκμ. **ᾐχμαλώτισμαι**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 8:—ὁ πρκμ. καὶ μετὰ παθητ. σημασίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3668.

αἰχμᾰλωτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἢ κατάλληλος δι' αἰχμάλωτον, Εὐρ. Τρῳ. 871.

αἰχμᾰλωτίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **αἰχμάλωτος**, Σοφ. Αἴ. 1228. Εὐρ. Τρῳ. 28. 2) ἐπίθ. θηλ. τοῦ **αἰχμάλωτος**, τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας, Σοφ. Αἴ. 71.

αἰχμαλώτισις, εως, ἡ, = **αἰχμαλωσία**, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀρτάνη: οὕτω καὶ **αἰχμαλωτισμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 186.

αἰχμαλωτιστής, ὁ αἰχμαλωτίζων, Γλωσσ.

αἰχμάλωτος, ον, ὁ τῇ αἰχμῇ ἁλούς, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ, ὁ ἀπαχθεὶς ὡς δοῦλος, Ἡρόδ. 6. 79, 134· ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ὡς περὶ Κασσάνδρας καὶ Ἰόλης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1440, Σοφ. Τρ. 417· πρβλ. **δοριάλωτος**:—**αἰχμάλωτοι**, οἱ ἐν πολέμῳ συλληφθέντες, Ἀνδοκ. 32. 7, Θουκ. 3. 70· αἰχμάλωτον λαμβάνειν, ἄγειν, συλλαμβάνειν αἰχμάλωτ., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37., 4. 4, 1· αἰχμ. γίγνεσθαι, συλλαμβάνεσθαι, αὐτόθι 3.1, 7· ἐπὶ πραγμάτων, αἰχμ. χρήματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 400· πρβλ. Ἀγ. 334, Δημ. 384. 13· νέες, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 8· τὰ αἰχμάλωτα, ἡ λεία, τὰ λάφυρα, αὐτόθι 4. 1, 26, Ἀνάβ. 5. 9, 4. II. = **αἰχμαλωτικός**, δουλοσύνη αἰχμ., δουλεία οἵα ἀναμένει τὸν αἰχμάλωτον, Ἡρόδ. 9. 76· εὐνή, Αἰσχύλ. Θ. 364.

αἰχμή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), ἡ αἰχμή, ὅ ἐ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, λόγχης, Λατ. cuspis, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη, Ἰλ. Ζ. 319· οὕτως αἰχμὴ ἔγχεος, Π. 315· τὸ δὲ ξύλον ὠνομάζετο ξυστόν, Ἡρόδ. 1. 52. 2) ἡ αἰχμή, τὸ ὀξὺ ἄκρον οἱουδήποτε πράγματος, ἀγκίστρου, κεράτων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 216C. 2. 451.

II. λόγχη, δόρυ, Ἰλ., Ἡρόδ., καὶ Τραγ.· πρὸς τὴν αἰχμὴν ἐτράπετο, ἔδραμεν, ἐστράφη πρὸς τὸ δόρυ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 78· αἰχμῇ εἷλε, διὰ τοῦ δόρατος, ὅ ἐ. ἐν πολέμῳ (ἴδε κατωτέρω 3), ὁ αὐτ. 5. 94· τοξουλκὸς αἰχμή, ἐπὶ βέλους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 239· ἴδε κατωτέρω 3· σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4. 6) ἴσως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ σκήπτρου, Αἰσχύλ. Πρ. 405, 925· ἴδε κατωτέρω III. 2) σῶμα ἀνδρῶν φερόντων δόρυ, ὡς τὸ **ἀσπίς**, Πινδ. Ο. 7. 35, Π. 8. 58. Εὐρ. Ἡρακλ. 276· πρβλ. ἀσπὶς I. 2. 3) πόλεμος, μάχη, κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε, ὁ πόλεμος ἔκλινε κακῶς, Ἡρόδ. 7. 152· θηρῶν, μάχη μετὰ ἀγρίων θηρίων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 158:—ἰδίως ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς, **αἰχμάλωτος, μεταίχμιος, ὁμαιχμία**· πρβλ. **δόρυ**. 4) μεταφ., ἐπὶ λοιμικῆς νόσου, λοιμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 803 (ἐὰν ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐφαρμένη). III. φιλοπόλεμον πνεῦμα, διάθεσις, αἰχμὰ νέων θάλλει, Τέρπανδ. 6· θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος, Πινδ. Ν. 10. 23· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 483, Χο. 625, γυναικὸς ἢ γυναικεία αἰχμά, φαίνεται = γυναικεῖον πνεῦμα, γυναικεία διάθεσις· ἀλλ' ὁ Ἕρμαν. ἑρμηνεύει: imperium, κράτος, κυριαρχίαν, ἴδε ἀνωτ. II. 1. (Ἴσως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **αἴσσω**, ὡς τὸ **δραχμὴ** πρὸς τὸ δράσσομαι, Δοναλδ. Νέος Κρατ. σ. 224. Ὁ Κούρτιος ὑπολαμβάνει ὅτι ἔγεινεν ἐξ ὑποθετικῆς λέξεως **ἀκιμή**, παραχθείσης ἐκ τῶν **ἀκή, ἀκίς**).

αἰχμήεις, Δωρ. **-άεις, εσσα, εν**, ὡπλισμένος μετὰ δόρατος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 136. Ὀππ. Κ. 3. 311.

αἰχμητά, [ᾰ], ὁ, Ἐπ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **αἰχμητής**, Ἰλ. Ε. 197.

αἰχμητήρ, ῆρος, ὁ, = αἰχμητής, Ὀππ. Κ. 3. 211.

αἰχμητήριος, α, ον, πολεμικός, φιλοπόλεμος, Λυκόφρ. 451.

αἰχμητής, οῦ, Δωρ. **-ᾱτάς, ᾶ**, ὁ, (αἰχμή), ποιητικὸν ὄνομα, ὁ δόρυ φέρων, ἀνήρ, πολεμιστής, ἰδίως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς φέροντας τόξα, Ἰλ. Β. 543, Ὀδ. Β.19, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **αἰχμητά**. **II.** παρὰ Πινδάρ. ὡς ἐπίθετον: **1)** λήγων εἰς ὀξύ, ὀξύς, αἰχμητὰς κεραυνός, Π. 1. 5. **2)** φιλοπόλεμος, αἰχμ. θυμός, Ν. 9. 87:—θηλ. **αἴχμητις**, (προπαροξυτόνως), Ἐτυμ. Μ. 595. 39.

αἰχμό-δετος, ον, (δέω) δεδεμένος ἐν πολέμῳ, = αἰχμάλωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 41. 3.

αἰχμο-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, Ἡρόδ. 1.103, 215. **2)** ἰδίως ὡς τὸ **δορυφόρος**, ἐπὶ σωματοφυλάκων, ὁ αὐτ. 1. 8., 7. 40.

αἶψα, ἐπίρρ., ταχέως, μετὰ ταχύτητος, αἴφνης, εὐθύς, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ (ὅστις συνδέει αὐτό· αἶψα μάλα, αἶψα δ' ἔπειτα, Ἰλ. Δ.70, Ὀδ. Ο.193, = ἀμέσως μετὰ ταῦτα)· οὕτω καὶ Θέογν. 663, Σόλων 2, Πινδ. Π. 4. 237, Αἰσχύλ. Ἱκ. 481 (ἐν διαλόγῳ)· σπάνιον παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, καὶ οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς. (Ἐντεῦθεν **αἰψηρός, λαιψηρός**, ἃ ἴδε).

αἰψηρο-κέλευθος, ον, ὁ ταχέως, ὁρμητικῶς κινούμενος, ἐπίθ. τοῦ Βορέου, Ἡσ. Θ. 379.

αἰψηρός, ά, όν, (αἶψα) = ταχύς, ὁρμητικός, κατεσπευσμένος, αἰφνίδιος, αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, ὁ κόρος ἐν τῇ θλίψει ἔρχεται ταχέως, Ὀδ. Δ.103· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, ἀπέλυσε τὴν συνέλευσιν τὴν ταχέως διαλυομένην· ὁ Ἀρίσταρχ. ὅμως ἑρμηνεύει αἰψηρῶς = ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Τ.276, Ὀδ. Β. 257· ὡς τὸ θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα = θοῶς, Ὀδ. Θ. 38· ἄχρηστον παρ' Ἀττ., πρβλ. **λαιψηρός**.

ἀΐω, [ᾰ], Ἐπικὴ λέξις ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις (οὕτω καὶ Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2), ἅπαξ δὲ μόνον ἐν διαλόγῳ (Σοφ. Ο.Κ.304)· εὕρηται δὲ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀλλὰ πρβλ. **ἐπαΐω**: (ἴδε ἐν τέλ.). Ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγ., οὐκ ἀΐεις, ἅ τέ φησι; Ἰλ. Ο. 130, πρβλ. 248· Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, Κ. 532· πρβλ. Φ. 388, Αἰσχύλ. Ἀγ. 55, Ἱκ. 59, Εὐρ. Μήδ. 148, κτλ., μετὰ γεν. πράγ. Σοφ. Ο. Κ. 304, Φ. 1410· μετὰ γεν. προσ. ἀΐει μου .. βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, πρβλ. 874:— ὡσαύτως ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω, Ὀδ. Σ. 11, Σοφ. Ο. Κ. 181:—καθόλου, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ· οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες .. εἵαται ἄγχι νεῶν; Ἰλ. Κ.160. **2)** ἀκροῶμαι, προσέχω τὸν νοῦν· δίκης, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 211: ὑπακούω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 874. Ἀριστοφ. Νεφ. 1166, πρβλ. **ἐπαΐω**. (Ἐκ τῆς √ AF παράγεται καὶ τὸ **ἀΐτας**, πρβλ. Σανσκριτ. a v, a v â m i (tueri, favere), a v a s (gratia), Ζενδικ. av (tueri), Λατ. au-dio, καὶ ἴσως au-ris: ὁ Κούρτ. ἀνευρίσκει ὅτι καὶ τὸ **αἰσθάνομαι** ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν ταύτην, πρβλ. καὶ **ἀετός**). [Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἀείποτε ᾰ ἐν τῷ ἐνεστῶτι, **ᾰΐω**· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Φ. 1410· ἀλλὰ **ᾱΐεις, ᾱΐων**, Σοφ. Ο. Κ. 181, 304· πρβλ. **ἐπαΐω**: κατὰ παρατ. **ᾱΐε**, Ἰλ. Κ. 532., Φ. 388 (ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγ.), ἀλλ' **ᾰΐεν**, Ἰλ. Λ.463, **ᾰΐον**, Σ.222:— τὸ ι εἶνε πάντοτε βραχύ, ἐξαιρέσει τοῦ **ᾱΐε**, ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 211, Αἰσχύλ. Εὐμ. 844, 878, καὶ ἴσως **ἀΐοντεσσι** ἐν Ὀδ. Α. 352.]

ἀΐω, [ᾱ] = **ἄημι**, ἐκπνέω, εὕρηται δὲ μόνον ἅπαξ κατὰ παρατ., ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ, ὅτε ἐξέπνεον, ὅτε παρέδιδον τὸ πνεῦμα, Ἰλ. Ο. 252· ὡς τὸ θυμὸν ἄϊσθε (πρβλ. **ἀΐσθω**).

ἀϊών, [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ **ἠϊών**.

αἰών, ῶνος, ὁ, ἀλλ' Ἰων. καὶ Ἐπ. καὶ ἡ, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4. 331, Εὐρ. Φοίν. 1484· αἰτιατ. ἀποκεκομμ. **αἰῶ**, ὡς τὸ **Ποσειδῶ**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ahrens (ἐκ τῶν Α. Β. 363) ἐν Αἰσχύλ. Χο. 350: (κυρίως **αἰϝών**, aevum, ἴδε ἐν λ. **αἰεί**). Περίοδος ὑπάρξεως· (τὸ τέλος τὸ περιέχον τὸν τῆς ἑκάστου ζωῆς χρόνον .. αἰὼν ἑκάστου κέκληται, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 9. 15):
I. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τινος, ἡ ζωὴ αὐτοῦ, Ὅμ., ὅστις καὶ συνάπτει **ψυχὴ καὶ αἰών**· ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, Ἰλ. Τ. 27· φθίνει, Ὀδ. Ε. 160· λείπει τινά, Ἰλ. Ε. 685· ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, (ὁ Ζηνόδ. νέον) Ω. 725· τελευτᾶν τὸν αἰῶνα, Ἡρόδ. 1. 32, κτλ· αἰῶνος στερεῖν τινα, Αἰσχύλ. Πρ. 862· αἰῶνα διοιχνεῖν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 315· συνδιατρίβειν, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1· αἰὼν Αἰακιδᾶν, περιφρ. ἀντὶ οἱ Αἰακίδαι, (ἀλλ' ὁ Bgk ἀναγινώσκει δίων), Σοφ. Αἴ. 645:—ἀπέπνευσεν αἰῶνα, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐμὸν κατ' αἰῶνα, Αἰσχύλ. Θήβ. 219:—αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ παρὰ ποιηταῖς σημασία. **2)** αἰών, γενεά, Αἰσχύλ. Θ.744· ὁ μέλλων αἰών, οἱ μεταγενέστεροι, Δημ. 295. 2, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 370C. **3)** ὁ κλῆρός τινος ἐν τῷ βίῳ, τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις, Εὐρ. Ἀνδρ. 1215. **II.** μακρὰ περίοδος χρόνου, Λατ. aevum, αἰὼν γίγνεται, κατήντησεν ὁλόκληρος αἰών, Μένανδ. Ἄδηλ. 7· ἰδίως μετὰ προθέσεων, ἀπ' αἰῶνος, = παλαιόθεν, ἐπὶ αἰῶνας, Ἡσ. Θ.609. Κ.Δ.: δι' αἰῶνος μακροῦ, ἀπαύστου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 582, 574· τὸν δι' αἰῶνος χρόνον, διὰ παντός, αἰωνίως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 554· πρβλ. Χο. 26, Εὐμ. 563, Σοφ., κτλ.· τὸν αἰῶνα, = αἰωνίως, Πλάτ. Τίμ. 37D· τὸν ἅπαντα αἰ., Ἀριστ. Οὐρ. 1.19, 14, Λυκοῦργ. 155. 42· εἰς ἅπαντα τὸν αἰ., ὁ αὐτ. 162, 24· εἰς τὸν αἰ., Διόδ., Λουκ., κτλ.· ἐπ' αἰ., Φίλων 2. 608. **2)** χρονικὸν διάστημα σαφῶς ὁριζόμενον καὶ χαρακτηριζόμενον, ἐποχή, περίοδος θείας τινὸς οἰκονομίας, ὁ αἰὼν οὗτος, = ὁ παρὼν κόσμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁ μέλλων, Εὐαγ. κ. Ματθ. ιγ', 22, Λουκ. ις', 8:—ἐντεῦθεν καὶ ἡ χρῆσις αὐτοῦ κατὰ πληθ., εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. α', 25, κτλ.· εἰς τοὺς αἰ. τῶν αἰώνων, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. δ', 20, κτλ.· ἀπὸ τῶν αἰ., πρὸ τῶν αἰ., Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 9, Κορ. Α', β', 7· τὰ τέλη τῶν αἰώνων, αὐτόθι ι', 11. **3)** περὶ τοῦ αἰὼν καὶ χρόνος, ἴδε Φίλωνα 1. 496, 619.

Β. ὁ νωτιαῖος μυελός, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 42, 119, Πινδ. Ἀποσπ. 97. Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.· πρβλ. Ρούγκ. Ἐπιστ. Κριτ. 29.

αἰωνίζω, εἰμὶ αἰώνιος, Θεοδ. Μετοχ. 358, Σουίδ. κτλ.

αἰώνιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Πλάτ. Τίμ. 38Β. καὶ Κ.Δ. Διαρκῶν ἐπὶ αἰῶνα· (ἴδε αἰὼν II.), δηλ. διαρκής· μέθη, Πλάτ. Πολ. 363D, κτλ. **2)** ὡς τὸ **ἀΐδιος**, = αἰώνιος, ἀειχρόνιος, ἀέναος, ἀνώλεθρον .., ἀλλ' οὐκ αἰώνιον, ὁ αὐτ. Νόμ. 904Α· θεὸν τὸν αἰ., Τίμ. Λοκρ. 96C· οὐ χρονίη μοῦνον .., ἀλλ' αἰωνίη, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

αἰωνιότης, ητος, ἡ, διάρκεια παντοτεινή, Ἐκκλ.

αἰωνό-βιος, ον, = ἀθάνατος, Ἐπιγρ. Ροσέττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 4.

αἰωνο-πῦρεῖν, τό, ὁ τόπος τοῦ αἰωνίου πυρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 9065b.

αἰωνο-τόκος, ον, ὁ τὴν αἰωνιότητα γεννῶν, Συνέσ. 322Α, κτλ.

αἰωνο-χαρής, ές, ὁ χαίρων αἰωνίως, Ὕμν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 115.

αἰώρα, ἡ, (ἀείρω) μηχανὴ δι' ἧς σώματα κρατοῦνται μετέωρα, αἰώρα, κρεμάθρα, εἶδος ὀχήματος ἐπὶ ἐλατηρίων, Πλάτ. Νόμ. 789D, Πλουτ. 2. 793Β, κτλ.· ἴδε Μίλλιγγ. Ἀνέκδ. Μνημ. 1. 77, πίν. 30. **2)** βρόχος διὰ κρεμάλαν, σχοινίον ἀγχόνης, Σοφ. Ο. Τ. 1264 (κατὰ τὸν τύπον **ἑώρα**). **II.** αἰώρησις, ταλάντευσις ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Φαίδ. 111Ε, Διον. Ἀλ. 3. 47, κτλ.

αἰωρέω, μέλλ. **-ήσω**: παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι**, Δίων Κ. 41. 1· ἀλλὰ **-ήσομαι**, Ἀριστείδ. σ. 479:—ἀόρ. **ἠωρήθην**, (ἴδε κατωτ.): πρκμ. **ἠώρημαι**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 532 (**ἀείρω**). Ἐγείρω, ὑψώνω, μετεωρίζω, ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, ἐπὶ ἀετοῦ ἐγείροντος τὰ νῶτα καὶ τὰ πτερὰ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 17: κινῶ ὡς ἐν αἰώρᾳ (κούνια), **αἰωρεῖν** [γυναῖκα] ἐπὶ κλίνης φερομένην, Ἱππ. 617· πρβλ. Ἀρεταῖ. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 4: τοὺς ὄφεις .. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, Δημ. 313. 26:— πρβλ. **ἑωρέω**. **2)** ἐξαρτῶ, καί σε .. αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 4, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 37:—μεταφ., ἠώρει .. ἐλπίς, ὅτι τὸν χάρακα αἱρήσουσι, = ἀνεπτέρου αὐτοὺς ἡ ἐλπὶς ὅτι .., Ἀππ. Ἐμφ. 2. 81:—οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. **II.** συχνότερον κατὰ παθητ. = ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι, δέρματα περὶ τοὺς ὤμους αἰωρούμενα, Ἡρόδ. 7. 92· χρὴ οὖν ἐν ταινίῃ ... τὸ πλεῖστον τοῦ πήχεος καὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὁμαλῶς αἰωρέεσθαι, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 757· αἰωρουμένων τῶν ὀστῶν, ὑψουμένων, ἐγειρομένων, Πλάτ. Φαίδων 98D· αἷμα ἠωρεῖτο, ἐξεχύνετο, ἀνέβλυζε, Βίων 1. 25. **2)** κρέμαμαι, ἐξηρτημένος ἀπό τινος, κινοῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Λάχ. 184Α, Ἀριστ. Θαυμ. 79: πέτομαι πέριξ, περιπλανῶμαι, ἐπὶ ὀνείρου, Σοφ. Ἠλ. 1390, πάλλομαι, δονοῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Φαίδων 112Β. **3)** μεταφ., εἶμαι μετέωρος, Λατ. suspensus esse· ἐν κινδύνῳ = εἶμαι μετέωρος, ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ κινδύνῳ, Θουκ. 7. 77· αἰωρ. ἐν ἄλλοις, ἐξαρτῶμαι ἐξ ἄλλ., Λατ. pendere ab aliquo, Πλάτ. Μενέξ. 248Α· αἰωρηθεὶς ὑπὲρ μεγάλων, διακινδυνεύσας διὰ μεγάλα πράγματα, Ἡρόδ. 8.100· αἰωρ. τὴν ψυχήν, Ξεν. Κυν. 4, 4.

αἰώρημα, ατος, τό, ὅ,τι ἐν τῷ ἀέρι κρέμαται καὶ κινεῖται ἢ περιίπταται, Λυκόφρ. 1080. **2)** σχοινίον κρεμάμενον, ἀγχόνη, Εὐρ. Ἠλ. 353· ἐπὶ κρεμαμένων ἐν τῷ ἀέρι πραγμάτων, ὁ αὐτ. Ὀρ. 984· ἴδε ἐν λ. **κουφίζω**, II. 1.

αἰώρησις, εως, ἡ, τὸ κρέμασμα, τὸ κρατεῖν εἰς τὸν ἀέρα μετέωρον, Πλάτ. Τίμ. 89Α.

αἰωρητέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ αἰωρέω, Ὀρειβ. 6. 23.

αἰωρητός, ή, όν, = μετέωρος, κρεμάμενος, περιιπτάμενος, Ἀνθ. Π. 5. 204.

αἰωρία, = **αἰώρησις**, Ὀρειβ. 6. 23.

ἀκᾶ, Δωρ. ἐπίρρ., **ἀκήν**, = μαλακῶς, ἡσύχως, Πινδ. Π. 4.277.

ἀκαδέω, «ἀκαδῆσαι, λυπηθῆναι,» Ἡσύχ.

Ἀκᾰδήμεια ἢ **-ία** [ῑ], ἡ, ἡ Ἀκαδημία, γυμνάσιον ἐν τοῖς προαστείοις τῶν Ἀθηνῶν (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου, ἐν δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ, Εὔπολ. ἐν «Ἀστρατεύτοις» 3), ἔνθα ὁ Πλάτων ἐδίδασκεν: ἐντεῦθεν οἱ εἰς τὴν Πλατωνικὴν σχολὴν ἀνήκοντες φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο **ἀκαδημιακοί**, παροιμία **Ἀκαδημίηθεν ἥκεις**, ἐπὶ φιλοσόφου, Ἀποστολ. Παροιμ. 2. 1. Κοινῶς γράφεται ἐν τοῖς χειρογρ. **Ἀκαδημία**, ἀλλ' ὁ τύπος **Ἀκαδήμεια**, ὃν ἀναγνωρίζει Στέφ. ὁ Βυζάντιος ἐν λ. **Ἑκαδήμεια**, διετηρήθη ἐνιαχοῦ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χειρογράφοις, οἷα τὸ Βοδλ. τοῦ Πλάτ. καὶ τὸ Ἐνετ. τοῦ Ἀθηναίου· ὅτι δὲ ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ φαίνεται ἐκ πολλῶν χωρίων ποιητῶν: Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, Ἐπικρ. Ἄδηλ. 370, Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 2, ἐν «Ἱππεῖ» 1.

Ἀκαδημεικός, ή, όν, Ἀκαδημιακός, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 5814.

Ἀκαδημιακός, ή, όν, = Ἀκαδημαϊκός, Πλουτ. 2.102D.

ἀκάζεσθαι, = «ἀνιάζεσθαι,» Ἡσύχ.

ἀκάθαίρετος, ον, (καθαιρέω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταβάλῃ, Φίλων 2.166.

ἀκαθαρόστομος; ον, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν στόμα, Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τόμ. 130, σ.1317.

ἀκάθαρσία, ἡ, ῥυπαρότης, ἀκαθαρσία ἀποστήματος ἢ ἕλκους, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 772, Πλάτ. Τίμ. 72C. **2)** ἠθικὴ ἀκαθαρσία, κακοήθεια, διαφθορά, αἰσχρότης, Δημ. 553.13.

ἀκαθαρτίζομαι, γίνομαι ἀκάθαρτος, Ἑβδ. Λευϊτ. ιδ', 36.

ἀκάθαρτος, ον, (καθαίρω) = ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, μεμολυσμένος, ἀήρ, Ἱππ. Ἀέρ. 283· περὶ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ ἔχουσα τὰ καταμήνια αὐτῆς, Λουκ. Λεξιφ.19. **6)** ὁ μὴ κεκαθαρμένος, Πλάτ. Νόμ. 866A, 868A· ἀκάθαρτε, κτῆνος! Βάτων, ἐν «Συνεξαπατῶντι» 1. 2. **2)** ἠθικῶς ἀκάθαρτος, οὐχὶ ἁγνός, Πλάτ. Φαίδων, 81B, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **μανιώδης**, Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχ.—Ἐπίρρ. ἀκαθάρτως ἔχειν, Πλάτ. Τίμ.92A. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ καθαρθέν, Σοφ. Ο. Τ. 256., Πλάτ. Νόμ. 854B. **II.** ἐνεργ., ἀκατάλληλος πρὸς καθαρισμόν, [φάρμακα] ἑλκέων ἀκαθαρτότερα, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ.1. 8.

ἀκαθαρτοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀκάθαρτα, Ἀρέθ. εἰς Ἀποκάλ. Β'; 15.

ἀκάθεκτέομαι, παθ., καταλείπομαι ἀργός, οὐ κατέχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.10. 3.

ἀκάθεκτος, ον, ἀκατάσχετος, Ψευδο-Φωκυλ.180: — Πλουτ. Νικ. 8.

ἀκαθηκόντως. ἐπίρρ. οὐχὶ καθηκόντως, Γ. Ἀλ. βί. Χρυσος.241.

ἀκαθήκων, οντος, «ἀκαθήκουσαι διαθῆκαι» = ἀσεβεῖς διαθῆκαι, Νεαρ. Ἰουστ. 38, 3.

ἀκάθιστος, ον, ὁ μὴ καθήμενος, ὁ ἀεὶ κινούμενος, «ξηροφαγίαν ἀκάθιστον ἐπιτιμάσθω,» πρέπει νὰ τιμωρηθῇ νὰ ξηροφαγῇ ἱστάμενος, Στουδ.1733C. **2) ὁ ἀκάθιστος ὕμνος**, κατανυκτικὴ τελετὴ τῆς Ὀρθ. Ἐκκλ. τελουμένη κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακ. εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκδιώξεως τῶν Ἀβάρων ἐκ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ αὐτοκρ. Ἡρακλείου (625 μ. Χ.).

ἀκαθόν, «ἀγαθόν, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀ-καθόπλιστος, ον, ὁ μὴ καθωπλισμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ.Δ.100.

ἀ-καθόρατος, ον, ὁ μὴ καθορώμενος, ἀόρατος, Νικ. Βλεμμ.271.

ἀ-καθοσίωτος, ον, μὴ κεκαθαρμένος, Ἐπιφάν.1. 495C.

ἀ-καθυπερτέρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καθυπερτερήσῃ, Πτολ. τετρ. σ.157.

ἀκαίη, «ῥάβδος θαλασσία,» Σουΐδ., ἴσως Θεσσαλική.

ἄκαινα, ης, ἡ, (ἀκή, ἀκίς,) = ἄκανθα, βούκεντρον, Λατ. Stimulus, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1323, Ἀνθ. Π. 6. 41. **II.** ῥάβδος δέκα ποδῶν τὸ μῆκος, ἐν χρήσει πρὸς καταμέτρησιν γαιῶν, Λατ. acnua, acna, Schneid. Ind. Script. R.R. πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 214.

ἀ-καινοτόμητος, ον, ὁ μὴ μεταβληθείς, Φώτ.

ἀκαιρεύομαι, Ἀποθ., φέρομαι ἀκαίρως, ἀπρεπῶς, Φίλων 2. 166, 280.

ἀκαιρέω, εἶμαι ἄνευ εὐκαιρίας, ἀντίθ. τῷ **εὐκαιρέω**, Διόδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30:—Μέσ. παρατ. **ἠκαιρεῖσθε**, ἐν Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. δ', 10, = ἐκωλύεσθε καιρὸν οὐκ ἔχοντες, κατὰ Φώτιον.

ἀκαιρία, ἡ, ἀκαταλληλότης τοῦ καιροῦ, ἀντίθ. τῷ **εὐκαιρία**, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A· καὶ τῷ **ἐγκαιρία**, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 305D. **2)** ἐπὶ κακοκαιρίας βλαβερᾶς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐνιαυτῶν πολλῶν ἀκ., ὁ αὐτ. Νόμ. 709A· τῶν πνευμάτων, Ἀριστ. Προβλ. 26. 13. 1. **3)** ἀντίθ. πρὸς τὸ **καιρός**, = ἔλλειψις εὐκαιρίας, τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμέτερον νομίσαντες, Δημ.16. 4: ὡσαύτως, ἔλλειψις χρόνου, Πλούτ. 2.130E. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκαίρου, ἔλλειψις διακρίσεως, ἀδιακρισία, φορτικότης, Πλάτ. Συμ.182A, Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἀκαίριμος, η, ον, ὁ μὴ παρατηρῶν τὸν κατάλληλον καιρόν, Παροιμ. ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαίριμαν γλῶσσαν ἔλθῃ, quicquid in buccam venerit, Schäf. Διον. περὶ Συνθ. σ. 8.

ἀκαίριος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἄκαιρος**· ἀκ. ἥκεις, ἐπὶ ἀώρου, προώρου θανάτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6203.

ἀκαιρο-βόας, ου, ὁ, ὁ ἀκαίρως βοῶν, Ἐκκλ.

ἀκαιρό-γλωττος, ον, ὁ λαλῶν ἀκαίρως, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α'. σ. 31,13. ἔκδ. Λ.

ἀκαιρο-επόπτης, ὁ ἀκαίρως ἐποπτεύων, Ἀποστ. διατ.1,4.9,11.

ἀκαιρο-λογέω, = φλυαρῶ ἀκαίρως, ὁμιλῶ οὐχὶ ἐν καιρῷ, Σχόλ. εἰς Θεσμ. 39· **-λογία, ἡ**, Φώτ.

ἀκαιρο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν, φλυαρῶν ἀκαίρως, Φίλων 2.268, Εὐστ. 208. 38.

ἀκαιρο-μυθία, ἡ, ὁμιλία παρὰ καιρόν, Λεξ. Χειρόγρ.

ἀκαιρο-παρρησία, ἡ, ἄκαιρος ἐλευθεροστομία, Εὐστ. Πονημ. 225. 50, καὶ ἀλλ.· καὶ **ἀκαιρο-παρρησιαστής, οῦ, ὁ**, ὁ αὐτὸς 1857. 2.

ἀκαιρο-περιπάτητος, ον, ὁ περιπατῶν οὐχὶ ἐν εὐθέτοις καιροῖς, Ἐκκλ.

ἀκαιρορ-ρήμων, ον, = ἀκαιρολόγος, Ὠριγέν.

ἄ-καιρος, ον, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ἀκατάλληλος, φορτικός, ἐς ἄκαιρα ποιεῖν, Λατ. operam perdere (χάνω τὸν κόπον μου), Θέογν. 919· οὐκ ἄκαιρα λέγειν, Αἰσχύλ. Πρ.1036· ἀκ. προθυμία, Θουκ. 5· 65· ἐλευθερία, Πλάτ. Πολ. 569C· ἔπαινος, ὁ αὐτ. Φαῖδρ.240E. ῥαθυμία, Δημ. 241. 8· γέλως, Μενάνδ. Μονόστιχα 88.—Ἐπίρρ. **-ρως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 808, Χο. 624. Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.11, περὶ διαιτ. Ὀξ. 386.—Συγκρ. **-οτέρως**, ὁ αὐτ. 955, οὐδέτερον πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἄκαιρ' ἀπώλλυτο, Εὐρ. Ἑλ.1081. **II.** ἐπὶ προσώπων, φορτικός, ἐνοχλητικός, Λατ. molestus, ineptus, Θεοφρ. Χαρ.12· ἀκ. καὶ λάλος, Ἀλκίφρ. 3. 62. **2)** μετ' ἀπαρ., οὐχὶ ἁρμόδιος ὅπως πράξῃ τι, Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 6, κατὰ συγκρ.

ἀκαλαλίς, ίδος, ἡ, ἡ λευκὴ μυρίκη, Διοσκ.1.118.

ἀ-κακέμφατος, ον, «ὁ κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος,» Ἡσύχ., Μεθόδ. περὶ Ἀγγελομιμ. Παρθ. 3. 20.

ἀ-κάκης, Δωρ. **ἀκάκας**, [ἄκᾰκ-], ὁ, ποιητικὸς τύπος τοῦ **ἄκακος**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 855.(λυρ.)· ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, Συλλ. Ἐπιγρ.1067· πρβλ. **ἀκάκητα**.

ἀκακήσιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, = τῷ ἑπομ. Καλλ. εἰς Ἄρτ.143,

ἀκάκητα, [ᾰκᾰκ-], Ἐπ. τύπος = **ἄκακος**, ἄδολος, χαρίεις, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλ. Π. 185, Ὀδ. Ω. 10 (πρβλ. **ἐριούνιος**)· ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θ. 614.

ἀκακία, (Α) ἡ, (ἀκή) δένδρον Αἰγυπτιακόν, ἡ ἀκακία, Διοσκ. 1.133.

ἀκακία, (Β), ἡ, (ἄκακος) ἀθῳότης, ἔλλειψις κακίας, Δημ.1372. 23, Ἀριστ. Ῥητ. 2.12,15, Ἑβδ., κτλ.

ἀ-κακοήθης, ες, ἄδολος, Εὐσ., Φώτ.:— ἐπίρρ. **-θως**, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 350 Kiessl:—παρ' Εὐστ. 404. 8. **ἀ-κακοήθευτος, ον**.

ἀκακοπαθέω, = εἶμαι ἐλεύθερος κακοπαθείας, Ἐτυμ.Μ. 86.12. —Ἐπίρρ. **ἀκακοπαθήτως**, Ἀπολλ. Θαυμ. 35.

ἀκακοποιός, όν, ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν, Ἰω. Χρυσ.

ἄ-κακος, ον, ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακόν, ἀθῷος, εὐμενής, πρᾶος, Αἰσχύλ.Πέρσ. 664, Πλάτ.Τίμ.91D. **2)** ἁπλοϊκός, πολὺ ὅμοιον τῷ **εὐήθης** καὶ **ἁπλοῦς**, Δημ.1153,11., 1164.13· ἀκ. ἀνθρώπων τρόπος, Ἀναξιλ. Ἄδηλ.1.— Ἐπίρρ. **-κως**, Δημ.1154.18.

ἀ-κακούργητος, ον, ὁ μὴ κακουργηθείς, ὁ Ἁρποκρ. καὶ Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει **διάσειστος**.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπιφάν.

ἀ-κάκουργος, ον, ὁ μὴ κακοῦργος, ἀγαθός, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Σοφ. 1.

ἀ-κακούργως, ἐπίρρ. ἐν χρήσει πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὐήθως**, Σχόλ. εἰς Δημ. 393. 22.

ἀ-κάκυντος, [κᾰ], **ον**, = τῷ ἑπομ. Ἱεροκλ. χρυσᾶ ἔπη.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ.

ἀκάκωτος, [κᾰ-], **ον**, μὴ κακωθείς, ἀβλαβής, Δίων Κ. 77. 15· ἀκ. εὐχή, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 618. 39. **II.** ὁ μὴ ἡττηθείς, μὴ ὑποταχθείς, Μ. Ἀντων. 5.18.

ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ, = ἀκανθίς, Ἀριστοφ. Ὄρ.872· πρβλ. Εἰρ. 1076.

ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, (ἀκαλός, ῥέω) = μαλακῶς, ἡσύχως ῥέων, ἀκύμαντος, ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλ. Η. 422, Ὀδ. Τ. 434:—ἐν Ὀρφ. Ἀργ.1185, **ἀκαλάρροος, ον**.

ἀκαλήφη, ἡ, κνίδη, τσουκνίδα, Λατ. urtica, Ἀριστοφ. Λυσ.549, κτλ.: μεταφ., ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκ. ἀφελέσθαι, ὁ αὐτ. Σφῆκ. 884. **II.** εἶδος θαλασσίου μαλακίου, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐπαφῇ προξενεῖ δριμὺν κνησμὸν ὡς ἡ κνίδη, urtica marina, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀκτινωτῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 6, 6., 8.1, 7, καὶ ἀλλ.

ἀ-καλλής, ές, = ἄνευ θελγήτρων, σῶμα, Λουκ. πῶς δεῖ, Ἱστ. Συγγρ. 48· γῆ αὐχμηρὰ καὶ ἀκ. (ἄλλη γραφ. **ἀκαμής**), ὁ αὐτ. Προμ.14.

ἀ-καλλιέρητος, ον, ὃν δὲν ἀπεδέξαντο οἱ θεοί, ὁ κακὸν οἰωνὸν λαβών, ἱερά, Αἰσχίν.72.16., 75.12· μυήσεις, Εὐσ. Ἱ. Ἐκκλ. 9. 3.

ἀ-καλλώπιστος, ον, ὁ μὴ κεκοσμημένος, ἀστόλιστος, Λουκ. Ἀλ. 12, Ἡράκλειτος 12, ἔκδ. Bywater.

ἀκαλός, ή, όν, ὅμοιον τῷ **ἦκαλος**, εἰρηνικός, ἄψοφος, ἤρεμος, ἥσυχος, Ἡσύχ., Εὐστ.1009. 30, Ἐτυμ. Μ. 44. 29.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Εὐστ., Ἐτυμ. Μ.

ἄκαλος, «ἀγλυκής, ἀηδής, ἄκαλος,» Ἐτυμ. Μ.

ἀ-κάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσκεπής, Ο.Τ.1427, Ἀριστ. Ἱ. Ζ.1. 5. 2. **2)** ἐν ἀκαλύπτῳ .. βίῳ, ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος στέγην ὑφ' ἣν νὰ κατοικήσῃ, Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 4.—Ἐπίρρ. **-τως**, Μακκαβ. Γ' δ', 6.

ἀ-καλυφής, ές, = ἀκάλυπτος, Σοφ. Φ.1327. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 9,13, καὶ **ἀκάλυφος, ον**, Διογ. Λ. 8. 72.

ἀ-καλλῶς, οὐχὶ μετὰ κάλλους, Εὐμάθ. 4, σ.132.

ἀκάμαντο-λόγχης, ου, ὁ, ἀκούραστος ἐν τῇ χρήσει τῆς λόγχης, Πινδ. Ι. 7(6).13.

ἀκάμαντο-μάχης, ου, ὁ, ἀκάματος ἐν μάχῃ, Πινδ. Π. 4. 304.

ἀκαμαντοπόδας, α, ὁ = τῷ ἑπομ., Συνέσ.1616, 52.

ἀκαμαντό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. **-ποδος**, ὁ ἀκάματος εἰς τοὺς πόδας, ἵππος, Πινδ. Ο. 3, 5· ὡσαύτ. ἀκ. βροντή, ἀπήνη, αὐτόθι 4, 2., 5, 6.

ἀκαμαντορόας, ὁ ἀκαμάτως ῥέων, τὸν ἀκαμαντορόαν Ἀλφεόν, Βακχυλίδ. V.180.

ἀκαμαντο-χάρμας, α, ὁ, ἀκάματος ἐν πολέμῳ, Πινδ. Ἀποσπ. 179· κατὰ κλητ. ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν (κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Χοιροβοσκός, 106,128. Gaisf.).

ἀκάμας, [ἀκᾰ-], **αντος**, ὁ, (κάμνω) ἀκαταπόνητος, μὴ ἀναπαυόμενος, ἠέλιος, Σπερχειός, κτλ., Ἰλ. Σ. 239., Π.176, καὶ ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), ἵπποι, Πινδ. Ο.1.140· Νότος, Βορέας, Σοφ. Τρ.112 (λυρ.)· χρόνος, Εὐρ. Ἀποσπ. 597· ἀκ. πόνοι, ἀκατάπαυστοι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 596.

ἀ-κάματος, [κᾰ-], **ον**, ὡσαύτως **η, ον**, Ἡσ. Θ.747, Σοφ. Ἀντ. 339, ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπωσιν· ὅθεν, 1) ὅμοιον τῷ προηγ. = ἀκούραστος, μὴ ἀναπαυόμενος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ὡς ἐπίθετον τοῦ πυρός, Ἰλ. Ε. 4, Ὀδ. Υ. 123, καὶ ἀλλ., ἄνεμοι, Ἐμπεδ. 464· σθένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 901· ἀκ. γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀναπαύεται, ἀκαταπόνητος ἢ ἀνεξάντλητος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.:—οὐδ. ἀκάματα, ὡς ἐπίρρ. παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι Ἠλ. 164. 2) μὴ κεκμηκώς, ὁ οὐχὶ κουρασμένος, Ἱππ. 752D. II. ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν κάματον, Ἀρεταῖος Θερ. Χρον. Παθ. 2.13.—Ἐπίρρ. -τως ἢ -τί, Γραμμ. [ἀκᾰμᾰτος, Σοφ. Ἠλ. 164, ἀλλ' ἡ πρώτη συλλ. μακρὰ ἐν δακτυλικοῖς στίχοις· ἴδε στοιχ. Α α ἐν τέλ.].

ἀκαμής, ές, ἀκάματος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ.324.

ἀ-κάμμυστος, ον, ὁ βλέπων χωρὶς νὰ καταμύῃ (κλείῃ) τοὺς ὀφθαλμούς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀσκαρδάμυκτος**.

ἀ-καμπής, ές, = **ἄκαμπτος**, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3.10, 4, κτλ.

ἀκαμπία, ἡ, = **ἀκαμψία**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 822.

ἀκαμπίας, ὁ, «ὁ εὐθύδρομος, ἀκάμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος,» Ζωναρ., Σουίδ.

ἀκάμπιον, τό, ὄνομα ἀγωνίσματος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA II, 444—446.

ἀκαμπτό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἄκαμπτον τὸν πόδα, ἐλέφαντες, Νόνν. Δ.15.148.

ἄ-καμπτος, ον, = ὁ μὴ καμφθείς, ἀλύγιστος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κάμψῃ, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 751, Πλάτ. Τίμ. 74Β· (ἐν τῷ συγκ.) κτλ.· ἄκ. χῶρος ἐνέρων, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου irremeabilis, Ἀνθ. Π. 7. 467· εἰς ἄκ. ᾠχόμην τρίβον, Ἐπιγρ. Ἑλλ.193· τὸ ἄκ., τὸ μὴ καμπτόμενον μέρος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ.1.15, 3. 2) μεταφ., ὁ μὴ καμπτόμενος, μὴ ὑποχωρῶν, βουλαί, Πινδ. Π. 4,128· ψυχὰν ἄκαμπτος, ὁ αὐτ. Ι. 4, 89 (3.71)· ἀκάμπτῳ μένει, Αἰσχύλ. Χο. 455· τὸ πρὸς τοὺς πόνους, τὸ πρὸς ἐπιείκειαν ἄκαμπτον, Πλουτ. Λυκ.11, Κάτ. Νεώτ. 4.

ἀκαμψία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9.

ἄκαν, ανος, ὁ, = τῷ ἑπομ., μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Βασιλ. Β', ιδ', 9).

ἄκανθα, [ᾰκ], **ης**, ἡ, (ἀκή), = ἄκανθα, κέντρον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9. 2, Θεόκρ. 7.140, κτλ. Ἐντεῦθεν, 1) φυτὸν ἀκανθῶδες, ἐκ τοῦ εἴδους «γαϊδουράγκαθον,» κύναρος ἄκ., Σοφ. Ἀποσπ. 643· πρβλ. 746: κατὰ πληθ., ἀκανθεών, Ὀδ. Ε. 328· πρβλ. **ἄκανθος**·—ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐας ε', 4, ἔνθα ἐν τῇ Ἀγγλ. μεταφράσει φέρεται ἀγριοστάφυλα)· πρβλ. Εὐαγ. κ. Ματθ. ζ', 16:—παροιμ. οὐ γὰρ ἄκανθαι, οὐκ ἄχρηστόν τι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 407. 2) ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθοχοίρου καί τινων ἰχθύων, Ἴων παρ' Ἀθην. 91Ε, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 5, 2: —ὡσαύτως, αἱ ἄκανθαι φυτῶν τινων, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 5, κτλ. 3) ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ἰχθύων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270, Ἀριστοφ. Σφηκ. 969, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 1.11, καὶ ἀλλ.: ἐπὶ ὄφεων, Ἡρόδ. 2. 75, Θεόκρ. 24, 32:—ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 4. 72, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 791, Εὐρ. Ἠλ. 492, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9, κτλ., ἀλλὰ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν μαστοφόρων, κατὰ τὸν Ἀριστ. Ἀν. ὕστ. 2. 14, 4:—τεχνικῶς, κατὰ Γαλην. 2. 451. Περὶ μιᾶς τῶν τῆς ῥάχεως ἀποφύσεων τῶν σπονδύλων. 4) μεταφ., ἄκανθαι (ζητήσεων), τὸ τοῦ Κικέρωνος spinae disserendi, ἀκανθώδη ζητήματα, Λουκ. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδ. 5, Ἀθήν. 97D., πρβλ. **ἀκανθοβάτης** = λόγος ἀκανθώδης. II. ἀκανθῶδες δένδρον, πιθανῶς εἶδος ἀκακίας εὑρισκομένης ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ δένδρον mimosa Nilotica (ὁπόθεν τὸ ἀραβικὸν κόμμι λαμβάνεται), Ἡρόδ. 2. 96 (πρβλ. **ἀκάνθινος**): διάφορα εἴδη ἀναφέρει ὁ Θεόφραστος.

ἀκανθεών, ῶνος, ὁ, τόπος κατάφυτος ἐξ ἀκανθῶν, Λατ. dumetum, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ., κτλ.

ἀκανθήεις, εσσα, εν, = ἀκανθώδης, Νικ. Θ. 638.

ἀκανθηρός, ά, όν, ἔχων ἀκάνθας, πλήρης ἀκ., ἐπί τινος ἰχθύος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 37. 16.

ἀκανθη-φόρος, ον, = **ἀκανθοφόρος**, ἀναφερόμενον ἐκ τῶν τοῦ Ἡρωδιανοῦ Ἐπιμερισμῶν.

ἀκανθίας, ου, ὁ, πρᾶγμα πλῆρες ἀκανθῶν, ὅθεν, 1) εἶδος καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 10, κἑξ., 9. 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ.10. 44. 3) ἀκανθώδης ἀσπάραγος, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6.1, 3., Πολυδ.

ἀκανθίζω, συλλέγω ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἄσμ. σ. 8.

ἀκανθικός, ή, όν, = πλήρης ἀκαθῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, η, ον, ἐξ ἀκανθῶν, στέφανος, Εὐαγ. κ. Μάρκ. ιε', 17. Ἰω. ιθ', 5. 2) μεταφ., ἀκανθώδης, ἐν ἀκ. ἀταρποῖς, Ἀνακρεοντ. 53.12. II. ἐκ ξύλου ἀκάνθης (ἀκακίας)· ἱστός, Ἡρόδ. 2. 96· τὰ ἀκ. = ὑφάσματα κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φλοιοῦ αὐτῆς, Στράβ. 175.

ἀκάνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄκανθα 2., Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 7, 11. 2) εἶδος ἀκάνθης «γαϊδουράγκαθο,» onopordum acanthium, Διοσκ. 3.18. Ἴδε καὶ Florae Graecae J. Sibthorp, τόμ. Β', σ.155.

ἀκανθίς, ίδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, ἡ καρδερῖνα, fringilla carduelis ἢ fring. linaria, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9.17. 2, Θεόκρ. 7.141. II. ὄνομα τοῦ φυτοῦ senecio, Καλλ. παρὰ Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 25.106. III. ὡς θηλ. ἐπίθ., ἀκανθώδης, Ἀνθ. Π. 6. 304.

ἀκανθίων, ονος, ὁ, ὕστριξ, ἀκανθόχοιρος, Γαλην.

ἀκανθο-βάτης, ου, ὁ, ὁ περιπατῶν διὰ μέσου ἀκανθῶν, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν Γραμματικῶν, Ἀνθ. Π.11. 322· πρβλ. **ἄκανθα**, Ι. 4:—θηλ.: **ἀκανθο-βάτις, ιδος**, Ἀνθ. Π. 7.198.

ἀκανθο-βελής, ές, ὁ τραχύς, ὁ ὀξὺς ἕνεκα τῶν ἀκανθῶν, Κ. Μανασσ. Χρονικ. σ. 97.

ἀκανθό-βλαστος, ον, ὁ βλαστάνων ἀκάνθας, Ἰω. Χρυσόστ. τόμ. 8, σ. 511.

ἀκανθο-βόλος, ον, (βάλλω) ὁ ἐκβάλλων, ἀναφύων ἀκάνθας, ἀκανθώδης, ῥόδον, Νικ. Θ. 542. II. ὁ ἀκ., χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν ὀσταρίων ἢ ἀκανθῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 33.

ἀκανθό-κεντρος, ον, ὁ κεντῶν ὡς ἄκανθα, Κ. Μανασσ. Χρον. 117.

ἀκανθολογία, συλλογὴ ἀκανθῶν, δηλ. τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. Α', σ. 806.

ἀκανθο-λόγος, ον, ὁ συνάγων, συλλέγων ἀκάνθας, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν σμικρολόγων συζητητῶν, Ἀνθ. Π. 11. 20 καὶ 347· πρβλ. **ἄκανθα**, Ι. 4.

ἀκανθό-νωτος, ον, ὁ ἔχων ἀκανθώδη τὰ νῶτα, «ἀκανθόνωτος, ἐχῖνος,» Ἡσύχ.

ἀκανθόομαι, παθ. (ἄκανθα) = γίνομαι ἀκανθώδης, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7. 6. 2.

ἀκανθο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ ἀκάνθης ἰχθύος πληγωθείς, Ὀδυσσεὺς ἀκ., ὄνομα δράματος τοῦ Σοφοκλέους.

ἄκανθος, ὁ, Λατ. acanthus, εἶδος φυτοῦ, ἀρκουδόβατος (μελάμφυλλον), οὗ τὰ φύλλα ἐμιμήθησαν ἐν τῇ διασκευῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου, ὑγρὸς ἄκ., Λατ. mollis, Θεόκρ. 1. 55· πρβλ. Διοσκ. 3. 19· πρβλ. **ἄκανθα**, Ι. II. εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου ἀκανθοφόρου, πιθανῶς τὸ αὐτὸ καὶ ἄκανθα II, Voss Virg. G. 2. 119.

ἀκανθο-στεφής, ές, ἐπὶ ἰχθύος ἀκανθώδη ἔχοντος τὰ νῶτα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 279.

ἀκανθο-τόκος, ον, ἀκάνθας τίκτων, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ἀκανθο-τρόφος, ον, ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χέρσος, Μ. Φιλῆς, τόμ. Α', σ. 103, ἔκδ. Mi.

ἀκανθοφαγέω, ἀκάνθας ἐσθίω, Εὐσ. Ἐρ. 106.

ἀκανθο-φάγος, [ᾰ], **ον**, ὁ ἐσθίων ἀκάνθας, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8.3,6.

ἀκανθο-φορέω, φέρω ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ.

ἀκανθο-φόρος, ον, ὁ ἀκανθώδης, ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἐχῖνος, Νόνν. Δ.13. 421. 2) ὁ φέρων ἢ παράγων ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ.

ἀκανθο-φυέω, φέρω, παράγω ἀκάνθας, Διοσκορ. 3. 21.

ἀκανθό-χοιρος, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, «σκαντζόχοιρος» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐχῖνος**, Γραμμ.

ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἀκανθίς** (κατὰ τύπον), «σκαθί» εἶδος καρδερίνας, aegithalus pendulinus, Εὔβουλ. Ἄθλ. 14. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 9., 9. 13, 5. 2) ἄγριος ἀσπάραγος, Ἀππουλ.

ἀκανθώδης, ες, (εἶδος) = πλήρης ἀκανθῶν· χῶρος, Ἡρόδ. 1. 126· τὸ ῥόδον, Ἀριστ. Προβλ. 12, 8, κτλ. 2) ἀκανθηρός, γλῶττα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 10, 2· τρίχες, αὐτόθι 1. 6, 6· ἐπὶ τῶν σπονδύλων = ἔχων ἀκάνθας, αὐτόθι 3. 7,11, καὶ ἀλλ. 3) μεταφ., λόγοι ἀκ. = δύσκολοι, Λουκ. Νεκρ. Διάλ.10. 8· ἀκ. βίος, Παροιμιογρ. πρβλ. **ἄκανθα**, Ι. 4.

ἀκανθών, ῶνος, ὁ, ἀκανθεών, Γλωσσ.

ἀκανίζω, (ἄκανος) = εἶμαι ὡς **ἄκανος**· ἢ φέρω κεφαλὰς ἀκανθώδεις, ὡς ὁ ἄκανος, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6. 4, 8.

ἀκανικός, ή, όν, ὅμοιος τῷ ἀκάνῳ, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4. 6, 10.

ἀκάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄκανος**, «ἀκάνιον, ἀκάνθιον,» Ἡσύχ.

ἀ-κανόνιστος, ον, (κανονίζω) ὁ μὴ κανονικός, ἐναντίος εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, Ἱππόλυτ. 856Β, ἀκανόνιστα δογματίζεις,—ἀκανόνιστα βιβλία, Λαοδ. 59. Κύριλλ. Α. 141C. Ἀποφθέγμ. 149D.

ἀ-κανονίστως, οὐχὶ κανονικῶς, Βασιλ. IV, 681Α, κτλ.

ἄκανος, ὁ, (ἀκή, ἀκίς), εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ καρπῶν τινων, ὡς τοῦ Ἀνανᾶ, ἴδε Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 10, 6, καὶ ἀλλ. καὶ Schneid. Ind.· ἴδε καὶ Schleuin. Θησ. Παλ. Διαθ.

ἀκανώδης, ες, ὅμοιος ἀκάνῳ, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6. 4, 3.

ἀ-κάπηλευτος, ον, ἀμέτοχος καπηλικῶν δόλων, εἰλικρινής, Συνέσ. 187D.

ἀ-κάπηλος, ον, = τῷ προηγ.: βίος ἀκ., βίος ἄνευ καπηλικῶν τεχνασμάτων, Στράβ. 513.

ἀ-κάπνιστος, ον, ὁ μὴ καπνισθείς, μέλι ἀκ., μέλι ὃ ἔλαβέ τις χωρὶς νὰ καπνίσῃ τὰς μελίσσας, Στράβ. 400.

ἄ-καπνος, ον, ἄνευ καπνοῦ, ἀπηλλαγμένος αὐτοῦ, σκέπη, Ἱππ. Ὀξ. 395: μὴ παράγων καπνόν, πῦρ, Θεοφρ. περὶ πυρ. 71· θυσία ἄκαπνος, θυσία (προσφορά), ἀλλ' οὐχὶ διὰ πυρός, Λουκ. Ἐρ. 4· οὕτω καλεῖται ποίημά τι· Καλλιόπης ἄκ. θύος (θυσία), Ἀνθ. Π. 6.321: —ἀλλά, ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοὶ θύομεν, θύομεν ἄνευ πυρὸς ἡμετέρου, ὅ ἐ. ζῶμεν ἀλλοτρίᾳ δαπάνῃ, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 8Ε. **II.** = τῷ προηγ. Πλιν. Φυσικ. Ἱστορ. 11.16.

ἀ-κάπνωτος, ον, = ἀπηλλαγμένος καπνοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 781.50.

ἀκάρα, «τὰ σκέλη, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀ-καραδόκητος, ον, = **ἀπροσδόκητος,** Εὐστ. 1127. 62.

ἀ-κάρδιος, ον, = μὴ ἔχων καρδίαν, Πλουτ. Καῖσ. 63· μεταφ. ἄνευ θάρρους, ἀδύνατος, Λατ. excors, Ἐδδ., Γαλην. **II.** ἐπὶ ξύλου, ἄνευ καρδίας, ὅ ἐ. ἄνευ ἐγκαρδίου ἢ ἐντεριώνης, στερεόν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3.12,1.

ἀκαρεῖ, «βραχύ, ταχέως,» Ἡσύχ.

ἀ-κάρηνος, ον, ἄνευ κεφαλῆς, ἀκέφαλος· Ἀνθ. Πλαν. 116, Συλλ. Ἐπιγρ. 4746.

ἀκαρής, ές, (κείρω) κυρίως ἐπὶ κόμης, παραπολὺ μικρὰ ἢ ὥστε νὰ καρῇ, ἐντεῦθεν καθόλου, βραχύς, σμικρός, ἐλάχιστος, ἀκαρῆ τινα ἐνθυμήματα, Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 20. **II.** μεταφορ. σχεδόν, παρ' ἐλάχιστον, μόνον οὐ, ἀκαρὴς πεφιλιππίδωσαι, = ἔχεις γείνῃ (κατὰ τὴν ἰσχνότητα) σχεδὸν Φιλιππίδης (ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. σ. 100), Ἄλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 5· ἀκ. παραπόλωλας, Μενάνδ. Ἄδηλ. 226· κατέπεσον ἀκ. τῷ δέει, ὁ αὐτ. Κωμ. Ἀνων. 3. **III.** μάλιστα κατ' οὐδέτερ. **ἀκαρές.** **1)** ἐπὶ χρόνου, στιγμή, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, Ἀριστοφ. Πλ. 244, Ἀλκίφρ. 3. 56, Λουκ. Τίμ. 3 (οὐχὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὡς κεῖται, αὐτόθι 23)· ἐν ἀκαρεῖ μόνον, ὁ αὐτ. Ὄνος 37, κτλ.· ἀκαρῆ διαλιπών, (ἐνν. χρόνον), ἀφοῦ περιέμεινα μίαν στιγμήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 496· ὡσαύτ. ἀκαρὲς ὥρας, ἐν μιᾷ στιγμῇ, Πλουτ. Ἀντων. 28· ἡμέρας μιᾶς ἀκ., ὁ αὐτ. 2.938Α· ἐπ' ἀκαρές, Ἀρεταῖ. περὶ Χρον. Παθ. 2. 2. **2)** ἀκαρῆ, κεῖται ὡσαύτως ἐπιρρηματικῶς ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸν χρόνον, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἀπολαύεις τοῦ ὃ φέρεις ἀκαρῆ, οὐδόλως, οὐδ' ἐλάχιστον, Ἀριστοφ. Σφηκ. 701· οὐδ' ἀκαρῆ, αὐτόθι 541, Δημ. 1223. 28· ἀκαρῆ παντελῶς, (ἑτέρα γραφ. ἀκαρεῖ ἢ -ρεῖ), Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1.15· οὕτω παρ' ἀκαρῆ, παρ' ἐλάχιστον, Πλάτ. Ἀξ. 366C. **IV.** τὸ ἀκαρές, δακτύλιος ἐπὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, Πολυδ. 5.100, «ἀκαρές, τὸ περὶ τῷ μικρῷ δακτυλίδιον,» Ἡσύχ.

ἄκαρι, τό, εἶδος ζωυφίου σμικροτάτου, συνήθως ἐν τῷ κηρῷ εὑρισκομένου, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 32, 2.

ἀκαριαῖος, α, ον, (ἀκαρής) = στιγμιαῖος, βραχύς, πλοῦς, Δημ. 1292. 2· πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 2.11, Διον. Ἁλ. 8. 70.—Ἐπίρρ. **-ως,** Ἀλκίφρ. 1. 39 (Meineke).

ἄκαρνα, ης, ἡ, εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6,4,6. «δάφνη,» Ἡσύχ.

ἀκάρναξ, «λάβραξ,» Ἡσύχ.

ἄκαρον, «τυφλόν,» Ἡσύχ.

ἀκαρπέω, εἶμαι ἄκαρπος, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 3, 4.

ἀκαρπία, ἡ, ἀφορία, στείρωσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 801, Ἱππ. 378. 491, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. Ἀκ. 122. 2. [ἀκαρπίη, Χρησ. Σιβ. 4.73].

ἀ-κάρπιστος, ον, = **ἀκάρπωτος,** = ἔνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς θερισμόν, ἄκαρπος περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ **ἀτρύγητος,** Εὐρ. Φοίν. 210· ἴδε **περίρρυτος** 2.

ἄ-καρπος, ον, = ἄφορος, ἄγονος, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλάτ. Τίμ. 91C· μ. γεν., λίμνη ἀκ. ἰχθύων, Παυσ. 5. 7. 3. **2)** μεταφ., ἄκαρπος, ἀνωφελής· πόνος, Βακχυλ. 19· λόγοι, Πλάτ. Φαῖδρ. 277Α· τὰ ἀκ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 33:—ἐπίρρ. **-πως,** Σοφ. Ο. Τ. 254· πρβλ. **καρπὸς** (Α) III. **II.** ἐνεργ. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 942, μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος, καταστρεπτικὴ τῶν καρπῶν.

ἀ-κάρπωτος, ον, = ὁ μὴ γινόμενος καρποφόρος, ὁ μὴ παράγων καρπόν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.13, 3. **2)** μεταφ., χρησμὸς ἀκ., χρησμὸς μὴ ἐκπληρωθείς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 714· νίκας ἀκάρπωτον χάριν, ἕνεκα νίκης τινός, ἥτις οὐδένα καρπὸν ἔφερεν εἰς αὐτήν, Σοφ. Αἴ. 176:—πρβλ. **καρπὸς** (Α) III.

ἀκαρσύας, «ὁ ἀνίκητος,» Ἡσύχ.

ἀ-καρτέρητος, ον, = ἀνυπόφορος, Πλούτ. 2.733Β, Γαλην. **II.** ἀνυπόμονος, Νικηφ. Βλεμμ., «ἀνυπομόνητος,» Ἡσύχ.

ἄ-καρτος, ον, (κείρω) μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος, Ἀθήν. 211Ε.

ἀ-καρύκευτος, ον, ὁ ἄνευ καρυκεύματος, Θεόδ. Βαλσ.

ἀ-καρφής, ές, (κάρφω) ὁ μὴ ἐξηραμμένος, Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 133D.

ἀκασκᾶ, (* ἀκὴ II.), ἐπίρρ. ἥσυχα, ἄνευ θορύβου· ἀκ. προβῶντες, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 5.—«ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως,» Ἡσύχ.

ἀκασκαῖος, α, ον, (* ἀκὴ II.) ἥσυχος, ἄγαλμα πλούτου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 741.

ἀκασμένα, «ἀναπεπαυμένα, ἡρμοσμένα,» Ἡσύχ.

ἀκαστόφρων, «συνετός,» Ἡσύχ.

ἀκάτα, παρεφθαρμένη λέξις ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 985· τοῦ **Ahrens** ἡ διόρθωσις (ψαμμίς ἀκτὰ ἀντὶ ψαμμιὰς ἀκάτα) ἁρμόζει εἰς τὸ μέτρον.

ἀ-καταβάπτιστος, ον, ὁ μὴ καταβαπτισθείς, Θεοφύλ. 1, σ. 355.

ἀ-καταβίαστος, ον, ὁ μὴ καταβιασθείς, μὴ ὑποδουλωθείς, Κύριλλ.

ἀ-κατάβλητος, ον, ὁ μὴ καταβαλλόμενος, λόγος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1229.

ἀ-καταβολέω, δὲν καταβάλλω τὴν ὀφειλήν, δὲν ἀποτίνω τὸ ὀφειλόμενον [171], Ἐπιγρ. Δελφ. 1804.

ἀ-καταγγείωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἀγγεῖα, Ὀρειβ. 48.

ἀ-κατάγγελτος, ον, ὁ μὴ προκηρυχθείς, πόλεμος, Διον. Ἁλ. 1. 58, Ἀππ. Ἰσπ. Πόλ. 434.19.

ἀ-κατάγνωστος, ον, ὃν δὲν πρέπει νὰ καταδικάσῃ τις, Μακκαβ. Β', δ', 47, Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. β', 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 1971b. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 728.—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἐκκλ.

ἀ-καταγώνιστος, ον, ἀκατανίκητος, Διόδ. 17. 26.

ἀ-καταδέκαστος, ον, ὁ μὴ δεκαζόμενος, Ἐκκλ.

ἀ-κατάδεκτος, ον, ὁ μὴ ἀποδεκτός, Ἐκκλ.

ἀ-καταδίκαστος, ον, ὁ μὴ καταδικασθείς, Ἐκκλ.

ἀ-καταδούλευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Πρόδρ.

ἀ-καταδούλωτος, ον, ὁ μὴ ὑποδουλωθείς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 417, 737.

ἀ-καταζητήτως, ἐπίρρ. = **ἀνεξετάστως,** Ἐπιφάν.

ἀ-καταθύμιος, ον, = δυσάρεστος, Ἀρτεμίδ. 2. 48, Εὐστ. 149. 28, κτλ.

ἀ-καταίσχυντος, ον, ὁ μὴ καταισχυνθείς, Ἐκκλ.

ἀ-καταιτίατος, ον, = ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ, ἀθῷος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. πόλ. 1. 24, 8, Κύριλλ., κτλ.

ἀ-κατακάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, Ἐδδ., Πολύβ. 15. 27, 2, Κορ. Α', ια', 5,13.

ἀ-κατάκαμπτος, ον, ὁ μὴ καμπτόμενος, Εὐστ. Πονημ. 220,78.

ἀ-κατάκαυστος, ον, ὁ μὴ κατακαείς, Ἀπολλών. Θαυμ. 36.

ἀ-κατάκλαστος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, ἄκαμπτος, ἰσχυρός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 329, Εὐστ.

ἀ-κατάκλυστος, ον, ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, Γρηγ. Νύσσ.

ἀ-κατάκοπτος, ον, ἀκούραστος, Γραμμ.

ἀ-κατακόσμητος, ον, ὁ μὴ κατακεκοσμημένος, ἄτακτος, Πλούτ. 2. 424Α.

ἀ-κατακράτητος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑποτάξῃ: τὸ **ἀκατακράτητον,** Εὐστ. Πονημ. 151. 22.

ἀ-κατάκριτος, ον, ὁ μὴ κατακριθείς, Πράξ. Ἀποστ. ις', 37, κβ', 25.—Ἐπίρρ. **-τως,** Εὐστ., κτλ.

ἀ-κάτακτος, ον, ὁ μὴ θραυόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5.

ἀ-κατάληκτος, ον, ἀδιάλειπτος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.17, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως,** αὐτόθι 2. 23, 46 (ἔνθα ἐγράφη ἐσφαλμ. **ἀκαταληκτικῶς**). **II.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ ἀκατάληκτος λέγεται ὁ στίχος ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον, Ἡφαιστ.

ἀκαταληπτέω, δὲν ἐννοῶ, Σέξτ. Ἐμπ. II.1.201.

ἀ-κατάληπτος, ον, ὅ,τι δὲν δύναται νὰ καταληφθῇ ἢ ἐγγιχθῇ, Ἀριστ. Προβλ. 19.42: μὴ κρατούμενος στερεῶς, Μ. Ἀντων. 7. 54.—Ἐπίρρ. **-τως,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 75. **II.** ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. πόλεμ. 3. 7. 7. **2)** μεταφορ., ἀκατανόητος, λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 22, Πλούτ. 2.1056F, Κικ. Ἀκαδ. 2. 9. 18: — ἐντεῦθεν **ἀκαταληψία, ἡ,** τὸ ἀκατάληπτον τῶν πραγμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. II.1.1, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13.19. 3.

ἀκαταληψία, ἴδε **ἀκατάληπτος.**

ἀ-κατάλλακτος, ον, ἀδιάλλακτος, Ζάλευκ. παρὰ Στοβ. 280. 12, Διόδ. 12. 20.—Ἐπίρρ. **-τως,** ἀκ. πολεμεῖν, Δημ. 153.17.

ἀ-κατάλληλος, ον, ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, ἑτερογενής, Ἀριστ. Κόσμ. 6, 6. Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 27, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ως,** Διογ. Λ. 7. 59:—οὐσιαστ. **ἀκαταλληλότης, ητος, ἡ,** ἢ **ἀκαταλληλία, ἡ,** Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 194 καὶ 199.

ἀ-κατάλυτος, ον, ὁ μὴ καταλυόμενος, Διον. Ἁλ. 10. 31, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 16.

ἀ-καταμάθητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μάθῃ ἢ γνωρίσῃ ἢ ἐννοήσῃ, Ἱππ. περὶ Ὀξ. 384.

ἀ-καταμάκτος, ον, ὁ μὴ μαλαχθεὶς διὰ τοῦ ζυμώματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 656.

ἀ-καταμάχητος, ον, ἀκατανίκητος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8., Μ. Ἀντ. 8.78.

ἀ-κατάμαχος, ον, = τῷ προηγ., Εὐσέβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 424D.

ἀ-καταμέτρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταμετρήσῃ ἢ ὁ μὴ καταμετρηθείς, Στράβ. 77, Νικόμ. Γερασ. 1. 77.

ἀ-καταναγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστικός, ὁ μὴ ἠναγκασμένος, ἑκούσιος, Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 196D, 199Α.

ἀ-κατανίκητος, ον, = ἀήττητος, Ἀθανάσ.

ἀ-κατανόητος, ον, = ἀκατάληπτος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 13 καὶ Γραμμ.

ἀ-κατάνυκτος, ον, = ἄνευ κατανύξεως, ὁ μὴ συγκινηθείς, Ἐκκλ.

ἀ-κατάξεστος, ον, μὴ πελεκηθείς, ὁ μὴ ξεσθείς, Συλλ.'Επιγρ. 100, στήλ.1. 60. 68, καὶ ἀλλ., Εὐστ.

ἀ-καταπάλαιστος, ον, = ἀκατάβλητος ἐν πάλῃ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν.4.153.

ἀ-κατάπαυστος, ον, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναπαυθῇ, ἀδιάλειπτος, Πολύβ. 4.17, 4, κτλ.: ὅ,τι δὲν δύναται νὰ καταπαύσῃ τις, μ. γεν. ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, μὴ παυομένους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, 'Επ. Πέτρ. Β', 6', 14.—'Επίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ῥόδ. 1.1002.

ἀ-κατάπληκτος, ον, ὁ μὴ καταπλησσόμενος, ἀτρόμητος, Διον. 'Αλ.1.81, Εὐσέβ.'Εκκλ.'Ιστ.8.7,4.—'Επίρρ. **-τως**, Διον.'Αλ.1.57.

ἀ-καταπληξία, ἡ, τὸ μὴ καταπλήττεσθαι, ἀφοβία, Κλήμ. 'Αλ. 498· (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **κατάπληξιν**).

ἀ-καταπολέμητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ, 'Επιφ. 'Αγκυρ. τόμ. 2, σ. 20.

ἀ-καταπόνητος, ον, ὁ μὴ καταπονούμενος, κόσμος, Φιλόλαος παρὰ Στοβ.'Εκλογ.1. 420.

ἀ-κατάποτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπίῃ, 'Εβδ. ('Ιὼβ κ', 18).

ἀ-καταπράϋντος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 999.

ἀ-καταπτόητος, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ καταπτοήσῃ τις, ἄτρομος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Γ. 63.

ἀ-κατάπτωτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, Εὐστ. Πονημ. 187, ἐν τέλ.

ἀ-κατάργητος, ον, μηδέποτε ἀργῶν, ἀκάματος, νοῦς, 'Επιφάν.

ἀ-κατάρδευτος, ον, ὁ μὴ καταρδευθείς, ἀπότιστος, Κύριλλ.

ἀ-κατάρτιστος, ον, ὁ μὴ κατηρτισμένος, ἀτελής, «διὰ τὸ ἀκατάρτιστον αὐτῶν καὶ ἀσθενὲς τῆς πολιτείας,» Εἰρην.1106C.

ἀ-κατάσβεστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σβέσῃ, Γαλην.

ἀ-κατάσειστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ χλονήσῃ, «ἀκατάσειστον, βέβαιον, ἑδραῖον, ἀσάλευτον,» 'Ησύχ. Εὐστ.— 'Επίρρ. **-τως**, Κύριλλ.

ἀ-κατασήμαντος, ον, ἀσφράγιστος, ἄγραφος, ἀκ. ἔνταλμα, παραγγελία διὰ λόγου, 'Ηρωδιαν. 3.11.19.

ἀ-κατάσκεπτος, ον, = ἀπερίσκεπτος, 'Εκκλ.

ἀ-κατασκεύαστος, ον, = ἀκατέργαστος, τραχύς, οὐχὶ ἐπιμελῶς κατειργασμένος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 9. 16, 6. καὶ αὐτόθι Schneid., 'Εβδ. (Γεν. α', 2).—'Επίρρ. **-τως**, Διον.'Αλ. περὶ 'Ισαίου, 15. **II.** ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος λεπτὴν ἐπεξεργασίαν, Βί. 'Ομ. 218.

ἀ-κατάσκευος, ον, = ἄνευ προετοιμασίας, ἄτεχνος, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 77. 3, Διον. 'Αλ. περὶ Θουκ. 27, Φιλόστρ. 249.— 'Επίρρ. **-ως**, Πολύβ. 6. 4, 7. **II.** ἁπλοῦς, ἀρχαϊκός, ἀρχέγονος, βίος, Διόδ. 5. 39.

ἀ-κατασκήνωτος, ον, ἀκατάλληλος πρὸς κατασκήνωσιν, 'Ονησ. Στρατ. 1, 8, σ. 52.

ἀ-κατασκόπητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ θεωρῇ ἀτενῶς, αὐγή, Γρηγ. Ναζ.

ἀ-κατάσκοπος, ον, ἄσκεπτος, Κύριλλ.'Αλ. πρὸς Νεστ. 2, σ. 47.

ἀ-κατάσκωπτος, ον, = μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώμματα, Κύριλλ.

ἀ-κατασόφιστος, ον, ὁ μὴ ἡττώμενος διὰ σοφισμάτων, 'Απολλ. Τυαν. 44.

ἀ-καταστᾰσία, ἡ, ἀστάθεια, ἀναρχία, σύγχυσις, 'Εβδ. (Παροιμ. κς', 28). Πολύβ. 1. 70, 1, Διον. 'Αλ. 6. 31, κτλ. **II.** ἀστασία, Πολύβ. 7. 4. 8.

ἀ-κατάστασις, ἀνησυχία, ταραχή, 'Ηφαιστ. 'Αποτελ. σ.16.

ἀκαταστᾰτέω, εἶμαι ἀκατάστατος, ἄστατος, 'Αρρ.'Επίκτ. 2. 1. 12.—Παθ., 'Εβδ. (Τωβ. α', 15).

ἀκατάστᾰτος, ον, (καθίστημι) ἄστατος, ἀνήσυχος, 'Ιππ. 'Αφ. 1247· ἀκ. πνεῦμα, Δημ. 383. 7· πρβλ. 'Αριστ. Προβλ. 26. 13· ἀκ. πολιτεία, Διον. 'Αλ. 6.74:—ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀσταθής, Πολύβ. 7. 4, 6· ἐπὶ πυρετῶν, ἄτακτος, 'Ιππ. 399.47.—'Επίρρ. **-τως**, ἀκ. ἔχειν, 'Ισοκρ. 401Β. **II.** ὁ μὴ καταλείπων καθίζημα, καταπάτι, πυκνός, οὖρον, 'Ιππ. 69F.149F.

ἀ-καταστόρεστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταστρώσῃ, ἰσοπεδώσῃ, κύματα, "Ανν. Κομν.

ἀ-καταστόχαστος, ἀτέκμαρτος, ὁ μὴ εἰκαζόμενος, Σουΐδ.

ἀ-κατάστρεπτος, ον, ὁ μὴ καταστρεφόμενος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 146.

ἀ-κατάστροφος, ον, ὁ μηδέποτε τελευτῶν, παρὰ Στοβ. 374.22. —ἐπὶ ὕφους ἢ περιόδου ἐν τῷ λόγῳ μὴ γλαφυρῶς καὶ καλῶς τελευτώσης, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. σ. 168. Schäf.

ἀκατασχεσία, ἡ, τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀκυβέρνητον, Πτολ., κτλ.

ἀ-κατάσχετος, ον, (κατέχω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, Ψευδο-Φωκυλ. 90, Διόδ. 17. 38, κτλ.—'Επίρρ. **-τως**, Πλουτ. Κάμ. 37.

ἀ-κατάτακτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κατατάξῃ, προσδιορίσῃ, Διον. 'Αρεοπ.

ἀ-κατάτρητος, ον, (κατατετραίνω) ὁ μὴ διατρυπηθείς, Γαλην.

ἀ-κατάτριπτος, ον, ὁ μὴ φθειρόμενος διὰ τῆς τρίψεως, Πολύβ. 3. 89, 9.

ἀ-κατάφθορος, ον, ὁ μὴ καταφθαρείς. 'Επιγρ. Λήτης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Mém. sur une mission au mont Athos, 1876, σ.82.

ἀ-κατάφλεκτος, ον, ὁ μὴ καταφλεχθείς, 'Εκκλ.

ἀ-καταφόρητος, ον, «ἀνάρσιον, ἀβάστακτον, ἀκαταφόρητον, ἄδικον, ἀνάρμοστον,» 'Ησύχ.

ἀ-κατάφραστος, ον, ἀνέκφραστος, 'Εκκλ.

ἀ-καταφρόνητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταφρονήσῃ, σπουδαῖος, Λατ. haud spernendus, Ξεν.'Αγησ. 6. 8., Πλούτ., κτλ.

ἀ-κατάχρηστος, ον, ἄχρηστος, ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις, Εὐστ. 812. 52.

ἀ-καταχώριστος, ον, ἄπεπτος, ὕλη, 'Αριστ. Προβλ. 28.3.

ἀ-κατάψεκτος, ον, (ψέγω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ψέγῃ, ἄμεμπτος, 'Εκκλ.— 'Επίρρ. **-τως**, Κύριλλ.

ἀ-κατάψευστος, ὁ μὴ ψευδὴς ἢ μυθώδης, θηρία, 'Ηρόδ. 4.191· κατάψευστα, ἐγράφη κατ' εἰκασίαν.

ἀκάτειος ἱστός, **ἀκάτειος** κεραία, 'Επιγρ.'Αθηνῶν. Rang. Ant. Hell. 2343a.—'Εν τοῖς συγγραφεῦσιν εὕρηται μόνον ἡ διὰ τοῦ ἰῶτα γραφή.

ἀ-κατέργαστος, ον, ὃν δὲν κατειργάσθη τις, ἄμορφος, Λογγῖν. 15. 5. **II.** ἄπεπτος, ἀχώνευτος, τροφή, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 3, 9.—δύσπεπτος, Γαλην. 6. 484.

ἀ-κατεύναστος, ον, ὁ μὴ κατευνασθείς, μὴ βληθεὶς εἰς τὴν κλίνην, ἄγρυπνος, «ἀκατεύναστον, ἀκοίμητον,» 'Ησύχ.

ἀ-κατεύοδος, ον, ὁ δύσκολος εἰς διάβασιν, ὁδός, "Αχμες 'Ονειρ. 170.

ἀκάτη, ἡ, = **ἄκατος**, «ψαμμίας ἀκάτας παρήβησεν, Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 958, ὁ τύπος **ἀκάτη** εἶναι ἐκ τῶν ἅπαξ λεγομένων, τοῦ συνήθους τύπου ὄντος **ἄκατος**.

ἀ-κατηγόρητος, ον, ἄψογος, ἄμεμπτος, Διόδ. 11. 46.

ἀ-κατήχητος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ ἤχου περιβαλλόμενος, Σουΐδ. **II.** ὁ μὴ διδαχθεὶς τὰς θεμελιώδεις τῆς πίστεως ἀρχάς, 'Εκκλ.

ἀκάτιον, [ᾰκᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄκατος**, ἐλαφρὸν πλοῖον, ᾧ ἐχρῶντο πειραταί, Λατ. actuaria, Θουκ. 1. 29., 4. 67., Πολύβ., κτλ. **II.** εἶδος ἱστίου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο, ἢ ὡς ἰδιαίτερον ἱστίον κεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ μεγάλου, τοῦ τετραγώνου (**μέγα ἱστίον, ὀθόνη**), ἢ προσέθετον αὐτὸ ἐν καιρῷ οὐρίου ἀνέμου εἰς τὸ μέγα ἴσως ἱστίον ἀπὸ τῆς πρῴρας μέχρι τοῦ ἱστοῦ διῆκον: πρβλ. **δόλων**, ἐν Ξεν. 'Ελλ. 6.2, 27· ὁ 'Ιφικράτης καταλείπει τὰ μεγάλα ἱστία, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων, καὶ ποιεῖται ὀλίγην χρῆσιν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν **ἀκατίων**, ὥστε φανερῶς ἐνταῦθα τὰ δύο ταῦτα ἱστία ἐχρησιμοποιοῦντο χωριστά. 'Αλλ' ἐν 'Επικούρ. παρὰ Πλουτ. 2.15D, ὅταν τις θέλῃ νὰ αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα, ἀκάτιον ἀράμενος φεύγει, πρβλ. 1094D, ὥστε ἐνταῦθα τὰ ἀκάτια πρέπει νὰ ἐχρησίμευον ὡς προσθῆκαι εἰς τὰ συνήθη τετράγωνα ἱστία· καὶ ἐν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 46· ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, τὰ δύο ἀναφέρονται ὡς ὁμοῦ ἐνεργοῦντα, πρβλ. Πῶς δεῖ 'Ιστορ. Συγγρ. 45:—παρ' 'Επικράτ. "Αδηλ. 2 ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τοῦ **ἀκάτιον** (ἱστίον καὶ ποτήριον· ἴδε **ἄκατος** II)· κατάβαλλε τἀκάτια, καὶ κυλίκια (;) αἶρου τὰ μείζω, ἄφες τὰ ποτηράκια (εἶχον δὲ ταῦτα σχῆμα πλοίου) καὶ πάρε τὰ μεγάλα. **III.** εἶδος σανδαλίου γυναικείου, Πολυδ. 7. 93., 'Ησύχ. **IV.** μικρὸς ἄνθρωπος, νᾶνος, Φρύν. ἐν Α. Β. 19 «τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν.»

ἀ-κατοίκητος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θεόφιλ.

ἀ-κατονόμαστος, ον, = ἀνώνυμος, 'Επίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 898D: ἀκ. χόνδρος, ὁ κρικοειδὴς τοῦ λάρυγγος χόνδρος, Greenhill Θεόφιλ. σ.110.

ἀ-κάτοπτος, ον, ὁ μὴ παρατηρηθείς, 'Ηλιόδ. 6.14.

ἀ-κατόρθωτος, ον, = ἀδιόρθωτος, Κύριλλ., κτλ.

ἄκᾰτος, [ᾰκ], ἡ, (σπαν. ὁ, ὡς ἐν 'Ηροδ. 7.186), ἐλαφρὸν πλοῖον, λέμβος, Λατ. actuaria, Θέογν. 458, Πινδ. Π. 11.60., 'Ηρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ., κτλ.: πρβλ. **ἀκάτιον**, καθόλου, πλοῖον, Εὐρ. 'Εκ. 446., 'Ορ. 342. **II.** ποτήριον ἔχον τὴν μορφὴν πλοίου, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «'Αλθαίᾳ» 2. (= Τελέστης 6)· 'Αντιφ. ἐν «'Αγροίκῳ» 5· πρβλ. **ἀκάτιον**, II. ἐν τέλ., Πόρσ. Εὐρ. Μήδ.139.

ἀ-κατούλωτος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, 'Ορειβάσ., Παῦλ. Αἰγ.

ἀ-κατόχως, χωρὶς νὰ κατέχηταί τις, Μεθόδ. 353Α.

ἀ-κάττῡτος, ον, ὁ ἄνευ σανδαλίων, ἀνυπόδητος, Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 49.

ἄ-καυλος, ον, ἄνευ καυλοῦ, Διοσκ. 2.212. **II.** ἐπὶ πτεροῦ μὴ ἔχοντος κάλαμον, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 4. 12. 3.

ἀ-καυμάτιστος, ον, ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ καύματος, 'Ησύχ. ἐν λέξει **ἀπρόσειλος**.

ἄ-καυστος, ον, (καίω) ὁ μὴ κεκαυμένος, Ξεν. 'Αν. 3. 5, 13. 2) ὅστις ἀδύνατον εἶναι νὰ καῇ, 'Αριστ. Μετεωρ. 4, 9, 24.

ἀ-καυτηρίαστος, ον, ὁ μὴ καυτηριασθείς, μὴ στιχθεὶς δι' ἐγκαύματος, ἐπὶ ἵππου, Στράβ. 215: ἴδε **καυτηριάζω**.

ἀ-καυχησία, ἡ, ταπεινοφροσύνη, 'Εκκλ.

ἀκαχείατο, ἀκάχημαι, ἀκαχήμεθα, ἀκαχήμενος, (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε 'Αρκάδ. 170, 177)· **ἀκαχήσω, ἀκάχησο**, ἴδε ἐν λ. **ἀχέω**.

ἀκᾰχίζω, [ᾰκ], (ἀχέω, ἀκαχεῖν) ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, τινά, 'Οδ. Π. 432. — Μέσ. μὴ λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, μὴ ἐνοχλοῦ, 'Ιλ. Ζ. 486 : μετὰ μετοχ., μή τι θανὼν ἀκαχίζευ, μὴ ταράσσου πρὸ τοῦ θανάτου, 'Οδ. Λ. 486.

ἀκαχμένος, η, ον, 'Ομηρ. μετοχ. (ὡς ἐκ ῥήματος * **ἄκω**, ἴδε ἐν λ. **ἀκή** I), ὀξύς, ὀξεῖαν ἔχων ἀκμήν, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, 'Ιλ. Ο. 482, 'Οδ. Α. 99, καὶ ἀλλ., πέλεκυν .. ἀμφοτέρωθεν ἀκ., 'Οδ. Ε. 235· φάσγανον, Χ. 80.

ἀκεᾶνες, «ἰχθύες ὑπὸ 'Αμπρακιωτῶν,» 'Ησύχ.

ἀκεᾶνος, ὁ, εἶδος βοτάνης, Φερεκρ. "Αδηλ. 17.

ἀκέαστος, ον, (κεάζω), ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σχίσῃ ἢ χωρίσῃ, Γρηγ. Ναζ. «ἀκέαστος, ἄκλαστος,» 'Ησύχ.

ἀκείνης, «ἀκοινώνητος,» 'Ησύχ.

ἀκειόμενος, ἴδε ἐν λ. **ἀκέομαι**.

ἀκεῖον, «τὸ φάρμακον,» 'Ησύχ.

ἀκειρε-κόμης, Δωρ. **-ας**, ὁ, = **ἀκερσεκόμης**, περὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Πινδ. Π. 3. 26, Ι. 1, 8· περὶ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 511· περὶ τῶν Σκυθῶν, 'Ανθ. Πλαν. 72.

ἀκειρό-κομος, ον, ἀκούρευτος, 'Απολλιν. Ψαλμ. 1. 8.

ἀ-κεκρυμμένως, μὴ κεκρυμμένως, φανερῶς, Γρηγόρ. Νύσσ. τόμ. 1. σ. 709.

ἀ-κέλευθος, ον, = ἀδιέξοδος, «ἀκέλευθα, ἄνοδα, καὶ ἐν θυτικῇ σημεῖον ὅταν μὴ ᾖ κέλευθος,» 'Ησύχ.

ἀκέλευμνον, «οὐ βεβηκὸς ἀσφαλῶς, οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίδηρον,» 'Ησύχ.

ἀ-κέλευστος, ον, ὁ μὴ κελευσθείς, Αἰσχύλ. 'Αγ. 731, Σοφ. Αἴ. 1263, Εὐρ. 'Ηλ. 71, Πλάτ. Νόμ. 953D.—'Επίρρ. **-τως**, Σουΐδ.

ἀ-κέλῡφος, ον, μὴ ἔχων κέλυφος, ἤτοι σκληρὸν φλοιόν, ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1, 17. 8.

ἀ-κενόδοξος, ον, = ἄνευ ματαιόφρονος κενοδοξίας, Μ. 'Αντων. 1. 16: **ἀ-κενοδοξία**, ἡ, Ζωναρ.

ἄ-κενος, ον, = ἄνευ κενοῦ, Διογ. Λ. 10. 89.

ἀ-κενόσπουδος, ον, ἀποφεύγων ματαίας ἀσχολίας, Κικ. Fam. 15, 17, 4, Μ. 'Αντων. 1. 6.

ἀ-κέντητος, ον, = μὴ ἔχων ἀνάγκην κέντρου ἢ μυώπων, Πινδ. Ο. 1. 33.

ἀ-κέντριστος, ον, = ἀκέντητος, Σουΐδ.

ἄ-κεντρος, ον, μὴ ἔχων κέντρον, κηφῆνες, Πλάτ. Πολ. 552C, 564B:—ἄνευ τοῦ τῶν ποδῶν κέντρου, ἐπὶ ἀλέκτορος, Κλύτος παρ' 'Αθην. 655E:—ἄνευ ἀκανθῶν, βάτος, Φίλων 1. 91. **2**) ἄνευ δυνάμεως ἢ δραστηριότητος, Λατ. aculei expers, Λογγῖν. 21. **II**. οὐχὶ κεντρικός, Μανέθ. 5. 108.

ἀ-κένωτος, ον, (κενόω) ὁ μὴ κενωθείς, 'Εκκλ.

ἀκέομαι, [ᾰ], 'Ιων. προστ. ἀκεο (ἀντὶ ἀκέεο), 'Ηρόδ. 3. 40. 'Επ. μετοχ. **ἀκειόμενος**, 'Ιλ. Π. 29, 'Οδ. Ξ. 383, ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 9. 180: μέλλ. **ἀκέσομαι**, Δίων Κ. 38. 19. 'Επ. **ἀκέσσομαι**, Μουσαῖος 199, 'Αττ. **ἀκοῦμαι**, Πλάτ. Πολ. 364C: ἀόρ. **ἠκεσάμην**, 'Επ. προστ. **ἄκεσσαι**, κτλ.: ἴδε ἐν τέλ.: 'Αποθ. **I**. μεταβ. θεραπεύω, μετ' αἰτ. τοῦ θεραπευομένου πράγματος, ἕλκος ἄκεσσαι, θεράπευσον τὸ ἕλκος, 'Ιλ. Π. 523· ἕλκε' ἀκειόμενοι, Π. 29· ψώρην ἀκέσασθαι, 'Ηρόδ. 4. 90· ἢ μέρους τοῦ θεραπευομένου, βλέφαρον ἀκέσαιο τυφλόν, Εὐρ. 'Εκ. 1067· ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ θεραπευομένου προσώπου, ἐπὶ .. φάρμακα πάσσων ἠκέσατ', ἐθεράπευσεν αὐτὸν τοῦ τραύματος, 'Ιλ. Ε. 402, 901, πρβλ. 448· μετὰ γεν. τοῦ νοσήματος, νούσου .. μ' ἀκέσω βαρυαλγέος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 803· πρβλ. Παυσ. 8. 18, 8. **2**) καταπαύω, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν, 'Ιλ. Χ. 2. πρβλ. Πινδ. Π. 9, 180. **3**) καθόλου, διορθῶ, ἐπισκευάζω, νῆας ἀκειόμενος, 'Οδ. Ξ. 383· συχνάκις ἐπὶ ῥάπτου ἢ σανδαλοποιοῦ, ὡς τὸ Λατ. resarcire, Λουκ. Δραπέτ. 33, Νεκυομ. 37· ἐπὶ ἀράχνης ἐπισκευαζούσης τὸν ἱστόν της, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 39, 4· πρβλ. **ἀκεστής, ἀκεστικός**. **4**) μεταφ., ἀκ. ἁμαρτάδα, 'Ηρόδ. 1. 167· τὰ ἐπιφερόμενα, ὁ αὐτ. 3. 16· κακόν, ἄχος, Σοφ. 'Αντιγ. 1027, Τρ. 1035, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 199· μήνιμα, 'Αντιφ. 128. 4· ἀδίκημα, Πλάτ. Πολ. 364C· ἀπορίας, Ξεν. 'Απομ. 2. 7. 1. **II**. ἀμετάβ. ἢ ἀπόλ., εὑρίσκω φάρμακον, συμβιβάζομαι, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, 'Ιλ. Ν. 115· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι, 'Οδ. Κ. 69· πρβλ. 'Ηρόδ. 3. 40, Πλάτ. Φίληβ. 30B. **III**. τὸ ἐνεργ. ἀκέω, ἀπαντᾷ ἐν Ψευδο-'Ιππ. 412, 34, Συλλ. 'Επιγρ. 511, 18· πρβλ. ἐξακέομαι καὶ **ἀκέεται**, μετὰ παθ. σημασ. 'Αρεταῖος Θερ. 'Οξ. Παθ. 1. 1, 1· ἀκεομένου τοῦ κακοῦ, ὁ αὐτ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6· ἀόρ. **ἀκεσθῆναι**, Παυσ. 2. 27. 3.

ἀκεόντως, «ἀψοφητὶ καὶ ἡσύχως,» 'Ησύχ.

ἄκερα, «ἔνδυμά τι πολυτελές,» 'Ησύχ.

ἀκεραιόομαι, παθ., εἶμαι ἀκέραιος, Εὐστ. 277. 16.

ἀκέραιος, ον, λέξις πεζογραφ. (ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ.) ἀντὶ τῆς ποιητ. **ἀκήρατος** = ἀμιγής, ὕδωρ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 24, ἐν τέλ. πρβλ. 6. 21, 4. **2**) ἐπὶ προσώπων, καθαρὸς κατὰ τὸ γένος, Εὐρ. Φοιν. 943. **II**. ὁλόκληρος, ἀβλαβής, σῶος, ἀκ. ἀπολαμβάνειν τὴν πόλιν, 'Ηρόδ. 3. 146· γῆ, Θουκ. 2. 18, (ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ **κεραΐζω**)· ἀκ. δύναμις, ἐπὶ στρατιᾶς, ἐν πλήρει δυνάμει, ζωηρά, ὁ αὐτ. 3. 3· ἐάν τι ἀσινὲς καὶ ἀκ., Συλλ. 'Επιγρ. 989b, 991b. **2**) κατὰ διαφόρους σχέσεις, ἀκέραιον ὡς σώσαιμι Μενέλεω λέχος, ἀκήρατον, ἀπαραβίαστον, Εὐρ. 'Ελ. 48· [τέχνη] ἀβλαβὴς καὶ ἀκ., Πλάτ. Πολ. 342B· φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου [χώρας], Δημ. 17. 13· οὐσία ἀκ., ὁ αὐτ. 1087. 24· ἐλπίδες, ὁρμή, Πολύβ. 6. 9, 3., 1. 45, 2, κτλ.:—ἐξ ἀκεραίου, ἐκ νέου, Λατ. de integro, ὁ αὐτ. 24. 4, 10. ἢ ἐν ἀνθηρᾷ, ἀκεραίῳ καταστάσει, Λατ. re adhuc integra, ὁ αὐτ. 6. 24, 9· ἐν ἀκεραίῳ ἐᾶν, ἀφίνω τι κατὰ μέρος ἀπείρακτον, ὁ αὐτ. 2. 2, 10.—'Επίρρ. **-ως**, Κικ. πρὸς 'Αττ. 15. 21. **3**) ἐπὶ προσώπου, ἀμόλυντος, ἄδολος, Εὐρ. 'Ορ. 922: μ. γεν. ἀκ. κακῶν ἠθῶν, ἀμόλυντος, μὴ μιανθείς, ὑπὸ .., Πλάτ. Πολ. 409A.

ἀκεραιοσύνη, ἡ, ἁπλότης, ἀθωότης, 'Επιστ. Βαρνάβα, Σουΐδ.

ἀκεραιότης, ητος, ἡ, ὁλοκληρία, ὁλότης, χρηστότης, καλοκἀγαθία, Πολύβ. 3. 73, 6.

ἀκεραιοφανής, ές, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **ἀκραιφνής**.

ἀ-κέραστος, ον, ἀμιγής, ἄμικτος, ἀκέραστος τόλμης, Πλάτ. Πολιτικ. 310D. **II**. ὁ μὴ συμμιγνύμενος μετ' ἄλλου, ὁ μὴ συγκιρνώμενος, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 22.

ἀκέρᾱτος, ον, (κέρας) ὁ ἄνευ κεράτων, Πλάτ. Πολιτικ. 265C, κἑξ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 1, 51, καὶ ἀλλ.

ἀ-κέραυνος, ον, = τῷ ἑπομ., ἐπὶ τοῦ Καπανέως, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 15.

ἀ-κεραύνωτος, ον, ὁ μὴ πληγεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25.

ἀκέρδεια, ἡ, ἔλλειψις κέρδους, ἀπώλεια, Πινδ. Ο. 1. 84.

ἀ-κερδής, ές, ὁ ἄνευ κέρδους, ἐπιζήμιος, Σοφ. Ο. Κ. 1484, Πλάτ. Κρατ. 417D, κτλ.: — μὴ φέρων κέρδος, Διον. 'Αλ. 6. 9.—'Επίρρ. **-δῶς**, ἄνευ κέρδους, δωρεάν, 'Αριστ. Πολ. 5. 8. 19, Πλούτ. 2. 27D. **II**. ὁ μὴ ὢν ἄπληστος κέρδους, Πλουτ. 'Αριστ. 1.

ἀκέρκιστος, ον, (κερκίζω) = ἀνύφαντος, 'Ανθ. Π. 7. 472.

ἄ-κερκος, ον, ἄνευ οὐρᾶς, 'Αριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10. 52.

ἀκερματία, ἡ, (κέρμα) ἔλλειψις χρημάτων, «ἀναπαραδιά,» 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 119.

ἄ-κερος, ον, = **ἄκερως**, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 1, 31.

ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, (κείρω, κόμη) ὁ ἔχων τὴν κόμην μὴ κεκαρμένην, ἀεὶ νέος (ἐπειδὴ οἱ "Ελληνες νεανίαι ἔτρεφον μακρὰν κόμην μέχρις ἀνδρικῆς ἡλικίας), ἐπίθ. τοῦ Φοίβου, 'Ιλ. Υ. 39, "Υμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 134, Πινδ. Π. 3. 26, καὶ μεταγεν. Ποιητ.: πρβλ. **ἀκειρεκόμης**:—ὁ Νόνν. ἔχει δοτ. πληθ. **ἀκερσεκόμοισιν**, Διον 14, 232.

ἄ-κερχνος, ον, = ἄνευ κέρχνου (βραχνάδας), 'Αρεταῖος Θερ. 'Οξ. Παθ. 1. 10. **II**. ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδαν, ὁ αὐτ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἄ-κερως, ων, γεν. **ω**, = ἀκέρατος, Πλάτ. Πολιτικ. 265B· πρβλ. **ἄκερος**.

ἀκερωσύνη, ἡ, στέρησις κεράτων, Σουΐδ.

ἀ-κέρωτος, ον, (κέρας), ὁ μὴ ἔχων κέρας, 'Ανθ. Π. 6. 258.

ἀκεσία, ἡ, = **ἄκεσις**, 'Ιππ. 6. 33.

ἀκεσίμβροτος, [ᾰ], ον, ὁ θεραπεύων βροτούς, περὶ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, 'Ορφ. Λιθ. 8.

ἀκέσιμος, ον, (ἀκέομαι) ὑγιεινός, θεραπευτικός, Πλούτ. 2. 956F.

ἀκέσιος, ον, ὁ θεραπεύων, ἐπώνυμ. τοῦ 'Απόλλωνος, Λατ. opifer, Παυσ. 6. 24, 6.

ἄκεσις, εως, ἡ, θεραπεία, 'Ηρόδ. 4. 90, 109· τὸν εὑράμενον παυσιπόνους ἀκέσεις, Συλλ. 'Επιγρ. 434. **II**. ὄνομα ὑπαλείμματος ἢ ἐμπλάστρου, Γαλην.

ἄκεσμα, τό, ἴασις, θεραπεία, Πινδ. Π. 5. 86, Αἰσχύλ. Πρ. 482, 'Ανθ.

ἀκέσμιος, ον, «ἀκέσμιον, ἰάσιμον,» 'Ησύχ. (ἂν μὴ **ἀκέσιμος**).

ἀκεσμός, ὁ, = **ἄκεσις**, «ἀκεσμόν, θεραπείαν, ἰατρείαν,» 'Ησύχ.

ἀκεσσί-νοσος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὁ τὰς νόσους θεραπεύων, 'Ανθ. Π. 9. 516 (κατ' εἰκασίαν Schneid.).

ἀκεσσί-πονος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὁ καταπραΰνων πόνους ἢ ἐλαττῶν κόπον, Νόνν. Δ. 7. 86.

ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ, κυρίως = ἰατήρ, ἀλλ' ὡς ἐπίθ., δαμαστικός, ἀκ. χαλινός, ὁ χαλ. ὅστις δαμάζει τὸν ἵππον, Σοφ. Ο. Κ. 714.

ἀκεστήριον, τό, ἐργαστήριον διορθωτοῦ παλαιῶν ἐνδυμάτων, Λιβάν., «ἀκεστήριον, ἠπητήριον,» 'Ησύχ.

ἀκεστής, οῦ, ὁ, **ἀκεστήρ**, Λυκόφρ. 1052, 'Αλκίφρ. 3. 27· ἐν τῇ Φρυγικῇ διαλέκτῳ κατὰ τὸν Σχολ. 'Ιλ. Χ. 2, Εὐστ. 1254, 2. 'Ετυμ. Μ. 51. 7. **2**) ἀκεσταὶ ἱματίων ῥαγέντων, διορθωταὶ ἐσχισμένων ἐνδυμάτων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16. (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. ἠπηταί, πρβλ. Φρύν. σ. 91 (Λοβ.)), ἴδε ἐν λ. **ἀκέομαι**. I. 3.

ἀκεστικός, ή, όν, = κατάλληλος πρὸς θεραπείαν ἢ διόρθωσιν: ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη) = ἡ τῶν ἱματίων διορθωτική, Πλάτ. Πολιτ. 281B.

ἀκεστίς, ίδος, ἡ, ῥάβδος σιδηρᾶ, «εἰσὶ δὲ (ῥάβδοι) σιδηραῖ, παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες,» Διοσκ. Ε. 84.

ἀκεστορία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, 'Απολλ. Ῥόδ. 2, 512, 'Ανθ. Π. 9. 349, καὶ ἀλλ., κτλ.

ἀκεστορίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀκέστωρ**, 'Ιππ. 295, 48.

ἀκεστός, ή, όν, θεραπευτός, Ἱππ. Ἄρθρ. 825· πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 140,15 :— μεταφ., ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, αἱ τῶν γενναίων φρένες ῥαδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται, Ἰλ. Ν.115.

ἀκέστρα, ἡ, μεγάλη βελόνη, «βελόνα,» «σακκορράφα,» «βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκορ[ρ]άφιον καλοῦσιν,» Ἐτυμ. Μ., καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, Λουκ. Νεκρ. Δ. 4.1.

ἀκέστρια, ἡ, = τῷ ἑπομ. καὶ ῥάπτρια, Λουκ. Ρητ.διδ.24., «ἀκέστρια, ἠπήτρια,» Ἡσύχ.

ἀκεστρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀκεστήρ, καὶ ἁπλῶς, μαῖα, Ἱππ. 254, 50.

ἄκεστρον, τό, φάρμακον, Σοφ. Ἀποσπ. 427.

ἀκέστωρ,ορος, ὁ, ὁ θεραπεύων, σωτήρ· Φοῖβος, Εὐρ. Ἀνδρ 900.

ἀκεσφορία, ἡ, θεραπεία, σωτηρία, Μάξιμ. περὶ Καταρχ. 167.

ἀκεσ-φόρος, ον, ὁ φέρων θεραπείαν, θεραπεύων, μ. γεν. πράγ. Εὐρ. Ἴων 1005, Ἀστυδάμ. παρ' Ἀθην. 40Β.

ἀκεσ-ώδυνος, ον, ὁ καταπαύων τὰς ὀδύνας, Παῖτος εἰς Ἱππ. 1279. 2, Ἀνθ. ΙΙ. 9. 815, Συλλ. Ἐπιγρ. 5973C.

ἀκεύει, «τηρεῖ, Κύπριοι,» Ἡσύχ.

ἀκεύω, φυλάττω, διαφυλάττω, φρουρῶ [V], Ἐπιγρ. Γόρτ. $11_{17\cdot18}$· Πρβλ. Ἡσύχ. «ἀκεύει, τηρεῖ, Κύπριοι.» Ὑπάρχει καὶ κύριον ὄνομα **Ἀκευσὼ** ἐν ᾧ διαβλέπει τις τὴν αὐτὴν ῥίζαν τοῦ ῥήματος.

ἀ-κέφᾰλος, ον, ἄνευ κεφαλῆς· οἱ ἀκέφαλοι, μυθώδη ὄντα ἐν Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4.191· πρβλ. Πλίν. 5. 8. **2)** ἄνευ ἀρχῆς, λόγος, μῦθος, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C, Νόμ. 752A· στίχοι ἀκ., ἑξάμετροι ἀρχόμενοι ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς, Ἀθήν. 632D, Γαισφ. Ἡφαιστ. σ.181. **3)** αἵρεσις ἀκ., = αἵρεσις ἄνευ γνωστῆς τινος κεφαλῆς, Σουΐδ., κτλ., ἀκέφαλοι = σχισματικοί, Ἐκκλ. **II.** = ἄτιμος, τὸ τοῦ Ὁρατίου capitis minor, Ἀρτεμίδ. 1. 35.

ἀκέω, ἴδε ἀκέομαι, ἐν τέλ. **II.** ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἀκέων, ουσα, (ἴδε ἐν λέξ. **ἀκή** II.), μετοχ. τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπίρρ. ὡς τὸ **ἀκήν**, ἡσύχως, ἀθορύβως, σιωπηλῶς, Ἰλ. Α. 34. Ὀδ. Ι. 427, κτλ: ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. ἔτι καὶ μετὰ πληθυντ. ῥήματος, ἀκέων δαίνυσθε, Φ. 89, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 404· ἀλλὰ κατὰ δυϊκὸν **ἀκέοντε**, Ὀδ. Ξ.195· οὐδέποτε κατὰ πληθ.— Ἂν καὶ **ἀκέουσα** ἀπαντᾷ Ἰλ. Α. 565, Ὀδ. Λ.141, ὅμως τὸ **ἀκέων** τίθεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, Ἰλ. Δ. 22· ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 765 ἔχει εὐκτ. **ἀκέοις**, ὡς ἐὰν ῥῆμα **ἀκέω** (= εἶμαι σιωπηλός) ὑπῆρχε πράγματι, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

ἀκή, ἡ, οὐσιαστ. ἀναφερόμενον ὑπὸ Γραμμ. (Ἡσύχ., Σουΐδ., Εὐστ., Ἐτυμ. Μ.) μετὰ τριῶν σημασιῶν. **I.** αἰχμή, (πρβλ. **ἀκίς, ἄκων, ἄκαινα, ἄκανος, ἀκόνη, ἄκρος, ὠκύς**, τὴν κατάλ. **-ήκης**, τὴν μετοχ. **ἀκαχμένος**, ὡσαύτως **ἀκωκή**. Ἴσως δὲ καὶ **ἀκμή, αἰχμή**, Σανσκρ. a ç a n (βέλος), â ç u s (ταχύς), Ζενδικ. a k u (ἀκωκή), Λατ. acus, acuo, acer, ocior καὶ ἴσ. acies, Παλαιὰ Ὑψ. Γερμ. egg-ja (acuo). **II.** σιγή, ἡσυχία, σιωπή, (πρβλ. **ἀκήν, ἀκέων, ἀκᾶ, ἄκασκα, ἀκασκαῖος, ἦκα, ἥκιστα, ἤκαλος**). **III.** θεραπεία, (ὁπόθεν **ἀκέομαι**, ἴσως δὲ καὶ **αἰκάλος, αἰκάλλω**), Ἱππ. 853C, 866B.— Ὁ Κούρτιος ὑποπτεύει ὅτι αἱ σημ. II. καὶ III. ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, καθότι ἡ κοινὴ ἀμφοτέρων ἔννοια εἶναι ἡ τῆς ἡσυχίας, πραότητος ἢ ἡμερότητος.

ἀκηδεί, ἐπίρρ. = ἀκηδῶς, Θεοδόσ. Γραμμ.

ἀκήδεια, ἡ, (ἀκηδής)· ἀμέλεια, ἀφροντισία, ἀδιαφορία, κατὰ πληθ. Ἐμπεδ. 441, Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 298.

ἀ-κηδεμόνευτος, ον, (κηδεμών) παρημελημένος, καταπεφρονημένος, Ἐκκλ.

ἀ-κήδεστος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἐφρόντισεν, ἄταφος, Ἰλ. Ζ. 60: οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., **-τως**, ἄνευ τῶν προσηκουσῶν τελετῶν τῆς ταφῆς ἢ (ἴσως) ἄνευ φροντίδος περὶ ἄλλων, ἀπερισκέπτως, ἀπανθρώπως, Ἰλ. Χ. 465, Ω. 417, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 375.

ἀ-κήδευτος, ον, ἄταφος, Πλουτ. Περικλ. 28. Ἰώσηπ.

ἀκηδέω, μέλλ. **-ήσω**, Κόϊντ. Σμ. 10. 16., 12. 376., ἀλλ' ἀόρ. **ἀκήδεσα**, Ἰλ. Ξ. 427 (ἀκηδής). Δὲν λαμβάνω φροντίδα τινὰ περί τινος, δὲν δίδω προσοχήν, μετὰ γεν., οὔ τίς εὑ ἀκήδεσεν, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος, Ψ. 70· σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος (προστ.), Αἰσχύλ. Πρ. 508, πρβλ. Μόσχ. 4. 81:—πρβλ. **ἀφειδέω**.

ἀκηδής, ές, **I.** παθ., περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, ἀκήδευτος, ἄταφος, ὄφρα μὲν Ἕκτωρ κεῖται ἀκ., Ἰλ. Ω. 554· ἢ αὔτως κεῖται ἀκ., Ὀδ. Υ. 130· σώματ' ἀκηδέα κεῖται, Ὀδ. Ω. 187· πρβλ. Ζ. 26., Τ. 18. **II.** ἐνεργ., ἄνευ φροντίδων ἢ θλίψεων, Λατ. securus, αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, Ἰλ. Φ.123· πρβλ. Ω. 526. Ἡσ. Θ. 489. Ἀνθ. Π. 11. 42. **2)** ἄφροντις, ἀμελής τινος, ἀδιάφορος, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέως οὐ κομέουσιν, Ὀδ. Ρ. 319· μὴ φροντίζων περί τινος, παίδων, Πλάτ. Νόμ. 913C.

ἀκηδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, = ἀκήδεια, ἀδιαφορία, ἀδράνεια, νάρκωσις ἐκ θλίψεως ἢ ἐξαντλήσεως, Ἱππ. 272, 39, Κικ. πρὸς Ἀττ. 12.45, Ἀρεταῖος, κτλ.

ἀκηδιασμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκηδιῶντος, ἀκηδία, ἀμέλεια, Βασίλ. III, 811A, ἀκ. τῆς ψαλμῳδίας.

ἀκηδιαστής, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀκηδίαν, ἀκηδιαστὴς μοναχός, Νεῖλος 155D, «ὁ ἀκηδιαστὴς μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τὰ μὴ παρόντα,» Ἰωάν. Δαμασκ., τόμ. 2, σ. 361.

ἀκηδιάω, εἶμαι ἄφροντις ἢ ἀπερίσκεπτος, Βασίλ., Ἰω. Χρυσ. **2)** εἶμαι νεναρκωμένος, ἐξηντλημένος, καταπεπονημένος, Ἑβδ. (Ψαλ. ξʹ, 2. ρμδʹ, 4, κτλ).

ἀ-κήλητος, ον, ὁ μὴ κατακηλούμενος, μὴ γοητευόμενος, Πλάτ. Φαῖδρ. 259B:—ἐντεῦθεν, ἀήττητος, ἀνένδοτος, ἀδυσώπητος, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, ἀκήλητος νόος, Ὀδ. Κ. 329 (στίχ. ὕποπτος καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς γραμμ.), μανία ἀκ. Σοφ. Τρ. 999 (λυρ.)· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσ., Θεόκρ. 22. 169.

ἀ-κηλίδωτος [ῐ], **ον**, = ἄνευ κηλῖδος, καθαρός, Ἑβδ.

ἄκημα, τό, = **ἄκεσμα**, θεραπεία, ἴαμα, ὀδυνάων, Ἰλ. Ο. 394.

ἀκήμων, «ἐκκεχυμένος,» Ἡσύχ.

ἀ-κήμωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων κημόν, μὴ πεφιμωμένος, Ἐκκλ.

ἀκήν, (ἴδε ἐν λ. **ἀκή** II), αἰτιατ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. = ἡσύχως, σιγά, Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Ἰλ. Γ. 95, καὶ ἀλλ.· ὡσαύτως, οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, Δ. 429.

ἀ-κήπευτος, ον, ὁ μὴ ὢν ἐν κήπῳ, ἄγριος, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθ. 369D.

ἄ-κηπος, ον, ἄνευ κήπου· κῆπος ἄκηπος, Γρηγ. Ναζ.

ἀ-κηρασία, ἡ, ἁγνότης, καθαρότης, «ἀφθαρσία;» Ἡσύχ. (ἀκηρεσία ἐν τῷ χειρογρ.), Ἀπολλιν. Ψαλμ. ιδʹ, 3.

ἀ-κηράσιος, ον, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀκήρατος**, ἀμιγής, οἶνος, Ὀδ. Ι. 205. **2)** ἀνέγγικτος, ἀκέραιος, Λατ. integer, ἀκ. λειμῶνες, μήπω χρησιμεύσαντες εἰς βοσκήν, ἢ μήπω θερισθέντες, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 72· ἄνθος ἀκ., καθαρόν, ἁγνόν, πρόσφατον, Ἀνθ. Π. 12. 93· σκῆπτρα ἀκ., ἰσχυρά, Συλλ. Ἐπιγρ. 4158.

ἀκήρᾰτος, ον, (κεράννυμι) ὡς τὸ **ἀκέραιος**, ἀμιγής, ἀμόλυντος, ἀμίαντος, καθαρός, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, ὕδωρ, Ἰλ. Ω. 303· ποτόν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 614· χεῦμα, ὄμβρος, Σοφ. Ο. Κ. 471, 690: ἀκ. χρυσός, καθαρός, Ἡρόδ. 7. 10, 1. Σιμων. 64· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 503A. Πολιτικ. 303E. **II.** μεταφ., **1)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀνέγγικτος, ἀκέραιος, ὁλόκληρος, Λατ. integer· οἶκος καὶ κλῆρος, κτήματα, Ἰλ. Ο. 498. Ὀδ. Ρ. 532· σκάφος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 661· ἀνίαι = ἰσχυραὶ ἡνίαι. Πινδ. Π. 5. 43· ἀκ. κόμη, ἀκούρευτος, Εὐρ. Ἴων 1266· ἀκ. λειμών, μὴ θερισμένος, ὁ αὐτ. Ἱππ. 73· ἀκ. φιλία, κόσμος, Ξεν. Ἱερ. 3. 4., Κύρ. 8. 7, 22· ἐπιστήμη, ἤθη, Πλάτ. Φαῖδρ. 247D., Νόμ. 735C· ἀκ. φάρμακα, ἐπῳδαὶ ἔχουσαι ἅπασαν αὐτῶν τὴν δύναμιν, Ἀπολλ. Ρόδ. 4.157:—ἐν Ἡροδ. 4,152., τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκ. τοῦτον τὸν χρόνον, δυνατὸν νὰ ἐκληφθῇ ἢ ὡς = ἄθικτον, ὃ δὲν ἐπεσκέφθη τις ἔτι, «ἀσύχναστον,» ἢ ὡς = ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ καὶ ἀκμῇ. **2)** ἐπὶ προσώπ., Λατ. integer, παρθένος ἀκ., ἀμίαντος, Εὐρ. Τρῳ. 670· οὕτως, ἀκ. λέχος, Εὐρ. Ὀρ. 575· καὶ μετὰ δοτ. ἀκήρατος ἄλγεσι, τύχαις, = ἄθικτος ὑπὸ θλίψεων, δυστυχιῶν κτλ., Εὐρ. Ἱππ. 1113, Ἡρ. Μαιν. 1314, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ἀκ. κακῶν, ἄνευ σκιᾶς κακοῦ, αὐτόθι 949· ἀκ. γάμων, Πλάτ. Νόμ. 840D· ἀκ. ὠδίνων, ἀπηλλαγμένος ὠδίνων (ἐπὶ τεκνογονίας), Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 974, κτλ., πρβλ. **ἀκέραιος, ἀκηράσιος, ἀκραιφνής**.

ἀ-κήριος (A), **ον**, ἀβλαβὴς ὑπὸ τῶν Κηρῶν, καθόλου ἀβλαβής, Ὅμ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι), Ὀδ. Μ. 98., Ψ. 328· ψυχαὶ ἀκήριοι, = ἀθάνατοι, ἀπηλλαγμέναι τῶν Κηρῶν, μὴ ὑποκείμεναι αὐταῖς, Ψευδο-Φωκυλ. 99. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ βλάπτων, ἀβλαβής, ῥάβδος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 530· ἡμέρα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 821.

ἀ-κήριος (B), **ον**, (κῆρ) ἄνευ καρδίας, ὅ ἐ. **I.** ἄνευ ζωῆς, Ὅμ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), ἀκήριον αἶψα τίθησι, Ἰλ. Λ. 392, πρβλ. Φ. 466. **II.** δειλός, ἄκαρδος, σὲ που δέος ἴσχει ἀκήριον, εἰς ἀψυχίαν ἄγον, Ε. 812· ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἄψυχοι, ὡς νεκροί, Η. 100.

ἀκηρότατος, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ **ἀκήρατος**, Ἀνθ. Π. 12. 249.

ἀ-κηρυκτεί, καὶ **-τί**, ἐπίρρ., ἡ ἄνευ κήρυκος ἐν πολέμῳ ἐπιμιξία, Θουκ. 2.1, ἀλλ' ἐν Δίων. Κ. 50.7, ἄνευ παραδοχῆς κήρυκος, πρβλ. ἑπόμ.

ἀ-κήρυκτος, ον, ὁ μὴ προαγγελθείς, μὴ προκηρυχθείς· ἀκ. πόλεμος, αἰφνίδιος πόλεμος, Ἡρόδ. 5. 81· ἀλλὰ καί, πόλεμος, καθ' ὃν δὲν γίνεται δεκτὸς κῆρυξ ἐρχόμενος παρὰ τῶν πολεμίων, ἄνευ ἀνακωχῆς, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5. Πλάτ. Νόμ. 626A· ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος, Δημ. 314.16· (πρβλ. **ἄσπονδος**)· ἀκ. ἔχθρα, Πλουτ. Περικλ. 30. **2)** ἄνευ κήρυκος, τὸ ἀκ. τῆς ὁδοῦ, τὸ ὅτι τὸ ταξείδιον δὲν εἶχε προετοιμασθῇ διὰ κηρύκων, Ἀππ. Μιθρ. 104.—Ἐπίρρ. **-τως**, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη κήρυκος, Θουκ. 1.146, πρβλ. τὸ προηγ. **II.** ὁ μὴ ὑπὸ κηρύκων ἀνακηρυχθεὶς νικητής, ἄδοξος, ἄγνωστος, Εὐρ. Ἡρακλ. 89, Αἰσχίν. 86. 37. **III.** περὶ οὗ δὲν ἐκόμισεν ἀγγελίαν κῆρυξ, Σοφ. Τρ. 45.

ἀκήρωτος, ον, (κηρόω) ὁ μὴ κηρῷ ἀληλιμμένος, Λουκ. Ἰκαρομ. 3, Πολύαιν.

ἀκῆσκος, «τάλαρος,» Ἡσύχ.

ἀκητόν, «κράτιστον.» Ἡσύχ.

ἀκηχέδαται, ἀκηχέμενος, ἴδε ἐν λ. **ἀχέω**.

ἀκηχεδόνες, «λῦπαι,» Ἡσύχ. = τῷ προηγ.

ἀκηχεδών, όνος, ὁ, = ἄχος, Ἡσύχ.

ἀ-κιβδήλευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Φίλων 1. 565, κτλ.

ἀ-κίβδηλος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, Πλάτ. Νόμ. 916D· δόκιμα καὶ ἀκ., Λουκ. Ἑρμότ. 68. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄδολος, τίμιος, Ἡρόδ. 9. 7, 1, «ἀκίβδηλος ἀνήρ: ὁ μὴ κίβδηλος, ἀλλὰ δόκιμος καὶ πολλοῦ ἄξιος· οὕτω Φρύνιχος,» Α. Β. 371.—Ἐπίρρ. **-λως**, Ἰσοκρ. 3C.

ἀκιδνός, [ᾰ], ή, όν, ἀσθενής, ἀδύνατος, Ὅμ. ἐν Ὀδ., πάντοτε ἐν τῷ συγκρ., εἶδος ἀκιδνότερος, Θ. 169, πρβλ. Ε. 217., Σ. 130· ἄνοστος, ἔδεσμα, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 147Α. Ἐπ. λέξις ἀπαντῶσα καὶ ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι τοῦ Ἱπποκρ. 27. 43, κτλ.

ἀκιδόω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. παρακ., «ἠκιδωμένος: ἀκίδας ἔχων,» Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει **ἠκιδωμένος**.

ἀκιδρωπάζω, «ἀμβλυωπῶ,» Ἡσύχ. = **ἀμβλυώσσω**.

ἀκῐδώδης, ες, (ἀκίς, εἶδος) ὀξύς, ὀξεῖαν ἔχων ἄκραν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4. 12, 2.

ἀκῐδωτός, ή, όν, = τῷ προηγ., Πολυβ. 1. 97., 10. 133, Α. Β. 331, Ἡσύχ. **II.** τὸ ἀκ., φυτόν, = **ποτήριον**, II, Διοσκ. 3. 15.

ἀ-κίθαρις, ι, γεν. **-ιος**, ἄνευ κιθάρας ἢ κιθαρίσματος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 681.

ἄ-κῑκυς, υος, ὁ, ἡ, ἀδύνατος, ἄνευ σθένους, Ὀδ. Ι. 515., Φ. 131. **II.** ὁ ἐξασθενῶν τινα, νοῦσος, Ὀρφ. Λιθ. 22.—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 548 (λυρ.), καὶ ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι τοῦ Ἱπποκρ. 504. 5.

ἀκίναγμα, [ᾰκῐ], τό, **-γμός**, ὁ, = τίναγμα, **-γμός**, «χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα, τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ, καὶ τὰ τῶν χειρῶν κινήματα,» Ποιητ. ἐν Ἐτυμ. Μ. 48. 39.

ἀκινάκης, ὁ, Λατ. acīnăces (Ὁρατ. Ὠδ. Ι. 27, 5.), Περσικὴ λέξις, ξίφος βραχὺ καὶ εὐθύ, Συχν. παρ' Ἡροδότῳ, ὅστις κλίνει τὴν λέξιν **-εος, -εϊ, -εα**, 3. 118, 128., 4. 62., 9. 107· ἀλλ. ἐν 7. 54., 9. 80, σχεδὸν ἅπαντα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι τὴν αἰτ. **ἀκινάκην**, **ἀκινάκας** (ὡς ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 27, καὶ ἀλλ.), ἀντὶ **-εα, -εας**·— ἀκ. ἐπίχρυσος, (πιθ.) Περσικὸν ξίφος, φυλαττόμενον ἐν τῷ Παρθενῶνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 16, ἔνθα ἴδε Βοίκχ.: ὡσαύτως νὴ τὸν ἀκινάκην, Σκυθικὸς ὅρκος, Λουκ. Τόξ. 38· ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολ. ἐν λέξ. [ῑ παρ' Ὁρατίῳ].

ἀκινδύνευτος, ον, ὁ μὴ διατρέχων κίνδυνον, Εὐστ. ἕ. 56.

ἀκινδῡνί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., = ἄνευ κινδύνου, Σουΐδ.

ἀκίνδῡνος, ον, ἄνευ κινδύνου, ἀπηλλαγμένος κινδ., Σιμων. 51. 107, Εὐρ. Ι. Α. 17, Θουκ. 1. 124· πυρετοί, Ἱππ. Ἀφ. 1260· ἄρεται ἀκίνδ., αἵτινες δὲν ἐκθέτουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς κίνδυνον, ὅ ἐ. εὔκολοι, Πινδ. Ο. 6. 14· πρβλ. Θουκ. 3. 40· ἀκ. εἶναί τινι τὸν ἀγῶνα, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 8. 12· ἀκ. γέρας, ἐπὶ σιγῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 6308. **II.** ἐπίρρ. **-νως**, Εὐρ. Ῥῆσ. 584, Ἀντιφῶν 120. 3, κτλ., ἡ ἀκ. δουλεία, Θουκ. 6. 80· τὸ ἀκ. ἀπελθεῖν αὐτούς, ἡ ἄνευ κινδύνου εἰς ἡμᾶς ἀναχώρησις αὐτῶν, ὁ αὐτ. 7. 68.—Συγκρ. **ἀκινδυνότερον**, μετ' ὀλιγωτέρου κινδύνου, Πλάτ. Φαίδων 85D·—ὑπερθ. ἀκινδυνότατα ζῆν, Ξεν. Ἀπομ. 2. 8, 6.

ἀκινδῡνότης, ητος, ἡ, τὸ μὴ εἶναι ἐν κινδύνῳ, ἔλλειψις κινδύνου, Γαλην. τόμ. 9, σ. 491.

ἀκινδῡνόφρων, ἀσφαλής, Θεοδ. Πρόδρ.

ἀ-κινδῡνώδης, ες, (εἶδος) = μὴ ἔχων ὄψιν ἐπικίνδυνον, Ἱππ. 829Η.

ἀ-κῑνήεις, εσσα, εν, = **ἀκίνητος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 436.

ἀκῑνησία, ἡ, τὸ μὴ κινεῖσθαι, ἔλλειψις κινήσεως, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 17, 11.

ἀκίνησις, εως, ἡ, = ἀκινησία, Θεοδ. Μετοχ. 798.

ἀκῑνητέω, εἶμαι ἀκίνητος, Ἱππ. 596. 30. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 188· ἐπὶ ὀστέων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄρθρα, Γαλην. 19. 460.

ἀκῑνητί, ἢ **-τεί**, ἐπίρρ. **ἀκινήτως**, Πολυβ. 3. 89., 9. 115.

ἀκῑνητίζω, = **ἀκινητέω**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 10. 12, κτλ.

ἀκῑνητίνδᾰ, ἐπίρρ., ἀκ. παίζειν, παίζειν παιγνίδιον, καθ' ὃ ἕκαστος μένων ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει του προσεπάθει νὰ μετακινήσῃ τὸν ἕτερον, Πολυδ. 9. 110· οὕτω **βασιλίνδα**, κτλ.

ἀ-κίνητος, ον, καὶ **η, ον**, Πινδ. Ο. 9. 51, Ἀνθ. Π. (παράρτ.), 50. 14:—ἀκίνητος, μὴ κινούμενος, περὶ τῆς Δήλου· Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 98· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., κτλ.: βέβηκε.. ἐξ ἀκινήτου ποδός, χωρὶς νὰ κινήσῃ πόδα, Σοφ. Τρ. 875· τὰς κινήσεις ἀκίνητος, Πλάτ. Τίμ. 40Β· ἄστρα ἀκ., ἀπλανεῖς ἀστέρες, Πολυβ. 4, 156. **2)** ἀργός, ὀκνηρός, ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, = καθέζεσθαι ἐπ' ἀργίᾳ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 748 (ἔνθα ἄλλοι ἑρμην. καθέζεσθαι ἐπὶ τάφων· ἴδε κατωτέρω II. 2)· ἀκ. φρένες, ὀκνηρά, νωθρὰ ψυχή, Ἀριστοφ. Βάτρ. 899 ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν λεγόμενον, Ἄλεξ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1· χώρα ἀκ., ἀκαλλιέργητος, Πλούτ. 2. 1054Α. **3)** ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, ἀκ. νόμιμα, Θουκ. 1. 71, κτλ., τοὺς νόμους ἐᾶν ἀκινήτους, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 21, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 736D· ἀκ. διαμένειν, Ξεν. Λακ. 14, 1. **II.** ἀκίνητος, ὃν δυσχερὲς εἶναι νὰ κινήσῃ τις, Πλάτ. Σοφ. 249Α, Λουκ. Εἰκ. 1. (κατὰ συγκρ.):— Ἐπίρρ. ἀκινήτως ἔχειν, Ἰσοκρ. 293C, Πλάτ., κτλ. **2)** ὃν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κινήσῃ τις ἢ νὰ ψαύσῃ, ἀπαραβίαστος, ἱερός, Λατ. non movendus, τάφος, Ἡρόδ. 1. 187: ἰδίως παροιμία ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων, κινεῖν τὰ ἀκίνητα, ὁ αὐτ. 6. 134· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1526, Πλάτ. Θεαίτ. 181Α: ἐντεῦθεν, ὅ,τι πρέπει νὰ τηρῆται ἱερόν, ἀπόρρητον· τἀκίνητ' ἔπη, Σοφ. Ο. Κ. 624· τἀκίνητα φράσαι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1060. **3)** ἐπὶ προσώπων, ἀμετάβλητος, σταθερός, ἰσχυρογνώμων, αὐτόθι 1027· ἀκίνητος πειθοῖ. Πλάτ. Τίμ. 51Ε· ἀκ. ὑπὸ φόβου, Ὅρ. Πλάτ. 412Α· πρὸς τὸ θεῖον, Πλούτ. 2. 165Β. **III.** ἐπίρρ. **-τως**, ἴδε ἀνωτ. II. 1.

ἀκίνιος, ὁ, στέφανος ἐξ ἀκίνου, Ἀθήν. 680D.

ἄκῐνος, ὁ, εἶδος βασιλικοῦ πυκνοφύλλου καὶ λίαν εὐώδους, Διοσκ. 3. 50.

ἄκιος, ον, (κίς), ὁ μὴ ὢν σκωληκόβρωτος, ὑπερθ. **ἀκιώτατος**, δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 433.

ἀκιρές, «λύχνος,» Ἡσύχ.

ἀκῐρός, όν, (ἀλλ. ἄκιρος, α, ον), Θεόκρ. 28. 15· ἑτέρα γραφὴ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 433· λέξις ἀμφιβόλου σημασ., πιθανῶς, **ἀκιδνός**.

ἀκιρῶς, «εὐλαβῶς, ἀτρέμας,» Ἡσύχ.

ἀκίς, ίδος, ἡ, (ἴδε ἐν λ. ἀκή I) = αἰχμή, ὀξὺ πρᾶγμα, Ἱππ. 554, 44, «ἀκίδα,» «ἀγκίδα,» ὁ αὐτ. 1153Ε: τὸ ἔμβολον νεώς, Διόδ. 13. 99. **2)** τὰ ἑκατέρωθεν ὀξέα ἄκρα βέλους ἢ ἀγκίστρου, Λατ. cuspis, βέλους, Πλουτ. Δημήτρ. 20., ἀγκίστρου, Ἀνθ. Π. 6. 5:— βέλος, ἀκόντιον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 443., Μνησίμ. ἐν «Φιλίππῳ» 1, Ὀππ. Ἁλ. 5. 151. **3)** μεταφ., ἔρως.. ἡ φρενῶν ἀκίς, Τιμόθ. Ἄδηλα 2· πόθων ἀκίδες, τὰ κέντρα τῆς ἐπιθυμίας, Ἀνθ. Π. 12. 76: ὡσαύτως πόνοι δριμεῖς, νυγμοί, Ἀρεταῖος περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4. **II.** χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Γαλην.

ἀ-κίχητος, [ῐ], **ον**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ, ἀκίχητα διώκων, Ἰλ. Ρ. 75· μεταθεῖν, Αἰλ. περὶ Ζ. 4, 52. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀπρόσιτος, ἀκαμπτος, ἀδυσώπητος, Αἰσχύλ. Πρ. 184.

ἀ-κίων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ κιόνων, «ἀκίονες, ἀστήρικτοι,» Ἡσύχ.

ἀκκαῖον, «εὐκαταφρόνητον,» Ἡσύχ.

ἀκκίζομαι, ἀποθ. (ἀκκώ), προσποιοῦμαι ἀδιαφορίαν, κυρίως ἐπὶ κορασίων αἰδημόνων δῆθεν, τὰ μὲν οὖν γύναια.. ἠκκίζετο, Φιλιππίδ. ἐν «Ἀνανεώσει» 1, πρβλ. Α. Β. 364, Σουΐδ. καὶ ἴδε **ἀκκισμός**. **2)** καθόλου, προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, «καμώνομαι,» προσποιοῦμαι, οἶσθα, ἀλλ' ἀκκίζει, Πλάτ. Γοργ. 497Α, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 19, 5· πρβλ. Ruhnk Τίμ. ἐν λ.— Ἐνεργ. **ἀκκίζω** ἐν Αἰλ. Ἐπιστ. 9.

ἀκκιπήσιος, ὁ, Λατ. acipenser, ἰχθὺς περιζήτητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ λίαν δαπανηρός, εἶδος ὀξυρρύγχου, «ξυρρύχι,» Ἀθ. 294F.

ἄκκισμα, ατος, τό, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Εὐγ. 6. 404.

ἀκκισμός, προσποίησις ἀδιαφορίας, σεμνοτυφία, ψευδοκοσμιότης, Φιλήμ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 14· πρβλ. **ἀκκίζομαι**.

ἀκκιστικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ προσποιῆται τὸν σεμνὸν ἢ αἰσχυντηλόν, Εὐστ. 1727. 28.

ἀκκόρ, «ἀσκός, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

ἀκκώ, ἡ, ὡς τὸ **ἀλφιτώ, μορμώ**, φάσμα τι ὑποθετικὸν ἢ φόβητρον, δι' οὗ αἱ τροφοὶ ἐφόβιζον τὰ παιδία, ἢ κατ' ἄλλους γύναιον ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβοημένον, Ζηνόβ. 1. 53, ἔνθα ἴδε Leutsch.

ἀκλαγγί, ἐπίρρ. (κλαγγή), ἄνευ κλαγγῆς ἢ θορύβου, Λόγγος 1. 5: ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 803, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει **ἀκλαγγεῖς**.

ἀ-κλάδευτος, ον, ὁ μὴ κλαδευθείς, Ἐκκλ., καὶ **ἀκλάς, ἄδος**, «ἀκλάδας, ἀμπέλους ἀκλαδεύτους, Αἰολεῖς,» Ἡσύχ.

ἀ-κλάρωτος, Δωρ. ἀντὶ **ἀκλήρωτος**, Πίνδ.

ἄ-κλαστος, ον, ἄθραυστος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 15, 17, Ἀνθ. Π. 9. 322· μεταφ. ἐπὶ γραμμῆς μὴ διακοπτομένης, ἡ κύκλῳ φορὰ ἄκλ., Ἀριστ. Οὐρ. 2. 6, 3.

ἀκλαυστεί, ἢ **-στί, ἀκλαυτεί**, ἢ **-τί**, (κλαίω), ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ. = χωρὶς νὰ κλαίῃ τις, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 267.

ἄ-κλαυτος ἢ **ἄκλαυστος, ον**, ὁ πρῶτος εἶναι ὁ μόνος τύπος, ὃν ἔχει ὁ Ὅμηρος, ἴσως δὲ καὶ οἱ Τραγικοί: (κλαίω): **I.** παθ., ὁ μὴ κλαυθείς, ἰδίως ἄνευ τοῦ ἐπικηδείου θρήνου, Ἰλ. Χ. 386, Ὀδ. Λ. 54, Σόλων 21· ὤλετ' ἄκλαυτος, ἄστος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 565· μετὰ γεν. φίλων ἄκλαυτος, Σοφ. Ἀντ. 847.—Ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1235 ἡ Θέτις λέγει, ἐγὼ γὰρ ἦν ἄκλαυτ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα.., ὅ ἐ. τέκνα μὴ ὑποκείμενα εἰς θάνατον. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ κλαίων, μὴ δακρύων, οὐδέ σέ φημι δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, Ὀδ. Δ. 494, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 696, Εὐρ. Ἄλκ. 173.—Ἐν Σοφ. Ἠλ. 912 = χαίρων, ἀφόβως, νηποινεί.

ἀκλεής, ές, γεν. **-έος**, αἰτ. **ἀκλεᾶ**, Ἰων. **ἀκλεῆ**, Ἐπ. **ἀκλέᾶ**, Ὀδ. Δ. 728, Ἐπ. **ἀκλειής**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 932, Ποιητ. παρὰ Πλουτάρχ. 2. 38F. Νόνν. πληθ. **ἀκλειεῖς** ἢ **ἀκληεῖς**, Ἰλ. Μ. 318, Spitzn. Exc. 22: (κλέος). Ἄνευ φήμης, ἄδοξος, ὁ μὴ ὑμνηθείς, Ὅμ., Πινδ. Ο. 12, 22., Ἡροδ. προοίμ., Εὐρ., κτλ.—Ἐπίρρ. **ἀκλεῶς**, Ἡρόδ. 5. 77, Ἀντιφῶν 113. 38. Ἐπ. **ἀκλειῶς**, Ἰλ. Χ. 304: ὡσαύτως τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπίρρ., ἀκλεὲς αὔτως, Ἰλ. Π. 100· —πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἐπιτηδές**, 1, 3.

ἀκλεΐα, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀδοξία, Ἀνθ. Π. 9. 80.

ἀ-κλειής, ές, Ἐπ. ἀντὶ **ἀκλεής**.

ἄ-κλειστος, ον, Ἰων. **ἀκλήιστος**, Καλλ. Ἀποσπ. 41. Ἀττ.

συνηρ. **ἀκλῃστός**, Εὐρ. 'Ανδρ. 593, Θουκ. 2. 93: (κλείω), ὁ μὴ κεκλεισμένος. μὴ στερεωμένος, ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25.

ἄ-κλεπτος, ον, ὁ μὴ κλέπτων, μὴ ἀπατῶν, Σοφ. 'Αποσπ. 615.

ἀκλεής, ές, ἴδε ἐν λέξ. **ἀκλεής**.

ἀκλῃΐδας, «ἄζυγας,» 'Ησύχ.

ἀκλήϊστος ον, ἴδε ἐν λ. **ἄκλειστος**. II. (κλείζω), ἀνώνυμος, ἄδοξος, Γρηγ. Ναζ.

ἀ-κλήματος, ον, (κλῆμα) ὁ μὴ ἐκ τῆς ἀμπέλου προερχόμενος, γάνυσμα, Γρηγ. Ναζ.

ἀκληρεί, «χωρὶς κλήρου,» Ζωναρ.

ἀκληρέω, εἶμαι **ἄκληρος**, ἀτυχής, Πολύβ.1. 7, 4, κτλ.

ἀκλήρημα, ατος, τό, ἀπώλεια, ἀτύχημα, Διόδ.13. 31.

ἀκληρία. ἡ, ἀτυχία, Σοφ. 'Αποσπ. 816., 'Αντιφάν. ἐν «'Αδώνιδι» 1, Πολύβ., κτλ.

ἀ-κληρονόμητος, ον, ὁ μὴ ἔχων κληρονομίαν, 'Εκκλ. II. ὁ μὴ ἔχων κληρονόμους, Εὐστ. 533. 32, Γραμμ., 'Εκκλ.

ἄ-κληρος, ον, ἄνευ μερίδος, πτωχός, ἐνδεής, 'Οδ. Λ. 490, Ξεν. 'Αν. 3. 2, 26, κτλ.:—μ. γεν., ἄνευ μερίδος, ἢ μέρους εἴς τι πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, 'Ισαῖος 41.15, κτλ.—'Επίρρ. **ἀκληρεί**, Ζωναρ. II. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδοθῇ εἴς τινα, ὁ ἄνευ ἰδιοκτήτου, 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Αφρ.123, Εὐρ. Τρω. 32.

ἀ-κληρούχητος, ον, ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον, Συλλ. 'Επιγρ. 3137.102.

ἀκληρωτεί, ἢ -τί, ἐπίρρ., ἄνευ τῆς χρήσεως κλήρου, Λυσ.147. 19, Συλλ. 'Επιγρ. 2880.

ἀ-κλήρωτος, ον, ἄνευ κλήρου ἢ μερίδος ἔν τινι πράγματι, μ. γεν., χώρας ἀκλάρωτος, Πινδ. Ο.7.108. 2) ἄνευ τῆς χρήσεως κλήρου, Δίων Κ. 'Αποσπ. 62. II. ὁ μὴ διὰ κλήρου διαμοιρασθείς, Πλούτ. 2. 231E.

ἀ-κλῃστος, ἴδε ἐν λέξ. **ἄκλειστος**.

ἀκλητί, ἐπίρρ. χωρὶς προσκλήσεως, Ζηνόβ. 2. 46 [ἔνθα ῐ].

ἄ-κλητος, ον, ὁ μὴ προσκεκλημένος, "Ασιος 1, Αἰσχύλ. Πρ.1024. Χο. 838, Σοφ. Αἴ. 289, Θουκ.1.118, Πλάτ., κτλ.

ἀ-κλινής, ές, ὁ μὴ κλίνων πρὸς οὐδέτερον μέρος, ἀτρεμής, ἀσάλευτος, μὴ παρεκκλίνων, Πλάτ. Φαίδων 109Α: εὐθύς, κανονικός, ἀκλινέων καλάμων, 'Ανθ. Π.10.11, κτλ.—'Επίρρ. **-νῶς**, Φίλων 2. 669, 'Ιων. **-νέως**, 'Ανθ. Π. 5. 55. 2) μεταφ., σταθερός, ἀνένδοτος, 'Ανθ Π.12.158, 'Επιστ. πρὸς 'Εβρ. ι', 23, Λουκ. κτλ.:—ἀτάραχος, ἥσυχος, Νόνν. Δ. 35.11, κτλ.

ἀ-κλισία, ἡ, τὸ εἶναι ἄκλιτον, 'Απολλ. ἐν Α. Β. 551, 552.

ἄ-κλιτος, ον, ὁ μὴ κλινόμενος, Γραμμ.· ὁ Αἴλ. Διον. ἔγραψε περὶ ἀκλίτων ῥημάτων.—'Επίρρ. ἀκλίτως ἔχειν, Εὐστ. 162.32.

ἀ-κλόνητος, ον, ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος, Συνέσ., Σουΐδ., Συλλ. 'Επιγρ. 8672.—'Επίρρ. **-τως**, Κύριλλ.

ἄ-κλονος, ον, ὁ μὴ κλονιζόμενος, Γαλην. τόμ. 9. 205.

ἄ-κλοπος, ον, ὁ μὴ κλαπείς, Γρηγ. Ναζ. II. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δελεασμὸν ἢ ἀποπλάνησιν, ὁ αὐτ. III. ὁ μὴ λάθρᾳ ὑποκεκρυμμένος, ἄγκιστρον, 'Οππ. 'Αλ. 3. 532.

ἀ-κλυδώνιστος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυδωνιζόμενος: κυρίως, προφυλαττόμενος ἀπὸ τῆς τρικυμίας, λιμὴν ἀκλ. τῶν πνευμάτων, Πολύβ.10.10, 4.

ἀκλυδωνίστως, ἄνευ κλυδωνισμοῦ, 'Ισίδ. Πηλουσιώτης, 'Επιστ. Δ, 91.

ἄ-κλυστος, ον, = **ἀκλυδώνιστος**, Λυκόφρ. 736, Πλουτ. Μάριος, 15. Νόνν., κτλ., λιμὴν ἀκλ., Διόδ. 3.44· θηλ. Αὖλιν ἀκλύσταν, Εὐρ. Ι. Α. 121.

ἄ-κλυτος, ον, (κλύω) ὁ μὴ ἀκουσθείς, 'Επιγράμμ. 'Ελλ.1046, 91:—ἡ σημασ. ἀμφίβολος παρὰ Πλουτ. 2. 722E.

ἄ-κλων, ὁ, ἡ, ἄνευ κλωνὸς ἢ κλάδου, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 6, 2.

ἄ-κλωστος, ον, (κλώθω), ὁ μὴ κεκλωσμένος, στήμονες, Πλάτ. Κωμ. "Αδηλ. 53.

ἀκμάω = **ἀκμάζω**, «καὶ ἀκμῶσαν ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσαν,» 'Ετυμ. Μ. 49.12, ἐν λέξει **ἀκμή** περὶ τὸ τέλος.

ἀκμάζω, μέλλ. **άσω**, (ἀκμή), εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, εἶμαι πλήρης σφρίγους καὶ δυνάμεως. 1) ἐπὶ προσώπων, 'Ηρόδ. 2.134, Πλάτ. Πρωτ. 335E· ἀκμάζειν σώματι, ῥώμῃ, Ξεν. 'Απομν. 4. 4, 23, Πλάτ. Πολιτικ. 310D. κτλ.: οὕτως ἐπὶ πόλεων καὶ κρατῶν, 'Ηρόδ. 3. 57., 5. 28· ἀκμ. τὸ σῶμα ἀπὸ τῶν λ' ἐτῶν μέχρι τοῦ ε' καὶ μ', 'Αριστ. Ρητ. 2. 14, 4. 2) ἀκμάζω, ἰσχύω ἢ ἐξέχω εἴς τι, πλούτῳ, 'Ηρόδ. 1. 29· παρασκευῇ πάσῃ, Θουκ. 1. 1· νεότητι, ὁ αὐτ. 2. 20· ἔν τινι, Αἰσχίν. 46. 23. 3) μετ' ἀπαρεμφ., εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὥστε νὰ πράξω τι, Ξεν. 'Αν. 3.1, 25. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀκμάζει ὁ πόλεμος, ἡ νόσος, εἶναι ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτῆς ὁρμῇ, ἐνεργείᾳ, 'Ιππ. 'Αφ.1245, Θουκ. 3. 3., 2. 49., ἀκμάζον θέρος, ὅταν ἤ ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2.19· ἐπὶ σίτου, ὅταν μεστώσῃ καὶ ἦ ἕτοιμος πρὸς θερισμόν, ὁ αὐτ. 2) ὡσαύτως, ἡνίκα .. ἀκμάζοι [ὁ θυμός], ὁπότε ὁ θυμὸς ἦτο εἰς τὴν ὑψίστην του ἀκμήν. Πλάτ. Τίμ.70D· ἀκμάζουσα ῥώμη, 'Αντιφῶν 127. 25· ἀκμάζει πάντα ἐπιμελείας δεόμενα, ἀπαιτοῦσι τὴν ὑψίστην ἐπιμέλειαν, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 40. 3) ἀπροσώπ., μετ' ἀπαρεμφ. ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι, εἶναι καιρὸς νὰ .., Αἰσχύλ. (λυρ.), Θ. 96· νῦν γὰρ ἀκμ. Πειθὼ .. ξυγκαταβῆναι, τώρα εἶναι καιρὸς δι' αὐτὴν νὰ .., ὁ αὐτ. Χο. 726.

ἀκμαῖος, α, ον, = ἐν πλήρει ἀκμῇ, ἀκμάζων, ζωηρός, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, πῶλοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 405· ἥβη, ὁ αὐτ. Θ.11· ἀκμαῖος φύσιν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἰσχύος, ὁ αὐτ. Περσ.441· ἀκμ. τὴν ὀργήν, Λουκ. Τίμ. 3· κάλλει ἀκμαία, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 127· τὸ ἀκμαιότατον, Διον. 'Αλ. 5. 22:—ἀκμ. πρὸς ἔρωτα, Λατ. nubilis, 'Ανθ. Π. 7. 221· πρβλ. Λουκ. Θε. Διάλ. 8. 2, Αἰλ. περὶ Ζ. 15.10:—οὕτω καὶ ἐν ἐπιρρήματι, ἀκμαίως ἔχειν κατὰ τὴν ἡλικίαν, Πολύβ. 32. 15, 7:—ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν τι εὑρίσκηται εἰς τὸ ὕψιστον αὐτοῦ σημεῖον, ὁ ἀκμαιότατος καιρὸς τῆς ἡμέρας, δηλ. μεσημβρία, Πολύβ. 3.102,1· τὸ ἀκμαῖον τοῦ χειμῶνος, «ἡ καρδία τοῦ χειμῶνος,» 'Αρρ. 'Αν. 4. 7, 1, κτλ. II. ἐγκαίρως, εἰς ἁρμόδιον καιρόν, Λατ. opportunus, ὡς ἀκμαῖος .. μόλοι (Wakef. ἀκμαῖ' ἂν) Σοφ. Αἴ.921· ἀκμ. ἡμέραι, αἱ κατάλληλοι ἡμέραι, 'Αθήν. 180C· πρβλ. 'Ανθ. Π.10. 2.

ἀκμαστής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., 'Ηρωδιαν. 1.17.24.

ἀκμαστικός, ή, όν, = ἀκμαῖος, ἀκμ. πυρετός, Γαλην. 10, 615, ἐπὶ συνεχοῦς πυρετοῦ, ὁπότε ἡ θερμοκρασία διατηρεῖται ὑψηλὴ διαρκῶς· ἐπίσης **ὁμότονος**.—'Επίρρ. **-κῶς**, Θεοδ. Μετοχ. 59.

ἀκμή, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **ἀκή** I.), ὀξὺ σημεῖον, τὸ κοπτερὸν μέρος μαχαίρας, ἄκρα, παροιμ. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, εἰς κρισιμώτατον σημεῖον, (ἴδε ἐν λ. **ξυρόν**), ἀκμὴ φασγάνου, ξίφους, ὀδόντων, Πινδ., κτλ.· κερκίδων ἀκμαί, Σοφ. 'Αντ. 976· λόγχης ἀκμή, Εὐρ. 'Ικ. 318· ἀμφιδέξιοι ἀκμαί, αἱ ἄκραι ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, Σοφ. Ο. Τ.1243· ποδοῖν ἀκμαί, οἱ πόδες, ὁ αὐτ.1034· πυρὸς ἀκμαί, ἔμπυροι ἀκμαί, ἴδε ἐν λέξ. **ῥῆξις**. II. τὸ ὕψιστον ἢ σπουδαιότατον σημεῖον παντὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἡ ἀκμή, τὸ ζενίθ, ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας, Λατ. flos aetatis, ἀκμὴ ἥβης, Σοφ. Ο.Τ. 741· ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ, Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 13· σώματός τε καὶ φρονήσεως, Πλάτ. Πολ. 461Α· μέτριος χρόνος ἀκμῆς, ὁ αὐτ. Πολ. 460E· ἀκμὴ βίου, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20, κτλ.· εἰς ἀκμὴν ἐλθών, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 532· ἐν ἀκμῇ εἶναι = ἀκμάζειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 230B· ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς, 'Ισοκρ. 147Α· ἀκμὴν ἔχειν, ἐπὶ σίτου, ὥριμον εἶναι, Θουκ. 4.2· τοσοῦτον τῆς ἀκμῆς ὑστερῶν, 'Ισοκρ. 418D· τῆς ἀκμῆς λήγειν, ἀρχίζω νὰ παρακμάζω, Πλάτ. Συμπ. 219Α: — ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις, ὡς: ἀ. ἦρος, ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔαρος (πρβλ. τὸ τοῦ Μίλτωνος the point of dawn), Πινδ. Π. 4.114· ἀ. θέρους, τὸ μέσον τοῦ θέρους, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 19· ἀ. πληρώματος, ἄριστον πλήρωμα πλοίου, Θουκ.7.14· ἀ. τοῦ ναυτικοῦ, τὸ ἄνθος τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 8.46· ἀ. τῆς δόξης, ὁ αὐτ. 2. 42· αἱ ἀκμαί, τὸ κρίσιμον σημεῖον ἀσθενείας, 'Ιππ. 'Αφ. 1245:—καθόλου, ἰσχύς, ζωηρότης, ἐν χερὸς ἀκμᾷ, Πινδ. Ο. 2, 113· πρβλ. Αἰσχύλ. Περσ. 1060· ἀ. ποδῶν, ταχύτης, Πινδ. Ι. 8. (7). 83, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 370· φρενῶν, Πινδ. Ν. 3. 68· βαρὺς ἀκμᾷ, φοβερὸς κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ αὐτ. Ι. 4, 86 (3. 81):—Περιφρασ. ὡς τὸ **βία**, ἀκμὰ Θησείδαν, Σοφ. Ο. Κ. 1061. III. ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ **καιρός** = ὁ καιρός, δηλ. ὁ κάλλιστος, ὁ ἁρμοδιώτατος χρόνος, συχν. παρὰ Τραγ., ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς, Σοφ. Ο. Τ.1492· ἔργων, λόγων, ἕδρας ἀκμή, καιρὸς πρὸς ἔργα, λόγους, ἡσυχίαν, ὁ αὐτ. Φ. 12, 'Ηλ. 22, Αἴ. 811: — μετ' ἀπαρεμφ., κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκ., Αἰσχύλ. Περσ. 407· πρβλ. 'Αγ.1353· ἀπηλλάχθαι δ' ἀκ. Σοφ. 'Ηλ. 1338· ἐπ' ἀκμῆς εἶναι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ πράξω τι, Εὐρ. 'Ελ. 897· πρβλ. 'Αριστοφ. Πλ. 256· σοὶ μὲν ἀκμὴ φιλοσοφεῖν, 'Ισοκρ. 1C:—ἐπ' αὐτὴν ἥκει τὴν ἀκμήν, ἔχει φθάσει εἰς τὸ κρίσιμον σημεῖον, Δημ. 52.7· ἀκμὴν λαμβάνειν, δράττεσθαι τῆς προσηκούσης στιγμῆς, 'Ισοκρ. (ἐπιστ.), 404., Πλούτ., τὴν ὀξυτάτην ἀκ. παριέναι, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, Πλάτ. Πολ. 460E· πρβλ. καὶ τὸ ἑπόμ.

ἀκμήν, αἰτ. τοῦ ἀκμή, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., πολὺ ὅμοιον τῷ **ἔτι** = ἀκόμη, ἔτι, λίαν σπάνιον παρ' 'Αττ., τὰ σκευοφόρα .. ἀκμὴν διέβαινεν, ἀκόμη διέβαινον τὸν ποταμόν, Ξεν. 'Αν. 4. 3, 26. ('Ισοκρ. 1C διωρθώθη ἤδη, ἴδε **ἀκμή** III)· συχν. παρὰ Πολυβ. ὡς 1. 13, 12., 3. 17. 5, καὶ ἀλλ.: ὡσαύτ. Θεόκρ. 4. 60., 'Ανθ. Π. 7 141, Εὐαγ. κ. Ματθ. ιε', 16, κτλ., ἀκμὴν νέος ὤν, Συλλ. 'Επιγρ.6864· ἐπιτεταμένον ἀκμὴν ἔτι, Πολύβ.14. 4, 9., 15. 6. 6.

ἀκμηνός, ή, όν, (ἀκμή) = ἐν πλήρει ἀναπτύξει, θάμνος ἐλαίας, 'Οδ. Ψ. 191· νυμφῶν ἃς ἀκμηνὰς καλοῦσιν, Πανσ. 5.15,6.

ἄκμηνος, ον, (οὐχὶ ἀκμηνός, Spitzn. 'Ιλ. Τ.163), νηστεύων, ἀπεχόμενος τροφῆς, ἄκμηνος σίτοιο, 'Ιλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, αὐτόθι 320· ἀπολ. νήστιας ἀκμήνους, αὐτόθι 207· ἄκμηνος καὶ ἄπαστος, αὐτόθι 346· ἐκ τοῦ ἀκμή, ὅπερ λέγεται ὅτι Αἰολιστὶ σημαίνει νηστείαν, ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τοῦ **καμεῖν**.

ἀκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, ὡσαύτως ὡς οὐδ. Πανσ. 6. 15, 5, Συλλ. 'Επιγρ. 428: (κάμνω): = **ἀκάμας**, ὁ μὴ ἀποκάμνων, ἀκαταπόνητος, 'Ιλ. Λ. 802., Ο. 697, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 330, Σοφ. 'Αντ. 353· πύλας ἀκμῆτας, 'Ανθ. Π. 9. 526:—ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν, ὡς παρὰ Διονυσ. 'Αλ. 9. 14 (ἔνθα κακῶς **ἀκμήτην**), Πανσ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλουτ. Κίμ.13.

ἀ-κμητεὶ καὶ -τί, ἐπίρρ., = ἄνευ κόπου, εὐκόλως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1.16, 2.

ἄκμητος, ον, (κάμνω) = ἀκμής, ἀκούραστος, ποσίν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 520. II. ὁ μὴ προξενῶν κόπον, Νικ. Θ. 737.

ἀκμο-θέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπ., Πολυδ. 10.147.

ἀκμό-θετον, τό, (τίθημι) ὁ τόπος (ἢ τὸ ξύλον), ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἄκμων (ἀμόνι), Ἰλ. Σ. 410, Ὀδ. Θ. 274.

ἀκμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Αἴσωπ.

ἄκμων, ονος, ὁ, κατ' ἀρχὰς πιθαν. μετεωρικὸς λίθος, κεραυνὸς (ἴδε ἐν τέλ.), χάλκεος ἄκμων οὐρανόθεν κατιών, Ἡσ. Θ. 722· πρβλ. 724. II. ὁ ἄκμων, τὸ ἀμόνι τοῦ σιδηρουργοῦ, Ἰλ. Σ. 476, Ὀδ. Θ. 274, Ἡρόδ. 1. 68:—μεταφ., πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, Πινδ. Π. 1, 167· λόγχης ἄκμονες, ὡς ἄκμονες ἱκανοὶ νὰ ὑποφέρωσιν ἀκοντίσματα (ὡς ὁ Σχολ. ὑπολαμβάνει), Αἰσχύλ. Πέρσ. 51· οὕτως ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῷ» 1· Τιρύνθιος ἄκμων, ὅ ἐ. Ἡρακλῆς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 146. 2) κόπανος, γουδοχέρι, «ἄκμονα, ἀλετρίβανον, Κύπριοι,» Ἡσύχ. III. = οὐρανός, καὶ ἀκμονίδαι = οὐρανίδαι, Ἡσύχ., πρβλ. Ἀλκμᾶνα 111 (ἔνθα ἴδε Bgk). IV. εἶδος ἀετοῦ, Ἡσύχ. V. εἶδος λύκου, Ὀππ. Κ. 3.326· (πρὸς ταῖς ἀνωτέρω μνημονευθείσαις σημασίαις πρβλ. Σανσκρ. açmâ (λίθος, μετεωρικὸς λίθος), açmaras (lapideus), Παλαιο-Σκανδιν. hamarr, Παλαιὰ Ὑψ. Γερμ. hamar (σφυρίον, hammer, ἀγγλ.), Λιθουαν. akmú (λίθος).

ἄκναμπτος, ἄκναπτος, ἄκναφος = ἄγναμπτος, ἄγναπ., κτλ.

ἄ-κνημος, ον, (κνήμη) ἄνευ γαστροκνημίας, Πλούτ. 2. 520C.

ἀ-κνησμος, ον, ἄνευ κνησμῶν, ἐρεθισμοῦ ἢ φαγούρας, Ἱππ. Κατ' Ἰητρεῖον 747.

ἄκνηστις, ιος, ἡ, (ἄκανος), ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζῴων, Ὀδ. Κ. 161. II. εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θ. 52.

ἄκνηστος, ἡ, χαμελαία, Διοσ. 4.172.

ἄ-κνισος, ον, (κνῖσα) = ἄνευ κνίσης, ἤτοι ἄνευ τοῦ πάχους τῶν θυμάτων, βωμός, Ἀνθ. Π. 10.7· οὕτως ὁ Κόβητος διορθοῖ, βωμοῖσι παρ' ἀκνίσοισι ἐν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 6. 2) ἰσχνός, ἀδύνατος, ἐπὶ προσώπων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 6· ἐπὶ ἐδέσματος, Πλούτ. 2. 123B.

ἀ-κνίσωτος [ῐ], ον, ἄνευ τῆς κνίσης τῶν θυσιῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 422.

ἀκοάζη, «ἀκούεις» Ἡσύχ.

ἀκοαστῆρες, οἱ, «ἀρχή τις παρὰ Μεταποντίοις,» Ἡσύχ.

ἀκοή, ἡ, Ἐπ. ἀκουή (ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶναι ἀκοϜ ὡς ἐν τῷ ἀκούω = ἀκόϜω):—ἀκοή, ὁ ἀκουόμενος ἦχος, ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή, Ἰλ. Π. 634. 2) τὸ ἀκουόμενον νέον, εἴδησις, ἀγγελία, μετὰ πατρὸς ἀκουὴν ἱκέσθαι, βῆναι, ὅπως ἀκούσῃ τι νέον περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ὀδ. Β. 308., Δ. 701· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 220· κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοήν, κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σόλωνος, Πλάτ. Τίμ. 21A, πρβλ. 22B. 3) τὸ ἀκουσθέν, λόγος, φήμη, Πινδ. Π. 1.162, 174· ἀκοὰ σοφοῖς, λόγος, πρᾶγμα ἄξιον νὰ ἀκούηται παρὰ σοφῶν, αὐτόθι 9. 135· ἀκοῇ ἱστορεῖν, παραλαβεῖν τι., κτλ., γινώσκειν ἐξ ἀκοῆς, Ἡρόδ. 2. 29, 148, κτλ.· ἐπίστασθαι, Ἀντιφῶν 137. 17, Θουκ. 4. 126· οὕτως, ἐξ ἀκοῆς λέγειν, Πλάτ. Φαίδων 61D· τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, τὰς παραδόσεις, Θουκ. 1. 20· ἀκοαὶ .. λόγων, ὁ αὐτ. 1.73· ἀκοὴν μαρτυρεῖν, = μαρτυρεῖν περὶ φήμης τινός, Δημ. 1300, 16· ἀκοὴν προσάγειν, φέρω μαρτυρίαν περὶ φήμης, ἐφ' ἧς στηρίζεταί τι, αὐτόθι 14· βαρὺν .. ἀκοῆς ψόγον, Ἀνθ. Π. 6.220. II. ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, Ἡρόδ. 1. 38, κτλ.· συνδεδεμένον μετὰ τοῦ ὄψις, Πλάτ. Φαίδων 65B, κτλ.· εἰς ὦτα μέν ἐστιν, ἀκοαὶ δὲ οὐκ ἔνεισιν, Φίλων 1.474. 2) ἡ ἐνέργεια τῆς ἀκοῆς, τὸ ἀκούειν, ἐς ἀκοὰν ἐμήν, εἰς τὴν ἐμὴν ἀκοήν, εἰς τὸ ἐμὸν οὖς, Αἰσχύλ. Πρ. 690· γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι, Σιμων. 41· ὀξεῖαν ἀκοὴν .. λόγοις διδούς, Σοφ. Ἠλ. 30· ἀκοῇ κλύειν, ὁ αὐτ. Φ. 1412· ἀκοαῖς δέχεσθαι, εἰς ἀκοὰς ἔρχεταί τι, Εὐρ. Ι. Τ. 1496, Φοίν. 1480· δι' ἀκοῆς αἰσθάνεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 900A· οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπών, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 962 (ἴσ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ κήρυκος, ἀκούετε λεῴ)· τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατιθέναι, Πολύβ. 24.5, 9. 3) τὸ οὖς, ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι (προπαροξ.), Σαπφ. 2.12· ἀπεσθίει μου τὴν ἀκ., Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 7· πρβλ. Φερεκρ. Ἄδηλ. 24· δυσὶν ἀκοαῖς κρίνειν, μετὰ δύο ὤτων, Ἀριστ. Πολ. 3.16.12. III. τὸ ἀκούειν, προσέχειν τινί, ἀκοῆς ἄξιος, = ἀξ. ἀκοῆς, ἀκροάσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 142D· εἰς ἀκοὴν φωνῆς, εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἧς δύναται ν' ἀκουσθῇ φωνή, 19, 41.

ἀ-κοίλιος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἱππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονημ. 194, 53. 2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἄ-κοιλος, ον, ὁ μὴ κοῖλος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 5, 1.

ἀ-κοίμητος, ον, = ἄϋπνος, ὁ μὴ ἀναπαυόμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρβλ. Θεόκρ. 13. 44, Διόδ., Πλούτ., κτλ.· ἀκ. δάκρυσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1064. 9:—Ὁ τύπος ἀ-κοίμιστος, ον, εἶναι ἀμφίβολος ἐν Διοδ. Ἐκλογ. 616, 48.

ἀκοινο-νόητος, ον, ὁ ἐστερημένος τοῦ κοινοῦ νοῦ, Γέλλ. 12.4· πρβλ. Ἰουβεν. 7. 218.

ἄ-κοινος, ον, ὁ μὴ κοινός, Θεμιστ. Λόγ. 142A.

ἀκοινωνησία, ἡ, ἔλλειψις κοινωνίας ἢ κοινότητος τῶν ἀγαθῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 12. II. τὸ μὴ εἶναί τινα κοινωνικόν, Στοβ. Ἐκλογ. 2.320. III. ἀφορισμὸς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κοινωνίας, Ἐκκλ.

ἀ-κοινώνητος, ον, οὗ δὲν μετέχει τις μετά τινος ἄλλου, γάμοις ἀκοινώνητον εὐνάν, κοίτην ἣν δὲν συμμερίζεται μετ' ἄλλων γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 470. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀνακοινώσῃ τις ἢ μεταδώσῃ, ὄνομα, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. 14, 21). II. ἐνεργ., μὴ ἔχων μέρος ἔν τινι, μὴ μετέχων τινός, μετὰ γεν., νόμων, Πλάτ. Νόμ. 914C· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἀκ. τοῖς κακοῖς, Ἀριστ. Τόπ. 3. 2, 8:—ἀπολ. ὁ μὴ κοινωνικός, Πλάτ. Νόμ. 774A· ἀπάνθρωπος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 3, 7:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. -τως, αὐτόθι 6.1, 7. III. ὁ ἀφορισθείς, ἀποκλεισθεὶς τῆς κοινωνίας, Ἐκκλ.

ἀ-κοινωνία, ἡ, ἡ μὴ κοινωνικότης, διχόνοια, Ἐπιστ. Πλάτ. 318E.

ἀκοίτης, ου, ὁ, (ἀ ἀθροιστ. κοίτη· πρβλ. ἄλοχος), ὁ ὁμοκοίτης, σύνευνος, σύζυγος, Ἰλ. Ο. 91, Ὀδ. Ε. 120, Πινδ. Ν. 5. 51, Σοφ. Τρ. 525, Εὐρ.:—θηλ. ἄκοιτις, ιος, ἡ, γυνή, σύζυγος, Ἰλ. Γ. 138, Πινδ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 684, Σοφ., Εὐρ.—Ποιητικαὶ λέξεις, Πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 405C.

ἄ-κοιτος, ον, ὁ μὴ ἔχων κοίτην ἢ ὑποστάθμην, περὶ τοῦ μέλιτος τοῦ μὴ ἔχοντος ὑποστάθμην, Πλιν. Φ. Ἱστ. 11.15.

ἀ-κολάκευτος, ον, ὁ μὴ διὰ κολακειῶν διαφθειρόμενος, Πλάτ. Νόμ. 729A. II. ἐνεργ., ὁ μὴ κολακεύων, Τέλης παρὰ Στοβ. 524, ἐν τέλ. οὕτως ἐπίρρ. -τως, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 51, 1.

ἀ-κόλακος, ον, ὁ μὴ κολακεύων, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κόλαπτος, ον, ὁ μὴ κεκολαμμένος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 263, 42, ἔκδ. Λ.

ἀκολασία, ἡ, τὸ ἀχαλίνωτον, ἡ ἀκράτεια, ἀντίθ. τῷ σωφροσύνη, Ἑκαταῖ. 144, Ἀντιφ. 125. 35, Θουκ. 3. 37, Πλάτ., κτλ. Πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 3. κατὰ πληθ. Λυσ. 146. 34, Πλάτ. Νομ. 884.

ἀκολασταίνω, μέλλ. -ανῶ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1226· εἶμαι ἀκόλαστος, ἀκρατής, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1.19., Πλάτ. Πολιτικ. 555D, καὶ ἀλλ.

ἀκολάστασμα, τό, (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος * ἀκολαστάζω) = ἀκολάστημα, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 399 ἀντὶ ἀκόλαστ' ᾄσματα, ὁ δὲ Meineke προτείνει ἀκολαστάσματα ἀντὶ -άματα, ἐν Ἀναξανδρ. Ἄδηλ. 24· πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 38.

ἀκολαστευτέον, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀκολαστητέον.

ἀκολάστημα, ατος, τό, πρᾶξις ἀκολασίας, Πλουτ. Κράσσ. 32., Μ. Ἀντ. 11, 20, Ὠριγ.

ἀκολαστητέον, ῥημ. ἐπίθ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος * ἀκολαστέω), πρέπει νὰ διάγῃ τις ἐν ἀκολασίᾳ, Κλήμ. Ἀλ. 2. 28.

ἀκολαστία, ἡ, πιθαν. γραφ. ἀντὶ ἀκολασία, Ἄλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1. 6· ἴδε Meineke.

ἀ-κόλαστος, ον, Λατ. non castigatus, μὴ τιμωρηθείς, μὴ παιδευθείς, ἀχαλίνωτος, ὁ δῆμος, Ἡρόδ. 3. 81· ὄχλος, Εὐρ. Ἑκ. 607· στράτευμα, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· οὕτω Πλάτ., κτλ. 2) κοινῶς, ἀχαλίνωτος ἐν ταῖς σαρκικαῖς ἡδοναῖς, ἀσελγής, ἀκρατής, ἀντίθ. τῷ σώφρων, Σοφ. Ἀποσπ. 817, Πλάτ. Γοργ. 507C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 7·—περί τι, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 6.18, 8· πρός τι, (ἴδε τέλ.):—οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκολάστως ἔχειν, Πλάτ. Γοργ. 493C:—συγκρ. -οτέρως ἔχειν πρός τι, εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἀκρατὴ ὡς πρός τι, Ξεν. Ἀπομ. 21, 1.

ἀκολλητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ. Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1.1078.

ἀ-κόλλητος, ὁ μὴ κεκολλημένος ἢ μὴ προσηρτημένος, τινί, Γαλην. 2) ἀσυνάρτητος, ἀσύναπτος, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 42.

ἄ-κολλος, ον, ὁ ἄνευ κόλλης, ὁ μὴ προσκολλώμενός τινι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.10, 3.

ἀ-κολλύβιστος, ον, ἴδε ἐν λέξ. κόλλυβος II.

ἀ-κολόβωτος, ον, ὁ μὴ κολοβωθείς, Εὐστ. 727. 39.

ἄκολος, ου, ἡ, τεμάχιον σμικρότατον ψωμοῦ, ψιχίον, αἰτίζων ἀκόλους, Ὀδ. Ρ. 222, Ἀνθ. Π. 9. 563· πρβλ. 6. 170· παρὰ Βοιωτοῖς ἀντὶ ἔνθεσις, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» Ἀθήν. 622. (Ὁ Κούρτιος λέγει ὅτι τὸ ἄκολος καὶ τὸ αἶκλον δυνατὸν ἴσως νὰ συγγενεύωσι τῇ Σανσκριτ. √aç (ἐσθίειν)).

ἀκολουθέω, μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἀκόλουθος, ἕπομαί τινι, ἢ ὑπάγω μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν καὶ δούλων:—συντάσσ. τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. προσώπ., Ἀριστοφ. Πλ. 19, κτλ.· ἀκ. τῷ ἡγουμένῳ, Πλάτ. Πολ. 474C· ὡσαύτως μετὰ προθ., ἀκ. μετά τινος, Πλάτ. Λάχ. 187E, Λυσίας 193.18, κτλ.· τοῖς σώμασι μετ' ἐκείνων ἠκολούθουν, ταῖς δ' εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν, Ἰσοκρ. 299C· ἀκ. σύν τινι, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 3· κατόπιν τινός, Ἀριστοφ. Πλ. 13· σπανιώτατα μετ' αἰτιατ. ὡς παρὰ Μενάνδ. Ἄδηλ. 32· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 354:—ἀπολ. συχν. παρὰ Πλάτ., κτλ.· ἀκ. ἐφ' ἁρπαγῆς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 2.98· ἀκολουθῶν, ὁ, ὡς οὐσιαστ., = ἀκόλουθος I, Μένανδ. ἐν «Κόλακι» 3. II. μεταφ., ἀκολουθῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, ἀφίνομαι νὰ ὁδηγηθῶ ὑπό τινος εἴς τι, τῇ γνώμῃ τινός, Θουκ. 3. 38· τοῖς πράγμασιν, τοῖς καιροῖς, ἀκολουθῶ τὰ πράγματα, κτλ., Δημ. 51.14., 730.18: ὑπακούω, τοῖς νόμοις, Ἀνδοκ.

31. 35. **2**) παρακολουθῶ τὴν συνέχειαν λόγου τινός, Πλάτ. Φαίδ. 107B, κτλ. **3**) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκολουθῶ μετά τι, γίνομαι ὡς συμπέρασμά τινος, συμφώνως πρός τι, ἀκολουθεῖν τοῖς εἰρημένοις, Πλάτ. Πολ. 332D· εὐλογία .. εὐηθείᾳ ἀκ., αὐτόθι 400E, πρβλ. 398D: ἀκολουθῶ τὴν ἀναλογίαν τινός, εἰμὶ ὅμοιος πρός τι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 1, 3, καὶ ἀλλ. **4**) ἀπολύτως, ἀκολουθεῖ, ἕπεται, Λατ. sequitur, ὁ αὐτ. Κατηγ. 12. 2.—Μόνον παρ' Ἀττ. κωμῳδοποιοῖς καὶ πεζογράφοις· πρβλ. **ἀκόλουθος**.

ἀκολούθησις, εως, ἡ, ἡ ἀκολουθία, ἡ διαδοχή, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9. 7. **2**) τὸ ἐπακολούθημα, συμπέρασμα, ὁ αὐτ. Ἀν. Πρ. 1: 46,17. **II**. ὑπακοή, Πλάτ. Ὅροι 412B

ἀκολουθητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀπολύτ. Ξεν. Οἰκ. 21.7, τῷ λόγῳ, Πλάτ. Πολ. 400D.

ἀκολουθητικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἀκολουθῇ, ταῖς ἐπιθυμίαις, τοῖς πάθεσιν, Ἀριστ. Ρητ. 2.12, 3, Ἠθ. Ν. 1. 3, 6.

ἀκολουθία, ἡ, οἱ ἀκολουθοῦντες, συνοδεία θεραπόντων, Σοφ. Ἀποσπ. 818, Πλάτ. Ἀλκ. I. 122C. **2**) σειρά, συνεχὴς διαδοχή, Κλήμ. Ἀλ., κτλ. κατ' ἀκολουθίαν, κατὰ κανονικὴν διαδοχήν, Ἡρωδιαν. 8. 7. **II**. τὸ ἀκολουθεῖν τι, συμμόρφωσις πρός τι, τοῖς πράγμασι, Πλάτ. Κρατ. 437C· γραμματικὴ συμφωνία, ἤτοι ὀρθὴ σύνταξις (πρβλ. **ἀνακολουθία**), Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. σ. 178. **2**) ὑπακοή, Μ. Ἀντων. 3. 9. **III**. ἐπακολούθημα, Φίλων 2. 497.

ἀκολουθίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀκόλουθος**, μικρὸς ὑπηρέτης, Πτολ. παρ' Ἀθην. 550A.

ἀκόλουθος, ον, (ἀ ἀθροιστ., **κέλευθος**, Πλάτ. Κρατ. 405C):— ὁ ἀκολουθῶν, ὑπηρετῶν τινι, τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ἀκόλουθος, ὑπηρέτης, Λατ. pedisequus, Ἀριστοφ. Ὄρ. 73· ὅτοισι παῖς ἀκ. ἐστιν.. οἱ ὁποῖοι διατηροῦσιν ὑπηρέτην μικρόν, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 1.3· συχν. παρ' Ἀττ. πεζ. Ἀντιφῶν 115,19, Θουκ. 6. 28., 7.75, Πλάτ. Συμπ. 203C, κτλ. οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ στράτευμα, τὰ σκευοφόρα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 36: ὡσαύτως θηλ. Πλουτ. Καῖσ. 10. **2**) ἀκολουθῶν μετά τινα, μετὰ γεν., πλάτα .. Νηρήδων ἀκ., Σοφ. Ο. Κ. 719 (λυρ.). **3**) ὁ ἀκολουθῶν ὡς ἐπακολούθημά τινος ἢ σύμφωνός τινι, μ. γεν. τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 438, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 111C· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. Νόμ. 716C. Τίμ. 88D· ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, Δημ. 312,25· ἀκ. τοῖς εἰρημένοις ἐστὶ τὸ διῃρῆσθαι, Ἀριστ. Πολ. 6. 8,1·— ἀπολύτ., ἀνάλογος, Λυσ. 162.26·— σύμφωνα πρὸς ἄλληλα, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 19. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 36.— Ἐπίρρ. **-θως**, συμφώνως πρὸς .., τοῖς νόμοις, Δημ. 1100.14· πρβλ. Διόδ. 4.17· ἀπολ., συμφώνως, εἰκότως καὶ ἀκ., Ἀριστείδ. 2. 142·— ἅπαξ παρὰ Σοφοκλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἄλλως μόνον παρὰ Κωμ. καὶ Πεζ. συγγρ.

ἀκολουτέω, ἀντὶ **ἀκολουθέω**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1198.

ἄ-κολπος, ον, ἄνευ κόλπου, δηλ. κοιλίας, Αἰλ. Περὶ Ζῴων 15.16.

ἀ-κόλυμβος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβᾷ, Βατραχομ. 157, Στράβ., Πλούτ.

ἀκόμης, «οὐκ εὐδιάκονος, οὐδὲ πανοῦργος,» Ἡσύχ.

ἀκομία, ἡ, ἔλλειψις κόμης, Μεταγ.

ἀκομιστία, Ἐπ. **-ίη** [ῐ], ἡ, ἔλλειψις ἐπιμελείας ἢ περιποιήσεως, Ὀδ. Φ. 284, Θεμίστ.

ἀ-κόμιστος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετηθείς, ὃν δὲν περιεποιήθη τις, Διογ. Λ. 5. 5, Νόνν.

ἀκομμέρκευτος, ον, ἀπηλλαγμένος τελωνιακῶν δασμῶν, Τζυμ. Νεαρ. 301.

ἀ-κόμμωτος, ον, ὁ μὴ κεκομμωμένος, ἀκαλλώπιστος, Θεμίστ. 218B.

ἄ-κομος, ον, (κόμη) ἄνευ κόμης, φαλακρός, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἱστ. 1. 23: ἐπὶ δένδρων, ἄνευ φύλλων, Πολυδ. 1. 236.

ἀ-κόμπαστος καὶ **ἄ-κομπος, ον**, ὁ μὴ κομπάζων, Αἰσχύλ. Θήβ. 538, αὐτόθι 554.

ἀ-κόμψευτος, ον, ὁ μὴ κομψευόμενος, ἀνεπιτήδευτος, φυσικός, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 178. 200.

ἀκομψία, ἡ, ἔλλειψις κομψότητος, Γλωσσ.

ἄ-κομψος, ον, ἀκαλλώπιστος, ἄγροικος, Ἀρχίλ. 158· ἐγὼ δ' ἄκομψος, εἶμαι ἄγροικος, ἀκαλλώπιστος τὴν γλῶσσαν, Εὐρ. Ἱππ. 986· ἀκ. καὶ φαῦλος, A.B. 369· πρβλ. Διογ. Λ. 3. 63.—Ἐπίρρ. **-ψως**, Πλούτ. 2. 4F.

ἄκον, = ἀκούσιον, Σοφ. Ο. Κ., ἴδε καὶ Ἡσύχ., ἔνθα ἐσφαλμένως εἶναι γεγραμμένον «**ἄκομ**».

ἀκοναῖος, (τόπος) ἐν οἷς γίνονται αἱ «ἀκόναι,» Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 41.

ἀκονάω, μέλλ. **-ήσω**, (ἀκόνη) ἀκονῶ, ὀξύνω τι, μαχαίρας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 501· λόγχην, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 33:—μέσ., ἀκονᾶσθαι μαχαίρας, ἀκονᾶν τὰ ἑαυτῶν ξίφη, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 5, 20. **2**) μεταφ., ὡς τὸ **θήγω**, **ὀξύνω**, **παρακονάω**, Λατ. acuo, παροξύνω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω· γλῶσσαν ἠκονημένος, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. σύγκρισις Λυσάνδρου καὶ Σύλλα 4· πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 21. 3· θυμὸν ἐπ' ἐλπίδι τινὸς ἀκονᾶν, Δημάδ. 180.30.

ἀ-κόνδυλος, ον, ἄνευ ἁρμῶν ἢ ῥόζων, ἄνευ γρονθοκοπημάτων ἢ δαρμοῦ, Λουκ. Χάρ. 2.

ἀκόνη [ᾰ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. **ἀκή** I) πέτρα πρὸς ἀκόνησιν, ἀκόνη καὶ παρ' ἡμῖν, Λατ. cos, λιθίνη, Χεῖλ. 1, Ἕρμιπ. ἐν «Μοίραις» 1, κτλ., ἀκ. Ναξία, (αἱ ἄρισται ἀκόναι ἐξήγοντο ἐν Νάξῳ), Πινδ. I. 6. (5) ἐν τέλ. **2**) μεταφ., δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς, δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ γλώσσῃ, ὅ ἐ. παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν, Πινδ. Ο. 6.141· ἰδίως ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου fungar vice cotis, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12.18, πρβλ. Πλούτ. 2: 838E, Γρηγ. Ναζ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Ὠριγένης**.

ἀκόνησις, εως, ἡ, τὸ ἀκόνισμα, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει **βρυγμός**.

ἀκονητί, ὀρθότ. **ἀνακονητί**, (χωρὶς) .. ἀκονήσεως,» Ἡσύχ. Ἴδε Α. Κοραῆ κριτ. Σημ. εἰς Ἡσύχ., ἔκδ. Α. Κωνσταντινίδου, Ἀθήνησι. 1889.

ἀκονητής, ὁ, ὁ ἀκονῶν, «ἀκονιστής,» Ἀρχ. Λεξ.

ἀκονίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326A.

ἀ-κονίαστος, ον, = τῷ ἑπομ., ὁ μὴ κεκονιαμένος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 358, 22, ἔκδ. Λ.

ἀ-κονίατος, ον, (κονιάω) ὁ μὴ κεκονιαμένος, μὴ «ἀσπρισμένος» δι' ἀσβέστου, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8. 11, 1.

ἀκόνιον, τό, παρ' ἰατρ. φάρμακόν τι ἀντιπαθὲς ὀφθαλμικῇ νόσῳ, πιθανῶς τριβόμενον ἐπὶ ἀκόνης, Διοσκ. 1. 129.

ἀ-κονίορτος, ον, ἄνευ κονιορτοῦ, ἀντίθ. τῷ **κονιορτώδης**, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 11, 1.

ἀκονιτί [τῑ], ἐπίρρ. τοῦ **ἀκόνιτος**, ἄνευ τοῦ κονιορτοῦ τῆς κονίστρας, τ. ἔ. ἄνευ ἀγῶνος, χωρὶς κόπου ἢ προσπαθείας, Λατ. sine pulvere, ἐπὶ τοῦ νικῶντος, Θουκ. 4,73, Ξεν. Ἀγησ. 6. 3· ἀλλά, εἰ ταῦτα προεῖτο ἀκονιτί, Δημ. 295. 7.

ἀκονιτικός, ή, όν, ἐξ ἀκονίτου κατεσκευασμένος, Ξεν. Κυν. 11. 2.

ἀκόνιτον, τό, = τῷ ἑπομ., Λατ. aconitum, δηλητηριῶδες φυτὸν αὐξανόμενον εἰς ἀπορρῶγας βράχους (ἐν ἀκόναις), ἢ ἐν τόπῳ καλουμένῳ **Ἀκόναι**, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 16, 4· νῦν ὀνομάζεται «σκορπίδι» κατὰ τὸν Σιβθόρπιον· πρβλ. Sprengel Διοσκ. 4.76, Θεοπόμπ. Ἱστ. 200:—ὡσαύτως **ἀκόνιτος**, ἡ, Schneid. Νικ. Ἀλεξιφ. 42.

ἀκόνιτος, ον, (κονίω) ἄνευ κονιορτοῦ, ἀγῶνος καὶ πάλης, Κόϊντ. Σμ. 4.319. **II**. = **ἀκώνιστος**, Διοσκ. 1.6.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ.

ἀκοντί [ῑ], ἐπίρρ. τοῦ **ἄκων**, ἀντὶ **ἀεκοντί**, Πλουτ. Φάβ. 5, κτλ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. (Λοβ. Φρύν. 5).

ἀκοντίας, ου, ὁ, (ἄκων) εἶδος ὄφεως ταχέως ἀναπηδῶντος, Λατ. jaculus, κοινῶς «σαγίττα,» Νικ. Θ. 491., Γαλην., Λουκ. **II**. μετέωρον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 2. 23.

ἀκοντίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, (ἄκων) = ῥίπτω ἀκόντιον ἢ ἀπολύτ. = ῥίπτω ταχέως, βάλλω: τινός, ἐναντίον τινὸς (πρβλ. στοχάζομαι), Αἴαντος .. ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ, Ἰλ. Ξ. 402, πρβλ. Θ. 118· ὡσαύτως, Αἴας .. ἐφ' Ἕκτορι .. ἵετ' ἀκοντίσσαι, Π. 359· ἀκ. ἐς ἢ καθ' ὅμιλον, Ὀδ. Χ. 263, Ἰλ. Δ. 490:—τὸ ὅπλον κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται κατὰ δοτ., ἢ καὶ ἀκόντισε δουρί, ὥρμησε μὲ τὸ δόρυ του, ἔρριψε μεθ' ὁρμῆς τὸ δόρυ, Ἰλ. Ε. 533· ἀκ. δουρὶ φαεινῷ, αὐτόθι 611 καὶ ἀλλ.· ὡσαύτως κατ' αἰτιατ. ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα, ἠκόντισαν τὰ ὀξέα δόρατα, Ὀδ. Χ. 265· ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, Ἰλ. Μ. 44, πρβλ. Ξ. 422, Πινδ. I.1. 33:—μεταχειρίζομαι τὸ ἀκόντιον, τοξεύειν καὶ ἀκ., Ἡρόδ. 4.114· ἀκ. ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός, Πλάτ. Μένων 93D. **2**) μεθ' Ὅμηρ., μετ' αἰτιατ. προσώπου, βάλλω, πλήττω διὰ τοῦ ἀκοντίου, ἢ ἁπλῶς σκοπεύω ἐναντίον τινός, Λατ. petere, ἀκ. τὸν σῦν, Ἡρόδ. 1.43, κτλ.: ἐντεῦθεν παθητ., πλήττομαι ἢ τραυματίζομαι δι' ἀκοντίου, Εὐρ. Βάκχ. 1098, Ἀντιφῶν 120, τελευτ., Ξεν. **3**) ἀκ. ἑαυτὰς ἐπὶ ποταμόν, βάλλειν ἑαυτάς, ῥίπτειν, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱσ. 8.12, 4. **4**) ἀναβαίνω φεγγοβολῶν, ἐπὶ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, Εὐρ. Ἴων 1155. —ὡς μέσ., ἀπαστράπτω, Ἀριστ. Κόσμ. 2.11. **II**. ἀμετάβ., ὁρμῶ ἢ διαπερῶ, εἴσω γῆς, Εὐρ. Ὀρ. 1241.

ἀκόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄκων**, ἀκόντιον, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 460, Ἡρόδ. 1. 34, καὶ ἀλλ. **2**) πληθ., ἡ τέχνη τοῦ ἀκοντίζειν, Πλάτ. Νόμ. 794C.

ἀκόντισις, εως, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον, Ξεν. Ἀν. 1.9, 5.

ἀκόντισμα, ατος, τό, ἡ ἀπόστασις ἣν διατρέχει τὸ ῥιπτόμενον ἀκόντιον, ἐντὸς ἀκοντίσματος, ἐντὸς τῆς ἀποστάσεως μέχρι τῆς ὁποίας ἀκόντιον φθάνει, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4,16. **II**. τὸ ῥιπτόμενον πρᾶγμα, βέλος, ἀκόντιον, Στράβ. 576, Πλουτ. Ἀλέξ. 43, κτλ. **III**. κατὰ πληθ. = τῷ συγκεκριμ. **ἀκοντισταί**, ὁ αὐτ. Πύρρ. 21.

ἀκοντισμός, ὁ, = **ἀκόντισις**, Ξεν. Ἱππαρχ. 3. 6, Ἀρρ. Ἀν. 1. 2, 6:—ὡς παιγνίδιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 24:—τὸ ἀναπήδημα τῶν ὑγρῶν, Γαλην., Εὐστ., κτλ. **2**) ἀκοντισμοὶ ἀστέρων, ἐπὶ διαττόντων ἀστ., Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 147.

ἀκοντιστήρ, ῆρος, ὁ, = **ἀκοντιστής**, Εὐρ. Φοίν. 142. **II**. ὡς ἐπίθετον, ὁ μεθ' ὁρμῆς ἀκοντιζόμενος, τρίαινα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 535:—μεταφ., ἴαμβος, Χριστοδώρου Ἔκφρ. 359.

ἀκοντιστήρια, τά, μηχαναὶ ἐξακοντίζουσαι μεγάλους λίθους,

'Αγαθίας σ.147,13, ἔκδ. Β.—**ἀκοντιστήριον** ὅπλον, Μ.Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. Ζ, 680: jaculabile telum.

ἀκοντιστής, οῦ, ὁ, ὁ ῥίπτων ἀκόντιον, 'Ιλ. Π. 328, 'Οδ. Σ. 262, 'Ηρόδ. 8. 90, Αἰσχύλ. Πέρσ. 52, Θουκ. 3. 97, κτλ.

ἀκοντιστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ.7. 5, 63.—'Υπερθ. αὐτόθι 6. 2, 4· τὰ ἀκοντιστικά, ἡ τέχνη τοῦ ἀκοντίζειν, Πλάτ. Θεάγ.126Β.

ἀκοντιστύς, ύος, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **ἀκόντισις,** ὁ ἀγὼν τοῦ ἀκοντίου (ὡς τὸ ἐν τῇ 'Ανατολῇ τζιρίτ), οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου κατελεύσῃ,» 'Ιλ. Ψ. 622, καὶ σχόλια αὐτόθι.

ἀκοντο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον, 'Απολλ.Ῥόδ.2.1000.

ἀκοντο-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος ἀκόντιον (ὅ ἐ. πληγεὶς δι' ἀκοντίου), ἢ ὁ φυλαττόμενος (ἀποφεύγων) τὸ ἀκόντιον, Σιμων.106.

ἀκοντο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀκόντιον, Νόνν. Δ. 20,148.

ἀκόντως, ἐπίρρ. τοῦ **ἄκων,** ἴδε ἐν λ. **ἀέκων.**

ἀκοός, όν, = **ἀκουστικός,** Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 61.

ἀκοπητί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄκοπος,** Λιβάν.

ἀκοπία, ἡ, (ἄκοπος) ἔλλειψις κόπου, Κικ. Fam.16.18.

ἀ-κοπίαστος, ον, (κοπιάω) ὁ μὴ προξενῶν κόπωσιν, ὁδός, 'Αριστ. Κοσμ.1. 2. **II.** ὁ μὴ καταβαλλόμενος ὑπὸ κόπου, Στοβ. 'Εκλ.1. 952.—'Επίρρ. **-άστως,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 852· ὡσαύτως **-αστί,** Σωκρ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6.11.

ἄ-κοπος, ον, ἄνευ κόπου, ἑπομένως, **I.** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κόπωσιν, ἀκούραστος, κατακινεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 789D. **2)** ὁ «οὐδέπω ἠνωχλημένος ὑπό τινος,» 'Αμειψ. Ἄδηλ.14. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κόπον, ὄρχησις, Πλάτ.Τίμ. 89Α· ἐπὶ ἵππου, εὔκολος, Ξεν. 'Ιππ.1. 6· τοῖς τετράποσιν ἄκοπον τὸ ἑστάναι, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 4.10, 55. **2)** ὁ ἀποβάλλων τὴν κόπωσιν, ἀναψυκτικός, 'Ιππ.'Αφ.1246, Ὀξ. 395, Πλάτ. Φαῖδρ. 227Α:— **ἄκοπον** (δηλ. φάρμακον), τό, δυναμωτικόν, φάρμ. πρὸς ἐνίσχυσιν, Γαλην., κτλ.· ἄκ. μάλαγμα, Διοσκ.1. 93. Παρὰ Γαληνῷ καὶ **ἄκοπος,** ἡ.—'Επίρρ. **-πως,** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 16, 2. **III.** (ἐκ τοῦ κόπτω), ὁ μὴ σκωληκόβρωτος, 'Αριστ. Προβλ. 14. 2. **2)** ὁ μὴ κεκομμένος ἢ τετριμμένος, ὁλόκληρος. 'Αλέξαν. 'Αφρ.

ἀ-κόπριστος, ον, (κοπρίζω) ὁ μὴ κοπρισμένος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 3.

ἄ-κοπρος, ον, ὁ ὀλίγην κόπρον ἀποβάλλων, ὁ δυσχερῶς τὰ περιττώματα ἀποβάλλων, 'Ιππ. Ὀξ. 394. **II.** = τῷ προηγ. Θεοφρ. 'Ι. Φ. 8. 6, 4.

ἀ-κοπρώδης, ες, ὁ παράγων ὀλίγην κόπρον ἢ περιττώματα, 'Ιππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 393.

ἀκοπωτί, = **ἀπονητί,** ἄνευ κόπου, Βοασσονάδου 'Αν. τόμ. 3, σ.160.

ἀκοράζεσθαι (ἴσως ἀκροάζεσθαι), «ἀκροᾶσθαι,» 'Ησύχ.

ἀκοραῖος, ον, «βλαβερός, ἀνωφελής,» 'Ησύχ.

ἀκορεστία, ἡ, τὸ μὴ κορέννυσθαι, 'Επιφάν. 'Αγκυρ.106.

ἀ-κόρεστος, ον, (κορέννυμι), 'Αττ. ἀντὶ **ἀκόρητος,** ἀχόρταστος, Τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις (ἴδε **ἀκόρετος**)· μ. γεν. αἰχμᾶς ἀκόρεστος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 999:—ὁ τύπος ὁ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 120· (ὁ πάντων ἀκορέστατος, πλεῖστον ὅσον ἀκόρεστος, αὐθαδέστατος), ἢ εἶναι κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ **ἀκορεστότατος** (πρβλ. **μέσσατος, νέατος**), ἢ εἶναι τὸ ὑπερθ. τοῦ **ἀκορής,** (λέξεως ἀναφερομένης ὑπὸ 'Ησυχίου ἐν λ. **ἀγκορές,** καὶ ἐν χρήσει παρὰ Θεμιστ. Λόγ. 90D.). **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀκόρεστος, ἄπληστος, ἄπαυστος, οἰζύς, Αἰσχύλ. 'Αγ. 756· οἰμωγά, Σοφ. 'Ηλ.123· νείκη, Εὐρ. Μήδ. 638· γόοις ἀκορέστοις (ὡς ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ **-τοτάτοις**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 545. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ παρέχων κόρον, Αἰσχύλ. 'Αγ.1331. **2)** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς χορτασμόν, φιλία, Ξεν. Συμπ. 8.15.

ἀκορέστως, «ἀχόρταστα,» Φίλων Ι, 333, 31, Κλήμ. Α. Π. 296Β, Θεμίστ. 367, 4 (304D), Εὐνάπ. Βίοι Σοφ.13 (22).

ἀκόρετος, ον, ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ **ἀκόρεστος,** Αἰσχύλ. 'Αγ.1114, 1143, Σοφ. 'Ηλ. 122.

ἀκορής, ές, ἴδε ἐν λ. **ἀκόρεστος.**

ἀκόρητος, ον, (κορέννυμι) = ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, μ.γεν., πολέμου, μάχης, ἀπειλάων, 'Ιλ. Μ. 335., Υ. 2., Ξ. 479 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), πρβλ. 'Ησ. 'Ασπ. 346· προκάδων, Ὕμ. 'Ομ. εἰς 'Αφρ. 71· πρβλ. **ἀκόρεστος.** **II.** (κορέω) ὁ μὴ σαρωθείς, μὴ καλλωπισθείς, 'Αριστοφ. Νεφ. 44.

ἀκορία, ἡ, (ἄκορος) ἐν 'Ιππ. 1180F, τὸ μὴ ἐσθίειν μέχρι χορτασμοῦ, ἐγκράτεια ἐν τῷ ἐσθίειν· ἀλλὰ παρ' 'Αρετ. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, ἀκ. ποτοῦ, πιθαν. νὰ σημαίνῃ ἄσβεστον ἐπιθυμίαν ποτοῦ.

ἀκορίτης [ῑ] **οἶνος,** ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετ' ἀκόρου, Διοσκ. 5. 73.

ἄκορνα, ἡ, φυτὸν ἀκανθῶδες, Θεοφρ. 'Ι. Φ.1.10, 6. καὶ 13, 3.

ἄ-κορος, ον, ἀκόρεστος: ὁ μὴ εἰς κόπωσιν ὑποκείμενος, ἀδιάκοπος, εἰρεσία, Πινδ. Π. 4. 360.

ἄκορος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ὃ καὶ νῦν ἔχει τὸ αὐτὸ ὄνομα, acorus calamus (κατὰ Sprengel iris pseudacorus), ἡ δὲ ῥίζα αὐτοῦ καλεῖται **ἄκορον,** τό, Διοσκ.1. 2.

ἄ-κορσος, ον, ἀκέφαλος, «κόρσαι ἀναύχενες καὶ ἄκορσα σώματα πιπτόντων,» Ν. Χων. σ. 822,18. ἔκδ. Β.

ἀ-κόρσωτος, ον, ὁ ἄνευ κόρσης, Θεοφύλακ. Β.IV, 308Α· ἴδε κόρσῃ· ὁ δὲ 'Ησύχιος περὶ τῆς λέξ. ταύτης λέγει τὰ ἑξῆς: «ἀκόρσωτον, ἀκτένιστον, ἄκαρτον, ἀξύλιστον,».

ἀ-κόρυφος, ον, (κορυφή) ἄνευ κορυφῆς, ἄνευ ἀρχῆς, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ.118. **II.** = τῷ ἑπομ. 'Ησύχ.

ἀ-κορύφωτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀριθμήσῃ ἢ συγκεφαλαιώσῃ, πολύς, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἄκριτα.**

ἄκος, εος, τό, (ἀκέομαι) = θεραπεία, ἴασις, ἀνακούφισις, καταφυγή, μ. γεν. πράγματος, τὸ ὁποῖον ἀποφεύγει τις: κακῶν, Ὀδ. Χ. 481· πρβλ. 'Ιλ. Ι. 250, κτλ.· νυμφικῶν ἐδωλίων, Αἰσχύλ. Χο.71· κύβους .. τερπνὸν ἀργίας ἄκος, Σοφ. 'Αποσπ. 380· κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος, ὁ αὐτ. Αἴ. 363:—ἀπολ. ἄκος εὑρεῖν, 'Ιλ. Ι. 250· δίζησθαι, ἐξευρεῖν, ἐκπονεῖν, λαβεῖν, ποιεῖσθαι, 'Ηρόδ. 1. 94., 4. 187., Αἰσχύλ. 'Ικ. 367, Εὐρ. Βάκχ. 327, Πλάτ., κτλ.:—ἐν κυριολεκτικῇ ἰατρικῇ σημασίᾳ, 'Ιππ. Ὀξ. 383 καὶ (κατὰ ἰατρικὴν μεταφοράν), ἄκος ἐντέμνειν, τέμνειν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 17 (πρβλ. Χο. 539), Εὐρ. 'Ανδρ. 121:—ἄκος [ἐστί] μετ' ἀπαρεμ., ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι, ἀνωφελὲς εἶναι νὰ .. Αἰσχύλ. Πρ. 43. **2)** μέσον δι' οὗ λαμβάνει τίς τι· μ. γεν. τοῦ ἐπιζητουμένου πράγματος, σωτηρίας, Εὐρ. 'Ελ.1055.

ἀκοσμέω, μέλλ. -ήσω, πράττω ἄκοσμα, ἀπρεπῆ, μηδὲν ἐν τάξει ποιῶ, ἀκολασταίνω, οἱ ἀκοσμοῦντες, Σοφ. 'Αντ. 730, Φ. 381, Λυσ.140.42, Δημ. 729. 7· ἀκ. περί τι, ἁμαρτάνειν εἴς τι, Πλάτ. Νόμ.764Β.

ἀ-κοσμήεις, εσσα, εν, = ἄκοσμος, Νικ. 'Αλεξιφ.175.

ἀ-κόσμητος, ον, (κοσμέω) ἀδιάτακτος, ἀκανόνιστος, Πλάτ. Γοργ. 506Ε., Πρωτ. 321C.—'Επίρρ. **-τως,** ὁ αὐτ. Νόμ. 781Β. **2)** ἐπὶ ὕφους, ἄτακτος, ἀκαλλώπιστος, Διον. 'Αλ. περὶ Θουκ. 23, κτλ. **3)** ἄνευ κόσμου, ἐνδεής, τινί, Ξεν. Οἰκ.11.9.

ἀκοσμία, ἡ, ἀκαταστασία, Πλάτ. Γοργ. 508Α: ἀκράτεια, ὑπερβολή, λόγων, Εὐρ. Ι. Α. 317:—ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, διαγωγὴ ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος, Σοφ. 'Αποσπ. 726· κατὰ πληθ. Πλάτ. Συμπ. 188Β. **II.** μεσοβασιλεία (ἴδε κόσμος III), 'Αριστ. Πολ. 2.10,14.

ἄ-κοσμος, ον, ἄνευ τάξεως, ἄτακτος, φυγή, Αἰσχύλ. Πέρσ. 470· ἄκ. καὶ ταραχώδης ναυμαχία, Πλουτ. Μάρ.10:—παρ' 'Ομ. ἅπαξ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας = ἄτακτος, ἀνυπότακτος, ἀπρεπής· ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Θερσίτου, 'Ιλ. Β. 213.—'Επίρρ. **-μως,** 'Ηρόδ. 7. 220, Αἰσχύλ., κτλ. **II.** κόσμος ἄκοσμος, κόσμος ὅστις δὲν εἶναι κόσμος, 'Ανθ. Π. 7. 561· ἀλλ' ἐν 9. 323 κεῖται ἐπὶ ἀκαταλλήλου κοσμήματος.

ἀκοστάω ἢ -έω, (ἀκοστή) μόνον κατὰ μετοχ. ἀόρ., ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ὁ στὰς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν φάτνῃ, παχυνθείς, ἢ δυσχεράνας ἐπὶ τῇ τῆς φάτνης στάσει, «κριθιάσας, ἀδηφαγήσας,» 'Ιλ. Ζ. 506., Ο.263.—πρβλ. κριθάω, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀκοστήσας.** Ἴδε καὶ 'Ησύχ. ἐν λέξει.

ἀκοστή, ἡ, κριθή, Νικ. 'Αλεξ.106. (λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Κυπριακή· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· «ἀκοστή, κριθὴ παρὰ Κυπρίοις,» 'Ησύχ.

ἀκόστησις, ἡ, νομή, Εὐστ. ἔρ. σ. 200.

ἀκόστιλα, «ἐλάχιστα,» 'Ησύχ.

ἄ-κοτος, ον, = ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ ὀργῆς, «ἄκοτον, ἀόργητον,» 'Ησύχ.

ἀκουάζομαι [ᾰκ], ἀποθ. = ἀκούω ἢ προσέχω εἴς τινα, μ. γεν., ἀοιδοῦ, Ὀδ. Ι. 7· πρβλ. Ν.9· δαιτὸς ἀκουάζεσθον, εἴσθε προσκεκλημένοι εἰς τὴν εὐωχίαν, ὡς τὸ **καλεῖσθαι,** Λατ. vocari, 'Ιλ. Δ. 343:—ἀπολ. ἀκροῶμαι, ἀκούω, 'Ιππ. 483.10.—'Εν τῷ Ὕμ. εἰς 'Ερμ. 423 εὕρηται καὶ **ἀκουάζω.**

ἀκουή, ἡ, 'Επ. ἀντὶ **ἀκοή** (ὃ ἴδε).

ἀ-κούρευτος, ον, (κουρεύω) ὁ μὴ κεκαρμένος, μὴ ἐξυρισμένος, Σουΐδ., κτλ.

ἄ-κουρος, ον, (κοῦρος ἀντὶ κόρος) = ἄνευ τέκνου, ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου, Ὀδ. Η. 64. **II.** (κουρά) = ὁ μὴ κεκαρμένος, μὴ ἐξυρημένος, 'Αριστοφ. Σφ.477, Λυκόφρ. 976., Στράβ.

ἀκουρυνυένθω (;) τῇ οὐπεραμερίῃ, = ἀκυρούσθωσαν αἱ ὑπερημερίαι, 'Επιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. Hell. III, σ. 465.

ἀκουσείω, ἐφετικ. τοῦ **ἀκούω,** ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω, Σοφ. 'Αποσπ. 820 καὶ παρ' 'Ησυχ. ἡ σειρὰ τῶν λέξεων ἀπαιτεῖ **ἀκουσείων,** ἀκουστικῶς ἔχων, ἀντὶ **ἀκουστιῶν.**

ἀκουσία [ᾱκ], ἡ, ἀκούσιος ἐνέργεια ἢ πρᾶξις, Σοφ. 'Αποσπ. 822.

ἀκουσιάζομαι, [ᾱκ], κατ' ἀόρ. α' παθ., πράττω τι ἀκουσίως, 'Εβδ. ('Αριθ. ιε', 28).

ἀκουσί-θεος [ᾰ], **ον,** ὁ παρὰ θεοῦ ἀκουσθείς, 'Ανθ. Π. 6. 249.

ἀκούσιμος [ᾰ], **η, ον,** ὃν δύναταί τις νὰ ἀκούσῃ, Σοφοκλ. 'Αποσπ. 823.

ἀκουσιο-παθέω, ῶ, πάσχω ἀκουσίως, Θ.Στουδ. σ.452. ἔκδ Μἰ.

ἀκούσιος, ον, 'Αττ. συνῃρ. ἀντὶ **ἀεκούσιος.**

ἀκουσιότης [ᾱκ], **ητος,** ἡ, = ἀκουσία, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἀέκητι,** κτλ.

ἄκουσις [ᾰ], **εως,** ἡ, τὸ ἀκούειν, 'Αριστ. περὶ Ψυχ. 3.2.5.

ἄκουσμα [ᾰκ], **ατος,** τό, τὸ ἀκουσθέν, ὡς ἡ μουσική, ἥδιστον

ἄκ., τὸ γλυκύτατον ἄκουσμα ὅπερ τὸ οὖς εἰσδέχεται, Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 31· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 4, 7, Μενάνδ. Ἄδηλ. 115· ἀκ. καὶ ὁράματα, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 7. **2)** φήμη, εἴδησις, διήγημα, Σοφ. Ο. Κ. 517 (λυρ.).

ἀκουσματικός, ή, όν, θέλων ἢ πρόθυμος νὰ ἀκούσῃ: οἱ ἀκουσματικοί, οἱ δόκιμοι ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Πυθαγόρου, Κλήμ. Ἀλ. 246.

ἀκουσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄκουσμα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 18.

ἀκουστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀκούω, πρέπει τις νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ δώσῃ προσοχήν, μ. γεν. προσ., Ἡρόδ. 3. 61, Εὐρ. Ι. Α. 1010, Ξεν., κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., Πλάτ. Πολ. 386Α:— ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 1170. **2) ἀκουστέος, α, ον,** ὑπακουστέος, πρέπει νὰ ὑπακούηται, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα, ὁ αὐτ. Ἠλ. 340·—πρβλ. **ἀκούω** IV.

ἀκουστήριον, τό, ἀκροατήριον, Πορφ. ἐν βίῳ Πλωτίνου 65, 9. **2)** αἴθουσα πρὸς ἀκρόασιν μαθημάτων ἢ λόγων, Γαλην. 19, σ. 21Κ.

ἀκουστής, [ᾰ], **οῦ, ὁ,** ὁ ἀκούων, ὁ προσέχων, Μενάνδ. Ἄδηλ. 403. **2)** ἀκροατής, μαθητής, Ἀγαθήμερ. Γεωγρ. 1.1, Διον. Ἀλ. κτλ.

ἀκουστικός [ᾰ], **ή, όν,** ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος διὰ τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς, αἴσθησις ἀκ., Πλουτ. 2. 37F· πόρος ἀκ., τοῦ ὠτὸς ὁ ἀκουστικὸς σωλήν, Γαλην.: τὸ ἀκ., ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 2, 5. **2) = ἀκουσματικός,** μ. γεν. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 19, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 13.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 355. **II. = ἀκουστός,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1281.

ἀκουστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀκούω,** ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ, ὁ ἀκουόμενος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 512, Πλάτ., κτλ.: κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **θεατός,** Ἰσοκρ. 42C. **II.** ὅ,τι πρέπει νὰ ἀκουσθῇ, Σοφ. Ο. Τ. 1312· ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1084.

ἀκουτίζω [ᾰ], μέλλ. **-ίσω,** Ἀττ. **-ιῶ,** = κάμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ, τινά τι ἢ τινός, Ἑβδ.—Κατὰ παθ. **ἀκούω,** Βυζ.

ἀκούω [ᾰ]: Ἐπ. παρατ. **ἄκουον,** Ἰλ. Μ. 442, μέλλ. **ἀκούσομαι** (ὁ ἐνεργ. τύπος **ἀκούσω** κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἀλεξανδρίνοις συγγραφ. ὡς Λυκόφρ. 378, 686, Ἑβδ., Διον. Ἀλ., κτλ.· πρβλ. Winer Γραμματ. τῆς Κ. Δ. σ. 99, τοῦ Veitch τὰ ἀνώμαλα Ἑλλ. ῥήματα ἐν λέξ.):—ἀόρ. **ἤκουσα,** Ἐπ. **ἄκουσα,** Ἰλ. Ω. 223:— πρκμ. **ἀκήκοα,** Λακων. **ἄκουκα,** Πλουτ. Λυκοῦργ. 20, Ἆγις 21: —μεταγεν. **ἤκουκα:** ὑπερσ. **ἀκηκόειν,** Ἡρόδ. 2. 57., 7. 208, Λυκοῦργ. 15· **ἠκηκόειν,** Ξεν. Οἰκ. 15. 5· παλαιὰ Ἀττ. **ἠκηκόη,** Ἀριστοφ. Σφ. 800, Εἰρ. 616 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.)· **ἀκηκόη,** Πλάτ. Κρατ. 384Β.— Σπάν. κατὰ μέσ. τύπον, ἐνεστ. (ἴδε κατωτέρω II, 2), Ἐπ. παρατ. **ἀκούετο,** Ἰλ. Δ. 331: ἀόρ. **ἠκουσάμην,** Μόσχ. 3. 120.— Παθ. μέλλ. **ἀκουσθήσομαι,** Πλάτ. Πολ. 507D: ἀόρ. **ἠκούσθην,** Θουκ. 3. 38, Λουκ.:—πρκμ. **ἤκουσμαι,** Διον. Ἀλ. Ρητ. 11. 10, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4· τὸ **ἀκήκουσμαι,** ἐν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. 49 διωρθώθη ἤδη. (Ἡ ῥίζα φαίνεται νὰ εἶναι ΚΟΥ, ὃ ἐ. ΚΟϜ μετὰ προθεματικοῦ α· πρβλ. **κοέω, ἀκοή**).

Ἀκούω, Ὅμηρ., κτλ.: τό: κλύειν, ἀκοῦσαι (Αἰσχύλ. Χο. 5.) ἐμπαίζεται ὡς ταυτολογία ὑπὸ Ἀριστοφ. (Βάτρ. 1173 κἑξ.), ἀλλὰ πρβλ. II. 3.—Συντάσσεται κυρίως μετ' αἰτ. τοῦ ἀκουσθέντος πράγματος, καὶ γενικῆς τοῦ προσώπου παρ' οὗ ἠκούσθη τὸ ἀκουσθέν,—ὡς ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα, Ὀδ. Μ. 389, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 43, κτλ., ἡ δὲ γεν. τοῦ προσώπου πολλάκις παραλείπεται, πάντ' ἀκήκοας λόγον, ὁ αὐτ. Αἴ. 480, κτλ., ἢ ἡ αἰτιατ. τοῦ πράγματος ἄκουε τοῦ θανόντος, Α. Ἠλ. 643· πρβλ. 644:—συχνάκις ὅμως μ. γεν. πράγματος, φθογγῆς, κτύπου, ἀκούειν αὐτήν, ἔχειν τὸν ἦχον αὐτῶν, Ὀδ. Μ. 198., Φ. 237, λόγων, Σοφ. Ο. Κ. 1887. **6)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περί τινος, ἀκούω νὰ λέγωσι περί τινος, ἀκ. πατρός, Ὀδ. Δ. 114· εἰς τοῦτο συχνάκις προστίθεται μετοχή, ἀκ. πατρὸς τεθνηῶτος, Α. 289, κτλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., αὐτόθι 287· τοῦτο κοινῶς παρὰ πεζοῖς εἶναι, ἀκ. περί τινος, ὡς κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Τ. 270, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 964.
γ) παρὰ πεζοῖς τὸ πρόσωπον παρ' οὗ τὸ ἀκουσθὲν ἠκούσθη συχνάκις λαμβάνει πρόθεσιν, ὡς ἀκούειν τι ἀπό, ἐκ, παρά, πρός τινος, ὡς πρῶτον ἐν Ἰλ. Ζ. 524, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 62, Σοφ. Ο. Τ. 7. 95, Θουκ. 1. 125· μετὰ δοτ. προσ., ὡς ἐν Ἰλ. Π. 515, Σοφ. Ἠλ. 227.
δ) οὐχὶ συχνάκις μετὰ διπλῆς γεν. προσώπ. καὶ πράγ., ἀκούω περί τινος πράγματος παρά τινος προσώπου, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ. 115, Δημ. 228, 12. **ε)** ἡ πρᾶξις ἢ κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ πράγματος προστίθεται κατὰ μετοχ. ἢ ἀπαρ.,—κατὰ μετοχήν, ὁπότε τὸ ἀκούειν ἰσοδυναμεῖ πρὸς βεβαίαν γνῶσιν, ἄλλως κατ' ἀπαρέμφ., ὡς εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι, ἂν ἤθελεν ἀκούσῃ (μάθῃ) ὅτι πάντες νῦν τρέμουσιν ὑποπτήσσοντες ὑπὸ τὸν Ἕκτορα, Ἰλ. Η. 129· πρβλ. Ἡρόδ. 7. 10, 8, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12., Δημ. 31. 3., ἀλλὰ ἀκ. αὐτὸν ὄλβιον εἶναι, ἀκούω [καθόλου] ὅτι αὐτὸς εἶναι εὐτυχής, Ἰλ. Ω. 543· πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 13, κτλ.:—τοῦτο συχνάκις μετατρέπεται εἰς τὸ ἀκούειν ὅτι ἢ ὡς μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος ὡς ἐν Ὀδ. Γ. 193, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 33· ὡσαύτως ἀκ. οὕνεκα, Σοφ. Ο. Κ. 33. **ς)** μετὰ γενικῆς καὶ μετοχ. πρὸς ἔκφρασιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον πράγματι ἀκούει τις διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὤτων παρά τινος προσώπου, ταῦτ'.. ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος, Σοφ. Φ. 595· ἀκ. τινὸς λέγοντος, διαλεγομένου, Πλάτ. Πρωτ. 320Β, Ξεν. Ἀπομ. 2. 4, 1.—Ὁ Ὅμ. ἅπαξ μεταχειρίζεται τὸ μέσον ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, Ἰλ. Δ. 331. **2)** γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς, ἔξοιδ' ἀκούων, Σοφ. Ο. Τ. 105· ἡ σημασία αὕτη ἐνίοτε φαίνεται ὅτι περιέχει χρῆσιν τοῦ ἐνεστῶτος μετ' ἐννοίας παρακειμένου, νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις, Ὀδ. Ο. 403· πρβλ. Γ. 193 καὶ οὕτω παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., Πλάτ. Γοργ. 503C., Πολ. 407Α., Λουκ. Ἐνύπ. 13. **3)** ἀπολύτως, ἀκούω, προσέχω, ἰδίως ἐν ἀρχῇ κηρύγματος, ἀκούετε λεῴ. ἀκούσατε, προσέξατε, ἴδε **λαὸς** Ι. ἐν τέλ.: περὶ τοῦ Σοφ. Ο. Τ. 1387, ἴδε πηγή 2. **4)** οἱ ἀκούοντες, οἱ ἀναγνῶσται βιβλίου τινός, Πολύβ. 1, 13, 6, καὶ ἀλλ. **II.** δίδω προσοχὴν εἰς τὴν παράκλησίν τινος, μ. γεν. Ἰλ. Α. 381, κτλ.· σπανίως μ. δοτ. ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, προσέχειν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, Ἰλ. Π. 515, κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον μετὰ γεν. μετοχ. ἀκολουθούσης δοτικήν, ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε .. θεὸς εὐξαμένοιο, αὐτόθι 531. **2)** ὑπακούω, βασιλῆος, θεοῦ, Ἰλ. Τ. 256, Ὀδ. Η. 11· οὕτω, τὸ μέσ. Λεωφίλου δ' ἀκούεται [πάντα], Ἀρχίλ. 69. **3)** ἀκούω καὶ ἐννοῶ, κλύοντες οὐκ ἤκουον, Αἰσχύλ. Πρ. 448. **III.** μεθ' Ὅμηρ. χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ εὖ ἢ κακῶς λέγειν τινά, ἀκούω ἐμαυτὸν καλούμενον καλῶς ἢ κακῶς, ὡς τὸ Λατ. audire, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις, Ζεῦ, Σοφ. Ο. Τ. 903 (πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 161)· κακῶς ἀκ. ὑπό τινος, κακολογοῦμαι ὑπό τινος, πρός τινος, Ἡρόδ. 7. 16, 1· περί τινος, διὰ πρᾶγμά τι, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· εὖ, κακῶς, ἄριστα ἀκ., Λατ. bene, male audire, Ἡρόδ. 2. 173, 8. 93, Σοφ. Φ. 1313, Ἀντιφῶν 138, 13, κτλ. **2)** μετ' ὀνομαστ. τοῦ ὑποκειμ. ἀκούειν κακός, καλός, Σοφ. Ο. Κ. 988, Πλάτ. Λύσ. 207Α· νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ .. ἀκούουσι, Δημ. 241, 13. κτλ. **3)** ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. ἤκουον εἶναι πρῶτοι, = ἐλέγοντο ἢ ἐνομίζοντο ὅτι ἦσαν πρῶτοι, Ἡρόδ. 3. 131· οὕτω καὶ ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως, Σοφ. Φ. 1074. **4)** μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀκ. κακά, ἀκούω νὰ λέγωνται κακὰ ἐναντίον μου ὑπό τινος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 388· πρβλ. Σοφ. Φ. 607· οὕτω καὶ ἀκ. λόγον ἐσλόν, Πινδ. Ι. 4. (5). 17· φήμας.. κακὰς ἤκουσεν, Εὐρ. Ἑλ. 615. **5)** οὕτως ἀκ., ἀκούω τι οὕτω λεγόμενον, ὅ ἐ. τοιαύτη εἶναι ἡ πρώτη ἐντύπωσις, Οὔολφ. εἰς Δημ. Λεπτ. 235, Schäf. Μελ. 80· ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι, Πλάτ. Εὐθύφρ. 3Β· ὥς γε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι, ὁ αὐτ. Λύσ. 216Α. **IV.** Παρὰ Σχολιασταῖς, ἐννοῶ τι, οὕτως ἢ οὕτως, προσυπονοῶ, Λατ. subaudire, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 333· τι ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Ἱππ. 73· οὕτως ἀκουστέον, Σχόλ. εἰς Ὀρ. 1289, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 86.

ἄκοψος, ον, ἀδρανής, «ἄκοψον, ἀδρανῆ,» Ἡσύχ.

ἄκρα, Ἰων. **ἄκρη, ἡ,** (θηλ. τοῦ **ἄκρος**), ὡς τὸ **ἄκρον,** τὸ ἔσχατον ἢ ὕψιστον σημεῖον. **1)** ἄκρα γῆς, ἀκρωτήριον, Ἰλ. Δ. 425. Ρ. 264, Ὀδ. Ι. 285, Σοφ. Τρ. 788, Πλάτ. Κριτί. 111Α ἄκραν ὑπερθέειν (μεταφ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 562· κάμπτει, Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 9. **2)** κορυφὴ ὄρους, Σοφ. Ἀποσπ. 265, κτλ.· μεταφ., κύματος ἄκρα, ἡ κορυφή, τὸ ὕψιστον σημεῖον, Εὐρ. Ἀποσπ. 232. **3)** παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει κατ' ἄκρης (ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ σημαίνῃ κατ' ἄκρης πόλεως, ἴδε κατωτέρω 3)· νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι θεμελίων, δηλ. ἐξ ὁλοκλήρου, (οὕτω παρ' Οὐεργιλίῳ ruit alto a culmine Troja, sternitque a culmine Trojam, Αἰν. 2. 290, 603), Ἰλ. Ν. 772, πρβλ. Ο. 557, Ω. 728· οὕτω, πόλιν αἱρέειν κατ' ἄκρης, Ἡρόδ. 6. 18· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 909Β. (πρβλ. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν, Εὐρ. Φοίν. 1176), ὡσαύτως, ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, κῦμα ὤθησεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἄνω· Ὀδ. Ε. 313· οὕτω παρ' Ἀττ. γῆν πατρῴαν .. πρῆσαι κατ' ἄκρας, ὁλοκλήρως, Σοφ. Ἀντ. 201· καὶ μεταφ. κατ' ἄκρας ὡς πορθούμεθα, πῶς ἐξ ὁλοκλήρου .., Αἰσχύλ. Χο. 691· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1242, Εὐρ. Ι. Α. 778, Θουκ. 4. 112., Πλάτ. κτλ.: — πρβλ. **ἄκρηθεν, κατάκρηθεν, κράς. 4)** φρούριον ἢ ἀκρόπολις ᾠκοδομημένη ἐπὶ ἀποκρήμνου βράχου, ὑπερκειμένου τῆς πόλεως, Λατ. arx, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 20, κτλ.· πρβλ. Νιεβ. Ρωμ. Ἱστ. 3. 311, τοῦτο λοιπὸν τὸ μέρος καλεῖται ἄκρη πόλις παρ' Ὁμήρῳ· μετέπειτα δὲ ἐκλήθη **ἀκρόπολις. 5)** τέλος, τὰ ἄκρα ἔσχατα, Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 2, 8., 3. 11, 5· παρ' ἄκρας (αἰτ. πληθ.) εἰς τὰ τέλη, τὰ ἔσχατα, Εὐρ. Ὀρ. 128.

ἀ-κράαντος [κρᾱ], **ον,** (κραιαίνω) = ἄκραντος, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀνεκτέλεστος, ἄκαρπος, Λατ. irritus, Ἰλ. Β. 138, Ὀδ. Β. 202.

ἀ-κρᾱγής, ές, (κράζω) ὁ μὴ ὑλακτῶν, ἀκραγεῖς κύνες, ἐπὶ τῶν γρυπῶν· (ὡς πῦρ ἀνήφαιστον, κτλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 803. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **ἀκραγὲς** διὰ τοῦ **δυσχερές, σκληρόν, ὀξύχολον,** καὶ ἐν Α. Β. 369 ἀναγινώσκομεν **ἄκραγγες** (ἀναγίνωσκε **ἀκραγές**), **ἀκρόχολον,** κτλ., ὁπόθεν ὁ Meineke ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3, σ. 452 ὑποπτεύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τῶν **ἄκρος, ἄγος·** ὁ δὲ Ἕρμανν. ἐκ τῶν **ἄκρος, ἄγη·** πρβλ. **ἀκλαγγί.**

ἀ-κράδαντος, ον, (κραδαίνομαι) ἄσειστος, Φίλων 2. 126, κτλ.— Ἐπίρρ. **-τως,** Νικομ. Ἀρμ. σ. 8.

ἀκραεί, ἐπίρρ., ἴδε **ἀκραής.**

ἀκραής, ές, (ἄκρος, ἄημι) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, ὁ ζωηρῶς πνέων,

περὶ τοῦ βορείου ἀνέμου καὶ τοῦ ζεφύρου, Ὀδ. Ξ. 253, Β. 421, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 592., si ἀκραὲς erit, ἂν θὰ εἶναι καλὸς καιρός, Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 17.—Ἐπίρρ. **ἀκραεὶ πλεῖν**, πλέειν μὲ δροσερὸν ἄνεμον, Ἀρρ. Ἰνδ. 24. 1.

ἀκραίνει, «ἀκρατεῖ,» Ἡσύχ.

ἀκραῖος, α, ον, ἄκρος, συχν. παρ' Ἱππ. (ὡς ἐν Ἐπιδ. 1. 954, 3. 1066) καὶ Γαλην. κατὰ πληθ. **τὰ ἀκραῖα**, τὰ ἄκρα (τοῦ σώματος), ὅπερ εὕρηται ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ἐκδόσεσι σχεδὸν πάντοτε **ἄκρεα**. **II.** ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Εὐρ. Μήδ. 1379· τῆς Ἀφροδίτης, Παυσ. 1. 1, 3., 2. 32, 6· τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκρία** (ἀναγίνωσκε **ἀκραία**)· οἱ ἐν ἀκροπόλει θεοὶ ἀκραῖοι [εἰσι] καὶ πολιεῖς, Πολυδ. 9. 40.

ἀ-κραίπᾰλος, ον, ἄνευ ναυτίας ἢ ζάλης ἐκ μέθης, Ἀριστ. Προβλ. 3. 17. **2)** περί τινων οἴνων μὴ προξενούντων τοιαύτην ναυτίαν, Ἀθήν. 32D. **3)** περί τινων βοτανῶν (ὡς τοῦ κρόκου π. χ.) αἵτινες ἀντενεργοῦσι κατὰ τῆς μέθης καὶ προλαμβάνουσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς κραιπάλης, Διοσκ. 1. 25.

ἀκραιπάλωτον, τό, = ἀκραίπαλον, «ἀκραιπάλωτον πάνυ τὸ τοῦ ἀψινθίου ἀπόβρεγμα,» Ὀρειβ. ἔκδ. Daremb. τόμ. 5, σ. 585.

ἀκραιφνής, ές, τύπος κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ **ἀκεραιο-φανής** (ὅπερ ἄχρηστον), = ἀκέραιος, ἀμιγής, καθαρός, κόρης ἀκρ. αἷμα, Εὐρ. Ἑκ. 537· ὕδωρ, Ἀριστοφ. Ἀπ. 98· μεταφ. πενία ἀκρ., καθαρά, τελεία, ἄκρα πενία, Ἀνθ. Π. 6. 191. **II.** ἄθικτος, ἀβλαβής, ὁλόκληρος, Λατ. integer, Εὐρ. Ἄλκ. 1052, Θουκ. 1. 19, 52. **2)** μετὰ γεν., ἄθικτος ὑπὸ .., ἀκρ. τῶν κατηπειλημένων, Σοφ. Ο. Κ. 1147· κόρους ἀκραιφνεῖς μυρρίνης, ἀπηλλαγμένους ... Λυσίππ. Ἄδηλ. 3.

ἄ-κραντος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὡς τὸ Ὁμηρ. **ἀκράαντος**, = ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, ἄκαρπος, ἀργός, ἔπεα, ἐλπίδες, Πινδ. Ο. 1. 137, Π. 3. 41· τέχναι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 249:—οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ματαίως, Πινδ. Ο. 2. 158· ἄκραντα βάζω, Αἰσχύλ. Χο. 882· οὐδ' ἄκραντ' ἐκάμνομεν, Εὐρ. Βάκχ. 435· ἄκραντ' ὀδύρει, ὁ αὐτ. Ἰκ. 770.—Περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 65, ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρατος**, 2.

ἀκρ-αξόνιον, τό, (ἄξων) τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Πολυδ. 1. 145.

ἀ-κρᾱσία, ἡ, (ἄκρατος), κακὴ μῖξις, κακὴ σύγκρασις θερμοκρασίας, ἀντίθ. τῷ **εὐκρασία**, ἀκρ. ἀέρος, μὴ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ ἀέρος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 2, 5· διὰ τὴν ἀκρησίην, τῶν τροφῶν (ἂν μὴ ἀναγνωστέον ἀκρᾱσίην, = ἀκράτειαν), Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10.

ἀκρᾱσία, ἡ, = ἀκράτεια, ὃ ἴδε.

ἀκράτεια, [κρᾱ] ἡ, (ἀκρατής) = ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία, νεύρων, Ἱππ. Ἀφ. 1253. **II.** ἡ διαγωγὴ καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκρατοῦς, ἔλλειψις αὐτοκυβερνήσεως, ἀντίθ. τῷ **ἐγκράτεια**, Πλάτ. Πολ. 461B, Νόμ. 734B, κτλ.· ἀκρ. ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν, αὐτόθι 886A, κτλ.:—ἐπικρατῶν τύπος παρὰ τοῖς μεταγενεστ. εἶναι **ἀκρασία**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1. 4, Ρητ. 1. 12, 2, Μένανδ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4, καὶ ὁ τύπος οὗτος εὕρηται καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ Πλάτ. (Πολ. ἔνθ' ἀνωτ., Γοργ. 525A) καὶ τοῦ Ξεν. (Ἀπομν. 4. 5, 6, καὶ ἀλλ.): ὁ τύπος **ἀκρατία**, ὡσαύτως εὕρηται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἱππ. Κωακ. 145, Πλάτ. κτλ., πιθανῶς κατὰ σφάλμα· ἴδε Λοβ. Φρύν. 524, κἑξ.

ἀκρᾰτεύομαι, ἀποθ. (ἀκρατής) = οὐκ ἐγκρατεύομαι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 1., 7. 3, 3, κτλ.: καταχρίνεται, ἡ λέξις ὑπὸ Φρυν. σ. 442, ὅστις ὅμως ἀναφέρει τὸν Μένανδρ. ὡς χρώμενον αὐτῇ, Ἄδηλ. 449.—Τὸ ἐνεργ. εὕρηται ἐν τῷ Πλουτ. παρὰ Στοβ. 81. 40.

ἀκρᾰτευτικός, ή, όν, προερχόμενος ἐξ ἀκρατείας, ἀδικήματα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

ἀκρᾰτέω, εἶμαι ἀκρατής, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2. 154.

ἀκρᾰτής, ές, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδία, Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένων μελῶν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7. **II.** μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων δύναμιν ἢ ἐξουσίαν ἐπί τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· θυμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 869A· ἀκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρές εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἁλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκρατὴς ἐν τῇ χρήσει πράγματός τινος, ἀφροδισίων, οἴνου, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οἰκ. 12. 11· οὕτως, ἀκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκρατὴς ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 7· ὡσαύτως μετὰ προθ. ἀκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἀκ., Περὶ Μορ. Ζ. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἀκρ. εἴργεσθαί τινος, ἀνίκανος νὰ ἀπέχηται ἀπό τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C. **2)** ἀπολ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὁ μὴ ὢν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὰ ἑαυτοῦ πάθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1 κἑξ., ἀκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 686A:—Ἐπίρρ., ἀκρατῶς ἔχειν πρός τι, Πλάτ. Νόμ. 710A. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, δαπάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὖρον .. ἀκρατές, ἀκράτεια οὔρων, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὖρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἀκράτησις, = **ἀκρασία**, Ἰάμβλ. βίος Πυθαγ. 20. Ἀμφίβολ.

ἀ-κράτητος [κρᾱ], ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 11, ὃν ἀδύνατον νὰ χαλιναγωγήσῃ τις, ἐπιθυμία, Ἡρωδιαν. 1. 8. **II.** ἀκατανόητος, Ἐκκλ.

ἀκρᾱτία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀκράτεια**.

ἀκρᾱτίζομαι, μέλλ. **-ιοῦμαι**, ἀποθ.: (ἄκρᾱτος) = πίνω ἄκρατον, ἀμιγῆ οἶνον (merum): ἐντεῦθεν, προγευματίζω, καθ' ὅσον τὸ πρόγευμα συνίστατο ἐκ τεμαχίου ἄρτου βεβαπτισμένου εἰς ἄκρατον οἶνον, (Ἀθήν. 11C, κἑξ.), Ἀριστοφ. Πλ. 295, ἔνθα ἴδε Σχόλ., Κάνθαρ. Ἄδηλ. 1: — μετ' αἰτ., ἀκρ. κοκκύμηλα, προγευματίζω μὲ δαμάσκηνα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 505α· μικρόν, Ἀριστομ. Ἄδηλ. 1:—μεταφ. μ. γεν. ἀμιγοῦς ἠκρατίσω σοφίας, Φίλων 2. 166.

ἀκρᾱ́τισμα [κρᾱ], **ατος, τό**, πρόγευμα, ἕως ἀκρατίσματος ὥρας, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 8, 3· πρβλ. Ἀθήν. 11D.

ἀκρᾱτισμός, ὁ, = τὸ ἀκρατίζεσθαι, προγευματίζειν, Ἀθήν. 11D.

ἀκρᾱ́τιστος [κρᾱ], **ον**, εἶναι ἡ τῶν χειρογράφων γραφὴ ἐν Θεοκρ. 1. 51, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ, ἣν ὑπερασπίζει ὁ Ἕρμαννος, ὅστις ἑρμηνεύει ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι = ἀφοῦ ἔλαβε ξηρὸν πρόγευμα (δηλ. οὐδὲν πρόγευμα). Ἂν ταύτην τὴν γραφὴν δεχθῶμεν, τὸ ἐπὶ ξηροῖσι πρέπει νὰ συναφθῇ πρὸς τὸ καθίξῃ καὶ νὰ ἑρμηνευθῇ = πρὶν καθίσῃ αὐτὸν ἐπὶ ξηροῦ ἐδάφους τ. ἔ. πρὶν καταστήσῃ αὐτὸν ἐνδεᾶ καὶ ἐστερημένον παντός: — οὕτω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας: ἐπ' οὐδεῖ φῶτα καθίσσαι, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 284· πρβλ. τὸ τοῦ Ὀβιδίου in siccâ destitui.

ἀκρᾱτό-γελως, ων, ὁ ἀκρατὴς τοῦ γέλωτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, Γραμμ.

ἀκρατόεις, ὁ, = ἀκρατής, Μανέθ. 4. 548.

ἀκρατο-κώθων, ωνος, ὁ, ὁ πολὺν ἄκρατον πίνων ἐκ τοῦ κώθωνος, τῆς «κανάτας,» «κρασοπατέρας,» ἀκροκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον σπῶντας, Ἀθήν. 483E, ἴδε Ἐτυμ. Μ. σ. 53, 29.

ἀκρατο-πηγό-βρυτος, ον, ὁ ἐξ ἀκράτου, δηλ. ἁγνῆς πηγῆς βρύων, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 7, σ. 262.

ἀκρᾱτο-ποσία, Ἰων. **ἀκρητοποσία, ἡ**, ἡ πόσις ἀκράτου οἴνου, Ἡρόδ. 6. 84, Ἱππ. Ἀφ. 1257.

ἀκρᾱτο-ποτέω, = πίνω ἄκρατον οἶνον, Ἀριστ. Προβλ. 3. 5.

ἀκρᾱτο-πότης, ου, Ἰων. **ἀκρητοπότης, εω, ὁ**, (πίνω) = ὁ πίνων ἄκρατον, ἀμιγῆ ὕδατος οἶνον, Ἡρόδ. 6. 84.

ἄκρᾱτος, Ἰων. **ἄκρητος, ον**, (κεράννυμι): **1)** ἐπὶ ὑγρῶν, ἀμιγής, καθαρός, ἁγνός, ἄδολος, ἀνόθευτος, ἰδίως ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Ω. 73· ἄκρητοι σπονδαί, σπονδαὶ ἐξ ἀκράτου οἴνου, Ἰλ. Β. 341., Δ. 159· οἶνος πάνυ ἀκρ., λίαν ἰσχυρός, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 27· οἶνος ἄκρητος, ἄνευ ὕδατος, Λατ. merum, Ἡρόδ. 1. 207, κτλ.:—καὶ **ἄκρατος** (ἄνευ τοῦ **οἶνος**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 105. καὶ συχν. παρὰ κωμ. οὕτω: **ἄκρατον, τό**, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 16, Ἀθ. 441C· ὡσαύτως ἐπὶ γάλακτος, Ὀδ. Ι. 297· ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Χο. 578, κτλ.:—λέγεται ὅτι σημαίνει μέλας ἢ σκοτεινὸς τὸ χρῶμα ἐν Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 966.—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 107C. **2)** ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἀκρ. σώματα, καθαρά, ἁπλᾶ σώματα, Πλάτ. Τίμ. 57C· ἀκρ. μέλαν, καθαρῶς μέλαν, Θεοφρ. περὶ Χρωμ. 26· ἄκρατος νὺξ (σκοτεινὴ νὺξ) ἔπρεπεν ἴσως νὰ ἀναγινώσκηται (μετὰ τοῦ Schütz) ἐν Αἰσχύλ. Χο. 65, ἀντὶ **ἄκραντος**· πρβλ. ἄκρατον σκότος, Πλουτ. Νικ. 21· ἀκρ. σκιά, ὁ αὐτ. 932B. **3)** ἐπὶ ποιότητος ἢ ἰδιότητος, ἁγνός, ἀπόλυτος, ἀκρ. νοῦς, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20· πῶς .. ἡ ἀκρ. δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν ἀκρ. ἔχει, Πλάτ. Πολ. 545A, πρβλ. 491E. **4)** ἐπὶ καταστάσεων ἢ περιστάσεων, καθαρός, ἀμιγής, ἀπόλυτος, ἐλευθερία, ἡδονή, Πλάτ. Πολ. 562D· ὀλιγαρχία, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 2, κτλ.· ἀκρ. νόμος, ἀπόλυτος νόμος, Πλάτ. Νόμ. 723A· ἀκρ. ψεῦδος, καθαρὸν ψεῦδος, ὁ αὐτ. Πολ. 382C:—οὕτως ἐπίρρ. **ἀκράτως**, ἀπολύτως, ὁλοκλήρως, παντάπασι, ἀκρ. μέλας ἢ λευκός, Αἰλ. περὶ Ζ. 16, 11, Λουκ. Ἐνάλ. Διαλ. 1. 3. **5)** ἐπὶ προσώπων, θερμός, ἀκρατής, ὑπερβολικός, βίαιος· ἄκρατος ὀργήν, Αἰσχύλ. Πρ. 678· ἄκρατος ἐλθέ, ἐλθὲ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς σου, Εὐρ. Κύκλ. 602. **6)** οὕτως ἐπὶ αἰσθημάτων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα αἰσθανόμεθα· ἄκρατος ὀργή, Ἀλκιδ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2· ἵμερος, Σοφ. Ἀποσπ. 678· ἀκρ. διάρροια, Θουκ. 2. 49· ἀκρ. καῦμα, Ἀνθ. Π. 9. 71· φόβος, Ἰώσηπ., κτλ. **II.** συγκρ. **ἀκρατέστερος**, (ὡς ἐκ θετ. **ἀκρατής**), Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 424D, Ἀριστ. Προβλ. 3. 3:—ὑπερθ. **ἀκρατέστατος**, Πλάτ. Φίλ. 53A· ἀλλ' **ἀκρατότερος**, Πλουτ. 2. 677C· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 254.

ἀκρᾱτό-στομος, ον, ὁ ἀχαλίνωτος τὸ στόμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 891.

ἀκρᾱτοσύνη, ἡ, ἀκρασία· ὁ Ἐρχέριος ἐξέδωκεν **ἀκρατωσύνη**, ἀντίποινον ἀκρατωσύνης, Θ. Προδρ. Γαλεωμυομαχία, 20.

ἀκρᾱτότης, ητος, ἡ, ἡ ἀμιγὴς κατάστασις, οἴνου, μέλιτος, Ἱππ. περὶ Δι. Ὀξ. 393.

ἀκρᾱτο-φόρος, ὁ, καὶ **ἀκρᾱτο-φόρον, τό**, δοχεῖον δι' ἄκρατον οἶνον, ἀλλαχοῦ **ψυκτήρ**, Κικ. Fin. 3. 4, 15, Πολυδ. 6. 99., 10. 70, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 6.

ἀκρᾱτό-φρων, ον, ὁ «κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας» ἐξ ἀκράτου, ἀσύνετος, ἄφρων, «ἔνιοι δὲ χαλίφρονα τὸν ἀκρατόφρονα, χάλις γὰρ ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλῶν τὰς φρένας,» Σχόλ. εἰς Ὀδυσσ. Τ. 530.

ἀκράτωρ [ᾰ], **ορος, ὁ**, = ἀκρατὴς I, Σοφ. Φ. 486. **II.** = ἀκρατὴς II, ἀκρ. ἑαυτοῦ, Πλάτ. Πολ. 579C., Κριτί. 121A.

ἀκράτως [ᾰ], ἐπίρρ. τοῦ **ἄκρατος**. **II.** = **ἀκρατῶς**, ἐπίρρ. τοῦ **ἀκρατής**· ἴδε ἐν λέξεσιν.

ἀκρᾱχολέω, εἶμαι ὀργίλος, ὀξύθυμος, μόνον κατὰ μετοχὴν ἐνεστ., Πλάτ. Νόμ.731D.

ἀκρᾱχολία, Ἰων. **ἀκρηχολίη**, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀκράχολον, ὀργίλον, ἔκρηξις ὀργῆς, Ἱππ.1212H., μεταγεν. **ἀκροχολία**, Σώπατ. παρὰ Στοβ. 313, 30, Πλούτ.

ἀκρά-χολος [ᾰ], **ον**, ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως ὀργιζόμενος, ὀργίλος, Ἀριστοφ. Ἱπ. 41· κύων ἀκρ., ὀξύθυμος, χαλεπὸς κύων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 535· μέλισσα, Ἐπίνικος ἐν »Μνησιπολέμῳ» 1.7· ἀχερδος ἀκρ., ἄγριον ἀπίδιον (ἀγλάδι) ἀκανθῶδες, τὸ ὁποῖον ὅταν τὸ ἐγγίσῃ τις ἀγκυλώνεται, Φερεκρ.Ἄδηλ.32:—ὡσαύτως **ἀκρόχολος, ον**, Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 4. 5, 9, Φίλων, Πλούτ. κτλ. **II.** καθόλου, ὁ ἐν παραφόρῳ θλίψει εὑρισκόμενος, Θεόκρ. 24.60. (Οἱ τύποι **ἀκράχολος-χολέω**, ἐπιβεβαιοῦνται ὑφ' ὅλων τῶν ποιητικῶν χωρίων, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου **ἀκρηχολία** ἐν Ἱππ. καὶ ἐν Α. Β. 77 **ἀκρά-χολος** ἀναφέρεται εἰς Πλάτ. Πολ. (411C.), ἔνθα τὰ πλεῖστα τῶν χειρογράφων ἔχουσιν **ἀκρόχολος**, ἐνῷ ἐν Νόμ. 731D, 791D, ἀναγινώσκομεν **ἀκράχ-**· πρβλ. Εὐστ.1243. 23, 1735. 46. Ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **ἀκράχολος**, οὗτος δὲ πιθανῶς προέκυψεν ἐκ συστολῆς τοῦ **ἀκρατό-χολος**, ἴδε **ἀκρητό-χολος**, καὶ πρβλ. Λοβ. Φρύν. 664, ὅτε δὲ αὕτη ἡ ἔννοια ἐλησμονήθη, ὁ τύπος **ἀκρόχολος** βαθμηδὸν εἰσήχθη).

ἄκρεα, ἴδε ἐν λ. **ἀκραῖος**.

ἀκρεμονικός, ή, όν, ὡς ἀκρέμων ἢ κλάδος, Θεοφρ. Ἱ. Φ.4.6,8.

ἀκρέμων, ονος, ὁ, ἡ κάλλιον **ἀκρεμών, όνος**, Ἀρκάδ.14. 2, Σουΐδ.: (ἄκρος):— Κυρίως κλάδος ἢ κλὼν τελευτῶν εἰς μικροτέρους κλαδίσκους καὶ κλωνάρια, Ἀριστ.Φυτ. 2.10. 3, Θεοφρ.Ἱ. Φ.1.1, 9· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, κλάδος, κλαδίσκος, κλωναράκι, βλάστημα, Σιμων. (;) 183, Εὐρ. Κύκλ. 455, Θεόκρ.16. 96.

ἀκρ-εσπέριος, ία, ον, ὁ ἐμφανιζόμενος τὴν ἑσπέραν, ἀστὴρ γὰρ γενόμην θεῖος ἀκρεσπέριος, Ἐπιγρ. Ἀμοργοῦ Ρωμ. χρόνων BCH VIII, 449.

ἀκρ-έσπερος, ον, = κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας (πρβλ. **ἄκρος** II), Νικ. Θ. 25, Ἀνθ. Π. 7. 633: ἀκρέσπερον, ὡς ἐπίρρ., Ἱππ. 1216B, Θεόκρ. 24,75, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 353B λέγει τὴν ἀρχέσπερον (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ἀκρέσπερον**).

ἀκρ-ήβης, ου, ὁ, νεανίας εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητος, Ἀνθ. Π. 6. 71.,12.124.

ἄκρ-ηβος, ον, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῇ πρωϊμωτάτῃ νεανικῇ ἡλικίᾳ, Θεόκρ. 8. 93.

ἀ-κρήδεμνος, ον, = ἄνευ ἀναδήματος τῆς κεφαλῆς, Ὀππ. Κ.1. 497, Χριστόδωρ. Ἔκφρ. 62.

ἀκρηθής, »ἄψεκτος,» Ἡσύχ.

ἀκρήμορον, »ἀστεργές,» Ἡσύχ.

ἄ-κρηνος, ον, ὁ ἄνευ κρήνης, ἄνευ πηγῆς ὕδατος· κρῆναι ἄκρηνοι, κρῆναι ἄνευ ὕδατος, δηλ. ξηραί, Γρηγ. Ναζ. IV, 83.

ἀκρήπεδος, «ἡ [γῆ] ἀγαθή,» Ἡσύχ.

ἄκρης πόλιος, »διαλελυμένως, τῆς ἀκροπόλεως,» Ἡσύχ.

ἀκρής, »ὁ διά τινα ἔκπληξιν ἄφωνος γινόμενος,» Ἡσύχ.

ἀκρηστής, «δοῦλος,» Ἡσύχ.

ἀκρηστόλουχος, «δοῦλος,» Ἡσύχ.

ἄκρητος, ἀκρητο-ποσίη, -πότης, ἴδε ἐν λ. **ἀκραί.**

ἀκρητοχολία, ἴδε ἐν λέξ. **ἀκραχολία.**

ἀκρητό-χολος, ον, ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἀμιγοῦς χολῆς, πυρετός, Ἱππ. περὶ Ἀγμῶν 778.

ἀκρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀκραῖος.**

ἄκρια, τά, = ἄκρα· ἄκρια ῥινός, Ὀπ. Κ. 2. 552.

ἀκρῑβάζω, = **ἀκριβόω**, Ἑβδ.· κατακρίνεται ὑπὸ Πολυδ. 5.152· **ἀκρίβασμα**, τό, **ἀκριβασμός**, ὁ, = **ἀκρίβωμα, -ωσις**, Ἑβδ.

ἀκρῑβαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ πλησίον ἐρευνῶν τὰ πράγματα, Ἑβδ.

ἀκρίβεια [κρῑ], ἡ, ἀκρίβεια, λεπτομέρεια, ἡ μετὰ προσοχῆς ἐκτέλεσις οἱασδήποτε πράξεως, αὐστηρότης περὶ τὴν κατάληψιν καὶ ἔκφρασιν, Θουκ.1. 22, κτλ., τῶν πραχθέντων, Ἀντιφῶν 127,12· πρβλ. Λυσ.148, 38:—συχν. μετὰ προθέσ. ἐν ἐπιρρ. σημασίᾳ, δι' ἀκριβείας, = ἀκριβῶς, μετὰ λεπτομερείας ἢ αὐστηρᾶς ἀληθείας, Πλάτ. Θεαίτ.184C,Τίμ.23D, κτλ., διὰ πάσης ἀκρ., ὁ αὐτ. Νόμ.876C·— εἰς τὴν ἀκρ. φιλοσοφεῖν, Πλάτ. Γοργ. 487C· εἰς ἀκρίβειαν, Ἀριστ. Πολ.7.11, 9·—πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, Πλάτ. Νόμ.769D· πρὸς ἀκρ., Ἀριστ. περὶ Ἀναπν.16:— ἡ ἀκρ. τοῦ ναυτικοῦ, ἡ καλὴ αὐτοῦ κατάστασις καὶ ἡ αὐστηρὰ πειθαρχία, Θουκ. 7. 13· ἀκρ. νόμων, αὐστηρότης, Ἰσοκρ. 147E, πρβλ. Ἰσαῖ. 65.7: πληθ. λεπτολογίαι, Πλάτ. Πολ. 504E. **2)** ἀκρίβεια, ἀλλὰ καὶ ἡ μέχρι μικρολογίας λεπτομέρεια καὶ ἀκρίβεια, Πολύβ. 32.13,11. **3)** φειδωλία, λιτότης, Πλουτ. Περικλ.16· ὕδωρ δι' ἀκριβείας ἐστί τινι, εἶναι σπάνιον, Πλάτ. Νόμ. 844B:—δὲν εὑρίσκεται σχεδὸν ἀλλαχοῦ εἰμὴ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ.

ἀκριβεστέρως, μετὰ πλείονος ἀκριβείας, ἀκριβέστερον, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ. Ἰλ. Προλεγ.169.

ἀκρῑβεύω, = **ἀκριβόω**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 3. Μέσ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ.1.71.

ἀκρῑβής, ές, ἀκριβής, πιστὸς ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, αὐστηρὸς ἐν πάσῃ σχέσει καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, Εὐρ. Ἠλ. 367, Θουκ., κτλ., δίαιτα, Ἱππ. Ἀφ. 1243· ἀκρ. πυρετός, ἐπανερχόμενος ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ αὐτ. Ἐπιδ.1.943. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀκριβής, αὐστηρός, δικαστής, Θουκ. 3. 46· προσεκτικός, ἐξαίρετος, ἰατρός, Πλάτ. Πολ. 342D· ὁ μέχρις ὑπερβολῆς αὐστηρὸς εἰς τὰ καθ' ἕκαστα, περίεργος, ὁ αὐτ. Νόμ.762D· ἀκριβὴς τοῖς ὄμμασι, ὁ ἔχων ὀξεῖαν τὴν ὅρασιν, Θεόκρ. 22,194:—οὕτω καὶ ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, Ἀριστοφ. Νεφ.130· ἐπὶ σκέψεων καὶ ἰδεῶν, Εὐρ., κτλ., πρβλ. **περισσός** II. 3:—τὸ ἀκριβές, = ἀκρίβεια, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.11, Θουκ. 6.18:—λίαν συχν. ἐν ἐπιρρ. **-βῶς**, λεπτομερῶς, μετ' ἀκριβείας, ἀκριβῶς εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καθορᾶν, μαθεῖν, κτλ., Ἡρόδ. 7. 32, κτλ.· ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων, Αἰσχύλ. Πρ. 328· ἀντίθ. τῷ **ἁπλῶς**, Ἰσοκρ. 91D· τῷ **τύπῳ** (= κατὰ περίληψιν, γενικῶς), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 3· ἀκριβῶς καὶ μόλις, Λατ. vix ac ne vix quidem, μετὰ μεγίστης δυσκολίας, Πλουτ. Ἀλέξ.16· οὕτως: οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες, οὐχὶ ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ, Εὐρ. Τρῳ. 901· ἐπ' ἀκριβές, Εὐσέβ. Ἰ. Ἐκκλ. 6. 31, 2, καὶ ἀλλ. **2)** φειδωλός, γλίσχρος, ἀκριβός, λιτός, ἀκρ. τοὺς τρόπους, Μένανδ. παρὰ Στοβ. 387. 45, ἴδε Γαισφ. ἐν τόπῳ, ἀκριβῶς διαιτᾶσθαι, Ἀνδοκ. 33.19· σπάν. ἐκτὸς παρ' Ἀττ. καὶ μάλιστα τοῖς πεζ.—Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-έστερος, -έστατος**, συχν. παρὰ Πλάτωνι μετὰ τῶν **-έστερον, -έστατα**, ὡς ἐπιρρ. (Ἡ σημασία ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ **ἄκρος**, ὡς τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς λέξεως μέρος, ἀλλὰ τὸ **-ῑβης** διαμένει ἀμφιβόλου παραγωγῆς).

ἀκρῑβί, ἐπίρρ., **ἀκριβῶς**, Θεοδόσ. Γραμμ. σ. 74.

ἀκριβο-δίκαιος, ον, ὁ αὐστηρῶς δικάζων, εἰς ἄκρον δίκαιος, ἀκρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὑπερβολικὸς ἐν τῇ κατακρίσει τοῦ κακῶς ἔχοντος, τοῦ φαύλου, Αριστ. Ἠθ. Ν. 5.10, 8.

ἀκρῑβό-λεκτος, ον, ὁ λεχθεὶς μετ' ἀκριβείας, Ἐκκλ.

ἀκρῑβολογέομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀκριβὴς περὶ τοὺς λόγους, ἢ ἐν ταῖς ἐρεύναις μου, κτλ.: — ἀπολ. Πλάτ. Πολ. 340E, Κρατ. 415A· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγμ., σταθμίζω τι ἀκριβῶς, αὐστηρῶς, ὁ αὐτ. Πολ. 403D καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι, ταῦτα πάντα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι, Δημ. 232. 5· ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, ὁ αὐτ. 307. 9·— τὸ ἐνεργ. εὕρηται παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δημ. ἐν τέλ.

ἀκριβολόγησις, ἡ, = **ἀκριβολογία**, Λέοντος Νεαρὰ Ν.

ἀκριβολογητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις μετ' ἀκριβείας νὰ σταθμίσῃ, Ἀριστ. Ρητ. 3.1.10.

ἀκρῑβολογία, ἡ, ἀκρίβεια, αὐστηρὰ προσοχὴ ἐν τοῖς λόγοις, ἐν τῇ ἐρεύνῃ, κτλ., Ἀριστ. Ρητ.1. 5,10. **2)** φειδωλία, φειδώ, γλισχρότης, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 2,7.

ἀκρῑβο-λόγος, ον, ἀκριβὴς ἐν λόγῳ, ἐν ἐπιχειρήμασι λογικοῖς, κατὰ πληθ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2.19.

ἀκρῑβόω, μέλλ. **-ώσω**, ποιῶ τι μετ' ἐντελοῦς ἀκριβείας, Εὐρ. Ἱππ. 469· ἀκρ. τάδε, εἶναί τινα τέλειον ἐν τῷ ὑπομένειν τὰ δεινὰ ταῦτα, Ξεν. Κύρ. 2. 2,13· τακτοποιῶ ἐν ἀκριβείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 274.:— Παθ., εἶμαι ἀκριβὴς ἢ τέλειος, Ἀριστοφ. Βάτρ.1483· ἠκριβῶσθαι πρὸς πᾶσαν ἀρετήν, Ἀριστ. Πολ. 3.7, 4. Τὸ μέσ. ενίαι μεταγεν. ὡς ἐν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ.17. 2, 3, Εὐσ. 1799. 33, κτλ.· ἀλλ' ἴδε **διακριβόω**. **2)** ἐρευνῶ ἀκριβῶς, ἐννοῶ ἐντελῶς τι· οἱ τάδ' ἠκριβωκότες, Εὐρ. Ἑκ.1192, πρβλ. Ξεν. Κύρ.2,2,9· τοὔνομά μου σὺ ἀκριβοῖς; εἶσαι βέβαιος περὶ τοῦ..; Πλάτ. Χαρμ.156A. **3)** ἀπολ., εἶμαι ἀκριβής, ἀνταποκρίνομαι ἀκριβῶς πρὸς.. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9· ἀκρ. περί τι, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 1, 36, πρβλ. 4.10,10, περὶ Ψυχ. 2. 9, 2·—πρβλ. **δι-, ἐξ-ακριβόω.**

ἀκρίβωμα, τό, ἀκριβὴς γνῶσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 36.

ἀκρίβωσις, ἡ, ἀκριβὴς τήρησις, νόμου, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ.17.2,4.

ἀκρῑβωτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις ἀκριβῶς, αὐστηρῶς νὰ ἐξακριβώσῃ, Φίλων 1. 357.

ἀκρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀκρίς**, Διοσκ. 2.116.

ἀκρῐδο-θήκη, ἡ, κλωβίον δι' ἀκρίδας, Θεόκρ.1.52, Λόγγος 1.10

ἀκριδο-μελί-τροφος, ὁ τρεφόμενος δι' ἀκρίδων καὶ μέλιτος, Χριστόφ. Πατρίκ. ἐν Παρισ. Κῶδ. 1578, σ. 63.

ἀκριδοφαγέω, ἐσθίω ἀκρίδας, Βασίλ. IV, 357B.

ἀκριδο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ἀκρίδας, Διοδ.3.29· πρβλ. Στράβ.772.

ἀκρίζω, (ἄκρος) βαδίζω ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ἄκροις ποσὶ πορεύομαι, Ἐτυμ. Μ. 52, 43, Εὐρ. Ἀποσπ. 574, κόπτω τὸ ἄκρον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265· πρβλ. **ἐξακρίζω.**

ἀκρινόμος, »ὕλης ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν,» Ἡσύχ.

ἄκρις, ιος, ἡ, (ἄκρος) Ἐπ. ὄνομ., κορυφὴ ὄρους, Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀείποτε κατὰ πληθ. ἄκριες ἠνεμόεσσαι, αἱ ἀνεμώδεις κορυφαὶ τῶν ὀρέων, Ὀδ. Ι. 400· πρβλ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 383:— καθόλου, ὀρεινὴ χώρα καλεῖται, ἄκριες, Ὀδ. Κ. 381:—καθ' ἑν. Περγαμίης ὑπὲρ ἄκριος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538, 18:—πρβλ. **ὄκρις.**

ἀκρίς, ίδος, ἡ, ἀκρίς, Λατ. gryllus, Ἰλ. Φ.12, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1116, καὶ ἀλλ.

ἀκρῐσία, ἡ, (ἄκριτος) ἔλλειψις σαφηνείας καὶ τάξεως, σύγχυσις, Ξεν. Ἑλλ.7. 5, 27. **II.** ἔλλειψις κρίσεως, κακή, ἐσφαλμένη κρίσις ἢ ἐκλογή, διαστροφή, Πολύβ. 2, 35, 3. **III.** ὁ ἀναποφάσι-

στος χαρακτὴρ νόσου τινός, μὴ ἱκνουμένης εἰς κρίσιμον σημεῖον, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 945.

ἀκρίστιος, «ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστοῦ καθεζομένη, ἔστι δὲ ἡ ἄτιμος,» Ἡσύχ.

ἀκρ-ίσχιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ἰσχίου, Ἰατρ.

ἀκρῐτί [τῐ], ἐπίρρ. τοῦ **ἄκριτος**, Λυσ. Ἀποσπ. 56, Γραμμ.

ἀκριτοβάται, «ἀρχή τις παρ' Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν,» Ἡσύχ.

ἀκρῐτό-βουλος, ον, ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν ἐν τοῖς βουλεύμασιν αὐτοῦ, Μανέθ. 4. 530.

ἀκρῐτό-γυιος, ον, ἴσ. ἔχω συγκεχυμένον, ἀσταθὲς βάδισμα, Ἐμπεδ. 317 (κατὰ Sturz **ἀκριτόχειρα**).

ἀκρῐτό-δακρυς, υ, ὁ χέων ἄφθονα δάκρυα, Ἀνθ. Π. 5. 236.

ἀκρῐτο-επής, ές, = ἀκριτόμυθος, Θεόδ. Μετοχ. 77.

ἀκρῐτο-μῡθέω, ὁμιλῶ μετ' ἀκρισίας, φλυαρῶ, Εὐστ. 349.17: **-μῡθία**, ἡ, φλυαρία, ὁ αὐτ. 1878. 4.

ἀκρῐτό-μῡθος, ον, ὁ ἀπερισκέπτως ἢ συγκεχυμένως λαλῶν, Ἰλ. Β. 246· πρβλ. **ἄκριτος**, I.1. **II.** ὄνειροι ἀκρ., δυσερμήνευτοι, Ὀδ. Τ. 560.

ἄ-κρῐτος, ον, (κρίνω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διακρίνῃ, συγκεχυμένος, ἄτακτος, μῦθος, Ἰλ. Β. 796· ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, Ὀδ. Θ. 505· τύμβος ἀκρ., κοινός, ἀδιάκριτος τάφος, Ἰλ. Η. 337· ἀκρ. πάγος, συγκεχυμένος ὄγκος ἢ φύραμα, Ἱππ. παρὰ Γαλην., πρβλ. Πλατ. Γοργ. 465D. **2)** συνεχής, ἀδιάλειπτος· ἄχεα, Ἰλ. Γ. 412· οὐδ. ὡς ἐπίρρ. πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί, Ὀδ. Σ. 174., Τ. 120· δηρὸν καὶ ἄκριτον, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 126:—ὄρος ἀκρ., συνεχὴς σειρὰ ὀρέων, Ἀνθ. Π. 6. 225. **3)** μεθ' Ὅμηρον παρὰ ποιηταῖς = ἀναρίθμητος, ἀκρ. ἄστρων ὄχλος, Εὐρ. Ἀποσπ. 596· μυρία φῦλα καὶ ἀκρ., Ὀππ. Ἁλ. 1. 80· ἄκριτον πλήθει, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Βαβρ., κτλ. **II.** ἀναποφάσιστος, ἀμφίβολος, νείκεα, ἄεθλος, Ἰλ. Ξ. 205, Ἡσ. Ἀσπ. 311· ἀκρίτων ὄντων, ἐνῷ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἀμφίβολον, Θουκ. 4. 20· ἀκρ. ἔρις καὶ ταραχή, Δημ. 231. 8: ἀβέβαιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4· πυρετὸς ἀκρ., μὴ ἱκνούμενος εἰς κρίσιμον σημεῖον, Ἱππ. 399. 22· οὕτω καὶ ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1. 941· τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, ἄνευ ἀποφασιστικοῦ ἀποτελέσματος, Θουκ. 7. 71. **2)** ὁ μὴ κριθείς, μὴ δικασθείς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἄκριτόν τινα κτείνειν, ἀναιρεῖν, ἀπολλύναι, θανατώνω τινὰ χωρὶς νὰ δικάσω αὐτόν, Λατ. indicta causa, Ἡρόδ. 3. 80, Θουκ. 2. 67· πρβλ. 8. 48, Δημ. 212. 23· ἀκρ. ἀποθανεῖν, Ἀντιφῶν 135. 10, κτλ.· πρᾶγμα ἀκρ., ὑπόθεσις μήπω δικασθεῖσα, Ἰσοκρ. 385A· πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 51C:—ὡσαύτως, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κριτήν τινα· πρύτανις, Αἰσχύλ. Ἱκ. 371:—Ἐπίρρ. ἀκρίτως ἀποκτείνειν, Διον. Ἁλ. 11. 43. **III.** ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κρίσιν, Ἡρόδ. 8. 124: ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρίνῃ, τραχύς, ἰσχυρογνώμων, Πολύβ. 3. 19, 9· οὕτως: ἄκριτα μηχανώμενοι, ἀσχολούμενοι εἰς ἀπερισκέπτους προσπαθείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 549. **2)** ὁ μὴ ἐξασκῶν κρίσιν, μὴ ποιῶν διάκρισιν, περὶ τῶν Μοιρῶν, Ἀνθ. Π. 7. 439· πρβλ. 5. 284· ἄκριτε δαῖμον, περὶ τοῦ θανάτου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 204. 3.

ἀκρῐτό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα μὴ διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων, πυκνόφυλλος, ὄρος, Ἰλ. Β. 868.

ἀκρῐτό-φυρτος, ον, ὁ ἀδιακρίτως πεφυρμένος, ἀναμεμιγμένος, Αἰσχ. Θήβ. 360.

ἀκρῐτό-φωνος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **βαρβαρόφωνος**, Ἀπολλ. Λεξ., Ἡσύχ.

ἀκροάζομαι, = ἀκροάομαι, Ἐπίχ. 75. Ahr., Μένανδ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 2· διωρθώθη νῦν εἰς **ἠκροάσατο**, ἀντὶ **ἠκροάζετο**. Ἴδε Μεϊνεκίου Ἀποσπ. Κωμ. τόμ. Β, σ. 898, μικρ. ἔκδ.

ἀκρόᾱμα, ατος, τό, (ἀκροάομαι) Λατ. acroama, ὅμοιον τῷ **ἄκουσμα**, πᾶν τὸ ἀκουόμενον, ἰδίως μετὰ τέρψεως, πᾶν τὸ ἀναγινωσκόμενον, ἀπαγγελλόμενον, κρουόμενον ἢ ᾀδόμενον, ὡς π. χ. δρᾶμα, μέλος, κτλ., Ξεν. Συμπ. 2, 2, Ἱέρ. 1, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 3, 7, καὶ συχνὸν ἀπὸ τοῦ Πολυβ. καὶ ἑξῆς. **II.** κατὰ πληθυντ., ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, οἱ ἀπαγγέλλοντες, οἱ διδάσκοντες, οἱ ἀοιδοί, οἱ ἠθοποιοί, μάλιστα ἐν τοῖς δείπνοις, Πολύβ. 16. 21, 12, καὶ ἀλλ.

ἀκροαματικός, ή, όν, προωρισμένος εἰς ἀκρόασιν μόνον, αἱ ἀκρ. διδασκαλίαι, αἱ ὑψηλότεραι καὶ βαθύτεραι διδασκαλίαι τῶν φιλοσόφων προφορικῶς μεταδιδόμεναι, Πλουτ. Ἀλέξ. 7· πρβλ. **ἀκροατικός, ἐσωτερικός**.

ἀκροάμων, ονος, ὁ ἀκροώμενος, ἀκροατής, Ἀνδρ. Κρήτ. εἰς Πατάπ. 197.

ἀκροάομαι, β' ἑν. παρατ. **ἠκροᾶσο**, Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπιδαυρίῳ» 2:—μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], Πλάτ. Ἀπολ. 37D, κτλ.: ἀόρ. **ἠκροᾱσάμην**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 315, Πλάτ. κλπ.:—πρκμ. **ἠκρόᾱμαι**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 10, 11:—ἀόρ. **ἠκροάθην** (ἐπὶ παθ. ἐννοίας), Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 5, 2. Ἀριστείδ.: — ἀποθ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **κλύω**, μετὰ προθεματικοῦ α: πρβλ. στοιχ. Λ λ. IV.) Προσέχω εἴς τινα, ἀκούω μετὰ προσοχῆς: Συντάσσεται ὡς τὸ **ἀκούω**, μ. γεν. προσωπ. Ἀντιφ. 129, 38, Πλάτ. Εὐθύδ. 304D· μετ' αἰτ. πράγ. Θουκ. 6. 17, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. πράγ., Θουκ. 2. 21, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 285D. **2)** ἀπολ., ἀκροῶμαι, προσέχω, Ἀριστοφ. Λυσ. 504, Φερεκρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1· ὁ ἀκροώμενος, ὁ ἀκροατής, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 6, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀκουόντων μαθήματα, μαθητής, Πλάτ. Πολ. 605C, Ξεν. Συμπ. 3, 6· ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. μ. γεν. ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος, Στράβ. 608· πρβλ. Πλουτ. Καῖσ. 3, ἴδε καὶ **ἀκρόαμα, ἀκροατής**. **II.** προσέχω εἴς τινα, ὑπακούω, τινός, Θουκ. 3. 27, Λυσ. 158. 35, Πλάτ. Γοργ. 488C: ἀπολ. ὑποτάσσομαι, Θουκ. 6. 10.

ἀκρόᾱσις, εως, ἡ, τὸ ἀκούειν ἢ προσέχειν εἴς τινα, Ἀντιφῶν, 129, 41, Θουκυδ. 1. 21, 22, κτλ., ἀκρ. ποιεῖσθαί τινος = ἀκροᾶσθαι, Ἀνδοκ. 2. 21· κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν, δι' ἀπάτης ἀναγκάζειν ὑμᾶς νὰ ἀκούσητε, Αἰσχίν. 58. 37. **2)** ὑπακοή, τινός, Θουκ. 2. 37. **II.** ἐκεῖνο ὅπερ ἀκροᾶταί τις, τὸ ἀπαγγελλόμενον, μάθημα, ἀνάγνωσμα, Ἱππ. 28. 15, Πολύβ. 32. 6, 5· φυσικὴ ἀκρ., ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἀριστοτέλ. **III.** **ἀκροατήριον**, Πλουτ. 2. 58C.

ἀκροᾱτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀκροᾶται, νὰ δίδῃ προσοχήν, τῶν κρειττόνων, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1228.

ἀκροᾱτήριον, τό, μέρος πρὸς ἀκρόασιν, Λατ. auditorium, Πράξ. Ἀπ. κε', 23: αἴθουσα πρὸς διδασκαλίαν ἢ ἐκφώνησιν λόγων, Πλουτ. 2. 45F. **II.** τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, ὁ αὐτ. Κάτ. Πρεσβ. 22.

ἀκροᾱτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀκούων, Λατ. auditor, ἐπὶ προσώπων, οἵτινες ἔρχονται ἵνα ἀκούσωσι δημηγόρον ἀγορεύοντα, Θουκ. 3. 38., Πλάτ., κτλ.: ὁ ἀκροώμενος διδάσκαλόν τινα, ὁμιλητής, μαθητής, Ἀριστ. Πολ. 2. 12. 7· πρβλ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 5. **II.** ὁ ἀναγινώσκων, ὁ ἀναγνώστης, Πλουτ. Θησ. 1, Λύσανδ. 12.

ἀκροᾱτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀκρόασιν, ἀκρ. λόγοι, ἐσωτερικοί, βαθύτεροι λόγοι (ἴδε **ἀκροαματικός**), Ἀριστ. Ἀποσπ. 612· μισθὸς ἀκρ., ὁ μισθὸς τοῦ διδάσκοντος, Λατ. honorarium, Λουκ. Ἐγκώμ. Δημ. 25.—Ἐπίρρ. ἀκροατικῶς ἔχειν, ἀγαπῶ νὰ ἀκροῶμαι, Φίλων 1. 215, κτλ.

ἀκροβαμονέω = ἀκροβατέω, Ἱππιατρ. σ. 265.

ἀκρο-βάμων, ον, (βαίνω) περιπατῶν ἀκροποδητὶ ἢ ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν, ὀρθοτενής, Γρηγ. Ναζ.

ἀκρο-βαρέω, ήσω, ἔχω τὸ ἄνω ἄκρον σχετικῶς πρὸς τὸ κάτω βαρύτερον τοῦ δέοντος, δυσαναλόγως βαρύ, Ἀπολλόδ. Ἀρχιτέκ. ἐν Μαθημ. Ἀρχ. 27. 28.

ἀκρο-βατέω = περιπατῶ ἐπὶ τῶν ἄκρων ποδῶν, ἐπὶ στρουθοκαμήλων, Διόδ. 2. 50· ἐπὶ ὑπεροπτικῶν καὶ ἀλαζονικῶν ἀνθρώπων, Φίλων 1. 640, κτλ.: ἴδε Λοβ. Αἴ. 1217. **II.** ἀναβαίνω εἰς ὕψη, Πολύαιν. 4. 3. 23.

ἀκρο-βᾰτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς πρὸς ἀνάβασιν, Λατ. scansorius, Βιτρούβ. 10. 1.

ἀκρό-βᾰτος, ον, = ἀκροβάμων, ἴχνεσιν ἀκροβάτοισιν, Νόνν. Δ. 47. 234.

ἀκρο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος τὴν ἄκραν ἢ ὀλίγον, Ἀνθ. Π. 6. 66. **II.** διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, Νόνν. Δ. 1, 65.

ἀκρο-βελής, ές, ἔχων ὀξεῖαν αἰχμὴν κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀνθ. Π. 6, 62.

ἀκρο-βελίς, ίδος, ἡ, ἡ αἰχμὴ βέλους ἢ ὀβελός, «σοῦβλα.» Ἄρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 3.

ἀκρο-βηματίζω = ἀκροβατέω, Ἡσύχ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 158.

ἀκρό-βλαστος, ον, = ἀναφύων βλαστοὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 14. 2.

ἀκρο-βλαστο-χρυσό-μορφοι λάϊγγες (λιθαρίδια) Λέοντ. μαγ. ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. 11, σ. 565.

ἀκροβολέω, εἶμαι **ἀκροβόλος**, σφενδονῶ, Ἀνθ. Π. 6, 106.

ἀκροβολής, ές = ἀκροβελής, Ἀνθ. Πλαν. 213.

ἀκροβολία, ἡ, τὸ σφενδονᾶν, ῥίπτειν μακρόθεν, ἡ ἀψιμαχία, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 84, κτλ.

ἀκροβολίζομαι, ἀόρ. **ἠκροβολισάμην**, Ἡρόδ., Θουκ.: ἀποθ. Ῥίπτω μακρόθεν, μάχομαι δι' ἀκοντίων καὶ βελῶν καὶ λίθων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἀψιμαχῶ, Θουκ. 4, 34· ἀπολ., ὁ αὐτ. 3. 73, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 22:—μεταφ., ἀκρ. ἔπεσι, Ἡρόδ. 8, 64:—τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 546 καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἀκροβολίζει, ἀκοντίζει πόρρω ...».

ἀκροβόλισις, εως, ἡ, = ἀψιμαχία, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 18, κτλ.

ἀκροβόλισμα, ατος, τό, = τῷ προηγ., Ἀππ. Καρχηδ. 36.

ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ, = **ἀκροβόλισις**, Θουκ. 7. 25, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 14, κτλ.

ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28.

ἀκρό-βολος, ον, παθ. ὁ μακρόθεν πληγείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 158. **II.** **ἀκροβόλος**, ὁ, ὁ μακρόθεν βάλλων, «ἀκοντιστής, τοξότης,» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀκρο-βύθιος, ον, (ἄκρος, βυθός) ἄκρα γῆς ἐν τῷ βυθῷ, «τοὐντεῦθεν ἄλλος ἀκροβύθιος ὑφάλοις ῥίζαις περιφερής,» Διονύσ. Βυζάντ. Ἀνάπλ. Βοσπόρ. 30, ἔκδ. Wescher.

ἀκροβύσιος, ον, ἐπίθ. τοῦ προηγ. ἀπαντῶν ὡς διάφορος γραφὴ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. συγγραφεῦσιν.

ἀκροβυστέω, εἶμαι ἀπερίτμητος, Ἑβδ.

ἀκροβυστία, ἡ, ἡ ἄκρα τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Λατ. praeputium, Ἑβδ., Πράξ. Ἀπ. ια', 3. **II.** ἡ κατάστασις τοῦ

ἔχοντος τὴν ἀκροβυστίαν, τὸ ἀπερίτμητον εἶναι. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 6', 25, κτλ. 2) περιληπτ., ἡ ἀκροβυστία, οἱ μὴ περιτετμημένοι, αὐτόθι 6', 26., γ', 30, κτλ. (Λέξις ἄγνωστος τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, οἵτινες ἔλεγον **ἀκροποσθία** καὶ **ἀκροπόσθιον** ἐκ τοῦ πόσθη· ὥστε εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνισταὶ τὴν **πόσθην** μετέβαλον εἰς **βύστην** καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ **ἀκροβυστία** ἀντὶ τοῦ **ἀκροποσθία**).

ἀκρο-γένειος, ον, ὁ ἔχων τὸ γένειον, δηλ. τὸ «πηγοῦνι,» προτεταμένον ἢ ὀξύ, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 40.

ἀκρο-γωνιαῖος, α, ον, (γωνία) ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ γωνίᾳ, ἀκρ. λίθος, ὁ θεμέλιος λίθος τῆς γωνίας, Ἑβδ. (Ἡσ. κη', 16), Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. 6', 20.

ἀκρό-δετος, ον, ὁ δεδεμένος κατὰ τὸ ἄκρον ἢ τὴν κορυφήν, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-δίκαιος, ον, = ἀκριβοδίκαιος, Κλήμ. Ἀλ. 413.

ἀκρο-δικαιοσύνη, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀκροδίκαιον, Ἐπιφ. II, 193 A.

ἀκρό-δρυα, τά, ὀπωροφόρα δένδρα, Πλάτ. Κριτ. 115 B, Ξεν. Οἰκ. 19. 12. II. ὀπῶραι, καρποί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 28, 8· πρβλ. 22. 8·—κατὰ τὸ Γεωπ. 10. 74, κυρίως ἐπὶ ὀπωρῶν ἐχουσῶν τραχὺ ἢ σκληρὸν τὸ κέλυφος, οἷα αἱ βάλανοι, τὰ κάστανα, οὕτω δρυὸς ἄκρα, παρὰ Θεοκρ. 15. 112: — τὸ ἑνικ. εὕρηται ἐν Ἀνθ. Π. 9. 555, Ἀθήν. 49 E.

ἀκρο-έλικτος, ον, εἰλιγμένος, συνεστραμμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 178.

ἀκρό-ζεστος, ον, (ζέω) ὁ ὀλίγον βρασθεὶς ἢ ζεσταθείς, Διοσκ. 2. 146.

ἀκρο-ζεύγια, τά, = ζεύγλη, Ἡσύχ. Πολυδ. 1. 253.

ἀκροζύγια, «τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα,» Ἡσύχ.

ἀκρό-ζῡμος, ον, ὀλίγην ζύμην ἔχων, Γαλην.

ἀκρο-ζώνη, ἡ, κράσπεδον, Γλωσσ.

ἀκρο-θάλυπτος, ον, ὁ καυθεὶς κατὰ τὸ ἄκρον, Λατ. adustus, Ἡσύχ.

ἀκρόθεν, ἐπίρρ. = ἐκ τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 20, Νικ. Θ. 337.

ἀκρό-θερμος, ον, λίαν θερμός, ἀναφέρεται ἐν Μανουὴλ τοῦ Φιλῆ περὶ Ζ. Ἰδ.

ἀκρόθι, ἐπίρρ., κατὰ τὴν ἀρχήν, μ. γεν. νυκτός, Ἄρατ. 308.

ἀκρο-θῐγής, ές, θιγγάνων, ἐγγίζων τὴν ἐπιφάνειαν, τὰ χείλη· φίλημα, Ἀνθ. Π. 12, 68.—Ἐπίρρ., ἀκροθιγῶς ἐμβάπτειν, ἐμβάπτειν ὀλίγον μόνον, ὥστε μόλις νὰ ὑγρανθῇ, Διοσκ. 2. 105.

ἀκροθῑνιάζομαι, ἀποθ., λαμβάνω τὰ ἀκροθίνια, λαμβάνω τὸ κάλλιστον μέρος, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 476.

ἀκρο-θίνιον [θῐ], τό, Εὐρ. Φοίν. 282, Θουκ. 1. 132, Πλάτ. Νόμ. 946 B, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἀκροθίνια**, παρὰ Πινδ. καὶ **ἀκρόθῑνα**: (ἄκρος, θίς)· τὸ ἀνώτατον ἢ κάλλιστον μέρος σωροῦ τινος· ἐντεῦθεν, τὸ ἐκλεκτὸν μέρος, οἱ πρῶτοι καρποὶ τοῦ ἀγροῦ, τῆς λείας, κτλ., οἵτινες προσεφέροντο τοῖς θεοῖς, ὡς τὸ **ἀπαρχαί**, Σιμων. 109, Ἡρόδ. 1. 86, 90, καὶ ἀλλ., Πίνδ. καὶ Τραγ.: ἀκρόθινα πολέμου, ἐν Πινδ. Ο. 2, 7, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καθ' ὅσον ἱδρύθησαν διὰ λαφύρων ἐκ πολέμου ληφθέντων.—Κυρίως ἦτο οὐδέτερ. ἐπίθετον, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 834, ἀκροθίνια θύη, προσφοραὶ ἐξ ἀπαρχῶν, λέξις μεθ' Ὅμηρ. σπανία παρὰ πεζοῖς.

ἀκρό-θις, ινος, ἡ, = ἀκροθίνιον, «τώπόλλωνι τὰν ἀκρόθινα καὶ συμπρήισκειν hαμεῖ τοὺς Λαβυάδας, [V], Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1 ff. D_{17}.

ἀκρο-θώραξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, (θωρήσσω II) ὁ ἐν μετρίᾳ μέθῃ εὑρισκόμενος, Ἀριστ. Προβλ. 3. 2· πεπωκότ' ἤδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα, Δίφιλ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1.—Ἰων. -θώρηξ, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 178.

ἀκρό-καρπος, ον, παράγων καρπὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φοῖνιξ, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 14, 2.

ἀκρο-καρτερεῖν, ὀλίγον περιμένειν, καρτερεῖν, Βελθ. κ. Χρυσ. ς', 1246, ἔκδ. Μαυρ., πρβλ. **ἀκρόζεστος, ἀκρόζυμος.**

ἀκρο-κελαινιάω, ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἐπ. μετοχ. **ἀκροκελαινιόων,** = καθιστάμενος μέλας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ πλημμυροῦντος ῥεύματος, Ἰλ. Φ. 249· πρβλ. Νόνν. Δ. 18. 156.

ἀκρο-κέραια, τά, (κέρας) τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν (πρβλ. **κέρας**, VIII), Πολυδ. 1. 91: ὡσαύτως **ἀκρόκερα**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 566.

ἀκρο-κιόνιον, τό, (κίων) τὸ κιονόκρανον, Φίλων, 2. 147.

ἀκρό-κλαδος, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ κλάδου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. B. 312, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὸ τοῦ Ὁμήρου ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ.

ἀκρο-κνέφαιος, ον, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτός, κατὰ τὰ σουρπώματα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 565· οὕτω καὶ **ἀκρο-κνεφής, ές,** Λουκ. Ῥητ. διδ. 10, Λεξιφ. 11.

ἀκρο-κόμης, = ἀκρόκομος, ὃ ἴδε.

ἀκρό-κομος, ον, (κόμη) = ἔχων κόμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐπίθ. τῶν Θρᾳκῶν, οἵτινες ἢ συνέδεον τὴν κόμην των ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς ἕνα ὄγκον ἢ ἐξύριζον ἅπασαν τὴν κεφαλήν, πλὴν τῆς κορυφῆς, Ἰλ. Δ. 533· μὲ τρίχας εἰς τὸ ἄκρον, περὶ γενείου τράγου, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 208:— παρὰ Πολυδ. 2. 28· **ἀκροκόμης, ου, ὁ.** II. ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφήν, πυκνόφυλλος, Εὐρ. Φοίν. 1516, Θεόκρ. 22. 41· ἰδίως ἐπὶ τοῦ φοίνικος, Διόδ. 2. 53, Διον. II. 1010.

Ἀκρο-κόρινθος, ὁ, ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, Εὐρ. Ἀποσπ. 1069, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 4.

ἀκροκόριον, τό, εἶδος βολβοῦ, Πλιν. Φυσικ. Ἱστορ. XIX. 30.

ἀκρο-κόρυφος, ον, ὁ λίαν ὑψηλός, Γ. Πληθ.

ἀκρο-κυματοῦσα, ης, ἡ, μετοχ. θηλ. τοῦ ῥήματος **ἀκροκυματόω**, ὃ ἴδε.

ἀκρο-κῡματόω, (κῦμα) = πλέω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων· λέξις πομπώδης, ἐμπαιζομένη ὑπὸ Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀκρο-κωλία, ἡ, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, ἡ ἀκρωμία, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὤμου, ἡ ἐπωμίς, Πολυδ. B. 137.

ἀκρο-κώλιον, τό, μάλιστα κατὰ πληθ. = τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, ἰδίως ἐπὶ ζῴων, τὸ ῥύγχος, τὰ ὦτα, οἱ πόδες, Λατ. trunculi, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 14, Τηλεκλείδ. Ἄδηλ. 13, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109, Ἄρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 2, Ἀριστ. Προβλ. 23, 40. 1, κτλ. Τὸ ἑνικὸν παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κορινθίᾳ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» I, 9.

ἀκρό-λειον, τό, (λεία) = ἀκροθίνιον, Σουΐδ.

ἀκρό-λῐθος, ον, = ἔχων τὰ ἄκρα ἐκ λίθου κατεσκευασμένα· ξόανον ἀκρ., ἄγαλμα ἔχον τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκ μαρμάρου, τὸ δὲ λοιπὸν ἐκ ξύλου, Ἀνθ. Π. 12, 40· πρβλ. Μυλλὲρ. Ἀρχαιολ. Τέχν. § 84. 1.

ἀκρο-λίνιον [λῐ], τό, ἄκρον δικτύου, Ξεν. Κυν. 2. 6., 6. 9, ἔνθα ἄλλοτε (ὡς ἐν Πολυδ. 5. 29) **ἀκρωλένιον.**

ἀκρό-λῐνος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου, Ὀππ. K. 4. 383.

ἀκρο-λίπᾰρος [λῐ], **ον,** παχὺς κατὰ τὰ ἄκρα, «ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον,» Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 7.

ἀκρο-λογέω, = τὰς ἄκρας συλλέγω, τὰς κορυφάς, στάχυας, Ἀνθ. Π. 9. 89.

ἀκρο-λόγος, ον, ὁ ἀκρολογῶν, δηλ. ὁ συλλέγων τὰς κορυφάς· διάφ. γραφ. ἐν Ἀθηναίῳ 432 B ἀντὶ **ἀκράχολος.**

ἀκρο-λοφία, ἡ, σειρὰ ὀρεινή, ὀρεινὴ χώρα, Πολύβ. 2. 27. 5., Στράβ. 699.

ἀκρο-λοφίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὀρεινός, Ἀνθ. Π. 6. 221.

ἀκρό-λοφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν τὸν λόφον, τὴν κορυφήν, πέτραι, Ὀππ. K. 1. 418, Ἀνθ. Π. 12. 185· ὡς οὐσιαστ., δειράς, «ῥάχη,» Πλουτ. Ποπλίκ. 22.

ἀκρο-λῡτέω ζώνην, = παίζω μὲ τὰ ἄκρα τῆς ζώνης, ὡσεὶ λύων αὐτήν, Ἀνθ. Π. 5. 253.

ἀκρό-μαλλος, ον, ἔχων βραχὺ μαλλίον, ἀμφιβ. παρὰ Στράβ. 196, ἔνθα ὁ Κοραῆς προτείνει **μακρόμαλλος.**

ἀκρο-μανής, ές, ὁ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς μανίας, κάπως μαινόμενος (πρβλ. **ἀκράχολος, ἀκροθώραξ**), οὐ φρενήρης ἀκρ. τε, Ἡρόδ. 5. 42.

ἀκρο-μάσθιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, ἡ θηλή, Δοσίθ.

ἀκρο-μέθυσος, ον, = ἀκροθώραξ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1132, Σφ. 1190.

ἀκρο-μόλιβδος, ον, (διὰ τοῦ ι) ἔχων μόλυβδον κατὰ τὸ ἄκρον, λίνον, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-μύλη, ἡ, «ἡ γουνὶς μύλων, ἢ μύλος αὐτός,» Ἡσύχ.

ἀκρ-ομφάλιον, τό, τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, Πολυδ. 2. 169.

ἄκρον, ου, τό, (οὐδέτ. τοῦ ἄκρος) ὡς τὸ **ἄκρα** = τὸ ὕψιστον ἢ ἀπώτατον σημεῖον: 1) κορυφὴ ὄρους, Γάργαρον, ἄκρον Ἴδης, Ἰλ. Ξ. 292· ἄκρον ὑπερβαλέειν, Ὀδ. Λ. 597· τὰ ἄκρα, τὰ ὕψη, Ἡρόδ. 6. 100, Πλάτ., κτλ. 2) ἄκρα γῆς, ἀκρωτήριον, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν, Ὀδ. Γ. 278. 3) τέλος, ἔσχατον μέρος, ἐσχατιά, τὰ ἄ. τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Φαίδων 109 D. ἄκρα χειρῶν, αἱ χεῖρες, Λουκ. Εἰκ. 6· ἐξ ἄκρων, κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 94· ἐξ ἄκρου, Κωμ. Ἀνώνυμ. παρὰ Mein. 4, σ. 633· ἐπ' ἄκρης, Πλάτ. Σοφ. 220 D:—σύνορα, ὅρια, Πολύβ. 1. 42. 2. II. μεταφ., ὁ ὕψιστος βαθμός, τὸ ὕψος, πανδοξίας ἄκρον, Πινδ. N. 1. 14· εἰς ἄκρον ἱκέσθαι, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, Σιμων. 58· εἰς ἄκρον ἀδύς, ὑπερβαλλόντως ἡδύς, Θεόκρ. 14. 61· ἐπ' ἄκρον ἀφικέσθαι, ἐλθεῖν, Πλάτ. Πολιτικ. 268 E, Τίμ. 20 A· πρὸς ἄκρῳ γενέσθαι, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 247 B· ἄκρα, τά, τὰ ὕψη, τὰ ὕψιστα σημεῖα, οὗτοι ποθ' ἅψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου, Σοφ. Ἀποσπ. 463· τὰ ἄκρα τοῖς ἄκροις ἀποδιδόναι, τὰς ὑψίστας θέσεις εἰς τοὺς ὑψίστους ἄνδρας, Πλάτ. Πολ. 478 E· ἄκρα φέρεσθαι, τυγχάνειν τοῦ βραβείου, Θεόκρ. 12, 31. 2) ἐπὶ προσώπων, Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί, οἱ ἀρχαιότατοι δεσπόται καὶ ἄρχοντες τοῦ Ἄργους, Θεόκρ. 15. 142· ἴδε Valck. Ἄδων. σ. 414. III. δρυὸς ἄκρα, ἴδε ἐν λ. ἀκρόδρυα. IV. ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστοτέλους τὰ ἄκρα εἶναι ἡ μείζων καὶ ἐλάσσων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μέσον ὅρον ἢ πρότασιν, πρβλ. **μέσος** III. 4.

ἀκρό-νηον, τό, «τὸ τῆς νεὼς ἄκρον,» Σουΐδ.

ἀκρο-νῠγῶς, (νύσσω) ἐπίρρ., κατὰ τρόπον καθ' ὃν ἐφάπτονται τὰ ἄκρα, «βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρονυγῶς,» Γαλην. τόμ. 2, σ. 369.

ἀκρό-νυκτος, ον = **ἀκρό-νυχος**, Πρόκλ., κτλ. ἐν Μανέθ. 5. 117:—**νύκτιος**.

ἀκρό-νυξ, νυκτος, ἡ, = **ἀκρονυχία**, ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός, Α. Β. 372, Σουίδ.

ἀκρ-ονυχὶ [ῐ], ἐπίρρ., μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, ἀντὶ **ἀκρωνυχί**, Ἀνθ. Π.12.126· (ὁ Παλατ. κῶδ. ἔχει ἀκρονυχῆ, ἐξ ἐπιθέτου **-νυχής**, ἀλλὰ πρβλ. **αὐτονυχί**)· πρβλ. **ἀκρ-όνυχος**.

ἀκρονυχία, ἡ, **ἀκρόνυξ**, Σουίδ., Τζέτζ., Ἡσ. Ἔργ.κ. Ἡμ.565.

ἀκρό-νυχος, ον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, πρὸς ἑσπέραν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 28, Θεόφρ. περὶ σημείων ὑδάτ.1. 2, Θεόκρ. 31. 3, Νικ. Θ.761:—τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. Ἀριστ. Προβλ. 26.18.

ἀκρ-όνυχος, ον, = **ἀκρώνυχος**, Ἀνθ. Π. 6,103., Κόϊντ. Σμ. 8. 157.

ἀκρο-ξιφίς, ἡ, ἡ ἀκωκὴ τοῦ ξίφους, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α, 8.

ἀκρο-ξιφίδιον, τό, = τῷ προηγ. Γλωσσ.

ἀκρο-παγής, ές, ἐστερεωμένος ἢ καρφωμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Νόνν. Ἰω. δ', 23.

ἀκρό-παθος, ον, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀκρόπλοος**, ὃ ἴδε.

ἀκρό-παστος, ον, (πάσσω) ἐρραντισμένος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, μόλις ἁλατισθείς, Σώπατ. παρ' Ἀθην.119Α, Ξενοκρ. Ἐνυδρ. 5.

ἀκρο-παχής, ές, παχὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Μοῖρ. 346.

ἀκρο-πενθής, ές, εἰς ὑπερβολὴν τεθλιμμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ.135 (λυρ.)· ἀλλ' ὁ Paley γράφει **ἁβροπενθεῖς**, ἁβρῶς πενθοῦσαι, ἐκ τοῦ Σχολ., πρβλ. **ἁβρόγοος**.

ἀκρό-πηλος, ον, πηλώδης κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Πολύβ.3.55.2.

ἀκροπήνιον, τό, εἶδος παιγνιδίου τῶν παίδων, «ἀκροπήνιον ἐπί τινος λείου χωρίου θέμενοι, καὶ τοῦτο ἱμάσι παίοντες περιστρέφουσιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ κινεῖσθαι κίνησιν, κτλ.,» Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. στηλιτ. Α. σ. 96.

ἄκροπις, καταστᾶσα ἀνίκανος ἢ ἀκρατὴς ἑαυτῆς, μὴ δυναμένη νὰ διατυπώσῃ λέξιν, ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας, γλῶσσα, Ἱππ. 1259Η, 1221G:—ἀλλ' αἱ διάφ. γραφαὶ εἰσιν ἀμφίβολοι, ἴδε Littré 4. σ. 410.

ἀκρό-πλοος, ον, συνῃρ. **-πλους, ουν**, πλέων ἢ νηχόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὁ διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. 451. 38 (ἴδε Γαλην. Γλωσσ. σ. 420), Ἀρεταῖος, Πλούτ.:—διορθοῦται ἀντὶ τοῦ ἀκρόπαθος ἐν Ἱππ. 95, 263:—ἐπιπόλαιος, ὁ αὐτ. Ἐπιστ.1286.

ἀκρο-ποδητί, ἢ -ιτί [τῐ], ἐπίρρ. (πούς) ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν βαίνειν, λάθρα, ἡσύχως, Λουκ. Προμ. ἢ Καύκ.1, κτλ.

ἀκρο-πόδιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, μεταγ.

ἀκρο-πολεύω, διέρχομαι τὸ ἄκρον, τὴν κορυφήν, Μανέθ. 4.79.

ἀκρό-πολις, ποιητ. **ἀκρόπτολις, εως**, ἡ, ἡ ἄνω ἢ ἡ ὑψηλοτέρα πόλις, ἐντεῦθεν, τὸ φρούριον, Λατ. arx, ἐς ἀκρόπολιν, Ὀδ.8.494. (Ἐν Ἰλ. μόνον διῃρημένως : **ἄκρη πόλις**, ἴδε **ἄκρος** Ι.). Πινδ.Ο. 7. 89, Ἡρόδ. 1. 84, κτλ., τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 240, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ.1094· ὡς ἕδρα τυραννίδος (in arce tyrannus, Ἰουβενάλ.), Φιλ.1. 401, 467. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγρ. ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, Ἀνδοκ. 10. 31 (πρβλ. Ἡρόδ. 1. 60., 8. 51), ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς θησαυροφυλάκιον ἢ ταμεῖον, Θουκ. 2.13, ὡς ἀρχειοφυλακεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 84. 85. 87, καὶ ἀλλ.:—γεγράφθαι ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἀνενεχθῆναι εἰς ἀκρόπολιν, τὸ νὰ ἐγγραφῇ τις ὡς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου, Δημ.1337. 24., 1327. 25, (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ἄρθρον συχνάκις παραλείπεται). II. μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν δήμῳ, Θέογν. 233· ἀκρ. Ἑλλάνων, περὶ Κορίνθου, Σιμων.137:—ὡσαύτως, τὸ σπουδαιότατον μέρος, τὸ ἐρυμνότατον ὀχύρωμα, τῆς ψυχῆς, τοῦ σώματος, Πλάτ. Πολ.560Β, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 7,11, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 70Α.

ἀκρο-πόλος, ον, (πολέω) ὁ εἰς ὕψος αἰρόμενος, ὑψηλός, ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, Ἰλ. Ε. 523, Ὀδ. Τ. 205· «τὸ ἐν ἀκροπ. ὄρ. ταὐτόν ἐστι τῷ κορυφαῖς ὀρῶν,» Εὐστ. ἐν Ὀθ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀκρο-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσου διερχόμενος, διὰ τῆς αἰχμῆς διατρυπῶν, ὀβελοί, Ὀδ. Γ. 463. 2) προπαροξ., **ἀκρόπορος, ον**, παθ., μὲ πόρον, ἄνοιγμα κατὰ τὸ ἄκρον, σῦριγξ, Νόνν. Δ. 22. II. (πορεύομαι) ὁ εἰς ὕψος ἀνερχόμενος, ὑψηλὰ περιπατῶν, αὐτόθι 46,136.

ἀκρο-ποσθία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ ἀκροβυστία, τὸ ἄκρον τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Λατ. praeputium, Ἱππ. Ἀφ.1257, Ἀριστ. Ἱ. Ζ.13. 3:—**ἀκρο-πόσθιον**, τό, Πολυδ. 2.171, (πρβλ. **ἀκροβυστία**).

ἀκρο-ποτέω, εἶμαι ἀκροπότης. Μεταγ.

ἀκρο-πότης, ου, ὁ, ὁ εἰς ὑπερβολὴν πίνων, Νόνν. Δ. 14.108.

ἀκρο-ποδίς, ἐπίρρ. = ἀκροποδητί, Α. Β. 1310, ἐν λέξει **αἰφνιδίς**.

ἀκρό-πους, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, ἀνώμαλος λέξ. ἀντὶ τοῦ ἄκρος πούς, ἐν Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 285, ἴδε Λοβ. Φρύν. 603, πρβλ. **ἀκρόχειρ**.

ἀκρό-πρεμνον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, Νικ. Εὐγεν. 3, 87.

ἀκρό-πρωρον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πρῴρας πλοίου, Στράβ. 99.101.

ἀκρό-πτερον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος, Ἀνθ.Π.6.229· ἀκρόπτερα φωτῶν, αἱ πτέρυγες, δηλ. αἱ ἄκραι ὁμίλου ἀνδρῶν ἐν κυνηγεσίᾳ, Ὀππ. Κ. 4.127.

ἀκρό-πτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀκρόπολις**.

ἀκρο-πύργιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πύργου, οἱ μετὰ Θεοφάνην (V. 88) σ. 331, ἔκδ. Λ.

ἀκροπυργώματα, τά, = ἀκροπύργια, τά, κατὰ Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. ς' 181. ἔκδ. Λ.

ἀκρόρ-ριζος, ον, (ῥίζα) ὁ μὴ καταβάλλων βαθείας ῥίζας, Βασίλ.

ἀκρορ-ρίνιον, τό, (ῥίς) τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, Πολυδ. 2. 80.

ἀκρορ-ρύμιον, τό, τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Πολυδ. 1. 146.

ἄκρος, α, ον, (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἀκή** Ι.) ὁ εἰς τὸ ἀπώτατον σημεῖον ἢ ἄκρον, ἑπομένως ὕψιστος, Λατ. summus ἢ ἐξώτατος, ἔσχατος, Λατ. extremus: 1) ὕψιστος, ὑψηλότατος, ἀκροτάτη κορυφῇ, Ἰλ. Α. 499, καὶ ἀλλ., ἐν ἄκρῃ πόλει = ἐν ἀκροπόλει, Ἰλ. Ζ. 88· ἐξ ἄκρης πόλιος, αὐτόθι 257· ἄκρῳ Ὀλύμπῳ, Ν. 523· Γαργάρῳ ἄκρῳ, Ξ. 352· λάψοντες .. μέλαν ὕδωρ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, Π.162· ἄκρην ῥινόν, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, Ὀδ. Χ. 278, πρβλ. κατωτ. V· ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, Σοφ. Ο. Τ.1106· πρβλ. **ἀπότομον**·—ὑπερθ. ἀκροτάτοις ὀρόφοισι, Χρησμ. παρ' Ἡροδ.7.140. 2) ἐξώτατος, ἀπώτατος, κατ' ἄκρας σπιλάδος, εἰς τὸ ἄκρον τῆς .., Σοφ. Τρ.678· πεδίον ἐπ' ἄκρον, ὁ αὐτ. Ἀντ.1197· ἰδίως ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ σώματος, ἄκρη χείρ, ἄκροι πόδες, ἄκρος ὦμος, τὸ ἄκρον τῆς χειρός, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ὤμου, Ἰλ. Ε. 336., Π. 640, κτλ., ἄκρος πούς, χείρ, ὁ πούς, ἡ χείρ, Ἡρόδ. 1.119 καὶ πιθαν. Θουκ. 2.49, πρβλ. **ἀκρόχειρ**· γλῶσσαν ἄκραν, Σοφ. Αἴ. 238· ἄκρας τῆς κόμης, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ φυλλώματος, Κρατῖν. Ἄδηλ.138:—ἐπ' ἄκρων [δακτύλων] = ἀκροποδητί, Σοφ. Αἴ. 1230, ἔνθα ἴδε Σχολ., οὕτω κωμικῶς, ἐπ' ἄκρων πυγιδίων, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 638, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 76Ε:—ἀκροτάτοις χείλεσιν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 547. 8:—οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς καρδίας, τ. ἐ. ἐκ μέσης καρδίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 805, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 242· ἄκρος μυελός, ὁ ἐσώτατος μυελός, ὁ αὐτ. Ἱππ. 255· ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις, ἁπλῶς μὲ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου, ὅ ἐ. μὲ σχεδὸν συνεσταλμένα ἱστία πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. Μήδ. 524 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: μὲ ἐντελῶς ἀναπεπταμένα ἱστία· ἀλλ' ἴδε Ἀριστοφ. Βάτρ.1000· καὶ αὐτόθι. τὸν Σχολ.). II. ἐπὶ χρόνου, τὸ ἄκρος σημαίνει τὸ πλῆρες, ἄκρα σὺν ἑσπέρᾳ, ὅτε ἦτο πλήρης ἑσπέρα, Πινδ. Π. 11. 18· ἄκρον θέρος, μέσον τοῦ θέρους, Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἄκρας νυκτός, εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτὸς ὅταν τὰ πάντα ἡσυχάζωσι, Σοφ. Αἴ. 285· πρβλ. **ἀκρέσπερος**, ἂν καὶ ἔν τισι μεταγενεστέροις συνθέτοις **ἄκρος** σημαίνει ὅτι ὁ χρόνος μόλις ἦλθε, πρβλ. **ἀκρόνυχος, -φανής, ἀκρωρία**. III. ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ ὕψιστος εἰς τὸ εἶδός του, πρῶτος, ἔξοχος, ὑπέροχος, Λατ. capitalis, 1) ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 5. 112., 6. 122, Αἰσχύλ. Ἀγ. 628· θεσφάτων γνώμων ἄκρος, αὐτόθι 1130· μάντις, Σοφ. Ἠλ. 1499· οἱ πάντη ἄκροι, οἱ ἀκρότατοι, Πλάτ. Θεαίτ.148C· τοῖς ἄκροις τὰ ἄκρα ἀποδιδόναι, ὁ αὐτ. Πολ. 478Ε: ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς ἄκρου (κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ **μέσος**) ὡς ἐπὶ τάξεων ἐν πολιτείᾳ, Ἀριστ. Πολ.4.12, 4: ἐπὶ ἠθικῆς καταστάσεως, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2.7, 8· πρβλ. αὐτόθι 8,1, καὶ **ἄκρον** III :—συχνάκις προστιθεμένης αἰτιατ. τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, ψυχὴν οὐκ ἄκρος, οὐχὶ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν, Ἡρόδ. 5.124· ἄκροι τὰ πολέμια, 7.111· ἄκρος ὀργήν, ὀξύθυμος, ταχέως ὀργιζόμενος, 1. 73· Εὐρώπη ἀρετὴν ἄκρη, 7. 5· οὕτω μετὰ γεν. τρόπου, οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Θεαίτ.152Ε· τῆς φιλοσοφίας, Κλήμ. Ἀλ., κτλ.: ὡσαύτως, ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πολ. 499C· περὶ ὁπλομαχίαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 833Ε:—οὕτω καὶ καθ' ὑπερθ., ὕψιστος, ἐξοχώτατος, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 148C, καὶ ἀλλ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὕψιστος, ἄκρος, ἔσχατος, συμφορά, Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 4 (ὡς διωρθώθη)· νηστεία, Δίφιλ. ἐν «Λημνίαις» 1:—ὑπερθ., Πλάτ. Φίλ. 45Α. IV. ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρα, ἄκρον**. V. οὐδέτερ. ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου, ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων θέον, Ἰλ. Υ. 227· ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος, αὐτόθι 229· οὕτω, ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμῖδος, Ἀνθ. Π. 7. 428, 3. 6) ὑπερβαλλόντως, εἰς ὑπερβολήν, οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα, Θεόκρ. 27. 43· ἄκρον ἐρώτων εἰδότος, ἄκρα μάχας, Ἀνθ. Π.7.448· ἄκρον ἔχει σοφίης, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 442. ἄκρα φέρουσ' ἀρετῆς, αὐτόθι 224· πρβλ. **ἄκρον** II. 2) ὡσαύτως ἐν τῷ ὁμαλῷ ἐπιρρ., ἄκρως ἀνεστάλθαι, εἶναι ἀνεσταλμένον κατὰ τὸ ἄκρον, Ἱππ. Μοχλικ. 855. 6) ὁλοκλήρως, ἐντελῶς, παντάπασι, Πλάτ. Πολ. 543Α, Ἀθήν. 248F· μόνος ἄκρως, Εὔφρων. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 5.

ἀκρο-σαπής, ές, (σήπομαι) «σιτίον νέοισιν ἀκροσαπές,» ἐπιπολῆς, ἐπὶ βραχὺ μεταβεβλημένον, Ἱππ. 382, 41.

ἀκρο-σίδηρος, ον, ὁ ἔχων ἄκρον, αἰχμὴν ἐκ σιδήρου, Ἀνθ. Π. 6. 95.

ἀκροσκιρία, ἡ, δασῶδες ὕψωμα, [IV] Πίναξ. Ἡρακλ. I, 63. 71. ἐν

Συλλ.'Επιγρ. 5774. Ἴδε τὰς λέξεις **σκεῖρος** καὶ **σκίρα** (ὀρθότ. ῐ) παρ' Ἡσυχίῳ.

ἀκρό-σοφος, ον, ὁ ἄκρος ἐν σοφίᾳ, ἔξοχος, Πινδ. Ο. 11. 19, Διον.'Αλ. π. Δημοσθ. 51.

ἄ-κροσσος, ον, ἄνευ κροσσῶν, 'Αθανάσ. 2.116. Γεωπ. 20. 22.

ἀκρό-στεγος, ον, ὁ ἐν τῇ ἄκρᾳ, τῇ κορυφῇ ἐστεγασμένος, μεταγ.

ἀκρο-στήθιον, τό, τὸ στῆθος, 'Αριστ. Φυσιογν. 6.10.

ἀκρο-στιχίς, ίδος, ἡ, βραχὺ ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦσι λέξιν, Διον.'Αλ. 4. 62., Κικ. Divin. 2. 54:—ὡσαύτως, **-στίχιον,** τό, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 249., 11.17, 23.

ἀκρό-στιχον, τό, = **ἀκροστιχίς, ἀκροστίχιον,** Εὐσεβίου Κωνστ. 18.

ἀκρο-στόλιον, τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου, «τὸ ἄκρον τοῦ στολίου, στόλιον δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρῴρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα,» Ἐτυμ. Μ., Πλουτ. Δημήτρ. 43, Καλλίξ. παρ' Ἀθ. 203F. **II.** ὡσαύτως = **ἄφλαστον,** Διόδ. 18.75, Παυσ. 9.16, 3.

ἀκρο-στόμιον, τό, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων. Διον. 'Αλ. π. Συνθ. σ.164. **II.** = **ἀκροφύσιον,** Εὐστ.1153. 38.

ἀκρο-σφαίρια, τά, τὰ στρογγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Ἐμμερίνου ἀνέκδ. Ἰατρ. σ.15.

ἀκρο-σφαλής, ές, (σφάλλω) ὑποκείμενος εἰς τὸ σφάλλεσθαι, προσπταίειν, ἀσταθής, Πλουτ. 2. 713B· ἀκρ. πρὸς ὑγίειαν = ἐπισφαλής, Πλάτ. Πολ. 404B: — οὕτω καὶ ἐν ἐπιρρ., ἀκροσφαλῶς ἔχειν, Πλουτ. 2. 682D. **II.** ἐνεργ., ἱκανὸς νὰ καταρρίψῃ τινά, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος, Πολύβ. 9.19,7.

ἀκρό-σφυρα, τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Ἡσύχ., **ἀκρο-σφύρια,** παρὰ Πολυδ.7. 94.

ἀκρο-σχιδής, ές, ἐσχισμένος, διηρημένος κατὰ τὸ ἄκρον, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 11, 1.

ἀκρο-τελεύτιον, τό, τὸ ἄκρον, ἡ παρυφή, τὸ «κενάρι» παντὸς πράγματος, ἰδίως ἐπὶ στίχου ἢ ποιήματος, Θουκ. 2.17, Φρύν. Α. Β. 369· ἐντεῦθεν, τὸ περιοδικῶς ἐπαναλαμβανόμενον μέρος τοῦ ᾄσματος, ἐπῳδός, πρβλ. Δίων. Κ. 63.10.

ἀκρο-τενής, ές, ἐκτεινόμενος ὑψηλά, Νόνν. Δ. 7.310.

ἀκρότης, ητος, ἡ, (ἄκρος) = τὸ ἄκρον, Ἱππ. 'Αρχ. Ἰητρ. 17. 'Αριστ. Φυτ. 2. 9. 12. **II.** ἄκρον (κατὰ τὸ ὕψος) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **μεσότης,** ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2.6,17: μεταφ., τὸ ἔξοχον, Διον. 'Αλ. π. Δημοσθ. 2, κτλ.

ἀ-κρότητος, ον, ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ πατηθεὶς καλῶς, περὶ γῆς, Ἡλιόδ. 9. 8, ἴδε σημ. Α. Κοραῆ, τόμ. Β', σ. 288. **II.** μὴ κτυπηθεὶς συγχρόνως μετά τινος ἄλλου, ἀσύμφωνος, μέλη πάραυλα κἀκρότητα κύμβαλα, Κωμ.'Ανών. ἐν Meineke 4, σ. 606.

ἀκρο-τομέω, τέμνω τὰς κορυφάς, ἐπὶ θερισμοῦ, Ξεν. Οἰκ.18. 2.

ἀκρό-τομος, ον, (τέμνω) = ὁ ὀξέως ἀποτετμημένος, προσάντης, ἀπότομος, ἐπὶ κρημνοῦ, Πολύβ. 9. 27, 4, Φίλων 1. 82· ἡ ἀκρ., (ἐνν. πέτρα), Ἑβδ. (Ψαλμ. ριγ', 8· πρβλ. Ἰὼβ κη', 9, Δευτερ. 8.15): ἐπὶ λίθου, ὀξύς, Θεόδοτ. Ἔξοδ. 4. 25.

ἀκρό-τονος, ον, ὁ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐντεταμένος, νευρώδης, ἰσχυρός, πολέμων, παρ' Ἀθ. 552D.

ἄ-κροτος, ον, ὁ μὴ κροτηθείς, μὴ χειροκροτηθείς, Ἡσύχ.

ἄκρ-ουλος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον οὖλος (σγουρός), 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 42.

ἀκρουνοί, «ὅροι ὑπὸ τῶν Μακεδόνων,» Ἡσύχ.

ἄκρουρα, «οὐραί,» Ἡσύχ.

ἀκρ-ουρανία, ἡ, ἡ τοῦ οὐρανοῦ ἀκρόπολις, Λουκ. Λεξιφ.15.

ἄ-κρουστος, ὁ μὴ κρουσθείς, Γλωσσ.

ἀκρουχέω, (ἄκρον ἔχω) ἔχω τὰ ἄκρα, παραμένω ἐν τοῖς ἄκροις, Σοφ. 'Αποσπ. 290.

ἀκρο-φαής, ές, = **ἀκροφανής,** Νόνν. Δ. 4.130.

ἀκρο-φαληριάω, = λάμπω ἢ εἶμαι λευκὸς κατὰ τὴν κορυφήν, μόνον κατ' Ἐπ. μετοχ. ἀκροφαληριόωντα, Νόνν. Δ. 2. 460.

ἀκρο-φανής, ές, = ἄρτι ἀνατέλλων ἢ φαιδρῶς λάμπων, συχνὸν παρὰ Νόνν.

ἀκρο-φυής, ές, ὁ φυεὶς κατὰ τὸ ἄκρον κλάδου, Θεοφρ. Ἰ.Φ. 9. 5,1. **II.** ὁ ὑψηλὴν ἔχων καταγωγὴν ἢ ἀνατροφήν, ὁ ἔχων μεγάλα φυσικὰ προτερήματα, Συνέσ.180B· ἀκρ. νοῦς, ὁ αὐτ. 60D.

ἀκρο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, διοικητὴς ἢ φύλαξ ἀκροπόλεως, Πολύβ. 5. 50,10.

ἀκρό-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφήν, Θεοφρ. Ἰ.Φ. 1.14, 2.

ἀκρο-φύσιον, τό, (φῦσα) ὁ σωλὴν τῶν φυσητήρων, Σοφ.'Αποσπ. 824, Θουκ. 4. 100· ῥήματα .. ἐπιδεικνύναι πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, πρόσφατα ἀπὸ τῶν φυσητήρων, μόλις ἐξελθόντα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, δηλ. νέα, «ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι: οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους» μόλις ἐξελθόντας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, 'Αριστοφ.'Αποσπ. 561. **II.** κομήτου οὐρά, Δίων Κ. 78. 30.

ἀκρο-χάλιξ, ὁ, ἡ, = ἀκροθώραξ, 'Απολλ. Ῥόδ. 4. 432.

ἀκρο-χανής, ές, ὁ χαίνων κατὰ τὸ ἄκρον, δηλ. τὴν κεφαλήν, ἀκροχανές ... δέρμα λέοντος, 'Ανθ. Π. 6. 57.

ἀκροχειλία, ἡ, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, Προκ.'Ανέκδ. 78.

ἀκρό-χειρ, χειρος, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἄκρα χείρ,** ὅ ἐ. τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ καὶ κάτω μέρος, ἐνῷ ἡ λέξις χεὶρ περιλαμβάνει καὶ τὸν βραχίονα, Γαλην. παρὰ Πτολεμ. καὶ **ἀκρόχειρον,** τό, πρβλ. **ἀκρόπους.** Καθ' Ἡσύχ. «ἀκρόχειρ, ἀνδροφόνος.»

ἀκρο-χειρίζω, = δράττομαι διὰ τῶν χειρῶν, 'Αρισταίν.1.4. **II.** συνηθέστερ. ὡς μέσ., ἀγωνίζομαι ἐκ τοῦ συστάδην ὅσον φθάνει ἡ χείρ, περὶ εἴδους πάλης, καθ' ἣν οἱ παλαίοντες ἐδράττοντο τῶν χειρῶν ἀλλήλων ἄνευ συμπλοκῆς τῶν σωμάτων (ὅτε συνεπλέκοντο ἐκαλεῖτο **συμπλοκή**), 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 3. 1, 17· ἀκρ. τινὶ ἢ πρός τινα, Πλάτ. 'Αλκ. I, 107E, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 154B· πρβλ. Ruhnk Tίμ.

ἀκρο-χείρισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἱππ.374.3· καὶ οὕτω διορθωτέον ἐν 364.16 (ἀντὶ **ἀκροχειριξ**),—372, 38 (ἀντὶ **-χειριξι**).

ἀκρο-χειρισμός, ὁ, τὸ παλαίειν διὰ τῶν χειρῶν, Λουκ. Λεξιφ. 5, Γαλην.

ἀκρο-χειριστής, οῦ, ὁ, ὁ διὰ τῶν χειρῶν παλαίων, Παυσ.6.4,1.

ἀκρό-χειρον, τό, τὸ ἄκρον τῆς χειρός, Πτολ. τόμ. Β'. σ.40.

ἀκρο-χηνίσκοι, οἱ, τὰ ἄκρα τῶν ζευγλῶν, Πολυδ. Α.146.

ἀκρο-χλίᾱρος [ῑ], **ον,** μόλις θερμός, χλιαρός, Ἱππ. π. δ. Ὀξ. 394.

ἀκροχολέω, -χολία, -χολος, ἴδε ἐν λέξ. **ἀκραχ.**

ἀκροχορδών, όνος, ἡ, (χορδή) σάρκωμα ἔχον λεπτὸν λαιμὸν (κρεατοελῆ), Ἱππ. 'Αφ.1248, Πλουτ. Φαβ.1, Γαλην., κτλ., διακρίνεται δὲ τοῦ ὀνόματος **μυρμήκια,** τά, Παῦλ. Αἰγ. 4.15.

ἀκροχορδονώδης, ες, πάσχων ἐξ ἀκροχορδόνων, Δίων Κ. 'Αποσπ.16.

ἀκρό-ψῑλος, ον, = γυμνὸς ἢ φαλακρὸς κατὰ τὴν κορυφήν, Ἱππ. 1133E.

ἀκρό-ψωλος, «ὁ ἐπὶ βραχὺ λειπόδερμος, ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου,» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιππ. 959 (960).

ἄ-κρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Εὐρ.'Ανδρ. 836.—'Επίρρ. **-τως,** Α. Β. 8.

ἀ-κρύσταλλος, = ἄνευ κρυστάλλου, πάγου, ἡ χώρη, Ἡρόδ.2.22.

ἀκρῶα, τά, «σπλάγχνα, ἔντερα ἀκρῶα,» Ἡσύχ.

ἀκρωβελία, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ ὀβελίου ἄρτου, Εὐστ.1405.

ἀκρ-ωλένιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος, ἴδε ἐν λ. **ἀκρολένιον.**

ἀκρ-ωμία, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ ὤμου, ἡ ἀπόφυσις, ἀκρωμία, Ἱππ. π. Ἄρθρ.791· ἐπὶ ἵππου, αἱ ὠμοπλάται, Ξεν. Ἰπ.1.11· πρβλ. 'Αριστ. Ἰ. Ζ. 2.1,19· οὕτως **ἀκρ-ώμιον,** τό, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, 'Αριστ. Ἰ. Ζ. 8. 5, 4· πρβλ. Greenhill, Θεόφιλ.176,13.

ἀκρωμίς, ίδος, ἡ, = ἀκρωμία, 'Αλκίφρ. 'Αποσπ. 5.

ἀκρωμίτης, ου, ὁ, ἐπόπτης τῶν σχολείων, «τοὺς τῶν διατριβῶν (σχολῶν) προστάτας τοὺς λεγομένους ἀκρωμίτας,» 'Ολυμπ. 461.19.

ἄκρων, ωνος, ὁ, καὶ **ἀκρωνάριον,** τό, = **ἀκροκώλιον,** Ἱππιατρ. σ. 32, κτλ., ὡς τὸ acro τοῦ μεταγεν. Λατινισμοῦ.

ἀκρωνάρια, ων, τά, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζῴων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, σχελίδες, Σχόλ. εἰς Λουκ. II, 330· πρβλ. **ἄκρων.**

ἀκρωνία, ἡ, ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ.118 ἐκλαμβάνεται ὑπὸ Ἑρρ.Στεφ. ὡς **ἀκρωτηριασμός,** ὅπερ ὁ Ἕρμαννος (Πονήμ. 6, 2, σ. 41) ἀποκαλεῖ ἀδύνατον. Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει **κακοῦ ἀκρωνία** διὰ τοῦ **κακῶν ἄθροισις,** τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς δυστυχίας, καὶ ἐν Α. Β. 372 ἡ λέξις ἑρμηνεύεται: **ἀθροίσματα, ἀκρότης, ἀκμή:**— ἀλλὰ τὸ χωρίον πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμένον· ἴδε ἐν λ. **χλοῦνις.**

ἀκρωνυχία, ἡ, (ὄνυξ) τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος: ἐντεῦθεν, ἡ ῥάχις ἢ κορυφὴ ὄρους = ἀκρώρεια, Ξεν.'Ανάβ. 3. 4. 37, Ἑλλ. 4. 6,7.

ἀκρώνυχος, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχας, χηλάς, ὁπλάς, κτλ., χερὸς ἀκρώνυχα, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν, 'Ανθ.Π.12.82· ἴχνος ἀκρ., τὰ ἴχνη τοῦ ἀκροποδητὶ περιπατοῦντος, Πλουτ. 2. 317E, πρβλ. 325B:— **ἀκρῶνυξ.** Σουΐδ.

ἀκρώρεια, ἡ, (ὄρος) ἡ ἄκρα, ἤτοι ἡ ῥάχις ἢ ἡ κορυφὴ ὄρους, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2,10, Θεόκρ.25. 31, κτλ.

ἀκρωρία, ἡ, (ὥρα) ἡ χαραυγή, Θεοφρ. περὶ σημ. ὑδάτ. 3. 5.

ἀκρώσσει, «ἀκροᾶται, ἑκὼν οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται,» Ἡσύχ.

ἀκρωτηριάζω, ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτήρια, ἐπὶ πλοίων, τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, ἔκοψαν τὰ ἔμβολα τῶν πρωρῶν, Ἡρόδ.3.59:— οὕτω καὶ ὡς μέσ., τὰς τριήρεις ἀκρωτηριασάμενοι, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 36, πρκμ. παθ. μ. μέσ. σημ. ἠκρωτηριασμένοι τὰς πατρίδας, ἔχοντες κακούργως κολοβώσῃ τὰς πατρίδας των, Δημ. 324, 22. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποκόπτω τὰ ἄκρα, χεῖρας καὶ πόδας, ποιῶ ἀνάπηρον, Πολύβ. 5. 54,10, κτλ.— μηδὲν ἀκρωτηριάσῃς ἐνθάδε, Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγάλματος, Συλλ.'Επιγρ. 6855. **II.** ἀμετάβ., ἀποτελῶ ἀκρωτήριον, προεξέχω ὡς ἀκρωτήριον, Πολύβ. 4. 43, 2, Στράβ. 28.

ἀκρωτηρίασις, ἡ, = **ἀκρωτηριασμός,** Γλωσσ.

ἀκρωτηρίασμα, τό, πήρωσις, κολόβωσις, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τομία,** Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ῥόδ. 4. 478.

ἀκρωτηριασμός, ὁ, = πήρωσις, κολόβωσις, Διοσκ.7.1, Πολυδ. κτλ.

ἀκρωτήριον, τό, (ἄκρος) πᾶν ὑψηλὸν ἢ ἐξέχον μέρος, ἀκρ. τοῦ οὔρεος, κορυφὴ ὄρους, Ἡρόδ. 7. 217, πρβλ. Πινδ. Ο. 9,12. **2)** ἀκρωτήριον ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἡρόδ.4.43, Πινδ.Ο.9.12, Θουκ.1.30.

II. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἔσχατον μέρος παντὸς πράγματος, ἀκρ. νηός, ἔμβολον πλοίου, Λατ. rostrum, Ἡρόδ. 8. 121· ἀκρωτήρια πρύμνης, Ὑμ.Ὁμ. 33.10. 2) κατὰ πληθ., τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, χεῖρες καὶ πόδες, δάκτυλοι χειρῶν καὶ ποδῶν, Ἱππ. Ἀφ. 1258, π. δ. Ὀξ. 390, Θουκ. 2. 49· ἀκρ. ἀποτμηθήσεσθαι, Λυσ.105. 29· τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης, αἱ πτέρυγες αὐτῆς, Δημ. 738. 14, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ.150. 22,151.10. 3) κατὰ πληθ., αἱ γωνίαι ἀετώματος, δηλ. ἡ κορυφὴ καὶ τὰ ἄκρα αὐτοῦ, ἐφ' ὧν ἵσταντο ἀγάλματα, Πλάτ. Κριτ.116D, Πλουτ. Καῖσ. 63, κτλ.

ἀκρωτηριώδης, ες, ὅμοιος ἀκρωτηρίῳ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ.726.

ἀκρώτης, ου, ὁ, (ἄκρος) = ἀρχηγός, ἴδε ἐν λ. **ἀγρέτης**.

ἄκτα, τά, τὸ Λατ. acta, Συλλ.Ἐπιγρ.2927· ἐκ τῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου γενομένων ἄκτων, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ.1, 35.

ἀκτάζω, μέλλ. **-σω,** (ἀκτὴ Α) ἑστιῶμαι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, διασκεδάζω, Λατ. in actis esse, comvivari, Πλούτ. 2. 668B, ἐν τῇ παροιμίᾳ σήμερον ἀκτάσωμεν, ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 1021, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκτή**. II. = **ἀκταίνω**, Ἐτυμ. Μ.

ἀκταία, ας, ἡ, πολυτελέστατον Περσικὸν περίβλημα, ἐπίσημος στολή, Δημόκρ. παρ' Ἀθην. 525D. II. σφαῖρα ἐκ μαρμάρου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 648F· πρβλ. **ἀκτίτης**. III. = **ἀκτέα**.

ἀκταινόω, ἴδε **ἀκταίνω**.

ἀκταίνω, = ἐγείρω, ὑψώνω, ἀκταίνειν στάσιν, ἐγείρω ἐμαυτὸν οὕτως ὥστε νὰ ἵσταμαι ὄρθιος, ἵσταμαι ὄρθιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. (ἐν τῷ χειρογράφῳ ὑπεράνω τῆς λέξεως **στάσιν** ὑπάρχει ἐπιγεγραμμένον ὡς διόρθωσις ἡ λέξις **βάσιν**):—οὕτω καὶ κατὰ τὸν τύπον **ἀκταινόω,** ἀκταινῶσαι, Ἀνακρ.137· ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτό, Πλάτ. Νόμ. 672C·— ἀμφοτέρους τοὺς τύπους ἀποδέχονται οἱ γραμματικοί, ἀκταινῶσαι.. τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· (Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 9.),.. Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν, Φρύν. ἐν Α. Β. 23.7· πρβλ. 373.18, Ἐτυμ. Μ. 54, 34, κτλ. ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ., πρβλ. **ἀκτάζω** II, **ἀπακταίνω, ὑπερικταίνομαι.**

ἀκταῖος, α, ον, (ἀκτή) ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παραλίας, ὡς ἐπίθ. τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, Θουκ. 4. 52· οὕτως Ἀκταία (ἐνν. γῆ), ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς = ἀκτή (Α), I, 2, Καλλ. Ἀπόσπ. 348. 2) κατοικεῖν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀνήκειν εἰς τὴν παραλίαν, θεοί, Ὀρφ. Ἀργ. 342· βάτραχοι, Βαβρ. 25, 6· πρβλ. Hicks Inscr. ἀρ. 47 (ο).

ἀκταιωρέω, «ἀκταιωρεῖν, ἀκτὰς φυλάττειν,» Ἡσύχ.

ἀκταιωρος, ον, φύλαξ τῶν ἀκτῶν, «παρὰ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, τροπῇ τῆς ου εἰς ω· καὶ **ἀκτωρεῖν,** τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν· σημαίνει φύλακας γεωργούς,» Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 31· «ἀκτωρούς, γεωργούς, ἢ φύλακας,» Ἡσύχ.

ἄ-κταντος, ον, ἀφόνευτος, Θ. Στουδ. σ.1417, ἔκδ. Μί.

ἀκτέα, «δόρατα, χάμαξ,» Ἡσύχ.

ἀκτέα, συνηρ. **ἀκτῆ,** ἡ, δενδρύλλιον ἢ θάμνος μὲ σπογγώδη ἐντεριώνην, «κουφοξυλιά,» Λατ. sampucus nigra, Ἱππ. 564.1, 609. 31, Θεοφρ. Ἱ. Φ.1. 5, 4, κτλ. Ὁ ἀσυναίρ. τύπος εὕρηται ἐν Λουκ. Τραγῳδοποδ.74, ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι τὸν ἐσφαλμένον τύπον **ἀκταία,** πρβλ. Α. Β. 23, Λοβ. Παραλ. 337.

ἀ-κτέανος, ον, ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, τινος, ὡς πρός τι, Ἀνθ. Π. 7, 353.

ἀκτεῖνος, «ὁδηγός, Συρακόσιοι,» Ἡσύχ.

ἀ-κτένιστος, ον, ὁ μὴ κτενισμένος, ἠμελημένος, ἀφύλακτος, Σοφ. Ο. Κ.1261.

ἀκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἄγω,** πρέπει τις νὰ ἄγῃ, ὁδηγῇ, Πλάτ. Πολ. 467E, κτλ.· εἰρήνην ἀκτέον, πρέπει τις νὰ τηρῇ εἰρήνην, Ἀνδοκ. 28. 28, Δημ. 91.11. II. πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις ἢ νὰ ἐλάσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 5.

ἀ-κτερέϊστος, ον, ὁ μὴ λαχὼν κτερισμάτων, ὁ μὴ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς, ἢ ἁπλῶς ὁ ἄθαπτος, Ἀνθ. Π.7. 564.

ἀ-κτερής, ές, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 481.

ἀ-κτέριστος, ον, = **ἀκτερέϊστος,** Σοφ. Ἀντ. 1071· πρβλ. **παστάς.**

ἀκτή (Α), ἡ, ἄκρα γῆς εἰσδύουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον, ἀκτὴ προὔχουσα, Ὀδ. Ω. 82· ἀκταὶ προβλῆτες, Ε. 405., Κ. 89, ἀντίθ. τῷ **λιμήν,** Ἰλ. Μ. 284· συχνάκις μετ' ἐπιθέτ. δηλούντων παραλίαν ἀπόκρημνον καὶ ὑψηλήν, τρηχεῖα, ὑψηλή, Ὀδ. Ε. 425, Ἰλ. Β. 395· τραχέα, Ἡρόδ. 7. 33· στυφλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 303· ἀμφίκλυστος, Σοφ. Τρ. 752· στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί, ὁ αὐτ. Ἀντ.592:— ἔτι καὶ ἐπὶ ἀποκρήμνων ὀχθῶν ποταμοῦ, ἀκταὶ Ἐλώρου, Νείλου, Πινδ. Ν. 9, 96, Ι. 2, 62· Σιμόεντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697· Ἀχέροντος, Σοφ. Ἀντ. 813. — Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., ὡς ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 2, 1, Λυκοῦργ.149, κἑξ. 2) καθόλου, γλῶσσα γῆς εἰσερχομένη εἰς τὴν θάλασσαν, χερσόνησος, ἢ καθόλου παραλία, ἀκταὶ διφάσιαι, περὶ τῆς βορ. καὶ νοτ. παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 4. 38, τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς προεκτεινομένη ἀπὸ τῆς Ἀσίας, 4, 41, πρβλ.177· περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν τῇ νοτίῳ Θεσσαλίᾳ, 7. 183, καὶ ἀλλ.·— περὶ τοῦ ὄρους Ἄθω, Θουκ. 4.109· περὶ Ἰταλίας, Ἀριστ. Πολ.7.10, 3·—παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ὡς τὸ Ἀκταία, Σοφ. Ἀποσπ.19, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. II. καθόλου, πᾶσα ἐκτεταμένη γραμμὴ ἢ ἀμμώδης σωρὸς ὁμοιάζων πρὸς τὴν παραλίαν, Λατ. ora, ὡς, χώματος ἀκτή, περὶ μεγάλου τύμβου ἐκ χώματος, κοιν. «τοῦμπα,» Αἰσχύλ. Χο.722· πρβλ. Ἀγ. 493· χλωρὰ ἀ., περὶ ὄρους, Σοφ. Ἀντ.1133· βώμιος ἀ., περὶ βωμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 183. (Κοινῶς παράγ. ἐκ τοῦ **ἄγνυμι,** ὡς τὸ **ῥηγμὶν** ἐκ τοῦ **ῥήγνυμι,** ἡ γῆ ἐφ' ἧς θραύονται τὰ κύματα· ἀλλ' ὁ Κούρτ. παρατηρεῖ ὅτι ἡ ῥίζα τοῦ ἄγνυμι εἶναι ϜΑΓ, ἐνῷ οὐδὲν ἴχνος τοῦ Ϝ φαίνεται ἐν τῇ λέξει **ἀκτή**).

ἀκτή (Β), ἡ, παλαιὰ ποιητ. λέξις σημαίνουσα σῖτον ἢ χονδροαλεσμένον σῖτον, Δημήτερος ἀκτή, Ἰλ. Ν. 322. Φ., 76, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ.138, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 9· μυληφάτου ἀλφίτου ἀ., Ὀδ. Β. 355, πρβλ. Ξ. 429, Ἰλ. Λ. 630· ἐν οἷς χωρίοις ἡ σημασία ἄλευρον φαίνεται νὰ ἁρμόζῃ, καὶ οὕτως οἱ Σχολιασταὶ λαμβάνουσι τὴν λέξιν, παράγοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ **ἄγνυμι**· ἀλλ' ὡς ἐν **ἀκτή** (Α), οὕτω καὶ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει ἴχνος τι τοῦ Ϝ, καὶ παρ' Ἡσ., Δημήτερος ἀ., φανερῶς σημαίνει σῖτον, ἤτοι τὸν ἔτι ἐν τοῖς ἀγροῖς ὑπάρχοντα, ἢ τὸν μήπω ἀλεσθέντα, Ἀσπ. 290, Ἔργ. κ. Ἡμ. 32, 464, 595, 803· ὥστε καὶ ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ **ἄγνυμι** καθίσταται ἀμφίβολος.

ἀκτῆ, συνηρ. ἀντὶ ἀκτέα, ὃ ἴδε.

ἀκτημονέω, εἶμαι ἀκτήμων, ζῶ ἐν πενίᾳ, Εὐστ. Πονημ. 96, 83., 220.17.

ἀκτημοσύνη, ἡ, = πενία, Πολυδ. 3.111., 6,197 καὶ Ἐκκλ.

ἀ-κτήμων, ον, γεν. **ονος,** ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, χρυσοῖο, εἰς χρυσόν, Ἰλ. Ι.126, ἀπολ., ἀκτ. πενία, Θεόκρ. 16. 33, πρβλ. Πλουτ. Σόλ.14.

ἀκτήν, ῆνος, = **ἀκτήμων,** Ἐτυμ. Μ.

ἀκτηρίς, ίδος, ἡ, = **βακτηρία,** «ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασεν,» Πολυδ.10,157.

ἀ-κτησία, ἡ, = **ἀκτημοσύνη,** Ἐκκλ.

ἄ-κτητος, ον, ἀνάξιος ἀποκτήσεως, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 374E.

Ἄκτια, τά, ἀγὼν τελούμενος ἐν Νικοπόλει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. Ζ. 325.

ἀκτινηδόν, ἐπίρρ., ἐν εἴδει ἀκτῖνος, Λουκ. περὶ Ὀρχ.18.

ἀκτινο-βολέω, βάλλω, διασκορπίζω ἀκτῖνας, Φίλων 1. 638.— παθ., δέχομαι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Ἰσίδ. Χαρ. παρ' Ἀθην. 94Δ, Εὐστ., κτλ.

ἀκτινο-βόλημα, τό, ἡ ἐκ τῶν ἀκτίνων γινομένη λάμψις, Γερμ. Β' Κωνστ/πόλεως σ. 748, ἔκδ. Μί.

ἀκτινο-βολία, ἡ, ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων, Πλουτ. 2. 781A: παρὰ Μανέθ.1. 322· **ἀκτινηβολίη.**

ἀκτινο-γραφία, ἡ, πραγματεία περὶ ἀκτινοβολίας (ὑπὸ Δημοκρίτου), Διογέν. Λ. 9. 48.

ἀκτινοειδής, ές, = **ἀκτινώδης,** Φίλων 2. 559.

ἀκτινόεις, εσσα, εν, = **ἀκτινωτός,** Χρησμ. Σιβυλλ. 8, 191 [μὲ ῐ, ἐσφαλμένως].

ἀκτινο-λαμπέω, = **ἀκτινοβολῶ,** μεταγ.

ἄκτινος, η, ον, (ἀκτῆ), ἐκ ξύλου ἀκτῆς, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5. 3.3, ἀλλὰ πιθ. πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς **ἀκτέϊνος,** Λοβ. Παραλειπ. 337.

ἀκτινο-φόρος, ον, φέρων ἀκτῖνας:—ὡς οὐσιαστ., εἶδος ὀστρακοδέρμου (κοχλίου) ἀκτινωτοῦ, ὅπερ καὶ πενταδάκτυλος καὶ ἕλιξ ὀνομάζεται, Λατ. pecten, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. σ. 11. ἔκδ. Κοραῆ, οὗ εἶδε καὶ τὰς σημ. σ.135.

ἀκτινώδης, ες, ὅμοιος ἀκτῖσι, Φιλόστρ. 133.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** Γαλην.

ἀκτινωτός, ή, όν, = ἔχων ἀκτῖνας, Λατ. radiatus, Φίλων 2.560.

ἄκτιον, τό, = **ἀκτή** (Α). Αἰλ. περὶ Ζ.13. 28.

ἄκτιος, ον, (ἀκτή) ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν παραλίαν, ἐπίθ. τοῦ Πανὸς ὡς θεοῦ τῆς παραλίας, Θεόκρ. 5. 14· τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 402· πρβλ. **ἁλίπλαγκτος, λιμενίτης.**

ἀκτίς [ῑ], **ῖνος,** ἡ, = ἀκτίς: ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατὰ δοτ. πληθ., **ἀκτῖσιν,** Ὀδ. Ε. 479., Τ. 441· ἀκτίνεσσιν, Λ. 16, ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, Ἰλ. Κ. 547· **ἀκτὶς** πυρὸς, Ἐμπεδ. 225, Σοφ. Τρ.685, Ἀριστ. Μετεωρ. 3,4,17, κτλ., ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα, ὅ ἐ.ἐκ τῆς μεσημβρίας, Σοφ. Ο. Κ.1247· ἀκτῖνες τελευτῶσαι, δύσις, Εὐρ. Ἴων 1136:—ὡσαύτως ἐπὶ ἀστραπῆς, ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι, Πινδ. Π. 4. 352· ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον, Σοφ. Τρ. 1086· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 88. 2) μεταφ., λαμπρότης, αἴγλη, δόξα, ἀκτὶς ἀγώνων. καλῶν ἐργμάτων, Πινδ. Π.11.72., Ι. 4.72 (3. 60)· ἀκτῖνες ὄλβου, λαμπραὶ τύχαι, ὁ αὐτ. Π. 4, 454. II. ὡς τὸ Λατ. radius, ἡ ἀκτὶς τροχοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 418. Ποιητ. λέξις, ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Τίμ.78D καὶ οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστ.

ἀκτῖσται, οἱ, οἱ τὸ ἄκτιστον τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θαβωρίου φωτὸς πρεσβεύοντες, Τιμ. Πρεσβ. 44B, Νικηφ. Γρηγορ. τόμ. Γ', σ. 400, ἔκδ. Β.

ἄ-κτιστος, ον, ὁ μὴ ἐκτισμένος, ὁ ἀδημιούργητος, Ἐκκλ.

ἀκτιστο-συμπλαστουργο-σύνθρονος, Ἰ. Δαμ. Ὕμν. Πεντ. 113, ἄκτιστος, συμπλαστουργὸς καὶ σύνθρονος.

ἀκτίτης [ῑ], **ου,** ὁ, (ἀκτή), ὁ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν, Ἀνθ. Π. 6. 304. II. ἀκτ. λίθος, λίθος ἐξ Ἀττικῆς (πρβλ. **ἀκτή**

(Α) I. 2.), δηλ. μάρμαρον ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ, Σοφ.'Αποσπ.72, 'Υπερείδ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λ. **ἀκτή**.

ἄ-κτιτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄκτιστος**, ἀκαλλιέργητος, 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Αφρ.123.

ἀκτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ ἢ ἔφερεν (ἀμφιβόλου ὀρθότητος λέξις, ἴδε ἐν λ. **νακτός**).

ἄ-κτυπος, ον, ἀθόρυβος, Εὐστ. 964, 60.—'Επίρρ. **ἀκτυπί**, Πολέμων.

ἀκτωάριος (ἀλλαχοῦ **ἀκτουάριος**), ὁ, τὸ Λατ. actuarius, ταχυγράφος, γραφεύς, Συλλ. 'Επιγρ. 4004.

ἄκτωρ, ορος, ὁ, (ἄγω) ὁδηγός, ἀρχηγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 557, Εὐμ. 399:—ὡς κύρ. ὄν., 'Ιλ., κτλ. **II.** «ἀγωγεύς, ἱμάς, σχοινίον,» 'Ησύχ.

ἀκτωρέω, ἐκ τοῦ **ἀκτ-ωρός**, «τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττω,». 'Ησύχ.

ἀκτώρια, «ἀκτάς, ἢ φυλακάς,» 'Ησύχ.

ἀκτωρούς, «γεωργούς, ἢ φύλακας,» 'Ησύχ.

ἀκυβερνησία, ἡ, ἀφηρ. τοῦ ἀκυβέρνητος, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀ-κυβέρνητος, ον, ἄνευ κυβερνήτου, πηδαλιούχου, Πλουτ. Καῖσ. 28, Λουκ., κ.τ.λ.

ἀ-κύβευτος, ον, ὁ μὴ διακινδυνεύων τι ἐπὶ τοῖς κύβοις, φυλακτικός, φρόνιμος, Μ.'Αντών.1.8.

ἀ-κυδής, ές, ὁ ἄνευ κύδους, ἄδοξος, 'Απολλιν. Ψαλμ.106, 80.

ἄ-κυδος, «ἄδοξος,» 'Ησύχ.

ἀ-κυητήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, «φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον,» 'Ησύχ.

ἀ-κύθηρος, ον, (Κυθήρη), ὡς τὸ **ἀναφρόδιτος**, Λατ. invenustus, ἄνευ θελγήτρων, Κικ. Fam.7. 32, 2, Εὐνάπ.10.

ἄ-κυθος, ον, (κύω) = ἄκαρπος, Καλλ.'Υμ.εἰς 'Απόλλ. 52· ὡσαύτ. **ἄκυτος**.

ἀκυθῶν, «ἀγρυπνῶν,» 'Ησύχ.

ἀ-κύκλιος, ον, ὁ μὴ διελθὼν τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐγκύκλιος, Πλάτ. Κωμ.'Αδηλ. 62.

ἀκύκλωτος, ον, ὁ μὴ κεκυκλωμένος, Τζέτζ. χιλ. 8. 596.

ἀκυλεής, «ὁ ἀετός,» 'Ησύχ., πρβλ. τὸ Λατ. aquila.

ἀ-κύλητος, ον, ὁ μὴ μεμιγμένος, ὁ μὴ «ἀνακατωμένος,» 'Αποσπ. 'Ηρακλ. σ. 225. Scott.

ἀ-κύλιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κυλίσῃ τῇδε κἀκεῖσε: μεταφ., κραδίη ἀκ., ἄτρομος καρδία, Τίμων παρ' 'Αθην.162F. **II.** περὶ Πρωταγόρου, οὐκ. ἀκ., οὐχὶ ἄνευ εὐστροφίας γλώσσης, ἢ εὐτραπελίας, παρὰ Σέξτ.'Εμπ. Μ. 9. 57.

ἀκυλλόν (ἄκυλλον, 'Ετυμ.Μ.55,1), «τὸ αἰδοῖον, Λυδοί,» 'Ησύχ.

ἄκυλος, ὁ, εἶδος βαλάνου διδομένης εἰς τοὺς χοίρους μετὰ τῆς κοινῆς βαλάνου, 'Οδ. Κ. 242, 'Αριστ.'Ι. Ζ. 8. 6, 4:—ὁ καρπὸς τοῦ πρίνου, "Αμφις ἐν 'Αδήλ. 6· πρβλ. Θεοφρ.'Ι. Φ. 3. 16. 3. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. aç (edere, ἐσθίειν)).

ἀκυλώνιον, τό, ἡ λυχνίς, Διοσκ. νόθ. 3,114.

ἀ-κύμαντος [ῠ], **ον**, ὁ μὴ πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ψαμμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις, ἐπὶ ἄμμου ἣν οὐδὲν κῦμα προσβάλλει, ὅ ἐ. ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ σταδίου, Εὐρ. 'Ιππ. 235, πρβλ. 229. **II.** ἄνευ κυμάτων, γαληνιαῖος, πέλαγος ἀκ., Λουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 5. 1.

ἀ-κύματος [ῠ], **ον**, = τῷ προηγ., II. Ποιητ. ἐν Α. Β. 6.

ἄ-κυμος, ον, = **ἀκύμαντος**, 'Αριστ. Προβλ. 23.4, Πλούτ., κτλ. —μεταφ., ἀκ. βίοτος, Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 698.

ἀ-κύμων [ῠ], **ον**, γεν. **ονος**, (κῦμα) = ἀκύμαντος, Πινδ.'Αποσπ. 259, Αἰσχύλ.'Αγ.566:—μεταφ., γαληνιαῖος, βίος, Πλούτ.8B, κτλ., ἴδε Wyttenb. ἐν τόπῳ.

ἀ-κύμων [ῡ], **ον**, γεν. **ονος**, (κυέω) = ἄνευ καρποῦ, ἄκαρπος, ἐπὶ γυναικῶν, στεῖρα, Εὐρ. 'Ανδρ.158· περὶ τῆς γῆς, Μοσχίων παρὰ Στοβ.'Εκλογ.1. 242.

ἀκύρημα, «ἀτύχημα,» 'Ησύχ.

ἀ-κυρής, ές, = **ἀτυχής**, ἐντεῦθεν **ἀκύρημα** καὶ **ἄκυρμα**, τό, 'Ησύχ., 'Ετυμ. Μ.

ἀ-κυρία λέξεως, = ἀκυρολεξία, 'Ερμογ.

ἀ-κύριευτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ ἀνεχόμενος κύριον, Εὐστ. Πονημ. 252, 31.

ἀκυρόεντα, «ἀνάρμοστα, ἄκυρα,» 'Ησύχ.

ἀκυρο-λέκτητος, ον, ὁ ἐν ἡμαρτημένῃ, ἐσφαλμένῃ χρήσει, Εὐστ. 569. 6. (ἔνθα κακῶς: **ἀκυριο-**).

ἀκυρολεξία, ἡ, = **ἀκυρολογία**, Εὐστ.1770 ἐν τέλ., κτλ.

ἀκυρο-λογέω, ὁμιλῶ οὐχὶ ὀρθῶς, Φίλων 1. 216, Γραμμ.

ἀκυρο-λογία, ἡ, ἀκατάλληλος φράσις, καταχρηστική, Διον.'Αλ. περὶ Λυσ. 4.

ἄκυρον, τό, βοτάνη τις, Διοσκ. 3,196.

ἄ-κυρος, ον, = ἄνευ κύρους, ἀξιώματος, ἀντιτίθεται τῷ **κύριος**, καὶ ἑπομένως, **1)** ἐπὶ νόμων, ἀποφάσεων, κλπ. ὁ ἄνευ κύρους ἢ ἰσχύος, ὁ μὴ ἐπικυρωθείς, ἢ ὁ ἀπηρχαιωμένος, δίκη, Πλάτ. Νόμ. 954E· συνθῆκαι, Λυσ.150. 35·—ἄκυρον τιθέναι, 'Ανδοκ. 2. 28, ἄκυρον, ποιεῖν, καταστῆσαι, Λατ. irritum facere, θέτω κατὰ μέρος, ὡς τὸ ἀκυροῦν, Πλάτ. Πρωταγ. 356D, 'Ισαῖ, κτλ.· ἄκυρον γίγνεσθαι, εἶναι, καθίστασθαι ἢ εἶναι ἄκυρον, ἄνευ κύρους ἢ ἰσχύος, Πλάτ. Νόμ. 954E, κτλ.· νόμοις ἀκύροις χρωμένη, δηλ. ἔχει νόμους ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζει αὐτούς, Θουκ. 3. 37. **II.** ἐπὶ προσώπων, μὴ ἐχόντων δικαίωμα ἢ ἐξουσίαν, ἄκ. ποιεῖν τινα, Ξεν.'Ελλ. 5. 3, 24· καθιστάναι, Λυσ.115, 42· τινός, ἐπί τινος πράγματος, Πλάτ. Θεαίτ.169E·—ἄκυροι πάντων .. γενήσεσθε, Δημ. 342. 2· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Νόμ. 929E. **2)** ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυροτέρα κρίσις, ὀλιγώτερον ἀξιόπιστος ἀπόφασις, Πλάτ. Θεαίτ.178D· ἄκυρος ἀμφορεύς, ὁ τῆς ψηφοφορίας ἀμφορεύς, εἰς ὃν λέγεται ὅτι ἐρρίπτοντο αἱ οὐδέτεραι ψῆφοι, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιπ. 1150, Πολυδ. 8,123· τὰ ἄκυρα, τὰ οὐχὶ σπουδαῖα μέρη τοῦ σώματος, Γαλην., πρβλ.'Αριστ. Γεν. Ζ. 4. 4, 41. **III.** ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων ὧν δὲν γίνεται προσήκουσα χρῆσις, Λατ. improprius, Κικ. Fam.16.17,1:—οὕτως ἐπίρρ. **-ρως**, Εὐστ. 457. 41, κτλ.

ἀ-κυρόω, μέλλ. **-ώσω**, καθιστῶ ἄκυρον, ἀθετῶ, Διον.'Αλ. 2,72.

ἀκύρωσία, ἡ, = ἀκύρωσις, Γλωσσ.

ἀ-κύρωσις, εως, ἡ, ἀθέτησις, Διον.'Αλ. 8, 21.

ἀ-κυρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀκυρώσῃ, Στράβ.362, Κλήμ.'Αλ. 223.

ἀ-κύρωτος, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ μὴ ἐπικεκυρωμένος, Εὐρ."Ιων 800.

ἄ-κυτος, ον, (κύω) = **ἄκυθος**, 'Ησύχ.

ἀκχαλίβαρ, κράββατος, Λακων. λέξ. παρ' 'Ησυχ.

ἀκχός, ὁ, = ὦμος, 'Ησύχ. ('Ο Κούρτ. ὑπολαμβάνει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Λατ. ala (δ ἐ. axla), ὑποκορ. axilla, πρβλ. **ἄξων**).

ἀ-κωδώνιστος, ον, = ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, 'Αριστοφ. Λυσ. 485, ἴδε **κώδων**.

ἀκωκή [ᾰ], ἡ, (ἀκὴ I.), = αἰχμή, ἄκρα, Λατ. acies, δουρός, βέλεος, ἔγχεος, 'Ιλ. Κ. 373., Ν. 251., Χ. 327, πρβλ. 'Οδ. Τ. 453, Θεόκρ. 22.195· ὡσαύτ. παρὰ μεταγενεστ. πεζ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4· ἐνῷ **ἀκὶς** εἶναι ἡ συνήθης 'Αττικὴ λέξις.

ἀ-κώλιστος, ον, ὁ μὴ διαιρούμενος ἢ μὴ διαιρεθεὶς εἰς κῶλα, Διον.'Αλ. περὶ Συνθ. 23.

ἄ-κωλος, ον, ἄνευ κώλων, ἤτοι μελῶν, ἠκρωτηριασμένος, Παυσ. 1. 24, 3. **II.** κακῶς συνηρθρωμένος, ἑπομένως βραδυπορῶν, βραδέως κινούμενος, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Μ. 89.

ἀ-κώλυτος, ον, ὁ μὴ κωλυόμενος, Λουκ.Τίμ.18, Συλλ.'Επιγρ. 2321. 8, κτλ.—'Επίρρ. **-τως**, Πλάτ. Κρατ. 415D· ὡσαύτως **ἀκωλυτί**, Δημόκρ. ἐν τῇ Φαβρικίου Βιβλιοθ. 4. 338.

ἀ-κώμαστος, ον, = ἄνευ εὐθυμίας, Λιβάν.

ἀ-κωμῴδητος, ον, ὁ μὴ ἐμπαιζόμενος ἢ ἐμπαιχθείς.—'Επίρρ. **-τως**, Λουκ. π. 'Αλ.'Ις.1. 2.

ἄκων [ᾰ], **οντος**, ὁ, (ἀκὴ I) ἀκόντιον σμικρότερον καὶ ἐλαφρότερον τοῦ ἔγχους, 'Ιλ. Ο. 709, 'Οδ. Ξ. 531, καὶ ἀλλ., Πινδ. Π. 9. 37, Εὐρ. Φοίν. 1402, κτλ.

ἄκων [ᾱ], **ἄκουσα, ἄκον**, 'Αττ. συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **ἀέκων**.

ἀ-κώνιστος, ον, (κῶνος) μὴ ἀληλιμμένος διὰ πίσσης, «κεραμεοῦν ἀγγεῖον ἀκώνιστον, τουτέστιν ἀπίσσωτον,» Διοσκ.1. 93.

ἄ-κωνος, ον, = ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς, πῖλος, 'Ιωσήπ.Α.'Ι.3.7,3.

ἀ-κώνωπος, ον, ὁ ἄνευ κωνώπων, Ι. Μαλ. Χρ.10.

ἀ-κώπητος, ον, ὁ μὴ ἔχων κώπας: ὁ μὴ παρεσκευασμένος, «ἀπαράσκευον, μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας μηδὲ τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐτρεπισμένα,» Α. Β. 373, 'Ησύχ.

ἄ-κωπος, ον, ἄνευ κωπῶν, 'Ανθ. Π. 9. 88.

ἀκώριαι, «ἄκανθαι,» 'Ησύχ.

ἀλάβα ἢ ἀλάβη, ἡ, εἶδος μελάνης, 'Ησύχ.

ἀλᾰβαρχέω, = εἶμαι **ἀλαβάρχης**, 'Ιωσήπ. Α. 'Ι. 18. 8, 1., 20. 5, 2.

ἀλαβάρχης, ἴδε ἐν λ. **ἀραβάρχης**.

ἀλᾰβαρχία [ἀλ], ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλαβάρχου, 'Ιωσήπ.Α.'Ι.20. 7, 3· ἐξ ἀλαβαρχίης [ῑ], 'Ανθ. Π.12. 383.

ἀλᾰβάστιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀλάβαστος**, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 7.

ἀλαβαστίτης (ἐξυπακούεται λίθος), ου, ὁ, τιτανώδης ἀλάβαστρος, Θεοφράστ. Λιθ. 6· ὡσαύτως **ἀλαβαστῖτις, ιδος**, ἡ, 'Αθήν. 206C· ἴδε ἐν λέξει **ἀλάβαστρος**.

ἀλᾰβαστο-θήκη, ἡ, θήκη διὰ κοσμήματα ἐξ ἀλαβάστρου, Δημ. 415. 5· καθόλου, μικρὸν κιβώτιον ἢ κίστη, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 463· ἴδε **ἀλάβαστρος**.

ἀλάβαστος [ἀλᾰ-], ὁ, ἀγγεῖον ἐξ ἀλαβάστρου, (πρβλ. **ἀλαβαστίτης**), 'Ηρόδ. 3. 20., 'Αριστοφ. 'Αχ.1053, Κράτης, 2. 6, "Αλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1, ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 4. 'Εν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων διατηροῦσι τὸν τύπον **ἀλάβαστος**, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ ἀρχαῖος καὶ ὀρθὸς τύπος ἐν Α. Β. 206, Φωτ. Λεξ. ἐν λέξ. **λήκυθον**. 'Ο ἕτερος τύπος **ἀλάβαστρος** ἀπαντᾷ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ὡς παρὰ τοῖς 'Εβδ., Κ. Δ., Πλουτ., κτλ., Δωρ., αἰτ. πληθ.·—**ἀλαβάστρως**, Καλλ. Λουτρὰ Παλλάδος, 15:—οὐδέτερ. **ἀλάβαστρον** ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ., πληθ. **ἀλάβαστρα** ἢ **-τα**, ἐν Θεοκρ.15.114, 'Ανθ. Π. 9.153.

ἀλᾰβαστο-φόρος, ον, = φέρων, κομίζων ἀγγεῖα ἐξ ἀλαβάστρου, Αἰσχύλ.'Αποσπ. 354.

ἀλαβαστρίτης, ὁ, δ. γρ. τοῦ **ἀλαβαστίτης**.

ἀλᾰβαστροειδῶς, ἐπίρρ., ἐν εἴδει ἀλαβάστρου, Διοσκ. 4.77.

ἀλάβαστρος, ἴδε **ἀλάβαστος**.

ἀλάβη, «λιγνύς, σποδός, καρκίνος, ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρίλη,» Ἡσύχ.· ἴδε τὴν λ. **ἀλάβα**.

ἀλάβης ἢ ἀλλάβης, ητος, ἡ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Στράβ. 823, παρὰ Πλινίῳ alabetes.

ἀλάβητοι, «θόρυβοι,» καὶ ῥῆμα «**ἀλαβυτῶ**, θορυβῶ,» Ἡσύχ.

ἀλαβί, ἐπίρρ. ἄνευ λαβῆς, Θεοδ. γραμμ. 74, 6.

ἀλαβώδης, ες, «ἀλαβῶδες, κεκαπνισμένον,» Ἡσύχ.

ἅλαδε [ᾰλ], ἐπίρρ. (ἅλς) πρὸς ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 308, κτλ.· ὡσαύτως, εἰς ἅλαδε, Ὀδ. Κ. 351. **II.** «Ἅλαδε μύσται,» τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἡ ἕκτη καὶ δεκάτη τοῦ Βοηδρομιῶνος, Πολύαιν. 3. 11, 2.

ἁλά-δρομος [ᾰλ-], ὁ, διθυραμβικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ὄρ. 1395, παραγομένη κατά τινας ἐκ τοῦ ἅλλομαι, καὶ σημαίνουσα τὸν δι᾽ ἁλμάτων δρόμον, κατ᾽ ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ **ἅλς**, καὶ δηλοῦσα τὸ τρέχειν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

ἄλαζα, «αἰσχρά,» Ἡσύχ.

ἀλαζονεία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευδὴς κομπασμός, μεγαλαυχία, Ἀριστοφ. Ἱπ. 903, Πλάτ. Γοργ. 525Α, κτλ., περιγράφεται δὲ ὑπὸ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, Θεοφρ. Χαρ. 23· ὑπ᾽ ἀλαζονείας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 919· κατὰ πληθ. ὁ αὐτ. Ἱππ. 290, Ἰσοκρ. 237Β:— μεταφ. ἀλ. χορδῶν, ἡ ὑπέρμετρος αὐτῶν ἑτοιμότης πρὸς ἤχησιν, κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐξάρνησις**, Πλάτ. Πολ. 531Α:—ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. ἔνθ᾽ ἀνωτ. Μενάνδ. Ἄδηλ. 195· **ἀλαζονία** [ῑ] μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπ., Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 32.

ἀλαζόνευμα, ατος, τό, = ἀπάτη διὰ μεγάλων λόγων, κομπασμός, καύχησις, Αἰσχίν. 87. 41: κατὰ πληθυντ., λόγοι παχεῖς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 87, Αἰσχίν. 25. 23.

ἀλαζονεύομαι, μέλλ. **-εύσομαι**, ἀποθ.: (ἀλαζών) = κομπάζω, κομπορρημονῶ, Λυσ. Ἀποσπ. 42., Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 371Α, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Ξεν. Ἀπομ. 1. 7, 5, κτλ., περί τινος, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 10, Ἰσοκρ. 293Β. **2)** μετ᾽ αἰτ., ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 4, 3.

ἀλαζονίας, ου, ὁ, ὁ κομπαστής, κομπορρήμων, ἀλαζών, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 184.

ἀλαζονικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ κομπορρημονῇ, ἀλαζών, «φανταγμένος,» Ἱππ. 20. 14. Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 5. Ἀριστ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλουτ. Μάρ. 9.

ἀλαζονο-χαυνο-φλύαρος, ὁ, κομπορρήμων, μάταιος, φλύαρος, Ἀρχέστρ. παρ᾽ Ἀθην. 29C.

ἀλαζών [ᾰλ], **όνος**, ὁ, ἡ, (ἄλη)· κυρίως, ὁ ἀνὰ τὴν χώραν πλανώμενος, ἀνέστιος, πλάνης, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 5. **II.** ὡς τὸ ἀγύρτης, ψευδῶς κομπάζων, ἀπατεών, ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 41, Ἀριστοφ. Νεφ. 102, Πλάτ. Φαίδων 92D, καὶ ἀλλ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 11, καὶ ἴδε **ἀλαζονεία**. **2)** ὡς ἐπίθ., κομπαστικός, ματαιόφρων, Λατ. gloriosus, Ἡρόδ. 6. 12· ἀλ. λόγοι, Πλάτ. Πολ. 560C:—Ὑπερθ. ἡδονὴ ἀλαζονιστάτη (οὐχὶ -εστάτη, ἴδε Εὐστ. 1441. 27), ἀναιδεστάτη, Πλάτ. Φίλ. 65C.

ἀλάθεια, ἀλᾱθής, Δωρ. ἀντὶ **ἀλήθεια, ἀληθής**.

ἀλᾰθείς, ἴδε ἐν λ. **ἀλάομαι**.

ἀλᾱθέως, Δωρ. ἀντὶ **ἀληθέως**, ἄνδρα ἀγαθὸν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν.., Σιμων. Ἀποσπ. 139, ἐκδ. Γαΐσφ. τόμ. 1. σ. 397.

ἀ-λάθητος [λᾱ], **ον**, = **ἄληστος**, ὃν οὐδὲν λανθάνει, οὗ τὴν προσοχὴν ἢ μνήμην οὐδὲν διαφεύγει, Αἴσωπ., Εὐστ. καὶ μεταγενέσ.

ἁλαί, ῶν, αἱ, ἁλοπήγια, Λατ. salinae, Διον. Ἁλ. Ι, 353, 9, Στρ. 12, 3, 12.

ἀλαῖα, τά, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσαν.

ἀλαιθερές, «χλιαρόν, ἡλιοθερές,» Ἡσύχ.

ἀλαινής, μαινόμενος, Σουΐδ. καὶ Ζωναρ.

ἀλαίνω [ᾰλ], = **ἀλάομαι**, περιπλανῶμαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 82, Εὐρ. Τρῳ. 1083, Ἠλ. 204, 589, Κύκλ. 79· ἀλ. πόδα δύστηνον (ἴδ. **βαίνω** Α, II 4), ὁ αὐτ. Φοίν. 1536· πάντοτε ἐν λυρ. πλὴν ἐν Εὐρ. Ὀρ. 532. Πρβλ. **ἠλαίνω**.

ἀλαιός, όν, ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ **ἀλεός**· πρβλ. **ἠλεός** II.

Ἀλαῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐτυμ. Μεγ. 58, 4.

ἀλακάτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἠλακάτη**.

ἀλακάτιον, ου, τό, (ἠλακάτη), Λατ. ballista, «βαλλίστρας, ἤτοι μαγγανικὰ τὰ λεγόμενα ἀλακάτια, στρεφόμενα κύκλωθεν,» Λέων Τακτ. 6, 27.

ἀλάκητον, τό, «ἀψόφητον,» Ἡσύχ.

ἀλακόω, ἀθροίζω, «ἀλακῶσαι, ἀθροῖσαι,» Ἡσύχ.

ἀλαλά, Δωρ. ἀντὶ **ἀλαλή**, ὃ ἴδε.

ἀλᾰλαγή, ἡ, κραυγή, Σοφ. Τρ. 206· πρβλ. **ἀλαλή, ἀλαλάζω**.

ἀλάλαγμα, ατος, τό, = τῷ ἑπομ., Καλλ. Ἀποσπ. 310, Πλουτ. Μάρ. 45.

ἀλαλαγμός, ὁ, = **ἀλαλαγή**, Ἡρ. 8. 37. **II.** καθόλου, μέγας θόρυβος, τυμπάνων, αὐλοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 65, Ἑλ. 1352.

ἀλαλάζω, μέλλ. **-άξομαι**, Εὐρ. Βάκχ. 593· **-άξω**, Ἑβδ.: ἀόρ. **ἠλάλαξα**, Εὐρ., Ξεν. κτλ.· ποιητ. ἀλάλαξα, Πινδ. Ο. 7, 69:— Μέσ. Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀρρ. Ἀν. 5. 10 (ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς κραυγῆς **ἀλαλαί, ἀλαλή**, ὡς τὰ **ἐλελίζω** (Β), **ὀλολύζω**, ἐξ ὁμοίων ἤχων· πρβλ. **ἀν-, ἐπ-, συν-αλαλάζω**). Ἐγείρω πολεμικὴν κραυγήν, τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλάλαξαν (ἑτέρα γραφὴ ἠλέλιξαν), Ξεν. Ἀν. 5. 2, 14, πρβλ. 6. 5, 27· οὕτω δὲ καὶ ἐν μέσ., Ἀρρ. ἔνθ᾽ ἀνωτ. μετὰ συστοίχου αἰτιατ. νίκην ἀλαλάζειν, ἐγείρειν κραυγὴν νίκης, Σοφ. Ἀντ. 133. **2)** καθόλου, κραυγάζω ἢ φωνάζω ἰσχυρῶς, Πινδ. ἔνθ᾽ ἀνωτ., κτλ.· ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 593, 1133, κτλ. **3)** σπανίως ἐπὶ κραυγῆς προερχομένης ἐκ πόνου, ἠλάλαζε δυσθνῆσκον φόνῳ, Εὐρ. Ἠλ. 843 (ἔνθα ὁ Valck. ἐσφάδαζε), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε᾽, 38., Πλούτ. Λούκ. 28. **II.** σπανίως καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων παρὰ τὴν φωνήν, ἰσχυρῶς ἠχῶ, ψαλμὸς δ᾽ ἀλαλάζει, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· κύμβαλον ἀλαλάζον, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α᾽ ιγ᾽, 1· πρβλ. **ἀλαλαγμός** II, **ἀλαλητός** — Λέξις ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζοῖς.

ἀλᾰλαί [ᾰλ], ἐπιφώνημα χαρᾶς, ἐν τῇ φράσει: ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1763, Λυσ. 1291, καὶ ἐκ διορθώσεως ἐν Ὄρ. 953, ἀντὶ **ἀλαλάν**· πλεῖσται ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἀλαλαλαὶ** ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων κωδίκων· ὑπάρχουσι καὶ γραφαί: **ἀλλαλαί, ἀλλαλή**.

ἀλαλάξιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Κορνοῦτ. περὶ Θ. Φύσ. 21.

ἀλαλᾱτός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἀλαλητός**.

ἀλαλή [ᾰλᾰ], Δωρ. **ἀλαλά**, ἡ, (ἀλαλαί) = **ἀλαλητός**, μεγάλη, ἰσχυρά, ἠχηρὰ κραυγή, μανίαι τ᾽ ἀλαλαί τ᾽ ὀρινομένων, Πινδ. Ἀποσπ. 224· ἀλαλαὶ αἰγμάτων, (ἑτέρα γραφὴ **ἀλαλαγαί**), Εὐρ. Φοίν. 337:—ἰδίως ἡ κραυγή, μεθ᾽ ἧς ἤρχιζον τὴν μάχην, πολεμικὴ κραυγή, τῆς μάχης κραυγή, Πινδ. Ν. 3. 109, Ι. 7 (6), 15.— **Ἀλαλά**, κατὰ προσωποπ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, κλῦθ᾽, Ἀλαλά, πολέμου θύγατερ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 225· πρβλ. Πλούτ. 2. 349C.

ἀλάλημαι [ᾰλᾰ], πρκμ. τοῦ **ἀλάομαι**, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσ. μ. σημασ. ἐνεστῶτος (καὶ ἡ μετοχὴ **ἀλαλήμενος** λαμβάνει τὸν τονισμὸν τοῦ ἐνεστῶτος, Ὀδ. Ξ. 122), περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ὡς ἐπαίτης, παρ᾽ Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδ., ὡς ἐν Β. 370., Ο. 10, κτλ. ἐπὶ ναυτῶν, μαψιδίως ἀλάλησθε, Γ. 72, πρβλ. 313· ἐπὶ περιπλανωμένης ψυχῆς ἀτάφου σώματος, ἀλ. ἀν᾽ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, Ἰλ. Ψ. 74· ἐπὶ πραγμάτων, μυρία λυγρὰ κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάληται, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 100:—ἅπαξ παρὰ Τραγ., Εὐρ. Ἀνδρ. 307 (λυρ.)· πρβλ. **ἀλαλύκτημαι**.

ἀλαλητά, «τεθορυβημένα,» Ἡσύχ.

ἀ-λάλητος, ον, ἄρρητος, ἀνέκφραστος, Ἀνθ. Π. 5. 4, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η᾽, 26.

ἀλᾰλητός, οῦ, ὁ, (ἀλαλαί), κραυγὴ νίκης, Ἰλ. Π. 78: κραυγὴ πολέμου καὶ μάχης, Ἡσ. Θ. 686, Πινδ. Π. 1. 137. **2)** καθόλου, ἠχηρά, ἰσχυρὰ κραυγή, Ἰλ. Β. 149. **3)** σπανίως, κραυγὴ θλίψεως, οἰμωγή, θρῆνος, Φ. 10:—κωμικῶς, τῶν δὲ πλακούντων.. ἦν ἀλ., Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1. 13. **II.** σπανίως ἐπὶ ἄλλων ἤχων, μέγας, ἰσχυρὸς θόρυβος, Ἀνθ. Π. 6. 51.

ἀλαλητύς, ύος, ἡ, = **ἀλαλητός**, Ἀνθ. Παλ. 6, 51· αἱ νεώτ. ἐκδ. ἔχουσιν **ἀλαλητός**.

ἀλαλία, ἡ, = πονηρία, ἀταξία, Σοφ. Ἀποσπ. 220 ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

ἄλαλκε [ᾰλᾰ], γ᾽ ἑν. τοῦ ἀορ. β᾽ (ὡσαύτως β᾽ πρ. τῆς προστακτ., Θεόγν. 13), Ὁμ., Ἡσ., Πινδ.: ὑποτακτ. (ἴδε κατωτέρω)· εὐκτ. **ἀλάλκοις, -κοι, -κοιεν**, Ὀδ. Ν. 319, Ἰλ. Φ. 138., Χ. 196· ἀπαρ. **ἀλαλκέμεναι, -έμεν**, Ἰλ. Ρ. 153., Τ. 30· **ἀλαλκεῖν** μόνον ἐν Ἀνθ.: μετ. **ἀλαλκών**, Ἰλ. Ι. 605, Ἀνθ. Ἀπομακρύνειν τι, ἀπωθεῖν, τί τινι, ἀπό τινος, Ἰλ. Τ. 30, κτλ.: Σπανιώτερον, τί τινος, Φ. 539: ὡσαύτως, ἀλ. τί τινι κρατός, Ὀδ. Κ. 288.—Ἄλλοι χρόνοι δὲν εἶναι εὔχρηστοι παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἐπειδὴ ὁ Οὔολφ. ὀρθῶς μετέβαλε τὸν μέλλ. **ἀλαλκήσει** (Ὀδ. Κ. 288) εἰς ἀόρ. **ἀλάλκῃσι**, ἀλλ᾽ ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 235 ἐσχημάτισε μέλλοντα **ἀλαλκήσουσιν**, καὶ ὁ Κόϊντος Σμυρ. 7. 267 ἐνεστῶτα **ἀλάλκουσιν**. (Ἐκ √ ΑΛΚ παράγονται **ἄλαλκε, ἀλκαθεῖν, ἀλκή, ἄλκαρ, ἄλκιμος, ἀλκτήρ, ἀλέξω**: τῆς αὐτῆς μετὰ τῆς √ ΑΡΚ (ἴδε στοιχ. Λ λ. IV.), ἐξ ἧς **ἀρκέω**, Λατ. arceo, arx, arca· πρβλ. Σανσκρ. raksh (= arks) rakshâmi (defendo): πιθ. καὶ τὸ **ἀρήγω** εἶναι τροποποίησις τῆς αὐτῆς ῥίζης.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 8., Ε. 908: κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐκ τῆς Βοιωτ. πόλεως **Ἀλαλκομεναί**, ἀλλὰ κάλλιον ἐκ τοῦ **ἀλαλκεῖν**, ἡ προστάτις. Ὑπάρχει καὶ ἀρσ. **Ἀλαλκομενεύς, έως**, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἐτυμ. Μ.

ἀλαλκομένιος, ὁ, Βοιωτικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἀττικὸν **μαιμακτηριῶνα**, Συλλ. Ἐπιγρ. ἀρ. 1569, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21, πρβλ. Μυλλέρ. Ὀρχομ. σ. 213.

ἀλαλκτήριον, τό, (ἄλαλκε) = θεραπεία, ἰατρικόν, Φαβωρῖν., Ζωναρ.

ἄ-λᾰλος, ον, = ἄνευ λαλιᾶς, ἄναυδος, βωβός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 57, Ἑβδ. (ψαλμ. λζ᾽ (λη᾽). 13), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ᾽, 17, κτλ., κείμεσθα ἀλ., Ἐπιτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6233, 8.

ἀλάλυγξ, υγγος, ἡ, λυγμός, πνιγμός, Νικ. Ἀλεξιφ. 18.

ἀλαλύκτημαι [ᾰλᾰ], πρκμ. σχηματισθεὶς δι᾽ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐκ τοῦ **ἀλυκτέω** (ὡς τὸ ἀλάλημαι ἐκ τοῦ ἀλάομαι), ἅπαξ ἐν Ἰλ. (Κ. 94)· οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ᾽ ἀλαλύκτημαι, τεθορύβημαι, εἶμαι τεταραγμένος.

ἀλαλύσθαι, «φοβεῖσθαι,» Ἡσύχ.

ἀλάμπετος, ον, (λάμπω) = ἄνευ φωτός, σκοτεινός, Ὕμ. Ὁμ. 32. 5· ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Σοφ. Ο. Κ.1662 (ἔνθα διωρθώθη ὑπὸ Δινδ. ἐκ τοῦ περιθωρίου τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφ.), ἀλ. Ἀΐδης, Συλλ. Ἐπιγρ.1930, 5· ἀλλ' οὖδας Ἀΐδεω, αὐτόθι 2321· πρβλ. 3333· σκότος, Ἀνθ. Π. 9, 540.

ἀ-λαμπής, ές, = τῷ προηγουμ., ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππ. Προγν. 37· ἀλ. ἡλίου, ἐκτὸς τοῦ φωτὸς ἢ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Σοφ.Τρ. 691· ἀλαμπέας Ἄϊδος εὐνάς, Ἀνθ. Π. παραρτ. 260. 2) μεταφ., ἄσημος, ἄδοξος, ἀρετὴν ... ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπῆ, Πλουτ. Φωκ.1.

ἀλαμπία, ἡ, ἔλλειψις φωτός, λάμψεως, Θεολ. Ἀριθ. 6,19, Φώτ.

ἀλανέως, «ὁλοσχερῶς, Ταραντῖνοι,» Ἡσύχ.

ἀ-λάξευτος, ον, (λαξεύω) μὴ λελαξευμένος, Ἰωσ. Ὑμνογραφ. 985A.

ἀλάομαι [ἄλ], Ἐπ. γ' πληθ. **ἀλόωνται**, προστ. **ἀλόω** (ἴδε κατωτ.), ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ τὸ πλεῖστον κατὰ συνηρ. τύπους, **ἀλᾶσθε, ἀλώμενος**, παρατ. **ἠλώμην**, Ἐπ. **ἀλᾶτο**, μέλλ. **ἀλήσομαι (ἀπ-)**, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 409 (ἀλλὰ δ. γρ. **ἀπαλήσατο**): Ἐπ. ἀόρ. **ἀλήθην**, Ὀδ. Ξ. 120, 362, Δωρ. μετοχὴ **ἀλᾱθείς**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 870: πρβλ. **ἀλάλημαι**: παθ.: **(ἄλη)**. Πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ὅμ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ. (ἂν καὶ παρὰ πεζοῖς **πλανάομαι** ἦτο ὁ κοινότερος τύπος), οἷά τε ληϊστῆρες .., τοί τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι, Ὀδ. Γ. 73· τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, Ζ. 206· μὴ πάθωμέν τι ἀλώμενοι, Ἡρόδ. 4. 97· αἰσχρῶς ἀλῶμαι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 98· ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλ., Σοφ. Ο. Κ. 349, ἰδίως πλανῶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐξόριστος, ὡς τὸ φεύγειν, αὐτόθι 444, Θουκ. 2, 102, Λυσ. 105. 41, Δημ. 440. 21· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος .. ἐπαιτῶ, σὺ εἶσαι ὁ καθαυτὸ αἴτιος ὅτι, Σοφ. Ο. Κ.1363:— συχνάκις μετὰ προθ., ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε, Ἰλ. Κ.141· κὰπ πεδίον .. οἷος ἀλᾶτο, Ζ. 201· πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, Ὀδ. Ο. 492· γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις, Αἰσχύλ. Πρ. 666· ἐπὶ ξένης χώρας, Σοφ. Τρ. 300· πρβλ. Ἰσοκρ. 76A· οὕτω νῦν .. ἀλόω κατὰ πόντον, Ὀδ. Ε. 377· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 870· νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται, Ἀριστοφ. Ὄρν. 941: ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἀλ. γῆν, πλανῶμαι ἀνὰ τὴν χώραν, Σοφ. Ο. Κ. 1086· πορθμοὺς ἀλ., Εὐρ. Ἑλ. 532· ὤρεα, Θεόκρ.13, 66· πρβλ. **πλανάω** II. 2) πλανῶμαι μακρὰν ἀπό τινος, χάνω ἢ εἶμαι ἄνευ τινὸς πράγματος, εὐφροσύνας ἀλᾶται, Πινδ. Ο.1. 94· ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας, Εὐρ.Τρῳ. 635. II. μεταφ., περιπλανᾶται ὁ νοῦς μου, εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, Σοφ. Αἴ. 23.

ἀλαός, όν, = μὴ βλέπων, τυφλός, Ὀδ. Θ.195, κτλ. (ἴδε ἐν τέλ.) οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ., παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις· τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος, Αἰσχύλ.Πρ.549· ἀλαοί ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δεδορκότες, οἱ νεκροί, ὁ αὐτ. Εὐμ. 322., περὶ ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 150, 243, Εὐρ. Φοίν.1531· ἕλκος ἀλαόν, πληγὴ ἀποτυφλοῦσα, δηλ. τυφλότης, Σοφ. Ἀντ. 974. II. ὡς τὸ Λατ. caecus, σκοτεινός, ἀμαυρός, νέφος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 259. III. ἀόρατος, ἀφανής, ἀδιάγνωστος, φθίσις ἀλαή, Ἱππ. 412, 24., ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδορφ. ἀντὶ **ἄλλη** ἢ (ὡς ὁ Γαλην. Λεξ.) **ἀλαῖα**. (Ἐὰν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τοῦ **λάω** video (ἂν καὶ ἡ ὕπαρξις τοιούτου ῥήματος εἶναι ἀμφίβολος· ἴδε ἐν λέξ.), ὁ τονισμὸς εἶναι κατ' ἐξαίρεσιν, καὶ οὕτω θεωρεῖται ὑπὸ Ἀρκαδίου, 38). [ἀλᾶος, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. κτλ.: — ἐντεῦθεν, ἐν Ὀδ. Κ. 493., Μ. 267, ἀντὶ **μάντιος ἀλαοῦ**, οἱ κράτιστοι τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι **μάντηος ἀλᾱοῦ**, μὲ τὴν παραλήγουσαν τοῦ **μάντηος** ἐπιμηκυνθεῖσαν ἐν τῇ ἄρσει, Ἑρμάνν. Στοιχ. Μετρ. σ. 347].

ἀλαο-σκοπιά, Ἰων. **-ιή, ἡ,** τυφλή, δηλ. ἀμελής, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελὴς ἐπαγρύπνησις, σκοπιά, Ἰλ. Κ. 515 (ἔνθα ἴδε Spitzn.), Ν. 10, Ὀδ. Θ. 285, Ἡσ. Θ. 466.

ἀλαο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τέκνα τυφλά, Σουΐδ.

ἀλαόω, = ἀποτυφλῶ, ὀφθαλμοῦ ἀλαῶσαι, ἀποτυφλῶσαι, ἀποστερῆσαι, Ὀδ. Α. 69., Ι. 516· μετ' αἰτ. Ἀνθ. Π.7. 601.

ἀλαπαδνός, ἡ, όν, (ἀλαπάζω) ὁ εὐχερῶς ἐξαντλούμενος, ὅ ἐ. εὐκατάβλητος, εὐχείρωτος, ἄνανδρος, στίχες, σθένος, μῦθος, κτλ. Ἰλ. Δ. 330, Ὀδ. Σ. 373, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 334 καὶ ἀλλ., πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 435:—Συγκρ. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, Ἰλ. Δ. 305:—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἄνευ τοῦ α εὐφωνικοῦ (πρβλ. **ἀλαπάζω**), τὸ δέ: δύαις λαπαδνὸν διωρθώθη ὑπὸ Musgr. εἰς **λέπαδνον** ἐν Εὐμ. 562.

ἀλαπαδνοσύνη, ἡ, ἀδυναμία, Κ. Σμυρν.7.12.

ἀλαπάζω [ἄλ], Ἐπ., παρατ. **ἀλάπαζον**, Ἰλ. Λ. 503:—μέλλ. **-άξω**, Β. 367, Αἰσχύλ.: Ἐπ. ἀόρ. **ἀλάπαξα**, Λ.750, Θέογν.951: —Παθ., Ἰλ. Ω. 245:— ἀόρ. **ἀλαπάχθην (ἐξ-)**, Χρησμ. Σιβυλλ., Κενῶ, «ἀδειάζω,» ἐξαντλῶ, Ὀδ. Ρ. 424· ἀλ. πόλιν, κυριεύω ἢ διαρπάζω αὐτήν, Ἰλ. Β. 367· καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, κατανικῶ, καταστρέφω, Ε. 166, Λ. 503, καὶ ἀλλ.: — μεταφ. [οἶνος] ἐκ κραδίης ἀνίας ἀνδρῶν ἀλ., Πανύασ. παρ' Ἀθην. 37B.—Ἐπ. λέξ. (πρβλ. **ἐξαλαπάζω**), ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλῳ ἄνευ τοῦ α εὐφων. (πρβλ. **ἀλαπαδνός**), λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ, Θήβ.47.531· καὶ ὁ Τρικλιν. ἔγραφε κτήνη .. Μοῖρα λαπάξει (ἀντὶ Μοῖρ' ἀλαπάξει) ἐν Ἀγ.130. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΛΑΠ μετὰ προθεματικοῦ **α**· πρβλ. **λαπάσσω**· ἀλλ' ὁ Κούρτ. διστάζει νὰ σχετίσῃ τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ **λάπτω**, ὃ ἴδε).

ἀλάπαθα, τὸ κενώματα, Ἀρχ. Λεξ.

ἀλαρῦναι, «ῥυπᾶναι,» Ἡσύχ.

ἅλας, ᾰτος, τό, (ἅλς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἅλας, κατὰ δὲ Σουΐδ. μόνον ἐν χρήσει εἰς τὴν παροιμίαν ἅλασιν ὕει, ἀλλ' ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. Θαυμ. 138, συχνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέροις πεζοῖς, ὡς ἐν Πλουτ. 2. 668F· Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 13, κτλ.

ἀλασταίνω, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

ἀλαστέω, (ἄλαστος) εἶμαι πλήρης ὀργῆς, ἠλάστεον δὲ θεοί (ὡς τρισύλλ.), Ἰλ.Ο. 21· ᾤμωξεν .. καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, Μ.163· πρβλ. Καλλ. εἰς Δηλ. 239, κτλ., καὶ ἴδε **ἐπαλαστέω**.

ἀλαστορία, ἡ, κακία, πονηρία, Ἰωσήπ. Α. Ἰ.17.1,1.

ἀλάστορος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀλάστορος διατελῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 90 (κατ' αἰτιατ. ἀρσ. **ἀλάστορον**): ὑποφέρων σκληρῶς, ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις, Σοφ. Ἀντ. 974 (λυρ.).

ἄλαστος, ον, Ἰων. **ἄληστος,** Φίλων. (α στερ., λαθεῖν, λήθομαι) ἀλησμόνητος, ἀφόρητος, ἄπαυστος, πένθος, ἄχος, Ἰλ. Ω. 105, Ὀδ. Δ.108, Ἡσ. Θ. 467· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 990· ἔπαθον ἄλαστα, Σοφ. Ο. Κ. 538· οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἄλαστον ὀδύρομαι, θρηνῶ ἀπαύστως, Ὀδ. Ξ.174. 2) ἐπὶ προσώπων, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 261, ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ τὸν Ἕκτορα ἄλαστε, «δεινὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰργασμένε,» Σχόλ. αὐτόθι:—κατηραμένος, ἄθλιος, Σοφ. Ο. Κ. 1482· οὕτω πατρὸς .. ἄλαστον αἷμα, αὐτόθι 1672· πρβλ. **ἀλάστωρ**.—Λέξ. ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀλάστωρ, ορος, ὁ, ἡ τιμωροῦσα τὸ ἔγκλημα θεότης, ὁ καταστροφεὺς ἄγγελος, Λατ. Deus Vindex, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **δαίμων**, συχν. παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 354, Ἀγ.1501,1508· ἀλ. θυμός, Σοφ. Ο. Κ. 788· ἐξ ἀλαστόρων νοσεῖν, ὁ αὐτ. Τρ. 1235· ἀλ. Πελοπιδῶν, παροιμ. ἐπὶ παντελοῦς ὀλέθρου, Ξέναρχ. ἐν «Βουταλίωνι» 1. Καθόλου, βουκόλων ἀλάστωρ, ἡ πληγὴ τῶν βουκόλων περὶ τοῦ ἐν Νεμέᾳ Λέοντος, Σοφ.Τρ.1092, ὡς θηλ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Νικοχάρ. Ἄδηλ. 4· πρβλ. **μιάστωρ** II. II. παθητ., ὁ ἐκ τοιαύτης θείας ἐκδικήσεως πάσχων, μεμιασμένος, ἄθλιος, κατηραμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 236, Σοφ. Αἴ. 374· μιαροὶ .. καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, Δημ. 324,21· βάρβαρόν τε καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἀποκαλῶν, ὁ αὐτ. 438. 28· ἄνθρωπ. ἀλάστωρ, Βάτων ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1. 5· πρβλ. Meineke, 3. σ.186· πρβλ. **ἀλάστορος**. (Ἡ 2α σημασ. τοῦ **ἄλαστος** σχετίζει τὴν λέξιν ἐκείνην πρὸς τὸ **ἀλάστωρ**, ἀλλ' ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν εἰς √ΑΛ εὑρισκομένην ἐν **ἄλη, ἀλάομαι**).

ἀλάτας, ἀλᾱτεία, Δωρ. ἀντὶ **ἀλήτης, ἀλητεία**.

ἀλάτινος, η, ον (ἅλας) ἐξ ἅλατος πεποιημένος, λίθος, Κλήμ. Ἀλ. 461.

ἀλάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἅλας**, Αἴσωπ., πρβλ. τὸ τῆς κοιν. «ἀλάτι.»

ἀλᾶτο, Δωρ. γ' ἑν. πρόσ. τοῦ ἀόρ. α' τοῦ **ἅλλομαι**.

ἀ-λᾱτόμητος, ον, ὁ μὴ λατομηθείς, μὴ κοπείς, τετράγωνος, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 452.

ἀλᾰτο-πωλία, ἡ, τὸ ἐμπόριον τῆς πωλήσεως ἅλατος, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 2.

ἀλατρίας, «ἁμαρτωλίας,» Ἡσύχ.

ἀλαυρίδας, «σχίζας,» Ἡσύχ.

ἀ-λάχανος, ον, ἄνευ λαχάνων, Γρηγ. Ναζ.

ἀλα-ῶπις, ιδος, ἡ, ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἐμπεδ.185, «ἀλαῶπιν, «σκοτεινήν, οὐ βλέπουσαν,» Ἡσύχ.

ἀλα-ωπός, όν, ἔχων τυφλοὺς ὀφθαλμούς, σκοτεινός, Λατ. caecus, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 14.

ἀλαωτύς, ύος, ἡ, (ἀλαόω) τύφλωσις, τυφλότης, ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι. 503.

ἀλα-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = **ἀλαωπός**, Συνέσ. Ὕμν. 3, 583.

ἀλβάριος, ὁ, τὸ Λατ. albarius, ὁ κονιατής, Συλλ. Ἐπιγρ.9863.

ἀλβᾶτοι, ων, οἱ, μερὶς ἀγωνιστῶν λευκὰ ἐνδεδυμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ Ἱπποδρόμου, = τὸ ἄλβον μέρος, Ἰωάν. Λυδ., (πρβλ. Δίωνα Κ. 61. 6, 3).

ἄλβολον, τό, = **γλήχων**, «γληχοῦνι,» Διοσκ. 3, 33, (36). Λέξις Γαλλ.

ἄλβος, α, ον, Λατ. albus, = λευκός, ἄσπρος, «τὸ ἄλβον μέρος, = οἱ ἀλβᾶτοι, Μαλ.176.

ἀλγᾶ, «κρύπτει,» Ἡσύχ.

ἀλγειή, «ἀρρωστία, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

ἀλγεινός, ἡ, όν, (ἄλγος) ὁ παρέχων πόνον, ὀδυνηρός, θλιβερός, Αἰσχύλ. Πρ. 197, 238, Σοφ. Ο. Τ. 1530, Εὐρ. Μήδ. 1037, Θουκ., κτλ.:—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Σοφ. Ἀντ. 436, Φ.1011, Πλάτ. Γοργ.476C. II. σπάνιον ἐν παθ. σημασ., ὁ αἰσθανόμενος πόνον, βαρέως ὑποφέρων, Σοφ. Ο. Κ.1664. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐν κοινῇ χρήσει εἶναι **ἀλγίων, ἄλγιστος**, ἂν καὶ ὁ Πλάτ. ἔχει **ἀλγεινότερος, -ότατος**, Γοργ. 477D, Συμπ. 218A· οὕτω παρ' Ἀριστ. Προβλ. 9, 8, καὶ δ. γρ. ἐν Ἰσοκρ. 306A. Ὁ Ὁμηρ. τύπος εἶνε **ἀλεγεινός**, ὃ ἴδε.

ἀλγεσί-δωρος, ον, φέρων πόνον, Σαπφ.125, Ὀππ. Ἀλ.2.668.

ἀλγεσί-θῡμος, ον, ὁ θλίβων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Ὀρφ. Ὕ. 64.
ἀλγέω, μέλλ. **ήσω**, (ἄλγος) αἰσθάνομαι σωματικὸν πόνον, ὑποφέρω, ἀλγήσας, αἰσθανθεὶς δριμὺν πόνον, Ἰλ. Β. 269, κτλ.—ὑποφέρω, εἶμαι ἀσθενής, Ἡρόδ. 4. 68, καὶ πληρέστερον ἀλγήσας ὀδύνησι, Ἰλ. Μ. 206: τὸ ἀλγοῦν μέρος κατ' αἰτιατ. ὡς ἄλγησον ἧπαρ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 135· τὰς γνάθους ἀλγήσετε, Ἀριστοφ. Εἰρ. 237· τὸν δάκτυλον, Πλάτ. Πολ. 462D· τὰ ὄμματα, αὐτόθι 515E. 2) ὑφίσταμαι κακοπαθείας, ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε, Ὀδ. Μ. 27. II. αἰσθάνομαι πόνον ἐν τῇ ψυχῇ, ταράττομαι, θλίβομαι, ἀλγεῖν ψυχήν, φρένα, Ἡρόδ. 3. 43, Εὐρ. Ὀρ. 608, κτλ.: ἀλ. τινί, λυποῦμαι ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3.120, Σοφ. Ο. Κ. 744, κτλ.· ἐπί τινι, ὁ αὐτ. Αἴ. 377, κτλ.· διά τι, Ἡρόδ. 4, 68· περί τι ἢ περί τινος, Θουκ. 2.65, Εὐρ. Ἀνδρ. 240, ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 571· πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1256: μετ' αἰτιατ. ἀλγῶ μὲν ἔργα, Αἰσχύλ. Χο. 1016· πρᾶξιν ἣν ἤλγησ' ἐγώ, Σοφ. Αἴ. 790· (ἴδε ἐν λ. **χαίρω**, **ἥδομαι**): μετὰ μετοχ., ἤλγησ' ἀκούσας, Ἡρόδ. 3.50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 844· ἀλγῶ κλύων, Σοφ. Φ. 86· ὁρῶν, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 2. III. μεταβ., προξενῶ πόνον, τὰ ἀλγοῦντα (ἀλγύνοντα;), Κλήμ. Ἀλ. 933.
ἀλγή, ἡ, = **ἀλγηδών**, «ἀλγάς, ἀλγηδόνας,» Ἡσύχ.
ἀλγηδών, **όνος**, ἡ, αἴσθημα πόνου, πόνος, ὀδύνη τοῦ σώματος, Ἡρόδ. 5. 18, Εὐρ. Μήδ. 24, Πλάτ. Πρωτ. 354B· ὀδύνη τις ἢ ἀλγ., ὁ αὐτ. Πολ. 413B, Φαίδ. 65C. II. ἐπὶ ψυχικοῦ πόνου, ὀδύνη, θλῖψις, λύπη, Σοφ. Ο. Κ. 215, Εὐρ. Μήδ. 56, καὶ ἀλλ. (πρὸς τὴν κατάληξ. **-ηδών**, ταύτης καὶ τῆς λέξεως **χαιρηδών**, πρβλ. τὰς Λατ. torpedo, lib-ido, cup-ido).
ἄλγημα, τό, πόνος ὃν αἰσθάνεταί τις ἢ προξενεῖ, πόνος, πάθημα, Σοφ. Φ. 340, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Εὐρ., κτλ.· οὐκ ἔστι λύπης ἄλγ. μεῖζον, Μενάνδ. Ἄδηλ. 121.
ἀλγηρός, ά, όν, = πλήρης ἄλγους, ὀδυνηρός, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ι', 19, καὶ ἀλλ.).
ἄλγησις, **εως**, ἡ, αἴσθησις πόνου, Σοφ. Φ. 792, Ἀριστοφ. Θεσμ. 147.
ἀλγῑνόεις, **εσσα**, **εν**, (ἄλγος) ὀδυνηρός, θλιβερός, Ἡσ. Θ. 214, 226, Μίμνερμ. 11, Ξενοφάν. 2, 4.
ἀλγίων, **ον· ἄλγιστος**, η, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **ἀλγεινός**, ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **ἄλγος** (ὡς **καλλίων**, **-ιστος** ἐκ τοῦ **κάλλος**, **αἰσχίων**, **-ιστος** ἐκ τοῦ αἶσχος), = Ἀλγεινότερος, ἀλγεινότατος. Τοῦ συγκριτ. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ οὐδέτερον **ἄλγιον** μετὰ τῆς σημασ.: τόσῳ τὸ χειρότερον, τόσῳ τὸ δυσκολώτερον, τῷ δ' ἄλγιον, αἴκ' ἐθέλῃσιν.. ἄμμι μάχεσθαι, Ἰλ. Σ. 278· πρβλ. 306, Ὀδ. Δ. 292: Τὸ δὲ ὑπερθετικὸν μεταχειρίζεται μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 655· ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι (περὶ ἡμιόνου):—ἀλλ' ἀμφότερα εἶναι κοινὰ παρ' Ἀττ., ὡς ἀλγίων, Αἰσχύλ. Πρ. 934, Σοφ. Ἀντ. 64, ἄλγιστος· ὁ αὐτ. Ο. Τ. 675, κτλ.· πρβλ. **ἀλγεινὸς** ἐν τέλ. [παρ' Ὁμ. ἄλγῐον, ἀλλὰ ῑ πάντοτε παρ' Ἀττ.].
ἄλγος, **εος**, τό, ποιητ. ὄνομα, πόνος σωματικός, Ἰλ. Ε. 394, Σοφ. Φ. 734, 1379· παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. πόνοι, παθήματα, ἄλγεα τεύχει, Ἰλ. Α. 110· ἄλγ. πάσχων, Β. 667, καὶ ἀλλ. Πόνοι ψυχῆς, θλῖψις, λύπη, Ἰλ. Α. 2., Γ. 97, Ὀδ. Β. 41, κτλ.· τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, Τ. 471· ἀλ. ἀεικέλιον, Ξ. 32· ἀνήκεστον, Ἰλ. Ε. 394, ἀλλὰ συχνότ. κατὰ πληθ., Ἰλ. Β. 39, καὶ ἀλλ., τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν, Εὐρ. Ἱκ. 807· ὑπ' ἄλγους, ἕνεκα πόνου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 183· αἰσχύνας ἐμὰς ὑπ' ἀλγέων, ἐκ θλίψεως διὰ τὴν αἰσχύνην μου, Εὐρ. Ἑλ. 201. II. μεταγεν., πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, Βίων 2. 11, Ἀνθ. Π. 9. 390. (Ἐντεῦθεν, **ἀλεγεινός**, **ἀλγεινός**, **ἀλγέω**, κτλ.: πρβλ. καὶ **γλώσσαλγος**).
ἀλγυντήρ, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ προξενῶν ἄλγη, Χρησμ. ἐν Ζωσίμ. I, 57.
ἀλγύνω [ῠ], Ἰων., παρατ. **ἀλγύνεσκε** (ἐπ-), Κόϊντ. Σμ. 4. 416: —μέλλ. **-ῠνῶ**, Σοφ. Ο. Τ. 332, κτλ.:—ἀόρ. **ἤλγῡνα**, Σοφ. κτλ.: — Παθ. μ. μέσ. μέλλ. **ἀλγυνοῦμαι** (ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) ὁ αὐτ. Ἀντ. 230, Εὐρ. Μήδ. 622: ἀόρ. **ἠλγύνθην**.—Τραγ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 2., Ξεν. Ἀπολ. 8. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, = λυπῶ, θλίβω, τινά, Αἰσχύλ., κτλ.:—Παθ., αἰσθάνομαι ἢ ὑποφέρω πόνον, θλίβομαι, λυποῦμαι διά τι, τινί, Σοφ. Ἀντ. 468, κτλ., ἐπί τινι, Εὐρ. Τρῳ. 172· τι, Σοφ. Φ. 1021: μετὰ μετοχ., εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ, Αἰσχύλ. Πρ. 245.
ἀλδαίνω, σπάν. ποιητ. ῥῆμα, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον, πλὴν τοῦ Ἐπ. ἀόρ. γ' ἐν. **ἤλδανε**, Ὀδ. ἔνθα κατωτέρω (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.) καὶ **ἀλδήσασκε**, Ὀρφ. Λιθ. 364· πρβλ. **ἐν-αλδαίνω**.—Ἐνεργητ. τοῦ **ἀλδήσκω**, κάμνω τι νὰ αὐξηθῇ, τρέφω, ἐνισχύω, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν, ἐνεδυνάμωσε τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὀδ. Σ. 70., Ω. 368, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 12· θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις, ὁ αὐτ. Πρ. 540, = αὐξάνω, πληθύνω, ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν.. ἀλδαίνειν κακά, ὁ αὐτ. Θ. 557. (ἐκ √ΑΛΔ παράγεται καὶ τὸ **ἀλδήσκω** καὶ **Ἀλδήμιος** (ὄνομα τοῦ Διός, Μεθόδ. ἐν Ἐτυμ. Μ. 58.20): διαφέρει δὲ αὕτη τῆς ΑΛΘ ἐν **ἀλθαίνω**, κτλ., ἂν καὶ ἀμφότεραι ἴσως παράγονται ἐκ τῆς παλαιοτέρας ῥίζης **ΑΛ**, ἴδε ἐν λ. **ἄλσος**).
ἄλδετα, τά, «ἄτμητα,» Ἡσύχ.
ἀλδήεις, **εσσα**, **εν**, αὐξανόμενος, πληθυνόμενος, Μάξιμ. π. κατ. 533.
ἀλδήσκω, αὐξάνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ληΐου ἀλδήσκοντος, Ἰλ. Ψ. 599. II. μεταβ. = **ἀλδαίνω**, Θεόκρ. 17. 78, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 511.
ἄλδομαι = **ἀλδήσκω**, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλθαίνω** καὶ πρβλ. **ἐναλδαίνω**.
ἀλέα [ᾰλ], (Α), Ἰων. **ἀλέη**, ἡ, (ἄλη, ἀλέομαι) ἄλυξις, διαφυγή, ἀπόδρασις, ἐγγύθι μοι θάνατος .. οὐδ' ἀλέη, Ἰλ. Χ. 301 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.):—μετὰ γεν., προφυλακτήριον, σκέπη, ὑετοῦ, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 543· πρβλ. **ἀλεωρή**. Ἐπ. λέξις.
ἀλέα [ᾰλ], (Β), Ἰων. **ἀλέη**, ἡ, θερμότης, ζέστη, τοῦ πυρός, Ὀδ. Ρ. 23. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ συνηθέστερον τοῦ ἡλίου, ἐν ἀλέῃ γενέσθαι, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ποιέεσθαι περιπάτους ἐν ἀλ., ὁ αὐτ. Ἀερ. 285· ἐν ἀλέᾳ κατακείμενος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 541· ἀλέας καὶ ψύχους, ἐν καύσωνι καὶ ψύχει, Πλάτ. Ἐρυξ. 401D· πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17· πνῖγος καὶ ἀλέα, ὁ αὐτ. Μεταφ. 5. 2, 7:—κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 40, κτλ.: παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἡ ζωικὴ θερμότης, Πλούτ. 2. 131D, 658C, κτλ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης φαίνονται παραγόμενα: **ἐπ-αλής**, **εἵλη** (ὃ ἴδε), ἂν καὶ τὸ πνεῦμα καθιστᾷ τὴν συγγένειαν δύσκολον ἐν ταύτῃ τῇ λέξει).
ἀλεάζω, εἶμαι θερμός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, Περὶ ἀναπν. 4. 9· πρβλ. **λεάζω**.
Ἀλέαια, τά, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ, Παυσαν.
ἀλεαίνω, ἀόρ. **ᾱνα**, Αἰλ. Π. Ἱ. 9. 30. (ἀλέη (Β)) = θερμαίνω· Ἱππ. 523 (κατὰ τὸν Littré), Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, π. Μορ. Ζ. 2. 10, 7. II. ἀμετάβ. γίνομαι θερμός, εἶμαι θερμός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 540· ἀλ. πρὸς τὸ πῦρ καθημένη, Μενάνδ. Ἄδηλ. 235.
ἀλεαντικός, ή, όν, = κατάλληλος πρὸς θέρμανσιν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 179.
ἀλέασθαι, **ἀλέασθε**, τύποι Ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **ἀλέομαι**.
ἀλέγει, «φροντίζει,» καὶ «**ἀλέγειν**, λόγον μὴ ἔχειν,» Ἡσύχ.
ἀλεγεινός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ **ἀλγεινός**, ὀδυνηρός, θλιβερός, αἰχμή, μάχη, Ἰλ. Ε. 658., Σ. 248· εἰρεσίη, Ὀδ. Κ. 78· μεριμνάματα, Πινδ. Ἀποσπ. 245· μετ' ἀπαρ., ὀχληρός, δύσκολος, ἵπποι ἀλεγεινοὶ ... δαμήμεναι, Ἰλ. Κ. 402.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Κόϊντ. Σμ. 3. 557.
ἀλέγη, σκιά, Ἀρκάδ. σ. 105.
ἀλεγίζω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ.: (ἀλέγω). Μεριμνῶ, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, δίδω προσοχήν, παρ' Ὁμήρ. (μόνον ἐν Ἰλ.) πάντοτε μετ' ἀρνήσ.: — μ. γεν., τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις, Ἰλ. Α. 160, καὶ ἀλλ., τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ, Λ. 80· πρβλ. Ἡσ. Θ. 171· ἀπολ., ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, Ἰλ. Ο. 106· παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μ. αἰτ., ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀλεγίζω, Κόϊντ. Σμ. 2. 428· σπαν. ἄνευ ἀρνήσ. ὃς τρία μὲν τίκτει, δύο ἐκλέπει, ἓν δ' ἀλεγίζει, Μουσαῖ. παρ' Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 6, 1· ἡρώων ἀλεγ., Συλλ. Ἐπιγρ., 6280. 42.—Παθ. οὐκ ἀλεγιζόμενος, Ἀνθ. Π. 5. 18.
ἀλεγύνω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ.:—ἀόρ. **ἀλέγῡνα**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 394:—Μέσ. **ἀλεγύνατο**, Ἐμπεδ. 445: (ἀλέγω). Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἀείποτε μετ. αἰτ. δαῖτα ἢ δαῖτας, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, «ἄλλας δὲ διὰ φροντίδος ἔχετε εὐωχίας,» Α. 374, Εὐστ., δαῖτ' ἀλέγυνον, παρεσκεύαζον, Ν. 23· ἀλλὰ δαῖτας ἐΐσας .. ἀλεγύνειν, συμμετέχειν, Λ. 186· μετέπειτα: δολοφροσύνην ἀλεγύνων, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 361.
ἀλέγω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. (λυρ.): μόνον κατ' ἐνεστῶτα, ἀπασχολοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μάλιστα μετ' ἀρνήσ. 1) ἀπολ., οὐκ ἀλ., δέν μοι μέλει, δὲν φροντίζω, Λατ. negligo, Ἰλ. Λ. 389, Ὀδ. Ρ. 390· κύνες οὐκ ἀλέγουσαι, ἀφρόντιδες, ἀναιδεῖς, αὐθάδεις, Ὀδ. Τ. 154, ἀλλ' ἄνευ ἀρνήσ., Λιταὶ ... ἀλέγουσι κιοῦσαι, περιπατοῦσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, Ἰλ. Ι. 504. II. μετὰ πτώσεως. 1) μ. γεν., φροντίζω περί τινος, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, Ὀδ. Ι. 115· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς ... ἀλέγουσιν, αὐτόθι 275, πρβλ. Σιμων. 37. 10· βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 752· ἄνευ ἀρνήσ., ψυχῆς ἀλ. ὕπερ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 634· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6280. 65. 2) σπαν. μ. αἰτ., προσέχω, ἐκτιμῶ, σέβομαι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Ἰλ. Π. 388, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 251.—ἄνευ ἀρνήσ., νηῶν ὅπλα.. ἀλέγουσιν, λαμβάνουσι φροντίδα, φροντίζουσι περί, Ὀδ. Ζ. 268· πρβλ. Πινδ. Ο. 11 (10). 15, Ι. 8 (7). 103. III. Παθ. ἀλέγεσθαι ἔν τισι, καταριθμεῖσθαι μεταξύ, Πινδ. Ο. 2. 142. (κοινῶς παράγεται ἐκ τοῦ α ἀθροιστ., **λέγω** = συναριθμῶ· καὶ ὁ Πίνδαρ. ἐν τοῖς τελευταίοις χωρίοις φαίνεται ὅτι ἔχει λάβῃ τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἐντεῦθεν **ἀλεγίζω**, **ἀλεγύνω**: ἡ σχέσις πρὸς τὸ **ἀλεγεινὸς** καὶ **ἀλγεινὸς** εἶναι πλέον ἢ ἀμφίβολος)
ἄλεε, «φύλασσε».
ἀλεεῖ, «ἀδικεῖ,» Ἡσύχ.

ἀλεεινός, ή, όν, (ἀλέα (Β), προσήλιος, ἀναπεπταμένος πρὸς τὸν ἥλιον, θερμός, ζεστός, χώρη, Ἡρόδ.2.25· ἀντίθ. τῷ ψυχεινός, Ξεν. Κυν.10, 6· χιτών, ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 38· συχνὸν παρ' Ἀριστ. ἐπὶ τόπων, κλίματος, ἀέρος, ὕδατος, κτλ.

ἀλεείνω [ᾰλ], Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατατ. (πλὴν τοῦ ἀορ. **ἀλεεῖναι**, Μανέθ. 6, 736): (ἀλέα (Β), ἄλη) ὅμοιον τῷ **ἀλέομαι**, ἀποφεύγω, ἀποκλίνω· κυρίως μ. αἰτ. πράγ. θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, Ὀδ. Ν.148, καὶ ἀλλ.· ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινε, ἀπέφυγε [ἐνν. τὴν ἐρώτησίν μου], Δ. 251· σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσώπ., ἀλέεινε δ' ὑφορβόν, Π. 477· πρβλ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 239· μετ' ἀπαρεμ., κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, Ἰλ. Ζ.167· ἀλεξέμεναι ἀλέεινε, Ν.356.—ὡσαύτ. ἐν Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 23. **II.** ἀμετάβ., ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 650.

ἀλέη, ἴδε ἐν λ. **ἀλέα.**

ἀλέη, «ἄλυξις, ὅ ἐ. ἔκκλισις, καὶ θερμασία,» Ἡσύχ.

ἀλεής, ές, ὅμοιον τῷ **ἀλεεινός**, θερμὸς ἐν τῷ ἡλίῳ, ὕπνος, Σοφ. Φ. 859 (λυρ.):—οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγραφα καὶ οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Σχολ., ἀλλ' ἡ εἰκασία τοῦ Reiske, ἀδεής, εἶναι λίαν πιθανή.

ἀλέθω, εσα, εσμαι, ἐσθην, = ἀλήθω, Achmet.

ἀλεία, ἡ, = **ἀλεεία**, ὡς τὸ **ὑγεία** ἀντὶ τοῦ **ὑγίεια**, δ. γραφὴ ἐν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 2, Ἡρωδιαν. 3.1, κτλ., πρβλ. Λοβ. Φρύν.493.

ἀ-λείαντος, ον (λεαίνω) = ἀμάσητος, τροφή, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 3.14, 9.

ἄλειαρ, ατος, τό, ποιητ. (ἀλέω), ἄλευρον κυρίως ἐκ σίτου, ἀπαντᾷ μόνον κατὰ πληθ. **ἀλείατα**, τά: ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, Ὀδ. Υ.108, πρβλ. **ἄλευρον.**

ἄλειμμα, ατος τό, (ἀλείφω) = πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἄλειψιν, ἀλοιφή, Πλάτ. Τίμ. 50Ε, Ἀντιφάν. ἐν «Μητραγύρτῃ» 1, Ἀριστ. Προβλ. 5. 38, κτλ., πρβλ. **χρῖσμα.**

ἀλειμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Διογ. Λ. 6. 52.

ἀλειμματώδης, ες (εἶδος), ἀλείμματι ὅμοιος, ὅμοιος πρὸς ἀλοιφήν, Ἱππ. 685.16.

ἀλεινόν, «ἀσθενές, λεπτόν,» Ἡσύχ.

ἀλεῖον ὕδωρ, «ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν,» Ἡσύχ.

ἀλειός, «πένης,» Ἡσύχ.

ἀλειπτέον, δεῖ ἀλείφειν, Γεωπ.16, 4.

ἀλειπτήρ, ῆρος, ὁ, = ἀλείπτης, Μανέθ. 4.178.

ἀλειπτήριον, τό, μέρος ἔνθα ἠλείφοντο, ἐν τοῖς γυμνασίοις ἢ παρὰ Ῥωμαίοις ἐν τοῖς βαλανείοις, ἔνθα ἐχρησίμευε καὶ ὡς πυριατήριον ἢ ὑπόκαυστον, Ἄλεξ. ἐν «Καυνίοις» 1, Θεοφρ. περὶ πυρ. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 25, καὶ ἀλλ., ἴδε Schneid. Βιτρουβ. 5.10, 5.

ἀλείπτης, ου, ὁ ἀλείφων ἢ χρίων, ἐντεῦθεν (πρβλ. **ἀλείφω** Ι.), ὁ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, Λατ. aliptes, lanista, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2, 6,7, Πολύβ. 27 6,1, Συλλ. Ἐπιγρ. 418, καὶ ἀλλ. **2)** μεταφ., διδάσκαλος, τῶν πολιτικῶν, Πλουτ. Περικλ. 4· τῆς κακίας, Σέξτ. Ἐμπ.1, 298· πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2.133Β.

ἀλειπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀλείπτην ἢ κατάλληλος δι' αὐτόν, ὁ ὑπ' αὐτὸν ἀσκηθείς, Πλουτ. 2. 619Α.—ἡ **-κή** (ἐνν. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ ἀλείπτου, τοῦ προγυμναστοῦ, Τίμ. Λοκρ. 104Α.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὡς ἀλείπτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.492.

ἀλειπτός, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀλείφω** = ἀληλιμμένος ἢ ἀλοιφῆς ἐπιδεκτικός, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ἄ-λειπτος, ον (λείπω), ὁ μὴ ἀφεθεὶς ὀπίσω, μὴ ὑπολειφθείς, ἀήττητος, πύκτης, ἀθλητής, 5909, 5912.15, 6883. 4.

ἀλείπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀλείπτης,** Λυσ. παρὰ Πολυδ. 7. 3· ὄνομα δραμάτων τοῦ Ἄμφιδος, Ἀντιφάνους, κτλ.

ἄλειπτρον, τό, δ. γρ. ἀντὶ **ἐξάλειπτρον,** ὃ ἴδε.

ἀλείς, εἶσα, έν, ἴδε ἐν λ. **εἴλω** III.

ἄλεισον [ᾰ], τό, ποτήριον, **δέπας** (Ἀθ. 783Α), χρύσειον, Ἰλ. Λ.774, Ὀδ. Γ. 50, καὶ ἀλλ., Καλλ. Ἀποσπ.109: ὡσαύτως ὡς ἀρσ. **ἄλεισος,** ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 521. **II.** τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν, ἡ κοτύλη τοῦ μηροῦ, Μαρσύας παρ' Ἀθην.479C· πρβλ. **κοτύλη,** 2.

ἀλειτηρός, ἴδε ἐν λ. **ἀλιτηρός.**

ἀλείτης, ου, ὁ, (ἄλη) ὁ παραπλανῶν τινα ἢ παρεκβαίνων τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραβάτης, ἁμαρτωλός, περὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ἰλ. Γ. 28, Ὀδ.Υ.121·—ἀλείτης τινός, ὁ εἴς τινα ἐξαμαρτάνων, Ἀπολλ.Ῥόδ.Δ.1338:—πρβλ. **ἀλιτρός, ἀλοιτης, ἀλοιτός.**

ἀλειτία, ἡ (ἄλη) = **ἀλίτημα,** ἁμάρτημα, Σουΐδ.

ἀλειτουργησία, ἡ, ἐξαίρεσις ἀπὸ τῶν **λειτουργιῶν,** λέξις μεταγεν. ἀντὶ τῆς Ἀττ. **ἀτέλεια,** Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4315.n., κατακρίνεται δὲ ὡς **εὐτελὲς** ὑπὸ Πολυδ. 8.156.

ἀ-λειτούργητος, ον, ἀπηλλαγμένος τῶν **λειτουργιῶν,** Λατ. immunis, ἀλ. πασᾶν τᾶν λειτουργιᾶν, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256.10, πρβλ. Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. 8,156· ἀσύμβολος καὶ ἀλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2271. 45., 2693d. 10· πρβλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 97.

ἄλειφα, τό, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., Ἡσ. Θ. 553. (χειρόγρ. ἄλειφαρ), Ἱππ. 620. 47, Αἰσχύλ. Ἀγ. 322, Καλλ. Ἀποσπ.12, Κόϊντ. Σμ.14. 265, Συλλ. Ἐπιγρ. 5953.

ἄλειφαρ, ατος, τό, (ἀλείφω) μύρον, ἔλαιον πρὸς ἀλοιφήν, ἔλαιον, λίπος, χρησιμεῦον εἰς ἐπικηδείους θυσίας, Ἰλ. Ψ. 170, Ὀδ. Γ. 408, κτλ., ἄλειφαρ ἀπὸ κέδρου, ἀπὸ σιλλικυπρίων, ἔλαιον ἐκ κέδρου, κτλ., Ἡρόδ. 2. 87, 94. **II.** καθόλου, πᾶν χρησιμεῦον πρὸς ἐπίχρισιν, ἐντεῦθεν παρὰ Θεοκρ.7.147· πίσσα ἢ ῥητίνη πρὸς σφράγισιν οἰνοδόχων ἀγγείων, πρβλ. προηγ.

ἀλειφατίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος ὠπτημένος μετὰ ἐλαίου ἢ λίπους, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην.110Β.

ἀλείφιον, «ᾧ χρῶνται οἱ ἀλεῖπται,» Ἡσύχ.

ἀλειφό-βιος, ον, «ὁ περὶ παλαίστραν ἀναστρεφόμενος καὶ ὑπηρετῶν» καὶ τοῦτο ἔχων ὡς πόρον ζωῆς (Α. Β. 382), λέξις περιφρονήσεως πλήρης περὶ τοῦ **ἀλείπτου,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 578. **2)** καθόλου, πτωχός, Φίλων, 2. 537, «ἀλειφοβίους, πένητας,» Ἡσύχ.

ἀλείφω, Ἡρόδ., Ἀττ.: μέλλ. **-ψω** (ἐξ-), Εὐρ.Ι.Δ.1486. Πλάτ.: ἀόρ. **ἤλειψα,** Ὅμ., Ἀττ., Ἐπ. **ἄλειψα,** Ὀδ. Μ.177: πρκμ. **ἀλήλιφα** (ἀπ-), Δημ.1243, ἐν τέλ. (ἐξ-), Ἀριστείδ.:—Μέσ. μέλλ. **-ψομαι,** Θουκ. 4. 68· ἀόρ. **ἠλειψάμην,** Ἀττ., Ἐπ., **ἀλ-,** Ἰλ. Ξ. 171.— Παθ. μέλλ. **ἀλειφθήσομαι** (ἐξ-), Δημ. 792. 4: ἀόρ. α' **ἠλείφθην,** Ἱππ. 514. 6, Πλάτ. Λύσ.217C. (ἐξ-), Εὐρ.,κτλ., ἀλλ' ἀόρ. β' **ἐξ-ηλίφην** ἀναγινώσκεται ἐκ χειρογράφ. ὑπὸ Βεκκ. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 258Β, πρβλ. Ἰωσήπ. Α. Ἰ.17.12, 2, Δίωνα Κ. 55.13: πρκμ. **ἀλήλιμμαι,** Θουκ. 4. 68 (ἐξ-, ὑπ-), Δημ.791.13, Ξεν. Οἰκ.10, 6.—Οἱ τύποι τοῦ πρκμ. **ἀλήλειφα, ἀλήλειμμαι, εἴληφα, εἴλημμαι** ἀπαντῶσιν ἐν χειρογρ., ἴδε Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 19. 8., 5. 23, 3, Πλουτ. Μάρκελλ.17, Λουκ. Ἀλ. 24 καὶ 36, κτλ. (Ἐκ √ΛΙΠ μὲ προθεματικὸν α· ἴδε ἐν λέξ. **λίπος**). Ἀλείφω ἢ χρίω δι' ἐλαίου, ἀλείφω τὸ δέρμα, ὡς ἔπραττον μετὰ τὸ λουτρόν, καὶ τὸ μὲν ἐνεργ. παριστᾷ τὴν πρᾶξιν γινομένην ἐπὶ ἑτέρου, τὸ δὲ μέσον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, Ἰλ. Ω. 582, ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ἀλλαχοῦ ἀείποτε προσθέτει **λίπα** ἢ **λίπ' ἐλαίῳ,** (ἴδε ἐν λ. **λίπα**), πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, Ὀδ .Ζ. 227· λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, Ἰλ. Κ. 577· πρβλ.Ξ. 171, Σ.350· λέγεται ἐπὶ τῆς ἕξεως τοῦ ἀλείφεσθαι πρὸς γυμνικὰς ἀσκήσεις, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, Θουκ. 1. 6· λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι, ὁ αὐτ. 4. 68. **2)** χορηγῶ τὸ ἔλαιον διὰ τοὺς γυμναστάς, ἀλειφούσης τῆς πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ.(προσθ.)1957g, πρβλ. 2820Α, 3616—17, καὶ ἀλλ.:—Παθ. **οἱ ἀλειφόμενοι,** οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις νέοι, οἱ ἀσκούμενοι διὰ τοὺς ἀγῶνας, αὐτόθι 108b, 256, 1183, καὶ ἀλλ., ἀλείφεσθαι παρά τινι, φοιτᾶν εἴς τὸ γυμνάσιόν τινος, Ἀρρ. Ἐπίκτ.1, 2, 26· πρβλ. **ἀλείπτης,** 2. **3)** ἑτοιμάζω ὡς εἰς γυμνικοὺς ἀγῶνας, παραθαρρύνω, παρορμῶ, Δημάδ. 180, 29, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 6· ἤλειφεν [ἑαυτὸν] ἐπὶ τὸν Κλώδιον, Ἀππ. Ἐμφυλ.2.16· πρβλ. Πλουτ.Θεμιστ. 3· πρβλ. **ἀλείπτης,** 2. **II.** ὡς τὸ **ἐπαλείφω,** παρ' Ὁμ., καθόλου, χρίω, ἐπιχρίω, κονιῶ δι' ἀσβέστου, ἀσπρίζω, κλείω δι' ἐπιχρίσματος, βύω, Λατ. linere· οὔατα ἀλεῖψαι, βῦσαι τὰ ὦτα, Ὀδ. Μ. 47.177, 200· ἀλ. αἵματι, Ἡρόδ. 3. 8· μίλτῳ, Ξεν. Οἰκ.10. 5· ψιμυθίῳ, Πλάτ. Λύσ. 217D. **III.** ἐξαλείφω, ἀπαλείφω· πρβλ. **ἀλοιφή** III.

ἄλειψις, εως, ἡ, τὸ ἀλείφειν, Ἀριστ. περὶ Ζ. γεν. 5. 5, 5, καὶ ἀλλ. **2)** μέθοδος, τρόπος ἢ ἔθιμον τοῦ ἀλείφειν, Ἡρόδ. 3.22.

ἀλεκινός, «δυνατός, ἄλκιμος,» Σουΐδ., ἡ γραφὴ ὕποπτος.

ἄλεκτα, ὁ, = **ἀλέκτωρ,** λέξ. Μακεδ. «ὁ ἀλέκτωρ, τὸ ὄρνεον παρ' ἡμῖν (τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν), ἄλεκτα λέγεται,» Ὠριγ. VII, 232D.

ἀλεκταίνει, «ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει,» Ἡσύχ.

ἀλεκτόρειος, ον (ἀλέκτωρ) ὁ ἀνήκων εἰς ἀλέκτορα ἢ ἀλεκτορίδα, ὄρνιθα, ᾠά, Συνέσ. 167D.

ἀλεκτοριδεύς, έως, ὁ, = ὀρνιθόπουλον, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47.

ἀλεκτόριν, ἀντὶ **ἀλεκτόριον,ου,** «πετεινάρι», Θεοφαν.437,13.

ἀλεκτορίς [ᾰ], **ίδος,** ἡ, θηλ. τοῦ **ἀλέκτωρ** καὶ **ἀλεκτρυών,** ὄρνις, Ἐπίχ. 96, Ahr.: ἡ λέξις εὑρίσκετο παρά τε Τραγ. καὶ Κωμ. (κατὰ Φρύν., σ.228, ἔνθα ἴδε Λοβ.) χρησιμεύουσα ὡς ὄνομα γένους, ἴδε Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5.13, 2., 9. 9, 3· Ἀδριαναὶ ἀλ., εἶδος μικρῶν ἀλεκτορίδων, αὐτόθι 6.1, 3· σπάνιός τις τύπος **ἀλεκτρυονίς** ἀπαντᾷ ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 226, ἔνθα ὅμως ὁ Σουΐδ. ἔχει **ἀλεκτορίς,** πρβλ. Γαλην. 12. 285· ὁ δὲ Ἀριστοφ. εἰσήγαγε τύπον **ἀλεκτρύαινα,** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **λέαινα,** Νεφ. 667.

ἀλεκτορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀλέκτωρ,** «πετεινάρι,» Βαβρ. 5. 1., 97. 9.

ἀλεκτορό-λοφος, ὁ, εἶδος φυτοῦ κηπευτοῦ ἔχοντος ἄνθη σχήματος καὶ χρώματος λόφου ἀλέκτορος, Φυσ. Ἱστ. Πλιν. 27. 23.

ἀλεκτορο-μαντεία, ας, ἡ, ἡ δι' ἀλέκτορος μαντεία, Κεδρ. Ι, 548, 15.

ἀλεκτορο-φωνία, ἡ, ἡ ὥρα καθ' ἣν φωνεῖ ὁ ἀλέκτωρ, δηλ. ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός, Στράβ. Ζ', 35, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 35, Αἰσώπ. καὶ Βυζ. συγγραφ.

ἄ-λεκτος, ον, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, ἄρρητος, Φερεκρ. Ἄδηλ. 20, Πολύβ. 30, 13.12, κτλ.

ἄ-λεκτρος, ον, ὁ ἄνευ λέκτρου, κοίτης, ἄγαμος, Σοφ. Ἀντ.917, κτλ.· ἄλεκτρ' ἄνυμφα ... γάμων ἀμιλλήμαθ', λίαν παρόμοιον τῷ

γάμος ἄγαμος, γάμος ὅστις δὲν εἶναι γάμος, ὅ ἐ. παράνομος γάμος, ὁ αὐτ. Ἠλ. 492· ἄλεκτρον ζόαν (ζωὴν κατὰ Κιρχώφιον καὶ Ναύκιον, ὡς ἔχει καὶ τὸ χειρόγρ.), Εὐρ. Τρῳ. 254 (λυρ.), ἄλεκτρα γηράσκειν, ὡς ἐπίρρ., Σοφ. Ἠλ. 962.

ἀλεκτρύαινα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀλεκτορίς**.

ἀλεκτρυόνειος, ον, ἀνήκων εἰς ἀλέκτορα, κρέας, Ἱππ. 645Α.

ἀλεκτρυόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀλεκτρυών**, Ἔφιππος ἐν «Ὀβελιαφόροις» 1. 8.

ἀλεκτρυονίς, ίδος, ἡ, = ἀλεκτορίς, Achmet 294.

ἀλεκτρυονο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἀλεκτρυόνας, ὄρνιθας, Πολυδ. 7. 136.

ἀλεκτρυονο-τρόφος, ὁ, = ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας, Αἰσχίν. παρὰ Πολυδ. 7. 135.

ἀλεκτρυονώδης, ες (εἶδος) ὅμοιος ἀλεκτρυόνι, Εὐνάπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 24.

ἀλεκτρυο-πώλης, ου, ὁ, = **ἀλεκτρυονοπώλης**, Λοβ. Φρύν. 669.

ἀλεκτρυο-πώλιον ἢ **-πωλητήριον**, τό, = ἀγορὰ ὀρνίθων, «πουλερικῶν,» Φρύν. Κωμ. παρὰ Πολυδ. 7. 135.

ἀλεκτρυο-φώνιον, ου, τό, = ἀλεκτοροφωνία, «τὴν πρὸ ἀλεκτρυοφωνίου ἄρνησιν Πέτρου,» Δίδυμ. Ἀλ. 940Α.

ἀλεκτρυώδης, ες, ὅμοιος ἀλεκτρυόνι, «πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλεκτρυώδης,» Εὐνάπ. 94, 22 (Φώτ. III, 245Β **ἀλεκτρυονώδης**).

ἀλεκτρυών [ᾰ], **όνος**, ὁ, ἀλέκτωρ, gallus gallinaceus, Θέογν. 864, κτλ.· πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4, 9. 14, κτλ.· ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, καθ' ἣν ὥραν .., Πλάτ. Συμπ. 223C. **II.** ἡ, = ἀλεκτρύαινα, ἡ ὄρνις, Ἀριστοφ. Νεφ. 663, Ἀποσπ. 237, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 3, κτλ.· πρβλ. **ἀλέκτωρ, ἀλεκτορίς**.

ἀλέκτωρ [ᾰ] (Α), **ορος**, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ **ἀλεκτρυών**, πετεινός, ἕως ἐβόησεν ἀλ., Βατραχομ. 192· πρβλ. Πινδ. Ο. 12. 20, Σιμων. 81, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1671, Εὐμ. 861· ὡσαύτ. παρὰ μεταγεν. πεζ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 271, Συλλ. Ἐπιγρ. 523, 27. **II.** ἀνήρ, σύζυγος, Τζέτζ. Λυκ. 1094 καὶ οὕτως ἴσως ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 730 (ἴσως ὡς τὸ **ἀκοίτης, ἄλοχος**, ἐκ τοῦ α ἀθροιστ. καὶ **λέκτρον**).

ἀλέκτωρ, (Β), ορος, ἡ, (α στερητ., **λέγω**) = **ἄλεκτρος**, Ἀθήν. 98Β.

ἀλέκω [ᾰ], = **ἀλέξω**, ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀλέκοις πενίην, Ἀνθ. Π. 6, 245· κατ' εἰκασ. Σαλμασ. ἀντὶ ἀλέγοις:— περὶ τοῦ μέλλ. ἀλέξω, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἀλέξω**.

ἀλ-έλαιον, τό, ἀλατιστὸν λάδι, Γαλην.

ἀλέματος, ἀλεμάτως, Δωρ. ἀντὶ **ἠλέματος, ἠλεμάτως**.

ἄλεν καὶ **ἀλέν**, ἴδε ἐν λ. **εἴλω** III.

ἀλεξ-αίθριος, ον, ὁ προφυλάττων ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ἀέρος, «ἀλεξαίθριον, θερμὸν σκέπασμα, Σοφοκλ. Ἀμφιαράῳ,» Ἡσύχ., (Σοφ. Ἀποσπ. 120.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ, τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσιν ὀκτωκαίδεκα πόλεις, πρώτη ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου· τὸ Ἐθνικ. **Ἀλεξανδρεύς**, προσέτι κατὰ Δίδυμον **Ἀλεξανδρίτης**· «Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως **Ἀλεξανδρειώτην** φησί, παρὰ τὸ **Ἀλεξανδρειανός**· λέγεται καὶ **Ἀλεξάνδρειος** κτητικόν· Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ... ταῦτα πάντα κυροῖ καὶ τὸ **Ἀλεξανδρῖνος** καὶ τὸ **Ἀλεξανδρίτης**, οὐ μέντοι τὸ **Ἀλεξανδρεώτης**,» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

ἀλεξάνδρεια, ἡ, «βοτάνη καὶ φυτόν, παρ' ἄλλοις δὲ **ἀλεξάνδρα**, ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι· τινὲς δὲ **δανάην** αὐτὴν καλοῦσιν, οἱ δὲ **χαμαιδάφνην**, οἱ δὲ **ἐπιφυλλόκαρπον** ἢ **φυλλόκαρπον**,» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

Ἀλεξανδρειάθεν, ἐπίρρ., ἐξ Ἀλεξανδρείας, Νικηφ. Κων/πόλεως, ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τόμ. 100, σ. 416.

Ἀλεξάνδρειος, α, ον, ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀργύριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3069. **2)** ὡς οὐσιαστ., τὰ ἀλεξάνδρεια, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, Στράβ. 14. 1, 31.

Ἀλεξανδρίζω, ίσω, εἶμαι ὡς ὁ Ἀλέξανδρος, φρονῶ τὰ Ἀλεξάνδρου, Ἀθήν. 251D.

Ἀλεξανδρῖνος, η, ον, ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας, Πολύβ. 34, 8, 7, Στράβ. 13. 1, 36, Πράξ. Ἀποστ. κη', 11, κζ', 6, Διογ. Λ. 7. 18.

Ἀλεξανδρίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ναῦς, Φίλων II. 521, 13.

Ἀλεξανδριστής, οῦ, ὁ, (Ἀλεξανδρίζω) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τῶν φίλων τοῦ Ἀλεξάνδρου, Πλουτ. Ἀλέξ. 24.

Ἀλεξανδρο-κόλαξ, ακος, ὁ, κόλαξ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀθήν. 538F.

ἀλέξ-ανδρος, ον (ἀνήρ), ἐπίθ. ὁ ἀμύνων ἄνδρας, πόλεμος, Ἐπιγρ. παρὰ Διοδ. 11. 14.

Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, ὄν. κύρ. ὁ Πάρις, Ἰλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 61, 363, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἀλεξανδρώδης, ες (εἶδος) = ὅμοιος τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Μενάνδρ. Ἄδηλ. 39.

ἀλεξ-ανεμία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφύλαξις, ἀσφάλεια, Πολυβ. Ἀποσπ. 2, 451.

ἀλεξ-άνεμος, ον, ὁ ἀποσοβῶν τοὺς ἀνέμους, χλαῖναν .. ἀλεξάνεμον, ἀπείργουσαν τοὺς ἀνέμους, Ὀδ. Ξ. 529, Φίλων 1. 666.

ἀλέξαρ, τό, = τὸ δειλινόν, Νικήτ. Βυζ. 776Α. Λέξις Ἀραβ. (Κοράν. κεφ. 103).

ἀλέξημα, ατος, τό, (ἀλέξω) ὑπεράσπισις, προστασία, βοήθεια, Αἰσχύλ. Πρ. 479· ἀλ. πρός τι, ὑπεράσπισις κατά τινος, Διον. Ἀλ. 7. 13.

ἀλεξ-ήνωρ, ορος, ὁ, βοηθῶν ἄνδρα, περὶ ἰατροῦ, Παυσ. 2. 11, 6. Ἐν Δωρ. τύπῳ **-άνωρ**.

ἀλέξησις, εως, ἡ, ἀπόκρουσις, ὑπεράσπισις, πρὸς ἀλ. τραπέσθαι, Ἡρόδ. 9. 18. **2)** βοήθεια, ἀντίληψις, Ἱππ. 1179. 14.

ἀλεξήτειρα, ἡ, Ἀνθ. Π. 9. 764, Νόνν. θηλ. τοῦ ἑπομένου.

ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀποκρούων, ἀπομακρύνων, Λατ. averruncus, ἀλ. μάχης, ὁ ἀναχαιτίζων τὴν μάχην, Ἰλ. Υ. 396· λοιμοῦ ἀλ., ὁ ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ προστατεύων, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 519· κακῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 831. 13· σπάν. παρὰ πεζοῖς, ταῖς πατρίσιν ἀλεξητῆρες εἶναι, Ξεν. Οἰκ. 4, 3. **II.** ὡς ἐπίθ., θυμὸς ἀλ., Ὀππ. Ἁλ. 4. 42.

ἀλεξητήριος, α, ον, κατάλληλος ἢ ἱκανὸς ὅπως ἀπομακρύνῃ τι, ὅπως προστατεύσῃ ἢ ὑπερασπίσῃ, ἰδίως ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν, ὡς τὸ Λατ. Averrunci, Ζεὺς ἀλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 8· ξύλον ἀλ., ῥόπαλον πρὸς ἄμυναν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 464. **2) ἀλεξητήριον** (ἐνν. φάρμακον), τό, ἰατρικόν, φάρμακον, Ἱππ. Ὀξ. 393· προστασία, Ξεν. Ἱππ. 5. 6· ἀλ. τῆς ἐπιφερομένης δηλήσεως, φυλακτήριον κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ὀλέθρου, Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 13, 4· ἀλ. νούσων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1897.

ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, = ἀλεξητήρ, Ζεῦ ἀλεξῆτορ, Σοφ. Ο. Κ. 143.

ἀλεξι-άρη [ᾰρ], ἡ, (ἀρά) ἡ ἀπομακρύνουσα τὴν ἀράν, προφυλάττουσα ἀπὸ κατάρας ἢ (ἀπὸ τοῦ Ἄρεως) ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ θανάτου καὶ ὀλέθρου, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 462· ἀλ. ῥάμνος, ῥάβδος χρησιμεύουσα ὡς φυλακτήριον, Νικ. Θ. 861. Τὸ ἄρσεν. **ἀλεξιάρης** ἀπαντᾷ ἐν Παυσ. 9. 25, 6· πρβλ. Ἡσύχ.

ἀλεξι-βέλιμνος, ον, ὁ ἀπομακρύνων, ἀπωθῶν τὰ βέλη, Ἀνθ. Π. 6. 81.

ἀλεξί-γᾰμος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον, Βάκχαι, Νόνν. Δ. 40. 541.

ἀλεξί-κᾰκος, ον, ὁ ἀπωθῶν, ἀπομακρύνων κακὸν ἢ βλάβην, ζημίαν, μῆνις, Ἰλ. Κ. 20· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 123, Παυσ. 8. 41, 8: μ. γεν., δίψης ἀλ., Ἀνθ. Π. 6. 170· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Λουκ. Ἀλέξ. 4. κτλ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1375· τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 422.

ἀλεξί-λογος, ον, ὁ τοὺς λόγους ὑποστηρίζων, γράμματα, Κριτίας (Ἀποσπ. 1. 9.) παρ' Εὐστ. 1771, 44 (ἐκ τοῦ Ἀθήν. 28, ἔνθα ὁ Schweigh. ἔχει **λεξίλ.**), «οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος,» Α. Β. 382, ὁ δὲ Εὐστάθιος 1771 λέγει: «ἢ τὰ ἀλέγοντα, ἤγουν βοηθοῦντα εἰς λόγον, ἢ δι' ὧν ἀποσοβεῖται τὸ πλείω λέγειν.»

ἀλεξί-μβροτος, ον, ὁ προστατεύων τοὺς θνητούς, λόγχη, Πινδ. Ν. 8, 51· ἀλ. πομπαί, ἱεραὶ λιτανεῖαι πρὸς φύλαξιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ κακοῦ, ὁ αὐτ. Π. 5. 122.

ἀλέξιμον, τό, = **ἀλεξητήριον**, Νικ. Θ. 702· ὡσαύτως **ἀλέξιον**, αὐτόθι 805. Ἀλεξιφ. 4.

ἀλεξί-μορος, ον, ὁ ἀπωθῶν τὸν θάνατον, τρισσοὶ ἀλ., ὅ ἐ. Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Σοφ. Ο. Τ. 164.

ἀλέξις, εως, ἡ, βοήθεια, Ἐτυμ. Μ. 59, 22. **II.** Κῶοι δὲ .. καὶ ἄλεξιν τὸν Ἡρακλέα νομίζουσιν, Ἀριστείδ. τόμ. 1, σ. 60, ἔκδ. Γ. Δινδορφίου.

ἀλεξι-φάρμᾰκος, ον, ὁ ἀπωθῶν τὸ δηλητήριον, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντίδοτον, μανίης, κατὰ τῆς μανίας, Ἱππ. 1274. 19. **II. ἀλεξιφάρμακον**, τό, ἀντίδοτον, Λατ. remedium, Πλάτ. Πολιτικ. 279C, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 15, 7· Ἀλεξιφάρμακα, ὄνομα ποιήματος ὑπὸ Νικ. **2)** φυλακτήριον, «φυλαχτό,» Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν ... λέγων ἀλ., Μένανδρ. ἐν «Παιδίῳ» 2. **3)** καθόλου, θεραπεία, τινός, Πλάτ. Νόμ. 957D.

ἀλεξί-χορος, ον, ὁ βοηθῶν ἢ εὐνοῶν τὸν χορόν, Ἀθῆναι, Συλλ. Ἐπιγρ. 511, III. 17.

ἀλέξω [ᾰ], Ἐπ. ἀπαρέμ. **ἀλεξέμεναι, -έμεν**, Ὅμ.:— μέλλ. **ἀλεξήσω**, ὁ αὐτ.:— ἀόρ. εὐκτ. **ἀλεξήσειε**, Ὀδ. Γ. 346.— Μέσ. μέλλ. **ἀλεξήσομαι**, Ἡρόδ. 8. 81, 108.— Πλὴν τῶν χρόνων τούτων (ἐσχηματισμένων ὡς ἐκ ῥήμ. **ἀλεξέω**) εὑρίσκομεν ἄλλους σχηματιζομένους ἐκ τοῦ **ἀλέκω**, μέλλ. **ἀλέξω**, ἀόρ. **ἤλεξα** (ἴδε ἐν λ. **ἀπ-αλέξω**).— Μέσ. μέλλ. **ἀλέξομαι**, Σοφ. Ο. Τ. 171, 539, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 3· ἀόρ. **ἀλέξασθαι**, Ἰλ., Ἡρόδ., καὶ Ξεν. Ἀν. 1. 3, 6., 3. 4, 33., 5. 5, 21, Κύρ. 1. 5, 13:— περὶ τοῦ ἀόρ. β' **ἄλαλκε, ἀλκαθεῖν**, ἴδε ἐν λέξεσιν. (Περὶ τῆς √ ΑΛΚ ἴδε ἐν λ. **ἄλαλκε**). Ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω ἢ ἀποκρούω, ὡς τὸ **ἀμύνω** καὶ συντάσσεται ὡς αὐτό·— μετ' αἰτ. πράγ., Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε, Ὀδ. Γ. 346· μετ' αἰτ. πράγ. καὶ δοτ. προσ., Δαναοῖσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀποκρούσῃ, Ἰλ. Ι. 251, πρβλ. Υ. 315· ἀλλήλοις .. ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν, Ρ. 365, κτλ.:— ἀκολούθως μόνον μετὰ δοτ. προσ., βοηθῶ, ὑπερασπίζω, ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν, Ἰλ. Γ. 9, πρβλ. Ε. 779, καὶ ἀλλ., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 2.— ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, Ἰλ. Λ. 590.— Μέσ. **ἀλέξασθαι**, ἀπο-

κρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ, Λατ. defendere, ἀλέξασθαι.. κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, Ἰλ. Ν. 475· πρβλ. Ἡρόδ. 7. 207· ὡσαύτως ἀλέξασθαι περί τινι ἢ τινος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 551, 1488· ἀπολ., ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, Ἰλ. Λ. 348., Ο. 565, Ἀρχίλ. 66, Ἡρόδ. 1. 211., 2. 63, καὶ ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 539, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· ὡσαύτως μ. δοτ. ὀργαν. οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος ᾧ τις ἀλέξεται, Σοφ. Ο. Τ. 171. 2) ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, προσέτι = ἀμείβω· τοὺς εὖ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξάμενος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 11.—Μόνος ἐκ τῶν Τραγ. ὁ Σοφ. ἔχει τὴν λέξιν ἐκτὸς τῶν συνθέτ. ἀπ- καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν χρώμενος αὐτῇ ἐν τοῖς Ἀττ. πεζογρ. εἶναι ὁ Ξενοφῶν. **II.** = ἀλέγω, φροντίζω, προγοῶ, προστατεύω, μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις, ἄλεξις, **ἀλεξί-μβροτος, -χορος.**

ἀλέομαι [ᾰλ], συνηρ. **ἀλεῦμαι**, Θέογν. 575, ὡσαύτως **ἀλεύομαι**, Ὀδ. Ω. 29, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 533·—μετοχὴ **ἀλεύμενος**, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 61: παρατ. **ἀλέοντο** (ἐξ-), Ἰλ. Σ. 576:—ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατ' ἀόρ., ἴδε κατωτέρω: ἀπαρέμ., **ἀλέασθαι, -εύασθαι**, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 732, 503: μετοχὴ **ἀλευάμενος**, Ὀδ. Ι. 277, Θέογν. 400. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς **ἄλη, ἀλάομαι**: πρβλ. **ἀλεύω, ἀλύσκω, ὑπ-αλεύομαι, ὑπ-αλύσκω**). Ἐπ. ἀποθ., ἀποφεύγω, ἀποκλίνω· μετ' αἰτ. πράγ., ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα, Ἰλ. Ζ. 226· ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος, Ν. 184· ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι, Χ. 285· ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, Γ. 360· Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν, Ε. 34· ὄφρα τὸ κῆτος.. ἀλέαιτο, Υ. 147· κακὸν.., τό κεν οὔ τις.. ἀλέαιτο, Ὀδ. Υ. 368· μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε, Δ. 774· σπανίως μετ' αἰτ. προσ., θεοὺς... ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, Ι. 274:—μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, Ἰλ. Ψ. 340· ἀλεύεται (ἐπ. ἀντὶ -ηται) ἠπεροπεύειν, Ὀδ. Ξ. 400. 2) ἀπολ., φεύγω διὰ νὰ φυλάξω τὴν ζωήν μου, φεύγω μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς σπουδῆς, τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον, Ἰλ. Ε. 28· οὔτε.. φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι, Ν. 436· μήπως.. ἀλέηται, Ὀδ. Δ. 396.

ἀλεός, όν, = ἀλεεινός, «διάπυρος» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. **II.** ἴδε ἐν λ. **ἠλεός** II.

ἀλεότης, ητος, ἡ, (ἀλής) συνάθροισις, ὡς τὸ ἄθροισις, Γαλην.

ἀλεό-φρων, ον, γεν. ονος, = τῷ Ὁμηρικῷ φρένας ἠλεός, παράφρων, ἠλίθιος, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 59. 45· πρβλ. **ἠλεός**.

ἀ-λεπίδωτος, ον, ἄνευ λεπίδων, χωρὶς λέπια, τὰ σελάχη, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 13, 23· καὶ οὕτω γράφει ὁ Schneider, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου τύπου **ἄλεπος**, ἐν Διλ. περὶ Ζ. 12. 27.

ἀ-λέπιστος, ον, ἄνευ λεπίδων, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311B. **II.** ὁ μὴ ἀφαιρεθεὶς τὸν φλοιόν, μὴ ξεφλουδηθείς, ἐπὶ λινοκαλάμης, ἀκαθάριστος, ἀλανάριστος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 737.

ἄλεσις, εως, ἡ, (ἀλέω) τὸ ἄλεσμα, Γεωπ. 2. 32· πρβλ. **ἄλησις**· ὡσαύτως, **ἀλεσμός**, ὁ, ἐκ διορθώσεως ἐκ τῶν χειρογράφων ἀντὶ **ἀλεστῶν**, ἐν Ἰωσήπ. Α. Ι. 3. 10, 5.

ἄλεσμα, ατος, τό, = ἄλευρον, Τζέτζ.

ἀλεστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀλέω** = πρέπει τις νὰ ἀλέσῃ, Διοσκ. 5. 103.

ἀλέτης, ου, ὁ, ὁ ἀλέθων, ἴδε ἐν λ. **ὄνος** VII, 2.

ἀλετός, ὁ, τὸ ἀλέθειν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, Πλουτ. Ἀντων. 45· πρβλ. **ἀλητός**. **II.** τὸ ἀλεσθὲν πρᾶγμα, ἄλευρον, Εὐστ. Πονημ. 260. 35, κτλ.

ἀλετρεύω, μέλλ. -εύσω, ἐκτεταμένος τύπος ἐκ τοῦ **ἀλέω** = ἀλέθω, Ὀδ. Η. 104.

ἀλε-τρίβᾰνος [ᾰλ.. ῐ], ὁ, (τρίβω), τὸ ἀλέθον ἢ κατατρῖβον, δοΐδυξ, τριπτήρ, «γουδοχέρι,» Ἀριστοφ. Εἰρ. 259, 265, 269.

ἀλετρίς, ίδος, ἡ, δούλη ἀλέθουσα σῖτον, Λατ. molitrix, γυνὴ ἀλετρίς, Ὀδ. Υ. 105. 2) παρθένος ἐκ τῶν εὐγενῶν ἐν Ἀθήναις ἀλέθουσα διὰ τὰ πόπανα τῆς Ἀθηνᾶς, «γίνονται δέ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἔντιμον τοῦτο,» Ἀριστοφ. Λυσ. 643, Σχόλ. αὐτόθι, Εὐστ. 1885. 9.

ἀλετρο-πόδιον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὠρίωνος, Πεταυ. Οὐρανολ. σ. 258.

ἀλετών, ῶνος, ὁ, = **ἀλέτης, ἀλετὼν ὄνος**, ἡ ἀνωτέρα πέτρα τοῦ μύλου, ἴδε **ὄνος** VII, 2· ὡσαύτως **ἀλετὼν** μόνον, Διευχίδας παρ' Ἀθην. 263A., Εὐστ., κτλ.

ἄλευ, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλεύομαι**.

ἀλευρίτης ἄρτος, ὁ, = ἄρτος ἐξ ἀλεύρων (ἐκ σίτου), Δίφ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 115C.

ἀλευρο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἀλεύρου, Ἡσύχ.

ἀλευρο-μαντεῖον, τό, πρόρρησις δι' ἀλεύρου, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 219.

ἀλευρό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἐξ ἀλεύρου προλέγων τὰ μέλλοντα, Κλήμ. Ἀλ. 10 ἐν τέλ., Ἡσύχ., κτλ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Λοβ. Ἀγλαόφ. 2. 315: πρβλ. **ἀλφιτόμαντις**:

ἄλευρον [ᾰ], τό, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἄλευρα (ἀλέω)**, = τοῦ Ὁμήρ. τὸ **ἀλείατα** = ἄλευρα ἐκ σίτου, διακρινόμενα ἀπὸ τὰ **ἄλφιτα**, Ἡρόδ. 7. 119· ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενος, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, Πλάτ. Πολ. 372B· πρβλ. Νόμ. 849C, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6, Ἀριστ. Προβλ. 1. 37:—καθ' ἑνικ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 141, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 24, Ἀριστ. Προβλ. 21. 1. 2) καθόλου, ἄλευρον ἐκ παντὸς σιτηροῦ, ἀλ. κρίθινον, Διοσκ. 1. 94, κτλ.

ἀλευρο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς ἄλευρον, Ἐτυμ. Μ. 62. 54· **-ποιΐα**, ἡ, Εὐστ.

ἀλευρό-τησις, εως, ἡ, (σήθω) κόσκινον (κοιν. «σῆτα») δι' ἀλεύρον, Πολυδ. 6. 74, «ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν· οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν· ἔνιοι δὲ καὶ σηλίαν ὀνομάζουσι καὶ κόσκινον,» Α. Β. 382, «τηλία εἰς ἣν τὰ ἄλευρα διασήθουσιν,» Ἡσύχ. **II.** τὸ κοσκινισμένον λεπτότατον ἄλευρον, ἄχνη, Σουΐδ.

ἀλευρώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος ἀλεύρῳ, Γαλην.

ἀλεύω, σπανίως ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις ὡς τὸ ἐνεργητ. τοῦ **ἀλεύομαι** (ἴδε ἐν λέξ. **ἀλέομαι**), ἀπομακρύνω, ἀπωθῶ, Λατ. averruncor· συγκεκομ. προστ. **ἄλευ** ἀντὶ **ἄλευε**, Αἰσχύλ. Ικ. 568: μέλλ. **ἀλεύσω**, Σοφ. Ἀποσπ. 825: ἀόρ. προστ. **ἄλευσον** ἀνδρῶν ὕβριν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 528· πρβλ. Θηβ. 141· ἰὼ θεοὶ.. κακὸν ἀλεύσατε, αὐτόθι 87.

ἀλέω [ᾰ]: παρατατ. **ἤλουν**, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1· ἀόρ. **ἤλεσα**, ὁ αὐτ. Ἄδηλ. 18, Ἱππ., κτλ., Ἐπ. **ἄλεσσα** (κατ-), Ὀδ.:—πρκμ. **ἀλήλεκα**, Ἀνθ. Π. 11. 251:—Παθ. πρκμ. **ἀλήλεσμαι**, Ἡρόδ. 7. 23, Θουκ. 4. 26 (ἔνθα ὅμως ὁ Βεκκ. **ἀλήλεμαι** καὶ ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ὀρθὸς Ἀττικὸς τύπος φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου, ἂν ὀρθῶς ὁ Meineke ἔχῃ αὐτὸ ἐν «Γυναικομανίᾳ» Ἀμφίδος 1.):—ἀόρ. **ἠλέσθην**, Διοσκ. 1. 173. = Ἀλέθω, συντρίβω, κοπανίζω, κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν (ὅπερ κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ **καταλέω**), Ὀδ. Υ. 109· ἤλουν τὰ σιτία, Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ., βίος ἀληλεμένος, βίος πεπολιτισμένος, καθ' ὃν γίνεται χρῆσις ἀληλεσμένου σίτου καὶ οὐχὶ καρπῶν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, ἴδε Meineke ἐν «Ἀμφίδι» ἔνθ' ἀνωτ., ἄλει, μύλα, ἄλει, ἄλεθε, μύλε, ἄλεθε, ᾆσμα παρὰ Πλουτ. 2. 157E, Bgk. Carm. Pop. Lyr. 43. (Ἐκ √ΑΛ παράγονται καὶ τὰ **ἀλήθω, ἀλίνω, ἀλείατα, ἀλετός, ἄλευρον** (ἀλλ' οὐχὶ **ἄλφιτον**), **ἀλοάω, ἅλως, ἀλωή**· ὁ Βούττμανος καὶ ἄλλοι σχετίζουσι τὴν ῥίζαν ταύτην πρὸς τὴν ϜΕΛ ἐν εἴλω, ὅπερ ὑποστηρίζει καὶ ὁ τύπος **οὐλαί** (χονδροαλεσμένον κριθάρι). Ἀλλ' οὐδὲν ὑπάρχει ἴχνος τοῦ Ϝ ἐν τῷ **ἀλέω** καὶ τοῖς παραγώγοις αὐτοῦ καὶ αἱ ἀντίστοιχοι λέξεις ἐν τῇ Λατιν. καὶ ἄλλαι τινὲς ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἀπεβλήθη ἓν Μ, ὥστε ἡ ἐξ ἀρχῆς ῥίζα δυνατὸν νὰ ἦτο ΜΑΛ, ΜΟΛ, Λατ. molo, mola, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **μύλη**).

* **ἀλέω**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ μέσ. **ἀλέομαι**, ὃ ἴδε.

ἀλεωρή, Ἀττ. **-ρά**, ἡ, (ἀλέομαι) ἀποφυγή, διαφυγή, Ἰλ. Ω. 216· ἀλ. τινὰ εὑρέσθαι, ἀποφυγήν, ἀπαλλαγήν, Ἡρόδ. 9. 6. 2) μ. γεν., μέσον ἀποφυγῆς, καταφύγιον ἢ σκέπη καὶ ὑπεράσπισις ἀπό τινος, δηΐων ἀνδρῶν ἀλ., περὶ χαρακώματος, Ἰλ. Μ. 57· περὶ θώρακος, Ο. 533· σκευὴν βελέων ἀλ. (παιγνιώδης ἀπομίμησις ἡρωϊκοῦ στίχου), Ἀριστοφ. Σφ. 613· ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀριστ., τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλ., περὶ πανοπλίας, Μορ. Ζ. 4. 10, 23· πρβλ. 4. 5. 23, Ἱ. Ζ. 1. 1, 31., 9. 8, 1, κτλ.

ἀλεώσσω: ἴδε **ἠλεός** II.

ἄλη [ᾰ], ἡ, περιπλάνησις, τὸ περιπλανᾶσθαι ἄνευ ἑστίας ἢ ἐλπίδος ἀναπαύσεως, Ὀδ. Κ. 464, καὶ ἀλλ., ἔρχεται δ' ἄλη, συνοδεία περιπλανωμένων φασμάτων (Ἡσύχ. «πλάνη, ἄθροισμα»), Σοφ. Ἀποσπ. 693. 2) περιπλάνησις τοῦ πνεύματος, σύγχυσις, παραφροσύνη, Λατ. error mentis, Εὐρ. Μήδ. 1285, Πλάτ. Κρατ. 421B. **II.** ἐνεργ., ἄλαι βροτῶν δύσορμοι, περὶ τρικυμιῶν αἱ ὁποῖαι κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιπλανῶνται ἄνευ λιμένος καὶ ἀναπαύσεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 195. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης φαίνεται ὅτι παράγονται τὰ **ἀλύω, ἀλύσσω**, κτλ.· πρβλ. **ἀλύω**).

ἄλη [ᾱ], ἡ, τὸ Λατ. ala = ἴλη ἱππέων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3991, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἁλή, ἡ, μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει: **ἁλαί**, Λατ. Salinae, ἁλυκή, ἁλαὶ τῶν ὀρυκτῶν ἁλῶν, Στράβ. 561 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke), Ἅλυς.. ὠνόμασται ἀπὸ τῶν ἁλῶν ἃς παραρρεῖ (τὸ γένος δεικνύει ὅτι δὲν εἶναι πτῶσις τοῦ ἅλς), ὁ αὐτ. 546· οὕτως **ἁλαῖς** ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **ἄλλαις**, ὁ αὐτ. 831· ἁλάς, ἁλαῖς, ἀντὶ ἄλλας, ἄλλαις, ἐν Διον. Ἁλ. 3. 41, καὶ ἀναμφιβόλως τῶν ἁλῶν ἀνήκει εἰς ταύτην τὴν λέξιν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ **ἅλς**, αὐτόθι 2. 55.

ἁλ-ηγός, όν, ὁ μεταφέρων ἅλας, Πλουτ. 2. 685E.

ἀ-ληθάργητος, ἐλεύθερος ληθάργου, ὁ ἀείποτε ἔξυπνος, ἄγρυπνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2804, Ἡσύχ., κτλ.

ἀλήθεια [ᾰλ], ἡ, Δωρ. **ἀλάθεια**, Ἐπ. καὶ **ἀληθείη**, ἀλλ' οἱ τύποι **ἀληθείη, -ηΐη**, ἐν χειρογράφοις τοῦ Ἡροδότου εἶναι ἐσφαλμένοι, ἴδε Διvδ. π. Διαλ., Ἡρόδ. σ. XI: (ἀληθής): **I.** ἀλήθεια, τὸ ἀντίθετον τοῦ ψεύδους ἢ τοῦ ἁπλῶς φαινομένου. 1) παρ' Ὁμήρῳ καὶ Πινδάρῳ μόνον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ψεῦδος, καὶ ὁ Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῇ φράσει ἀληθείην καταλέξαι, Ἰλ. Ω. 407, καὶ ἀλλ., ἀλ. ἀποειπεῖν, Ψ. 361· παιδὸς... πᾶσαν ἀληθείην μυθεῖσθαι, λέγειν πᾶσαν τὴν ἀλήθ. περὶ τοῦ παιδός, Ὀδ. Λ. 507· πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 31· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀλ. ἔπη, Αἰσχύλ. Ἀπ. 173· πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 472· τῇ ἀληθείῃ χρεώμενος, Ἡρόδ. 1. 116· εἰπεῖν τὴν

ἀληθείην, ὁ αὐτ. 6.69· ἡ ἀλ. περί τινος, Θουκ. 4.122, Σοφ. Τρ. 91· ἀλ. ἔχειν, ἀληθῆ εἶναι, 'Αριστ. Πολ. 3. 11, 1· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ταῖς ἀλ. χρῆσθαι, 'Ισοκρ. σ.190Α· τὰς ἀλ. λέγειν, Μένανδ. ἐν «'Αφροδισίῳ» 3, καὶ ἀλλ.:—**'Αλήθεια** ἦτο τὸ ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Πρωταγ., Πλάτ. Θεαίτ. 161C, 162A, Κρατ. 391C.
2) παρ' 'Αττικοῖς ὡσαύτως, τὸ ἐναντίον τοῦ φαινομένου, = ἀλήθεια, πραγματικότης, ἡ ἀλ. τῶν πραχθέντων, 'Αντιφῶν 119, 21· τῶν ἔργων ἡ ἀλ., Θουκ. 2, 41· μιμήματα ἀληθείας, Πλάτ. Πολιτικ. 300D: — ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: τῇ ἀληθείᾳ, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Θουκ. 4.120, κτλ.· οὕτω, ταῖς ἀληθείαισιν, Φιλήμ. Ἄδηλ. 40α· πρβλ. Βαβρ. 75, 20· σπανίως (ἄνευ ἄρθρου) ἀληθείᾳ, ὡς Πλάτ. Πρωτ. 343D· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἐπ' ἀληθείας, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Δημ. 323, 26· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος, ὁ αὐτ. 538. 4· ἀλλ' ἐπ' ἀληθείᾳ, χάριν τῆς ἀληθείας, διὰ τὴν ἀλήθ., Αἰσχύλ. 'Ικ. 628, 'Αριστοφ. Πλ. 891· ὡσαύτως, συμφώνως τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ φύσει τοῦ πράγμ., Θεόκρ. 7, 44· μετ' ἀληθείας, Ξεν. 'Απομ. 2. 1, 27, Δημ. 19. 1· κατὰ τὴν ἀλ., 'Ισοκρ. 242Α, κτλ.· κατ' ἀλήθειαν, 'Αριστ. Πολ. 3. 6, 6, κτλ.· ξὺν ἀληθείᾳ, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1567· πρὸς ἀλήθειαν, Διόδ. 5. 67, κτλ. 3) παρὰ Πολυβ., ἀληθὴς πόλεμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολεμικὴν ἄσκησιν ἢ παράταξιν, 5. 63, 13, κτλ. 4) ἡ ἀληθὴς ἔκβασις ἢ ἐπαλήθευσις ἐνυπνίου ἢ οἰωνοῦ, 'Ηρόδ. 3. 64, Δάμων παρὰ τῷ Σχολ. 'Αριστοφ. Πλ. 1003· πρβλ. **ἀληθής** I. 3. II. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀληθοῦς, ἀλήθεια ἢ φιλαλήθεια, εἰλικρίνεια, 'Ηρόδ. 1. 55· ἀλαθείᾳ φρενῶν, Αἰσχύλ 'Αγ. 1550· πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 7, 12., 4, 7. III. τὸ σύμβολον τῆς ἀληθείας, κόσμημά τι ἐκ σαπφείρου, ὃ ἔφερεν ὁ Αἰγύπτιος ἀρχιερεύς, Διόδ. 1.48 καὶ 75, Αἰλ. Π.'Ι. 14. 34: οὕτω καὶ περὶ τῶν θουμίμ., 'Εβδ.

ἀληθεῖδιν, ἀντὶ **ἀληθείδιον**, τό, = ἀληθινόν, ἀληθινὴ πορφύρα, οὐχὶ ἀπομίμημα, «στηθάριν ἀληθεῖδιν,» Χρον. Πασχ. 614.

ἀληθεστάτως, ἐπίρρ., Θ. Λάσκ. Κῶδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 57, r°.

ἀλήθευσις, εως, ἡ, = ἀλήθεια II, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7.394.

ἀληθευτής, οῦ, ὁ, φιλαλήθης ἄνθρωπος, εἰλικρινής, Μάξ. Τύρ. 21. 6.

ἀληθευτικός, ή, όν, φιλαλήθης, οὐδὲν ἀποκρύπτων, εἰλικρινής, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 7.—ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 385, 6, κτλ.

ἀληθεύω, μέλλ. -εύσω, Ξεν. 'Απομ. 1. 1, 5, καὶ ἀλλ.: εἶμαι ἀληθής, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 562, 'Ιππ. Προγν. 42, Πλάτ. Πολ. 589C· περί τι, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 202Β· καὶ μετὰ οὐδετ. ἐπιθέτου, ἀλ. πάντα, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι, Βατρ. 14· πολλὰ ἀλ., Ξεν. 'Αν. 4. 4, 15· οὕτω καί, τὰς δέκα ἡμέρας ἠλήθευσε, ὀρθῶς προεῖπεν .., αὐτόθι 5. 6, 18· ἀλ. τοὺς ἐπαίνους, ἀποδεῖξαι τοὺς ἐπαίνους ἀληθεῖς, Λουκ. πρὸς 'Απαίδ. 20. 2) ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἢ ἀποδείκνυμαι ἀληθής, σημεῖα, 'Ιππ. Προγν. 46:—'Ο 'Αριστ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κατ' ἐνεργητ. ἐπὶ τῶν φιλοσοφούντων: καταλήγω εἰς τὴν ἀλήθειαν, Μεταφ. 3. 5, 2, καὶ ἀλλ., ἐν τῷ παθητ. περὶ ζητημάτων, εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Τοπ. 5. 4, 2, κέξ., καὶ ἀλλ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, 'Ηθ. Ν. 1.10, 7, καὶ ἀλλ.:—ἀληθεύεσθαι κατά τινος, ἀληθῶς προλέγεσθαι περὶ .., ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 6, 10.—Μέσ. ἐπὶ ἐνεργητ. ἐννοίας, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν, Ξεν. Κύρ. 4.6, 10. (ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Schneid. ἀναγνώσωμεν ἐπὶ τούτοις ἀληθευομένοις, ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὅρων τούτων).

ἀληθής [ᾰ], Δωρ. **ἀλᾱθής**, ές, (λήθω, = λανθάνω, ἀληθὲς τὸ μὴ λῆθον, εἶπεν ὁ 'Ηράκλειτος), ὁ μὴ κεκρυμμένος, μὴ ἀποκρυπτόμενος, ἄρα πραγματικός, ἀντίθετον τῷ ψευδὴς ἢ τῷ κατὰ τὸ φαινόμενον: I. παρ' 'Ομήρ. κατ' ἀντίθ. τῷ ψευδής, ἐν φράσεσιν ἀληθέα μυθήσασθαι, εἰπεῖν ἀγορεύειν, ἀληθὲς ἐνισπεῖν, 'Ιλ. Ζ. 382, 'Οδ. Ν. 254, Γ. 254, 247, καὶ ἀλλ., παρ' 'Ηροδ. καὶ 'Αττ., τὸ ἀληθές, παρὰ Τραγ. μετὰ κράσ. τἀληθές, 'Ιων. τὠληθές ('Ηρόδ. 6. 68, 69), ἢ τὰ ἀληθῆ μετὰ κράσ. τἀληθῆ, κτλ., ἀληθεῖ λόγῳ χρεωμένῳ, 'Ηρόδ. 1.14, κτλ., ἀληθεστάτη πρόφασις, Θουκ. 1. 23. 2) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήθης, τίμιος, εἰλικρινής, παρ' 'Ομήρῳ ἅπαξ μόνον, ἀληθὴς γυνή, 'Ιλ. Μ. 433· οὕτως, ἀλ. νόος, Πινδ. Ο. 2.167· κατήγορος, Αἰσχύλ. Θήβ. 439· ἀλ. κριτής, Θουκ. 3. 56· οἶνος ἀλ. ἐστι, «in vino veritas,» Πλάτ. Συμπ. 217Ε, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 7· ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, Μενάνδ. Ἄδηλ. 478. 3) ἐπὶ χρησμῶν, ἀληθής, ἀψευδής, βέβαιος, Λατ. certus, ἀλαθέα μαντίων θῶκον, Πινδ. Π. 11, 11· πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1537, Σοφ. Φ. 993· ἐπὶ ὀνείρων, Αἰσχύλ. Θήβ. 692· πρβλ. **ἀλήθεια**, 1. 4. II. ἐπὶ ἰδιοτήτων ἢ ἐπὶ συμβάντων, ἀληθής, πραγματικός, φίλος, Εὐρ. 'Ορ. 414, καὶ ἀλλ., τὸ πραχθέν, 'Αντιφῶν 112, 15. 2) τὸ ἐπαληθεῦον ἑαυτό, τὸ ἐκπληρούμενον, ἀρά, Αἰσχύλ. Θήβ. 946· πρβλ. Εὐμ. 796, καὶ ἴδε **ἀληθινός**.
III. ἐπίρρ. **ἀληθῶς**, 'Ιων. -θέως, ἀληθῶς, Σιμων. 5, 'Ηρόδ. 1.11, καὶ ἀλλ., Αἰσχύλ. 'Ικ. 310, κτλ. 6) πράγματι, ὄντως, γένος, τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς, αὐτόθι 585· ἀλ. οὐδὲν ἐξηκασμένα, ὁ αὐτ. 'Αγ. 1244· οὕτω Θουκ. 1. 22, κτλ., τὴν ἀληθῶς μουσικὴν (ἐνν. οὖσαν), 'Αντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1. 6· ὡσαύτως, ὡς ἀληθῶς, Εὐρ. 'Ορ. 730, Πλάτ. Φαῖδρ. 63Δ, κτλ.· ἡ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, Δημ. 563, 3· ὡς δὴ ἀληθέως, ὡς εἰ πράγματι, 'Ηρόδ. 3.156· οὕτω καὶ οἱ ἀληθεῖ λόγῳ βασιλέες, οἱ πράγματι, ὁ αὐτ. 1.120. 2) ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ. προπαροξυτόνως, ἄληθες; = itane? πράγματι; «ἀλήθεια;» εἰρωνικῶς, Σοφ. Ο. Τ. 350, 'Αντ. 578, Εὐρ. Κύκλ. 241, 'Αριστοφ. Βάτρ. 840, Ὄρ. 174· πρβλ. **ἐτεός** II:—ἀλλὰ τὸ ἀληθές, κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, Λατ. revera, Πλάτ. Φαίδ. 102Β, κτλ.· οὕτω τὸ ἀληθέστατον, Θουκ. 7. 67.

ἀληθίζομαι, ἀποθ. = **ἀληθεύω**, 'Ηρόδ. 1.136., 3.72, 'Αλκίφρ. 3. 39, 59:—'Ενεργ. **ἀληθίζω**, μόνον παρὰ Πλουτ. 2. 230Β.

ἀληθινο-λογία, ἡ, τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, Πλάτ. παρὰ Πολυβ. 2.124, Πολύβ.

ἀληθινο-πίπερος, ὁ (πίπερ, πίπερι), ὁμοιότατος τὸ χρῶμα πρὸς κόκκινον πιπέριον, «ἀληθινοπίπεροι κίονες,» δηλ. ἐκ λίθου πορφυρίτου. Οἱ μετὰ Θεοφάν. III, 42.

ἀληθινός, ή, όν, σύμφωνος τῇ ἀληθείᾳ. 1) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήθης, ἀξιόπιστος, Ξεν. 'Αν. 1. 9, 17, Δημ. 113, 27. 2) ἐπὶ πραγμάτων, πραγματικός, ἀληθής, γνήσιος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ προσποιητὸν ἢ πλαστόν, μὴ γνήσιον, Πλατ. Πολ. 499C, κτλ., ἰχθύς, Ἄμφις ἐν «Λευκάδι» 1· πέλαγος, Μένανδρ. ἐν «'Αρρηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι» 1. 5, τὰ ἀλ., τὰ πραγματικά, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ γεγραμμένα, 'Αριστ. Πολ. 3.11, 4· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἐς ἀλ. ἄνδρ' ἀποβῆναι, ὅπως καταστῇ «σωστὸς» ἀνήρ, Θεόκρ. 13. 15:—'Επίρρ. -νῶς, κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, 'Ισοκρ. 111Β, Πλάτ., κτλ., ζῆν ἀλ., εἶναι ἀληθῶς ζῶντα, Πλάτ. Τίμ. 19Β· ἀληθινῶς γεγάμηκεν ..; 'Αντιφάν. ἐν «Φιλοπάτορι» 1.

ἀληθο-γνωσία, ἡ, (γνῶναι) γνῶσις τῆς ἀληθείας, Διον. 'Αρεοπ.

ἀληθο-επής, ές, ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν, «ἀληθοεπῆ, ἀψευδῆ,» 'Ησύχ.

ἀληθό-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ προφητεύων τὴν ἀλήθειαν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1341· πρβλ. **κακόμαντις**.

ἀληθο-μυθέω, λαλῶ ἀλήθειαν, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 140. 26· ἀλλ' ὁ Gaisford καὶ ἄλλοι ἔχουσιν **ἀληθομηθεύω**.

ἀληθό-μυθος, ον, ὁ λαλῶν ἀλήθειαν, Δημόκρ. σ. 627, ἔκδ. Gal.

ἀληθο-ποιέω, = ἀληθῆ ποιῶ, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τι ἀληθές, Νικήτ. Βυζ. 737Α.

ἀληθ-ορκέω, ὁρκίζομαι ἀληθῶς, Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 196, 58· ἴδε **ἐπιορκέω**.

ἀληθο-σοφία, ἡ, ἀληθὴς σοφία, Νικήτ. Δαβὶδ ἐν τῇ 'Ελλ. Πατρ. Mi., τόμ. 105, σ. 580, κτλ.

ἀληθοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀλήθεια**, Θεόγν. 1226.

ἀληθότης, ητος, ἡ, = ἀλήθεια, Φίλων Ι, 111, 18, Σέξτ. 389, 21, 'Ωριγ. Ι, 656Α.

ἀληθουργής, ές, (* ἔργω) ὁ ἐνεργῶν ἀληθῶς, 'Ηρακλ. 'Αλληγ. 'Ομ. 67.

ἀλήθω [ᾰ], μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ 'Αττ. **ἀλέω**, μόνον κατ' ἐνεστῶτα (καὶ παρατατ. 'Εβδ.), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.12, 13, Διόδ. 3.13, 'Ανθ. Π. 11, 154· ἴδε Meineke, Κωμ. 'Ελλ. 2. 285.

'Αλήιον πεδίον, τό, (ἄλη) κατὰ λέξ., ἡ χώρα τῶν περιπλανήσεων, ἐν Λυκίᾳ ἢ Κιλικίᾳ, κὰπ πεδίον τὸ 'Αλήιον οἶος ἀλᾶτο .. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων (ἔνθα ὑπάρχει διπλοῦν λογοπαίγνιον διὰ τῶν λέξεων **ἀλᾶτο, ἀλεείνων**), 'Ιλ. Ζ. 201· πρβλ. 'Ηρόδ. 6.95.

ἀ-λήιος, ον, (λήιον) ἄνευ γαιῶν πρὸς παραγωγὴν σιτηρῶν, ἄνευ ἀγρῶν, πτωχός, ἀκτήμων, ἀντιτίθεται τῷ **πολυλήιος**, 'Ιλ. Ι. 125. 127.

ἀ-λήιστος, ον, (ληίζω) ὁ μὴ ληιζόμενος, Γρηγ. Ναζ. III, 1533Α.

ἀληκιο-πώλης, ου, ὁ, (Λατ. halec), πωλητὴς ἰχθύων ἐν ἅλμῃ, ἁλμυρῶν ἰχθύων, Συλλ. 'Επιγρ. 9185.

ἄ-ληκτος, ον, (λήγω) ὁ μὴ λήγων, διαρκής, ἀδιάκοπος, Συλλ. 'Επιγρ. 6303 (κατ' ἀνάγκην τοῦ μέτρου)· πρβλ. **ἄλληκτος**.

ἀλήλεκα, ἀλήλεμαι ἢ -εσμαι, ἴδε ἐν λ. **ἀλέω** = **ἀλήθω**.

ἀλήλιφα, ἀλήλιμμαι, ἴδε ἐν λ. **ἀλείφω**.

ἄλημα [ᾰλ], ατος, (ἀλέω) λεπτὸν ἄλευρον, ἐν χρήσει μεταφ. παρὰ Σοφοκλ. ἐπὶ ἀνδρὸς εὐφυεστάτου καὶ πανουργοτάτου, οἷος ὁ 'Οδυσσεύς (ὡς αἱ λέξεις **παιπάλημα, τρῖμμα**), Αἴ. 381, 390 (λυρ.)· πρβλ. **λάλημα**.

ἀλήμεναι, ἀλῆναι, ἴδε ἐν λ. **εἴλω** III.

ἀλημοσύνη, ἡ, (ἄλη) ἡ περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι, Διον. Π. 716: κατὰ πληθ., 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 1264.

ἀλήμων [ᾰ], ονος, ὁ, ἡ, (ἀλάομαι) ἀλήτης, πλάνης, ἀλήμονες ἄνδρες, 'Οδ. Τ. 74· περὶ πλανητῶν ἀστέρ., 'Ανθ. Π. 9. 25, καὶ ἀπολ., 'Οδ. Ρ. 376. Λέξις 'Επ.

ἀλήξ, ηκος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, 'Αλέξ. Τραλλ.

ἄ-ληπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ λάβῃ, πιάσῃ, δύσληπτος, Πλούτ., κτλ.—συγκριτ. **ἀληπτότερος**, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν, ἀπροσβλητότεροι, μᾶλλον ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν ἄλλων, Θουκ. 1. 37, 82, 143. II. ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, Πλουτ. Νικ. 11, καὶ ἀλλ. III. ἐν τῇ Στωϊκῇ Φιλοσοφίᾳ **ἄληπτα** λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ληπτά**.

ἀλής, ές, 'Ιων. λέξις ἰσοδύναμος τῇ 'Αττ. ἀθρόος, εἰς ἓν ὅλον ἠθροισμένος, Λατ. confertus, 'Ηρόδ. καὶ 'Ιππ., ἡ κατὰ πληθ., ὡς ἁλέες εἴησαν οἱ Ἕλληνες, 'Ηρόδ. 9.15· πρβλ. 1. 196., 3. 13,

καὶ ἀλλ., ἢ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἀλὴς γενομένη πᾶσα ἡ Ἑλλάς, 7. 177· ἀλὴς ἐὼν ὁ στρατός, αὐτόθι 236· ἀλέσι μὲν.., κατ' ἀντίθ. τῷ ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ.., 4. 184· κατὰ μὲν ἕνα.., ἀλέες δὲ..,7.104· χρέονται ἐπιφορήμασι.. οὐκ ἀλέσι, = δὲν θέτουσι πάντα ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ μιᾶς,1.133:—εἰς ταύτην τὴν λέξιν ὁ Göttl. ἀναφέρει τὸ χωρίον τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 491, ἀλέα λέσχην = τὴν πολυπληθῆ αἴθουσαν, ἔνθα ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ **ἀλέα** = **εἰλεινόν**.—Ἐπίρρ. -έως, Ἱππ. 604. 49. (Ἐκ √ΑΛ συγγενοῦς τῇ FΕΛ ἐν τῷ **εἴλω**· πρβλ. ἀόρ. β' παθ. **ἐάλην, ἀλῆναι**: ὅπόθεν καὶ τὰ **ἀελλής, ἀολλής, ἅλις, ἁλίζω** [ᾰ], **ἀλία** [ᾱλ], **ἡλιαία**). [ᾰ ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ. ἂν ὀρθῶς ἀναφέρεται εἰς ταύτην τὴν λέξιν, ἀλλὰ βεβαίως ἐκ τοῦ Καλλ. Ἀποσπ. 86, καὶ ἐκ τοῦ **ἀλίζω**].

ἄλησις, εως, ἡ (ἀλάομαι), = ἄλη, περὶ τῆς τροχιᾶς τοῦ ἡλίου, Ἄρατ. 319. **II.** (ἀλέω) = τὸ ἀλήθειν, Achmes Ὀνειρ. 194, Γεωπ. 9.19· πρβλ. **ἄλεσις**.

ἀλησμός, ὁ (ἀλέω) = τὸ ἀλήθειν, συντρίβειν, Ἰγνάτ. 692A (παρ' Εὐσεβ. II, 289A ὡς δ. γρ. ἀντὶ **ἀλεσμός**).

ἀ-λήστευτος, ον, ὁ μὴ λῃστευθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς διαρπαγήν, Ἰωσήπ. Α.Ἰ.18. 9, 4, Ἀρρ.Ἐπίκτ. 4,1. 93.

ἄ-ληστος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἄλαστος**.

ἀλητεία, Δωρ. **ἀλᾱτεία**, ἡ, περιπλάνησις = τὸ περιφέρεσθαι, δυσπλάνοις ἀλατείαις, Αἰσχύλ. Πρ. 900 (λυρ.)· ἀλατείᾳ βιότου ταλαίφρων, Εὐρ. Ἑλ. 523· πρβλ. 934.

ἀλητεύω, μέλλ. **-σω**, Εὐρ. Ἡρακλ. 515:—εἶμαι ἀλήτης, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, μάλιστα ἐπὶ ἐπαιτῶν, Ὀδ. Ρ.501, καὶ ἀλλ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κυνηγῶν, Μ. 330· ἐπὶ ἐξορίστων, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἱππ.1048, κτλ.

ἀλήτης [ᾰ], ου, Δωρ. **ἀλάτας, α**, ὁ, κλητ. **ἀλῆτα**, Σοφ. Ο. Κ.1096, Δωρ. **ἀλᾶτα**, αὐτόθι 165: (ἀλάομαι). Ὁ πλανώμενος, περιφερόμενος, πλάνης, Λατ. erro, ἀγύρτης, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐπὶ ἐπαιτῶν (Ρ. 420, καὶ ἀλλ.)· παρὰ Τραγ. καὶ ἐπὶ ἐξορίστων, Αἰσχύλ. Ἀγ.1282, Χο.1042, Σοφ. Ο.Κ. 50,746, Εὐρ. Ἡρακλ. 224, Ἴχ. 281· τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων, τὸν περιπλανηθέντα διὰ πολλῶν κόπων, Σοφ. Αἴ. 888. **2)** ὡς ἐπίθ., πλανητικός, ἀγυρτικός, βίος ἀλήτης, Ἡρόδ. 3. 52:— οὕτω καὶ θηλ. **ἀλῆτις, -ιδος**, ὡς ὄνομα ᾄσματος εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 472, Πολυδ. 4. 55, Ἡσύχ. ἐν λ., πρβλ. **ἐώρα II**.

ἀλήτιμος, ον, πλανώμενος, Θ. Στουδ. σ. 1448, ἔκδ. Mί.

ἀλητο-ειδής, ές, ὡς ἄλευρον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀλεύρου, Ἱππ. Κωακ. 217.

ἄλητον, τό, = **ἄλευρον** (δ πρβλ.), Ἱππ. Ἄρθρ.802, Ρίνθων παρ' Ἀθην. 500F.

ἀλητός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἀλετός**, εἰς ἀλ. ἐπράθη, ἐπωλήθη ὅπως ἀλεσθῇ ἐν τῷ μύλῳ, Βαβρ. 29.1.

ἀλητύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἄλη**, Καλλ. Ἀποσπ. 277.

ἀλθαία, ἡ, ἑλώδης μαλάχη, «νερομολόχα,» μαλάχη ἀγρία, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9.15, 5:—ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. Ι. 555.

ἀλθαίνω, θεραπεύω, Λυκόφρ. 582· μέλλ. **ἀλθήσω**, Νικ. Θ.587· ἀόρ. **ἤλθησα**, αὐτόθι 496, Ἀλεξιφ.112:—Παθ., θεραπεύομαι, καθίσταμαι ὑγιής, ἐνεστ., ἐπὴν τὸ ἕλκος ἀλθαίνηται, Ἱππ. 472. 4. Ἐπ. παρατ. καὶ ἀόρ. ἄλθετο χείρ, Ἰλ. Ε.417· ἀλθομένη, Κόϊντ. Σμ. 9. 475, ἔνθα ἴσως κάλλιον **ἀλδομένη**, ἴδε Spitzn.): μέλλ. **ἀλθήσομαι, (ἀπ-)**, Ἰλ. Θ. 405: μέσος δέ τις μέλλ. **ἀλθέξομαι** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. * **ἀλθέσσω**) = **ἀλθήσομαι**, ἀπαντᾷ παρ' Ἀρεταίῳ ἐν τῷ περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9: ἀόρ. **ἀλθεσθῆναι, (συν-)**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ.792D· (πρβλ. **ἀχθεσθῆναι** ἐκ τοῦ **ἄχθομαι**):—μεταγεν. ἀόρ. μέσ. **ἠλθησάμην**, Βοταν. Ποιητ.44· πρβλ. **ἄλθεξις**. (Πρὸς τὴν √ΑΛΘ πρβλ. Σανσκρ. a r d h (θάλλω, ἀκμάζω), a r d h u k a s (ἀκμάζων), Ζενδ. a r e d (αὐξάνομαι)).

ἄλθεξις, εως, ἡ, θεραπεία, Ἱππ. περὶ Ἀγμ.758, περὶ Ἄρθρ. 800 (ἔνθα ὁ Γαλην. **ἄθελξις**), πρβλ. Ἀρεταῖον Θερ. Ὀξ. Νόσ. 2. 2.

ἀλθεστήρια, τά, ἰατρικά, θεραπεῖαι, Νικ. Θ. 493.

ἀλθεύς, έως, ὁ, ὁ θεραπεύων, «ἰατρός,» Ἡσύχ.

ἀλθήεις, εσσα, εν, θεραπεύων, ὑγιεινός, Νικ. Θ. 84. 645.

ἀλθήσκω, ἢ **ἀλθίσκω**, = ἀλθαίνω, Ἱππ. 472. 31.

ἄλθος, εος, τό, θεραπεία, φάρμακον, Ἐτυμ. Μ., Ἡσύχ.

ἁλία, ας, ἡ, = **ἀλιεία, ἁλεία**, Γρηγόρ. Ναζ. IV, 11A.

ἁλία, Ἰων. **-ίη** [ᾱλ-, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλής**], ἡ, συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἐν Δωρικαῖς πολιτείαις, ἀναλογοῦσα πρὸς τὴν Ἀττ. ἐκκλησίαν, ὡς ἐν Σπάρτῃ ἁλ. συλλέγειν, Ἡρόδ. 7. 134· ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 255. 21· ἐν Κερκύρᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ.1841—5· ἐν Σικελίᾳ καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἐπιγρ. Σικελ., ὁ αὐτ. 5475 — 91, Πίν. Ἡρακλ. αὐτόθι 5774. 118., 5775. 10: πρβλ. **ἁλίασμα, ἀλιαία, ἀολλής, ἡλιαία**. **II.** Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθόλου: ἁλίην ποιεῖσθαι, ἐν Μιλήτῳ 5. 29· ἐν Θήβαις, αὐτόθι 79· περὶ τῶν Περσῶν 1. 125.

ἁλιά, ἢ **ἁλία** [ᾰλ], ἡ, (ἅλς) ἴδιον πρὸς τρίψιμον ἅλατος ἢ ἁλατοθήκη, «σκεῦός τι πύξινον, ᾧ τοὺς ἅλας ἐντρίβουσιν,» Πολυδ.10.169. Ἄρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 6, «λεπτὸν ἐν ἁλίᾳ κεκομμένον,» Στράττις ἐν «Κινησίᾳ» 2· ἁλιὰν τρυπᾶν, καθαρίζειν ἐντελῶς τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἅλατος, ἔνδειξις ἐσχάτης πενίας (ὡς παρὰ Περσίῳ, digito terebrare salinum), ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Καλλιμ. (Ἐπίγραμμ. 50) «τὴν ἁλίην Εὔδημος» κτλ. ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἀναφερόμενον εἰς τρικυμίαν θαλάσσης, ὅπερ ἔκαμέ τινας νὰ ἑρμηνεύσωσι τὴν λέξιν: ναῦς, λέμβος.

Ἁλιαδαί, οἱ, μέλη ἑταιρείας ἢ θιάσου ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. 2, σ. 257, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b.

ἁλιάδης, ου, ὁ, (ἅλς) = ναύτης, «θαλασσινός», Σοφ. Αἴ.880 (λυρ.).

ἁλι-άετος, ποιητ. **-αίετος**, ὁ, ὁ «θαλασσαετός,» Λατ. falco haliaëtus, Εὐρ. Ἀποσπ. 637, Ἀριστοφ. Ὄρ. 891, Ἀριστ. Ἰ.Ζ.9,32.

ἁλι-αής, ές, (ἄημι) ὁ πνέων πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ διὰ θαλάσσης, μόνον ἐν Ὀδ. Δ. 361· πρβλ. Nitzsch ἐν τόπῳ, «ἁλιαέες, ἄνεμοι οἱ διὰ θαλάσσης πνέοντες,» Ἡσύχ.

ἀλιαία, ἡ, = **ἁλιά, ἡλιαία**, ἐν Ἐπιδάμνῳ καὶ Τάραντι, Ἀριστ. Πολ. 5.1, 9, Ἡσύχ.

Ἁλιαῖος, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Ραγκαβ. Ant. Hell. 2477.

ἁλιακός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ **ἡλιακός**.

ἁλι-ανθής, ές, κυρίως ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα, διὸ = ἁλιπόρφυρος, λαμπρὸν πορφυροῦν ἔχον χρῶμα, Ἀνθ. Π. 5. 228., 7. 705.

ἁλιαρός, όν, (ἅλς) ἁλμυρός, ἔδεσμα ἠρτυμένον ἅλατι, Εὐστ. 1506. 61.

ἁλιάς, άδος, ἡ, (ἅλς), ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης οὖσα ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκουσα· **ἁλιάς** (ἐνν. κύμβη), ἡ, ἁλιευτικὸν ἀκάτιον ἢ πλοῖον, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 12, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Διόδ. 3. 21.

ἅλιας, ἴδε **ἅλις** ἐν τέλ.

ἁλίασμα βουλᾶς, Ἐπιγρ. Γελῴων, Συλλ. Ἐπιγρ.5475.—Ἀκραγαντίνων 5491.—Κατὰ τὸν ἐκδ. σημαίνει decretum, δόγμα ἐν ἁλίᾳ· ἀλλ' ἴσως σημαίνῃ μᾶλλον σύνοδον τῆς ἁλίας, ἐκκλησιασμόν, συνεδρίαν, διότι ἡ λέξις δόγμα ἀναγινώσκεται ὡσαύτως ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς δυσὶ ψηφίσμασιν ὥς τι διαφορετικόν.

ἁλιαστής, Δωρ. **ἡλιαστής**.

ἀ-λίαστος, ον, (λιάζομαι) ἄκαμπτος, ἀκατάπαυστος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ ἢ μετατρέψῃ· μάχη, ὅμαδος, γόος, Ἰλ. Ξ. 57., Μ.471., Ω.760· πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε, Υ. 31· ἀλ. ἀνίη, Ἡσ.Θ.611:—οὐδ. ὡς ἐπίρρ., μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο, μηδὲ κλαῖε ἀκαταπαύστως, Ἰλ. Ω. 549· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, φρὴν ἀλίαστος φρίσσει, Εὐρ. Ἑκ. 85. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀκατάβλητος, ἀτρόμητος, Εὐρ. Ὀρ. 1479:— Ἐπ. λέξ. ἀπαντῶσα δὶς παρ' Εὐρ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀ-λιβάνωτος [ᾰν], **ον**, ὁ μὴ τιμηθεὶς διὰ λιβανωτοῦ, θυμιάματος, Πλάτ. Κωμ. ἐν τῷ «Ποιητῇ» 1.

ἁλί-βαπτος, ον, ὁ βεβαπτισμένος, βεβυθισμένος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὁ ἐν αὐτῇ πνιγείς, Νικ. Ἀλεξιφ. 618 [ἔνθα ἁλί- ἐν ἄρσει].

ἀλίβας, αντος, ὁ, πτῶμα νεκροῦ, Ἱππῶναξ.102· ἔνεροι κατ' ἀλίβαντες, Πλάτ. Πολ.387C· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ.188, 196. **2)** ὁ ποταμὸς τῶν νεκρῶν, ὅ ἐ. ἡ Στύξ, Σοφ. Ἀποσπ.751· πρβλ. 831. **3)** οἶνος μεταβεβλημένος, δηλ. ὄξος· ἔδηξαν οἷον (ἑτέρα γραφὴ οἶνον) ἀλίβαντα πίνοντες, Καλλ. Ἀποσπ. 88· ἴδε Ἐτυμ. Μ. 63. 52. (Οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως, διότι ἡ γνώμη τῶν γραμμ. ὅτι κυρίως σημαίνει ξηρός, ἐξηραμμένος (α στερητ. καὶ **λιβάς**) ἀναιρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ποσότης εἶναι **ᾱλίβας**. Ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει Λακων. λέξ. **ἀκχαλίβαρ** = κράββατος, ὅπερ πιθανὸν νὰ ἔχῃ συγγένειάν τινα πρὸς αὐτό).

ἀλίβατος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἠλίβατος**.

ἁλι-βαφής, ές, = **ἁλίβαπτος**, πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ, ἐκ διορθώσεως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 275 (λυρ.), ἀντὶ ἀλίδονα σώμ. πολυβαφῆ.

ἀλιβδύω [ῡ], Αἰολ. ἀντὶ * **ἁλιδύω** = καταδύω εἰς τὴν θάλασσαν, νῆας ἀλιβδύουσι, Καλλ. Ἀποσπ. 269: = κρύπτω, ἀόρ. ἀλιβδύσασα, Λυκόφρ. 351. Ἴσως ἔπρεπε νὰ γραφῇ **ἁλι δδ-**.

ἁλί-βρεκτος, ον, ὁ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 7. 501. Νόνν.

ἁλί-βρομος, ον, ὁ θορυβῶν ὡς ἡ θάλασσα, Νόνν. Δ. 43, 385.

ἁλί-βροχος, ον = **ἁλίβρεκτος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.731.

ἁλί-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βιβρωσκόμενος, Λυκόφρ. 760· ὡσαύτως **ἁλι-βρώς, ῶτος**, ὁ αὐτ. 443.

ἁλί-γδουπος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἁλίδουπος**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 423, Νόνν.

ἁλι-γείτων, ον, γεν. **ονος**, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. IV. 6.

ἁλι-γενής, ές, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Πλούτ. 2. 685E.

ἀλίγκιος [ᾰ], **ον**, ὁμοιάζων, ὅμοιος· ἀλ. ἀστέρι καλῷ, Ἰλ. Ζ. 401· ἀλ. ἀθανάτοισιν, Ὀδ.Θ.174· ἀλ. ἡρώεσσιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 6235. 3:—ἀλλὰ τὸ σύνθετον **ἐναλίγκιος** εἶναι συνηθέστερον.— Ἐπ. λέξ. ἀπαντῶσα ἅπαξ παρ' Ἐμπεδ.138 καὶ Αἰσχύλ. Πρ. 449, ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσιν. (Ἀναμφιβόλου παραγωγῆς: ἴσως συγγενὲς τῷ **ἦλιξ, ἡλίκος**).

ἀ-λιγύ-γλωσσος, ον, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ὁ μὴ ἔχων λιγυρὰν φωνήν, Τίμων παρὰ Σέξτ.᾿Εμπ. Μ. 9. 57.

ἁλι-δῖνής, ές, ὁ περιδινηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 908.

ἁλί-δονος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυλινδηθείς, ἴδε ἐν λ. **ἁλιβαφής**.

ἁλί-δουπος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἠχῶν, περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ᾿Ορφ.῞Υ.17. 4· πρβλ. **ἁλίγδ-**.

ἁλί-δρομος, ον, ὁ διατρέχων τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 43.281.

ἁλιεία, ἡ, (ἁλιεύς) τὸ ἁλιεύειν, ἡ ἁλιευτικὴ τέχνη, ᾿Αριστ. Πολ. 1. 8,7, Οἰκ. 2. 4, 2, Στράβων, κτλ.· πρβλ. **ἁλεία**.

῾Αλιεῖα, τά, Δωρ. ἀντὶ **῾Ηλιεῖα**, ἡ ἑορτὴ τοῦ ῾Ηλίου ἐν Ῥόδῳ, Λυσίππ. (;) ῎Αδηλ. 2· ἴδε Meineke 5, σ. 52.

ἁλι-ειδής, ές, ὁ τῇ θαλάσσῃ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα, Νουμήν. παρ᾿ ᾿Αθην. 305C.

ἁλι-εργής, ές, ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἁλιεύων, ᾿Οππ. ᾿Αλ. 4.635· ὡσαύτως **ἁλι-εργός, όν**, Νόνν. Δ.40,306. **II.** = **ἁλουργής**, πορφυροῦς, ᾿Ετυμ. Μ.

ἁλι-ερκής, ές, ὁ ἔχων ἕρκος τὴν θάλασσαν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, περὶ τῆς Αἰγίνης, Πινδ. Ο. 8. 34:—περὶ τοῦ ᾿Ισθμοῦ, ὁ αὐτ. Ι. 1. 10· ἁλ. ὄχθαι, ὁ αὐτ. Π.1. 34.

ἁλίευμα, ατος, τό, (ἁλιεύω) ἄγρα ἰχθύων, Στράβ. 493.

ἁλιεύς, ὁ, γεν. **έως**, ᾿Ιων. **ῆος**, καὶ συνῃρ. **ἁλιῶς**, Φερεκρ. ῎Αδηλ. 27· αἰτ. πληθ. **ἁλιέας**, ᾿Αντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1. 17, ῎Αλεξ. ἐν «᾿Οδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 2: γεν. **ἁλιέων**, ὁ αὐτ. ἐν «῾Ελληνίδι» 1. 5 (**ἅλς, ἁλιος**). ῾Ο ἔχων ἔργον ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἑπομένως: **1)** ἁλιεύς, ψαρᾶς, ᾿Οδ. Μ. 251, Χ. 384, ῾Ηρόδ. 3. 42, Σοφ. ᾿Αποσπ. 118, Πλάτ., κτλ. **2)** ναύτης, ναυτικός, ᾿Οδ.Ω. 419· ἐρέτας ἁλιῆας, ναυτικοὺς κωπηλάτας, Π.349· οὕτως: ἁλιεὺς στρατός, ᾿Οππ. ᾿Αλ. 5. 121, ἴδε **βάτραχος** II.

ἁλιευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ. Ι, Θεοδώρητ.

ἁλιευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἁλιείαν, ἁλ. πλοῖον, Ξεν. ᾿Αν. 7.1, 20· ἁλ. κάλαμος, χρησιμεύων πρὸς πρόσδεσιν τῆς ὁρμιᾶς, ᾿Αριστ. Μορ. Ζ. 4. 12, 11· ἁλ. βίος, ὁ βίος τοῦ ἁλιέως, ὁ αὐτ. Πολ.1. 8, 8:— ἡ **-κή** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **τέχνη**) ἡ τέχνη τοῦ ἁλιεύειν, Πλάτ. ῎Ιων 538D, Σοφ. 220Β· τὰ ῾Αλιευτικά, ποίημα τοῦ ᾿Οππιανοῦ περὶ ἁλιείας. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἁλιείαν, ᾿Αριστ. Πολ. 4. 4, 21.

ἁλιεύω, (ἅλς) ψαρεύω, Εὐαγγ.κ. ᾿Ιω. κα΄, 3: εἶμαι ἁλιεύς, Πλουτ. ᾿Αντων. 29, Λουκ., κτλ.· ἁλ. τὴν θάλασσαν, = ἐρευνῶ αὐτὴν ζητῶν ἰχθῦς, Βασίλ.:—μεταφ. ἐπὶ τιμωρῶν· ἁλιεύειν τινά, καταδιώκειν, τιμωρεῖν, ῾Εβδ.(῾Ιερεμ. ις΄,16). **II.** παρ᾿ ᾿Αττ. μόνον τὸ μέσον ἀπαντᾷ, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 2· «**ἁλιευομένη**» εἶναι ὄνομα δράματος τοῦ ᾿Αντιφ. πρβλ.᾿Αθήν. 544C, Θωμ. Μ. 36.

ἄλιζα, «ἡ λεύκη τῶν δένδρων,» ῾Ησύχ.

ἁλίζω (Α): ἀόρ. **ἤλῖσα**, Εὐρ. ῾Ηρ.Μ.412,(**συν-**), ῾Ηρόδ., Ξεν.: —Παθ. ἀόρ. **ἡλίσθην**, ῾Ηρόδ., Ξεν.: ᾿Ιων. μετοχ. πρκμ. **ἁλισμένος** (ἄνευ αὐξήσ.), ῾Ηρόδ. 4.118., 7.172: (ἀλής). Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, ἐπὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων, ῾Ηρόδ. 1. 77, 80, 119, κτλ.· ἁλ. εἰς ἕν, Εὐρ. ῾Ηρακλ. 404:—Παθ. = συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, ῾Ηρόδ.1. 63,79., 7.172: συνάγομαι εἰς ἓν σῶμα, εἰς μίαν σφαῖραν, ᾿Εμπεδ. 241.— Σπάνιον παρ᾿ ᾿Αττ., τὸ ἐνεργ. δὶς παρ᾿ Εὐρ., ἅπαξ παρὰ Πλάτ., Κρατ. 409Α· τὸ παθ. παρὰ Ξεν.᾿Αν. 2. 4, 3., 6. 3, 3, ᾿Αριστ. Προβλ. 2, 28., 24. 9: καθόλου τὸ σύνθ. **συναλίζω** εἶναι συχνότερον. [ᾰ-, ᾿Ελμσλ. ῾Ηρακλ. ἔνθ᾿ ἀνωτ.].

ἁλίζω (Β) [ᾰ], μέλλ. **-ίσω**, (ἅλς) ἁλατίζω, παθ. **ἁλίζομαι**, ἁλατίζομαι, ᾿Αριστ. Ι. Ζ. 6.15,10, Προβλ. 21. 5, ῾Εβδ., Κ. Δ. **II.** παρέχω ἅλας ἢ ἁλμυρὰν τροφήν, ᾿Αριστ. ᾿Ι. Ζ. 8.10, 2, καὶ ἀλλ.: Παθ. ἐπὶ τῶν προβάτων, λαμβάνω ἅλας, αὐτόθι 3.

ἁλί-ζωνος, ον, = ὁ περιεζωσμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ᾿Ανθ. Π. 7. 218.

ἁλί-ζωος, ον, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐντὸς αὐτῆς, ᾿Ανθ.Π.7. 654, Παγκράτ. παρ᾿ ᾿Αθην. 321F.

ἁλίη, ἡ, ᾿Ιων. ἀντὶ **ἁλία**.

ἀλίη, «κάπρος, Μακεδόνες,» ῾Ησύχ.

ἁλιηγής, ές, (ἄγνυμι) ὁ ἐφ᾿ οὗ θραύεται ἡ θάλασσα, πέτρα, ᾿Οππ. ᾿Αλ. 3. 460.

ἁλιήρης, ες, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἣ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν» δι᾿ ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. ᾿Εκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἁλιεύς** Ι, ᾿Επιγράμμ. ᾿Ομήρ.16.

ἁλι-ηχής, ές, ὁ ἠχῶν ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26· πρβλ. **ἁλίβρομος**.

ἁλίθιος, Δωρ. ἀντὶ **ἠλίθιος**.

ἀ-λιθο-κόλλητος, ον, ὁ μὴ λιθοκόλλητος, ῎Αντυλλος παρ᾿ ᾿Ορειβ. II, 308, 9.

ἄ-λιθος, ον, ἄνευ λίθων, ὁ οὐχὶ πετρώδης, ἐπὶ γαιῶν, Ξεν. ᾿Αν. 6. 4, 5. **II.** ὁ μὴ ἔχων λίθον ἐντεθειμένον, ἐπὶ δακτυλίου, Πολυδ.7.179. **III.** ὁ μὴ πάσχων ἐκ λιθιάσεως, ᾿Αρεταῖος Θεραπ. Χρ. Νούσ. 2. 3.

ἁλικάκαβον, ου, τό, = ἀναγαλλίς («περδικοῦλι» ἐν Ζακύνθῳ), στρύχνον, δορύκνιον, Διοσκ. 2. 209, 4., 72, 73, Γαλην.VI, 357Ε· γράφεται δὲ καὶ μετὰ δασείας καὶ δύο κ· πληθ. «**ἁλικάκκαβα**, ὁ τοῦ λωτοῦ καρπός, καὶ πόας εἶδος,» ῾Ησύχ.

῾Αλικαρνασσός, ᾿Ιων. **-νησός**, (δι᾿ ἑνὸς σ), ἡ, Δωρικὴ πόλις τῆς Καρίας, ῾Ηρόδ., κτλ.: **῾Αλικαρνασσεύς, έως**, ᾿Ιων. **-νησεύς, έος, ὁ**, ὁ ἐξ ῾Αλικαρνασσοῦ, ὁ αὐτ.—**῾Αλικαρνασσόθεν**, ἐπίρρ., ἐξ ῾Αλικαρνασσοῦ, Λουκ. περὶ τοῦ Οἴκου 20.—Περὶ τῶν τύπων δι᾿ ἑνὸς σ ἴδε Βουττμ. Δ. Γραμμ. 2, σ. 387: ἐν τῇ ῾Αλικαρνασσῷ τοῦ Newton (᾿Επιγρ. Ι) ἀπαντᾷ γεν. πληθ. **῾Αλικαρνατέων**.

ἁλικία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἡλικία**.

ἁλί-κλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, προσβαλλόμενος, Σοφ. Αἴ. 1219 (λυρ.)· ἁλ. πὰρ χθονὶ Πειραέως, ᾿Επιγράμμ. ῾Ελλ.113· ἁλ. δέμας, ᾿Ανθ. Π. 9. 228. **2)** ὁ ὑψηλὰ ἐγειρόμενος, ὑψηλὰ κύματα ἐγείρων, πόντος, ᾿Ορφ. ᾿Αργ. 335.

ἁλί-κμητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ταλαιπωρούμενος, μέριμνα ἁλ., ἡ μέριμνα καὶ ὁ κόπος τοῦ θαλασσινοῦ βίου, Παῦλ. Σιλ. ῎Εκφρ. τοῦ ῎Αμβων. 198.

ἁλι-κνήμῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ἀπήνη ἁλ., ἅμαξα ἐπὶ τῆς θαλάσσης φερομένη, Νόνν. Δ. 43.199.

ἁλίκος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡλίκος**.

ἁλικός, ἁλικότης, τύποι ἀδόκιμοι, ἀντὶ τῶν **ἁλυκός, ἁλυκότης**.

ἁλί-κρᾱς, ᾱτος, ὁ, ἡ, ὁ κεκραμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Εὐστ. 1559. 50.

ἁλι-κράτωρ [ᾰτ-], **ορος, ὁ**, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Πρόδρ. 5, 422.

ἁλι-κρείων, οντος, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 57. 27.

ἁλι-κρήπῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ὁ παρὰ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, Νόνν Δ.1. 289.

ἁλι-κρόκᾱλος, ον, ὁ πλήρης χαλίκων, ᾿Ορφ. ᾿Αργ. 337.

ἁλί-κτῠπος, ον, = ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπούμενος, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων μετὰ πατάγου καὶ ῥόχθου προσβαλλόμενος, ἐπὶ πλοίων, Σοφ. ᾿Αντ. 953 (λυρ.)· ὡσαύτως κῦμ᾿ ἁλίκτυπον ἅλμας, τὸ θορυβῶδες καὶ ἠχῆεν κῦμα τῆς θαλάσσης, Εὐρ. ῾Ιππ. 754 (λυρ.).

ἁλῐ-κύμων [ῡ], **ον**, ὁ περιβαλλόμενος ἢ περιβρεχόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ᾿Ανθ. Π. 9. 429.

ἁλικώδης, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **ἁλυκώδης**, Θεοφρ. ᾿Ι.Φ.9.11,2.

ἁλι-μέδων, οντος, ὁ, = παντομέδων, ᾿Αριστοφ. Θεσμ. 323.

ἀλιμενία, ἡ, ἔλλειψις λιμένων, ῾Υπερείδ. ἐν Α. Β. 78, Πολυδ. 1. 101.

ἀ-λίμενος [ῐ], **ον**, ὁ μὴ ἔχων λιμένα, Λατ. importuosus, Αἰσχύλ. ῾Ικ. 768, Εὐρ. ῾Ελ.1211, Θουκ. 4. 8, κτλ. **2)** μεταφ., ὁ μὴ ἔχων σκέπην, ἄξενος, ὄρεα, ἄντλος, Εὐρ. ῾Ελ. 1132, ῾Εκ. 1025· ἀλίμενον ἀέρος αὔλακα, ᾿Αριστοφ. ῎Ορν. 1400· καρδία, Εὐρ. Κύκλ. 349.

ἀλιμενότης, ἡ, = ἀλιμενία, Ξεν. ῾Ελλ. 4. 8,7.

ἁλί-μικτος, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσμηκτος**.

ἅλῐμος, ον, (ἅλς) ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος, Λατ. marinus, ῾Ησύχ. «ἅλιμα, θαλάσσια,» γῆ ἁλμυρὰ παρὰ τὴν θάλασσαν, ῾Εβδ. (῾Ιερεμ. ιζ΄, 6). **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἅλιμον, τό**, θάμνος φυόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν, «ἁρμυρήθρα,» ᾿Αντιφ. ἐν «Μνήμασι» 1. Θεοφρ. ᾿Ι. Φ. 4. 16, 5· παρὰ Διοσκ. ἀρσ. **ὁ ἅλιμος**, «θάμνος ἐστὶ φραγμίτης, ὑπόλευκος, οὐκ ἔχων ἀκάνθας, φύλλα δὲ ἐλαίᾳ παραπλήσια, πλατύτερα μέντοι καὶ ἁπαλώτερα· φύεται ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς,» 1.120.

ἄ-λῑμος, ον, ὁ ἀποδιώκων τὴν πεῖναν, Πλούτ. 2.157D.

ἁλῐμῠρήεις, εσσα, εν, (μύρω) ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέων, ποταμοί, ᾿Ιλ. Φ. 190, ᾿Οδ. Ε. 460· πρβλ. ᾿Απολλών. Ῥόδ. Β. 938· πρβλ. ἐπ.

ἁλῐ-μῡρής, ές, = τῷ προηγ., ᾿Ορφ. ᾿Αργ. 346, κτλ. **II.** = **ἅλιος (Α)**, ᾿Απολλ. Ῥόδ.Δ.913, Φανοκλ.1.17, ᾿Ανθ. Πλαν.180.

ἀλινδέω [ᾰ], **ἀλίνδω** [ᾰ], (ὁ ἐνεστ. εὕρηται μόνον ἐν τῷ παθ.): ὁ ἀόρ. **ἤλῖσα** καὶ πρκμ. **ἤλῖκα** εὕρηνται μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῆς προθ.**ἐξ**:(ὁ σχηματισμὸς τῶν χρόνων τούτων μετὰ ῑ ἀκριβῶς ὁμοιάζει πρὸς τὸν τύπον **ἐκύλῖσα** ἐκ τοῦ **κυλινδέω** ἢ **κυλίνδω**):—κυλίω. **II.** παθητ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., κυλιόμενος ἐν τῇ κόνει ὡς ὁ ἵππος (πρβλ. **ἀλινδήθρα**), ἀλινδούμενος, Πλούτ. 2. 396Ε· ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, Νικ. Θ. 156· ἀλινδηθείς, αὐτόθι 204· ἠλινδημένος, κυλισθείς, Δείναρχ. παρὰ Σουίδ. **2)** καθόλου, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν᾿ ἀλινδόμενος, ᾿Ανθ. Π. 7. 736· οἱ περὶ τὴν ᾿Ακαδήμειαν ἀλινδοῦνται, ᾿Αλκίφρ. 3.14· πρβλ. 31· ἠλινδημένος ἐν αὐλαῖς σατραπικαῖς, κεκυλισμένος ἐν .. κτλ. Πλουτ. ῏Αγις 6.

ἀλινδήθρα, ἡ, «κυλίστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κονίονται,» Σουίδ., Λατ. volutabrum (πρβλ. **ἐξαλίνδω**)· μεταφ., ἀλινδήθρα ἐπῶν, ὅ ἐ. μακραί, περίπλοκοι καὶ τρόπον τινὰ κυλινδούμεναι λέξεις, ᾿Αριστοφ. Βάτρ. 904.

ἀλίνδησις, εως, ἡ, ἡ ἐν κόνει κυλίνδησις, ἄσκησις, καθ᾿ ἣν οἱ παλαίοντες ἐκυλίοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ῾Ιππ. 364.13., 368. 26.

ἀλίνδομαι, ἴδε ἐν λ. **ἀλινδέω**.

ἁλῐ-νήκτειρα, ἡ, (νήχω) θηλ. ὡς ἐξ ἀρσ. * **ἁλινηκτήρ**, ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ νηχομένη, κολυμβῶσα, ᾿Ανθ. Π. 6.190 [μετὰ ῐ ἐν ἄρσει].

ἁλῐ-νηχής, ές, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ νηχόμενος, ᾿Ανθ. Π. 6.29.

ἅλῐνος, η, ον, (ἅλς) ἐξ ἅλατος, χόνδροι, Ἡρόδ. 4.185· τοῖχοι, αὐτόθι.

ἄ-λῐνος, ον, (λίνον) ἄνευ δικτύου, ἄνευ θηρευτικῶν παγίδων, ἄλ. θήρα, κυνήγιον καθ' ὃ οὐδεμία παγὶς ἢ δίκτυον τίθεται εἰς χρῆσιν, Ἀνθ. Π. 9. 244.

ἄλινσις, εως, ἡ, τριβή, (λέανσις, στίλβωμα), Σαμίων ἕλετο ἄλινσιν τοῦ ἐργαστηρίου καὶ κονίασιν, [IV] Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325A$_{39}$ = K. 241, οὐσ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ἀλίνω. Πρβλ. Ἡσύχ. καὶ A. B. 383.

ἀλίνω (ἀλέω) = **λεπτύνω,** τρίβω, στουμπίζω, «ἀλίνουσιν: ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι,» Σοφ. (Ἀποσπ. 826) ἐν A. B. 383.11: — ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «ἀλίνειν, ἀλείφειν», «ἀλῖναι, ἐπαλεῖψαι».

ἅλιξ, Δωρ. ἀντὶ **ἧλιξ.**

ἄλιξ, ῐκος, ὁ, χόνδρος, Ἀθήν. 647D.

ἁλί-ξαντος, ον, ὁ ξαινόμενος, κατατρωγόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, χοιράδες, Ἀνθ. Π. 6. 89· ἁλ. μόρος, θάνατος, ὁ προελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῆς ἀκτῆς προσαράξεως, αὐτόθι 7. 404.

ἅλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἥλιος.**

ἅλιος (A), α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Αἴ. 357, Εὐρ. Ἡρακλ. 82: (ἅλς):—θαλάσσιος, Λατ. marinus, ἐπίθ. τῶν θαλασσίων θεῶν, νυμφῶν, κτλ., Ὅμ., κτλ.· θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, δηλ. τοῦ Νηρέως, Ἰλ. Α. 556, Ἡσ. Θ. 1003, πρβλ. Ὀδ. Δ. 365, καὶ ἀλλ., θεαὶ ἅλιαι, αἱ ἐν θαλάσσῃ θεαί, Νηρηΐδες, Σ. 432· περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστ. Θαυμασ. 107, πρβλ. **ἁλίπλαγκτος·** ἁλ. ψάμαθοι, ἡ θαλασσία ἄμμος, Ὀδ. Γ. 38· ἅλ. πρών, Αἰσχύλ. (λυρ.) Πέρσ. 131. 879· κῦμα, ὁ αὐτ. Ἱκ. 15· ναῦς, πλάτα, πρύμνη, κτλ., Πινδ. Ο. 9, 111, Σοφ. Ο. Κ. 716, κτλ., ἁλία δρῦς, ἴσ. ἡ αὐτὴ καὶ **ἁλίφλοιος,** Εὔπολ. ἐν «Αἰξί» 1. 4· ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

ἅλιος (B), α, ον, (ἄλη, ἠλίθιος):—ὡς τὸ **μάταιος,** ἐπὶ πραγμάτων, ἄκαρπος, ἀνωφελής, ἡμαρτημένος· ἔπος, μῦθος, πόνος, βέλος, ὅρκιον, κτλ., Ἰλ., ἐν Ὀδ. μόνον μετὰ τοῦ ὁδός, Β. 273, 318· ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Κ. 324· οὐδ. **ἅλιον,** ὡς ἐπίρρ., μάτην, Ν. 505· καὶ οὕτω μᾶλλον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ ἐν Δ. 179· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1469· ἀλλὰ τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. **-ίως,** ὁ αὐτ. Φ. 840.— Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἁλιο-τρεφής, ές, τρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσόβιος, φῶκαι, Ὀδ. Δ. 442.

ἁλιόω, ποιητ. ῥῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μέλλ. **ἁλιώσω,** ἀόρ. **ἠλίωσα,** Ἐπ. **ἀλίωσα:** μέσος τις μέλλων ἀπαντᾷ μ. ἐνεργ. σημασ., Μάξιμ. π. καταρχ. 582, μ. παθητ. δέ, αὐτόθι 512. (ἅλιος Β). Καθιστῶ τι ἄκαρπον, ματαιῶ· Διὸς νόον .. ἁλιῶσαι, Ὀδ. Ε. 104· οὐδ' ἀλίωσε βέλος, οὐδ' ἔρριψε μάτην τὸ βέλος, Ἰλ. Π. 737· οὐχ ἠλίωσε τοὔπος, δὲν εἶπε τὸν λόγον μάτην, Σοφ. Τρ. 258. 2) = **ἀϊστόω,** καταστρέφω· τὸ μέν τις οὐ .. ἁλιώσει, Σοφ. Ο. Κ. 704.

ἀ-λῐπᾰρής, ές, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος εἰς ἱκετεύοντα· ἀλ. θρίξ (ἴσ. καὶ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξ. **λιπαρός**), οὐχὶ λιπαρὰ καὶ κεκαλλωπισμένη κόμη, Σοφ. Ἠλ. 451. Ἴδε σημ. Jebb.

ἁλί-παστος, ον, πεπασμένος δι' ἅλατος, Ἀριστομ. ἐν «Γόησι» 2, Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1.10, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E.

ἁλί-πεδον, τό, πεδίον παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀμμῶδες πεδίον, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7.15,2, Λυκόφρ. 681· οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὸν Πειραιᾶ λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 30, ἀλλ' ὁ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 30) ἔγραψεν ἐν ἀλιπέδῳ μ. ψιλῆς, ὡς λέγει ὁ Ἁρπ. [ᾱλῐ- ἐν ἄρσει, Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅπερ πιθανῶς ἐξηγεῖ τὸν τύπον ἀλίσπεδον ἐν Πολυδ. 1.186].

ἀ-λῐπής, ές, (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνός, ἄπαχος, Ἀθήν. 315D: ἄνευ παχείας οὐσίας, Στράβ. 195: ἐν τῇ ἰατρικῇ = οὐχὶ πηκτὸς καὶ λιπαρός, ἐπὶ πλυμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀλοιφάς, Ἀρεταῖος Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.7. **II.** (λείπω, λιπεῖν) ὁ ἀδιάκοπος, συνεχής, προχοαί, Ποιητ. παρὰ Πορφ.

ἁλί-πλαγκτος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν πλανώμενος, ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε .., φάνηθι, προσεύχεται ὁ χορὸς τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν ἐν Τροίᾳ (οὕτω κατωτέρω ὁ Ἀπόλλων καλεῖται νὰ ἔλθῃ, Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων), Σοφ. Αἴ. 695· ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος Ἀνθ. Π. 6. 65· ἔχις ἁλ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1033.15·—πρβλ. **ἁλίπληκτος.**

ἁλι-πλᾰνής, ές, ὁ ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος, Ἀνθ. Π. 11. 390.

ἁλι-πλᾰνία, ἡ, ἡ κατὰ θάλασσαν περιπλάνησις, Ἀνθ. Π. 6. 38.

ἁλί-πλᾰνος, ον, = ἁλιπλανής, Ὀππ. Κ. 4. 258.

ἁλι-πλεύμων, ονος, ὁ, = πλεύμων II, Μάρκελ. Σιδήτης 27, ἐν Φαβρ. Βιβλ. 1. σ. 17.

ἁλί-πληκτος, Δωρ. **-πλακτος, ον,** ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, ἐπὶ νήσων, Πινδ. Π. 4. 24· (**θαλασσόπληκτος** παρ' Αἰσχύλ.), ὁπόθεν **ἁλίπλακτος** διωρθώθη ἐν Σοφ. Αἴ. 597 (λυρ.) ἀντὶ **ἁλίπλαγκτος.**

ἁλι-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. εἰς Δηλ. 11, Ἀνθ. Π. 6. 193.

ἁλί-πλοος, ον, συνῃρ. **-πλους, ουν,** ὑπὸ ὑδάτων κεκαλυμμένος, τείχεα, Ἰλ. Μ. 26. **II.** μεταγ. ἐνεργ., = ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ναῦς, Ἀρίων 17 (Bgk σ. 873)· ὡς οὐσιαστ., ναύτης, ἁλιεύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1329, Καλλ. εἰς Δηλ. 15.

ἁλί-πνοος, ον, ὁ ὀσμὴν ἔχων θαλάσσης, Μουσαῖος 265.

ἁλι-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσον τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα ῥέει, διασφάξ, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 24.

ἁλι-πορφῠρίς, ίδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, ἴσως = **πορφυρίς,** Ἴβυκ. 7· πρβλ. **ἁλιπόρφυρος ὄρνις,** Ἀλκμὰν 12 (26).

ἁλι-πόρφῠρος, ον, ὁ διὰ θαλασσίας πορφύρας βεβαμμένος, ἠλάκατα, φάρεα, Ὀδ. Ζ. 53, Ν. 108· οἶδμα, Ἀρίων 18 (Bgk σ. 873)· «ἁλιπόρφυρα· ἁλουργῆ, τουτέστιν ἐκ θαλασσίας πορφύρας,» Ἡσύχ.

ἁλι-πτόητος, ον, ὁ πτοούμενος ἐκ τοῦ θαλασσίου ῥόχθου, Νόνν. Δ. 8. 56.

ἁλιρ-ρᾰγής, ές (ῥήγνυμι) = ὁ θραύων τὰ κύματα: ἢ μᾶλλον παθ., καθ' οὗ θραύονται τὰ κύματα· σκόπελος, Ἀνθ. Π. 7. 383.

ἁλιρ-ραιστής, ὁ, (ῥαίω) ὁ ὡς μαινόμενος διασχίζων τὴν θάλασσαν, ὁ καταστρεπτικός, δράκων, Νικ. Θ. 828.

ἁλίρ-ραντος, ον, (ῥαίνω) ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ῥαντιζόμενος, «ἁλιρράντους τε παρ' ἀκτάς,» Ἀνθ. Π. XIV, 72.

ἁλίρ-ρηκτος, ον, = ἁλιρραγής, «ἁλιρρήκ. ὑπὸ δειράσιν,» Ἀνθ. Π. 7. 278.

ἁλιρ-ρόθιος, ον, καὶ α, ον, Ἀνθ. Π. 76, 624.— ὁ ὑπὸ τοῦ ῥόθου τῆς θαλάσσης κυκλούμενος ἢ προσβαλλόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κόνις, νηῦς, Ἀνθ. ἔνθ. ἀνωτ. **II.** ῥοχθῶν, θορυβῶν, θάλασσα, Ὀρφ. Ἀργ. 1296.

ἁλίρ-ροθος, ον, = τῷ προηγ., ἁλ. πόροι, = τὰ ῥοχθοῦντα στενὰ ἢ περάσματα, πορθμοὶ τῆς θορυβούσης θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 367· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 412 (λυρ.)· ὡσαύτως ἁλ. ἀκτή, Εὐρ. Ἱππ. 1205. Μόσχ. 2.128· πρβλ. **ἁλίκλυστος, ἁλίκτυπος.**

ἁλίρ-ροιζος, ον, = **ἁλιρρόθιος,** Νόνν. Δ. 13, 322, κτλ.

ἁλίρ-ρῠτος, ον, ὁ καταρρεόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 12.55. **II.** ἁλ. ἄλσος, αὐτὴ ἡ ἐγειρομένη θάλασσα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 868 (λυρ.).

ἅλις [ᾰλῐς], ἐπίρρ.: (ἴδε ἐν λ. **ἁλής**). Σωρηδόν, εἰς πλῆθος, ἀφθόνως, Λατ. affatim καὶ κατὰ τροποποίησιν τῆς ἐννοίας, = ἱκανῶς, ἀρκετά, Λατ. satis: **1)** παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον συνάπτεται μετὰ ῥημάτων, ἅλις πεποτήαται [μέλισσαι], Ἰλ. Β. 90· περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν, Γ. 384· κόπρος ἅλις κέχυτο, Ρ. 298· ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι, Ἰλ. Ξ. 122:—ἐκ τῶν συμφραζομένων δὲ ἐνίοτε λαμβάνει τὴν σημασίαν: σχεδὸν ἐπαρκῶς, ὡς τὸ **μετρίως,** εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, Εὐρ. Μήδ. 629· ἔφερε κακὸν ἅλις, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 907. **2)** παρ' Ὁμ. ὡσαύτως εὕρηται συχνάκις στενῶς συνδεδεμένον μετά τινος ὀνόματος: χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἀρκετόν, Ὀδ. Π. 231, πρβλ. Ἰλ. Χ. 340· νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, Ἰλ. Ι. 137· ἅλις χέραδος (ἴδε ἐν λ. **χέραδος**), Φ. 319· ἅλις δ' εὐῶδες ἔλαιον, Ὀδ. Β. 339.— Ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη χρῆσις εἶναι σπανία παρ' Ἀττ.: ἅλις βίοτον εὗρον, Εὐρ. Μήδ. 1107· λύπας ἅλις ἔχων (Ἐλμσλ. λύπης), ὁ αὐτ. Ἑλ. 589:—σπανίως μετ' ἐπιθέτου, ἅλις ... ἦσθ' ἀνάρσιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 511. **3)** **ἅλις** (ἐνν. ἐστί), = ἀρκεῖ· ἢ οὐχ ἅλις, ὅττι ..; = δὲν ἀρκεῖ ὅτι ..; Ἰλ. Ε. 349· ἢ οὐχ ἅλις, ὡς ..; Ρ. 450, Ὀδ. Β. 312· οὕτως, ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων, Σοφ. Ο. Τ. 1515· καὶ ἀπολύτως **ἅλις,** ἀρκεῖ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1402:—Παρ' Ἀττ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, Αἰσχύλ. Θήβ. 679· μ. δοτ. καὶ ἀπαρ., ἅλις δὲ κλαίειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν, Εὐρ. Ἄλκ. 1041, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 685. **4)** = ἐπιθέτῳ ὡς κατηγορούμενον, ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά, Εὐρ. Ἄλκ. 673· πρβλ. Ι. Τ. 983, Σοφ. Τρ. 332. **5)** **ἅλις** (ἐνν. εἰμί), προστιθεμένης μετοχῆς, ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ, = ἀρκεῖ ὅτι ὑποφέρω, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1061· ἅλις ἐγὼ δυστυχῶν, Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9, 11. 5. **6)** παρ' Ἀττ. = τῷ Λατ. satis, μετὰ γεν. πράγ., = ἀρκετὸν μέρος ἔκ τινος πράγμ., ἅλις ἔχειν τῆς βορῆς, Ἡρόδ. 1. 119, πρβλ. 9. 27· πημονῆς ἅλις γ' ὑπάρχει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1656, πρβλ. 1659· ἅλις [ἐστὶ] λελεγμένον, ὁ αὐτ. Εὐμ. 675· ἅλις λόγων, Σοφ. Ο. Κ. 1016· ἅλις ἀφίης μοι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421· ὅταν τίθεται πέρας εἰς λόγον ἢ ζήτημα· καὶ τούτων μὲν ἅλις, Πλάτ. Πολιτ. 287Δ· καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 6, κτλ. **II.** τύπος τις **ἅλιας** ἢ **ἁλίας** παρ' Ἱππών. 101· πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 63.18, Ἰωάνν. Ἀλ. Τον. παραγγ. σ. 38.12· οὕτω δὲ ἀναγινώσκει ὁ Δινδόρφ. ἐν Εὐρ. Ἴωνι 723 (λυρ.), ἁλίας, ἁλίας ὁ πάρος ἀρχαγός, ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀλίσας.**

ἁλίς, ίδος, ἡ (ἅλς), = ἁλμυρίς, Εὐστ. 706. 56.

ἀλίσβη, ἡ, = ἀπάτη, Ἡσύχ.

ἀλισγέω, = μιαίνω, μολύνω, Ἑβδ. (Δαν. α', 8, καὶ ἀλλ.).

ἀλίσγημα, ατος, τό, (ἀλισγέω) μόλυνσις, μίασμα, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 20, ἀναφερόμενον εἰς τὰ εἰδωλόθυτα· «ἀλισγημάτων, τῆς μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυμάτων,» Ἡσύχιος.

ἁλίσκομαι [ᾰ], ἐλλειπτικὸν παθ., οὗ τὸ ἐνεργ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **αἱρέω** (**ἁλίσκω** μόνον ἐν παροιμίᾳ ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει, Παροιμιογράφ.): παρατ. **ἡλισκόμην** (οὐδέποτε **ἑαλ-**), Ἡρόδ.,

Ἀττ., μέλλ. **ἁλώσομαι**, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἀόρ. **ἥλων**, Ὀδ. Χ. 230, ἀείποτε παρ' Ἡροδ., καὶ ἐνίοτε ἐν χειρογράφοις Ἀττ. συγγραφέων, ὡς Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286Α, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 21, ἀλλ' ὁ κοινὸς Ἀττ. τύπος ἦτο **ἑάλων** [ᾱ, Ἀριστοφ. Σφ. 355, ἀλλὰ ᾰ Ἀνθ. Π. 7. 114., 11. 155· ᾰ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, κτλ., πλὴν ἐν τῇ μετοχ. **ἁλόντε**, Ἰλ. Ε. 487]· ὑποτακτ. **ἁλῶ**, ῷς, ῷ, Αἰσχύλ. Θήβ. 257, Εὐρ. Ἱππ. 420, Ἀριστοφ. Ἀχ. 662. Σφ. 898, κτλ., Ἰων. **ἁλώω**, **ἁλώῃ**, Ἰλ. Λ. 405, Ξ. 81, Ἡρόδ. 4. 127· εὐκτ. **ἁλοίην**, Πλάτ., Ἐπ. **ἁλῴην**, Ὀδ. Ξ. 183, Ο. 300· (ἡ ὑποτακτ. **ἁλώῃ** καὶ εὐκτ. **ἁλῴη** συχνάκις συγχέονται, ἄλλαι γραφαὶ ἐν Ἰλ. Ι. 592, Ξ. 81, Ἡροδ. 4. 127)· ἀπαρ. **ἁλῶναι**, Ἰλ. Φ. 281, Ἀττ., Ἐπ. **ἁλώμεναι**, αὐτόθι 495· μετοχ. **ἁλούς**, Ἰλ. Β. 374, Ἀττ., ἴδε ἀνωτέρω:—πρκμ. **ἥλωκα**, Ἡρόδ. 1. 83, Ἀντιφ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, 7, Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1, 17, καὶ συχν. παρὰ Δημοσθ., ἀλλὰ κοινῶς παρ' Ἀττ. **ἑάλωκα** [ᾰλ], Αἰσχύλ. Ἀγ. 30, Θουκ., κτλ. (καὶ ἐν χειρογράφ. Ἡροδ., 1. 191, 209)· ὑπερσ. **ἡλώκειν**, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 12.—Περὶ τῶν τύπων **ἥλων**, **ἑάλων**, **ἥλωκα**, **ἑάλωκα** ἴδε Veitch Ἑλλ. Ῥήματα ἐν λέξ.—Ἐκ τῶν χρόνων τούτων ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ.—Πρβλ. **παραλίσκομαι**. (Τὸ ὅτι τὸ ἁλίσκομαι μετὰ τῶν χρόνων αὐτοῦ χρησιμεύει ὡς τὸ παθητ. τοῦ **αἱρέω**, ἀόρ. β' **εἷλον**, **ἑλεῖν**, ὑποδεικνύει τὴν √ Ἀλ = ϜΕΛ (πρβλ. **ἑϜάλων**), μ. τῆς σημασ. τοῦ λαμβάνειν, ἴδε Λοβ. Ῥηματικ. 163. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἄσχετον πρὸς τὸ **ἀνᾱλίσκω**, ἴδε ἐν λέξει). Λαμβάνομαι, νικῶμαι, συλλαμβάνομαι, περιέρχομαι εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, Ἰλ. Β. 374, καὶ ἀλλ., Ἡρόδ., Τραγ., κτλ.· ἁλώσεται (ἐνν. ὁ Κρέων), Σοφ. Ο. Κ. 1065· ἁλίσκεσθαι εἰς πολεμίους, περιπίπτειν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν καὶ συλλαμβάνεσθαι ὑπ' αὐτῶν, Πλάτ. Πολ. 468Α· ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς, ὁ αὐτ. Κρίτων 43C. **2**) λαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, θανάτῳ ἁλῶναι, καταληφθῆναι ὑπὸ θαν., ἀποθανεῖν, Ἰλ. Φ. 281, Ὀδ. Ε. 312, καὶ ἄνευ τοῦ θανάτῳ, Ἰλ. Μ. 172, Ὀδ. Σ. 265, κτλ.: ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι ἤδη ἁλωκότα [ἐνν. νόσῳ], Πινδ. Π. 3. 100· ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα, γράμματα κατελήφθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς Ἀθήνας, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23:—Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 700 ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς νομικῆς φράσεως (ἴδε κατωτέρω ΙΙ. 2)· τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα, ἐπὶ ἀετοῦ, δηλ. διὰ πτεροφόρου βέλους, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 129· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Πόρσ. Μήδ. 139 (VIII):—ἀγρεύομαι κατὰ τὴν θήραν, Ἰλ. Ε. 487, Ξεν. Ἀ. 5. 3, 10:—ὡσαύτως, ἁλ. ὕπνῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 67· ἀπάταις, μανίᾳ, Σοφ. Ἠλ. 125, Αἴ. 216· ὑπ' ἔρωτος, Πλάτ. Φαῖδρ. 252C., κτλ.· νοσήματι, διαρροίᾳ, κτλ., Ἀριστ. Προβλ. 30, 1. 19, κτλ.:—ἀπολ., κατανικῶμαι, καταβάλλομαι, Σοφ. Αἴ. 649· ἁλοὺς ἐφόνευσα, Λατ. mente captus, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 547 (ὡς ὁ Ἕρμανν. ἀντὶ **ἄλλους**, ἀλλ' ἴδε **ἄνους**)· μιᾷ νίκῃ ἁλίσκονται, διὰ μιᾶς νίκης καταστρέφονται, Θουκ. 1. 121. **3**) ἐπὶ καλῆς σημασίας, κερδίζομαι, ἀποκτῶμαι, κατορθοῦμαι, Σοφ. Ο. Τ. 543, Εὐρ. Ἀλκ. 768, Ξεν. Κυν. 12. 22· πρβλ. **ἁλωτὸς** ΙΙ. **ΙΙ.** συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ, λαμβάνομαι πράττων τι· οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων, Ἡρόδ. 1. 112· ἐπιβουλεύων ἐμοὶ .. ἑάλωκε, αὐτόθι 209· ἐὰν ἁλῷς ἔτι τοῦτο πράττων, Πλάτ. Ἀπολ. 29C· ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. ἢ ἐπιθέτου παραλειπομένης τῆς μετοχ. ὤν: οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι, Σοφ. Ο. Τ. 576· μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1079· ὡσαύτ. ἁλ. ἐν κακοῖσι, Σοφ. Ἀντ. 496. **2**) συχν. ὡς Ἀττικὸς δικανικὸς ὅρος, κηρύττομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, κατὰ πλήρη φράσιν, ἁλοὺς τῇ δίκῃ, Πλάτ. Νόμ. 937C· λιποταξίου γραφὴν ἡλωκέναι, Δημ. 549. 1· πρβλ. Ἀντιφῶντα 117. 18., 118. 26: ἁλ. μιᾷ ψήφῳ, Ἀνδοκ. 30· 10: μ. γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ἁλῶναι ψευδομαρτυριῶν, ἀστρατείας, ἀσεβείας, κτλ. (ἐνν. γραφήν), ἴδε ἐν λέξεσιν: ἁλ. θανάτου, καταδικάζεσθαι εἰς θάνατον, Πλουτ. 2. 552D· ὡσαύτως, ἁλοῦσα δίκη, καταδίκη, Πλάτ. Νόμ. 937D:—πρβλ. **αἱρέω** ΙΙ. 4.

ἄλισμα, τό, ἔνυδρόν τι φυτόν, Alisma Parnassifolia ἢ Plantago, Διοσκ. 3. 169.

ἁλι-σμάρᾰγος, ον, ὁ ὡς ἡ θάλασσα ἠχῶν, Νόνν. Δ. 39. 362.

ἁλί-σμηκτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης σμηχόμενος, λουόμενος, Λυκόφρ. 994. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **ἁλίσμηκτα** (Κῶδ. **ἁλισίμικτα**), **ἡλισμένα**, καὶ ὁ Σουΐδ. **ἁλίμικτον**, **πεπασμένον**.

ἁλί-σπαρτος, ον, ὁ ἐσπαρμένος ἢ πεπασμένος δι' ἅλατος, Εὐστ. 1827. 61, Ἡσύχ. Ἐτυμ. Μ.

ἁλίσπεδον, τό, ἴδε **ἁλίπεδον**.

ἁλι-στέφανος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστεφόμενος, περιβαλλόμενος, νῆσος, Ἀλέξ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Ταπροβάνη**.

ἁλιστεφής, ές, = **ἁλιστέφανος**, ἁ ἁλιστεφὴς Θάσος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 208. 16· πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 146.

ἁλί-στονος, ον, ὁ ἠχῶν ὡς ἡ θάλασσα, ῥαχίαι, Αἰσχύλ. Πρ. 712. **ΙΙ.** ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης στενάζων, ἐπὶ ἁλιέων, Ὀππ. Ἁλ. 4. 149.

ἁλιστὸς [ᾰ], **ή, όν**, (ἁλίζω) ἁλατιστός, ἐν ἅλμῃ διατηρούμενος, Ἀνθ. Π. 9. 377, Στράβ. 197.

ἁλίστρα, ἡ, = **ἁλινδήθρα**, Πολυδ. 1. 183.

ἁλί-στρεπτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστρεφόμενος, ὁ τῇδε κἀκεῖσε φερόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ναῦς, Ἀνθ. Π. 9. 84.

ἀλῐταίνω [ᾰλ], Ἐπ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν λυρ. χωρίοις) τὸ πλεῖστον ἁπάντων κατ' ἀόρ. β' ἐνεργ. καὶ μέσ.—Ἐνεργ. κατ' ἀόρ. **ἤλῐτον**, Ἰλ., Θέογν. 1170, Αἰσχύλ. Εὐμ. 269· ὑποτακτ. **ἀλίτῃ**, Ψευδο-Φωκυλ. 208· εὐκτ. **ἀλίτοιμι**, Αἰσχύλ. Πρ. 533· μετοχὴ **ἀλιτών**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 316 (οὕτως ὁ Ἕρμανν. καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν Αὐρᾶτον): μεταγεν. Ἐπ. ἀόρ. α' **ἀλίτησα**, Ὀρφ. Ἀργ. 642.—Μέσ. **ἀλιταίνεται** (ἑτέρα γραφὴ **ἀλιτρ-**), Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 328· ἀόρ. **ἀλίτοντο**, **ἀλίτωμαι**, **ἀλιτέσθαι**, Ὅμ.: μετοχὴ **ἀλιτήμενος** μετὰ τονισμοῦ καὶ σημασ. ἐνεστῶτος (ἐσχηματισμένη ὡς ἐκ ῥήμ. **ἀλίτημι**, πρβλ. **τιθήμενος**, Ἐπ. ἀντὶ **τιθέμενος**)· ἴδε κατωτέρω. (Συγγενὲς τῷ **ἄλη**, **ἀλάομαι**, κτλ.:—ἐντεῦθεν **ἀλείτης**, **ἀλοιτός**, **ἀλιτήριος**: τὸ **ἀλιτραίνω** εἶναι ἁπλῶς Ἐπ. τύπος). Ἁμαρτάνω εἴς τινα ἀδικῶ, βλάπτω, μετὰ αἰτιατ. προσώπ., ἐκ γάρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, Ἰλ. Ι. 375· ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, Τ. 265· ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, Ὀδ. Δ. 378· Ἀθηναίην ἀλίτοντο, Ε. 108· οὕτω παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 80 (ἔνθα ἀνάγν. **μέγ'** ἀντὶ **μετ'**), Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 269· πρβλ. **ἀλιτρέω**. **2**) μ. αἰτ. πράγμ., παραβαίνω, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, Ἰλ. Ω. 570· ὅρκον, σπονδάς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 388, Ὀππ. Ἁ. 5. 563. **3**) μ. γεν., ἁμαρτάνω τινός, ἀποπλανῶμαι, ἀλίτησεν ἀταρποῦ, Ὀρφ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 255. **4**) ἡ μετοχὴ **ἀλιτήμενος** εἶναι ἐν χρήσει = **ἀλιτρός**, ὡς ἐπίθετον θεοῖς ἀλιτήμενος, ἁμαρτωλὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ὀδ. Δ. 807· πρβλ. **ἀλιτήμερος**.

ἀ-λιτάνευτος, ον, εὕρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ἀλλιτ-**, ὃ ἴδε.—Ἐπίρρ. **-ως**, Α. Β. 374, Ἐτυμ. Μ. 57.

ἁλι-τενής, ές, ὁ ἐκτεινόμενος εἰς ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διόδ. 3. 44. **ΙΙ.** ἐπίπεδος, χαμηλός, ἐπὶ χωρῶν, Στράβ. 307, Ἀρρ. Ἰνδ. 21. 9· ambulatio ἁλ., περίπατος ἐπὶ πεδινοῦ μέρους, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 13, 1: ἐπὶ πλοίων, χαμηλός, Πλουτ. Θεμ. 14: ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀβαθής, Πολύβ. 4. 39, 3, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 84.

ἁλι-τέρμων, ον, ὁ ὁριζόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων τέρμονα τὴν θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 9. 672.

ἀλίτημα, ατος, τό, ἁμάρτημα, πλημμέλημα, Ἀνθ. Π. 5. 278.

ἀλῐτ-ήμερος, ον, ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὴν ἡμέραν, προώρως γεννηθείς, ὡς τὸ **ἠλιτόμηνος**, Ἡσ. Ἀσπ. 91 (κατ' εἰκασ. τοῦ Guieti ἀντὶ **ἀλιτήμενον**)· «ἠλιτόμηνος καὶ ἀλιτήμερος· σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα,» Ἐτυμ. Μ. 428. 10.

ἀλῐτημοσύνη, ἡ, = **ἀλίτημα**, Ὀρφ. Ἀργ. 1315.

ἀλῐτήμων, ον, γεν. **ονος** (ἀλιτεῖν) = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Ω. 157, 186, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 123.

ἀλῐτήριος, ον, (ἀλιτεῖν) ὁ ἁμαρτάνων εἴς τινα, ἀνόσιος πρός τι· «ἁμαρτωλός, .., θανάτου αἴτιος καὶ ἔνοχος,» Ἡσύχ., μ. γεν., τῶν ἀλιτηρίων .. τῶν τῆς θεοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 445, ἐναγεῖς καὶ ἀλ. τῆς θεοῦ, Θουκ. 1. 126· οὕτω: κοινὸν ἀλιτήριον .. ἁπάντων, ἡ κοινὴ μάστιξ πάντων, Δημ. 280. 27· ἀλιτήριος Ἑλλάδος, Αἰσχίν. 76. 7. **2**) ἀπολ., ἁμαρτωλός, ἔνοχος, Λατ. homo piacularis, Λυσ. 137. 19, Ἀνδοκ. 17. 11, Πρωταγόρας .. ἀλιτήριος (δηλ. ὁ ἀλ.), Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 10· ἐν «Δήμοις» 7, Μενάνδ. Ἄδηλ. 38. **ΙΙ.** = **ἀλάστωρ**, τὸ ἐκδικούμενον πνεῦμα, Ἀντιφῶν 125. 32., 127. 1· πρβλ. Ruhnk Τίμ. ἐν λέξει.

ἀλῐτηρός, όν, = **ἀλιτήριος**· ἀλλὰ τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 371· κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός, πρέπει νὰ εἶναι ἐφθαρμ., ἐπειδὴ τὸ ι εἶναι βραχύ. Ὁ Toup προτείνει κἀλιτηρίου, ὁ Ἕρμανν. κἀξ ἀλοιτηροῦ, ὁ Δινδ. κἀξ ἀλιτρίας, ὁ Jebb παρεδέχθη τὴν γραφὴν τοῦ Toup.

ἀλῐτηρώδης, ες, (εἶδος) βδελυκτός, κατηραμένος, ὀλέθριος, οἶστρος, Πλάτ. Νομ. 854Β· στάσις, ὁ αὐτ. Πολ. 470D.

ἀλίτης [ῐ], **ου, ὁ**, = **ἀλείτης**, Ἡσύχ., Λεξ. de Spir. σ. 209, κτλ. ὁπόθεν διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 614, ἀντὶ **ἀλάταν**, ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ἀλλά, **ΙΙ.** **ἁλίτης** [ῑ], **ου, ὁ**, = θαλάσσιος, Λεξ. de Spir. αὐτόθι, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 181, 263· ὁπόθεν διορθοῦται ὑπὸ Ahrens ἐν Ἐπιχ. 24.

ἀλῐτό-μηνος, ον, = τῷ Ὁμηρικῷ **ἠλιτόμηνος**, Σουΐδ., κτλ.

ἀλῐτό-ξενος, ον, ὁ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ φίλου (ξένου) ἁμαρτάνων, Πινδ. Ο. 10 (11). 7.

ἀλῐτο-φροσύνη, ἡ, = ἀνόσιον φρόνημα, Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἀλῐτραίνω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀλιταίνω** (ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ)· ἀπολ. = ἁμαρτάνω, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ὅστις ἀλιτραίνει ἢ ὅς κεν ἀλιτραίνῃ, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 241 (ἴδε Αἰσχίν. 49. 27., 73. 4)· ἢν μὲν ἀλιτραίνῃς, Ἀνθ. Π. 9. 763· οὐδὲν ἀλ., Τρυφ. 269.

ἁλῐ-τρεφής, ές, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ τραφείς, Κόϊντ. Σμ. 3. 272, Νόνν. Δ. 24. 116.

ἀλῐτρέω, = **ἀλιταίνω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 316· ἀλλ' ὁ Αὐρᾶτος διορθοῖ **ἀλιτών**.

ἀλῐτρία, ἡ, ἁμαρτία, βλάβη, Σοφ. Ἀποσπ. 42, Ἀριστοφ. Ἀχ. 907· ἴδε ἐν λ. **ἀλιτηρός**.

ἀλῐτρό-βιος, ον, ὁ ζῶν μοχθηρῶς, κακῶς, φαῦλος ἄνθρωπος, Νόνν. Δ. 12. 72.

ἀλιτρο-δίκης, ου, ὁ, ὁ δι' ἀλιτηρίου τρόπου δικάζων, Μεθόδ. 104C.

ἀλῐτρό-νοος, ον, ὁ ἔχων φαῦλον φρόνημα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 168, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1052.

ἀλῐτρός, όν, συγκεκομ. ἀντὶ **ἀλιτηρός**, = ἁμαρτωλός, κακός, φαῦλος, Ἰλ. Θ. 361, Θέογν. 377, Σόλων 13. 27, Πινδ. Ο. 2.107: ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ ὡς οὐσιαστ., δαίμοσιν ἀλιτρός, ἁμαρτωλὸς πρὸς τοὺς θεούς, Ἰλ. Ψ. 595 καὶ μετὰ ἐννοίας ἐπιεικεστέρας, πανοῦργος, περίτριμμα, Ὀδ. Ε. 182· θηλ., **ἀλιτρὴ** εὕρηται ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 7.7, τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς .. ἀλώπεκος.

ἀλῐτροσύνη, ἡ, = **ἀλιτρία**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 699 (κατὰ πληθ.), Ἀνθ. Π. 7. 574, κτλ.

ἁλί-τροφος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπὶ ἁλιέων, Ὀππ. Ἁ. 1.76.

ἁλί-τροχος, ον, ὁ διὰ μέσου τῆς θαλάσσης ὁρμῶν, Ἴβυκ. 49· ἑνικ. αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν **ἁλίτροχα**, πρβλ. **εὔτροχος**.

ἁλί-τρῦτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κατατρυχόμενος, γέρων, Θεόκρ. 1. 45· κύμβη, Ἀνθ. Π. 7.294.

ἁλί-τῠπος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τυπτόμενος, ἁλ. βάρη, θλίψεις περὶ πτωμάτων ὑπὸ τῆς θαλάσσης τῇδε κἀκεῖσε φερομένων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 945 (λυρ.)· ὡς οὐσιαστ., ναύτης, ἁλιεύς, Εὐρ. Ὀρ. 373.

ἁλί-τῡρος, ὁ, εἶδος τυροῦ ἁλμυροῦ, Ἀνθ. Π. 9. 412.

ἁλι-φθερόω, = διὰ ναυαγίου καταστρέφω, καὶ μεταφ. καταστρέφω, Σοφ. παρ' Ἐτυμ. Μ. 776. 46:—«ἁλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι,» Ἡσύχ. Πρβλ. Λοβ. Σοφ. Αἴ. σ. 358.

ἁλιφθορία, ἡ, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ δυστύχημα, ναυάγιον, Ἀνθ. Π. 9. 41.

ἁλι-φθόρος, ον, ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καταστρέφων, ὡς οὐσιαστ., πειρατής, Ἀνθ. Π. 7. 654.

ἁλί-φλοιος, ὁ, ἡ, = θαλάσσιος φλοιός, εἶδος δρυός, Θεοφ. Ἱ. Φ. 3. 8, 5, καὶ ἀλλ.

ἁλι-φροσύνη, ἡ, ἱκανὴ φρόνησις (ἐκ τοῦ **ἅλις** καὶ **φρήν**), Ἡσύχ., ἐπίθ. **ἀλίφρονες**, Ναυμάχ. 63·—ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἁπλῶς ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ **χαλιφροσύνη**, **χαλίφρονες**.

ἁλί-χλαινος, ον, ὁ πορφύραν περιβεβλημένος, Νόνν. Δ. 20, 105· πρβλ. **ἁλιπόρφυρος**.

ἄλιψ ἢ **ἆλιψ** = πέτρα, παρ' Ἡσυχ., ἴδε ἐν λ. **ἠλίβατος**.

ἀλκάζω = ἐφαρμόζω δύναμιν, θέτω εἰς ἐνέργειαν ἰσχύν, Ἐτυμ. Μ. 56.11., 66.10:— Μέσ., **ἠλκάζοντο**, **ἠμύνοντο**, παρ' Ἡσυχ.

ἀλκᾰθεῖν, ποιητ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. εὐχρήστου (ἴδε ἐν λ. **ἀλέξω**), ὑποστηρίζω, ἀναφερόμενον ἐν Α. Β. 383 ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 425) καὶ Σοφ. (Ἀποσπ. 827)· πρβλ. **ἀμυναθεῖν**.

ἀλκαία, ἡ, ἡ οὐρὰ τοῦ λέοντος, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 39., Ὀππ. Ἁ. 5. 264· πρβλ. **ὁλκαία**.

Ἀλκαϊκός, ή, όν, (Ἀλκαῖος), «μέτρον Ἀλκαϊκόν,» Ἡφαιστ. 7, 10., 10, 8., 14, 5., 6, καὶ ἀλλ.

ἀλκαῖος, α, ον, (ἀλκή) ἰσχυρός, δυνατός, δόρυ, Εὐρ. Ἑλ. 1152 (λυρ.).

ἄλκαρ, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτιατ.:—φυλακτήριον, ἀλέξημα, ἄμυνα, οὔτε τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, Ἰλ. Ε. 644· **ἄλκαρ Ἀχαιῶν**, Λ. 823, ἀλλὰ γήραος ἄλκαρ, ἀλεξητήριον κατὰ τοῦ γήρατος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 193. Ἐπικὴ λέξις ἐν χρήσει μόνον παρὰ Πινδ. Π. 10, 81., Ψευδο-Φωκυλ. 120. (Συγγενὲς τῷ **ἀλκή**).

ἀλκᾶς, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλκήεις**.

ἀλκέα, ἡ, εἶδος ἀγρίας μαλάχης, Διοσκ. 3.164.

ἀλκείη, ἡ, δηλητηριῶδές τι φυτόν, Ὀρφ. Ἀργ. 925.

Ἀλκεσίππεια, τά, θυσία καὶ δαμοθοινία τις ἐν Δελφοῖς εἰς μνήμην Ἀλκεσίππου τινός, δωρησαμένου ἐπὶ τούτῳ ἀργύριον τῇ πόλει, Ἐπιγρ. Δελφ. W. et F. 436.

ἀλκή, ἡ, (ἴδε ἐν λέξ. **ἄλαλκε**), ἰσχὺς ὅπως φαίνεται αὕτη ἐν τῇ ἐνεργείᾳ; ἀνδρεία, θάρρος, εὐψυχία καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τῆς ῥώμης (ἥτις σημαίνει ἁπλῶς δύναμιν), ποιητ. λέξις (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγενεστέροις πεζοῖς, ὡς Τίμ. Λοκρ. 103B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 12, Πολ. 8. 3., 7, κτλ.), παρ' Ὁμήρ. συνδεόμενον μετὰ τοῦ **σθένος**, **βίη**, **ἠνορέη**, **μένος**, Ἰλ. Ρ. 212, Ὀδ. Χ. 237, καὶ ἀλλ., ἰδίως ἐν φράσει ἐπιειμένος ἀλκήν, οὕτω: φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, Ἰλ. Υ. 381· δύσεαι ἀλκήν, Ι. 231:—μετέπειτα ὡσαύτως, χερὸς ἀλκᾷ, Πινδ. Ο. 10 (11), 122· θηρία ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα, Ἡρόδ. 3.110· καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, συνῆψαν ἀλκὴν (ὡς τὸ σ. μάχην), Εὐρ. Ἱκ. 683:—κατὰ πληθ., κατορθώματα δυνάμεως, τολμηρὰ ἔργα, Πινδ. Ν. 7. 18, Εὐρ. Ῥῆσ. 933. **II.** ἰσχὺς πρὸς ἀπόκρουσιν κινδύνου, προφύλαξις, ὑπεράσπισις, ἑπομένως καί: βοήθεια, ἐπικουρία, ἀντίληψις· Διὸς ἀλκή, Ἰλ. Ο. 490, πρβλ. Θ. 140· οὐδέ τις ἀλκή, Ὀδ. Μ. 120, Χ. 305· ποῦ τις ἀλκή; Αἰσχύλ. Πρ. 545· ἀλκὴ βελέων, Σοφ. Φ. 1151· δορός, Εὐρ. Φοίν. 1098:—ἀλλ' ἀλκή τινος, ὑπεράσπισις, βοήθεια κατά τινος πράγματος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 199, Πινδ. Ν. 7.142, Σοφ. Ο. Τ. 218, πρβλ. **ἄλκαρ**: ἀλκὴν ποιεῖσθαι ἢ τιθέναι, παρέχειν ἐπικουρίαν, Σοφ. Ο. Κ. 459, 1524· ἐς ἢ πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι, στρέφομαι καὶ ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἕτοιμος ὅπως φυλαχθῶ ἢ ὑπερασπίσω ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 2. 45., 3.78, Θουκ. 2. 84· στρέψας πρὸς ἀλκήν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1149· ἐς ἀλκὴν ἐλθεῖν, ὁ αὐτ. Φοίν. 421· ἀλκῆς μεμνῆσθαι, Ἡρόδ. 9.70· ἐν οἷς ἐστιν ἀλκή, ἔνθα [ὁ θάνατος] εἶναι βοήθεια, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 12· πρβλ. **ὑπομένω** II. 3. **III.** συμπλοκή, μάχη, Αἰσχύλ. Θήβ. 498, 569, 876, Εὐρ. Μήδ. 664.

ἄλκη, ἡ, εἶδος ἐλάφου, ἐχούσης πλατέα καὶ μεγάλα κέρατα, Παυσ. 5. 12, 1. (Πρβλ. Σανσκρ. riśas, riśyas (εἶδος δορκάδος), Λατ. alces, Παλαιογερμ. elaho, Ἀγγλοσαξον. elch, Ἀγγλ. elk).

ἀλκήεις, εσσα, εν, γενναῖος, πολεμικός, Ὕμ. Ὁμ. 28, Ἀνθ. Π. 6. 277: ὁ Πίνδ. (Ο. 9. 110, Π. 5, 95) ἔχει τὴν λέξιν ἐν Δωρ. συνῃρ. τύπῳ **ἀλκᾶς**, **-ᾶντος**.

ἀλκηστής, οῦ, ὁ, = σύνοδους, κοινῶς «συνόδι,» Ὀππ. Ἁ. 1.170. Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκρ. Γαλην. π. Ἐνύδρ. σ. 102.

ἀλκί [ῐ], ποιητ. δοτικὴ τοῦ **ἀλκή** κατὰ μεταπλασμὸν = ἰσχύϊ, δυνάμει: ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν τύπον ἐν τῇ φράσει ἀλκὶ πεποιθώς (πεντάκις) ἐπὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ἅπαξ ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Σ. 158, πρβλ. Θέογν. 949.

ἀλκιβιάδες, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων ἀπὸ τοῦ **Ἀλκιβιάδου** οὕτω καλούμενα, Ἀθήν. 534C, Πολυδ. 7. 89.

ἀλκί-βιος, ἡ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ **ἔχις**, εἶδος ἀγχούσης χρησιμευούσης ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ δήγματος τῶν ὄφεων, Νικ. Θ. 541· ὡσαύτως **ἀλκιβιάδειον** ἢ **-άδιον**, τό, Διοσκ. 4. 23, 24, Γαλην. 13 σ. 149.

ἀλκί-μαχος, η, ον, ὁ γενναίως μαχόμενος ἢ ὁ ἀμυντὴρ καὶ προστάτης ἐν τῇ μάχῃ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀνθ. Π. 6.124.

ἄλκῐμος, ον, καὶ η, ον, Σοφ. Αἴ. 401:—ἰσχυρός, ῥωμαλέος, γενναῖος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· Τρῶες, ἔγχος, δοῦρε, Ἰλ. Λ. 483, Γ. 338, Ὀδ. Χ. 125, κτλ.· οὕτω κατὰ συγκριτ. **-ώτερος**, Ἡρόδ. 1. 79, 103. 201, Ξεν., Ἀριστ., κτλ. — Ὑπερθ. **-ώτατος**, Εὐρ. Φοίν. 750· ἄλκιμος τὰ πολεμικά, Ἡρόδ. 3. 4· ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα, αὐτόθι 110· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., Σοφ. καὶ μεταγενεστέροις Ποιηταῖς· ἀλκ. μάχης, Εὐρ. Ἡρακλ. 683:—παροιμ., πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, ὡς τὸ Λατ. «fuimus Troes,» «περασμένα μεγαλεῖα,» Ἀνακρ. 85, Ἀριστοφ. Πλ. 1002:— σπάν. παρὰ πεζοῖς, Πλάτ. Πολ. 614B (ἔνθα φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ **Ἀλκίνου**), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 29, 1., 9. 41, 12.

ἀλκιμότης, ἡ, = **ἀλκή**, Μ. Ἀτταλ. σ. 48 ἔκδ. Β'.

ἀλκί-φρων, ον, γεν. **ονος**, (φρὴν) = μεγαλόψυχος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 92 (λυρ.).

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ, ἔπος περὶ Ἀλκμαίωνος, Στράβ. 10.45?, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 997· ὁ Κόντος παραδέχεται ὡς ἀληθῆ γραφὴν τὴν διὰ τοῦ ε ἐν τῇ προπαραληγούσῃ. Ἴδε Γλωσσ. Παρατ. σ. 218.

Ἀλκμανικός, ή, όν, (Ἀλκμάν) ἀνήκων εἰς τὸν Ἀλκμᾶνα, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀλκμᾶνος, Πλουτ. Μουσ. 12, Λεσβῶναξ 109 (179).—Ἐν τῇ γραμματικῇ **σχῆμα Ἀλκμανικὸν** ὀνομάζεται ὅταν δύο ὀνομαστικαὶ ἔχωσι τὸ ῥῆμα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὡς π.χ. Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, Ἰλ. Ε. 774, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ', Ὀδ. Κ. 513.

ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. **ἄλαλκε**) ὁ ἀποκρούων, ἀπομακρύνων τι, ὁ προστατεύων τι ἀπό τινος, μετὰ γεν. ἀρῆς, κυνῶν καὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. Σ. 100, Ὀδ. Ξ. 531· οὕτω παρ' Ἡσ. Θ. 657, ἔνθα ἡ δοτ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ γένεο, Πινδ. Π. 3.13.

ἀλκτήριον, τό, βοήθεια, ἀντίδοτον, τινός, = κατά τινος πράγματος, Νικ. Θ. 528, κτλ. καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 698. (Κῶδ. **ἀρκτήρια**).

ἀλκυόνειον, καὶ **-ιον**, τό, εἶδος σπογγοειδοῦς ζωοφύτου, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν φωλεὰν ἀλκυόνος· ὁ δεύτερος τύπος ἀπαντᾷ παρὰ Διοσκ. 5.135.

ἀλκυόνειος, ον, = **ἀλκυονίς**, ὃ ἴδε ἐν τέλει.

ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ **ἀλκυών**, ἀλλὰ κατὰ χρῆσιν = **ἀλκυών**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1085, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 205, Συλλ. Ἐπιγρ. 3333. **II.** ὡς ἐπίθ. **ἀλκυονίδες**, αἱ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **ἡμέραι**, = αἱ 14 τοῦ χειμῶνος ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ ἀλκυὼν κτίζει τὴν φωλεάν της καὶ ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε γαληνιαία, ὅθεν αἱ **ἀλκυονίδες ἡμέραι**, παροιμ. ἐπὶ ἀδιαταράκτου γαλήνης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1594· ἔνθα ἴδε Σχολ., πρβλ. Θεόκρ. 7. 57, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 8, 9, κἑξ. Φιλόχ. 180:—ὡσαύτως **ἀλκυόνειοι ἡμέραι**, ἐν Ἀριστ. (ἔνθ' ἀνωτ.)· πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 36.

ἀλκυών, όνος, ἡ, θαλάσσιον ἰχθυοφάγον πτηνόν, πρῶτον ἐν Ἰλ. Ι. 563· πρβλ. Σιμων. 12, Ἀριστοφ. Ὄρν. 251, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 8, 8. (Τινὲς ἐδάσυναν τὴν λέξιν καὶ οὕτω μὲ δασεῖαν μετηνέχθη εἰς τὴν ἀγγλ. γλῶσσαν: halcyon· τοῦτο δὲ προῆλθε πιθανῶς ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ **ἅλς** καὶ **κύω** (ἴδε **ἀλκυονίς**)· ἀλλ' ὁ Λατ. τύπος alcedo ἐλέγχει τοῦτο ὡς ἐσφαλμένον· οὕτω καὶ Παλαιογερμ. alacra.

* **ἄλκω**, = **ἀλέξω**, ἴδε **ἀλκαθεῖν**, **ἄλαλκε**.

ἀλλά, σύνδ., κατ' ἀρχὰς ἦτο οὐδέτερ. πληθ. τοῦ **ἄλλος**· μετεβλήθη δὲ ὁ τόνος, = κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως: ὅθεν τὸ **ἀλλά**— χρησιμεύει πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐναντίωσιν κώλων ἢ προτάσεων ὡς ἰσχυρότερον τοῦ **δέ**: **I.** πρὸς ἐναντίωσιν ἁπλῶν προτάσεων, Λατ. autem, ὅτε ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητική, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὕρηται ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαιρέσει τῶν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλ. Ἐπιγρ. 5.11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—Ὁπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

τοῦ **ἀλλὰ** προηγεῖται ὁ σύνδ. **μέν**, ἐὰν ἡ πρώτη πρότασις εἶναι καταφατική, προηγεῖται δὲ οὐ μόνον, ἐὰν εἶναι ἀποφατική. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί... ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ.., Ἰλ. Α. 24· οὐ μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α:—ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει πρὸς ἰσχυροποίησιν τῆς ἐναντιώσεως τὸ **ἀλλὰ** ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ συνδέσμου **καί**, ὡς Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13., 2. 7, 6· τὸ **ἀλλὰ καί**, εὕρηται ὡσαύτως μετὰ τὸ **οὐδέν, οὐδείς**, κτλ. = ἀλλὰ τοὐναντίον· Οὐώλφ. Λεπτίν. 460. 2· οὕτω καὶ τὰ **οὐχ** (ἢ μὴ) **ὅτι, οὐχ** (ἢ **μὴ**) **ὅπως**, ἀκολουθοῦνται ὑπὸ τοῦ **ἀλλὰ** .., **ἀλλὰ καὶ** .., = οὐ μόνον, ἀλλὰ ... Ἡ πρώτη πρότασις ὡσαύτως ἰσχυροποιεῖται διὰ διαφόρων μορίων, ὡς **τοί, ἤτοι**, κτλ., καὶ τὸ **ἀλλὰ** τῇ προσθήκῃ τοῦ **γε** ἢ **ὅμως**.—ἰδιάζουσαι χρήσεις τοῦ **ἀλλὰ** μετὰ ἁπλῶν προτάσεων: **1**) ἐν ὑποθετικοῖς λόγοις ἡ ἀπόδοσις συχνάκις ἀντιτίθεται πρὸς τὴν πρότασιν διὰ τοῦ **ἀλλά**. **ἀλλὰ καί, ἀλλά περ**, = ὅμως, ἀκόμη, τοὐλάχιστον, Ἰλ. Α. 281, Ὀδ. Θ. 154, Μ. 349, κτλ.: οὕτω μετὰ τὸ **εἴπερ τε** .., ἀκολουθεῖ **ἀλλά τε** .., Ἰλ. Κ. 226, ἀλλά τε καί .., Ἰλ. Α. 82: ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, μετὰ τὸ **εἰ** .., **ἀλλά** .., ἢ **ἀλλά**..**γε**, Πλάτ. Φαίδων 91Β, Γοργ. 470D, κτλ.· εἰ καὶ μετέχουσι .., ἀλλ' οὐ .. Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 12:—σπανιώτερον μετὰ χρονικοὺς συνδέσμους, ὡς **ἐπειδή**, Ὀδ. Ξ. 151· **ἐπεί**, Σοφ. Ο. Κ. 241. **2**) μεθ' Ὅμηρον τὸ **ἀλλὰ** ἐνίοτε προσάπτεται εἰς ἁπλῆν λέξιν· ἀλλὰ νῦν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, tandem aliquando: ἀλλὰ πράγματι ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι ἐλλειπτικὴ καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν τῷ προηγ. κεφ., ὡς ἐν Σοφ. Ἠλ. 411, ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν (δ. ἐ. εἰ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γε), πρβλ. Ἀντ. 552, Ο. Κ. 1276:—ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι λίαν συνήθης παρὰ Τραγ., ἴδε Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 565, Μήδ. 912:—οὕτως, ἐὰν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι, δηλ. ἐὰν οὖν [μὴ ἄλλοτε], ἀλλὰ νῦν γε .., = ἐὰν λοιπὸν τώρα τοὐλάχιστον, Δημ. 37, 19: ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2. **3**) μετὰ ἄρνησιν ὁ ἀλλὰ ἐνίοτε = ἀλλ' ἤ (δ ἴδε) = εἰμή, μόνον, οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω, οὐδεὶς ἄλλος εἰμή ... Ὀδ. Θ. 312· οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, Μ. 404· ἔπαισεν οὔ τις, ἀλλ' ἐγώ .., Σοφ. Ο. Τ. 1331· ᾔδεα .. οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τούτοις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 10· πρβλ. 7. 12. 1: πρβλ. τὸ ἐναντίον γενόμενον ἐν τῇ ἀγγλικῇ λέξει but (ἀλλὰ) = be out = ἐκτός:— οὕτω καί, τάφον, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα κτλ., οὐχὶ τόσον ἐκεῖνον ἐν ᾧ κεῖνται, ὅσον .., Θουκ. 2. 43· οὐχ ὅπλον τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, ὁ αὐτ. 1. 83. **4**) μετὰ κλητικὴν ὡς τὸ **δὲ** Ι. 5, Πλάτ. Εὐθύφρ. 3C. **ΙΙ**. πρὸς ἐναντίωσιν ὁλοκλήρων λόγων καὶ κώλων, Λατ. at: **1**) συχνάκις ἐπὶ ταχείας μεταβάσεως ἀπὸ ἑνὸς ὑποκειμένου εἰς ἕτερον, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 134, 140, κτλ. οὕτω καὶ ἀλλὰ καὶ ὥς, Α. 116· ἀλλ' οὐδ' ὥς .., Ὀδ. Α. 6:—μεθ' Ὅμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταχέως γινομένων ἀποκρίσεων καὶ ἐνστάσεων = μάλιστα, ἀλλά .., καλῶς, πλὴν .., πρὸ πάντων ἐπὶ ἀρνήσεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 402, κτλ., ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, Πλάτ. Πρωτ. 330Β, Γοργ. 449Α. Ὁπόταν πολλαὶ ἐνστάσεις ἀκολουθῶσι μετὰ ταχείας διαδοχῆς, τότε καὶ αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀποκρίσεις εἰσάγονται διὰ τοῦ **ἀλλά**, ὡς: πότερον ἤτουν σέ τι ..; ἀλλ' ἀπήτουν; ἀλλὰ περὶ παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθύων ἐπαρῴνησα; Ξεν. Ἀν. 5. 8, 4. (ὁπότε πάντα πλὴν τοῦ πρώτου ἀλλὰ δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ τοῦ ἤ)· οὕτως: ἀλλὰ μὴν .., ἀκολουθοῦντος τοῦ ἀλλά, Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 4 κἑξ.:—ἐπὶ ζωηρῶν ἀποκρίσεων ὁ Πλάτ. συχνάκις μεταχειρίζεται νὴ τοὺς θεοὺς ἀλλά .., μὰ Δί' ἀλλά .., Γοργ. 481C., Φίλ. 36Α· πρβλ. Ἀλκ. Ι. 110 Β καὶ C καὶ ἀλλ.:—Καὶ ὁ Ὅμηρος ἔχει ἀλλὰ ἐν ἀρχῇ ὁμιλίας ἵνα εἰσαγάγῃ γενικήν τινα ἀντίρρησιν, Ὀδ. Δ. 472, πρβλ. Ξεν. Συμπ. ἐν ἀρχῇ. **2**) ὁ **ἀλλὰ** κεῖται παρ' Ὁμήρ. ἰδίως μετὰ προστακτ. ἢ ὑποτακτ. πρὸς παραίνεσιν, κατάπεισιν, παρόρμησιν, κτλ., ὡς τὸ Λατ. tandem, ἀλλ' ἴθι, ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἴωμεν, ἀλλὰ πίθεσθε, Ὅμ.: οὕτως, χρὴ ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1643· πρβλ. Ἀντ. 1029, κτλ.: ἡ κλητ. ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ **ἀλλά**, ὡς: ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον, Πινδ. Ο. 6. 37, ἴδε ἀνωτ. Ι. 2. **3**) συχνάκις τίθεται ὅπως διακοπῇ ὁμιλία τις καὶ παύσῃ ἀποτόμως· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν, Σοφ. Φ. 11, πρβλ. 756; Τρ. 467, κτλ. **4**) οὐκ ὀλίγαι Ἀττικαὶ φράσεις δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν ἐνταῦθα ὡς ἐλλειπτικαί: οὐ μὴν ἀλλά, οὐ μέν τοι ἀλλά .., = δὲν ἔχει (τὰ πρᾶγμα οὕτως), ἀλλά .., οὐχὶ (οὕτως), ἀλλά .., ὁ ἵππος πίπτει καὶ μικροῦ αὐτὸν ἐξετραχήλισεν· οὐ μὴν [ἐξετραχήλισεν], ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κῦρος = ὅμως δὲν [τὸν ἔρριψεν], ἀλλά .., Ξεν. Κύρ. 1, 4, 8· πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 173Α:—οὕτως, οὐ γὰρ ἀλλά, Ἀριστοφ. Βάτρ. 58, 498:—ἔτι καὶ μετὰ τὸ **δέ**, ὑμεῖς δὲ μ' ἀλλὰ παιδὶ συμφονεύσατε, Εὐρ. Ἑκ. 391. **ΙΙΙ**. ὁπόταν συνδυάζηται μετ' ἄλλων μορίων, ἕκαστον αὐτῶν διατηρεῖ τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν σημασίαν, ὡς: **1**) ἀλλ' ἄρα, σχεδὸν = **ἀλλά**, ἐπὶ ταχείας μεταβάσεως, Ἰλ. Ζ. 418, Μ. 320· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει, ὅπως εἰσαγάγῃ ἀντίρρησιν θεμελιουμένην ἐπί τινος προηγηθέντος, Πλάτ. Ἀπολ. 25Α· ὡσαύτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἀλλ' ἄρα ..; ὁ αὐτ. Πολ. 381Β. **2**) ἀλλ' οὖν = ἀλλ' ὅμως, ὁπωσδήποτε, Ἡρόδ. 3. 140, Σοφ. Ἀντ. 84, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ὑποχωρήσεως = τότε λοιπόν, Πλάτ. Πρωτ. 310Α· καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει = ὁπωσδήποτε ὅμως· ἀλλ' οὖν γε, Πλάτ. Φαίδων. 91Β, πρβλ. Αἰσχίν. 66. 5. **3**) ἀλλὰ γάρ, συχνάκις μετ' ἄλλων παρεμπιπτουσῶν λέξεων = τῷ Λατ. enimvero, = ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πράγματι, βεβαίως, ὡς· ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω .., παύσω γόους, ἀλλὰ τοῦτο ἀνωμάλως εἶναι τεθειμένον ἀντί: ἀλλά, Κρέοντα γὰρ λεύσσω, παύσω γόους, Εὐρ. Φοίν. 1307· καὶ οὕτως εὑρίσκομεν τὴν σειρὰν τῶν λέξεων ἐν Σοφ. Φ. 81· πρβλ. Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 481, Μήδ. 1035, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τὸ μετὰ τοῦ ἀλλὰ συχνάκις παραλείπεται, Ἡρόδ. 8. 8, Αἰσχύλ. Πρ. 941· αὕτη ἡ χρῆσις ἐν ἀποφατικῇ μορφῇ ἀλλ' οὐ γάρ, εἶναι παλαιοτέρα, Ἰλ. Η. 242; Ὀδ. Ξ. 355, καὶ ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 1409:—ὡσαύτως ἀλλὰ γὰρ δή, ἀλλὰ γάρ τοι, Σοφ. Αἴ. 167, Φ. 81· ἴδε **οὐ γὰρ ἀλλά**. **4**) **ἀλλ' εἰ** ..; = ἀλλὰ τί θὰ γείνῃ, ἐάν ..; Ἰλ. Π. 559. **5**) **ἀλλ' ἤ** ἐν ἐρωτήσεσιν = Λατ. an vero? ergo? Σοφ. Ἠλ. 879· ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; Πλάτ. Γοργ. 447Α, πρβλ. Πρωτ. 309C. Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 426, πρβλ. **ἀλλ' ἤ** (ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ). **6**) **ἀλλὰ** ἀκολουθεῖται ὑπὸ πολλῶν λέξεων, αἵτινες ἁπλῶς ἰσχυροποιοῦσιν αὐτόν· ὡς **ἀλλ' ἤτοι**, Ὅμ., **ἀλλά τοι**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, κτλ., **ἀλλὰ μέντοι, ἀλλὰ μήν**, ἴδε ἐν λ. **μὴν** ΙΙ. 3· **ἀλλά** .. **γε** παραχωρητικός, ἀλλ' ἔμοιγε .. φαίνεται, Πλάτ. Θεαίτ. 157D· οὕτως, **ἀλλὰ δή**, μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων παρεμπιπτουσῶν, Σοφ. Αἴ. 1271, Ο. Κ. 586, κτλ.· ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτός, Πλάτ. Θεαίτ. 143Β.

ἀλλαβήτης, = **ἀλλάβης**, Γεωπ. 20. 7.

ἀλλάγδην, ἐπίρρ. = κατ' ἐναλλαγήν, ἐναλλάξ, Θεόγνωστ. σ. 161, 20.

ἀλλαγή, ἡ, (ἀλάσσω) ἀλλαγὴ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 482, Πλάτ., κτλ., ἀλλαγᾷ βίου, Σοφ. Ο. Τ. 1206· ἡ κατὰ τόπον ἀ., Ἀριστ. π. Πνεύμ. 8. **ΙΙ**. ἀνταλλαγή, ἐμπορία δι' ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Πολ. 371Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 10, κἑξ., Πολ. 1. 8, 8· οὕτω κατὰ πληθ., διὰ τὰς ἀλλ., χάριν ἀνταλλαγῶν, αὐτόθι 3. 9, 6. **ΙΙΙ**. ἐν τῇ μεταγενεστ. Ἑλληνικῇ = ἀλλαγὴ ἵππων, νέος σταθμὸς ἐν ὁδοιπορίᾳ, Εὐστ. 531. 21· ἴδε Δουκάγγ.

ἀλλαγίη, ἡ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιβυλλ. 2. 157.

ἀλλάγιον, ου, τό, (ἀλλαγή) ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων, «ποιῆσαι ἀλλάγιον τῶν κρατουμένων αἰχμαλώτων,» Γενέσ. 63, 19, Κωνστ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. 570, 14, Θεοφάν. Κοντιν. 419, 16. **2**) σῶμα στρατιωτικόν, σωματοφυλακή, «τὴν αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) μοῖραν, τὸ λεγόμενον συνήθως ἀλλάγιον,» Κωνστ. Πορφ. De admin. Imp. 126, 16. Ἀτταλ. 149, 21.

ἄλλαγμα, ατος, τό, τὸ δι' ἀνταλλαγῆς διδόμενον ἢ λαμβανόμενον· καινῆς διαίτης, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9. **2**) ἡ τιμὴ πράγματος, Ἀνθ. Π. 12. 132, Ἑβδ. (Δευτ. κγ', 18).

ἀλλαγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρκάδ. 58, 5, Μανέθ. 4. 189.

ἀλλάθαρον, «ἁλμυρόν, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀλλαθεάδες, αἱ, μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν θανόντων, «θαψάτω καὶ τὰς ἀλλαθεάδας ποιησάτω, καθὼς νομίζεται,» Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 66. κτλ. Ἴδε Κουμαν. Συναγ. Λ. Ἀθησ. σ. 14.

ἀλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., = πρέπει τις νὰ ἀλλάξῃ, Πλούτ. 2. 53Α.

ἀλλακτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀνταλλαγήν: ἡ **-κὴ** ἢ τὸ **-κόν**, ἡ τέχνη τῆς ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Σοφ. 223C· κοινωνία ἀλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 6.

ἀλλάμπαν, «τὸν ἥλιον, οἱ δὲ ἐπιχειρίδιον δαίμονα,» Ἡσύχ.

ἀλλανής, «ἀσφαλής, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

ἀλλάντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀλλᾶς**, Μοῖρ., Θωμ. Μ.

ἀλλαντο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα ἀλλᾶντος, ἀλλ. ὑμήν, χιτών, ἡ ἀλλαντοειδὴς μεμβράνα τοῦ ἐμβρύου, Σωραν. σ. 68, ἐκδ. Dietz., ἴδε Greenh. Θεόφρ. σ. 332.

ἀλλαντο-ποιέω, ποιῶ ἀλλᾶντας, μεταγ.

ἀλλαντο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀλλᾶντας, Διογ. Λ. 2. 60.

ἀλλαντο-πωλέω, πωλῶ ἀλλᾶντας, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1242.

ἀλλαντο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας, Ἀριστοφ. Ἱπ. 143, κ.τ.λ.

ἀλλάξ, ἐπίρρ. = **ἐναλλάξ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957 (πιθ. γραφ.), «ἐνηλλαγμένως,» Ἡσύχ., ἐκ τοῦ Ἐμπεδοκλ. σ. 27.

ἄλλαξις, εως, ἡ, = ἀνταλλαγή, Ἀριστ. Μεγάλ. Ἠθ. 1. 34, 12.

ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, κεκομμένον κρέας ἐντὸς ἐντέρου, λουκάνικον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 161· Κράτης ἐν «Θηρίοις» 3, «τὸ δὲ ἀλλᾶς παρὰ τὴν ἀόλλησιν τῶν κρεῶν, ἢ παρὰ τὴν ἄλλησιν, τουτέστι συγκοπήν,» Ἐτυμ. Μ.

ἀλλάσσω, μεταγεν. Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άξω**: ἀόρ. **ἤλλαξα**: πρκμ. **ἤλλαχα** (ἀπ-): Ξεν. Ἀπομ. 3. 13, 6, (δι-), Διονύσ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 10:—Μέσ. μέλλ. **ἀλλάξομαι**, Λουκ. Τυρ. 7, (ἀντ-), Εὐρ.: ἀόρ. **ἠλλαξάμην**, Εὐρ., Ἀντιφῶν 138. 35, Θουκ., κτλ.: πρκμ. (μ. μέσ. σημασ.) **ἤλλαγμαι** (ἐν-), Σοφ. Αἴ. 208:—Παθ. μέλλ. **ἀλλαχθήσομαι**, καὶ **ἀλλαγήσομαι**· ὁ πρῶτος πάντοτε παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ πεζοῖς· ἀόρ. **ἠλλάχθην**, καὶ **ἠλλάγην**, ὁ πρῶτος συχνότατος παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ πεζοῖς, ἴδε Veitch Ἑλλ. Ῥήμ., πρκμ. **ἤλλαγμαι**, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμφάλῃ» Ὁμφ. 1. Ἀνθ.: ὑπερσυντ. **ἤλλακτο**, Ἡρόδ. 2. 26.—Συχν. ἐν συνθέτοις **ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἐξ-αλλάσσω**, κτλ.

Καθιστῶ τι ἄλλο παρ' ὅ,τι εἶναι (ἐκ τοῦ **ἄλλος**) = μεταβάλλω, ἀλ-

λοιῶ, τι, Ἐμπεδ. 67.157· χροιάν, εἶδος, Εὐρ. Μήδ.1168, Βάκχ. . . · τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Πλάτ. Πολ. 380D. χώραν, ὁ αὐτ. Παρμ.139Α. **II**. ἀλλ. τί τινος, ἀλλάσσω τι μέ τι, δίδω τι ἀντί τινος, ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἄλλο, τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν.. οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ, Αἰσχύλ. Πρ. 967· τι ἀντί τινος, Εὐρ. Ἄλκ. 661, καὶ ὡς μέσ. τὴν παραυτίκα ἐλπίδα.. οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο, Θουκ. 8. 82· πρβλ. **ἀνταλλάσσω**, κατωτέρω III. **2**) ἀποτίνω, ἀποδίδω, ἀνταποδίδω· φόνον φονεῦσιν, Εὐρ. Ἠλ. 89. **3**) παραιτῶ, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω· οὐράνιον φῶς, Σοφ. Ἀντ. 944, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 193, ἴδε κατωτέρω III. 2, καὶ πρβλ. **παραλλάσσω**. **4**) μέσ., ἴχνος ἔξω τρίβου ἀλλάσσεσθαι, ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, παραμερίζω, Εὐρ. Ἠλ. 103. **III**. ἀνταλλάσσω, κάκιον τοὔσθλοῦ παρεόντος, Θέογν. 21· ὡσαύτως, πόνῳ πόνον ἀλλ., ἀνταλλάσσω ἓν πάθημα πρὸς ἕτερον (ἐκτὸς ἂν πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν πόνου), Σοφ. Ἀποσπ. 400· ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, θὰ ἐλαμβάνομεν ὡς ἀντάλλαγμα, Φιλήμ. ἐν «Σαρδίῳ» 1:—ἀλλ. θνητὸν εἶδος, λαμβάνω, Εὐρ. Βάκχ. 53, πρβλ. 1332:—συχνότερον κατὰ μέσ., τί τινος, ἓν πρᾶγμα ἀντὶ ἄλλου, εὐδαιμονίας κακοδαιμονίαν, Ἀντιφῶν 138. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμ.733Β· τὰ οἰκήϊα κακὰ ἀλλάξασθαι τοῖσι πλησίοισι, ἀνταλλάξαι πρὸς τὰ τῶν γειτόνων, Ἡρόδ. 7. 152· ἐντεῦθεν, ἀγοράζω, τι ἀντὶ ἀργυρίου, Πλάτ. Πολ. 371C· δι' ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως ἀλλάττεσθαί τί τινι, ὁ αὐτ. Νόμ. 915D. **2**) λαμβάνω νέαν θέσιν, ἀπέρχομαι εἴς τινα τόπον, ἀλλάσσειν Ἄϊδα θαλάμους, Εὐρ. Ἑκ. 483 (ὅπου καὶ ἡ ἔννοια «ἀπέφυγε τὸν θάνατον μόνον ἵνα ἐμπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν» προὐτάθη ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν), πόλιν ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πολιτ. 289Ε· οὕτω παρ' Ὁρατίῳ τὸ mutare, Ὠδ. 1.17, 2, κτλ. **IV**. ἀπολ., ἔχω ληψοδοσίας εἴτε ὡς πωλητὴς εἴτε ὡς ἀγοραστής, κατὰ μέσ., πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 915Ε. **2**) ἐπαμοιβαδόν, ἐναλλάξ, διαδέχομαι, σκῆπτρ' ἀλλάσσων ἔχειν, ἐπαμοιβαδὸν βασιλεύειν, Εὐρ. Φοίν.74, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 42C.—Παθ., ἀρεταὶ.. ἀλλασσόμεναι, διαδεχόμεναι ἀλλήλας κατὰ σειράν, Πινδ. Ν.11.49· πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 25. 22.—Πρβλ. ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον **ἀμείβω**.

ἀλλαχῇ, ἐπίρρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλαχοῦ, ἄλλος ἀλλαχῇ, ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 47· ἄλλοτε ἀλλαχῇ, ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 4,12,

ἀλλαχόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἄλλου μέρους, Ἀντιφῶν 124,16:—**ἀλλαχόθι**, ἐπίρρ., = ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8:—**ἀλλαχόσε**, ἐπίρρ., εἰς ἄλλο μέρος, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 7, Ἀριστ. Ἀποσπ. 381:—**ἀλλαχοῦ**, ἐπίρρ., ἐν ἄλλῳ τόπῳ, Σοφ. Ο. Κ. 43, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 20.—Οἱ τύποι οὗτοι κατακρίνονται ὑπὸ Θωμ. Μ. καὶ Μοίριδος ὡς ἧττον Ἀττικοὶ τῶν **ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλοσε**.

ἄλλεγον, ἀλλέξαι, ἴδε ἐν λ. **ἀναλέγω**.

ἀλλεπαλληλία, ἡ, ἐπισώρευσις, Εὐστ. 12. 3.

ἀλλεπάλληλος, ον, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἀλλεπ-, ἐπισώρευσις, Παυσ. 9. 39, 4, Γραμμ. : ἀμοιβαῖος Ἐκκλ.—Ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις ἐξαιρέσει τῶν μεταγεν. συγγραφ. οἱ ἐκδόται γράφουσι διακεκριμένως ἀλλ' ἐπ., ἴδε Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6,11, Heinichen Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 2. 6.

ἄλλῃ, ἐπίρρ., κυρίως δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ **ἄλλος** : **I**. ἐπὶ τόπου, **1**) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, Ἰλ. Ν. 49, Σοφ. Φ. 23, Ξεν., παρ' Ἡροδ. ὡσαύτως **τῇ ἄλλῃ**, 2. 36., 4. 28 :—μ. γεν. τόπου, ἄλλος ἄλλῃ τῆς πόλεως, ἄλλος ἐν τούτῳ καὶ ἄλλος ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς πόλεως, Θουκ. 2.4· **ἄλλοτε ἄλλῃ** (ὡς ἐν τῷ **ἀλλαχῇ**, ὃ ἴδε)· Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 20· ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πιθ. γραφ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 2, 29· ἄλλην καὶ ἄλλην, Πλάτ. Εὐθύδ. 273Β. **2**) εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Ε.187, Ὀδ. Σ. 288· ἔρχεται ἄλλῃ, μεταβαίνει εἰς ἄλλας χεῖρας, Ἰλ. Α.120· πρβλ. **ἄλλως** II. 3 ἐν τέλ., ἄλλοι ἄλλῃ, Ἡρόδ.1. 46, πρβλ.7.25· ἄλλῃ ἰοῦσαι, ὁ αὐτ. 4.114. **II**. ἐπὶ τρόπου, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, Ἰλ. Ο.51, Ἡρόδ., κτλ.· τῇ ἄλλῃ πολλαχῇ, Ἡρόδ. 6.21· ἄλλῃ γέ πῃ, Πλάτ. Συμπ. 189C· ἄλλῃ πως, Ξεν. Κύρ. 1.1, 1, κτλ.

ἀλλ' ἤ, = **ἀλλά** I. 3, εἰμή, ἐκτός, μόνον μετ' ἀρνητικὰς λέξεις, ἰδίως, **οὐδεὶς ἢ μηδείς**, αἱ ὁποῖαι συχνάκις συνάπτονται μετὰ τοῦ **ἄλλος ἢ ἕτερος**, ὡς: οὐδεὶς ἀλλ' ἢ ἐκείνη, οὐδεὶς πλὴν ἐκείνης, Ἡρόδ.9,109· μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, Πλάτ. Φαίδων 81Β, πρβλ. 83Α, 97D, Πολ. 429Β, κτλ.· ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω ἀλλ' ἢ μικρόν τι, Ξεν. Ἀν. 7.7, 53· οὕτω καὶ μετὰ ἐρωτήσεις περιεχούσας ἢ ὑπονοούσας ἄρνησιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 258Ε:—ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1111, 1112, ἀντὶ ἀλλ' ἤ.., ἀλλ' ἤ.., πιθανῶς τοῦ Κρυγέρου ἡ διόρθωσις ἄλλ' ἤ.., ἄλλ' ἤ.., πρέπει νὰ γείνῃ δεκτή. (Ὁ τύπος οὗτος κάλλιστα ἑρμηνεύεται ὡς: ἄλλο ἢ = ἄλλο παρά, ἐκτός, ἀπώλετο δὲ ὁ τόνος τοῦ **ἄλλο**· μάλιστα ἡ φράσις φαίνεται πλήρης παρ' Ἡροδότῳ 1. 49., 9. 8, ἄλλο γε ἢ ὅτι.. = ἐκτὸς ὅτι.., εἰμὴ ὅτι.., πρβλ. **ἄλλο τι**).

ἀλλ' ἦ, ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἴδε **ἀλλά** III. 5.

ἀλληγορέω, (ἀγορεύω) ὁμιλῶ οὕτως ὥστε νὰ ὑπονοῶ ἄλλο τι παρ' ὅ,τι λέγω, ἑρμηνεύω ἀλληγορικῶς, παριστάνω ἀλληγορικῶς, Ἕλληνες Κρόνον ἀλληγοροῦσι τὸν χρόνον, Πλούτ. 2,363D. πρβλ. 996Β :—Παθ., ἐκτίθεταί τι ἀλληγορικῶς, γίνεται λόγος περί τινος ἀλληγορικῶς, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. δ', 24· ἀλληγορεῖται ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν Ἥλιον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 186.

ἀλληγόρημα, τό, = **ἀλληγορία**, μεταγεν.

ἀλληγορητέος, α, ον, = ὃν δεῖ ἀλληγορεῖσθαι, Κλήμ. Ἀλ. II, 92Α, Ὠριγ. III, 624Α.

ἀλληγορητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀλληγορικῶς ἑρμηνεύων, ἑρμηνευτὴς ἀλληγορικός, Θεοδώρητ., Εὐστ.:—**ἀλληγοριστῶν**, Εὐσέβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 271Α, ἔνθα ὁ Δινδ. **-ητῶν**.

ἀλληγορία, ἡ, περιγραφὴ ἢ ἔκθεσις πράγματός τινος ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἑτέρου, Λογγῖν. 9.7, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 20, 3, κατὰ πληθ.—ἀλληγορικὴ ἔκθεσις ἢ ἑρμηνεία τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων, Δημ. Φαλ.101, Πλούτ. 2.19Ε, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπίνοια** II. **II**. γλῶσσα μεταφορική, Κικ. Ρητ. 27.

ἀλληγορικός, ή, όν, εἰς ἀλληγορίαν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, Λογγῖν. 32, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δημ. Φαλ. 254.

ἀλληγοριστής, οῦ, ὁ, = **ἀλληγορητής**, Εὐστ. II, 693Α.

ἀλληγόρως, ἐπίρρ. = **ἀλληγορικῶς**, Τζέτζ. (;) παρὰ Σχολ. Αἰσχύλ. Πρ. 428.

ἀλληκτί, «ἀλληκτὶ πράσσει τι, ἄνευ κλήρου,» Ἡσύχ.

ἄλληκτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄληκτος** = ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, συνεχής· νότος, Ὀδ. Μ. 325· ὀδύναι, Σοφ. Τρ. 985· ἀδυσώπητος· θυμός, Ἰλ. Ι. 636:—Οὕτως **Ἀλληκτὼ** διωρθώθη ἀντὶ **Ἀληκτὼ** (ἡ Ἐρινὺς) ἐν Λουκ. Τραγῳδοποδ. 6.

ἀλληλ-αίτιοι, οἱ, οἱ ὄντες αἴτιοι ἀλλήλων, Ἰουστῖν. Μ.

ἀλληλ-ανεμία, ας, ἡ, = ἀνεμομαχία, Ἰωάνν. Λυδ. 316.19.

ἀλληλ-έγγυοι, οἱ, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόχρεοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόλογοι, ἐγγυηταί, Βυζ.

ἀλληλέγγυον, «ἡ ἐξ ἀμφοτέρων πίστις,» Ἡσύχ.

ἀλληλεγγύως, ἐπίρρ. δι' ἀμοιβαίας ἐγγυήσεως, «εἰ γάρ τις ἀλληλεγγύως ὑπευθύνους λάβοι τινάς,» Ἰουστιν. Νεαρ. 99.

ἀλληλ-ένδετοι, α, οἱ πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένοι, «ἀλληλένδετα κρικία,» Μεθόδ. 384Α.

ἀλληλ-εύφραντος, ον, ὁ ἀλλήλους εὐφραίνων, Ἀνώνυμ. χειρόγρ. ἐν ἐπιστ. Βεντλεΰου, προστεθείσῃ εἰς τὴν ἐν Βόννῃ ἔκδ. τοῦ Ἰω. Μαλαλᾶ, σ. 683.

ἀλληλίζω = κεῖμαι ὁμοῦ μέ τι ἄλλο· ἀσαφὲς τὸ νόημα τῆς λέξεως, Α. Β. 383, Κλήμ. Ἀλ. 222. Δύο ἑτέρας χρήσεις σημειοῖ ὁ Ἡσύχ., «ἀλληλίζειν· ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν» καὶ «ἀλληλίζεσθαι· τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρῆσαι.»

ἀλληλο-βασία, ας, ἡ, ἀμοιβαία ἐπίβασις, ἀμοιβαία ἀρσενοκοιτία, Κλήμ. Ἀλ. I, 504Β.

ἀλληλο-βόρος, ον, κατὰ πληθ., κατατρώγοντες ἀλλήλους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀλληλοβωδόται**.

ἀλληλο-γονία, ας, ἡ, τὸ ἐξ ἀλλήλων γίνεσθαι ἢ παράγειν, Γρηγ. Νύσσ. II, 205C, Νεμέσ. 573Β.

ἀλληλο-γραφία, ἡ, γραφὴ ἀμοιβαίων ᾠδῶν ἢ λόγων, «λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στιχηρῶς ἢ καὶ ἄλλως συντομώτερον πρὸς ἄλληλα φθέγγονται, ὅπερ καὶ ἀλληλογραφία λέγεται,» Εὐστάθ. 55. 39.

ἀλληλο-διαδόχως, ἐπίρρ., ἐν συνεχεῖ διαδοχῇ, Ἐκκλ.

ἀλληλο-δρόμοι, α, οἱ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τρέχοντες, Νικήτ. Εὐγεν. 2. 314.

ἀλληλοβωδόται, «ἀλληλοβόροι, ἀλληλοφάγοι,» Ἡσύχ. Ἴσως **ἀλληλοδαῖται** ἢ **ἀλληλεδεσταί**.

ἀλληλο-κτονέω, τὸ φονεύειν ἀλλήλους, Ἱππ. 1282, 32, Ἀριστ. Ἀποσπ. 268.

ἀλληλοκτονία, ἡ, ἀμοιβαῖος φόνος, Διον. Ἀλ. 1.87, Φίλων 2. 567.

ἀλληλο-κτόνος, ον, ἐπὶ πραγμάτων παραγόντων ἀμοιβαῖον φόνον ἢ καταστροφήν, δαῖτες, Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242, ζῆλος, Διον. Ἀλ. 2. 24.

ἀλληλομαχία, ἡ, ἀμοιβαία μάχη, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 443.

ἀλληλο-μάχοι, α, οἱ μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους· διωρθώθη κατ' εἰκασ. ἐν Ἀριστ. Ἱ.Ζ. 9.1, 26, ἀντὶ **ἀλληλοφάγοι**.

ἀλληλο-παθής, ές, ὁ ἀμοιβαῖον πάθος δηλῶν, ὅρος γραμμ.

ἀλληλο-πενθεῖς, ἡ, οἱ ἀλλήλους πενθοῦντες, Νικήτ. Εὐγ. 4, 69.

ἀλληλό-πλοκοι, α, οἱ πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένοι, Φωτ. Ἐπισ. 13.

ἀλληλο-πρόγονοι, ων, οἱ, «Πρῖμος ἔχων υἱὸν ἀπὸ Τιτίας, ἔλαβε Πρίμαν πρὸς γάμον ἔχουσαν θυγατέρα ἀπὸ Τατίου· ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὁ μὲν εἶχε θυγατέρα ἡ δὲ υἱόν. Οἱ τούτων παῖδες, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενοι ἀλληλοπρόγονοι, καλῶς ἀλλήλοις συνάπτονται,» Θεοφ. Ἀντικένσ. Ἰνστιτ. 1,10, 8.

ἀλληλο-σύμμαχος, ον, ὁ ἀμοιβαῖος σύμμαχος, Σύγγελ. 564, 20.

ἀλληλοτομεῖν, τέμνειν ἀλλήλους, μεταγ.

ἀλληλό-τροποι, α, οἱ ἀνταλλάσσοντες μορφάς, Λῖνος παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 282.

ἀλληλο-τρόφοι, α, τρέφοντες ἀλλήλους, ἴδε **ἀλληλό-φιλοι**.

ἀλληλο-τυπία, ἡ, τὸ ἀμοιβαίως πλήττεσθαι ἢ τραυματίζεσθαι, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 348.

ἀλληλούϊα, τὸ Ἑβρ.: **χαλλελούγια** = αἰνεῖτε τὸν Ἰαώ, Ἑβδ.

Τωβὶτ ιγ', 18, Ψαλμ. ρδ' (ἐν κεφαλίδι) καὶ ἀλλ., Ἀποκάλ. ιθ', 1 κἑξ., Τερτ. 1194A, Ἱερών. I, 430 (132).— Μετὰ τοῦ ἄρθρου **τὸ ἀλληλούϊα**, Ἑβδ. Μακκ. Γ', ζ', 13, Ἀθαν. III, 37B. «Ἑκάστου ἔτους ἅπαξ ἐν Ῥώμῃ τὸ ἀλληλούϊα ψάλλουσι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πασχαλίου ἑορτῆς,» Σωζ. 1476B.—Ὁ Θεοδοτίων ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: «αἰνεῖτε τὸ Ὄν,» ὁ δὲ Ἡσύχ.: «αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ, αἰνεῖτε τὸν Κύριον,» Ἰουστῖνος δὲ ὁ μάρτ.: «Ὑμνήσατε μετὰ μέλους τὸ Ὄν,» κτλ. Ὁ Πτωχοπρόδρομος (2. 335) καθαπτόμενος τῶν τρυφηλῶν ἡγουμένων τῶν χρόνων του λέγει: «Ἐκεῖνοι Θεὸς καὶ Κύριος ψάλλουσι καθημέραν, ἡμᾶς δὲ λέγουν σήμερον ψάλλετε ἀλληλούϊα,» διότι κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρ. ἀντὶ τοῦ Θεὸς Κύριος ... ψάλλεται τὸ ἀλληλούϊα, δηλ. ὑμεῖς οἱ πτωχοὶ μοναχοὶ πρέπει πάντοτε νὰ νηστεύητε.»

ἀλληλουχέω, = συνέχομαι ἀμοιβαίως, Εὐστ. Πονημ. 316. 15, Παθ. αὐτόθι 308. 9.

ἀλληλουχία, ἡ, τὸ ἀμοιβαίως συνέχεσθαι, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 202, Schäf, κτηδόνων, Διοσκ. 5.144.

ἀλληλοῦχοι, α, (ἔχω) = οἱ ἀλλήλων ἐχόμενοι, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 99, «ἀλληλοῦχα, τὰ ἀντιπεπλεγμένα,» Ἡσύχ.

ἀλληλοφᾰγέω, = τρώγω τὸν ὅμοιόν μου, δηλ. ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος τρώγω ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλληλοφαγοῦσι πάντες (οἱ ἰχθύες), πλὴν κιστρέως κτλ., τρώγουσιν ἀλλήλους, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 2, 25, Ἀποσπ. 299.

ἀλληλοφᾰγία, ἡ, τὸ ἀλλήλους ἐσθίειν, Ἡρόδ. 3. 25, Πλάτ. Ἐπιν. 975A.

ἀλληλο-φάγοι, α, οἱ ἀλλήλους ἐσθίοντες, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 17. Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6· ἡ ἀλλ. ἀνομία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 32 ἀλλ. δίκαι, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 4· πρβλ. **ἀλληλομάχος**.

ἀλληλο-φθονία, ἡ, (φθόνος) τὸ ἀλλήλους φθονεῖν, ἀμοιβαῖος φθόνος, Διον. Ἁλ. 4. 26.

ἀλληλοφθορέω, ἀλλήλους φθείρειν, Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 1. 2.

ἀλληλοφθορία, ἡ, ἡ ἀμοιβαία φθορά, καταστροφή, Πλάτ. Πρωτ. 321A.

ἀλληλο-φθόροι, α, οἱ φθείροντες, τουτέστι καταστρέφοντες ἀλλήλους, Μάξ. Τύρ.

ἀλληλό-φιλοι, α, οἱ ἀλλήλους φιλοῦντες, φίλοι ἀλλήλων, Γεωπ. 20. 6. (ἑτέρα γραφὴ -τρόφα).

ἀλληλοφονία, Δωρ. **ἀλλᾱλο-**, ἡ, ἀμοιβαῖος φόνος, Πινδ. Ο. 2. 74.

ἀλληλο-φόνοι, α, οἱ ἀλλήλους φονεύοντες· λόγχαι, Πινδ. Ἀποσπ. 137· χεῖρες, μανίαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 931. (Ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **ἀλλαλ-**), Ἀγ. 1575· ἀδελφοί, Ξεν. Ἱέρ. 3. 8.

ἀλληλο-φόντης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰουστῖν. Μ. 1 Ἀπολ. 39.

ἀλληλο-φῠής, ές, κατὰ πληθ., οἱ ἐξ ἀλλήλων φυόμενοι, Πλούτ. 2. 908E.

ἀλληλο-φωνία, ἡ, ἀμοιβαία ὁμιλία, Εὐστ. Πονημ. 261.1.

ἀλληλό-χρεοι, α, οἱ, οἱ χρεωστοῦντες ἀλλήλοις, Ἀμφιλ. 45B.

ἀλλήλων, γεν. πληθ., δυϊκ. **ἀλλήλοιν** (ὀνομαστικὴ εἶναι ἀδύνατος): δοτ. **ἀλλήλοις, αις, οις**, δυϊκ. **ἀλλήλοιν**: αἰτ. **ἀλλήλους, ας, α**. Κατὰ διπλασιασμὸν ἐκ τοῦ **ἄλλος**, Λατ. alter alterius, alter alteri, alter alterum· ἐντεῦθεν, ἀμοιβαίως, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, Ἰλ. Δ. 62, Ὀδ. Α. 209, κτλ.:— ἐν Ὀδ. Μ. 102, κατὰ τὴν κοινὴν στίξιν, **ἀλλήλων** πρέπει νὰ ληφθῇ ἀντὶ τοῦ **ἑτέρου**· ἀλλ' ἐὰν τὸ σημεῖον τῆς στίξεως τεθῇ μετὰ τὸ **πλησίον** (ἴδε Σχολ.), οὐδεμία ὑπάρχει δυσκολία. Τοῦ δυϊκοῦ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν δοτικὴν **ἀλλήλοιιν** ἀντὶ **ἀλλήλοιν**, ἴσως καὶ ὡς γεν. Ἰλ. Κ. 65· ἀλλὰ τούτω .. ἐν ἀλλήλαισι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 188· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὁ δυϊκὸς εἶναι σπάνιος. Συχνάκις μετὰ προθέσεων, ἐν ἀλλήλοις, μεταξὺ ἀλλήλων, Πινδ. Π. 4. 397, κτλ., εἰς ἀλλήλους, πρὸς ἀλλήλους, Αἰσχύλ. Πρ. 491, 1087· ἐπὶ ἢ πρὸς: ἀλλήλοις, Ὀδ. Χ. 389, Αἰσχύλ. Πέρσ. 506, Ἀγ. 654· ἐξ ἀλλήλων, Ξεν. Ἀπομ. 4. 4, 23, Ἀριστ., παρ' ἀλλήλων, Ἡρόδ. παρ' ἀλλήλους, —α, Πλάτ. Γοργ. 472C, Φαῖδρ. 264B· δι' ἀλλήλων, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 2. 5, 3, κτλ., μετ' ἀλλήλων, ὁ αὐτ. Προβλ. 30.1· ὑπ' ἀλλήλων, Αἰσχύλ. Θήβ. 821.

ἄλλην, αἰτ. τοῦ θηλ. τοῦ **ἄλλος** ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., εἰς ἄλλο μέρος πρὸς ἄλλον τόπον, ἄλλοσε: ἀλλά: ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέπειν εἴς τινα, πάλιν καὶ πάλιν, Πλάτ. Εὐθύδ. 273B.

ἄλλιξ, ῐκος, ἡ, Λατ. alicula, ἀνδρικὸν ἐπανωφόριον, Εὐφορ. Ἀποσπ. 112, Καλλ. Ἀποσπ. 149, ἴδε Μυλλέρ. Ἀρχαιολ. τῆς τέχνης § 337. 6: ὡσαύτως **ἄλληξ, ηκος**, ἡ, Ἐτυμ. Μ. πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἄλλιστος, ον, Ἐπ. ἀντὶ **ἄ-λιστος**, (λίσσομαι) ἀδυσώπητος, Ἀίδης, Ἐμπεδ. Ἀποσπ. 50 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀνθ. Π. 7. 643.

ἀλλιτάνευτος, Ἐπ. ἀντὶ **ἀ-λιτάνευτος**, ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, Ἀνθ. Π. 483.

Ἀλλόβιοι, ων, οἱ, Ἰνδοὶ φιλόσοφοι, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 780A.

ἀλλο-βλάστητος, ον, ὁ ἄλλοθεν βλαστήσας, γεννηθείς, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 130.

ἀλλο-γενής, ές, ἐξ ἄλλου γένους ἢ φυλῆς, ξένος, Ἑβδ., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 18.

ἀλλο-γλωσσία, ἡ, χρῆσις ξένης γλώσσης, διαφορὰ γλώσσης, Ἰωσήπ. Α. Ἰ. 1. 5, 1.

ἀλλό-γλωσσος, ον, ὁ χρώμενος ξένῃ γλώσσῃ, Ἡρόδ. 2. 154, Συλλ. Ἐπιγρ. 5126.

ἀλλογνοέω, (γνο-, -γνῶναι), Ἰων. ῥῆμα ἐκλαμβάνω τι ὡς ἄλλο, κακῶς γινώσκω, δὲν γνωρίζω, παραγνωρίζω· ἀλλογνώσας Κροῖσον, (Ἰων. ἀντὶ ἀλλογνοήσας), Ἡρόδ. 1. 85. **II.** εἶμαι ἔξω φρενῶν, Γαλην. Λεξικ. Ἱππ.

ἀλλο-γνώμων, ον, (γνώμη) ἀσταθής, εὐμετάβολος, ὁ ἔξω φρενῶν, Πτολ. Τετρ. σ. 183.

ἀλλο-γνώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐμπεδ. 194, κατὰ δοτικήν.

ἀλλό-γνωτος, ον, ὁ κακῶς γινωσκόμενος, ἄγνωστος, ξένος, δῆμος, Ὀδ. Β. 366.

ἀλλοδαπός, ή, όν, (ἄλλος· ἴδε ἐν λ. **ποδαπός**). Ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλον λαὸν ἢ ἄλλην χώραν, ξένος, Ἰλ. Π. 550, Ὀδ. Ρ. 485, Πινδ. Ν. 1. 33, Αἰσχύλ. Θήβ. 1077, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 14, κτλ.:—μεταγενέστερος τύπος ὑπάρχει **ἀλλοδαπής, ές**, ἀναφερόμενος ἐν Ἐτυμ. Μ. 68. 2, καὶ εὑρισκόμενος ἐνιαχοῦ τῶν μεταγενεστέρ. συγγραφέων· πρβλ. Bist. Γρηγ. σ. 891.

ἀλλοδημία, ἡ, = **ἀποδημία**, διαμονὴ ἐν ξένῃ χώρᾳ, Ἱππ. 558. 45· ἐν **ἀλλοδημίᾳ** (ἀντὶ ἐν ἄλλῳ δήμῳ) = «εἰς τὰ ξένα,» Πλάτ. Νόμ. 954E. **II.** συγκεκριμ. = πληθὺς ξένων, Πολυδ. 9. 21, ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἐπίθ. **ἀλλό-δημος, ον**, = ξένος, ἐκ ξένης χώρας, 3. 54.

ἀλλο-δίκης, ου, ὁ, ὁ ἔχων παραδόξους ἰδέας περὶ δικαιοσύνης, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 390, (καὶ κατ' εἰκασ.) αὐτόθι 11. 216.

ἀλλοδοξέω, νομίζω ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι ἕτερον, ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνω τι ἀντὶ ἄλλου, Πλάτ. Θεαίτ. 189D, 190D: καὶ **ἀλλοδοξία**, ἡ, ἐσφαλμένη γνώμη, ἣν ἔχει τις ἐκλαμβάνων ἄλλο ἀντ' ἄλλου, αὐτόθι 189B, 190E· πρβλ. **ἀλλοφρονέω**.

ἀλλό-δοξος, ον, ὁ ἔχων ξένην ἢ ἐσφαλμένην ἰδέαν, Ἀθανάσ.

ἀλλο-εθνής, ές, εἰς ξένον ἔθνος ἀνήκων, Διόδ. 2. 37, Ἰωσήπ. Α. Ἰ. 15. 11, 5.

ἀλλοεθνία, ἡ, διαφορὰ ἐθνικότητος, Στράβ. 534.

ἀλλο-ειδής, ές, ἔχων διάφορον εἶδος, διάφορος φαινόμενος, τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι, Ὀδ. Ν. 194, [ἔνθα τὸ **ἀλλοειδέα** εἶναι τρισύλλαβον ὡς ἐὰν ἦτο **ἀλλώδη**· ἐκτὸς ἂν ἀκολουθήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ Πόρσωνος ἀποδεχόμενοι τὴν γραφὴν τοῦ Ἁρλ. χειρογράφου, ἀλλοειδέα φαίνετο, ὅ ἐ. **ἀλλοϝειδέα**, ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **θεουδής** 3 σημ.].—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Λ. 10, 104, ἔνθα **ἑλῐκοειδῶς** εἶναι εἰκασία ἱκανῶς πιθανή.

ἄλλοθ' κατ' ἔκθλιψιν τοῦ **ἄλλοθι**, συχν. παρ' Ὁμ.

ἄλλοθεν, Αἰολ. **ἄλλοθα** (κατακρινόμενον ὑπὸ Ἀπολλ. περὶ ἐπιρρ. 563.): Ἐπίρρ.:—ἐξ ἄλλου τόπου ἢ μέρους, ἄλλοθεν ἄλλος, ἄλλος ἐξ ἑνὸς μέρους καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου, Ἰλ. Β. 75, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 92, 595, κτλ.· ἄλλοθεν εἰλήλουθε, ἦλθεν ἐκ ξένου τόπου, Ὀδ. Ι. 318· ἄλλοθέν ποθεν, ἐξ ἄλλου τινὸς μέρους, Η. 52· παρ' Ἀττ., ἄλλοθεν ὁθενοῦν, ἢ ὁποθενοῦν, ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ. 738C, Γοργ. 512A: οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, ὁ αὐτ. Φίλ. 30A: — μ. γεν. τόπου ἄλλοθεν τῶν Ἑλλήνων, ὁ αὐτ. Νόμ. 707E.

ἄλλοθι, ἐπίρρ., ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, ἰδίως ἐν ξένῃ χώρᾳ, Ὀδ. Ξ. 130, καὶ ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι): μ. γεν., ἄλλοθι γαίης, εἰς ἄλλην ἢ εἰς ξένην χώραν, Ὀδ. Β. 131· ἀλλὰ τὸ ἄλλοθι πάτρης σημαίνει ἀλλαχοῦ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ πατρίδι, δηλ. μακρὰν τῆς πατρίδος, Ρ. 318· ἄλλοθί που ἢ πῃ, εἰς ἄλλο τι μέρος, Πλάτ. Φαίδων 91E, Σοφ. 243B: παρ' Ἀττ. ἄλλοθι οὐδαμοῦ, πανταχοῦ, πολλαχοῦ, κτλ., Πλάτ.· ἐν Πλάτ. Λάχ. 181E, ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀναφορ. ἀντωνυμ. ἐν οἷς.., ὡς ἐὰν εἶχε προηγηθῇ τὸ ἐν ἄλλοις τόποις.— ἄλλοθι καὶ ἄλλοθι, εἰς τὸ ἓν ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 12. **II.** κατ' ἄλλον τρόπον, ἐξ ἄλλων αἰτίων, Θουκ. 1. 16· ἄλλοθι οὐδαμοῦ, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Πρωτ. 324E, Συμπ. 184E, κτλ. **III.** ἐνίοτε καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἔνθα κυρίως ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ **ἄλλοσε**, Ἀντιφῶν 112. 7. καὶ (μετὰ διαφόρου γραφῆς **ἄλλοσε**), Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 2, Δημ. 918. 5.

ἀλλό-θροος, ον, Ἀττ. συνῃρ. **θρους, ουν** (ὡς ἀείποτε παρὰ τοῖς τραγ.)—ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν· ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρ., Ὀδ., ὡς Α. 183, Γ. 302, Ο. 453· ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνθρ., Ξ. 43: καθόλου, = ξένος, στρατός, Ἡρόδ. 1. 78: Αἴγυπτος, ὁ αὐτ. 3. 11· πόλις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1200· ξένος, ἀλλότριος, γνώμη, Σοφ. Τρ. 844.—Οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζογράφοις.

ἀλλ-οινία, ἡ, ἀλλαγὴ οἴνων, τὸ πίνειν διαφόρων εἰδῶν οἴνους, Πλούτ. 2. 661C.

ἀλλοιό-θετος, ον, ὁ ἀλλοίως τεθειμένος, Γλωσσ.

ἀλλοιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων ἀλλοῖον σχῆμα ἢ μορφήν, ἀλλοειδής, Ἄννων Περίπλ. σ. 3.

ἀλλοιο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ἀλλοῖον πρόσωπον, Κῶδ. Παρισ. φύλλ. 55 r°.

ἀλλοῖος, α, ον (ἄλλος), ἄλλου εἴδους, διάφορος, ἐν συγκρίσει πρός τι ἄλλο, Ἰλ. Δ. 258, Ὀδ. Π. 181, Πινδ., κτλ.· ἄλλοτε ἀλλοῖος, Πινδ. Ι. 4. 8 (3. 23), κτλ., ἀλλοῖόν τι, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ κακόν τι, κυρίως = ἄλλο τι ἢ καλόν, Ἡρόδ. 5. 4· εἴ τι γέ-

νοιτο ἀλλοῖον, Διογ. Λ. 4. 44· ἂν .. [ὁ λόγος] ἀλλοιότερος φανῇ, Δημ.1442.11, πρβλ. **ἕτερος**:—ἕνεκα τῆς συγκριτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως δύναται ἐνίοτε νὰ ἀκολουθῆται ὑπὸ τοῦ ἤ .., Ἡρόδ. 2. 35, Πλάτ. Ἀπολλ. 20C, κτλ. ἢ ὑπὸ γεν., ὁ αὐτ. Νόμ. 836B: — ἀλλ' ἐν πραγματικῷ συγκριτ. τύπῳ **ἀλλοιότερος** ἀπαντᾷ ἐν Ἡροδ. 7. 212, Θουκ. 4.106, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. περὶ Οὐρ.1.10, 9·— μεταγενέστ. **ἀλλοιέστερος**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β.190, Εὐστ. **2**) ἁπλῶς = διάφορος τὸ εἶδος, Πινδ. Π.3.90,187. **II**. Ἐπίρρ. **-ως**, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Λυσ.212· Συγκρ. **-ότερον**, Ξεν. Ἀπομ. 4. 8, 2: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., διαφόρως, κατ' ἄλλον τρόπον, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. Μεταφ. 3, 5.11.

ἀλλοιό-στροφος, ον, ἐν τῇ λυρ. ποιήσει, ὁ ἔχων ἀκανονίστους στροφάς· δηλ. ὁ μὴ συνιστάμενος ἐκ διαδοχικῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν, Ἡφαιστ. 9.

ἀλλοιο-σχήμων, ον, ὁ ἔχων ἀλλοῖον ἢ διάφοραν σχῆμα, Διογ. Λ.10.74.

ἀλλοιότης, ητος, ἡ, διαφορότης, διαφορά, Ἱππ. 296.19, Πλάτ. Τίμ. 82.13.

ἀλλοιοτροπέω ἢ **-έομαι**, = ποικίλλω, μεταβάλλομαι, «ἀλλοιοτροπεῖται, τρέπεται ποικίλως,» Γαλην. λεξ. Ἱππ. **II**. μεταβ. = μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, Ἡσύχ.

ἀλλοιοτροπία, ἡ, ὁ ἀλλοῖος τρόπος, Ἐπιφάν. II, 48B.

ἀλλοιό-τροπος, ὁ ποικίλος τοὺς τρόπους, ὁ εὐμετάβολος, καὶ ἐπίρρ. **-πως**, Ἐκκλ.

ἀλλοιο-φανής, **ές**, ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀλλοιο-φωνία, ἡ, = ἀλλογλωσσία, Ἐπιφάν. I, 121D.

ἀλλοιό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους**, **ουν** (χρόα) = ὁ ἔχων μεταβεβλημένον ἢ διάφορον τὸ χρῶμα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.7. 206.

ἀλλοιόω, μέλλ. **-ώσω**, (ἀλλοῖος) καθιστῶ τι διάφορον, μεταβάλλω, τροποποιῶ, Ἱππ. Προγν. 37, Πλάτ. Πολ. 381A, κτλ. **II**. παθ. μέλλ. **-ωθήσομαι**, Γαλην. 3. 641, κτλ., ἀλλ' **-ώσομαι**, ὁ αὐτ. 3, 761:—καθίσταμαι διάφορος, μεταβάλλομαι, Ἱππ. 342, 24, κτλ., καὶ συχν. ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ· ἀλλοιοῦσθαι τὴν γνώμην, Θουκ. 2. 59· τῇ ὄψει, Ξεν. Κυνηγ. 9. 4· ἀλλοίωσιν ἀλλοιοῦσθαι, τὸ νὰ ὑποστῇ τις ἀλλοίωσιν, μεταβολήν, Πλάτ. Θεαίτ, 181D· σπάνιον παρὰ ποιητ., ὅλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους, Εὐρ. Ἱκ. 944. **2**) ἀποξενοῦμαι, Δίων Κ. 37.11. **3**) μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χεῖρον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9. **4**) ἀλλοφρονῶ, παραφρονῶ, Λατ. mente alienari, Πολύβ. 8. 29, 5.

ἄλλοιρ πλειόνερ = ἄλλους πλείονας, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg.1876, σ.183.

ἀλλοιώδης, **ες**, ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὸ εἶδος, λέξ. μεταγ.

ἀλλοίωμα, **ατος**, τό, = τῷ ἑπομ., Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 22.

ἀλλοίωσις, **εως**, ἡ, = μεταβολή, τροποποίησις, Πλάτ. Πολ. 452C, κτλ., ἴδε **ἀλλοιόω** II.1. **2**) παραφροσύνη, Πολύβ.3.81,5.

ἀλλοιωτικός, ή, όν, = κατάλληλος πρὸς ἀλλοίωσιν, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 4.12, Φυσ. 8. 5, 15.

ἀλλοιωτός, ή, όν, ≐ μεταβλητός, εὐμετάβολος, εὐμετάπτωτος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 5, κτλ.

ἄλλοκα, Αἰολ. ἀντὶ **ἄλλοτε**, Θεόκρ.

ἀλλοκοτία, ἡ, «ἀλλοκοτιά,» Μ. Ἀκομ. τόμ. Δ', σ. 37, 16.162., 22. 232, 7, ἔκδ. Λ.

ἀλλόκοτος, ον, ὁ ἔχων ἀσυνήθη φύσιν ἢ μορφήν, παράδοξος, διάστροφος, κακοσχημάτιστος, τερατώδης, Ἱππ. περὶ Ἀγμ.750, Ἀριστοφ. Σφ. 71, Κράτης ἐν Α. Β. 15, Πλάτ., κτλ., ἀλλ. πρᾶγμα, δυσάρεστον, στρεβλόν, «ἀνάποδον,» Θουκ. 3. 49· ἀλλ. ὄνομα = παράδοξος, ἀσυνήθης λέξις, Πλάτ. Θεαίτ.182Α: μ. γεν. ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος, γνώμῃ ἐντελῶς διαφόρῳ τῶν ..., Σοφ.Φ.1191. — Ἐπίρρ. **-τως**, Φερεκρ. Ἄδηλ. 26, Πλάτ. Λυσ. 216A.— Πρβλ. Ruhnk Τίμ. (πιθ. παράγεται ἀμέσως ἐκ τοῦ **ἄλλος**, τὸ δὲ **-κότος** εἶναι ἁπλῶς κατάληξις, πρβλ. **νεόκοτος**, **παλίγκοτος**· διότι δυσκολίας παρέχει ἡ ὑπόθεσις ἡ ἐν Α. Β.14. 28, ὅτι τῇ λέξει **κότος** δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὴν πρώτην σημασίαν τῆς λέξεως **ὀργὴ** = ἦθος, χαρακτήρ, διάθεσις).

ἄλλομαι: παρατ. **ἡλλόμην**, Ξεν., κτλ.: μέλλ. **ἁλοῦμαι** (ὑπερ-), Ξεν. Ἱππ. 8. 4, Δωρ. **ἁλεῦμαι**, Θεόκρ. 3. 25., 5.144: ἀόρ. α' **ἡλάμην**, Βατραχομ. 225 (228), Εὐρ. Ἴων 1402, Ἀριστοφ. Βάτρ. 243 (πρβλ. τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθ. **εἰς-**, **ἐν-**, **ἐξ-**), μετοχ. **ἁλάμενος** [ἡ α' συλλαβὴ μακρά,] Ἀριστοφ. Ὄρν. 1395· ἀλλ' αἱ πλάγιαι ἐγκλίσεις σχηματίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ἀόρ. β' **ἡλόμην** (ὅστις εἶναι σπάνιος ἐν τῇ ὁριστ.)· ὑποτ. **ἅληται** [ᾰ], Ἰλ. Φ. 536, Ἐπ. ὡσαύτως **ἅλεται**, Λ.192· εὐκτ. **ἁλοίμην**, Ξεν. Ἀπομν.1. 3, 9 (πρβλ. **εἰσ-**)· ἀπαρ. **ἁλέσθαι**, Ὀππ., κτλ.· μετοχ. **ἁλόμενος** [ᾰ], Αἰσχύλ. Εὐμ. 368 (λυρ.), Ξεν., κτλ.: εἰς τὸν β' ἀόρ. ὡσαύτως ἀνήκουσι τὸ Ἐπ. β' καὶ γ' ἑνικ. πρόσ. **ἆλσο**, **ἆλτο**, μετοχ. **ἄλμενος** μόνον ἐν συνθέτοις, ἐκτὸς τοῦ **ἄλμενος** ἐν Ὀππ. Ἁλ. 5. 666 (οὗτοι δὲ εἶναι οἱ μόνοι τύποι οἱ ψιλούμενοι). (Ἐκ τῆς √ΑΛ παράγονται καὶ τὰ ἑξῆς: **ἅλ-μα**, **ἅλ-σις**, **ἁλ-τήρ**· πρβλ. Σανσκρ. sar (ire, fluere), Ζενδ. har (ire)· Λατ. sal-io, sal-tus, sal-to, sal-ax.— Ἐν Βοιωτικῇ τινι ἐπιγρ. (Keil. σελ. 69) ὑπάρχει Ἐπι-Ϝάλτης ὡς εἰ ἡ ῥίζα ἦν Ϝαλ.). Ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, σκιρτῶ, κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, μὴ .. ἐς τεῖχος ἅληται, Ἰλ. Φ. 536· ἐπεὶ κ' .. εἰς ἵππους ἅλεται (Ἐπ. ἀντὶ -ηται), Λ. 192· εἰς ἅλα ἆλτο, Α. 532, (ἀλλὰ ἥλατο πόντον, Καλλ. εἰς Ἄρτ.195)· ἐξ ὀχέων .. ἆλτο χαμᾶζε, Ἰλ. Ζ.103· ἆλτο κατ' Οὐλύμπου, Σ. 616·—ἄλλεσθαι ἐπί τινι = ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ κατά τινος, Φ. 174, Ὀδ. Χ. 80· ἐπὶ στίχας, Ἰλ. Υ. 353: — μετ' ἀπαρ., ἆλτο θέειν, πέτεσθαι, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 390, εἰς Ἀπόλλ. 448:—ἀπολ. ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 8. 4. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ἆλτο ὀϊστός, Ἰλ. Δ. 125· ἐπὶ ἤχου, Πλάτ. Φαῖδρ. 255C· ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος = πάλλομαι, ἅλλεται ὀφθαλμός, «παίζει τὸ μάτι μου,» Θεόκρ. 3. 37, πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 24, 2, καὶ ἴδε **ἅλμα** II.

ἀλλό-μορφος, ον, ἀλλοειδής, ἀλλοίαν ἔχων μορφήν, Ἱππ. 379. 51., 380. 24.

ἀλλοπάθεια, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀλλοπαθοῦς, Διοδ. Ἐκλογ. σ. 513.

ἀλλο-παθής, **ές**, ὁ μεταβιβάζων τὴν ἑαυτοῦ ἐνέργειαν εἰς ἄλλον· ῥῆμα ἀλλ. = **μεταβατικόν**· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **αὐτοπαθὲς** (= οὐδέτερον), Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 175:— Ἐπίρρ. **-θῶς** = **μεταβατικῶς**, Εὐστ. 920. 27. **2**) ἐπὶ ἀντωνυμιῶν, μὴ αὐτοπαθής, ὅταν δηλ. δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, ὡς π. χ. τύπτω **σε**, τύπτεις **με**· αἱ δύο αὗται ἀντωνυμίαι εἶναι **ἀλλοπαθεῖς**, Ἐτυμ. Μ. 496. 45· πρβλ. 34.

ἀλλό-πιστος, ον, ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ μὴ χριστιανός.

ἀλλοπολία = **ἀλλοδημία** [υ], Ἐπιγρ. Γόρτυνος VI 47.

ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, ὅ ἐ. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον, ὁ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἓν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος κλίνων, ἀσταθής, εὐμετάβολος, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἰλ.Ε.831, 889· πλοῦτος, Ἀνθ. Π.15.12, πρβλ. 1. 34. (Κατά τινας ἐκ τοῦ ἄλλομαι, πρβλ. Λατ. Salisubsulus: ἴδε Näke Opusc. σελ. 107).

ἄλλος, **η**, **ο**: (ἐκ τῆς √ΑΛΛ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἀλλά**, **ἀλλοῖος**, **ἀλλότριος**, **ἀλλήλων**, **ἀλλάσσω**, Λατ. alius (ἀρχ. Λατ. alis, alid), aliquis, alienus, κτλ., Γοτθ. alis (ἄλλος), aljath τὸ (ἀλλαχόθεν)· Παλ. Ὑψ.Γερμ. ali-lanti (Γερμαν. ausland), alles, elles (Ἀγγλ. else): πρβλ. **ἔνιοι**. Ἄλλος, δηλ. καὶ ἄλλος τις ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· εἴτε ὡς ἐπίθετον εἴτε ὡς ἀντωνυμ.: ὁπότε κεῖται ὡς ἐπίθ., τὸ οὐσιαστικὸν αὐτοῦ τίθεται ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν ἢ κατὰ γεν., ἄλλος Ἀχαιῶν ἢ Ἀχαιός, ἀνδρῶν ἄλλος ἢ βροτὸς ἄλλος, Ὅμ., κτλ.:—ἄλλος μὲν .. ἄλλος δὲ .., σπανιώτερον ἐπὶ δύο προσώπων, Ἰλ. Χ. 493, καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ μέν .., ἄλλος δέ .., Ἰλ. Ζ.147· καὶ Ἀττ. ἕτερος μέν .., ἄλλος δέ .., Ἰλ. Ι. 313· ἄλλος μέν .., ἕτερος δέ .., Ἡρόδ.1. 32· ὁ μὲν ἕτερος .., ὁ δ' ἄλλος, Εὐρ. Ι. Τ. 962· ἀλλ' **ἄλλοι** κατὰ πληθ. τίθεται μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει, Spitzn. Ἰλ. Ι. 594. **II**. αἱ ἀκόλουθοι χρήσεις δύνανται νὰ διακριθῶσι: **1**) ἄλλος τις ἢ τις ἄλλος, οἷος δήποτε ἄλλος, κάποιος ἄλλος. Ὅμ. οὐδεὶς ἄλλος· ἄλλοι πολλοὶ ἢ πολλοὶ ἄλλοι, ἢ πολλοὶ καὶ ἄλλοι, Ἀττ. εἴ τις ἄλλος, Λατ. si quis alius, Θουκ. 6. 32, κτλ.· ὡσαύτως εἴ τις καὶ ἄλλος, Ξεν. Ἀν.1. 4, 15, κτλ., ἴδε ἐν λ. **εἰ** VII.1, d. **2**) τὸ ἄλλος πολλάκις συνδυάζεται μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πτώσεων ἢ ἐπιρρημάτων, ἄλλος ἄλλο λέγει, ἄλλος λέγει τοῦτο καὶ ἄλλος ἄλλο, Ξεν. Ἀν. 2.1,15: ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν, Πλάτ. Συμπ. 220C· ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο, Ξεν. Ἀν. 4. 8,19· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα δυνατὸν νὰ ἦναι κατὰ πληθ., παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρείᾳ ... ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα, Πλάτ. Πολ. 369C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2.1, 4, κτλ.: ὁ πληθ. **ἄλλοι** εἶναι ἐν χρήσει ὁπόταν τὰ διάφορα μέρη τοῦ ὅλου εἶναι κατὰ πληθ.· λείπουσι τὸν λόφον .. ἄλλοι ἄλλοθεν, Ξεν. Ἀν. 1.10,13· καὶ οὕτω πιθανῶς **ἄλλοι** πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Ἑλλ.7.1,15· ἴδε ἐν λέξ. **ἀλλαχῇ**, **ἄλλῃ**, **ἄλλην**, **ἄλλοθεν**, **ἄλλοσε**, **ἄλλοτε**, **ἄλλως**, **ἄλλυδις**. **3**) ἄλλος καὶ ἄλλος, ἄλλος καὶ ἔπειτα ἄλλος, Ξεν. Ἀν.1. 5.12· οὕτως ἄλλο καὶ ἄλλο, ἓν πρᾶγμα κατόπιν ἄλλου, ὁ αὐτ. Κύρ. 4.1,15. **4**) κατ' ἐπανάληψιν χάριν ἐμφάσεως, ἄλλος ἄλλος τρόπος, ὅλως διόλου ἄλλος, Εὐρ. Φοίν.132. **5**) οὐδ' ἄλλος ἀντὶ οὐδέτερος, Θεόκρ. 6. 45. **6**) μετὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ ἄλλος**, ὁ ὑπόλοιπος, ὁ ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· κατὰ πληθ., **οἱ ἄλλοι** (παρ' Ἡροδ. κατὰ κρᾶσιν **ὦλλοι**), πάντες οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποί, Λατ. ceteri· συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, ὅστις ἔχει ἐνίοτε τὸ **ἄλλοι** (ἄνευ τοῦ ἄρθρου) μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Spitzn. Ἰλ. Β.1· **τὰ ἄλλα** κατὰ κρᾶσιν **τἄλλα** ἢ (ὡς ὁ Οὐόλφ. Anal.2.σ.431) **τἆλλα**, Λατ. cetera, reliqua, οὐχὶ alia, Ὅμ., κτλ., τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός, Πύθερμ. (Bgk. λυρ., Σχόλ. 1. σ. 1287)· παρ' Ἀττ. συχνάκις ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὰ λοιπά, διὰ τὰ λοιπά· ἐνίοτε καὶ ἐπὶ χρόνου: τὸν ἄλλον χρόνον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 2· (ἔνθα παρατηρητέον ὅτι ὁ ἄλλος χρόνος συνήθως τίθεται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ ὁ λοιπὸς χρόνος ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, Οὐόλφ. Λεπτ. 462.1: ἀλλὰ ὁ ἄλλος χρόνος ἐπὶ μέλλοντος, Λυσ.139. 45)· οἵ τε ἄλλοι καὶ .., τά τε ἄλλα καὶ .., πάντα τὰ ἄλλα καὶ πρὸ πάντων .., Ἡρόδ. 1. 1, κτλ., ἄλλα τε δὴ εἶπε, καὶ.. Πλάτ. Θεαίτ. 142C· (ἴδε ἐν λ. **ἄλλως** 1):—**τὸ ἄλλο** εἶναι ἧττον συχνὸν τοῦ **τὰ ἄλλα**. **7**) τὸ **ἄλλος** τίθεται μετ' ἀριθμητικῶν, ὁπότε πρέπει νὰ

ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ ἔτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον, κτλ., πέμπτος ποταμὸς ἄλλος, ἀκόμη καὶ πέμπτος ποταμός, Ἡρόδ. 4. 54· πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 486, Σοφ.'Αντ.1295. **8)** ἐν τῇ ἀπαριθμήσει διαφόρων προσώπων ἢ πραγμάτων, ἔνθα φαίνεται ὡς πλεοναστικός, πράγματι χρησιμεύει ὅπως ἐξάρῃ τὴν μεταξὺ αὐτῶν διαφοράν, ὡς, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, μετ' αὐτῆς, τῆς δεσποίνης αὐτῶν, συνεπορεύοντο καὶ ἀμφίπολοι ὡσαύτως, Ὀδ. Ζ. 84· ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων (γινομένου λόγου παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς), Α. 132, πρβλ. Ι. 367, Ν. 266· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., παρ' ἀγγέλων ἄλλων, ἄλλων ἐκτὸς ἐμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 7: οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν, δὲν ὑπῆρχε χόρτος, οὐδὲ κανὲν δένδρον διόλου, Ξεν.'Αν.1. 5, 5· προσοφλὼν οὐ τὴν ἐπωβελίαν μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλην ὕβριν, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου καί.., Αἰσχίν. 23. 26,'Ελμσλ. Ο.Τ.7, Heind. Πλάτ. Γοργ. 473D, Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. 36Β:—καὶ ὁ Ὅμηρος συχνάκις ἔχει τὴν λέξιν σχεδὸν κατὰ πλεονασμὸν μετὰ συγκριτ., οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,'Ιλ. Ο. 569, πρβλ. Χ.106, καὶ ἀλλ.: μετὰ ὑπερθ., ὀϊζυρώτατος ἄλλων, Ὀδ. Ε.105· ὡσαύτως μετὰ τοῦ **πλησίος**, Ἰλ. Δ. 81. καὶ ἀλλ.· μετὰ τοῦ **εἷς** ἢ **μόνος**, Εὐρ. Μήδ. 945, Πλάτ. Χαρμ.166Ε.—Ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγεται ὅτι τὸ **ἄλλος** παραλείπεται εἰς φράσεις ὡς τὸ ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,'Αριστοφ. Πλ.1, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 476. **III.** πολλῷ σπανιώτερον ὡς τὸ **ἀλλοῖος**, ἄλλου εἴδους, διάφορος, Ἰλ. Ν. 64, Φ. 22. **2)** ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐνίοτε συντάσσ. ὡς συγκριτ. μ. γεν., ἄλλα τῶν δικαίων, ἄλλα παρὰ δίκαια, Ξεν.'Απομ. 4. 4, 25:—οὕτως ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἢ .., ὁπότε ἡ προηγεῖται ἄρνησις, ὡς οὐδὲ ἄλλο.., οὐδὲν ἄλλο (ἢ ἄλλο οὐδέν), ἤ... οὐδὲν ἕτερον ἢ.., Ἡρόδ. 1. 49., 7. 168, Θουκ. 4.14· οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· ἃ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖταί τις, τὰ ὁποῖα μόνον διανοεῖταί τις, Πλάτ. Θεαίτ.195Ε: —ἢ συχνότερον, ἡ πρότασις εἶναι ἐρωτηματική, τίς ἄλλος ἢ 'γώ..; Αἰσχύλ. Πρ. 440, τί ἄλλο ἤ..; τί ἄλλο παρά.., Θουκ. 3. 39, κτλ.: τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι..; Αἰσχύλ. Θ. 851: ἐλλειπτ., τί ἄλλο (ἐνν. πάσχω) ἢ ἱπποκένταυρος γίγνομαι; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20:—ὡσαύτως ἀκολουθοῦντος τοῦ **πλήν**· Σοφ. Αἴ. 125, Ἀριστοφ.'Αχ. 39: ὡσαύτως ἀκολουθούντων ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν: ἄλλος πρό.., Ἡρόδ. 3. 85· ἄλλος ἀντί.., Αἰσχύλ. Πρ.467· παρά... Πλάτ. Φαίδων 80Β, κτλ.: ὅταν δὲ συνδυάζηται μετ' ἀρνήσεως, ἀκολουθεῖ ἐνίοτε ὁ **ἀλλά**, Ἰλ. Σ. 403, Φ. 275, Ω. 697:—περὶ τοῦ ἄλλοτε ἢ.., ἴδε ἐν λέξεσιν.—Ἐντεῦθεν πηγάζουσι δευτερεύουσαί τινες σημασίαι: **3)** ἄλλος παρὰ τοὺς συνήθεις, παράδοξος, ξένος· ἄλλος ὁδίτης, Ὀδ. Ψ. 274. **4)** ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶναι, μὴ ἀληθής, = ψευδής, ἀπατηλός, Δ. 348, Ρ.139. **5)** ἄλλος ἢ ὁ ὀρθός, ἄδικος, κακός, Πλούτ. 2.187D, κτλ., πρβλ. **ἄλλως**:—τὸ **ἕτερος** κεῖται ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφεῦσιν, ἴδε **ἕτερος** III. 2.

ἄλλος, ἄλαλος, λέξ. Αἰολ. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 578.

ἄλλοσε, ἐπίρρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλον τόπον, πρὸς ἄλλο μέρος, Ὀδ. Ψ.184· ἄλλος ἄλλοσε, εἷς πρὸς ἓν μέρος καὶ ἄλλος πρὸς ἄλλο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἄλλοσ'.. ὄμμα, θατέρα δὲ νοῦν ἔχοντα, Σοφ. Τρ. 272: εἰς τὰ ξένα, εἰς ξένας χώρας· ἄλλοσε ἐκπέμπειν, ἐξάγειν εἰς ξένας χώρας, Ξεν.'Ελλ. 6.1,11.—συνδυαζόμενον μετ' ἄλλου ἐπιρρήμ. ἄλλοσε οὐδαμόσε, πρὸς οὐδένα ἄλλον τόπον, Πλάτ. Κρίτων 52Β· ἄλλοσε πολλαχόσε, εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη· ὁ αὐτ. Φαίδων 113Β· ποῖ ἄλλοσε; πρὸς ποῖον ἄλλο μέρος; ὁ αὐτ. Μενέξ. 241Ε· ἄλλοσέ ποι, εἰς ἄλλο τι μέρος, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 202Ε:— συχνάκις καὶ μὲ γεν., ἄλλοσέ ποι τῆς Σικελίας, εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Σικελίας, Θουκ.7. 51· ἄλλοσε τοῦ σώματος, Πλάτ. Νόμ. 841Β:—ἐν τῇ φράσει ἄλλοσε ὅποι ἂν ἀφίκῃ, Πλάτ. Κρίτ. 45Β. δὲν εἶναι=τῷ **ἀλλαχοῦ**, ἀλλ' ἐτέθη ἀντ' αὐτοῦ καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ **ὅποι**.

ἀλλο-σεβής, ές, ἀλλόπιστος, ἀλλόθρησκος, Γ. Παχυμ. τόμ. Δ. σ. 267, ἔκδ. Β.

ἀλλό-σπορος,ον, ὁ ἐξ ἄλλης σπορᾶς ὤν, Θεόδ. Πρόδρ.'Επ.111.

ἄλλοτε, Αἰολ. **ἄλλοκα** Α. Β. 606, ἐπίρρ.: (ἄλλος, ὅτε). Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, κατ' ἄλλην ὥραν, ἄλλην φοράν, ἄλλοτε, πρῶτον παρ' Ὅμ., καὶ συνήθως ἐν ἀντιθέσει: ἄλλοτε.., ἄλλοτε.., ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δέ, ὡσαύτως ὁτὲ μέν, ἄλλοτε δέ.., Ἰλ. Λ. 65· ἄλλοτε μὲν.., ἄλλοτε δ' αὖτε, Ὀδ. Π. 209,'Ησ.'Αποσπ. 44· τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος, Σοφ.'Ηλ.739· ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, ὁ αὐτ. Ἀντ. 367· ἄλλοτε μέν... τότε δέ, Ξεν. Ἀν. 4.1,17· ἐνίοτε τὸ πρῶτον **ἄλλοτε** παραλείπεται· φοιτῶν [ἄλλοτ'] ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων, Σοφ. Τρ.11: [ἄλλοτ'] ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Εὐρ. Ἑκ. 28: ἐνίοτε δὲ παραλείπεται τὸ δεύτερον, Σοφ. Ο. Κ.1675:—ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26:—συχνότατα συνδυάζεται μετὰ τοῦ **ἄλλος**, κτλ., πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον, ἐνίοτε πρὸς τοῦτον καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐκεῖνον, Αἰσχύλ. Πρ. 276, κτλ.: οὕτω καί: ἄλλως ἄλλοτε, ἄλλοτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἄλλοτε ἄλλως, Αἰσχύλ. Θ.1071· **ἄλλοτ' ἄλλῃ, ἄλλοθι, ἄλλοσε**, κτλ.

ἀλλο-τέρμων,ον· ἀλλοτέρμων γῆ, ἀλλοτρία, ξένη γῆ, Εὐσεβ. Εὐαγγ. πρ. 9, σ. 438.

ἄλλο τι, κἄτι ἄλλο ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο· ἐν ἐρωτήματ. προτάσεσι τὸ πλεῖστον ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἤ: ἤ σοι ἄλλο τι φαίνεται.. ἢ λόγος; Πλάτ. Φαῖδρ. 258Α, πρβλ.Φαίδωνα 64C:— ἐντεῦθεν συχνάκις πρὸ πάντων παρὰ Πλάτ. ἐν ἐλλειπτικῇ φράσει, ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἆρα..; ἢ Λατ. nonne..? καὶ ὑπονοεῖ ἀπάντησιν καταφατικήν· ἄλλο τι ἢ πεινήσουσι; (τ. ἔ. ἄλλο τι πείσονται ἢ πεινήσουσι;) ἆρα δὲν θὰ ὑποστῶσι τὰ δεινὰ τοῦ λιμοῦ; Ἡρόδ. 2. 14, πρβλ.1.109· οὕτως: ἄλλο τι ἢ ἠρέμα ἐπανασκεψόμεθα; δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἡσύχως ἐκ νέου τὸ πρᾶγμα; (δηλ. ἂς πράξωμεν οὕτω), Πλάτ.Θεαίτ.154Ε· πρβλ. Φαίδωνα 70C, Μένωνα 82D, Γοργ. 481C, κτλ.: τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί; οὐχὶ μετ' ἐμοῦ; ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 116D:—ἐνίοτε τῇ παρεμπτώσει καὶ ἄλλων λέξεων: ἄλλο τι λέγεις ἢ τόδε; ὁ αὐτ. Συμπ. 200D· πρβλ. Φαίδ.79Α, 106Α, Κρίτων 50Α, κτλ.:—οὕτως ἄλλο τι πλὴν..; ὁ αὐτ. Σοφ. 228Α:—ἀλλὰ συχνάκις **ἄλλο τι** ἢ **ἄλλοτι**..; εὑρηται μόνον, ἄλλο τι οὖν ἔλεγες; δὲν ἔλεγες..; ὁ αὐτ. Γοργ. 495C, πρβλ. 470Β, Θεαίτ. 165Ε, Πολ. 337C, κτλ. **II.** σπανίως ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀπόγνοια τοῦ ἄλλοτι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς, Θουκ. 3. 85.

ἀλλοτριάζω, εἶμαι κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος· Λατ. alieno animo esse. Πολύβ.15.22,1.

ἀλλοτριό-γνωμος, ον, ὁ περὶ ἄλλων διανοούμενος,ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν ἔχων, ἀφῃρημένος, Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 3.

ἀλλοτριό-γαμος,ον, ὁ τὸν ἀλλότριον γάμον θηρεύων,Θεοδώρητ. τόμ. Α, σ. 939.

ἀλλοτριοειδής, ές, ἀλλότριος τὸ εἶδος ἢ τὴν φύσιν, Βυζ.

ἀλλοτριο-επίσκοπος, ὁ, ὁ περιεργαζόμενος, ἐπισκοπῶν τὰ ἀλλότρια, Ἐπιστ. πρὸς Πέτρ. Α', δ', 15, Διον.'Αρ.

ἀλλοτριο-κάματος, ον, ὁ δι' ἄλλους ἐργαζόμενος, κοπιάζων, Ἐκκλ.

ἀλλοτριο-λογέω = ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Στράβ. 62.

ἀλλοτριο-μορφο-δίαιτος, ον, ὁ ἀεὶ μεταβάλλων μορφήν, σχῆμα, ἐπίθ. τῆς φύσεως,'Οππ. Α. 9. 23.

ἀλλοτριο-νομέω, κατατάσσω πράγματα ἔξω τῆς οἰκείας θέσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ διανέμειν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα, Πλάτ. Θεαίτ.195Α. **II.** ἀποδέχομαι ξένα ἔθιμα, Δίων. Κ. 52. 36.

ἀλλοτριό-νοος, ον, ὁ ἔχων ἀλλότριον, διάφορον νοῦν, Ἰωαν. Κλίμ. σ. 421.

ἀλλοτριο-πραγέω, = ἀναμιγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ ἐργασίας·—διεγείρω ταραχάς, στάσεις, Πολύβ.5.41, 8.

ἀλλοτριο-πραγία, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἀλλοτριοπραγεῖν**, τὸ ἀναμιγνύεσθαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, Πλουτ. πῶς δεῖ διακριν. τὸν Κόλακ.

ἀλλοτριοπραγμονέω, = ἀλλοτριοπραγέω, Σιμπλικ. Ἐγχειρίδ 419 (264Α).

ἀλλοτριο-πράγμων, ον, = ὁ ἀσχολούμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, περίεργος, Α. Β. 81:—**ἀλλοτριοπραγμοσύνη**, ἡ, τὸ ἀναμιγνύεσθαι εἰς τὰ ἀλλότρια πράγματα, Πλάτ. Πολ. 444Β.

ἀλλότριος, α, ον, (ἄλλος) ὁ ἐξ ἄλλου ὢν ἢ εἰς ἄλλον ἀνήκων, Λατ. alienus, ἀντίθ. τῷ **ἴδιος**, Ὅμ., κτλ.: ἀλλ. βίοτος, νηῦς, ἄχεα, Ὅμ.: ἀλλ. γυνή, ξένη, ἄλλου ἀνδρὸς σύζυγος, Αἰσχύλ.'Αγ. 447 (λυρ.): ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, δωροῦμαι τὰ ἀλλότρια, χαρίζω ξένα πράγματα, Ὀδ. Ρ. 452· γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων, ἐγέλων διὰ ξένων παρειῶν, κατελήφθησαν ὑπὸ ἀκουσίου νευρικοῦ γέλωτος, ἐπὶ βεβιασμένου καὶ παρὰ φύσιν γέλωτος· πρβλ. τὸ τοῦ Tennyson «laughed with alien lips» = ἐγέλασε δι' ἀλλοτρίων χειλέων· (πρβλ. Val. Flacc. 8. 164), (κατ' Εὐστ.), σημαίνει τὸ γελᾶν ἐκ θυμοῦ ἢ ἀμηχανίας τινός, ἐφ' οἷς μὴ ἄξιον, Ὀδ. Υ. 347· (ὁ Ὁράτιος ἐδανείσθη τὴν φράσιν malis ridere alienis, ἀλλ' ἐφήρμοσεν αὐτὴν διαφόρως)· ἀλλ. ὄμμασιν εἷρπον, τῇ βοηθείᾳ ξένων ὀφθαλμῶν, Σοφ. (λυρ.) Ο.Κ.146· οὐκ ἀλλ. ἄτην, μὴ προξενηθεῖσαν δι' ἀλλοτρίων χειρῶν, ὁ αὐτ. Ἀντ.1259: — παροιμ. ἀλλότριον ἀμᾶν θέρος, θερίζειν τὸν ξένον σῖτον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 392· πρβλ. Ἡσ.Θ.599· ἀλλοτριωτάτοις τοῖς σώμασι χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαί τινα τὸ σῶμα ὡς ἐὰν τελείως ἀνῆκεν εἰς ἄλλον, Θουκ.1.70· **τὰ ἀλλότρια**, κατὰ κρᾶσιν **τἀλλότρια**, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἄλλους, τὰ ἀλλότρια δειπνεῖν, Θεόπ. Κωμ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 3 καὶ ἀλλ. **II.** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **οἰκεῖος**, ξένος, Λατ. peregrinus. **1)** ἐπὶ προσώπ., ἀλλότρ. φώς, ξένος τις ἄνθρωπος, Ὀδ. Σ. 219· συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας ἐχθρότητος, Ἰλ. Ε. 214, Ὀδ. Π. 102· οὐδέ τις ἀλλοτρίων, οὐδὲ ξένος τις, Ἡρόδ. 3.155· εἴτε οἰκεῖος εἴτε ἀλλότριος ὁ τεθνεώς, Πλάτ. Εὐθύφρ.4Β: οὐδείς ἐστί μοι ἀλλότρ. ἂν ᾖ χρηστός, Μένανδρ. ἐν «Περικειρομένῃ» 2: ἀλλοτριώτερος τῶν παίδων, ἧττον οἰκεῖος τῶν τέκνων σου, Ἡρόδ. 3.119· **ἀλλοτριώτερος**, ἀντιτίθεται τῷ **οἰκειότερος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.12, 4, πρβλ. 8.10, ἐν τέλει, κτλ.: μετὰ δοτ. ἀλλότριοι ὑμῖν ὄντες, Ἰσοκρ. 306C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ξένος, παράδοξος, Πλούτ., κτλ.: εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλ-

λότριον, Δημ. 290. 13· ἡ ἀλλοτρία, ἡ ξένη χώρα, ἡ χώρα τῶν πολεμίων, Ἰσοκρ. 218Α, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 83: μ. γεν., ξένος πρός τι, ἐπιτηδεύματα δημοκρατίας ἀλλότρια, Λυσ. 190. 12· οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν τοῦ τρόπου, Ψήφ. παρὰ Δημ. 289. 15. 6) ξένος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνοίκειος, Πλάτ. Πολ. 491D, Δημ. 289. 14, κτλ.:—ὑπερθ. Ἀριστ. Κατηγ. 15. III. ἐπίρρ. ἀλλοτρίως ἔχειν ἢ διακεῖσθαι πρός τινα, διάκειμαι δυσμενῶς πρός τινα, Λυσ. 911. 4, Ἰσοκρ. 266Β, 98Β: — Συγκρ. -ιώτερον, ἧττον εὐνοϊκῶς, Δημ. 228. 12. 2) παραδόξως, θαυμασίως, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 989. 2.

ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, ἀποξένωσις, ἀντιτίθεται τῷ **οἰκειότης**, Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολιτ. 261Α: ἐπὶ προσώπ. Ἀριστ. Πολ. 5. 10. 17· τινὸς πρός τινα, Ἐπιστολ. Πλάτ. 318D· πρβλ. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 26.

ἀλλοτριό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ἀλλοτρίους, ἄλλους τρόπους, ἀλλότροπος, Νικηφ. Γρηγορ. τόμ. Α', σ. 349, 23, ἔκδ. Β.

ἀλλοτριο-τρόπως, ἐπίρρ. = ἀλλοτρόπως, κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀστέρ. Οὐρβ. 149Α.

ἀλλοτρι-ούσιος = ἀλλοτριοούσιος, Ἀθαν. II, 781C.

ἀλλοτριοφαγέω, ἐσθίω τὸν ἄρτον τοῦ ἄλλου, Εὐστ. 1404. 9.

ἀλλοτριοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν τὰ ἀλλότρια, Εὐστ. 1404.

ἀλλοτριο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ξένον ἄρτον, Σοφ. Ἀποσπ. 309.

ἀλλοτριο-φρονέω, ἀλλότρια φρονῶ, δυσμενῶς διάκειμαι, Διόδ. 17. 4.

ἀλλοτριό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀλλότριον φρόνημα, ὁ ἄλλα φρονῶν, Θεόδ. Μετοχ. 499, Εὐστ.

ἀλλοτριό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων ἢ ἔχων ἄλλο χρῶμα, Ἀνθ. Π. 11. 7.

ἀλλοτριό-χωρος, ον, ὁ ἐκ ξένης χώρας ὤν, Ἰωσήπ. Α. Ἰ. 3. 12, 3.

ἀλλοτριόω, μέλλ. **-ώσω**:—μετὰ γεν. προσώπ., ἀποξενῶ ἀπὸ .., τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, Θουκ. 3. 65· ἀλλ. ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς λειτουργίας, ἀποσύρεσθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀποφεύγειν αὐτήν, Δημ. 1233. 11. 2) μετὰ δοτ. προσ., ἀποξενῶ, καθιστῶ δυσμενῆ πρός τινα, τὴν χώραν τοῖς πολεμίοις, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16:—Παθ., καθίσταμαι ξένος, ἐχθρός, τινί, Θουκ. 8. 73· ἀλλοτριοῦσθαι πρός τι, διατίθεμαι δυσμενῶς πρός τι, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 27. 3) παθ. ἀποξενοῦμαι ἀπὸ τῆς πραγματικῆς μου φύσεως, Πλάτ. Τίμ. 64Ε. 4) ἐν τῷ παθητικῷ ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων = ἀποξενοῦμαι, περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου· ἀλλοτριοῦται ἡ ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 120.

ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, ἀποξένωσις· τινός, ἀπό τινος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 78· τινὸς εἴς τινα, αὐτόθι 3. 13:— τῆς ξυμμαχίας οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρ., ἡ ἀποξένωσις αὐτῆς, ἡ ἀπώλεια αὐτῆς, Θουκ. 1. 35.

ἀλλο-τροπέω, εἶμαι εὐμετάβολος, «ἀλλοτροπῆσαι, μεταθεῖναι,» Ἡσύχ.

ἀλλοτροπία, ἡ, παραλλαγή, μεταβολή, ποικιλία, Ἐκκλ.

ἀλλοτρόπως, ἐπίρρ., κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 3, 5, Γραμμ.

ἀλλό-τυπος, ον, ὁ ἔχων ἄλλον τύπον ἢ σχῆμα, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀλλο-τύπωτος, ον, ὁ διαφόρως ἐσχηματισμένος, Μανέθ. Ἀποτελ. 4. 75.

ἀλλο-φανής, ές, ὁ ἄλλως φαινόμενος, διάφορος, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ια', 47, κτλ.

ἀλλόφασις, «θόρυβος ταραχώδης,» Ἡσύχ.

ἀλλο-φάσσω, ἀλλογνοῶ, παραφρονῶ, Ἱππ. Προγν. 44· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Λοβ. Φρύν. 607, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀλλοφάσσειν, ἑτεροφρονεῖν, ἢ οὐχ ὑποφέρειν βάρος,» ὁ δὲ Ἐρωτιανός: «ἀλλοφάσσοντες, ἀπορούμενοι καὶ τεθορυβημένοι, ὥς φησι Βακχεῖος· Ξενοκράτης δὲ ὁ Κῶος φησὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεσθαι τὸ ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τοῦ τῆς διανοίας παραφόρου . . .»

ἀλλό-φατος, ον, (*φένω) ὁ ὑπὸ ἄλλων φονευθείς, Α. Β. 386, «ἀλλοφάτοις, ὑπ' ἄλλου πεφατισμένοις, ἢ ἀνῃρημένοις,» Ἡσύχ. II. (φαίνομαι) ἀλλοφανής, Νικ. Θ. 148.

ἀλλοφέρμονες, «ἀλλαχοῦ τραφέντες,» Ἡσύχ.

ἄλλοφος, ον, Ἐπ. ἀντὶ **ἄλοφος**.

ἀλλοφρήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φρατρίαν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 5785. 11.

ἀλλο-φρονέω, (ἀλλόφρων) Ἐπ. καὶ Ἰω. ῥῆμα, σκέπτομαι περὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐδεμίαν δίδω προσοχήν, ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων, Ὀδ. Κ. 374, περὶ ἀνθρώπου ἐν λιποθυμίᾳ διατελοῦντος, εἰμὶ ἀναίσθητος· κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα .. εἷσαν, Ἰλ. Ψ. 698· κεῖτ' ἀλλ., Θεόκρ. 22. 128, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 14· ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι, = κατελήφθησαν ὑπὸ μανίας ἕνεκα τούτων, Ἡρόδ. 5. 85· ἀλύει καὶ ἀλλοφρ. ὑπὸ τῆς ὀδύνης, Ἱππ. 467. 6, πρβλ. 607. 43 (ἔνθα ὁ Littré γράφει **ἀλλο-φάσσει**). II. ἔχω ἄλλην ἰδέαν, ἄλλως φρονῶ, Ἡρόδ. 7. 205.

ἀλλοφροσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀφῃρημένου ἢ τοῦ ἔχοντος τεταραγμένας τὰς φρένας ἀνθρώπου, Πολυβ. 8. 163.

ἀλλό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἄλλως φρονῶν, ὁ ἄλλην ἔχων γνώμην, Μανέθ. 4. 563.

ἀλλο-φυής, ές, ὁ ἄλλης φύσεως, ἢ ὁ ἔχων εὐμετάβολον φύσιν, Νόνν. Διον.

ἀλλοφυλέω, ἀσπάζομαι ξένα ἔθιμα ἢ ξένην θρησκείαν, Ἑβδ. (Μακκ. Δ', ιη', 5).

ἀλλοφυλία, ἡ, ξένη οὐσία· ἀλλοφυλίας τινὸς ἀεὶ καὶ κατὰ μικρὸν παρεισδυούσης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 106.

ἀλλοφυλισμός, ὁ, ἡ παραδοχὴ ξένων ἐθίμων, Ἑβδ. (Μακκ. Β', δ', 13).

ἀλλό-φυλος, ον, (φυλή) ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φυλήν, ξένος, Λατ. alienigena, Ἱππ. Ἀέρ. 289· ἐς ἀλλόφυλον ... χθόνα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 851· ἄνθρωποι, Θουκ. 1. 102, Πλάτ. Νόμ. 629D· πόλεμος ἀλλ., πόλεμος πρὸς ξένους, Πλουτ. Κάμιλλ. 23: = κωμικὴ φράσις, μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, εἰς ἄλλους ἀνήκουσαν, οὐχὶ ἰδίαν, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 1. 12. 2) ἄλλου εἴδους, ζῷα, Διόδ. 3. 18.

ἀλλοφωνέω, ὁμιλῶ ἄλλην γλῶσσαν, Εὐστ. Πονημ. 122. 50.

ἀλλοφωνία, ἡ, σύγχυσις γλωσσῶν, Ἰωσήπ. Α. Ἰ. 1. 4, 3.

ἀλλό-φωνος, ον, ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν, Ἑβδ., Ἡσύχ.

ἀλλοχροέω, ἀλλάσσω χρῶμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29.

ἀλλόχροια, ἡ, ἀλλαγὴ χρώματος, Ἀδαμάντ. Φυσ. 2. 25.

ἀλλό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, ὁ μεταβεβλημένος κατὰ τὸ χρῶμα, δέμας ἀλλόχροον βασιλείας, Εὐρ. Ἱππ. 174 (λυρ.): — οὕτω καὶ **ἀλλό-χρως, ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ φαινόμενος παράδοξος ἢ ξένος, ὁ αὐτ. Φοίν. 138, Ἀνδρ. 879.

ἀλλό-χωροι, οἱ, ἀλλοδαποί, Ν. Χων. σ. 510. 7, ἔκδ. Β.

ἄλλυδις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ **ἄλλοσε**, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ **ἄλλος**, **ἄλλυ = ἄλλο**, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ς' 38· ἄλλυδις ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Λ. 486, Ὀδ. Ε. 71, καὶ ἀλλ.: τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὁτὲ μὲν οὕτως, ὁτὲ δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα [ῡ], Ἐπ. ἀντὶ **ἀνέλυε, ἀναλύουσα**.

ἀλλύτας, ἴδε ἐν λ. **ἀναλύτης**.

ἄλλως, Δωρ. **ἀλλῶς** (Α. Β. 581), ἐπίρρ. τοῦ **ἄλλος**, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, ἑτέρως, «διαφορετικά,» κατ' ἄλλα, Ὁμ., κτλ.: παρ' Ἀττ. συχνάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων ἐπιρρ., ἄλλως πως, κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ἄλλως οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Πολ. 343Β, 526Α, κτλ.: εἰδὲ σύ πως ἄλλως γιγνώσκεις, δίδασκε, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 39. 2) καὶ ἄλλως, καὶ ἐκτὸς τούτου, προσέτι, ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, Ἰλ. Ι. 699· γυνή τις περιγράφεται ὡς λίαν ὑψηλὴ καὶ ἄλλως εὐειδής, Ἡρόδ. 1. 60, κτλ.: ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου, Πλάτ. Φαίδων, ἐν τέλει :— οὕτως ἄλλως δὲ .., Ἡρόδ. 6. 105. 6) ὅπως δήποτε, τοὐλάχιστον : εἴπερ γε καὶ ἄλλως ἐθέλει, Ἡρόδ. 7. 16, 31: οὕτω καὶ μόνον τὸ **ἄλλως**, εἰ ἄλλως βούλοιτο, ὁ αὐτ. 8. 30· ἐπείπερ ἄλλως .. εἰς Ἄργος κίεις, Αἰσχύλ. Χο. 680. 3) συχν. ἐν τῇ Ἀττ. φράσει ἄλλως τε καὶ .., καὶ ἄλλως καὶ .., ὅ ἐ. ἰδίως, κατ' ἐξοχὴν .., πρὸ πάντων .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 473, Θουκ. 1. 70, 81, κτλ., μετ' ἐπιτάσεως: ἄλλως τε πάντως καὶ .., Αἰσχύλ. Πρ. 636, Εὐμ. 726· ἄλλως τε καὶ .., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῶν **εἰ, ἤν**, ἐπειδή = ἰδίως ἐάν .., Ἱππ. Ἀφ. 1246, Θουκ. 2. 3· ἢ ὑπὸ μετοχῆς, ὁ αὐτ. 4. 104., 7. 80:—οὕτω καὶ **ἄλλως τε**, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 59, Κύρ. 1. 6, 43. II. ἄλλως, διαφόρως, «διαφορετικά» : τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἄλλως εἰπεῖν, νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις, Ἡρόδ. 6. 124· οὐκ ἄλλως λέγω, δὲν λέγω κατ' ἄλλον τρόπον, δηλ. οὕτω λέγω, Εὐρ. Ἑκ. 302· ἐντεῦθεν διάφοροι εἰδικαὶ χρήσεις : 2) ἀμεινόνως, δι' ἀμείνονος τρόπου, Ἰλ. Ξ. 53, Ὀδ. Θ. 176, κτλ. 3) συχνότερον, ἄλλως ἢ ὡς ἔπρεπε· τ. ἔ. ἀμελῶς, παρέργως, ἀσκόπως, ἀλόγως, Ὀδ. Ξ. 124, Ἡρόδ. 3. 16., 4. 77, κτλ.:—ὡσαύτως = ἀκάρπως, ματαίως, ὡς τὸ μάτην, Ἰλ. Ψ. 144· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἄλλως πονεῖ, Σοφ. Ο. Τ. 1151, πρβλ. 333· μετ' οὐσιαστ., εἴδωλον ἄλλως, ἁπλῶς εἴδωλον, φάσμα, ὁ αὐτ. Φ. 947, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 489· ἀριθμὸν ἄλλως, ὁ αὐτ. Τρω. 476· παρὰ καιρὸν ἄλλως, ὁ αὐτ. Ι. Α. 800· ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203· ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία, Δημ. 348. 23, πρβλ. Θουκ. 8. 78: ὡσαύτως τὴν ἄλλως, ἴδε **τηνάλλως**:—δωρεάν, ὡς τὸ **προῖκα**, Λατ. gratis, Ἡρόδ. 3. 139:— ὡσαύτως, ἄλλως ἢ ὡς εἶναι ὀρθόν, μὴ ὀρθῶς, διαστρόφως, ἀτόπως, Δημ. 1466. 5, κτλ. Περὶ τῆς ἐκφορᾶς ἄλλως τε δὲ παρὰ τοῖς Βυζ. συγγρ. ἴδε Γλωσσ. Παρατ. Κόντου σ. 349.

ἅλμα, τό, (ἅλλομαι) πήδημα, ἀναπήδημα, σκίρτημα, Ὀδ. Θ. 103, 128, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς· οἱ πεζοὶ χρῶνται τῇ λέξει **πήδημα**:—τὸ πήδημα, ἓν τῶν ἀγωνισμάτων κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Σιμων. 153· ἅλμα πέτρας ἢ πετραῖον, πήδημα ἢ πτῶσις ἐκ πέτρας. «βράχου,» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1148, Ἴων 1268· κρημνῶν ἅλμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3026· οἰκεῖον .. ἅλμ' ἐπὶ ξίφος, Εὐρ. Ἑλ. 96· κυνῆς ἅλμα ἢ ἀναπήδησις τοῦ κλήρου ἐκ τῆς περικεφαλαίας, Σοφ. Αἰ. 1287:—παρ' Εὐρ. Ἠλ. 439 ὁ Ἀχιλλεὺς ὀνομάζεται κοῦφον ἅλμα ποδῶν,—ἔνθα ἐτέθη τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 273. II. παρ' ἰατρ. ὁ σφυγμός, τὸ ἀναπήδημα, ἰδίως τῆς καρδίας, Ἱππ. 269. 7., 382. 45·

καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ ἐν Πλάτ. Τίμ. 70D, ἴδε Stallb.· πρβλ. **ἄλλομαι** ἐν τέλ.

ἄλμα, τό, (ἅλδω) ἄλσος, Λυκόφρ. 319.

ἁλμαία, ἡ, ἅλμη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 366, Νικ. Ἀποσπ. 3.18· κατὰ πληθ. Διοσκ. 2. 205.

ἁλμαίνομαι, παθ., καθίσταμαι ἁλμυρός, Θεοφρ. Ἱστ. Φ.7.5,4.

ἁλμαινοπώλης, ὁ, ὁ πωλῶν ἁλίπαστα, λέξις μεταγ.

ἁλμάς, άδος, ἡ, ἡ ἐν τῇ ἅλμῃ διαμείνασα, ἡ ἐλαία τῆς ἅλμης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190: ἐς τὰς ἁλμάδας (ἐνν. ἐλαίας), Ἑρμίππ. Ἄδηλ. 2, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 345, Θεοφρ. Χαρακ. 21.

ἁλματίας, ὁ, πηδητής, πηδητικός, ὁ πάσχων σπασμωδικὰς κινήσεις, Ἀδαμάντ. φυσ. 2, 39.

ἁλματύραι, «τὰ παραθαλάσσια χωρία,» Ἡσύχ.

ἁλμάω, εἶμαι ἢ γίνομαι ἁλμυρός· (πρβλ. **ἅλμη** II), Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8.10,1 (ἔνθα ἴδε Wimmer σελ. 289), ὁ αὐτὸς περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 10, 5.

ἀλμεναχόν, τό, λέξις ξένη, σημαίνουσα βιβλίον ἢ ἡμερολόγιον (ἐφημερίδα), Εὐσέβιος Εὐαγγ. πρ. 3, 92.—**Ἀλμενιχιακόν, οῦ, τό**, ἐν τοῖς ἀλμενιχιακοῖς, Πορφύρ. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Ἀραβ. al. manach = almanach.

ἅλμευσις, εως, ἡ, τὸ εἰς ἅλμην τιθέναι, ἅλμη, Διοσκ. 3. 91:—**ἁλμευτής, οῦ**, ὁ, ἁλμεύων καὶ πωλῶν καρποὺς καὶ λαχανικά, «τουρσιά,» ὁ αὐτ. 1. 27:—**ἁλμεύω**, (ἅλμη) βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, ὁ αὐτ. 2. 134.

ἅλμη, ἡ, (ἅλς) θαλάσσιον ὕδωρ, «ἅρμη», Ὀδ. Ε. 53, Πίνδ. καὶ Ἀττ.—ἅλμη τῆς θαλάσσης στεγνώσασα ἐπὶ τοῦ σώματος, Ὀδ. Ζ. 219· ἁλμυρὰ ἐπιφάνεια ὡς φλοιὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ἡρόδ. 2.12. **2)** μεθ' Ὅμηρ. = τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ, δηλ. ἡ θάλασσα, Ἀρίων 3. (Bgk σελ. 872), Πινδ. Π. 4. 69, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, κτλ. **3)** ὕδωρ μεμιγμένον μεθ' ἅλατος, ἅλμη, κοινῶς «ἅρμη,» Ἡρόδ. 2.77, Ἀριστοφ. Σφ. 1515· ἡ Θασία ἅλμη, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· ἐν ἅλμῃ ἕψειν (τὸν ἰχθὺν), Ἀντιφ. ἐν «Φιλωτίδι» 1, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 1, καταπνίγειν, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις,» 1. 21, κτλ. **II.** ἡ ἁλμυρότης, ἰδίως δὲ ὡς ἔνδειξις κακῆς ποιότητος τοῦ ἐδάφους, Ξεν. Οἰκ. 20,12· ἡ ὑπάρχουσα ἐν τῷ χυμῷ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8.10,1· πρβλ. **ἁλμάω. ἁλμήεις, εσσα, εν**, = ἁλμυρός, θαλάσσιος, πόρος ἁλμ., ὅ ἐ. ἡ θάλασσα· Αἰσχύλ. Ἱκ. 844 (λυρ.). Ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος χάριν τοῦ μέτρου: **ἁλμιόεις**.

ἅλμια, τά, ἁλμυραὶ ζωοτροφίαι, Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 5.

ἁλμίζω, ῥαντίζω ἢ βρέχω τι δι' ἅλμης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 538.

ἁλμοποσία, ἡ, τὸ πίνειν τὴν ἅλμην, Ἰουλ. Ἀφρικ. Κεστοί, σ. 279.

ἁλμο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ἅλμην· θηλυκὸν **-πότις, ιδος**, Ἀθήν. 32Ε.

ἁλμο-ποτίστρια, ἡ, ἡ ποτίζουσα ἅλμην, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 130.

ἁλμυρία, ἡ, ἁλμύρα, λέξ. μεταγεν.

ἁλμυρίζω, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 6, 5, Διοσκ. 2. 156.

ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, πᾶν τὸ ἁλμυρόν, ἑπομένως, **1)** ἁλμυρὸς χυμός, ἁλμυρὸν ὑγρόν, Ἱππ. Ἐπιδ. 3.1089· ἁλμυρὸς ἀφρός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3,13. **2)** πρᾶγμα δι' ἅλμης τεταριχευμένον, Πλούτ. 2. 801Α. **3)** εἶδος κράμβης φυομένης ἐν Ἐρετρίᾳ, Κύμῃ, Ῥόδῳ, κτλ., «τῇ δ' ἡδονῇ πρώτην κεκρίσθαι τὴν ἁλμυρίδα,» Ἀθήν. 369F. **4)** ἁλμυρὸν ἔδαφος ἢ γῆ, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 4, Ἑβδ. (Ἰώβ. λθ', 6), παράλιόν τι μέρος τῆς Ἀττικῆς, «ἁλμυρίδες, αἰγιαλοί, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιάς, οὗ τοὺς νεκροὺς (τῶν κακούργων δηλ.) ἐξέβαλλον,» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀλίπεδον**. **II.** = ἁλμυρότης, «ἁρμυράδα,» Διόδ. 3. 39.

ἁλμυρό-γεως, ων, (γῆ) ἡ ἔχουσα ἔδαφος ἁλμυρόν, πεδιάς, Φίλων 2. 111.

ἁλμυρο-νάματος, ον, ὁ ἔχων ἁλμυρὰ νάματα, ῥεῖθρα, Χρυσ. Λ. 24, σ. 312.

ἁλμυρό-πικρος, ον, ὁ πικράλμυρος, Νικηφ. Βλεμμ. Φυσ. 130.

ἁλμυρός, ά, όν, (ἅλμη) ὡς καὶ νῦν «ἁρμυρός,» Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ἁλμυρὸν ὕδωρ, τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Δ. 511, κτλ., ἁλμ. πόντος, Ἡσ. Θ. 107· καθ' ἁλμ. ἅλα, Ἐπιχ. 26, Ahr. Εὐρ. Τρῳ. 76· ἁλμ. βένθεα, Πινδ. Ο. 7, 105· ἁλμ. ποταμός, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἡρόδ. 7. 35. **2)** παρὰ τοῖς πεζοῖς, Ἀττ. ἐπὶ γεύσεως, ἁλμυρὸς τὴν γεῦσιν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31· αἷμα, Πλάτ. Τίμ. 84Α· ἐπὶ ὕδατος ποσίμου, σημαίνει τὸ ὑφάλμυρον, «γλιφόν,» Θουκ. 4. 26· ἐπὶ ἐδάφους, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 10, 1· ἀντιτίθεται τῷ μωρός, ἀνούσιος, ἀνάλατος, Κωμ. Ἀνων. 220. **3)** μεταφ., πικρός, δυσάρεστος, ἀπεχθής, ὡς τὸ Λατ. amarus: ἀκοή, γειτόνημα, Πλάτ. Φαῖδρ. 243D, Νόμ. 705Α, Ἀλκμ. 116, πρβλ. Ἀθήν. 121Ε· ἁλμυρὰ κλαίειν, κλαίειν πικρῶς, Θεόκρ. 23. 34. **6)** δριμύς, «τσουχτερός,» Πλούτ. 2. 685Ε.

ἁλμυρότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἁλμυροῦ, Ἱππ. 1200Δ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.

ἁλμυρο-φόρος, ον, ὁ φέρων, δηλ. παράγων ἁλμυρά, Χρυσ. τόμ. 6, σ. 464.

ἁλμύρραξ, αγος, ὁ, halmyrrax, ãgis, εἶδος νιτρικοῦ καλίου, Πλίν. 31,10,46, § 106.

ἁλμυρώδης, ες, (εἶδος) ἁλμυρός, ἁλμυρίζων, Ἱππ. Ἐπιδ. 979, Θεόφρ.

ἁλμώδης, ες, (ἅλμη, εἶδος) ἁλμυρώδης, ὑφάλμυρος, Ἱππ. Κωακ. 157, Ξεν. Οἰκ. 20.12, κτλ.

ἀλοάω, Ἀττ., Ἐπ. **ἀλοιάω**, Θεόκρ. 10.48: Ἐπ. παρατ. **ἀλοία**, Ἰλ.: μέλλ. **-ήσω**, Ἑβδ.: ἀόρ. **ἠλόησα**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 149, ἀλλὰ μετ. **ἀλοάσας** [ᾰσ] Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 3. Ἐπ. **ἠλοίησα, [ἀπ-]** Ἰλ., **(συν-)** Θεόκρ.:—Παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι**, Ἑβδ.: ἀόρ. **ἠλοήθην**, Πολύβ. 10. 12, 9. Πλούτ., ἀλλὰ μετοχ. **ἀλοαθείς**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 5: πρκμ. **ἠλόημαι**, αὐτόθι 4. 12, 9. (Κῶδ. Οὐρβ.): πρβλ. **ἀπ-, κατ-, συν-αλοάω**. — Εὕρηται ὡσαύτως ποιητ. ἀόρ. μετοχ. **ἀλοίσας** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἀλοίω), Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 31, καὶ **ἤλοισε** προὐτάθη ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 21· πρβλ. **καταλοάω** (ἴδε ἐν λέξ. **ἀλέω**). Ἀλωνίζω, ἀλωνοτριβέω, Πλάτ. Θεαγ. 124Α, Ξεν. Οἰκ. 18. 2. **2)** ἀλωνίζω, πλήττω, γαῖαν .. χερσὶν ἀλοία, Ἰλ. Ι. 568, πρβλ. Ἐπίγραμμ., ἔνθ' ἀνωτ.—πλήττω, ῥαβδίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 21, Ἀριστοφ. Βάτρ. 149, Θεσμ. 2. **II.** «ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγω,» ὡς οἱ βόες ὅταν ἀλωνίζωσι τὸν σῖτον, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 2.

ἀ-λοβος, ον, ὁ ἄνευ λοβοῦ, ἐπὶ τοῦ ἥπατος τῶν θυμάτων: ἄλ. ἱερά, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15, κτλ., ἴδε Ellendt Ἀρρ. Ἀν. 7.18.

ἀλογεύομαι, ἀποθ., = προσποιοῦμαι τὸν μωρόν, ἢ εἶμαι μωρός, ἄλογος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4, 3· ἀλλ. **ἀλλογνοούμενα**.

ἀλογέω, μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἄλογος, δηλ. δὲν ὁμιλῶ, δὲν δίδω προσοχὴν εἴς τι πρᾶγμα, καταφρονῶ, περιφρονῶ, Λατ. rationem non habere, μετὰ δοτικ. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, Ἰλ. Ο. 162· μετὰ γεν., δὲν λαμβάνω ὑπὸ σκέψιν, ἀδιαφορῶ· πάσης συμβουλίης, Ἡρόδ. 3.125· τῶν ἐντολέων, ὁ αὐτ. 8. 46· ἀπολ., αὐτόθι 116. **II.** παθ., παραβλέπομαι, περιφρονοῦμαι, Διογ. Λ. 1. 32: δὲν ὑπολογίζω τὰ πράγματα καλῶς, Πολύβ. 8. 2, 4., 28. 9, 8. **2)** εἶμαι ἔξω φρενῶν, «χάνω τὰ λογικά μου,» Λουκ. Ὠκύπ. 143. **3)** παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης, Ἐτυμ. Μ. 405. 34, κτλ.

ἀλόγημα, ατος, τό, ἀτύχημα, πλάνη, σφάλμα, Πολύβ. 9.16,5.

ἀλογητέον, ῥημ. ἐπίθ., δὲν πρέπει τις νὰ δίδῃ προσοχὴν εἴς τι, τινός, Φίλων 1. 312.

ἀλόγητος, ον, παραβλεπόμενος, περιφρονούμενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1156.

ἀλογία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἔλλειψις προσοχῆς, σεβασμοῦ ἢ φροντίδος πρός τινα, ὀλιγωρία, ἀδιαφορία: ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, δὲν ἔδιδον οὐδεμίαν προσοχήν, nullam ejus rationem habebant, Ἡρόδ. 4.150· οὕτως, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τι, 6. 75., 7.226·—ἐν 2.141, ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν παραχρησάμενον τῶν.. Αἰγυπτίων, ἡ γεν. εἶναι κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον (ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀλογέειν ἢ ἀλογίην ἔχειν τῶν Αἰγ.)· ἀλογίης ἐγκυρεῖν, παραβλέπεσθαι, περιφρονεῖσθαι, 7. 208:—ἡ σημασία αὕτη εἶναι Ἰων. **2)** παρ' Ἀττ. ἔλλειψις λόγου, λογικοῦ δηλ., παράλογος διαγωγή, ἀπερισκεψία, ἀβουλία, κατ' ἀντίθ. τῷ **λόγος**, Πλάτ. Θεαίτ. 207C, πρβλ. 199D, Φαίδων 67Ε, κτλ.· πολλὴ ἀλ. τῆς διανοίας, Θουκ. 5.111. **3)** σύγχυσις, ἀταξία, Πολύβ. 15.14, 2:—ἀφασία, ἀφωνία, σιωπή, ἐκθάμβωσις, ὁ αὐτ. 36. 5,4. **4)** τὸ ἀναπόφασιστον, ἀμφιβολία, Πλουτ. 7.17, 6.

ἀλογίζομαι, ἀποθ., εἶμαι ἄλογος, φέρομαι παραλόγως, Εὐστ. 1656. 42, κτλ. **II.** ἐνεργ. **ἀλογίζω** = ἀλογέω παρὰ Προκοπ.· ἀλογίου γραφή, καταδίωξις, καταγγελία κατὰ δημοσίου ἄρχοντος μὴ δόντος λόγον τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀρχῆς, «καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίου τι ὀφλεῖν,» Εὔπολ. Ἄδηλ. 24· «ἀλογίου δίκην, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων,» Ἡσύχ., πρβλ. **λογιστής**.

ἀλογισταίνω = ἀνοήτως συλλογίζομαι, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1.46.

ἀλογίστευτος, ον, ἀμελούμενος, περὶ οὗ οὐδεὶς προνοεῖ, ἀλόγιστος, Ἱεροκλ., Ἐκκλ.

ἀλογιστέω, εἶμαι ἀσυλλόγιστος, ἢ μωρός, Πλούτ. 2. 656D.

ἀλογιστί, ἐπίρρ. τοῦ **ἀλόγιστος**, πράττω τι ἄνευ λόγου, ἀπερισκέπτως, Ἀρπ., Α. Β. 380.

ἀλογιστία, ἡ, ἀπερισκεψία, ἀβουλία, προπέτεια, Πολύβ. 5.15. 3, Πλουτ., κτλ.

ἀ-λόγιστος, ον, ὁ μὴ συλλογιζόμενος, ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, προπετής, τόλμα, Θουκ. 3. 82· ὀργή, Μενάνδ. Ἄδηλ. 25: —Ἐπίρρ. **-τως**, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, δαπανᾶν ἀλ. βίον, αὐτόθι 79, κτλ. **2)** ἄλογος, ἀσυλλόγιστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **λογιστικός**, Πλάτ. Ἀπολ. 37C, Πολ. 439D καὶ ἀλλ.· πλοῦτος ἀλ. προσλαβὼν ἐξουσίαν, Μενάνδ. Ἄδηλ. 119: τὸ ἀλόγιστον, ἡ ἀλογιστία, Θουκ. 5. 99:— Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 3. 45, Πλάτ. Πρωτ. 324Β. καὶ ἀλλ. **II.** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπολογίσῃ ἢ μετρήσῃ, «ἀλογάριαστος,» Σοφ. Ο. Κ. 1675 (λυρ.). **2)** ὃν δὲν πρέπει τις νὰ λάβῃ ὑπὸ σκέψιν, φαῦλος, Εὐρ. Ὀρ. 1156, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 4.

ἀ-λογογράφητος, ον, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος, Εὐστ. 888. 49.

ἀ-λογοθέτητος, ον, περὶ οὗ δὲν εἶναι χρεία νὰ δώσῃ τις λόγον, ἀναμφισβήτητος, ἀναμφίλεκτος, Ἰωάν. Σκυλ. 713, 22.

ἀλογοθετήτως, χωρὶς νὰ δώσῃ τις λόγον, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθα Μεσ. βιβλιοθ. τόμ. Α, σ. 26.

Ἄλογοι, ων, οἱ, αἱρετικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολ. περὶ τοῦ λόγου, ὡς ἐκθέτει αὐτὴν ἐν τῷ Α' κεφ. τοῦ Εὐαγγ. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος κτλ.» Οὗτοι ἀπέρριπτον προσέτι καὶ τὴν **Ἀποκάλυψιν,** Ἐπιφάν. I, 848B· πρβλ. M. Müller Gifford Lect. 3, σ. 453. Οἱ αὐτοὶ ὠνομάζοντο καὶ **Ἀνόητοι.**

ἀ-λογοπράγητος, ον, παρ' οὗ οὐδεὶς ἀπαιτεῖται λογαριασμός, ἀνεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 13. 35, κτλ.

ἄ-λογος, ον, ὁ ἄνευ λόγου καὶ ἑπομένως, **I.** ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ μὴ ἐκπέμπων φωνὴν ἔναρθρον, ἄφωνος, Πλάτ. Νόμ. 696E· οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 131, ὡς ἐπίρρ. **ἀλόγως:**—ἄλ. ἡμέραι, Λατ. dies nefastus, = ἡμέρα ἀργίας καθ' ἣν οὐδεμία ἐργασία γίνεται, Λουκ. Λεξιφάν. 9. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραστήσῃ διὰ λόγου, ἀνεκφώνητος, περὶ τοῦ στοιχείου ὡς ὄντος ἀφώνου καὶ ἀποτελοῦντος ψόφον τινὰ μόνον, Πλάτ. Θεαίτ. 203A· πρβλ. 205C: ἀνέκφραστος, ἄρρητος, Λατ. infandus, Σοφ. Ἀποσπ. 241. **II.** ἄνευ λόγου, ἄλογος, παράλογος, ἡδονή, ὄχλος, κτλ., Πλάτ. Πολ. 591C, Τίμ. 42D, κτλ.: **τὰ ἄλογα** = τὰ ἄλογα ζῷα, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321B, Ξεν. Ἱέρ. 7. 3, (πρβλ. τῆς καθωμιλημένης τὸ **ἄλογον** = ἵππος· πρβλ. καὶ **ἀλογοτροφεῖον**). **2)** οὐχὶ σύμφωνος πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, μὴ ὁδηγούμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ πηγάζων ἐξ αὐτοῦ· ἄλ. δόξα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: ἡ μετὰ λόγου δόξα, Πλάτ. Θεαίτ. 201C· ἄλ. τριβὴ καὶ ἐμπειρία = ἁπλῆ, μηχανικὴ τριβὴ καὶ ἐμπειρία, ὁ αὐτ. Γοργ. 501A· ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν, ἐν τῇ ἐκτιμήσει ἔργου καλλιτεχνικοῦ, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 11. **3)** ὁ ἐναντίος τοῦ λογικοῦ, ἀνόητος, παράλογος, Θουκ. 6. 85, Πλάτ. Θεαίτ. 203D: ἀκατανόητος, ἀνεξήγητος, Λυσ. 177. 9: ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος πρὸς τὸν σκοπόν του, Θουκ. 1. 32· ἀβάσιμος, Πολύβ. 3. 15, 9:—τὸ ἐπίρρ. εἶναι κοινότατον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Πλάτ. Πολ. 439D, Ἰσοκρ. 28B, κτλ.: οὐκ ἀλόγως, οὐδ' ἀκαίρως, ὁ αὐτ. 312B. **III.** ἄνευ λογισμοῦ, λογαριασμοῦ: **1)** ὃν δὲν ἐλογάριαζέ τις, δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, ἀπροσδόκητος, Θουκ. 6. 46 (ἐν συνθ.). **2)** ὁ μὴ ἀποτίσας τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸν μέρος τοῦ λογαριασμοῦ· ἐπὶ ἐρανιστοῦ, Γραμμ. IV. ἐπὶ μεγεθῶν δυσαναλόγων, παραπλησίως τῷ **ἀσύμμετρος,** Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 10, 3, περὶ ἀτόμων γραμμῶν = 9, ἴδε Schäf. Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σελ. 130: παρὰ μαθηματ., ἄλογος, ἄρρητος, Εὐκλ. 10, ὁρισμ. 10.

ἀλογο-τροφεῖον, τό, (ἄλογος II. 1) ἱπποστάσιον, Ἀθανάσ. παρὰ Suicer.

ἀλογόω, καθιστῶ τινα ἄλογον, ἀποστερῶ αὐτὸν τοῦ λογικοῦ.

ἄ-λογχος, ον, ὁ μὴ ἔχων λόγχας ἢ ὅπλα· ἄλ. ἀνθέων στρατός, Χαιρεμ. παρ' Ἀθ. 608E.

ἀλογώδης, ες, (εἶδος) ὁ φαινόμενος ἄλογος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2. 6.

ἀλογωσύνη, ἡ, = **ἀλογία,** μωρία, ἀνοησία, Λιβάν.

ἀλόη, ἡ, = ἡ ἀλόη, Διοσκ. 3. 25, Πλούτ., ὁ **ἀλόας,** ὁ ὀπὸς τῆς ἀλόης, Φιλοπ. ἐν Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 389. Hayd.

ἀλοηδάριον, τό, φάρμακον καθαρτικὸν παρασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης, Ἰατρ.

ἀλόησις, εως, ἡ, (ἀλοάω) τὸ ἀλώνισμα, Γλωσσ.

ἀλοητέος, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀλοάω,** Πολυδ.

ἀλοητής, οῦ, ὁ, ἀλωνιστής, Κύριλλ. Α. I, 293A.

ἀλοητός, ὁ, (ἀλοάω) τὸ ἀλώνισμα, Ξεν. Οἰκ. 18. 5: ὁ καιρὸς τοῦ ἀλωνισμοῦ, Αἰλ. Περὶ Ζ. 4. 25· πρβλ. **ἄμητος.**

ἄλοθεν, = **ἄλλοθεν,** Ἐπιγρ. Ἀττική, CIA I, 463, 1.

ἁλόθεν, ἐπίρρ., (ἅλς) ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐξ ἁλόθεν, Ἰλ. Φ. 335.

ἁλο-θήκη, ἡ, σκεῦος ἐν ᾧ ἐτίθετο ἅλας, ἁλατοδοχεῖον, Εὐστ. 183. 8.

ἀλοιάω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀλοάω.**

ἀ-λοιδόρητος, ον, ὁ μὴ λοιδορηθείς, Πλούτ. 2. 757A, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 728. **II.** ὁ μὴ λοιδορῶν: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κομπάζειν ἀλοιδόρητα, Σοφ. Ἀποσπ. 731.

ἀ-λοίδορος, ον, ὁ μὴ λοιδορῶν, μὴ κακολογῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 412.

ἀλοίησις, εως, ἡ, = ἡ **ἀλόησις,** Ἐτυμ. Μ. 74.

ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ, (ἀλοιάω) ὁ ἀλωνίζων, κατατρίβων, σίδηρος, Νόνν. Δ. 17. 237: ἀλ. ὀδόντες, οἱ τραπεζῖται ἢ γόμφιοι, Λατ. molares, Ἀνθ. Π. 11. 379.

ἄλοιμμα, ατος, τό, καὶ **ἀλοιμμός, οῦ,** ὁ, = **ἄλειμμα,** ἐπάλειψις· ἡ δι' ἑνὸς μ γραφὴ (ἴδε Σοφοκλ. Ἀποσπ. 73) εἶναι ἡμαρτημένη, καθότι τὸ **ἀλοιμμός** ὑπάρχει ἐν ἐπιγρ. μετὰ δύο μ, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA II, 167—Rang. Ant. Hell. 772.

ἀλοιτήεις, εσσα, εν, (τὸ θηλ.) ἄνευ ἀνδρός, συζύγου, «ἀλοιτήεσσαν, κοινήν, ἄνανδρον,» Ἡσύχ.

ἀλοιτηρός, ἴδε ἐν λ. **ἀλιτηρός.**

ἀλοίτης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ἀλείτης,** Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 1113B:—θηλ. **Ἀλοῖτις, ιδος,** ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 936.

ἀλοιτός, ὁ, (ἀλιτεῖν) = ἀλείτης, Λυκόφρ. 136.

ἀλοιφαῖος, α, ον, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐπάλειψιν, Λυκόφρ. 579.

ἀλοιφάω, ἀλείφω, Ἀκύλ. Γεν. 6, 14.

ἀλοιφεῖον, τό, τὸ πρὸς ἐπάλειψιν χρησιμεῦον ἐργαλεῖον ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀλεῖπται, Εὐστ. 764.

ἀλοιφή, ἡ, (ἀλείφω) πᾶν πρᾶγμα δι' οὗ δύναταί τις νὰ χρίσῃ ἢ ν' ἀλείψῃ τι: παρ' Ὁμ., τὸ πλεῖστον, λίπος χοίρινον, εἴτε ὠμὸν (Ἰλ. I. 208), εἴτε ἀναλελυμένον καὶ ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν (Ρ. 390): ὡσαύτως ἐπὶ ἀλοιφῆς καθιστώσης τὰ μέλη τοῦ σώματος εὔκαμπτα καὶ τὸ δέρμα λεῖον καὶ ἁπαλόν, καὶ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι τόσον ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ Ὀδύσσεια (Ζ. 220, Σ. 179): ἀκολούθως, καθόλου: ἀλοιφή, πίσσωμα, γάνωμα, ἐπίβλημα ψιμυθίου ἢ βαφῆς, κτλ., Πλάτ. Κριτί. 116B, Πλούτ. 2, 565C. **II.** ἐπάλειψις, χρωματισμός, ἀλ. μύρων, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C. **III.** ἡ ἀπάλειψις, ἐξάλειψις, Λατ. litura, Πλούτ. 2, 611A.

ἀλοίω, ἴδε ἐν λ. **ἀλοάω.**

ἀλοκίζω, (ἄλοξ) ἀρότρῳ τέμνω, ἀνοίγω αὔλακα ἢ βίοδον, χαράσσω, σημαίνει καὶ τὸ γράφω ἢ ἰχνογραφῶ ἐπὶ πινακιδίων κεχρισμένων διὰ κηροῦ (πρβλ. τὸ Λατ. ex-arare), Ἀριστοφ. Σφ. 850: —Παθ. μετοχ. πρκμ. **ἠλοκισμένος,** ηὐλακισμένος ἢ μεταφ. τετραυματισμένος, Λυκόφρ. 119. 381, κτλ.: πρβλ. **κατ-αλοκίζω.**

ἁλόντε [ᾰ], ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι.**

ἄλοξ, οκος, ἡ, = αὖλαξ, ὃ ἴδε.

ἀλοπεύει, «ἀνιχνεύει,» Ἡσύχ., πρβλ. τὸ ἐν Θεοκρ. 1. 42 **ἐλλοπιεύειν** καὶ τὸ παρὰ Ζωναρ. 695 «ἐλλοπεύειν, ἁλιεύειν».

ἁλοπήγιον, τό, = ἁλυκή, Στράβ. 312, 605.

ἁλο-πηγός, όν, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἅλας, Νικ. Ἀλεξιφ. 519.

ἀ-λόπιστος, ον, ὁ μὴ ἐκλεπισθείς, οὗ δὲν ἐξήχθη ὁ φλοιός· Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5. 1, 2.

ἄ-λοπος, ον, (λέπω) ἀλέπιστος, ἀκαθάριστος, «ἀλανάριστος,» περὶ λινοκαλάμης, Ἀριστοφ. Λυσ. 736· πρβλ. **ἀλέπιστος.**

ἁλο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν ἅλας, Εὐστ. 183, 10.

ἁλορόα, «ἄρουρα καὶ γεωργία παρὰ τὴν θάλασσαν,» Ἡσύχ.

ἆλος, Δωρ. ἀντὶ **ἧλος.**

ἁλοσάνθινος, η, ον, ὁ, οἶνος χρησιμεύων ὡς καθαρτικὸν καὶ κατασκευαζόμενος «δι' ἁλὸς ἄνθους» δηλ. διὰ λεπτοτάτου ἅλατος ἀναμιγνυομένου μετ' αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 76.

ἁλόσανθον, τό, = ἅλμη· «ἔνιοι μὲν ὡς ἓν ὄνομα τὸ **ἁλόσανθον,** ἔνιοι δὲ διαιροῦντες **ἁλὸς ἄνθος,**» Γαλην., ἴδε Λοβ. Φρύν. 304.

ἁλοσ-άχνη, ἡ, (**ἁλὸς ἄχνη,** «θαλάσσης ἀφρός,» Ἡσύχ.), ζωόφυτον ἐκ τοῦ γένους τῶν **ἀλκυονείων,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 14, 2.

ἁλοσκόροδον, τό, = κάππαρις, Διοσκ. Β. 204.

ἁλο-σύδνη, ἡ, = ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Δ. 404, ἔνθα αἱ φῶκαι καλοῦνται τέκνα τῆς Ἁλοσύδνης· ὡς προσηγορ. ἐν Ἰλ. Υ. 207, ἔνθα ἡ Θέτις ἀποκαλεῖται καλλιπλόκαμος ἁλ., καλλίκομον τέκνον τῆς θαλάσσης: οὕτως αἱ Νηρηΐδες ὀνομάζονται **ἁλοσύδναι** ὑπὸ Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1599· καὶ Νηρηΐς τις **Ὑδατο-σύδνη** ὑπὸ Καλλ. Ἀποσπ. 347. (Ἡ συλλαβὴ **συ-** παράγεται πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **υἱός,** πρβλ. Σανσκρ. su, sû, (generare): ἡ κατάληξις **-δνη** παραβάλλεται πρὸς τὰς λέξεις **ἔχι-δνα, βασίλιννα, Δίκτυννα,** κτλ.).

ἁλό-τριψ, ῐβος, ὁ, (τρίβω) δοῖδυξ, τριπτήρ, «γουδοχέρι,» πρὸς τριβὴν ἅλατος, Ἀνθ. Π. 6. 306: παρ' Εὐστ. 183. 10, **ἁλο-τρίβανος.**

ἁλο-τροφέω, τρέφω δι' ἅλατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 493.

ἁλουργής, ές, (ἅλς, ἔργον) κατασκευασθεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἀείποτε ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πορφυροῦ χρώματος, τοῦ ἐκ γνησίας πορφύρας, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐκ τῶν κατ' ἀπομίμησιν χρωμάτων, ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν, φοροῦντα ἱμάτια πορφυρᾶ (ἴδε Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5), Αἰσχύλ. Ἀγ. 946· μίτρα ἁλουργής, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 1, στρώμαθ' ἁλουργῆ, Ἀναξανδρ. «ἐν Πρωτεσιλάῳ» 1. 7· γῆ, Πλάτ. Φαίδ. 110C· τὸ **ἁλουργές,** Ἀριστ., κτλ.:— ὡσαύτως **ἁλουργός, όν,** ἔρια, ὁ αὐτ. Πολ. 429D: χιτωνίσκος, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 10, 14, κτλ.: (ἀλλὰ χ. ἁλουργής, ὁ αὐτ. 24)· στρωμναί, Κωμ. Ἀν. 295A, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἧττον συνήθης, Α. Β. 81.—Τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων τοῦ Πλάτ. Τίμ. 68C παρέχουσιν οὐδέτερον **ἁλουργοῦν,** ὡς εἰ ἐξ ἀρσεν. **ἁλουργέος·** καὶ παρ' Ἀθ. 540A. εὕρηται θηλ. αἰτ. πληθ. **ἁλουργάς·** πρβλ. **ἁλιπόρφυρος.**

ἁλουργία, ἡ, πορφυροῦς ἱματισμός, Φιλόστρ. 159· οὕτω καὶ **ἁλούργημα, ατος,** τό, Λιβάν.

ἁλουργιαῖος, α, ον, = **ἁλουργός,** Ἀριστοφ. ἐν Α. Β. 380 (ἢ Ἀντιφ. κατὰ Σουΐδ.) κατ' οὐδέτερ. **ἁλουργιαῖον,** ὅπερ ὁ Bernhardy εἰκάζει ὅτι εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ **ἁλουργίδιον.**

ἁλουργίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἁλουργίς,** Συλλ. Ἐπιγρ. 155, 56· ἴδε προηγ.

ἁλουργικός, ή, όν, πορφυροβαφής, «ἁλουργικά, τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτά,» Α. Β. 379.

ἀλουργίς, ίδος, ἡ, πορφυρᾶ ἐσθής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 967, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 58, κτλ. **II.** ὡς ἐπίθ., ἐσθὴς ἀλουργίς, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 22· ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ **ἀλουργής**, ὡς ἐν εἰκόσι τοῦ αὐτοῦ 11.

ἀλουργο-βαφής, ές, πορφυροβαφής, Κλήμ. Ἀλεξ. 235.

ἀλουργο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν πορφύραν = **πορφυροπώλης**, Ἀριστ. Μηχανικὰ 1. 20.

ἀλουργοπωλική, (ἐνν. τέχνη), ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **ἀλουργοπώλου**, Ἰσαῖος παρ' Ἁρπ., κτλ.

ἀλουργός, όν, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλουργής**.

ἀλουργοϋφής, ές, (ὑφαίνω) διυφασμένος διὰ πορφυρῶν νημάτων, Ἐπιφάν. I, 245A.

ἀλουργο-φορέω, φορῶ πορφυρᾶ ἱμάτια, Ἰσίδ. 317B.

ἀλουσία, ἡ, τὸ μὴ λούεσθαι, ἡ ἀπλυσία, ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας, Εὐρ. Ὀρ. 226· κατὰ πληθ. ἀλουσίῃσι .. συμπεπτωκώς, Ἡρόδ. 3. 52: — ὡσαύτως **ἀλουτία**, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 7, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀλουτέω, εἶμαι **ἄλουτος**, δὲν λούομαι, Ἱππ. 338. 23, κτλ., Ἐπίκτ., κτλ.: **ἀλουτιάω**, ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 442.

ἄ-λουτος, ον, ὁ μὴ λελουσμένος ἢ μὴ λουόμενος, ἄπλυτος, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, Ἡρόδ. 2. 64, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 5, Εὐρ. Ἠλ. 1107, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1554.

ἄ-λοφος, Ἐπ. **ἄλλοφος, ον**, ἄνευ λόφου, Ἰλ. Κ. 258, Ἀνθ. Π. 6. 163· ἀντίθετον τῷ **εὔλοφος**.

ἀ-λόχευτος, ον, ὁ ἄνευ λοχείας τεχθείς, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Κόλουθ. 180. **II.** ἄνευ ὠδίνων τοκετοῦ, παρθένος, Νόνν. Δ. 41, 53.

ἄ-λοχος [ᾰ], ου, ἡ, (α ἀθροιστ., **λέχος**, πρβλ. **ἄκοιτης**): ποιητ. λέξ., ἡ συμμετέχουσα τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος, ἡ σύζυγος, ἡ γυνή, Ἰλ. Α. 114, Ὀδ. Γ. 403, καὶ ἀλλ. (πρβλ. **κουρίδιος**)· ἀκολούθως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 63, Σοφ. Ο. Τ. 183, Εὐρ., ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 1· ἄλοχον εἰς δόμους ἄγειν, Κωμ. Ἀνών. 349. **2)** ὡσαύτως = παλλακή, Ἰλ. Ι. 336, Ὀδ. Δ. 623. **II.** (α στερητ.) ἡ μὴ ὕπανδρος, ἄγαμος, ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε, περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Πλάτ. Θεαίτ. 149B.

ἀλόω, Ἐπ. προστ. τοῦ **ἀλάομαι**, Ὀδ. Ε. 377.

ἄλπνιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **ἄλπνος**, (ἁπαντῶν μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἔπαλπνος**, ὃ ἴδε) = ἥδιστος, γλυκύτατος, φίλτατος, Πινδ. Ι. 5. 14· Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει **ἀλπαλέον**, (χειρόγρ. **-αῖον**), ἀγαπητόν· ἐκ τοῦ **ἔλπω** (Ϝέλπω) Λατ. volup.

ἅλς, ἁλός [ᾰ], (A) ἀρσ. δοτ. πληθ. **ἅλασιν** (ἴδε κατωτέρω): — καθ' ἑνικόν, τεμάχιον, ὄγκος, ἅλατος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὀρυκτοῦ ἅλατος, Ἡρόδ. 4. 181—185, πρβλ. **χόνδρος, χονδρός**. **2)** καθόλου, ἅλας, κτλ., πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο (πρβλ. θεῖος), Ἰλ. Ι. 214, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 455· ἁλὸς μέταλλον, ἁλατωρυχεῖον, Ἡρόδ. 4. 185· ἁλὸς χόνδρος, αὐτόθι 181· καθ' ἑνικὸν ὡσαύτως ἅλας ἀντὶ τοῦ ἅλες, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 13, Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 2: — ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ πληθυντ. ἦτο συνηθέστερος, πρῶτον ἐν Ὀδ. Λ. 123, ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 4. 53., 6. 119., 7. 30, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: — παροιμ. φράσεις: οὐ σύ γ' ἂν .. σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Ὀδ. Ρ. 455· φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' .. οὐδ' ἅλα δοίης, Θεόκρ. 27. 61· ἅλας συναναλῶσαι, δηλ. τὸ νὰ εἶναί τις συνδεδεμένος διὰ δεσμῶν, ξενίας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 3· τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκέναι μέδιμνον, τὸ νὰ ἔχῃ φάγῃ τις ὁλόκληρον μέδιμνον ἅλατος μετά τινος ἄλλου, δηλ. τὸ νὰ εἶναί τις παλαιὸς φίλος τοῦ ἄλλου, Πλάτ. 2. 94A· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 2, 35· ὅρκον μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν, Ἀρχίλ. 96· ποῦ ἅλες· ποῦ τράπεζαι, Δημ. 400. 16· τοὺς ἅλας παραβαίνειν, ὁ αὐτ. 401. 3· ἔτι καὶ οἱ τῆς πόλεως ἅλες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ξενικὴ τράπεζα, ἔφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, ὅτι θὰ προτιμήσῃς τὸ «ψωμὶ καὶ ἁλάτι» τῆς πατρίδος σου ἀπὸ τὰ ἁβρὰ ἐδέσματα ξένης τραπ., Αἰσχίν. Γ, 62, 10: ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπολεσάντων ὅ,τι ἔλαβον. Παροιμιογρ. ἅλασιν ὕει, ἐπὶ μεγάλης ἀφθονίας, Σουΐδ. **II.** = **ἅλμη**, «ἅρμη,» Λατ. muria, Καλλ. Ἀποσπ. 50: ὡσαύτως **ἁλὸς ἄνθος**· πρβλ. **ἁλοσάνθινος**. **III.** **ἅλες**, = ἁλυκή, μέρος ἔνθα παρασκευάζεται καὶ συνάγεται τὸ ἅλας· ἀμφ., ἴδε **ἁλή**. **IV.** **ἅλες**, ὡσαύτως μεταφ. ὡς τὸ Λατ. sales, εὐφυΐα, Πλούτ. 2. 685A. (ἐκ τῆς √ΑΛ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἅλ-ας, ἁλ-ή, ἅλ-μη, ἁλ-μυρός, ἁλ-ίζω**· πρβλ. Σανσκριτ. sar-as (sal)· Λατ. sal, sal-inus, sal-sus, Γοτθ. salt (ἅλας), saltum (ἁλίζω), Παλ. Ὑψ. Γερμ. sulza (salsugo), κτλ.: ἴδε ἑπομ. λέξ.).

ἅλς, ἁλός [ᾰ], (B) θηλ., ἡ θάλασσα, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ ποιηταῖς, σπαν. παρὰ πεζοῖς· εἰς ἅλα δῖαν, Ἰλ. Α. 141· χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλός, εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Β. 261· ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Ὀδ. Μ. 27· ἐνίοτε τίθεται πλεοναστικῶς πως, πόντος ἁλός, Ἰλ. Φ. 59, Θεογν. 10· ἁλὸς πελάγη ἢ πέλαγος, Ὀδ. Ε. 335, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 73, Εὐρ. Τρῳ. 88: πελαγίας ἁλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 427· παρ' ἁλμυρὰν ἅλα, Εὐρ. Βάκχ. 17· κατὰ πληθ. (μετὰ λογοπαιγνίου), Ἀριστοφ. Ἀχ. 760. (Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει τὴν αὐτὴν λέξιν μετὰ τοῦ ἀρσ. ἅλς: ἐντεῦθεν ἅλιος (θαλάσσιος): σάλος, Λατ. salum ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου εἰς διάφορον ῥίζαν).

ἀλσαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἄλσος, Κ. Μανασσ. Χρον. 55.

ἀλσεία, «πορεία,» Ἡσύχ.

Ἄλσειος μήν, Ἐπιγρ. Κῶ, Bul. C. Hell. V, σ. 244.

ἀλσηίδες, ων, αἱ, (ἄλσος) = νύμφαι τῶν ἀλσῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1066.

ἀλσίνη, ἡ, ἄγνωστον φυτόν, φυόμενον ἐν σκιεροῖς καὶ ἀλσώδεσι τόποις, ἴσως εἶναι εἶδος cerastium, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 13, 3· ὁ Διοσκ. 2. 214 τὸ ταυτίζει μὲ τὸ **μυοσωτίς**.

ἅλσις, εως, ἡ, (ἅλλομαι) = πήδημα, ἀναπήδησις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10, 4, 3, κτλ.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἀλδαίνω) = αὔξησις, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **ἀλδαίνει**, Ἐτυμ. Μ., κτλ.

ἆλσο ἴδε ἐν λ. **ἅλλομαι**.

ἀλσο-κόμος, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος ἄλσος, περιποιούμενος αὐτό, Θεοδώρητ. Ἑλλ. Θερ. Παθημ. 8, σ. 111· **ἀλσοκομέω**· — **ἀλσοκομική**, ἡ, (ἐνν. **τέχνη**): **ἀλσοκομικός, ή, όν**· ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. 7. 140, 141.

ἀλσο-ποιΐα, ἡ, ἡ φύτευσις ἀλσῶν, Πολυδ. 7. 140.

ἄλσος, εος, τό, = δάσος, τόπος κατάφυτος ἐκ δένδρων καὶ χλόης, Ἰλ. Υ. 8, Ὀδ. Κ. 350. **II.** ἰδίως ἱερὸν ἄλσος, Ὀδ. Ζ. 291, Ἡσ. Ἀσπ. 99, Ἡρόδ. 5. 119, Πλάτ., κτλ.: — ἐντεῦθεν = τέμενος, οἱοσδήποτε ἱερὸς τόπος ἢ περίβολος, ἔτι καὶ ἄνευ δένδρων, Ἰλ. Β. 506, Βοίκχ. ἐν Πινδ. Ο. 3. 19· οὕτω Μαραθώνιον ἄλσος, περὶ τοῦ ἐκεῖ πεδίου τῆς μάχης, θεωρουμένου ὡς τόπου ἱεροῦ ἐν ἐπιγράμμ. ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Αἰσχύλ. (Ἀνθ. Π. παράρτ. 3)· μεταφ., πόντιον ἄλσος, τὸ τοῦ Κικέρωνος Neptunia prata, ὠκεάνιος λειμών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 111, πρβλ. **ἀλίρρυτος**, (πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὰ **ἀλδαίνω, ἀλδήσκω**, = τόπος δροσερός, χλοάζων: — κατὰ τὸν Döderl ἐκ τοῦ **ἅλλομαι**, ὡς τὸ Λατ. saltus ἐκ τοῦ salio).

ἀλσώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄλσει, δασώδης, Εὐρ. Ι. Α. 141. **II.** ὁ ἐν δάσει φυόμενος, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 2, 4, Ἑβδ., Πλούτ.

ἄλσωμα, τό, = **ἄλσος**, Ἀκύλας Βασ. Δ', κγ', 4, ἄλσωμα περιβώμιον, Σύμμ.

ἀλτηρεία, ἡ, «ἀφὴ τῆς χειρός,» Ἡσύχ.

ἁλτῆρες, ων, οἱ, (ἅλλομαι) βάρη, ἅπερ οἱ πηδῶντες ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας, ὅπως προσκτῶνται ὁρμὴν ἐν τῷ πηδήματι, Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 4· (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστ. Περὶ Ζ. πορ. 3. 3, 4, πρβλ. 5. 8, πρβλ. Ἰουβεν. 6. 421, Μαρτιάλ. 7. 67., 14. 49, Σενέκ. Ἐπιστ. 56. 1, Μυλλέρ. Ἀρχ. Τεχν. § 423. 3. Λεξ. Ἀρχαιολ. ἐν λέξει: — ἐντεῦθεν **ἁλτηρία**, ἡ, ἡ χρῆσις τῶν ἁλτήρων, Ἀρτεμίδ. 1. 55: ὡσαύτως **ἁλτηρο-βολία**, ἡ, Ἰάμβλ. βίος Πυθαγ. 21.

ἁλτικός, ή, όν, (ἅλλομαι) = ἱκανός, ἄξιος εἰς τὸ ἅλμα, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20· τὰ ἁλτ. μόρια, τὰ μέλη τὰ ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὸ πήδημα, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 4. 6, 16· ἁλτ. ὄρχησις, περὶ τῶν Σαλίων ἱερέων, Πλουτ. Νουμ. 13.

Ἄλτις, εως, ὁ, τὸ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 10. 55, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 29, κτλ. λέξις παλαιὰ τῶν Ἠλείων ἀντὶ **ἄλσος**, Παυσ. 5. 10, 1· ἴδε Γλωσσ. Παρατ. Κόντου σ. 237.

ἆλτο, ἴδε ἐν λ. **ἅλλομαι**.

ἄλυγος, «ἄνευ μάστιγος,» Ἡσύχ.

ἀλύδαινος, «ὁ κακὸς ἄνεμος,» Σουΐδ.

ἀλύζει, «ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται· οὕτω δὲ καὶ τὸ **ἀλύξει** ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται,» Γαληνοῦ Λεξ. εἰς Ἱπποκρ.

ἀλύη, ἡ, μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου προσαρμόζεται ἡ **ἐχέτλη** (χερολάβα), Πολυδ. Α. 252.

ἀλυκάτος, η, ον, ἁλατισμένος, Ξενοκρ. 76.

ἀλυκεία, ἡ, ἁλάτισμα, ἅλμευσις, Πτολ. Τετρ. 181.

ἁλύκη [ῠ], ἡ, = ἄλυσις, ἀλυσμός, Ἱππ. Ἀφ. 1260.

ἁλῠκίς, ίδος, ἡ, (ἅλς) = ἁλμυρὰ πηγή, Στράβ. 182. **II.** ἁλμυρότης, Πλούτ. 2. 896F.

ἁλῠκός, ή, όν, ἁλμυρός, Ἱππ. π. διαί. Ὀξ. 390, Ἀριστοφ. Λυσ. 403, κτλ.

ἁλυκό-σμυρνα, ἡ, εἶδος σμύρνης, Ἱππιατρ.

ἁλῠκότης, ητος, ἡ, ἁλμυρότης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 4.

ἀλῠκρός, ά, όν, = θαλυκρός, θερμός, χλιαρός, Νικ. Ἀλεξιφ. 386.

ἀλυκτάζω, (ἴδε ἐν λ. **ἀλύω**), μόνον κατὰ παρατ., εἶμαι ἐν θλίψει, Ἡρόδ. 9. 70. Τύπος τις **ἀλυκτέω** ἀναφέρεται παρ' Ἡσυχ., ἐν Α. Β. 385. 13, Ἐτυμ. Μ. καὶ Σουΐδ. καὶ οὕτω διωρθώθη ἐν Ἱππ. 592. 36 ἀντὶ ἀλύει ὑπὸ τοῦ Littré (8. 30) ἐκ χειρογρ. καὶ τοῦ Ἐρωτ.: ὡσαύτως ἀόρ. μετοχ. **ἀλυκτήσας** μετ' ἐνεργ. σημασίας, «ἀπειλήσας, θορυβήσας,» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος παράγεται τὸ Ἐπικὸν **ἀλαλύκτημαι**, ὃ ἴδε.

ἀλυκτοπέδαι, αἱ, (ἀλύσσω, πέδη) δεσμὰ θλίβοντα ἢ παρενοχλοῦντα, κατὰ πληθ., Ἡσ. Θ. 521, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1249· καθ' ἑνικ., Ἀνθ. Π. 5, 230, κτλ.: — ἡ κοινὴ ἑρμηνεία καθ' ἣν τὸ **ἀλυκτοπέδαι** ἐξηγεῖται **ἀλυτοπέδαι**, δηλ. δεσμοὶ οὓς δὲν δύναταί τις νὰ

λύση, ὀρθῶς ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Λοβ. Παθολ. προλ. σ. 34· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἄλυκτος, ον, = ὃν πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ, φόνοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 3973· ἀλλ' ὁ Σουΐδ. καὶ ὁ Ζωναρ. ἑρμηνεύουσιν: «ὃ οὐ δύναταί τις φυγεῖν,» «τὸ ἄφυκτον» (ἂν καὶ ἡ λέξις δὲν δύναται καλῶς νὰ σημαίνῃ τοῦτο) ἴδε Ἑρμάνν. παράρτ. 754.

ἀλυκτοσύνη, ἡ, «ἔκκλισις,» Σουΐδ. 2) «ἀκοσμία,» Ἡσύχ.

ἀλυκτρόν, «εὐδινόν», Ἡσύχ.

ἀλῠκώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἅλας, ἁλμυρίζων, Ἱππ. 396. 28, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9.11, 2 (ἔνθα **ἁλικώδης** διὰ τοῦ ι).

ἀ-λύμαντος [ῡ], ον, ἄβλαπτος, μὴ παθὼν βλάβην, σῶος, Πλούτ. 2. 5Ε.

ἀλύνει, «φύει» Ἡσύχ.

ἄλυξις, εως, ἡ, (ἀλύσκω) διαφυγή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1299.

ἀλῡπέω, ἐλευθερῶ ἐκ τῆς λύπης ἢ τοῦ πόνου· προστακτ. **ἀλύπει**, ἐπὶ ἐπιτυμβίων πλακῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5996, 6796.

ἀλύπητος, ον, ὁ μὴ λυπούμενος ἢ θλιβόμενος, Σοφ. Τρ. 168. II. ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν πόνον ἢ λύπην, Σοφ. Ο. Κ. 1662 (ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **ἀλάμπετος**): οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ. **-τως**, Πλάτ. Νόμ. 958Ε.

ἀλῡπία, ἡ, ἔλλειψις πόνου ἢ λύπης, Πλάτ. Ἀξ. 371D, Μενάνδρ. Ἄδηλ. 19, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 15. II. ἐνεργ., = ἀβλάβεια, τὸ μὴ βλάπτειν τινά, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2. 4, 2.

ἀλῡπιάς, πρβλ. **ἄλυπος** III.

ἀλύπιος, ον, ὁ ἀπηλλαγμένος λύπης, ἢ ὁ καταπαύων τὴν λύπην, «ἀλύπιος βοτάνη,» ἡ καταπαύουσα τὴν λύπην, Ἀλεξ. Τραλλ. 581.

ἄ-λῡπος, ον, ὁ ἄνευ πόνου ἢ βλάβης, ὁ μὴ ἐνοχληθείς, ὁ ἀπηλλαγμένος λύπης, ἀμέριμνος, συχνὰ παρ' Ἀττ. ἀπὸ τοῦ Σοφοκλ. καὶ ἐφεξ. μ. γεν., γήρως ἄλυπα, μὴ βλαπτόμενα ὑπὸ τοῦ γήρατος, Σοφ. Ο. Κ. 1519· οὕτως, ἄλ. ἄτης, Ἠλ. 1002· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 593: τὸ **ἄλυπον** = ἡ **ἀλυπία**, Πλάτ. Πολ. 585Α: — Συγκρ. **-ότερος**, Πλάτ. Πολ. 581Ε: Ὑπερθ. **-ότατος**, Νόμ. 848Ε.—Ἐπίρρ. **ἀλύπως** ζῆν, διατελεῖν, τὸ νὰ ζῇ τις ἄνευ λύπης καὶ πόνου, Πλάτ. Πρωτ. 358Β, Φίλ. 43D: ἀποθανεῖν, Μενάνδρ. ἐν «Ἁλιεῖ» 5. Ὑπερθ. **ἀλυπότατα**, Λυσ. 169. 9. II. ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν ἢ λύπην, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 804, Πλάτ., κτλ.· ἄλ. οἶνος, ἀβλαβής, Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 2. 5, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 423· οὕτως ὁ οἶνος καλεῖται ἄλυπον ἄνθος ἀνίας, δηλ. παυσίλυπον ποτόν, Σοφ. Ἀποσπ. 182· ἀλυπότατος κλιντήρ, ἐπὶ ξενίας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 450.—Ἐπίρρ., ἀλύπως τοῖς ἄλλοις ζῆν, ἄνευ ἐνοχλήσεως εἰς τοὺς ἄλλους, Ἰσοκρ. 233D. III. **ἄλυπον**, τό, εἶδος φυτοῦ globularia alypum, οὕτω κληθὲν ἐκ τῆς ἰδιότητος ἣν ἔχει νὰ καταπαύῃ πόνους, Διοσκ. 4. 180· παρὰ μεταγ. δὲ ἰατρ. καὶ **ἀλυπιάς**, **άδος**, ἡ. Κατὰ τὸν Sibthorp κοινῶς ὀνομάζεται **στουρέκι**, ἐν Ζακύνθῳ δὲ **σέννα**, Flor. Gr. τόμ. Α, σ. 78.

ἄ-λῡρος, ον, = ἄνευ τῆς λύρας, μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς λύρας, ὕμνοι ἄλυροι, δ ἔ. ἄγριοι θρῆνοι (συνοδευόμενοι ὑπὸ αὐλοῦ, οὐχὶ δὲ ὑπὸ λύρας, πρβλ. **ἀφόρμικτος**, Εὐρ. Ἄλκ. 461, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7· ἄλυρος ἔλεγος, Ἑλ. 185· Αἴδος μοῖρ' ἄλυρος, περὶ τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Κ. 1223 (λυρ.):—ἐπὶ λυπηρᾶς ἢ μελαγχολικῆς ὁμιλίας, Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 6. 2) ἀνάρμοστος πρὸς λύραν, περὶ τινων ποιημάτων, Πλάτ. Νόμ. 810Β· μέλος ἄλυρον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7.

ἄλυς, υος, ὁ, (ἀλύω) ἀργία, ἀπραξία, περιπλάνησις, πλῆξις, ἀνία, Ἱππ. Ἐπιστ. 1271, Πλουτ. Πύρρ. 13, Εὐμ. 11· «ἄλυς, ἀπορία, πλάνος, βλάβη,» Ἡσύχ.

ἀλυσηδόν, ἐπίρρ., = ἐν ἁλύσεσι, Μανέθ. 4. 486.

ἀλυσθαίνω, (ἀλύω) εἶμαι ἀσθενὴς ἢ ἀδύνατος, Ἱππ. 480. 31, πρβλ. 482. 11, Νικ. Θ. 427: **ἀλυσθμαίνω**, ἐν Καλλ. εἰς Δῆλ. 212: **ἀλυσταίνω** παρ' Ἡσυχ. «ἀλυσταίνειν, ἀσθενεῖν, ἀδυνατεῖν.»

ἀλυσθένεια, = **ἀσθένεια**, Ἐτυμ. Μ. 70, 45.

ἀλῠσί-δετος, ον, «ἁλύσει δεδεμένος,» Ἡσύχ.

ἀλῠσίδιον, ἢ **-είδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἅλυσις**, Α. Β. 380, κτλ.

ἀλυσιδόω, ἀλυσιδώνω, Κ. Μανασσ. 228.

ἀλυσίδωσις, εως, ἡ, οὐσ. τοῦ ἀλυσιδόω, ἡ δι' ἁλύσεως δέσις, Εὐστ. 1154.

ἀλῠσιδωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ***ἀλυσιδόω**) κατεσκευασμένος ἐν εἴδει ἁλύσεως, ἁλ. θώραξ, Πολύβ. 6. 23, 15, Διόδ., κτλ. ἀντίθετ. τῷ **λινοθώραξ** καὶ στάδιος θώραξ, Στράβ. 154, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1226, **ἀλυσειδωτός**, Ἀνέκδ. Κραμ.

ἀλύσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Μένανδρ. ἐν «Καρίνῃ» 3, Φιλιππίδ. Ἄδηλ. 8· «ἀλύσιον, πλοκίον γένος περὶ τὸν τράχηλον,» Σουΐδ.

ἅλυσις, (οὐχὶ ἄλυσις), εως, ἡ, «ἀλυσίδα·» χαλκέη ἁλύσι δεδεμένη ἄγκυρα, Ἡρόδ. 9. 74· πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν, Εὐρ. Ὀρ. 984:—ὡς κόσμημα γυναικός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 12, Νικοστρ. Ἄδηλ. 7· σφραγῖδε .. ἁλύσεις χρυσᾶς ἐχούσαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 35.

ἄλυσις, εως, ἡ, (ἀλύω) = στενοχωρία, ἀγωνία, «ἀλυσμόν, ὅπερ καὶ ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι,» Γαλην. Λεξικ.

ἀλῡσῐτέλεια, ἡ, βλάβη, ζημία, Πολύβ. 4, 47, 1.

ἀ-λῡσῐτελής, ές, ἀνωφελής, Ἱππ. Προγν. 41, Πλάτ. Κρατ. 417D., Ξεν. Οἰκ. 14, 5, Βάτων ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1. 9:— ὑπερθετ. **-έστατος**, Αἰσχίν. 15. 8.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Ξεν. Ἀπομ. 1. 7, 2.

ἀλυσκάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀλύσκω**, (ἐξ οὗ παραλαμβάνει τοὺς πλαγίους χρόνους), ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, μ. αἰτ. ὕβριν ἀλυσκάζειν, Ὀδ. Ρ. 581: ἀπολ., Ἰλ. Ε. 253., Ζ. 443:— Ἐπ. λέξ. παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 10.—Ἐπικός τις ἀόρ. α' **ἀλύσκασε**, Ὀδ. Χ. 330, διωρθώθη **ἀλύσκανε** (ἐκτεταμένος παρατ. τοῦ **ἀλύσκω**) ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἀπολλ. καὶ τοῦ Ἀρλ. χειρογρ., ἀλλὰ τύπος τις ἀλυσκάσσειε διαμένει ἐν Νόνν. Δ. 42. 135., 48. 481, 630.

ἀλύσκω, Ὀδ., κτλ.: μέλλ. **ἀλύξω**, Ἰλ. Κ. 371, Αἰσχύλ. Πέρσ. 94, Σοφ. Ἀντ. 488, κτλ., ἀλλ' **ἀλύξομαι**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 363: ἀόρ. **ἤλυξα**, Ἐπ. **ἄλυξα**, Ὅμ., Ἡσ., Αἰσχύλ.:—Μέσ., ἴδε ἐξαλύσκω (ἴδε ἐν λ. **ἀλύω**). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφ., ἔν τε λυρ. χωρίοις καὶ ἐν διαλόγῳ, ἀποφεύγω τι, ἀποκλίνω, ἀποχωρῶ, ἐγκαταλείπω· μ. αἰτ., Ἰλ. Κ. 371, Ὀδ. Μ. 335, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., Πινδ. Π. 8. 21, Αἰσχύλ. Πρ. 587, κτλ.: σπανίως ὡς τὸ φεύγω, μετὰ γεν., Σοφ. Ἀντ. 488, Ἠλ. 627:—ἀπολ., διαφεύγω, σῴζομαι· ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι, Ὀδ. Χ. 460: προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ, Ἰλ. Κ. 348· ἄλυξεν ἐν Γερήνῳ, = ἐσώθη διαμείνας ἐν Γερήνῳ, Ἡσ. Ἀποσπ. 45. II. εἶμαι ἀνήσυχος, πλανῶμαι ἀνησύχως, ὡς τὸ **ἀλύω**, **ἀλύσσω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 57.

ἀλυσμός, ὁ, (ἀλύω) ἀγωνία, ἀνησυχία, ῥιπτασμός, ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀνησυχίας τῶν ἀσθενῶν ἐνῷ κεῖνται ἐπὶ τῆς κλίνης, Ἱππ. Προγν. 37.

ἀλυσμώδης, ες, (εἶδος) ἀνήσυχος, τεταραγμένος, Ἱππ. Κωακ. 167.

ἄλυσσον, τό, (λύζω) φυτὸν χρησιμεῦον ὅπως καταπαύῃ τὴν λύγγα (λόξυγγα), Διοσκ. 3. 105, Πλούτ.

ἄ-λυσσος, ον: πηγὴ ἄλ., πηγὴ (ἐν Ἀρκαδίᾳ) θεραπεύουσα τὴν λύσσαν, Παυσ. 8. 19, 3.

ἀλύσσω, (ἴδε ἐν λ. **ἀλύω**) εἶμαι ἀνήσυχος, εἶμαι ἐν θλίψει· ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν Ἰλ. Χ. 70: ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ· μέλλ. ἀλύξει τε καὶ ῥίψει ἑαυτήν, θὰ ἀνησυχήσῃ καὶ θὰ.., Ἱππ. 589, 51: ὑπερσυντ. παθ. **ἀλάλυκτο**, = εἶχεν ἀνησυχήσῃ, Κόϊντ. Σμ. 14. 24.

ἀλυστάζω, = **ἀλύω**, «ἀλυστάζουσα, ἀλύουσα,» Ἡσύχ.

ἀλυσταίνω, ἴδε **ἀλυσθαίνω**.

ἀλυστινόν, «δεινόν,» Ἡσύχ., ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 70. 46 γράφεται **ἀλύστηνον**.

ἀλυταρχέω, διατελῶ ἀλυτάρχης, Ἐπιγρ. Τράλλ. ἐν τῷ Amer. Inst. I. σ. 100 κέξ.

ἀλυταρχία, ἡ, ἡ τοῦ ἀλυτάρχου ἀρχή, Κῶδ. Ἰουστιν. 1. 36, 1.

ἀλύτης, ου, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας φυλάττων τὴν τάξιν, «Ἠλεῖοι .. τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, **ἀλύτας** καλοῦσι,» Ἐτυμ. Μ. 72, 12, Λατ. lictor: ὁ ἄρχων αὐτῶν ἐκαλεῖτο **ἀλυτάρχης**, καὶ ἔργον αὐτοῦ ἦτο νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς εὐκοσμίας ἐν γένει τῶν ἀγώνων, Λουκ. Ἑρμότ. 40, Συλλ. Ἐπιγρ. 3170: εὕρηται καὶ **ἀλύταρχος**, Μαλ. 417.

ἄ-λῠτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ λύσῃ ἢ διασπάσῃ, ἀδιάρρηκτος, πέδαι, δεσμοί, Ἰλ. Ν. 37, Ὀδ. Θ. 275, Αἰσχύλ. Πρ. 55· Μοιράων νῆμ' ἄλυτον, Φανοκλ. ἐν Ἰακωψ. Ἀνθ. Ι. σ. 205, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1973· πολέμοιο πεῖραρ, Ἰλ. Ν. 359:— συνεχής, ἀδιάκοπος, κύκλος, Πινδ. Π. 4. 383, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 230: ὡσαύτως ἐπὶ οὐσιῶν, ἀδιάλυτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 12: οὕτω καὶ ἐν ἐπιρρ. **-τως**, Πλάτ. Τίμ. 60C. 2) ὃ δὲν δύναταί τις νὰ ἀναιρέσῃ ἢ ἐλέγξῃ, ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 18., 2. 25, 14. II. ὁ μὴ χαλαρὸς ἢ διαλελυμένος, Πλάτ. Τίμ. 60Ε.

ἀ-λύτρωτος, ον, ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος λυτρωθῆναι, Σύμμ. Λευϊτ. 25. 33.

ἀλυχά, «ἀδημονία, ἀηδία,» Ἡσύχ.

ἀλυχήν, «ἄσην, χάσμησιν,» Ἡσύχ.

ἄ-λῠχνος, ον, ὁ ἄνευ λύχνου ἢ φωτός, Εὐρ. Ἀποσπ. 425, Διογ. Λ. 1. 81.

ἀλύω ἢ **ἀλύω** (ἴδε Σουΐδ. καὶ Γαϊσφ. ἐν λ.). Ποιητ. ῥῆμα εὑρισκόμενον μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν χρήσει δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέρ. πεζοῖς, ὡς παρὰ τῷ Γαλην., περιπλανᾶται ὁ νοῦς μου ἀνησύχως, 1) ἕνεκα λύπης, εἶμαι ἀνήσυχος, τεταραγμένος, μανιώδης, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο, Ἰλ. Ε. 352· δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖνα, Ω. 12· ἀλύων, ἐν παραφόρῳ ἀδημονίᾳ, Ὀδ. Ι. 338· ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, Σοφ. Ἠλ. 135· τί χρῆμ' ἀλύω; Εὐρ. Ὀρ. 277, κτλ. 2) ἕνεκεν ἀπορίας εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀδημονῶ, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω, ὡς τὸ ῥῆμα **ἀπορέω**, ἀλύει δ' ἐπὶ παντί, Σοφ. Φ. 174· ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ, αὐτόθι 1194· ἐν πόνοις ἀλύουσαν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 695: οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύουσιν, εὑρίσκονται ἐν ἀπορίᾳ, εἶναι ἐνδεεῖς, Ἄλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 13:— εἶμαι καταπεπονημένος, πλήρης ἀνίας, Αἰλ. Π. Ι. 14. 12. 3) ἕνεκα χαρᾶς ἢ ἀγαλλιάσεως (σπανίως) εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, Ὀδ. Σ. 333, Αἰσχύλ. Θ. 391· πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ. 760. II. παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, πλανῶμαι, περιφέρομαι (ἴδε Ἰλ. Ω. 12, ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 13, Βαβρ. 10. 11, Πλούτ. (Ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγοι παράλληλοι τύποι, **ἀλύσσω**, **ἀλυκτέω**, παθ. παρακ. **ἀλαλύκτημαι**), **ἀλυκτάζω**, οἵτινες, ὡς τὸ Λατ. hallucinor, ἅπαντες ἀναφέρονται εἰς **περιπλάνησιν τῆς**

διανοίας καὶ δεικνύουσιν ὅτι ΑΛΥ καὶ ΑΛΥΚ εἶναι ἐκτεταμένοι τύποι τοῦ ΑΛ, **ἄλη, ἀλάομαι**: — τὸ **ἀλύσκω** καὶ **ἀλυσκάζω** φαίνονται ἀνήκοντα εἰς διάφορον ῥίζαν, ἂν καὶ τὸ **ἀλύσκω** κεῖται ὡς = **ἀλύσσω** παρ' Ἀπολλ. Ροδ., τὸ δὲ **ἀλύξω** λαμβάνεται ὡς μέλλ. τοῦ **ἀλύσσω** ὑπὸ τοῦ Ἱπποκρ.). [ῠ παρ' Ὁμ. πλὴν ἅπαξ ἐν τέλει τοῦ στίχου, Ὀδ. Ι. 398, ὡς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 866, κτλ., **ἀλῡοντες** εἰς τὸν 4ον πόδα, Ἐμπεδ. 394, Ὀππ.: ῡ ἀείποτε παρὰ Τραγ.].

ἄλφα, τό, ἄκλ., ἴδε Α α ἐν ἀρχ., πρβλ. Καλλίαν παρ' Ἀθ. 453D, Πλάτ. Κρατ. 431E, Πλούτ. II, 738A.

ἀλφαβητάριν, ἀντὶ **ἀλφαβητάριον, ου**, τό, ἀλφαβητικὸν ἀκρόστιχον, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 383.

ἀλφά-βητος, ὁ, τὰ 24 γράμματα, Ἐπιφάν., κτλ.

ἀλφάδιον, «ἐχθρόν,» Ἡσύχ.

ἀλφάζω, «νοῶ, ἐπινοῶ,» Λεξικ. Βαρίνου.

ἀλφάνω [ᾰν], ὡσαύτως (ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 72. 39) **ἀλφαίνω**· ἀόρ. **ἦλφον**, εὐκτ. **ἄλφοιμι**: ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ., ἀλλ' ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Μηδ. 298 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 308, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 12, Μένανδρ. ἐν «Ὁμοπατρίοις» 3. Ἐπ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Πλουτ. 2. 668C) = φέρω, εὑρίσκω, κομίζομαι, κτῶμαι, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι, Ὀδ. Ρ. 250· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, Ο. 452· πρβλ. Υ. 383· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, Ἰλ. Φ. 79:— μεταφ., φθόνον ἀλφάνειν, ἐπισπᾶσθαι τὸν φθόνον, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐκ τῆς √ΑΛΦ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. **ἀλφή, ἀλφηστής, ἀλφεσίβοιος**, κτλ.: πρβλ. Σανσκρ. rabh (desiderare, κτλ.,) sam-rabh (compotem esse)· Λατ. labor, κτλ., Γοτθ. arbaiths (κόπος), arbaidjan (κοπιᾶν)· Παλ. Ὑψ. Γερμ. arabeit (arbeit), κτλ.· ὥστε ἡ πρώτη ἔννοια φαίνεται νὰ εἶναι ἡ τοῦ κόπου, κτᾶσθαι διὰ τοῦ κόπου· πρβλ. **ἀλφηστής**).

ἀλφεσί-βοιος, α, ον, ὁ κομίζων, ὁ ἀποφέρων βοῦς· παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, παρθένοι ἀποκομίζουσαι εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν πολλοὺς βοῦς ὡς δῶρα παρὰ τῶν μνηστήρων αὐτῶν, δηλ. αἱ ὑπὸ πολλῶν θαυμαζόμεναι καὶ ζητούμεναι παρθένοι, Ἰλ. Σ. 593, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 119· ὕδωρ ἀλφ., ἐπὶ τοῦ Νείλου = ὕδωρ τὸ ὁποῖον παράγει παχεῖς βοῦς (ποτίζον καὶ αὐξάνον τὰς βοσκάς), Αἰσχ. Ἱκέτ. 855 (λυρ.)· πρβλ. Ἀλέξ. Αἰτ. ἐν Ἰακωψίου Ἀνθ. 1· σελ. 208. Τὸ κύρ. ὄνομα **Ἀλφεσίβοια** κεῖται χάριν τοῦ μέτρου **Ἀλφεσσίβοια**, Σοφ. Ἀποσπ. 785· πρβλ. **Παρθενοπαῖος**.

ἀλφέω, «ἀλφεῖν εὑρίσκειν,» Ἐτυμ. Μ. 72. 47.

ἀλφή, ἡ, παραγωγή, κτῆσις, κέρδος, Λυκ. 549, 1394· **ἄλφησις, εως**, ἡ, Γλωσσ.

ἄλφημα, ατος, τό, = τῷ προηγ., τὸ ποσόν, ἐφ' ᾧ οἰκοδόμος τις ἀναλαμβάνει μίαν ἐργασίαν, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2266A. 14.

ἀλφηστεύω, πωλοῦμαι εἰς καλὴν τιμήν, φέρω καλὸν κέρδος, πιθ. γραφ. ἐν Ἱππῶν. 46 (κατὰ Bgk. **ἀλφιτεύω**).

ἀλφηστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 98. 13. 13.

ἀλφηστής, οῦ, ὁ, λέξις παλαιά, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ., ἐν τῇ φράσει ἀνέρες ἀλφησταί, ἐργαζόμενοι διὰ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν ἄρτον, ἐργατικοί, δραστήριοι, εὔτολμοι· ἡ δὲ σημασία αὕτη ἐπήγασεν ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ῥήματος **ἀλφάνω** (ὃ ἴδε)· τίθεται δὲ ὡς ἐπίθετον τῶν ἀνδρῶν, οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, Nitzsch, Ὀδ. Α. 349, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 82· χρησιμεύει ὡς ἐπίθετον τῶν ἐμπορευομένων καὶ ναυτιλλομένων ἀνδρῶν, Ὀδ. Ν. 261, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 458· ὅθεν οἱ Φαίακες λέγονται ὅτι εὑρίσκονται ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων, Ὀδ. Ζ. 8.—Ἐπικὴ λέξις ἀπαντῶσα δὶς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρ. χωρίοις) μ. τῆς Ὁμηρικῆς σημασίας, Αἰσχύλ. Θ. 770, Σοφ. Φ. 709. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ **ἄλφι** καὶ **ἐδεστής** = ὁ ἐσθίων ἄλευρον, ἣν παρεδέχθη ὁ Δοιδερλῖνος καὶ ἄλλοι, δὲν συμφωνεῖ πολὺ καλὰ πρὸς τὰ μνημονευθέντα χωρία). II. εἶδος ἰχθύων κατὰ ζεύγη νηχομένων, labrus cinaedus, Ἐπίχ. 28 Ahr: Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 92, 93.—μεταφ. ἐπὶ κακοήθων καὶ φαύλων ἀνθρώπων, πρβλ. Σώφρ. παρ' Ἀθην. 281F.

ἀλφηστικός, ὁ, = **ἀλφηστής**, II, Ἀριστ. Ἀποσπ. 290.

ἄλφι, τό, ποιητ. ἄκλ. συντετμημ. τύπος τοῦ **ἄλφιτον**, ἄλφι καὶ ὕδωρ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 208, πρβλ. Στράβ. 364, Ἐτυμ. Μ. 769. 39· πρβλ. ὡσαύτως **κρῖ** ἀντὶ **κριθή**, κτλ.

ἀλφινία, «ἡ λεύκη, Περραιβοί,» Ἡσύχ.

ἀλφίσκω, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ἐτυμ. Μ. 758. 47, ἴδε Γαϊσφ. ἐν τόπῳ.

ἀλφῐτ-αμοιβός, ὁ, πωλητὴς ἀλφίτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 491, κτλ.

ἀλφῐτεία, ἡ, ἀλφιτοποιΐα, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. 6. 37, πρβλ. 7. 18:—**ἀλφῐτεῖον**, τό, μύλος πρὸς ἄλεσιν ἀλφίτων, Πολυδ. 3. 78., 7. 19, Α. Β. 261:—**ἀλφῐτεύς, έως**, ὁ, μυλωθρός ἀλέθων κριθάς, Πολυδ. 7. 18.—**ἀλφῐτεύω** = ἀλέθω κριθάς· ἴδε ἐν λ. **ἀλφηστεύω**.

ἀλφιτηδόν, ἐπίρρ. = ὡς ἄλφιτα, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 49. II. ἐπὶ καταγμάτων, ὅτε τὸ ὀστοῦν συνετρίβη εἰς πολλὰ τεμάχια, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ.

ἀλφιτήριον, δ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομένου ὃ ἴδε.

ἀλφῐτηρός, ά, όν, ἐξ ἀλφίτων ἢ εἰς ἄλφιτα ἀνήκων, ἀγγεῖον ἀλφ. = δοχεῖον ἀλφίτων, Ἀντιφάν. ἐν «Βομβυλίῳ» 1, ἔνθα (ἐν Πολυδ. 10. 179) -**τήριον** ὑπῆρχε.

ἀλφιτικός, ή, όν, ὁ ἐξ ἀλφίτων, Γλωσσ.

ἀλφῐτο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀλφίτοις, Βοταν. Ποιητ. 77.

ἀλφῐτό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ προφητεύων τὰ μέλλοντα ἐξ ἀλφίτων (χονδροκοπανισμένης κριθῆς) Α. Β. 52, Πολυδ. 7. 188., Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀλευρόμαντις, ἀλφιτοσκόπος**.

ἄλφῐτον, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἀλφός**) = ξεφλουδισμένη ἢ χονδροκοπανισμένη κριθή, Λατ. polenta· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καθ' ἑνικὸν μόνον ἐν τῇ φράσει ἀλφίτου ἀκτή, κριθάλευρον, Ἰλ. Λ. 631, Ὀδ. Β. 355, Ξ. 429, καὶ ἐν Ἰατρ. συγγρ. (ἴδε κατωτέρω)· πρβλ. **ἄλφι**· —ἀλλαχοῦ κατὰ πληθ. **ἄλφιτα**, χόνδρος ἐκ κριθῆς, «πληγοῦρι» ἐκ κριθῆς, χονδροαλεσμένη κριθή, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἀλείατα, ἄλευρα** (ἄλευρα ἐκ σίτου), Ὀδ. Β. 290 (ἔνθα ἔχει ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν), Β. 354, Τ. 197, Ἡρόδ. 7. 119, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., δι' αὐτῶν συνείθιζον, κατ' ἔθος ἀρχαῖον, νὰ ἐπιπάσσωσι τὰ ὀπτὰ κρέατα, Ἰλ. Σ. 560, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 77: ἰδίως τὰ κρέατα τῶν εἰς τοὺς θεοὺς προσφερομένων θυμάτων, Ὀδ. Ξ. 427, πρβλ. **κριθή, οὐλαί, οὐλοχύται**: ἐπ' ἀλφίτου πίνειν = πίνειν οἶνον μετὰ χόνδρων κριθῆς ἐν αὐτῷ (πρβλ. **ἀπαλφιτίζω**, Ἐπινικ. ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1): — Ἐκ τούτου τοῦ ἀλεύρου παρεσκευάζετο εἶδος ποτοῦ, «κριθαρόνερον,» πιεῖν ἄλφιτον ἢ -τα, Ἱππ. 1142E, 1144D: ὡσαύτως καταπλάσματα, Διοσκ. 1. 88: προσέτι μετεχειρίζοντο τὰ ἄλφιτα αἱ Κανηφόροι ὡς ἐπίπασμα τῆς κόμης· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 732; Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 2. II. καθόλου, πᾶν εἶδος ἀλεύρου ἢ χόνδρων, ἀλφ. πύρινα ἢ πυρῶν, ἀλφ. φακῶν καὶ ὀρόβων, Ἱππ., ἴδε Foës ἐν λ. ἔτι καὶ λίθειο ἄλφιτα, Ὀρφ. Λιθ. 212. III. μεταφ. ὁ ἄρτος, «ὁ ἐπιούσιος ἄρτος,» τὸ ψωμί,» Ἀριστοφ. Πλ. 219· πατρῷα ἀλφ., τὸ πατρικὸν «ψωμί,» ὁ αὐτ. Νεφ. 107.

ἀλφῐτοποιέω, κατασκευάζω ἄλφιτα, «οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες,» Σουΐδ.

ἀλφῐτοποιία, ἡ = **ἀλφιτεία**, Ξεν. Ἀπομ. 2. 7, 6.

ἀλφῐτο-ποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων ἄλφιτα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 232C.

ἀλφῐτο-πώλης, ου, ὁ, = **ἀλφιταμοιβός**, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 1, θηλ. ἡ **ἀλφιτόπωλις στοά**, ἡ ἀλευραγορὰ ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 682.

ἀλφῐτο-πωλητήριον, τό, τὸ μέρος ἢ τὸ κατάστημα ἔνθα ἐπωλοῦντο ἄλφιτα, Πολυδ. 6. 37.

ἀλφῐτο-πώλητρια, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ **ἀλφιτοπώλης**, Πολυδ. 6. 37.

ἀλφῐτο-σῑτέω, = τρώγω ἄρτον κρίθινον, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28.

ἀλφῐτο-σκόπος, ὁ, = **ἀλφῐτόμαντις**, Ἡσύχ.

ἀλφῐτο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων κρίθινον ἄρτον, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 31.

ἀλφῐτό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κριθίνου ἀλεύρου, κεφαλὴ ἀλφ., πεπασμένη δι' ἀλφίτων, «παχνισμένη,» δηλ. φαιά, πολιά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 453.

Ἀλφιτώ, όος, συνῃρ. -**οῦς**, ἡ, ὅμοιον τῷ **ἀκκώ**, φάντασμα ἢ φόβητρον δι' οὗ αἱ τροφοὶ συνείθιζον νὰ φοβίζωσι τὰ παιδία, Πλούτ. 2. 1040B.

ἀλφός, ὁ, ὑπόλευκος λέπρα ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσώπου, Λατ. vitiligo, Ἡσ. Ἀποσπ. 42, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Τίμ. 85A· πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Δ. 11. 4:— ἐντεῦθεν ἐν Ἱππιατρ., **ἀλφο-πρόσωπος, ον**, ὁ ἔχων λευκὸν τὸ πρόσωπον, **ἀλφό-ρυγχος, ον**, ὁ ἔχων λευκὸν τὸ ῥύγχος· [ἐκ τῆς √ΑΛΦ πιθανῶς παράγεται καὶ τὸ **ἄλφιτον** διὰ τὴν λευκότητα τοῦ ἀλεύρου, πρβλ. **ἀλφιτό-χρως, ἀλωφός**, καὶ πρβλ. τὸ Γοτθ. hvaiti (ἀγγλ. wheat, σῖτος) πρὸς τὸ hveits (ἀγγλ. white, λευκός)· Λατ. albus (Οὐμβρ. alfu, Σαβιν. alpus)· Παλ. Ὑψ. Γερμ. elbiz (κύκνος): ἴσως καὶ τὰ κύρ. ὀνόματα Ἀλφειός, Albuta (Paul. Epit. 4), Alpes, Elbe, προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, Κούρτ. ἀριθ. 399].

ἀλφώδης, ες, (ἀλφός) λεπρός, Γαλην.

ἀλχηρὴς ὕπνος, «ἀηδής, οὐκ ἔχων χαράς,» Ἡσύχ.

ἀλωά, Δωρ. ἀντὶ **ἀλωή**, Θεόκρ.

Ἀλῶα ἢ **Ἀλῷα, ων**, τά, (ἅλως) ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ὡς εὐρούσης τὴν γεωργίαν, ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς, Δημ. 1385. 2, Φιλόχ. 161, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 3.

ἀλωαῖος, α, ον, (ἅλως) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἁλώνιον. **Ἀλωαίη** ὡς ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, Ὀρφ. Ὕμν. 40. 5.

Ἀλωάς, άδος, ἡ **Ἀλωΐς, ΐδος**, ἡ, = **Ἀλωαία**, Θεόκρ. 7. 155.

ἀ-λώβητος, ον, = ἀβλαπτος, ἄμωμος, Θεμίστ.

ἀλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἅλατι, Πλούτ. 2. 627F.

ἀλωεινός, ή, όν, (ἅλως) ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ἁλώνιον. ἵπποι, Ἀνθ. Π. 9. 301.

ἀλωεύς, έως, Ἐπ. -**ῆος**, ὁ ἐργαζόμενος ἐν ἀλωῇ, ὁ ἁλωνιστής, γεωργός, κηπουρός, ἀμπελουργός, κτλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1401, Ἄρατ. 1045, κτλ.: παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

ἀλωή [ᾰ], Δωρ. **ἀλωά**, ἡ, (ἀλέω, πρβλ. τὸ Ἀττ. **ἅλως**): λέξις ποιητ. **1)** ἁλώνιον, ἱερὰς κατ' ἀλωάς, Ἰλ. Ε. 499· μεγά-

λην κατ' ἀλωήν, ἐΰκτιμένην κατ' ἀλωήν, Ν. 588, Υ. 496, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 597. **II.** κῆπος, φυτεία, ἄμπελος, κτλ., Ἰλ. Ε. 90, Ὀδ. Ζ. 293, κτλ., ἴδε ἐν λ. **γουνός**:—Ποσειδάωνος ἀλοή, δηλ. ἡ θάλασσα, τὸ τοῦ Κικέρωνος Neptunia prata, Ὀππ. Ἁλ. 1.797: πρβλ. **ἄλσος**. **III.** ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ πέριξ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης σχηματιζόμενος, «τὸ ἀλῶνι.» Ἄρατ. 810.

ἀλῴη καὶ **ἀλῴη**, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι**.

ἀλώϊος, α, ον, = ἀλωεινός, Νικ. Θ. 113.

Ἀλωΐς, ἴδε ἐν λ. **Ἀλωάς**.

ἀλωΐτης [ῑ], **ου**, ὁ, = ἀλωεύς, Ἀνθ. Π. 6. 98.

ἄλωμα, τό, ἀνάλωμα, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. Cor. Hell. IV, σ. 2.

ἁλώμεναι, Ἐπ. ἀντὶ **ἁλῶναι**, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι**.

ἅλων, ωνος, ἡ, = ἅλως, εὕρηται δὲ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 3, Ἀποσπ. 238. 4.

ἀλωνεύομαι, ἀποθ., ἐργάζομαι ἐν ἀλωνίῳ, Ἀππ. Μακεδ. 9.11.

ἁλώνητος, ον, ὁ ἀγορασθεὶς δι' ὀλίγου ἅλατος, «μ' ἕνα κομμάτι ἅλας»· ἁλώνητα δουλάρια, δοῦλοι ἄνευ ἀξίας ἐκ Θρᾴκης, διότι οἱ Θρᾷκες ἐπώλουν ἀνθρώπους λαμβάνοντες ὡς ἀντίτιμον ἅλας, πρβλ. Ἰλ. Η. 472—5, καὶ Εὐστάθιον αὐτόθι, προσέτι Ζηνόβ. 2.12.

ἀλωνία, ἡ, = ἅλως, τὸ ἀλώνιον, Ἀθήν. 524Α.

ἀλωνίζω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **αὐλωνίζω**, ὃ ἴδε.

ἀλώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἅλων**, Γεωπ. 12. 2, 2, καὶ Γραμμ.

ἀλωνο-τριβέω, = τρίβω ἐν τῷ ἀλωνίῳ, Λόγγος 3. 29.

ἀλωό-φυτος, ον, ὁ ἐκ τοῦ ἀμπελῶνος γινόμενος, οἶνος, Νόνν. Δ. 13. 267: ὁ Koechly ἔχει, **ἀλώφητος**.

ἀλωπεκάω, = ἀλωπεκίζω, ἀπατῶ, «ἀλωπεκῆσαι: ἐξαπατήσαντα διαδρᾶναι,» Α. Β. 10.15.

ἀλωπέκειος, α, ον, Ἰων. **εος, η, ον**. (ἀλώπηξ) ἐξ ἀλώπεκος, Γαλην. **II.** **ἀλωπεκέη**, Ἀττ. συνηρ. **-κῆ**, (ἐξυπακούεται δορά), δέρμα ἀλώπεκος, Ἡρόδ. 7.75· παροιμ.: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, Πλουτ. Λύσ. 7.

ἀλωπεκία, ἡ, νόσος, ὡς ψώρα τῶν ἀλωπέκων, καθ' ἣν αἱ τρίχες πίπτουσι, Σοφ. Ἀποσπ. 369· πληθ., φαλακρὰ μέρη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Ἀριστ. Προβλ. 10.27, 2. **II.** φωλεὸς ἀλώπεκος, «ἀλωπεκίαι, αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις,» Ἡσύχ.

ἀλωπεκίας, ου, ὁ, ὁ ἐστιγματισμένος διὰ σημείου ἀλώπεκος, Λουκ. Ἀλ. 47. **II.** ἰχθὺς ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεῶν, Λατ. squalus vulpes, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 49.

ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, = ἀλωπεκία I, Γαλην.

ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ, νεογνὸν ἀλώπεκος, νεαρὰ ἀλώπηξ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067.

ἀλωπεκίζω, = μιμοῦμαι τὴν ἀλώπεκα, εἶμαι πανοῦργος, δόλιος, Λατ. vulpinari· οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, Ἀριστοφ. Σφ. 1241· ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις, Βαβρ. 95. 64:—παροιμ. ἀλ. πρὸς ἀλώπεκα, = «κλέπτω τὸν κλέπτην.» **II.** μεταβατ. ἐξαπατῶ, Ἡσύχ.

ἀλωπέκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀλώπηξ** = μικρὰ ἀλώπηξ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1076. 1079.

ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ, νόθον ζῷον μικτοῦ γένους ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος, = **κυναλώπηξ**, Ξεν. Κυν. 3, 1. **II.** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐκ δέρματος ἀλώπεκος, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4. **III.** εἶδος ἀμπέλου, ἧς οἱ βότρυες ὁμοιάζουσιν οὐρᾷ ἀλώπεκος, Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 14. 4, 9.

ἀλωπεκισμός, ὁ, ὁ πανοῦργος τρόπος ἀλώπεκος, Γ. Παχυμ. τόμ. Β', σ. 284.

ἀλωπέκ-ουρος, ὁ, εἶδος χόρτου, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7.11, 2.

ἀλωπεκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀλώπεκι, πανοῦργος, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

ἀλώπηξ [ᾰ], **εκος**, ἡ, ὡσαύτως **ἀλώπηκος** παρ' Ἀνανίῳ 5 Bgk: δοτ. πληθ. **ἀλωπήκεσσι**, Ὀππ. Κ. 1. 433:— ἀλώπηξ, «ἀλεποῦ,» canis vulpis (σμικρότερον Αἰγυπτιακὸν εἶδος ἐν Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 28, 7, Can. Niloticus)· Ἀρχίλ. 8. 6, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 7, Σόλων 11. 5, Ἡρόδ. 2. 67, κτλ.: συχνάκις ἐπὶ πανούργων ἀνθρώπων, ὡς λέγομεν καὶ νῦν «εἶναι μιὰ ἀλεποῦ!» (πρβλ. **κίναδος**): ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνειν, Σόλων ἔνθ' ἀνωτ.: μῆτιν ἀλώπηξ = ὡς πρὸς τὴν πανουργίαν εἶναι ἀληθὴς ἀλώπηξ, Πινδ. Ι. 4. 79 (3. 65)· παροιμ. τὴν .. Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν = πρέπει νὰ σύρωμεν τὴν ἀλωπεκῆν τοῦ Ἀρχιλόχου κατόπιν μας, δηλ. ὅπως ἐξαπατήσωμεν, Πλάτ. Πολ. 365C· ἡ ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει, διὰ τῆς πανουργίας ὁ μικρὸς νικᾷ τὸν μέγαν, Παροιμ. Διογ. II, 73. **2)** = ἀλωπεκῆ, δέρμα ἀλώπεκος, Ruhnk Τίμ. ἐν λ. τὴν ἀλ., ὡς λέων ἀντὶ λεοντῆ. **II.** πτηνὰ δερμόπτερα οἷον ἀλώπηξ, εἶδος ἱπταμένου σκιούρου (ἢ pteromys volans), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 5, 10. **III.** εἶδος καρχαρίου ἢ σκυλοψάρου, (ἴδε **ἀλωπεκίας** II), αὐτόθι 6.11, 8. **IV.** κατὰ πληθ. **ἀλώπεκες** = οἱ κατὰ τοὺς νεφροὺς μυῶνες, **ψόαι** ἢ **νεφρομῆτραι**, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399Β, πρβλ. **ψόα**. **V.** = **ἀλωπεκία** I, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 79. **VI.** εἶδος χοροῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 369, πρβλ. **γλαῦξ** I. 2, **λέων** V. (Ὁ Pott παραβάλλει τὸ Σανσκρ. lôp-âças, ὁ ἐσθίων θνησιμαῖα, ἀλλ' ὁ Κούρτιος νομίζει ὅτι ἡ ὁμοιότης εἶναι τυχαία καὶ ταυτίζει τὸ **ἀλώπηξ** (τοῦ **α** λαμβανομένου ὡς προθεματικοῦ εὐφωνικοῦ) μὲ τὰ Λιθουαν. lape, lapùkas (vulpes, vulpecula). Ἡ Λατ. λέξις vulpes δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπίσης ἡ αὐτὴ μὲ τὰς ἀνωτέρω λέξεις, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἀπολεσθῆ τὸ υ ἔν τε τῇ Ἑλλ. καὶ Λιθουαν.).

ἀλωπός, ὁ, = **ἀλώπηξ**, Ἀρκάδ. σ. 67.23, Ἰγνατ. Ἐπ. 9: πρβλ. Κοραῆ Πλούτ. 3, σ. ιθ'. **II.** ὡς ἐπίθετ., = **ἀλωπεκώδης**, Σοφ. Ἀποσπ. 242.

ἀλωπό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, = ὁ ἔχων χρῶμα ἀλώπεκος, Α. Β. 381, Εὐστ.

ἁλ-ωρῆται, οἱ, οἱ φυλάττοντες τὸ ἅλας (ἅλες) ἢ τὰ ἀλώνια (ἅλως): «τοὺς τὰς ἅλως φυλάττοντας οὕτως ὑπὸ τῶν Λυκίων καλεῖσθαι· ὠρεῖν γὰρ τὸ φυλάττειν,» Ἐτυμ. Μ. 74. 28, ἴδε καὶ Σουΐδ.

ἅλως [ᾰ], ἡ, γεν. **ἅλω**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ξεν. Οἰκ. 18. 8, **ἅλωος**, Ἀνθ. Π. 6. 258: δοτ. **ἅλῳ**, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 3: αἰτ. **ἅλω**, Αἰσχύλ. Θ. 489, **ἅλων**, Νικ. Θ. 166, **ἅλωα**, Καλλ. Ἀποσπ. 51:—πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ., **ἅλως**, Δημ. 1040. 24, Ἀριστ. π. Θαυμ. 72: πρβλ. **ἅλων, ωνος**: (ἴδε ἐν λ. **ἀλέω**). Ὡς τὸ Ἐπικ. **ἀλωή**, ἀλῶνι, Ξενοφ. ἔνθ' ἀνωτ.:—ἕνεκα δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς αὐτῆς σχήματος **II.** καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἢ ἀσπίδος, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἀλλὰ βραδύτερον, φωτεινὸς ἢ θαμβερός τις κύκλος περὶ αὐτά, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.7, 7., 3. 2, 1, κέξ., καὶ ἀλλ. **2)** συνεσπειραμένος ὄφις, Νικ. Θ. 166. **3)** καλιὰ πτηνοῦ, Αἰλ. Περὶ Ζ. 3.16. **4)** ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. 2.71.

ἁλώσιμος, ον, (ἁλῶναι) εὐάλωτος, ὃν δύναταί τις εὐκόλως νὰ συλλάβῃ, ἢ νὰ κερδήσῃ ἢ νικήσῃ, ἐπὶ τόπων καὶ προσώπων, Ἡρόδ. 3.153, Εὐρ. Ἑλ. 1622, Θουκ. 4. 9:—μεταφ., εὐκόλως ἐξαπατώμενος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 11. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, εὐδιάγνωστος, εὔληπτος, Σοφ. Φ. 863 (λυρ.). **3)** ὡς ὅρος νομικός, = ὁ ὑποκείμενος εἰς καταδίκην, Ἀριστείδ. **II.** (ἅλωσις) ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἅλωσιν, παιὰν ἁλώσιμος = ὕμνος θριαμβικὸς ἐπὶ ἁλώσει πόλεως, Αἰσχύλ. Θ. 635· βάξις ἁλ., ἀγγελία περὶ τῆς ἁλώσεως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 10.

ἅλωσις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, ἡ κυρίευσις, κατάκτησις, καταστροφή, Πινδ. Ο. 10 (11). 49, Ἡρόδ. 1.5., 3.156, Αἰσχύλ. Ἀγ. 589, κτλ.: δαΐων ἅλ. = ἡ κατάκτησις ὑπὸ τῶν πολεμίων, Αἰσχύλ. Θήβ. 119: τὰ μέσα πρὸς κατάκτησιν, Σοφ. Φ. 61. **2)** ἄγρευσις πτηνῶν ἢ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 10., 8.15, 9. **II.** ὡς ὅρος δικανικός, ἡ καταδίκη, Πλάτ. Νόμ. 920Α: ἁλῶναι ἰσχυρὰν ἅλωσιν, τὸ νὰ καταληφθῇ τις χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφύγῃ, Πλουτ. Νουμ. 15.

ἄλωστοι, «ἄγραφοι,» Ἡσύχ.

ἁλωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἁλῶναι, ὃν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ ἢ νικήσῃ, Θουκ. 6.77. **II.** ἐφικτός, κατορθωτός, τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν, Σοφ. Ο. Τ. 111· ἁλωτὰ γίνετ' ἐπιμελείᾳ καὶ πόνῳ ἅπαντα, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 5.

ἀ-λώφητος, ον, (λωφάω) ἀδιάλειπτος, συνεχής, Πλουτ. Φάβ. 23.

ἀλωφός, όν, = λευκός, Ἡσύχ., πρβλ **ἀλφός**.

ἁλώω, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι**.

ἄμ, ἀντὶ **ἀνὰ** πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ τῶν χειλοφώνων β, π, φ, μ, π. χ. ἄμ βωμοῖσι, ἄμ μέσον, ἄμ πεδίον, ἄμ πέλαγος, ἄμ φυτά· ὡσαύτως ἐν συνθέτοις, ὡς ἀμπαύω:—ὁ τύπος οὗτος εἶναι κυρίως Δωρ., ὡς παρὰ Πινδ., ἀλλ' εὕρηται καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., πρβλ. **ἀμπεδιήρης, ἀμπαλίνορρος**.

ἅμα [ᾰμ], Δωρ. **ἁμᾶ**, ὃ ἴδε (ἴδε ἐν τέλ.): **A.** ὡς ἐπίρρ., ἀμέσως, συγχρόνως, κυρίως ἐπὶ χρόνου, συνάπτον δύο διαφόρους ἐνεργείας, κτλ. ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει συχνάκις προστιθέμενον εἰς τὰ **τε .. καί**, ὡς: ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλή, Ἰλ. Θ. 64· ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρός, Ἰλ. Α. 417· σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμέ, Ἰλ. Ω. 773· σαυτόν θ' ἅμα κἀμέ, Σοφ. Φ. 772· πρβλ. 119:—ὡσαύτως μετὰ τοῦ **καὶ** μόνον, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Ἰλ. Γ. 109· χειρῶν τε βίης θ' ἅμα, Ἡσ. Θ. 677· ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα, Σοφ. Ἀντ. 281, κτλ. **2)** ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ὁ λόγος ἐλέχθη καὶ τὸ ἔργον ἀμέσως ἔγεινεν, εὐθὺς ὡς ἐλέχθη ἔγεινεν, Ἰλ. Τ. 242· ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 46: ἅμα ἔπος [εἶπε] καὶ ἔργον ἐποίεε, Ἡρόδ. 3. 135, πρβλ. 9. 92:—τοῦτο δὲ συνετμήθη εἰς τὸ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, Παροιμιογρ. **3)** ἅμα μέν .., ἅμα δὲ .., παρ' Ἀττ., ἐν μέρει μέν .., ἐν μέρει δέ .., Πλάτ. Φαίδων 115D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 2:—ἅμα τε .. καὶ ἅμα, Πλάτ. Γοργ. 497Α: ἅμ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα, Σοφ. Ἀντ. 436. **4)** παρὰ πεζοῖς, ἅμα δὲ .., καὶ ἅμα τε .., καὶ .., ἅμα .., καὶ .., ἅπερ δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ τοῦ **ἐν ᾧ** .. καὶ τοῦ **συγχρόνως**, ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδείκνυε, Ἡρόδ. 1.112· ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ πέμπει, 8. 5· ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ τριηράρχους καθίσταμεν, μόλις ἠκούσαμεν καὶ εὐθὺς διορίζομεν.., Δημ. 50.18· ἅμα διαλλάττονται καὶ τῆς ἔχθρας ἐπιλανθάνονται, Ἰσοκρ., κτλ. **6)** ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ προηγούμενον ῥῆμα πολλάκις γίνεται μετοχή, ὡς: βρίζων ἅμα .. ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα, Αἰσχύλ. Χο. 897· ἅμα εἰπὼν ἀντέστη,

εὐθὺς ὡς ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἠγέρθη, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 47· τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης ἐβοήθουν, εὐθὺς ὡς ἦλθεν ἡ εἴδησις, ἔδραμον εἰς βοήθειαν, Θουκ. 2. 5· ἅμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν, Πλάτ. Φαίδων 76C: ἡμῖν ἅμα ἀναπαυομένοις, ὁ παῖς ἀναγνώσεται, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 143Α. **5)** ἅμα μέν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἔτι δέ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· ἅμα μὲν .., πρὸς δέ.., Ἡρόδ. 8. 51,—τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνακόλουθα. **II.** ἅπαντα τὰ παραδείγματα τοῦ μορίου τούτου ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, ἂν καὶ ἡ ἔννοια αὕτη ἐνίοτε ἐμπεριέχει τὴν τοῦ τόπου ἢ τῆς ποιότητος, ὡς ἅμα πάντες ἢ πάντες ἅμα, Ἰλ. Α. 495· ἅμα ἄμφω, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 15· ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, Ὀδ. Γ. 111, κτλ.: πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 10. 12, 11. **III.** ἐν χρήσει μετὰ τῆς σὺν ἢ **μετά**, Εὐρ. Ἴων 717, Πλάτ. Κριτ. 110Α. **IV.** ἀπολ. μετὰ ῥήματος, = κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συγχρόνως, αἱ πᾶσαι [νῆες] ἅμα ἐγίγνοντο ἐν τῷ θέρει σ' καὶ ν' (δηλ. 250), Θουκ. 3. 17, πρβλ. οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται, Δημ. 658. 6.

Β. ὡς πρόθ. μετὰ δοτ., κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετά τινος, ὁμοῦ μέ, ἅμ' ἠοῖ = «μὲ τὰ χαράγματα,» Ἰλ. Ι. 682, καὶ ἀλλ.: Ἀττ.· ἅμα ἕῳ, ἅμα ἕῳ γιγνομένῃ, Θουκ. 1. 48., 4. 32· οὕτως: ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι ἢ καταδύντι = συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Σ. 136, 210, καὶ ἀλλ.: ἅμ' ἡμέρᾳ ἢ συχνότερον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Ἡρόδ. 3. 86, καὶ ἀλλ., καὶ Ἀττ.· ἅμ' ἦρι ἀρχομένῳ ἢ ἅμα τῷ ἦρι, μὲ τὴν πρώτην ἄνοιξιν, Θουκ. 5. 20, κτλ.: ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς = διαρκοῦντος τοῦ ..., Ἡρόδ. 2. 36· ἅμα τειχισμῷ, Θουκ. 7. 20. **2)** καθόλου, ὁμοῦ, ἢ μετά τινος, ἅμα Πατρόκλῳ ... ἔστιχον, Ἰλ. Π. 257· ὄπασσεν, Ω. 461, καὶ ἀλλ., οὕτως: Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ, Γ. 458· ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνεμον, δηλ. μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Α. 98, δὶς ἐπαναλαμβανόμενον: ἅμ' αὐτῷ .. ἅμ' ἕποντο, Λ. 371· οἱ ἅμα Θόαντι, Ἡρόδ. 6. 138, πρβλ. Θουκ. 7. 57. **II.** παρὰ Βυζαντίνοις τὸ ἅμα συντάσσεται ἐνίοτε γενικῇ. (Ἐκ √ΑΜ ἢ √ΟΜ παράγονται καὶ τὰ **ἁμάκις**, **ὁμός**, **ὁμοῦ**, **ὁμοῖος**, **ὁμαλός**· πρβλ. Σανσκρ. sam (= προθ. μετά), saman, samâ (= ὁμοῦ), Ζενδ. hama (ὁ αὐτός, Ἀγγλ. same)· Λατ. simul, similis, simulo, simia (;)· Γοτθ. sama· Παλ. Σκανδ. samr ἢ sama (Ἀγγλ. same, ὁ αὐτός)· Παλ. Ὑψ. Γερμ. sama (ἐν τῷ συνθέτῳ zi-samane = Γερμ. zusammen)· πρβλ. α ἀθροιστικόν, ἅπαξ).

ἀμᾶ, Δωρ. ἀντὶ **ἅμα**, Πινδ. Ο. 3. 64, καὶ ἀλλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1318, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 75, Θεόκρ. 9. 4. (Ὁ Ahrens, Δωρ. δ. σ. 372, γράφει **ἀμᾷ**).

ἀ-μαγγάνευτος, ον, ὁ ἄνευ μαγγανείας ἢ δόλου, Ἐκκλ.

ἀ-μαγείρευτος, ον, ὁ μὴ μαγειρευθείς, ἢ μάγειρος ὑπὸ σύνταξιν μὴ μαγειρεύων πλέον, Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 1. 34.

ἀ-μάγευτος, ον, ὁ μὴ μαγευθεὶς ἢ μὴ μαγευόμενος, Κλημεντιν. 460Β.

ἀμάδεον, τό, εἶδος σύκου· Κρητικὴ λέξις, Ἑρμῶν. παρ' Ἀθην. 76F.

ἀμάδις, ἐπίρρ., = ἅμα, Γραμμ.

Ἀμαδρυάδες, αἱ, (δρῦς) Νύμφαι ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννώμεναι, ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς τῶν δρυῶν ὧν ἦσαν προστάτιδες καὶ ἔνοικοι, Ἀθήν. 78Β: τὸ ἑνικὸν **Ἀμαδρυὰς** ἀπαντᾷ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 477: πρβλ. **Ἀδρυάς**,— εἶδος βαλάνου, «ἀμαδρυάδες, βάλανοι,» Ἡσύχ.,—«**ἀμάδρυα**, κοκκύμηλα, Σικυώνιοι,» ὁ αὐτός.

ἀμαζακάραν, «πολεμεῖν, Πέρσαι,» Ἡσύχ.

ἀμαζανίδες, «αἱ μηλέαι,» Ἡσύχ.

ἀμάζομαι, (ἀμάω) παθ. θερίζομαι, παρέχω θερισμόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4700.

ἀμαζονομαχία, Ἀμαζόνων μάχη, Σχόλ. εἰς Ἰλιάδα.

Ἀμαζών, όνος, ἡ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., **αἱ Ἀμαζόνες**, πολεμικὴ φυλὴ γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, Ἰλ. Γ. 189, Ἡρόδ., κτλ.: παρὰ Πινδ. Ο. 13. 124, Καλλ., κτλ., καὶ **Ἀμαζονίδες**. **II.** ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 4. 31, 8.—Ἐντεῦθεν ἐπίθ. **Ἀμαζόνειος, ἡ ιος, ον**, Εὐστ., Νόνν. Δ. 37. 117: **Ἀμαζονικός, ή, όν**, Πλουτ. Πομπ. 35, Παυσ. 1. 41, 7. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **μαζός**, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἱ γυναῖκες αὗται ἀπέκοπτον τὸν δεξιὸν αὐτῶν μαστόν, ἵνα μὴ παρακωλύῃ αὐτὰς εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, δι' ὃ καὶ οἱ καλλιτέχναι παριστῶσιν αὐτὰς οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ὁ δεξιὸς αὐτῶν μαστός).

ἀμαθαίνω, (ἀμαθής) εἶμαι ἀδίδακτος, ἀμαθής, ἀνόητος, εὐήθης, λέξις Πλατωνικὴ ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.: ἀπολ., Πολ. 535Ε· ἀμ. τι ἢ εἴς τι = διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Νόμ. 689C.D.

ἀμᾰθεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἀμαθής**, Σουΐδ.

ἀμάθεια, ἡ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ τοῦ **ἀμαθία**.

ἀμάθειν, «θερίζειν,» Ἡσύχ.

ἀ-μᾰθής, ές, (μαθεῖν) ἀγράμματος, ἀδίδακτος, μωρός, βλάξ, (ἴδε ἐν λ. **ἀμαθία**), Ἡρόδ. 1. 33. καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἀπὸ τοῦ Εὐρ. καὶ ἐφεξ. ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν· ἔθνεα ἀμαθέστατα, περὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 46· ἀνὴρ πένης εἰ καὶ γένοιτο μὴ ἀμαθής, Εὐρ. Ἱκ. 421 καὶ ἀλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 135: ἀμ. καὶ βδελυρός, ὁ αὐτ. Ἱππ. 193: ἀμαθέστατοι πάντων, Ἀνδοκ. 20. 1: ἀμαθὴς τὴν ἐκείνων ἀμαθίαν, μωρὸς ἔχων τὴν μωρίαν ἐκείνων, Πλάτ. Ἀπολ. 22Ε: ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, ὅτι ἀμαθ. παιδευόμεθα ἢ ὥστε τοὺς νόμους ὑπερορᾶν, δηλ. δὲν ἔχομεν τόσον ὑψηλὴν παίδευσιν ὥστε νὰ καταφρονῶμεν τοὺς νόμους, Θουκ. 1. 84: κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **δεξιοί**, ὁ αὐτ. 3. 82· οὕτως: ἀμαθέστερον εἰπὲ καὶ σαφέστερον, μὲ ὀλιγωτέραν ἐπίδειξιν παιδείας, ὥστε καὶ ὁ ἀμαθὴς νὰ σε ἐννοῇ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1445: ἐπὶ ζῴων οἷος ὁ χοῖρος, θυμώδη καὶ ἀμ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 32:— οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., ἀμαθῶς ἁμαρτεῖν, ἐξ ἀγνοίας, Εὐρ. Φοίν. 874:— μ. γεν. πράγμ. = χωρὶς τῆς γνώσεως πράγματός τινος, ἀμαθὴς ἢ ἀνεπιτήδειος εἴς τι· ἀμ. τοῦ καλοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 417: λῃστείας, Θουκ. 4. 41, πρβλ. 3. 37: σπανιώτερον ἀμ. περί τινος, Πλάτ. Ἐρυξ. 394Ε· τι, ὁ αὐτ. Λάχ. 194D· πρός τι, ὁ αὐτ. Νόμ. 679D: οὕτως, ἀμαθῶς ἔχειν τινός, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 5:— συγκρ. **ἀμαθέστερος**, ὑπερθ. **-έστατος**, ἴδ. ἀνωτ. **2)** ἐπὶ πράγ., ἀμ. παρρησίᾳ, μωρὰ ἐλευθεροστομία, Εὐρ. Ὀρ. 905: ἀμ. ῥώμη, κτηνώδης δύναμις, ἁπλῆ, ἀκυβέρνητος σωματικὴ ἰσχύς, Εὐρ. Ἀποσπ. 732: δύναμις, Πλουτ. Δημήτρ. 42. **II.** ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ἀμ. ἔρρει, Εὐρ. Ἴων 916:—Ἐπίρρ. ἀμαθῶς χωρεῖν, ἐπὶ γεγονότων, λαμβάνειν ἀπρόβλεπτον ἔκβασιν, Θουκ. 1. 140.

ἀ-μάθητος, ον, = **ἀμαθής**, Φρυν. Κωμ. ἐν «Κόννῳ» 3.

ἀ-μᾰθία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀμαθοῦς, ἄγνοια, βλακεία, Σοφ. Ἀποσπ. 663, Εὐρ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ. πεζ. ἀμ. μετὰ σωφροσύνης, Θουκ. 3. 37· ἀμ. τινός, περί τι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22, Πλάτ. Νόμ. 688C.

ἀμαθῖτις, ιδος, (ἄμαθος) εἶδος κογχύλης ζώσης ἐν τῇ ἄμμῳ, «κόγχοι τε κἀμαθίτιδες,» Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ 85D.

ἄμᾰθος [ἄμ], ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἄμμος**, ἡ ἄμμος τῆς πεδιάδος, ἀμμῶδες ἔδαφος, χῶμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης (ψάμμος, ψάμαθος), Ἰλ. Ε. 587· ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 384, 593, Lehrs Ἀρίσταρχ. σ. 128:—κατὰ πληθ. αἱ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀμμώδεις ἀνωμαλίαι τοῦ ἐδάφους, ἀμμώδη ὑψώματα, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 439.

ἀμᾰθύνω [ῡ], (ἄμαθος) Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., παρατ. καὶ παρὰ Κοΐντ. Σμ. 14. 645 καὶ ἀόρ.:—ποιῶ τι ἰσόπεδον τῇ ἄμμῳ ἢ μεταβάλλω τι εἰς κόνιν, χῶμα, παντελῶς καταστρέφω· πόλιν, Ἰλ. Ι. 593: [ἄνδρα] μέγα φωνοῦντ', Αἰσχύλ. Εὐμ. 937 (λυρ.): ἀμ. ἐν φλογὶ σάρκα, Θεόκρ. 2. 26:—Παθ., Κοΐντ. Σμ. 2. 334. **2)** καθιστῶ τι ὁμαλὸν οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδὲ ἴχνος τοῦ πράγματος, ὁμαλίζω, κόνιν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 140.

ἀμᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄμμῳ· πλήρης ἄμμου, ἀμμώδης ποταμός, Στράβ. 344.

ἀ-μαίευτος, ον, ἡ μὴ λαβοῦσά ποτε ἀνάγκην μαίας, ὅ ἐστι: κόρη, παρθένος, Νόνν. Δ. 41. 133. **II.** ἄνευ τῆς βοηθείας μαίας, Ὀππ. Κ. 1. 40.

ἀμαιμάκετος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἡσ.:—ἀκατάσχετος, φοβερός, χαλεπός, ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος, ἀρχαία Ἐπ. λέξις, ἐν χρήσει καὶ παρὰ λυρ. ποιηταῖς: περὶ τῆς χιμαίρας, Ἰλ. Ζ. 179, Π. 329· περὶ τοῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον αὕτη ἐξερεύγεται, Ἡσ. Θ. 319· περὶ τοῦ πυρὸς ἐν γένει, Σοφ. Ο. Τ. 177· περὶ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Ἀσπ. 207, Πινδ. Π. 1. 28· ἐπὶ ἰσχυροῦ, ἀκαταβλήτου ἱστοῦ, Ὀδ. Ξ. 311· ἐπὶ τῆς τριαίνης, Πινδ. Ι. 8 (7). 74: ἀμ. μένος, κινηθμός, ὁ αὐτ. Π. 3. 58., 4. 370· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Σοφ. Ο. Κ. 127· ἀμ. βυθοῖς, εἰς ἀκαταμέτρητα βάθη, Συλλ. Ἐπιγρ. 434· (πιθ. ἐκ τοῦ **ἄμαχος**, **ἀμάχετος**, διά τινος ἀναδιπλασιασμοῦ· πρβλ. **ἀταρτηρός**).

ἀ-μακάριστος, ον, ὁ μὴ μακαριζόμενος, ὁ μὴ μακαριστός, Θεόδ. Στουδ. σ. 346.

ἀμάκιον, «ἄβαξ, Λάκωνες,» Ἡσύχ.

ἀμάκις, ἐπίρρ. «ἅπαξ, Κρῆτες,» Ἡσύχ.: ἴδε Ahrens περὶ Δωρ. 85, Λοβ. Παράλλ. σ. 131 (ἴδε ἐν λέξ. **ἅμα**).

ἀ-μακροημέρευτος, ον, ὁ μὴ μακροημερεύσας, ὁ μὴ διαρκέσας ἢ ζήσας πολύ, Θεοφ. Σιμοκ. 322, 13.

ἄμαλα, «τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα,» (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 212), Ἡσύχ.: «**ἀμάδα**, τὴν ναῦν,» Ἐτυμ. Μ.—ἐντεῦθεν **ἐπ' ἄμαλα** διώρθωσεν ὁ Ἕρμανν. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 842, 847, ὅπου τὸ Μεδ. χειρόγραφον εἶχεν **ἐπαμίδα**· οὐδεμία ὀνομαστικὴ ἀναφέρεται, Λοβ. Παράλλ. 275.

ἀμᾰλᾰκιστία, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ μαλακυνομένου, σκληρότης, Διόδ. 4. 35.

ἀ-μάλακτος, ον, (μαλάσσω) ὁ μὴ μαλασσόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κατεργασθῇ, σκληρός, ἐπὶ οὐσιῶν, ὡς Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 12· ἄτηκτα καὶ ἀμ., αὐτόθι 4. 10, 10. **2)** μὴ μαλακυνθείς, ἀμετρίαστος· τὸ ψυχρόν, Πλούτ. 2. 953Ε: μεταφ., ἐπὶ ἐκφράσεως ἢ ὁμιλίας, τραχύς, Λογγῖν. 15. 5. **II.** ἄκαμπτος, σκληρός, ἄνευ αἰσθημάτων φιλανθρωπίας, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 766.

ἀμᾰλάπτω, = τῷ ἑπομ., καταστρέφω, ἐξαλείφω: ἀόρ. **ἠμάλαψα**, Σοφ. Ἀποσπ. 413, Λυκόφρ. 34, πρβλ. Φώτ. 68, 3: **ἀμαλαπτομέναν** διορθοῖ ὁ Weil ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 899 ἀντὶ γάμῳ δαπτομέναν.

ἀμαλαυρεῖ, «μαραίνει, σήπει, φθείρει, ἀμαυροῖ,» Ἡσύχ.

ἀμαλδύνω [ῡ], (ἀμαλός) Ἐπ. ῥῆμα (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.) = ἀπαλύνω,

μαλακὸν ποιῶ, ἐξασθενίζω, ἐντεῦθεν συντρίβω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, ἐξαλείφω, τεῖχος ἀμαλδῦναι, Ἰλ. Μ.18· στίβον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.112: δαπανῶ, ἀναλίσκω, κατασπαθῶ, χρήματα, Θεόκρ. 16. 59:—Παθ. ὥς κεν .. τεῖχος ἀμαλδύνηται, Ἰλ. Η. 463· **ἀμαλδυνθήσομαι**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 380· ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφήν, Ἀνθ. Π. 6.18: παραμελῶ, κακῶς μεταχειρίζομαι, Δημόκρ. παρ' Ὀρελλίῳ 194. **2)** μεταφορ., κρύπτω, ἀποκρύπτω, μεταβάλλω, καθιστῶ ἀγνώριστον, εἶδος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 94, πρβλ. **ἀπαμαλδύνω**.

ἀμάλη [ᾰμᾰ], ἡ, = **ἄμαλλα**, Ἀθήν. 618D. Φιλόστρ. Νεώτ. σ. 879.

ἀμαλη-τόμος, ον, (τέμνω) θεριστής, Ὀππ. Κ. 1. 522.

ἀ-μάλθακτος, ον, μαλθάσσω = **ἀμάλακτος**, Ἀρεταῖ. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 11, Ἀνθ. Π. 5. 234.

Ἀμάλθεια, Ἰων. **είη**, ἡ, ἡ αἲξ Ἀμάλθ., ἧς τὸ γάλα ἐθήλασεν ὁ Ζεύς, Καλλ. Ἀποσπ. 49: ἀπὸ τοῦ κέρατος αὐτῆς ἔρρεε πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ ὁ κατέχων αὐτήν, ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία: κέρας Ἀμαλθείας, δηλ. τῆς ἀφθονίας, Ἀνακρ. 8 (κατὰ τὸν τύπον -θίη), Φωκυλ. 7, κτλ.: πρβλ. Ὑπόθεσιν εἰς Σοφ. Τραχ. καὶ τὴν λέξιν **αἴξ** Ι. 2.—Ὁ Ἀττικὸς εἶχε βιβλιοθήκην ἢ μουσεῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἐν Ἠπείρῳ, τὸ ὁποῖον ἐκάλει **Ἀμαλθεῖον**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 16, πρβλ. 2. 1.

ἄμαλλα (ἄμ), ἡ, (ἀμάω) «δράγματα, δέσμη τῶν ἀσταχύων, Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 540),» Ἡσύχ., Πλουτ. Πολιτ. 8:— ὡσαύτως **ἀμάλη**, ὃ ἴδε. **2)** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **σῖτος**, Κόϊντ. Σμ. 11. 156, 171, κτλ. Παρὰ Φιλοστρ. τὸ σχοινίον δι' οὗ περιδέονται αἱ δέσμαι τῶν σταχύων.

ἀμαλλεῖον, ου, τό, ταινία, Ψελλ. Στιχ. 322.

ἀμαλλεύω, -ίζω = δένω εἰς δεμάτια, δένω, «δραγμεύω,» Ἐτυμ. Μ., Ἡσύχ.

ἀμάλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄμαλλα**, Εὐστ. 1162. 29, «σχοινίον ἐν ᾧ δεσμεύουσι τὰς ἀμάλλας, τὸ νῦν οὐλόδετον,» Ἐτυμ. Μ. 76. 6, ἐν λέξει **ἀμαλλεύει**.

ἀμαλλο-δετήρ, ῆρος, ὁ, (δέω) ὁ δένων δέσμας σταχύων, Ἰλ. Σ. 553.

ἀμαλλο-δέτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 10. 44.

ἄμαλλοι, «φυτὰ σικύων, ἢ τῶν ὁμοίων,» Ἡσύχ.

ἀμαλλοῖ, «ἀφανίζει,» Ἡσύχ.

ἄμαλλος, «πέρδιξ, Πολυρρήνιοι,» Ἡσύχ.

ἄ-μαλλος, ον, ὁ, ἄνευ μαλλοῦ ἢ χνοῦ, χωρὶς «χνοῦδι,» Εὐστ. 1057. 11.

ἀμαλλο-τόκεια, ἡ, ἡ ἀμάλλας τίκτουσα, δηλ. ἡ παράγουσα δέσμας σταχύων, γαῖα, Ἰω. Γάζ., ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ **ἀμαλλοτόκος**, ον, ὁ παράγων ἀμάλλας, δεμάτια σταχύων, Νόνν. Δ. 7. 84, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 2.

ἀμαλλο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ἀμάλλας, ἤτοι δεμάτια σταχύων, Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. 2. 19, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Εὐστ. 1162. 27.

ἀμαλογία, ἡ, φλυαρία, ἀβδηριτισμός, Γλωσσ.

ἀμαλόγος, φλύαρος, Γλωσσ.

ἀμαλός [ᾰμ], ἡ, όν, μαλακός, τρυφερός, ἀδύνατος, Λατ. tener, παρ' Ὁμ. ἐπὶ μικρῶν ζώων, νεογνῶν, Ἰλ. Χ. 310, Ὀδ. Υ. 14: γέρων, Εὐρ. Ἡρακλ. 75: ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 537 (λυρ.), ὅπου τὸ Μεδ. χειρόγραφον ἔχει ἀπαλαῖς μετὰ ψιλῆς, ὁ Prien διορθοῖ **ἀμαλαῖς**. Ἐπίρρ. **ἀμαλῶς**, ἐλαφρῶς, μετρίως, Ἱππ. 449. 53., 463. 49 (κοινῶς, ὁμαλῶς). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **μαλακός**, μετὰ α εὐφων.: πρβλ. **βληχρός**, **ἀβληχρός**. Δὲν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ **ἁπαλός**).

ἀμαλόω = **ἀμαλδύνω**, Ἡσύχ.

ἀμάμαξυς [ᾰμᾰ], ἡ, γεν. **-υος** ἢ (παρὰ Σαπφ.) **-υδος**:—κλῆμα ἀμπέλου βασταζομένου ὑπὸ δύο στύλων ἐφ' ὧν ἐξαπλοῦται· καὶ εἶδος σταφυλῆς, Ἐπιχ. 15 Ahr., Σαπφ. 150 ἐν Ἐτυμ. Μ. 77. 3, ἔνθα γράφεται ὀξυτόνως **ἀμαμαξύς**, Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B, «ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος, οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασίν,» Διοσκ., ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει: «ἄμπελος, ἢ γένος σταφυλῆς· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρειδομένου, καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντα τὸν πόδα ὡς βότρυν»: πρβλ. **ψευδαμάμαξυς**.

ἀμαμηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) «ἀπίου γένος, ἢ μήλου ἢ μεσπίλου,» Ἡσύχ., «σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν,» Εὐστ. 878, «αἱ δὲ ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον,» Ἀθήν. 565d: πρβλ. **ἐπιμηλίς**.

ἀμαμίξαι, «ἀποπνῖξαι,» Ἡσύχ.

ἀμάναν, «ἅμαξαν,» Ἡσύχ.

ἀμάνδαλος = **ἀφανής**, ὡς εἰ ἦτο **ἀμάλδανος** ἐκ τοῦ **ἀμαλδύνω**, Ἀλκαῖος 122, Ἐτυμ. Μ. 76. 51.

ἀμανδαλόω, ἐξαφανίζω, «ἀμανδαλοῖ, ἀφανίζει, βλάπτει,» Ἡσύχ.

ἀμανῖται [ᾰμ], ῶν, οἱ, εἶδος μυκήτων, «μανιταρίων,» «μύκητας ἀμανίτας τότ' ἀφεύσαις,» Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. 61A, Εὐστ. 290. 3, κτλ.

ἀμανιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ

ἀμανίτης, κοινῶς «μανιτάρι,» μεταγ.

ἀμάνορες, «ἀσθενῆς, Ἠλεῖοι,» Ἡσύχ.

ἀ-μάντευτος, ον, [μαντεύομαι] ὁ μὴ προμαντευθείς, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προμαντεύσῃ ἢ νὰ ἀνιχνεύσῃ, τύχη Μάξ. Τύρ. 11. 6. **2)** ἐνεργ., ὁ μὴ μαντεύων, ὁ μὴ ἀνιχνεύων, ὅθεν ἐπὶ κυνῶν στερουμένων ὀξείας ὀσφρήσεως, Πολυδ. 3. 63, Πορφ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

ἄ-μαντις, ι, ὁ μὴ μαντεύων, ἀμ. μαντική, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 213B.

ἅμαξα [ᾰ], Ἀττ. **ἅμαξα**, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **ἄξων**) ἅμαξα, ἁμάξι, ἰδίως βαρεῖα ἅμαξα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πολεμικὸν **ἅρμα**, παρ' Ὁμ. δὲ συνώνυμον τῷ **ἀπήνῃ**, Λατ. plaustrum, ἀλλὰ πρβλ. Ἡρόδ. 1. 31.—τετράκυκλος = τετράτροχος, ἅμαξαι .. τετράκυκλοι Ὀδ. Ι. 241, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 188, Θουκ. 1. 93: συρομένη ὑπὸ βοῶν ἢ ἡμιόνων καὶ χρησιμεύουσα πρὸς μεταφορὰν πραγμάτων, Ἰλ. Ω. 782, Ὀδ. Ζ. 37· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος λαμβάνει μίαν τοιαύτην ἅμαξαν ὅπως μεταφέρῃ τὰ δῶρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχιλλέα καὶ κομίσῃ ὀπίσω τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω. 263 κἑξ., πρβλ. Η. 426, καὶ ἴδε **πείρινς**· κεῖται ἡ λέξ. καὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 114, 121· βοῦς ὑφ' ἁμάξης, ὑποζυγίους βοῦς, Ξεν. Ἀν. 6. 4. 22 καὶ 23. **2)** μ. γεν., **ἁμαξεία**, «ἁμαξεία, φορτίον ἁμάξης» ἐκ πετρῶν, σίτου, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 10, Κύρ. 2. 4. 18· ἐλλεβόρου Πλάτ. Εὐθύδ. 299B. οὕτω: τρισσῶν ἁμαξῶν .. βάρος, βάρος τριῶν φορτίων ἁμάξης, Εὐρ. Κύκλ. 385· πρβλ. 473 καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἁμαξιαῖος**. **3)** παροιμ.: ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν, ἁπλῶς ἢ μετὰ τοῦ ἕλκει, ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφως τι ποιούντων, Διογενιαν. Παροιμ. III, 30, Λουκ. Νεκρ. Δ. 6. 2: ἐξ ἁμάξης ὑβρίζειν, λοιδορεῖν, κακολογεῖν, ἐπὶ χλευαστικῶν καὶ ἀχρείων ἐκφράσεων, αἵτινες ἐπετρέποντο εἰς τὰς γυναῖκας ὅτε μετέβαινον ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, ἴδε Ἀριστοφ. Πλ. 1014, Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 4, ἴδε καὶ ἐν λέξ. **ἁμαξουργός**· πομπεία: — βοᾷς .. ὥσπερ ἐξ ἁμάξης Δημ. 268. 14: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Βεντλεΰου Φάλαρ. σ. 208 (ἔκδ. τοῦ 1777). **II.** ἡ ἅμαξα τοῦ ἀρότρου, Λατ. currus, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424. 451: πρὸς δὲ ὁ ἀστερισμὸς **ἅμαξα**, ἡ μεγάλη ἄρκτος, Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273. **III.** = **ἁμαξιτός**, Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἁμαξαία = ἅμαξα, Γραμμ.

ἁμαξαῖος, α, ον, = ἀνήκων εἰς ἅμαξαν ἢ ὁ ὅμοιος ἁμάξῃ· ἀμ. ἄρκτος, (πρβλ. **ἅμαξα** II), Ἄρατ. 93, πρβλ. Νόνν. Δ. 1. 251.

ἁμαξακάρενον, «ἅμαξα,» Ἡσύχ.

ἁμαξάριος, ον, = ἁμαξηλάτης, Βασιλικ. 20, 1. 13.

ἁμαξεία, ἡ, «ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος,» Σουΐδ., κοινῶς **ἁμαξειά**, ὀξυτόνως.

ἁμαξελάτης, ου, = **ἁμαξηλάτης**, Ἀγαθ. 76. 17.

ἁμαξεύς, έως, ὁ, = **ἁμαξηλάτης**, Δίων Χρ.: βοῦς ἀμ., ὁ σύρων ἅμαξαν, Πλουτ. Δίων. 38.

ἁμαξεύω, διέρχομαι δι' ἁμάξης καὶ παθ. διασχίζομαι δι' ἁμαξιτῶν ὁδῶν, ἐπὶ χώρας, Ἡρόδ. 2. 108. **2)** μεταφ., διέρχομαι διὰ κόπου καὶ μόχθου, «ἡμάξευσα καὶ αὐτὸς ... τοῦτον δύσζωον καθίστον βίον,» Ἀνθ. Π. IX. 574. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι ἁμαξηλάτης, Πλουτ. Εὐμέν. 1, Ἀνθ. Π. VII. 478: — ζῶ ἐφ' ἁμάξης, περὶ τῶν Σκυθῶν, οἵτινες ἦσαν ἁμαξόβιοι, (πρβλ. **ἁμαξόβιος**) Φιλόστρ. 307.

ἁμαξηγός, ὁ, = ἁμαξηλάτης, Εὐστάθ. 1535.

ἁμαξηδόνια, τά, τὰ ἐνήλατα, Εὐστάθ. 598.

ἁμαξηλατέω, ἡνιοχῶ, διευθύνω ἅμαξαν, εἶμαι ἁμαξηλάτης, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀμπρεύω**:— **ἁμαξηλάτης**, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡνίοχος, Εὐστ. 1777.

ἁμαξή-λατος, ον, (ἐλαύνω) ἡ διασχιζομένη, διατρεχομένη ὑφ' ἁμαξῶν: ἡ **ἁμαξήλατος** (ἐνν. **ὁδός**), ὁδὸς ἁμαξιτός, Πολυδ. 9. 37.

ἁμαξήποδες, οἱ, Ἡσύχ.: ἴδε **ἁμαξόποδες**.

ἁμαξήρης, ες, (*ἄρω) ὁ ἐφ' ἁμάξης προσηρμοσμένος, ἁμαξήρης θρόνος, = δίφρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1054:— **ἁμαξιτός**, ἀμ. τρίβος, λεωφόρος, δημοσία ὁδός, Εὐρ. Ὀρ. 1251.

ἁμαξιαῖος, α, ον, ἀρκούντως μέγας ὥστε νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον ἅμαξαν, λίθος Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 27, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. 98, Δημ. 1277. 12, Δίφιλ. ἐν «Ἐναγίσμασιν» 1. 6: — μεταφ. ἁμαξ. (ῥήματα) «μεγάλα κομπάσματα,» ἐπὶ πομπωδῶν λέξεων, Παροιμ. Διογενιαν. III. 41: ἁμαξ. χρήματα, «μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἅμαξα, οὐχ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον,» Κωμ. Ἀνών. 256 (A. B. 24. 32).

ἁμαξικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἅμαξαν, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5. 7, 6.

ἁμάξιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. περὶ Ζώων κινήσ. 7. 7.

ἁμαξίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἅμαξα**, = μικρὸν ἁμάξιον, Λατ. plostellum, Ἡρόδ. 3. 113: καὶ ὡς παιγνίδιον διὰ παιδία, Ἀριστοφ. Νεφ. 864.

ἁμαξίτης [ῑ], ου, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἅμαξαν: φόρτος Ἀνθ. Π. IX. 306.

ἁμαξιτός, όν, Ἐπ. καὶ λυρ. **ἀμ-** μετὰ ψιλοῦ πνεύμ., (ἅμαξα, εἶμι) διαβατὸς ἁμάξαις, ἁμαξ. ὁδός, μεγάλη ὁδὸς δι' ἁμάξας, Πινδ. Ν. 6. 92, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 21, καὶ ἄνευ τοῦ **ὁδός**, ὡς οὐσιαστ., Ἰλ. Χ. 146, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 177, Θέογν. 599, «ἁμαξιτόν, ὁδὸν δημοσίαν, ἁμάξαις διαπορευτὴν ὁδόν,» Ἡσύχ., κτλ. **2)** μεταφ., πειθοῦς ἀμ. Ἐμπεδ. 304: μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἁμαξιτὸν Πινδ. Π. 4. 439.

ἀμαξό-βιος, ον, ὁ ἐφ' ἁμάξης διάγων τὸν βίον, ὡς αἱ νομαδικαὶ φυλαί, Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. 3. 15· πρβλ. Ὁράτ. Carm. 3. 24, 10.

ἁμαξοειδής, ές, (εἶδος) ἁμάξῃ ὅμοιος·—ἐπίρρ. **-ειδῶς** Εὐστάθ. 1156. 15.

ἀμαξόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἁμάξης, Νικήτ. Εὐγ.

ἁμάξ-οικος, ον, ὁ ἔχων ὡς οἰκίαν ἅμαξαν, ὁ κατοικῶν ἐν ἁμάξῃ, Στράβ. 296. 492.

ἁμαξο-κυλιστής, οῦ, ὁ, (κυλίνδω) ὁ κατακυλινδῶν, δηλ. καταστρέφων ἁμάξας: οἱ **Ἀμαξοκυλισταί** ἦσαν Μεγαρική τις οἰκογένεια, Πλουτ. 2. 304Ε.

ἁμαξοπηγέω, = κατασκευάζω ἁμάξας, Πολυδ. 7. 115.

ἁμαξοπηγία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἁμαξῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5. 7, 6.

ἁμαξο-πηγός, όν, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἁμάξας, ἁμαξοποιός, Πλουτ. Περικλ. 12.

ἁμαξο-πληθής, ές, (πλῆθος) ὁ ἀρκούντως μέγας, ὅπως πληρώσῃ ἁμάξαν· ὡς τὸ **ἁμαξιαῖος**, Εὐρ. Φοίν. 1158· πρβλ. **χειροπληθής**.

ἁμαξό-ποδες, οἱ, Λατ. arbusculae, κύλινδροι παχεῖς ὡς τροχοί, δι' ὧν πολεμικαὶ μηχαναὶ ἐκινοῦντο, Βιτρούβ. 10. 20: **ἁμαξήποδες** ἐν Πολυδ. 1. 253, «ἁμαξήποδες, ὑφ' ὧν ὁ ἄξων ἕλκεται στρεφόμενος.»

ἁμαξο-τροχιά, ἡ, (τροχὸς) ἡ γραμμὴ ἣν χαράττει ἡ ἅμαξα διερχομένη, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν, Καλλίας ἐν «Κύκλωψιν» 9, ἔνθα ἴδε Meineke: φέρεται καὶ **ἁμαξοτροχία** παροξυτόνως, ἀλλ' εἶναι ἡμαρτημένον, πρβλ. **ἁματροχιά**.

ἁμαξο-τροχός, ὁ τροχὸς ἁμάξης, Μανασσ.

ἁμαξουργία, ἡ, = **ἁμαξοπηγία**, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 10, 1.

ἁμαξουργός, όν, (* ἔργω) = ἁμαξοπηγός, ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγειν, ὁμιλεῖν τὴν χυδαίαν γλῶσσαν τῶν ἁμαξουργῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 464.

ἁμαξο-φόρητος, ον = ὁ φερόμενος ἐν ἁμάξῃ, ἀμ. οἶκος, περὶ τῶν Σκυθικῶν οἰκημάτων, Πινδ. Ἀποσπ. 72.

ἆμαρ, ατος, τό, Δωρ. ἀντὶ ἦμαρ.

ἀμάρα [ᾰμᾰ], Ἰων. **ἀμάρη**, ἡ, αὖλαξ, διῶρυξ, ὀχετὸς πρὸς ἄρδευσιν κήπων ἢ λειμώνων, χερσὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Ἰλ. Φ. 259· κρηναῖαι ἀμάραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1392· βάλλεις εἰς ἀμάραν με Θεόκρ. 27. 52, πρβλ. Σαπφ. 151. **2)** αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες, Ἐτυμ. Μ. 77. 23.

ἀμαράκινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἀμαράκου, μύρον Ἀντιφάν. ἐν «Θορικίοις» 1. 6, καὶ ἀλλ.

ἀμαρακόεις, εσσα, εν = ὁμοιάζων ἀμαράκῳ, Νικ. Θ. 503.

ἀμάρακον [ᾰμᾰ], τό, καὶ **ἀμάρακος**, ὁ, Λατ. amaracum, amaracus, πρῶτον παρὰ Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2, ἔνθα τὸ γένος δὲν διακρίνεται· τὸ ἀρσ., Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608Β: ὁ Θεόφραστος ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους· πρβλ. Ἱ. Φ. 6. 1, 1., 1. 9, 4:— **ἀμάρατον**, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ **-ακον**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 188.— Τὸ παρ' Ἕλλησι (Νικ. Θ. 575) πιθανῶς ἦτο βολβῶδες φυτόν: τὸ δὲ ξένον, καλούμενον Περσικὸν ἢ Αἰγυπτιακόν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν «μαντζουράναν,» τὸ κυρίως **σάμψυχον**, Διοσκ. 3. 47.

ἀμαράντινος, η, ον, ἐξ ἀμαράντου, Συλλ. Ἐπιγρ. 155, 39, Φιλόστρ. 741. **2)** ὁ μὴ μαραινόμενος, ἄφθαρτος, στέφανος Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 4.

ἀ-μάραντος [ᾰμᾰ], ον, (μαραίνω) ὁ μὴ μαραινόμενος, μὴ φθειρόμενος, σοφία Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ς', 12): κληρονομία Ἐπιστολ. Πέτρ. Α', α', 4, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2942C, Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκου 9, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἀμ., ὁ, = ἄνθος οὐδέποτε μαραινόμενον, ἀμάραντος, Διοσκ. 4. 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 5759Ε, 3, Πολυδ. 1. 229.

ἀμαράσαι, αἱ, «αἱ σῦς· οἱ δὲ κύνας,» Ἡσύχ.

ἀμάργαρος, ον, ὁ μὴ ἔχων μαργαρίτας, μεταγ.

ἀμάρευμα, ατος, τό, τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν ὀχετῶν, «ἄθροισμα βορβόρου,» Ἡσύχ.: μεταφ. παρὰ Γρηγ. Ναζ. 1. 464D.

ἀμαρεύω, (ἀμάρα) φέρω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρας πρὸς ἄρδευσιν, διοχετεύω, ἀρδεύω ἢ ἐκρέω, «ἀνὰ τοὺς κήπους,» Ἀρισταίν. 1. 17· «ἀμαρεύων, διοδεύων,» Ἡσύχ.

ἀμαρήιον ὕδωρ, τὸ τῆς ἀμάρας ὕδωρ, Νόνν. Δ. 47. 184, = **ἀμαριαῖον**.

ἀμαρη-σκαπτήρ, ὁ, ὁ σκάπτων ἀμάρας, Μανέθ. 4. 252.

ἀμ-αρθρῖτις, ιδος, ἡ, σύγχρονος καθ' ἅπαντα τὰ μέλη ἀρθρῖτις, Γαίλ. Αὐρήλ. π. Χρον. Νόσ. 5. 2 (De morbis Chronicis).

ἀμαρία, ἡ, = ἀμάρα, Ἐτυμ. Μ.

ἀμαριαῖος, α, ον, = ὁ δι' ὀχετοῦ ῥέων, ὕδωρ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2. 6, 5, κατά τινας.

Ἀμάριος, ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Hicks Inscr. 1871:— **Ἀμάριον**, τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν ᾧ συνήρχοντο τὰ μέλη τῆς Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας καὶ «ἐχρημάτιζον τὰ κοινά» Στράβ. 385 κἑξ.

ἁμαρτάνω [ἄμ.. ἄν]: μέλλ. **ἁμαρτήσομαι**, Ὅμ., Ἀττ.: μεταγεν. **-ήσω**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 21, Δίων Κ. 59. 20, Γαλην. (ἀλλ' ἐν συνθέτοις **δι-**, **ἐξ-**, Ἱππ. 398. 33, πρβλ. 2. 420 Littré):—ἀόρ. **ἥμαρτον**, Θέογν., Πίνδ., Ἀττ. (Ἐπ. **ἤμβροτον**, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ὁριστ.: Αἰολ. ἀπαρ. **ἀμβροτῆν**, Ἐπιγρ. Μυτιλ. παρὰ Newton): εὐκτ. **ἁμάρτοιν**, (ἀντὶ ἁμάρτοιμι) Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 6: ἀόρ. α' ἡμάρτησα, Ἀνθ. Π. 7. 339; Διόδ., κτλ., ὡσαύτως παρ' Ἐμπεδ. 372 Stein.: πρκμ. **ἡμάρτηκα**, Ἡρόδ., Ἀττ.:—Παθ., ἀόρ. **ἡμαρτήθην**, Θουκ., Ξεν.: πρκμ. **ἡμάρτημαι**, Σοφ., κτλ.: Ὑπερσυντ. **ἡμάρτητο**, Θουκ. 7. 18, Λυσ. 188. 36. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.). Ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἰδίως ἐπὶ δόρατος βληθέντος, ἀπολ., Ἰλ. Ε. 287, κτλ.: ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, πρβλ. Ἀγ. 1194: μ. γεν. φωτὸς ἀμ., Ἰλ. Κ. 372 καὶ ἀλλ.: οὕτω, τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις, Σοφ. Αἴ. 155· ἀμ. τῆς ὁδοῦ, χάνω τὸν δρόμον, Ἀριστοφ. Πλ. 961: τοῦ σκοποῦ, Ἀντιφῶν 124. 26. **2)** Ἐν γένει, ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω νὰ πράξω τι, σφάλλομαι· ἀπολ., Ὀδ. Φ. 155, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194, κτλ.: μ. γεν., οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, δὲν ἀπέτυχε τοῦ νὰ σκεφθῇ τὸ ὀρθόν, Ὀδ. Η. 292, καὶ ἁπλῶς, μύθων ἡμάρτανε, δὲν κατώρθωνε νὰ ὁμιλήσῃ καλῶς, Λ. 511: οὕτω παρὰ πεζοῖς καὶ Ἀττ.: γνώμης, ἐλπίδων, βουλήσεως ἀμ., Ἡρόδ. 1. 207, Εὐρ. Μήδ. 498, Θουκ. 1. 33, 92. (ἀλλὰ ἀμ. γνώμῃ, μὴ κρίνειν ὀρθῶς, ἴδε σημασ. ΙΙ, Θουκ. 6. 78)· ἀμ. τοῦ χρησμοῦ, ἑρμηνεύειν ἐσφαλμένως τὸν χρησμόν, Ἡρόδ. 1. 71:— ἅπαξ μετ' αἰτ. ἀμ. τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 7. 139 (ἔνθα τοῦ λέγειν δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ἢ νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ διόρθωσις τοῦ Schäfer: **τἀληθέος**). **3)** παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως, ἀποτυγχάνω τοῦ νὰ ἔχω τι, ὅ ἐ. στεροῦμαί τινος, χάνω τι, πρὸ πάντων μ. γεν., χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, στερηθῆναι τῆς ὄψεως, Ὀδ. Ι. 512· οὕτω παρὰ Τραγ. τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 535· ἀμ. πιστῆς ἀλόχου, Εὐρ. Ἄλκ. 879, πρβλ. 144:—ἅπαξ ὡσαύτως μετὰ οὐδετ. ἐπιθ. οὐ γὰρ εἰκὸς.. ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ' = δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀποτύχω παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτο τοὐλάχιστον, δηλ. νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς ματαίως, Σοφ. Φ. 231: — σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ἡμαρτόμεν τῆς Βοιωτίης, Ἡρόδ. 9. 7, πρβλ. Θουκ. 7. 50· ἀμ. δυοῖν κακοῖν, (δηλ. εἴτε τὸ ἓν εἴτε τὸ ἄλλο), Ἀνδοκ. 4. 2, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1320. **4)** σπανίως δὲν κατορθώνω νὰ πράξω τι, ἀμελῶ, φίλων ἡμάρτανε δώρων, Ἰλ. Ω. 68· ξυμμαχίας ἁμαρτών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 213.

II. = ἀποτυγχάνω, πράττω τὸ κακόν, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω, ἀπολ., Ἰλ. Ι. 501, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 111, Αἰσχύλ. Πρ. 260, Σοφ. Ἠλ. 1207, κτλ.: ἢ καὶ τῇ προσθήκῃ λέξεώς τινος ὁριζούσης τὸν χαρακτῆρα ἢ τὴν φύσιν τοῦ σφάλματος, ὡς: ἑκούσιος (ἢ -ίως) ἀμ., ἁμαρτάνω ἑκουσίως: ἀκούσιος (ἢ -ίως) ἀμ., ἁμαρτάνω ἀκουσίως, Πλάτ. Πολ. 336Ε, 340Ε, κτλ.: — ὡσαύτως μ. μετοχῆς, ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη, Σοφ. Πρ. 1136· πρόθυμος ὢν ἥμαρτες, Εὐρ. Ὀρ. 1630. πρβλ. Ἀντιφῶντος 116. 23: ἡ μετὰ πτώσεως ὀνόματος ἀμ. ῥήματι, Πλάτ. Γοργ. 489Β· ὡσαύτως, ἐν λόγοις, ὁ αὐτ. Πολ. 396Α· πρβλ. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη, Σοφ. Αἴ. 1096. — τέλος μετ' αἰτ. συστοίχου, ἁμαρτίαν ἀμ., Σοφ. Φ. 1249, Εὐρ. Ἱππ. 320: μετ' οὐδετέρου ἐπιθ., αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, ἐσφάλην εἰς τοῦτο, Ὀδ. Χ. 154, πόλλ' ἁμαρτὼν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 915· ἀνθρώπινα, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 40: ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνηθέστερον, ἀμ. περί τι ἢ τινός, σφάλλομαι ἔν τινι πράγματι, Πλάτ. Νόμ. 891Ε, Φαῖδρ. 242Ε· ἐπί τινι, Ἀντιφῶν 140. 13· ἔς τι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 3· ἀμ. εἴς τινα = ἁμαρτάνω ἐναντίον τινός..., Ἡρόδ. 1. 138, Σοφ. Ο. Κ. 968, Ἀποσπ. 419· περί τινα, Ἀντιφῶν 121. 41. **2)** Παθ. ἡ: ἁμαρτάνεταί τι, ἁμαρτία τις πράττεται, σφάλμα τι γίνεται, ἀποτυγχάνει τι, Θουκ. 2. 65, κτλ.: οὕτω καὶ κατὰ μετοχ. πρκμ., τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα, τὰ σχέδιά μου ἔχουσι ματαιωθῇ, Σοφ. Ο. Τ. 621· ἢ σπανιώτερον ἀπροσώπως, ἁμαρτάνεταί περί τι, Πλάτ. Νόμ. 759C, ἀπειρίᾳ ἡμάρτηται, Ἀντιφῶν 129. 43:— τὰ ἡμαρτημένα, τὰ ἁμαρτηθέντα, Λατ. peccata, Σοφ. Ο. Κ. 439, 1269, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 20. **3)** **ἁμαρτανόμενος**, ὡς ἐπίθ., ἐσφαλμένος, λανθασμένος, Γαλλ. manqué, Πλάτ. Φίλ. 37D καὶ ἀλλ.· αἱ ἡμαρτημέναι πολιτεῖαι, ὁ αὐτ. Πολ. 449Α, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 9., 6, 11· καὶ ἐπὶ προσώπων, ἡμαρτημένοι, ἐσφαλμένοι, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 35. (Ἴδε **ἄμβροτος** ἐν Λεξιλ. Βουττμ. σημ. 10, ὅστις ἀναφέρει τὸ **ἁμαρτάνω** καὶ τὸ **ἀμείρω** εἰς √ΜΕΡ, εὑρισκομένην ἐν μείρω, μέρος, (μετὰ τοῦ στερητ. **ἀνα-**) καὶ ὡς πρώτην ἔννοιαν ὑποθέτει τὸ εἶμαι ἀμέτοχος, δὲν ἔχω μέρος· πρβλ. καὶ τὸ **ἀμέρδω**. Καὶ ὁ Κούρτιος ὡσαύτως φρονεῖ ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ **ἤμβροτον** (πρβλ. ἀβροτάζω) σχεδὸν ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ παραδεχθῶμεν τὴν παραγωγὴν ταύτην, σ. 679).

ἁμαρτάς, άδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἁμαρτία**, Ἡρόδ. 1. 91, 119 καὶ ἀλλ., Ἱππ. π. διαίτ. ὀξ. 390 καὶ ἀλλ.

ἁμαρτῆ ἢ **ἁμαρτῇ** [ἄμ], ἐπίρρ. = ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀμέσως, Ἰλ. Ε. 656, Ὀδ. Χ. 81, Σόλων 33. 4. Ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ. ἁμαρτήδην, ὁμοῦ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἴδε Spitzn. Excurs. XII. εἰς Ἰλιάδα:— ὁμαρτῇ ἢ -τῆ εἶναι διάφ. γραφή. (Ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν τὸ ἀμ- εἶναι ἡ αὐτὴ ῥίζα οἷα καὶ ἡ τοῦ **ἅμα**, **ὁμοῦ**: περὶ τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε ἐν λ. ***ἄρω**).

ἁμάρτημα, ατος, τό, ὡς τὸ **ἁμαρτία**, = ἀποτυχία, σφάλμα, ἁμάρτημα, Σοφ. Ἀντ. 1261 (λυρ.), καὶ συχν. ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ὡς παρ' Ἀντιφῶντι 123. 20, Θουκ. 2. 65, κτλ.: κατὰ τὴν σημασίαν κατέχει μέσην θέσιν μεταξὺ τῶν λέξεων ἀδίκημα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 7, Ρητ. 1. 13, 16·— ἀμ. περί τι = σφάλμα εἰς πρᾶγμά τι, Πλάτ. Πολιτ. 296Β: εἴς τινα, πρός τινα ἄνθρωπον, ὁ

αὐτ. Νόμ. 729E. **2**) σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀσθένεια, ὁ αὐτ. Γοργ. 479Α.

ἁμάρτησις, εως, = **ἁμάρτημα.**

ἁμαρτητικός, ή, όν, ἐπιρρεπὴς εἰς ἀποτυχίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3,7, ἁμαρτωλός, Ἐκκλ.: οὕτω καὶ ἐπίρρ. **-κῶς,** Κλήμ. Ἀλ. 250.

ἁμαρτία, ἡ, = ἀποτυχία, σφάλμα, ἠθικὸν σφάλμα, ἁμαρτία, συχν. παρ' Ἀττ. ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλ. καὶ ἐφεξ.: ἁμ. τινός, σφάλμα πραχθὲν ὑπό τινος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1198· οὐ τῇ ἑαυτοῦ ἁμαρτίᾳ χρῆσθαι, Ἀντιφῶν. 127. 35· ἁμ. δόξης, σφάλμα κρίσεως, Θουκ. 1. 32. **2**) ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς θρησκείας ὡσαύτως ὡς ὅρος ἀφῃρημένος, ἐνοχή, ἁμαρτία, Πλάτ. Νόμ. 660C καὶ ἀλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 2, καὶ ἀλλ., Ἑβδ., Κ. Δ., Ἐκκλ.

ἁμαρτί-γαμος, ον, ὁ ἁμαρτὼν τοῦ γάμου, ὁ ἀποτυχών, ἁμαρτιγάμων ὑμεναίων, Νόνν. Δ. 48. 94.

ἁμαρτικός, ἡμαρτημένος ἀντὶ **ἁμαρτητικός,** Δαμασκ. III, 693C.

ἁμαρτί-νοος, ον. ὁ ἔχων νοῦν ἁμαρτάνοντα, σφαλλόμενον ἢ παραπαίοντα, Ἡσ. Θ. 511, Σόλων 22. 2, Αἰσχύλ. Ἱκ. 542 (λυρ.).

ἁμάρτιον, τό, = **ἁμάρτημα,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 676, Ἀγ. 537 (κατὰ πληθ., ἔνθα ὁ Ἕρμανν. γράφει **θἀμαρτία** ὡς δυϊκὸς τύπος, ἀντὶ **τὼ ἢ τὰ ἁμαρτία**): περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ἀμπλάκιον.**

ἁμαρτο-επής, ές, (ἔπος) ὁ σφαλλόμενος ἐν τοῖς λόγοις, ὁ ἀσκέπτως ὁμιλῶν, Ἰλ. Ν. 824· οἶνος ἁμ., ὅστις κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγωσιν ἀνοησίας, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 183.

ἁμαρτό-ζωος, ον, ὁ ἐν ἁμαρτίαις ζῶν, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξ. **Τοῦρκος.**

ἁμαρτο-λόγος, ον, ὁ ἡμαρτημένως ὁμιλῶν, Ἀθήν. 165B.

ἀ-μαρτύρητος, ον, ὁ μὴ ἔχων χρείαν μαρτύρων ἢ μαρτυρίας, Εὐρ. Ἡρ. Μ. 290, Ἀντιφ. Ἄδηλ. 94.

ἀ-μάρτυρος, ον, ὁ ἄνευ μαρτύρων, ὁ μὴ μεμαρτυρημένος, μὴ ἀποδεδειγμένος, Θουκ. 2. 41, Δημ. 502. 20, κτλ. — Ἐπίρρ. **-ρως,** Δημ. 869. 22.

ἁμαρτωλή, ἡ, = **ἁμαρτία,** Θέογν. 327, Ριανὸς (1.12) παρὰ Στοβ. 54.19· ἁμ. διαίτης, Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἁμαρτωλία, ἡ, = **ἁμαρτία,** Ἱππ. 1006B; Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 10, ἔνθα ἴδε Meineke καὶ Βεντλέϋον Ἀριστοφ. Εἰρ. 419 (415).

ἁμαρτωλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ἁμαρτωλὰ ἔργα, ἁμαρτωλός, Λεοντ. Βυζ. II, 1981A.

ἁμαρτωλός, όν, πλανώμενος, ἡμαρτημένος· **ἁμαρτωλότερον,** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 4. **2**) ἁμαρτωλός, ὁ σκληρυνθεὶς ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, Πλούτ. 2. 25C: — ἁμαρτωλὴ γέρων, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1111. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἁμαρτωλός,** ὁ, κοινὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ., Κ. Δ. καὶ Ἐκκλ.

ἀμᾰρυγή [Ἀττ. ῠ, Ἐπ. ῡ], ἡ, = μαρμαρυγή, ἀκτινοβόλησις, σπινθηροβόλησις, ἀντανάκλασις πραγμάτων ἐν κινήσει ὡς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 45: ἐπὶ ἀστέρων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 42· ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως· ἵππων ἀμ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 925. — Ὡσαύτως **ἀμάρυγξ, υγγος,** ἡ, παρὰ Χοιροβ. 1. 82: — **ἀμάρυξις, εως,** ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1018: — **Ἀμαρυγκεύς,** ὡς κύρ. ὄνομα εὕρηται ἐν Ἰλ. Ψ. 630 καὶ ἀλλ: πρβλ. **ἀμαρύσσω** ἐν τέλ.

ἀμαρυγκυσία, «βοστρυχία,» Ἡσύχ.

ἀμάρυγμα, ατος, τό, = λάμψις, σπινθηροβόλησις, ῥιπή, περὶ ὀφθαλμῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 288· ἐπὶ μεταβολῆς χρώματος καὶ φωτός, Ἀνθ. Π. 5. 259, κτλ.: ἐπὶ πάσης ταχείας καὶ ἐλαφρᾶς κινήσεως, Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, ἔχουσα τὴν αἴγλην τῆς κινήσεως τῶν Χαρίτων, Ἡσ. Ἀποσπ. 225· ἀμ. χείλεος, παλμώδης κίνησις τοῦ χείλους, Θεόκρ. 23.7.

ἀμαρύς, «ἄπλετος, παχύς,» Ἡσύχ.

ἀμᾰρύσσω [ᾰμ], Ἐπ. ῥῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., σπινθηροβολῶ, «στίλβω, λάμπω» (Ἡσύχ.), ἐκπέμπω, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πῦρ ἀμαρύσσει ἐξ ὄσσων, Ἡσ. Θ. 827· πυκνὸν ἢ πύκν' ἀμαρύσσων, ῥίπτων ταχέα βλέμματα, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 278. 415: — οὕτως ἐν μέσῃ φωνῇ, ἐπὶ φωτός, χρώματος, κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 178. 1146· ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμών, Ἀνθ. Π. 9. 668. **II.** ἐνεργ., = ἐκπέμπω, ἐξακοντίζω, πῦρ, Κόϊντ. Σμ. 8. 29. **2**) ἀμαυρῶ τὰς ὄψεις, θαμβώνω, Νόνν. Δ. 5. 485. (Ἐκ √ΜΑΡ μετ' α εὐφων., πρβλ. **μαρ-μαίρω**).

ἀ-μάσητος, ον, (μασάομαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ μασηθείς, Ἑβδ. (Ἰὼβ, κ', 18), Διοσκ. π. Ἰοβόλ. τόμ. Β. σ. 62 μ. δύο σ, Ἀρχιγένης παρ' Ὀρειβ. II, 272, 5.

ἀ-μαστίγωτος, ον, = ὁ μὴ μαστιγωθείς, Συνέσ. 224D.

ἀ-μάστικτος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 133.

ἄ-μαστος, ον, ἄνευ μαστῶν, Εὐμάθ. σελ. 41.

ἀμα-σῡκάς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

ἀμά-σῡκον, τό, μετὰ ἢ ἄνευ τῆς λέξεως **μῆλον,** καρπὸς ὅμοιος τῷ σύκῳ ἢ ὡριμάζων κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Παυσ. παρ' Εὐστ. πρβλ. **ἀμάμηλις.**

ἀ-μᾰταιότης, ητος, ἡ, ἡ ἔλλειψις ματαιότητος, «τὴν δὲ ἀματαιότητα, ἕξιν ἀναφέρουσαν τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὀρθὸν λόγον,» Διογ. Λ. VII. 47.

ἀματίζει, «ἀναφορᾷ,» Ἡσύχ.

ἀματίς, «ἅπαξ, Ταραντῖνοι,» Ἡσύχ.

ἁμα-τροχάω, (τρέχω) = τρέχω ὁμοῦ, τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ Ἐπ. μετοχ. ἁματροχόων, (ἄλλως ἅμα τρ.) Ὀδ. Ο. 451.

ἁμα-τροχιά, ἡ, = ἡ σύμπτωσις, σύγκρουσις τῶν τροχῶν, ἁματροχιὰς ἀλεείνων, τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις, τὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁρμάτων, Ἰλ. Ψ. 422. **2**) κατά τι σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἁρματροχιά = ἡ γραμμὴ τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Καλλ. Ἀποσπ. 135. Νικ. Θ. 263: παρ' Ἡσυχίῳ καὶ ἀλλαχοῦ φέρεται παροξυτόνως, «ἀματροχίας· τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν, καὶ ὁμοδρομίας» Ἡσύχ.

ἀμάτωρ, Δωρ. ἀντὶ **ἀμήτωρ.**

ἀμαυρία = **ἀμαυρότης,** Γλωσσ.

ἀμαυρίσκω, = **ἀμαυρόω,** Δημόκρ. παρὰ Στοβ. παράρτημα 14.

ἀμαυρό-βιος, ον, ὁ διάγων τὸν βίον ἐν σκότει, ὁ ἀμαυρὸν βίον ἔχων, σκοτίας, ἄνδρες, Ἀριστοφ. Ὄρν. 685.

ἀμαυρός [ᾰμ], ά, όν, σκοτεινός· ὅ ἐ. **1**) ὁ μόλις ὁρώμενος, ἀσαφής, ἀφεγγής, ἀπατηλὸς εἰς τὴν ὄψιν, ὁμιχλώδης, εἴδωλον ἀμ., σκιῶδες φάσμα, Ὀδ. Δ. 824· ἴχνος ἀμ., ἀσθενές, ἐλαφρὸν ἴχνος, ἐπὶ γέροντος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 125, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6. 21· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀχλυώδης καὶ ἀμ., σκοτεινός, ἀμυδρός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 19· περὶ τῆς οὐρᾶς κομήτου, αὐτόθι 1. 6, 12. πρβλ. 1. 7, 11, Θεόκρ. 22. 21. **2**) μὴ ἔχων φῶς, σκοτεινός· νύξ, Λουκ. Ἔρωτ. 32· ὄψις, Ξεν. Κυν. 5. 26: — ἐντεῦθεν τυφλός, ἄομματος, ὡς τὸ Λατ. caecus, ἐπὶ ἀνθρώπου, Σοφ. Ο. Κ. 1018· οὕτως ὡσαύτως, ἔπεδ.. ἀμαυρῷ κώλῳ, τυφλῷ ποδί, ὅ ἐ. μὲ πόδα τυφλοῦ, αὐτόθι 182, πρβλ. **τυφλός.** **3**) ἐπὶ ἤχου, = ἀσαφής, ἐλαφρός, ἀμυδρός, ἀσθενής, ὀλίγος, Ἀριστ. περὶ Ἀκ. 31· ψαύσας ἀμαυραῖς χερσίν, αὐτόθι 1639· ἀμαυρὰ ἢ ἀμαυρῶς βλέπειν, ἀμυδρῶς, Ἀνθ. Π. 12. 254 παράρτ. 337. **II.** μεταφ., **1**) ἀμυδρός, ἀσαφής, ἀβέβαιος· κληδών, Αἰσχύλ. Χο. 853· σθένος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 231· δόξα, ἡδοναί, ἐλπίς, κτλ., Πλουτ. Λυκ. 4. 2, 125C, κτλ.: ζῷα ἀμαυρότερα, ἀβέβαια τὸ εἶδος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 1. **2**) ἄσημος, ἀφανής, ἄγνωστος, ἀγενής, γενεή, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 282: αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 204· τυχηρὸν .. τιθεῖσ' ἀμαυρόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 465: — ἐπίρρ. **-ρῶς,** ἀσαφῶς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀκριβῶς,** Ἀριστ. Οὐρ. 1. 9, 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 6300. **3**) κατηφής, τεταραγμένος, ἀνήσυχος, μελαγχολικός, φρήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 546, Χο. 157. **III.** ἐνεργ., ὁ καθιστῶν τινα ἀδύνατον, ἐκλυτικός, νοῦσος, Ἀνθ. Π. 7. 78. [Ὁ ἀρχικὸς τύπος πιθανῶς ἦτο **ἀμαρϜός** καὶ ἡ πρόδηλος ἐτυμολογία εἶναι ἐκ τοῦ **α** στερητ. καὶ τῆς √ΜΑΡ, ἐν τῷ **μαρμαίρω,** ὁ μὴ σπινθηροβολῶν, ὁ μὴ λάμπων, σκοτεινός, ἀσαφής: ἀλλὰ τοῦτο ἀφίνει ἀνεξηγήτους τοὺς τύπους **μαυρός, μαυρόω.** Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη γνώμη ὅτι τὸ **α** εἶναι εὐφων. καὶ ὅτι ἡ √ΜΑΡ ἐνταῦθα σημαίνει ὁμιχλώδης, σκοτεινός, ἀσαφής, δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐπίσης ἀσαφὴς εἶναι καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ **ἀμυδρός,** λέξεως ἡ ὁποία σχεδὸν ταυτίζεται κατὰ σημασίαν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ λέξιν).

ἀμαυρότης, ητος, ἡ, = **ἀμυδρότης,** σκοτεινότης, Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 352.

ἀμαυρο-φᾰνής, (φαίνομαι) ἡ ἀμυδρῶς φαινομένη, περὶ τοῦ φωτισμοῦ σελήνης, ἀμαυροφανές, ἀεροειδὲς γάρ, Στωϊκ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556.

ἀμαυρόω [ᾰμ], Σόλων, Ἀττ. (οὐδεὶς ἄλλος χρόνος ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ)· πρβλ. **μαυρόω:** μέλλ. **-ώσω,** Σιμων.: ἀόρ. **ἠμαύρωσα,** Ἀνθ. Π. 9. 24, Πολύβ., κτλ.: πρκμ. **ἠμαύρωκα,** Στράβ. 332: — Μέσ., ἀόρ. εὐκτ. **ἀμαυρώσαιτο,** Ἀρισταίν. 1. 16: — Παθ., πρκμ. **ἠμαύρωμαι,** Πλούτ.: ἀόρ. **ἀμαυρώθην** (ἄνευ αὐξ.) Ἡρόδ. Καθιστῶ **ἀμαυρόν,** (ὅ ἴδε) καθιστῶ σκοτεινόν, ἀμυδρόν, ἀσαφές, ἡ σελήνη ἀμαυροῖ (τὰ ἴχνη) Ξεν. Κυν. 5, 4: — Παθ., καθίσταμαι σκοτεινὸς ἢ ἀμυδρός, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη, Ἡρόδ. 9. 10· φορτί' ἀμαυρωθείη, ἐξαφανισθῶσι, καταστραφῶσι, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 691· τὸ θερμὸν μικρὸν ὂν μεγάλοις ἀμ., Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 3. 4, 28, πρβλ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9, κτλ.: — πρβλ. **ἀφανίζω.** **II.** μεταφ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας: εὐνομία .. ὕβριν ἀμ., Σόλων 4. 35· ἐντάφιον .. οὔτ' εὐρὼς οὔθ' .. ἀμαυρώσει χρόνος, Σιμωνίδ. 4. 5· χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα, Σοφ. Ἀποσπ. 685· τίς ἄρα σάν .. ἀμαυροῖ ζόαν; Εὐρ. Ἱππ. 816· πολλοί γε .. τῷ θράσει τὰς συμφορὰς ζητοῦσ' ἀμαυροῦν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 420· ἀμ. δόξαν Πολύβ. 20. 4, 3· τὰς ἄλλας κακίας, Πλουτ. Κράσσ. 2: — ἐξαδυνατίζω, ἀμβλύνω, ἐλαττῶ, μειῶ, ἐξαλείφω, πόνος πόνον ἀμ., Ἱππ. Ἀφ. 1246· πρβλ. περὶ Ἀέρ. 294· ἀμ. ἡδονὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9· ὀργήν, ἔρωτα, Πλουτ., κτλ.: — Παθ., ἀμαυροῦσθαι τὸ ἀξίωμα, τῇ δόξῃ, Πλουτ. Περ. 11, Κορ. 31.

ἀμαύρωμα, ατος, τό, ἀμαύρωσις, ἐπισκότισις, περὶ τοῦ ἡλίου, Πλουτ. Καῖσ. 69.

ἀμαύρωσις, εως, ἡ, ἐπισκότισις, ὀμμάτων ἀμ., ὅταν ἀρχίσῃ τις νὰ μὴ βλέπῃ σαφῶς, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 154: παρὰ μεταγ., ἡ παντελὴς ἐπισκότισις τῆς ὄψεως ἄνευ φανερᾶς αἰτίας, Γαλην. 14. 776. **2**) ἡ ἀμβλύτης, ἡ νωθρότης τοῦ νοῦ, ὡς συμβαίνει ἐν τῇ πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ, «ἡ τοῦ γήρως λάρησις» (Ἀρετ.), «ξεμώραμα» (Κο-

ραξῆς), Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 1. 4.13. **II**. δυσφημία κατὰ τῆς τιμῆς ἢ τῆς ὑπολήψεώς τινος, Πλούτ. 2.149Δ.

ἀμαυρωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ ἀμαύρωσιν, ἀμαυρωτικὸς ὄψεως, Διοσκ. 2.178 (179).

ἀ-μάχαιρος, ον, ὁ ἄνευ μαχαίρας, Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλοις» 13.

ἀμαχανία, ἀμάχανος, Δωρ. ἀντὶ **ἀμηχανία, ἀμήχανος**.

ἀμαχεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄμαχος**, ἄνευ μάχης, ἄνευ ἀντιστάσεως, Θουκ. 1.143, κτλ.: ἄνευ ἀμφιβολίας, ἀναμφιλέκτως, Πλούτ. 433C:— ἧττον ὀρθὸν τὸ **ἀμαχί**, ἴδε Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 313.

ἀ-μάχετος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀμάχητος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 85. (λυρ.).

ἀμαχητηρία, «εἶδος ἀκάνθης,» Ἡσύχ.

ἀ-μαχητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., = ἄνευ μάχης, ἄνευ τῆς χρήσεως ὅπλου, Ἰλ. Φ. 437, Ἡρόδ. 1.174: ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 28, Ἀν. 4. 2, 15· τὰ χειρόγραφα κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ **ἀμαχητὶ** καὶ **-τεί**, πρβλ. Βλωμφ. Αἰσχύλ. Πρ. 216.

ἀ-μάχητος, ον, ἀπροσμάχητος, ἀήττητος, Σοφ. Φ. 198. **II**. ὁ μὴ λαβὼν μέρος εἰς μάχην, Ξεν. Κύρ. 6. 4,14· ἀμ. ὄλεθρος, καταστροφὴ ἄνευ μάχης, Λυσ. (;) Ἀποσπ. 99· πρβλ. **ἄμαχος**.

ἀμαχί, ἴδε ἐν λέξ. **ἀμαχεί**.

ἀμαχία, ἡ, τὸ ἀφῃρημ. τοῦ **ἄμαχος**, Παλλαδ. Λαυσ. 1098C.

ἄ-μαχος, ον, ἄνευ μάχης· ὅθεν, ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, ἀήττητος, ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 5. 3, Πίνδ., ἐν λυρ. χωρίοις τῶν τραγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 253.1014 (ἐν ἰάμβοις), Πλάτ., κτλ.: ἐπὶ θέσεων, τοποθεσιῶν, ἀπόρθητος, Ἡρόδ. 1. 84: ὡσαύτως ἐπὶ πραγμ., ἀκατάσχετος, ἀκαταπολέμητος, κακόν, Πινδ. Π. 2.139: κῦμα θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 90: ἐπὶ αἰσθήσεως ἢ αἰσθήματος, ἄλγος, ὁ αὐτ. Ἀγ. 733· φθόνος, Εὐρ. Ῥῆσ. 457: ἄμ. πρᾶγμα, ἐπὶ γυναικὸς εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ὁποίας δὲν δύναταί τις νὰ ἀντιστῇ, ἐγὼ γάρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, ὁμοῦ μὲ τὸ ἀκαταμάχητον τοῦτο πλάσμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6.1. 36: οὕτως, ἄμ. κάλλος, Ἀρισταίν. 1. 24: ἄμ. τροφή, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 23:— **ἄμαχόν** [ἐστι] μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ **ἀμήχανον**, = εἶναι ἀδύνατον νὰ.., Πινδ. Ο. 13.16. **II**. ἐνεργ. ὁ μὴ πολεμήσας, ὁ μὴ λαβὼν μέρος εἰς μάχην τινά, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4.1,16: ἄμ. διάγειν, διαμένειν ἄνευ μάχης, συμπλοκῆς, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 4, 9. **2**) ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν πρὸς μάχην, φιλήσυχος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 855: ὁ μὴ φίλερις ἢ φιλόνικος, Ἐπιστολ. πρὸς Τιμόθ. Α', γ', 3, πρὸς Τίτ. γ', 2: ἄμ. ἐβίωσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 387. 6.— Ἐπίρρ. **-χως**, = ἄνευ μάχης ἢ ἀγῶνος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 266: πρβλ. **ἀμαχεί**.

ἀμάω, Ὀδ., Ἡσ.: Δωρ. δοτ. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **ἀμώντεσσι**, Θεόκρ. 10. 16: παρατ. **ἤμων** Ἰλ.: μέλλ. **ἀμήσω**, Ἡσ., Ἡρόδ., Ἀριστοφ.: ἀόρ. **ἤμησα**, Ἡσ., Αἰσχύλ., Ἐπ. **ἄμησα** (**δι-**), Ἰλ.:— Μέσ., Ἡσ., Εὐρ.: μέλλ. **ἀμήσομαι**, Σοφ. Ἀποσπ. 550, (**ἐξ-**), Εὐρ.: Ἐπ. ἀόρ. **ἀμήσατο** (**ἐπ, κατ-**), Ὅμ.: — Παθ., ἀόρ. μετοχ. **ἀμηθείς**, Νικ. Ἀλεξιφ. 216: πρκμ. **ἤμημαι** (**ἐξ-**), Σοφ. Αἴ. 1179. Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα λαμβάνει τὴν αὔξησιν παρ' Ὁμ., ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ σύνθετα, ἴδε Ἰλ. Γ. 359., Ω. 165, Ὀδ. Ε. 482.

(Παρ' Ὁμ. τὸ **α** τῆς πρώτης συλλαβ. τοῦ **ἀμάω** εἶναι πάντοτε μακρόν, ἐκτὸς ἐν Ὀδ. Ι. 247, ὡς καὶ ἐν τῷ **ἀματὴρ** καὶ **ἄμητος**· ἀλλὰ βραχὺ ἐν τοῖς συνθέτοις· ἴδε τὰ προμνημονευθέντα χωρία· παρὰ τοῖς μεταγεν. ὅμως Ἐπ., ὁτὲ μὲν μακρὸν ὁτὲ δὲ βραχύ, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Θεόκρ. 10.16 καὶ 50, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1183, πρὸς Θεόκρ. 11.73 καὶ Καλλ. εἰς Δήμ. 137 κτλ.: παρ' Ἀττ. βραχὺ ἔν τε τῷ ἁπλῷ ῥήματι καὶ τοῖς συνθέτοις). Ἡ πρώτη ἀπ' ἀρχῆς σημασία τοῦ ποιητικοῦ τούτου ῥήματος, καθ' ὅσον δεικνύει τοῦτο ἡ χρῆσις, εἶναι ἡ τοῦ θερίζειν σῖτον, ἀπολ.: ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Ἰλ. Σ. 551· ἤμενος ἀμήσεις, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 480· μεταφ., ἤμησαν καλῶς, «ἔκαμαν τὴν τύχην των,» Αἰσχύλ. Ἀγ. 1044:— Οὕτω μετ' αἰτιατ., μάλα κεν βαθὺ λήϊον .. εἰς ὥρας ἀμῷεν, Ὀδ. Ι. 135: πρβλ. Θέογν. 107: ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον, Ἡρόδ. 6. 28, πρβλ. 4. 199: τἀλλότριον ἀμῶν θέρος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 392. **β**) μεταφ.: εἰράναν, ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσει, Καλλ. εἰς Δήμ. 137· ἐλευθερίαν ἤμησαν, ἐθέρισαν τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας, Πλούτ. 2. 210Β. **2**) καθόλου, τέμνω, ἀποτέμνω, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, Ἰλ. Ω. 451· θαλλὸν ἀμάσας, Θεόκρ. 11.73· καὶ ἐν μέσῃ φωνῇ, σχοῖνον ἀμησάμενος, Ἀνθ. Π. 4. 1, 26: — Μέσ., στάχυν ἀμήσονται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 688: πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 164: **ἀμῶνται**, Κόϊντ. Σμ. 14.199. **3**) κατακόπτω, κατασφάττω, κοινῶς: θερίζω (ἐν μάχῃ) ὡς τὸ Λατ. demetere, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1187, 1382, Ἀνθ. Π. 9. 362, 25· ἐκτὸς τούτου τὸ μέσον ἀναφέρεται ἐν τῷ Σοφ. (Ἀποσπ. 550) ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ: **ἀμάσεται** (Δωρ. μέλλ.) «ἀπὸ τῆς ἀμήσεως, οἱονεὶ σφάξει,» Ἡσύχ. **II**. ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. μεταχειρίζονται τὸν μέσον τύπον κατὰ τρόπον ἰδιάζοντα, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος, κατέθηκε [δηλ. τὸ ἥμισυ τοῦ γάλακτος], «συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγὼν» (σχόλ.), Ὀδ. Ι. 247: οὕτω καί: ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται, Ἡσ. Θ. 599· «ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων, οἷον: ἀθρόως ἀφαιροῦνται,» Σχόλ. εἰς Θέογν., Ἡσ., πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 859· ἀμήσατο γαῖαν ἀμφ' αὐτοῖς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1305:— οὕτω καὶ κατ' ἐνεργ. φωνήν: χερσὶν ἀμήσας .. κόνιν, συλλέξας διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐπιπάσας, Ἀνθ. Π. 7. 241. (Ἐκ τῆς √ΑΜ παράγονται προσέτι **ἄμητος** καὶ **ἀμητός, ἀμάλη** καὶ **ἄμαλλα**· πρβλ. τὰς Λατ. λέξ. meto, messis· Παλ. Ὑψ. Γερμ. mâjan (θερίζω, κόπτω, Ἀγγλ. mow)· mâdari (θεριστής, Ἀγγλ. mower), Α. Σ. mâven (θερίζω), κτλ., ὥστε τὸ **α** φαίνεται ὅτι εἶναι εὔφων.— Αἱ σύστοιχοι λέξεις φαίνονται δεικνύουσαι ὅτι ἡ πρώτη ἔννοια ἦν ἡ τοῦ τέμνειν ἢ θερίζειν καὶ δευτερεύουσα ἡ τῆς συγκομιδῆς. Ἡ ἔννοια τοῦ τέμνειν φαίνεται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπ- δι-αμάω**, καὶ παρὰ Τραγ. ἐν τοῖς **δι-, ἐξ-, κατ-αμάω**. Ἡ ἔννοια τῆς συγκομιδῆς καὶ συλλογῆς φαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε ἀνωτ. καὶ πρβλ. τὰ σύνθετα **ἐπ-, κατ-, συν-αμάομαι**).

ἀμβ-, Ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἐντεῦθεν ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναβ-** ἐν ἀρχῇ λέξεων: ἴσως δὲ ὁ τύπος οὗτος ἦν ὁ συνήθης ἐν τῇ κοινῇ λαλουμένῃ γλώσσῃ. Μόνον αἱ σπουδαιόταται τῶν ἐκ τοῦ τύπου τούτου συνθέτων λέξεων τίθενται ἐν τῇ οἰκείᾳ αὐτῶν θέσει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἴδε ἐν λέξεσιν ὧν ἡ ἀρχή: **ἀναβ-**.

ἀμβαδέως, «ἀφροντίστως, ἀπρονοήτως,» Ἡσύχ.

ἄμβαινα, «ἀναδενδράς,» Ἡσύχ.

ἀμβαρουΐα, ἡ, Λατ. Ambarvalia, θυσία τελουμένη ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὁρίοις τῆς Ῥώμης, Στράβ. 230.

ἄμβᾱσε, Δωρ. ἀντὶ **ἀνέβησε**.

ἄμβᾰσις, ἀμβάτης, ἄμβατος, ἀμβλήδην, ποιητ. ἀντὶ **ἀναβ-**: **ἀμβᾶτε**, Δωρ. ἀντὶ **ἀναβῆτε**.

ἄμβη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἄμβων**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783, 839.

ἀμβής, «δύσκολος, ἀβλαβής» Ἡσύχ.

ἄμβιξ, ῑκος, ὁ, ἔκπωμα, ποτήριον, Ἀθήν. 480D: ὡσαύτως **ἄμβῑκος, ὁ**, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 152C, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. 7, «ἄμβικα, χύτραν, κάδον,» Ἡσύχ., κτλ.:— πρβλ. **ἄμβυξ**. **2**) τὸ σκέπασμα ἀποστακτικοῦ λέβητος, «λαμπίκου,» Διοσκ. 5.110 (ἴδε ἐν λέξ. **ὀμφαλός**).

ἀμβλακεῖν, ἀμβλακίσκω, ἀρχαιότεροι καὶ Δωρικοὶ τύποι τοῦ **ἀμπλ-**.

ἀμβλήδην, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναβλήδην**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ: (**ἀναβάλλομαι**): — μετὰ αἰφνιδίων ἐκρήξεων, ἀθρόως, ἀμβλ. γοόωσα, Ἰλ. Χ. 476: πρβλ. **ἀμβολάδην**. **II**. βραδέως, Ἄρατ. 1070.

ἀμβλίσκω, Πλάτ., καὶ ἐν συνθέτ. **ἐξ-αμβλόω** (ὃ ἴδε): μέλλ. **ἀμβλώσω** (**ἐξ-**) Αἰλ.: ἀόρ. **ἤμβλωσα** Ἱππ. 600. 40, (**ἐξ-**) Πλάτ. Θεαίτ. 150Ε: πρκμ. (**ἐξ-**)**ἤμβλωκα**, (**ἐξ-**)**ἤμβλωμαι**, Ἀριστοφ. Νεφ. 137, 139: (ἀμβλύς). Προξενῶ ἐξάμβλωσιν, ἀποβολήν, Σοφ. Ἀποσπ. 134, Πλάτ. Θεαίτ. 149D, ἔνθα ἴδε Σταλλβάμ. **2**) περὶ αὐτῆς τῆς γυναικός, ἀποβάλλω διὰ βιαίων μέσων, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 450.11, Πλουτ. Λυκοῦργ. 3, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.: ὁ τύπος **ἀμβλισκάνω** ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Γ. 49, Μαξίμ. Τυρίῳ 179. **II**. παθητ. **ἀμβλόομαι**, γεννῶμαι δι' ἐξαμβλώσεως. γίνομαι ἢ εἶμαι ἐξάμβλωμα, κἂν .. τὸ γινόμενον ἀμβλωθῇ, Ἀριστ. περὶ Ζ. γεν. 4. 4, 43· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐκβλαστημάτων ἢ ὀφθαλμῶν τῶν δένδρων, **ἀμβλοῦνται**, καίονται καὶ καταστρέφονται, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4.14, 6.

ἀμβλῠ-γώνιος, ον, ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, Πολύβ. 34. 6, 7.

ἀμβλυήκοος, ον, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ἀκοήν, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 287, 14, ἔκδ. Λ.

ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀμβλύνων, ἐξασθενῶν, Βοταν. Ποιητ. 65.

ἀμβλυντικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς νὰ ἀμβλύνῃ, ὄψεως Δίφ. παρ' Ἀθην. 64Β.

ἀμβλύνω [ῡ]: μέλλ. **-ῠνῶ** (**ἀπ-**) Αἰσχύλ. Θ. 715: ἀόρ. **ἤμβλῡνα** Ἀνθ.:— Παθ., μέλλ. **-υνθήσομαι** (**ἀπ-**) Αἰσχύλ. Πρ. 866, ἀλλ' **-υνοῦμαι** (ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) Ἱππ. 1243D: ἀόρ. **ἠμβλύνθην** Ἑβδ., Ἀνθ. Π. 6. 65, κτλ.: πρκμ. **ἤμβλυμμαι**, γ' πληθ. **-υνται** (**ἀπ-**) Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 12, Σέξτ. Ἐμπ., ἀλλ' **ἤμβλυνται** [**ἀπ-**] εἶναι γ' ἑνικὸν παρ' Ἡρώδᾳ Ἰαμβογρ. 1, 4 καὶ Ποιητῇ ἐν Ἀθην. 592Α: (ἀμβλύς). Ἀμβλύνω, ἀφαιρῶ τὸ ὀξὺ (τὸ κοπτερὸν) μέρος ἀπό τινος, Λατ. hebetare, κυρίως ἐπὶ κοπτεροῦ ἐργαλείου, καὶ μεταφ., ἐλαττῶ, ἀφαιρῶ τὴν δύναμίν τινος, ἀμβλ. μερίμνας Ἐμπεδ. 295· τὸ ψυχρὸν .. τὰς ὀσμὰς ἀμβλ. Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 5, 11· ὄμματος αὐγὴν ἀμβλύνας Ἀνθ. Π. 6. 67· τὸ ἄλγος Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 1.10· ἀμβλ. ἄκρατον, ἐλαττῶ τὴν δύναμιν τοῦ οἴνου, Πλούτ. 2. 656Α· οὐ γὰρ ἀοιδὰς ἀμβλύνειν αἰὼν .. δύναται, Ἀνθ. Π. 7. 225. **II**. ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ Ἑλληνικῇ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ παθ. **ἀμβλύνομαι**, καθίσταμαι ἀμβλύς, ἠπιώτερος, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. περὶ Ζ. μορ. 3. 1, 5, πρβλ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 8, 8· νοῦσος, Ἱππ. Ἀφορ. 1243. **2**) μεταφ., ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς .. ἀμβλύνεται, Σοφ. Ἀποσπ. 761, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 490Β: ἐπὶ χρησμοῦ, ἀποβάλλει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θ. 844· οὕτως: ἡ νοῦσος ἀμβλυνεῖται, Ἱππ. 1243D. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀθυμῶ, Θουκ. 2. 87: — μετὰ γεν. ἀμβλύνεσθαι ἐρωῆς, Ὀππ. Ἁλ. 2. 338. — Πρβλ. **ἀπαμβλύνω**.

ἀμβλυόεις, εσσα, εν, = σκοτεινός, ἀμαυρός, ὀμίχλη, Μανέθ. 4. 156.

ἀμβλυοπαθής, ές, ὁ ἀμβλυνθείς, Θ. Στουδ. σ. 194.

ἀμβλυό-χρους,ουν, ὁ ἔχων ἀμβλύ, πελιδνὸν χρῶμα, λέξις μεταγ.

ἀμβλυόω, ἀμβλύνω, Γεωπ. 18.18, 3.

ἀμβλύς,εῖα,ύ, (ἴδε **μαλακός**):— ὁ μὴ ὀξύς, κυρίως ἐπὶ ὀξέων (κοπτερῶν ἢ μυτερῶν) ὀργάνων, Πλάτ. Λύσ. 215E, Θεαίτ. 165D, ἀμβλ. γωνία, ὁ αὐτ. Τίμ. 55Α, Ἀριστ., κτλ. **2)** μεταφ. ἀμαυρός, θαμβός, ἀδύνατος· ἐπὶ ὁράσεως, ἀμβλὺ ὁρᾶν, βλέπειν Πλάτ. Θεαίτ. 174E, Ἀριστ. περὶ Ζ. μορ. 2, 13, 11 καὶ ἀλλ.: ἐπὶ ἀκοῆς, ὁ αὐτ. Προβλ. 7. 5, 5· ἐπὶ τῶν ψυχικῶν παθήσεων, ἀμβλυτέρα τῇ ὀργῇ, μετ' ὀλιγωτέρου θυμοῦ, Θουκ. 3. 38· ἀμβλύτερον ποιεῖν τι, ἧττον ζωηρόν, ὁ αὐτ. 2. 65. **β)** ἐπὶ προσώπων, ἐν Αἰσχύλ. Εὐμεν. 238 περὶ τοῦ Ὀρέστου ὡς ἁγνισθέντος ἤδη ἀφοῦ ἀπέβαλε τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνοχῆς: ἀλλὰ κυρίως ὁ ἄνευ ζωηρότητος, ἄνευ δραστηριότητος, ἀποβαλὼν τὴν ὀξεῖαν αἴσθησιν, Θουκ. 2. 40, Εὐρ. Ἀποσπ. 818· ἀμβλύτερος τὴν φύσιν, νωθρότερος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3· ἀμβλ. εἴς τι, περί τι ἢ πρός τι = νωθρός, ἀδρανής, πρός τι ἢ ἔν τινι πράγματι, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 24, Ἀλκιβ. 30, κτλ.: Ἐπίρρ. συγκρ. **-υτέρως** Ἰωσήπ. Α. Ι. 19. 2,5. **II.** ἐνεργ. ὁ καθιστῶν τι ἀμυδρόν, σκοτεινόν, ἐπὶ νέφους, Ἀνθ. Π. 7. 367.

ἀμβλύσκω, ἀμφίβολος τύπος τοῦ **ἀμβλίσκω**· ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 210.

ἀμβλυστονέω, ἴδε **ἀναβλ-**.

ἀμβλύτης, ητος, ἡ, ἔλλειψις ὀξύτητος τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. περὶ Ζ. γεν. 5. 8, 8:—νωθρότης, ἀδυναμία, τῆς διανοίας, τῆς ὄψεως Πλούτ. 2. 42C, 1110D: ἀτονία, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5:—ἀδράνεια, νωχέλεια, Πλουτ. Γάλβ. 18.

ἀμβλυ-χειλής, ές, ὁ ἔχων στρογγύλα χείλη, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 142.

ἀμβλυωγμός, ὁ, (ἀμβλυώττω) = ἀμυδρὰ ἢ ἀδύνατος ὄψις, Ἱππ. Προγν. 46.

ἀμβλυωπέω, ἔχω ἀμβλεῖαν ἤτοι ἀδύνατον τὴν ὅρασιν, Ἱππ. Προγν. 38, Μενάνδρ. Ἄδηλ. 488, Πλούτ., κτλ: ἀμφίβολον ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, ὡς ἐν Ξεν. Κυν. 5, 27.

ἀμβλυωπής, ές, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀμβλωπής**. **II.** ἐνεργ. = ἐξαδυνατίζων τὴν ὅρασιν, Διοσκ. 2. 174.

ἀμβλυωπητικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ὅρασιν, Σχόλ. εἰς Νικ. Θήρ. 374.

ἀμβλυωπία, ἡ, ἡ ἀμβλεῖα ὅρασις, Ἱππ. 1248, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 384D, κτλ.

ἀμβλυ-ωπός, όν, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν τὴν ὅρασιν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 546, Θεόφρ., κτλ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων = ὁ ἀμυδρῶς λάμπων, ἀμβλυωπότερα Ἱππ. 308.27. **II.** ἐνεργ. = **ἀμβλυωπής** II, Διοσκ. 2.129.

ἀμβλυωσμός, ὁ = **ἀμβλυωγμός**, ἀναγινωσκόμενον ἐν Ἱππ. Προρρ. 108.

ἀμβλυώσσω, Ἀττ. **-ττω**, μόνον κατ' ἐνεστ.: (ἀμβλύς)· εἶμαι ἀμβλυωπός, μύωψ, «κοντόφθαλμος,» ἔχω ἀσθενῆ τὴν ὅρασιν, Ἱππ. 168H, 113E, κτλ., Πλάτ. Πολ. 508C,D, 516E, 517D, Ἱππ. Ἐλ. 374D· ἀμβλ. πρὸς τὸ φῶς = τυφλώττω πρὸς τὸ φῶς, ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς, Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 1: ἀλλ' ἀμβλ. τὰ τηλικαῦτα ὁ αὐτ. Τίμ. 27· **τὸ ἀμβλυῶττον** = **ἀμβλυωγμός**, Πλούτ. 2.13E.

ἀμβλωθρίδιον, τό, **I.** (ἴδε ἐν λ. **παιδίον**) «τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος» (Ἁρποκρ.), ἐξάμβλωμα, ἔμβρυον γεννηθὲν προώρως, γεννηθὲν νεκρόν, ἀμβλ. καὶ ἐκτρώματα Φίλων I, 59: πρβλ. καὶ Ἡσύχ. **II.** ἐνεργ. (ἴδε ἐν λ. **φάρμακον**) φάρμακον ἐνεργοῦν πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου Πολυδ. Β. 7.—Κυρίως οὐδέτ. τοῦ **ἀμβλωθρίδιος**, = ὁ προξενῶν ἀποβολήν, ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ἀρεταίῳ περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.11:—ὡσαύτως **ἀμβλώθριον**, τό, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 137.

ἄμβλωμα, ατος, τὸ (ἀμβλίσκω) = ἀποβολή, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. 7, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, κτλ.

ἀμβλ-ωπής, ές, ἀμυδρός, ἀσαφής, ἐπὶ τῶν βλαστημάτων, ὀφθαλμῶν τῶν δένδρων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 15, 2· πρβλ. **ἄμβλωσις** II.

ἀμβλ-ωπός, όν, = τῷ προηγ., ἐπισκοτισθείς, σκοτεινός, βίος Αἰσχύλ. Εὐμ. 955· ἀχλὺς Κριτίας 2.11.

ἀμβλώσιμος,ον, ὁ εἰς ἐξάμβλωσιν, εἰς ἀποβολὴν ἀνήκων, Μανέθ. 4. 413, Μάξιμ. π. κατ. 275.

ἄμβλωσις, εως, ἡ, ἡ ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Β. 7· ἄμβλωσιν ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 15· ἄμβλωσις γίγνεται τοῦ κυήματος ὁ αὐτ. περὶ Ζ. γεν. 4. 4, 43· ἀμβλώσεως γραφὴ Λυσ. Ἀποσπ. 11. **II.** ἡ φθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐκβλαστημάτων τῆς ἀμπέλου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 13.

ἀμβλώσκω, = **ἀμβλυώσσω**, Γαλην. **II.** = **ἀμβλίσκω** I. 2, Συνέσ. 56D.

ἀμβλωσμός,οῦ,ὁ, = ἄμβλωμα, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.11.

ἀμβλώσσω = **ἀμβλυώσσω**, Νικ. Θ. 33. **2)** = **ἀμβλίσκω** Γραμμ.

ἀμβλωτικός, ή, όν, = κατάλληλος ὅπως προκαλέσῃ ἀποβολὴν ἐμβρύου, Γαλην.

ἀμβλ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = **ἀμβλωπός**, αὐγαὶ Εὐρ. Ῥῆσ. 737.

ἀμβόαμα, ἀμβοάω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναβόαμα, ἀναβοάω**.

ἀμβο-ειδής, ές, = ὡς ἄμβων, κεκυρτωμένος, προεξέχων, Ὀρειβάσ. σ. 133 Μαι.

ἀμβολά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀναβολή**· — προοιμίων ἀμβολὰς Πινδ. Π. 1. 4.

ἄμβολα, τὸ μέσον τῆς κεραίας πλοίου, «τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν ἄμβολα (καλεῖται)» Πολυδ. Α. 91.

ἀμβολάδην [ᾰδ], ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **ἀναβολάδην**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ: (ἀναβολή)· μετὰ καχλασμοῦ, ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ... πάντοθεν ἀμβολάδην Ἰλ. Φ. 364, ὅθεν ἐδανείσθη αὐτὸ ὁ Ἡρόδ. (4. 181): μεταφ. μετὰ χρονισμοῦ, μετ' ἀναβολῆς, ἰδιοτρόπως Ἀνθ. Π. 10. 70. **II.** ἐν εἴδει προοιμίου ἢ προανακρούσματος, ὡς τὸ **ἀναβολή** (**ἀμβολά** παρὰ Πινδάρῳ Π. 1. 4): γηρύετ' ἀμβολάδην Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 426, Πινδ. Ν. 10. 62: «ἀμβολάδην, ἀναβάλλων ἢ ἐξ ὑποβολῆς· ἀμβολαὶ γὰρ διαναβολαί· ἀρχὴ καὶ προοίμιον παρὰ τοῖς μουσικοῖς» Ἐτυμ. Μ. 80. 21.

ἀμβολαδίς, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **ἀναβολαδίς**, ζωηρῶς, μετὰ δυνάμεως, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 61.

ἀμβολάς, άδος, ἡ, ἀντὶ **ἀναβολάς**, ἀμβ. γῆ, χῶμα ἐξηγμένον ἐξ ὀρύγματος καὶ σεσωρευμένον πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς Ξεν. Κύρ. 7. 5, 12.

ἀμβολι-εργός,όν, ποιητ. ἀντὶ **ἀναβολ**.—(**ἀναβάλλω** Β. II.) ὁ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀναβάλλων, ἀμελὴς ἀνήρ, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 411· τινὸς ἢ ἔν τινι ὡς πρός τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 548D, 118C.

ἀμβολίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀναβολία**, ἀναβολή, ἀργοπορία, Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ μεταγεν. Ἐπ.

Ἀμβολο-γήρα, ἡ, = ἡ ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας, ἢ τὴν νεότητα διατηροῦσα ἐπὶ μακρόν. Σπαρτιατικὸν ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Παυσ. 3. 18, 1.

Ἀμβρακίδες, αἱ, ὑποδήματα τῶν Ἀμβρακίδων γυναικῶν, Πολυδ. Ζ.' 94.

ἀμβρής, ὄνομα Αἰγυπ. βίβλου: «ἔστι δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμματεῦσι καὶ βίβλος ἱερά, καλουμένη ἀμβρής, δι' ἧς κρίνουσι τὸν κατακλιθέντα ἄρρωστον, πότερον ζώσιμός ἐστιν ἢ οὔ.» Ὡραπόλλ. Ἱερογλ. βιβλ. Α', 38.

ἀμβρίζειν, «θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς» Ἡσύχ.

ἀμβροσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ: (ἴδε ἐν τέλ.).

Ἀμβροσία (= ἀθανασία, ἴδε κατωτέρ. II), ἡ τροφὴ τῶν θεῶν ὅπως νέκταρ ἦτο τὸ ποτὸν αὐτῶν, Ὅμ. κτλ., διὸ καὶ δὲν παρεχωρήθη εἰς τοὺς θνητούς, ὡς περιέχουσα τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς ἀθανασίας, Ὀδ. Ε. 93, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 12, κέξ.· ἡ Σαπφὼ ὅμως καὶ ὁ Ἀναξανδρίδης παρέστησαν τὴν ἀμβροσίαν ὡς τὸ ποτὸν τῶν θεῶν, Ἀθήν. 39Α· ὅθεν ἔχομεν: κατασπένδειν ... ἀμβροσίαν ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1095· καὶ ὁ Ἀναξανδρ. (Ἄδηλ. 7) ἔχει: τὸ νέκταρ ἐσθίω πάνυ .., διαπίνω τ' ἀμβρ. — Ἐνίοτε ἐχρησίμευεν ὡς ἀλοιφὴ ἢ χρῖσμα, Ἰλ. Ξ. 170: οὕτως ἐν Ὀδ. Δ. 445, ἡ Εἰδοθέα ἔθηκεν ὑπὸ τὴν ῥῖνα τοῦ Μενελάου καὶ τῶν συντρόφων αὐτοῦ ἀμβροσίαν «ἡδὺ μάλα πνείουσαν,» ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν τῶν φωκῶν: ὡσαύτως ὡς θεῖόν τι ἀναψυκτικόν, διότι ὁ Σιμόεις κάμνει νὰ ἀναφυῇ ἀμβροσία διὰ τοὺς ἵππους τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ε. 777, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247E, Θεόκρ. 15.108:—παρὰ μεταγ. Ἐπ., οἷοι ὁ Τρύφ. καὶ ὁ Νόνν., λαμβάνεται ὡς θηλ. ἐπίθ. συμφωνοῦν πρὸς τὸ **ἐδωδή**, **φορβή**. **2)** ἐν θρησκευτικαῖς τελεταῖς, κυκεὼν ἐξ ὕδατος, ἐλαίου καὶ διαφόρων καρπῶν, Ἀθήν. 473C, καὶ οὕτω τινὲς ὑπολαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Ἰλ. Ξ. 170. **3)** παρ' ἰατρ., ποτὸν ἀρωματικὸν ἢ βαλσαμώδης ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7.18, Ἀέτ. 14. 2. **4)** εἶδος φυτοῦ τρισπιθάμου τὸ ὕψος, πολυκλάδου, φύλλα ἔχοντος περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ καυλοῦ μικρά, ὡς πηγάνου, ambrosia maritima, Διοσκ. 3.129. **II.** ἀθανασία, σώματος ἀμβρ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 338. (Ἐν τῇ Σανσκρ. amitam εἶναι τὸ ποτὸν τῆς ἀθανασίας, πρβλ. **μορτός**.)

Ἀμβροσία, ἡ, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου τελουμένη κατὰ τὸν μῆνα Ληναιῶνα, Ἐτυμ. Μ. 564.13.

Ἀμβρόσιαι, αἱ, δύο πλαγκταὶ πέτραι ἐν τῇ θαλάσσῃ «ἃς φύσις Ἀμβροσίας ἐπεφήμισεν» Νόνν. Δ. XL. 469.

ἀμβροσί-οδμος, ον, ὁ ἔχων τὴν ὀσμὴν ἀμβροσίας, Φιλόξ. 2. 43.

ἀμβροσιο-δότης, ὁ, ὁ ἀμβροσίαν διδούς, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Mi.

ἀμβρόσιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Μήδ. 983: (ἴδε ἐν λ. **μορτός**):—Ποιητ. τύπος τοῦ **ἄμβροτος**, ἀθάνατος, θεῖος, σπανίως ἐπὶ προσώπων, νύμφη Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 230:—παρ' Ὁμ. ἡ νὺξ καὶ ὁ ὕπνος λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον τὴν λέξιν ταύτην: ἀμβροσίην διὰ νύκτα Ἰλ. Β. 57: περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος, θεῖος, οὐράνιος, ἥδιστος (ὡς τὰ νὺξ ἄμβροτος, νὺξ δαιμονίη, ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν κνέφας, πρβλ. Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 728): οὕτως, ἀμβρ. ὕδωρ Ἐπιγράμμ. Ὁμ. I. 4· ἀμβρ. κρῆναι Εὐρ. Ἱππ. 748:— προσέτι πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς θεοὺς καλεῖται **ἀμβρόσιον**, ὡς ἡ κόμη αὐτῶν, Ἰλ. Α. 529, κτλ., τὰ ἱμάτια αὐτῶν, τὰ πέδιλα, κτλ., Ε. 238, Φ. 507, Ω. 341 καὶ ἀλλ.· ὡσαύτως τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἠλείφοντο, Ξ. 172, Ψ. 187· ἡ φωνὴ αὐτῶν καὶ τὸ ᾆσμα, Ὕμν. Ὁμ. 27.18, Ἡσ. Θ. 69· ἡ φορβὴ (τροφὴ) καὶ ἡ φάτνη τῶν ἵππων αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 369, Θ. 434: — ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς πράγματος ἐξόχως διαπρέποντος καὶ ὡραίου, κάλλος Ὀδ. Σ. 193· ἐπὶ στίχων, Πινδ. Π. 4. 532· ἐπὶ φιλίας, ὁ αὐτ. Ν. 8. 2, κτλ.:—πρβλ. **ἀμβροσία, ἄμβροτος, ἄβροτος** καὶ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

ἀμβροτεῖν, «ἁμαρτεῖν, ἀποτυχεῖν βροτοῦ, ὅ ἐστιν ἀνθρώπου· καὶ κρύπτειν» Ἡσύχ.

ἀμβροτίξας, «ἀπαρξάμενος, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμβροτό-πωλος, ον, ὁ ἔχων πῶλον ἀθανάτου ἰσχύος, ἀμβρόσιον, ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Εὐρ. Τρῳ. 536.

ἄμβροτος, ον, ὡσαύτως η, ον, Πινδ. Ἀποσπ. 3. 15, Τιμόθ. Διθ. 5 (ἴδε ἐν λ. **μορτός**):—ποιητ. ἐπίθ. ὅμοιον τῷ ἐξ αὐτοῦ ἐκταθέντι **ἀμβρόσιος**, ἀθάνατος, θεῖος, μόνον ὅ,τι εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ προσώπων ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, θεὸς ἄμβροτος Ἰλ. Υ. 358, Ὀδ. Ω. 444, Πινδ. Ν.10.11, θεὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 259 (λυρ.)· ἄμβροτε Φάμα, περὶ τοῦ χρησμοῦ, Σοφ. Ο. Τ.158 (λυρ.). **2)** νὺξ ἄμβροτος, ὅμοιον τῷ ἀμβροσίῃ νὺξ Ὀδ. Λ. 330: — ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς πράγ. ἀνήκοντος τοῖς θεοῖς, ἄμβροτον αἷμα Ἰλ. Ε. 339· κρήδεμνον Ὀδ. Ε. 347· ἵπποι Ἰλ. Π. 381· τείχεα Ρ.194, κτλ.: πρβλ. **ἄβροτος**.

ἄμβυξ, ὔκος, ὁ, ἴσως = **ἄμβιξ**, Δράκων 28, Ἡρωδιαν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 3. 286.

ἄμβρυττοι, «εἶδος ἐχίνων θαλασσίων, Ἀριστοτέλης (Ἱστ. Ζ. IV. 5, 2) δὲ αὐτοὺς βρύττους καλεῖ,» Ἡσύχ.

ἄμβων, ωνος, ὁ, Ἰων. **ἄμβη**, ὃ ἴδε (ἴδε ἐν λ. **ὀμφαλός**): ἡ ῥάχις ἢ ἡ ὀφρὺς ὄρους, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.100. **2)** ἐν πινακίῳ ἢ ποτηρίῳ λέγεται ὅτι εἶναι τὸ ὑπερέχον χεῖλος αὐτοῦ (ἀλλ' ἆρά γε δὲν εἶναι μᾶλλον ἡ ἐξόγκωσις τοῦ κέντρου ἢ πυθμένος, οἵα ὑπάρχει εἰς τὰς σημερινὰς φιάλας τοῦ οἴνου;), Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 1, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 1.16, Κριτίας παρ' Ἀθην. 483Β, Πλουτ. Λυκ. 9. **3)** μεταγεν. = **ἄμβων** ἢ ἀναλόγιον ὡς ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου τῷ καλουμένῳ "**Αμβων**, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8697C.

ἀμβωνίζομαι, ἀναβαίνω εἰς τὸν ἄμβωνα, παρ' Ἀριστιν. καὶ Συμ. Λογοθ. ἐν Κανον. 15 τῆς ἐν Λαοδ. Συνόδ. Ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἀμβώσας, Ἰων. ἀντὶ **ἀναβοήσας**, ἴδε ἐν λ. **ἀναβοάω**.

ἀμὲ ἢ **ἀμέ**, Δωρ. ἀντὶ **ἡμᾶς**, Ἀριστοφ. Ἀχ.759, Λυσ. 95, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 2.

ἀ-μέγαρτος, ον, (α στερητ. **μεγαίρω**) ποιητ. ἐπίθ., ἀνεπιφθόνητος, ὁ μὴ φθονούμενος: **1)** πρὸ πάντων ἐπὶ πραγμάτων ἢ καταστάσεων, λυπηρός, μελαγχολικός, θλιβερός, πόνος Ἰλ. Β. 420· ἀνέμων.. ἀϋτμὴ Ὀδ. Λ. 400· μάχη Ἡσ. Θ. 666. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., κακὰ Εὐρ. Ἑκ. 193· πάθος Ἀριστοφ. Θεσμ. 1049, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 401. **2)** ἐπὶ προσώπων, δυστυχής, ἄθλιος, ἀμέγαρτε συβῶτα, ὡς ὀνειδισμός, ἄθλιε, κακόμοιρε χοιροβοσκέ, Ὀδ. Ρ. 219· ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 542· ἀμ. ποίμνα, ἄθλιος ὅμιλος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 641.

ἀ-μεγέθης, ες, ἐλλιπὴς κατὰ τὸ μέγεθος, ὁ μὴ ἔχων μέγεθος, Ἀριστ. Μεταφ.11.10,13 καὶ ἀλλ.· ὁ ἄνευ μεγαλοπρεπείας, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σ.134 Schäf.

ἀ-μέθεκτος, ον, μὴ μετέχων, καὶ ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ.

ἀ-μεθέλκτως, ἐπίρρ. = ἄνευ περισπασμοῦ, δίχα μεθολκῆς Φίλων 1. 559.

ἀμεθεξία, ἡ, τὸ μὴ μετέχειν, τινὸς Κορνοῦτ. περὶ Θ. Φύσ. 35, Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-μεθόδευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεθοδευθῇ ἢ ἀπατήσῃ, κριτὴς Ἑρμᾶς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 976.

ἀμεθοδεύτως, ἐπίρρ. ἄνευ μεθόδου, ἄνευ πανουργίας, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 262, 28. ἔκδ. Λ.

ἀ-μέθοδος, ον, ἀνοδήγητος, ἄνευ σχεδίου, Σέξτ. Ἐμπ. ΙΙ. 2.21.

ἀ-μέθυσον, τό, = ἀμέθυστος ΙΙ. 1, Διοσκ. 1. 176. **ΙΙ.** = **ἀμέθυστος**, ΙΙ. 2, Θεοφρ. Λιθ. 30 καὶ 31.

ἀμεθύστινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀμεθύστου, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἱστ. 2.11.

ἀ-μέθυστος, ον, (μεθύω) ὁ μὴ μεθυσμένος, ὁ ἄνευ μέθης, Πλουτ. 2. 464C. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. ἀμέθυστος, ἡ, φάρμακον κατὰ τῆς μέθης: = ἐντεῦθεν πᾶν ὅ,τι ἐνομίζετο ὅτι ἐνήργει ὡς φάρμακον κατὰ τῆς μέθης, δηλ., **1)** εἶδος βοτάνης, Πλουτ. 2. 647Β, 15Β, ἔνθα ἴδε Wyttenb. **2)** ὁ πολύτιμος λίθος **ἀμέθυστος** Ἑβδ. (Ἔξοδ. κη', 16), Ἀποκάλ. Ἰωάνν. κα' 20, Διον. ΙΙ.1122: λίθος ἀμ. Ἀνθ. Π. 5. 205., 9. 748. Πρβλ. **ἀμέθυσον**.

ἀμεῖ, ὁμοῦ [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH, 1895, aff. D_{18}.

ἀ-μειαγώγητος, ον, (μειαγωγέω) = ἀζύγιστος, Συνέσ.170C.

ἀμείβοντες, οἱ, ἴδε ἐν λ. **ἀμείβω** Α. ΙΙ.

ἀμείβω [ᾰ], Ἰλ., Τραγ.: Ἐπ. παρατ. **ἄμειβον** Ἰλ. Ξ. 381: μέλλ. **-ψω** Αἰσχύλ. Πρ. 23: ἀόρ. **ἤμειψα** Δωρ. **ἀμ-** [ᾰ] Πινδ., ἀπαρ. **ἀμεῖψαι** Ἡρόδ., μετ. **ἀμείψας** Τραγ:—Μέσ., παρατ. **ἠμειβόμην** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἐπ. **ἀμ-** Ἰλ. Γ. 171, κτλ.: μέλλ. **ἀμείψομαι** Εὐρ. Ἱκ. 517: ἀόρ. **ἠμειψάμην** Ἰλ., Σοφ., Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἀμ-** Ἰλ. Δ. 403, Ἡρόδ.:—Παθ. : μέλλ. **ἀμειφθήσεται** Ἡσύχ., ἀόρ. **ἠμείφθην** Ἀνθ. Π. 7. 589, 638, κτλ. (ἀλλὰ καὶ = **ἠμειψάμην** Πινδ. Π. 4. 179, Θεόφρ. 7. 27): πρκμ. **ἤμειπται** Γαλην., ὑπερσ. **ἤμειπτο** Νόνν.—Τὸ ῥῆμα εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ποιητ. καὶ Ἰων., ἀλλ' εὕρηται ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς (ἡ αὐτὴ δὲ παρατήρησις ἰσχύει καὶ διὰ τὰ σύνθετα **ἀντ- ἀπ- ἀνταπ- μετ- ἀμείβω**, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. τὸ **ἀλλάσσω** καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ. (Ἐκ τῆς √**ΜΕϜ** ἢ **ΜΑϜ** μετὰ προθεματικοῦ **α** παράγονται τὰ **ἀμεύομαι** (ὃ ἐ. **ἀμέϜομαι**), **ἀμείβω**, **ἀμοιβή**: πρβλ. Σανσκρ. m î v, m î v â m i (moveo), Λατ. moveo, motus, muto, mutuus. Ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὰ Σανσκρ. apamayê (muto), mi-mayas (ἀνταλλάσσω) ὡς λέξεις μακρόθεν συγγενευούσας.

Α. ἐνεργ. ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω, μεταβάλλω (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), ἔντε' ἄμειβεν Ἰλ. Ρ. 192, κτλ.: τί τινος, ὡς γόνυ γουνὸς ἀμείβων, κινῶν βραδέως τὰ γόνατα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, δηλ. βραδυπορῶν, Ἰλ. Λ. 547 (ἴδε κατωτέρω Β. Ι. 1). κτλ.:— ἑπομένως ἢ **1)** δίδω πρὸς ἀνταλλαγήν, ἀνταλλάσσω, ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε χρύσεα χαλκείων = ἀντὶ χαλκῶν ἔδιδε χρυσᾶ, Ἰλ. Ζ. 235: δάμαρτ' ἀμείψας Εὐρ. Ἄλκ. 46· ἴδε κατωτέρω 6: ἢ συνηθέστερον, **2)** λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμά τι ἀντί τινος Πινδ. Π. 4. 30, Εὐρ. Ἑλ. 1382· πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι ψυχᾶς, νὰ ἐξαγοράσῃς διδοῦσα, παρέχουσα τὴν σὴν ψ., ὁ αὐτ. Ἄλκ. 462, κτλ.: μεθ' ἁπλῆς αἰτιατ., τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω Ἰδυκ. 24. **3)** παρ' Ἀττ. συχνάκις ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τὸν τόπον, ὅθεν διέρχομαι, διαβαίνω· πορθμόν, πόρον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 69, Εὐρ. Ι. Α. 144, κτλ.: ὅθεν **β)** ἢ ἐξέρχομαι οἰκίας τινός, καταλείπω αὐτήν, ἀμ. στέγας, δώματα, Σοφ. Φ. 1262, Εὐρ. Ἠλ. 750, ἢ εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι εἰς αὐτήν· ἀμ. θύρας Ἡρόδ. 5. 72· πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 571: καὶ ἐν γένει ἐγκαταλείπω τόπον τινά, ἀπέρχομαι ἢ τοὐναντίον μεταβαίνω εἰς αὐτόν, (ὡς τὸ Λατ. muto, Ὁράτ. Carm. 39, Od. I. 17. 2), πόλιν ἐκ πόλεως ἀμ. Πλάτ. Σοφ. 224Β, πρβλ. Παρμ. 138D: οὕτω, μορφὴν ἀμ. ἐκ θεοῦ βροτησίαν Εὐρ. Βάκχ. 4: ἀμ. τὰν ἐμὰν [φυλακὰν] ὁ αὐτ. Ρῆσ. 527· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ. 2. **4)** ἁπλῶς = μεταβάλλω, ἀλλάσσω, ἀλλοιῶ, χρῶτα βαφῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 317· χροιᾶς ἄνθος ὁ αὐτ. Πρ. 23, καὶ οὕτω κατὰ μέσον τύπον, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης Σόλων 27. 6. **5)** μετὰ ἐνεργ. μεταβ. σημ. κάμνω ἄλλους νὰ ἀλλάξωσι, τεύχε' ἄμειβον Ἰλ. Ξ. 381· διαβιβάζω, παραλαμβάνων παρά τινος καὶ διδοὺς εἰς ἕτερον, τέκνα.. διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν Εὐρ. Ἑκ. 1159. **6)** σπανίως ὡς τὸ Μέσ. κατωτέρω (Β. Ι. 3) ἀνταποδίδω, ἀμ. χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 729, πρβλ. Χο. 793. **ΙΙ.** ἀμετάβ. κατὰ μετοχ. **ἀμείβοντες**, οἱ, αἱ δοκοὶ αἱ σταυροειδῶς συναντώμεναι, «δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλαις προσπίπτουσαι ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφήν, αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 792, πρβλ. Νόνν. Δ. 37. 588· **ἐν ἀμείβοντι = ἀμοιβάδις**, Πινδ. Ν. 11. 53:—οὕτω πιθ., ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, Λατ. excipit, διαδέχεται, ἀκολουθεῖ, Εὐρ. Ὀρ.1503.

Β. Μέσ., ποιῶ τι ἐκ διαδοχῆς, διαδέχομαι ἄλλον, ἀπολ., ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, ἐκ διαδοχῆς φυλάσσοντες, Ἰλ. Ι. 471· ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ (πρβλ. **ἀμοιβαῖος**) Α. 604: ὠρχείσθην.. ἀμειβομένω Ὀδ. Θ. 379· ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, εἰς τὴν οἰκίαν ἑκάστου ἐκ διαδοχῆς, Ὀδ. Α. 375, Β.140· ἄρουραι ἀμειβόμεναι, ἀροτριούμεναι καὶ ἀφινόμεναι ἀκαλλιέργητοι ἐκ διαδοχῆς Πινδ. Ν. 6.17· οὕτως: ἀμειβόμεναι ὁπλαῖς, διασταυροῦσαι τὰς ὁπλάς, ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ἢ βοῶν, Πινδ. Π. 4. 403. (πρβλ. Ἰλ. Λ. 547 καὶ τὸ τοῦ Οὐεργιλ. Sinuatque alterna volumina crurum)· ἄλλα ἄλλοθεν ἀμείβεται, τώρα ἔρχεται ἓν πρᾶγμα, ἔπειτα δὲ ἄλλο ἐκ διαδοχῆς, Εὐρ. Ἱππ.1108· ἀμείβεται φόνος ὁ αὐτ. Μήδ.1267: μετὰ μετοχ. θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, ἐφορμᾷ ἐκ διαδοχῆς.. Ἰλ. Ο. 684: ἀμ. στενότητι ποικίλλῳ κατὰ τὴν στενότητα, Ξεν. Κυν. 9.14. **2)** συχνάκις ἐπὶ διαλόγου ἀμείβεσθαι ἐπέεσσι, ἀποκρίνεσθαι ἀλλήλοις, Ὀδ. Γ. 148, κτλ. καὶ κατὰ μετοχ. ἀμειβόμενος προσέφη, προσηύδα, προσέειπε Ὅμ.: ἀμ. πρός τινα Ἡρ. 8. 60· πρός τι αὐτόθι 58, Εὐρ. Τρῳ. 903:—ἀλλ' ὡσαύτως μ. αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. ἀμ. τινα μύθῳ, μύθοις, ἐπέεσσιν: ὡσαύτως ἀμείβεσθαί τινα, ἁπλῶς ἀποκρίνεσθαί τινι, Ὅμ., κτλ.: τὸν λόγοις ἀμείφθη Πινδ. Π. 4.180, πρβλ. Θεόφρ.7.27· ἀμείβετο τοῖσδε, διὰ τούτων τῶν λέξεων, Ἡρόδ. 1. 35 καὶ ἀλλ.:— ἀκολούθως μετ' αἰτ. πράγμ. τούτοις ἀμείβου.. εὐμαθές τι Αἰσχύλ. Εὐμ.442, πρβλ.286· μὴ... σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον Εὐρ. Ἱκ. 478· ἀμείψατο ταῦτα, Ἡρόδ. 1. 37 (ἂν καὶ συχνότερον λέγει τοῖσδε): ἔτι δὲ καὶ ταῦτα τοὺς φίλους ἀμείψατο Ἡρόδ. 2. 173, πρβλ. 3. 52, Αἰσχύλ. Ἱκ. 195· τὸν δὲ.. μῆτιν.. ἀμείβετο, εἰς ἀπόκρισιν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν συμβουλήν, Πινδ. Π. 9. 68· οὐχὶ οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ἀλλ' εὕρηται ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 19. **3)** ἀνταποδίδω, ἀποδίδω τὸ ὅμοιόν τινι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγ., δώροισιν ἀμ. τινὰ Ὀδ. Ω. 285· χρηστοῖσι Ἡρόδ. 1. 41, πρβλ. 4. 97· ὁμοίως Δημ. 458· ἐν τέλ.: μετ' αἰτ. προσ. μόνον, τὸν ἄδικον ἀμ. Σοφ. Ἀποσπ. 11: ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ δοτ. πράγμ. ἀμ. εὐεργεσίας χάρισιν Ξεν. Ἀπομ. 4. 3,15· ἢ μετ' αἰτ. πράγ. μόνον, χάριν φιλότητος Σοφ. Ἠλ. 134· βροτῶν ἀσυνεσίας Εὐρ. Φοίν. 1727· τὴν προϋπαρχὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 5· σπανίως μετὰ δοτ. προσ. πολλοῖσι γὰρ κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο Εὐρ. Κύκλ. 311: σπανίως ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἕνεκά τινος, ἀμ. τινὰ τῆς δικαιοσύνης Λουκ. Ἐνύπ.15. Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ χρῆσις εἶναι: ἀνταποδίδω καλὸν ἀντὶ καλοῦ· ἀλλὰ καὶ κακὸν ἀντὶ καλοῦ, Πινδ. Π. 7.19· κακὸν ἀντὶ κακοῦ, Εὐρ. Ἠλ.1093. **ΙΙ.** λαμβάνω ὡς ἀν-

τάλλαγμα, δι' ἀνταλλαγῆς, λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν Σοφ. Τρ. 737. **2)** ὡς τὸ ἐνεργ., ἀλλάσσω τόπον, ἐξέρχομαι ἢ εἰσέρχομαι, ψυχὴ .. ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων Ἰλ. Ι. 409· καὶ τἀνάπαλιν ἐπὶ πραγμάτων καταπινομένων, -φάρμακα .. ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων Ὀδ. Κ. 328· ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν .., ἡ μὲν ἔσω .., ἡ δὲ θύραζε Ἡσ. Θ. 749· οὕτω: πατρίδ' ἀμειψάμενος Σόλων 4· ποταμὸν Σιμων. παρ' Ἡροδ. 7. 228· βίοτον ἀμείψεται (ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἀμείψει) Αἰσχύλ. Χο. 1019· πρόθυρα αὐτόθι 965· πύλας Εὐρ. Ἄλκ. 752· γῆν οὐρανοῦ ἀμ., τὴν γῆν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, Πλούτ. 2. 607Ε· ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον Θεόκρ. 2. 104· ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος Πλάτ. Ἀπολ. 37D· ὡσαύτως: ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται πήματα, διέρχεται δι' αὐτῶν, ὑφίσταται, Εὐρ. Ὀρ. 979. **3)** ἀνταλλάσσω τι πρός τι: πρὸς νόμισμα Πλουτ. Αἰμίλ. 23. **III.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ· μελισσᾶν πόνον Πινδ. Π. 6. 54, πρβλ. 7. 19· ἴδε **ἀμεύομαι.** **IV.** ἐν Αἰσχύλ. Θ. 856· πίτυλον χεροῖν, ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντα ἀμ. θεωρίδα, προπέμπει, συνοδεύει (deducit κατὰ Βλωμφίλδιον).

ἀμειβώ, οῦς, ἡ, = ἀμοιβή, Εὐστ. 1471. 30.

ἀ-μειδής, ές, ὁ μὴ μειδιῶν, κατηφής, Πλούτ. 2. 477Ε, Ὀρφ. Ἀργ. 1086, Ὀππ.

ἀ-μείδητος, ον, = τῷ προηγ., Ἑδδ. (Σοφ. Σολ. ιζ', 4): νὺξ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 908· βέρεθρον Ὀρφ. Ἀργ. 975· Τάρταρος Συλλ. Ἐπιγρ. 5816:— ὡσαύτως **ἀ-μειδίατος, ον,** Δίων Χρυσόστ. 1. 169.

ἀ-μείλικτος, ον, (μειλίσσω) ὁ μὴ ἀπαλυνθείς, τραχύς, σκληρός, ἐπὶ λόγων Ἰλ. Λ. 137, Φ. 98: ἐπὶ δεσμῶν, Ἡσ. Θ. 659. **II.** ἐπὶ προσώπ. = τῷ ἑπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 337, Μόσχ. 4. 26.

ἀ-μείλιχος, ον, (μειλίσσω) = ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, ἀνεξίλαστος, Ἀΐδης Ἰλ. Ι. 158· ἦτορ αὐτόθι 572· βία Σόλων 32· στρατὸς, κότος Πινδ. Π. 6. 11., 8. 10:—τύπος τις **ἀμειλίχιος** ἀπαντᾷ ἔν τινι Ἐπιγράμμ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3344b. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετρίαστος, πόνος Αἰσχύλ. Χο. 623. ἀμείλιχα σάρκες ἔχουσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 6860b.

ἀμείνων, ον, γεν. **ονος,** ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ **ἀγαθός,** = καλλίτερος (ἴδε ἐν τέλ.): **I.** ἐπὶ προσώπ., ἱκανώτερος, εὐρωστότερος, ἰσχυρότερος, γενναιότερος, συχν. παρ' Ὁμήρ. κτλ.: οἱ ἀμείνονες, οἱ καλλίτεροι, ἀξιώτεροι, Λατ. optimates, Πλάτ. Νόμ. 627Α: ἴδε ἐν λέξ. **ἀγαθός.** **II.** ἐπὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ἁρμοδιώτερος, Ἰλ. Α. 116, 274, Γ. 11· μέγ' ἀμ. Ἰλ. Χ. 158, κτλ.: πολλὸν ἀμ. Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 19: μετ' αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. ἀμείνων παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι Ἰλ. Ο. 641, πρβλ. Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 443, Αἰσχύλ. Πρ. 335, κτλ. **2)** ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, **ἀμεινόν** [ἐστι], εἶναι καλλίτερον ἢ ἁπλῶς, εἶναι καλόν: μετ' ἀπαρεμφ. ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον Ἰλ. Α. 274, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἤ, ἄμεινόν ἐστι ἢ γίγνεταί τινι μετὰ μετοχῆς, εἴ σφι ἄμεινον γίνεται τιμωρέουσι, ἂν εἶναι καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ βοηθήσωσι, Ἡρόδ. 7. 169, πρβλ. Θουκ. 1. 118., 6. 9:—οὕτω καὶ ἀπολ. εἰ τό γ' ἄμεινον Ἰλ. Α. 116, Ἡρόδ. 1. 187· βουλοίμην .. εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Ἀπολ. 19Α· συχν. μετ' ἀρνήσεως, οὐ γὰρ ἄμεινον, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν (Ὀδ. Η. 159)· οὐ μέντοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 750, Ἡρόδ. 1. 187· εἰρήσεται γάρ, εἴτ' ἄμεινον εἴτε μή, Δημ. 578. 12. **3)** οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἀμ. πρήσσειν, «ζῶ ἢ περνῶ» καλλίτερα, Ἡρόδ. 4. 156, κἑξ. κτλ.: οὕτως, ἔστι τινὶ ἐπὶ τὸ ἄμεινον, Ψήφ. παρ' Ἀνδοκ. 10. 35, πρβλ. μαντείαν παρὰ Δημ. 1072. 15: ὡσαύτως, τὰ ἀμείνω φρονεῖν, συγκαταλέγεσθαι μετὰ τῆς καλῆς μερίδος (τῶν Ἑλλήνων), Ἡρόδ. 7. 145· τοῖσι τὰ ἀμ. ἑάνδανε ὁ αὐτ. 9. 19. **III.** ἐπίρρ. **ἀμεινόνως** εὕρηται ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 321. **IV.** ἕτερον συγκριτικὸν **ἀμεινότερος, α, ον,** ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ἀμείνων** ἀπαντᾷ παρὰ Μιμνέρμ. 13. 9, καὶ παρ' Ἀνων. ἐν Φίλωνι 2. 500. [Ἡ ἀρχικὴ ῥίζα ἴσως διετηρήθη ἐν τῷ παλαιῷ Λατ. mānus = (bonus), ὁπόθεν τὸ māne (= ἐγκαίρως), Mānes (ἀγαθὰ πνεύματα, αἱ σκιαὶ τῶν τεθνεώτων), im-mānis].

ἀμειπτήριον, τό, ἀνταμοιβή, Θεόδ. Στουδ. σ. 449.

ἀμειπτικός, ή, όν, ὁ ἀνταμείβων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 31.

ἀμείρω = **ἀμέρδω,** ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, μ. γεν. πράγμ. Πινδ. Π. 6. 27.

ἀμειψικοσμίη (Δημόκρ.), «μετακόσμησις» Ἡσύχ.

ἀμειψιρρυσμέω, (ῥυσμός = ῥυθμός) ἀλλάσσω σχῆμα, μεταμορφοῦμαι, Δημόκρ. παρ' Ἡσυχ., Ἐτυμολ. Μ.

ἀμειψιρρυσμία, ἡ, ἀλλαγὴ σχήματος, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 47.

ἀμειψί-χροος, ὁ μεταβάλλων τὴν χροιάν, Ἡσύχ.

ἄμειψις, εως, ἡ, (ἀμείβω) ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, Πολύβ. 10. 1, 5· ἐν ἀμείψει τῶν τάξεων, καθ' ἣν ὥραν ἀλλάσσονται αἱ τάξεις, Πλουτ. Ἀριστείδ. 16:—μεταλλαγή, διαδοχή, ὁ αὐτ. Σύλλ. 7. **II.** ἀνταπόδοσις, ὅθεν καὶ ἀπόκρισις, ὁ αὐτ. 2. 803C.

ἀ-μείωτος, ον, ὁ μὴ μειούμενος ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μειώσῃ, Βασιλ. ἐν Ἀνεκδ. Βοϊσσ. 1. 87.—Ἐπίρρ. **-τως** Ὀλυμπιόδ.

ἀ-μέλαθρος, ον, = ἄνευ μελάθρου, ἄοικος, Μανέθ. 4. 113.

ἀμέλγω, [ᾰ]: μέλλ. **ξω,** = ἀρμέγω, μετ' αἰτ. τοῦ ἀμελγομένου ζῴου, μῆλα.., ὅσσ' ἤμελγε Ὀδ. Ι. 238· ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας αὐτόθι 244: βόας Θεόκρ. 4. 3:—Μέσ. μετὰ μεταφ. σημασίας **ἀμέλγεσθαι** τοὺς ξένους, λαμβάνω ὅ,τι ἔχουν, τοὺς γυμνώνω, κοινῶς: «τοὺς ἀρμέγω,» Ἀριστοφ. Ἱππ. 325· ἀμ. χροὸς αἷμα Νικ. Ἀλεξιφ. 506. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ ἀμελγομένου ἐκ τῶν ζῴων γάλακτος, ἀμ. γάλα Ἡρόδ. 4. 2· καὶ κατὰ παθ., ὄϊες.. ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν Ἰλ. Δ. 434· γάλα πολὺ ἀμ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 21, 6, πρβλ. 20, 10· νέκταρ ἀμέλγονται Ἴων 1 Bgk.:—Μέσ. ἐπιτρέπω νὰ θηλάσῃ Ὀππ. Κ. 1. 437. **2)** μεταφ. ἐκθλίβω τι ὡς γάλα, ἐξάγω· ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἔμελξε γάνος Ἀνθολ. ΙΙ. 9. 645· δάκρυ ἠλέκτροιο Διον. ΙΙ. 293. **III.** πίνω «βυζαχτά», αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω Θεόκρ. 23. 25:—πρβλ. Βίωνα 1. 48, καὶ συχν. παρὰ Νόνν. (Ἐκ √ΜΕΛΓ, μετὰ προθεματ. α παράγεται καὶ τὸ **ἀ-μολγ-εύς,** κτλ. πρβλ. Λατ. mulctra, κτλ.: Παλαιοσκανδιν. milk-ja, Παλ. Ὑψ. Γερμ. milch-u, Λιθ. mélz-u, (mulgeo). Ἡ √ΜΕΡΓ (ἴδε **ἀμέργω**) εἶναι συγγενής· ἀλλὰ ὁ ἔχων τὸ **Λ** τύπος περιορίζεται εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη: πρβλ. τὸ τῆς λαλουμένης «ἀρμέγω». Τὸ Λατ. mulceo ὁ Κούρτιος τὸ ἀνάγει εἰς ἄλλην ῥίζαν.

ἀμέλδω, τήκω, «ἀμέλδειν, τήκειν» Ἡσύχ.

ἀμέλει, κυρίως προστακτ. τοῦ **ἀμελέω·** (πρβλ. **ἀμέλησον** Λουκ. Νεκρ. Δ. 5. 2), = μὴ σε μέλει, δὲν πειράζει· ἰδίως ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 877, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7:—ὅθεν **II.** ὡς ἐπίρρ. = ἀναμφιβόλως, βεβαίως, χωρὶς ἄλλο, μάλιστα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 368, Νεφ. 488 καὶ ἀλλ., Πλάτ. Φαίδων 82Α καὶ ἀλλ.: συχνάκις εἰρωνικῶς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 532. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀμέλει· διὸ· ἁπλῶς [καλῶς]· οὕτως οὖν, τοιγαροῦν».

ἀμέλεια, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀμελοῦς = ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, **ἀμέλεια** Θουκ. 1. 122., 5. 38 κτλ. τινός, πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 905Β: περί τινος αὐτόθι 903Δ: ὡσαύτως κατὰ πληθ. γονέων ἀμέλειαι Πλάτ. Πολ. 443Δ, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 4.

ἀμελετησία, ἡ, ἔλλειψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, παραμέλησις μελέτης, Πλάτ. Θεαίτ. 153Β· μνήμης ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 275Δ.

ἀ-μελέτητος, ον, ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκηθείς, ἀγύμναστος, ἀπροετοίμαστος, περί τινος, ἔν τινι Πλάτ. Συμπ. 172Δ, Νόμ. 635C· τινος, πρός τι Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 7, Τόξ. 29, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 16. 5· ἀπολ. ἐπὶ ἵππων, ἀγύμναστος, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 19, καὶ ἀλλ.:—Ἐπίρρ. ἀμελετήτως ἔχειν, εἶναί τινα ἀμελέτητον, ἀπαράσκευον, Πλάτ. Συμπ. 173C.

ἀμελέω [ᾰ]: μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **ἠμέλησα,** Ἐπ. **ἀμ.,** πρκμ. **ἠμέληκα** Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43: (ἀμελής). Δὲν φροντίζω περί .., ὀλιγωρῶ, παραμελῶ (ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως) Ὅμ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν Ἰλ. Ρ. 697· οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, ἔνθα ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς προστασίας, Θ. 330· οὐκ ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος, δὲν ἠδιαφόρησε περὶ τοῦ Πατρόκλου [ὅπως σκυλεύσῃ αὐτὸν], Ρ. 9:—οὕτω καὶ μεθ' Ὅμ. μετὰ ἢ ἄνευ ἀρνήσ.: εἰ τούτων ἀμελήσει Ἡρόδ. 2. 121, 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Θουκ. 3. 40, Πλάτ., κτλ.: δόξης ἀμελῆσαι Δημ. 303, 21: ἀμελήσας ὑμῶν ὁ αὐτ. 568. 16.—Ἐν Λυκούρ. 149. 36, ἀντὶ **τούτῳ** διωρθώθη **τούτου.** **2)** ἀπολ. = εἶμαι ἀμελής, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 398, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἰσοκρ. 206Ε, κτλ.: τὸ μάμελεῖν (ὅ ἐ. μὴ ἀμελεῖν) μάθε, μάθε νὰ μὴ παραμελῇς, νὰ προσέχῃς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 86:— σπανία σύνταξ. πῶς ἐπὶ φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν, πῶς εἶναι ὀρθὸν (καλὸν) νὰ ἀμελῇ τις τῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς καθηκόντων, Σοφ. Ἠλ. 237. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., Ἡρόδ. 7. 163, μ. αἰτ. προσώπ. καὶ μετοχ., παραβλέπω, ἀνέχομαι, ἀφίνω, ὡς τὸ περιορᾶν, παῖδας... λάθρα θνήσκοντας ἀμελεῖ, τοὺς ἀφίνει νὰ ἀποθνήσκωσιν, Εὐρ. Ἴων 439:— ὁ Ξεν. ἔχει τὴν γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἑλλ. 5. 2, 16, Ἀπομ. 2. 3, 9. **4)** μετ' ἀπαρ., παραμελῶ νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 2. 66, Πλάτ. Φαίδων 98D, Νόμ. 944C, καὶ ἀλλ. **II.** Παθ. παραμελοῦμαι, περιφρονοῦμαι, Εὐρ. Ι. Α. 1094, Θουκ. 1. 68· ἐκφεύγει τἀμελούμενον, Σοφ. Ο. Τ. 111· οὐδ' ἐκεῖνά μοι ἀμελεῖται Ξεν. Οἰκ. 12. 2· οἱ ἠμελημένοι ἄνθρωποι Θουκ. 2. 49: — Ἐπίρρ. **ἠμελημένως** = μετ' ἀμελείας, ἀπροσέκτως, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 19. **III.** **ἀμέλει,** ἴδε ἐν λέξ.

ἀμέλημα, τό, τὸ ἀμεληθέν, ἀμέλεια, Γλωσσ.

ἀμελής [ᾰ], **ές,** (μέλει) = ἀμελής, ὀλίγωρος, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, Ἀριστοφ. Λυσ. 882, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 19· φιλοπότης τε κἀμελής Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 10· ἀργὸς .. καὶ ἀμ. Πλάτ. Πολ. 421D, κτλ.:—οὕτως ἐν ἐπιρρ. **-λῶς** = ἀμελῶς, ὀλιγώρως, Θουκ. 6. 100. Συγκρ. **-έστερον** ὁ αὐτ. 2. 11. **2)** μ. γεν., ὁ ἀμελῶν τινος, ἀδιαφορῶν πρός τι, Πλάτ. Σοφ. 225D, κτλ.: περί τινα Ἰσοκρ. 391Δ:—οὕτως ἐν ἐπιρρ., ἀμελῶς ἔχειν τινὸς Πλάτ. Νόμ. 932Δ: πρός τι Ξεν. Οἰκ. 2. 7: περί τινα ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 7. **3)** μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀμελὴς ποιεῖν, οὐχὶ ἀμελὴς εἰς τὸ ἐκτελεῖν Πλουτ. 2. 64F. **II.** παθ., ὁ περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, παρημελημένος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 41. **2)** οὐκ ἀμελές ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ .., ἐνδιαφέρομαι νὰ .. Λουκ. περὶ τῶν Διψάδων 9.

ἀμελής [ᾰ], ές, (μέλος) ἄνευ μέλους, ὁ μὴ μελῳδικός, Πολυδ. Β. 117.

ἀμελητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀμελέω**, δεῖ ἀμελεῖν, τινὸς Ἰσοκρ.190C: ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἀμελητέα ἐστί τινος Ἀρρ. Ἀνάβ.1. 24, 1. II. **ἀμελητέος**, α, ον, = ὃν πρέπει τις νὰ ἀμελήσῃ, Λουκ.Τίμ. 9, Ἀρρ. Ἀνάβ.1.7, 5.

ἀμελητής, οῦ, ὁ, ὁ παραμελῶν, ὁ ὀλιγωρῶν, Γαλην. 4, σ. 390, Λοβ. Φρύνιχ. 514.

ἀμελητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ν' ἀμελῇ, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρὸς τὴν ἀμέλειαν, Ἀλύπ. Εἰσαγ. Μουσ. σ. 4.

ἀμέλητος, ον, ὅμοιον τῷ **ἀμελής** II, περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, ἀνάξιος φροντίδος, πόλλ' ἀμέλητα μέλει Θέογν. 422.—Τὸ ἐπίρρ. **ἀμελητί**, ἐν Λουκ.Τίμ. 12, εἶναι πιθανῶς ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀμελλητί**.

ἀμελία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀμέλεια**, Εὐρ.Ι.Α.850, Ἀποσπ.187.

ἀμελκτέον, ῥηματ.ἐπιθ. τοῦ **ἀμέλγω**, δεῖ ἀμέλγειν, Γεωπ.18.3.

ἀμελκτήρ, ὁ, «ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν» Ἡσύχ. ἐν λ. ἀρακτήρ.

ἀμελκτός, όν, ὁ ἠμελγμένος ἢ ὅστις δύναται νὰ ἀμελχθῇ, Ἀρκάδ. σ. 83.

ἀ-μέλλητος, ον, ὁ ἄνευ μελλήσεως, ὁ ἄνευ ἀναβολῆς, ἀνυπέρθετος, Λουκ. Νιγρ. 27.—Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 4. 71, 10, ὡσαύτως **ἀμελλητί** Θεμίστ. 208C: ἴδε ἐν λέξ. **ἀμέλητος**.

ἄμελξις, εως, ἡ, (ἀμέλγω) «ἄρμεγμα», Πινδ. Ἀποσπ. 73, Ἑβδ. (Ἰὼβ κ', 17).

ἀ-μελῴδητος, ον, ἄνευ μελῳδίας Ἀριστόξ. σ. 293.

ἄ-μεμπτος, ον, ἄψεκτος, ἄμωμος, **ἄμεμπτος** Εὐρ. Ι.Α. 1158, Κύκλ. 342· ἀμέμπτους ὑμᾶς ἐδείξατε Δημ. 300. 17· ἄμεμπτος χρόνου ὡς πρὸς τὸν χρόνον Αἰσχύλ. Πέρσ. 692· ἄμ. τι, ἄμεμπτος εἴς τι πρᾶγμα Μενάνδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 4: πρός τι Αἰσχύλ. Ἱκ. 629. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, δεῖπνον Ξεν. Συμπ. 2. 2· δίκη Πλάτ. Νόμ. 945D· ἄμ. πάντα ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2· ἄμ. ὑπὸ τῶν φίλων ὁ αὐτ. Ἀγησ. 6. 8· ἄμ. ἐκείνῃ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ αἰτία ψόγου εἰς ἐκείνην, Πλουτ. Σύλλ.35:—Συγκρ. **ἀμεμπτότερος** Πλουτ. Ἀγησ. 5:—Ἐπίρρ. **-τως** = ἀψέκτως Αἰσχύλ. Ἱκ. 269, Σοφ. Φ. 1465, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 10. II. ἐνεργ. = ὁ μὴ ψέγων, ὁ ἐντελῶς εὐχαριστημένος, ἄμεμπτόν τινα ποιεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 52., 8. 4, 28:—οὕτως ἀμέμπτως δέχεσθαί τινα αὐτόθι 4. 2, 37.

ἀ-μεμφής, ές, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παθητ. σημασ. = **ἄμεμπτος** I, Παλ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 3 (σ. 9), Πινδ. Ο. 6.78, Αἰσχύλ. Πέρσ. 168, Ἱκ. 581: πρβλ. **ἀμόμφητος**:—ποιητ. τύπος ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. πεζοῖς, ὡς Πλουτ. Κίμ. 2. II. ἐνεργ. = **ἄμεμπτος** II, Πλουτ. 2. 610E· ἀμ. τῶν ἀμελειῶν ὁ αὐτ. Αἰμύλ. 3.—Ἐπίρρ.: **-φῶς**, Ἰων. **-φέως**, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 11.

ἀμεμφία, ἡ, τὸ μὴ μέμφεσθαι, διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις = ὁ διαλλακτὴρ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένος μομφῆς παρὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θ. 909· ἀμεμφίας χάριν, χάριν ἀποφυγῆς ἐπιπλήξεως, Σοφ. Ἀποσπ. 259. Ὁ Ἕρμαννος ἀναγινώσκει **ἀμεμφεία**.

ἀμεμψι-μοίρητος, ον, = **ἀμεμψίμοιρος**, = Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. Fevr.1878.

ἀ-μεμψίμοιρος, ον, ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του, Μάρκ. Ἀντων. 5. 5.

ἄμεναι [ᾱ], ἀντὶ **ἀέμεναι**, Ἐπ. ἀπαρέμ., ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἄω, ἱκανοποιῶ, Ἰλ. Φ.70.

ἀμενηνός [ᾱ], όν, ὡσαύτως ή, όν, Ὀπ. Ἁλ. 2. 58:— Ποιητ. ἐπίθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν φασμάτων ἢ τῶν σκιῶν τῶν νεκρῶν, ἐλαφρῶς κινούμενος, ἀφανιζόμενος ταχέως, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, 536, Λ. 29, καὶ ἀλλ.: ὡσαύτως ἐπὶ ὀνείρων, Τ. 562: περὶ τινος τετραυματισμένου, ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι Ἰλ. Ε. 887: σπάνιον παρὰ Τραγ., ἀμ. ἀνήρ, περὶ τοῦ Αἴαντος, ἐκλελυμένος, ἀσθενὴς ἐκ τῆς νόσου, Σοφ. Αἶ. 890· νεκύων ἀμ. ἄγαλμα Εὐρ. Τρῳ.193 (λυρ.). 2) μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ θνητῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, παρερχόμενος, ἄστατος, ἀσθενής, φῦλ' ἀμενηνὰ ἀνθρώπων Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 352· σκιοειδέα φῦλ' ἀμ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 686. 3) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἱππ., Ἀριστ., κτλ.: ἀσθενής, ἀδύνατος, ἰσχνοῖσι καὶ ἀμενηνοῖσι Ἱππ. Προρρ. 109, ἀμ. φωνὴ Ἀριστ. Προβλ. 11. 6. 2· οἱ ἄκεντροι σφῆκες .. ἀμενηνότεροι ὁ αὐτ. 9. 41,12, πρβλ. Τίμ. Λοκρ.100C:— οὕτως, ἀμ. κλῆμα, φύλλον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.14, 5, Ἱ. Φ. 3. 9, 1: — τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἀσθενῶς, ἀδυνάτως, **ἀμενηνὸν** φθέγγεσθαι Ἀριστ. Προβλ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁρᾶν Φιλόστρ. 889· ἀμενηνὰ φαείνειν Ἄρατ. 905. (πιθανῶς ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ μένος, ἄνευ μένους, ἰσχύος).

ἀμενηνόω, ἐξασθενίζω, ἐπαμβλύνω τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν δύναμιν πράγματός τινος, ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ἰλ. Ν. 562· τὰς ἐπιθέσεις· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἀμενής, ές, = ἀμενηνός, Εὐρ. Ἱκ.1116 (λυρ.).

ἀμενητί, «χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι,» Σουΐδ.

ἀμέρα, ἀντὶ **ἡμέρα**.

ἀμεργόν, «ἡ εἱμαρμένη, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἀμέργω [ᾰ]: μέλλ. -ξω = δρέπω σύρων, κόπτω, Λατ. decerpo, distringo, ἄνθε' ἀμέργοισαν παῖδα, Σαπφ.121· πετάλων ἄπο .. χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 397 (λυρ.)· ἀμ. τὰς ἐλαίας Κωμ. Ἀνών. ἐν Meineke 5, σελ. 123. Κατὰ μέσ. φωνήν, ἀμερξάμεναι δρυὸς ἄγρια φύλλα Θεόκρ. 26. 3, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1144, Νικ. Θ. 864, κτλ.— οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ ὑγρῶν, διότι τὸ ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 882 ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ **ἀμέλγουσι**. (Ἐκ √ΜΕΡΓ μετὰ προθεματικοῦ α παράγονται καὶ τὰ **ἀμοργός**, **ἀμόργη**· ὡσαύτως **ὀμόργνυμι** (μετὰ προθεματικοῦ ο): πρβλ. Σανσκρ. marg mârghmi (abstergeo)· Λατ. mergae, merges. Συγγενὲς τῇ √ΜΕΛΓ, ἴδε **ἀμέλγω**).

ἀμέρδω [ᾰ]: μέλλ. σω, Ὀρφ.: ἀόρ. **ἤμερσα**, Ἐπ. **ἀμ-**:—Μέσ. ἀόρ. μετοχ. **ἀμερσάμενος**:—Παθ., ἀόρ. **ἠμέρθην**:—Ἐπ. ῥῆμα, σπανίως εὑρισκόμενον παρὰ Τραγ., οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ (πρβλ. **ἀπ-αμείρω**) = ἀποστερῶ τινά τινος, ἀφαιρῶ τινός τι, ζημιῶ τινα, ἀείποτε δὲ ἐπὶ πράγματος ἀνήκοντος κυρίως εἴς τινα, μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγ., ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε Ὀδ. Θ. 64· εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς Ἡσ. Ἀσπ. 331, πρβλ. Σιμων. 115· (ἴδε κατωτέρω)· εἰ μὴ στάσις .. σ' ἄμερσε πάτρας Πινδ. Ο.12. 24· ὡσαύτως μὲ διπλ. αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγμ., τιμὴν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 312:—Παθ. στερίσκομαι πράγματός τινος, φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς Ἰλ. Χ. 58· οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι Ὀδ. Φ. 290· τὸ ἧπαρ τῆς ἐκροῆς ἀμερθὲν Ἀρετ. περὶ Ὀξ. Παθ. 2. 6:—σπάν. μετ' αἰτ. πράγ. ἂν .. καρπὸν ἀμερθῶσι (ἄλλη γρ. **ἀμέρσωσι**, ἴδε κατωτ. 2) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 8, 2. 2) μετ' αἰτ. προσ. μόνον, στερῶ τῶν φυσικῶν δικαίων, τὸν ὁμοῖον ἀμέρσαι Ἰλ. Π. 53: οὕτω καί, ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη, ἡ τοῦ χαλκοῦ λάμψις ἠμαύρου, ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμούς, Ἰλ. Ν. 340· πρβλ. Ἡσ. Θ. 698· ἔντεα πατρὸς καλὰ τά .. καπνὸς ἀμέρδει, ἀφαιρεῖ τὴν στιλπνότητα αὐτῶν, τὰ ἀμαυροῖ, τὰ μαυρίζει, Ὀδ.Τ.18· οὕτω καὶ μέσως, φέγγος ἀμερσάμενος, ἀποσβέσας αὐτό, Ἀνθ. Π.15, 32. 3) ἅπαξ τὸ ἐνεργ. φαίνεται ἔχων τὴν ἔννοιαν τοῦ παθ., στεροῦμαι, ἀμέρσας βίον Εὐρ. Ἑκ.1029 (λυρ.)· τινὲς ὅμως ἑρμηνεύουσιν **ἀφανίσας** καὶ ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸν φόνον τοῦ Πολυδώρου ὑπὸ τοῦ Πολυμήστορος. II. παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἐν χρήσει ὡς τὸ **ἀμέργω**, δρέπω, λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας (ἐκτὸς ἂν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ **ἀμέρξας**) Ἀνθ. Π.7. 657. (Ἐκ √ΜΕΡ (μείρομαι) μετὰ προθεματ. α. Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἀμείρω**).

ἀμέρεια, ἡ, τὸ ἀδιαίρετον, Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-μερής, ές, ὁ ἄνευ μερῶν, ἀμέριστος, ἀδιαίρετος, Πλάτ. Θεαίτ. 205A, Παρμ.138A, Ἀριστ., κτλ.: τὸ **ἀμερές**, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. **-ρῶς** Κλήμ. Ἀλ. 542. 2) **τὰ ἀμερῆ** (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὕστ. 2.19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμεριαῖος, α, ον, = ἀδιαίρετος, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2.1046D.

ἀμεριμνάω, ὀρθότ. **ἀμεριμνέω**, «ἀφροντιστεῖν Ἀττικῶς· ἀμεριμνᾶν, Ἑλληνικῶς,» Μοῖρις ἐν λέξει **ἀφροντιστεῖν**.

ἀμεριμνέω, εἶμαι ἀμέριμνος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 5, Ἐκκλ.

ἀμεριμνησία, = **ἀμεριμνία**, Ἑβδ.

ἀμεριμνία, ἡ, ἔλλειψις μεριμνῶν, ἀφροντισία, Λατ. securitas, Πλουτ. 2. 830A, Συλλ. Ἐπιγρ. 2778· ἀμ. τῆς δεσποτείας Ἡρωδιαν. 2. 4, 13.

ἀ-μέριμνος, ον, ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ μερίμνης, ἄφροντις, ἀδιάφορος πρός τι, Μενάνδ. Ἄδηλ. 20· βίος Ἀνθ. Π. 9. 359.—Ἐπίρρ. **-νως** Ἡρωδιαν. 4. 5, 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 6254.11. II. παθ., περὶ οὗ οὐδεὶς μεριμνᾷ, παρημελημένος, Σοφ. Αἶ.1207. III. ὁ ἀποδιώκων τὰς μερίμνας, Ἀνθ. Π.11. 24:—**ἀμέριμνον**, τό, ὄνομα φυτοῦ, Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 25.13.

ἀμέριος, Δωρ. ἀντὶ **ἡμέριος**.

ἀ-μέριστος, ον, ἀδιαίρετος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἄτομος, Πλάτ. Θεαίτ. 205C, Τίμ. 35A, Ἀριστ., κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἰάμβλ., κτλ.

ἀ-μερμηρεί, ἐπίρρ. ἀμερίμνως, ἀδιαφόρως, ἀμελῶς, Εὐστ.1416. 10, Ἀνέκδ. Ὀξον. 2. 313.

ἀμερνός, «ἄπειρος,» Ἡσύχ.

ἀμερόκοιτος, Δωρ. ἀντὶ **ἡμερόκοιτος**.

ἄμερος, Δωρ. ἀντὶ ἥμερος.

ἀμερσί-γαμος, ον, ὁ ἀποστερῶν τινα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ, Νόνν. Δ. 7. 226.

ἀμερσί-νοος, ον, ὁ ἀποστερῶν τινα τὸν νοῦν, ὁ καθιστῶν τινα παράφρονα, Νόνν. Δ.1. 388.

ἄμερσις, εως, ἡ ἀποστέρησις Εὐστ.1585. 46.

ἀμερσί-φρων, ον, ἀμερσίνοος, Ἡσύχ.

ἄμερφες, «αἰσχρόν» Ἡσύχ.

ἀ-μεσίτευτος, ον, ὁ ἄνευ μεσίτου, ἢ μεσιτείας, Συνέσ. σ.116.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ.

ἀ-μεσολάβητος, ον, ὁ ἄμεσος, ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως ἑτέρου, Εὐστ. Πονήμ. 73. 75., 209. 48, κτλ.

ἄ-μεσος, ον, ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως ἑτέρου· ἄμεσα καὶ ἀναπόδεικτα, ἐπὶ προτάσεων ἃς δὲν δύναταί τις νὰ ἀποδείξῃ διὰ συλλογισμῶν τῇ χρήσει τοῦ μέσου ὅρου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότερα 2.23,4., 1. 3, 2, κτλ. Ἐπίρρ. **ἀμέσως** = ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως πράγματος τινος, εὐθύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 9539, Ὀλυμπιόδ.

ἀ-μετάβᾰτος, ον, ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, ἀμετάβατον ῥῆμα Γραμμ. Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ.

ἀμεταβλησία, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 3, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 3.

ἀμεταβλητί, ἀμεταβλήτως, Σχόλ. εἰς Ἰλιάδος Π. ὡς ἐξήγησις τοῦ **ἀσπερχές.**

ἀ-μετάβλητος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 4. ἀμ. εἰς ἄλλα Τίμ. Λοκρ. 98C: τὸ ἀμετάβλητον = τῷ προηγ., Πλούτ. 2.1011Δ. Ἐπίρρ. **-τως** Ἰάμβλ. καὶ **-τὶ** Σχόλ. εἰς Ἰλ.

ἀ-μετάβολος, ον, = τῷ προηγ., Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420, Διον. Ἀλ. 1. 83:—Ἐπίρρ. **-λως** Ἐκκλ. ἐν τῇ μουσικῇ = ἄνευ μεταβολῆς τῆς βάσεως, Ἀριστείδ. Κοΐντιλ. π. Μουσ. 17.

ἀ-μετάγνωστος, ον, ἀμετάβλητος, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, μῖσος Ἰωσήπ. Α. Ι. 15. 10, 1. Περὶ οὗ δὲν λαμβάνει τις ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃ, ἡδονὴ Μάξ. Τύρ. 1. 4.

ἀ-μετάγραφος, ον, ὁ μὴ μεταγραφείς, οὗ δὲν ὑπάρχει ἀντίγραφον, Θεόδ. Στουδ. σ. 342.

ἀμεταδοσία, ἡ, τὸ νὰ μὴ μεταδίδῃ τις, φιλαργυρία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 407.

ἀ-μετάδοτος, ον, ὁ μὴ μεταδιδούς τινί τι, Βασίλ.:—ὁ μὴ μετέχων, δηλ. ἀφωρισμένος τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας, Βυζ. Ἐπίρ. ἀμεταδότως ζῆν = ζῶ χωρὶς νὰ μεταδίδω τι εἴς τινα, Πλούτ. 2.225D.

ἀ-μετάθετος, ον, ὁ μὴ μετατιθέμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, σταθερός, Πολύβ. 2. 32, 5, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ. Εὐμαθ.

ἀ-μετακίνητος, ον, ὁ μὴ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, Πλάτ. Ἐπιστ. 343Α, Ἀριστ. Φυσ. 4.4,18.—Ἐπίρρ. -τως ἔχειν = ἵστασθαι ἀκίνητον, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 4, 3.

ἀ-μετάκλαστος, ον, ὁ μὴ μετακλώμενος, ἄκαμπτος, τὸ ἀμ. τῆς γνώμης Ξεν. Ἐπιστ. 1. 2.

ἀ-μετάκλητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μετακαλέσῃ, ἀκατάσχετος. ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχεν, ἀκατάσχετον, Πολύβ. 37. 2, 7, Ἡλιόδ.

ἀ-μετακλῐνής, ές, ἄκαμπτος, Βασίλ. παρὰ Γρηγ. Ναζ.:—**ἀμετάκλιτος, ον,** Σχόλ. εἰς Αἰσχ.

ἀ-μετάκλωστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μετακλώσῃ, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 1145.

ἀ-μετάληπτος, ον, ὁ μὴ ἀντικαθιστάμενος δι' ἄλλης λέξεως, ὁ μὴ ἑρμηνευόμενος δι' ἄλλης ὁμωνύμου λέξεως, «ἀμετάληπτον ἤγουν μὴ δυνάμενον μεταληφθῆναι εἰς ἐφερμηνευτικὴν ἑτέραν λέξιν» (Εὐστ. 777), τὰ δὲ ἄρθρα ἀμετάληπτα Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμίας 8.

ἀ-μετάλλακτος, ον, ὁ μὴ μεταλλασσόμενος, ἀμετάβλητος, Ἰωσήπ. Α. Ι. 18. 1, 6.

ἀ-μετάμειπτος, ον, ὁ μὴ μεταμειβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τόμ. Α', σ. 75.

ἀ-μεταμέλητος, ον, περὶ οὗ δὲν μεταμελεῖταί τις, ἡδονὴ Πλάτ. Τίμ. 59D· τὸ πεπραγμένον αὐτοῖς ἀμ. γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 866Ε· ἀμεταμέλητόν ἐστί τί τινι = δὲν ἔχει τίς τι δι' ὃ νὰ μετανοήσῃ, Πολύβ. 24.12.11. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ μεταμελόμενος, ὁ μὴ αἰσθανόμενος λύπην ἢ ἔλεγχον συνειδήσεως, ἀμ. ἀνίατος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 2, πρβλ. 9. 4, 5:—Ἐπίρρ. **-τως** Θεμίστ. 231Α, Αἰσώπ. 4, ἔκδ. de Fur.: ὡσαύτως **-τὶ** Φώτ.

ἀ-μετάμορφος, ον, ὁ μὴ μεταμορφούμενος, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. IV, 8, σ. 175, 5. ἔκδ. Β.

ἀ-μετανάστευτος, ον, ὁ μὴ μεταναστεύσας, Βοασσ. Ἀνέκδ. 4. 463.

ἀ-μετανόητος, ον, = ἀμεταμέλητος I, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 11. **II.** ὁ μὴ μετανοῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. β', 5:—Ἐπιρρ. **-τως** Ἐπιγρ. ἐν Ἱερογλ. Young 46, Κουρτ. Δελφ. Ἐπιγρ. σ. 87.

ἀ-μετάπειστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πείσῃ ὅπως μεταβάλῃ γνώμην, ἀδυσώπητος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστερα 1. 2, ἐν τέλ., Μεταφ. 4. 5, 3· ἀμ. ὑπὸ λόγου ὁ αὐτ. Τοπ. 5. 4, 16:—Ἐπίρρ. **-τως** Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117F. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετάβλητος, σταθερός, συμμαχία Διόδ. Ἐκλογ. 612. 35.

ἀ-μετάπλαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταπλάσῃ ἐκ νέου ἢ νὰ ἀλλοιώσῃ, Στοβ. Παράρτ. 42.

ἀ-μεταποίητος, ον, ἀμετάβλητος, ὡς ἔχει, τὸν χυλὸν αὐτῶν (τῶν θαλασσ. βαλάνων) ἁπλοῦν, ἀμεταποίητον «οἷον ἔχουσιν ἐν τοῖς ὀστράκοις πρὸ τοῦ ἑψηθῆναι,» Ξενοκρ. σ. 8, ἔκδ. Κοραῆ, ἴδε καὶ σημ. σ. 115.

ἀ-μετάπταιστος, ον, μὴ ὑποπίπτων εἰς πταῖσμα, ἀναμάρτητος, Γαλην.

ἀμεταπτωσία, ἡ, = τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης τοῦ ἀμεταπτώτου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 8, Ἱεροκλ.

ἀ-μετάπτωτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος, λόγοι μόνιμοι καὶ ἀμ. Πλάτ. Τίμ. 29Β· ἐπιστήμη Ἀριστ. Τοπ. 6.2,3· ἡ ἀρετὴ ὁ αὐτ. Μεγ. Ἠθ. 2. 11, 18. **II.** ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 659F:—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Δίων 14.

ἀ-μετασάλευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κινήσῃ ἢ νὰ σείσῃ, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἀ-μετάστατος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταστήσῃ, νὰ μετακινήσῃ εἰς ἄλλο μέρος, ἀμετάβλητος, ὡς τὸ **ἀμετάθετος,** Πλάτ. Πολ. 361C: τὸ **ἀμετάστατον** = τὸ ὁμοιόμορφον, Πλούτ. 2. 135Β.—Ἐπίρρ. **-τως,** Κλήμ. Ἀλ. 858, κτλ. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ ἐξαφανίσῃ, Πλάτ. Πολ. 378Ε.

ἀ-μετάστρεπτος, ον, ὁ μὴ στρεφόμενος εἰς τὰ ὀπίσω, ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος, Μάξ. Τύρ. 11. 5:—Ἐπίρρ. **ἀμεταστρεπτὶ** [ῑ] ἢ **-εί,** ἀμεταστρέπτως, χωρὶς νὰ στραφῇ τις ὀπίσω, = ἐμπρὸς κατ' εὐθεῖαν, ἰέναι, φεύγειν Πλάτ. Πολ. 620Ε, Νόμ. 854C.

ἀ-μεταστρεφής, ές, ἐξ οὗ δὲν ἐπανέρχεταί τις πλέον, Δουκ. Ἱστ. Βυζ. σ. 69.

ἀ-μετάστροφος, ον, ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, Πλάτ. Πολ. 620Ε, Νόμ. 920C.—Ἐπίρρ. **-φως** Ἐπιφάν.

ἀ-μετάσχετος, ον, οὗ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετάσχῃ τις, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχου σ. 11.

ἀμετασχηματίστως, ἄνευ μετασχηματισμοῦ, Διδ. Ἀλεξ. σ. 484, ἔκδ. Μί.

ἀ-μετάτρεπτος, ον, = τῷ προηγ., Πλουτ. Θησ. 17.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ.

ἀμετατροπία, ἡ, τὸ ἀμετάτρεπτον, ἡ ἀκινησία, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1082.

ἀ-μετάτροπος, ον, = **ἀμετάτρεπτος,** Ὀρφ. Ὕμν. 59(58). 17.

ἀμετατρόπως, ἄνευ μετατροπῆς, Νικήτ. Δαὶδ, σ. 760, ἔκδ. Μί.

ἀ-μεταφόρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταφέρῃ, Νικ. Βλεμμ. Ἐπιτ. σ. 13.

ἀ-μετάφορος, ον, ὁ μὴ μεταφερόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, τὸ ἀμετάφορον καὶ ἄτρεπτον Κύριλλ. Ἀλ. VI, 849C.

ἀ-μετάφραστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταφράσῃ, νὰ ἐκφράσῃ δι' ἄλλων λέξεων, Φωτίου Λεξικ. ἐν λέξει **πύππαξ,** Ἡσύχ. ἐν λέξει **θρίττε.**

ἀ-μεταχείριστος, ον, ὡς καὶ νῦν, νέος, προσέτι ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 579 (Πολυδ. Β. 150) ἀμεταχείριστα: τὰ καινά, ἃ ἂν οὐδεὶς μεταχειρίσαιτο,» Φρυν. Σοφ. Προπ. ἐν Α. Β. σ. 23. 27. **II.** δύσληπτος, δυσμεταχείριστος, «ἀμεταχείριστα, δύσληπτα,» Ἡσύχ.

ἀ-μεταχώρητος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχωρήσῃ, δηλ. νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην χώραν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 246.

ἀμέτερος, Δωρ. ἀντὶ **ἡμέτερος.**

ἀ-μετεώριστος, ον, ὁ μὴ ἔχων νοῦν μετέωρον, σταθερός, Βασίλ. I. 328C. III, 920D, Γρηγ. Νύσσ. III, 737Β, Παλλαδ. Λαυσ. 1249D.

ἀμετεωρίστως, ἐπίρρ., σταθερῶς, Βασιλ. III, 949Β.

ἀ-μέτοιστος, ον, ἀκίνητος, «ἀπὸ τοῦ ταμείου τῶν ἀμετοίστων προσόδων,» δηλ. ἐκ τῶν τῆς ἐγγείου οὐσίας, Ἐπιγρ. Ἐλαίας, Gelzer ἐν Beitr. zur Gesch. κ. Topogr. Kl. von E. Curtius, σ. 69.

ἀ-μετουσίαστος, ον, «ἀμετουσίαστον, ἀμέτοχον,» Ἡσύχ.

ἀ-μέτοχος, ον, ὁ μὴ λαμβάνων ἢ ὁ μὴ ἔχων μέρος ἔν τινι, ἐγκλημάτων Θουκ. 1. 39 (ἂν καὶ αἱ λέξεις εἶναι πιθανῶς νόθοι, ἀλλὰ πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 93).

ἀμετράριθμος, = πολυάριθμος, Τζέτζ. ἱστ. 9. 618.

ἀ-μετρής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀμέτρητος,** Χρησμ. παρὰ Διοδ. 12. 10.

ἀμετρησία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀμετρία,** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. σελ. XIX.

ἀμετρησίη, ἡ, «ἀμετρησίη ἐπέων,» Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, Ἀθην. τόμ. Γ', σ. 274.

ἀ-μέτρητος, ον, ὡσαύτως **η, ον,** Πινδ. I. 1. 53:—ὁ μὴ μετρηθείς, ὃν ἀδύνατον εἶναι νὰ μετρήσῃ τις, ἄμετρος, μέγας, Λατ. immensus, πένθος, πόνος Ὀδ. Τ. 512, Ψ. 249· ἅλς Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀὴρ Ἀριστοφ. Νεφ. 264· ἀνεξάντλητος, μοῦσα Ἀνθ. Π. 7. 75. **2)** ἀναρίθμητος, «ἀλογάριαστος,» ἐρετμοὶ Εὐρ. Ἠλ. 433. Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Χρυσ.

ἀμετρί, ἐπίρρ. τοῦ ἄμετρος, μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμ. δὲ μᾶζαν ἔδοντες, Παροιμ. παρὰ Σουΐδ.

ἀμετρία, ἡ, (ἄμετρος) ὑπερβολή, ἀσυμμετρία, δυσαναλογία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **συμμετρία, ἐμμετρία,** Πλάτ. Τίμ. 89D, Πολ. 486D, κτλ. **2)** τὸ ἄπειρον, ἀνυπολόγιστος ἀριθμός, ὁ αὐτ. Ἀξ. 367Α, κατὰ πληθ.

ἀμετρο-βαθής, ές, ὁ ἔχων βάθος ἀμέτρητον, μέγα, Ὀππ. Ἁλ. 1. 85.

ἀμετρό-βιος, ον, ὁ λίαν μακρόβιος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 129.

ἀμετρο-επής, ές, ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν, ἀχαλίνωτος τὴν γλῶσσαν, φλύαρος, Ἰλ. Β. 212.

ἀμετρό-κᾰκος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

ἀμετρο-παθής, ές, ὁ ἐν τῷ πάθει ὑπερβολικός, Ἀλκίν. Εἰσαγ. εἰς Πλάτ. σ. 118.

ἀμετρο-πότης, ου, ὁ, ὁ ἀμέτρως πίνων, Ἀνθ. Π. 9. 644.

ἄ-μετρος, ον, ὁ ἄνευ μέτρου, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, ἄπειρος, ὑπερβολικός, ἀπεριόριστος, Λατ. immensus, Σιμων. 7. 16· ἀντίθ. τῷ **μετρητός,** Πλάτ. Νόμ. 820C:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. **-τρως** ὁ αὐτ. Φαίδων 86C, κτλ.: ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **ἄμετρα,** ὡς ἐπίρρ., Βάβρ. 11. 10. **2)** ἀκρατὴς ἐν ἠθικῇ ἐννοίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 690Ε, κτλ.:—

'Επίρρ. **-τρως** Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34. **3**) ὁ οὐδέποτε παυόμενος, ἄπαυστος, ἀδιάκοπος· τέττιγες Σιμων. 224. **4**) δυσανάλογος, ἀσύμμετρος, Πλάτ. Τίμ. 88Ε. **II.** ἄνευ μέτρου, πεζός· ἀντιτίθεται τῷ **ἔμμετρος**, Κριτίας 3. 4, 'Αριστ. ποιητ. 9. 2, Διον. 'Αλ., κτλ.

ἀμετρό-φωνος, ον, = **ἀμετροεπής**, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον λάλος, φλύαρος, 'Αστέρ. Οὐρβ. 149Β.

ἀμεύομαι, ἀντὶ **ἀμείβομαι**, παρ' Αἰολ. ποιηταῖς (ἴδε **ἀμείβω** ἐν τέλ.), ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται κατ' ἐνεστ., ὑπερτερῶ, νικῶ, ἀμεύσασθ' ἀντίους Πινδ. Π. 1. 86, πρβλ. Π. 6 ἐν τέλ., ἀμεύσεσθε Τίσανδρον 'Αποσπ. ἐν Εὐστ. Πονηματίοις 56. 85.

'Αμευσίας, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ **'Αμειψίας**, Κέϊλ. 'Επιγρ. 11. 41.

ἀμευσι-επής, ές, φροντίς: «διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις,» 'Ησύχ.—«ἀμευσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὑρετικὴν διάνοιαν,» Πινδ. παρ' Εὐστ. Πονηματ. 56. 86.

ἀμεύσιμος, ον, (ἀμεύομαι) = **πορεύσιμος**, 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 297, 'Ετυμ. Μ.

ἀμευσί-πορος, ον, ὁ ἔχων ἐναλλάσσοντας πόρους, ἔνθα αἱ ὁδοὶ διασταυροῦνται, τρίοδοι Πινδ. Π. 11. 58.

ἄμη, ἡ, πτύον, πτυάριον ἢ σκαπάνη, δίκελλα, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1145, Εἰρ. 426, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 34. **2**) καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἄντλημα, κουβᾶς, Λατ. hama, ἄμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι, παροιμ. ἐπὶ μεγάλης ἀφθονίας, Πλούτ. 2. 963C. **3**) σκαλιστήριον, ἀγρίφη, «τσουγκράνα» πρὸς ἰσοπέδωσιν τῆς γῆς ἢ συλλογὴν τῶν ξηρῶν χόρτων, Γεωπ. **4**) 'Ιων. ἀντὶ **ἄμης**, 'Αθήν. 644F. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἀμάω**).

ἀμῆ, ἐπίρρ. (κυρίως **ἀμῇ**, δοτ. θηλ. τοῦ **ἀμός**, = τίς), κατά τινα τρόπον· σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται εἰμὴ ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀμηγέπη** ἢ **-πη**, κτλ. κατά τινα τρόπον, κἄπως, κτλ., = ὁπωσοῦν, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Πολ. 474C, καὶ ἀλλ., πρβλ. Ruhnk Τίμ. ἐν λ. καὶ 'Ελμσλ. ἐν 'Αχ. 608, ἴδε καὶ ἐν λ. **ἀμός, ἀμοῦ, ἀμῶς**.

ἀμήκαα, «δεινά, Ταραντῖνοι,» 'Ησύχ.

ἀμήλιχον, «ἀκολάκευτον, Κρῆτες,» 'Ησύχ.

ἄ-μηλος, ον, ὁ μὴ ἔχων μῆλα, Τζέτζ. 'Ιστ. 9. 349 καὶ 354.

ἀμήν, 'Εβρ. ἐπίρρ., = ἀληθῶς, τῇ ἀληθείᾳ, γένοιτο, 'Εβδ., Κ. Δ: —**τὸ ἀμήν**, βεβαιότης, Κ. Δ.

ἀμήνιον, τό, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ **ἄμμιον**, ἐν Διοσκ. 5. 110.

ἄ-μηνις, ιος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., 'Ιωσήπ. 'Αρ. 'Ι. 19. 4, 6.

ἀ-μήνῖτος, ον, (μηνίω) ὁ μὴ ὢν ὠργισμένος ἢ ὀργίλος, 'Ηρόδ. 9. 94· βάξις Αἰσχύλ. 'Ικ. 975· χειμὼν 'Αχαιῶν οὐκ ἀμήνιτος θεοῖς = ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν οὐχὶ ἄλλως, εἰμὴ ἕνεκα τῆς ἰδιαιτέρας ὀργῆς τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 649 (ἔνθα ὁ Dobree διώρθωσεν 'Αχαιοῖς οὐκ ἀμήνιτος θεῶν).—'Επίρρ. **-τως** αὐτόθι 1034.

ἀ-μήνῠτος, ον, ὁ μὴ μηνυθείς, τὰ ἀμήνυτα κρύφια καὶ ἀθέμιτα 'Ηλιόδ. 8. 13. Παρὰ Βυζαντ. ὑπάρχει ἐπίρρ. **-υτί**.

ἄμηροι, «ὅμηροι,» 'Ησύχ.

ἀ-μήρῠτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκτυλίξῃ, ὅ ἐ. ἀτελείωτος, ὀχληρός, γῆρας 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 221· λόγοι Α. Β. 20.

ἄμης, ητος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ γάλακτος, 'Αριστοφ. Πλ. 999, 'Αντιφῶν ἐν «Δυσπράτῳ» 1, Μένανδ. ἐν «'Υποβολιμαίῳ» 11, κτλ.

ἀμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀμάω**, πρέπει τις νὰ θερίσῃ, 'Οξον. 'Ανέκδ. 3. 226.

ἀμητήρ [ᾱ], **ῆρος, ὁ**, (ἀμάω) = θεριστής, 'Ιλ. Λ. 67: μεταφ. = ὁ θερίζων μέχρις ἐδάφους, καταστροφεύς, Χριστοδ. Ἔκφρ. 376:— ὡς ἐπίθ., ἀμητῆρι τύπῳ, ἐν σχήματι δρεπάνου, Νόνν. Δ. 26, 302:— θηλ. **ἀμήτειρα**, 'Ετυμολ. Μ.

ἀμητήριον, τό, δρέπανον, Μάξ. Τύρ. 30 ἐν τέλ.

ἀμητικός, ή, όν, (ἄμητος) = ὁ ἐκ τοῦ θερισμοῦ ἢ ἀνήκων εἰς τὸ θερίζειν· δρέπανον ἀμ. = δρέπ. δι' οὗ θερίζουσιν, Αἰλ. Περὶ Ζ. 17. 37.

ἀμητίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἄμης**, Τηλεκλείδ. ἐν «'Αμφικτύοσι» 1. 12, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 7.

ἄμητος [ᾰ], **ὁ**, (ἀμάω) ὁ θερισμός, 'Ιλ. Τ. 223 (ἔνθα κεῖται μεταφ. ἐπὶ σφαγῆς). **2**) θέρος, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, 'Ησ. Ἔργα κ. 'Ημ. 382, 573, 'Ηρόδ. 2. 14., 4. 42, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς. **II.** ἡ ἐκ τοῦ θερισμοῦ συγκομιδὴ ἢ ὁ ἀγρὸς μετὰ τὸν θερισμόν, Λατ. seges, Διον. Π. 194, Ἄρατ. 1097: καὶ μετ' ἄλλου οὐσ. ληΐοιο ἀμήτοιο 'Οππ. Κ. Ι. 527:—μεταφ. ἐπὶ πώγωνος (τὸ τοῦ Σαιξπήρου chin new-reaped, «νεοθέριστο πηγοῦνι,»), 'Ανθ. Π. 11. 368.— Οἱ ἀκριβέστεροι τῶν γραμματικῶν ποιοῦσι διάκρισιν κατὰ τὸν τονισμόν, γράφοντες **ἄμητος** διὰ σημασ. Ι, **ἀμητὸς** δὲ διὰ σημας. ΙΙ, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς λέξεις: **τρύγητος** καὶ **τρυγητός, σπόρητος** καὶ **σπορητός**, κτλ., 'Αρκάδ. 81, 'Ετυμολ. Μ. 83, κτλ. ἐνῷ ὁ 'Αμμώνιος λέγει ἀκριβῶς τὸ ἀντίστροφον. Εὔλογος κανὼν φαίνεται ὁ ἑξῆς: ὅτι ἐν τῇ σημασίᾳ Ι. ἡ λέξις εἶναι οὐσιαστ., καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ γράφηται **ἄμητος**· ἐν δὲ τῇ ΙΙ. σημασ. εἶναι ἐπίθετον (ὑπακουομένου τοῦ **καρπός, σῖτος**) καὶ ἐπομένως **ἀμητός**: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Spitzn. Excurs. XXX. εἰς 'Ιλ.

ἀμητρίς, ίδος, θηλ. τοῦ **ἀμητήρ**, Πολυδ. 1. 122.

ἀ-μητρος, ον, ἄνευ μήτρας, Γ. Πισίδ. ἑξ. 1005.

ἀ-μήτωρ, ορ, ορος, ὁ μὴ ἔχων μητέρα, 'Ηρόδ. 4. 154, Εὐρ. Ἴων 109, πρβλ. 837. **II.** ἡ μὴ οὖσα μήτηρ, τ. ἔ. οὐχὶ φιλόστοργος, ἄστοργος, μήτηρ ἀμήτωρ Σοφ. 'Ηλ. 1154· ἐπὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀποθνησκούσης κατὰ τὸν τοκετόν, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 365.

ἀμηχανάω, = τῷ ἑπομ., 'Οππ. 'Αλ. 3. 328, 'Ανθ. Π. 9. 591, κτλ., ἐν 'Επικοῖς σχηματισμοῖς **ἀμηχανόωσιν, -όων**.

ἀμηχᾰνέω: μέλλ. **-ήσω**: παρατ. **ἠμηχάνουν** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 3:—Εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀπορῶ τί νὰ πράξω περί τινος, στεροῦμαι, ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός, δὲν θὰ στερηθῇς τίποτε, 'Ηρόδ. 1. 35, πρβλ. 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 692: ὡσαύτως ἀμ. περί τινος Εὐρ. Ι. Τ. 734: μ. αἰτ. τέρμα Αἰσχύλ. 'Αγ. 1178, κτλ., ταῦτα Εὐρ. 'Ηρακλ. 492: μ. δοτ., ἀμ. θεσφάτοις Αἰσχύλ. 'Αγ. 1113:—«συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀναφορ. ἢ πλαγίας προτάσεως, ἀμηχ. πότερον .., ἢ .. Σοφ. Φ. 337· ἀμ. ὅπα τράπωμαι, ὅποι τραποίμην, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1532, Πέρσ. 458· ποῖ ἔλθω Σοφ. 'Ηλ. 1174:—ἀπολ., Αἰσχύλ. 'Ικ. 379, Εὐρ. 'Ανδρ. 983. **2**) μετ' ἀπαρ. δὲν γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι· ὅσσαν συμβαλεῖν ἀμηχανῶ Νεόφρων ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 668· χρόνος, ὃν ἀεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ, ἀπορῶ πῶς νὰ διεκφύγω αὐτόν, 'Αντιφάν. Ἄδηλ. 72. **3**) ἀμηχανῶν βιοτεύω, ζῶ ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐν στερήσεσι, Ξεν. Κύρ. 2, 1, 19:—πρβλ. τὸ **ἀπορέω**, ὅπερ εἶναι συνηθέστερον ἐν τῷ 'Αττ. πεζῷ λόγῳ: ἀλλ' ἐν Θουκ. 7. 48 τὰ μὲν ἀπορήσειν, τὰ δ' ἔτι ἀμηχανήσειν, φαίνεται ὅτι τηρεῖται διάκρισίς τις μεταξὺ τῶν δύο.

ἀμηχανής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀμήχανος**, Ὕμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 447, ἐν τῇ γεν. πληθ. **-έων** ἐν Διον. 'Αλ. 1. 79, διωρθώθη ἐκ τοῦ Βατ. χειρογρ. εἰς **ἀχανής**.

ἀ-μηχάνητος, ον, = **ἀμήχανος** II, 'Ιωσήπ. Α. Ι. 1. 19, 7, ἀμφ.

ἀμηχανία, 'Ιων. **-ίη, ἡ**, ὡς τὸ **ἀπορία** = ἔλλειψις μέσων ἢ πόρων, ἔνδεια, 'Οδ. Ι. 295, Θέογν. 385, καὶ (κατὰ πληθ.) 619: ἀκολούθως ἐν 'Ηροδ. 8. 111, Πινδ., καὶ 'Αττ., ὑπ' ἀμηχανίας 'Αριστοφ. Ὄρ. 475. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολία, ταλαιπωρία, χειμῶνος ἀμηχανίη 'Ησ. Ἔργα κ. 'Ημ. (496).

ἀμηχάνο-εργός, όν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἐργασίαν, 'Ησ. 'Αποσπ. 13.

ἀμηχᾰνο-ποιέομαι, ἀποθ., = ἀνεπιτηδείως τρέπομαι ἐπὶ τὸ ἔργον, μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι 'Ιππ. περὶ 'Αγμ. 772.

ἀ-μήχᾰνος, Δωρ. **ἀμάχανος, ον**, ὁ μὴ ἔχων μέσα ἢ πόρους, ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἀπορίᾳ, ὁ μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ, στερούμενος ἀρωγῆς, ἀνίσχυρος, ἀμήχανός τινος, ἐν ἀπορίᾳ περί τινος, 'Οδ. Τ. 363· πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχ. 'Αριστοφ. Βάτρ. 1429· ἀμ. καὶ ἄτεχνος Πλάτ. Πολιτ. 274C: ἐπὶ ζῴων, ἀντίθ. τῷ **εὐμήχανος**, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 11, 1: ἐντεῦθεν, **2**) (ἔνθα ὁ ἀμήχανος εἶναι ὁ αἴτιος τῆς ἑαυτοῦ καταστάσεως) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος, ἀφραδέες καὶ ἀμ. Ὕμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 192· τὸν ἀμ. ὀρθοῦν Αἰσχ. Θήβ. 227· ἀμ. γυνὴ Εὐρ. 'Ιππ. 643· ἀμ. εἴς τι, ἀνεπιτήδειος εἴς τι, ὁ αὐτ. Μήδ. 408:—'Επίρρ. ἀμηχάνως ἔχειν = **ἀμηχανεῖν**, Αἰσχ. Χο. 405, Εὐρ., κτλ. **3**) μετ' ἀπαρ., ἀγνοῶ πῶς καὶ τί νὰ πράξω, ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Σοφ. 'Αντ. 79· ἀμ. ὅ,τι χρὴ λέγειν Δημ. 1392. 16, κτλ. **4**) ἀμ. συμφορὰ = **ἀμηχανία**, Σιμων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 344C. **II.** συχνότερον μετὰ παθ. σημασ. = πρὸς ὃν δὲν ἰσχύουσι μέσα. **1**) = ἀπραγματοποίητος, ἀδύνατος, δύσκολος, μετ' ἀπαρ., ἀμήχανός ἐσσι .. πιθέσθαι 'Ιλ. Ν. 726, πρβλ. Ξ. 262. **6**) ἐπὶ πραγμάτων, τοῦτο δ' ἀμ. εὑρεῖν Πινδ. Ο. 7. 45· ἡ δὲ εἰσοδολὴ ἦν ὁδὸς ἁμαξιτὸς ... ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι = ἦν ἀμήχανον ἦν εἰσελθεῖν, Ξεν. 'Αν. 1. 2, 21· ἀλλ' ὡσαύτως ἀμήχανόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι δύσκολον, ἀδύνατον, ἀμ. ἐστι γενέσθαι, 'Εμπεδ. 102, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 48, 204, Σοφ. 'Αντ. 175, κτλ.:—ἀπολ., **ἀμήχανα**, ἀκατόρθωτα, ἀδύνατα, ἀμηχάνων ἐρᾶν αὐτόθι 90, πρβλ. 92· δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον Αἰσχύλ. Πρ. 59· κἀκ τῶν ἀμ. πέρους εὐμηχάνους πορίζων 'Αριστοφ. 'Ιππ. 759. **2**) καθ' οὗ οὐδὲν δύναται νὰ πραχθῇ, ἀκαταγώνιστος, παρ' 'Ομ. αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ χρῆσις ἀναφερομένη εἰς τὸν Δία, τὴν Ἥραν καὶ τὸν 'Αχιλλέα: ἀμήχανός ἐσσι, ἀμ. ἔπλευ 'Ιλ. Κ. 167, Π. 29. **6**) ἐπὶ πραγμάτων, ἀμήχανα ἔργα, «πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν, ἐξ οὗ δεινὰ καὶ χαλεπὰ» (Σχόλ.), 'Ιλ. Θ. 130· οὕτως, ἀμ. δόλος 'Ησ. Θ. 589· κήδεα 'Αρχίλ. 60· κακόν, δύη, ἄλγος, ξυμφορά, νόσος, Τραγ. **γ**) ὡσαύτως ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων, ἀνεξήγητος, ἀνερμήνευτος, 'Οδ. Τ. 560. **3**) παρ' 'Αττ. ὡσαύτως = ἔκτακτος, ἀκατάληπτος, ἄπειρος, ἄμετρος, μεγέθη Πλάτ. Φαίδων 111D· ἡδοναὶ ὁ αὐτ. Φίλ. 46Ε· ἀμήχανον εὐδαιμονίας, ὑπερτάτη εὐδαιμονία, ὁ αὐτ. 'Απολ. 41C:— συχνάκις μετ' αἰτ., ἀμήχανος τὸ μέγεθος, τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος κτλ., ὁ ἐ. ἀκατανόητος ὡς πρὸς τὸ μέγεθος κτλ. Πλάτ. Πολ. 584Β, 615Δ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 38· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ., ἀμ. πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ Πλάτ. Φαῖδρ. 229D. **6**) ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ὁ Πλάτων ἀγαπᾷ καὶ νὰ συνδέῃ τὰς λέξεις διὰ τῶν ἀναφορ. οἷος, ὅσος καὶ τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ὡς, οἷον: ἀμήχανον ὅσον χρόνον, ἀκατανόητον μῆκος χρόνου, Φαίδων 95C· ἀμηχάνῳ ὅσῳ πλέονι, δι' οὗ ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τις κατὰ πόσον περισσότερον .., Πολ. 588Α· ἀμήχανόν τι οἷον, ὅλως ἀπερίγραπτον, Χαρμίδ. 155D: οὕτω καὶ ὡς

ἐπίρρ., ἀμηχάνως ὡς εὖ Πολ. 527E· ἀμ. γε ὡς σφόδρα Φαῖδρ. 263D.

ἀμ-ηῷος, ον, ὁ ἅμα τῇ ἠοῖ, μὲ τὴν αὐγήν, Ἕρμαν. Ὀρφ. Ἀργ. 486.

ἀμία, ἡ, γόμφος, γομφάριον, κοινῶς «γουφάρι»· ὁ ἰχθὺς οὗτος ἔχει ὀδόντας ἰσχυρούς, καθὰ δὲ λέγει ὁ Ἀριστ., «καὶ τῶν ἰσχυροτέρων ἰχθύων περιγίνεται»· καταφρονεῖ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν δελφίνων, ὡς λέγει ὁ Ὀππ. Ἁλ. Β, 554: καὶ ὁ **πρώκτης** δὲ ἦτο συνώνυμος τῇ ἀμίᾳ (Αἰλ. π. Ζ. Α. 5). «Ἀριστοτέλης τὰς ἀμίας περὶ Ἀλωπεκόννησον καὶ ἐν τῇ Βιστονίδι λίμνῃ γίνεσθαι λέγει μάλιστα» (περὶ Ζ. Ἱστ. Η', 13) Κορ. σημ. εἰς Ξενοκρ. σ.76: ὡσαύτως ἀρσ. **ἀμίας**, ου, ὁ, κυανόχρως δ' ἀμίας ... μέγας Μάτρων παρ' Ἀθην.135F.— ἐν πολλοῖς χωρίοις τὸ γένος εἶναι ἀβέβαιον, Ἐπίχ. 30 Ahr., Ἀρχιππ. ἐν «Ἰχθύσι» 7, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 1, 24., 8. 2, 24, καὶ ἀλλ.

ἀ-μίαντος, ον, ὁ μὴ μιανθείς, ἁγνός, καθαρός, ὕδωρ Θέογν. 447· φάος Πινδ. Ἀποσπ.106. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἁπλῶς ἡ ἀμίαντος:—ἀμ. τοῦ ἀνοσίου πέρι, μὴ μεμιασμένος ἐκ τῆς κηλῖδος τῆς ἀσεβείας, Πλάτ. Νόμ.777E· γάμοι οἱ ἀμ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 204. 13. 2) ὁ μὴ μιαινόμενος, Διον. Ἀλ. 2.75. II. ὁ ἀμ. λίθος, λίθος ὑποπράσινος, ὅμοιος ἀσβέστῳ, Διοσκ. 5.156.

ἀμίας, ου, ὁ = **ἀμία**, ὃ ἴδε.

ἀ-μιγής, ές, (μίγνυμι) ἄμικτος, μὴ μεμιγμένος, καθαρός, ἡδοναὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 3, 2· ἀμ. τι καὶ καθαρόν, ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 8: μετ. γεν. πράγμ., ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος μέ τι πρᾶγμα, Πλάτ. Μενέξ. 245D· οὕτως ἀμ. πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. Πολιτ. 265E· ἀμ. τινὶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νόσ. 2. 3. Ἐπιρρ. **-γῶς**, καὶ (καθ' Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 254) **-γί**.

ἀμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀμίς**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 234.

ἄμιθα, εἶδος πλακοῦντος, ἴσως ταυτόσημ. τῷ **ἄμης**, «ἔδεσμα ποιόν, καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων,» Ἡσύχ.

ἀμίθεος, Δωρ. ἀντὶ **ἡμίθεος**.

ἀμιθρέω, ἀμιθρός, κατ' Ἐπικὴν μετάθ. ἀντὶ **ἀριθμέω, ἀριθμός**, Καλλ. εἰς Δήμ. 86, Ἀποσπ. 339, Θεόκρ. 13. 72, Ahr., Σιμων. 134: πρβλ. Ruhnk Ἐπισ. Κριτ. σ. 172.

ἀμικόνιστος, «ἄρτος, Ταραντῖνοι,» Ἡσύχ.

ἀμικτήσας, «αἰτήσας, χωρισάμενος,» Ἡσύχ.

ἀμικτομίαινος, ἄγνος, Διοσκ. νόθ. 1, 134.

ἄ-μικτος, ον, ὁ μὴ μιγνυόμενος, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναμιχθῇ, Ἐμπεδ. 172. 321· ἀμ. βοή = κραυγαί, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ συμμιχθῶσι καὶ ἀποτελέσωσιν ἁρμονίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 321· ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις ἐρᾶν λεόντων Βαβρ. 98. 19. II. ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος, ἀμιγής, καθαρός, ἁγνός, βίος, ἡδονὴ Πλάτ. Φιλ.61B, 50E·—ἀμ. τινι, ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς μὲ πρᾶγμά τι, ὁ αὐτ. Πολιτ.310D· ἄμικτα κατὰ στίχον, ἐπὶ χανονικῶν στίχων, οἷοι οἱ Ἐπικ. ἢ ἰαμβ., Ἡφαιστ. 118:—Ἐπίρρ. **-τως**, ὑπερθ. **-τατα** Πλάτ. Φίλ. 59C. III. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἀναμιγνυόμενος μὲ ἄλλους, (ὅπως τὸ **μιγῆναι** κεῖται ἐπὶ ἐντεύξεως ἢ κοινωνίας), ἀπροσπέλαστος, ἀκοινώνητος, σκαιός, ἄγριος, περὶ τῶν Κενταύρων καὶ τῶν Κυκλώπων, Σοφ. Τρ. 1095, Εὐρ. Κύκλ. 428· δράκαινα Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» I. 3: **τὸ ἄμικτον = ἀμιξία** II, Ἱππ. π. Ἀέρ. 294· ἀμ. πατήρ, σκυθρωπός, στρυφνός, δύσκολος, Εὐρ. Ἀποσπ. 502:—ἀμ. τινι = ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς ἄλλους, ὁ ἀποφεύγων τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις, αὐτόθι 429· οὕτω καὶ ἐπὶ νόμων καὶ ἐθίμων· ἀμ. νόμιμα τοῖς ἄλλοις Θουκ. 1. 77· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Σοφ. 254D. β. ἄνευ συνουσίας, ἤτοι σαρκικῆς μίξεως, Πλάτ. Πολιτ. 276A· ἀμ. θηραίῳ ἀνδρός, μετ' ἀνδρὸς ξένου, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444.28. 2) ἐπὶ τόπων, ἀμ. αἶα, ἄξενος, ἀφιλόξενος γῆ, Εὐρ. Ι. Τ. 402· ἀμ. τόπος Ἰσοκρ. 202C.

ἅμιλλα, ης, ἡ, (ἐκ τοῦ ἅμα,— οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἴλη). Ἀγὼν περὶ ὑπερισχύσεως, περὶ ὑπεροχῆς, συμπλοκή, τῶν νεῶν ἅμιλλαν .. ἰδέσθαι, περὶ πλαστῆς ναυμαχίας, Ἡρόδ.7. 44· ἅμ. ἵππων, ἱπποδρομία, ἀγὼν ἱπποδρομίας. αὐτόθι 196· ἀκολούθως παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.: ῥιμφαρμάτοις .. ἁμίλλαις, ἐν ἀγῶσι ταχέων ἁρμάτων, Σοφ. Ο. Κ.1063, πρβλ. Ἠλ. 861· ἅμ. ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀγὼν γενναίων ἀνδρῶν, Δημ. 490.1· χορῶν Πλάτ. Νόμ. 834E. 2) μ. γεν. πράγ., ἰσχύος ἅμ., δοκιμὴ ἰσχύος, Πινδ. Ν. 9. 27· πτερύγων ἁμίλλαις Αἰσχύλ. Πρ.124· ποδοῖν, λόγων, φρονήματος, Εὐρ. Ι. Α. 212, Μήδ. 546, Ἀνδρ. 214: ἀρετῆς Πλάτ. Νόμ. 731B· μ. γεν. ἀντικειμ. ἅμ. λέκτρων, ἀγὼν περὶ γάμου, Εὐρ. Ἱππ.1141, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 556, Θουκ. 8. 6:—ἀντὶ τοῦ πρώτου ὡσαύτως ἔχομεν καὶ ἅμ περί τινος Ἰσοκρ. 215A· ἀντὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἐπίθετον συχνάκις εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, ἅμ. φιλόπλουτος, πολύτεκνος, ἀγὼν περὶ πλούτου ἢ τέκνων, Εὐρ. Ι. Τ. 412, Μήδ. 557·—ἡ γεν. ἐνίοτε εὑρηται ἀντὶ ἐπιθ., ἅμ. αἵματος = αἱματόεσσα, ὁ αὐτ. Ἑλ.1115. 3) ἅμιλλαν τιθέναι, προτιθέναι, προτείνειν ἀγῶνα, Εὐρ. Ἀνδρ.1020, Μήδ. 546· ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, ἀγωνίζεσθαι προθύμως, φιλοτιμεῖσθαι, ὅκως .. Ἡρόδ. 8. 10· ἅμ. ἐποιοῦντο, ἡμιλλῶντο, ἐφιλοτιμοῦντο τίς νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον, Θουκ. 6. 32: ἅμ. ποιεῖσθαι πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 830D; εἰς ἅμ. ἔρχεσθαι, ἐξελθεῖν, Εὐρ. Τρῳ. 617, Ἑκ. 226· πρὸς ἅμ. ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Μήδ. 1082· ἅμιλλα γίγνεται, ἀγὼν ἐγείρεται, Θουκ. 8. 6.

ἁμιλλάομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Ἀριστοφ., Πλάτ.: ἀόρ. **ἡμιλλήθην** Εὐρ., Θουκ. (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. **ἡμιλλησάμην** Πλουτ. Ἄρατ. 3, Λουκ. περὶ Παρασπ. 51, Ἀριστείδ., κτλ.: πρκμ. **ἡμίλλημαι** Εὐρ.:— πρβλ. **ἐξ-αμιλλάομαι**: (ἅμιλλα). … Ἀποθ., ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ ἢ ἐρίζω πρός τινα, Λατ. æmulari, Ἡρόδ. 4. 71, Πινδ. Ν.10. 58, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.—Συντάσσ. μ. δοτ. προσ., ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι πρός τινα, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Ἀνδρ. 127, κτλ., πρός τινα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 960 (ἴδε κατωτ. 2): μετὰ δοτ. πράγμ., ἀγωνίζομαι κατά τι ἢ πρός τι πρᾶγμα, ἄλλοισι .. ἁμιλληθεὶς λόγῳ ὁ αὐτ. Ἰκ.195, πρβλ. Ἡρ. Μαιν.1255· ἵπποις, τόξοις, Ἀνδοκ. 32. 34, Πλάτ. Πολ. 328A, Νόμ. 834A· περί τινος Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 20· περί τινι Πινδ. Ν.10. 58· ἐπὶ ἢ πρός τι Πλάτ. Νόμ. 830E, 968B· ὑπέρ τινος Πολύβ. 5. 86, 8:—ὁ λόγος δὲ ἢ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος προστίθεται δι' ἀναφορ. προτάσεως, εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὡς .., ἢ τοῦ ὅπως .., Πλάτ. Πολ. 349C, Ξεν. Ἑλλ.7. 2, 14:—τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος προστίθεται διὰ συστοίχου αἰτιατ., ἁμ. στάδιον, ἁμ. ἅμιλλαν σταδίου Πλάτ. Νόμ. 833A. 2) ἐπὶ παθ. ἐννοίας, τὸ πεζὸν .. πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν, δι' ἁμίλλης παρασκευασθὲν (ὁ Βλωμφίλδ. δὲν παραδέχεται ἐνταῦθα τὴν παθ. σημασίαν, ἀλλὰ τὴν συνήθη ἐνεργ.), Θουκ. 6. 31· πόλλ' ἁμιλληθέντα, κατασιάντα ἀντικείμενα ἁμίλλης, Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 2. II. ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, μετὰ προθυμίας, σπεύδω, ἐπί τι, πρὸς σημεῖόν τι, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 44· πρός τι, ὅπως κερδήσω αὐτό, ὅπως γένωμαι κάτοχος αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 490A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 7, καὶ ἀλλ.: δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ Εὐρ. Ὀρ. 456· σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην ὁ αὐτ. Ἑλ. 546 (ἔνθα τὸ **ὄρεγμα** εἶναι σύστοιχος αἰτ., καθάπερ ἀνωτέρω): οὕτω, μεταφ., ποῖον ἁμιλλᾶθῶ γόον; ὃ ἐ. ποίαν ἅμιλλαν γόου ἁμιλλᾶθῶ; πῶς θὰ θρηνήσω ἀρκετὰ γοερῶς; αὐτόθι 165, πρβλ. Ἐκ. 271. III. ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. «ἁμιλλᾶν· τὸ ἐρίζειν, καὶ εἰς τάχος γράφειν.»

ἁμίλλημα, ατος, τό, ἀγών, Σοφ. Ἠλ. 493· ἴδε ἐν λ. **ἀλέκτρος**.—καθ' ἁμιλλάματα πρᾶτος Ἐπιγραφ. Κυρήν. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 5149b.

ἁμιλλητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἁμιλλᾶσθαι, πρός τι Ἰσοκρ.154E.

ἁμιλλητήρ, ῆρος, ἀνταγωνιστής, τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Σοφοκλ. Ἀντ. 1065, ἴδε ἐν λ. **τρόχος** B.

ἁμιλλητήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιστικός, Πολυδ.1.181· **τὸ ἁμιλλητήριον**, «τόπος ἐν ᾧ ἁμιλλῶνται», Σουΐδ.

ἁμιλλητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνα, Πλάτ. Σοφ. 225A.

ἀ-μιμητό-βιος, ον, οὗ τὸν βίον οὐδεὶς δύναται νὰ μιμηθῇ, Πλουτ. Ἀντων. 28.

ἀ-μίμητος [ῑ], ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μιμηθῇ, χάριτες Ἀνθ. Π. 5.108· τινὶ ἔν τινι, ὡς πρός τι, Πλουτ. Περικλ. 13 κτλ.— Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Νικ. 1: **ἀμιμήτως ἔγραψεν** Ἀριστ. Ποιητ. 25. 10 (κατὰ τὰ χειρόγρ. καὶ τὰς νεωτέρ. ἐκδ.). II. ὃν δὲν ἐμιμήθη τις, Πλουτ. 2. 53D.

ἀμῖξαι, «οὐρῆσαι· ἢ ἠχῆσαι· ἢ ὀμῖξαι,» Ἡσύχ.

ἀμιξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἄμικτον, ἑπομένως, I. τὸ ἄμικτον, ἡ καθαρότης, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 16, 2. II. ἐπὶ προσώπ., ἔλλειψις ἐπιμιξίας, κοινωνίας, ἀλλήλων Θουκ. 1. 3· πρός τινα Λουκ. Τίμ. 42: ἀκοινωνησία Ἰσοκρ.130A· ὡσαύτως, ἀμιξίῃ χρημάτων, ἔλλειψις χρηματικῶν ἐργασιῶν, ἤτοι συναλλαγῆς ἢ ἐμπορίου, Ἡρόδ. 2.136. 2) ἀποχὴ ἀπὸ τῆς σαρκικῆς μίξεως, Ἀρισταίν. 2. 3.

ἄμ-ιππος, ον, ὁ ἅμα τῷ ἵππῳ πορευόμενος, ὁ ταχὺς ὡς ἵππος, Σοφ. Ἀντ. 985. II. **ἅμιπποι**, οἱ, = πεζοὶ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τοῦ ἱππικοῦ, Θουκ. 5. 57, Ξεν. Ἑλλ.7. 5, 23.

ἀμίς, ίδος, ἡ, οὐροδοχεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 935, Θεσμ. 633:— τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 842 εἶναι ἐφθαρμένον, ἴδε ἐν λέξ. **ἄμαλα**.

ἀμίσαλλος, ὁ δυσάρεστος, Ἐτυμ. Μ. Ὁ Ζωναρ. ἔχει καὶ ἑτέραν γραφ. **ἀμίσγαλος**, «ἀμίσγαλος, ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος· καὶ ἀμίσαλλος· οἷον·— ἀμίσαλλοί τε γέροντες· κατ' ἔνδειαν τοῦ γ.»

ἀμισγής, ές, ποιητ. ἀντὶ **ἀμιγής**, Νικ. Ἀλεξιφάρμ.195.

ἀ-μισής, ές, ὁ μὴ μισητός, Πλουτ. 2. 10A: — Συγκρ. **ἀμισέστερος**, ἧττον δυσάρεστος, ἀμισέστερα γὰρ τῷ ἵππῳ καὶ ταῦτα Ξεν. π. Ἱππ. 8, 9:—Ἐπίρρ. **-σῶς**, Φίλων 2. 57.

ἀμισθί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄμισθος**, Ἀρχίλ. 38, Εὐρ. Τρῳ. 409, Δημ. 731. 20· χρημάτων καὶ δόξης ἀμ., ἄνευ ἀμοιβῆς χρημάτων καὶ δόξης, Πλουτ. Ἀριστ. 3. [ῐ Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἀ-μισθία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀμίσθου, Ἀππ. Ἀννιβαλ. 17.

ἀμισθίως = ἀμισθί, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 48.

ἄ-μισθος, ον, ὁ ἄνευ μισθοῦ ἢ πληρωμῆς κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔμμισθος, ὅθεν, 1) παθ. ὁ μὴ μισθούμενος, μὴ λαμβάνων ἀντιμισθίαν, ἀοιδὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 979, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 832, κτλ.: λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος Αἰσχύλ. Χο. 733: πρβλ. ἀμισθί. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ πληρώνων, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ.12.

ἀ-μίσθωτος, ον, ὁ μὴ μισθωθείς, μὴ ἀποφέρων εἰσόδημά τι, οἶ-

κος Δημ. 865. 20. II. ὁ μὴ μισθωθείς, Διόδ. 18. 21.—Ἐπίρρ. -τί, Ἰουστῖν. Μάρτ.

ἀ-μισία, ἡ, τὸ νὰ μὴ μισῆταί τις, Κλήμ. Ἀλ. 474.

ἀ-μιστύλλευτος, ον, =τῷ ἑπομ., Δαμασκ. ἐν Οὐολφ. Ἀνέκδ. 3. 250.

ἀ-μίστυλλος, ον = ὁ μὴ κατακοπεὶς εἰς μικρὰ τεμάχια, «ὁ μὴ κεκομμένος, ὁ ἀδιάκοπος», Ἐτυμολ. Μ. 83.47.

ἄ-μισχος, ον, ὁ μὴ ἔχων μίσχον, Θεοφρ. Ἱ.Φ. 1,10,7., 3.7,5.

ἄμιτρα, «μικρά, Κρῆτες,» Ἡσύχ.

ἄ-μιτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων διάδημα τῆς κεφαλῆς, ἢ ζώνην, παῖδες ἄμιτροι, κοράσια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὴν γυναικείαν ζώνην· ὅ ἐ. τὰ μὴ ὄντα ἔτι ἐν ὥρᾳ γάμου. Spanh. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 14· πρβλ. **ἄζωστος**.

ἀ-μιτρο-χίτωνες, οἱ, ἐπίθ. τῶν Λυκίων πολεμιστῶν, ἐν Ἰλ. Π. 419, οἵτινες δὲν ἐφόρουν ζώνην (μίτραν) ἐπὶ τῶν χιτώνων αὐτῶν, πρβλ. **μιτροχίτων** καὶ ἴδε Σχόλ. Β. ἐν τόπῳ: ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν ἁπλῶς ἄνευ μίτρας, δηλ. ζώνης· ἴδε Monro· ὁ Ἡσύχ. λέγει: «ἀμιτροχίτωνας, ἀζώστους ἔχοντας τοὺς χιτῶνας.»

ἀ-μίτρωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων περιδεδεμένην τὴν κεφαλήν του διὰ ταινίας, ὁ μὴ ἔχων διάδημα, Νόνν. Δ. 35,220.

ἀ-μιχθαλόεις, εσσα, εν, (μίγνυμι, μιχθῆναι) ἐπίθετ. τῆς Λήμνου ἐν Ἰλ. Ω. 753, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 36, ἀπροσπέλαστος, ἀπρόσιτος, ἄξενος ὡς τὸ **ἄμικτος** III, τῆς ὁποίας λέξεως φαίνεται ὅτι εἶναι ἕτερος τύπος ἐκτεταμένος· ἄλλοι ἐσφαλμένως ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν **ὁμιχλώδης**.

ἀμμ-, ποιητ. ἀντὶ **ἀναμ-**, π. χ. **ἀμμίγδην** ἀντὶ **ἀναμίγδην**, κτλ.

ἅμμα, ατος, τό, (ἅπτω) πᾶν ὅ,τι εἶναι δεδεμένον ἢ ἔγεινε πρὸς δέσιν, ἑπομένως, 1) κόμβος, ἅμμα λύειν, ἀνάπτειν Ἡρόδ. 4. 98· ἅμμα ποιεῖσθαι Ξεν. Ἱππ. 5. 1. 2) βρόχος, «θηλειά,» σχοινίον ἀγχόνης, Εὐρ. Ἱππ. 781. 3) σχοινίον ἢ ταινία, ὁ αὐτ. Βάκχ. 697, κτλ., ἅ. παρθενίας, ἡ παρθενικὴ ζώνη, Ἀνθ. Π. 7. 182, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 248. 8. 4) κρίκος ἁλύσεως, Θεμίστ. σ. 32. 5) πληθ., αἱ περιπλοκαὶ ἐν τῇ πάλῃ, Πλουτ. Φαβ. 23: ὡσαύτως οἱ βραχίονες τοῦ παλαιστοῦ, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 2. 6) μέτρον μήκους 40 πήχ. Ἀρχ. Μαθημ.

ἀμμά, ἡ, μήτηρ ἰδίως ἐν μοναστηρίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8979· ὡσαύτως **ἀμμάς**, Ἐκκλ.

ἀμμαλλῆς, «ἀνοστία (;),» Ἡσύχ.

ἀμμαλῶ, «ἑορτὴ ἀγομένη Διΐ,» Ἡσύχ.· ὁ Schmidt εἰκάζει Ἀμμαλῷν ἢ Ἀμαλλῷ καὶ Δηοῖ ἀντὶ Διΐ.

ἀμμάξαι, «αἰωρῆσαι καὶ κρεμάσαι· ἢ ἀποπῆξαι,» Ἡσύχ.

ἀμματίζω, (ἅμμα) δένω, περιπλέκω, δεσμεύω, Ὀρειβάσ. 4.404, Daremb.

ἀμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἅμμα**, = ἐπίδεσμος, Γαλην.

ἀμματισμός, ὁ, τὸ ἐπιδῆσαι, θεραπεία δι' ἐπιδέσμων, Ὀρειβάσ.

ἀμμεμίξεται, ἀμμένω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναμεμίξεται, ἀναμένω**.

ἄμμες, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **ἡμεῖς**, Ὅμ.

ἀμμέσον, ποιητ. ἀντὶ **ἀνὰ μέσον**, Ἡσ.

ἄμμι, εως, τό, Ἀφρικανικὸν φυτόν, ammi Copticum, Διοσκ. 3. 70.

ἄμμι, ἄμμιν, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἡμῖν**, Ὅμ.

ἀμμία, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἀμμά**, «μητεροῦλα» — ἀμμία Γυλλὶς Ἡρώνδου Μιμίαμβοι 1,7. — «ἀμμία, μήτηρ, τροφός,» Ἡσύχ.

ἄμμιγα, ἀμμίγνυμι, ποιητ. ἀντὶ **ἀνάμιγα, ἀναμίγνυμι**.

ἀμμίγδην, ἀναμίγδην, ἀνάμιγα.

ἄμμινος, η, ον, = **ψάμμινος**, ἀμμώδης, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σελ. 145.

ἄμμιον, τό, (ἄμμος) = κιννάβαρι ἐν τῇ ἀμμώδει αὐτοῦ καταστάσει. Λατ. minium, Διοσκ. 5. 110· πρβλ. Θεοφρ. Λιθ. 58.

ἀμμιρός, «πεπληρωμένος,» Ἡσύχ.

ἀμμίτης, ὁ, ὡσαύτως **ἀμμῖτις**, ἡ, (ἐνν. λίθος) = ἀμμόλιθος, Πλίν. 37.10.

ἀμμο-βάτης, ὁ, (βαίνω) = **ἀμμοδύτης**, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 51.

ἀμμό-γειος, ον, ὁ ἔχων ἀμμώδη γῆν, ἀμμ. ἀγκυροβόλια Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 24.

ἀμμό-δρομος, ὁ, ἀμμώδης τόπος πρὸς ἱπποδρομίαν, Α. Β. 208.

ἀμμο-δύτης, ὁ, ὁ εἰς τὴν ἄμμον εἰσδύων, εἶδος ὄφεως, κοινότερον καλουμένου **διψάς**, Στράβ. 803· πρβλ. **ἀμμοβάτης**. Ἔχομεν δὲ καὶ τὸν Δωρ. τύπον **ἀμμοδύτας** ἐπὶ καρκίνου, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 196· πρβλ. Λοβ. Παθολ. 1. 472. [ῠ, ἀλλὰ πρβλ. **χηραμοδύτης, σισυροδύτης**].

ἀμμο-ειδής, ές, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἐπίδεσμον, ὅμοιος ἐπιδέσμῳ, Ὀρειβάσ.

ἀμμο-κονία, ἡ, ἄμμος μεμιγμένη μετ' ἀσβέστου, Στράβ. 245.

ἀμμόνιον, τό, παρακαταθήκη [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1ff. A_{18}. $_{81}$.

ἀμμόνιτρον, τό, ἄμμος μεμιγμένη μετὰ νίτρου,—τὰ δύο τηκόμενα ὁμοῦ παράγουσι τὴν ὕαλον, Πλίν. 36. 27.

ἀμμο-πλῦσία, ἡ, τὸ πλύσιμον τῆς ἄμμου, Ὀλυμπιόδ.

ἀμμορία, Ἰων. -ίη, ἡ ποιητ. ἀντὶ **ἀμορία**, ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει· Ζεὺς οἶδε μοῖράν τ' ἀμμορίην τε.. ἀνθρώπων, τί εἶναι ἡ μοῖρα ἑκάστου καὶ τί δὲν εἶναι, τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν αὐτῶν μοῖραν, Ὀδ. Υ. 76, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 284.

ἀμμορία, ἡ, = ὁμορία, Ἐπίγραμμ. παρὰ Δημ. 86. 23.

ἄμμορος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄμοιρος** (ὅ ἴδε), ὁ μὴ ἔχων μέρος ἔν τινι, ὁ ἀμέτοχος, μὴ λαμβάνων μερίδιον· ἰδίως ἔν τινι καλῷ πράγματι· μ. γεν. ἄμμορος.. λοετρῶν Ὠκεανοῖο Ἰλ. Σ. 489, Ὀδ. Ε. 275· καλῶν Πινδ. Ο. 1. 134· πάντων Σοφ. Φ. 182· τέκνων ἄμμ., ἐστερημένος τέκνων, Εὐρ. Ἑκ. 421· ἐλπίδος Ἀνθ. Π. (παράρτ. 349). 2) μεταγεν. ἁπλῶς, ἐλεύθερος ἀπό τινος, ἄνευ τινός, ἄμμ. κακότητος Κόϊντ. Σμυρν. 1. 430· ὠδίνων Ἀνθ. Π. 7. 465. II. ἀπολ., δυστυχής, τεθλιμμένος, Ἰλ. Ζ. 418., Ω. 773· οὐκ ἄμμ. Πινδ. Ν. 6. 26.

ἄμμος ἢ **ἅμμος**, (πρβλ. ὕφ-αμμος) ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Φαίδων 110Α, κτλ. II. ἀμμῶδες ἔδαφος, κατάλληλον δηλονότι πρὸς ἱπποδρομίαν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 6. (συγγεν. τῷ **ἄμαθος** ὡς τὸ **ψάμμος** πρὸς τὸ **ψάμμαθος**).

ἀμμό-τροφος, ον, ὁ φυόμενος καὶ αὐξανόμενος ἐν τῇ ἄμμῳ, Ἀνθολ. Π. 4. 1, 20.

ἀμμοῦδα, κοινῶς «ἀμμουδιά,» ψάμμαθος, Ἀλύπ. 92, 172.

ἀμμο-φανής, ές, ἀμμώδης, χθὼν ἀμμ., περὶ τῆς Αἰγύπτου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 430. Rev. Arch. 1874, σ. 148.

ἀμμό-χρῦσος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου παρεμφεροῦς ὄγκῳ ἄμμου μετὰ χρυσῶν φλεβῶν, Πλίν. 27. 11.

ἀμμο-χωσία, ἡ, ἐπίχωσις δι' ἄμμου, Παῦλ. Αἰγ. 3. 48.

ἀμμό-χωστος, ον, ὁ κεχωσμένος δι' ἄμμου, Εὐστ. 690. 5.

ἀμμυδάριος, κατασκευαστὴς ἐλαίου, Ἁρμενόπ. 2. 4, 31.

ἀμμώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης ἄμμου, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5.15, 14., 6.15, 4.

Ἄμμων, ωνος, ὁ, ὁ Λιβυκὸς Ζεὺς Ἄμμων: λέγεται δὲ ὅτι εἶναι Αἰγυπτιακὴ ἡ λέξις, Ἡρόδ. 2. 42 (ἔνθα ἴδε τὸν Bähr), Πινδ. Π. 4. 28, κτλ.:—θηλ. ἐπίθ. **Ἀμμωνίς, ίδος**, = Λιβυκή, Ἀ. ἕδρα, ἡ ἕδρα τοῦ Ἄμμωνος, ὅ ἐ. ἡ Λιβύη, Εὐρ. Ἄλκ. 114, Ἠλ. 734:—Ὁ Φώτ. ἔχει **Ἀμμωνιάς, άδος**.

Ἀμμωνιακόν, τό, ὀρυκτὸν ἅλας, ἴδε Beckmann Hist. Invent. 4. 306. 2) τὸ κόμμι πετασώδους φυτοῦ, ἀμμωνιακὸν κόμμι, Διοσκ. 3. 98.

ἀμνά, ἡ, = ἀμνή, Ἐπιγρ. Κῶ BCH, V, σ. 217.

ἀμνᾶμος [ἄμν-], ὁ, (ἀμνός) = ἀπόγονος, υἱός, ἔγγονος, Λυκόφρ. 144, 872, κτλ., παρὰ Πολυδ. 3.19· ὡσαύτως **ἀμνάμων, ονος**, ὁ. Κατ' Ἐτυμ. Μ. 84. 43, «κυρίως παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διάλεκτον οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ ἄμναμοι λέγονται, τουτέστι τῶν ἀρνῶν ἄρνες, πρὸ τοῦ κερατοφυῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἀμνὸς ἄμναμος·» πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

ἀμνάμων, Δωρ. ἀντὶ **ἀμνήμων**.

ἀμνάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀμνός**, ἑτέρ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀμνίς**, Θεόκρ. 5. 3· δοτ. **ἀμνάσιν** Ἑβδ. (Γεν. λα', 41). Λέξις Ἀλεξανδρ., Ruhnk, Ἐπιστολ. Κριτ. σ.187.

ἀμνάσει, ἀμνάσεις, Δωρ. ἀντὶ **ἀναμνήσ-**, Βοιχ. Πινδ. Π. 1. 47(91).

ἀμναστέω, ἄμναστος, Δωρ. ἀντὶ **ἀμνηστ-**.

ἀμνεῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἀμνόν, «ἀρνίσιος,» ἀμν. χλαῖνα, ἐπανωφόριον ἐκ δερμάτων ἀμνῶν, Θεόκρ. 24. 61.

ἀμνειός, ὁ, = ἀμνός, Ἐτυμ. Μ. 84. 39.

ἀμνή, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀμνός**, Ὀρφ. Ἀργ. 319.

ἀμνημόνευτος, ον, ὁ μὴ μνημονευθείς, περὶ οὗ οὐκ ἐγένετο λόγος, Πολύβ. 2. 35, 4, Πλούτ., κτλ.·—ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1419 φαίνεται ὡς περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις, δὲν ἐμερίμνησεν. II. ἐνεργ. = ἀμνήμων, ἐπιλήσμων, Διογ. Λ. 1. 86.

ἀμνημονέω, Αἰσχ., κτλ.: μέλλ. **-ήσω**, Ἰσοκρ. 285Ε: ἀόρ. **ἠμνημόνησα**, ὁ αὐτ. 96D, Ξεν., κτλ: — εἶμαι ἀμνήμων, ἐπιλήσμων, λησμονῶ, ἀπολ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 24, Εὐρ. Ὀρ. 216: — μ. γεν. δὲν ὁμιλῶ περί τινος, δὲν ἀναφέρω περί τινος, Εὐρ. Ι. Τ. 361, Θουκ. 3. 40, Λυσ. 189. 14· οὕτως, ἀμν. τι περί τινος Θουκ. 5. 18:— ἐξηρτημέναι προτάσεις προστίθενται ἢ κατὰ μετοχ., ἀμνημονεῖς σαυτὸν δρῶντα; λησμονεῖς τὴν πρᾶξίν σου; Πλάτ. Θεαίτ. 207D, ἢ εἰδικῶς διὰ τοῦ ὅτι.., ὁ αὐτ. Πολ. 474D·— ὁ ἐσφαλμένος τύπος -μονεύω εὕρηται παρὰ Διογ. Λ. 5.72, ὡς ἄλλ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 612D, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 18· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 566.

ἀμνημοσύνη, ἡ, ἐπιλησμοσύνη, Εὐρ. Ἴων 1100.

ἀ-μνήμων, Δωρ. **ἀμνάμων, ον**, γεν. **ονος**: — ὁ λησμονῶν, ἐπιλήσμων, Πινδ. Ι. 7 (6). 24, Σοφ. Ἀποσπ. 780, Πλάτ.: τινὸς Αἰσχύλ. Θ. 606, Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1397, Ἀντιφῶν 115. 29· ἰδίως ὁ ἐπιλήσμων εὐεργεσίας, ἀχάριστος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.7,1. 2) παθ. λησμονημένος, λησμονηθείς, μὴ μνημονευθείς, Εὐρ. Φοιν. 64:—Ἐπίρρ. -μόνως, Κοσμᾶς Τοπογρ. II. **Ἀμνήμονες**, οἱ, τὸ συμβούλιον τῶν 60 ἐν Κνίδῳ, Πλουτ. 2. 292Α.

ἀ-μνησία, ἡ, = λήθη, ἐπιλησμοσύνη, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ιδ', 26, Σειρὰχ β', 25).

ἀμνησικἄκέω, εἶμαι ἀμνησίκακος, τινὸς Νικ. Δαμασκ.: Παθ., ἀπολαύω ἀμνηστίας, Διόδ. 18. 56.

ἀμνησικάκητος, ον, ὃν δὲν ἐνθυμεῖταί τις μετὰ κακῶν αἰσθημάτων. μετὰ μίσους καὶ τάσεως πρὸς ἐκδίκησιν, ἀμνησικάκητον ἐποιήσατο τὴν ἁμαρτίαν Πολύβ. 40.12, 5.

ἀμνησικἄκία, ἡ, συγχώρησις, Ἑβδ. (Μακκ. Γ', γ', 21), Κλήμ. Ἀλ. 474: «ἀμνησικακία, τὸ μὴ μιμνήσκεσθαι» Ἡσύχ.

ἀ-μνησίκακος, ον, ὁ μὴ μνησίκακος, ὁ μὴ φυλάττων πάθος ἐκδικήσεως, συγχωρητικός, Νικ. Δαμασκ., Ἐκκλ.:—Ἐπίρρ. **-κως**, ὁ αὐτ.

ἀ-μνήστευτος, ἡ, ἡ μὴ μνηστευθεῖσα, ἣν δὲν ἐζήτησέ τις ἢ δὲν ἔλαβε νομίμως ὡς γυναῖκα (ἀλλ' ὡς παλλακήν), Εὐρ. Φοίν. Ἀποσπ. 13: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. = ἄνευ ἐντίμου, νομίμου μνηστεύσεως, Ψευδο-Φωκύλ. 186: «ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή» Ἡσύχ.

ἀμνηστεύτως, ἐπίρρ. ἄνευ νομίμου μνηστεύσεως, Κλήμ. Ῥώμ. 1.42.

ἀμνηστέω, Δωρ. **ἀμναστέω**, = **ἀμνημονέω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., εἶμαι ἐπιλήσμων, λησμονῶ, Σοφ. Ἠλ. 482, Ἀρατ. 847:—Παθ. = λησμονοῦμαι, Θουκ. 1. 20.

ἀμνηστία, ἡ, λήθη ἀδικήματος: ὅθεν συγχώρησις ἀδικήματος κατὰ τῆς πολιτείας διαπραχθέντος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλουτ. Κίμ. 42, Ἀντ. 14:—παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφ. **ἄδεια**. **II.** ἀμνηστίην ἔχειν τινὸς = ἀμνηστεῖν, Διογ. Λ. 9. 14.

ἄ-μνηστος, ον, λησμονημένος, ὃν δὲν ἐνθυμεῖταί τις πλέον, Θεόκρ. 16. 42, Λυκόφρ. 1230. **2)** ἐνεργ. **ἀμνηστῶν** = λησμονῶν, ἐπιλήσμων, Α. Β. 13.

ἀμνίον (οὐχὶ τόσον ὀρθῶς **ἄμνιον**), ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων, Ὀδ. Γ. 444 **2)** ὁ περικείμενος τῷ ἐμβρύῳ χιτών, «δύο δὲ περὶ τῷ ἐμβρύῳ χιτῶνές εἰσιν, ὧν τὸν μὲν ἔνδοθεν λεπτότερον ὄντα καὶ μαλακώτερον **ἀμνίον** Ἐμπεδοκλῆς καλεῖ...» Πολυδ. Β. 223:—ὡσαύτως ἀμνεῖος χιτών: πρβλ. **πωλίον** II. **II.** ὑποκορ. τοῦ **ἀμνός**, «ἀρνάκι,» Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 2: ἀλλ' ἐν Ἐτυμ. Μ. 146. 25 λέγονται τὰ ἑξῆς: «ἄμνιος σημαίνει τὸν ἀμνὸν καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ προπαροξύνεται ὡς παρ' Ἑρμίππῳ κτλ.»· ἐν Α. Β. 792 γράφεται **ἀμνεῖον** διὰ διφθόγγου.

ἀμνίς, ἴδος, ἡ, = ἀμνή, Θεόκρ. 5. 3.

ἀμνόα [ἀμνίς], «πρόβατον· οἱ δὲ ἀμνός [ἀμνάς],» Ἡσύχ.

ἀμνο-κόλος, ποιμὴν ἀμνῶν, «ποιμήν» Ἡσύχ.

ἀμνο-κῶν, ὁ, (κοέω) ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, «προβατόμυαλος,» ἠλίθιος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 264.

ἀμνός, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀρνίον, Σοφ. Ἀποσπ. 708, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1559· ἀμνοὶ τοὺς τρόπους, δηλ. τὴν διάθεσιν, «σὰν ἀρνάκια,» Ἀριστοφ. Εἰρ. 935: ὡς θηλ. ἐν Θεοκρ. 5.144, 149, Ἀνθ. Π. 5. 205·—ἂν καὶ ἔχομεν ὡσαύτως διὰ τὸ θηλ. **ἀμνὴ** ἢ **ἀμνίς**.—**Αἱ** πλάγιαι πτώσεις σπανίως εὑρίσκονται, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶναι ἐν χρήσει **ἀρνός**, **ἀρνί**, **ἄρνα**, κτλ., ἴδε ἐν λέξ **ἀρνός**. Ὁ Κούρτιος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ **μ** ἐν τῷ **ἀμνὸς** παριστάνει τὸ **F** ἐν τῷ ὄϊς (ὄFις), Λατ. o v i s, Σανσκρ. a v i s, ἀλλ' ἀμφιβάλλει ἂν ἡ Λατ. λέξ. agnus παρήχθη ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

ἀμνο-φόρος, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **μαννοφόρος**, ὃ ἴδε.

ἀμογητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἄνευ μόχθου ἢ προσπαθείας, ἀπόνως, Ἰλ. Λ. 637.

ἀ-μόγητος, ον, (μογέω) ὁ μὴ καταπονούμενος, ἀκούραστος, Ὕμ. Ὁμ. 7. 3.

ἀμοθεί, Ἐπίρρ. ἐν Θουκ. 5.77, ἐκ συμβατηρίου ἐγγράφου μεταξὺ Λακεδαιμον. καὶ Ἀργείων, πιθ. (ἐκ τοῦ **α** στερ. καὶ **μόθος**), ἄνευ φιλονικίας ἢ φατριασμοῦ, ἀστασιάστως, ἴδε Ahrens π. Δωρ. Διαλ. σ. 481.—Ὁ τύπος εἰς **-ει** ὑποστηρίζεται ὑπὸ Θεογνώστ. Καν. σ. 165· «τὰ εἰς **θει** ἐπιρρήματα διὰ τῆς **ει** διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀμοθεί, ἀμοχθεὶ κτλ.»· ὥστε ἡ γραφὴ **ἀμόθι** = **ἀμοῦ γέπου** (πρβλ. **οὐδαμόθι**) δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ.

ἀμόθεν, Ἰων. **ἀμόθεν**, ἐπίρρ.: (ἀμός). Ἀπό τινος μέρους ἢ τόπου, τῶν ἀμόθεν γε, θεά,.. εἰπὲ καὶ ἡμῖν, = περὶ ὧν ἐξ οἱουδήποτε σημείου .. εἰπὲ καὶ εἰς ἡμᾶς, Ὀδ. Α. 10· ἀμόθεν γέ ποθεν, ἔκ τινος οἱουδήποτε μέρους, Πλάτ. Γοργ. 492D, Νόμ. 798B· ἀμόθεν μόνον, Ὀππ. Κ. 1. 401: πρβλ. **ἀμῆ**, **ἀμοῖ**, **οὐδαμόθεν** καὶ ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀμόθεν, ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις ... δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον».

ἀμοῖ, ἐπίρρ., **(ἀμός)** = **ἀμοιγέποι**, «ἀμοιγέποι: ἀντὶ τοῦ ὁπηδὴ» Α. Β. 204.14.

ἀμοιβάδιος, α, ον, = **ἀμοιβαῖος**, Ὀππ. Κ. 4. 349, Ἀνθ. Π. 12. 238.

ἀμοιβἄδίς, ἐπίρρ., (ἀμοιβὴ) ἐκ διαδοχῆς, κατὰ σειράν, ἀμ. ἄλλοθεν ἄλλος, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Θεόκρ. 1. 34· ἀμ. ἀνέρος ἀνὴρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 199·—οὕτως, **ἀμοιβαδὸν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1226, Τίμ. Λοκρ. 98E. **II.** πάλιν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4738. Πρβλ. **ἀμοιβηδίς**.

ἀμοιβάζω, ἀνταλλάσσω, Μένανδρ. Ἱστ. σ. 360.

ἀμοιβαῖος, ον, ἀνταλλακτικός, ἐναλλὰξ γινόμενος, ἢ ἀνταποδιδόμενος, ὁ ἀμοιβαδὸν γινόμενος, δεῖπνα Πινδ. Ο. 1. 63· νέμεσις, φόνος, Ἀνθ. Π. 10. 123, Ὀππ. Κ. 2. 485:—Ἐπίρρ. **-ως**, εἰς ἀνταπόδοσιν, Λουκ. Ἔρωτ. 9. **II.** ὁ εἰς ἐναλλαγὴν γιγνόμενος, ἀνταλλασσόμενος, ἀμοιβαῖος, Ἐμπεδ. 179· ἀμοιβαῖα βιβλία, ἀνταλλασσόμεναι ἐπιστολαί, Ἡρόδ. 6. 4· ἀμ. χάρις, χάρις ἀντὶ χάριτος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 82:—τὰ ἀμοιβαῖα, ὁ διάλογος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πλάτ. Πολ. 394B· τὰ ἀμοιβαῖα, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλὰξ ψαλλόμενοι, ὁ εἷς ὡς ἀπόκρισις εἰς τὸν ἕτερον, carmen amoebaeum, Πλουτ. Πομπ. 48· οὕτως ἀμοιβαία ἀοιδὰ Θεόκρ. 8. 31, πρβλ. Ἰλ. Α. 604:—ἀπόκρισις ὡς ἐν διαλόγῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, 487.

ἀμοιβάς, άδος, ἡ, ἰδιόρρυθμ. θηλ. τοῦ προηγ., χλαῖναν .., ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς, ἥτις ἔκειτο πλησίον του πρὸς ἀλλαγήν, Ὀδ. Ξ. 521.

ἀμοιβή, ἡ, (ἀμείβω) ἀνταπόδοσις, πληρωμή, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.), Ἡσ., κτλ., σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς Ὀδ. Α. 318· ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν .. ἑκατόμβης, διὰ τὴν ἑκατόμβην, Γ. 58· εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμ. Θέογν. 1263, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 467· γλυκεῖαν μόχθων ἀμ. Πινδ. 5. 88· ἀγαναῖς ἀμ. τινὰ τίνεσθαι, ἀνταμείβειν αὐτὸν δι'..., ὁ αὐτ. Π. 2. 43· οἵας ἀμ. ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ. Εὐρ. Μήδ. 23· ἀμοιβαὶ τῶν θυσιῶν Πλάτ. Συμπ. 202E: **2)** ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμ. Ὀδ. Μ. 382· ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334. **3)** τιμὴ καταβαλλομένη ὡς ἀντάλλαγμα διά τι, τῷ σκυτοτόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων ἀμ. γίνεται κατ' ἀξίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 1· τὴν ἀμ. ποιητέον κατὰ τὴν προαίρεσιν αὐτόθι 7· δέκα μνῶν ἀμ. Πλουτ. Λυκ. 9. **4)** ἀπόκρισις, ἀσχήμων ἐν τῇ ἀμ. Ἡρόδ. 7. 160. **II.** ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, τὰς ἀμ. ποιεῖσθαι Στράβ. 502· ἐπὶ χρημάτων, Πλουτ. Λούκουλλ. 2. **III.** ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, κακῶν Εὐρ. Ἠλ. 1147· ἑορτῶν Πλάτ. Νόμ. 653D. **2)** μεταμόρφωσις, μεταβολή. Διογ. Λ. 9. 8.—**ἀμοιFά** = **ἀμοιβὴ** I, τὺ δὲ δό[ς χα]ρίεσ[σ]αν ἀμοιFὰν [VI] Ἐπιγρ. Κορίνθ. 3319. = Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 20, 108a.

ἀμοιβηδίς, Ἐπίρρ. (ἀμοιβή) ἀμοιβαίως, ἐξ ἀμοιβῆς, ἐναλλάξ, Ἰλ. Σ. 506, Ὀδ. Σ. 310· ὡσαύτως **ἀμοιβήδην**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1071, Ὀρφ. Λ. 685. Πρβλ. **ἀμοιβαδίς**.

ἀμοιβηδόν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Ἱππ. 1281. 48· οὕτως Ἀρίσταρχ. ἐν Ἰλ. Σ. 506.

ἀμοιβός, ὁ, (ἀμείβω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχόμενός τινα, ἀμοιβοί, στρατιῶται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχοῦ **διάδοχοι**, Ἰλ. Ν. 793. **II.** ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀνταλλαγήν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδοὺς Σοφ. Ἀντ. 1067.

ἄμοιος, «κακός, Σικελοί,» Ἡσύχ.

ἀμοιρέω, δὲν ἔχω κλῆρον ἢ μερίδιον ἔν τινι πράγματι, Θαλῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 292· μ. γεν., Πλουτ. Ἀλέξ. 23, κτλ. Ἐντεῦθεν **ἀμοίρημα**, τό, ἀτύχημα, ἀκλήρημα, ἴδε ΘΣ., πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀμύρημα**.

ἄμοιρος, ον, ὅμοιον τῷ **ἄμμορος**, ὁ μὴ ἔχων κλῆρον ἢ μερίδιον ἔν τινι πράγματι, τινὸς Αἰσχύλ. Θ. 732, Εὐμ. 353, κτλ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀποκλεισθέντων ἐξ ἀγαθοῦ τινος πράγματος ἢ στερηθέντων αὐτοῦ, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος Πλάτ. Συμπ. 202D· τῆς τοῦ θείου συνουσίας ὁ αὐτ. Φαίδων 83E· τῆς ἀρετῆς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 14:—σπανίως, ἀπηλλαγμένος κακοῦ τινος, ἀμ. ὕβρεως, μεταβολῆς, Πλάτ. Συμπ. 181C, Πολιτ. 269E. **2)** ἀπολ., ὡς τὸ **ἄμμορος**, ἀτυχής, κακόμοιρος, δυστυχής, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Φοίν. 613, Πλάτ. Συμπ. 197D. **II.** μ. γεν. προσ.: ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, κατέχεις δὲ ἐνταῦθα ἀμέτοχον τῶν κάτω θεῶν, Σοφ. Ἀντ. 1071.—Παρὰ Πινδ. Ν. 6. 26 νῦν ἀναγινώσκεται **ἄμμορος**.

ἀμοιχεύτως, ἐπίρρ., ἄνευ μοιχείας, Ἰω. Κλίμ. 1108C.

ἀμολγάζει, «μεσημβρίζει» Ἡσύχ.

ἀμολγαῖος, α, ον, (ἀμέλγω) ὁ ἐκ γάλακτος κατεσκευασμένος, μᾶζα ἀμολγαίη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 588· ἕτεροι ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξ. = **ἀκμαία** (ἐκ τοῦ **ἀμολγὸς** Ἀχαϊκ. ἀντὶ **ἀκμή**), ἄρτος ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀλεύρου·—καὶ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἀπεδέξατο ὁ Βουττμ., ἴδε Λεξίλ. ἐν λέξ. **ἀμολγὸς** 8: τὸ δὲ παρὰ Λεωνίδ. Ταραντ. (Ἀνθ. Π. 7. 657) ἀμολγαῖος μαστὸς ἑρμηνεύει ὡς σημαῖνον μαστὸν εὑρισκόμενον ἐν τῇ **ἀκμῇ** αὐτοῦ, δηλ. πεπληρωμένον γάλακτος, σπαργῶντα. Πρβλ. **ἀμολγός**.

ἀμολγεύς, έως, ὁ, ἀγγεῖον πρὸς ἄμελξιν, καδίσκος, «καρδάρι», Λατ. mulctra, Θεόκρ. 8. 87, Ἀνθ. Π. 9. 224.

ἀμολγή, ἡ, = **ἄμελξις**, «ἄρμεγμα,» Εὐμάθ. σ. 10.

ἀμόλγιον, τό, καδίσκος διὰ γάλα, Θεόκρ. 25. 106.

ἀμολγός, ὁ, Ὁμηρ. λέξις, ἧς ἡ ἀκριβὴς ἐτυμολογία καὶ σημασία μένουσιν εἰσέτι ἐν ἀμφιβολίᾳ: — ὁ Ὅμ. πάντοτε ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῷ συνδυασμῷ νυκτὸς ἀμολγῷ, ἵνα σημάνῃ ἢ τὰς τέσσαρας πρὸ τῆς ἕω ὥρας (τὸν χρόνον δηλ. τῶν ἐναργῶν ὀνείρων, Ὀδ. Δ. 841· κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐπιτολὴν τοῦ Σειρίου, Ἰλ. Χ. 28), ἢ τὰς τέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Χ. 317: καὶ οὕτω καθόλου, ἐν καιρῷ νυκτός, ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Ἰλ. Λ. 173, Ο. 324, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 7, πρβλ. **λυκόφως**· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὡς ἐν Ὀρφ. Ὕμ. 33. 12, ἀμολγῷ ἄνευ τῆς λέξεως νυκτός: — νυκτὸς ἀμολγὸν ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχ. Ἀποσπ. 66· καὶ ὁ Εὐρ. δέ, καθ' ἃ λέγει ὁ Ἡσύχ., ἔχει μεταχειρισθῆ τὴν λέξ.

ὡς ἐπίθ., νύκτα ἀμολγόν, «ζοφεράν, σκοτεινήν»: ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 6 (ἔνθα ἡ λέξ. ἵσταται μόνη, οὐκ ἀμολγὸν ἐξομόρξετε, εἴ πού τις ἐστιν αἵματος χαμαὶ πεσών, φαίνεται (εἰ ἡ γραφὴ γνησία) ὅτι σημαίνει κηλῖδα αἵματος, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημ. 3.137, κἑξ.—(Ἡ φυσικὴ ὑπόθεσις ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἀμέλγω καὶ ὅτι τὸ ἀμολγὸς σημαίνει τὸν χρόνον τῆς ἀμέλξεως δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ. Ὁ Βουττμ. παραβάλλων τὴν λέξιν πρὸς τὸ τοῦ Εὐσταθ. 1018. 21 (ὅστις λέγει ὅτι ἀμολγὸς εἶναι παλαιὰ λέξις Ἀχαϊκὴ ἀντὶ ἀκμή), ὑπολαμβάνει ὅτι ἡ φράσις νυκτὸς ἀμ. σημαίνει ἡ ἀκμὴ ἢ τὸ σκοτεινότατον μέρος τῆς νυκτός, ἂν καὶ οὐχὶ ἀναγκαίως τὸ μεσονύκτιον· πρβλ. ἀμολγαῖος· πρβλ. καὶ τὰ σημερινά: «μοῦργος» = μέλας, «μοῦργι» = τὸ τῆς ἑσπέρας σκότος καὶ «μουργίζει» = ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ.

ἀμόλυντος, ον, (μολύνω) = **ἀμίαντος**, Ἑβδ., Ξεν. Ἐφεσ. 2. 9, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 167, ἐν τέλ. II. ὁ μὴ μολύνων, μὴ καταλείπων σημεῖόν τι ἢ κηλῖδα, Γαλην., κτλ. — Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν.

ἀμόμηλις, «ἄπιος, ἀχράς,» Ἡσύχ.

ἀ-μόμφητος, ἐσφ. γραφὴ ἐν Αἰσχ. Χο. 510, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος διώρθωσεν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον, ἀντὶ τῆς τῶν χειρογράφων γραφῆς ἀμομφητονδετινατον.

ἄ-μομφος, ον, (μομφή) ἄμεμπτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 475· πρὸς ὑμῶν αὐτόθι 678. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων τι δι' ὃ νὰ παραπονεθῇ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ροβορτέλλου ἀντὶ ἄμορφος αὐτόθι 413.

ἀ-μονάδιστος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχθῇ εἰς μονάδας, Δαμασκ. π. Ἀρχ. 366.

ἀ-μόναχος, ον, ψευδομόναχος, Ἐφρ. Καισ. 2116.

Ἀμονρασενθήρ, θεὸς μέγιστος, προστάτης Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων CIG 4717. Κατὰ τοὺς ἐκδότας ὁ αὐτὸς τῷ Ἄμμωνι.

ἀμόρα, ἡ, εἶδος γλυκέος πλακοῦντος, Φιλητ. 34, πρβλ. Ἀθήν. 646D.

ἀμορά, «σεμίδαλις ἐφθὴ σὺν μέλιτι» Ἡσύχ. Κατ' Ἀθήναιον 14. 646 «μελιτώματα πεπεμμένα».

ἀμορβαῖος, ον, μόνον ἐν Νικ. Θ. 28. 489, κατὰ τὸν Σχολ. ἀγροτικός, ποιμενικός, ἢ σκοτεινός, πρβλ. **ἀμορβάς**, **ἀμολγαῖος**.

ἀμορβάς, ἄδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀμορβός**· ἀμορβάδες Νύμφαι ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 881 (κατὰ τὸν Σχολ.) ἀγροτικαὶ ἢ ἀκόλουθοι, ὑπηρετικαὶ Νύμφαι.

ἀμορβεύς, έως, ὁ, = **ἀμορβός**, Ὀππ. Κ. 3. 295.

ἀμορβεύω, = ἀκολουθῶ, ὑπηρετῶ, μετὰ δοτ., Νικ. Ἀποσπ. 35: —Μέσ., κάμνω ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. Θ. 349· ὁ Ἀντίμ. (15) παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Δύμη** ἔχει **ἀμορβέω**.

ἀμορβῆς καὶ **ἀμορβές**, «τὸ μεσονύκτιον, σημαίνει καὶ τὸν ἀκόλουθον» Ἐτυμ. Μ.

ἀμορβίτης, ὁ, = ἀμόρα, Ἀθήν. 646F, πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀμορίτης**.

ἀμορβός, ὁ, ἀκόλουθος, ὑπηρέτης, Spanh. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 45: κυρίως, βοσκός, ποιμήν, χοιροβοσκός, Ὀππ. Κ. 1. 132, Νικ. Θ. 49: πρβλ. ἀμορβάς. II. ὡς ἐπίθ., σκοτεινός, Σχολ. εἰς Νικ. Θ. 28· σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ **ἀμορβῷ** εἶναι διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀμολγῷ**, παρ' Ὁμ. (Ὁλόκληρος οἰκογένεια τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας, εὕρηται δὲ μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς).

ἀμοργεύς, έως, ὁ, ὁ ἐκθλίβων ἢ ἐκβάλλων τὴν **ἀμόργην**, τὴν «ἀμοῦργαν,» Πολυδ. 1.122.

ἀμόργη, ἡ, ἴδε ἑπόμ.· «ἀμόργη· τρυγία ἐλαίου, ἰλύς» Ἡσύχ. II. φυτὸν παράγον τὴν **ἀμοργίδα**, Σχολ. εἰς Αἰσχίν. 27. 21. ἔκδ. Δινδ.

ἀμόργης, ου, ὁ, (ἀμέργω) τὸ ὑδατῶδες μέρος τὸ ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν ἐλαιῶν πιεζομένων, Λατ. amurca, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5. 22, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 8, 3· ἐν Ἱππ. Ἀφ. 1260, τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀμόργη**, ἡ, = «ἀμοῦργα.»

ἀμοργίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀμοργίς**, Παυσ. παρ' Εὐστ. εἰς Διον. σ. 525.

ἀμόργινος, ον, ἐπίθ. ἐπὶ πολυτελῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων, κατεσκευασμένων ἐξ **ἀμοργίδος**, ἤτοι λίνου ἐξ Ἀμοργοῦ, χιτώνια Ἀριστοφ. Λυσ. 150 (περιγραφόμενα ὡς διαφανῆ, αὐτόθι 48)· χιτὼν Ἀντιφάν. ἐν «Μηδείᾳ» 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 12· κάλυμμα Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 255E· τὰ ἀμόργινα (ἐνν. ἱμάτια) Αἰσχίν. 14. 3, πρβλ. Βοίκχ. Π. Οἰ. 1. 141.

ἀμοργίς, ίδος, ἡ, λεπτὸν λίνον ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, ὁμοιάζον τῇ βύσσῳ (Ἁρποκρ.), πρβλ. καὶ Ἡσύχ.: ἄλοπος ἀμ., ἀκαθάριστος, μὴ ἀποχωρισθεῖσα ἔτι ἐκ τῆς καλάμης, Ἀρ. Λυσ. 736. II. προπαροξ. **ἄμοργις**, εως, ἡ, = ἀμόργη, Ἀρκάδ. 29. 22, Σουΐδ.

ἄμοργμα, «σύλλεγμα, ἄρτυμα,» Ἡσύχ.

ἀμοργμός, ὁ, (ἀμέργω) = συνάθροισις, Μελ. 129 Brunck· ἀλλὰ τὸ Παλ. Χειρ. (12. 257) ἔχει ἕνα μόχθον ἀντὶ ἔν' ἀμοργμόν.

ἀμοργός, ὁ, (ἀμέργω) ὁ συνθλίβων ἢ ἀποστραγγίζων ἢ ἐκμυζῶν τι, ἀμοργοί, πόλεως ὄλεθροι Κρατῖνος ἐν «Σεριφίοις» 13, ἔνθα ἴδε Meineke. II. παρ' Ἐμπεδ. 222, ἔχομεν ἀνέμων λαμπτῆρας ἀμοργούς, λαμπτῆρας προφυλάττοντας [τὸ φῶς] ἀπὸ τῶν ἀνέμων· ἴδε Μουλλάχιον ἐν τόπῳ. Πολλὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἀμουργούς. Περὶ τοῦ ἐν «Μαλθακοῖς» 4 Κρατίνου «ἀμοργὸν ἔνδον ...» ἴδε ἐπὶ πᾶσι Meineke.

ἀμορία, ἡ, ποιητ. **ἀμμορία**, ὃ ἴδε.

ἀμορίτης, ὁ, ἄρτος, = ἀμόρα, Ἑβδ. (Παραλ. Α', ις', 3).

ἄμορος, ον, = **ἄμοιρος**, **ἄμμορος**, μ. γεν., τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1395. II. ἀπολ., ἀτυχής, ἐλεεινός, ἄθλιος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Πόρσ. ἀντὶ **ἄμοιρος** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 248.

ἀμόρρωτον, «ἀθάνατον,» Ἡσύχ.

ἀμορφία, ἡ, ἡ ἔλλειψις μορφῆς ἢ σχήματος, τὸ ἄμορφον· ὕλης Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 318. II. δυσμορφία, ἀσχημία, Εὐρ. Ὀρ. 391, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8.

ἀμορφο-ποιέω, ποιῶ ἄμορφον, Κραμ. Ἀνέκδ. 1, σ. 55.

ἄ-μορφος, ον, κακῶς ἐσχηματισμένος, δύσμορφος, ἄσχημος, γυνὴ Ἡρόδ. 1. 196· γῆρας Θέογν. 1021· στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις Εὐρ. Ἑλ. 554: πρβλ. **ἄμομφος**. II. ὁ ἄνευ μορφῆς, ὁ μὴ ἔχων μορφὴν οὐδεμίαν ἢ σχῆμα, Πλάτ. Τίμ. 51A· μ. γεν., ἄμορφος ἐκείνων ἁπασῶν τῶν ἰδεῶν, μὴ μετέχων τῆς μορφῆς ἐκείνων, αὐτόθι 50D· ἡ ὕλη καὶ τὸ ἄμ. Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 13. III. μεταφ., ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, Πλάτ. Νόμ. 752A: αἰσχρός, ἀτιμωτικός, αὐτόθι 855C.—ὑπερθ. **ἀμορφέστατος** (ὡς εἰ ἐκ θετικοῦ **ἀμορφής**) Ἡρόδ. αὐτ.: ἀλλὰ κανονικὸν συγκρ. **-ότερος** Ξεν. Συμπ. 8, 17· ὑπερθ. **-ότατος** Πλουτ. Μάρ. 2, κτλ.

ἀμορφύνω, καθιστῶ τι κακόμορφον ἢ δύσμορφον, ἀσχημίζω τι, ἀμορφύνειν ἐθέλουσιν Ἀντίμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1, σ. 55. 30: — οὕτω καὶ **ἀμορφόω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 269.

ἀ-μόρφωτος, ον, (μορφόω) ὁ μὴ λαβὼν μορφὴν ἢ σχῆμα, ἀδιατύπωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 243· ἀμ. καὶ ἀσχημάτιστος Τίμ. Λοκρ. 94A.

ἀμορφώτως, ἐπίρρ., ἀσχηματίστως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 780, ἔκδ. Σταλλβ.

ἀμὸς ἢ **ἁμὸς** [ᾰ], ή, όν, = **ἡμέτερος**, Λατ. noster, ἀλλ' ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ **ἐμὸς** ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν παραλήγουσαν μακράν, Ἰλ. Ζ. 414, Θ. 178: ἰδίως ἐν τῇ Δωρικῇ διαλ. Πινδ. Π. 3. 71., 4. 47, Θεόκρ. 5. 108: Λακων. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1181: Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2557.12., 3054. 4: Σικελ. 5491.17: —ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., Αἰσχύλ. Θ. 417, Χο. 428, Σοφ. Ἠλ. 279, Φιλ. 1314, κτλ.—Προετάθη ὑπό τινων νὰ γράφηται μετὰ δασέος πνεύματος ὅταν σημαίνῃ **ἡμέτερος**, μετὰ ψιλοῦ δὲ ὅταν τιθῆται ἀντὶ τοῦ **ἐμός**· ἀλλ' οὔτε οἱ γραμματικοὶ οὔτε τὰ χειρόγραφα βοηθοῦσιν ἡμῖν εἰς τὸν καθορισμὸν κανόνος τινός. Συγγενεύει πρὸς τὸ **ἡμέτερος** ὡς τὸ **ὑμὸς** πρὸς τὸ **ὑμέτερος** καὶ τὸ **σφὸς** πρὸς τὸ **σφέτερος**.

ἀμὸς [ᾰ], λέξις παλαιὰ ἰσοδύναμος πρὸς τὸ εἷς ἢ τις εὑρισκόμενον μόνον ἐν τοῖς ἐπιρρ. τύποις ἀμοῦ, ἀμῆ, ἀμοῖ, ἀμῶς, ἀμόθεν. Πρβλ. Γοτθ. sums (Ἀγγλ. some one, κάποιος), suman (Ἀγγλ. sometime, once, ποτέ): ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἅμα).

ἆμος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἦμος, ὡς, ὅτε, Θεόκρ. 4. 61, κτλ.

ἄμοτον, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **ἄμοτος** (ἴδε κατωτ. II.), ἀκορέστως, ἀπαύστως, ἀδιακόπως, παρ' Ὁμ. συνδυάζεται ἀείποτε μετὰ ῥημάτων δηλούντων πάθος, ἐπιθυμίαν, κτλ., ἰδίως μετὰ τῶν: **μεμάασι**, **μεμαώς**, **μεμαυῖα**, ἀπαύστως προσπαθῶν, πλήρης ἀκορέστου πόθου, Ἰλ. Δ. 440, κτλ.: ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, κλαίω ἀπαύστως, Τ. 300· ἄμ. κεχολωμένος, ἀνεξιλάστως, ἀδυσωπήτως ὠργισμένος, Ψ. 567· ἄμ. μενεαίνειν Ἡσ. Ἀσπ. 361· ἡμίονοι ἄμοτον τανύοντο, μετ' ἀδιακόπου ἀντοχῆς καὶ εὐτόνως ἐβάδιζον πρὸς τὰ ἐμπρός, Ὀδ. Ζ. 83: παρὰ μεταγεν., σφοδρῶς, βιαίως, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 78, κτλ.:—μεταγεν. ὁμαλ. ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 440. II. ὡς ἐπίθ., **ἄμοτος**, ον, μανιώδης, ἄγριος, θὴρ Θεόκρ. 25. 242· λὶς αὐτόθι 202 (κατὰ Meineke)· πῦρ Μόσχ. 4.104.—Ἐπ. λέξις. (Πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **μέμονα** μετὰ α ἐπιτατικοῦ ἢ εὐφων.).

ἀμοῦ, Ἀττ. **ἁμοῦ**, ἐπίρρ. τοῦ **ἀμὸς** (= τὶς), = κάπου, ἀμοῦ γέ που, «εἰς κάποιον μέρος» (ἐκ διορθώσεως ὑπὸ Βεκκ. ἀντὶ ἄλλου γέ που) Λυσ. 170.12: ἄλλοθι μηδὲ ἀμοῦ, εἰς κανὲν μέρος, διόλου, Συλλ. Ἀττ. Ἐπιγρ. 2.11· πρβλ. **ἀμόθεν**, **ἀμῆ**, **ἀμοῖ**.

ἀμουργός, όν, ἴδε **ἀμοργὸς** II.

ἀμουσία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ **ἀμούσου**, ἔλλειψις παιδείας, ἀπαιδευσία, ἔλλειψις μορφώσεως, ἀπειροκαλία, τραχύτης, ἀγροικία, Εὐρ. Ἀποσπ. 1020, Πλάτ., κτλ.: ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **ἀπειροκαλία** Πλάτ. Πολ. 403C. II. ἔλλειψις ἁρμονίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 676.—Πρβλ. **ὑμουσία**.

ἀμουσο-λογία, ἡ, τὸ ἀπαιδεύτως καὶ ἀμούσως λαλεῖν, Ἀθήν. 164F, κατὰ πληθ.

ἄ-μουσος, ον, ἄνευ τῶν Μουσῶν, ἄνευ αἰσθήσεως ἢ ἀγάπης πρὸς τὰς ἐλευθερίους τέχνας, ἄνευ παιδείας, ἀπολίτιστος, ἄξεστος, ἄκομψος, τραχύς, ἄγροικος, Εὐρ. Ἴων 526, Ἀριστοφ. Σφ. 1074, Πλάτ., κτλ., ἄμ. ἡδοναί, ἁμαρτήματα, βάναυσοι ἡδοναί, σφάλμα, Πλάτ. Φαῖδρ. 240B, Νόμ. 863C· τῶν Λειβηθρίων ἀμουσότερος, παροιμ. περὶ τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ διανοητικῆς ἀναπτύξεως, Βαστ. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 266· ἄμ. ἐστι, μετὰ μετοχ. εἶναι ἀνάρμοστον, ἀπρεπές.

ἀνοίκειον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 159:—Ἐπίρρ. **-σως** Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292C. **II.** ὁ μὴ εἰδὼς μουσικήν, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Σοφ. 253B, καὶ ἀλλ. **2)** ἐπὶ ἤχων, ὁ μὴ ἁρμονικός, ἀπηχής, παράχορδος, ἄμουσ' ὑλακτεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 760· ἀμουσόταται ᾠδαὶ ὁ αὐτ. Φοίν. 807, κτλ.

ἀμουσότης, ητος, ἡ, = ἀμουσία, Ἀγαθ.

ἀμοχθεὶ ἢ **-θὶ** [ῑ], ἐπίρρ., ἄνευ μόχθου ἢ κόπου, Αἰσχύλ. Πρ. 208, Εὐρ. Βάκχ. 194.

ἀ-μόχθητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 1. 456.—Ἐπίρρ. **-τως** Βαβρ. 9. 2.

ἄ-μοχθος, ον, ὁ ἀπηλλαγμένος μόχθου ἢ φροντίδος, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 359· ἀμ. βίος ὁ αὐτ. Τρ. 147. **2)** ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον, καρδία Πινδ. Ν. 10. 55, Εὐρ. Ἀποσπ. 242. **3)** ὁ μὴ κεκμηκώς, Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 33.

ἀμόω, κρεμῶ, «ἀμώσας, κρεμάσας» Ἡσύχ.

ἀμόωλον, «ἀγγεῖον εἰλικρινές» Ἡσύχ.

ἀμόωφος, «ἄπιστος» Ἡσύχ.

ἀμπ-, ποιητ., ἰδίως Ἐπ. καὶ λυρ., συγκεκομμ. ἀντὶ τοῦ **ἀναπ-**, καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ὅσαι λέξεις ἄρχονται ἀπὸ **ἀμπ-**.

ἀμπαδίην, «φανερῶς» Ἡσύχ.

ἀμπάζονται, «ἀναπαύονται» Ἡσύχ.

ἀμπαιδες, οἱ «τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

ἀμ-παλίνορρος, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ παλίνορρος, «ἀμπαλίνορρος: ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν» (Σουίδ.) Φιλέταιρ. ἐν «Μελεάγρῳ» 1, Meineke.—Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν.»

ἄμπαλος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀνάπαλος,** ἄμπαλον θεῖναι Πινδ. Ο. 7. 110, ἔνθα ὅμως ὁ Βοίκχιος ἔχει ἂμ πάλον θεῖναι, ὅ ἐ. πάλον ἀναθεῖναι:—ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 28. 4 (κατὰ Ἕρμαννον) Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀμφίαλος.**

ἀμπάξαι, «παῦσαι, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἄμπαυμα, ἀμπαύω, κτλ., ἴδε **ἀναπ-**.

ἀμπεδίον, ἀμπεδιήρεις, ἀμπέλαγος, πρέπει νὰ γράφωνται διακεκριμένως ἂμ πεδίον, ὅ. ἐ. ἀνὰ πεδίον, κτλ.

ἀμπείρω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναπείρω.**

ἀμπελ-άνθη, ἡ, = οἰνάνθη, Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορ. Β, 5.

ἀμπέλεια, ἡ = ἀμπελών, Συλλ. Ἐπιγρ. 2097.

ἀμπέλειος, α, ον, = ἀμπέλινος, «ἀμπέλειος βότρυς,» Σουίδ.

ἀμπελεργάτης, ὁ, ἀμπελουργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6,708.

ἀμπελεών, ῶνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἀμπελών,** Θεόκρ. 25. 157.

ἀμπελικός, ή, όν, ὁ τῆς ἀμπέλου, ὁ εἰς ἄμπελον ἀνήκων, Ἱππ. 405. 34:—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 18.

ἀμπέλινος, ον, ὡσαύτως **η, ον,** = **ἀμπέλειος,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄμπελον, καρπὸς Ἡρόδ. 1. 212· οἶνος ἀμπ. = οἶνος ἐκ σταφυλῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ οἶνος κρίθινος κτλ., ὁ αὐτ. 2. 37, 60· φύλλα Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 3. 5, 10· ἀμπ. βακτηρία, ῥάβδος ἐκ κληματίδος, Λατ. vitis, Πολύβ. 29. 11, 5. **II.** μεταφ., γραῦς ἀμπελίνη, anus vinosa, μεθυσμένον γραΐδιον, Ἀνθ. Π. 7. 384.

ἀμπέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄμπελος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 512, Εἰρ. 596.

ἀμπελίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἄμπελος,** νεαρὰ ἄμπελος, νέον φυτὸν ἀμπέλου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 995. **II.** τὸ πτηνὸν **ἀμπελίων** Ἀριστοφ. Ὄρ. 304, πρβλ. Πολυδ. ς', 52. **III.** εἶδος φυτοῦ θαλασσίου, Ὀππ. Ἰξ. 2. 7.

ἀμπελῖτις, ιδος, ἡ, ἀμπ. γῆ, γῆ ἀμπελοφόρος, Λίθος Ροζέτας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 15: ἀλλά, **II.** παρὰ Στράβ. 316, ἡ ἀμπ. γῆ, εἶναι ἀσφαλτῶδες χῶμα χρησιμεῦον πρὸς θεραπείαν τῆς φθειριάσεως τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελίων, ὁ, εἶδος ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξ. 3. 2· πρβλ. **ἀμπελὶς II.**

ἀμπελο-γενής, ές, ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς ἀμπέλου, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 12.

ἀμπελό-δεσμος, ὁ, Σικελικόν τι φυτόν, δι' οὗ περιέδεον τὰς ἀμπέλους, Πλίν. 17. 23.

ἀμπελόεις, εσσα, εν, ἀλλὰ θηλ. καὶ εἰς **-εις,** καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον Ἰλ. Β. 561:—πλήρης ἀμπέλων, κατάφυτος ἐξ ἀμπέλων, πολυάμπελος, ἐπὶ χωρῶν, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Γ. 184, Ι. 152, Θεόγν. 784, Πίνδ., κτλ. **2)** = **ἀμπέλινος,** ἀμπ. βάκτρον, ῥάβδος ἐκ κληματίδος, Νόνν. Δ. 14. 102· ἀμπ. καυλία, βλαστάρια ἀμπέλου, Νικ. Ἀλεξιφ. 142.

ἀμπελοεργός, ὁ, = **ἀμπελουργός,** Ἀνθ. Π. 6. 56.

ἀμπελό-καρπον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀπαρίνη** (ὃ ἴδε), Διοσκ. 3. 104.

ἀμπελο-κλαδής, ές, ὁ ἔχων κλάδους ἀμπέλου, Πλανουδ. μεταφρ. Ὀβιδ. 14. 449.

ἀμπελοκομία, ἡ, ἡ τῆς ἀμπέλου καλλιέργεια, Πολυδ. (;) Wakef.

ἀμπελο-κόμος, ὁ, ἡ, ἀμπελουργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6480.

ἀμπελο-λεύκη, ἡ, ἡ ἀγρία ἄμπελος, ἀλλαχοῦ **λευκὴ ἄμπελος** Πλίν. 23. 1.

ἀμπελο-μιξία, ἡ, μῖξις μετ' ἀμπέλου ἢ μεταμόρφωσις εἰς ἄμπελον, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. Α. 9.

ἀμπελο-ποιία, ἡ, = **ἀμπελουργία,** Εὐστ. 1619. 59.

ἀμπελό-πρασον, τό, ἀγριόπρασον, κοινῶς «πρασουλίδα» ἢ «πρασιλίδρα» Λατ. allium ampeloprasum, Διοσκ. 2. 180, Ἀθήν. 371F: ὁ Μοῖρις σ. 115 λέγει: «γηθυλλίς, Ἀττικῶς· ἀμπελόπρασον, Ἑλληνικῶς.»

ἄμπελος, ἡ, τὸ κλῆμα, «κούτσουρον,» Λατ. vitis, Ὅμ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ. ἐκτὸς ἐν τῷ ἐπιθέτῳ **ἀμπελόεις**), κτλ· πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ἄμπελοι Ὀδ. Ι. 110, πρβλ. 133, Ἡρόδ. 4. 195, κτλ.: ἄμπελον τὴν περὶ τὸ ἱερὸν κόπτοντες, περιεκτικῶς (πρβλ. **ἵππος,** ἡ), Θουκ. 4. 90· ὁ οἶνος καλεῖται δρόσος ἀμπέλου Πινδ. Ο. 7. 3, καὶ ἀμπέλου παῖς Ν. 9. 124, (ὡς τἀνάπαλιν, ἡ ἄμπελος λέγεται οἴνου μήτηρ Αἰσχ. Πέρσ. 614, Εὐρ. Ἄλκ. 757). **2)** ἄμπ. ἀγρία ἢ λευκή, ἡ ἀγρία ἄμπ., ἴσως ἡ βρυωνία (βρουνιά), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 9. 14, 1, Διοσκ. 4. 181 κἑξ: — ὡσαύτως, **3)** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ clematis maritima, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4. 6, 2. **II.** = **ἀμπελών,** κοινῶς «ἀμπέλι», Αἰλ. περὶ Ζ. 11, 32, (ὁ Ἐρχέριος ἔχει **ἀμπελῶνι** ἀντὶ ἀμπέλῳ). **III.** μηχανὴ πρὸς φύλαξιν τῶν πολιορκούντων, Λατ. vinea, Ἀπολλόδ. ἐν μαθημ. Ἀρχ. σ. 15. (Ἴσως ἐκ τοῦ **ἀμπὶ** (Αἰολ. ἀντὶ **ἀμφὶ**) καὶ τῆς √ΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **ἑλίσσω, ἕλιξ, εἰλύω**).

ἀμπελο-στατέω, φυτεύω ἀμπέλους, κλήματα, Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελο-τόμος, ον, ὁ τὴν ἄμπελον τέμνων, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βίσδη.**

ἀμπελο-τρόφος, ον, γῆ, ἡ ἀμπέλους τρέφουσα ἢ παράγουσα, Ψελλ. ᾆσμ. ᾀσμ. 1. 14. Βοασσ.

ἀμπελουργεῖον, τό, ἀμπελών, Αἰσχίν. 49. 13 (ἔνθα ἤδη διωρθώθη εἰς **ἀμπελῶνι** ἔκ τινος χειρογρ.), Σουίδ. ἐν λ. **ἀμπέλειος.**

ἀμπελουργέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἐργάζομαι ἐν ἀμπελῶνι, καλλιεργῶ ἄμπ. ἰδίως, κλαδεύω ἢ περιποιοῦμαι τὰ κλήματα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 5, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 39· κατὰ παθ., ἄμπελος ἀμπελουργουμένη Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 1. **2)** μεταφ., λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, πόλιν Αἰσχίν. 77. 25.

ἀμπελουργία, τὸ περιποιεῖσθαι, καλλιεργεῖν ἀμπέλους, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 2· καὶ **ἀμπελούργημα,** τό, τὸ ἀμπελουργεῖν, Πολυδ. 7. 140.

ἀμπελουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀμπελώνων: — ἡ **ἀμπελουργικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς καλλιεργείας τῆς ἀμπέλου, Πλάτ. Πολ. 333D.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελ-ουργός, ὁ, (* ἔργω), ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 199, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 17: πρβλ. **ἀμπελοεργός.**

ἀμπελο-φάγος, [ᾰ], **ον,** ὁ διαβιβρώσκων, φθείρων τὰς ἀμπέλους, Στράβ. 613.

ἀμπελο-φόρος, ον, ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀμπέλους, Πολυδ. 1. 228.

ἀμπελό-φυλλον, τό, φύλλον ἀμπέλου, Ἡσύχ. ἐν λ. **κλαρία.**

ἀμπελο-φύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ φυτεύων ἀμπέλους, Συλλ. Ἐπιγρ. 5877C.

ἀμπελό-φυτος, ον, ὁ κατάφυτος ἐξ ἀμπέλων, ἀμπελοφόρος τόπος, Διον. 1. 36, κτλ.

ἀμπελο-φύτωρ, ορος, ὁ φυτεύων ἀμπέλους, περὶ τοῦ Βάκχου, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 44. [ῡ χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ **πτεροφύτωρ**].

ἀμπελώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης ἀμπέλων, ὁ κατάφυτος ἐξ ἀμπέλων, Πολυδ. 1. 228.

ἀμπελών, ῶνος, ὁ, «ἀμπέλι,» Αἰσχίν. 49. 13, Διόδ. 4. 6, Πλούτ., κτλ.: πρβ. **ἀμπελεών.**

ἀμπέλων, ωνος, ὁ, = **ἀμπελουργός,** Γλωσσ.

ἀμπελωργικός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ **-ουργικός,** ἐπιτήδειος πρὸς αὔξησιν ἀμπέλων, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 43.

ἀμπέμπω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναπέμπω.**

ἀμπεπαλών, ἴδε ἐν λ. **ἀναπάλλω.**

ἀμπερές, ἀμπερέως, ἴδε ἐν λ. **διαμπερές.**

ἀμπέσαι, «ἀμφιέσαι, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμπετάννυμι, ἀμπέτομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἀναπετάννυμι, ἀναπέτομαι.**

ἀμπέτιξ, (πρβλ. **ἀμπὶ**) ἐπίρρ., πέριξ Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1554. 117· πρβλ. **περιαμπέτιξ.**

ἀμπεχόνη, ἡ, (ἀμπέχω) λεπτὸν ἐπένδυμα, εἶδος περιβολαίου ἢ ἐσθῆτος, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες καὶ τρυφηλοὶ θηλυδριώδεις ἄνδρες, ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 28: ἐν γένει, ἐνδύματα, ἱματισμός, Πλάτ. Πολ. 425B, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 5.

ἀμπεχόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ. Α. Β. 388, Ἡσύχ.

ἀμπέχονον, τό, = **ἀμπεχόνη,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 52, Θεόκρ. 15. 21: ὁ δὲ Ἡσύχ. λέγει: «ἀμπέχονον, σύμμετρον περίβλημα.»

ἀμπ-έχω, Αἰσχύλ., Σοφ. (**ἀμφ-έχω** εἶναι τύπος μεταγενέστ., Ἀνθ. Π. 7. 693)· ὡσαύτως **ἀμπ-ίσχω** Εὐρ. Ἱππ. 193, Ἰκ. 165, πρβλ. Ἐλμσλ. Μήδ. 277: Ἐπ. παρατατ. **ἄμπεχον** Ὀδ. Ζ. 225 (μεταγ. **ἄμφεχον** Κόϊντ. Σμ. 3. 6, 5. 106): μέλλ. **ἀμφέξω** Εὐρ. Κύκλ. 344: ἀόρ. **ἤμπισχον** ὁ αὐτ. Ἴων 1159, Ἀριστοφ., Πλάτ.:—Μέσ. **ἀμπέχομαι** Ἀριστοφ., Ξεν.: **ἀμπίσχομαι** Εὐρ. Ἑλ. 422, μ. γ'. πληθ. **ἀμπισχοῦνται** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1090: παρατ. **ἠμπειχόμην** Πλάτ. Φαίδων 87B, Ἐπ. **ἀμπεχόμην** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 324:

μέλλ. **ἀμφέξομαι** Φιλεταιρ. Ἄδηλ. 1: ἀόρ. **ἠμπισχόμην** Εὐρ. Μήδ. 1159, Ἀριστοφ. (οὐχὶ **ἠμπεσχ-** Ἐλμσλ. Μήδ. ἔνθ' ἀνωτ.), β' ἐν. ὑποτακ. **ἀμπίσχῃ** Εὐρ. Ι. Α. 1439, μετοχ. **ἀμπισχόμενος** Ἀριστοφ. Σφ. 1150.— Τοῦ ἀορ. οἱ τύποι **ἀμπισχεῖν, ἀμπισχὼν** συχνάκις ἐσφαλμένως γράφονται (ὡς εἰ ἦσαν τύποι ἐνεστῶτος) **ἀμπίσχειν, ἀμπίσχων**: (**ἀμπὶ** Αἰολ. ἀντὶ **ἀμφὶ** καὶ ἔχω). **I.** περιβάλλω, καλύπτω, Λατ. cingere, μετ' αἰτ., ἅλμη οἱ νῶτα ἄμπεχεν Ὀδ. Ζ. 225· κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Σοφ. Ο. Κ. 314, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 848: μεταφ. ἀμπ. τινὰ σμικρότητι, περιβάλλω, τινὰ διά .., Πλάτ. Πρωτ. 320Β:— ἀπολ., σκότος ἀμπίσχων, τὸ περιβάλλον σκότος, Εὐρ. Ἱππ. 192, κτλ. **2)** ἐναγκαλίζομαι, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ ὁ αὐτ. Ἱκ. 165. **3)** καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Πλάτ. Πολιτ. 311C. **II.** περιτίθημι, Λατ. circumdare, induere, ἰδίως περιβάλλω τινὰ δι' ἱματίων καὶ τὰ τοιαῦτα, μετὰ διπλ. αἰτ. κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε Ἀριστοφ. Σφ. 1153, πρβλ. Βατρ. 1063, Λυσ. 1156: ὡσαύτως μετὰ προθ., τοίχοισιν δ' ἔπι ἤμπισχεν .. ὑφάσματα, περιεκάλυψεν αὐτούς .., Εὐρ. Ἴων 1159. **2)** Μέσ., περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, πέπλους Εὐρ. Μήδ. 1159· φορῶ, τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 374· λευκὸν ἀμπέχει; φορεῖς λευκὸν ἐπανωφόριον; ὁ αὐτ. Ἀχ. 1024· χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται ὁ αὐτ. Ὄρ. 1090· καλῶς ἠμπίσχετο, ἦτο καλοφορεμένος, ὁ αὐτ. Θεσμ. 165· ἐπ' ἀριστερὰ ἀμπ. (πρβλ. **ἀναβάλλω** III), ὁ αὐτ. Ὄρν. 1567· καὶ στήθει γ' ἀμπισχόμενος, φορῶν τὸ ἐπανωφόριόν σου, ὁ αὐτ. Σφ. 1150· ἀμπεχόμενοι, φοροῦντες τοὺς ἐπενδύτας των, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυμνοί (πρβλ. **γυμνὸς** I. 5), Πλάτ. Γοργ. 523C, Ἀριστ. Προβλ. 2. 9· ἄνω τοῦ γόνατος ἀμπ., φορῶ χιτῶνα μὴ καθικνούμενον μέχρι τοῦ γόνατος, Φιλέταιρ. ἔνθ' ἀνωτ.· περιττῶς ἀμπ., εἶμαι μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, Πλουτ. Δημήτρ. 41:—ὡσαύτως μ. δοτ., περιβάλλω, περικαλύπτω ἐμαυτὸν μέ τι (ἴδε ἐν λ. **ἔκβολος**) Εὐρ. Ἑλ. 422.

ἀμπήδησε ἀντὶ **ἀνεπήδησε.**

ἀμπί, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ δασέος **ἀμφί,** Γρηγόρ. Κορίνθ. (ἔκδ. Koen) σ. 344, Λατ. amb ἐν τῷ ambio, κτλ., πρβλ. **ἄμπελος, ἀμπέχω, ἄμπυξ, ἀμφιστατήρ.**

ἀμπίμωλος, ὁ, ἀμφισβητούμενος, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. 13. σ. 57.

ἀμπίουρον, «πυλῶνα, Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀμπίπτω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναπίπτω.**

ἀμπισχνοῦμαι ἢ **ἀμπισχοῦμαι, ἀμπίσχω,** ἴδε ἐν λ. **ἀμπέχω.**

ἀμπλᾰκεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. **ἤμπλακον** (Ἀρχίλ. 68 **ἤμβλακον**), μετοχ. **ἀμπλακών**: ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἔχομεν πρκμ. **ἠμπλάκηκα** (ἴδε **ἐμπολάω** ἐν τέλ.)· παθ. **ἠμπλάκημαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 916: — ὁ μόνος ἐν χρήσει ἐνεστ. εἶναι **ἀμπλακίσκω**, Δωρ. **ἀμβλακίσκω** Θεαγ. παρὰ Στοβ. 9. 15., 10. 15): Δωρ. παρατατ. **ἀμβλάκισκον** Φίντυς αὐτόθι 444. 36. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **πλάζω**, τοῦ α θεωρουμένου ὡς εὐφων. καὶ τοῦ μ ὡς παρεμβληθέντος καθάπερ ἐν τῷ **ἄμβροτος**· ἴδε **καταπλακών**). [Ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν, γράφεται **ἀπλ-**: καὶ δὴ ὁ Πόρσων καὶ ὁ Ἐλμσλ. φρονοῦσιν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος ἁπανταχοῦ (εἰς Εὐρ. Μήδ. 115)· κατὰ τῆς γνώμης ταύτης ἴδε Ἑρμάνν. Πονημ. 3, σ. 146· πρβλ. καὶ Ἐλλένδου Λεξ. Σοφ.]: Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει ἀκριβῶς ἐν οἵᾳ καὶ τὸ **ἁμαρτάνω**, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., (ὅστις ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζεται **ἀβροτάζω, ἤμβροτον**): **I.** μετὰ γεν., ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, ὑπολείπομαι, ἀνορέας οὐκ ἀμπλακὼν Πινδ. Ο. 8. 89, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 554, 1234. **2)** χάνω τι, στεροῦμαί τινος, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον (ἐνν. παιδὸς) Σοφ. Ἀντ. 910· ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου Εὐρ. Ἄλκ. 241· λέκτρων ἀπλακὼν ὁ αὐτ. Ι. Α. 124. **II.** ἀπολ., ἀποτυγχάνω νὰ πράξω τι, δὲν κατορθώνω, ἁμαρτάνω, πλανῶμαι, πράττω τὸ μὴ ὀρθόν, Ἰβύκ. Ἀποσπ. 51, Εὐρ. Ἱπ. 892, Ἀνδρ. 948, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντων., ὡς τάδ' ἤμπλακον, ὅτε ἔπραξα ταῦτα τὰ ἁμαρτήματα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1212· ἐντεῦθεν καὶ κατὰ παθ. τί δ' ἠμπλάκηται τῶν δέ μοι .. ὁ αὐτ. Ἱκ. 916.

ἀμπλάκημα, τό, πλάνη, σφάλμα, ἁμάρτημα, Αἰσχύλ. Πρ. 112, 386, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 51, κτλ. — Ποιητ. λέξις, ἣν μεταχειρίζεται ὁ Λυκοῦργος παρὰ Πλουτ. 2. 226Ε: — ὡσαύτως χάριν τοῦ μέτρου, **ἀπλάκημα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 934.

ἀμπλάκητος, ἴδε ἐν λ. **ἀναπλάκητος.**

ἀμπλακία, ἡ, = **ἀμπλάκημα,** Θέογν. 204, Πινδ., Τραγ. (ἀλλὰ παρὰ Τραγ. **ἀμπλάκημα** εἶναι κοινότερον)· ἀμπλακίαισι φρενῶν, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Ὁμηρικῷ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν, Πινδ. Π. 3. 24· τίνος ἀμπλακίας ποινὰς ὀλέκει; Αἰσχύλ. Πρ. 564· ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθεν Εὐρ. Ἱππ. 832.

ἀμπλάκιον, τό, = **ἀμπλακία** Πινδ. Π. 11. 41: πρβλ. **ἀμάρτιον.**

ἀμπλακίσκω, ἴδε ἐν λ. **ἀμπλακεῖν.**

ἀμπνείω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀναπνέω.**

ἄμπνευμα, ἀμπνοά, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀνάπνευμα, ἀναπνοή.**

ἄμπνυε, ἀμπνύνθη, ἄμπνῦτο, ἴδε ἐν λ. **ἀναπνέω.**

ἀμποίχοιτις· «ἐν Συρακούσαις ἀρχή» Ἡσύχ.

ἄμποτε, ὅ ἐ. **ἂν ποτε,** μετ' εὐκτ., ὢ εἴθε! Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 971.

ἀμπρακόν, «μακρόθεν,» Ἡσύχ.

ἀμπρεύω, σύρω, ἕλκω, αἰχμάλωτον ἤμπρευσα Λυκόφρ. 1298· ἄνδρα .. ἀμπρεύοντες Καλλ. Ἀποσπ. 234· μεταφ., λυπρὸν βίον ἀμπρεύσει, θὰ διαγάγῃ (θὰ σύρῃ, κατὰ λέξιν) ἐλεεινὸν βίον, ὡς τὰ **ἁμαξεύειν, ἕλκειν** Λυκόφρ. 975, πρβλ. 635: εὕρηται μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς· μόνον δὲ ὁ Ἀριστοφ. μεταχειρίζεται ἅπαξ τὸ **ἐξαμπρεύω.**—Τὰ ὀνόματα **ἄμπρον,** τό, καὶ **ἄμπρος,** ὁ, ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν μετὰ τῆς σημασίας σχοινίου πρὸς ἕλκυσιν βαρῶν, Σουΐδ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 289.

ἀμπτᾶσα, ἀμπταίην, ἴδε ἐν λ. **ἀναπέτομαι.**

ἀμπυκάζω, περιδέω τὰς ἐμπροσθίας τῆς κεφαλῆς τρίχας ὡς διὰ ταινίας (ἄμπυξ), κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθεὶς Ἀνθ. Π. 13. 6.

ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄμπυξ) τὸ προμετωπίδιον τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, Αἰσχύλ. Θ. 461.

ἀμπυκτήριον, τό, = **ἀμπυκτήρ,** Σοφ. Ο. Κ. 1069 (ἔνθα φάλαρα εἶναι ἁπλοῦν γλώσσημα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ἐν λ.). Τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἄμπυξ, ῠκος, ὁ, ἀλλὰ καὶ θηλ. ἡ, Σοφ. καὶ Εὐρ. (ἐκ τοῦ **ἀμπί,** Αἰολ. ἀντὶ **ἀμφί**)· ταινία χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης τῶν γυναικῶν· ἦτο δέ, «διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν, ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον ἦγον» Εὐστ.; ὡς φαίνεται, ἐκ μετάλλου, (πρβλ. **χρυσάμπυξ, λιπαράμπυξ**), Ἰλ. Χ. 469, Αἰσχύλ. Ἱκ. 431, Εὐρ. Ἑκ. 464. **2)** ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία ἢ προμετωπίδιον τῶν ἵππων, «σειρὰ κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον τρίχας τῶν ἵππων συνδέουσα» (Εὐστ.): ὡσαύτως, χαλινός, Κόϊντ. Σμ. 4. 511: πρβλ. **ἀμπυκτήρ.** **II.** πᾶν κυκλοειδὲς πρᾶγμα, τροχός, Σοφ. Φ. 680.

ἀμπώλημα (Δωρ. ἀντὶ **ἀναπ-**), τό, τεχν. ὅρ. προκαταβολὴ χρηματικὴ εἰς τὸ κράτος πρὸς ἀσφάλειαν μελλούσης ζημίας ἐκ μισθώσεως, ἀποζημίωσις, τό τε μίσθωμα διπλεῖ ἀποτεισεῖ τὸ ἐπὶ τοῦ Ϝέτεος καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις [IV] Πίνακ. Ἡρακλ. I$_{110 \cdot 155}$.

ἀμπωτίζω, ἀποσύρομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν μεταπίπτῃ ἡ πλημμυρίς, Φίλων 1. 298:—οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπ., Εὐστ. 688. 52.

ἄμπωτις, γεν. **-εως,** Ἰων. **-ιος,** μεταγεν. καὶ **-ιδος,** Λοβ. Φρύν. 340, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ **ἀνάπωτις** (ἐκ τοῦ **ἀναπίνομαι**), ἴδε κατωτέρω:—περιοδικὴ ἀνάπωσις τοῦ ὕδατος, καθ' ἣν ἀποσύρεται τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ ὡρισμένον χρόνον πάλιν ἐπανέρχεται· ἀντιτίθεται ταῖς λέξεσι, **πλημμυρὶς** καὶ **ῥαχία** (Ἰων. **ῥηχίη**), Ἡρόδ. 2. 11., 7. 198., 8. 129, πολλαὶ δὲ ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατά τινας ὡρισμένους καιροὺς Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4. 32, Πλούτ., κτλ.: κατὰ πληθ., ἐν γένει, σημαίνει τὴν αὐξομείωσιν τῶν ὑδάτων, δηλ. τὴν ἄνω τε καὶ κάτω διαρροὴν τοῦ ὠκεανοῦ, τὴν παλίρροιαν τῆς θαλάσσης, Ἡρωδιαν. 3. 14.—Ὁ πλήρης τύπος **ἀνάπωτις** εὕρηται μόνον παρὰ Πινδ. Ο. 9. 78, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς ἐν Πολυβ. 10. 14. 2, Ἀρρ., κτλ. **2)** ἡ ὑποχώρησις ἤτοι ἐλάττωσις ῥεύματός τινος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 130. **II.** ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἐπιστροφὴ τῶν χυμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἄμπ. τῶν χυμῶν Ἱππ. 47. 1, πρβλ. Σχόλ. παρὰ Γαισφόρδῳ Ἐτυμ. Μ. σ. 2467.

ἀμυγδᾰλέα, συνῃρ. **-λῆ,** τὸ δένδρον ἀμυγδαλῆ, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 7, Θεόφρ., κτλ.

ἀμυγδάλεος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀμύγδαλα ἢ εἰς ἀμυγδαλῆν ἢ ὁ κατεσκευασμένος ἐξ αὐτῶν, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀμυγδαλόεις** ἐν Νικ. Θ. 891 (παρ' Ἀθην. 649D).

ἀμυγδάλη, ἡ, = ἀμύγδαλον, Φρύν. Κωμ. Ἄδηλ. 6, κτλ., ἴδε Ἀθήν. 52C, κέξ.

ἀμυγδᾰλῆ, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀμυγδαλέα,** ὃ ἴδε.

ἀμυγδάλινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀμυγδάλων, χρῖσμα Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13.

ἀμυγδάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀμυγδάλη,** Ἱππ. 484. 10.

ἀμυγδᾰλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἀμυγδάλη,** Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 643C.

ἀμυγδαλίτης [ῑ], ὁ, = τῷ ἑπομ., Πλίν. 26. 8.

ἀμυγδᾰλο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀμυγδάλῳ ἢ ἀμυγδαλῇ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀμυγδᾰλόεις, εσσα, εν, = **ἀμυγδάλεος,** Νικ. Θ. 891.

ἀμυγδᾰλο-κατάκτης, ου, ὄργανον πρὸς θραῦσιν ἀμυγδάλων, Ἀθήν. 53Β.

ἀμύγδαλον, τό, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀμυγδάλη,** Φιλύλλ. ἐν «Φρεωρύχῳ» 2: παρ' Ἀθην. ἀπαντᾷ συχνάκις, «ὅτι καὶ οὐδετέρως ἀμύγδαλα λέγεται, Δίφιλος τρωγάλια μυρτίδες πλακοῦς ἀμύγδαλα» Β. 52F., ἴδε καὶ 53Β, πρβλ. καὶ Μοῖριν σ. 9, ἔκδ. Πιερσ.

ἀμύγδαλος, ἡ, = **ἀμυγδαλῆ,** Λουκ. π. τ. ἐ. Μισθ. σύν. 5.

ἄμυγμα, ατος, τό, (ἀμύσσω) σπάραγμα διὰ τῶν ὀνύχων, «τσουγκράνισμα,» ἀπόσπασις, «τράβηγμα,» πολιᾶς ἄμ. χαίτας Σοφ. Αἴ. 633· ὀνύχων ἀμύγματα Εὐρ. Ἀνδρ. 827.

ἀμυγμός, ὁ, (ἀμύσσω) ἄμυγμα, «τσουγγράνισμα,» σπαραγμός· πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς Αἰσχ. Χο. 24. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ· ὁ Ἕρμαν. ἔχει **διωγμοῖς**.

ἄμυδις [ῠ], ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἅμα: **Ι.** ἐπὶ χρόνου, ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ὀδ. Μ. 415. **ΙΙ.** συχνότερον ἐπὶ τόπου, ὁμοῦ, ἐπὶ τὸ αὐτό, ἄμυδις κικλήσκετο Ἰλ. Κ. 300· ἄμυδις καλέσασα Υ. 114· ὀστέα .. πάντ' ἄμυδις Μ. 385· ἄμυδις ἱστᾶσιν = συνιστᾶσιν Ν. 336· φλόγα ἄμυδις ἔβαλλον, ἀνερρίπιζον ὁμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ψ. 217: συχνάκις παρὰ μεταγεν. Ἐπ.— Πρβλ. **ἀμάδις**. (Ἡ λέξ. εἶναι Αἰολικὴ ὡς τὰ ἄγυρα, ἄλλυδις· ἐντεῦθεν ἡ ψιλή).

ἀμυδρήεις, εσσα, εν, = τῷ **ἀμυδρός**, Νικ. Θ. 274.

ἀμυδρό-νους, ουν, ὁ ἔχων νοῦν ἀμυδρόν, ἀμβλύν, «καὶ τὸν ἄγαν ἀμυδρόνουν» Θ. Στουδ. σ. 295.

ἀμυδρόομαι, γίνομαι ἀμυδρὸς ἢ ἀσαφὴς καὶ δυσδιάκριτος, Διον. Ἀρεοπ.

ἀμυδρός, ά, όν, ὅμοιον τῷ **ἀμαυρός**, ἀσαφής, σκοτεινός, μόλις φαινόμενος: **1)** ἐπὶ ἐντυπώσεων ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀμυδρὰ χοιράς, βράχος μόλις διακρινόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, Ἀρχίλ. 55· (οὕτως ἐν Παυσ. 10. 28, 1, ἀναγινώσκομεν περὶ εἰκόνος τινὸς τοῦ Πολυγνώτου, ἀμυδρὰ οὕτω δή τι τὰ εἴδη τῶν ἰχθύων, — σκιᾶς μᾶλλον ἢ ἰχθῦς εἰκάσεις)· ἀμ. γράμματα, μόλις διακρινόμενα, Θουκ. 6. 45, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 195Α· ἀμ. φέγγος. χρῶμα Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 12., 3. 2, 4: — Ἐπίρρ. ἀμυδρῶς βλέπειν, ὁρᾶν, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 4. 10, 13., 5. 30, 8· ἀμ. μιμεῖσθαί τι, μιμεῖσθαί τι οὐχὶ ἐναργῶς, αὐτόθι 2. 8, 6· ἀμ. ἔχειν, ἀσαφῶς, οὐχὶ ἐναργῶς ἔχειν, ὁ αὐτ. περὶ Γεν. Ζ. 3. 5, 6. **2)** ἐπὶ ἐντυπώσεων γινομένων ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμ. εἶδος, σκιώδης μορφή, Πλάτ. Τίμ. 49Α· ἀμ. πρὸς ἀλήθειαν, ἀσαφὴς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. Πολ. 597Α· δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων, δι' ἀτελῶν ὀργ., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 250Β· μαντεῖα ἀμυδρότερα τοῦ τι σαφὲς σημαίνειν, λίαν ἀσαφῆ ὥστε .., ὁ αὐτ. Τίμ. 72Β· ἀμ. ἐλπὶς Πλούτ. κτλ.: — Ἐπίρρ. ἀμ. καὶ οὐθὲν σαφῶς Ἀριστ. Μεταφ. 1. 4, 4· ἀμ. θιγγάνειν τινὸς αὐτόθι 1. 7, 1. — Συγκρ. **ἀμυδρότερον** Πλάτ. Σοφ. 250Ε. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι ἄγνωστος, πρβλ. **ἀμαυρός**).

ἀμυδρότης, ητος, ἡ, ἡ ἀσάφεια, Φωτ. Βιβλ. 491, 14, κτλ.

ἀμύδρωσις, εως, ἡ, τὸ καθιστάναι τι ἀμυδρὸν ἢ ἀσθενές, Γαλην.

ἀ-μύελος, ον, ὁ μὴ ἔχων μυελόν, «μεδοῦλι,» οἱ ἐν τοῖς πεζοῖς ἀμύελοι χόνδροι Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9, 15.

ἀμύζω, ἴδ. ἐν λ. **μύζω**.

ἀμυησία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἀμύητος**, τὸ μὴ εἶναί τινα μεμυημένον, Α. Β. 406, 12, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀνοργίας**.

ἀμύητος, ον, ὁ μὴ μεμυημένος, ἀνόσιος, βέβηλος, Ἀνδοκ. 2. 38· Λυσ. 107. 38· ἀμ. καὶ ἀτέλεστος Πλάτ. Φαίδ. 69C: μ. γεν., ἀμ. Ἀφροδίτης, ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης, Ἀρισταιν. Ἐπιστ. 14. **ΙΙ.** ἐν Πλάτ. Γοργ. 493Α, Β, ἡ λέξις ἔχει δευτερεύουσάν τινα ἔννοιαν, ὡς εἰ ἠτυμολογεῖτο ἐκ τοῦ **μύω**, δηλ. ὁ μὴ δυνάμενος μύειν, ὅ ἐστ. ὁ μὴ στεγανός, ὡς πίθος τετρημένος ὅστις στάζει.

ἀ-μύθητος [ῡ], **ον**, ἀδιήγητος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος, χρήματα Δημ. 49, ἐν τέλ.· κακὰ καὶ πράγματα ἀμύθητα παρέχων ὁ αὐτὸς 520. 20· ἀμ. πλῆθος μυῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 37, 2· ἀμύθητον ὅσον διαφέρει ὁ αὐτ. Πολ. 2. 5, 8.

ἄ-μυθος, ον, = ἄνευ μυθικῶν διηγήσεων· ποίησις Πλούτ. 2. 16C.

ἀμυκάλαι, «αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, παρὰ τὸ ἀμύσσειν,» Ἡσύχ., ὅστις ὅμως ἔχει **ἀμυκαλαί**, ὀξυτόνως, ἐνῷ ὁ Εὐστάθ. παροξύνει τὴν λέξιν.

ἀμύκαρις, «πλῆθος, ἄθροισμα, πλούσιον, πολύ,» Ἡσύχ.

ἀ-μύκητος [ῡ], **ον**, τόπος ἔνθα δὲν ἀκούεται μυκηθμὸς ζῴων, «ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ» Ἀνθ. Π. 9. 150.

Ἀμύκλαι, ῶν, αἱ, Λακωνικὴ πόλις, περίφημος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ., κτλ.: — **Ἀμυκλαῖος** ἢ **Ἀμυκλαεύς, έως**, ὁ, ὁ ἐξ Ἀμυκλῶν, ἴδε Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 11, Ἀριστ. Ἀποσπ. 489: **Ἀμυκλαῖον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀμ., σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 18 καὶ 23· ἐν τῷ Ἀμ. Στράβ. 278. — Ἐπίρρ. **Ἀμύκλαθεν**, ἐξ Ἀμυκλῶν, Πινδ. Ν. 11. 44.

ἀμύκλαι, αἱ, εἶδος πεδίλων, Θεόκρ. 10. 35· ὡσαύτως **ἀμυκλαΐδες**, αἱ, Πολυδ. Ζ. 88, Ἡσύχ., κτλ.

ἀμυκλαΐζω, ὁμιλῶ τὴν Ἀμυκλαίαν (δηλ. Λακωνικὴν διάλεκτον), Θεόκρ. 12. 13.

ἀμύκταν, «γλυκύν, οἱ δὲ ἄμικτον» Ἡσύχ.

ἀμυκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀμύσσω**, δεῖ ἀμύσσειν, πρέπει τις νὰ «τσουγγρανίσῃ,» Μενέμαχ. ἐν Ἰατρ. ἐκδ. Ματθ. 151.

ἀ-μύκτηρ, ηρος, ὁ, ἡ, ἄνευ μυκτήρων ἢ ῥινός, Στράβ. 711.

ἀμυκτικός, ή, όν, (ἀμύσσω) ἐπιτήδειος, κατάλληλος πρὸς τὸ ἀμύσσειν, σπαράσσειν τὰς σάρκας, Πλούτ. 2. 642C: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 131. **ΙΙ.** περί τινων φαρμάκων, ἐρεθιστικός, Cael. Aurel.

ἀμύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄμυλος ΙΙ.**, Ἀριστ. Προβλ. 4. 21, Πλούτ. 2. 466D.

ἀμυλλίδωτον, «χιτῶνος εἶδος» Ἡσύχ.

ἄ-μυλος, ον, ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἐν μύλῳ· ἐντεῦθεν ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου ἄρτος Πολυβ. 6. 72, πρβλ. προηγ. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., ἄμυλος, ὁ, πλακοῦς ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1092· οὕτως ἐν Εἰρ. 1195, ὁ Δινδόρφ. (ἐκ χειρογράφων) διώρθωσε **τοὺς** ἀντὶ **τάς**, πρβλ. Θεόκρ. 9. 21, Τηλεκλείδ. ἐν «Στερροῖς» 2, κτλ. **2) ἄμυλον** (ἐνν. **ἄλευρον**), τό, λεπτὸν ἄλευρον, παρασκευαζόμενον ἐπιμελέστερον ἢ διὰ τοῦ συνήθους ἀλέσματος, πρβλ. Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 7, 18: — πλακοῦς ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, Ἀθήν. 647Ε: λεπτοτάτη ἄχνη, κόλλα, «νισεστέ,» Διοσκ. 2. 123.

ἀ-μύμων [ῡ], **ον**, γεν. **ονος**, δοτ. πληθ. **ἀμύμωσιν** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 451, 594: (**μῶμος**, κατ' Αἰολικήν τινα τροπὴν ὡς τὸ **χελώνη** ἐτράπη εἰς **χελύνη**: παρ' Ἡσυχ. φέρεται **μῦμαρ, μῶμος**)· ἄμωμος, εὐγενής, ἔξοχος, οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμ. Ὀδ. Α. 232· ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμ. Γ. 111. Παρ' Ὁμ. ἀποδίδοται τὸ ἐπίθ. τοῦτο εἰς πάντα τὰ διακρινόμενα ἢ ἐπίσημα πρόσωπα, ὥστε κατήντησεν ἁπλοῦν τιμητικὸν ἐπίθετον ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, ἀξιότιμος, ἐξοχώτατος, ἐκλαμπρότατος, κτλ. χωρὶς νὰ ὑπονοῆται ἠθική τις ὑπεροχή· ἀποδίδοται δὲ ἐν Ὀδ. Α. 29 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Αἴγισθον: ἀλλ' οὐδαμοῦ κεῖται ἐπὶ τῶν θεῶν· διότι ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται ἀμύμων, ὡς ἰατρός, Ἰλ. Δ. 194· ἡ δὲ νύμφη ἐν Ξ. 144 ἦτο θνητή. **ΙΙ.** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ Ὀδ. Τ. 332· θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ Ἰλ. Ζ. 171· μῆτις Κ. 19· οὕτως ἔργα, τέξον, ὀρχηθμός, κτλ. — Συχν. παρ' Ὁμ., δὶς παρ' Ἡσ. (Θ. 264, 654)· ἅπαξ παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11). 33· οὐδέποτε παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.

ἄμῡνα, ης, ἡ, ἀπόκρουσις προσβολῆς, ὑπεράσπισις, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, Πλούτ. Θησ. 29, Καῖσαρ 44, Ἀππ. Καρχ. 8. 73: μ. γεν. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ἀλέξ. Ἀφροδ. — «ἄμυνα, ἀμοιβή,» Σουΐδ., ὁ δὲ Φρύνιχος λέγει: «ἄμυναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, ἀμύνασθαι· πάντα γὰρ τὰ τοῦ ῥήματος εὐδόκιμα ..» σ. 23, ἔκδ. Λοβ. οὗ ἴδε καὶ τὴν σημείωσιν.

ἀμῡνάθω, ἐνεστὼς ὑποληφθεὶς ὑπὸ τῶν γραμματ. (Δράκων 59, Ἐτυμ. Μ. 8. 18) ὡς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἀμύνω**: ἀλλὰ πάντες οἱ σχηματισμοὶ οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἀνήκουσιν εἰς ἀόριστόν τινα **ἠμύναθον**, πρὸς ὃν δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ἀορίστων **ἀλκαθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν**: ἴδε Ἐλμσ. Εὐρ. Μήδ. 186, Δινδόρφ. Σοφ. Ἠλ. 396, Ἐλλένδου Λεξ. Σοφ. ἐν λ. **εἰκαθεῖν**. Ἡ ἀπαρέμφατος λοιπὸν εἶναι **ἀμυναθεῖν** (οὐχὶ **-άθειν**), προστ. μέσ. **ἀμυναθοῦ** (οὐχὶ **-άθου**). Ὑπερασπίζω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. προσ., εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν χρήζεις Εὐρ. Ἀνδρ. 1079, πρβλ. Ι. Α. 910· ἀμυνάθετέ μοι Ἀριστοφ. Νεφ. 1323: ἀπολ., ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν [αἱ ξυμφοραὶ] Σοφ. Ο. Κ. 1015: — Μέσ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπωθῶ: τὸν δ' ἀμυναθοῦ ψόγον Αἰσχύλ. Εὐμ. 438: λάβε ἐκδίκησιν διὰ .., μὴ .. ἀμυνάθοιτό σε Εὐρ. Ἀνδρ. 721.

ἀμυνητί, ἐπίρρ., μετ' ἀμύνης, Α. Β. 571. 9.

Ἀμυνίας [ῠ], **ου**, ὁ, (ἀμύνω) ἀρσ. κύρ. ὄν., οὕτω καὶ **Ἀμύντας**. **ΙΙ.** ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς προσηγορ., ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας, τ. ἔ. ἀμυντικός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 570.

ἀμύντειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀμυντήρ**, προστάτρια, Γλωσσ.

ἀμυντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀμύνω**, χρὴ ἀμύνειν, δηλ. βοηθεῖν μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 6· οὕτω καὶ πληθ. ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Σοφ. Ἀντ. 677. **ΙΙ.** χρὴ ἀπελαύνειν, ἀποκρούειν, Ἀριστοφ. Λυσ. 661.

ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, (ἀμύνω) ὑπερασπιστής: ἀμυντῆρες, εἰς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 5, 6, εἶναι τὰ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὀξέα μέρη τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.

ἀμυντήριος, ον, κατάλληλος πρὸς τὸ ἀμύνειν ἢ ἀμύνεσθαι, ἀμυντικός, ἀμυντήρια ὅπλα Πλάτ. Νόμ. 944D (πρβλ. κατωτ. ΙΙ.)· ἀμ. τέχναι αὐτόθι 920Ε: — μ. γεν., φάρμακον ἀμ. γήρως, ἀντίδοτον διὰ .., Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 51· πόαι τῶν δηγμάτων ἀμ. αὐτόθι 12. 32. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. **ἀμυντήριον**, τό, μέσον πρὸς ἄμυναν ἢ ὑπεράσπισιν, Πλάτ. Πολιτ. 279C, κἑξ.: ἔρυμα, ὀχύρωμα, προπύργιον, Πολύβ. 18. 32, 2: ἀμυντήριον ὅπλον, Πλούτ. 2. 714F: ἀμ. τοῦ κακοῦ, ἀντίδοτον διὰ τὸ κακόν, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 41: ἀμ. ἐξ ἀπόρων, διέξοδος ἐκ δυσκολιῶν, αὐτόθι 3. 22.

ἀμυντής, ὁ, = ἀμύντωρ, «ἀμυντὴς ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ,» Ἐτυμ. Μ. 436. 5.

ἀμυντικός, ή, όν, = πρόθυμος, ἕτοιμος πρὸς ἀπόκρουσιν προσβολῆς ἢ ἐνοχλήσεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 6: ἐπὶ ζῴων κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **φυλακτικά** ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 31· τὸ ἀμ. ὄργανον ὁ αὐτ. περὶ Ζ. μορ. 4. 6, 13. **2)** κατάλληλος πρὸς ἀπόκρουσιν ἢ προφύλαξιν κατά .., ἡ ἀμυντικὴ χειμώνων Πλάτ. Πολιτ. 280Ε. **3)** ἡ ἀμ. ὁρμή, ἡ ἔμφυτος πρὸς ἐκδίκησιν τάσις, Πλούτ. 2. 457C.

ἀμύντωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ὄνομα, βοηθός, ὑπερασπιστής, Ἰλ. Ν. 384, Ὀδ. Β. 326, κτλ. **2)** ὁ ἀποκρούων, ἀπωθῶν, οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων (ἢ -άν) Σιμων. ἔκδ. Γαισφ. τόμ. 1. σ. 394. **3)** ὁ ἐκδικητής, πατρὸς Εὐρ. Ὀρ. 1588. Πρβλ. **ἀμυντήρ**.

ἀμύνω [ῡ]: Ἐπ. παρατ. **ἄμῡνον** Ἰλ. Ο. 731· μέλλ. **ἀμυνῶ**, Ἰων. **-υνέω** Ἡρόδ. 9, 60, πληθ. γ' **-εῦσι** ὁ αὐτὸς 9. 6: ἀόρ. α'

ἤμυνα, Ἐπικ. ἄμυνα [ᾰ] Ἰλ. Ρ. 615: διὰ τὸν ἀόρ. β΄ ἴδε ἐν λ. ἀμυνάθω: —Μέσ., Ἐπ. παρατ. ἀμυνόμην Ἰλ. Ν. 514: μέλλ. ἀμυνοῦμαι: ἀόρ. α΄ ἠμυνάμην: ἀόρ. β΄ (ἴδε ἐν λ. ἀμυνάθω): —Παθ. σπάν. (ἴδε κατωτέρω C). (Ἐκ √ΜΥΝ παράγονται καὶ τὰ ἄμυνα, ἀμύντωρ (μετὰ προθεματικοῦ α), μύνη (πρόφασις)· Λατ. munio moenia (καὶ πιθ. murus), munus, im-munis, com-munis, muni-ceps, κτλ.). Προφυλάττω ἀπό τινος, ἀπείργω, ἀπωθῶ, Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλ.—Συντάσσ. παρ' Ὁμ.

1) μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ ἀποκρούσῃ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ φυλαχθῇ· μετὰ δοτ. προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ κίνδυνος ἀποκρούεται, Δαναοῖσιν λοιγὸν ἀμύνειν, ἀπωθεῖν, ἀποκρούειν τὸν ὄλεθρον ἀπὸ τῶν Δαναῶν, Ἰλ. Α. 456, πρβλ. 341, Ὀδ. Θ. 525:—ἡ δοτ. συχν. παραλείπεται, ὡς ὃς λοιγὸν ἀμύνει Ἰλ. Ε. 603· (οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ., π. χ. ἐν Νόμ. 692Ε, ἀμύνειν τὸν βάρβαρον, πρβλ. Α. Β. 79). **β)** συχνάκις ἡ αἰτ. παραλείπεται (ἂν καὶ εὐκόλως δύναται νὰ ὑπονοήσῃ τις τὴν λέξιν **λοιγὸν** ἤ τι παρόμοιον), καὶ τότε τὸ ῥῆμα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ: ὑπερασπίζω, μάχομαι ὑπέρ τινος, βοηθῶ τινι, ἐπικουρῶ· ἀμ. ὤρεσσι, σοῖσιν ἔτησι Ἰλ. Ε. 486, Ζ. 262, κτλ., πρβλ. Ὀδ. Λ. 500· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 8. 87., 9. 6, καὶ Ἀττ., τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ, τοιαύτην ἐπικουρίαν παρέχετε εἰς τὸν Ἡρ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 219· ἀμ. τῇ πόλει, τῷ δήμῳ, κτλ., Ἀριστ. Ἱππ. 577, 790:—μετ' ἀπαρ. προστιθεμένου· τοῖς μὲν οὐκ ἠμύνατε σωθῆναι, οὕτως ὥστε νὰ σωθῶσι, Θουκ. 6. 80. **2)** μ. γεν. ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ κίνδυνος ἀποκρούεται, Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς ἐκ τῶν νεῶν, τοὺς ἀπέκρουσεν, Ἰλ. Ο. 731, πρβλ. Δ. 11, Μ. 402· (τὸ Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι Ἰλ. Π. 75, Ὀδ. Ρ. 538, συνήθως γράφεται ἄπο, ὡς ἐὰν ἡ πρόθ. ἀνῆκεν εἰς τὸ Δαναῶν· ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ ῥῆμα ἐν Ἰλ. Α. 67, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, καὶ κάλλιον οὕτω νὰ ἐκλαμβάνηται ἁπανταχοῦ, ἴδε Spitzn. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.). **β)** καὶ ἐνταῦθα ἡ αἰτιατ. δύναται νὰ παραλειφθῇ, ὡς ἀμ. νηῶν, ὑπερασπίζω τὰ πλοῖα, Ἰλ. Ν. 109. **3)** ἀπολ., ἀποκρούω προσβολάς, ἐπιθέσεις, ἑπομένως βοηθῶ, ὑπερασπίζω, χεῖρες ἀμύνειν, χεῖρες πρὸς ἄμυναν, ὑπεράσπισιν, Ἰλ. Ν. 814· ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι αὐτόθι 312· οὕτως: ὦ ξυνδικασταὶ ... ἀμύνατε, βοηθήσατε! Ἀριστοφ. Σφ. 197· τὰ ἀμύνοντα, μέσα ὑπερασπίσεως, Ἡρόδ. 3. 155. **4)** ἅπαξ μετὰ τῆς **περί**, ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο (ὡς τὸ μέσ. 1. 3) Ἰλ. Ρ. 182· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἀμ. ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος Πλάτ. 692D· ἀμ. πρὸ πάντων Πολύβ. 6. 6. 8. **5)** τελευταῖον μ. δοτ. ὀργαν. σθένει ἀμ., μετὰ σθένους, Ἰλ. Ν. 678. **II.** σπανίως ὡς τὸ μέσ. II. = ἀνταποδίδω, ἔργ' ἀμύνουσι κακά Σοφ. Φ. 602· ἀμύνειν τοῖς λόγοις τάδε, ἀνταποδίδω διὰ λόγων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1128.

Β. Μέσ., ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, φυλάττω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός· συχν. μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τῆς ἀνταποδόσεως ἢ ἐκδικήσεως. **1)** τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. πράγμ. ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ Ἰλ. Ν. 514· ἀμύνεσθαι μόρον Αἰσχ. Ἀγ. 1381· τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει' ἀμύνεται Εὐρ. Ἡρακλ. 303, κτλ. **β)** μετ' αἰτ. προσ., ἀμ. τὴν Δαρείου στρατιὴν Ἡρόδ. 3. 158· ἐκεῖνον ἠμύναντο Σοφ. Ἀποσπ. 514, πρβλ. 278. **2)** τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποκρούεται ὁ κίνδυνος ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. (I. 2), ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν Ἰλ. Μ. 155· νηῶν ἠμύνοντο αὐτόθι 179:—οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τῶν παρ' ἡμῶν ἀμ. Πλάτ. Νόμ. 637C. **3)** μετὰ τῆς **περί**, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Ἰλ. Μ. 243· περὶ τῶν οἰκείων Θουκ. 2. 39· ὡσαύτως, ὑπέρ τινος Ξεν. Κυν. 9. 9· πρβλ. ἀνωτ. I. 4. **4)** ἀπολ., ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ἐνεργῶ ἐν ἀμύνῃ, Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω Ἰλ. Π. 556· ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται Ἡρόδ. 1. 80. πρβλ. 4. 174, καὶ ἀλλ., ἀλλ' ἀμύνου Ἀριστοφ. Ἱππ. 244· τοῦ ἄρξαντος καὶ οὐ τοῦ ἀμυνομένου Ἀντιφῶν 128. 45· οὐδ' ἀμυνόμενος ἀλλ' ὑπάρχων Ἰσοκρ. 356Α, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 456Ε· κακῶς πάσχοντα ἀμ. ἀντιδρῶντα κακῶς Πλάτ. Κρίτων 49D· ἐὰν ἢ χαρίεις ἀμ. εὖ δρῶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 2, πρβλ. Ρητ. 2. 23, 8. **II.** μεθ' Ὅμηρ., ἀμύνεσθαί τινα, κοινῶς σημαίνει ἐκδικοῦμαι ἐναντίον ἐχθροῦ, ἑπομ. ὡς τὸ **ἀμείβομαι**, ἀνταποδίδω, ἀποτίνω, τιμωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1428, Θουκ., Πλάτ., κτλ.: συχν. μετὰ δοτ. ὀργαν., ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι Σοφ. Ο. Κ. 873· οὕτως ἀμ. τινὰ σιδήρῳ Ἀντιφῶν 126. 9· τοῖς ὁμοίοις, ταῖς ναυσίν, ἀρετῇ Θουκ. 1. 42. 142., 4. 63: ὡσαύτως, ἀμύνεσθαί τινά τινος ἢ ὑπέρ τινος, τιμωρῶ τινα διά τι πρᾶγμα, Θουκ. 1. 96., 5. 69: πρβλ. **ἀνταμύνομαι**.

Γ. Σπανιώτατα παθητικῶς ἀμύνονται ἆται, ἀποκρούονται, Πινδ. Π. 11. 84· ἀμυνέσθω, ἃς τιμωρηθῇ, Πλάτ. Νόμ. 845C.

ἀμύξ, ἐπίρρ. (ἀμύσσω) «τσουγγρανιστά,» διάφ. γραφὴ ἀντὶ ὀδὰξ ἐν Νικ. Θ. 131.—«ἀμύξ, ἀμυχῇ» Ἡσύχ.

ἄμυξις, εως, ἡ, (ἀμύσσω) σχίσιμον, «τσουγγράνισμα», σπαραγμός, Ὀρφ. Ἀργ. 24:—ἐγχάραξις, τομὴ δι' ἐγχαράξεως, σκαριφισμός, Ἄντυλλ. παρ' Ἰατρ. ἐκδ. Ματθ. σ. 139.

ἄ-μυος, ον, ὁ μὴ ἔχων μῦς ἤτοι μυῶνας, σκέλος Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 819.

ἀ-μύριστος, ον, ὁ μὴ ἀληλιμμένος διὰ μύρων, στέμματα Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. **2)** μεταφ., τραχύς, ἄξεστος, ἀμ. φθεγγομένη Πλουτ. 2. 397Α.

ἄμυροι, «τόποι οἱ κάθυγροι, καὶ ἄγαν ῥέοντες· ἀπὸ τοῦ μυρεῖν» Ἡσύχ.

ἄ-μυρος, ον, = **ἀμύριστος**, ἐπίθ. τῆς Λυκίας, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 128.

ἀμυρτόν, «ἱμάτιον, Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἀμύς, «ὁμοῦ, σὺν αὐτῷ» Ἡσύχ.

ἀ-μύσακτος, ον, (μυσάττω) ἀδέλυκτος, ἀμίαντος, ὁ μὴ μιαίνων, Α. Β. 321, Ἀθανάσ. IV. 1072Α.

ἄμυσσος, «κῆπος, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμύσσω, Ἀττ. -ττω: Ἐπ. παρατ. **ἄμυσσον** Ἰλ.: μέλλ. -ξω Ἰλ.: ἀόρ. **ἤμυξα** Νόνν., Ἐπ. ἄμ. Ἀνθ. Π. 7. 218:—Μέσ., ἐνεστ., Ἱππ. 8. 176. ἔκδ. Λιττρ.:—ἀόρ. μετοχ. **ἀμυξάμενος** Ἀνθ. Π. 7. 491:—Παθ., μέλλ. **ἀμυχθήσομαι** Ἀκύλ. Π. Δ.—ἀόρ. μετοχ. **ἀμυχθεὶν** Ἀνθ. Π. 11. 382, Ἀθήν.:—πρβλ. **κατ-, περι-αμύσσω**: (ἴδε ἐν τέλ.) «τσουγγρανίζω,» κατασχίζω, σπαράσσω, τραυματίζω, χερσὶ δ' ἄμυσσεν στήθεα Ἰλ. Τ. 284: κατατέμνω, περιδρύπτω, κατασπαράσσω, Ἡρόδ. 3. 76, 108· ἀμ. τοῖς ὄνυξιν, ἐπὶ ἀετοῦ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 8:—ἰδίως ἐπὶ ἐλαφρῶν καὶ ἐπιπολαίων τραυμάτων γινομένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, κεντῶ ὡς ἡ ἄκανθα, Λόγγος 1. 14:—κεντῶ, «δαγκάνω» ὡς μυῖα, Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6· ἀμφοτέραισιν ἀμ., σπαράσσειν, Θεόκρ. 22. 96, κτλ.: ἐν τῇ ἰατρικῇ γλώσσῃ, χαράσσω. **II.** μεταφ., σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, θὰ σπαράξῃς τὴν καρδίαν σου ἐκ τῆς ὀργῆς, Ἰλ. Α. 243· καρδίαν ἀμύσσει φροντίς, ἡ φροντὶς σπαράσσει, καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν μου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 161· φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ αὐτόθι 115: οὕτω καὶ ἐν τῇ Λατ. animum pungere, animo pungi. (Ἐκ τῆς √ΜΥΚ (μετὰ προθεματικοῦ α) παράγονται καὶ τὰ **ἄμυξις, ἀμυχή, ἀμυκάλαι**, πρβλ. Λατ. mucro: ἴσως καὶ τὸ νύσσω (κεντῶ) εἶναι συγγενές).

ἀ-μυσταγώγητος, ον, ὁ μὴ μεμυημένος, Κύριλλ.

ἀμυστήν, «τὴν συνεχῆ πόσιν» Ἡσύχ.

ἀ-μυστηρίαστος, ον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 51.

ἀ-μυστὶ [ῐ], Ἐπίρρ. (μύω) = χωρὶς νὰ κλείσῃ τις τὸ στόμα, δηλ. διὰ μιᾶς, «μονορρουφί», ἄμυστι πίνειν Λουκ. Λεξιφ. 8, κτλ.

ἀμυστίζω, πίνω ἄθροον καὶ ἀπνευστί, πίνω πολὺ διὰ μιᾶς, **ἠμύστικα** Εὐρ. Κύκλ. 565· ὁ ἐνεστ. παρὰ Πλουτ. 2. 650Β «τοὺς γὰρ ἄθρουν καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὀνομάζεται), οἱ πάλαι φασὶν ἥκιστα περιπίπτειν μέθαις».

ἄμυστις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, (ἀμυστὶ) ἀθρόα πόσις, ἄμυστιν προπιεῖν, πίνειν Ἀνακρ. 62. 2. (ἔνθα ἴδε Bgk), Ἐπίγ. 18 Ahr. ἑλκύσαι Εὐρ. Κύκλ. 417. **2)** πολυποσία, φιλοποσία, ὁ αὐτ. Ρῆσ. 438, καὶ αὐτόθι Σχόλ. **II.** μέγα ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ γνωστοῖς ἐπὶ φιλοποσίᾳ, ἄμυστιν ἐξέλαψα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1229· αὔλει σύ, καὶ σὺ τὴν ἄμυστιν λάμβανε Ἀμειψ. Ἄδηλ. 1, 3, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 1. 36, 14.

ἀ-μυστος, ον, = **ἀμύητος**, Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-μυσχρός, ά, όν, (μύσος) ἀμίαντος, ἀμόλυντος, Παρθ. παρὰ Ἡφαιστ. 9, καὶ πιθ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 834 (ἂν καὶ ὁ Σουΐδ. διστάζει μεταξὺ τῶν **ἀμυχνός, ἀμυχρός, ἀμυσκαρός**): πρβλ. Λοβ. Παθολ. 227.

ἀμυχή, ἡ, (ἀμύσσω) «τσουγγρανιά,» τραῦμα τοῦ δέρματος, «ἐπιπόλαιον ἕλκος» (Ἡσύχ.), ἀμυχὰς καταμύξαντες Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 1. 6: ἐπὶ σημείων ἢ τραυμάτων προελθόντων ἐκ στραγγαλισμοῦ, Δημ. 1157, 5:—ἐγχάραξις, ἐντομὴ ὑπὸ ἰατροῦ, Ἰατρ. **II.** = **ἄμυξις**, εἰς σημεῖον πένθους, ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν Πλουτ. Σόλων 21.

ἀμυχηδόν, ἐπίρρ., = **ἀμύξ**: ἐντεῦθεν, ὀλίγον, ἐλαφρῶς, «ἀμυχηδόν, ἄκροις δακτύλοις· οἱ δὲ μικρὸν ἢ ἐπὶ τοῦ ταχέος» Ἐτυμολ. Μ. 88. 5.

ἀμυχιαῖος, α, ον, (ἀμυχή) ὁ ὀλίγον ἐξεσμένος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας «τσουγγρανισμένος»: μεταφ. ἐπιπόλαιος, Πλάτ. Ἀξ. 366Δ.

ἀμυχίς, «σπάραξις, ξέσις» Σουΐδ.

ἀμυχμός, ὁ, = **ἄμυξις**· ἀμ. ξιφέων, τραῦμα ἐκ ξίφους, Θεόκρ. 24. 124.

ἀμυχνός, ἀμυχρός, ἴδε ἐν λ. **ἀμυσχρός**.

ἀμυχούσης, «στυφούσης ἐπὶ πλέον» Ἡσύχ.

ἀμυχώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀμυχῇ, ἐξάνθημα Ἱππ. Κωακ. 189Α:—ἐπὶ τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 13, 5.

ἀμύω, = **ἠμύω**, ὃ ἴδε.

ἀμυωτός (;) = **ἀμύητος**, κατὰ Κομπαρέττην [VII, VI] Ἐπιγρ. Κρήτ.

ἀμφ-, παλαιὰ ποιητ. συντομὴ ἀντὶ **ἀναφ-** (πρβλ. **ἀμπ-**)· ἀλλὰ συνηθέστερον ἀντὶ τῆς **ἀμφὶ** πρὸ φωνήεντος.

ἀμφάγαμαι, περιίσταμαι καὶ θαυμάζω, Κοίν. Σμυρν. 7. 722.

ἀμφ-αγαπάζω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ παρατατ. **ἀμφαγάπαζον** καὶ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέσ. **-όμενος**· παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.:—ἐναγκαλίζομαι

μετὰ στοργῆς, χαιρετίζω θερμῶς, ὑποδέχομαι φιλοξένως, Λατ. amore amplecti, Ὀδ. Ξ. 381, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 258, κτλ.: οὕτω καὶ τὸ μέσ., Ἰλ. Π. 192, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 291.

ἀμφᾰγᾰπάω, Ἐπ., ὅμοιον τῷ προηγ.: ἀόρ. **ἀμφαγάπησε** Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 439· ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες (ὅ ἐ. τὴν Πανδώραν) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 58· ἀμφαγαπᾷ Χρησμ. παρὰ Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σελ. 11. — «ἀμφαγαπῶντες, ἀσπαζόμενοι» Ἡσύχ.

ἀμφαγείρομαι, Μέσ. συναθροίζομαι, συνέρχομαι πέριξ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἀόρ. β', θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο Ἰλ. Σ. 37, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1527· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. Ἐπ. εὑρίσκομεν ἐνεστ. **ἀμφαγέρομαι** Θεόκρ. 17. 94, Ὀππ. Ἁλ. 3. 231., 4. 114· πρβλ. **ἀμφηγερέθομαι**.

ἀμφαγνοέω, ἐνεστὼς καθ' ὑπόθεσιν τῶν γραμματ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ **ἠμφηγνόουν**, ἀλλ' ἰδὲ **ἀμφιγνοέω**.

ἀμ-φαδά, **ἀμφάδην**, ἴδε ἐν λ. **ἀμφαδόν**: — **ἀμφαδίην**, ἴδε **ἀμφάδιος**.

ἀμφάδιος, α, ον, (ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναφάδιος**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἴδε **ἀμφαδόν**). Δημόσιος, φανερός, γάμος Ὀδ. Ζ. 288. **II**. αἰτ. τοῦ θηλ. **ἀμφαδίην**, ὡς ἐπίρρ. (πρβλ. **αὐτοσχεδίην**), = **ἀμφαδόν**, δημοσίᾳ, φανερῶς, ἠχηρῶς, Λατ. palam, Ἰλ. Ν. 356· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ.

ἀμ-φᾰδόν, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **ἀναφαδόν** = ἀναφανδὸν (ἀμφανδὸν) = δημοσίᾳ, φανερῶς, ἄνευ προφυλάξεως ἢ ἀποκρύψεως, ἀντίθετον τῷ **λάθρῃ** Ἰλ. Η. 243· τῷ **κρυφηδὸν** Ὀδ. Ξ. 330· τῷ **δόλῳ** Α. 296: **ἀμφαδὸν βαλέειν, κτείνειν, ἀγορεύειν, εἰπεῖν** Ὁμ. — Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ οὐδέτερον ἐπιθέτου **ἀμφαδός, ή, όν**, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Τ. 391, μὴ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, μήπως ἀνακαλυφθῶσι, γνωσθῶσιν. Ὑπάρχει τύπος **ἀμφαδὴν** παρ' Ἀρχιλ. 60.

ἀμφαής, «πρόσκολος, περισκελής, οἶκος περίσκεπτος» Ἡσύχ.

ἀμφαίνομαι, εἰσποιοῦμαι, υἱοθετῶ, ἀμφαίνεσθαι [VII, VI] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. Χ $_{34}$ ΧΙ $_{3 \cdot 5 \cdot 9 \cdot 11}$·

ἀμφαίνω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναφαίνω**.

ἀμφ-ᾱΐσσομαι, παθ., ἐφορμῶ κύκλῳ πανταχόθεν, ὁλόγυρα, ἐν τμήσει, ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶσι πανταχόθεν, Ἰλ. Λ. 417: — κινοῦμαι κυματιζόμενος, περὶ τῆς χαίτης τρέχοντος ἵππου· ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσοντο Ζ. 510, Ο. 267.

ἀμφαιωρέω, κάμνω ὥστε νὰ περιπλέωσι, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ **ἀμφαιρέω** ἐν Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Νοσ. 1. 1.

ἀμφάκανθος, ον, (ἄκανθα) ὁ ὑπὸ ἀκανθῶν περιβαλλόμενος, ἀμφάκανθ. δέμας, περὶ τῶν ἀκανθοχοίρων, Ἴων παρὰ Πλουτ. 2: 971F. (Ἄλλη γραφὴ **ἀμφ' ἄκανθαν**).

ἀμφάκης [ᾱ], **ες**, Δωρ. ἀντὶ **ἀμφήκης**.

ἀμφάκιον, τό, φάβα, Λεξ. Βοτ. Χειρόγρ.

ἀμφᾰλᾰλάζω, φωνάζω πέριξ, Νόνν. Δ. 40. 98.

ἀμφᾰλάλημαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ὀππ. Κ. 3. 423.

ἀμφ-αλείφω, περιαλείφω, μόνον ἐν τμήσει, δμωὰς ... κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι Ἰλ. Ω. 582.

ἀμφαλλάξ. ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀλλάξ**, ἐναλλάξ, ἐκ διαδοχῆς, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 116C.

ἀμφαλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, Ὀππ. Κ. 3. 13.

Ἀμφαμιῶται, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **Ἀφαμιῶται**, ὃ ἴδε.

ἀμφαμματίζω, περιδέω, Ὀρειβ. σ. 58.

ἀμφαναδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι πέριξ, Χρησμ. Σιβυλλ. 12 (10). 204.

ἀμφανδόν, ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναφανδόν**, Πινδ. Π. 9. 73.

ἀμφανέειν, ποιητ. ἀντὶ **ἀναφανεῖν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ **ἀναφαίνω**, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 16.

ἀμφαντύς, ύος, ἡ, υἱοθεσία, εἰσποίησις, τῶν δὲ πρόθθα, ὅπαι τις ἔχει ἢ ἀμφαντύ! [V] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρητ. $_{21}$. Ὁ Dittenberger (Hermes 20, 573) ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν ὡς οὐσ. καὶ τὴν ἑρμηνεύει ὡς ἀνωτέρω, ἀλλ' ὁ Comparetti θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. εἰς -ῦι. Πρβλ. καὶ Βλάσσιον, Jahrb. f. Philol. 131. 485, Meyer σ. 202.

ἀμφαξονέω, (ἄξων) πορεύομαι ἀσταθῶς, περιπατῶ κλονιζόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς ἅμαξα, ἧς οἱ τροχοὶ δὲν εἶναι καλῶς ἡρμοσμένοι εἰς τὸν ἄξονα: «ἀμφαξονεῖν, τὸ περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος» Α. Β. 23. 30: — «ἀμφαξονεῖν, τὰ γόνατα περικλᾶσθαι, καὶ μὴ εὐτονεῖν» Ἡσύχ.: — «ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτόν, εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν (λέγεται), τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 918. 62.

ἀμφᾰρᾰβέω, Ἐπ. ῥῆμα, κροτῶ ἢ ψοφῶ κύκλῳ, περικροτῶ, τεύχεα δ' ἀμφαράβησε Ἰλ. Φ. 408: — οὕτως **ἀμφᾰρᾰβίζω**, κατ' Ἐπ. παρατ. **ἀμφαράβιζεν** Ἡσ. Ἀσπ. 64.

ἀμφᾰρίστερος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀριστερός, ὅ ἐ. ὅλως ἀδέξιος καὶ ἀνεπιτήδειος, ἄκομψος, Λατ. ambilaevus· ἐσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἀμφιδέξιος** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 432· ἐντεῦθεν οὐχὶ αἴσιος, Ἡσύχ., Εὐστ.

ἀμφᾰσίη, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ **ἀφασία** (πρβλ. **ἀμπλακέω**), ἀναυδία, ἀφωνία, ὅταν ὑπὸ φόβου ἢ καταπλήξεως ἢ ὀργῆς δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ τις, δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε Ἰλ. Ρ. 695, Ὀδ. Δ. 704.

ἀμφαυγεῖ, «ἀντιλάμπει» Ἡσύχ.

ἄμφαυξις, εως, ἡ, (αὔξειν) ἡ παραβλάστησις, ἥτις γίνεται περὶ τὸ λεῖον καὶ ἄοζον μέρος τοῦ στελέχους τῆς ἐλάτης ἧς ἀπεκόπησαν οἱ κλάδοι· καλεῖται δὲ καὶ **ἀμφίφυα** (γράφεται καὶ παροξυτόνως **-ύα**) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 7, 1.

ἀμφαῦον, «περιηχοῦν» Ἡσύχ.

ἀμφαϋτέω, περιηχῶ, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν (τμῆσις), Ἰλ. Μ. 160.

ἀμφαφάω, Ἐπ. ῥῆμα, ψαύω, ἐφάπτομαι ἢ ψηλαφῶ ὁλόγυρα, κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα Ὀδ. Δ. 277· καί κ' ἀλαὸς .. διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων, ψηλαφῶν, Θ. 196· λαμβάνω εἰς χεῖρας, πιάνω, τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας Τ. 586: δεύτ. ἐν. **ἀμφαφάεις** Ὀρφ. Λιθ. 522, Ἰων. παρατ. **ἀμφαφάασκε** Μόσχ. 2. 95: — ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., τὸν μέν .. χερσίν τ' ἀμφαφόωντο Ὀδ. Ο. 462. **2)** ὡς τὸ Λατ. tractare, ἐπὶ προσώπων, μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι (Ἐπ. ἀντὶ **ἀμφαφᾶσθαι**), ὃν δύναταί τις εὐκολώτερον νὰ μεταχειρισθῇ, Ἰλ. Χ. 373· τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι, γνωρίζω πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, Ὀδ. Θ. 215, πρβλ. Τ. 475. — Τὸ ῥῆμα τοῦτο μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἀρεταῖος ἐν σχηματισμοῖς Ἐπικοῖς, **-όωσι** π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4, π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 1: **-όωντα** αὐτόθι 2. 4.

ἀμφεικάς, άδος, ἡ, (ἐνν. **ἡμέρα**) ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν εἰκοστήν, ἡ εἰκοστὴ πρώτη ἡμέρα, Πανάμου ἀμφεικάδι, [ἔδ]οξε τοῖς φυλέταις [II] Ἐπιγρ. Κῶ 3720. Καθ' Ἡσύχ. «ἀμφεικάς, ἡ περὶ εἰκάδα.» — Ἡ λέξις αὕτη ἄλλοτε ἐγράφετο **ἀμφ' εἰκάς**.

ἀμφειλέομαι, παθ., περιβάλλω, Φιλητ. παρὰ Στράβ. 168, ἐν τμήσει· πρβλ. Μεϊνεκίου Ἀνάλ. Ἀλεξ. σ. 349.

ἀμφεκτέον, «περιβλητέον» Ἡσύχ.

ἀμφελαῖς, «μᾶζα πλήρης ἐλαίου» Ἡσύχ.

ἀμφελαύνω, «ἀμφελάσασα, περιαγείρασα, κινήσασα» Ἡσύχ.

ἀμφελελίζομαι, παθ., κινοῦμαι ἢ κυμαίνομαι τῇδε κἀκεῖσε, Κόϊντ. Σμ. 11. 465.

ἀμφέλικτος, ον καὶ **ἀμφελικτός, όν**, ποιητ. ἀντὶ **ἀμφιελ-**, συνεσπαρμένος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 399.

ἀμφελίσσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἀμφιελ-**, συμπλέκω, συμπτύσσω, ἀμφελίξαντες χέρας Εὐρ. Ἀνδρ. 425, πρβλ. Ἱππ. 8. 140 Litt.· ἐνεστ. παρ' Ἀρεταίῳ, Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 4: — Μέσ., ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις «τουτέστι καταφαγεῖν, διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασωμένους» (Σχόλ.) Πινδ. Ν. 1. 62.

ἀμφέλκω, περιέλκω, σύρω πέριξ: Μέσ., ἀμφέλκεσθαί τι, σύρω τι περὶ ἐμαυτόν, περικυκλοῦμαι ὑπ' αὐτοῦ, Διον. Π. 268.

ἀμφελυτρόω, περικαλύπτω, Λυκόφρ. 75: — καὶ **ἀμφελύτρωσις, εως**, ἡ, περικάλυψις, ὁ αὐτ. 845.

ἀμφεμμένος, ποιητ. πρκμ. μετοχ. τοῦ **ἀμφιέννυμι**.

ἀμφενέπω, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ **ἐνέπω**, Νικ. Θ. 627.

ἀμφέπω, ποιητ. ἀντὶ **ἀμφιέπω**.

ἀμφερείδω, στηρίζω ὁλόγυρα, ζυγὸν ἀμφ. τινὶ Λυκόφρ. 504.

ἀμφερέφω, καταλύπτω, περισκεπάζω, Ἀνθ. Π. 11. 37.

ἀμφερκής, ές, περιπεφραγμένος ὁλόγυρα, «ἀμφερκῆ πίθον, τὸν πάντοθεν κύκλῳ περιειργόμενον· Ἀχαιὸς Πειρίθῳ» Ἡσύχ.

ἀμφερυθαίνω, κατακοκκινίζω τι, καθιστῶ τι ὁλοκόκκινον, Κόϊντ. Σμυρν. Α. 60.

ἀμφέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι πανταχόθεν, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἀόρ. β', μ. αἰτ., ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή Ὀδ. Ζ. 122· τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν .. ἀϋτμὴ Μ. 369.

ἀμ-φέρω, ἀμ-φεύγω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναφ-**.

ἀμφεστρίς, ίδος, περιβόλαιον, Γλωσσ.

ἀμφέχᾰνε, ἴδε ἐν λ. **ἀμφιχάσκω**.

ἀμφεχύθη, ἀμφέχῠτο, ἴδε ἐν λ. **ἀμφιχέω**.

ἀμφέχω, ἴδε ἐν λ. **ἀμπέχω**.

ἀμφηγερέθομαι, Ἐπ., ἀντὶ **ἀμφαγείρομαι**, ἀμφὶ δ' ἠγερέθοντο Ὀδ. Ρ. 34.

ἀμφήκης, ες, (ἀκή) δίστομος, δίκοπος, ἀμφοτέρωθεν ὀξύς, κοπτερός, φάσγανον, ξίφος Ἰλ. Κ. 256, Ὀδ. Π. 80, κτλ.: κέντρον, δόρυ Αἰσχύλ. Πρ. 692, Ἀγ. 1149· ἔγχος, γένυς Σοφ. Αἴ. 286, Ἠλ. 485· ἐπὶ ἀστραπῆς, πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος Αἰσχύλ. Πρ. 1044. **II**. μεταφ., ἀμφ. γλῶττα, γλῶσσα ἥτις κόπτει κατὰ δύο τρόπους, δύναται δηλ. νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1160· ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ δυνάμενος κατὰ δύο τρόπους νὰ ἑρμηνευθῇ, ἀμφίβολος, ἀμφ. καὶ διπρόσωπος Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 43.

ἀμφ-ημερῐνός, πυρετὸς καθημερινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **διάτριτον** καὶ **τεταρταῖον**, ὡς καὶ πρὸς τὸν **νυκτερινόν**, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 944, Πλάτ. Τίμ. 86A· πρβλ. Μοῖριν ἔκδ. Πιερσ. σ. 46: — οὕτως, **ἀμφήμερος** (ἐνν. πυρετός) Σοφ. Ἀποσπ. 448.

ἀμφήν, «αὐλήν» Ἡσύχ.

ἀμφηρεφής, ές, (ἐρέφω) = ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένος, καλῶς ἐστεγασμένος, ἐπίθ. τῆς φαρέτρας τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 45.

ἀμφήρης, ες, (* ἄρω) ὁ ἑκατέρωθεν συνδεδεμένος ἢ ἡρμοσμένος, λαβὼν εὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ. ὅ ἐ. τὸ διπλοῦν πηδάλιον,

τὸ ἐν χρήσει ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ναυσὶν (ἴδε **πηδάλιον**), Εὐρ. Κύκλ. 15· ξύλα ἀμφ., τὰ ξύλα τῆς ἐπικηδείου πυρᾶς συνεστιβασμένα ἐν τάξει, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 243· ἀμφ. σκηναί, καλῶς προσδεδεμέναι καὶ ἐξησφαλισμέναι, ὁ αὐτ. Ἴων 1128. **II.** (ἐρέσσω) = ὁ ἔχων κώπας ἑκατέρωθεν, μόνον παρὰ γραμματ., «ἀμφήρεις, νῆες ἀμφοτέρωθεν ὁρώμεναι ἢ ἐρεσσόμεναι,» Ἡσύχ.: πρβλ. **ἀμφηρικός**.

ἀμφηρικός, ή, όν, = ἀμφήρης, II., ἀκάτιον ἀμφ., ἐλαφρὸν ἐφόλκιον. ἐν τῷ ὁποίῳ ἕκαστος ἐρέτης ἐκωπηλάτει μὲ δύο κώπας, ἢ ἁπλῶς δίκωπον, Θουκ. 4. 67. — «ἀμφηρικὸν ἀκάτιον· λῃστρικόν, ἐν ᾧ εἷς ἐλαύνει δύο κώπας,» Ἡσύχ.

ἀμφήριστος, ον, (ἐρίζω) ὁ ἀμφισβητούμενος ἑκατέρωθεν, διαφιλονικούμενος, ἀμφίβολος, ἀμφήριστον ἔθηκεν, ὅ ἐ. κατέστησε τὴν νίκην τοῦ ἀγῶνος ἀμφισβητήσιμον, Ἰλ. Ψ. 382· γένος ἀμφ. Καλλ. εἰς Δία 5· νεῖκος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 627· ἐλπίδες Πολύβ. 5. 85, 6.

ἀμφής, «οἴνου ἄνθος, οἱ δὲ μέλανα οἶνον» Ἡσύχ.

ἀμφί, πρόθ. μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ. — [Πρὸς τὴν √ΑΜΦ, ambh, amb, πρβλ. **ἀμφίς, ἄμβω, ἀμπί, ἀμπέτιξ.** Σανσκρ. abhitas· Λατ. amb — ἐν τοῖς ambages, ambiguus, ambulo, amplector, κτλ.· Παλ. Ὑψ. Γερμ. umpi (Γερμ. um)]: — Ἡ ῥιζικὴ σημασία εἶναι, κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἑκατέρωθεν, ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ· πρβλ. **περί**.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ποιητικ., **I.** δηλοῖ αἰτίαν, ὡς τὸ **ἕνεκα**, ἕνεκά τινος, χάριν τινός, περί τινος, ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι, χάριν τῆς κτήσεως, τῆς κυριότητος πηγῆς, Ἰλ. Π. 825· ἀμφὶ γυναικὸς Πινδ. Π. 9. 184, Αἰσχύλ. Ἀγ. 62· ἀμφὶ λέκτρων Εὐρ. Ἀνδρ. 123: ἐντεῦθεν ὅπως ἡ **πρὸς** ἐπὶ δεήσεων, πρὸς Ζηνός.. Φοίβου τ' ἀμφί, χάριν τοῦ Φοίβου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 216. **2)** περί τινος, ἐν σχέσει πρός τι ἢ ἀναφορικῶς πρός τι, ὡς τὸ **περὶ** μετὰ γεν. ἢ τὸ Λατ. circa ἀντὶ de, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν = περὶ ἀγάπης, Ὀδ. Θ. 267· ἅπαξ ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 6. 131· συχνότερον παρὰ Πινδ., ὡς ἀμφὶ δαιμόνων Ο. 1. 56, καὶ Εὐρ. περὶ τοῦ Σοφ. Φ. 554 ἴδε ἐν λ. **ἕνεκα.** **II.** ἐπὶ τόπου, πέριξ, ὁλόγυρα, ἀλλ' αὕτη ἡ χρῆσις εἶναι μεθ' Ὅμηρον, ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλιος Ἡρόδ. 8. 104· τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Εὐρ. Ἱππ. 1133· ἀμφὶ πέπλων ὑπὸ σκότου ξίφη σπάσαντες = ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πέπλων αὐτῶν, ὁ αὐτ. Ὀρ. 1458.

Β. ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ **I.** ἐπὶ τόπου, ἐν ἑκατέρῳ μέρει, ἑκατέρωθεν, πέριξ, ἀμφ' ὀχέεσσι Ἰλ. Ε. 723· ἀμφὶ κεφαλῇ, ὤμοις, στήθεσι, περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ πέριξ τῆς κεφαλῆς, κτλ. Ὁμ., ἀμφί οἱ, πέριξ αὐτοῦ, Ἰλ. Μ. 396· εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ... ἴαυον, ἀμφ' ἐμοὶ αὐτῷ, τριγύρω μου παρέμενον, Ἰλ. Ι. 470· ὡσαύτως ἀμφὶ περὶ στήθεσσι Ὀδ. Λ. 609: — ἀκολούθως, ἀκριβῶς ὅπως ἡ **περί**, ὁλόγυρα, κρέα ἀμφ' ὀβελοῖς ἔπειραν, διεπέρασαν τὸ κρέας ὁλόγυρα, δηλ. ἐπὶ τῶν ὀβελῶν, οἵτινες καὶ ἐκαλύφθησαν οὕτως ὑπὸ τοῦ κρέατος, Ὀδ. Μ. 365· πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 205 (πρβλ. πρόθεσιν **περὶ** Β. 1). **2)** ἐπὶ καθολικωτέρας σχέσεως πρὸς τόπον, παρά, ἐγγύς, πλησίον, ὁμοῦ, ὡς τὸ **ἐπί**, ἀμφὶ πύλῃσι μάχεσθαι, πλησίον τῶν πυλῶν, Ἰλ. Μ. 175· ἀμφὶ γὰρ αὐτῷ (τῷ φάλῳ δηλ.) ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, Γ. 362· ἀμφὶ πυρί, ἐπί, ὑπεράνω ἢ πλησίον τοῦ πυρός, Σ. 344· τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη.. ἀμφ' ἐμοί = «ἐπ' ἐμοί, ἐπάνω μου» (Εὐστ.). Ὀδ. Λ. 423· ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κρέμαμαι ἢ κεῖμαι ὑπεράνω τινός, Ἰλ. Δ. 493, Σοφ. Αἴ. 562· ἀμφὶ γούνασι πίπτειν Εὐρ. Ἄλκ. 947. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἀλίῳ ἀμφὶ ἑνί, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, Πινδ. Ο. 13. 51. **III.** καθόλου, ἐπὶ σχέσεως ἢ συναφείας, ἄνευ ἐναργοῦς ἐννοίας τόπου, συχν. παρὰ Πινδ., ἀμφ' ἀέθλοις, ἐν ἄθλ. ἢ διὰ.. Ν. 2. 26· ἀμφὶ σοφίᾳ Π. 1. 22· σοῦ ἀμφὶ τρόπῳ Ν. 1. 42· ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς Π. 5. 160· οὕτως, ἔρις ἀμφὶ μουσικῇ Ἡρόδ. 6. 129, καὶ παρὰ μεταγεν. π. χ. Λουκ. Θε. Διάλ. 20. 14. **IV.** ἐπὶ αἰτίας, περί, διά, ἕνεκα, χάριν, ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι Ἰλ. Γ. 70· ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν αὐτόθ. 157: — περί τινος, ἐν σχέσει πρός τινα, Η. 408, Ὀδ. Α. 48· εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ Ὀδ. Ξ. 364· ἀμφ' ἐμοί, δι' ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 1614· ἀμφὶ σοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 890· ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς λόγος λέγεται, φήμη ὑπάρχει περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 32, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 303. **2)** ὅπως ἡ **περί**, Λατ. prae δηλοῖ τὸ διότι ἤτοι τὸ ἐξ αἰτίας, ἀμφὶ τάρβει, ἀμφὶ φόβῳ, φόβου ἕνεκα, Αἰσχύλ. Χο. 547, Εὐρ. Ὀρ. 825· ἀμφὶ θυμῷ Σοφ. Ἀποσπ. 147: — δηλοῖ προσέτι τὸ διὰ μέσου, ἀμφ' ἀρετᾷ δέχεσθαι, διὰ τῆς ἀρετῆς, Πινδ. Π. 1. 155· ἐμᾷ ἀμφὶ μαχανᾷ, διὰ τῆς ἐμῆς δεξιότητος ἢ δεινότητος, ὁ αὐτ. Π. 8. 47, πρβλ. Ο. 8. 55.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, συχνότατα ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ: **I.** ἐπὶ τόπου ὡς μετὰ τῆς δοτ., πέριξ, ὁλόγυρα, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετά τινος ἰδέας κινήσεως, ἀμφί μιν φᾶρος βάλον, περιέβαλον αὐτὸν διὰ.., Ἰλ. Ω. 588, πρβλ. Ὀδ. Κ. 365· ἦλθες.. ἀμφὶ Δωδώνην Αἰσχύλ. Πρ. 830· ἀμφὶ βωμίαν ἔπτηξε κρηπῖδ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 984. **2)** ἐπὶ τόπου ἐν γένει, ἀμφ' ἅλα, παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 409· ἀμφὶ ῥέεθρα, κάπου παρὰ τὰς ὄχθας, Β. 461· ὡσαύτως, ἀμφὶ περὶ κρήνην, κάπου παρὰ τὴν κρήνην, Β. 305· ἀμφὶ ἄστυ, ἀνὰ τὴν πόλιν, Λ. 706· ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος, ἐρριμμένος εἰς κανὲν μέρος ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς ἄμμου, Σοφ. Αἴ. 1064· περὶ πίδακας ἀμφὶ Θεόκρ. 7. 142. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες εἶναι περί τινα, οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ὁ Πρίαμος καὶ οἱ περὶ αὐτόν, ἡ θεραπεία αὐτοῦ, Ἰλ. Γ. 146, πρβλ. Β. 417, 445· οἱ ἀμφὶ Ξέρξεα, ὁ στρατὸς αὐτοῦ, Ἡρόδ. 8. 25· ἀλλ' οἱ ἀμφὶ Μεγαρέας καὶ Φλιασίους εἶναι οἱ αὐτοί, οἵτινες ἀμέσως μετὰ ταῦτα λέγονται **Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι**, Ἡρόδ. 9. 69. Ἐντεῦθεν ἡ ἰδιάζουσα τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσις, οἱ ἀμφὶ Πρωταγόραν, ἡ σχολὴ τοῦ Πρωταγόρου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Πρωταγόρας (καὶ παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι τίθεται ἡ φράσις ἐπὶ μόνου τοῦ ἑνὸς προσώπου), Πλάτ. Θεαίτ. 170C· οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, οἱ Πλατωνικοί, οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα, οἱ τοῦ Εὐθύφρονος φίλοι, Heind. Πλάτ. Κρατ. 399E: — τὰ ἀμφί τι, τὰ ἀναφερόμενα εἴς τι, τὰ ἀμφὶ τὴν δίαιταν, τὰ περὶ τὴν δίαιταν, δηλ. τὰ ἀποβλέποντα τὴν οἰκιακὴν δίαιταν, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6: πρβλ. **περὶ** C. 1. 5. **4)** ὡς τὸ **ἀμφὶ** Β. III, κλαίειν ἀμφί τινα, ἐπί τινι, διά τινα, Ἰλ. Σ. 339· μνήσασθαι ἀμφί τινα, ποιοῦμαι μνείαν τινός, Ὕμ. Ὁμ. 6. 1· κελαδέοντι φᾶμαι ἀμφί τινα Πινδ. Π. 2. 27, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 843· ἀμφί νιν γοώμενος Σοφ. Ἀποσπ. 937. **5)** Ἀττ. φράσις, ἀμφί τι ἔχειν, μετ' ἐπιρρ., ἐνασχολοῦμαι περί τι, ἀποδύομαι εἴς τι, Αἰσχύλ. Θ. 102, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 44, κτλ.· οὕτως, **εἶναι, διατρίβειν, στρατεύεσθαι ἀμφί τι** ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 5, 14, κτλ.: πρβλ. τὴν πρόθεσιν **περὶ** C. 1. 3. **II.** ἐπὶ μὴ ἀκριβῶς ὡρισμένου χρόνου, τὸν λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον, τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον Πινδ. Ο. 1. 157., 2. 55· ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν, περὶ τὴν δύσιν τῶν Πλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 826· ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, περὶ τόν.., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22, κτλ.: πρβλ. **περὶ** C. II. **2)** οὕτως ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας = circiter, περίπου 120,000, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15: — ἀκριβῶς ὅπως ἡ πρόθ. **εἰς**, πλὴν ὅτι ἐπὶ τῆς **ἀμφὶ** τίθεται ὁ ἀριθμὸς ἐνάρθρως, ἀνάρθρως δὲ ἐπὶ τῆς **εἰς**.

Δ. ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ **ἀμφὶ** ἐνίοτε τίθεται μετὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώμενον πτωτικόν, οἱ δέ μιν ἄμφι Ὀδ. Ψ. 46· ἀλλ' οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφὴν ὡς συμβαίνει εἰς τὴν **περί**, π. χ. Ἀγαμέμνονος πέρι Ἐτυμολ. Μ. 94. 16.

Ε. ΑΠΤΩΤΩΣ, ὡς ἐπίρρ., πέριξ, ὁλόγυρα, ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν. Συχνότατα παρ' Ὁμ., ὅστις πολλάκις τοποθετεῖ αὐτὴν οὕτως, ὥστε δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ὡς ἀνεξάρτητον ἐπίρρ. ἢ ὡς πρόθεσις ἀποκεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 310: συχνάκις δὲ τὸ προηγούμενον ῥῆμα πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ, ὡς ἐν Ὀδ. Κ. 218· ὡσαύτως ἀμφὶ περί, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Φ. 10. **2)** = **ἀμφίς** II, χωρίς, χωριστά, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 85· ἀλλ' ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀμφὶς** 12.

Ζ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, **I.** πέριξ, ἑκατέρωθεν, οὕτως ὥστε ἐνίοτε φαίνεται κείμενον ἀντὶ τοῦ **δύο** ὡς πρώτου συνθετικοῦ μέρους καὶ ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς τὸ **ἄμφω** (ambo), π. χ. **ἀμφίστομος**, = **δίστομος, ἀμφίαλος.** **2)** ὁλόγυρα, πανταχόθεν, ὡς ἐν **ἀμφιβάλλω** I. 3, **ἀμφιλαμβάνω, ἀμφιλαφής.** **II.** ἐπὶ αἰτίας, ἕνεκα, χάριν τινός, διά τι, ὡς ἐν τοῖς ῥήμασιν **ἀμφιμάχομαι, ἀμφιτρομέω.**

Η. ΠΡΟΣΩΔΙΑ, ἴδε πρόθεσιν **περὶ** Η.

ἀμφιάγνυμαι, παθ., = θραύομαι ὁλόγυρα, περιθραύομαι, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 10, 5.

ἀμφιάζω, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 2: μέλλ. **-άσω** Ἀλκίφρ. 3. 42: ἀόρ. **ἠμφίασα** Ἀνθ. Π. 7. 368, Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 25, Πολύαιν.: πρκμ. **ἠμφίακα (συν-)** Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256F.: — Μέσ., μέλλ. **-άσομαι (μετ-)** Λουκ.: ἀόρ. **ἠμφιασάμην** Ἀπολλόδ. 2. 1, 2, κτλ.: πρκμ. **ἠμφίασμαι** μετὰ μέσ. σημασ. **(μετ-)** Διόδ. 16. 11: — **ἀμφιέζω** εὕρηται κοινῶς ὡς διάφ. γραφὴ παρὰ Πλουτ., κτλ.: — πρβλ. **ἀπ-, μετ-, συν-αμφιάζω:** (ἐκ τῆς προθ. **ἀμφί**, ὡς τὸ **ἀντιάζω** ἐκ τῆς **ἀντί**). Λέξις μεταγεν. συγγραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀμφιέννυμι**, περιβάλλω τινὰ δι' ἱματίων. τινί τι Θεμίστ.: — Μέσ., ἀμφιάσασθαί τι Ἑβδ. (Ἰώβ, μ', 5), Ἀπολλόδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. **II.** ἐνδύω, τινὰ Πλουτ. ἔνθ' ἀνωτ. ἱματίοις τινὰ Ἀλκίφρ. ἔνθ' ἀνωτ.: μεταφ. ἐπὶ τάφου, ὀστέα ἠμφίασεν Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀμφίαλος, ον, (ἅλς) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, σύνηθες ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης ἐν Ὀδ., ὡς ἐν τῷ Α. 386 καὶ 395· τῆς Λήμνου, Σοφ. Φ. 1464. **2)** ἀκολούθως ἐπὶ τῆς Κορίνθου, μεταξὺ δύο θαλασσῶν, τὸ τοῦ Ὁρατίου bimaris Corinthus, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 13· οὕτως ὁ Πινδ., Ο. 13. 57, λόγον ποιούμενος περὶ τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων, λέγει: ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν.

ἀμφιάνακτες, ων, οἱ, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν διθυραμβοποιῶν, οἵτινες συνεχῶς ἐν τοῖς προοιμίοις τῶν διθυράμβων οὓς ἐποίουν μετεχειρίζοντο τὰς φράσεις: ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα, ἢ ἀμφί μοι αὖτε, ἄναξ· ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 595 καὶ Σχόλ. ἐν τόπῳ.

ἀμφιανακτίζω, προοιμιάζομαι ὡς οἱ ἀμφιάνακτες, «ἀμφιανακτίζειν, ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν: ἀμφί μοι.. ἄναχθ' ἑκαταβόλον» κτλ. Σουίδ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 151).

Ἀμφιάραος, ου, Ἀττ. **Ἀμφιάρεως, ω,** (χορίαμβος (-υυ-) ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1313), ὁ Θηβαῖος ἥρως καὶ οἰωνόμαντις, Αἰσχύλ. κτλ.: πιθανῶς αὐτὸς εἶναι ὁ καλούμενος **Ἄμφις** ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 361.

ἀμφίας, ὁ, μέτριος Σικελικὸς οἶνος, Νικόστρ. ἐν «Οἰνοπίωνι» 1: «ἀμφίας, γένος οἴνου» Ἡσύχ., πρβλ. **ἀμφὴς** παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἀμφίασις, **εως**, ἡ, (ἀμφιάζω) «ἀμφίασιν γυμνῶν ἀφείλου,» ἔνδυμα, περίβλημα, περιβολή, Ἑβδ. (Ἰὼβ, κβ', 6, καὶ ἀλλ.): ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει «ἀμφίασιν, σκέπην».

ἀμφίασμα, **ατος**, τό, = **ἀμφίεσμα**, ἔνδυμα, Κτησ. Περσ.19, Λουκ. Κυν.17.

ἀμφιασμός, ὁ, = **ἀμφίασις**. Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 851.

ἀμφ-ιάχω, ἐπὶ πτηνῶν, περιίπταμαι κραυγάζων, κατ' ἀνώμαλον μετοχὴν πρκμ. **ἀμφιάχυῖα** Ἰλ. Β. 316· «περὶ τῶν τέκνων ὀδυρομένη, ἢ κραυγάζουσα ἢ φωνοῦσα» Ἡσύχ.

ἀμφιβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, κτλ.: (ἴδε **βαίνω**)· περιβαίνω, περιπατῶ ὁλόγυρα, περιέρχομαι, ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, ὁ ἥλιος ἀκολουθῶν τὴν τροχιὰν αὐτοῦ εἶχε μεσουρανήση, Ἰλ. Θ. 68. **2**) ἐπιβαίνω, ἐποχοῦμαι, ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, ἐπωχεῖτο ἐπὶ ἑνὸς ξύλου, Ὀδ. Ε. 371· ἵππον ἀμφ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 113· ἀμφὶ θηλείαις, ἐπὶ ἀλέκτορος, Βαβρ. 5. 8. **3**) περιβαίνω πεπτωκότα φίλον ἵνα τὸν προστατεύσω, ἵσταμαι ἐπ' αὐτοῦ, ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς Ἰλ. Ξ. 477 (πρβλ. **περιβαίνω** I. 1.): Ἐντεῦθεν, **6**) ἐπὶ πολιούχων θεοτήτων = προφυλάττω, προστατεύω, Κίλλαν ἀμφιβέβηκας Ἰλ. Α. 37· δαίμονες ἀμφιβάντες πόλιν Αἰσχύλ. Θ. 175: — οὕτως, ἐπὶ ἀγρίου θηρίου φυλάττοντος τὰ νεογνὰ αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 218· ἢ τὴν λείαν αὐτοῦ, ἀμφιβὰς πατεῖ Ξεν. Κυν.10,13. **II**. περιβάλλω, περικαλύπτω, μ. αἰτ., νεφέλη σκόπελον ἀμφιβέβηκε Ὀδ. Μ.74· σὲ πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν Ἰλ. Ζ. 355, πρβλ. Ὀδ. Θ. 541· πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης, ἤγουν, ἀμφοτέρωθεν βάντες κατ' ἀλλήλων εἶχον.., Εὐρ.Φοίν.1406(415)· ὦ μοῖρα, .. οἷα με ἀμφιβᾶσ' ἔχεις ὁ αὐτ. Ἀνδρ.1082: ὡσαύτως μ. δοτ., Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν νηυσὶν Ἰλ. Π. 66· ἀμφ' ἀμφὶ τὸ ὀξὺ τοῦ γενείου, ἐπὶ ἱμάντος (στενοῦ ἐπιδέσμου), μετ' ἐντομῆς, ὅστις περιβάλλει μέλος τι τοῦ σώματος χωρὶς νὰ πιέζῃ αὐτό, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ.799. **2**) μεταφ., τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει Εὐρ. Ἰκ. 609· ἀμφιβᾶσα φλὸξ οἴνου, ἔνθα ἡ μεταφορὰ ἐλήφθη ἐκ τῆς φλογὸς τῆς περιβαλλούσης ἀγγεῖον ἐπὶ τοῦ πυρὸς τεθειμένον, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 758.

Ἀμφίβαιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κυρήνῃ, = **ἀμφίγαιος**, **γαιήοχος**, Τζέτζ. Λυκόφρ.749.

ἀμφιβάλλω: μέλλ. **-βαλῶ**, κτλ. (ἴδε **βάλλω**):— Μέσ., Ἐπ. μέλλ. **ἀμφιβαλεῦμαι** Ὀδ. Χ.103.— Περιβάλλω, περιτίθημι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει. **I**. ἐπὶ ἐνδυμάτων, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ὁμοίως τῷ **ἀμφιέννυμι**, μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δέ με χλαῖναν .. βάλεν ἠδὲ χιτῶνα Ὀδ. Κ. 365, πρβλ. 451· ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος .. βάλεν Ν. 434· ὡσαύτως μ. δοτ. προσ., ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος .. βάλον Ξ. 342· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις .. βάλ' αἰγίδα Ἰλ. Σ. 204· στολὴν ... ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 465· γέρας κόμαις Πινδ. Π. 5.42:—Μέσ. = **περιτίθεμαι**, περιβάλλομαι, Λατ. accingi, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι Ὀδ. Ζ.178, πρβλ. Χ.103, κτλ., στεφάνοις .. ἀμφ. πλοκάμοις Εὐρ. Βάκχ.104:—Ἐντεῦθεν, **6**) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλους μεταφ. καὶ ἡμιμεταφορ. τρόπους· τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ἔσω περιλαβών, περικλείσας, ᾠκοδόμουν θάλαμον, Ὀδ. Ψ.192· ζυγὸν Ἑλλάδι ἀμφ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 50, πρβλ.72· ὁπόταν ἀνδράσι κρατὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ Εὐρ. Βάκχ. 384· ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, ἀφ' ὅτου ἐκ μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταύτην τρίχα, ἥτις περιβάλλει τὴν κεφαλήν μου, Σοφ. Ἀντ.1093· ἀμφ. νέφος θανάτου Σιμων. 154. **γ**) ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος ἀμφιβαλόντες [ἑαυτοῖς], ὡς τὸ ἐπιειμένοι ἀλκὴν Ἰλ. Ρ. 742· δουλοσύναν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ [ἑαυτῆς] Εὐρ. Ἀνδρ. 110· καὶ τἀνάπαλιν τὸ μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιβαλέσθαι Ἀΐδαν ἐπὶ σοὶ ὁ αὐτ. Ἀνδρ.1191:—Παθ., ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι, ὕμνος περιρρίπτεται (ὥς τι δίκτυον), ἢ ἐφαπλοῦται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν σοφῶν (τῶν ποιητῶν δηλ.), ὥστε κελαδεῖν αὐτοὺς Κρόνου παῖδα Πινδ. Ο. 1. 14. **2**) ῥίπτω ἢ ἐκτείνω καὶ θέτω τὰς χεῖράς μου περί τινα ὅπως ἐναγκαλισθῶ αὐτόν, μ. δοτ. προσ., ἀμφ' Ὀδυσῆϊ .. χεῖρε βαλόντε Ὀδ. Φ. 223· ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ Ψ. 208· ἀμφὶ δὲ παιδὶ .. βάλε πήχεε Ω. 347· ἀλλά, ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν αἰχμάλωτον, Δ. 454· ὡσαύτως, ἀμφὶ δὲ χεῖρα .. βάλεν ἔγχει, ἥρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433· ἀμφὶ δὲ .. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἱκέτης, Η. 142: **3**) τἀνάπαλιν, μετ' αἰτ. προσώπ., περιβάλλω, περιπτύσσομαι, ἀμφ. τινὰ χερσί, ὠλέναις Εὐρ. Βάκχ. 1363, Φοίν. 306· ὡσαύτως ἁπλῶς, ἀμφ. τινά, περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαί τινα, ὁ αὐτ. Ἰκ.70· κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, περικλείσας διὰ δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 344· κτυπῶ, πλήττω ἁπανταχόθεν, τινὰ βέλεσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 422. **6**) μεταφ., ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει Ἰλ. Κ. 535. **II**. βιάζω ἢ κινῶ πέριξ, περιστρέφω, τὸ ἄρθρον Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 780H. **III**. ἀμφιβάλλω, ἔχω ἀμφιβολίαν, δισταγμὸν περί τινος, Πολύβ. 40. 10, 2: ὡσαύτως ἀκολουθοῦντος ἀπαρ., ὡς .., ἢ εἰ .. Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 33, Κλήμ. Ἀλ. **IV**. ἀμετ., ἀμφ. εἰς τόπον, μεταβαίνειν εἰς ἕτερον τόπον, Εὐρ. Κύκλ. 60. **2**) δὲν ἔχω βεβαιότητα, ἔχω ἀμφιβολίαν ἢ δισταγμὸν περί τινος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε.7.10, 17, Ἀλκίφρ.1. 37.

ἀμφίβασις, **εως**, ἡ, κύκλωσις, δεῖσε δ' ὅ γ' ἀμφίβασιν .. Τρώων (ὅ ἐ. τοὺς ἀμφιβαίνοντας Τρῶας), Ἰλ. Ε. 623· πρβλ. **ἀμφιβαίνω** I. 3.— Ὁ Ἡσύχ. λέγει: «ἀμφίβασις, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη· περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκυλευθῇ».

ἀμφιβατήρ, **ῆρος**, ὁ, ὑπερασπιστής, φύλαξ, ἐπὶ ἀγγέλων, Συνέσ. σ. 324.

ἀμφίβιος, **ον**, ὁ διαβιῶν ἔν τε τῷ ὕδατι καὶ τῇ ξηρᾷ, «ὁ ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενος,» Ἡσύχ. ἐπὶ βατράχων, Βατραχομ. 59· οὕτως, ἀμφ. στόμα Ἀνθ. Π. 6. 43, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 368B:— Ὁ Θεόφραστος λέγει (Ἀποσπ. 12. 12) ὅτι τὴν λέξιν μετεχειρίσθη κατὰ πρῶτον ὁ Δημόκριτος.

ἀμφίβλημα, **ατος**, τό, στοά, περίστυλον, βασίλειά τ' ἀμφιβλήματ' Εὐρ. Ἑλ.70. **II**. = ἔνδυμα, «ἀναβόλαιον» (Ἡσύχ.), πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμπρὰ τ' ἀμφιβλήματα Εὐρ. Ἑλ.423· πάνοπλα ἀμφ., πανοπλία, πλήρης ὁπλισμός, ὁ αὐτ. Φοίν.779.

ἀμφιβληστρευτική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, = ἡ δι' ἀμφιβλήστρου ἤτοι δικτύου ἁλιεία, Πολυδ.7.139.

ἀμφιβληστρεύω, ἀγρεύω δι' ἀμφιβλήστρου, Ἀκυλ. Π. Δ.

ἀμφιβληστρικός, ή, όν, χρησιμεύων δι' ἀμφίβληστρον, περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὀργάνων Πλάτ. Σοφ. 235B.

ἀμφιβληστροειδής, **ές**, = ὅμοιος δικτύῳ, ἀμφ. χιτὼν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Πολυδ. 2. 71, πρβλ. Greenhill Θεόφ.159. 6.

ἀμφίβληστρον, τό, (ἀμφιβάλλω) πᾶν ὅ,τι ῥίπτεται ὁλόγυρα. **1**) μικρὸν δίκτυον, κοινῶς «πεζόβολος,» Ἡσ. Ἀσπ. 215, Ἡρόδ. 1. 141., 2. 95· ἀμφιβλήστρῳ περιβάλλεσθαι Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῖ» 15. **6**) μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἱματίου, τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη ὥσπερ δίκτυον ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1382, Χο. 492 καὶ (ἄνευ τινὸς λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ.) Σοφ. Τρ.1052· ὡσαύτως, ἀμφίβληστρα σώματος, ῥάκη, ῥάκη ῥιπτόμενα περὶ τὸ σῶμα, Εὐρ. Ἑλ.1079. **2**) πέδη, δεσμός, Αἰσχύλ. Πρ. 81. **3**) ἐπὶ τοίχων, περίβολος, ἀμφίβληστρα τοίχων .. ὑψηλὰ Εὐρ. Ι. Τ. 96.

ἀμφίβλητος, **ον**, ὁ περὶ τὸ σῶμα βαλλόμενος, τιθέμενος, ῥάκη Εὐρ. Ἀποσπ. 698.

ἀμφιβόητος, **ον**, ὁ περιηχούμενος, ὁ ἀντηχῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 303, πύργος δ' ἀμφιβόητος (ἄλλη γρ. **ἀμφιδόνητος**) Μουσ.187. **2**) ὁ περίφημος, «ξακουστός,» περιβόητος, Ἀνθ. Π. 9. 241.

ἀμφιβολεύς, **έως**, ὁ, (ἀμφιβάλλω) = **ἁλιεὺς** Ἑβδ. (Ἡσ. ιθ', 8).

ἀμφιβολή, ἡ, τὸ ῥίψιμον, οἷον ἐπὶ δικτύου, λίνοιο ἀμφ., σαγήνη, δίκτυον πρὸς ἁλιείαν, Ὀππ. Ἁλ. 4. 149.

ἀμφιβολία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ἑκατέρωθεν προσβάλλεσθαι, ἀμφιβολίῃ ἔχεσθαι, εὑρίσκεσθαι ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἑκατέρωθεν προσβαλλομένου, Ἡρόδ. 5. 74· πρβλ. **ἀμφίβολος** II. **II**. δισταγμός, ἀδηλότης, ἀβεβαιότης, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 11, Σοφ. Ἔλεγχ. 4, 4, καὶ ἀλλ.· εἰς ἀμφ. θέσθαι, καθιστᾶν τι ἀμφίβολον, Πλούτ. 2. 756C· ἀμφ. ἀναιρεῖν, ἀφαιρῶ τὴν ἀμφιβολίαν, ὁ αὐτ. 2.1050A.

ἀμφιβολικῶς = **ἀμφιβόλως**.

ἀμφιβολογία, ἡ, ἀμφίβολος λόγος, Σχολ. Ὁρατ. σ. 271 ἐν Ἐπιφ. τόμ. 2. σ. 40.

ἀμφίβολος, **ον**, (ἀμφιβάλλω) ὁ βαλλόμενος ἢ τιθέμενος πέριξ σχοινίον, κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοιο, διὰ σχοινίων κλωστοῦ λίνου, Εὐρ. Τρῳ. 537· σπάργανα ὁ αὐτ. Ἴων 1490. **II**. ὁ πληγεὶς ἢ προσβληθεὶς ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν, Αἰσχύλ. Θ. 298· ἀμφ. εἶναι, προσβάλλεσθαι πανταχόθεν, Θουκ. 4. 32 καὶ 36· ἀμφ. γεγονέναι ὑπὸ τῶν πολεμίων Πλουτ. Κάμιλλ. 34:— ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, «ἀμφίβολοι, ἑκατέρωθεν περιβαλλόμενοι, ὡς Θουκυδίδης»: πρβλ. **ἀμφιβολία**. **2**) ἐνεργ., ὁ ἀμφοτέρωθεν πλήττων, δίστομος, διπλῆν ἔχων αἰχμήν, (πρβλ. **ἀμφίγυος**), κάμακες Ἀνθ. Π. 6.131. **III**. ἀμφίβολος, δηλ. ἀβέβαιος, Πλάτ. Κρατ. 437A, Ξεν. Ἀπομ.1. 2, 35, Ἀριστ., κτλ.: τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο, φρονίμως ποιοῦντες, ἐθεώρησαν τὴν καλήν των μοῖραν ὡς ἀμφίβολον, Θουκ. 4.18· ἀμφ. νόμος Ἀριστ. Ρητ.1.15, 10· τὸ ἀμφ. ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 7, 3, καὶ ἀλλ.: ἀμφίβολα λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 5, 4· οἰνάριον ἀμφ., ἀμφίβολον ἂν εἶναι οἶνος ἢ ὕδωρ, Πολίοχ. ἐν Ἀδήλ.1. 8· ἐν ἀμφ. εἶναι, ἐν ἀμφιβολίᾳ, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 1: — Ἐπίρρ., οὐκ ἀμφιβόλως Αἰσχύλ. Θ. 863· πρβλ. **ἀμφιλόγως**.

ἀμφιβόσκομαι, ἀποθ. = **περιβόσκομαι**, διαβιβρώσκω πανταχόθεν, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 303.

ἀμφίβουλος, **ον**, δίγνωμος, μετ' ἀπαρ., ἀναποφάσιστος νὰ πράξῃ τι, Αἰσχύλ. Εὐμ.733.

ἀμφιβράγχια, τά, οἱ περὶ τὰ παρίσθμια τόποι, ἡ περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης χώρα, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

ἀμφίβραχυς, **εια**, **υ**; ὁ βραχὺς κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα: ἀμφ. εἶναι ὁ μετρικὸς πούς υ-υ, π. χ. ἄμεινον, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ.17.

ἀμφίβροτος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** ὁ περικαλύπτων ὅλον τὸ σῶμα ἀνδρός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε, ἀμφιβρότη ἀσπίς, ὡς ἐν Ἰλ. Β. 389· ἀμφ. χθὼν ὠνόμαζεν ὁ Ἐμπεδοκλῆς, κατὰ Πλούταρχον (συμπ. 5, 8), «τὸ τὴν ψυχὴν περικείμενον σῶμα» Πλούτ. 2. 683. Ε.

ἀμφίβροχος, ον, ὁ ὁλοκλήρως βεβρεγμένος, διάβροχος, κάθυγρος, Ἀνθ. Π. 7. 27.

ἀμφιβώμιος, ον, ὁ περὶ τὸν βωμόν, Εὐρ. Τρῳ. 578:—ὡσαύτως **ἀμφίβωμος,** Ἐκκλ.

ἀμφίβωτος, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἀμφιβόητος,** περιβόητος, Ἴων παρ' Ἡσυχ.

ἀμφιγάνυμαι, ἀποθ. = **ἀμφιγηθέω,** Κόϊντ. Σμ. 1. 62.

ἀμφιγενής, ές, (γένος), ὁ ἀμφιβόλου ἢ διπλοῦ γένους, Εὐστ. 668. 48.

ἀμφίγενυς, υ, γεν. **υος,** ὁ ἔχων δύο αἰχμάς, ὁ ἑκατέρωθεν ὀξύς, ὡς τὸ **ἀμφήκης,** «ἀμφίγενυς· ἀξίνη» Ἡσύχ.

ἀμφιγηθέω, χαίρω εἰς ὑπερβολήν, σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 273.

ἀμφίγλωσσος, ον, = **δίγλωσσος,** Συνέσ. 122D. **II.** ἀμφίβολος, ἀσαφής, σκοτεινός, Εὐστ. 489.19, κτλ.

ἀμφιγνοέω: παρατ. **ἠμφεγνόουν** Πλάτ., Ξεν.: μέλλ. **-ήσω** Συνέσ. ΙΒ: ἀόρ. **ἠμφεγνόησα** Πλάτ. Πολιτικ. 291B, Σοφ. 228E· περὶ τῆς διπλῆς αὐξ. ὅρα Βουττμ. Δ. Γραμμ. § 86. 6: (ἴδε ἐν λέξ. **γιγνώσκω**). Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφιβάλλω περί τινος πράγματος, δὲν γνωρίζω ἢ δὲν ἐννοῶ αὐτό, εὑρίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ αὐτοῦ· τι Πλάτ. Σοφ. 228E· περί τινος Ἰσοκρ. 20C· ἐπί τινος Πλάτ. Γοργ. 466C· ἠμφεγνόουν ὅ,τι ἐποίουν, δὲν ἐγνώριζον τί ἔπραττον, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 33· οὐ δήπου σ' ἐγὼ γεγονότα συστρατιώτην ἐμὸν ἀμφιγνοῶ, δὲν σφάλλομαι νομίζων ὅτι ὑπῆρξας συστρατιώτης μου, Πλουτ. Πομπ. 79:—Παθ., **ἀμφιγνοηθείς,** μὴ γνωσθείς, ἄγνωστος τυγχάνων, Ξεν Ἑλλ. 6. 5, 26.

ἀμφίγνοια, ἡ, ἀμφιβολία, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 23.

ἀμφιγνώμων, ον, ἀμφιβόλου γνώμης, Βυζ.: ὁπόθεν **ἀμφιγνωμονέω,—ἀμφιγνωμόνησις, εως,** ἡ, αὐτόθι.

ἀμφιγόητος, ον, ὁ πανταχόθεν ἐκ γόων περιηχούμενος, ἀμφιγ. ὕδωρ Κωκυτοῦ Ἀνθ. Π. 7.700.

ἀμφίγονος, ον, προγονός, «υἱὸς ὁ ἐκ προτέρας γυναικὸς» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μ.

Ἀμφιγυήεις, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, ὁ κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη χωλός. Ἰλ. Α. 607, κτλ. (ἐκ τοῦ **γυιός** = χωλός, οὐχὶ ἐκ τοῦ **γυῖον**).

ἀμφίγυος, ον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ **ἔγχος,** ὁ ἔχων ὀξέα καὶ τὰ δύο ἄκρα, ἔχων διπλῆν αἰχμήν, Ἰλ. Ν.147, Ὀδ. Ω. 526· ἀμφ. δόρυ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1356:—Ἐντεῦθεν ἐν Σοφ. Τρ. 504, **ἀμφίγυοι,** ἐπὶ προσ., ὡπλισμένοι κατὰ πάντα, ἠσκημένοι μαχηταί· (ὁ Δινδόρφ. ἐν τῷ Θησ. τοῦ Στεφ. πιστεύει ὅτι τὸ **-γυος** εἶναι ἁπλῆ κατάληξις, ὡς ἐν τῷ **ἔγγυος, κρήγυος, ὑπόγυος,** ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **γυῖον,** κῶλον, μέλος).

ἀμφιγυιόω, «ἀμφιγυιῶσαι, ἀκρωτηριάσαι, ἢ ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι,» Ἡσύχ.

ἀμφιδαής, ἡ, ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Σουΐδ.

ἀμφιδαίω, περιανάπτω, ἀνάπτω ὁλόγυρα:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀμετάβ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντ., καίω ἢ φλέγομαι ὁλόγυρα, ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε Ἰλ. Ζ. 329· ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει τεῖχος Μ. 35, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 62.

ἀμφιδάκνω, περιδάκνω, δαγκάνω καὶ κρατῶ διὰ τῶν ὀδόντων, Ἀνθ. Πλαν. 118.

ἀμφιδάκρῡτος, ον, πλήρης δακρύων, πολυδάκρυτος, πόθος Εὐρ. Φοίν. 330.

ἀμφιδᾰμάζω, καταδαμάζω, ὑποτάσσω καθ' ὁλοκληρίαν, Βυζ.

ἀμφιδᾰσυς, εια, υ, ὁ λάσιος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν δασύς, ἐπίθ. τῆς αἰγίδος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔχε δ' αἰγίδα .. ἀμφιδάσειαν «κύκλῳ δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 309· ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαρσύου, Ποιητὴς παρὰ Πλουτάρχ. 2.456B.

ἀμφιδέαι, αἱ, πᾶν ὅ,τι περιδέει ἢ περιδέεται, περιβραχιόνιον, περισφύριον, Ἡρόδ. 2. 69, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309.11, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 26· ἀλλ' ὡσαύτως οὐδ. **ἀμφίδεα,** τά, αὐτόθι 17. 151. 7· (ὁ Βοίκχιος γράφει **ἀμφιδεαῖ, -δεᾶ**): ὁ Ἡσύχιος λέγει: «ἀμφιδέαι, ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι.» **2)** οἱ σιδηροῖ κρίκοι, Λατ. armillae, δι' ὧν τὰ φύλλα τῶν θυρῶν προσηρμόζοντο καὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν στροφέων «ῥιζέδων,» Λυσ. παρ' Ἀρποκρ., πρβλ. Ἰουβεν. 3. 304: ἀνφιδέαι σιδηραῖ στρογγύλαι ἀπὸ κλείθρου τέτταρες Βοίκχ. ἐν Ἐπιγρ. Ναυτ. σ. 409. **3) τὰ ἀμφίδεα,** τὰ χείλη τῆς μήτρας, Ἱππ. 610. 42, «ἀμφίδεον, τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον ... κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψελλίων,» Γαλην. Λεξ.

ἀμφιδεής, ές, (δέος) = **περιδεής,** ὁ πανταχόθεν φοβούμενος, Ἡσύχ., Α. Β.

ἀμφιδείκελον, «ἀμφίδηλον» Σουΐδ.

ἀμφιδεκάτη, ἡ, «ἡ μετὰ εἰκάδα ἡμέρα παρ' Ἀρκάσιν» Ἡσύχ., δηλ. ἡ 21η ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται ὕποπτος, πρβλ. **ἀμφεικάς.**

ἀμφιδέμω, περιοικοδομῶ, τὸ κάτω ἱερὸν ἀμφεδείματο Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 1.

ἀμφιδέξιος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεξιός, λίαν ἐπιδέξιος, ὡς τὸ **περιδέξιος,** Λατ. ambidexter, ἀντίθ. τῷ **ἀμφαρίστερος,** Ἱππῶναξ 59, Ἱππ. Ἀφ. 1260, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 4 καὶ ἀλλ. **2)** πρόθυμος νὰ λάβῃ δι' ἑκατέρας χειρός, ὅ. ἐ. ἕτοιμος νὰ λάβῃ εἴτε τὸ ἓν εἴτε τὸ ἄλλο ἐκ δύο πραγμάτων, ἀδιάφορος, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 34A: οὕτως ἀμφιδεξίως ἔχει, εἶναι ἀδιάφορον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257. **3)** ὡς τὸ ἀμφήκης, δίστομος, σίδηρος Εὐρ. Ἱππ. 780. **6)** μεταφ., ὁ δύο ἐννοίας ἔχων, ἀμφίβολος, σκοτεινός, Λατ. anceps, χρηστήριον Ἡρόδ. 5. 92, 5. **4)** = **ἀμφότερος,** Λατ. uterque, ἀμφ. ἀκμαῖς, διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, συγχρόνως, Σοφ. Ο. Τ. 1243· πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι, ἃς προσεγγίσῃ ἑκατέρα ὑμῶν τὴν ἑαυτῆς πλευρὰν εἰς ἐμὲ ἑκατέρωθεν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1112.

ἀμφιδεξιότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον ὄνομα τοῦ προηγουμένου, δεξιότης, ἐπιδεξιότης, Εὐστ. 957. 30.

ἀμφιδέραιον, τό, περιδέραιον, «ψέλλιον» Ἡσύχ.

ἀμφιδέρκομαι, ἀποθ., περισκοπῶ, βλέπω ὁλόγυρα, περιβλέπω, Ἀνθ. Π. 15. 22.

ἀμφιδέτης, ὁ, (δέω) δεσμὸς τοῦ τραχήλου διὰ τοὺς βοῦς, περιτραχήλιον, Ἀρτεμίδ. 2. 24.

ἀμφίδετος, ον, (δέω) περιδεδεμένος ἢ τεθειμένος ὁλόγυρα, Ἀνθ. Π. 6.103.

ἀμφιδέω, = δένω ὁλόγυρα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 64.

ἀμφίδηλος, ον, περίδηλος, σαφής, φανερός, Σουΐδ.

ἀμφιδηριάομαι, ἀποθ., μάχομαι περί τινος, γυναικὸς εἵνεκα Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. 118· μ. δοτ., Λυκόφρ. 1437.

ἀμφιδήρῑτος, ον, φιλονικούμενος, ἀμφίβολος, νίκη Θουκ. 4. 134, μάχη Πολύβ. 35. 2,14.

ἀμφιδήτιοι, «ὡς κρίκοι διάκενοι, παρὰ Δημοκρίτῳ» Ἡσύχ.

ἀμφιδιαίνω, ὑγραίνω πανταχόθεν, περιβρέχω, ἱδρῶτι κόμην Ἀνθ. Π. 9. 653.

ἀμφιδῑνέομαι, παθ., τίθεμαι πέριξ ὡς ἐν κύκλῳ, τίθεμαι κυκλοειδῶς, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ πρκμ. μόνον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, («ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος» (Σχόλ.) Ἰλ. Ψ. 562· δώσω οἱ τόδ' ἄορ .. ᾧ ἔπι .. κολεὸν .. ἀμφιδεδίνηται, κύκλῳ περίκειται» (Σχόλ.) Ὀδ. Θ. 405:—ἐνεστὼς τις **ἀμφιδινευόμενοι** ἀπαντᾷ παρ' Ἀρεταίῳ περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀμφιδίνησις, ἡ, περιδίνησις, περιτύλιξις, Εὐστ. Ἰλ. Ψ. 562.

ἀμφιδιόρθωσις, εως, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν καὶ πρὶν εἴπωμέν τι καὶ ἀφοῦ εἴπωμεν, ὅπως μὴ φανῇ ὁ λόγος ἡμῶν τολμηρὸς ἢ θρασύς, κολάζωμεν αὐτὸν δι' ἄλλων ἐκφράσεων, Ῥήτορες τόμ. VIII. σ. 435, ἔκδ. Walz.

ἀμφιδοιάζω, ἐνδοιάζω πως, Ἀνων. παρὰ Δουκαγγ.

ἀμφιδοκεύω, παραμονεύω, ἐνεδρεύω καὶ ἀγρύπνως παραφυλάττω, τινὰ Βίων 2. 6, τό οἱ ἀμφιδοκεύει Ὀρφ. Ἀργ. 930.

ἀμφίδομος, ον, ὁ ὢν ᾠκοδομημένος ἐν εἴδει ἀμφιθεάτρου, Ὀππ. Ἁλ. 2. 351.

ἀμφιδονέω, περιστρέφω ἰσχυρῶς, ἀναταράσσω βιαίως, παραζαλίζω, ἔρως φρένας ἀμφεδόνησε Θεόκρ. 13. 48· Ζέφυρος δένδρεα ἀμφιδονεῖ Ἀνθ. Π. 9. 668.

ἀμφιδοξέω, εἶμαι ἀμφίδοξος, διστάζω, τὸ ἀμφιδοξεῖν, τὸ ἀμφιβάλλειν, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 4· ἀμφ. περί τινος Πολύβ. 32. 26, 5. **II.** μ. αἰτ. ἀμφιβάλλω περί τινος, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17.17:—Παθ., εἶμαι ἀμφίβολος, ἀμφιβάλλομαι, τἀληθὲς ἀμφιδοξεῖται αὐτόθι 17.18· ἐλπίδες Διον. 19. 96, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 23.

ἀμφίδοξος, ον, (δόξα) ὁ ἔχων ἀμφίβολον καὶ μὴ ὡρισμένην καὶ βεβαίαν δόξαν, δηλ. γνώμην, Ψευδο-Εὐρ. Ἀποσπ. 1117. 52, Ἀριστ. Ῥητ. Ἀλ. 16, 1· ἐπὶ προσ., πρὸς τὸ θεῖον Πλούτ. 2. 434D· περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτόθι 11D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀναποφάσιστος, ἀμφίβολος, νίκη, ἐλπὶς Πολύβ. 11.1, 8., 15.1, 12. **2)** ἐπὶ προσῳδίας, ὁ ἀμφιβόλου ποσότητος, Λατ. anceps, Γραμμ.

ἀμφίδορος, ον, ὁ ἐντελῶς ἐγδαρμένος, Ἀνθ. Π. 6.165.

ἀμφίδουλος, ον; ὁ «ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος,» Ἡσύχ., Εὐστ.

ἀμφίδοχμος, ον, (δοχμὴ) λίθος χειροπληθὴς ἔχων μέγεθος δοχμῆς, Ξεν. Ἱππ. 4. 4.

ἀμφιδρόμια, ων, τά, Ἀττικὴ ἑορτὴ καθ' ἣν ἔδιδον ὄνομα εἰς νεογέννητον βρέφος, «ἡμέρα ἀγομένη ἐπὶ τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο,» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Λυσ. 757, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2, Λυσ. παρ' Ἀρπ.· τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν 5ην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Θεαιτ. 160E.—Ῥῆμα **ἀμφιδρομέω** εὕρηται ἐν Α. Β. 207.

ἀμφίδρομος, ον, ὁ τρέχων πρὸς μέρος τι καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπιστρέφων, ὡς τὰ ὕδατα ἐν τῇ παλιρροίᾳ, οἱ κατὰ τὸν πορθμὸν τόποι ἀμφ. ὄντες = ὑποκείμενοι εἰς συνεχῆ πλημμυρίδα καὶ ἄμπωτιν, Πολύβ. 34. 2, 5, πρβλ. Στράβ. 23. **2)** ὁ περιβάλλων, ὁ περικλείων, Σοφ. Αἴ. 352· ἄρκυς ἱστάναι ἀμφ. Ξεν. Κυν. 6. 5.

ἀμφιδρύπτομαι, κατασχίζομαι, κατασπαράσσομαι πανταχόθεν, Κόϊντ. Σμ. 4. 396· ἴδε ἐν λ. **δρύπτω.**

ἀμφίδρυπτος, ον, = τῷ ἑπομ. Ἀνθ. Π. 6. 84., 9. 323.

ἀμφιδρυφής, ές, (δρύπτω, δέδρυφα) = ὁ κατεσχισμένος, ἐσπαραγμένος πανταχόθεν, ἄλοχος ἀμφ. = σύζυγος ἥτις ἐσπάραξεν ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς παρειὰς ἐκ θλίψεως, Ἰλ. Β.700, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77.

ἀμφίδρυφος, ον, ἴσον τῷ προηγ., παρειαὶ Ἰλ. Λ. 393.

ἀμφίδυμος, ον, δίδυμος, διπλοῦς, λιμὴν ἀμφ. Ὀδ. Δ. 847· ἀκταὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 940, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 179: ὁ διπλῆν ἔχων φύσιν, ὁ αὐτ. Κυν. 3. 483. (Ἡ κατάληξις **-δυμος** ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς λέξ. **δίδυμος; τρίδυμος**).

ἀμφίδυσις, ἡ, ποτήριον διπλοῦν, ὡς τὸ δέπας ἀμφικύπελλον Ἀναξανδρ. Ἄδηλ. 25.

ἀμφιδύω, περιενδύω, περιβάλλω, τινί τι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1053: — Μέσ., περιβάλλω ἐμαυτόν, ἐνδύομαι, ἀμφιδύσεται χροΐ [πέπλον] Σοφ. Τρ. 605.

ἀμφιέζω, ἄλλ. γραφ. συνεχῶς ἀπαντῶσα ἀντὶ τοῦ **ἀμφιάζω.**

ἀμφίεκτον, τό, μέτρον τι, μεταξὺ τοῦ ἡμιέκτου καὶ τοῦ ἀμφορέως· ἀμφ. ἐν Θεμιστ. 113D.

ἀμφιέλικτος, ον, ὁ περιστρεφόμενος κύκλῳ, ὡς στρέφεται ὁ τροχός, ἡ σελήνη, κτλ., Ἄρατ. 378: πρβλ. **ἀμφελικτός.**

ἀμφιέλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, = ἀμφιέλικτος, Παύλ. Σιλ. Ἄμβ.108.

ἀμφιέλισσα, ἡ, (ἑλίσσω) Ἐπικ. ἐπίθ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν θηλ. τοῦτον τύπον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πλοίων, καὶ κοινῶς ἑρμηνεύεται: ἡ ἑκατέρωθεν κωπηλατουμένη: «νῆες ἀμφιέλισσαι, ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνόμεναι,» Ἡσύχ. Ἀλλὰ (καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Rost) ἡ ἔννοια τοῦ **ἑλίσσω** καὶ ἡ χρῆσις τῶν μεταγ. Ἐπικῶν Ποιητῶν δύνανται νὰ μᾶς ὁδηγήσωσιν εἰς ἑτέραν ἑρμηνείαν: διότι οἱ Ποιηταὶ οὗτοι μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μετὰ τῆς σημασίας συστρεφομένη, περικάμπτουσα, ἱμάσθλη ἀμφ. Νόνν. Δ. 48. 328· κυμαινόμενος, ἀμφίβολος, ἀοιδὴ Τρυφ. 667· μενοινὴ Χριστόδ. Ἔκφρ. 21· καὶ οὕτω παρ' Ὁμ., ναῦς ἀμφιέλισσα δύναται καλῶς νὰ σημαίνῃ τὸ τῇδε κἀκεῖσε κυμαινόμενον πλοῖον, τὸ σαλεῦον: πρβλ. **ἀμφίστροφος.** Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Wernicke Τρυφ. 667, Λοβ. Παραλ. 472.

ἀμφιελίσσω, περιτυλίσσω, Ὀρφ. Ἀποσπ. 44, Ἄρατ. 996· πρβλ. **ἀμφελίσσω.**

ἀμφιελόν, «ἄφθονον» Ἡσύχ.

ἀμφιέννυμι, Πλάτ. Πρωτ. 321Α: **-ύω** Πλούτ.: μέλλ. **ἀμφιέσω** Ὀδ. Ε.167, Ἀττ. **ἀμφιῶ** (ἴδε **ἀπ-, προσ-**): ἀόρ. **ἠμφίεσα** Ὀδ., Ἀττ.:—Μέσ., Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21: μέλλ. **-έσομαι** ὁ αὐτ. 4. 3, 20, Πλάτ.: ἀόρ. **ἠμφιεσάμην** Ἐπ., **ἀμφιέσαντο** Ὁμ.: — Παθ., ἀόρ. μετοχ. **ἀμφιεσθεὶς** Ἡρωδιαν.1.10: πρκμ. **ἠμφίεσμαι** Ἀριστοφ., κτλ.· ποιητ. μετοχ. **ἀμφιεμμένος** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ.1035. 25· πρβλ. **ἀμφιάζω.** Περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν Ἰλ. Τ. 393: ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ **ἀμφιβάλλω,** μ. διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγ., ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα .. ἀμφιέσασα Ὀδ. Ο. 369· καὶ ἐν τμήσει ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν Κ. 542· ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ... ἕσσ' ἐλάφοιο Ν. 436· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Πλ. 936, Πλάτ. Συμπ. 219Β, Ξεν. Κύρ.1. 3, 17, Πλάτ., κτλ.: — Παθ., ἠμφιεσμένος τι, περιβεβλημένος τι ... φορῶν, Ἀριστοφ. Σφ.1172, Θεσμ. 92, Ἐκκλ. 879, κτλ.· τροφαλὶς σκῖρον ἠμφιεσμένη, περιβεβλημένη ῥυπώδη φλοιόν, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 5. **2)** σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., ἀμφ. τινά τινι, ἐνδύω τινὰ διά, θριξὶ καὶ δέρμασι Πλάτ. Πρωτ. 321Ε· μεταφ., πονηρὰ χρηστοῖς ἀμφ. λόγοις, περικαλύπτω .., Διον. Ἁλ. 6.16. **II.** Μέσ., περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, φορῶ, ἀμφιέσαντο χιτῶνας Ὀδ. Ψ.142· ἀμφὶ δ' ἄρα .. ἑανὸν ἕσαθ' Ἰλ. Ξ.178· ἀμφὶ δ' ἄρα .. νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο, ἐφόρεσαν, ἔθηκαν περὶ τοὺς ὤμους αὐτῶν νεφέλην, Υ.150· οὕτω, γυίοις κόνιν ἀμφιέσασθαι Αἰσχύλ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 225· λευκὴν ἀμφιέσασθε κόμην αὐτόθι 12. 93· ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφ. Πλάτ. Πολ. 457Α.

ἀμφιέπω, ποιητ. καὶ **ἀμφέπω** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. τύπος): παρατ. ἢ ἀόρ. **ἀμφίεπον** καὶ **ἄμφεπον,** ἀμφότεροι παρ' Ὁμήρ.—Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ἄρτι μνημονευθεῖσι χρόνοις καὶ ἅπαξ ἢ δὶς ἐν μέσῃ φωνῇ (πρβλ. **ἕπω Α**):—περιβάλλω, γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε Ἰλ. Σ. 348, Ὀδ. Θ. 437· πρύμνην πῦρ ἄμφεπε Ἰλ. Π. 124· ἕερσ' ἀμφέπει, ἡ δρόσος περιβάλλει [τὴν χλόην], Πινδ. Ν. 3.135. **II.** ὡς τὸ **διέπω,** = ἐνασχολοῦμαι περί τι, φροντίζω περί τινος, ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος Ἰλ. Ω. 804, πρβλ. Ε. 667· ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, ηὐτρέπιζον, παρεσκεύαζον τὰ κρέατα, Λ. 776· οὕτω, βοῦν, ὄϊν ἀμφ. Ὀδ. Θ. 61, Ἰλ. Ω. 622: — τιμῶ, προσφέρω τιμὴν ἢ σεβασμὸν εἴς τινα, Δήμητρα Πινδ. Ο. 6.160· περιποιοῦμαι ἢ θεραπεύω τὸν ἀσθενῆ, ὁ αὐτ. Π. 3. 92· ἀμφ. σκῆπτρον, διαχειρίζομαι τὸ σκῆπτρον, κυβερνῶ, ὁ αὐτ. Ο. 1. 18, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 651: ἰδίως, φυλάττω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ὡς τὸ **ἀμφιβαίνω,** Πινδ. Π. 5. 91, Εὐρ. Μήδ. 480, κτλ.· χῶρον ἀμφ. Σιμων. 26· Βακχεῦ .., ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Σοφ. Ἀντ.1118· μαντεῖον Εὐρ. Ι. Τ.1248:—ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν «ξένην συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν» (Σχολ.), Λατ. ambire, Εὐρ. Φοίν. 340· ἀμφ. μόχθον, διέρχομαι διὰ κόπου καὶ μόχθου, Πινδ. Π. 4. 477· ἀμφ. θυμόν, ἔχω τὴν ψυχήν μου διατεθειμένην πρός τι, κατά τινα τρόπον, ὁ αὐτ. Ν.7.15· ἀμφ. ὄλβον, ἀπολαύω εὐτυχίας, ὁ αὐτ. Ι. 4.100 (3.77). **2)** ἀπολ. κατὰ μετοχ. (πρβλ. **ποιπνύω**), ὅτε δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ δι' ἐπιρρήματος: μετὰ πολλῆς προσοχῆς, προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς, ἵππους ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν Ἰλ. Τ. 392· στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες Ἰλ. Β. 525· κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες Ὀδ. Γ.118· ἀμφέπων δαίμων, ἡ τύχη ἥτις παρακολουθεῖ τινα, Πινδ. Π. 3. 192. **3)** Μέσ., παρακολουθῶ, συνωθοῦμαι περί τινα, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἕπονθ' Ἰλ. Λ. 473 (ἔνθα ἴδε Spitzn.)· ἀμφ. τινὶ Κόϊντ. Σμ.1. 47.

ἀμφίεργος, ον, λέξις γεωργ. περὶ τῆς καταστάσεως τῆς γῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς σπορᾶς, ὅταν δὲν εἶναι καλῶς πεποτισμένη ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ δὲν τὴν βλέπῃ καλὰ ὁ ἥλιος, ἡμιβρεχῆ καὶ ἡμίειλον, ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 23, 1.

ἀμφιέρχομαι, ἴδε **ἀμφέρχομαι.**

ἀμφίεσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Ζ. 108, Ι. 51· ἴδε Θωμ. Μ. σ. 44.

ἀμφίεσμα, ατος, τό, (ἀμφιέννυμι) ἔνδυμα: κατὰ πληθυντ. ἐνδύματα, ἱματισμός, Πλάτ. Γοργ. 523D, Πολ. 381Α.

ἀμφιεσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Διον. Ἁλ.8.62: ἑτέρα γραφ. **-ασμός.**

ἀμφιεστρίς, ίδος, ἡ, = **ἐφεστρίς,** περιβόλαιον, Πολυδ. Ϛ', 10, Ζ', 61.

ἀμφιετεί, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Σουΐδ., Εὐστ.

ἀμφιέτες, ἐπίρρ., (ἔτος) = **κατ' ἔτος,** ἐτησίως, Μοῖρις ἔκδ. Πιερσ. σ. 45.

ἀμφιετέω, (ἔτος) θύω καθ' ἕκαστον ἔτος ἢ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, Ἐτυμολ. Μ. 90. 26.

ἀμφιετηρίς, ίδος, ἡ, ἑορτὴ κατ' ἔτος γινομένη, ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ὅπως τὸ **τριετ-,** Σουΐδ.

ἀμφιέτηρος, ον, (ἔτος) = ἐτήσιος, Ὀρφ. Ὕμν. 52.10.

ἀμφιετής, ές, = τῷ προηγ., Καλλ. εἰς Δῆλ. 278, Ὀρφ.

ἀμφιετίζομαι, Παθ., ἐπὶ ἑορτῶν, πανηγυρίζομαι ἐτησίως, «ἀμφιετιζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας,» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μ.

ἀμφ-ιζάνω, = κάθημαι ἐπί τι, μετὰ δοτ., χιτῶνι ἀμφίζανε τέφρη, ἡ τέφρα ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, Ἰλ. Σ. 25.

ἀμφίζευκτος, ον, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἐζευγμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ.130.

ἀμφιζέω: μέλλ. **-ζέσω,** ἐπὶ κυμάτων, βράζω ὁλόγυρα, πολὺς δὲ ἀμφέζεεν ἀφρός, περιέβραζεν, Κόϊντ. Σμ. 6.104.

ἀμφίζωστος, ον, ὁ περιεζωσμένος, Νόνν. Δ. 32.159.

ἀμφιήκης, ες, (ἀκὴ) = **ἀμφήκης,** Ἡσύχ.

ἀμφιθάλᾰμος, ον, ὁ ἔχων θαλάμους ἑκατέρωθεν, Βιτρούβ. 6.7, 2.

ἀμφιθάλασσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὁ ἔχων τὴν θάλασσαν ἀμφοτέρωθεν, ἢ ὁ πανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περιβαλλόμενος, ὡς τὸ **ἀμφίαλος,** Πινδ. Ο. 7. 61, Ξεν. Πόροι 1.7, Στράβ. 391: — παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ἀμφιθαλασσίδιος.**

ἀμφιθαλής, ές, (θαλεῖν) ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἀκμάζων, ἀνθοφορῶν, ἐπὶ τέκνων ἐχόντων ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἐν τῇ ζωῇ, Λατ. patrimi et matrimi, Ἰλ. Χ. 496, Ἀριστοφ. Ὄρν.1737 (ἔνθα ἴδε Σχολ.), Πλάτ. Νόμ. 927D, Δημ., κτλ. **2)** ὁ ἐν πᾶσι θάλλων, ὁ διατελῶν ἐν ἀφθονίᾳ πάντων τῶν ἀγαθῶν, περὶ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Χο. 394· ἔρως Ἀριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ. ἐπὶ ἀνδρός, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6262: — μεταφ., ἀμφιθαλὴς κακοῖς, ὁ ἔχων ἀφθονίαν .., Αἰσχύλ. Ἀγ.1144. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πλήρης, ἐντελής, ἀλήθεια Πλάτ. Ἀξ. 370D.

ἀμφιθάλλω, πρκμ. (μὲ σημ. ἐνεστ.) **ἀμφιτέθηλα,** εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ, θάλλω, ἀκμάζω, Ἀνθ. Π. 9. 231., 12. 96.

ἀμφιθάλπω, θερμαίνω τι ἀμφοτέρωθεν, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, Λουκ. Τραγ. 28:—φοίνικας ἁλίῳ πέπλους αὐγαῖσιν ἐν χρυσέαις ἀμφιθάλπουσ' Εὐρ. Ἑλ.181 (ἐπειδὴ ἐλέγετο ὅτι ἡ πορφύρα ἀνελάμβανε τὴν ζωηρότητα αὐτῆς ἐκτιθεμένη εἰς τὸν ἥλιον), πρβλ. Ἱππόλ. τοῦ αὐτοῦ 125, Πολυδ. Α. 49.

ἀμφιθέᾱτρον, τό, θέατρον κυκλοτερὲς ἔχον καθίσματα ὁλόγυρα ἀναβαίνοντα ὄπισθεν πρὸς τὰ ἄνω οὕτως ὥστε πάντες οἱ καθήμενοι ἐπ' αὐτῶν νὰ βλέπωσιν ἀκωλύτως τὴν κονίστραν (ἡ λέξις ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐθίμων εἰς τὴν Ἑλλάδα), Συλλ. Ἐπιγρ. 3935, 3936. 13, 5361—2, Διον. Κ. 43. 22, Ἡρωδιαν., κτλ.— Κυρίως οὐδ. τοῦ ἀρσ. ἐπιθ. **ἀμφιθέατρος, ον,** ὅπερ μεταχειρίζεται Διον. ὁ Ἁλ.4.44, ἀμφιθέατρος ἱππόδρομος.

ἀμφίθετος, ον, ἐν Ἰλ. Ψ. 270, 616· ἀμφ. φιάλη, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., φιάλη δυναμένη νὰ σταθῇ ἐφ' ἑκατέρου μέρους· κατὰ δὲ τὸν Εὐστ., φιάλη ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν λαβὰς καὶ δυναμένη νὰ ληφθῇ (πιασθῇ) ἑκατέρωθεν, ὡς ὁ **ἀμφιφορεύς·** πρβλ. Ἀθήν. 501Α κἑξ., Ἡσύχ., καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἀμφικύπελλος. II.** Ἐκκλ., τεχνητός, πεπλασμένος, ψευδής.

ἀμφιθέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., περιτρέχω, ἀμφιθέουσι μητέρας Ὀδ. Κ. 413:—ὡσαύτως μ. δοτ., νόος δέ οἱ ... αἴσιμος ἀμφιθέει, διανοήματα ὀρθὰ περιβάλλουσιν αὐτόν, δηλ. ἔχει νοῦν ὑγιᾶ, Μόσχ. 2.107.

ἀμφίθηκτος, ον, ὁ τεθηγμένος, ἠκονημένος ἑκατέρωθεν, δίστο-

μος, ξίφος Σοφ. Ἀντ. 1309: — οὕτως, **ἀμφιθηγής, ές,** σάγαρις Ἀνθ. Π. 6. 94.

ἀμφίθλᾰσις, εως, ἡ, πίεσις πανταχόθεν γινομένη, Ἀρετ. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

ἀμφίθλασμα, ατος, θλάσμα τῆς σαρκὸς περὶ τὰς πλευρὰς ἐκ κτυπήματος ἢ πτώσεως ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς ὁμοίου, παρ' Ἱπποκρ. γράφεται **ἀμφίφλασμα,** ὅσοι δ' ἂν ἀμελήσωσι τῶν τοιούτων ἀμφιφλασμάτων περὶ Ἄρθρ. 817.

ἀμφιθλάω, κτυπῶ, συνθλίβω, πληγώνω μέρος τι τοῦ σώματος, ἀμφιθλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τὸ ὀστέον Ἱπποκρ. π. Ἀγμῶν 759, π. Ἄρθ. 817 (ἐν τῷ τύπῳ **-φλάω**), Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 6.

ἀμφιθνήσκω, ἐπὶ σαρκός, = νεκροῦμαι περί τινα πληγήν, κύκλωθεν ἀμφιθνήσκουσιν αἱ σάρκες Ἱππ. π. Ἀγμῶν 774.

ἀμφιθοάζω, = περιτρέχω, ὁρμῶ πέριξ, οὐρανὸν Μανέθ. 4. 84.

ἀμφιθορεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀμφιθρώσκω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1373.

ἀμφιθόωκος, ον, ὁ περὶ τὸν θρόνον ὤν, Γρηγ. Ναζ. τόμ. Β', σ. 167.

ἀμφίθρεπτος, ον, ὁ πεπηγὼς περί τι, ἀμφίθρεπτον αἷμα, τὸ περὶ τὸ τραῦμα πεπηγὸς αἷμα, Σοφ. Τρ. 572.

ἀμφίθρυπτος, ον, ἐπιτήδειος πρὸς συντριβήν, φαρμάκῳ ἀμφιθρύπτῳ (περὶ λιθ. ἐν τῇ κύστει), διὰ φαρμάκου ὅπερ περιτρώγει, περισυντρίβει τὸν λίθον, ἀλλ' ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, Ἀρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

ἀμφιθρώσκω, περιπηδῶ, μετ. ἀόρ. β', **ἀμφιθορών,** κύνες ἀμφιθορόντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1373.

ἀμφίθῠρος, ον, ὁ ἔχων διπλῆν εἴσοδον, «οἰκία ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν θύρας,» Ἡσύχ.· οἶκος Σοφ. Φ. 159· οἰκία Λυσ. 121. 23. **II.** ὡς οὐσ., **ἀμφίθυρον,** τό, πρόδομος, Θεόκρ. 14. 42. Ἐν τῇ ἐκκλ. παραπέτασμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. VII. 796Β: — ἰδίως δὲ παραπέτασμα κρεμάμενον ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ ἱεροῦ, = **βηλόθυρον, βημόθυρον,** Χρυσ. Χ. 581Β, ΧΙ. 23D, Εὐάγρ. 2877Α κτλ.

ἀμφιθύσανος, θυσανωτὸς πανταχόθεν, πρόσλημμα τῆς θεοῦ παραλοργὲς ἀμφιθύσανον [346. 45] Ἐπιγρ. Ἰων. Bechtel 220_{22}.

ἀμφιίστημι, ἴδε **ἀμφίστημι.**

ἀμφικαθέζομαι, περικάθημαι, Ἱπποκρ. π. Γυναικ. Νούσ. 1. 30, 2. 74.

ἀμφικαθείργω, περικλείω, πύρινος τροχὸς ἀμφικαθέρξει Χρησμ. Σιβυλλ. 2. 296.

ἀμφικάθημαι, παθ., περικάθημαι, Εὐσέβ. Εὐαγ. Πρ. 175D.

ἀμφικαίνυμαι, τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαΐφρονος Ἡρακλῆος Κοΐντ. Σμ. 10. 179.

ἀμφικᾰλύπτω: μέλλ. -ψω, κτλ.: — Ποιητ. συνθ., **I.** μ. αἰτ., καλύπτω πάντα κύκλῳ, περικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ἰλ. Β. 262· ἐπὶ λάρνακος ἢ σαρκοφάγου, ἀμφικ. ὀστέα Ψ. 91· ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον, περιλάβῃ, Ὀδ. Θ. 511, πρβλ. Δ. 618· ὡσαύτως, ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε = ἐσκότισε τὸν νοῦν, Ἰλ. Γ. 442· θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Ε. 68, πρβλ. Μ. 116· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε Π. 350· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε Λ. 356· [ὕπνος] βλέφαρ' ἀμφικαλύψας Ὀδ. Ε. 493. **II.** ἀμφ. τί τινι = θέτω τι πέριξ τινὸς ὡς κάλυμμα, περικαλύπτω ἢ σκεπάζω, ἀμφ. σάκος τινὶ Ἰλ. Θ. 331· νέφος τινὶ Ξ. 343· νύκτα μάχῃ ἀμφ., ῥίπτω τὸν μανδύαν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν μάχην, θέτω τέρμα εἰς αὐτήν, Ε. 506· μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, περισκεπάσειν, ἀφανίσειν, Ὀδ. Θ. 569. **III.** μεθ' Ὅμ., ἀμφ. τινά τινι, περικαλύπτω, περιβάλλω τινὰ διά (ἴδε Spitzn. Ἰλ. Θ. 331), φύλλοις κνήμας Βατραχομ. 161, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 746: — Παθ., πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, ἐκαλύφθη κρᾶτα χάσματι θηρός, δηλ. διὰ τῶν χαινουσῶν σιαγόνων δέρματος λέοντος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 361.

ἀμφικάρηνος, ον, δύο ἔχων κεφαλάς, Νικ. Θ. 372. **II.** = ὁ περὶ τὴν κεφαλήν, ὁ αὐτ. Ἀλεξιφ. 417.

ἀμφικᾰρής, ές, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 812.

ἀμφίκαρπος, ον, ὁ πανταχόθεν καρποφορῶν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 6, 12.

ἀμφικαυστις, ἢ -καυτις, εως, ἡ, (καίω): «ἡ ὡρίμη κριθή,» Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1446. 29, «ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων· πυροὶ ἀδρυνόμενοι καὶ χόρτος» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καῦστις.** **II.** παρὰ Κωμ., τὸ αἰδοῖον, Κρατῖν. Ἄδηλ. 30, ἔνθα ἴδε Meineke: «οἱ δὲ κωμικοὶ τὸ αἰδοῖον .. ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι» Ἐτυμ. Μ. 90. 33. — «Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό» Ἡσύχ. ἔνθ' ἀν., «εἴρηται μεταφορικῶς καὶ ἡ μάχη» Ἐτυμ. Μ. ἔνθ' ἀν.

ἀμφικεάζω, διασχίζω, κόπτω εἰς δύο. Ἐπ. μετοχ. ἀόρ. -κεάσας Ὀδ. Ξ. 12.

ἀμφίκειμαι, Παθ., περίκειμαι, ἢ ἐπίκειμαι, τινὶ Πινδ. Ἀποσπ. 93· ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι, κείμενοι ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀλλήλων, ἐπί τινι Σοφ. Ο. Κ. 1620· ἐπ' ὀλέθρῳ .. ἀμφικεῖσθαι μόνον, ὅτι εἷς φόνος ἐπίκειται ἐφ' ἑτέρου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1292. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀμφικείρω, μέλλ. **-κερῶ,** περικείρω, κουρεύω ὁλόγυρα, Ἀνθ. Π. 9. 56.

ἀμφικελεμνίς, «κατ' ὤμων περικρεμάσας ἰσορρόπως» Ἡσύχ.

ἀμφικέλεμνον, «ἀμφιβαρές· οἱ δὲ τὸν βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δίφρον, ἄλλοι δὲ ἀμφίκοιλον» Ἡσύχ. κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. «ἀμφικέλεμνον, ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον· οἱ δὲ ἀμφικελέμνους ἀμφιβαρεῖς ἢ τὰς σατυρικὰς ὀρχήσεις ἀπὸ τοῦ κέλλειν» 90. 57.

ἀμφικέλευθος, ον, ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων κελεύθους, ὁδούς, τάφος, ἀλλὰ γραπτέον διῃρημένως **ἀμφὶ κέλευθον** Ἀγαθ. Σχολασ. ἐν Ἀνθ. Π. 220.

ἀμφίκερα, τά, ἀμφίκερα λαίφη, τὰ περὶ τὰς κεραίας περιτυλισσόμενα ἱστία, Κοΐντ. Σμ. 14. 498: ἀλλὰ γράφεται καὶ **ἀμφὶ κέρα** διῃρημένως.

ἀμφίκερως, ων, γεν. **-ω,** ὁ δύο ἔχων κέρατα, Μανέθ. 1. 306., 4. 274.

ἀμφίκεστον, «περιτμητὸν ἢ περιγραφόμενον» Ἡσύχ.

ἀμφικεύθω, περικαλύπτω, κρύπτω, «ἀμφικεύθων, περικρύπτων» Ἡσύχ.

ἀμφικέφᾰλος, ον, δικέφαλος, Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 10 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ἀμφικέφαλλος**)· σκέλους τὸ ἀμφ., ὅ ἐ. τὸ ὀστοῦν τοῦ μηροῦ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 5. **II.** ἐπὶ ἀνακλίντρου ἔχοντος δύο θέσεις διὰ τὴν κεφαλήν, Πολυδ. 10. 36· «κλίνη ἀμφικέφαλος: ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον» Φωτίου Λεξ. ἐν λ. **κλίνη**· ἀμφ. καθέδρα Συνέσ. 158C (πρβλ. **ἀμφικνέφαλλος**).

ἀμφικινύρομαι [ῡ], ἀποθ., περιέρχομαι θρηνολογῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 882.

ἀμφικίων [ῑ], **ον, ονος,** ἔχων πέριξ κίονας ὡς τὸ **περίστυλος,** Σοφ. Ἀντ. 285.

ἀμφίκλαστος, ον, (κλάω) περίκλαστος, τεθραυσμένος ὁλόγυρα, Ἀνθ. Π. 6. 223.

ἀμφίκλαυτος, ον, περὶ ὃν κλαίουσιν, τύμβον ἐς ἀμφίκλαυτον Ὀππ. Ἁλ. 4. 257.

ἀμφικλάω: μέλλ. **-άσω,** καταθραύω, κατασυντρίβω, Κοΐντ. Σμ. 8. 345.

ἀμφικλῑνής, ές, (κλίνω) ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη κλίνων, ἀσταθής, ἀβέβαιος, χαρὰ Φίλων 2. 548. Ἐπίρρ. -νῶς ἔχω, ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὁ αὐτ. 2. 171.

ἀμφικλύζω, περικλύζω, καταπλημμυρῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 275.

ἀμφίκλυστος, ον, ὁ ἑκατέρωθεν περικλυζόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀκτή τις ἀμφ., ἐπὶ ἀκρωτηρίου, Σοφ. Τρ. 752, πρβλ. 780.

ἀμφικνέφαλλος ἢ **ἀμφικνέφαλος, ον,** ἐπὶ κλίνης ἐχούσης προσκεφάλαια ἑκατέρωθεν, πιθαν. γραφ. ἀντὶ **ἀμφικέφαλος** II.

ἀμφικνεφής, ές, ὁ σκοτεινὸς πανταχόθεν, παρὰ Συνεσ. 140D.

ἀμφίκοιλος, ον, ὁ πανταχόθεν κοῖλος, ὁ ὅλως κοῖλος, Σουΐδ.

ἀμφίκοιτος τάπης, ὁ τὴν κοίτην περιβάλλων, σκέπασμα τῆς κλίνης, ἐφάπλωμα, Σουΐδ.

ἀμφικολλάω, περικολλῶ, κολλῶ ὁλόγυρα, Νικ. Εὐγεν. 2. 134.

ἀμφίκολλος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς κεκολλημένος· ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 10· πρβλ. **παράκολλος.**

ἀμφικομέω, περιποιοῦμαι ἐπιμελῶς, Ἀνθ. Π. 7. 141.

ἀμφίκομος, ον, ὁ πανταχόθεν κομῶν, Ἀνθ. Π. 9. 516. 2) πυκνόφυλλος, θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ Ἰλ. Ρ. 677, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 285C.

ἀμφίκοπος, ον, (κόπτω, κοπῆναι) δίστομος, Εὐμάθ. 109. 7.

ἀμφίκορος, ὁ, «ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν,» Ἡσύχ.

ἀμφίκουρος, ον, «ὁ ἑκατέρωθεν κεκαρμένος,» Ἡσύχ.· ἴδε **περίκουρος.**

ἀμφίκοχλος, ον, Ἐπιφάν. 9. 229C. περὶ τῶν δώδεκα πολυτίμων λίθων, «ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν (τῶν ἀμεθύστων) ἐστὶν ὑακίνθῳ καθαρῷ παραπλήσιος, ὁ δὲ ἀμφίκοχλ.» — Ὁ Πεταῦϊος ἔγραψε: **θαλασσίῳ κόχλῳ.**

ἀμφικραδαίνω καὶ **ἀμφικραδάω,** περισείω, κινῶ ὁλόγυρα.

ἀμφίκρανος, ον, = **ἀμφικάρηνος,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1274. **II.** ὁ περιβάλλων ἢ περιστρέφων τὴν κεφαλήν, Ἀνθ. Π. 6. 90, ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **-κρηνος.**

ἀμφικρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ὁλόγυρα, φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες Πινδ. 1. 2. 64, πρβλ. Ο. 7. 44.

ἀμφικρεμής, ές, ὁ πέριξ ἢ ἄνωθεν κρεμάμενος, σκόπελος Ἀνθ. Π. 9. 90: — ὁ περὶ τοὺς ὤμους κρεμάμενος, φαρέτρη Ἀνθ. Πλαν. 212.

ἀμφίκρημνος, ον, ὁ μεταξὺ κρημνῶν, ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον Εὐρ. Βάκχ. 1049. **II.** μεταφ., ἀπάτη ἀμφ., ἐπικίνδυνος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 16· ἐρώτημα ἀμφίκρημνον, ἀπατηλόν, σοφιστικόν, Γρηγ. Ναζ.

ἀμφίκρηνος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀμφίκρανος,** ὃ ἴδε.

ἀμφίκροτος, ον, ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν κροτούμενος, ψαλμοί Ἐπιγραμμ. Ἑλλ. 928. 8.

ἀμφικρύπτω, περικαλύπτω ἢ κρύπτω πανταχόθεν, τοῖον νέφος ἀμφί σε κρύπτει Εὐρ. Ἑκ. 907.

ἀμφικτίονες, ων, οἱ, (ἴδε ἐν λ. κτίζω), οἱ πέριξ, οἱ πλησίον οἰκοῦντες, οἱ πλησιαίτατοι γείτονες, Ἡρόδ. 8. 104, Πινδ. Π. 4. 118, 10, 12, Ν. 6. 40· πρβλ. τὸ ἑπόμενον καὶ ἴδε **περικτίονες.**

Ἀμφικτύονες, ων, οἱ, ἀπεσταλμένοι τῶν πόλεων, ὅσαι ἦσαν συνδεδεμέναι εἰς ἀμφικτυονίαν ἢ Ἀμφικτυονικὴν ὁμοσπονδίαν.— Ὑπῆρχον ἱκαναὶ τοιαῦται ὁμοσπονδίαι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ἀλλ' ἡ μία, ἥτις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὀνομάζεται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἦτο ἡ συνεδρεύουσα δὶς τοῦ ἔτους, τὸ μὲν ἔαρ ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐν Ἀνθήλῃ παρὰ τὰς Θερμοπύλας (ὅθεν καὶ **Πυλαία** ὠνομάσθη, ἴδε τὴν λέξιν), Ἡρόδ. 5. 62., 7. 200, 213, 228, Συλλ. Ἐπιγρ. 158. 1., 159. 20 κἑξ., 1124 καὶ ἀλλ.:—ἱδρύθη δὲ ἡ ὁμοσπονδία αὕτη καὶ τὸ συνέδριον κατὰ μὲν τὸ Παριανὸν Χρον. τῷ 1522 π. Χ., κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὴν χρονολογίαν τῶν Ὁμηρ. ποιημάτων. Ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ μελῶν ἀποστελλομένων ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πολιτειῶν· καὶ τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν δύο εἰδῶν, οἱ **πυλαγόροι** καὶ οἱ **ἱερομνήμονες** (ἴδε τὰς λέξεις): σκοπὸς δὲ τοῦ συνεδρίου τούτου ἦτο ἡ προστασία τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος συμφερόντων, ἴδε Αἰσχίν. σ. 43, Παυσ. 10. 8· ἀλλ' εἰς μεταγενεστέρους χρόνους κατήντησεν ἁπλοῦν ὄργανον ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἰσχυροτέρων πολιτειῶν, ἡ ἐν Δελφοῖς σκιὰ Δημ. 63 ἐν τέλ. Οἱ παλαιοὶ παρῆγον τὸ ὄνομα ἔκ τινος ἥρωος Ἀμφικτύονος, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 200: ἀλλ' ἀναμφιβόλως κατ' ἀρχὰς δὲν διέφερε τῶν λέξεων **ἀμφικτίονες** ἢ **περικτίονες**, πρβλ. Τίμ. ἐν λέξ., Ἀναξιμέν. παρ' Ἁρπ. ἐν λ., Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· καὶ οὕτως ἐνίοτε γράφεται ἐν ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 16, 41, 42 (ἀλλὰ διὰ τοῦ υ ἐν στίχ. 20). **II.** οἱ πρόεδροι τῶν Πυθικῶν ἀγώνων.

Ἀμφικτυονεύω, εἶμαι μέλος τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1058. 10.

Ἀμφικτυονία ἢ **-εία,** ἡ, ἡ Ἀμφικτυονικὴ ὁμοσπονδία, ἢ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, Δημ. 62. 1., 153. 14· τὸ δίκαιον τῆς -είας Συλλ. Ἐπιγρ. 1121. **2)** ἐν γένει, ὁμοσπονδία, σύνδεσμος, (πρβλ. **Ἀμφικτύονες**), Στράβ. 374.

Ἀμφικτυονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἢ εἰς τὸν σύνδεσμον αὐτῶν, Ἀμφ. δίκαι, αἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ αὐτῶν δίκαι, Δημ. 331. 29· ἱερὰ Ἀμφ., προσφοραὶ ἢ θυσίαι γινόμεναι κατὰ τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων, Νόμ. παρὰ Δημοσθ. 632. 1· πόλεμος Ἀμφ. Δημ. 275. 20· τὰ χρήματα τὰ Ἀμφ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 7, πρβλ. 26· Ἀμφ. ἔγκλημα 2350. 4.

Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ. Ἀμφ. (ἐνν. πόλις), πόλις ἢ πολιτεία περιλαμβανομένη εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν σύνδεσμον, Αἰσχίν. 43. 21. **II.** ὄνομα τῆς Δήμητρος ἐν Ἀνθήλῃ, ἔνθα συνήρχετο τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Ἡρόδ. 7. 200.

ἀμφικύδωτος, οι, «ἀμφικύδωτοι πρόχοι, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερεῖς ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὤτων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦντος» Ἡσύχ.

ἀμφικῡκάω, ἀνακινῶ, χύδην τε καὶ ἀμφικυκήσας Νικ. Θ. 602.

ἀμφικυκλόομαι, Μέσ. περικυκλῶ, ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο.. νῆσον (ἐν τμήσει) Αἰσχύλ. Πέρσ. 458.—Τὸ ἐνεργ. εὕρηται παρὰ Βυζ.

ἀμφικῡλίνδω, ἀόρ. **-εκύλῑσα,** περικυλίω, ὠθῶ τινα πρός τι, φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις Πινδ. Ν. 8. 40· πρβλ. **περιπετής** I. 3.

ἀμφικύμων, ονος, ὁ, ἡ, ἵκετο δ' ἀμφικύμον' ἀκτάν, τὴν πανταχόθεν ὑπὸ κυμάτων προσβαλλομένην, Βακχ. XVI. 16.

ἀμφικυνέω, καταφιλῶ, Λατ. deosculare, ὃς δέ μιν ἀμφικύσας μάλα μυρία κάλλιπε μούνην Κόϊντ. Σμ. 7. 328.

ἀμφικύπελλος, ον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε δέπας ἀμφικύπελλον, δικύπελλον ποτήριον, τοιοῦτον ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀποτελῇ κύπελλον ἑκατέρωθεν, «ἔκπωμα ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές» Σχόλ. Ἴδε καὶ Κορ. εἰς Ἰλ. Α. 584 καὶ 596, σ. 125 καὶ 127 (πρβλ. **ἀμφίθετος, ἀμφίδυσις, περίποτος**).—Ὁ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 9, παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὴν κυψέλην τῆς κηρήθρας ὡς ἔχουσαν ἀμφιστόμους θυρίδας: πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. καὶ περὶ ἄλλων ἑρμηνειῶν, ἴδε Ἀθήν. 783 (ἔκδ. Meineke, τόμ. II, σ. 349) καὶ Τρωάδα Σχλίεμαν σ. 313 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ.

ἀμφίκυρτος, ον, ὁ ἑκατέρωθεν κυρτός, ὡς ἡ σελήνη κατὰ τὸ τρίτον αὐτῆς τέταρτον, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 11, 2, Θεόφρ. περὶ σημ. ὑδ. 4. 7, Πλούτ., κτλ., πρβλ. **μηνοειδής, διχότομος.**

ἀμφικυρτόομαι, παθ. περικυρτοῦμαι, εἶμαι ἀμφίκυρτος, περὶ τῆς σελήνης, Μανέθ. 6. 575, ἐν τμήσει.

ἀμφιλαφής, ές, λέξις ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς γραμμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἀμφιλαφής.**

ἀμφίλαιος, ον, = **ἀμφαρίστερος.**

ἀμφίλᾰλος, ον, ὁ λαλῶν εἰς δύο γλώσσας, ὁ ἀναμιγνύων ταῖς ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικὰς λέξεις, ἢ κατ' ἄλλους ὁ πανταχοῦ φλυαρῶν, περὶ τοῦ Κλεοφῶντος οὗ ἡ μήτηρ ἦτο Θρᾷσσα· χείλεσιν ἀμφιλάλοις Ἀριστοφ. Βάτρ. 678.

ἀμφιλαμβάνω = λαμβάνω τι ἢ κρατῶ αὐτὸ πανταχόθεν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802.

ἀμφιλάφεια, ἡ, **-ία,** ἡ, πλησμονή, ἀφθονία, πλοῦτος Κικ. Ἐπιστ. πρὸς τὸν ἀδελφ. αὐτοῦ Κόϊντ. 2. 6, 3, Ἡσύχ., Α. Β. 389.

ἀμφιλᾰφής, ές, (πιθ. ἐκ √ΛΑΒ, πρβλ. εἰ-λήφ-α· ἐπόμ.) ὁ πανταχόθεν περιβάλλων, ὁ ἐπ' εὖρος ἐκτεινόμενος, ἐξαπλούμενος, ἀμφιλαδής, ἐπὶ μεγάλων δένδρων, Ἡρόδ. 4. 172· πλάτανος.. ἀμφ. τε καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 230B, διό, **2)** πυκνός, κατάφυτος, ἀμφ. ἄλσος δένδρεσιν Καλλ. εἰς Δήμ. 27, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 6· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, Φιλόστρ. 873, κτλ., ἀμφ. φολίδεσσι δράκων Νόνν. Δ. 5. 153. **3)** ἐν γένει. ἄφθονος, ὑπερβολικός, μέγας, ἐξαίσιος, δύναμις Πινδ. Ο. 9. 122· βρονταί, χιὼν Ἡρόδ. 4. 28, 50· δόσις ἀμφ., δῶρον μεγαλοπρεπές, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1015· γόος ἀμφ., γενικὸς θρῆνος, ὁ αὐτ. Χο. 331:—Ἐπίρρ. **-φῶς,** ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, Πλουτ. Εὐμ. 6, κτλ.: ἀκολούθως. **4)** ἐπὶ μεγέθους πραγματικοῦ, ὑπερμεγέθης, πελώριος, ἐλέφαντες Ἡρόδ. 3. 114: ἵππος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1366· νῆσος αὐτόθι 983· παστὰς Θεόκρ. 24. 46· χορὸς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 3, κτλ. **5)** σπανίως ἐπὶ προσ., ἀμφιλαφὴς τέχνῃ, μέγας ἐν τῇ τέχνῃ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 42.—Πρβλ. Ruhnk Τίμ., Βλωμφίλδ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 985.—Κυρίως ποιητ.

ἀμφιλαχαίνω, περισκάπτω ἢ διὰ τῆς σκαπάνης περικαθαίρω, «ξεδοτανίζω» φυτὸν ἀμφιλάχαινεν Ὀδ. Ω. 242.

ἀμφιλέγω, φιλονεικῶ, συζητῶ περί τινος, τι Ξεν. Ἀν. 1. 5, 11: ἑπομένου μή.., φιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ, ἀμφιβάλλω εἰ πράγματι ἔχει οὕτως, ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 12.

ἀμφιλείπω, = ὁλοτελῶς ἐγκαταλείπω, Κόϊν. Σμ. 12. 106.

ἀμφίλεκτος, ον, ὁ ἀμφισβητούμενος, ὁ διαφιλονεικούμενος, = ἀμφίβολος, Λατ. anceps, πήματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 881: οὕτως ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Θ. 809. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀμφιλέγων, ὁ φιλόνεικος, ἔρις Εὐρ. Φοίν. 500· ἀμφ. εἶναί τινι, διατελῶ ἐν φιλονεικίᾳ περί τινος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1585.

ἀμφιλῑνος, ον, λινόδετος, δεδεμένος δηλ. διὰ λινοῦ δεσμοῦ ἢ ταινίας, Σοφ. Ἀποσπ. 43.

ἀμφιλῑπής, ές, ὁ κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα ἐλλιπής· περὶ μέτρων τινῶν, Γραμμ.

ἀμφιλίτην, «τὴν λιτανευτήν» Ἡσύχ.

ἀμφιλιχμάζω, περιλείχω, Ὀππ. Ἁλ. 4. 115, ἐν τμήσει.

ἀμφιλογέομαι, ἀποθ., ἀμφιβάλλω, ἐρίζω, φιλονεικῶ, περί τινος, ὡς τὸ ἀμφιλέγω, Πλουτ. Λύσ. 22. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ. 18. 1, 4.

ἀμφιλογία, ἡ, φιλονεικία, συζήτησις, ἀμφιβολία, Ἡσ. Θ. 229· ἀμφ. ἔχειν, διαλύειν Πλουτ. σύγκ. Ἀριστ. καὶ Κάτ. 4, Ἄγησ. 28. [Μακρὰν ἔχει τὴν β' συλλαβὴν χάριν τοῦ μέτρου, Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.]

ἀμφίλογος, ον, φιλονεικούμενος, ἀμφισβητούμενος, ὑπὸ συζήτησιν, ἀμφίβολος, ἀγαθὰ Ξεν. Ἀπομ. 2, 34· τὰ ἀμφίλογα = τὰ φιλονεικούμενα ζητήματα, Θουκ. 4. 118., 5. 79· ὀφείλημα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 6· ἀμφίλογον γίγνεταί τι πρός τινα, φιλονεικία γίνεται πρός τινα ὡς πρός τι ζήτημα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 10. **2)** ἀβέβαιος, κυμαινόμενος· οὐδ. πληθ. **ἀμφίλογα,** ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ι. Τ. 655· οὕτως ἐπίρρ. **ἀμφιλόγως** (ἄλλη γραφ. **-βόλως**) Αἰσχύλ. Πέρσ. 904. **II.** ἐνεργ., φιλόνεικος, ἐριστικός, νείκη Σοφ. Ἀντ. 111· ὀργαὶ Εὐρ. Μήδ. 636: πρβλ. **ἀμφίλεκτος.**

ἀμφίλοξος, ον, κλίνων κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἀμφίλοξα μαντεύεσθαι, ὁλωσδιόλου σκοτεινῶς, Ψευδολουκ. Φιλόπατρ. 5.

ἀμφίλοφος, ον, «περιβάλλων τὸν αὐχένα, ζυγὸν Σοφ. Ἀντ. 351.

ἀμφιλύκη νύξ, ἡ, ἐν Ἰλ. Η. 433, τὸ λυκαυγὲς τῆς πρωίας, ἀλλαχοῦ λυκόφως: παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ἄνευ τοῦ νὺξ Β. 671: ἀρσεν. **ἀμφίλυκος** οὐδαμοῦ εὕρηται (ἴδε ἐν λ. * **λύκη**).

ἀμφιμακρο-ανάπαιστος, ἀμφίμακρος καὶ ἀνάπαιστος, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τόμ. 3. σ. 307.

ἀμφίμακρος, ον, μακρὸς κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα: — ὁ ἀμφ. μετρικὸς πούς -υ- (ὡς Οἰδίπους), καλούμενος καὶ **κρητικός,** Γραμμ.

ἀμφίμαλλος, ον, ἀμφοτέρωθεν μαλλωτός, Αἰλ. Π. Ι. 3. 40, Πολυδ. 7. 57.

ἀμφιμανής, ές, νοσῶν τὰς φρένας, φρενοβλαβής, σχεδὸν μαινόμενος, Παλλάδ. βίος Χρυσ. σ. 35.

ἀμφιμάομαι, ἐνεστὼς ἀνύπαρκτος καθ' ὑπόθεσιν ὑπὸ τῶν γραμματ. λαμβανόμενος πρὸς σχηματισμὸν ἀορίστου ἀπαντῶντος ἐν Ὀδ. Υ. 152, σπόγγοισι τραπέζας πάσας ἀμφιμάσασθε, ἀπομάξατε διὰ σπόγγων, δηλ. σπογγίσατε· ὁριστ. ἀμφεμάσαντο ἐν Κόϊντ. Σμ. 9. 428. Πρβλ. **ἐπιμαίομαι.**

ἀμφιμάρπτω, συναρπάζω τι πανταχόθεν, ψηλαφῶ ἢ λαμβάνω, πιάνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 147, Ὀππ. Ἁλ. 5. 636,— κατὰ πρκμ. ἀμφιμέμαρπα.

ἀμφίμαστα, «ψαιστὰ ἄλφιτα μέλιτι δεδευμένα, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμφιμάσχᾰλος, ον, ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καλύπτων, δύο χειρῖδας ἔχων, ἀμφ. χιτὼν Ἀριστοφ. Ἱππ. 882· πρβλ. Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 26, Μυλλέρ. Ἀρχαιολ. § 337. 3.

ἀμφιμάτορες, Δωρ. ἀντὶ **ἀμφιμήτορες.**

ἀμφιμάχητος, ον, ὁ περὶ οὗ μάχονται πανταχόθεν, Ἀνθ. Π. 7. 705· πρβλ. **περιμάχητος.**

ἀμφιμάχομαι [ᾰ], Ἐπ. Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., μάχομαι ὁλόγυρα. **1)** μ. αἰτ. = προσβάλλω, ἐφορμῶ, πολιορκῶ, Ἴλιον ἀμφεμάχοντο Ἰλ. Ζ. 461· Τρώων πόλιν Γ. 412· στρατὸν Π. 73. **2)** μ. γεν. = μάχομαι περί τινος, ὡς π. χ. περὶ βραβείου, ἐπί τε τῶν ὑπερασπιζόντων καὶ τῶν ἐπιπιπτόντων, τείχεος ἀμφεμάχοντο Ο. 391· νέκυος δὲ δὴ ἀμφ. Σ. 20.

ἀμφιμέλας, αινα, ἄν, ὁλόγυρα μέλας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε,

φρένες ἀμφιμέλαιναι — τὸ ὁποῖον δύναται ἐνιαχοῦ νὰ ἑρμηνευθῇ: ἐσκοτισμένος ὑπὸ ὀργῆς ἢ θλίψεως, Ἰλ. Α. 103, Ρ. 83, Ὀδ. Δ. 661· οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν Ἰλ. Ρ. 499, 573· ὥστε εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ λέξις ἀείποτε ἀναφέρεται εἰς τὴν θέσιν τῶν φρενῶν, ἤτοι τοῦ διαφράγματος, αἱ ἐν σκότει κείμεναι, αἱ ὑπὸ σκότους περιβαλλόμεναι φρένες. 2) καθόλου, μέλας ὡς ἡ κόνις καέντος σώματος ἐπὶ τῆς πυρᾶς, κόνιν δέ σου ἀμφιμέλαιναν, τὴν μαύρην κόνιν σου, Ἀνθ. Π. 7. 738.

ἀμφιμέλει, ἐν τῷ παρακ. μόνον, ἀλλά σοι ἀμφιμέμηλε θράσος, μόνον περὶ θράσους μέλει σοι, Κόϊντ. Σμ. 5. 190.

ἀμφιμερίζομαι, παθ., ἐντελῶς διαμερίζομαι, Ἀνθ. Π. 9. 662.

ἀμφιμήκης = **ἐπιμήκης**, μεταγεν.

ἀμφίμηλον, τό, μήλη ἔχουσα ἑκατέρωθεν σφαιρίδια, Ὀρειβ. τόμ. Β', σ. 56.

ἀμφιμήτορες, οἱ, αἱ, (μήτηρ) ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ἐκ διαφόρων μητέρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 70, Εὐρ. Ἀνδρ. 465· πρβλ. **ἀμφιπάτορες**.

ἀμφιμήτριος, ον, (μήτρα) ὁ πέριξ τῆς μήτρας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μήτραν, «ἀμφιμήτριον σημεῖον, οὕτως ὠνόμακεν ἐν τῷ ϛ' τῶν ἐπιδημιῶν τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων» Ἱππ. παρὰ Γαλην., ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν Ἱπποκράτης.» 2) **ἀμφιμήτρια**, τά, ὁ πυθμὴν τοῦ πλοίου, τὰ παρὰ τὴν τρόπιν μέρη· ἀλλαχοῦ **ἐγκοίλια**, «τὸ ἔδαφος τῆς νεὼς κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται» Πολυδ. 1. 87, «ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα» Ἡσύχ. II. (μήτηρ) ἐκ διαφόρου μητρός, Λυκόφρ. 19.

ἀμφιμιγής, ές, καλῶς, ὁλοτελῶς μεμιγμένος, «ἀμφιμιγές, πολυμιγές, ἢ πολυσύγκρατον, ...» Ἡσύχ.

ἀμφιμίγνυμι, καλῶς ἀναμιγνύω, ἀόρ. β' παθ. **ἀμφιμιγεῖσα** Ὀρφ. Ἀποσπ. 7. 21.

ἀμφίμικτος, ον, = **ἀνάμικτος**, μεταγεν.

ἀμφίμιτος, ον, ὁ μὲ διπλοῦν στήμονα ὑφασμένος, ἀμφίμαλλος, Πολυδ. 7. 57., 10. 38.— πρβλ. **δίμιτος**.

ἀμφιμυκάομαι, ἀποθ., κυρίως ἐπὶ βοῶν· μεταφ., δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκε, ἅπαν δὲ τὸ δάπεδον ἀντήχει πανταχόθεν πρὸς τὸ ᾆσμα τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ. 227.

ἀμφινάω, περιρρέω, ὕδωρ ἀμφινάον Ἐμπεδ. 228.

ἀμφινεικής, ές, περιμάχητος, περιζήτητος, περὶ τῆς Ἑλένης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 686· περὶ τῆς Δηϊανείρας, Σοφ. Τρ. 104: πρβλ. **ἀμφιμάχητος**.

ἀμφινείκητος, ον, (νεικέω) = ἀμφινεικής, περὶ τῆς Δηϊανείρας, Σοφ. Τρ. 527.

ἀμφινέμομαι, μέσ., κυρίως ἐπὶ βοῶν, βόσκομαι πέριξ: ἀκολούθως ἐπὶ ἀνθρώπων, **περιοικῶ**, κατοικῶ ὁλόγυρα: — μ. αἰτ. τόπου, Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο Ἰλ. Β. 521· Ὄλυμπον ἀμφ., ἐπὶ τῶν θεῶν, Σ. 186· Ἰθάκην Ὀδ. Τ. 132: — μεταφ., ὄλβος σε ἀμφ., περιβάλλει σε, Πινδ. Π. 5. 18. II. ἐπὶ πυρός, ἐξαπλοῦμαι, ἐπεκτείνομαι, Βυζ. πρβλ. **νέμομαι**.

ἀμφινεύομαι, νεύω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Ἀνθ. Π. 9. 709.

ἀμφινοέω, ἀπορῶ ἂν πρέπει νὰ πιστεύσω τι, ἐξίσταμαι, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω ..; Σοφ. Ἀντ. 376.

ἀμφίνοος, ον, ὁ νοῶν τι ἀμφοτέρωθεν, ὅ ἐ. ἀγχίνους, συνετός, πολύτροπος, Δημόκριτον ... ἀμφίνοον λέσχην Τίμων παρὰ Δ. Λαερτ. IX. 40.

ἀμφινωμάω, ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 8, = περικυκλῶ, περιβάλλω: — ἀμφιβ. ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 373, ἔνθα φαίνεται ἡ λέξις νὰ σημαίνῃ: διαιρῶ, χωρίζω εἰς δύο, ῥοιῆς κόκκον .. ἀμφὶ ἑ νωμήσας.

ἀμφινωτίζω, «ἀμφινωτίζοντα· προσπελάζοντα, προσφερόμενον» Ἡσύχ.

ἀμφιξέω, περιξέω, περιλεαίνω, λεαίνω τι πανταχόθεν, κορμὸν .. ἀμφέξεσα χαλκῷ Ὀδ. Ψ. 196.

ἀμφίξοος, ον, συνηρ. -ξους, ὁ περιξέων τι ἢ λεαίνων πανταχόθεν, σκέπαρνον Ἀνθ. Π. 6. 205.

ἀμφίον καὶ **ἄμφιον, ου**, τό, = ἀμφίεσμα, Σοφ. Ἀποσπ. 370, Διον. Ἀλ. 4. 76. Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσ. **ἄμφια** εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης καλύμματα, ἅπερ καὶ **ἐπάμφια** λέγονται. Ἴδε Θησ. Στ. καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξει. (Ἐκ τοῦ **ἀμφὶ** ὡς τὸ **ἀντίος** ἐκ τοῦ **ἀντί**).

ἀμφιορκία, ἡ, ἀμοιβαῖος ὅρκος, ὅ ἐ. ὅρκ. ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς δικαζομένους, Πολυδ. 8. 122, Ἡσύχ.

ἀμφιπαγής, ές, (πήγνυμι) ὁ πανταχόθεν καλὰ ἐστερεωμένος, ἀμφιπαγὴς λίθος Νόνν. Μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 10, 11, καὶ Διον. τοῦ αὐτοῦ Ε. 362.

ἀμφιπαίζω, παίζω πέριξ, Κ. Μανασσ. ἐρωτ. 3. 56.

ἀμφίπαλτος, ον, ὁ πανταχόθεν παλλόμενος, ὁ ἀντηχῶν, αὐδὴ Ἀνθ. Π. 15. 27.

ἀμφιπαλύνω [ῠ], περιρραίνω, κοινῶς «πασπαλίζω» ὁλόγυρα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1247.

ἀμφίπαστος, ον, «ἀμφίπαστον ἀλφίτοις ἀναδεδευμένοις ἐλαίῳ» Ἡσύχ.

ἀμφιπατάσσω, = κτυπῶ πανταχόθεν, Ἀνθ. Π. 9. 643.

ἀμφιπάτορες, οἱ, αἱ, ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ἐξ ἄλλων μὲν πατέρων ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Σουΐδ.· πρβλ. **ἀμφιμήτορες**.

ἀμφιπεδάω: μέλλ. -ήσω, περιδεσμεύω, Ὀππ. Ἁλ. 2. 34.

ἀμφίπεδος, ον, ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ πεδιάδος, Πινδ. Π. 9. 94.

ἀμφιπέλεκκος, ον, ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ ἀμφὶ πελέκκῳ ἐν Ἰλ. Ν. 612.

ἀμφιπέλομαι, ἀποθ., ὑπάρχω, εἰμί, ἢ περιηχῶ, ἐπὶ μουσικῆς, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται Ὀδ. Α. 352.

ἀμφιπένομαι, Ἐπ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., πένομαι ἀμφί τινα, εἶμαι ἐνησχολημένος περί τινα, λαμβάνω τὴν φροντίδα τινός· μετ' αἰτ. προσ., οἵ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο Ὀδ. Ο. 467· ἰδίως ἐπὶ τῶν θεραπευόντων ἢ τῶν περιποιουμένων τραυματίαν, Ἰλ. Δ. 220, Π. 28, Ὀδ. Τ. 455.— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀλλά, 6) τὸν οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, δὲν τὸν κατέφαγον οἱ σκύλοι, Ἰλ. Ψ. 184, πρβλ. Φ. 203. 2) μ. αἰτ. πράγμ., δῶρα .. ἀμφ. Τ. 278.

ἀμφιπεριαιωρέομαι, περικρέμαμαι, Νικ. Χων. Χρον. σ. 339.

ἀμφιπεριέπομαι, μεταχειρίζομαι, Νικ. Χων. Χρον. σ. 111.

ἀμφιπεριίπταμαι, πέτομαι πέριξ, Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τόμ. 3, σ. 64.

ἀμφιπεριίσταμαι, παθ., ἵσταμαι πέριξ, ὁλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 3. 201.

ἀμφιπερικινέω, κινῶ ὁλόγυρα, μεταγ.

ἀμφιπερικλάω, θραύω πανταχόθεν, Ἀρχ. Λεξ.

ἀμφιπερικραδάω, κραδαίνω ὁλόγυρα, Γρηγ. Ναζ. τόμ. Β', σ. 151.

ἀμφιπερικρουνίζω, ἀναβλύζω πανταχόθεν, Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τόμ. 3. σ. 62.

ἀμφιπερικτίονες, ων, οἱ, οἱ περιοικοῦντες, Καλλῖν. 1. 2, Θέογν. 1058· πρβλ. **ἀμφικτίονες, περικτίονες**.

ἀμφιπέριξ, ἐπίρρ., ὁλόγυρα, πέριξ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

ἀμφιπεριπλάζω, κάμνω τινὰ νὰ περιπλανᾶται ὁλόγυρα, Παυλ. Σιλ. Ἄμβων 268.

ἀμφιπεριπλάσσομαι, παθ., σχηματίζομαι πέριξ ὥς τις τύπος, «ἀλλά σφιν νεφέλη πραπίδεσσι κελαινὴ ἀμφιπεριπλασθεῖσα» Ὀρφ. Λιθ. 80.

ἀμφιπεριπλέγδην, ἐπίρρ., περιπεπλεγμένως πανταχόθεν, «περιπλεχτὰ ἀπὸ παντοῦ» Ἀνθ. Π. 5. 276.

ἀμφιπεριπτώσσω, τρέμω ὁλόκληρος, «ζαρώνω ἀπὸ τὴν τρομάραν μου,» Κόϊντ. Σμ. 12. 472.

ἀμφιπερισκαίρω, διασκιρτῶ, περιπηδῶ, Ὀππ. Ἁλ. 1. 190.

ἀμφιπεριστείνομαι, (στεινός, στενός), παθ., ἀπανταχόθεν πιέζομαι ἢ πυκνοῦμαι, συνωθοῦμαι, Καλλ. εἰς Δῆλ. 179.

ἀμφιπεριστέφομαι, παθ., περιτίθεμαί τι ὡς στέφανον, ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, ἀλλὰ δὲν περιτίθεται ἡ χάρις εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς στέφανος, Ὀδ. Θ. 175.

ἀμφιπεριστρωφάω, θαμιστ. τοῦ **στρέφω**, στρέφω τι διαρκῶς πρὸς ὅλα τὰ μέρη, περιελαύνω, Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους Ἰλ. Θ. 348.

ἀμφιπερισφίγγω, περισφίγγω τι ὁλόγυρα, Νόνν. Δ. 48. 338.

ἀμφιπεριτρομέω, τρέμω ὁλόκληρος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 193.

ἀμφιπεριτροχάζω, περιτρέχω, Νικήτ. Χρον. 4. 2.

ἀμφιπεριτρύζω, τιτίζω ὁλόγυρα, «τσυτσυρίζω» ὡς ἡ χελιδών, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 237.

ἀμφιπεριφθινύθω [ῠ], φθίνω, καταφθείρομαι ἐντελῶς, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 272.

ἀμφιπεριφρίσσω, φρικιῶ ὁλόκληρος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 54.

ἀμφιπετάννυμι, ἀναπετάννυμι, ἐξαπλώνω, ἀνοίγω, ὁλόγυρα, ἀμφιπετάσσας Ὀρφ. Λιθ. 643.

ἀμφιπέτομαι, ἀποθ., = **περιπέτομαι**, πετῶ ὁλόγυρα, μετ' αἰτ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 448.

ἀμφιπήγνυμαι, παθ., στερεοῦμαι ὁλόγυρα, ἀόρ. β' **ἀμφιπαγῆναι** Ὀππ. Ἁλ. 1. 241. 297.

ἀμφιπήρους, «τυφλοὺς ἢ μηδὲν λέγοντας» Ἡσύχ.

ἀμφιπιάζω, Δωρ. ἀντὶ **πιέζω**, συμπιέζω ὁλόγυρα, στενῶς περιπτύσσομαι, [τὰν χίμαρον] χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6. 4.

ἀμφιπίπτω, ἐπιπίπτω καὶ περιπτύσσομαι θερμῶς, ἐναγκαλίζομαι μετὰ ζέσεως, μετ' αἰτ., φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα Ὀδ. Θ. 523· οὕτω (κατὰ ποιητ. τύπον) ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ Εὐρ. Ἰκ. 278· μετὰ δοτ. ἀμφιπίπτων στόμασιν (= χείλεσιν), καταφιλῶν τὰ χείλη (αὐτῆς), Σοφ. Τρ. 938: — μεταφ., ὡς τὸ Λατ. amplector, ἀσπάζομαι, χαιρετίζω, κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, περιεπτυξάμην (ἐν τῇ ᾠδῇ μου) τὸ κλυτὸν ἔθνος τῶν Λοκρῶν περιρραίνων τὴν εὐάνδρον πόλιν διὰ μέλιτος, Πινδ. Ο. 10 (11.) 118.

ἀμφιπίτνω, ἴδε **ἀμφιπίπτω**.

ἀμφιπλάσσω, περιπλάσσω, περιαλείφω, Ἱπποκρ. τόμ. 8. σ. 482, ἔκδ. Λιττρ.

ἀμφιπλεκής, ές, = ἐπομ., Ὀρφ. Ἀργ. 605.

ἀμφίπλεκτος, ον, περιπεπλεγμένος, Σοφ. Τρ. 520· πρβλ. **κλῖμαξ**.

ἀμφιπλέκω = περιτυλίσσω, πλέκω ὁλόγυρα, κεῖσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις Εὐρ. Ἀποσπ. 370.1, Ὀρφ., κτλ., αὔραν ἀμφιπλέκειν καλάμοις, ἐπὶ μουσικοῦ, Τελέστ. 4. Bgk.

ἀμφίπλευρος, ον, μὲ πλευρὰς ἑκατέρωθεν, «σεσιδηρωμένας καὶ ἀμφιπλεύρους τὰς θυρίδας αὐτῶν ποιήσομεν» Φίλ. Βελοπ. σ. 81.

ἀμφίπληκτος, ον, ὁ ἀμφοτέρωθεν πληττόμενος, ἰσθμός, «ἀμφίπληκτος, ἀμφιθάλασσος, παρ' ὅσον ἑκατέρωθεν θαλασσεύεται» Ἡσύχ. **II**. ἐνεργ., ὁρμῶν πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, ῥόθια Σοφ. Φ. 688.

ἀμφιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πλήττων, δίστομος, φάσγανον Σοφ. Τρ. 930· ἀρὰ Ο.Τ. **II**. = τῷ προηγ. 1. Παυλ. Σιλ. Ἄμβων 252.

ἀμφιπλίξ, ἐπίρρ., μὲ πλῆρες βῆμα, μὲ μακροὺς βηματισμούς, διασκελισμούς, Σοφ. Ἀποσπ. 538.

ἀμφιπλίσσω, βαίνω μὲ μακρὰ βήματα, ποιητ. παρὰ Πολυβ. 2. 172.

ἀμφίπλους, ουν, «καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης ἑκατέρωθεν παρήκουσα γῆ ἀμφίπλους καὶ ἀμφοτερόπλους καὶ αὐχὴν καὶ ἰσθμός» Πολυβ. Θ', 18.

ἀμφιπλύνω, πλύνω τι ὁλόγυρα, ὁλόκληρον, Ἱππ. 649. 31.

ἀμφίπνευμα, τό, ἡ πανταχόθεν ἀναπνοή, Ἱπποκρ.

ἀμφίποκος, ον, = **ἀμφίμαλλος**, «τάπητες ἀμφίμαλλοι» Ἡσύχ.

ἀμφιπολεῖον, τό, = **περιπόλιον**, Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2139. 13.

ἀμφιπολεύω, Ἐπ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ.) εὔχρηστον παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνεστ.: — μέλλ. **-εύσω** Χρησμ. Σιβύλλ. 3. 481: ἀόρ., αὐτόθι 353, Συλλ. Ἐπιγρ. (ἴδε κατωτ.): πρβλ. **ἀμφιπολέω**. Ὑπηρετῶ ὡς ἀμφίπολος, ἀσχολοῦμαι περί τι, φροντίζω περί τινος, βίον, ὄρχατον, ἵππους Ὀδ. Σ. 254, Ω. 244 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), Ὕμνος Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 568: ἰδίως ἐπὶ δούλων, ἐντεῦθεν, ὑπηρετῶ, ἔχω τὴν φροντίδα τινός, περιποιοῦμαι, ἀμφιπολεύουσαν ἱρὸν Διὸς Ἡρόδ. 2. 56· Ὀσίριδος θῶκον Συλλ. Ἐπιγρ. 4708. **2)** ἀπολ., [τὰς κούρας] ἔδοσαν .. Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν Ὀδ. Υ. 78, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 801. **3)** μ. δοτ., ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς, ἱερατεύω, Κ. Σμ. 13. 270, Συλλ. Ἐπιγρ. 5742, 5754.

ἀμφιπολέω, νεώτερος τύπος τοῦ **ἀμφιπολεύω**, καὶ ὡς ἐκεῖνο εὔχρηστον κυρίως κατ' ἐνεστ. (ἀόρ. α' ἐν Πινδ. Ν. 8. 11), διατρίβω περί τι, ἀκολουθῶ, περιστοιχίζω διαρκῶς, ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφ. Πινδ. Π. 4. 280. **2)** προσέχω, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἀγρυπνῶ, φυλάττω, Ἱμέραν ὁ αὐτ. Ο. 12. 2. **3)** θεραπεύω, περιποιοῦμαι, μεταχειρίζομαι τρυφερῶς, Λατ. fovere, τρώμαν ἕλκεος ὁ αὐτ. Π. 4. 483. **II**. μ. δοτ., ὑπηρετῶ τινι, θεαῖς Σοφ. Ο. Κ. 680· φρενὶ Βακχυλ. 48 [Β.19]. **III**. μ. γεν. πράγμ., εἶμαι ὑπηρέτης ἢ ὄργανόν τινος, Κυπρίας δώρων Πινδ. Ν. 8. 11.

ἀμφιπολή, «περιπορεία» Ἐτυμ. Μ. 91.

ἀμφιπολία ἢ **-εία**, ἡ, ἀρχὴ ἢ ἀξίωμα ἱερατικὸν ἐν Συρακούσαις, «κατέστησε δὲ (ὁ Τιμολέων) καὶ τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἐντιμοτάτην ἀρχήν, ἣν ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συρακόσιοι καλοῦσι» Διόδ. 16. 70.

ἀμφίπολις, ποιητ. **ἀμφίπτολις**, ὁ, ἡ, ὁ περιβάλλων ἢ ἡ περιβάλλουσα πόλιν τινά· ἀνάγκη ἀμφίπτολις, necessitas urbi circumdata (Βλωμφ.), ἐπὶ πόλεως ἁλούσης δι' ἀποκλεισμοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 74· πρβλ. **ἀμφιτειχής**. **II**. ὡς οὐσ. **Ἀμφίπολις**, ἡ μεταξὺ δύο θαλασσῶν ἢ ποταμῶν πόλις, ἴδε Θουκ. 4. 102.

ἀμφίπολος, ον, (πέλω, πολέω) ὁ εὑρισκόμενος, ὁ πέριξ τινὸς διατελῶν, ὁ ἀσχολούμενος περί τι, πολυάσχολος, ἐπίθ. τῆς Κύπριδος Σοφ. Τρ. 860: — ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. μόνον ὡς θηλ. οὐσιαστ. = ὑπηρέτρια, θεραπαινίς, ὅμοιον τῷ θεράπαινα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς κοινὰς δούλας, αἵτινες ἐκαλοῦντο (δμωαί, δοῦλαι): ἐν Ὀδ. **αἱ ἀμφίπολοι** εὑρίσκονται ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς δεσποίνης, Α. 331, Ζ. 199, κτλ.· οὕτω: λάβετ', ἀμφίπολοι γραίας ἀμενοῦς Εὐρ. Ἰκ. 1115: — παρ' Ὁμ. ἐνίοτε συνδυάζεται μετ' ἄλλου οὐσιαστ., ἀμφ. ταμίη, ἀμφ. γρηῦς, ἡ οἰκονόμος, ἡ γραῖα θεράπαινα, Ἰλ. Ω. 302, Ὀδ. Α. 191. **b)** μετέπειτα, θεραπαινὶς τῶν θεῶν, ἱέρεια, θεᾶς Εὐρ. Ι. Τ. 1114. **2)** ὡς ἀρσ., ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, Πινδ. Ο. 6. 53, Εὐρ. Ἀποσπ. 982. **3)** ἀρσ. ἱερεύς, Πλουτ. σύγκρ. Δημητρ. καὶ Ἀντ. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1839· θηλ. ἱέρεια, αὐτόθι 6300. **II**. ἐπὶ παθ. σημασ. ὡς ἐπίθ., ἀμφ. τύμβος, ὁ λίαν συχναζόμενος τάφος, Πινδ. Ο. 1. 149.

ἀμφιπονέομαι, ἀποθ., (πονέω) ὑπηρετῶ τινι, φροντίζω περί τινος, τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' Ἰλ. Ψ. 159· κείνου κεφαλὴν .. Ἥφαιστος .. ἀμφεπονήθη, περὶ ἐπικηδείου πυρᾶς, Ἀρχίλ. 11.

ἀμφιπόρφυρος, ον, ὁλοπόρφυρος, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1439.

ἀμφιποτάομαι, ἀποθ., περιίπταμαι, ἐπὶ πτηνοῦ, ἀμφεποτᾶτο Ἰλ. Β. 315.

ἄμφιπποι, ων, οἱ, ἱππεῖς ἀποπηδῶντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἑνὸς ἵππου εἰς ἕτερον, Λατ. desultores Αἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιππο-τοξόται, οἱ, ἐλαφρὸν ἱππικόν, ταυτόσημον τῷ **ἀμφιπποι**, ἀλλ' οἱ ἀμφιτοξόται εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 29 (μετ' ἄλλων γραφῶν **ἀφ-** ἢ **ἐφιπποτοξόται**) Πλουτ. 2. 197C.

ἀμφιπρόστῡλος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν πρόστυλον, δηλ. ναὸς ἔχων πάντα ὅσα καὶ οἱ πρόστυλοι, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ὡσαύτως κίονας καὶ ἀέτωμα, Βιτρούβ. 3. 1 (2).

ἀμφιπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν πρόσωπον, διπρόσωπος, Λατ. bifrons, Ἐμπεδ. 214, Πλουτ. Νουμ. 19, Αἰλ. π. Ζ. 16. 29.

ἀμφίπρυμνος, ον, ὁ ἔχων δύο πρύμνας, ὅ ἐ. ἔχων πηδάλιον ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, ναῦς Σοφ. Ἀποσπ. 135: ὡσαύτως **ἀμφίπρῳρος, ον**, ὁ ἔχων δύο πρώρας, Γαλην.: πρβλ. **δίπρῳρος**.

ἀμφι-πτολεμο-πηδησί-στρατος, ον, λέξις κωμ. τοῦ Εὐπόλιδος (Ἄδηλ. 70) ἀσαφοῦς σημασίας.

ἀμφίπτολις, ποιητ. ἀντὶ **ἀμφίπολις**.

ἀμφιπτύσσομαι, μέσ., ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 289, ἐν τμήσει.

ἀμφιπτῠχή, ἡ, περίπτυξις, ἐναγκαλισμός, σώματος δὸς ἀμφιπτυχὰς Εὐρ. Ἴων 519.

ἀμφιπυκάζω, περιπυκάζω, περισκέπω, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 60. 8.

ἀμφίπῠλος, ον, ὁ ἔχων δύο εἰσόδους, Εὐρ. Μήδ. 135.

ἀμφίπῡρος, ον, (πῦρ) ὁ ἔχων πῦρ εἰς ἑκάτερον ἄκρον, ἐπὶ τοῦ διπλῆν ἔχοντος αἰχμὴν κεραυνοῦ, Εὐρ. Ἴων 213· δειράδες Παρνασσοῦ .., ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας .. πηδᾷ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς δύο κορυφὰς τοῦ Παρνασσοῦ (πρβλ. **δίλοφος**, **δικόρυφος**), αὐτόθι 716· οὕτως ἐν Σοφ. Τρ. 214, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς φερούσης πυρσὸν ἐν ἑκατέρᾳ χειρί, πρβλ. Ο. Τ. 206. **II**. ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ πυρός, τρίποδες Σοφ. Αἴ. 1405 (πρβλ. **ἀμφιβαίνω** II.).

ἀμφιριφές, «ἑκατέρωθεν ῥιπτόμενον» Ἡσύχ.

ἀμφιρόν, «ἀμφορία» Ἡσύχ.

ἀμφιρρέζω, καταθύω, σφάττω, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 26. 15.

ἀμφιρρεπής, ές, (ῥέπω) κλίνων κατ' ἀμφότερα, ἀμφίρροπος, Σχολ. εἰς Ὀρ. 633 καὶ ἀλλ.: τὸ ἀμφίρροπον, τὸ ἀμφίβολον, Εὐστ. 1394. 18. — Ἐπίρρ. **-πῶς**, ὁ αὐτ. 200.

ἀμφιρρήγνῡμι, διαρρηγνύω ὁλόκληρον εἰς τεμάχια, ἀόρ. β' παθ. **ἀμφιραγεὶς** Κόϊντ. Σμ. 1. 39.

ἀμφιρρηδής = **περιρρηδής**, ὃ ἴδε.

ἀμφίρροπος, ον, = ἀμφιρρεπής, Πολύαιν. 2. 1, 23.

ἀμφιρρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, ὁ πανταχόθεν ἐρρωγώς, ὁ πλήρης ῥωγμῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 995.

ἀμφίρῠτος, η, ον, καὶ **ος, ον**, (ῥέω) ὁ πανταχόθεν περιρρεόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, ἐν Ὀδ. ἀείποτε θηλ. **ἀμφιρύτη** ὡς ἐπίθ. νήσων, ἐν Α. 50· οὕτω τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος Σοφ. Αἴ. 134: — **ἀμφίρρυτος, ον**, (μετὰ διπλοῦ ρ) Ἡσ. Θ. 983, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 163, 164, Πινδ., κτλ.

ἄμφις, Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ., ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ἀττ., κυρίως = **ἀμφί**, ὡς τὸ **μέχρις** = **μέχρι**, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ.: **I)** ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἄμφις ἀρωγοί = βοηθοὶ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, Ἰλ. Σ. 502, πρβλ. 519· ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἄμφις [βάλεν], ἔρριψε δόρατα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὁμοῦ, Ἰλ. Φ. 162. **2)** ἐν γένει, πέριξ, ὁλόγυρα, ἄμφις ἐόντες Ἰλ. Ω. 488· ἄμφις ἰδών, κυττάξας ὁλόγυρα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 699, (ἴδε κατωτέρ. Β. Ι)· δεσμοί .. ἄμφις ἔχοιεν, εἴθε δεσμοὶ νὰ περιβάλλωσιν, Ὀδ. Θ. 340· ἀλλά, σεῖον ζυγὸν ἄμφις ἔχοντες, ἔχοντες αὐτὸν εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευράς, Γ. 486, σιδηρέῳ ἄξονι ἄμφις, ἑκατέρωθεν, Ἰλ. Ε. 723. **II**. ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν δύο πλευρῶν ἢ μερῶν πηγάζει ἡ τῆς διαιρέσεως, χωρίς, δίχα, χωριστά, κεχωρισμένως, γαῖαν καὶ οὐρανὸν ἄμφις ἔχειν, ἔχειν τὸν οὐρανὸν κεχωρισμένον ἀπὸ τῆς γῆς, Ὀδ. Α. 54· ἄμφις ἐέργει, διείργει, χωρίζει, Ἰλ. Ν. 706· ἄμφις ἐάγη, περιεκλάσθη εἰς δύο τεμάχια, Λ. 559· ἄμφις μένον Ο. 709· οὐ γὰρ ἔτ' ἄμφις ... ἀθάνατοι φράζονται, οὐκέτι γὰρ διχογνωμονοῦσι, διάφορα φρονοῦσι (Σχολ.), Β. 13· ἄμφις φρονέοντε, διάφορα καὶ κεχωρισμένα φρονοῦντες, Ν. 345· εἰρήσεται ἄμφις ἕκαστα, θὰ ἐρωτήσῃ χωριστὰ διὰ κάθε πρᾶγμα κατὰ σειράν, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, Ὀδ. Τ. 46. — Πρβλ. **ἀμφί** Ε. 2, **χωρὶς** Ι. 2. **III**. τὴν ἔννοιαν τοῦ **μεταξὺ** ἀποδιδομένην εἰς τὸ **ἄμφις** ἐν Ἰλ. Γ. 115, Η. 342, ἀπορρίπτει ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. ἐν λ. 9, ὁ ὁποῖος εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία ἑρμηνεύει **πέριξ, ὁλόγυρα**.

Β. σπανιώτερον ὡς πρόθ. ὡς τὸ **ἀμφί**, **I**. μ. γεν. πέριξ, ἅρματος ἄμφις ἰδών, «περισκεψάμενος» (σχόλ.), ἀκριβῶς παρατηρήσας αὐτὸ πανταχόθεν, Ἰλ. Β. 384. **2)** χωριστὰ ἀπό, μακρὰν ἀπό, ἄμφις ἐκείνων Ὀδ. Ξ. 352· Διὸς ἄμφις, τοῦ Διὸς χωρίς, Ἰλ. Θ. 444· ἄμφις φυλόπιδος «ἰδίᾳ καὶ χωρὶς καὶ πόρρω τῆς μάχης» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 267· ἄμφις ὁδοῦ «χωρὶς καὶ ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ» (σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 393· ἄμφις ἀληθείης Παρμεν. 110 Karst.· ὡσαύτως, ἐσθᾶτος ἄμφις, ἐν Πινδ. Π. 4. 450· κατὰ τὸν Βουττμ., ἄνευ ἐνδυμάτων, κατὰ δὲ τὸν Βοίκχιον = **ἀμφί**, χάριν ἢ ἕνεκα ἐσθῆτος ὡς ἐπάθλου. — Ἐνίοτε ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλοτε προηγεῖται τῆς γενικῆς. **II**. μετ' αἰτ. πέριξ, ὁλόγυρα, ἀείποτε δὲ μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένην λέξιν, Κρόνον ἄμφις ἐόντες, οἱ περὶ τὸν Κρόνον ὄντες, Ἰλ. Ξ. 274· Ποσιδήϊον ἄμφις, πέριξ, κύκλῳ, Ὀδ. Ζ. 266, πρβλ. Ι. 400.

ἄμφις, ὁ, εἶδος οἴνου, ἴδε **ἀμφίας**.

ἀμφισαλεύομαι, παθ. περισαλεύομαι, σαλεύομαι πανταχόθεν, Ἀνθ. II. 5. 55.

ἀμφίσβαινα, ης, ἡ, (βαίνω) εἶδος ὄφεως δυναμένου νὰ ἕρπῃ πρός τε τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1233, Νικ. Θ. 372. Ὁ δὲ Ἡσύχ. λέγει: «εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπηχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιούμενον, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν· λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ ἀμφίσμαινα.»

ἀμφισβᾰσίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἀμφισβήτησις**, ἐς ἀμφισβασίας ἀπικέσθαι τινί, ἔρχεσθαι εἰς ἀμφισβητήσεις πρός τινα, Ἡρόδ. 4.14· τῶν δὲ αὖτις ἐγίνετο λόγων ἀμφ. ὁ αὐτ. 8. 81· οὕτως ἐν Ἐπιγραφ. Πριήν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2905B. 6.

ἀμφισβᾰτέω = ἀμφισβητέω Ἡρόδ. 9. 74, εἶναι δὲ γραφὴ τοῦ Γαισφόρδου, ἣν παρεδέχθησαν καὶ ἄλλοι ὡς ὑποστηριζομένην ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς λέξ. ἀμφισβασίη ἐν 8. 81· ἀλλ' ἐν 4.14 πάντα τὰ χειρόγρ. ἐκτὸς ἑνὸς ἔχουσιν **ἀμφισβητέειν**·— **ἀμφισβατέειν** ὅμως ἀναφέρει ὁ Ὠριγένης.

ἀμφίσβᾰτος, ον, = ἀμφισβήτητος, Ἑλλάνικ. 177.

ἀμφισβησίη, ἡ, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. ἀντὶ **ἀμφισβασίη**. Ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἀμφισβητέω: παρατ. **ἠμφισβήτουν** ἢ **ἠμφεσβ-**: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠμφισβήτησα** ἢ **ἠμφεσβ-**: — Παθ., μέλλ. κατὰ μέσ. τύπον **-ήσομαι** Πλάτ. Θεαίτ. 171B: ἀόρ. **ἠμφισβητήθην** ἢ **ἠμφεσβ-**. Περὶ τῆς ἁπλῆς ἢ διπλῆς αὐξήσεως, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ ἄριστα χειρόγραφα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ποικίλλουσιν, ἴδε Veitch Ἑλλ. Ῥήματα ἐν λ. Ῥῆμα τῆς Ἀττ. πεζογρ. δὶς ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ὑπὸ τὴν Ἰων. μορφὴν **ἀμφισβατέω**, πρβλ. Ἐπιγρ. Πριήν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2985B. 6, Μυτιλ. αὐτόθι 2166. 20. (Ἐκ τῆς √ΒΑ, ἴδε **βαίνω**). Κατὰ λέξιν ὑπάγω χωριστά, ἵσταμαι χωριστά, διίσταμαι, ἑπομ. = διαφωνῶ πρός τινα, ὁ ἕτερος τῶν λόγων, τῷ πρότερον λεχθέντι ἀμφ. Ἡρόδ. 9.74. **6**) ἀπολ. διαφωνῶ, φιλονεικῶ, συζητῶ, ἐρίζω, διαφέρομαι, Λατ. altercari, ὁ αὐτ. 4.14, καὶ Ἀττ. περί τινος Ἀνδοκ. 4. 38, Ἰσοκρ. 44D, Πλάτ. Πρωτ. 337A, Συλλ. Ἐπιγρ. 73. 5 καὶ ἀλλ.: ὑπέρ τινος Ἀντιφῶν 124. 15· πρός τινα ὁ αὐτ. 120 ἐν τέλ.: — οἱ **ἀμφισβητοῦντες** ἢ ἐρίζοντες, οἱ ἀντίδικοι ἐν δίκῃ, Δημ. 1175.11, Ἀριστ. Ρητ. 1.1, 6 καὶ ἀλλ. **2**) μ. δοτ. προσ., ἐρίζω ἢ συζητῶ πρός τινα, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρος 263A καὶ ἀλλ.· τινὶ περί τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 268A, Ἰσαῖος 44. 8, κτλ. **3**) μ. γεν. πράγμ. = ἐρίζω, φιλονεικῶ περί τινος, διά τι, τοῦ σίτου ἀμφ. ἡμῖν, πρὸς ἡμᾶς περὶ τοῦ σίτου, Δημ. 884. 26: ἐντεῦθεν, ἔχω ἀξιώσεις ἐπί τινος, ἀντιποιοῦμαί τινος, τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων ὁ αὐτ. 165.11· τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. 1000. 3· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 7, πρβλ. 3. 12, 7· τρία τὰ ἀμφισβητοῦντα τῆς ἰσότητος, τρία πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἰσότητος, ὁ αὐτ. 4. 8, 9: τῆς μεσότητος ἀμφισβητεῖ τὰ ἄκρα ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 4, 4· — οὕτω καὶ ἀμφ. πρός τι ὁ αὐτ. Πολιτ. 3. 13, 1. **6**) ὡς δικαν. ὅρος τοῦ Ἀττ. δικαίου, ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς περιουσίας τεθνεῶτος ἢ ἐπὶ τῆς κηδεμονίας κληρονόμου, τοῦ κλήρου ἀμφ. Δημ. 1051. 22., 1092. 3· πρβλ. Ἰσαῖον 44. 8. κέξ., Α. Β. 256. 13. **4**) μ. αἰτ. πράγμ., διαφιλονεικῶ τι, εὑρίσκομαι ἐν ἀμφισβητήσει περὶ αὐτοῦ, ἓν τουτὶ ἀμφισβητοῦμεν Πλάτ. Γοργ. 472D· οὐκ ἀληθῆ ἀμφ. ὁ αὐτ. Μενέξ. 242D: — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ., ἴδε ἐν λ. **ἀμφισβητητέον**. **5**) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διισχυρίζομαι ὅτι, ἀμφ. εἶναί τι ὁ αὐτ. Γοργ. 452C, πρβλ. Δημ. 833. 6, κτλ.· οὕτως, ἀμφ. ὅτι ἐστί τι Πλάτ. Συμπ. 215B· οὕτω καὶ μετ' ἀρνήσεως, ἐπιμένω, διισχυρίζομαι ὅτι δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἀμφ. μὴ εἶναι ἡδέα τὰ ἡδέα ὁ αὐτ. Φίληβ. 13B· ἠμφισβήτει μὴ ἀληθῆ λέγειν ἐμὲ Δημ. 347. 8· οὕτω καί, ἀμφ. ὡς οὐκ ἐστί τι Πλάτ. Πολιτ. 476D καὶ ἀλλ.· ἀμφ. περὶ τούτων ὡς οὐ .. Ἀριστ. Πολιτικ. 3.16, 10. **6**) ἐν Αἰσχίν. 48.1. (148) ὑπάρχει παίγνιόν τι ἐπὶ τῆς λέξεως, σὺ δὲ ἀμφισβητῶν ἀνὴρ εἶναι, οὐ γὰρ ἂν τολμήσαιμι εἰπεῖν, ὡς ἀνὴρ εἶ; ἐγράφης λιποταξίου, διότι ἐτέθη εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε ὁ ἀκούσας αὐτὴν πρὶν ἀκούσῃ τὰ ἑπόμενα νὰ σχηματίσῃ τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. **II**. Παθ., εἶμαι τὸ ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως, ἀμφισβητοῦμαι, ἀμφισβητεῖταί τι Πλάτ. Πολιτ. 581E, κτλ.· ἢ ἀπροσ., ἀμφισβητεῖται περί τι ὁ αὐτ. Σοφ. 225B· περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 457E· ἀμφισβητεῖται μὴ εἶναί τι, εἶναι φιλονεικούμενος, διαφιλονεικεῖται ὁ αὐτ. Πολιτ. 276B· ὁ πολίτης ἀμφισβητεῖται, δηλ. ἡ λέξις πολίτης εἶναι ἀμφισβητήσιμος, οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦσι πάντες εἶναι πολίτην κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3.1, 2: — τὰ **ἀμφισβητούμενα**. = τὰ **ἀμφισβητήματα**, Θουκ. 6.10., 7.18, Ἰσοκρ. 44C, Πλάτ. Νόμ. 641D, κτλ.

ἀμφισβήτημα, ατος, τό, τὸ ἀμφισβητούμενον, περὶ οὗ ὑπάρχει ἀμφισβήτησις, Πλάτ. Θεαίτ. 158B, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 4. **2**) ἰσχυρισμὸς κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅ,τι διισχυρίζεταί τις, Πλάτ. Φίλ. ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἀμφισβητήσιμος, ον, ὁ ἀμφισβητούμενος ἢ ὃν δύναταί τις νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὑποκείμενος εἰς ἀντιρρήσεις, ἀμφίβολος, Ἀντιφῶν 120, 41, Πλάτ. Συμπ. 175E, κτλ.· χώρα ἀμφ., ἔδαφος ἀμφισβητούμενον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 3, Δημ. 87. 13· τὰ ἀμφ., περιουσία διαφιλονεικουμένη, Πλάτ. Νόμ. 954C· ἀμφ. ἀγαθὰ Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 18· ἀμφ. ἐστι, εἶναι ἀντικείμενον συζητήσεως ἢ ἀμφιβολίας, πότερον .. ὁ αὐτ. Μεταφ. 2. 2, 10· οὕτως, οὐκέτ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν Δημ. 274. 5.

ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, φιλονεικία, συζήτησις, ἔρις, ἀντιλογία, ἀμφ. γίγνεται (ἢ ἐστὶ) περί τινος Πλάτ. Φίληβ. 15A, Πολ. 533D· ἀμφ. Δελφῶν πρὸς Ἀμφισσεῖς ὑπὲρ τῶν ὅρων Συλλ. Ἐπιγρ. 1711· ἀμφισβήτησιν ὑπολείπειν, ὑπολ. ἀφορμὴν πρὸς ἀμφισβήτησιν, Ἀντιφῶν 131.17· ἀμφ. ποιεῖν Λυσ. 148. 30· ἀμφισβήτησιν ἔχει, ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν, συζήτησιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 1, 2· ἀμφ. ἔσται, τίνας ἄρχειν δεῖ ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3.13, 5· ἀμφισβητήσεις [γίγνονται] μὴ βλαβερὸν εἶναί τι ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 16, 6, κτλ. **2**) ὡς ὅρος δικαν. τοῦ Ἀττικοῦ δικαίου, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπί τινος κληρονομίας (ἴδε **ἀμφισβητέω** I.3. 6), Ἰσαῖος 56. 27.

ἀμφισβητητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἀμφισβητεῖν, πρέπει νὰ φέρῃ τις ἀντιρρήσεις, τοῖς εἰρημένοις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 5· πρβλ. **ἀμφισβητέω** I. 4.

ἀμφισβητητικός, ἡ, όν, ἐριστικός, φιλόνεικος, περί τι Πλάτ. Πολιτ. 306A: — ἡ -κὴ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ ἀμφισβητεῖν, ὁ αὐτ. Σοφ. 226A· τὸ -κόν, τὸ ἀμφισβήτημα, αὐτόθι 225A.

ἀμφισβήτητος, ον, διαφιλονεικούμενος, ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, γῆ Θουκ. 6. 6.

ἀμφίσγονοι, «ἑτερόγονοι» Ἡσύχ., «ἑτερομήτορες» Βαρῖν.

ἀμφισκάπτω, περισκάπτω, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 79. 34.

ἀμφίσκιος, ον, (σκιά) ὁ ῥίπτων σκιὰν κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἄλλοτε πρὸς βορρᾶν, καὶ ἄλλοτε πρὸς νότον, ἐπὶ τῶν κατοικούντων τοὺς Τροπικούς, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 135· πρβλ. **ἑτερόσκιος, περίσκιος**. **II**. ὁ ἐκτείνων σκιὰν ὁλόγυρα, πέτρη Ὀππ. Ἀλ. 1. 789.

ἀμφίσκω, «ἀμφίσκοντες, ἐνδυόμενοι» Ἡσύχ.

ἀμφίσκωμοι, «οἱ περιοικοῦντες τὰς κώμας» Ἡσύχ.

ἀμφιστάτης, ὁ, ἐξεταστής, λέξις μεταγ., πρβλ. Ἡσύχ. «ἀμφίστασθαι; ἐξετάζειν».

ἀμφίσταυρος. ὁ, ὁ ἑκατέρωθεν σταυροειδής, Γλωσσ.

ἀμφιστέλλομαι, μέσ., περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, στολίζομαι, ξυστίδα ἀμφιστειλαμένα Θεόκρ. 2. 74.

ἀμφιστένω, βογγῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, βούζω, μέλαν δ' ἀμφέστενε κῦμα ῥηγνύμενον Κόϊντ. Σμ. 9. 440, κτλ.

ἀμφιστερῆ, «καταρχὴ τῶν θυσιῶν, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμφίστερνος, ὁ ἔχων διπλοῦν στέρνον, Ἐμπεδ. 214. Καθ' Ἡσύχ. «ἀμφίστερνον, δεινήν.»

ἀμφιστεφανόομαι, παθ., ὅμιλος ἀμφιστεφάνωτο, ὅμιλος ἀνθρώπων (Λατ. corona) ἵστατο ὁλόγυρα, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 120.

ἀμφιστεφής, ές, ὁ τεθειμένος πέριξ ἐν εἴδει στεφάνου, Ἰλ. Λ. 40· ἴδε ἐν λ. **ἀμφιστρεφής**. **II**. πλήρης μέχρι στεφάνης, ἕως ἐπάνω «πάντοθεν πλήρης» Ἡσύχ., Σουΐδ., Α. Β. 389. 16.

ἀμφιστέφω, περιστέφω, περιβάλλω, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 995. 5.

ἀμφ-ίστημι, περιΐστημι: πιθανῶς ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς μόνον καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ **ἀμφίσταμαι** μετὰ τοῦ ἀμετάβ. ἀόρ. **ἀμφέστην**, Ἐπ. γ' πληθ. **ἀμφέσταν**, συγκεκομμ. γ' πληθ. προσ. τοῦ πρκμ. **ἀμφεστᾶσι**: — ἵσταμαι πέριξ, ἀπολ., φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Ἰλ. Σ. 233· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος Ω. 712· μ. αἰτ., ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν (ἐν τμήσει) Ὀδ. Ω. 58· πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν Σοφ. Ο. Κ. 1312, πρβλ. Αἴ. 724: μ. δοτ., ἀμφίσταμαι τραπέζαις ὁ αὐτ. Ἠλ. 192. **II**. μέσ., ἀνιχνεύω, ἀνερευνῶ, Ἡρακλ. Πίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 125· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **ἀμπιστατὴρ** (οὕτως ἀναγνωστέον)· **ἐξεταστής**.

ἀμφίστομος, ον, ὁ διπλοῦν ἔχων στόμα ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1.15· ὄρυγμα ἀμφ., ὑπόγειος σῆραγξ, ὑπόνομος ὁδός, Ἡρόδ. 3. 60· λαβὰς ἀμφ., λαβὰς ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος τοῦ ἀγγείου (Σχολ.), Σοφ. Ο. Κ. 473· ἀμφ. θυρίδες, περὶ τῶν κυψελίδων τοῦ μελικήρου, τῆς κηρήθρας, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 9. **2**) δίστομος: ἰδίως σῶμα στρατιωτῶν ἔχον ἑκατέρωθεν μέτωπον, ἀμφίστομος φάλαγξ, «ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι» Ἀρρ.— Ἀσκληπιοδ. Τακτ. σ.146. 5, ἔκδ. Koechly.—ἀμφ. δύναμις, τάξις Πολύβ. 2. 28, 6., 29, 4.

ἀμφιστρᾰτάομαι, ἀποθ. περικυκλώνω διὰ στρατοῦ, πολιορκῶ, Ἐπ. πρκμ. **ἀμφεστρατόωντο πόλιν** Ἰλ. Λ. 713.

ἀμφιστρεφής, ές, συμπεπλεγμένος, ἐπὶ τῶν τριῶν τοῦ δράκοντος κεφαλῶν, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι, Ἰλ. Λ. 40, ἔνθα πρότερον ἦτο **ἀμφιστεφέες**: — ὡσαύτως **ἀμφιστραφής**, Διοτογεν. παρὰ Στοβ. 331. 12.

ἀμφιστρόγγῠλος, ον, ὁλοστρόγγυλος, Λουκ. Ἱππ. 6.

ἀμφιστροφή, «ἐκχώρησις, ὑποστροφή» Ἡσύχ.

ἀμφίστροφος, ον, ὁ τῇδε κἀκεῖσε στρεφόμενος, ὁ ταχέως στρεφόμενος, εὔστροφος, Λατ. versatilis, βᾶρις ἀμφ. = ἀμφιέλισσα Αἰσχύλ. Ἱκ. 882. Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέχθησαν μετὰ τοῦ Πόρσωνος ὁ Δινδόρφιος καὶ ὁ Ἕρμαννος (ἀντὶ τῆς κοιν. γραφ. **ἀντίστροφος**), ὁδηγούμενοι ἐκ τῶν εἰς τὰς Ἱκέτιδας Σχολ.: «τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἑλισσομένην. ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν.»

ἀμφισφάλλω, κάμνω τι νὰ περιστραφῇ, ἐπὶ ἄρθρων, Ἱππ. περὶ

Ἄρθρ. 780· ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὁ αὐτ. Μοχλικὸν 848. Ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἀμφίσφαλσις, εως, ἡ, περιστροφή, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 833.

ἀμφίσφῦρα, τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ. 94.

ἀμφίσ-ωπος, ον, = περίωπος, περίοπτος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 35: πρβλ. **περιωπή.**

ἀμφιτᾰλαντεύω, σταθμίζω τι οὕτως ὥστε πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη νὰ κλίνῃ ἐξ ἴσου, Νόνν. Δ. 1. 183.

ἀμφιτάλαντος, ον, ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, ὁ πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη ἐξ ἴσου κλίνων, Γρηγ. Ναζ.

ἀμφιτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἀμφιτέμνω.**

ἀμφιτανύω = ἀμφιτείνω, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 49.

ἀμφιτάπης [ᾰ], **ητος,** ὁ, ὕφασμα ἢ τάπης ἀμφοτέρωθεν χνοώδης, ἀμφίμαλλος, Ἄλεξις ἐν «Ἰάσιδι» 1, Δίφιλ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· ἀλλ' εὕρηται καὶ ἀμφιτάπητες ψιλαὶ Ἐπιγρ. Τηία ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3071: — οὕτως, **ἀμφίταπις, ιδος,** ἡ, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐσταθ. 746. 39· καὶ **ἀμφίταπος,** ὁ, Ἑβδ. (Παρ. Ζ', 13), Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197B, — ἐν οἷς χωρίοις γίνεται λόγος περὶ πολυτελῶν Αἰγυπτίων ταπήτων.

ἀμφιτᾰράσσομαι, παθ. ταράττομαι πανταχόθεν, ὀλόγυρα, ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας ὀρυμαγδὸς Σιμων. 125, ἔκδ. Γαισφ.

ἀμφιταρβής, ές, (τάρβος) ὁ πανταχόθεν θορυβούμενος, διάφορ. γρ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 540 ἀντὶ τοῦ ἀμφὶ τάρβει.

ἀμφιτείνομαι, παθ., ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι πέριξ ἢ ἄνωθεν, **ἀμφιταθεὶς** Χριστοδ. Ἔκφρ. 326, Ὀππ. Ἁλ. 1. 163.

ἀμφιτείρω, κατατυραννῶ, Κόϊντ. Σμ. 9. 368, ἐν τμήσει.

ἀμφιτειχής, ές, ὁ περιβάλλων τὰ τείχη, λεὼς Αἰσχύλ. Θήβ. 290.

ἀμφιτέμνω, Ἰων. **ἀμφιτάμνω,** περικόπτω, διακόπτω καὶ περικυκλῶ, Λατ. intercipio, ἐν τμήσει, τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας Ἰλ. Σ. 528· πρβλ. **περιτέμνω** II.

ἀμφίτερμος, ον, ὁ πανταχόθεν περιοριζόμενος: — Ἐπίρρ. **-μως** Σοφ. Ἀποσπ. 125.

ἀμφιτεύχω, κατασκευάζω ἢ ἐργάζομαι ὀλόγυρα, ὑπερσυντ. παθ. Τηθὺς δ' ἀμφιτέτυκτο, ἐπὶ τῆς θαλάσσης πέριξ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Κόϊντ. Σμ. 5. 14.

ἀμφιτίθημι [τῐ], γ' ἑν. **ἀμφιτιθεῖ** Ξενοφάν. 1. 2, προστ. **ἀμφιτίθει** Θέογν.: ἀόρ. ὁρ. **ἀμφέθηκα,** αἱ δὲ λοιπαὶ ἐγκλίσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀορ. β' (ἴδε **τίθημι**). Περιβάλλω, θέτω πέριξ, καθάπερ τὸ **ἀμφιβάλλω,** Λατ. circumdo, ὁ Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει, ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ἰλ. Κ. 261, πρβλ. Ὀδ. Ν. 431· τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας Σόλων 3. 33· ἄν περ .. κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ Εὐρ. Μήδ. 787, πρβλ. Ἠλ. 512, Ὀρ. 1042, κτλ.· ὡσαύτως στέφανον ἀμφὶ κάρα .. ἀμφιθεῖναι ὁ αὐτ. Ι. Α. 1531: — μ. αἰτ. πράγ. μόνον, ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει Θέογν. 847, πρβλ. Θεόκρ. 15. 40: (ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 6. 116, ἀντὶ τοῦ δεσμὸν ἀμφέθηκεν .. πέδη ὁ Koehler ἐξ εἰκασίας προτείνει πέδης καὶ ἐν Λυκόφρ. 1344, τραχήλῳ ζεῦγλαν ἀμφιθεὶς πέδαις διόρθωσίς τις φαίνεται ἀναγκαία): — Μέσ., περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος Ὀδ. Φ. 431· ἀμφέθετο στεφάνους κρατὸς ἔπι Ἀνθ. Π. παράρτ. 308: — Παθ., τίθεμαι ἐπί τινος, κυνέη ἀμφιτεθεῖσα Ἰλ. Κ. 271. **2)** σπανίως μ. δοτ. πράγμ., καλύπτω διά τινος, ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις Εὐρ. Ἑκ. 432.

ἀμφιτῑνάσσω, σείω, τινάσσω πέριξ, ὠθῶ μεθ' ὁρμῆς, δικλίδας ἀμφετίναξε .. προσώποις, ἔκλεισε μεθ' ὁρμῆς τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν μου, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἀμφιτιττῡβίζω, τσυτσυρίζω ὀλόγυρα, ἐπὶ πτηνῶν, ἰδίως τῆς χελιδόνος, κατ' ἐνεστ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 235. Ἴδε **τιττυβίζω.**

ἀμφίτομος, ον, ὁ ἑκατέρωθεν τέμνων, δίστομος, βέλεμνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1496· λόγχαι, ξίφη Εὐρ. Ἱππ. 1375, Ἠλ. 164· ἐν τῷ Θησ. Στ. γράφεται παροξυτόνως **ἀμφιτόμος.**

ἀμφίτοροι, «ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδουλευμένα» Ἡσύχ.

ἀμφίτορνος, ον, ὁ καλῶς πανταχόθεν τετορνευμένος, ἀσπὶς Εὐρ. Τρῳ. 1156.

ἀμφιτορνωτός, ή, όν, περιφερής, Λυκόφρ. 704.

ἀμφιτράχηλος [ᾰ], **ον,** ὁ περὶ τὸν τράχηλον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 350.

ἀμφιτρέμω, τρέμω περί τινα, περιτρέμω, ἐν τμήσει ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε Ἰλ. Φ. 507.

ἀμφιτρέχω, περιτρέχω, περιβάλλω, αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν Ἀρχίλ. 37· σέλας δ' ἀμφέδραμεν Πινδ. Π. 3. 69· θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις Σιμων. Ἰαμβ. 6. 89.

ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ, ἡ, (*τράω) = τῷ ἑπομ.: — **ἀμφιτρής,** [ἐνν. πέτρα], βράχος διάτρητος, σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους, Εὐρ. Κύκλ. 707· ὡσαύτως οὐδετ., δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Σοφ. Φ. 19· πρβλ. Λοβ. Αἴ. 323.

ἀμφίτρητος, ον, (*τράω) ὁ ἑκατέρωθεν τετρυπημένος, διάτρητος, Ἀνθ. Π. 6. 233.

Ἀμφιτρίτη [τρῖ], ἡ, ἡ τοῦ Ποσειδῶνος σύνευνος, Ὅμ., κτλ. **2)** ποιητ. ἡ θάλασσα, Διον. Π. 99.

ἀμφίτριψ, ιβος, ὁ, (τρίβω) ὁ ὀλόγυρα τριβόμενος ἢ τετριμμένος· μεταφ. ὡς τὸ **περίτριμμα,** ἐπὶ ἠσκημένου πανούργου, Θεογνώστ. Καν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 2. 98, πρβλ. Ἡρωδιαν. αὐτόθι 3. 286, ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Ἀρχιλ. (121). Ἐντεῦθεν τὸ παρ' Ἡσυχ., **ἀμφίτριβα** [ς] περιττῶς τετριμμένον διωρθώθη ὑπὸ Δινδορφ. **ἀμφίτριβας** .. τετριμμένους.

ἀμφιτρομέω = τρέμω περί τινος, διά τινα, τοῦ δ' ἀμφ. καὶ δείδια Ὀδ. Δ. 820.

ἀμφιτροχόω, ἀμφιτρέχω, περιβάλλω, περιφύομαι, ταύτην ἀμφιτροχώσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός, περιδραμών, περιβαλών, Ἀπολλοδ. 1. 9, 12, — πιθαν. ἔκ τινος ποιητοῦ.

ἀμφίτυπος, ον, (τύπτω, τυπεῖν) = δίστομος, δίκοπος, Κόϊντ. Σμ. 1. 159.

ἀμφιφαείνω, λάμπω ὀλόγυρα, περιλάμπω φαεινῶς, περιφωτίζω; αἴγλη δέ μιν ἀμφ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 202.

ἀμφιφαής, ές, (φάος) πανταχοῦ φαινόμενος, ὁ πανταχοῦ ὁρατός, καὶ τὰ μὲν τούτων ἑσπέρια, τὰ δὲ ἑῷα, τὰ δὲ ἀμφιφαῆ θεωρεῖται, σπανίως δὲ βόρεια καὶ νότια Ἀριστ. Κόσμ. 4. 25: πρβλ. **ἀμφιφανής.**

ἀμφίφᾰλος, ἀμφίφαλον κυνέην «φαλοὺς περὶ αὐτὴν ἔχουσαν· φαλοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι» (σχόλ.), Ἰλ. Ε. 743, Λ. 41· ἴδε ἐν λ. **φαλὸς** [φᾰλος].

ἀμφιφανής, ές, (φαίνομαι, φανῆναι) ὁ πανταχόθεν φαινόμενος, περιφανής, γνωστὸς τοῖς πᾶσι, Εὐρ. Ἀνδρ. 835. **2)** ἐπὶ ἀστέρων, ὁ κατά τε τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν ὁρατὸς ἢ (κατ' ἄλλους) ἐπιτέλλων καὶ δύων μικρὸν μετὰ τὴν δύσιν καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, Ἀρρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 588.

ἀμφιφάω, φωτίζω, λάμπω ὀλόγυρα, Χρησμ. παρὰ Συνεσ. 142D.

ἀμφιφέρομαι, παθ., φέρομαι ὀλόγυρα, περιστρέφομαι, κατὰ παρατ. Κόϊντ. Σμ. 5. 10.

ἀμφίφλασμα = ἀμφίθλασμα, Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ. 53.

ἀμφιφοβέομαι, παθ., φοβοῦμαι, τρέμω ὁλόκληρος, ἕταροι δέ μεν ἀμφιφόβηθεν Ἰλ. Π. 290 (ἄλλ. ἀμφὶ φοβ-.), πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 2. 546., 11. 117.

ἀμφιφορεύς, γεν. **έως,** Ἐπ. **ῆος,** ὁ: (φέρω, φορέω). Μεγάλη ὑδρία ἔχουσα δύο λαβάς, — ἐκ χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 92, Ὀδ. Ω. 74, — ἐκ λίθου Ν. 105· πρὸς διατήρησιν οἴνου, Β. 290, κτλ.: Οὕτω Σιμων. 213: ἐν χρήσει καὶ πρὸς τήρησιν τῆς τέφρας τοῦ θανόντος, Ἰλ. Ψ. 92. **II.** = μετρητής Θεόπομπ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1187. (Ὁ νεώτερος τύπος ἦτο **ἀμφορεύς,** ἴδε τὴν λέξιν).

ἀμφιφορίτης [ῑ], ὁ, — ἴδε ἐν λ. **ἀμφορίτης.**

ἀμφιφράζομαι, μέσ., θεωρῶ τι πανταχόθεν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, καλῶς ἐξετάζω τι, ἐν τμήσει, ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι Ἰλ. Σ. 254.

ἀμφίφυα, ἡ, (φύω) = **ἄμφαυξις,** Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 7, 1, καὶ **ἀμφιφύα,** ἡ.

ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ, κυρίως, μετοχ. τοῦ **ἀμφιφάω:** πλακοῦς προσφερόμενος τῇ Μουνιχίᾳ Ἀρτέμιδι μεταξὺ δύο φώτων, δηλ. μεταξὺ τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς (πρβλ. **ἀμφιφῶς οὐρανοῦ** Ἀθήν. 645C), Φερεκρ. Ἀδηλ. 6, Φιλήμ. ἐν «Πτωχῇ ἢ Ροδίᾳ» 1, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 75, Ἐτυμ. Μ. 94. 55. — «πλακοῦς ποιὸς Ἀρτέμιδι μετὰ δᾴδων προσφερόμενος» Ἡσύχ.

ἀμφιφῶς, ἑκατέρωθεν φῶς ἔχων, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφῶς γίνεται» Ἀθήν. 645C.

* **ἀμφιχαίνω,** ἴδε **ἀμφιχάσκω.**

ἀμφίχαιτος, ον, ἔχων φύλλα ὀλόγυρα, Διόδ. 2. 53.

ἀμφιχᾰνής, ές, ὁ πανταχόθεν χαίνων, Ἀβυδην. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 2.

ἀμφιχᾰράσσω, περιχαράσσω, χαράσσω ἢ σημειώνω πέριξ, Μανέθ. 2. 66.

ἀμφιχάσκω, ἴδε κατωτ.: μετ' ἀορ. **ἀμφέχᾰνον** (διότι δὲν ἀπαντᾷ ἐνεστ. **ἀμφιχαίνω**). Περιχαίνω, χαίνω διά τι, μ. αἰτ., ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε, «περιέχανε, κατέπιεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 79· μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον, ἐλάμβανον εἰς τὸ χαῖνον στόμα αὐτοῦ τὸν τρέφοντά με μαστόν, ἐπὶ νηπίου (ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ ὄφεως), Αἰσχύλ. Χο. 545· ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα, ἐπὶ τῆς στρατιᾶς τῶν Ἀργείων περὶ τὰς Θήβας, Σοφ. Ἀντ. 118: ἐπὶ ἰχθύων, ἀγκίστρου .. πλάνον ἀμφιχανοῦσα [ἡ φυκίς], εἶδος κωβιοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 702: — σπανίως μ. δοτ., Ὀππ. Ἁλ. 3. 178.

ἀμφιχέω, περιχέω, ἐπιχέω, ἐν τμήσει, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα Ὀδ. Θ. 278. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., περιχέομαι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι Ἰλ. Ψ. 764· μ. αἰτ. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφὴ Ἰλ. Β. 41· τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη Ὀδ. Δ. 716· ἀμφιχυθὲν γῆρας Μίμν. 5· ἀμφὶ δὲ σποδὸν κάρα κεχύμεθα Εὐρ. Ἱκ. 826. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ Λατ. circumfundi, περιπτύσσομαι· ἀμφιχυθεὶς πατέρα Ὀδ. Π. 214· ἀπολ., Χ. 498.

ἀμφιχολόομαι, παθ., εἶμαι ὠργισμένος ἕνεκά τινος, μ. γεν. πράγμ., Γρηγ. Ναζ.

ἀμφιχορεύω, περιχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα, Εὐρ. Ἀποσπ. 596, Ἀνθ. Π. 9. 83.

ἀμφιχρίομαι, μέσ., περιχρίομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ χρίσομαι Ὀδ. Ζ. 219.—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Βυζ.

ἀμφίχρῡσος, ον, ἐπίχρυσος πανταχόθεν, φάσγανον Εὐρ. Ἑκ. 543.

ἀμφίχῠτος, ον, περικεχυμένος ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν, τεῖχος ἀμφίχυτον, «περικεχυμένον κύκλῳ πολλῷ τῷ χώματι εἰς ὕψος, τὸ καὶ χωστὸν λεγόμενον» (Σχολ.), Ἰλ. Υ. 145, πρβλ. Ἑλλάνικ. ἐν Σχολ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ.

ἀμφίχωλος, ον, χωλὸς κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, Ἀνθ. Π. 6. 203.

ἀμφιψηλαφάω, ψηλαφῶ πανταχόθεν, Θεοφίλ. Βουλγ. τόμ. Γ', σ. 705.

ἀμφοδάρχης, ὁ, ἐπιστάτης μιᾶς ἀμφόδου, Φίλ. Βελοπ. σ. 93. 8.

ἀμφοδευτικός, ή, όν, ὁ ἑκατέρωθεν ὁδευτικός, Γαλην. τόμ. 19. σ. 104.

ἀμφοδέω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἁμαρτάνω, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀδροτάζομεν**.

ἀμφοδικός, ή, όν, ἐνόδιος, κελεύθων ἀμφοδικῶν Μανέθ. 4. 252.

ἀμφόδιον, τό, μικρὰ ἄμφοδος, Λουκ. Ρητ. διδ. 24.

ἄμφοδον, τό, πᾶσα ὁδός, ἥτις φέρει περί τινα τόπον ἢ περί τινα συνοικίαν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 304, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. 9. 36, Κ. Δ.:—ὡσαύτως **ἄμφοδος**, ἡ, Κλήμ. Ἀλεξ. 257. **2)** συνοικία περιβαλλομένη ὑπὸ ὁδῶν, καὶ ἐπομ. = τῷ Λατ. vicus, τμῆμα ἢ συνοικία πόλεώς τινος, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ιζ', 27).

ἀμφοδο-ποιέω, κατασκευάζω ἀμφόδους, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 601.

ἀμφ-όδους, = **ἀμφώδων**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 785.

ἄμφοισμα, τό, περιστροφή, Πάππου προοίμ. εἰς Ἀπολλ. Περγ. σ. 17. 2.

ἀμφοιστικός, ή, όν, κυκλικός, αὐτόθι.

ἀμφόνη, ἡ, «ἀκρατής, ἁμαρτωλός, μὴ δυναμένη νηστεῦσαι» Ἡσύχ.

ἀμφορεᾱφορέω, = φέρω ἀμφορέας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285.

ἀμφορεᾱ-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀμφορέας, Μενάνδ. Ραπ. 6.—«ἀμφορεαφόρους, τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας» Σουΐδ.

ἀμφορείδιον (οὐχὶ **-ίδιον**), τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 202, κτλ.

ἀμφορεύς, έως, ὁ, αἰτ. ἀμφορέα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285· πληθ. **ἀμφορῆς** ὁ αὐτ. Νεφ. 1203:—εἶδος ὑδρίας μετὰ στενοῦ λαιμοῦ (στενόστομον τὸ τεῦχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107, πρβλ. ἴσθμιον III), Ἡρόδ. 4. 163, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203, κτλ.· ἐν χρήσει διὰ διαφόρους σκοπούς, ἰδίως δὲ πρὸς ἐναπόθεσιν οἴνου καὶ γάλακτος, Ἀριστοφ. Πλ. 808· ἢ ὕδατος, Εὐρ. Κύκλ. 327, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285· πρὸς ἐναπόθεσιν στέατος ἢ τεταριχευμένων ἰχθύων, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 28· ὡσαύτως κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τοῦ νεκροῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 303. **II.** μέτρον ὑγρῶν = τῷ **μετρητής** (Φιλύλλ. ἐν «Δωδεκάτῃ» 1, Μοῖρ., κτλ.), ἰσούμενον 1 ½ Ρωμαϊκ. amphorae ἢ σχεδὸν 9 γαλλώνια, Ἡρόδ. 1. 51, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 48 καὶ 53, Δημ., κτλ. (συντετμ. τύπος τοῦ **ἀμφιφορεύς**, ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε δύο λαβάς).

ἀμφορικός, ή, όν, ὅμοιος ἀμφορεῖ, ἀμφ. κάδος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1032.

ἀμφορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀμφορεύς**, Δημ. 617. 19.

ἀμφορίτης ἀγών [ῑ], ὁ, ἀγὼν ἐν ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον βαστάζοντες ἀμφορεῖς, τὸ δὲ ἆθλον ἦτο εἷς ἀμφορεύς, Καλλίμ. (Ἀποσπ. 80) παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Πινδ. Ο. 7. 156: πρβλ. Μυλλέρ. Αἰγινητ. σ. 24, καὶ ἴδε τὴν λέξ. **ὑδρία**.—Ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 95. 3 εὕρηται καὶ **ἀμφιφορίτης**.

ἀμφοτεράκις, ἐπίρρ. ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους, Ἀριστ. Προβλ. 11. 31.

ἀμφοτέρῃ, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους, Ἡρόδ. 1. 75., 7. 10, 2.

ἀμφοτερίζω, εἶμαι κατὰ δύο τρόπους χρήσιμος, ἀμφοτερίζει τῇ χρείᾳ, περὶ σύκων ἅπερ καὶ ἐπιδένδρια καὶ ἐξηραμμένα εἶναι ἥδιστα. Ἰουλιαν. 393B. — Παρὰ Στράβ. 265 διωρθώθη ἐκ χειρογρ. **ἀφορίζουσι**.

ἀμφοτερό-βλεπτος, ον, ὁ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη βλέπων, προφυλακτικός, ἀναποφάσιστος, Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. II. 1. 224.

ἀμφοτερό-γλωσσος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους ὁμιλῶν, ὁ διττῶς λαλῶν, δίγλωσσος, περὶ τοῦ Ζήνωνος τοῦ εὑρόντος τὴν διαλεκτικήν, Τίμων παρὰ Πλουτ. Περικλ. 4.

ἀμφοτερο-γνώμων, ον, ὁ διπλῆν ἔχων γνώμην, ἀμφίβολος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 216.

ἀμφοτερο-δέξιος, ον, = **ἀμφιδέξιος**, Ἑβδ. (Κριτ. γ', 15), Ἀρισταίν. 1. 8.

ἀμφοτερο-δεξιότης, ἡ, ἐπιδεξιότης, Θεόδ. Στουδ. σ. 340.

ἀμφοτερο-δύναμος, ον, ὁ ἔχων διττὴν δύναμιν. «Δύναταί τις καὶ ἄλλος Δία μὲν ἐκλαβέσθαι εἰς νοῦν, ὃς ἀμφοτεροδύναμός ἐστιν, ἀγαθά τε δυνάμενος καὶ κακά» Εὐστ. 1363. 29.

ἀμφοτερο-θαλής, = ἀμφιθαλής.

ἀμφοτερό-πλοος, ον, συνηρ. **-πλους, ουν**, ὁ ἀμφοτέρωθεν πλευστός, γῇ Πολυδ. Θ'. 18. **2)** τὸ **ἀμφοτερόπλουν** (ἐνν. ἀργύριον ἢ δάνειον), ναυτοδάνειον ἐπὶ ὑποθηκεύσει τοῦ πλοίου, ὁπότε ὁ δανειστὴς διέτρεχε κίνδυνον διά τε τὴν ἄνοδον καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἢ κάθοδον, ἐδάνεισα Φορμίωνι κ' μνᾶς ἀμφοτερόπλουν εἰς τὸν Πόντον Δημ. 908. 20, κτλ.:—«Ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται» Ἁρποκρ.: — ὁπόταν δὲ διέτρεχε κίνδυνον μόνον διὰ τὴν ἄνοδον τοῦ πλοίου, ἡ λέξις ἣν μετεχειρίζοντο ἦτο **ἑτερόπλουν**, ἴδε Βοίκχιον Π. Οἰ. 1. 176 κέξ.· πρβλ. **ναυτικόν**.

ἀμφότερος, α, ον, (ἄμφω) σπαν. καθ' ἑνικόν, ἕκαστος ἢ οἱ δύο ὁμοῦ, Λατ. uterque (ἀντιτίθεται τῷ **ἑκάτερος**, Λατ. uter = καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος χωριστά), ἀμφοτέρας κοινὸν αἶας, κοινὸν καὶ εἰς τὴν μίαν χώραν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, Αἰσχύλ. Πέρσ. 131· ποίημα ἢ πάθος ἢ ἀμφότερον, ἤτοι μετέχον ἀμφοτέρων, Πλάτ. Σοφ. 248D, πρβλ. Ἱππ. Μείζ. 302E κέξ., Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4. **2)** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον κατ' οὐδ. **ἀμφότερον**, ὡς ἐπίρρ. ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν **τε .., καί**, ὡς, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής, κατ' ἀμφότερα καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ κρατερὸς πολεμιστής, Ἰλ. Γ. 179· κεῖται δὲ οὕτως ἀμετάβλητον δι' ὅλας τὰς πτώσεις, ὡς, ἀμφ. γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα .., Ἰλ. Δ. 60· οὕτως, **ἀμφότερον** ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν συνδεσμ. **τε .., δὲ ..**, Πινδ. Π. 4. 140: παρομοίως τὸ οὐδ. πληθ., ἀμφότερα μένειν τε πέμπειν τε Αἰσχύλ. Εὐμ. 480, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 68C, κτλ.·—ἑπομένων τῶν συνδ. **καὶ .., καὶ ..** Πλάτ. Ἴων 541B· ἀλλὰ καὶ τῶν **τε .., ἢ ..**, Πινδ. Ο. 1. 166. **3)** ὁ δυϊκὸς εἶναι συχνότερος παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ὁ πληθ. εἶναι ὁ κοινότατος πάντων, ὡς ἐν πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι·—πληθ. μετὰ δυϊκοῦ ὀνόματος, χεῖρε πετάσσας ἀμφοτέρας Ἰλ. Φ. 115.—Φράσεις: **κατ' ἀμφότερα**, κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἀμφοτέρωθεν, Λατ. utrimque, Ἡρόδ. 7. 10, 2, Πλάτ. Παρμ. 159A· ἀνθ' οὗ ἐν Θουκ. 1. 13 **ἀμφότερα**· ὡσαύτως **ἀμφοτέρῃ** ἢ **ἀμφοτέρωθι**, ἅπερ ἴδε:—**ἐπ' ἀμφότερα**, πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, ἀμφοτέρως, Λατ. in utramque partem, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ Θουκ.· οὕτως **ἀμφότερα**, ἀπολ., κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, Θουκ. 1. 13:—**ἀπ' ἀμφοτέρων**, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Λατ. ex utraque parte, Ἡρόδ. 7. 97· οὕτως, **ἀμφοτέρωθεν**, ὃ ἴδε· οὕτω **παρ' ἀμφοτέρων** Διόδ. 16. 7., 19. 4, καὶ ἀλλ.:—**μετ' ἀμφοτέροισι**, ὁ εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου (ὁ Meineke ἔχει: μ. προτέροισι), Θεόκρ. 12. 12:—**ἀμφοτέροις βλέπειν** (ἐνν. ὄμμασι), Καλλ. Ἐπιγράμμ. 31. 6· **ἀμφοτέραις**, Ἐπ. **-ῃσι** (ἐνν. **χερσί**), Ὀδ. Κ. 264· **ἐπ' ἀμφοτέροις βεβακὼς** (ἐνν. **ποσὶν**) Θεόκρ. 14. 66.

ἀμφοτερόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν καλῇ καταστάσει, ὁ βλέπων καλῶς, Κυρίλλ. Σκυθοπ. Βίος Σάβ. 46.

ἀμφοτερό-χωλος, ον, **ἀμφίχωλος**, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. **ἀμφιγυήεις**.

ἀμφοτέρωθεν (ὡσαύτως **-θε**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 24), ἐπίρρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, Λατ. ex utraque parte, utrinque, Ἰλ. Ε. 726, Ἡρόδ. 2. 29, καὶ Ἀττ. **2)** κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἄκρας, Ὀδ. Κ. 167.

ἀμφοτέρωθι, ἐπίρρ., κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, Ξεν. Ἀπομ. 3. 4, 12.

ἀμφοτέρως, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους, Πλάτ. Γοργ. 469A, καὶ ἀλλ.

ἀμφοτέρωσε, ἐπίρρ., πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, γεγωνέμεν ἀμφ. Ἰλ. Θ. 223, Λ. 6.

ἀμφουδίζειν, κατεδαφίζειν.

ἀμφ-ουδίς, ἐπίρρ., μόνον ἐν Ὀδ. Ρ. 237: κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας· «τὸ ἀμφουδὶς οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀμφ' οὖδας πλὴν ὡς αὐτὸ ἐπίρρημά ἐστιν ἐκεῖθεν παραχθέν· λέγει δέ, ἀμφουδὶς ἐρεῖσαι, τὸ πρὸς τῇ γῇ ῥῖψαι καὶ ἔστι ταὐτὸν τὸ πρὸς γῆν ἐλάσαι· εἰ δὲ γράφεται ἀείρας, εἴη ἂν ὁ νοῦς τοιοῦτος, ὡς ἐβουλεύσατο ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ ἀνέλοι τὸν κακόν, ἢ ἀείρας ἀμφουδίς, τουτέστιν ἐκ γῆς πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειε τὴν ἐκείνου κεφαλήν» Εὐστ. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **ἀμφίς** II, **οὖδας**, ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ **ἀμφί** παραγωγή).

ἀμφράσσαιτο, ποιητ. εὐκτ., ἀόρ. α' τοῦ **ἀναφράζομαι**. Ὀδ. Τ. 390.

ἀμφυλάω, περιυλακτῶ, ἢ ὑλακτῶ τινα, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 5. 20.

ἀμφύπαρκτος, ον, ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων, Μιχ. Γλυκ. Χρον. σ. 69.

ἀμφύσκη, «τῇ χειρὶ κυρτωθείσῃ, οἱ δὲ πτύον κοπροβόλον» Ἐτυμ. Μ. 94. 3.—«... ἔνιοι δὲ τὸ λεῖκνον» Ἡσύχ.

ἄμφω, τώ, τά, τώ, ὡσαύτως οἱ, αἱ, τά· γεν. **ἀμφοῖν** Σοφ. Φ. 25, κτλ.· δοτ. **ἀμφοῖν** ὁ αὐτ. Α. 1264, κτλ.: — καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, ἀμφότεροι, οὐ μόνον ἐπὶ ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο στρατῶν ἢ ἐθνῶν, Ἰλ. Α. 364., Β. 124:—Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται μόνον ὀνομ. καὶ αἰτ. **ἄμφω**: — ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς συχνάκις συνδυάζεται μετὰ πληθυντικοῦ ὀνόματος ἢ ῥήματος:—ἐξ ἀμφοῖν = ἐξ ἀλλήλοιν, Σοφ. Ο. Κ. 1425. Ἐνίοτε ἡ λέξις εἶναι ἄκλιτος, ὡς τὸ **δύο**, Ruhnk Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 15, Θεόκρ. 17. 26. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἀμφί**, κτλ.: πρβλ. **ἀμφότερος**· Σανσκρ. ubhâu, Λατ. ambo· Γοτθ. bai, bajôps· Παλαιοσκανδιναυ. badir· Παλ. Ὑψ. Γερμ. beidê, (ἀγγλ. both), Σλαυ. oba, κτλ.).

ἀμφώβολος, ὁ, (ὀβολὸς) ἀκόντιον ἢ ὀβελὸς (σοῦβλα) μὲ διπλῆν αἰχμήν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1133: — **ἀμφώβολα** παρὰ Σοφ. (Ἀποσπ. 835) παρ' Εὐστ. 1405. 30 ἑρμηνεύεται: αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. Πρβλ. **πεμπώβολον**.

ἀμφώδων, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδοὺς) ὁ ἔχων ὀδόντας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σιαγόναις, ὡς πάντα τὰ σαρκοφάγα ζῷα, ἐνῷ τὰ μηρυκαστικὰ εἶναι οὐκ ἀμφώδοντα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 50, πρβλ. Μορ. Ζ. 3. 2, 18. Ἱστ. Ζ. 1. 16, 18 καὶ ἀλλ. **II.** ὡς οὐσ., ὁ ὄνος Λυκόφρ. 1410. — Ὁ τύπος **ἀμφόδων** εἶναι κοινὸς ἐν τοῖς χειρογρ. καὶ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι, πρβλ. καὶ **ἀμφόδους**.

ἀμφώης, ες, (οὖς) = **ἄμφωτος**, Θεόκρ. 1. 28, πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ.

ἀμφωλένιον, τό, (ὠλένη) = ψέλλιον, περιβραχιόνιον, «βραχιόλι» Ἀρισταίν. 1. 25.

ἄμφωμος, ον, «ἀμφώμοις, ἀναβλήμασι, ἀναθήμασι,» Ἡσύχ.

ἀμφωμοσία, ἡ, (ὄμνυμι, ὀμόσαι) = **ἀμφιορκία**· «ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προομόσῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ· λέγεται δὲ καὶ ἀμφιορκία» Ἡσύχ.

ἄμφωτις, ιδος, ἢ **ἀμφωτίς, ίδος**, ἡ, (οὖς) καδίσκος δίωτος, δηλ. ἔχων δύο λαβάς, Φιλητ. 35· — ἐν Ἐτυμολ. Μ. 94, 7, κακῶς, ἄμφωξις. **II.** μάλλινον ἢ δερμάτινον κάλυμμα τῶν ὤτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 101· ἐφόρουν δὲ τὸ κάλυμμα τοῦτο οἱ νεαροὶ πύκται ὡς σκεπαστήριον τῶν ὤτων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀσκήσεως, Πλουτ. 2. 38A, 706D· πρβλ. **λακωνίζω**.

ἄμφωτος, ον, (οὖς) ὁ ἔχων δύο ὦτα, ἤτοι δύο λαβάς, Ὀδ. Χ. 10.

ἀ-μώμητος, ον, ὁ μὴ μωμηθείς, ἄμεμπτος, Ἰλ. Μ. 109, Ἀρχίλ. 5. 2· ἀμ. σοφιστὴς Συλλογ. Ἐπιγρ. 2529· ἐν χρήσει ἐν ἐπιταφίοις, 4642 καὶ ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἡρόδ. 3. 82.

ἀμωμίς, ίδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ὁμοιάζοντος τῷ **ἀμώμῳ**, Διοσκ. 1. 14.

ἀμωμίτης [ῑ], ὁ, ὅμοιος ἀμώμῳ, εἶδος **λιβάνου** Διοσκ. 1. 81.

ἄμωμον, τό, Λατ. amomum, Ἰνδικόν τι ἀρωματικὸν φυτόν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 105, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 7, 2, πρβλ. Βοσσίου Οὐεργ. Ἐκλογ. (Βουκολ.) 3. 89., 4. 25.

ἄ-μωμος, ον, ἄνευ μώμου ἢ ἐλαττώματος, ἄμεμπτος, Σιμων. Ἰαμβ. 4, Ἡρόδ. 2. 177· κάλλει Αἰσχύλ. Πέρσ. 182· ἐν χρήσει ἐν ἐπιταφίοις, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1974, καὶ ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-μως** Ἐκκλ.

ἀμωμότης, ἡ, ἁγνότης, Ἰω. Χρυσ. τόμ. Ε', σ. 928, Σύμμ. Ψελ. 25. 1, Ὠριγ. II. 1588C.

ἀμώνη, ἡ, «ἀμώνας, τὰς ἀνεμώνας, Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

ἀμωρέα, ἡ, εἶδος ῥαφανῖδος, Ἀθήν. 56F.

ἄμωρος, «πλακοῦντος εἶδος» Ἡσύχ.

ἀμώσας, «κρεμάσας, Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀμῶς ἢ **ἀμῶς**, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀπηρχαιωμ. **ἀμὸς = τίς**, μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ἀμωσγέπως** (διαφθαρὲν εἰς ἄλλως γέ πως Ἰακωψ. Παράρτ. εἰς τὰ τοῦ Πόρσωνος Adversaria 311), κατά τινα τρόπον, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, κἄπως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 429, Λυσίας 130. 22, Πλάτ. Πρωτ. 323C, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἀμός**).

ἄμωτον, τό, = **καστάνειον** Ἀθήν. 54D.

ἄν, Ἐπ. καὶ Λυρ. **κε** ἢ **κεν**, Δωρ. **κα** (ᾱ), ἀμφότερα ἐγκλιτικά. — Τὸ μόριον τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφρασθῇ διὰ μιᾶς λέξεως· ἕνεκα τῆς ποικίλης αὐτοῦ χρήσεως ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ σημασία ὁρίζεται ἑκάστοτε ἐκ τῆς συντάξεως αὐτοῦ. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ **κε** εἶναι πολὺ συνηθέστερον τοῦ **ἄν**, ἀλλ' ἄνευ ἐπαισθητῆς διαφορᾶς σημασίας: ἴδε τὸ **κε**. [Τὸ **ἄν** ἔχει ἀείποτε τὸ ἄλφα βραχύ, (ᾰ): τὰ χωρία ὅσα ἀνεφέροντο ὡς ἔχοντα τὸ ἄλφα μακρὸν (ᾱ) θεωροῦνται νῦν ὑπὸ τῶν κριτικῶν ὡς ἔχοντα ἐσφαλμένην γραφήν.] Τὰ κατωτέρω λεγόμενα περὶ τοῦ **ἄν** ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ **κε** παρ' Ἐπικοῖς, πλὴν ὅπου τοὐναντίον ῥητῶς λέγεται.

Τὸ **ἄν** δὲν συντάσσεται μεθ' ὁριστικῆς ἐνεστῶτος ἢ πρκμ. ἐν τῇ δοκίμῳ Ἑλληνικῇ (ἴδε Α. IV) καὶ οὐδέποτε μετὰ προστακτικῆς. Περὶ παραδειγμάτων ἐν οἷς τὸ **ἄν** κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται ὁριστικῇ ἐνεστῶτος ἴδε κατωτ. Δ. I. 3, καὶ III. Ὑποτιθέμενά τινα παραδείγματα τοῦ **ἄν** μετὰ προστ. ἤδη διωρθώθησαν ἢ ἄλλως πως ἐξηγήθησαν: ἴδε Λ. Δινδορφ. Ξεν. Ἀν. 1. 4. 8.

Τρεῖς χρήσεις τοῦ **ἄν** πρέπει νὰ διακρίνωνται μετ' ἀκριβείας ἐν τῇ συντάξει αὐτοῦ: **Α.** ἐν συνδυασμῷ μετὰ ὑποθετικῶν, ἀναφορικῶν, χρονικῶν καὶ τελικῶν λέξεων. **Β.** ἐν τῇ ἀποδόσει. **Γ.** ἐν ἐπαναληπτικαῖς προτάσεσι.

Α. **I.** ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ: — ὁπόταν τὸ ῥῆμα εἶναι καθ' ὑποτακτικήν, τὸ **ἄν** κανονικῶς ἀκολουθεῖ τὸν σύνδεσμον **εἰ**, μετ' ἀναφορικῶν καὶ χρονικῶν λέξεων ἐν προτάσεσι περιεχούσαις τὸν ὅρον ὑφ' ὃν γενήσεταί τι ἢ τὰς περιστάσεις ἐξ ὧν ἐξαρτᾶταί τι· ἐνίοτε δὲ ἀκολουθεῖ καὶ τελικὰ μόρια. Ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει τὸ **ἄν** φαίνεται ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν ἀναφ. λέξιν καὶ συνάπτεται μετ' αὐτῆς, οἷον, **ὃς ἄν**, quicumque, **πρὶν ἄν**, **ἕως ἄν**, **ὅπως ἄν**, κτλ.· καὶ συχνάκις συγχωνεύεται μετ' αὐτῆς ὡς **ἐάν**, **ἤν**, ἀντὶ **εἰ ἄν**· **ἐπεάν**, **ἐπήν**, ἀντὶ **ἐπεὶ ἄν**, κτλ.: ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Λατ. cumque. **1)** ἐν τῇ προτάσει τοῦ ὑποθ. λόγου μετὰ τοῦ **εἰ**. Παρ' Ἀττ. τὸ **εἰ ἄν** συγχωνεύεται εἰς **ἐάν**, **ἤν**, ἢ **ἄν** (ᾱ): Ὁ Ὅμ. ἔχει συνήθως **εἴ κε** (ἢ **αἴ κε**), ἐνίοτε δὲ **ἤν** (σπανίως **εἰ ἄν**). Ἡ πρότασις οὕτως εἰσαγομένη ἐκφράζει ὑποθετ. κατάστασιν. ἐν τῷ μέλλοντι (μετ' ἀποδ. κατὰ μέλλ. χρόν.) ἢ ἐν γένει κατάστασιν (μετ' ἀποδόσεως ἐπαναλαμβανομένης πράξεως): εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί, γνώσῃ ἔπειθ', κτλ., ἐὰν οὕτω πράξῃς, κτλ., Ἰλ. Β. 364· ἤν ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν = ἐὰν πλησιάσῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου..., Εὐρ. Ἄλκ. 671. **2)** ἐν ὑποθετικαῖς, ἀναφορικαῖς ἢ χρονικαῖς προτάσεσι. Καὶ ἐνταῦθα τὸ **ἄν** συγχωνεύεται μετὰ τῶν **ὅτε**, **ὁπότε**, **ἐπεὶ** καὶ **ἐπειδή**, ὥστε γίνεται **ὅταν**, **ὁπόταν**, **ἐπὴν** ἢ **ἐπὰν** (Ἰων. **ἐπεάν**), καὶ **ἐπειδάν**. Ὁ Ὅμ. ἔχει **ὅτε κε** (ἐνίοτε **ὅτ' ἄν** οὐχὶ **ὅταν**), **ὁππότε κε** (ἐνίοτε **ὁπότ' ἄν** ἢ **ὁππότ' ἄν**), **ἐπεί κε** (**ἐπεὶ ἄν**, Ἰλ. Ζ. 412), **ἐπήν**· ὡσαύτως **εὖτ' ἄν**· ἴδε καὶ **εἰσόκε** (εἰς ὅ κε). Ἡ ὑποθετικὴ ἢ ἀοριστολογικὴ δύναμις τοῦ μορίου εἶναι ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ ὡς ἐν τῇ κοινῇ προτάσει ὑποθ. λόγου: τάων ἥν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν, ἡντιναδήποτε ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμήσω.., Ἰλ. Ι. 397· ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι, ὁπόταν δὲν θὰ ἔχω δύναμιν.., Σοφ. Ἀντ. 91· ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος.., ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, ὁστισδήποτε ἄλλο κρύπτει ἐν τῷ νῷ καὶ ἄλλο λέγει διὰ τῆς γλώσσης, Ἰλ. Ι. 312, ἴδε Δημ. 42. 2, Θουκ. 1. 21. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν κατ' ἀμφοτέρας τὰς μνημονευθείσας συντάξεις (1 καὶ 2) ἄνευ τοῦ **ἄν**, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην ἤσκησαν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί, ὡς Σοφ. Αἴ. 496, Ἀριστοφ. Ἱππ. 698: τὸ **μέχρι** καὶ τὸ **πρὶν** συντάσσονται ἐνίοτε ὑποτακτικῇ ἄνευ τοῦ **ἄν** καὶ παρὰ πεζοῖς ἔτι, π. χ. Θουκ. 1. 137., 4. 16 (μέχρι οὗ), Πλάτ. Φαίδων 62C, Αἰσχίν. 62. 15. **3)** ἐνίοτε ἐν τελικαῖς προτάσεσι μετὰ τῶν μορ. **ὡς**, **ὅπως** καὶ (Ἐπ.) **ὄφρα**, σαώτερος ὥς κε νέηαι Ἰλ. Α. 32· ὄφρα κεν εὕδῃ Ὀδ. Γ. 359· ὅπως ἂν φαίνηται κάλλιστος Πλάτ. Συμπ. 199A· μηχανητέον ὅπως ἂν διαφύγῃ ὁ αὐτ. Γοργ. 481A (ἔνθα τὸ **ὅπως** μετὰ ὁριστ. μέλλοντος εἶναι ἡ κανονικὴ σύνταξις). **Ἵνα** οὐδέποτε λαμβάνει τὸ **ἄν** ἐν τελικαῖς προτάσεσιν: ἐν Ὀδ. Μ. 156 τὸ **κε** ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα· ἐν δὲ Εὐρ. Ι. Α. 1579, τὸ **ἵνα** εἶναι τοπικὸν καὶ σημαίνει **ὅπου**. **Μὴ** = μήπως, λαμβάνει τὸ **ἄν** μόνον μετ' εὐκτ. ἐν ἀποδόσει, ὡς ἐν Σοφ. Τρ. 631, Θουκ. 2. 93. (Παραδείγματα τοῦ **ἄν** ἢ τοῦ **κε** μεθ' ὑποτακτ.. ὡς: ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι Ἰλ. Α. 324, καί: ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ζ. 448, ἀνήκουσι κατωτέρ. Β. II).

II. Παρ' Ἐπ. ἐνίοτε μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ ὡς μεθ' ὑποτακτικῆς, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο Ὀδ. Θ. 352· ὥς κε.. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς ὅντινα θὰ ἤθελεν, Ὀδ. Β. 54. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ **κε** ἢ τὸ **ἄν** δὲν ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ ῥήματος. Ὁ Ἡρόδ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται οὕτω τὸ **ἄν** ἐν τελικαῖς προτάσεσιν, ὡς ἐν 1. 75, 99: — ἐν Ὀδ. Ψ. 135 ὥς κέν τις φαίη. τὸ **κεν** ἀνήκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει ῥῆμα ὡς ἐν τῷ: ὡς δ' ἂν ἥδιστα ταῦτα φαίνοιτο Ξεν. Κύρ. 7. 5, 81. — Ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἐκδόσεων Ἀττικῶν συγγραφέων ὀλίγα παραδείγματα ὑπάρχουσιν, ἐν οἷς ἀναφορ. ἢ χρον. λέξις παρακολουθουμένη ὑπὸ προτάσεως πλαγίου λόγου διατηρεῖ τὸ **ἄν**, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε μεθ' ὑποτακτ. ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ· π. χ. Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 6, Πλάτ. Φαίδων 101D (ἴδε Σταλλβ.), Δημ. 865. 24 (ἔνθα ἔτι καὶ τὸ ἐπειδὰν δοκιμασθείην διετήρησεν ὁ Βέκκερος).

III. σπανίως μετὰ τοῦ **εἰ** καὶ τῆς ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ἐν τῇ προτάσει ὑποθ. λόγου, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἐπ., καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ οὐχὶ συχνάκις. **1)** μετὰ ὁριστ. μέλλοντος ὡς μετὰ ὑποτακτ.: αἴ κεν Ἰλίου πεφιδήσεται Ἰλ. Ο. 213· οἵ κέ με τιμήσουσι Α. 175, πρβλ. Ὀδ. Π. 282. **2)** ἅπαξ μεθ' ὁριστ. παρῳχ. χρόνου εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος Ἰλ. Ψ. 526.

IV. ἐν τῷ μεταγ. Ἑλληνισμῷ, ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ., **ἐάν**, **ὅταν**, κτλ., συντάσσεται μετὰ πάντων τῶν χρόνων τῆς ὁριστ.: ἐὰν οἴδαμεν Ἐπιστ. Ἰω. Α', ε', 15· ὅταν κατέβη ἡ δρόσος Ἑβδ. Ἀριθμ. ιά, 9).

Β. ΕΝ ΤΗ ΑΠΟΔΟΣΕΙ: Ἐνταῦθα τὸ **ἄν** ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα καὶ δηλοῖ ὅτι ἡ ἐν τῷ ῥήματι ὑπάρχουσα ἔννοια ἐξαρτᾶται ἔκ τινος ὅρου ἐκφραζομένου ἢ ὑπονοουμένου. Οὕτως, **ἦλθεν** = ἦλθε· **ἦλθεν ἄν** = θὰ εἶχεν ἔλθῃ (ὑπὸ ὅρους τινάς, οἵτινες δυνατὸν νὰ ὁρίζωνται ἢ μή), ἑπομ. = ἠδύνατο νὰ εἶχεν ἔλθῃ: — **ἔλθοι** = εἴθε νὰ ἔλθῃ· **ἔλθοι ἄν** = θὰ ἤρχετο (ὑπό τινας ὅρους), καὶ ἑπομ. δυνατὸν νὰ ἔλθῃ.

I. ΜΕΘ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ: **1)** μετὰ ἱστορικῶν χρόνων, τὸ πλεῖστον παρατ. καὶ ἀόρ. **α)** ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθ. λόγων· ὅτε ἡ μὲν πρότασις παριστᾷ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν παρελθόντος ἢ παρόντος ὅρου, ἡ δὲ ἀπόδοσις ἐκφράζει τί ἤθελε γείνῃ ἢ θὰ εἶχε γείνῃ, ἂν ὁ ὅρος ἤθελεν ἐκπληρωθῇ ἢ ἤθελεν εἶναι ἐκπεπληρωμένος. Ὁ παρατ. μετὰ τοῦ **ἄν** ἀναφέρεται εἰς τὸ παρὸν ἢ εἰς συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι (παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε τὸ δεύτερον)· ὁ δὲ ἀόρ. ἁπλῶς εἰς πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι· ὁ δὲ (σπάνιος) ὑπερσυντέλ. εἰς πρᾶξιν τετελεσμένην ἐν τῷ παρελθόντι ἢ τῷ παρόντι: Πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο, θὰ ἦτο κατὰ πολὺ ἔτι παραδοξότερον, ἂν ἤθελον τιμᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 489B· οὐκ ἂν νήσων ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, δὲν θὰ ἐγίνετο κύριος νήσων ἐὰν δὲν εἶχε καὶ ναυτικήν τινα δύναμιν, Θουκ. 1. 9· εἰ τότε ταύτην ἔσχε τὴν γνώμην... οὐδὲν ἂν ὧν νυνὶ πεποίηκεν ἔπραξεν, ἂν τότε εἶχε φθάσῃ εἰς ταύτην τὴν γνώμην, δὲν ἤθελε

πράξη ὅσα ἔχει κάμη τώρα, Δημ. 41. 18· ὃ εἰ ἀπεκρίνω, ἱκανῶς ἂν ἤδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκη, θὰ εἶχον μάθη ἤδη.., Πλάτ. Εὐθύφρ. 14C, ἴδε Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4 (ἔνθα συνδυάζονται ἀόρ. καὶ παρατ.). Ἐπὶ ζωηρᾶς ἐκφράσεως μετὰ παρατατικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρὸν ἐν τῇ προτάσει, ὁ ἀόρ. τῆς ὁριστ. μετὰ τοῦ ἂν ἐν τῇ ἀποδόσει (οἷον εἶπεν ἄν, ἢ ἀπεκρίνατ' ἄν), ἐνίοτε σημαίνει: ἤθελεν (ἀμέσως) ἀποκριθῇ, ἴδε Πλάτ. Γοργ. 447D, Συμπ.199D, Εὐθύφρ.12D. β) ἡ πρότασις αὐτὴ συχνάκις ἐξυπακούεται: τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο, διότι δὲν θὰ εἶχον ἀνεγείρη τὸ τεῖχος... (ἐὰν δὲν εἶχον κερδήση τὴν μάχην), Θουκ.1.11· πολλοῦ γὰρ ἂν ἦν ἄξια, διότι (ἐὰν εἶχεν οὕτως) θὰ ἦσαν μεγάλης ἀξίας, Πλάτ. Πολ. 374D· οὐ γὰρ ἦν ὅ,τι ἂν ἐποιεῖτε, διότι οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνασθε νὰ πράξητε (ἂν ἠθέλετε δοκιμάση), Δημ. 240.15. γ) χωρὶς νὰ ἐξυπακούηται ὡρισμένη τις πρότασις, ὥστε ἡ ὁριστ. μετὰ τοῦ ἂν ἐκφράζει τί θὰ ἦτο πιθανὸν νὰ συνέβαινε, τί θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε συμβῇ (καὶ ἴσως πράγματι συνέβη) ἐν τῷ παρελθόντι καὶ οὕτω σχηματίζεται παρῳχημένη δυνητικὴ ἔγκλισις οὕτως εἰπεῖν: ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν ὑποφθάμενος, διότι ἢ ζῶντα θὰ τὸν ἀπαντήσῃς ἢ ὁ Ὀρέστης ἴσως ἤδη ἔχει φονεύση αὐτὸν πρὸ σοῦ, Ὀδ. Δ. 546· ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι, πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις εἶδε τοῦτο (τοὺς «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας») θὰ ἐπεθύμησε σφόδρα νὰ ἦτο πολεμιστής, Ἀριστοφ. Βάτ.1022· ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν, ὅ ἐ. ἴσως θὰ ἦλθε.., Σοφ. Ο. Τ. 523, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 265B· τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες (ἐνν. διέβησαν), ἴσως καὶ νὰ διέβησαν πλεύσαντες εἰς αὐτὴν (τὴν Σικελίαν) κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, Θουκ. 6. 2. Παραδείγματα ὁποῖον τὸ ἐν Ἰλ. Δ. 421, ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν (=ἐσωτερικὸς φόβος θὰ εἶχε καταλάβη καὶ τὸν ἰσχυρὰν καρδίαν ἔχοντα (ἂν εἶχεν ἀκούση τὸν ἦχον)—ἢ (κάλλιον) φόβος ἠδύνατο πολὺ καλὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὸν ἰσχυρὰν καρδίαν ἔχοντα (εὐθὺς ὡς θὰ ἤκουε)—), δεικνύουσι φυσικὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ γ εἰς τὸ β. Πρέπει δὲ νὰ ἔχωμεν ἐν νῷ ὅτι ἡ πλήρης ὑποθετικὴ πρότασις (α) δὲν περιλαμβάνει ἀναγκαίως τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀποδόσει ἐνέργεια δὲν τελεῖται (ἢ δὲν ἐτελέσθη), π.χ. τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα (=εἰ πρώτη ἔλαχεν), θὰ εἶχε πράξῃ τὰ αὐτὰ (ὡς καὶ ἔπραξε) καὶ ἂν ἔτι εἶχε λάβῃ διὰ κλήρου τὴν πρώτην θέσιν, Πλάτ. Πολ. 620D. Ἐν ταῖς συντάξεσι (α) καὶ (β) τὸ ἂν ἐνίοτε παραλείπεται χάριν ῥητορικῆς ἐμφάσεως· ὡς ὅταν λέγωμεν νῦν, ἦτο καλλίτερον ἄν.., ἀντὶ θὰ ἦτο καλλ., Λατ. melius fuerat ἀντὶ melius **fuisset**: εἰ μὴ.. ἦσμεν, φόβον παρέσχεν, προὐξένησε (ἀντὶ ἤθελε προξενήσῃ) φόβον, Εὐρ. Ἑκ.1113· οὕτως ὁ Ὁράτιος: me truncus illapsus cerebro sustulerat.. (ἀντὶ sustulisset). 2) μετὰ ὁριστ. μέλλ.: α) συχνάκις παρ' Ἐπ., ὁπότε ὁ μέλλ. τῆς ὁριστ. λαμβάνει σημασίαν μεσάζουσαν μεταξὺ τοῦ ἁπλοῦ μέλλ. καὶ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἂν (κατωτέρ. III.), ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὃν κεν ἵκωμαι, καὶ πιθανῶς θέλει θυμώσῃ ἐκεῖνος εἰς ὅντινα ὑπάγω.., Ἰλ. Α. 139· καί κέ τις ὧδ' ἐρέει, καὶ κάποιος θὰ εἴπῃ τυχὸν οὕτως, Δ. 176· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω Ὀδ. Γ. 80· οὕτω παρὰ τοῖς λυρικοῖς, Πινδ. Ν. 7.100. β) ὀλίγα παραδείγματα ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς πεζοῖς ἔτι, ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὴν ὁριστ. τοῦ μέλλοντ. μετὰ τοῦ ἄν: ἀπισχυρισάμενοι δὲ σαφὲς ἂν καταστήσετε (ἔνθα ὁ Βέκκερος διώρθωσε **καταστήσαιτε**) Θουκ.1.140· ἥκει, οὐδ' ἂν ἥξει δεῦρο (ὁ Στέφ. ἔχει, **ἥκοι**) Πλάτ. Πολ. 615D, πρβλ. Ἀπολογ. 29C, Ξεν. Ἀν. 2. 5. 13.

II. ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤ., μόνον παρ' Ἐπ. Ἡ Ἐπ. ὑποτακτ., ἥτις ἐν μὴ ἐξηρτημέναις προτάσεσιν εἶναι ἐν χρήσει ὡς ὁ μέλλ. τῆς ὁριστ., δύναται νὰ λάβῃ τὸ **κε** ἢ τὸ **ἂν** ὡς ὁ μέλλων, εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ὅ ἐ. «μπορῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὴν πάρω,» Ἰλ. Α. 324, πρβλ. 205, Γ. 54.

III. ΜΕΤ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ (οὐδέποτε τοῦ μέλλοντος): α) ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικῶν λόγων, ἐν οἷς ἡ πρότασις ἐκφέρεται καὶ αὐτὴ κατ' εὐκτικὴν μετὰ τοῦ **εἰ** ἢ ἄλλης τινὸς ὑποθετικῆς ἢ ἀναφορικῆς λέξεως καὶ ἐκφράζει μέλλοντά τινα ὅρον ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸ σημερινὸν ἐὰν ἤθελεν: ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη Ἰλ. Η. 28· οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον; Πλάτ. Φαίδων 68B:— Παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. εὐκτικῆς μετὰ τοῦ **κε** ἢ **ἂν** εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς ὁ παρατ. καὶ ἀόρ. τῆς ὁριστικῆς μετὰ τοῦ **ἂν** παρ' Ἀττ. (Β. Ι. 1. α), ὁπότε ἐν τῇ προτάσει εἶναι ἢ ἡ κανονικὴ ὁριστικὴ ἢ ἑτέρα εὐκτική: καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο.. εἰ μὴ νόησε, κτλ., δηλ. θὰ εἶχεν ἀπολεσθῇ ἂν δὲν εἶχε παρατηρήσῃ, κτλ., Ἰλ. Ε. 311. πρβλ. Ε. 388, Ρ. 70· εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν.. ἦ τ' ἂν ἐγὼ.. κλισίηνδε φεροίμην, ἐὰν τώρα ἠγωνιζόμεθα εἰς τιμὴν ἄλλου, ἤθελα φέρῃ τώρα.., Ἰλ. Ψ. 274: ἡ Ὁμηρ. αὕτη χρῆσις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς: οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος (ἀντὶ εἰ μὴ ἔκνιζε) Εὐρ. Μήδ. 568:— Ἐνίοτε ὁ ἐν τῇ προτάσει χρόνος εἶναι ἐνεστὼς ἢ μέλλων καὶ τότε ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἂν** ἐν τῇ ἀποδόσει λαμβάνει ἁπλῶς σημασίαν μέλλοντος (ὡς κατωτ. β), φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος, θὰ ἠδύναντο ἴσως νὰ βλάψωσι, Θουκ. 1. 142, πρβλ. 2. 60, Πλάτ. Ἀπολ. 25B· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστοφ. Νεφ. 116, Δημ.16. 25, καὶ ἀλλ. β) ἡ πρότασις πολλάκις ἐξυπακούεται: οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαρραγεῖεν γὰρ ἄν, διότι (ἐὰν ἤθελον πράξῃ οὕτω) θὰ «ἔσκαζαν,» Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε.. ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, δύο ἄνδρες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐγείρωσι τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐνν. ἂν ἤθελον προσπαθήσῃ, Ἰλ. Μ. 447· οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι Σοφ. Ἀντ. 240, πρβλ. Δημ. 20. 18., 598. 20: παρ' Ὁμ. ἡ εὐκτ. τοῦ ἀορ. μετὰ τοῦ **κε** ἢ **ἂν** δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθόν· οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, ὅ. ἐ. δὲν θὰ εἶχες γνωρίσῃ (ἂν ἤθελες προσπαθήσῃ νὰ γνωρίσῃς), Ἰλ. Ε. 85. Ἡ ὑπονοουμένη πρότασις εἶναι πολλάκις λίαν ἀόριστος καὶ δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ὁρισθῇ, ὥστε ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἂν** καταντᾷ δυνητικὴ ἔγκλισις οὕτως εἰπεῖν, συχνάκις πολὺ προσεγγίζουσα κατ' ἔννοιαν τῇ ὁριστ. τοῦ μέλλοντος: ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην Λεπτίνην, ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἠρώτων τὸν Λεπτίνην, Δημ. 496. 8· βουλοίμην ἄν, θὰ ἤθελα, Λατ. velim (ἀλλ' ἐβουλόμην ἄν, θὰ ἐπεθύμουν, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐλπίς τις ἢ πιθανότης, Λατ. vellem)· ποῖ οὖν τραποίμεθ' ἄν; πρὸς ποῖον λοιπὸν μέρος δυνάμεθα νὰ στραφῶμεν; Πλάτ. Εὐθύδ. 290Α· οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, δὲν θὰ παραιτηθῶ τοῦ θρόνου, Ἀριστοφ. Βάτρ.830· οὕτως, αὗται δὲ οὐκ ἂν πολλαὶ εἴησαν, ἀλλ' αὗται (ἂν ἐγίνετο ἐξέτασις) δὲν θὰ ἐφαίνοντο ὅτι εἶναι πολλαί, Θουκ.1.9· εἴησαν δ' ἂν οὗτοι Κρῆτες Ἡρόδ.1. 5. Οἱ Ἀθηναῖοι ἠρέσκοντο νὰ κολάζωσι τὴν ὀξύτητα τῶν ἐκφράσεων, μὴ διδόντες εἰς τὸν λόγον λίαν θετικὸν τύπον· οἷον, οὐκ ἂν οὖν πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, ὅ ἐ. «δυνατὸν νὰ μὴ φανῇ πολὺ σπουδαῖον» κτλ. (ἀντὶ «δὲν εἶναι» κτλ.), Πλάτ. Πολ. 333E. γ) ἡ εὐκτικὴ λοιπὸν μετὰ τοῦ **ἂν** ἔχει ἐνίοτε τὴν δύναμιν ἐλαφρᾶς προσταγῆς, προτροπῆς ἢ παρακλήσεως, σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις, εἰμπορεῖς ν' ἀπέλθῃς (ἐλαφρότερον τοῦ κόμιζε σεαυτόν), Σοφ. Ἀντ. 444· χωροῖς ἂν εἴσω, δύνασαι νὰ εἰσέλθῃς, ὁ αὐτ. Ἠλ.1491· κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε, εἰσάκουσόν μου νῦν, αὐτόθι 637. δ) ἐν προτάσει ἥτις εἶναι ὡσαύτως καὶ ἀπόδοσις: εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι, ἂν ἤθελα ἐμπιστευθῇ ὁντιναδήποτε (ἄλλον) ἄνθρωπον (ἐὰν ἤθελε μοὶ δώσῃ τὸν λόγον του), ἐμπιστεύομαι σέ, Πλάτ. Πρωτ. 329B· εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἂν τοῦτο, ἂν δὲν ἠθέλετε κάμῃ τοῦτο (ἂν ἠδύνασθε), Δημ. 44. 30, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3· οὕτω πιθανῶς εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν Ἰλ. Ε. 273 (ἴδ. κατωτέρ. Δ. Ι.1). ε) ἀποδόσεις, οἷα ἡ, πῶς ἂν ὀλοίμην! πόσον εὐχαρίστως ἤθελα ἀπολεσθῇ! δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μετὰ τῆς συνήθους εὐκτικῆς ἄνευ τοῦ **ἂν** ἐπὶ εὐχῆς. Ἴδε καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ.1448, Σοφ. Ο. Κ.1100. ζ) τὸ **ἂν** σπανίως παραλείπεται ἐκ τῆς εὐκτικῆς ἐν ἀποδόσει: τὰ πλεῖστα παραδείγματα τοιαύτης παραλείψεως ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 303, Ὀδ. Ξ. 123, Γ. 231· ὀλίγα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, κυρίως ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἢ μετὰ τὰς φράσεις, οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ἔσθ' ὅστις, κτλ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 620, Πρ. 292· οὐδὲν ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅπου τὸ κείμενον νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένον πάσης ὑποψίας, ὡς Ξεν. Κύρ. 4.1, 21, ἔνθα διορθοῦται εἰδείην ἄν.

IV. ΜΕΤ' ΑΠΑΡΕΜ. ΚΑΙ ΜΕΤΟΧ., ἅτινα κεῖνται ἀντὶ τῆς ὁριστικῆς ἢ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν: 1) ἀπαρ. ἢ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. α) ἀντὶ τῆς ὁριστ. παρατ. φησὶν αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ τοῦτο ἔπραξαν, λέγει ὅτι θὰ ἦσαν (τώρα) ἐλεύθεροι ἐὰν θὰ εἶχον πράξῃ τοῦτο· οἶδα αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν ὄντας, εἰ τοῦτο ἔπραξαν, γνωρίζω ὅτι θὰ ἦσαν (τώρα) ἐλεύθεροι, κτλ.· οἴεσθε τὸν πατέρα.. οὐκ ἂν φυλάττειν; νομίζετε ὅτι δὲν ἤθελε φυλάττῃ.., (οὐκ ἂν ἐφύλαττεν) Δημ.1194. 20, πρβλ.1300. 8· ἀδυνάτων ἂν ὄντων [ὑμῶν] ἐπιβοηθεῖν, ὁπότε σεῖς θὰ ἦσθε (ἠθέλετε εἶναι) ἀνίκανοι, κτλ., Θουκ. 1. 73, πρβλ. 4. 40. β) ἀντὶ εὐκτικῆς ἐνεστ., φησὶν αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ τοῦτο πράξειαν, λέγει ὅτι (εἰς τὸ ἑξῆς) ἤθελον εἶναι ἐλεύθεροι (εἶεν ἄν) ἂν ἤθελον πράξῃ τοῦτο: οἶδα.. ἂν ὄντας, κτλ., γνωρίζω ὅτι ἤθελον εἶναι, κτλ.: ἴδε Ξεν. Ἀν. 2. 3, 18, Δημ. 313. 6. 2) ἀπαρ. ἢ μετοχ. ἀορίστ.; α) ἀντὶ ὁριστ. ἀορ., οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν, δὲν νομίζετε ὅτι ἤθελε καὶ ἐπιδράμῃ (=καὶ ἐπέδραμεν ἄν); Δημ.831.10· ἴσμεν ὑμᾶς ἀναγκασθέντας ἄν, γνωρίζομεν ὅτι ἠθέλετε σεῖς ἀναγκασθῇ, Θουκ. 1. 76, πρβλ. 3. 89· ῥᾳδίως ἂν ἀφεθείς, ὅτε θὰ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἀφεθῇ (ἀφείθη ἄν), Ξεν. Ἀπομ. 4. 4, 4. β) ἀντὶ εὐκτ. ἀορ., οὐδ' ἂν κρατῆσαι αὐτοὺς τῆς γῆς ἡγοῦμαι, νομίζω ὅτι οὔτε τῆς γῆς θὰ εἶναι κύριοι (οὐδ' ἂν κρατήσειαν), Θουκ. 6. 37, οὕτω 2. 20., 5. 32· ὁρῶν ῥᾳδίως ἂν αὐτὸ ληφθὲν (=ληφθείη ἄν) ὁ αὐτ. 7. 42· οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα, δηλ. πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι οὔτε εἶναι δυνατὸν ποτε νὰ γείνωσι (=ἃ οὔτε ἂν γένοιτο), ὁ αὐτ. 6. 38. 3) ἀντὶ ἀπαρεμ. ἢ μετοχ. τοῦ παρακ. (περιλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελ.): α) Ὁριστ. ὑπερσυντ., πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι (φήσειεν ἄν), θὰ ἔλεγεν ὅτι πάντα ταῦτα ὑπὸ τῶν βαρβάρων θὰ εἶχον κυριευθῇ (=ἑαλώκεσαν ἄν), Δημ. 441. 21· οἶδα ταῦτ' ἂν ἑαλωκότα, δύναται νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς

αὐτῆς σημασίας. **3**) εὐκτ. πρκμ., οὐκ ἂν ἡγοῦμαι αὐτοὺς δίκην ἀξίαν δεδωκέναι, εἰ.. καταψηφίσαισθε, δὲν νομίζω ὅτι τότε ἤθελον ἔχῃ ὑποστῇ (=δεδωκότες ἂν εἶεν) ἱκανὴν τιμωρίαν, κτλ., Λυσ.178. 31· οὕτως ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν: οἶδα αὐτοὺς δίκην ἀξίαν ἂν δεδωκότας. **4**) ἡ σύνταξις μετ᾽ ἀπαρεμ. ἢ μετοχ. μέλλοντος εἶναι λίαν ἀμφιβόλου ὀρθότητος· οὐδαμοῦ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἐπ., καὶ ὁ μέλλων ἐν τοῖς ὀλίγοις χωρίοις Ἀττ. συγγραφέων, ἔνθα ἀπαντᾷ, φαίνεται ὅτι ὀφείλει τὴν ὕπαρξίν του εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τῶν χειρογράφων: νομίζοντες ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν (ὀρθότ. χωρῆσαι) Θουκ. 2. 80, πρβλ. 5. 82., 6. 66., 8. 25,71· καὶ ἡ μετοχ. ἔτι μᾶλλον ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα Πλάτ. Ἀπολ. 30B, Δημ. 450. 21.

Γ. μετὰ ὁριστ. παρατατ. καὶ ἀορ. ἐν τῇ ἐπαναληπτικῇ καλουμένῃ συντάξει, ἔνθα ἐλλειπτικῶς ἐκφράζει ὅρον πληρούμενον ὁποτεδήποτε ἤθελε παρουσιασθῇ εὐκαιρία, ὡς: κλαίεσκε ἂν καὶ ὀδυρέσκετο Ἡρόδ. 3. 119· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν Σοφ. Φ. 295· εἴ τινες ἴδοιεν.., ἀνεθάρσησαν ἄν, ὁσάκις ἔβλεπον αὐτό, «κάθε φοράν,» κτλ. Θουκ. 7.71· διηρώτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν Πλάτ. Ἀπολ. 22B. Ὁ παρατ. τῆς τοιαύτης συντάξεως γίνεται ἀπαρέμ. ἐν Δημ. 123. 16: ἀκούω Λακεδαιμονίους τότε ἐμβαλόντας ἂν.. ἀναχωρεῖν, ὃ ἐ. = ἀκούω ὅτι.. συνείθιζον νὰ ὑποχωρῶσιν (ἀνεχώρουν ἄν).

Δ. ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ: **Ι**. ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ **ἄν**

1) ἐν τῇ χρήσει τοῦ Α, ὁποτεδήποτε τὸ **ἂν** δὲν συγχωνεύεται μετὰ τῆς ἀναφορικῆς λέξεως (ὡς ἐν τοῖς **ἐάν, ὅταν**), ἕπεται αὐτῇ ἀμέσως ἢ χωρίζεται ἀπ᾽ αὐτῆς διὰ μονοσυλλάβων μορίων ὡς **μέν, δέ, τέ, γάρ, καί, νύ, πέρ**, κτλ. ὡς: **εἰ μέν κεν.. εἰ δέ κε** Ἰλ. Γ. 281. 284· σπανίως διὰ τοῦ **τὶς** ὡς: ὅποι τις ἄν, οἶμαι, προσθῇ Δημ. 22. 9:—παρ᾽ Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. δύο τοιαῦτα μόρια δύνανται νὰ προηγῶνται τοῦ **κε**, ὡς, εἴ περ γάρ κεν Ὀδ. Θ. 355, πρβλ. Ἰλ. Β. 123· εἰ κέ νύ κε, εἰ γάρ τίς κε, ὅς μὲν γάρ κε, Ἡσ., σπανίως παρὰ πεζοῖς, ὅποι μὲν γὰρ ἄν, Δημ. 53. 5· παρὰ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 52 ἔχομεν ὅ,τι ἄλλο ἂν δοκῇ ὑμῖν. Ἐν Ἰλ. Ε. 273 καὶ Θ.196 ἀντὶ εἰ τούτω κε λάβοιμεν ὁ Βέκκερος ἀναγινώσκει **γε** ἐξ εἰκασίας. **2**) ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ **ἂν** δύναται νὰ ἦ ἢ παρὰ τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀνήκει (πρὸ αὐτοῦ ἢ μετ᾽ αὐτό), ἢ μετ᾽ ἄλλην τινὰ ἐμφαντικὴν λέξιν, ἰδίως ἐρωτημ. ἢ ἀρνητ., ἢ μετά τι σπουδαῖον ἐπίθετον ἢ ἐπίρρ. Δύναται οὕτω νὰ ἕπηται καὶ μετοχῇ, ἥτις παριστᾷ τὴν πρότασιν ὡς: λέγοντος ἄν τινος πιστεῦσαι οἴεσθε; νομίζετε ὅτι ἤθελον πιστεύσῃ αὐτὸ ἂν ἤθελέ τις εἴπῃ τοῦτο εἰς αὐτούς; (εἴ τις ἔλεγεν, ἐπίστευσαν ἄν;) Δημ. 71. 4. **3**) κατὰ παράδοξόν τι ἰδίωμα τὸ **ἂν** συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἀπαρεμ. εἰς ὃ ἀνήκει διὰ ῥημάτων, οἷα εἶναι τὰ ἑξῆς: **δοκέω φημί, οἶδα**, κτλ., οὕτως ὥστε τὸ **ἂν** φαίνεται ὡς νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ὁριστ. τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ νῦν ἡδέως ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι, νομίζω ὅτι θά.., Ξεν. Κύρ. 8.7. 25· οὕτω γὰρ ἄν μοι δοκεῖ ἥ τε πόλις ἄριστα διοικεῖσθαι Αἰσχίν. 54. 5· ἃ μήτε προῄδει μηδεὶς μήτ᾽ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, ἔνθα τὸ **ἂν** ἀνήκει εἰς τὸ ῥηθῆναι καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ᾠήθη, Δημ. 303. 8:—εἰς δὲ τὰ ἰδιάζοντα παραδείγματα οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ, ἢ οὐκ ἂν οἶδ᾽ εἰ, τὸ **ἂν** ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὸ οἶδα ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἀκολουθοῦν ῥῆμα· ὡς, οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμι, ἀντὶ οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν, Εὐρ. Μήδ. 941, πρβλ. Ἄλκ. 48· οὐκ ἂν οἶδ᾽ εἰ δυναίμην Πλάτ. Τίμ. 26B· οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ ἐκτησάμην Ξεν. Κύρ. 5. 4,12. **4**) τὸ **ἂν** οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ κώλου, οὐδ᾽ ἐν ἀρχῇ προτάσεως μετὰ κόμμα· δύναται ὅμως νὰ προτάσσηται μετά τινα παρενθετικὴν πρότασιν ἢ παρεμπιπτούσας λέξεις: ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει Ἀριστοφ. Εἰρ.137. **ΙΙ**. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ **ἄν**:—Ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ **ἂν** δύναται νὰ τεθῇ δὶς ἢ καὶ τρὶς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος εἴτε ἵνα καταστήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐπαισθητὴν ἐν μακρᾷ προτάσει, εἴτε ἵνα δώσῃ ἔμφασιν εἰς λέξεις τινάς· ὥστ᾽ ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ᾽ ἂν Σοφ. Ἠλ. 333, πρβλ. Ἀντ. 69, Αἰσχύλ. Ἀγ. 340, Θουκ. 1.76 (ἐν τέλ.), 2. 41, Πλάτ. Ἀπολ. 31A. **2**) ἤν περ γάρ κ᾽ ἐθέλωσιν, ἀπαντᾷ ἐν τῇ προτάσει, Ὀδ. Σ. 318· ὄφρ᾽ ἂν μέν κε, ἐφ᾽ ὅσον.., Ἰλ. Λ.187, 202, Ὀδ. Ε. 361, Ζ. 259. **ΙΙΙ**. ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ: - ἐνίοτε τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀνήκει τὸ **ἂν** ἐλλείπει καὶ πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν πρὸ τοῦ (ἐνν. ἔρρεγκον) Ἀριστοφ. Νεφ. 5· τί δ᾽ ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. πρᾶξαι), εἰ τάδ᾽ ἤνυσεν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 935, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ.1529:—οὕτως ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ, πῶς γὰρ ἄν; καὶ πῶς οὐκ ἂν (ἐνν. εἴη); καὶ ἐν τῷ ὥσπερ ἂν εἰ (ἢ ὡσπερανεί), οἷον, φοβούμενος ὥσπερ ἂν εἰ παῖς (ὃ ἐ. ὥσπερ ἂν ἐφοβήθη εἰ παῖς ἦν) Πλάτ. Γοργ. 479A:—οὕτω καὶ ὅτε τὸ κἂν εἰ (= καὶ ἂν εἰ) ἢ δὲν ἔχει ῥῆμα ἐν τῇ ἀποδόσει, ἢ ἔχει ῥῆμα εἰς ὃ δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ τὸ **ἄν**, Πλάτ. Πολ. 477A, Μένων 72C· πρβλ. **κἄν**:—οὕτω καὶ τὸ ῥῆμα προτάσεως περιεχούσης **ἂν** δύναται νὰ νοηθῇ ἔξωθεν, ὅποι τις ἂν προσθῇ, κἂν μικρὰν δύναμιν (ὃ ἐ. καὶ ἐὰν προσθῇ) Δημ. 22. 9· ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος ὅποι ἂν καὶ ὑμεῖς (ἐνν. ἴητε) Ξεν. 1. 3, 6. **ΙV**. ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ **ἄν**:—Ὁπόταν ἡ ἀπόδοσις ἀποτελῆται ἐκ πλειόνων ὁμοταγῶν προτάσεων κατὰ τὴν αὐτὴν ἔγκλισιν ἐκφερομένων, τὸ **ἂν** συνήθως τίθεται μόνον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐξυπακούεται ἐν ταῖς λοιπαῖς: οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, ἀλλ᾽ ἐπὶ ταὐτὸν ἀμφότεροι ἴοιεν Πλάτ. Πολ. 360C, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ.1049:—οὕτω καὶ ὅταν ἡ αὐτὴ σύνταξις ἐξακολουθῇ εἰς ἕτερον κῶλον, Πλάτ. Πολ. 352E, 439B. Ἐὰν ἡ παράλειψις δύναται νὰ προξενήσῃ σύγχυσιν, τὸ **ἂν** συνήθως ἐπαναλαμβάνεται, οἷον ἐν Πολ. 398A, πρβλ. Δημ. 390. 9, ἔνθα ἐξυπακούεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ τρίτου **ὡς**. ἀφοῦ προηγουμένως ὑπονοηθῶσι δύο ὁριστικαί.—Εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις τὸ **ἂν** μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο ῥημάτων ἐκ παραλλήλου κειμένων καὶ νὰ ἐξυπακούηται ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς: τοῦτον ἂν.. θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν (ὃ ἐ. καλῶς μὲν ἂν ἄρχοι, εὖ δ᾽ ἂν θέλοι ἄρχεσθαι) Σοφ. Ἀντ. 669.

Ε. Περὶ τοῦ **τάχ᾽ ἄν**, ἐν ᾧ τὸ **τάχα** σημαίνει ἴσως, τὸ δὲ **ἂν** τροποποιεῖ ῥῆμά τι ἐν τῇ ἀποδόσει, ἴδε **τάχα** καὶ τὰ παραδείγματα τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον ἀνωτ. Β. Ι. γ.

ἂν [ᾱ], Ἀττ. σύνδ., = **ἐάν, ἤν**. Οἱ Τραγ. ἀείποτε μεταχειρίζονται **ἐὰν** ἢ **ἢν** (ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1062, ἀντὶ τοῦ οὐδ᾽ ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ οὐδ᾽ ἐὰν τρίτης)· οὗτοι δὲ εἶναι οἱ κοινότατοι τύποι ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ: ἀλλ᾽ εὑρίσκομεν τὸ **ἂν** ἐν Θουκ. 4. 46., 6.13, 18., 8.75, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ. π. χ. ἂν σωφρονῇ Φαίδων 61B· ἂν θεὸς ἐθέλῃ αὐτόθι 80D: πρβλ. **κἄν**.

ἄν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ἃ ἄν**, = quaecunque, ἂν μὴ θέλωσιν = ἃ ἂν μή, Σοφ. Ο. Τ. 281, ἂν ᾖ θέλουσα = ἃ ἂν ᾖ θέλ., αὐτόθι 580, κτλ.

ἂν ἢ **ἀν**, Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνά**, ὃ ἴδε.

ἄν, κατ᾽ ἀποκοπ. ἐκ τοῦ **ἄνα**, ἴδ. ἐν λ. **ἀνὰ** Ζ.

ἀν- ἢ **ἀνα-**, τὸ ἀρνητικὸν προθεματικὸν μόριον, οὗ συντετμημένος τύπος εἶναι τὸ στερητικὸν **α**:—τὸ **ἀν-** τοῦτο κανονικῶς τηρεῖται πρὸ φωνήεντος ὡς ἐν τοῖς **ἀν-αίτιος, ἄν-ατος, ἀν-ώδυνος** (ἂν καὶ πολλάκις παραλείπεται τὸ ν, ὡς ἐν τοῖς **ἀέκων, ἄελπτος, ἄεργος**), ὁ δὲ πλήρης τύπος διέμεινεν ἐν τοῖς **ἀνάεδνος, ἀνάελπτος**. —Ἐκ τῆς √ΑΝ παράγονται τὰ **ἄνευ**, Δωρ. **ἄνις**· πρβλ. Σανσκρ. an-, a-· Ζενδ. ana-, an-, a-· Λατ. in-, Ὀσκ. καὶ Ὀμβρ. an-, a-)· Γοτθ. inuh· Παλ. Ὑψ. Γερ. ânu, ane (Γερμαν. ohne): πρβλ. **νη-**.

ἀνά [ᾰνᾰ], πρόθεσις συντασσ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., ἀλλὰ μετὰ γεν. καὶ δοτ. μόνον ἐν τῇ Ἐπ. καὶ Δωρ. ποιήσει. Κατ᾽ ἀποκοπὴν ἡ **ἀνὰ** γίνεται **ἂν** πρὸ τῶν ὀδοντοφώνων, ὡς, **ἀνδαίω**· **ἂγ** πρὸ οὐρανισκοφώνων, ὡς, **ἂγ γύαλα**, καὶ **ἂμ** πρὸ χειλοφώνων· ὡς, **ἂμ βωμοῖσι, ἂμ πέτραις, ἀμμένω**, κτλ. (Ἡ ῥιζ. σημασία εἶναι ἐπί, ἐπάνω, ἀντιτίθεται τῇ **κατά**. Ἐκ τῆς √ΑΝ παράγεται καὶ τὸ **ἄνω**· πρβλ. Ζενδ. ana (ἐπάνω), Ὀσκ. καὶ Ὀμβρ. an, πρβλ. Λατ. anhelo· Γοτθ. una).

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝ., μόνον ἐν Ὀδ., ἐν τῇ φράσει ἂν δ᾽ ἄρα.. νηὸς βαῖνε, ἀνέβαινεν εἰς τὸ πλοῖον, Β. 416· ἀνὰ νηὸς ἔβην Ι. 177· ἂν δὲ. νηὸς ἐβήσετο Ο. 284·—ταῦτα ἑρμηνεύουσί τινες, οὐχὶ πολὺ ὀρθῶς, ὡς τμῆσιν.

Β. ΜΕΤΑ ΔΟΤ., = **ἐπί, ἐπάνω** ἄνευ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, μόνον ἐν Ἐπ. καὶ λυρ. ποιήσει καὶ ἑπομένως ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀνὰ σκήπτρῳ, ἐπὶ τοῦ σκήπτρου, Ἰλ. Α.15, Πινδ. Π.1.10· ἂμ βωμοῖσι Ἰλ. Θ. 441· ἀνὰ σκολόπεσσι Σ.177· ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ Ο.152· ἀνὰ ὤμῳ, ἐπὶ τοῦ ὤμου, Ὀδ. Λ.127· ἂν ἵπποις Πινδ. Ο. 8. 67· ἂμ πέτραις Αἰσχύλ. Ἱκ. 350· ἀνά τε ναυσὶ καὶ σὺν ὅπλοις Εὐρ. Ι. Α. 754.

Γ. ΜΕΤ᾽ ΑΙΤΙΑΤ., ἥτις εἶναι ἡ κοινὴ χρῆσις καὶ ἐκφράζει ἢ ὑπονοεῖ κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω. **Ι**. **ἐπὶ τόπου**, ἐπάνω εἰς, κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν κορυφήν, ἀνὰ κίονα Ὀδ. Χ. 176· ἀνὰ μέλαθρον, ἐπάνω εἰς.., αὐτόθι 239· [φλὲψ] ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν᾽ ἱκάνει Ἰλ. Ν. 547· ἀνὰ τὸν ποταμὸν Ἡρόδ. 2. 96:—οὕτως ἀνὰ δῶμα, ἐπάνω καὶ κάτω ἐν τῇ οἰκίᾳ, καθ᾽ ὅλην τὴν οἰκίαν, Ἰλ. Α. 570· ἀνὰ στρατόν, ἄστυ, ὅμιλον αὐτόθι 384, Ὀδ. Θ. 173, κτλ., ἂγ γύαλα Αἰσχύλ. Ἱκ. 550:—Εἰς τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ἀνὰ στόμα, ἀνὰ θυμὸν ἔχειν, ἔχειν ἀδιαλείπτως ἐν τῷ στόματι, ἐν τῷ νῷ, Ἰλ. Β. 36, 250· ἀν᾽ Αἰγυπτίους ἄνδρας, μεταξὺ αὐτῶν, Ὀδ. Ξ. 286· οὕτως, ἀνὰ πᾶσαν τὴν Μηδικήν, ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 1. 96., 2. 135, κτλ.· ἀνὰ τοὺς πρώτους εἶναι, ἐν τοῖς πρώτοις, μεταξὺ τῶν πρώτων, ὁ αὐτ. 1. 86. **ΙΙ**. **ἐπὶ χρόνου**, δηλοῖ ἔκτασιν ἢ διάρκειαν χρονικήν, ἀνὰ νύκτα, δι᾽ ὅλης τῆς νυκτός, Ἰλ. Ξ. 80: ὁ Ἡρόδ. συχνάκις ἔχει ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν, δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας, καθ᾽ ὅλην τὴν ἡμέραν (οὐχὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, περὶ οὗ κατωτέρω)· ἀνὰ τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. 8.123· ἀνὰ χρόνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου, ὁ αὐτὸς 1.173., 2.151, πρβλ. 5. 27· ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν᾽ Σοφ. Ο. Κ.1247. **2**) μετὰ ἐννοίας διανεμήσεως ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, κάθε ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37, 130, κτλ.· ἀνὰ πᾶν ἔτος ὁ αὐτὸς 1. 136, κτλ.· ἢ, ἀνὰ πάντα ἔτεα ὁ αὐτ. 8. 65. **ΙΙΙ**. μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει διανομὴν ἢ μερισμόν, κρέα εἴκοσιν ἀν᾽ ἡμιωβολιαῖα, δηλ. 20 τεμάχια κρέατος πρὸς ἥμισυν ὀβολὸν ἕκαστον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 554· τῶν ἀν᾽ ὀκτὼ τώβολοῦ, ἐκ τῶν πωλουμένων ὀκτὼ «ἐς τὸν ὀβολόν» Τιμοκλῆς ἐν «Καυνίοις» 1, ὡσαύτως, ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας, [ὥδευσαν] πέντε παρασάγγας τὴν ἡμέραν, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 4· ἐστη-

σαν ἀνὰ ἑκατόν, ἐστάθησαν ἀνὰ ἑκατόν, ὁ αὐτ. 5. 4, 12· κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, ὁμίλους ἀνὰ 50, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 14· ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον, ἕκαστος ἐν δηνάριον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 10· ἀνὰ δύο χιτῶνας, ἕκαστος δύο, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 3. **IV.** ἀνὰ κράτος, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τῆς ἰσχύος, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν (κατὰ πολὺ ὅμ. τῷ κατὰ κράτος)· ἀνὰ κράτος φεύγειν, ἀπομάχεσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 30., 5. 3, 12· ἀνὰ λόγον, κατ' ἀναλογίαν, ἀναλόγως, Πλάτ. Φαίδων 110D; καὶ ἀλλ.· ἀνὰ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, «ἀνάμεσα,» 'Αντιφάν. ἐν «'Αδώνιδι» 2, Μενάνδ. 'Άδηλ. 2.19· ἀνὰ μέρος, ἀντίθ. πρὸς τὸ πάντες, 'Αριστ. Πολ. 4. 15, 17, καὶ ἀλλ. **V.** ἀνὰ τὸ σκοτεινόν, ἐν τῷ σκότει, Θουκ. 3. 22.

Δ. ΑΝΕΥ ΠΤΩΣΕΩΣ ΤΙΝΟΣ, ὡς ἐπίρρ., ἐπ' αὐτοῦ, ἐπάνω εἰς αὐτό, ἐκεῖ-ἐπάνω, Ὅμ. καὶ ἄλλοι Ποιητ.:—καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξαπλώσεως ἢ ἐπεκτάσεως ἐπὶ τῆς ὅλης ἐπιφανείας μέρους τινός, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, παντελῶς, ὁλοκλήρως· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, ἐπάνω δὲ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἦσαν «τσαμπιὰ» ἀπὸ μαῦρα σταφύλια, 'Ιλ. Σ. 562, πρβλ. 'Οδ. Ω. 343:—ἀλλ' ἡ ἀνὰ πολλάκις φαίνεται ὡς ἐπίρρημα παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ᾧ πράγματι εἶναι μόνον κεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ῥήματος κατὰ τμῆσιν, ἀνὰ δ' ἴσχεο (ἀντὶ ἀνίσχεο δὲ = ἀνέχου δέ)· ἀνὰ δ' ὦρτο (ἀντὶ ἀνῶρτο δέ)· ἀνὰ τεύχε' ἄειρας (ἀντὶ τεύχε' ἀναείρας), κτλ.

Ε. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: **1)** ὡς ἐν Γ. I, ἐπάνω εἰς, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἄνω, ἀντιθέτως πρὸς τὴν **κατά**· ὡς ἐν τοῖς ῥήμασιν, **ἀναβαίνω, ἀναβλέπω, ἀναιρέω, ἀνίστημι**: ποιητικῶς ἐνίοτε τίθεται διπλοῦν, ὡς, ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίνειν 'Οδ. Χ. 132. **2)** ἐντεῦθεν πηγάζει ἡ ἔννοια τῆς αὐξήσεως ἢ ἐνισχύσεως, ὡς ἐν τῷ **ἀνακρίνω**· ἂν καὶ δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἑρμηνευθῇ, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρικῷ **ἀνείρομαι**: — ἐπὶ τοιαύτης σημασίας εἶναι ἀντίθετον τῇ **ὑπό**, sub. **3)** ἐκ τῆς ἐννοίας **ὁλοκλήρως, παντελῶς** (Δ) πηγάζει ἡ τῆς ἐπαναλήψεως καὶ βελτιώσεως ἢ προόδου, ὡς ἐν τοῖς **ἀναβλαστάνω, ἀναγινώσκω.** **4)** ἡ ἔννοια τοῦ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, τῆς ὀπισθοχωρήσεως, ἐν τοῖς **ἀναχωρέω, ἀνανεύω**, κτλ., φαίνεται ὅτι πηγάζει ἐκ φράσεων οἷα ἡ ἀνὰ ῥόον, πρὸς τὰ ἐπάνω, δηλ. ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, Λατ. re-, retro-.

Ζ. ἄνα, γεγραμμένον κατ' ἀναστροφήν, κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀνάστηθι** = ἔγειραι! ἐγέρθητι! «σήκω»· ἀλλ' ἄνα 'Ιλ. Ζ. 331, 'Οδ. Σ. 13· ἀντὶ ἀνάστητε, ὡς, ἄνα γε μὰν δόμοι (οὕτω Βλωμφ. ἀντὶ ἄναγε μὰν) Αἰσχύλ. Χο. 963:—ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λήγουσα οὐδέποτε ἐκθλίβεται, ὡς βλέπομεν ἐν 'Ιλ. I. 247: ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονας Σοφ. Αἴ. 194: ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. **2)** τὸ ἀποκεκομμένον **ἄν** ἀείποτε κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀνέστη**, = ἠγέρθη, ἐσηκώθη, 'Ιλ. Γ. 268, Ψ. 837, κτλ. **3)** ὅταν εἶναι ἐν χρήσει ὡς πρόθεσις ἡ **ἀνὰ** οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν, δηλ. δὲν γίνεται **ἄνα** (ἂν καὶ ὁ Ἕρμαννος εἰς 'Ελμσλ. ἐν Μηδ. 1143 ὑποστηρίζει τὸ ἐναντίον).

ἄνα [ἀνᾰ], κλητ. τοῦ **ἄναξ** = βασιλεῦ, μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν ὦ ἄνα, ὦ βασιλεῦ, συνηρ. ὦνα, καὶ Ζεῦ ἄνα, καὶ ἀείποτε ὡς προσφώνησις γινομένη πρὸς τοὺς θεούς. Λέγεται ὅτι ἡ Σαπφὼ μετεχειρίσθη τὴν φράσιν ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνασσα.—Σπάνιον παρὰ Τραγ., 'Ερμάνν. Εὐρ. Βάκχ. 546· ἡ λήγουσα οὐδέποτε ἐκθλίβεται, 'Ερμάνν. Ὕμ. εἰς 'Απόλλ. 526.

ἀναβάδην [βᾰ], ἐπίρρ. (ἀναβαίνω) ἀναβαίνων, ἀναβαίνων εἰς ὕψος, ἐν ὑψηλοῖς, ὑψηλά: ἐντεῦθεν ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 399, 410, Πλ. 1123, ἀντίθετον τῷ **καταβάδην** ('Αχ. 411), ἔχειν ἄνω τοὺς πόδας, κεῖσθαι ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἐπὶ θηλυπρεποῦς στάσεως, 'Αθήν. 529Α: οὕτω, Σαρδανάπαλλος ἔξαινε πορφύραν, ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος Πλουτ. 2. 336C· ἀλλ' ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει «ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος· καὶ ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **καταβάδην**·» καὶ ἐκ τοῦ στίχ. 409 αὕτη φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια. 'Αλλ' ἴδε σημειώσεις Κοραῆ ἐν 'Ιπποκρ. π. 'Αέρ. τόμ. Β', σ. 229 κἑξ.

ἀναβάδόν, ἐπίρρ., δι' ἐπιβάσεως, «καβαλλικευτά,» αἱ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται οὐκ ἀναβαδόν, ἀλλὰ κατακεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 30, 1.

ἀναβαθμικός, ή, όν, ὁ βαθμιδόν, δηλ. κατὰ βαθμίδας ἀναβαίνων ὡς ἐν κλίμακι.

ἀναβαθμίς, ίδος, ἡ, βαθμίς, σκαλοπάτι, 'Εβδ. (Ἔξοδ. κ', 26).

ἀναβαθμός, ὁ, κλῖμαξ, βαθμός, 'Ηρόδ. 2. 125, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 5. 1, Δίων Κ. 65. 21· «τοὺς δὲ ἀναβαθμοὺς (εἴποις ἂν) καὶ βάθρα καὶ ἕδρας καὶ ἐδώλια» Πολυδ. Δ. 121· «ἀναβαθμοί, ἀναβάσεις» Σουΐδ. 'Εν τῇ 'Εκκλ. γλώσσῃ οἱ **ἀναβαθμοὶ** εἶναι διάφορα ἀντιφωνικὰ τροπάρια· πᾶς ἦχος ἔχει τοὺς ἀναβαθμούς αὐτοῦ· οἱ ἀναβαθμοὶ διαιροῦνται εἰς τρία μέρη, ἅτινα καλοῦνται **ἀντίφωνα.**

ἀναβάθρα, ἡ, κάθισμα, αἱ ἀναβάθραι αἱ Στοῖκαὶ Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθῆκαι) 4436b. **6)** ξύλινον πρόχειρον οἰκοδόμημα, ἐξέδρα: «ἐν τῇ τῆς 'Υψώσεως τοῦ Σταυροῦ ἑορτῇ γίνεται διὰ ξύλων **ἀναβάθρα** ἐν τῷ τρικλίνῳ ἣν καὶ ἐνδύνουσι βλαττίῳ κοκκίνῳ» Κωδινὸς περὶ 'Οφ. Παλ. Κωνστ. Κεφ. 14, 25.

ἀνάβαθρον, τό, = τῷ προηγ., Συλλ. 'Επιγρ. 2924, Λατ. anabathrum 'Ιουβενάλ. 7. 46.

ἀναβαίνω, παρατ. ἀνέβαινον 'Ηρόδ., Λυσ. (πρβλ. **βαίνω**): μέλλ. **-βήσομαι**: (περὶ τοῦ ἀόρ. α' ἴδε κατωτέρω Β): ἀόρ. β' ἀνέβην, προστ. **ἀνάβηθι**, ὑπ. **-βῶ**, ἀπ. **-βῆναι**, μετ. **-βάς** Ξεν., κτλ.: πρκμ. **-βέβηκα**: Μέσ., ἀόρ. α' **-εβησάμην**, 'Επ. γ' ἑν. **-εβήσετο**, ἴδε κατωτέρω Β:—Παθ., ἴδε κατωτέρω II. 2. Βαίνω πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω μ. αἰτ. τόπου: οὐρανόν, ὑπερῷα ἀν., ὑπάγω ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ ὑπερῷα, 'Ιλ. Α. 497, 'Οδ. Σ. 301· φάτις ἀνθρώπους ἀν., ἀναβαίνει, διαδίδεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, 'Οδ. Ζ. 29· συχνότερον δὲ μετὰ ἐμπροθέτου αἰτ., ἀν. ἐς δίφρον 'Ιλ. Π. 657· σπαν. ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβ. 'Οδ. Χ. 132· καὶ μεθ' Ὅμ. συχνότερον μετὰ τῆς προθέσεως **ἐπί**, ὡς, ἀναβ. ἐπὶ οὔρεα 'Ηρόδ. 1. 131: — σπανίως μετὰ δοτ., νεκροῖς ἀναβ., πατῶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Λατ. mortuis insultare, 'Ιλ. Κ. 493: — μ. αἰτ. συστοιχ., ἀναβ. στόλον, ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, Πινδ. Π. 2. 114· ἴδε **ἀνάβασις** II. **II.** ἰδιαίτεραι χρήσεις τοῦ ῥήματος τούτου: **1)** ἀναβαίνω εἰς πλοῖον, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, Λατ. conscendere, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτως· ἐς Τροίην ἀναβ., εἰσέρχεσθαι εἰς πλοῖον διὰ τὴν Τροίαν, 'Οδ. Α. 210· ἀπὸ Κρήτης ἀναβ. Ξ. 252· εἰς ἐλάτην ἀναβ. 'Ιλ. Ξ. 287· οὕτω παρ' 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.· πρβλ. **ἀνὰ** Δ, **ἀναβιβάζω**: **2)** ἀναβαίνω ἐπὶ ἵππου (πρβλ. **ἀναβάτης**), ἀν. ἐφ' ἵππον Ξεν. Κύρ. 4. 1, 7, πρβλ. 7. 1, 3· ἀπολ., **ἀναβεβηκώς**, ἱππεύσας, ὁ αὐτ.· οὕτως ἐν τῇ φράσει, ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι, τὸ ἀναβάντες πρέπει νὰ ληφθῇ ἀπολύτως, ὁ αὐτὸς Κύρ. 3. 3, 27· ἀν. ἐπὶ τροχόν, ἀναβαίνω τὸν τροχὸν τοῦ βασανιστηρίου, 'Αντιφῶν 134. 11. **6)** μετ' αἰτ. ἀν. ἵππον, ἐπιβαίνω ἵππου, Θεοπόμπ. 'Ιστ. 2: — Παθ., [ἵππος] ὁ μήπω ἀναβαινόμενος, ἐφ' ὃν ἀκόμη δὲν ἔχει ἀναβῇ τις, Ξεν. 'Ιππ. 1. 1· ἀναβαθείς, ὅταν τις ἀναβῇ ἐπ' αὐτόν, αὐτόθι 3. 4· ἐν ἵππῳ ἀναβεβαμένῳ, ἔχοντι τὸν ἱππέα ἐπὶ τῶν νώτων, ὁ αὐτ. 'Ιππαρχ. 3. 4, πρβλ. 1. 4. **3)** ἐπὶ πορειῶν κατὰ ξηράν, ἀναβαίνω ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὴν κεντρικὴν 'Ασίαν, 'Ηρόδ. 5. 100, Ξεν.· ἀναβ. παρὰ βασιλέα Πλάτ. 'Αλκ. I. 123Β. **4)** ἐπὶ ποταμῶν πλημμυρούντων, 'Ηρόδ. 2. 13· ἀν. ἐς τὰς ἀρούρας, καταπλημμυρίζω τοὺς ἀγρούς, 1. 193. **5)** ἐπὶ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα Ξεν. Οἰκ. 19, 18· ὡσαύτως ἐπὶ τριχῶν κόμης, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 23. **6)** παρ' 'Αττ., ἀν. ἐπὶ τὸ βῆμα ἢ μόνον ἀναβ., ἀνέρχομαι εἰς τὸ βῆμα, ἔρχομαι ἵνα ὁμιλήσω, Λατ. in concionnem ascendere, Δημ. 247. 5., 580, 21., 1461. 22:— ἐντεῦθεν καὶ ἀν. ἐπὶ ἢ εἰς τὸ πλῆθος, τὸ δικαστήριον, ἔρχομαι ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Πλάτ. 'Απολ. 31C, 40Β, Γοργ. 486Β, πρβλ. 'Αριστοφ. Σφ. 963· ἀν. ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πλάτ. Συμπ. 194Β· ἀπολ., ἀνάβαινε 'Αριστοφ. 'Ιππ. 149· ἐπὶ μαρτύρων ἐν δικαστηρίῳ, Λυσίας 94. 28. **7)** ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἐπιβαίνω, ὀχεύω, ἵπποι οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλέας 'Ηρόδ. 1. 192, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 317: ἴδε **ἀναβαδόν, ἀναβάτης** II. **III.** ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, καταντῶ, τελευτῶ εἴς τι, ὡς τὸ **ἀποβαίνω, ἐκβαίνω**, Λατ. evenio, Βαλκ. 'Ηρόδ. 7. 10, 8· καὶ ἄν τι κακὸν ἀναβαίνῃ ἀφ' ὧν .. πηγάζῃ· ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσιν ἀποβαίνῃ, ὅπερ φαίνεται ὀρθότερον· Ξεν. 'Αθ. Πολ. 2. 17. **2)** ἔρχομαι εἴς τινα ἢ εἴς τι, καταντῶ, ὡς τὸ **περιέρχομαι**, οὕτω δὴ ἐς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιληΐη, οὕτω τῷ ὄντι περιήρχετο ἡ βασιλεία εἰς τὸν Λεωνίδαν, 'Ηρόδ. 7. 205, πρβλ. 1. 109. **IV.** ὑπάγω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσ· ἐπομένως προχωρῶ, προβαίνω, ἰδίως ἵνα κάμω λόγον περί τινος· πρός τι Ξεν. 'Ιππαρχ. 1, 4, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 445C.

Β. ὁ ἀόρ. **ἀνέβησα** κεῖται παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἀόρ. τοῦ **ἀναβιβάζω** μετὰ σημασ. μεταβατικῆς, κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ, ἰδίως δὲ σημαίνει, ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον, 'Ιλ. Α. 144, 308, Πινδ. Π. 4, 340· ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ. **ἀναβησάμενοι** 'Οδ. Ο. 475· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἄνδρας ἐπὶ καμήλους ἀνέβησε, ἀνεβίβασεν ἄνδρας ἐπάνω εἰς καμήλους, 'Ηρόδ. 1. 80.

ἀναβακχεύω, διεγείρω εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ ἐκμανῆ, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1086. **II.** ἀμετάβ., εἰς βακχικὴν μανίαν περιέρχομαι, εἶμαι ἐν βακχικῷ οἴστρῳ, ἐπικωμάζω μετὰ βακχικῶν ὀλολυγμῶν, Εὐρ. Βάκχ. 864, Πλουτ. Κράσσ. 33.

ἀναβακχιόω = τῷ προηγ., Εὐρ. 'Ορ. 337, ἐκ διορθ. τοῦ Πόρσ. ἀντὶ **ἀναβακχεύει.**

ἀναβαλλαγόρας, «φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ» 'Ησύχ.

ἀναβαλλίδες, «ταινίαι ἢ σφαῖραι» 'Ησύχ.

ἀναβάλλω (ἴδε **βάλλω**), ῥίπτω ἐπάνω, χοῦν ἐξ ὀρύγματος Θουκ. 4. 90· ἀναβάλλ. τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, ἀναβιβάζειν, Ξεν. 'Αν. 4. 4, 4, κτλ.: ἀλλ' ἐπὶ ἵππου, ἀναβάλλειν τὸν ἀναβάτην, ῥίπτειν, ἐκτινάσσειν τὸν ἀναβ. αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 'Ιππ. 8, 7. **2)** ἀναβάλλ. τὰ ὄμματα, ῥίπτω ἄνω τὰ βλέμματά μου οὕτως, ὥστε νὰ φαίνηται τὸ λευκὸν τοῦ βολβοῦ, 'Αριστ. Προβλ. 4. 1: ἐντεῦθεν, τὰ λευκὰ Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 4. 9, Κτησ. παρὰ Πολυδ. Β. 60. **II.** ἀναβάλλω, ὡς καὶ νῦν, μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε .. ἄεθλον 'Οδ. Τ. 584 (τὸ μόνον χωρίον, ἔνθα ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ.)· ἀναβάλλω τινά, δηλ. παρεμποδίζω διὰ προφάσεων, ἐξ ὧν ἀναβάλλουσι μὲν ἡμᾶς Δημ. 102. 27· ἀν. τὰ πράγματα ὁ αὐτ. 44. 5:—Παθ., ἀνεβλήθη ἡ ἐκκλησία Θουκ. 5. 45· ὥστε .. οἴεσθαι .. εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας, ὅτι θὰ ἀνα-

ἐληθῶσιν αἱ τιμωρίαι διὰ τὰ τέκνα τῶν, Ἰσοκρ. 226C: πρβλ. κατωτ. Β. II. **III.** ὡς τὸ μέσ. Β. III. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ, ἀν. τὸ Κρητικὸν (ὅπερ ἦτο βραχὺ ἐπανωφόριον) Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 36. **IV.** διακινδυνεύω (πιθ. μεταφ. ἐκ τῶν κύβων), ἐγὼ σφε θάψω κἂν κίνδυνον βαλῶ Αἰσχύλ. Θ. 1028· ἴδε κατωτ. Β. IV., καὶ πρβλ. **ἀναρρίπτω**.

Β. πολλῷ συχνότερον κατὰ μέσ. ἀνακρούομαι, ἔναρξιν ποιοῦμαι τοῦ ᾄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν, (πρβλ. **ἀναβολὴ** II.), ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, «ἀνεκρούετο ὡς ᾀσόμενος, ἤτοι ἐπροοιμιάζετο» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 155, Θ. 266, Θεόκρ. 6. 20· καὶ ἀπολ., ἀνάβαλεο Πινδ. Ν. 7. 114· ἀναβαλοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1269· ὡσαύτως μ. αἰτ., ἀνεβάλλετο μολπήν Χριστοδ. Ἔκφρ. 130· εὐχὴν ἀν. τῷ Ἔρωτι Φιλόστρ. 806:—Παθ. [μέλος] **ἀναβεβλημένον**, ἀργὸν μέλος, ἀντίθετον τῷ **ἐπίτροχον**, Ἡλιόδ. 2. 8· ὅθεν ἐπίρρ. **-μένως** μετ' ἀναβολῆς, βραδέως, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54. **II.** ἀναβάλλω ἢ ἐπιβραδύνω τι, εἰς ὃ ἐνδιαφέρομαι (ἴδε ἀνωτ. II.), μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον Ἰλ. Β. 436, πρβλ. Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 408, Πινδ. Ο. 1. 129, Ν. 9. 69, Ἡρόδ. 3. 85· τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς, τὸ δ' ἀναβαλοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 1139· εἰσαῦθις ἀναβεβλήμεθα ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 983· εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβαλέσθαι [τὴν δίαιταν], νὰ ἀναβάλωμεν μέχρι τῆς αὔριον, Δημ. 541. 26·—μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, ἀν. κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα Ἡρόδ. 6. 86, 2· ἀν. εἰς τρίτην ἡμέρην ἀποκρινέεσθαι ὁ αὐτ. 5. 49· ἀν. ποιήσειν τὰ δέοντα Δημ. 31. 1· μετ' ἀπαρεμ. ἀόρ., ἀν. ὑποκρίνασθαι Ἡρόδ. 9. 8· μὴ οὐ μηχανήσασθαι ὁ αὐτ. 6. 88. **2)** ἐπιρρίπτω τι ἐπί τινα, ἀποδίδω τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα Λουκ. Ἀλ. 15. **III.** ῥίπτω τὸ ἱμάτιον ἢ ἐπανωφόριόν μου ἐπάνω μου ἢ ὀπίσω μου, ῥίπτω αὐτὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους, ὥστε νὰ κρέμαται κατὰ πτυχάς, ἀναβάλλεσθαι χλαῖναν Ἀριστοφ. Σφ. 1132· οὕτω καὶ μόνον ἀναβάλλομαι ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 97· ἀν. ἐπιδέξια Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1568· εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον, μὲ τὸ ἐπανωφόριον ἐρριμμένον ἐπάνω ἢ ὀπίσω, Δημ. 420. 10· ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθίζειν, οὕτως ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ γυμνὰ αὐτοῦ, Θεοφρ. Χαρ. 4:—περὶ τῶν διαφόρων τρόπων καθ' οὓς ἐφόρουν οἱ παλαιοὶ τὸ ἱμάτιον ἢ τὴν χλαῖναν, πρβλ. Ἐϊνδ. καὶ Σταλλβ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.: πρβλ. προσέτι ἀνωτ. Α. III, **ἀναβολὴ** I. 2. **IV.** = ἐνεργ. III. ἀναβάλλεσθαι μάχην, διακινδυνεύω μάχην, ἀμφίβ. ἐν Ἡροδ. 5. 49 ἀντὶ **ἀναλαβέσθαι**, ἴδε Schweigh.

ἀναβαπτίζω, -ίσω, -ιῶ, βυθίζω ἐπανειλημμένως, Πλουτ. Πομπ. 11. **II.** ἐκ νέου βαπτίζω, Διονυσ. παρ' Εὐσέβ. Ἰ. Ἐκλ. 7. 5, 4: «ἡ ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν φαίνεται» Εὐστ. Ἰλ. σ. 80: — **ἀναβάπτισις, εως**, ἡ, καὶ **ἀναβάπτισμα**, τό, τὸ ἀναβαπτίζειν, δεύτερον βάπτισμα παρὰ Σουΐκερ (Suicer) καὶ Δουκαγγ.

ἀναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀναβαπτιζόντων, λέξ. νεωτ.

ἀναβάπτω, ἐκ δευτέρου βάπτω, βρέχω, «τὸ ψυχρὸν ὕδωρ παραστάζεται ἵνα ὡς ἀναβαπτόμενον κρατύνηται» Σχόλ. εἰς Ὀρειβ. σ. 93: —Μέσ., ἀν. τὰς χεῖρας. **2)** κηλιδῶ, βάπτω τὰς χεῖράς μου, Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 13, 6.

ἀναβάσιμος, ον, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, Κυρίλλ. Ἔξοδ. σ. 327.

ἀναβάσιον, τό, = **ἀνάβασις**, «ἀνῆλθε διὰ τοῦ ἀναβασίου .. εἰς τὰ κατηχούμενα τῆς ἐκκλησίας» Θεοφάν. — φυτόν τι παρὰ Διοσκ. (νόθ.) 4. 46· ἄλλως **ἵππουρις**.

ἀνάβασις, ποιητ. **ἄμβασις, εως**, ἡ, (ἀναβαίνω), τὸ ἀνέρχεσθαι, ἀναβαίνειν, ἰδίως ἐπὶ τὸν ἵππον, Ξεν. Ἱππ. 3. 11· τρόπος τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν αὐτόθι 7. 4. **6)** πᾶσα ἄμβασις = πάντες ἀναβάται, πάντες οἱ ἱππεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 1070. **2)** ἐκστρατεία ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγεια, ἰδίως εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, οἵα ἡ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἣν διηγεῖται ὁ Ξενοφῶν. **3)** ἡ ἐξόγκωσις, ὕψωσις τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, ὅταν ἀναβαίνῃ τὸ ὕδωρ, Διόδ. 1. 34, Στράβ. 757, Πλούτ. **4)** παρ' ἰατρ. ἡ περίοδος, καθ' ἣν τὸ νόσημα βαίνει ἐπιτεινόμενον, πρὸ τῆς κρίσεως (ἀκμῆς), Γαλην. 9. 556· πρβλ. **ἀναβατικὸς** II. **II.** ὁδὸς φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἀνάβασις (δηλ. ἡ ἀνάντης ὁδὸς) πρὸς πύργον ἢ πρὸς κορυφὴν ὄρους, κτλ., Ἡρόδ. 1. 181., 7. 223· ἡ ἀνάβασις τῶν Ἐπιπολῶν Θουκ. 7. 42· ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, ἐκείνην τὴν ἀνάντη ὁδόν, Πλάτ. Πολ. 519D, πρβλ. 515Ε.

ἀνάβασμα, τό, «κλῖμαξ, σκάλα» Ἡσύχ.

ἀναβασμός, ὁ, = **ἀναβαθμός**, Παυσ. 10. 5, 2, κτλ.: **-βασμα**, τό, Ἀριστείδ.

ἀναβασσαρέω = **ἀναβακχεύω** II, ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω Ἀνακρ. 64 Bgk.

ἀναβαστάζω, ἀνεγείρω, σηκώνω ἐπάνω, φέρω, «ἐς ὕψος ἀναβαστάσας τὸν ἀντίπαλον» Λουκ. Γυμν. 24.

ἀναβαστακτήρ, ῆρος, ὁ ἀναβαστάζων, ὑποβαστάζων, κρίκους λέγει τοὺς ἀναβαστακτῆρας Ὀλυμπιόδ. Διάκονος εἰς Ἰὼβ λς'. 5.

ἀναβάστασις, εως, ἡ, τὸ ἀναβαστάζειν, Γαλην. Γλώσσ. ἐν λέξει **ἀνακωχή**.

ἀναβατήριον, (ἐνν. ἱερόν), θυσία ἣν ἐτέλουν ὅτε ἔμελλον ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν ναῦν καὶ νὰ ἀποπλεύσωσι, Πλούτ. 2. 984Β.—σημαίνει καὶ τὸ ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον, Γεωπ. 9. 17.

ἀναβατέος, α, ον, ὃν πρέπει τις ν' ἀναβῇ, Θεμίστ.

ἀναβάτης, ου, ὁ, ποιητ. **ἀμβάτης**, ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἀναβάς, ὁ ἀναβεβηκώς, περὶ τοῦ Πενθέως ἐπὶ τοῦ δένδρου, Εὐρ. Βάκχ. 1107· ἰδίως, ὁ ἐφ' ἵππου, ὁ ἱππεύς, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 1, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. **ἀνάβασις** I. 1. **II.** «ἵππος ὀχευτής» Ἡσύχ.

Ἀναβατιανός, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν Καϊανιτῶν τὸ βιβλίον τὸ περιέχον «ἃ εἶδεν ὁ Παῦλος καθ' ὃν ἀνέβη καιρὸν εἰς τρίτον οὐρανόν» Γλυκ. Χρον. 2, ἐν ἀρχῇ.

ἀναβατικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ ἀναβαίνειν, ὁ ἑτοίμως, εὐκόλως ἀναβαίνων, ἀναβατικώτεροι ἐπὶ τοὺς ἵππους, Ξεν. Ἀπομ. 3. 3, 5. **II.** ἐπὶ πυρετοῦ βαθμηδὸν ἐπιτεινομένου κατὰ τὴν θερμότητα (πρβλ. **ἀνάβασις** I. 4.), Γαλην. 7. 337.

ἀναβατός, Ἐπ. **ἀμβατός, όν**, ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, ἢ νὰ ὑπερβῇ διὰ κλίμακος, Ἰλ. Ζ. 434, Ὀδ. Λ. 315, Πίνδ. **2)** ἄρτος ἔνζυμος, «τὴν ζύμην τὴν τὸν ἀναβατὸν ἄρτον αἴρουσαν» Μ. Κηρουλ. Πατρ. Ἑλλ. CXX. 794Β.—ἐκ τούτου ἔγεινε τὸ **λειπανάβατος**, = **ἄζυμος**, Δουκάγγ.

ἀναβεβλημένως, ἴδε **ἀναβάλλω** Β. I.

ἀναβέβρυχεν, πρκμ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, τὸ ὕδωρ ἀνέβρυσεν, ἀνεπήδησεν ἢ ἀνεκόχλασεν, Ἰλ. Ρ. 54, ἔνθα ὁ Ζηνόδ. **ἀναβέβροχεν**. (Συγγεν. τῷ **βλύζω, βλύω, βρύω**, πρβλ. **ὑπόβρυχα**: πρβλ. **βρόχω** I.)

ἀνάβηξις, εως, ἡ, = ἀνάχρεμψις.

ἀναβήσσω = **βήχω**, ἐκβάλλω ἐκ τῶν πνευμόνων φλέγματα, Ἱππ. Προγν. 41.

ἀναβιβάζω: ἀόρ. **-εβίβασα**:—Μέσ., μέλλ. **-βιβάσομαι**, Ἀττ. **-βιβῶμαι**, Ἀμειψ. Ἀδηλ. 10: ἀόρ. **-εβιβασάμην**: (ἴδε ἐν λέξει **βιβάζω**). Ἐνεργητικὸν τοῦ **ἀναβαίνω** (πρβλ. **ἀναβαίνω** Β), κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ, ἐπὶ τὴν πυρήν, ἐπὶ πύργον Ἡρόδ. 1. 86., 3. 75, Ξεν.: ἐπὶ τὸν τροχόν, περὶ βασάνων, Ἀνδ. 6. 43· κατὰ τὸ ἀκρότατον Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 3. **II.** ἰδιάζουσαι χρήσεις: **1)** ἀναβ. τινὰ ἐπ' (ἐφ') ἵππον Ἡρόδ. 1. 63., 4. 72, Ξεν.: ἐπ' ἅρμα Ἡρόδ. 4. 180· ἐπὶ τὸ ὄχημα Ξεν. Κύρ. 4. 2. 28· πρβλ. **ἀναβιβαστέον**: **2)** ἀναβιβ. ναῦν, σύρω πλοῖον ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 2. **3)** Μέσ., ἀναβιβάζεσθαί τινας ἐπὶ τὰς ναῦς, ἐπιβιβάζειν εἰς τὸ πλοῖον διὰ ταξείδιον, Θουκ. 7. 33· ἀπολ., **ἀναβιβασάμενοι** αὐτόθι 35, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4. 10. **4)** ἐν Ἀθήναις, λέξ. δικαν., προσάγω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρα, Ἰσαῖος 78. 4, Λυσ. 122. 17, Πλάτ. Ἀπολ. 18D: ἀλλὰ κατὰ μέσ. τύπ. ἐπὶ ἐνόχου ἢ ὑποδίκου προσάγοντος τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὅπως προκαλέσῃ τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν, Ἀνδοκ. 19. 17, Πλάτ. Ἀπολ. 34C, Λυσίας 151, 27., 161. 9, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 49, Αἰσχίν. 54. 25. **5)** ἀν. ἐπὶ τὴν σκηνήν, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνήν, Πολύβ. 29. 7, 2, κατὰ παθ. **6)** ἀναβ. τὰς τιμάς, ὑψώνω τὰς τιμάς, Διόδ. 5. 10:—ἀλλὰ παθητικῶς ἀναβιβάζεσθαι εἰς τιμήν, κοσμεῖσθαι τιμαῖς, ἀνέρχεσθαι εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 16. **7)** ἀν. τὸν τόνον, ἐν τῇ γραμμ. μεταβιβάζω τὸν τόνον πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως· ἀλλὰ 6) ἀν. τοὺς φθόγγους, καθιστῶ αὐτοὺς μετριωτέρους, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 2: ἔχων φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν, ὁ Κοραῆς (Πλουτ. Παράλλ. Β. τόμ. Ε', σ. 372 ἐν σημ.) προτείνει τὴν γραφήν: **μεταβιβάζουσιν**.

ἀναβίβασις, εως, ἡ, καὶ **ἀναβιβασμός**, ὁ, ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, Γραμμ.

ἀναβιβαστέον, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἀναβιβάζειν, τοὺς ἱππέας Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 2· ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβ. τοὺς νεωτάτους Πλάτ. Πολ. 467Ε.

ἀναβιβλόω, κατασκευάζω βιβλίον, «τὴν παροῦσαν ἀνεβίβλωσα βίβλον» Ἰωσὴφ Ρακένδ. ἐν Ἑλλ. Ρήτ. ἔκδ. Walz, τόμ. 3. σ. 471. 17.

ἀναβιβρώσκω: ἀόρ. **-έβρωσα**, κατεσθίω, καταβροχθίζω, Νικ. Θ. 134· παθ. ἀόρ. **ἀναβρωθῆναι** Φιλόστρ. 836.

ἀναβιόω, ἀναβιοῖ, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 29 (ἀλλὰ **ἀναβιώσκομαι** εἶναι ὁ κοινὸς ἐνεστώς): μέλλ. **ἀναβιώσομαι**: ἀόρ. β' **ἀνεβίων** (ἴδε κατωτέρ.), ἀν-εβίουν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 40: ἀόρ. α' ἀνεβίωσα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 3, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4. 14. 12: πρκμ. **ἀναβεβίωκα** Πλούτ. 2. 85D· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναζῶ, ἀναβιώην νῦν πάλιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 177· ἐπειδὴ ἀνεβίω Ἀνδοκ. 16. 27· ἀναβιοὺς ἔλεγεν Πλάτ. Πολ. 614Β.

ἀναβίωμα, = τῷ ἑπομ., ἀναβίωμα νεκρῶν Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 309, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκον.

ἀναβίωσις, εως, ἡ, τὸ ἀναζῆν, Ἑβδ., Πλουτ. Λούκουλ. 18.

ἀναβιώσκομαι, ὡς παθ., = **ἀναβιόω** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Φαίδων 71Ε, 72C, Δ. Συμπ. 203Ε, Πολιτ. 271Β. **II.** ὡς ἀποθ., ἐνεργητικὸν τοῦ **ἀναβιόω** (πρβλ. **βιώσκομαι**), ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, ἀναζωοποιῶ, ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων Πλάτ. Κρίτ. 48C· ἀόρ. ἀνεβιωσάμην ὁ αὐτ. Φαίδων 89Β: οὕτως ἐν τῷ

ἐνεργητικῷ **ἀναβιώσκω** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 1· μέλλ. ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 29: ἀόρ. **ἀνεβίωσα** Παλαίφ. 41.

ἀναβλαστάνω: μέλλ. **-βλαστήσω** Ἡρόδ. 3. 62: ἀόρ. **-έβλαστον** αὐτόθι = βλαστάνω ἐκ νέου, ἀναδίδω βλαστοὺς νέους, ἐπὶ φυτῶν, Πλάτ. Νόμ. 845D, Πλούτ.:— ἐπὶ πόλεως, ἀκμάζω, ταχέως αὐξάνομαι [αἱ Συράκουσαι], ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἀνέβλαστον Ἡρόδ. 7. 156· ἐπὶ ἀτυχημάτων, ἀναφαίνομαι, ὑπεραυξάνομαι, ἔδει .. κακὰ ἀναβλαστεῖν ὁ αὐτ. 5. 92, 4, πρβλ. 3. 62.

ἀναβλάστημα, τό, ξαναφύτρωμα, νέος βλαστός, παραφυάς, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. 7. 145.

ἀναβλαστημάτιον, τό, ἐξάνθημα, ἄλλως **ἀναστημάτιον**, Λεξ. μετ.

ἀναβλάστησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου βλάστησις, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8. 1, 6.

ἀνάβλεμμα, ατος, τό, βλέπειν πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὅταν στρέφωσι τὴν κεφαλήν των καὶ βλέπωσιν ἐπάνω πρὸς τὸν κύριόν των, Ξεν. Κυν. 4, 4, Πολυδ. 2. 56.

ἀναβλέπω: μέλλ. **-βλέψω** Ἡρόδ. 2. 111, **-βλέψομαι** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 563: ἀόρ. **-έβλεψα** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. Βλέπω πρὸς τὰ ἄνω Ἀριστοφ. Νεφ. 346, Πλάτ. Πολ. 621B· πρὸς τὸ φῶς αὐτόθι 515C· εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ αὐτὸς Ἀξ. 370B: ἰδίως ὡς σημεῖον ἐμπιστοσύνης, ἀναβλ. ὀρθοῖς ὄμμασιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30· ἀναβλ. πρός τινα, βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον ὡς τὸ **ἀντιβλέπω**, ὁ αὐτὸς Κύρ. 1. 4. 12. **2)** μετ' αἰτ., βλέπω ἄνω πρός τινα, φῶς ἀναβλέψεσθε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 563· οὕτω καὶ μ. δοτ., ἀελίου ἀναβλ. λαμπάσι ὁ αὐτ. Ἴων 1467· τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει ὁ αὐτ. Ἰκ. 322. **3)** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἀναβλ. φλόγα, ῥίπτω βλέμμα φλογερόν, Εὐρ. Ἴων 1263, πρβλ. **βλέπω**. **II.** βλέπω πάλιν, ἀνακτῶμαι τὴν ὅρασιν, Ἡρόδ. 2. 111, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B· πάλιν ἀν. Ἀριστοφ. Πλ. 95. 117.

ἀνάβλεψις, εως, ἡ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω βλέπειν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 3. 13. **II.** ἀνάκτησις τῆς ὁράσεως, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 19:— ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 13 ἐκ τοῦ ὀλίγον ἀνωτέρω **ἀντιβλέπω** ἀπαιτεῖται ἡ λέξις **ἀντίβλεψις**. Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Ἑρχέριος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐκδ. τοῦ Αἰλιανοῦ.

[**ἀναβλήδην**] μετὰ ἀναβολήν τινα, ὀψέ, σχολαίως, «τὰ δέ γ' ἄρσενα πάντα δεξάμεναι, πάλιν αὖτις ἀναβλήδην ὀχέονται» Ἄρατ. 1070. Ἴδε **ἀμβλήδην**.

ἀναβληδόν, ἐπίρρ., ὡς ὅταν περιβάλληταί τις ἱμάτιον.

ἀνάβλησις, εως, ἡ, ἡ ἀναβολή, παράτασις, βραδύτης, κακοῦ Ἰλ. Β. 380· λύσιος Ω. 655· θανάτοιο Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 45.

ἀναβλητικῶς, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀμβολάδην** καὶ τοῦ **ἀμβλήδην**, Εὐστ. 1241. 36., 1282. 1.

ἀναβλύες, «πηγαί» Ἡσύχ.

ἀναβλύζω, ποιητ. **ἀμβλ-**, Ἀνθ. Π. 9. 374, Ὀρφ., Ἴων. παρατ. **ἀναβλύζεσκε** (κοινῶς **-βλύεσκε**), Κόϊντ. Σμ. 14. 496, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 223: ἀόρ. **ἀνέβλυσα** Ἀριστ. Κόσμ. 6, 32· ἀπαρ. **ἀναβλῦσαι** (ἀνάγν. **-βλύσαι**) Πλουτ. Σύλλ. 6. Ἀναβρύω, ἀναδίδω, ἔλαιον Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 113· ἄκρητον Ἀνθ. Π. 7. 31. **2)** ἀμετάβ., ἐξορμῶ, ἐκχέομαι μεθ' ὁρμῆς, Ἀριστ. Κοσμ. ἔνθ' ἀνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5956, κτλ.· Νεῖλος ἀναβλύζων, «φουσκώνων», ὑψούμενος, Θεόκρ. 17. 80.

ἀνάβλυσις, εως, ἡ, τὸ ἀναβρύειν, ἡ ἀνάβρυσις, πηγῶν Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 34.

ἀναβλυστάνω, = **ἀναβλύζω**, Στράβ. Ἐπιτ. 208 Huds., Ὠριγέν. κτλ. — Καὶ τύπος δέ τις **ἀναβλυσθαίνω** εὕρηται παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. σ. 204 (ἴδε Bast. Ἐπιστ. Κριτ. Παραρτ. σελ. 56)· καὶ **ἀμβλυσθονῆσαι** ἢ **-τονῆσαι** ἀναγινώσκει ὁ Meineke ἐν Εὐπόλιδος «Δήμοις» 12, ἐκ τοῦ Εὐστ. 1095. 8, Ἐτυμολ. Μ. 200. 52.

ἀναβλύω, = **ἀναβλύζω**, ἐκχέομαι βράζων, «ξεχειλίζω,» Ἱππ. 624. 5· χύνομαι πρὸς τὰ ἐπάνω μεθ' ὁρμῆς, Πολύβ. 34. 9, 7, Νόνν. Δ. 2. 71· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀνέβλυον ἰκμάδα, ὕδωρ αὐτ. 3. 383., 6. 255: — ἐξάγω ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος, Ἱππ. 305. 47.

ἀναβόαμα: ποιητ. **ἀμβ-**, τό, = **ἀναβόησις** Αἰσχύλ. Χο. 34.

ἀναβοάω: μέλλ. **-ήσομαι** Εὐρ. Ι. Α. 465, Δωρ. **-άσομαι** Ἀριστοφ. Πλ. 639· (τὸ **ἀναβοάσω** ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1108 εἶναι ὑποτακτ. ἀόρ.): ἀόρ. **ἀνεβόησα** Θουκ., Ἴων. **ἀνέβωσα** Ἡρόδ. 1. 10, καὶ ἀλλ., μετοχ. **ἀμβώσας** ὁ αὐτ. 1. 8., 3. 38. Φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, ἀνακράζω, ἰδίως ὡς σημεῖον θλίψεως καὶ ἐκπλήξεως, ἀμβώσας μέγα Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 27, Εὐρ. Βάκχ. 1079· οἰκτρὸν [ἀνεβόασεν] Εὐρ. Ἑλ. 184· ἐπὶ τῆς πολεμιστηρίου κραυγῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38: μετ' ἀπαρ., κράζω ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 22. **2)** μ. αἰτ. πράγμ., κραυγάζω τι, Εὐρ. Βάκχ. 525: ἀλλὰ **3)** ἀχῇ, ξυμφορὰν ἀναβ., μεγαλοφώνως, γοερῶς θρηνῶ ἐπὶ συμφορᾷ τινι ἢ δυστυχίᾳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 572, Εὐρ. Ἑλ. 1108· Πανὸς ἀναβοᾷ γάμος αὐτόθι 190. **3)** μ. αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι, συμμάχους αὐτόθι 1592· Ἀσκληπιὸν Ἀριστοφ. Πλ. 639 **4)** ὡσαύτως, ἀνακράζω, ἐπευφημῶ, μεγαλοφώνως ἐπαινῶ, Ἀλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 12.

ἀναβόημα, τό, = **ἀναβόαμα** = **ἀναβόησις**.

ἀναβόησις, εως, ἡ, κραυγή, τὸ μεγαλοφώνως ἀναβοᾶν πρός τινα, Διον. Ἁλ. 9. 10, κτλ.

ἀναβοθρεύω, ἀνασκάπτω, ἐκσκάπτω, ἐξάγω βίᾳ εἰς τὸ φῶς, «ἀναβοθρεύουσιν: ἀναμοχλεύουσιν» Α. Β. 389, Σουΐδ., Ἡσύχ.: μεταφ., ὑπονομεύω, Ἐκκλ.

ἀναβολάδην = **ἀμβλήδην, ἀμβλητικῶς**.

ἀναβόλαιον, ἢ **άδιον**, τό, (ἀναβάλλω) = μανδύας Σύμμ. Π. Δ., Ἐκκλ.

ἀναβολάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀμβολάς.

ἀναβολεύς, έως, ὁ, ὁ θεράπων, ὁ βοηθῶν τινι νὰ ἱππεύσῃ, Ἀππ. Καρχηδ. 106, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 7· πρβλ. Schneid. Ξεν. Ἀν. 4. 4, 4.—«τὸ σιδήριον ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονται» Εὐστ. ἐν Ὀδ. Α, κατὰ Σουΐδ. «καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα.» **II.** χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, εἶδος λαβίδος, δι' ἧς ἐξῆγόν τι, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88. — Κατὰ δὲ Κοσμ. Τοπογρ. Χριστ. σ. 133: «οἱ πλέοντες τὰ βόρεια καὶ δυτικὰ μέρη ἀναβολεῖς καλοῦνται, ὡς ἄνω που ἀνερχόμενοι καὶ βραδυπλοοῦντες.»

ἀναβολή, ποιητ. **ἀμβολή**, ἡ, (ἀναβάλλω): **I.** ὡς ὄνομα πράγματος. **1)** τὸ ἀναρριφθέν, συσσωρευθέν, σωρὸς χώματος, ὄχθη, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 5, Διόδ. 17. 95· πρβλ. **ἀμβολάς**. **2)** τὸ ῥιπτόμενον πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὲρ τοὺς ὤμους, περίβλημα, περιβόλαιον, Πλάτ. Πρωτ. 342C, Ἑβδ. (Νεεμ. Ε', 13, καὶ ἀλλ.):— ὡσαύτως καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν περιεβάλλοντο αὐτό, Λουκ. Ἐνύπν. 6, πρβλ **ἀναβάλλω** Β. III. **II.** ὡς πρᾶξις. **1)** ἀνάκρουσμα, προανάκρουσμα ἐπὶ τῆς λύρας προηγούμενον τῆς ᾠδῆς, ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα, λεγόμενον πρὸς τὴν λύραν, Πινδ. Π. 1. 7· ἐντεῦθεν, ἀλωμένη τῇδε κἀκεῖσε διθυραμβικὴ ᾠδή, ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολὰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1385, πρβλ. Εἰρ. 830, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 6· ἴδε **ἀναβάλλω** Β. I. **2)** ἀναβολή, παράτασις, ἐπιβράδυνσις, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν Ἡρόδ. 8. 21· ὅ,τι μέλλετε .., μὴ ἐς ἀναβ. πράσσετε Θουκ. 7. 15· οὐκ ἐς ἀμβολάς, ἄνευ ἀναβολῆς, Εὐρ. Ἡρακλ. 270· ἐν ταῖς ἀναβολαῖς ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 93· ἐπὶ ἀναβολῇ τι ποιεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 915D· ἀναβολὴν τινος ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 42· ποιεῖν Πλάτ. Συμπ. 201D· ὡσαύτως, εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιεῖσθαι Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 8· δακρύοις .. ἐμποιεῖν ἀναβολ. τῷ πάθει ὁ αὐτὸς Ἄδηλ. 16· ἀναβολὰν λαβόντες τρία ἔτη Ἐπιγρ. Θεσσ. ἐν Ussing, σ. 3· πρβλ. **ἀναβάλλω** Β. II. **3)** ἀμετάβ., ἀνάβασις, ὁδὸς πρὸς ἀνάβασιν· ἀν. τῶν Ἄλπεων Πολύβ. 3. 39, 9, κτλ.· τὴν ἀν. ποιεῖσθαι αὐτόθι 50. 3. **4)** ἀνέγερσις, «φούσκωμα,» ἀνάρρηξις, πομφολύγων Ἀριστ. Προβλ. 24. 6, Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. περὶ Πυρὸς 16· Νείλου ἀμβολαὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 4924.

ἀναβολίδιον, τό, πήρα κρεμασμένη ἐκ τῶν ἀναβολέων, «ἀναβολίδιν μεστὸν ψωμίων καὶ ἅλας» Ἀποφθ. Πατέρ. παρὰ Μακαρίῳ 33. Δουκάγγ.

ἀναβολικός, ή, όν, ὁ ἀναβαλλόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 21.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' ἀναβολῆς, Εὐστ. 1241. 38.

ἀναβόλιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀναβάλλῃ, «ἀναβόλιμοι δίκαι, αἱ διὰ περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπίπτουσιν» Ἡσύχ.

ἀναβόλιον, τό, εἶδος ἀναβολαίου, ἄλλως **σωδάριον**, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. κ. 158.

ἀναβορβορύζω, γογγύζω μετὰ κραυγῆς, «μουρμουρίζω δυνατά,» Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 433.

ἀναβουκολέω, ἀπατῶ, Κυρίλλ. Ἰουλ. 4. σ. 124.

ἀναβουλεύομαι, ἀποθ., μεταβάλλω βουλήν, γνώμην, Εὐστ. 1385. 59.

ἀναβράζω, ἀμετάβ., βράζω, ἀφρίζω, Προκόπ.· πρβλ. **ἀναβράσσω**.

ἀνάβρασις, εως, ἡ, τὸ βράζειν, ἀνακοχλάζειν, π. χ. ἐπὶ ὕδατος, Στράβ. 140:— οὕτως **ἀναβρασμός**, ὁ, Ἰατρ., καὶ **ἀνάβρασμα**, τό, Βυζ.

ἀναβράσσω, Ἀττ. **-βράττω**, καλῶς βράζω, βράζω τι ἐντελῶς, ἀναβράττω κίχλας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1197· κρέα ἀνέβραττεν ὀρνίθεια ὁ αὐτ. Βατρ. 510· ἀπολ., ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε ὁ αὐτ. Ἀχ. 1005· πρβλ. ἀνάβρασις. **2)** τινάσσω πρὸς τὰ ἄνω, ἐκρίπτω, συσσωρεύω, ὥσπερ τῶν ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττομένων, τῶν ἐπὶ τῶν λικμητηρίων συσσωρευομένων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 42· ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, θαλασσία ἄχνη ἀναρριφθεῖσα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 566.

ἀνάβραστος, ον, βεβρασμένος, κρέα Ἀριστοφ. Βατρ. 553, Ἀριστομ. ἐν «Γόησιν» 4· κίχλα Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 10. πρβλ. καὶ «Μεταλλέας» τοῦ αὐτοῦ 1. 23.

*__ἀναβράχω__, ἴδε ἐν λ. ἀνέβραχε.

ἀναβρέχομαι, παθ. βρέχομαι ἐκ νέου. ἄλλ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Προβλ. 21. 6· ἀνεβρέξατο Νικηφ. Ῥητ. 7. 11.

ἀναβρομέω, βροντῶ ἠχηρῶς, Ἀθήν. 126D, Νόνν. Δ. 45. 330.

ἀναβροντάω, βροντῶ μετὰ πατάγου, Τρυφιόδ. 118.

ἀναβρόξειε, ἀναβροχέν, ἴδε ἐν λ. **βρόχω**.

ἀναβροχίζω, ἐξάγω διὰ βρόχου τὰς βλεφαρίδας (τσίνουρα), Παῦλ. Αἰγ. 6. 13, Γαλην. 14. 784.

ἀναβροχισμός, ὁ, ἡ ἐξαγωγὴ τῶν βλεφαρίδων διὰ βρόχου, ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν τριχιάσεως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 13, πρβλ. Γαλην. 16. 918.

ἀναβρυάζω, φωνάζω δυνατά, χρεμετίζω ἠχηρῶς, ἐπὶ ἵππων, ἀνεβρύαξαν Ἀριστοφ. Ἱππ. 602.

ἀνάβρυτον, τό, ὕδωρ ἀναβρύον ἐκ σωλῆνος, Βυζ.

ἀναβρυχάομαι, ἀποθ., ἠχηρῶς βρυχῶμαι, Πλάτ. Φαίδων 117D.

ἀναβρύχω, ἴδε ἐν λ. **ἀναβέβρυχε**.

ἀναβρύω = ἀναβλύω, Αἰλ. Π. Ἱ. 3. 43, Φίλων 1. 477:—ἐκφύω, μετ' αἰτ., ἀν. ἄνθεα Νόνν. Δ. 7. 346.

ἀνάβρωσις, εως, ἡ, τὸ καταβιβρώσκειν, κατάβρωσις, Γαλην.

ἀναβρωτικός, ή, όν, = ὁ ἀναβιβρώσκων, διαβρωτικός, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1, σ. 278.

ἀνάβωνες, «βαθμοῦ εἶδος» Ἡσύχ.

ἀναγαγγανεύουσιν, «ἀναβοῶσιν» Ἡσύχ.

ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ, φυτόν τι, εἶδος γαλατσίδας, Διοσκ. 2. 209· πρβλ. **ἀγαλλίς**.—«ἀγαλλίς, πόα τις» Ἡσύχ.

ἀναγαργαρίζω καὶ **-λίζω**, κάμνω γαργάραν, χλιαροῖσιν, Ἱππ. 470. 10, πρβλ. 469. 55., 517. 5· οὕτω καὶ μέσον, ἀναγαργαλίζεσθαι νῆστιν παρὰ τῷ αὐτῷ 666. 28. Παθ. ἀναγαργαριζόμενον σὺν μελικράτῳ Διοσκ.

ἀναγαργάρισμα, ατος, τό, γαργάρα, Ἰατρ.

ἀναγαργάριστον, καὶ **-λικτον**, τό, φάρμακον διὰ γαργάραν Ἱππ. 569. 53, κτλ.

ἀναγγελία, ἡ, ἀνακήρυξις, τῶν στεφάνων Συλλ. Ἐπιγρ. 3640. 27, πρβλ. Πολυδ. 8. 139.

ἀναγγέλλω, (ἴδε ἀγγέλλω), ἐπανέρχομαι φέρων ἀγγελίας, ἀγγέλλω Λατ. renunciare. τι Αἰσχύλ. Πρ. 661: πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις Εὐρ. Ι. Τ. 761· τῷ Βρασίδᾳ τὴν ξυνθήκην Θουκ. 4. 122, κτλ.· τι πρός τινα Πολύβ. 1. 67, 11: μ. μετοχ. λέγω περί τινος προσώπου πράττοντός τι, Ξεν. Ἀγησ. 5, 6:—οὕτως ἐν τῷ παθητικῷ, ὡς ἀνηγγέλθη τεθνεὼς Πλουτ. Περικλ. 18. **2)** ἀν. τῷ δήμῳ, Λατ. referre ad populum, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 18.

ἀν-άγγελος, ον, ἄνευ ἀγγέλου ὅστις ν' ἀναγγείλῃ· μάχη ἀνάγγελος, ἐν ᾗ ἔπεσον πάντες καὶ δὲν ἔμεινεν οὐδ' εἷς ὅστις ν' ἀγγείλῃ τὸ ἀποτέλεσμα, Ἀνθ. Π. 7. 244, πρβλ. Ἰλ. Μ. 73.

ἀν-άγγελτος, ον, ὁ μὴ ἀναγγελθείς, ἀπόρρητος, Ἡλιόδ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει **ἀνάπυστα**.

ἀνάγειος, ον, ὁ ἀνὰ ἢ ὑπὲρ τὴν γῆν, Εὐσεβ. βίος Κωνστ. 3. 37.

ἀν-αγείρω, ἐκ νέου συναθροίζω διάφ. γραφ. ἐν Κοΐντ. Σμ. 2. 577.

ἀναγελάω, = γελῶ μεγαλοφώνως, ἠχηρῶς, ἀναγελάσας, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 9· ἐπί τινι αὐτόθι 6, 1, 34.

ἀναγεννάω, γεννῶ ἐκ νέου, ἀναγεννῶ, Ἐπιστ. Πέτρ. Α', α', 3, πρβλ. 23.

ἀναγέννησις, εως, ἡ, ἀνάπλασις, μεταβολὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἀσεβοῦς εἰς εὐσεβῆ, Ἐκκλ. ἴδε Σουΐκερ (Suicer).

ἀναγεννητικός, ή, όν, = ἱκανὸς νὰ ἀναπαραγάγῃ, τινὸς Ἰαμβ. Μυστ. 3. 28.

ἀναγέτρια, ἡ, μαῖα, «ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ παρὰ Ταραντίνοις οὕτω λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσι» Ἡσύχ.

ἀνάγευσις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγεύειν.

ἀναγεύω, δίδω τι εἴς τινα νὰ γευθῇ, τὸν ἀφίνω νὰ γευθῇ, πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 523.

ἀναγηρύομαι, ἀποθ. φωνάζω ἰσχυρῶς, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 34.

ἀν-αγής, ές, (ἄγος) ὁ μὴ ἐναγής, καθαρός, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐναγής:—ἡ παρὰ τοῦ Ἀρπ. διδομένη ἑρμηνεία χρήζει διορθώσεως.

ἀναγιγνώσκω, μεταγ. **ἀναγῑνώσκω**: **I.** Ἐπ. χρῆσις περιοριζομένη εἰς τὸν ἀόρ. β' **ἀνέγνων**. **1)** γνωρίζω καλῶς, εἰξεύρω μετὰ βεβαιότητος, οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω Ὀδ. Α. 216, πρβλ. Φ. 205, Ἰλ. Ν. 734. **2)** γνωρίζω ἐκ νέου, ἀναγνωρίζω, Ὀδ. Δ. 250· οὕτως ἅπαξ παρ' Ἡροδ. ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τι ὡς ἰδικόν μου, Λατ. agnoscere, ἀναγνῶναι τοὺς συγγενέας Ἡρόδ. 2. 91, πρβλ. Πινδ. 1. 2. 35· οὕτως ὡσαύτως ἀόρ. παθ. ἅπαξ παρ' Εὐρ. εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἂν ὁ αὐτὸς Ἑλ. 290· ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 557 ὁ Ἑλμσλ. διώρθωσεν ἂν γνῶναι. **II.** Ἀττ. χρῆσις: μέλλ. **ἀναγνώσομαι** (Κρητ. γ' πληθ. **-γνώοντι** Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 40): ἀόρ. β' **ἀνέγνων**: πρκμ. **ἀνέγνωκα**: Παθ., μέλλ. **-γνωσθήσομαι**, Λυσ. 149. 3: ἀόρ. **ἀνεγνώσθην** Πλάτ. Παρμ. 127D: πρκμ. **ἀνέγνωσμαι** Ἐπιγρ. 342 Α, κτλ.:—ἐπὶ γεγραμμένων χαρακτήρων, = γνωρίζω αὐτοὺς πάλιν, ἀναγνωρίζω αὐτούς, ἑπομέν. = ἀναγινώσκω αὐτοὺς (ἡ Ἰων. πρὸς τοῦτο λέξις εἶναι ἐπιλέγομαι), κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11). 1 (ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος γέγραπται), Ἀριστοφ. Ἱππ. 118, 1065, Βάτρ. 52, Θουκ. 3. 49, Ἀνδοκ., κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.:—**ἀναγνώσεται** [ἐνν. ὁ γραμματεύς] Δημ. 516. 27, κτλ.: **ἀνάγνωθι**, συχνὸν παρὰ Δημ.· λέγε.. καὶ ἀνάγνωθι ὁ αὐτ. 363. 11:—ἀπολ., **οἱ ἀναγινώσκοντες**, οἱ σπουδασταί, Πλουτ. Ἀλέξ. 1· τὰ βιβλία τὰ ἀνεγνωσμένα, βιβλία μεγαλοφώνως ἀναγινωσκόμενα καὶ οὕτω γινόμενα δημόσια, δηλ. δημοσιευόμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ἀνέκδοτα**, Λύκων παρὰ Διογ. Λ. 5. 62. **III.** Ἰων. χρῆσις, μετὰ ἐνεργητ. σημασίας κυρίως ἐν τῷ ἀορίστῳ **ἀνέγνωσα**, ἔπεισά τινα νὰ πράξῃ τι, τούτους ἀναγνώσας ἕπεσθαι Ἡρόδ. 5. 106, πρβλ. 1. 87., 4. 158., 6. 83, καὶ ἀλλ., Ἱππ. 180D· τὸ ἀπαρέμφ. ἐνίοτε παραλείπεται, **ὡς ἀνέγνωσε**, ὅτε κατέπεισεν αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 68· ὁ ἐνεστὼς ἅπαξ κεῖται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, ἀναγινώσκεις στρατεύεσθαι βασιλέα 7. 10:—οὕτω κατὰ παθ. ἀόρ. **ἀνεγνώσθην**, ἐπείσθην νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ. 7. 7 καὶ 236 καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ. ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναγνωσθεὶς 4. 154· χρήμασιν ἀν. 6. 50. καὶ καθ' ὑπερσυντ. παθ., ὡς δὲ οὗτοί οἱ ἀνεγνωσμένοι ἦσαν 8. 110· σπάνιον παρ' Ἀττ., ὑπὸ τῶν κυρίων ἀναγιγνωσκόμενον Ἀντιφῶν 117. 11.

ἀν-άγιος, α, ον, ὁ μὴ ἅγιος, ἀνίερος, Γλωσσ.

ἀναγκάζω: μέλλ. **-άσω**: πρκμ. **ἠνάγκακα** Πλάτ. Ἵππαρχ. 232B: ὑπερσυντ. **-ειν** Δημ. 901. 20 (ἀνάγκη). Βιάζω, ἀναγκάζω, τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρεμφ.. ἀναγκ. τινὰ κτείνειν, ποιεῖσθαι, κτλ. Ἡρόδ. 1. 11, 98., 6. 42· δρᾶν, λέγειν, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 256, Ο. Κ. 979, κτλ., πρβλ. Ο. Κ. 589 (ἔνθα πρέπει νὰ ἐξυπακουσθῇ σε ἢ τοὺς Ἀθηναίους), κτλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., ἠναγκάζοντο ἀμύνεσθαι Ἡρόδ. 5. 101: — οὕτω καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ., κἄμ' ἀναγκάζεις τόδε; (ἐνν. δρᾶν) Σοφ. Φ. 1366· πρβλ. Ο. Τ. 280· ἀναγκάζεσθαί τι, ἀναγκάζεσθαι [ποιεῖν] τι. Πλάτ. Φαῖδρ. 242Α, 254Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 5, 4: ὡσαύτως, ἀν. τινὰ ἐς τὸ πολεμεῖν Θουκ. 1. 23· ἐς τὸ ἔργον ὁ αὐτ. 2. 75. **2)** μ. αἰτ. προσ. μόνον, ἐξαναγκάζω τινά. ἰδίως δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **πείθειν**, Πλάτ. Γοργ. 472B· δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐπιέσθην, ἐβασανίσθην, Σοφ. Ἠλ. 221, πρβλ. Ξεν. Ἱερ. 9, 2· ἠναγκασμένος, ἀναγκασθεὶς Θουκ. 6. 22., 8. 99, πρβλ. 7. 62· ὑπὸ δεσμῶν ἀναγκάζεσθαι Ἀνδοκ. 1. 9· φανεροὶ ἦσαν ἀναγκασθησόμενοι Δημ. 231. 16. **3)** μ. αἰτ. πράγ. μόνον, ἐπιβάλλω διὰ τῆς βίας, πόλις ἀναγκάζει τάδε Εὐρ. Ι. Τ. 595, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 5, 5, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 9· ἠναγκασμένα λάχανα, τὰ βεβιασμένα διὰ κόπρου ἢ τεχνητῆς θερμότητος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα, Φιλόστρ. 27. **4)** μὲ αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., ἰσχυρίζομαι ὅτι πρᾶγμά τι ἀναγκαίως ἔχει οὕτως ἢ ἄλλως, μὴ τοίνυν ἀνάγκαζε, ὃ μὴ καλόν ἐστιν, αἰσχρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202Α· πρβλ. Κρατ. 432C, Δ, Θεαίτ. 196Β· ὡσαύτως, ἑπομένου συνδέσμου, ἀν. ὅτι ἀθάνατον ψυχή, ὁ αὐτ. Πολ. 611Β **5)** ἀναγκάζω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12·—ἴσως οὕτω πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 153C, ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν σαφής.

ἀναγκαίη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἀνάγκη**, Ὁμ., Τυρτ., Σόλων, Ἡρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, εἱρκτή, φυλακή, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8 καὶ 14, πρβλ. Ἀρποκρ., ὅστις προσθέτει Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι: — ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶναι **ἀνάκαιον** (παρὰ Σουΐδᾳ ἐν χωρίῳ ἀναφερομένῳ εἰς τὸν Ἰσαῖον εἰς ὃ παραπέμπει καὶ ὁ Ἀρποκρ. διὰ τὴν λέξ. **ἀναγκαῖον**), ἢ **Ἀνάκειον**, ὃ ἴδε, ὡς ἐν Δημ. 1125. 24, πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 98. 32. **II.** = **αἰδοῖον**, Ἀρτεμίδ. 1. 47, Εὐστ., κτλ., πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπάσμ. 3. σ. 309. **III.** ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος, ὡς καὶ νῦν, Βυζ.

ἀναγκαῖος, α, ον, παρ' Ἀττ. ὡσαύτως **ος, ον**, Θουκ. 1. 2., Πλάτ. Πολ. 554Α, κτλ.: (ἀνάγκη) ὁ ἐξ ἀνάγκης ἢ διὰ τῆς βίας ὢν ἢ γιγνόμενος. **I.** ἐνεργ. ὁ ἀναγκάζων, ὁ ἐπιβάλλων βίαν, μύθῳ ἀναγκαίῳ, «ἤγουν ἀναγκαστικῷ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 399· **χρειοῖ ἀναγκαίῃ**, «διὰ χρείαν ἐπείγουσαν,» (Σχόλ.) Ἰλ. Θ. 57· ἦμαρ ἀναγκ., ὡς τὸ δούλιον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς βίας, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ. ὁ ἐ. βίος δουλείας (οὐχὶ ὥς τινες ἑρμηνεύουσι, θανάτου), Π. 836· οὕτως, ἀναγκαία τύχη, ἡ τύχη, ὁ κλῆρος τῆς δουλείας, Σοφ. Αἴ. 485, (ἀλλ' αὐτόθι 803, ἡ αὐτὴ φράσις σημαίνει κατεπείγουσαν ἀνάγκην, καὶ ἐν Ἠλ. 48, βίαιον θάνατον)· τῆς ἀρχῆς τῷ ἀναγκαίῳ παροξυνομένους, ἐκ τοῦ καταναγκαστικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀρχῆς (τῆς διοικήσεως ἢ τῆς ἡγεμονίας) ἡμῶν, Θουκ. 5, 99· δεσμὸς ἀν. Θεόκρ. 24. 33· ἐξ ἀναγκαίου, ἐξ ἀνάγκης, Θουκ. 7. 60. **2)** πειστικός, ἰσχυρός, πειθὼ Πλάτ. Σοφ. 265D· ἀποδείξεις ὁ αὐτ. Τίμ. 40Ε· διαλλακτὰς πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους Θουκ. 4. 60. **II.** Παθ., ἐξηναγκασμένος, πιεσθείς, πολεμισταὶ ἀναγκ., στρατιῶται διὰ τῆς βίας (θέλοντες ἢ μὴ θέλοντες), Ὀδ. Ω. 498· οὕτω, δμῶες ἀναγκ. αὐτόθι 210 (ἔνθα ὅμως ὁ Εὐστ. ἑρμηνεύει χρειώδεις, ἀξιόπιστοι, χρήσιμοι, ἴδε κατωτέρ. 6): — οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας. **2)** λυπηρός, ἀνιαρός, Θέογν. 297, 472. **3)** = ἀναγκαῖος (φυσικῶς ἢ ἠθικῶς), οὐκ ἀναγκ., μὴ ἀναγκαῖος· συχν. παρ' Ἀττ. (περὶ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως σημασιῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 4. 5, καὶ πρβλ. τὸ οὐσ. **ἀνάγκη** Ι. 2. γ), ἀναγκαῖόν [ἐστι], ὡς τὸ ἀνάγκη ἐστί, εἶναι ἀνάγκη νά.., Σοφ. Φ. 1317, κτλ.· γίνεταί μοι ἀναγκαιότατον, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 3. 65·—ἀλλ' ὡσαύτως ἐν χρήσει, ὡς τὸ δίκαιός εἰμι, μ. ἀπαρ., ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι ποιεῖσθαι, εἶναι ἀναγκαῖαι ἢ ἀνάγκη νὰ γίνωνται, Πλάτ. Γοργ. 449Β· ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην εἶναι τρέπεσθαι ὁ αὐτ. Σοφ. 242Β· τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμανθάνειν, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ἡμᾶς νὰ τὰ ἔχωμεν μάθῃ πρότερον, νὰ τὰ προμανθάνωμεν. ὁ αὐτ. Νόμ. 643C. **4)** τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς π. χ. ἡ τροφή, ὁ ὕπνος κτλ. Πλάτ. Νόμ. 848Α, κτλ., Ξεν.· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πράγματα ἔχοντα ὡρισμένα καὶ ἀναγκαῖα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. Ἀπομν. Ι. 1. 6· καί,

τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκ., ἡ ὡρισμένη τάξις τῶν πραγμάτων, οἱ τῆς φύσεως νόμοι, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 7, 36· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε Εὐρ. Ἑκ. 584, πρβλ. Φοίν. 1000. 5) ὁ ἀπολύτως ἀναγκαῖος, ἀπαραίτητος, ὁ μόλις ἀρκῶν, δέμνιον Εὐρ. Ὀρ. 230· ἀν. τροφή, ἡ καθ' ἡμέραν, Θουκ. 1. 2· τὰ ἀν. Ἀντιφῶν 125. 24· τὰ ἀν. τοῦ βίου Ἰσοκρ. 48D· τὸ ἀναγκαιότατον ὕψος, τὸ ἐλάχιστον ὕψος τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον, Θουκ. 1. 90, πρβλ. 6. 37· οὐδὲ τὰ ἀναγκ. ἐξικέσθαι ὁ αὐτ. 1. 70· ἡ ἀναγκαιοτάτη πόλις, ὁ ἐλάχιστος συνοικισμός, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ πόλις, Πλάτ. Πολ. 369D· ἐκ τεττάρων ἀναγκαιοτάτων συγκεῖσθαι πόλιν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 12· αὐτὰ τἀναγκαιότατ' εἰπεῖν, νὰ εἴπῃ τις ὅσα εἶναι ἁπλῶς ἀναγκαῖα, νὰ δώσῃ μίαν ἁπλῆν περίληψιν τῶν κυριωτάτων γεγονότων, Δημ. 269. 14, πρβλ. 284. 20. 6) ἐπὶ προσ. συνδεδεμένων δι' ἀναγκαίων ἤτοι φυσικῶν δεσμῶν, ὅ ἐ. συγγενευόντων δι' αἵματος, συγγενῶν δηλ., Ἀντιφῶν 112. 3, Πλάτ. Πολ. 574B· ἀναγκ. δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 533: — οἱ ἀναγκαῖοι, Λατ. necessarii, οἱ συγγενεῖς, ἡ ὅλη συγγένεια, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1· ἀναγκ. φίλοι Εὐρ. Ἀνδρ. 671· συγγενεῖς καὶ ἀναγκ. Δημ. 434. 20· τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ ἀναγκ. φίλους Πράξ. Ἀποστ. ι', 24. III. ἐπίρρ. -ως, ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας ἢ καταναγκαστικῶς, ἀναγκαίως ἔχει, πρέπει νὰ ἔχῃ οὕτω, Ἡρόδ. 1. 89, Αἰσχύλ. Χο. 239, Σοφ. Τρ. 723, Πλάτ., κτλ., ἀναγκ. ἔχει μοι ποιέειν ταῦτα Ἡρόδ. 8. 140, 1, καὶ ἀλλ., ἀναγκ. φέρειν, ὅσον καλῶς δύναταί τις, ὅσον ἠμπορεῖ κανείς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνδρείως, Θουκ. 2. 64.
2) γελοίως τε καὶ ἀναγκ. λέγειν, μόνον ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάγκη, Πλάτ. Πολ. 527A, πρβλ. Τίμ. 69D, καὶ ἀλλ.: πτωχῶς μέν, ἀλλ' ἀναγκ. Βαβρ. 55. 2: — ὑπερθ. **ἀναγκαιότατα** Πλάτ. Φίλ. 40C.
IV. **ἀναγκαῖον**, τό, ἴδε ἐν λέξει.

ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, συγγένεια ἐξ αἵματος, Λατ. necessitudo, Πολύβ. 18. 34, 10. II. μεταγεν., ἀνάγκη, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 205.

ἀνάγκασμα, ατος, τό, ἐπιβολὴ βίας, καταναγκασμός, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 19, 2, 5.

ἀναγκασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰαμβλ. Προτρ. 137.

ἀναγκαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. ἐφ' ὃν πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ βία ἢ καταναγκασμός, ἀναγκ. ἄρχειν Πλάτ. Πολ. 539E. II. **ἀναγκαστέον** = δεῖ ἀναγκάζειν, αὐτόθι 378D, Ξεν.

ἀναγκαστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐπιφέρων βίαν, ἐπιβάλλων ἀνάγκην, ἀναγκ. ἄτρακτοι, τῆς Μοίρας δηλ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 227. 7.

ἀναγκαστήριος, α, ον, = τῷ ἑπομ., ἀναγκ. δικαιοσύνης, Διον. Ἁλ. 2. 75.

ἀναγκαστικός, ή, όν, καταναγκαστικός, ὑποχρεωτικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **συμβουλευτικός**, περὶ νόμου, Πλάτ. Νόμ. 930B· οὕτως, ὁ νόμος ἀναγκ. ἔχει δύναμιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 12. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 193.

ἀναγκαστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ἀναγκαζόμενος, ὁ ἐκτελῶν τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, ἀναγκαστοὺς εἰς τὸ κῆδος ἰέναι Ἡρόδ. 6. 58· ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες, χωρὶς αὐτοὶ νὰ θέλουν, Θουκ. 7. 58, πρβλ. 8. 24. — Ἐπίρρ. **-τῶς** Πλάτ. Ἀξ. 366A.

ἀνάγκη, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀναγκαίη**, ἡ, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀν. Ἰλ. Ζ. 458· ἀναγκαίη γὰρ ἔπειγει αὐτόθι 85· ἀναγκαίῃ πολεμίζειν Δ. 300· τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν; τίς σοι ἀνάγκη νὰ δειλιᾷς; Ε. 633· οἴσιν ἀνάγκη (ἐνν. φυλάσσειν), Κ. 418 καὶ ἀλλ.· ἀλλ' ἔχει τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ. ὡς ἐπίρρ., **ἀνάγκῃ** = ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκῃ ἀείδειν, ἄψ ἴμεν, πολεμίζειν, φεύγειν, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ σημασ. ἐνεργ., βίᾳ, διὰ τῆς βίας, ἀνάγκῃ ἴσχειν, ἄγειν, κελεύειν: ἡ δοτ. ἐνισχύεται διὰ τοῦ **καὶ** Ὀδ. Κ. 434· ὡσαύτως, ὑπ' ἀνάγκης Τ. 156, Πλάτ., κτλ.· ὑπ' ἀναγκαίης Ἡρόδ. 7. 172, καὶ ἀλλ. βραδύτερον, ἐξ ἀνάγκης Σοφ. Φ. 73, Πλάτ., κτλ.· δι' ἀνάγκης Πλάτ. Τίμ. 47E· σὺν ἀνάγκῃ Πινδ. Π. 1. 98· πρὸς ἀνάγκην Αἰσχύλ. Πέρσ. 569· κατ' ἀνάγκην Ξεν. Κύρ. 4, 3, 7: — ἀνάγκη ἐστί, μετ' ἀπαρεμφ. εἶναι ἀνάγκη νὰ .., πρέπει νὰ .., ἴδε Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὗσαι Ἡρόδ. 2. 22· τρέφειν τοὺς τοκέας τοῖσι μὲν παισὶν οὐδεμία ἀνάγκη ... τῇσι δὲ θυγατράσι πᾶσα ἀνάγκη αὐτόθι 35· ἀνάγκ. ὅπως μετὰ μελλ., Ξενοφ. Οἰκ. 4. 14: μ. δοτ. προσ., ἀν. μοι σχεθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 16, πρβλ. Πέρσ. 293: — παρὰ δὲ Τραγικοῖς ὡσαύτως πολλάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων καὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάγκη ἢ πολλή μ' ἀνάγκη, μετὰ τῶν ὁποίων πάντοτε ἀπαρέμφ. δύναται νὰ ὑπονοηθῇ, Ἐλμσλ. Μήδ. 981· οὕτω πᾶσ' ἀνάγκη, μ. ἀπαρεμφ., Σοφ. Ἠλ. 1497, Πλάτ. Φαίδων 67A, κτλ.· ἀνάγκη μεγάλη [ἐστὶ] Ἰσαῖος 38. 24, Δημ. 838. 10· ἐν ἀνάγκῃ ἐστὶ Λυσ. 104. 2.
2) ἀνάγκη ὡς φυσικὸς νόμος, φυσικὴ ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία, ὄρεξις, γαστρὸς ἀνάγκαις Αἰσχύλ. Ἀγ. 725, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1075, Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 11, Κυν. 7. 1· ὑπ' ἀνάγκ. τῆς ἐμφύτου Πλάτ. Πολ. 458D· ἐρωτικαῖς ἀν. αὐτόθι, κτλ. 6) ἀνάγκη δαιμόνων, αἱ ἐκ θεῶν ἀνάγκαι, ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, Εὐρ. Φοίν. 1000, 1763: — συχνάκις προσωποποιεῖται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 234, πρβλ. Βόσσ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δημ. 216· ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται Σιμων. 139 Γαισφ. γ) ἀνάγκη ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔννοιαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φυσικὴν ὁρμὴν (φύσις) καὶ τὴν ἁπλῆν πίεσιν (βία), Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 2. 11, 9, Μεταφ. 5. 2, 6, καὶ ἀλλ.: — ὡσαύτως ἐπὶ λογικῆς ἀναγκαιότητος δι' ἧς ἀναγκαίως ἀκολουθεῖ τὸ συμπέρασμα, αὐτόθι 10. 8, 4, καὶ ἀλλ.: 3) πραγματικὴ βιαιότης, βία, τιμωρία, ἰδίως ἐπὶ βασάνου, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., ἐς ἀνάγκας ἄγεσθαι Ἡρόδ. 1. 116, πρβλ. Ἀντιφῶντα 144. 16, κἑξ.: ἀνάγκην προστιθέναι, ἐπιτιθέναι Ξεν. Ἱέρ. 9. 4, Λακ. 10, 7· προσάγειν τινὶ τὰς ἀνάγκας Θουκ. 1. 99, πρβλ. 3. 82: μεταφ. δολοποιὸς ἀνάγκ., ὅ ἐ. τὸ στρατήγημα τοῦ Νέσσου, Σοφ. Τρ. 832· βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ξέναρχ. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 9. 6) πᾶς ἀναγκασμὸς ἢ περιορισμός, πᾶσα βιαία μεταχείρισις, τῶν ἀναγκῶν τινα προσφέρειν Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 763, πρβλ. περὶ Ἄρθρ. 813. 834. 4) παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ σωματικοῦ πόνου, ἀγωνίας, ἀλγηδόνος, κακοπαθείας καὶ ἀθλιότητος, κατ' ἀνάγκην ἕρπειν, μετὰ πόνου, Σοφ. Φ. 206· ὑπ' ἀνάγκης βοᾶν αὐτόθι 215· ὠδίνων ἀνάγκαι Εὐρ. Βάκχ. 89, κτλ. II. ὅμοιον τῷ Λατ. necessitudo, ὁ δεσμὸς τοῦ αἵματος, ἡ συγγένεια, Ἀνδοκ. 32. 14, Λυσ. 894. 20. (Πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἄγχω**, ango, angustus, κτλ., Γερμ. eng, ἴδε ἐν λ. **ἄγκος**).

ἀναγκό-δακρυς, υ, ὁ χέων δάκρυα βεβιασμένα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 407.

ἀναγκο-θέτησις, εως, ἡ, βία, καταναγκασμός, λέξις ἣν ἐσχημάτισεν ὁ Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 260C, ὡς παρῳδίαν τοῦ **νομοθέτησις**.

ἀναγκό-σιτος, ον, = **ἀναγκοφάγος**, ὁ ἀναγκοφαγῶν, ὁ ὢν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐσθίῃ ὅ,τι ἂν εὕρῃ, ἐπὶ παρασίτων, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 6.

ἀναγκο-τροφέω, (τρέφω) ἐσθίω τι ἀναγκαστικῶς, φυλάττω δίαιταν, ἀναγκάζομαι νὰ ἐσθίω οὐχὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη, ὡς οἱ ἀθληταί, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 29. 2.

ἀναγκο-φαγέω = **ἀναγκοτροφέω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 3: μεταφ., ἀν. τὰ πράγματα Θεοπόμπ. Ἱστ. 301.

ἀναγκο-φαγία, ἡ, ἐπιβεβλημένη δίαιτα, ἡ διὰ τοὺς ἀθλητὰς διατεταγμένη αὐστηρὰ δίαιτα, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 4, 9.

ἀναγκο-φορέω, φέρω κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαζόμενος, Διον. Ἁλ. 10. 16.

ἀνάγκυλος, ον, ἄνευ **ἀγκύλης**, ἤτοι βρόχου (δι' οὗ ἐλαμβάνετο τὸ ὅπλον καὶ ἐξηκοντίζετο), ἐπὶ ἀκοντίου, Διόδ. 3. 8.

ἀναγλυκαίνω, γλυκύνω: παθ., γίνομαι γλυκύς, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3.

ἀνάγλυπτος, ον, = **ἀνάγλυφος**, Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 33. 49.

ἀναγλυφάριος, ὁ, ὁ ἀνάγλυφα κατασκευάζων, γλύπτης.

ἀναγλυφή, ἡ, ἀνάγλυφον οὕτω κατεσκευασμένον ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἐξέχωσι τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας κατὰ τὸ ἥμισυ, Στράβ. 806. — κοίλωμα, «εἴκαζεν ἀναγλυφῇ καλάμου, ᾧ διαγράφομεν» Γαλην. τόμ. 2, σ. 731.

ἀνάγλυφος, ον, ὁ ἀναγεγλυμμένος οὕτως ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἐξέχωσι κατὰ τὸ ἥμισυ, Βυζ.: **τὸ ἀνάγλυφον** = **ἀναγλυφή**, Κλήμ. Ἀλ. 237.

ἀναγλύφω, ποιῶ ἀνάγλυφα, σκαλίζω, ἀναγλυψάντων Γαλην. τόμ. 4. σ. 330, 3: ἀνέγλυψαν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 12. 2, 8, καὶ παθ. ῥάβδους ἀνεγλυπτο αὐτόθι 9.

ἀναγνάμπτω: μέλλ. **-ψω**, κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, αἰχμὴ ἀνεγνάμφθη, ἡ αἰχμὴ ἐκάμφθη, ἐλύγισε πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Γ. 348., Η. 259, κτλ.: — «ἀνεγνάμφθη, δηλοῖ σιδήρου ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν, ἤγουν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν» Εὐστ. Ἰλ. 1094, 20. 2) λύω, δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ Ὀδ. Ξ. 348.

ἀναγνεία, ἡ, (ἁγνεύω) βδελυρὰ κακία, ἀνοσιότης, Ἑβδ. (Μακκ. Β', δ', 13).

ἀνάγνιστος, ον, ὁ μὴ ἡγνισμένος, μὴ κεκαθαρμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 1229.

ἄναγνος, ον, ἀκάθαρτος, μιαρός, μεμολυσμένος, μυσαρός, αἰσχρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 220, Χο. 986, Σοφ., κτλ.· ἀν. καὶ μιαρὸς Ἀντιφῶν 116. 11. Ἐπίρρ. **-νως** Πολυδ. Α. 32, Χρησμ. Σιβυλλ.

ἀνάγνωμα, ἴδε ἐν λ. **ἀνάγνωσμα**.

ἀναγνωρίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Πολιτ. 258A, Παρμ. 127A, καὶ ἀλλ.: — Μέσ., Ἀπολλόδ. 3. 5, 5. 2) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἀναγνωρίζω, λαμβάνω γνῶσιν προσώπου ἐν τοιαύτῃ περιπετείᾳ ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ πηγάζῃ ἡ λύσις τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος, Ἀριστ. Ποιητ. 14, 13 κἑξ. 17, 6: — ἐν 16 φαίνεται ὅτι ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν, καθιστῶ τινα γνωστόν. II. δι' ἐπαγωγῆς, λαμβάνω γνῶσιν πράγματός τινος ὡς εἰ ἐγνώριζον αὐτὸ πρότερον, ὁ αὐτ. Ἀν. Πρ. 2. 21, 7· πρβλ. Πλάτ. Μένων 81C.

ἀναγνώρισις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Θεαίτ. 193C. 2) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἡ ἀναγνώρισις, ὡς ἄγουσα εἰς τὴν λύσιν τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος (πρβλ. προηγ. 2), Ἀριστ. Ποιητ. 11, 4., 16, 1, κτλ.· — ἐν 26, 11, ὁ Tyrwhitt διώρθωσεν **ἀναγνώσει**.

ἀναγνώρισμα, ατος, τό, = τῷ προηγ., Ψευδο-Ἱππ. 300. 30.

ἀναγνωρισμός, ὁ, ἀναγνώρισις, Ἀριστ. Ποιητ. 10. 2, Ἡλιόδ. 7. 7, κτλ.

ἀναγνωριστικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἀναγνώρισιν, «σύμβολον ἀναγνωριστικόν,» Σχόλ. εἰς Λουκ. Ὑπὲρ Προσαγ. Πταίσμ. 5.

ἀναγνωσείω, ἐφετ. τοῦ **ἀναγιγνώσκω,** ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγνώσω, Γλωσσ.

ἀνάγνωσις, εως, ἡ, ὅμ. τῷ **ἀναγνώρισις,** Ἡρόδ. 1.116. **2)** ἀνάγνωσις, ὡς καὶ νῦν, κοιν. «διάβασμα,» Πλάτ. Εὐθύδ. 279Ε, Νόμ. 810Ε: — ἡ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ἀγάπη, μελέτη, Πλούτ. 2. 604D: — κατὰ πληθ. λειτουργικαὶ ἀναγνώσεις, περικοπαὶ τῶν Γραφῶν, Ἐκκλ. **II.** «ἀνάπεισις» Σουΐδ.

ἀνάγνωσμα, ατος, τό, μέρος τι συγγραφέως, χωρίον ἀναγινωσκόμενον μεγαλοφώνως, Διον. Ἁλ. 1. 8 (ἔνθα κακῶς: **ἀνάγνωμα**), Λουκ. περὶ Ἀ. Ἱστ. 1. 2, Πλούτ. 2. 328D.

ἀναγνωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀναγνώσῃ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἀθην.

ἀναγνωστήριον, τό, ἀναλόγιον πρὸς ἀνάγνωσιν, «ἀναλογεῖον» Ἡσύχ.

ἀναγνώστης, ου, ὁ, ἀναγνώστης, δοῦλος ἠσκημένος εἰς ἀνάγνωσιν, Πλουτ. Κράσσ. 2, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1.12, Κορν. Νέπ. Β. Ἀττ. 13.

ἀναγνωστικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν, Πλούτ. 2. 514Α. **2)** ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνάγνωσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸς ἀπαγγελίαν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἀγωνιστικός,** Ἀριστ. Ῥητ. 3.12, 2: — ἀναγνωστικὸς βαθμός, ὁ βαθμὸς τοῦ ἀναγνώστου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἰωαν. Δαμ. ἐπ. π. Θεοφ. σ. 129.

ἀνᾰγόρευσις, εως, ἡ, δημοσία ἀνακήρυξις, Ψήφ. παρὰ Δημ. 253 ἐν τέλ., Ἐπιγρ. Κνίδ. 51 (παρὰ Newton), Πλουτ. Μάρκελλ. 4.

ἀναγόρευτος, ον, ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1093.

ἀν-ᾰγορεύω καὶ παρατ. **ἀνηγόρευον** Αἰσχίν. 54. 10., 70, ἐν τέλ.: μέλλ. **-εύσω** Νόμ. παρὰ Δημ. 267, Πλούτ.: ἀόρ. **-ηγόρευσα,** Νόμ. παρὰ Δημ. 243.15, Keil. Ἐπιγρ. IV. 6. 33, Πολύβ.: — Παθ., ἀόρ. **-ηγορεύθην** Ξεν. Κυν. 1.14, Πλούτ.: πρκμ. **-ηγόρευμαι** ὁ αὐτ.: — ὁ μέλλ., ἀόρ. καὶ πρκμ. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι κατὰ τὸ πλεῖστον παραλαμβάνονται ἐκ τῶν τύπων **ἀνερῶ, ἀνεῖπον** (ἴδε ἐν λέξεσι)· πρβλ. **ἀγορεύω,** ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, Αἰσχίν. 70. ἐν τέλ., κτλ.· ἀναγ. κήρυγμα, ἀπαγγέλλω δημοσίᾳ κήρυγμα (περὶ κήρυκος), Πολύβ. 18.29, 4· ἀναγ. τινὰ αὐτοκράτορα Πλουτ. Γάλβ. 2: — Παθ., ἀνακηρύττομαι, ἀναγορευέσθω νικηφόρος Πλάτ. Νόμ. 730D, πρβλ. Δημ. 331. 6, Αἰσχίν. 55. 15. **2)** κατὰ παθ., ὡσαύτως, καλοῦμαι ὑπὸ πάντων, λαμβάνω τὸ ὄνομα, φιλοπάτωρ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀναγραμματίζω, μετατίθημι τὰ γράμματα λέξεώς τινος, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῆται ἄλλη λέξις, π. χ. ἡ λέξις **Ἥρα** γίνεται **ἀήρ,** ἡ **ἀρετή ἐρατή,** ἡ **Ἀρσινόη ἴον Ἥρας,** ὁ **Πτολεμαῖος ἀπὸ μέλιτος** καὶ πολλὰ ἄλλα, Εὐστ. καὶ ἀλλ.

ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ, ἡ ὡς ἀνωτέρω τῶν γραμμάτων μετάθεσις, αὐτόθι.

ἀναγραπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναγράφω, δεῖ ἀναγράφειν, εὐεργέτην ἀναγρ. τινὰ Λουκ. Νεκρ. Δ. 30. 2. **II. ἀναγραπτέος, α, ον,** Εὐσ. περὶ τῶν ἐν Παλαιστ. μαρτυρησάντων 13, ἐν τέλ.

ἀνάγραπτος, ον, ἐγγεγραμμένος, ἀναγεγραμμένος, οὗ τὸ ὄνομα δημοσίᾳ εἶναι ἐκτεθειμένον ἐν ἐπιγραφῇ κ. τ. τ., Θουκ. 1.129. **II.** ἐζωγραφημένος ἐν εἰκόνι, Κλήμ. Ἀλ. 50.

ἀναγραφεύς, έως, ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν ἀναγραφῶν γραμματεύς, ὁ ἐγγράφων εἰς πίνακας τοὺς νόμους τῆς πόλεως καὶ ἀντιγράφων τοὺς τοῦ Σόλωνος, Λατ. scriba publicus, τῶν νόμων ἀναγρ. Λυσ. 183. 11· τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων 185. 33: πρβλ. Βοιχ. Συλλ. Ἐπιγρ. I. σ. 63. Περὶ ἑτέρας σημ. τῆς λέξεως παρὰ Φ. λ. Βελοπ. σ. 51, ἴδε Στεφ. Θησ. ἐν λέξει.

ἀναγραφή, ἡ, ἐγγραφή, ἐπὶ συνθηκῶν καὶ τῶν ὁμοίων, συναλλαγμάτων ἀναγραφαὶ Ἀριστ. Πολιτ. 6.8, 21· τῶν ὀνομάτων τῶν εὐεργετῶν τοῦ δημοσίου, κτλ., Ξεν. Πόρ. 3.11. **2)** περιγραφή, οὐ χρὴ θαυμάζειν τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀναγραφῆς Πολύβ. 3. 33, 17, Πλουτ. Περικλ. 2, κτλ. **II.** τὸ ἀναγεγραμμένον, Πλάτ. Νόμ. 850Α, κτλ.: κατὰ πληθ. τὰ δημόσια ἔγγραφα, κώδικες, Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ Κουρτ. σ. 13, Πολύβ. 12.11, 4, κτλ.· αἱ ἀναγρ. τῶν χρόνων Κλήμ. Ῥώμ. 25.

ἀναγράφω, συντετμ. **ἀγγράφω** Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, 5774. 126: (ἴδε **γράφω**). Ἐγχαράττω καὶ στήνω· ἰδίως ἐγχαράττω ἐπὶ πλακὸς τεθειμένης ἐν δημοσίᾳ τινὶ θέσει συνθήκας, νόμους καὶ δημοσίας πράξεις, ἐγχαράττω, ἀναγράφω, τὰς δὲ ξυνθήκας ἀναγράψαι ἐν στήλῃ λιθίνῃ Θουκ. 5, 47· νόμους ἐν τῇ στοᾷ Ἀνεκ. 11 22: τὰ συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις πρὸς ἀρχήν τινα Ἀριστ. Πολ. 6.8.7· ἀναγρ. τι εἰς στήλην, εἰς λεύκωμα, κτλ., Λυκοῦργ. 164.30, Δημ. 707. 12· τὴν προξενίαν ἀναγραψάτω καὶ ἀναθέτω (πρβλ. **ἀνατίθημι** II) Συλλ. Ἐπιγρ. 1335.20, πρβλ. 1570.46· οὕτως, **ἀγγραψάτω** 1052.13: — Μέσ. ἀναγράψασθαι συνθήκας, καταγράψαι, ἀναγράψαι αὐτάς, Ἀππ. Μιθρ. 70. **2)** ἐπὶ προσώπ. ἐγγράφω, ἀναγράφω, σημειῶ τὸ ὄνομά τινος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, στηλίτην ἀναγρ. τινὰ Ἰσοκρ. 348D: — Παθ., ἐγγράφομαι, καταγράφομαι εἰς δημόσιον πίνακα, ἀναγραφῆναι πατρόθεν Ἡρόδ. 6.14., 8.90· ἀναγράφεσθαι εὐεργέτης, νὰ ἀναγραφῇ ὡς εὐεργ., ὡς ἦτο συνήθεια παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ αὐτ. 8.85· πρβλ. Θουκ. 1.129, Λυσ. 159.39· ἐντεῦθεν ἡ φράσις περιῆλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν, μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράψει Πλάτ. Γοργ. 506C, πρβλ. Ξεν. Πόρ. 3, 11· οὕτω καί, Ἄρθμιον.. ἐχθρὸν αὐτῶν ἀνέγραψαν Δημ. 122.10· ἐν τοῖς φίλοις ἀν. τινὰ Δίων Κ. 38.44. Εὐδούλου κούρα ἀνεγραφέμαν, ἔγεινα θετὴ αὐτοῦ θυγάτηρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 205. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀναγρ. στήλην, ἀνεγείρω στήλην ἔχουσαν ἐπιγραφήν, Λυσ. 185.12. **II.** γράφω, ἐκθέτω, περιγράφω, Ξεν. Ἱππ. 1.6· ὅσα ἄμφω ξυνέγραψαν, ταῦτα ἐγὼ ἀναγράψω Ἀρρ. ἐν προοιμίῳ. **2)** σύρω γραμμὰς καὶ ἀναγράφω σχήματα μαθηματικῶς, Πλάτ. Μένων 83Α (ἐν τῷ μέσ.)· οὕτως, ἀναγράφειν τὰς τῆς γῆς περιόδους Ἀριστ. Μετεωρ. 1.13, 13. **III.** ὀνομάζω, ἀποκαλῶ, δίδω ὄνομα εἴς τι, Λούκουλλος ἀναγέγραπται τὸ βιβλίον Πλουτ. Λούκουλλ. 42. **IV.** συμπληρῶ τὰ συντόμως ἐκπεφρασμένα, ἀντιτίθεται τῷ **περιγράφω** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 17, πρβλ. Φιλόστρ. 838.

ἀνάγρετον, «ἀνυπόστροφον» Ἡσύχ.

ἀναγρηγορέω, ἀνεγείρομαι, ἐξυπνῶ πάλιν, ἐκ βαθέος ὕπνου, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5.1, σ. 159.

ἀναγρία, ἡ, (ἄγρα) ἡ περίοδος τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἡ θήρα ἦτο ἀπηγορευμένη, δηλ. ὅτε δὲν ἐπετρέπετο τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 5, 34.

ἀναγρύζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γρύζω,** τονθορύζω, γογγύζω, ἣν ἀναγρύζῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 945· μετ' ἀρνήσ. οὐδ' ἀναγρύζειν, οὐδὲ γρῦ λέγειν, Ξεν. Οἰκ. 2.11.

ἀναγυμνόω, καθιστῶ γυμνόν, ἀποκαλύπτω, «ξεγυμνώνω,» «ξεσκεπάζω,» Πλουτ. Λυκοῦργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 3.

ἀνάγυρος, ου, ὁ, anagyris foetida, φυτὸν δυσῶδες καὶ ἐμετικὸν (βρωμοξυλεῖά), Ἀριστοφ. Λυσ. 68· ὡσαύτως **ἀνάγυρις, ιος,** ἡ, «βαρύοσμος ἰσχυρῶς· ἄνθος κράμβῃ ἐοικός· καρπὸς ἐν κερατίοις μικροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν· ποικίλος, στερεός.. ὁ δὲ καρπὸς ἐσθιόμενος ἔμετον συντόνως ποιεῖ» Διοσκ. 3. 157 (167): παροιμ., κινεῖν τὸν ἀν. «ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς κακά» Σουΐδ., Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Σχόλ. — ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος **Ἀναγυροῦς** ἔλαβε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα διὰ τὸ αὐτόθι φυόμενον δυσῶδες φυτόν, πρβλ. (Ραμνοῦς, κτλ.), **Ἀναγυρουντόθεν,** = ἐξ Ἀναγυροῦντος, Ἀριστοφ. Λυσ. 67· — ἐπίθ. **Ἀναγυράσιος,** ὁ, τοῦ δήμου Ἀναγυροῦντος, Πλάτ. κτλ. [ῠ, πιθ.: πρβλ. **ὀνόγῦρος**]. — Σήμερον τὸ φυτὸν τοῦτο ἔχει διάφορα ὀνόματα κατὰ τόπους, **ἀναγῦρι** ἢ **ἀνδράβανο** καὶ **ἀκονυζιά** ἐν Κρήτῃ, **ἀγριοφασοῦλι** ἐν Κύπρῳ, **ἀζόγυρο** ἐν Ἀργολίδι, **ἀζόγερας** ἐν Ζακύνθῳ, **βρωμόχορτον** ἐν Κυζίκῳ κτλ.

ἀναγχ-ιππέω, ἀναγκάζομαι διὰ τῆς βίας νὰ ὑπηρετήσω ὡς ἱππεύς, «μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν» Εὔπολ. παρὰ Σουΐδ.

ἀν-άγχω, ἀπάγχω, πνίγω, στραγγαλίζω, Νικ. Θ. 475.

ἀνάγω: μέλλ. **ἀνάξω** Αἰσχύλ. Χο. 131: ἀόρ. **ἀνήγαγον,** κτλ.: (ἴδε **ἄγω**): — ἀντιτίθεται τῷ **κατάγω. 1)** ἄγω ἄνω ἐκ τόπου χαμηλοτέρου εἰς ὑψηλότερον, ἐς Ὄλυμπον Θεόγν. 1347, Εὐρ. Βάκχ. 289· πρὸς τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν. 3. 4, 28· ἱερὸν ἀναγ. ξόανον, φέρω τὸν δούρειον ἵππον ἄνω πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, Εὐρ. Τρῳ. 525· ὁ πέπλος ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν Πλάτ. Εὐθύφρ. 6C. **2)** ἄγω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὸ πέλαγος, «βγαίνω εἰς τἀνοιχτά,» ἐκπλέω, ἄγω διὰ θαλάσσης εἰς ἄλλην χώραν, λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀείρας Ἰλ. Ι. 338· γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης Γ. 48, πρβλ. Ζ. 292· οὕτω παρ' Ἡροδ. 7. 10, 8, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις = τῷ ἁπλῷ **ἄγω,** ὁδηγῶ, φέρω εἴς τινα τόπον, ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 203, Ὀδ. Γ. 272: — ἡ φράσις ἀνάγ. ναῦν, ἀπαίρειν, ἐξορμίζειν τὴν ναῦν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6.12., 7.100· ὅστις ἐπίσης μεταχειρίζεται τὸ **ἀνάγειν** ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 3. 41., 8. 76, πρβλ. Δημ. 677. 5· — ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι κοινότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ. **3)** ἄγω ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὰ ἐνδότερα, Ὀδ. Ξ. 272, Ἡρόδ. 6. 30, 119· ἰδίως ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, ἀνάγ. παρὰ ἢ ὡς βασιλέα Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 6, Ἀν. 2. 6, 1, κτλ. **4)** ἀναβιβάζω, ἰδίως ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἀνάγ. εἰς φάος Ἡσ. Θ. 626· εἰς φῶς Πλάτ. Πολ. 521C· τῶν φθιμένων ἀνάγ. τινὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1023· ὡσαύτως, κλίνει τε κἀνάγει πάλιν, καταβιβάζει καὶ πάλιν ἀναβιβάζει, Σοφ. Αἴ. 131, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 989· ἀνάγ. ἐκ λεχέων, ἀνάγει φάμαν, ἀνεγείρει, ἀφυπνίζει, Πινδ. Ι. 4. 37 (3. 40). **5)** σύρω χορόν, ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα, «ἔσυρναν τὸν χορόν» Ἡσ. Ἀσπ. 280, Εὐρ. Τρῳ. 325 (πρβλ. 332), Θουκ. 3.104· ὡσαύτως, ἀνάγ. θυσίαν, ἑορτήν, θύειν, πανηγυρίζειν, Ἡρόδ. 2. 60, 61, καὶ ἀλλ. **6)** ἐγείρω, σηκώνω, κάρα Σοφ. Φ. 866· τὸ ὄμμα ἀνάγ. ἄνω Πλάτ. Πολ. 533D· ἀν. τὰς ὀφρῦς = ἀνασπᾶν, Πλουτ. 2. 975C. **7)** ἀναμέλπω, ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιὰν' ἀνάγετ', ὦ παρθένοι, Σοφ. Τρ. 210, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 963, Εὐρ. Ἠλ. 126. **8)** ἀνάγ. εἰς τιμήν, ἀνυψῶ εἰς τιμήν, Πλουτ. Νουμᾶς 16· τίμιον ἀνάγ. τινὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1333· ἀνάγ. τινὰ εἰς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 529Α· εἰς μέτρα θ' ἥβης ὡς ἀνηγόμην, ἀνετρεφόμην.., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 193. **9)** μετὰ ποικίλων σημασιῶν, ἀνάγ. ὀδόντας, ὀδοντοφυῶ, κοινῶς «βγάζω 'δόντια» Ἱππ. Ἀφ. 1248· ἀνάγ. αἷμα, ἐμῶ, «ξερνῶ» αἷμα, Πλουτ. Κλεομ. 30· ἀνάγ. ποταμόν, ἀνυψῶ τὸ ὕδωρ ποταμοῦ, κά-

μνω αὐτὸν νὰ ὑπερχειλίσῃ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3· ἀνάγ. φάλαγγα, = ἀναπτύσσειν, Πλουτ. Κράσσ. 23. **10**) μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγεν, τὰ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅ. ἐ. τὰ ἐπλήρωσεν εἰς τὸ ἐκεῖ ταμεῖον, Δημ. 35. 7. **11**) ἄγω τινὰ συλληφθέντα ὅπως δικασθῇ, Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4, 8., 3. 3, 11, Πολύβ., κτλ. **II**. ἄγω ὀπίσω, ἐπανάγω, ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον Ἰλ. Ο. 29· οὕτως Ὀδ. Ω. 401, Πινδ. Π. 5, 4, καὶ Ἀττ. **2**) τὸν λόγον ἐπ' ἀρχὴν ἀν., φέρω αὐτὸν ὀπίσω ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχήν, Πλάτ. Νόμ. 626D· εἰς ἄλλας ἀρχὰς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 6, πρβλ. Γεν. Ζ. 5. 1, 4, καὶ ἀλλ., εἰς γνωριμώτερον ὁ αὐτ. Μεταφ. 6. 16, 3, καὶ ἀλλ. **3**) ἀνάγ. τι εἰς τὸν δῆμον, Λατ. ad populum referre, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 29:— οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἀν. τινὰ ἐπὶ τὴν συγγραφήν, παραπέμπω αὐτὸν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ συμβ., Δημ. 1292. 12· ἀνάγ. τι εἴς τινα, ἀναφέρω, ἀποδίδω πρᾶξίν τινα εἰς τὸν πράξαντα, ὁ αὐτ. 1126. 4· εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν [τῆς πράξεως] Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 17· **4**) φέρω συλλογισμόν τινα εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 1, καὶ ἀλλ. **5**) ἀναγωγὴν ποιοῦμαι, ἀναφέρομαι εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀπαιτῶν νὰ δώσω ὀπίσω δοῦλον ὃν ἠγόρασα καὶ νὰ λάβω παρὰ τοῦ πωλήσαντος τὰ χρήματά μου, διότι ὁ δοῦλος εἶχε πάθος τι ἀνίατον, Λατ. redhibere, Πλάτ. Νόμ. 916A· πρβλ. **ἀναγωγή**, ἴδε καὶ Α. Β. σ. 214 ἐν λέξεσιν **ἀνάγειν** καὶ **ἀναγωγή**. **6**) ἀνοικοδομῶ, Πλουτ. Ποπλικ. 15, Κάμιλλ. 32: ἁπλῶς οἰκοδομῶ, ὁ αὐτ. Νικ. 18. **7**) ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἀνάγ. τὰς ἡμέρας πρὸς τὸ μαντεῖον Πλουτ. Κίμ. 18· χρόνων ἐκ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ὁ αὐτ. Νουμᾶς 1· ἀν. εἰς ἀσφάλειαν, βασίζομαι, στηρίζομαι ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας.., ὁ αὐτ. Βροῦτ. 12. **8**) ἀμετάβ. (ἐνν. ἑαυτόν), ἀνάγω ἐμαυτόν, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, Λατ. referre pedem, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 45, κτλ.· ἐπὶ πόδα ἀν., ὑποχωρῶ ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τοὺς πολεμίους, χωρὶς νὰ στρέψω πρὸς αὐτοὺς τὰ νῶτα, «πηγαίνω ὀπίσω ὀπίσω,» αὐτόθι 3. 3, 69· ἀνάγ ἐπὶ σκέλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 383: μεταφ. ἄναγε τοίνυν.. εἰς τοὐπίσω, ἴσως ναυτικὴ φράσις, «κάμε λοιπὸν πανιὰ πρὸς τὰ ὀπίσω,» γύρισε λοιπὸν ὀπίσω, Πλάτ. Πολ. 528A. **6**) φέρω ὀπίσω, περιορίζω εἰς μικρὸν μέτρον ἢ μέγεθος, συστέλλω· ἀνάγ. ὡς εἰς ἐλάχιστον Δημ. 783. 20.

B. Μέσ. καὶ παθ. ἀποπλέω, «κάμνω πανιά» (ἴδε ἀνωτ. 1.2.), Ἰλ. Α. 478, Ἡρόδ. 3. 37, Θουκ. 6.30, κτλ.· ἀναχθῆναι Ἡρόδ. 3.138., 4.152· ἀναχθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 626. **2**) μεταφ. «ἀνοίγω πανιά», ἑτοιμάζομαι, ὡς ἐρωτήσων Πλάτ. Χαρμ. 155D, πρβλ. Ἐρυξ. 392D.

ἀναγωγεύς, έως, ὁ, ὁ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἄγων, ὁ ἀναβιβάζων, ψυχῶν ἀν. Πρόκλ. ὕμ. εἰς Ἥλ. 34. **2**) μηχανὴ πρὸς ἀναγωγὴν ὕδατος, Εὐστ. Πονημάτ. 328. 25. **II**. ὁ ἱμὰς δι' οὗ κρατεῖται ἄνω ἡ ἀσπίς, ὁ ἄλλως τελαμὼν ἢ ἀναφορεύς, Εὐστ. 995. 26:—**ἀναγωγεῖς** ἐκαλοῦντο τὰ λωρία, τὰ ὁποῖα ἐτήρουν τὸ σανδάλιον προσηρμοσμένον εἰς τὸν πόδα, στερεούμενα ἔμπροσθεν διὰ τῶν **ἀνασπαστῶν** Αἰλ. Π. Ἱ. 9. 11 (ὅρα καὶ τὴν σημείωσιν τοῦ Perizon.), Ἀθήν. 543F.

ἀναγωγή, ἡ, τὸ ἀνάγειν, ἰδίως πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, ὁ ἔκπλους, ἀναγ. γίγνεται Θουκ. 6.30, Ξεν. Ἑλλ. 1.6,28. **2**) ἡ ἐκ τοῦ στομάχου ἢ τῶν πνευμόνων· ἀναγωγή, πτυέλου ἀναγ. ἀπόχρεμψις φλεγμάτων, Ἱππ. περὶ Ὀξ. 393· σιτίων ἀν. ἔμετος, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1.943, πρβλ. Ἀρ. 1253· αἵματος Ἐρασίστρ. παρὰ Γαλην. 19.14. **3**) ἡ περιποίησις τῶν φυτῶν καὶ ἡ φροντὶς πρὸς σχηματισμὸν αὐτῶν κατά τε τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὰ ἄλλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7,4· ἀγωγή, παίδευσις, ἀνατροφή, Πολύβ. 33.15,5. **4**) ἐξύψωσις τῆς ψυχῆς εἰς οὐράνια πράγματα, Συνέσ. 50C: ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ. μυστικὴ ἑρμηνεία. **II**. τὸ ἀναφέρειν, ὑπάγειν, ἀνάγειν εἰς ἀρχήν τινα ἢ εἴς τι, Ἀριστ. Μεταφ. 3.2,22· ἡ ἀναγωγὴ φαινομένων εἰς αἰτίαν, αὐτόθι 5.3,4. **2**) ἀναγωγὴ συλλογισμῶν (ἴδε **ἀνάγω** II. 4), ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ἱστ. 2.3.1. **3**) ἡ ἀπόδοσις, ἐπιστροφὴ κατὰ τὸν νόμον, Λατ. redhibitio· ἀναγ. ἐστί, ἀποζημίωσις ἐγένετο, Πλάτ. Νόμ. 916A· ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι, ἀνάγειν πρὸς ἀποζημίωσιν, αὐτόθι Β· ἀναγωγῆς τυγχάνειν, λαμβάνειν ἀποζημίωσιν, αὐτόθι· ἴδε Att. Process. σ. 525.

ἀναγώγια (ἐνν. **ἱερά**), τά, θυσίαι καὶ προσφοραὶ γινόμεναι ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ, τῷ ἀπόπλῳ, καὶ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἔρυκι τῆς Σικελίας, Αἰλ. Π. Ἱ. 1.15, πρβλ. Ἀθήν. 395A. ἴδε **ἀνάγω** I.5.

ἀγαγωγία, ἡ, (**ἀν**- στερητ., **ἀγωγή**) ἔλλειψις ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως, ἀκολασία, Πολύβ. 7.10,15. **II**. = ἀναγωγή, Νικήτ. Παφλ. 33A.

ἀναγωγικός, ή, όν, ὁ ἐγείρων τὴν διάνοιαν εἰς ὑψηλὰ οὐράνια πράγματα, μυστικός (πρβλ. **ἀναγωγή** I. 4), Ἐκκλ.

ἀναγώγιος, ον, = τῷ προηγ. Πρόκλ. Ὕμν. εἰς τὰς Μούσ. 19.

ἀναγωγός, όν, ὁ ἀνάγων πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβιβάζων, πτυέλου Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 392. **2**) ὁ ἀποκαθιστῶν, ἀποδίδων, Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 6, ἐξεγείρων, ὁ ἀνυψῶν, ὑπέροχος, ζωὴ Ἐκκλ.

ἀν-άγωγος, ον, ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος, κακῶς ἠγμένος, Τίμων παρ' Ἀθην. 588A· ἀμαθής, ἄνευ παιδεύσεως, Πολύβ. 12, 25, 6: ἀκόλαστος, Πλούτ. 2. 140A, κτλ.: ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, ἀτίθασος, ἀδάμαστος, Ξεν. Ἀπομ. 3. 3, 4., 4. 1, 3:—Ἐπίρρ. -γως Μάχων παρ' Ἀθην. 580E.

ἀν-αγώνιστος, ον, ἄνευ ἁμίλλης ἢ ἀγῶνος, ἀναγ. ἀπιέναι Θουκ. 4. 92: ὁ μηδέποτε ἀγωνισθεὶς περὶ βραβείου, Ξεν. Κύρ. 1.5,10· ἀναγ. περὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ μηδόλως ἀγωνιζόμενος, μηδεμίαν καταβάλλων προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Νόμ. 845C.

ἀναδαίνῦμαι, ἀντεσθίω, δηλ.: ἐσθίω τὸν ἐσθίοντα ὅμοιόν μου, «ἰχθὺς δαίνυται ἄνδρα, ἀνὴρ δ' ἀναδαίνυται ἰχθύν· ἄμφω δαιτυμόνες ἀμφοτέρων,» Θεοδ. Προδρ.

ἀναδαίομαι, ἴδε **ἀναδατέομαι**.

ἀναδαίω, ποιητ. **ἀνδαίω**, ἀνάπτω, ἀνδαίοντες ... φλογὸς μέγαν πώγωνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 305:—Παθ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1726.

ἀναδάκνω, ἐκ νέου δάκνω, δάκνω ὁλόγυρα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 17, 4: ἐν γένει, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω, Ὀρειβάσ.

ἀναδάσασθαι, ἀπαρ., ἀόρ. β' τοῦ **ἀναδατέομαι**.

ἀναδάσιμος, ον, ὅστις δύναται ἢ πρέπει ἐκ νέου νὰ διανεμηθῇ, Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Α. 300.

ἀναδασμός, ὁ, (ἀναδάσασθαι) ἡ ἐκ νέου διανομή, «ξαναμοίρασμα,» διαμοιρασμὸς τῆς γῆς μεταξὺ ἀποίκων, Ἡρόδ. 4.159,163· ἰδίως ὡς μέτρον δημοκρατικὸν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν χρεῶν (πρβλ. **ἀναδατέομαι, ἀνάδαστος**), Πλάτ. Πολ. 566A, Δημ. 215, 25., 746. 25.

ἀνάδαστος, ον, ὁ ἐκ νέου διαμοιρασθείς, «ξαναμοιρασθείς,» ἀν. γῆν ποιεῖν, ἰδίως ἐπὶ δημαγωγῶν, (πρβλ. **ἀναδασμός**), Πλάτ. Νόμ. 843B· ἀν. ποιεῖν τὴν χώραν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 4· τὰς οὐσίας ἀν. ποιεῖσθαι αὐτόθι 5. 5, 5, πρβλ. 8. 20. **II**. παρὰ μεταγεν., ἀν. ποιεῖν τι, μεταβάλλειν, λύειν, παραλύειν, ἀκυροῦν, Λουκ. Ἀποκηρ. 11: πρβλ. Ρουγκίου Τίμ.

ἀναδατέομαι, (ἴδε **δατέομαι**), διαιρῶ ἐκ νέου, ἐκ νέου διανέμω, (πρβλ. **ἀναδασμός**), ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι Θουκ. 5. 4: —Παθητ. δέ τις τύπος **ἀναδαίομαι**, διαμοιράζομαι, ἀπαντᾷ ἐν Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 159· ἀόρ. **-δασθεὶς** Πλουτ. Ἆγις 8.

ἀνάδειγμα, ατος, τό, εἴδωλον δεικνύμενον, «ἀναδείγματα, τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἴδωλα δεικνύμενα» Ἡσύχ. **2**) εἶδος ἐπιστομίου ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ δημόσιοι κήρυκες πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὡς ἡ νῦν ναυτικὴ σάλπιγξ, δι' ἧς ὁμιλοῦσι μακρόθεν, (πρβλ. **φορβειά**) Ἀνθ. Π. παράρτ. 372.

ἀναδείκνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**, Ἰων. **δέξω**: (ἴδε **δείκνυμι**). ἀνυψῶ καὶ δεικνύω, ἐπιδείκνυμι, πύλας ἀναδεικνύναι, ἀνοῖξαι τὰς πύλας καὶ δεικνύναι τὰ ἔνδον, Σοφ. Ἠλ. 1458· οὕτω, μυστοδόκος δόμος ἀναδείκνυται Ἀριστοφ. Νεφ. 304· ἀναδέξαι ἀσπίδα, ἀνυψοῦν ἀσπίδα ὡς σημεῖον, Ἡρόδ. 115,121, κἑξ.· ἀνέδειξε σημήιον τοῖς ἄλλοις ἀνάγεσθαι, ἐποίησε σημεῖον εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐκπλεύσωσιν, ὁ αὐτ. 7. 128. **II**. καθιστῶ τι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω τι διὰ κηρύγματος, ἀνακηρύττω ἢ καθιστῶ τινα εἴς τι ἀξίωμα, ἀν. τινὰ βασιλέα Πολύβ. 4. 48, 3· ἀναδ. τινὰ μέγιστον, καθιστῶ τινα μέγ., ὁ αὐτ. 22, 4, 3· Θαλῆν ἀν. ἀστρολόγον Ἐπιγρ. παρὰ Διογένει Λ. 1. 34. **2**) ἀφιερῶ, καθιερῶ, Λατ. dedicare, Στράβ. 410, Πλουτ. Πομπ. 52· ἱερὰ ἀναδ. Ἀνθ. Π. 9. 340.

ἀναδεικτέον, ῥηματ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ ἀναδείξῃ, νὰ ἐπιδείξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 291.

ἀνάδειξις, εως, ἡ, τὸ ἀναδεικνύναι: ἰδίως ἡ δημοσία ἀνακήρυξις ἢ ὁ διορισμός τινος εἴς τινα θέσιν ἢ ὑπούργημα, Λατ. designatio, ἡ τῶν ὑπάτων ἀνάδ. Πλουτ. Μάρ. 8· τῶν συναρχόντων ἡ ἀναγόρευσις καὶ ἀνάδ. ὁ αὐτ. Γ. Γράκχ. 12: ἀπολ., ἡ **ἀνάδειξις**, ἡ ἐκλογή, ὁ αὐτ. Κάτων νεώτ. 44, 46:—οὕτω καί, **2**) ἡ ἀν. τοῦ διαδήματος, ἡ τελετὴ τῆς βασιλικῆς στέψεως, Πολύβ. 15. 26, 7: ἡ ἀφιέρωσις ναοῦ, Στράβ. 381. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπιφάνεια ἢ ἐμφάνισίς τις τοῦ Ὀσίριδος, Διόδ. 1. 85, Ἐκκλ.— Δὲν εἶναι βέβαιον ἂν αἱ λέξεις ἡ ἀνάδ. αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ Λουκ. α', 80, πρέπει νὰ ληφθῶσι μετὰ ἐνεργ. ἢ παθητ. ἐννοίας, πρβλ. Ἑβδ. (Σιράχ, μγ', 6).

ἀναδείπνια, τά, παρὰ τοῖς Λυκίοις, «ἑσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη μετὰ κρέα καὶ ἰχθῦς» Εὐστ. 1141.14.

ἀναδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀναδέχομαι**.

ἀναδεκτικός, ή, όν, ἐπιδεκτικός, «τὸ γὰρ ὁρατικοῦ πάθους ἀναδεκτικὸν ὁρατικῶς κινεῖται» Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 335.

ἀν-άδελφος, ον, ἄνευ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Εὐρ. Ὀρ. 310, κτλ.

ἀνάδεμα, ποιητ. **ἄνδεμα, ατος**, τό, = ἀνάδημα, Ἀνθολ. Π. 7. 423.

ἀναδέμομαι, μέσ., κτίζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 6, Φίλ. 1. 317, 324.

ἀναδενδράδιον, τό, τόπος κατάφυτος ἐξ ἀναδενδράδων ἢ μικρὰ ἀναδενδράς, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Β' Τάξ. 201. 9,—515.17.

ἀναδενδράς, άδος, ἡ, ἄμπελος ἥτις αὐξάνεται ἀναρριχωμένη ἐπὶ δένδρων, κοινῶς δενδρόκλημα ἢ ἀγριόκλημα, Λατ. vitis arbustiva, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 2, Δημ. 1251. 23, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 4:— μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ., Γρηγ. ὁ Νύσσης ἔχει ἡ ἀναδενδρουμένη ἄμπελος.

ἀναδενδρίτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος ἐξ ἀμπέλου ἀναδενδράδος,

Πολύβ. 34. 11, 1: — θηλ., ἀναδενδρῖτις ἄμπελος Γεωπ. 5. 61· ὡσαύτως **ἀναδενδροκαρπία**, ἡ, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Νικήτ. Εὐγέν.

ἀναδενδρο-μαλάχη, ἡ, ἡ ὁμοία δένδρῳ μαλάχη, ἀλθαία, ἴσως Lavatera arborea, Ὀρειβάσ.

ἀναδενδρόομαι, ἐπὶ ἀμπέλων, ἀναρριχῶμαι ἐπάνω εἰς δένδρα, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. I. 499D, 404A.

ἀναδέξαι, ἴδε ἐν λ. **ἀναδείκνυμι**.

ἀναδεξιμαῖος καὶ **ἀναδέξιμος, ον**, ὃν τις ἀνεδέξατο ἐν τῷ βαπτίσματι, «**ἀναδεξιμηὸς**» Νομοκ. Ἴδε Δουκάγγ.

ἀναδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω, ἀόρ. β' ἐνεργ, ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, ἐπὶ τοῦ ἀπὸ λιποθυμίας ἀναλαμβάνοντος, Ἰλ. Ξ. 436· πρβλ. **ἀναβλέπω**.

ἀναδέρω, ποιητ. **ἀνδ-**, ἀφαιρῶ τὴν σχηματισθεῖσαν ἐπὶ οὐλῆς τινος ἐπιδερμίδα, ἀναξέω, ἀν. τὸ δέρμα Ἱππ. 189. 25· γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς, ἐκδέρουσι διὰ τῶν γνάθων τοὺς πόδας καὶ τὰς κεφαλάς, Πινδ. Ἀποσπ. 217. **2)** μεταφ., ἀπογυμνῶ τι, ἐκθέτω τι, ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ αἰσχρὸν Λουκ. Ψευδ. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἠρώτα δ' ὑπὲρ αὐτῶν οὐδέν, ὡς μὴ ἀναδέροιτο Φιλόστρ. 534· ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1106, ἔνθα τὸ ἀναδέρετον τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά, εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὁ Βρούγκ. διώρθωσεν ἀναδέρεσθον, = ἀνακαλύπτετε, εἰς τὸ μέσον προφέρετε, ὡς ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει. — Ὁ Bgk προτείνει ἀνὰ δ' ἔρεσθον, ἐρωτήσατε, ἐξετάσατε. — Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀναδέρειν, γυμνοῦν.»

ἀνάδεσις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδεῖσθαι, δηλ. τοῦ περιδένειν, στεφάνων Πλουτ. Σερτώρ. 22. **2)** τὸ συσσωρεύειν καὶ δένειν πρὸς τὰ ἄνω, κόμης Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 33.

ἀνάδεσμα, τό, ἴδε ἀνάδεσμος.

ἀναδεσμεύω, δένω ἐπάνω ἢ ὑψηλά, Διόδ. 18. 42: οὕτως **ἀναδεσμέω**, «οἷς ἀναδεσμοῦνται» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Περσ. 191.

ἀναδέσμη, ἡ, ταινία πρὸς συγκράτησιν τῆς γυναικείας κόμης, κεφαλόδεσμος, ἀνάδημα, ὡς ἡ **μίτρα**, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, «σειρὰν ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσιν» (Εὐστ.), Ἰλ. Χ. 469, Ἀνθ. Π. 5. 276, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐλμσλ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 978: — ἴδ. εἰκόνα ἐν τῇ τοῦ Σχλιεμ. Τρωάδι σ. 255. — καὶ πρβλ. **δέσμα** II.

ἀνάδεσμος, ὁ = τῷ προηγ., λῦε κόμας ἀνάδεσμον Ἀνθ. Πλαν. 4. 134. — «μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος» Ἐτυμ. Μ. σ. 589, 8.

ἀνάδετος, ον, ὁ ἀναδεδεμένος, ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν Εὐρ. Ἑκ. 923, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ηὐτρέπιζον κατὰ τάξιν καὶ ἐκόσμουν ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμέναις».

ἀναδεύω, ὑγραίνω, βρέχω, ποτίζω, ἐμβάπτω ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 13, 3, Φύλαρχ. 26· ἤθεσι ἀν. τοὺς νόμους = ποτίζειν τοὺς νόμους δι' ἠθικῶν ἀρχῶν, Πλουτ. Λυκοῦργ. καὶ Νουμᾶ Σύγκρ. 4, πρβλ. Μάξ. Τύρ. σ. 178: μέλλ. **ἀναδεύσομαι** μετὰ παθ. σημασίας, Γαλην. **2)** ἀναμιγνύω εἰς ἓν ὅλον, Πλουτ. Ε. 997Α, 700Α. — πρβλ. καὶ τὸ νῦν κοινολεκτούμενον **ἀναδεύω**.

ἀναδέχομαι, μέλλ. **-δέξομαι**, ἀόρ. **ἀνεδεξάμην**, Ἐπ. ἀόρ. **ἀνεδέγμην**: πρκμ. **ἀναδέδεγμαι**, (ἴδε **δέχομαι**): ἀποθ., λαμβάνω, δέχομαι· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ [ἐνν. δόρατα] Ἰλ. Ε. 619· ἀναδ. πληγὰς εἰς τὸ σῶμα Πλουτ. Τιμολ. 4· βέλη τῷ σώματι ὁ αὐτ. Μάρκελλ. 10. **II.** λαμβάνω ἢ δέχομαι ἐπάνω μου, παραδέχομαι, ὑποκύπτω, ἀναδέχομαι, ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν, «ἀνεδεξάμεθα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 563, πρβλ. Ἀρχίλ. 60, Πινδ. Π. 2. 77· οὕτως, ἀν. τὴν αἰτίαν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 365D· πόλεμον Πολύβ. 1. 88, 12· ἀπέχθειαν Πλάτ., κτλ. καὶ πλήρες· ἀν. τι ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 613. 5, πρβλ. 352. 18: — ἀπολ., ἀναγνωρίζω γεγονός τι, παραδέχομαι, ὁ αὐτ. 1131. 2. **2)** ἀποδέχομαι, δέχομαι, λουτρὰ .. μητρὸς ἀνεδέξω πάρα; Εὐρ. Ι. Τ. 818· χορηγίαν, ἡγεμονίαν Πλουτ. Ἀριστείδ. 1. 23, κτλ., τὸν κλῆρον ὁ αὐτ. Κικ. 43· ἀν. θερμότητα ὁ αὐτ. Κάτ. νεώτ. 61. **3)** ἀναλαμβάνω νὰ εἴπω ἢ νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., Ἡρόδ. 5. 91, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17· μετ' ἀπαρ. ἀόρ. Πλουτ. Ἀριστείδ. 14· ἀπολ., Δημ. 925. 13. **4)** γίνομαι ἐγγυητὴς εἴς τινα, τινὶ Θουκ. 8. 81· τινί τι, ὑπισχνοῦμαι ἢ ἐγγυῶμαι εἴς τινα περί τινος πράγματος, Πολύβ. 11. 25, 9. ἀλλά, ἀν. τινὰ τῶν χρημάτων, γίνομαι ἐγγυητὴς ὑπέρ τινος διὰ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. 5. 16, 8· ἀν. τοὺς δανειστάς, ἀναλαμβάνω νὰ ἱκανοποιήσω αὐτούς, Πλουτ. Καῖσ. 11. **5)** λαμβάνω ὀπίσω, Δημ. 1365. 1. **III.** περιμένω τινά, Πολύβ. 1. 52, 8.

ἀναδέω, ποιητ. **ἀνδέω**, Ἀττ. συνηρ. μετοχ. **ἀναδῶν** (κατωτέρ. I. 2): μέλλ. **-δήσω**: ἀόρ. **ἀνέδησα**: — Μέσ. καὶ Παθ., Ἀττ. συνηρ. **ἀναδοῦνται, ἀναδούμενος**, (κατωτ. I. 2, III): — Παθ., πρκμ. **-δέδεμαι**. Δένω πρὸς τὰ ἐπάνω, στεφανώνω, δάφνᾳ .. κόμας ἀναδήσαντες Πινδ. Π. 10. 62· στέφανοι .. ἀνέδησαν ἔθειραν ὁ αὐτ. Ι. 5. (4) 11· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀναδέεσθαι τὰς κεφαλὰς μίτρῃσι, νὰ δένωσι τὰς κεφαλάς των .., Ἡρόδ. 1. 195· ἀνδησάμενος κόμαν = στεφανώσας τὴν κόμην του, Πινδ. Ν. 11. 36, πρβλ. Ι. 1. 37· κρώβυλον ἀναδεῖσθαι τῶν τριχῶν, νὰ δένωσι τὴν κόμην των εἰς κόμβον, Θουκ. 1. 6· στέμμ' ἀναδησάμενος, περιδέσας τοὺς κροτάφους αὐτοῦ διὰ ταινίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5173· ἐντεῦθεν, τίς τοσάσδε .. ἀνεδήσατο νίκας; = τίς τόσους στεφάνους νικῶν ἐκέρδησε; Σιμων. 22· ἀναδεῖσθαι πίστιν, κτῶμαι ὑπόληψιν, ἐμπιστοσύνην, εἰς ἐμαυτόν, Πλουτ. 2. 243Α. **2)** μετ' αἰτ. προσ., περιστέφω τινὰ στεφάνοις Πινδ. Π. 2. 10· λήροις (κωμ. ἀντὶ στεφάνοις) ἀναδῶν τοὺς νικῶντας Ἀριστοφ. Πλ. 589· ἀν. τινὰ εὐαγγέλια, στεφανώνω τινὰ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν ἥν μοι ἐκόμισεν, αὐτόθι 764· ἀν. τὸν ἡνίοχον, Θουκ. 5. 50: — μεταφ. ἐν τῷ παθ., τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὅσων βίος δεῖται, .. ἀναδοῦνται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένοι .., Πλάτ. Πολ. 465D. **II.** ἀναδῆσαι τὴν πατρίην (ἢ ἑαυτοὺς) ἔς τινα, ἀναφέρω τὸ γένος μου ἢ ἐμαυτὸν εἴς τινα ἀρχηγέτην, θεὸν ἢ ἥρωα, Ἡρόδ. 2. 143. **III.** ἐν τῷ μέσ., περιδένω τι διὰ σχοινίου· ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυρούς, περιδένοντες αὐτοὺς τοὺς ἀνεῖλκον διὰ τοῦ «ἐργάτου», Θουκ. 7. 25· ἰδίως ἐπὶ πλοίου, ἀναδούμενος ἕλκειν, προσδένω καὶ σύρω, ῥυμουλκῶ, ὁ αὐτ. 1. 50., 2. 90, κτλ.: — μεταφ., ἀναδεῖσθαί τινας, προσηλοῦν αὐτοὺς πρὸς ἑαυτόν, Δίλ. Π. Ἱ. 4. 9, Λουκ. ἀναδεῖσθαί τι ἔκ τινος, ἐξαρτῶ, κάμνω ὥστε νὰ ἐξαρτᾶται .., Πλούτ. 2. 322Ε· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναδεδέσθαι ἔκ τινος ἢ εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Δίωνος 26, Εὐμ. 11.

ἀνάδημα, ποιητ. **ἄνδημα**, τό, = **ἀναδέσμη**, Πινδ. Ἀποσπ. 170, Εὐρ. Ἱππ. 83, Ἠλ. 882· ἀνάδ. χρυσοῦν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 4.

ἀνάδηξις, εως, ἡ, δῆξις ἢ δηκτικὴ ἐνέργεια: παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 17, 5, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας κοπρισμάτων τινῶν.

ἀναδιδακτέον, δεῖ ἀναδιδάσκειν, πρέπει τις νὰ διδάξῃ ἄλλως, ἢ διὰ καλλιτέρου τρόπου, Φίλων 1. 162.

ἀναδιδάσκω, (ἴδε **διδάσκω**), διδάσκω ἄλλως ἢ διὰ τρόπου καλλιτέρου, Λατ. dedocere, ἀν. ὡς .., Ἡρόδ. 4. 95, πρβλ. Θουκ. 3. 97., 8. 86· ὡσαύτως ἁπλῶς = διδάσκω, ὁ αὐτ. 1. 32: — Παθ., διδάσκομαι καλλίτερα, μανθάνω, ὅτι .. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301D: μανθάνω καλλίτερα πράγματα, μεταβάλλω γνώμην, ἀναπείθομαι, Ἡρόδ. 8. 63: μανθάνω ἐκ νέου ἢ ἐξ ἀρχῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρ. 2. 9, 1. **II.** ἀναδ. δρᾶμα, μεταβάλλω δρᾶμά τι καὶ τὸ παρουσιάζω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Βλωμφ. προοίμ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. σελ. XXII. **2)** ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, λόγια ἀν. τινά, εἴς τινα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1045, κτλ., πρβλ. Πλοῦτ. τοῦ αὐτοῦ 563.

ἀναδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἐκ νέου, Πολύβ. 29. 7, 1. ἀμφίβ.

ἀναδίδωμι, ποιητ. **ἀνδίδωμι**: μέλλ. **-δώσω**, κτλ.: (ἴδε **δίδωμι**)· δίδω πρὸς τὰ ἐπάνω, κρατῶ τι ὑψηλὰ καὶ δίδω, Πινδ. Ι. 6. (5) 57, Ξεν. Συμπ. 2, 8. **II.** παράγω, ἀναδίδω, ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς, φέρω, καρπὸν Ἡρόδ. 7. 15, πρβλ. Ἱππ. Ἀέρ. 288· τὰ ὡραῖα Θουκ. 3. 58, κτλ.· καὶ παθ. αὐξάνομαι, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. περὶ ἱδρώτων, 10. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναδιδόναι ἄσφαλτον Ἡρόδ. 1. 197· ἐπὶ ἡφαιστείου, ἀν. πῦρ καὶ καπνὸν Θουκ. 3. 88, κτλ.· ἀν. εὐωδίαν Πλουτ. 2. 645Ε, πρβλ. 918Β. **3)** ἀμετάβ. ἐπὶ πηγῶν ὕδατος, πυρός, κτλ., ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, Ἡρόδ. 7. 26, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 28· πρβλ. **ἐκδίδωμι** II. **III.** διανέμω ὀλόγυρα, διαμοιράζω, παρέχω, προβάλλω εἰς συνδιάσκεψιν, διαβούλιον τοῖς φίλοις Πολύβ. 5. 58, 2, πρβλ. 8. 17, 2· τοῖς λόχοις τὰς ψήφους Διον. Ἀλ. 10. 57, Πλούτ., κτλ.· φήμην ἀνέδωκε διέδωκε, Πλουτ. Αἰμίλ. 25: — Παθ., διαδίδομαι, διανέμομαι, μεταβαίνω, Ἰατρ. καὶ ἐπὶ τροφῆς, χωνεύομαι, αὐτόθι (τὸ ἐνεργ. ὡσαύτ. ἀμετάβ., μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ., αὐτόθι). **IV.** δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω, Πινδ. Ἀποσπ. 4, κατὰ γ' ἑν. ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν· οὕτω δὲ καὶ τὸ **ἀνδώσειν** (ἐὰν μείνῃ ἡ γραφή) πρέπει νὰ ληφθῇ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1076· ὁ Bücheler καὶ ὁ Jebb διώρθωσαν **ἀντάσειν**· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. — Μέσ., πωλῶ (ἐκτὸς ἐὰν ἀναγνώσωμεν **ἀποδύσθαι**) Ἀριστ. Ἀποσπ. 517. **2)** παρὰ Γραμμ., ἀν. τὸν τόνον, ἀναβιβάζω τὸν τόνον, Schäf. Γρηγ. Κορ. 411. **3)** ἀμετάβ., πορεύομαι ὀπισθοβατικῶς, ὀπισθοχωρῶ, ἀντίθ. τῷ **ἐπιδίδωμι**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3.

ἀναδικάζω, ἀποφασίζω ἐκ νέου, δικάζω ἐφεσιβληθεῖσαν ὑπόθεσιν, τὰ γνωσθέντα Φίλων 1. 299. **II.** Μέσ., ἀνανεώνω δίκην μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως, Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ. καὶ Πολυδ. 8. 23.

ἀναδικεῖν, ἐλλειπτ. ἀόρ., ἀναρρίπτειν. Ἐπ. γ' ἑν. πρόσ. προστ. «ἄνδικε: ἀνάρριψον» Α. Β. 394.

ἀναδικία, ἡ, ἀνανέωσις δίκης (ἴδε **ἀναδικάζω** II.), Λυσ. παρὰ Πολυδ. 8. 23.

ἀνάδικος, ον, ὁ ἐκ νέου δικασθείς, δίκαι ἀν. γίγνονται (ἴδε **ἀναδικάζω** II.), Ἀνδοκ. 12. 7, Πλάτ. Νόμ. 937D· ψῆφον ἀν. καθιστάναι, ἀναιρῶ προηγηθεῖσαν ψῆφον, Δημ. 760. 3.

ἀναδινεύω, = περιδινοῦμαι πέριξ, Ὀππ. Ἁλ. 3. 296.

ἀναδινέω, ἀμεταβ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περιστρέφομαι, Ἱππ. 604. 21.

ἀναδιπλασιάζω: μέλλ. **-άσω**, Γραμμ.

ἀναδιπλασιασμός, ὁ, Κύριλλ. Γραμμ.

ἀναδιπλόομαι, Παθ. γίνομαι διπλοῦς, φάλαγξ βαθυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλουμένη, καθισταμένη διπλῆ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 5. **2)** παρὰ Γραμ. ἐπὶ λέξεων ἢ συλλαβῶν, ἀναδιπλασιάζομαι.

ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, ἡ διπλωσις, ἐπὶ τῶν ἐντέρων τῶν ζῴων, «μείζω δὲ καὶ ἀναδιπλώσεις ἔχοντα πολλὰς τὰ τῶν κερασφόρων ἐστί,» Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 14, 19, Ἱστ. Ζ. 2. 17, 25. **2)** ἐν τῇ Ῥητ., ἐπανάληψις, ὡς π. χ. Ὦ φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας· ἀπώλεσας δῆτ', Σοφ. Ἠλέκ. 1163. **3)** παρὰ Γραμμ., ἀναδιπλασιασμός.

ἀναδιφάω, ἐπιψηλαφῶν ζητῶ τι, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2.

ἀναδιχάζω, δὲν ὁμοφωνῶ, δὲν συμφωνῶ, αἴ κ' ἀναδιχάζωντι οἱ ξενοδίκαι Δωρικ. ἐν Hicks Inscr. 31. 10.

ἀναδοιδυκίζω, ἀναταράσσω, «ἀναδοιδυκίζει, ἀναταράττει, ἀπὸ τοῦ δοίδυξ, δοίδυκος», Ἐτυμ. Μ. 96, 7, Ἡσύχ.

ἀναδομέω, = **ἀναδέμω**, Βυζ.

ἀναδονέω, ἀνακινῶ, ἀναταράσσω, ἐξεγείρω, Φίλων 1. 659· ἐν τμήσει, ἀνὰ βάρβιτον δονήσω Ἀνακρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 1.

ἀναδορά, ἕλκυσις, ἀπόσπασις τῆς ἐπιδερμίδος, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3 καὶ 9.

ἀνάδοσις, εως, ἡ, (**ἀναδίδωμι** ἀμετάβ.) ἀνάπτυξις, αὔξησις, οἷον τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 4:—ἔκρηξις, ἐξόρμησις, οἷον πυρός, ἀνέμου ἢ ὕδατος, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4.16, Διόδ. 2. 12· ἔμπνευσις, Πλουτ. Περικλ. 2. **II.** μεταβ. διανομή, οἷον βρωμάτων κατὰ τὸ δεῖπνον, Ἀθήν. 210Ε. **2)** ἐπὶ τροφῆς, πέψις, Πολύβ. 3, 57, 8, Πλούτ. 2. 654Α: μεταφ., χώνευσις γνώσεως, ὁ αὐτ. Περικλ. 2. **III.** παρὰ Γραμμ. ἀναβίβασις τοῦ τόνου, ἴδε **ἀναδίδωμι** IV. 2.

ἀναδοτικός, ή, όν, διανεμητικός, συντελεστικὸς πρὸς πέψιν, χωνευτικός, μετὰ γεν. Γρηγ. Ναζ.

ἀνάδοτος, ον, ὁ διδόμενος ὀπίσω, μὴ ἀνάδοτος εἴη ἡ Πλάταια, μὴ ἀποδοθείη, νὰ μὴ δοθῇ ὀπίσω, Θουκ. 3. 52.

ἀναδουλόω, ἐπανάγω εἰς τὴν δουλείαν, Ἀππ. Ἐμφ. 4. 29:—ἐντεῦθεν, **ἀναδούλωσις**, ἡ, Βυζ.

ἀναδοχή, ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι, ἀλλ' ὁ Σχολ. ἐν Σοφ. Τρ. 825 ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων ἑρμηνεύει «διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων». Ὁ Jebb ἐξηγεῖ: θὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν πόνων. **II.** ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Πολύβ. 5. 27, 4, ἔνθα ἴδε Schweigh.

ἀνάδοχος, ον, ἐγγυητής, πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀν. τῶν χρημάτων Μενάνδρ. ἐν «Χήρα» 3. **II.** ἐγγύησις, ἐνέχυρον, Διον. Ἁλ. 6. 84, Πλουτ. Δίων 18.—**ὁ** ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον, Ἐκκλ.

ἀναδρᾰμεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀνατρέχω**.

ἀναδρᾰμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνατρέχω**, δεῖ ἀναδραμεῖν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ.

ἀναδρέπω, δρέπω, Νόνν. Δ. 9. 120.—Μέσ., συλλέγω, ῥητορικοὺς λόγους ἀναδρέψασθαι Θεμίστ. 332D.

ἀναδρομή, ἡ, (ἀνατρέχω, **-δραμεῖν**), τὸ ἀνατρέχειν, ῥεῖν πρὸς τὰ ἄνω ὡς ἐπὶ τοῦ χυμοῦ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 5, 1. **2)** αἰφνίδιος νυγμὸς πόνου, Ἱππ. Κωακ. 168.

ἀνάδρομος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω τρέχων, ἐπὶ ἰχθύος νηχομένου πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμίου ῥεύματος, Ἀλεξ. Τραλλ.

ἀναδύνω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, Βατραχομ. 90.

ἀναδύομαι, Ἐπ. γ' ἑν. **ἀναδύεται** [ῠ]: μέλλ. **-δύσομαι** [ῡ]: ἀόρ. **ἀνεδῡσάμην**, Ἐπ. γ' ἑν. **-ατο** ἢ **-ετο**: ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. **ἀνέδῡν**, ὑποτακτ. **ἀναδύῃ** ἢ εὐκτ. **ἀναδύη** [ῡ] Ὀδ. Ι. 377, ἀπαρ. **ἀναδῦν**, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ **ἀναδῦναι**, ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Δινδορφ. πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ **ἀνιδεῖν** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 807: πρκμ. **ἀναδέδῡκα** (ἴδε **δύω**), ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, μετὰ γεν., ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη Ἰλ. Α. 359· ἀνεδύσατο λίμνης Ὀδ. Ε. 337· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης Ἰλ. Α. 496: ἀπολ., εἴπερ ἀναδύσει πάλιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1460· οὕτως, Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, περίφημος εἰκὼν τοῦ Ἀπελλοῦ, Πλίν. 35. 36, 15. **2)** ἐπὶ ποταμῶν, οἵτινες ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς τῆς γῆς, ἀναφαίνομαι, ἀνέρχομαι πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 24. **II.** ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Ὀδ. Ι. 377· ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον Ἰλ. Η 217· ὑποστρέφω, ἀποσύρομαι ὀπίσω, ἀποδειλιῶ, Λατ. tergiversari, ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι, δάκνειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 860, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 5. 5. Δημ. 102.12., 109. 12., 406. 20:—ἐπὶ πηγῶν = ἐκλείπω, Πλουτ. Θησ. 15. **2)** σπαν. μετ' αἰτ., ἀποσύρομαι, ἀποφεύγω, ἀναδύεται πόλεμον Ἰλ. Ν. 225· κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου ὁ Πλάτων ἔχει, ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, μὴ προσπάθει ν' ἀποφύγῃς τὰ ὡμολογημένα, Θεαίτ. 145C, πρβλ. Εὐθύδ. 302Ε.

ἀνάδῡσις εως, ἡ, ὑποχώρησις, διαφυγή, Πλάτ. Εὐθύδ. 302Ε: τὸ ἀποκλίνειν, ἀποφεύγειν, ἰδίως τὸ νὰ ὑπηρετήσῃ τις ὡς στρατιώτης, Πλουτ. Κίμ. 18.

ἀναδυσμός, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 337.

ἀνά-εδνος, ἡ, ἄνευ δώρων παρὰ τοῦ γαμβροῦ, ἄνευ νυμφικῶν δώρων, Ἰλ. Ι. 146 (ἔνθα ἴδε Spitzn.), Ν. 366. (ἡ **ἀνὰ** μένει ἀνέκθλιπτος πρὸ τοῦ **ε** ἕνεκα τοῦ ὑπάρχοντος **F**, **ἀνάϜεδνος**, πρβλ. **ἀνάελπτος**: ἀλλὰ πιθανῶς ὁ Bekk ὀρθῶς ποιεῖ διορθῶν **ἀν-έεδνος**, δ ἐ. **ἀν-έϜεδνος**, ἐπειδὴ **ἔεδνα** εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ' Ὁμ.).

ἀν-αείρω, ἀνυψῶ, σηκώνω ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπὶ παλαιστοῦ, ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σὲ Ἰλ. Ψ. 724· ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα, ἔλαβεν, αὐτόθι 614. 778· ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου palmas ad sidera tendit, Ἰλ. Η. 130: — Μέσ., ἀνεγείρω, ἀναειρόμενος προσπτύξατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 94.—Παθ., ἐγείρομαι, ἄελλαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 107· ἐπὶ πλοίου, ἐπιπλέω, Ὀρφ. Ἀργ. 270.

ἀνά-ελπτος, ον, ὡς τὸ **ἄελπτος**, ἀπροσδόκητος, ἀνάελπτα παθόντες Ἡσ. Θ. 660· (κυρίως **ἀνάϜελπτος**; ἴδε **ἀνάεδνος**).

ἀν-αέξω, αὐξάνομαι, μεγεθύνω, ἐπεὶ πόνος εἰς μέγα κάρτος θυμὸν ἀνηέξησε Κόϊντ. Σμ. 1. 460: κάμνω τι νὰ αὐξηθῇ, ἄνθος Κόλουθ. 241.

ἀναερτάω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἀναείρω**, Ἀνθ. Π. 6. 195. Ὁ Νόννος (Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιϐ', 6.) ἔχει **ἀναερτάζω**.

ἀναζάω, ἀπαρ. **-ζῆν**, ἀναζῶ, ἐπανέρχομαι πάλιν εἰς τὴν ζωήν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιέ, 24 καὶ 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 2566: ἐν Ἐπ. τύπῳ **-ζώω**, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 133D, Συλλ. Ἐπιγρ. 8695· πρβλ. **βιόω**.

ἀναζείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἀναζέω** II, Ἀνθ. Π. 9. 626.

ἀνάζεμα, ατος, τό, (ἀναζέω) τὸ πάφλασμα τοῦ βράζοντος ὕδατος, Γραμμ.

ἀνάζεσις, εως, ἡ, ἡ βράσις, περὶ τῆς διαπύρου λάβας τῆς ἐκχεομένης ἐκ τῶν ἡφαιστείων, Ἀριστ. Θαυμ. 40.

ἀναζεύγνυμι, καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζεύξω**: (ἴδε **ζεύγνυμι**). Ζευγνύω πάλιν τὰ ὑποζύγια, ἐπὶ στρατοῦ, «ξεκινῶ,» «ἀναζεύξαντες .. πάντα τὸν στρατόν, ἰέναι ἐς τὸ τεῖχος ..» νὰ «ξεκινήσουν» μὲ ὅλον τὸν στρατὸν καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ τεῖχος .., Ἡρόδ. 9. 41· ἀν. τὸ στρατόπεδον, διαλύω τὸ στρατόπεδον, αὐτόθι 58· ἀν. πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας, ἐπανάγω αὐτὰς πρὸς .., ὁ αὐτ. 8. 60, 1. **2)** ἀπολ., καταλείπω τὴν θέσιν ὅπου ἤμην καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., ἀναζεύξας ἤλαυνε Θουκ. 8. 108, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 4, 37· ἀν. ἐπ' οἴκου, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα, Πλουτ. Πομ. 42· ἀν. διὰ Συρίας, πορεύομαι διὰ μέσου τῆς Συρίας, ὁ αὐτ. Ἀντων. 84.

ἀνάζευξις, εως, ἡ, ἐκκίνησις τοῦ στρατοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κατάλυσις**, πρὸ τῆς ἡμέρας ποιούμενος τὰς ἀναζεύξεις καὶ πάλιν σκοταίους τὰς καταλύσεις Πλουτ. Ἀγησ. 22, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος, Πλουτ. Κορ. 31.

ἀναζέω: μέλλ. **-ζέσω**, ἀναβράζω, ὡς ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χυνόμενος ἰσχυρὸς οἶνος, ἐκ δὲ γῆς .. ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ Σοφ. Τρ. 702· πῦρ (δηλ. λάβα ἐξ ἡφαιστ.) ἀνέζεσε Ἀριστ. Θαυμ. 39· βράζω καὶ φουσκώνω ἐπὶ ὕδατος, φασὶ .. τὴν λίμνην ἀναζεῖν καὶ ὑπερχεῖσθαι αὐτόθι 89. **2)** περὶ σκωλήκων ἐν μεγίστῃ πληθύϊ, βρύω, βρυάζω, βράζω, «εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσιν,» ὡς λέγομεν καὶ νῦν «βράζει ἀπὸ σκουλήκια» Πλουτ. Ἀρταξ. 16.—προσέτι, εἶδος ἀσθενείας, «οἷον εὐλάς τινας ἀνέζεσεν» ὁ αὐτὸς Ἠθικ. 2. 337Β. **3)** μεταφ., ἐπὶ πάθους ἢ ὀργῆς, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, «βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου,» «διὸ καὶ τὸ ἀναζεῖν καὶ τὸ ὀρίνεσθαι τὸν θυμὸν καὶ ταράττεσθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγουσιν οὐ κακῶς, ἀλλ' οἰκείως» Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 2, Πλούτ. 2. 728Β. «Ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον» Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 391. **II.** ἐνεργητικῶς, κάμνω τι νὰ βράσῃ, Ἱππ. περὶ διαίτ. Ὀξ. 387.18: πρβλ. **ἀναζείω**.

ἀνάζησις, ἡ, εἰς τὸν βίον ἀνάκλησις, ἀναβίωσις, ἀνάζησιν ἔσχε Θεολ. Ἀριθμ. σ. 40, 18.

ἀναζητέω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, Λατ. anquirere, τὰς αἰτίας Πλάτ. Νόμ. 693Α· καὶ κατὰ παθ., Ἡρόδ. 1. 137, Ἀριστοφ. Λυσ. 26, Θουκ. 2. 8: ἐρευνῶ, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς, τὰ ὑπὸ γῆς Πλάτ. Ἀπολ. 18Β: ἀναζητῶ, ἀνευρίσκω, τοὺς δράσαντας Δημ. 1331.1. (ἄλλοι γράφουσι **ζητῆσαι**).

ἀναζήτησις, εως, ἡ, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πλάτ. Κριτί. 110Α.

ἀναζητητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναζητῶ**, Ἡλιόδ. Αἰθ. 6. 9, σ. 283.

ἀναζῠγή, ἡ, = **ἀνάζευξις**, Πολύβ. 3. 44. 13, κτλ.

ἀναζῠγόω, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ζύγωθρον (τὸν σύρτην, τὸν μοχλόν), ἀνοίγω: τὴν θύραν ἀναζυγώσας, ἀνοίξας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ: 581, — ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀναζυγοῦν· τὸ ἀνοίγειν κιβωτόν· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφωνεῖν.»

ἀναζῡμόω, ἐπενεργῶ ὡς ἡ ζύμη, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, γῆν χιὼν ἀναζυμοῖ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3:—Παθ., ζυμοῦμαι, φουσκώνω, Διόδ. 1. 7.

ἀναζύμωσις, εως, ἡ, ζύμωσις, γῆς ὑπὸ χιόνος Θεοφρ. περὶ Πυρ. 18.

ἀνάζω, κατὰ τοὺς Ταραντίνους ἀντὶ **ἀνάσσω**, Ahrens Δωρ. δ. 101.

ἀναζωγραφέω, ζωγραφῶ, διαγράφω, σκιαγραφῶ, Στράβ. 354, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 222, Κλήμ. Ἀλ. 435.

ἀναζωγράφησις, ἡ, ἀναπαράστασις, Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 201.—«αἱ μοχθηραὶ φαντασίαι κατ' ἀναζωγράφησιν ἐναποτυπούμεναι τῇ ψυχῇ» Βασίλ. τόμ. 2. σ. 13Β, τόμ. 1. σ. 880Β.

ἀναζωγρέω, ἐπανάγω εἰς τὴν ζωήν, Ἀνθ. Π. 7. 594, Νόνν. Δ. 29, 155.

ἀναζώγρησις, ἡ, ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωήν, τῇ τῶν κειμένων ἀναζ. Ἀγαθ. Ἱστορ. σ. 41, 5, ἔκδ. Βόννης.

ἀναζώννυμι ἢ **-ύω**: μέλλ. -ζώσω, ζώννω ἐκ νέου, ἀνακαλῶ στρατιώτην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, Θεμίστ. 224Α: μεταφ., «Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν» Ἐπιστ. Πέτρ. Α', α', 13· ἀν. πέπλους Νόνν. Δ. 19. 73· ἀνεζωσμένοι, Λατ. alte praecinti, Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 139D.

ἀναζωοποιέω καὶ **ἀναζωόω**, ἐπανάγω εἰς τὴν ζωήν, Ἐκκλ.

ἀναζωόω, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, ὡς οἷα τεθνηκὼς ἀναζωοῖ Εὐστ. Πονημ. σ. 108. 24.

ἀναζωπῦρέω, ἀνάπτω ἐκ νέου· ἐν τμήσει, ἀν' αὖ σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα Εὐρ. Ἠλ. 1121· θερμῷ τὸ θερμὸν ἀν. Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 5. 12:—Παθ. ἀναζωπυροῦμαι, λαμβάνω νέαν ζωήν, ἰσχὺν καὶ θάρρος, Πλάτ. Πολ. 527D, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 46. II. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ. Πλουτ. Πομπ. 41, κτλ., Μοῖρις σ. 169 καὶ σημ. Πιερσ. αὐτόθι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 22 § 9.

ἀναζωπύρησις, εως, ἡ, ἀναζωογόνησις, ἀνάκτησις νέας δυνάμεως, Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ. 12. 8, 1.

ἀναζώστρα, ἡ, (ζώννυμι) εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. πρβλ. τὸ κοινολεκτούμενον «**ζώστρα**».

ἀναζωτικός, ή, όν, ὁ ἀναζωογονῶν, ὁ δίδων θάρρος, Ἐκκλ.

ἀναζώω ἴδε **ἀναζάω**.

ἀναζώωσις, εως, ἡ, ἡ ἀναζωοποίησις, Θεοφύλ. 2, σ. 379.

ἀναθάλλω: ἀόρ. **ἀνέθηλα** Αἰλ. Π. Ἰ. 5. 4, Περὶ Ζ. 2. 25 (ἴδε **θάλλω**):—ἀναδίδω ἐκ νέου, βλαστάνω πάλιν, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. ἀναθαλήσεται στάχυς Ἀνθ. Π. 7. 281: πρβλ. **ἀναθηλέω**. II. μεταβ. κάμνω τι νὰ θάλλῃ, νὰ ἀκμάζῃ, Ἑβδ. (Σειράχ, ια', 22., ν', 10).

ἀναθάλπω, θερμαίνω ἐκ νέου, «ζεσταίνω,» περιθάλπω, Ἀνακρεόντ. 33. 21· καὶ οὐσιαστ., **ἀνάθαλψις**, ἡ, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φαίδ.

ἀναθαρσέω, Ἀττ. **-θαρρέω**, ἀναλαμβάνω θάρρος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 806, Θουκ. 6. 63., 7. 71· τινὶ ὁ αὐτ. 6. 31· πρός τι Πλουτ. Ἀλέξ. 31:—οὐσιαστ. **ἀναθάρρησις**, ἡ, ἀνάκτησις θάρρους, Εὐστ.

ἀναθαρσύνω, Ἀττ. **-θαρρύνω**, πληρῶ νέου θάρρους, Ξεν. Κύρ. 5. 4. 23. 2) ἀμετάβ. = τῷ προηγ. Πλουτ. Λούκουλλ. 14.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63 § 26.

ἀναθαυμάζω, ἀποθαυμάζω, οὕτω γὰρ αὐτὸν ἀνετεθαυμάκει, Δίων Κάσσ. 43. 13.

ἀναθεάομαι, ἀποθ. θεῶμαι, θεωρῶ ἐκ νέου, Πλούτ. 2. 586Α.

ἀνάθεμα, ποιητ. **ἄνθεμα, ατος**, τό, (ἀνατίθημι) κυρίως, ὡς τὸ **ἀνάθημα**, πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ἢ ἀφιεροῦται, ἄνθεμα Χρυσογόνας Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 13. 2, Ἀνθ. Π. 6. 162, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693d, 3971v, καὶ ἀλλ. Ἑβδ. (Λευϊτ. κζ', 28, Ἰησ. Ναυ. ς', 18), Πλουτ. Ι, 291Β. 2) ἐν χρήσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὸ κακόν, ἐπάρατον, κατηραμένον, ἀφωρισμένον, «καὶ οὐκ εἰσοίσεις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἀνάθεμα ἔσῃ ὥσπερ τοῦτο», Ἑβδ. (Δευτ. ζ', 26., ιγ', 17, καὶ ἀλλ.)· ἐπὶ προσώπων, πρὸς Ῥωμ. θ', 3, Κορ. Α', ιβ', 3, «εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω **ἀνάθεμα**» = κεχωρίσθω πάντων, ἀλλότριος ἔστω πάντων, Κορ. Α', ις', 22,—«εἴ τις τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν δύο λέγει εἶναι θεούς, ἀνάθεμα ἔστω» Ἀθαν. Ι, 736C. II. κατάρα, ἴδε **ἀναθεματίζω** I. 2.

ἀναθεμᾰτίζω, ἀφιερῶ τι ὡς ἀνάθημα, Ἑβδ. (Ἀριθμ. κα', 2, 3,) 2) ἀναθεματίζω, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα, Ἑβδ. (Ἰησ. Ναυ. ς', 20, Μακκ. Α. ε', 5.) «ἀναθέματι ἀναθεματιεῖτε αὐτήν», Δευτ. ιγ', 15·—ἀλλ': «ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτούς,» συνεδέθημεν δι' ἀναθεματισμῶν, συνωμόσαμεν διὰ φοβερῶν ὅρκων καὶ ἀρῶν νὰ πράξωμέν τι, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 14:—Παθ., εἶμαι ἀφιερωμένος, «πᾶν ἀνατεθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ σοὶ ἔσται», Ἑβδ. (Ἀριθ. ιη', 14). 3) ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8953,—55,—59, καὶ ἀλλ. II. ἀμετ., καταρῶμαι, βλασφημῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 71.

ἀναθεματικός, ή, όν, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ **ἀναθηματικός**, Γραμμ.:—ὡσαύτως, **ἀναθεματιαῖος, α, ον**, Σχόλ. εἰς Ἰλ., ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 543.

ἀναθεμᾰτισμός, ὁ, κατάρα, ἀφορισμὸς ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ἀναθεματισμός, Βυζ.

ἀναθέμειν, ἀντὶ **ἀναθῆναι**, Ἐπιγρ. Ῥόδου ἐν Hell. J. 2. σ. 356.

ἀναθεραπεύω, περιποιοῦμαι μετὰ προσοχῆς, τοὺς βλαστοὺς Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 13, 3.

ἀναθερίζω, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀνεκαλαμήσατο**.

ἀναθερμαίνω, θερμαίνω καλῶς, θερμαίνω πάλιν, «ξαναζεσταίνω», Ἀνθ. Π. 11. 55:—Παθ., γίνομαι ἐκ νέου θερμός, ἀνακτῶ θερμότητα, «ξαναζεσταίνομαι», Ἱππ. περὶ Ἐπιδ. 1. 940, 970, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15, 6· πυρέσσω πάλιν, Ἱππ. Προγν. 42.

ἀναθερμασία, ἡ, τὸ ἀναθερμαίνειν, Ὀρειβάσ.

ἀναθέρω, θερμαίνω, Ἐτυμ. Γουδ. σ. 57, 53.

ἀνάθεσις, εως, τὸ ἀνατιθέναι ἀφιεροῦν, ἡ ἀφιέρωσις ἀναθημάτων ἐν τοῖς ναοῖς, ἀν. σκευῆς τρίποδος Λυσ. 161. 38., 162. 3,—εἰς ἀνάθεσιν τοῖς θεοῖς, ὡς ἀνάθημα εἰς τοὺς θεούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 14. II. ἀναβολή. Πολυβ. 9, 137. III. τὸ ἐπιτιθέναι, ἐπιβάλλειν, ἄχθεος Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀναθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνατίθημι**· δεῖ ἀνατιθέναι, πρέπει νὰ ἀναβάλλῃ τις, Πλάτ. Νόμ. 935Ε. II. = ἀποδοτέον, πρέπει τις ν' ἀποδίδῃ ἢ ν' ἀποδώσῃ, τί τινι ὁ αὐτ. Μενέξ. 240Ε.

ἀναθέω, ἀνατρέχω, τρέχω ἐπάνω, ἀναρριχῶμαι δρομαίως, ἐπὶ δένδρα Αἰλ. Περὶ Ζ. 5. 54, κτλ. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἀναδίδω, ἀναβλαστάνω. II. ἀνατρέχω, τρέχω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, Πλάτ. Τίμ. 60C.

ἀναθεωρέω, θεωρῶ τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω ἢ ἐξετάζω ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 5, 1., 8. 6, 2, Διόδ. 12. 15.

ἀναθεώρησις, εως, ἡ, ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις, ἔρευνα, Διόδ. 13. 35, Πλουτ. 2. 19Ε.

ἀναθεωρισμός, ὁ, ἀναθεώρησις, Ἀρχ. Λεξ.

ἀναθήκη, ἡ, «ἀνάθεσις» Ἡσύχ.

ἀναθηλάζω, βυζάνω, ῥοφῶ, «ἄδιψος γὰρ ἡ ῥίζα τηρουμένη τὴν παρατροχάζουσαν τῶν ὑδάτων νοτίαν ἀναθηλάζει,» περὶ τῆς ῥίζης δένδρου, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θαυμάτ. Ι.

ἀναθηλέω, ὡς τὸ **ἀναθάλλω**, βλαστάνω ἐκ νέου, οὐδ' ἀναθηλήσει, οὐδ' ἀναβλαστήσει, Ἰλ. Α. 236.

ἀνάθημα, ατος, τό, (ἀνατίθημι) τὸ ἀνατιθέμενον, ἀνιδρυόμενον καὶ ἀκολούθως, ὡς τὸ **ἄγαλμα**, ἀφιέρωμα ἀνατεθειμένον τῷ ναῷ, οἷα ἦσαν οἱ τρίποδες, τὰ ἀγάλματα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 14, 92, Σοφ. Ἀντ. 286, κτλ.· ἀν. ἐκ λειτουργιῶν Λυσ. 175. 26. 2) ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας τῆς λέξεως **ἄγαλμα**, εὐφροσύνη, κόσμημα, στολισμός, μολπή τ' ὀρχηστύς τε .. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς Ὀδ. Α. 152, πρβλ. Φ. 430, Συλλ. Ἐπιγρ. 26 (ἐν τῷ παλαιῷ τύπῳ **ἀνάθεμα**)· οὕτω τὰ τέκνα καλοῦνται τοῖς τεκοῦσιν ἀνάθημα βιότου Εὐρ. Ἀποσπ. 522· καὶ ἡ δόξα εἶναι ἀν. σοφίας Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 364Β· ἐπὶ δούλου ἐν τῷ ναῷ, ἀν. πόλεως, ὡς ἀφιερωθέντος εἰς ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τῆς πόλεως, Εὐρ. Ἴων 310, πρβλ. **ἀνάθεμα**.

ἀναθηματικός, ή, όν, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀναθημάτων, τιμαὶ Πολύβ. 27. 15, 3.

ἀναθηράω, ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ, Προκοπ. Γοτθ. 2. 20, σ. 436Α.

ἀνάθλασις, εως, ἡ, «ἔκθλιψις,» Ἐρωτιαν. Γλωσσ.

ἀναθλάω, κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, Ἐπ. ἀόρ. ἀνέθλασσα Κόϊντ. Σμ. 8. 94.

ἀναθλίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, θλίβω, πιέζω ἰσχυρῶς, ἐξάγω τὸ ὑγρὸν διὰ τῆς πιέσεως, Ἀνθ. Π. 7. 23., 9. 668· ἀναθλ. ῥεῖθρον εἰς κρήνην, ἀναγκάζω διὰ πιέσεως τὸ ῥεῖθρον νὰ ἀνέλθῃ, Στράβ. 173, πρβλ. 754.

ἄν-αθλος, ον, ὁ ἄνευ ἄθλων, ἀπόλεμος, Λουκ. π. διαβολ. 12.

ἀναθολόω, καθιστῶ τι θολόν, θολώνω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 35, καὶ (ἐν τῷ παθ.) Γεν. Ζ. 3. 2, 17. 2) μεταφ. ἀν. τινὰ ἐπί τινα, ταράσσειν τὸ πνεῦμά τινος δι' ὑπονοιῶν κατ' ἄλλου, ἐξεγείρειν, ἐξερεθίζειν, Φιλόστ. 559· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐνοχλοῦμαι, ταράττομαι, ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 8.

ἀναθόλωσις, εως, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι θολόν, θόλωσις, σύμμιξις, ἀν. ὀπῶν, σύμμιξις τοῦ ὀποῦ βοτανῶν μετὰ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ ἢ λίμνης, Πλάτ. Νόμ. 824Α.

ἀναθορεῖν, ἀπαρ., ἀόρ. β' τοῦ **ἀναθρώσκω**.

ἀναθόρνῦμαι, = **ἀναθρώσκω**, Αἰλ. Περὶ Ζ. 1. 30., 12. 18:—ὁ ἐνεργ. τύπος **ἀναθορνύω** ἐν Δίωνι Κ. 63. 28.

ἀναθορῠβέω, ποιῶ θόρυβον, ἐκφράζω θορυβωδῶς τὴν ἐπιδοκιμασίαν μου, Λατ. acclamare, οἱ παρόντες ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι Πλάτ. Πρωτ. 334C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 1, 3· ὡς εὖ εἰπόντος τινὸς ἀν. αὐτόθι 6. 1, 30, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 276Β. II. μετ' αἰτ., ἐπιδοκιμάζω, χειροκροτῶ, αὐτόθι Συμπ. 198Α. 2) διαταράσσω, Εὐσέβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 4. 15.

ἀνάθρεμμα, ατος, τό, τὸ ἀνατραφέν, θρέμμα, τέκος, κακὰς ἀνάθρεμμα λεαίνας Θεόκρ. 23. 19.

ἀνάθρεπτος, ον, ὁ ἀνατραφείς, τρόφιμος, ἐπὶ δούλων, Ἀπ. Ἐμφ. 4. 43.

ἀνάθρεψις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου θρέψις, Ἱππ. Ἀφ. 1243, ἴδε τὸ χωρίον.

ἀν-αθρέω, βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ὡς τὸ **ἀναθεωρέω**, Εὐρ. Ἑκ. 808· καὶ ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὃ ὄπωπεν Πλάτ. Κρατ. 399C:—Παθ., τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, συγκρινόμενα πρὸς .., Θουκ. 4. 86.

ἀναθρηνέω, θρηνολογῶ μεγαλοφώνως, Δίων Κ. 74. 13.

ἀνάθρησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, παρατήρησις, Τίμων 24.

ἀναθρύπτομαι, μέσ., τρυφῶ, ἡδυπαθῶ, διάγω βίον ἐκδεδιητημένον, ἀκκίζομαι, Πολυβ. 6. 185.

ἀναθρώσκω [ῐ ἀναθρῴσκω], ποιητ. καὶ Ἰων. **ἀνθρ-**: ἀόρ. β' **-θορεῖν** Ξεν. Λακ. 2. 3: ὑπάρχει καὶ ὑποτ. ἀόρ. α' **ἀναθρώξωσι** ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3. 293: (ἴδε **θρώσκω**). Ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω, ὡς ἐπὶ λίθου, ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται Ἰλ. Ν. 140· ἐπὶ αἵματος, Ἐμπεδ. 350· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὃς δ' ἀμβώσας μέγα ἀνθρώσκει Ἡρόδ. 7. 18· πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 774· ἀναθρώσκει ἐπὶ

τὸν ἵππον, ἀναπηδᾷ, ἀνέρχεται δι' ἅλματος ἐπ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 64.

ἀναθυάω, ὀργῶ πάλιν πρὸς συνουσίαν, ἐπὶ χοίρων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5.14, 23., 1.18, 28· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες πειρῶνται νὰ δείξωσιν ὅτι εἶναι νέοι, «γραῦς ἀναθυᾷ: ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηβᾶν πειρωμένων· ἐπί τινος πρεσβύτου τὰ νέων πειρωμένου δρᾶν» Α. Β. 33. 20.

ἀναθῦμίᾱσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, διαφέρει δὲ τῆς **ἀτμίδος**· ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμόν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν, καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, καὶ ἀλλ. 2) λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡρακλείτῳ πρὸς δήλωσιν τῆς ψυχῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19· πρβλ. **ἐκπύρωσις**.

ἀναθῦμιάω: μέλλ. **άσω** [ᾱ], ἐγείρω ἀναθυμίασιν, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 38: — Παθ., ἐγείρομαι ἐν εἴδει καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2.7, 11 καὶ 12· ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 3. 27· ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀποπεμπούσης ἀναθυμιάσεις, ὁ αὐτ. 2. 4, 14· οἶνος ἀναθυμιαθεὶς Πλουτ. 2. 432Ε· ἐπὶ καπνοῦ, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἱστ. 1. 23· μεταφ. μῖσος ἀναθυμιᾶται Πολύβ. 15.25, 7. II. Μέσ. ἀνέλκω ἀτμούς, «οἱ ἡρακλειτίζοντές φασιν ἐκ τῆς θαλάττης τὸν ἥλιον ἀν.» Ἀριστ. Προβλ. 23. 30.

ἀνάθυρμα = **ἄθυρμα**, Εὐστ. [εἰς Ἰλ. σ. 1396, 53].

ἀναθύω, (Α) ἀναπηδῶ, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλύζω, ὕδωρ Καλλ. εἰς Δήμ. 30.

ἀναθύω, (Β) θυσιάζω ἐκ νέου, ἐν τῷ παθ., διάφ. γραφ. ἐν Δίωνι Κ. 37. 46.

ἀναθωΰσσω: μέλλ. **-ύξω**, ἀναβοῶ, Ἡσύχ.

ἀναίδεια, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἀναιδείη**, Ἀττ. καὶ **ἀναιδεῖα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 29, πρβλ. Ἐλμσλ. Μήδ. 608· ὡσαύτως **ἀναιδίη** Ἀρχίλ. 64: (**ἀναιδής**)· ἔλλειψις αἰδοῦς, «ἀδιαντροπιά», αὐθάδεια, ἀναισχυντία, θρασύτης, ἀναιδείην ἐπιειμένε, ἀναισχυντίαν ἠμφιεσμένε, Ἰλ. Α. 149· ἀναιδείης ἐπέβησαν, ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναισχυντίας, Ὀδ. Χ. 424 (ἴδε **ἐπιβαίνω** Α. I. 4)· ἀναιδείῃ χρεώμενος Ἡρόδ. 7. 210, πρβλ. 6.129· ἀναιδείας πλέα Σοφ. Ἠλ. 607· μετ' ἀναιδείας = ἀναιδῶς, Πλάτ. Φαῖδ. 254D· εἰς τοῦθ' ἥκεν ἀναιδείας Δημ. 232, 17 κτλ. II. ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου **λίθος ἀναιδείας** ἐκαλεῖτο ὁ λίθος ἐφ' οὗ ἱστάμενος ὁ κατήγορος ἀπῄτει τὴν πλήρη ποινὴν τοῦ ἐπὶ φόνῳ κατηγορουμένου (ἴδε **αἰδέομαι** III)· ὁ κατηγορούμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ **λίθου ὕβρεως**, «τοὺς δὲ ἀργοὺς λίθους, ἐφ' ὧν ἑστᾶσιν ὅσοι δίκας ὑπέχουσι καὶ οἱ διώκοντες, τὸν μὲν Ὕβρεως τὸν δὲ Ἀναιδείας αὐτῶν ὀνομάζουσι» Παυσ. 1. 28, 5.— Ἡ ἀναίδεια προσωποποιουμένη ἐθεωρεῖτο ὡς θεός: «Θεὸς ἡ ἀναίδεια: αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελουμένων. Φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων Ὕβρεως καὶ Ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμούς» Ζηνόβ. IV. 36.

ἀναιδέομαι, ἀποθ. = **ἀναιδεύομαι**, — Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 8· ἀμφίβολος γραφ., ἐνεργητικὸς δὲ τύπος **ἀναιδηκότες** ἀναφέρεται ὑπὸ Σουΐδ.

ἀναίδεστον, «ἄμοιρον, ἄτιμον» Ἡσύχ.

ἀναιδεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ἀναιδῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 397, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 66.

ἀν-αιδήμων, **ον**, **ονος**, ἀναιδής, ἀναίσχυντος: — Ἐπίρρ. **-μόνως** Γαλην.

ἀναίδην, τύπος ἐσφαλμένος ἀντὶ τοῦ **ἀνέδην**, ὃ ἴδε.

ἀν-αιδής, **ές**, (αἰδέομαι) ἀναίσχυντος, ἀπερίσκεπτος, περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὦ μέγ' ἀναιδὲς Ἰλ. Α. 158· περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Α. 254, καὶ ἀλλ., καὶ ἐν Ἀττ. ποιήσει, ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς Σοφ. Ἠλ. 622. 2) μετὰ γεν., κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, ἀκόρεστον μάχης, Ἰλ. Ε. 593. II. ἐπὶ πραγμάτων ὡς ἐν Ὀδ. Λ. 598, ὁ λίθος τοῦ Σισύφου καλεῖται λᾶας ἀναιδής, ὁ σκληρός, ὁ ἀνηλεής, (πρβλ. Ἰλ. Δ. 521, Ν. 139)· μετέπειτα, πότμος ἀν. Πινδ. Ο. 10 (11), ἐν τέλ.· ἐλπὶς ἀν., ἄπληστος, ὁ αὐτ. Ν. 11. 59· ἔργ' ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 516· λόγοι τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι Ἀριστοφ. Ἱππ. 383: — **τὸ ἀναιδὲς** = **ἀναίδεια**, βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγὼν Εὐρ. Ι. Α. 379· ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 29· εἰς ἀναιδὲς.. δός μοι σεαυτὸν Σοφ. Φ. 83· ἐπὶ τὸ ἀναιδέστερον τραπέσθαι Ἡρόδ. 7. 39. III. ἐπίρρ. **-δῶς** Σοφ. Ο. Τ. 354, Εὐρ., Ἀριστοφ., κτλ.

ἀν-αίδητος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 92, 4. 360.

ἀναιδίζομαι = **ἀναιδέομαι**, Ἀριστοφ. (Ἱππ. 397) ἐν Α. Β., ἀλλ' ἐν τῷ κειμένῳ **ἀναιδεύεται**.

ἀναιδομάχας, **ὁ**, ὁ μὴ συστελλόμενος ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἄφοβος μαχόμενος, κάπρον ἀναιδομάχαν Βακχυλ. V. 105.

ἀναιθύσσω, «ἀνασείω,» (Ἡσύχ.) Σοφ. Ἀποσπ. 486, ἀναρριπίζω, φλόγα Εὐρ. Τρῳ. 344.

ἀναίθω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω, Εὐρ. Κύκλ. 331· κινῶ εἰς θερμὴν ἀγάπην, Μόσχ. 1. 23: — Παθ., ἀναφλέγομαι, Ὀππ. Κ. 2. 188. II. ἀναλάμπω, ἀνῄθοντ'.. λαμπτῆρες Αἰσχύλ. Χο. 536 (ὡς πρέπει νὰ ἀνέγνωσεν ὁ Σχολ. ἀντὶ **ἀνῆλθον**: διότι ἑρμηνεύει αὐτὸ **ἀνέλαμψαν**).

ἀναίκλεια, «ἄδειπνα» Ἡσύχ.

ἀναιμακτί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἄνευ χύσεως αἵματος, ἀναιμωτί, Θεμίστ. 90Α: οὕτως **ἀναιμακτὶς** Νικ. Θ. 90.

ἀν-αίμακτος, **ον**, = ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 63Β.

ἀν-αίματος, **ον**, ὁ ἄνευ αἵματος, μὴ μολυνθεὶς ὑφ' αἵματος, Λατ. incruentus, ἀν. φυγαὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 196· χρὼς Εὐρ. Φοίν. 264· βωμὸς Πυθ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 22.

ἀναιμία, ἡ, ἔλλειψις αἵματος, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 2. 7, 8.

ἀναιμόδιτον, τό, «ἀνδράχνη» Ἡσύχ.

ἄν-αιμος, **ον**, (αἷμα) ἀντίθ. τῷ **ἔναιμος**, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, Πλάτ. Τίμ. 70C, Πρωτ. 321Β, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 16, 5., 3. 19, 5, καὶ ἀλλ. II. ἐπὶ ζῴων τινῶν, συχν. παρ' Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 4, 3, καὶ ἀλλ.

ἀναιμό-σαρκος, **ον**, ὁ ἔχων ἄναιμον σάρκα, περὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνακρεόντ. 43.17 (κατ' ἄλλην γραφ. ἄναιμ' ἄσαρκε).

ἀναιμότης, **ητος**, ἡ, = **ἀναιμία**, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4. 1. 2.

ἀναίμων, **ον**, **ονος**, = ἄναιμος, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπίθ. τῶν θεῶν, τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι... Ἰλ. Ε. 342· ἐπὶ ἰχθύων, Ἴων παρ' Ἀθην. 318Ε· ἐπὶ οἴνου, Πλουτ. 2. 692Ε.

ἀναιμωτί, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἀναιμακτί**, ἄνευ χύσεως αἵματος, οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γε μάχοντο Ἰλ. Ρ. 363, πρβλ. Ὀδ. Σ. 149.

ἀναίνομαι: παρατ. **ἠναινόμην**, Ἐπ. **ἀναινόμην**, μεταγεν. καὶ **ἀνηνόμην** Ἀγαθ.: — ἀόρ. **ἠνηνάμην**, ὑποτακτ. **ἀνήνηται**, ἀπαρέμ. **ἀνήνασθαι**: πρβλ. **ἀπ-αναίνομαι**: — ἀποθ. (**ἀν-** στερητ., **αἶνος**: ἢ κατὰ Βουττμ. ἀναδεδιπλασιασμένος τύπος τοῦ ἀρν. √ΑΝ.) I) μετ' αἰτ. ἀρνοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαι, ἀπορρίπτω τι μετὰ περιφρονήσεως, καταφρονῶ, σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα, περιφρονεῖ καὶ σὲ καὶ τὰ δῶρά σου, Ἰλ. Ι. 679· ὅς δέ κ' ἀνήνηται [σφέας] αὐτόθι 510· τῶν ἄλλων οὔ τιν' ἀναίνομαι, οὐδένα τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὀδ. Θ. 212· καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας περιφρονήσεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές, ἀπέκρουε, δὲν συγκατετίθετο νὰ πράξῃ αὐτό, Ὀδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον Ξεν. Κύρ. 2. 1, 31. 2) ἀπαρνοῦμαι, θεωρῶ τι ὡς ξένον ἢ ὡς μὴ ὂν δι' ἐμέ, φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 300· οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν Εὐρ. Μήδ. 237· ἀναίνεται δὲ λέκτρα ὁ αὐτ. Ἱππ. 14, πρβλ. Ἠλ. 311· ἡμᾶς.. ἀναίνοιτ' ἂν (ἐνν. ἡ διαλεκτική) Πλάτ. Φίλ. 57Ε· τοῦτον.. ἀναίνει; Δημ. 954. 7. II. μετ' ἀπαρεμφ., ἀρνοῦμαι νὰ πράξω τι, ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι Ἰλ. Σ. 450· ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο Ψ. 204· καὶ μετὰ πλεοναστικῆς ἀρνήσεως, ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, ἠρνεῖτο, λέγων ὅτι οὐδὲν ἔλαβεν, Σ. 500· οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1652, πρβλ. Ἱκ. 801· — οὕτως, εἰ.. ἀναίνει, εἰ ἐγὼ ἔσομαι (ἀντὶ ἐμὲ ἔσεσθαι) Ἰσαῖος περὶ Μενεκλ. κλήρου § 27. III. ἀπολ., ἀρνοῦμαι κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ὑποδέχομαι**, αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι Ἰλ. Η. 93: οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, οὐδ' ἐγὼ τὸ ἀρνοῦμαι, Ι. 116· ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι Ὀδ. Ξ. 149· πρβλ. Δημ. 1415. 28: — ἐπὶ γυναικός, ἥτις ἀρνεῖται τὴν εὔνοιαν αὐτῆς, πρβλ. Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 12. 2, — «ἀναίνεσθαι: κοινῶς μὲν ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται» (Ἁρποκρ. σ. 17), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 7, Μένανδ. ἐν «Σικυωνίῳ» 6. IV. μετὰ μετοχ. οὐκ ἀναίνομαι νικώμενος, δέν μοι κακοφαίνεται, δὲν δυσανασχετῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 583· ἀναίνομαι τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον, ἐντρέπομαι, μοὶ κακοφαίνεται νὰ βλέπω ὅτι εἰς τὸ γῆράς σας ἐχάσατε τὰ «μυαλά» σας, Ἑρμάνν. Εὐρ. Βάκχ. 251, πρβλ. Ι. Α. 1502, Ἡρ. Μαιν. 1124. — Ῥῆμα ποιητ. ἀλλ' οὐχ' ἄγνωστον παρὰ πεζοῖς, ὡς δεικνύουσι τὰ παραδείγματα.

ἀναίρεμα, **ατος**, τό, = **ἑλώριον**, «ἅρπαγμα» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 264.

ἀναίρεσις, **εως**, ἡ, τὸ ἀναιρεῖν, σηκώνειν, «σήκωμα,» ἰδίως ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων ἢ ὀστῶν πρὸς ταφήν, ὀστέων Εὐρ. Ὀρ. 404· νεκρῶν Θουκ. 3. 109, 113· οἵ ἂν μὴ εὑρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν, πρὸς ἀνακομιδήν, ὁ αὐτὸς 2. 34, πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 26, Λυσ. 191. 11· ἀναίρεσιν δοῦναι Εὐρ. Ἱκ. 18: — οὕτως ἐπὶ ναυμαχίας, ναυαγίων ἀναίρ. Θουκ. 7. 72· τῶν ναυαγῶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5. 2) τὸ λαμβάνειν, ἀναίρ. καὶ θέσις ὅπλων Πλάτ. Νόμ. 814Α, πρβλ. Ἀντιφῶντα 123. 9. 3) ἐπιχείρησις, ἔργων Πλάτ. Νόμ. 847Β. III. καταστροφή, ὄλεθρος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 5· τειχῶν καὶ πόλεων Δημ. 385. 3· ἀναίρεσις, ἄρσις νόμων, Πλουτ. Κικ. 34. 2) θανάτωσις, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ια', 15, Μακκ. Β. ε', 13), Πράξ. η', 1, κβ', 20, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 11, Πλουτ. ΙΙ. 1051D, Πολυβ. ς', 192 καὶ ἀλλαχοῦ· ὁ δὲ Ἡσύχ. λέγει: «ἀναίρεσις, ἡ τῆς κάρας ἐκτομή, καὶ ἄλλως θανατῶσαι.» 3) ἀνασκευή, ἀναίρεσις ἐπιχειρημάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **διαίρεσις**, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 33.7.

ἀναιρετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀναιρεῖν, Διοσκ. 5.116.

ἀναιρέτης, **ου**, ὁ, καταστροφεύς, δολοφόνος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1147, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 190. — «ἀναιρέτης· φονευτής, ἐκτομεύς,» Ἡσύχ.

ἀναιρετικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀναιρῶν, καταστρεπτικός, Ἀριστ. Ῥητ.

2. 8, 8· ἀν. τινος Πλούτ. 2. 427Ε.—Ἐπίρρ. -κῶς, ἀρνητικῶς, Διογ. Λ. 9.75.

ἀναιρετήριος, ὁ, = **ἀναιρετικός**, παρὰ Τζέτζ. εἰς Ἔργα κ. Ἡμ. Ἡσιόδ.142.

ἀναιρέτης, ὁ, «φονευτής, ἐκτομεύς» Ἡσύχ., θηλ. **ἀναιρέτις, ιδος**, Κωνστ. Πορφ. π. Εἰκ. Ἐδεσσ. σ. 92.

ἀν-αίρετος, ον, (αἱρέομαι) ὁ μὴ αἱρούμενος, ὁ μὴ ἐκλέγων· «οὐκέτι ἀφυγὴς καὶ ἀναίρετος ἔσται .., ἀλλὰ τὸ μὲν ἑλεῖται τοῦ δὲ ἀποστήσεται» Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ.11.164.

ἀναιρέω, (ἴδε **αἱρέω**): αἴρω τι κείμενον κάτω, σηκώνω ἐπάνω, Λατ. tollere, ἀνελόντες ἀπὸ χθονός, ἔσχον, ἀναβαστάσαντες, δηλ. σηκώσαντες ὑψηλὰ ἐκράτησαν, περὶ θύματος πεσόντος ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ πληγῆς πελέκεως, οὗ τὴν κεφαλὴν ἐσήκωσαν ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν ὅπως ἀποκόψῃ τις αὐτήν, (πρβλ. **αὐερύω**) Ὀδ. Γ. 453. **2)** λαμβάνω τι μετ' ἐμοῦ, κομίζομαι, ἰδίως ἐπὶ ἄθλων μετὰ κόπου κτηθέντων, Ἰλ. Ψ.736, πρβλ. 551, Ἡρόδ. 5.102 (πρβλ. κατωτέρω Β.Ι.) **3)** ἁπλῶς σηκώνω, παῖδα Πινδ. Π. 9.105· τὰ ὀστᾶ Θουκ. 1.126. **4)** σηκώνω νεκρὰ σώματα πρὸς ταφήν, ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες Ἀριστοφ. Σφ. 386, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κοινότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε κατωτέρω Β. Ι. 3. **ΙΙ.** αἴρω ἐκ τοῦ μέσου, ἐκποδὼν ποιοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, φονεύω, Ἡρόδ. 4. 66, πολλοὺς ἀναιρῶν Αἰσχύλ. Χο.1004· σὲ μὲν ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 517· ὡσαύτως, θανάτοις ἀν. Πλάτ. Νόμ. 870D (ἴδε ἐν λ. **ἐξόριστος**)· ἀνελεῖν ἐκ τῆς πολιτείας τὰ τοιαῦτα θηρία Δείναρχ.110. 36, κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, καταλύω, ἀκυρῶ, διαγράφω, ἐξαλείφω, ὀλιγαρχίας Ξεν. Κύρ.1.1,1· στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἀνελών, κατ' εἰκασίαν ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 125 (228)· νόμον Αἰσχίν. 59, 13· διαθήκην Ἰσαῖος 36. 32· στήλην Ἀνδοκ. 14. 6· ἀταξίαν Δημ. 38. 14, κτλ. ἐκ μέσου ἀν. βλασφημίας Δημ.141.1· τηλικαύτην ἀνελόντας μαρτυρίαν ὁ αὐτ. 837.10. **3)** ἀναιρῶ, ἐξελέγχω, ἐντελῶς ἀνατρέπω ἐπιχείρημά τι, Πλάτ. Πολ. 533C, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ., ἰδίως ἀναιρῶ κατ' εὐθεῖαν ἐπιχείρημά τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **διαιρέω** (ἴδε **ἀναίρεσις** ΙΙ. 2), Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ.18. 3., 22, 9. **ΙΙΙ.** ὁρίζω, διατάσσω, ἐπὶ χρησμοῦ ἀποκρινομένου πρὸς γενομένην ἐρώτησιν, ὁ θεὸς αὐτοῖς ἀν. παραδοῦναι Θουκ.1. 25· οὓς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ Πλάτ. Νόμ. 865D· πρβλ. 642D· ἀνεῖλε θεοῖς οὓς ἔδει θύειν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 6· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ἀνεῖλέ μιν βασιλέα εἶναι Ἡρόδ.1.13:—ἀλλὰ **2)** συνηθέστερον ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπόκρισιν, ἀνεῖλε ἡ Πυθίη, κτλ. ὁ αὐτ. 1.13, κτλ. καὶ παρ' Ἀττ. ἀν. τι περί τινος, δίδω χρησμόν τινα περί τινος πράγματος, Πλάτ. Νόμ. 914Α: μαντείας ἀν., δίδω χρησμούς, Δημ.1466, ἐν τέλει: οὕτως ἐν τῷ Παθ., Δημ. 530. 26.

Β. Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω εἰς χεῖράς μου καὶ ὑψώνω, σηκώνω, οὐλοχύτας ἀνέλοντο Ἰλ. Α. 449· ἀσπίδα, ἔγχος Λ. 32, Ν. 296· κυνέην Ἡρόδ. 1. 84· δίκτυα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 19, 13:—κερδαίνω, νικῶ, ἀν. Ὀλύμπια, τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν νίκην Ἡρόδ. 6. 36, 70, 103· καὶ ἐν γένει, αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο, εἴθε ποτὲ νὰ λάβῃς συνετὰ μέτρα, Ὀδ. Τ. 22· εὐδαιμονίαν Πινδ. Ν. 7. 83, πρβλ. Θέογν. 281· ἀν. κλῆρον Πλάτ. Πολ. 617Ε· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὄνειδος σπαργάνων ἀν. Σοφ. Ο. Τ. 1035· εἴ σ' ἀνελοίμην, ἐὰν ἤθελόν σε δεχθῆ, δηλ. εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Ὀδ. Σ. 357· σῖτα ἀν. λαμβάνω ζωοτροφίας, Ἡρόδ. 4.128· ποινήν τινος ἀν., τιμωρῶ τινα, λαμβάνω ἐκδίκησιν, ὁ αὐτ. 2. 134. **2)** λαμβάνω τι δι' ἐμαυτὸν καὶ ἀπέρχομαι, ἁρπάζω, κούρας ἀνέλοντο θύελλαι Ὀδ. Υ. 66· ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρειν Πλάτ. Νόμ. 914Β· ἀνείλατο δαίμων Συλλ. Ἐπιγρ. 4.137. **3)** σηκώνω νεκρὰ σώματα ὅπως θάψω αὐτά, Ἡρόδ. 2.41., 4. 14, Θουκ. 4. 97, κτλ., πατέρων ἀρίστων σώμαθ' ὧν ἀνειλόμην Εὐρ. Ἱκ.1167·—ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνεργ. ἴδε ἀνωτέρ. Α. Ι. 2:—ὡσαύτως ἐπὶ ζῶντος, Εὐρ. Ἑλ. 1616, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 13· τοὺς ναυαγοὺς ὁ αὐτ. 1. 7, 4 καὶ 11· τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας Πλάτ. Ἀπολ. 32Β:—Παθ., ἀναιρεθέντων τῶν νεκρῶν .., ὑγιὴς ἀνηρέθη ὁ αὐτ. Πολ. 614Β, καὶ ἀλλ. **4)** λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἰλ. Π. 8: ἐντεῦθεν, λαμβάνω νεωστὶ τεχθέντα παιδία, ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω αὐτὰ ὡς ἰδικά μου, Λατ. tollere, suscipere liberos, Πλουτ. Ἀντών. 36, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 531. **5)** συλλαμβάνω (ἐν γαστρί), Ἡρόδ. 3. 108., 6. 69. **6)** λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Δημ. 1212. 3. **ΙΙ.** ἀναλαμβάνω, ὑποδύομαι, ἐπιχειρῶ, Λατιν. suscipere, πόνους Ἡρόδ. 6. 108· πόλεμόν τινι, πόλεμον κατά τινος, ὁ αὐτ. 5. 36· πολέμους ἀναιρούμεσθα Εὐρ. Ἱκ. 492, πρβλ. Δημ. 11. 4:—ὡσαύτως ἀν. ἔχθραν Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· ἔχθραν πρός τινα Δημ. 71. 2· ἀν. δημόσιον ἔργον, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίου ἔργου, συμφωνῶ δι' αὐτό, Πλάτ. Νόμ. 921D, πρβλ. Α, Β, Δημ. 53. 21. **2)** ἀποδέχομαί τι ὡς ἐμόν, γνώμην Ἡρόδ. 7. 16, 1· τὰ οὐνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἥκοντα 2. 52· ἀν. φιλοψυχίην ἔχω ἀγάπην πρὸς τὴν ζωήν, 6. 29· τὸν παρ' αὐτὸν πεσόντα [κλῆρον] ἀν. Πλάτ. Πολ. 617Ε. **ΙΙ.** ἀποσύρω, λύω, διαγράφω, ἀκυρῶ, συγγραφήν, συνθήκας, κτλ., Δημ. 916. 16., 1180. 6.

ἀναίρω: μέλλ. **ἀναρῶ**, ἄνω αἴρω, ὑψώνω, ἐν μέσῃ φωνῇ, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται, διότι ἡ χαραυγὴ αἴρει ἄνω τὸ λευκὸν αὐτῆς ὄμμα, Εὐρ. Ἠλ. 102· ἐν παθ., **ἀναρθείς**, περὶ τοῦ Γανυμήδους, Ἀνθ. Π. 12. 67.

ἀναισθής, ές = **ἀναίσθητος**, Μάξ. Τύρ.17. 5.

ἀναισθησία, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ ἀντιλήψεως, Πλάτ. Τίμ. 52Β (ἴδε ἐν λ. **ἀποκναίω**): ἔλλειψις αἰσθήσεως πρὸς τὰς ἡδονὰς ἢ τὰς ἀλγηδόνας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 6., 3. 11, 7. **3)** ἀπονάρκωσις, κῶμα, ἀναισθησία, Πλάτ. Τίμ. 74Ε, Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5: ἔλλειψις συνειδήσεως ἢ ἐξωτερικῆς αἰσθήσεως, Πλάτ. Ἀξ. 365D.

ἀναισθητεύω, = **ἀναισθητέω**, Διοσκ.: ὡσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ, ὁ αὐτ. ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 349:—παρὰ Τζέτζ. ὡσαύτως καὶ **ἀναισθηταίνω**.

ἀναισθητέω, στεροῦμαι αἰσθητικότητος ἢ ἀντιλήψεως, Δημ. 302. 3· ἀν. ταλαιπωρίας, δὲν αἰσθάνομαι κόπωσιν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 11. 5, 8.

ἀναίσθητος, ον, ἄνευ αἰσθήσεως ἢ αἰσθητικότητος, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Τίμ. 75Ε, Ξεν.· ἀν. τινος, μὴ ἔχων αἴσθησιν πράγματός τινος, Πλάτ. Νόμ. 843Α· ἀν. καὶ νεκρὸς Μενάνδρ. Ἄδηλ.157· ἀν. ἡ ἀφή, ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς εἶναι ἀναίσθητος, Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.7:—Ἐπίρρ., ἀναισθήτως πάντων Ἱππ. περὶ Ἐπιδ. 3.1115· ἀν. ἔχειν, εἶναί τινα ἀναίσθητον ἢ ἀδιάφορον, Ἰσοκρ. 256Α, πρβλ. Θουκ. 1. 82. **2)** ἄνευ ἀντιλήψεως ἢ τοῦ κοινοῦ νοῦ, ἀνόητος, ἄκομψος, εὐήθης, αὐτόθι 6. 86· οἱ ἀν. Θηβαῖοι, οἱ βλᾶκες .., Δημ. 240.10:—**τὸ ἀναίσθητον** = ἀναισθησία, Θουκ. 1. 69. **ΙΙ.** παθ., ὃν δὲν αἰσθάνεταί τις, θάνατος Θουκ. 2. 43· ἀόρατον καὶ ἄλλως ἀναίσθ. Πλάτ. Τίμ. 52Α, κτλ. **2)** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς αἰσθήσεις (sensum effugiens Lucret.) Πλάτ. Τίμ. 52Α, κτλ.· ἐν ἀν. χρόνῳ, ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀντιληφθῇ, Ἀριστ. Φυσ. 4.13,7, πρβλ. Ποιητ. τοῦ αὐτοῦ 7. 9.

ἀναισιμόω: παρατ. **ἀναισίμουν**: ὑποτακτ. ἀόρ. **ἀναισιμώσωσι**:—Παθ., ἐνεστ. καὶ παρατ.: ἀόρ. **ἀναισιμώθην**, πρκμ. **ἀναισίμωμαι**, ἅπαντα παρ' Ἡροδότῳ. Ῥῆμα Ἰων. (ἴδ. κατωτ.), μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, καταναλίσκω, ἐξαντλῶ, τὸν χοῦν .. ἀναισίμου, μετεχειρίζετο τὸ χῶμα, Ἡρόδ. 1. 185· ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμώσωσι 3. 150:—Παθ., οἶνος ἀναισιμοῦται 2. 60· εὐζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, χρειάζονται, 1. 72, πρβλ. 2. 11., 5. 53· ἐς τὴν ἵππον ἑκατὸν τάλαντα ἀναισιμοῦτο 3. 90· ὅσα ἐς συρμαίην ἀναισιμώθη, 2. 125· ταλάντων χιλιάδες ἀναισίμωνται (δηλ. ἐς τὴν πυραμίδα) 2. 134· ὡσαύτως, ποῦ ταῦτα ἀναισιμοῦται; ποῦ (δηλ. πῶς) ταῦτα δαπανῶνται; 3. 6· δεῖ .. ἔτι φράσαι ἵνα (δηλ. ἐς τί) ἡ γῆ ἀναισιμώθη 1. 179.—Ἐὰν τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς **ἀνὰ** καὶ τοῦ **αἰσιμόω** (ἐκ τοῦ **αἴσιμος**), οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ: ὅπως δὲ καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ **προ-**, **προσ-αναισιμόω** εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς παρ' Ἡροδότῳ (καθότι παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐν χρήσει εἶναι τὰ ῥήματα **ἀναλίσκω** καὶ **δαπανάω**), ἐκτὸς ἐὰν ὁ Δινδόρφ. ὀρθῶς ἔπραξε διορθώσας ἐκ χειρογρ. **ἀνησίμωκας** ἀντὶ τοῦ **ἀνήλωκας** ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 2,15: **καταισιμόω** ὅμως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς.

ἀναισίμωμα, ατος, τό, = τῷ Ἀττ. **δαπάνη**· τὰ ἀναισιμώματα τῇ στρατιῇ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναΐσσω [ἄνᾱ-], Ἀττ. συνῃρ. **ἀνᾴσσω**, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ.: (ἴδε **ἀΐσσω**). Ἀναπηδῶ, ἀνορμῶ, μὴ πρὶν ἀναΐξειαν .. υἷες Ἀχαιῶν, «ἀνορμήσειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ.114· ὅτε δὴ .. ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς, «ἀνορμήσειεν ἀναστὰς» (Σχόλ.), Γ. 216·—ἐπὶ διανοήματος, ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ (ἄλλ. γρ. ἂν ἀΐξῃ) νόος ἀνέρος Ο. 80· ἐπὶ πηγῆς, ὅταν τὸ ὕδωρ ἀναπέμπηται μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλύζω) (ἴδε ἐν λέξ. **πηγή**), Χ.148:—οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων, ἀναπηδῶν ἐντὸς τοῦ στήθους, Αἰσχύλ. Ἀγ.77· ὀρθοὶ δ' ἀνῇξαν πάντες Εὐρ. Ἑλ.1600· βωμὸς ἀνᾴσσων, ὀρθούμενος, ὑψούμενος, Πινδ. Ο. 13. 153 (περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 96, ἴδε **ἀνάσσω** ἐν τέλ.)· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀναΐσσει νόσημα Ἱππ. Προγν. 43· **ἀνᾴξας**, ἐπὶ λαγωοῦ, Ξεν. Κυν. 6.17. **2)** μετ' αἰτ., ἀναΐξας .. ἅρμα καὶ ἵππους, πηδήσας ἐπάνω, διὰ πηδήματος ἀναβάς, Ἰλ. Ω. 440. **3)** μετ' ἀπαρεμ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξω τι, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ῥίχνομαι» κοινῶς, Ὀππ. Κ.1.107.

ἀναισχής, ές, = **ἀναίσχυντος**, Α. Β. 207.

ἀναισχυντέω, εἶμαι ἀναίσχυντος, ἀναιδής, φέρομαι ἀναιδῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 460, Θουκ.1. 37, Ἀνδοκ. 20. 17· πρός τινα Ξεν. Συμπ. 8. 33: ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναισχυντεῖ ποιῶν, εἶναι ἱκανῶς ἀναίσχυντος ὥστε νὰ πράξῃ .., Ἀριστοφ. Θεσμ.708· ἀν. διαλεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτιατ. συστοίχου, ποῖα .. ἀναισχυντοῦσιν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 6,1. **2)** μεταβατ. μεταχειρίζομαί τινα μετ' ἀναιδείας, καὶ παθ., μὲ μεταχειρίζεταί τις ἀναιδῶς, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντούμενον αὐτόθι 3.11, 3.

ἀναισχυντηλία, ἡ, = **ἀναισχυντία**, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀναισχύντημα, ατος, τό, ἀναίσχυντος ἢ ἀναιδὴς πρᾶξις, Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 254, Πολυδ. ϛ', 180.

ἀναισχυντία, ἡ, ἀναίδεια, ἔλλειψις αἰδοῦς, «ἀδιαντροπιά,» Ἀριστοφ. Θεσμ. 702, Λυκοῦρ. 169. 22, κτλ.· ὑπ' ἀναισχυντίας Πλάτ. Συμπ. 192Α.

ἀναισχυντο-γράφος, ὁ, συγγραφεὺς ἀναισχύντων καὶ ἀκολάστων πραγμάτων, πορνογράφος, Πολύβ. 12. 13, 1.

ἀναίσχυντος, ον, ἀναιδής, «ἀδιάντροπος,» Εὐρ. Ι. Α. 327, κτλ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 182, Ἀνδοκ. 31. 20, Πλάτ., κτλ.:—τὸ **ἀναίσχυντον** = ἀναισχυντία, Εὐρ. Ι. Α. 1144:—Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. Ἀπολ. 31Β· ὑπερθ. ἀναισχυντότατ' ἀνθρώπων Δημ. 819. 7. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, αἰσχύνης ἄξια, βδελυκτά, βορὰ Εὐρ. Κύκλ. 416, πρβλ. Θουκ. 2. 52.

ἀν-αίτητος, η, ον, ὁ μὴ αἰτηθείς, Πινδ. Ἀποσπ. 151. 8.

ἀναιτίατος, ον, ὃν δὲν αἰτιώμεθα, ἀκατηγόρητος, Κ. Μανασσ. Χρ. 3368.

ἀν-αιτιολόγητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ αἰτιολογήσῃ, Διοσκ. Θηρ. 1. σ. 417F, Ἀλέξανδρ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 52.

ἀν-αίτιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἡρόδ. 9. 110, Αἰσχ. Χο. 873, πρβλ. **μεταίτιος**:—παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. μόνον ἐπὶ προσώπων,—ὁ μὴ αἴτιος, ἀθῷος, ἀναίτιον αἰτιάασθαι Ἰλ. Ν. 775, πρβλ. Ὀδ. Υ. 138, κτλ.· ἀναίτιος ἀθανάτοισιν, ἀθῷος ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 827, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 730· ἀν. παρά τινι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10. **2)** μ. γεν. πράγμ., ἀθῷος ἀπό τινος πράγματος, Ἡρόδ. 1. 129., 7. 233, κτλ.· φόνου, κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1505, Χο. 873· κακίας Πλάτ. Τίμ. 42D· ἀφροσύνης Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10: —οὐκ ἀναίτιόν ἐστι, μ. ἀπαρ., εἶναι ἀξιόμεμπτον τὸ νὰ πράξῃ τις.., αὐτόθι 5. 5, 22. **II.** τὸ μὴ ὂν αἴτιον, τὸ ἀν. τιθέναι ὡς αἴτιον Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 17, 3, πρβλ. Ρητ. 2. 4, 8:—Ἐπίρρ. **ἀναιτίως** Σέξτ. Ἐμπ. 3. 67.

ἄναιτος, ἴδε **ἄνατος**.

ἀν-αιχμάλωτος, ὁ μὴ αἰχμαλωτισθείς, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ἀπόρθητοι**.

ἀναιωρέω, ὑψώνω, ὑψώνω τι καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλά, ἐανόν.. ἐς ἠέρα.. ἀνῃώρησε Κόλουθ. 153· ὑπερσ. παθ. **ἀνῃώρητο** παρὰ Νόνν. Δ. 16. 342.

ἀνακαγχάζω, (ἴδε **καγχάζω**), γελῶ μετὰ καγχασμοῦ, μέγα πάνυ ἀνακαγχάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D· ἀνεκάγχασε μάλα σαρδάνιον Πολ. 337Α.

ἀνακᾰθαίρω, καθαρίζω, καθαρίζω ἐντελῶς, τοὺς πόρους, τὰς φλέβας, Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 16· καθαρίζω φυτὸν διὰ τοῦ κλαδεύματος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 3:—Παθ., ἐπὶ μεταλλείου, καθαρίζω ἐντελῶς, τῶν μετάλλων ἀνακαθαρθέντων Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 52· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, γίνομαι ἐντελῶς καθαρός, διαυγής, Πλουτ. Φλαμιν. 8. **II.** Μέσ., καθαρίζω, ἤτοι ἀποδιώκω, τὸ βάρβαρον ἀνακαθαίρεσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέξ. 241D· (οὕτω καὶ ἐνεργ. παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. 4. 12)· τὰ πρὸ ποδῶν Πολύβ. 10. 30. 8· τὴν παραλίαν ἀνακ. Πλουτ. Ἀλέξ. 17. **2)** καθαρίζω, ἀποχωρίζω τὰς ξένας οὐσίας· ἐπὶ μετάλλων, Πλάτ. Νόμ. 678D. **3)** ἀνακαθαίρεσθαι λόγον, ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω ὑπόθεσίν τινα, αὐτόθι 642Α. **4)** ὡς ἰατρ. ὅρος, καθαρίζω πρὸς τὰ ἄνω, δ' ἐ. δι' ἐμέτου ἢ ἀποχρέμψεως φλεγμάτων, Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.

ἀνακαθαρίζω, **-ίσω**, **-ιῶ**, = ἀνακαθαίρω, Δωρικ. τύπος: **ἀγκοθαρίζω**· ἀγκοθαρίοντι δὲ ὁσάκις κα δέωνται Πίνακ. Ἡρακλ. 1. 84.

ἀνακάθαρσις, εως, ἡ, τὸ ἀποκαθαίρειν, Πολύβ. 5. 100. 6. **II.** ἡ διευκρίνησις σκοτεινοῦ χωρίου, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Γραμμ.

ἀνακᾰθαρτικός, ή, όν, = ἐμετικός, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀνακάθημαι, παθ., κάθημαι ὀρθά, οὐχὶ πλαγίως ἢ κύπτων, Λουκ. Ὠκύπ. 112.

ἀνακαθέννυμαι = τῷ ἑπομένῳ, Ἀρετ.

ἀνακᾰθίζω, καθίζω τι, ὅθεν μέσ., καθίζω ἐμαυτόν, κάθημαι, ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην Πλάτ. Φαίδ. 60Β. **II.** ἀμετάβ. κάθημαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Ἱππ. Προγν. 37:—ἐπὶ λαγωοῦ προσέχοντος καὶ ἀκροωμένου, διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων Ξεν. Κυν. 5. 7.

ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, τὸν πόλεμον Πλουτ. Μάρκελλ. 6, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 37:—Παθ., τῆς ἔχθρας ἀνακεκαινισμένης Ἰσοκρ. 141D.

ἀνακαίνισις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαινίζειν, ἀνανέωσις, Σουΐδ., Ἐκκλ.

ἀνακαινισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλεξ. 392.

ἀνακαινοποιέω, = **ἀνακαινίζω**, Ἐκκλ., προσέτι **ἀνακαινουργέω** Ἀνθολ. Π. 14. 60 καὶ **ἀνακαινόω**, κατὰ παθ., ἀνανεοῦμαι, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β', δ', 16, πρὸς Κολοσσ. γ', 10.

ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, **ἀνακαίνισις**, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιβ', 2, πρὸς Τίτ. γ', 5.

ἀνάκαιον, τό, ἴδε **ἀναγκαῖον**.

ἀνακαίω, Ἀττ. **-κάω**: ἀόρ. **ἀνέκαυσα**, Εὐρ. Κύκλ. 383: (ἴδε **καίω**). Ἀνάπτω, ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε Ὀδ. Η. 13., Ἡρόδ. 4. 145, κτλ.:—Μέσ., ἀνάπτω πῦρ δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 1, 202., 8. 19:—μεταφ. διεγείρω, ὄρεξιν Πλουτ. 2. 1089Α. **2)** Παθ., ἐξάπτομαι, ἐξοργίζομαι, Ἡρόδ. 5. 19.

ἀνακᾰλέω, ποιητ. **ἀγκ-**: (ἴδε **καλέω**): -καλῶ, προσκαλῶ ἐπάνω, ἰδίως τοὺς νεκρούς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 621, Εὐρ. Ἑλ. 966, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. **II.** καλῶ ἐπανειλημμένως, ἑπομένως, **1)** ἐπικαλοῦμαι ἐπανειλημμένως, ἱκετεύω, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 9. 90, Εὐρ. Φοίν. 608, καὶ ἀλλ.· τὰς ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν Πλάτ. Πολ. 394Α· τοὺς προγόνους Δημ. 799. 9, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Σοφ. Τρ. 910· κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεοὺς Εὐρ. Ἱκ. 626· μετ' ἀπαρ. ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν θεοὺς Σοφ. Ο. Κ. 1376: ὡσαύτως, συχνάκις θρηνῶ, Πινδ. Ἀποσπ. 101. **2)** προσκαλῶ, καλῶ, Ἡρόδ. 3. 127, Ἀνδοκ. 7. 6: κλητεύω, προσκαλῶ εἰς δικαστήριον, Λυσ. 144. 34:—Μέσ., καλῶ πρὸς ἐμαυτόν, μεταπέμπομαι, Ἡρόδ. 2. 121. 1, Θουκ. 7. 73· εἰς τοὺς μυρίους ἀν. Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 33. **3)** ὀνομάζω, ἀποκαλῶ· ἀν. κακοὺς Εὐρ. Τρῳ. 469· Δαναοὺς Θουκ. 1. 3· μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην Ξεν. Ἀν. 6. 6, 7, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλάτ. Πολ. 471D:—Παθ., Ἀργεῖος ἀνακαλούμενος Σοφ. Ἠλ. 683· οὕτω πιθαν. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρί, τούτῳ τῷ ὀνομαζομένῳ, τῷ φημιζομένῳ, ὁ αὐτ. Φιλ. 800. **4)** παρακελεύομαι, ἐπιθαρρύνω, ἀναβοῶν, ἀλλήλους Ξεν. Κύρ. 7. 1, 35, κτλ.· τοὺς τριηράρχους ὀνομαστὶ ἀν. Θουκ. 7. 70· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, αὐτόθι 73· ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, παρορμᾶν, ἐξερεθίζειν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19:—μετ' αἰτ. συστοίχου, τίνα στοναχὰν.. ἀνακαλέσωμαι; Εὐρ. Φοίν. 1499· ἀνακαλεῖς με τίνα βοάν; εἰς τίνος κραυγῆς μὲ φωνάζεις; ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 910. **III.** ἀνακαλῶ, ἐπανακαλῶ, ἐπαναφέρω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πρὸ πάντων κατὰ μέσ. φωνήν, αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1021, κτλ.: ἰδίως, ἀνακαλῶ, ἐκ τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Φαίδ. 89Α: ἀνακαλῶ στρατηγὸν ἐκ τῆς στρατηγίας του, Θουκ. 1. 131: καλῶ τοὺς μαχομένους νὰ ὑποστρέψωσιν, ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπιγγι, σημαίνειν ὑποχώρησιν, receptui canere, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 22· καλῶ τοὺς κύνας νὰ ἐπανέλθωσι, Πλάτ. Πολ. 440D, ἐν τῷ παθ. **2)** κατὰ μέσ. ἀνακαλῶ ἐμαυτόν, συνέρχομαι, Ἱππ. περὶ Ἐπιδημ. 1. 966· ἔνθα ἴδε Γαλην.· οὕτως ἀν. τὸν νόον ἐξ ἀγνοίας Τίμ. Λοκρ. 104C.:—ἐντεῦθεν ἀνακαλῶ, τ. ἔ. διορθώνω, ἐπανορθῶ, τὰ ἁμαρτήματα Λυσ. 107. 32.

ἀνακαλινδέομαι ἀντὶ **καλινδέομαι** = **κυλινδέομαι**.

ἀνακαλλύνω, ἐκ νέου καλλύνω, «ἀνακαλλύνειν: τὸ σαίρειν, ὃ καὶ ἀνακορεῖν· ἐξ οὗ καὶ κάλλυντρον καὶ κόρημα τὸ σάρον» Α. Β. 14.

ἀνακᾰλυπτήρια, τά, ἡ ἑορτὴ τῆς ἐκκαλύψεως, ὁπότε δηλ. ἡ νύμφη κατὰ πρῶτον ἀφῄρει τὴν παρθενικὴν αὐτῆς καλύπτραν καὶ ἐδέχετο δῶρα (**ἕδνα**) παρὰ τοῦ νυμφίου, Πολυδ. Γ. 36· πρβλ. Τιμαί. Ἀποσπ. 149. **II.** αὐτὰ τὰ δῶρα τὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἑορτῇ προσφερόμενα, τὰ ἄλλως **ἕδνα** ἢ **ὀπτήρια** καλούμενα, Λυσ. Ἀποσπ. 8· καθ' ἑνικ. Πλουτ. Τιμολ. 8.—πρβλ. **ἀνακάλυπτρα** καὶ **θεώρητρα**.

ἀνακάλυπτος, ον, ἀκάλυπτος, Ἑβδ. (Τωβ. Β. 9, κατὰ τὸ Ἀλεξ. χειρόγρ.).

ἀνακάλυπτρα, τά, = **ἀνακαλυπτήρια** II, Διόδ. 5. 2.

ἀνακᾰλύπτω, ἀποκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, «ξεσκεπάζω,» τι πρός τινα Πολύβ. 4. 85, 6· ἀν. λόγους, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν ἐλευθέραν, τὰ λέγω φανερά, Εὐρ. Ι. Α. 1146:—Μέσ., ἀποκαλύπτω ἐμαυτόν, «ξεσκεπάζομαι,» Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6: ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ὀρ. 294 εὕρηται τὸ ἐνεργητ. μετὰ τοιαύτης σημασίας, ἴδε Πόρσ. ἐν τόπῳ (288). **II.** αἴρω κάλυμμά τι, ἀνοίγω, βλεφάρων μὴ ἀνακαλυφθέντων Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 5. 24· οὕτως ἴσως καὶ ἐν τῇ πρὸς Κορ. Ἐπιστ. Β', γ', 14.

ἀνακάλυψις, ἡ, ἀποκάλυψις, ξεσκέπασμα, φανέρωσις, Διον. Ἀρεοπ.

ἀνακαμπή, ἡ, κάμψις, Βίτων Μηχ. σ. 108.

ἀνακαμπτήριον, τό, τόπος πρὸς περίπατον, «οἶκοί τε βασίλειοι ταῖς στοαῖς, λουτρά τε καὶ ἀνακαμπτήρια παρεξετείνετο» Εὐσεβ. βίος Κωνστ. 4. 59.

ἀνακαμπτικός, ή, όν, ὁ ἀνακάμπτων, Εὐστ. Ἰλ. σ. 1107.

ἀνακάμπτω, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6· κατὰ παθ. φων. **II.** κάμνω τινὰ νὰ ἐπανακάμψῃ, ἐπανέλθῃ, «ἀνακάμψει: ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει» (Ἀντιαττικ. σ. 81. 10) Ἀντιφάν. ἐν «Ἀδελφαῖς» 1. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ταύτῃ μὲν λῆγον ἀνακ. ἐς τὰ εἴρηται τὸ οὖρος Ἡρόδ. 2. 8· ἡ περιφορὰ ἐπ' ἀρχὴν ἀνακ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3, 20 καὶ ἀλλ., πρβλ. Πλάτ. Φαίδων 72Β· πάλιν ἀνακ. Ἀριστ. Π. Γενέσ. κ. Φθορ. 2. 10, 12, κτλ. **β)** περιπατῶ ἄνω καὶ κάτω, Διογ. Λ. 2. 127, πρβλ. Πλουτ. 2. 796D. **γ)** ἐν τῇ λογικῇ ἐπὶ τῶν ὅρων προτάσεώς τινος, ἀντιστρέφω, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 3, 4, περὶ Ψυχ. ἔνθ' ἀνωτ. **δ)** **ἀνακάμπτων** ἦτο τὸ ὄνομα μιᾶς τινος τῶν κύβων πτώσεως, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2.

ἀνακάμψ-ερως, ωτος, ὁ, βοτάνη περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἔρωτα καὶ δι' ἁπλῆς ἐπαφῆς, εἶδος ἀειζώου, sedum, Πλίν. 24. 17, 102 § 167:—«οἱ ἀνακαμψέρωτες οὗτοι προσαγορευόμενοι τῆς γῆς ἐξαιρεθέντες οὐ μόνον ζῶσι κρεμάμενοι χρόνον ὅσον βούλεταί τις, ἀλλὰ βλαστάνουσιν.»—Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν

λέξιν παροξυτόνως καὶ ἑρμηνεύει: «φυτόν τι ὃ καὶ ἀρθὲν ἀπὸ τῆς γῆς ζῆ.»—[Τοιοῦτόν τι φυτὸν φύεται περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθω, ὅπερ οἱ Μοναχοὶ τῶν Καυσοκαλυβίων ὀνομάζουσιν **ἀθάνατον** καὶ κρεμῶσιν ἐνίοτε αὐτὸ εἰς τὰ κελλία των· ἐγὼ ἐκόμισα ῥίζας τινὰς ἐκεῖθεν καὶ ἔδωκα αὐτὰς τῷ Π. Γενναδίῳ γεωπόνῳ, ὅστις ἔπεμψεν αὐτὰς εἰς τὴν Βοτ. Ἐτ. τῶν Παρισίων. Ἕως τότε τὸ φυτὸν ἦτο ἄγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην. Μ. Κ.]

ἀνακαμψί-πνοος, ὁ ἐπανακάμπτων ἄνεμος, εἶδος ἀνεμοστροβίλου, «τῶν ἀνέμων οἱ μὲν εἰσιν εὐθύπνοοι, ὁπόσοι διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, οἱ δὲ ἀνακαμψίπνοοι, καθάπερ ὁ καικίας λεγόμενος» Ἀριστ. π. Κόσμ. 4,15,—«ὁ καικίας καλούμενος» Ἡσύχ.

ἀνάκαμψις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κάμψις, Ἱππ. 278. 39, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, «σιδήρου ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἤγουν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν».

ἀνάκανδα, «ἐν ὑπερῴῳ, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀν-άκανθος, ον, ἄνευ ἀκάνθης (ῥαχοκοκκάλου), οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἀνταχαῖος, ἰχθὺς μέγας ζῶν ἐν τῷ Βορυσθένει ποταμῷ καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡρόδ. 4. 53. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἄνευ ἀκανθῶν. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.12, 9, «ἀνάκανθα ῥόδα» Κ. Μανασσ. Χρον. 202.

ἀνακάπτω, χάπτω εὐθύς, καταβροχθίζω, «ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες (ἰχθύες) ἀπορραίνοντες τοῦ θοροῦ· αἱ δὲ ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι» Ἡρόδ. 2. 93, Ἀριστοφ. Ὄρν. 579, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 5, 9 καὶ ἀλλ.

ἀνάκαρ, ἐπίρρ. (κάρα) ἐπάνω πρὸς τὴν κεφαλήν, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἢ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ἱππ. (ἴσως ἀναγνωστέον **ἀνὰ κάρ**), πρβλ. **ἐπίκαρ, κατωκάρα**.

ἀνακαρτερέω, ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποστηρίζω, Εὐμαθ. σ. 130.

ἀνακαταλήκτως, = **ἀκαταλήκτως**, Κύριλλ. Ἀλ. I.1076B.

ἀνάκαυσις, εως, ἡ, τὸ ἀνακαίειν, ἀνάπτειν, ἡ πυρπόλησις, Πλούτ. 2. 248D.

ἀνακαχλάζω, βράζω μετὰ καχλασμοῦ, ἐξορμῶ, «Σικελικῆς Αἴτνης ἀνεκάχλασεν ἀέναον πῦρ» Ὀππ. Κυν. 1. 275.

ἀνακάχλασις, εως, ἡ, ἡ ἀνάβλυσις, ἐξόρμησις, ἐκχείλισις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 367.

ἀνάκαψις, εως, ἡ, ἡ κατάποσις, καταβρόχθισις, «χάψιμον,» Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 5, 15.

ἀνακέαται, Ἰων. ἀντὶ **ἀνάκεινται**.

Ἀνάκεια, ων, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων, Λυσ. παρὰ Διον. Ἀλ., Πολυδ. 1. 37·—«Ἀνακείοις· Διοσκόρων ἑορτὴ τὰ Ἀνάκεια» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λ. **Ἄνακες**.

ἀνάκειμαι, ποιητ. **ἀγκ-**: (ἴδε **κεῖμαι**):—ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ ἀνατίθημι, κεῖμαι ὡς προσφορὰ ἢ ἀφιέρωμα ἐν τῷ ναῷ θεοῦ τινος· κρητῆρές οἱ .. ἐξ χρύσεοι ἀνακέαται (Ἰων. ἀντὶ ἀνάκεινται) Ἡρόδ. 1.14· ἀν. ἐν ἱρῷ ὁ αὐτ. 2.135· πρὸς τοῖς ἱεροῖς Λυσ. 118. 30:—μεταφ., αἶνός τινι ἄγκειται, ἔπαινος, προσφέρεται ἢ ἀφιεροῦταί τινι, Πινδ. Ο. 11 (10). 8, πρβλ. 13. 48· λόγος τῷ θεῷ Πλάτ. Συμπ. 197E. 6) εἶμαι ἀνεγηγερμένος, ἐπὶ ἀνδριάντος, φασὶν ἀνακεῖσθαι [τὸν ἀνδριάντα], Δημ. 420. 8, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 592B, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280 B. 8· οὕτω χρύσεοι ἀνακείμεθα Θεόκρ. 10. 33, πρβλ. Λυκοῦργ. 154. 19· ἴδε ἐν λ. **ἵστημι** A. III. 1. 2) ἀποδίδομαι ἢ ἀνήκω εἴς τινα, αἱ πράξεις ἀν. τινὶ Πλουτ. Λυκοῦργ. 1· ἡ ἡγεμονία ἀν. τινὶ ὁ αὐτ. Ἀριστείδ. 15. **II.** πᾶν ἢ πάντα ἀνάκειται ἔς τινα, πᾶν πρᾶγμα ἀναφέρεται εἴς τινα, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 97., 3. 31· οὕτω μετὰ δοτ. προσ., πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ἀφοῦ τὰ πάντα τῶν Ἀθηναίων ἐξηρτῶντο ἐκ τῶν πλοίων των, Θουκ. 7. 71· ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται Ἀριστοφ. Ὄρν. 638· ἅπαντα .. ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται ἢ τῇ προνοίᾳ Ἀντιφῶν 130. 4· ἐπὶ προσώπων, σοὶ ἀνακείμεθα Εὐρ. Βάκχ. 934. **III.** μεταγεν., εἶμαι ἀνακεκλιμένος παρὰ τὴν τράπεζαν, Λατ. accumbere, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 3, Ἀποσπ. 565, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 41, κτλ., ἴδε Ἀθήν. 23C: πρβλ. **ἀνακλίνω, ἀναπίπτω**.

Ἀνάκειον, τό, (Ἄνακες) ὁ ναὸς τῶν Ἀνάκων, «τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν,»—«ἀνακεῖον (προπερισπωμένως), Διοσκούρων ἱερόν, οὗ νῦν οἱ μισθοφοροῦντες δοῦλοι ἑστᾶσιν» Β. Α. 212. 12.— ἔθεντο ἐν τῷ Ἀνακείῳ τὰ ὅπλα Ἀνδοκ. 7. 10, πρβλ. Δημ. 1125. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 1949· πρβλ. **ἀναγκαῖον**. —Ὑπάρχει καὶ γραφή, **ἀνάκιον**, «Ἄνακες καὶ Ἀνάκιον, Ἀττικῶς. Διόσκουροι καὶ Διοσκορεῖον Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σ. 77.

ἀνακείρω: μέλλ. **-κερῶ**, ἀνοίγω, σχίζω, ὑποδύνον τῇ προτομῇ καὶ ἀνακεῖρον τὴν γαστέρα Στράβ. 775.

ἀνακεῖσαι, «ἡσυχάσαι» Ἡσύχ.

ἀνακεκαλυμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. φανερῶς, Νικήτ. Χρον. 220A, Σχολιαστ.

ἀνακέκλομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἀνακαλέω** = ἀναβοῶ, Ὕμ. Ὁμ. 18. 5.

ἀνακέλαδος, ὁ, ἰσχυρὰ κραυγὴ ἢ κρότος, ἦχος, Εὐρ. Ὀρ. 185, ἔνθα ὁ Σχολ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα **ἀνακελαδέω**.

ἀνακέομαι, ἀποθ., διορθῶ, ἐπανορθῶ, θεραπεύω, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 19.

ἀνακεράννυμι, καὶ **-ύω**, = ἀναμιγνύω, ἢ ἐκ νέου μιγνύω, ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Ὀδ. Γ. 390· οἶνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον Ἀριστοφ. Βάτρ. 511: μεταφ., Πλουτ. Κάτων νεώτ. 25: πολλῷ τῷ θνητῷ ἀνακεραννυμένη Πλάτ. Κριτ. 121A: ἀόρ. παθ. **-κεράσθην** Πλάτ. Τίμ. 87A· **-κραθεὶς** Πλουτ. Ρωμ. 29, κτλ.:—πρβλ. **ἀνακίρναμαι**.

Ἄνακες, ων, οἱ, οἱ Διόσκουροι, Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ, σωτήριον ἀνάκοιν τε Διοσκούροιν Συλλ. Ἐπιγρ. 484, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 33, Κικέρ. De Deor. natura 3. 21: πιθανῶς παλαιός τις πληθ. τοῦ ἄναξ:—πρβλ. **Ἀνάκειον, -εια, Ἄνακοι**.

ἀνακές, ἀνίατον, «ἀνακές, ὀξύτονον Ἀττικῶς, καὶ Εὔπολις «Αἰξίν·» ἀθεράπευτον, Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σ. 78.

ἀν-άκεστος, ον, ἀνίατος, ὅμοιον τῷ **ἀνήκεστος** Ἐρωτιαν.

ἀνακεφαλαιόω = συγκεφαλαιῶ τὸ ἐπιχείρημα, ἐπὶ ῥήτορος, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσίου 9· οὕτως ἐν μέσ. φωνῇ, ἀν. πρὸς ἀνάμνησιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 123.—Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιγ', 9.

ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, συγκεφαλαίωσις, περίληψις, Διον. Ἀλ. 1. 90.

ἀνακεφαλαιωτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ἀνήκων, τὸ ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος, τὸ περὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, = τῷ προηγ., Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 19. Ἐπιρρ. **-κῶς** Εὐστ. 1579. 8, κτλ.

ἀνακηκίω, ἀναφέρομαι, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ἐξορμῶ, ἀνεκήκιεν αἷμα, «ἀνίει» (Σχολ.), Ἰλ. Η. 262· ἀνακηκίει ἱδρὼς Ν. 705· πέτρης = ἐκ πέτρης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 227. 2) σπάν. παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀναβράζω, καχλάζω, πάλλομαι μετὰ σφοδρότητος, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B. **II.** ἐνεργητικῶς, κάμνω τι νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἐξορμήσῃ, συχνάκις παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὅρα Wellauer Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 600. [ῐ Ἐπ., πρβλ. **κηκίω**].

ἀνακήρυκτος, ον, = ὁ ἀνακηρυχθείς, Διον. Ἀρεοπ.: ἀλλά, 2) παρὰ Πολυδ. Η. 139 ἡ λέξις φαίνεται ὡς ἔχουσα τὴν σημασ. τοῦ ἀκήρυκτος, δι' ὃ καὶ παρελείφθη ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ.

ἀνακήρυξις, εως, ἡ, ἐπὶ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀνάρρησις, ἀναγόρευσις, Πολυδ. Γ', 152.

ἀνακηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἀνακηρύττω διὰ τοῦ κήρυκος, καθιστῶ τι γνωστὸν εἰς τὴν πόλιν ὅπως εὑρεθῇ ὁ διαπράξας τι, φόνον τὸν Λαΐειον Σοφ. Ο. Τ. 450:—Παθ., μὴ ἀνακηρυχθῇ ἡ βδελυρία εἰς πόλιν Αἰσχίν. 9.16. 2) μετ' αἰτ. προσώπ., ἀνακηρύττω ὡς νικητήν, τοὺς νικῶντας Ἀριστοφ. Πλ. 585:—Παθ., ἀνακηρυχθῆναι Ἡρόδ. 6.103, πρβλ. Θουκ. 5.50. **II.** φέρω εἰς δημοπρασίαν, Ἡρόδ. 1.196. **III.** ὑπισχνοῦμαι, προσφέρω διὰ τοῦ κήρυκος ἀνταμοιβήν, ἀνακ. σῶστρά τινα Ξεν. Ἀπομ. 2. 10, 2.

ἀνακής, ές, ἴδε **ἀνακές**.

ἀνάκης, «ὀρνεόν τι Ἰνδικὸν ὅμοιον ψάρῳ» Ἡσύχ.

Ἀνάκια, ἴδε **Ἀνάκεια**.

ἀνακίδωτος, ον, (ἀκίς) ἄνευ ἀκίδων, Ἀρκάδ. 82.

ἀνακικύω, = **ἀνακηκίω**, Πινδ. Ἀποσπ. 184.

ἀνακινδυνεύω, = κινδυνεύω ἐκ νέου, διατρέχω νέον κίνδυνον, μετ' ἀπαρεμ., Ἡρόδ. 8. 100· μ. δοτ. ἀνακ. ναυμαχίῃσι ὁ αὐτ. 8. 68, 1: Μετὰ μετοχ., ἀνακ. συμβάλλοντα ὁ αὐτ. 9. 26.

ἀνακινέω: μέλλ. **-ήσω**, κινῶ τῇδε κἀκεῖσε, ἀνακινῶ, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 4. 94· ἀνακ. τὰς χεῖρας, ἐπὶ πυκτευόντων, τὸ τοῦ Κικέρωνος brachia concalefacere, πρβλ. **ἀνακίνησις**. **II.** ἐξεγείρω, ἐξάπτω, Λατ. suscitare, νόσον ἀνακ. (ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ἀμεταβάτως, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης), Σοφ. Τρ. 1259· ἀνακ. θηρία, ἐξεθερίζω αὐτὰ (εἰς μάχην), Πλάτ. Νόμ. 789C· ἀν. πόλεμον, στάσιν, κτλ., Πλούτ., κτλ.:—Παθ., δόξαι ἀνακεκίνηνται Πλάτ. Μένων 85C.

ἀνακίνημα, ατος, τό, ἡ ἄνω καὶ κάτω κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς ἐν τῇ ἀσκήσει, Ἱππ. 364. 5· πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἀνακίνησις, εως, ἡ, τῇδε κἀκεῖσε κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς προπαρασκευαστικὴ ἄσκησις πρὸς τὴν πυγμαχίαν: ἐν γένει προπαρασκευή, προοίμιον, προανάκρουσμα, Πλάτ. Νόμ. 722D. **II.** ἔξαψις, συγκίνησις, ταραχή, φρενῶν Σοφ. Ο. Τ. 727.

ἀνακινητικός, ή, όν, ὁ ἀνακινῶν, ὁ προξενῶν ἀνακίνησιν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 115.

Ἀνάκιον, ἴδε **Ἀνάκειον**.

ἀνακίρναμαι, ἀποθ. ἀναμιγνύω, ἀνακίρναται ποτὸν Σοφ. Ἀποσπ. 239: μεταφ. φιλίας .. ἀνακίρνασθαι, ἀναμιγνύειν τὸν κρατῆρα τῆς φιλίας, Λατ. jengere amicitias, Εὐρ. Ἱππ. 254, ἴδε Πόρσ. Μήδ. 138· πρβλ. **νεοκράς**. **II.** ὡς παθ., ἀὴρ ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος, συγκιρνώμενος, μετριαζόμενος..., Πλάτ. Ἀξ. 371D:—ἐνεργ. τύπος **ἀνακίρνησιν** ἀπαντᾷ παρὰ Φίλωνι 1. 184.

ἀνακλάζω: μέλλ. **-κλάγξω**: ἀόρ. β' **ἀνέκλαγον** Εὐρ. Ι. Α. 1062: ἀόρ. α' **ἀνέκλαγξα** Αἰλ. Περὶ Ζ. 12. 33:—ἀναβοῶ, κραυγὴν ποιοῦμαι, μέγα βοῶ, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ κυνός, ὑλακτῶ, «γαυγίζω», Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· ἐπὶ χηνῶν, παππάζω, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀνακλαίω, Ἀττ. **-κλάω**, μεγαλοφώνως ἀναβοῶ μετὰ κλαυθμοῦ καὶ δακρύων, ἀνακλαύσας μέγα Ἡρόδ. 3. 14, πρβλ. 66. 2) μετ' αἰτιατ. κλαίω διά τι, μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν Ἡρόδ. 3. 14· οὕτω καὶ ἐν μέσῃ φωνῇ, ὑμῖν τάδ' ἀνακλάομαι Σοφ. Φ. 939· τὰς παρούσας ἀτυχίας ἀνακλ. πρὸς ὑμᾶς Ἀντιφῶν 119. 24.

ἀνάκλασις, εως, ἡ, (ἀνακλάω) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνάκαμψις, Ἱππ. 751C:—ἀνάκαμψις ἢ ἀναστροφή, Διόδ. 5. 30. **II.** ἐπὶ

φωτός, ἀντανάκλασις, ἐπὶ ἤχου, ἀντήχησις, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 2. 15, 1, περὶ Αἰσθ. 2. 6, καὶ ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτὸς Προβλ. 26. 40: ἐπὶ τοῦ ὕδατος, οὐκ ἔτι .. ποιεῖται τὰς ἀνακλάσεις, τὰς ἀναστροφὰς τοῦ ῥοῦ, Πολύβ. 4. 43, 9· ἀν. τῆς σαρκὸς ποιεῖσθαι, ὅπως καταστῇ ἐλαστική, Ἀριστ. Προβλ. 37. 6.

ἀνάκλασις, εως, ἡ, (κλαίω) θρῆνος, Διον. Ἀλ. 9. 33.

ἀνακλασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Παῦλ. Αἰγ.

ἀνακλαστάριον, τό, ἀγγεῖόν τι, Ζώσ. Πανοπολ. Ἴδε Δουκάγγ.

ἀνάκλαστος, ον, (ἀνακλάω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκαμμένος, ὁ ἀντανακλώμενος. II. ἐν τῇ Γραμμ., κλιτός, Πλούτ. 2. 1011D.

ἀνακλαυθμὸς ἢ **-κλαυσμός**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Διον. Ἀλ. 6. 46.

ἀνακλάω (ἴδε **κλάω**) λυγίζω, κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, ξύλα Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 761· ἀνακλάσας δέρην Εὐρ. Ὀρ. 1471:—Παθ., πίοιμι τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη, ἔχουσα τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτισιν» 1· ἀλλὰ παρ' Ἰατρ. **ἀνακεκλασμένοι** εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ὧν τὰ βλέφαρα εἶναι ἀνεστραμμένα, Ἱππ. Κωακ. 126, κατὰ τὸν Foës. 2) ἀνέλκω, σύρω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀναστρέφω, Θουκ. 2. 76., 7. 25. 3) μεταφ., ἀν. ἐπ' ἄλλα τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2. 359A. II. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, ἀντανακλῶμαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16., 3. 5, 13 καὶ ἀλλ.· τοσοῦτον ἀνακλασθῆναι, ὅτι [αἱ ἀκτῖνες] τόσον ἔπρεπε νὰ ἀντανακλῶνται, αὐτόθι 1. 6, 11· ἐπὶ ἤχου, ἀντηχοῦμαι, Θεοφρ. Περὶ αἰσθήσ. 53, πρβλ. **κατακλάω** III. ἐπὶ σφαίρας, ἀναπηδῶ, Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 19. 2) ἀνακλώμενος ἐν τῇ μετρικῇ, περὶ ἀνωμαλίας τινὸς ἐν τῷ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικῷ μέτρῳ, Ἡφαιστ. 321, ἔκδ. Γαισφόρδου.

ἀνακλάω, Ἀττ. ἀντὶ **ἀνακλαίω**, ὃ ἴδε.

ἀνάκλεις, ειδος, ἡ, εἶδος κλειδός, Πολυδ. Ζ. 107.

ἀνακλέπτεσθαι, «ἀναχωρεῖν» Ἡσύχ.

ἀνάκλημα, ατος, τό, = **ἀνάκλησις**, πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, πρὸς τὸ ἀνάκρουσμα, Ἰουλιαν. 421B.

ἀνακληρόω, διανέμω ἐκ νέου διὰ κλήρου, «ξαναμοιράζω,»— **ἀνακλήρωσις**, ἡ, ἐκ νέου διανομή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀ. 7. 110, Βοιχ.

ἀνάκλησις, εως, ἡ, (ἀνακαλέω) ἐπίκλησις, θεῶν Θουκ. 7. 71· χαιρετισμός, προσαγόρευσις, Πλούτ. 2. 35A. 2) συνεχὲς ἐπίφθεγμα, οἱ βάτραχοι περὶ τὰς ὀχείας ἀνακλήσεσι χρῶνται αὐτόθι 982D. II. ἐπανάκλησις, ἀνάκλησιν θέρμης ποιέεται Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 7, πρβλ. Αἰτ. 2. 12. 2) ἀποκατάστασις, ἀνάληψις, ἀνάρρωσις, ὁ αὐτὸς π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, πρβλ. π. Χρον. Παθ. 1. 7. 3) ἀνάκλησις, ἀνάκλ. σάλπιγγι σημαίνειν, = τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν Πλουτ. Φάβ. 12, πρβλ. Ἀλέξ. 33.

ἀνακλητήρια, τά, ἑορτὴ τῆς ἀναρρήσεως ἢ ἀναγορεύσεως βασιλέως τέως ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος, Πολύβ. 18. 38, 3., 28. 10, 8.

ἀνακλητικός, ή, όν, ὁ προτρέπων, ὁ παροτρύνων, ὁ συντελῶν πρός τι, πρὸς ὁμόνοιαν Πλουτ. Λυκοῦργ. 4. II. ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκλησιν· τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν ἢ σαλπίζειν, σαλπίζειν ὑποχώρησιν, Διον. Ἀλ. 8. 65, Ἀνθ. Π. 11. 136.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 818.

ἀνάκλητος, ον, ὁ ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, Λατ. evocatus, Δίων Κ. 45. 12.

ἀνάκλῐμα, τό, ἀνωφέρεια, τὸ πρόσαντες, ἄναντες, Λατ. acclivitas, ἐπὶ τὸ ἀνάκλιμα τῆς γῆς Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 32.

ἀνακλῑνο-πάλη, ἡ, = **παγκράτιον**, ὅταν οἱ παλαίοντες ἀνακλίνωνται καὶ ὑπτιάζωσι κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ **ὀρθοπάλη**, δηλ. ὀρθία πάλη, Μαρτιάλις 14. 201· πρβλ. Σαλμασ. Σωλῖνον 206A.

ἀνακλιντήριον, τό, ἀνάκλιντρον, Ἐρωτιαν. σ. 88, Ἡσύχ.: ὡσαύτως καὶ **ἀνάκλιντρον**, τό, «τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης ἔφη» Πολυδ. ϛ', 9.

ἀνακλίνω, ποιητ. **ἀγκλ-** (ἴδε **κλίνω**):—στηρίζω τι ἐπί τινος, [τόξον] ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, πρὸς τῇ γῇ ἀνακλίνας αὐτό, Ἰλ. Δ. 113· ἀν. ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ναυτῶν παλαιόντων κατὰ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστ. Μηχαν. 7. 2:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ παθητικῷ, κεῖμαι, βυθίζομαι ἢ ἐπερείδομαι, «ἀκκουμβῶ» ὀπίσω, ἀνάκειμαι, Λατ. resupinari, ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος Ὀδ. Ι. 371· ἐπὶ κοιμωμένων, Σ. 189· ἐπὶ ἐρετῶν, Ν. 78· περὶ ἐλέφαντος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 9:—παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ **κατακλίνομαι**, ἴδε ἐν λ. **συνανακλίνομαι**. 2) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι ἀνάντης, ἀνωφερής, ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω, Γεωπ. 2. 3, 1. II. ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνοίγω (ἴδε **ἀνίημι** II.), θύραν ἀγκλῖναι Ὀδ. Χ. 156· οὕτω περὶ τῆς θύρας τοῦ Ὀλύμπου, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Ε. 751· καὶ περὶ τῆς θύρας τοῦ δουρείου ἵππου, Ὀδ. Λ. 525: πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 6· τὴν θύρην τὴν καταπηκτὴν ἀν., δηλ. τὴν καταπακτήν, τὴν «κλαβανήν,» Ἡρόδ. 5. 16. III. κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἑπομ. ἀνυψῶ, τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν Πλάτ. Πολ. 540A. IV. διαρρηγνύω τεῖχος, ἐπὶ τοῦ κριοῦ (τῆς πολιορκητικῆς μηχανῆς), Παυσ. 7. 24. 10.

ἀνάκλῐσις, εως, ἡ, τὸ ἀνακλίνεσθαι, ἐξάπλωμα, «πλάγιασμα,» Ἱππ. Κωακ. 197, Ἀριστ. Κατην. 7. 3. II. ἐρεισίνωτον, βάθρον ἀνάκλισιν ἔχον Συλλ. Ἐπιγρ. 2139· πρβλ. Hell. J. 12. σ. 232, 233.

ἀνακλισμός, ὁ, τὸ ὀπίσθιον στήριγμα, τὸ ἐρεισίνωτον καθίσματος ἢ ἀνακλίντρου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783.

ἀνάκλῐτος, ον, ἀνακεκλιμένος, ἐν δίφρῳ Ἀρετ. περὶ Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 2. II. ἀν. θρόνος = ἀνακλιντήριον, Πλουτ. Ρωμ. 26.

ἀνακλονέω, κλονίζω, κινῶ ἄνω καὶ κάτω, Ὀππ. Ἀλ. 3. 478.

ἀνακλύζω, μέλλ. **-ύσω**, περὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀναταρασσομένη ἐφορμᾷ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 551. 2) ἀπολ., ἀναβράζω ὡς τὰ κύματα, Πλούτ. 2. 590F.

ἀνακλώθω, ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, κλώθω ἐκ νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τινος, μεταβάλλω τὴν τύχην του, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 38· Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν [αἱ Μοῦσαι] Συλλογ. Ἐπιγρ. 6092.

ἀνακμαστικός, ή, όν, ὁ ἀκμάζων πάλιν, «ἀνηβητηρίαν, ἀνακμαστικήν» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 543.

ἀνακναδάλλω, ἐξεγείρω, ἀνερεθίζω διὰ κνισμοῦ, ἐπὶ ὀρτύγων, Πολυδ. 7. 136., 9. 108:—«ἀνεκνάδαλλον, ἀνέκλων, ἔκνιζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπῶλαι», Ἡσύχ.

ἀνακνάπτω, λευκαίνω, καθαρίζω, ἀνακαινίζω παλαιὰ ἱμάτια: μεταφ., ἀνακν. τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας, παρουσιάζω τὰς ξένας ἐπινοίας ὑπὸ ἑτέραν μορφὴν ὡς νέας· ἴδε Meineke Λύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 5.

ἀνακνάω, ἀνατρίβω, Α. Β. 9. 6, ἐν λέξει **ἀναψαθάλλειν**.

ἀνακνισόω, πληρῶ τι κνίσης ἢ εὐωδίας, καθιστῶ τι εὐῶδες, «γαῖαν ἀνεκνίσωσε χυτὴν εὐώδεϊ πηλῷ», Τρυφιόδ. 349, Νόνν. Δ. 18. 101.

ἀνακογχύζω, ἀμφ. λέξ. ἐν Ἱππ. Μοχλ. 845, ἀντὶ **ἀνοκωχεύω**, = ἀνακωχεύω.

ἀνακογχῠλιάζω, (κόγχη) ἀνοίγω καὶ παραχαράττω, παραποιῶ σφραγῖδα, Ἀριστοφ. Σφ. 589. 2) = ἀναγαργαρίζω (ἐνν. ὕδατι), Πλάτ. Συμπ. 185D, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Φίλοις», 5, Ruhnk Τίμ.

ἀνακογχυλιασμός, ὁ, τὸ νὰ κάμνῃ τις γαργάραν, Ἀθήν. 187A· καὶ **ἀνακογχῠλιαστόν** (ἐνν. φάρμακον), τό, ἡ γαργάρα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 13.

ἀνακογχῠλίζω, -ισμός, Πολυδ. ϛ', 25, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 17.

Ἄνακοι, ων, = Ἄνακες, Koen Γρηγ. σ. 592· πρβλ. Ἡσύχ.

ἀνακοινόω, ἀνακοινῶ ὡς καὶ νῦν, τινί τι, Λατ. communicare aliquid cum aliquo, Πλάτ. Κρατ. ἐν ἀρχ. (διάφορος γραφή, ἀνακοινωσώμεθα). 2) ἀν. τινί, συμβουλεύομαί τινα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1177· ἀν. τοῖς μάντεσι Πλάτ. Νόμ. 913B· ἀν. τοῖς θεοῖς περί τινος Ξεν. Ἀν. 3. 1, 5· ἀν. τισι ὑπέρ τινος Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 133. II. Μέσ., μετὰ παθ. παρκμ. ἀνακεκοίνωμαι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36:—κυρίως συνενοῦμαι, εἶμαι ἐν συγκοινωνίᾳ· οὕτως ἐπὶ ποταμοῦ, ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 48· οὕτως, ἀν. τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγὴν Παυσ. 5. 7, 3, πρβλ. 8. 28, 3. 2) κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ. μεταδίδω, τινί τι Θέογν. 73 (κατ' ἀνώμαλ. προστακτ. ἀνακοίνεο)· Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36, κτλ. ἀνακοινοῦσθαί τινι, συμβουλεύεσθαί τινα, Πλάτ. Πρωτ. 314B. Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 8· πρὸς τοὺς οἰκέτας ἀνακοινοῦται Θεόφρ. (;)· ἀπολ., βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 470, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 349A.—Ἴδε Πιερσ. Μοῖρ. σ. 20 καὶ πρβλ. **συμβουλεύω**.

ἀνακοινώνησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ.

ἀνακοίνωσις, εως, κοινοποίησις, ἐκμυστήρευσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 37.

ἀνακοιρᾰνέω, ἄρχω, βασιλεύω, διοικῶ, ἔν τινι τόπῳ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 67.—Παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ε. 824 γράφεται νῦν κεχωρισμένως ἀνὰ κοιρανέοντα.

ἀνακοκκύζω, φωνῶ «κουκουρίκο», ἐπὶ ἀλέκτορος, «καὶ ἀλέκτωρ οὐκ ἄν ποτε ἀνακοκκύσειεν ἐλαίῳ τοὺς μυκτῆρας χριόμενος», Ψελλ. π παραδόξ. Ἀκουσμ.

ἀνακολλάω, ἐπικολλῶ ἢ συγκολλῶ, Διοσκ. 2, 161.

ἀνακολαφίς, ίδος, ἡ, χιτὼν ὀρθοστάδιος, ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. σ. 238 καὶ 239 ἐν ὑποσημ. ††).

ἀνακόλλημα, τό, τὸ ἐπικεκολλημένον, Διοσκ. 2. 164.

ἀνακόλλησις, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακολλᾶν, Διοσκ.

ἀνακολλητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐπικόλλησιν, Διοσκ. 2. 161.

ἀνακολλίζω, ίσω, ἀλείφω μὲ κόλλαν ἢ προσκολλῶ πρὸς τὰ ἄνω, «θεραπεύομεν δὲ αὐτὰς (τὰς τρίχας ὅταν καμπτόμεναι παρὰ φύσιν κεντῶσι τὸν ὀφθαλμόν) ἀνακολλίζοντες», Λέων Φιλόσοφ. Σύνοψ. Ἰατρ. σ. 135.

ἀν-ακολουθία, ἡ, ἔλλειψις ἀκολουθίας, συναφείας, συνεχείας, παρὰ Γραμμ. τὸ ἀνακόλουθον, ἔνθα ἡ πρότασις ἄρχεται διά τινος συντάξεως καὶ τελευτᾷ ὡς ἐὰν εἶχεν ἀρχίσῃ δι' ἑτέρας. Ἴδε Συντ. Ἀσωπίου ἐν τέλει.—ὁ παρὰ προσδοκίαν καὶ ἄνευ συναφείας ἐκφερόμενος λόγος, Δημ. Φαλ. 153.

ἀν-ακόλουθος, ον, ὁ ἄνευ ἀκολουθίας ἢ συναφείας, ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὰ προηγούμενα.—Ἐπίρρ. **-θως** Διον. Ἀλ. Π. Ρητ. 8, 13, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 469, κτλ.:—**τὸ ἀνακόλουθον** = **ἀνακολουθία**.

ἀνακολπάζω (κόλπος), ἀνασηκώνω τὸ ἔνδυμά μου, ἀναζώννυμαι, διέλθε κἀνακόλπασον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1174.

ἀνακολπόω, = τῷ προηγ., Ἐτυμολ. Μ. 410. 20.

ἀνακολυμβάω: μέλλ. -ήσω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀφοῦ καταβυθισθῶ: μεταβ., ἀνάγω τι ἐκ τοῦ πυθμένος, πόντιον φῦκος, ὃ οἱ σπογγιεῖς ἀνακολυμβῶσι Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 6, 5.

ἀνακομάω, κομῶ ἐκ νέου, ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην; «ἔκαμε πάλιν τόσα μαλλιά;» Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 5.

ἀνακομβόομαι, ἀποθ., ἀνακομβώνομαι, «σκουμβώνομαι» ὅπως ἐργασθῶ, συζωσάμενος καὶ ἀνακομβωσάμενος Γεωπ. 10. 83. 1. Τὸ ἐνεργ. **ἀνακομβόω** ἀπαντᾷ παρὰ Στεφ. Διακ. 1137C. μετὰ τῆς σημασίας τοῦ «ξεκουμπώνω,» «ξεγυμνώνω,» ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ «ξεκουμβώνομαι,» δηλ. ἐκβάλλω τὸ ἐπανωφόριόν μου ὅπως ἐργασθῶ:—οὕτω καί, ἀνεκομβώσατο τὰς χεῖρας Βίος Νείλ. Νεωτ. 76Δ.

ἀνακομιδή, ἡ, ἡ ἀνάκτησις· ἡ τῶν πλοίων ἀν. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 250. 13. **2)** ἀνάρρωσις, ἐκ νόσου Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 171. **3)** ἀπονόστησις, ἐπάνοδος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 12. 9. **4)** ἀπόσπασις, ἐξέλκυσις, «πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δόρατος σπαράττειν τὸ τραῦμα,» Διόδ. 5. 30. **5)** ἀνακομιδὴ λειψάνων, Ἐκκλ. ὡς καὶ νῦν.

ἀνακομίζω, ποιητ. **ἀγκομ-**: (ἴδε **κομίζω**):—φέρω ἐπάνω, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 20:—Παθ., Δείναρχ. 98. 43: ἰδίως φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ῥεύματος, ἢ τὰ μεσογαιότερα τῆς χώρας, Ἡρόδ. 2. 115. **II.** Μέσ., ἀνευρίσκω τι ὅπερ ἀπώλεσα καὶ παραλαμβάνω αὐτὸ ὀπίσω μετ' ἐμαυτοῦ, ἀνακτῶμαι, Ξεν. Ἀπομ. 2. 10, 1:—κομίζω μετ' ἐμαυτοῦ, τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι Ξεν. Ἀν. 4. 7, 1 καὶ 17:—φέρω ἢ λαμβάνω τι ὀπίσω μετ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἀνῆκον εἰς ἐμέ, Ἡρόδ. 5. 85, Θουκ. 6. 7:—Παθ., κομίζομαι ἄνω, Ἡρόδ. 3. 129, κτλ.· καὶ ἐπὶ προσώπ., ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ἀνακομιζόμενος, ἐπανερχόμενος, ὁ αὐτ. 2. 107, Θουκ. 2. 31:—διασώζομαι, Λατ. se recipere, τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέντων Πολύβ. 1. 38, 5· οὕτω καὶ μέσ., ἑαυτὸν ἀνακομίζεσθαι ἐκ.. Πλουτ. Ἄρατ. 51. **2)** ἐν μέσ. φωνῇ ὡσαύτως, τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ', «ἀνασώσειεν, ἀνακομίσειεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 15· ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων, ἐπαναφέρω ἐπ' ἐμαυτόν, Εὐρ. Ἱππ. 831. **III.** θεραπεύω, «ἀνακομίσαι, θεραπεῦσαι, ἀνενέγκαι», Ἡσύχ.—ἔπειτα σιτίοισιν αὐτὸν ἀνακομίζειν ὑποχωρητικωτάτοισιν Ἱππ. 446. 41 (κατὰ τὴν παραπομ. Θ. Στ.)· μεταφ., πεπονηκυῖαι ἐξ ἀρχῆς ἀνακεκομίσθαι τὴν οἰκουμένην Ἀριστείδ. τόμ. 1. 225.

ἀνακόμισις, ἡ, τὸ ἀνακομίζειν, «ἄνοισις, ἀνακόμισις» Σουΐδ.

ἀνακομιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνακομίζω**, πρέπει τις νὰ ἀποκαταστήσῃ τινὰ εἰς ὑγείαν, νὰ ἐνδυναμώσῃ αὐτόν, «ἀνακομιστέον αὐτοὺς ὄρνιθος νεοττοῖς» Παῦλ. Αἰγ. **2)** πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ, εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιστέον Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 11.

ἀν-ᾰκοντίζω, ἀμετάβ., ἀνορμῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι πρὸς τὰ ἄνω δίκην ἀκοντίου, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε Ἰλ. Ε. 113: οὕτως ἐπὶ ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 181. **2)** ἐνεργητικῶς, Φιλόστρ. 906.

ἀνακοντισμός, ὁ, τὸ ἀκοντίζειν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 458.

ἀνακοπή, ἡ, πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἀναστολή, ἐπίσχεσις, ἐμπόδιον, Λατ. retusio, Πλούτ. 2. 76F, κτλ. **II.** ἡ ὀπισθοχώρησις τῶν κυμάτων, ὁ αὐτ. Πύρρ. 15. **III.** τὸ μετὰ τὴν πλήμμυραν ὑπολειφθὲν ὕδωρ, τὸ λιμνάζον ὕδωρ, Στράβ. 174, Πλουτ. Ἀλέξ. 44.

ἀνακόπτω, ἀπωθῶ, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, «ἀνέκρουεν, ἀνώθει» (Σχόλ.), Ὀδ. Φ. 47. **2)** ἀποκρούω ἐπιτιθέμενον ἐχθρόν, Θουκ. 4. 12. πρβλ. Πλουτ. Καίσαρα 38. **3)** ἀν. ναῦν, μεταβάλλειν τὸν δρόμον πλοίου, Κασαυβ. Θεοφρ. Χαρ. 25. **II.** ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἐκβάλλω, τὴν κεφαλήν, τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 14. 115· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς, τυφλωθείς, Φιλόστρ. 664. **III.** διακόπτω, «σταματῶ,» ἀοιδὴν Κόλουθ. 123: — Παθ. διακόπτομαι, ἐμποδίζομαι, τινός, ἀπό τινος πράγματος, Λουκ. Ἀλέξ. 57· διακόπτομαι ἐν τῷ λόγῳ, ὁ αὐτ. Νιγρ. 35.

ἀνακορέω, σαίρω, σαρώνω, συγυρίζω, Α. Β. 14. 11, ἐν λέξει **ἀνακαλλύνειν**.

ἄνακος ἢ **ἀνακός**, ὁ, = ἄναξ, ὡς τὸ **φύλακος** (ἢ **φυλακὸς** κατὰ Ἀρίσταρχον) ἀντὶ τοῦ **φύλαξ**.—πρβλ. **Ἄνακοι**.

ἀνακοσμέω, κοσμῶ ἐκ νέου, ἀναχαλλύνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 6830, 14, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστείδ. 225.

ἀνακοσμοποιέω, ἐπαναφέρω εἰς τὸν κόσμον, Ἐκκλ.

ἀνακουφίζω, αἴρω τι ἄνω, ἐγείρω, σηκώνω ἐπάνω, Σοφ. Ἀποσπ. 24· ἀν. δέμας Εὐρ. Ὀρ. 218· ἐπὶ ἱππέως καθ' ἣν στιγμὴν ἀναβαίνει ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, ὅταν μετεωρίσῃ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὅπως ἀναβῇ, Ξεν. Ἱπ. 7. 2· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν Σοφ. Ο. Τ. 23· ὁ ἀὴρ ἀνακουφ. τὸν ἀσκὸν Ἀριστ. Προβλ. 25. 13: — Παθ., αἰσθάνομαι ὅτι ἐγενόμην ἐλαφρότερος ἢ ὅτι ἀνεγείρομαι, ἀνεκουφίσθην δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1392· διεγείρεται τὸ πνεῦμά μου, ὡς τὸ **ἀναπτεροῦμαι**, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοιβίδας ἀνεκουφίσθη, «ἐπῆραν τὰ μυαλά του ἀέρα,» Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 28.

ἀνακούφισις, εως, ἡ, ἐλάφρυνσις ἀπό τινος πράγμ., κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 218.

ἀνακούφισμα, ατος, τό, ἐλάφρυνσις, Ἱππ. 364. 4.

ἀνακουφιστής, ὁ, ὁ ἀνακουφίζων, «διάδοχοι ἀνακουφισταί,» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 464.

ἀνακοχλάζω, = **ἀνακογχυλιάζω**.

ἀνακραγγαίνω, = (ἀνα) κράζω Ἡσύχ.

ἀνακρᾰδαίνω καὶ **ἀνακρᾰδάω**, σείω, σαλεύω, Γρ. Ναζ. ᾆσμ. 14, 8, σ. 78, 11.

ἀνακρᾰδεύω, σείω, σαλεύω, Γρ Ναζ. ἔνθ' ἀν. (Ἡσύχ.), = τῷ προηγ.

ἀνακράζω: μέλλ. **-κράξομαι** Ἑβδ.: ἀόρ. **ἀνέκρᾰγον**· οὗτος εἶναι ὁ εὐχρηστότατος χρόνος· μεταγεν. **ἀνέκραξα** Ἑβδ. (ἴδε **κράζω**): κράζω ἰσχυρῶς, ὑψώνω τὴν φωνήν μου, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπεὶ .. ἀνέκραγον Ὀδ. Ξ. 467· εἴ τι πέραν .. ἀνέκραγον, ἂν ὕψωσα τὴν φωνήν μου περισσότερον τοῦ δέοντος, Πινδ. Ν. 7. 112· ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 670, πρβλ. Σφ. 1311, κτλ.· οὐκ ἀνέκραγεν, ἐπὶ θνήσκοντος ἀνθρώπου, Ἀντιφῶν 134. 29· —ἑπομένης ἀναφ. ἢ εἰδ. προτάσεως, ἀνέκραγον ὡς εὖ λέγοι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 431, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 1, 14· τηλικαῦτ' ἀνεκράγετε, ὡς .., Δημ. 583. 17· μετ' ἀπαρ. ἀνακραγόντων βάλλειν .. Πλουτ. Φωκ. 34. **2)** σπαν. ἐπὶ ζῴων, ἂν γλαῦξ ἀνακράγῃ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 5. 11.

ἀνακράκτης, ὁ, ὁ ἀνακράζων, λέξ. μεταγ.

ἀνάκρᾱσις, εως, ἡ, ἡ μετ' ἄλλων ἀνάμιξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 47, κτλ.

ἀνακραυγάζω: μέλλ. **-άσω**, κράζω ἰσχυρῶς, Α. Β. 396.

ἀνακραύγασμα, τό, μεγάλη, ἰσχυρὰ κραυγή, Ἐπίκουρ. παρὰ Κλεομήδ. 2 σ. 91.

ἀνακρέκομαι, Μέσ., ἀνακρούω ἐντατὸν ὄργανον διὰ τοῦ πλήκτρου, ἠχῶ, φθέγγομαι, σὲ ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται, ἕκαστον πτηνὸν παρασκευάζει τὴν φωνήν του διὰ σέ, Ἀνθ. Π. 9. 562. Ἴδε **κρέκω**.

ἀνακρεμάννυμι: ποιητ. **ἀγκρ-**: Παθ. **-κρέμαμαι** (ἴδε **κρεμάννυμι**): — κρεμῶ τι ἔκ τινος, πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα Ὀδ. Α. 440· τὰς πέδας ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀνάθημα, Ἡρόδ. 5. 77.· τὰ ὅπλα πρὸς τὸ Ἀθήναιον αὐτόθι 95· ἀν. τινά, ἀπαγχονίζω τινά, ὁ αὐτ. 9. 120. Ἐπίσης, ἀν. [ἑαυτόν], ἀπαγχονίζειν ἑαυτόν, Διόδ. 2. 6: — Παθ., ἀνακρεμαμένου τοῦ νέκυος, ἐνῷ ἐκρέματο, Ἡρόδ. 2. 121, 3· τούτου .. τοῦ ἀνακρεμασθέντος ὁ αὐτ. 9. 122, πρβλ. 7. 194. **II.** κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ἔκ τινος, ἀν. ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν Πλάτ. Ἴων 536Α· οὕτως, ἀνακρεμάσας [ὑμᾶς] ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Αἰσχύλ. 68. 2· ἀν. τὴν πίστιν εἴς τινα Πολύβ. 8. 21, 3.

ἀνακρεμασμός, ὁ, τὸ ἀνακρέμασμα, ἀνάρτησις, «ἀρτησμός» Α. Β. 447. 19.

ἀνακρήμνημι, = **ἀνακρεμάννυμι**, Ἀπ. Μιθρ. 75· ἀνακρ. θηρίον τῆς οὐρᾶς, ἐκ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 274.

ἀν-ακρῑβής, ές, οὐχὶ ἀκριβής, Εὐστ. 878. 37, κτλ.: ὡσαύτως **ἀνάκριβος, ον**, Νικήτ. Χρον. 363Δ.

ἀνακρίνω [ῐ]: μέλλ. **-ῐνῶ** (ἴδε **κρίνω**): — ἐξετάζω διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ὅπως εὕρω τὴν ἀλήθειαν, ἀνακρίνω, ὡς καὶ νῦν, Παυσανίαν Θουκ. 1. 95, πρβλ. Ἀντιφῶντα 116. 6, Πλάτ. Συμπ. 201Ε· ἀν. τινὰ πόθεν ζῇ Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. **2)** ἐξετάζω, ἐρευνῶ περί τινος γεγονότος, ἀν. τοὺς ἐργασαμένους, ἐρευνῶ, ζητῶ νὰ εὕρω τίς εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως, Ἀντιφῶν 118. 10: — Μέσ., ἀν. ποινὰ τίς ἔσται, ποία θεραπεία θὰ ὑπάρξῃ, Πινδ. Π. 4. 111. **II.** ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει διττῶς ὡς τεχνικὸς ὅρος: **1)** ἐξετάζω τοὺς ἄρχοντας ἵνα γνωρίσω εἰ ἔχουσι τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, Δημ. 1319. 21., 1320, 18, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 374-5, καὶ ἴδε τὴν λέξ. **δοκιμασία**. **2)** ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ἐξετάζω πρόσωπα ἐνδιαφερόμενα εἴς τινα δίκην, ἵνα οὕτως ἑτοιμάσω τὴν ὕλην διὰ τὴν δίκην (ἴδε **εἰσαγωγεύς** II.), Ἀνδοκ. 13. 35, Ἰσαῖος 54. 11, Δημ. 1175. 28· τὸν ἄρχοντα ἀνακρίναντα εἰσάγειν [τὴν δίκην] Ἀριστ. Ἀποσπ. 382: — Μέσ., οὐκ ἀνεκρίνατο ταύτην [τὴν γραφήν], δὲν τὴν ἐξήτασεν, ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, Δημ. 548. 1, πρβλ. **ἀνάκρισις**. **III.** ἐν μέσ. φωνῇ, ἀπολ., ἀνακρινομένους πρὸς ἑωυτούς, συζητοῦντας πρὸς ἀλλήλους, Ἡρόδ. 9. 56.

ἀνάκρισις, ποιητ. **ἄγκρ-** (πρβλ. **δυσάγκριτος**), **εως**, ἡ, ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐξέτασις τῶν δύο μερῶν τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς δίκην τινά, προπαρασκευὴ τῆς ὕλης πρὸς τὴν διαδικασίαν, Ξεν. Συμπ. 5, 2: τοῦτο ἦτο τὸ ἔργον τῶν προεδρευόντων ἀρχόντων, δι' ὃ ἐλέγετο περὶ αὐτῶν, ἀνάκρισιν διδόναι ἢ παραδιδόναι (Πλάτ. Χαρμ. 176C, Νόμ. 855Ε), ἐνῷ περὶ τῶν διαδικαζομένων ἐλέγετο, εἰς ἀνάκρισιν ἥκειν (Ἰσαῖος 57. 26, κτλ.)· ἐντεῦθεν, μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν, ὁ ἐ. μηδ' ἀρχὴ τῆς διαδικασίας νὰ γείνῃ, (ἔνθα ὅμως ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἐς ἄγκρισιν διὰ τοῦ ἐς μάχην, πρβλ. **ἀνακρίνω** III.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 364, οὕτως, οὐδ' ἀν. μοι δώσεις, δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃς οὐδὲ τὰς πρώτας διατυπώσεις τοῦ νόμου, Πλάτ. Χαρμ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἑκάτερος τῶν διαδικαζομένων ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἔνορκον διαβεβαίωσιν (ἥτις ὠνομάζετο **ἀντωμοσία** ἢ **διωμοσία**) ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἦτο δικαία. Πρβλ. **ἀνακρίνω** II. 2, καὶ ἴδε

'Αρχαιολ. Λεξ. 2) ἐν γένει σημαίνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, Πλάτ. Φαῖδρ. 277E.

ἀνακροταλίζω, = **ἀνακροτέω**, 'Ιππόλοχ. παρ' 'Αθην. 129C.

ἀνακροτέω, ἀνατείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας καὶ συγκρούω αὐτάς, τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς, 'Αριστοφ. Πλ. 739· ἀνακροτήσας τὰς χεῖρας Αἰσχίν. 33. 36: ἀπολ., οἱ δ' ἀνεκρότησαν, ζωηρῶς ἐπευφήμησαν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 651, Σφ. 1314.—Περὶ ποιητικοῦ τινος τύπου **ἀνακορτέω** ἴδε ἐν λ. **κροτέω** καὶ πρβλ. **ἐγκροτέω**.

ἀνάκρουσις, εως, ἡ, ἡ ἀπώθησις, ἄπωσις, ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις, ἡ ὀπισθοχώρησις,—«ἐν ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πρύμναν κρούειν» 'Ησύχ.—, τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς 'Αθηναίοις Θουκ. 7. 36: καὶ μετὰ τοῦ πάλιν, τὴν πάλιν ἀνάκρουσιν τῆς προσπεσούσης νεὼς αὐτόθι 62· οὕτως, ἀνάκρ. ἵππου, ἡ διὰ τοῦ χαλινοῦ ὀπισθοδρόμησις, Πλούτ. 2. 549C. 2) ἡ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή, τὸ εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν, ὁ αὐτ. 78A. **II**. ἐν τῇ μουσικῇ ἡ πρώτη πλῆξις τοῦ ὀργάνου, ἡ ἀρχὴ μέλους, τὸ προοίμιον, τὸ προανάκρουσμα, Στράβ. 421· πρβλ. **ἀναβολή**. 2) ἐν τῇ μετρικῇ **ἀνάκρουσις** λέγεται ἥμισυς ποὺς προτεταγμένος τοῦ στίχου, ἐφ' οὗ ἡ φωνὴ ἀνακόπτεται, οἷον ἰ-ήϊε Δάλιε Παιὰν Σοφ. Ο. Τ. 154· πρβλ. 'Ερμάν. Στοιχ. Μετρ. σ. 11.

ἀνακρουστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀνακρούσῃ, νὰ ἀνακόψῃ, νὰ σταματήσῃ, Ξεν. 'Ιππ. 10. 12.

ἀνακρουστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκρουσιν ἢ ἀνακοπήν, πληγή Πλούτ. 2. 936F.

ἀνακρούω, ποιητ. **ἀγκρ-**, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακόπτω, ἀναχαιτίζω, ἵππον χαλινῷ Ξεν. 'Ιππ. 11, 3· τὸ ζεῦγος Πλουτ. 'Αλκ. 2. 2) ἀπὸ χέρσου νῆα .. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυνον ἐκ τῆς ξηρᾶς, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρβλ. **ἀνάκρουσις, ἀνακρουστέον**. **II**. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρύμνην, ὀπισθοδρομεῖν διὰ τῆς πρύμνης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὕδωρ διὰ τῆς πρύμνης, 'Αριστοφ. Σφ. 399; πρβλ. Διόδ. 11. 18· ἡ ἀνακρούεσθαι μόνον Θουκ. 7. 38, 40· ὡσαύτως, κρούεσθαι πρύμνην· ἴδε **κρούω** 9·— ἐν 'Ηροδ. 8. 84 ἔχομεν ἐπὶ πρύμνην ἀν., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀλλ' ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ ἔτι πρύμνην ἀν. καὶ ὁ Βαλκ. θέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ **ἔτι** ἀντὶ τοῦ **ἐπί**:—μεταφ., τὸν λόγον πάλιν ἀν., ὀπισθοδρομῶ καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ. Φίλ. 13D· παῦε .. μικρὸν ἀνακρουόμενος Λουκ. Νιγρ. 8· ἀν. αὖθις ἐπὶ σώφρονα βίον Πλούτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, ἀρχίζω μέλος, ὡς τὸ **ἀναβάλλομαι**, κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, Θεοκρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πολύβ. 4. 22, 11. **III**. ἀνακρούειν χεροῖν (ὡς φαίνεται) = **ἀνακροτεῖν** Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπανισταῖς» 1.

ἀν-ακρωτηρίαστος, ον, ὁ μὴ ἠκρωτηριασμένος, ὁλόκληρος, σῶος, Εὐστ. 31. 41, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 34.

ἀνακτάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: πρκμ. **ἀνέκτημαι**, Σοφ. 'Αποσπ. 328: ἀποθ.:— ἀνακτῶμαι δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω πάλιν ὀπίσω, τυραννίδα ἀρχὴν ἀν. ὀπίσω 'Ηρόδ. 1. 61., 3. 73· Ἄργος ἐς ἑωυτοὺς ἀν. 6. 83· δῶμα πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 237· ἀν. τινί τι Διόδ. 16. 14:— διορθώνω, ἐπανορθώνω, ἐλαττώσεις Πολύβ. 10. 33, 4. 2) ἀναψύχω, ἀναζωογονῶ, σώματα, ψυχὰς ὁ αὐτ. 3. 60. 7., 87. 3: ἀνακτ. ἑαυτόν, Λατ. recolligere vires, Βαλκ. 'Αδων. 365B. 3) ἀποκαθίστημί τι εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Λατ. restituere in integrum, τοὺς ἐπταικότας Δίων Κ. 44. 47: ἐπισκευάζω, ναοὺς ὁ αὐτ. 53. 2. **II**. μετ' αἰτ. προσ., κερδαίνω τὴν εὔνοιάν τινος ἢ τὴν φιλίαν, ἑλκύω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, 'Ηρόδ. 1. 50, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, κτλ.· ὡσαύτως, φίλον ἀν. τινὰ αὐτόθι 2. 2, 10.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38 κἑξ.

ἀνακτένισμα, τό, διαχωρισμός, διάκρισις, Γλωσσ.

ἀνακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀνάγω, πρέπει τις ν' ἀναβιβάσῃ (καὶ νὰ ἐξαγάγῃ), φλέγμα διὰ τοῦ στόματος 'Ιππ. 268. 1. **II**. πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγάγῃ, εἰς τὴν ὕλην τὰς αἰτίας 'Αριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 4: — πρβλ. **ἀνάγω** II. 2.

ἀνάκτησις, εως, ἡ, τὸ ἀνακτᾶσθαι, τὸ ἀναλαμβάνειν, τὸ κερδαίνειν, ἡ ἐκ νέου κτῆσις, 'Ερμ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 978:—ἡ ἀνάρρωσις ἤτοι ἀνάκτησις ἰσχύος, κτλ. 'Ιππ. 10. 2, Θεόφρ. παρ' 'Αθην. 66F.

ἀνακτητέος, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνακτάομαι**, ὃν πρέπει τις ν' ἀνακτήσηται, Φιλόστρ. 55. 2) **ἀνακτητέον**, πρέπει τις νὰ ἀναλάβῃ, ν' ἀναρρώσῃ, ζωογονηθῇ, Ἄντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. σ. 136.

ἀνακτητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀνάρρωσιν, ἀμφ. παρὰ Διοσκορ.

ἀνακτίζω, κτίζω ἐκ νέου, Στράβ. 403:—Παθ., Συλλ. 'Επιγρ. 8646 καὶ ἀλλ.

ἀνάκτῐσις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, ἀναγέννησις, Κλήμ. 'Αλ. 632.

ἀνακτίστης, ὁ, ὁ ἀνακτίζων, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 72.

ἀνακτίτης, ὁ, πολύτιμός τις λίθος, 'Ορφ. Λιθ. 192: ὡσαύτως **γαλακτίτης**.

ἀνακτορία, ἡ, (**ἀνάκτωρ**), ἡγεμονία, κυριότης, κυβέρνησις, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 839: ἵππων διοίκησις, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 234.

ἀνακτόριος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς κύριον ἢ ἡγεμόνα, βασιλέα, ὕεσσιν ἀνακτ. 'Οδ. Ο. 397. **II**. **ἀνακτόριον**, τό, = **ἀνάκτορον**, 'Ησύχ., Σουίδ.· ἐν 'Ηροδ. 9. 65 **ἀνάκτορον** εἶναι ἡ ὀρθοτέρα γραφή.

ἀνάκτορον, τό, βασιλικὸν ἐνδιαίτημα, μόνον παρὰ Βυζ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν κατοικητηρίων τῶν θεῶν, ναός, σηκός, ἄδυτον, Σιμων. 180· τὸ κρυπτὸν ἀν. Σοφ. 'Αποσπ. 696· Θέτιδος εἰς ἀν. Εὐρ. 'Ανδρ. 43, πρβλ. 117, 1112, Ἴων 55, Ῥῆσ. 516· τὸ ἱρὸν ἐν 'Ελευσῖνι ἀνάκτορον (ἔνθα τὸ ἱρὸν ἴσως εἶναι προσθήκη ἐπεξηγημ.) 'Ηρόδ. 9. 65.

'Ανακτο-τελέσται, ῶν, οἱ, (τελέω), οἱ πρόεδροι τῶν μυστηρίων, ἤτοι ἱερῶν τελετῶν, τῶν Κορυβάντων, πρβλ. Παυσ. 10. 38, 7, Κλήμ. 'Αλ. 12.

ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, = **ἄναξ**, Αἰσχύλ. Χο. 356, Εὐρ. Ι. Τ. 1414.

ἀνακυΐσκω, ἔρχομαι πάλιν εἰς συνουσίαν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 19, 1.

ἀνακῠκάω, ἀνακινῶ καὶ ἀναμιγνύω, «ἀνακατώνω», 'Αριστοφ. 'Αχαρ. 671, Πλ. 302 καὶ ἀλλ.

ἀνακυκλεύω, = τῷ ἑπομ. 'Απп. 'Εμφ. 4. 103.

ἀνακυκλέω, ἀναστρέφω, γυρίζω, πάλιν, ἀνακύκλει δέμας Εὐρ. 'Ορ. 231: μεταφ., περιστρέφω τι ἐντὸς τῆς διανοίας μου, διανοοῦμαι περί τινος πράγματος, Λουκ. Νιγρ. 6: ἐπαναλαμβάνω, Πλουτ. Δημ. 29. **II**. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπανέρχομαι, ἐπανακάμπτω, κάμνω τὸν γῦρον καὶ ἔρχομαι πάλιν, 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 11, 9· τὰς αὐτὰς δόξας ἀνακυκλεῖν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 3, 8:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτήν, ἐπανακάμπτουσα πρὸς ἑαυτήν, Πλάτ. Τίμ. 37A· αἱ τύχαι πολλάκις ἀν. περὶ τοὺς αὐτοὺς 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 10, 7. **III**. ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, ἀναστρέφομαι, τριγυρίζω, ἀν. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 'Αθήν. 44E.

ἀνακύκλησις, εως, ἡ, ἡ ἐν κύκλῳ ἐπάνοδος, στροφή, ἐπιστροφή, Πλάτ. Πολ. 269E.

ἀνακυκλικός, ή, όν, εὔκολος νὰ ἀναστραφῇ, ἐπὶ στίχου ὅπερ δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὀπισθοδρομικῶς, **ἀναστρέφον** ἢ **ἀνακυκλικόν**, ἐπιγραφὴ ποιήματος ἐν 'Ανθ. Π. 6. 323.

ἀνακυκλισμός, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἀνακυλισμός**, ὃ ἴδε.

ἀνακυκλόω = **ἀνακυκλέω**, 'Ανθ. Π. 9. 342 ἐν τῷ παθ.

ἀνακύκλωμα, τό, κύκλος, περὶ τῆς σελήνης, μεταγεν.

ἀνακύκλωσις, εως, ἡ, = **ἀνακύκλησις**, περιστροφή, ἱππικοῦ τάγματος 'Ηρωδιαν. 4. 2, 19· ἀνακ. τῶν πολιτειῶν, κατάλυσις, μεταβολή, ἀνατροπή, Πολύβ. 6. 9, 10.

ἀνακῠλισμός, ὁ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω κυλίεσθαι, Διον. 'Αρεοπ.:—ἐπὶ χρόνου, Διόδ. 12. 36, ἐκ διορθώσεως τοῦ Λ. Δινδορφ. ἀντὶ **-κυκλισμός**.

ἀνακῠλέω [ῑ], ἀναβιβάζω κυλίων πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακυλίω κατ' ἐπανάληψιν, λίθους ἀνακυλίοντες Λουκ. π. Πένθ. 8.—κατακυλίω, ἀνακυλῖον οὐσίας Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 7.

ἀνακυμαίνω, ἐγείρω κύματα, Τζέτζ. 'Εξηγ. ἐν 'Ιλ.

ἀνακυμβαλιάζω, (κύμβαλον) μόνον ἐν 'Ιλ. Π. 379, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον, τὰ ἅρματα ἀνετρέποντο μετὰ κρότου, πρβλ. Λ. 160· ἕτεροι, **ἀνεκυμβαχίαζον** (ἐκ τοῦ **κύμβαχος**), ἀνετρέποντο ἐπὶ τὴν κεφαλήν, «κατακέφαλα», ἴδε Spitzn.

ἀνακῡπόω, ἀνατρέπω, Λυκόφρ. 137, Νικ. Θ. 705.

ἀνακύπτω: μέλλ. **-κύψομαι** 'Αριστοφ. Ὄρν. 146· **-ψω** Λουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 3. 1: ἀόρ. **ἀνέκυψα** 'Ηρόδ. 5. 91, 'Αττ.: πρκμ. **ἀνακέκῡφα** Εὐρ. Κύκλ. 212, Ξεν. Αἴρω τὴν κεφαλήν, 'Ηρόδ. 5. 91· **ἀνακεκυφώς**, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. 'Ιππ. 7, 10· κάγκύψας ἔχε, καὶ μένε ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην (ἀντὶ τοῦ καὶ ἀνακύψας) 'Αριστοφ. Θεσμ. 236· ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύπτων, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ βλέπων ἄνω, Πλάτ. Πολ. 529B· ἰδίως κατὰ τὴν πόσιν, 'Αριστ. 'Ιστορ. Ζ. 9. 7, 6, πρβλ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος, ἀναδύομαι, Λατ. emergere, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1068· ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον Πλάτ. Φαίδων 109D· ἀν. μέχρι τοῦ αὐχένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταδῦναι, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 171D, πρβλ. Φαῖδρ. 249C. 6) μεταφ., προκύπτω, ὅτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοι ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 302A· ἐπὶ προσ., ἐξέρχομαι δυσκόλου θέσεως, ἀπαλλάσσομαι δυσκολιῶν, ἀναπνέω πάλιν, Ξεν. Οἰκ. 11. 5.

ἀνακῡρίωσις, ἡ, ἐπίσημος βεβαίωσις, 'Ιππ. 24. 42 (ἄλλοι ἀντὶ **ἀνακυριώσεως** ἔχουσιν **ἀνακρίσεως**).

ἀνάκυρτος, ον, ὁ κεκαμμένος πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, Γλωσσ.

ἀνακυρτόω, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω, Εὐμάθ. σ. 13.

ἀνακωδωνίζω, κτυπῶ τι καὶ τὸ δοκιμάζω διὰ τοῦ ἤχου, κωδωνίζω, ἠχῶ, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 288.

ἀνακωκύω [ῡ], θρηνῶ μεγαλοφώνως, κἀνακωκύσας λιγὺ Αἰσχύλ. Πέρσ. 468, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 1227· κἀνακωκύει .. ὀξὺν φθόγγον, ἐκβάλλει ὀξεῖαν κραυγὴν θρήνων, ὀδύρεται μεγαλοφώνως, αὐτόθι 423.

ἀνά-κωλος, ον, κολοβός, βραχύς, «κοντός», ἀν. χιτωνίσκος, ὁ μέχρι γονάτων καταβαίνων, ἀλλαχοῦ **ἐπιγονατὶς** καλούμενος,

Πλούτ. 2. 261F· ἐπὶ καμήλου, βραχυσκελής, Διόδ. 2. 54 (κατὰ τὸν Schneid.).

ἀνακωλύω, εἴργω, ἀπείργω, ἐμποδίζω, μετγν.

ἀνάκωμα, τό, χώρα, Πυθαγ. λέξις, ἴδε Βοικχίου Φιλόλαον σ. 174.

ἀνακωμῳδέω, ἀναβιβάζω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐμπαίζω, «κοροϊδεύω» ἐν κωμῳδίᾳ, λέξ. ἀμφίβολος ἐν Πλουτ. 2. 10C.

ἀνακῶς, ἐπίρρ., ἐπιμελῶς: — ἀνακῶς ἔχειν τινός, φροντίζειν, μεριμνᾶν περί τινος, καταβάλλειν δι' αὐτὸ πολλὴν ἐπιμέλειαν, Ἡρόδ. 1. 24, 8. 109, Θουκ. 8. 102, Πλουτ. Θησ. 33· ἐν Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 22, ἀντὶ τοῦ τὰς θύρας ἀν. ἔχων, πρέπει νὰ διορθωθῇ τῆς ἢ τᾶς θύρας.—Ὁ Ἐρωτιανὸς ἀναφέρων τὴν λέξιν λέγει ὅτι εἶναι Δωρική, ἀλλ' ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων εὕρηται παρά τε τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἄλλοις: «ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ περιπεφυλαγμένως· ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρική» Ἐρωτ. (Ἐκ τοῦ **ἀνακὸς** = **ἄναξ**, διοικητής, ἐπιμελητής, πρβλ. **Ἄνακες**).

ἀνακωχή, **ἀνακωχεύω**, ἴδε ἐν λ. **ἀνοκωχή**.

ἀνακώχησις, ἡ, «σύμπτωσις, ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή» Ἐρωτ. Ἴδε **ἀνοκωχή**.

ἀνάλαβος, ὁ, εἶδος μοναχικοῦ ζωστῆρος, «σταυροειδῶς τοῖς ὤμοις περιπλεκόμενος» Εὐάγρ. Μοναχ., Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἀναλάζομαι, ἀποθ., ἀναλαμβάνω, λαμβάνω πάλιν, Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάζετο μορφὴν Μόσχ. 2. 159 (163).

ἀναλακεῖν, ἀναβοᾶν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 33.

ἀναλακτίζω, λακτίζω ὄπισθεν, Λατ. recalcitro, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 121: — μεταβ., ἀπολακτίζω τι, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, ἀναλακτίσας τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἀπορρίψας αὐτὴν καταφρονητικῶς, Κλήμ. Ἀλεξ. II. 532B.

ἀν-ᾰλᾰλάζω, ἀναπέμπω μεγάλην κραυγήν, ἰδίως πολεμικήν, ποιῶ ἀλαλαγμόν, ἀνηλάλαζον [οἱ στρατιῶται] Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 19· στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Εὐρ. Φοίν. 1395: ἐν γένει, κράζω, κραυγάζω μεγαλοφώνως, ἐγὼ δ' ἀνηλ ὁ αὐτ. Ἱκ. 719.

ἀναλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι** (ἴδε **λαμβάνω**): — λαμβάνω εἰς χεῖράς μου, τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 111· τὰ ὅπλα, τὰ τόξα, κτλ., 6. 78., 9. 46: παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, 1. 166, Θουκ. 7. 25, κτλ.: καὶ καθόλου, λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, ζωοτροφιῶν, κτλ., Ἡρόδ. 9. 51, Θουκ. 5. 64, 8. 27, κτλ.· ἐντεῦθεν ἡ μετοχὴ **ἀναλαβών**, ὡς ἡ ἁπλῆ **λαβών**, δύναται πολλάκις νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τῆς προθ. **μετὰ** μετὰ γεν., ἄνδρας ἀναλαβὼν ἡγήσομαι, λαβὼν μετ' ἐμοῦ, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 36, πρβλ. Θουκ. 5. 7. 6) λαμβάνω τι ὅπως ἐξετάσω αὐτό, Πλάτ. Ἀπολλ. 22B, Μένων 87E καὶ ἀλλ. **2)** δέχομαι, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 329D, κτλ.· ἐπὶ γυναικῶν, ἀν. τὴν γονήν, συλλαμβάνω ἐν τῇ γαστρί, ὁ αὐτ. 2. 495E, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 1, 6. **3)** ἀναδέχομαί τι, ἀναλαμβάνω, λαμβάνω, τὴν προξενίαν Θουκ. 6. 89, τὴν ἀρχὴν Συλλ. Ἐπιγρ. 2906. 4· ἐσθῆτα Πλουτ. Ἀριστείδ. 21· πρόσωπον, σχῆμα Λουκ. Νιγρ. 11, Ἐνύπν. 13. **4)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀναλαβέσθαι τὸν κίνδυνον Ἡρόδ. 3. 69· καὶ οὕτω πιθ., μάχας ἀναλαβέσθαι (πρβλ. **ἀναβάλλω** IV.) ὁ αὐτ. 5. 49: — οὕτως, ἀντὶ φιλίας τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 15. **5)** λαμβάνω εἰς ἑταιρισμόν, εἰσποιοῦμαι, υἱοθετῶ, Αἰσχίν. 8. 12, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. **6)** ἐπὶ χρημάτων, ἰδιοποιοῦμαι, δημεύω, Πλούτ. 2. 484A. **7)** μανθάνω διὰ συνεχοῦς μηχανικῆς ἐπαναλήψεως, Πλουτ. Ἀγησ. 20. **II.** λαμβάνω ὀπίσω, ἀνακτῶμαι, τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 3. 73, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 10· ἀν. ἐπιστήμην Πλάτ. Μένων 85D· ἀφεθέντα λίθον οὐ δυνατὸν ἀναλαβεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 14. **2)** ἐπανορθῶ ἁμάρτημα εἰς ὃ ὑπέπεσον, ἀπαλλάσσομαι ὀνείδους ἢ ἀτιμίας καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πρώτην μου ἔντιμον θέσιν, ἀνακτῶμαι τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὑπόληψίν μου, ἐν τῇ ἐν Πλαταιῇσι μάχῃ ἀνέλαβε πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην Ἡρόδ. 7. 231· τὴν ἁμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι Σοφ. Φ. 1249, Εὐρ. Ἴων 426· τί ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρχαίαν ἀρετήν; Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 14· ταῦτα ἀναλ. καὶ μεταγιγνώσκειν Δημ. 550. 14· ἴδε ἐν λ. **καταρραθυμέω**. **3)** ἀποκαθιστῶ εἰς ὑγείαν καὶ ἰσχύν, θεραπεύω, ἀνορθῶ, ἀναζωπυρῶ, Λατ. reficere, τρῶμα, κακότητα Ἡρόδ. 5. 121., 8. 109· ἀναλ. τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυμίας Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 21: — ἀν. ἑαυτόν, ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι ἰσχύν, ἀναζωογονοῦμαι, Θουκ. 6. 26, κτλ.· πρβλ. Δημ. 282. 2: — ἔρχομαι εἰς τὰ λογικά μου, Ἰσοκρ. 86D· οὕτω καὶ ἀναλαβεῖν, ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 467B, Δημ. 282. 2, καὶ Ἰατρ. **4)** ἐπανέρχομαι εἰς τὴν διακοπεῖσαν ἀφήγησιν, ἐξακολουθῶ τὴν συνέχειαν ἐν διηγήσει ἢ λογικῇ συζητήσει, δεῖ δὲ .. ἀναλαβεῖν τὸν κατ' ἀρχὰς ἤια λέξων λόγον Ἡρόδ. 5. 62, Πλάτ. Πολ. 544B, καὶ ἀλλ.· πρὸς ἐμαυτὸν πάντα ἀν ὁ αὐτ. Τίμ. 26A· πολλάκις ἀν. ὁ αὐτ. Φαίδων 95E· ἀναλαβεῖν διεξιόντα, ἐπαναλαβεῖν ἐν λεπτομερείᾳ, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275C· — ἀν. τῇ μνήμῃ, ἀναμιμνήσκεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 294D· προσέτι καὶ ἄνευ τῆς δοτικῆς τῇ μνήμῃ: καὶ τοὺς ἐμβατηρίους .. ἀναλαβὼν Πλουτ. Λυκοῦργ. 21· ἀλλά, ἀν. μνήμην, ἀνακτῶμαι μνήμην, Ἀριστ. Περὶ Μνήμ. 2. 2. **III.** «σταματῶ,» ἐπὶ ἵππου, εἰ ἀφεθεὶς ἐς τάχος ἀναλαμβάνεται ἐν βραχεῖ Ξεν. Ἱππ. 3. 5: — ἐμποδίζω, Πλάτ. Νόμ. 701C, Πολύβ., κτλ.· οὕτως ἀν. τὰς κύνας, ἀνακαλῶ αὐτάς, καλῶ αὐτὰς νὰ ἐπανέλθωσι, Ξεν. Κυν. 7. 10. **IV.** ἀποκτῶ τὴν εὔνοιάν τινος, καθιστῶ αὐτὸν φίλον μου, ὥστε τὴν βουλὴν ὅλην .. ἀναλαβὼν ἐλήλυθα «εἰς ἐμαυτὸν τῇ εὐνοίᾳ πείσας ῥέπειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 682, Δειναρχ. 93. 43· ἀν. τὸν ἀκροατὴν Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1. 10.

ἀναλάμπω: μέλλ. **-λάμψω**: (ἴδε **λάμπω**): ἐκπέμπω λάμψιν ἢ φλόγα, ἀναφλέγομαι, ἀνάπτω, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16· ἐκλάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 6. **II.** μεταφ., ἐκρήγνυμαι ἐκ νέου, ἐπὶ πολέμου, Πλουτ. Σύλλ. 6, πρβλ. 7. **2)** γίνομαι παρ' ἐμαυτῷ, συνέρχομαι, ἀναζωογονοῦμαι, Βροῦτ. 15, πρβλ. 2. 694F.

ἀνάλαμψις, **εως**, ἡ, τὸ ἀναλάμπειν, ἐκλάμπειν, τὰς ἀναλάμψεις εὐμενεῖς .. ἔχουσιν Πλούτ. 2. 419F.

ἀναλάξευμα, τό, γλυπτὸν κόσμημα. Εὐστ. Πονημ. σ. 105, 88.

ἀναλγὴς = **ἀνάλγητος**, πρὸς τὸ αἰσχρὸν Πλούτ. 2. 528E: ἐπὶ νενεκρωμένης τοῦ σώματος καταστάσεως, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 831: ὁ ἄνευ πόνου, θάνατος Πλουτ. Σόλ. 27.

ἀναλγησία, ἡ, ἀναισθησία, νωθρία, ἀδιαφορία, Δημ. 237. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 12.

ἀν-άλγητος, **ον**, ἄνευ ἄλγους, καὶ ἑπομένως: **I.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ αἰσθανόμενος πόνον ἢ κίνδυνον, ἀδιάφορος, εἴη δ' ἄν τις μαινόμενος ἢ ἀνάλγητος, εἰ μηθὲν φοβοῖτο, μήτε σεισμὸν μήτε κύματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 7. — ἀόργητος, ἀντίθετον τῷ ὀργίλος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 36. — ὁ ἀδιαφόρως ἔχων πρός τε τὸ χαίρειν καὶ πρὸς τὸ λυπεῖσθαι, Ἠθ. Εὐδ. 3. 2 περὶ τὸ τέλος. **2)** ὁ μὴ συγκινούμενος, σκληροκάρδιος, ἀνοικτίρμων, Σοφ. Αἴ. 946. ἀναλγητότερος εἶναι, ἧττον εὐαίσθητος, ὀλιγώτερον τεθλιμμένος, Θουκ. 3. 40: μετὰ γεν., ἀν. εἶναί τινος, ἀναίσθητος πρός τι, Πλουτ. Αἰμίλ. 35: — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀνηλεῶς, σκληρῶς, Σοφ. Αἴ. 1333· ἀπαθῶς, ψυχρῶς, ἀν. ἀκούειν Πλούτ. 2. 46C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἄνευ ἄλγους καὶ ὀδύνης, ἀνάλγητα (δηλ. πράγματα) «χωρὶς βάσανα» Σοφ. Τρ. 126. **2)** σκληρός, ἀνηλεής, πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν [ἐμὰν] τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους; Εὐρ. Ἱππ. 1386· (κατὰ Μαδβίγ. **ἀνάλγητον**).

ἀναλδαίνω, τρέφω, αὐξάνω, «ἀναλδαίνει .. καρπὸν ἀεὶ θαλέθοντα» Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιε', 18.

ἀν-αλδής, **ές**, (ἀλδαίνω) ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ καλῶς ἀναπτυσσόμενος, «οἵ τε καρποὶ οἱ γινόμενοι αὐτέοισι πάντες ἀναλδέες εἰσί», «ἀναυξεῖς» Ἐρωτιαν., κοιν. «ἀρρωστιάρικοι», Ἱππ. περὶ Ἀέρ. LXXXIII, ἔκδ. Κοραῆ. Ἴδε σημ. τοῦ αὐτοῦ ἐν Β' τόμ. Γαλλ. ἔκδ. σ. 233· πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1045. **2)** ἐνεργ., ὁ παρακωλύων τὴν αὔξησιν, Ἄρατ. 333.

ἀναλδήσκω, ἀναφύομαι, «φυτρώνω», «ξεφυτρώνω», ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός, «ἀναδιδόμενοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 1363: — αὐξάνομαι, πληθύνομαι, Ὀππ. Κ. 2. 397.

ἀνα-λεαίνω, λεαίνω καλῶς, Διοσκ. 5. 84, σ. 142.

ἀναλέγω: Ἐπ. παρατ. **ἄλλεγον**: μέλλ. **-λέξω**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 591: Ἐπ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἀλλέξαι**: — Μέσ.: (ἴδε κατωτέρω)· συναθροίζω ἀπὸ τῆς γῆς, συλλέγω, ὀστέα ἀλλέξαι Ἰλ. Φ. 321· ὀστέα .. ἄλλεγον ἐς φιάλην Ψ. 253· καὶ ἐν τμήσει· ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες Λ. 755· ἐκ βίβλων ἀν., συλλέγειν ὕλην ἐκ βιβλίων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 878: — Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, τοὺς στατῆρας Ἡρόδ. 3. 130· [σκώληκας] ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ, περὶ τοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 9, 1· ἀν. πνεῦμα, συνάγω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀναπνέω βαθέως, Ἀνθ. Π. 12. 132. **II.** ὑπολογίζω, τὸν χρόνον Πλουτ. Λυκοῦργ. 1: — Παθ., ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, λεγόμενον πολλάκις, ἐπαναλαμβανόμενον, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 17. **III.** κατὰ μέσ. τύπον ὡς τὸ **ἐπιλέγομαι**, διέρχομαι σύγγραμμά τι, ἀναγινώσκω αὐτὸ ὅλον, τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος Καλλ. Ἐπιγράμμ. 24· συχνὰς ἀναλεξάμενος γραφὰς Διον. Ἁλ. 1. 89· ἐκ γραμμάτων ἀν. τι Πλούτ. 2. 582A

ἀνάλειπτος, **ον**, ὁ μὴ ἀληλιμμένος, Ἀέτιος 3. 9. — Κατὰ τὰ Α. Β. σ. 396, 25: «ἀνήλειπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε οὐδέν». Ἴδε **ἀνήλειπτος**.

ἀναλειφίη, ἡ, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι, Ἱππ. π. διαίτ. σ. 362, 5· — ἀλλὰ γραπτέον **ἀναλειψίη**, ὡς ἔχει παρὰ Συμμ. Ψαλμ. 108, 24. Ἴδε Λοβ. Φρύν. σ. 571.

ἀν-άλειφος, **ον**, = **ἀνήλειπτος**, Θεμίστ. 235D, Ἀρχιγ. παρ' Ἀετ. σ. 66a. 43.

ἀναλείχω, λείχω, «γλείφω», τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων Ἡρόδ. 1. 74 ἐν τέλει.

ἀναλειψία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι ἐπὶ πολὺν χρόνον, Σύμμ. ἔνθ' ἀν.

ἀνάλεκτα, τά, λείψανα ἐδεσμάτων ὑπὸ τὴν τράπεζαν, Μαρτιάλ. 7. 20, 16.

ἀναλεκτέον = πρέπει τις νὰ συλλέξῃ, «καὶ ταῦτα ἐκεῖθεν ἀναλεκτέον» Ἀγαθ. Ἱστ. Βυζ. σ. 9C.

ἀναλεκτήριον, τό, ποιμενικὴ πήρα, Ἀκύλ. Βασ. Α', ιζ', 40.

ἀναλέκτης, ὁ, συλλέγων λέξεις, (περὶ παρασίτων) Σενέκ. Ἐπιστ. 27. — ἐν Β. Α. 303, 4, ὑπάρχει: «σπερμολόγος, ἀναλέκτης».

ἀνάλεκτος, ον, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, γυναῖκες ἀν. τὸ κάλλος Ἐπιστ. Σωκρ. 9.

ἀνάλεξις, ἡ, τὸ ἐπικαρπολογεῖσθαι, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 111.

ἀν-ᾰλήθης, ες, ὁ μὴ ἀληθής, ψευδής, Πλουτ. Ἀλλ. καὶ Κορ. σύγκρ. 2, Διον. Ἀλ. V. 646. 2, Διόδ., κτλ.—Ἐπίρρ. -θως:—καὶ ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως τι ποιεῖν ἢ λέγειν Μ. Ἀντων. 2. 16.—Ἔν τισι χειρογράφοις καὶ ἐκδόσεσι συγγραφέων εὕρηται ἡ λέξις ὀξύτονος, ἀλλὰ κατὰ τὸν Χοιροβοσκὸν τὰ ἐκ τοῦ **ἀληθής** σύνθετα πρέπει νὰ παροξύνωνται ὡς **φιλαλήθης**, **μισαλήθης** κτλ. Ἴδε Chandler Greek accent. σ. 198, σημ. 700.

ἀνάλημμα, ατος, τό, (ἀναλαμβάνω) ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις πρὸς διόρθωσιν ἢ ὑποστήριξιν, χειρουργικὴ ταινία ἀνηρτημένη ἐκ τοῦ λαιμοῦ ὅπως κρατῇ ὑψηλὰ πάσχον μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. περὶ Ἰητρείου 748· κατὰ πληθ., τοῖχοι ἰσχυροὶ πρὸς ὑποστήριξιν κάτωθεν, ὑποστηρίγματα, Λατ. substructiones, ἀναλήμμασιν ὑψηλοῖς πολλαχόθεν περιλαβὼν Διον. Ἀλ. 3. 69· τοὺς κοίλους τόπους ἀναλήμμασιν ἐξισώσας Διόδ. 20. 36· οὕτω καὶ καθ' ἑν., τὸ πρῶτον [τεῖχος] ἀναλείμματι πολυδαπάνῳ κατεσκεύαστο Διόδ. 17. 71, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, 2747, Ἐπιγρ. Δελφ. ἀρ. 67, Κούρτ. II. ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2681 (ἔνθα ἴδε Βοίκχιον), Βιτρούβιος 9. 4.

ἀναλημπτήρ, ἀνάλημψις, ἴδε **ἀναληπτήρ, ἀνάληψις**.

ἀναληπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀναλάβῃ ἐκ νέου, ταῦτα εἰς μνήμην ἀναληπτέον Πλάτ. Νόμ. 864B· μνήμην ὅ,τί ποτ' ἔστι, πρότερον ἀναληπτέον, πρέπει τις ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐξετάσῃ, ὁ αὐτ. Φίλ. 33C.

ἀναληπτήρ, ῆρος, ὁ, καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἄντλημα, «κουβᾶς,» Ἰωσήπ. Ἀρ. I. 8. 3, 7.

ἀναληπτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἀνάρρωσιν καὶ ὑγίειαν, Γαλην.

ἀναληπτικῶς, κατὰ τρόπον προξενοῦντα ἀνάληψιν, δηλ. ἀνάρρωσιν, «διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα» Γαλην.

ἀναληπτρίς, ίδος, ἡ, ταινία ἢ ἀνάδεσμος πρὸς ἀνάρτησιν πράγματός τινος ἢ πάσχοντος μέλους τοῦ σώματος, «φασκιά», Γαλην., «τὴν Σωστράτου στηθοδεσμίδα τὴν ὀρθίαν μετὰ τῶν ἀναληπτρίδων» Γαλην. τόμ. 12, σ. 496 (18. 2, σ. 223L.).

ἀνάληψις, παρὰ μεταγεν. **ἀνάλημψις**, εως, ἡ: (ἀναλαμβάνω): — τὸ ἀναλαμβάνειν, ἰδίως τὸ ἐξ ἀναδέσμου ἢ ταινίας κρέμασμα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 795. **2)** παραδοχή, ἀναγνώρισις παιδίου ὡς ἰδίου, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 5. **3)** κτῆσις γνώσεως, κτλ., Τίμ. Λοκρ. 100C, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 73, Διόδ., κτλ. **4)** ἡ ἀναδοχὴ ὑπουργήματος ἢ ἀξιώματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2906. **5)** παθ., τὸ νὰ ἀναληφθῇ τις πρὸς τὰ ἄνω, ἡ Ἀνάληψις (τοῦ Κυρίου), Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 51, Ἐκκλ. II. ἡ ἀνάκτησις, μνήμης Ἀριστ. Περὶ μνήμ. 2, 2: μέσον πρὸς ἀνάκτησιν, Πλουτ. Ποπλ. 9. **2)** ἐπανόρθωσις σφάλματός τινος, Θουκ. 5. 65: ἀναψυχή, «ξεκούρασμα» τῶν στρατιωτῶν κατόπιν ἐπιπόνου ἔργου, Πολύβ. 3. 87, 1, καὶ Λουκ.:—ἀνάρρωσις ἐξ ἀσθενείας, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Πλάτ. Τίμ. 83E· ἀν. ποιεῖν, ἐπιφέρειν, προξενεῖν ἀνάρρωσιν, Δημήτρ. Κωμικ. ἐν «Ἀρεοπαγίτῃ» 1. 9. **3)** ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἐπὶ καταστραφείσης πόλεως ἥτις ἤρχισε νἀναλαμβάνῃ πάλιν, Στράβ. 599, Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 6. 39, 5. **4)** ἐπανάληψις, Γραμμ.

ἀν-αλθής, ές, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος θεραπείαν, ἀνίατος, ἑλκύδριον Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 829. πρβλ. Ἀρκτῖν. παρὰ Σχολ. εἰς Ἰλ. Λ. 515 (Düntzer σ. 22). **2)** ὁ μὴ θεραπεύων, ἀνίσχυρος πρὸς θεραπείαν, φάρμακα Βίων 7 (11). 4.—Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει: «ἀναλθές· ἀνίατον· ἀνυγίαστον: ἀναίσθητον».

ἀν-άλθητος, ον, = τῷ προηγ., ἀνίατος, Νόνν. Δ. 35. 296.

ἀν-αλίγκιος, ον, ἀνόμοιος, Ἡσύχ.

ἀναλικμάω, ἀποχωρίζω τὰ ἄχυρα ἐκ τοῦ σίτου διὰ λικμήσεως, «λιχνίζω,» Πλάτ. Τίμ. 52E.

ἀν-άλιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀν-ήλιος**.

ἀνάλιπος [ᾰλ], ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀνήλιπος**, ἀνυπόδητος, «ἀνάλιπος, ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον τὸ ὑπόδημα· ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα,» (Σχόλ.), Θεόκρ. 4. 56.

ἀνᾱλίσκω, Εὐρ. Ι. Τ. 337, Ἀριστοφ. Θεσμ., Θουκ. 7. 48, Πλάτ.: ὡσαύτως **ἀνᾱλόω** Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, Αἰσχύλ. Θήβ. 813, Εὐρ. Μήδ. 325, Ἀριστοφ. Πλ. 248, Ἀποσπ. 15, Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 3, Θουκ. 2. 24., 3. 81., 4. 48., 6. 12., 8. 45, Ξεν. Ἱερ. 1, 11: παρατ. **ἀνήλισκον** Πλάτ., Ξεν., **ἀνάλουν** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 15, Θουκ. 8. 45: μέλλ. **ἀνᾱλώσω** Εὐρ., Πλάτ.: ἀόρ. **ἀνήλωσα** καὶ **ἀνάλωσα** [ᾱ]: πρκμ. **ἀνήλωκα** καὶ **ἀνάλωκα** [ᾱ]:—Παθ., μέλλ. **ἀνᾱλωθήσομαι** Εὐρ., Δημ., **ἀνᾱλώσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἀνηλώθην** καὶ **ἀνᾱλώθην**: πρκμ. **ἀνήλωμαι** καὶ **ἀνάλωμαι**. Οἱ τύποι τῶν δεχομένων αὔξησιν χρόνων ποικίλλουσι μεταξὺ **ἀναλ-** καὶ **ἀνηλ-** ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογρ.· οἱ ἀττικίζοντες ἀπορρίπτουσι τοὺς **ἀνηλ-** τύπους, ἀναμφιβόλως διότι τὸ α εἶναι ἤδη μακρόν· ἀλλ' ἐν παλαιᾷ τινι Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 147) ὑπάρχει **ἀνέλοσαν** (ὁ ἐ. **ἀνήλωσαν**) καὶ ἐν ἄλλῃ (158) **ἀνηλώθη**: οἱ δὲ τύποι **ἠνάλωσα**, **ἠνάλωμαι**, **ἠναλώθην** ἀπαντῶσι μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῆς πρόθ. **κατά (κατ-)** ὡς, **κατηνάλωσα**.—[Ἡ μορφὴ τοῦ ῥήματος τούτου φαίνεται σχετίζουσα αὐτὸ πρὸς τὸ **ἁλίσκομαι**· ἀλλ' ὅμως ἡ διάφορος ποσότης τῆς συλλαβῆς **αλ**, ὁ ἐνεργ. τύπος τοῦ ῥήματος, ἡ μεταβ. ἔννοια τοῦ πρκμ., καὶ ὑπὲρ πάντα ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ῥῆμα ἔχει ἄλλην ἀρχήν]. Δαπανῶ, ἐξοδεύω, Ἀριστοφ. Πλ. 381· ἀπολ., αὐτόθι 248: ἰδίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, κατασπαθῶ, καταναλίσκω χρήματα, κατασπαταλῶ, Θουκ. 1. 117., 7. 83· ἀν. εἴς τι, δαπανῶ πρός τι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 15, Πλάτ. Φαίδων 78A, Πολ. 561A καὶ ἀλλ.· ἐπί τινι αὐτόθι 369E· πρός τι Δημ. 33. 26· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 247. 7· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀν., δαπανῶ ἵνα πληρώσω αὐτόν, ὁ αὐτ. 937. 25:—Παθ., **τἀνηλωμένα**, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ὁ αὐτ. 264. 15· τοῦτο γὰρ μόνον οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν Εὐρ. Ἱκ. 776. **2)** μεταφ., τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; Σοφ. Αἴ. 1049, κτλ.· χρόνον καὶ πόνον Πλάτ. Πολ. 369E· ἀν. σώματα πολέμῳ Θουκ. 2. 64· τὴν τῶν προγόνων δόξαν Πλάτ. Μενέξ. 247B· τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ «καὶ τὸν ἑωθινὸν δ' ὀλίγον ἐπερχόμενον τοῖς βλεφάροις ἡδὺν ὕπνον ἀφανίζουσα καὶ ἀναλίσκουσα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 41, ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ ἐξηγοῦσι: σπανίως παρέχουσα εἰς τὰ ἑαυτῆς βλέφαρα ὕπνον κτλ. Ἴδε σημ. Δοναλσ. ἐν τόπῳ. **3)** ἁπλῶς καταναλίσκω, σιτίο Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12:—Παθ., δαπανῶμαι, καταναλίσκομαι, εἰς τὴν πιμελήν, πρὸς σχηματισμὸν πιμελῆς πάχους, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1. 19, 17, καὶ ἀλλ. II. ἐπὶ προσώπων, φονεύω, καταστρέφω, τοὺς ἀναλωθέντας Αἰσχύλ. Ἀγ. 570, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1174, Ἀποσπ. 763, Εὐρ. Ἠλ. 681, Θουκ. 8. 65:—Μέσ., φονεύω ἐμαυτόν, «σκοτώνομαι», ὁ αὐτ. 3. 81:—Παθ., ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι, τὸ γήϊνον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος Πλάτ. Πολιτικ. 272D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκποδὼν γίγνομαι, ἐκλείπω, **ἀνήλωνται** αὐτόθι 289C.

ἀν-άλιστος, ον, ἀναλάτιστος, ἀνάλατος, ἀνόητος, μωρός, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 67.

ἀναλιχμάομαι, ἀποθ. = **ἀναλείχω**, Φιλόστρ. 225: ἀόρ. **ἀνελιχμήσαντο** Ἰωσήπ. Ἀρχ. I. 8. 15, 6.

ἀνάλκεια, ἡ, ἔλλειψις ἀλκῆς, ἰσχύος, ἀδυναμία, δειλία, ἀναλκείῃσι δαμέντες Ἰλ. Ζ. 74, Ρ. 320: — ὡσαύτως καθ' ἑν. οἴμοι ἀναλκίης [παλαιὸς ποιητ. τύπος μετὰ ῐ] Θέογν. 891.

ἀν-αλκής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 290, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 4.

ἄν-αλκις, ιδος, ὁ, ἡ: αἰτ. -ιδα Ἰλ. Θ. 153, κτλ., ἀλλὰ -ιν, ἐν Ὀδ. Γ. 375, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1224: (ἀλκή): ὁ ἄνευ ἀλκῆς, ἰσχύος, ἀδύνατος, ἀσθενής· ἐπὶ ἀπολέμων ἀνθρώπων, ἀπτόλεμος καὶ ἀν. Ἰλ. Β. 201, πρβλ. I. 35· κακὸν καὶ ἀνάλκιδα Θ. 153, Ξ. 126· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Δ. 334, Ρ. 125· ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου, Γ. 310, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1224· περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ε. 331· ὡσαύτως ἀν. θυμὸς Π. 656· φύζα Ο. 62·— ὁ πάντ' ἄναλκις Σοφ. Ἠλ. 301, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 102.

ἀνάλλαγμα = **ἀντάλλαγμα**, «κτήσομαι παρὰ σοῦ ἐν ἀναλλάγματι» Ἑβδ. Βασ. Β. κδ', 24.

ἀν-άλλακτος, ον, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 3. 8.

ἀν-αλληγόρητος, ον, ὁ ἄνευ ἀλληγορίας, Εὐστ. 83. 23., 549. 29.

ἀν-αλλοίωτος, ον, ἀμετάβλητος, Ἀριστ. Μεταφ. 11. 7, 13, Οὐρ. 1. 3, 9· «ἀναλλοίωτον, ἄτρεπτον, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον, ὅ ἐστι ἄλλο ἐξ ἄλλου γινόμενον» Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. -ως Διογ. Λ. 4. 16.

ἀν-άλλομαι, ἀποθ., ἐκπηδῶ, πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, πηδῶν ἀναβαίνω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 669· ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 3.

ἄν-αλλος, ον, μεταβεβλημένος, διάφορος, Εὐστ. 1000. 31, κτλ.

ἄν-αλμος, ον, ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἁλμώδης, ἡ μὴ ἔχουσα ἁλμυρὰν ἰκμάδα, τοῖς ἀνάλμοις ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς Ξεν. Οἰκ. 20. 12.

ἀν-άλμυρος, ον, = τῷ προηγ., «ἀνάλμυροι, οἱ οὐχὶ ἁλμυροί,» Διοσκ. παρὰ Γαλην. (Γλωσσ.).

ἀναλογάδην, (ἀνάλογος) ἐπίρρ. «κατ' ἀναλογίαν» Ἡσύχ.

ἀναλογεῖον καὶ **ἀναλόγιον** (μεταγ.), τό, «ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία» Σουΐδ., ἀναγνωστήριον, ἀναλόγιον, Πολυδ. 10. 60.—«ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ ἐπίκειται ἅγιον Εὐαγγέλιον» Κωδιν. π. Ὀφφικ. 6. 2.

ἀναλογέω, εἶμαι ἀνάλογος, σπλάγχνον οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν Ἀριστ. Ἀποσπ. 315· τοῖς τᾶς ἀξίας βασμοῖς ἀνελόγησε, πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῆς ἑαυτοῦ τάξεως ἀνελόγησε, Ἐπιγραφ. Μυτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, πρβλ. 3486, Ἀθήν. 80C, 81A, κτλ.

ἀναλογητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀναλογεῖν ἢ ἀναλογῆσαι, ἀναλογητέον ἐν κεφαλαίῳ τὸν λόγον ὅλον Ἀριστ. Ρητ. εἰς Ἀλ. 37. 26 (ἴσως πρέπει νἀναγνώσῃ τις **ἀναλογιστέον** ἢ **παλιλλογητέον**).

ἀναλογητικός, ή, όν, = **ἀνάλογος**, ἀμφ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 17.

ἀναλογία, ἡ, ἰσότης λόγων, ὡς, $\alpha : \beta = \gamma : \delta$, ἢ $\frac{\alpha}{\beta} = \frac{\gamma}{\delta}$, Πλάτ. Τίμ. 31C, 32C, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 3, 8, Πολ. 4. 12, 3, Ποιητ. 21. 11, κτλ.· κατὰ τὴν ἀναλ., ἀναλόγως, Πολ. 3. 13, 5· τὸ κατ' ἀν. ἴσον αὐτόθι 5. 1, 2. II. ἐν γένει, ἀναλογία, ὁμοιότης ἐν

ταῖς σχέσεσι, Πλάτ. Πολιτικ. 257B, κτλ.· πρβλ. ἐν λέξει **πολλαπλάσιος**.

ἀναλογίζομαι, ἀποθ., λογαριάζω κατ' ἐμαυτόν, συγκεφαλαιῶ, ἀναλογίζομαι, τὰ ὡμολογημένα Πλάτ. Πρωτ. 332C, πρβλ. Πολ. 474D· τὰ δεινὰ Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 4· τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα ἀναλ., ὑπολογίζω τὰ παρόντα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Θεαίτ. 186A· ἀναλ. τι πρός τι Ἀριστ. Πολιτ. 6. 6,1· ἐκ τούτων ἀναλ., ὑπολογίζω ἐκ τούτων, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2.13, 3. **2**) ὑπολογίζω, ἐξετάζω, θεωρῶ, τι Θουκ. 5. 7, Λυσ. 144. 10. **3**) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρακολουθεῖται ὑπὸ συνδέσμου, ἀναλ. ὡς.. ὅτι.., ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι, ἐνθυμοῦμαι ὅτι.., Θουκ. 8. 83, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23, κτλ.

ἀναλογικός, ή, όν, (ἀνάλογος) ὁ κατ' ἀναλογίαν, τοιγάρτοι τῇ μὲν ἀκοῇ οὐκ ἔκρινεν αὐτόν, τῇ δὲ ἀναλογικῇ ἁρμονίᾳ, Πλούτ. 2.1145A· ἡ ἀναλογικὴ τέχνη, «ὀφείλομεν παρόντες τὴν ἀναλογικὴν τέχνην ἐπὶ τὴν συνήθειαν ἀναδραμεῖν» Σέξτ. Ἐμπ. Μ.1.199. —Ἐπίρρ. **-κῶς** Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 2. σ. 211.

ἀναλόγιον, ἴδε **ἀναλογεῖον**.

ἀναλόγισμα, ατος, τό, ἡ ἐκ παραβολῆς κρίσις, τὸ ἐξ ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα, τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα Πλάτ. Θεαίτ.186C.

ἀναλογισμός, ὁ, τὸ ἀναλογίζεσθαι μετὰ πλείονος περισκέψεως, τὸ ἀνασκοπεῖν ἐν νέου, Θουκ. 3. 36, πρβλ. 8. 84:—σκέψις, ὑπολογισμός, ἀπόφασις στηριζομένη ἐπὶ ἀναλογισμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 19· ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν ἀναλ. Μένανδ. ἐν «Στρατιώταις» 1. 3. **2**) κατὰ τὸν ἀναλογισμόν, κατὰ τὸν ἐξ ἀναλογίας ὑπολογισμόν, παρὰ Δημ. 262. 5· δι' ἀναλογισμοῦ ἤ τινος ἀποδείξεως Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Ὑποτ.1.147.

ἀναλογιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναλογίζομαι**, δεῖ ἀναλογίζεσθαι, Διογ. Λ. σ.719· ἴδε ἐν λ. **ἀναλογητέον**.

ἀναλογιστικός, ή, όν, ὁ κρίνων ἐξ ἀναλογίας, ἀναλογικός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 250· ἡ -κὴ τέχνη αὐτόθι 1. 214. **II**. ὁ διδάσκων ἀναλογίαν, γραμματικοὶ αὐτόθι 2. 59.—Ἐπίρρ. **-κῶς** αὐτόθι 3. 40.

ἀνάλογος, ον, ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν προσήκοντα λόγον, ὅμοιος, ἀνάλογος, σύμμετρος, σύμφωνος, Πλάτ. Τίμ. 69B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 103D: τὸ οὐδ. **ἀνάλογον** συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ἀναλόγως, κατ' ἀναλογίαν, Ἠθ. Ν. 3. 8, 3, κτλ.: —συχνάκις ὅμως δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐπίθ., τὸ ἀνάλογον λέγω, ὅταν.. Ποιητ. 21.11· παρὰ τὸν ἀν. Ἠθ. Ν. 5. 3,12 καὶ ἀλλ.· ἀλλὰ πολλάκις ἀδύνατον νὰ ἐκληφθῇ οὕτως· ὡς, ἐκ τοῦ ἀνάλογον Ῥητ. 2. 23,17., 3. 2, 9 καὶ ἀλλ.· μεταφοραὶ αἱ ἀνάλογον (δηλ. οὖσαι) αὐτόθι 3. 6,7· τὰ τούτοις ἀνάλογον Ἱστ. Ζ.1.1,11, κτλ.· ἀνάλογον οἱ οἰκοδόμοι (ὡς κατηγ.) Ἠθ. Ν. 2. 1, 6, πρβλ. Ῥητ. 1. 7, 20, καὶ ἀλλ.·—ὥστε εἶναι φανερὸν ὅτι τὸ **ἀνάλογον** εἶναι ἁπλῶς ἰσοδύναμον τῷ **ἀνὰ λόγον**, ὡς ὑπάρχει γεγραμμένον ἐν Πλάτ. Τιμ. 37A· πρβλ. **λόγος** B. III: —τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. **ἀναλόγως** παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Π.1. 88, καὶ ἄλλοις·—ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ἀναλόγως, ἴσως.»

ἀναλογούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. = **ἀναλόγως**, μετὰ δοτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2766.

ἀναλογχόω, διὰ λογχιδίου ποικίλλω, Ἰωάνν. Λαυρ. π. Ῥωμ. 98.

ἀναλόγως, ἴδε **ἀνάλογος**, ἐν τέλει.

ἀναλοκίζω, **-ίσω**, **-ιῶ**, «ἀνηλόκισμαι, ἀνέσχισμαι» Ἡσύχ.

ἄν-ᾰλος, **ον**, (ἅλς) ὁ ἄνευ ἅλατος, ὁ ἀνάλατος, Ἀριστ. Προβλ. 21. 5.

ἀνᾱλόω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ **ἀναλίσκω**, ὃ ἴδε.

ἄν-αλτος, ον, (ἄλθω) ἀπλήρωτος, ἄπληστος, ὁ ἀκόρεστος, Λατ. inexplebilis, βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον Ὀδ. Ρ. 228, Σ. 364· οὕτω καὶ Κρατῖνος παρὰ Σουΐδᾳ.

ἄν-αλτος, ον, (ἅλς) ὁ μὴ ἀλατισμένος, ἀνάλατος, Ἱππ. 480, «ἄναλτον, τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρόν» Γαλην. Γλωσσ., Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις» 2. 7.

ἀναλύζω, κλαίω μετὰ λυγμῶν, Λουκ. Ἐνυπν. 4, Κόϊντ. Σμ.14. 281 (κοιν. γραφή, **ἀνωλύζεσκε**).

ἀνάλῠσις, εως, ἡ, (ἀναλύω), ἀπαλλαγή, ἐν οἷς ἀνάλυσις ἔστιν οὐδεμία κακῶν Σοφ. Ἠλ.142. **2**) διάλυσις, Ἀριστ. Κοσμ. 4. 11, Πλούτ., κτλ.:—ἡ διάλυσις τοῦ ὅλου εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἀντιτίθεται δὲ ταῖς σημαινούσαις τὸ ἐναντίον λέξεσι **γένεσις**, **σύνθεσις**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 12. **3**) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ ἀναγωγὴ τῶν ἀτελῶν σχημάτων εἰς τὸ ἁπλοῦν ἢ τέλειον, Ἀναλυτ. Πρ.1. 45, 9. **4**) ἡ λύσις προβλήματός τινος, κτλ., Πλουτ. Ῥωμύλ. 12. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀναπόδισις, ὀπισθοδρόμησις, Πλουτ. 2. 76E: ἡ ἀποχώρησις, ἀναχώρησις, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 19. 4, 1· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου· (πρβλ. **ἀναλύω** III.), Ἐπιστολ. πρὸς Τιμ. Β΄, δ΄, 6.

ἀναλῦτήρ, **ῆρος**, ὁ, σωτήρ, λυτρωτής, Αἰσχύλ. Χο. 159.

ἀναλύτης [ῠ], **ου**, ὁ, σωτήρ, ἰδίως ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ μαγγανείας, «ὀνειρομάντισιν ἀναλύταις» Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 2, πρβλ. Λοβ. Ἀγλαόφ. 644:—Ὁ Δινδόρφ. προτείνει νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ Δωρικὸς ποιητ. τύπος στόνων ἀλλύτας (ἀντὶ αὔτας) ἐν Αἰσχύλ. Θήβ.146.

ἀναλῠτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἀναλύειν ἢ τὴν ἀνάλυσιν ἀνήκων, ὁ περὶ ἀναλύσεως πραγματευόμενος: —**τὰ Ἀναλυτικά**, αἱ περὶ λογικῆς πραγματεῖαι τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐν αἷς τὰ διανοήματα ἀναλύονται εἰς τοὺς ἁπλουστάτους αὐτῶν τύπους, πρβλ. Ἠθ. Ν. 3. 5, Ἀναλυτ. Πρ.1. 32.—Ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστ.1. 22, 12.

ἀνάλυτος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλυθῇ, Πλωτῖν. 457A.

ἀναλυτρόω, ἀπολυτρώνω, «πολλῶν χρημάτων ἀνελύτρωσε» Διόδ. Σικ.16. 51, διορθ. **ἀπελύτρωσε**.

ἀναλύττω, ἴδε **ἀναλύζω**.

ἀναλύω, Ἐπ. **ἀλλύω**· **ἀνλύω** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ.1028. 55: μέλλ. **ἀναλύσω**: (ἴδε **λύω** διὰ τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὴν προσῳδίαν: Ὁ Ὅμ. ἔχει **ἀλλύουσα**, **ἀλλύεσκε** μετὰ ῡ). Λύω, «λύνω», διαλύω, ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἀνέλυεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν, ὕφαινεν, Ὀδ. Β. 105· ἀλλύουσαν.. ἀγλαὸν ἱστόν, ἀναλύουσαν, αὐτόθι Β.109, κτλ.· ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι αὐτόθι Ι. 178, κτλ. **2**) ἀπολύω, ἀπελευθερῶ, ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν αὐτόθι Μ. 200 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι)· ἀπαλλάσσω, «τὸ αἰτίαιον οὖν βρέφος ἀναλύοντες τῆς καταδίκης» Αἰλ. Π. Ἰ. 5.18. **II**. μεθ' Ὅμ., λύω κατὰ διαφόρους ἐννοίας: **1**) «λύνω», οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται Καλλ. εἰς Δῆλ. 237, κατὰ μέσ. τύπον, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5.19, 11. **2**) ἀποδίδω εἰς νεκρὸν τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ τῆς γλώσσης, ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομίτρα Κάστορος Πινδ. Ν.10 ἐν τέλ. **3**) διαλύω τὴν ὕλην εἰς τὰ συστατικὰ αὐτῆς ἢ στοιχεῖα, ἐς αὐτὰ ταῦτα Τίμ. Λοκρ. 102D: διαλύω, τήκω χιόνα, κττ., Πλούτ. 2. 898A. **6**) ἀναλύω τι εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἐξετάζω, Ψευδο-Φωκυλ. 96: —ἐρευνῶ τι ἀναλυτικῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3. 11. **4**) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἀναλύω συλλογισμὸν εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ.1. 32, 2, καὶ ἀλλ.: πρβλ. **ἀνάλυσις** I. 3. **5**) ἀκυρῶ, διαγράφω, Δημ. 584. 16, πρβλ.187. 25, Πλούτ., κτλ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μέσ. τύπον ἐξαλείφω, κάμνω τι νὰ λησμονηθῇ, ἐπὶ σφαλμάτων, πάντα ταῦτα Ξεν. Ἑλλ.7. 5, 18· ἁμαρτίας Δημ. 187. 24. **6**) καταπαύω, διακόπτω, θέτω τέρμα εἴς τι, καὶ ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ, ἀναλύειν χρὴ τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα Ξεν. Κυν. 5. 34. **7**) λύω πρόβλημα, κτλ., Πλούτ. 2. 792D, Βυττεμ. αὐτόθι 133B. **8**) λύω τὴν μαγγανείαν, «ξεμαγεύω», «πεφαρμάκευσ', ὦ γλυκύτατε, ἀναλυθεὶς μόλις», «ξεμαγευθείς», Μένανδ. ἐν «Ἥρῳ» 4, πρβλ. Ἀλβέρτ. Ἡσύχ. σ. 330. **III**. ἀμετάβ., λύω τὰ πρυμνήσια καλῴδια, αἴρω τὴν ἄγκυραν καὶ ἐπομ. ἀποπλέω, ἀπέρχομαι, Πολύβ. 3. 69, 14, Βαβρ. 42, 8, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 55, κτλ.:—μεταφ., ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἐς θεοὺς ἀνέλυσα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 340. 7· ὅθεν καὶ ἀπολύτως, ἀποθνήσκω (πρβλ. **ἀνάλυσις** II.), Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. α΄, 23, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 713. **2**) ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ΄, 36· ἐξ ᾅδου Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. β΄, 1).

ἀν-αλφάβητος, ον, ὁ μὴ γινώσκων οὐδὲ τὸ ἀλφάβητον, ὅλως ἀγράμματος, «ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος» Φιλύλλ. ἐν «Αἰγεῖ» 2, πρβλ. Ἀθήν.176E.

ἀνάλωμα, **ατος**, τό, **ἀνήλωμα** ἐν μεταγ. ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 61., 3137. 58· (**ἀναλόω**):—δαπάνη, ἔξοδον, ἀπώλεια, ζημία, Αἰσχύλ. Ἰκ. 476· ἀντίθ. τῷ λῆμμα Λυσ. 905.1, Πλάτ. Νόμ. 920C· κατὰ πληθ., δαπάναι, Θουκ. 7. 28, κτλ.· οὐσίαν, ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα, καλύπτουσι τὰ ἔξοδα, Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 5· ἴδε ἐν λ. **ἀναλίσκω** I.—ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθοπλίζειν = ἐξ ἰδίας δαπάνης, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 265. 22: μεταφ., σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε Εὐρ. Ἰκ. 547. **2**) ἀναθυμίασις, Πλούτ. 2. 384A.

ἀνάλωσις, ἡ, δαπάνη, ἔξοδον, Θέογν. 903, Θουκ. 6. 31. **II**. καταστροφή, Ἰουστ. Μ. Ἀπολ.1. 20.

ἀνᾱλωτέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναλίσκω**, ὃν πρέπει τις νὰ ἀναλώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 847E.

ἀνᾱλωτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀναλίσκων, ὁ δαπανῶν, ὁ σπάταλος, Πλάτ. Πολ. 552B, C.

ἀνᾱλωτικός, **ή**, **όν**, ὁ προκαλῶν δαπάνας, δαπανηρός, ἡδοναί, ἐπιθυμίαι Πλάτ. Πολ. 558D, 559C.

ἀνάλωτος [ᾰλ], ον, (ἀν στερητ., ἁλίσκομαι) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κυριεύσῃ, ἐπὶ ἐρυμνῶν θέσεων ἢ φρουρίων, Ἡρόδ. 1. 84., 8. 51· ἀλλ' ἐν Θουκ. 4. 70, ἁπλῶς ὁ μὴ κυριευθείς, ὁ ἔτι ἀπόρθητος. **2**) ἐπὶ προσώπ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀκατάβλητος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναιρέσῃ, Πλάτ. Θεαίτ.179C· ἀν. ὑπὸ χρημάτων, ἀδωρόληπτος, ὁ μὴ δεκαζόμενος, Ξεν. Ἀγησ. 8. 8. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνέφικτος, διὰ καρτερίας καὶ φιλοπονίας οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφυκε Δημ.1412. 23.

ἀναλωφάω, ἀνακουφίζομαι, ἀναπαύομαι ἀπὸ τῶν πόνων, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2.11.

ἀναμαγγανεύω, ποιῶ τι διὰ μαγγανειῶν, «οἱ μάγοι περιστάντες πῦρ ἀνεμαγγάνευον» Γεωργ. Πισίδ. Βίος Ἀναστ. Μάρτ. σ. 311, ἐκδ. Fogg.

ἀναμαιμάω, ἐπὶ πυρός, νέμομαι, ἐπεκτείνομαι κατακαίων μεθ' ὁρμῆς, ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Ἰλ. Υ. 490.

ἀναμᾰλάσσω, μαλάσσω πάλιν, «ξαναμαλάζω»· καθιστῶ τι μαλακὸν διὰ μαλάγματος, Ἱππ. 672. 2.

ἀναμανθάνω, μανθάνω τι μετ' ἀκριβείας, λαμβάνω ἀκριβεῖς πληροφορίας, ἐξετάζω λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 9.101.—«ἀναμάθω, ἐξ ἀρχῆς μάθω» Ἡσύχ.

ἀναμαντεύομαι, ἀποθ., καθιστῶ τὰ μαντευθέντα ἄκυρα, «ἔξεδροι γάρ τινες ὄρνιθες ἀπέπταντο καὶ διὰ τοῦτο ἀνεμαντεύσαντο» Δίων Κ. 37. 25.—«ἀναμαντεύεσθαι: σημαίνει τὸ τὰ μαντευθέντα ἅπαξ ἀμάντευτα ποιεῖσθαι» Α. Β. 26. 9.

ἀν-αμάξευτος, ον, τόπος ἀδιάβατος εἰς ἁμάξας, ὃν δὲν δύνανται νὰ διέλθωσιν ἅμαξαι, Ἡρόδ. 2.108.

ἀνάμαξις, εως, ἡ, ἔκθλιψις, ἐκπίεσις, Ὠριγ. ἐν Ἰωάνν. σ. 339.

ἀναμαρμαίρω, κινοῦμαι ταχέως, ἐπὶ τῶν φυσητήρων σιδηρουργοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1300· ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς δίδει εἰς τὴν λέξιν ἄλλην σημασίαν: «ἀναμαρμαίρειν κυρίως τὸ καίειν· μετενήνοχε δὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς σφοδροτάτης φυσήσεως ἐνεργούσης ἔξωθεν».—Ὁ Ρούγκ. ὑπέβαλε διόρθωσιν **ἀναμορμύρουσι**, ὁ δὲ Μέρκελος **ἀναμαιμάουσι.**

ἀναμαρτὴς πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **νημερτὴς** Ἡσύχ. Ἴδε **νημερτὴς** καὶ **νημερτὲς** παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἀναμαρτησία, ἡ, ἔλλειψις ἁμαρτίας, ἀθῳότης, Ἀππ. Καρχ. 52.

ἀν-αμάρτητος, ον, ὁ μὴ σφαλλόμενος, ὁ διατελῶν ἐν ἁρμονίᾳ καὶ τάξει, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22. **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὁ μὴ ἔχων σφάλμα ἢ πταῖσμα, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, Ἱππ. π. Ἀγμ.763· ἀντιτίθεται τῷ οἷός τε ἁμαρτάνειν Πλάτ. Πολ. 339Β· ἀν. πολιτεία, ἄνευ ἐλλείψεως ἢ σφάλματος, τέλειος τύπος κυβερνήσεως, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 9· ἀν. πρός τινα ἢ τινί, ὁ μὴ βλάψας τινά, ὁ μὴ ἐνοχλήσας τινά, Ἡρόδ.1.117., 5. 39· ἀναμ. τινός: ἀναμάρτητον ἐοῦσαν καὶ τῶν πρότερον καὶ τῶν νῦν ἐστεώτων, μὴ οὖσαν ὑπαίτιον ἢ ἔνοχον, 1.155· τὸ ἀν. = ἀναμαρτησία, Ξεν. Ἀγησ.6.7, Πλάτ., πρὸς τὸ ἀναμ., πρὸς φύλαξιν ἀπὸ σφάλματος, Ἀριστ. Ἠθ. 8. 1, 2:—Ἐπίρρ. **-τως**, ἀπταίστως, Ξεν. Ἀπομ. 2. 8, 5· ἀδόλως, ἀσινῶς, Δημ.1407.18. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ γενόμενον ἕνεκα σφάλματος, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἐλεοῦντες τοῦ νηπίου τὴν ἀναμάρτητον συμφορὰν Ἀντιφῶν 122. 18.

ἀναμαρτοεπής, ές, ὁ μὴ ἁμαρτάνων ἐν τοῖς λόγοις, ὁ μὴ λέγων ψεύματα, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 5. 3.

ἀναμαρτυρέω, μαρτυρῶ, Βασιλ. Σελευκ. σ. 214.

ἀναμᾱρυκάομαι, ἴδε **ἀναμηρ-**.

ἀναμᾰσάομαι, ἀποθ., μηρυκῶμαι, μασῶμαι ἐκ νέου, «ξαναμασῶ» μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι Ἀριστοφ. Σφ. 783.

ἀναμάσσω, ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω** (ἴδε **μάσσω**). Ἀποτρίβω ἢ ἀποσπογγίζω, ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, ἔργον (ὡς ἐὰν ἦτο κηλὶς) τὸ ὁποῖον σὺ διὰ (τῶν τριχῶν) τῆς κεφαλῆς σου θὰ ἀποσπογγίσῃς, δηλ. σὺ θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος δι' αὐτό, Λατ. capite luere, Ὀδ. Τ. 92· οὕτω, τὰ μὲν.. ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω Ἡρόδ. 1.155· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπον, Παυσ. 10, 33, 2· καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, ἀποσπογγίζουσα μέρος τοῦ αἵματος διὰ τοῦ ἑαυτῆς προσώπου (ἡ Κλεοπάτρα), Πλουτ. Ἀντ. 77. **II.** Μέσ., ζυμώνω «ψωμί,»—«ἀναμάττεσθαι, ἀναφυρᾶν» Α. Β. 391. 19, πρβλ. **ἐκμάσσομαι.** **2)** ἀποτυπῶ τι εἰς ἐμαυτόν, ὕλαν δεξαμέναν τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμέναν Τίμ. Λοκρ. 94Α. **3)** ἐκφαίνω. τὸν σωτήριον βίον Κλήμ. Ἀλεξ. 156· πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 3.— Πρβλ. **ἐκμάσσω.**

ἀναμαστεύω, ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐξετάζω, Λατ. anquirere, «ἀναμαστεύων, ἀναζητῶν,» Ἡσύχ.

ἀναμασχᾰλιστήρ, ῆρος, ὁ, (μασχάλη) περίδεσμος τῆς μασχάλης καὶ τοῦ ὤμου, «εἶδος γυναικείου κόσμου» (Ἡσύχ.), Φιλιππίδ. ἐν «Ἀδωνιαζούσαις» 1.

ἀ-νάμᾰτος [νᾱ], **ον**, ἄνυδρος, ἀνάματος νᾶσος Ἐπίγρ. παρὰ Πλουτ. 2. 870Ε, ἀμφ. γραφ.

ἀναμάχομαι (ἴδε **μάχομαι**): Ἀποθ.:—ἐκ νέου μάχομαι, ἀνανεώνω τὴν μάχην, ἐπανορθῶ ἧτταν, Ἡρόδ. 5. 121., 8. 109, Θουκ.7. 61. **II.** μεταφ., ἀν. τὸν λόγον, ἀναλαμβάνω ἀγῶνα συζητήσεως ἣν πρὸ ὀλίγου ἀπέφυγον, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286C, πρβλ. Φαίδωνα 89C. **2)** ἐπανορθῶ ζημίαν, ἀν. τὰ ἁμαρτανόμενα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 2, 5· περιπέτειαν Πολύβ.1. 55, 5· ἡ φύσις τὴν φθορὰν ἀν., ἡ φύσις ἐπανορθοῖ, ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν, τὴν ζημίαν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 6.

ἀν-άμβᾰτος, ον, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἱππέα, τούτους οὖν (τοὺς ἵππους) εἰ μὲν ἐάσωμεν ἀναμβάτους, ἄνευ ἀναβάτου, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 46.—Ἐν τοῖς λεξικοῖς προστίθεται καὶ ἡ σημασία, «ὁ μὴ ἀμβατός, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, ἀδάμαστος», ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίας.

ἀναμέλγητος, ὁ μὴ ἀμελχθεὶς ἢ ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀμέλξῃ, μεταγ.

ἀναμελετάω, ἐπαναλαμβάνω τὸ μελετηθέν, μελετῶ αὐτὸ πάλιν, παράγγελμα Σέξτ. Ἐμπ. Μ.11.122.

ἀν-άμελκτος, ον, ὁ μὴ ἀμελχθείς, «ἀνάρμεχτος» Σχόλ. εἰς Θεόκρ.1. 6· πρβλ. **ἀνήμελκτος.**

ἀναμέλπω, ὑμνῶ, ᾄδω, μετὰ συστοίχου αἰτ., ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν Θεόκρ. 17. 113. **II.** ἀνυμνῶ τινα, ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον Ἀνακρεόντ. 38 (36). 2.

ἀναμελῳδέω, ἀναπέμπω μελῳδίαν, ᾄδω μελῳδικῶς, μεταγ.

ἀναμεμιγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. = **ἀναμίξ**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 528.

ἀναμενετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπομ. = δεῖ ἀναμένειν, τινὰ Ἀχιλλ. Τάτ. 5.11.

ἀναμένω, ποιητ. **ἀμμένω**: (ἴδε **μένω**):—περιμένω, ἀναμένω, ἀνέμεινα.. ἠῶ δῖαν Ὀδ. Τ. 342· νύκτα, τὸν ἥλιον Ἡρόδ.7. 42, 54· τέλος δίκης Αἰσχύλ. Εὐμ. 243· ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Σοφ. Τρ. 527· συχν. παρ' Εὐρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ:—ἀν. τινά, περιμένω τινά, Ἡρόδ. 9. 57· ἀλλ' ὡσαύτως περιμένω ἐχθρόν, Πινδ. Π. 6. 31:—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀν. τινὰ ποιεῖν τι, περιμένω τινὰ ἕως οὗ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 8.15· καὶ ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας ὁ αὐτ. 5. 35, πρβλ. Θουκ. 4. 120, 135:—παρακολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορ. προτάσεων, ἀναμ. ἔς τε.., ἕως ἄν.., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 44, Πλάτ. Λύσ. 209Α· ποῖ χρῆν ἀναμεῖναι; δηλ. ἐς τίνα χρόνον; Ἀριστοφ. Λυσ. 526:—ἀπολ., περιμένω, διαμένω, Ἑρμῆς.. κοὐκέτ' ἀμμένει Σοφ. Ἠλ. 1397, πρβλ. 1389, Ἀριστοφ. Βάτρ. 175· μετὰ μετοχ., πεινῶν ἀναμ. ὁ αὐτ. Σφ.777. **2)** περιμένω, ὑπομένω, τι Ξεν. Ἀπομ. 2.1,30, Συμπ. 4. 41. **3)** ἀναβάλλω, βραδύνω, ὁ αὐτ. Κύρ.1. 6, 10· μετ' ἀπαρ. Δημ. 411. 5.

ἀναμερίζω, διαιρῶ, μέσ. διαμερίζομαι, «ἀναδάσασθαι, Ἀττικῶς· ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς» Μοῖρ. 87.

ἀναμέρισις, ἡ, διαμέρισις, «ἀναμέρισις χρόνου» Ἰωάν. Λυδ. π. μην. 4. 66.

ἀναμερισμός, ὁ, διαμερισμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ..7.110.

ἀνά-μεσος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ἐν τῷ κέντρῳ χώρας τινός, Λατ. mediterraneus, πόλεις ἀνάμεσοι Ἡρόδ. 2.108.

ἀνάμεστος, η (;), ον, πλήρης, «γεμᾶτος», σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη (κατὰ Δινδόρφιον **ἀνάμεστοι**) Εὔπολ. ἐν «Αἰξί» 16,—ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον ἀνάμεστος Δημ.779. 25.

ἀναμεστόω: μέλλ. **-ώσω**, πληρῶ ἐξ ὁλοκλήρου, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ.1084, ἐν τῷ παθ.

ἀναμεταξύ, ἐπίρρ., ἀνὰ μέσον, μεταξύ, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 2, πρβλ. 7.

ἀναμετεωρίζομαι, γίνομαι μετέωρος, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. σ. 44.

ἀναμετρέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀναμετρῶ πάλιν τὴν ὁδὸν ἣν διῆλθον καὶ ἄλλοτε· διέρχομαι, παρέρχομαι, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, «τὸ δὲ **ἀναμετρήσαιμι** ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς μὴ δυνάμενον μεθερμηνευθῆναι· δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ δὶς μετρῆσαι ληφθῆναι ἡ λέξις· ἐμέτρησε γὰρ αὐτὴν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ πρῶτον ὅτε εἶδε (τὴν Χάρυβδιν) ἀναρροιβδήσασαν» κτλ. (Εὐστ.), Ὀδ. Μ. 428· οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ; δὲν θὰ μᾶς δείξῃς τὴν ῥάχιν σου; Ἀριστοφ. Ὄρν.1020· πόνοισι πόνους ἀν., ὅ ἐ. διέρχομαι διαδοχὴν κόπων, Συλλ. Ἐπιγρ. 987:—Παθ., ἀν. κύκλῳ, ἐπανέρχεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Πλάτ. Τίμ. 39Β. **2)** ἀνακεφαλαιῶ, Εὐρ. Ὀρ. 14, ἐν μέσῳ τύπῳ. **II.** μετρῶ ἐκ νέου, «ξαναμετρῶ», τὸ ὕδωρ Ἱππ. π. Ἀέρ. 285. **2)** μετρῶ τι ἐπιμελῶς, λαμβάνω τὸ μέτρον τινός, Ἡρόδ. 2.109· ἀν. τὸ ὅλον Ἀριστ. Φυσ. 4.12, 8· τινί τι, τὸ ἓν διὰ τοῦ ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 531Α:—συχνότερον ὡς μέσ., ἀν. γῆν Ἀριστοφ. Νεφ. 205· ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σάς, ἀνεμέτρησα τὰς φρένας σου, Εὐρ. Ἴων 1271· γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον ὁ αὐτ. Ἠλ.. 52. **3)** ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ εἴς τινα, μετρῶ εἴς τινα δάκρυ, δηλ. πληρώνω εἰς αὐτὸν τὸν φόρον δακρύων, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 346.

ἀναμέτρησις, εως, ἡ, καταμέτρησις, τῆς γῆς Στράβ.11. **2)** ἐκτίμησις πράγματός τινος παραβαλλομένου πρός τι, «εἰ μὴ πρὸς ἀργύριον πολὺ μηδὲ χρυσίον τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται τὴν ἀναμέτρησιν» Πλουτ. Σόλων 27.

ἀναμετρητής, ὁ, ὁ ἀναμετρῶν τι, μετρητής, Φώτ.

ἀναμηλόω, «ἀναμηλῶσαι· μήλῃ ἀναγλύψαι» Ἡσύχ.

ἀναμηρυκάομαι ἢ **ἀναμᾱρ-**, ἀποθ., ἀναμασῶμαι, κοιν. «μαρκιῶμαι», Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 390F, Λουκ. Ἀλεκτρ. 8.

ἀναμηρύκησις, ἡ, τὸ ἀναμηρυκᾶσθαι, Ἀριστέας Ἱστ. Ο', σ.18.

ἀναμηρύομαι, ἀποθ., περιτυλίσσω, ἀνασύρω, ὡς ἐπὶ κλωστῆς, Πλούτ. 2. 978D.

ἀνάμῑγα, ποιητ. **ἄμμιγα**, ἐπίρρ. **ἀναμίξ**, Σοφ. Τρ. 839, Συλλ. Ἐπιγρ.1448· μ. δοτ. ἄμμιγα παύροις ἄπλετοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 573, Ἀνθ. Π.7.12: ὡσαύτως, μ. γεν., Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων αὐτόθι 22.

ἀνάμιγδα, = **ἀναμίξ**, Σοφ. Τρ. 519.

ἀναμίγδην, ἀμμίγδην, ἀναμεμιγμένως, Νικ. Θ. 912.

ἀναμῐγή, ἡ, ἀνάμιξις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θ. 330.

ἀναμίγνῡμι καὶ **-ύω**, ποιητ. **ἀμμίγνυμι**, Βακχυλ. 26: ποιητ. ἀόρ. μετ. **ἀμμίξας** Ἰλ. Ω. 529· πρβλ. **ἀναμίσγω.** Ἀναμιγνύω, συμμιγνύω, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν, ἀνέμιξαν, ἐν τμήσει, Ὀδ. Δ. 41· πάντα τὰ κρέα Ἡρόδ. 4. 26, καὶ Ἀττ.. κάμοὶ ,

μάναμίγνυσθαι (ὅ ἐ. μὴ ἀναμ-) τύχας τὰς σὰς Εὐρ. Ἰκ. 591. **II.** συχνάκις ἐν τῷ παθητ., ἀναμιγνύομαι μετ' ἄλλων, πάντες ἀναμεμιγμένοι Σοφ. Ἠλ. 715· τοῖσι ... ἔθνεα πολλὰ ἀναμεμίχαται Ἡρόδ. 1. 146· Κάδμου παισὶν ἀναμεμιγμέναι Εὐρ. Βάκχ. 37· πάντες ἀλλήλοις Ἀριστ. Πολιτ. 6. 4, 19· ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν, πρβλ. Πλάτ. Φίλ. 48A; Ξεν. Ἀν. 4. 8, 8:—ὡσαύτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μάραγνα δ' ἀμμεμίξεται (ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται) Αἰσχύλ. Πέρσ. 1051. **2)** ἑνοῦμαι μετὰ συνοδείας τινός, ὡς δὲ ἀνεμίχθημεν Δημ. 1259. 7: ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν, Πλουτ. Νουμ. 20.

ἀναμικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναμίγνυμι**, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. τόμ. 5, σ. 51.

ἀνα-μικτός, ή, όν, ἀναμεμιγμένος, Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 415.

ἀν-άμικτος, ον, ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος, Ὠριγέν. κατὰ Μαρκίωνος 3. σ. 78, Wetst.

ἀ-ναμίλλητος, ον, ἀδιαφιλονείκητος, «ἀναμίλλητον, ἀφιλονείκητον καὶ ἀναμφίλεκτον» Ἡσύχ., ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει: **ἀφιλόνεικος**, οὐχὶ ὀρθῶς.

ἀναμιμέομαι, γραπτ. **ἀπομιμέομαι** ἐν Πλουτ. Ἠθ. σ. 303A.

ἀναμιμνήσκω: μέλλ. **ἀναμνήσω**, ποιητ. **ἀμμνήσω**: (ἴδε **μιμνήσκω**). Ἐπενθυμίζω τινὰ περί τινος πράγματος, μετὰ διπλ. αἰτ., ταῦτά μ' ἀνέμνησας Ὀδ. Γ. 211, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 140, Σοφ. Ο. Τ. 1133, Θουκ. 6. 6· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. πράγμ., ἀν. τινά τινος Εὐρ. Ἄλκ. 1045, καὶ Πλάτ. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἐπενθυμίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Πινδ. Π. 4. 96· οὕτως, ἀναμνῆσαί τινα ἵνα .. Δημ. 230. 26. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, μνημονεύω, ἀναφέρω, Ἀντιφῶν 120. 26, Δημ. 299. 8. **II.** ἐν τῷ παθητ., ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, μ. γεν., ἀναμνησθέντες τοῦ χρησμοῦ Ἡρόδ. 2. 151, Θουκ. 2. 54, κτλ., σπανιώτερον μ. αἰτ., ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην Ἀριστοφ. Βάτρ. 661, Πλάτ. Φαίδων 72E, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 26· μετὰ προθ., περί τι Πλάτ. Πολ. 329A: ἑπομένης ἀναφορικῆς προτάσεως, ἀναμνησθέντας, οἷα ἐπάσχετε Ἡρόδ. 5. 109· ἀναμν. ὅτι .., κτλ., Θουκ. 2. 89, κτλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 51, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 552. Πρβλ. **ἀνάμνησις, μνήμη** I. 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 112 κἑξ.

ἀναμίμνω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναμένω**, μετ' αἰτ., Ἰλ. Λ. 171· ἀπολ. Π. 363.

ἀναμινυρίζω, ᾄδω ἀσθενῶς, μετὰ χαμηλῆς καὶ κλαυθμηρᾶς φωνῆς, Πρωτ. παρ' Ἀθην. 176B.

ἀναμινύρομαι = τῷ προηγ., «τραγῳδίαν ἀναμινύρῃ, οὐ θελκτήριον ᾠδὴν» Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 21.

ἀναμίξ, ἐπίρρ., ἀναμεμιγμένως, πρὸ τοῦ δὲ ἀναμὶξ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα Ἡρόδ. 1. 103· ἀναμὶξ τεταγμένοι Θουκ. 3. 107.

ἀνάμιξις, εως, ἡ, τὸ ἀναμιγνύεσθαι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 4· ἐπικοινωνία, Πλουτ. Νουμ. 17.

ἀναμίσγω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἀναμίγνυμι**, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα Ὀδ. Κ. 235· **ἀμμίσγω** Ἐμπεδ. 47 Sturz.:—Μέσ., ἀναμιγνύομαι, ἔρχομαι εἰς σχέσεις, οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι Ἡρόδ. 1. 199.

ἀναμισθαρνέω, ἐκ νέου ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, Κωμ. Ἀνών. 302*, Πλουτ. Νικ. 2. Ἴδε ἔκδ. Κοραῆ τόμ. 3. σ. 410 ἐν ὑποσημ.

ἀναμισθόομαι, παθ., μισθοῦμαι, ἐνοικιάζομαι ἐκ νέου, Πίνακ. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 111.

ἀναμίσθωσις, ἡ, ἡ ἐκ νέου μίσθωσις, Ἐπιγρ. Ἱεροῦ Ποσειδῶνος ἐν Καρίᾳ, L. et W. 483.

ἄναμμα, ατος, (ἀνάπτω) πᾶν τὸ ἀνημμένον, ἀνημμένη, φλεγομένη ὕλη, π. χ. ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος περιγράφεται ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν ὡς ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλάττης Πλούτ. 2. 890A, Διογ. Λ. 7. 145: τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Στοβαῖος ἀποδίδει εἰς τὸν Ἡράκλειτον καὶ τὸν Ἑκαταῖον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 526.

ἀν-άμμᾰτος, ον, (ἅμμα) = ἄνευ ἁμμάτων, κόμβων, Ξεν. Κυν. 2. 4.—«ἀνάμματοι, ἅμματα μὴ ἔχοντες» Ἡσύχ.

ἀνάμνησις, εως, ἡ, (ἀναμιμνήσκω) ἐνθύμησις, ἡ δύναμις τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα Πλάτ. Φαίδων 72E, 92Δ, Φίλ. 34C, καὶ ἀλλ., Ἀριστ. Περὶ μνήμης, ἔνθα διακρίνεται ἡ **ἀνάμνησις** τῆς **μνήμης**, τοῦ μνημονικοῦ δηλ., ἴδε **μνήμη** I. 2·— σημαίνει προσέτι ἀνακεφαλαίωσιν: παλλιλογία δ' ἐστὶ σύντομος ἀνάμνησις Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 21: — ἀναμνήσεις θυσιῶν, ἐνθύμησις τῶν εὐχῶν, ἤτοι «ταξιμάτων,» πρὸς τέλεσιν θυσίας, Λυσ. 194. 22.— Κατὰ τί δὲ διαφέρει τῆς **ὑπομνήσεως** λέγει ἡμῖν ὁ Ἀμμώνιος: «ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει· ἀνάμνησις γάρ ἐστιν ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ»:— ὁ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων, ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλ. Οἴκου ἐν Βυζαντίῳ, ὅςτις ἀνέγραφε καὶ ἀνεμίμνησκε τὸν βασιλέα τοὺς ἐν στρατείαις καὶ ἀλλαχοῦ ἀριστεύσαντας ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμάς, Κωδινός. Ἴδε Δουκάγγιον.

ἀναμνηστικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἱκανὸς νὰ ἀναμιμνήσκηται εὐκόλως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μνημονικός**, (ὅπερ σημαίνει τὸν ἔχοντα σταθερὰν καὶ παραμένουσαν μνήμην), οὐ γὰρ οἱ αὐτοί εἰσι μνημονικοὶ καὶ ἀναμνηστικοί, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραδεῖς, ἀναμνηστικώτεροι δὲ οἱ ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς Ἀριστ. Περὶ Μνήμ. 1. 1., 2. 24.

ἀναμνηστός, όν, ὃν τις δύναται νὰ ἀναμνησθῇ,— τὸ ἀναμνηστόν, τὸ δυνάμενον νὰ ἔλθῃ ἢ τὸ ἐρχόμενον εἰς τὴν μνήμην, Πλάτ. Μένων 87B.

ἀναμοιρία, ἡ, ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἴσου, μεταγ.

ἀναμολεῖν, ἀνέμολον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει (πρβλ. **βλώσκω**), διέρχομαι, (ἐν τμήσει) ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν Εὐρ. Ἑκ. 928.

ἀναμολύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μολύνω**, Φερεκρ. Ἄδηλ. 4; πρβλ. Πλούτ. 2. 580F.

ἀναμονή, ἡ, τὸ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένειν, ὑπομονή, Ἰαμβ. Βίος Πυθ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1101.—«ἀναμονή, μακροθυμία» Ἡσύχ.

ἀναμόργνυμι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἐνομόργνυμι** ἐν Πλουτ. Κικ. 32.

ἀναμορμολύττομαι, ἐμβάλλω τινὶ τρόμον, φοβῶ, Θεοφύλακτ. Σιμ. Ἱστ. 125B.

ἀναμορμύρω, μεγάλως καὶ ἠχηρῶς θορυβῶ, παταγῶ, ἀναβράζω, πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε, περὶ τῆς Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ. 238· ἴδε **ἀναμαρμαίρω**.

ἀναμορφόω, ἀναμορφώνω, σχηματίζω ἐκ νέου, ἀνακαινίζω, Ἐκκλ. **2)** μεταμορφώνω, εἴς τι Φιλόστ. 869.

ἀναμόρφωσις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, Κύριλλ.

ἀναμορφωτής, ὁ, ὁ ἀναμορφῶν, καθ' Ἡσύχ. «εἰδοποιός».

ἀναμοχλεύω, κινῶ ἢ ἐγείρω διὰ μοχλοῦ, βιάζω, ἀναμοχλεύειν πύλας Εὐρ. Μήδ. 1317, ἔνθα ἴδε Πόρσ. (1314)·— ἀνακινῶ, ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον Λουκ. Χάρ. 4: — μεταφ., τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; Ἡλιοδ. Αἰθ. τόμ. Α'. σ. 13 ἐν τέλει, ἔκδ. Κοραῆ.

ἀναμόχλευσις, εως, ἡ, ἀνακίνησις, ἀνατροπή, Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τόμ. 2. σ. 442.

ἀναμπέχονος, ὁ ἄνευ ἀμπεχόνης, ἐπανωφορίου, ἐπὶ γυναικός, Πυθαίνετος παρ' Ἀθηναίῳ 13, 589F.

ἀν-αμπλάκητος, ον, ὁ μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, κῆρες ἀν., «ἀπλάνητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Τ. 472, ἔνθα (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου) ἤδη ἀναγινώσκεται **ἀναπλάκητοι**. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **2)** ὁ ἄνευ ἀμπλακήματος, ἀναμάρτητος, ἄπταιστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 344, Σοφ. Τρ. 120.

ἀν-άμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, ἄνευ ἄμπυκος, κεφαλοδέσμου, ταινίας, Καλλ. εἰς Δήμ. 124.

ἀναμυλλαίνω, «ἀναμυλλᾶναι· ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι» Ἡσύχ.

ἀναμυρίζω, χρίω ἐκ νέου διὰ μύρου, «ξαναμυρώνω,» ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸ βάπτισμα χρίσματος, Ἐκκλ.: — ὡσαύτως τὸ οὐσιαστ. **ἀναμυρισμός**, ὁ.

ἀναμυρισάμενος, «χρηματισάμενος» Ἡσύχ.

ἀναμυχθίζομαι, ἀποθ., ἀναπέμπω βαθὺν στεναγμόν, οἰμώζω, ὀδύρομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 743· πρβλ. **μυχθίζω**.

ἀναμύω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀναβλέπω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **συμμύω**, Α. Β. 391, «τάχιον ἢ ἀναμύσαι τινά» Εὐστ. Πονημ. σ. 6. 7: — Οὐσιαστ. **ἀνάμυσις, εως**, ἡ, τὸ ἄνοιγμα, «ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάμυσις» Εὐστ. Πονημ. σ. 163. 50.

ἀν-αμφ-ήριστος, ον, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφίβολος, ὡς ὁ Schneid. ἐν Τίμωνι παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Ρ. 1. 224· ἄλλοι ἔχουσιν **ἐπαμφήριστος**.—Ἐπίρρ. **-τως** Κλήμ. Ἀλ. 378.

ἀναμφίαστος, = **ἀναμφίεστος**, ὃ ἴδε, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 58. 8.

ἀν-αμφίβολος, ον, ὁ μὴ ἀμφίβολος, βέβαιος, θετικός, νίκη Διον. Ἀλ. 3. 57.—Ἐπίρρ. **-λως** Λουκ. Γυμν. 24.

ἀναμφίδοξος, ον, ὁ μὴ ἀμφίδοξος, ὁ μὴ ἔχων διαφωνούσας (ἢ ἀντιδοξούσας) ἰδέας· — ἐπίρρ. **ἀναμφιδόξως**, μεταγεν.

ἀν-αμφίεστος, ον, ὁ μὴ ἠμφιεσμένος, ἐνδεδυμένος, «γυμνὴν οἱονεί πως καὶ ἀναμφίεστον τὴν ἀλήθειαν» Κύριλ. Ἀλ. Ὁμιλ. Πασχ. 22, σ. 273.—Ἐπίρρ. **-στως**, μονονουχὶ γυμνῶς καὶ ἀναμφιέστως Ἰουλιαν. σ. 318.

ἀν-αμφίλεκτος, ον, = τῷ ἑπομ., τιμὴ Διον. Ἀλ. 9. 44, πρβλ. Λουκ. Ρητορ. διδασκ. 15, Λογγῖν., κτλ.— Ἐπίρρ. **-τως** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 5.

ἀν-αμφίλογος, ον, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφίβολος, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 34, Συμπ. 3. 4· ἐν τῷ ὑπερθετ.—Ἐπίρρ. **-γως**, ἄνευ φιλονεικίας, ἄνευ ἀντιλογίας, προθύμως, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 44· ἀδιαφιλονεικήτως, ἄνευ συζητήσεως, ὁ αὐτ. Ἀγησ. 2. 12.

ἀν-άμφιος, ον, ὁ ἄνευ ἀμφιέσεως, ἀναμφίεστος, Συμ. Μάγ. παρ' Ἀλλατ. Διατρ. π. Συμ. 134 Βοασσ.

ἀν-αμφισβητήσιμος, ον, μὴ ἐπιδεχόμενος ἀμφισβήτησιν, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ.

ἀν-αμφισβήτητος, ον, μὴ ἐπιδεχόμενος συζήτησιν, βέβαιος, τεκμήρια Θουκ. 1. 132· ἀναμφισβήτητα τἀριστεῖα τῆς ναυμαχίας ἔλαβον Λυσ. (Ἐπιτ.) 194. 34· ἀναμφ. ἡ κρίσις Ἀριστ.

Πολιτ. 3.13. 5· ἀν. καὶ φανερὰ ἡ ὑπεροχὴ αὐτόθι 7.14, 2· ἀν. χώρα, τόπος περὶ οὗ οὐδεμία ὑπάρχει φιλονεικία, ὅ ἐ. καλῶς ἐγνωσμένος, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6. II. ἐνεργ., ἐπὶ προσώπων, ἄνευ φιλονεικίας ἢ λογομαχίας, ἀναμφισβήτητοι τὸν ἅπαντα χρόνον διετελέσαμεν Ἰσαῖος 74. 5: — Ἐπίρρ., ἀναμφισβητήτως πιστεύειν τινὶ Ἀντιφῶν 131.16, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 305D, καὶ ἀλλ.

ἀναμωκάομαι, ἀποθ., χλευάζω, περιγελῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ.1358.

ἀν-ανάγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστός, προαιρετικός, Ἀρρ. Ἐπικτ.1. 6, 40, κτλ.

ἀνανδρία, (ἐν τοῖς χειρογρ. ἐνίοτε ἐσφαλμ. -εία καὶ Ἰων. -ηΐη) ἡ, ἔλλειψις ἀνδρότητος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290, Εὐρ. Μήδ. 466, Πλάτ., κτλ. 2) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνάνδρου, δειλία, Αἰσχύλ. Πέρσ.755, Εὐρ. Ὀρ.1031, Θουκ.1. 82, Ἀνδοκ. 8. 22, κτλ.· ἀνανδρίᾳ χερῶν Εὐρ. Ἰκ. 314. II. ἡ κατάστασις τῆς ἀνυπάνδρου γυναικός, αἱ δὲ ἀνανδρίαν ἀντὶ τοιούτων ἑλόμεναι γάμων Πλούτ. 2. 302F.

ἀνανδριεῖς, οἱ, εὐνοῦχοι παρὰ Σκύθαις οὕτω καλούμενοι οἳ «καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται καὶ ὡς γυναῖκες διαλέγονται» Ἱπποκρ. π. Ἀέρ. 293· ἴδε λ. ἐναρέες.

ἀνανδρόομαι, παθ., καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς σαρκικὴν μῖξιν, Ἱππ. Ἀέρ. 294.

ἄνανδρος, ον, (ἀνήρ). I. = ἄνευ ἀνδρός, δηλ. συζύγου, ἐπὶ ἀγάμων γυναικῶν καὶ ἐπὶ χηρῶν, Τραγ., π. χ. Αἰσχύλ. Ἰκ.287, Πέρσ. 289, Σοφ. Ο. Τ.1506 κτλ. καὶ παρὰ πεζοῖς ὡς Ἱππ. 592,18, Πλάτ. Νόμ. 930C. 2) = ἄνευ ἀνδρῶν· χρήματα ἄνανδρα Αἰσχύλ. Πέρσ.166· πόλις Σοφ. Ο. Κ. 939· ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου (πρόληψις, = ὥστε εἶναι ἄνανδρον) Αἰσχύλ. Πέρσ. 298. II. ὁ μὴ ἀνδρεῖος, δειλός, Ἡρόδ.4.142, Πλάτ. Γοργ. 522E, καὶ ἀλλ.· τὸ ἄνανδρον = ἡ ἀνανδρία, Θουκ. 3. 82. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνάρμοστος εἰς ἄνδρα, δίαιτα Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. 3) Ἐπίρρ. ἀνάνδρως, ἀντίθ. τῷ ἀνδρικῶς, Ἀντιφῶν 116. 2, Πλάτ. Θεαίτ. 177B.

ἀνάνδρωτος, θηλ. ἐστερημένη, ἔρημος ἀνδρός, εὐναὶ Σοφ. Τρ.110.

ἀνανεάζω, μέλλ. -άσω, ἀνανεάζω ἐμαυτόν, ἀνηβῶ, καθίσταμαι πάλιν νέος, νῦν σὸν ἔργον ἐστ', ... πάλιν ἀνανεάζειν, παρέχειν σεαυτὸν νέον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 593·— μεσ. ἀνανεάζεσθαι αὐτὸν .. Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 2. 6. σ. 239. 4.

ἀνανέμω, ποιητ. ἀννέμω, διανέμω ἐκ νέου, ὡς τὸ ἀναδατέομαι (πρβλ. ἀνανομή). II. κατὰ μέσον τύπον, ἀριθμῶ, «λογαριάζω», καταλέξει ἑωυτὸν μητρόθεν καὶ τῆς μητρὸς ἀνανεμέεται τὰς μητέρας (Ἰων. μέλλ.) Ἡρόδ.1.173. 2) ἀπαγγέλλω, ἀναγινώσκω, τὸ πλεῖστον, Δωρ., «ἀνανέμειν· ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν· οὕτως Ἐπίχαρμος· Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν» Ζωναρ. 203, Θεόκρ.18. 48, ἔνθα ἴδε Τούπιον.

ἀνανέομαι, ποιητ. ἀννέομαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω, οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται (ποιητ. ἀντὶ ἀνανεῖται) ἠέλιος Ὀδ. Κ.192.

ἀνανεόομαι, μέλλ. -ώσομαι, Πολύβ.: ἀόρ. ἀνενεωσάμην Θουκ. 5. 43, 46, ποιητ. ἀπαρ. ἀννεώσασθαι, ἴδε κατωτέρ. Ἀνανεώνω, ἀν. τὸν ὅρκον Θουκ. 5.18· τὴν προξενίαν 5. 43· τὰς σπονδὰς 5. 80· φιλίαν 7. 33, Δημ. 660.17· ὁμόνοιάν τινι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284.1· συμμαχίαν, συνθήκας, κτλ., Πολύβ., κτλ. II. κἀννεώσασθαι λόγους, ἀναζωπυρῆσαι, εἰς μνήμην ἀνακαλέσαι (καθ' Ἕρμαν. ἀντὶ τοῦ καὶ νεώσασθαι), Σοφ. Τρ. 396, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ.722, Πολύβ. 5. 36,7.— Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., Ἑβδ. (Ἰὼβ λγ', 24), Συλλ. Ἐπιγρ. 8622, κτλ.

ἀν-άνετος, ον, ὁ ἄνευ ἀνέσεως, ὁ μηδέποτε ἡσυχάζων, Πορφυρ. Εἰσαγ. σ.19.

ἀνάνευσις, εως, ἡ, (νέομαι) ἐπάνοδος, ἀναβίωσις, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν Ψαλμ. 72. 4. 2) κίνησις πρὸς τὰ ἄνω, Ἀθήν. μηχαν. 6: = ἀνάδυσις ἐν τῷ βαπτίσματι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατάδυσις. II. (νεύω) ἄρνησις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κατάνευσις, Εὐστ. Πονημ. 80. 5.— τὸ πρὸς τὰ ἄνω στρέφειν τὸ ὄμμα: «ἡ πρὸς τὰ θεῖα φῶτα .. ἀνάνευσις» Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερ.15, 3. σ.166.

ἀνανευστικῶς, ἐπίρρ. ἀρνητικῶς, τοῖς μὲν συγκαταθετικῶς, τοῖς δὲ ἀνανευστικῶς Ἀρρ. Ἐπίκτ.1.14, 7.

ἀνανεύω: μέλλ. -νεύσομαι Πλάτ. Πολ. 350E, -νεύσω Λουκ. πρὸς Κρόν.1: ἀόρ. ἀνένευσα, κτλ.: (ἴδε νεύω), κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς σημεῖον ἀρνήσεως, δεικνύω σημεῖα ἀρνήσεως, ἀντίθ. τῷ κατανεύω ἢ ἐπινεύω, ὡς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθ. Ἰλ. Ζ. 311· ἀνένευε καρήατι Χ. 205· ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Ὀδ. Ι. 468· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε Φ.129· οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 5. 51, Ἀριστοφ. Λυσ.126, Πλάτ., κτλ. 2) μετ' αἰτ. πράγματος, ἀρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι νὰ πράξω τι, ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν Ἰλ. Π. 250· οὕτω μετ' ἀπαρ. μέλλ. σόον δ' ἀνένευε μάχης ἐξαπονέεσθαι Π. 252. 3) μεταγεν. μετὰ γεν. πραγμ., στρέφομαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι, Ἀλκίφρ. 3. 53· ἀπό τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 26, 3. 4) ἁπλῶς, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, Κύριλλ. II. ἐν γένει, κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, κρατῶ αὐτὴν ὑψηλὰ ἐντεῦθεν, ἀνανενευκώς, ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἔχων αὐτὴν ὀρθίαν, Πολύβ. 18.13, 3, πρβλ.1. 23, 5.

ἀνανέω: μέλλ. -νεύσομαι, ἀναθέω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Λατ. emergere, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 20: ἐντεῦθεν, ἀναλαμβάνω, Δίων Χρυσ.

ἀνανέω, ἐξ οὗ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ: «ἀνανέσαι, καταστῆσαι, Κρῆτες» καὶ «ἀνανῆσαι, σφάξαι».

ἀνανέωμα, τό, = τῷ ἑπομ. Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. σ. 314.

ἀνανέωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ξυμμαχίας Θουκ. 6. 82· ἀνανέωσις ἀγώνων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2932, πρβλ. Διόδ. 5. 67.

ἀνανεωτέος, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀνανεόω, Γλωσσ.

ἀνανεωτής, ὁ, ὁ ἀνακαινιστής, ὁ ἀνανεῶν, ὁ ἀναζωπυρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. I. 2804.

ἀνανεωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεώνῃ, νὰ ἀναζωπυρῇ, τινὸς Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ.11. 417.

ἀνανηπιόομαι, παθ., γίνομαι πάλιν νήπιον, Λατ. repuerascere, «ξαναμωραίνω» Γαζῆς ἐν μεταφρ. Κικ. Κάτων. Πρεσβυτ. 23.

ἀνανήφω, ἐπανέρχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», Ἀριστ. Θαυμ.178· ἐκ μέθης Διον. Ἀλ. 4. 35:—ἔρχομαι εἰς τὰ λογικά μου, Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. Β', 6', 26. 2) μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς νηφαλιότητα, Λουκ. Δὶς κατηγ.17.

ἀνανήχομαι, ἀποθ., = ἀνανέω, ἐπιπλέω, ἐν τοῖς ὑγροῖς πολὺν χρόνον ἀνανήχεται τὰ ἔντομα τῶν ζῴων Ἀριστ. Περὶ ἀναπν. 9. 8, Πλούτ. 2. 985B:—μεταφ., ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι τὴν ὑγείαν μου, ἐκ νόσου λοιμώδους ἀν. Παυσ.7.17, 2.

ἀνάνηψις, εως, ἡ, ἀνάρρωσις, ἀναζωογόνησις, Ἐκκλ.

ἀνανθέω, ἀνθίζω ἐκ νέου, ἐξακολουθῶ θάλλων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3.

ἀν-ανθής, ές, ἄνευ ἄνθους, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.19, 1· μεταφ., ὁ μὴ ὢν πλέον ἐν ἀκμῇ, ὁ ἀπολέσας τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ ... οὐκ ἐνίζει Ἔρως Πλάτ. Συμπ. 196B.

ἀν-άνιος, ον, ὁ ἄνευ ἀνίας, ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ἀνίαν,— «ἀνάνιος, ἀβλαβής, ἢ ὑπερήφανος, ἢ ἄλυπος» Ἡσύχ.,— «ἀνάνιον, ἄλυπον· κατὰ στέρησιν τῆς ἀνίας· ἀβλαβές.—καὶ ἀνάνιος, ὑπερήφανος, ἀλύπητος, καὶ (ἐπίρρ.) ἀνανίως, τὸ ἀλύπως» Ἐτυμ. Μ. 97. 43: πρβλ. ἀνήνιος.

ἀνανίσσομαι, ἀποθ., = ἀνανέομαι, Ὀππ. Ἁλ. 5. 410.

ἀνανοέω, ἀναλογίζομαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, «παρθένοις γὰρ τὴν ἑαυτοῦ παρθένον ἀνανοῶν ἔκλαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ» Θεοδ. Προδρ. 8, σ. 350· καὶ μέσον, Ψευδο-Καλλισθ.

ἀνανομή, ἡ, ἐκ νέου διανομή, «ἀνανομήν· ἀναδασμόν· ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν, Εὐριπίδης Τημένῳ» Ἡσύχ. Ἀποσπ. Εὐρ. Τήμεν. 20.

ἀνανοσέω, νοσῶ πάλιν, πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον, μεταφ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 6, 1.

ἄν-αντα, ἐπίρρ., ἀνωφερῶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κάταντα (ὃ ἴδε), πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον Ἰλ. Ψ.116.

ἀν-ανταγώνιστος, ον, ὁ ἄνευ ἀνταγωνιστοῦ, ἄνευ ἀγῶνος, Θουκ. 4. 92· ἀναντ. εὔνοια, ἀδιαφιλονείκητος, ἀμιγής, ὁ αὐτ. 2. 45:—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2.1128B. II. πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνταγωνισθῇ, ὁ αὐτ. Φωκ. 14, κτλ.: — «ἀκαταμάχητος» (Σουΐδ.), «ἀήττητος» (Ἡσύχ.)

ἀν-αντάλλακτος, ον, δι' ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀποδώσῃ ἀντάλλαγμα, Γλωσσ.

ἀν-ανταπόδοτος, ον, ὁ ἄνευ ἀποδόσεως: τὸ ἀνανταπόδοτον· ὑποθετικὴ πρότασις ἄνευ τῆς ἀκολουθούσης ἀποδόσεως, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 468, κτλ., ἴδε Γρηγ. Κορ. σ. 47.

ἀνάντης, τὸ οὐδ. ἄναντες (ἀνά, ἀντάω) ἀνωφερής, ἀπότομος, ἀντίθ. τῷ κατάντης, χωρίον Ἡρόδ. 2. 29· πεδία Ἱππ. Ἀέρ. 292· ὁδὸς, ἀνάβασις Πλάτ. Πολ. 364D, 515E· πρὸς ἄναντες ἐλαύνειν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κατὰ πρανοῦς («τὸν κατήφορον»), Ξεν. Ἱππ. 3. 7, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτειῶν, πρὸς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῶν πολιτειῶν μας, ὁ αὐτ. Πολ. 568C· πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη ὁ αὐτ. Νόμ. 732C.

ἀν-αντίβλεπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ, Πλούτ. 2. 67B.

ἀν-αντίθετος, ον, πρὸς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀντείπῃ, Ὀλυμπιόδ., Σιμπλίκ.—Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν.

ἀν-αντίλεκτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντιλογίαν, Κικ. π. Κόϊντ. ἀδελφ. 2.10, Λουκ. Εὐν.13.— Ἐπίρρ. -τως Στράβ. 622.

ἀν-αντίρρητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν, ἀναμφισβήτητος, Πολύβ. 6.7, 7., 28.11, 4: ἀναμφίλογος, ἐναργής, λόγοι Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8.160.— Ἐπίρρ. -τως Πολύβ. 23. 8, 11.

ἀν-αντίτυπος, ον, μὴ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ μὴ ἀνθιστάμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 411.

ἀναντιφωνησία, ἡ, τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, δηλ. μὴ ἀποκρίνεσθαι, Κικέρ. πρὸς Ἀττ.15.13, 2.

ἀν-αντιφώνητος, ον, ὁ μὴ ἀντιφωνηθείς, ὁ μὴ λαβὼν ἀπόκρισιν, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 6.1, 23.

ἀν-αντλέω, ἀνέλκω ἢ ἐξάγω τὸ ὕδωρ δι' ἀντλίας, «πρὸς τοὺς ἐν ταῖς σύριγξιν ἀπαντῶντας ποταμοὺς πολλάκις τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναντλοῦντων κοχλίαις» Στράβ. 147· ἐπιχέω τι ἐπὶ ἑτέρου, ἐπὶ μέθη ἄλλην μέθην Κλήμ. Ἀλ. 182: — μεταφ., = ἐξαντλῶ, διεξέρχομαί τι ἀκριβῶς μεθ' ὑπομονῆς, Λατ. exantlare, πόνους Διον. Ἀλ. 8. 51.

ἄναξ [ᾰ], **ἄνακτος** [πρβλ. "Ανακες], ὁ: σπανίως θηλ. **ἄναξ** ἀντὶ **ἄνασσα**, Πινδ. Π. 12. 6, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 379, πρβλ. Ἕρμανν. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 58: (κυρίως = **Ϝάναξ**, ἴδε **ἀνάσσω**). Κύριος, δεσπότης (ἴδ. ἐν τέλ.), καὶ ἀποδίδοται, **1**) εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἰδίως εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι Ἰλ. Α. 390· καὶ ἀλλ.· ὁ Πύθιος ἄναξ Αἰσχύλ. Ἀγ. 509· ἄναξ Ἄπολλον αὐτόθι 513, Εὐμ. 85, κτλ· ὦναξ Ἄπ. Σοφ. Ο. Τ. 80· ὦναξ, ἄνευ τοῦ Ἄπολλον, Ἡρόδ. 1. 159., 4. 150, καὶ ἀλλ.· εἰς τὸν Δία ὁ Ὅμ. μόνον κατὰ κλητ. Ζεῦ ἄνα Ἰλ. Γ. 351., Π. 233· Ζεὺς ἄναξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 762· ἄναξ ἀνάκτων .. Ζεῦ ὁ αὐτ. Ἰκ. 524· μιᾷ τὸν Δία τὸν ἄνακτα Δημ. 937. 12· εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Αἰσχύλ. Θ. 130· ὦ δέσποτ' ἄναξ, εἰς ἄλλους θεούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 264, Σφ. 875· ὦναξ δέσποτα αὐτόθι Πλ. 748· καὶ ἰδίως εἰς τοὺς Διοσκούρους, πρβλ. **"Ανακες, "Ανακοι**, καὶ εἰς πάντας τοὺς θεοὺς ὁμοῦ· πάντων ἀνάκτων .. κοινοβωμίαν Αἰσχύλ. Ἰκ. 222· — συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. — Ἡ ἀνώμαλος κλητικὴ **ἄνα** εἰς οὐδένα ἄλλον προσφωνεῖται, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς θεούς, ὦναξ εἶναι συχνὸν παρὰ Τραγικ. καὶ Κωμικ. **II**. εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς ἥρωας, ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων ὡς γενικὸς ἀρχηγὸς καλεῖται ἄναξ ἀνδρῶν (οὕτω καὶ ὁ Εὐφήτης ἐν Ἰλ. Ο. 532, ἐνῷ ὁ Ὀρσίλοχος καλεῖται ἄνδρεσσιν ἄν. ἐν Ἰλ. Ε. 546, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 17): — Ὡσαύτως ὡς ἐπώνυμον τιμητικόν, ἀποδιδόμενον εἰς ἄνδρας διακεκριμένους καὶ ὑψηλὴν θέσιν κατέχοντας, οἷον εἰς τὸν Τειρεσίαν, Ὀδ. Λ. 144, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 284· εἰς τοὺς υἱοὺς ἢ ἀδελφοὺς τῶν βασιλέων (οἱ υἱεῖς τοῦ βασιλέως καὶ οἱ ἀδελφοὶ καλοῦνται ἄνακτες Ἀριστ. Ἀποσπ. 483), καὶ ἐν γένει εἰς πάντα ἡγεμόνα ἢ ἄρχοντα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5. 587, Ἀγ. 42, κτλ., πρβλ. Μουσγράβ. Σοφ. Ο. Τ. 85. 911: — βασιλῆϊ ἄνακτι, τῷ βασιλεῖ καὶ κυρίῳ, Ὀδ. Υ. 194, ἴδε Πόρσ. Ὀρ. 348: — ἀποδίδοται δὲ καὶ εἰς τοὺς Ρωμ. αὐτοκράτορας, θεοὶ ἄνακτες Ἐπιγρ. Ἑλλ. 618. 2., 892. 4, καὶ ἀλλ. **III**. ὁ οἰκοδεσπότης, Λατ. herus, dominus, οἴκοιο ἄναξ Ὀδ. Α. 397· ἀμφὶ ἄνακτα κύνες Κ. 216· ἰδίως πρὸς δήλωσιν τῆς σχέσεως μεταξὺ δεσπότου καὶ δούλου, συχν. ἐν τῇ Ὀδ., ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν Εὐρ. Ἱππ. 88· ἐν Ὀδ. Ι. 440, ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, ὡς δεσπότου τῶν ποιμνίων του. **IV**. παρ' Ἀττ. μεταφ., κώπης, ναῶν ἄνακτες, κύριοι τῆς κώπης, τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 378, 383· πύλης ἄναξ, ἐπὶ θυρωροῦ, Σοφ. ἐν Μιλλέρου Συμμίκτοις σ. 32· ἄναξ ὅπλων Εὐρ. Ι. Α. 1260· ψευδῶν ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 447· ὑπήνης Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 4: πρβλ. **ἄνασσα** 3, **ἀνάσσω** II. — Ποιητ. λέξις ἰσοδύναμος τῇ μετέπειτα ἐν χρήσει λέξει **δεσπότης** (ἴδε Εὐρ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἀλλὰ διαφέρουσα κἄπως τῆς λέξ. **βασιλεύς**, ἥτις κυρίως δηλοῖ τὸν πολιτικὸν ἄρχοντα τόπου τινὸς ἢ φυλῆς· ἴδε Γροτ. Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος 2. 84.

ἀναξαίνω, ξαίνω ἐκ νέου, ἀναξαίνω, ἀφαιρῶ τὴν ἐπιδερμίδα ἕλκους ἐπουλωθέντος, μεταφ., ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην, ὡς τὸ Λατ. vulnus refricare, «λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει» Βαβρ. 12. 23, Θεμίστ.: — καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναξαινομένης τῆς διαφορᾶς Πολύβ. 27. 6, 6· εἰς κάκωσιν ἀναξαινόμενον Πλούτ. 2. 610C. — «ἀναξαίνειν, ἀνακινεῖν» Ἡσύχ.

ἀναξέω, ξέω καλῶς, ξέων καθιστῶ λείαν τὴν ἐπιφάνειαν λίθου ἢ ξύλου, στιλβώνω, λίθου ἀνεξεσμένου Ἰωσήπ. Ἀρ. Ι. 13. 6, 6. — **ἀναξῶν = ἀναξέων**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II. 167, ς', 72.

ἀναξηραίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**: ἀόρ. **ἀνεξήρᾱνα**. Ἐπ. ὑποτακτ. **ἀγξηράνῃ**: = καταξηραίνω, ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης .. ἀλωὴν αἶψ' ἀγξηράνῃ Ἰλ. Φ. 347· τὰ ὑποζύγια .. ἀρδόμενα ἀνεξήρηνε [τὴν λίμνην] Ἡρόδ. 7. 109: — Παθ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, κτλ. **2**) μεταφ., καταναλίσκω, δαπανῶ, ἐξαντλῶ, ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραναν ὀδόντες Καλλ. εἰς Δήμ. 114. **II**. Παθ., στεγνώνομαι σπογγιζόμενος μετὰ τὸ λουτρόν, τὴν κεφαλὴν μέντοι ἀνεξηράνθαι χρὴ ὡς οἷόν τε μάλιστα ὑπὸ σπόγγου Ἱππ. π. διαιτ. ὀξέων 395.

ἀναξήρανσις, εως, ἡ, ἀποξήρανσις, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 1, 2.

ἀναξηραντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναξηραίνω, δεῖ ἀναξηραίνειν, Ἰω. Ἀκτουαρ. ἐν Idel. phys. etc. I. σ. 336.

ἀναξηραντικός, ή, όν, ὁ ἀναξηραίνων, ὁ προξενῶν ἀναξήρανσιν, Πλούτ. 2. 624D.

ἀναξηρᾱσία, ἡ, = **ἀναξήρανσις**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 12.

ἀναξηρασμός, ὁ, τὸ ἀναξηραίνειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 200.

ἀναξία, ἡ, (ἀνάσσω) διαταγή, κέλευσμα, ἐντολή, Πινδ. Ν. 8. 18, κατὰ πληθ. **2**) = βασιλεία, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 9.

ἀν-αξία, ἡ, (ἀξία) ἡ ἔλλειψις ἀξίας, «ἀναξιότης,» ἀναξίαν ἔχειν, μὴ ἔχειν ἀξίαν, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 105· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 106.

ἀναξίαλος, ον, ὁ ἀνάσσων τῆς ἁλός, ὁ βασιλεὺς τῆς θαλάσσης, ἀναξίαλος Ποσιδᾶν Βακχυλ. XX. 8.

ἀναξιβρόντας, ὁ, ἄναξ (κύριος) τῶν βροντῶν, ἢ ὁ ἀνάγων τὰς βροντάς, ἐκ τοῦ ἀνάγω, ἀναξιβρόντας ὁ πάντων μεδέων, περὶ τοῦ Διός, Βακχυλ. XVII. 66.

ἀναξι-δώρα, ἡ, «ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ» Ἡσύχ.

ἀναξίμολπος, ον, ὁ ἀνάγων ἢ διεγείρων τὰς μολπὰς (ἐκ τοῦ ἀνάγω), ἀλλ' ἴσως καὶ ὁ ἀνάσσων τῶν μολπῶν, ὁ ἄναξ, ὁ πρωτεύων, (ἐκ τοῦ ἀνάσσω), ἀναξιμόλπου Οὐρανίας ὕμνος Βακχυλ. VI. 10.

ἀν-αξιόλογος, ἀνάξιος λόγου, μηδαμινός, ἀναφέρεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ Διοδώρου.

ἀναξιοπάθεια, ἡ, τὸ ἀναξίως πάσχειν ἢ ἡ διὰ τὸ ἀναξιοπαθεῖν δικαία ἀγανάκτησις, «εἴ τι προπετέστερον ὑπ' ἀναξιοπαθείας δράσειεν» Ἰωσήπ. Ἀρ. Ι. 15. 2, 7.

ἀναξιοπᾰθέω, (παθεῖν) ἀγανακτῶ ὡς παθών τι ἀναξίως, δεινοπαθῶ, Στράβ. 361, Διον. Ἀλ. 4. 11.

ἀναξιό-πιστος, ον, ἀνάξιος πίστεως, Φώτ.

ἀν-άξιος, ον, ὡσαύτως, συχν. παρ' Ἀττ. **-α, ον**. **I**. ἐπὶ προσώπων, ἀνάξιος. ὁ μὴ θεωρούμενος ἄξιος, μετὰ γεν, ἀν. σφέων αὐτῶν, ἑωυτοῦ Ἡρ. 1. 73, 114· ἀνάξιον σοῦ, ὑπέρτερον τῆς σῆς ἀξίας, ἀντιτίθεται δὲ τῷ **κατάξιος**, ὡς: ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ Σοφ. Φιλ. 1009· ἀν. ἐμοῦ, ἀνάρμοστα, Πλάτ. Ἀπολ. 38E, κτλ.: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν, κατὰ τὴν κρίσιν πάντων ἀναξίως (ἀδίκως) δυστυχεῖτε, Σοφ. Ο. Κ. 1446· νικᾶν Πλάτ. Πρωτ. 356A: — Ἐπίρρ., ἐφθάρησαν ἀναξίως ἑωυτῶν Ἡρόδ. 7. 10, 5. **2**) ἀπολ., ἀνάξιος, μὴ ἔχων ἀξίαν, εἰς οὐδὲν χρήσιμος, ἄξιος καταφρονήσεως, «τιποτένιος», αὐτόθι 7. 9, Σοφ. Φ. 439, κτλ.· ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς ὁ αὐτ. Ἠλ. 189: — Ἐπίρρ. **-ίως** ὁ αὐτ. Αἴ. 1432 καὶ ἀλλ. **3**) ὅστις δὲν εἶναι πρέπον ἢ δίκαιον νὰ πάθῃ κακόν τι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 694, Εὐρ. Ἡρακλ. 526, Θουκ. 3. 59. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, παρ' ἀξίαν, πρᾶγμα τοῦ ὁποίου δὲν εἶναί τις ἄξιος, ἀνάξια παθεῖν Εὐρ. Ι. Α. 852, καὶ ἀλλ., Πλάτ. Θεαίτ. 184A· ἀν. παθεῖν τῶν ὑπηργμένων Λυσ. 164. 7. **2**) τὸ ἄνευ ἀξίας, μηδεμίαν ἀξίαν ἔχον· τὸ ἀν. ἀκερδὲς Πλάτ. Ἵππαρχ. 231E.

ἀνάξιος, ον, (ἄναξ) βασιλικός, μεγαλοπρεπής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 630.

ἀναξιότης, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναξίου, ὡς καὶ νῦν, Δαμασκ. 1. 1232A, Νικήτ. Βυζ. 673B.

ἀναξι-φόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσόμενος, ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, «ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσόμενοι, πρῶτον γὰρ ἔκρουον, εἶτα ἐπῇδον» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 2. 1· πρβλ. **ἀναβολὴ** II.

ἀναξῠνόω, (ξυνὸς) = **ἀνακοινόω**, ὅπερ εὑρίσκεται ἀντ' αὐτοῦ ὡς διάφορ. γραφὴ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30.

ἀναξυρίδες, ίδων, αἱ, περισκελίδες, ἃς ἐφόρουν (καὶ φοροῦσιν ἔτι) οἱ ἀνατολικοὶ λαοί, Τουρκ. τσακσίρια, Ἡρόδ. 5. 49., 7. 61, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8· προσέτι καὶ οἱ Σκύθαι, Ἡρόδ. 1, 71· καὶ οἱ Σάκαι 3. 87, κτλ.· εἶναι δὲ κατὰ Bähr (Ἡρόδ. 1. 71) οὐχὶ αἱ εὐρεῖαι περισκελίδες (θύλακοι), ἀλλὰ στενώτερόν τι εἶδος, οἷαι αἱ Γαλατικαὶ βρᾶκ(κ)αι, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 293, ἐν τέλ. — Κατὰ Σουΐδ. «ἀναξυρ., φιμινάλια, βραχία,» κατὰ δὲ Ἡσύχ. «βαρβαρικὰ ἐνδύματα ποδῶν, ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικά». — Ὁ ἐνικ. ἀπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν τῷ Περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 19 καὶ παρὰ Τζέτζῃ. (Ὁ Εὐστ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἀνασύρομαι**, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι Περσική· ἴδε Bähr ἔνθ' ἀνωτ.).

ἀναξύω [ῡ], ξύω ἢ ἀποξύω, ἀπαλείφω, τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα [σημεῖα] ἀναξῦσαι Ἀντιφῶν 134. 35: — Παθ., ἀναξυομένης τῆς γῆς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. Β. 15. 5, πρβλ. 8. 20, 7· πληγέντες αὖθις καὶ ἀναξυσθέντες, πελεκηθέντες πάλιν καὶ ἀναξυσθέντες (περὶ κιόνων), Πλουτ. Ποπλικ. 15.

ἀνα-οίγω, μέλλ. **-ξω**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀνοίγω**, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον .. κληῖδα θυράων Ἰλ. Ω. 455.

ἀναπαιδεύω, ἐκ νέου παιδεύω, διδάσκω, Σοφ. Ἀποσπ. 434, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1099.

ἀναπαιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀνάπαιστον, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 25.

ἀνάπαιστος, ον, (ἀναπαίω) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω παιόμενος, ὁ ἀναπαλλόμενος, ὁ ἀντισκιρτῶν: ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ., **ὁ ἀνάπαιστος** (ὁ ἐ. ἀνεστραμμένος δάκτυλος (dact. repercussus) ἢ ἀντιδάκτυλος)· «ἀνάπαιστος, ὁ τῷ δακτύλῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος» Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ.· ἀνάπαιστος λοιπὸν εἶναι ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς (◡◡—) συνιστάμενος πούς. **2**) ἀναπαιστικὸς στίχος, Ἀριστ. Ποιητ. 12. 8, Διον. Ἀλ. 1. 25, κτλ. κατὰ πληθ. ἐπὶ τῆς κωμ. **παραβάσεως**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 504, Εὐρ. 735, καὶ ἀλλ.· περὶ τῶν **συμπτύκτων ἀναπαίστων** ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 283· ἀνάπαιστόν τι, κἄτι ἐν ἀναπαιστικῷ μέτρῳ, Αἰσχίν. 22. 27: — ἐντεῦθεν, **ἀνάπαιστα**, τά, ἀναπαιστικοὶ στίχοι, σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις ἄσεμνα, «πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα ἐν ῥυθμῷ τοῦ τε κρότου καὶ τῆς βαδίσεως ᾀδόντων» Δίων Κάσσ. Ἐκλ. σ. 61.

36, Ἀλκίφρων 3. 43, Πλούτ. Περικλ. 33.—«ἀνάπαιστα, κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· καὶ ἰδίως τὰ τῶν ῥυθμῶν» Ἡσύχ.· ἴδε Σεμιτέλ. Μετρικ. σ. 381 κἑξ.

ἀναπαιστοσπόνδειος, ἀνάπαιστος καὶ σπονδεῖος υυ--, Τζέτζ. Ἀνέκδ. Ὀξ. τόμ. 3. σ. 311.

ἀναπαιστρίς, ίδος, ἡ, ἡ πλήττουσα, ὅ ἐ. τὸ σφυρίον τοῦ σιδηρουργοῦ, «ἀναπαιστρίδες, σφῦραι παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν» Ἡσύχ.

ἀν-απαίτητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀπαιτήσῃ, Ἀνδρ. Παλαιολόγ. Χρυσόβουλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθα, τόμ. Α', σ. 221.

ἀναπαίω, ἀποκρούω, ἀντικρούω, «παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὅ ἐστιν ἀντικρούειν» Εὐστ. 587. 18: — μεταφ., ῥυθμοὶ ἔμμετροί τε καὶ ἀναπαίοντες, = ἀνάπαιστοι, Φιλόστρ. 601.

ἀναπάλαισις, εως, ἡ, ἀνανέωσις τῆς πάλης, τοῦ ἀγῶνος, Θεόδ. Στουδ.

ἀναπᾰλαίω, ἐπανορθῶ διὰ νέου ἀγῶνος, [ἀναπαλαίων τὰ σφάλματα]· τὴν ἧτταν ἀναπαλαίειν, ἐπανορθοῦν αὐτὴν διὰ δευτέρας πάλης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 6. **II.** ἀν. τὰς ὑποσχέσεις, ἀποσύρειν, ἀπαρνεῖσθαι, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 567.

ἀναπάλη [πᾰ], ἡ, χορὸς κατ' ἀπομίμησιν τῶν πέντε ἀγωνισμάτων τοῦ πεντάθλου, Ἀθήν. 631B.

ἀνάπᾰλιν, ἐπίρρ., πάλιν ὀπίσω, ἰέναι Πλάτ. Πολιτικ. 269D, πρβλ. Φαῖδρ. 264A, καὶ ἀλλ.· ἐπὶ τὸ πέρας ἢ ἀνάπαλιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 5· ἀν. στραφῆναι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 2, 7, κτλ. **II.** ἐκ νέου πάλιν, ἔμπαλιν Πλάτ. Θεαίτ. 192D· ἀνάπαλιν αὖ ὁ αὐτ. Πολ. 451B. **III.** κατ' ἐναντίον τρόπον, τοὐναντίον, κατ' ἐναντίαν τάξιν, Ἱππ. Κωακ. 170, Πλάτ. Τίμ. 82C, καὶ ἀλλ.·—ἀνάπαλιν ἔχειν Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 9, καὶ ἀλλ., ἀν. τιθέναι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 17, 12, κτλ., τάχα δὲ τοῦτό γε ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ἀνάπαλιν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 3, 5.

ἀναπαλινδρομέω ἐν Ἱππ. π. Ἀγμῶν 754, ἐπὶ ἐπιδέσμου, φέρομαι πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

ἀν-απάλλακτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μετακινήσῃ, οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἀπαλλαχθῇ, ῥύπος Συνέσ. 183A.

ἀναπάλλω, ποιητ. **ἀμπάλλω**: Ἐπ. ἀόρ. μετ. **ἀμπεπαλών**. Πάλλω, τῆδε κἀκεῖσε, ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, ἀφοῦ ἐκίνησε πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ δόρυ οὕτως ὥστε νὰ ῥίψῃ αὐτὸ μετὰ μείζονος δυνάμεως (καὶ εὐθυβολίας), Ἰλ. Γ. 355, κτλ.· ἀμπάλλειν κῶλα, κινεῖν τῆδε κἀκεῖσε τὰ μέλη τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν ὀρχεῖσθαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1358· ἀνέπηλεν ἐπὶ θήρᾳ.. μαινάδας, παρώρμησεν, ἐξήγειρεν, Εὐρ. Βάκχ. 1190:—Μέσ., αἶ.. αἰθέρα ἀμπάλλεσθε, ἀνακινεῖτε αὐτὸν πετόμεναι, ὁ αὐτ. Ὀρ. 322:—Παθ., ἀνατινάσσομαι, ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς.. ἀναπάλλεται ἰχθύς,.. ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο Ἰλ. Ψ. 692·—ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ συγκεκομ. ἀόρ. **ἀνέπαλτο** (εὑρισκόμενος ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Θ. 85, Υ. 424, Πινδ. Ο. 13. 102), πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἀνεφάλλομαι (πρβλ. τοὺς τύπους **ἔκπαλτο, ἐνέπαλτο, κατέπαλτο**)· καὶ ὅμως Ἀπολλ. ὁ Ῥόδ. φαίνεται ὅτι παρήγαγε τὸν ἐν λόγῳ τύπον ἐκ τοῦ δευτέρου τούτου ῥήματος, ἐπειδὴ μεταχειρίζεται τὴν μετοχὴν **ἀνεπάλμενος** (2. 825)· ὅσοι ἀναφέρουσι τὸν προκείμενον τύπον, ὡς ὁ Heyne, εἰς τὸ **ἀνεφάλλομαι**, γράφουσιν αὐτὸν **ἀνεπᾶλτο** (πρβλ. **ἐπᾶλτο**)· ἴδε Spitzn. Exc. XVI. ad Il.:— Ὁ Μόσχ. 2. 109 ἔχει τὸν μέσ. ἀορ. **ἀνεπήλατο** (ἔνθα ἄλλοτε **ἀνεπίλνατο**)· μετοχ. παθ. ἀόρ. **ἀναπαλεὶς** Στράβ. 379. **II.** **ἀναπάλλων**, ὁ, σεισμὸς ἔχων κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 31.

ἀνάπᾰλος, συνῃρ. **ἄμπαλος, ου**, ὁ, = **ἀνάπαλσις**: — ἀλλὰ κατ' ἄμπαλον, διὰ δημοπρασίας, Ἐπιγρ. Θεσπ. ἐν Ussing 2. 15.

ἀνάπαλσις, εως, ἡ, τὸ ἀναπάλλεσθαι, ἀναπήδησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 31.

ἀν-απάντητος, ον, ἔνθα τις οὐδένα συναντᾷ, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 1, 3.

ἀναπαρατείνω, παρατείνω ἐκ νέου, μεταγ.

ἀνα-παρθένευσις, ἡ, ἀποκατάστασις τῆς παρθενίας, «ὥσπερ τῷ ἐπιβάντι νυμφικῆς κλίνης οὐκ ἔστιν ἴασις πρὸς ἀναπαρθένευσιν τῆς κόρης, οὕτως οὐδὲ τῷ φονεῖ πάρεστι πόρος πρὸς ἄκεσιν τοῦ φόνου» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. (19) 71.

ἀναπᾰριάζω, μεταμέλομαι, μεταβάλλω γνώμην, ὡς οἱ Πάριοι, παροιμ. ἐν Ἐφορ. (Ἀποσπ. 107),—«ὅθεν φασὶν ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν χρῆσθαι τῇ παροιμίᾳ, τοὺς ψευδομένους τὰς ὁμολογίας ἀναπαριάζειν φάσκοντας» παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Πάρος**.

ἀν-απάρτιστος, ον, ὁ μὴ ἀπηρτισμένος, ἀτελής, Διογ. Λ. 7. 63.

ἀνάπᾱς, ᾶσα, ᾶν, = **σύμπας**, σοφίης τ' ἀναπάσης Ἀνθ. Π. 7, 343· ἴσως ἀντὶ τοῦ σοφίης θ' ἅμα πάσης, Θ. Στ.

ἀναπάσσω, μέλλ. **-άσω**, ἐπιπάσσω, ἐπιχέω, γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν, ἐπιχέει, Πινδ. Ο. 10 (11), 115 (94).

ἀναπᾰτέω, ἀνέρχομαι, ὑπάγω ὀπίσω, Ἱππιατρ., κατ' Εὐστ.: «ἀναπατεῖν, ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι (ἴσως κινεῖσθαι)»· — περιπατῶ ἐπάνω καὶ κάτω, «ἐν τῷ ἀναπατεῖν τὸν Ἀχιλλέα ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον» Ἰω. Μαλαλ. σ. 130, 12.—«ἀνεπάτησας, ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας» Α. Β 397, 27.

ἀν-απαύδητος, ον, ὁ μὴ ἀπαυδῶν, ἀκαταπόνητος, Κλήμ. Ἀλ. 492.

ἀνάπαυλα, ης, ἡ, (ἀναπαύω) ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις, καίριος σπουδὴ πόνου λήξαντος ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν Σοφ. Φ. 637· διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, διῃρημ. εἰς μέρη, ὥστε ὅταν τὸ ἓν ἐργάζηται, τὸ ἄλλο νὰ ἔχῃ ἀνάπαυλαν, δηλ. νὰ «ξεκουράζεται», Θουκ. 2. 75. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀνάπαυσις ἀπό τινος πράγματος, κακῶν Σοφ. Ἠλ. 873, πρβλ. Φ. 878· πόνων Θουκ. 2. 38· τῆς σπουδῆς Πλάτ. Φίλ. 30E. **II.** τόπος ἀναπαύσεως, ἀναπαυτήριον, Εὐρ. Ἱππ. 1137· ἰδίως πανδοχεῖον, Λατ. deversorium, Ἀριστοφ. Βάτρ. 113, Πλάτ. Νόμ. 722C· ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτόθι 625B· εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας τῆς λέξ.), Ἀριστ. Βάτρ. 185, πρβλ. 195.

ἀνάπαυλις, «ἀνάπαυσις, κατάπαυσις» Ἡσύχ.

ἀνάπαυμα, ποιητ. ἄμπ-, **ατος**, τό, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων Ἡσ. Θ. 55· κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων Θέογν. 343. **2)** τόπος ἀναπαύσεως, ἀναπαυτήριον, Ἀνθ. Πλαν. 228· ἐπὶ τάφου, «ἑαυτῷ καὶ Παυλίνῃ γυναικὶ καὶ υἱοῖς καὶ φίλοις ἀνάπαυμα» Συλλ. Ἐπιγρ. 4623.

ἀναπαύσιμος, ον, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀνάπαυσιν, Εὐστ. 1260. 53, κτλ.

ἀνάπαυσις, ποιητ. ἄμπ-, **εως**, ἡ, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, Μίμνερμ. 12. 2,—ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ Πινδ. Ν. 7. 76, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ξεν.: ἰδίως, ἀναψυχή, ἄνεσις, ἡσυχία, Πλάτ. Τίμ. 59C, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 47. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀνάπαυσις ἔκ τινος, κακῶν Θουκ. 4. 20· πολέμου Ξεν. Ἱέρ. 2. 11.

ἀναπαυστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀναπαυθῇ ἢ νὰ παύσῃ, νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἀναπαυστέον Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 44, σ. 715· «οὐκοῦν ἀναπαυστέον» Χριστοφ. Πατρικ. στίχοι Α. Β. 1090, ἐν τῷ τελευτ. στίχῳ.

ἀναπαυστήρ, ῆρος, ὁ, κατάλληλος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ γενόμενος πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστῆρες οἶκοι Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τόμ. Α', σ. 23

ἀναπαυστήριος, ἢ **-παυτήριος**, Ἰων. **ἀμπ-, ον**, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀνάπαυσιν, θῶκοι ἀμπ., καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἡρόδ. 1. 181. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἀναπαυστήριον**, τό, καιρός, χρόνος πρὸς ἀνάπαυσιν, οἱ θεοὶ ... νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀν. Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 3: περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ὅρα Λοβ. Σοφ. Αἴ. 704, σ. 321. **2)** τόπος ἀναπαύσεως, Λουκ. Ἔρωτ. 18. **3)** τὸ πρὸς ἀνάπαυσιν ἦχημα τῆς σάλπιγγος, ἀντίθετος πρὸς τὸ **ἀνακλητικόν**, Πολυδ. 4. 86.

ἀναπαύω, ποιητ. καὶ Ἰων. **ἀμπ-**: (ἴδε **παύω**). Καταπαύω, «σταματῶ,» ἐμποδίζω τινὰ ἔκ τινος, χειμῶνος.., ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν Ἰλ. Ρ. 550· παρέχω ἀνάπαυσιν, ἀνακουφίζω, κἀναπαύσατον.. τοῦδε δυστήνου πλάνου Σοφ. Ο. Κ. 1113· ὁ Jebb ἔχει **ἀναπνεύσατον**, ἀναπνεύσαστε, «ξεκουρασθῆτε»· τοὺς λειτουργοῦντας ἀν. (ἐνν. τῶν ἀναλωμάτων), ἀπαλλάττω αὐτοὺς τῶν δαπανῶν, Δημ. 1046. 21, πρβλ. 1049. 2. **2)** μετ' αἰτιατ. μόνον, σταματῶ, θέτω τέρμα εἴς τι, βοὴν Σοφ. Τρ. 1262: φονεύω, Πλούτ. 2. 110E: — κοινότερον, κάμνω τινὰ να σταθῇ, ν' ἀναπαυθῇ, ἀν. στράτευμα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 4· κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀν. ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 2, 29· κάματον ἵππων ἀν. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192· σῶμα Εὐρ. Ἱππ. 1353· εἴδωλον ἀν. ἐπὶ ἅμαξαν, καθίζειν Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 64, πρβλ. Περὶ Ζ. 7. 29. **3)** σπαν. ἀμετάβ. μετὰ μέσ. σημασ., ἀναπαύομαι, ἀναπαύοντες ἐν τῷ μέρει Θουκ. 4. 11· ἡσυχίαν εἶχε καὶ ἀνέπαυεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21. **II.** ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. σχηματ., ἀπέχομαι, ἀφίσταμαί τινος, ἀπὸ ναυμαχίας ἀναπεπαυμένοι Θουκ. 7. 73· ἀναπεπ. τῶν εἰσφορῶν, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τῶν .., Ἰσοκρ. 163B: ἀναπαύου κακῶν, ἡσύχαζε, ἔχε ἀνάπαυσιν ἀπὸ .., Κρατῖν. Ἄδηλ. 111. **2)** ἀπολ. ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, Λατ. pernoctare, Ἡρόδ. 1. 12., 2. 95, καὶ ἀλλ., Εὐρ. Ἱππ. 212, Ἀριστοφ. Πλ. 695, Λυσίας 130. 40, κτλ.· ἐκ μακρᾶς ἀν. ὁδοῦ, μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν, Πλάτ. Κριτί. 106A· μετὰ ἐπίπονον κυνηγεσίαν, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται Θεόκρ. 1. 16. **β)** ἐπὶ γῆς διαμενούσης ἀγεωργήτου, Πινδ. Ν. 6. 20. **γ)** ἀναπαύομαι ἐκ τῶν βασάνων τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀνεπαύσατο, «εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη» (Σχόλ.) Θεόκρ. 1, 138·—«ἥδιον κλαύσον ἐπὶ νεκρῷ ὅτι ἀνεπαύσατο» Ἐβδ. (Σειραχ. κβ', 11), καὶ ἐν πλείστ. Ἐκκλ. Συγγρ., λέγομεν δὲ καὶ νῦν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἀντὶ ἀπέθανεν: — ἀμπ. σὺν φιλίῃ ξυνῶς ἀλόχῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 1973. 5· πρβλ. Καλλ. Ἐπ. 14. **δ)** ἐπὶ στρατιωτῶν, σταματῶ, ἀναπαύομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3, κτλ. **ε)** ἀναλαμβάνω δύναμιν, ὁ αὐτ. 6. 1, 11.

ἀναπαφλάζω, ἀνακαχλάζω, βράζω μετὰ καχλασμοῦ, «ἀνεπάφλαζον, ἀνεκάχλαζον» Ἡσύχ.

ἀναπείθω: μέλλ. **-πείσω**, καταπείθω τινὰ καὶ προσελκύω αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος μου, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 52, καὶ ἀλλ.:—Παθ., Θουκ. 1. 84. **2)** ἐν γένει, ἁπλῶς καταπείθω τινά, παρακινῶ αὐτὸν νὰ

πράξῃ τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἡρόδ.1.124,156, καὶ ἀλλ., καὶ Ἀττ., ἑπομένου συνδέσμου, ἀναπειθ. ὡς χρή.. ὁ αὐτ.1.123· ὡσαύτως, ἀναπειθ. λόγῳ ὅκως.., 1. 37· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀναπειθ. τινά τι, καταπείθω τινὰ ὡς πρός τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Νεφ.77. 3) ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, τινὰ Ἡρόδ. 3.148., 5. 66, Ξεν., κτλ., πληρέστερον, ἀν. χρήμασι, δώροις, διαφθείρω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 622, Ξεν. Κύρ.1. 5, 3· χρυσίον διδοὺς ἀναπείσεις ὅπως.. Ἀριστοφ. Ἱππ. 473: — Παθ., ἀναπεπεισμένος, διεφθαρμένος διὰ χρημάτων, δωροδοκήσας, δηλ. δεχθεὶς δῶρα, ὁ αὐτ. Σφ.101· πρβλ. πείθω II. 3.

ἀναπεινάω, πεινῶ ἐκ νέου, «ξαναπεινῶ» ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθίοντα Λυγκεὺς παρ' Ἀθην.109E.

ἀνάπειρα, ἡ, τὸ λαμβάνειν πεῖράν τινος, δοκιμάζειν, τὴν ἀνάπειραν τῶν πλοίων Πολύβ. 26.7, 8· ἐν τῷ μικρῷ λιμένι τὰς ἀναπείρας ἐποιοῦντο Διόδ.13. 8. II. κατὰ πληθ., ἀσκήσεις στρατιωτῶν, Πολύβ.10. 20, 6.

ἀναπειράομαι, ἀποθ., (ἴδε **πειράω**): δοκιμάζω ἢ ἐπιχειρῶ ἐκ νέου, ἐν γένει ποιῶ δοκιμήν, ἀπόπειραν, Πολύβ. 26.7, 9· ἀναπειρᾶσθαι ναῦν, κάμνω δοκιμὴν νέου πλοίου, τὸ ἐξετάζω, δοκιμάζω αὐτό, Δημ. 1229. 19. II. ὡς στρατιωτικὸς καὶ ναυτικὸς ὅρος, ἐπαναλαμβάνω ἢ ἐξακολουθῶ τὰς ἀσκήσεις τὰς ὁποίας ἤρχισα, Ἡρόδ. 6.12, ἁπλῶς, ἐξασκοῦμαι, Θουκ.7.7.,12. 51.

ἀναπείρω, ποιητ. **ἀμπ-**, (ἴδε **πείρω**): διαπερῶ, περῶ εἰς ὀβελόν, σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες Ἰλ. Β. 426· ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας Ἀριστοφ. Ἀχ.1007· κρῆς.. τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον (οὕτως ὁ Ἐλμσλ. ἀντὶ ἐμπ-), διαπεπερασμένον εἰς τὸν ὀβελόν, αὐτόθι 796· ἐπὶ τὸν ὀβελίσκον Ἀριστ. π. Θαυμ. 63. II. σουβλίζω, «παλουκώνω,» ἐπὶ ξύλου ἀν. τινὰ Ἡρόδ. 4. 103:— Παθ., ἀποθανεῖν ἀναπαρεὶς ὁ αὐτ. 4. 94· μή.. τὸν πόδ' ἀναπαρῶ Μάχων παρ' Ἀθην. 349C.

ἀναπειστήριος, α, ον, καταπειστικός, χαύνωσις Ἀριστοφ. Νεφ. 875.

ἀναπεμπάζομαι, ἀποθ., ὑπολογίζω ἐκ νέου, λογαριάζω, Πλάτ. Λυσ. 222E: ἀναλογίζομαι, μελετῶ ἐκ νέου, ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Νόμ. 724B, Ἀθήν. κτλ.:— μεταγεν. συγγραφ. συνήθως μεταχειρίζονται τὸ ἐνεργητικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λυκόφρ. 9, Ἀνθ. Π. 11. 382, Ἡλιόδ., κτλ.

ἀναπεμπασμός, ὁ, τὸ ἀναπεμπάζεσθαι, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 382, στίχ. 201, ἔκδ. Λ.

ἀναπέμπω, ποιητ. **ἀμπ-**: (ἴδε **πέμπω**):—πέμπω πρὸς τὰ ἄνω, κάτωθεν Αἰσχύλ. Χο. 382, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 585· Ἁφαίστοιο κρουνούς.. ἀν. Πινδ. Π.1.48· χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀν. αὐτόθι 9. 82· παντοῖα φύματα Πλάτ. Τίμ. 85C· ἐπὶ παντὸς πράγματος ἰσχυρὰν ὀσμὴν ἔχοντος, Φιλόστρ. Ἡρωικ. σ. 313, Βοισσ.:—Μέσ., πέμπω παρ' ἐμοῦ, ἐκ μέρους μου, Ξεν. Ἀν.1.1, 5. 2) πέμπω εἰς ὑψηλότερον μέρος ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγεια, ἰδίως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, ἀν. ὡς βασιλέα Θουκ. 2. 67, Ξεν. Κύρ.7. 5, 34, πρβλ. Ἰσοκρ.179B (πρβλ. **ἀναβαίνω** II. 3, **ἀνάβασις**): εἰς τὴν μητρόπολιν, τὴν πρωτεύουσαν, Πολύβ. 1. 7, 12, κτλ. 3) ἀνάγω εἴς τινα τὴν καταγωγήν μου, τὸ γὰρ γένος εἰς ταύτην (τὴν Ἀφροδίτην) ἀναπέμποντες Διόδ. 4. 83. II. πέμπω ὀπίσω, Πινδ. Ι. 7 (6), 16. 2) ἀναφέρω, ἀνάγω τι εἴς τινα, Εὐσ. π. τῶν ἐν Παλαιστίνῃ μαρτυρ. 2. 3.

ἀναπεπταμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀναπετάννυμι**, Ἰλ.:—Ἐπίρρ. **-νως**, σαφῶς, εὐκρινῶς, Πλωτῖν. 489B.

ἀναπεπτωκότως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. πρκμ. τοῦ **ἀναπίπτω** = ἀθύμως, ὀλιγώρως, νωθρῶς, Πολύβ. 3. 123.

ἀναπεσᾶς, ᾶ, ὁ, ῥᾴθυμος, ὀλίγωρος, ἀμελής, «Ὦ παίγνια, δι' ὧν ἐσφαττόμεθα μὲν ἡμεῖς, αὐτὸς δὲ τὸν δύσνουν βασιλέα ἐξέφευγεν ἄνθρωπος ἐφ' οἷς ἔδει ἐγρηγορέναι, κατακείμενος καὶ κατὰ παλαιὰν ἀφέλειαν ὀνομάτων εἰπεῖν ἀναπεσᾶς» Εὐστ. Πονημάτια, σ. 291, 61.

ἀναπέσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐκ νέου βράζω, ἀναθερμαίνω τι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6.10, 16, ἔνθα ὁ Βέκκ. γράφει: ἅμα πέττεσθαι.

ἀναπετάννυμι, ἢ **-ύω**, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17. (πρβλ. **ἀναπίτνημι**)· **ἀναπετάω** Λουκ. π. Διαβ. 21: μέλλ. **-πετάσω**, Ἀττ. **-πετῶ**: ποιητ. **ἀμπ-**. Ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, ἁπλώνω, ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν (ἐν τμήσει) Ἰλ. Α. 480, κτλ.· ἀν. βόστρυχον Εὐρ. Ἱππ. 202· σταθι κᾶντα φίλος.. καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν, κατασκέδασον τὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν χάριν, Σαπφ. 62· φάος ἀμπετάσας, κατασκεδάσας, διαχύσας, φῶς, Εὐρ. Ι. Α. 34· ἀναπετάσαι τὰς πύλας, ἀνοῖξαι, Ἡρόδ. 3.146:—Παθ., ἀναπεπταμέναι σανίδες, θύραι Ἰλ. Μ.122, Πινδ. Ν. 9. 4, πρβλ. τὴν λέξ. **κλισιάδες**· ὡσαύτως, βλέφαρα ἀναπετάννυται Ξεν. Ἀπομ.1. 4, 6· ἀλώπηξ.. ἀναπιτναμένα, πλαγιασμένη εὐρέως ἐπὶ τῶν νώτων της καὶ ἀναμένουσα τὴν ἔφοδον τοῦ ἀετοῦ, Πινδ. Ι. 4. 80 (3. 79): — ἡ μετοχ. τοῦ παθητ. πρκμ. **ἀναπεπταμένος, η, ον**, συχνάκις εἶναι ἁπλοῦν ἐπίθ., ἀνοικτός, ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσεις Ἡρόδ. 8. 60, 1· ἀν. ὄμματα Ξεν. Ἀπομ. 2. 1. 22· οἰκία πρὸς μεσημβρίαν ἀν., ἀνοικτὴ πρὸς νότον, ὁ αὐτ. Οἰκ. 9, 4· ἀν. πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἔχουσα, περὶ οἰκίας, Πλάτ. Πολ. 514A· δίαιτα ἀν., ἐν ὑπαίθρῳ, Πλουτ. Περ.34· μεταφ., ἀν. παρρησία, ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς παρρησία, «ξετσιπωσιά», Πλάτ. Φαῖδρ. 240E.

ἀναπετάω, ἴδε **ἀναπέτομαι**.

ἀναπέτεια, ἡ, διαστολή, ἄνοιγμα, τῶν πόρων οἷον ἀναπέτειά τις οὖσα Γαλην.7, σ. 5· ἀναπέτειαν διδόναι τοῖς πόροις Ἀλέξ. Ἀφρ.1. 90.

ἀναπετής, ές, ἀναπεπταμένος, πολὺ ἀνοικτός, «ὁλάνοικτος», ὀφθαλμοὶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ.1. 6· καὶ οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Ἕρμαννος ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ.782 ἐν τῷ τύπῳ **ἀμπετής**.

ἀναπέτομαι, ποιητ. **ἀμπέταμαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6270: μέλλ. **-πτήσομαι**: ἀόρ. **ἀνεπτόμην** ἢ **ἀνεπτάμην**, παρὰ δὲ Τραγ. καὶ **ἀνέπτην**: (ἴδε **πέτομαι**, = ἀνίπταμαι, ἀφίπταμαι), ἦν.. ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανὸν Ἡρόδ. 4.132, πρβλ. 5. 55· οἰχήσονται ἀναπτόμενοι Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 397D· ἀμπτᾶσα δ' ὡσεὶ κόνις Αἰσχύλ. Ἱκ. 782· αἰθερία δ' ἀνέπτα Εὐρ. Μήδ. 440· ἀν. ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα ὁ αὐτ. Ἴων 796· ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον Ἀριστοφ. Ὄρν.1372, πρβλ. 35, Λυσ.774· εἰ.. πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο, Πλάτ. Φαίδων 109E· εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι ὁ αὐτ. Νόμ. 905A, Αἰσχίν. 83 ἐν τέλ.: — μεταφ., ἀμπτάμενα φροῦδα πάντα κεῖται Εὐρ. Ἀνδρ. 1219. 2) μεταφ. ὡσαύτως, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πετάξω, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν (Λαυρ. Χειρ. ἀνεπτάμαν) «πέταξα ἀπὸ τὴν χαράν μου», Σοφ. Αἴ. 693· ἀνέπταν φόβῳ, «ἐτρόμαξα», «πετάχθηκα ἀπὸ τὸν φόβον μου», ὁ αὐτ. Ἀντ.1307· πρβλ. **ἀναπτερόω** I. 2, **μετεωρίζω** II.— Ὁ τύπος **ἀναπετάω** εἶναι λίαν μεταγεν., «κωνώπια ἀναπετώμενα εἰς ὀρθὸν ἄνω» Γεωπ. II. 5, 12,—«ἀναπτήτω, ἀναπετασθήτω» Ἡσύχ. —«ἀναπτομένας, ἀναπετασθείσας» ὁ αὐτ.

ἀναπέττω, ἴδε **ἀναπέπτω**.

ἀνάπευσις, εως, ἡ, (ἀναπυνθάνομαι) ἐρώτησις, ἔρευνα, Χαρίτων 3. 4.

ἀναπεφλασμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἀναφλάω**, ὃ ἴδε.

ἀναπηγάζω: μέλλ. **-άσω**, (πηγή) ἀναβλύζω, ἀναπέμπω ὕδωρ, Ἐπιφάν.—«ἀναπηγάζει, ἀναδίδωσιν» Ἡσύχ.

ἀναπήγνυμι, διαπερῶ, περῶ εἰς ὀβελόν, «περνῶ εἰς τὸ σουβλί», λαγῷ' ἀναπηγνύασι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 843. 2) ἀνασκολοπίζω, σταυρώνω, ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβὼν Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 4· τὸ σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι Πλουτ. Ἀρτοξ.17.—«ἀναπῆξαι, ἀναπεῖραι» Ἡσύχ.

ἀναπηδάω, ποιητ. **ἀμπ-**: μέλλ. **-ήσομαι** Λουκ. Ὄν. 53: (ἴδε **πηδάω**): — ἀναπηδῶ, ἀνασκιρτῶ, ἰδίως ἐκ φόβου ἢ σπουδῆς, ἐκ λόχου ἀμπήδησε Ἰλ. Λ. 379· ἐκ τοῦ θρόνου Ἡρόδ. 3. 155· ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, «τινάζονται ὅλοι ἐπάνω γιὰ νὰ πᾶνε στὴ δουλειά», Ἀριστοφ. Ὄρν. 490, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2· ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον ὁ αὐτ. 1. 3, 9:—τινάζομαι ἐπάνω ἀπρεπῶς, ἀκόσμως, ὅπως ὁμιλήσω, ἀναπηδῶν ἐν δήμῳ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ.124, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 428, Αἰσχίν.10, 31., 78. 29. 2) ἐπὶ ὕδατος, τινάζομαι ἐπάνω μεθ' ὁρμῆς, πηδῶ ὑψηλά, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.11, 2, καὶ ἀλλ. II. πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκ φόβου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 566· ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὴν Ἑστίαν, ἵνα εὕρῃ προστασίαν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52.

ἀναπήδημα, τό, ἀναπήδησις, ἐξόρμησις, αἵματος Εὐστ. 680. 23.

ἀναπήδησις, εως, ἡ, τὸ ἀναπηδᾶν, ἐκ κλίνης Ἱππ. 303.15. 2) ἀναπήδ. τῆς καρδίας, αἰφνίδιον σκίρτημα τῆς καρδίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σφύξις, Ἀριστ. Περὶ ἀναπν. 20. 7.

ἀναπηνίζομαι, ἀποθ., ἐκτυλίσσω, ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζῴου (τοῦ σκώληκος) καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 19, 11., 6.14, 3.

ἀναπηρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἀνάπηρος**, χωλότης, πήρωσις, Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 9, Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 10, καὶ ἀλλ. περὶ τῆς γλώσσης τοῦ κροκοδείλου, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.17, 10.—«τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δὲ ἀναπηρία σπάνιον» Α. Β. 9. 22.

ἀναπηρόομαι, παθ., καθίσταμαι ἀνάπηρος, Πλάτ. Πολιτ. 310E, Ἀριστ. Προβλ. 32. 6.

ἀνάπηρος, ον, ὁ πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος, ἠκρωτηριασμένος, κολοβός, Τουρκ. «σακάτης», ἀνάπηρα .. βούδια Ἕρμιπ. ἐν «Κέρκωψιν» 1, Λυσ. 169. 26, Πλάτ. Κρίτων 53A, κτλ.: ψυχὴ ἀν. πρὸς ἀλήθειαν ὁ αὐτ. Πολ. 535D· ἀνάπηρα θύειν ὁ αὐτ. Ἀλκ. II.149A· συχν. παρ' Ἀριστ. — Ἐπίρρ. **-ρως** Ζωναρ.

ἀναπιδύω, ἀναβλύζω, ἀνέρχομαι, ἐκ τῆς γῆς ἀναπιδύει τις ἐνιαχοῦ τοιοῦτος χυμὸς Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 4, 1, Πλουτ. Αἰμίλ. 14· — τῶν δὲ περὶ Ἄλβαν Ἀντωνίου λιθίνων ἀνδριάντων ἑνὸς ἱδρὼς ἀνεπίδυεν ὁ αὐτ. Ἀντών. 60.

ἀναπιέζω, μέλλ. **-έσω**, πιέζω πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807.

ἀναπίεσις, τὸ ἀναπιέζειν, «ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή», Ἐρωτ. ἐν λέξ. **ἀνακώχησις**, σ. 72.

ἀναπίεσμα, τό, εἶδος μηχανήματος ἐν τῇ σκηνῇ τῶν ἀρχ. θεάτρων πρὸς ἀναβίβασιν θεοῦ τινος ἢ ἄλλου προσώπου ἢ πράγματος, Πολυδ. Δ', 127, 132.

ἀναπιεσμός, οῦ, ὁ, καταπίεσις, ἐκπίεσις, πίεσις, ἀναπιεσμὸς γίνεται πρὸς ὃν ἂν βουλώμεθα τόπον Ἥρων Πνευμ.182Α.

ἀναπίμπλημι, γ' ἑν. -πιμπλᾷ Ἀριστ. Προβλ. 38. 8: μέλλ. **ἀναπλήσω**: (ἴδε **πίμπλημι**)· πληρῶ μέχρι χειλέων, γεμίζω ἕως ἐπάνω, Λατ. explere, πίθον Ἐπίγραμμ. παρὰ Λουκ. π. Διψάδ. 6: — ἀλλὰ πρὸ πάντων 2) μεταφ., ἐκπληρῶ τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τῆς μοίρας, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., πότμον ἀναπλήσαντες, ἐκπληρώσαντες τὸ πεπρωμένον, Ἰλ. Λ. 263· αἴ κε θάνῃς καὶ πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο Δ.170· οὕτως, ἀναπλῆσαι σῖτον, κακά, ἄλγεα, κήδεα, Ὁμ., οὕτως ἐν Ἡροδ. 5. 4., 6.12., 9. 87, Πίνδ., κτλ. II. μετὰ γεν. πράγμ., καταγεμίζω τινά τινος, κοὐ ξυντυχὼν σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει Ἀριστοφ. Ἀχ. 847, πρβλ. Νεφ.1023, Πλάτ. Φίλ. 42Α, Δημ. 466. 1, κτλ. 2) συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μολύνειν, μιαίνειν, ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν Πλάτ. Ἀπολ. 32C· οὕτω κατὰ παθ., ὡς τὸ Λατ. impleri (Λίβ. 4. 30), μολύνομαι ἐκ νόσου τινός, Θουκ. 2. 51· ἀν. τῆς τούτου [τοῦ σώματος] φύσεως Πλάτ. Φαίδων 67Α· πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. **ἀνάπλεως**.

ἀναπίμπρημι, ἐξογκῶ, φουσκώνω, παθ. ἐξογκοῦμαι, ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται αὐχήν, καὶ ὁ αὐχὴν δὲ ἐμπίπραται φυσῶντος τοῦ θηρίου (Σχόλ.), Νικ. Θ.179· πρβλ. **ἀναπρήθω**.

ἀναπίνω [ῑ], πίνω, ῥοφῶ, ἀναρροφῶ, ὡς ὁ σπόγγος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.18: — ἐκ νέου ἀπορροφῶ, Λατ. resorbere, ἐπὶ πυώσεως (ὄμπυασμα), ἥτις δὲν συμπυκνοῦται ὅπως ἀποτελέσῃ κεφαλήν, ἀλλὰ πάλιν ἀναπίνεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 805, πρβλ. 817.

ἀν-άπιος, ὁ μὴ ἔχων ἄπια, «ἄμηλοί τε καὶ ἄσυκοι καὶ ἀνάπιοι» Τζέτζ. Ἐπιστ. 56, σ. 50.

ἀναπιπράσκω, ἐκ νέου πωλῶ, Πολυβ. Ζ.12: — Παθ., μετοχ. α' ἀορ. τρὶς ἀναπραθείσης τῆς ὠνῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 53: προσέτι ὁριστ. ἀορ. ἐκ τύπου **ἀμπιπρ-**, τὸ ὕδωρ ὅσου ἀμπράθη Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 2. 610, 9.

ἀναπίπτω, ποιητ. **ἀμπ-**: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: (ἴδε **πίπτω**): — πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, Αἰσχύλ. Ἀγ.1599, Εὐρ. Κύκλ. 410· ἀνακλίνω τὸ σῶμά μου πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς οἱ κωπηλατοῦντες, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 8, Ξεν. Οἰκ. 8, 8· ἀνέπεσεν ὑπτία Πλάτ. Φαῖδρ. 254Β, πρβλ. Ε. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Θουκ. 1.70: ἐντεῦθεν ἀθυμῶ, δειλιῶ, Λατ. concidere animo Δημ. 411. 3· ταῖς σπουδαῖς (κοιν. σπονδ-) ἀναπεπτωκέναι, Λατ. refrixisse studiis, Διον. Ἀλ. 5. 53. 3) ἐπὶ σχεδίου τινός, ἐγκαταλείπομαι, ἀφίνομαι, ἀναπέπτωκει τὰ τῆς ἐξόδου Δημ. 567.12. 4) ἀν. ἀπ' οἴκων, ἐξορίζομαι ἐκ τῆς οἰκίας μου, Ποιητ. παρ' Ἀθανασ. ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ 22. 5) ἀνακλίνομαι ὡς ἐπὶ δεῖπνῳ, κατὰ τὸ **ἀνάκειμαι**, «μετὰ ταῦτα ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ» Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 26. Κωμ. παρὰ Mein. 4, σ. 650, Λουκ. Ὄν. 23, Κ. Δ.

ἀναπισσόω, ἐκ νέου ἀλείφω τι διὰ πίσσης, «ξαναπισσώνω,» «ἀναπίσσου κατὰ τὸ ἔθος τοὺς πίθους» Γεωπ. 6. 8, 3.

ἀναπιστεύω, πιστεύω, ἐλπίζω, Θ. Στ.

ἀναπίτνημι, ποιητ. ἀντὶ **ἀναπετάννυμι**, Πινδ. Ο. 6. 45.

ἀναπιτυσμός, ὁ, ἐσφ. ἀντὶ **ἀναπυτισμός**.

ἀναπλάκητος, ον, = **ἀναμπλάκητος**, ὃ ἴδε.

ἀναπλανάομαι, πλανῶμαι, Θ. Στ.

ἀνάπλᾰσις, εως, ἡ, (ἀναπλάσσω) ἡ ἐκ νέου πλάσις, μετάπλασις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός, σαρκῶν Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 748: ἐπανόρθωσις, μετασχημάτισις, αὐτόθι 746: ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ. κατὰ μεταφορὰν ἡ ἀναγέννησις.

ἀνάπλασμα, ατος, τό, τὸ ἀναπλασθέν, τὸ ἐκ νέου σχηματισθέν, τύπος, πρότυπον, τὸ ἀνάστημα, τὰ ἀν. τῶν σωμάτων Διόδ. 2. 56. II. γέννημα τῆς φαντασίας, κενοπαθήματα καὶ ἀναπλάσματα τῆς διανοίας Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 354, Στράβ. 530,

ἀναπλασμός, ὁ, = ἀνάπλασις, ἀν. ματαίων ἐλπίδων, ὡς νὰ κτίζῃ τις εἰς τὸν ἀέρα, Πλούτ. 2.113D, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ.7. 223.

ἀναπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πλάσω** [ᾰ]: (ἴδε **πλάσσω**): — ἐκ νέου σχηματίζω, ἀποκαθιστῶ, τῆς Αἰδοῦς.. τἄγαλμ' ἀν. Ἀριστοφ. Νεφ. 995· ἀποκαθιστάναι, θεραπεύειν καταγὲν μέλος τοῦ σώματος, κάρτα γὰρ καὶ ἡ ῥὶς καταγεῖσα ἀναπλάσσεται Ἱππ. 845Ε: — Μέσ., ἀναπλάσασθαι οἰκίην, ἀνοικοδομῆσαι τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, Ἡρόδ. 8. 109. 2) δίδω νέον σχῆμα, μετασχηματίζω, Λατ. refingo, τὰ μέλη τοῦ παιδὸς Πλάτ. Ἀλκ.I.121D· μεταφ., τοῖς ψηφίσμασιν ἀν. [Ἀλέξανδρον] Δημάδ.179. 41· ἀναπλάττουσι ταύτας [τὰς πρωτοπείρους ἑταίρας], ὥστε μήτε τοὺς τρόπους μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίας διατελεῖν οὔσας ἔτι Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 5. 3) μεταφ., ἀν. διπλάσια τῆς ἀληθείας κακά, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, φαντάζομαι κακὰ διπλ. τῆς ἀληθ., Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 71, πρβλ. Πολύβ. 3. 94, 2· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ Ἀνθ. Π. 9.710. II. ἀναπλάθω, ἀλείφω, ἐπαλείφω, «ἐμπλαστρώνω,» ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος Ἀριστοφ. Σφ.108.

ἀνάπλαστος, ον, ὅστις δύναται νὰ πλασθῇ εἰς σχῆμά τι, εὔπλαστος, Γαλην.

ἀναπλατύνομαι, παθ., ἐπεκτείνομαι εἰς πλάτος, «νὺξ δὲ οὐδὲν ἐστιν ἄλλο πλὴν σκιὰ γῆς, ὅταν γὰρ πλησιάσασα ταῖς δυσμαῖς ἀποκρύψῃ τὸν ἥλιον, ἀναπλατυνομένη μελαίνει τὸν ἀέρα» Πλουτ. παρ' Εὐσ. ἐν Πρ. Εὐαγγ. 84D.

ἀναπλείω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀναπλέω**, Νικ. Θ. 308.

ἀναπλέκω: μέλλ. -ξω, πλέκω περί τι, περικοσμῶ, περιστέφω, ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς Πινδ. Ο. 2.135· ἀν. τὰς τρίχας Πολυδ. 2. 35: ἀπολ., κατὰ μέσ. τύπον, πλέκω τὴν κόμην μου εἰς πλόκαμον κρεμάμενον ὀπίσω, — «οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται [τὴν κόμην] ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν», Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3. 2) μεταφ., ἀν. ῥυθμὸν ὡς τὸ ὑφαίνειν Ἀνθ. Π.11. 64, πρβλ. Χριστοδ. Ἔκφρ.113. 3) ἀναπεπλεγμένοι, συμπεπλεγμένοι, «ἀνακατωμένοι,» Πλουτ. Βροῦτ.17.

ἀνάπλεος, α, ον, Ἀττ. ἀρσ. καὶ οὐδ. **ἀνάπλεως**, ων, ἀλλὰ θηλ. **ἀναπλέα** Πλάτ. Φαίδων 83D: — πληθ. ὀνομ. ἀρσ. καὶ θηλ. **ἀνάπλεῳ** Πλάτ. Θεαίτ. 196Ε, ἀνάπλεῳ ψιμυθίου Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 8· οὐδ' ἀνάπλεα Ἀριστ. περὶ ψυχ. 2. 11, 6· αἰτ. ἀρσεν. **ἀνάπλεως** Πλάτ. Πολ. 516Ε· ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν, πλήρης πράγματός τινος, πτερῶν... λέγουσι ἀνάπλεων εἶναι τὸν ἠέρα Ἡρόδ. 4. 31· ἀνάπλεως ψιμυθίου Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1072· σκότους ἀν. οἱ ὀφθαλμοὶ Πλάτ. Πολ. 516Ε, κτλ. II. μεμολυσμένος (ἴδε **ἀναπίμπλημι** II. 2), τοῦ σώματος ἀναπλέα [ἡ ψυχή], μεμολυσμένη ἐκ τοῦ σώματος, Πλάτ. Φαίδων 83D· αὐτὸ τὸ καλὸν.. μὴ ἀν. σαρκῶν ὁ αὐτ. Συμπ.211Ε· ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι ὁ αὐτ. Θεαίτ.196Ε.

ἀνάπλευσις, εως, ἡ, μόνον μεταφ., σῆψις καὶ κατάτριψις τοῦ ὀστοῦ, τὰ περὶ γένυας ἀλγήματα σφόδρα κίνδυνος εἰς ὀστέου ἀνάπλευσιν ἐλθεῖν Ἱππ.157Ε, πρβλ. **ἀναπλέω** III.

ἀναπλέω, Ἰων. **-πλώω**, Ἐπ. **-πλείω**: μέλλ. **-πλεύσομαι**: (ἴδε **πλέω**). Πλέω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι τὸ ῥεῦμα, πλέω ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, στεινωπὸν ἀνεπλέομεν Ὀδ. Μ. 234, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 97., 4. 89: — Παθ., ἀναπλεῖται ἐκ τῆς θαλάττης ὁ ποταμὸς Πολύβ. 2.16, 10. 2) μεταβαίνω διὰ θαλάσσης εἰς τόπον τινά, ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον Ἰλ. Λ. 22, πρβλ. Ἀνδοκ. 10. 28, Δημ. 290. 2. 3) ἐπιπλέω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ναυάγιον ἀν. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5, 1. 4) ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, Ἰακωψ. Αἰλ. π. Ζ. 10. 19. II. πλέω ὀπίσω διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἐπανέρχομαι διὰ θαλάσσης, Ἡρόδ. 1. 78, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 36: — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐπανέρχομαι, Ἡρόδ. 2. 93. 2) μεταφ., ἐπὶ τροφῆς, ἀνερχομένης ἐκ τοῦ στομάχου πρὸς ἀναμάσησιν, ἐπὶ μηρυκωμένων ζῴων, Αἰλ. π. Ζ. 2. 54. III. ὀδόντες ἀναπλέουσι, πίπτουσιν, Ἱππ.1125G, Νικ. Θ. 308· πρβλ. **ἀνάπλεος**.

ἀνάπλεως, ἴδε ἐν λ. **ἀνάπλεος**.

ἀναπλήθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναπίμπλημι**, κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (διότι τὸ **ἀναπλήσω**, **ἀνέπλησα**, ἀνήκουσιν εἰς τὸ **ἀναπίμπλημι**. Ἴδε Κοραῆν εἰς Ἡλιόδ. τόμ. 2. σ.123, Βαστίου Ἐπιστ. Κριτ. σ.138), Κόϊντ. Σμ.11. 312. 2) ἀμετάβ, εἶμαι πλήρης, ὁ αὐτ.13. 22.

ἀναπλημμυρέω, ὑπερχειλίζω, Φιλόστρ. 809.

ἀναπλημμύρω, κάμνω νὰ πλημμυρήσῃ, ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν Κόϊντ. Σμ.14. 635.

ἀναπληρόω, γεμίζω πάλιν μέρος κενωθέν, Πλάτ. Τίμ. 81Β, πρβλ. 78D: — παθ., πληροῦμαι, γεμίζομαι ἐντελῶς, Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 1. 2) συμπληρῶ, χορηγῶ, παρέχω τὸ ἐλλεῖπον, εἴ τι ἐξέλιπον, ἀν. Πλάτ. Συμπ.188Ε· τὴν ἔνδειαν Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 4· τοὺς.. ἀμόρφους ἀναπληροῖ ἡ τοῦ λέγειν πιθανότης, ἀποζημιώνει, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 108: — Μέσ., δώματ' ἀναπληρουμένους, πληροῦντας καλῶς τὰς ἑαυτῶν οἰκίας, Εὐρ. Ἑλ. 906. 3) συμπληρῶ ἀριθμόν τινα, τὴν βουλὴν Πλουτ. Ποπλ., τὰς τάξεις Πύρρ. 18, τοὺς διακοσίους καὶ χιλίους ἀναπληρῶσαί φημι χρῆναι καὶ ποιῆσαι δισχιλίους Δημ.182.12, πρβλ. Ξεν. Πόρ. 4. 24· ἀν. τὴν συνηγορίαν, καταλαμβάνω τὴν θέσιν τοῦ συνηγόρου (καταλειφθεῖσαν κενήν), ἀντικαθιστῶ, Πλουτ. Κράσσ. 3. 4) ἀποτίνω, πληρώνω μέχρις ὀβολοῦ, κατὰ μέσ., ἕως ἀνεπληρώσατο τὴν προῖκα Δημ. 817. 26. II. παθ., ἀποκαθίσταμαι εἰς τὸ πρότερόν μου μέγεθος ἢ σχῆμα, ἀνεπληρώθη ὁ ἥλιος, μετὰ ἔκλειψιν, Θουκ. 2. 28· ἀναπληρουμένης τῆς φύσεως, ἀποκαθισταμένης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8, 2, πρβλ. Ἱστ. Ζ. 5.16, 6.

ἀναπλήρωμα, ατος, τό, συμπλήρωμα, Ἀριστ. π. Θαυμ. 44.

ἀναπληρωματικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀναπλήρωσιν ἢ συμπλήρωσιν, συμπληρωματικός, Γραμμ.

ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, μέσον συμπληρώσεως, τῆς ἐνδείας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.11, 3. 2) ἱκανοποίησις, ἐκπλήρωσις, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. Πολιτ. 2. 7,19· ἱκανοποίησις τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ὀρέξεων, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 3, 6. 3) ἀποκατάστασις, ἀνάκτησις, τῆς κατὰ φύσιν αὐταρκείας ὁ αὐτ. Πολιτ. 1. 9, 6, πρβλ. Πλουτ. Δημήτρ. 45. II. (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ καθίστασθαι πλήρη, πληροῦσθαι, πλημμυρεῖν, περὶ τοῦ Νείλου, Θαλῆς παρ' Ἀθην. 2. 87.

ἀναπληρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀναπληρώσῃ, Πλουτ. Κίμ. 2.

ἀναπληρωτικός, ή, όν, ὁ, = **ἀναπληρωματικός**, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. σ. 87, Εὐστ. Πονημ. 238. 54.

ἀναπληστικός, ή, όν, (ἀναπίμπλημι) ἐπιτήδειος πρὸς ἀναπλήρωσιν, παραπληρωματικός, πλεοναστικός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 2. **II**. μιασματικός, κολλητικός, ὁ αὐτ. Προβλ. 25.12.

ἀναπλίσσω, -ξω, ἐξάλλομαι, ἀναπηδῶ, ἤ ὁπότ' ἄλλοι ἀναπλίσσωσι πόδεσσι Ἄρατ. 1108, ὡς ὁ Ἐρνέστ. ἐν Καλλιμ. Ἀρτ. 243, ἀντὶ **ἀναπλήσσωσι**.

ἀναπλοκή, ἡ, (ἀναπλέκω) πλοκή, πλέξιμον, χαίτης Φιλόστρ. 240. **II**. συνδυασμὸς τόνων ἀνιόντων ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **καταπλοκή**, «ἀναπλοκῆς .. καὶ ὅλως διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλωκῆς» Πτολεμ. Ἁρμ. 2.12.

ἀνάπλοος, συνηρ. **-πλους**, ὁ, (ἀναπλέω) τὸ ἀναπλέειν, πλέειν ἄνω ἐν ποταμῷ ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, Ἡρόδ. 2. 4. καὶ 8· ὁ ἀν. ἐκ τῆς θαλάττης, ἐπὶ διώρυχος φερούσης ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς μεσόγαιόν τινα λιμένα, Πλάτ. Κριτί. 115D, πρβλ. 117Ε· 2) ὁ ἐκ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλοῦς, Πολύβ. 1. 53, 13, ἀνάπλουν ποιεῖσθαι = ἀνάγεσθαι, ὁ αὐτὸς 1. 49, 12. **II**. ὁ πρὸς ἐπιστροφὴν πλοῦς, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4.7, 3.

ἀναπλόω, ἀνοίγω, ξεδιπλώνω, ταρσὸν ἀναπλώσας Μόσχ. 2. 60· τὰς θύρας Βαβρ.74. 3.

ἀναπλύνω, πλύνω ἐκ δευτέρου, «ξαναπλύνω,» «ξεβγάζω» Θ. Στ.

ἀνάπλῦσις, εως, τὸ ἀναπλύνειν, τὸ «ξέβγασμα», Ἀριστ. π. Ἐνύπν. 2,11.

ἀνάπλωσις, εως, ἡ, (ἁπλόω) ἀνάπτυξις, ἐξέλιξις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Ἐρωτιαν,—«τῇ τῶν λόγων ἁπάντων ἐξελίξει καὶ ἀναπλώσει» Wakef. Πλωτ. σ. 541Α.

ἀναπλωτάζω, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι μεθ' ὁρμῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ ἐρυγῆς, «ἡ πρὸς ἐρυγὴν ἀναπλωτάζουσα τοῦ ἀέρος ἔφεψις», Κλήμ. Ἀλεξ. 187.

ἀναπλωτικός, ή, όν, ὁ, ἐξηγητικός, μεταγ.

ἀναπλώω, Ἰων. ἀντὶ **ἀναπλέω**.

ἀναπνείω, ποιητ. ἀμπν-, Ἐπ. ἀντὶ **ἀναπνέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 737.

ἀνάπνευμα, ποιητ. **ἄμπν-**, **ατος**, τό, τόπος πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀναπαυτήριον, Πινδ. Ν.1.1.

ἀνάπνευσις, εως, ἡ, (ἀναπνέω) ἀνάκτησις ἀναπνοῆς, ἀνακούφισις, ἀνάπαυλα ἀπὸ .., ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο Ἰλ. Λ. 801, Π. 43, **II**. εἰσπνοή, Πλάτ. Τίμ. 92Β· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἔκπνευσις**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.1.11, 7.

ἀναπνευστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀναπνοήν, ὁ ἀν. τόπος, οἱ πνεύμονες, Ἀριστ. Περὶ Αἰσθ. 5. 31, Θεοφρ. περὶ Ἱδρωτ. 38· τὰ μὴ ἀν. [ζῷα] Ἀριστ. περὶ Πνευμ. 2. 9· ἀν. δύναμις, ἡ δύναμις τοῦ ἀναπνεῖν, Μ. Ἀντ. 6.15.

ἀναπνευστός, όν, ἴδε τὸ ἑπόμ. ἐν τῇ II. σημασίᾳ.

ἀν-άπνευστος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄπνευστος**, ἄνευ ἀναπνοῆς, Ἡσ. Θ.797, ἔνθα ὁ Ἕρμανν. (Πονημ. 6.16) ἀμ' ἄπνευστος, ἀλλὰ πρβλ. **ἄπνευστος** I. **II**. παθ., ὁ κατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀναπνεύσῃ, ὁ ἀὴρ Ἀριστ. Τοπικ. 5. 5, 10, ἔνθα ὁ Βέκκ. ἔχει **ἀναπνευστός**, οὕτω τονίζεται ἡ λέξ. καὶ ἐν τῷ Θ. Στεφ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ.

ἀναπνέω, Ἐπ. (παρ' Ἀπολλ. Ρ.) **ἀμπνείω** Β.737, κτλ.: μέλλ. **-πνεύσομαι**: ἀόρ. **-έπνευσα**: ἐκτὸς τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε **πνέω**), ἔχομεν καὶ τρεῖς Ὁμηρικοὺς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀμπνύω**), προστ. ἀόρ. β' **ἄμπνυε** (**ἄμπνῦε** ἐν Κοΐντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., **ἀμπνύνθη**, καὶ ἀόρ. β' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. **ἄμπνυτο**. Ἀναπνέω, κοιν. «ἀνασαίνω», «πέρνω ἀνάσαν», στῆθι καὶ ἄμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοήν σου, «ξεκουράσου», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔχω ἀνάπαυλαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Λ. 382· ὥς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἴ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· **ἐκ καμάτων** Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλά, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνέλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π.43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἄνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεῦσαι ἐποίησε Ξεν. Ἀν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικοὺς τύπους, **ἄμπνυτο** Ἰλ. Χ. 475, κτλ.· **ἀμπνύνθη** Ε. 697, Ξ. 436). 2) πυρεῖα ἀναπνεῖ, ἀνακαίουσι, καίουσιν ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 9, 6: **II**. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐκπνέω**· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Sturz, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112Β, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἱππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 7.7. **III**. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεῦσαι καπνὸν Πινδ. Ο.8.47· «Εὐριπίδης δὲ (ἐν) Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **αἰών**, Εὐρ. Ἀποσπ.798· ἐκ δὲ πυρὸς .. σέλας ἀμπνείεσκον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὀσμὴν ὑακίνθου, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὀσμήν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπρόσ., ἡδὺ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663: μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτμὴ .. ἀν. μυχοῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.737. **IV**. ἐνεργητικῶς, πνεῦσαι μὲν αὐτοί, ἀναπνεῦσαι δὲ καὶ τὴν ἵππον, ν' ἀναπαυθῶσι μὲν αὐτοί, ν' ἀναπαύσωσι δὲ καὶ τὴν ἵππον, Ἠλιόδ. 8.14.

ἀναπνίγω, ἀποπνίγω, τὸ φθέγμα Πολυδ. Δ'. 114.

ἀναπνοή, ποιητ. **ἀμπν-**, ἡ, (ἀναπνέω) ἀνάκτησις τῆς πνοῆς, ἀναζωπύρησις, Πινδ. Π. 3.102, Πλάτ. Φαίδρ. 251Ε· μόχθων ἀμπνοά, ἀνάπαυσις ἐκ τῶν κόπων, Πινδ. Ο. 8. 9· ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν = ἀνέπνευσαν, ἔλαβον θάρρος, «ἀμπνοὰν ἔστασαν, περιφραστικῶς ἀνέπνευσαν δηλοῖ» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Π. 4. 354· πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 92, κτλ.· ἀν. διδόναι, παρέχειν Εὐρ. Ἀνδρ. 1138, Πλάτ. Τίμ.70C· λαμβάνειν ὁ αὐτ. Φαίδρ. 251Ε· ἀναπνοὴν ἔχει .. εἰπεῖν, ἔχει ἀρκετὴν ἀναπνοὴν (δύναμιν) ὥστε νὰ εἴπῃ, Μενάνδ. Ἄδηλ.7. 6. **II**. ἡ ἀναπνοή, ὡς καὶ νῦν, μὰ τὴν ἀναπνοήν... μὰ τὸν ἀέρα Ἀριστοφ. Νεφ. 627, Πλάτ., κτλ., εἰσπνοή, ἀντίθ. τῷ **ἐκπνοῇ** (expiratio), ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν Πλάτ. Τίμ. 78Ε, καλεῖται δὲ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ ἀέρος ἀναπνοή, ἡ δ' ἔξοδος ἐκπνοή Ἀριστ. Περὶ ἀναπν. 21.1· ἀλλ' ὡσαύτως σημαίνει καὶ τὴν καθόλου ἐνέργειαν τοῦ ἀναπνέειν, περιλαμβάνουσα τήν τε **εἰσπνοὴν** καὶ τὴν **ἐκπνοήν**, ἀναπνοή .., ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι τὸ δὲ εἰσπνοή αὐτόθι 2. 3· ἀμπνοὰς ἔχειν, ἀναπνέειν, ζῆν, Σοφ. Αἴ. 416· τὴν ἀν. ἀπολαβεῖν τινος, στραγγαλίζειν, ἀποπνίγειν τινά, Πλουτ. Ῥωμ. 27· ὑπὸ τὴν ἀν., ἐν μιᾷ πνοῇ, Πολύβ. 10. 47, 9. **III**. ἐξάτμισις, Πλάτ. Τίμ. 85Α: — πνοή, αὔρα, ὅπου μὴ ἀναπνοὴ δικνεῖται ἡ ἀπὸ τῆς θαλάττης Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6.2, 4. **IV**. ἀναπνευστικὸν ὄργανον, ἐπὶ τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ στόματος, Διόδ. 2.12, Λουκ. Νιγρῖν. 32· ἐντεῦθεν, ἀεραγωγὸς ὀπή, διέξοδος, Πλουτ. Αἱμ. 14.

ἀνάπνοια, ἡ, = τῷ προηγ., Τίμ. Λοκρ. 101D, Ἀριστ. Προβλ. 33. 8.

ἀνάπνοος, ον, ὁ ἀναπνεῖν ποιῶν, «ψυχῆς ἐξωστῆρες ἀνάπνοοι εὔλυτοί εἰσιν» Ζωροαστρ. Χρησμ.16, σ. 18 «οἱ τὴν ψυχὴν ἐξωθοῦντες λόγοι, ἐκ τῆς κακίας δηλαδή, καὶ οὕτω δὴ ἀναπνέειν διδόντες, εὔλυτοί εἰσιν» Πλήθ. σ.185.

ἀν-απόβλητος, ον, ὁ μὴ ἀπόβλητος, ὃν δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ ἢ ἀπολέσῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 238.

ἀν-απόγραφος, ον, ὁ μὴ ἀπογεγραμμένος ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ τελωνείου, «τὸ δὲ μὴ ἀπογραφὲν ἀναπόγραφον» λαθρεμπόρευμα Πολυδ. Θ'. 31, πρβλ. Βοίκχιον Π. Οἰ. Ἀθ. 2. 55· ἀναπόγρ. μέταλλα, μεταλλεῖα μὴ ἐγγεγραμμένα εἰς τὸν κατάλογον, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 43· ἴδε ἐν λ. ἄγραφος.

ἀν-αποδεικτος, ον, ὁ μὴ ἀποδεδειγμένος, Λυκοῦργ. 166. 18, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.11, 6. **II**. ὁ μὴ ἔχων χρείαν ἀποδείξεως, περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν ἢ ἀξιωμάτων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2.1,7., 2. 5, 3, καὶ ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 173, πρβλ. **ἄμεσος**.

ἀν-απόδεκτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποδεχθῇ, «πικρὰ καὶ ἀναπόδεκτα» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 527.

ἀν-αποδήμητος, ον, (ἀποδημέω) ὁ μὴ ἀποδημήσας, ἀταξείδευτος, Φίλων, 2. 11.

ἀναποδίζω: μέλλ. **-ίσω** (πούς):— κάμνω τινὰ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καλῶ ὀπίσω καὶ ἐρωτῶ, ἀνακρίνω αὐστηρῶς ποιῶν ἐρωτήσεις περιπλόκους, ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναπ. τὸν κήρυκα Ἡρόδ. 5. 92, 6· πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα Αἰσχίν. 81, 26. 2) οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτόν, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος διώρθωσεν ἑαυτὸν (δὲν ἀνήρεσεν ὅσα προηγουμένως εἶπεν), Ἡρόδ. 2. 116. **II**. ἀμετάβ., βαδίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ, Πυθαγ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 300, Ἑβδ. (Σεράχ, μς', 4)· Λουκ. Νεκυομ. 7· εἰς τοὐπίσω Ἡρωδιαν. 5. 6· κύκλον ἀν., ἐπανέρχομαι ἐν κύκλῳ, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 534. 43: πρβλ. **ἀναποδόω**.

ἀναπόδισις, εως, ἡ, τὸ ὀπισθοχωρεῖν, ἡ ὀπισθοδρόμησις, «ἀνάλυσις, ἤτοι ἀναπόδισις καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος» Τρικλιν. ἐν Σοφ. Ἠλ.142.

ἀναποδισμός, ὁ, ἡ ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, ἀναποδισμὸς εἰς μονάδα, ἀντιθέτως πρὸς τὸ προποδισμός .. ἀπὸ μονάδος, Μοδερᾶτος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ.1.18. **II**. ἀνάκλησις, Ἑβδ.

ἀναποδιστής, οῦ, ὁ, = **ἐμποδιστής**, «κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν καὶ οἷον ἀναποδιστής» Εὐστ.717.16.

ἀν-απόδοτος, ον, ὁ μὴ ἀνταποδιδόμενος, ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀναπόδοτος Ἀριστ. Τοπ. 4. 4, 11· ἀργύριον ἀν. δόντα, ὅπερ νὰ μὴ ἀποδοθῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 4278Κ, πρβλ. 4300ο. **II**. τὸ ἀναπόδοτον = **ἀνανταπόδοτον**, Schäf. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 48, 958.

ἀναποδόω = **ἀναποδίζω** II, ἀν. ἐπὶ τὴν μονάδα Πλουτ. 2. 876F.

ἀν-απόδραστος, ον, ἄφυκτος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, Ἀριστ. π. Κόσμ.7, 5, Πλουτ. 2.166Ε. 2) ἀνίκανος νὰ ἀποδράσῃ, «ἀναποδράστους, τοὺς μὴ δυναμένους φυγεῖν» Α. Β. 392. 9.

ἀν-απόθετος, ὁ μὴ ἀποτεθειμένος, «ἀταμίευτα, ἀδιοίκητα, ἀναπόθετα» Ἡσύχ.

ἀναποιέω, ποιῶ, παρασκευάζω (φάρμακον) Ἱππ. 577. 28, ἀναζυμόω, «ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ», ζυμωμένους

μὲ λάδι, Ἐβδ. (Λευϊτ. Ζ', 2). **II.** ἐπισκευάζω, ἐμβαλώνω, «ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064.

ἀναποίησις, ἡ, οὐσ. τοῦ ἀναποιῶ, Εὐστ. Θεσσ. σ. 113 ἔκδ. Mi.

ἀναποίητος, ον, ὁ πεποιημένος, κατεσκευασμένος, «σισύρα, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον» Ἀμμών. 128.

ἀναποικίλλω, ποικίλλω τι, κοσμῶ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 113 Böckh.

ἀν-άποινος, ον, ἄνευ ἀποίνων, δηλ. λύτρων, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἅπαξ κατ' οὐδέτ. **ἀνάποινον** ὡς ἐπίρρ., ἀπριάτην ἀνάποινον, δηλ. ἀπριάδην ἀναποίνως, Ἰλ. Α. 99. Πρβλ. **νήποινος**.

ἀναποκρίνομαι, ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ **ἀνταποκρίνομαι**.

ἀν-απόκριτος, ον, πρὸς ὃν δὲν ἀπεκρίθη τις, ὁ μὴ λαβὼν ἀπόκρισιν, ἀν. ἀποστέλλειν τινὰ Πολύβ. 4. 34, 1· ἀν. ἀπελθεῖν 23. 10, 13: Ἐπίρρ., ἀναποκρίτως εἰπὼν Ἀντιφῶν 122. 34. **2)** ἐνεργ., ὁ μὴ ἀποκρινόμενος, Πολύβ. 8. 23, 6.

ἀναπολάζω, σαλεύω, Ἀθήν. π. μηχ. σ. 9. 19.

ἀν-απόλαυστος, ον, οὗ δὲν δύναταί τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ, Πλούτ. 2. 829D, 1104E. **2)** ὁ μὴ ἀπολαύων τινός, «ἀγεύστος» Ἡσύχ.

ἀναπολεμέω, ἀνανεώνω τὸν πόλεμον, «ξαναπολεμῶ», Στράβ. 833, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 8· καὶ **ἀναπολέμησις**, **εως**, ἡ, Στράβ. 511.

ἀναπολέω, ποιητ. **ἀμπ-**, κυρίως, ἀναστρέφω τὸ χῶμα δι' ἀρότρου, ἀναστρέφω αὐτὸ πάλιν, (τρὶς ἀροτριᾶν τὴν γῆν Ἡσύχ. ἐν λ. **ὠραπολεῖν**), πρβλ. **πολέω**, **ἀναπολίζω**: ἐντεῦθεν, διεξέρχομαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, ἀναθεωρῶ, Λατ. volvere ἢ versare [animo], ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν Πινδ. Ν. 7. 153· δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Σοφ. Φ. 1238· ὅταν .. αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ [μνήμην] Πλάτ. Φίλ. 34Β, «ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται» Σουΐδ.—«ἀναπολεῖ, μνημονεύει, Λάκωνες» Ἡσύχ.: — περὶ τροφῆς, ἀναμασῶμαι, μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ μηρυκᾶται» Αἰλ. παρὰ Σουΐδᾳ (Αἰλ. π. Ζ. 2. 54, ἔνθα ὅμως γράφεται ἀναπλέουσαν): — ἀ' ἀόρ. παθ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 13. 5, 8.

ἀναπόλησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀναπολεῖν, ἐνθυμεῖσθαι, φέρειν εἰς τὴν μνήμην, «ἡ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀνάμνησις μελέτη γίνεται τῆς τῶν προβεβιωμένων ἀναπολήσεως» Ἱεροκλ., Σχόλ. εἰς Χρ. Ἔπη σ. 213 (Γαισφ. 118).

ἀναπολητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀναπολεῖν, ἀναμνηστέον, Μ. Ἀντων. 4. 32.

ἀναπολητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπολεῖν, Θ. Στ.

ἀναπολίζω = **ἀναπολέω**, «ξαναοργώνω», ἐπὶ ἀγροῦ, μεταφ., ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν Πινδ. Π. 6. 2.

ἀν-απολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογίαν, ἀδικαιολόγητος, ἀναπολόγητον γίνεται τὸ ψεῦδος Πολύβ. 12. 21, 10, κτλ.

ἀν-απόλυτος, ον, ὁ μὴ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀπολυθῇ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 13, 15.—Ἐπίρρ. **-τως** Γαλην. τόμ. 13, σ. 183.

ἀναπομπή, ἡ, (ἀναπέμπω) τὸ ἀπάγειν τοὺς αἰχμαλώτους ἄνω, δηλ. εἰς τὴν μητρόπολιν, τὴν πρωτεύουσαν, Πολύβ. 30. 9, 10. **2)** θησαυρῶν ἀναπομπάς, διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν ἀναβιβάσεις θησαυρῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, Λουκ. Ἀλέξ. 5. **II.** ἀναγωγή, ἐπὶ γένος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 274.

ἀναπόμπιμος, ον, ὁ ἄνω ἢ ὀπίσω ἢ οἴκαδε πεμπόμενος, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται Λουκ. π. Πένθ. 10, Δίων Κ. 62. 2. **2)** ἐπὶ δίκης, ὁ ἐφεσιβαλλόμενος, ἀναπεμπόμενος εἰς ἕτερον δικαστήριον, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην Λουκ. Εὐνοῦχ. 12.

ἀναπομπός, ὁ, ὁ ἀναπέμπων, δηλ. ὁ πέμπων ἄνω, ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου, Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης, Ἀϊδωνεύς,.. Δαριᾶνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 650.

ἀν-απόνιπτος, ον, ἄνιπτος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 357. **II.** = τῷ ἑπομ., Κύριλλ.

ἀν-απόπλυτος, ον, ὃν δὲν δύναταί ν' ἀποπλύνῃ τις, νὰ ἐξαλείψῃ, ἀναπόπλυτον ἔχεις τὸ ἄνθος Εὐστ. Πονήμ. 326. 89.

ἀναπορεύομαι, ἀποθ., πορεύομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπρός, «καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν πεζῇ ἄνω παρὰ τὸν Τίγριν, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύθησαν» Δίων Κ. 75. 9.

ἀν-απόσβεστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποσβέσῃ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου κατὰ Ἀπίωνος 1. 23.

ἀν-απόσπαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀποσπάσῃ, ἀχώριστος, «καὶ τὸ τῆς υἱότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον» Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 432. 30.—Ἐπίρρ. **-τως** Σιμπλίκ.

ἀν-απόστατος, ἀνέκφευκτος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, ἀν. θανάτου, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 526· δεσπότης ἀν. ἀφ' οὗ οὐδεὶς τρόπος ἀπαλλαγῆς ὑπάρχει, Πλούτ. 2. 166Ε.

ἀν-απόστρεπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποστρέψῃ, Σύμμ. Π. Δ. (Ἰὼβ Θ', 13).

ἀν-αποτέλεστος, ον, ὁ μὴ ἀποτετελεσμένος, «τὸ δοκοῦν πρὶν ἀναποτέλεστον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 922. 19.

ἀν-απότευκτος, ον, ὁ μὴ ἀποτυγχάνων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 11, κτλ.

ἀν-απότιτος, ὁ μὴ ἀποτινόμενος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 310. 6, ἔκδ. Λ.: — ὀρθότ. **ἀναπότιστος**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 67.

ἀν-απότμητος, ον, ὁ μὴ ἀποτεμνόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποκόψῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 24.

ἀναποτνιασμός, ὁ, ἀναστεναγμὸς μετ' ἐπικλήσεως τῆς θείας βοηθείας, Γρηγ. Ναζ.

ἀν-απότριπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποτρίψῃ, ἀνεξάλειπτος, Κύριλλ.

ἀν-απούλωτος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, Γαλην.

ἀναποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀμφ. γραφ. ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 13. 6.

ἀνάπραξις, ἡ, ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις χρέους ἢ προστίμου, δανείων Διον. Ἀλ. 6. 1· ἁ ἐκδάνεισις καὶ ἀνάπραξις τοῦ ἀργυρίου γινέσθω .. καθὼς κα δοκῇ βουλᾷ καλῶς ἔχειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 10.

ἀνάπρασις, **εως**, ἡ, μεταπώλησις, «τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς καὶ ἀναπιπράσκειν· καὶ τὸ ἔργον, ἀνάπρασις» Πολυδ. Ζ', 12.

ἀναπράσσω, Ἀττ. **-πράττω**, συντετμ. **ἀμπρ-**: μέλλ. **-πράξω**: εἰσπράττω διὰ τῆς βίας, χρήματα, ἢ ἁπλῶς εἰσπράττω, Θουκ. 8. 107, Λυσ. 146. 10· ἀν. τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 58· ἀν. ὑπόσχεσιν, ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως, Θουκ. 2. 95, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1621: — Μέσ., ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, δίκας Διον. Ἀλ. 6. 19· συλλέγω, εἰσπράττω, τόκους Πλούτ. 2. 295D.

ἀναπράτης, ὁ, μεταπράτης, Πολυδ.

ἀναπρεσβεύω, ἀποστέλλω πρέσβεις ἄνω, δηλ. εἰς τὴν Ῥώμην, Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ. 18. 2, 4.

ἀναπρήθω, ἀναφυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμπω, ἐκχέω, κάμνω τι νὰ ῥεύσῃ ἀφθόνως, δάκρυ' ἀναπρήσας Ἰλ. Ι. 433, Ὀδ. Β. 81: — κατ' ἄλλους σημαίνει, χύσας θερμὰ δάκρυα· ἴδε ἐν λ. **πρήθω** Ι. 2, καὶ πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. § 94 ἐν λέξει πρήθειν.— καθ' Ἡσύχ. «ἀναφυσῆσαι, .. ἀνενέγκαι».

ἀνάπρισις, **εως**, ἡ, τὸ πριόνισμα, Ἱππ. Ἐπιστ. 1288. 34.

ἀναπρίω, πριονίζω, Νικ. Θ. 308.

ἀναπροοιμιάζομαι = **ἀνακρούομαι**, Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. (σ. 200).

ἀνάπταιστος, ον, = **ἄπταιστος**, Σουΐδ., ἀλλ' ἴδε Λοβ. Παθ. 1. 195.

ἀναπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσάψῃ, προσαρτήσῃ, τὸν λόγον ἀπό τινος Στράβ. 54.

ἀναπτερόω: μέλλ. **-ώσω**, κυρίως ἐπὶ πτηνοῦ ἐγείροντος τὰ πτερὰ αὐτοῦ: — ἐντεῦθεν μεταφ., ἐγείρω, ἀνορθῶ, γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἔθειρας ἀνεπτέρωκα, μὲ σηκωμένας τρίχας πτερυγίζω ἐκ χαρᾶς, Εὐρ. Ἑλ. 633. **2)** μεταφ., μετεωρίζω τὴν διάνοιάν τινος, γεμίζω τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ μεγάλων προσδοκιῶν, τὸν «ξεμυαλίζω» ὡς λέγομεν κοινῶς, ἀναπτερώσας αὐτὴν οἴχεαι Ἡρόδ. 2. 115, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 255C· προξενῶ ταραχήν, «σηκώνω εἰς τὸ πόδι», μῶν τι .. ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν; Εὐρ. Ὀρ. 876· πτοῶ, φόβος μ' ἀναπτεροῖ ὁ αὐτ. Ἰκ. 89· νουθετῶ, προτρέπω εἰς τὸ καλόν, ἀναπτερώσας .. χρηστοῖς λόγοις τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1449, πρβλ. **πτερόω**: — Παθ., ἀναπτεροῦμαι ὑπὸ ἐλπίδος, ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμὲ Αἰσχύλ. Χο. 229· τρομάζω, «ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι» (Α. Β. 398. 6), Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 166.— ἐξάπτεται τὸ πνεῦμά μου, ἀνεπτέρωμαι κλύων Ἀριστοφ. Ὄρν. 433· ἀνησυχῶ, ταράσσομαι, ἀνεπτερωμένων τῶν Λακεδαιμονίων Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2· κυριεύομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς ἐξάψεως, πάντες ἀνεπτερωμένοι ἐθεῶντο ὁ αὐτ. Συμπ. 9. 5· ἀναπτερωθεὶς ὑπό τινων ὡς .., ἐρεθισθεὶς ἐκ τῶν λόγων τινῶν ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 3. 1, 14: — πρβλ. **ἀναπέτομαι** 2, **μετεωρίζω** ΙΙ. **II.** παρέχω νέας πτέρυγας, καθιστῶ τινα ἐκ νέου ἐλαφρὸν καὶ ἐνεργητικόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 669: — Παθ., λαμβάνω, ἀποκτῶ νέας πτέρυγας, Πλάτ. Φαῖδρ. 249D.

ἀναπτερυγίζω, ἐγείρω ἢ ἀνοίγω τὰς πτέρυγάς μου καὶ ἀφίπταμαι, Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 4. 30.

ἀναπτερύσσομαι, παθ., ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, ἀποκτῶ νέα πτερά, ἄρχομαι πτερούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341. **II.** μεταφ., ὡς τὸ **ἀναπτεροῦμαι**, Εὐστ. Πονημ. 243. 11.

ἀναπτερωτός, ό, ὁ ἀναπτερῶν, «ὅτι ἀναπτερωτόν τι χρῆμα ἡ νίκη» Μενάνδρ. Ἱστ. Ἀποσπ. 428.

ἀνάπτης, ου, ὁ, (**ἀνάπτω** II) ὁ ἐξάπτων καὶ διεγείρων εἰς στάσιν, ταράκτης, ταραξίας, Γρηγ. Ναζ.

ἀνάπτησις, **εως**, ἡ πρὸς τὰ ἄνω πτῆσις, Φιλῆς Περὶ Ζῴων, τ. Α', σ. 170. ἔκ. Mil.

ἀναπτικός, ή, όν, ὁ ἀνάπτων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀνάπτῃ, Ἀρχ. Λεξ.

ἀναπτοέω, ποιητ. **-πτοιέω**, κατατρομάζω τινά, Μόσχ. 2. 23, Ὀππ., κτλ.: — παθ., κυριεύομαι ὑπὸ τρόμου, τρομάζω, Πλούτ. Πε-

λοπ.16· εἶμαι ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, ὁ αὐτ. 2. 261Α, κτλ. Καθ' Ἡσύχ. «ἀν[απ]επτοημένοι· τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι».

ἄν-απτος, ον, (ἀν-, ἅπτομαι) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, ἀναφής, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 19: — καθ' Ἡσύχ. «ἄναπτος· ἄληπτος, ἀπίαστος». **II. ἄναπτος**, ον, (ἀνάπτω) ὁ προσηρμοσμένος, φᾶρος ἀναπτόν (ὀξυτόνως), Εὐστ. 1774. 15. **2)** ἀνημμένος, Νόνν. Εὐαγγ. κ.' Ἰω. ιη',18.

ἀνάπτυκτος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοιχθῇ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.7, 3.' Ἐν τῷ Θ. Στεφ. **ἀναπτυκτὸς** ὀξυτόνως.

ἀνάπτυξις, εως, ἡ, τὸ ἀνοίγειν, ἄνοιγμα, τοῦ στόματος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.1,13. **2)** ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, ὡς τὸ **ἀνάπλωσις** ὁ αὐτ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 26, 5, πρβλ. Πλουτ. 2. 382D.

ἀνάπτυσις, εως, ἡ, (ἀναπτύω) ἡ ἀπόχρεμψις φλεγμάτων, Γαλην.

ἀναπτύσσω: μέλλ. **-πτύξω**: ἀόρ. παθ. **ἀνεπτύχθην** Ἱππ. 57. 16, ἀλλὰ καὶ **-επτύγην** 558. 27: (ἴδε **πτύσσω**). ἀνελίττω, ἐξελίττω, ἀνοίγω, ἐκτυλίσσω τοὺς κυλίνδρους, ἐφ' ὧν ἐγράφοντο τὰ βιβλία, ἑπομ. ὡς τὸ Λατ. evolvere, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω πρὸς ἀνάγνωσιν, ἀν. τὸ βιβλίον Ἡρόδ. 1. 125, πρβλ. 48· δέλτων ἀναπτύσσοιμι γῆρυν Εὐρ. Ἀποσπ. 370: — ὡσαύτως, ἀν. πύλας, κύτος, «ξεκλειδώνω,» ἀνοίγω, Εὐρ. Ι. Τ.1286, Ἴων 39· χλαμύδα Πλουτ. Δημήτρ. 42· ἔτι δὲ καὶ χεῖλος Ὀππ. Ἁλ. 3. 247· ἀναπτύξας χέρας, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, Εὐρ. Ἱππ. 1190: — Παθ., ξεδιπλώνομαι, ἀνοίγομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3,11, καὶ ἀλλ. **2)** ἐκτυλίσσω, ἀποκαλύπτω, φανερώνω, Λατ. explicare, πᾶν ἀν. πάθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 254, 294· πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Σοφ. Ἀποσπ. 284· ἀν. πρὸς φῶς ὁ αὐτ. Ἠλ. 639, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1256· φρένα πρός τινα ὁ αὐτ. Τρῳ. 657· κῆρ Μόσχ. 4.51· **II.** ὡς στρατιωτ. ὅρος ἀναπτύσσω τὴν φάλαγγα, κάμπτω τὴν φάλαγγα ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ καθιστῶ αὐτὴν διπλῆν, ἤτοι δίδω εἰς αὐτὴν διπλοῦν βάθος, Γαλλ. replier, Ξεν. Κύρ. 7. 8, 3· ἀλλὰ τἀνάπαλιν, ἀναπτύσσειν τὸ κέρας, ἀνελίσσειν, ἐπεκτείνειν αὐτὸ ὅπως τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος καταστῇ ἐκτενέστερον, Γαλλ. déployer, Λατ. explicare (Οὐεργιλ. Γ. 2. 280), Ξεν. Ἀν. 1. 10, 9 (ἔνθα ἴδε Krüger), Πλουτ. Πελοπ. 23.

ἀναπτυχή, ἡ, = **ἀνάπτυξις**, ἰώ.. αἰθέρος ἀμπτυχαί, ὦ ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ, Εὐρ. Ἴων 1445· ἀλλ' ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 655, νυκτός τε πηγάς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς σημαίνει τὰς πηγὰς τῆς νυκτὸς καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. τὴν δύσιν καὶ τὴν ἀνατολήν· ἡλίου ἀναπτυχαί, τοῦ ἡλίου ὁ ἀνέφελος κύκλος, Εὐρ. Ἱππ. 601: ἐν Ἠλέκτρ. 868 **ἀμπνοαὶ** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή. — Πρβλ. **πτυχή**, **περιπτυχή**.

ἀνάπτυχος, ον, = **ἀνάπτυκτος**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 4.

ἀναπτύω: μέλλ. **-ύσω**: (ἴδε **πτύω**): — πτύω, ἐκπτύω, αἷμα Ἱππ. Ἀφ.1253· σίαλον Πολύβ.12.13,11: ἀπολ., πτύω, ῥίπτω ἔξω, ῥαντίζω, πόντος ἐς.. οὖδας ἀνέπτυσε Ἐμπεδ. 357 (ἑτερ. **ἀπέπτ-**)· μυδῶσα κηκὶς.. κἀτυφε κἀνέπτυε Σοφ. Ἀντ.1009· ξηρὰ δ' ἀναπτύει [ῠ] Νικ. Ἀλεξιφ. 211.

ἀν-άπτω: μέλλ. **-ψω**: δένω στερεῶς εἴς τι ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.), ἐκ δ' αὐτοῦ [τοῦ ἱστοῦ] πείρατ' ἀνῆπτον, προσέδεσαν καλῶς τὰ σχοινία εἰς τὸν ἱστόν, Ὀδ. Μ.179, πρβλ. 51, 162· πρυμνήσι' ἀνάψαι Ι.137· μετὰ δοτ., γαίῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 177· ἀν. τι πρός τι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1011· τι εἴς τι Ἀριστ. Μεταφ. 12. 4, 3: — Μέσ., ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων, ἐκ τούτου θὰ δέσωμεν τὰ σχοινία μας, ἐκ τούτου θὰ προσδέσωμεν τὸ πλοῖόν μας, δ. ἐ. οὗτος θὰ εἶναι ὁ προστάτης μας, Εὐρ. Μήδ.770, κτλ.· θεοῖσιν κῆδος ἀνάψασθαι, συνάψαι στενὴν σχέσιν.., ὁ αὐτ. Τρῳ. 845· χάριτας εἴς τινα ἀν., ἐπιδαψιλεύω χάριτας εἴς τινα, ὁ αὐτ. Φοίν. 569· ἀλλ' ὡσαύτως, προσδένω πρὸς ἐμαυτόν, σύρω, ῥυμουλκῶ, ναῦν Διόδ. 13. 19, Πλουτ. Κάμιλλ. 8· τὸ κράτος Φίλων 1. 474: — Παθ., προσδένομαι ἢ προσκολλῶμαι (προσκολλῶ ἐμαυτὸν) εἰς.., ἐμμένω· μετὰ γεν., π. χ. πέπλων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 629· ἀμφί τινι αὐτόθι 1038· ἀνῆφθαί τι, ἔχειν τι προσηρτημένον, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου suspensi loculus, αὐτόθι 549· ἐπιστολὴν ἐκ τῶν δακτύλων ἀν. Δείναρχ. 94. 41. **2)** ἀναρτῶ τι ἐντὸς ναοῦ, προσφέρω ὡς ἀνάθημα, ἀφιερῶ, ὡς τὸ **ἀνατίθημι**, πολλὰ δ' ἀγάλματα ἀνῆψεν Ὀδ. Γ. 274, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 532, Λυκόφρ. 853, Τρυφ. 256. **3)** μεταφ., προσάπτω, ἀναφέρω, ἀποδίδω, μῶμον ἀνάψαι Ὀδ. Β. 86· αἷμα ἀν. τινί, ἀποδίδω τὴν αἱματοχυσίαν εἴς τινα, Εὐρ. Ἀνδρ.1197, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 65, κτλ., τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 245: — ἀνάγω ἢ ἀναφέρω εἴς τι, συνδέω, τοὺς λόγους εἰς ἀριθμοὺς ἀν. Ἀριστ. Μεταφ. 12. 4, 3· ἀρχήν, αἰτίαν ἀν. εἴς τινα Πλουτ. Λυκοῦργ. 6, κτλ., καὶ Μοναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, καὶ ἀποδίδων τὴν χάριν εἰς τὸν Μοναίσην, δηλ. εἰς ὃν ὀφείλεται, ὁ αὐτ. Ἀντών. 46· ἀλλά, τὴν χάριν τινὸς ἀν. εἴς τινα, ἀναφέρω τὴν εὐγνωμοσύνην τινὸς εἴς τινα, ὁ αὐτ. Βρούτ. 6. **II.** ἀνάπτω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν λύχνα Ἡρόδ. 2.133· πῦρ Εὐρ. Ὀρ. 1137· φῶς Πλάτ. Τίμ. 39Β· ὡσαύτως, πυρὶ ἀν. δόμους Εὐρ. Ὀρ. 1594: — μεταφ., νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει ὁ αὐτ. Μήδ.107· ἀναφθέντος τοῦ δήμου, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 51. 42. **2)** ἀμεταβ., ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι, περὶ καιομένων λίθων, Ἀριστ. π. Θαυμ.115.

ἀνάπτωσις, εως, ἡ, τὸ ἀναπίπτειν, μεταφ., ἀποβάλλειν τὸ θάρρος, ἀποδειλίασις, Εὐστ.1406. 8.

ἀνάπτωτος, ον, ὁ ἀναπεπτωκώς, Σχόλ. Διονυσ. Περ. 69.

ἀναπυνθάνομαι: μέλλ. **-πεύσομαι** Δημ.: ἐξετάζω ἐπιμελῶς, ἀνερευνῶ, τὰς πάτρας τε αὐτῶν ἀνεπύθετο Ἡρόδ. 6.128· ἀνεπυνθάνετο τὸν ποιήσαντα ὁ αὐτ. 8. 90· ἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτέ, καὶ πόθεν ἔμολον Ἀριστοφ. Ὄρν. 403. **2)** ἀνερωτῶ, ἀνερευνῶ, ἀναπυνθανόμενος εὑρίσκω Ἡρόδ. 5. 57· πληροφοροῦμαι, μανθάνω, ταῦτα οὖν οἱ στρατιῶται ἀνεπύθοντο Ξεν. Ἀν. 5, 7, 1· ἀν. περί τινος Πλάτ. Ἱππ. Ἑλ. 363Β· ἀν. τί τινος, ἐρωτῶ τινα, μανθάνω παρ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ.693.

ἀναπυρίζω, = τῷ ἑπομ., πυρπολῶ, «εἰ μὴ σπινθῆρας ἁμαρτιῶν ἔκρυψεν, οὐκ ἂν ὁ οἶκος ἀνεπυρίζετο» Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. γ'., τόμ. 8, σ. 2. 24.

ἀναπυρόω, ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, πυρπολῶ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4.19.

ἀναπυρσεύω, δίδω ζωηρότητα, δίδω στιλπνότητα καὶ λάμψιν, ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς πορφύρας, «χαίρει δὲ ἡλίῳ ὁμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἡ βαφή, καὶ ἡ ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει καὶ πλείω ποιεῖ καὶ φαιδροτέραν τὴν αὐγήν, ἐκφοινισσομένην ἐκ τοῦ ἄνω πυρὸς» Πολυδ. Α', 49.

ἀνάπυστος, ον, πασίγνωστος, περίφημος, «ξακουστός,» ὡς τὸ **περίπυστος**, ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν, «ἀνὰ στόμα πᾶσι κείμενα πυνθάνεσθαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Λ. 274, Ἡρόδ. 6. 64, 66, κτλ.

ἀναπυτίζω, ἀναπτύω, ἀναβλύζω, ἀναδίδω, Ἥρων Πνευμ. σ.181: — ἐντεῦθεν, **ἀναπυτισμὸς** ὁ αὐτ. Αὐτομ. σ. 247.

ἀναπωλέω, πωλῶ ἐκ νέου, «ξαναπωλῶ,» «τὸ δὲ δεύτερον πιπράσκειν ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσι» Πολυδ. Ζ', 12· πρβλ. **ἀμπώλημα**.

ἀναπώλημα, Δωρ. **ἀμπώλημα**, τὸ ἀναπωλούμενον.

ἀναπωμάζω, (πῶμα) αἴρω, σηκώνω τὸ πῶμα, τὸ σκέπασμα, Ἥρων Πνευμ. σ.150.

ἀνάπωτις, ἴδε ἐν λ. **ἄμπωτις**: — ἐπίθ. **ἀναπωτικός**, ή, όν, Εὐστ.1719. 44.

ἀνάρ, ἡ ῥοιά, Λεξικ. χειρόγρ. ἐν τῇ Βασιλ. Βιβλ. Παρ. κῶδ.1843· πρβλ. τὴν Τουρκ. λέξ. **νάρ**, τὸ ῥόδι.

ἀναρ-: Ὁπόταν ἡ πρόθ. **ἀνὰ** εἶναι συντεθειμένη μετὰ λέξεων ἀπὸ ρ ἀρχομένων, τὸ ρ συνήθως διπλασιάζεται, ὡς ἐν τῷ ἀναρραΐζω, κτλ., ἂν καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ τοῖς Ἴωσιν ἐνίοτε εὕρηται ἁπλοῦν, ὡς ἐν τῷ ἑπομ.

ἀναραΐζομαι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ἀναρραΐζομαι**.

ἀναράομαι, ἀποθ., ἀνακαλῶ κατάραν, Καλλισθ. παρὰ Σουΐδ., Πολυδ. 5. 130.

ἀν-άρβυλος, ον, ἄνευ ὑποδημάτων, ἀνυπόδητος, Εὐρ. Ἀποσπ. 534. 7.

ἀναργυρία, ἡ, τὸ μὴ λαβεῖν ἀργύριον, ὅρος δικ. (ἀναργυρίας περιγραφή), «ἀναργυρία λέγεται ὅταν τις γράψας οἰκειοχείρως καὶ ὁμολογήσας λαβεῖν ἀργύριον καὶ οὐδαμῶς ἔλαβεν ἃ ὡμολόγησεν ἢ ἔλαβε μέρος τι» Γλῶσσαι Βασιλ.

ἀν-άργυρος, ον, ὁ ἄνευ ἀργυρίου, δηλ. ὁ ἄνευ χρημάτων, Λυσ. Ἀποσπ. 19· πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐγένοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες Πλάτ. Νόμ. 679Β. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ἀγορασθὲν δι' ἀργύρου, «ἀνάργυρον δώρημα» Παυλ. Σιλ. ἐν Πυθ. Θερμ. 5. — Ἐπίρρ. **-ρως** Βυζ. **2)** ἀδιάφθορος ὑπὸ χρημάτων, «ῥήτωρ ἀνάργυρος, ἄπρατος» Πολυδ. Ϛ', 191. **3)** περὶ ἰατρῶν θεραπευόντων δωρεὰν τοὺς πάσχοντας, ὡς οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι π. χ. Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς (Ὡρολόγ. τὸ Μέγα Ἰανουαρ. 31). — Ὁ Φιλόστοργος 508Β λέγει περὶ τοῦ Ἀετίου, «ἀριστεύων δὲ ἐν ἰατρικῇ ὁ Ἀέτιος ἄμισθον παρεῖχε τοῖς δεομένοις τὴν θεραπείαν».

ἀν-άρδευτος, ον, ἀπότιστος, ξηρός, Κύριλλ. εἰς Ἀβακ. 3, σ. 565.

ἀν-άρετος, ον, ὁ μὴ ἐνάρετος, ὁ κακός, Σοφ. Ἀποσπ. 146. — Ἴδε Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 427.

ἀναρθρία, ἡ, ἀτονία τῶν ἄρθρων, ἐπὶ εὐνούχων, Ἀριστ. Προβλ. 10. 36, 1.

ἄν-αρθρος, ον, ὁ ἄνευ ἄρθρων, Πλάτ. Τίμ. 75Α, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 3, 6; καὶ ἀλλ. **2)** ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἄτονος, Σοφ. Τρ. 1103, Εὐρ. Ὀρ. 228. **3)** ὁ ἄνευ ὁρατῶν ἄρθρων οὗ οἱ ἁρμοὶ εἶναι ἀφανεῖς, ἐπὶ παχυσάρκων ἀνθρώπων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292. **II.** ἐπὶ ἤχου, ὁ μὴ ἔναρθρος, ᾠδαὶ Διόδ. 3.17· ἀλαλαγμὸς Πλουτ. Μάρ. 63· φωνὴ ὁ αὐτὸς 2. 613Ε· φθέγματα Συλλ. Ἐπιγρ. 4741: — Ἐπίρρ. **-ρως**, συγκεχυμένως, ἀνάρθρως καὶ συγκεχυμένως Πλουτ. 2. 611Β· «τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα τῶν κιθαρῳδῶν ἅπερ ἀνάρθρως ᾄδουσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως» Ἰω. Φιλ. εἰς Ἀναλυτ. Ὕστ. **III.** ὁ μὴ ἔχων τὸ ἄρθρον, Γραμμ.

ἀναρθρώτως, = **ἀνάρθρως**, Στράβ. (ἐν τῇ **ὑποθέσει** τοῦ Α' Βιβλίου).

ἀναριθμέομαι, μέσ., ἀπαριθμῶ, Δημ. 346. 20. **II.** ἀναθεωρῶ, ἀναλογίζομαι, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμη-

σομαι τὰ λεχθέντα Πλάτ. Ἀξ. 372B.—Τὸ ἐνεργ. ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κασ. (36, 18): ἂν τοὺς κινδύνους .. ἀναριθμήσητε.

ἀν-ᾰρίθμητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀριθμήσῃ, «ἀλογάριαστος» Πινδ. Ο. 7. 45, Ἡρόδ. 1. 126., 7. 190, 211, καὶ ἀλλ. καὶ Ἀττ.: ἐπὶ χρόνου, ἀμέτρητος, πολύς, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος Σοφ. Αἶ. 646. 2) ὁ μὴ ἐναρίθμιος, ὁ μὴ «λογαριαζόμενος», ἀσήμαντος, ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς γυναικὸς Εὐρ. Ἴων 837, Ἑλ. 1679.

ἀνᾰρίθμιος, ον, = ἀνάρσιος, «ἀναρίθμιον, ἐχθρὸν» Ἡσύχ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη,» ὁ αὐτός· πρβλ. **ἐνήριθμος** καὶ ἴδε Βεντλ. Καλλ. Ἀποσπ. 127.

ἀν-άριθμος [ᾰ], ποιητ. **ἀνήριθμος, ον,** ἀναρίθμητος, «ἀλογάριαστος,» Σαπφ. 72, Τραγ. (πρβλ. **γέλασμα**)· πλῆθός τ' ἀνάριθμοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 40: μετὰ γεν., ἀνάριθμος ὧδε θρήνων, ἄμετρος οὕτως εἰς τοὺς θρήνους, Σοφ. Ἠλ. 232· μηνῶν ἀνήριθμος (ἐκ διορθ. τοῦ Ἑρμάνν. ἀντὶ μήλων), ἄνευ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν, ἀναριθμήτους μῆνας, ὁ αὐτ. Αἶ. 604· ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται, διὰ [τῆς ἀπωλείας] ἀναριθμήτου πλήθους ἐξ αὐτῶν .., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 179· ἀλλά, χρόνον .. ἡμερῶν ἀνήριθμον· ἁπλῶς ἀντὶ ἡμέρας ἀνηρίθμους, ὁ αὐτ. Τρ. 247.—Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 711· [ἀνᾰρῑθμος ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 40· (λυρ.)· ἀνᾰρῑθμος ἐν Εὐρ. Βακχ. 1335 (ἰαμβ.). Ὁ Σοφ. ἔχει ἀνᾰρῑθμος ἐν λυρ., Ο. Τ. 167, 179, καὶ πιθ. ἐν Ἠλ. 232. Ὁ Αἰσχύλ. καὶ ὁ Σοφ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸ ἀνήρῑθμος ἐν λυρ.: Ὁ Θεόκρ. ἔχει ἀνᾱριθμος ἐν ἄρσει, 15. 45, ἀλλ' ἀνᾰριθμος 16. 90.]

ἀνᾰριστέω, δὲν λαμβάνω ἄριστον, πρόγευμα, Ἱππ. Θερ. Ὀξ. Παθ. 388.

ἀνᾰρίστητος, ον, ὁ μὴ προγευματίσας, ἀπρογευμάτιστος, ἀναρίστητος ὢν κοὐδὲν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 391, κτλ.

ἀνᾰριστία, ἡ, τὸ μὴ λαμβάνειν ἄριστον, πρόγευμα, ἀναρίστησις, Ἱππ. 371. 38, κατὰ πληθ.· καὶ οὕτω πιθ. ἐν 379. 17, ἔνθα ἀναγινώσκομεν **ἀναρίστησις.**

ἀν-άριστος, ον, ἀναρίστητος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 19, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **ἀκράτιστος.**

ἀνᾱρίτης [ῑ], **ου, ὁ, = νηρείτης,** Ἴβυκ. 34, Ἐπίχ. 23 Ahr.· πρβλ. **νηριτοτρόφος.**— «ζῴων κοχλιῶδες ἐν πέτραις» Ἡσύχ.

ἀναριτοτρόφος, ὁ τρέφων ἀναρίτας, νῦν γράφεται **νηριτοτρόφος.**

ἀναρῑχάομαι, ἴδε **ἀναρριχάομαι.**

ἀν-αρκτος, ον, (ἄρχω) ὁ μὴ ἀρχόμενος, ὁ μὴ ὑποτεταγμένος, Θουκ. 5. 99· ὁ μὴ ὑποτασσόμενος ὥστε νὰ κυβερνηθῇ ὑφ' ἑτέρου, μήτ' ἄναρκτον βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς Αἰσχύλ. Εὐμ. 526 (ἔνθα ὁ Wieseler χάριν τοῦ μέτρου διώρθωσε λίαν ἐπιτυχῶς **ἀνάρχετος** κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἀπεύχετος**), Σοφ. Ἀποσπ. 28.

ἀν-άρμενος, ον, (ἄρω) ὁ μὴ κατηρτισμένος, μὴ ἐξηρτυμένος, ἀπαράσκευος, «ἀνάρμενος ἂν παραβάλλῃ πλώειν, τὴν κώπην μηκέτ' ἔχων ἐρέτου» Αὐτομέδων ἐν Ἀνθ. Π. 11. 29.

ἀν-αρμόδιος, ον, ὁ μὴ ἁρμόδιος, Ζωσιμ. 1. 29.—Ἐπίρρ. **ἀναρμοδίως,** «ἀκαταλλήλως» Α. Β. 363. 33.

ἀν-αρμος, ον, ὁ μὴ ἁρμόζων, μὴ προσαρμοζόμενος, ἀνάρμους ὄγκους Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 318, κτλ.

ἀναρμοστέω, εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν προσαρμόζομαι, δὲν ἁρμόζω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἁρμόττω,** μ. δοτ. ἆρα ἃ νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πλάτ. Πολ. 462A, πρός τι, τὰ μὲν ἀναρμοστεῖ που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμόττει Σοφ. 253A· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, παραφώνως ἠχῶ, κάμνω παραφωνίας, Heind. Πλάτ. Γοργ. 482B.

ἀναρμοστία, ἡ, παραφωνία, ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, ἀντίθετον τῷ **ἁρμονία,** Πλάτ. Φαίδων 93C, E, καὶ ἀλλ.

ἀν-άρμοστος, ον, ἀκατάλληλος, ἀσύμφωνος, δυσανάλογος, Ἡρόδ. 3. 80, Ξεν. κτλ.: — ἐπὶ ἤχου, παράφωνος, παράχορδος, ἄνευ ἁρμονίας, ὁ αὐτ. Φαίδων 93C, Συμπ. 206C, Τίμ. 80A· τὸ **ἀνάρμοστον,** ἀντίθ. πρὸς τὸ **εὐάρμοστον,** Θεαίτ. 178D: — Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. Πολ. 590B. II. ἐπὶ προσώπων, φορτικός, ἀπειρόκαλος, ἀλλόκοτος, Λατ. ineptus, τυφογέρων εἰ κἀνάρμοστος Ἀριστοφ. Νεφ. 908. 2) ὁ μὴ παρεσκευασμένος, πρός τι, καὶ οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἐσόμεθα Θουκ. 7. 67.

ἀναροδανισθῆναι, «ἀναβληθῆναι» Ἡσύχ.

ἀναροιβδέω, ἴδε ἐν λ. **ἀναρρ-.**

ἀναροιζοῖ, «φονεύει» Ἡσύχ.

ἀναρός, «ἄγγελος, Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀν-αροτρίαστος, ον, ὁ μὴ ἀροτριασθείς, Ἐτυμ. Μ. 175, 36, ἐν λέξ. **ἀφάροτος.**

ἀναρπάγδην, ἐπίρρ., διὰ βιαίας ἁρπαγῆς, βιαίως, ἀναρπάγδην φορέοντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 579, 1232.

ἀναρπᾰγή, ἡ, ἡ ἐκ νέου ἁρπαγή, ἀνάκτησις, στράτευμ' ἀθροίσας τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς θηρᾷ Εὐρ. Ἑλ. 50.

ἀναρπάζω: μέλλ. **-άσω** (κατωτέρ. III.), καὶ **-άξω,** συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **-άσομαι,** ἴδε κατωτέρ. III: ἀόρ. **-ήρπασα** καὶ **-αξα,** παρ' Ὁμήρ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: (ἴδε **ἁρπάζω**). Κύπτω καὶ ἁρπάζω ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη (τὸ ἔγχος)· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη Ἰλ. Χ. 276· οὕτω Πινδ. Π. 4. 60, καὶ Ἀττ.: ἀν. τὰ ὅπλα Ξεν. Ἀν. 7. 1, 15: ἐπὶ τοῦ ἡλίου μεταβάλλοντος εἰς ἀτμὸν καὶ ἀνάγοντος τὸ ὕδωρ, ὁ ἥλιος ἀνάγει καὶ ἀναρπάζει τοῦ ὕδατος τό τε λεπτότατον καὶ κουφότατον Ἱππ. π. Ἀέρ. 285. II. ἁρπάζω, ἀπάγω, ὅτε μιν .. ἀνήρπασε Φοῖβος Ἰλ. I. 564· ἥ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ Π. 437· τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα Ὀδ. Δ. 515, πρβλ. Ε. 419· ἐπὶ δουλεμπόρων, ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι Ο. 427· οὕτω παρὰ Διοδ., κτλ.: ἀνήρπασέν ποτε ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως Εὐρ. Ἱππ. 454· ἀν. τοῖς ὄνυξιν, ἐπὶ ἀετοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 17· πρβλ. Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 10: — Παθ., φροῦδος ἀναρπασθεὶς Σοφ. Ἠλ. 848: καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ὡσαύτως, ἀπάγομαι διὰ τῆς βίας, σύρομαι ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων, ἄγομαι εἰς τὴν φυλακήν, Λατ. rapi in jus, δεῖ με ἀνηρπάσθαι 554. 1· πρβλ. 136. 11., 550. 20· ἴδε Βουττμάν. Δημ. Μειδ. ἐν τῷ πίνακι. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, διασώζω, ἀπολυτρώνω, Πλουτ. Πύρρ. 16. III. κυριεύω ἐξ ἐφόδου, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, σὺ .. ἀναρπάσεις δόμους Εὐρ. Ἴων 1303· οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπων, καταβάλλω, νικῶ ἐξ ἐφόδου, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκέας Ἡρόδ. 8. 28., 9. 59: — Παθ., ἀνήρπασται πόλις Εὐρ. Φοιν. 1079, Ἑλ. 751, Δημ. 123. 10, Αἰσχίν. 72. 30. IV. διαρπάζω, ἁρπάζω καὶ φεύγω, πολλοὺς καὶ πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἀνηρπακότες Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14· τρία τάλαντα ἀνηρπάκασι Δημ. 822. 27: — ὡσαύτως, ἐπὶ προαγοραζόντων ἐμπόρευμα χονδρικῶς εἰς χαμηλοτάτην τιμὴν ὅπως πωλήσωσιν αὐτὸ αἰσχροκερδῶς εἰς ὑπερβολικὴν τιμήν, ὅταν γὰρ μάλιστα σίτου τυγχάνητε δεόμενοι, ἀναρπάζουσιν οὗτοι καὶ οὐκ ἐθέλουσι πωλεῖν Λυσ. κατὰ Σιτοπωλ. 165. 30.

ἀναρπάξανδρος, ον, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἁρπάξανδρος,** ὃ ἴδε.

ἀνάρπαστος, ον, [ὡσαύτως ἡ (ὀξύτονος) ἐν Εὐρ. Ἑκ. 206: εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο]: (ἀναρπάζω): — ὁ ἀναρπασθείς, ὁ ἀπαχθείς, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.: ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι Πλάτ. Φαῖδρ. 229C. 2) ὁ ἀπαχθεὶς εἰς τὰ μεσόγαια, ὅ ἐ. εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, ἀναρπάστους πρὸς βασιλέα γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 33: — ἐπὶ προσώπ. ἐξοριζομένων ἢ ἄλλως τιμωρουμένων, ἀναρπάστους ἐποίει Ἡρωδιαν. 7. 3, 3: ἴδε **ἀνάσπαστος.** II. ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ποιῶν ἀναρπάστους αὐτῶν τοὺς βίους, καὶ παραδίδων τὰς περιουσίας αὐτῶν εἰς διαρπαγήν, Πολύβ. 9. 26, 7.

ἀν-αρραγής, ές, ἀρραγής, «ἀναρραγέσι, ταῖς μὴ ἐχούσαις φύσιν ῥήγνυσθαι» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 6 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἀρρήκτοις.**

ἀναρραθαγέω, «ἀναρ[ρ]αθαγῆσαι, ἀναψοφῆσαι, ἀναπηδῆσαι» Ἡσύχ.

ἀναρραΐζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολυβ. 3. 108.— «ἀναρ[ρ]αΐσαι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.

ἀναρραίνω, ἀναβλύζω, ἀναπέμπω, «χειμῶνος γενομένου ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π. Θαυμ. 114.

ἀναρραιρηκώς (Ἄλδ. Οὐέσσελ.) ἀντὶ **ἀναραιρηκώς,** μετοχ. Ἰων. πρκ. τοῦ ῥήμ. **ἀναιρέω,** στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναραιρ[ρ]ηκότα Ἡρόδ. 5. 102.

ἀναρράπτω: μέλλ. **-ψω,** συρράπτω, καταρράπτω, ἢ ῥάπτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναρράπτειν τὰ βλέφαρα Γαλην. 6. 21, 23.

ἀναρρᾰφή, ἡ, τὸ ἀναρράπτειν, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥαφή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καταρραφή, ἐπὶ τριχιάσεως τῶν βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγ.— ἐπίθ. **ἀναρραφικός, ή, όν,** ἐπιτήδειος πρὸς ἀναρραφήν, ἀναρραφικὸν σμιλίον ὁ αὐτός.

ἀναρραψῳδέω, ᾄδω ὡς ῥαψῳδός, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 14.

ἀναρρέγχω, ἀρχίζω νὰ ῥέγχω, ῥοχαλίζω, «καὶ ὁ μὲν Κρατισθένης εὐθὺς ὑπνώττων ἀνέρρεγχεν» Εὐμάθ. σ. 74. 8.

ἀναρρέπω, ῥέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀντίθ. τῷ **καταρρέπω,** ἐπὶ πλάστιγγος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 29.

ἀναρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι,** ῥέω ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς τὰς πηγάς, Πλάτ. Τίμ. 78D.

ἀνάρρηγμα, τό, = τὸ ἀνερρωγός, πλήσει δ' ἀναρήγματα δήμων (μεθ' ἑνὸς ρ) Ἀπολλινάρ. Ψαλμ. 109. 12.

ἀναρρήγνυμι ἢ **-ύω:** μέλλ. **-ρήξω:** (ἴδε **ῥήγνυμι**): — διαρρηγνύω, σχίζω καὶ ἀνοίγω τι, μή οἱ ὕπερθεν γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων Ἰλ. Υ. 63· ἀν. αὔλακας Ἡρόδ. 2. 14· ἀν. τάφον, ἀνορύττειν τάφον, Εὐρ. Τρῳ. 1153. 2) καταχρημνίζω, ἀνατρέπω, τεῖχος ἀναρρήξας Ἰλ. Η. 461· φέρω τὰ κάτω ἄνω, «ἀναποδογυρίζω», οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχοὺς Εὐρ. Ἑκ. 1040· ἀνασκάπτω, ἀνοίγω, «τοῦτον (τὸν ὑπόνομον) ἀναρρήξαντες ἐνέφραξαν ὕλῃ καὶ λίθοις» Πολύβ. 5. 71, 9· δεσμωτήρια Πλουτ., κτλ.: — Παθ., νῆες .. ἀντίπρῳροι ἐμβαλλόμεναι καὶ ἀναρραγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, καὶ ἀποκοπεῖσαι ἢ τρυπηθεῖσαι κατὰ τὰς παρειάς, Θουκ. 7. 34. 3) διασπαράττω, ἀνοίγω πτῶμα, ἐπὶ λεόντων, Ἰλ. Σ. 582· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 7, 9· ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, δίχα ἀνερρήγνει, τὰ ἔκοπτεν εἰς δύο, Σοφ. Αἶ.

236. II. κάμνω τινὰ ἢ τὶ νὰ ἐξορμήσῃ, νὰ «ξεσπάσῃ», λόγον Πινδ. Ἀποσπ. 172· ἔπη Ἀριστοφ. Ἱππ. 626· νεῖκος Θεόκρ. 22. 172· τὰς πόλεις ἀνερρήγνυσαν Αἰτωλοί, ἠρέθιζον, συνετάρασσον, Πλουτ. Φλαμιν. 10, Μάρ. 35· πρβλ. **ῥήγνυμι**:— Παθ., «σπάνω», «σπάνω» πάλιν, ἐπὶ τρώματος τῆς πτέρνης ἢ ἄλλου μέλους τοῦ σώματος προελθόντος ἐκ πηδήματος ἀφ' ὑψηλοῦ, χρόνια καὶ ὀχλώδεα καὶ πολλάκις ἀναρρηγνύμενα Ἱππ. π. Ἀγμ. 759· ἐπὶ πλημμυρῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 35· ἐπὶ ἡφαιστείων, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 154· μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ἀναρρήγνυσθαι πρὸς ὀργήν, εἰς τόλμαν Πλουτ. Βροῦτ. 18, Κικ. 19: οὕτω καί, III. ἀμετάβ., δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά, φοβοῦμαι μήπως ἐκ ταύτης τῆς σιωπῆς «ξεσπάσῃ» θύελλα κακῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1075· ἰδίως κατὰ μετοχ. παρακ., **ἀνερρωγώς**, περὶ τοῦ στόματος τῶν σαρκοβόρων ζῴων, στόμα ἔχειν ἀνερρωγός, μετὰ μεγάλου ἀνοίγματος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 7, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 22, ὡσαύτως ἐπ' αὐτῶν τῶν ζῴων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα πάντα ἀνερρωγότα αὐτόθι 3. 1, 12, πρβλ. 13: πρβλ. **ῥήγνυμι** C.— Ἐνεστὼς τις **ἀναρρήττω** εὕρηται παρὰ Διοδ. 17. 58.

ἀνάρρηγμα, ατος, τό, διάταγμα, Λατ. edictum (παρὰ Βυζ. ἔδικτον) Α. Β. 23.

ἀναρρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀορ. τοῦ **ἀνειπεῖν**, ὃ ἴδε.

ἀνάρρηξις, εως, (ἀναρρήγνυμι) διάρρηξις, νεῶν Πλουτ. Ἀντών. 66, κατὰ πληθ.: ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς ἀναρρήξιος, τῆς αἱμορραγίας, Ἱππ. 91D.

ἀνάρρησις, εως, ἡ, ἀνακήρυξις, ἡ ἀν. τοῦ στεφάνου Αἰσχίν. 58. 20, Δημ. 244. 21· πρβλ. **ἀναγορεύω, ἀνεῖπον**.

ἀνάρρῑνον, τό, δριμύ τι φυτόν, πιθ. τὸ κάρδαμον, nasturtium, Ἀριστ. Προβλ. 20. 22.— «ῥαφανίς, γογγυλίς, ῥάφυς, ἀνάρρινον, ὅμοια» Σπεύσιππ. παρ' Ἀθηναίῳ 9. 369B. ἐν τῷ Γαληνοῦ Γλωσσ. σ. 432 ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς: «ἀνάρρινον, τὸν διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν· ἔνιοι δὲ διαιροῦσιν, ἀνὰ ῥινὸν εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα».

ἀναρρῑπίζω, ἀνάπτω ἐκ νέου, τὸ θερμὸν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 59· μεταφ., στάσιν ὁ αὐτ. 7. 15:— κάμνω ἀέρα ὡς διὰ ῥιπιδίου, ἐπὶ περιστερῶν περιπετομένων, «οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περίσκληρον, ποιεῖν» Ἀντιφ. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 16.

ἀναρρίπτω, ὡσαύτως **-ριπτέω**· ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος τοῦ ἐνεστ. εὕρηται ἐν Ὀδ. Ν. 78, Ἡροδ. 7. 50, Θουκ. 4. 95, κτλ.: (ἴδε **ῥίπτω**). Ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω, ὅσσον ἄρισται νῆες ἐμαί, καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, καὶ νεανίσκοι ν' ἀναρρίπτωσι τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης, δηλ. νὰ κωπηλατῶσι μετὰ σθένους καὶ ὁρμῆς, Ὀδ. Η. 328· ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῷ, οἱ δ' ἅλα (κοινὴ γραφ. **ἅμα**) πάντες ἀνέρριψαν Κ. 130· ἐπὶ κάπρου ἀνατινάσσοντος κύνα, Ξεν. Κυν. 10, 9· ἀναρρίπτει τὴν κόνιν, περὶ τοῦ βονάσου, ἀγρίου βοὸς τῆς Παιονίας, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 45, 5· ἀν. ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Αἰμίλ. 20. II. ἀν. κίνδυνον, φράσις εἰλημμένη ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κύβων, ἀναλαμβάνω τὸν κίνδυνον πράγματός τινος, ἐκθέτω ἐμαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον, διακινδυνεύω τι, Ἡρόδ. 7. 50, Θουκ. 4. 85, 95, ἴδε Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 149· περὶ ἢ ὑπέρ τινος, Πλουτ. Νικ. 11, Δημ. 20· διὰ μιᾶς μάχης τὸν περὶ τῆς πατρίδος κύβον ἀν. Πλουτ. Βροῦτ. 40· ἀλλ' ἡ λέξις **κίνδυνος** κατήντησε νὰ παραλείπηται, ὡς τοῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρριπτοῦσι εἰς δὲ τοὺς διακυβεύοντας πᾶν ὅ,τι ἔχουσι, Θουκ. 5. 103· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς ἄλλη αἰτ. προσετίθετο, αὐτὸς μὲν γὰρ εὐλαβῶς εἶχε Πομπήϊος ἀναρρῖψαι τὴν μάχην περὶ τηλικούτων Πλουτ. Καῖσ. 40, κτλ.: ὡσαύτως, τὸ πᾶν πρὸς ἕνα κίνδυνον ἀν. ὁ αὐτ. Ἄρατ. 5:— Παθ., ἀνερρίφθω κύβος, jacta sit alea, Μένανδ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 545, Πλουτ. Καῖσ. 32:— ἴδε **ῥίπτω** 6, **παραρρίπτω** 1, **ῥιψοκίνδυνος**. III. κινῶ, ὑποκινῶ, στάσιν Διον. Ἁλ. 10. 17.

ἀναρρῐχάομαι: παρατ. **ἀνερριχώμην** Ἀριστοφ. Εἰρ. 70, Ἀρισταίν. 1. 20: μέλλ. **-ήσομαι** Πολυβ. 5. 82: ἀόρ. **ἀνερριχησάμην** Δίων Κ. 43. 21:— παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολ. Μ. οἱ δεχόμενοι αὔξησιν χρόνοι γράφονται **ἀνηρρ-**, καὶ οὗτος ἀληθῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ κανονικὸς σχηματισμός, ἀφοῦ τὸ ἁπλοῦν εἶναι **ἀρριχάομαι**, Ἱππῶναξ 97, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 14· ἴδε Δινδορφ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.:— ἐνίοτε γράφεται δι' ἑνὸς ρ, Α. Β. 19, 55, καὶ ἐν χειρογρ. Ἀριστοτέλ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἀναβαίνω μεταχειριζόμενος χεῖρας καὶ πόδας, ἀνέρπω τρόπον τινά, «σκαλώνω» ἢ «σκαρφαλώνω,» ἀναρριχῶνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα Ἑλλάνικ. 178: ἀν. εἰς οὐρανὸν ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς π. χ. τῷ Φιλοστρ. 853, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 24, 10. 29, Ἀρισταίν. 1. 3, Λιβαν., κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατ., τοὺς ἀναβασμοὺς τοῖς γόνασιν ἀναρρ. Δίων Κ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸν τοῖχον Ἀρισταίν. 1. 20:— Ἡ λέξις χλευάζεται ὡς ἀπηρχαιωμένη ἐν Λουκ. Λεξιφ. 8. (Ἡ ἐτυμολογία ὅλως ἀσαφής).

ἀναρρίχησις [ῐ], **εως**, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριχᾶσθαι, τὴν ἐπὶ τοὺς οἴκους ἀναρρίχησιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 73, πρβλ. Α. Β. σ. 693. 17.

ἀνάρριψις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥῖψις, ἐπὶ ἡφαιστείου, πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρίψεις Πλουτ. 2. 398E, πρβλ. αὐτόθι 951C.

ἀναρρόη, ἡ, = τῷ ἑπομ., «τὸ ἀναρρόη σημειωτέον βαρυνόμενον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 942, 57.— «τὸ δὲ ἀναρρόη παροξύνεται, καίτοι ἀπὸ τοῦ ῥοή» Ἀρκάδ. σ. 103. 2.

ἀναρροθιάζω, προσαράττω μετὰ πατάγου, θορυβῶ, ἐφορμῶ μετὰ ῥόθου, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τρικυμίᾳ, «ἀνερροθίαζε περὶ τὰ χείλη τῆς νεὼς» Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 32.

ἀνάρροια, ἡ, ἡ ἄμπωτις, Ἀριστ. π. Θαυμ. 130. 4, Πλούτ.

ἀναρροιβδέω, ποιητ. **ἀναροιβδέω**, ἀναπίνω, ἀναρροφῶ, Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ Ὀδ. Μ. 104· τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ αὐτόθι 105, πρβλ. 236, Σοφ. Ἀποσπ. 390.

ἀναρροίβδησις, εως, ἡ, ἀναφορὰ τῶν ὑδάτων, ἀναρρόφησις, Στράβ. 75.

ἀναρροιζέω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, Πλούτ. 2. 979D. II. φέρομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα μετὰ ταχύτητος καὶ ῥοίζου, ἐπὶ βελῶν, ἀνερροίζησαν ὀϊστοί Νόνν. Δ. 29. 289.

ἀναρροπία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοπή, κίνησις, περὶ τῶν χυμῶν, ἀναρροπίη κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καταρροπίη Ἱππ. 47. 13.

ἀνάρροπος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, Ἱππ. Μοχλ. 860. II. ὁ ὑποχωρῶν, ἀποσυρόμενος ὀπίσω, Γαλην. 8, σ. 602, 623.

ἀνάρρους, ου, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοή, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **κατάρρους**, ὅκως ἀνάρρους εἴη τοῦ αἵματος καὶ μὴ κατάρρους Ἱππ. 881H:— ὡς εἰς ἀνάρρουν τινά, ἐναντίον τοῦ ῥεύματος· ἄνω ποταμῶν, μεταφ. ἐν Εὐστ. Πονημ. 276. 43, ὅτε ἀνάρρουν αὐτῷ χωρεῖ τὰ πράγματα, 100. 14.

ἀναρροφέω = **ἀναρροιβδέω**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 2· ἀναρροφεῖν τοὺς ποταμοὺς Πλούτ. 2. 894B,— «τὸ κῆτος ἤδη παρῆν καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς αὐτῇ τῇ νηῒ κατέπιεν» Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30.

ἀναρρόφησις, εως, ἡ, = **ἀναρροίβδησις**, «τὴν μεθ' ἡδονῆς τοῦ πόματος ἀναρρόφησιν» Εὐμάθ. σ. 170.

ἀναρροχθέω, ἀνακυλίομαι μετὰ ῥόχθου, ἐπὶ τῶν κυμάτων, κῦμα δ' ἀνερρόχθησε Ὀρφ. Ἀργ. 706 (709).

ἀναρρυθμίζω, μεταβάλλω τὸν ῥυθμόν, τελειοποιῶ, «ἡμᾶς δὲ φύσει τὸ μιμητικὸν ἔχοντας ἀναρρυθμίζειν τε αὐτὰ καὶ ποιεῖν» Φιλόστρ. 74.

ἀνάρρῡμα, τό, ἱερεῖον, σφάγιον, θῦμα, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 21B.— ἐν Α. Β. 417. 7, εἶναι γεγραμμένον δι' ἑνὸς ρ, **ἀνάρυμα**.

ἀνάρρῠσις, εως, ἡ, ἀπολύτρωσις, διάσωσις, Φώτ. 2) τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἐπετέλουν θυσίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 890, ἔνθα ἴδε Σχόλ., πρβλ. Α. Β. 417.

ἀναρρύω, (ῥύω, ἐρύω), ἀνέλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως δυνηθῶ νὰ κόψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, ὡς τὸ Ὁμηρ. **αὐερύω**, σφάζω, θύω, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 136. 2) μέσ., ἀνασύρω, ἀπολυτρώνω, σῴζω, σοφίη ψυχὴν ἀναρρύεται παθῶν Δημόκρ. ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. 1288. 51:— ἐπανορθῶ, ἀναρρύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν Διον. Ἁλ. 5. 46:— Παθ., **ἀνερρύσθησαν** Μαλαλ. σ. 461.

ἀναρρώννυμι: ἀόρ. **ἀνέρρωσα**, δίδω νέας δυνάμεις, Πλούτ. 2. 694D, κτλ.:— Παθ., λαμβάνω νέας δυνάμεις, ἀναλαμβάνω, ἀναρρωσθέντες Θουκ. 7. 46, Πλούτ., κτλ. 2) ἀμεταβ., κατ' ἀόρ. ἐνεργητ., νοσήσας ἀνέρρωσε, ἀνέλαβε, Πλουτ. Πομπ. 57, πρβλ. 2. 182B.

ἀναρρώομαι, ἀποθ., ὁρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ, ἀναρρώσασθαι ὀπίσσω Ὀρφ. Ἀργ. 1263. 2) μετοχ. ἐνεργ. **ἀναρρώων**, ἀπωθῶν, ἀποδιώκων πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναρρώων δ' ἀνέτρεψε αὐτόθι 1209.

ἀνάρρωσις, εως, ἡ, ἐπάνοδος εἰς ὑγείαν ἐκ νόσου, ἀνάληψις, «ἀναστατήρια, θυσίαι ἐπὶ ἀναρρώσει ἐκ νόσου» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀναστατήρια**.

ἀνάρσιος, ον, ὡσαύτως, **α, ον**, Σοφ. Τρ. 642: (ἄρω, ἄρσιος):— ὁ μὴ ἁρμόζων, ἀνάρμοστος, ἄτοπος: ἐντεῦθεν, 1) ἐπὶ προσώπων, ἐχθρικός, δυσοίωνος, ἀπαίσιος, ἄσπονδος, δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι Ἰλ. Ω. 365, Ὀδ. Ξ. 85· ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου Ὀδ. Κ. 459, Λ. 401, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Τραγ. ἦσθ' ἀνάρσιος (κοιν. γραφ. ἦλθες), ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 511· **ἀνάρσιοι**, ἐχθροί, πολέμιοι, Σοφ. Τρ. 853· οὕτως, ἀν. καναχὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεία μοῦσα, αὐτόθι 642. II. ἐπὶ συμβεβηκότων, δυσχερής, παράδοξος, τερατώδης, ἀνάρσια πρήγματα πεπονθέναι Ἡρόδ. 1. 114, πρβλ. 9. 37· οὐδὲν ἀνάρσιον πρῆγμα συνηνείχθη 3. 10., 5. 89, 90· δεινόν τε καὶ ἀνάρσιον ἐποιέετο [τὸ πρῆγμα] 9. 110.— Ἐπ. καὶ Ἰων. λέξ. ἀπαντῶσα δὶς ἢ τρὶς καὶ παρὰ Τραγικοῖς.

ἀν-αρτάω, κρεμῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ ἔν τινι, λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρῳ, ἐν μελάθρῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 789: — κρεμῶ, ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 841A· βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε αὐτόθι 314A:— ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, 2) μεταφ., ἐξαρτῶ τι ἔκ τινος, δήμῳ .. μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος Εὐρ. Ἀποσπ. 628· ἀν. ἑαυτὸν εἰς δῆμον Δημ. 1480. 5· ἐς θεοὺς ἀν. τι, ἀφίνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, Εὐρ. Φοίν. 705. 3) ἀφίνω ἢ κρατῶ τι μετέωρον, Ἀλκίφρων 1, 22. II. παθ., κρέμαμαι, παραδειγ-

ματα ἀνηρτημένους, κρεμαμένους ὡς παραδείγματα, Πλάτ. Γοργ. 525C. **2)** μεταφ., ἐξαρτῶμαι, ἔκ τινος Πλάτ. Ἴων 533E· ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων ἀνηρτημένους, ἐξηρτημένους νῦν μὲν ἐκ τούτων ἔπειτα δὲ ἐξ ἄλλων ἐλπίδων, Δημ. 346. 27:—ἀνηρτῆσθαι εἰς.., ἀναφέρεσθαι εἰς.., τὰ ἁμαρτήματα.. εἰς θεὸν ἀνηρτημένα τιμωρὸν Πλάτ. Νόμ. 729E· τὰ ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀν. ὁ αὐτ. Μένων 88E· ὅτῳ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται, ὅστις ἔχει τὰ πάντα ἐξ ἑαυτοῦ ἐξαρτώμενα, ὁ αὐτ. Μενέξ. 247E· ἀνηρτημένοι ταῖς ὄψεσι πρός τινα, ἔχοντες ἀδιαλείπτως τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἴς τινα, Πλουτ. Ὄθ. 3· ταῖς ἐπιθυμίαις εἴς τι ὁ αὐτ. 2. 989D· ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, ὄντες ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ ἀνησυχίᾳ, Διόδ. ἀποσπ. 2, σ. 593. 628. **III.** μέσ., ὡσαύτως μετὰ πρκμ. παθ., = τῷ ἐνεργ., Διον. Ἀλ. 11. 46:—Ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ νὰ προσκολληθῇ εἰς ἐμέ, κάμνω αὐτὸν νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνδιαφέρηται δι' ἐμέ, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο Ξεν. Κύρ. 1. 4, 1· ὡσαύτως, προσαρτῶ εἰς τὸ κράτος μου, ὑποτάσσω, αὐτόθι 1. 1, 5.

ἀναρτέομαι, Ἰων. ῥῆμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρκμ. (πρβλ. **ἀρτέομαι**), προτίθεμαι, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, ἔχω ἀπόφασιν νὰ πράξω τι· μετ' ἀπαρ., ἀναρτημένου σευ.. χρηστὰ ἔργα.. ποιέειν Ἡρόδ. 1. 90· μαθὼν.. τοὺς Ἀθηναίους ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς 6. 88· ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι 7. 8, 3.

ἀνάρτησις, εως, ἡ, ἀνακρέμασις, «ὅτι ἡ ἀνάρτησις ποιεῖ συμπάθειαν τῶν νεύρων καὶ φλεβῶν» Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 10.—βασανιστήριον, «ἀναρτήσεις τοῦ ἀθλίου» Εὐστ., «ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις» Σουΐδ.

ἀνάρτιος, ον, ὁ μὴ ἄρτιος, περιττός, ἀντίθετον τῷ **ἄρτιος,** Πλάτ. Φαίδων 104E, καὶ ἀλλ. **2)** ἐχθρός, ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος, ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς πολεμίους [καλοῦντας] Πλούτ. 2. 1030A.

ἀν-άρτυτος, ον, ὁ μὴ παρεσκευασμένος, μὴ ἠρτυμένος, ἀνάλατος, ἐπὶ ἐδεσμάτων καὶ μεταφ. ἀπειρόκαλος, ἀβέλτερος, ἀνάρτυτον βρῶμα Σύμμ. εἰς Ἰὼβ ς', 6·—«ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀναρτύτου» Διογενιαν. 2. 12.—ἀνάρ. βίος Ἀθήν. 511D.

ἀναρυστήρ, ῆρος, ὁ, ἄντλημα, «κοιν. «κουβᾶς»—«ἀναρυστῆρα, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμᾶται» Ἡσύχ.

ἀναρύτω [ῠ], ἀντλῶ ὡς ἐκ φρέατος, Πλούτ. 2. 942E:—μεταφ., ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτους ἀπηχθάνου Κρατῖν. ἐν «Διδασκαλίαις» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀν-αρχαΐζω, καθιστῶ πάλιν ἀρχαῖον, τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη ἤγαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ' ἀναρχαΐσας Ἀνθ. Π. 7. 707.

ἀνάρχετος, ἴδε ἐν λ. **ἄναρκτος.**

ἀναρχία, ἡ, (ἄναρχος) ἔλλειψις ἀρχηγοῦ, ἄρχοντος, ἀναρχίης ἐούσης, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἀρχηγός, Ἡρόδ. 9. 23· οὐκ ἐρεῖτ' ἀν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 906. **II.** ἡ κατάστασις λαοῦ διατελοῦντος ἄνευ νομίμου ἀρχῆς, δημόθρους ἀναρχία Αἰσχύλ. Ἀγ. 883, πρβλ. Θουκ. 6. 72· ἀν. καὶ ἀνομία, ἀν. καὶ ἀσωτία Πλάτ. Πολ. 575A, 560E· ἀν. καὶ ἀταξία Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 5· ἀν. δούλων καὶ γυναικῶν, ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῶν, αὐτόθι 6. 4, 20. **III.** ἐν Ἀθήναις τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν περίοδον καθ' ἣν ἦρχον οἱ τριάκοντα τύραννοι (404 π. Χ.), ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἄρχων, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 1, πρβλ. Οὐολφ. Προλεγ. εἰς Δημ. πρὸς Λεπτίν. σ. CXXVIII.

ἀνάρχομαι, ἄρχομαι ἐκ νέου, ὀργὴ ἀναρχομένη, ἀλλ' ὁ Κοραῆς διορθοῖ ἐναρχομένη, ὡσαύτως καὶ ἐν Πλουτ. Σύλλ. 30 τὸ ἀνήρχετο μετέτρεψεν εἰς ἐνήρχετο.

ἄν-αρχος, ον, (ἀρχή) ὁ ἄνευ ἀρχῆς ἢ ἀρχηγοῦ, Ἰλ. Β. 703· ναυτικὸν στράτευμ' ἄν. Εὐρ. Ι. Α. 914, πρβλ. Ἑκ. 607· ἄν. ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὑφ' ἡγεμόνα ὄντα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 25:—**τὸ ἄναρχον = ἡ ἀναρχία** Αἰσχύλ. Εὐμεν. 696. **2)** ἔτος ἄναρχον, ἔτος ἄνευ τῶν συνήθων τακτικῶν ἀρχόντων, Ἐπιγρ. Τηία ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3064. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν τινα ἢ ὑπούργημα, πιθαν. γραφ. ἐν Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 6, 3. **2)** ὁ ἄνευ ἀρχῆς, Παρμενίδ. 83, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 312, περὶ θεοῦ, τὸν ἄναρχον θεὸν Κλήμ. Ἀλέξ. 638, κτλ., πρβλ. Suicer. **3)** ἄνευ τῶν πρώτων ἀρχῶν, Σέξτ. Ἐμπ. 641, 10 καὶ ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἀνάρχως,** ἄνευ ἀρχῆς, τ. ἔ. ἐξουσίας, ἢ τοῦ κύρους αὐτῆς, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. 3 σ. 578.—Ἡ σημασία αὕτη δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ Θ. Στ.

ἀναρχοφωτόμυστος, ον, ὁ ἐν ἀνάρχῳ φωτὶ διατελῶν, Π. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 174.

ἀνασαβρῶσαι, «εἰς ὄροφον ἐμπλῆξαι» Ἡσύχ. ἴσως ἐμπῆξαι.

ἀνασαλεύω, σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ, λίθους ἀνασαλεύεσθαι, Λουκ. π. Ἀστρολογ. 29, κτλ.

ἀνασάξιμον, τό, μεταλλεῖον παραμεληθὲν καὶ καταχωσθέν, ἤδη δὲ ἐκ νέου ἀνοιχθὲν καὶ μεταλλευόμενον, πα(λ)αιὸν ἀνασά[ξιμον Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II, 180_{b}.—ἀνασάξιμον στήλην ἔχον αὐτόθι 782,—Κ]ροπίδης κατέλαβε [ἀ]νασάξιμον μέταλλον αὐτόθι IV, 1078b.

ἀνάσαρκα ἐν Θ. Στ. γίνεται παραπομπὴ εἰς τὴν λέξ. **ὑποσάρκιος,** ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ παρ' ἡμῖν **ἀνάσαρκα.**

ἀνασαφηνίζω = διασαφηνίζω, Γλωσσ.

ἀνασβέννυμι, ἀποσβεννύω, ἀμβλύνω, ἀνασβέννυσι τὰς ὁρμὰς ὕποπτ. ἐν Πλουτ. 2. 917D.

ἀνασειράζω, ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῆς σειρᾶς, ἤτοι τῆς ἀλύσεως, ἄψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 391: μεταφ., περιορίζω, φλόγα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 470· τὴν ὄρεξιν Ἀνθ. Π. 9. 687:—ῥημ. ἐπίθ. **ἀνασειραστέον,** Βυζ. **2)** ἀπάγω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας Εὐρ. Ἱππ. 237, ἔνθα ἴδε Βαλκ.

ἀνασειρασμός, οῦ, ὁ, τὸ ἀνασύρειν τοὺς χαλινούς, τὰ ἡνία, «μὴ ἀφεῖναι τὰ χαλινά, ἀλλ' ἐγκλίνειν ἀνασειρασμῷ τοὺς ἵππους» Νικήτ. Χων. 866, 4, ἐκδ. Βόνν.

ἀνάσεισις, εως, ἡ, = **ἀνάσεισμα,** ὅπλων ἀνασείσει Δέξιππ. σ. 24. 3.

ἀνασεισί-φαλλος, ον, ὁ τὸν φαλλὸν ἀνασείων, ἴδε Bgk. Ἱππώναχ. 9.

ἀνάσεισμα, ατος, τό, (ἀνασείω) ἀπειλητικὴ ἀνάσεισις πράγματός τινος πρὸς ἐκφόβησιν, ἀνασείσματα τῶν ὅπλων Διον. Ἀλ. 14. 15.—Ὡσαύτως, **ἀνασεισμός,** ἀπειλή, ὁ αὐτ. 6. 62.

ἀνασειστής, ταραξίας, ταραχοποιός, μεταγεν.—περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

ἀνασειστικός, ὁ κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀνασείειν, Εὐστ. εἰς Ἰλιάδα Β. 235.

ἀνασείω, ποιητ. **ἀνασσείω**: Ἰων. παρατ. **ἀνασσείασκε** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 403: (ἴδε **σείω**). Σείω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνασείοντά τε κόμας Εὐρ. Βάκχ. 240:—ἀνασείω τῇδε κἀκεῖσε, πάλλω, αἰγίδα Ἡσ. Ἀσπ. 344· ἀν. τὰς χεῖρας, κινῶ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ὡς σημεῖον, Θουκ. 4. 38· ἀν. φοινικίδα Λυσ. 107. 40, πρβλ. **φοινικὶς** 4·—τὸ ἀν. βοὴν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 347, φαίνεται ὅτι εἶναι κωμικὴ φράσις ἀντὶ ἱστάναι βοήν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ προηγηθέντα ἐκσείεσται καὶ σειστός. **2)** ἐπισείω, ἀπειλῶ, εἰσαγγελίαν Δημ. 784. 22, πρβλ. **προσανασείω.** **3)** ἀνατινάσσω, πλέομεν ἀνασείσαντες πάντα κάλων, τ. ἔ. ἀφοῦ ἀνεπετάσαμεν πᾶν ἱστίον, Πολυδ. 1. 107· ἀν. τὰ ἱστία ὁ αὐτ. 103· πάσας τὰς ἡνίας αὐτόθι 214· τὴν χλαμύδα Φιλόστρ. 772. **II.** ἀνακινῶ, ἀναταράττω, τὸ πλῆθος Διον. Ἀλ. 8. 81, Διόδ. 13. 91, Κ. Δ., ἴδε Wess. Διοδ. 1. 615.

ἀνασεύομαι, (ἴδε σεύω), παθ., εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῷ συγκεκομ. ἀόρ., αἷμα.. ἀνέσσυτο, τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν, ἐξώρμησεν, Ἰλ. Λ. 458.

ἀνασηκόω, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον διὰ τῆς προσθήκης βάρους, ἀποζημιῶ, ὡς τὸ **ἀντισηκόω,** Λατ. rependere, τὴν μεταβολὴν Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 388. πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 583· αἱ γενέσεις ἀνασηκοῦσι τὰς φθορὰς Ἀριστ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 696. Ἴδε Ἀριστ. περὶ Κόσμου 5. 13, ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐπαναστέλλουσιν.

ἀν-ασθμαίνω, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἐκ δὲ μόγοιο λάβρον ἀνασθμαίνοντες Κόϊντ. Σμ. 4. 244.

ἀνασιλλ[ι]άομαι, ἀποθ., ἔχω ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας, καθ' Ἡσύχ. «ἀνασεσιλλιᾶσθαι, ἐστεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας. Ἀνάσιλλος στέφανος».

ἀνασιλλο-κομάω, = τῷ προηγ., ἀμφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Κράσσ. 24· ὁ Κοραῆς Πλουτ. Παραλλ. τόμ. 3. σ. 439 σημειοῦται τάδε: «Ἴσως γραπτέον ἐπὶ τὸ φοβερὸν ἀνασίλλῳ κομώντων, τουτέστιν, ἐπὶ τὸ φοβεῖν τοὺς ἐναντίους κομώντων ἀνασίλλῳ. Ἔστι δὲ τὸ ἀνάσιλλον (ἢ ἀνάσιλον), ὡς ἐξηγεῖται ὁ Ἐτυμολόγος (σ. 100), τρίχωμα τὸ ἀπὸ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένον ταὐτὸν πως ᾧ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γαλάται εἰώθεσαν χρῆσθαι κτλ.»

ἀνάσιλλος ἢ -σῖλος, ὁ, μέρος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ὠρθωμένων κατὰ τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Πάρθων, τῷ ἀνασίλλῳ κομᾶν Πλουτ. Κράσσ. 24: οὕτω δὲ ἐγράφη ἐκ διορθώσεως τοῦ Σολδουργίου ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Ἀριστ. Φυσιογν., δηλ. ἐν 5. 8, ἀντὶ **σῖον ἂν ἄσιλον,** καὶ ἐν 6. 43 ἀντὶ **ἀναστεῖλον.** Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τῇ προηγ. λέξει.

ἀνασῑμαίνομαι, ἀποθ. = **ἀνασιμόω,** Πολυδ. Β', 73.

ἀνά-σιμος, ον, Λατ. resimus, ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, ἤτοι ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 940. **2)** καθόλου, ὁ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω, ὀδόντες ἀν., ἐπὶ τῶν χαυλιοδόντων τῶν ἐλεφάντων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 5· ἀν. πλοῖα ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 5, 4.

ἀνασῑμόω, ὀσφραίνομαι καὶ ἔπειτα ἀνυψῶ τὴν κεφαλὴν καὶ συστέλλω τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ἀρρένων ζῴων ἀκολουθούντων τὰ θήλεα, καὶ ἰδίως ἐπὶ ὄνου, Λατ. nasum supinari,—«ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῷα πρὸς ὀξεῖαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι» Ἡσύχ.

ἀνασκαίρω: -σκαίρεσκε, ἀναπηδῶ, ἀνασκιρτῶ, Κόϊντ. Σμ. 8. 321.

ἀνασκαλεύω, ἐκ νέου σκαλίζω, «ἀνασκαλεύοντες, ἀνακινοῦντες ἢ ἐρευνῶντες» Ἡσύχ., Ζηνοβ. Παροιμ. 1. 27. **II.** ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω, Εὐστ. Πονημ. 268. 20, κτλ.:—πρβλ. ἑπόμ.

ἀνασκάλλω, = ἀνασκάπτω, Εὐστ. Πονημ. 44. 17, κτλ.:—Πλάτ. Κωμ., παρὰ Πολυδ. Β', 83, τὸ **ἀνασκάλλεται** πιθανῶς εἶναι ἐσφαλμ.

ἀντὶ τοῦ ἀνασκαλεύεται, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 666.

ἀνασκάπτω, ἀνορύττω, σκάπτω, Ἀριστ. π. Θαυμ. 73, ἐν τῷ παθ. **2)** ἐκριζῶ, «ξεριζώνω,» ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.18, 5: ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ἐπὶ οἰκοδομῶν, Πολύβ. 16.1, 6. **3)** σκάπτω τὴν γῆν, Πλουτ. Θησ. 36, πρβλ. Πομπ. 62.

ἀνασκαφή, ἡ, τὸ ἀνασκάπτειν, Στράβ. 421.

ἀνάσκαφος, ον, ὃς πρέπει νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ τάφου καὶ ῥιφθῇ ἔξω, ἐναγής, «ὁ θεομίσητος καὶ ἀνάσκαφος Χοσρόης» Χρον. Πασχ. 399B.

ἀνασκεδάννυμι ἢ **-ύω**, διασκορπίζω, Πλουτ. Πύρρ. 22.

ἀνασκεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀνασκέπτεσθαι, = ἀνασκοπεῖν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.13, 2.

ἀνασκέπτομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀνασκοπέω**, Πλούτ. 2. 438D.

ἀνασκευάζω, ἀντίθ. τῷ **κατασκευάζω**, συσκευάζω, συνάγω καὶ δένω τὰς ἀποσκευὰς πρὸς ἀναχώρησιν, Λατ. vasa colligere, convasare. καὶ ἑπομ., μετακομίζω, τὴν ἀγοράν (τὰ ὤνια δηλ. ἢ τὰ ἐπιτήδεια) εἴσω ἀνεσκεύασαν, «τὰ ἐμάζευσαν καὶ τὰ ἐπῆγαν μέσα» Ξεν. Ἀν. 6. 2, 8, κτλ.:—ἀπείργω, κωλύω, ἀπομακρύνω, ἀνεσκεύαζε τοὺς Ἀθηναίους τῆς θαλάσσης, ὡς κακῶς ἐν αὐτῇ ἀκούοντας Φιλόστρ. 505:—συχν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαλύω τὸ στρατόπεδον, ἀπέρχομαι, Θουκ. 1. 18· εὐτάκτως κατεσκευάζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2, κτλ. **2)** ἀπογυμνῶ ἐντελῶς τόπον τινά, μετακομίζω πᾶν ὅ,τι εὕρω ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκευάσας τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν Θουκ. 4.116· καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἀπογυμνῶ τὴν ἐμαυτοῦ οἰκίαν ἢ πόλιν, λαμβάνω μετ' ἐμοῦ πᾶν ὅ,τι ἔχω, καὶ ἀνασκευασάμενοι ἐς τὰς ναῦς ἐσβάντες ναυτικοὶ ἐγένοντο ὁ αὐτ. 1. 18. **3)** καταστρέφω, ἐρημώνω, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 25· ἀκυρῶ, ἀνασκευάζειν μέλλετε συνθήκας Πολύβ. 9. 31, 6. **4)** παθ., ὡς τεχνικὸς ὅρος, πτωχεύω, διαλύομαι, τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης Δημ. 895. 5· ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι, διαλύονται, Δημ. 1205. 2· οἱ ἀνεσκευασμένοι τῶν τραπεζιτῶν, οἱ πτωχεύσαντες, ὁ αὐτ. 1204. 26· οὕτω καὶ μεταφ., ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι; ἢ ἐϋμεθα καθ' ὅλα κατεστραμμένοι, ὡς αἱ περιουσίαι ἡμῶν, Εὐρ. Ἠλ. 602. **5)** ἐπὶ τῶν διαλεκτικῶν, ὡς τὸ **ἀναιρέω**, ἀνατρέπω, ἀναιρῶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 26, 3, καὶ ἀλλ., κατασκευάζειν ἢ ἀν. ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 24, 4. **II.** ἀνοικοδομῶ, Στράβ. 738· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, Πλούτ. 2. 578F.

ἀνασκευαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀνασκευάζειν, Θέων Προγυμν. 12, σ. 128.

ἀνασκευαστικός, ή, όν, ὁ κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἀνασκευὴν ἢ ἀναίρεσιν, ἐν τῇ λογικῇ, ἀνασκευαστικοὶ τόποι Ἀριστ. Τοπ. 7. 2:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀνασκευαστικῶς δείκνυται ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 46, 13. **2)** μετὰ γεν. καταστρεπτικός τινος, ἀλλήλων Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8.196.

ἀνασκευή, ἡ, ἀντίθ. τῷ **κατασκευή**, καταστολή, κατάπνιξις, «οὐ γὰρ ἐκπληρώσει τῶν ἐπιθυμουμένων ἐλευθερία παρασκευάζεται, ἀλλὰ ἀνασκευῇ τῆς ἐπιθυμίας» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.1, 175. **2)** ἀναίρεσις ἐπιχειρημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 4, πρβλ. Κοϊντιλ. 2. 4, 18.

ἀνασκησία, ἡ, ἔλλειψις ἀσκήσεως, γυμνάσεως, Πολύβ. 1. 159, Κλήμ. Ἀλ. 460.

ἀν-άσκητος, ον, (ἀσκέω) ὁ μὴ ἠσκημένος, ὁ ἀγύμναστος, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 24, Πολύβ., κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Πλούτ. 2.112D.

ἀνασκίδνημι = **ἀνασκεδάννυμι**, Φίλων 1. 262.

ἀνασκινδαλεύω, ἢ **-ύλεύω**, μεταγ. τύπος τοῦ Ἀττ. **ἀνασχινδυλεύω**.

ἀνασκιρτάω, μέλλ. **-ήσω**, σκιρτῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ, Διόδ. 19. 55· μετοχὴ παθ. πρκμ. **ἀνεσκιρτημένος**, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλ. (Ἄδηλ. 28).

ἀνασκολοπίζω: ἀόρ. **-εσκολόπισα** Ἡρόδ.:—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **-σκολοπιοῦμαι** (μετὰ παθ. σημ.) ὁ αὐτ. 3. 132, 4. 43, ἀλλὰ παθ. μέλλ. **-σκολοπισθήσομαι** Λουκ. Προμ. 7:—ἀόρ. **-εσκολοπίσθην** καὶ πρκμ. **-εσκολόπισμαι** ὁ αὐτός. Προσηλῶ τινα ἐπὶ ξύλου μακροῦ, «παλουκώνω», Ἡρόδ. 1.128., 3.159, καὶ ἀλλ. ἐν 9.78 κεῖται ὡς ταυτόσημον πρὸς τὸ **ἀνασταυρόω**, ὡς καὶ ἐν Φίλωνι 1. 237. 687, Λουκ. Περεγρ. 11.

ἀνασκολόπισις, εως, ἡ, «παλούκωμα», Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 7, Εὐστ.

ἀνασκολοπισμός, ὁ, καὶ **-σκολόπισμα**, τό, = τῷ προηγ., Μαλαλ.

ἀνασκολύπτω, = **ἀποσκολύπτω**, «ἀνασκολύψας, γυμνώσας» Ἡσύχ.

ἀνασκοπέω, μετὰ μέλλ. **-σκέψομαι** καὶ ἀόρ. **ἀνεσκεψάμην**, (ἴδε **ἀνασκέπτομαι**): παρατηρῶ τι μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω τι καλῶς, πάντ' ἀνασκόπει καλῶς Ἀριστοφ. Θεσμ. 666, πρβλ. Θουκ. 1.132, κτλ.: ὡσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ **ἀνασκοπουμένους** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 827. **II.** ἀναθεωρῶ, ἀναλογίζομαι, εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἔτι ἀνασκοποίη τῇ πόλει πῶς ἀποβέβηκεν Ξεν. Πόροι 5.11.

ἀνασκοπή, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Γραμματικ. σ. 227.

ἀνασκυζάω, «ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν, σκυζᾶν μὲν ἐστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀργᾶν καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν, τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. Πρόσκειται δὲ τὸ ἀνά, σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γήρᾳ πρὸς τὸ πάσχειν ὁρμήν» Α. Β. σ.12.15.

ἀνασκώπτω, σκώπτω, «ἀνεικάσασθε, ἀνασκώψατε σκῶμμα» Ἡσύχ., Α. Β. 396. 24.

ἀνασμύχω, καταναλίσκω τι βραδέως ὡς διὰ ἡσύχου πυρός, «οὐ γὰρ τοῦ σώματος μοῦνον ἀπρὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ δάπτει» Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.1.

ἀνασοβέω, φοβῶ, πτοῶ, «σκιάζω», κάμνω τινὰ νὰ ἀναπηδήσῃ ἐκ φόβου· ἐν γένει, διεγείρω, ἄγραν Πλάτ. Λύσ. 206A:—Παθ. ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, ἔχων αὐτὴν ὠρθωμένην, Λουκ. Τίμ. 54· κόμη ἀνασοβουμένη, ὀρθουμένη, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος μέλλοντος νὰ χρησμοδοτήσῃ, ὁ αὐτ. Ζεὺς Τραγ. 30.

ἀνασοβή, ἡ, ταραχή, θόρυβος, «ἀνασοβῆς καὶ στάσεως πρόφασιν» Ἀθαν. τόμ. 1, σ.174B ἔκδ. Βενετ.

ἀνασπαράσσω: μέλλ. **-άξω**, ἐξέλκω, «τραβῶ» ἐπάνω καὶ «κατακομματιάζω», ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς Εὐρ. Βάκχ. 1104.

ἀνάσπασις, εως, ἡ, τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συστολή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815: ἀνάσπασις τεμαχίου γῆς, ἐπὶ πεσόντος δένδρου, οὗ ἡ ῥίζα συμπαρασύρει καὶ μέρος γῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 4,7.

ἀνασπαστήριος, ον, ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάσπασιν· τὸ ἀνασπαστήριον, μηχάνημα πρὸς ἀνύψωσιν καταρρακτῆς πύλης, τὰς πύλας οὐ δυναμένους ἔτι ἀνασπάσαι χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένας Ἀππ. Ἐμφυλ. 4,78.

ἀνασπαστός, όν, ἢ **ἀνάσπαστος**, ον:—κατὰ τὸν ἐν Ἐτυμ. Μ. 269. 3, κανόνα ὁ ὀξύτονος τύπος εἶναι ὁ μόνος ὀρθός, ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ὁ προπαροξύτονος:—ὁ ἀνασυρθείς, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀχθείς, Ἀριστοφ. Σφ. 382: ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ μετοικιζόμενος διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εἰς ἄλλην χώραν, Παίονας.. ἀνασπάστους ποιῆσαι ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 5.12· τούτους δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἀνασπάστους ἐποίησαν παρὰ βασιλέα ὁ αὐτ. 4. 204, πρβλ. 6. 9, 32· τοὺς ἀνασπάστους.. κατοικίζει βασιλεὺς ὁ αὐτ. 3. 93, πρβλ. Βαλκ. ἐν 7. 80: παλιννόστος, σπεύδων, Πολύβ. 2. 53, 5. **2)** ἐπὶ θύρας ἢ πύλης, πρὸς τὰ ἔσω ἀνοιγομένης, καὶ τυγχάνω τε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Σοφ. Ἀντ. 1186. **II.** ὡς οὐσιαστ., **οἱ ἀνασπαστοί** (ἐνν. ἱμάντες), λωρία ὑποδημάτων, ἴδε ἐν λ. **ἀναγωγεύς**.

ἀνασπάω, ποιητ. **ἀνσπ-**: (ἴδε **σπάω**). Σύρω, ἕλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω, δίκτυον Σόλων 32. 3, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 154. 5. 16· βύβλον.. ἐκ τῶν ἑλέων ὁ αὐτ. 2. 92·—οὕτως ἐν μέσ. τύπ., ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνέσπασατ', ἐξείλκυσεν ἐκ τοῦ σώματος τὸ ἔγχος, Ἰλ. Ν. 574. **6)** ἀνελκύω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ὡς τὸ **ἀνέλκω** Πινδ. Π. 4. 48, Ἡρόδ. 7.188, Θουκ. 4. 9. **2)** ῥοφῶ, ἀναρροφῶ ἀπλήστως, αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 647· ἀν. ποτόν, τροφήν, κτλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 16, 9, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 15· ἀλλά.. ὕδωρ ἀν., ἀντλῶ ὕδωρ, Θουκ. 4. 97:—Μέσ., ἀν. ὑγρότητα, ἀπορροφῶ, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. **3)** σύρω ὀπίσω, ἀποσύρω, τὴν χεῖρα Ἀριστοφ. Πλ. 691. **4)** καταρρίπτω, συντρίβω, καταστρέφω, τὰ ἀγάλματα ἐκ τῶν βάθρων Ἡρόδ. 5. 86· τὴν σκηνὴν ὁ αὐτ. 7.119· τὸ σταύρωμα Θουκ. 6.100· τύμβους Εὐρ. Μήδ. 1381, πρβλ. Βάκχ. 949· δένδρα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 6, καὶ ἀλλ. τῆς ἐπ' αὐτῷ (δηλ. ποταμῷ) γεφύρας ἀνασπάσαντες τὰς σανίδας Πολύβ. 2. 5, 5· ὡς ἀνασπάσοντες.. τὰς πυλίδας ὁ αὐτ. 5. 39, 4, κτλ. **5)** μεταφ., ἀγασπᾶν λόγους, ἐξάγω, ἀποτοξεύω, προφέρω λέξεις διὰ τρόπου σπασμώδους, λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα· κτλ. Σοφ. Αἴ. 302, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 903·—ἡ φράσις δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἐκ τοῦ Πλάτ. Θεαίτ. 180A (ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια.. ἀνασπῶντες), καὶ Μενάνδ. ἐν «Ῥαπιζομένῃ» 7 (πόθεν.. τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους; ἀνευρήκασιν, εἰλήφασιν)· περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Εὐστ. 679. 61 σημειοῦται τάδε: «οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ ἀνασπᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ λόγους ἀνέσπα» πρβλ. ὡσαύτως καὶ **ἀποσπάω**. **6)** τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, ἀνασύρω, ἀνυψῶ τὰς ὀφρῦς, καὶ οὕτω προσλαμβάνω σοβαρὰν καὶ ἐπιδεικτικὴν ἔκφρασιν προσώπου, τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1069, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2, Δημ. 442. 11· οὕτως, κάβλεψε νᾶπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν Ἀριστοφ. Ἱππ. 631· μέχρι νεφέων τὴν ὀφρῦν ἀν. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 81, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 3.10, καὶ ἴδε **τοξοποιέω**. **II.** ἀποσύρω, ἑαυτὸν Ἱππ. 262. 35. **III.** παθ., συλλαμβάνομαι, μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπασθεὶς Λουκ. Τόξ. 28, πρβλ. **ἀνασπαστός**.

ἀνασπείρω, διασπείρω, μεταγ.

ἄν-ασπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων ἀσπίδα, Νόνν. Διον. 36, 262.

ἀνασπογγίζω, καθαρίζω προσεκτικῶς διὰ σπόγγου, σπογγίζω καλῶς, τὸ ἕλκος Ἱππ. 872H, Γαλην.

ἄνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἄναξ**, βασίλισσα, κυρία, δέσποινα, ἀποδίδοται δὲ εἰς τὰς θεάς, Ὀδ. Γ. 380, Ζ.175, ἰδίως παρ' Ἀττ. εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 228, 235, 443, κτλ. 2) εἰς θνητὰς γυναῖκας, ὡς π. χ. τὴν Ναυσικάαν, ἣν οὕτω προσαγορεύει ὁ Ὀδυσσεύς: Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα Ὀδ. Ζ.149, Τραγ.—Ἡ λέξις καθίσταται κοινὴ παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ σπανία παρὰ πεζοῖς, ὡς Ἰσοκρ. 203D, Ἀριστ. ἐν Κυπρ. Πολ. (Ἴδε Ἀρπ. ἐν λέξ. **ἄνακτες καὶ ἄνασσαι**)· μετ. δοτ., ἐνέροισιν ἄνασσαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 862. 3) καθόλου, ὡς τὸ **ἄναξ** IV, ἄνασσα πράγους καὶ βουλεύματος, αὐτουργὸς τῆς πράξεως, Εὐρ. Ἀποσπ. 704· ἐργίων Ἀριστοφ. Βάτρ. 385. **II.** ὡς ἐπίθ., βασιλική, ἀν. βουλὴ ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 35.

ἀν-άσσᾰτος, Δωρ. ἀντὶ **ἀνήσσητος**, Θεόκρ. 6. 45, ἔνθα γράφεται νῦν **ἀνήσσατος**.

ἀνασσείασκε, ἴδε **ἀνασείω**.

ἀνάσσυτος, ον, (**ἀνασεύομαι**) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω ὁρμῶν, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω ὠθούμενος, ἀνόρμητος, Ἱππ. 645. 9.

ἀνάσσω, παρατ. **ἤνασσον** Ὅμ., Ἐπ. **ἄνασσεν** Ἰλ. Α. 252: μέλλ. **ἀνάξω** Ἰλ. Υ.180: Ἐπ. ἀόρ. **ἄναξα** Ἡσ. Θ. 837:—σπάν. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, ἴδε κατωτ.: (ὡς τὸ **ἄναξ**, εἶχε κατ' ἀρχὰς τὸ **F**, **Fανάσσω** παρ' Ὁμ.). Ποιητ. ῥῆμα, κατὰ τὸ πλεῖστον εὕρηται ἐν τῷ ἐνεστῶτι, εἶμαι κύριος, δεσπότης, κυρίαρχος, ἄρχω, κυβερνῶ· ἐπὶ τε ἐπιγείων δεσποτῶν καὶ ἐπὶ τῶν προστατηρίων ἢ πολιούχων θεοτήτων· παρ' Ὁμήρῳ τὰ πολλὰ μετ. δοτ., Ἀργεΐ, νήσοισι, δώμασι, κτήμασιν οἷσι ἀν., ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν., Τενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσειν Ἰλ. Α. 38, κτλ. ἔτι δὲ μετ. γεν. ἅμα καὶ δοτ., ἑλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι τιμῆς τῆς Πριάμου «ἐλπίζοντα βασιλεύσειν τῶν Τρώων μετὰ τῆς τιμῆς τοῦ Πριάμου» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Υ.180, πρβλ. Ὀδ. Ω. 30· (οὕτω, γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι Εὐρ. Ι. Τ. 31)· πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. πᾶσι δὲ σημαίνειν Ἰλ. Α. 288: ὡσαύτως μετὰ προθ., μετ' ἀθανάτοισι ἀνάσσειν, πρωτεύειν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, Ἰλ. Δ. 61, πρβλ. Ψ. 471· ἐν Βουδείῳ .. ἤνασσε Π. 572· ἐν Φαίηξι Ὀδ. Η. 62· παρὰ τὸν Ἀχέροντα Σοφ. Ἠλ. 184· ὑπὸ γαίας αὐτόθι 841· μετ' οὐδ. ἐπιθέτου, Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων ὁ αὐτ. Ο. Τ. 904·—παρ' Ὁμ. συχν. τῇ προσθήκῃ τοῦ ἶφι, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, βασιλεύεις μετὰ δυνάμεως, Ἰλ. Α. 38· ἶφι ἀν. δώμασι, κτήμασι, κτλ. Ὀδ. Λ. 275, κτλ.: ἀπολ. **τῶν ἀνασσόντων**, τῶν βασιλέων, Σοφ. Φ. 6:—Μέσ. ἅπαξ παρ' Ὁμ., τρὶς .. ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, βασιλεῦσαι ἐπὶ τριῶν γενεῶν, Ὀδ. Γ. 245:—Παθ. κυβερνῶμαι, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ Δ. 177.—Σύνηθες καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., οἵτινες μεταχειρίζονται τὰς αὐτὰς συντάξεις. **II.** παρὰ Τραγ. ἐνίοτε μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, κώπας ἀνάσσειν Εὐρ. Τήλεφος 20 (ἐν τοῖς Ἀποσπάσμασιν)· ὄχων ἀνάσσουσ' Ἑλ. 1040· στρατηγίας Ι. Τ. 17· οὕτω, κούφου πηδήματος ἀνάσσων, βασιλεὺς τοῦ ἐλαφροῦ πηδήματος (ἔνθα τινὲς τῶν ἐκδοτῶν ἔχουσιν ἀνάσσων, χωρὶς νὰ διασαφηνίζωσι τὴν συντακτικὴν θέσιν τῆς γεν. πηδήματος) Αἰσχύλ. Περσ. 96· ἃ .. τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις, ἐπὶ Περσεφόνης, Εὐρ. Ἴων 1049:—Παθ., παρ' ὅτῳ .. σκῆπτρον ἀνάσσεται, ὑφ' οὗτινος κρατεῖται ὑπὸ βασιλέως, Σοφ. Φ. 140, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2,10:—ἴδε **ἄναξ** IV, **ἄνασσα** 3, **δεσπότης** II.

ἀν-ᾴσσω, Ἀττ. ἀντὶ **ἀναΐσσω**.

ἀναστᾰδόν, ἐπίρρ. (ἀνίστημι) δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἀνιστάμενος, ὄρθιος, Ἰλ. Ι. 671, Ψ. 469.

ἀνάσταθμος, ὁ, ἡ σκηνή, εἰς τὸν ἱερὸν ἀνάσταθμον ἀνιὼν Νικήτ. Χων. Χρον. 293D.

ἀναστᾰλάω, ἐξέρχομαι κατὰ σταλαγμούς, ἐπὶ πηγῆς ἥτις μόλις δακρύει, ὡς λέγομεν κοινῶς, ἀνασταλάει μέλαν ὕδωρ Ὀππ. Κ. 4. 324.

ἀνασταλτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστέλλειν, κωλύειν, λύπης Αἰλ. Π. Ἱ. 7. 3.

ἀναστᾰλύζω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **σταλύζω**, **ἀσταλύζω**, στενάζω, Ἀνακρ. 41. 4.

ἀναστάς, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **παστὰς** ἐν Ἀπολ. Ῥοδ. Δ.789.

ἀναστασία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνάστασις**, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 69, Βυζ.

ἀναστάσιμος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ· ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα = Κυριακή, Εὐσέβ. V, 213C, Βασίλ. IV, 192A.—ἀναστ. ἑορτὴ ἢ πανήγυρις = τὸ Πάσχα, Βασιλ. III, 424, Γρηγ. Νύσσ. III, 1028C, Ἐπιφ. II, 828D κτλ.—ἀναστάσιμος κανών, ἀναστ. Εὐαγγέλιον· οὐδ. τὰ ἀναστάσιμα, ἐξυπ. τροπάρια. Ἴδε Δουκάγγ.

ἀνάστᾰσις, εως, Ἰων. ιος, ἡ. **I.** ἐνεργ. (ἀνίστημι) τὸ νὰ κάμῃ τις τινα νὰ ἐγερθῇ, τὸ ἐκ νέου ἐγείρειν, ἐγείρειν νεκρόν, ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις ἅπαξ θανόντος, οὔτις ἔστ' ἀνάστασις Αἰσχύλ. Εὐμ. 648, πρβλ. Πέρσαιον Φοιν. 581. 2) τὸ νὰ κάμῃ τις τινα νὰ ἐγερθῇ καὶ ἀφήσῃ τὸ μέρος ἔνθα ἵστατο, μετατόπισις, ὡς ἐπὶ ἱκετῶν, ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ Θουκ. 1. 133· περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, περὶ μετοικισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς Ἰωνίας [χάριν ἀσφαλείας], Ἡρόδ. 9.106, πρβλ. Θουκ. 2. 14: ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀναστάτωσις, ἀνατροπή, καταστροφή, ὄλεθρος, ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 589· πόλεων ἀν. ὁ αὐτ. Πέρσ. 107, Εὐρ., τῆς πατρίδος Δημ. 10.17. 3) ἀνέγερσις, τειχῶν Δημ. 478. 24· τροπαίου Πλουτ. 2. 873A· εἰκόνος Ἐπιγρ. Κνίδ. ἐν Newton σ. 760. **II.** (ἀνίσταμαι) τὸ ἀνεγείρεσθαι, ἰδίως εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, Ast. Πλάτ. Πολ. 4. 4· ὅταν τις προκαλούμενος εἰς μονομαχίαν δέχηται καὶ ἀνίσταται, ὡς π. χ. ὁ Μενέλαος παρ' Ὁμήρῳ,—ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἡ ἀνάστασις Ἀριστ. Ἀποσπ. 151. 2) ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ στρατοπέδου καὶ ἀναχώρησις, ἡ ἀνάστασις ἤδη τοῦ στρατεύματος .. ἐγίγνετο Θουκ. 7,75· ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὁ αὐτ. 1.133. 3) ἐξέγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς .. ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Σοφ. Φ. 276. 6) ἀνέγερσις μετὰ προηγηθεῖσαν πτῶσιν, ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 34. γ) ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 45: —ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. ἡ **Ἀνάστασις** (τοῦ Κυρίου καὶ ἡ παγκόσμιος ἀνάστασις τῶν νεκρῶν).

ἀναστᾰτήρ, ὁ, ὁ ποιῶν ἀνάστατον, ὁ καταστρέφων, ὁ ἐρημῶν, ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονὸς Αἰσχύλ. Θ. 1015, Χο. 303.

ἀναστᾰτήρια, τά, «θυσίας ἐπὶ ἀναρρώσει ἐκ νόσου» Ἡσύχ.

ἀναστάτης, ου, ὁ, = **ἀναστατήρ**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1227.

ἀνάστᾰτος, ον, (ἀνίσταμαι) ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, ὁ ἀποδιωχθεὶς ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τῆς πατρίδος του, Συρίους τε οὐδὲν ἐόντας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε Ἡρόδ. 1.76,— ἀνάστατοι ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐγίνοντο 7.118, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 289. 22, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 429, Τρ. 39· πρβλ. **ἀνασπαστός**. 2) ἐπὶ πόλεων σημαίνει κατεστραμμένη, ἠρημωμένη, Ἡρόδ. 1. 155, 178, Ἀνδοκ. 14. 35, κτλ.· ἀν. δορὶ χώρα Σοφ. Τρ. 240, δόμους τιθέναι ἀν. ὁ αὐτ. Ἀντ. 673· ἀν. ποιεῖν τὰ χωρία Θουκ. 8.24. 3) μετὰ γεν., ἀποδιωχθεὶς ἀπό τινος, ἀποστερηθεὶς τινος, Πλούτ. 2. 613D. **II.** ὁ περιπεπλεγμένος εἰς ἐπανάστασιν ἢ στάσιν, Πλάτ. Σοφ. 252A. **III.** ὡς οὐσιαστ., ἀνάστατος, ὁ, εἶδος ἐλαφροῦ, σπογγώδους πλακοῦντος ἐν Ἀθήναις, Ἀθήν. 114A, πρβλ. Βαλκ. Ἀδων. 398B.

ἀναστᾰτόω, ἀναστατώνω, ἀνατρέπω, κάμνω ἄνω κάτω, ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν Πράξ. Ἀπ. ιζ', 6, πρβλ. κα', 38· ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος, πρὸς Γαλ. ε', 12:—Παθ., **ἀναστατωθῆναι** Ἁρποκρ.

ἀναστάτωσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις καθ' ἣν τὰ πάντα ἀλλάσσουν θέσιν, ἀνατάραξις, Εὐστ. 81. 41. 2) καταστροφή, ἐρήμωσις, Πολυδ. 3. 91.

ἀνασταυρίζω, = τῷ ἑπομ., Κτησίας ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 44.10

ἀνασταυρόω, παλουκώνω, Ἡρόδ. 3.125., 6. 30, καὶ ἀλλ., ταὐτόσημον τῷ **ἀνασκολοπίζω** 9. 78:—Παθ., Θουκ. 1. 110, Πλάτ. Γοργ. 473C. **II.** κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, προσηλῶ σταυρῷ, καρφώνω ἐπάνω εἰς σταυρόν, σταυρώνω (ὅρα **σταυρὸς** II), Πολύβ. 1.11, 6, καὶ ἀλλ., Πλουτ. Φάβ. 6, καὶ ἀλλ. 2) σταυρώνω ἐκ νέου, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 6. 6.

ἀνασταύρωσις, εως, ἡ, ἀνασκολόπισις, Ξεν. Ἐφέσ. 4. 2.

ἀναστᾰχύω, (στάχυς) ἀναφύομαι ὡς στάχυς, οἳ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι γίγαντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1054, κτλ.:—ὁ μέλλ. **ἀνασταχυώσομαι** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματ. **-υόομαι**) ἀπαντᾷ ἐν Χρησ. Σιβυλλ. 3. 382, κτλ.

ἀναστεγνόω, στεγνόω, Θησ. Στ.

ἀναστείβω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στείβω**, Ἀνθ. Π.7. 544.

ἀνάστειλος, ὁ, ἴδε **ἀνάσιλλος**.

ἀν-άστειος, ον, ὁ ἄνευ τρόπων ἀστείων, ἤτοι ἐξηυγενισμένων, ὁ ἄγροικος, Λατ. inurbanus, Ἀθήν. 585B.

ἀνάστειρος, ον, (στεῖρα) περὶ νεὼς ἧς ἡ τρόπις κατὰ τὴν πρῷραν ἐκτείνεται πολὺ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἔχουσα ὑψηλὴν πρῷραν ναῦς, ἀναστείρου τῆς νεὼς οὔσης Πολύβ. 16. 3, 8.

ἀναστείχω, ἀνέρχομαι, «ἀναστείχουσ' ἐπὶ γαῖαν ποντόθεν» περὶ τῶν ἀμφιβίων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 422: ἀναβαίνω, κολώνην αὐτόθι 4. 65.

ἀναστέλλω, ἀναπέμπω, ἐγείρω, ὀπωπὰς Χριστοδ. Ἔκφρ. 63: —Μέσ. ἀνασηκώνω καὶ ζώννω ἐπάνω τὰ ἱμάτιά μου, νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ' Εὐρ. Βάκχ. 696· ἀνεστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 268· ἀπολ., ἀναστείλασθαι Ἀρτεμίδ. 4. 44:— Παθ., ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, περιεζωσμένῳ ὑψηλά, Πλούτ. 2. 178C:—πρβλ. **ἀνασύρω**. **II.** ἀνέλκω, σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, π. χ. τὴν σάρκα κατὰ χειρουργικήν τινα ἐγχείρησιν, τάμνοντα δὲ χρὴ ἀναστεῖλαι τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὀστέου Ἱππ. π. Κεφ. Τρωμάτ. 907, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 50, 6:—Παθ., στρέφομαι πρὸς τὰ ἄνω, πτέρνα βραχεῖ ἄκρως ἀνέσταλται Ἱππ. Μοχλ. 855. 2) ἀπωθῶ, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ, ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀποκρούσεως ἐφόδου εὐζώνων ἢ ψιλῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 1378, Θουκ. 6. 70, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 23· οἱ ἄνεμοι ἀν. τὰ νέφη Ἀριστ. Προβλ. 26. 29· φόβος ἀν. τινὰ Αἰλ. π. Ζ. 5. 54:—Μέσ., περιορίζω ἢ καταπνίγω τὰς ὁρμάς μου, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, Πολύβ.

9. 22, 9:— Παθ., ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, μένω ὀπίσω, Θουκ. 3. 98· μ. γεν., ἀναστέλλω ἐμαυτόν, τοῦ περαιτέρω χωρεῖν ἀναστέλλονται Αἰλ. π. Ζ. 8.10. **3)** μεταχινῶ, σηκώνω, μετατοπίζω, «πάλιν ἀναστέλλουσι τὴν γῆν (ἀπὸ τῶν περιχεχωσμένων ἀμπέλων) κατὰ τὸν τοῦ βλαστοῦ καιρόν» Διόδ. 17. 82. **III.** κατὰ μέσ. τύπον, ἀρνοῦμαι νὰ λάβω, ἀπέχομαι, περὶ ἐλέφαντος, τότε καὶ τροφὴν ἀνεστέλλετο Αἰλ. περὶ Ζ.11.14.

ἀναστενάζω = **ἀναστένω**, Ἡρόδ.1. 86., 6. 80· μετὰ συστοίχου αἰτ., τοῖά μοι.. ἀνεστέναζες.. ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, τοιούτους μισητοὺς λόγους μετὰ γογγυσμῶν προέφερες κατὰ τῶν Ἀτρειδῶν, Σοφ. Αἴ. 930. **II.** μετ' αἰτ. προσ., στενάζω, θρηνῶ διά τινα, Αἰσχύλ. Χο. 335, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.118, Ξεν. Συμπ.1,15.

ἀναστεναχίζω, συχνάκις καὶ μεγαλοφώνως στενάζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, Ἰλ. Κ. 9.

ἀναστενάχω, μετ' αἰτ. προσώπου, στενάζω διά τινα μεγαλοφώνως, γογγύζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, μετ' αἰτ., Ἰλ. Ψ. 211, οὕτω κατὰ μέσ. τύπον, Σ. 315, 355.

ἀναστένω, στενάζω μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 546, 1286, Σοφ. **II.** ὡς τὸ **ἀναστενάχω**, μετ' αἰτ., Ἀρχίλ. 8. 8, Εὐρ Ι.Τ. 551.

ἀν-άστερος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄναστρος**, Ἄρατ. 228.

ἀναστέφω: μέλλ. **-ψω**:— στέφω, στεφανώνω: τὸν σὸν κρᾶτα Εὐρ. Ἀποσπ. 243· ἀν. στεφάνοισι αὐτόθι 362. 48:— Παθ., ἀνέστεμμαι κάρα.. φύλλοις, ἔχω τὴν κεφαλήν μου ἐστεμμένην διὰ φύλλων, ὁ αὐτὸς Ἱππ. 806. **II.** δάφνας κλῶνας ἀναστέφεσθαι, περιτίθεσθαι στέφανον ἐκ κλωνῶν δάφνης, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 786.

ἀναστηλιτεύω, γράφω τι ἐπὶ στήλης καὶ καθιστῶ αὐτὸ γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, «ταῦτα δὴ καθ' ἡμῶν κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν ἀνεστηλιτεύετο» Εὐσέβ. Ἱστ. Ἐκκλ. σ.447. 33.

ἀναστηλόω, ἀνεγείρω τι ὡς μνημεῖον ἢ ἐπὶ μνημείου, Λυκ. 883, Πλούτ. 2.1033Ε.

ἀναστήλωσις, εως, ἡ, ἀνέγερσις μνημείου ἢ εἰκόνος, Πτολεμ. παρὰ Φωτ.190·— ἡ ἀναστήλωσις τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἡ μετὰ τὸν διωγμὸν τῶν εἰκονοκλαστῶν γενομένη αὐτῶν ἀναστήλωσις, Ἐκκλ.

ἀνάστημα, ατος, τό, (ἀνίσταμαι) ὕψος, μέγεθος, ἐπὶ ὄρους π.χ. ἢ φυτοῦ, κτλ., Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 9, 5· ἀνάστ. βασιλικόν, τὸ βασιλικὸν μεγαλεῖον, Διόδ.19. 92. **2)** ἀνέγερσις οἰκοδομήματος, οἰκοδόμημα, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 316. 40:— Ἐν τοῖς Σιβυλλ. Χρησμ. 8. 268 ἀπαντᾷ μεταγενέστερός τις ποιητικὸς τύπος **ἀνάστᾶμα**.

ἀναστηρίζω: μέλλ. **-ίξω**, ἀνορθῶ καὶ στηρίζω καλῶς, ὑποστηρίζω, καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης Ἀνθ. Π. 7. 321, 3.

ἀναστησείω, ἐφετ. τοῦ **ἀνίστημι**, Ἀγαθ. 76Β.

ἀναστίζω, ἐκ νέου στίζω.

ἀναστοιβάζω, καταπαύω, «στρατιὰν.. ἀναστοιβάσουσαν τὰ τῶν Εὐβοέων ἀγχίστροφα διαβούλια» Νικήτ. Χρον. σ. 393,— κατασκευάζω, «τοῖχος.. τοῖς παροδεύουσιν ἀνεστοίβαστο» Εὐστ. Πονημ. 310,29.

ἀναστοιχειόω, διαλύω πάλιν εἰς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα, Φίλων 1. 501. **II.** ἐν τῷ παθ., ἀνακαινίζομαι, ἀναγεννῶμαι, Ὠριγ. κτλ.

ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, διάλυσις, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ.1.79. **II.** ἀνάπλασις, ἀναγέννησις, Ἐκκλ.

ἀναστολή, ἡ, (ἀναστέλλω) τὸ ἀναστέλλειν, ῥίπτειν πρὸς τὰ ὀπίσω, Πλουτ. Πομπ. 2:— πρβλ. Βιγχελμ. 5. 5, 11. **2)** ἡ απογύμνωσις ἕλκους διὰ τῆς ἀνελκύσεως τῆς σαρκός, Ἰατρ. **3)** καταστολή, περιορισμός, παθῶν Κλήμ. Ἀλ. 507.

ἀναστολίζομαι, ἐκ νέου στολίζομαι, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 5. σ. 399.

ἀναστομόω, ἀνοίγω, κάμνω ἄνοιγμα εἰς, ἀναστομοῦν τὰς τάφρους [πρὸς τὸν ποταμὸν] Ξεν. Κύρ.7. 5, 15· ἀν. τὰς Νείλου διώρυγας Πολύβ. 5. 62, 4, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 59· ἀν. τὸ ἡρῷον, ἀνοίγω αὐτό, Συλλ. Ἐπιγρ. 916:— Μέσ., φάρυγος.. ἀναστόμου τὸ χεῖλος, ἄνοιξον καλῶς τὴν φάρυγγά σου, Εὐρ. Κύκλ. 357:— Παθ., τραυλὴ μὲν ἐστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη, ἔχουσα στόμα εὐρέως ἀνοικτόν, πολλὰ καὶ μεγαλοφώνως ὁμιλοῦσα (πρβλ. **στόμωσις**), Καλλίας Ἀθήν. 3. **2)** Παθ., ὡσαύτως ἀνοίγομαι, διαστέλλομαι, ἀν. οἱ πόροι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 1, 9, π. Γεν. Ζ. 3. 1, 24· ὑστέρα ἀν. Ἱστ. Ζ.10. 2, 6. **3)** ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἀποτελῶ πορθμόν, πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀνεστομωμένος Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8· ὁ Ἀράβιος κόλπος ἀνεστόμωται εἰς τὸν.. ὠκεανόν, στενεύει, ἀποτελεῖ πορθμὸν εἰς τὸ μέρος ἔνθα συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ὠκεανοῦ, Διόδ. 3. 38, πρβλ. Φίλωνα 2. 475, Ἡλιόδ. 1. 29, καὶ ἴδε **συστομόομαι**. **II.** μεταφ., ὀξύνω, ἀκονίζω τὴν ὄρεξιν, ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων ἀναστομεῖ τὰσθητήρια Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2.

ἀναστόμωσις, εως, ἡ, ἄνοιγμα, ἔξοδος, ἐκβολή, Πλούτ. 2, 590F, πρβλ. Foës Οἰκ. Ἱππ. **II.** τὸ ὀξύνειν τι, ἡ θῆξις: μεταφ., ἡ ἀκόνησις τῆς ὀρέξεως, Ἀθήν. 132F:— ἐντεῦθεν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τῶν κοπρισμάτων, Θεοφρ. π. Αἰτ. Φ. 3. 17. 6.

ἀναστομωτήριος, ον, = τῷ ἑπομένῳ, ὑστέρας ἀναστομωτήριον τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικὸν Ἱππ. 587. 22.

ἀναστομωτικός, ή, όν, ὁ προκαλῶν ἐκροὴν αἵματος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, τοῖς ἀναστομωτικοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν κάθαρσιν ἐπεσχημένην προκαλεῖσθαι θέλωμεν Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. II, 411. 11:— διεγερτικὸν ὀρέξεως, Διοσκ.1. 4.

ἀναστονᾰχέω: μέλλ. **-ήσω** = **ἀναστένω**, Ὀρφ. Ἀργ. 1294:— οὕτως, **ἀναστοναχίζω**, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 634· ἴδε Spitzn. Exc. III. εἰς Ἰλ.

ἀ-ναστοφάγος, ον, ὁ μὴ ἐσθίων τὸν **ναστόν**, δηλ. πλακοῦντα πρὸς θυσίαν, Χρησμ. παρὰ Παυσ. VIII, 45. 6.

ἀν-αστράγαλος, ον, ὁ ἄνευ ἀστραγάλων, Θ. Στεφ.

ἀν-αστράπτω, ἀστράπτω, Φίλων 2. 204.

ἀναστρᾰτεύω, καλῶ πάλιν εἰς στρατείαν, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 66:— Μέσ., πάλιν στρατεύομαι, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης, Δίων Κ. 41. 35.

ἀναστρᾰτοπεδεία, ας, ἡ, τὸ ἀναστρατοπεδεύειν, Πολύβ. 6. 40. 1.

ἀναστρᾰτοπεδεύω, μεταστρατοπεδεύω, ἀλλάσσω τὴν θέσιν τοῦ στρατοπέδου, ἐπιπεσὼν αὐτοῖς αἰφνιδίως ἀναστρατοπεδεύουσιν, καθ' ἣν ὥραν ἀνεστρατοπέδευον Πολύβ.1. 24, 4, κτλ.:— Μέσ., Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ.14.15,14.

ἀνάστρεμμα, τό, ἐν Ξεν. Κυν. 4. 4, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀνάβλεμμα**.

ἀναστρεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀναστρέφω, δεῖ ἀναστρέφειν ἢ ἀναστρέψαι, ἀλλ' ἀναστρεπτέον καὶ μεταστατέον ἅπαντα ταῦτ' ἐστὶν Ἰσοκρ. 109Β. **2)** ἐκ τοῦ παθ., πρέπει τις νὰ προσέξῃ εἴς τι, οὐ περὶ τὴν λέξιν, ἀλλὰ περὶ τὰ σημαινόμενα ἀναστρεπτέον, προσεκτέον, Κλήμ. Ἀλ. 819.

ἀναστρέφω, ποιητ. **ἀνστρέφω**: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **ἀνέστροφα** Θεόγνητος ἐν «Φάσματι» 1. 8, γυρίζω τι «ξανάστροφα», στρέφω τὸ ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, μή πως.. δίφρους ἀνστρέψειαν Ἰλ. Ψ. 436· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀν. πάλιν Εὐρ. Ἰκ. 331· ἀν. γένος Ἀριστοφ. Ὄρ.1240· ἀναστρέφειν τὴν καρδίαν, ἀναστρέφειν τὸν στόμαχον, ἐγείρειν ἔμετον, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν [τὴν καρδίαν] κτλ. Θουκ. 2. 49: ἀνατρέπω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 333, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ., Ἀριστοφ. Πλ.779:— Παθ. μέλλ. ἀναστραφήσεται τὰ πράγματα Ἰσοκρ. 95Α· πρκμ., ἀνεστράφθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 129Ε· ὄρος.. ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ζητήσει, ἀνεσκαμμένον πανταχοῦ ἐν τῇ ζητήσει μετάλλων, Ἡρόδ. 6. 47, πρβλ. Ξεν. Οἰκ.16,11. **II.** στρέφω ὀπίσω, φέρω ὀπίσω, τινὰ ἐξ Ἅιδου Σοφ. Φ. 449, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ.1228· ἀναδικάζω τινά, ἤ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην ὁ αὐτ. Βάκχ. 793· ὄμμ' ἀν. κύκλῳ, περιστρέφω, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1557: συλλέγω στρατιώτας, Ξεν. Ἑλ. 6. 2, 21. **2)** ἀμετάβ., στρέφω ὀπίσω, γύρῳ ἢ πέριξ, ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, Ἡρόδ.1. 80, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἰδίως κατὰ μετοχ., ἀναστρέψας ἀπήλαυνεν Ξεν. Ἀν. 1. 4, 5, κτλ.:— **ἀναστρέφον**, τό, ἴδε **ἀνακυκλικός**. **III.** παρὰ γραμμ., γράφω κατ' ἀναστροφήν, ὡς π. χ. **πέρι** ἀντὶ **περὶ** Σχόλ. Ἐνετ. Ἰλ. Ι. 449.

B. Παθ., ἴδε ἀνωτ. I. **II.** εἶμαι ἢ κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ, ὡς τὸ Λατ. versari, ἀλλὰ τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, ἀλλὰ περιστρέφομαι εἰς ἄλλην τινὰ χώραν, Ὀδ. Ν. 326, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 76· (οὕτως, ἀναστρέφειν πόδα ἐν γῇ Εὐρ. Ἱππ. 1176)· ἀναστρέφεσθαι ἐν Ἄργει ὁ αὐτ. Τρῳ. 993· ἐν φανερῷ, ἐν μέσῳ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4,16, Πλάτ. Πολ. 558Α· ἀν. ταύτῃ Θουκ. 8. 94· ἐν εὐφροσύναις Ξεν. Ἀγησ. 9. 4· ἐν τοῖς ἤθεσι Πλάτ. Νόμ. 865Ε:— οὕτως, ἀν. ἐν ξυμμαχίᾳ, διατελῶ ἐν συμμαχίᾳ, Ξεν. Ἑλλ.7. 3, 2· ἀν. ἐν γεωργίᾳ, καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν.., ὁ αὐτ. Οἰκ. 5.13· ἐπὶ κυνηγεσίαις Πολύβ. 32.15,19:— καθόλου, διάγω. συμπεριφέρομαι, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14· θρασέως, ἀχαρίστως ἀν. εἴς τινα Πολύβ. 1. 9, 7., 25. 1, 10. **2)** περιστρέφομαι, περιοδικῶς ἐπανέρχομαι, ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8. **III.** ἐπὶ στρατιωτῶν, συναγείρομαι καὶ στρέφομαι κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως δεχθῶ τὴν ἔφοδον αὐτοῦ ἢ ἀντικρούσω αὐτόν, ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 10,12, κτλ. **2)** ἀνατρέπομαι, μετατρέπομαι, ἐμοὶ τοῦτ' ἀνέστραπται ὁ αὐτ. Ἱέρ. 4. 5, πρβλ. Κύρ. 8. 8, 13, Ἀριστ. Μηχαν. 20. 5. **3)** ἐπανέρχομαι, γεννῶμαι πάλιν, ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρεφομένων Πλάτ. Πολιτικ. 271Α, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 37, 20.

ἀναστριγγίζω, καλῶ, φωνάζω δυνατά, «χουγιάζω.» Ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει **στριγγίζειν**.

ἀν-αστρολόγητος, ον, ὁ ἀγνοῶν ἀστρολογίαν, ἀδαὴς ἀστρολογίας, Στράβ.76.

ἄν-αστρος, ον, ὁ ἄνευ ἀστέρων, Θεόφρ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστ., Ἐρατοσθ.

ἀναστροφάδην, ἐπίρρ. (ἀναστρέφω) «ἀνεστραμμένως» Ἡσύχ.

ἀναστροφή, ἡ, (ἀναστρέφω) τὸ ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν, ἀνατροπή, Εὐρ. Ἀποσπ. 303· ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι ὁ αὐτ. Ἀνδρ.1007:— ἀταξία, σύγχυσις, θόρυβος, αὐλοί, παννυχίδες, ἀναστροφή Ποσείδιπ. ἐν «Χορευούσαις» 22. **2)** ἐπιστροφή, ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν Σοφ. Ἀντ. 226· πολλὰς ἀν. ποιούμενος, ἐπὶ κυνηγοῦ πολλάκις ἀναστρέφοντος καὶ ἀνιχνεύοντος, Ξεν. Κυν. 6, 25: ἡ περιστροφή, ὡς τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. Ἱππαρχ. 3. 14 (ὁ Δινδ. στροφαῖς)· ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν μάχῃ, ὅταν ἀναστρέφωνται εἴτε πρὸς φυγὴν

εἴτε πρὸς ἀντίστασιν, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 4, 8· μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν, χωρὶς νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ στραφῶσι πρὸς ἀντίστασιν, Ἑλλ. 4. 3, 6, πρβλ. Ἀγησ. 2. 3· ἐπὶ πλοίου, Θουκ. 2. 89· αὖθις ἐξ ἀναστροφῆς ἐπανῆλθον, ἀναστρέψαντες ἐπανῆλθον, Πολύβ. 4. 54, 4· κατ᾽ ἀναστροφήν, ἀντιστρόφως, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Λογικ. 430. **3)** παρὰ Γραμμ. ἀναστροφή εἶναι ἡ ἀναβίβασις τοῦ τόνου τῶν προθέσεων, ὅταν αὗται ἐπιτάσσωνται τῆς ἐξ αὐτῶν ἐξηρτημένης λέξεως, π. χ. **ἄπο** ἀντὶ **ἀπό**, κτλ. **4)** σχῆμα ῥητορικόν, καθ᾽ ὃ ἡ ἀναστροφὴ εἶναι ἐπανάληψις τῆς τελευταίας λέξεως κώλου τινὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἑπομένου, ὡς π. χ. παρὰ Δημοσθ. 229. 23, οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι᾽ ἐμέ, ἐμὲ δέ, εἴπερ ἐξελέγξειν ἐνόμιζεν [αὐτὸν] οὐκ ἂν ἐγράψατο, ἴδε Τιβέρ. περὶ σχημάτων, Ῥήτορ. τόμ. 8. σ. 552, ἔκδ. Valz. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἔν τινι τόπῳ περιστρέφεσθαι, κατοικεῖν, Πλούτ. 2. 216A· ἀν. ἐποιήσαντο, ἔμειναν, κατῴκησαν, Ἐπιγρ. Μεγαρ. ἐν Keil IVb. 7, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. **2)** τὸ μέρος ἔνθα διαμένει τις, κατοικία, τόπος συχναζόμενος, δαιμόνων ἀναστροφή Αἰσχύλ. Εὐμ. 23. **3)** τρόπος τοῦ διάγειν, τοῦ ζῆν, Πολύβ. 4. 82, 1, Διογ. Λ. 9. 64, πρβλ. Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Γαλ. α', 13, Ἐφ. δ', 22, καὶ ἀλλ. **4)** ἀργοπορία, βραδύτης, ὡς τὸ **διατριβή**, Πολύβ. 1. 66, 3:—καιρὸς διὰ νὰ πράξῃ τίς τι, ὁ αὐτ. 3. 93, 3. **5)** ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 48, 5, πρβλ. Προβλ. 26. 5.

ἀναστροφία, ἀναστροφή, ἀναστροφίη τ᾽ ἐφυβρίστους ἐκφαίνει φύσεσθαι Μανέθ. 4. 312.

ἀναστρόφως, ἐπίρρ., τἀνάπαλιν, ἀντιστρόφως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 22.

ἀναστρωπή, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 409C, πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξ. **ἀστραπή** (ὅτι τὰ ὦπα ἀναστρέφει).

ἀναστρωφάω, θαμιστ. τοῦ **ἀναστρέφω**, τόξον ἐνώμα πάντῃ ἀναστρωφῶν, στρέφων αὐτὸ πανταχόσε, Ὀδ. Φ. 394:—Μέσ., περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Σοφ. Ἀποσπ. 682 (ἐν ᾗ σημ. ὁ Ἄρατ. 1069 ἔχει τὸ ἐνεργ. ἀμετάβ.)· ἀν. ἐν ἀφθόνοισι, διάγειν ἐν μέσῳ ἀφθονίας, ἐν ἀφθονίᾳ, Μένανδ. (Εὐρ.;) ἐν Ἀδήλ. 1. 7.

ἀναστυφελίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στυφελίζω**, Νόνν. Δ. 1. 181.

ἀναστύφω [ῠ], στυγνάζω, φαίνομαι κατηφὴς καὶ μελαγχολικός, Σοφ. Ἀποσπ. 371 (σατυρικ.). **2)** παρὰ κωμ. συγγραφ. = στύω· εὕρηται δὲ κατ᾽ ἀπ. ἀορ. **ἀναστῦψαι**, «τὸ μέντοι ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστῦψαι καλεῖται» Πολυδ. Β΄ 176,—«ἀναστῦψαι, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάσαι Σοφοκλῆς Μώμῳ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀνασύνταξις, εως, ἡ, μεταβολὴ ἐν τῇ συντάξει, ἤτοι τῷ πολεμικῷ φόρῳ, ὅστις ἐπεβάλλετο ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου, Πολυδ. ς΄, 179· Σουΐδ., ἴδε Βοίκχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2. 280· πρβλ. **διάγραμμα**.

ἀνασυντάσσω: μέλλ. -ξω, μεταβάλλω, τροποποιῶ τὴν πολεμικὴν φορολογίαν, Ὑπερείδ. παρ᾽ Ἁρποκρ.

ἀνάσυρμα, ατος, τό, ἀποτέλεσμα τοῦ **ἀνασύρεσθαι**: ἐντεῦθεν, παρθένου ἀν., κρύφιος τοκετός, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 29.

ἀνασυρτόλις, ιδος, ἡ, πόρνη, «Ἱππῶναξ δὲ βορβορῶπιν καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν..., καὶ ἀνασυρτόπολιν (ἐσφαλ. ἀντὶ **ἀνασυρτολιν**) ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι» Σουΐδ. ἐν λέξει **μυσάχνη**.

ἀνασύρω [ῠ], (ἴδε **σύρω**), σύρω ἐπάνω τὸ ἱμάτιον ἄλλου, Διογ. Λ. 2. 116· ἐκθέτω εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, παριστῶ τι γυμνόν, ἀνασύρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν Κλέαρχ. ὁ Σολεὺς παρ᾽ Ἀθην. 548B:—Μέσ., ἀνασύρω τὰ ἱμάτιά μου, σηκώνω αὐτὰ ὑψηλά, γυμνώνομαι, αἱ δὲ ἀνασύρονται ἀνιστάμεναι Ἡρόδ. 2. 60·—ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις, ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον Θεοφρ. Χαρακ. κ. 11, περὶ Βδελυρίας, — Διόδ. 1, 85, κτλ., ἀνασυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους Πλούτ. 2. 248B· — μετοχ. παθ. πρκμ. ὡς ἐπίθ., ἀγοραῖός τις καὶ ἀνασεσυρμένος, αἰσχρός, ἀκόλαστος, κακοήθης, Θεόφρ. Χαρ. 6· κωμῳδία ἀν. Συνέσ. 213C. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὴν μὲν κόμην ἀνασεσύρθαι αὐτῷ, ὅτι ἦτο ἀνασεσυρμένη πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. **ἀναστολή** I.), Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 14. **II.** Μέσ., ἁρπάζω, λαφυραγωγῶ, δῃῶ, Πλούτ. 2. 330D.

ἀνασφαδάζω, «ἀνασφαδάζειν, ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι, λακτίζειν» Ἡσύχ., ἴδε καὶ Τιμ. Λεξ. ἐν λέξει.

ἀνασφαιρίζω, -ίσω, -ιῶ, ἐκρίπτω, ἀναρρίπτω, «τῶν κενεώνων γὰρ γαίῃ νέκυας ἀνασφαιρίσει» Μαν. Παλαιολ. ἐν Ἀνεκδ. Μανταγγ. τόμ. 2, σ. 686, 113,—«βλέπε, παράνομε, πρὸς πηλίκον ὕψος ἀνεσφαίρισας τὴν τοῦ λόγου σου γλῶσσαν» Θεοδώρητ. τόμ. 1, σ. 951.

ἀνασφάλλω: μέλλ. ἀνασφαλῶ (ἴδε **σφάλλω**), ἀμετάβ., ἐγείρομαι ἀπὸ πτώσεως ἢ νόσου, ἀναλαμβάνω, συμπτώματος ἀνασφῆλαι Πλάτ. Ἀξ. 364C· ἐκ νόσου Βαβρ. 75. 9· νόσου καὶ πόνων 78. 3· «ἀγασφῆλας: ὑγιάνας, ἀνανήψας, ἀναστάς, ἀνελθὼν» καὶ «ἀνέσφηλεν: ἀνέζησεν» Ἡσύχ., Α. Β. Σουΐδ., κτλ. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 492.

ἀνασφηνόω, συσφίγγω, στερεῶ διὰ σφηνῶν, σφηνώνω, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 24.

ἀνασφίγγω, κρατῶ καλῶς, κατέχω, ἀνασφίγγοντα ἵππον χαλινῷ μηκύνειν γλυκὺ φέγγος Νόνν. Δ. 42. 51.

ἀνάσφορος, = πτέρις, Διοσκ. 765 (4, 183), Δουκάγγ.

ἀνασχεθέειν, -θεῖν, ἀπαρ. τοῦ ποιητ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνέχω**.

ἀνάσχεσις, εως, ἡ, (ἀνέχομαι) τὸ ἀνέχεσθαι, ἀνοχή, καρτερῆσις, τῶν δεινῶν Πλουτ. Νουμ. 13. **2)** ἀν. ἡλίου, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 10· πρβλ. **ἀνατολή, ἀνοχή.**

ἀνασχετικός, ή, όν, ὑπομένων, ἐγκαρτερῶν, ὑπομονητικός, Πλούτ. 2. 31A.

ἀνασχετός, Ἐπ. **ἀνσχετός, όν**, (ἀνέχομαι) ὃν δύναταί τις νὰ ἀνέχηται, νὰ ὑπομένῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός, Θέογν. 119, Σοφ. Φ. 987· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ᾽ ἀρνήσεως, οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, Ὀδ. Β. 63· πεσεῖν.. πτώματ᾽ οὐκ ἀν. Αἰσχύλ. Πρ. 919· θρέμματ᾽ οὐκ ἀν. ὁ αὐτ. Θ. 182:—οὐκ ἀνασχετόν [ἐστι], μετ᾽ αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 3. 81, 8. 142· ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν Σοφ. Τρ. 721, πρβλ. Ο. Κ. 1652· οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαί τι Ἡρόδ. 7. 163.

ἀνασχίζω: μέλλ. -ίσω, σχίζω καὶ ἀνοίγω, «ξεκοιλιάζω», [τοῦ λαγοῦ] τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 1. 123, 124, κτλ.· πρβλ. 3. 35· τὰς κυούσας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 2·—ἐκδέρω, «γδέρνω,» δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσιν Θεόκρ. 25. 277.

ἀνασχινδυλεύω, παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν **ἀνασκινδυλεύω**, ἀνασκολοπίζω, Πλάτ. Πολ. 362A· πρβλ. Πιερσ. Μοῖριν 360, Ρουγκ. Τίμ. 32.

ἀνασώζω [ῳ]: μέλλ. **-σώσω**: (ἴδε **σώζω**): διασώζω ἀπὸ κινδύνου, «γλυτώνω» τὴν ζωήν τινος, ἀπό τε φόνου ἔρρυτο κἀνέσωσέ μ᾽ Σοφ. Ο. Τ. 1351· ἀνακτῶμαι, ἀλλοιωθέντα οὖν [φίλον] ἀδύνατον ἀνασῶσαι, ἀφίσταται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3: — συχνότερον κατὰ μέσ. τύπον, κἀνασώσασθαι φόνου, νὰ σὲ σώσω ἐκ τοῦ φόνου, Σοφ. Ἠλ. 1133· ἀπολυτρῶ τι χάριν τινός, ἀνασωσάμενός μοι δὸς τὴν πατρίδα Σάμον Ἡρόδ. 3. 140:— ἀλλ᾽ ὁ Ἡρόδ. κοινῶς μεταχειρίζεται τὸ μέσον μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀνακτῶμαι· πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται, ἀνακτήσωνται, 1. 82· καὶ οὕτω ἀνεσώσαντο τὴν ἀρχήν, ἀνεκτήσαντο, αὐτόθι 106, κτλ.· ἐν 3. 65 συνδέει τὸ ἐνεργ. μετὰ τοῦ μέσ., μὴ ἀνασωσαμένοισι δὲ τὴν ἀρχὴν μηδ᾽ ἐπιχειρήσασι ἀνασώζειν:—Παθ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διαφθείρομαι, τῶν μήτε διαφθειρομένων μήτε ἀνασωζομένων Πλάτ. Φίλ. 32E. **2)** παρακολουθουμένου ὑπὸ τῆς προθέσεως **εἰς**, τὰ ἀγάλματα ἀνέσωσε εἰς Αἴγυπτον Ἐπιγρ. ἐν Hicks 98. 19· ἐπανέρχομαι σῶος, εἰς Κατάνην Λυσ. 160. 13· ἀνασωθῆναι εἰς τὰς πατρίδας, νὰ ἐπανέλθωσι σῶοι, ἐπὶ ἐξορίστων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28· ἐκ φυγῆς Πολύβ. 18. 10, 2. **3)** διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι, Ἡρόδ. 6. 65.

ἀνασωρεύω, συσσωρεύω, παθ., τοῦ χοὸς ἀνασωρευομένου Πολύβ. 8. 35, 5.

ἀνάσωσις, εως, «κομιδὴ ἡ ἀνάσωσις, Ἡρόδοτος (4. 134)» Σουΐδ. ἐν λέξει **κομιδή**.

ἀνάσωσμα, τό, ἀντιτιμώρημα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 1297.

ἀνασωσμός, ὁ, διάσωσις, διατήρησις, Ἀκύλ. Π. Δ. (Γένεσ. μζ', 7).

ἀνασωφρονίζω, ἐπαναφέρω εἰς σωφροσύνην· «ἄμπνυτο, ἀνεσωφρονίσθη» Ἡσύχ.

ἀνασωφρόνισις, ἡ, οὐσ. τοῦ προηγουμένου, Λέοντος νεαρὰ ΡΙΒ.

ἀνατάδην = ἐκτάδην, «ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων καὶ Μιλησίων στρωμάτων ἀνατάδην καθεύδουσιν» Θεόδ. Ὑρτ.

ἀνατανύω, ποιητ. **ἀντανύω**, = ἀνατείνω, Καλλ. εἰς Δία 30.

ἀναταράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. -ξω, ταράττω, «ἀνακατώνω», θολώνω, ὅταν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράξας κρύψῃ ἑαυτόν, ἐπὶ τοῦ θαλασσίου βατράχου, τοῦ ἐπικαλουμένου ἁλιέως, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 37, 2:—Παθ., οὖρα ἀνατεταραγμένα, θολά, Ἱππ. Ἀφ. 1252, πρβλ. Ἐπιδ. 1. 976. **II.** ἀνακινῶ, ἐξερεθίζω, προξενῶ ἐξαίφνης, διεγείρω εἰς μανίαν, Σοφ. Τρ. 218: — συγχέω, Πλάτ. Φαίδων 88C:—Παθ., ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο [τὸ στράτευμα] = ἐν ἀταξίᾳ, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 20.

ἀνάτασις, εως, ἡ, (ἀνατείνω), τὸ ἀνατείνειν, ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος Πολύβ. 5. 44, 3, κτλ. **2)** ἐξάπλωσις, Ἱππ. Ἄρθρ. 788· τὸ ἀνατείνειν τὴν χεῖρα κατά τινος, βία, Πολύβ. 4. 4, 7, κτλ. **3)** ἔντασις, τὸ ἄκαμπτον, τοῦ φρονήματος Πλουτ. Μάρ. 6. **4)** τὸ ὑπομένειν πεῖναν, νηστεία, Πλούτ. 2. 62A, ἔνθα ἴδε Οὐϋττεμβ. **5)** ἀν. τῆς βοῆς, ἐπίτασις, ἔντασις, Σχόλ. εἰς Ὀρ. 149.

ἀνατάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, μέσ., ἐκ νέου διεξέρχομαί τι κατὰ σειράν, ἐπαναλαμβάνω:—ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν Πλουτ. 2. 968C.— συντάσσω, ἀνατάξασθαι διήγησιν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἐν ἀρχῇ· πρὸς δὲ καὶ κατ᾽ ἐνεργ. φων.:—Λουκᾶς ὁ ἱερὸν ἀνατάξας Εὐαγγέλιον Θεόδ. Στουδ. σ. 34D.

ἀνατατικός, ή, όν, (ἀνάτασις 2) ἀπειλητικός, Πολύβ. 5. 43, 5.—Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 4. 4, 7.

ἀνατεί, ἴδε **ἀνατί**.

ἀνατείνω, ποιητ. **ἀντείνω**: (ἴδε **τείνω**):— ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, σηκώνω ἢ κρατῶ ὑψηλά, ὑψώνω, χεῖρα ἀν., ὑψώνω τὴν χεῖρα

καὶ ὁρκίζομαι, Πινδ. Ο. 7. 120· ὡσαύτως ἐν προσευχῇ, ὁ αὐτ. Ι. 6 (5), 60· εὐξόμεθ᾽.. ἀνατείνοντες τὼ χεῖρ᾽ Ἀριστοφ. Ὄρν. 623· ὡς σημεῖον συναινέσεως ἢ ἐγκρίσεως, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἔφη, ταῦτα, ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 33, κτλ. 2) ἀνατείνω, ἀνυψῶ τι ἀπειλητικῶς, τὴν μάχαιραν ἀνατεταμένος Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ., οὐδὲ Πολυδεύκεος βία χεῖρας ἀντείναιτ᾽ ἂν ἐναντίον αὐτῷ Σιμων. 8 [20]· οὐδὲν ἂν ὑμῖν εἶχεν ἀνατείνασθαι φοβερόν, νὰ ἐπισείσῃ εἰς ἡμᾶς φοβεράν τινα ἀπειλήν, Δημ. 389. 1, πρβλ. Πολύβ. 5. 55, 1. 3) κρατῶ ὑψηλά, προβάλλω ὡς βραβεῖον, Πινδ. Ν. 8. 43· ἐν τῷ παθ. 4) ἐξηγῶ, μεγαλύνω, κῦδός τινος αὐτόθι 58· ἀνατείνασθαι ἀρχήν, ἐντείνω, ἐπαυξάνω τὴν δύναμιν αὐτῆς, Πλουτ. Κλεομ. 10. 5) ἀνυψῶ, ἐγείρω, κάρα Πινδ. Ν. 1. 65· ἑαυτὸν Αἰλ. π. Ζ. 3. 21· ἀν. τὰς ὀφρῦς, ἀνασπάω, 6, Λουκ. Τίμ. 54: —Παθ., τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς τὰ ἄνω, οἷον ὡς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, συχν. παρὰ τοῖς νεωτέροις Πλατωνικοῖς, Ρουγκ. Τίμ., κτλ. 6) ἐντείνω, «τεντώνω,» μεταφ., διεγείρω, τινὰ Πλουτ. 19. 37. II. ἐκτείνω, π.χ. τὰ κέρατα τῆς φάλαγγος ἐν ὥρᾳ μάχης, κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6· τὰ ἀνατεινόμενα κέρατα ὁ αὐτ. 23· ἀετὸς ἐπὶ δόρατος ἀνατεταμένος, ὑψωμένος, αὐτόθι 4· ἀν. ἱστία πρὸς ζυγὸν Πινδ. Ν. 5. 93:—Παθ., ἐκτείνομαι, διαστέλλομαι, Τίμ. Λοκρ. 102Α. III. ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, ἐπιμένω ἰδίως ἐπὶ ἐγκρατείας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 9. IV. ἀμετάβ. ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἄνω, φθάνω μέχρι.. πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα Ἡρόδ. 7. 67· ἀν. εἰς ὕψος Πολύβ. 9. 21, 20. 2) ἐκτείνομαι, ὄρος.. ἀνατεῖνον ἐς τὴν Οἴτην Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. 8. 107, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 1, 20.

ἀνατειχίζω, ἀνοικοδομῶ τεῖχος, ἀνατειχίσαι.. τὰ τείχη Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 18· ἐκ νέου περιτειχίζω, Κύριλλ.

ἀνατειχισμός, ὁ, ἡ ἐκ νέου τῶν τειχῶν οἰκοδόμησις, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 9.

ἀνατέλλω, ποιητ. **ἀντέλλω**: ἀόρ. **ἀνέτειλα**: πρκμ. **ἀνατέταλκεν** Πολύβ. 9. 15, 10: (ἴδε **τέλλω**), ἀναδίδω, ἀναφύω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ, τοῖσιν δ᾽ (δηλ. τοῖς ἵπποις) ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι Ἰλ. Ε. 777· Αἴγυπτος.. Δήμητρος ἀνατέλλει στάχυν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· ὕδωρ ἀνατέλλειν, ἀναβρύειν, Πινδ. Ι. 6 (5). 111· οὕτως ἐν τῷ παθ., φλὸξ ἀνατελλομένη, ἀνεγειρομένη, ἀνυψουμένη, αὐτόθι 4 (3). 110. 2) γεννῶ, φέρω εἰς φῶς· Διόνυσον ἀνέτειλας αὐτόθι 7 (6). 5· φύω, ἰούλους ἀντέλλων, «ἀνατέλλειν τὸ φύειν ἐνταῦθα ἐνεργητικῶς σημαίνει» (Σχόλ.) Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 44· ἐπὶ συμβεβηκότων, μυρί᾽ ἀπ᾽ αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Σοφ. Φ. 1139. II. ἀμετάβ., ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἀναφαίνομαι, ἀνατέλλω ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἡρόδ. 2. 142., 4. 40, Σοφ. Ο. Κ. 1246, Ἀριστοφ. Νεφ. 754, ὡς τὸ ἀνέχω Β. Ι· πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα Ἡρόδ. 1. 204· ὡσαύτως ἐπὶ ἀστερισμῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 959., Β. 1007, πρβλ. **ἀνατολή** (ἂν καὶ συνηθέστερον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι τὸ ῥῆμα **ἐπιτέλλω**). 2) ἐπὶ ποταμοῦ, πηγάζω, ἐκ ταύτης [τῆς λίμνης] ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμὸς Ἡρόδ. 4. 52, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 16, κτλ. 3) αὔξομαι, αὐξάνομαι, μεγαλώνω, ἐπὶ κόμης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρὶξ Αἰσχύλ. Θ. 535· ἐπὶ ὀδόντων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 4. 4) ἐπὶ ὄρους, ὑψοῦμαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 501, κτλ. 5) ἀναφαίνομαι, ἀνέτειλε σωτὴρ Ἐπιγρ. Ἑλλ. 978.

ἀνατέμνω: μέλλ. **-τεμῶ**, τέμνω σῶμα, σχίζω καὶ ἀνοίγω τὸ σῶμα, νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 87, πρβλ. Λουκ. Προμ. 21. II. κατακόπτω, ἀνατετμήκασί τινες κλήματα τὰ τοῦ δήμου Αἰσχίν. 17. 26.

ἀνατεταμένον, τό, ἡ ἐλξίνη, Διοσκ. (νόθ.) 464 (4. 39).

ἀνατεταμένως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ ἀνατείνω, μετ᾽ ἀνατάσεως, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1315.

ἀνατήκω: μέλλ. **-ξω**, τήκω, ἀναλύω, μεταφ., χαλαρώνω, μαλακύνω, ἡδοναῖς τὰ σώματα Πλουτ. 2. 136D: —Παθ., τήκομαι, «λυώνω», Πολύβ. 2. 16, 9.

ἀνάτηξις, εως, ἡ, τῆξις, «λυώσιμον», Πολύβ. 9. 43, 5.

ἀνατί [ῑ], ἐπίρρ. τοῦ **ἄνατος**, «ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης» Ἡσύχ., ἀτιμωρητί, Αἰσχύλ. Εὐμ. 39, Σοφ. Ἀντ. 485, Εὐρ. Μήδ. 1357, Πλάτ. Νόμ. 871· γράφεται καὶ **ἀνατεὶ** Συλλ. Ἐπιγρ. 104· ἧττον ὀρθῶς κατὰ Βλωμφ. Γλωσσ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 216.

ἀνατίθημι: μέλλ. **-θήσω**: Αἰολ. ἀόρ. **ὀνέθεικα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1766, πρβλ. 3524. 9, 54 καὶ ἀλλ. Ἐπιτίθημι, ἐπιρρίπτω, παρ᾽ Ὁμ. μόνον ἅπαξ, ἐλεγχείην ἀναθήσει μοι, ὡς τὸ μῶμον ἀνάπτειν Ἰλ. Χ. 100· ἀν. ἄχθος, ἐπιβάλλω ὡς βάρος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1056· κινδύνους ἰδιώταις ἀν. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 24: — ἀλλ᾽ ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀν. κῦδός τινι Πινδ. Ο. 5. 17, πρβλ. Λυσ. 110. 7. 2) παρὰ πεζοῖς, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἴς τινα, μεγάλα οἱ χρήματα ἀναθεῖναι Ἡρόδ. 2. 135· οὐ γὰρ ἄν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι, δὲν θὰ ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν τὴν ἀνέγερσιν τῆς πυραμίδος, αὐτόθι 134· Φοίβῳ τήνδ᾽ ἀναθήσω πρᾶξιν Εὐρ. Ἠλ. 1296· εἰ μὴ καὶ ὅταν.. εὖ πράξητε ἐμοὶ ἀναθήσετε, ἐκτὸς ἐάν, καὶ ὅταν παρὰ λόγον συμβῇ εὐτυχία τις ὑμῖν, ἀποδώσητε αὐτὴν εἰς ἐμέ, Θουκ. 2. 64· οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν.. ἀνέθηκε δύναμιν Δημ. 322. 21· ἀν. τινὶ τὴν αἰτίαν τινὸς Ἰσοκρ. 10Β, Αἰσχίν. 29. 25. 6) ἀνατίθημί τινί τι, ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα, ἐμπιστευθεὶς εἰς ὑμᾶς τὰ πάντα μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1453, Θουκ. 8. 82· τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον ἀν., ἀφίνω ἢ ἐμπιστεύομαι αὐτὴν εἰς τὸν χρόνον, Πλουτ. 2. 817C. II. ἀνεγείρω τι ὡς ἀνάθημα, ἀφιερῶ, καθιερῶ τινί τι Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 656, Ἡρόδ. 2. 159., 7. 54, Ἀριστοφ. Πλ. 1089, κτλ., Ῥήνειαν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι Θουκ. 1. 13· ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ δῶρον ἤτοι τὸ ἀφιέρωμα ἐκλήθη **ἀνάθημα**, οἷον ἀνάθημα ἀνατιθέναι Ἡρόδ. 1. 53., 2. 182: συνήθως δὲ ἔλεγον ἀνατίθημί τι εἰς Δελφούς, οὐχὶ ἐν Δελφοῖς: —τὰ μὲν νυν ἔς τε Δελφοὺς καὶ ἐς τοῦ Ἀμφιάρεω ἀνέθηκε ὁ αὐτ. 1. 92., 2. 135, 182, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, κτλ., ἀλλ᾽ ἐν Δελφοῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 377: ἀφιερῶ βιβλίον, Πλουτ. Σύλλ. 6: —Παθ., ἀνατεθῆναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 849· πρβλ. **ἀνάκειμαι**. 2) ἁπλῶς, ἱδρύω, ἐγείρω, ἀνεγείρω, βωμόν, νεών, κτλ., Πολύβ. 5. 93, 10, Πλουτ., κτλ. 3) μεταφ., ἀν. τι λύρᾳ (ὡς παρ᾽ Ὁρατίῳ commissi calores.. fidibus), ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ Πινδ. Π. 8. 41· ὡσαύτως, ἀν. τὰς ἀκοὰς τοῖς ἀκροάμασι, παρέχω τὰς ἀκοὰς εἰς.. (= ἀκροῶμαι), Πολύβ. 24. 5, 9. 4) ἄγω καὶ καταλείπω τινά που, ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν᾽ αὐτὸν (τὸν τυφλὸν Πλοῦτον).. ἄπειμ᾽ Ἀριστοφ. Πλ. 69· σταυρώνω, τοῦτον δὲ ἀνέθεσαν ζῶντα Πολ. 1. 86, 6. III. ἀναβάλλω, (πρβλ. **ἀναθετέον**)· τί γὰρ παρ᾽ ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; ἄλλοτε προσεγγίζουσα ἡμᾶς εἰς τὸν θάνατον καὶ ἄλλοτε ἀπομακρύνουσα ἡμᾶς ἀπ᾽ αὐτοῦ; Σοφ. Αἴ. 476· ἴδε μετάφρ. καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ· οὕτω πιθ. ἐν Πινδ. Ο. 7. 110, (ἐν τμήσει ἀμ- θέμεν = ἀναθέμεν), μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν καὶ ὅτε (ὁ Ἥλιος) ὑπέμνησεν αὐτό, ὁ Ζεὺς ἔμελλε νὰ ῥίψῃ ἐκ νέου κλήρους. Ἴδε σημ. Δοναλσ. ἐν τόπῳ.—Ἴδε κατωτέρω μέσ. II.

B. Μέσ., ἀναθέσθαι τὰ σκεύη ἐπὶ τὰ ὑποζύγια Ξεν. Ἀν. 2. 2, 4· τοῖς ὤμοις ἀν. τι, θέτω τι ἐπὶ τῶν ὤμων μου, Πλουτ. 2. 983B· ἀλλὰ συχνάκις ὁμοιότατα πρὸς τὸ ἐνεργ., ἀν. τινὰ ἐφ᾽ ἵππον ὁ αὐτ. Ἀρτοξ. 11, κτλ. 2) ἐκθέτω, διηγοῦμαί τι εἴς τινα καὶ ζητῶ τὴν γνώμην αὐτοῦ, «ὁ Φῆστος τῷ Βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον» Πράξ. Ἀποστ. κε΄, 14, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. β΄, 2, Πλουτ. 2. 772D. 3) ἀναθέτω εἰς ἄλλον, ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἐθέλω σοι.. ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων Πλάτ. Ἵππαρχ. 229E, οὔτι πᾶν γε τουτί μοι ἀνάθου αὐτόθι 230A, καὶ ἀλλ., ἀν. περί τινος εἰς σύγκλητον, ἀναφέρειν τὴν ἐξέτασιν τοῦ πράγματος εἰς τὴν σύγκλητον, Πολύβ. 22. 27, 11. II. τοποθετῶ διαφόρως, μεταθέτω, οἷον τοὺς πεσσοὺς ἐπὶ τοῦ ἄβακος (ἐν τμήσει), ἀνὰ πάντα τίθεσθαι Χρησμ. παρ᾽ Ἡρόδ. 8. 77, ἴδε Λουκ. Ψευδολ. 29. 2) μεταφ., ἀποσύρω ὅ τι προεῖπον, μεταβάλλω γνώμην, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 44· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς ἀνατίθεσθαι ὅ τι δοκεῖ Πλάτ. Γοργ. 462A, πρβλ. Πρωτ. 354E, Χαρμ. 164D· οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ τοῦτο εἶναι, δὲν ἀναιρῶ, δὲν μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ὥστε νὰ εἴπω ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει οὕτω, ὁ αὐτ. Φαίδων 87A· οὐκ ἀν. μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι ὁ αὐτ. Μένων 89D· ἴδε ἀνωτ. ἐνεργ. III.

ἀνατίκτω, τίκτω, γεννῶ ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 17.

ἀνατιμάω, ὑψώνω τὴν τιμήν, Ἡρόδ. 9. 33· ἀν. ἑαυτὸν Δίων Κ. 38. 5: πρβλ. **ἐπιτιμάω** καὶ ἴδε Πολυβ. 3. 125.

ἀνατιναγμός, ὁ, ἰσχυρὰ ἀνατίναξις, βιαία διάσεισις, Ἐκδ. — καθ᾽ Ἡσύχ. «μετάστασις, μετακίνησις».

ἀνατινάσσω: μέλλ. **-ξω**, σείω πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, πάλλω, τινάσσω τῇδε κἀκεῖσε (ἐν τμήσει), ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων Εὐρ. Βάκχ. 80· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅταν τινάσσῃ τῇδε κἀκεῖσε τὸ ἱστίον, ὁ αὐτ. Ὀρ. 341.

ἀνατιτράω: μέλλ. **ἀνατρήσω**, διατρυπῶ, τρυπῶ, Διοσκ. 1. 7, 9, Τρύφων παρ᾽ Ἀθην. 182E, ἐν τῷ παθητ.

ἀνάτλασις, = τῷ ἑπομ., ἀνατλήσεις συμφορῶν Ψελλὸς ἐν Idel. Phys. etc. 1, σ. 226.

ἀνάτλημα, ατος, τό, καρτέρησις, καρτερία, «ὑπομονή», Σουΐδ., Α. Β. 393. 12.

ἀνατλῆναι, ἀπαρ. τοῦ **ἀνέτλην**, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει: μέλλ. **ἀνατλήσομαι**, ὑποφέρω τι, ὑπομένω, κήδε᾽ ἀνέτλης Ὀδ. Ξ. 47· ὀϊζύος, ἣν.. ἀνέτλημεν Γ. 104· οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ᾽ ἀνέτλη, ὅ ἐ. θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντίσχῃ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ μαγικοῦ τούτου ποτοῦ, Κ. 327· πολύθρηνον αἰῶνα.. ἀνατλᾶσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 716· πατέρα.. οὐκ ἀνέτλατ᾽ Σοφ. Ο. Κ. 239, κτλ.· πόλλ᾽ ἀνατλὰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1035· τὴν εἱμαρμένην Πλάτ. Θεαίτ. 169C· τὰ προσήκοντα πάθη ὁ αὐτ. Γοργ. 525A· μετὰ μετοχ., ἀνέτλην μογέουσα Συλλ. Ἐπιγρ. 6275·— «ἀνατλῆναι, ὑπομεῖναι» Ἡσύχ.

ἄνατλος, «ἀκρατής» Ἡσύχ.

ἀν-ατμίζομαι, παθ., ἐξατμίζομαι, Δημόκριτ. παρ᾽ Ἀθην. (;) 87D.

ἀνατοιχέω, (τοῖχος) μεταπίπτω ἢ μετακυλίομαι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοίχου (τῆς πλευρᾶς) τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἕτερον, ἰδίως ἐπὶ ἐπιβατῶν ἐν καιρῷ τρικυμίας: μεταφ., «ἑτεροκλινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν» ἀνατοι-

χήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον ὑπὲρ τὸ μέτρον, τῆς ἀσκήσεως ἕνεκα» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.12, 7, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, σ. 379· καὶ πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 534· οἱ Γραμμ. προτιμῶσι τὴν γραφὴν **διατοιχέω**, Λοβ. Φρύνιχ. 161.

ἀνατοκισμός, ὁ, τὸ ἐπιβάλλειν τόκον ἐπὶ τόκου, ἀνατοκισμὸς ὡς καὶ νῦν, Κικ. π. Ἀττ. 5. 21, 11, Ἐπιγρ. Ὀρελλ. 4405.

ἀνατολή, ποιητ. **ἀντ-**: (ἀνατέλλω) τὸ ἀνίσχειν, τὸ ἀνέρχεσθαι, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὡς καὶ νῦν, συχν. κατὰ πληθ., ἀντολαὶ ἠελίοιο Ὀδ. Μ. 4· ἀπὸ ἀνατολᾶς ἀλίου μέχρι δύσεως Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1123, καὶ ἀλλ., ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀστέρων (πρβλ. **ἀνατέλλω** II.), ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 457, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 504: — ὡσαύτως καθ' ἑν. δύσεώς τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων Πλάτ. Πολιτικ. 269A, πρβλ. Νόμ. 807E. **2**) τὸ μέρος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἡ ἀνατολή, Λατ. oriens, ἀπὸ ἡλίου ἀνατολέων Ἡρόδ. 4. 8· ἡλίου πρὸς ἀνατολὰς Αἰσχύλ. Πρ. 707· μεταγ. ἄνευ τῆς λέξεως ἡλίου, πρὸς ἀνατολὰς Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 14, Πολύβ. 2. 14, 4, κτλ. **3**) ὡσαύτως, ὁ χρόνος τῆς ἀνατολῆς, περὶ Ὠρίωνος ἀνατολὴν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 2· ἀπὸ Πλειάδος ἀν. ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 8. 15, 3. **4**) κατὰ πληθ. ὡσαύτως, αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ, Πολύβ. 2. 17, 4. **II**. ἡ αὔξησις, ὡς ἡ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 4· ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ κατὰ τὴν ῥίζαν τῶν ὀνύχων, Πολύβ. 2. 146.

ἀνατολικός, ή, όν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4450, 4573b, Πλούτ. 2. 888A.

ἀνατόλιος, ποιητ. **ἀντόλιος, η, ον**, = τῷ προηγ., ἐν ἀντολίῃ μὲν ἀρούρῃ Νόνν. Δ. 25. 98.

ἀνατολμάω, λαμβάνω νέαν τόλμην, νέον θάρρος, μεταγ., Πλουτ. Λούκουλ. 31, κτλ., πρβλ. Πόρσ. Μήδ. 325.

ἀνατολό-βλεπτος, πρὸς ἀνατολὰς βλέπων ἢ τετραμμένος πρὸς ἀνατολάς: «χαῖρε πύλη ἡ ἀνατολόβλεπτος» Ἰω. Δαμασκ. τόμ. Β', σ. 854D.

ἀνατομή, ἡ, (ἀνατέμνω) τὸ ἀνατέμνειν, ἡ διαμέλισις, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 1, 7, κτλ. — Ὁ Ἀριστ. ἔγραψε σύγγραμμα καλούμενον **αἱ Ἀνατομαί**, ἴδε Ἀριστοτελ. πίνακα (Index) Bonitz. σ. 104. **II**. ὑπὸ ἔννοιαν λογικήν, ἀν. καὶ διαιρέσεις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 14, 1.

ἀνατομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομικήν, ἀνατομικὴ ἐγχείρησις, ἀνατομικὴ τέχνη, Γαλην. — Ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτ.

ἀνάτονος, ον, (ἀνατείνω) ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος, Βιτρούβ. 10. 15.

ἀνατορέω = **ἀνατιτράω**, Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12. 336.

ἄν-ᾱτος, ον, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Λοξίου κότῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1211· κακῶν ἄνατος, ὁ μὴ βλαβεὶς ὑπὸ κακῶν, Σοφ. Ο. Κ. 786, ἔνθα τὸ Λαυρ. χειρόγρ. ἔχει **ἄναιτος** μετὰ ἐξηγ. γλωσσ., «ἤγουν ἀναίτιος»· πρβλ. **ἀνατί**. **II**. ἐνεργ., μὴ προξενῶν βλάβην, εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 356· ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν αὐτόθι 359, 410. — Ἐπίρρ. **-άτως**, ἀτιμωρητεί, CIGS. III, 333.

ἀνατρεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀνατρέπω, πρέπει τις νὰ ἀνατρέψῃ, νὰ ἀναιρέσῃ, ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα Λουκ. Ἑρμότ. 49.

ἀνατρεπτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀνατρέπειν, καταστρεπτικός, πόλεως ὥσπερ νεὼς ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον Πλάτ. Πολ. 389D· οἱ ἀνατρεπτικοὶ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὡς π. χ. ὁ **Εὐθύδημος** καὶ ὁ **Γοργίας**, Θράσυλλ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 59. — Ἴδε Ἱστ. Ἀρχ. Ἑλλ. Φιλολ. Δοναλσ. (μετάφρ. Βαλέτα) τόμ. Α', σ. 100 κἑξ.

ἀνατρέπω, ποιητ. **ἀντρέπω**: μέλλ. **-τρέψω**: πρκμ. **-τέτροφα**, Σοφ. ἔνθα κατωτέρ., Ἀνδοκ. 17. 13, μεταγεν. ἴσως καὶ **τέτρᾰφα**: μέσ. ἀόρ. β' **ἀνετράπετο** μετὰ παθ. σημασ., Ἰλ. Ζ. 64, Πλάτ. Κρατ. 395D, Θεόκρ. 8. 90: (ἴδε **τρέπω**). Ἀνατρέπω, «ἀναποδογυρίζω», ὡς τὸ **ἀναστρέφω**, τὸ ἐνεργ. πρῶτον παρ' Ἀρχιλ. 51. 3· ἀλλὰ παρ' Ὁμ., **ἀνετράπετο**, ἔπεσεν ὕπτιος, Ἰλ. Ζ. 64· ἀνατετραμμένος Ἀριστοφ. Βάτρ. 543· συχνάκις ἐπὶ πλοίων, Πλάτ. Νόμ. 906E, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11, κτλ., ἂν ἀνατραπῇ γὰρ πλοῖον Ἄλεξ. ἐν «Ἑλληνίδι» 1. 3. **2**) καταστρέφω, ἀφανίζω, Λατ. evertere, ὡς τὸ **ἀπόλλυμι**, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **σώζω** πρόρριζον ἀνατρέψαι τινὰ Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. 8. 62· μέγας πλοῦτος .. ἀνατρέψῃ ποδὶ ὄλβον Αἰσχύλ. Πέρσ. 164· λακπάτητον ἀντρέπων χαρὰν Σοφ. Ἀντ. 1275· πλοῦτον Ἀνδοκ. 17. 13· πόλιν Ἀριστοφ. Σφ. 671· πολιτείαν, οἰκίαν, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 709A, Πολ. 471B· τὰ τῶν Ἑλλήνων Δημ. 275. 15. — Παθ., ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι Αἰσχύλ. Θ. 1076· ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη Πλάτ. Γοργ. 481C, κτλ. **3**) καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, «ἀναποδογυρίζει», Δημ. 403. 7, πρβλ. 743. 1, καὶ ἴδε **τράπεζα** II: — μεταφ., καταστρέφω, ἀφανίζω τινά, Ἀνδοκ. 17. 10, Πλούτ., κτλ. **4**) ἐν συζητήσει ἀνατρέπω, ἀναιρῶ τοὺς λόγους τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀνατρέψω 'γαὔτ' ἀντιλέγων Ἀριστοφ. Νεφ. 901. **5**) Παθ., ἀνατρέπομαι, «ἀναποδογυρίζομαι», ἀθυμῶ, ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ Θεόκρ. 8. 90· ὡσαύτως, αὖθις ἀνετράπησαν ταῖς ψυχαῖς Πολύβ. 22. 8, 88. **II**. διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀνακινῶ, ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ, «ὅ,τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας» (Σχολ.), Σοφ. Τρ. 1008· ἐν τῷ παθητ. ἐπὶ ἀναταρασσομένης θαλάσσης, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ, 8. 15. 9, κτλ.

ἀνατρέφω: μέλλ. **-θρέψω**: (ἴδε **τρέφω**): — ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, «μεγαλώνω», ἀναπτύσσω, παιδεύω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 522· ἀν. τὸ φρόνημα, διεγείρω τὸ φρόνημα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34, πρβλ. Jac. Ἀνθ. II. σ. 85: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., ἀνατρέφεσθαι υἱόν, ἐκπαιδεύειν αὐτόν, Ἡρωδιαν. 1. 2· ἀνεθρέψατο λειμὼν κάλλεα Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 684B: — Παθ., αὐξάνομαι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 30, 7· ἀνατραφῆναι ἐν .. Πλούτ., κτλ.· τῇ Ἑλλάδι φωνῇ Αἰλ. π. Ζ. 11. 25· τὸ ἀνέτραφες ἐν Ἀνθ. Π. 5. 157 πρέπει νὰ εἶναι = ἀνετράφης. **2**) τρέφω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἰσχναίνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, 817, Ἀριστοφ. Βάτρ. 944: — Παθ., ἀνατρέφεσθαι ἐκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13.

ἀνατρέχω: μέλλ. **-θρέξομαι**, ὡσαύτως **-δραμοῦμαι**, ποιητ. γ' ἑν. **-δράμεται**, Ἀνθ. Π. 9. 575: (ἴδε **τρέχω**): Τρέχω εἰς τὰ ὀπίσω, ὁ μὲν αὖθις ἀνέδραμε Ἰλ. Π. 813, πρβλ. 11, 354· ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω Ε. 599· ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν ἀμπώτιδι, Πλούτ. 2. 915A: ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι εἰς ἢ ἐπί τι Πολύβ. 2. 67, 6., 5. 40, 4, Πλούτ., κτλ.: — Ἐπιστρέφω εἰς τὴν προτέραν μου θέσιν, Διόδ. 20. 59. **2**) ὑπάγω ὀπίσω, ἀνατρέχω, ἐν τῇ διηγήσει, ἀν. τοῖς χρόνοις Πολύβ. 1. 12, 6, κτλ. **3**) μετ' αἰτιατ., ἀνιχνεύω, ἀναζητῶ, ἐπάνειμι, ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαμβάνω, Λατ. repetere· κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ Πινδ. Ο. 8. 72· ἀναλύω, Μενάνδ. Ἄδηλ. 355· ἀν. τῆς φύσεως ἐλάττωσιν, ἐπανορθῶ, Πλούτ. 2. 2C, **II**. ἀναπηδῶ καὶ τρέχω, ἀνασκιρτῶ· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀναδραμὼν ἔθεε Ἡρόδ. 3. 36· ἐκ τῆς κοίτης, ἐκ τοῦ θρόνου ὁ αὐτ. 7. 15, 212· πρὸς τὰ μετέωρα Θουκ. 3. 89, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 4. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐγκέφαλος δὲ .. ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, ὁ ἐγκέφαλος ἀνεπήδησε, «ἐπετάχθηκεν ἐπάνω», ἐκ τῆς πληγῆς, Ἰλ. Ρ. 297· σμώδιγγες .. ἀνέδραμον, ἀνεφάνησαν ἐκ τοῦ κτυπήματος, Ψ. 717: — ἐπεκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, τὸ πάθος ἀν. ἐπὶ τὴν χεῖρα Πλούτ. 2. 978C· ἀν. ἔρευθος Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 27. **3**) βλαστάνω, «μεγαλώνω», ἀναδίδω· ἐπὶ φυτῶν, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Ἰλ. Σ. 56, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 55: — ἐντεῦθεν ἐπὶ πόλεων καὶ λαῶν, ἀναφαίνομαι, ἀναπτύσσομαι ταχέως, ἀνά τε ἔδραμον .. καὶ εὐθηνήθησαν Ἡρόδ. 1. 66, πρβλ. 7. 156· ἀν. εἰς ἀξίωμα Πλουτ. Ποπλικ. 21· ἀν. τοῖς βίοις, ταῖς ἐλπίσι Διόδ. 5. 12, κτλ.· ἀν. ἡ πολυτέλεια, αὐξάνεται, Πλουτ. Μάρ. 34. **4**) λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, ἡ πέτρα ὑψοῦτο ἀπότομος, Ὀδ. Ε. 412.

ἀνάτρεψις, εως, ἡ, ἀνατροπή, ἡ γὰρ ἔκχυσις ἀνάτρεψίς τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 35.

ἀνάτρησις, εως, ἡ, (ἀνατιτράω) διάτρησις, διατρύπησις, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 9. **2**) ἡ ἀνοιχθεῖσα ὀπή, ὁ αὐτ. 2. 341A.

ἀνάτρητος, ον, ὁ διάτρητος, τετρυπημένος, Συνέσ. 189C.

ἀνατριαινόω, (τρίαινα) σείω ὡς διὰ τριαίνης, ἀναταράττω, Ἄμφις ἐν «Διθυράμβῳ» 1. 8· πρβλ. **συντριαινόω**.

ἀνα-τριακοσιο-λόγιστος, ον, ὁ λογιζόμενος ἀνὰ 300 ἑκάστῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3599, ἔνθα ὅρα Βοίκχ.

ἀνατρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, τρίβω ἐλαφρῶς κατὰ συνέχειαν, χρὴ δὲ καὶ ἀνατρίβειν τὸν ὦμον ἡσυχίως καὶ λιπαρῶς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785· οὕτως ἐν μέσ. τύπ., 375: — Παθ. μετ' αἰσχρᾶς σημασίας: ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα, «τουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμόν» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1149. **2**) τρίβων καθαρίζω (ἐνταῦθα δυνατὸν νὰ σημαίνῃ καὶ θωπεύω), ἀνατρίψαντα τὰς κύνας ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου Ξεν. Κυν. 6, 26. **3**) κατὰ μέσ. τύπ., διὰ τί οἱ κόποι μᾶλλον παύονται, ὅταν τις τῷ ἐλαίῳ ὕδωρ συμμίξας ἀνατρίψηται; Ἀριστ. Προβλ. 5. 6. **4**) ἐν τῷ παθ., τρίβομαι, φθείρομαι, Ἡρόδ. 3. 113.

ἀνατρίζω, «τσυρίζω» μεγαλοφώνως, μακρὸν ἀνατρίζουσι Κοΐντ. Σμ. 13. 107· (ἄλλ. **-τρύζω**).

ἀνάτριμμα, τό, τὸ τετριμμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 35.

ἀνάτριπτος, ον, χνοώδης, ὡς τὸ «βελοῦδον» περὶ τοῦ ἐλελισφάκου, φύλλα δὲ .. ὥσπερ τὰ ἀνάτριπτα τῶν ἱματίων, δασέα, ὑπόλευκα (ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν οὐχὶ ὀρθῶς «τετριμμένα ἀπὸ τὴν χρῆσιν»), Διοσκ. Γ. 35 (40).

ἀνατρίχισμα [ν], εἷς ἐκ τῶν 19 τόνων τῆς μεταγεν. Ἑλλ. μουσικῆς: «οἱ δύο ἀπόστροφοι μετὰ δύο ὀξειῶν καὶ δύο κεντημάτων εἴτε ἄνω εἰσὶν εἴτε κάτω καὶ αὐτοὶ ἀνατρίχισμαν λέγονται» Ἁγιοπολίτης ἐν χειρογρ. ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἀνατριχόομαι, παθ., ἀνακτῶμαι τὰς τρίχας μου, «εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαι, κτλ.» Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀφροδίτη**.

ἀνάτρῐχος, ον, (θρίξ), ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 3. 3.

ἀνάτριψις, εως, ἡ, ἡ τριβή, «τὸ τρίψιμον», ἐντριβή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785.

ἀνατροπεύς, έως, ὁ, ὁ ἀνατρέπων, ὁ καταστροφεύς, τοῦ οἴκου Ἀντιφῶν 116. 28· τῆς νεότητος Πλούτ. 2. 5B.

ἀνατροπή, ἡ, τὸ «ἀναποδογύρισμα», τοῦ πλοίου Ἀριστ. Μεταφ. 4. 2, 5. 2) ἀνατροπαὶ δωμάτων, οἴκων, ἡ καταστροφὴ αὐτῶν, ἡ κατάπτωσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 355, Πλάτ. Πρωτ. 325C.— προσέτι = **ἀνασκευή**, «ἀνασκευή ἐστιν ἀνατροπὴ τοῦ προταθέντος πράγματος» Ἑρμογεν. Προγυμν. Ῥήτορες Valz. τόμ. Α΄, σ. 27.

ἀνατροπιάζω, ἐπανέρχομαι, «ὑποτροπιαζούσης: ἀναστρεφούσης, ἀνατροπιαζούσης», Α. Β. 312. 19.

ἀνατροφεύς, ὁ, ὁ ἀνατρέφων, ὁ ἐκπαιδεύων, Θ. Στεφ.

ἀνατροφή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 5. 3, Πλούτ. 2. 608C, κτλ.

ἀνατροχάζω, τύπος μεταγεν. τοῦ **ἀνατρέχω**, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων 1.

ἀνατροχασμός, ὁ, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω δρόμος «τρέξιμον». Πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀντύλλ. παρ' Ὀρειβ. σ.112 ἀντὶ **-ισμός**, πρβλ. σ.113.

ἀνατροχάω = **ἀνατροχάζω**, ἀνατρέχω, Θ. Στεφ.

ἀνατρῠγάω, ἐπικαρπολογῶ βότρυς ἀφοῦ ἐτρυγήθη ἤδη ἡ ἄμπελος, «μήτε ἀνατρυγᾶν ἀμπελῶνας» Φίλων 2. 390.

ἀνατρύζω, ἴδε ἐν λ. **ἀνατρίζω**.

ἀν-αττίκιστος, ον, ὁ μὴ ἀττικίζων, ἀναττίκιστος φράσις Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπ. 5. 263.

ἀν-άττικος, ον, μὴ ἀττικός, «ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 84, 21:— ἴδε καὶ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει **Ἀθῆναι**.

ἀνατῠλίσσω, Ἀττ. **-ττω**, = ἀνελίττω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, βιβλία Λουκ. Πρὸς ἀπαίδ. 16:—μεταφ., ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, οὓς ἤκουσα, πρὸς ἐμαυτόν, ἀνακυκλῶ, Λουκ. Νιγρ. 7· ἀνατυλίξομεν τὰ ἀπ' ἀρχῆς γενόμενα Κλήμ. Ρωμ. 31.

ἀνατῠπόω, ἀποτυπῶ ἐκ νέου, σφραγίζω πάλιν, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀνετύπου (ἄλλ. γρ. ἀπετύπου).. τὴν αὐτὴν σφραγῖδα Λουκ. Ἀλέξ. Ψευδ. 21· ἀναπαριστῶ, φρικῶδες ἐδόκει τὸ μέγεθος καὶ οὐ ῥᾴδιον ἀνατυποῦσθαι Φιλόστρ. 694:—Μέσ., σχεδιάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σχηματίζω τι κατὰ φαντασίαν, «τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὥσπερ ὄναρ ἢ εἴδωλον εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος» Πλούτ. 2. 329B, 331D.— Ἡ ἑρμηνεία τῆς λέξεως ὑπὸ Θωμ. Μαγίστρου λέγοντος: «ἀνατυποῦταί τις ὅταν φαντάζηται ἃ ἑώρακεν, ἀναπλάττει δὲ ἃ οὐδέποτε εἶδεν» καταφαίνεται μὴ ἀκριβὴς ἐκ τοῦ προηγηθέντος παραδείγματος.— Ἐκ τοῦ ἀνατυπόω ἐσχηματίσθησαν οὐσιαστ. **ἀνατύπωμα**, τό, εἰκὼν πράγματός τινος κατὰ διάνοιαν, παράστασις, γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος Διογ. Λ. 7. 61· καὶ **ἀνατύπωσις, εως**, ἡ, μετάπλασις, ἀναπαράστασις, «διανόησις» (Α. Β. 393. 11)· παιδαριώδους ἀνατυπώσεως Φωτ. Βιβλ. σ.143. 35· καὶ ἐπίθ. **ἀνατῠπωτικός, ή, όν**, ὁ ἀνατυπῶν, ὁ εἰκονίζων, φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαὶ Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 73.

ἀνατυρβάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀναταράσσω, τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακὼς Ἀριστοφ. Ἱππ. 310.

ἀνατύφομαι, ὑποκαίομαι, διεγείρομαι, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνετύφετο**.

ἀ-ναυάγητος, ον, ὁ μὴ ναυαγήσας, Κύριλλ.— Ἐπίρρ. **-τως** Ν. Χών. σ. 400.16, ἔκδ. Β.

ἀν-αύγητος, ον, ὁ ἄνευ αὐγῆς, ἄνευ ἡλίου, σκοτεινός, Ἅιδης Αἰσχύλ. Πρ. 1028.

ἀναυδής, ές, = **ἄναυδος**, ἄλαλος, Ἐπικρ. Ἄδηλ. 1. 20. **II.** = τῷ ἑπομ. «ἀναυδέα, ἄρρητα» Ἡσύχ.

ἀναύδητος, Δωρ. **-ᾱτος, ον**, = **ἄρρητος**, ἀνέκφραστος, Λατ. infandus, ἀναυδάτῳ μένει Αἰσχύλ. Θ. 895· ἄφατον ἄφατον ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς, ὅστις δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ, Εὐρ. Ἴων 784. 2) ἀνήκουστος, ἀπροσδόκητος, «ἀνέλπιστος» (Σχόλ.), κοὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν Σοφ. Αἴ. 713. **II.** ἄφωνος, ἄλαλος, αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται ὁ αὐτ. Τρ. 968. (Λαυρ. χειρόγρ. **ἄναυδος**).

ἀναυδία, ἡ, ἀφασία, ἀφωνία, Ἱππ. 122D, 174B.

ἄν-αυδος, ον, ἄφωνος, Ὀδ. Ε. 456, Κ. 378, Ἡσ. Θ. 797, κτλ.: σιωπηλός, Αἰσχύλ. Θ. 82, κτλ.: — κυρίως, ἀνίκανος νὰ ἀρθρώσῃ φωνήν, ἐνῷ τὸ **ἄφωνος** σημαίνει τὸν στερούμενον φωνῆς, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1098, ἀλλὰ πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 578: ἄνευ ὁμιλίας, ἀλλ' ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδον, θά με πέμψῃς χωρὶς νά μοι εἴπῃς λέξιν; Σοφ. Ο. Κ. 1274, 1404:— Ἐπίρρ. **-δως** Ἱππ. Προρρ. 74C. 2) ὁ ἐμποδίζων τὸ λαλεῖν, ὁ σιωπὴν ἐπιβάλλων, χαλινῶν ἀν. μένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 238. **II.** ὡς τὸ ἀναύδητος, Λατ. infandus, ἄναυδ' ἔργ' Ἀτρειδᾶν, ἄρρητα, Σοφ. Αἴ. 947.

ἀναυλεί, ἐπίρρ. (ναῦλον) ἄνευ ναύλου, «ἄναυλα» Σουΐδ.

ἄν-αυλος, ον, ἄνευ αὐλοῦ, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, οὐδαμῶς βακχικόν, Εὐρ. Φοίν. 791· ἔρωτες Πλούτ. 2. 406A: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἄναυλα ὀρχεῖσθαι, ἄνευ αὐλοῦ, Βαβρ. 9. 9· θύειν Πλούτ. 2. 277E. 2) ἄμουσος, μέλη βοῶν ἄναυλα, ἄμουσα, (ὡς ὁ Bgk. γράφει ἀντὶ ἄναυδα) Σοφ. Ἀποσπ. 631. **II.** ὁ μὴ γινώσκων νὰ αὐλῇ, Λουκ. Ἀλκυὼν 7.

ἀ-ναυλόχητος, ον, ἐπὶ μικροῦ καὶ αὐτοσχεδίου πλοίου μὴ εἰσερχομένου εἰς ναύλοχον λιμένα, ἀναυλόχητον .. σκάφος Λυκόφρ. 745.

ἀ-ναυμάχητος, ον, ὁ ἄνευ ναυμαχίας, ὄλεθρος ἀν., ἀπώλεια στόλου ἄνευ ναυμαχίας, Λυσ. παρὰ Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 14.

ἀ-ναυμαχίου γραφή, καταγγελία κατὰ τριηράρχου μὴ λαβόντος μέρος ἐν ναυμαχίᾳ, Ἀνδοκ. 10. 21: — πρβλ. **λιποστρατίου, λιποταξίου**.

ἀν-αυξής, ές, (αὔξω) ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς αὔξησιν, ὁ κωλύων τὴν αὔξησιν, τόπος .. ἀναυξὴς Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 3. **II.** ἀμετάβ., ὁ μὴ αὐξανόμενος, ὁ μὴ «μεγαλώνων», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821, καὶ ἀλλ., καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἀφύη ἀναυξὴς καὶ ἄγονος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15, 4:—ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς Ἀριστ. π. Οὐρ. 270a. 13.—«ἱππάριον ἀναυξές» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἰννός**.

ἀναυξησία, ἡ, ἔλλειψις ἐν τῇ αὐξήσει, πιθ. γραφ. ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819 (ἄλλ. **-ησις**). 2) ἐν τῇ γραμματ., ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσεως, «ἡ δι' ἀναυξησίαν συστολὴ τοῦ ἐν τῷ παρατατικῷ διχρόνου» Εὐστ. Ἰλ. σ. 42. 46.

ἀν-αύξητος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Θεοδέκτ. παρὰ Στράβ. 695· ὁ μὴ αὐξάνων, Ἀριστ. π. Οὐραν. 1. 3, 7. 2) ὁ ἄνευ αὐξήσεως, Γραμμ.:— Ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι.

ἄν-αυρος, ον, ὁ ἄνευ αὔρας, νήνεμος, ἥσυχος, «ἀναύροις, δίχα ἀνέμου» Ἡσύχ.

Ἄναυρος, ὁ, χείμαρρος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡσ. Ἀσπ. 477. **II.** ὡς προσηγ. **ἄναυρος**, ὀρεινὸς χείμαρρος, Μόσχ. 2. 31, Νικ. Ἀλεξιφ. 235, Λυκ. 1424, Συλλ. Ἐπιγρ. 6857. 7:—«ἄναυρος· ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός, κτλ.» Ἐτυμ. Μ. 100. 57.—«ἄναυρος κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1424:—πρβλ. **Ἀχελῷος**.

ἄ-ναυς, γεν. **ἄνᾱος**, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ πλοίων· εὕρηται μόνον ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 680· κατ' ὀνομαστ. πληθ., νᾶες ἄναες, πλοῖα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πλέον πλοῖα, naves nenaves, πρβλ. Schaf. Εὐρ. Ἑκ. 612.—ἴδε **Ἄϋρος**.

ἀν-αϋτέω [ῡ], κραυγάζω μεγαλοφώνως, κράζω ἰσχυρῶς, Ὀππ. Κ. 4. 301, κτλ.

ἀν-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἄνευ αὐχένος ἢ λαιμοῦ, ᾗ πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἀριστ. π. Ψυχ. Γ. 6.

ἀναΰω (**ἀναῦω** Θ. Στεφ.)—(αὔω = φωνάζω) **ἀναϋτέω**, ἀόρ. **ἀνάϋσα**, ταὶ δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀνάϋσαν Θεόκρ. 4. 37, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 75.

ἀναφαίνω, ποιητ. **ἀμφαίνω**: μέλλ. **-φᾰνῶ**, ἀλλὰ **φᾱνῶ** (**ἀναφαίνω**, Ναύκιος), Εὐρ. Βάκχ. 529, ἴδε Δινδορφ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 300: ἀόρ. **ἀνέφηνα** ἢ **-έφᾱνα**: (ἴδε **φαίνω**). Κάμνω τι νὰ δώσῃ φῶς, κάμνω τι νὰ ἀναλάμψῃ, νὰ δώσῃ φλόγα, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ Ὀδ. Σ. 310. 2) γεννῶ, παράγω, ὄφιας γάρ σφι πολλοὺς μὲν ἡ χώρη ἀνέφαινε Ἡρόδ. 4. 105. β) ἐπιδείκνυμι, καθιστῶ τι γνωστόν, φανερώνω τι, θεοπροπίας, ἀρετήν, ἐπεσβολίας Ἰλ. Α. 87, Υ. 411, Ὀδ. Δ. 159, Πίνδ. καὶ Ἀττ., κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· ἀν. θυσίας Εὐρ. Ι. Τ. 466· ὀργὰν ὁ αὐτ. Βάκχ. 538· ἄστρα Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 4: ἡμέρᾳ δὲ καὶ ἡλίῳ .. χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν ἀν. ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 12· σπανίως ἐπὶ ἤχου, βοὰν ἀμφ., ἐκπέμπω ἰσχυρὰν κραυγήν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 829· ἀν. μελέων νόμους Ἀριστοφ. Ὄρν. 745:— Μέσ., νίκαν ἀνεφάνατο Πινδ. Ι. 4 (3). 119. 3) καθίστημι, ἀνακηρύττω, ἀναγορεύω, βασιλέα ἀν. τινὰ Πινδ. Π. 4. 110· ἀν. πόλιν, ἀνακηρύττω τὴν πόλιν νικήτριαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ αὐτ. Π. 9. 122, Ν. 9. 29· μετὰ μετοχ., τοὺς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας ἀν. Πλάτ. Κριτί. 108C, πρβλ. Λυσίαν 127. 21:—μετ' ἀπαρεμφ., ἀναφανῶ σε τόδε .. ὀνομάζειν, θὰ ἀνακηρύξω (δ ἐ. θὰ διατάξω) νά σε ὀνομάζωσιν (εἰς τὸ ἑξῆς) διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος, Εὐρ. Βάκχ. 529. β) ἐπὶ πραγμ., ὁρίζω, ἱδρύω, ὃς τελετὰς ἀνέφαινε καὶ ὄργια Συλλ. Ἐπιγρ. 401, πρβλ. Χρον. Πάρ. αὐτόθι 2374. 28· Πανὶ νόμους ἀν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 745· νῆσον ἀν. τινὶ οἰκεῖν Φιλόστρ. 746. 4) καθιστῶ τινα ἔνδοξον, Πινδ. Ν. 9. 29. 5) ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον .. ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, ἀναφανείσης ἡμῖν τῆς Κύπρου .. ἐπλέομεν, κτλ., Πράξ. Ἀπ. κα΄, 3· οὕτως, aperitur Apollo ἐν Οὐεργ. Αἰν. 3. 275. **II.** παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **ἀναφᾰνήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 950, Σφ. 124, Πλάτ., ἀλλὰ καὶ **ἀναφανοῦμαι** ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289C: πρκμ. **ἀναπέφᾰσμαι**, ἀλλὰ καὶ **ἀναπέφηνα** Ἡρόδ., κτλ.: δείκνυμαι, ἔρχομαι εἰς φῶς, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι ἐναργῶς, ἀναφαίνεται ἀστὴρ Ἰλ. Λ. 62· ἀν. αἰπὺς ὄλεθρος αὐτόθι 174· τῇ δεκάτῃ .. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα Ὀδ. Κ. 29· οὕτω, τὸ Δέλτα ἐστὶ νεωστὶ ἀναπεφηνὸς Ἡρόδ. 2. 15, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1222, κτλ.· ἀν. ὁ βλάπτων Αἰσχύλ. Χο. 329. β) ἐκ νέου φαίνομαι, Ἡρόδ. 6. 76., 7. 30, 198. 2) ἀναφανῆναι μούναρχος, ἀνακηρυχθῆναι βασιλεύς, ὁ αὐτ. 3. 82· στρατηγὸς ἀν. Πλάτ. Ἴων 541E· κλέπτης τις ὁ δίκαιος .. ἀναπέφανται, ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι .., ὁ αὐτ. Πολ. 334A, πρβλ. Συμπ. 185A, Ῥήτορ., ἀν. λογογράφος ἐκ τριηράρχου Αἰσχίν. 78. 26: — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναπέφανται ὢν ἀγαθὸς Πλάτ. Πολ. 334A· ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται Πλάτ. Σοφ. 233C, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 15, κτλ. **II.** τὸ

ἐνεργ. κεῖται ἀμετάβ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὡς ἀνέφαινεν ἕσπερος Μουσαῖ.111, πρβλ. Κοραῆ Ἡλιόδ. 2. σ.187:— παρ' Ἡροδ. 1. 165· πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι, τινὲς μὲν διορθοῦσιν ἀναφανῆναι, τινὲς δὲ ἀποφεύγουσι τὴν δυσκολίαν μεταφράζοντες, «πρὶν ἢ αὐτοὶ ἀνενέγκωσι τὸν μύδρον εἰς φῶς», ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη φαίνεται πως βεβιασμένη· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «ἀναφῆναι, φανερῶσαι».

Ἀνάφαιος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, «τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα» Κορνοῦτ.

ἀν-αφαίρετος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ, «ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς» Μενάνδ. Μονόστ. 2, Διον. Ἀλ. 8. 74·—«ἀναφαιρέτων· ἀμετακλήτων, μηκέτι ἀφαιρουμένων» Ἡσύχ.

ἀναφάλακρος, ον, = ἀναφάλαντος, Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 203.

ἀναφᾰλαντίας, ου, ὁ, = ἀναφάλαντος, Λουκ. Τίμ. 47.

ἀναφᾰλαντίασις, εως, ἡ, τὸ ἔχειν φαλακρὸν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρῦς ἀναφαλαντίασις» Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 11, 8.

ἀναφάλαντος, ον, ὁ ἔχων ἄτριχον τὸ ὑπεράνω τοῦ μετώπου μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστιν» Ἑβδ. (Λευϊτ. ιγ', 41).—**ἀναφάλας, ὁ**, Μαλαλ.: ἴδε Δουκάγγ.

ἀναφᾰλάντωμα, ατος, τό, ἡ κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς φαλάκρωσις, **= ἀναφαλαντίασις**, Ἑβδ. (Λευϊτ. ιγ', 42).

ἀναφανδά, ἐπίρρ. (ἀναφαίνω) φανερῶς, ἐνώπιον πάντων, ἀναφανδόν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **κρύβδην**, οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας Ὀδ. Γ. 221· κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ Λ. 455· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 84. καὶ ὡς οὐδ. ἐπίθ. (ἴδε ἐν λέξει **ἀμφαδά**).

ἀναφανδόν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Ἰλ. Π. 178, Ἡρόδ. 2. 35, 46, Πλάτ. Πρωτ. 348Ε, κτλ.: ποιητ. **ἀμφανδὸν** Πινδ. Π. 9. 73.

ἀναφανερόω, φανερὸν ποιῶ, φανερώνω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 301.

ἀνάφανσις, ἡ, τὸ ἀναφαίνεσθαι, «ὑπερέθετο τὸ ἔργον εἰς ἀνάφανσιν ἔαρος» Νικήτ. Χρον. σ. 255.

ἀναφαντάζω: μέλλ. **-άσω**, = ἀναφαίνω, Βασίλ.

ἀναφέγγω, «ἀναφαίνεται, ἀναφέγγει» Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀναμαιμάει**.

ἀναφέρω, ποιητ. **ἀμφέρω**: μέλλ. **ἀνοίσω**: ἀόρ. **ἀνήνεγκα**, Ἰων. **ἀνήνεικα**, ὡσαύτως **ἄνωσα** Ἡρόδ.1.157: (ἴδε φέρω). **I.** φέρω ἢ φέρω ἐπάνω, «τὸν μὲν (τὸν Κέρβερον δηλ.) ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο Ὀδ. Λ. 625· ἐκ τῆς ἰλύος ψῆγμα ἀναφέρουσι χρυσοῦ Ἡρόδ. 4. 195, πρβλ. 6. 102· ἀν. τινὰ εἰς Ὄλυμπον, εἰς τοὺς θεοὺς Ξεν. Συμπ. 8. 30, Πλούτ., κτλ.:— παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσι, φέρω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, ἰδίως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀσίας, Ἡρόδ. 6. 30 (πρβλ. **ἀνάβασις** I. 2): ἀνεγείρω, εἰς τὸ ἄνω Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802:— Μέσ., λαμβάνω, κομίζω τι μετ' ἐμαυτοῦ, καὶ ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε Ἡρόδ. 3.148: φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἐς τὴν δὴ ἀνηνείκαντο (τὰ χρήματα) καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν 8. 32, 36, κτλ. **2)** ἀφίνω ν' ἀναβαίνῃ τι, χύνω, ἐπὶ δακρύων, ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη Αἰσχύλ. Χο. 447· ἐξεμῶ, «ξερνῶ», αἵματος πλῆθος ἀνενεγκεῖν Πλουτ. Κλεομ. 15· ἀναπέμπω, ἐκπέμπω, «βγάζω», ἀν. φωνάς, στεναγμοὺς αὐτόθι κτλ.:— Μέσ., ἀνενείκασθαι, ἀπολ., ἐκπέμπω βαθεῖαν ἀναπνοήν, οἱονεὶ βαθὺν στεναγμόν, μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, «πολὺ ἤγαγε πνεῦμα, οἱονεὶ ἀνεστέναξεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Τ. 314, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.:— ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα Ἡρόδ. 1. 86 (ἔνθα ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν, ἀφοῦ συνῆλθεν, ἀφοῦ ἦλθεν εἰς ἑαυτόν, ἴδε κατωτέρ. II. 6): παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, = προφέρω, ἐκπέμπω, ἀνενείκατο φωνάν, μῦθον, Θεόκρ. 23.18, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 463. **3)** σηκώνω, βαστάζω, ὑπομένω, Λατ. sustinere, ἄχθος Αἰσχύλ. Χο. 841· κινδύνους Θουκ. 3. 38· πόλεμον, διαβολάς, κτλ., Πολύβ., κτλ.· πολλῶν ἀν. ἁμαρτίας Ἑβδ. (Ἡσαΐ. νγ', 12), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. θ', 28. **4)** προσφέρω, συνεισφέρω, εἰς τὸ κοινὸν Δημ. 1030. 13: ὑπομένω, ὑφίσταμαι τὴν τιμωρίαν, «ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας» πρὸς Ἑβρ. η', 27., ιγ', 15, κτλ.:— ἀπολ., ἴσως, = ἐξιλάσκομαι, ποιῶ ἐξιλασμόν, Ἐπιγρ. παρὰ Newton 82, 83, 88, κτλ. **5)** ἀμετάβ., ἐπὶ ὁδοῦ, κατὰ τὴν εἰς Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 10, πρβλ. Πολύβ. 8. 31. 1. **II.** φέρω, ἐπαναφέρω, ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι Πινδ. Ν. 11. 49, (μέσως) ἐπανέρχονται, ἀναλάμπουσι πάλιν·— ἀνασηκώνω· λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα, ἀναστρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω προσποιηθεὶς πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἀποχωρήσῃ τῆς μάχης, Εὐρ. Φοίν. 1410· συχν. παρὰ πεζοῖς, καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν, ἐξάγειν αὐτὰς ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν εἰρεσίαν, Θουκ. 2. 84· οὕτως, ἡ εἰρεσία ἀναφέρεται Πλουτ. Δημ. 53, Ἀντών. 24. **2)** ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, ὡς καὶ νῦν, Λατ. renuntiare, ἅσσα δ' ἂν ἕκαστα τῶν χρηστηρίων θεσπίσῃ.. ἀναφέρειν παρ' ἑωυτόν, νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς αὐτόν, «νὰ τοῦ τὰ ἀναφέρουν», Ἡρόδ. 1. 47· ἔς τινα ὁ αὐτ. 1. 91, Θουκ. 5. 28, κτλ.· τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 250. 12:— Παθ., Ἡρόδ. 1. 141, καὶ ἀλλ.:— Μέσ., χρησιμεύω ὡς κατάσκοπος, Εὐσ. Ἰ. Ἐκκλ. 6.5, 3., 8.4, 3. **3)** ἐπαναφέρω, ἐκ τῆς ἐξορίας, Θουκ. 5. 16. **4)** ἀνιχνεύων εὑρίσκω τὸν προπάτορα τῆς οἰκογενείας, ἀναφέρω, ἀνάγω, τὸ Ἡρακλέους γένος εἰς Περσέα ἀναφέρεται Πλάτ. Ἀλκ. I. 120Ε· ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ τοῦ γένος, ἀν. εἰς Ἡρακλέα ὁ αὐτ. Θεαίτ. 175Α. **5)** ἀναφέρω τι εἴς τινα, φέρω τι ἐνώπιόν τινος, βουλεύματα δὲ πάντα ἐς τὸ κοινὸν ἀναφέρει Ἡρόδ. 3. 80· ὁ δὲ περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λέξας, ἐς ἀφανὲς τὸν μῦθον ἀνενείκας, οὐκ ἔχει ἔλεγχον ὁ αὐτ. 2. 23· ἀποδίδω, ἁμαρτίαν εἴς τινα ἀν. Εὐρ. Ὀρ. 76, Βάκχ. 29, κτλ.· ἀναφ. κηλῖδα εἴς τινα Ἀντιφῶν 123. 42· τὴν αἰτίαν εἴς τινα Λυσ. 164, 42· σπανίως ἀν. τί τινι Εὐρ. Ὀρ. 432, Λυσ. 127. 33: τι ἐπί τινα Δημ. 302. 28, Αἰσχίν. 84. 36· τι ἐπί τι Πλάτ. Φαίδων 76D· τι πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 5, καὶ ἀλλ.: ποῖ δίκην ἀνοίσομεν; εἰς τίνα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν κρίσιν, Εὐρ. Ἴων 253. **6)** ἄνευ αἰτ., ἀν. εἴς τινα, ποιῶ τι γνωστὸν εἴς τινα, ἀναφέρω τι εἴς τινα ὅπως εἴπῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἐπεί τε ὑμῖν ἀναφέρειν ἐς πλεῦνας ἐδόκεε, ἀφοῦ ὑμεῖς ἐκρίνατε εὔλογον ν' ἀναφέρητε τὸ πρᾶγμα εἰς πλείονας, Ἡρόδ. 3. 71, Πλάτ. Ἀπολ. 20Ε, Δημ. 920, 26· εἴς τινα περί τινος Ἡρόδ. 1. 157., 7. 149· ἀν. πρός τι, ὡς εἰς πρότυπον ἢ παράδειγμα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11:— ἐπὶ πραγμάτων, ἀν. εἴς τι, ἔχειν σχέσεις πρός τι, Πλάτ. Πολ. 484C, πρβλ. Φαῖδρ. 237D.

6) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάστασιν, ἀνορθῶ, καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν Θουκ. 8. 97· ἀν. ἑαυτὸν Αἰλ. π. Ζ. 13. 12: — καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, μόγις δὲ δή κοτε ἀνενειχθεὶς εἶπε (ἴδε ἀνωτ. 1. 2) Ἡρόδ. 1. 116· ἄφωνος ἐγένετο, ἔπειτα πάλιν ἀνηνέχθη Θεόπομπ. Κωμ. Ἄδηλ. 12:— οὕτω, **6)** ἀμετάβ. ἐν ἐνεργ. φωνῇ, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, τῷ πόματι ἀνέφερον (ἐνν. ἑαυτοὺς) Ἡρόδ. 3. 22, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1246, Δημ. 210. 15· ἐκ τραύματος Διον. Ἀλ. 4. 67· ἐξ ὕπνων Πλουτ. Κάμ. 23· ἀνέφερέ τις ἐλπὶς ἀμυδρὰ ἐκ τῶν παρόντων, ἀνέφαινεν, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 38· ἴδε σημ. Κορ. Πλουτ. Β. Π. τόμ. 2. σ. 372. **7)** παθ. εἰσκομίζομαι, εἰσέρχομαι, πάνυ πολλὰ χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνενεχθέντα Ξεν. Πόρ. 5. 12· πληρώνω ἢ ἐπιστρέφω τι ὡς πληρωθέν, δίδω αὐτὸ ὀπίσω, οὔτ' ἐκείνῳ διέλυσεν οὔτε νῦν εἰς τὸ κοινὸν ἀνενήνοχεν Δημ. 1030. 13, πρβλ. 1031. 9, 11· πρὸς ἣν [ἀρχὴν] αἱ πρόσοδοι ἀναφέρονται Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 6. **8)** φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, θεωρῶ, ἐξετάζω, χρὴ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύντα ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ Πλάτ. Νόμ. 829Ε· ἐνθυμοῦμαι, Οὐυττεμβ. Πλουτ. 2. 126F. **9)** ἐπαναλαμβάνω, Πλάτ. Τίμ. 26Α. **10)** παραβάλλω τι πρός τι ὡς ὅμοιον, παραλληλίζω, «καὶ τῶν γε καθ' αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας γεγονότων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀναφέρειν ἐνίους πρὸς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βρούτου τὴν ὁμοιότητα τῆς ἰδέας» Πλουτ. Βροῦτ. 1:— παριστάνω, εἰκονίζω, ὁ αὐτ. 2. 65Β.

ἀναφεύγω: μέλλ. **-φεύξομαι** = φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφυγον, ἔφυγον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 24, Πλούτ. **2)** διαφεύγω, ἐὰν νῦν ἀναφύγωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 40. **3)** ἐπὶ φήμης, βαθμηδὸν ἐξαφανίζομαι, «ἀλλ' ὁ λόγος εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου διωκόμενος ἀνέφευγεν» ἐξηφανίζετο, Πλουτ. Αἰμίλ. 25.

ἀναφευκτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς φυγὴν ἢ διαφυγήν, Στράβ. 699.

ἀνάφευξις, εως, ἡ, τὸ ἀναφεύγειν, τὸ φεύγειν ὀπίσω, «καὶ καταφρονήσαντες αὖ πρὸς τὴν ἐκ βραχέος ἀνάφευξιν» Δίων Κάσσ. 75. 6.

ἀν-αφής, ές, (ἀφή) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Πλουτ. 2. 721C, κτλ.: — «ἀναφής· ἄψαυστος, ὁ μὴ ψηλαφώμενος» Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **-φῶς** Ἰάμβλ. κτλ. **II.** ἐπὶ οἴνου, ὁ μὴ ἔχων γεῦσιν, ἀηδής, ἀνούσιος, ἄνοστος, Πλουτ. 2. 650Β (ἄλλ. **ἀβαφής**).

ἀναφθέγγομαι, ἀποθ., ἀναφωνῶ, ἀναβοῶ, Πολύβ. 17. 5, 6, Πλουτ. Θησ. 24, Καῖσ. 46, κτλ.:— **ἀνάφθεγξις, εως, ἡ**, Φίλων.

ἀναφθείρομαι, παθ., καταντῶ ἄθλιος, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; ποία ἀθλιότης σ' ἔρριψεν ἐδῶ; Ἀριστοφ. Ὄρν. 916: πρβλ. φθείρω II.

ἀναφλασμός, ὁ, τὸ ἀναφλᾶν ἤτοι τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον, Λατ. masturbatio, Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 21 (Σουΐδ.).

ἀναφλάω: μέλλ. **-άσω**, μαλάσσω διὰ τῆς χειρὸς τὸ αἰδοῖον, Λατ. masturbare,—«ἀναφλᾶν· χειροτριβεῖν αἰδοῖον· οἱ δὲ στύειν, ἢ μαλάττειν» Ἡσύχ.,— αἴ κ' εἶδον ἁμὲ τὤνδρες ἀναπεφλασμένως Ἀριστοφ. Λυσ. 1099, κτλ.

ἀναφλεγμαίνω: μέλλ. **-φλεγμᾰνῶ**, φλογίζομαι, ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς (τῆς Κλεοπάτρας) τὰ στέρνα τυπτομένης καὶ καθήλκωτο Πλουτ. Ἀντ. 82.

ἀναφλέγω, ἀνάπτω, ἀνάπτω πάλιν, ἐγὼ τόδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς ἀναφλέγω πυρὸς φῶς Εὐρ. Τρῳ. 320. **II.** μεταφ., ὑποκινῶ, ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, «δίνω φωτιά», ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτῶν Πλουτ. Ἀλκ. 17:— συχν. κατὰ παθ., ἐξάπτομαι, ἀνάπτω ἐκ θυμοῦ. ὁ δὲ ἀκούσας

ἀνεφλέχθη τε καὶ παντοδαπὰ χρώματα ἧκεν Ἐπιστ. Πλάτ. 349A: — εἶμαι πεφλογισμένος ἐν Ἀνθ. Π. 12. 80· ἐξάπτομαι καὶ πράττω τι, ἀναφλεχθεὶς ὑπ' ὀργῆς, ἐξαφθείς, 2. 798F· ὑπὸ λοιμοῦ Αἰλ. π. Ζ. 15. 2· πρὸς ἀρετὴν Πλουτ. Δίων 4· δίψος ἀναφλέγεται ὁ αὐτ. Ἀντών. 47, κτλ.

ἀνάφλεξις, εως, ἡ, οὐσ. τοῦ ἀναφλέγω, ἀνάφλεξις, ὡς καὶ νῦν, Πλουτ. Λύσ. 12.

ἀναφλογίζω, = ἀναφλέγω, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 67, Ἀνθ. Π. 12. 127.

ἀναφλογόω, = τῷ προηγ., Τζέτζ.

ἀναφλόγωσις, εως, ἡ, ἀνάφλεξις, Ἰουλ. Ἀφρ. Κεστοὶ, σ. 315. 17.

ἀναφλύζω = **ἀναφλύω.**

ἀναφλύω, ἀναζέω, ἀνακοχλάζω ὡς τὸ ζέον ὕδωρ, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 361.

ἀναφοβέω, ἐκφοβῶ, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ κἀναφοβοῦντες, δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω Ἀριστοφ. Σφ. 670.

ἀναφοιβάζω, ἀνακαθαίρω, «ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρας» Ἡσύχ.

ἀναφοινίσσω, ἐξ οὗ **ἀναφοινίσσομαι,** ἐρυθριῶ, κοκκινίζω, ὁ πάντα ἐμοὶ φίλτατος ἀναφοινιχθεὶς Λιβαν. Ἐπιστ.

ἀναφοιτάω, ἐπανέρχομαι, ἢ ἀνέρχομαι, «ἀναφοιτῆσαι, ἀνελθεῖν» Σουΐδ.

ἀναφοίτησις, εως, ἄνοδος, τὴν εἰς οὐρανοὺς.. ἀναφοίτησιν Ἀθανάσ. 2. σ. 1118C. (Ἀνέκδ. Θυολφ. τόμ. 2. σ. 346).

ἀναφορά, ᾶς, ἡ, (ἀναφέρομαι) τὸ φέρεσθαι ἄνω, ἀνάδυσις, «ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ» Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 37· ἀναθυμίασις, πνεύματος ἀναφορὰν Πλουτ. 2. 893C, κτλ.: ἐπὶ ἀστέρων ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἀπόκλιμα καὶ σημαίνει τὴν ἄνοδον αὐτῶν, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 157· ὁ μαθηματ. καὶ ἀστρονόμος Ὑψικλῆς μίαν ἐκ τῶν πραγματειῶν αὐτοῦ ἐπέγραψε: «περὶ τῆς τῶν ζῳδίων ἀναφορᾶς». II. (ἀναφέρω) τὸ ἀναφέρειν εἴς τι, ἡ ἀναφορὰ ἢ ἀναγωγὴ εἰς πρᾶγμά τι λαμβανόμενον ὡς πρότυπον, διὰ τὸ γίνεσθαι ἐπαίνους δι' ἀναφορᾶς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 3· τὸ παραπέμπειν εἰς πρόσωπα μὴ εὐκόλως εὑρισκόμενα, «αἱ μὲν οὖν ἀναφοραὶ τῶν λόγων τοιαῦταί εἰσιν αὐτοῦ, ὧν οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἐπιλαβέσθαι» Θεοφρ. Χαρ. 8· ἡ ἀν. ἐστὶ πρός τι Ἀριστ. Κατηγ. 6. 13, καὶ ἀλλ., ἀν. ἔχειν πρὸς ἢ ἐπί τι, σχετίζεσθαι, σχέσιν ἔχειν.., Πολύβ. 4. 28, 3, Πλουτ., ἀν. τινος γίγνεται πρὸς ἢ ἐπί τι Πολύβ. 1. 3, 4, Πλουτ. 2) καταφυγὴ εἴς τι [ἐν καιρῷ δυσκολίας], ὑπέλιπεν ἑαυτῷ ἀναφορὰν Δημ. 301. 24, πρβλ. 704. 8· νῦν δὲ αὐτοῖς μὲν κατέλιπον τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν Αἰσχίν. 41. 42, πρβλ. Πολύβ. 15. 8, 13, κτλ. 3) μέσον πρὸς ἐπανόρθωσιν παραπτώματος ἢ ἥττης, κτλ., ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀν. τῆς ξυμφορᾶς Εὐρ. Ὀρ. 414· ἀν. ἁμαρτήματος ἔχειν, τρόπον πρὸς ἐξιλασμὸν διὰ τὸ ἁμάρτημα, Πλουτ. Φωκ. 2· ἀνόρθωσις, ἐπάνοδος εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, «οὐ γὰρ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ», ὁ αὐτ. Φάβ. 14. 4) προσφορά, Ἑβδ. (Ψαλμ. ν', 19). 5) φήμη, Κλήμ. Ῥώμ. Μαρτ. 18. III. τὸ πάτωμα τοῦ ληνοῦ, πατητηρίου, Γεωπ. 6. 1, 3.

ἀναφορεύς, έως, ὁ, ὁ ἀνέχων, ὁ ἀναβαστάζων. 1) μακρὸν ξύλον, «μανέλλα», πρὸς μετακομιδὴν βαρέων πραγμάτων, «ποιήσεις δὲ ἀναφορεῖς ξύλα ἄσηπτα» Ἑβδ. (Ἔξοδ. κε', 12). «Εἰσάξεις τοὺς ἀναφορεῖς εἰς τοὺς δακτυλίους (τῆς κιβωτοῦ)» κτλ., αὐτόθι 13· ἴδε **ἀνάφορος.** 2) = **τελαμών,** «τελαμὼν δὲ ξίφους ἢ ἀσπίδος ὁ ἀναφορεύς», Εὐστ.

ἀναφορέω = **ἀναφέρω** I, ἀναβιβάζω, ἀλλ' ἐν χρήσει μετὰ θαμιστικῆς ἐννοίας, οἱ μύρμηκες ποιεύμενοι οἴκησιν ὑπὸ γῆν ἀναφορέουσι τὴν ψάμμον Ἡρόδ. 3. 102, 111, Θουκ. 4. 115.

ἀναφορικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἀναφορὰν ἢ σχέσιν πρός τι, ὁ ἀναφερόμενος εἴς τι, ὡς π. χ. παρὰ γραμματικοῖς: ἀναφορικὸς λόγος, ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, κτλ.: — Ἐπίρρ. -κῶς Στοβ. Ἐκλογ. 2. 136. II. παρ' Ἰατρ., ὁ ἀναβιβάζων, ἀνάγων (πτύων) αἷμα, φλέγμα, κτλ. III. ἴδε ἐν λ. **ἀναφορά** I.

ἀναφορμίζομαι, ἀνακρούομαι, «ἀνεβάλλετο, ἀνεφορμίζετο, προοιμιάζετο» Ἀπολλωνίου Λεξικ. ἐν λέξ. **ἀνεβάλλετο,** σ. 126.

ἀνάφορον, τό, = **ἀναφορεύς,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 8, Ἀποσπ. 472, —«ἀνάφορον: τὸ ξύλον ᾧ χρῶνται οἱ ἀχθοφόροι πρὸς τὴν κομιδὴν τῶν ἀχθῶν» Α. Β. 10, 23.

ἀναφορτίζομαι, παθ. φορτώνομαι, μεταφ., τῶν δ' ὕπαι γένους ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι, ἐπωλήθην καὶ ἐφορτώθην ὡς ἐμπόρευμα πρὸ πολλοῦ, Σοφ. Ἀντ. 1036· ἄλλοι ἔχουσιν ἐκπεφόρτισμαι, ἀλλὰ τότε σημαίνει εἶμαι «ξεφορτωμένος» καὶ βλάπτεται ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀναφορύσσω, Ἰων. ἀντὶ **ἀναφυράω,** Ἱππ. 610. 17., 672. 48, κτλ.

ἀναφράγνυμι = **ἀναφράσσω,** «λιμένες ἀνεφράγνυντο καὶ νεώρια» Θεμίστ. λόγ. ζ', σ. 91.

ἀναφράζομαι, μέσ., ἐπιγινώσκω, ἀναγνωρίζω, μή.. οὐλὴν ἀμφράσσαιτο Ὀδ. Τ. 391· τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρ' Εὐναπ. σ. 67, «πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς», δηλ. ἐκτιθέμενος.

ἀναφράσσω, ἐκ νέου φράττω, ἀποφράττω, κλείω, «συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμνων λύγους.. ἀνέφραττον τὰς παρόδους» Στράβ. 194: — Παθ., Ἑβδ. (Νεεμ. 4. 7). II. αἴρω ἐκ μέσου κωλύματα, ἀνοίγω, — «ἀναφράξαντες· ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες» Ἡσύχ.

ἀν-αφρίζω, ἀφρίζω, πληροῦμαι ἀφροῦ, Α. Β. 26, 17.

ἀναφρίσσω καὶ **ἀναφρίττω,** ἀνατριχιάζω, σηκώνεται ἡ «τρίχα» μου, «κόμην ἀναφρίττουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον» Πολυδ. Β. 25. — ἐπὶ ἰχθύων, ἀναφρίσσουσι δ' ἀκάνθαις Ὀππ. Ἁλ. 4. 599.

ἀναφροδισία, ἡ, ἔλλειψις ἐρωτικῆς χάριτος, Φιλόστρ. 335, Ἰουλιαν. Μισοπώγ. 367B. II. ἀναισθησία πρὸς ἔρωτα, ἔλλειψις ἐρεθιστικότητος ἐρωτικῆς, Α. Γέλλιος 19. 9.

ἀν-αφρόδιτος, ον, ὁ ἄνευ Ἀφροδίτης, ὁ μὴ ἀπολαύων τῆς εὐνοίας καὶ τῶν χαρίτων αὐτῆς, Πλουτ. 2. 751E, κτλ. ἀν. εἰς τὰ ἐρωτικά, ἀτυχὴς εἰς τοὺς ἔρωτας, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 15. 2. 2) ἀναίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτα, Πλουτ. 2. 57D. 3) Λατ. invenustus, ὁ ἄνευ χαρίτων, ἄνευ θελγήτρων, Πλουτ. Ἀντ. 4, κτλ.

ἀνα-φρονέω, ἐπανέρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, ἀμφὶ δὲ τὴν αὐτὴν πως ὥραν ἀνεφρόνουν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 21; Δίων Κ. 60. 14.

ἀναφροντίζω, σκέπτομαι, μελετῶ ἐπισταμένως πῶς νὰ κατορθώσω τι, μετ' ἀπαρ., ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον.. Ἱπποδάμειαν σχεθέμεν Πινδ. Ο. 1. 111.

ἄν-αφρος, ον, μὴ περιέχων ἀφρόν, διαχωρήματα Ἱππ. 47. 40· αἷμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀναφυγή, ἡ, (ἀναφεύγω) διαφυγὴ ἢ ἀπόλυσις ἔκ τινος, ἀναφυγὰς κακῶν Αἰσχύλ. Χο. 943. II. ὑποχώρησις, Πλουτ. Αἰμίλ. 16.

ἀναφυή, ἡ, βλάστημα, παραφυάς, ὡς ἐκ τῶν ῥιζῶν, Κύριλλ. 707B (Βατ. χειρόγρ.).

ἀνάφυξις, εως, ἡ, = **ἀναφυγή,** ἀνάφυξις κακῶν Πλάτ. Νόμ. 713E.

ἀναφυράω, ἀναμιγνύω, ζυμώνω ὁμοῦ, Ἱππ. 659. 34., 666. 9, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 25· τέφραν μετ' οἴνου ἀν. Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 8: πρβλ. **ἀναφορύσσω.**

ἀναφυρμός, οῦ, ὁ, σύγχυσις, «τὸν τοῦδε τοῦ βίου ἀναφυρμὸν» Κύριλλ. Ἀλεξ. τόμ. Β', σ. 489, λη'.

ἀναφύρω [ῡ], ἀναμιγνύω, συγχέω, «ἀναφύρειν τοὺς μανθάνοντας τοῖς δικαζομένοις» Θεμίστ. 260C: — Παθ., ἀναμὶξ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα Ἡρόδ. 1. 103. 2) μιαίνω, μάστιξι καὶ αἵματι ἀναπεφυρμένος, κατάμαυρος ἀπὸ μαστιγώσεις καὶ βουτημένος εἰς τὸ αἷμα, ὁ αὐτ. 3. 157, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 742.

ἀναφυσάω, φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐκφυσῶ, ἐκρίπτω, ἀποσπάσματα ἀν., ἐπὶ ἡφαιστείων, Πλάτ. Φαῖδρ. 113B: — Παθ., φυσῶμαι πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 17. 2) ἀπολ., ἐπὶ ἐλέφαντος, ἐντὸς τοῦ ὕδατος εὑρισκομένου, «ὁ ἐλέφας διὰ τοῦ ὕδατος βαδίζων τῷ μυκτῆρι ἀναφυσᾷ», φυσᾷ πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2, 1. 6· οὕτως ἐπὶ τῶν φαλαινῶν, «τὰ ἀναφυσῶντα κήτη» ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2: — ἐπὶ τῶν Τριτώνων, Φιλόστρ. 800. II. μεταφ. ἐν τῷ παθ., «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, ὑπὸ τοιούτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23, Ἑλλ. 7. 1, 24. III. φυσῶ τὸν αὐλόν, ἀρχίζω νὰ φυσῶ, Ἀθήν. 351E, πρβλ. Φιλόστρ. 780.

ἀναφύσημα, ατος, τό, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἀναφύσησις ἀνέμου ἢ πυρός, οἷον ἐκ τῶν ἡφαιστείων, «ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν» Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Μετεωρ. 2. 8, 15. II. μεταφ., «φούσκωμα», ἀλαζονεία, οἴησις, τῦφος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἀναφύσησις, εως, ἡ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω φύσημα τῶν ἡφαιστείων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 26, Πολύβ. 34. 11, 17. II. τὸ προανάκρουσμα ἢ πρῶτον φύσημα, ἐπὶ αὐλητῶν, «φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι γρόνθων, ἀναφύσησίς τις, ἣν πρώτως μανθάνουσιν οἱ αὐληταί» Εὐστ. 1406. 50, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει γρόνθων.

ἀναφυσητός, ή, όν, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φυσώμενος, Εὐστ. 1139. 58.

ἀναφυσιάω, Ἰων. **ἀναφυσιόω,** φυσῶ ἰσχυρῶς, ἐκπέμπω βαθεῖαν ἐκπνοήν, φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ δελφινῶν, δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες, «ἔθος γὰρ τοῖς δελφῖσιν ἀνακύπτειν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀποφυσᾶν ὕδωρ ἀπὸ τοῦ στόματος» (σχόλ.) Ἡσ. Ἀσπ. 211· ἆσθμ' ἀναφυσιόων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 431.

ἀνάφυσις, εως, ἡ, τὸ ἀναφύεσθαι, «ξαναφύτρωμα», τῆς τῶν κεράτων ἀναφύσεως Αἰλ. π. Ζ. 12. 18.

ἀν-αφύσσω, ἀρύω, ἀναρροφῶ, «ὄμβριον ἀζαλέοισιν ἀνήφυσε χείλεσιν ὕδωρ» Νόνν. Δ. 43. 31.

ἀναφυτεύω, φυτεύω ἐκ νέου, «ξαναφυτεύω», «θάνατον τὴν ζημίαν τετάχθαι.. ἐάν τις τῶν τοιούτων τι ἀναφυτεύσῃ» Ἀριστ. π. Θαυμ. Ἀκ. 100. 3.

ἀναφύω: μέλλ. -φύσω, μεταγεν. -φυήσω, Ἰουστῖν. Μ. Ἀπολογ. 1. 52: — φύω πάλιν, ὅμοια ἀεὶ ἀναφύουσι κέρατα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9, 5, 5· ἀναφύουσι πτίλα νεαρὰ Αἰλ. π. Ζ. 12. 4: — Ἐν γένει ἀφίνω τι νὰ αὐξήσῃ, περιποιοῦμαι, πώγωνα Θεόκρ. 10. 40· συκοφάντας, ἐπιθυμίας Πλουτ., κτλ. 2) ἀπολ., φύω, παράγω, οἷον χόρτον κτλ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 240. II. Παθ., μετ' ἀόρ. β' -έφυν καὶ πρκμ. -πέφυκα, αὐξάνομαι, Φερεκύδ. 44, Ἡρόδ. 4. 58, Πλάτ., κτλ., ἢν γὰρ ἀποθάνῃ εἷς τις πονηρός, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4· ἀναφύονται τινι διαβολαί, δίκαι Πλουτ. Θησ. 17, Περικλ. 37. 2) αὐξάνομαι ἐκ νέου, «ξαναμεγαλώνω» ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τῶν τριχῶν ἐν γένει, Ἡρόδ. 5. 35.

ἀναφωνέω, ἀναφθέγγομαι, ἀναβοῶ, 'Αρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3· ἰδίως ἐπὶ ποιητ. ἀναφωνήσεων, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6, 31, Πλούτ. Κορ. 32: – ἀσκῶ τὴν φωνὴν διὰ μεγαλοφώνου ἀπαγγελίας, Πλούτ. 2. 130C· τὰ πρός τι ἀναπεφωνημένα, ἀπηγγελμένα, ὁ αὐτ. 30E. 2) ἀνακηρύττω, ἀναγορεύω, βασιλέα Πλουτ. Δημήτρ. 18. 3) ἀπαιτῶ μεγαλοφώνως τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀναφωνήσαντας ἐλευθερωθῆναι 'Αρτεμίδ. 1. 56, πρβλ. Πλουτ. Κικ. 27, καὶ ἴδε σημ. Κοραῆ (Πλουτ. Β. Παράλλ. τόμ. V. σ. 418).

ἀναφώνημα, ατος, τό, ἀνακήρυξις, ἀναφώνημα .. τοῦ στρατοῦ Πλουτ. Πομπ. 13, κτλ.

ἀναφώνησις, εως, ἡ, προαγόρευσις, ἀπαγγελία, Πλουτ. 2. 1071C, 'Αρετ. Χρον. Παθ. Θερ. 2, 7 καὶ 13. **II.** κραυγή, «ξεφώνημα» Πλουτ. Βρούτ. 24.

ἀναφωνητικῶς, Εὐστ. εἰς 'Ιλ. Π. 46.

ἀναφωτίς, ίδος, ἡ, παράθυρον ἐν τῇ ὀροφῇ, φεγγίτης, ἡ σιδηρόξετος ἀναφωτὶς Νικήτ. Χρον. 70C· περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξ. ἴδε Λοβ. Παραλειπ. σ. 257.

ἀναχάζω, κάμνω τινὰ νὰ ὑποχωρήσῃ, εὕρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. ἀορ. α', οὐδ' ἀνέχασαν (κοιν. ἀνέσχασαν) «οὐδ' ὑποχωρῆσαι πεποιήκασιν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 129. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μέσον, **ἀναχάζομαι**, 'Επ. ἀόρ. **ἀνεχασσάμην**: — ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ, συχν. ἐν 'Ιλ., ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο Η. 264· ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν Ο. 728· ἂψ ἀναχαζόμενον Π. 819, πρβλ. Ρ. 47, κτλ., ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἀφεὶς ἐμαυτὸν εἰς τὸ κῦμα, «ὑποκαταβὰς ἔνηχον» (Εὐστ.), 'Οδ. Η. 280· — μετὰ γεν., ἀναχάζεται ἠπείροιο, ἀποσύρεται ἀπὸ .., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1241· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Ξεν., οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, βραδέως ὑπεχώρουν χωρὶς νὰ στραφῶσιν, ἀλλὰ βλέποντες πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἐπὶ μαχομένων στρατιωτῶν, Κύρ. 7. 1, 34: ἐν δὲ τῇ 'Αναβάσει (4. 1, 16) ὑπάρχει τὸ ἐνεργ. μετὰ παθ. σημασίας: ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, ὀπισθοχωροῦντες.

ἀναχαίνω, ἴδε ἐν λ. **ἀναχάσκω**.

ἀναχαιτίζω, (χαίτη) ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω ὀπίσω τὴν χαίτην καὶ ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, κἀνεχαίτιζον φόβῳ Εὐρ. Ῥῆσ. 786· κόμην ἀν. 'Ηλιόδ. 2. 36· μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, γίνομαι σκληροτράχηλος, δυσπειθής, Σοφ. 'Αποσπ. 189, Πλουτ. Δημήτρ. 34· θάλαττα ἀναχαιτίζουσα, τρικυμιώδης, Φιλόστρ. 835. 2) μετ' αἰτ., ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν καὶ ῥίπτω τὸν ἀναβάτην, φυλάσσων μὴ ἀναχαιτίσειέ νιν, μήπως τὸν ῥίψῃ, Εὐρ. Βάκχ. 1072: — μεταφ., καταρρίπτω, ἀνατρέπω, ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν ὁ αὐτ. 'Ιππ. 1232· ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε Δημ. 20. 27· ἀνεχαίτικεν [ἡμᾶς], ἐπὶ τοῦ οἴνου, 'Αναξανδρ. ἐν «'Αγροίκοις» 2· πρβλ. **ἐκτραχηλίζω**. 3) μετὰ γεν., ἀν. τῶν πραγμάτων, ἐκτινάσσω, ἀποσείω τὸν ζυγὸν τῶν ἀσχολιῶν, ἀπαλλάσσομαι αὐτῶν, Πλουτ. 'Αντών. 21, ἴδε Schäf. ἐν τόπῳ. **II.** κρατῶ ὀπίσω διὰ τῆς χαίτης, ἐμποδίζω, ἀνακόπτω, ἐν γένει σταματῶ, ἀν. ναῦν δρόμου Λουκ. Λεξιφ. 15: — ἀμετάβ., τινάσσομαι ὀπίσω, Κλήμ. 'Αλεξ. 149.

ἀναχαίτισις, ἡ, τὸ ἀναχαιτίζειν, παρακώλυσις, «ἡ ἀνακοπή τε καὶ ἀναχαίτισις» 'Ιω. Σικελ., Ῥήτορες τόμ. 6, σ. 235, ἔκδ. Walz.

ἀναχαίτισμα, τό, ἡ ὀπισθοχώρησις, ὁ περιορισμός, ἡ παρακώλυσις, ἀμφ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 611F.

ἀναχαιτισμός = **ἀναχαίτισις**, «κατ' ἀναχαιτισμὸν τῶν προσδοκωμένων θορύβων» Γεωργ. Παχυμ. 'Ανδρ. Παλαιολόγ. 6, σ. 380, 'Ιω. Λυδ. περὶ Μην. 2. 15., 3. 52.

ἀναχάλασμός, ὁ, χαλάρωσις, οὐ κατ' ἀναχαλασμὸν Πλούτ. 2. 909D.

ἀναχάλαστικός, ή, όν, ἐκλυτικός, χαλαρωτικός, φάρμακα, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ..

ἀναχάλάω, χαλαρώνω, παραλύω, ἡ ἡδονὴ ἀναχαλῶσα τὴν ἰσχὺν τῶν σωμάτων Στοβ. ς', 42, Πολύβ. 6. 23, 11, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

ἀναχαλινόω, ἀναχαιτίζω, 'Ησύχ., Σουΐδ.

ἀναχάλκευσις, ἡ, τὸ ἀναχαλκεύειν, Φωτ. Βιβλ. 514.

ἀναχαλκεύω, χαλκεύω ἐκ νέου, κατεργάζομαι ἐπὶ μετάλλων, «τῶν δὲ ἥλων τοὺς μὲν εἰς τὴν ἰδίαν περικεφαλαίαν ἀνεχάλκευσε» 'Αλεξ. Μον. 4064B. — ἐν γένει, ἀνακαινίζω, ἀνανεῶ, «ἵνα ἀναχαλκεύσῃ πρὸς ἀφθαρσίαν τοὺς τῷ θανάτῳ κατεσχημένους», Κύριλλ.

ἀναχαραγή, ἡ, χάραγμα, 'Απολλόδ. Πολιορκ. σ. 47.

ἀναχάραξις, εως, ἡ, ἀνόρθωσις, ἀναστροφή, μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχάραξιν τῆς λεπίδος, ἐπὶ ἰχθύων, Πλούτ. 2. 979C.

ἀναχαράσσω, 'Αττ. **-ττω**, ἀποξύω, Πλουτ. 2. 913E· ἀὴρ ἀναχαράσσει ἰόν, ὁ ἀὴρ γεννᾷ διὰ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ τὸν ἰόν, δηλ. τὴν σκωρίαν, αὐτόθι 396A.

ἀναχάσκω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., 'Αριστοφ. 'Ορν. 502, παρ' 'Αθην. 86F. ('Αριστοφ. ἐν «Βαβυλωνίοις»), Λουκ. π. 'Αλ. 'Ιστ. 2. 1· ποιητ. ἄγχασκε Φερεκρ. ἐν 'Αδηλ. 22: — οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ μεταγεν. ἐνεστ. **ἀναχαίνω**: μέλλ. **-χἄνοῦμαι** 'Ιππ. 264. 51., 678. 34. — ἀόρ. β' ἀνέχανον: πρκμ. **ἀνακέχηνα**: — ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα μου, κἀναχανὼν μέγα ἀνέκραγον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 641· στόμα ἀνακεχηνὸς 'Ιπποκρ. 579. 40, πρβλ. 36.

ἀναχαυνόω, «ἀναλύω», Σουΐδ. — «ἀνακουφίζω» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 43.

ἀναχειρίζομαι, ἀποθ., κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, Δίων Κ. 38. 13.

ἀναχειροτονέω, χειροτονῶ ἐκ δευτέρου, ἀναχειροτονῆσαί τινα ἐτόλμησε Βασιλ. 'Επιστ. 130, τόμ. 3, σ. 222.

ἀναχειροτόνησις, ἡ, ἡ ἐκ νέου χειροτονία, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συνταγμ. καν. τόμ. 6, σ. 507.

ἀναχειροτονία, = τῷ προηγ., Θεοδ. 'Αλανίας, σ. 405, ἔκδ. Μί.

ἀναχελύσσομαι, ἀποθ. «ξεροβήχω», Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλ. 81, καὶ πιθ. γραφ. ἐν Γαλην., καὶ 'Ερωτιαν. Λεξ. 'Ιππ., ἔνθα ἴδε τὰς λέξ. **ἀναχελεύεται, ἀναχελύνεται** (σ. 80 καὶ 432).

ἀναχέω: μέλλ. **-χεῶ**, χύνω ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἐπάνω, ἀνέχευε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν 'Οππ. 'Αλ. 2. 33: — παθ., χύνομαι ἐπάνω, ἐξαπλοῦμαι εἰς μεγάλην ἔκτασιν, 'Αριστ. Προβλ. 26. 34, π. Κόσμ. 3. 8. **II.** = ἀναχώννυμι 'Ορφ. 'Αργ. 568 (ἐν τμήσει), πρβλ. 724.

ἀναχλαινόω, ἐνδύω, περιβάλλω τινὰ μὲ χλαῖναν, Νόνν. Δ. 11. 232.

ἀναχλιαίνω, χλιαίνω, καθιστῶ χλιαρόν, ὑπόθερμον, 'Αριστ. Προβλ. 8. 18, 2: — παθ., αὐτόθι 22. 7.

ἀναχνοαίνομαι, παθ., φύω τὸν πρῶτον χνοῦν, τὰς πρώτας τρίχας (χνόος), κωμικῶς ἐπὶ χοίρου, αἱ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοιανθῇ τριχί, κάλλιστος ἔσται χοῖρος 'Αφροδίτᾳ θύειν, «ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἡβήσῃ» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. 'Αχ. 791.

ἀναχοή, ἡ, (ἀναχέω) ἔκρηξις, Αἴτνης Λογγῖν. 35. 4.

ἀναχορεύω, ἀρχίζω χορόν, 'Αριστοφ. Θεσμ. 994· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀν. θίασον ὄργια, στεφανοφορίαν Εὐρ. Φοίν. 1756, Βάκχ. 482, καὶ ἀλλ. 2) πανηγυρίζω ἐν τῷ χορῷ, Βάκχιον αὐτόθι 1153. 3) οὐκ ἄν με .. ἀνεχόρευ' 'Ερινύσιν ὁ αὐτ. 'Ορέστ. 582. **II.** ἀμετάβ., χορεύω ἐκ χαρᾶς, ὁ αὐτ. 'Ιων 1059.

ἀναχόω, παλαιότερος τύπος τοῦ **ἀναχώννυμι**, Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἀναχράομαι, ἀποθ., διαχράομαι, ἀποκτείνω, «ἀνεχρήσαντο: διέφθειραν· οὕτω Θουκυδίδης» Α. Β. 399· σχεδὸν πάντα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀπεχώρησαν**, ἐν ᾧ ἐν τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ τέσσαρα ἐν παρασημειώσει ἔχουσιν **ἀπεχρῶντο**, ἄλλο δὲ ἐν παρασημειώσει **ἀνεχρῶντο**· περὶ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι γραφῶν ἴδε Πόππον, 'Αρνόλδ., Βλωμφίλ. κτλ. εἰς Θουκ. 3. 81.

ἀναχρέμπτομαι, ἀποθ., μετὰ βηχὸς ἀναπτύω ἢ ἐκβάλλω φλέγματα, Διογ. Λ. 2. 75, «ἀναχρέμπτω τὸ ἀναπέμπω» Σουΐδ.

ἀνάχρεμψις, εως, ἡ, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπέμπειν φλέγματα, 'Ιππ. Προρρ. 67, κτλ. — «ἀνάχρεμψις· ἀνάβηξις» 'Ησύχ.

ἀναχρίω, ἐπιφράττω, «ἀνεχρίσθη ἡ θύρα (τοῦ πύργου)» Κ. Μαλαλ. σ. 380, 13.

ἀναχρονίζω, ποιῶ ἀναχρονισμόν, δὲν φυλάττω ἀκριβῆ χρονολογίαν, παθ., «ἐπίτηδες πρὸς ἔπαινον τῶν 'Αθηναίων ἀνακεχρόνισται» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 861, 'Ιππ. 231, Εὐστ. 'Οδ. σ. 1404. 29.

ἀναχρονισμός, ὁ, ἡ παραλλαγὴ τῆς χρονολογίας, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 846, Βαλκ. Φοίν. 861. 2) ἐναλλαγὴ τῆς ποσότητος δύο συλλαβῶν, «τὸ δὲ Κρονίονος ἐκτείνει μὲν καὶ ἐνταῦθα κατὰ ἀναχρονισμὸν τὴν προπαραλήγουσαν, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν» Εὐστ. 1204. 8.

ἀναχρώννυμι, δίδω νέον χρῶμα, χρωματίζω, «σταγὼν αἵματος εἰς ὑγρὸν ἐμπεσόντος ἀνέχρωσε πᾶν ἅμα φοινιχθὲν» Πλούτ. 2. 930F: — παθ., Θεοφρ. 'Ιδρωτ. 12, καὶ μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **συγγίγνομαι** «παρενόμει περὶ τὴν εὐνὴν (ὁ Ζεὺς) πολλαῖς ἀναχρωννύμενος γυναιξὶν» Εὐστ. 'Ιλ. σ. 122, 26. — προσέτι σημαίνει, ἐμπίμπλημι, πληρῶ, «μύρον τὸν ἀέρα ἀναχρῶσαν τῆς ὀσμῆς», 'Ιω. Χρυσ. τόμ. 11, σ. 500D, «πάντα τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς οἰκείας ἀναχρώννυσι κακίας», μεταδίδουσι τὸν χρωματισμὸν τῆς ἰδίας κακίας, αὐτόθι σ. 126B.

ἀνάχρωσις, εως, ἡ, μόλυσμα, Πλουτ. 2. 53C.

ἀνάχῦμα, ατος, τό, ἀπέραντος ἔκτασις, τὸ ἀχανές, ἀν. αἰθέριον Νικομ. Μουσ. σ. 6.

ἀν-αχύρωτος [ῡ], ον, ἄνευ ἀχύρων, ἀναχύρωτος πηλὸς 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 152.

ἀνάχῠσις, εως, ἡ, (ἀναχέω) ἔκχυσις, χολῆς 'Αρετ. Χρ. Νούσ. Θερ. 1. 15. 2) ἡ τῆς ἀσωτίας ἀν., τὸ τῆς ἀσωτίας ἀκόλαστον, Πέτρ. 'Επιστ. Α. δ', 4. **II.** λιμνοθάλασσα, «λέγονται δὲ ἀναχύσεις αἱ πληρούμεναι τῇ θαλάττῃ κοιλάδες ἐν ταῖς πλημμυρίσι καὶ ποταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγαιαν ἔχουσαι» Στράβ. Γ', 140.

ἀναχῠτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναχέω, δεῖ ἀναχεῖν, «τηκτέον ταύτην τὴν περιττείαν καὶ εἰς πέψιν ἀναχυτέον» Κλήμ. 'Αλ. Ι, 640D.

ἀνάχωμα, τό, ἄνδηρον, «ἄνδηρα .. τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχώματα» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 93, ἴδε καὶ 'Αρποκρ. ἐν λ. **ἄνδηρα**.

ἀναχωματίζω, ποιῶ σωρὸν ἐκ χώματος, «τάφρον χῶσαι, ὅ ἐστιν ἀναχωματίσαι» Εὐστ. 652. 30.

ἀναχωμᾰτισμός, ὁ, τὸ ἀναχωματίζειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 646, κτλ. 'Ωσαύτως **-όω** καὶ **-ωσις**, ἡ, Βυζ.

ἀναχώνευσις, ἡ, τὸ ἀναχωνεύειν, ἡ μεταβολή, 'Ιω. Χρυσ. 'Επιφάν. Εὐστάθ. κτλ.

ἀναχωνεύω, ἐκ νέου χωνεύω, ἀναλύω ἐκ δευτέρου, τὴν πα-

λαιὰν ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες εὕρισκον, κτλ. Στράβ. 1. 399.

ἀναχώννυμι: μέλλ. **-χώσω**, ἐπισωρεύω χῶμα καὶ σχηματίζω λόφον, θάπτω, καλύπτω διὰ σωροῦ χώματος, τήνδ' ἀνέχωσε κόνιν Ἀνθ. Π. 7. 537· ἐν τῷ παθ., πιθ. γραφ. ἐν Θουκ. 2. 102· ἀντὶ ἂν κεχῶσθαι·—καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἀνυψώσαντες δι' ἐπιχύσεως χωμάτων, Δημ. 1279. 20· δύο τάφους ἀναχώσαντες Λουκ. Τόξ. 43.

ἀναχωρέω, ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, πόλιν δὲ ἄψ ἀναχωρήσουσιν Ἰλ. Κ. 210, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 461. **2)** ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑποχωρῶ ἢ ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς μάχης, ἀλλά σ' ἐγώ γε ἀναχωρήσαντα κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι Ἰλ. Ρ. 30: τόφρ' ἀναχωρείτω Λ. 189, πρβλ. Δ. 305, Υ. 335, κτλ.:—ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, ὀπίσω ἀν. Ἡρόδ. 4. 183., 5. 94, κτλ., εἰς τοὐπίσω Λυσ. 140. 6· ἐς τοὔπισθεν Ἀριστοφ. Πλ. 1208· ἀνακεχωρήκεσαν, εἶχον ἀποχωρήσῃ ἢ ὑποστρέψῃ, Θουκ. 8. 15· ἀν. φυγῇ Πλάτ. Συμπ. 221Α. **3)** ἀποχωρῶ ἀπό τινος, μετὰ γεν. τόπου, ἀνεχώρησαν μεγάροιο Ὀδ. Χ. 270· καὶ παρὰ πεζοῖς μετὰ πασῶν τῶν προθέσεων ὅσαι σημαίνουσι κίνησιν εἰς τόπον ἢ ἀπὸ τόπου, ἐς τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 3. 143· ἐπ' οἴκου Θουκ. 1. 30· ὑπὸ τὸ τεῖχος Ξεν., κτλ., ὑπὸ Βοιωτῶν ἀν. εἰς Ἀθήνας, ἠναγκάσθησαν ὑπὸ Β. ἀποχωρῆσαι εἰς Ἀθήνας, Ἡρόδ. 5. 61. **II.** ἐπανέρχομαι εἰς τὸν νόμιμον κτήτορα, ἡ βασιληΐη ἀνεχώρεε ἐς τὸν παῖδα ὁ αὐτ. 7. 4· οὕτως, ἡ ποινὴ ἀν. εἰς ὑμᾶς Ἀντιφῶν 115. 13: πρβλ. **ἀναβαίνω** III. 2. **III.** ὑποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, ἔκ τινος Πλάτ. Φαίδων 83Δ· ἀν. ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀποχωρῶ ἐκ τοῦ δημοσίου βίου, ἐκ τοῦ κόσμου, Πολύβ. 29. 10, 5· πρβλ. Κικ. π. Ἀττ. 9. 4:—ἀπολ., ἀποσύρομαι, παραιτοῦμαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 524, Πλάτ. Συμπ. 175Α· ἀνακεχωρηκυῖα χώρα, μέρος ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ κόσμου, παράμερον, «μοναχικόν», Λατ. locus in recessu, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 7, 4· πολισμάτιον .. ἀνακεχωρηκὸς μὲν ἀπὸ θαλάσσης, μεμακρυσμένον, Πολύβ. 2. 11, 16· εἴ πού τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εὕρηται, τοῦτο θηρῶντες, ἀπηρχαιωμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα, Διον. Ἀλ. Ῥητορ. τέχνη 10. 7.

ἀναχώρημα, ατος, τό, ἀποχώρησις, ἀναχωρήματα θαλάσσης Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 33.

ἀναχώρησις, εως, Ἰων. **-ιος**, ἡ, τὸ ἀποσύρεσθαι, ἀποχώρησις, ὑποχώρησις, ἀναχωρήσιος γενομένης καὶ ὑποστροφῆς, Ἡρόδ. 9. 22 καὶ συχν. παρὰ Θουκ.· ἀν. ποιεῖσθαι Διόδ. 1. 10:—περὶ τῆς θαλάσσης, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, ἀνάρροιαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32. **II.** καταφύγιον, Λατ. recessus, Θουκ. 1. 90, Δημ. 354. 11.

ἀναχωρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναχωρῶ, δεῖ ἀναχωρεῖν, πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀποσυρθῇ, Πλάτ. Κρίτων 51Β.

ἀναχωρητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποχωρήσας, ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τοῦ κόσμου, μοναχός, Ἐκκλ. ἴδε Suicer.

ἀναχωρητικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἀποχωρήσῃ, τὸ ἀναχωρητικὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 10.

ἀναχωρίζω, ἀναχωρεῖν ποιῶ, ἀποσύρω, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 41, Ἀν. 5. 2. 10· ἀγχωρίξαντες (Δωρ.) τὸν ὅρον, ἀποσύραντες, Ἡρακλ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 56, πρβλ. 59.

ἀναψᾰθάλλω, ψαύω ἐπάνω-ἐπάνω, ἀνατρίβω, ψηλαφῶ, ἐξεγείρω, Α. Β. 9.

ἀναψᾰλάσσω, σχίζω, ἀνοίγω, Λυκόφρ. 343.

ἀναψάω, μέλλ. -ήσω, σπογγίζω, ὅμοιον τῷ **ἀνασπογγίζω**, Κτησ. Ἰνδ. 28, ἴδε παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 566: — Μέσ., ἀόρ. **-ήσασθαι** Πλούτ. Θησ. 22.

ἀναψηλαφάω, ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ, Ἐπιφάν. 1. 937.

ἀναψηλάφησις, εως, ἡ, ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις, Εὐστ. 254. 31, κτλ.

ἀναψηφίζω, ἐκ νέου τίθημί τι εἰς ψηφοφορίαν, Θουκ. 6. 14·—ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 98. 19:—Μέσ., ψηφοφορῶ ἐκ νέου, κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ».

ἄναψις, εως, ἡ, (ἀνάπτω) τὸ ἀνάπτειν, τὸ ἄναμμα, Διον. Ἀλ. 2. 66: — ἐπὶ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ἀστέρων, «καὶ κατὰ ἄναψιν γίνεσθαι δύνανται καὶ κατὰ σβέσιν» Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 92.

ἀναψοφέω, ποιῶ ψόφον, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀναραθαγῆσαι**.

ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ παρέχων ἀναψυχήν, ὁ ἀνακουφίζων, ἀναψυκ. πόνων Εὐρ. Ἀποσπ. 135.

ἀναψυκτήριον, τό, τὸ παρέχον ἀναψυχήν, Βίος Ἁγ. Συγκλ. σ. 98.

ἀναψυκτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναψύχειν, δροσιστικός, Γαλην.

ἀνάψυξις, εως, ἡ, τὸ ἀναψύχειν, τὸ δροσίζειν, ἕλκεος Ἱππ. π. Ἀγμ. 767: — ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις, Στράβ. 459·— «ἀνάψυξις· ἀνάπαυσις» Ἡσύχ.

ἀναψῡχή, ἡ, τὸ δρόσισμα, Πλάτ. Νόμ. 919Α. **2)** ἀπαλλαγή, ἀνακούφισις, ἄνεσις, Πλάτ. Συμπ. 176Α· κακῶν Εὐρ. Ἰκ. 615· πόνων ὁ αὐτ. Ἴων 1604. **3)** ἀναπνοή, τά οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπει Πλάτ. Τίμ. 84D, Ἀθήν. 24Ε.

ἀναψυχόω, ἐμψυχώνω πάλιν, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 5. σ. 931, 11, «ἀναψυχώσωμεν νεκρὰς ψυχὰς καὶ τεθλιμμένας» Τὰ κατὰ Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. σ. 1737 ἔκδ. Λ., ἐν δὲ ς. 1768: «ἀναψυχοῦται μετ' αὐτοῦ».

ἀναψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ψύξω**, ἀποψυχραίνω, δροσίζω, ἀναζωογονῶ διὰ δροσεροῦ ἀέρος, ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους Ὀδυσ. Δ, 568· ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, ἐδρόσιζον τὴν ψυχήν των, ἀνεζωπύρουν τὸ πνεῦμά των, Ἰλ. Ν. 84, ἴδε κατωτέρω· ἕλκος ἀναψύχοντα Ε. 795, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 767· δμῶας ἀν. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 606· ἀν. βάσιν, δροσίζω τοὺς πόδας ἐν τῷ ὕδατι, Εὐρ. Ι. Α. 421: — Παθ., ἀναζωογονοῦμαι, δροσίζομαι, ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ Ἰλ. Κ. 575:— ἐπὶ τοῦ σώματος, Πλάτ. Τίμ. 78Ε, πρβλ. 70D· ὥστ' ἀνεψύχης [ῡ] Ἀμειψ. ἐν «Μοιχοῖς» 1. **2)** ναῦς ἀν., ἀφίνω τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν νὰ στεγνώσωσιν, ἀνακουφίζω αὐτά, Ἡρόδ. 7. 59, Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 5, 10: — οὕτως, ἀν. τὸν ἱδρῶτα, ἀφίνω νὰ στεγνώσῃ, Πλουτ. Σύλλ. 29· ἀν. τὰς αὐλαίας, τὰς στεγνώνω, ὁ αὐτ. Θεμιστ. 30. **3)** μεταφ. μετὰ γεν., ἀν. πόνων τινά, τὸν ἀνακουφίζω ἀπὸ τῶν κόπων, Εὐρ. Ἑλ. 1094. **II.** τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀμεταβάτως, δροσίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναζωογονοῦμαι, **ἀνέψυξα**: «ἀντὶ τοῦ ἀνεπαυσάμην» Δίφιλ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1, Ἀνθ. Π. 12, 132, Ὀππ. Ἁλ. 5. 623· εὗρεν .. δρόμων ἀναψύχουσαν [τὴν ἔλαφον] Βαβρ. 95. 57.

ἀνγράφεν, ἀνγράψαι, ἀνγραψάνθω (= ἀναγράφειν, ἀναγράψαι, ἀναγραψάντων, = ἀναγραψάτωσαν), Ἐπιγρ. Ἡρακλ. τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774.—Αἰγοσθενιτῶν L. et F. i.

ἀνγράφοντεν = ἀναγράφοντες, Bull. de cor. hel. 111. σ. 293: — παράδοξος κατάληξις εν πληθ. ὀνομ. μετοχῶν τριτοκλίτων, ἀντὶ τῆς συνήθους ες ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγρ. **ἐπελθιόντεν** (= ἐπελθόντες), **ἀκούσαντεν** (= ἀκούσαντες) καὶ **ἀνγράφοντεν**.

ἀνδαίω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναδαίω**.

ἁνδάνω [ᾰ]: παρατ. **ἥνδανον**, Ἐπ. **ἑήνδανον**, παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις **ἑάνδανον** Ἡρόδ. 9. 5 καὶ 19 (ἐν 7. 172., 8. 29 τὰ χφα ἔχουσιν **ἥνδανον**):— μέλλ. **ἁδήσω** Ἡρόδ. 5. 39:— πρκμ. **ἅδηκα** Ἱππῶν. 90· ἀλλ' ὡσαύτως **ἕαδα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 867 (γεγραμμένον **ἕαδα** ἐν Θεοκρ. 27. 22)· μετ. **ἑαδώς** (ἴδε κατωτ.): — ἀόρ. **ἕᾰδον** Ἡρόδ. 4. 201., 6. 106.—Ἐπ. **εὔᾰδον** (ὅ ἐ. **ἔϝαδον**) Ἰλ. Ξ. 340, Ὀδ. Π. 28· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως **ἅδον** [ᾰ] Ἰλ. Ν. 748· γ' ἐν. ὑποτακτ. **ἅδῃ** Ἡρόδ. 1. 133· εὐκτ. **ἅδοι** Ὀδ. Υ. 327· ἀπαρ. **ἁδεῖν** Ἰλ. Γ. 173, Σοφ. Ἀντ. 89. (Ἐκ √ ΣϜΑΔ· πρβλ. Σανσκρ. svad, svad-âmi (gusto placeo), svâd-us (dulcis), Λατ. sua-vis (ὅ ἐ. suadvis), suad-eo, Γοτθ. sut-is, Παλαιο-Σκανδιν. sœt-r (ἢ μᾶλλον sœtr), Ἀγγλοσαξ. swêt-e, Παλ. Ὑψ. Γερμ. suoz-i (süss). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης πιθανῶς παράγονται καὶ τὰ **ἥδομαι, ἡδύς, ἦδος, ἡδονή, ἄσμενος**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **ἑδανός**). Ἀρέσκω, εὐχαριστῶ, τέρπω, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἰων. καὶ ποιητ. ἐν χρήσει ὡς τὸ **ἥδομαι** ἐξαιρέσει τῆς συντάξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ δοτ. προσ. Ὅμ., Ἡρόδ., Πίνδ., κτλ.· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς δοτ., ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ Ἰλ. Α. 24, πρβλ. Ὀδ. Π. 28· εἴ σφωϊν κραδίῃ ἅδοι Υ. 327: Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοισι, οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν εὐχάριστοι τῇ Πηνελόπῃ, Π. 398:— ἐν τῇ φράσει ἁδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν, ἡ δοτικὴ ἀνήκει εἴς τε τὴν μετοχὴν καὶ τὸ ἀπαρέμφ., Πινδ. Π. 2 ἐν τέλ.— ἀπολ., τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν Ἰλ. Ι. 173, Ὀδ. Σ. 422. **2)** ἂν τὸ **ἁνδάνω** δύναται νὰ συντάσσηται μετὰ αἰτιατ. (ὡς τὸ **ἀρέσκω** III.), δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γραφὴν πολλῶν χειρογράφων ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1607· οὐ γάρ μ' ἁνδάνουσι, καὶ ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ πολίτας ἐν Μηδ. 12· βεβαίως εὑρίσκομεν νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε ἐν Θεοκρ. 27. 22· ἀλλ' ἐν Θεόγν. 26 ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὁ Ζεὺς ὕων πάντας ἁνδάνει, ἡ πιθανωτέρα γραφὴ εἶναι πάντεσσ'. **II.** παρ' Ἡροδ. **ἁνδάνει** ὡς τὸ Λατ. placet ἐκφράζει τὴν γνώμην ὁμίλου ἀνθρώπων, οὔ σφι ἥνδανε ταῦτα 7. 172, πρβλ. 9. 5· τοῖσι τὰ ἀμείνω ἑάνδανε 9. 19· μετ' ἀπαρεμ., τοῖσι δὲ ἕαδε μὲν βοηθέειν Ἀθηναίοισι 6. 106, πρβλ. 4. 145, 153, 201: — Ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπροσώπως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας: ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως [ἐνν. ποιεῖν] Ἰλ. Ρ. 647, πρβλ. Ὀδ. Β. 114.—τὰ ϜεϜαδηκότα quae placuerunt, Λοκρ. Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63. **III.** ἐν Ἀνθ. Π. 10. 7 ἀπαντᾷ τὸ μέσον **ἁνδάνεται**, οὐδ' ἑκατόμβη τόσσον, ὅσον τιμὴ δαίμοσιν ἁνδάνεται.

ἀνδειράς, άδος, «ἀνδειράδες· πρασιαί, ὀχετοὶ ταφρώδεις» Ἡσύχ. Α. Β. 394, 16.

ἄνδεμα, ἄνδεσμος, ἀνδέχομαι, ἀνδέω, ἄνδημα, ποιητ. ἀντὶ **ἀνάδεμα, ἀνάδεσμος** κτλ.

ἄνδηρον, τό, πᾶν ἀνάχωμα παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ἢ τάφρου, πρόχωμα, Μόσχ. 5. 102:— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., **ἄνδηρα**, τά, Λυκ. 629, κτλ.· τετμῆσθαι καθάπερ ἀνδήροις καὶ ὀχετοῖς Πλούτ. 2. 650C· πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 2· ἀνδ. θαλάσσης Ὀππ. Ἁλ. 4. 319. **2)** πρασιὰ ὑπερέχουσα τοῦ ἐδάφους ἐν κήπῳ πρὸς φύτευσιν ἀνθέων κυρίως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 15, 4 (τὸ χωρίον ἐν Ἱστ. Φ. 7. 15, 2 εἶναι ἐφθαρμένον), Θεόκρ. 5. 93, Ἀνθ. Π. 12. 197, Νικ. Θ. 576· ὡσαύτως ἐν τοῖς Α. Β. 394, **ἀνδειράδες**, αἱ.

ἀνδίκτης, ου, ὁ, ἀντὶ **ἀναδίκτης** (ἀναδικεῖν), «τὸ ἀναρρι-

πτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον» Ἡσύχ., ὅπερ καὶ **ῥόπτρον** λέγεται· κατὰ Σουΐδαν ὅμως καὶ Ἐτυμ. Μ. ὁ ἀνδίκτης ἦτο εἶδος παγίδος· πρβλ. καὶ Καλλιμ. Ἀποσπ. 233.

ἀνδίκω, Αἰολ. ἀντὶ **ἀναδίκω**, ἀναρρίπτω, «ἄνδικε· ἀνάρριψον· δικεῖν γὰρ τὸ ῥίπτειν· ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι καὶ τὸ δίκτυον τὸ δικούμενον εἰς τὴν θάλασσαν» Ἡσύχ.

ἄνδῐχα, ἐπίρρ. (ἀνά-δίχα) εἰς δύο (κομμάτια), ἡ δ' [κεφαλὴ] ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, ἐσχίσθη εἰς δύο κομμάτια, Ἰλ. Π. 412· ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, διελεῖν εἰς δύο, Σ. 511· ἀντιτίθεται τῷ **ἀμμίγδην**, Νικ. Θ. 912· πρβλ. **διάνδιχα**:—ὡσαύτως, χωριστά, ἄνδιχα ἀλλήλων Ἀνθ. Π. 5. 5. 2) ὡς πρόθ. μετ. γεν., ὡς τὸ **ἀμφίς, χωρίς**, ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νησσόῳ Ἀπόλλωνι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 927.

ἀνδιχάζω (ἀναδιχάζω), αἴ κ' ἀνδιχάζωντι = ἐὰν δίχα γένωνται, διχοψηφῶσιν, Ἐπιγρ. Λοκρ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

ἀνδοκάδην, ἐπίρρ., (ἀναδοχή) «ἐκ διαδοχῆς», Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀμβολάδην**.

ἀνδοκεία, ἡ, = **ἀναδοχὴ** II, ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ, ἐν χερσὶ τοῦ Ζωτικοῦ, ἐπὶ περισσεύματος ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640. 11. 19, καὶ ἀλλ., 5641. 50: — **ἀνδοκάρχης, ου**, ἄρχων, ὁ παραλαμβάνων τὸ περίσσευμα τοῦτο, αὐτόθι 8545. Πρβλ. **ἐπιμονή**.

ἀνδοκεύς, έως, ὁ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **ἀνάδοχος**, ἀλλ' ἴσως γραπτέον **ἀναδοχεύς**.

ἀνδρᾰγᾰθέω: μέλλ. **-ήσω** Διόδ. Σ.: πρκμ. **ἠνδραγάθηκα** ὁ αὐτ.: ἀόρ. **-ησα** Πολύβ. (ἀνήρ-ἀγαθός): — μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀνδραγαθίζομαι** Πολύβ. 1. 45, 3, καὶ ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2222. 14: — Παθ., ἠνδραγαθημένα ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡμαρτημένα Πλουτ. Φάβ. 20.

ἀνδρᾰγάθημα, ατος, τό, γενναία πρᾶξις, Πλουτ. Σερτ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 9.—Ἴδε Φρύν. ἐν λέξει **κατόρθωμα**.

ἀνδρᾰγᾰθία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, γενναιότης, ἀνδρεία, ἀρετή, Ἡρόδ. 1. 99, 136, καὶ ἀλλ. 2) ἐν Ἀθήναις ἡ λέξις ἐσήμαινε γενναιότητα μετὰ τιμιότητος, ἥτις ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γενναίου καὶ τιμίου ἀνδρός, Ἀριστοφ. Πλ. 191, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 2, Θουκ. 2. 42· ἀνδραγαθίας ἕνεκα στεφανοῦσθαι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 13· πρβλ. **ἀνδραγαθίζομαι**.

ἀνδρᾰγᾰθίζομαι: ἀόρ. **ἀνδραγαθίσασθαι** Ἀππ. Ἐμφ. Πόλ. 5. 101: — ἀποθ.: φέρομαι γενναιοπρεπῶς, ὡς ἁρμόζει εἰς γενναῖον ἄνδρα, εἴ τις.. ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται, εἴ τις.. ὑπὸ ἀπραγμοσύνης ἀνδραγαθίαν ἐπιδείκνυται, Θουκ. 2. 63· ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι ὁ αὐτ. 3. 40· ἔτι δὲ ἀνδρείας ἐστὶ καὶ τὸ πονεῖν καὶ καρτερεῖν καὶ αἱρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακιῶν 4. 4.

ἀνδρᾰγᾰθικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς γενναῖον ἄνδρα, ἀνδρεῖος, Ἱππ. Ἄρθρ. 837.

ἀνδρ-άγρια, ων, τά, λάφυρα φονευθέντος ἐχθροῦ, Ἰλ. Ξ. 509.

ἀνδρ-αγχος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, ὁ δήμιος, Εὐστ. 1833, 54., 1858. 57:—**ἀνδραγχνος** εἶναι ἐσφαλμένη γραφή.

ἀνδρά-δελφος [ᾰ], ὁ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ συζύγου) ἀδελφός, — ἡ **ἀνδράδελφος**, ἡ ἀδελφὴ τοῦ συζύγου, Σουΐδ., ἐν λέξει **γαλόω**, ὁ Εὐστάθιος ὅμως (Ἰλ. 392. 2) καὶ ὁ Ζωναρᾶς (419) ἔχουσιν **ἀνδραδέλφη** ὡς καὶ νῦν· ὡς πρὸς τὸν τονισμὸν τῆς λέξεως ἴδε Chandler § 193 καὶ 425.

ἀνδραδελφίς, ίδος, ἡ, = **ἀνδραδέλφη**, Παράφρ. Ἰλιάδ.

ἀνδραδελφό-παις, ὁ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς (συζύγου) ἀνεψιός, «καὶ τὸν ἀνδραδελφόπαιδα τὸν Μιχαὴλ ἐκεῖνον» Κ. Μανασσ. Χρον. 6148.

ἀνδραΐζομαι, ὡς παθ., γίνομαι ἄρρην, μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα, «τὰ γύναια ἀνδραΐζεσθαι καὶ τοῦ ἀνδρὸς φέρειν τὸ σχῆμα» Ἐπιφάν. τόμ. 1, σ. 648C.

ἀνδρᾰκάς, ἐπίρρ. (ἀνήρ), = κατ' ἄνδρα, Λατ. **viritim**, ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν.. ἀνδρακάς Ὀδ. Ν. 14, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 5, πρβλ. Πλουτ. 2. 151E· ἀνδρακὰς καθήμενος, χωριστά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1595 (ἀλλ' ὁ Ἕρμαν. γράφει: ἀνδρακὰς καθημένοις ἄσημα..).—«κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον ἐπιρρηματικῶς· ὡς εἰπεῖν καθ' ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα» Ἡσύχ.

ἀνδρακάς, άδος, ἡ, (ἀνήρ) τὸ μερίδιον ἀνδρός, μερίς, «τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προτεμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν» ἰσόμοιρον μερίδα, Νικ. Θ. 633.

ἀνδραπόδεσσι, ἴδε ἐν λ. **ἀνδράποδον**.

ἀνδραπόδητοι, «οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημοῦντες» Ἡσύχ.

ἀνδρᾰποδίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 20: ἀόρ. **ἠνδραπόδισα** Ἡρόδ., Θουκ.: — μέσ. μέλλ. **ἀνδραποδιεῦμαι** μετὰ παθ. σημ., Ἡρόδ. 6. 17 (πρβλ. **ἐξανδρ-**)· ἀλλ' ὡσαύτως **ἀνδραποδισθήσομαι** Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 14: ἀόρ. παθ. **ἠνδραποδίσθην** Λυσ.: πρκμ. **ἠνδραπόδισμαι** Ἡρόδ., Ἰσοκρ.: (**ἀνδράποδον**). Ῥῆμα παρὰ πεζογράφοις ἀπαντῶν: περιάγω εἰς δουλείαν, καθιστῶ τινα δοῦλον, ὑποδουλῶ, ἰδίως, πωλῶ τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας κυριευθείσης πόλεως ὡς δούλους, Λατ. vendere sub corona (καὶ οὕτως ἐκφράζει χεῖρόν τι τοῦ δουλόω, καταδουλόω, καθυποτάσσω), Ἡρόδ. 1. 151, Θουκ. 1. 98· παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδρ. Θουκ. 3. 36· πόλιν 6. 62:—Παθ., πωλοῦμαι εἰς δουλείαν, Ἡρόδ. 6. 106, 119., 8. 29, Ξεν., κτλ., πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἠνδραποδίσθη Λυσ. 195. 46. Τὸ μέσον ἦτο ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἡρόδ. 1. 76., 3. 59., 4. 203, Ἀνδοκ. 26. 11, κτλ., μάλιστα ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἀλκίφρ. 3. 40. II. τοιαύτη πώλησις ἦτο συνήθως πρᾶξις δημοσία, ἀλλ' ἡ λέξις κεῖται ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, Πλάτ. Γοργ. 508E, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 14, Συμπ. 4, 36: καθ' Ἡσύχιον, «ἀνδραποδίζει, αἰχμαλωτίζει, βιάζει, καὶ ὑπεραίρει»: πρβλ. **ἀνδραποδισμός**.

ἀνδραπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνδράποδον**, ἀνδραπόδι' ἤδη ταῦθ' ὁρᾷς; Δίφιλ. ἐν «Τιθραύστῃ».

ἀνδρᾰπόδισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Ἀπολ. 25.

ἀνδρᾰποδισμός, ὁ, οὐσ. τοῦ ἀνδραποδίζω, ὑποδούλωσις καὶ πώλησις πρὸς δουλείαν ἀνθρώπων ἐλευθέρων, ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν Θουκ. 2. 68, Ἰσοκρ. 61D, κτλ.· πατρίδος Δημ. 10. 18· πρβλ. **ἀνδραποδίζω**. II. ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν, ἁρπαγὴ καὶ πώλησις ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἢ δούλων εἰς ἄλλους ἀνηκόντων, σωματεμπορία, ὑπόδικος ἀνδραποδισμοῦ, ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ, Πλάτ. Νόμ. 879A, 955A.

ἀνδραποδιστήριος, α, ον, κατάλληλος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀνδραποδισμόν, Τζέτζ. Λυκ. 784.

ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, σωματέμπορος, «ὁ τὸν ἐλεύθερον καταδουλούμενος ἢ τὸν ἀλλότριον οἰκέτην ὑπαγόμενος» (Πολυδ. Γ', 78).—«ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους ὑποσπῶν εἰς ἑαυτόν» Α. Β. 394, 11.—κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, «σωματέμπορον, τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1030, Πλ. 522, Λυσ. 117. 8, κτλ. — ἐν συνδυασμῷ μ. τῶν λέξ. **ἱερόσυλοι, τοιχωρύχοι**, κτλ., Πλάτ. Πολ. 344B· μεταφ., ὁ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ ἀνεξαρτησίαν, τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλει Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 6.

ἀνδρᾰποδιστικός, ή, όν, = **ἀνδραποδιστήριος**:—ἡ **ἀνδραποδιστική**, δηλ. ἡ τέχνη τοῦ ἀνδραποδίζειν, ἡ σωματεμπορία, Πλάτ. Σοφ. 222C:—Ὑπερθ. ἐπίρρ. **ἀνδραποδιστικώτατα** Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 77 (Πολυδ. Γ', 77).

ἀνδρᾰποδο-κάπηλος, ὁ, «ὁ ἀνδραπόδων μεταβολεύς» Α. Β. 393, 27, δηλ. σωματέμπορος, Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 24, Φίλων 2. 338.

ἀνδράποδον [δρᾰ], τό, λέξις τῶν πεζογράφων, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ καὶ πωληθεὶς ὡς δοῦλος, εἴτε ἦτο ἐξ ἀρχῆς δοῦλος εἴτε μὴ αἰχμάλωτος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3. 125, 129., 5. 31, καὶ συχν. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ: — ἡ ἐξ ἀρχῆς διάκρισις μεταξὺ ἀνδραπόδου καὶ δούλου εἶναι σαφής, ὅσοι δὲ ἦσαν ξεῖνοί τε καὶ δοῦλοι.., ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιεύμενος εἶχε Ἡρόδ. 3. 125· τὰ ἀνδρ. πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα Θουκ. 8. 28· τὰ ἀνδρ. τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδοτο Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 15. II. κατήντησεν ὅμως νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς τὸν δοῦλον, τὸν δουλικόν, ἢ τὸν δουλοπρεπῆ, Πλάτ. Γοργ. 483B, Θεάγ. 130B, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 39, πρβλ. **ἀνδραποδώδης**.—Ἡ λέξις εὕρηται ἐν στίχῳ τινὶ τοῦ Ὁμήρου, Ἰλ. Η. 475, ἐν τῇ Ἐπ. δοτ. πληθ. **ἀνδραπόδεσσι** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **ἀνδράπους**) ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχος προέτεινε τὴν γραφὴν **ἀνδραπόδοισι**· ἀλλ' εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξις ἦτο μεθομηρικὴ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ στίχος ὠβελίσθη ὑπὸ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους. (Ὁ τύπος **ἀνδραπόδεσσι** ὑποδεικνύει παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς καὶ πούς, ἀλλὰ τό γε νῦν ἔχον οὐδὲν σαφὲς γινώσκομεν περὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτοῦ).

ἀνδρᾰποδώδης, ες, (εἶδος) δουλικός, δουλοπρεπής, ποταπός, ἀντιθ. τῷ **ἐλευθέριος**. (Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5), ἀρετὴ Πλάτ. Φαίδων 69B· ἄγροικος .. καὶ ἀνδρ. ὁ αὐτ. Νόμ. 880· πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 22· θηριώδης καὶ ἀνδρ. Πλάτ. Πολ. 430B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 8., 11, 3, κτλ., ἀνδρ. θρίξ, βραχεῖα καὶ ἠμελημένη κόμη, οἵα ἡ τῶν ἀνδραπόδων, ἐντεῦθεν μεταφ., ἔτι τὴν ἀνδρ. τρίχα ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες Πλάτ. Ἀλκ. 1. 120B.—Ἐπίρρ. **-δῶς** ὁ αὐτ. Συμπ. 215E.

ἀνδρᾰποδωδία, ἡ, δουλοπρέπεια, ἀνελευθερία, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 9, Πλουτ. 2. 7B.

ἀνδρᾰποδ-ώνης, ου, ὁ, ὁ δουλέμπορος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 295, Κύριλλ. 237D.

ἀνδραποδωνία, ἡ, σωματεμπορία, ἀνδραποδωνίης ἀτέλεια, Ἐπιγρ. Κυζίκου ἐν Hermes τ. 15, σ. 93, ἔνθα καὶ ἡ λέξις **ἱππωνίη**. Ὅμοιαι δὲ αἱ ἐν τοῖς λεξικοῖς **βοωνία** καὶ **σιτωνία**.

ἀνδράριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνήρ**, ἀνθρωπάριον, ἄνθρωπος ἐλεεινός, ἀνδράρια μοχθηρὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 517· πονηρὰ Συνέσ. 245C.

ἀνδρ-άριστος, ον, ἐξοχώτατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8762.

ἀνδρά-σιτος, ὁ, ἀνθρωποφάγος, Μιχ. Ἀκομ. Πανηγ. σ. 32, 18.

ἀνδράφαξις, ἴδε ἐν λ. **ἀτράφαξυς**.

ἀνδραφυστεῖν, «φεύγειν ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν» Ἡσύχ.

ἀνδρ-αχθής, ές, ἀνδροβαρής, «ἀνδραχθεῖς λίθοι οἱ ἀνδροβαρεῖς, ἢ ὧν ἕκαστος ἀνδρὸς ἂν εἴη ἄχθος, ὅ ἐστι φόρτος» Εὐστάθ. 1469, 50, 1651, 9· χερμάδια Ὀδ. Κ. 121· βώλακες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1334· γόγγροι Εὐδόξ. παρ' Ἀθην. 288C.

ἀνδράχλη, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος τῆς λέξεως **ἀν-**

δράχνη (I.), Ἑλλάδ. παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σ. 533. 26. **II.** ἀγγεῖον πρὸς θέρμανσιν, ἐσχάρας εἶδος ἢ ὑποπόδιον πύραυνον, «τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδαρούλιον» Εὐστ. 1571. 25 (ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἄνθραξ**).

ἄνδραχλος, ἡ, ἄλλ. γραφ. παρὰ Θεοκρ. ἀντὶ τοῦ **ἀνδράχνη**.

ἀνδράχνη, ἡ, κοινῶς «ἀντράκλα», ἡ «γλυστρίδα», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1.10, 4 καὶ ἀλλ., Διοσκ. 2.150, Λουκ. Τραγ. 151. **2**) εἶδος δένδρου ὀρεινοῦ ἀειφύλλου, εἶδος κομάρου, «κουμαριᾶς», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 9, 3.

ἄνδραχνος, ἡ, = **ἀνδράχνη** (2) «καὶ οἱ τῆς ἀνδράχνου θάμνοι [ἐν Ἑλικῶνι] παρέχονται τῶν πανταχοῦ καρπὸν αἰξὶν ἥδιστον» Παυσ. 9. 28, 1, πρβλ. καὶ 9. 22, 2.

ἀνδρεία, ἡ, Ἰων. **-ηΐη** (Ἡρόδ. 7. 99), συνήθως ἐν τοῖς χειρογρ. ἀπαντᾷ **ἀνδρία** συμφώνως τῇ γνώμῃ τοῦ Ἀπολλων. (Α. Β. 546), πολεμηθείσῃ καὶ ἀναιρεθείσῃ ὑπ' ἄλλων γραμμ. ἐν Ἐτυμολ. Μ. 461. 53, πρβλ. Δινδορφ. Ἀριστοφ. Νεφ. 510: — **ἀνδρεία** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 510, καὶ δὲν ἀντιβαίνει ποτὲ εἰς τὸ μέτρον ἐν τοῖς ὀλίγοις ποιητικοῖς χωρίοις, ἔνθα ἀπαντᾷ (Σιμωνίδ. 26, Αἰσχύλ. Θ. 52, Σοφ. Ἠλ. 983, Εὐρ. Τρῳ. 669), μόνον ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 475 ἀπαιτεῖται ἡ διὰ τοῦ ι γραφή, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ (ἔνθα ὅμως ὁ Ἐλμσλ. διώρθωσεν εὐανδρίᾳ), καὶ παρὰ μεταγ. τινὶ ποιητῇ ἐν τοῖς Παρισινοῖς Ἀνεκδ. Κραμήρου 4. 342. Ὁ τύπος **ἀνδρεία** βεβαιοῦται προσέτι καὶ ἐκ τοῦ Ἰων. **ἀνδρηΐη** καὶ ἤδη ἐγένετο καθόλου ἀποδεκτός. Ἡ δὲ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνδρικόν, ἡ ἀνδρότης, τὸ ἀνδρικὸν πνεῦμα, ὁ ἀνδρικὸς χαρακτήρ, ἡ γενναιότης, Λατ. virtus, ἀντίκειται δὲ τῇ **δειλίᾳ**, Ξεν. Ἀπομν. 1.1, 16· ἀλλ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 983, ἐπὶ γυναικῶν· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, Ἠθ. Ν. 3. 9· ἀνδρεία περί τι Στράβ. 140: — κατὰ πληθ., γενναῖαι πράξεις, γενναῖα κατορθώματα, Πλάτ. Νόμ. 922Α. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀναίδεια, αὐθάδεια, Οὐϋτεμβ. Ἐπιστ. Κρ. σ. 233. 275.

ἀνδρείκελον, τό, εἰκών, ὁμοίωμα ἀνδρός, Πλάτ. Πολ. 501Β (ἐκτὸς ἂν ἐνταῦθα κεῖται ἐπὶ τῆς II. σημασ.), Ἀππ. Ἐμφ. 2. 147, Ἀνθ. Πλαν. 221. **II.** εἶδος ψιμυθίου χρῶμα σαρκὸς ἔχοντος, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι .. οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν Πλάτ. Κρατ. 424Ε, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ Ξεν. Οἰκ. 10. 5, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1. 18, 47, Θεοφρ. Λιθ. 51: πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

ἀνδρ-είκελος, ον, ὅμοιος ἀνδρί, εἴδωλα ποιοῦντες ἀνδρείκελα Διον. Ἀλ. Ρητορ. 1. 38· ἔφη τῶν ὀρῶν μάλιστα τὸν Θρᾴκιον Ἄθων διατύπωσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι Πλουτ. Ἀλέξ. 72. Ὁ τύπος **ἀνδροείκελος** εἶναι μεταγενέστ. καὶ ἀμφίβολος.

ἀνδρειόθυμος, ὁ ἔχων ἀνδρικὸν θυμόν, Σουΐδ. ἐν λ. **ψυχικός**.

ἀνδρειόομαι, γίνομαι ἀνδρεῖος, κοιν. «ἀνδρειώνομαι», Προκλ.: — τὸ ἐνεργ. μετὰ μεταβ. σημ. ποιῶ ἀνδρεῖον, «ἀνδρειώνω», ἀπαντᾷ παρὰ Ψευδ.-Ἰωσήπ. Μακκ. 15, σ. 516, ἀμεταβάτως δὲ παρὰ μεταγεν. Βυζ. συγγρ.

ἀνδρεῖος, α, ον, Ἰων. **-ήϊος, η, ον**, ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. τηρεῖ τὸν κοινὸν τύπον ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἀνδρειότερος, -ότατος** 1.79, 123: — (ἀνήρ) ἀνδρικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυναικεῖος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123· θαἰμάτια τἀνδρεῖα, τὰ ἀνδρικά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 75· ἀνδρεῖα δ' ἣν ποιῇ τις ὁ αὐτ. Θεσμ. 154, Πλάτ., Ξεν., πέπλοι Θεόκρ. 28. 10 (ἔνθα **ἀνδρέϊοι**)· αὐλὸς (ἴδε **αὐλὸς**) Ἡρόδ. 1. 17· ἀνδρ. ἀγορά, ἡ ἀγορὰ τῶν ἀνδρῶν, Ἐπιγρ. Κυζ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 3657· (οὕτω, γυναικεία ἀγορὰ Μένανδ. ἐν «Συναριστώσαις» 7)· ἀνδρεῖος (δηλ. σύλλογος) Ἐπιγρ. Δωρικὴ ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 24· ἀνδρεῖα ἠμπίσχετο, «φοροῦσεν ἀνδρικά», vestem virilem, Διογ. Λ. 3. 46. **II.** ἀνδρεῖος, γενναῖος, θαρραλέος, Ἡρόδ. 7. 153, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ γυνή, ὡς, δεῖ τὴν γυναῖκα εἶναι σώφρονα καὶ ἀνδρείαν Ἀριστ. Πολ. 1. 13, 3., 3. 4, 17· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἰσχυρογνώμων, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ καὶ ἀνδρ. τὰ τοιαῦτα Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδ. 3: — οὐδ. **τὸ ἀνδρεῖον = ἀνδρεία**, Θουκ. 2. 39· καὶ τοῦτο δὴ τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία, τοῦτο εἶναι ἀληθὴς ἀνδρεία, ἡ πρόνοια, Εὐρ. Ἱκ. 510· ἔβησαν πρὸς τἀνδρεῖον (ὡς τὸ πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι) ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 683: — Ἐπίρρ. **-ως** Ἀριστοφ. Εἰρ. 498, καὶ ἀλλ. ὑπερθ. **-ότατα** Πλάτ. Πολιτ. 262Α. **2**) ἐπὶ ζῴων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 32, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 196D καὶ Ε. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, ζωηρός, λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 22· ἔργον Ἀριστοφ. Σφ. 1200· θήρατρον Αἰλ. Π. Ἱ. 1. 1. **III. ἀνδρεῖα**, τά, τὰ συσσίτια τῶν Κρητῶν, προσέτι τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν παρὰ Σπαρτιάταις **φειδιτίων** ἢ **φιλιτίων** (ἴδε τὰς λέξεις), Ἀλκμὰν 37, Ἀριστ. Πολ. 2. 10. 5 (ἔνθα, ὡς ἐν Πλουτ. Λυκούργῳ 12, εἶναι γεγραμμένον **ἄνδρια**), πρβλ. Μυλλ. π. Δωρ. 4. 3, 3: — ὡσαύτως, **τὸ ἀνδρήϊον**, Κρητικὴ λέξις, ἡ δημοσία αἴθουσα, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 2554. 51., 2556. 38.

ἀνδρειότης, ητος, ἡ, = **ἀνδρεία** Ξεν. Ἀν. 6. 5, 14, Τίμ. Λοκρ. 103D.

ἀνδρειόφρων, ονος, ὁ, ὁ ἀνδρεῖον ἔχων φρόνημα; Γενέσιος σ. 14C. — Ἐπίρρ. **ἀνδρειοφρόνως** ὁ αὐτὸς 41Β, 44Β.

ἀνδρειόω, ἴδε **ἀνδρειόομαι**.

ἀνδρει-φόντης, ου, ὁ, (φονεύω) ἀνδροφόνος, ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ Ἰλ. Β. 651, κτλ.: πρβλ. **ἀνδροφόνος**: ἀλλὰ τὸ μέτρον φαίνεται ὡς νὰ ἀπαιτῇ **ἀδροφόντης**, πρβλ. **ἁδρός**.

ἀνδρειών, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἀνδρεών, ἀνδρών**.

ἀνδρ-εράστρια, ἡ, ἡ ἐμμανῶς ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 392. — «ἀνδρεράστρια γυνή, ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν ἢ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλου» Α. Β. 21, 12.

ἀνδρευμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀνδρούμενος**.

ἀνδρεύομαι, ἀποθ. = **ἀνδρίζομαι** Ἐτυμολ. Μ. 599.17.

ἀνδρεφόντης, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἀνδρειφόντης**, Ἡρωδιανὸς παρ' Εὐσταθ. 183. 5.

ἀνδρεών, ἀνδρηΐη, ἀνδρήϊος, Ἰων. ἀντὶ **ἀνδρών, ἀνδρεία, ἀνδρεῖος**.

ἀνδρηλᾰτέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποδιώκω ἐκ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος, ἐξορίζω, οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1419 (1392)· ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων Σοφ. Ο. Τ. 100, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 221, Πλάτ. Πολ. 565Ε, κτλ.: — Παθ., μήτε ἀνδρηλατεῖσθαι Δίων Κ. 47, 19. Πρβλ. ἑπόμ.

ἀνδρηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἀποδιώκων τινὰ ἀπὸ τῆς ἑστίας αὐτοῦ, ἰδίως ὁ ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος, ἐν περιπτώσει φόνου, Αἰσχύλ. Θ. 637, πρβλ. Ρουγκ. Τίμ., Μυλλ. Εὐμεν. § 44.

ἀνδρία, ἴδε ἐν λ. **ἀνδρεία**.

ἄνδρια, τά, ἴδε ἐν λ. **ἀνδρεῖος** (III.).

ἀνδριαντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνδριάς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 3.

ἀνδριαντίδιον καὶ **ἀνδριάντιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνδριάς**, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hel. VI., σ. 47. 50, ἔτι σ. 50 σημ. 5.

ἀνδριαντίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀνδριάς**, Πλουτ. Θησ. 20, κτλ.

ἀνδριαντο-γλύφος, ὁ, ὁ γλύφων ἀνδριάντας, Τζέτζ. Λυκ. 615.

ἀνδριαντο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀνδριάντι, Κλήμ. Ἀλ. 40.

ἀνδριαντο-εργάτης, ου, ὁ, = **ἀνδριαντοποιός**, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 268.

ἀνδριαντο-θήκη, ἡ, κόγχη, «ἀχιβάδα» ἐν τῷ τοίχῳ πρὸς τοποθέτησιν ἀνδριάντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2749. 1.

ἀνδριαντο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων (ἐκ πηλοῦ) ἀνδριάντας, Εὐστ. 206. 37.

ἀνδριαντο-πλαστική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν ἀνδριάντας ἐκ πηλοῦ ἢ ἄλλης εὐπλάστου ὕλης, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 118.

ἀνδριαντοποιέω, ποιῶ ἀνδριάντας, Ξεν. Ἀπομ. 3. 1, 2.

ἀνδριαντοποιία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, Πλάτ. Γοργ. 450C, Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 3.

ἀνδριαντοποιική (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 17, Φυσ. 2. 3, 5, Μεταφ. 4. 2, 4 (μετὰ διαφόρου γραφ. **-ποιητική**).

ἀνδριαντο-ποιός, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας, ἀνδριαντουργός, Πινδ. Ν. 5. 1, Πλάτ. Πολ. 540C, κτλ.

ἀνδριαντουργέω = ἀνδριαντοποιέω, τινά Κλήμ. Ἀλ. 296.

ἀνδριαντουργία, ἡ, ἀνδριαντοποιία, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 348.

ἀνδριαντουργός, ὁ, (ἔργον) = ἀνδριαντοποιός, Γαλην.

ἀνδριάς, ὁ, γεν. **-άντος** (Ἀττ. **-ᾶντος**, κατὰ Ἰω. Ἀλεξ. τονικὰ παραγγέλμ. 8): (ἀνήρ): — ὁμοίωμα ἀνδρός, «λέγεται δὲ ἀνδριὰς καὶ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσίου καὶ τῆς ἄλλης ὕλης ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος ... λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῴων καταχρηστικῶς ἀνδριάς» Α. Β. σ. 394, 32 κέξ., ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδὸν Πινδ. Π. 5, 53· ἀνδριὰς δυώδεκα πηχέων, χρύσεος, στερεὸς Ἡρόδ. 1. 183., 2. 91, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1183, Θουκ. 1. 134, κτλ.· ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῷα λίθινα καὶ ξύλινα Πλάτ. Πολ. 514Β· πρβλ. **ἄγαλμα**: — αὐτόθι 420C, ἀνδριάντας γράφειν, χρωματίζειν, ζωγραφεῖν ἀνδριάντας (οὐχὶ εἰκόνας), ἴδε Σταλλβ., (ἐν τούτοις πρβλ. Meineke Μένανδρ. σ. 53): — παροιμ. ἀνδριάντος ἀφωνότερος Συνέσ. 55D· γυμνότερος Δίων Χρ. 2. 34: εἰρωνικῶς, νευρόσπαστον, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε Δημ. 270. 11. — «ἀνδριάντα: ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, 'ὁ καλὸς ἀνδριάς μου'» Α. Β. 394, 29.

ἀνδρίζω: μέλλ. **-ίσω**, καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, σκληραγωγῶ, τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας ἀνδρίζει Ξεν. Οἰκ. 5, 4. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ., ἀνδροῦμαι, καθίσταμαι ἀνήρ, ἔρχομαι εἰς ἡλικίαν ἀνδρός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 653. **2**) φέρομαι ὡς ἀνήρ, πράττω τὰ τοῦ ἀνδρός, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ καὶ ἀνδρίζῃ Πλάτ. Θεαίτ. 151D. — ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἀλκὴ Ἠθ. Νικ. 3. 6, 12. — ἐνδύομαι ὡς ἀνήρ, «συγχωρεῖ δὲ ὁ κῶμος καὶ γυναικὶ ἀνδρίζεσθαι», δηλ. ἀνδρικὴν ἐνδύεσθαι στολήν, Φιλόστρ. 766, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 15· ἀντίκειται τῷ **βλακεύω, μαλθακίζομαι**. **3**) ἐπὶ αἰσχρᾶς σαρκικῆς μίξεως συγγίνομαί τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θηλύνομαι**, ἠνδρίζετο καὶ ἐθηλύνετο καὶ ἔπραττε καὶ ἔπασχε Δίων Κ. 79. 5.

ἀνδρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀρρενωπός,

ἀνδρικός, Λατ. virilis, Πλάτ. Πολ. 474E, κτλ.· ἀνδρ. ἱδρώς, ἱδρὼς ἀνδρικοῦ καμάτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 695· σφὴξ ὁ αὐτ. Σφ. 1090, πρβλ. 1077· ἐσθὴς Δίων Κ. 45. 2:—μετ' ἀπαρ., πώνειν μὲν ἀμὲς καὶ φαγεῖν μέγ' ἀνδρικοί, εἰς τὸ φαγοπότι εἴμεθα πρωτοπαλλήκαρα, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 1:—τὸ **ἀνδρικόν**, τὸ γενναῖον, ὁ χαρακτὴρ γενναίου ἀνδρός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 499:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 599, Σφ. 153, καὶ ἀλλ.—Συγκρ. **-ώτερον** ὁ αὐτ. Εἰρ. 515· ὑπερθ. **-ώτατα** ὁ αὐτ. Ἱππ. 81· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνάνδρως** Πλάτ. Θεαίτ. 177B. 2) ἐπὶ κύλικος μεγάλης χωρητικότητος, μάλ' ἀνδρικὴν Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1. II. ὁ ἐξ ἀνδρῶν ἀποτελούμενος, καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 16· νικήσας ἀνδρικῷ χορῷ Λυσ. 161. 35. —Πρβλ. **ἀνδρεῖος**.

ἀνδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνήρ**, ἀνδράριον, ἀνθρωπίσκος, «ἀνθρωπάκι», Ἀριστοφ. Εἰρ. 51· ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον, «δυσγενὲς ἀνθρωπάριον» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 40, πρβλ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 15.

ἀνδρισμός, ὁ, = **ἀνδρεία**, Πολυδ. Γ', 120: οὕτως, **ἄνδρισμα, ατος**, τό, ἔργον ἀνδρικόν, ἔργον γενναῖον, Μάξ. Τύρ. 38. 4.

ἀνδριστέον, ἀνδρικῶς πρακτέον, Πλάτ. Φαίδων 90E.

ἀνδριστής, οῦ, ὁ, γενναῖος ἀνήρ, Νικήτ. Χρον. σ. 23A.

ἀνδριστὶ [ῐ], ἐπίρρ., ἀνδρικῶς, ὡς οἱ ἄνδρες, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 149, Θεόκρ. 18. 23.

ἀνδρο-βάμων, ονος, ὁ, ἀτραπός, «μονοπάτι», Συλλ. Ἐπιγρ. 2570. 3.

ἀνδρο-βαρής, ές, = **ἀνδραχθής**, Εὐστ. 1651. 9.

ἀνδρόβασμος, «στενὴ ὁδὸς» Ἡσύχ.

ἀνδροβατέω: μέλλ. **-ήσω**, (βαίνω) = Λατ. paedico, Ἀνθ. Π. 5. 208: τὸ οὐσιαστ. **ἀνδροβάτης**, ὁ, «ἀρσενοβάτης», Ἡσύχ. ἐν λ. **παιδοπίπας**.

ἀνδρό-βιος, ον, ἐπὶ γυναικὸς ἀνδρικῶς βιούσης, «ἡ δὲ ἦν ἀνδρόβιος καὶ ἄθρυπτος», Σουΐδ. ἐν λ. **θρύπτεται**.

ἀνδροβόρος, ον, (βιβρώσκω) ἀνδροφάγος, Ἀνθ. Π. 7. 206, Κόϊντ. Σμ. 6. 247.

ἀνδρό-βουλος, ον, (βουλὴ) ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης φρονήματα ἀνδρικά, ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 11,— «ἀνδρόβουλος γυνὴ ἡ ἀνδρὸς βουλεύματα βουλευομένη» Α. Β. 19· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **γυναικόβουλος**.

ἀνδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = **ἀνδροβόρος**, γνάθος Εὐρ. Κύκλ. 93· χαρμοναὶ ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 385· πρβλ. **ὠμοφάγος**.

ἀνδρογένεια, ἡ, (γένος)· κατ' ἀνδρογένειαν, καταγόμενος ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀνδρός, Ἱππ. Ἐπιστ. 1294. 33.

ἀνδρο-γίγας, αντος, ὁ, ὁ γιγαντώδης, πελώριος ἀνήρ, Καλλ. εἰς Δήμ. 35.

ἀνδρο-γόνος, ον, [ἡμέρα] ἀνδρογόνος, πρόσφορος πρὸς γέννησιν ἀρρένων τέκνων, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 781, 786.

ἀνδρο-γύναιος, ὁ, ὁ αἰσχρῶς καὶ ποιῶν καὶ πάσχων, Ἀθαν. Διαλ. 3 περὶ τριάδ. 2, σ. 185.

ἀνδρό-γῡνος, ὁ, ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή, ὁ ἄρρην ἅμα καὶ θῆλυς, ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον Πλάτ. Συμπ. 189E: ὡσαύτως **γύνανδρος, Ἑρμαφρόδιτος**. 2) γυναικώδης ἄνθρωπος, ἐκτεθηλυμμένος, θηλυπρεπής, ἐκνενευρισμένος, Ἡρόδ. 4. 67, Κωμ. Ἀνων. 250, Πλούτ. 2. 219F: ὡσαύτως **ἡμίανδρος, ἡμιγύναιξ**. 3) παθικός, pathicus, κίναιδος, Κωμ. Ἀνων. 335b, Ἀνθ. Π. 6. 254. II. ὡς ἐπίθ., κοινὸς εἴς τε τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, λουτρὰ ἀνδρ., λουτρὰ ἐν χρήσει παρ' ἀμφοτέρων συγχρόνως τῶν γενῶν, αὐτόθι 9. 783. III. **ἀνδρόγυνον**, τό, ἐν τῇ Βυζαν. νομοθεσίᾳ, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, τὸ συζυγικὸν ζεῦγος, ὡς παρ' ἡμῖν· καὶ **ἀνδρογυνο-χωριστής**, ὁ διαχωρίζων τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς γυναικός, Νομοκάνων Cotel. 219, Δουκάγγ.

ἀνδρο-δάϊκτος, ον, (δαΐζω) ὁ τοὺς ἄνδρας φονεύων, φονικός, πειραὶ (κατ' ἄλλους πεῖραι) κοπάνων ἀνδροδαΐκτων Αἰσχύλ. Χο. 860· περὶ τοῦ Αἰσχυλ. Ἀποσπ. 131 (ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1264) «τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰήκοπον (ἢ ἰὴ κόπον) οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; ἴδε Ἑρμάνν. Πόνημ. 5. 138· πρβλ. **ἰήκοπος**.

ἀνδροδάμας, [ᾰ] **αντος**, ὁ, ἡ, (δαμάω) ὁ καταδαμάζων τοὺς ἄνδρας, φόβος, οἶνος Πινδ. Ν. 3. 67· Ἀποσπ. 147· ἀνδροφόνος, περὶ τῆς Ἐριφύλης, ὁ αὐτ. Ν. 9. 37 (ἔνθα ἄλλοι «ἀνδροδάμαν τ'» ἀντὶ «-δάμαντ'»).

ἀνδρο-διώκτης, ου, ὁ, καταδιώκτης ἀνδρῶν, Μανάσσ. Χρον. 6564. Βοασσ.

ἀνδρο-δόκος, ον, ὁ τοὺς ἄνδρας δεχόμενος, Παυλ. Σιλ. Ἄμβων 118.

ἀνδρό-δομος, ὁ, ἀνδρὸς δόμος, ἀνδρών, «τρίκλινος», Σουΐδ., Ἡσύχ., Εὐστ. 1573. 29.

ἀνδρο-ειδής, ές, ἀνδρὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος ἀνδρί, Κύριλλ. Ἀλ. τόμ. 5, σ. 559D.

ἀνδρο-εξάδελφος, ὁ, ὁ ἐξάδελφος τοῦ ἀνδρός, δηλ. τοῦ συζύγου, Σχόλ. εἰς τὰ Βασίλ. 2, σ. 93.

ἀνδρο-θέα, ἡ, ἡ ἀνδρώδης θεά, ὅ ἐ. ἡ Ἀθηνᾶ, Ἀνθ. Π. 15. 22.

ἀνδρόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀνδρός, ἐπὶ ἱπποκενταύρου: «ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος· ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀνὴρ» Ἀνθ. Πλανούδ. 115.

ἀνδρό-θηλυς, ὁ, ἡ, **ἀνδρόγυνος** I., Φιλόστρ. 489.

ἀνδροθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) φονικός, ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς (κατὰ Βλωμφίλδ. ἀνδροκμῆτας) Αἰσχύλ. Ἀγ. 814.

ἀνδροκάδες, «πόα τις» Ἡσύχ.

ἀνδρο-κάπηλος, ὁ, δουλέμπορος (ἴσως παρεφθάρη ἐκ τοῦ **ἀνδραποδοκάπηλος**), Γαλην.

ἀνδρο-κάρδιος, ον, ὁ ἀνδρικὴν ἔχων καρδίαν, ἀνδρεῖος, Μανασσ. Χρον. 1271, κτλ.

ἀνδρο-κλάς, ὁ, (κλάω) ὁ ἐξασθενῶν τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ κλιμακτηρικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅ ἐ. τοῦ 63ου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνδρός, Ἰούλιος Φιρμίκος 4. 4, 14· ὡσαύτως **ἀνδρο-κλάστης**, ὁ, «ἑξηκοστὸς τρίτος... ἀνδροκλάστης, χαλεπὸς καὶ θανατηφόρος» Κριτόδημος ἐν Valent. Med. 5· ἴδε Λοβ. Φρύν. 609.

ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) ὁ καταπονῶν τοὺς ἄνδρας, **λοιγός, τύχαι, μόχθοι**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 679, Εὐμ. 248· ὁ ἀνδροκτόνος, πέλεκυς ὁ αὐτ. Χο. 889· οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας Εὐρ. Ἱκ. 525.—[Τὸ ἐν Αἴαντι τοῦ Σοφοκλ. [325] χωρίον, «ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών,» ἑρμηνεύων ὁ Σχολιαστὴς λέγει: «τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς 'ἀνδροκμῆσιν'»· κατὰ ταῦτα τὸ ἀνδροκμής ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ: ὁ ὑπ' ἀνδρὸς φονευθείς.]

ἀνδρόκμητος, ον, (κάμνω) ὁ ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν εἰργασμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἰλ. Λ. 371· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύων προφανῶς τὸ χωρίον τοῦτο λέγει: «ἀνδροκμήτῳ· ἐν ᾧ ἀνὴρ ἀποθανὼν κεῖται, ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς οἰκοδομηθέντι»· πρβλ. **θεόδμητος**.

ἀνδρο-κόβαλος, ὁ, «κακοῦργος, πανοῦργος» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀνδρο-κογχυλευτής, ὁ, «ἀνδροπορφυρεύς ... ἀναλέγων τοὺς κόχλους».

ἀνδροκοιτέω, (κοίτη) ἐπὶ γυναικός, συγκοιμῶμαι μετ' ἀνδρός, ἀνδροκοιτείτω Μοσχίων π. Γυν. Παθ. 160: — ὡσαύτως οὐσιαστ. **ἀνδροκοίτης**, ὁ, Ἰω. Μαλαλ. σ. 436, 14.

ἀνδροκολωνοκλῆς, «ἀντὶ τοῦ ἠλίθιος. Κρατῖνος γὰρ «Ὥραις», ἀντὶ τοῦ φάναι ἠλίθιον Ἐτεοκλέα, οὕτως ὑφ' ἓν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη, διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ» Α. Β. 394, 21.

ἀνδρο-κόμος, ὁ, ἡ, ὁ περιποιούμενος ἢ θεραπεύων ἄνδρα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλκ. 1. Ἴδε σημ. Πιερσ. ἐν Μοίριδι σ. 449, ἐν λέξει **ἐριοκόμος**.

ἀνδρο-κόνος, ον, = **ἀνδροκτόνος**, ὃ ἴδε, «ἀνδροκόνοι· ἀνδροφόνοι» Ἡσύχ., Α. Β. 394.

Ἀνδρο-κόρινθος, ἡ, οὕτως ἐκάλει ὁ Στρατόνικος τὴν Ἡράκλειαν, ἐν ᾗ οἱ ἄνδρες εἶχον τὰ πορνικὰ ἤθη τῶν γυναικῶν τῆς Κορίνθου, Ἀθήν. 351C.

ἀνδροκτᾰσία, ἡ, (κτείνω) ἡ ἐν μάχῃ ἀνδροφονία, κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ., παύσασαι .. Ἄρην ἀνδροκτασιάων Ἰλ. Ε. 909· μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε Η. 237, κτλ.: καθ' ἑνικόν, ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς, ἕνεκα θλιβερᾶς ἀνδροφονίας, ἀνθρωποκτονίας, Ψ. 86, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 693.

ἀνδροκτονεῖον, τό, μέρος πρὸς θανάτωσιν ἀνθρώπων, «λέγοιτο δ' ἂν ἀνδροκτονεῖα καὶ τὰ τῶν δημίων ἐνδιαιτήματα, ἐν οἷς τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντας καταχρῶνται» Α. Β. 28, 9.

ἀνδρο-κτονέω, φονεύω ἀνθρώπους, πράττω ἀνθρωποκτονίαν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 602.

ἀνδρο-κτόνος, ον, (κτείνω) ἀνδροφόνος, ὁ φονεύων ἐν γένει ἄνθρωπον, Ἡρόδ. 4. 110, Σοφ. (;) παρὰ Πλουτ. 2. 35E, Εὐρ. Κύκλ. 22.

ἀνδρό-λαγνος, ον, ἐπὶ γυναικὸς λάγνου ἐχούσης μεγάλην ἐπιθυμίαν συνουσίας μετ' ἀνδρός, ἀσελγής:—ὁ Κοραῆς προτείνει **ἀνδρολόγος**· ἴδε Θεοφρ. Χαρ. 28 καὶ σημ. Κοραῆ ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ σ. 329· ἄλλη γραφὴ **ἀνδρολάβος**, ἡ παγιδεύουσα ἄνδρας, καὶ ἄλλη **ἀνδρολάλος**, περὶ ἀνδρὸς λαλοῦσα, φλυαροῦσα.

ἀνδρ-όλεθρος, ον, ὁ εἰς ὄλεθρον ἄγων, ὁ καταστρέφων ἄνδρας, Θεόδ. Στουδ.

ἀνδρ-ολέτειρα, ἡ, ἡ ἐξολοθρεύουσα ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1465· ἀνδ. νόσος ὁ αὐτ. Θ. 314.

ἀνδρο-λήμη, ἡ, (λῆμα) ἀνδρόβουλος, «ἡ ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα» Ἡσύχ.

ἀνδροληψία, ἡ, ἡ κατάληψις, ἡ σύλληψις ἀνδρῶν ἐνόχων φόνου πολίτου ἐν τῇ ξένῃ· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀθηναϊκὸς νόμος ἀπῄτει τὴν σύλληψιν τριῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνόχου καὶ μὴ παραδούσης τὸν φονέα πόλεως, Νόμ. παρὰ Δημ. 647. 24 κἑξ., 1232. 4· ὡσαύτως **ἀνδρολήψιον**, τό, ὁ αὐτ. 648. 11., 692. 22.—«ἀνδρολήψιον καὶ ἀνδροληψία: ἀνδρολήψιόν ἐστι τὸ φόνου πραχθέντος ἔν τινι πόλει, καὶ τοῦ φονέως μὴ ἐκδιδομένου ὑπὸ τῶν πολιτῶν, τρεῖς ἀντ' αὐτοῦ τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν εἰς δικαστήριον, δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου καὶ τοῦτο ἀνδρολήψιον καλεῖται».—Παρ' Ἀππ. Ἐμφυλ. πολ. 4. 6, ἔχει γενικὴν σημασίαν ἡ λέξις σημαίνουσα κατάληψιν ἢ σύλληψιν.

ἀνδρολογέω, συλλέγω ἄνδρας, στρατολογῶ, Ἀλκίφρ. 1. 11:—Παθ., Λουκ. Τόξαρ. 58, Κλήμ. Ἀλεξ. 947.

ἀνδρολογία, ἡ, στρατολογία· ἐν Μακκαβ. Β', ιδ', 43, συλλογὴ χρημάτων κατ' ἄνδρα, κεφαλικὸς φόρος.

ἀνδρο-λόγος, ον, ὁ λαλῶν ὡς ἀνήρ, λίθος Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 575.

ἀνδρομανής, ές, (μαίνομαι) ἐπὶ γυναικός, ἡ μαινομένη δι' ἄνδρα, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. σύγκρ. Λυκ. καὶ Νουμ. 3, Α. Β. 394· ἴδε ἐν λ. **γυναικομανής**.

ἀνδρομανία, ἡ, ἐμμανὴς ἐπιθυμία δι' ἄνδρα, Γρηγ. Ναζ. καὶ τὸ ῥῆμα **-μανέω** Ἐκκλ.

ἀνδρο-μάχος [ᾰ], ον, (μάχομαι) πρὸς ἄνδρας μαχόμενος, χεῖρες Ἀνθ. Π. 7. 241:—θηλ. ἀνδρομάχη ἄλοχος αὐτόθι 11. 378· παρ' Ὁμήρῳ, μόνον ὡς κύριον ὄνομα **Ἀνδρομάχη**.

ἀνδρο-μεγέθης, ες, = **ἀνδρομήκης**, Νικήτ. Χρον. 132D.

ἀνδρόμεος, α, ον, (ἀνήρ) ἀνθρώπινος, κρέα, αἷμα, χρὼς ἀνδρ. Ὀδ. Ι. 297, Χ. 19, Ἰλ. Ν. 20. 100· ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι, τεμάχια ἀνθρωπίνων κρεῶν, Ὀδ. Ι. 374· ὅμιλον ἀνδρόμεον, ὅμιλ. ἐξ ἀνδρῶν, Ἰλ. Λ. 538· ἀνδρ. κεφαλὴ Ἐμπεδ. 392· αὐδή, ἐνοπὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 258, Δ. 581.

ἀνδρομήκης, ες, (μῆκος) ἀνδρὸς μῆκος ἔχων, σταύρωμα Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3· ὕψος, βάθος, Πολύβ. 8. 7, 6., 10. 46, 3· τὸν ἀνδρομ. πυρὸν Σωσιθέου Δάφνις ἢ Λιτυέρσας 18 (ἴδε Clinton F. H. 3. σ. 502).

ἀνδρομηρόν, (ἢ **-μητόν**), τό, ἐγχειρίδιον οὗ ἡ λεπὶς ὑπεχώρει εἰς τὴν λαβὴν καὶ ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου πρὸς παράστασιν φόνων, «συσπαστὸν ἐγχειρίδιον τραγικόν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 20 κέξ.

ἀνδρό-μορφος, ον, (μορφή) ἀνδρὸς μορφὴν ἔχων, ἄπλετον μέγεθος ἀνδρόμορφον Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.—Ἐπίρρ. **-φως** Ἀνών. Κῶδ. Παρ. 1087, φύλλ. 162.

ἄνδρομος, ον, = **ἀνδρώδης**, Ἀρκάδ. 61, 12.

ἀνδρονομέω, μετοχ. μέσ. φων. **ἀνδρονομούμενοι** = ἀλαζονευόμενοι, Μαρκ. Ἀντ. 10. 19. Ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «ἴσως γραπτέον, **ἀνδριζόμενοι**».

ἀνδρό-νους, ουν, = ἀνδρόβουλος, Μανασσ. Χρον. 5704.

ἀνδρο-όμοιος, α, ον, ὁμοιάζων πρὸς ἄνδρα, ἔχων ἀνδρικὴν μορφήν, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρ. 370.

ἀνδρο-παγής, ές, συμπαγὴς ὡς ἀνήρ, ἀνδρικός, «ἵνα εἰς τέλειον φρόνημα καὶ ἀνδροπαγὲς μεταποιήσῃ» Ἀμφιλόχ. σ. 12.

ἀνδρό-παις, αιδος, «ἢ ὁ παῖς ὁ νεωστὶ εἰς ἄνδρας ἐλθών, ἢ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεῖος ὤν, λέγει δὲ τὸν Παρθενοπαῖον τὸν υἱὸν τῆς Ἀταλάντης» (Σχόλ.) Αἰσχύλ. Θ. 533· τοῦ Τρωΐλου, Σοφ. Ἀποσπ. 551· «ἀνδρούμενος ἤδη πως· ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς» Ἡσύχ.

ἀνδροπλαστία, ἡ, (πλάσσω) τὸ πλάττειν (ἐκ μαλακῆς ὕλης) ἀνθρώπους, Διον. Ἀρεοπαγ.

ἀνδροπλήθεια, ἡ, πλῆθος ἀνδρῶν, ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 235.

ἀνδρό-πλουτος, ἡ, ἐπὶ χήρας ἥτις ἐγένετο πλουσία ἐκ τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρὸς αὐτῆς, Παλλαδ. βί. Χρυσ. σ. 35.

ἀνδρο-ποιός, όν, ὁ καθιστῶν τινα ἀνδρικόν, ὁ ἐμπνέων αἰσθήματα ἀνδρικά, «μουσικὴν κοσμῶν ὡς ἀνδροποιόν,» Πλούτ. 2. 334F.

ἀνδρό-πορνος, ὁ, ὁ πορνευόμενος, ὁ κίναιδος, Θεόπομπ. Ἱστ. 249, Δημ. Φαλ. 27.

ἀνδρο-πορφυρεὺς = **ἀνδροκογχυλευτής** ὃ ἴδε.

ἀνδρο-πρεπής, ές, (πρέπω) ἀνδρὶ πρέπων, ἀνδρικός, γενναῖος, Κυριλλ. Ἀλ. τόμ. 5, σ. 522.

ἀνδρο-πρόσωπος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀνδρόπρῳρος**.

ἀνδρό-πρῳρος, ον, ὁ ἔχων ἀνδρικὸν πρόσωπον, «βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα» Ἐμπεδ. 314· ἴδε **πρῷρα**.

ἀνδρο-σάθων, ὁ, (σάθη) ὁ μεγάλα ἔχων αἰδοῖα, ἐπίθ. τοῦ Πριάπου, πιθ. γραφ. Α. Β. 394· ἀντὶ **-σάνθων** Σουΐδ.· ὡσαύτως **-σάθης**, ὁ, Α. Β. αὐτόθι.

ἀνδρόσ-αιμον, τό, (αἷμα) φυτὸν ἐκβάλλον ἐρυθρὸν ὀπόν, εἶδος ἀγρίου πηγάνου, κοινῶς «λειχινόχορτον.» Κατὰ Διοσκορίδην 3. 173, «θάμνος λεπτόκαρφος, φρυγανώδης, πεφοινιγμένος τὰ ῥαβδία, φύλλα τριπλασίονα τοῦ πηγάνου, ἃ τριφθέντα οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι· καρπὸς ἐν κάλυκι ὅμοιος τῷ τῆς μελαίνης μήκωνος, οἱονεὶ κατάγραφος, ἀνατριφθεῖσα δὲ ἡ κόμη ῥητινώδη ὀσμὴν ἀποδίδωσι.»

ἀνδρόσακες, τό, ὅπερ καὶ πικρὰς ὀνομάζεται, εἶναι πόα «λευκή, λεπτόκαρφος, πικρά, ἄφυλλος, θυλάκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσα περιεκτικὸν σπέρματος· γίνεται δὲ ἐν Συρίᾳ ἐν παραθαλασσίοις τόποις» Διοσκ. 140 (150).

ἀνδρό-σινις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ τοὺς ἄνδρας σινόμενος, δηλ. βλάπτων, ἐπιβλαβὴς τοῖς ἀνθρώποις, Ἀνθ. Πλανούδ. 266. 6.

ἀνδρό-σπλαγχνος, ον, ἔχων ἀνθρώπινα σπλάγχνα ἢ καρδίαν, Μανασσ. Χρον. 5704.

ἀνδρό-στροφος, ον, ἀνδρόστροφα ἔργα, τοῖς ἀνδράσιν ἀνήκοντα, μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, «καὶ πόρνας, τριβάδας τ' ἀνδρόστροφα ἔργα τελούσας» Μανέθ. 4. 358.

ἀνδροσύνη, ἡ, = **ἀνδρεία**, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 223D.

ἀνδρο-σφαγεῖον, τό, μέρος ἔνθα σφάζονται ἄνδρες, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1092 ἀντὶ **ἀνδρὸς σφαγεῖον**.

ἀνδρό-σφιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ ἄρρην σφίγξ, ἔχουσα δηλ. προτομὴν ἀνδρὸς καὶ οὐχὶ ὡς συνήθως γυναικός, Ἡρόδ. 2. 175.

ἀνδρότης, ητος, καὶ **ἀνδροτής**, ῆτος, ἡ, ἀνδροσύνη, ἀνδρεία, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην Ἰλ. Χ. 363.—Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 13: —περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀν. ἴδε ἐν λέξει **ἀδροτής**.

ἀνδροτομέω, (τέμνω) ἐκτέμνω, ὀρχοτομῶ, εὐνουχίζω, τὸν πατέρα ἠνδροτόμησε Σέξτ. Ἐμπ. π. γραμμ. 289.

ἀνδρο-τοξότης, ου, ὁ τοὺς ἄνδρας τοξεύων, ἔρως Νικήτ. Εὐγεν. 4. 380.

ἀνδροτυχής, ές, (τυγχάνω, τυχεῖν) ἐπὶ νεανίδων, ἡ ἀξιουμένη ἀνδρός, ἀνδρ. βίοτος, ἔγγαμος βίος, Εὐμ. 960.

ἀνδροφαγέω, ἐσθίω ἄνδρας, δηλ. ἀνθρώπους, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ἀνθρωποφαγέω** Ἡρόδ. 4. 106.

ἀνδρο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ ἐσθίων ἄνδρας, ἀνθρωποφάγος, ἐπίθ. τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Κ. 200· οἱ **Ἀνδροφάγοι**, λαὸς κατοικῶν καθύπερθε τῶν Σκυθῶν πρὸς βορρᾶν, μετὰ δὲ τὴν ἔρημον Ἀνδροφάγοι οἰκέουσι, ἔθνος ἐὸν ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικὸν Ἡρόδ. 4. 18, 106.

ἀνδρο-φθόρος, ον, (φθείρω) ὁ φθορὰν τοῖς ἀνδράσι προξενῶν, φονικός, μοῖρα Πινδ. Ἀποσπ. 164· ἔχιδνα Σοφ. Φ. 266. **II** προπαροξ. ἀνδρόφθορον αἷμα, = ἀνδρὸς ἐφθαρμένου αἷμα, δηλ. φονευθέντος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1022· πρβλ. **τραγόκτονος**.

ἀνδρο-φονεύς, ὁ, = **ἀνδροφόνος**, Μανέθ. 2. 302, Τζέτζ. Ὅμ. 341.

ἀνδροφονέω, φονεύω ἀνθρώπους, ἢ ἁπλῶς φονεύω, καθόλου, Στράβ. 206· μετ' αἰτ., Ἱππ. Ἐπιστ. 1282:—Παθ., Φίλων 2. 314.

ἀνδροφονία, ἡ, φόνος ἀνδρῶν, ἀνθρωποκτονία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 18, Πλουτ. Ρωμύλ. 22.

ἀνδρο-φόνος, ον, (*φένω) ὁ ἄνδρας φονεύων, Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. Ω. 724 κτλ.· τοῦ Ἀχιλλέως, Σ. 317: —ἐν Ὀδ. Α. 261, φάρμακον ἀνδρ. = φονικὸν φάρμακον:—ἐν γένει ὡς ἐπίθετον πολλῶν λέξεων, π. χ.: ἀνδροφόνος μελίη, φροντίς, σιωπή, σίδηρος, κτλ. 2) ἐπὶ γυναικῶν φονευσασῶν τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων Πινδ. Π. 4. 449. **II.** ὡς ὅρος νομικός, ὁ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας, ἀνθρωποκτόνος, Λυσ. 116. 38, Πλάτ. Φαίδων 114A, Δημ. 629 ἐν τέλ.:—Ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθετον καταχραστοῦ, πρὸς τοὺς ἀνδροφόνους ἰχθυοπώλας Ἀθήν. 228C, πρβλ. Ἄμφιν ἐν «Πλάνῳ» 1. 8, καὶ αὐτόθι Meineke.

ἀνδροφόντης, ου, ὁ, = **ἀνδρειφόντης**, Αἰσχύλ. Θ. 572.

ἀνδρόφρων, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα φρόνημα ἀνδρός, ὡς τὸ **ἀνδρόβουλος**, κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνὴ Σοφ. Ἀποσπ. 680 ἐκ τοῦ Στοβαίου.

ἀνδροφυής, ές, ὁ ἔχων φυὴν ἢ φύσιν ἀνδρός, Ἐμπεδ. 216, Νόνν. Δ. 36. 94.

ἀνδρόω: μέλλ. **-ώσω**, μεταβάλλω εἰς ἄνδρα, Λυκόφρ. 176. 943. **II.** ἀνατρέφω μέχρι τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, «μεγαλώνω» ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος Ἀνθ. Π. 7. 418, Πλούτ. 2. 490A:—Παθ., γίνομαι ἀνήρ, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Ἡρόδ. 1. 123., 2. 32, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 42, κτλ.: —μεταφ., διθύραμβοι ἠνδρωμένοι Μάχων παρ' Ἀθην. 341C. **III.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γυναικός, **ἀνδρωθεῖσα**, ἀνδρὸς πεῖραν λαβοῦσα, Λατ. virum experta, Βαλκεν. Ἱππ. 490, Gatak. εἰς Μ. Ἀντων. 1. 17· καθ' Ἡσύχ. «ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα».—Πρβλ. **ἀδρόομαι**.

ἀνδρύνομαι = **ἀνδρόομαι**, ἀνδρυνθεὶς δὲ τὴν φρένα Παλλάδ. βί. Ἰω. Χρυσ. σ. 40. 23.

ἀνδρώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἀνήρ, ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, Ἰσοκρ. 97C· οἱ ἀνδρώδεις τὴν φύσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 4· ἀνδρωδέστεροι τὰ ἤθη ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 17, 2· ἀνδρ. ῥυθμοί, σχήματα Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 43, καὶ ἀλλ.· λόγοι Πλούτ. 2. 110D.—Ἐπίρρ., ἀνδρωδῶς διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 239B.—Ὑπερθ. **-δέστατα** Ξεν. Ἀπομν. 48. 1.

ἀνδρών, ῶνος, ὁ, τὸ διὰ τοὺς ἄνδρας διαμέρισμα τῆς οἰκίας, ἡ αἴθουσα τῶν συμποσίων, ἢ τὸ δειπνητήριον, κτλ., Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.), κτλ.· εὐτράπεζοι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 243, εὔξενοι, Χο. 712, Εὐρ., Ξεν., κτλ.· Ἰων. **ἀνδρεὼν** Ἡρόδ. 1. 34., 3. 77, καὶ ἀλλ.· Ἐπ. **ἀνδρειὼν** Ἀνθ. Π. 9. 332:—ὡσαύτως **ἀνδρωνῖτις**, **ιδος**, ἡ, Λυσ. 92. 29, Ξεν. Οἰκ. 9. 6:—ἀντιτίθενται τὰ **γυναικών**, **γυναικωνῖτις**. **II.** παρὰ Ρωμαίοις, δίοδος μεταξὺ δύο αὐλῶν τῆς οἰκίας, Βιτρούβ. 6. 10 § 52.

ἀνδρώνιον, τό, ἀνδρ. τεθυρωμένον ἐπὶ τοῦ κήπου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI. σ. 63.—Ἡ λέξις βεβαίως εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ **ἀνδρών**.

ἀνδρωνύμιον [ῠ], τό, (ἀνήρ, ὄνομα) ἀνδρὸς ὄνομα, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Θεογνώστ. Καν. 9 καὶ ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1231:—**ἀνδρωνυμικὸν** (δηλ. ὄνομα), τό, ὄνομα μεταβιβασθὲν ἀπὸ ζῴου εἰς ἄνθρωπον· π. χ. Σκύμνος, Πῶλος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 319.

ἀνδρῷος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀνδρεῖος** (ἐπειδὴ ἐν Ἱππ. 1. 26, Ξεν. Οἰκ. 9, 6, τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἔχουσιν **ἀνδρεῖος**), Μουσων. παρὰ Στοβ. Παράρτ. σ. 54, Γαισφ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 47.

ἀ-νέαστος, ον, (νεάω) ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀροθεῖσα, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, χέρσος, Στράβ. 502.

ἀνέβραχε, (ἴδε *βράχω) γ' ἑν. ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, τὰ δ' ἀνέβραχε [τὰ τεύχεα] «ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν» (Σχόλ.), ἰσχυρῶς ἐκρότησαν, Ἰλ. Τ. 13· τὰ δ' ἀνέβραχεν [τὰ θύρετρα], ἰσχυρῶς ἔτριξαν, Ὀδ. Φ. 48· παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 1147 ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐξώρμησε μετὰ πατάγου (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ἀνέβροχε**). Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **βρόξαι** 7.

ἀνέβωσε, Ἰων. ἀντὶ ἀνεβόησε.

ἀν-έγγραπτος, ον, ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 9.

ἀν-έγγραφος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 330, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀντωμοσία**.

ἀν-έγγυος, ον, ὁ ἄνευ ἐχεγγύου, περὶ οὗ οὐδεὶς ἔδωκεν ἐγγύησιν, ἀβέβαιος, ὥρη ἀνέγγυος, ἐπὶ ἀβεβαίου ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, Ἀνακρ. 114· ἐπὶ παρανόμου τέκνου· νόθος καὶ ἀνέγγ. Πλάτ. Πολ. 461Β: ἐπὶ γυναικὸς μὴ μνηστευθείσης, ἀγάμου, Πλουτ. Καῖσ. 14, Δίων Κ. 59.12, κτλ.· οὕτως, ἀν. ποιεῖν τὰς μίξεις Διον. Ἀλ. 2. 24: πρβλ. **ὑπέγγυος**.

ἀνεγείρω: μέλλ. **-ερῶ** (ἴδε **ἐγείρω**): — ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, ἐξ ὕπνου Ἰλ. Κ. 138· ἐκ λεχέων Ὀδ. Δ. 730· τὴν ἀηδόνα Ἀριστοφ. Ὄρν. 208: — Παθ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1055· **ἀνηγέρθη** Ξεν. Ἀν. 3. 1, 12, Ἀνθ. Π. 11. 25· μέσ. ἀόρ. ποιητ. **ἀνεγρόμην** Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 522, κτλ. 2) μεταφ., διεγείρω, ἐξεγείρω, κῶμον Πινδ. Ι. 8 (7). 5· μολπὴν Ἀριστοφ. Βάτρ. 370. — Παθ., ἀνεγειρομένα φάμα Πινδ. Ι. 4. 40 (3. 41). 3) καὶ μεταφ., ἐξεγείρω, ἐπιθαρρύνω, διεγείρω, ἀνέγειρα δ' ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσσι Ὀδ. Κ. 172: διεγείρω, ἐρεθίζω, παροξύνω, θυμοειδῆ ἵππον Ξεν. Ἱππ. 9, 6. II. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἀνεγείρω, οἰκοδομοῦμαι, κτίζω, δόμον Ἀνθ. Π. 9. 693.

ἀνεγέρμων, ον, γεν. **-ονος**, ἔξυπνος, ἄγρυπνος, κύνες Ἀνθ. Π. 9. 558.

ἀνέγερσις, **εως**, ἡ, τὸ ἀνεγείρειν, Πλούτ. 2. 156Β. 2) τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, «ἡ τοῦ Διὸς ἀνέγερσις δηλοῖ παλιντροπίαν» Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ο. 5, ἔνθα ὁ Ὅμηρος λέγει: ἔγρετο δὲ Ζεὺς .. παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.

ἀνεγερτέον, ῥημάτ. ἐπίθ. τοῦ ἀνεγείρω = δεῖ ἀνεγείρειν, πρέπει τις ν' ἀνεγείρῃ, νὰ ἀφυπνίσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 218.

ἀνεγερτήρια, τά, ὕμνοι εἰς τὴν ἀνάστασιν, Νικήτ. Χρον. 409Β.

ἀνεγερτικός, ή, όν, ὁ ἀφυπνίζων, ἐξεγείρων, Ἐπιφάν.

ἀν-έγερτος, ον, ἀξύπνητος, καθεύδειν ἀνέγερτον ὕπνον Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 1. 5, 6· οὐθεὶς γὰρ ὕπνος ἀνέγερτος Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 1, 11. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἰουστῖν. Μ.

ἀν-εγκάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, μὴ κεκρυμμένος, Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. **-τως** Δίδ. Ἀλεξ. σ. 1696—7, ἔκδ. Mi.

ἀν-εγκέφαλος, ον, ὁ ἐγκέφαλον μὴ ἔχων, Γαλην. τόμ. 5 σ. 119.

ἀνεγκλησία, ἡ, ἔλλειψις ἐγκλήσεως ἢ μέμψεως, Βαρδησάνης παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 274D.

ἀν-εγκλητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 64, διάφ. γραφὴ ἐν Ἰσοκρ. 315D.

ἀν-έγκλητος, ον, ὁ μὴ ἐγκαλούμενος, μὴ κατηγορούμενος, ὁ ἄνευ μομφῆς, ἄμεμπτος, Ξεν. Ἀπομ. 6. 1, 13, Δημ. 1470. 22· ἀνεγκλήτους .. τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι, ἄνευ ἀφορμῶν εἰς παράπονα, Πλάτ. Νόμ. 737Α: διαφυλάττειν τινὰς ἀν. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 4, 11· ἀν. ἑαυτὸν παρέχεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 7. — Ἐπίρρ. **-τως** Δημ. 212. 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 1608b, κτλ. ἀν. ἔχειν Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 4.

ἀν-έγκλιτος, ον, (ἐγκλίνω) ἀμετάβλητος, τὸν αἰῶνα τὸν ἀκίνητον καὶ ἄχρονον καὶ ἀνέγκλιτον Πλούτ. 2. 393Α. II. παρὰ γραμμ. τὸ μὴ ἐγκλιτικόν, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Συντ. 136, 7.

ἀν-εγκωμίαστος, ον, ὁ μὴ ἐγκωμιασθείς, Ἰσοκ. 204Α, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 4. 6, 13.

ἄνεγμα, αἴνιγμα Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀνέγρομαι, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνεγείρομαι**, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ ἀόρ. **ἀνηγρόμην**, Ὀππ. Ἀλ. 2. 204, Κόϊντ. Σμ. 5. 610.

ἀν-εγχείρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναλάβῃ, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπ. 1, 24, σ. 8C. Βοασσ.

ἀν-εγχώρητος, ον, ἀνένδεκτον καὶ ἀνεγχώρητον, ὃ οὐκ ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ ὃ οὐκ ἐγχωρεῖ γίνεσθαι, ἀδύνατον, Γρηγ. Ναζ., Ἀθανάσ., Ῥήτορες τόμ. 7, σ. 135. 25, ἔκδ. Walz. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἀνεγχώρητον· ἀμήχανον».

ἀν-εδάφιστος [ᾰ], ον, ὁ μὴ ἰσοπεδωθείς, ἀνισοπέδωτος, γῆ Ἀριστ. Προβλ. 23. 29, 2.

ἀνεδέγμεθα, Ἐπ. ἀόρ. τοῦ **ἀναδέχομαι**, Ὀδ. Ρ. 563.

ἀν-έδεστος, ον, ὁ μὴ ἐσθιόμενος, Κραμμ. Ἀνέκδ. Ὀξ. τόμ. 1, σ. 235. 11.

ἀνέδην, ἐπίρρ. (ἀνίημι), ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, Πλάτ. Πρωτ. 342C· ἀν. φεύγειν, Λατ. effuse fugere, Αἰσχύλ. Ἱκ. 14· τῆς πομπείας τῆς ἀνέδην οὑτωσὶ γεγενημένης Δημ. 229. 3· ἀνέδην καὶ ὡς ἔτυχε, Δὶλ. π. Ζ. 3. 9: — ἀθύμως, ἀμελῶς, Σοφ. Φ. 1153· πρβλ. **ἐρύκω** II. 4: — ἀκολάστως, βιαίως, ἀνέδην καὶ θηριωδῶς ὥρμησαν Πολύβ. 15. 20, 3. κτλ. II. ἄνευ περαιτέρω φροντίδος, ἁπλῶς, ἀπολύτως, Πλάτ. Γοργ. 494Ε. (Ὁ τύπος **ἀναίδην** εἶναι ἐσφαλμ. γραφή).

ἀν-έδραστος, ον, ὁ μὴ ἑδραῖος, ἀσταθής, ἀνέδραστος ἡ βάσις Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22· οὐκ ἀνέδραστον ἔχων (ὁ αἰὼν) ἴδιον δρόμον Συλλογ. Ἐπιγρ. 1656, 7, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 789. — Ἐπίρρ. **-τως** παρ' Ὀρειβασ. σ. 63 ἔκδ. Mai.

ἀνέεδνος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀνάεδνος**.

ἀνέεργω: παρατ. **ἀνέεργον**, παλαιὸς Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀνείργω**.

ἀν-έζομαι, καθίζω, (ἐν τμήσει) ἀνὰ δ' ἔζετο σιγῇ παπταίνων, ἀνεκάθισε δὲ περιβλέπων μετὰ σιγῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1170, Δ. 1332.

ἀνεθέθη = **ἀνετέθη**, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος χρόνων, Bul. de cor. hell. IV. σ. 227.

ἀνεθελησία, ἡ, ἡ μὴ θέλησις, ἔλλειψις θελήσεως, Κύριλλ. Ἀλ. Διαλ. Β' περὶ Ἁγ. Τριάδ. σ. 455.

ἀν-εθέλητος, ον, ὃν δὲν θέλει τις, ἀβούλητος, ἀπροαίρετος, ἀπευκταῖος, ἐπὶ συμφορὴν ἐνέπεσε ἀνεθέλητον Ἡρόδ. 7. 88· ἀν. γίνεταί τι αὐτόθι 133: πρβλ. **ἀναγκαῖος**· ἀκούσιος, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-τως** ἀντιθέτως πρὸς τὸ **θελητῶς**, Κύριλλ. II. ἄνευ θελήσεως, «ἀνεθέλητον πάντῃ καὶ ἀνενέργητον τὸν Χριστὸν ὑπογράφειν» Πρακτ. Λατεραν. Συνόδ. τόμ. 3, στηλ. 717. 14, 724. 38, 700. 42. — «οὐ γὰρ γέγονέ ποτε ἄνθρωπος ἀνεθέλητος» Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 1, σ. 546Α.

ἀνεθίζομαι, συνηθίζω εἴς τι, Διογ. Λ. 2. 96.

ἀνεθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. = δεῖ ἀνεθίζεσθαι.

ἀν-έθιστος, ον, ἀσυνήθιστος, ἀσυνήθης, πόνοι Ἱππ. 364. 36. ἱερὰ Διον. Ἀλ. 2. 73.

ἀν-είδεος, ον, (εἶδος) ὁ μὴ ἔχων εἶδος, δηλ. μορφήν, ἄμορφος, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 310, Πλούτ. 2. 882C, Ἀὶλ. π. Ζ. 2. 56: — ὡσαύτως **ἀνειδής**, ές, Φίλων 1. 598.

ἀνειδοποίητος, ὁ μὴ ποιηθεὶς εἰς εἶδος, ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, Εὐστ. Πονημ. 25. 70.

ἀνειδωλοποιέω, = εἰδωλοποιέω, Πλούτ. 2. 1113Α, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρων. Ὑποτυπ. 3: 155: — Μέσ., σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἢ ἰδέαν πράγματός τινος, ἀνειδωλοποιουμένης τῆς ψυχῆς τὸ συμφέρον αὐτῇ Πλούτ. 2. 904F: — Παθ., τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα, ὑποδείγματα συλλαμβανόμενα ἐν τῷ νῷ, Λογγῖν. 14. 1. — Ἐντεῦθεν **ἀνειδωλοποιία**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 627· καὶ **ἀνειδωλοποίησις**, εως, ἡ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 189.

ἀνείδωλος, ον, ἄνευ εἰδώλων ἢ μορφῶν, Ἐκκλ.

ἀνεικάζομαι, μέσ., σκώπτω, «ἀνεικάσασθαι· ἀνασκώψατε σκῶμμα» Ἡσύχ., Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 13.

ἀν-εικαιότης, ητος, ἡ, διάκρισις, φρόνησις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, Διογέν. Λ. 7. 46.

ἀν-είκαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἢ εἴπῃ δι' εἰκασίας, ἄπειρος, Ἐκκλ. — «ὁ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποβαλλόμενος» Σουΐδ.

ἀ-νεικής, ές, περὶ οὗ δὲν φιλονεικεῖ τις, ἀδιαφιλονείκητος, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀεικής**, Ἰλ. Μ. 435.

ἀνεικία, ἡ, ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε κατὰ Μέγιλλον ἐν Θεολ. Ἀριθμ. σ. 27.

ἀν-εικόνιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ εἰκονίσῃ, νὰ παραστήσῃ δι' εἰκόνος, Κλήμ. Ἀλ. 418.

ἄ-νεικος, ον, ἄνευ νείκους, δηλ. φιλονεικίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693e, 11.

ἀνειλείθυια, ἡ, ἡ ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς θεᾶς τοῦ τοκετοῦ Εἰλειθυίας γεννηθεῖσα, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἥτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν ἀνειλείθυιαν, ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω Εὐρ. Ἴων 453. — ὁ Εὐστάθιος Ὀδ. 1861. 44 ἑρμηνεύει «ἀνειλείθυιαν μὴ γεννήσασαν». — ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Σουΐδ. «ἄτοκον», πάντες δὲ παραπέμπουσιν εἰς τὸν Ἴωνα τοῦ Εὐρ., ὥστε κατ' αὐτοὺς πρόκειται περὶ τῆς παρθενίας τῆς Ἀθηνᾶς· πρβλ. σημ. Paley ἐν τόπῳ. — Ὁ Γρηγ. Κορίνθου (Ῥήτορες τόμ. 7, μέρ. II. σ. 1141, ἔκδ. Walz) λέγει: «εἰλείθυιαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριεῦσιν αἱ ὠδῖνες· ὅθεν καὶ ἀνειλείθυια ἡ ἄγονος γυνή».

ἀνειλέω (ἴδε **εἴλω**), περικλείω, στενοχωρῶ, στρυμώνω, καὶ τὸ ἀνειλῆσαι πολεμίους Φιλόστρ. 59: — Μέσ., συστρέφομαι, συναθροίζομαι, στρυμώνομαι, ἀνειληθέντες γὰρ ἔς τι χωρίον Θουκ. 7. 81· αἱ μέλιτται .. αὐτοῦ ἀνειλοῦνται Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 57· ἐπὶ ἀέρος κεκλεισμένου ἢ συμπυκνωθέντος ἐν τοῖς ἐντέροις, κρέσσον δὲ σὺν ψόφῳ διελθεῖν ἢ αὐτοῦ ἀνειλέεσθαι Ἱππ. Προγν. 40· ἐν Γαλην. Γλωσσ. σ. 432, ὑπάρχει: «ἀνειλισθῶσιν· εἰς τὸ ἄνω εἰλισθεῖσαι συστραφῶσιν» — ἐπὶ ἦχου, ἀλλ' αὐτοῦ προσκόπτουσαν ἀνειλεῖσθαι τὴν φωνὴν καὶ λαμβάνειν ὄγκον Ἀριστ. Ἀκουστ. 65· περιορίζομαι, «συμμαχεύομαι», περὶ τῆς γλώσσης ἐὰν .. μὴ ὑπακούῃ, μηδ' ἀνειλῆται Πλούτ. 2. 503C. II «ξεδιπλώνω», ἀνοίγω, ἀνειλήσαντα οὖν [τὸ γραμματάδιον]

ἴδετε ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα αὐτόθι 109C: — Παθ., Πλάτ. Κριτ. 109Α· ἴδε **ἀνείλλω**.

ἀνείλημα, ατος, τό, κατὰ πληθ., ὡς τὸ στρόφος, κωλικόπονος, κόψιμον, Λατ. tormina, ὅσα .. φῦσάν τε καὶ ἀνειλήματα ἐνεργάζονται ἐν τῷ σώματι Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. 17.

ἀνείλησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., καὶ ἐν πυρετοῖς μετὰ πόνων στρόφοι καὶ ἀνειλήσιες κακοήθεες Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1086Α. **2)** συστροφὴ τοῦ σώματος ἐν γυμναστικαῖς ἀσκήσεσιν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θερ. 1. 2., 2. 13.

ἀνειλιγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐν ἐκτάσει, κεχωρισμένως, λεπτομερῶς, Ἑρμείας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 137.

ἀνείλιξις, εως, ἡ, ἀνακύκλησις, ξυνεπόμενον τῇ τοῦ παντὸς ἀνειλίξει Πλάτ. Πολιτ. 270D, περὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀνείλιξιν 286Β.—Ἐν τοῖς Δ. Β. εἶναι γεγραμμένον: «ἀνείλιξιν: τὴν ἀνάλυσιν, Πλάτων Πολιτικῷ».

ἀνειλίσσω, ποιητ. ἀντὶ **ἀνελίσσω**.

ἀνείλλω ἢ **ἀνείλω, = ἀνειλέω** (ἴδε **εἴλω**): — Μέσ., απομακρύνομαι, ἀποσύρομαι; «τραβιοῦμαι 'πίσω», συσπειρᾶται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνείλλεται Πλάτ. Συμπ. 206D: — ἴδε **ἀνειλέω, ἀνίλλω**.

ἀνείμαρται, γ' ἑν. τοῦ παθ. πρκμ., οὐχ εἵμαρται, δὲν εἶναι πεπρωμένον, ἀμφ. ἐν Πλουτ. 2. 885Α·— ἡ συνήθης γραφὴ εἶναι: τὰ μὲν εἱμάρθαι, τὰ δὲ ἀνειμάρθαι· ἴδε Λοβ. Παραλ. 157.

ἀνειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀνίημι**, ῥαθύμως, ἐν ἀνέσει, ἀμελῶς, [τῆς δὲ φιλίας] ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 7· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, ἐν ἀνέσει ζῶντες, χωρὶς δηλ. νὰ ὑποβαλλώμεθα εἰς διαρκεῖς καὶ αὐστηρὰς ἀσκήσεις, ὡς οἱ Σπαρτιᾶται, Θουκ. 2. 39· πίνειν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 8· ζῆν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 2· οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας, ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὸ **ὑποστειλάμενος**, Ἰσοκρ. 167D.

ἄνειμι, παρ' Ἀττ. χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ **ἀνέρχομαι**, τὸ δὲ **ἀνῄειν**, Ἐπ. **ἀνήϊον**, ὡς ἀόριστος (εἶμι): — ἀναβαίνω, ἐπὶ ἡλίου, ἀνατέλλω, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, συγχρόνως μετὰ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, Ἰλ. Σ. 136, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 85· ἀνήϊον ἐς περιωπήν, ἀνέβην εἰς τόπον ὑψηλόν, Ὀδ. Κ. 146, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 614D· γῇ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα Εὐρ. Ἀποσπ. 688· ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί, ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος αὐτοῦ [τοῦ Ἡρακλέους], Σοφ. Τρ. 767· μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ [τοὺς θεούς], μήτε καρποφορίαν τινὰ γῆς νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς οἱ θεοί, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 270·— ἀναβλύζω, ἧς τὸ ὕδωρ οὐκ ἄνεισιν ἐκ τῆς γῆς, ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου Παυσ. ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει. **2)** ἀναπλέω, ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηΐ Ὀδ. Κ. 332· πλέω ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, «βγαίνω εἰς τὰ ἀνοιχτὰ» ὡς λέγουσιν οἱ ναυτικοί, νῆάς τ' εἰρύσσαντο .. αὐτῷ δ' ἤματι πόντον ἀνήϊον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 238. **3)** προχωρῶ εἰς τὰ μεσόγαια, ἀναβαίνω, (ἴδε ἀνωτ. Ι.), ἰδίως προχωρῶ ἄνω πρὸς τὰ μεσόγαια τῆς Ἀσίας, ἡ ἀγγελίη ... παρὰ βασιλέα ἀνῄιε Ἡρόδ. 5. 108· ἀνιὼν ἐκ Πειραιέως Πλάτ. Πολ. 439Ε, κτλ.· εἰς ἄστυ Φαληρόθεν ὁ αὐτ. Συμπ. 172Α. **4)** παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι αἴφνης, Αἰλ. π. Ζ. 11. 33. **ΙΙ.** προσέρχομαί τινι ἱκετευτικῶς πρὸς βοήθειαν, ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους Ἰλ. Χ. 492, 499. **ΙΙΙ.** ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, συχν. ἐν Ὀδ., ὡς, ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν Ε. 282· οὕτως, ἀν. ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον Ἡρόδ. 1. 140, πρβλ. 7. 239· ἀνάγω, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν Πλάτ. Πολ. 531C· θαλάσσης δ' ἐς τέκνα ἄνειμι, ἐπάνειμι, ἐπαναφέρω δὲ τὸν λόγον εἰς τὰ προϊόντα τῆς θαλάσσης, δηλ. ἰχθῦς κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 11· ἐλλειπτ., πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος, θὰ ἀνέλθω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῶν, θὰ ἀνιχνεύσω τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 209.

ἀνείμων, ον, (εἷμα) ἄνευ ἐνδυμάτων, γυμνός, ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ, «πενιχροῦ μὲν τοῦ εὐτελῆ τινα ἔχοντος, ἀνείμονος δὲ τοῦ καὶ ἱματίων ἀποροῦντος» (Σχόλ.) Ὀδ. Γ. 348.

ἀνειπεῖν, ἀόρ. χωρὶς ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ κεῖται τὸ **ἀναγορεύω**, πρβλ. **ἀνερῶ**: — ἀναγγέλλω, ἀνακηρύττω, ἰδίως διὰ κήρυκος, κάρυξ ἀνέειπέ νιν, κήρυξ ἀνεκήρυξεν αὐτὸν νικητήν, Πινδ. Π. 1. 61· διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν 10. 12· στέφανον Συλλ. Ἐπιγρ. 2374 e. 34 (σ. 1074), πρβλ. Δημ. 244. 2· τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35: — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., προκηρύττω ὅτι .., τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 550· κήρυγμα τόδε ἀνειπών, .. τὸν μὲν βουλόμενον .. μένειν κτλ., Θουκ. 4. 105· οὕτω καί: εἴ τις εἴη .. ἐκφαίνεσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 56: — ἀπολ., ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν, ἐν ταῖς Ἀθηναϊκαῖς ἐκκλησίαις, τοῖς δικαστηρίοις, τοῖς θεάτροις, κτλ., ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ Θουκ. 2. 2, πρβλ. Εὐρ. Ἴων. 1167, Πλάτ. Πολ. 580Β, κτλ.· ὁ δ' ἀνεῖπε (δηλ. ὁ κῆρυξ) Ἀριστοφ. Ἀχ. 11· ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀν. Δημ. 244. 2: — ὡσαύτως ἁπλῶς, λέγω τι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, τῷ δ' ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, «εἰς κόρακας», Λουκ. Ἀλεξιφ. 46. — Ὁ παθ. τύπος εἶναι **ἀνερρήθην**· ἀναρρηθεὶς ἡγεμὼν Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 20, κτλ.· ἀναρρηθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ στεφάνου Δημ. 253. 6, πρβλ. 277. 3· τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναρρηθέντα στέφανον Αἰσχίν. 60. 9: μέλλ. **ἀναρρηθήσεται** ὁ αὐτ. 74. 31· οὕτως ἐν τῷ πρκμ. **ἀνειρήσθω**, θεωρηθήτω ὡς γεγενημένη ἡ ἀναγόρευσις (ἔνθα κατ' ἐνεστῶτα μὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ προσαναγορεύω, κατ' ἀόριστον δὲ πρὸς τὸ ἀνεῖπον), Πλάτ. Πολ. 580C. **ΙΙ.** ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς Πλουτ. σύγκρ. Ῥωμ. καὶ Θησ. 6.

ἀνείρ = ἀνήρ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 93.

ἀνείργω, ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' Ἐπικ. παρατ., Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας Ἰλ. Γ. 77· μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω Ρ. 752· οὕτως, ἀν. τὸν θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 731D· τοὺς στρατιώτας Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 31: μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀν. μὴ διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 5: — παρὰ Ξεν. Κύρ. 5. 4, 45, ἀνειργμένοις .. τοῖς σκευοφόροις φαίνεται ὅτι σημαίνει: ἔχοντες τὰ σκευοφόρα ἐν μακρᾷ καὶ λεπτῇ γραμμῇ, — ἐκτὸς ἂν ἀναγνωσθῇ **ἀνειρμένοις**.

ἀνείρετον, «ἀπαραίτητον» Ἡσύχ.

ἄνειρξις, εως, ἡ, ἡ ἀπόκλεισις, παρακώλυσις, ἐμπόδιον, ἀποχαῖς ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξεσιν Πλούτ. 2. 584Ε.

ἀνείρομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., ἐνῷ οἱ Ἀττ. προτιμῶσι τὸ ῥῆμ. **ἀνερωτάω**: ἀλλ' αὐτοὶ μεταχειρίζονται ἀόριστον **ἀνηρόμην** (ἐκ τοῦ **ἀνέρομαι**) Σοφ. Αἴ. 314: ἀπαρ. **ἀνερέσθαι** ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1304· καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Μένωνι 85C ἔχει μέλλοντα **ἀνερήσομαι**: ἀόρ. α' **ἀνείρατο** Νόνν. Δ. 38. 46. **1)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἐρωτῶ τινά, ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ὅτε κέν δή σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν Ὀδ. Δ. 420· οὔτω μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι Σοφ. Ο. Κ. 210, πρβλ. Αἴ. 314, Πλάτ., κτλ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐρωτῶ περί τινος, τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι Ὀδ. Ν. 238· παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως, περί τινος Πλάτ. Μένων 74C. **3)** μετὰ διπλ. αἰτιατ., ὅ μ' ἀνείρεαι, ὅ,τι με ἐρωτᾷς, Ἰλ. Γ. 177, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1304· ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας Ἀριστοφ. Νεφ. 145· οὕτω Πλάτ., κτλ.

ἀνειρύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀνερύω**.

ἀνείρω, (ἴδε **εἴρω**) συνάπτω, περιάπτω, ἀποτάμνει αὐτῶν τά τε ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ ἀνείρας περὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου κτλ. Ἡρόδ. 3. 118, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. Ἀδηλ. 22· ἀν. στεφάνους, περιπλέκω, συμπλέκω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006· τρίχας βελόνῃ Δίων Κ. 51. 14: πρβλ. **ἀνείργω** ἐν τέλ.

ἀν-είσακτος, ον, ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος Ἰαμβλ. βίος Πυθαγ. 17, κτλ.

ἀν-είσοδος, ον, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, σπουδαίοις ἀνδράσι .. ἄβατον καὶ ἀνείσοδον οὖσαν [τὴν αὐλήν] Πλουτ. Δίων 7, ἀνείσοδον ἔσεσθαι τὴν πόλιν, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, Πύρρ. 29.

ἀνεισφορία, ἡ, ἐξαίρεσις καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς εἰσφορᾶς, τοῦ φόρου δηλ., ἀνεισφορίας διδοὺς καὶ ἀτελείας Πλουτ. Εὐμέν. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 2126, Ἐπιγραφ. Newton σ. 757.

ἀν-είσφορος, ον, ὁ μὴ εἰσφέρων, ὁ ἀπηλλαγμένος πολεμικῶν ἢ ἄλλων εἰσφορῶν, Διον. Ἀλ. 5. 22, Πλουτ. Κάμ. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 12.

ἀνέκαθεν, πρὸ συμφώνου **-θε**, (Ἡρόδ. 6. 128), ἐπίρρ. τόπου (πρβλ. **ἀνεκάς**): ἀπὸ τῶν ἄνω, ἄνωθεν, Αἰσχύλ. Χο. 427, Εὐμ. 369· τἀνέκαθεν ῥεῖ ἐκ .., Ἡρόδ. 4. 57· πρβλ. **ἄγκαθεν**. **ΙΙ.** χρονικ., ἐξ ἀρχῆς, ἐόντες ἀν. Πύλιοι, ἐξ ἀρχῆς, ἐκ καταγωγῆς, ὁ αὐτ. 5. 5, πρβλ. 7. 221· συχνότερον μετὰ τοῦ ἄρθρου, γεγονότες τὸ ἀν. ἀπὸ Αἰγύπτου 2. 43, πρβλ. 6. 128· ἀνδρὸς .. τὸ ἀν. γένος ἐόντος Φοίνικος 1. 170,— ἔνθα τὸ **γένος** κεῖται ἐπιρρηματικῶς, ἐκ γενετῆς, ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πληθ. τύπου, γένος ἐόντες τὰ ἀν. Γεφυραῖοι 5. 55, πρβλ. 6. 35· τὰ ἀνέκ. λαμπροί, ἐκ λαμπρῶν προγόνων, 6. 125. **2)** ἀν. κατηγορεῖν, ἐξ ἀρχῆς ἀφηγεῖσθαι, Πολύβ. 2. 35, 10., 5. 16, 6. κτλ.

ἀνεκάς, ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος, Λατ. **sursum**, ὅταν .. Μοῖρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὄλβον Πινδ. Ο. 2. 38· ἀσπίδα φέρειν .. ἀν. ἐς τὸν οὐρανὸν Ἀριστοφ. Σφ. 18, πρβλ. Ἀποσπ. 234· [τρέπειν] τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκ., εἰς αὐτοὺς βλέπων, Κράτης ἐν «Ἥρωσι» 3· ἀνεκάς τ' ἔπαιρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος Εὔπολ. ἐν Αὐτολύκῳ» 9· τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐπόλιδος πάνυ ἐπιτυχῶς διορθοῖ ὁ Κόντος: ἀνεκάς τε πηρὸς καὶ βδελυρὸς εἶ τὸ σκέλος (Ἀθηνᾶ τόμ. Α', σ. 194)· πρβλ. Φερεκρ. Ἄδηλ. 80. [Ὁ Πλουτ. ἐν Θησ. 33 παράγει ἐκ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ὄνομα Ἄνακες, τὸ γὰρ ἄ ν ω τοὺς Ἀττικοὺς ἀ ν ε κ ὰ ς ὀνομάζειν καὶ ἀ ν έ κ α θ ε ν τὸ ἄνωθεν, περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἀνεκὰς ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τῷ Α' τόμ. τῶν Παραλλ. τοῦ Πλουτ. σ. 365 τῆς ἰδίας ἐκδ.· πρβλ. Νουμ. 13. Ἐκ τῶν χωρίων τούτων καὶ τῶν τύπων ἀνάκανδα παρ' Ἡσυχ., ἀνάκαρ παρὰ Γαλην. Γλωσσ. Ἱππ., ὁ Σναΐδεβ. (Φιλολ. 3, σ. 119) ὑποπτεύει ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο

ἀνακάς, καὶ ὅτι δὲν εἶναι, ὡς κοινῶς ὑπολαμβάνεται, σύνθετον ἐκ τῆς **ἀνὰ** καὶ τοῦ **ἑκάς**].

ἀν-έκβατος, ον, ὁ ἄνευ ἐκβάσεως, ἄνευ ἐξόδου, χαράδρα Θουκ. 3. 98· Αἶδος εὐνὴ Ὀππ.Ἀλ. 4. 392.

ἀν-εκβίαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκβιάσῃ, νὰ κατανικήσῃ, Πλούτ. 2. 1055D.—Ἐπίρρ. **ἀνεκβιάστως**, Γέλλ. Ἀττ. Νύκτ.1. 2, 7.

ἀν-έκδαρτος, ον, (δαρτός) «ἄγδαρτος».—Ἐπίρρ. **ἀνεκδαρτί**, ἀμφότερα παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἄδορος** καὶ **ἀδορεί**.

ἀν-εκδήμητος, ον, ἀκατάλληλος, μὴ ἁρμόδιος πρὸς ἀποδημίαν, τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται Πλούτ. 2. 269D.

ἀν-εκδιήγητος, ον, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β', θ', 15, Ἐκκλ.

ἀν-εκδίκητος, ον, ὃν δὲν ἐξεδικήθη τις, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 20. 3, 1, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **νήποινοι**.

ἀν-έκδοτος, ον, ἐπὶ κόρης, ἡ μὴ δοθεῖσα εἰς ἄνδρα, ἡ μὴ ὑπανδρευθεῖσα, Λυσ. 134. 1, Δημ. 1124. 7, Ἰσαῖος 57. 37· ἀνέκδοτον ἔνδον καταγηράσκειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ.11. II. ὁ μὴ δημοσιευθείς, ὁ τηρηθεὶς μυστικός, Διόδ.1. 4, Κικ. πρὸς Ἀττ.14.17, 6· πρβλ. **ἐκδίδωμι** I. 7.

ἀν-έκδρομος, ον, ἄφυκτος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀδιάλυτος, ἀδιέξοδος, ἀνέκδρομος ὤχμασε θώμιξ (ὀρθότ. θώμιγξ, ἴδε τὴν λέξ.) Ἀνθ. Π. 9. 343.

ἀν-εκδυσώπητος, ον, ἀνεξίλαστος, ἀμείλικτος, Δοσιθ. ἐν Λατ. Γραμμ. ἔκδ. Keil, VII. σ. 392.

ἀν-έκδυτος, ον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, πρὸς ἑρμην. τοῦ **νήδυμος**, Εὐστ.1580.13.

ἀν-εκζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐκζητηθείς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 42.

ἀν-εκθέρμαντος, ον, ὁ μὴ θερμανθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, Ὀρειβάσ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σ. 175. 40.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀντυλλ. Matthaei σ. 256.

ἀν-έκθλιπτος, ον, ὁ μὴ ἐκθλιβείς, «ἄστυφτος» τῇ ἀνεκθλίπτῳ σταφυλῇ Εὐστ. Πονημ. 355. 35.

ἀνεκθρῴσκω, ἀναπηδῶ, Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 3, 14· ἀνὰ δ' ἔξέθορες, μάντι Λυκωρεῦ (ἐν τμήσει).

ἀν-έκθυτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ ἢ καθησυχάσῃ διὰ θυσίας, ἄλλη γραφ. ἐν Κορνούτ. Θε. Φύσ. 9.

ἀν-έκκλειστος, ον, ὁ μὴ ἀποκεκλεισμένος, Δίδυμ.π.Τριάδ. 2.4.

ἀν-εκκλησίαστος, ον, ἄνευ ἐκκλησίας, δηλαδὴ συνελεύσεως, θέατρον Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 213D. 2) παρ' Ἐκκλ. συγγρ., ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας: κληρικὸς ἁρπάζων γυναῖκα ἀνεκκλησίαστος ἔστω Κανὼν 27 τῆς ἐν Χαλκηδ. Συνόδου.

ἀν-έκκλητος, ον, ὁ μὴ προκληθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5912. 12, 5913. 11, 5914.

ἀν-έκκλιτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκκλίνῃ ἢ ἐκφύγῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β.797, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀλίαστος**.

ἀν-εκκλίτως, ἐπίρρ., ἀφεύκτως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἀν-έκκριτος, ον, ὁ μὴ κενωθείς, γαστὴρ Ποιητὴς περὶ Βοτανικῆς 137.

ἀν-εκλάλητος, ον, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, Ἐπ. Πέτρ. Α', α', 8, Εὐνάπ.77.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ. τόμ. Α', σ. 814. 2, σ. 396, Νικήτ. Εὐγ. 6, 525.

ἀν-έκλειπτος, ον, ἀκατάπαυστος, ἀτελεύτητος, Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ.V.115, Διόδ. 4. 84, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.10.141.

ἀν-έκλεκτος, ον, ὁ μὴ ἐκλεχθείς, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 3.

ἀν-εκλιπής, ές, = **ἀνέκλειπτος**, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ζ', 14, η', 18).

ἀν-εκλόγιστος, ον, = **ἀνεύθυνος**, μὴ ὑπεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 70. 45, κτλ. II. ἀνυπολόγιστος, «ἀλογάριαστος», αὐτόθι 893. 45:—Ἐπίρρ. **-τως**, «ἀσυλλόγιστα», «ἀλογάριαστα», ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 7.

ἀν-εκμελέτητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκμελετήσῃ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 2. 6, ἔκδ. Λ.

ἀν-έκνιπτος, ον, = **ἀνέκπλυτος**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκπίμπλημι, πληρῶ ἐκ νέου, ὁπότε δὲ διάσχοιεν αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου, τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 22· ἔνθα ὁ Κρύγερος ἂν ἐξεπίμπλασαν.

ἀν-εκπλήθυντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθεὶς ἢ εὐρυνθείς, Βασίλ.

ἀν-έκπληκτος, ον, ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, ἄφοβος, ἄτρομος, ἀτάραχος, Πλάτ. Θεαίτ. 165B· ὑπὸ κακῶν ὁ αὐτ. Πολ. 619A· πρός τι Συνέσ. 64B:—τὸ **ἀνέκπληκτον** = **ἀνεκπληξία**, Ξεν. Ἀγησ.6. 7.—Ἐπίρρ. **-τως** Πλούτ. 2. 260C. II. ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ἔκπληξιν, Πλούτ. 2.7A.

ἀνεκπληξία, ἡ, τὸ ἀτρόμητον, ἡ ἀφοβία, Πλάτ. Ὅροι 412C.

ἀν-εκπλήρωτος, ον, ὁ μὴ πληρωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρωθῇ, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.

ἀν-έκπλυτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, ἀνεξάλειπτος, ἀνεξίτηλος, οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς Πλάτ. Τίμ. 26C, αἱ ἀνέκπλυτοι κηλῖδες Συνέσ. 183A, Πολυδ. Α', 44.—Ἐπίρρ. **-τως** Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 263. 20, ἔκδ. Λ.

ἀν-εκπόμπευτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεικνύμενος, ἐπίρρ. **ἀνεκπομπεύτως**, ἄνευ πομπῆς ἢ ἐπιδείξεως, Διον. Ἀρεοπ. σ. 63.151, κτλ.

ἀν-εκπόρευτος, ον, ὁ μὴ ἐκπορευόμενος, Βυζ.

ἀν-εκπραξία, ἡ, ἔλλειψις ἀποτελέσματος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θ. 843.

ἀν-έκπτωτος, ον, ὁ μὴ ἐκπίπτων ἢ ἀποστερούμενός τινος, ἀνέκπτωτος πατρωνικῶν δικαίων Ψελλ.

ἀν-εκπύητος, ον, ὁ μὴ πυώδης, Ἱππ. Ἀφ. 1253· δακρυώδης καὶ ἀν. ὁ αὐτ. π. Ἀγμ.767.

ἀν-εκπύρωτος, ον, ὁ μὴ πυρποληθείς, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. φυσ. σ. 15.

ἀν-έκπυστος, ον, ὁ μὴ θρυλούμενος, κοινός, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 17.11, 2.

ἀν-εκρίζωτος, ον, ὁ μὴ ἐκριζωθείς, πλάνη Ἰουστῖν. Μάρτ. 391.

ἀν-έκρυπτος, ον, = **ἀνέκπλυτος**, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκτέος, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνέχομαι**, δεῖ ἀνέχεσθαι, ἀνεκτέα (ἐνν. ἐστὶ τάδε), ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα Σοφ. Ο. Κ. 883· ἀνεκτέα τάδε (διορθωθὲν ἀντὶ ἀνεκτά) Ἀριστοφ. Λυσ. 478.

ἀνεκτικός, ή, όν, (ἀνέχομαι) ὁ ἀνεχόμενος, ὁ ὑπομονητικός, Μ. Ἀντων. 1. 9· τινὸς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 36. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἱεροκλ. Πυθ. σ.145.

ἀνέκτισις, εως, ἡ, ἱκανοποίησις, «ἀντίκρυσμα» Φίλων 2. 508.

ἀνεκτός, όν, μεταγεν. **ή, όν**, Διογ. Λ. 2. 36:— Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνέχομαι**, ὃν δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ὑποφερτός, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ. (ὡς τὸ **ἀνασχετός**)· λοίγια ἔργα .. οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ Ἰλ. Α. 573· χρειὼ .. οὐκέτ' ἀνεκτὸς Κ.118, Θέογν. 1195, κτλ., οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παρ' Ἀττ., οὐκ ἀνεκτὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1364· οὐκ ἀνεκτὰ Σοφ. Ἀντ. 282, κτλ. ἢ μετ' ἐρωτήσεως, ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429· ταῦτα δῆτ' ἀνεκτ' ἀκούειν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 563:— οὐκ ἀνεκτόν [ἐστι] ἑπομέν. ἀπαρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μὴ οὐ Πλάτ. Θεαίτ. 154C, 181B· τὸ μὲν οὐκ ἀν. ἐμοὶ .. γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 861D. 2) ἄνευ ἀρνήσ., τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὅπερ εἶναι ὑποφερτόν, Ὀδ. Υ. 83· ἀνεκτὰ παθεῖν, toleranda pati, Θουκ.7.77· μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοι, ἐς ὅσον .., ὁ αὐτ. 2. 35· παντὶ τρόπῳ ὅστις καὶ ὁπωσοῦν ἀνεκτός, καθ' οἱονδήποτε ὁπωσοῦν ὑποφερτὸν τρόπον, ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. Δημ.1477. 24· ἀνεκτι λέγειν Ἰσοκρ.172B· ἀνεκτότερα, ὑποφερτότερα, Κικ. π. Ἀττ. 12. 45· ἀνεκτότερον ἔσται τινὶ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 15, ια', 22, κτλ. β) ἐπὶ προσώπων, μόγις ἀνεκτοὶ Λυσ. 166. 10, πρβλ. Δημ. 1477. 25. II. Ἐπίρρ. **-τῶς** παρ' Ὁμ. ἀείποτε οὐκέτ' ἀνεκτῶς Ὀδ. Ι. 350, κτλ.· νομίσας οὐκ ἀνεκτῶς ἔχειν ὅτι δὲν εἶναι ὑποφερτά, Ξεν. Ἑλλ.7. 3,1.

ἀνεκτότης, ητος, ἡ, τὸ ἀνεκτὸν εἶναι, Γλωσσ.

ἀν-έκτριπτος, ον, ἀνεξάλειπτος, Πολυδ. Α', 44.

ἀν-έκφαντος, ον, ὁ μὴ ἐκφανείς, μὴ ἀποκαλυφθείς, Εὐστ. Πονημ. 237. 57.—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Ἰλ. 382. 9.

ἀν-έκφευκτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, ἄφυκτος, Διόδ. 20. 54. II. ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ, ἀναπόδραστος Πλούτ. 2.166E.

ἀν-εκφοίτητος, ον, μὴ εἰθισμένος νὰ ἐξέρχηται, ἀκοινώνητος, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 2.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ. τόμ. Β', σ. 421, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 136, Διον. Ἀρεοπ. σ. 177, 179, 250, 266, Νικήτ. Βυζ.785B, κλπ.

ἀνεκφοροῦμαι, λύω τὰ ἐνέχυρα, Γλωσσ.

ἀν-έκφορος, ον, ὁ μὴ εἰς φῶς ἐκφερόμενος, ὁ ἄρρητος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 226, Πολυδ. Ε', 147.

ἀν-έκφραστος, ον, ἀπερίγραπτος, ἄφατος, καὶ ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

ἀν-έκφυκτος, ον, ἄφυκτος, θάνατος Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 393, εἰς μονόκερ.7, ἔκδ. Λ.

ἀν-εκφώνητος, ον, παρὰ Γραμμ., **ἀνεκφώνητα** εἶναι τὰ μὴ προφερόμενα γράμματα· οἷον τὸ ὑπογεγραμμένον **ι**, Ἐτυμολ. Μ. 203, 7:— ἐν τοῖς σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ.1150 ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ **ἀνέκφραστος**.

ἀν-εκχύμωτος, ον, ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ χυμόν, ὑγρὰ καὶ ἀνεκχύμωτα ἐκκρίνεται τῆς ἕδρας Γαλην. τόμ.13, σ. 584.

ἀνεκχωρήτως, = **ἀνεκκλίτως**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. 52. 549.

ἀν-έλαιος, ον, ὁ ἄνευ ἐλαίου, Θεοφρ. Αἰτ.Φ.2.3,8, Στράβ.809.

ἀν-ελάττωτος, ον, ὁ μὴ ἐλαττούμενος, ὁ μὴ ἐλαττωθείς, Πρόκλ. εἰς Ἀλκ.1, κεφ.7, σ.76.—Ἐπίρρ. **-τως**, Βυζ.

ἀν-έλεγκτος, ον, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέταστος, ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα Θουκ. 5. 85· ἡ γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος Πλάτ. Θεαίτ. 154D, πρβλ. Φιλ. 41B. 2) ὁ μὴ ἀναιρεθείς, εἰ δὲ μὲ ἐάσεις ἀνέλεγκτον ὁ αὐτ. Γοργ. 467A· ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο, ἀνεξέλεγκτος, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναταί τις ν' ἀποδείξῃ ψευδῆ, ὁ αὐτ.

'Απολ. 22Δ, πρβλ. Τίμ. 29Β:—'Επίρρ. ἀνελέγκτως λεγόμενον, ἄνευ ἀναιρέσεως ἢ ἀντιρρήσεως, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 10. **3)** ἐπὶ προσ. ὡσαύτως, ὁ μὴ καταχριθείς, ἀθωωθείς, ἀν. διαφυγεῖν Θουκ. 6. 53.

ἀνελεγξία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἀνέλεγκτος**, τὸ ἀνεξέλεγκτον, Διογ. Λ. 7. 41.

ἀνελέγχω: μέλλ. **-έγξω**, ἐξελέγχω, παθ. ἐξελέγχομαι, φανερώνομαι ὡς πράξας ἄτοπόν τι, οἷον οἷον ἀνελέγχομαι Εὐρ. Ἴων 1470.

ἀνελεημοσύνη, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀνελεήμονα, 'Αθανάσ., τόμ. 2, σ. 296, 300, 'Ιω. Χρυσ. 'Ομ. 2 εἰς Ματθ. σ. 134.

ἀνελεήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ μὴ ἐλεήμων, ὁ μὴ κινούμενος εἰς ἔλεον ἢ οἶκτον πρός τινα, ἄσπλαγχνος, 'Αριστ. Ρητ. πρὸς 'Αλέξ. 37. 3, 'Επιστ. Παύλ. πρὸς Ρωμ. α' 31: οὕτως, **ἀνηλεήμων** Νικοχάρ. 'Αδηλ. 5: καὶ **ἀνελήμων**, «ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικόχαρις (γράφε Νικοχάρης) δὲ ἀνηλεήμων» Α. Β. 400. 30.—'Επίρρ. ἀνελεημόνως ἀπολέσθαι 'Αντιφῶν 114. 10.

ἀν-ελέητος, ον, ὁ ἄνευ ἐλέους, ἀνηλεής, 'Αριστ. Φυσιογν. 3, 14, Λιβάν. 4. 678.

ἀνελελίζω: μέλλ.**-ίξω**, σείω, κινῶ καὶ ἐξεγείρω, 'Οππ. Κ. 4. 302.

ἀν-έλεος, ον, ὁ ἄνευ ἐλέους, 'Επιστ. 'Ιακώβ. 6', 13 Lachm (κοινῶς **ἀνίλεως**).

ἀνελευθερία, ἡ, ἔλλειψις ἐλευθέρου φρονήματος, μικροπρέπεια· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς κολακείας, τῶν μὲν ὀνειδιζόντων κολακείας καὶ ἀνελευθερίας Πλάτ. Συμπ. 183Β, Πολ. 590Β, κτλ. **2)** ἰδίως ἐν χρηματικαῖς ὑποθέσεσιν, ἔλλειψις ἐλευθεριότητος, φιλαργυρία, φειδωλία, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 7, 4., 4. 1, 37 κέξ. Μεταξὺ τῶν χαρακτήρων τοῦ Θεοφρ. εἶναι καὶ εἷς περὶ **ἀνελευθερίας**, κεφ. ΚΒ', σ. 116, ἔκδ. Κοραῆ.

ἀν-ελευθέριος, ον, = **ἀνελεύθερος**, 'Ιω. Χρυσ. τόμ. 4, σ. 333.

ἀν-ελευθεριότης, ητος, ἡ, = **ἀνελευθερία**, 'Αριστ. Μεγάλα 'Ηθ. 1. 25. 1.

ἀν-ελεύθερος, α, ον, οὐχὶ ἐλεύθερος, δουλικός, δουλοπρεπής, ἐπὶ αἰσχροῦ (ἐπονειδίστου) θανάτου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1494· ἀτιμίαι 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 17, 9. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀνελεύθερος, δουλικός, οὐτιδανός, χαμερπής, φαῦλος, Λυσ. 116. 22, Πλάτ.: οὕτως, ἀνελ. ἐργασίαι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 40· παιδιαὶ Πολιτικ. 7. 17, 4. **3)** ἰδίως ἐπὶ χρηματικῶν ὑποθέσεων, φειδωλός, φιλάργυρος, γλίσχρος, 'Αριστοφ. Πλ. 591, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 7., 4. 1, 37. **4)** ἄγροικος, ἄξεστος, διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 552. **5)** ἐπὶ ζώων, δόλιος, πανοῦργος, [ζῷα] ἀν. καὶ ἐπίβουλα, οἷον οἱ ὄφεις 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 32. **II.** 'Επίρρ. **-ρως**, χαμερπῶς, δουλοπρεπῶς, προσαιτεῖν Ξεν. 'Απολ. 9· ζῆν 'Αλεξ. ἐν 'Αδήλ. 8.

ἀνέλευσις, εως, ἡ, (ἀνέρχομαι) ἡ ἄνοδος, ἀνάληψις, «μετὰ τὴν ἀνέλευσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς οὐρανὸν» 'Ιουστῖν. Μάρτ. 'Απολ. 1, 38.

ἀνέλιγμα, ατος, τό, (ἀνελίσσω) πᾶν ὅ,τι ἀνελίσσεται, χαίτης ἀνελίγματα, βόστρυχοι, «σγουρὰ μαλλιά,» «κατσαρὰ» 'Ανθ. Π. 6. 210., 7. 485.

ἀνελικτικός, ή, όν, ὁ ἀνελίσσων, ὁ ἐκτυλίσσων, τὸ ἐν τοῖς ἀβροτέροις ἀνελικτικόν τε καὶ ἀναλυτικὸν Εὐστ. Πονημ. 206. 76.

ἀνελῑνύω ἢ **ἀνελιννύω**, διατρίβω τὸν χρόνον, χρονίζω, βραδύνω, δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες «ἤργουν» (Σχόλ.) 'Απολλ. Α. 861, ἀλλ' αἱ ἄρισται νῦν ἐκδ. ἔχουσιν: ἂν ἐλίνυον.

ἀνέλιξις, εως, ἡ, (ἀνελίσσω) διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀνείλεξις** παρὰ Πλάτ. **2)** ἐπὶ χοροῦ, ὅταν ἀρχαιούμενος εὐρύνηται, ἔν τινι ῥυθμῷ περιελίξεις καὶ ἀνελίξεις ἔχοντι Πλουτ. Θησ. 21.

ἀνελίσσω, 'Αττ. **-ττω**: μέλλ. **-ίξω**: 'Επ. καὶ 'Ιων. **ἀνειλ-**: (ἴδε **ἑλίσσω**):— ἐκτυλίσσω, «ξετυλίγω», ἀγαθίδα, «κουβάρι», Φερεκύδ. 106: ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς τὸ Λατ. evolvere, ἐξελίττω, ἀνοίγω βιβλίον γεγραμμένον ἐπὶ κυλίνδρου, ὅ ἐ. ἀναγινώσκω, ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω αὐτό, ἀν. βιβλία Ξεν. 'Απομ. 1. 6, 14, 'Αριστ. Προβλ. 16. 6, 1· λόγον Πλάτ. Φίλ. 15Ε· πρβλ. Οὐυτεμβ. Πλούτ. 2. 83D. **2)** κάμνω τινὰ ἤ τι νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ὀπίσω, κινῶ, πόδα Εὐρ. 'Ορ. 171. **II.** κάμνω τι νὰ περιστρέφηται, περιστρέφω, σφαίρας 'Αριστ. Μεταφ. 11. 8, 13: — Παθ., περιστρέφομαι, αὐτόθι, μίαν δ' ἀνέλισσετ' ἀμοιβὴν 'Οππ. 'Αλ. 1. 420· ἀν. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν 'Αριστ. π. Γ. Ζ. 2. 5, 11· γλῶσσ', ἀνελισσομένη, εὐκόλως, εὐχερῶς κινουμένη, 'Αριστοφ. Βατρ. 827. **III.** μεταφ. περιδινῶ. Λατ. versare vitam, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεὸς .. δέχεσθαι Πλουτ. Νουμ. 14.

ἀν-ελκής, ές, ὁ μὴ ἔχων ἕλκη, 'Ιππ. κατ' 'Ιητρεῖον 747.

ἀνελκόομαι, γίνομαι ἐκ νέου ἑλκώδης, καὶ ἡ ὑστέρη ἀνελκοῦται κατὰ τὰ πέριξ 'Ιππ. 644. 39, Κασσ. Προβλ. 9.

ἄν-ελκτος, ον, ὁ μὴ ἑλκτός, ὅστις δηλ. δὲν ἐκτείνεται διὰ τῆς ἕλξεως, οἷον τὸ ὕδωρ, ὁ λίθος 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5., 4. 9, 16.

ἀνελκτός, όν, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀνασεσυρμένος, ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνόν, πιθαν. περὶ τοῦ Περικλέους, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλοις 123 (Α. Β. 3).

ἀνέλκω: μέλλ. **-έλξω**· ἀλλ' ὁ 'Αττ. μέλλ. εἶναι **ἀνελκύσω**, ἀόρ. **ἀνείλκυσα**: παθ. πρκμ. **ἀνείλκυσμαι**, 'Ιων. **ἀνέλκυσμαι**: — ἕλκω ἐπάνω, τάλαντα ἀνέλκει, ἀνυψοῖ, κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν πλάστιγγα (ὅταν ζυγίζῃ, πρβλ. **ἕλκω** Ι. 7.), 'Ιλ. Μ. 434:— σύρω εἰς τὴν ξηράν, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες 'Ηρόδ. 7. 59, Θουκ. 6. 44· νέας ἀνειλκυσμένας ἔσω τοῦ τείχεος 'Ηρόδ. 9. 98· δοκοὺς .. ἀνελκύσαντες Θουκ. 2. 76· ἀνυψῶ ἱστίον, 'Επικράτ. ἐν 'Αδήλ. 2. **2)** σύρω ἔξω, ἐξάγω, ἀνελκύσαι εἰς τὸ φῶς 'Αριστοφ. Εἰρ. 307· κἀτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, ἐξελκύσας, σύρας, ὁ αὐτ. 'Αχ. 687· τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει, τὰ σύρει, τὰ παρουσιάζει ὡς μάρτυρας, ὁ αὐτ. Σφ. 568: — Μέσ., ἀνέλκεσθαι τρίχας, ἀνασπᾶν τὰς ἑαυτοῦ τρίχας, 'Ιλ. Χ. 77: — Παθ., κύνα χερσὶν ἀνελκόμενον Διον. Π. 790. **II.** σύρω ὀπίσω, ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν (μέλλων νὰ τοξεύσῃ) 'Ιλ. Λ. 375, πρβλ. 'Οδ. Φ. 128: — Μέσ., ἔγχος ἀνελκόμενος, σύρων τὸ ἑαυτοῦ δόρυ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξάγων αὐτὸ [ἐκ τοῦ πτώματος], 'Οδ. Χ. 97· τόξον ἀνέλκεται τοξευτὴς 'Αρατ. 305.

ἀνέλκωσις, ἡ, (ἀνελκόω) ἡ εἰς ἕλκος μεταβολή, Κασσίου Προβλ. 9.

ἀν-έλκωτος, ον, ἄνευ ἑλκῶν, 'Αρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 12., 2. 11.

ἀν-έλλην, ὁ, ἡ, ὁ μὴ Ἕλλην, ξένος· ὅμιλον ἀνέλληνα στόλον Αἰσχύλ. 'Ικ. 234· ἀλλ' ὁ Βόθιος διώρθωσε ἀνελληνόστολον μετὰ ἱματισμοῦ μὴ 'Ελληνικοῦ.

ἀν-ελλήνιστος, ον, ὁ μὴ 'Ελληνικός, τί τέ ἐστιν 'Ελληνικὸν καὶ τί ἀνελλήνιστον Σέξτ. 'Εμπ. πρὸς Γραμμ. 181, σ. 255.

ἀν-ελλιπής, ές, ὁ μὴ λείπων, συνεχής, ἀδιάκοπος, τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιποῦς Αἰλ. Π. 'Ι. 1. 33· ἐπὶ ποταμῶν, Πολυβ. 3. 103:—'Επίρρ. **-πῶς** Σέξτ. 'Εμπ. πρὸς Μ. 8. 439, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 2775b. **II.** ὁ μὴ στερούμενος, τινὸς αὐτόθι 4717. 12.

ἀνελλίπους, «ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλός» 'Ησύχ.

ἀν-έλλογος, ον, ἄλογος, παράλογος, δέος γὰρ οὐκ ἀνέλλογον μὴ .. βλάψῃ Εὐστ. Πονημ. 5. 42.

ἄν-ελπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ ἐλπίδος, ὁ μηδεμίαν ἐλπίδα ἔχων, ἀπηλπισμένος, σωτηρίας ἄνελπις Εὐρ. Ι. Τ. 487.

ἀνελπιστέω, δὲν ἐλπίζω, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀελπτέοντες**:—

ἀνελπιστία, ἡ, ἔλλειψις ἐλπίδος, Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 51.

ἀν-έλπιστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἐλπιζόμενος, ὁ ἀπροσδόκητος, φυγὴ Αἰσχύλ. 'Ικ. 329· θαῦμα Σοφ. Τρ. 673· ἔργον Θουκ. 6. 33· τύχη Εὐρ. 'Ελ. 412· τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, ἡ ἔλλειψις προσδοκίας, περὶ τῆς κτήσεως βεβαίου τινὸς πράγματος, Θουκ. 3. 83· τὰ ἀν. 'Αριστ. Ρητ. 2. 5, 14· οὐκ ἀνέλπιστον γέγονέ μοι τὸ γεγονὸς Πλάτ. 'Απολογ. 36Α:—'Επίρρ. **-τως**, ἀπροσδοκήτως, ἀνελπίστως γέγονε μέγας Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 289. 17. **II.** ἐνεργ., **1)** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἄνελπις, 'Ιππ. 'Αφ. 1260, Προγν. 43· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες Θεόκρ. 4. 42· μετ' ἀπαρεμφ., ἀν. σωθήσεσθαι Θουκ. 8. 1· ἀν. ἐπιγενέσθαι ἄν τινα σφίσι πολέμιον, μὴ περιμένοντες ὅτι .., ὁ αὐτ. 3. 30· ἀν. τοῦ ἐλεῖν Ξεν. Κυν. 7. 9· ἀν. ἔς τινα Θουκ. 6. 17· ἀν. καταστῆσαί τινα, ὡς .. ὁ αὐτ. 3. 46:—'Επίρρ. ἀνελπίστως ἔχει, εὑρίσκεται ἐν ἀπελπισμῷ, Πλάτ. Φίληβ. 36Β. **2)** ἐπὶ πράγματος ἢ καταστάσεως, βίοτος ἀνέλπιστος, ἄνευ ἐλπίδος τινός, Σοφ. 'Ηλ. 186, Θουκ. 5. 102· πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 2. 51· ἀνέλπιστον οὐδὲν [ἐστι], μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὐδόλως εἶναι παράλογον νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι .., 'Ανδοκ. 32. 21:—Συγκρ., τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνελπιστότερα ὄντα Θουκ. 7. 4:—'Επίρρ., ἀνελπίστως νοσέειν 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 5.

ἀν-έλυτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (σκέπασμα ἢ περικάλυμμα ἐπὶ τῶν πτερύγων, οἷον αἱ μέλισσαι, οἱ σφῆκες, κτλ., ἀντιθέτως πρὸς τὰ **κολεόπτερα** (οἷα οἱ κάνθαροι), τῶν δὲ πτηνῶν μέν, ἀναίμων δέ, τὰ μὲν κολεόπτερά ἐστι, τὰ δ' ἀνέλυτρα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 5, 12., 4. 7, 8, καὶ ἀλλ.

ἀν-έμβατος, ον, ὁ μὴ ἐμβατός, ἄβατος, Διον. 'Αλ. Ρωμ. 'Αρχ. 1. 3, Πλουτ. Πύρρ. 29· ἀν. δρυμῶνα Βαβρ. 45. 11· ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ μὴ πλωτός, σκαφέεσσιν ἀν. 'Ανθ. Π. 9. 641: μεταφ. ἄτρωτος, βελέεσσιν ἀν. αὐτόθι 5. 234. **2)** ἐνεργ., ὁ μὴ μεταβαίνων εἴς τινα, μὴ ἐπισκεπτόμενος αὐτόν, ὁ πρὶν ἐγὼ Ροδίοισιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις αὐτόθι 9. 287.

ἀ-νεμέσητος, ον, ὁ μὴ νεμεσητός, ὁ μὴ ἄξιος μομφῆς, τοῦτο γὰρ ἀνεμέσητον, δὲν δύναταί τις νὰ τὸ καταχρίνῃ, Πλάτ. Κρατ. 401Α· μετ' ἀπαρ., εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσητον εἰπεῖν ὁ αὐτ. Συμπ. 195Α, ᾧ ἀνεμέσητον εὐήθει δοκεῖν .. ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα Θεαίτ. 175Ε, ἀνεμέσητον ἦν αὐτῷ πράττειν τὰ συμφέροντα, ἀνεπίληπτον ἦν αὐτῷ, Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 66. 3.—'Επίρρ. **-τως** Πλάτ. Νόμ. 684Ε.

ἀν-έμετος, ἄνευ ἐμέτου, 'Ιππ. Προρρ. 73.—'Επίρρ. **-τως** αὐτόθι. 'Απαντᾷ ὡσαύτως τύπος τις **ἀνήμετος**, ἀνημέτως αὐτόθι 207Η, 1020. 1: ἴδε Λοβ. Φρύν. 706.

ἀνεμέω: μέλλ. **-έσω**, ἐξεμῶ, «ξερνῶ», 'Ιππ. Προρρ. 69, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 5, 1, καὶ ἀλλ.

ἀ-νέμητος, ον, ὁ μὴ διανεμηθείς, οὐσία Αἰσχίν. 14. 31, Δημ. 1083. 16· ὁ μὴ διαιρούμενος, τὸ ἀγαθὸν ἕν, ἀνέμητον, ἀδιαί-

ρετον, Μάξ. Τύρ. 35. 7. **2**) ἐνεργ., μηδεμίαν ἔχων κληρουχίαν, ἀναλαβεῖν τὸν ἄπορον καὶ ἀνέμητον ὄχλον, ᾧ οὐκ ἀπενεμήθη κλῆρος γῆς, Πλουτ. Κάτων νεώτ. 26.

ἀνεμία, ἡ, (ἄνεμος) = ἐμπνευμάτωσις, φῦσα, «φούσκωμα», Ἱππ. 1040E.

ἀνεμιαῖος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, (ἄνεμος) ὁ ἄνεμον περιέχων, ᾠὸν ἀνεμιαῖον, «ἀβάτευτον αὐγόν», τὸ ἄνευ ἀλέκτορος γεννηθέν, δι' ὃ καὶ ἄγονον.—**ὑπηνέμιον** Ἀραρὼς ἐν «Καινεῖ» 2, Ἀθήν. 57E· ἄγονα καὶ ἀνεμιαῖα Θεμιστ. 356A: (**ὑπηνέμιον**, ὃ ἴδε, εἶναι ἧττον Ἀττ., Πιερσ. Μοῖρ. σ. 73). **2**) μεταφ., κενός, κοῦφος, μάταιος, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὂν Πλάτ. Θεαίτ. 151E· ἀνεμιαῖόν τε καὶ ψεῦδος αὐτόθι 161A.

ἀνεμίδιος, ον, = **ἀνεμιαῖος**, Θησ. Στεφ.

ἀνεμίζομαι, παθ., κινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ Ἐπιστ. Ἰακὼβ α', 6· προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: «ἔνθα ἦν σκέπη πρὸς τὸ μὴ ἀνεμίζεσθαι» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 336:—τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει **ἀναψῦξαι**, «ἀναψῦξαι, ἀνεμίσαι».

ἀνέμιος, ον, = **ἀνεμιαῖος**, 2· πράξεις ἀνέμιοι καὶ κοῦφαι Φίλων 1. 96: ἀνέμιον πνεῦμα Καισάρ. σ. 1112, ἔκδ. Μί., Δίδ. Ἀλεξ. 956B.

ἀνεμό-δαρτος, ον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δερόμενος, φυτὰ .. ἀνεμόδαρτα, τὰ ὁποῖα «δέρνει» ὁ ἄνεμος, «ἃ δηλαδὴ 'πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων'» (Ἰλ. Ρ. 55) Εὐστ. 1095.12.

ἀνεμο-δούλιον, εἶδος ἀνεμοδείκτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τετραπλεύρου οἰκοδομήματος εἰς «ὀξὺ σχῆμα κατὰ πυραμίδα τελευτῶντος» Ν. Χων. Ἀγαλμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 857.11, ἔκδ. Βεκκ.

ἀνεμό-δρομος, ον, ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 13.

ἀνεμόεις, Δωρ. ἀντὶ **ἠνεμόεις**.

ἀνεμοζάλη [ᾰ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἰσχυρὰ τρικυμία μετὰ δυνατοῦ ἀνέμου, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 1, Σχόλ. εἰς Εὐρ., κτλ.

ἀνεμο-κοῖται, οἱ τοὺς ἀνέμους καταπαύοντες, «γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες», ὡς οἱ μάγοι τῆς Λαπλανδίας· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐστ., πρβλ. Διογ. Λ. 8. 59.

ἀνεμο-μᾰχία, ἡ, ἡ σύγκρουσις ἐναντίων ἀνέμων, Ἰω. Λυδ. Περὶ Μηνῶν, 4. 13.

ἀνεμο-πόλεμος, ὁ, ἐλαφρὰ συμπλοκή, ἀκροβολισμός, τοξασμοὶ καὶ ἀνεμοπόλεμοι Νικ. Χων. εἰς Ἰσαὰκ 1. 6, σ. 494. 24.—ἐπελάσεις ἐξ ἐπιδρομῆς μερικαί, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἀνεμό-πους, ουν, γεν. **-οδος**, ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἐτυμολ. Μ. 20. 6:—οὕτως, **ἀνεμό-πτερος, ον**, Μανασσ. Χρον. 3652.

ἄνεμος, ὁ, ῥεῦμα ἀέρος, Ὅμ., κτλ. πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο Ἰλ. Μ. 207· ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ Ν. 795· ὦρσεν .. ἀνέμοιο θύελλαν Μ. 253· ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ο. 626, πρβλ. Ξ. 254· ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν Ὀδ. Λ. 407, κτλ.:—οὕτως, ἀνέμων πνεύματα Ἡρόδ. 7. 16, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 102· ῥιπαὶ Σοφ. Ἀντ. 137, 929· ἀήματα Αἰσχύλ. Εὐμ. 905· αὖραι Εὐρ. Μήδ. 838· πνοιαὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1396· ἀνέμου φθόγγοι Σιμωνίδ. 7. 12· ἀνέμου κατιόντος μεγάλου, ἐπελθούσης ἰσχυρᾶς καταιγίδος, Θουκ. 2. 25· ἀνέμου 'ξαίφνης ἀσελγοῦς γενομένου Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 25· ἁρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου .. ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας κατὰ Βορέαν ἑστηκώς, ὅταν ἡ βόρειος, Θουκ. 6. 104· ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ', ῥίπτω τι εἰς τοὺς ἀνέμους, Λατ. ventis tradere, Εὐρ. Τρῳ. 419, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1334· κατ' ἄνεμον στῆναι, ἵσταμαι οὕτως ὥστε νὰ προσβάλλωμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 5, 13, πρβλ. Πλούτ. 2. 972A:—Παροιμ. ἄνεμος .. ἄνθρωπος, ἀσταθὴς ὡς ὁ ἄνεμος, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 78· τοιουτοσί τίς εἰμι ... φέρειν τιν' ἄρας (οὕτως ἀναγνωστέον) ἄνεμος, νὰ σηκώσω τινὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ τὸν φέρω εἶμαι σωστὸς ἄνεμος, Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνοις» 1. 5· ἀνέμους θηρᾶν ἐν δικτύοις, «πιάνω τὸν ἄνεμο μὲ τὸ δίχτυ», καί, ἀνέμῳ διαλέγεσθαι, Παροιμιογρ.—Ὁ Ὅμηρ. καὶ ὁ Ἡσ. ἀναφέρουσι μόνον τέσσαρας ἀνέμους, Βορέαν, Εὖρον, Νότον (ὁ Ἡσ. Ἀργέστην) καὶ Ζέφυρον· πρβλ. Γλάδστωνος Ὁμηρικὰς Μελέτας 3. 272 κἑξ. Ὁ Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2. 6, ὀνομάζει δώδεκα, οἵτινες ἐχρησίμευον πρὸς ὁρισμὸν τῶν διαφόρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος, πρβλ. Göttl. Ἡσ. Θ. 379. **II**. ἄνεμος ἐν τῷ σώματι, φῦσα, Ἱππ. 665. 24. [Ἐκ τῆς √ΑΝ πρβλ. Σανσκρ. an, an-imi (spiro), an-as (spiritus) an-ilas (ventus)· Λατ. an-imus, an-ima (πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 4. 12, 2, Κικ. Tusc. 1. 9· Γοτθ. ahma (πνεῦμα) us-an-an (ἐκπνεῖν)· Παλαιο-Σκανδιν. an-di ōnd (anima).—Ἡ ῥίζα τοῦ Λατ. ventus, κτλ. φαίνεται ὅτι εἶναι διάφορος, ἴδε ἐν λ. **ἄημι**].

ἀνεμο-σκεπής, ές, ὁ σκεπάζων τινὰ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ὁ προφυλάττων, χλαῖναι Ἰλ. Π. 224.

ἀνεμό-στροφος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ μετὰ τοῦ ἀνέμου περιστρεφόμενος, θύελλα Ἀνακρεόντ. 41 (ὡς ὁ Faber ἀντὶ ἀνεμοτρόπῳ)· ἀνεμοτρόφῳ Σαλμάσ.

ἀνεμό-συρις, ιδος, ἡ, (σύρω) δίνη, θύελλα, τυφών, καὶ εἶδος ῥιπιστῆρος, λέξις ἐπιχωριάζουσα παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν, «διὰ τὸ ἐοικέναι κυκλανέμοις γυναικείοις, ἅπερ ἀνεμόσυριν καλοῦσιν οἱ ἐπιχωριάζοντες» Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ., ἴδε Sturz Διάλ. Μακεδ. σ. 146.

ἀνεμο-σφάρᾰγος, ον, ὁ ἀντηχῶν εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων Πινδ. Π. 9. 6. [σφᾰ].

ἀνεμο-τρεφής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος, αὔξησιν λαμβάνων, κῦμα .. ἀνεμοτρεφὲς Ἰλ. Ο. 625· ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, «ἤτοι κοῦφον, καὶ εὐκίνητον» (Σχόλ.), κατὰ δὲ Εὐστάθ. «τὸ ὑπ' ἀνέμων στερεωθὲν ὅτ' ἦν δένδρον ... Σιμωνίδης δὲ 'ἀνεμοτρεφέας πύλας' τὰς εὐτόνους λέγει» (623, 50. 843, 1. 1034, 1), Ἰλ. Λ. 256 (ἄλλ. γραφ. **ἀνεμοτρεπὲς** ἢ **-στρεφὲς** = στρεφόμενον ἢ σειόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἴδε Spitzn.): πρβλ. Φιλόστρ. 814.—Ὁ τύπος **-τραφὴς** εὕρηται παρ' Εὐστ. 1095.12.

ἀνεμούριον, τό, (οὖρος) τὸ ἱστίον ἀνεμομύλου, Ἥρων. Πνευμ. σ. 230.

ἀνεμο-φθόρητος, ον = **ἀνεμόφθορος**, Κ. Μανασ. Χρον. IX. σ. 46.

ἀνεμοφθορία, ἡ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προξενουμένη φθορά, ὄλεθρος, κατάρα, Ἑβδ. (Δευτερ. κη', 22).

ἀνεμό-φθορος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φθαρείς, ὅτι ἀνεμόφθορα ἔσπειραν Ἑβδ. (Ὠσηὲ 8. 7), Φίλων 2. 431.

ἀνεμό-φοιτος, ον, ἴδε **ἠνεμόφοιτος**.

ἀνεμο-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων φορηθείς, παρασυρθεὶς ἢ διασκορπισθείς, Κικ. π. Ἀττ. 13. 37, Λουκ. Λεξ. 7.

ἀνεμό-χορτον, τό, βοτάνη, ἄλλως **παρθένιον**.

ἀνεμόω: μέλλ. **-ώσω**, ἐκθέτω εἰς τὸν ἄνεμον, Βυζ.:—Παθ., κινοῦμαι ἢ σαλεύομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Πλάτ. Τίμ. 83D: ἠνεμωμένος τὴν τρίχα, ἔχων τὴν κόμην κυματίζουσαν εἰς τὸν ἄνεμον, Καλλίστρ. 14· ἠνεμωμένη πτεροῖς Λυκόφρ. 1119: περὶ τῆς θαλάσσης, ἐγείρομαι, διεγείρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ἀνθ. Π. 13. 12. **II**. παθ., «φουσκώνω», φυσιοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἢν ἀνεμηθῶσιν αἱ ὑστέραι Ἱππ. 670. 37:—μεταφ., ἠνεμῶσθαι περί τι, ὁρμῶ πρός τι μετὰ ζήλου, Αἰλ. π. Ζ. 11. 7.

ἀν-εμπίστευτος, ον, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ, Ῥήτορ. 1. 575, ἔκδ. Walz.

ἀν-έμπληκτος, ον, ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, ἀτρόμητος.—Ἐπίρρ. **-τως** ἐν Πλουτ. Γάλβ. 23· ἀλλ' ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἀνεκπλήκτως**.

ἀνέμπλοκος, ον, μὴ ἐμπεπλεγμένος, μεταγεν.

ἀνέμπλοος, ον, (ἐμπλέω) θηλ., ἡ μὴ πλέουσα, ναῦς Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ς', 90.

ἀν-εμπόδιστος, ον, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος, ὁ ἄνευ ἐμποδίου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 13, 2, Πολιτικ. 4. 11, 3:—Ἐπίρρ. **-τως** Διόδ. 1. 36. **II**. ἐνεργ., ὁ μηδὲν ἐμπόδιον ἢ κώλυμα παρέχων, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 2, 12.

ἀν-εμπόλητος, ον, ὁ μὴ ἐμποληθείς, ὁ μὴ πωληθείς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1036.

ἀν-εμπόρευτος, ον, ὁ μὴ ἐμπορικός, ἐλευθεροπρεπής, «ἐξοστρακιστέα γὰρ αὕτη ἡ παροιμιακὴ ἀνάγκη, 'δός τι καὶ λάβε τι', πολιτείας ὑγιαινούσης τὸ ἀνεμπόρευτον κοινωνικὸν ἀναιροῦσα», Εὐστ. Πονημ. 315.11.

ἀν-έμπτωτος, ον, ὁ μὴ περιπίπτων εἴς τι, ἀλυπία ἕξις, καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί ἐσμεν εἰς λύπας Πλάτ. Ὅροι 412C, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 117.—Ἐπίρρ. **τως** Θ. Στουδ. σ. 1460, ἔκδ. Μί.

ἀνεμφάνιστος, ον, ὁ μὴ ἐμφανιζόμενος, Ἰουστινιαν. Νεαρὰ ΡΞΒ', 1.

ἀν-έμφατος, ον, ὁ ἄνευ ἐκφράσεως, ὁ μὴ ἐμφαίνων, μὴ ἐκφράζων τι, μ. γεν. προσώπου κατάστασις .. ἀνέμφατος οὐχ ὕβρεως κτλ. Πλούτ. 2. 45C.—Ἐπίρρ. **-τως** Ῥήτορες 3. 369, ἔκδ. Walz.

ἀνεμώδης, ες, ὡς καὶ νῦν, Σκῦρος Σοφ. Ἀποσπ. 496· χώρα Ἱππ. π. Ἀέρ. 295, ἀνεμῶδες ἀκρωτήριον Πλούτ. 967B, πρβλ. Νικ. Θ. 96· ἔτος ἀν. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 8· κύματα ἀνεμώδη, προμηνύοντα ἄνεμον, ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 11· σημεῖον ἀν. Θεοφρ. π. Σημ. 1. 18.—ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξει **κραπαταλίας** ἔχει «ἀνεμώδης, καὶ ἀσθενὴς .. ληρώδης».

ἀνεμώκης, ες, (ὠκύς) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, νεφέλα Εὐρ. Φοίν. 163· δῖναι Ἀριστοφ. Ὄρν. 697· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ποδώκης**.

ἀνεμώλιος, ον, ἀνεμιαῖος, πλήρης ἀνέμου, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον μεταφ., ἀνεμώλια βάζειν, λέγειν λόγους τοῦ ἀνέμου, «λόγια τοῦ ἀέρος», «κενὰ φθέγγεσθαι» (Εὐστ.), Ἰλ. Δ. 355, Ὀδ. Λ. 464· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, ὅμοιοι ἀνέμοις, ἄστατοι, ἀνίκανοι, Ἰλ. Υ. 123· τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον ..; διατὶ κρατεῖς τὸ τόξον σου ματαίως; Φ. 474· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ (ἐνν. τὰ τόξα) Ε. 216· ἔπεσεν .. ἀνεμώλιον αὔτως Θεόκρ. 25. 239· εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν, ἀνεμώλιος, ὁ ἀνόητος, ὁ κοῦφος τὸν νοῦν! Ἀνθ. Π. 11. 61· ἀν. ἀσπίδα θεῖναι, καθιστῶ αὐτὴν ἀνίσχυρον, ὅ ἐ. ἀβλαβῆ, Ὀρφ. Λιθ. 506.—Ἐπ. λέξις καὶ ἐν χρήσει ὡς τοιαύτη παρὰ Λουκ. Ἀστρολ. 2. (Ἐκ τοῦ **ἄνεμος**: πρὸς τὸν σχηματισμὸν πρβλ. **μεταμώνιος**).

ἀνεμώνη, ἡ, τὸ γνωστὸν ἄνθος, ἀνεμωνῶν κάλυξι τ' ἠρι-

ναῖς Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 3· ὑπὸ μυρρίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 25, κτλ., πρβλ. Βίωνα 1. 66:—μεταφ., ἀνεμῶναι λόγων, τὰ εὐκόλως μαραινόμενα καὶ παρερχόμενα ἄνθη τῶν λόγων, οἱ κενοὶ λόγοι, Λουκ. Λεξιφ. 23:— καθ' Ἡσύχ. «ἀνεμώνη· μάζης εἶδος· καὶ φίλημα· καὶ ἡ μήκων· καὶ τὸ ἄνθος· καὶ πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον, καὶ μάταιον καὶ ἀνεμῶδες». —Ἐν Νικάνδρ. Ἀποσπ. 2. 64 (παρ' Ἀθην. 624C,) ὡσαύτως καὶ **ἀνεμωνίς, ἴδος**, ἡ.

ἀνεμώτας, ὁ, «παρὰ Ταραντίνοις ὁ ὄνος ὁ ἀνέμοις θυόμενος» Ἐτυμ. Μεγ. σ. 103. 33. —εὕρηται γεγραμμ. καὶ **ἀνεμύτας** καὶ **ἀνεμοίτας**· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, ἡ καταπαύουσα τοὺς ἀνέμους, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν Μοθώνῃ δὲ ναός ἐστιν Ἀθηνᾶς Ἀνεμώτιδος Παυσ. 4. 35, 8.

ἀν-ενδεής, ές, ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ μὴ ἔχων χρείαν, Πλούτ. 2.1068C, Ἀνθ. Π. 10. 115.—ὁ Ἀμμών. ἐν λέξει **πλούσιος** λέγει: «εὔπορος δὲ ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνενδεής».—Ἐπίρρ. **-εῶς** ἄνευ ἐλλείψεως, ἀγὼν ἀνενδεῶς κεκραμένος καὶ ῥώμῃ σωμάτων καὶ καλλιφωνίᾳ Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 1. 5· ἀνενδ. τελέσας Συλλ. Ἐπιγρ. 3989, 4085.

ἀν-ένδεκτος, ον, ἀπαράδεκτος, ἀδύνατος, ἀνένδεκτόν ἐστι μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 1, Ἀρτεμίδ. 2.70.— Ἐπίρρ. **-κτως** Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 61, ἔκδ. Μί.

ἀν-ενδοίαστος, ον, ὁ μὴ ἐνδοιαζόμενος, ἀναμφίβολος, Λουκ. Ἑρμότ. 67, Πολυβ. Ε.151.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἡλιόδ. 7. 296, Πολυβ. Ε'. 152.

ἀν-ένδοτος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, αὐστηρός, τραχύς, τόνος κλίνης Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med. 235, Φίλων 2. 269:—μεταφ., προθυμία Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 469.19.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ.

ἀν-ένδυτος, ον, (ἐνδύω) ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, «ἀνίματος», Ἡσύχ. ἐν λ. **ἄφαροι**.

ἀνένεικα, Ἰων. ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ **ἀναφέρω**.

ἀνενεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναφέρω**, δεῖ ἀναφέρειν, πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, Πλωτῖν. 432Α.

ἀν-ενεργής, ές, ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδρανής, μὴ ὢν ἀποτελεσματικός, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9.17, 1.

ἀνενεργησία, ἡ, κατάστασις τοῦ ἀνενεργοῦς, τὸ μὴ ἀποτελεσματικόν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.11.161.

ἀν-ενέργητος, ον, (ἐνεργέω) ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἄνευ ἐνεργείας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.7. 30.

ἀνενήνοθε, ἴδε ἐν λ. **ἐνήνοθε**.

ἀν-ενθουσίαστος, ον, ὁ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, Πλούτ. 2.751Β, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι 346Β.

ἀν-ενθρονίαστος, κόγχη ἐκκλησίας Θ. Στουδ. σ.1665, ἔκδ. Μί.— Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις τὴν κόγχην, «ἥτις οὐ καθιέρωται», ὡς κατωτέρω αὐτόθι λέγεται· **ἀνενθρόνιστος** ἐκκλησία Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 582.

ἀν-εννόητος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὴν ἔννοιάν τινος, ὁ μὴ ἐννοῶν τι, τινὸς Πολύβ. 2. 35, 6., 11. 8, 3, Διόδ. 1. 8, κτλ.

ἀνενοχλησία, ἡ, οὐσ. τοῦ ἑπομένου, Ἀνδρον. πρεσβ. χρυσόβ. ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρολογίᾳ τ.161, σ.1049 καὶ 1069.

ἀν-ενόχλητος, ον, ὡς καὶ νῦν, Ἡρωδιαν. 5. 7, Ἡλιόδ. 5. 19· ἐπὶ τάφου, ἀδιατάρακτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2845. 9. — Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 630.

ἀν-ένοχος, ον, ὁ μὴ ἐνεχόμενος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, Θεόδ. Στουδ. σ. 215D, 271Α.

ἀν-έντατος, ον, (ἐντείνω) ὁ μὴ ἐντεταμένος, Θεοπόμπ. Κωμ. Ἄδηλ. 9, Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med.107.

ἀν-ενταφιάστως, ἐπίρρ., ἄνευ ἐνταφιασμοῦ, Εὐστ. 1278. 60.

ἀνεντερίζω, ἐξάγω τὰ ἔντερα, διασχίζω, ξίφει ἀνεντέρισεν Ἰω. Μαλάλ. σ.115.15.

ἀν-έντευκτος, ον, ἀπρόσιτος, ᾧ οὐδεὶς δύναται ἐντυγχάνειν, Πλούτ. 2. 10Δ, κτλ. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδέκαστος, ὡς ἄδωρον ἅμα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀνέντευκτον οὖσαν ὁ αὐτ. 355Α; κτλ.

ἀν-έντρεπτος, ον, ἀνενδοίαστος, ἐξ οὗ ἐπίρρ. **ἀνεντρέπτως**, ἀνενδοιάστως, ἀναμφιβόλως, Κραμήρου Ἀν. Ὀξων. 2. 341,17.

ἀν-εντρεχής, ές, ὁ μὴ ἔμπειρος, ἀνεπιτήδειος, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 228. 53.

ἀν-έντροπος, ον, ὁ μὴ ἐντρεπόμενος ἢ σεβόμενός τι, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀπαντινά**.

ἀν-εξάγγελτος, ον, ἀνεξομολόγητος, ἐάν τις ἔχῃ ἀνεξάγγελτόν τι Θεόδ. Στουδ.

ἀνεξαγορευσία, ἡ, τὸ μὴ ἐξαγορεύεσθαι εἰς τὸν πνευματικόν, Θ. Στουδ. σ. 657, ἔκδ. Μί.

ἀν-εξαγόρευτος, ον, ἄφατος, ἀνέκφραστος, μεταγ. Ἐκκλ.

ἀν-εξάκουστος, ον, ὁ μὴ ἀκουσθείς ποτε, «ἀνεξάκουστον πρᾶγμα» Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 317.

ἀν-εξάλειπτος, ον, ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, Ἰσοκρ. 96C, Πλούτ. —Ἐπίρρ. **-τως** Ἡσύχ.

ἀν-εξάλλακτος, ον, ἀμετάβλητος, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 175.

ἀνεξ]αλλοτρίωτος, ον, ὁ μὴ ἐξαλλοτριούμενος, Ἐπιγρ. Λυδ. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 58.

ἀν-εξάντλητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξαντλήσῃ, «ἀτελείωτος», Ἰω. Χρυσ.—Ἐπίρρ. **-τως** Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ.1, σ. 20C.

ἀνεξᾰπᾰτησία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ἑπομένου, τὸ μὴ ἐξαπατᾶσθαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 2.

ἀν-εξᾰπάτητος, ον, ὁ μὴ ἐξαπατώμενος εἴς τι, ἀνεξαπάτητοι πρὸς τὴν τῶν σκευῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν Ἀριστ. Πολιτ. 8.3,12· ὑπό τινος, ἀνεξαπάτητον εἶναι ὑπὸ λόγου, μὴ ἀπατᾶσθαι ὑπὸ λόγου, ὁ αὐτ. Τοπ. 5. 4, 2.—Ἐπίρρ. **-τως** Πολυβ. 8.11.

ἀν-εξᾰρίθμητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξαριθμήσῃ, Πολυβ. Γ', 88, Δ', 162.

ἀν-εξάρνητος, ον, ὁ μὴ ἐξαρνούμενός τι, μ. γεν. ἀνεξαρνήτους ἡμᾶς γίνεσθαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἰουστῖν. Μάρτ. πρὸς Τρύφ. σ.195.

ἀν-εξέγερτος, ον, ὁ μὴ ἐξεγειρόμενος, Πόλ. Τρῳάδος ς. 460, ἔκδ. Μαυρ.

ἀν-εξέλεγκτος, ον, ὅμοιον τῷ **ἀνέλεγκτος**, ὁ μὴ ἐξελεγχθείς, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξελέγξῃ ἢ ν' ἀναιρέσῃ· ἐπὶ παρελθόντων συμβεβηκότων, ὄντα ἀνεξέλεγκτα Θουκ. 1. 21· τὸν λόγον ἀν. ποιεῖν Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17.18· ἀν. μᾶλλον ἢ πιθανήν, δυσαπόδεικτον μᾶλλον ἢ πιθανήν, Διόδ. 1. 40, κτλ.· ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν ἴσην ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἔχει· «οὐκ ἐξετάζεται πότεροί εἰσιν ἀνδρειότεροι οἱ φεύγοντες ἢ οἱ διώκοντες» (Σχόλ.) Θουκ. 4. 126:—Ἐπίρρ. **τως** Ξεν. Οἰκ. 10. 8. 2) ἐπὶ προσώπων, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταδικάσῃ, ἀνεξέλεγκτον αὐτὸν εἶναι δεῖ τὸν ἄλλον κατηγορήσοντα Ἀντιφῶν 116.10· ἄμεμπτος, ἄψογος, Ξεν. Κυν.13, 7, Δημ.782. 3, Πλούτ., κτλ.

ἀν-εξέλευστος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀνεξίτητος**.

ἀνεξελίκτως, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀνεξελέγκτως**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7.191.

ἀν-εξέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐξειργασμένος, μὴ τετελειωμένος, Λουκ. Δραπέτ. 21, πιθ. γραφ. ἐν Ἰσοκρ. 289Β, ἀντὶ **ἀδιέργαστον**.

ἀν-εξερεύνητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξερευνήσῃ, Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 437, Δίων Κ. 69.14.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 31.

ἀνεξεταστ-έλεγχος, ον, τὸ ἐλέγχειν, ψέγειν ἄνευ προηγουμένης ἐξετάσεως, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 21. 24.

ἀν-εξέταστος, ον, ὁ μὴ ἐξετασθείς, Δημ. 50. 16., 584. 10, Αἰσχίν. 57. 3. II. ἄνευ ἐρεύνης ἢ ἐξετάσεως, ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ Πλάτ. Ἀπολ. 38Α.—Ἐπίρρ. **-τως** Φίλων 1. 550.

ἀν-εξεύρετος, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τις, τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς Θουκ. 3. 87, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 8.

ἀν-εξήγητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξηγήσῃ ἢ νὰ ἐκθέσῃ, «ἀνεξήγητα μυστήρια» Ἡσύχ. ἐν λέξει **σεμνά**. 2) ὁ μὴ ἐξηγηθείς, μὴ ἑρμηνευθείς, ἀνεξήγητον εἴασαν τὴν ῥῆσιν Γαλην.

ἀνεξῐκᾰκέω, εἶμαι ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, ὅταν ἀνεξικακῇ Ἰω. Χρυσ.,— τινί, ἐπί τινι, τοῖς πταίουσιν ἀνεξικακεῖ Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ὠσηὲ Ζ', σ. 105.— ἀνεξικακοῦντος ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πταίσμασι τοῦ Θεοῦ ὁ αὐτ. εἰς Ἰεσ. κ. Θ', σ.163.

ἀνεξῐκᾰκία, ἡ, μακροθυμία, Πλούτ. 2. 90Ε. κτλ.· ἀν. πόνων, ὑπομονή, καρτερία ἐν τοῖς κόποις, Ἡρόδ. 3. 8:—πρβλ. Λεξ. ἀθησαυρ. λέξ. Κουμανούδη.

ἀνεξί-κᾰκος, ον, (ἀνέχομαι) ὁ ἀνεχόμενος, ὑπομένων τὰ κακά, ὅτι ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ Λουκ. Δίκη Φωνηεντ. 9, Θεμίστ. 271Β: ὁ ὑπομένων, μακρόθυμος, Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Β', β', 24.—Ἐπίρρ. **-κως** Λουκ. Ὄνος 2.

ἀν-εξίκμαστος, ον, ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν ἑαυτοῦ ἰκμάδα, ὁ μὴ ἀποξηρανθείς, Ἀριστ. Προβλ. 21. 12, 4.

ἀνεξῐ-κώμη, ἡ, «ἧς οὐκ [ἂν] ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη παρὰ Κρατίνῳ» (Ἄδηλ. 54) Ἡσύχ., ἀλλ' ἔπρεπε μᾶλλον νὰ εἶναι «ἡ ὅλην κώμην ἀνέχουσα», πρβλ. **γεγωνοκώμη** καὶ Meineke ἐν τόπῳ.

ἀν-εξίλαστος [ῑ], **ον**, ἀνεξιλέωτος, Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἀνίδρυτος**.

ἀν-εξίτηλος [ῐ], **ον**, ἀνεξάλειπτος, βαφὴ Πολυδ. Α', 44.

ἀν-εξίτητος [ῐ], **ον**, ὁ ἄνευ ἐξόδου, «ἀνεξίτητον· ἀνεξέλευστον· ἀσάλευτον· ἀδιάβατον· μὴ ἔχον ἔξοδον» Ἡσύχ.

ἀν-εξιχνίαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξιχνιάσῃ, ἀνεξερεύνητος, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 33, π. Ἐφ. γ', 8.

ἀν-εξοδίαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀπαλλοτριώσῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2050· πρβλ. τὸ τῆς σημερινῆς «ἀξόδιαστος».

ἀν-έξοδος, ον, ὁ ἄνευ ἐξόδου, ἐξ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἀδιάβατος, Λατ. irremeabilis, Ἀχέρων Θεόκρ. 12. 19· δυσχωρίαις Διον. Ἀρ. Ρ. 3. 59· λαβύρινθος Ἀνθ. Π. 12. 93. 2) ἡμέρα ἀν., ἀκατάλληλος πρὸς ἐκστρατείαν ἢ ἐκδρομήν, Πλούτ. 2.

269Ε. II. ἐπὶ προσώπων ἢ καταστάσεως, κτλ., ὁ μὴ ἐξερχόμενος εἰς τὸ δημόσιον, ἀκοινώνητος, αὐτόθι 242Ε, 426Β, κτλ., βίος 1098D, διάνοια 610A· λόγοι ἀνέξοδοι, ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος, 1034Β.

ἀν-έξοιστος, ον, = **ἀνέκφορος,** ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐξενέγκῃ, νὰ φανερώσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνό γε δοκῶ μήτ' ἄρρητον εἶναι μήτ' ἀνέξοιστον πρὸς ἑτέρους Πλούτ. 2. 728D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 82.

ἀν-εξομολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, Ψευδ.-Χρυσ. Ὁμ. 88, τόμ. 7, σ. 512.

ἀν-εξούσιος, ον, ὁ ἄνευ ἐξουσίας ἢ δυνάμεως, Γλωσσ.

ἄνεο (=ἄνευ), ἐπιγρ. Λυκ. ἀνδρὸς ἐν Ἀττικῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 111, 73: πρβλ. **ἐόνια** (εὔνοια) ἐν Κουμαν. Συναγ. Ἀθ. Λέξ. σ. 118.

ἄνεοι ἢ **ἀνεοὶ** ἴδε ἐν λ. **ἄνεῳ).**

ἀν-εόρταστος, ον, (ἑορτάζω) ὁ ἄνευ ἑορτῶν ἢ ἑορταστικῶν ἀπολαύσεων, βίος ἀνεόρταστος Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 154. 38, Πλούτ. 2. 1102Β.

ἀν-έορτος, ον, ὁ ἄνευ ἑορτῆς, Ἀλκίφρων 3. 49· ἑορταὶ ἀνέορτοι, ἑορταὶ μὴ τηρούμεναι, Διον. Ἁλ. 8. 25: μετὰ γεν., ἀνέορτος ἱρῶν, ἀμέτοχος ἑορταστικῶν τελετῶν, Εὐρ. Ἠλ. 310.

ἀνεοστᾰσίη, ἡ, = **ἐνεοστασίη,** «θάμβος», Ἡσύχ., ἴδε Ρουγκ. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 212.

ἀν-επάγγελτος, ον, ὁ μὴ κηρυχθείς, πόλεμος ἀνεπάγγελτος, ἀρξάμενος ἄνευ τῆς συνήθους προκηρύξεως, Πολύβ. 4. 16, 4· πρβλ. **ἀκήρυκτος.** 2) ἄκλητος, ἄνευ προσκλήσεως, ἀν. φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 4: — «ἀνεπάγγελτοι· οἷς οὐ παρηγγέλθη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν· ἄκλητοι» Ἡσύχ.

ἀν-επαίσθητος, ον, ἀπαρατήρητος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ, ὡς καὶ νῦν, Τίμ. Λοκρ. 100Β, Πλούτ. 2. 1062Β, Λουκ. Κρον. 33. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ παρατηρῶν τι, τινὸς Λογγῖν. 4. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 13.—Ἐπίρρ. **-τως** Βυζ.

ἀν-επάϊστος, ον, ὁ μὴ ἀκουστός, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους ἀνεπάϊστον τοῖσι παριοῦσιν ἐτίθει, ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ μὴ ἀκούηται, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376Α.

ἀν-επαισχυντος, ον, ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν ἐφ' ᾗ νὰ αἰσχύνηται, Ἐπιστ. π. Τιμ. Β', β', 15. II. ἀναίσχυντος,— ἐπίρρ. **-τως,** ἀναισχύντως, Ἐκκλ.

ἀν-επαιτίᾱτος, ον, ἀπηλλαγμένος πάσης κατηγορίας, ἀθῷος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 4. 8, 38.

ἀν-έπακτος, ον, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Φίλων 1. 139. 18. II. ἄνευ ἐπακτῶν ἡμερῶν, ὡς, ἐνιαυτός, μήν, Μάξ. Ὁμολ. κανόνιον πρὸς εὕρεσιν τοῦ Πάσχα 1244Β.

ἀν-επάλλακτος, ον, ὁ μὴ ἐπαλλάσσων ὁ ἔχων τι οὐχὶ ἐν συνεχεῖ σειρᾷ, ἀλλ' ἐναλλάξ, ἀνεπάλλακτα ζῷα, ἐν οἷς οἱ ἄνω καὶ κάτω ὀδόντες δὲν συγκλείονται εἰς τὰ κενὰ ἀλλήλων διαστήματα, ἀλλὰ στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀλλήλων, ὡς π. χ. οἱ ὀδόντες τῶν βοῶν καὶ τῶν ἵππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τῶν **καρχαροδόντων** ζῴων, ὡς π. χ. τῶν λεόντων, τῶν κυνῶν καὶ ἄλλων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 51.

ἀνέπαλτο, ἀνεπάλμενος, ἴδε ἐν λ. **ἀναπάλλω.**

ἀν-επαμύνευτος, ον, ὁ ἄνευ ἀμύνης, πρὸς τοὺς πολεμοῦντας Θ. Στουδ. σ. 916, ἔκδ. Μί.

ἀν-επανάκλητος, ον, ἀμετάκλητος, Πλανούδ. Μετάφρ. Ὀβιδ. 6. 264.

ἀν-επανόρθωτος, ον, ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ἀδιόρθωτος, Πλούτ. 2. 49Β· ὁ μὴ διορθωθείς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 11. II. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διόρθωσίν τινα, τέλειος, Φίλων 2. 614.

ἀν-επαύξητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 180.

ἀνεπαφής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἀθανάσ. τόμ. Β, σ. 274.

ἀν-έπαφος, ον, (ἐπαφή) = ἄθικτος, ἀβλαβής, ὡς καὶ νῦν, ἀν. παρέχειν τι, rem integram praestare, Δημ. 931. 5, πρβλ. 926. 20· ἀνέπ. σώματα, ἐπὶ δούλων (πρβλ. **ἀνέφαπτος**), Μενάνδ. ἐν «Περινθίᾳ» 8 («ἀνέπαφον: ἀνεύθυνον, καθαρόν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον» Σουΐδ.)· ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀν. Ἐπιγρ. Δελφ. 39. 26: — μετ. γεν., πάσης ὕβρεως ἀνέπαφον Μ. Ἀντων. 3. 4.—Ἐπίρρ. **-φως,** ἀψαύστως, Σουΐδ.

ἀν-επαφρόδῑτος, ον, = **ἀναφρόδιτος,** Ξεν. Συμπ. 8, 15, Ἀλκίφρ. 3. 60.

ἀν-επαχθής, ές, ὁ μὴ ἐπαχθής, ὁ μὴ ὀχληρός, Πλουτ. Κάτων νεώτ. 8, Πομπ. 1· σκώμματα Λουκ. Ἐπ. Κρον. 34:— οὕτως ἐπίρρ. ἀνεπαχθῶς συνομιλεῖν Θουκ. 2. 37· λέγειν Λουκ. Σολοικ. 5. 2) μὴ φέρειν βαρέως, ἀλύπως, ἀνεπαχθῶς φέρειν, Λατ. haut gravate ferre, Πλούτ. 2. 102Ε, κτλ.

ἀν-επέγκλητος, ον, ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, καὶ ἐπίρρ. **-τως** Νικήτ. Χρον. 30Β, κτλ.

ἀν-επέκτᾰτος, ον, ὁ μὴ ἐπεκταθείς, ὁ μὴ μηκυνθείς, Χοιροβ. 12· ἐπὶ τῶν κλίσεων, ἰσοσύλλαβος, «ὀνομάτων ἀνεπεκτάτων κοινῶν κατ' εὐθεῖαν καὶ γενικὴν» Α. Β. 818. 19.

ἀν-επέλευστος, ον, ἀνεπίστροφος, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀν-επεξέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπεξειργασμένος, ἀτελής, Εὐστ. 499. 2.

ἀν-επέρειστος, ον, ὁ μὴ ἐπερειδόμενος, ὁ μὴ ἔχων ἔρεισμα, Ἰάμβλ. ἐν Ἀνεκδ. Βιλλοαζ. 2. 198.

ἀν-επερυθρίαστος, ον, ὁ μὴ ἐπερυθριῶν, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. ε', σ. 428.

ἀνεπερωτάω, ἐπερωτῶ πάλιν, Γλωσσ.

ἀνεπερώτησις, ἡ, ἡ ἐκ νέου ἐπερώτησις, Γλωσσ.

ἀν-επερώτητος, ον, περὶ οὗ οὐκ ἐγένετο ἐπερώτησις ἢ συμφωνία, «τόκος ἀνεπερώτητος εἰς δάνειον οὐ τρέχει» Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 382.

ἀν-επηρέαστος, ον, ὁ ἄνευ ἐπηρείας, ὕβρεως, Μέμν. 11, Ἀρχιγ. παρὰ Matth. 153.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 16. 2, ἐν τέλ.

ἀν-επής, ές, «ἄφωνος» Ἡσύχ.

ἀν-επιβάρητος, ον, θηλ. ἡ μὴ ἐπιβαρυνομένη, πόλις Συλλ. Ἐπιγρ. 3612.—Πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 2. 482, 64.

ἀνεπιβασία, ἡ, τὸ ἀνεπίβατον, τὸ ἀπρόσιτον, Ἡρακλ. Ἐπιστ. ἐν σημ. Βοασσ. εἰς Εὐνάπ. σ. 430.

ἀν-επίβᾰτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, ἄβατος, ἀδιάβατος, Στράβ. 545: ἀπροσπέλαστος, Πλούτ. 2. 228Β.

ἀν-επίβλητος, ον, ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, ἀμελής, ἀδιάφορος, πιθ. γραφ. ἐν Φιλοδήμ. π. Μουσ. 15. 5.—Ἐπίρρ. **-τως,** τυχαίως, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

ἀν-επιβούλευτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιβουλῆς, καὶ ἑπομένως, 1) ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιβουλεύων τινί, τὸ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους, ἡ ἔλλειψις δολοπλοκίας ἐναντίον ἀλλήλων, Θουκ. 3. 37. 2) παθ., ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλήν, ἀν. φθόνῳ Κωμ. Ἀνών. 52, πρβλ. Πολύβ. 7. 8, 4, Αἰλ. π. Ζ. 9. 59, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Φίλων, Εὐστ.

ἀν-επιβούλως, ἄνευ ἐπιβουλῆς, Εὐστ. 905. 57.

ἀν-επιγνώμων, ον, ονος, ἀγνοῶν τι, μὴ αἰσθανόμενός τι, τινος Πορφ. Ἀποχ. 1. 45.— ὡσαύτως παρὰ Βυζ. **ἀνεπιγνωμοσύνη,** ἡ, ἄγνοια, ἔλλειψις ἐπιγνώσεως.

ἀν-επίγνωστος, ον, ὁ μὴ σαφῶς γινωσκόμενος, μέχρι πότε τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης δεσπόσομεν ἡγεμονίας; Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 968.—Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 18. 1, 16.

ἀνεπιγραφία, ἡ, ἡ ἔλλειψις ἐπιγραφῆς, τῇ ἀΰλῳ ἀνεπιγραφίᾳ Θεόδ. Στουδ. σ. 75C.

ἀν-επίγραφος, ον, ὁ ἄνευ ὀνόματος ἢ ἐπιγραφῆς, χιτωνίσκιον ἀν., καθότι τὰ ὀνόματα τῶν ἀφιερούντων ἐνδύματα ἦσαν κεντημένα ἐπ' αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 31, πρβλ. 1570b. 49, 2860. 11· Αἰολ. **ἀνεπίγροφος,** αὐτόθι 5774. 84· — οὕτω παρὰ Πολυβ. 8. 33, 6, Διόδ. 1. 64, κτλ.: μεταφ. ἄνευ σαφῶν γνωρισμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 15, Κατάπλ. 25.

ἀν-επιδάνειστος [ᾰ], **ον,** ὁ ἐφ' ᾧ οὐδὲν συνήφθη δάνειον, ὁ μὴ ἐνεχυρασθείς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Τραγ. 48.

ἀν-επιδεής, ές, = **ἀνενδεής,** Πλάτ. Νόμ. 947Α· ἀνεπ. τινος Λουκ. Θε. Διάλ. 26. 2 (ἄλλη γραφὴ **ἀτελεῖς**).

ἀνεπιδείκνυμι, ἐπιδεικνύω, ἐπιδεικτικῶς φανερώνω, Φώτ.

ἀν-επίδεικτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιδείξεως, Ἐρόφιλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 50.

ἀν-επίδεκτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενός τι, ἀνεπίδ. κακοῦ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 33,— «ὁ χρυσὸς τοῦ ἰοῦ ἀνεπίδεκτός ἐστι» Εὐστ. 548. 45· πρβλ. Διογ. Λ. 3. 77. 2) ἀπαράδεκτος, Γρηγ. Ναζ.: πρβλ. **ἀνεγχώρητος.**—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ.

ἀν-επίδετος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεθείς, Ἱππ. Ἀποσπ. 765. II. ὁ μὴ προσδεδεμένος, Διοσκ. 5. 100 (κοιν. γραφὴ **ἀνεπιδήκτοις**).

ἀν-επίδηλος, ον, ὁ μὴ ἐπίδηλος, ὁ μὴ φανερός, ἀπαρατήρητος, Πτολ. Μουσ. 1. 4.

ἀνεπιδίω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀναπιδύω,** Πλουτ. Ἀντών. 60.

ἀν-επίδῐκος, ον, ἡ ἄνευ ἀμφισβητήσεως (κληρονομία), ἡ ἄνευ ἐπιδικασίας, ἀνεπίδικα ἔχειν τὰ πατρῷα Ἰσαῖ. 44. 1· παραλαμβάνειν ἀνεπ. τὴν ἀγχιστείαν ὁ αὐτ. 72. 36· ἀνεπίδικον μὴ ἐξεῖναι ἔχειν μήτε κλῆρον μήτε ἐπίκληρον Δημ. 1135. 27· πρβλ. Πολυβ. Γ', 33.

ἀν-επιδόκητος, ον, ἀπροσδόκητος, Σιμων. 43.

ἀν-επίδοτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδιδούς, μὴ αὐξάνων, μὴ προοδεύων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 3.

ἀν-επίδῡτος, ον, ὁ μὴ δύων, ὁ ἄνευ δύσεως, Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 2, σ. 857Α.—Ἐπίρρ. **-τως** Θεόδ. Στουδ.

ἀνεπιείκεια, ἡ, ἔλλειψις ἐπιεικείας, Δημ. 845. 22.

ἀν-επιεικής, ές, ὁ μὴ ἐπιεικής, σκληρός, Θουκ. 3. 66.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυβ. Η', 13.

ἀν-επιζητησία, ἡ, (ζητέω) ἔλλειψις ἐπιζητήσεως, ἐρεύνης, Βυζ.

ἀν-επίθετος, ον, ὁ ἀνεπίδεκτος προσθήκης, ἀνεπ. πονηρία, ἡ ὑψίστη, ἡ ἄκρα, Δικαίαρχ. ἐν Μυλλὲρ Γεωγρ. 1. 101.

ἀν-επιθεώρητος, ον, ὁ μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθείς, Ὠριγέν.

ἀν-επιθόλωτος, ον, ὁ μὴ τεθολωμένος, καθαρός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 303.

ἀν-επιθύμητος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιθυμίας, ἀντίθετον τῷ **ἐπιθυμητικός,** Στοβ. Ἐκλογ. 2. 302, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 632.

ἀν-επικάλυπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος, Τζέτζ.:—Ἐπίρρ. **-τως** Διόδ. 2. 21.

ἀν-επίκαμπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικαμφθεὶς ἢ μὴ ἐπικαμπτόμενος· ἀναφέρεται ἐκ τῆς Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. —Ἐπίρρ. **ἀνεπικάμπτως** αὐτόθι 9. 7.

ἀν-επίκαυστος καὶ **ἀν-επίκαυτος, ον,** ὁ μὴ ἐπίκαυστος, Θησ. Στεφ.

ἀν-επικηρύκευτος, ον, = ἀκήρυκτος, Ἡσύχ., Προκόπ. π. Κτισμ. σ. 66Β.

ἀν-επικινδύνως, ἐπίρρ., μὴ ἐπικινδύνως, Προκόπ. π. Κτισμάτ. κεφ. 3.

ἀν-επικλήρωτος, ον, ὁ μὴ ἐπικεκληρωμένος, Ἐπιγρ. ἐν Βοιχχίου Ἀττ. Ναυτ. 263.

ἀν-επίκλητος, ον, ὁ μὴ ψεγόμενος, μὴ κατηγορούμενος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22:—Συγκρ. **-ότερος** ὁ αὐτ. Ἀγησ. 1, 5:—Ἐπίρρ. **ἀνεπικλήτως = ἀνεγκλήτως,** Θουκ. 1. 92, Δίων Κ. 39. 22.

ἀν-επίκλωστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κλώσῃ ἐκ νέου, ἀμετάβλητος, Νικήτ. Χρον. 64Α.

ἀν-επίκοινον, τό, τὸ μὴ ἐπίκοινον, δηλ. τὸ μὴ κοινὸν εἰς πολλούς, ἀνεπίκοινα καὶ κεχωρισμένα Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τόμ. 2, σ. 56.

ἀν-επικοινώνητος, ον, ὁ μὴ κοινωνικός, μὴ συναγελαζόμενος, Εὐστ. 73, 38.—Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. Θεσσ. σ. 608, ἔκδ. Μί.

ἀν-επικόρριστος, «ἀνύβριστος» Ἐτυμ. Μ. 103. 35.

ἀν-επικόσμητος, ον, ἀπερικόσμητος, Εὐμάθ. 2, σ. 48.

ἀν-επικούρητος, ον, ὁ ἄνευ ἐπικουρίας, ἄνευ συνδρομῆς, Φιλήμ. Ἄδηλ. 1. 2 (Στοβ. Ἀνθολ. 30. 4, 2).

ἀνεπικρισία, ἡ, τὸ μὴ ἐπικρίνειν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11. 182, σ. 723.

ἀν-επίκριτος, ον, ὁ μὴ κεκριμένος, περὶ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ κρίνῃ, ν' ἀποφασίσῃ, Ἀριστοκλ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 758D, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρων. Ὑποτ. 1. 98, κτλ.:—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. πρὸς Μ. 11. 230. **2)** ἄκριτος, ἄτοπος, Ἰουστῖν. Μ.

ἀν-επίκρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Μ. Ἀντων. 1. 14.

ἀν-επικώλυτος, ον, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιστος, Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ. 18. 6, 4.—Ἐπίρρ. **-τως,** ἀνεμποδίστως, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2114 bb· χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικωλύτως, ἀκωλύτως, ἐλευθέρως, Διόδ. 2. 21, πρβλ. Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 9. 7.

ἀν-επίλειπτος, ὁ μὴ ἐπιλείπων, Πλήθ. Γεμιστ. ἐν Μουστοξ. Συλλογ. 3, σ. 5.

ἀν-επίληπτος, ον, ἀδιάβλητος, τοῖς ἐχθροῖς Θουκ. 5. 17· ὁ μὴ ἐπιτιμηθείς, ἄμεμπτος, βίος Εὐρ. Ὀρ. 922, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15· **ἀνεπιληπτότερον,** ἧττον ἐκτεθειμένον εἰς μομφήν, ἀμεμπτότερον, Πλάτ. Φίλ. 43C· ἐξουσία ἀν., ἀπόλυτος, Διον. Ἀλ. 2. 14: τέχνη Φίλων 1. 15.—Ἐπίρρ. **-τως** Ξεν. Ἀν. 7, 6, 37.

ἀν-επίληστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ λησμονήσῃ, ἀλησμόνητος, Ἀρισταίν. 2. 13.—Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 174.

ἀν-επιλόγιστος, ον, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος:—Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. Ἀξ. 365D, 369Ε:—οὐσιαστ. **-ιστία,** ἡ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 225:—Ρῆμ. **-ιστέω** Φιλόδημ. π. Ὀργ. 1. 37.

ἀνεπίλυτος, ον, ἐπιδεδεμένος, ἀνεπίλυτον ἕλκος Γαλην.

ἀνεπιμελησία, ἡ, οὐσ. τοῦ ἑπομ., Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1836, ἔκδ. Μί.

ἀν-επιμέλητος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἀπεριποίητος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1175, Γεωπ. 12. 29, 1.

ἀν-επιμερίστως, ἐπίρρ., ἀμερίστως, ἀδιαιρέτως, Φώτ. ἐν τῇ Νέᾳ Συλλογ. Μαΐου 1. 338.

ἀν-επίμικτος, ον, ὁ μὴ ἐπιμιγνύμενος, ἄμικτος, ἀνεπίμικτος τῷ ἔξω Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 4: καθαρὸς ἀπό τινος, ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, ἀναφέρεται ὡς εἰλημμένον ἐκ τοῦ Διοσκ. **II.** ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἀναμιγνυόμενος, ἀκοινώνητος, βίος ἀνεπ. ὁμιλίαις Πλούτ. 2. 438C· δίαιτα ἀνεπ. ὁ αὐτ. Ῥωμ. 3· **τὸ ἀνεπίμικτον, = ἡ ἀνεπιμιξία,** Στράβ. 333: ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ συχναζομένη, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ξένοι, αὕτη... ἀνεπίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμεσιν Διόδ. 5. 21, πρβλ. Πλούτ. 2. 604Β· οὕτω, ψυχὴ ἀνεπίμικτος πάθεσιν αὐτόθι 989C· ποιεῖσθαί τι ἀνεπ. ἑαυτῷ, ἀποξενῶ τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, «ἵνα οὖν ἀνεπιβούλευτον ἔχωσι τὴν κτῆσιν, ἀνεπίμικτον ἑαυτοῖς ἐποίησαν τὸν ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πλοῦτον» Διόδ. 5. 17.—Ἐπίρρ. **ἀνεπιμίκτως** Πολυβ. Ε', 139.

ἀνεπιμιξία, ἡ, ἔλλειψις ἐπιμιξίας ἢ ἐμπορίου, Πολύβ. 16. 29, 12, Ἀππ. Μιθρ. 93.

ἀν-επίμονος, ον, ὁ μὴ ἐπίμονος, ἀσταθής, πρὸς τὴν ἄσκησιν ἀψίκορον καὶ πάντη ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω Πλούτ. 2. 7Β.

ἀν-επιμώμητος, ον, = ἀμώμητος, ἀνεπίληπτος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 42:—ὡσαύτως **ἀνεπίμωμος, ον,** Φώτ. III. 372Α.—Ἐπίρρ. **ἀνεπιμώμως** Φωτ. Ἀμφιλόχ. σ. 191, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

ἀν-επινοησία, ἡ, τὸ ἀκατανόητον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 57.

ἀν-επινόητος, ον, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἄγνωστος, καὶ κατὰ Συνέσ. «ὃν ἐπίνοια ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται», Διόδ. 2. 59, Σέξτ. Ἐμπ. π. Πυρρ. Ὑποτ. 2. 104. **2)** ἀνίκανος νὰ ἐπινοήσῃ ἢ ν' ἀντιληφθῇ, «τὰ κατὰ βίον ἀνεπινόητον» Γ. Παχυμ. Μ. Παλ. 5, σ. 236Β.

ἀν-επινυστάκτως, ἄνευ ἐπινυσταγμοῦ, Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 233, ἔκδ. Μί.

ἀν-επίξεστος, ον, ὁ μὴ ἐπιξεσθείς, ἀκόσμητος, ἀτελής, μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 746, Θεμίστ. 338Β. Ὁ Göttling παρατηρῶν ὅτι ἐν Ἡσ. εὐθὺς κατωτέρω ὑπάρχει ἡ φράσις χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων, ὑποπτεύει μήπως τὰ δύο ἐπίθετα μετετοπίσθησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐν στίχ. 746 ἀνάγκη ν' ἀναγνώσωμεν δόμον ἀνεπίρρεκτον, μὴ καθιερωθεῖσαν οἰκίαν, καὶ ἐν 746 χυτροπόδων ἀνεπιξέστων, μὴ ἐπεξεσμένων χυτρῶν· ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη τοιαύτης μεταθέσεως ὑπάρχει.

ἀν-επίπλαστος, ον, ὁ μὴ ἐπιπλασθείς, μεταφ. ὁ μὴ ἐπίπλαστος, ἀνυπόκριτος, ἁπλοῦς, Διογ. Λ. 2. 117.

ἀν-επίπλεκτος, ον, ὁ μὴ συνδεδεμένος διὰ σχέσεων πρὸς ἄλλους, μεμονωμένος, διὰ τὸ ἀνεπίπλεκτον Στράβ. 115, κτλ.

ἀν-επίπληκτος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιπλήξεις, ὁ μὴ ἐπιπληττόμενος, «ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι» Εὔπολις» Σουίδ. ἄλλη γραφὴ ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22 ἀντὶ τῆς παραδεδεγμένης: **ἀνεπίκλητος. 2)** ἐπὶ κακῆς σημασ., ἀκόλαστος, τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ τραφέντας Πλάτ. Νόμ. 695Β. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ ἐλέγχων, μὴ ψέγων, τὸ ἀνεπίπληκτον, τὸ μὴ ἐπιπλήττειν, Μ. Ἀντων. 1. 10.

ἀνεπιπληξία, ἡ, ἀτιμωρησία, ἀκολασία, τρυφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπληξίας Πλάτ. Νόμ. 695Β.

ἀν-επιπλόκως, ἐπίρρ. ἄνευ ἐπιπλοκῆς, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Πατρ. Ἑλλ. τόμ. 95, σ. 1260, ἔκδ. Μί.

ἀν-επιποίητος, ον, ἀνεπίπλαστος, Νικήτ. Χρον. 28C.

ἀν-επιπρόσθητος, ον, ὁ μὴ ἐπιπροσθούμενος, ὁ ἄνευ τινὸς ἐπιπροσθήσεως, ᾧ οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.—Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. 1138. 59.

ἀν-επίρρεκτος, ον, (ῥέζω) ὁ μὴ ἀφιερωθείς, ὃν δὲν μεταχειρίζεταί τις ἔτι εἰς θυσίας, μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν, «ἀθύτων» (Τζέτζ.) Ἡσιόδ. Ἔργα κ. Ἡμ. 748, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνεπίξεστος.**

ἀν-επισήμαντος, ον, ὁ μὴ διακρινόμενος, κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος Πολύβ. 5. 81, 3· ἀπαρατήρητος, οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν ὁ αὐτ. 11. 2, 1, Διόδ. 11. 59.—Ἐπίρρ. **-ντως** Ἀψίν. σ. 43.

ἀν-επισημείωτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπισημειώσεων, ὁ μὴ ἐξηγηθείς, ἀνεξήγητος, Κλήμ. Ἀλ. στρ. 7. 883.

ἀν-επισκέπτομαι, ἀναθεωρῶ, Γλωσσ.

ἀν-επίσκεπτος, ον, ἀπερίσκεπτος: ὡς ἐπίρρ. **-τως,** λέγουσι δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες Ἡρόδ. 2. 45· τῆς τοῦ τέλους (αἰτίας) ἀνεπισκέπτως εἶχον, ἀδιαφόρως εἶχον, Ἀριστ. π. Γ. Ζ. 5. 1, 6. **II.** παθ., ἀνεξέταστος, ἀπαρατήρητος, Ξεν., οὐδὲν ἐᾶν ἀνεπίσκεπτον Ἀπομν. 2. 4, 3.

ἀν-επισκεύαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπισκευάσῃ, Γλωσσ.

ἀν-επίσκευος, ον, ὁ ἄνευ παρασκευῆς ἢ ἐξαρτύσεως, Ἐπιγρ. ἐν Βοιχχ. Ἀττ. Ναυτ. 273, κτλ.

ἀνεπισκεψία, ἡ, ἔλλειψις ἐπισκοπήσεως, ἐξετάσεως, παρατηρήσεως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 13, 8.

ἀν-επισκίαστος, ον, ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, καθαρός, λαμπρός, Βασίλ., κτλ.

ἀν-επισκόπητος, ον, παρημελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἰὼβ 34. 9.—ἀνεξερεύνητος, μυστήρια.. καὶ ἀγγέλοις ἀνεπισκόπητα Εὐστ. Πονημάτ. 255. 95. **II.** ὁ ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἐπισκόπων, Εὐστ. Πονημ. 262.—Ἐπίρρ. **-τως** Θεόδ. Μετοχ. 628.

ἀν-επίσκοπος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιβλέψεως, Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 8. 1.

ἀν-επισκότητος, ον, ὁ μὴ ἐπισκοτιζόμενος, Γαλην. κτλ.

ἀν-επισκότιστος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 2. 14, σ. 144. Ἴσως ἔπρεπε νὰ γραφῇ ὡς τὸ προηγούμενον.

ἀν-επιστάθμευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπισταθμίαν, δηλ. ἀπηλλαγμένος νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώτας, συγχωρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θασίους.. ἀνεπισταθμεύτους Πολύβ. 15. 24, 2· «ἀνεπισταθμεύτους, σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν» Σουίδ.—ὡσαύτως **ἀνεπίσταθμος, ον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 4474. 37.

ἀν-επίσταλτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιστολῆς, μέσην τινὰ τῆς πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπιστάλτου σιωπῆς τεμεῖν ἀτραπὸν Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 224. 3, ἔκδ. Λ.

ἀνεπιστασία, ἡ, ἔλλειψις ἐπιστασίας, ἀλογιστία, ἀπροσεξία, Πλάτ. Ἀξ. 365D.—τὸ μὴ ἐπίστασθαι, «ἐπιφερομένους ἐνίοτε διὰ τὴν ἀνεπιστασίαν εἰς ξύλα καὶ τοίχους» Ἀνών. Εἰλητάρ. Ἡρακλεωτ. μερ. 1, σ. 46Β.

ἀν-επιστάτητος, ον, ἄνευ ἐπιστάτου, ἄνευ φύλακος, Μάξ. Τύρ. 14. 8· καθόλου, ὁ ἄνευ ὁδηγοῦ, ὁ ἄνευ συμβουλῆς, Κύριλλ.—καθ' Ἡσύχ. «ἀνεπιστάτητον, τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον», πρβλ. καὶ Λ. Β. 397. 29.

ἀν-επίστᾰτος, ον, (ἐφίστημι) ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, Πολύβ. 5. 34, 4· **τινος**, εἴς τι πρᾶγμα, Πορφ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. 1. 9: —'Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 1. 4, 4, κτλ. 2) παθ. ἀπαρατήρητος, οὐδὲ ταύτην (τὴν ἀνισότητα) ἀνεπίστατον ἐάσομεν Πτολ. Μαθ. τόμ. 1, σ. 439.

ἀνεπιστημονέω, εἶμαι ἀνεπιστήμων, ἀδαής, Ἐτυμολ. Μ. 23. 24.

ἀνεπιστημονικός, ή, όν, ὁ μὴ ἐπιστημονικός· ἐπιστημονικὴ καὶ ἀνεπιστημονικὴ [πράξει] Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 1.

ἀνεπιστημοσύνη, ἡ, ἡ ἔλλειψις γνώσεως ἢ ἐμπειρίας, Θουκ. 5. 7, ἐπὶ μελισσῶν, τὸ δὲ γένος τὸ τῶν μελιττῶν ὁ .. τραχέα τὰ κηρία ἐργάζεται .. δι' ἀνεπιστημοσύνην Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 4, 40· τινὸς Πλάτ. Πολ. 560Α: ἔλλειψις ἐπιστήμης, Πλάτ. Πολ. 350Δ, Θεαίτ. 200Β, Χάρμ. 169Β, κἑξ.

ἀν-επιστήμων, ον, γεν. ονος, ὁ μὴ ἐπιστάμενος, ἀμαθής, ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος, Ἡρόδ. 9. 62, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες, καίτοι ἄπειροι ἔτι ὄντες, Θουκ. 7. 67, κτλ.· ὁρῶ γὰρ ὅτι πρὸς πολλὰς ναῦς ἀνεπιστήμονας ὀλίγαις ναυσὶν ἐμπείροις .. ἡ στενοχωρία οὐ ξυμφέρει, διότι βλέπω, ὅτι δὲν συμφέρει νὰ ναυμαχήσῃ τις εἰς μέρος στενόχωρον μὲ ὀλίγα πλοῖα, καίπερ ἔχοντα ἐξησκημένα πληρώματα, πρὸς πολλὰ μὲ πληρώματα μὴ ἐξησκημένα, ὁ αὐτ. 2. 89· οὕτω περὶ μελῶν τοῦ σώματος, μηδὲν ἀργὸν τούτων μηδὲ ἀνεπιστῆμον ἐᾶν εἶναι, μηδὲν μέρος ἐᾶν ἀγύμναστον, Πλάτ. Νόμ. 795C: — ἀνεπιστήμων τινὸς ἢ περί τινος, ἄπειρος, μὴ ἔχων ἐμπειρίαν πράγματός τινος, ὁ αὐτ. Πρωτ. 350Β, Θεαίτ. 202C: — **ἀνεπ.** μετ' ἀπαρεμ., ὁ μὴ ἐπιστάμενος χρῆσθαί τινι, ἀδαής, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 7: — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐκ ἀνεπιστήμοσιν ὅτι = ἐπισταμένοις ὅτι, Θουκ. 5. 111· ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅπῃ τράπωνται, καὶ μὴ εἰδότων, ὁ αὐτ. 3. 112: — Ἐπίρρ. **-μόνως** Πλάτ. Νόμ. 636Ε, Ξεν. Κυν. 3, 11. II. ὁ ἄνευ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, Πλάτ. Πολ. 350Β, κτλ.· ἡ δ' ἑτέρη [γνώμη] ἀνεπιστημονεστέρη μὲν ἐστι τῆς λελεγμένης, ἀλογωτέρα, Ἡρόδ. 2. 21.

ἀνεπιστρεπτέω, οὐκ ἐπιστρέφομαι, οὐ φροντίζω, εἶμαι ἀπρόσεκτος, Διογ. Λ. 6. 91, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 9.

ἀν-επίστρεπτος, ον, ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος: μεταφ., ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, Ἀρτεμίδ.· **τινὸς** Συνέσ. 145C. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 4· ὡσαύτως **-τεῖ ἤ τί**, Πλούτ. 2. 46Ε, 418Β.

ἀν-επιστρεφής, ές, = τῷ προηγ.; ἄν. τινος, ἀμελής τινος, ἀδιάφορος πρός τι, Πλούτ. 2. 881Β: — ἄκαμπτος, ἀμείλικτος, Ἰουστῖν. Μ.

ἀνεπιστρεψία, ἡ, ἔλλειψις προσοχῆς ἢ ἐνδιαφέροντος πρός τινα, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, πρὸς δὲ τὸ περὶ αὐτοῦ [τοῦ θανάτου] δόγμα, τὴν ἀνεπιστρεψίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 14, Κλήμ. Ἀλ. 840.

ἀν-επίστροφος, ον, = **ἀνεπίστρεπτος**, Φωτ. Βιβλ. 544. 3· τινὸς Εὐστ. Πονημάτ. 134. 2, κτλ. — Ἐπίρρ. **-φως**, ἀμφ. παρ' Ἡρωδιαν. 7. 10.

ἀν-επισφᾰλής, ές, = **ἀσφαλής**, Θεμίστ. 190Α: — Ἐπίρρ. **-λῶς** Βυζ.

ἀν-επίσχετος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σταματήσῃ, ἀκράτητος, φορὴ Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5· δακρύων ἄν. πηγαί Ἀρισταίν. 2. 5. — Ἐπίρρ. **-τως** Πλούτ. Ἀγησ. 27.

ἀν-επίτακτος, ον, ὁ μὴ ἐπιταχθείς, ὁ μὴ ὑπαγορευθείς, ἐλεύθερος, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσίας Θουκ. 7. 69, πρβλ. Πλούτ. 2. 987Β. — Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ διαταγῆς, Διογ. Λ. 5. 20.

ἀν-επίτᾰτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτείνῃ περαιτέρω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 272. 2) ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, μὴ «τεντωμένος», χαλαρός, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πορφυρίου. — Ἐπίρρ. **-τως** Πρόκλ.

ἀν-επίτευκτος, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1387. — Ἐπίρρ. **-κτως** Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 116. 20, ἔκδ. Β.

ἀν-επιτέχνητος, ον, ὁ μὴ ἔντεχνος, ὁ ἄνευ σχεδίου. — Ἐπίρρ. **ἀνεπιτεχνήτως**, ἄνευ ἐπιτεχνήσεως, Πλούτ. 2. 900Β.

ἀν-επιτήδειος, ον, (α, ον, Γεωπ. 5. 26, 3), Ἰων. **εος, η, ον**: — ἀκατάλληλος, ἄχρηστος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4, Πλάτ., κτλ.· πρός τι Πλάτ. Σοφ. 219Α· καὶ ἐπὶ θετικῆς κακῆς σημασίας, ἐπιβλαβής, βλαβερός, Ἡρόδ. 1. 175, Θουκ. 3. 71· γνῶναί τι ἄν. περί τινος Ἀνδοκ. 23. 15· ἐπὶ κακῶν οἰωνῶν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 12· ἀνεπ. τινι, ἐπὶ τροφῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17: μετ' ἀπαρ. ἀκατάλληλος εἴς .., ἀνεπιτήδειος, Λυσ. 186. 44: — Ἐπίρρ., ἀνεπιτηδείως πράττειν, οὐχὶ προσηκόντως, δηλ. κακῶς, Λυσ. 187. 14. — Συγκρ. **-ότερον** Πλάτ. Νόμ. 813Β. 2) δυσμενής, οὐχὶ φιλικός, τραχύς, Ἀνδοκ. 23. 15, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 6· ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους .. ἀνήλωσαν, ἄλλους ἐχθρούς, ὁ ἑ. πολιτικοὺς ἀντιπάλους, Θουκ. 8. 65.

ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, ἀνικανότης, ἡ δυσχέρεια, τὸ ἀκατάλληλον, πλείους ἐκ τῆς ἀνεπιτηδειότητος τῶν χωρῶν αἱ βλάβαι γένοιντ' ἄν Φίλων 1. 191, 17· τὴν ἀνεπ. τοῦ γράφειν μεμψάμενος Συνεσ. Ἐπιστ. 142.

ἀν-επιτήδευτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, ἁπλοῦς, ἀπροσποίητος, ἀφελής, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. Ὀνομ. 22, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 44: — Ἐπίρρ. **-τως** Διον. Ἀλ. σ. 468. II. ὁ μὴ ἠσκημένος, ὁ μὴ δεδοκιμασμένος, οὐδὲν ἀμίμητον οὐδ' ἄν. Πλουτ. Ἀλκ. 23.

ἀν-επιτίμητος [τῖ], ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτιμήσῃ, νὰ ἐπιπλήξῃ, Ἰσοκρ. 284Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 14, 5, κτλ.· **τινος** διά τι πρᾶγμα, Δημ. 1417. 12. 2) ἀτιμώρητος, Πολύβ. 35. 2, 8. II. ὁ μὴ ἐκτιμηθείς, μὴ ὁρισθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 7. — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀναφερόμενον ἐκ τῶν τοῦ Εὐστ. Πονηματίων.

ἀν-επιτρόπευτος, ον, ἄνευ κηδεμόνος ἢ ἐπόπτου, Ἐκκλ.: ὡσαύτως **ἀνεπίτροπος**, ον, «ἀνεπίτροπος σημαίνει τὸν μηδένα ἐπίτροπον ἢ κηδεμόνα ἔχοντα» Α. Β. 9.

ἀν-επιτῠχής, ές, = **ἀνεπίτευκτος**, Ἀρτεμίδ. 4. 24.

ἀν-επίφαντος, ον, ὁ ἄνευ πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως, Φίλων 2. 76. — Ἐπίρρ. **-τως** Μ. Ἀντων. 1. 9.

ἀν-επίφᾰτος, ον, «ἀπροσδόκητος» Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. **-τως** Σουΐδ. καὶ ἀμφ. γραφ. παρὰ Φίλωνι.

ἀν-επιφθόνητος, ον, ὁ μὴ φθονούμενος, Ἐτυμολ. Μ. 81. 25.

ἀν-επίφθονος, ον, ὁ ἄνευ ψόγου, ἄμεμπτος, ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος Σοφ. Τρ. 1033· ἀν. ἐστι πᾶσιν, δὲν παρέχει ψόγου αἰτίαν εἰς οὐδένα, Θουκ. 6. 83, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 612 Β· οὕτω γάρ μοι .. ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν, οὕτως ἐὰν εἴπω, ἥκιστα ἤθελέ τις μὲ κατηγορήσῃ .., Δημ. 331. 24: Πρβλ. **ἀνεμέσητος**. Ἐπίρρ. [τὴν ἀρχὴν] ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο, οὕτως ὥστε νὰ μὴ διεγείρῃ μῖσος, Θουκ. 6. 54, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 1. ἀν. εἰπεῖν Ἰσοκρ. 311 Ε.

ἀν-επίφρακτος, ον, ἀτείχιστος, Ἄνν. Κομν. τ. Β', σ. 192. 17, ἔκδ. Β.

ἀν-επίφραστος, ον, ἀπαρατήρητος, ἀπροσδόκητος, δύαι Σιμων. Ἰαμβ. 1. 21.

ἀν-επιφώνητος, ον, ὁ καθ' οὗ οὐδεμία ὑπάρχει ἀντίρρησις, ἀναντίρρητος, Ψελλ. Σύνοψ. 151.

ἀν-επιφώρᾱτος, ον, ὁ μὴ φωραθείς. — Ἐπίρρ. **-τως**, Βυζ.

ἀνεπιχάδην «οὐκέτι χωροῦν» Ἡσύχ.

ἀν-επίχαρις, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἐπίχαρις, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θ. Διαλ.

ἀν-επιχείρητος, ον, ἀπρόσβλητος, ἀπροσμάχητος, Πλουτ. Κλεομ. 3. 2) ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς, ὁ αὐτ. 2. 1075Δ. — «ἀνεπιχείρητοι, ἀνεπιβούλευτοι» Ἡσύχ.

ἀν-επίψογος, ον, ὁ μὴ ἐπίψογος, ἄμεμπτος. — Ἐπίρρ. **-γως** Θεόδ. Στουδ. 505 ἔκδ. Μί.

ἀν-επονείδιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὀνειδίσῃ ἢ ψέξῃ, ἄμεμπτος, ἄψογος, Θεοφ. Σιμοκ.

ἀν-επόπτευτος, ον, ὁ μὴ γινόμενος ἐπόπτης, ὁ μὴ μυηθεὶς τελείως τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρπ. ἐν λέξει, πρβλ. Πολυδ. Β', 58, Η', 124.

ἀν-έποπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, νὰ διακρίνῃ, δυσόρατος, ἀμυδρός, Πολυδ. Ε', 150.

ἀν-έπουλος, ον, = **ἀνεπούλωτος**, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, φύλασσε δὲ ἀνεπούλωτον τὸ ἕλκος μέχρις ἡμερῶν μβ' Θεοφ. Νόνν. τόμ. 2, σ. 328.

ἀν-επόψιος, ον, ὁ μὴ ὁρατός, «ἀθεώρητος» Σουΐδ.

ἀνέραμαι ἢ **ἀνεράομαι**: ἀόρ. **ἀνηράσθην** (ἐράω): — ἐκ νέου ἀγαπῶ, πάλιν ἐρῶ, μετὰ γεν. Ἀνδοκ. 16. 37. κατὰ Σνείδ. καὶ Κοραῆν ἐν Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 7, πάλιν ἀνερασθῆναι (ἀντὶ ἀνερεθισθῆναι) τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς.

ἀνεραστία, ἡ, τὸ μὴ ἐράσμιον, Θεμίστ. 163D.

ἀν-έραστος, ον, ὁ ἄνευ ἔρωτος, Πλούτ. 2. 406Δ, κτλ.· ἀν. κοινωνία, ὁμιλία αὐτόθι 752C, 756Ε· τὸ ἀνέραστον ἑτέρων, ἡ ἔλλειψις ἔρωτος πρὸς .., αὐτόθι 634Β: ἀνέραστα ποιεῖν αὐτόθι 61Α. 2) ὁ μὴ ἀγαπώμενος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 13. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐρῶν, Ἡλιόδ. 3. 9, Ἀνθ. Π. 12. 18· **τινὸς** Ἀρισταίν. 1. 10: ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην, τραχύς, σκληρός, Καλλ. Ἐπιγρ. 33. 4, ἐν τῷ ὑπερθ. — Ἐπίρρ. **-στως** Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 250. 23, ἔκδ. Λ.

ἀν-έργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπεξειργασμένος, ἀκατέργαστος, ἀτελής, Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 3· λίθος ἀν., μὴ κατειργασμένος, Διόδ. 14. 18· γῆ ἀν., μὴ γεωργηθεῖσα, Λουκ. Προμ. 11· σῖτος ἀν., ὠμός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 10, 2. — ἐπὶ ζητήματός τινος ἢ θέματος, ὁ μὴ συζητηθεὶς ἢ ἐξετασθεὶς καλῶς, Πολύβ. 10. 43, 1.

ἀν-εργής, ές, ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, Μελέτ. ἐν Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 136: ὡσαύτως **ἀνέργητος**, ον, Ἐρήνν. (Herenn.) εἰς Μαΐου Κλασ. Συγγρ. 9. 554.

ἀν-εργία, ἡ, = **ἀεργία**, ἀμφίβ. παρ' Ἀρτεμιδ. 2. 28.

ἄν-εργος, ον, ἐν τῇ φράσει, «ἔργα ἄνεργα» ἀτέλεστα, ἰὼ Τροία τάλαινα, δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι Εὐρ. Ἑλ. 363.

ἀνέργω, παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ **ἀνείργω**.

ἀνερεθίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, Πλουτ. Θησ. 6: — Παθ., παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, εὑρίσκομαι ἐν ἐξάψει, ἐν ἀγανακτήσει, παντί τε τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις Θουκ. 2. 21, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 9, Πλουτ. Πύρρ. 11.

ἀνερείδω, ὑποστηρίζω, στηρίζω τι ἐπί τινος, τί τινι, τὸ πρόσωπον ἠρέμας ἀνερείδουσα τῇ χειρί, ἀμφίβολ. παρ' Ἀρισταιν. 1. 22, ἀντὶ **ἐνερείδουσα**

ἀν-έρεικτος, ον, ὁ μὴ ἐρεικτός, μὴ τετριμμένος εἰς λεπτὰ μέρη, μὴ ἀληλεσμένος, Ἱππ. 528. 36, πρβλ. Γαλην. Γλωσσ. σ. 434 ἐν λ. **ἀνηρίκτῳ.**

***ἀνερείπομαι,** Ἐπ. ἀποθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀορ., ἀναρπάζω, ἀπάγω διὰ τοῦ ἀέρος, τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν, περὶ τοῦ Γανυμήδους, Ἰλ. Υ. 234· ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν, Ὀδ. Α. 241, κτλ.· ἐπὶ θυελλῶν, Δ. 727· οὕτω, παῖδα.. Ἀφροδίτη ὦρτ' ἀνερειψαμένη Ἡσ. Θ. 990:— βραδύτερον, ἀναλαμβάνω, ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον Ὀρφ. Ἀργ. 292 (ἴσως μετά τινος συγχύσεως πρὸς τὸ **ἀναρρίπτω**).

ἀν-έρειστος, ὁ ἄνευ ἐρείσματος, ἀστήρικτος, ἀσταθής, Ἐπιφάν.

ἀνερέπτομαι, στόμαχος ἀνερεπτόμενος, σπασμωδικῶς συστελλόμενος, οὕτως ὥστε νὰ προέλθῃ ἔμετος, περὶ στόμαχον βάρος ἵζει πρῶτ' ἀνερεπτόμενον, «ἤγουν ἀνερευγόμενον τῇ περιτρίψει» (Σχολ.), Νικ. Ἀλ. 256, πρβλ. Α. Β. 401.

ἀνερεύγω, ἀναπέμπω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος, ἀνήρῦγεν ἀτμὸν (ἀόρ. β') Νόνν. Δ. 1. 239· ἰωὴν αὐτόθι 485:— Μέσ., ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι, [ποταμοῖς] ἀνερευγομένοις εἰς θάλασσαν Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 746.

ἀνερευνάω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω, ἀνιχνεύω, λόγους Πλάτ. Φαίδων 63 Α· ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Νόμ. 816C.

ἀνερεύνησις, εως, ἡ, ἀναζήτησις, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 11.

ἀν-ερεύνητος, ον, ὁ μὴ ἀνερευνηθείς, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298C· ἀν. παραλιπεῖν τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 22. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀνερευνήσῃ ἢ νὰ ἀνεύρῃ, Πλάτ. Κρατ. 421D: ἀνερεύνητα δυσθυμεῖσθαι, ἀθυμῶ, βασανίζομαι περὶ ἀνερευνήτων, ἀνεξιχνιάστων πραγμάτων, Εὐρ. Ἴων 255.

ἀν-ερίθευτος [ῑ], **ον,** ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 46., 2693a. 5, Φίλων 2. 555.

ἀν-ερίναστος [ῑ], **ον,** ἐπὶ σύκων, ὅταν ὡριμάζωσιν ἄνευ τῆς προσαρτήσεως εἰς τὴν συκῆν ὀλύνθων ἐξ ἀγρίας συκῆς, τὸ δ' ἀνερίναστον [σῦκον] λευκὸν καὶ ἀσθενὲς Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 8, 3, Αἰτ. Φ. 2. 9, 12:— «ἀνερίναστος συκῆ, ᾗ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί· ἐρινεὸς δέ ἐστι τῆς ἀγρίας συκῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι· τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται· οἱ δὲ τὸ ἀνερίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακὸς καὶ ἄγονος» Σουΐδ.— Ὡσαύτως παρ' Ἑρμίππ. ἐν «Στρατιώταις» 9, **ἀνερίνεος, ον·** ἀλλ' ὁ Meineke διώρθωσεν **ἀνερίναστος**.

ἀν-έριστος, ον, (ἐρίζω) ἀφιλονείκητος, Α. Β. 397, 32.

ἀν-ερκής, ές, ἀπροστάτευτος, ἀφύλακτος, Κόϊντ. Σμ. 3. 494.

ἀν-ερμάτιστος, ον, ὁ ἄνευ ἕρματος, ἤτοι «σαβούρας», ὥσπερ τὰ ἀν. πλοῖα Πλάτ. Θεαίτ. 144Α. **2)** μεταφ., ἀν. τράπεζα, κενή, Πλούτ. 2. 704Β· μεταφ., ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, μετέωρος, ἄστατος, αὐτόθι 501D, «κοῦφος τὴν διάνοιαν» Πολύβ. Ε', 121,— «ἀνερμάτιστος ναῦς· κούφη σαβούρας» Ἡσύχ.— Ρουγκ. Λογγῖν. 2. 2.— Ἐπίρρ. **-στως** Δίδ. Ἀλεξ. σ. 1713, ἔκδ. Μί.

ἀν-ερμήνευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἑρμηνεύσῃ, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος, τῷ πέλας Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 66· ὀδύνη Ἀρισταίν. 2. 5.— Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Χρυσ.

***ἀνέρομαι,** ἴδε **ἀνείρομαι.**

ἀνέρπω, ἕρπω πρὸς τὰ ἄνω, ἕρπων ἀναβαίνω, Εὐρ. Φοίν. 1178· ἀόρ. **ἀνείρπυσα** (πρβλ. ἕρπω, ἕλκω), Ἀριστοφ. Εἰρ. 586, Λουκ. Νεκυομ. 22, κτλ.· ἐπὶ κισσοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 89: ἐπὶ ὕδατος, ἀναβλύζω, Καλλ. Ἀπ. 110· ἀν. πρὸς τὸ μετεωρότερον, βαθμηδὸν ἀνυψοῦμαι εἰς .., Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 31.

ἀνέρρω, ἀπέρχομαι, «ξεκουμπίζομαι», καταστρέφομαι, ὡς μόλις ἀνήρρησ'· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροὶ Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 27· «ἀνήρρησεν: ἀνεφθάρη» Σουΐδ.,— γ' ἑν. πρόσ. τοῦ ἀορ. **ἀνήρρησα:** — **ἄνερρε** ὡς τὸ **ἔρρε**, «ξεκουμπίσου», Λατ. abi in malam rem, Βαλχ. Ἱππ. 793.

ἀνερυγγάνω = ἀνερεύγω, Σουΐδ.

ἀν-ερυθρίαστος, ον, ὁ μὴ ἐρυθριῶν, Φίλων 2. 664.— Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Χρυσ., κτλ.

ἀνερυθριάω, ἀρχίζω νὰ ἐρυθριῶ, «ξεροκοκκινίζω», Πλάτ. Χαρμ. 158C, Ξεν. Συμπ. 3, 12.

ἀνερύω, Ἰων. καὶ Δωρ. **ἀνειρύω:** μέλλ. **-ύσω** [ῠ]:— ἕλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες Ὀδ. Ι. 77., Μ. 402· ἀνειρύσαι τὰς νέας, ἀνελκύσαι, Ἡρόδ. 9. 96· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 586· ἀνειρύσσασα δὲ πέπλως Θεόκρ. 14. 35:— Μέσ., ἐκ νούσου ἀνειρύσω Ἀνθ. Π. 6. 300.— Ἴδε ἐν λ. **αὐερύω.**

ἀνέρχομαι (πρβλ. **ἄνειμι**): ἀόρ. **-ήλυθον** ἢ **-ῆλθον:**— ἀναβαίνω, ἀνελθὼν ἐς σκοπιὴν Ὀδ. Κ. 97· εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 39· ἐπὶ τὴν σκηνὴν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 26· ἐπὶ τὸ βῆμα Ἡρωδιαν. 1. 5· ἐντεῦθεν ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀναβαίνω τὸ βῆμα, Πλουτ. Αἰμίλ. 31:— ἀναβαίνω ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγαια, Ὀδ. Τ. 190:— ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, ἀν. ἐξ Ἀΐδεω Θέογν. 703· κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀν. Σοφ. Φ. 624· ἐξ Ἅιδου εἰς θεοὺς Πλάτ. Πολ. 531C. **2)** ἐπὶ δένδρων, αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», ἀνατρέχω, φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα Ὀδ. Ζ. 163, 167: ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 658· ἀν. ὠκεανοῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1230: ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀναφλέγομαι, ἀναλάμπω, Αἰσχύλ. Χο. 536: ἐπὶ ὕδατος, ἀνυψοῦμαι, πλημμυρῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 32:— μεταφ., ὄλβος ἀν. Εὐρ. Ὀρ. 810: **3)** ἐν συζητήσει, ἔρχομαι πάλιν ἐκεῖ ὅθεν ἤρχισα, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ζητήματος, ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν Πλάτ. Πολ. 511D. **II.** ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι πάλιν, ὑποστρέφω, Ὅμ., ὅστις καὶ ἐπιτείνει αὐτὸ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἄψ ἢ τοῦ αὖθις, Ἰλ. Δ. 392, Ὀδ. Δ. 317· πρβλ. **ἐπανέρχομαι.** **2)** ἀνατρέχω εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ διηγοῦμαι, ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν, τί.. «ἀνάδραμε καὶ διήγησαι» (Σχόλ.) Εὐρ. Φοίν. 1207, πρβλ. Ἴωνα 933· πάλιν ἐπ' ἀρχὴν ἀν. Πλάτ. Τίμ. 69Α. **3)** νόμος .. εἰς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται .. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον, [ὁ θεῖος] νόμος ἀνενεχθεὶς εἰς σὲ (τὸν Ἀγαμέμνονα) ὅπως ἐφαρμόσῃς αὐτόν, ἐὰν διαφθαρῇ.. δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων δίκαιον, Εὐρ. Ἑκ. 802. [Ἐν Ἰλ. Δ. 392 **ἄψ ἀνερχομένῳ** πρέπει νὰ διορθωθῇ ἐκ τοῦ Ἐνετικ. χειρογρ. εἰς **ἀναερχομένῳ**, ὁ Monro ἔχει ἂψ ἄρ' ἀνερχομένῳ, ἄλλοι δὲ ἂψ οἱ ἀνερχομένῳ, πρβλ. Ζ. 187, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 821].

ἀνερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **ἀναγορεύω:** ἴδε ἐν λ. **ἀνεῖπον.**

ἀνερωτάω: μέλλ. **-ήσω,** ὡς τὸ **ἀνείρομαι,** **1)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω τινά, καί μιν ἀνηρώτων Ὀδ. Δ. 251, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 454C· τινὰ ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Ἀπολ. 22D, κτλ.:— Παθ., ὁ αὐτ. Γοργ. 455D. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐρωτῶ περί τινος, ἐξετάζω τι, τὰς δόξας ὁ αὐτ. Μένων 84D, καὶ ἀλλ.· ὡσαύτως ἀν. περί τινος Ἡρόδ. 9. 89. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἐρωτῶ τινα περί τινος πράγματος, Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Τ. 664, Ἀριστοφ. Πλ. 499, Πλάτ. Θεαίτ. 143D.

ἀνερωτητέον, ῥηματ. ἐπίθ., τοῦ προηγ., δεῖ ἀνερωτᾶν, Πλάτ. Φίλ. 63C.

ἀν-ερώτητος, ον, ὁ μὴ ἐρωτηθείς, Γλωσσ.

ἀνερωτήτως, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ἀνερώτητα» Ἰωάνν. Μοναχ. ἐν Ἀνεκδ. τόμ. 4, σ. 205, 1, Βοασσ.

ἀνερωτίζω, = ἀνερωτάω, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 14 (Α. Β. 403. 4).

ἀνέσαιμι, ἄνεσαν, ἀνέσαντες, ἀνέσει, ἴδε ἐν λ. **ἀνίημι.**

ἀνεσείοντες τῶν κακῶν, μέλλοντες ἢ θέλοντες νὰ ἀπολαύσωσιν ἄνεσιν τῶν κακῶν, Γ. Παχυμ. τόμ. Α', σ. 489. 1, ἔκδ. Β.

ἀνεσθίω, ἐπὶ ἑλκῶν, βιβρώσκω, φθείρω, κτλ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13.

ἀνεσία, ἡ, **= ἄνεσις,** Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 6 (Β. Α. 395, 27), ἴδε Λοβ. Φρύν. 527.

ἀνέσιμος, ον, (ἀνίημι) ἀνειμένος, σχολαῖος, «ἀνέσιμος ἡμέρα», ἡμέρα σχολῆς, ἑορτή, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 73.

ἄνεσις, γεν. **εως,** Ἰων. **-ιος,** ἡ: (ἀνίημι), χαλάρωσις, «ξετέντωμα» π. χ. τῶν χορδῶν, ἀντίθ. τῷ **ἐπίτασις,** ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν Πλάτ. Πολ. 349Ε, προσέτι ἀντιτίθεται καὶ τῷ **χάλασις,** ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει αὐτόθι 590Β· τῆς δὲ αἰσθήσεως .. δεσμὸν τὸν ὕπνον εἶναί φαμεν, τὴν δὲ .. ἄνεσιν, ἐγρήγορσιν Ἀριστ. π. Ὕπνου 1. 14· πάγων ἀν., ὅ ἐ. ἡ τῆξις, Πλουτ. Σερτ. 17. **2)** μεταφ., ἐλάττωσις, μείωσις, ὕφεσις, κακῶν Ἡρόδ. 5. 28· λύπης, μοχθηρίας, κτλ., Πλούτ. 2. 102Β, κτλ.· ἀν. φόρων, τελῶν, ἄφεσις, ὁ αὐτ. Σερτ. 6, κτλ.· κολάσεως Πλωτῖν. 390Α: ἐπὶ πυρετοῦ, ἡ ὕφεσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παροξυσμός,** Γαλην. **3)** ἄνεσις ὡς καὶ νῦν, ἀνάπαυσις, ῥαστώνη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδή,** Πλάτ. Νόμ. 724Α, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 29· ἀν. καὶ σχολὴ Πολύβ. 1. 66, 10· ψυχῆς Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 484Α. **II.** ἀπόλαυσις, παράλυσις, ἀκολασία, ἡδονῶν Πλάτ. Πολ. 561Α· τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν ὁ αὐτ. Νόμ. 637C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 5· δούλων αὐτόθι 5. 11, 11.

ἀν-έσπερος, ον, ὁ ἄνευ ἑσπέρας, ἀσκότιστος, φῶς ἀνέσπερον, ἀεὶ φαῖνον, μὴ σβεννύμενον, Κ. Μανασσ. Χρον. 6307, Θεόδ. Στουδ.; «ἀσκότεινον» Ἡσύχ.

ἀνέσσυτο, γ' ἑνικ. τοῦ Ἐπ. παθ. ἀορ. τοῦ **ἀνασεύω,** Ἰλ. Λ. 458.

ἀνεσταλμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀναστέλλω·** τὸ ἐπίρρ. τοῦτο μετεχειρίσθη ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἡσιόδου ὅπως ἑρμηνεύσῃ τὴν ἐν Ἀσπίδι Ἡρακλ. λέξιν **ἐπιστολάδην:** ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἔσταλτ' Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 287, ὥστε σημαίνει **ἀνεζωσμένως.**

ἀν-έστιος, ον, ὁ ἄνευ ἑστίας, ὁ ἄνευ κατοικίας, ἔρημος, Ἰλ. Ι. 63· ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος Σοφ. Ἀποσπ. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1266· ἄοικος καὶ ἀν. Λουκ. περὶ Θυσ. 11.

ἀνεστραμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἀντιστρόφως, «ἀνάποδα», Ἐτυμ. Μ. 584. 20.

ἀνεστρεμμένοι (**= ἀνεστραμ-**), Ἐπιγρ. Γερονθρητῶν, L. et F. 228 a. b.: — **ἀνεστρέφησαν** (**= ἀνεστράφ-**)..

ἀνέσχεθε, ἀνεσχέθομεν, ἴδε ἐν λ. **ἀνέχω.**

ἀνετάζω, ἀνερωτῶ, ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν Ἑβδ. (Σωσάνν. ἐν Δαν. ἐδάφ. 14). **II.** ἐξετάζω, ἀνακρίνω, οἱ

μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν Πράξ. Ἀποστ. κβ', 29, πρβλ. κθ'.

ἀν-έταιρος, ον, ὁ ἄνευ ἑταίρων, ἄνευ φίλων, Πλούτ. 2. 807Α.

ἀνέτασις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἀνίχνευσις, ἔρευνα, Εὐσέβ. κατὰ Ἱεροκλ. § 20.

ἀνετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνίημι** = δεῖ ἀνιέναι, περὶ δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δῆλον ὡς οὐκ ἀνετέον, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμεν νὰ χαλαρώσῃ ἡ συζήτησις, Πλάτ. Σοφ. 254Β, ἔδοξέ μοι ἐπιθετέον εἶναι τῷ ἀνδρὶ .. καὶ οὐκ ἀνετέον, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτεθῶ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλίπω τὴν ἰδέαν, ὁ αὐτ. Συμπ. 217C, Πολιτ. 291C.

ἀν-ετεροίωτος, ον, ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος, τὸ γλυκὺ οὐκ ἂν γένοιτο πικρόν, ἀπαθὲς καὶ ἀνετεροίωτον ὑποκείμενον Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 9, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 455.

ἀνετικός, ή, όν, (ἄνετος) ὁ παρέχων ἄνεσιν, οἱ ἐν εὐηνέμῳ (περίπατοι) .. ἀνετικοὶ Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 110: παρὰ γραμμ. **ἀνετικὰ ἐπιρρήματα** λέγονται τὰ σημαίνοντα ἄνεσιν, ὡς π. χ. **ἠρέμα, μόγις,** ἀντιτίθεται δὲ τῷ **ἐπιτατικός**.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα Στοβ. Ἐκλογ. 2. 150.

ἀν-έτοιμος, ον, ὁ μὴ ἕτοιμος, Πολύβ. 12. 20, 6, Διόδ. 12. 41· εἴς τι Ἀνθ. Πλαν. 242:—ὁ μὴ ὢν ἐν χερσὶν ἢ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός, νήπιος ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει, «ἀφίνει τὰ ἥμερα καὶ ζητεῖ τὰ ἄγρια» (Ἡσ.;) παρὰ Πλουτ. 2. 505D.

ἄνετος, ον, (ἀνίημι), χαλαρός, μὴ τεταμένος, ἐπὶ ἡνιῶν, πανταχοῦ δὲ ἡδοναὶ .. καὶ ἄνετοι μὲν ἡνίαι γαστρὸς .. χαλινὸς δὲ οὐδεὶς ὀμμάτων Φιλόστρ. 242· ἐπὶ κόμης, Λουκ. Ἀλέξ. 13· τὸ ἄν. τῆς κόμης Φιλόστρ. 41:—ἀκολούθως ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 2. 4, 6:—Ἐπίρρ. **ἀνέτως** (καθ' Ἡσύχ. **ἀνετῶς**) Σοφ. Ἀποσπ. 567. **2)** ὁ ἀπελευθερωθείς, ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κόπου, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων καθιερωθέντων εἴς θεόν τινα, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντων παντὸς ἔργου, τὸ τοῦ Ταχίτου nullo mortali opere contacti, Φιλόστρ. 805, Ἀππ. Ἐμφ. Πόλ. 1. 110· καὶ ἐπὶ γῆς, ἱερά, διὸ καὶ ἀκαλλιέργητος, Αἰλ. π. Ζ. 11. 2, Πολυδ. Α', 10. **3)** ἄφετος, ἐλεύθερος, τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον [κατ' ἄλλ. ἀφετον] εἴασαν νέμεσθαι Πλούτ. 2. 12Α: ἀκόλαστος, ἄνετον ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν Ἡρωδιαν. 2. 4.

ἀν-ετυμολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐτυμολογίαν, ὁ ἀγνώστου παραγωγῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 245.

ἀν-έτυμος, ον, = τῷ προηγ., «τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 245.—Ἐπίρρ. **-μως** αὐτόθι 244.

ἄνευ, παρὰ Μεγαρεῦσι καί τισι μεταγεν. ποιητ. **ἄνις,** ὃ ἴδε (ἴδε ἐν ἄρθρ. **ἀν-,** ἀρνητ. προθεματ. ἀχώριστον μόριον):—Πρόθεσις (οὐδέποτε κειμένη ἐν συνθέσει), μετὰ γεν., χωρίς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν **σύν,** ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ Ἰλ. Ρ. 407· ἄνευ κέντροιο, ἄνευ τῆς χρήσεως κέντρου, Ψ. 387· μόνος ἄνευ τινὸς Ἀριστοφ. Λυσ. 143, Πλάτ. Συμπ. 217Α:—ἐπὶ περιεκτικῆς σημασίας, ἄνευ θεῶν (δηλ. ἄνευ τῆς ἐπινεύσεως, τῆς θελήσεως ἢ τῆς ἐμπνεύσεως τῶν θεῶν)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, ὡς παρὰ Λατ. non sine Diis, οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλὴ Ὀδ. Β. 372· οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο .. ὄρνις Ο. 531· οὐκ ἄνευ θεῶν τινος Αἰσχύλ. Πέρσ. 163· ὡσαύτως ἄνευ ἀρνητικοῦ μορίου, ἄνευ ἐμέθεν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω καὶ νὰ τὸ θέλω, Ἰλ. Ο. 213· ἄνευ πολιτῶν Αἰσχύλ. Χο. 431· ἄνευ τοῦ κραίνοντος, Λατ. injussu regis, Σοφ. Ο. Κ. 926· ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ, ἀσχέτως πρὸς τὸ ὑγιεινόν, τὴν ὑγείαν, Πλάτ. Γοργ. 518D, πρβλ. 519Α· οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 12, κτλ. **II.** μακρὰν ἀπό, ἄνευ δηΐων Ἰλ. Ν. 556· ἄνευ ὄψου ποιεῖν τινας ἑστιωμένους Πλάτ. Πολ. 372C, πρβλ. Ἱππ. Μείζ. 290Ε. **III.** παρὰ πεζοῖς, ἐκτός, πλήν, ὡς τὸ **χωρίς**· πάντα ἄνευ χρυσοῦ Πλάτ. Κριτ. 112C· ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, πλὴν τοῦ ..., Λατ. praeterquam quod abstulerit.., Δημ. 255. 10· καὶ ἄνευ τοῦ λαμβάνειν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28.—Παρ' Ἀττ. σπανιώτατα ἐπιτάσσεται, ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ (Ἕρμανν. καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb δίχα) Σοφ. Ο. Κ. 502· ὧν ἄνευ Ξεν. Κύρ. 6. 1, 14· συχνότερον παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, π. χ. παρὰ Πλουτ., κτλ.

ἀν-ευάζω: μέλλ. **-άξω,** Νόνν. Δ. 1. 20, ἀνακράζω **εὐα,** ὃ ἦν ἐπίφθεγμα ὕμνου εἰς Διόνυσον, ὡς κεῖνον κατὰ χῶρον ἀνευάζουσι γυναῖκες, «τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τὰ Διονυσιακὰ τελούμενον λέγουσιν» (Παράφρ. Διον. Π. 579, Ἀνθ. Π. 9. 139. **II.** μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ τινα διὰ τοιούτων ἐπιφωνήσεων, ἐπευφημῶ: σωτῆρα Βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων Σφάλτην ἀνευάζοντες, «ἀνευφημοῦντες, ἀνυμνοῦντες» (Σχόλ.) Λυκόφρ. 207, Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 2, 7.

ἄνευθε καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν:** ἐκ τοῦ **ἄνευ,** ὡς τὸ **ἄτερθε** ἐκ τοῦ **ἄτερ**:—Ἐπ. λέξις: **1)** πρόθ. μετὰ γεν. ὡς τὸ **ἄνευ,** οἶος, ἄνευθ' ἄλλων (ὡς τὸ παρὰ μεταγεν. οἶος ἀπ' ἄλλων) Ἰλ. Χ. 39· μοῦνον ἄνευθ' ἄλλων Ὀδ. Π. 239· ἄνευθε πόνου Π. 192· ἄνευθε θεοῦ, ἄνευ θεοῦ, Ἰλ. Ε. 185, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 156. **2)** μακρὰν ἀπό, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε Λήμνον ἐς ἠγαθέην Ἰλ. Φ. 78:—Ὁ Ὅμηρος ἀείποτε τάσσει τὸ μόριον τοῦτο πρὸ τῶν πτωτικῶν, ἂν καὶ ἐνίοτε παρεμπίπτει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄλλη λέξις, ὡς π. χ. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν Ἰλ. Χ. 88· παρὰ μεταγεν. συχνάκις τὸ **ἄνευθε** ἐπιτάσσεται, ὡς π. χ. πατρὸς ἄνευθε Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 746. **II.** ὡς ἐπίρρ., μακράν, μακρὰν ἀπέχων, αἱ δέ τ' ἄνευθε [νῆσοι] Ὀδ. Ι. 26· τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν Ἰλ. Ψ. 241· ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδέ τ' ἄνευθεν Χ. 300· οὐδὲ .. ἄνευθ' ἔσαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγὺς Ψ. 378· ἄν. λείπειν, ἐγκαταλείπειν μακράν, Πινδ. Π. 1. 19:—συχνάκις συντάσσεται μετὰ τῆς μετοχῆς τοῦ **εἰμί, ὤν, οὖσα, ὄν,** ὡς π. χ. ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν Ἰλ. Β. 27, τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι Δ. 277.

ἀν-εύθετος, ον, ὁ μὴ εὔθετος, ἀκατάλληλος, ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν Πράξ. Ἀποστ. κζ', 12.

ἀν-εύθυνος, ον, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, μὴ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, ἀντίθ. τῷ **ὑπεύθυνος**: —τῇ [μουναρχίῃ] ἔξεστι ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βούλεται; Ἡρόδ. 3. 80. πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 9, 26· ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν Θουκ. 3. 43. **2)** ὁ μὴ ἔνοχος, ἀθῷος, καθ' ὅσον ὁ τοιοῦτος δὲν ὑπόκειται εἰς δίκην, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 22· μετὰ γεν., ἀνεύθ. ἁμαρτήματος, μὴ ἔνοχος, Λουκ. Νιγρ. 9.—Ἐπίρρ. **-νως** Πολυδ. Γ', 139.—Παρ' Ἀττ. τὸ **ἀνυπεύθυνος** ἦτο κοινότερον.

ἀν-εύθυντος, ον, ὁ μὴ εὐθυντός, ἄκαμπτα καὶ ἀνεύθυντα, δηλ. τὰ μὴ ἐξ εὐθύτητος εἰς περιφέρειαν μεταβαλλόμενα καὶ τὰ μὴ ἐκ περιφερείας εἰς εὐθύτητα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8.

ἀνευθύτης, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 937, ἔκδ. Μί.

ἄν-ευκτος, ον, ὁ μὴ εὐχόμενος, εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ποιητὴς παρὰ Πλάτ. Ἀλκ. Π. 143Α (Ἀνθ. Π. 10. 108).

ἀνευλάβεια, ἡ, ἡ ἔλλειψις εὐλαβείας, σεβασμοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξ. Χ, 1025Α, Βίος Νείλ. Νεωτ. 144 Β. C. **2)** ἀμέλεια, ἀφροντισία, Ἰω. Χρυσ. 2. 566, 43.

ἀν-ευλαβής, ές, ὁ μηδὲν φοβούμενος, ἄφοβος, Ἀκύλ. **2)** ὁ μὴ εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα, Γρηγ.—Ἐπίρρ. **-βῶς** Εὐσέβ.

ἀν-ευλόγητος, ον, ὁ μὴ εὐλογηθείς, Νομοκάν. Coteleri Monum. τόμ. 1, σ. 142. 11.

ἀν-εύλογος, ον, ὁ μὴ εὔλογος, ἀπίθανος, ὑπόνοια .. οὐκ ἀνεύλογος Νικήτ. Χων. Χρ. σ. 34.—Ἐπίρρ. **-γως** Ὠριγέν.

ἀν-ευόδωτος, ον, ὁ μὴ εὐοδούμενος, ὁ μὴ εὐδοκιμῶν, Ἀδηλ. Π. Δ.

ἀν-ευπαράδεκτος, ον, ὁ ἀπαράδεκτος, Κύριλλ. Ἀλεξ. Ἡσ. 58, σ. 814.

ἀν-ευπρεπής, ές, ὁ μὴ εὐπρεπής.—Ἐπίρρ. **-πῶς** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σχέδιον**.

ἀνεύρεσις, εως, ἡ, ἀνακάλυψις, Εὐρ. Ἴων 569, Διον. Ἀλ. 11. 27, Πλουτ. Θησ. 12, κτλ.

ἀνευρετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνευρίσκω,** πρέπει τις νὰ ἀνεύρῃ ἢ ἀνακαλύψῃ, Πλάτ. Πολιτ. 294C.

ἀνευρετής, ὁ, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἀνευρίσκῃ τι:—**ἀνευρεταὶ** τῶν χωρίων τῶν δημοσίων, ἀρχή τις οἵα ἡ τῶν Ἀθήνησι **ζητητῶν**, Ἐπιγρ. Ζελείας, Mitth. d. d. arch. Inst. σ. 229.

ἀν-εύρετος, ον, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τις, Πλάτ. Νόμ. 874Α, Διόδ. 5. 20, κτλ.

ἀνεύρημα, ατος, τό, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, Παυσ. 5. 9, 2.

ἀνευρίσκω: μέλλ. **-ευρήσω:** ἀόρ. **-εῦρον,** καὶ μὴ Ἀττ. **-ευράμην** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1133: παθ. **-ευρέθην.** Ἀνευρίσκω, ἐπινοῶ, ἀνακαλύπτω, Ἡρόδ. 1. 67., 2. 54, Ἀττ.· ἀγαθὰ ἀν. λογιζόμενος Ἡρόδ. 7. 8, 3· ἀν. φόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1094· σόν, ὦ μελέα ψυχά, χρέος ἀνευρίσκειν Εὐρ. Ι. Τ. 883· ἀν. τὴν αἰτίαν Πλάτ. Φαίδων 100Β· τὴν τοῦ θεοῦ φύσιν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 252Ε, κτλ.:—Μέσ., κερδαίνω, κτῶμαι, ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένην Συλλ. Ἐπιγρ. 4703:—Παθ. ἀνευρίσκομαι, ἀνακαλύπτομαι, ὡς ὕστερον ἀνευρέθη Θουκ. 1. 128· μετὰ μετοχ., ἀνευρεθῆναι ἐόντα Ἡρόδ. 1. 137· ἀνεύρηται ὁμοῖα παρεχομένη ὁ αὐτ. 4. 44. **II.** ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην Ἀντιφάν. ἐν «Καρσὶ» 1. 4, πρβλ. Τιμοκλ. ἐν Ἀδήλ. 3, Πλάτ. Φαῖδρ. 273C· ἀν. πρόφασίν τινα Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 4. 10. κτλ.

ἄ-νευρος, ον, ὁ ἄνευ νεύρων, Ἱππ. Μοχλ. 886. **2)** ἀνειμένος, χαλαρός, ἄτονος, ἀδύνατος, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9· Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 11, 12, καὶ ἄλλ.

ἀνεύρυνσις, εως, ἡ, τὸ ἀνευρύνειν, ἡ διαστολή, ἐξ ἀνευρύνσεως ἢ ῥήξεως Γαλην. τόμ. 1. 228.

ἀνευρύνω: μέλλ. **-υνῶ,** εὐρύνω, ἀνοίγω, διαστέλλω, Ἱππ. 264. 14, Πλούτ. 2. 907Ε, κτλ.:—Παθ., ἀν. πάλιν ὁ Ὠκεανὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 11.

ἀνεύρυσμα, ατος, τό, πλάτυνσις, κυρίως οἴδημα ἀρτηρίας, Γαλην. 10. 355, κτλ., ἴδε Daremberg Ὀρειβάσ. 4. 660· «εὐαφῆ ὄγκον καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπείκοντα, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος γένεσιν ἔχοντα» Παῦλ. Αἰγ. 6. 37, σ. 188.

ἀνευρυσμός, ὁ, εὔρυνσις, διαστολή, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 4. 52, 53.

ἄνευς (= ἄνευ)· ἄνευς βουλὰν καὶ ζᾶμον πλαθύοντα Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 47. Μόνον ὁ τύπος **ἄνις** ἀσφαλῶς παραδοθεὶς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εὕρηται ἐν τῷ Θησ. Στεφ.—Ἡ μετ' αἰτιατικῆς σύνταξις τοῦ **ἄνευ** ὁμοία τῇ τῆς **ὑπὲρ** προθέσεως. Ἴδε **ὑπὲρ** ἐν τῇ Συναγ. Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη.

ἀνευφημέω, ἀνακράζω, **εὐφήμει** ἢ **εὐφημεῖτε**: ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐγίνετο ἐν λυπηραῖς περιστάσεσιν, κατήντησε νὰ σημαίνῃ: ἀνακραυγάζω, γοερῶς φωνάζω, «ξεφωνίζω», ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λαὸς Σοφ. Τρ. 783, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1335, Πλάτ. Φαίδωνα 60Α. **II**. παρὰ μεταγεν., ὑποδέχομαί τινα ἢ τιμῶ δι' ἐπευφημιῶν ἢ ἐπαίνων, τινὰ ὡς εὐεργέτην Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 42. 5, κτλ.

ἀν-ευφήμητος, ον, ὁ μὴ ἀνευφημηθείς, μὴ ἐπαινεθείς, Γρηγόρ. Θαύμ. εἰς Ὠριγ. 6.

ἀν-εύφημος, ον, ὁ δυσοίωνος, Μεθόδ. σ. 417.

ἀν-εύφραντος, ον, ὁ μὴ προξενῶν ἡδονήν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θ. 363 (361)· πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **ἀηδής**.

ἀν-εύχομαι, ἀποθ., ἀνακαλῶ, ἀποσύρω παράκλησιν, Πλάτ. Ἀλκ. II. 142D, 148B, πρβλ. **ἀναμάχομαι**.

ἀνεφάλλομαι, ἀποθ., ἀναπηδῶ κατά τινος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. **ἀνεπάλμενος**, ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν Ἀπολλ. Ἀργον. Β. 825 (827)·—ἴδε ἐν λ. **ἀναπάλλω**

ἀν-έφαπτος, ον, ὃν δὲν δικαιοῦταί τις ν' ἀπαγάγῃ ὡς δοῦλον (πρβλ. **ἀνέπαφος**), ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1704—1709b.

ἀν-έφεδρος, ον, ὁ ἄνευ ἐφέδρου (ἴδε τὴν λέξιν)· ἀνέφεδροι νικάσαντες Ἐπιγρ. Σπάρτης, Bull. d. cor. hell. I. σ. 349·— ἐστέφθην ἀνέφεδρος Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1878, σ. 90· πάντας ἀνέφεδρος ἐπανκρατίασε τοὺς κλήρους αὐτόθι σ. 92.

ἀνεφέλκομαι, Μέσ., ἀνασύρω δι' ἐμαυτόν:—ἀνεφέλκεται ἐξ ἁλὸς ἰχθὺν Μανέθων 5. 279.

ἀ-νέφελος, ον, ὁ ἄνευ νεφελῶν, αἴθρη Ὀδ. Ζ. 45· ἀὴρ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4· νὺξ Πλουτ. Ἄρατ. 21, κτλ.: μεταφ., ὁ μὴ καλυπτόμενος, φανερός, κακὸν Σοφ. Ἠλ. 1246. Τινὲς ἀναγινώσκουσιν **ἀννέφῶς** Ἐπ. τύπ. ἐν Ὁμ., ἔνθ' ἀνωτ., Ἄρατ. 415, κτλ. Ὁ Εὐστ. 945. 4, ἔχει καὶ τὸν τύπον **ἀνεφής, ές**.

ἄν-εφθος, ον, ὁ ἄβραστος, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. σ. 251, Γεωπ. 10. 67, 1. **2**) ἐπὶ πλίνθων, ὠμός, μὴ ὀπτός, Ἀγαθίας 2. 16, σ. 99. 19.

ἀν-έφικτος, ον, ὁ μὴ ἐφικτός, Πλούτ. 2. 54D, Λουκ. Ἑρμότ. 67, πρβλ. τοῦ αὐτ. Ἀλκ. 3.

ἀν-έφοδος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον· ἀνέφοδον φυλάττει ὁ Ῥῆνος τὴν Γαλατικὴν Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ. 32.

ἀν-εφύβριστος, ον, = ἀνύβριστος, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 42.

ἀν-εχέγγυος, ον, ὁ μὴ παρέχων ἐγγύησιν, διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον βεβαίαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτούς, Θουκ. 4. 55.

ἀν-έχυρος, ον, ὁ μὴ ἐχυρός, μὴ ἀσφαλής:—Κατ' ἐπιρρ. τύπ. ἀνεχύρως, οὐχὶ ἀσφαλῶς, Εὐστ. Πονημ. 286. 5.

ἀνέχω, Ἐπ. γ'. ἐν. ὑποτ. **ἀνέχῃσι** (πρβλ. **παμφαίνῃσι**, **προφέρῃσι**) Ὀδ. Τ. 111: παρατ. **ἀνεῖχον**: ὡσαύτως **ἀνίσχω**: παρατ. **ἀνί[ῆ ῐ]σχον**: μέλλ. **ἀνέξω** Ἀρχίλ. 76, Λουκ., ὡσαύτως **ἀνασχήσω** Ἡρόδ. 5. 106, 7. 14, Εὐρ. Ι. Α. 732:—ἀόρ. **ἀνέσχον** Ἰλ. Ρ. 310, Ἀττ. ποιητ. ἐπεκτεταμ. **ἀνέσχεθον** Ὅμ., Εὐρ. Μήδ. 1027, Ἐπ. ἀπαρ. **ἀνσχεθέειν** Ὀδ. Ε. 320 (ἴδε ἐν λέξ. **ἀμυνάθω**):—πρκμ. **ἀνέσχηκα** Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 190, Φάλαρ. 52:—Μέσ., **ἀνέχομαι**: παρατ. **ἠνειχόμην** (μετὰ διπλῆς αὐξήσ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 905, Σοφ. Φ. 401, Θουκ., κτλ.: μέλλ. **ἀνέξομαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως **ἀνασχήσομαι** Αἰσχύλ. Θ. 252, Ἀριστοφ. Ἀχ. 299, Ἐπ. ἀπαρ. **ἀνασχήσεσθαι** Ἰλ. Ε. 104: ἀόρ. **ἀνεσχόμην** Σ. 430, Αἰσχύλ. Χο. 747, Εὐρ. Ἱππ. 687 (ἔνθα τὸ **ἠνέσχου** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου)· ἀλλὰ συχνότερον μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἠνεσχόμην** Ἡρόδ. 5. 48, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1274, κτλ.· συγκεκομμ. **ἠνσχόμην** Σοφ. Ἀντ. 467 (ἔνθα ἴδε Δινδόρφ.), β' ἐν. προστ. **ἄνσχεο** (ἴδ. κατωτ. Γ. II.).

Α. μεταβ., κρατῶ τι ὑψηλά, ἀνυψῶ, ἀνατείνω, χεῖρας ἀνέσχον, ὕψωσαν τὰς ἑαυτῶν χεῖρας ἐν μάχῃ (ἴδε κατωτέρ. Γ. I.), Ὀδ. Σ. 89· (μεταγεν. ἐπὶ πυκτῶν, ἀνατείνω τὰς χεῖράς μου, ὡς σημεῖον ὅτι ἡττήθην, Λατ. dare manus, Θεόκρ. 22. 129):—συχνάκις, ἀνατείνω τὰς χεῖράς ἐν προσευχῇ, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον Ἰλ. Γ. 318, πρβλ. Α. 450, κτλ.· οὕτως, ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω, ἀναπέμψω εὐχὰς (ἴσως δηλοῖ ἐνταῦθα, μετὰ χειρῶν τεταμένων πρὸς τὰ ἄνω, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ) Σοφ. Ἠλ. 636· ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον Εὐρ. Ἠλ. 592· ὡσαύτως, ἀν. τὴν χεῖρα, προσφέρω τὴν χεῖρα (εἰς χαιρετισμὸν) Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 24. **2**) ἀνυψῶ τι καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλά, καί τά γ' [τὰ λάφυρα] Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα Ἰλ. Κ. 460· ὡσαύτως, ἀνατείνω τι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς εἰς μαρτυρίαν, ὣς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν Η. 412· ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν, περὶ τῆς Ἑκάβης ἱκετευούσης τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἕκτορα, Χ. 80· κενεὰς.. ἀνέσχεν γλήνας Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 254· οὕτως, ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων, «ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 674), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 124. **3**) ἐπὶ γάμου, κρατῶ ὑψηλὰ ἀνημμένας λαμπάδας, τίς δ' ἀνασχήσῃ φλόγα; Εὐρ. Ι. Α. 732· ἐντεῦθεν ἡ φράσις ἄνεχε, πάρεχε (δηλ. τὸ φῶς), κράτει ὑψηλὰ τὸ φῶς διὰ τὴν πομπήν, προπορεύου, φέγγε, ὁ αὐτ. Τρῳ. 308, Κύκλ. 203, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1326· ὡσαύτως, ἀν. φῶς σωτήριον Εὐρ. Μήδ. 482· τὸ σημεῖον τοῦ πυρὸς Θουκ. 4. 111. **4**) ἀνυψῶ, μεγαλύνω, τινὰ Πινδ. Π. 2. 163. **5**) ὑποβαστάζω τι ἵνα μὴ πέσῃ, οὐρανὸν καὶ γῆν, ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, Παυσ. 5. 11, 5· κίων ἀν. τὴν στέγην Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 230D:—Παθ., γέφυρα ξυλόφρακτος σκάφαις ἀνεχομένη καὶ σχεδίαις, ὑποβασταζομένη ὑπὸ πλοίων καὶ σχεδιῶν, Διον. Ἀλ. 3. 55:—ἀλλὰ συχνότερον **6**) μεταφ., ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω, ἔχω ἐν τιμῇ, ὅς τε.. εὐδικίας ἀνέχῃσι, Ὀδ. Τ. 111· πολέμοις Θουκ. 1. 141· ὄργια ἀν., τηρῶ τὰ ὄργια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 948:—Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, διαμένων σταθερὸς εἰς.., Εὐρ. Ἑκ. 123· (ἴδε κατωτέρ. Β. 3)· οὕτω καὶ τὸ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 674 οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσὸν (ἂν ἡ γραφ. ὀρθὴ) δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, οὖσα πιστὴ εἰς τὸν κισσόν, θαμίζουσα ἐν αὐτῷ, ἴδε κατωτ. Β. 3· ὁ Jebb ἔχει τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν καὶ ἑρμηνεύει ἔχουσα ὡς κατοικίαν τὸν οἰνόχρουν κισσόν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. **6**) ἀναφύω, δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε πτόρθους Εὐρ. Ἑκ. 458. **7**) παραχωρῶ, δωροῦμαί τι, τι Πινδ. Ν. 7. 131. **II**. ἀνακόπτω, ἀναχαιτίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους Ἰλ. Ψ. 426· ἀνίσχον ἐμεωυτόν· ἀλλὰ νῦν πᾶσαι αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἂν ἴσχον Ἡρόδ. 1. 42· ἀν. τὰ ὅπλα διὰ τῶν ἀνακλητικῶν Διον. Ἀλ. 9. 21· ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν.. μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, προφυλάττοντας αὐτὴν νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν αὐτῶν, Θουκ. 6. 86· ἑαυτὸν ἀπό τινος Πλούτ. 2. 514Α: πρβλ. **ἀνοχή, ἀνοκωχή**.

Β. ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἀναδύομαι, ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, «ἀνσχεθέειν ἀντὶ τοῦ ἀνασχεῖν ἤτοι ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 320· ἐπὶ δύτου, Ἡρόδ. 8. 8· σκόπελοι ἐν τῷ Νείλῳ ὀξέες ἀνέχουσι ὁ αὐτ. 2. 29· ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1383. **β**) ἰδίως ἐν τῷ τύπῳ **ἀνίσχω**, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Ἡρόδ. 3. 98, κτλ.· οὕτω, λαμπὰς ἀνίσχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 92· ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι Ξεν. Κυν. 6. 13, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 1.
γ) ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, γίνομαι, Ἡρόδ. 5. 106., 7. 14.
δ) ἐπιφαίνομαι, ἀνατέλλω, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχόν, ἀνατεῖλαν, ἐπιφανέν, Σοφ. Τρ. 204. **ε**) ἐγείρομαι, ἵσταμαι, κίονας.. περὶ τοίχους ἄνεχον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 217.
2) ἐξέρχομαι, αἰχμὴ χαλκείη παρὰ.. ὦμον ἀνέσχεν Ἰλ. Ρ. 310, πρβλ. Πλούτ. Καίσαρα 44:—ἐπὶ ἀποκρήμνου ἄκρας γῆς, προεξέχω εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 7. 123, Θουκ. 1. 46, κτλ., ἀν. πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος ὁ αὐτ. 4. 53, πρβλ. Δημ. 675. 26· εἰς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα, περὶ τοῦ Σουνιακοῦ ὑψώματος τοῦ ἀπολήγοντος εἰς ἀπόκρημνον ἀκρωτήριον, Ἡρόδ. 4. 99, πρβλ. 2. 29· καὶ τἀνάπαλιν, πολλαχοῦ κοιλάδες ἐς τὴν μεσόγαιαν ἐκ τῆς θαλάττης ἀνέχουσι Στράβ. 142. **3**) ἐξακολουθῶ, μετὰ μετοχ., τῷ μὲν ἔργῳ ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε Θουκ. 7. 48· οὕτως, ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, διότι ὁ Αἴας ἀγαπήσας σε ἅπαξ εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν ἀγάπην του, Σοφ. Αἴ. 212 (ἴδε ἀνωτ. Α. I. 4)· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λόγος ἐσαιὲν ἀνέχει (ὁ Γ. Δινδόρφ. καὶ ὁ Jebb ἀκολουθοῦντες τῷ Τρικλίνῳ ἔχουσι: λόγος αἰὲν ἔχει), φήμη ἐξακολουθεῖ ἐπικρατοῦσα περὶ σοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1573:—ὡσαύτως ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 10· ταύτῃ ἀνέχειν Θουκ. 8. 94. **4**) παύομαι, Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων Θέογν. 26. πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 28:—ἐν γένει, περιμένω, βραδύνω, ἀναβάλλω, Θουκ. 2. 18, πρβλ. 7. 48. **5**) μετὰ γεν., παύομαι ὑποφέρων, εὑρίσκω ἄνεσιν, οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες Σοφ. Ο. Τ. 174· τοῦ πολέμου Ἀππ. Καρχ. 75· τοῦ φονεύειν Πλουτ. Ἀλέξ. 33.—Ὁ Ὅμηρος οὐδένα τύπον μεταχειρίζεται ἀμεταβάτως πλὴν τοῦ ἀορίστου.

Γ. Μέσ., κρατῶ ὑψηλὰ πρᾶγμά τι ἰδικόν μου, ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος, «ἀνέτεινεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 655· δούρατ' ἀνασχόμενοι Λ. 594, κτλ.· ἐντεῦθεν τὸ **ἀνασχόμενος** συχνάκις τίθεται ἀπολύτως (ἴδε ἐν λ. **ἔγχος, ξίφος**, κτλ.), πλῆξεν ἀνασχόμενος Γ. 362· κόψε δ' ἀνασχ. Ὀδ. Ξ. 425· πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν Ἰλ. Ψ. 660· ὡσαύτως, ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ αὐτόθι 686, πρβλ. 34. **II**. κρατοῦμαι ὀρθός, οὐδὲ σ' ὀΐω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι, «ἀνασχέσθαι, ὑπομεῖναι» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 285, πρβλ. Ὀδ. Λ. 375· προστακτ. ἀόρ. **ἀνάσχεο** = **τέτλαθι**, ἔχε θάρρος, Ἰλ. Α. 586· **ἄνσχεο**, ἔχε ὑπομονήν, Ψ. 587· οὕτω παρ' Ἀρχιλ. 60 ἀντὶ τοῦ ἀνὰ δ' εὖ πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀνὰ

δ' ἔχευ:—κατὰ μετοχ., ἀνεχόμενοι φέρουσι,φέρουσι μετ'ἀνοχῆς, ὑπομονῆς, Ἡρόδ. 4. 28. 2) μετ' αἰτ., τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα Ἰλ. Σ. 430· ἢ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν Ω. 518· τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀνεχόμενοι Ἡρόδ. 1. 169· τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα Αἰσχύλ. Ἀγ. 905, κτλ., χαλκὸν ἀνασχέσθαι Ἰλ. Δ. 511, κτλ.· μετ' αἰτ. προσ., οὐ γὰρ ξείνους.. ἀνέχονται, δὲν ἀνέχονται, δὲν ὑποφέρουσι τοὺς ξένους, Ὀδ. Η. 32, πρβλ. Ρ.13· οὕτως, ἵπποι οὐκ ἀν. τὰς καμήλους Η. 87· τούτους ἀνάσχου δεσπότας Εὐρ. Ἄλκ. 304, κτλ. 3) μετὰ γεν., ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, δουλοσύνης ἀνέχεσθαι Ὀδ. Χ. 423· οὕτως, ἅπαντος ἀνδρὸς ἀν. Πλάτ. Πρωτ. 323Α, ἴδε κατωτ. 4· οὕτω Δημ. 345. 24. 4) ἡ ἐξηρτημένη πρότασις ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον (παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε) κατὰ μετοχήν, οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα, δὲν θὰ ἀνεχθῶ πλέον νὰ ἔχῃς.., Ἰλ. Ε. 895· οὐ γὰρ ἀεργὸν [ὄντα] ἀνέξομαι, δὲν θὰ ἀνεχθῶ τινα [νὰ εἶναι].., Ὀδ. Τ. 27· εἰ τὸν.. θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν Σοφ. Ἀντ. 467· οὐκ ἀνέξεται τίκτοντας ἄλλους Εὐρ. Ἀνδρ. 712· καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑποκείμενον, καὶ γάρ κ'.. ἀνεχοίμην ἥμενος, διότι θὰ ἤμην εὐχαριστημένος νὰ κάθημαι.., Ὀδ. Δ. 595· σοῦ κλύων ἀνέξεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 838, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1028, Φ. 411· ἀνάσχεσθε σιγῶσαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 609· οὐ σῖγ' ἀνέξει (ἐνν. ὤν) ὁ αὐτ. Αἴ. 75· καὶ αὕτη εἶναι ἡ συνήθης σύνταξις παρὰ πεζοῖς, π. χ. Ἡρόδ. 1. 80. 206.; 5. 19 καὶ ἀλλ., Θουκ. 2. 74, κτλ., ἄποτος ἀν. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 8, 2:—παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως, ἀν. τινὸς λέγοντος Πλάτ. Πολ. 564D, πρβλ. Ἀπολ. 31Β, Δημ. 345. 28. 5) σπανίως μετ' ἀπαρ., ὑποφέρω, ὑπομένω, οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ ... Αἰσχύλ. Εὐμ. 914· κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρυόν' οὐκ ἀνέχονται Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 31· ἀνακεκλίσθαι οὐκ ἀν. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἀν. ὑπομένειν Ἀλκίφρων 3. 34· σὺν ἄλλοις βιοῦν οὐκ ἀν. Αἰλ. π. Ζ. 6. 30:—ὡσαύτως, 6) τολμῶ νὰ πράξω τι, ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα δέξασθαι Ἡρόδ. 7. 139· ὡσαύτως, οὐδ' ἂν ἠνέσχεσθε, εἴ τις.. Δημ. 569. 24. III. σπανίως, κρατοῦμαι ἀπό τινος ἄλλου, ἐπὶ νυκτερίδων αἵτινες πολλάκις κρέμανται ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐν εἴδει ὁρμαθοῦ, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται Ὀδ. Ω. 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 452.

ἀνεψᾶ, λέξις ἐκ τῶν νόθ. παρὰ Διοσκ. 4. 148 (150), = ἐλλέβορος λευκός.

ἀνεψαινυγμένως, «ἐσπουδασμένως» Ἡσύχ.

ἀν-έψᾰνος, ον, (ἕψω) περὶ σκληρῶν καὶ ὑφαλμύρων ὑδάτων, μὴ καταλλήλων πρὸς ἕψησιν τροφῶν, ἀτέρεμνα γὰρ καὶ ἀνέψανα [ὕδατα] Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἐν τῇ λαλουμένῃ λέγομεν νῦν **ἄψανα** ἐπὶ κακοβράστων ὀσπρίων, ὡς π. χ. «ἄψανα φασούλια».

ἀν-έψητος = **ἀνέψανος**, Τιμ. Λεξ., Εὐστ.

ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀνεψιός**, ἐξαδέλφη ἢ ἀνεψιὰ ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἰσοκρ. 386Α, κτλ.

ἀνεψιαδῆ, ἡ, ἡ θυγάτηρ πρώτου ἐξαδέλφου, ἢ πρώτης ἐξαδέλφης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 584, πρβλ. Α. Β. 15.

ἀνεψιάδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 364, Πολυδ. Γ', 28.

ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ, ὁ υἱὸς πρώτου ἐξαδέλφου ἢ πρώτης ἐξαδέλφης, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 28, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 14, Δημ. 1088. 17. Ὁ τύπος **ἀνεψιαδός**, ὁ, ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. Βυζ.

ἀνεψιός, ὁ, πρῶτος ἐξάδελφος ἢ ἐν γένει ἐξάδελφος, Ἰλ. Ι. 494. Ἡρόδ. 5. 30., 7. 82, Αἰσχύλ. Πρ. 856, κτλ., ἴδε ἰδίως Ἀνδοκ. 7, 20· ἀνεψ. πρὸς πατρὸς Ἰσαῖος 83. 8· ἐκ πατρὸς Θεόκρ. 22. 170: κωμικῶς, ἐγχέλεων ἀνεψιὸς Στράττις ἐν «Ποταμίοις» 3: πρβλ. θηλ. **ἀνεψιά**. 2) ὡς παρ' ἡμῖν, ἀνεψιός, Ἡρόδ. 7. 5· οὕτως ἐν τῷ Βυζαντ. δικαίῳ **ἀνεψιός, -ιά**, ὡς παρ' ἡμῖν, ἔχει δὲ συσχετικὸν τὸ **θεῖος, θεία**. [Ὅταν ἡ λήγουσα ἐν τῇ κλίσει τῆς λέξεως ἐκτείνηται, ὁ Ὅμηρος ἐκτείνει καὶ τὴν παραλήγουσαν, ὡς π. χ. ἀνεψιοῦ κταμένοιο Ἰλ. Ο. 554, πρβλ. Κοΐντ. Σμ. 3. 295].

(Ἐκ √ ΝΕΠ ὁπόθεν καὶ τὸ **νέποδες**, ὃ ἴδε:—πρβλ. Σανσκρ. naptar, napât (nepos), napti (neptis)· Ζενδ. naptar, napat, θηλ. napti καὶ napta (οἰκογένεια), Λατ. nepos, neptis. Γοτθ. nithjis, θηλ. nithjô (συγγενής), Παλαιο-Σκανδ. nefi (nepos) nipt (ἀδελφή), Ἀγγλο-Σαξ. nefa, Παλ. Ὑψ. Γερμ. nefo, nistila:—Τὸ α ἐν τῷ **ἀνεψιός** φαίνεται ὅτι εἶναι ἀθροιστ., οἱονεὶ con-nepos, M. Müller ἐν τοῖς Oxf. Essays 1856, σ. 21).

ἀνεψιότης, ητος, ἡ, ἡ τῶν ἐξαδέλφων συγγένεια, κυρίως ἡ τῶν πρώτων ἐξαδέλφων, Πλάτ. Νόμ. 871Β, Δημ. 1068 ἐν τέλ.

ἀνέψω, ἐκ νέου βράζω, Ὑπόθ. εἰς Εὐρ. Μήδ. κατὰ μετοχ. ἀόρ. **ἀνεψήσασα**.

ἄνεῳ ἢ **ἄνεω**, Ἐπίρρ. (α στερητ., **αὔω**, κραυγάζω), ἄνευ κραυγῆς, ἄνευ ἤχου τινός, ἐν σιωπῇ· δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν Ἰλ. Ι. 30, 695· τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε Β. 323· οἱ δ'.. ἄνεῴ τε γένοντο Γ. 84, Ὀδ. Η. 144, Κ. 71· ἅπαντες ἧσθ' ἄνεῳ Β. 240.—Ἐν ἅπασι τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις συντάσσεται μὲ πληθ. ῥῆμα καὶ συνήθως γράφεται **ἄνεῳ** (ὡς εἰ ἦτο ὀνομαστ. πληθ. τοῦ **ἄνεως** = **ἀν-αυος**). Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ψ. 93 (ἡ δ' ἄνεῳ δὴν ἧστο) εἶναι ἑνικὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὡς κείμενον ἀντὶ τοῦ **ἄναυος**. Διὰ ταῦτα ἴσως εἶναι ὀρθότερον ἑπόμενοι τῷ Ἀριστάρχῳ νὰ γράφωμεν ἁπανταχοῦ ἄνεω, ὡς ἐπίρρ.—Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ., Spitzn. Ἰλ. Β. 323.

ἀνέῳγα, ἀνέῳγον, ἴδε ἐν λ. **ἀνοίγνυμι**.

ἀνεῳγότως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ πρκμ.: **ἀνεῳγὼς** (ἐκ τοῦ **ἀνοίγω**), «ἀνοικτά», φανερῶς, Γλ.

ἀνεῴκτης, ου, ὁ, κακὴ γραφὴ ἀντὶ **ἀνοίκτης**, ὁ ἀνοίγων, Ψευδο-Χρυσ. Ὁμ. 83, τόμ. 7, σ. 499. 25.

ἀνέωνται, ἴδε **ἀνίημι** ἐν ἀρχῇ.

ἄνη, ἡ, (ἄνω) τὸ ἀνύσιμον καὶ τελεσθῆναι δυνάμενον, λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις Αἰσχύλ. Θ. 713, Καλλ. εἰς Δία 90.—«ἄνη· ἄνυσις καὶ πρᾶξις» Ἡσύχ.

ἀνηβάω: μέλλ. -ήσω, ἐκ νέου γίνομαι νέος, Λατ. repuerascere, ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 606· ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεὺς Εὐρ. Ἴων 1465· δὶς ἀν. Θέογν. 1003· πάλιν Πλάτ. Νόμ. 666Β, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7· παλαιούμενος ἀνηβᾷ Πλούτ. 2. 5Ε· «ἀνηβᾷ, ἐκ δευτέρου ἀνθεῖ, νεάζει» Ἡσύχ. II. φθάνω εἰς ἥβην, γίνομαι ἔφηβος, Καλλ. εἰς Δία 55.—Ὁ τύπος **ἀνηβάσκω** ἐν Διον. Ἁλ. περὶ Ρητ. 2. 6, κατακρίνεται ὑπὸ Θωμ. Μαγ. σ. 415.

ἀνήβησις, ἡ, οὐσ. τοῦ προηγ., Μ. Ψελλ. ἐν Χρον. κλπ. ΙΧ. σ. 222.

ἀνηβητήριος, α, ον, ὁ κάμνων τινὰ πάλιν νέον, ὁ ἀνανεῶν, ἀν. ῥώμη Εὐρ. Ἀνδρ. 552.

ἄν-ηβος, ον, ὁ μήπω ἐλθὼν εἰς ἥβην, ὃ ἐ. ἀγένειος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἔφηβος**, Λυσ. 142. 7, Πλάτ. Νόμ. 833C, Θεόκρ. 8. 3· οἱ ἄνηβοι, pueri, Συλλ. Ἐπιγρ. 2034· ἄνηβοι καὶ ἄγονοι ἐκ γενετῆς, ἀνίκανοι καὶ ἄνευ γονῆς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 1, 10. 2) ἐπὶ κόρης, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 671.

ἀνηβότης, ητος, ἡ, ἡ πρὸ τῆς ἥβης ἡλικία, ἔτι ἐν ἀνηβότητι οὖσαν Γεώργ. Παχυμ. σ. 45D.

ἀν-ηγεμόνευτος, ον, ὁ ἄνευ ἡγεμόνος, ἄνευ ὁδηγοῦ ἢ ἀρχηγοῦ, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον Λουκ. Ἰκαρομ. 9· φυρμὸς ἀνηγεμόνευτος Μ. Ἀντων. 12. 14.

ἀνηγεμονικός, ή, όν, μὴ προσήκων ἡγεμόνι, Λέοντ. Νεαρὰ ΞΖ'.

ἀνηγέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**:—Ἀποθ., διηγοῦμαι, βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθ' Πινδ. Ν. 10. 35, Ἡρόδ. 5. 4 (ἔνθα ἄλλοι ἔχουσιν **ἀπηγ-**)· πρβλ. **δι-εξ-ηγέομαι**. 2) ἀμετάβ., εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ, νὰ προβαίνω ἐπαξίως ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν, Πινδ. Ο. 9. 120.

ἀνήγερτος, ον, = **ἀνέγερτος, νήγερτος**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωα', 45.

ἀνηδής, ές, = **ἀηδής**:—Ἐπίρρ. **-δέως**:—ὅσοι τὸν οἶνον πίνουσι ἀνηδέως, ἀηδῶς, Ἱππ. 526. 18, ἴδε Λοβ. Φρύνιχον 729.

ἀνήδομαι, δὲν εὑρίσκω πλέον ἡδονὴν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ πρότερον μὲ ἔτερπε: «ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην: ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἥδομαι. Ἕρμιππος· 'χὰ τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι', ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν» Α. Β. 25, 19

ἀν-ήδονος, ον, ὁ μὴ προξενῶν ἡδονήν, ἀτερπής, ὀχληρός, δυσάρεστος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 3. 1, Θεμίστ. 319D.—Ἐπίρρ. **-νως**, ἄνευ ἡδονῆς, Κλήμ. Ἀλεξ. 874.

ἀν-ήδυντος, ον, ὁ μὴ ἡδυσμένος, μὴ ἠρτυμένος, μὴ καρυκευθείς, Λατ. inconditus, Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 25, πιθαν. 20. 23, Ἀθήν. 564Α, κτλ. 2) μεταφ., δυσάρεστος, ἀηδής, ἀπεχθής, γυνή, φωνὴ Πλούτ. 2. 142Β, 405D:—ἦθος ἀν., πρὸς χάριν, αὐτόθι 799D.—Ἐπίρρ., **ἀνηδύντως** Μ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τόμ. Ε', σ. 401

ἀν-ήδυστος, ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ προηγ., Πλουτ. Φωκ. 5.

ἀνήῃ, Ἐπ. γ' ἑν. πρ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. τοῦ **ἀνίημι** (Ἰλ. Β. 34).

ἀνηθ-έλαιον, τό, ἔλαιον τοῦ ἀνήθου, Γαλην. τόμ. 10, σ. 534.

ἀν-ηθίκευτος, ον, ἐπὶ ῥητόρων ἢ ποιητῶν, ὁ μὴ ἀπομιμούμενος τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων, «δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων καὶ μὴ ἀνηθίκευτον εἶναι» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 14.

ἀνήθινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀνήθου κατεσκευασμένος ἢ παρεσκευασμένος, στέφανος (κατὰ τύπ. **ἀνήτ-**), ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα Θεόκρ. 7. 63:—μύρων Διοσκ. 1. 61, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἀνηθίτης οἶνος, ὁ ἀνήθῳ μεμιγμένος, Γεωπ. 8. 3.

ἄνηθον ἢ **ἄννηθον**, τό, ὁ κοινῶς καλούμενος «ἄνηθος», Λατ. anethum, Ἀριστοφ. Νεφ. 982, Θεσμ. 486, Θεόκρ. 15. 119, κτλ.—Ἰων. **ἄννησον** ἢ **ἄνησον** Ἡρόδ. 4. 71, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387.—Αἰολ. **ἄννητον** ἢ **ἄνητον** Ἀλκαῖος 36, Σαπφ. 79, ἴδε Ἀθήν. 674D, Ε:—μεταγεν. Ἀττ. **ἄνισον** ἢ **ἄννισον** Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 7 (ἔνθα ὅμως **ἄνηθον** καὶ **ἄνισον** ἀναφέρονται ὡς διάφορα ἀλλήλων). Τὸ διπλοῦν **νν** ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. ἔνθ' ἀνωτέρ., Νικ. Θ. 650· ἀλλὰ τὸ ἁπλοῦν **ν** ἐν Ἀλκαίῳ καὶ Σαπφοῖ παρ' Ἀθήν. 674D. Ε, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 982 καὶ παρ' Ἀλέξ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἀνηθόξυλον, τό, τὸ ξυλῶδες μέρος ἢ τὸ στέλεχος τοῦ ἀνήθου, ἢ ῥίζα αὐτοῦ, μεταγεν.

ἀν-ηθοποίητος, ον, ὁ μὴ περιγράφων μετ' ἀκριβείας τὸν χαρακτῆρα προσώπου, Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 8, Λογγῖν. 34. 3. 2) ὁ ἄνευ ἠθικοῦ χαρακτῆρος, ἀνήθικος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 10. 5.

ἀνήιον, ἴδε ἐν λέξει **ἄνειμι** (εἶμι).

ἀν-ήκεστος, ον, (ἀκέομαι) ἀνίατος, ὀλέθριος, χόλος, ἄλγος Ἰλ. Ε. 394, Ο. 217· ἀν. πάθος ἔρδειν τινά Ἡρόδ. 1. 137· ἀν. λώβην λωβᾶσθαί τινα ὁ αὐτ. 3. 154· λυμαίνεσθαί τινα λύμησι ἀν. ὁ αὐτ. 6. 12, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 516, κτλ.· κακά, συμφοραί, κτλ., Ἡσ. Θεογ. 612, Ἀρχίλ. 8. 5, Θουκ. 5. 111, κτλ.· μίασμα.. ἀν. τρέφειν, διατηρεῖν, ἀμελεῖν ἕως οὗ καταστῇ ἀθεράπευτον, Σοφ. Ο. Τ. 98· ἀν. ἁμαρτάς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390· ἔργον Ἀντιφ. 140. 15· πονηρία, ῥαθυμία, κτλ., Ξεν., κτλ.:—ἀνήκεστα ποιεῖν τινα, ἐπιφέρειν παντελῆ καταστροφήν, ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 5, 5· ἀνήκεστα πάσχειν, ἐντελῶς καταστρέφεσθαι, Θουκ. 3. 39, κτλ., ἀν. τι παθεῖν παρὰ Δημοσθ. 527. 8· ἀν. τι βουλεῦσαι περί τινος Θουκ. 1. 132· ἁπάντων ἀνηκέστων αἴτιον Δημ. 537. 10, κτλ. 2) ἐπὶ προσώπ., ἀν. πλεονέκται Ξενοφ. Οἰκ. 14. 8· χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ὡς ἀνηκέστῳ Πλουτ. Περικλ. 39· ἀν. εἴς τι Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 18. 6, 10. II. ἐνεργ., ὁ βλάπτων ἀνεπανορθώτως, ὀλεθριώτατος ἢ καταστρεπτικώτατος, πῦρ Σοφ. Ἠλ. 888· χαρὰ ὁ αὐτ. Αἴ. 52. III. ἐπίρρ., ἀνηκέστως διατιθέναι, μεταχειρίζομαι μετὰ βαρβαρικῆς σκληρότητος, Ἡρόδ. 3. 155. πρβλ. 8. 28· ἀν. λέγειν, φλυαρεῖν ἀδιορθώτως, παρ' Αἰσχίν. 5. 34.

ἀνηκής, ές, (ἄκος) = τῷ προηγ., Σοφ. Ἀποσπ. 44, πρβλ. Ellendt. ἐν λέξει.

ἀν-ηκίδωτος, ον, (ἀκίδωτὸς) ὁ ἄνευ ἀκίδος, ἄνευ αἰχμῆς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 262, ἀντίθ. τῷ **ἠκιδωμένος**, Ἐπιγρ. ἐν Βοιχχ. Urkund. 411, πρβλ. 110.

ἀνηκοΐα, ἡ, τὸ μὴ ἀκούειν, Πλούτ. 2. 38B, 502C. 2) ἄγνοια, ὁ αὐτ. 676E.

ἀνήκοος, ον, (ἀκοὴ) ὁ ἄνευ ἀκοῆς, κωφός, Ἀριστ. Προβλ. 11. 41· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Μόσχ. 3. 110· πέτραι Λυκόφρ. 1451. 2) μετὰ γεν., ὁ μὴ ἀκούσας ἢ μαθών τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 216C, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 31:—ἐντεῦθεν, ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνοῶν τι, ἀμαθὴς τινος, παιδείας Αἰσχίν. 19. 41:—Ἐπίρρ., ἀνηκόως ἔχειν τινὸς Πλούτ. 2. 145D. β) μετ' αἰτ. πράγματος, ἀνήκοον εἶναι ἔνια γεγενημένα (ἔνθα τὸ ἀνήκοον εἶναι = ἀγνοεῖν) Πλάτ. Ἀλκ. II. 141D. γ) ἀπολ., σκαιὸς καὶ ἀν., ἀγράμματος, ἀπαίδευτος, Δημ. 441. 15. 3) ὁ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ, ὁ μὴ προσέχων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 116: τὸ **ἀνήκοον**, ἀπείθεια, Διον. Ἀλ. 6. 35. II. ὁ μὴ ἀκουσθείς, Φιλόστρ. 721· καὶ ἑπομ., ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀν. τέθυται Ἀλκίφρ. 3. 35.

ἀνηκουέω, δὲν ἀκούω, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 188.

ἀνηκουστέω, μέλλ. **-ήσω**, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω, παρακούω, μετὰ γεν., οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἰλ. Ο. 236, Π. 676· τῶν πατρὸς λόγων Αἰσχύλ. Προμ. 40· τῶν νόμων Θουκ. 1. 84:—μετὰ δοτ., ἀν. τοῖσι στρατηγοῖσι Ἡρόδ. 6. 14: ὡσαύτως ἀπολ., 1. 115· πρβλ. τὸν ποιητ. τύπον **νηκουστέω**.

ἀνηκουστία, ἡ, ἔλλειψις ἀκοῆς, κωφότης ἢ κώφωσις, Ἱππ. 488. 2) παρακοή, Πλάτ. Νόμ. 671A.

ἀνήκουστος, ον (ἀκούω) ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 9, 7. 2) πρωτάκουστος, τρομερός, Λατ. inauditus, ἤκουσ' ἀνήκουστα.., ὥστε φρῖξαι Σοφ. Ἠλ. 1408, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 363, Ἀντιφ. 113. 40. II. ἐνεργ., ὁ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ: τὸ **ἀνήκουστον**, ἡ ἔλλειψις ὑπακοῆς, ἡ παρακοή, Ξεν. Κυν. 3. 8.—Ἐπίρρ. **-στως** Γεωρ. Παχυμ. 5. 20, σ. 285.

ἀνήκω, ἀνέρχομαι, φθάνω μέχρι σημείου τινός, ἐπὶ ὕψους, πυραμίδα.. ἐς τὰ ἐκείνου μέτρα οὐκ ἀνήκουσαν Ἡρόδ. 2. 127· αἱμασιὴν.. ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλὸν ὁ αὐτ. 7. 60· ἐς τὰ μέγιστα ἀν. ἀρετῆς πέρι 5. 49· χρήμασι ἀν. ἐς τὰ πρῶτα 7. 134· φρενῶν.. ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρῶτα οὔκω ἀν., δὲν ἔχω ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων, αὐτόθι 13· οὐ γὰρ δὴ ἐς τοσοῦτό γε εὐηθείης ἀνήκει τοῦτο αὐτόθι 16. 3, πρβλ. 9. 3· εἰ μὴ πρόσω ἀρετῆς ἀνήκοι αὐτόθι 237· ὡσαύτως, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνήκουσαν εἰς ὀξύ, λήγουσαν εἰς ὀξύ, Αἰλ. π. Ζ. 1. 55. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐς οὐδὲν ἀνήκει, δὲν σημαίνει τίποτε, Ἡρόδ. 2. 104· τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, εἶναι ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών μου, Σοφ. Τρ. 1018· τῷ χρόνῳ ἐς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ [ζημίαι] ἀνήκουσι, καταλήγουσιν εἰς τὸν θάνατον, Θουκ. 3. 45. β) καὶ κῶς ἐς σέ τοι τούτων ἀνήκει τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, νῦν ἔρχομαι φράσαι, καὶ πῶς ἐκ σοῦ ἐξήρτηται, κτλ., Ἡρόδ. 6. 109. γ) ἀναφέρομαι εἴς τι, ἔχω σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρός τι, τὰ μὲν οὖν εἰς γένος ἀνήκοντα τοιαῦτα, Λατ. pertinere ad.., Δημ. 1390. 17, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 2:—τὰ εἰς ἀργυρίου λόγον ἀν. ἀδικήματα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς χρηματικὰς ὑποθέσεις, Δείναρχ. 97. 41· οὕτως, ὁ φόνος ἀνήκει εἴς τινα, Ἀντιφ. 123. 14· ἀν. πρός τι Πολύβ. 2. 15, 4, κτλ. II. ἀνήκω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑβδ. (Μακκαβ. Α', ι', 40, καὶ ἀλλαχοῦ):—εἶμαι κατάλληλος, ἁρμόζω, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. ε', 4, Κολοσσ. γ', 18· τὸ **ἀνῆκον** ὡς τὸ **προσῆκον** ἢ **καθῆκον**, πρὸς Φιλήμ. 8. III. ἐπανέρχομαι, εἰς τοὺς πρώτους πάλιν ἀν. λόγους Πλάτ. Θεαίτ. 196B.

ἀν-ηλακάτος, ον, ὁ μὴ ἐξησκημένος εἰς τὴν ἠλακάτην, ἀδαὴς τοῦ νήθειν, ἀνηλακάτοιο γυναικὸς Μάτρων παρ' Ἀθην. 183A.—«ἀναλακάτοιο· οὐ πρὸς ἠλακάτην ἐργαζομένης» Ἡσύχ.

ἀνήλατος, ον, (ἐλαύνω) ὃν δὲν δύναταί τις διὰ τῆς σφυρηλατήσεως νὰ ἐκτείνῃ, ὁ μὴ ἐλατός, ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλατά, οἷον χαλκός, τὰ δὲ ἀνήλατα, οἷον λίθος καὶ ξύλον Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 17: μεταφ., ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, ἀπειθής, Ἀνακρ. 138 Bgk. —ἐπὶ ζῴων· «ἀνήλατος, ὁ μηδέπω δαμασθείς» Σουΐδ.

ἀνηλεγής, ές, ὠμόφρων, σκληρός, ἀνηλεγέος πολέμοιο, Κόϊντ. Σμυρ. 2. 75· καθ' Ἡσύχ. «ἀνηλεγές· ἀφρόντιστον».—Ἐπίρρ. **-έως** Κόϊντ. Σμυρ. 2. 414· πρβλ. **ἀπηλεγής, ἀπηλεγέως**.

ἀνηλεήμων, ἴδε ἐν λέξει **ἀνελεήμων**.

ἀνηλεής, ές, κρείττων τύπος τοῦ **ἀνελεής**, ὁ ἄνευ οἴκτου, ἄσπλαγχνος, σκληρός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 106, Ἀππ. Μιθρ. 38· ποιητ. αἰτ. **ἀνηλέα** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ἀνηλής**) Συλλ. Ἐπιγρ. 5172, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 60.—Ἐπίρρ. **-εῶς** Ἀνδοκ. 34. 14, Πλάτ. Νόμ. 697D: πρβλ. **νηλεής**.

ἀνηλέητος, ον, ὃν δὲν ἐλεεῖ τις, Λυκοῦργ. 169. 6, ἀνάξιοι ἐλέους, Αἰσχίν. 50. 8.

ἀνήλειπτος, ον, (ἀλείφω) ὁ μὴ ἀληλιμμένος, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Mathaei Med. 301, κτλ.· ὡσαύτως **ἀνήλειφος** ἢ **ἀνήλιφος, ον**, ἐν Δίωνι Κ. 56. 30.

ἀνηλειψία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ἀληλιμμένου, ἀκαθαρσία, Πολύβ. 3. 87, 2.

ἀνηλής, ἴδε ἐν λέξει **ἀνηλεής**.

ἀνηλιάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, Πρωταγ. παρ' Ἀθην. 124E.

ἀν-ηλίαστος, ον, ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, Εὐστ. Πονημ. 287. 79· κοινῶς: «ἄλιαστος».

ἀν-ήλικος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ μήπω εἰς ἡλικίαν ἀνδρὸς ἀφικόμενος, ἄνηβος, ἀνηλίκῳ ὥρῃ, ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2161b, πρβλ. Προσθήκ. καὶ ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἄνηβος**.

ἀν-ήλιος, Δωρ. **-άλιος, ον**, ὁ ἄνευ ἡλίου, ὃν δὲν βλέπει ὁ ἥλιος, σκιερός, σκοτεινός, ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Θ. 859· μυχοί, δνόφοι ὁ αὐτ. Πρ. 453, Χο. 51· φυλλὰς Σοφ. Ο. Κ. 676· λιβὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 534.

ἀνήλιπος, Δωρ. **ἀνάλ-, ον**, ἄνευ πεδίλων, ἀνυπόδητος, γυμνόπους, «ξυπόλυτος», Θεόκρ. 4. 56· πρβλ. **νήλιπος, νηλίπους** (ἐκ τοῦ ἧλιψ, καθ' ἃ λέγεται, ὅπερ ἦν Δωρικὸν πέδιλον).

ἀν-ηλιφής, ές, Σουΐδ., καὶ **ἀνήλιφος, ον**, Δίων Κ. 56. 30, = **ἀνήλειπτος**.

ἄνηλυσις, εως, ἡ, (ἀνέρχομαι) τὸ ἀνέρχεσθαι, ἡ ἄνοδος, ἐπιστροφή, «ἀνήλυσιν· ἄνοδον» Ἡσύχ.:—ὡσαύτως, **ἀνηλυσίη**, ἡ, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Χρησμ. παρὰ Λακταντ. 7. 13, 5.

ἀνηλώσας (= **ἀναλώσας**), μετ., Ἐπιγρ. Σαλαμινίων τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ (ἴσως τοῦ ἔτους 127 π. Χ.) Συλλ. Ἐπιγρ. 71. 594:—**ἀνηλώσωσιν** Ἐπιγρ. Σαλαμινίων ἐν Πειραιεῖ, Συλλ. Ἐπιγρ. II. 595.—Τὸ δὲ **ἀνήλωμα** συχνόν, λ. χ. ἐν Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. II. 595, 624,—Ἐρετρίας, Ραγκ. Ant. hell. 659,—Ἴου, αὐτόθι 753,—Σκύρου, Bull. de cor. hell. III. σ. 63,—Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 370 (δὶς ἐκεῖ).

ἀν-ήλωτος, ον, ὁ μὴ προσηλωμένος, ἀκάρφωτος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀγόμφωτον**.

ἀν-ήμελκτος, ον, (ἀμέλγω) ὁ μὴ ἠμελγμένος, «ἀνάρμεχτος», Ὀδ. 9. 439.

ἀν-ήμερος, ον, ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀτίθασος, ἐπὶ προσώπων, πολιήτας Ἀνακρ. 1. 7· ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις Αἰσχύλ. Πρ. 716· ἐπὶ χώρας, ὁ αὐτ. Εὐμ. 14· ἐκβολὴ Εὐρ. Ἑκ. 1077· βίος Πλούτ. 2. 86D.—Ἐπίρρ. **-ρως** Διοδ. Ἀποσπ. (Μαΐου) σ. 100.

ἀνημερότης, ητος, ἡ, = ἀγριότης, σκαιότης, Γλωσσ.

ἀνημερόω, ἡμερώνω, καθαρίζω, ἐξ ἀγρίων θηρίων, ὃς παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδὸν Σοφ. Ἀποσπ. 233.

ἀν-ήμετος, ον, ἴδε **ἀνέμετος**.

ἀν-ήμυκτος, ον, (ἀμύσσω) «ἀχάρακτος» Ἡσύχ.

ἀνήνασθαι, ἀνήνατο, ἴδε ἐν λ. **ἀναίνομαι**.

ἀνηνεμία, ἡ, = **νηνεμία** Ἀνθ. Π. 9. 544· σημειοῦται δὲ ὡς ἀρχαϊκὸς τύπος ὑπὸ Λουκ. Ψευδολογιστ. 29.

ἀνήνεμος, ον, ὁ ἄνευ ἀνέμου, γαλήνιος, ἥσυχος, ἀνήνεμος χειμώνων (ἀντὶ ἄνευ ἀνέμου χειμώνων), ἄνευ τῆς πνοῆς τῶν θυελλῶν:—ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων Σοφ. Ο. Κ. 677. (Ἐκ τοῦ ἀν- στερ., καὶ ἄνεμος πρβλ. **νήνεμος, ἀνεμόεις**· οὕτως **ἀνήνωρ, ἠνορέη**, ἐκ τοῦ **ἀνήρ**).

ἀν-ήνιος, ον, ἀχαλίνωτος, αὐθάδης, Ἐτυμολ. Μ. 107. 20.

ἀνήνιος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀνάνιος**, ὁ ἄνευ πόνου, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

ἀνήνοθε. Ἐπ. πρκμ. ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ.: ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν δίς, αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, αἷμα ἀνέβλυσεν ἐκ τῆς παλαιᾶς πληγῆς, Ἰλ. Λ. 266· κνίση μὲν ἀνήνοθεν, ἡ κνῖσα, ἡ ὀσμὴ ἀνῆλθεν, Ὀδ. Ρ. 270. [Ὁ ἐνεστὼς κατ' ἀναλογίαν θὰ ἦτο ἀνέθω, ἀνέρχομαι, ὑψοῦμαι, ὡς ὁ τοῦ **ἐνήνοθε** θὰ ἦτο ἐνέθω, εἶμαι ἐντός, πρβλ. **ἐνήνοχα** ἐκ τοῦ ***ἐνένω, ἐδήδοκα** ἐκ τοῦ **ἔδω**. Φαίνεται πιθανώτερον ὅτι τὰ ῥήματα ταῦτα ἐσχηματίσθησαν κατ' εὐθεῖαν ἐκ τῶν προθέσεων **ἀνά, ἐν**, μετὰ τῆς καταλη-

ξεως -ἔθω, ὅπως τὸ ἄντομαι ἐγένετο ἐκ τῆς ἀντὶ μᾶλλον ἢ ὅτι τὸ ἤνοθα εἶναι πρκμ. τοῦ ἀνθέω (μετὰ προθεματ. ἀνὰ ἢ ἐν), ὡς ὁ Βουττμ. καὶ ὁ Κούρτ. ὑπολαμβάνουσιν].

ἀν-ήνυστος, ον, (ἀνύω) ὡς τὸ ἀτέλεστος, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀνεκτέλεστος, ἀκατόρθωτος, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ Ὀδ. Π. 111.

ἀν-ήνυτος, ον, = ἀνήνυστος, οἶτος Σοφ. Ἠλ. 167· ἀν. πόνος, εὐχαὶ Πλάτ. Νόμ. 735B, 936C· ἀν. ἔργον πράττειν, περὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης, ὁ αὐτ. Φαίδ. 84A· πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1285: —Ἐπίρρ., ταῦτα ἀνηνύτως ἔχει Σοφ. Ἀποσπ. 501. 2) ἀτελεύτητος, μὴ ἔχων τέλος, κακὸν Πλάτ. Γοργ. 507E.

ἀνήνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ) ἄνανδρος, δειλός, Ὀδ. Κ. 301· ἀνὴρ ἀνήνωρ, ἀνὴρ ἄνευ ἀνδρότητος, ἀνίκανος, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 751. II. ἄτεκνος, «ἀνήνωρ· ᾧ (ἄρσενα;) τέκνα οὐ γίνεται, ἄτεκνος» Ἡσύχ.

ἀνήπυστος, ον, (ἠπύω) ἀνήκουστος, «ἀνήπυστον, τὸ ἀνήκουστον· ἀνύποιστον δὲ τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον διὰ τῆς οι διφθόγγου» Ζωναρ. 191, ἴδε Λοβ. Φρύν. 701.

ἀνηπύω: μέλλ. -σω, = ἀναφωνέω, ἐκπέμπω φωνήν, ᾄδω, λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν Μόσχ. 2. 98· ἱμερόενθ' Ὑμέναιον ἀνήπυον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1197· [περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐν λ. ἠπύω].

ἀνήρ, ὁ, ἀνδρός, ἀνδρί, ἄνδρα, κλητ. ἄνερ: πληθ. ἄνδρες, -δρῶν, -δράσι [ᾰ], -δρας: παρ' Ἀττ. τὸ ἄρθρον συχνάκις πάσχει κρᾶσιν μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἁνὴρ ἀντὶ ὁ ἀνήρ, τἀνδρός, τἀνδρί, ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, τῷ ἀνδρί, ἅνδρες ἀντὶ οἱ ἄνδρες· ἡ Ἰων. κρᾶσις εἶναι ὠνήρ, ὦνδρες Ἡρόδ. 4. 161, 134. Οἱ Ἐπ. ἔχουσιν ὡσαύτως καὶ τὴν κανονικὴν κλίσιν ἀνέρος, ἀνέρι, πληθ. ἀνέρες, ἄνδρεσσι. [Παρ' Ἐπ. ποιηταῖς τὸ α ἐν μὲν τῇ ἄρσει κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ· ἀλλ' ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρες, ἀείποτε τὸ α εἶναι μακρόν· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Σοφ. Τρ. 1010, Ο. Τ. 869. Ἀλλ' ἐν Τραγ. τριμέτροις ἀείποτε εἶναι βραχύ· ὅπου δὲ τὸ ἀνὴρ εὑρεθῇ ἔχον τὸ α μακρὸν πρέπει νὰ γράφηται ἁνὴρ μετὰ δασείας (δηλ. ὁ ἀνήρ), Πόρσ. Φοίν. 1670]. (Πιθαν. ἐκ √ ΝΕΡ, μετὰ προθεματικοῦ α εὐφωνικοῦ, ΑΝΕΡ καὶ μετὰ παρεμβαλλομένου δ ἀνδρ.: ἐντεῦθεν ἠνορέη, ἀγήνωρ, πρβλ. ἄνθρωπος· πρβλ. προσέτι Σανσκρ. nar, nar-as (vir), nar-yas (virilis) nri-mnam (virtus, vis)· Ζενδ. nar, nar-a (vir)· Σαβιν. nero (fortis) ner-io (fortitudo)· Ὀμβρ. ner (princeps)).

Ἀνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυνή, Λατ. vir, (ἄνθρωπος, Λατ. homo, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ κτῆνος), ἤ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ.. ἠὲ γυναικὸς Ἰλ. Ρ. 435, Ὀδ. Φ. 323· τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, ἄνευ ἀρρένων τέκνων, Πλάτ. Νόμ. 877E. Ἂν καὶ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἡγεμόνων, ἀρχηγῶν, κτλ., ἀλλ' ὅμως ἐπεκτείνει τὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ παντὸς ἐλευθέρου ἀνδρός· ἀνὴρ δήμου, εἷς ἐκ τοῦ λαοῦ, Ἰλ. Β. 198, Ὀδ. Ρ. 352· καὶ πρὸς δήλωσιν ἀνδρὸς ὑψηλῆς τάξεως, προστίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαρακτηριστική τις λέξις, ὡς π. χ. ἀνὴρ βουληφόρος, ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἡγήτωρ, ἔξοχος. II. ἄνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεός· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὅμ., Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Ἰλ. Α. 334, 403, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 63, κτλ.: συνηθέστατα κατὰ πληθυντικόν, ἐνίοτε ὅμως καὶ καθ' ἑνικόν, π. χ. Ἰλ. Σ. 432, Σοφ. Αἴ. 77: — συχνάκις τῇ προσθήκῃ περιοριστικοῦ τινος ὀνόματος ἢ ἐπιθέτου, βροτοὶ ἢ θνητοὶ ἄνδρες Ὅμ.· ἄνδρες ἡμίθεοι Ἰλ. Μ. 23· καὶ συχν. ἄνδρες ἥρωες: — ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θηρία ἢ τέρατα, κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη Ὀδ. Φ. 303:—ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν κοινωνίαις ἢ πόλεσι ζώντων, οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις Πινδ. Ο. 6. 15· καὶ οὕτω πιθανῶς, ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο.., ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 142. III. ἀνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν νεανίαν, ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ τοιοῦτος ἀποκαλεῖται ἀνὴρ νέος, νεώτερος, κουρότερος, ὁπλότερος, νεηνίης: οὕτω δὲ καὶ ἀνὴρ γέρων ἢ προγενέστερος Ὀδ. Δ. 205, Σ. 53· ἀλλὰ μόνον ἀνὴρ σημαίνει ἀείποτε ἄνδρα ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἰδίως πολεμιστήν, ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα Ἰλ. Ο. 328· οὕτως, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν Θουκ. 2. 103· αἱ διάφοροι ἡλικίαι λέγονται, παῖς, μειράκιον, ἀνήρ, πρεσβύτης, Ξεν. Συμπ. 4. 17· εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, συντελεῖν Δημ. 412. 25, Ἰσοκρ. 277B· εἰς ἄνδρας ἀναβαίνειν, μεταβαίνειν Ἐπιγρ. Newton σ. 698· συχν. ἐν ἐπιγρ. πραγματευομέναις περὶ ἀγώνων εὕρηται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παῖδες, Συλλ. Ἐπιγρ. 213, 217, 218 καὶ ἀλλ. IV. ἐμφαντικῶς, ἀληθὴς ἀνήρ, γενναῖος, «παλληκάρι», ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε Ἰλ. Ε. 529· καὶ συχν. παρ' Ἡροδ., π. χ. πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες 7. 210· οὕτως, ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρὴ Εὐρ. Ἠλ. 693· ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1225· ὃ σὺ μαθὼν ἀνὴρ ἔσει ὁ αὐτ. Νεφ. 823· ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν ὁ αὐτ. Ἀχ. 77· εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ Θουκ. 4. 27· οὐκέτι ἀνὴρ ἀλλὰ σκευοφόρος Ξεν. Κύρ. 4. 2, 25· τὸν Λυκομήδην.. μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 1, 21· οὐκ ἐν ἀνδράσι, οὐχὶ ὡς ἀνήρ, Εὐρ. Ἄλκ. 723, πρβλ. 732· ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν, εἶναι ἴδιον ἀνδρός.., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 283, κτλ. V. ἀνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, σύζυγος, ἄνδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἰλ. Τ. 291, Ὀδ. Ω. 196, Ἡρόδ. 1. 146, καὶ Ἀττ., εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκουσα κόρη Πλάτ. Κριτί. 113D· οὕτως, ἐξοικεῖν.. εἰς ἀνδρὸς [οἶκον] τὴν θυγατέρα Λουκ. Λεξιφ. 11:—ἀλλ' ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ ἐραστοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πόσις, Σοφ. Τρ. 551, ἴδε Βαλκ. Ἱππ. 491, Τουπ. Θεόκρ. 15. 131· ἀνὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστι νῦν Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 5· αἰγῶν ἄνερ, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου vir gregis, Θεόκρ. 8. 49.—Σχεδὸν ἅπασαι αἱ σημασίαι αὗται ἀνήκουσι καὶ εἰς τὴν Λατ. λέξ. vir. VI. ἄλλαι χρήσεις μεθ' Ὅμηρον, ἰδίως παρ' Ἀττ. 1) τὸ ἀνὴρ συνήθως συνωδεύετο μετὰ λέξεων δηλουσῶν τὴν τάξιν τοῦ ἀνδρὸς ἢ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὰ ὅμοια, ὡς παρ' Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ., π. χ. ἀνὴρ μάντις, ἀνὴρ στρατηγὸς Ἡρόδ. 6. 83, 92· ἀνὴρ νομεὺς Σοφ. Ο. Τ. 1118· ἄνδρες λοχῖται, λῃσταί, ἀσπιστῆρες αὐτόθι 751, 842, κτλ. Ὡσαύτως μετὰ ἐθνικῶν ὀνομάτων, ὡς, ἄνδρες Κίλικες, Θρῆκες, κτλ.: ἰδίως ἐπὶ προσφωνήσεων, ἄνδρες ἔφοροι Ἡρόδ. 9. 9· ἄνδρες πολῖται Σοφ. Ο. Τ. 513· οὕτως, ἄνδρες δικασταί, βουλευταί, ἔφοροι Ῥήτορ.· ἰδίως ἐν τῇ συνηθεστάτῃ προσφωνήσει ἄνδρες Ἀθηναῖοι: ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἄνδρες ἰχθύες, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 14· ἄνδρες θεοὶ Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 15· ὦ ἄνδρες κύνες Ἀθήν. 160B. 2) ὁ ἀνὴρ κατὰ κρᾶσιν Ἀττ. ἁνήρ, Ἰων. ὡνὴρ εἶναι συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ ἐμφάσεως ἀντὶ αὐτός, ἐκεῖνος, Τραγ., καὶ Πλάτ.: ἐνίοτε γίνεται τοῦτο ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν Σοφ. Τραχ. 55, 108, 293, κτλ.· ἀλλ' οὐχὶ παρὰ πεζοῖς: πρβλ. ἄνθρωπος. 3) ἀνὴρ ὅδε, ὅδ' ἀνήρ, συχν. παρὰ Τραγ. ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἀντὶ τοῦ ἐγώ. 4) πᾶς ἀνήρ, πᾶς ἄνθρωπος, πᾶς τις, συχν. παρὰ Πλάτ. 5) ἀνὴρ οἱοσδήποτε, εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι; Ἀριστοφ. Νεφ. 1214· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 114D, κτλ.· οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζάν ἐσθ' ὁ πλοῦς, δὲν δύναται πᾶς τις (ὁ τυχὼν) νὰ ὑπάγῃ, Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 26. 6) ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 15· καὶ συχνάκις ὑπερθετ., ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 10, κτλ. 7) κατ' ἄνδρα, Λατ. viritim, Ἰσοκρ. 271A· οὕτω, τοὺς κατ' ἄνδρα, τοὺς καθ' ἕκαστον, Δίων Χρυσ. 1. 655. VII. ἄρρεν ζῷον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 6, 2.

ἀνήρεικτος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀνέρεικτος, ὃ ἴδε.

ἀν-ηρέμητος, ον, ὁ μὴ ἠρεμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 5:—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 10. 223.

ἀνηρεοί, «κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται» Ἡσύχ.

ἀνήρεστος, ον, (ἀρεστός) ὁ μὴ ἀρεστός, Ἡσύχ.

ἀνηρεφής, ές, (ἐρέφω) ἄνευ ὀροφῆς, ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 1171 (κατὰ Μαδδ. εὐηρεφέος).

ἀνήρης, ες, «ἀνδρώδης, Αἰσχύλος Σαλαμινίαις» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 218), κατὰ Σουΐδ. ἀνύπανδρος: «ἀνήρεις, ἀνάνδρους χήρας ἢ παρθένους».

ἀνηρίθευτος (= ἀνερίθευτος) Ἐπιγρ. Χίου, Bull. de corr. hell. III. σ. 232.

ἀνήριθμος, ἴδε ἐν λ. ἀνάριθμος.

ἀνηρίναστος, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ ἀνερίναστος.

ἀνήριστα, «ἀνέριστα, ἄπλαστα» Ἡσύχ.

ἀνηροσία, Ἰων. -ίη, ἡ, ὅταν ἕνεκα αὐχμοῦ ἢ ἄλλης αἰτίας μένῃ ἡ γῆ ἀνήροτος, ἀσπορίην καὶ ἀνηροσίην Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 433.

ἀνήροτος, ον, (ἀρόω) ὁ μὴ ἀροτριαθείς, ἀκαλλιέργητος, Ὀδ. Ι. 109, 123· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 708, καθότι Ἀττ. τύπος ἀνάροτος δὲν ὑπάρχει: — μεταφ. ἐπὶ γυναικός, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι Λουκ. Λεξιφ. 19.

ἀνηρτημένως, ἐπίρρ. (ἀναρτάω) ἄνευ ζωηρότητος, χαλαρῶς, ὅτι ἀμεθόδως καὶ ἀνηρτημένως ἔγραψε Ἑρμείας ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ.

ἀνησιδώρα, ἡ, (ἀνίημι, δῶρον) ἡ ἀναπέμπουσα δῶρα, ἐπίθετον τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος (πρβλ. ζείδωρος) Ἀλκίφρων 1. 3, Παυσ. 1. 31, 4, Πλούτ. καὶ ἀλλαχοῦ.—«ἀνησιδώρα· ἡ γῆ διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι» Ἡσύχ.

ἄνησον ἢ ἄννησον, ἴδε ἐν λ. ἄνηθον.

ἀν-ήσσητος, Δωρ. ἀνάσσᾱτος καὶ ἀνήσσατος, ον, ὁ μὴ ἡττηθεὶς ἢ ὁ μὴ ἡττώμενος, ἀήττητος, ἀνήσσατοι δ' ἐγίνοντο Θεόκρ. 6. 45· πρβλ. τὸ συνηθέστερον ἀήσσητος.

ἄνηστις, ὁ, ἡ, = νῆστις, «ὅτι τὸ ἄνηστις ὁ νῆστις πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς παρὰ Κρατίνῳ κεῖται, 'οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος [ἄκλητος] φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις'» Ἀθήν. 2. 47A (Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ»): πρβλ. νώνυμος ἀνώνυμος, νήνεμος ἀνήνεμος, νήριθμος ἀνήριθμος· ἴδε Α. Β. 402. 32 καὶ Σουΐδ. ὅστις ἀναφέρει καὶ τὴν ἀντίθετον σημασίαν: «ὁ μὴ γεγευμένος», ἀλλ' ἀμάρτυρον.

ἀνήσυχος, ον, ὁ μὴ ἥσυχος, Γλωσσ.

ἀνήτινος, η, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀνήθινος: **ἄνητον** ἢ **ἄννητον,** ἴδε ἐν λ. **ἄνηθον.**

ἀν-ήφαιστος, ον, ἀν. πῦρ, οὐχὶ πραγματικὸν πῦρ, ἀλλὰ τὸ πῦρ τῆς ἔριδος, «οὐ τοῦτο λέγει τὸ πῦρ τὸ τὰ ξύλα καὶ τὴν ὕλην ἀναλίσκον, ἀλλ' ἕτερον μέν τι, ὁμοίως δὲ τούτῳ ἀναλωτικὸν καὶ διαφθαρτικόν» (Σχόλ.), Εὐρ.'Ορ. 621, ἔνθα ἴδε Πόρσ.

ἀνήφθω, ἴδε ἐν λ. **ἀνάπτω.**

ἀνθαιρέομαι: μέλλ. **-ήσομαι:** ἀποθ.: — ἐκλέγω πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα ἀντὶ ἑτέρου, τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ Εὐρ. Κύκλ. 311· ἄλλους ἀνθ. ἀντὶ τούτων Συλλ.'Επιγρ. 2715. 11· στρατηγοὺς ἔπαυσαν .. καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο Θουκ. 6. 103, πρβλ. Ξεν.'Ελλ. 6. 2, 13, Πλάτ. Νόμ. 765D· τὰν εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν, προτιμῶσα, Εὐρ.'Ιππ.773.—«ἀνθείλαντο, προέκριναν, ἐπελάβοντο» Ἡσύχ. **II.** διαφιλονεικῶ, ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος πράγματος, οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται Εὐρ. Ἑκ. 660.

ἀνθαίρεσις, εως, ἡ, ἐκλογή τινος ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἕτερον, Συλλ.'Επιγρ. 2715.12.

ἀνθάλιον, τό, φυτόν τι, τὸ κατὰ Λινναῖον cyperus esculentum, Πλίν. h. n. XXI. 52.

ἀνθαλίσκομαι: μέλλ. **-αλώσομαι:** Παθ.: ἑλὼν καὶ αὐτὸς ἁλίσκομαι, πάσχω ὅπερ ἐποίησα εἰς ἄλλους, εἰ δ' εὐσεβοῦσι .. οὐ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἂν Αἰσχ. 'Αγ. 340· ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱέος αὐτοῦ καὶ ἀνθεάλω, καὶ κατεδικάσθη καὶ αὐτός, Δίων Κ. 36. 23.

ἀνθαμιλλάομαι, ἀποθ. ἀνταγωνίζομαι, τοὺς .. ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι Πλάτ. Νόμ.731Α: καὶ ἀντιπρῴρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν Ξεν.'Ελλ. 6. 2, 28.

ἀνθαμίλλησις, ἡ, ουσ. τοῦ προηγουμένου, 'Ιω. Γενέσ. σ.109. 21, ἔκδ. Β.

ἀνθάμιλλος [ᾰ], **ον,** (ἅμιλλα) ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, Εὐρ. Ἴων 606: — θηλ. τύπος, **ἀνθαμιλλήτρια,** ἡ, ἡ ἀντίζηλος, τινι Νικήτ. Χρον. 325Β.

ἀνθάπτομαι, 'Ιων. **ἀντάπτομαι:** μέλλ. **-ψομαι:** ἀποθ.: — ἅπτομαι καὶ ἐγώ, ἀντεπιτίθεμαι καὶ ἐγώ, οἱ Πέρσαι .. ἅπτοντο αὐτοῦ .. οἱ δὲ ἀντάπτοντό τε καὶ τοῖσι σκυτάλοισι ἔπαιον Ἡρόδ. 3.137· ἐπὶ ἱκεσίας, ἥψω τῆς ἐμῆς ὡς φῂς χερὸς καὶ ... ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ, ἅπτομαι νῦν καὶ ἐγὼ τῶν αὐτῶν, Εὐρ.'Εκ. 275· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II.** ἁπλῶς, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ, μετὰ γεν., οὔτε βουλομένων τῶν πολλῶν ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου Ἡρόδ.7.138· διεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων = ἀντιλαμβάνεσθαι, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας καὶ νὰ ἐπιδοθῶσι μετὰ ζήλου εἰς τὰ τοῦ πολέμου, Λατ. capessere remp., Θουκ. 8. 97· ἀνθ. τῆς λογιστικῆς Πλάτ. Πολ. 525C:—ἐν γένει, φθάνω, κατορθώνω, τερμόνων Εὐρ. Μήδ. 1182. **2)** προσβάλλω, ἰδίως ἐπὶ ἄλγους, κτλ., πλευμόνων ἀνθήψατο Σοφ. Τρ. 778· ἔχιδνα .. ἢ τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται 'Αριστοφ. Βατρ.474· φρενῶν, καρδίας Εὐρ. Μήδ. 55.1360· περὶ τῆς μισθοφορᾶς .. μαλακωτέρως ἀνθήπτετο (ἐνν. Τισσαφέρνους) ἐμέμφετο αὐτόν, Θουκ. 8. 50.

ἀνθαρμόζω, συνάπτω, προσαρμόζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 63.

ἀνθαρπάζω, ἁρπάζω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Βασίλ. Σελευκ. σ. 124.

ἀνθάρπαγμα, τό, τὸ ἁρπασθὲν πρὸς ἀποζημίωσιν, «λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους» Εὐστ. 877. 37.

ἀνθεινός, ή, όν, = **ἀνθινός,** Διόδ. 4. 4, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11.

ἄνθειον, τό, Βοιωτ. = **ἄνθος,** 'Αριστοφ.'Αχ. 869.

ἄνθειος, α, ον, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἐπίθ. τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, Παυσ. 2. 22, 1.

ἀνθέκαστον, «ἐξ ἐναντίας ἕκαστον» Ἡσύχ.

ἀνθεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντέχομαι, πρέπει τις νὰ ἀντέχηταί τινος, τούτου ἀνθεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς, εἰς τοῦτο πρέπει νὰ προσέχωσιν οἱ ἐπιμεληταί, Πλάτ. Πολ. 424Β· τῆς μέσης ἕξεως ἀνθεκτέον 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 4.11, 14· οὕτω κατὰ πληθ., ἀνθεκτέα ἐστὶ τῆς θαλάσσης Θουκ.1. 93.

ἀνθεκτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντέχηταί τινος, νὰ προσκολλᾶται εἰς αὐτό, καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου εἰσὶν ἀνθεκτικοὶ 'Αρρ.'Επίκτ. 4.11, 3.

ἀνθελιγμός, ὁ, (ἑλίσσω) ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἑλιγμός, κατ' 'Ιων. τύπον **ἀντελιγμός,** Πλούτ. 2. 896C:—ὡσαύτως, **ἀνθέλιγμα,** τό, Βυζ.

ἀνθέλιξ, ικος, ἡ, ἡ ἐσωτερικὴ ἕλιξ, ἤτοι τὸ ἐσωτερικὸν κύρτωμα τοῦ ὠτός, ἐνῷ τὸ ἐξωτερικὸν ὀνομάζεται ἕλιξ, «ἀνθέλικες τὰ ἐν μέσῳ ὑπεραίροντα μετὰ τὴν ἕλικα παρὰ τὴν κοιλότητα», Ῥοῦφ.'Εφέσ. 'Ιατρ. σ. 26.

ἀνθελκόντως, ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει: ἀνθελκόντως ἔχειν τισί, ἕλκειν κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἀνθίστασθαι αὐτοῖς.

ἀνθέλκω: μέλλ. **-ξω,** ἕλκω ἢ σύρω ἐναντίον, Θουκ. 4.14· ἀνθ. ἀλλήλαις. ἐναντίον ἀλλήλων. Πλάτ. Νόμ. 644Ε· ἀνθ. τὴν ψυχήν, ἕλκειν αὐτὴν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ὁ αὐτ. Πολ. 439Β· παριόντα δὲ ... ἀνθ. πρὸς αὐτὰς ἑκάστη Λουκ. Δημώνακτ. βίος, 63:—Παθ., Πλάτ. 'Αξ. 372Α, Διον.'Αλ. 3. 30.—Τὸ οὐσιαστικόν, **ἀνθέλκυσις, εως,** ἡ, παρ' 'Επιφαν.

ἄνθεμα, ατος, τό, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνάθεμα.** **II.** ὄνομα χοροῦ παρ' 'Αθην. 629Ε· ἐκτὸς ἂν εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ **ἄνθεμον.**

ἀνθεμίζομαι, ἀποθ. ἀνθολογῶ, γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι, «τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. 'Ικ. 73: — πρβλ. **ἀπανθίζω.**

ἀνθέμιον, τό, = **ἄνθος,** ἀμφίβολ. παρὰ Θεοφρ. (Ἴδε ἔκδ. Σνεΐδερ. ἐν τῷ Πίνακι)· εἰς δ' ἐλέγους εὔσπορον ἀνθέμιον 'Ανθ. Π. 4.1, 36· ἀνθ. χρυσίου, ἴδε ἐν λ. **ἄνθεμον.** **2)** ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 160 (σ. 277) ὁ Βοίκχιος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ **ἀνθέμιον** εἶναι τὸ ἐπὶ τῶν 'Ιωνικῶν κιόνων ἄνθος, τὸ ἐκ τοῦ αἰγοκλήματος εἰλημμένον, ἴδε Στουάρτου 'Αθήνας 4 σ.7-12·—ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον, μὲ σχήματα ἀνθέων, περὶ τῶν παίδων τῶν πλουσίων Μοσσυνοίκων, Ξεν.'Αν. 5. 4, 32, ἴδε Sturz Λεξ. ἐν λ.— καθ' Ἡσύχιον: «γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν τοῖς κίοσι· καὶ τόπος 'Αθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει»· προσέτι ὁ αὐτός: «ἀνθέμιον· τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον»·—«ἀνθέμιον, τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν» Σουίδ.

ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, = **ἄνθος,** 'Ανθ. Π. 6. 267. **2)** εἶδος βοτάνης ὡς τὸ χαμαίμηλον, Διοσκ. 3. 144, Νίκανδρ. παρ' 'Αθην. 683Ε ('Αποσπ. 2. 37): — ὡσαύτως **ἀνθεμίσιον (-ίδιον;),** τό, «ὃ λέγεται καὶ χαμαίμηλον» 'Αλέξ. Τραλλ.7. 20.

ἀνθεμοειδής, ές, = **ἀνθεμώδης,** ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς 'Ορφ. Ὕμ. 43. 4.

ἀνθεμόεις, εσσα, εν, ὡσαύτως **ἀνθεμόεις** ὡς θηλ., 'Ιλ. Β.695, 'Ησ.'Αποσπ. 22:—ἐπὶ τόπων, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι 'Ιλ. Β. 467, πρβλ. 695, καὶ ἀλλαχοῦ. **II.** ἐπὶ σκευῶν ἐκ μετάλλου, λαμπρός, ἀποστίλβων ἢ (κατ' ἄλλους) εἰργασμένος, πεποικιλμένος δι' ἀνθέων, λέβητ' ἄπυρον .. ἀνθεμόεντα 'Ιλ. Ψ. 885· ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι 'Οδ. Γ. 440· κρητῆρα πανάργυρον ἀν. Ω. 275· ὡσαύτως ἐπὶ ἐνδύματος, καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν, πεποικιλμένην δι' ἀνθέων, 'Ανθ. Π. 6.272.

ἄνθεμον, τό, (ἀνθέω) = **ἄνθος,** Σαπφ. 87, Σιμων. 'Ιαμβ. 66, Πινδ. Ν. 7. 116, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 'Αριστοφ. 'Αχ. 992· ἄνθεμα χρυσοῦ, τὸ ἄνθος τοῦ χρυσοῦ, δηλ. ὁ πολυτιμότατος χρυσός, Πινδ. Ο. 2.130· οὕτως, ἄνθεμ' ὀρειχάλκου Ὕμν. Ὁμηρ. 5. 9· ἀνθέμιον χρυσίου 'Εξδ. ('Εκκλ. ιϛ', 6)· ἴδε **ἄνθος II.** **2)** ὄνομα φυτοῦ, πιθαν. **ἀνθεμίς** 2, Θεοφρ.'Ιστ. Φ.7.14, 2. **3)** κατὰ πληθ., ὄνομα χοροῦ τινος, 'Αθήν. 629Ε· πρβλ. **ἄνθεμα.**

ἀνθεμόρρυτος, ον, (ῥέω) ὁ ἐξ ἀνθέων παραγόμενος, ἀνθεμόρρυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, τὸ ἡδονικὸν ὑγρὸν τὸ ἐκ τῶν ἀνθέων πηγάζον, δηλ. τὸ μέλι, Εὐρ. 'Ι. Τ. 634.

ἀνθεμουργός, όν, (*ἔργω) ἐπίθετον τῆς μελίσσης, ἥτις ἐκ τοῦ ὀποῦ τῶν ἀνθέων ἀπεργάζεται τὸ μέλι, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι Αἰσχύλ. Πέρσ. 612.

ἀνθεμοῦς, οῦσα, οῦν, συνῃρημ. ἐκ τοῦ **ἀνθεμόεις,** φέρε δ' ἀνθεμοῦντας ἡμῖν στεφάνους 'Ανακρ. 44 (61).

ἀνθεμώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης ἀνθέων, ἀνθηρός, ἀνθεμώδους ἦρος Αἰσχύλ. Πρ. 455· τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον Εὐρ. Βάκχ. 462· λειμῶνας 'Αριστοφ. Βατρ. 449.

ἀνθεμωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀνθεμόω**) ὁ διὰ σχημάτων ἀνθέων πεποικιλμένος, καλυπτὴρ ἀνθεμωτὸς 'Επιγρ. ἐν Βοιχχίου 'Αττ. Ναυτ.'Επιγρ. 407, κέξ.

ἄνθεξις, εως, ἡ, (ἀντέχομαι) τὸ ἀντέχεσθαί τινος, περίπτυξις, ἀλλήλων 'Επιστ. Πλάτ. 323Β.

ἄνθεο, 'Επ. προστακτ. τοῦ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀνατίθημι.**

ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, «τὸ πηγοῦνι», δηλ. τὸ μέρος ἔνθα ἀνθεῖ, φύεται δηλ. ὁ πώγων,— «ἀνθερεών· ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται» Ἡσύχ., Λατ. mentum, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, εἰς ἔνδειξιν ἱκεσίας, 'Ιλ. Α. 501· παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, ὅ ἐ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα, Ε. 293· οὕτως, 'Ιππ. 280.1, Νικ. Θ. 444. **2)** ὁ τράχηλος, ὁ λαιμός, Εὐφορ. 51, κατὰ πληθ. **3)** καταχρηστικῶς τὸ στόμα, Νόνν. Δ. 3. 247 (ἴδε ἐν λ. **ἄνθος** καὶ πρβλ. 'Οδ. Λ. 320).

ἀνθερίκη [ῐ], ἡ, = **ἀνθέρικτος, ἀνθέριξ,** 'Ανθ. Π.12.121.

ἀνθέρικος, ὁ, ἡ καλάμη τοῦ ἀσφοδέλου, Θεοφρ.'Ιστ. Φ.7.13, 2, πρβλ. 'Ελλάνικ. 93 (ἐν'Ιστορικ.'Αποσπ. Μυλλέρου)· καὶ οὕτω πιθαν. ἐξ ἀνθερίκων ἐν Ἡρόδ. 4. 190, ὅπερ ἄλλοι ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **ἀνθέριξ.** **2)** τὸ ἄνθος τοῦ ἀσφοδέλου, Διοσκ. 2. 199. **3)** αὐτὸ τὸ φυτὸν ὁ ἀσφόδελος, Κρατῖνος ἐν 'Αδηλ.135, Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 1, 5. **II.** τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης, αὔτως δ' ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπερανθεῖ, «ἀνθέρικον νῦν εἴρηκε τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης· κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων» (Σχόλ.) Ἄρατ.1060.

ἀνθερικώδης, ες, ὅμοιος καλάμῃ ἀσφοδέλου, καυλὸς Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9.10, 1.

ἀνθέριξ, ῐκος, ὁ, (ἄνθος) = **αἰθήρ.** ὁ «ἀθέρας» τοῦ στάχυος σίτου, αὐτὸς ὁ στάχυς, Λατ. spica· «ἀνθέριξ, παρὰ τὸ ἄνθος· σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων» 'Ετυμ. Μ. σ.109, 1· ἄκρον ἐπ'

ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων Ἰλ. Υ. 227, Ἡσ. Ἀποσπ. 143 (160), Νόνν. Δ. 28, 287, κτλ. **II.** = **ἀνθέρικος** I. 1 (ὃ ἴδε), ἡ καλάμη ἢ ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, Θεόκρ. 1. 52.

ἀνθερίσκος, ὁ, = **ἀνθέρικος**, ἀμφίβ. ἐν Α. Β. 403, Λόγγ. 1. 10.

ἀνθερό-χειλος, ον, ὁ ἔχων ἀνθηρὰ χείλη, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. ἀντὶ **ἀνθηρόχειλος**, ὅπερ ἐπίσης ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζ.

ἄνθεσαν, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνατίθημι**.

ἀνθεσιουργός, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων ἄνθη, ἐννέα θυγατέρας.. ἀνθεσιουργοὺς Ὀρφ. παρὰ Πρόκλ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Κρατύλ. 112.

ἀνθεσι-πότατος, ον, ὁ περὶ τὰ ἄνθη πετόμενος, πτερυγίζων, ἀνθεσιπότατα μέλεα Ἀντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1. 8.

ἄνθεσις = **ἀνάθεσις**, Ἐπιγρ. Χαλκηδόνος Κουμανούδ. ἐν Ἀθηναίῳ 7, σ. 208.

ἀνθεσί-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ποικίλος, ὁ ἀνθηρὸν ἔχων χρῶμα, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135E.

Ἀνθεστήρια, **ων**, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων, ὅ ἐ. ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις, ἀγομένη μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι (11, 12, 13,) «Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονυσίῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθοίγια, Χόας, Χύτρους» Ἁρποκρ. ἐν λέξει **χόες**· ἴδε Βουττμ. Excursus 1· εἰς Δημ. Μειδ., καὶ πρβλ. **Διονύσια**.

ἀνθεστηριάδας, «τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου· Ῥόδιοι» Ἡσύχ.

Ἀνθεστηριών, **ῶνος**, ὁ, ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαρτίου· κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον (11, 12, 13) ἠγόντο τὰ **Ἀνθεστήρια** Συλλ. Ἐπιγρ. 71B. 39, Ἁρποκρ. ἐν λέξει, καὶ ἀλλ.

ἀνθεστίασις, ἡ, οὐσ. τοῦ ἑπομ., Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 346, 11, ἔκδ. Λ.

ἀνθεστιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], (ἀντί, ἑστιάω), ἑστιῶ τὸν ἑστιάσαντά με, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με Λουκ. Ἔρωτ. 9.—Παθ., πάλιν ἀνθεστιαθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων Πλουτ. Ἀντών. 32.

Ἀνθεσφόρια, τά, ἑορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐνῷ συνέλεγεν ἄνθη, Πολυδ. Α', 37.

ἀνθεσφόρος, **ον**, (ἄνθος φέρω) ὁ φέρων ἄνθη, ἀνθοφόρος, πλήρης ἀνθέων, σμῖλαξ Εὐρ. Βάκχ. 703· λειμακάς τ' ἀνθεσφόρους (διορθωθὲν ἐκ χειρογράφων ἀντὶ τοῦ ἀνθηφόρους) ὁ αὐτ. Ι. Α. 1544. **II.** **ἀνθεσφόροι**, αἱ, γυναῖκες ἑορτάζουσαι τὰ Ἀνθεσφόρια, Πολυδ. Δ', 78· πρβλ. **ἀνθοφόρος** II.

ἄνθετο, Ἐπ. γ' ἑν. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνατίθημι**.

ἀνθέω: μέλλ. **-ήσω**, κτλ.: (ἄνθος): — ἀνθῶ, φύομαι, ἐπὶ νεανικοῦ γενείου, πρὶν .. ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι Ὀδ. Λ. 320 (τὸ μόνον παρ' Ὁμ. χωρίον), πρβλ. Ὀρφ. Λιθικ. 252· ἐπὶ νεανίσκων, πρῶτον δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλον Συλλ. Ἐπιγρ. 1499. 3, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 384. **2)** ἐπὶ ἀνθέων καὶ φυτῶν πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 580· στάχυς Σοφ. Ἀποσπ. 698· κυπάρισσοι Θεόκρ. 27. 44· μετὰ δοτ., ἄνθεσιν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 139· ῥόδοις Πινδ. Ι. 4. 31: μεταφ., ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 659· ἀφρὸς ἤνσει (ἀντὶ ἤνθει) Λακων. ἐν Ἀριστ. Λυσ. 1257. **II.** μεταφ., **1)** φαίνομαι ἀνθηρός, παρέχω λαμπρὰν θέαν, ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4. 1. **2)** ἀνθῶ, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντα Πινδ. Π. 9. 193· ἀνθοῦσαν ἀκμὴν ἔχων Ἰσοκρ. 84C· ἐν ὥρᾳ, ἐφ' ὥρᾳ ἀνθεῖν, εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, Πλάτ. Πολ. 475A, Πλουτ. Περικλ. 16· τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχει ἀνθεῖν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 131E, πρβλ. αὐτόθι C. **3)** ἀκμάζω εἰς πλοῦτον καὶ εὐημερίαν, λαοὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 225· ἀνθεύσης τῆς Ἀσίης, Ἐρετρίης Ἡρόδ. 4. 1., 6. 127, πρβλ. Θουκ. 1. 19, κτλ.: ὄλβος σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον Εὐρ. Ἠλ. 944· τὸ ἀνθοῦν τῆς δυνάμεως, τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ, Πλουτ. Κορ. 39:— μετὰ δοτ., ἀνθ. ἀνδράσι, ἔχω ἀφθονίαν ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 4. 1. **6)** ἐπὶ προσώπων, ἀκμάζω, εἶμαι ἀγαπητὸς παρὰ τῷ λαῷ· οὕτως, ἤνθησεν ἐκεῖνος Ἀριστοφ. Ἱππ. 530, πρβλ. Νεφ. 897, 962· πραπίδεσσι, δόξῃ ἀνθ. Πινδ. Ο. 11 (10). 10, κτλ.· Ἕκτορος ἤνθει δόρυ Εὐρ. Ἑκ. 1210· σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 21, 3· ἀνθ. πρὸς δόξαν, πρὸς χάριν Πλουτ. Σερτ. 18. κτλ. **4)** εὑρίσκομαι εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἐν τῇ ἀκμῇ, ἀνθεῖ πάθος τινὶ Αἰσχύλ. Χο. 1009· ἐπὶ νόσου, ἤνθηκεν Σοφ. Τρ. 1089, πρβλ. Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 963· σκωμμάτων ἀνθούντων, εὑρισκομένων ἐν ἀκμῇ, ἐπιπολαζόντων πανταχοῦ, Πλουτ. Ἀντών. 32· πρβλ. **θάλλω**. **5)** μετὰ γεν., ὡς τὸ βρύω, εἶμαι πλήρης, φθειρῶν ἤνθησεν Παυσ. 9. 33, 6· πρβλ. Ῥήτορος τόμ. 1. 495, ἔκδ. Walz. **III.** μεταβ., μόνον παρὰ μεταγενεστ., Λοβ. Σοφ. Αἴ. σ. 93.

ἀνθεών ἢ **ἀνθών**, **ῶνος**, ὡς καὶ νῦν, μέρος κατάφυτον ἐξ ἀνθέων, ἀνθόκηπος, Γλωσσ.

ἄνθη, ἡ, ὡς τὸ **ἄνθησις**, ἡ πλήρης ἄνθησις φυτοῦ τινος ἢ ἄνθους, Πλάτ. Φαῖδρ. 230B: ἴδιος Ἀττικὸς τύπος, Μοῖρις σ. 4, ἔκδ. Πιερσ., Θωμ. Μ. σ. 127. **2)** ἄνθος ἢ ἄνθισμα, Νικ. Θ. 625, κτλ., Αἰλ. π. Ζ. 12. 4.

ἀνθηδών, **όνος**, ἡ, (ἀνθέω) ἡ ἀνθώδης, δηλ. ἡ μέλισσα, Αἰλ. π. Ζ. 15. 1. **II.** εἶδος μεσπίλης, «μουσμουλιᾶς», Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. 3. 12, 5.—Ἐντεῦθεν **ἀνθηδονο-ειδής**, **ές**, ὡς ἐπίθ. ἑτέρου εἴδους, αὐτόθι. (Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πρβλ. **ἀλγηδών**, **ἀηδών**, **κηληδών**).

ἀνθήλη, ἡ, (ἄνθηλος ἀντὶ ἀνθηρός) ὁ χνουδωτὸς στάχυς, κοιν. «φοῦντα» τοῦ καλάμου, Λατ. panicula, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 10, 4, Διοσκ. 1. 114.

ἀνθήλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀνθήλη**, Διοσκ. 3. 173., 4. 122.

ἀνθ-ήλιος, **ον**, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ **ἀντήλιος**.

ἄνθημα, τό, μόνον ἐν συνθέτοις, οἷον **ἐξάνθημα**.

ἄνθημα, τό, ποιητ. ἀντὶ **ἀνάθημα**, ἀφιέρωμα, προσφορά, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 948. 1.

ἀνθήμων, **ον**, γεν. **-ονος**, = **ἀνθηρός**, κυτίνοιο πόροις ἀνθήμονα καρπὸν Νικ. Ἀλεξιφ. 623.

ἀνθηρο-γραφέω, γράφω μετ' ἀνθηροῦ ὕφους, Κικ. π. Ἀττ. 2, 6, Εὐστ. 991. 8.

ἀνθηρο-λεκτέω, μεταχειρίζομαι φράσιν ἀνθηράν, Ἥρων ἢ Ἀνὼν. ἐν Wesch. Poliorcet. d. Gr. σ. 263.

ἀνθηρο-ποίκιλος, ον, πεποικιλμένος δι' ἀνθέων, διηνθισμένος, Φίλων 1. 666.

ἀνθηρός, **ά**, **όν**, (ἀνθέω) πλήρης ἀνθέων, ἀνθίζων, ἀνθηροῦ τέκνα ἔαρος Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608E· λειμών, δάπεδον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1093, Βάτρ. 351· πρόσοψις, διάθεσις Διόδ. 5. 3, καὶ 19:—τὰ ἀνθηρά, ἀνθηροὶ λειμῶνες, Πλούτ. 2. 770B· ἀλλ' ὡσαύτως, φυτὰ ἀνθοφόρα, αὐτόθι 763D. **II.** μεταφ., δροσερός, νεαρός, σφριγῶν, χλόη Εὐρ. Κύκλ. 541: ἐπὶ μουσικῆς, κτλ., πρόσφατος, καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 15· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. Πομπ. 69· ἱλαρὸς καὶ ἀνθ. ὁ αὐτ. 2. 50B· ἴδε **ἄνθος** II. ἐν τέλ. **2)** τὰς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος, «τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνθοῦν ἐν κακοῖς» (Σχόλ.) Σοφ. Ἀντ. 960. **3)** ζωηρὸν ἔχων χρῶμα, λαμπρός, ὡς τὸ **ἄνθινος**, ἀνθηρὸς εἱμάτων στολὴ Εὐρ. Ι. Α. 73· τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθ., ἡ λαμπρότης, ἡ στιλπνότης αὐτοῦ, Πλουτ. 2. 395B, πρβλ. 79D· ἐπὶ χρωμάτων, τὸ ἀνθ. τῶν χρωμάτων Λουκ. Νιγρ. 13, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. **4)** λαμπρός, ἐξαίρετος, τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν ἦν, γλαφυρὸν σφόδρα Δίφιλ. ἐν «Πελιάσι» 1· ἐδωδὴ Φίλων 1. 679. **5)** ἐπὶ ὕφους, ἀνθηρόν, γλαφυρόν, Πλούτ. 2. 648B: οὕτως, ὡς ἐπίρρ., ἀνθηρότερον λέγειν Ἰσοκρ. 294E.

ἀνθηρότης, **ητος**, ἡ, τὸ ἀνθηρόν, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, λαμπρότης, Νικήτ. Χρον. 276.

ἀνθηρό-φωνος, **ον**, ὁ ἔχων φωνὴν ἀνθηράν, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 204. 17, ἔκδ. De Boor.

ἀνθηρό-χρους, **ουν**, ὁ ἔχων ἀνθηρὸν χρῶμα, ἀνθ. τάπης Εὐστ. Πονημ. σ. 328. 75.

ἀνθηρώνυμος, **ον**, ὁ ἔχων ἀνθηρὸν ὄνομα, Εὐστ. Ἰλ. 501, 43.

ἄνθησις, **εως**, ἡ, = **ἄνθη** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 1, Πλούτ. 2. 647F.

ἀνθησσάομαι, ἀντενδίδωμι, ἀνθυπείκω, πεφύκασι τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι μεθ' ἡδονῆς Θουκ. 4. 19, πρβλ. Δίωνα Κ. 49. 44.

ἀνθησυχάζω, ἡσυχάζω καὶ αὐτός, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 93.

ἀνθητικός, **ή**, **όν**, (ἀνθέω) ὁ ἀνθῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀνανθής**, καὶ τὰ μὲν ἀνθητικὰ τὰ δὲ ἀνανθῆ Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 14, 3· οὕτω καὶ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 338 (ἔνθα **ἀνθευτ-**).

ἀνθη-φόρος, **ον**, ἴδε **ἀνθεσφόρος**, **ἀνθοφόρος** II.

ανθι· κατάλ. ῥηματ. = **ασι**:—**ἀποδεδόανθι** (= **ἀποδεδόασι**, **ἀποδεδώκασι**) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569.—Ἴδε καὶ **-ενθι** ἐν Λεξ. Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη.

ἀνθίας, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἀγελαίου· ἐκαλεῖτο καὶ αὐλωπίας, προσέτι καὶ ἱερὸς ἰχθύς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 37, 6, Ἐπιχ. 29, Ahr., Ἀνάν. Ἀποσπ. 2, Labrus ἢ Serranus anthias (Adams). Κατὰ Σιβθόρπιον εἶναι ὁ νῦν χάννος, Memoirs κτλ. ὑπὸ R. Walpole (1817) σ. 272.

ἀνθιερόω, ἀφιερῶ καὶ αὐτός, ἀντιλιτανεύω, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117C.

ἀνθίζω: μέλλ. **-ίσω**, (ἄνθος) περικοσμῶ δι' ἀνθέων, εὖτ' εἰς κόλπους κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ Εὐρ. Ἴων 890· ὁ Paley θεωρεῖ ἐφαρμένον τὸ χωρίον καὶ διορθοῖ ἀνθίζοντα χρυσαυγῆ·— κεφαλὴν ῥόδοις Φιλόστρ. 786: μεταφ., ποιῶ τι ἀνθηρόν, ἀνθ. τὴν λέξιν Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 14:—Μέσ., συλλέγω ἄνθη, Ἀππ. Ἐμφ. 4. 105. **2)** χρωματίζω, βάπτω, θλιβόμενος ἀνθ. τὴν χεῖρα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 15, 8:—Παθ., ἠνθισμένοι φαρμάκοισι Ἡρόδ. 1. 98· οὐ γάρ σε μὴ .. γνῶσ' .. ὧδ' ἠνθισμένον, οὕτω πως λευκανθέντα τὰς τρίχας κατ' ἄλλους, μετημφιεσμένον, Σοφ. Ἠλ. 43, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· κρέα .. πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα, «κοκκινισμένα» εἰς τὸ πῦρ, Ἐπικράτ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 5, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 6.

ἀνθικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς ἄνθη ἢ ὅμοιος τοῖς ἄνθεσι, **τὰ ἀνθικὰ** = **ἄνθη**, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 2.

ἀνθιμος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Λιθ. 18. 94.

ἀνθινός, **ή**, **όν**, καὶ **ἄνθινος**, **η**, **ον**, (ἄνθος) ὁ ἐξ ἀνθέων

ἢ ὅμοιος ἄνθεσιν, ἀνθίζων, δροσερός, ὡραῖος, ὡς τὸ **ἀνθηρός**: ἐν 'Οδ. Ι. 84 ὁ ἐδώδιμος λωτὸς καλεῖται ἄνθινον εἶδαρ, ἔνθα πιθανῶς ἐννοεῖται φυτικὴ τροφὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ζωϊκήν, «τροφὴ ἐξ ἀνθέων» Σχόλ.· κυκεῶνα ἄνθινον πινέτω, ποτὸν ἐκ διαφόρων ἀνθέων, 'Ιππ. 538. 27· τριμμάτιον Σωτάδ. παρ' 'Αθην. 293C· ἀνθ. εὐωδία Πλούτ. 2. 645E. **II**. ἀνθηρός, ἔχων λαμπρὸν χρῶμα, Λατ. floridus, ἐπὶ γυναικείων ἐνδυμάτων, ἐσθῆτες, στολὴ Πλούτ. 2. 278A, 304D, 'Αθήν. 528E· τὰ ἀνθινά (δηλ. ἱμάτια), ἐνδύματα ποικιλόχροα ἢ χρωμάτων ἀνθηρῶν, ἅπερ ἐφόρουν αἱ ἑταῖραι ἐν 'Αθήναις, Φίλαρχ. 45· πρβλ. **ἀνθοφορέω** II. **2)** ὡσαύτως, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἅπερ ἐφόρουν οἱ Σάτυροι κατὰ τὰ 'Ανθεστήρια· τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν, διὰ ποικιλοχρόων ἐνδυμάτων, περὶ τοῦ Βίωνος, ὅστις τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ ἐξέφερε διὰ σαρκαστικῶν στίχων, οἵους μετεχειρίζοντο ἐν τῷ σατυρικῷ δράματι, Διογ. Λ. 4. 52, πρβλ. Στράβ. 15.—Πρβλ. Βελκέρ. προοίμ. εἰς Θέογν. LXXVII κἑξ. καὶ ἴδε **ἄνθος** III.

ἀνθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄνθος**, «λουλουδάκι» Διοσκ. 4. 153. **II**. ἐν 'Ορφικῇ φράσει, **ἄνθιον** (προπαροξ.), τό, τὸ ἔαρ, Κλήμ. 'Αλ. 676.

ἀνθ-ιππάρχης, ὁ, ὑποδιοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ, 'Ιω. Λυδ. Περὶ ἀρχ. 1. 38

ἀνθιππασία, ἡ, πλαστὴ μάχη ἱππικοῦ, καθ' ἣν οἱ ἱππεῖς ἀντιμέτωποι προσελαύνουσιν ἀλλήλοις, φεύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ταχέως· καθ' 'Ησύχιον: «τῶν ἱππέων ἄσκησις καὶ ἀγῶνες αὐτῶν», — Ξεν. 'Ιππαρχ. 1. 20, 3. 11, 5. 4.

ἀνθιππεύω, ἱππεύω ἐναντίον ἄλλου, ἣν δέ ποτε.. ἀνθιππεύωσιν ἀλλήλοις, ἐπὶ ἱππικοῦ, Ξεν. 'Ιππαρχ. 8. 12.

ἄνθισμα, ατος, τό, (ἀνθίζω) ἔνδυμα ἀνθηρὸν καὶ ποικιλόχρουν, «ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα» Κλήμ. 'Αλ. 258.

ἀνθίστημι: μέλλ. **ἀντιστήσω**: — στήνω τι ἐναντίον, ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι κἀντιστησάτω 'Αριστοφ. Βάτρ. 1389· πύργον ξύλινον.. ἀντέστησαν Θουκ. 4. 115· ἰδίως ἐν μάχῃ, πελταστικὴν.. ἀντιστήσαντας τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ Πλάτ. Νόμ. 834A· ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ ὡς νικήσαντες, ἔστησαν καὶ αὐτοὶ ὁμοίως, Θουκ. 1. 105· «μὴ ἔριζε μετὰ ἀνθρώπου πλουσίου, μήποτε ἀντιστήσῃ σου τὴν ὁλκήν», μήπως κλίνῃ ἡ πλάστιγξ ὑπὲρ αὐτοῦ (ἴδε **ὁλκὴ** III), 'Εβδ. (Σειράχ, η', 2). **2)** ἁρμόζω τι πρός τι, Λατ. componere, ἑπομ. παραβάλλω, συγκρίνω, παραλληλίζω, Πλουτ. Θησ. 1. **II**. ὁ "Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ παθ. μετ' ἀμεταβ. ἀορ. β' **ἀντέστην**: ἀόρ. α' παθ. **ἀντεστάθην** παρ' 'Ηροδ. 5. 72: πρκμ. **ἀνθέστηκα** Κ. Δ.: 'Αττ. συνηρ. μετοχ. **ἀνθεστὼς** Θουκ. 6. 70: μέλλ. **ἀντιστήσομαι** 'Ηρόδ. 8. 75, Σοφ. Ο. Κ. 645: ἀόρ. α' **ἀντεστησάμην** 'Αριστοφ. Βάτρ. 1389: ἵσταμαι ἐναντίον, ἰδίως ἐν μάχῃ, ἐναντιοῦμαι, "Ηρη δ' ἀντέστη.. "Αρτεμις 'Ιλ. Κ. 70, πρβλ. 72, 'Ηρόδ. 6. 117, καὶ ἀλλαχοῦ· τοὺς ἀνθισταμένους τοῖς ἡμετέροις βουλήμασι Δημ. 242. 9· ὡσαύτως, πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' "Αρης ἀνθ. Σοφ. 'Αποσπ. 234, πρβλ. Θουκ. 1. 93, Ξεν. Συμπ. 5, 1: σπανίως μετὰ γεν., δέος.. σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται Αἰσχύλ. Πέρσ. 703 (ὁ Βαλκ. ὑποβάλλει διόρθωσιν ἀνθάπτεται), πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 1. 520. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀποβαίνω οὐχὶ εὐνοϊκῶς πρός τινα, ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος Θουκ. 5. 4, πρβλ. 38· ἂν τὰ παρ' ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἀντιστῇ Δημ. 450. 15. **3)** ἐξακολουθῶ ἀνθιστάμενος, ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο 'Ιλ. Π. 305· ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐξακολουθῶ μαχόμενος, 'Ηρόδ. 5. 72, κτλ.· ὑπέρ τινος Σοφ. Αἴ. 1231, 'Αντ. 518.

-ανθο, κατάλ. ῥηματ. ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς, ὡς π. χ. **ἀπεγράψανθο = αντο**, ἴδε Λεξ. 'Αθησ. λέξ. Κουμανούδη.

ἀνθο-βαφεύς, ὁ, βαφεὺς ἀνθηρῶν χρωμάτων, Βασιλ. Μ. τ. 2. σ. 55.

ἀνθο-βαφής, ές, ὁ βεβαμμένος εἰς χρῶμα ἀνθηρόν, ἔχων λαμπρὸν χρῶμα, στρωμναὶ ἀνθοβαφεῖς παντοίων χρωμάτων Φίλων τ. 2, σ. 478. 44· ἐσθὴς Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 148· πέδιλα Λουκ. 'Ερωτ. 41.

ἀνθοβαφία, ἡ, τὸ δι' ἀνθηρῶν χρωμάτων βάπτειν, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 380. 51.

ἀνθοβαφικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν ἀνθοβαφίαν ἀνήκων, 'Ιω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 855C.

ἀνθο-βάφος [ᾰ], ὁ, βαφεὺς ἀνθηρῶν χρωμάτων, Πλούτ. 2. 830E, Μανέθων. 2. 326: — **ἀνθόβαφος, ον, = ἀνθοβαφής**, Καισάρ. σ. 981, ἔκδ. Mi.

ἀνθοβολέω, ἐπικαλύπτω δι' ἀνθέων, ὡς ἂν.. εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος 'Ανθ. Π. 5. 147: — Παθ., ἀνθοβολοῦμαι, πρὸς ἔνδειξιν τιμῆς, πολλοὶ δὲ.. ἐδέχοντο καὶ παρέπεμπον [τὸν Πομπήϊον] ἀνθοβολούμενον, βαλλόμενον δι' ἀνθέων, Πλουτ. Πομπ. 57, Καῖσ. 30. **II**. ἐπὶ δένδρων, φύω, ἀναδίδω ἄνθη, ἀνθοβολῶ ὡς καὶ νῦν, Γεωπ. 10. 2, 10.

ἀνθοβόλησις, εως, ἡ, ὅταν ἀνθοβολῶσι τὰ φυτὰ ἐν γένει, πρὸ τῆς ἀνθοβολήσεως [τῆς ἀμυγδαλῆς] Γεωπ. 10. 59, 3.

ἀνθό-βολος, ον, ὁ δι' ἀνθέων κεκοσμημένος, στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα 'Ανθ. Π. 9. 270.

ἀνθο-βοσκός, όν, ὁ τρέφων ἄνθη, «ἀνθοβοσκόν· ἀνθοτρόφον· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι» 'Ησύχ. (Σοφ. 'Αποσπ. 29).

ἀνθο-γραφέω, = ἀνθηρογραφέω. Φίλων 1. 33.

ἀνθο-δίαιτος, ον, ἐπίθ. τῆς μελίσσης, ἡ ἐκ τῶν ἀνθέων ἀρυομένη τὴν ἑαυτῆς τροφήν, ἀνθοδίαιτε μέλισσα 'Ανθ. Π. 5. 163.

ἄνθ-οδμον, τό, ὀσμὴ ἄνθους, Θεοφρ. (;)

ἀνθοδόκος, ον, (δέχομαι) δοχεῖον δι' ἄνθη, ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη ἀνθοδόκον τάλαρον Μόσχ. 2. 34.

ἀνθο-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην δι' ἀνθέων, 'Oππ. Κ. 4. 235.

ἀνθοκομέω, περιποιοῦμαι, καλλιεργῶ ἢ παράγω ἄνθη, γαῖα φίλη.. εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας 'Ανθ. Π. 7. 321.

ἀνθο-κόμος, ον, ὁ, ἀνθοφόρος, εὐανθής, λειμῶνες 'Ανθ. Π. 10. 6. **2)** ὁ ποικιλόχρους ἢ ὁ ἔχων χρῶμα ἀνθηρόν, οἰωνοὶ 'Oππ. Κ. 2. 190.

ἀνθο-κρατέω, ἄρχω τῶν ἀνθέων, λέξις χλευαζομένη ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν Ψευδολογιστῇ 24.

ἀνθό-κροκος, ον, (κρέκω) ὁ ποικίλως διυφασμένος δι' ἀνθέων, ἢ ὁ κροκοβαφής, ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις, «ἐν ποικίλαις μετάξαις κροκοϋφέσι» Σχολ. (προηγεῖται ἐν κροκέῳ πέπλῳ) Εὐρ. 'Εκ. 471.

ἀνθολκή, ἡ, (ἀνθέλκω) τὸ ἀνθέλκειν, ἡ ἕλξις πρὸς τοὐναντίον μέρος, ἀντίπραξις 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4· ἀντισήκωμα, Δίων Κ. 35. 5· τοῦ βλάπτοντος ἀνθ. Πλούτ. 2. 20C: ἀντίστασις, ἀνθολκὰς Λουκούλλῳ καὶ διατριβὰς ὀπίσω μηχανώμενος ὁ αὐτ. Λουκ. 11.

ἀνθολκός, όν, = ἀντίρροπος, 'Ιαμβλ. Προτρ. σ. 536 Kiessl. — «ἀνθολκόν, ἀντίρροπον, ἑτεροκλινές» 'Ησύχ.

ἀνθολογέω, συλλέγω ἄνθη, Πλούτ. 2. 917E· μετ' αἰτ., 'Ιππ. 'Επιστ. 1278: — Μέσ., ἐπὶ μελισσῶν, συλλέγω μέλι ἐκ τῶν ἀνθέων, αἱ δὲ ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλισσαι 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 42, 1. — Παθ., ἀνθολογεῖται [ὁ κρόκος] ὅταν εὐχροήσῃ Γεωπ. 11. 26, 2.

ἀνθολόγημα, ατος, τό, = **ἀνθολόγιον**, Λατ. florilegium, Εὐστ. Πονημάτ. 55. 4, κτλ.

ἀνθολογία, ἡ, συλλογὴ ἀνθέων, Λουκ. 'Αλ. 6. — **'Ανθολογίαι** ἐκλήθησαν συλλογαὶ μικρῶν 'Ελληνικῶν ποιημάτων (ἰδίως ἐπιγραμμάτων) ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων, ἅπερ οἱ ἐκδόντες συνέλεξαν καὶ συνήρμοσαν εἰς ἓν ὅλον, ἐν εἴδει ἀνθοδέσμης. 'Η πρώτη ἐγένετο ὑπὸ Μελεάγρου ('Ανθ. Π. 4. 1)· ἔπειτα ἦλθεν ἡ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως, ἀκολούθως ἡ ὑπὸ τοῦ 'Αγαθίου· ἔχομεν ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (πρότερον καλουμένην Βατικανήν, ἤδη δὲ Παλατίνην) καὶ τὴν ὑπὸ Μαξίμου Πλανούδη.

ἀνθολόγιον, τό, = τῷ προηγ., βούλει καὶ τὰ Φερρεφάττης ἀνθολόγια διηγήσωμαί σοι καὶ τὸν κάλαθον; Κλήμ. 'Αλ. 14· «ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον» Σουΐδ. ἐν λ. **Διογενειανός**· — προσέτι καὶ τὸ γνωστὸν «'Ανθολόγιον τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ περιέχον τὰς ἀναγκαίας ἀκολουθίας τε καὶ ἑρμηνείας» κτλ. 'Εκκλ.

ἀνθο-λόγος, ον, ὁ περὶ τὰ ἄνθη ἀσχολούμενος, περὶ τῶν ποδῶν τῆς μελίσσης, ἀνθολόγοισι θέλουσα ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς 'Ανθ. Π. 12. 249· μετὰ γεν., ὁ ἐκλέγων, ὁ ζητῶν τὸ ἄνθος τινὸς πράγματος, δηλ. τὸ ἄριστον, κάλευς ἀνθολόγοι Χάριτες αὐτόθι 95.

ἀνθόλοψ, οπος, ὁ, κερασφόρον ζῷον, εἶδος δορκάδος, Εὐστ. ἐν 'Εξαημ. σ. 36, ἔκδ. Λουγδ. 1629.

ἀνθ-ομιλέω, ὁμιλῶ, ἔρχομαι εἰς κοινωνίαν, 'Επιστολ. πρὸς Δαμάγητον 'Ιππ. 1283. 35.

ἀνθ-όμοιος, ον, παρόμοιος, ἀνταποκρινόμενος, Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1375, πρβλ. 'Ερμάνν. Πονημάτ. 7. 201 κἑξ.

ἀνθ-ομολογέομαι, μέσ., συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν, πρός τινα, ἀνθομολογησάμενος πρὸς τοῦτον ὠνὴν ποιοῦμαι τῆς νεὼς Δημ. 894. 26, Πολύβ. 5. 56, 4· τινὶ ὁ αὐτ. 10. 45, 10. **II**. ὁμολογῶ παρρησίᾳ, τὰς ἀρετάς τινος Διόδ. 1. 70· χάριν Πλουτ. Αἰμίλ. 11· ἁμαρτίας 'Ιωσήπ. 'Αρ. 'Ι. 8. 10, 3: ἀπολ., Πολύβ. 30. 8, 7· πρός τι ὁ αὐτ. 15. 27, 9. **2)** ἀποδίδω εὐχαριστίας τῷ θεῷ, 'Εβδ. (Ψαλ. οη', 13), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. β', 38.

ἀνθομολόγησις, εως, ἡ, ἀμοιβαία συμφωνία, Πολύβ. 32. 10, 12. **2)** ἐξομολόγησις, ὁμολογία, μαρτυρία, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7. 184., 8. 453.

ἀνθομολογία, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.: — ὡσαύτως **-γητής**, οῦ, ἐξομολογητής, 'Εκκλ.

ἀνθονομέω, νέμομαι ἄνθη, δηλ. τρέφομαι δι' ἀνθέων, ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Αἰσχύλ. 'Ικ. 44, Πόρσ.

ἀνθό-νομος ἢ **ἀνθο-νόμος, ον**, ὁ ἔχων ἄνθη πρὸς νομήν, ἀνθονόμους ἐπωπάς, «κατανομάς» (Σχόλ.), τὰς πλήρεις ἀνθέων νομὰς ἔνθα ὁ "Αργος ἐπώπτευε τὴν 'Ιώ, Αἰσχύλ. 'Ικ. 539.

ἀνθ-οπλίζω: μέλλ. **-ίσω**, ὁπλίζω ἐναντίον τινός, χεῖρα μαντικὴν πρὸς μουσικὴν ἀνθώπλισε Νικηφόρ. 'Ρήτορες τ. 1, σ. 514, 15, ἔκδ. Walz. — «ἀνθώπλισαν· ὥπλισαν» 'Ησύχ.· ἱππεῦσι θ' ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι «ἀντιτεταγμένοι» ('Ησύχ.), Εὐρ. 'Ικ. 666· ἀνθώπλισται πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα Ξεν. Οἰκ. 8. 12: —

Μέσ., ὁπλίζομαι καὶ ἐγώ, καὶ αὐτοὶ ἀνθωπλίσαντο Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 7.

ἀνθόπλῐσις, εως, ἡ, ὅπλισις ἐναντίον ὁπλιζομένου, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1.141, Νικήτ. Χρον. 159C.

ἀνθοπλίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ κατὰ παρόμοιον τρόπον ὡπλισμένος, τετρωμένου πρὸς ἀνθοπλίτου, «ὁμοιοπλίτου» (Σχόλ.) Λυκόφρ. 64.

ἀνθό-πνους, ουν, ὁ ἔχων ἀνθέων πνοήν, ὁ ἀνθέων εὐωδίαν ἀποπνέων, Βυζ.

ἀνθο-ποιός, ὁ παράγων ἄνθη, «ἥκεις πλανῆτιν πρὸς νομὴν ἐπιστρέφων τὴν ἀνθοποιὸν ἐξ ἐρημαίων λόφων» Ἰω. Δαμασκηνὸς τόμ. 1, σ. 675D.

ἀνθο-πώλης, θηλ. **ἀνθό-πωλις** (νέα λέξις), ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

ἀνθορίζω: μέλλ. **-ίσω**, ὁρίζω κατὰ τρόπον ἀντίθετον, Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 523, 17· «ἀνθορισθήσεται, ἀντιτεθήσεται» Ἡσύχ.

ἀνθορισμός, ὁ, ἀντίθετος ὁρισμός :—καὶ ἐπίθ. **ἀνθοριστικός, ή, όν,** Τζέτζ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 4.15.

ἀνθορκίζομαι, ὁρκίζομαι καὶ αὐτός, Ἄννα Κομνηνή, τ. Α', σ. 16, ἔκδ. Β.

ἀνθ-ορμέω: μέλλ. **-ήσω**, εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἔναντι τινός, μ. δοτ., νῆες .., αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσι Θουκ. 7. 19· ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, ἐπὶ δύο ἐχθρικῶν στόλων πρὸ τῆς ναυμαχίας, ὁ αὐτ. 2. 86· πρός τινα, ἀνθώρμισυν πρὸς τὰς Ἀττικὰς ὁ αὐτ. 7. 34.

ἄνθορος, Δωρ. **ἄντορος,** ὁ, τὸ ἀπέναντι ὅριον, ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐστάσαμες Πίνακ. Ἡρακλ. 1. 12.

ἀνθόρροια, ἡ, ἡ ῥοή, τὸ «πέσιμον» τῶν ἀνθέων, Καισάρ. σ. 952, ἔκδ. Ml.

ἄνθος, εος, ους, τό, γεν. πληθ. **ἀνθέων**, ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἀνθῶν** (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ἀνθ' ὦν** καὶ τῆς μετοχ. τοῦ ῥήματος ἀνθέω, **ἀνθῶν**), Σοφ. Ἠλ. 896, Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 3 καὶ 4, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 3, Ἀρισταγ. ἐν «Μαμμακύθῳ» 3—7· ἀλλ' **ἀνθῶν** Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 7.
Πιθαν. ἐκ √ΑΘ μετὰ παρεντεθειμένου Ν· πρβλ. **ἀνθέω, ἄνθη,** κτλ., **ἀνθερεών, ἀνθέριξ,** πρὸς τὰ **ἀθήρ, ἀθάρη,** καὶ ἴσως πρὸς τὰ **Ἀθήνη, Ἀθῆναι**· πρβλ. Σανσκρ. andhas (herba)· ὡσαύτως ἴσως Λατ. ador, adoreus. Ἴδε ὡσαύτως **ἀνήνοθε**).
ἄνθος, πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν Ἰλ. Β. 89· ὑακινθίνῳ ἄνθει ἐοικὼς Ὀδ. Ζ. 231· βρύει ἄνθεϊ λευκῷ Ἰλ. Ρ. 56· τέρεν' ἄνθεα ποίης Ὀδ. Ι. 449· ἐπ' ἄνθεσιν ἵζειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 403· δένδρα καὶ ἄνθη καὶ καρποὺς Πλάτ. Φαίδων 110D· ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα ὁ αὐτ. Συμπ. 196Α· ἄνθεα τεθρίππων, οἱ ἐξ ἀνθέων στέφανοι, οἱ περικοσμοῦντες αὐτά, Πινδ. Ο. 2. 91, πρβλ. 7. 147. **2)** ἡ ἄνθησις, ὁ καιρὸς τῆς ἀνθήσεως, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι, Ρουγκ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 108. **3)** πᾶν ἐρύθημα ἢ ἐξάνθημα τοῦ προσώπου, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 185, ἴδε ἐν λ. **ἐξανθέω**: ἄνθος οἴνου, Λατ. flos vini, εἶδός τι εὐρῶτος (μούχλας) σχηματιζομένου ἐπὶ οἴνου λίαν παλαιοῦ, ἢ ἀφρὸς ὅστις καὶ νῦν ὀνομάζεται ἄνθος, διακρίνουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ οἱ εἰδήμονες τὴν κατάστασιν τοῦ οἴνου: «ἔστι δοκιμάσαι τὸν οἶνον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου καὶ ἐπιπολάζοντος αὐτῷ ἄνθους· ἐὰν ἐπιγένηται πορφυρίζον ἄνθος πλατὺ καὶ μαλακόν, ἀσφαλέστερός ἐστιν ὁ οἶνος, ἐὰν δὲ γλοιῶδες εἴη τὸ ἄνθος, οὐκ ἀγαθόν», κτλ., Γεωπ. VII. 15. 6· χαλκοῦ ἄνθος, ἴδε ἐν λ. **χαλκός**. **II.** μεταφ., τὸ ἄνθος ἢ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἥβης ἄνθος Ἰλ. Ν. 484· ἥβης .. ἐπ' ἄνθεσι Σόλων 21· ὥρας ἄνθος Ξεν. Συμπ. 8, 14· καλὸν ἄνθος ἔχων Θέογν. 994· σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος, θ' ἀπολέσῃς τὴν ἀνθηρότητα τῆς χροιᾶς σου, Αἰσχύλ. Πρ. 23· τὸ τοῦ σώματος ἄνθος, ἡ νεανικὴ αὐτοῦ ἀνθηρότης, Πλάτ. Συμπ. 183Ε· ὅταν [τὰ πρόσωπα] τὸ ἄνθος προλίπῃ ὁ αὐτ. Πολ. 601Β: —ὡσαύτως, τὸ ἄνθος στρατοῦ, κτλ., ἄνθος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 197· ἄνθος Περσίδος αἴας ὁ αὐτ. Περσ. 59, πρβλ. 252. 925, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878· ὅ τι περ ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλώλει Θουκ. 4. 133, πρβλ. Ἑρμοτερουσίου Λουκ. 1. 171· ἄνθεα ὕμνων νεωτέρων, τὰ ἐκλεκτότατα τῶν νέων ᾀσμάτων, Πινδ. Ο. 9. 74· τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας, τὸ σὸν ἐξαίρετον γέρας, Αἰσχύλ. Πρ. 7:—τὰ ἄνθη, ἐκλεκτὰ χωρία ἢ τεμάχια, γλαφυρὰ ἀποσπάσματα συγγραφέων, Ἀνθ. Πλαν. 274, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 11, 1. **2)** ἀκμή, τὸ ὕψιστον σημεῖον παντὸς πράγματος καλοῦ ἢ κακοῦ, δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 744· ἀκήλητον μανίας ἄνθος Σοφ. Τρ. 1000· πρβλ. **ἀνθηρός** 1. ἐν τέλ. **III.** λαμπρότης, στιλπνότης, οἵα ἡ τοῦ χρυσοῦ, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρὸν Θέογν. 452: ἐντεῦθεν κατὰ πληθ. λαμπραὶ βαφαί, ἀνθηρὰ χρώματα, Meineke Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 4· ἱμάτιον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον Πλάτ. Πολ. 557C: —ἰδίως ἐπὶ τῆς πορφύρας, καθ' ἕν., αὐτόθι 429D, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 15, 6· ἁλὸς .. ἄνθεσι Ἀνθ. Π. 6. 206· ἴδε Βέλκερ. εἰς Φιλόστρ. Εἰκόν. σ. 11, 14, καὶ ἴδε **ἄνθινος** II.

ἄνθος, ὁ, μικρὸν πτηνὸν ἐκ τῶν σκωληκοφάγων, τὸ μέγεθος ὅσον σπίζα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 3, 5· οἰκεῖ δ' ὁ ἄνθος παρὰ ποταμὸν καὶ ἕλη, χρόαν δ' ἔχει καλὴν καὶ εὐβίοτος 9. 1, 21.—Κατ' ἄλλους εἶναι ἡ χλωρὶς «κριθολόγος» ἢ φλυτσοῦνι καὶ κατ' ἄλλους ἡ σεισοῦρα ἢ «σουσουρήθρα».

ἀνθοσμία, ἡ, εὐωδία, ὀσμή, ἀρωμάτων Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. δ' εἰς τὴν πρὸς Θεσσ. Α' ἐπιστ. Παύλου.

ἀνθοσμίας ου, ὁ, (ὀσμὴ) ὁ πλήρης εὐωδίας ἀνθέων, σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ οἴνου· οἶνος ἀνθοσμίας Ἀριστ. Πλ. 807 (ἔνθα ἴδε ἑρμηνευτ.), Βάτρ. 1150· πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 30· ὡσαύτως ἀνθοσμίας (ἐξυπακουομένου τοῦ οἶνος) Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 6, Λουκ. Κρόν. 22:—Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 2, ἀνθ. λειμῶνες εἶναι σχολαστικὴ φράσις.—Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχει καὶ τὸν τύπον **ἀνθόσμιος, ον.**

ἀνθοσύνη, ἡ, ἄνθησις, ἡ ἀνθηρὰ βλάστησις, καὶ τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην Ἀνθ. Π. 5. 276· ὑλαίην .. ἀνθοσύνην αὐτόθι 11. 365.

ἀνθο-τρόφος, ον, = ἀνθοβοσκός, Ἡσύχ.

ἀνθοφορέω, φέρω μέλι ἀπὸ τῶν ἀνθέων, ἐπὶ μελισσῶν, αἱ μὲν ἀνθοφοροῦσιν, αἱ δὲ ὑδροφοροῦσιν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 32. **II.** φέρω, παράγω ἄνθη, λήιον ἐκ ῥοδέων ἀνθοφορεῖ καλύκων Ἀνθ. Π. 10. 16. **2)** ὡς τὸ ἄνθινα φορεῖν, φορῶ ἀνθηρὰν καὶ πεποικιλμένην ἐσθῆτα, διάγω ὡς ἑταίρα, Κλήμ. Ἀλ. 195.

ἀνθο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἄνθη, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἄλσος Ἀριστοφ. Βάτρ. 442, Ἀνθ. Π. 12. 256· κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **κάρπιμος**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 5, 5. **2) ἀνθοφόρος,** ἡ, ἱέρεια ἧς ἡ ὑπηρεσία ἦτο νὰ φέρῃ ἄνθη εἰς τὸ ἄγαλμα θεᾶς καὶ ἰδίως τῆς Ἀφροδίτης, σῶμα... παρθένου ἀνθοφόρου τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει Συλλ. Ἐπιγρ. 2161b, 2162· οὕτως, ἀνθηφόρον τῆς θεοῦ Ἀφροδίτης (ἐν τῇ ἐπιγρ. Αφροδείτης) Ἐπιγρ. Ἀφροδισ. αὐτόθι 2821, 2822.

ἀνθο-φυής, ές, ποικιλόχρους, ὁ ἔχων ἀνθηρὸν χρῶμα, περὶ τῶν πτερύγων ψιττακοῦ, ἤλυθεν ἐς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι Ἀνθ. Π. 9. 562. **II.** ὁ παράγων ἄνθη, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 103.

ἀνθό-χροια, ἡ, ἀνθηρὰ χροιά, τοιαύτη τὶς ἀνθόχροια τὸν οὐρανὸν ἐκόσμει Κ. Μανασσ. Χρον. 129.

ἀνθό-χῡμος, ον, πλήρης χυμοῦ ἀνθέων, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 42.

ἀνθρᾰκεία, ἡ, κατασκευὴ ἀνθράκων, μοχθηρὰ καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 8, 7.

ἀνθρᾰκεύς, έως, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἄνθρακας, ἀνθρακοκαύστης, Θεμίστ. 245Α, Ἀππ. Ἐμφ. 4. 40, Αἰσώπ. μῦθ. 59:— ὡσαύτως **-κεύτης, οῦ,** ὁ, Ἀνδοκ. Ἀποσπ. 4, σ. 109, ἔκδ. Βλασσίου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 8.

ἀνθρᾰκευτός, ή, όν, ὁ κατάλληλος ὅπως μεταβληθῇ διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα, ὁ μὴ φλογιστός, τῶν δὲ καυστῶν τὰ μὲν φλογιστά ἐστι τὰ δὲ ἀφλόγιστα· τούτων δὲ ἔνια ἀνθρακευτά Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 31.

ἀνθρᾰκεύω, κάμνω ἄνθρακας, φαῦλον δὲ καὶ εἰς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3. 8, 5, καὶ 9. 3, 1, πρβλ. καὶ Πολυδ. 7. 146· «τούτους δὲ (τοὺς ἀνθρακώδεις λίθους) πᾶν τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακευομένοις» Ἀντιγ. Καρύστ. 151. **2)** καίω τι ἕως οὗ ἀνθρακωθῇ, ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν Ἀριστοφ. Λυσ. 340.

ἀνθρᾰκηρός, ά, όν, κατάλληλος πρὸς ἔνθεσιν ἀνθράκων, Ἄλεξ. ἐν «Σπονδοφόρῳ» 1.

ἀνθρᾰκιά, ᾶς, Ἐπ. **-ιή, ῆς,** ἡ, ἀνθρακιὰ εἶναι κυρίως ὅταν τις καύσῃ ξύλα καὶ ἀφοῦ μαρανθῇ ἡ φλὸξ ἁπλώσῃ τοὺς πεπυρακτωμένους ἄνθρακας, ὡς ὅταν ὀπτῶμεν τοὺς ὀβελίας ἀμνούς· τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ ἐπὶ Ὁμήρου: ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν Ἰλ. Ι. 213· ἐπιθεὶς ἀνθρακιὴν Ἱππ. 581. 33· ἀνθρακιᾶς ἄπο, ἀπὸ τὴν «φωτιάν», ζεστά, Εὐρ. Κύκλ. 358, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 105· κἀπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5· ὀτιὴ σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει, «διότι ζεσταίνεται μὲ τὴν φωτιάν σου», «ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 780: μεταφ. ἐπὶ ἐραστῶν, ναὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακιὴν Ἀνθ. Π. 12. 166, 5· δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἆραι ἐκ πυρός, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν; αὐτόθι 5. 211. **2)** μέλαινα αἰθαλώδης τέφρα, αὐτόθι 11. 66.

ἀνθρακίας, ου, ὁ, μέλας ὡς ὁ ἄνθραξ, «μαῦρος 'σὰν τὸ κάρβουνο» Λουκ. Ἰκαρομ. 13.

ἀνθρακιάω, πάσχω ἐξ οἰδήματος τοῦ καλουμένου ἄνθρακος, Γ. Κεδρ. τόμ. Α', σ. 415. 18, αὐτόθι Ἰω. Σκυλ. σ. 719. 6, ἔκδ. Β.

ἀνθρακίδες, αἱ, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί, καὶ ἐν γένει ἰχθύες ἐπὶ ἀνθρακιᾶς ὀπτώμενοι, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1· πρβλ. **ἐπανθρακίδες**.

ἀνθρακίζω: μέλλ. **-ίσω** καὶ **ιῶ** = **ἀνθρακόω**, κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136, ὀπτῶ ἐπὶ ἀνθρακιᾶς, ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ'... βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον ὁ αὐτ. Βάτρ. 506. **II.** ὁμοιάζω τῷ πολυτίμῳ λίθῳ ἄνθρακι, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων, Ἐκκλ., ἴδε ἐν λέξ. **ἄνθραξ** II.

ἀνθράκινος, η, ον, ἐξ ἄνθρακος (τοῦ πολυτίμου λίθου), «ἀνθράκινον κυλίκιον προκείμενον ἀπὸ ταλάντων τρισμυρίων» Ἑβδ. (Ἐσθ. α', 7.).

ἀνθράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄνθραξ**, εἶδος μέλανος λίθου, «τὸ ἀνθράκιον, τὸ ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας· ἔστι δὲ οὗτος μελάντερος τοῦ Χίου· κάτοπτρα δ' ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσι» Θεοφρ. Λιθ. 33. **II**

πύραυνος (μαγκάλι) ἐπὶ μικροῦ τρίποδος, Ἄλεξ. ἐν «Λημνίᾳ» 1· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀνθρακιά**.

ἀνθρᾰκίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνθρακίτης, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 36. 38. **II**. θηλ. **-ῖτις, ιδος**, εἶδος ἄνθρακος (πρὸς καῦσιν) ὁ αὐτ. 37. 27.

ἀνθρακο-βότανον, τό, βετονίκη, συνάγεται μηνὶ Ἰουλίῳ, Γλωσσ.

ἀνθρᾰκο-γρᾰφία, ἡ, πρόχειρον ἰχνογράφημα δι' ἄνθρακος, προσχεδίασμα, Γρηγορ. Θαυμ. εἰς Ὠριγ. σ. 50Α.

ἀνθρᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος ἄνθρακι ἢ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθρακος, Φίλων 1. 383.

ἀνθρακόεις, εσσα, εν, ὁ ἐξ ἀνθράκων, ἀνθρακόεις πυρσὸς Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιη', 117.

ἀνθρᾰκο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἀνθράκων, «καρβουνοθήκη» Γλωσσ.

ἀνθρᾰκο-καύστης, ου, ὁ, (καίω) = **ἀνθρακεύς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 325.

ἀνθρᾰκόομαι, παθ. (ἄνθραξ), κατακαίομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἄνθρακα, «γίνομαι στάχτη», κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος Αἰσχύλ. Πρ. 372, δαλὸς ἠνθρακωμένος κρύπτεται εἰς σποδιὰν Εὐρ. Κύκλ. 612, Θεοφρ. Λιθ. 12. Περὶ τοῦ ἐνεργ. ἴδε ἐν λ. **ἀπανθρακόω**. **κατανθρακόω**.

ἀνθρᾰκο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν ἄνθρακας, ὡς καὶ νῦν, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5.

ἀνθρᾰκουργία, ἡ, (ἔργον) ἡ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἀνθράκων καῦσις, μεταφ., ἡ ἐντὸς τῆς καρδίας γινομένη καῦσις, ἀδρὰν λαβὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν Νικητ. Εὐγεν. 2. 120.

ἀνθρᾰκώδης, ες, = **ἀνθρακοειδής**, μέλανα καὶ ἀνθρακώδεα Ἱππ. 595. 38, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 2, 7.

ἀνθράκωμα, τό, πῦρ ἐξ ἀνθράκων, ἔπειτα ὀπτηθεῖσα ἐπ' ἀνθρακώματος Διοσκ. περὶ Εὐποριστ. 1. 48.

ἀνθρακών, ῶνος, ὁ, = **ἀνθρακιά**, Ἀρκάδ. 12.

ἀνθράκωσις, εως, ἡ, «κακόηθες ἕλκος ἐστὶν ἐσχαρῶδες, ποτὲ μὲν ἐν τῷ βολβῷ (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ποτὲ δὲ ἐν τῷ βλεφάρῳ, καθάπερ κἂν τοῖς ἄλλοις τοῦ σώματος μέρεσιν συνιστάμενον» Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ἄνθραξ, ακος, ὁ, (ἡ ῥίζα ἄγνωστος) «κάρβουνον», ἐνίοτε ὁ πεπυρακτωμένος ἄνθραξ: «τρίγλας .. καὶ κίχλας .. ἔρριψα .. ἐπὶ τὸν ἄνθραχ' ὡς ἔχει» Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 12· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἄνθρακας πρίω Ἀριστοφ. Ἀχ. 34· ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται αὐτόθι 332· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες ὁ αὐτ. 98· ἄν. Παρνήσιοι, κατεσκευασμένοι ἐν τοῖς δρυμοῖς τῆς Πάρνηθος, ὁ αὐτ. Ἀχ. 348· ἐμφερέστατα ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 49· ἄνθρακας ἡμμένους Θουκ. 4. 100, κτλ.· περὶ τοῦ ἐκ τῶν καιομένων ἀνθράκων ἀερίου ὁ Ἀριστοτέλης (περὶ Αἰσθ. 5. 25) λέγει: οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθράκων ἀτμίδος καρηβαροῦσι καὶ φθείρονται πολλάκις. **2**) λιθάνθραξ, Θεοφρ. Λιθ. 16. **II**. πολύτιμος λίθος, χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ, ὁ ἄνθραξ περιλαμβάνων καὶ τὸν λυχνίτην (ῥουβίνι), πρὸς δὲ καὶ τὸν καρχηδόνιον (Adams), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30, Ἑβδ.

2) ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. carbunculus, ὁ ἄνθραξ, διαβρωτικόν τι καὶ κακόηθες ἀπόστημα, κατά τινας δὲ καὶ ἡ εὐλογία, ἄνθρακες πολλοὶ κατὰ θέρος, καὶ ἄλλα ἃ σὴψ καλέεται Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1082, Γαλην.—ὡσαύτως, **ἀνθράκωσις**, Γαλην. **III**. τὸ κιννάβαρι, Βιτρούβ.

ἀνθρηδών, όνος, ἡ, εἶδος σφηκός, Διόδ. 17. 75· πρβλ. **πεμφρηδών, τενθρηδών**.

ἀνθρήνη, ἡ, καθ' Ἡσύχ. «εἶδος μελίσσης», κατὰ Σουΐδ. «εἶδος σφηκὸς ἡ ἀνθρήνη, καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν ... συγγενής ἐστι τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία».—κατ' Ἀριστοτ. αἱ ἀνθρῆναι ἀποτελοῦσι γένη συγγενικὰ ταῖς μελίτταις καὶ τοῖς σφηξίν, αἱ ἀνθρῆναι εἶναι παμφαγώτεραι καὶ ποικιλώτεραι τῶν μελισσῶν, κτλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5, 23, 9; 42, 1, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 947.

ἀνθρήνιον, τό, φωλεὰ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1080, 1107· ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει: «ἀνθρήνιον· τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα»· ἢ «κηρήθρα».—Φιλόστρ. ὁ Νεώτ. (Εἰκ. 884) καλεῖ τὸν Σοφοκλέα Μουσῶν ἀνθρήνιον.

ἀνθρηνιώδης, ες, παρόμοιος ἀνθρηνίῳ, δηλ. μὲ κηρήθραν, ἀνθρ. καὶ πολύπορος Πλούτ. 2. 916Ε.

ἀνθρηνο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀνθρήνῃ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 13, 3.

ἀνθρίσκιον, τό, «λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἄνηθον· ἢ τὸ ἄννησον» Ἡσύχ.

ἀνθρίσκος, ὁ, «στεφάνου ἄνθος» Ἡσύχ., Πολυδ. ς', 106.

ἄνθρυσκον, τό, φυτὸν φέρον ἄνθος σκιαδωτόν, anthriscus, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 11· γράφεται δὲ **ἔνθρυσκον** ἐν Φερεκρ. «Μεταλλεῦσιν» 2· πρβλ. Schneid, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 7: —ὁ Σουΐδ. γράφει τὴν λέξιν δι' οι καὶ ἑρμηνεύει: «ἄνθροισκα, ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις, οἷα καὶ τὰ μάραθρα».

ἀνθρωπ-απάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἀνθρωπαπάτης ὁ πικρός, ἡ τῆς κακίας ῥίζα (ὁ χρυσὸς) Μανασσ. 5. 5.

ἀνθρωπαρέσκεια, ἡ, ἡ προσπάθεια τοῦ ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις· «ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή» Σουΐδ.

ἀνθρωπαρεσκέω, σπουδάζω ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις: οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἀνθρωπαρεσκῆσαι Ἰγνατ. Ἐπιστ. 12, σ. 139.

ἀνθρωπ-άρεσκος, ὁ, ὁ σπουδάζων ἀρέσκειν ἀνθρώποις, μὴ κατ' ὀφθαλμοὺς, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ Παύλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφ. ς', 6, πρὸς Κολ. γ', 22.

ἀνθρωπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄνθρωπος**, τίθεται περιφρονητικῶς ὡς καὶ νῦν, τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε Ἀριστοφ. Πλ. 416, ταλαίπωρον ἀνθρωπάριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 3, 5.

ἀνθρωπέη, συνηρ. **-πῆ** (ἐξυπακ. δορά), ἡ, τὸ ἀνθρώπινον δέρμα, ὡς τὰ **ἀλωπεκῆ, λεοντῆ**, κτλ., Ἡρόδ. 5. 25 (ἔν τισι χειρογράφ. ἐσφαλμένως **ἀνθρωπηΐη**) Πολυδ. Β', 5.

ἀνθρώπειος, α, ον, Ἰων. **-ήϊος, η, ον**, (**ος, ον**, Λουκ. Ὄνος 46): — ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον, ἀνθρώπινος, ἀνθρωπηΐη φωνὴ Ἡρόδ. 2. 55· ἡ ἀνθρ. φύσις ὁ αὐτ. 3. 65, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀνθρώπεια πήματα, εἰς ἃ ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 706· ἀνθ. ψόγος, ὁ ψόγος τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Ἀγ. 937· τέχνη ἀνθρ. Θουκ. 2. 47· ἀνθρωπήϊα πράγματα, ἀνθρώπινα πράγματα, Ἡρόδ. 1. 32· τὰ ἀνθρώπεια Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἅπαντα τἀνθρ. Σοφ. Αἴ. 132, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 68, κτλ.: — τὸ ἀνθρ. δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἢ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἢ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον .. ἄρχειν .. τοῦ εἴκοντος Θουκ. 4. 61, πρβλ. 5. 105.

2) ἀνθρώπινος, ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἡ ἀνθρ. εὐδαιμονίη Ἡρόδ. 1. 5· ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον, ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. Πρωτ. 344C· ὅσα γε τἀνθρώπεια, κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην πιθανότητα, ὁ αὐτ. Κρίτων 46Ε, κατὰ τὸ ἀνθρ. Θουκ. 1. 22.

3) ἀνθρώπινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μυθικός, ἡ ἀνθρ. λεγομένη γενεὴ Ἡρόδ. 3. 122. **II**. Ἐπίρρ. **-ως**, δι' ἀνθρωπίνων μέσων, κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην πιθανότητα, οἷς, παρὸν ἀνθρωπείως σώζεσθαι Θουκ. 5. 103· ἀνθρ. φράζειν, ὁμιλεῖν ὡς ἁρμόζει εἰς ἄνθρωπον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1058. Ἴδε **ἀθρώπινος** ἐν τέλ.

ἀνθρωπεύομαι, ἀποθ., ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ κτήνη, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 6· ψυχὴ ἀνθρωπευομένη, ἀνθρωπίνη, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1074.

ἀνθρωπήϊος, η, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀνθρώπειος**.

Ἀνθρωπιανοί, οἱ, αἱρετικοί τινες, ἕτεροι παρὰ τοὺς Ἀνθρωπομορφίτας, Lactant. Instit. div. 4. 30, ἐν Μί. Λατ. Πατρολ. 2. 6, σ. 542, Κυπριαν. Ἐπιστ. 73.

ἀνθρωπιάω, θέλω νὰ με πιστεύσωσιν ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος: «Κυμαῖοι μὲν ὄνοι λεοντιῶντες, ἀνθρωπιῶντα δὲ ἄττα πιθήκια» Τζέτζ. Ἐπιστ. 1, σ. 2.

ἀνθρωπίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος, φέρομαι ὡς ἄνθρωπος, εἶμαι φιλάνθρωπος, Ἀρχύτ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 22· ἀντίθετ. τῷ **κυνάω**, Δημῶναξ, οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις Λουκ. Δημώνακτ. βίος 21: — οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 100. **II**. Μέσ., γίνομαι ἄνθρωπος, Ἐκκλ.: — καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀνθ. Π. 1. 105.

ἀνθρωπικός, ή, όν, ὁ ἀποβλέπων ἢ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον, ἀνθρώπινος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεῖος, οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρωπικὸν Πλάτ. Σοφ. 268D (ὁ Heind. ἀνθρώπινον), καὶ συχν. παρ' Ἀριστ., ἡ ἀνθρωπικὴ ἀρετὴ (ὁ Bywater ἀνθρωπίνη) Ἠθ. Ν. 1. 13, 14· αἱ γὰρ κατὰ ταύτην ἐνέργειαι ἀνθρωπικαὶ 10. 8, 1· ἀνθρωπικόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀνθρώπινον, ἁρμόδιον εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, αὐτόθι 8. 16, 4, καὶ ἀλλαχοῦ· τῶν ἀνθρωπικῶν ἁπάντων (ὁ Bywater τῶν ἀνθρωπίνων) = τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, αὐτόθι 3. 3, 6. — Περὶ τῆς διακρίσεως τοῦ ἀνθρωπικὸς ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπειος ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος σημειοῦται τὰ ἑξῆς: «ὑϊκὸν δέρμα οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, εἰμὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ· ἡμάρτηται δέ, οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς **κον** κτητικόν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ **ον**, οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον, οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, ἀλλ' ἀνθρώπειος· οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑϊκόν, ἀλλ' ὕειον δέρμα».—Ἐπίρρ. **-κῶς** Λουκ. Ζεῦξ. 4, Πλούτ. 2. 999Β.—Ἴδε **ἀνθρώπινος** ἐν τέλ.

ἀνθρώπινος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Πλάτ. Νόμ. 737Β· ἀνθρώπινος, ὡς καὶ νῦν, ὁ πᾶς ἀνθρ. βίος Ἡρόδ. 7. 46· ἅπαν τὸ ἀνθρ., πάντες οἱ ἄνθρωποι, αὐτ. 1. 86· τὸ ἀνθρ. γένος Ἀντιφῶν 125. 22, Πλάτ. Φαίδων 82Β· ἀνθρ. κίνδυνοι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ θείοι, Ἀνδοκ. 18. 14· πρβλ. Λυσ. 105. 7, Ξεν. Ἀπομν. 5, 4, 19· ἀνθρ. τεκμήρια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς οἰωνούς, Ἀντιφ. 139. 1· τὰ ἀνθρ. πράγματα, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, Πλάτ. Παρμ. 134Ε, κτλ.· οὕτω, τἀνθρώπινα ὁ αὐτ. Θεαίτ. 170Β. **2**) ἀνθρώπινος, ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον, ἀνθρωπίνη δόξα, ἀνθρωπίνη ἀντίληψις ἢ δοξασία, ὁ αὐτ. Σοφ. 229Α· οὐκ ἀνθρ. ἀμαθία, πλέον ἢ ἀνθρωπ. ἀμαθία, ὁ αὐτ. Νόμ. 737Β, κτλ.· ἀνθρωπίνη καὶ μετρία σκῆψις Δημ. 527. 14· οὐ χρὴ .. ἀνθρώπινα φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 8· ἀνθρ. νοῦς Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3, κτλ. **II**. ἐπίρρ., **ἀνθρωπίνως**, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται, ὅτι θὰ ἀξιωθῶσι συγγνώμης ὡς ὑποπεσόντες εἰς σφάλμα ὡς ἄνθρωποι, Θουκ. 3. 40· ἀνθρωπινώτερον

Πλάτ. Κρατ. 392B, Δημ. 311. 19· ἀνθρωπίνως ἐκλογίζεσθαι, ὅ ἐ. μὲ αἴσθημα συμπαθείας, Ἀνδοκ. 8. 27· πράως, ἡμέρως, φιλανθρώπως, Δημ. 643. 11· ἀνθρ. χρὴ τὰς τύχας φέρειν, μετὰ μετριότητος, μετὰ μετριοπαθείας, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 281· εὐτυχίαν Διόδ. 1. 60.—Ἐκ τῶν τριῶν τύπων, τὸ **ἀνθρώπειος** εἶναι ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ· τὸ **ἀνθρώπινος** πλεονάζει παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἑξ. (ἂν καὶ αὐτὸς μεταχειρίζεται οὐχ ἧττον συχνῶς καὶ τὸ **ἀνθρώπειος**)· τὸ **ἀνθρωπικὸς** εἶναι συχν. παρ' Ἀριστ.

ἀνθρώπιον, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Κύκλ. 185, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· ἀνθρωπάριον, πρόστυχος, ὁ αὐτ. Κύρ. 5.1,14, πρβλ. Ἀπομ. 2. 3, 16, Δημ. 307. 23· ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 263.

ἀνθρωπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἄνθρωπος**, μικρὸς ἄνθρωπος, «ἀνθρωπάκι», Λατ. homuncio, Εὐρ. Κύκλ. 316, Πλάτ. Πολ. 495C· οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 751.

ἀνθρωπισμός, ὁ, (ἀνθρωπίζω) ἡ ἀνθρωπίνη μόρφωσις, τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται Ἀριστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2.70. **II**. ἡ ἐνανθρώπησις, ἡ ἀνάληψις ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σ. 137B.

ἀνθρωποβορέω = **ἀνθρωποφαγέω**, εἶμαι ἀνθρωποφάγος καὶ οὐσιαστ., **ἀνθρωποβορία**, ἡ, = **ἀνθρωποφαγία**, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-βόρος, ον, = **ἀνθρωποφάγος**, Φίλων 2. 472, Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 7. 8, 2.

ἀνθρωπό-βρωτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπων βιβρωσκόμενος, «τὸ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἢ γενέσθαι ἰχθυόβρωτον καὶ τὸν ἰχθὺν ἀνθρωπόβρωτον οὔτε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἰχθὺν ἀναλύει οὔτε τὸν ἰχθὺν εἰς ἄνθρωπον» Ἰουστ. Μάρτ. σ. 541.

ἀνθρωπο-γενής, ές, καὶ **-γέννητος, ον**, ὁ ἐξ ἀνθρώπων γεννηθείς, Ἐκκλ.

ἀνθρωπό-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, ὁ ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῦ ψιττακοῦ, τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη, τὸ λεγόμενον ἀνθρωπόγλωττον Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.12, 13.

ἀνθρωπο-γνάφεῖον, κωμικῶς ἀντὶ βαλανεῖον, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 281.

ἀνθρωπο-γονέω, (γονή) γεννῶ, παράγω ἀνθρώπους, Φίλων 2. 494.

ἀνθρωπογονία, ας, ἡ, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνθρώπων, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 8, Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 719B.

ἀνθρωπο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν ἀνθρώπους ἐν Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 35. 37.

ἀνθρωπο-δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **ἥρως**, ἄνθρωπος καὶ θεός, ὅ ἐ. ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, Εὐρ. Ῥῆσ. 971. — παρὰ μεταγ. δαίμων ἀνθρώπου μορφὴν λαβών, ἀνθρωπόμορφον πονηρὸν πνεῦμα, Προκόπ.

ἀνθρωπό-δηκτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου δηχθείς, Διοσκ. 1. 178.

ἀνθρωπο-δίδακτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου διδαχθείς, ὁ πατὴρ ἀπεκάλυψε τῷ Πέτρῳ, καὶ οὐκ ἀνθρωποδίδακτος ἦν Κύριλλ. Ἀλ. σ. 309.

ἀνθρωπο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ἀνθρωπόμορφος, ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα Ἡρόδ. 2. 86· ἔλεγον θεὸν ἀνθρ. οὐδένα γενέσθαι αὐτόθι 142· θεοὶ Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 22· ἐπὶ τῶν πιθήκων, αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2.1, 53· «ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν, ἐπὶ τοῦ Γλαύκου, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης· Αἰσχύλος» Α. Β. 5. 21.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Διογ. Λ. 10.139.

ἀνθρωπο-είκελος, = «ἀνθρώπῳ ὅμοιος» Ἡσύχ. ἐν τέλει τοῦ προοιμίου.

ἀνθρωπόθεν, ἐξ ἀνθρώπου, Γλωσσ.

ἀνθρωπό-θεος, ὁ, ὁ θεάνθρωπος, ὁ ἐνανθρωπήσας θεός, μεταγ. Ἐκκλ.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, (θήρα) θήρα ἀνθρώπων, Πλάτ. Σοφ. 223B.

ἀνθρωποθνησία, θάνατος, φθορὰ ἀνθρώπων, Εὐστράτ. 2369B.

ἀνθρωπό-θῡμος, ον, γενναῖος, ἔχων θυμόν, εὐψυχίαν ἀνθρώπου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **θυμολέων**, Πλούτ. 2. 988D.

ἀνθρωπο-θῡσία, ἡ, τὸ θυσιάζειν ἀνθρώπους, ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας Πλούτ. 2. 417C, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῷ πληθυντ., Στράβ. 198.

ἀνθρωπο-θυτέω, θύω ἀνθρώπους, προσφέρω αὐτοὺς ὡς θυσίαν, Φίλων 2. 28.

ἀνθρωποκομικός, ή, όν, (κομέω) ὁ εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμέλειαν ἀνήκων:—ἡ ἀνθρωποκομικὴ τέχνη, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνθρώπου ἔχουσα, ἡ πολιτικὴ ἢ βασιλική, Θεμίστ. 186D.

ἀνθρωπο-κόμος, ον, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν ἀνθρώπων ἔχων, Ῥήτορες τ. 3. σ. 607, ἔκδ. Walz.

ἀνθρωποκτονέω, διάφορος γραφὴ ἀντὶ **ἀνθρωποσφαγέω**, Εὐρ. Ἑκ. 260, πρβλ. Φύλαρχ. 63: — Οὐσιαστ., **ἀνθρωποκτονία**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 36, Ἡλιόδ. 10.7.

ἀνθρωπο-κτόνος, ον, (κτείνω) ὁ ἀποκτείνων ἀνθρώπους, φονεύς, Εὐρ. Ι.Τ. 389. **II**. ἀνθρωπόκτονος, προπαροξυτόνως ἔχει παθ. σημασ., βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ; ἀγαπῶσι νὰ τρώγωσι φονευμένους ἀνθρώπους; ὁ αὐτ. Κύκλ. 127.

ἀνθρωπολατρεί[ί]α, ἡ, τὸ λατρεύειν ἀνθρώπους, καὶ **-λατρέω**, προσκυνῶ, ἀποδίδω θείαν τιμὴν εἰς ἄνθρωπον, Κύριλλ.

ἀνθρωπο-λάτρης, ὁ, ὁ λατρεύων ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Ἀθανάσ., κτλ.

ἀνθρωπ-ώλεθρος, ον, ὄλεθρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς ἀνθρώπους, Εὐστ. Πονημάτ. 239. 51, «ὁ φονεύς» Σουΐδ.: — ὡσαύτως, **-ολέτης, ου**, ὁ, Βυζ.

ἀνθρωπό-λιχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ τῆς μυίας, ἀνθρωπόλιχνον γὰρ ἰδίως ἐστὶν ἡ μυῖα Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ. 1. 1074.

ἀνθρωπολογέω, ὁμιλῶ περί τινος ὡς περὶ ἀνθρώπου, ἀνθρωπολογεῖ ἡ γραφὴ τὸ θεῖον, πόδας καὶ χεῖρας καὶ πρόσωπον αὐτῷ περιτιθεῖσα Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομ. σ. 404.

ἀνθρωπο-λόγος, ον, ὁ περὶ ἀνθρώπου ὁμιλῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 31.

ἀνθρωπο-λοιγός, ὁ, = **ἀνθρωπολέτης**, Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων νὰ μαγειρεύῃ τὸν ἄνθρωπον, μεταφ. νὰ τοῦ καίῃ τὴν καρδίαν, νὰ τὸν καταγοητεύῃ, τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον Λουκ. Ὄνος 6.

ἀνθρωπό-μῑμος, ον, ὁ μιμούμενος ἀνθρώπους, Ψευδο-Πλουτ. Περὶ ποταμ. 1157A.

ἀνθρωπομορφία, ἡ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή, Διονυσ. Ἀρεοπ.: **-μορφέω**, λαμβάνω μορφὴν ἀνθρώπου, Θεόδ. Στουδ.

ἀνθρωπό-μορφος, ον, ὁ μορφὴν ἀνθρώπου ἔχων, ἀνθρωποειδής, Στράβ. 805, Φίλων 1. 15, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 21. — Ἐπίρρ. **-φως** Θεόδ. Στουδ. Ἐντεῦθεν **ἀνθρωπομορφιανοὶ** καὶ **-μορφῖται**, οἱ, αἱρετικοὶ παραδεχόμενοι τὸν Θεὸν ὡς ἔχοντα μορφὴν ἀνθρωπίνην· οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Αὐδιανοὶ ἀπὸ τοῦ αἱρεσιάρχου αὐτῶν Αὐδαίου, Ἱερώνυμ. II. 364, Κύριλλ. Ἀλ. IX. 1065, Ἐπιφάν. II. 2336A. κτλ.

ἀνθρωπομορφόω, δίδω μορφὴν ἀνθρωπίνην, ἀλλ' οὐδὲ .. ἀνθρωπομορφώσαντες καὶ ἐν ναοῖς ἱδρύσαντες θεοὺς προσωνομάσαμεν Ἰουστῖν. Μ.

ἀνθρωπό-νεκρος, ὁ, νεκρὸν σῶμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπινον πτῶμα, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 305.

ἀνθρωπο-νομικός, ή, όν, (νέμω):—ἀνθρωπονομικὴ τέχνη, ἡ μέθοδος τοῦ νέμειν ἢ διοικεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Πλάτ. Πολιτ. 266E.

ἀνθρωπό-νοος, οον, συνῃρ. **-νους, ουν**, ὁ ἔχων ἀνθρώπινον νοῦν, εὐφυής, γένος πιθήκων ἀνθρωπόνουν Αἰλ. π. Ζ. 16. 10· ὑπερθ. **-νούστατος**, ἀνθρωπονούστατον τὸ ζῷον Στράβ. 699.

ἀνθρωπόομαι, παθ., ἔχω τὴν κατὰ διάνοιαν παράστασιν ἢ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν, «οὗτοι, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι», Πλούτ. 2. 1120E.—Πρβλ. **ἱππόομαι**.

ἀνθρωποπάθεια, ἡ, ἀνθρωπίνη φύσις, Ἀλκίφρ. 2. 1.

ἀνθρωποπᾰθέω, ἔχω ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθήματα, ἄνθρωπος ὢν ἀνθρ. Φίλων 1. 134.

ἀνθρωπο-πᾰθής, ές, ὁ ἔχων ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθήματα, Κλήμ. Ἀλ. 719.—Ἐπίρρ. **-θῶς**, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι τόμ. 3. 376, ἔκδ. Walz, καὶ Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πλαστικός, ή, όν, ὁ πλάττων ἢ σχηματίζων ἀνθρώπους, Θεόδ. Προδρ.

ἀνθρωπο-ποιέω, ποιῶ ἢ σχηματίζω ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωποποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν ἢ δημιουργεῖν ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Λουκ. Προμ. 5. 17.

ἀνθρωπο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ἢ κατασκευάζων ἀνθρώπους, ἐπὶ ἀνδριαντοποιοῦ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **θεοποιός**, Λουκ. Φιλόψ. 18. 20.

ἀνθρωπο-πολίτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κατοικήσας, περὶ τοῦ θεοῦ λόγου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, Κύριλλ. Ἀλ. διάλ. 9, σ. 750.

ἀνθρωπο-πρεπής, ές, ὡς πρέπει ἢ ἁρμόζει εἰς ἄνθρωπον, Ἐκκλ. —Ἐπίρρ. **-πῶς**, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ μορφὴν ἀνθρώπου:—«ἀνθρωποπρόσωπον τὸν πατέρα θεὸν ὑπολαμβάνουσιν οἱ Βογόμιλοι, παρ' ἑκατέραν μήνιγγα ἀκτῖνα ἐκλάμποντα, τὴν μὲν Υἱοῦ, τὴν δὲ Πνεύματος» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρολ. τόμ. 130, σ. 1292.

ἀνθρωπορραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) ὁ τοὺς ἀνθρώπους καταστρέφων, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Στράττιδος Meineke, Κωμ. Ἕλληνες 1. 224 (Ἀθήν. 127C).

ἄνθρωπος, ὁ, παρ' Ἀττ. ἐν κράσει **ἅνθρωπος**, Ἰων. **ὤνθρωπος** ἀντὶ ὁ ἄνθρ-. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἀνήρ, ἀνδρὸς** καὶ **ὤψ**, ὁ ἔχων ὄψιν ἢ πρόσωπον ἀνδρός, Pott, Curt., κλπ.). Ἄνθρωπος καὶ ὡς ὄνομα τοῦ εἴδους καὶ ἐπὶ ἀτόμων, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεούς, ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 442, κτλ.· ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, «ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς ἀπὸ ἵν' ᾖ ἀπὸ τῶν πρὸς δυσμὰς ἢ πρὸς ἀνατολάς» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 29· ὁ Ὅμηρος δίδει τὸ ὄνομα τοῦτο ἔτι καὶ εἰς τοὺς θανόντας καὶ εὑρισκομένους ἤδη ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ, τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν Ὀδ. Δ. 565: — κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον Αἰσχύλ. Θ. 425, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 761. **2)** ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετά τε

τοῦ ἄρθρου καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὅταν ὁμιλῇ ἐν γένει περὶ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρ. θείας μετέσχε μοίρας Πρωτ. 322Α· οὕτω.. εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρ. Πολ. 619Β, καὶ ἀλλαχοῦ· ἡ ὑψηλὴ ἰδέα περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἰδανικὸν καὶ εὐγενὲς τῆς ἀνθρωπότητος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη. «Οὐκ ἔστι τὸ τυχὸν.. ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι. Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ζῷον.. λογικόν. Εὐθὺς ἐν τῷ λογικῷ τίνων χωριζόμεθα; Τῶν θηρίων.. τῶν προβάτων καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅρα οὖν μή τί πως ὡς θηρίον ποιήσῃς· εἰδὲ μή, ἀπώλεσας τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐπλήρωσας τὴν ἐπαγγελίαν» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 3. **3)** κατὰ πληθ., τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀνθρώπων,.. ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν Ἰλ. Ι. 134· ἐν τῷ μακρῷ.. ἀνθρώπων χρόνῳ Σοφ. Φ. 305. **6)** συνδυάζεται μετὰ ὑπερθ. πρὸς ἐπίτασιν, δεινότατος τῶν ἐν ἀνθρώποις ἁπάντων Δημ. 1246. 13· ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρτυξ, ὁ ἄριστος ὄρτυξ τοῦ κόσμου, Πλάτ. Λύσ. 211Ε· οὕτω, οἵ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα παρέχουσιν, ἕνα σωρὸν ἐνοχλήσεις, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 170Ε· γραφὰς τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἐγράφετο Λυσ. 136. 34· αἱ ἐξ ἀνθρώπων πληγαὶ Αἰσχίν. 9. 12· καὶ συχν. ἄνευ προθέσ., μάλιστα, ἥκιστα ἀνθρώπων, πλεῖστον ἢ ἐλάχιστον πάντων, Ἡρόδ. 1. 60, Πλάτ. Νόμ. 629Α, Πρωτ. 361Ε· ἄριστά γ' ἀνθρ., ὀρθότατα ἀνθρ., ὁ αὐτ. Θεαίτ. 148Β, 195Β, κτλ. **4)** ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλων οὐσιαστ., ὡς συμβαίνει εἰς τὸ **ἀνήρ**: ἀνθρ. ὁδίτης Ἰλ. Π. 263· πολίτας ἀνθρ. Δημ. 609 ἐν τέλ. μετὰ ὀνομάτων ἐθνῶν, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 42· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. τὸ **ἄνθρωπος** συχνάκις δίδει εἰς τὸ συνοδεῦον αὐτὸ οὐσιαστικὸν σημασίαν καταφρονητικήν, ἄνθρωπος ὑπογραμματεύς, ἄνθρ. γόης, ἄνθρ. συκοφάντης, Λυσ. 186. 6, Αἰσχίν. 48. 33., 52. 35· ἄνθρωπος ὑφάντης Πλάτ. Φαίδων 87Β· Μενίππου, Καρός τινος ἀνθρώπου Δημ. 571. 17·— οὕτω, homo histrio, Κικ. π. Ρητ. 2. 46. **5)** καὶ περὶ ὑπηρέτου περὶ οὗ ἐγένετο λόγος πρὸ ὀλίγου, μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314Ε, οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος Φαίδων 117Ε· ὡς ἀστεῖος, ἔφη, ὁ ἄνθρ. (τινὲς βλέπουσιν ἐνταῦθα ἐλαφράν τινα εἰρωνείαν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι δίκαιον) αὐτόθι 116D καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως μετά τινος αἰσθήματος οἴκτου, τὴν καταδίκην ἐκτέτικε δι' ἣν τὸν ἄνθρωπον ἀπώλεσε, τὸν κακόμοιρον τὸν ἄνθρωπον, ὡς θὰ ἐλέγομεν νῦν, Δημ. 543. 26. **6)** ἐν τῇ κλητικ. συχνάκις εἶχε περιφρονητικὴν σημασίαν, ὡς ὅτε ὀπηυθύνετο πρὸς δούλους, ἄνθρωπε ἢ ὤνθρωπε: — οὔτ' ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελβινίτης ἐτιμήθην οὕτω πρὸς Σπαρτιητέων, οὔτ' ἂν σύ, ὤνθρωπε, ἐὼν Ἀθηναῖος, οὔτε σύ, «παλῃάνθρωπε», ὡς θὰ ἐλέγομεν νῦν, Ἡρόδ. 8. 125, 9. 39· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 791, 1145. **7)** δοῦλος, τὸν ἐμὸν ἄνθρωπον Γαλην. τ. 8, σ. 845·— ὑπηρέτης, θεράπων, Μαλαλ. 163. 15, Θεοφάν. 602· ὡς τιμαριωτικὴ λέξις σημαίνει ὑποτελῆ τιμαριοῦχον, ὑποτελῆ ἄρχοντα, «πείθει παραχρῆμα ἄνθρωπον αὐτοῦ γενέσθαι, τὸν τοῖς Λατίνοις συνήθη ὅρκον ἐπομοσάμενον» Ἄννα Κομν. 10, σ. 289.

II. ὡς θηλ. (καθὼς ἐπίσης ἐν τῇ Λατιν. τὸ homo εἶναι καὶ θηλ.), γυνή, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 60, πρβλ. Ἰσοκρ. 381Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 2·— περιφρονητικῶς ἐπὶ δούλης, Ἀντιφῶν 113, 16, κτλ.· μετ' οἴκτου ἐπὶ γυναικὸς ἀναξιοπαθούσης, Δημ. 402. 25: — ἡ **ἄνθρωπος** παρὰ Λάκωσιν ἐλέγετο **ἀνθρωπώ**, ἡ, «ἀνθρωπώ· ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ., ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. 733. — Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀνήρ**, ὡς τὸ Λατ. homo πρὸς τὸ vir, ἴδε ἐν λ. **ἀνήρ**.

ἀνθρωποσφάγέω, (σφάττω) σφάζω ἀνθρώπους, Εὐρ. Ἑκ. 260.

ἀνθρωπό-σχημος, ον, ὁ ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου, «διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν πολλάκις καὶ ἀνθρωπόσχημον τὸ θεῖον αἱ θεῖαι γραφαὶ καταγγέλλουσιν» Ἀθαν. τ. 2, σ. 200.

ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 273, Κλήμ. Ἀλ. 106· ἡ ἀνθρ. τοῦ Χριστοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 8964.

ἀνθρωπο-τόκος, ον, θηλ. ἡ τεκοῦσα ἄνθρωπον, ἢ ἀποκύημα ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-τροπικῶς, κατ' ἀνθρώπινον τρόπον, Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως, σ. 649, ἔκδ. Μί.

ἀνθρωπο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἀνθρώπους, Ἡσύχ.

ἀνθρωπο-ϋπόστατος, ον, ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, Ἀθαν. τ. 2, σ. 396Β, ἔκδ. Βενεδ.

ἀνθρωπουργία, ἡ, **-ουργός, όν**, (* ἔργω) = **ἀνθρωποποιΐα, -ποιός**, Ἐκκλ.

ἀνθρωποφάγέω, ἐσθίω ἀνθρώπους ἢ ἀνθρωπίνας σάρκας, Ἡρόδ. 4. 106, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 5, 2.

ἀνθρωποφάγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀνθρώπους, Ἀριστ. Πολ. 8. 4. 3· κατὰ πληθ., Πλουτ. Λούκουλλ. 11.

ἀνθρωποφάγικῶς, ἐπίρρ., δίκην ἀνθρωποφάγων, Εὐστ. 634. 59.

ἀνθρωπο-φάγος, [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων ἀνθρώπους, τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς Ἀντιφάν. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 12, κατόπιν ὅμως φαίνεται ἰδίως ἀντίθετον σημασίαν εἰς τὴν λέξιν·— τί φής, ὦ φίλτατε, ἀνθρωποφάγους; πῶς; — ὧν γ' ἂν ἄνθρωπος φάγοι, δῆλον ὅτι αὐτόθι, — Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 53:— ἰδίως ἐπὶ φυλῶν ἀνθρωποφάγων, Στράβ. 201, κτλ.

ἀνθρωποφᾰνής, ές, (φαίνομαι) ὁ φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος, Φιλόστοργ. 497Β.

ἀνθρωπο-φθόρος, ον, (φθείρω) ὁ φθείρων, δηλ. ὁ καταστρέφων ἀνθρώπους, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **βροτολοιγός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 31.

ἀνθρωπο-φλόγος, ον, (φλέγω) ὁ φλογίζων, ὁ καταφλέγων τὸν ἄνθρωπον, Εὐστ. Πονημάτ. 188. 19.

ἀνθρωπο-φόντης, ου, ὁ φονεύων ἀνθρώπους, Κ. Μανασσ. Χρον. 3605.

ἀνθρωπο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων ἀνθρώπους, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **σιτοφόρος**, ἐδαφιῶ τὴν πόλιν σου καὶ ἀροτριῶ αὐτήν, ἵνα γένηται σιτοφόρος μᾶλλον ἢ ἀνθρωποφόρος Ἀμφιλόχ. σ. 180.

ἀνθρωπο-φυής, ές, (φυή) ὁ ἀνθρωπίνην ἔχων φύσιν· οὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισαν τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 1. 131· Κένταυροι Διόδ. 4. 69:— παρὰ Διονυσ. Ἀρεοπαγ. (Μυσ. Θεολογ. 3, σ. 735) καὶ **ἀνθρωποφυϊκός, ή, όν.**

ἀνθρωπό-φυτος, ον, ὁ ἐξ ἀνθρώπου φύς, γεννηθείς, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. τ. 4. 15.

ἀνθρωπο-χοιροτροφεῖον (ἢ **-τρόφιον**), τό, χοιροτροφεῖον ἀνθρώπων, βόρβορος κακοηθείας, «γεγόνασιν ἀνθρωποχοιροτρόφιον καὶ συμποσίων καὶ μοιχείας καταγωγαί» Τζέτζης Ἐπιστ. σ. 16.

ἀνθρώσκω, ποιητ. ἀντὶ **ἀναθρώσκω**.

ἀνθ-υβρίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀνταποδίδω τὴν ὕβριν, μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ μετὰ τρόπου ὑβριστικοῦ, οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας Πλουτ. Περικλ. 26, κτλ.

ἀνθ-υλακτέω: μέλλ. **-ήσω**, ὑλακτῶ ἐναντίον τινός, λέοντι δὲ.. βρυχομένῳ ἀνθυλακτεῖ Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 4. 19.

ἀνθύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄνθους**, μικρὸν ἄνθος, «λουλουδάκι» Μ. Ἀντων. 4. 20· πρβλ. **ἐπύλλιον**. **II.** = τῷ ἑπομ. ἐν Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 26. 8.

ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ, φυτόν, κατά τινας τὸ cressa Cretica, Διοσκ. 3. 143 (153). — Λεξ. Βοταν. «ἀνθυλλίς, τὸ λευκάνθεμον».

ἀνθ-υπάγω [ᾰ], καταγγέλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν ὑπαγαγόντα με εἰς δίκην καὶ ἀποτυχόντα, Θουκ. 3. 70. **2)** ἀναφέρω, ὑπάγω, τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 264C. — ἐπὶ στρατοῦ, ἀνθυποχωρῶ, αὖθις δὲ ἀνθυπῆγε Μαρδόνιος τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνθαιρούμενος Ἀριστείδ. τόμ. 1, σ. 237, ἔκδ. Γ. Διν δορφ. (1829).

ἀνθυπαγωγή, ἡ, τὸ ἀναφέρειν πρός τι, Ἀπολλ. Γραμμ.

ἀνθ-υπακούω, ὑπακούω καὶ ἐγώ, τῶν ὑπακούειν ἐγνωκότων ἀνθρώπων, ἀνθυπακούειν οἱ κρείττους ἐγνώκασιν Ρήτορες τόμ. 1, σ. 314. 28, Walz.

ἀνθυπαλλαγή, ἡ, ἡ ἀνταλλαγή, Δημήτρ. Φαλ. 60.

ἀνθ-υπαλλάσσω, -ττω, ἀνταλλάσσω, λέγω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, Δημήτρ. Φαλ. 59. — «ἀνθυπήλλαξε γὰρ εἰπών: ἐν τῇ σορῷ, δέον ἐν τῇ Ἠλιαίᾳ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 276:— Μέσ., δέχομαι ὡς ἀντάλλαγμά τι ἀντί τινος, ἐφ' οἷς εἰκότως θνητὸν ἀντὶ ἀθανάτου βίον ἀνθυπηλλάξατο Φίλων 2. 440. 38.

ἀνθυπαντάω, ἀνταπαντῶ, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν Λογγῖν. 18.

ἀνθύπαρξις, εως, ἡ, τὰ κινητὰ ὑπάρχοντα, ἔπιπλα, κτλ., Νικήτ. Εὐγεν. 6. 3.

ἀνθυπάρχω, ἔχω ἐναντίαν ὕπαρξιν, οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν Πλούτ. 2. 960Β.

ἀνθυπᾰτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου, Ἡρωδιαν. 7. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 3841f.

ἀνθυπᾰτεύω, εἶμαι ἀνθύπατος, Πλουτ. Σύγκρ. Δημ. καὶ Κικέρ. 3, Ἡρωδιαν. 7. 5.

ἀνθυπατικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀνθυπάτου, ἀνθυπατικῆς ἐξουσίας Δίων Κ. 58. 7· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ἀνθυπατιανός, ή, όν.** **2)** ἀνθυπατικὴ δεκαδαρχία, τὸ σωματεῖον τῶν χιλιάρχων (tribuni militares), οἵτινες εἶχον ὑπατικὴν ἐξουσίαν, Πλούτ. 2. 277Ε.

ἀνθυπάτισσαι, αἱ, τὸ θηλ. τοῦ **ἀνθύπατος**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 618, ἔκδ. Β.

ἀνθύπᾰτος, ον, Λατ. pro consule, Πολύβ. 21. 8, 11, καὶ ἀλλαχοῦ, συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. **II.** ὡς ἐπίθ. = ἀνθυπατικός, ἐξουσία Διον. Ἀλ. 9. 16· ἀρχὴ αὐτόθι 11. 62.

ἀνθυπείκω: μέλλ. **-ξω**, ὑπείκω ἐν τῷ μέρει μου, τὰς γνώμας σφῶν ἀκριβῶς εἰδότες... ἀνθυπεῖξάν τινα ἀλλήλοις συμβιβαζόμενοι, ἀμοιβαίως ὑπεχώρησαν πρὸς ἀλλήλους εἴς τινα ζητήματα, Πλουτ. Κορ. 18, κτλ.

ἀνθύπειξις, εως, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἀνθυπείκειν**, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, Πλουτ. Σόλων 4.

ἀνθυπεκκαίω, ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου πυρὸς καὶ καταστρέφω αὐτό, πυρὶ πῦρ ἀνθυπεξέκαυσε Ζεὺς Νικηφόρ. Προγυμν. Ῥήτορες Walz. τ. 1, 497. 18.

ἀνθυπεξάγω, ἐξάγω ὃν εἶχον εἰσαγάγῃ, «ὁ τῆς γενέσεως κύκλος

τοὺς μὲν εἰς τὸν βίον εἰσάγων, τοὺς δὲ ἀναγκαίως ἀνθυπεξάγων» Μαρκ. Εὐγέν. π. Ὅρ. ζ. σ. 354.

ἀνθυπερβάλλω, ὑπερβάλλω καὶ αὐτός, Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ.16.7, 2.

ἀνθυπερφρονέω, ὑπερφρονῶ καὶ αὐτός, Αὔγ. παρὰ Σουετ. ἐν βίῳ Ὁρατ. μετὰ διαφόρου γραφ. **ἀνθυπερηφανέω**.

ἀνθυπέρχομαι, ὑπέρχομαι καὶ αὐτός, προσερπύζω ὑπούλως, ἀπατῶ καὶ αὐτός, δόλῳ τὴν δολερὰν ψυχὴν ἀνθυπέρχομαι Νικήφ. Ῥήτορες 1, σ. 601.17, Walz.

ἀνθυπηρετέω, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι, μ. δοτ., ἀνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαρισαμένῳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7., 9. 9. 10, 2.

ἀνθυπισχνέομαι, ἀποθ., δίδω καὶ ἐγὼ ὑπόσχεσιν, «ἐπειδὴ ψευδόμενος καὶ ἀνθυπισχνούμενος ἔδοξεν αὐτὸν ὁ ἀλλαντοπώλης παρευδοκιμεῖν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 691.

ἀνθυποβάλλω, φέρω ἐνστάσεις τινί, ἀντερωτῶ, ὅταν ὑμᾶς ἐρωτᾷ ποῖ καταφύγω, ἄνδρες Ἀθηναῖοι;... ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποῖ καταφύγῃ, Δημόσθενες; Αἰσχίν. 83 ἐν τέλ.

ἀνθυποκλάζω, ὑποκλίνω τὰ σκέλη, γονατίζω, ὑποπτήσσω, τινὶ Φιλῆς π. Ζ. 35, 7.

ἀνθυποκλέπτω, ὑποκλέπτω καὶ αὐτός, κλέπτω κρυφίως καὶ ἐγώ, Εὐμάθ. σ.193.

ἀνθυποκρίνομαι, Ἰων. **ἀντυπ-**, Μέσ., ἀποκρίνομαι καὶ ἐγώ, ἀνταπαντῶ, Ἡρόδ. 6. 86, 3. **II.** προσποιοῦμαι καὶ ἐγώ, πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 30.

ἀνθυποκρούω, ὑπολαμβάνω, ἀποκρίνομαι, Μανασσ. Χρον. 2900.

ἀνθυποκρύπτω, κρύπτω καὶ αὐτός, Μανασσ. Χρον. 3801.

ἀνθυπολείπω, ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς ἀντισήκωμα, Φίλων 2. 505, ἐν τῷ παθ. **ἀνθυπομιμνήσκω**, ὑπενθυμίζω τινὰ περί τινος, «ἀνθυπομιμνήσκει γραφάς» Μεθόδ.

ἀνθυπόμνυμι, ὁρκίζομαι καὶ ἐγώ, δίδω ἔνορκον διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐναντίου, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ .. δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον· ὑπομοθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι Δημ. 1174. 8· οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο 1336.13, κατὰ μέσ. τύπον.— Καθ' Ἡσύχ. «ἀνθυπόμνυσθαι· τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν δι' ὅρκου».

ἀνθυπονοστέω, ὑποστρέφω πάλιν, ἐπανέρχομαι, αὖθις πρὸς τὴν οἰκείαν χώραν ἀνθυπενόστησεν Κωνσταντ. Βασ. Μακεδ. σ. 136.

ἀνθυποπτεύω, ὑποπτεύω πλεονεκτικὸν σκοπόν.—Παθ., ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἕξειν, δηλ. ὑπόκειται εἰς ὑποψίαν ὅτι ἀντὶ τοῦ δοθέντος ἀγαθοῦ ἀποβλέπει εἰς κρυπτόν τι συμφέρον, Θουκ. 3. 43.

ἀνθυπορύσσω: μέλλ. -ύξω, ἀνοίγω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον πρὸς ματαίωσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αὐτοὶ (οἱ Ἀμπρακιῶται) σύριγγα ἔνδοθεν ἀνθυπώρυξαν Πολύαιν. 6. 17.

ἀνθυποστρέφω, ἐπὶ νοσήματος, ὑποτροπιάζω, ἐπανέρχομαι, Πολυδ. Γ', 107, κτλ.

ἀνθυπόσχεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ὑπόσχεσις, Νικήτ. Εὐγεν. 3. 228.

ἀνθυποτείνομαι, ἀποθ., ἀνθυποβάλλω, Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀνθυποτῑμάομαι, προτείνω νέαν ἀντιτίμησιν (ἴδε **ὑποτίμησις**), Πολυδ. 8. 150.

ἀνθυποτρέχω, ὑποτρέχω καὶ αὐτός, ὑπερβάλλω, τινὰ Θεόδ. Προδρ.· πρός τι, «ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην» Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ., περὶ ποταμοῦ.

ἀνθυπουργέω, ἀποδίδω εὐεργεσίαν, ἀντευεργετῶ, ἦ μὴν ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο τὸ ἂν αὐτῆς δεηθῇ Ἡρόδ. 3.133· ἀνθυπουργῆσαι χάριν, «ἀνταποδοῦναι χάριν» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀποσπ. 313· οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις Εὐρ. Ἱππ. 999.

ἀνθυπούργησις, εως, ἡ, ἡ ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, «ἀντευεργέτημα» Ἡσύχ.

ἀνθυποφαίνω, ὑποφαίνω, ἀναφαίνω καὶ αὐτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 4958.

ἀνθυποφέρω, ἀνθυποβάλλω (πρβλ. **ἀνθυποφορὰ** Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54), Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 440. **II.** ἀνταφαιρῶ, Πλούτ. 2. 76D:—Παθ., περὶ τῆς σελήνης, λείως καὶ ὁμαλῶς ἀεὶ τάχεσι τοῖς αὐτοῖς ἀνθυποφερομένην αὐτόθι 939A.

ἀνθυποφθάνω, προφθάνω ἐναντίον ἄλλου, μεταγεν.

ἀνθυποφορά, ἡ, ἔνστασις τιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἀγορεύοντος καὶ ἀναιρουμένη ὑπ' αὐτοῦ, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54, Οὐλπιαν. πρβλ. Κοϊντιλ. 9. 3, 87.

ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, τῇ εἰς τὸ ἐντὸς ἀνθυποχωρήσει Πλούτ. 2. 903D.

ἀνθυφαίρεσις, εως, = **ἀνταναίρεσις**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀνάλογον**.

ἀνθυφαιρέω, ἀφαιρῶ πάλιν, ἀνθυφῃρέθη αὖθις [ἡμέρα ἐμβόλιμος] Δίων Κ. 48. 33 ἐν τῷ παθ.

ἀνθυφίσταμαι: ἀόρ. **ἀνθυπέστην**, ὑφίσταμαι καὶ ἐγώ, ἀναλαμβάνω καὶ ἐγώ, ἐγρῆν γὰρ αὐτόν, .. ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίδος χορηγὸς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς Ἐρεχθηΐδος ἀναστάντα τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς ἀνθυποστῆναι (δηλ. χορηγὸς γενέσθαι) Δημ. 536. 21·—καθ' Ἡσύχ. «ἀνθυφεστῶτα· ἀντικαθεστῶτα».

ἀνθυψόω, ὑψώνω καὶ αὐτός, Ψελλ. Πονημ. σ. 65, ἔκδ. Βοασσ.

ἀνθώδης, ες, (ἄνθος, εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ἄνθος, πλήρης ἀνθέων, ὡς καὶ νῦν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ.1.13,1.

ἀνθωραΐζομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι πρὸς ἄλλον ἐν τῷ ὡραΐζεσθαι, ὡς πρὸς τὸ ὡραῖον, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

ἀνία, Ἰων. **ἀνίη**, Αἰολ. **ὀνία**, ἡ, θλῖψις, λύπη, πόνος, στενοχωρία, ἀνησυχία, Ὀδ. Ο. 394, Ἡσ. Θ. 611, Σαπφ. 1. 3, Θέογν. 76, κτλ.· ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 8· τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι (τὸ τινὶ φυλάττει τὸν τόνον του χάριν ἐμφάσεως), ὁ λόγος οὗτος θὰ προξενήσῃ ἄλγος εἴς τινα — εἰξεύρω ποῖον, Σοφ. Αἴ. 1138· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Πλάτ. Γοργ. 477D, Πρωτ. 355A, καὶ ἀλλαχοῦ·—ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὀνίαισι Σαπφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀντ' ἀνιῶν ἀνίαι Θέογν. 344· ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας Σοφ. Αἴ. 973, πρβλ. 1005, Φ. 1115, Πλάτ. Γοργ. 353E. **2)** ἐνεργητικῶς, αἰτία ἐνοχλήσεως, τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; Ὀδ. Ρ. 446· ἄπρηκτος ἀνίη, κακὸν ὅπερ δὲν δύναταί τις ν' ἀποσοβήσῃ, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 223· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, καὶ ὁ πολὺς ὕπνος προξενεῖ ἀνίαν, Ο. 394. [Παρ' Ὁμ. καὶ Τραγικ. (ἀλλὰ μόνον παρὰ Σοφοκλεῖ ἔνθ' ἀνωτ. καὶ Εὐρ. Ι. Τ. 1031) τὸ ι εἶναι πάντοτε μακρόν. Ἀπὸ δὲ Θεόγν. καὶ Σαπφ. καὶ ἐφεξῆς οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὸ ι μακρὸν ἢ βραχὺ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἂν καὶ ἡ Ὁμηρ. ποσότης ὑπερίσχυσε παρὰ τοῖς Ἐπ., Ρουγκ. Κριτ. Ἐπιστ. σ. 276, Πόρσ. Φοίν. 1334.]

ἀνία, Δωρ. ἀντὶ **ἡνία**, χαλινός, ἀκηράτοις ἀνίαις ποδαρκέων δώδεκ' ἂν δρόμον τέμενος Πινδ. Π. 5. 30 (41).

ἀνιάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἐξαιρέσει τοῦ ἀορ. **ἠνίᾱσα**, Ἀνθ. Π. 11. 254): Ἰων. παρατατ. **ἀνῑάζεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ.:—Ἐπ. ῥῆμα, προξενῶ ἀνίαν, λυπῶ, ὡς τὸ **ἀνιάω**, μετ' αἰτ. προσ., ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ Ὀδ. Τ. 323· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον .. Ἀχαιοὺς (Εὐστ. Ἀχαιοὶ) Ἰλ. Ψ. 721, ἴδε Spitzn. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι τεθλιμμένος ἢ λυπημένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν, θυμῷ ἀνιάζων, ἐνδομύχως θλιβόμενος, Ὀδ. Χ. 87· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζε, ἀλλ' ὅτε ᾐσθάνετο ἀνίαν, Δ. 160· κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, ὑπερβολικῶς θλίβεται διὰ τὰ κτήματά του, Ἰλ. Σ. 300· ἐπὶ παιδὶ Ἄρατ. 196. [ῐ χάριν τοῦ μέτρου παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἑτέροις Ἐπ.]

ἀνιακκάς, ᾠδῆς ὄνομα, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 6 (Σουΐδ. ἐν λέξει).

ἀνίᾱμα, ατος, τό, θλῖψις, λύπη, ἄλγος, Λεόντ. Δύτ. Πανηγ. εἰς Ἰω. Χρυσ. σ. 284.

ἀν-ιάομαι, ἀποθ.:—πάλιν ἰῶμαι, θεραπεύω ἐκ νέου, διορθῶ, τὸ παρεὸν τρῶμα ἀνιεῦνται (ὅπερ κατὰ σημασίαν τοὐλάχιστον εἶναι Ἰων. μέλλων) Ἡρόδ. 7. 236. [Ἴδε ἐν λ. **ἰάομαι**].

ἀν-ιᾰρίζω, Δωρ. ἀντὶ **ἀνιερίζω**, ἀφιερώνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 5773.

ἀνιᾱρός, ά, όν, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀνιηρός, ή, όν**: (ἀνιάω):— ὁ προξενῶν ἀνίαν, ἐνοχλητικός, ἐπὶ προσ., πτωχὸν ἀνιηρὸν Ὀδ. Ρ. 220· ἐχθροῖς ἀνιαροὶ Ἀριστοφ. Πλ. 561, πρβλ. Λυσίαν 173. 19:—ἐπὶ ζῴων, βλαβερός, σχέτλια καὶ ἀνιηρὰ Ἡρόδ. 3. 108:— Ἐπίρρ., ἀνιαρῶς λέγειν Σοφ. Ἀντ. 316. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, λυπηρός, θλιβερός, ἀνιαρὸς ὡς καὶ νῦν, πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον Τυρτ. 7.4, πρβλ. Θέογν. 124· πόλλ' ἀνιηρὰ παθὼν Θέογν. 276, πρβλ. 472· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἡδύ**, εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴθ' ἀνιαρὸν Εὐρ. Μ. 1095, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 355E· τοῖς ἀνιαροῖς γεγενημένοις Δημ. 323. 3:— Συγκρ. **ἀνιαρότερος** Λυσ. 118. 28, πρβλ. Τυρτ. καὶ Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.: ἀνώμαλον συγκριτ. ἀνιηρέστερος Ὀδ. Β. 190 (πρβλ. **ἄκρατος**). **II.** παθ., τεθλιμμένος, οἰκτρός, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14:— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἀθλίως, οἰκτρῶς, ζῆν, ὁ αὐτ. Ἀπομ. 1. 6, 4. [Παρ' Ὁμ. καὶ Σοφ. πάντοτε **ᾰνῑ-**· **ᾰνῐηρὸς** ὅμως παρὰ Τυρτ. καὶ Θεόγν. ἔνθ' ἀνωτ.· παρ' Εὐρ. ὡσαύτως καὶ κωμικοῖς ποιηταῖς **ᾰνῐᾱρός**,— ὥστε τὸ ι ἦτο βραχὺ ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ· πρβλ. **ἀνιάω**].

ἀνίᾱτος, Ἰων. **-ίητος, ον**, ὁ μὴ ἰατός, ἀνιάτρευτος, Ἱππ. Ἀφ. 1262· ἕλκος, τραῦμα Πλάτ. Νόμ. 877A, 878C· ὡσαύτως ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, πράγματα αὐτόθι 660C· ἀν. καὶ ἀνήκεστα κακὰ Αἰσχίν. 75. 42· ἀνελευθερία ἀν. ἐστιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 37. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀδιόρθωτος, Πλάτ. Πολ. 410A, Γοργ. 526B· ἀν. διὰ μοχθηρίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3, καὶ ἀλλαχοῦ: οὕτως ἐπίρρ., **ἀνιάτως**, οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων Πλάτ. Φαίδων 113E, Δημ. 332. 21· οἱ ἀν. κακοὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5, 9, 17. **II.** ἐνεργ., ἀν. μετάνοια, ἀνωφελής, ματαία, πρὸς οὐδὲν ἰσχύουσα, Ἀντιφῶν 120. 29.

ἀν-ιάτρευτος, ον, = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. **βρύει**.

ἀνιατρεύω, ἰατρεύω ἐκ νέου, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 655.

ἀν-ῑατρολόγητος, ον, (λόγος) ὁ ἀγνοῶν τὰ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἄπειρος τῆς ἰατρικῆς, Βιτρούβ. 1.1,13.

ἀν-ίατρος, ὁ μὴ ἰατρός, «ἄνγιατρος», «κομπογιαννίτης», Ἀριστ. Φυσ. 1. 8, 3.

ἀνίαχος, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **αὐΐαχος**, ἐν Ὁμήρῳ καὶ Κοίντ. Σμ.

ἀν-ιάχω: μέλλ. **-αχήσω**, ἰσχυρῶς φωνάζω, ἀναβοῶ, «χουγιάζω», Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 270, κτλ. **2**) μετ' αἰτ., μεγαλοφώνως ἐπαινῶ, Ἀνθ. Πλαν. 296. **II**. ἀναφωνῶ ἀποκρινόμενος, ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Νόνν. παράφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ι', 90.

ἀνιάω, Σοφ., κλπ.: γ' ἑν. παρατ. **ἠνία** Σοφ. Αἴ. 273, Πλάτ. Γοργ. 502Δ: μέλλ. **ἀνιάσω** [ᾱ] Ξεν. Ἀν. 3. 3, 19, Ἐπ. **ἀνιήσω** Ὅμ.: ἀόρ. **ἠνίᾱσα** Ἀνδοκ. 7. 38, κτλ.· Δωρ. **ἀνίᾱσα** Θεόκρ. 2. 23: πρκμ. **ἠνίᾱκα** Ἡλιόδ. 7. 22: — Παθ., **ἀνιῶμαι** Ὀδ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. **ἀνιῴατο** Ἡρόδ. 4. 130: γ' πληθ. παρατ., **ἠνιῶντο**, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 10: μέλλ. **ἀνιάσομαι** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445a, Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 8· (**ἀνιαθήσομαι** μόνον παρὰ Γαλην.)· Ἐπ. β' ἑν. **ἀνιήσεαι** Θέογν. 991: ἀόρ. **ἠνιάθην** Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 20· Ἰων. **-ήθην** Ὅμ., πρκμ. **ἠνίημαι** Μόσχ. 4. 3.—Ὁ μέσ. ἀόρ. **ἀνιάσασθαι** εἶναι πιθαν. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἀνιάσεσθαι**: (ἀνία)· [παρ' Ὁμ. καὶ Σοφ. τὸ ι ἀεὶ μακρόν· παρὰ δὲ Θέογν. καὶ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ἐπαμφοτερίζον· βραχὺ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.,— ὥστε τὸ ι πιθανῶς ἦτο βραχὺ ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, πρβλ. **ἀνιαρός**]. Συνηθέστερος τύπος τοῦ Ἐπικ. **ἀνιάζω**, λυπῶ, ἀλγύνω, προξενῶ ἀνίαν, μετ' αἰτ. προσ., ἀνιήσει.. υἷας Ἀχαιῶν Ὀδ. Β. 115, πρβλ. Υ. 178· μηδὲ φίλους ἀνία Θέογν. 1032· φίλους ἀνιῶν Σοφ. Αἴ. 266, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 38, κτλ.:— μετ' αἰτ. πράγμ., ἀνιᾷ μοι τὰ ὦτα Πλάτ. Γοργ. 485Β:— μετὰ διπλῆς αἰτ., ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας Σοφ. Ἀντ. 319· μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ οὐδ. ἐπιθ., τί ταῦτ' ἀνιᾷς με; αὐτόθι 550· παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας (ἐνν. ὑμᾶς) Ἀριστοφ. Εἰρ. 764:— Παθ., λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, θλίβομαι, μετὰ δοτ. προσ. ἢ πράγμ., ἀνιᾶται παρεόντι, δυσαρεστεῖται ἐκ τῆς παρουσίας του, Ὀδ. Ο. 335· ἀν. ὀρυμαγδῷ Α. 133· σύν τοι.. παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα Θέογν. 655· πάσχων ἀνιήσεαι ὁ αὐτ. 991· ἀν. ὑπομιμνήσκων Λυσίας 133. 35· δαπανῶντα ἀνιᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 44· περί τινος Ἀριστοφ. Λυσ. 593· μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἢ ἐπιθετικ. ἀντωνυμίας, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι, ἀπὸ πολλοῦ στενοχωροῦμαι διὰ τοῦτο, Σοφ. Φ. 906, 912· πολλὰ μὲν αὐτοὺς ἀνιωμένους, πολλὰ δὲ ἀνιῶντας τοὺς οἰκέτας Ξεν. Οἰκ. 3. 2:— ἀπολ., οὐδ' ἄν.. ἀνιῷτο Θέογν. 1205· ἰδίως κατὰ μετοχ. παθ. ἀορ. **ἀνιηθείς**, βαρυνθείς, Ὀδ. Γ. 117· **ἀνιηθέντα**, «τῇ ψυχῇ ὀδυνηθέντα, λυπηθέντα» (Σχόλ.) Ἰλ. Β. 291.

ἀνιγρός, ἁ (ή). όν, = **ἀνιαρός**, Νικ. Θ. 8, Ὀππ. Ἁλ. 3. 188, Ἀνθ. Π. 7. 561, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562·— καθ' Ἡσύχ. «ἀνιγρόν· ἀκάθαρτον, φαῦλον, κακόν· λυπηρόν, μοχθηρόν».

ἀνιδεῖν, ἀπαρ. ἀορ., ἀναβλέψαι, ἀμφ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 808, (ὁ Ἕρμαννος **ἀνέδην**, ὁ Δινδόρφ. **ἀναδῦν** ἀποκεκομμ. ἀντὶ **ἀναδῦναι** καὶ ὁ Weil **ἀνάγειν**).

ἀν-ίδιος, ον, ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον, = **ἀκτήμων**, ἄοικος, Βασίλ. τ. 3, σ. 71.

ἀν-ῑδῖτί, ἐπίρρ. (ἰδίω) ἀνιδρωτί, δηλ. ἀπόνως, ἄνευ κόπου, Πλάτ. Νόμ. 718Ε.

ἀν-ῑδίω, ἱδρώνω οὕτως ὥστε ὁ ἱδρὼς ἐπιπολάζει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός μου, θέρους μὲν ἀνιδίουσαν Πλάτ. Τίμ. 74C, Bekk.· κοινὴ γραφὴ **ἀνιδρῶσα**.

ἄνιδρος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀνίδρως**.

ἀνῑδρόω, ἱδρώνω, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 120.

ἀν-ίδρῡτος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀΐδρυτος**.

ἀνιδρύω [ῠ]: μέλλ. **-ύσω**, ἀνεγείρω, στήνω, π. χ. ἄγαλμα ἢ ἀνδριάντα, Δίων Κ. 37. 34.

ἀνίδρως, ων, ὁ ἄνευ ἱδρῶτος, «ἄνιδρος» Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16., 2. 7· καὶ οὕτω διορθωτέον τὸ **ἄνιδρος** ἐν Ἱππ. 399. 21.

ἀνίδρωσις, εως, ἡ, τὸ ἱδρώνειν, «ἵδρωμα» Ἱππ. 1236Β.

ἀνῑδρωτί, ἐπίρρ. (ἱδρόω) ἄνευ ἱδρῶτος, χωρὶς νὰ ἱδρώσῃ τις, Ἱππ. Προρρ. 72, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29: μεταφ. ἄνευ κόπου καὶ καμάτου, Ἰλ. Ο. 228: νωχελῶς, βραδέως, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30, Οἰκ. 21. 3.

ἀνίδρωτος, ον, (ἱδρόω) ὁ μὴ ἱδρώσας, ὁ μὴ γυμνάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ ἕως οὗ ἱδρώσῃ, ἐπεμελεῖτο δὲ.. ὅπως μήποτε ἀνίδρωτοι.. ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29.

ἀν-ιέρατος, ον, ὁ ἄνευ ἱερᾶς τελετῆς, Λέοντ. Νεαρὰ Δ.

ἀν-ιέρειος, ον, «ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται» Α. Β. 405, 20·— «ᾧ ἱερὰ μὴ θύεται» Σουΐδ.

ἀνιερολογήτως, ἄνευ ἱερολογίας, Νικηφ. Χαρτοφύλ. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 400.

ἀν-ίερος, ον, ὁ μὴ ἱερός, μὴ ἡγιασμένος, βέβηλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 220, 770, Ἱκ. 757· ἀνίερος ἀθύτων πελάνων, μὴ ἱερός, βέβηλος ἕνεκα τῶν μὴ προσενεχθεισῶν θυσιῶν, Εὐρ. Ἱππ. 147· ἅπαντα λυρικὰ χωρία. **II**. ὁ μὴ καθιερωθείς, Πλάτ. Πολ. 461Β.

ἀνιερόω, ἀφιερῶ, ἀνατίθημι, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 2· τινί τι Πλουτ. Κορ. 3: ἐν χρήσει περὶ ἀνθρώπων ἐπικαλουμένων τὴν μῆνιν τῶν θεῶν ἐφ' ἑαυτοὺς ἢ ἑτέρους, ἐν περιπτώσει κακῆς πίστεως ἤτοι παραβάσεως τῶν ὑπεσχημένων, Newton Ἐπιγρ. 81, κέξ.

ἀνιέρωσις, εως, ἡ, καθιέρωσις, ἱεροῦ Διον. Ἁλ. 5. 35.

ἀνιερωστί, Ἐπίρρ. = **ἀνιέρως** Ἡράκλειτ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 67Δ, Κλήμ. Ἀλ. 19.

ἀνίημι, ης (ἐν Ἰλ. Ε. 880, **ἀνιεῖς** ὡς εἰ ἐκ τύπου **ἀνιέω**), ησι: παρατ. **ἀνίην**, β' καὶ γ' ἑν. **εις**, **ει**, Ὅμ. καὶ Ἀττ., Ἰων. γ' ἑν. **ἀνίεσκε** Ἡσ. Θ. 157· ὡσαύτως **ἠνίει** Ἱππ. 1222· α' ἑν. **ἀνίειν** Λουκ. Κατάπλ. 4, ἴδε Βουττμ. Διεξ. Γραμμ. § 108: μέλλ. **ἀνήσω**: πρκμ. **ἀνεῖκα**: ἀόρ. α' **ἀνῆκα**: Ἰων. **ἀνέηκα**:— Ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως γ' ἑν. μέλλ. **ἀνέσει** Ὀδ. Σ. 265, γ' πληθ. ἀορ. **ἄνεσαν** Ἰλ. Φ. 537, εὐκτ. **ἀνέσαιμι** Ξ. 209, μετοχ. **ἀνέσαντες** Ν. 657 (ἐνίοτε ἀναφέρονται ταῦτα εἰς ῥῆμ. **ἀν-έζω**): — ἀόρ. β' πληθ. γ' **ἀνεῖσαν** Θουκ. 5. 32, προστ. **ἄνες** Αἰσχύλ. Χο. 489, Εὐρ., ὑποτακ. **ἀνῇς** Αἰσχύλ. Εὐμ. 183, Ἐπ. γ' ἑν. ὑποτακ. **ἀνήῃ** Ἰλ. Β. 34· εὐκτ. **ἀνείη**, ἀπαρ. **ἀνεῖναι**, μετοχ. **ἀνέντες**: — Παθ., **ἀνίεμαι**, πρκμ. **ἀνεῖμαι** Ἡρόδ. 2. 65, Αἰσχύλ. Θ. 413, γ' πληθ. πρκμ. **ἀνέωνται** (ὡς τὸ **ἀφέωνται** ἐκ τοῦ **ἀφίημι** ἐκ διορθώσεως τοῦ Steph. ἐν Ἡρόδ. 2. 165 ἀντὶ **ἀνέονται**), ἀπαρ. **ἀνεῶσθαι** (sic) Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 153, ἴδε Δινδόρφ. de Dial. Herodot σ. XXXVII: ἀόρ. μετοχ. **ἀνεθείς** Πλάτ. Πολ. 410Ε: μέλλ. **ἀνεθήσομαι** Θουκ. 8. 63. [ἀνῐ- Ἐπ., ἀνῑ- Ἀττ.: ἀλλ' οὐχ ἧττον καὶ ὁ Ὅμ. ἔχει **ἀνῑει**, **ἀνῑέμενος**, εὑρίσκομεν δὲ καὶ **ἀνῑησιν** παρὰ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 2]. Ἀναπέμπω, Ζεφύροιο.. ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν Ὀδ. Δ. 568· περὶ τῆς Χαρύβδ. τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν.., τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ, Μ. 105· ἀφρὸν ἀν., ἀνάγω, ἐξεμῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 183· σταγόνας [αἵματος] ἀν. Σοφ. Ο. Τ. 1277· περὶ τῆς γῆς, οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν, ὅτι δὲν θὰ κάμῃ ν' ἀναφυῇ καρπὸς γῆς, πρὶν κτλ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 333· ἀναπέμπω, γεννῶ, ἀνῆκε γαῖα.. δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν Αἰσχύλ. Ἱκ. 266· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν, εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, εὔχομαι δὲ οἱ θεοὶ νὰ μὴ πέμψωσιν εἰς αὐτοὺς μήτε καρπὸν γῆς, Σοφ. Ο. Τ. 270, Πλάτ., κτλ., ἐπὶ τοῦ γάμου, ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτοῦ σπέρμα Σοφ. Ο. Τ. 1405· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν τῷ παθ., σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν.. ῥίζωμ' ἀνεῖται Αἰσχύλ. Θ. 413· ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις, συὸς μέγιστον χρῆμ'.. ἀνῆκε.. θεά Σοφ. Ἀποσπ. 357· κρήνην Εὐρ. Βάκχ. 766· πῦρ καὶ φλόγα Θουκ. 2. 77· πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων Εὐρ. Ὀρ. 277, πρβλ. **ἀνετέον**:— ἀναπέμπω, στέλλω ἐπάνω ἐκ τοῦ τάφου ἢ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 650, Σοφ. Ἀντ. 1101, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1462, Πλάτ., κτλ.:— Παθ., ἐκ γῆς κάτωθεν ἀνίεται ὁ πλοῦτος Πλάτ. Κρατ. 403Α· ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 1, 5. **2**) ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ἀνέλθῃ ἢ νὰ πλησιάσῃ, οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἔτι μὲν ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιέναι αὐτούς, νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτοὺς νὰ ἀνέλθωσι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 11· οὐκ ἀνίεσαν εἰς τὸ πεδίον αὐτοὺς αὐτόθι 7. 2, 12. **II**. ἀναπέμπω ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἴ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἐάν με πέμψῃ ὁ Θεὸς ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα μου ἐκ τῆς ξένης γῆς, Ὀδ. Σ. 265 (ἔνθα οἱ Σχολιασταὶ ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν ἑπομένην σημασίαν III.)· ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες, «ἀναθέντες, ἀναβιβάσαντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 657· πύλας ἄνεσαν, «ἀνέστειλαν, ἀνέῳξαν» (Σχόλ.), Φ. 537· κλῇδές τ' ἀνῆκαν θύρετρ', ἄνευ θνητῆς χειρός, ἀφῆκαν ν' ἀνοιχθῶσι τὰ θύρετρα, Εὐρ. Βάκχ. 448· σήμαντρ' ἀνείς, ἀνοίξας τὰς σφραγῖδας, ὁ αὐτ. Ι. Α. 325:— Παθ., πύλαι ἀνειμέναι Διον. Ἁλ. 10. 14· πρβλ. **ἀνακλίνω** II. **III**. ἐῶ, ἐπιτρέπω, ἀφίνω, καταλείπω, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς κοινοτάτη σημασία, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, ὅ ἐ. μὲ ἐγκατέλιπε, μὲ ἀφῆκεν, Ἰλ. Β. 71, Ὀδ., κτλ., πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 310D· σπανιώτερον μετὰ γεν. πράγμ., δεσμῶν ἀνίει, ἔλυσεν αὐτοὺς τῶν δεσμῶν, Ὀδ. Θ. 359· οὕτως, ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες, ἄφες αὐτὴν ἐλευθέραν, ἐλευθέρωσον, Σοφ. Ἀντ. 1101· ἀφίνω τινὰ ἀτιμώρητον, εἰ ἀνήσομεν ἄνδρα τὸν φανερῶς τὴν ὀλιγαρχίαν λυμαινόμενον Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51, πρβλ. Λυσ. 138. 40· ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει.. ὀδύνη, «εἴα, κατελίμπανεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 24· οὕτως, ὥς μιν ὅ τε οἶνος ἀνῆκε, ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ οἶνος, δηλ. ὅτε ἀνένηψεν ἐκ τῆς μέθης, Ἡρόδ. 1. 213, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 229, κτλ., δεξιὸν τ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον, ἀφίνω τὸν δεξιὸν ἵππον νὰ τρέχῃ (χαλαρώνων τὰς ἡνίας τοῦ δεξιοῦ ἵππου), αὐτόθι 721· εἰς τάχος ἀνιέναι τοὺς ἵππους, νὰ ἀνέλθωσι τρέχοντες, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2· τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς ὁ Περικλῆς ἐπολιτεύετο πρὸς χάριν, χαλαρώσας τὸν χαλινόν, Πλουτ. Περικλ. 11. **2**) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, λύω, ἀφίνω ἐλεύθερον νὰ δράμῃ πρὸς τὰ ἴχνη τῆς θήρας, μὴ ἀνιέναι εὐθὺς [τὰς σκύλακας], Λατ. canes immitteres, Ξεν. Κυν. 7. 7· ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες (πρβλ. **ἐπανίημι**), Ἰλ. Ε. 761, πρβλ. 880· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Διομήδεα μαργαίνειν ἀνέηκεν αὐτόθι 882: — ἀκολούθως ἐν γένει, διεγείρω τινά, παροτρύνω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι Ὀδ. Θ. 73, πρβλ. Ρ. 425, Ἰλ. Β. 276, Ε. 422, Ξ. 209:— συχνάκις μετ' αἰτ. προσ. μόνον, «ἀναπείθω» (Σχόλ.) ἐρεθίζω πρός τι, ὡς, οὐδέ κε Τηλέμαχον ... ὧδ' ἀνιείης, «κυνηγετικὴ ἡ λέξις, ὅτε τις κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεὶς ἀφήσῃ κατὰ θηρός» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 185· μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, «ἀνέπεισεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 25· τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν, παρώτρυνε τὸν Θρασυμήδη εἰς βοήθειαν αὐτῶν, Ρ. 705: — οὕτως ἐν τῷ παθ.,

ἅπας.. κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας Ἀριστοφ. Νεφ. 955. 3) ἀν. τινὰ πρός τι, ἀφίνω ἐλεύθερον πρός τινα σκοπόν, τὸν λεὼν.. ἀνεῖναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας Ἡρόδ. 2.129· ἐς παιγνίην ἑωυτὸν ἀν. αὐτόθι 173· εἰς τύχην ἀνεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 964 (διάφ. γραφὴ ἀφείς)· τὸ σῶμα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 75· ἀν. τινὰ μανίας, ἀπελευθερῶ ἐκ τῆς μανίας, Εὐρ. Ὀρ. 227· περὶ γυναικός, ἐὰν δ' ἀνῇς, ὑβριστόν ἐστι χρῆμα κάκόλαστον, ἐὰν ἀφήσῃς αὐτὴν νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἂν θέλῃ, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 2. 4) ἀφίνω, ἐπιτρέπω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀνεῖναι αὐτοὺς ὅ τι βούλονται ποιεῖν Πλάτ. 179Α· ἀν. τρίχας αὔξεσθαι Ἡρόδ. 2. 36., 4.175· ἢ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., ἀν. πενθήρη κόμαν, ἀφίνω αὐτὴν νὰ κρέμαται λυτή, Εὐρ. Φοίν. 323· ἀν. στολίδα αὐτόθι 1491· κόμαν Πλουτ. Λύσανδρ. 1:—ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἀνεὶς αὐτῷ θηρᾶν, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν νὰ κυνηγῇ, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3. 5) Μέσ., ἀνοίγω, γυμνώνω, μετ' αἰτ., κόλπον ἀνιεμένη, «γυμνοῦσα τὸν κόλπον, λέγει δὲ τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος» (Σχόλ.) Ἰλ. Χ. 80· αἶγας ἀνιεμένους, ἐκδέροντας, Ὀδ. Β. 300· οὕτως, ἀνεῖτο λαγόνας Εὐρ. Ἠλ. 826. 6) ἐπὶ χώρου ἀφιερουμένου εἰς θεόν τινα, ἀφίνω αὐτὸν ἐλεύθερον, δὲν καλλιεργῶ αὐτόν, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν Θουκ. 4. 116· ἀργὸν παντάπασι τὸ χωρίον ἀνιέντες τῷ θεῷ Πλουτ. Πόπλ. 8· ἢ ἐν γένει, τὴν χώραν ἀν. μηλόβοτον Ἰσοκρ. 302C· ἀρούρας ἀσπόρους ἀν. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 11, 9: —ἀλλ' αὕτη ἡ σημασία ὑπάρχει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἀφιερῶ ἐμαυτόν, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς, ἐς τὸ ἐλεύθερον Ἡρόδ. 7.103· ἰδίως ἐπὶ ζώων ἀφιερωμένων εἰς θεόν τινα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφίνονται ἐλεύθερα καὶ ἀνενόχλητα (πρβλ. **ἀνετός**), ἀνεῖται τὰ θηρία Βαλχν. Ἡρόδ. 2. 65· ἐπὶ ἀνθρώπων, γίνομαι ἀφιέρωμα ἢ θῦμα εἰς θεόν τινα, νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Σοφ. Αἴ. 1214· ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, κτλ., δένδρεα ἀν. θεοῖσι Καλλ. εἰς Δήμ. 47· ἄλσος ἀνειμένον, καθιερωμένον, ἱερόν, Πλάτ. Νόμ. 761C· ἐντεῦθεν, μεταφ., ἀνειμένος εἴς τι, ἀφωσιωμένος εἴς τι, ὅλως δεδομένος εἰς αὐτό, π.χ. ἐς τὸν πόλεμον Ἡρόδ. 2.167· ἀνέωνται ἐς τὸ μάχιμον (ἴδε ἐν ἀρχῇ) εἶναι ἀφωσιωμένοι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰ πολεμικά, ὁ αὐτ. 2.165· ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἀνειμένον, «παραδεδομένον εἰς.., Εὐρ. Ἡρακλ. 3: — ἐντεῦθεν μετοχ. παθ. πρκμ. **ἀνειμένος**· ὡς ἐπίθ., ἐλεύθερος νὰ πράττῃ ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ καὶ νὰ μεταβαίνῃ ὅπου καὶ ἂν θέλῃ, ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας Σοφ. Ἀντ. 579, Ἠλ. 516· ἀν. τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος καὶ δυσφύλακτον Εὐρ. Ἀνδρ. 728· πέπλοι ἀνειμένοι, οὐχὶ στενοί, ἀλλὰ κρεμάμενοι ἀνέτως, αὐτόθι 598· τὸ ἀνειμένον εἴς ἤ πρός τι, ἡ ἀχαλίνωτος ἐπιρρέπεια ἢ κλίσις εἴς τι, Πλουτ. Νουμ. 16, Λυκοῦργ. 10· ἀνειμένος γέλως, ἀχαλίνωτος γέλως, Ούϋττεμβ. Κριτ. Ἐπιστ. 159. 5· πρβλ. **ἀνειμένως**. 7) ὡς τὸ Λατ. remittere, χαλαρῶ, ἀντιθέτως τῷ **ἐπιτείνω** ἢ **ἐντείνω**, ἐπὶ τόξου ἢ ἐγχόρδου ὀργάνου, χαλαρῶ ἢ ἀφαιρῶ τὴν χορδήν, ὡς Ἡρόδ. 3. 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 442Α, Ξεν. Ἀπομ. 3.10, 7, κτλ.· μεταφ., ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀν. Ἀριστοφ. Σφ. 574, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 4:— Ἐντεῦθεν: 6) ὀκνῶ, ἀμελῶ, ἐγκαταλείπω, Λατ. praetermittere, omittere, οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς Σοφ. Ο. Κ. 1608· φυλακὰς ἀνῆκα Εὐρ. Ἰκ. 1042· φυλακήν, ἄσκησιν κτλ., Θουκ. 4. 27, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 70, κτλ.· ὦ φίλος, φίλος, ἄνες θάνατόν μοι, χάρισαί μοι τὴν ζωήν, Εὐρ. Ἀνδρ. 532· ἔχθρας, κολάσεις τισὶ Πλουτ. 2. 536Α· ἀν. τὰ χρέα, τὰς καταδίκας Πλουτ. Σόλων 15, Δίων Κ. 64. 8, πρβλ. 72. 2· ἄνες λόγον (κατὰ διόρθ. Ἑρμάνν. ἄνες μόνον) ὁμίλει ἡσυχώτερον, Εὐρ. Ἑλ. 442· οὕτω, τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας Θουκ. 3. 10· ἀν. ἀρχήν, πόλεμον, κτλ., ὁ αὐτ. 1.76., 7.18, κτλ.:—Παθ. παραμελοῦμαι, ὁρᾶν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα Θουκ. 8. 63· ὁ νόμος ἀνεῖται, παραμελεῖται, ἔχει καταντήσει ἀνίσχυρος, Εὐρ. Ὀρ. 941· τοῖς γηράσκουσιν ἀνίεται ἡ συντονία, χαλαροῦται, καταπίπτει, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 7, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 410Ε: — συχνάκις κατὰ μετοχ. πρκμ. ἀνειμένος, ὡς ἐπίθ., ἐν τῷ ἀνειμένῳ τῆς γνώμης, ἐν τῇ χαλαρᾷ καταστάσει τῆς γνώμης αὐτῶν, Θουκ. 5. 9· ἀνειμένη μοῦσα, χαλαρά, ἤρεμος, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἔντονον, Πρατῖνος 8· ἀνειμένη τῇ διαίτῃ, εὐμαρεῖ τῷ βίῳ, περὶ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 1, 6· δίαιτα λίαν ἀν., περὶ τῶν Ἐφόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· ἀν. ἡδοναί, ἀκόλαστοι, Πλάτ. Πολ. 573Α· ἀν. καὶ λίαν ἀν. αὐτόθι 549D· ἀν. χείλεα, στεγνά, Θεόκρ. 22. 63: — Συγκρ. **ἀνειμενώτερος** Ἰαμβλίχ. βίος Πυθ. 54: — ἀλλά, 8) ἡ ἔννοια τῆς χαλαρώσεως ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐν ἀμεταβάτῳ χρήσει τοῦ ἐνεργ., κοπάζω, καταπίπτω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπειδὰν πνεῦμ' ἀνῇ Σοφ. Φ. 639, πρβλ. Ἡρόδ. 2.113., 4. 152· ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου, ἕως νὰ περάσῃ τὸ βάσανον τοῦτο τῆς νόσου, Σοφ. Φ. 764, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 94· ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν (τὸν ἄρρενα) καὶ προσκολληθεῖσα δὲν «ξεκολλᾷ», ἐπὶ ἐχίδνης, ὁ αὐτ. 3.109· — σημασ. διαφ. φράσεων, οὐδὲν ἀνιέναι, οὐδόλως ὑποχωρεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 46, πρβλ. Κύρ. 1. 4, 22· αἱ τιμαὶ ἀνείκασιν, ἔχουσι καταπέσῃ, Δημ. 1290. 22, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 13· [τὰ σιδήρια] ἀνίησι γὰρ ἐν τοῖς μαλακοῖς, χάνουσι τὴν ὀξύτητα αὐτῶν, τὸ «κοπτερὸν» αὐτῶν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 5, 1. 6) μετὰ μετοχ., παύομαι πράττων τι, ὕων οὐκ ἀνίει [ὁ θεὸς] Ἡρόδ. 4. 22, πρβλ. 125., 2.121, 2, Εὐρ. Ι. Τ. 18, κτλ. γ) μετὰ γεν., σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, δὲν ὠλιγόστευες τὴν ... ὁ αὐτ. Μήδ. 456· τῆς ὁρμῆς Ἀριστοφ. Βάτρ. 700, Δημ. 572. 2· φιλονεικίας Θουκ. 5. 32. 9) διαλύω, κεραννύω, ἀναμιγνύω, Γαλην., πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 27 (ὁ Φρύνιχ. λέγει ὅτι τὸ διίημι εἶναι ὀρθότερον ἐπὶ τοιαύτης σημασίας)· διυγραινομένων καὶ ἀνιεμένων Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 58.

ἀνίηρ, «βοτάνη τις» Ἡσύχ.

ἀνιηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ **ἀνιαρός, ά, όν.**

ἀνίκα [ῐ], Δωρ. ἀντὶ **ἡνίκα**.

ἀν-ἱκανος [ῐ], ον, ὁ μὴ ἀρκετός, ὁ μὴ ἱκανός, ὡς καὶ νῦν, Βαβρ. 92, ἐν τέλ., Ἡλιόδ. 2. 30. 2) ὁ μηδὲν εὑρίσκων ἱκανόν, ἀκόρεστος, «ᾧ οὐδέν ἐστιν ἱκανόν, ὁ μηδέποτε λέγων ἅλις» (Σημ. Κοραῆ σ. 408 εἰς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 106). — Ἐπίρρ. **-νως**, Κύριλλ. Ἀλ. καὶ ἄλλ.

ἀνῐκἀνότης, ητος, ἡ, τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἡ ἔλλειψις ἱκανότητος, Ἀμφιλόχ. σ. 101.

ἀνῑκεὶ ἢ ἀνικί, ἐπίρρ. (νίκη) ἄνευ νίκης, Δίων Κ. 61. 21.

ἀν-ῐκέτευτος, ον, ὁ ἄνευ ἱκεσίας, ὁ μὴ ἱκετεύων, Εὐρ. Ι. Α. 1003.

ἀ-νίκητος [ῑ], Δωρ. **-ᾱτος, ον**, ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ ὁ μὴ νικώμενος, ἀήττητος, Ἡσ. Θ. 489, Τυρτ. 7. 1, Θέογν. 491, Πινδ. Π. 4. 161, Σοφ. Ἀντ. 781, Φ. 78, Εὐρ., κτλ. — Ἐπίρρ. **-τως**, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀτρώτως**.

ἀνικλώμενον, «ἀνακαθαιρόμενον» Ἡσύχ.

ἀνικμάζομαι, ἀποβάλλω (χάνω) τὴν ἰκμάδα μου, ξηραίνομαι, πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρὸν Διοσκ. 4. 65: — ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπίθ. **-αστέος** (ξηραντέος), α, ον, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀνικμοπραξία, ἡ, ἄνικμος, ματαία πρᾶξις, μεταγεν.

ἄν-ικμος, ον, (ἰκμὰς) ὁ ἄνευ ἰκμάδος, ἡ δὲ Λιβύη ἀμμώδης καὶ ἄνικμος Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, 5, Πλούτ. 2. 951Β. — Ἐπίρρ. **-μως** Ἀθανάσ.

***ἀνικμωθῆναι**, ἀναξηρανθῆναι, Ἰω. Γενέσ. σ. 66. 21, ἔκδ. Β. Ἐν τῷ Θησ. Στεφάνου ἡ γραφὴ τοῦ ῥήματος τούτου συγχέεται μετὰ τῆς τοῦ **ἀναλικμᾶσθαι** καὶ ἀμφιβάλλεται.

ἀν-ίλαστος [ῐ], **ον**, ὁ μὴ ἐξιλεωμένος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ, ἀνηλεής, Πλούτ. 2.170C.

ἀν-ίλεως [ῐ], **ων**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἀνίλαος** (ἀχρήστου), ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257· πρβλ. **ἀνέλεος**. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. ἐν λέξει **ἀνιλεῶς** σ. 72 κέξ.

ἀνίλλω, = **ἀνείλλω**, «ἀνίλλειν βιβλίον: οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἑνὸς **λ** γράφουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσι καὶ διὰ δυοῖν **λλ** γράφουσιν· οὕτω καὶ τὸ ἐξίλλειν» Α. Β, 19, Ὀλυμπιόδ.

ἀνίλλωμα, ατος, τό, = **ἀνάβλεμμα** Πολυδ. Β', 54.

ἀνιλυσπάομαι, ἀποθ., ἀναρριχῶμαι, Ἡσύχ.· ἐσφαλμένως γραφόμενον **ἀνειλ-**.

ἀν-ίμαστος, ον, ἀμαστίγωτος, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. ιθ', 3.

ἀνῑμάω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀνελκύω, ἀνασύρω, ἀντλῶ ὕδωρ διὰ δερματίνων ἱμάντων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τὰ φρέατα εἶναι ἑκατὸν ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ἀπὸ τροχηλιᾶς ἀνιμᾶν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 3, 5· ἐκ τούτου ἐν γένει, σύρω ἐπάνω, ἀνασύρω, ἀλλήλους δόρασιν ἀνίμων Ξεν. Ἀν. 4. 2, 8, πρβλ. Ἱππικ. 7. 2: ἀνασύρω, ἀνέλκω, ἰχθῦς Κύριλ.: — Παθ., ἀόρ. **ἀνῑμήθην** Θεόπομπ. παρὰ Διογ. Λ. 1.116· πρκμ. **ἀνίμημαι** Λουκ. Ἀλ. 50: — συχνάκις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. συγγραφ. κατὰ μέσ. τύπον **ἀνιμῶμαι** Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 9, Λουκ. Ἀλέξ. 14, Γεωπ.: μέλλ. **-ήσομαι** Λόγγος 1. 12: ἀόρ. **-ησάμην**, Πλούτ. 2.773Ε, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἱστ. 2. 42, κτλ. II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ὡς μήτ' ἂν ἀνιμῶν, ἐξυπακούεται ἑαυτόν, ἐγείρων ἑαυτὸν (ἐν τῷ ἱππεύειν) Ξεν. Ἱππικ. 7. 1: ἀόρ. ἀνίμησα Πλουτ. Φωκ. 18, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 26.

ἀνίμησις, εως, ἡ, ἡ ἀνέλκυσις, Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀχέρων**.

ἀνῖος, ον, (ἀνία) = **ἀνιαρὸς** Αἰσχύλ. Πέρσ. 256, 1055, 1061.

ἀν-ίουλος, ον, ἐπὶ μειράκων, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ὁποίων δὲν ἤρχισαν ἔτι νὰ ἀναφαίνωνται αἱ λεπταὶ καὶ χνοώδεις τρίχες τῆς ἥβης, πρὶν ἔτι ἀνθήσωσιν ὑπὸ τοὺς κροτάφους αὐτῶν οἱ ἴουλοι, Χρηστοδ. Ἔκφρασ. 136, 291.

ἀνίοχος, Δωρ. ἀντὶ **ἡνίοχος**, χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον Πινδ. Ν. 6. 75.

ἀνιππεύω, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἱππεύω πρὸς τὰ ἄνω, Εὐρ. Ἴων 41· ὁ Μουσγράβιος ὅμως διώρθωσεν ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ, καὶ ἡ διόρθωσις αὕτη ἐπικρατεῖ νῦν ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσιν.

ἄν-ιππος, ον, ὁ ἄνευ ἵππου, ὁ μὴ ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἱππεύς, ἱππόται .. καὶ ἄνιπποι Ἡρόδ. 1. 215, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἱππότης**, πάντα λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε Σοφ. Ο. Κ. 899: ὁ μὴ ἔχων ἵππον ἵνα ἱππεύσῃ, «ὁ ἐστερημένος ἵππων» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 125: ἀνίκανος νὰ ἱππεύῃ, Πλουτ. 2.100Α. 2) ἐπὶ

χωρῶν ἢ τόπων μὴ ἐπιτηδείων πρὸς ἱππασίαν, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος Ἡρόδ. 2.108, πεζοὶ δὲ ὅπου τραχὺς εἴη καὶ ἄνιππος τόπος Διον. Ἁλ. 2.13,10.

ἀνίπταμαι, ἀποθ. = **ἀναπέτομαι**, ὃ ἴδε.

ἀνιπτό-πους, ὁ, ἡ, γεν. -**ποδος**, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνίπτους, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι Ἰλ. Π. 235· περὶ τῶν ἐν Δωδώνῃ ἱερέων τοῦ Διός, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἦσαν εἶδος ἀσκητῶν, Heyne Ἰλ. τόμ. 7. 288· καθ' Ἡσύχ. «ἀνιπτόποδες· δι' ἁγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι»·—ὁ Εὔβουλος ἐν Ἀδήλοις 16 ἀποκαλεῖ τοὺς παρασίτους ἀνιπτόποδας, οὗτοι ἀνιπτόποδες .. ἀνόσιοι λάρυγγες·—ὁ Νόνν. ἐν Διον. 40. 285 δίδει τὸ ἐπίθ. τοῦτο εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγ. Ἄρκτ., πρβλ. Ὀδ. Ε. 273.

ἄ-νιπτος, ον, (νίζω) ἄνιπτος, χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν (ἄλλη γραφὴ -αισι) Διὶ λείβειν .. ἅζομαι Ἰλ. Ζ. 266, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 723· «ἀνίπτοις ποσὶν ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμως καὶ χωρίς τινος παρασκευῆς» (Σουΐδ.)· οὐδὲ ἀνίπτοις ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν Λουκ. Ψευδολ. 4. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποπλύνῃ, ἀνεξάλειπτος, αἷμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1459.

ἄνις = **ἄνευ**, Μεγαρικὸν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 798, 834· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Λυκόφρ. 350, Νικ. Ἀλεξιφ. 419, Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. 7.

ἀνισάζω, ἰσάζω, ἐξισώνω, τὰ ὄψα ἀνισάζειν, τὰ ἑφθὰ τοῖσι ὀπτοῖσι Ἱππ. 368. 2· ἵνα ἀνισάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον Ἀριστ. π. Ζώων Μορ. 2. 7, Οὐρ. 2.12, 14, καὶ ἀλλαχοῦ:— Παθ., ἀνισαζομένων τῶν ἐλαττόνων ὑπὸ τῶν μειζόνων αὐτόθι 2. 14, 15.

ἀνισάκις, ἐπίρρ., οὐχὶ ἰσάκις, περὶ ἀνισάκις ἴσων Θέ. Σμυρν. π. ἀριθμ. 12, σ. 41, Νικομ. Ἀριθμ. 131.

ἀνισ-άριθμος, ον, μὴ ἰσάριθμος, ἀνισάριθμον ἐτῶν φέρων τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως τῇ ἰσχύϊ ἡ ἀρρωστία Ξενοφ. Ἐπιστ. παρὰ Στοβ. 612. 2.

ἀνισασμός, ὁ, τὸ ἀνισάζειν, ἐξίσωσις, Εὐστ. 42. 6.

ἀνισᾶτον, τό, ἀφέψημα τοῦ ἀνήθου, καὶ οἰνόμελι καὶ ἀψινθᾶτον καὶ ἀνισᾶτον πίνομεν Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 6.

ἀνισ-επίπεδος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον ἐπίπεδον, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθμ.

ἀνισήλικος, ον, Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 945, 949, ἔκδ. Στάλβ.

ἀνισίτης, ου, ὁ, θηλ. -**ῖτις**, **ιδος**, ἡ, ὁ μετὰ καρποῦ ἀνίσου παρεσκευασμένος, ἀνισίτης οἶνος Γεωπ. 8. 4.

ἀνισο-γώνιος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους γωνίας, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 131.

ἀνισό-δρομος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον δρόμον· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

ἀνισο-ειδής, ές, ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα, Πορφυρ. βίος Πυθ. 50.

ἀνισο-κρατέω, εἶμαι παραπολὺ ἀδύνατος διά τι πρᾶγμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 82.

ἀνισό-μετρος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον μέτρον πρός τινα, τινὶ Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

ἀνισο-μήκης, ες, ὁ ἔχων ἄνισον μῆκος, Γαλην.

ἄνισον, τό, τὸ νῦν γλυκάνισον ἢ «ἀνασόνι» καλούμενον, Διοσκ. 3. 65· συγγενὲς πρὸς τὸ ἄνηθον· πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 63.

ἀνισο-πλατής, ές, ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος, Εὐκλείδ. 608.

ἀνισό-πλευρος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους πλευράς, Τίμ. Λοκρ. 98A.

ἀνισόρ-ροπος, ον, ὁ μὴ ἰσόρροπος· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πλουτ.

ἄν-ισος, ον, καὶ ἀδοκίμως -η, ον, ἴδε Λοβ. Παραλ. 469: (ἴσος), ὁ μὴ ἴσος, ἄνισος, ἀνώμαλος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 776, Πλάτ. Τίμ. 36D, κτλ.: **τὸ ἄνισον** = **ἡ ἀνισότης**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 8, κτλ.:— ἄν. πολιτεία, περὶ ὀλιγαρχίας, Αἰσχίν. 1. 24:— οὕτως ἐπὶ προσώπων, **οἱ ἄνισοι** = **οἱ ὀλιγαρχικοί**. καὶ τὸ ἄνισον δοκεῖ δίκαιον εἶναι .. ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνίσοις Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 2· ἄν. κατά τι αὐτόθι 3.13, 13· ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς ἰσότητα ἢ δικαιοσύνην, ἄδικος, «ὄχι ἴσος ἄνθρωπος», ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5.1, 8 καὶ 11. II. ὁ ἀνίσως διανενεμημένος, ἄδικος:— Ἐπίρρ., ἀνίσως αὐτὰ ἑωυτοῖσιν ἐκπίπτει Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· ἄν. ἔχειν πρός τινα, ἀνίσως φέρεσθαι, οὐχὶ ἀμεροληπτως, Δημ. 752.17· ἄν. νενεμῆσθαι τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολ. 3.12, 2.

ἀνισο-σθενής, ές, ὁ μὴ ἰσοσθενής, Γαλην. 5. 379.

ἀνισο-σκελής, ές, ὁ ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 175.

ἀνισο-ταχής, ές, ὁ ἀνίσως ταχύς, Φίλων 2. 637.— Ἐπίρρ. -**ῶς** Πρόκλ.

ἀνισότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις ἰσότητος, Πλάτ. Φαίδων 74B, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀριστ. Πολ. 5.1,7, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνισό-τιμος, ον, ὁ ἄνισον ἔχων τιμήν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γρηγ. Ναζ.

ἀνισο-τοιχέω, (τοῖχος) εἶμαι ἐκτὸς ἰσορροπίας, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, «γέρνω», μεταφορ., ἀπὸ τοῦ πλοίου, Σιμπλίκ. παρ' Ἐπικτήτῳ.

ἀνισό-τονος, ον, ἄνισος τὸν τόνον, τὴν ἔντασιν, Πτολ. παρὰ Πορφ. 259.

ἀνισο-ϋψής, ές, ὁ ἄνισον ὕψος ἔχων, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. 15, 31.

ἀνισο-φυής, ές, ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν, Κύριλλ. Ἀλ.— «ἀνισοφυές· ἀνόμοιον» Ἡσύχ.

ἀνισο-χρόνως, ἐπίρρ., ἐν ἀνίσῳ χρόνῳ, Μαν. Βρυένν. Ἁρμον. σ. 382.

ἀν-ισόω, (ἀνά, ἰσόω), καθιστῶ τι ἴσον, ἐξισῶ, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, Πλάτ. Πολιτικ. 289E· ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ, καθιστᾷ αὐτοὺς ἰσοδυνάμους, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65:— Παθ., γίνομαι ἴσος κατά τι, ἀνισωθεὶς πλήθει Ἡρόδ. 7.103. β) (ἄνισος) κάμνω τι ἄνισον, μεταγεν. Βυζ.

ἀνίστημι, Α. ἐνεργ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἀνίστημι** (μεταγ. ἀνιστάω Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 61): παρατ. **ἀνίστην**: μέλλ. **ἀναστήσω**, ποιητ. ἀνστήσω: ἀόρ. α' **ἀνέστησα**, Ἐπ. **ἄνστησα**: πρκμ. ἀνέστακα Ἐπίκτ.: ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ. α' ἀνεστησάμην (ἴδε κατωτ. I. 4, III. 6). 1) κάμνω τινὰ νὰ σταθῇ ὄρθιος, νὰ ἐγερθῇ, ἐγείρω, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, ἐσήκωσε τὸν γέροντα λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός, Ἰλ. Ω. 515, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 319· τί μ' αὖ .. ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Σοφ. Αἴ. 788· ἄν. τινὰ ἐκ τῆς κλίνης Πλάτ. Πρωτ. 317E· ὀρθὸν ἄν. τινὰ Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 11. 2) ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξεγείρω, ἀφυπνίζω, Ἰλ. Κ. 32, Ω. 551, 689, κτλ.· εἰς ἐκκλησίαν ἄν. τινὰ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 740· ἄν. τινὰ ὠμόϋπνον Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 8: μεταφ., ἄν. νόσον Σοφ. Τρ. 979. 3) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, οὐδέ μιν ἀνστήσεις Ἰλ. Ω. 551, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1361, Σοφ. Ἠλ. 139· ἐξ ἀθλιότητος ἢ δυστυχίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 276, πρβλ. Φ. 666· ἐκ τῆς δουλείας, Αἰσχίν. 6. 28: 4) μεθ' Ὅμηρον, ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀνιδρύω, ἀνεγείρω, στήνω, στήλην Ἡρόδ. 2.102· πύργον Ξεν. Κύρ. 7. 5,12, κτλ.· τρόπαια Πλάτ. Τίμ. 25C· ἀνδριάντα ἐς Δελφοὺς παρὰ Δημ. 164. 21· οὕτως, ἄν. τινὰ χρυσοῦν, χαλκοῦν (παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν ἱστάναι ἄνευ τῆς προθέσεως), ἀνεγείρειν χρυσοῦν ἢ χαλκοῦν ἀνδριάντα τινός, Πλούτ. 2. 170E, Βροῦτ. 1:— οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ. α', ἀναστήσασθαι πόλιν, ἀνεγείρειν ἑαυτῷ πόλιν, Ἡρόδ. 1.165· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 199. β) κτίζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, ἀνιδρύω πάλιν, ἐπαναφέρω, τείχη Δημ. 477. 23· μεταφ., θεῶν τιμὰς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 852. 5) ἐγείρω, στήνω, παρουσιάζω πρὸς πώλησιν, ἀνιστὰς δὲ κατὰ μίαν ἑκάστην [παρθένον] κῆρυξ πωλέεσκε Ἡρόδ. 1.196. II. ἐγείρω εἰς ἐνέργειαν, διεγείρω, ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα .. ἄνστησον Ἰλ. Κ. 176, πρβλ. 179., Ο. 64, κτλ.: μετὰ δοτ. προσ., διεγείρω τινὰ κατ' ἄλλου, τούτῳ δὲ πρέμνον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἰλ. Η. 116 (ἴδε κατωτέρ. Β. 1. 4):— προσκαλῶ τινα εἰς τὰ ὅπλα καὶ συμπεριλαμβάνω αὐτὸν μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν πόλεμον, αὐτοί τε καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς ἀναστήσαντες ἐστράτευσαν Θουκ. 2. 68, 96· διεγείρω, πόλεμόν τινα βαρὺν καὶ ὅμορον ἀναστῆσαι ἐπ' αὐτοὺς Πλουτ. Κορ. 21· καὶ ἀναστήσας ἦγε τὸν στρατόν, καὶ καλέσας τὸν στρατὸν εἰς τὰ ὅπλα ἦγεν αὐτόν, Θουκ. 4. 93, πρβλ. 112, κτλ. III. κάμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐγερθῶσι, διαλύω συνάθροισιν διὰ τῆς βίας, τοὺς μὲν ἀναστήσειεν «ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιῆσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 191· ἀλλά, ἐκκλησίαν ἀναστῆναι σημαίνει: διακόπτειν τὴν συνεδρίαν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42. 2) κάμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταναστεύσωσιν, ἀναστάτους ποιῶ (ἴδε κατωτ. Β. II. 2), ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ὀδ. Ζ. 7· ἀνίστασαν τοὺς δήμους Ἡρόδ. 9.73· Αἰγινήτας .. ἐξ Αἰγίνης Θουκ. 2. 27· ἔτι, γαῖαν ἀναστήσειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1349· οἴκους Πλουτ. Ποπλικ. 21· προσέτι, ἄν. τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας Δημ. 270.14, πρβλ. 313.18· ἴδε κατωτ. Β. II. 2. 3) σηκώνω ἱκέτην παρακαθήμενον εἰς ἄγαλμα θεοῦ ἢ βωμόν, τούτους ἀνιστᾶσι μὲν οἱ πρυτάνιες Ἡρόδ. 5.71, Θουκ. 1.137, κτλ. Ὡσαύτως, ἄν. στρατόπεδον ἐκ χώρας, σηκώνω τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς θέσεώς του, μεταστρατοπεδεύω, Πολύβ. 29.11,10· τὰ πράγματα ἀνίστησί τινα Πλουτ. Ἀλκ. 31. 4) ἄν. ἐπὶ τὸ βῆμα, κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ βῆμα, Πλούτ. 2.784C, πρβλ. Κάμιλλ. 32. 5) ἐπὶ κυνηγῶν, ἐγείρω, ἐξεγείρω, σηκώνω τὸ «κυνήγι», τὰς δὲ ὠτίδας, ἄν τις ταχὺ ἀνιστῇ, ἔστι λαμβάνειν Ξεν. Ἀν. 1. 5, 3, πρβλ. Κύρ. 2. 4, 20, Κυν. 6. 23. 6) μάρτυρα ἀναστήσασθαί τινα, καλεῖν τινα εἰς μαρτυρίαν, Πλάτ. Νόμ. 937A. IV. πρκμ. ἀνέστακα, μεταβ.: καὶ ἀνέστακεν αὐτῷ χεῖρα Ἑβδ. (Βασιλ. Α', ιε', 12).

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. **ἀνίσταμαι**, -**μην**, ἐν τῷ μέλλ. **ἀναστήσομαι**, ἐν τῷ ἀόρ. β' **ἀνέστην**, πρκμ. **ἀνέστηκα**, Ἀττ. ὑπερσ. **ἀνεστήκη**· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἀόρ. **ἀνεστάθην** (ἴδε κατωτ. II. 2):—σηκώνομαι, σηκώνομαι ὄρθιος, κυρίως ὅπως ὁμιλήσω, τοῖσι δ' ἀνέστη Ἰλ. Α. 68, 101, κτλ.· ἐν μέσσοισι Τ. 77· παρ' Ἀττ. μετὰ μετοχ. μέλλ. ἄν. λέξων, κατηγορήσων, κτλ.· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἀνέστη μαντεύεσθαι Ὀδ. Υ. 380· κατὰ μετοχ., ἀναστὰς εἶπε Εὐρ. Ὀρ. 885· παραινέσεις ἐποιοῦντο .. ἀνιστάμενοι Θουκ. 8. 76· ὡσαύτως ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, Λατ. assurgere, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἰλ. Α. 533. 2) ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα Ἰλ. Ξ. 336, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 121· εὐνῆθεν Ὀδ. Υ. 124· ὄρθρου ἄν. Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 575· ὀψὲ Ἀριστοφ. Σφ.

217· ἀν. ἐκ κλίνης, μετὰ ἀσθένειαν, Ἀνδοκ. 9. 20: —ἀπολ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 31. **3**) ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, Ἰλ. Φ. 56, πρβλ. Ο. 287, Ἡρόδ. Γ. 62, Αἰσχύλ. Ἀγ. 569· παρὰ τῶν πλειόνων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1073. **4**) ἐγείρομαι ἐξ ἀσθενείας, ἀναλαμβάνω, ἐκ τῆς νούσου Ἡρόδ. 1. 22, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 195C· ἀπολ., Θουκ. 2. 49. **5**) ἐγείρομαι ὡς ὑπέρμαχος ἢ πρόμαχος, Ἰλ. Ψ. 709· θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα (Οἰδίπους), Σοφ. Ο. Τ. 1201: ἐντεῦθεν μετὰ δοτ., ἀνίσταμαι [ὡς ἀνταγωνιστὴς κατά τινος], Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ [ἐνίκησα] Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη Ἰλ. Ψ. 635· μή τίς τοι .. ἄλλος ἀναστῇ Ὀδ. Σ. 334· Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς (πρότερον ἐγράφ. ἀντέστη) Αἰσχύλ. Πρ. 354· ἴδε ἀνωτ. Α. II. **6**) ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, πύργος ἀνέστα Εὐρ. Φοίν. 824, πρβλ. Πολύβ. 16. 1, 5· ἐπὶ ἀγαλμάτων ἢ ἀνδριάντων, κτλ.· ἀνιδρύομαι, Πλουτ. 2. 91A, 198F: μεταφ., μή τι ἐξ αὐτῶν ἀναστήῃ κακὸν Πινδ. Π. 4. 276· πόλεμος Διον. Ἁλ. 3. 23. **7**) καθίσταμαι, γίνομαι, βασιλεύς· διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 3. 66. **8**) ἐπὶ ποταμοῦ, πηγάζω, ἐξ ὀρέων Πλουτ. Πομπ. 34. **II**. ἐγείρομαι ὅπως ἀπέλθω, σηκώνομαι νὰ ὑπάγω, «ξεκινῶ», εἰς Ἄργος Εὐρ. Ἡρακλ. 59, πρβλ. Θουκ. 1. 87., 7. 49, 50· ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος Πλάτ. Φαίδων 116A, ἔνθα ἴδε Heind. **2**) ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω (ἀνωτ. Α. III. 2), ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν Θουκ. 1. 12, πρβλ. 8: — ἐν γένει, σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἱκετῶν, ἀναστῆναι .. ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 18. 7:—ἐπὶ χώρας, γίνομαι ἀνάστατος, ἐρημοῦμαι, ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ Ἡρόδ. 5. 29· πόλις .. πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ Εὐρ. Ἑκ. 494· ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς μεταναστάσεις, Θουκ. 1. 12· τὴν ἀσφάλειαν .. περιείδετε ἀνασταθεῖσαν Δημ. 367. 20. **3**) ἐπὶ δικαστηρίου, διακόπτω τὰς συνεδριάσεις, παύω, ἐπειδὰν ἀναστῇ τὸ δικαστήριον Δημ. 585. 9. **4**) ἐπὶ κυνηγίου, ἐξεγείρομαι, σηκώνομαι, καὶ τὰ ἀνιστάμενα θηρία ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20· ἴδε ἀνωτ. Α. III. 5, καὶ πρβλ. **ἀνάστατος**.

ἀνιστορέω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ, ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Ο. Τ. 578· μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. ἐρωτῶ τινα περί τινος πράγματος, πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμὲ Αἰσχύλ. Πρ. 963, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 991, Φ. 253· οὕτω, σὲ .. ἀνιστορῶ Εὐρ. Ἱκ. 110· ἀν. τινὰ περί τινος ὁ αὐτ. Ἱππ. 92: — ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 5, 5.

ἀνιστορησία, ἡ, ἄγνοια τῆς ἱστορίας, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 7.

ἀν-ιστόρητος, ον, ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, μὴ γνωρίζων, ἀνιστόρητος περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην Πολύβ. 12. 3, 2· ἀθέατοι τῶν τοιούτων καὶ ἀνιστόρητοι Δ. Χρυσ. λόγ. 12, τόμ. 1, σ. 404: —Ἐπίρρ., ἀνιστορήτως ἔχειν τινὸς Πλουτ. Δημήτρ. 1. **II**. μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἄγνωστος, ὁ αὐτ. 2. 731C, 733B, Ἀγαθαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 453. 37.

ἀν-ίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀΐστωρ**, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 272.

ἀνίσχαλος, ον, «ἀνίσχαλον, ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον, ἢ ἀθήλαστον, Διογένης», Ἐτυμ. Μ. 110, 32.

ἀνισχάνω, ὡς τὸ **ἀνίσχω**, ποιητ. ἀντὶ **ἀνέχω** Ὀρφ. Ἀργ. 447.

ἀν-ίσχιος, ον, ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἄσαρκα, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 28.

ἀν-ίσχῡρος, ον, ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Στράβ. 89, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 14. 15.—Ἐπίρρ. **-ρως**, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τόμ. Α', σ. 302, τόμ. Ε', σ. 245.

ἀνισχυρότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις ἰσχύος, Γλωσσ.

ἄν-ισχυς, υ, γεν. **-υος**, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Ἑβδ. (Ἡσ. 40. 30).

ἀνίσχω, ἴδε ἐν λ. **ἀνέχω**.

ἀνίσων, ωνος, ὁ, = **ἐπίστιος**, (ἡ) κατὰ τὸν Ἀθήν. (447A) ἀλλ' ὁ Meineke ἔχει: **ἀνίσωμα** συμφ. τῷ Δινδορφίῳ.

ἀνίσωσις [ῐ], **εως**, ἡ, ἐξίσωσις, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Νόμ. 740E.

ἀνιτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἄνειμι**, δεῖ ἀνιέναι, πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ, ἀνιτέον δὲ ὅθεν ἐξέβημεν εἰς ταῦτα Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 13.

ἀνῑύζω, κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω ἀγρίως καὶ μεγαλοφώνως, Κόϊντ. Σμ. 11. 177.

ἄν-ιχθυς, υ, γεν. **-υος**, ἄνευ ἰχθύων ἢ μετὰ ὀλίγων ἰχθύων, ἁλμυρὰν αὐτὴν (τὴν λίμνην) οὖσαν καὶ ἄνιχθυν Στράβ. 746.

ἀνίχνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀνιχνεύειν, Εὐστ. 1437. 16.

ἀνιχνευτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις ν' ἀνιχνεύσῃ, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τόμ. Α', σ. 320.

ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀναζητῶν τὰ ἴχνη τινός, Θησ. Στεφ.

ἀν-ίχνευτος, ον, ὁ μὴ ἀνιχνευθείς, μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος Λουκ. Ἔρωτ. 35.

ἀνιχνεύω, (ἀνά, ἰχνεύω) ἀναζητῶ τὰ ἴχνη ὡς ὁ κυνηγετικὸς κύων, Ἰλ. Χ. 192, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 13: ἐν γένει, ἀνιχνεύω, ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, Πλουτ. Καῖσ. 69· χέρσον ἀν. Λυκόφρ. 824: —**ἀνιχνέω** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2372.

ἄν-ιχνος, ον, ἄνευ ἰχνῶν ἢ σημείων, Γρηγ. Ναζ. ᾠδ. 2. 55.

ἄν-ιψαλος, ον, (ἴπτομαι) ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Στησίχ. 74.— «ἀνίψαλλον· ἀβλαβῆ» Ζωναρ. 171· καθ' Ἡσύχ. **ἀνίψανος**, «ἀνίψανον· οὐ βεβλαμμένον».

ἀνιώδης, ες, = **ἀνιαρὸς** Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 10, 8, ἔνθα ὁ Σκαλίγ. γράφει **ἁλμώδης**.

ἀν-ίωτος [ῑ], **ον**, (ἰόω) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίασιν, χαλκὸν .. ἀνίωτον Ἀριστ. π. Θαυμ. Ἀκ. 48. 2.—καθαρὸν καὶ ἀνίωτον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 248. 8.

ἀνκριτήρ, ὁ, ἀνακριτής, ἀνκριτῆρες τοὶ ἐπὶ βασιλῆος Ἀντιφίλου τοῦ Θεγείτου BCH. XI, 296· Collitz. 3055.

ἀννεῖται, Ἐπ. ἀντὶ **ἀνανεῖται**, ἐκ τοῦ **ἀνανέομαι**.

ἀννέφελος, Ἐπ. ἀντὶ **ἀνέφελος**.

ἀννήσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἄννησον «κώνειον» Ἡσύχ.— «κωνείου· τοῦτο οἱ μὲν κορίανον, οἱ δὲ ἀννησοειδὲς καλοῦσι» Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξίφ. 186.

ἄννησον, ἄννητον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἄνηθον**.

Ἀννιβαϊκός, ή, όν, **Ἀννιβαϊκὸς πόλεμος**, πόλεμος τοῦ Ἀννίβα, Πολύβ. 2. 71, 9, Διον. 2. 5.—γράφεται καὶ **Ἀννιβιακός**, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς.

ἀννιβίζω, εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀννίβα, Πλουτ. Μάρκελλ. 10.

ἄννῖσον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἄνισον** καὶ **ἄνηθον**.

ἀννώνα, ἡ, Λατ. annona, σιτηρέσιον, «ἡ παρὰ βασιλέως διδομένη ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ῥόγα», Ἐτυμ. Γούδ. ἔνθα γράφεται διὰ τοῦ **ο**.

ἀννωνεύομαι, ἔχω σιτηρέσιον ἢ ἐπιχορήγησιν (annona), ἀννωνευόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίνους μβ' Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 20.

ἀννώνη = **ἀννώνα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4447, 5128. 16, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀν-όδευτος, ον, ἀδιάβατος, ἀνόδευτον χεῦμα Ἡδύλος παρὰ Στράβ. 683.

ἀνοδηγέω, ὁδηγῶ ὀπίσω, δεικνύων ἀνωδήγει Βαβρ. 95. 55 (ἂν ὡδήγει, Dübner).

ἀνοδία, ἡ, (α στερ. καὶ ὁδὸς) ὁδὸς ἥτις δὲν εἶναι ἀληθῶς ὁδός, ὁδὸν ἢ κυριώτερον εἰπεῖν ἀνοδίαν Φίλων 2. 156, πρβλ. 257· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ., ἀνοδίᾳ, ἀνοδίαις, διὰ μέσου τόπων ἔνθα ὁδοὶ δὲν ὑπάρχουσι, Πολύβ. 5. 13, 6., 4. 57, 8, Διόδ. 19. 5.

ἄν-οδμος, ον, ἄνευ ὀσμῆς, ἄοσμος, Ἱππ. Προρρ. 151, Ἀριστ. Προβλ. 3. 13,

ἀνόδοντος, ον, = **ἀνόδους**, ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» καὶ ἐν «Κραπατάλλοις» 13. – Παρὰ δὲ Βυζ. **ἀνοδόντωτος, ον**.

ἄν-οδος, ον, μὴ ἔχων ὁδόν, ἀδιάβατος, ἄβατος, ὁδοὶ ἄν. Εὐρ. Ι. Τ. 889· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **εὔοδος**, τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν. 4. 8, 10.

ἄνοδος, ἡ, (ἀνά, ὁδὸς) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα ὁδός, ἀνάβασις, ὡς π. χ. εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 8. 53· τὴν ἄν. οἰκοδομήσασα Συλλ. Ἐπιγρ. 1948: μεταφ., ἡ εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄν. Πλάτ. Πολ. 517B. **6**) πορεία πρὸς τὰ μεσόγαια, ἰδίως τῆς Ἀσίας, ὡς ἡ **ἀνάβασις** (πρβλ. τὴν λέξ.)· τριῶν μηνῶν ἄνοδος (εἰς Σοῦσα), Ἡρόδ. 5. 50· ἄν. παρὰ βασιλέα αὐτόθι 51, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 1. **2**) ὕψωσις, ἀνάβασις, ἀνύψωσις, τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 9· ἡ ἀνατολὴ ἀστέρος, κατηλυσίη τ' ἄνοδός τε Ἄρατ. 536: ἡ ἀνωφέρεια ὑψώματος, Πολύβ. 5. 24, 4. **II**. ἡ πρώτη τῶν Θεσμοφορίων ἡμέρα, ὁπότε αἱ γυναῖκες ἀνέβαινον εἰς τὸν ναόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 80, ἔκδ. Βεκκ., ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει: «ἄνοδος· ἀνάβασις· ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται».

ἀν-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἄνευ ὀδόντων, νωδός, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 14, 9, Ἀποσπ. 278.

ἀνοδύρομαι, ἀποθ., ὀδύρομαι, κλαίω ὀδυρόμενος, θρηνολογῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6, Πλουτ. 2. 123C.

ἀν-όδυρτος, ον, ὁ μὴ ὀδυρόμενος, μὴ θρηνῶν, θεόθεν δὲ πνέοντ' οὖρον ἀνάγκη τλῆναι καματοῖς ἀνοδύρτοις Ποιητὴς παρὰ Μ. Ἀντων. 7. 51.

ἄν-οζος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὄζους ἢ ἔχων ὀλίγους μόνον. ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ὀζώδης**, ἔστι γὰρ (τῶν δένδρων) τὰ μὲν ὀζώδη, τὰ δὲ ἄνοζα Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 8, 1, κτλ.: — Συγκρ. **-ότερος** αὐτόθι 3. 13, 3: —Ὡσαύτως, **ἄοζος, ον**, αὐτόθι 1. 5, 4, κτλ.

ἀνόημα, ατος, τό, ἀνόητος πρᾶξις, ἀνοησία, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀ-νοήμων, ον, ὁ ἄνευ νοημοσύνης ἢ νοῦ, ἀνόητος, οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων Ὀδ. Β. 270, 278, Ρ. 273.

ἀνοησία, ἡ, ἔλλειψις νοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀβέλτερος** περὶ τὸ τέλος. **II**. = **ἀκαταληψία**, τὸ ἀκατάληπτον, τὸ ἀκατανόητον, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομ. 1, 1, σ. 376.

ἀνοηταίνω, εἶμαι ἀνόητος, φέρομαι ἀνοήτως, τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστὸν Πλάτ. Φίλ. 12D, Ἡνίοχος ἐν Ἀδηλ. 1. 3· **ἀνοητεύω** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1484· **ἀνοητέω** ἀμφ. παρ' Ἐπιφαν.

ἀνοητία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **ἀνοησία**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 585.— «ἀνοητίαν, Ἀττικῶς, ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς», Μοῖρις σ. 28.

ἀ-νόητος, ον, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 80. **2**) ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς

τὸν κύκλον τῶν διανοημάτων, ἤτοι τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νοῦ, νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι Πλάτ. Παρμ. 132C· τῷ θνητῷ καὶ ἀν., μὴ ἔχοντι νοῦν, ὁ αὐτ. Φαίδων 80B. **II.** ὁ μὴ ἐννοῶν, ἀνόητος, ἠλίθιος, μωρός, Λατ. amens, ineptus, Ἡρόδ. 1. 87., 8. 24· ὦ ἀνόητοι Ἀριστοφ. Λυσ. 572· ὠνόητε ὁ αὐτ. Σφ. 252· ἀντιτίθεται τῷ **προνοητικός.** Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9· συχν. παρὰ Πλάτ. τὸ ἀνόητον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν τῷ νοῦν ἔχοντι: λογισάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαί ποτε ἔργον Πλάτ. Τίμ. 30B· τὸ ἀν. [τῆς ψυχῆς] ὁ αὐτ. Πολ. 605B. κτλ.: — ἐπὶ ζῴων, τὸ τῶν προβάτων ἦθος εὔηθες καὶ ἀν. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 3, 2, πρβλ. 37. 21. **2)** οὕτως ἐπὶ πράξεων, διανοημάτων, κτλ.· ἀν. γνῶμαι Σοφ. Αἴ. 162· δόξαι Πλάτ. Φίλ. 12D· εὐχειρία Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· ἀν. καὶ κενὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 531· οἴνου .. καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων Ἀριστοφ. Νεφ. 417. **III.** Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Λυσ. 518, Πλάτ., κλπ.· ἀνοήτως διακεῖσθαι Λυσίας 117. 24: ὡσαύτως **ἀνοητεὶ** Ἀν. Ὀξ. 2. 313: — Ὑπερθ. **-ότατα** Δίων Κ. 44. 35· **-οτάτως** Κύριλλ.

ἀ-νόθευτος, ον, ὁ μὴ νοθευθείς, γνήσιος, ἀπαραποίητος, καθαρός, Ἀριστ. π. Θαυμ. 158. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ.

ἀνόθηρον, «νωθρὸν» Ἡσύχ.

ἄ-νοθος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, ἡ ἄνοθος φιλοσοφία Φίλων παρ' Εὐσ. Προπ. Εὐαγγ. 388D. — Ἐπίρρ. **-θως,** γνησίως, Φίλων 2. 216.

ἄνοια, Ἐπ. **ἀνοίη,** ἡ, Θεογν. 453: — ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἄνου, ἤτοι τοῦ ἀνοήτου, ἔλλειψις νοῦ, ἀνοησία, μωρία, ἀνοίῃ, ἐν μωρίᾳ, ἀνοήτως, Ἡρόδ. 6. 69· ὑπ' ἀνοίας Αἰσχύλ. Πρ. 1079, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 34b· νεότητι καὶ ἀνοίᾳ Πλάτ. Νόμ. 716A· ἀν. λόγου Σοφ. Ἀντ. 603· τὴν ἀν. εὖ φέρειν Εὐρ. Ἱππ. 398· ἀνοίᾳ πολλῇ χρῆσθαι, εἶναί τινα καθ' ὑπερβολὴν ἀνόητον, Ἀντιφῶν 122. 31· πολλὴ ἄνοιά [ἐστι] πολεμῆσαι Θουκ. 2. 61· ἄνοιαν ὀφλισκάνων, νομιζόμενος ἀνόητος, μωρός, Δημ. 16. 24· δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἀμαθίαν Πλάτ. Τίμ. 86B· ἀντιτίθεται δὲ τῇ **μανίᾳ** ὁ αὐτ. 382C, E, κτλ.: — πληθ. ἀνοησίαι, Ἰσοκρ. 160A. [Ἐν τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι ἐνίοτε παροξύνεται **ἀνοιᾶ,** ὡς αἱ λέξεις, **ἀγνοιᾶ, διανοιᾶ, παρανοιᾶ:** — περὶ Αἰσχύλ. Θ. 402, ἴδε Δινδ. ἐν λέξ. Αἰσχύλ., πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 517, Εὐρ. Ἀνδρ. 520].

ἀνοιγεύς, έως, ὁ, ὁ ἀνοίγων, Δαμασκ. ἐν Οὐολφ. Ἀνεκδ. 3. 260.

ἀνοιγή, ῆς, ἡ, τὸ ἄνοιγμα, ἀνοιγὴν δὲ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἔκτασιν χρὴ λογίζεσθαι, τὴν ἐξάπλωσιν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. ἑρμ. εἰς τοὺς Ψαλμ. 103, τόμ. 1, σ. 950. 37.

ἄνοιγμα, ατος, τό, μέρος ἀνοικτόν, θύρα, Ἑβδ. (Βασιλ. Γ', ιδ', 6, Ἀλεξανδρ. Κῶδ.), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 714, Ἐτυμ. Μ. 349, 54. **II.** ἔκτασις, διάστημα (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 12. — Ὡσαύτως **ἀνοιγμός,** ὁ, Βυζ.

ἀνοίγνυμι, Λυσ. 12. 10· **ἀνοίγω,** Πινδ. Π. 5. 119, Ἡρόδ. 3. 37, 117, καὶ Ἀττ.· Ἐπ. **ἀναοίγω** Ἰλ. Ω. 455· μεταγεν. **ἀνοιγνύω,** Δημ. Φαλ. 122, Παυσ. 8. 41, 4: — παρατ. **ἀνέῳγον** Ἰλ. Π. 221, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡρόδ. 1. 187, Ἀττ.· ὡσαύτως **ἀνῷγεν** Ἰλ. Ξ. 168· σπανίως **ἤνοιγον** Ξεν. Ἑλ. 1. 1, 2 καὶ 6, 21· Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀναοίγεσκον** (ἴδε κατωτ.)· μεταγεν. **ἀνεῴγνυον** Ἀππ. Ἐμφ. 4. 81, κτλ.: — μέλλ. **ἀνοίξω** Ἀριστοφ. Εἰρ. 179: — ἀόρ. **ἀνέῳξα** ὁ αὐτ. Σφ. 768, Θουκ. 2. 2· μετοχ. **ἀνεῴξας** Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4300d: Ὡσαύτως **ἤνοιξα** Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 13 καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἰων. **ἄνοιξα** Ἡρόδ. 1. 68 (κοινῶς **ἀνῷξα**), 4. 143., 9. 118· ποιητ. **ἀνῷξα** Θεόκρ. 14. 15: — πρκμ. **ἀνέῳχα** Δημ. 42. 30., 1048. 13, Μένανδ. ἐν «Θετταλῇ» 3· **ἀνέῳγα** Ἀρισταίν. 2. 22· ὑπερσυντ. **ἀνεῴγει** Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 6 (ἴδε κατωτ.): — Παθ. **ἀνοίγνυμαι** Εὐρ. Ἴων 923, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1326: μεταγενέστ. μέλλ. **ἀνοιχθήσομαι** Ἑβδ., Ἐπίκτ., κτλ.· **ἀνοιγήσομαι** Ἑβδ.· **ἀνεῴξομαι** Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14: — πρκμ. **ἀνέῳγμαι** Εὐρ., Θουκ., κλ.· **ἀνῷγμαι** Θεόκρ. 14. 47· μεταγεν. **ἤνοιγμαι (δι-)** ἐκ διορθώσεως τοῦ Λιττρὲ ἐν Ἱππ. Ἐπιδ. 1229, πρβλ. Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. 2. 9: ὑπερσ. **ἀνέῳκτο** Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14· (ὁ πρκμ. β' **ἀνέῳγα** εἴρηται μὲ παθητ. σημασ. ἐν Ἱππ. 269. 17., 502. 10, Πλούτ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικοῖς, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν χωρίον τι τοῦ Δεινάρχ. ἐν τοῖς Ὀξον. Ἀνεκδ. 1. 52): — ἀόρ. **ἀνεῴχθην** Εὐρ. Ἴων 1563, ὑποτακτ. **ἀνοιχθῇ** Δημ. 44. 37, εὐκτ. **ἀνοιχθείην** Πλάτ. Φαίδων 59D· **ἀνοιχθεὶς** Θουκ. 4. 130, Πλάτ.· μεταγεν. **ἠνοίχθην** Παυσ. 2. 35, 4, Ἑβδ. καὶ ἀόρ. β' **ἠνοίγην** Λουκ. Ἔρωτ. 14, κτλ. — Ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ Ἑλληνισμῷ λίαν ἀνώμαλοι τύποι ἀπαντῶσιν: **ἠνέῳξα** Ἑβδ. (Γεν. η', 6), Ἰώσηπ.· **ἠνέῳγμαι** Ἀποκάλ. ι', 8, Ἡλιόδ. 9. 9· **ἠνεῴχθην** Ἑβδ. (Γεν. ζ', 11)· ὡσαύτως ἀόρ. α' ἀπαρ. **ἀνωῖξαι,** Κόϊντ. Σμ. 12. 331· **ἀνωΐχθην** Νόνν. Δ. 7. 317.

Ἀνοίγω, ἐπὶ θυρῶν, κτλ., ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα, προσεπάθουν νὰ ὠθήσωσιν ὀπίσω τὸν μοχλὸν ὥστε νὰ ἀνοίξωσι [τὴν θύραν], Ἰλ. Ω. 455, πρβλ. Ξ. 168· πύλας ἀνοῖξαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 604· θύραν Ἀριστοφ. Σφ. 768· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **θύραν** ὡς καὶ νῦν, ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέῳξέ τις Πλάτ. Πρωτ. 310B, πρβλ. 314D. E· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν, ἐσήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου, Ἰλ. Π. 221· φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν Ω. 228· οὕτως, ἀνοίγειν σορόν, τάφον, θήκας Ἡρόδ. 1. 68, 187, κτλ.· κιβωτὸν Λυσ. 121. 5· ἀν. σήμαντρα, σημεῖα, διαθήκας, ἀνοίγω σφραγῖδας, κτλ., Ξεν. Λακ. 6. 4, Δημ. 1048. 13, κτλ.· καὶ (μεταφ.) καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 660: ἀν. οἶνον, ἀνοίγω κρασί, Θεόκρ. 14. 15· γῆρυν ἀνοίξας ἀντὶ στόμα Τρυφ. 477· ἀνοίγειν φιλήματα, φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι ἀνοικτοῖς χείλεσιν, Ἀχ. Τάτ. 56. 5. **2)** μεταφ., ἀνοίγω, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», ὄνομα Αἰσχύλ. Ἱκ. 321· ἔργ' ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 515, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 326· ἀτυχίαν Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 128. **3)** ὡς ναυτικὸς ὅρος, ἀπολ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀπομακρύνομαι ἐντελῶς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἀνοίγω, Ξεν. Ἑλ. 1. 1, 2., 5. 13., 6. 21, οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ νῦν ὁμιλουμένῃ Ἑλληνικῇ· ἀλλά, ἄλλος βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων Πινδ. Π. 5. 118 σημαίνει ἀνοίγω, ἤτοι κατὰ πρῶτον δεικνύω τὴν ὁδὸν διὰ τῆς θαλάσσης· «ἀνοίγω δρόμον» λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. **II.** Παθ., ἀνοίγομαι, διαμένω ἀνοικτός, εἶμαι ἀνοικτός, ὄπισθε τῆς ἀνοιγομένης θύρης Ἡρόδ. 1. 9· ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν Πλάτ. Συμπ. 174D· ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον ὁ αὐτ. Φαίδων 59D· δικαστήρια ἀνοίγεται ὁ αὐτ. Πολ. 405A· παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1523· λέων τὰ ἐντὸς ἀνοιχθεὶς ὅμοια πάντ' ἔχει κυνί, ὅταν τοῦ ἀνοιχθῶσι τὰ ἐντόσθια, ἔχει κτλ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 3· ἔχει κόλπους δι' ἀλλήλων ἀνοιγομένους, πρὸς ἀλλήλους, Πλουτ. Κράσσ. 4: μεταφ., θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται κακῶν Εὐρ. Ἴων 923. **2)** οὕτω καὶ ὁ β' πρκμ. τῆς ἐνεργ. φων. **ἀνέῳγα** ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ Ἑλληνισμῷ (ἴδε ἐν ἀρχῇ), ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζογρ. ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἀνέῳγμαι** ὡς ἐν Εὐρ. Ἱππ. 56, Δημ. 764. 22, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 157 κἑξ.· ἡ χρῆσις τοῦ **ἀνέῳγεν** ἀντὶ τοῦ **ἀνέῳκται,** καίπερ σκωπτομένη ὑπὸ τοῦ Λουκ. (Σολοικ. 8), ἐν τούτοις ἀπαντᾷ παρ' αὐτῷ ἐν ἄλλοις χωρίοις, Πλοῖον 4, Ἀλεκτρ. 6.

ἀνοιδαίνω, φουσκώνω, ἐνεργ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, Πλωτῖν. 449D· μέσ. ἀόρ. **ἀνοιδῆναι** Κόϊντ. Σμ. Ξ. 470: — Παθ., ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ τῶν μυώνων, Χρηστοδ. Ἔκφρ. 234. **II.** ἀμετάβ., = **ἀνοιδέω** Νίκ. Παρ' Ἀθην. 126C.

ἀνοίδανσις, εως, ἡ, = **ἀνοίδησις,** Πλωτῖν. 449D.

ἀνοιδέω, Ἐπ. **-είω** (Νικ. Θ. 855): μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **ἀνῴδησα** Εὐρ., Πλάτ.: — φουσκώνω, ἐξογκοῦμαι, Λατ. intumesco, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· ἐπὶ κύματος, Εὐρ. Ἱππόλ. 1210· ἐπὶ ἀνέμου, Πλάτ. Τίμ. 84E· ἐπὶ σύκων ἀρχομένων νὰ ὡριμάζωσι, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ., τὸ κάλυμμα ἀνῳδηκός, ἐξωγκωμένον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 22, πρβλ. π. Ζ. γεν. 1. 20, 15. **2)** μεταφ., θυμὸς ἀνοιδέει Ἡρόδ. 7. 39, πρβλ. Φιλόστρ. 313 (οὕτως ἐν τῷ μέσ., θυμὸν ἀνοιδήσαντο, ἐξωγκώθησαν ἐκ θυμοῦ, ἐνεπλήσθησαν ὀργῆς, Κόϊντ. Σμ. 9. 345)· ἀνοιδούσης τῆς νόσου Φιλόστρ. 142.

ἀνοίδησις, εως, ἡ, ἡ οἴδησις, ἐξόγκωσις, τῶν μαστῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 20, 7, καὶ ἀλλαχοῦ· θαλάσσης ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 6, 21

ἀνοιδίσκω, κάμνω τι νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ φουσκώσῃ, σῖτον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 7: — Παθ., **ἀνοιδέω,** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

ἀν-οίκειος, ον, ὡσαύτως **α, ον,** Κλήμ. Ἀλ. 506, κτλ.: — ὁ μὴ οἰκεῖος, ὁ μὴ φιλικός, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Ὑπ. 1. 67: ἀσύμφωνος, μετὰ γεν., ἔστι γὰρ οὐκ ἀνοίκειος ὁ λόγος τῆς προθέσεως Πολύβ. 6. 10, 1., 24. 5, 13, Διόδ. 12. 21· ἀνοικείῳ πράγματι, μὴ οἰκείῳ, Πολύβ. 5. 96, 8. **II.** ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος, οὐκ ἀνοίκειον ἡγούμεθα διελθεῖν τὰ μυθολογούμενα παρ' αὐτοῖς Διόδ. 3. 56, Πλούτ. 2. 102A. — Ἐπίρρ. ἀνοικείως ἔχειν πρός τι Συνέσ. 200C.

ἀνοικειότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις οἰκειότητος, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἀνοικείωτος, ον, ὁ ἄνευ οἰκειότητος, ἄσχετος, ἀλλότριος, ἀνοικείωτα ἀλλήλοις Μ. Ἀντων. 12. 30.

ἀν-οίκητος, ον, ἀμφ. ἀντὶ **ἀοίκητος,** Λοβ. Φρύνιχ. 731.

ἀνοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ:** — ποιῶ πόλιν τινὰ ἀνάστατον μετοικίζων τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς ἄλλο μέρος, Ἀθηναῖοι ἐξὸν αὐτοῖς ἀνοικίσαι τὴν Σπάρτην Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλ. 2. 22· ἀν. τινὰς ἐς τὴν Περσίδα Παυσ. 1. 25, 4: μεταφ., ἀν. τινὰ φθόνου, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τοῦ φθόνου, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.: — Παθ. καὶ μέσ., μεταφέρω τὴν κατοικίαν μου εἰς τὰ ἄνω ἢ τὰ μεσογαιότερα μέρη τῆς χώρας, μεταναστεύω εἰς τὸ ἐσωτερικόν, αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω Ἀριστοφ. Εἰρ. 207, πρβλ. Στράβ. 406, Ἀππ. Καρχ. 84· καὶ ἐπὶ πόλεων, κτίζομαι εἰς τὰ μεσόγαια ἤτοι μακρὰν τῆς παραλίας, Θουκ. 1. 7: — καθόλου, μεταναστεύω, δεῦρ' ἀνοικισθεὶς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1351· ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον Θουκ. 1. 58, πρβλ. 8. 31. **II.** οἰκίζω ἐκ νέου, ἐγκαθιστῶ ἐκ νέου οἰκήτορας, Κόρινθον δὲ ἀνάστατον Μομμίου ποιήσαντος .. ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα Παυσ. 2. 1, 2, Στράβ. 621: — Παθ., ἐκ νέου οἰκίζομαι, Πλουτ. Λούκουλλ. 29.

ἀνοικειοπρόσωπος, ον· «τὸ ἀνοικειοπρόσωπον Εὐριπίδης ἔχει ἐπίληπτον», δηλ. ἔχει ἀξιόμεμπτον τὸ ὅτι δὲν ἀποδίδει οἰκείως τοῖς προσώποις τοῦ δράματος τὰ ἤθη καὶ τοὺς λόγους, Ἰω. Τζέτζ. Προλεγόμ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Ναυκίου Λεξικ.

ἀνοίκισις, εως, ἡ, τὸ μετοικίζειν εἰς τὰ μεσογαιότερα, περὶ δὲ τῆς ἀνοικίσεως.. ἔστι καὶ τόδε ἀμήχανον Ἀππ. Καρχ. 84.

ἀνοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Στράβ. 406. II. ἡ ἐκ νέου κτίσις, ἀνακαίνισις, ἐπανόρθωσις, πόλεων Ἡρωδιαν. 3. 6.

ἀν-οικοδεσπότητος, ον, ὁ μὴ ἔχων κύριον τοῦ οἴκου, ἀστρολ. ὅρος, Σαλμάσ. Κλιμακτ. 301.

ἀνοικοδομέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀνοικοδομῶ, κτίζω, τὰς καταβάσιας τὰς ἐκ τῶν πυλίδων ἐς τὸν ποταμὸν φερούσας ἀνοικοδόμησε πλίνθοισι Ἡρόδ. 1. 186. 2) φράττω διὰ τοίχου, τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν, «ἀποφράξαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 100, πρβλ. Λυκοῦργ. 166. 8· πύλας Διόδ. 11. 21 (ἐν τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ εὕρηται συχνάκις **ἀποικ-** ὡς διάφορος γραφή). II. οἰκοδομῶ ἐκ νέου, κτίζω πάλιν, πόλιν καὶ τεῖχη Θουκ. 1. 89, πρβλ. παρὰ Λυκοῦργ. 158. 7, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 19, κτλ., καὶ τὴν χώραν ἀνοικοδομήσας, καὶ ἀνεγείρας οἰκοδομὰς ἐν τῇ χώρᾳ, Διόδ. 15. 66:—Παθ., μεταφ., ἐξυψοῦμαι, «καὶ νῦν ἡμεῖς μακαρίζομεν ἐναντίους καὶ ἀνοικοδομοῦνται πάντες ποιοῦντες ἄνομα» Ἑβδ. (Μαλαχ. γ΄, 15).

ἀνοικοδομή, ἡ, καὶ **-μησις, εως**, ἡ, ἡ ἐκ νέου οἰκοδόμησις, ἀνόρθωσις, εἰς τὰν ἀνοικοδομὰν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνημείων τῶν πεσόντων ἐν τῷ σεισμῷ Ἐπιγρ. Ροδ. IG. Ins. 9_3 = Cauer 186, Μαλαλ. 1. 240, Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ.

ἀν-οικοδόμητος, ον, ὁ μὴ ἀνοικοδομηθείς, Χρησ. Σιβυλλ. 5. 409.

ἀνοικοδομία, ἡ, τὸ ἀνοικοδομεῖν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 90, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος L. et F. 157a.

ἀν-οικονόμητος, ον, ὁ μὴ τακτοποιηθείς, ὁ μὴ ἐν τάξει, ἄτακτος, Μάχων παρ' Ἀθην. 341B, Λογγῖν. 33. 5:—οὐσιαστ. **-νομησία**, ἡ, κακὴ διοίκησις, ἀταξία, Βυζ.

ἄν-οικος, ον, = **ἄοικος**, ὁ μὴ ἔχων οἶκον ἢ οἰκογένειαν, ἀνέστιος, ἄν. ποιέειν τινὰ Ἡρόδ. 3. 145· πρβλ. **ἄοικος**.

ἀνοικτεὶ ἢ **-τί**, ἐπίρρ., **ἀνοίκτως**, ἄνευ οἴκτου, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257.

ἀνοικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνοίγω**, πρέπει τις νὰ ἀνοίξῃ, Εὐρ. Ἴων 1387.

ἀνοικτές, «ἀταλαιπώρητον» Ἡσύχ.

ἀνοικτήριον, τό, τὸ δι' οὗ ἀνοίγομεν, κλειδίον, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τ. Α΄, σ. 40: «ἐπίκεινται ἑκάστῳ τῶν ἀρμαρίων δύο κλεῖδες (= κλειδαρίαι), καὶ τῆς μὲν μιᾶς τὸ ἀνοικτήριον κατέχει ὁ κληρονόμος μου, τῆς δὲ ἑτέρας ὁ οἰκονόμος».—Τῆς λέξεως ταύτης παραφθορὰ φαίνεται τὸ τουρκικὸν ἀναχτάρ.

ἀνοίκτης, ου, ὁ, ὁ ἀνοίγων, Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 324. 6· ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἀνοικτικός, ή, όν, «Ρωμαῖοι Ἀπρίλιον ὡσανεὶ ἀπερίλιον [ἐκ τοῦ aperire], οἱονεὶ ἀνοικτικὸν τοῦ καιροῦ φασίν» Ἰω. Λυδ. π. μην. Δ, 44.—πρβλ. Ὀβιδ. Fast. IV. 87 κἑξ. καὶ Πλούτ. ἐν βίῳ Νουμᾶ 19: «Ἀπρίλιον... ἀνοίγοντα καὶ ἀνακαλύπτοντα τοὺς βλαστοὺς τῶν φυτῶν».—Παρ' ἡμῖν σήμερον, καὶ ἀπὸ αἰώνων πιθανῶς, ἄνοιξις = ἔαρ.

ἀν-οικτίρμων, ον, ονος, ὁ μὴ οἰκτίρμων, ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος, Σοφ. Ἀποσπ. 587, Ἀνθ. Π. 7. 303.

ἀν-οίκτιστος, ον, ὁ μὴ θρηνηθείς, οὔνομα Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 9. 74. II. ἐνεργ., ἀνηλεής· οὕτως ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ οἰκτιρμοῦ, Ἀντιφῶν 114. 10.

ἀνοικτό-κλειστος, ον, ἐπὶ θύρας, ἣν δύναταί τις ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ, καὶ τὴν ἀνοικτόκλειστον ἐγκλείσω θύραν Γ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1745.

ἀνοικτός, ή, όν, (ἀνοίγω) ὁ μὴ κλειστός, ὡς καὶ νῦν, Βαβρ. 59. 11, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 24.

ἄν-οικτος, ον, ὁ ἄνευ οἴκτου ἢ ἐλέους, ἀνοικτίρμων, σκληρός, Εὐρ. Τρῳ. 782, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1022:—Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ ἐλέους, χωρὶς νὰ λυπῆταί τις, νηλέα δὲ γένεθλα.. κεῖται ἀνοίκτως Σοφ. Ο. Τ. 180, Εὐρ. Τρῳ. 751.

ἀνοιμώζω: μέλλ. **-ξομαι**, οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 465, Θουκ. 3. 113.

ἀν-οίμωκτος, ον, ὁ μὴ θρηνηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 433. 511:—Ἐπίρρ. **ἀνοιμωκτὶ** [ῑ], ἄνευ οἰμωγῆς, ὅθεν ἀτιμωρητί, Σοφ. Αἴ. 1227.

ἀνοινία, ἡ, = **ἀοινία**, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 17: — οὕτως **ἄνοινος, ον**, = **ἄοινος**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 216.

ἄνοιξις, εως, ἡ, (ἀνοίγνυμι) τὸ ἀνοίγειν, τὸ ἄνοιγμα, πυλῶν Θουκ. 4. 67, 88, κτλ.—οὕτω παρὰ Βυζ., **ἀνοίξια**, «τὰ ἀνοίξια τῆς ἐκκλησίας» τὸ ἐπίσημον ἄνοιγμα· — νῦν **ἄνοιξις = ἔαρ**, ἴδε **ἀνοικτικὸς** ἐν τέλει.

ἄνοισις, εως, ἡ, (ἀναφέρω, ἀνοίσω) «ἀνακόμισις» Σουΐδ.

ἀνοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀναφέρω**, πρέπει τις νὰ ἀνενεχθῇ, ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος.. ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2. 431A. II. **ἀνοιστέον**, πρέπει τις ν' ἀναφέρῃ, νὰ ποιήσῃ φανερόν, ἣν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο κοὐχὶ κρυπτέον Σοφ. Ἀντ. 272, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1221:—πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγάγῃ, τι πρός τι Πλουτ. Φωκ. 5· ἐπί τι Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 11. 8.

ἀνοιστός, Ἰων. **ἀνώϊστος, η, ον**, (ἀναφέρω, ἀνοίσω) ὁ ἀνενεχθεὶς εἴς τινα ὅπως ἀποφασίσῃ, ἀνωΐστου δὲ γενομένου.. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ πράγματος εἰς τὴν Πυθίαν, Ἡρόδ. 6. 66.

ἀνοιστρέω, ἐμβάλλω εἴς τινα βακχικὸν οἶστρον, ἐξεγείρω μέχρι βακχικῆς μανίας, ἴτε θοαὶ Λύσσας κύνες.. ἀνοιστρήσατέ νιν Εὐρ. Βάκχ. 979.

ἄν-οιστρος, ον, ὁ ἄνευ οἴστρου, ὁ ἄνευ βακχικῆς μανίας, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 2. 88.

ἀνοίσω, ἴδε ἐν λ. **ἀναφέρω**.

ἄνοιτο, ἴδε ἐν λ. **ἄνω**.

ἀνόκαιον, «ὑπερῷον· γράφεται καὶ ἀνώγεον» Ἡσύχ.

ἀνοκωχεύω ἢ **ἀνακωχεύω**: μέλλ. **-σω** (**ἀνοκωχή**, ὃ ἴδε), κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, κωλύω, ὡς ναυτικὸς ὅρος, συστέλλω τὰ ἱστία καὶ ἐμποδίζω τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, σταματῶ εἰς τὰ ἀνοικτά, οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου.. ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας ἀπέπλωον, κρατήσαντες τὰ πλοῖα εἰς τὰ «πανιὰ» ἐπ' ὀλίγον ἀπέπλεον, Ἡρόδ. 6. 116, κτλ.· «ἀνακωχεύειν· ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα αὐτοῦ σαλεύωσιν» Ἡσύχ.: — μεταφ., ἐπὶ ἅρματος, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω, τὸ σταματῶ, γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνοκωχεύει Σοφ. Ἠλ. 732· ὡσαύτως, ἀν. πόλεμον Διον. Ἁλ. 9. 16. 2) ἀν. τὸν τόνον τῶν ὅπλων, διατηρῶ τὴν ἔντασιν τῶν σχοινίων, τηρῶ αὐτὰ «τεντωμένα», Ἡρόδ. 7. 36. II. ὡσαύτως ἀμεταβ., ἐπὶ ἀνθρώπου (ἐξυπακουομένου τοῦ ἑαυτόν), ἀνεκώχευε (ὁ Μαρδόνιος) ἐθέλων εἰδέναι τὸ παρ' Ἀθηναίων, ὁκοῖόν τι ποιήσουσι, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον, ἐσταμάτησεν, αὐτ. 9. 13, πρβλ. Διόδ. 11. 18.—Ἀμφίβολός τις τύπος εἰς **-έω** εὕρηται παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803.

ἀνοκωχή (συνήθ. **ἀνακωχή**) ἡ, σχηματισθὲν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ **ἀνοχή** (πρβλ. **ὄκωχα**, πρκμ. τοῦ **ἔχω**). στάσις, παῦσις, ἀνάπαυλα, κακῶν Θουκ. 4. 117· ἀν. νομῆς, παῦσις, στάσις τῆς ἐξαπλώσεως ἕλκους, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9, πρβλ. 1. 7. 2) ἰδίως διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν, πρόσκαιρος παῦσις τοῦ πολέμου, δι' ἀνοκωχῆς γίγνεσθαί τινι, διατελῶ ἐν ἀνακωχῇ μετά τινος, Θουκ. 1. 40· ἀν. γίγνεταί τινι πρός τινα 5. 32. II. ἐμπόδιον, κώλυμα, τριβὴ καὶ ἀν. τῶν Ἑλλήνων ὁ αὐτ. 8. 87. (Οἱ ἐφθαρμένοι σχηματισμοὶ **ἀνακωχή**, **ἀνακωχεύω** πρέπει νὰ διορθῶσι πλὴν ὅπου ἀπαντᾷ παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν, ἴδε **διοκωχή**, **κατοκωχή**, **συνοκωχή**. Ὅτι οἱ διὰ τοῦ ο τύποι ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῆς ἀναλογίας εἶχε παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν· νῦν δὲ γενικῶς ὁμολογεῖται ἡ ὀρθότης αὐτῶν, Βαλκναίρ. Ἀμμών. σ. 24, Δινδ. Στεφ. Θησ.· ἐν λ. **διακωχή**, **κατακωχή**, ἔτι καὶ παρὰ Κυρίλλῳ 533A, διωρθώθη νῦν εἰς **ἀνοκωχὴν** ἐκ δύο χειρογρ. Ἴδε ἐν τούτοις τὸ ῥῆμα **κωχεύω**.

ἀνολβία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνόλβου, ἀθλιότης, [ῑ ἐν Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 317.]

ἀνολβίζω, μακαρίζω, «πάντες ἀνολβίζουσι τόσοις βεβριθότα λαὸν» Ἀπολλινάρ. Ψαλμ. 143. 37.

ἀν-όλβιος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀποσπ. 175.

ἄν-ολβος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὁ μὴ ὄλβιος, ἄθλιος, δυστυχής, ἐλεεινός, ἦμαρ Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 85· γαῖα, ὄμμα Εὐρ. Ἑλ. 247, Ι. Α. 354· ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων, ἀντὶ ὤμοι ἐμὰ ἄνολβα βουλεύματα Σοφ. Ἀντ. 1265, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ:—ἐπὶ προσώπ. ἀνολβότεροι Θέογν. 288· δίκαιος ὢν οὐκ ἄνολβος ἔσται Αἰσχύλ. Εὐμ. 551, ἀνόητος, ἄβουλος, τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρὼν Σοφ. Αἴ. 1156, κτλ. 2) ὁ ὄλβον οὐκ ἔχων, πτωχός, ἄπορος, χαίρει ἄνολβος ἀνήρ, «ὁ πένης καὶ ἀνείμων» (Σχόλ.), Ἄρατ. 1073·— ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρ. Σχολίοις (Ἰλ. Ω. 536) ὑπάρχει: «ἄνολβος, παρὰ Στωϊκοῖς ἀπαίδευτος».

ἀν-όλεθρος, ον, ὁ μὴ παθὼν ὄλεθρον, ὁ μὴ ἐξολοθρευθείς, Ἰλ. Ν. 761, πρβλ. τὸ Ἀττ. **ἀνώλεθρος**.

ἀν-ολίγωρος, ον, ὁ μὴ ὀλίγωρος, ὁ μὴ ἀμελής, Θεόδ. Στουδ. 276.—Ἐπίρρ. **-ρως**, μεταγεν.

ἀνολισθάνω: ἀόρ. **-ώλισθον**, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω, πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε Καλλ. Ἀποσπ. 96, ἴδε αὐτόθι Βεντλ.

ἀνολκή, ἡ, (ἀνέλκω) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἕλξις, τὸ σύρειν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς λίθων ἀνολκὴν Θουκ. 4. 112· τῷ δὲ ναυκλήρῳ (δίδοσθαι) ἀνολκὴν καὶ καθολκὴν Αἰν. Τακτ. 10.

ἀνολολύζω: μέλλ. **-ύξω**, κράζω μεγαλοφώνως, ἰσχυρῶς φωνάζω, ἐκπέμπω ἰσχυρὸν καὶ διαρκῆ ἦχον ἐκ τοῦ λάρυγγος, ὡς ποιοῦσιν ἔτι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Συρίᾳ πρὸς ἔνδειξιν μεγάλης χαρᾶς ἢ λύπης: — ἀνωλόλυξα.. χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 587, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 28, Σοφ. Τρ. 205, Εὐρ. Μήδ. 1173, κτλ.· πρβλ. **ὀλολύζω**, **ὀλολυγή**. 2) μετ' αἰτ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, Σοφ. Ἠλ. 750· μετὰ συστοίχου αἰτ., ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἢ ποίαν βοὴν ἀνωλόλυξας Εὐρ. Τρῳ. 1000. II. μετὰ ἐνεργ. σημασίας, ἐξεγείρω διὰ βακχικῶν κραυγῶν, πρώτας δὲ Θήβας.. ἀνωλόλυξα ὁ αὐτ. Βάκχ. 24.

ἀνολόφυκτον, «ἀδάκρυτον» Ἡσύχ. (ἴσως διορθ. **ἀνολόφυρτον**).

ἀνολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., = **ἀνοδύρομαι**, θρηνολογῶ, τὴν ἰδίαν ξυμφορὰν ... ἀνωλοφύρατο Θουκ. 8. 81, ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατό τε καὶ περιεκάλυπτεν ἄμφω Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14. μετὰ μετοχῆς, ἀνολοφύραι' ἂν ποθῶν .., Πλάτ. Πρωτ. 327D.

ἀνολυμπιάς, ἡ, ὀλυμπιὰς μὴ γραφεῖσα ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων, περὶ τῆς 34 καὶ τῆς 104 Ὀλυμ., «ταύτας τὰς ὀλυμπιάδας ... ἀνολυμπιάδας οἱ Ἠλεῖοι καλοῦντες οὐ σφᾶς ἐν καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων γράφουσιν» Παυσ. 6. 22, 3, πρβλ. Διόδ. 15. 78.

ἄνομαι, ἴδε ἐν λ. **ἄνω**.

ἀνομαλίζω, ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὁμαλόν, ἐξισῶ, γινώσκομεν δὲ τὸ ῥῆμα μόνον ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ παρακ. **ἀνωμαλίσθαι**, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5· πρβλ. ἑπόμ.

ἀνομάλωσις, εως, ἡ, ἴση διανομὴ πράγματός τινος, ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνομάλωσις, ἡ ἴση διανομὴ τῶν περιουσιῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12.—Ἡ ἔννοια δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς **ἀνὰ** προθ. καὶ τοῦ ῥήματος **ὁμαλόω** καὶ ὅτι δὲν παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **ἀνώμαλος** καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γράφηται διὰ τοῦ **ω**.

ἀνομβρέω, ἀναβλύζω ὕδωρ, καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρούσης Φίλων 2. 91· μετ' αἰτ. μεταφ., ἐκχέω τι ὡς ὕδωρ, «συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο, καὶ ἀνώμβρισαν παροιμίας ἀκριβεῖς» Ἑβδ. (Σειρὰχ ιη', 29, καὶ ἀλλαχοῦ).

ἀνομβρήεις, εσσα εν, πολύομβρος, Νικ. Ἀλεξιφ. 288: — καὶ οὐσιαστ. **ἀνόμβρησις, εως**, ἡ, ὑετός, Βυζ.: **-ητικός, ή, όν**, ὁ ἐκχέων, ἀναβλύζων ὡς ὕδωρ, ἐξ οὗ ἐκπορεύεταί τι, μ. γεν., ὁ πατὴρ .. ἀνομβρητικὸς πνεύματος ἁγίου Ἐπιφάν.

ἀνομβρία, ἡ, ἔλλειψις βροχῆς, αὐχμός, ξηρασία, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 28, 12.

ἄν-ομβρος, ον, στερούμενος ὄμβρων, ἐπὶ χωρῶν, ἄνομβρος ἡ χώρη καὶ ἀκρύσταλλος Ἡρόδ. 2. 22., 4. 185. **2**) ἂν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι, μὴ τρεφόμεναι ὑπὸ τῶν ὑετῶν, Εὐρ. Βάκχ. 406.

ἀνομέω, εἶμαι ἄνομος, πράττω ἀνομίαν, παρανομῶ, τοὺς περὶ τὸ ἱρὸν ἀνομήσαντας Ἡρόδ. 1. 144.

ἀνομήλικος, ον, ὁ μὴ ὁμῆλιξ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 949, ἔκδ. Σταλβ.

ἀνόμημα, ατος, τό, παράβασις τοῦ νόμου, ἄνομος πρᾶξις, Διόδ. 17. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 8940.

ἀνομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, παρανομία, παράνομος διαγωγή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **δικαιοσύνη**, Ἡρόδ. 1. 96, 97· ἀν. νόμων κρατεῖ Εὐρ. Ι. Α. 1095· ἀν. ἀμύνειν Ἀντιφῶν 125. 44· ἀν. ὀφλισκάνειν Εὐρ. Ἴων 443· ἀντὶ αὐτονομίας .. εἰς ἀνομίας ἐμπίπτειν Ἰσοκρ. 129C, πρβλ. Πλούτ. 2755B· ζῆν ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀν. Πλάτ. Πολ. 575A.

ἀν-ομίλητος [ῑ], **ον**, ὁ μὴ ἔχων κοινωνίαν μετ' ἄλλων, ἀκοινώνητος, Πλάτ. Νόμ. 951A, Πλούτ. 2. 50, κτλ. **2**) μετὰ γεν., ἀνομίλητος παιδείας, ἄμοιρος παιδείας, ἀπαίδευτος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332C, πρβλ. Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 14.—Ἐπίρρ. **-τως** Ν. Χων. Θησ. ὀρθοδ. σ. 76, ἔκδ. Μί.

ἀ-νόμιμος, ον, μὴ νόμιμος, διάφορος γραφὴ ἀντὶ **ἄνομος**, Πλάτ. Μενέξ. 314C. — ἀνομίμῳ νόμῳ θνήσκεις μόνη ἁγνὴ Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1000, ἔκδ. Μί.

ἀν-όμιχλος, ον, ὁ ἄνευ ὁμίχλης, ἀνόμιχλος ἀὴρ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4.

ἀν-όμμᾰτος, ον, ἀόμματος, τυφλός, ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν Σοφ. Φ. 857.

ἀν-ομογενής, ές, ὁ μὴ ὁμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 229.

ἀν-ομοειδής, ές, ὁ διάφορος τὸ εἶδος, Ἰαμβλ. Μυστ. 19.

ἀ-νομόζηλος, ον, ὁ διάφορον ἔχων καὶ οὐχὶ ὅμοιον ζῆλον, ἀντίθ. τῷ **ὁμόζηλος**, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 56.

ἀ-νομοθέτητος, ον, ὁ ἄνευ νομοθετήσεως, ἄνευ νόμου, ἄτακτος, Πλάτ. Νόμ. 785A, 781A, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 5. **2**) ὁ μὴ κανονιζόμενος ὑπὸ νόμου, Διονυσ. Ἁλ. 7. 41.

ἀν-ομοιοβᾰρής, ές, ὁ ἔχων ἄνισον βάρος, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 6, 8.

ἀ-νομοιογενής, ές, ὁ εἰς διάφορον γένος ἀνήκων, ὁ διάφορος τὸ γένος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 32, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 2:— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 74.

ἀν-ομοιοειδής, ές, ὁ διαφόρου εἴδους, ἑτεροειδής, ἐν πάσαις δὲ ταῖς ἀνομοιοδέσι φιλίαις τὸ ἀνάλογον ἰσάζει καὶ σῴζει τὴν φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 1:—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ., **-είδεια**, ἡ, Ἀπολλ. περὶ ἀντωνυμ. 389.

ἀνομοιο-κατάληκτος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν, μεταγεν.

ἀνομοιο-μερής, ές, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ οὐχὶ ὁμοίων μερῶν, οὐχὶ ὁμοιομερής, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 3, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀν-ομοιόπτωτος, ον, ὁ μετ' ἀνομοίων πτώσεων, Εὐστ. 1228. 62.—Ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι 631. 27.

ἀν-όμοιος, ον, Πλάτ. Φίληβ. 14A, κτλ., ὡσαύτως **α, ον**, Ἰσοκρ. 279D, κτλ.: — οὐχὶ ὅμοιος, διάφορος, Πινδ. Ν. 8. 48, συχν. παρὰ Πλάτ., ἐξ ἀνομοίων ἡ πόλις, σύγκειται ἐκ διαφόρων καὶ οὐχὶ ὁμοίων στοιχείων, Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 6· ἀνόμοιός τινι Πλάτ. Γοργ. 513B, καὶ ἀλλαχοῦ· περὶ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 54, γραφῆς τῶν χειρογράφων **τά τ' ἀνόμοια** ἴδε ἐν λέξ. **γαιανόμος**.—Ἐπίρρ. **-ως**, Θουκ. 1. 84, Πλάτ. Πολ. 388C, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀνομοίως ἔχειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 49.

ἀν-ομοιόστροφος, ον, ὁ συγκείμενος ἐξ ἀνομοίων στροφῶν, Ἡφαιστ. 9. 3.

ἀν-ομοιοσχήμων, ον, ὁ ἔχων ἀνόμοιον σχῆμα, Γαλην., Ἀλέξ. Ἀφρ.

ἀν-ομοιότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά, Πλάτ. Παρμ. 159E, καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ γεν., αὐτόθι 161B:— κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 294B, Ἀριστ. Ποιητ. 2. 5.

ἀν-ομοιοουσιαστής, ὁ διισχυριζόμενος ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ἀνομοιοούσιος τῷ πατρί, Βασιλ. Ι. 752A.

ἀν-ομοιοούσιος, ον, ὁ ἐξ ἀνομοίου (διαφόρου) οὐσίας, Ἀθανάσ.

ἀν-ομοιόχρονος, ον, ὁ ἔχων διάφορον χρόνον ἤτοι ποσότητα, Εὐστ. 13. 7.

ἀνομοιόω, κάμνω τι ἀνόμοιον, ἤτοι διάφορον, Πλάτ. Πολ. 546B, Παρμ. 148B: — Παθ. (μετὰ μέσ. μέλλ., Πορφ. περὶ Ἀποχ. 1. 37) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνόμοιος, Πλάτ. Θεαίτ. 166B, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνομολογέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: πρκμ. **ἀνωμολόγημαι**: ἀποθ.: — συμφωνῶ περί τινος πράγματος, ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, περί τινος Πλάτ. Πολ. 442E· πρὸς ἀλλήλους αὐτόθι 384B· πρός τι, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ .., ὁ αὐτ. Θεαίτ. 164C· τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 1070D: ἀπολ., παραδέχομαι, Μουσώνιος παρὰ Στοβαίῳ 596. 18. **2**) ἀνακεφαλαιῶ, συγκεφαλαιῶ τὰ προλεχθέντα, ἴθι δὴ .. ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, Πλάτ. Συμπ. 200E. **3**) πληρώνω χρήματα διὰ σημειώσεως ἰδιοχείρου ἢ ἐπιταγῆς ἢ ὁμολογίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 147. 34· ἐντεῦθεν τὸ οὐσιαστ. **ἀνομολόγημα**, τό, ὁμολογία, χρεωστικὸν ὁμόλογον, αὐτόθι 221. **II**. τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν (ἔτι καὶ τὸ ἐν Πλουτ. Περικλ. 39. 2, 1070D, εἶναι λίαν ἀμφ.)· ἀλλ' ὁ Δημ. 254. 11 μεταχειρίζεται τὸν πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., ἀνωμολόγημαι .. τὰ ἄριστα πράττειν, πάντες ὁμολογοῦσι περὶ ἐμοῦ ὅτι κτλ., πρβλ. 315. 14., 1389. 24· οὕτω καὶ μετοχ. ἀορ. **-γηθεὶς** Φίλων 2. 520: πρβλ. **ἀνομολογούμενος**.

ἀνομολογητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὁμολογήσῃ, νὰ παραδεχθῇ, τοῦτο περὶ αὐτῶν Πλάτ. Πολ. 452E, πρβλ. Νόμ. 737C.

ἀνομολόγητος, ον, πληθ. «ἀνομολόγητα, ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν» Α. Β. 184. 22, — «ἀνομολόγητα· τὸ ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς δεδανεικότας καὶ τοὺς ὀφείλοντας τοῦ τε τόκου καὶ τῆς προθεσμίας, εἰ χρόνος ἱκανὸς διέλθοι καὶ μὴ διαλύοιντο οἱ δεδανεισμένοι, τοῦτο ἀνομολογεῖσθαι καλεῖται» Α. Β. 221. 22.

ἀνομολογία, ἡ, (ἀνομολογέομαι) πληθ. «ἀνομολογίαι· αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις» Ἡσύχ. **II**. (ἀνομόλογος) ἀσυμφωνία, Στράβ. 98, Πλουτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ. 1.

ἀν-ομόλογος, ον, ἀσύμφωνος, διὰ τὸ ἐκεῖνα εἶναι ψευδῆ καὶ ἀνομόλογα Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 331. — Ἐπίρρ. **-γως** Πορφ. περὶ Ἀποχ. 2. 40.

ἀν-ομολογούμενος, η, ον, ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσύμφωνος, ἀπᾴδων πρός τι, ἵνα .. μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 495A· τοῦτο δὲ ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 4. **2**) ὁ μὴ ὁμολογηθείς, ὁ μὴ γενόμενος παραδεκτός, ἐξ ἀνομολογουμένων συνάγειν ὁ αὐτ. Ρητορ. 2. 22, 15, πρβλ. 2. 23, 23.—Ἐπίθ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἀρνητ. **ἀν-** καὶ **ὁμολογούμενος**· — ἐπειδὴ εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας νὰ ὑποθέσωμεν ῥῆμα **ἀνομολογέομαι** μετὰ τῆς σημασίας διαφωνῶ πρός τινα.—Ἐπίρρ. **-νως** Γαλην.

ἀνομοούσιος, ον, ὁ μὴ ὁμοούσιος, Ἐπιφάν. τ. Ι. σ. 222B.

ἄ-νομος, ον, ἄνευ νόμου, παράνομος, ἀσεβής, τὸν ὁ Μήδων βασιλεὺς Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, ἀνοσίῳ δείπνῳ, Ἡρόδ. 1. 162· συχνάκις παρὰ Τραγ. ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, π. χ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 151, Σοφ. Ο. Κ. 142, Τρ. 1096, Εὐρ. Βάκχ. 995, Ὀρ. 1455· ἄνομος μοναρχία, ἡ ἄνευ νόμων, Πλάτ. Πολιτ. 302F· τὰ ἄνομα, παράνομοι πράξεις, Ἡρόδ. 1. 8:—Ἐπίρρ. **-μως** Εὐρ. Μήδ. 1000, Ἀντιφῶν 125. 25, Θουκ. 4. 92.—Συγκρ. **-ώτερον** Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 285A. **2**) ἐν τῇ πρὸς Ρωμ. ἐπιστολῇ β', 12, **ἀνόμως** = χωρὶς νόμου. **II**. (**νόμος** II.) ὁ μὴ κατὰ μουσικὸν νόμον γινόμενος, ὁ μὴ μελῳδικός, ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142.

ἀνομο-τᾰγής, ές, (τάσσω) ὁ μὴ ὁμοταγής, ὁ εἰς διάφορον τάξιν ἀνήκων, Δαμασκ. ἐν Οὐολφίου Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 236.

ἀνομό-φῡλος, ον, ἐκ διαφόρου φυλῆς ἢ γένους, ἔρως .. βέλος ἐπαφίησι καὶ τοῖς ἀνομοφύλοις Κ. Μανασσ. 1. 60.

ἀνονδόκως, «ἄνωθεν» Ἡσύχ.

ἀν-ονείδιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὀνειδίσῃ, ἄμεμπτος, Νικόλ. Δαμ. σ. 22, 4. ἔκδ. Πικκόλου.—Ἐπίρρ. **-στως** Ἑρμᾶς ἔκδ. Ang. et Dind. σ. 103. 26.

ἀν-όνητος, Δωρ. **ᾱτος, ον**, ἀνωφελής, περισσὰ κἀνόνητα σώματα Σοφ. Αἶ. 758· ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη αὐτόθι 1272· ἀνόνητος γάμος Εὐρ. Ὀρ. 1502, πρβλ. Ἑλλ. 886· πάντα

ταῦτα ἄχρηστ', ἄπρακτ', ἀνόνητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεται Δημ. 121. 16, Πλούτ.· ἀν. ἐστί τί τινι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 3,7, πρβλ. Πολ.7.16, 3:—τὸ οὐδ. πληθ. ἀνόνητα εἶναι συχνὸν παρ' Εὐρ. ὡς ἐπίρρ., = ματαίως, ὡς π. χ. ἐν 'Εκ. 766, 'Αλχ. 413. κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. Πολ. 486C. II. ἐνεργ. μ. γεν., ἀν. τῶν ἀγαθῶν, μὴ ὠφελούμενος ἐκ τῶν ἀγαθῶν, Δημ. 275. 5., 442. 26.—'Επίρρ. ἀνονήτως Γ. Τορνίκ. ἐπιστ. ἐν Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 411. 21, ἔκδ. Λ.

ἀν-ονόμαστος, ον, καθ' 'Ηρωδιανὸν ('Επιμερ. 203) ἀντὶ **ἀνωνόμαστος,** ὃ ἴδε.

ἀν-όξυντος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀξεῖαν, Εὐστ. 930. 57.

ἄ-νοος, οον, συνῃρ. **ἄνους, ουν,** ὁ ἄνευ νοῦ, μωρός, κραδίη 'Ιλ. Φ. 441· ψυχὴ Πλάτ. Τίμ. 44Α. κτλ.· ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Σοφ. 'Αντ. 99· ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα αὐτόθι 281· ἄνους ἐφόνευσα, ἐν τῇ ἀνοίᾳ μου, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 547· ἀλλ' ὁ Μέκλερος διώρθωσε τὸ χωρίον: καὶ γὰρ ἂν οὓς ἐφόνευσ', ἔμ' ἀπώλεσαν, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· πλοῦτος ἄνους, πλοῦτος ἄνευ νοῦ, 'Ανθ. Π. 9. 43:—Συγκρ. **ἀνούστερος** Αἰσχύλ. Πρ. 987, Σοφ. 'Αποσπ. 514· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ.143.

ἄν-ους, ουν, (= ἀνούατος, ἄωτος, ἄνευ ὠτὸς ἤτοι λαβῆς) 'Επιγρ. 'Αθηνῶν [ἡδυπότ]ιον, ὃ ἀνέθηκε Κτησικλῆς, ἄνους... ἄνουν Bull. de cor. hell. II. σ. 425.

ἀνοπαῖα, μόνον ἐν 'Οδ. Α. 320· ὄρνις δ' ὣς ἀνοπαῖα διέπτατο, ἔνθα διαφόρως γράφεται καὶ ἑρμηνεύεται. **1)** κατὰ τὸν 'Ηρωδιαν. παρ' Εὐστ. εἶναι ἐπίρρ. (σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ *ὄπτομαι) ἀπέπτη ἀπαρατήρητος, ἀόρατος· ἢ κατὰ τὸν Εὐστ., ἄνω, ἀνωφερές, ἐπάνω εἰς τὸν ἀέρα, πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν ᾗ σημασίᾳ ὁ 'Εμπεδ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, καρπαλίμως ἀνόπαιον· πρβλ. **'Ανόπαια,** ὄνομα τῆς διόδου τῆς ὑπεράνω τῶν Θερμοπυλῶν ('Ηρόδ. 7. 216). **2)** κατὰ τὸν 'Αρίσταρχ., **ἀνόπαια** ἢ **πανόπαια,** εἶδος ἀετοῦ, πρβλ. 'Οδ. Γ. 371. **3)** κατὰ τοὺς γραμμ. ἐν τοῖς 'Οξ. 'Ανεκδ. 1. 83, ἀν' ὀπαῖα (= **ἀνὰ ὀπήν**) ἄνω διὰ τῆς ὀπῆς τῆς στέγης (ὅθεν ὁ καπνὸς ἐξήρχετο), «ὀπή, ὀπαία καὶ ἀνόπαια ἡ καπνοδόχη· οὕτως **'Αριστοφάνης».**

ἀνόπιν, ἐπίρρ., πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. **κατόπιν**) «εἰς τοὐπίσω» 'Ησύχ., ὀπίσω ἐν τοῖς προηγηθεῖσιν, ἐν βιβλίῳ κτλ. «ἐν τῇ ἀνόπιν ἐκτεθείσῃ παραβολῇ» Εὐστ.1031. 46· «ὡς καὶ ἀνόπιν ἔφαμεν» Διον. Περιηγ. σ.71. 25.

ἄν-οπλος, ον, ὁ ἄνευ τοῦ ὅπλου, δηλ. τῆς μεγάλης ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν Περσῶν, οἵτινες ἔφερον μόνον **γέρρα,** 'Ηρόδ. 9. 62· καθόλου, ὁ μὴ ὡπλισμένος, Πλάτ. Εὐθύδ. 299Β· **τὸ ἄνοπλον** ἀντιθέτως πρὸς **τὸ ὁπλιτικόν,** ἐπὶ πολιτῶν μὴ φερόντων ὅπλα, 'Αριστ. Πολ. 4. 3, 1:—ἐπὶ πλοίων, χωρὶς «ἐξάρτια» κτλ., Πολύβ. 2. 12, 3. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, ἴδε **ἄοπλος.**

ἄν-οπτος, ον, «ἀθέατος» Σουΐδ.

ἀν-ὅρᾱτος, ον, Πλάτ. Τίμ. 51Α, Πολύχαρμ. παρ' 'Αθην. 333F, ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου **ἀόρατος.**

ἀνοργάζω, ἀναζυμώνω, πλάσσω, κοινῶς «πλάθω», μαλάσσω, ἵνα γοῦν ἀνωργασμένον (κοιν. ὠργισμένον) τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην ('Ιππ. 543. 51) = ἀναμεμαλαγμένον·—«τὸ δὲ μαλάξαι λέγουσι πολλάκις ἀνοργάσαι» Ψελλ. ἐν 'Ανεκδ. Βοασσ. τ. 3. 225, 440.—ὁ 'Ησύχ. ἑρμηνεύει: «ἀνοργάζειν· ἀνακινεῖν».

ἀν-όργᾰνος, ον, ὁ ἄνευ ὀργάνων, ἀλλ' ὁ μὲν (θεωρητικὸς φιλόσοφος) ἀνόργανον καὶ ἀπροσδεᾶ τῆς ἐκτὸς ὕλης ἐπὶ τοῖς καλοῖς κινεῖ τὴν διάνοιαν Πλουτ. Περικλ.16· κίνησις ἀνόργανος, χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι τὰ προσήκοντα μέλη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπὶ ὄφεων, ἀσπὶς χρωμένη κινήσεσιν ἀνοργάνοις ὁ αὐτ. 2. 381Δ.

ἀνόργητος, ον, ὁ ἄνευ ὀργῆς. Κατὰ Μοῖριν (σ.12.) «ἄνοργοι, 'Αττικῶς· ἀνόργητοι, 'Ελληνικῶς».

ἀνοργία, ἡ, = ἀμυησία, 'Ησύχ.,—«ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια» Σουΐδ.

ἀν-οργίαστος, ον, ἀτέλεστος: τὰ τῆς 'Αφροδίτης.. ἀνοργίαστά σοι.. ἐστίν, ἀντὶ τοῦ ἀτέλεστά σοί ἐστιν, δηλ. οὐχ ὠργίασας τῇ 'Αφροδίτῃ (Σουΐδ.), 'Αριστοφ. Λυσ. 898· ἀνοργίαστοι τελεταί Κλήμ. 'Αλ.19. **2)** ἐπὶ θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων δὲν γίνονται ὄργια, ἀνοργιάστους τε ὄντας... καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς Πλάτ. 'Επινομ. 985D. II. ὁ μὴ μυηθείς, ἀμύητος καὶ ἀνοργίαστος τούτων τῶν ἱερῶν Θεμίστ. 166C.

ἄν-οργος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, ὁ μὴ ὀργιζόμενος, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 43· πρβλ. **ἀνόργητος.**

ἀνορέα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου 'Ιων. τύπου **ἠνορέη,** ἀνδρεία, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν Πινδ. Ο. 8. 62 (88).

ἀνορέγω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ ἐλέφαντος μεταχειριζομένου τὴν προβοσκίδα αὐτοῦ, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2.1, 6.

ἀνορεκτέω, δὲν ἔχω ὄρεξιν, "Αντυλλ. ἐν Ματθ. 'Ιατρ.74.

ἀν-όρεκτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, μ. γεν., πάσης ἀπολαύσεως αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἀνόρεκτον 'Αριστ. περὶ ἀρετ. 4, 5· μετ' αἰτ. ἀνόρεκτοι περὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν φαύλων ἡδονῶν αὐτόθι 2. 1· ἀπολ., Πλούτ. 2. 460Δ:—'Επίρρ. **-έκτως,** ἀνορέκτως ἔχειν 'Αλέξ. Τραλλ. 6. 2, σ.102. II. **τὸ ἀνόρεκτον,** τὸ μὴ κινοῦν τὴν ὄρεξιν, Πλούτ. 2. 664Δ.

ἀνορεξία, ἡ, ἔλλειψις ὀρέξεως, Τίμ. Λοκρ. 102Ε, 'Αρετ. 'Οξ. Νουσ. Θεραπ. 2. 3.

ἀνόρεος [ᾰ], **α, ον,** (ἀνὴρ) = **ἀνδρεῖος,** Σοφ. 'Αποσπ. 384:—**ἀνορέα,** Δωρ. ἀντὶ **ἠνορέη.**

ἀνορθιάζω, φωνάζω ἰσχυρῶς, καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη ἀνωρθίαζον, μεταφ., ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων, δηλ. μουσικῶν ῥυθμῶν, 'Ανδοκ. 5. 5. II. ἀνεγείρω, ἀνορθώνω, τὰ ὦτα Φίλων 2.188.

ἀνορθο-περιπᾰτητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σῶμα ὄρθιον καὶ μὴ κύπτων ὅταν περιπατῇ, «ἀνορθ. λέγεται ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ βλέπει καὶ θεωρεῖ τὰ ἄνω» Ψευδ. 'Αθαν. τ. 2. 243Α.

ἄνορθος, ον, ὄρθιος, εὐθύς, 'Ιππ. 295. 8· ἄνορ. εἴς τι, ἰσόπεδος, καὶ ἐγκατοικοδομήσει στρωτῆρας... ὕψος ποιῶν τοῦ στόχου ὥστε ἀνόρθους εἶναι εἰς τὰ εἴσω 'Επιγρ. παρὰ Μυλλέρ. Μνημ. 'Αθηνῶν σ. 56.

ἀνορθόω: μέλλ. **-ώσω:** ἀόρ. **ἀνώρθωσα** Εὐρ. "Αλκ.1138, 'Ισοκρ. 95Δ, κτλ. (πρβλ. **κατορθόω**):—ὑπερσ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἠνωρθώκειν** Λιβάν., ἴδε Λοβ. Φρύνιχ.154: ἡ διπλῆ αὔξησις εἶναι συνήθης ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπανορθόω,** πρβλ. **συνεπανορθόω.** 'Ανεγείρω ἐκ νέου, ἀνακαινίζω, ἀνοικοδομῶ, τὸν νηὸν 'Ηρόδ. 1. 19· τὸ τεῖχος 7. 208· καὶ τὸ στρατόπεδον, ὃ κατεκαύθη ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, αὖθις ἀνορθώσαντες διεχείμαζον Θουκ. 6. 88, κτλ.· ὑποβαστάζω τι, κρατῶ τι ὄρθιον, πειρῶ δ' ἀνορθοῦν σῶμ' ἐμόν, καγὼ τὸ σὸν Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φροντίζω νὰ ἀνακαινίζω τὰ ἑτοιμόρροπα τῶν οἰκοδομημάτων, 'Αριστ. Πολ. 6. 8, 18. **2)** ἐπαναφέρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμήν, ἀνορθῶ, ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νόμ. 919D. **3)** ἐπανορθῶ, διορθώνω, σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. 'Ιφ.1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ Πλάτ. Πολ. 346Ε.

ἀνόρθωσις, εως, ἡ, = ἐπανόρθωσις, Πολύβ. 15. 20, 5, κατὰ τὰ χειρόγρ.

ἀνορθωτής, οῦ, ὁ ἀνορθῶν, Βυζ.

ἄν-ορκος, ον, ἀνώμοτος, ἀντίθ. τῷ **ἔνορκος,** ὁ μὴ ὁρκισθείς, Πολυδ. Α', 39.

ἀνορμάομαι, τινάσσομαι ἐπάνω μεθ' ὁρμῆς, ὁρμῶ μετὰ προθυμίας νὰ πράξω τι, μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., στόλον 'Οππ. 'Αλ. 3.105.—'Ο 'Ησύχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. μετ' οὐδετ. σημασίας.

ἀνορμητικῶς, ἐπίρρ. μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, Σχολ. 'Οππ. 'Αλ. 5. 210.

ἀνόρμητος, ον, (ἀνορμάομαι) ὁρμητικός, 'Ερωτιαν. II. (ἀν-ἀρνητ.) νωθρός, ἀδρανής, Βασίλ.

ἀνορμίζω: μέλλ. **-ίσω,** ἐξάγω ἐκ τοῦ ὅρμου τὰ πλοῖα, ἐς τὸ πέλαγος εὐθὺς τὰς ναῦς ἀνώρμισε Δίων Κ. 48. 48:—Μέσ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος, ὁ αὐτ. 42.7.

ἄν-ορμος, ον, ὁ στερούμενος ὅρμου ἢ λιμένος παρὰ Σουΐδ.:—μεταφ., ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών, ὅταν μάθῃς τὴν ἀλήθειαν τοῦ γάμου σου ὅτι εἰσέπλευσας εἰς λιμένα ἔνθα δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσπλεύσῃς, Σοφ. Ο. Τ. 423.

ἀνόρνῡμι: μέλλ. **-όρσω,** διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀρχίζω, ἀνὰ μὲν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν.. ὄρσομεν Πινδ. Ν. 9.16· τινὰ 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 1352:—Παθ., φων., ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο ('Επ. ἀόρ.) ἀνεπήδησεν, «ἐτινάχθη ἐπάνω», 'Ιλ. Ψ. 812· ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς 'Οδ. Θ. 3· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὤρνυτ' 'Ιήσων, ἠγέρθη, ἐσηκώθη ἐπάνω, 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 349.

ἄνορον, «τὸ ὀξύ», Σουΐδ.

ἀνορούω, ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α' (ὁ Ξεν. ἐν 'Ιππ. 3. 7., 8. 5 ἔχει τὸ ἀπαρ. τοῦ ἐνεστ. καὶ τὴν μετοχ.):—ἀνεγείρομαι, ἀναπηδῶ, ἀνορμῶ, ἀπολ., 'Ιλ. Ι.193, 'Οδ. Γ. 149, κτλ.· ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν Χ. 23· ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀν. 'Ιλ. Κ.162, κτλ.· ἐς δίφρον δ' ἀν. Λ. 273, 399· οὕτως, 'Ηέλιος δ' ἀνόρουσε.. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ὁ δ' "Ηλιος ταχέως ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν.. 'Οδ. Γ. 1· τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, «ἀνώρμησεν, ἀνέστη» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 248· ἀνορούσαις (Δωρ. μετοχ.) Πινδ. Ο.7. 68.

ἀν-όροφος, ον, ὁ ἄνευ ὀροφῆς, πέτρα Εὐρ. Βάκχ. 38. Πρβλ. **ἀνώροφος.**

ἀν-ορροπύγιος [ῠ], **ον,** ὁ μὴ ἔχων ὀρροπύγιον, οὐράν, ὁ καρκίνος μόνος τῶν τοιούτων ἀνορροπύγιον 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 4.2, 8· πτῆσις ἀνορροπύγιος, ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς οὐρᾶς, ἐπὶ ἐντόμων, ὁ αὐτ. 4.7, 8.

ἀνορτᾰλίζω: μέλλ. **-ίσω,** κτυπῶ τὰς πτέρυγας καὶ κράζω ὡς ὁ ἀλεκτρυών, 'Αριστοφ. 'Ιππ.1344· πρβλ. **πτερύσσομαι.**

ἀνόρυξις, εως, ἡ, τὸ ἀνορύσσειν, ἡ ἀνασκαφή, Εὐστ. Πονημ. 104. 46.

ἀνορύσσω, 'Αττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω:** παθ. πρκμ. **ἀνορώρυγμαι** Μένανδ. ἐν «'Υδρίᾳ» 3:—ἀνασκάπτω τι τεθαμμένον, σκάπτω καὶ ἐκβάλλω, «ξεχώννω», τὰ ὀστέα 'Ηρόδ. 2. 41, Λυκοῦργ.164.7· ὕδρίας 'Αριστοφ. "Ορν. 602· τινὰ ὁ αὐτ. Εἰρ. 372, Πλουτ. 'Αγησ.

20· χρυσὸν Λουκ. Χαρίδ. 11. **2)** ἀν. τάφον, ἀνοίγω, ἀνασκάπτω, καταστρέφω, Ἡρόδ. 1. 68, Ἰσοκρ. 351E.

ἀνορχέομαι, ἀποθ., ὀρχοῦμαι μετ' ἀνασκιρτημάτων ἐκ χαρᾶς, Εὐρ. Ἰκ. 719.

ἄν-ορχος, ον, ὁ ἄνευ ὄρχεων, Ἱππ. 358. 24. **II.** ὁ ἄνευ πυρήνων, «φοινίκων ἀνόρχων, οὓς τινες ἀνόρχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους» Ἀριστ. Ἀποσπ. 250.

ἀ-νόσητος, ον, ἄνοσος, Σοφ. Ἀποσπ. 838.

ἀνοσία, ἡ, (ἄνοσος) ἔλλειψις νόσου, ὑγίεια, Πολυδ. Γ', 107.

ἀν-όσιος, ον, σπανιώτερον **α, ον**, Εὐρ. Τρῳ. 1315 (οὕτως ἴσως παρ' Αἰσχίν. 49. 17) καὶ μεταγεν.:—ἄναγνος, ἀνίερος, μιαρός, Λατ. profanus, διαφέρει τοῦ **ἄδικος** ὅπως διαστέλλεται τὸ **ὅσιος** τοῦ **δίκαιος** (ἴδε **ὅσιος** I. 1), ἐπὶ προσώπ., Αἰσχύλ. Θ. 611, Σοφ. Ο. Τ. 353, κτλ.· ἀν. ὁ θεομισής Πλάτ. Εὐθύφρων 7A· ἄδικος καὶ ἀν. ὁ αὐτ. Γοργ. 505B. **2)** ἐπὶ πραγμ., ἔργον, μόρος, στόμα, γάμοι, κτλ.· Ἡρόδ. 2. 114, 3. 63, Σοφ. Ο. Κ. 981, κτλ.· αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1289· ἀνόσια πάσχειν Ἀντιφῶν 120. 6· μήτε ἀσεβές, μήτε ἀνόσιον Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22· οὐ μόνον ἄνομιον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον ὁ αὐτ. Λακ. 8. 5· ἀνόσιον νέκυν, νεκρὸν εἰς ὃν δὲν ἀπεδόθησαν αἱ νενομισμέναι τιμαί, Σοφ. Ἀντ. 1071· ἀν. τι γίγνεται ἐμοῦ παρόντος, βεβηλοῦνται αἱ ἱεραὶ τελεταί, Ἀντιφῶν 139. 16. **II.** Ἐπίρρ. **-ίως**, κατὰ τρόπον ἀνόσιον, Σοφ. Φ. 257· κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, ἄνευ τῶν νενομισμένων τελετῶν, Εὐρ. Ἠλ. 677.

ἀνοσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἀνόσιος**, ἀσέβεια, Πλάτ. Εὐθύφρ. 5D· ἀν. καὶ δεινότης τῶν πεπραγμένων Ἰσοκρ. 257D.

ἀνοσιουργέω, πράττω ἀνοσίας πράξεις, Πλάτ. Νόμ. 905B.

ἀνοσιούργημα, ατος, τό, ἀνόσιον ἔργον, Φίλων 2. 313.

ἀνοσιουργία, ἡ, πρᾶξις ἀνόσιος, Πλάτ. Ἐπιστ. 335B, Πλουτ. Ἄρατ. 54.

ἀνοσιουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἀνοσιουργῶν, ὁ πράττων ἀνόσια ἔργα, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 4, 7, Φίλων 2. 313.

ἄν-οσμος, ον, = **ἄνοδμος**, ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ἄοσμος, Ἱππ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 394, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 1, 16, κτλ.· ἴχνη ἄνοσμα, ἐπὶ ἰχνῶν τὰ ὁποῖα δὲν καταλείπουσιν ὀσμήν, Πολυδ. Ε', 12:—ἀλλὰ τὸ **ἄοσμος** (ὃ ἴδε) ἦν ἐν μείζονι χρήσει.

ἄ-νοσος, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἄνουσος, ον**, ὁ ἄνευ νόσου, ὑγιής, πλήρης ὑγείας, ἐπὶ προσώπων, ἀσκηθέες καὶ ἄν. Ὀδ. Ξ. 255· ἄν. καὶ ἀγήραοι Πινδ. Ἀποσπ. 107, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 33A· ἄπηρος, ἄν. Ἡρόδ. 1. 32· λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον Σοφ. Ἀποσπ. 326· ἀγήρως καὶ ἄνοσ. Πλάτ. Τίμ. 33A:—Ἐπίρρ. ἀνόσως διάγειν Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 939. **2)** μετὰ γεν., ἄνοσος κακῶν, ἀπρόσβλητος ὑπὸ κακῶν, Εὐρ. Ι. Α. 982· ἄν. πρὸς τὰ ἄλλα ἀρωστήματα ἢ τῶν ἄλλων ἀρωστημάτων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 22, 2., 24, 1. **3)** ἐπὶ χρονικῆς περιόδου, ἔτος ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας Θουκ. 2. 49· ἕξις, λόγος ἄνοσος Πλουτ. Κικ. 8, κτλ. —Ἐπίρρ. **ἀνόσως**, τὸ δ' ἀνόσως τοῦτο πάσχειν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 3, 12. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ προξενῶν ἀσθένειαν, ἀβλαβής, Εὐρ. Ἴων 1201.

ἀν-όστεος, ον, ὁ στερούμενος ὀστῶν, ἐπὶ τοῦ πολύποδος ἢ ὀκτάποδος, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 522· ἀν. ἡ καρδία, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 21· τὰ περὶ τὴν κοιλίαν αὐτόθι 2. 9, 8· φυὴ μελέων Ὀππ. Ἀλ. 1. 639.

ἀ-νόστητος, ον, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Ὀρφ. Ἀργ. 1268. **II.** ὁ τόπος ἐξ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπανέλθῃ, ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων Ἀνθ. Π. 7. 467, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 3. 586, κτλ.

ἀ-νόστιμος, ον, ὁ μὴ ἀξιωθεὶς νὰ ἐπανέλθῃ, ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν, ἐκώλυσε τὴν ἐπιστροφήν του, Ὀδ. Δ. 182. **2)** ἀνόστιμος κέλευθος, ὁδὸς δι' ἧς δὲν δύναταί τις νὰ ἐπανέλθῃ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 431. **II.** ὁ μὴ θρεπτικός, ἢ ὁ μὴ ἔχων νοστιμάδα, ἐπὶ σίτου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21. 1.

ἄ-νοστος, ον, ὁ μὴ ἐπιστρέφων ἢ ἐπιστρέψας, ὁ ἄνευ ἐπιστροφῆς, πάντας ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους Ὀδ. Ω. 528· πάντες ἐγένοντο ἄν. Ἀριστ. Ἀποσπ. 140.—Ὑπερθ., ἤδη ἀνοστοτάτη, ἥτις οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃ, Ἀνθ. Π 7. 482. **II** = τῷ προηγ. II. ἐν τῷ συγκρ., περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρότερα καὶ εὐχυλότερα γίνεσθαι καὶ νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα, κτλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 2· πρβλ. **ἄνοστος** ἐν τῇ σημερινῇ.

ἀ-νόσφιτος, ον, ὁ μὴ κλαπείς, ἀσφαλής, βέβαιος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 532.

ἀν-όσφραντος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, ἢ ὁ ἔχων ὀλίγην μόνον, ἀνόσφραντον δὲ τὸ μὲν παρὰ τὸ ὅλως ἀδύνατον ἔχειν ὀσμήν, τὸ δὲ μικρὰν ἔχον καὶ φαύλην Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 7.

ἀ-νότιστος, ον, ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ὑγραινόμενος, Διοσκ. 1. προοιμ.

ἄ-νοτος, ον, ὁ ἄνευ τοῦ νοτίου ἀνέμου, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βορεασμοί**.

ἀνοτοτύζω, θρηνολογῶν ἀναβοῶ ὀτοτοῖ, τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1074, κἀνωτότυξεν Εὐρ. Ἑλ. 371.

ἀνοτότυκτον, «ἀθρήνητον» Ἡσύχ.

ἀν-ούατος, ον, (οὖς) ἄνευ ὠτός, ἄνευ λαβῆς, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 3.

ἀ-νουθέτητος, ον, ὁ μὴ νουθετηθείς, Ἰσοκρ. 15C. **2)** ὁ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ νουθεσίαν, Δημ. 1477. 14, Μενάνδρου Μονόστ. 49.

ἀνούλεγοι, «ἀνώλεθροι» Ἡσύχ.

ἄνουροι, «ἄβρεκτοι, ὑψηλοί» Ἡσύχ.

ἄνους, ουν, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἄνοος**.

ἀνουσίαστος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἑρμ. Τρισμ. Ποίημ. 21. 5.

ἀν-ούσιος, ον, ὁ ἄνευ οὐσίας, ὁ ἄνευ ὑλικῆς ὑποστάσεως, Ἐκκλ. **2)** ὁ ἄνευ οὐσίας χρηματικῆς, δηλ. περιουσίας, μεταγεν.

ἄ-νουσος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἄνοσος**.

ἀν-ούτᾰτος, ον, (οὐτάω) ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἐγγὺς ξίφει τρωθείς, ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ Ἰλ. Δ. 540, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 125.

ἀνουτητί [ῑ], ἐπίρρ., οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη, «οὐδαμῶς γάρ τις χωρὶς τοῦ ἐπιτιτρώσκειν τὸν Ἕκτορα παρέστη» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 371. **II.** χωρὶς νὰ τραυματισθῇ, Κόϊντ. Σμ. 3. 445.

ἀνούτητος, ον, = **ἀνούτατος**. Νικ. Θηριακ. 719.

ἀν-οφθαλμιᾶτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμίαν, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 35.

ἀν-όφθαλμος, ον, ὁ στερούμενος ὀφθαλμῶν, ἀόμματος, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 219.

ἀνοφρυάζομαι, ἀποθ., ἀνατείνω τὰς ὀφρῦς, δίδω εἰς αὐτὰς σχῆμα τόξου, μεταφ., ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, Α. Β. 25. 5, 25, πρβλ. **ἀνασπάω, τοξοποιέω**.

ἀνοχεύομαι, (ἀνοχὴ) ἀποθ., κάμνω ἀνακωχήν, Νικήτ. Χρον. 350A, 365D.

ἀνοχεύς, έως, ὁ, (ἀνέχω) ὁ κρατῶν τι πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑποβαστάζων τι, τοὺς ὑμένας, τοὺς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11· ὀχῆες αὐτόθι Χρον. 2. 11.

ἀν-όχευτος, ον, ἐπὶ ζῴων, ὁ μὴ ὀχευόμενος ἢ ὁ μὴ ὀχευθείς, ὡς πέρδικες αἱ θήλειαι, αἵ τ' ἀνόχευτοι καὶ ὠχευμέναι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 21, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνοχέω, ὀχῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάγω, ἀνυψῶ, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ.

ἀνοχή, ἡ, (ἀνέχω) διακοπή, ὑπέρθεσις, ἰδίως παῦσις πρόσκαιρος ἐχθροπραξιῶν: ἐντεῦθεν τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. induciae, ἀνακωχή, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17· ἀνοχὰς ποιεῖσθαι Ψήφισ. παρὰ Δημ. 282. 20· διδόναι Διον. Ἁλ. 8. 68· ἄγειν Πλουτ. Ἀλέξ. 55· σπείσασθαι ὁ αὐτ.· αἱ πρὸς Περδίκκαν ἀν. Αἰσχίν. 32. 17· αἱ ἑξαετεῖς ἀν. Διον. Ἁλ. 3. 59:—ἀλλὰ **ἀνοκωχή** (ὃ ἴδε) θεωρεῖται ὡς ὁ Ἀττικώτερος τύπος. **II.** (ἀνέχομαι) μακροθυμία, ἀνοχή, πρὸς Ρωμ. β', 4, γ'. 26. **2)** ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδόναι, ἄδειαν πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἡρωδιαν. 3. 6, 21. **III.** = **ἀνατολὴ** Πολυδ. Δ', 157, Ἡσύχ.· ἴδε **ἀνίσχω**.

ἀνοχλέω, = **ἀνοχλίζω**, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 83.

ἀνοχλησία, ἡ, = **ἀοχλησία**, ἀμφίβ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 87.

ἀνοχλητικῶς, ἐπίρρ., δι' ὑποκινήσεως μὲ μοχλόν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 83.

ἀνοχλίζω, «ἀναμοχλεύω» Ἡσύχ., «ἀνακινῶ» Εὐστ., δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1167, Ὀππ. Ἀλ. 5. 128.

ἄν-οχλος, ον, ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ ὁ μὴ ὀχληρός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 14.

ἀνοχμάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀνεγείρω, ἀνυψῶ, Ἀνθ. Π. 9. 204.

ἀν-όχῡρος, ον, ἴδε ἐν λ **ἀνώχυρος**.

ἀνοψία, ἡ, ἔλλειψις ὄψου, δηλ. ὀψαρίου, καθότι ὁ ἰχθὺς ἦτο συνηθέστατον προσφάγιον, ἔφερον δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ Ἀντιφ. ἐν «Πλουσίοις» 1. 8· ἀποφέρειν τὴν ἀνοψίαν Πλούτ. 2. 237F.

ἄν-οψος, ον, (ὄψον) ἄνοψος δίαιτα, ἁπλῆ δίαιτα ἄνευ ὄψου, δηλ. προσφαγίου, ἐν τῷ νοσεῖν ... ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄκνισσον λαμβάνοντες Πλούτ. 2. 123B.

ἀνπανάμενος (= **ἀναφηνάμενος** :). Ἴδε τὴν ἑπομένην λέξιν.

ἄνπαντος (= **ἄφαντος**) «αἰ δὲ θάνοι ὁ ἄνπαντος γνέσια τέκνα μὲ καταλιπόν, πὰρ τō [ἀνπ]αναμένο ἐπιβαλλόντανς ἀνκορὲν τὰ κρέματα· αἰ δὲ ὁ ἀνπανάμενος ἀποϜείπαθθο» κτλ. Ἐπιγρ. Γόρτυνος (Κρήτης) Jahrb. f. Klas Philol. 1869, σ. 665 κἑξ. Ἔτι αὐτόθι σ. 679 κἑξ. = Cau 37.

ἀνπαιστήρ, ὁ, ῥόπτρον (;): Εὐκράτης εἵλετο ἀσπίδα κ[αὶ] ἀνπαιστῆρα τῶι μεγάλωι θυρώματι Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325B_{78} = K 241_{78}. Πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀναπαιστρίδες**, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτήν: «σφῦραι παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν». Ἴδε Baunack. Aus. Epid. σ. 80.

ἄνπερ = **ἐάνπερ. ἤνπερ**, ἴδε ἐν λ. **ἐάν**: — **ἄνποτε** = **εἴθε**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1580· πρβλ. τὸ νῦν κοινολεκτούμενον **ἄμποτε**.

ἀνπιμωλίω, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. 13, σ. 58· ἴδε ἐν λέξ. **μωλίω**.

ανς· κατάλ. αἰτ. ἀρσ. πληθ. ἀντὶ **ας**: πρειγευτὰνς ἀπεστάλκαι Ἐπιγρ. Λατίων Κρητῶν ἐν Τέῳ L. et W. Ἔτι ἐν ἄλλαις Κρητικαῖς Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Cauer ἐν σ. 41, .7 κἑξ. ἀπαντῶσι τά: τὸνς φοινίκανς, ἐπιβαλλόντανς, στατέρανς. Ἀλλ' ἐκ τούτων τὸ ἐπιβαλλόντανς ὁ Savelsberg ἐν Jahrb f. Klas Philol. 1869,

σ. 679 κἑξ. ἐκδέχεται πάνυ περιέργως ὡς τύπον προστακτικῆς γ' πληθ. προσώπου.

ἀνσπάω, ποιητ. ἀντὶ ἀνασπάω.

ἄνστα, ἀνστάς, ἀνστήμεναι, ἀνστήσεις, ἀνστήσων, ἀνστήτην, ποιητ. τύποι, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνίστημι**.

ἀνστρέψειαν, ποιητ. ἀντὶ ἀναστρέψειαν.

ἀνσχεθέειν, ἄνσχεο, ποιητ. τύποι, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνέχω**.

ἀνσχετός, ἴδε ἐν λ. **ἀνασχετός**.

ἄντα (ὡς τὸ **ἄντην** ἐκ τοῦ **ἀντί**, πρβλ. **κρύβδην, κρύβδα**):— Ἐπ. ἐπίρρ. ἀπέναντι, κατέναντι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Λατ. coram, Ὅμ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσιν, ἄντα μάχεσθαι, ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, Ἰλ. Τ. 163· ἄντα ἰδών, «ἐξ ἐναντίας ἰδών» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ν. 184, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 877· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει, «ἄντικρυς γὰρ θεοῖς ἦν ὅμοιος» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ω. 630· εἴδεται ἄντα πελιδνὴ Νικ. Θ. 238· ἄντα τιτύσκεσθαι, σκοπεύειν κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτούς, Ὀδ. Χ. 266, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 46· ἄντα πρός τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 2892. 4. II. ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ὡς τὸ **ἀντί**, ἀπέναντι, πέραν, ἀντικρύ, Ἤλιδος ἄντα Ἰλ. Β. 626· ἄντα παρειάων σχομένη .. κρήδεμνα, πρὸ τῶν παρειῶν, Ὀδ. Α. 334· ἄντ' ὀφθαλμοῖϊν Δ. 115· (ἐν Ζ. 141 στῆ δ' ἄντα σχομένη δύναται νὰ ληφθῇ ἐλλειπτικῶς μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ἢ τὸ ἄντα νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ στῆ, ἐστάθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ)· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἄντα σέθεν, ἐνώπιόν σου, Ὀδ. Δ. 160, πρβλ. Χ. 232· οὕτως ἐν Ἰλ. Φ. 331, ἔχει ἔννοιάν τινα συγκρίσεως: παραβαλλόμενος πρὸς σέ, ὡς τὸ **ἀντάξιος**· ἔρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίζην, ἀνταγωνίζεται, ἀνθαμιλλᾶται πρὸς αὐτό, Ἀλκμὰν 60 (14). 2) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίον, Διὸς ἄντα πολεμίζειν Ἰλ. Θ. 428· Διὸς ἄντα .. ἔγχος ἀεῖραι αὐτόθι 424 εἴ κέ μευ ἄντα στήῃς Ρ. 29· Αἴαντος .. στήμεναι ἄντα αὐτόθι 166, κτλ. Εἰς τὸ ἄντα ἀνήκουσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ληκτικὸν φωνῆεν ἔπαθεν ἔκθλιψιν (**ἀντ'**) καὶ ὡς ἐκ τούτου συμβαίνει πολλάκις σύγχυσις μετὰ τῆς ἀντὶ προθέσ.· ἴδε **ἀντί** Α. Ι.

ἀντᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ καὶ αὐτός, ἐπειδὴ ἀγανακτεῖτε, φέρε καὶ ἡμεῖς ἀνταγανακτήσωμεν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 257C.

ἀντᾰγᾰπάω, ἀνταγαπῶ τὸν ἀγαπῶντά με, Κλήμ. Ἀλ. 102:— Παθ., ἀγαπήσαντας τὸν ἀληθῆ θεὸν καὶ ἀνταγαπηθέντας πρὸς αὐτοῦ Φίλων 2. 8, ἐξ ἴσης ἀνταγαπώμεθα Θεμίστ. 55D.

ἀνταγάπησις, ἡ, ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 22. 14, ἔκδ. Λ.

ἀντᾰγείρω, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἐπὶ ἀγερμῷ χρημάτων ἢ ἐπὶ ἐπαιτήσει, Κέλσ. παρ' Ὠριγ. 303 Spencer.

ἀντᾰγοράζω, πωλῶ τι καὶ διὰ τῶν χρημάτων ἃ ἔλαβον ἀγοράζω ἄλλο πρᾶγμα, ὄνους ἀλέτας .. ἐπώλουν καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5· τὰ ἀνταγορασθέντα Δημ. 930. 23.

ἀντᾰγορεύω, ἀγορεύω ἐναντίον τινός, ἀποκρίνομαι, ἀνταγόρευσεν Πινδ. Π. 4. 278. II. ἀντιλέγω, ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1072.

ἀντᾰγρεύομαι, παθ., συλλαμβάνομαι καὶ αὐτός, «θηρεύσαντες εἰς θάνατον ἀντηγρεύθησαν καὶ θανάτῳ παραδίδονται» Ἀθανάσ. τόμ. 1, σ. 1055Α.

ἀντᾰγωνία, ἡ, συμφορά, κατὰ πληθ., ἀνταγωνίαι βίου, ἐναντιώματα, συμφοραί, Συλλ. Ἐπιγρ. 6282.

ἀντᾰγωνίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**: I. ὡς ἀποθ., ἀγωνίζομαι κατά τινος, τινί, ἰδίως ἐν πολέμῳ, Ἡρόδ. 5. 109, Θουκ. 6. 72, Ξεν., κτλ., ἀν. ταῖς παρασκευαῖς τινος Δημ. 1078. 11. 2) καθόλου, ἀγωνίζομαι, διαφιλονεικῶ πρός τινα, τινὶ Θουκ. 3. 38· περί τινος Ἀνδοκ. 29. 12· οἱ ἀνταγωνιζόμενοί τι, οἱ διάδικοι ἢ ἀντίδικοι ἐν δίκῃ τινί, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27. 3) ἀπολ., ἀνταγωνίζομαι περί τινος πράγματος, οὐκ ἀνταγωνίζονται περὶ χρημάτων Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 6. II. ὡς παθ., τίθεμαι ἐναντίον τινὸς ὡς ἀντίπαλος, καὶ ὄψις δὲ ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ .. κινητικὸν γίγνεται Ξεν. Οἰκ. 10. 12.

ἀντᾰγώνισμα, ατος, τό, ἀγὼν κατά τινος ἄλλου, Κλήμ. Ἀλ. 839:—ὡσαύτως **-ώνισις, εως**, ἡ, Βυζ.

ἀντᾰγωνιστέω, εἶμαι ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10.

ἀντᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀντίπαλος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8., 3. 3, 36, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 2· τινί τινος Ξεν. Ἱέρ. 4. 6. κτλ.· ἀντ. ἔρωτος, ἀντίπαλος ἐν τῷ ἔρωτι, ἀντεραστής, Εὐρ. Τρῳ. 1006, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 554Ε, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀνταγωνισταὶ τῆς παιδείας, οἱ ἐναντίοι εἰς τὸ σύστημά τινος περὶ παιδεύσεως, Ἀριστ. Πολ. 8. 4, 7· ἀνταγωνιστὴν ἔχειν τινὰ ταῖς ἐπιβολαῖς Πολύβ. 2. 45, 5.

ἀνταγώνιστος, ον, παρὰ Πολυδ. Γ', 141, ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι τὸ ἀντίθετον μέρος λαμβάνων, ἀντίπαλος, ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται ὕποπτος· τὸ δὲ ἐπίρρημα **ἀνταγωνίστως**, ὁ αὐτ. Α', 157, διωρθώθη νῦν εἰς τὸ **ἀνανταγωνίστως**.

ἀντάδελφος, ὁ ἀντὶ ἀδελφοῦ, ὁ τὴν θέσιν ἀδελφοῦ κατέχων, Θησ. Στ.

ἀντᾰδῐκέω, ἀδικῶ, ἀδικῶ καὶ αὐτὸς πρὸς ἐκδίκησιν, ἀποδίδω ἀδίκημα, **ἀλλήλοις** Πλάτ. Θεαίτ. 173Α, πρβλ. Κρίτωνα 49Β, κἑξ.

ἀνταδικητέον, «δεῖ ἀνταδικεῖν» Μάξιμ. Τύρ. 18. 5, Βοασσ.

ἀντᾴδω: μέλλ. **-ᾴσομαι**, ᾄδω καὶ αὐτὸς εἰς ἀπόκρισιν, ἰδίως ἐπὶ τῶν περδίκων, ἀποκρίνομαι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἑτέρου, ἐπὶ δὲ τὸν θηρευτὴν πέρδικα ὠθεῖται τῶν ἀγρίων ὁ ἡγεμὼν ἀντᾴσας ὡς μαχούμενος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 8, 8, πρβλ. π. Θαυμ. Ἀκ. 151. 2, Αἰλ. π. Ζ. 4. 16· ἀντ. Μούσαις Λουκ. Ἀλ. 6· τοῖς φθεγγομένοις Πλούτ. 2. 794C: ᾄδω καὶ ἐγώ, ἀντιφθέγγομαι, ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 887:— Παθ., στροφῇ ἀντασθῆναι Πολυδ. Δ', 112.

ἀνταείρω, = **ἀνταίρω**, ἀλλὰ μόνον ἐν μέσ. τύπῳ, ἀνταείρεσθαι χεῖράς τινι, ἀνυψῶ χεῖρας ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον κατ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 144., 7. 101· ἢ ἄνευ τοῦ τινὶ 6. 44., 7. 212· ὡσαύτως, πόλεμον βασιλέϊ ἀντ. 8. 140, 1.

ἀντάεες, Δωρ. ἀντὶ **ἀντήεις**.

ἄνταθλος, ον, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, τινὸς Ἀνθ. Π. 12. 68.

ἀνταιδέομαι, μέσ., αἰδοῦμαι καὶ αὐτός, ἀποδίδω σεβασμὸν ἀντὶ σεβασμοῦ, γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28.

ἀνταῖος, α, ον, (ἄντα) ὁ κατ' εὐθεῖαν ἐναντίος, Λατ. adversus, ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγὰ Σοφ. Ἠλ. 196, Εὐρ. Ἀνδρ. 844· ἀνταίαν ἔπαισεν (δηλ. πληγὴν) Σοφ. Ἀντ. 1308. 2) ἐναντίος τινί, ἐχθρικός, μισητός, Λατ. adversarius, κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι Αἰσχύλ. Χο. 588· πομπὰ Εὐρ. Ι. Α. 1324, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 74, 310, 406· τἀνταῖα θεῶν, οἱ ἐχθρικοὶ αὐτῶν σκοποί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 604. II. ἱκέσιος, εὐλιτάνευτος, ἀνταίη δαίμων Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1141; ἀνταίη βασίλεια, θεὰ Ὀρφ. Ὕ. 41. 1.—Καθ' Ἡσύχιον: «ἀνταίας· πολεμίας· ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ (Ἀποσπ. Σοφ. 219)»· προσέτι: «ἀνταίαν· ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Τισίῳ (Σοφ. Ἀποσπ. 63)», καί: «ἀνταία· ἐναντία (ἢ ἀντία). ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 367.) σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα, καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν ...»· ἀνταῖος Ζεὺς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 113.

ἀνταίρω: μέλλ. **-ᾰρῶ**· ἀόρ. **-ῆρα**:— ἐγείρω τι ἐναντίον τινός, χεῖράς τινι Ἀνθ. Π. 7. 139· Θουκ. 3. 32., 1. 53· πόλεμόν τινι Πολύβ. 15. 7, 8· ἀντ. πρὸς Ἔρωτα μάχην Ἀνθ. Π. 12. 147:— Μέσ., ἴδε ἐν λ. **ἀνταείρω**. II. ἀμεταβ., ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀνθίσταμαι, Λατ. contra assurgere, ἀνταίρειν τινὶ Πλάτ. Εὐθύδ. 272Α, Δημ. 25. 2· πρός τι ἤ τινα Δημ. 66. 24, Πλουτ. Πύρρ. 15, Διον. Ἀλ. 6. 48: προσέτι, ἐπαναστατῶ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς, Μαλαλ. 385, 9, Κ. Πορφ. π. Διοικ. 269. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ., τινὶ Λουκ. Ἑρμότ. 33, κτλ. 2) περὶ ὑψωμάτων χώρας τινός, ἐγείρομαι ἢ κεῖμαι παραλλήλως, ἢ ἀκριβῶς ἀπέναντι, τὰ τῆς Ἰνδικῆς ἄκρα .. ὁμολογοῦσι πολλοὶ τοῖς κατὰ Μερόην ἀνταίρειν τόποις Στράβ. 68, πρβλ. 77· τὰ πρὸς τὴν Λιβύην ἀνταίροντα Πλουτ. Αἰμίλ. 6.

ἀνταισχύνομαι, παθ., αἰσχύνομαι καὶ αὐτός, ἐκ τοῦ Ἀχιλλ. Τατ. (Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ὑπάρχει παραπομπὴ 4, 10, ἀλλὰ φαίνεται οὖσα ἐσφαλμένη).

ἀνταιτέω, αἰτῶ τι ὡς ἀντάλλαγμα, διδόντες μὲν εἰρήνην καὶ ξυμμαχίαν .., ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας Θουκ. 4. 19· ἆρ' ὑμῖν ὀλίγα ἢ σμικρὰ τῆς ἀμνηστίας τὴν βουλὴν ἀνταιτῆσαι δοκῶ; Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 35.

ἀνταιτιάομαι, ἀποθ., ἀνταιτιῶμαι, ἀντικατηγορῶ, Δίων Κ. Ἐπιτομ. σ. 72. 75., 452. 17.

ἀνταίτιος, ον, ἀξιοκατηγόρητος καὶ αὐτὸς (ὅπως ὁ ἕτερος), ἀντιπληγεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανασίμως ἔσχεν αὐτὸν ἀνταίτιον Κλήμ. Ἀλ. 932.

ἀνταιχμαλωτεύω = **ἀνταιχμαλωτίζω**, Ἰσίδ. Πηλ. Ἐπιστ. σ. 103.

ἀνταιχμαλωτίζω, αἰχμαλωτίζω καὶ αὐτὸς πρὸς ἀντεκδίκησιν, Καισάρ. σ. 287, ἔκδ. Μί.

ἀνταιωρέομαι, παθ., αἰωροῦμαι καὶ αὐτός, Πλωτῖν. 670Α.

ἀντᾰκαῖος, ὁ, εἶδος μεγάλου ἰχθύος διαιτωμένου κυρίως ἐν ποταμοῖς, ὡς ἐν τῷ Βορισθένει καὶ τῷ Ἴστρῳ, πιθαν. ὀξύρρυγχος, κοιν. «μουροῦνα», Λυγκ. ἐν «Κενταύρῳ» 1. 9, Αἰλ. π. Ζ. 14. 23. 2) ὡς ἐπίθ. τάριχος ἀντακαῖον, «χαβιάρι», Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 3.

ἀντᾰκολουθέω, τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις, ὅτι ἀκολουθοῦσιν ἡ μία τὴν ἄλλην, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτάρχῳ 2. 1046Ε, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 125.

ἀντᾰκολουθία, ἡ, συνοδεία, τὸ ἀντακολουθεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 436: — ὡσαύτως, **ἀντακολούθησις, εως**, ἡ, Συνέσ. 49D.

ἀντᾰκοντίζω, ῥίπτω ἐναντίον, ὁπότε κεραυνὸς καταπέσοι, λίθον ἀντηκόντιζεν Δίων Κ. 59. 28.

ἀντᾰκούω: μέλλ. **-ούσομαι**, ἀκούω εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων μου, ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον Σοφ. Ο. Τ. 544· ἃ γ' εἶπας ἀντήκουσας, ὅσα εἶπες περὶ ἐμοῦ, τώρα τὰ ἤκουσας νὰ λέγωνται περὶ σοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 1014· κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον ὁ αὐτ. Ἰκ. 569: ἀπολ., δίδω καὶ ἐγὼ ἀκρόασιν, προσέχω, ἀντάκουσον ἐν μέρει Αἰσχύλ. Εὐμ. 198: ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 16.

ἀντακροάομαι, ἀποθ., ἀκροῶμαι καὶ ἐγώ, ἣν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 527.

ἀνταλαζονεύομαι, ἀλαζονεύομαι καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν, Εὐστ. Ἰλ. 590. 11.

ἀνταλαλάζω, ἀποκρίνομαι εἰς τὸν ἀλαλαγμὸν δι' ἀλαλαγμοῦ, ἐπὶ ἀντιμαχομένων στρατῶν, Πλουτ. Πύρρ. 32, κτλ., ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, ἀντηχῶ, «ἀντιλαλῶ», Αἰσχύλ. Πέρσ. 390.

ἀνταλλᾰγή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Λατ. permutatio, Γλωσσ.

ἀντάλλαγμα, ατος, τό, τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, ἀντ. γενναίου φίλου, ἀντὶ γενναίου φίλου, Εὐρ. Ὀρ. 1157, πρβλ. Ἑβδ. (Ἰὼβ κη', 15, καὶ ἀλλαχοῦ)· τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ = **λύτρον**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 26.

ἀνταλλαγματικός, ή, όν, ὁ σημαίνων ἀνταλλαγήν, ὅρος γραμματικός, **ἀνταλλακτικὰ ῥήματα**, π. χ. **πωλῶ, ὠνοῦμαι, ἀλλάττω** καὶ τὰ ὅμοια.

ἀντάλλαγος, ον, «ἀντάλλαγον κάλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον. Μένανδρος (ἐν) Κανηφόρῳ: ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον. (ἐν) Χήρᾳ: ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι ἀντάλλαγόν γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένη καὶ ἐν Ἁλιεῖ: ἐκλελάκτισεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος» Σουΐδ.

ἀνταλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς ἀνταλλαγήν, καὶ οὐκ ἀνταλλακτέον εἶναί μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους Δημ. 410. 20.

ἀντάλλακτος, ον, ὁ ἔχων ἴσην ἀξίαν μὲ ἄλλο πρᾶγμα καὶ δυνάμενος νὰ ἀνταλλαχθῇ μὲ αὐτό, Πορφ. π. Ἀποχ. 1. 51.

ἀνταλλάσσω, Ἀττ. **-ττω** (ἴδε **ἀλλάσσω**): — ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι πρὸς ἕτερον, δάκρυα τ' ἀνταλλάσσετε τοῖς τῆσδε μέλεσι Εὐρ. Τρῳ. 351· καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, καὶ τὴν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μετέβαλον ἐν τοῖς ἔργοις τῆς στάσεως, ἣ ἐδόκει αὐτοῖς δίκαιον πρὸς τὸ ἴδιον πάθος, Θουκ. 3. 82· ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα Πλούτ. 2. 56B· τὴν ψυχὴν ἂν ἀνταλλάξας τοῦ χρυσίου Πολυδ. Γ', 113. **II.** συνηθέστερον κατὰ μέσ. τύπ., ἀνταλλάσσω τι ἀντὶ ἄλλου, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον, ἔλαβε δὲ ἄνδρα εἰς ἀνταλλαγὴν τὸν Αἴγισθον, Αἰσχύλ. Χο. 133· ἀνταλλάσσεσθαί τί τινος, λαμβάνω πρᾶγμά τι ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλου, Εὐρ. Ἑλ. 1088, Δημ. 68. 6, κτλ.· τι ἀντί τινος ὁ αὐτ. 203. 12· ἀνταλλάσσεσθαί τι τῇ διανοίᾳ, ἀνταλλάσσω τι κατὰ διάνοιαν, Πλάτ. Θεαίτ. 189C· θάνατον ἀνταλλάξεται, θὰ λάβῃ ὡς ἀντάλλαγμα θάνατον, ὅ ἐ. ὡς τιμωρίαν, Εὐρ. Φοίν. 1633: — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐγένετό τε ὁ θόρυβος μέγας καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἑκατέρων τρόπου περὶ τὰς ναῦς, ἐγένετό τε ὁ θόρυβος περὶ τὰς ναῦς μέγας καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἑκατέρων τρόπου (Gœller), «ὥστε ἔγινεν ἕνας θόρυβος περὶ τὰς ναῦς ἀνεκλάλητος, καὶ μάλιστα μὲ ἕνα τρόπον ἐναντίον εἰς τὴν τάξιν τῶν δύο τούτων ἐθνῶν» (Δούκας), Θουκ. 4. 14.

ἀντᾰμείβομαι, μέσ., ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι μὲ ἄλλο, μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν ἐνάλιον Ἀρχίλ. 69. 7. **II.** μετ' αἰτ. προσώπ., τὸ ὅμοιον ἀποδίδω τινί, τὸν κακῶς [με] δρῶντα δεινοῖσ' ἀνταμείβεσθαι κακοῖς Ἀρχίλοχ. 61 (78)· κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο Αἰσχύλ. Πρ. 223· κακῶς κακοῖσι ὁ αὐτ. Θ. 1049· ἀθέοις ἔργοις .. ἀνταμειψόμεσθά σ' .. ἀντὶ τῶνδε Ἀριστοφ. Θεσμ. 722. **III.** ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ὁ δ' ἀνταμείβετο τοισίδε Ἡρόδ. 9. 79· ἀντ. τι πρός τινα Σοφ. Ο. Κ. 814· οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδὲν ὁ αὐτ. 1273· ὡσαύτως, ὑμᾶς .. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις Εὐρ. Ἀνδρ. 154.

ἀντάμειψις, εως, ἡ, ἀνταμοιβή, «ἀνταπόδοσις», Ἡσύχ.

ἀνταμοιβαῖος, ὄνομα μετρικοῦ ποδός, ἐκ δύο βραχειῶν, δύο μακρῶν καὶ βραχείας, Διομ. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil. I. σ. 481. 30.

ἀνταμοιβή = **ἀντάμειψις**, καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδόσει καὶ ἀνταμοιβῇ Ἰω. Χρυσ. ἐν Ἐπιστ. π. Κορινθ. λόγ. 19, τόμ. 3, σ. 357.

ἀντᾰμοιβός, όν, ἴδε ἐν λ. **ἀντημοιβός**.

ἀντάμῡνα, ης, ἡ, ἄμυνα ἐναντίον τινός, Θεόδ. Πρόδρ., ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 23.

ἀντᾰμύνομαι [ῡ], Μέσ., ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον ἄλλου, ἀνθίσταμαι, Θουκ. 4. 19. **II.** ἀποδίδω τινὶ τὸ ὅμοιον, ἀντεπεξέρχομαι κατ' αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς Σοφ. Ἀντ. 643· οἱ ἀνταμυνόμενοι Θουκ. 3. 84.

ἀνταναβαίνω, ἀναβαίνω καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἰδίαν ἀντανέβη πατρίδα (ὁ Ἐρχέριος ἔχει: ἀντανέπλει) Θεόδ. Πρόδρ. σ. 186.

ἀνταναβῐβάζω: μέλλ. **-άσω** καὶ **-βιβῶ**, ἀναβιβάζω καὶ ἐγώ, ἀνταναβιβάσαντες εἰς τὰ μνημεῖα καὶ τὰς τύρσεις τινὰς Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 15.

ἀνταναβοάω, ἀναβοῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν, ἀντιφωνῶ, ἀναβοησάντων δὲ πολλῶν ... ἀντεβόησαν οἱ μισθωτοὶ Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 131.

ἀνταναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω βιβλίον ἀντιπαραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἄλλο, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 44, ἔνθα ἴδε Meineke. — «ἀνταναγνῶναι· ἀντιβάλλειν βιβλίον» Ἡσύχ.

ἀνταναγνώστης, ὁ, ὁ **ἀνταναγινώσκων**, ὁ συμπαραβάλλων δύο ἀντίγραφα τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, Ἀρχ. Λεξ.

ἀντανάγω, ἐπὶ πλοίων, ἀνάγω τὰς ναῦς ἐναντίον ἐπερχομένων ἐχθρικῶν νεῶν, τότε ὦν ἐπεὶ ἐπέπλωον οἱ Φοίνικες, οἱ Ἴωνες ἀντανῆγον καὶ αὐτοὶ τὰς νέας ἐπὶ κέρας Ἡρόδ. 6. 14, Θουκ. 7. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀντ. ναυσὶ αὐτόθι 52· συχνότερον ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, — εἴτε κατ' ἐνεργ. τύπον ὡς ἐν Θουκ. 8. 38, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 23· εἴτε κατὰ μέσ., ὡς Θουκ. 4. 13, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5: — Παθ., ναυσὶν ἀνταναχθεὶς Διόδ. 13. 71: — καθόλου, ἀντεπιτίθεμαι, ἀντεπιφέρομαι, ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον ὡς ἀμυνούμενος, ἡτοιμάζετο ν' ἀντικρούσῃ τὸ μειράκιον, Πλάτ. Ἐρυξ. 398E. **2)** ἀναβιβάζω ἀντὶ ἄλλου, ὄργανα ῥίψας Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα Ἀνθ. Π. 9. 285.

ἀνταναίρεσις, εως, ἡ, = **ἀνθυφαίρεσις**, Ἀριστ. Τοπ. 8. 3, 5· ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀνάλογον**. **II.** ἐπὶ κυβείας, ἡ ἀμοιβαία μετακίνησις, Εὐστ. 1397. 44.

ἀνταναιρέω, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, ἆρά σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; ἢ δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα ..; Δημ. 304. 19: — Παθ., ἐξαλείφομαι, ἀπαλείφομαι, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 15, 7. **2)** ἀντιφονεύω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Φίλων 2. 321, ἐν τῷ παθ.

ἀντανάκλᾰσις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις φωτός, Πλούτ. 2. 901D· ἐπὶ κατόπτρου ἢ ἐστιλβωμένου χαλκοῦ ἢ ὕδατος, «ἀνταναχλάσεις ἐγίνοντό τινες ἐν τῇ ἀσπίδι, [χαλκῇ οὔσῃ]» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 746: — ὡσαύτως ἐπὶ ἤχου, ἠχώ, ἀντήχησις, ὁ αὐτ. 502D. **II.** χρῆσις λέξεώς τινος ἐν ἀντιθέτῳ σημασίᾳ, Λατ. contraria significatio, Κοΐντιλ. 9. 3, 68.

ἀντανακλασμός, ὁ, ἡ ἀντανακλαστικὴ σημασία τῶν λέξεων, Ἀπολλ. περὶ ἀντωνυμ. 70B.

ἀντανακλαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀντανάκλασιν, ἡ ἀν. ἀντωνυμία, αὐτοπαθής, Γραμμ.: — ὡσαύτως **ἀντανάκλαστος, ον**, Πρισκιαν.

ἀντανακλάω, ὡς καὶ νῦν, ἀντανακλῶ, φῶς Πλούτ. 2. 696A: — Παθ., αὐτόθι 903A· ἀντανακλᾶται ἀκτὶς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 82· ὀφθαλμοὶ ἀλλήλοις ἀντανακλώμενοι Ἀχιλ. Τάτ. 1. 9. **2)** ἐπὶ ἤχου, ἀντανακλῶμαι, ἀντηχῶ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ιζ', 19). **3)** παρὰ Γραμμ., **σχῆμα ἀντανακλώμενον**, ὡς: σῴζω ἐμαυτόν, «ἀντανακλώμενον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων σωμάτων, καθ' ὃ ἀναφέρεταί τι εἰς ἑαυτό», Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 175, πρβλ. προηγ.

ἀντανακλίνομαι, παθ., ἀνακλίνομαι, κατακλίνομαι ἀπέναντι, ἡ γραῦς δὲ λοιπὸν ἔνθεν ἀντανεκλίθη Νικήτ. Εὐγεν. 7. 333.

ἀντανακοπή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνακοπή, ὑποστροφή, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 33.

ἀντανακόπτω: μέλλ. **-ψω**, ὠθῶ πάλιν ὀπίσω, Α. Β. 34.

ἀντανακράζω, ἀνακράζω καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν, Ἀππ. Μιθρ. 26.

ἀντανακύκλησις, ἡ, ἡ ἀμοιβαία ἀνακύκλησις, Ἀποστολ. Κανόν. 7. 36.

ἀνταναλίσκω: μέλλ. **-ᾱλώσω**, καταστρέφω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ ἐμῷ μέρει, Εὐρ. Ὀρ. 1165.

ἀνταναλύω, ἀναλύω καὶ ἐγώ, Ἀμφιλόχ. σ. 180.

ἀνταναμένω, ἀναμένω ἀντὶ νὰ λάβω δραστήρια μέτρα, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 3. 12.

ἀνταναπαύομαι, Μέσ., ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ὅταν ἀναπαύωνται ἄλλοι, ἀναπαυομένων ἀντανεπαύοντο Πολύαιν. 1. 14.

ἀνταναπέμπω, πέμπω ὀπίσω, τὰ βέλη ἀνταναπεμπόμενα πίπτει Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12, 496· ἀπὸ πέτρας ἀντανεπέμφθη, ἀπεκρούσθη, ἐπέμφθη ὀπίσω, Ψελλ. Πονημ. σ. 59.

ἀνταναπίμπλημι, πίμπλημι καὶ αὐτός, οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἀντανέπλησαν μὲν τὴν ὁδὸν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12.

ἀνταναπλέκω, πλέκω καὶ αὐτὸς ἁμιλλώμενος πρός τινα, μ. δοτ. ἄνθεά σοι .. ἀντανέπλεξα Ἀνθ. Π. 4. 2, 3.

ἀνταναπληρόω, ἀντικαθιστῶ, ἀναπληρῶ, ἡ ἀντωνυμία ἀνταναπληροῦσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 14· «τῶν δὲ συμμοριῶν ἑκάστην διελεῖν κελεύω πέντε μέρη κατὰ δώδεκα ἄνδρας ἀνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἀεὶ τοὺς ἀπορωτάτους», ὥστε οἱ ἀπορώτατοι νὰ ὦσιν ὡς ἀντιστάθμισμα κατὰ τῶν εὐπόρων, Δημ. 182. 22: — **ἀνταναπλήρωσις, εως**, ἡ, ἐκ νέου ἀναπλήρωσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 48.

ἀντανάπτω, Ἥρα πολιοῦχε .. ὁ Ζεὺς ἡμῖν ὁ σὸς .. ἄλλο πῦρ ἀντανῆψε κεραύνιον, ἀνῆψεν ἐναντίον ἡμῶν, Νικηφορ. Γυμν. Ῥήτορες τ. 1, σ. 495, 26, ἐκδ. Walz, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 46, ἐκδ. Mil.

ἀντανάστᾰσις, εως, ἡ, ἡ ἀνέγερσις τείχους ἢ ἄλλου τοιούτου τινὸς πράγματος ἀπέναντι ἑτέρου, Εὐστ. Πονημ. 291. 80.

ἀνταναστρέφω, ἀναστρέφω ὀπίσω, Κλήμ. Ἀλ. 160.

ἀνταναστρέχω, τρέχω ὀπίσω πάλιν, κλείω ἐπάνω τινός, ἐπὶ τοῦ

δέρματος κατὰ τὴν θεραπείαν τραύματος: ἵνα ἀντανατρέχων τὸ δέρμα καλύψῃ τὴν διαίρεσιν Παῦλ. Αἰγ. σ. 197. 32.

ἀνταναφέρω, μέλλ. **-ανοίσω**, ἀνταναφέρω τι πρός τι, αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν πίστιν οὐκ ἐῶσιν ἰσχυρὰν ῥοπὴν γενέσθαι πρὸς τὸ βλάπτον, Λατ. fidem aequare, Οὐύττεμβ. Πλούτ. 2. 20C. II. ἀπολ., ἐπανορθῶ, ἀποζημιώνω, Θεμίστ. 99C.

ἀνταναφῦναι, (ἀναφύω) φύομαι ἀντὶ ἄλλου, Κύριλλ. Ἀλ. X. 153D.

ἀνταναφωνέω, = **ἀντιφωνῶ**, Διδ. Ἀλ. 545D.

ἀνταναχωρέω, ἀμοιβαίως δίδω τόπον, ὑποχωρῶ, Ἀριστείδ. 1. 529.

ἄντανδρος, ον, (ἀνὴρ) ἀντὶ ἀνδρός, ἀνὴρ ἀντικαθιστῶν ἄλλον ἄνδρα: εἰ δὲ βούλεσθε, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντὶ ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν Λουκ. Κατάπλ. 10, κτλ.

ἀντάνειμι, (εἶμι, Λατ. ibo) φθάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ ἔφθασε καὶ ἄλλο τι: ἥρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ, Θουκ. 2. 75.

ἀντανείργω, ἀνθίσταμαι, ἐμποδίζω, ἀποκρούω, τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀντανείργων ὁπλίτας Μαν. Φιλῆς 8. 241, σ. 282.

ἀντανέλκω, ἀνασύρω, σύρω ὀπίσω, ὄψις δὲ τῶν σῶν ἀντανέλκει χαρίτων Νικήτ. Εὐγεν. 6. 402.

ἀντανέρχομαι, ἀποθ., ἐπιστρέφω πάλιν, εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀντανῆλθον οἰκίας Θεοδ. Προδρ. Ροδάνθ. 353 (Η. 218).—Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἐρχερίου: **ἀνταπῆλθον** κατὰ τὸν Le Bas.

ἀντανέχω, ἀνυψῶ καὶ ἐγώ, Πλαταιεῖς ἐκ τῆς πόλεως ἀντανέσχον πυρσοὺς φιλίους Πολυαίν. Στρατηγ. 6 19, 2, κτλ.

ἀντανισάζω, = τῷ ἑπομ. Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. ε', σ. 275.

ἀντανισόω, καθιστῶ τι ἴσον καὶ ἐγώ, συμπληρῶ, ὁ Θεὸς ἀντανισώσει τὸ ἐνδεὲς Συνέσ. 126B.

ἀντανίστημι, παρουσιάζω τι ὡς ἐφάμιλλον πρὸς ἄλλο ἢ καὶ ὑπέρτερον αὐτοῦ, «τὸ μὲν γὰρ ἀντειπεῖν οὐ χαλεπόν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἰρημένῳ λόγῳ· τὸ δὲ ἕτερον ἀνταναστῆσαι βελτίονα παντάπασιν ἐργῶδες» Πλούτ. 40E, «ἄξιον τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀνταναστῆσαι» 348D· ἀνεγείρω καὶ ἐγώ, «τρόπαιον ἀντανέστησε» Δίων Κ. 42. 48. II. Παθ. μ. ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται Σοφ. Τρ. 441, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 7· ἐγείρεσθαι κατ' ἀλλήλων, ὁ αὐτὸς 2. 723B.

ἀντανίσχω = **ἀντανέχω**, Βασίλ.

ἀντανίσωμα, ατος, τό, τὸ δι' οὗ ἐξισοῦταί τι, Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰουδ. 18. 9, 7.

ἀντανίσωσις, εως, ἐξίσωσις, Πορφ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 556D.

ἀντανοίγω, ἢ **-οίγνυμι**, ἀνοίγω τι ἐναντίον τινός, καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἤ, κτλ. ἀτενίσαι εἰς αὐτοὺς ἀφόβως, Λογγῖν. 34. 4.

ἀντανύτω [ῠ]: μέλλ. **-σω**, ἀνύτω καὶ αὐτός, ἐπιτελῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ ἐμῷ μέρει, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1026. 5.

ἄνταξ, «ἐν μέρει» Ἡσύχ.

ἀντ-άξιος, α, ον, ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν, μ. γεν., οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον Ἰλ. Ι. 401· πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων Λ. 514· ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν ἀντ., ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς δέκα ἄνδρας, Ἡρόδ. 7. 103, πρβλ. 2. 148· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλ. 2) ἀπολ., ὁ οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας, ἰσάξιος, ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται «ἴσον τῇ τιμῇ, ἰσότιμον» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 136: — Συγκρ. **-ώτερος**, Κύριλλ. Ἀλ. — Ἐπίρρ. **-ίως** Σχόλ. εἰς Λουκ. (Ζεὺς Τραγ. 55).

ἀνταξιόω, ἀνταπαιτῶ, ἢ τὰ ἴσα νέμων τὰ ὅμοια ἀνταξιοῦτω Θουκ. 6. 16· μετὰ διπλῆς αἰτ., ἀνταξιῶσαι δωρεὰν καὐτόν τινα Μάχων παρ' Ἀθην. 579A.

ἀνταπαιτέω, ἀνταπαιτῶ ὡς καὶ νῦν, τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι Θουκ. 3. 58., 5. 17, κτλ.: — Παθ., ἀνταπαιτηθεὶς λόγον ὑπ' ἐκείνων Πλουτ. Κάτων ὁ Νεώτ. 53.

ἀνταπᾰμείβομαι, μέσ., ὑπακούω ἐν τῷ ἐμῷ μέρει, μ. δοτ. ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους Τυρταῖ. 4 (2), 6.

ἀντᾰπᾰτάω, ἀπατῶ τὸν πειρώμενον νὰ μ' ἀπατήσῃ, ὁ δὲ Σαμψὼν .. ἀντηπάτα τὴν Δαλίλην Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 5. 8, 11.

ἀνταπαύγασμα, ατος, τό, ἀντανάκλασις φωτὸς ἢ δόξης, Θεόδ. Στουδ.

ἀνταπειλέω, ἀπειλῶ καὶ αὐτός, ἐκφράζω καὶ ἐγὼ ἀπειλήν, μ. δοτ. τινι Φίλων 2. 469, πρβλ. Θεμίστ. 95B.

ἀνταπερύκω [ῡ], ἀποκρούω καὶ ἐγώ, Ἀνθ. Π. 15. 14.

ἀνταπέρχομαι, ἀποθ., ἀπέρχομαι καὶ ἐγώ, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀνταποδείκνυμι ἢ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**: ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ξεν. Συμπ. 2. 22, Ἀριστ. Ρητ. 2. 26, 3. 2) διορίζω ἀντί τινος, τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνταπέδειξεν, διώρισεν ἀντ' ἐκείνου, Δίων Κ. 49. 43.

ἀνταποδέχομαι, ἀμοιβαίως δέχομαι, Βυζ.

ἀνταποδίδωμι: μέλλ. **-δώσω**: ἀντιτίνω, πληρώνω ὀφειλήν, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι Βατραχομ. 187· ἀνταποδίδω, ἀνταποδιδόναι τὸ ὅμοιον, τὸ ἴσον Ἡρόδ. 1. 18, Θουκ. 1. 43· τὴν ἴσην Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 16, πρβλ. **ἀνταποδοτέον**· ἀντ. τροφεῖα Λυσ. 107. 32· ἀρετὴν Θουκ. 4. 19· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πάσχειν**, Πλάτ. Τίμ. 79E· ἀπολ.. ἀνταποδίδω ὅ,τι ἔπαθον, τιμωρῶ, νῦν ἀνταπόδοτε Θουκ. 3. 40, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 24· ἀντ. ἀλλήλοις αὐτ. 3. 5, 2. II. ὁρίζω ἢ εὑρίσκω ἀντίστοιχόν διά τι, οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν ..; Πλάτ. Φαίδων 71E, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 4· οὕτω περὶ προτάσεων ἐν περιόδῳ τινὶ ἢ κώλῳ, Δημ. Φαλ. 53: ἴδε **ἀνταποδοτέον** II. 2) ἀμετάβ., ἀντιστοιχῶ, εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα Πλάτ. Φαίδων 72A, πρβλ. B· οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ὅμοιον, δὲν ὑπάρχει ὅμοιόν τι ἀντιστοιχοῦν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 4· πρβλ. Περὶ ζώων μορ. 7, 6· δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐξ ἀναλόγου ἀνταποδιδόναι ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 4. 4. 3) ἀνταποδίδω λόγον ἀντὶ λόγου, ἀποκρίνομαι, ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις Πλάτ. Φαῖδρ. 236C. III. Παθ., ἐπὶ συνθήματος πολεμικοῦ, μεταβιβάζομαι ὀπίσω ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐπεὶ δὲ πάλιν ἧκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, μέσ.: — ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω ἐν τῷ μέρει, Πλάτ. Τίμ. 87C. IV. πέμπω ὀπίσω τὸν ἦχον, ἀντηχῶ, τῆς κραυγῆς διχόθεν φερομένης καὶ τῶν ὀρῶν ἀνταποδιδόντων τὴν περιήχησιν Πλουτ. Σύλλ. 19, Τιμολ. 27.

ἀνταπόδομα, τό, τὸ ἀνταποδιδόμενον, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, εὖ ποίησον εὐσεβεῖ καὶ εὑρήσεις ἀνταπόδομα Ἑβδ. (Σειρὰχ ιβ', 2, ιδ', 6, καὶ ἀλλαχοῦ), πρὸς Ρωμ. ιβ', 19, πρβλ. Ψαλμ. ξζ', 22.

ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, τὸ ἀνταποδιδόναι ἐν γένει, ἢ τὸ ἀνταποδιδόναι χάριν, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποδοχή**, Θουκ. 4. 81· διὸ καὶ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, ἵνα ἀνταπόδοσις ᾖ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7., 8. 13, 10, καὶ ἀλλαχοῦ· χάριτος .. ἀνταπόδοσις Μενάνδ. Μονόστ. 330, Διόδ. 20. 100· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἡμέρα γὰρ ἀνταποδόσεως ἐπῆλθεν αὐτοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ξγ', 4, καὶ ἀλλαχοῦ)· γίγνεται ἀνταπόδοσις ἔκ τινος Πολύβ. 5. 30, 6: — ἀνταμοιβή, Ἑβδ. (ψαλμ. ιη', 11), Ἐπιστολ. πρὸς Κολ. γ', 24. II. ὑποστροφή, κίνησις πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἐκεῖθεν δὲ πάλιν .. τὴν ἀνταπόδοσιν ποιεῖται πρὸς τὰ .. ἄκρα Πολύβ. 4. 43, 5, κτλ. 2) ὁ ἐκ τῆς ἄψεως τῶν χορδῶν ὀργάνου ἀνταποδιδόμενος ἦχος, ἄν τις ἅπτηται τῶν χορδῶν βιαίως, ἀνάγκη καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν αὐτὰς οὕτω πάλιν ποιεῖσθαι βιαιοτέραν Ἀριστ. περὶ ἀκουστ. 50. III. μεταβολή, ἀμοιβαία διαδοχή, π. χ. ἐπιδράσεως καὶ ἀντιδράσεως, καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταποδόσεις Ἱππ. Ἀφ. 1243. 2) ἐν τῇ Ρητ., ἡ ἀντιστοιχία ἢ ἀντίθεσις προτάσεων ἔν τινι περιόδῳ ἢ κώλῳ, πρβλ. Κοϊντιλ. 8. 3, 78, κἑξ.

ἀνταποδοτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀνταποδίδωμι**, δεῖ ἀνταποδιδόναι, τὴν ἀξίαν ὧν ἔπαθεν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 9· τιμὴν 8. 14, 3· χάριν 9. 2, 1· τὰς εὐεργεσίας αὐτόθι 3· τὸ ὀφείλημα αὐτόθι 5. II. ἀνταποδοτέον τινί τι: — οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἕξιν ἐν ἐκείνοις; δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν ἐπίσης εἰς τὰς λύπας καὶ τὰς ἡδονὰς τὴν ἀντίστροφον τούτων κατάστασιν ἐν ἐκείνοις; Πλάτ. Φίλ. 40D.

ἀνταποδότης, ου, ὁ ἀνταποδιδούς, Ἐπ. Βαρνάβα σ. 66.

ἀνταποδοτικός, ή, όν, παρὰ Γραμμ., ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν ἢ ἀποτελῶν ἀνταπόδοσιν· προσέτι αἱ συσχετικαὶ ἀντωνυμίαι ὀνομάζονται **ἀνταποδοτικαί**. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 5.

ἀνταποδύομαι, μέσ. μετὰ πρκμ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ., ἀντεπεξέρχομαί τινι ἐν τῷ ἀγῶνι, τοῖς δὲ ἐρρωμενεστέροις ἀνταποδύεται Φιλόστρ. 842. 19.

ἀνταποθνήσκω, καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς, ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα Ἀντιφῶν Περὶ Ἡρῴδ. φόνου 10.

ἀντάποινα, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀντίποινα**, Δινδ. Σοφ. Φ. 316.

ἀνταποκλίνω, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 225. 12, ἔκδ. Β'.

ἀνταποκρίματα, τά, Θ. Στουδ. σ. 981, ἔκδ. Μί.

ἀνταποκρίνομαι [ῑ], μέσ., ἀντιλέγω, καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα Εὐαγγ. Λουκ. ιδ', 6· σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 20. II. ἀντιστοιχῶ πρός, ἀλλήλαις Νικομ. Ἀρ. 77A.

ἀνταπόκρισις, εως, ἡ, ἀπόκρισις, ἐμοὶ λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε Νικήτ. Εὐγεν. 1. 266.

ἀνταποκτείνω, φονεύω τινὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν διὰ τελεσθέντα φόνον, ἀντιφονεύω, Ἡρόδ. 7. 136, Αἰσχύλ. Χο. 121, κτλ.

ἀνταπολαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, ἀπολαμβάνω ἐν τῷ μέρει, ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως, τελέως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν Πλάτ. Τίμ. 27B, Δημ. 471. 2.

ἀνταπόλλυμι, καταστρέφω τὸν καταστρέφοντα, οὐ χρὴ μὲ τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι; Εὐρ. Ἴων 1328, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπόλλυμι**, Πλάτ. Κρίτων 51A. II. Παθ. καὶ μέσ., μετὰ ἐνεργ. πρκμ. β', καταστρέφομαι, ἐν τῷ μέρει, καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην Εὐρ. Ἑλ. 106, πρβλ. Ι. Ι. 715· ἐδίκασαν ..

ὑπὲρ ἀνδρὸς ἑκάστου δέκα ἀνταπόλλυσθαι, νὰ φονεύωνται δέκα ἀντὶ ἑκάστου ἀνδρός, πρὸς ἀπότισιν ποινῆς, Ἡρόδ. 3. 14.

ἀνταπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογοῦμαι εἰς ἀπάντησιν, πολλὰ δὲ Λεωχάρους ἀνταπολογουμένου Ἰσαῖος 52. 23, πρβλ. Δίωνα Κ. 50. 2.

ἀνταποπαίζω, χάνω ὅ,τι ἔχω κερδήσῃ ἐν τῷ παιγνιδίῳ, «ἀνταποπαίζειν, ὅταν τις παίζων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις ἢ καρύοις ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἶτ' αὖθις νικᾶται ἃ ἐνίκησεν» Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 25. 15.

ἀνταποπάλλω, ἀποπάλλω ἐν τῷ μέρει, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. 144.

ἀνταπόπαλσις, εως, ἡ, ἀνάπαλσις ἐν τῷ μέρει, ἀμοιβαία δόνησις, Κασσ. Προβλ. 26.

ἀνταποπέμπω, ἀνταποστέλλω, Ματθ. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 33.

ἀνταποπέρδω, πέρδομαι ἐναντίον τινός, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν πρὸς τὰς βροντὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 293.

ἀντ-απορέω, προβάλλω πάλιν ἀπορίαν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Γραμμ. 1. 231.

ἀνταποστέλλω, στέλλω ἀντὶ ἄλλου ἢ πρὸς ἀνταλλαγήν, ὁμήρους δ' εἴκοσι διδότω Ἀντίοχος, δι' ἐτῶν τριῶν ἄλλους ἀνταποστέλλων Πολύβ. 22. 26, 22: στέλλω ὀπίσω, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 325: παραπέμπω τινὰ πάλιν, ἐπί τι Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 86.

ἀνταποστολή, ἡ, ἀμοιβαία ἀποστολή, πρέσβεων Νικήτ. Χρον. 257B.

ἀνταποστρέφω, ἐπιστρέφω τι, δίδω τι ὀπίσω, «ὅσα ἀφεῖλον ἐξ αὐτῶν ἀνταποστρέψας πάλιν» Τζέτζ. Ἱστ. 5. 903.

ἀνταποστροφή, ἡ, τὸ ἀποστρέφεσθαι ἀπό τινος, ἐπὶ τόπων βλεπόντων πρὸς ἀντίθετα μέρη, «νεύει δὲ ἐπὶ θερινὰς ἀνατολάς, καθάπερ καὶ ἡ Καΐνυς πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἀνταποστροφήν τινα ἀπ' ἀλλήλων ποιουμένων αὐτῶν» Στράβ. 257.

ἀνταποταφρεύω, ἀποχωρίζω διὰ τάφρων, Ἀππ. Ἐμφ. 2.

ἀνταποτειχίζω, ἐγείρω τείχισμα ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος ἢ οἱουδήποτε ὀχυρώματος, Δίων Κ. 43. 7.

ἀνταποτίνω, ἀνταποδίδωμι, Ἀνθ. Π. 9. 223:—ὡσαύτως **ἀνταποτίννυμι** ἢ **-ύω**, Βυζ.

ἀνταποφαίνω, ἀνταποδεικνύω, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, Θουκ. 3. 38, 67: — Μέσ., ἀποφαίνομαι ἐναντίαν γνώμην, ἰσχυρίζομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου, Κλήμ. Ἀλ. 891.

ἀνταποφέρω, ἀποφέρω ἐν τῷ μέρει, σφαῖραν ἀνταποφέρειν, ἀντιπέμπειν, = ῥίπτειν ὀπίσω, Πολυδ. Θ', 107.

ἀνταποχή, ἡ, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀναγνώρισις τῆς ὀφειλῆς (;).

ἀντάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀνθάπτομαι**.

ἀνταπωθέω, ὠθῶ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, διὰ βάρος σωματοειδὲς... ἀνταπωθοῦντα Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 3:— Παθ., τὸ ἀναχθὲν [σωματοειδὲς]... πάλιν ἀνταπωθεῖται καὶ κάτω ῥεῖ ὁ αὐτ. Περὶ Ὕπν. 3. 23.

ἀνταπώθησις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ἀπώθησις, Ἀναξαγ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 526.

ἀντάπωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 890D.

ἄνταρ· «ἀετὸς ὑπὸ Τυρρηνῶν· Εὐφορίων δὲ δίασμα» Ἡσύχ.

ἀνταραῖαι, αἱ, «κάλωες δὲ τὰ ἄρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραῖαι» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1, 227.

ἀνταριθμέω, παραβάλλω ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμόν, συγκρίνω ἀριθμούς, Παυσ. 10. 20, 2:—ῥηματ. ἐπίθ. **-ητέον** Πολυδ. Β', 93.

ἀντάριθμος, ὁ, ἰσάριθμος, εἰκασία Ἑρμάννου ἐν Εὐρ. Ἑκ. 1155.

ἀνταρκέω, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὥστε ν' ἀντισταθῶ πρός τινα, μηδὲ τοῖς παροῦσιν ἀνταρκούντων Θουκ. 7. 15· πρός τι Πλουτ. Κλεομ. 30. **II.** ἀπολλ., ἀντέχω, ἀνθίσταμαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 540, Ἰσοκρ. 132C, 389D· μετὰ μετοχ., τρέφουσα .. ἀντήρκεσεν Δίων Κ. 68. 25.

ἀνταρκτικοπολοστρόφος, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

ἀνταρκτικός, ή, όν, (ἄρκτος), ὁ ἀντίθετος τῷ ἀρκτικῷ, ὁ μεσημβρινός, ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 5, Πλούτ. 2. 888C.

ἄνταρσις, εως, ἡ, ἐξέγερσις, ἐπανάστασις, Σύμμ. Π. Δ., Βυζ.: ὡσαύτως, **ἀνταρσία**, ἡ, Βυζ.: — **ἀντάρτης, ου**, ἐπαναστάτης, Ἰω. Χρυσ., καὶ ἐπίθ., **ἀνταρτικός, ή, όν**, Βυζ.

ἀντάρχω, ἐνεργῶ ὡς ἀντιπρόεδρος, τοῦ ἀγῶνος Συλλογ. Ἐπιγρ. 353. 8, πρβλ. 2222. 17.

ἀντασπάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**, ἀσπάζομαι καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3: — περιποιοῦμαι φιλοφρόνως, ὁ αὐτ. 5. 5, 42: ἐντεῦθεν **ἀντασπασμός**, ὁ, ἀμοιβαῖος ἀσπασμός, χαιρετισμός, Θεόδ. Στουδ. σ. 572E.

ἀντιαστράπτω, ἀστράπτω ἐναντίον τῆς ἀστραπῆς, ταῖς τε βρονταῖς ἔκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτε Δίων Κ. 59. 28.

ἀντασχόμενος, η, ον, ἴδε ἐν λ. **ἄντα**.

ἀνταυγάζω: μέλλ. **-άσω**, = **ἀνταυγέω**, «λαμποβολῶ», τῆς ἐσθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαζούσης Ἡρόδ. 1. 2. **II.** μεταβ., λαμπρύνω, ἡλίῳ καθαρῷ τὸν βίον ἀνταυγάσοντες Φίλων 2. 260.

ἀνταυγασία, ἡ, ἀντανάκλασις φωτός, Γλωσσ.:— οὕτως, **ἀνταύγεια**, ἡ, Φιλόλαος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 530, Ξεν. Κυν. 5. 18· τῆς χιόνος, ἐκ τῆς χιόνος, Διόδ. 17. 82.

ἀνταυγέω, ἀντανακλῶ φῶς, Ἀριστ. Προβλ. 23. 6, 1, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608B· πρὸς Ὄλυμπον Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 400B· φάσγανον ἀνταυγεῖ φόνον, ἀντανακλᾷ, ἀντιλάμπει φόνον, Εὐρ. Ὀρ. 1519:—λάμπω, στίλβω, μαρμαίρω, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1. 5.

ἀνταυγής, ές, ὁ ἀντανακλῶν φῶς, σπινθηροβολῶν, κόραι Ἀριστοφ. Θεσμ. 902· χιὼν Διόδ. 17. 82.

ἀνταυδάω: μέλλ. **-ήσω**, ὁμιλῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἢ κατὰ τὸν Jebb κακῶς ὀνομάζω, οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; Σοφ. Ἠλ. 1478.

ἀνταυλέω, αὐλῶ ἐναντίον τινός, οἰκείῳ θεῷ ἀνταυλήσας Ἀγαθ. Ἱστ. 257. 3.

ἀνταύξω, αὐξάνω καὶ ἐγώ, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτομ. Φυσ. σ. 62.

ἀνταΰω: μέλλ. **-σω**, ἀντηχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἐκ νεφέων δὲ οἱ ἀντάϋσε [ῡ] βροντᾶς αἴσιον φθέγμα Πινδ. Π. 4. 350, πρβλ. Ὀππ. Κ. 2. 78.

ἀνταφαιρέω, (μέσ. φων.) ἀφαιρῶ τι παρά τινος πρὸς τιμωρίαν κακῆς πράξεως: ὑμᾶς δὲ χρὴ τήν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας, τὴν τε ὕβριν κολάζοντας ἀξίως τοῦ πάθους, τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτὸν Ἀντιφῶν 125. 46. **II.** ἀφαιρῶ ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ **ἀνταφαίρεσις, εως**, ἡ, ἀφαίρεσις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, Νικομ. Ἀριθμ. 86.

ἀνταφεστιάω, ἴδε ἐν λ. **ἀντεφεστιάω**.

ἀνταφίημι: μέλλ. **-αφήσω**, ἀφίνω καὶ ἐγώ, χύνω καὶ ἐγώ, ἐγὼ σ' ἀπ' ὅσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ.. καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν, καὶ ἐγὼ ἄφηκα διὰ σὲ νὰ πέσῃ δάκρυ, Εὐρ. Ι. Α. 478. **II.** ῥίπτω ὀπίσω, σφαῖραν Πολυδ. Θ', 107.

ἀντάω, ποιητ.: εὐκτ. **ἀντῴη** Σοφ. Τρ. 902: Ἰων. παρατ. **ἤντεον** Ὅμ.: μέλλ. **ἀντήσω**: πρκμ. **ἤντηκα**: (ἄντα, ἀντί): **I.** μετὰ δοτ. προσ., ἔρχομαι ἀπέναντί τινος, συναντῶ αὐτὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, συναντῶ τινα, ἢ οἱ ἔπειτ' ἤντησ' Ἰλ. Ζ. 399· ἤντεον ἀλλήλοισιν Η. 423· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., ἀνέμοις ἀντ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 57· πατρὶ Σοφ. Τρ. 902. κτλ.: πρβλ. **ἀντιάζω** II. **II.** = **ἀντιάω** μετὰ γεν. **1)** μετὰ γεν. προσώπ., συναντῶ ἐν τῇ μάχῃ, εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν Ὀδ. Π. 254, πρβλ. Ἰλ. Π. 423:— Ὡσαύτως ἄνευ τινὸς ἐχθρικῆς σημασίας, σπέρμα μὲν.. ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν, κατὰ μὲν τὴν καταγωγὴν ἔφθασε μέχρι τῶν Ἐρεχθειδῶν, Σοφ. Ἀντ. 982. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., συναντῶ, λαμβάνω μέρος εἴς τι, μετέχω τινός, μάχης, δαίτης Ἰλ. Η. 158, Ὀδ. Γ. 44· κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, πῶς ἔσπευσας νὰ τὸν ἴδῃς (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ μετὰ πατρὸς ἀκουήν) Ὀδ. Ρ. 44, πρβλ. Γ. 93.-97· οὕτως, ἀντ. ξεινίων Ἡρόδ. 2. 119· ἀλώσιος Πινδ. Ο. 10 (11). 49· ἀντᾶν τινος ὑπό τινος, πρὸς τὸν πατέρα ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, παρεπονεῖτο εἰς τὸν πατέρα του δι' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔπαθεν ἀπὸ τὸν Κῦρον, Ἡρόδ. 1. 114· σφῷ (οὕτως ὁ Ἐλμσλ. ἀντὶ σφῶν).. ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν Σοφ. Ο. Κ. 1445. **III.** σπανίως μετ' αἰτ. (πρβλ. **ἀντιάζω** I.), Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον Αἰσχύλ. Ἱκ. 323· ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἀνστήσας (ὅθεν ὁ Paley ἀνστήσῃς):—Τὸ ἐν Εὐρ. Ι. Α. 150, ἥν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς τὸ νιν πιθανῶς παρεισέφρησεν.—Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Κωμ. ἢ πεζοῖς Ἀττ.: πρβλ. **ἀπαντάω**.

ἀντεγγράφω, ἐξαλείφω ὄνομα ἐγγεγραμμένον καὶ ἀντ' ἐκείνου γράφω ἕτερον, Δημ. 792. 3.

ἀντεγγυάω, ἐγγυῶμαι ἀμοιβαίως, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀντεγείρω, ἀνεγείρω ἢ οἰκοδομῶ τι ἐν τῇ θέσει ἄλλου, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος Δίων Κ. 69. 12· ἐγείρω τι ἐναντίον τινός, ἀντήγειραν αὐτῷ χάρακα Ἀππ. Καρχ. 114.

ἀντέγερσις, εως, ἡ, ἔγερσις ἐναντίον τινός, οὐδ' ἀντέγερσις πνευμάτων ἀντιθρόων Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 50.

ἀντεγκαλέω: μέλλ. **-έσω**, ἐγκαλῶ καὶ ἐγώ, ἀξιοῦντος ἐμοῦ ἀπολαβεῖν τὴν τῆς μητρὸς προῖκα ἀντενεκάλουν καὶ οὗτοι Δημ. 1012. 17· μ. δοτ., ἔφασκεν ἡμᾶς ἀφανίσαντας τὸν παῖδ' ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ Ἰσοκρ. 360E.

ἀντέγκειμαι, παθ., κεῖμαι που ἀντὶ ἄλλου, «ὅτι τὸ λέπω οὐ μόνον ἀντεγκείμενον ἔχει τὸ ο (ἐν τῷ λοπάς) ἀλλὰ καὶ τὸ ε φυλάσσει (ὡς ἐν τῷ λέπος) κτλ.» Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1863. 56, Εὐνάπ. σ. 39, Boiss.

ἀντέγκλημα, ατος, τό, ἀντέγκλησις, ἀνταγωγή, ἀντικατηγορία, Ῥήτορες (ἔκδ. Walz) 4. 647, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀντεγκληματικός, ή, όν, ὁ ἀντέγκλημα περιέχων, Ῥήτορες (Walz) 4. 673.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ.

ἀντέγκλισις, ἡ, = ἀνταγωγὴ (Θησ. Στεφ.)—: ἐναλλαγὴ ἐγκλίσεως ἐν τῇ γραμματικῇ, Νικ. Βλεμμ. ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρ. τ. 142, σ. 1325.

ἀντεγκύκλια, (ἐνν. γράμματα), τά, ἐγκύκλιαι ἐπιστολαί, ἀναιροῦσαι τὰς πρότερον ἀποσταλείσας, ἀντεγκύκλιά τε διαπέμπε-

σθαι συνιστῶντα τὴν ἐν Καλχηδόνι σύνοδον Εὐαγρ. Ἱστ. Ἐκκλ. 3. 7.

ἀντεγχαράσσω, ἐξαλείφω τι καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγχαράσσω ἕτερον, Μανασσ. Χρον. 4338.

ἀντεγχειρίζω, λαμβάνω τι ἀπό τινος καὶ ἐγχειρίζω αὐτὸ εἰς ἄλλον, τοῖς στρατηγοῖς δίκας τινάς, ἃς πρότερον οἱ ὕπατοι διεδίκαζον, ἀντενεχείρισε Δίων Κ. 60. 24.

ἀντεικάζω: μέλλ. **-άσομαι** Πλάτ. Μένων 80C: ἀόρ. **-ῄκασα** Ἀριστοφ. Σφ. 1311, ὑποτακτ. **-εικάσω** Πλάτ. αὐτόθι: — παρομοιάζω τι καὶ ἐγὼ πρὸς ἄλλο, λέγω ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ.., ὁ δὲ ἀνακραγὼν ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἀπολ., Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.: — Ἐντεῦθεν **-κασία**, ἡ, Σχόλ. Ἑνετ. εἰς Ἰλ. Θ. 560.

ἀντεικόνισμα, ατος, τό, = **ἀπεικόνισμα**, ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνος Ἰω. Μαλαλ. 36. 16.

ἀντείνω, ποιητ. ἀντὶ **ἀνατείνω**.

ἀντεῖπον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει: (πρβλ. **ἀντερῶ, ἀντιλέγω, ἀνταγορεύω**), ὡς ἀόρ. τοῦ **ἀντιλέγω**: ἀντέλεξα, τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., οὐδὲν ἀντ. τινι Αἰσχύλ. Πρ. 51, Σοφ. Ο. Κ. 999, κτλ., ἀντ. τινὶ δεομένῳ Θουκ. 1. 136. **2**) ἀπολ., εἶπον εἰς ἀπάντησιν, ἀπεκρινάμην, πρός τινα ἤ τι ὁ αὐτ. 3. 61, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3, Πλάτ. Θεάγ. 131A· ἀντ. ὑπέρ τινος, ὡμίλησα ὑπέρ τινος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 545: — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἆρά γ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος; δυνάμεθα εἰς ἀπάντησιν νὰ εἴπωμεν μίαν λέξιν; Εὐρ. Ι. Α. 1391· δύω λόγω περὶ τῶν αὐτῶν .. ἀντειπεῖν, νὰ ὁμιλήσῃ τις περί τινος ζητήματος ἐξετάζων αὐτὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους, Ἰσοκρ. 208A. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀντ. τινί τι, ἀντιτάσσειν τι ἐναντίον ἑτέρου, Πλάτ. Ἀπολ. 28B. **4**) ἀντειπεῖν τινα κακῶς, οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς, δὲν θέλω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν μάντιν μὲ κακολογίας, Σοφ. Ἀντ. 1053· πρβλ. εὖ εἰπεῖν τινα κτλ. (εἶπον II. 4).

ἀντείρομαι, ἴσως μόνον κατ' ἀόρ. **-ειρόμην** Ἀττ. **-ηρόμην** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **-έρομαι**): ἀντερωτῶ, Ἡρόδ. 1. 129., 3. 23, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 22· ἐν τῇ μετοχ., Πλούτ. 2. 739B· τοὺς ἀντερομένους τῶν πολιτᾶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 34.

ἀντεισάγω, εἰσάγω ἀντί τινος, ἀντικαθιστῶ, Δημ. 121. 6 (ἐν τῷ παθ.), Πλάτ. Ἀξ. 369E, Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 16. **II**. εἰσάγω ἀμοιβαίως εἰς ὑπούργημά τι, εἰς ἐπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντεισαγόντων Πλουτ. Καῖσ. 14.

ἀντεισᾰγωγή, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, Λατ. compensatio, καθ' ὃ εἰς γενικόν τινα ἰσχυρισμὸν ἀντιτάσσεται περίπτωσις δεικνύουσα ὅτι ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, π. χ. ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλά τό γε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 457.

ἀντεισακτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀντεισαγάγῃ τι ἀντὶ ἄλλου ἀποβληθέντος, νὰ ἀντικαταστήσῃ, Βυζ.

ἀντείσακτος, ον, ὁ ἀντεισαχθείς, Κικ. πρὸς Κοϊντ. Ἀδελφ. 2. 10.

ἀντεισβάλλω, ἀντεπιρρίπτω, συμφοράν τινι Νικήτ. Εὐγ. 6. 43. **II**. ἀμετάβ., εἰσβάλλω καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκδίκησιν, Δίων Κ. 48. 21.

ἀντεισδρομή, εἰσδρομὴ εἰς μέρος ὅθεν ἀπεβλήθη ἄλλο τι, Κυρίλλ. Ἀλεξ.

ἀντεισδύνω, εἰσδύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξελθόντος, ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης τῷ τανυσμῷ, ἀντεισδύνει (τὸ λίπος) εἰς τοὺς πόρους Εὐστ. 1111. 45.

ἀντείσειμι, ἀντεισέρχομαι, Συνέσ.

ἀντεισενεκτέον, (ἀντεισφέρω) δεῖ ἀντεισφέρειν ἢ ἀντεισενεγκεῖν, Συνέσ. π. βασιλ. § 28.

ἀντεισέρχομαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ εἰσέρχομαι καὶ ἐγώ, Κλημεντίν. 333A.

ἀντεισκαλέω, εἰσκαλῶ καὶ ἐγώ, Κύριλλ.

ἀντεισοδιάζω, ἀντεισάγω, Α. Β. 883.

ἀντεισπράττω, εἰσπράττω ἐν τῷ μέρει ἢ πάλιν, ἀπαιτῶ, Φώτ. ἐν τοῖς Wolf. Anecd. 2. 121.

ἀντεισοικίζω, εἰσοικίζω ἐν τῷ μέρει, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 690.

ἀντεισφέρω: μέλλ. **-οίσω**, εἰσφέρω ἀντὶ ἄλλου δαπανηθέντος, τὸν ἔρανον .. ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφορὰς Ἀριστοφ. Λυσ. 654, πρβλ. **εἰσφορά**. **II**. νόμον ἀντεισφέρειν, ἀντεισάγειν, εἰσάγειν νέον νόμον ἀντὶ ἄλλου παλαιοῦ, Δημ. 486. 24· καινά τινα δαιμόνια ... ἀντεσφέροντες Δίων Κ. 52. 36.

ἀντεισφορά, ἡ, εἰσαγωγὴ πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀντικατάστασις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 230.

ἀντεκθέω, τρέχω, ὁρμῶ ἐναντίον τινός, καὶ ἐν τούτῳ ἀντεκθέουσί τινες καὶ ἄλλοι Ἀππ. Ἀν. 1. 21.

ἀντεκθλίβω [ῑ], ἐκθλίβω καὶ ἐγώ, καὶ αἱ σάρκες ἅμα αὗται ἀντεκθλίβουσι Ἱππ. 411. 45.

ἀντεκκλέπτω, κλέπτω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε νεανίαι κλέπτουσι ... κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ... ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο Ἀριστοφ. Ἀχ. 527.

ἀντεκκομίζω, ἀντεκφέρω, Ἡσύχ.

ἀντεκκόπτω, ἀντεκκόπτω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀντεκβάλλω, ὄντος .. νόμου, ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόψαι παρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ Δημ. 744. 13, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 1. 34, 15.

ἀντεκπέμπω, πέμπω ἐναντίον τινός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοὺς Λακεδαιμονίους πάλιν δύναμιν κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν τεσσαράκοντα ναυσὶν Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 25.

ἀντεκπλέω, ἐκπλέω ἐναντίον τινὸς πλέοντος κατ' ἐμοῦ, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν Θουκ. 4. 13· ἀπολ., Πλουτ. Λυσ. 10.

ἀντεκπλήσσω, μέλλ. **-ξω**, κάμνω καὶ ἐγὼ νὰ τρομάξῃ ἐκεῖνον ὅστις μὲ τρομάζει, βάτραχος ὕδρον .. δέδοικεν ἰσχυρῶς· οὐκοῦν τῇ βοῇ .. πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν Αἰλ. π. Ζ. 12. 15.

ἀντεκπνέω, ἀμοιβαίως ἐκπνέω, Γαλην.

ἀντεκρέω, ἀμοιβαίως ἐκρέω, Γαλην.

ἀντέκτασις, εως, ἡ, Ἡσύχ., πιθ. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀντέκτισις**.

ἀντεκτάσσω, (ἐνν. στρατόν), ἀντιπαρατάσσω στρατὸν εἰς μάχην, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Βροῦτον ἀντεξέτασσον Ἀππ. Ἐμφ. 4. 108.

ἀντεκτείνω, ἐκτείνω τι ὅπως καταστήσω αὐτὸ ἴσον πρὸς ἄλλο, ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, «ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1042· τί τινι Φιλόστρ. 517.

ἀντεκτίθημι, ἐκτίθημί τι ἀντὶ ἄλλου προεκτεθέντος, Διονυσιόδωρος δὲ .. ἀντεκτίθησι τὴν ἀληθινὴν [παροιμίαν] Πλουτ. Ἄρατ. 1· δημοσιεύω διάταγμα ἐναντίον ἑτέρου διατάγματος δημοσιευθέντος ὑπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Γ. Γράκχ. 12. **II**. ἐκτίθημί τι κατ' ἄλλου, τὸ ἱστορικὸν ἀντεκτιθείς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 251.

ἀντεκτίνω [ῐ], ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω, Φίλων 2. 78.

ἀντέκτῐσις, εως, ἡ, ἀνταπόδοσις, ποινή, τιμωρία, Φίλων 2. 510, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 112· ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ποινᾶσθαι** καὶ **ποινή**.

ἀντέκτιστος, ον, (ἐκτίνω) ἀντιτιμώρητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 213.

ἀντεκτρέφω, ἐκτρέφω τὸν ἐκθρέψαντά με, ἐν τῷ παθ., ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 13, 2. **2**) ἐκτρέφω, καλλιεργῶ ὡς ἐφάμιλλον, «τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρυϊ Νικοστρατίῳ τὸν Ἱππώνιον ἀντεκτρέφουσι βότρυν» (κατὰ Meineke: «τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρυϊ νικοστρατείῳ τὸν ἱππώνειον ἀντεκφέρουσα βότρυν») Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 654A.

ἀντεκτρέχω, τρέχω ἐναντίον τινὸς ἐκδραμόντος κατ' ἐμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17, Ἀγησ. 2. 10.

ἀντεκφέρω, ἀντιτάσσω, παρρησίᾳ παρρησίαν ἀντεκφέρειν Πλούτ. 2. 72E.

ἀντεκφύω, ἐκφύω ἐν τῷ μέρει, παράγω, Ἀνδρ. Κρητ. σ. 146.

ἀντελαττόομαι, ἡττῶμαι ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος, ἀντίθ. τῷ **ἀντεπικρατῶ**, καὶ τοτὲ μὲν ἀντεπικρατοῦντες ἄλλων, τοτὲ δὲ ἀντελαττούμενοι Δίων Κ. 44. 27.

ἀντελαύνω, ἀμετ., ἀντεπεξέρχομαι, ἐκπλέω ἐναντίον τινός, ἀντελαύνει δέκα τριήρεσι Πλουτ. Νικ. 24.

ἀντελιγμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἀνθελ-**, ὃ ἴδε.

ἀντέλλογος, ὁ, ἀποζημίωσις, Νόμ.: ὡσαύτως **ἀντελλογισμός**, ὁ, Γλωσσ.: — **ἀντελλογίζομαι**, ἀποζημιῶ, Νόμ.

ἀντελπίζω, συλλαμβάνω νέαν ἐλπίδα πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀποτυχίας, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν Θουκ. 1. 70.

ἀντεμβαίνω, ἐμβαίνω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμόζομαι, ἐπὶ στροφίγγων ἢ ἄρθρων, «γιγγλύματα, ἀντιβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγγλυμοι» (οἱ «ῥεζέδες») Γαλην. 2. 737 (Γλωσσ. τοῦ αὐτοῦ σ. 452, ἔκδ. Franz.)· ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὁμοίως καὶ τὰ οὐσιαστ. **ἀντέμβασις** καὶ **ἀντεμβολή**, ἡ.

ἀντεμβάλλω, ἐμβάλλω τι ἀντί τινος, ἀντεμβάλλειν .. τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττοῦταν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 8, 7. **2**) ἀμεταβ., εἰσβάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν χώραν τοῦ εἰσβαλόντος εἰς ἄλλην χώραν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 4, Πολύβ. 5. 96, 3· ἀντεπιτίθεμαι, Πλουτ. Φιλοπ. 18.

ἀντέμβᾰσις, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀντεμβαίνω**.

ἀντεμβῐβάζω, ἐμβιβάζω τινὰ εἰς πλοῖον ὡς ἀντικαταστάτην, ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν Θουκ. 7. 13, πρβλ. Δημ. 50. 24.

ἀντεμβοάω, βοῶ πρός τινα εἰς ἀπάντησιν, Α. Β. 85, 32, Εὐστ. 855. 21: — ὡσαύτως **ἀντιβοή**, ἡ, κραυγὴ πρὸς ἀπάντησιν, Ῥήτορες (Walz) 3. 580.

ἀντεμβολή, ἡ, ἀμοιβαία εἰσβολή, Ἐκκλ. **2**) ἴδε ἐν λέξει **ἀντεμβαίνω**.

ἀντεμβριάζειν, «ἀντεξετάζειν» Ἡσύχ.

ἀντεμβρῑμάομαι, ἀποθ., ἀπειλῶ καὶ ἐγώ, ἀπειλοῦντι δεινὰ ἀντενεβριμᾶτο Νικήτ. Χρον. 169C.

ἀντεμπαίζω, περιπαίζω τινὰ ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις ἃς προεῖπε, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1112.

ἀντεμπήγνυμι, ἀόρ. **-ενεπάγην**, «ἐμπήγομαι» πρὸς ἐκδίκησιν, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 230.

ἀντεμπίπλημι, μέλλ. **-πλήσω**, πληρῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀντενέπλησαν τὴν ὁδὸν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12· πληρῶ τι εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 5, 28: — Παθ. πληροῦμαι πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου ἐξαγομένου, Πλάτ. Νόμ. 705B.

ἀντεμπίπρημι: μέλλ. -πρήσω, πυρπολῶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκδίκησιν, οἱ Πέρσαι .. ἀντενεπίμπρασαν τὰ .. ἱρὰ Ἡρόδ. 5.102.

ἀντεμπλέκομαι, περιπλέκομαι ὁμοῦ, Διοσκ. 1. 14, ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἁλύσεως εἴδει Πολυδ. 1.184: — ἐναγκαλίζομαι καὶ ἐγώ, ἀποδίδω τὰς περιπτύξεις τινὸς ἢ τὸν ἀσπασμόν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ.16. 2, 5.

ἀντεμπλοκή, ἡ, ἀμοιβαία ἐμπλοκή, συμπλοκή, διάλυσις τῶν ἐν τοῖς ἀτόμοις ἀντεμπλοκῶν Μ. Ἀντων.7. 50.

ἀντεμφαίνω: μέλλ. -φᾰνῶ, ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγω, χάριν τοῦ μηδὲν ἀντεμφαίνειν ταῖς ἡμετέραις ἀποφάσεσιν Πολύβ.18.11,12: — ὡσαύτως, **ἀντεμφανίζω**, «ἀντεμφανίζων· ἀντιδεικνύς» Ἡσύχ.

ἀντέμφᾰσις, εως, ἡ, διάφορος ἔμφασις, Στράβ.109: ἀντίθεσις, διαφορά, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 57.— «ἡ διά οὐχ ἀναστρέφεται πρὸς ἀντέμφασιν αἰτιατικῆς τῆς Δία» Ἀνέκδ. Ὀξ. τ.1, σ. 66.13.

ἀντεμφύσησις [ῠ], **εως**, ἡ, τὸ ἐναντίον φύσημα, ἀντιφύσημα, ἀντεμφύσησις ἀνέμων, ἐναντιότης ἀνέμων, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. σ. 282.

ἀντεμφῠτεύω, ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω κατά τινος, μῖσος ἀντεμφυτεύειν βαθύρριζον Εὐστ. Πονημάτ.160. 6.

ἀντεμώνιον, τό, τὸ ἀντιμώνιον, μεταγ. ἴδε Δουκάγκ. ἐν λέξει.

ἀντεναντίωσις, εως, ἡ, ῥητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ τὸ ἐναντίον ὄνομά τινος τιθέντες αὐτὸ ἐκεῖνο σημαίνομεν, οἷον ἐχθροὺς ἔσχεν οὐ τοὺς ἀδυνατωτάτους λέγειν καὶ πράττειν, δηλ. τοὺς δυνατωτάτους, Ῥήτορες (Walz) 8. 481.

ἀντενδείκνυμαι, μέσ., παρέχω ἐναντίας ἐνδείξεις, ἐπὶ συμπτωμάτων, Γαλην.

ἀντένδειξις, εως, ἡ, ἐναντία ἔνδειξις, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θεόδ. Στουδ. σ.123D, 124A.

ἀντενδίδωμι: μέλλ. -δώσω, ἐνδίδω ἐναλλὰξ εἰς τὸν ἕλκοντα, ἐπὶ πριονιζόντων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε Ἀριστοφ. Σφ. 694, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree ἀντὶ **ἀντανέδωκε**.

ἀντενδύομαι, παθ., ἐνδύομαί τι ἀντὶ ἄλλου, ἡ σώφρων [γυνὴ] ἀντενδύεται τὴν αἰδῶ, δηλ. ἀντὶ τοῦ χιτῶνος, Πλούτ. 2. 139C.

ἀντενέδρα, ας, ἡ, ἐνέδρα ἐναντίον ἄλλης ἐνέδρας, Πολύβ.1.57,3.

ἀντενεδρεύω, ποιοῦμαι ἐνέδραν κατ' ἄλλου ἐνεδρεύοντός με, Ἱππ. Ἐπιστ.1282, Δίων Κ. 41. 51.

ἀντενεργέω, ἀντενεργῶ ὡς καὶ νῦν, Βαρνάβ. Ἐπ. 2.

ἀντενέργεια, ἡ, μεταγ., ἀντίπραξις. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 400.

ἀντενέχυρον, τό, ἐνέχυρον ἀντὶ προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, ὅμηρος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 1355: — ἐντεῦθεν **ἀντενεχυράζομαι**, παθ. ἁρπάζομαι, ἀπάγομαι ὡς ἐνέχυρον, ὡς ὅμηρος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἴωνα 1406.

ἀντένθεσις, εως, ἡ, ἡ ἔνθεσις πράγματός τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἀποβληθέντος, ἐπὶ γραμμάτων, «ἀπελεύσει μὲν [τοῦ σ] ἀντενθέσει δὲ τοῦ τ» Εὐστ.1679.12.

ἀντενοικίζω, ἐνοικίζω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ ἀντὶ ἄλλου, Τζέτζ.:—Παθ., ἐνοικίζομαι εἰς ἄλλο μέρος ἀντὶ ἐκείνου ἐν τῷ ὁποίῳ ἤμην, [αἱ ψυχαὶ] ἁγνοῖς πάλιν ἀντενοικίζονται σώμασιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 8, 5.

ἀντεντίθημι, ἐντίθημί τι ἀντὶ ἑτέρου, Νικομ. ἀριθμ.149.

ἀντεντρέπω, ἐν τῷ παθητ. τύπῳ, μετατρέπομαι εἰς τὸ ἐναντίον, ἡ χαρμονὴ πρὸς πένθος ἀντενετράπη Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 8. 417 (Ἑρχέριος **ἀντανετράπη**).

ἀντενώπιος, ον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μυριάκις συμπλακεὶς ἀντενωπίοις μάχαις Μανασσ. Χρον. 3725, κτλ.

ἀντεξάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐξάγω ἀντὶ τῶν εἰσαγομένων, ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μὲν ἔστιν ἀντεξάγειν ὧν ἂν δέωνται ἄνθρωποι Ξεν. Πόροι 3. 2. II. ἐξάγω στράτευμα κατ' ἐχθροῦ, τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξάγειν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα Πολύβ. 2. 18, 6, πρβλ. Διόδ. 13. 66: — ἀπολ., ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος μετὰ δοτ., οὐδενὸς δέ σφισιν ἀντεξάγοντος Πολύβ. 3. 66, 1.

ἀντεξαίρω, ἐξυψώνω, μεγαλύνω ἀνθαμιλλώμενος, ἀντεξάρας λόγοις ἔργα Φιλόστρ. 511.

ἀντεξαιτέω, ἀνταπαιτῶ, ἀντεξαιτούντων .. Φιλώταν Πλουτ. Ἀλέξ.11.

ἀντεξανίσταμαι, ἐξανίσταμαι ἐναντίον τινός, ἀντεξανέστη πλέον εἰς μεγαλοφροσύνην πρὸς τὸ ἀλαζονικὸν τῆς Περσικῆς θέας Ἡλιόδ.7.19.

ἀντεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ καὶ ἐγώ, Δίων Κ. 58.18.

ἀντεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω καὶ ἐγώ, Βυζ.

ἀντέξαρμα, ατος, τό, (ἀντεξαίρω) ἀντίθετον ἔξαρμα, ὕψωμα, Θεολ. ἀριθμ. 25.

ἀντέξειμι, (εἶμι, Λατ. ibo), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, ἀντεξέρχομαι, ἐπεδείκνυ ὡς οὐδεὶς ἀντεξῄει Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 10, κτλ.

ἀντεξελαύνω, ἀμετάβ., ἐξέρχομαι (ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης ἢ ἐπὶ πλοίου) ἐναντίον τινός, ἀντεπεξέρχομαι, Πλουτ. Φιλοπ.18, κτλ.

ἀντεξέρχομαι = **ἀντέξειμι**, Ξεν. Ἑλλ.7.2,12, κτλ.

ἀντεξετάζω: μέλλ. -άσω, ἐξετάζω τι παραβάλλων αὐτὸ πρός τι, μετὰ τοῦτο ἀντεξετάσαι τοὺς τρόπους τοὺς Τιμάρχου, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς νόμους, Αἰσχίν. 6. 2, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 21· τι πρός τι, παραιτεῖται μὴ στρατιωτικοῦ λόγον ἀνδρὸς ἀντεξετάζειν πρὸς δεινότητα ῥήτορος Πλουτ. Καῖσ. 3:—Παθ., μετροῦμαι ἢ συγκρίνομαι, παρὰ ἢ πρός τι, παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνδου στρατηγίαν .. ἀντεξεταζομένη Πλουτ. Τιμολ. 36., 2. 65B: — Μέσ., μετρῶ τὰς δυνάμεις μου πρὸς ἕτερον, μ. δοτ., στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ.12. 2: ἰδίως, διαμφισβητῶ τι πρός τινα, παρουσιάζομαι ὡς ἀντίδικος, αὐτόθι 21.1, ὁ αὐτ. Περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν.11. μεταφ., ἀν. τῇ νόσῳ ὁ αὐτὸς Ἀποκηρ.16.—καθ' Ἡσύχ. «ἀντεξετάζω· ἀντερωτῶ».

ἀντεξέτᾰσις, εως, ἡ, παραβολή, σύγκρισις δύο πραγμάτων, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία, Ῥήτορες (Walz) 9. σ. 498. 26.

ἀντεξεταστέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ παραβάλῃ, Μάξ. Τύρ.

ἀντεξεταστικός, ή, όν, ὁ ἀντεξετάζων, Ἀφθόν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 1. 97.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μεν. π. ἐπιδ. ἐν Ἑλλ. Ῥήτορ. ἔκδ. Speng. III, σ. 403. 27.

ἀντεξηγέομαι, ἐξηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Ὠριγέν. Κέλσ. σ. 282.

ἀντεξήγησις, εως, ἡ, ἐναντία ἐξήγησις, Ἀθήν. 634E.

ἀντεξιππεύω, ἀντεπεξέρχομαι ἔφιππος ἐναντίον ἐχθροῦ ὁρμῶντος κατ' ἐμοῦ, Πλουτ. Πομπ. 7.

ἀντεξισάζω, ἐξισῶ, συγκρίνω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 308.

ἀντεξίσταμαι, μετ' ἀορ. β' **ἀντεξέστην**, ὑποχωρῶ εἰς προσβολήν, Πλούτ. 2. 946D.

ἀντεξοπλίζω, ἐξοπλίζω ἐναντίον τινός, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστορ. σ. 122. 20, ἔκδ. B.

ἀντεξορμάω, ἐξορμῶ ἢ ἐκπλέω ἐναντίον τινός, Δίων Κ. 48. 47., 63. 24.

ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιπλεῦσαι ἐναντίον τινός, Θουκ. 2. 91:—τρόπος ἐπιθέσεως, Πλουτ. Πομπ. 69.

ἀντέξωσις, ἡ, ἀμοιβαία ἔξωσις, ἐκβολή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93.

ἀντεπαγγελία, ἡ, ἀμοιβ. ὑπόσχεσις, Θεοφ. Κεραμ. σ.617, ἔκ. Ml.

ἀντεπαγγέλλω, ὑπισχνοῦμαι καὶ αὐτός, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀντεπάγω, (ἐξυπακ. **στρατὸν** ἢ ἄλλο τι ὅμοιον), ἄγω τὸν στρατὸν ἐναντίον ἐπερχομένων πολεμίων, Θουκ. 4. 124, Πολύβ. 12. 18, 11, κτλ. II. ἀντεπιβάλλω, ποινήν τινι Ἀρισταίν. 2. 9.

ἀντεπᾴδω, μεταχειρίζομαι ἐπῳδὰς ἐναντίον τινός, ἀντᾴδων καὶ ἀντεπᾴδων Πλωτῖν. 437B.

ἀντεπαινέω: μέλλ. -έσω, ἐπαινῶ τὸν ἐπαινοῦντά με, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49. II. παθ., ἀντεπαινεῖσθαί τινι, ἐπαινεῖσθαι ἐν συγκρίσει πρός τινα, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν.19.

ἀντεπανάγομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον ἐπερχομένου ἐχθροῦ, πρός τινα Θουκ. 4. 25.

ἀντεπάνειμι = τῷ ἑπομ. Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 447.

ἀντεπανέρχομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι πάλιν ὀπίσω, εἰς τὴν πόλιν αὖθις ἀντεπανήλθομεν Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 170.

ἀντεπαρύομαι, ἀποθ., ἀμοιβαίως ἐπαρύομαι, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 14.

ἀντέπαρχος, ὁ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἔπαρχον, Γλωσσ.

ἀντεπαυγάζω, ἐπιλάμπω, αἴφνης ἀντεπηύγασεν ἀπὸ χειμῶνος ἔαρ Μανασσ. Χρον. 5959.

ἀντεπαυξάνω, αὐξάνω τι σμικρύνων ἄλλο, Θεόδ. Πρόδρ. σ.178, Εὐστ.

ἀντεπαφίημι, ἀπολύω τι ἐναντίον τινός, ἀφίνω τι νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον ἐπερχομένου ἐχθροῦ, μ. δοτ., τοὺς ὀκτὼ δὲ [τῶν ἐλεφάντων] ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις Λουκ. Ζεῦξ. 9.

ἀντεπεγείρω, ἐν τῷ παθ., ἐγείρομαι κατά τινος, ἄλλος τραχὺς βαρύβρομος κλύδων ἀντεπηγέρθη Μανασσ. Χρον. 3743.

ἀντέπειμι, (εἶμι) ἀντεπέρχομαι, ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν ἐπερχομένου ἐχθροῦ, καὶ ἅμα ἐκεῖνοι οὐκ ἀντεπῆσαν, ἀλλ' ἡσύχαζον Θουκ. 4. 33, 96, κτλ.· τινὶ ὁ αὐτ.7. 6.

ἀντεπεῖπον, ἀόρ. β' ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος (πρβλ. **ἀντεῖπον**) τούτοις Χαρικλῆς ἀντεπεῖπε, ἀνταπήντησε, Νικήτ. Εὐγ. 8. 70.

ἀντεπεισάγομαι, παθ., εἰσάγομαι ἢ εἰσέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξερχομένου, ῥεῖ γὰρ διὰ τῶ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεπεισάγεται δὲ διὰ τᾶς ἀναπνοίας τῷ τε στόματι καὶ ταῖς ῥισὶν Τίμ. Λοκρ.102A· εἰς τὰ ἀραιώματα Πλούτ. 2. 903E.

ἀντεπεισέρχομαι, ἐπεισέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξελθόντος, Εὐστ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 413.

ἀντεπείσοδος, ἡ, τὸ ἀντεπεισέρχεσθαι, δηλ. τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξελθόντος, Πλούτ. 2. 903D.

ἀντεπεισφέρομαι, εἰσφέρομαι ἀντὶ ἑτέρου, Πλούτ. 2. 903E.

ἀντεπέκτᾰσις, εως, ἡ, ἐπέκτασις πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, Ἡσύχ.

ἀντεπελαύνω: ἀόρ. -ήλασα, ἀντεπιτίθεμαι ἢ ὁρμῶ κατ' ἐπερχομένου ἐχθροῦ, Ἀππ. Καρχ. 26.

ἀντεπεμβαίνω, ἐναντιοῦμαι, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 269.

ἀντεπεξαγείρω, συναθροίζω ἐναντίον τινός, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 210 ἐν τῷ παθ.

ἀντεπεξάγω, ἀμετ., ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, ᾗ μὲν ἐβούλοντο ἀποφράξαι [ἀποφράξασθαι] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι ἀντεπεξῆγον καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῷ Θουκ. 8.104, Λουκ. Διόνυσ. 3:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Δίων Κ. 50. 31.

ἀντεπέξειμι, (εἶμι) ἀντεπεξέρχομαι κυρίως κατ' ἐχθροῦ, πρός τινα Θουκ. 7. 37· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 3. 3, 30, κτλ.

ἀντεπεξελαύνω, = τῷ προηγ., Θουκ. 4.72· πρβλ. **ἐλαύνω** I. 2.

ἀντεπεξέρχομαι = **ἀντεπέξειμι**, Θουκ. 4. 131, Ἀριστείδ. 1. 149.

ἀντεπέξοδος, ἡ, ἔξοδος ἐκ πόλεως ἢ ὀχυρώματος πρὸς ἐπίθεσιν ἐναντίας ἐξόδου τῶν πολεμίων, Δίων Κ. 47. 37.

ἀντεπερείδομαι, μέσ., ἀντιτείνω, διισχυρίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ., Λατ. obnitor.

ἀντεπέρχομαι, ἀντεπεξέρχομαι, ἀντεπελαύνω, τινὶ Δίων Κ. 36. 34.

ἀντεπερωτάω, ποιῶ ἀντερώτησιν, restipulor·— **ἀντεπερώτησις**, ἐπερώτησις ἐπὶ ἐρωτήσεως, Γλωσσ.

ἀντεπηχέω, διὰ κραυγῶν καὶ ὀδυρμῶν ἀποτελῶ θόρυβον πρὸς ἐνόχλησιν ἄλλων λαλούντων ἢ ᾀδόντων, Λουκ. Κατάπλ.19.

ἀντεπιβουλεύω, σχεδιάζω ἐπιβουλὰς ἐναντίον τῶν ἐπιβουλῶν ἑτέρου, μετὰ δοτ., προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν Θουκ.1. 33., 3.12, κτλ.

ἀντεπιγράφω, ἐπιγράφω τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ὅπερ ἐξήλειψα, καὶ μὴν.. σκέψασθ' ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελών, ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπέγραψεν Δημ. 615 ἐν τέλ.: — Μέσ., ἀντεπιγραφομένους ἐπὶ τὸ νίκημα, τ. ἔ. οἰκειοποιουμένους τὴν νίκην ἣν ἄλλος ἐκέρδησε, Πολύβ.18.17, 2.

ἀντεπιδείκνυμι, ἐπιδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Πλάτ. Θεαίτ. 162B· μετὰ μετοχ., δεικνύω ἐμαυτὸν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον, ἑαυτὸν δ' ἀντεπιδείξας.. ὅρκους ἐμπεδοῦντα Ξεν. Ἀγησ.1.12:— Μέσ., ἁμιλλῶμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιδείξω τὸ αὐτό, ζηλοῦντας ἑτέρους ἀντεπιδείκνυσθαι Πλούτ. 2. 674B· ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμ., βουλομένων δέ τι καὶ Μεγαρέων καλὸν ἀντεπιδείξασθαι ταῖς Ἀθήναις, ὅπερ νὰ ἀνθαμιλλᾶται πρὸς τὰ τῶν Ἀθηνῶν καλά, ὁ αὐτ. Ἀντών. 23· ὡσαύτως, τι πρός τι ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 21.

ἀντεπιζεύγνυμαι, παθ., ἐπιζεύγνυμαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, Εἰρηναῖος 1. 17.

ἀντεπιζητέω, ἐπιζητῶ καὶ ἐγώ, Ἄννα Κομν.13, σ. 402.

ἀντεπίθεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ἐπίθεσις, προσβολή, ἅμιλλα, Φίλων 1. 7.

ἀντεπιθυμέω, ἐπιθυμῶ πρᾶγμά τι, ὅπερ ἐπιθυμεῖ καὶ ἄλλος, ἐναμίλλως τινὶ ἐπιθυμῶ, τινὸς Ἀνδοκ. 32. 42: — Παθ., καὶ ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας, καὶ νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητὸς διὰ τὴν συναναστροφήν μου, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 28.

ἀντεπικᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, ἀντεγκαλῶ, ἀντονειδίζω, ἀντεπικαλούντων ὅτι Ἀππ. Ἐμφ. 5. 59.

ἀντεπικηρύσσω, ἐπικηρύττω ἐξ ἄλλου, ἀντεπικηρύσσω χρήματα, ἐπικηρύσσω ἐξ ἄλλου χρηματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλήν τινος, Πολυβ. Δ', 93· ἴδε **ἐπικηρύσσω** 2.

ἀντεπικλάω, ἀμοιβαίως σπῶ τι ἢ κλίνω, ὑποκλίνω, Βυζ.

ἀντεπικλύζω, ἀλλεπαλλήλως κατακλύζω, καταπλημμυρῶ, ζάλαι ζέουσαι συμφορῶν ἀνενδότων τὰς τῆς Δροσίλλης ἀντεπέκλυζον φρένας Νικήτ. Εὐγεν. 9. 34.

ἀντεπικουρέω, βοηθῶ τὸν βοηθοῦντά με, τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 3.

ἀντεπικραίνω, φέρω εἰς πέρας, καὶ αὐτός: ἴδε **ἐπικραίνω**.

ἀντεπικράτεια, ἡ, ἡ ἐναλλὰξ ἐπικράτησις, ἡ διαδοχικὴ ὑπερίσχυσις, τὸν κόσμον φθείρεσθαι κατὰ τὴν ἀντεπικράτειαν τοῦ νείκους καὶ τῆς φιλίας Στοβ. Ἐκλογ. Φυσ.1. 416.

ἀντεπικρᾰτέω, ἐπικρατῶ τινος προσπαθοῦντος νὰ ἐπικρατήσῃ, ὄχι μόνον δὲν καταβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ ἐπικρατῶ, Στράβ. 745, Δίων Κ. 44. 27.

ἀντεπιλαμβάνομαι, μέσ., κρατῶ, πιάνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ὁ δ' ἀντεπελάβετο καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ. 43.

ἀντεπιλέγομαι, ἀποθ., ἐκλέγω τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ. 248. 51.

ἀντεπιμελέομαι ἢ **-μέλομαι**, ἀποθ., φροντίζω, ἢ ἐπιμελοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, διάφ. γραφ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 18· τινὸς ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1, 16.

ἀντεπιμέλλω, ἴδε ἐν λ. **ἀντιμέλλω**.

ἀντεπιμετρέω, ἀπονέμω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ μέτρον, Πολυβ. Ε', 142.

ἀντεπινοέω, ἐπινοῶ καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, Αἰλ. π. Ζ. 6. 23, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ.10. 8, 1.

ἀντεπιπλέω, ἀντανάγομαι, πλέω ἐναντίον ἐπιπλέοντος, ἐπὶ νεῶν, Πολύβ. Α', 124· καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον Θουκ.1. 50.

ἀντεπιπλήττω, ἐπιπλήττω τὸν ἐπιπλήττοντα, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 486.

ἀντεπιρρέω, ἐπιρρέω ἐξ ἄλλου, Ἱππ. 418. 54.

ἀντεπίρρημα, τό, Πολυβ. Δ', 112· ἴδε ἐν λ. **ἐπίρρημα**.

ἀντεπιρροή, ἡ, ἡ παλίρροια, ἡ ἄνω καὶ κάτω διαρροή, Εὐστ. Πονημάτ. 128. 81.

ἀντεπιρροθέω, ἀντηχῶ, ἐπὶ πέτρας ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττομένης, Μανασσ. Χρον. 4016.

ἀντεπισκόπητος, **ον**, ὁ ἀνθιστάμενος ἐπισκοπικῇ ἐξουσίᾳ, Εὐστ. Πονημ. 262. 35, συνάπτεται τῷ **ἀνεπισκόπητος**.

ἀντεπίσκοπος, ὁ, ἀντίζηλος ἐπίσκοπος, ἤτοι ὁ τῆς αὐτῆς ἐπισκοπικῆς ἕδρας ἀντιποιούμενος, Γρηγ. Ναζ.

ἀντεπισκοτέω, ἐπισκοτίζω πάλιν ἢ ἀμοιβαίως, Μανασσ. Χρον. 3078.

ἀντεπισκώπτω, ἐπισκώπτω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπισκώψαντά με, τινὰ Πολύβ.17.7, 5.

ἀντεπίσπαστος = **ἐπίσπαστος** Κύριλλ. Α. VI. 1016A.

ἀντεπισπάω = **ἀνθέλκω** Ἡσύχ.

ἀντεπισταλτική, ἡ ἀποστελλομένη εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολή, μεταγεν.

ἀντεπίσταμαι, ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, Κλήμ. Ἀλ. I. 948A.

ἀντεπιστέλλω, πέμπω ἀπάντησιν προφορικὴν ἢ δι' ἐπιστολῆς, Λουκ. Κρον.19, Παυσ. 4. 22, 6, κτλ.

ἀντεπιστένω, ἐπιστενάζω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς στεναγμοὺς ἄλλου, Νικήτ. Εὐγ.1. 51.

ἀντεπιστολή, ἡ, ἐπιστολὴ εἰς ἀπάντησιν, Ἐπιφάν. III. 17.

ἀντεπιστρατευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἑπομ., δεῖ ἀντεπιστρατεύειν Νικήτ. Εὐγεν. 5. 348.

ἀντεπιστρᾰτεύω, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἑλλ.4.8,33.

ἀντεπιστρέφω, ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπὶ λοιδοριῶν, Πλούτ. 2. 810E.

ἀντεπιστροφή, ἡ, στροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντεπιστροφῇ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον Πλούτ. 2. 901D.

ἀντεπιτάσσω, ἐπιτάσσω καὶ ἐγώ, τινὶ ποιεῖν τι Θουκ.1.135· τινί τι Πλάτ. Τίμ. 20B.

ἀντεπιτείνω, ἐπιτείνω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Πλούτ. 2. 933C.

ἀντεπιτειχίζομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. πρκμ. ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιτειχίσματα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ.1.142· πρβλ. **ἐπιτειχίζω**.

ἀντεπιτίθημι, ἀντεπιθέτω τι, οὐχ ὁ θάνατος δὲ τούτῳ πάλιν τὴν θανασίμην ἀντεπέθηκε πληγήν; Κλήμ. Ἀλ.932:— Παθ., τίθεμαι ἐπί τινος ἀντὶ ἑτέρου, ἑτέρας κεφαλῆς ἀντεπιτεθείσης αὐτῷ, δηλ. τῷ ἀγάλματι, Δίων Κ. 587. **2)** ἀντεπιτίθημί τινι ἐπιστολὴν παρά τινος, δίδωμί τινι ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἀπάντησιν πρός τινα, Θουκ. 1. 129, Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ., πρβλ. **ἐπιτίθημι**. **II.** Μέσ., ἐπιτίθεμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Διοδ. Ἀποσπ. 533. 61.

ἀντεπιτῑμάω, ἀντεπιπλήττω, Εὐθ. Ζυγ.

ἀντεπιτρέχω = **ἀντεφοδεύω**, Σουίδ.

ἀντεπίτροπος, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἐπίτροπον, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4536f.

ἀντεπιφέρω, ἀμοιβαίως ἐπιφέρω, προξενῶ, ὅσα πόλεις πόλεσι καὶ ἔθνεσιν ἔθνη καὶ χώραις χῶραι ἀντεπιφέρουσι Φίλων 1. 407· πέμπω ὀπίσω, ἀντηχῶ, ἅπερ ἀκούει [ἡ ἠχὼ] ῥήματα ἀντεπιφέρει Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. 3. 369. **2) ἀντεπιφέρομαι** = **ἀντεπιτίθεμαι**, Τίμ. Λοκρ. 102A.

ἀντεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Στράβ. **II.** ἀντεπιτίθεμαι, τινὶ Πλουτ. Θεμιστ. 31. **III.** προσπαθῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, Ἀριστ. π. Τόπ. 8. 8, 2· τὰ ἀντεπιχειρούμενα, ἐριστικαὶ προσπάθειαι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἢ ἔλεγχον τοῦ ψεύδους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9.191· πρβλ. **ἐπιχείρημα**.

ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ, ἀντεπίθεσις, Διον. Ἁλ. 9.14.

ἀντεπιχωριάζω, ἐπὶ λέξεων, ἀμοιβαίως κατέχω τὸν τόπον τῆς ἄλλης λέξεως, Βασιλ.

ἀντεποφείλω, ἀμοιβαίως ὀφείλω, ὀφείλω ἀπέναντι ὀφειλῆς εἰς ἐμέ, Βυζ.

ἀντέρᾰμαι, ἀόρ. **-ηράσθην**: ἀποθ., **ἀντεράω**, καὶ ἀντερασθῆναί γε τῇ Σελήνῃ.. τοῦ Ἐνδυμίωνος Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 10.

ἀντερᾰνίζω, καταβάλλω τὸ μέρος μου ἐν τῷ ἐράνῳ κατὰ σειράν. Παθ., ἀντιπληρώνομαι, ὄμμασιν ἀλλοτρίοις Ἀνθ. Π. 9. 12.

ἀντεραστής, **οῦ**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τινὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 733: ἀντίπαλος, Πλάτ. Πολ. 521B, Ἀριστ. Ρητ. 2.10, 6:—θηλ. **ἀντεράστρια**, παλλακίς, Γλωσσ.

ἀντεράω, ἀνταγαπῶ, τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 544· ἐρῶν.. ἀντερᾶται Ξεν. Συμπ. 8. 3, πρβλ. Βίωνος 8. 1· ἀντερᾶν τινος Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ.1. 5· ἀντερᾶσθαι ὑπό τινος Πλουτ. Δίων 16. **II.** εἶμαι ἀντεραστής, τινὶ Πλούτ. 2. 932D· ἀντ. τινί τινος, καὶ μὴν ἐρῶντί γ' ἀντερᾷς ἵππων ἐμοὶ Εὐρ. Ῥῆσ.184: ἀπολ., **τὸ ἀντερᾶν**, ἡ ἀντιζηλία ἐν τῷ ἔρωτι, Πλουτ. Λυκοῦργ. 18.

ἀντεργολᾰβέω, ἀντικατηγορῶ τὸν ὁμότεχνόν μου ὡς ἀνίκανον, ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον Ποσείδιππ. ἐν «Ἀναβλέποντι» 1. 3.

ἀντερεθίζω, ἐρεθίζω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, τινὰ πρὸς μάχην Εὐστ. 848. 17.

ἀντερείδω, στηρίζω ἐπὶ ἄλλου, χειρὶ χεῖρα ἀντερείσαις, συνάψας χεῖρα μὲ χεῖρα, Πινδ. Π. 4. 65· ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ Εὐρ. Ἰκ. 702· ἀντ. ξύλα [τῷ πύργῳ], θέτω ξύλινα ὑποστηρίγματα εἰς.., Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5· ἀντ. βάσιν, τοποθετῶ στερεῶς, Σοφ. Φ. 1403. II. ἀμετάβ., ἵσταμαι σταθερός, ἀνθίσταμαι εἰς πίεσιν, παρέχω ἀντίστασιν, ἀντίθ. τῷ **ὑπείκω**, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, πρβλ. Κυν. 10. 16, Πλάτ. Τίμ. 45C, Ἀριστ., κτλ.· θέναρι ἀντ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 761· τὸ ὠθούμενον ἀντ. ὅθεν ὠθεῖται, παρουσιάζει ἀντίστασιν πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ πιέζεται, Ἀριστ. Μηχαν. 34. 1, κτλ.

ἀντέρεισις, εως, ἡ, τὸ ἐρείδειν τι ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, ἀντιπίεσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817: ἰδίως τὸ ὑπομόχλιον ἐν χρήσει κατὰ τὴν τοποθέτησιν ὀστοῦ τινος τεθραυσμένου, αὐτόθι 780· κατὰ τὸ βάδισμα, Ἀριστ. Περὶ Ζ. πορ. 3. 2· λάμπειν ἀντερείσει τοῦ αἰθέρος, διὰ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ, Πλουτ. Λύσανδρ. 12: — ἄπωσις, ὁ αὐτ. 2. 396A.

ἀντέρεισμα, τό, ἀντηρίς, στήριγμα, «οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα» Ἡσύχ. ἐν λ. **στῆλαι**.

ἀντερειστικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀντίστασιν, ἕξις γὰρ ἐντὶ ἀντερειστικὰ καὶ ὑποστατικὰ τῶν δεινῶν Μέτωπος παρὰ Στοβ. 10, Α. Β. 353, 9.

ἀντερέσσω, Ἀττ. -ττω, κωπηλατῶ ἐναντίον, πιθ. γραφ. ἐν Δίωνι Κ. 48. 48.

ἀντερεύγομαι, ἐρεύγομαι ἐναντίον, Εὐστ. Θεσ. σ. 489, ἔκδ. Μί.

ἀντερίζω, ἁνθαμιλλῶμαι, καθαπερανεὶ τύχῃ τις ἀντερίσαι.. πρὸς τὴν ἄνοιαν.. τῶν ἡγουμένων Πολύβ. 40. 5, 8· ταύροις Φιλόστρ. 722: — ποιητ. ὡσαύτως **ἀντεριδαίνω** Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 43.

ἀντέρομαι, ἴδε ἐν λ. **ἀντείρομαι**.

ἀντερύομαι, ἀποθ., ἀντισταθμίζω, μετὰ γεν., χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος Θέογν. 77· πρβλ. **ἀντισηκόω** καὶ **ἐρύω**.

ἀντερῶ: μέλλ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει: πρκμ. **ἀντείρηκα** Σοφ. Ἀντ. 47· (πρβλ. **ἀντεῖπον**): — θὰ ἀντείπω, θὰ ἀντιλέξω, αὐτόθι, τεθνάναι τ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 539· τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 1079· πρός τι ὁ αὐτ. Ἀχ. 701: — Παθ., οὐδὲν ἀντειρήσεται, οὐδεμία ἄρνησις θὰ γείνῃ, Σοφ. Τρ. 1184.

ἀντέρως, ωτος, ὁ, ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως, Πλάτ. Φαῖδρ. 225D, Βεκκ. Ἀχ. Τάτ. 1. 9. II. **Ἀντέρως**, κατὰ προσωποποίησιν, θεὸς τιμωρῶν τοὺς περιφρονοῦντας τὸν ἔρωτα, Παυσ. 1. 30, 1, κτλ.· ὁ τοῦ Ὀβιδίου Deus ultor (Μεταμορφ. 14. 750), πρβλ. Κικ. Ν. D. 3. 23: — ἀλλ' ὡσαύτως (ὡς φαίνεται) θεὸς ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τοῦ Ἔρωτος Παυσ. 6. 23, 5. — Περὶ παραστάσεων τοῦ Ἀντέρωτος ἐν ἔργοις τῆς τέχνης, ἴδε Μυλλέρου Ἀρχ. Τεχν. § 391. 8.

ἀντερωτάω, ὡς καὶ νῦν, ἐρωτώμενος ἀντερωτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 295B· πρβλ. Πλουτ. Κορ. 18. Ἐντεῦθεν, ῥηματ. ἐπίθ. **ἀντερωτητέον**, δεῖ ἀντερωτᾶν, τινά τι Κλήμ. Ἀλ. 919: — καὶ ἐπίρρ. **ἀντερωτηματικῶς**, κατ' ἀντερώτησιν, ἐκ τοῦ Θεοδ. Στουδ.

ἀντερώτησις, ἡ, τὸ ἀντερωτᾶν, Ἀρχ. Λεξ.

ἀντεσθίω, ἐν μεταφορ. σημ. ἀλληλοφαγῶ, ἀντεσθίομεν γὰρ ἀλλήλους τρόπον τινὰ τοῖς ἔργοις, τοῖς λόγοις, τοῖς ἐνθυμήμασι, «ὁ ἕνας τρώγει τὸν ἄλλον» Ψελλ. ἐν Seebod. Misc. 2. 4, 603.

ἀντεστραμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. ἴδε **ἀντιστρέφω** IV. 3.

ἀντετοῦς· «τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀντευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ περισσότερον ἄλλου, ἀντευδοκιμεῖται δὲ ὅμως παρὰ τοῦ Περγαμηνοῦ Ἀττάλου Ἰω. Λυδ. περὶ μην. 1. 24.

ἀντευεργετέω, ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 4· ἀντ. τοὺς εὖ ποιήσαντας Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 2. 13.

ἀντευεργέτημα, τό, ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀνθυπούργησις**.

ἀντευεργέτης, ου, ὁ, ὁ ἀνταποδίδων εὐεργεσίαν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ.

ἀντευεργετικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀντευεργετῇ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 24.

ἀντεύκρατος ζώνη, ἡ ἐν τῷ ἀντιθέτῳ ἡμισφαιρίῳ εὔκρατος ζώνη, Διογ. Λ. 1. 3.

ἀντευκτικός, ή, όν, ὁ ἀνταποδίδων εὐχήν, Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 94.

ἀντευλογέω, ἀνταποδίδω εὐλογίαν, εὐλογούμενος γὰρ ὁ θεὸς ὑφ' ἡμῶν ἀντευλογεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς Εὐστ. Πονημάτ. 152. 4.

ἀντευνοέω, εὐνοῶ τοὺς εὐνοϊκῶς ἔχοντας πρὸς ἐμέ, τούτοις ἀντευνοοῦνται Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.

ἀντεύνοια, ἡ, ὁμοιβαία εὔνοια, Βυζ.

ἀντευπάσχω καὶ **ἀντευποιέω** γράφονται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν διῃρημένως, ἀντ' εὖ π. (ἴδε Πλάτ. Γοργ. 520E, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 21, Δημ. 494. 22), ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ εὖ οὐδέποτε συντίθεται ἀπ' εὐθείας μετὰ ῥημάτων, ἴδε **εὖ** ἐν τέλει· ἀλλ' ὁ Βέκκ. διατηρεῖ τὸ ἀντευποιεῖν ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 13, Ῥητ. 1. 13, 12.

ἀντευποιῶ, ἀντευεργετῶ, Ἀριστ. ἔνθ' ἀν.

ἀντευφημέω, ἀντεπαινῶ, Συνέσ. 175D.

ἀντευφραίνω, εὐφραίνω τὸν προξενήσαντα εἰς ἐμὲ εὐφροσύνην, Γρηγ. Νύσσ. 3. 642.

ἀντεύφρασμα, τό, ἡ ἀμοιβαία εὐφροσύνη, «ἀντεύφρασμα, τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν» (οὐχὶ Ἀγάθων, ὡς κοινῶς γράφεται) Σουΐδ.

ἀντευχαριστητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀντευχαριστεῖν, (τὸ ῥῆμα **ἀντευχαριστῶ** εἶναι σύνηθες ἐν τῇ σημερινῇ), Πορφύρ. π. Ἀποχ. 2. 37.

ἀντεύχομαι, ἀποθ., ἀντεύχομαι ὡς καὶ νῦν, ἢ εὔχομαι κατά τινος, Φιλοδήμ. Ὀργ. 1, σ. 75.

ἀντεφαπλόω, ἁπλώνω, ἐκτείνω καὶ ἐγώ, τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις Νικήτ. Εὐγ. 7. 293.

ἀντεφέλκω, ἐφέλκω ἐκ τοῦ ἐναντίου, Εὐμάθ. 3. 7, ἐν μέσ. τύπῳ.

ἀντεφεστιάω: μέλλ. -άσω, (ἐφέστιος) φιλεύω καὶ ἐγώ, κατὰ τὴν κοινὴν γραφ. ἐν Πλάτ. Τιμ. 17B, ἣν διετήρησεν ὁ Βέκκ.· ἀλλ' ὁ Βοΐκχιος ἀκολουθεῖ τῷ Πρόκλ. καὶ τῷ Σχολ. γράφων **ἀνταφεστιάω**, ἀνταποδίδω τὴν ὀφειλὴν τῆς ἑστιάσεως· ἀλλ' ὁ ἕτερος τύπος ἀπαντᾷ παρὰ Φιλοστρ. 573 καὶ Αἰλ. π. Ζ. 9. 45., 15. 7.

ἀντεφευρίσκω, ἐναντίον πάσης ἐφευρέσεως ἐφευρίσκω ἄλλην, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 10. 8, 1.

ἀντεφίστημι, ἀντιτάσσω, στρατηγοὺς ἀντεπιστήσαντες ἐκείνοις Ἀριστείδ. 1. 302.

ἀντεφοδεύω, ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν, «ἀντεφοδεύω καὶ ἀντεφώδευκα ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον» Σουΐδ.

ἀντεφοδιάζομαι, παθ., ἀντεπέρχομαι, διηνεκῶς ἀντεφοδιαζομένων αὐτοῖς τῶν κακῶν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 9, 21.

ἀντεφοπλίζω, ὁπλίζω ἐναντίον τινὸς ἢ ἀμοιβαίως, Κ. Μανασσ. Χρον. 2206, 3651.

ἀντεφορμάω, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Ἡλιόδ. 8. 16.

ἀντεφορμέω, ἀγκυροβολῶ κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ, «καὶ τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν ἀνθορμεῖν καὶ ἀντεφορμεῖν» Πολυδ. Α', 122.

ἀντεφόρμησις, εως, ἡ, ἡ κατά τινος ἐφόρμησις, ἀντεπίθεσις, Φίλων 2. 31.

ἀντεφυπνόω κλίνην, κοιμῶμαι ἐπ' αὐτῆς ἀντί τινος, Θεόδ. Πρόδρ. 138.

ἀντέχω ἢ **ἀντίσχω**: μέλλ. **ἀνθέξω**: ἀόρ. **ἀντέσχον**: — ἔχω τι πρό τινος, μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὅπως σκεπάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, Σοφ. Ο. Κ. 1651· μετὰ δοτ., ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν ἃ τέταται τανῦν, εἴθε δὲ νὰ φυλάττῃς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τοῦτο τὸ φῶς, ὅπερ εἶναι νῦν τεταμένον πρὸ αὐτῶν (ἐπειδὴ δύσκολον εἶναι νὰ σημαίνῃ: νὰ φυλλάττῃς τὸ φῶς «μακρὰν» τῶν ὀφθαλμῶν του), ὁ αὐτ. Φ. 830· ἀντ. τοὺς χαλινοὺς Ἡρωδιαν. 5. 6. II. μετὰ δοτ., ἀνθίσταμαι, μοῦνοι ἀντέσχον Ἁρπάγῳ Ἡρόδ. 1. 175, πρβλ. 8. 68· τοῖς δικαίοις Σοφ. Ἀποσπ. 99· ἀλλ' ἀντεῖχε τῇ ταλαιπωρίᾳ Θουκ. 2. 49· πρός τινα αὐτ. 6. 22· πρός τι Ἡρωδιαν. 3. 6. ἐν τέλ., κτλ.: — μετὰ αἰτ., ἀντέχω, ὑπομένω, ἀντέχομεν καμάτους Ἀνθ. Π. 9. 299· ἀλλὰ τὸ παρὰ Θουκ. 8. 63 ἀντ. τὰ τοῦ πολέμου μᾶλλον ἀνήκει εἰς τὴν ἀκόλουθον σημασίαν, ἐπιμένω, ἐμμένω ὡς πρὸς τὸν πόλεμον, οὕτω, πολλὰ ἀντ. αὐτόθι 86. 2) ἐπιμένω, ἐμμένω, δὲν ἐνδίδω, «βαστῶ»· ἡ Ἄζωτος.. ἐπὶ πλεῖστον χρόνον πολιορκευμένη ἀντέσχε Ἡρόδ. 2. 157, πρβλ. 5. 115, Θουκ. 2. 70· μηκέτι ἀντέχωσι .. τῷ πόνῳ διεσταμένοι Πλάτ. Τίμ. 81D· πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν ὁ αὐτ. Φαίδων 88A. 3) ἀντέχω ὡς καὶ νῦν, διατηρῶ τὴν θέσιν μου, δὲν ἐνδίδω, ὅμως μέντοι ἀντεῖχε καὶ οὐκ εἶκε Ἡρόδ. 8. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 413, κτλ.· πῶς ποτε πῶς δύσμορος ἀντέχει; Σοφ. Φ. 175· νόσημα ἀντίσχει τὸν αἰῶνα πάντα Ἱππ. π. Ἀγμ. 759· ἔστ' ἂν αἰὼν.. ἀντέχῃ Εὐρ. Ἄλκ. 337· βραχὺν χρόνον Δημ. 21. 1· ἀντ. ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πλέον Θουκ. 1. 7, 65· ἀντ. ἐλπίσιν, ἐπ' ἐλπίσι, Διόδ. 2. 26. Ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 16 ὑπάρχει ἀντ. περί τινος, ἐκτρόπως, ἀντ. μὴ ὑπακοῦσαι, ἀρνοῦμαι νὰ.., Πλουτ. 2. 708A. 6) ἐπὶ τῶν ποταμῶν, οὓς ἐξήντλησεν ὁ Περσικὸς στρατός, ἀντέχω, ἐπαρκῶ, Μέλανα ποταμόν, οὐκ ἀντισχόντα.. τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, Ἡρόδ. 7. 58· Λίσσος ποταμὸς.. οὐκ ἀντέσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξεω στρατῷ ὁ αὐτ. 7. 108· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 413· οὕτως, ἀντέχει ὁ σῖτος Θουκ. 1. 65. 4) ἐκτείνομαι, φθάνω, ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντ. ὁ αὐτ. 6. 69. III. Μέσ., κρατῶ τι ἔμπροσθέν μου ἀντὶ ἀσπίδος χάριν προφυλάξεως, μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, προβάλεσθε τραπέζας δίκην ἀσπίδων κατὰ τῶν βελῶν, Ὀδ. Χ. 74. 2) μετὰ γεν. μόνον, πιάνω κἄτι τι καὶ κρατῶ αὐτὸ σφιγκτά, νομίζουσαν αὐτοῦ ἐκείνου τῆς χειρὸς ἀντέχεσθαι Ἡρόδ. 2. 121, 5· πέπλων Εὐρ. Τρῳ. 745· πρβλ. Ἴωνα 1404· τῶν θυρῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 161: — μεταφ., οἱ μὲν τῶν ὄχθων ἀντείχοντο, δὲν ἀπεμακρύνοντο, ἐπορεύοντο πλησίον

αὐτῶν, Ἡρόδ. 9. 56· ἀντ. Ἡρακλέους, προσκολλῶμαι εἰς τὸν Ἡρακλέα, δηλ. λατρεύω αὐτὸν προ παντὸς ἄλλου, Πινδ. Ν. 1. 50· ἀντ. τῆς ἀρετῆς, Λατ. adhaerere virtuti, Ἡρόδ. 1. 134· ἀντ. τοῦ πολέμου ὁ αὐτ. 7. 53· τοῦ κέρδους Σοφ. Ἀποσπ. 325· τῆς θαλάσσης Θουκ. 1. 13· σωτηρίας Λυσ. 914. 6· τῆς ἀληθείας Πλάτ. Φίλ. 58Ε, πρβλ. Πολ. 600D, καὶ ἀλλαχοῦ· τῶν παραδεδομένων μύθων Ἀριστ. Ποιητ. 9. 8· τῆς ἐλευθερίας Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 290. 10. **3)** ἀπολ. καὐτὸς ἀντέχου Σοφ. Φ. 893· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1121, Πλάτ. Πολ. 574Β. **4)** μετὰ διπλ. γεν. προσ. καὶ πράγμ., ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων, «θὰ σοῦ πιασθῇ διὰ τὴν πατρικήν του περιουσίαν», θὰ τὴν διαμφισβητήσῃ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1658. **5)** ἀνθίσταμαι, Πλάτ. Πολ. 574Β, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 3, 1· φονεῦσαι τοὺς ἀντεχομένους Διόδ. 4. 49.

ἀντέω, Ἰωνικ. ἀντὶ **ἀντάω**, οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν Ἰλ. Η. 423.

ἄντη, ἡ, (**ἄντομαι ΙΙ.**) προσευχή, ἱκεσία, δέησις, λέξις διατηρηθεῖσα παρ' Ἡσυχ., **ἄντῃσι** (Κῶδ. **ἀντήσει**)· «λιτάνείαις, ἀντήσεσιν». Ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ χάριν τοῦ μέτρου τὸ ἐν Σοφ. Ἠλ. 139 χωρίον: οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν εἰς: οὔτε γόοισιν οὔτ' ἄνταις. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀντηγορέω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, λοιδορῶ τινα, Θεόδ. Στουδ.

ἀντήδην, ἐπίρρ., «ἱκετευτικῶς» Ἡσύχ.

ἀντήεις, Δωρ. **-άεις**, **εσσα**, **εν**, (ἄντα) ἐχθρικός, ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις Πινδ. Π. 9. 165.

ἀντήλιος, **ον**, (ἀντί, ἥλιος) πρὸς ἥλιον βλέπων, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς ἀνατολάς, ἀνατολικός, οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' Σοφ. Αἴ. 805· πρβλ. **πρόσειλος**: σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι, ἀγάλματα θεῶν πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 519, Εὐρ. Ἀποσπ. 542· πρβλ. Ἡσύχ. **ΙΙ.** ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, ἐσχηματίσθη δὲ ὡς τὸ **ἀντίθεος**, ὁ αὐτ. Ἴων 1550.—«ἀντήλιος· ὁ ἴσος καὶ ὅμοιος ἡλίῳ φαινόμενος» Ἡσύχ. **ΙΙΙ. ἀντήλια = παρήλια**, parhelia, Σουΐδ., πρβλ. Μένανδ. ἐν «Χαλκείοις» 1· «ἀντήλιος, ἡ ἀντανακλωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή» Α. Β. 411, κοινῶς «ἀντηλιά»:—προσέτι ἀνθήλιοι Πλούτ. 2. 894F. **2)** σκιάδια πρὸς φύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἀντήλια τὰ προβεβλημένα τῶν .. προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις Εὐστ. 1281. 3· **ἀνθήλια** ἢ **ἀντήλια**, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἵππων τιθέμενα δερμάτινα σκιάδια ὅπως μὴ βλέπωσι πρὸς τὰ πλάγια, τὰ ἄλλως λεγόμενα παρώπια, Πολυδ. Γ', 54, «ἀντήλια τὰ καὶ παρώπια τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων [τιθέμενα δέρματα]» Εὐστ. 1562. 40.—Ὁ Ἰων. τύπος **ἀντήλιος** εἶναι ἀείποτε ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.: τὸ **ἀνθήλιος** πρῶτον παρὰ Θεοπόμπ. τῷ Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 23, Φίλωνι 1. 658, Πλουτ., κλ. (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**).

ἀντημοιβός, **όν**, Ἐπ. ἀντὶ **ἀνταμοιβός**, ἀνταποκρινόμενος, ἁρμόζων, τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο Καλλ. εἰς Δῆλον 52.

ἄντην, (ἀντί): Ἐπ. ἐπίρρ., ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρύ, οὔ μιν ἐγώ γε φεύξομαι .., ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι, θὰ σταθῶ ὁλοσδιόλου ἐμπρός του, «θὰ τὸν ἀντισταθῶ», θὰ τὸν ἀντικρούσω, Ἰλ. Σ. 307, πρβλ. Λ. 590· ὁμοιωθήμεναι ἄντην, νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν αὐτόχρημα ὅμοιον μὲ ἐμέ, Α. 187, Ὀδ. Γ. 120· οὕτω, πειρηθήμεναι ἄντην, κατὰ πρόσωπον, ἐκ τοῦ πλησίον, Θ. 213· σπανιώτερον μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἄντην ἔρχεσθαι, ἐπέρχεσθαι κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τινός, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ πάλιν τρέπεσθαι Ἰλ. Θ. 399· ὡσαύτως, ἄντην βαλλομένων, κατὰ μέτωπον, κατὰ πρόσωπον, οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, νὰ ἴδῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, Τ. 15, πρβλ. Ω. 223· ἄντην .. λοέσσομαι, θὰ λουσθῶ ἐνώπιον πάντων, φανερῶς, Ὀδ. Ζ. 221, πρβλ. Θ. 158· ἀγαπαζέμεν ἄντην, ἀγαπᾶν φανερῶς, ἐνώπιον πάντων, Ἰλ. Ω. 464· νείκεσέ τ' ἄντην Κ. 158· ὅς μ' εἴρεαι ἄντην; Ο. 247:—θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, ὅμοιος πρὸς θεὸν κατὰ τὸ παράστημα, Ὀδ. Β. 5, Δ. 310· χελιδόνι εἰκέλη ἄντην, ἄντικρυς ὁμοία χελιδόνι, Χ. 240· πρβλ. **ἄντα**. **ΙΙ.** ὡς πρόθ. μετὰ γεν. μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικοῖς, ὡς π. χ. παρ' Ὀππ. Κ. 3. 210, Νικ. Θ. 474.

ἀντήνωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) ἀντὶ ἀνδρός, ἀντήνορος σποδοῦ, σποδοῦ ἀντὶ ἀνδρός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 442. —Ἐν Ἰλ. ὡς κύρ. ὄνομα.

ἀντηρετέω, «ἀντηρετεῖν, τὸ ἐπὶ ταὐτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν» Ἐτυμολ. Μ. 112. 40.

ἀντηρέτης, **ου**, ὁ, (ἐρέτης) κυρίως ὁ κωπηλατῶν ἐναντίον ἑτέρου, «ἀντηρέτης: ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι» Α. Β. 411, 6: ἐν γένει ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, ἐχθρός, Αἰσχύλ. Θ. 283, 595· δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας αὐτόθι 993.

ἀντήρης, **ες**: (**ἀντὶ -ήρης**· ἴδε ἐπιθετ. κατάληξιν **-ήρης**): —ποιητ. ἐπίθ., ὁ τεθειμένος ἐναντίον τινός, ὁ ἀπέναντι, καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, εὔχομαι νὰ συναντηθῶ [ἐν τῇ μάχῃ] πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν ἀδελφόν μου, Εὐρ. Φοίν. 754, πρβλ. 1367· ἀντήρεις .. στέρνων πληγάς, κτυπήματα κατὰ τοῦ στήθους (πρὸς ἔνδειξιν βαθείας λύπης), Σοφ. Ἠλ. 89: —μετὰ γεν., Φοινίκας ἀντήρη χώραν, χώραν ἀπέναντι ἢ κατάντικρυ τῆς Φοινίκης ἢ κάλλιον τῆς Καρχηδόνος, ἥτις ἦτο ἀποικία τῶν Φοινίκων, Εὐρ. Τρῳ. 221· μετὰ δοτ., ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων, ἀπέναντι τῶν καμπῶν τῶν δρόμων, ὁ αὐτ. Ι. Α. 224.

ἀντηρίς, **ίδος**, ἡ, (ἢ ἐκ τοῦ **ἀντήρης** ἢ ἐκ τῆς προθ. **ἀντὶ** καὶ τοῦ ῥήματος **ἐρείδω**· περὶ τῆς τελευταίας παραγωγῆς ἴδε Ἥρωνα (Βελ. 130), ἔνθα ὑπάρχει τὸ ὑποκορ. **ἀντηρείδιον**): —ὑποστήριγμα, στήριγμα, στήλωμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 918, πρβλ. Πολύβ. 8. 6, 6· ἀρκύων Ξεν. Κυν. 10, 7· Παρὰ Θουκ. 7. 36· ἀντηρίδες εἶναι δοκοὶ ἔνδοθεν τῆς πρῴρας πλοίου ἐκτεινόμεναι πέραν αὐτοῦ καὶ χρησιμεύουσαι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐπωτίδων· πρβλ. **ὑποτείνω** Ι. 1. **ΙΙ.** = Θυρίς, παράθυρον, Σουΐδ.: —Παρὰ δὲ Εὐρ. Ρῆσ. 785 πρέπει νὰ σημαίνῃ μυκτῆρας, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς. [ῐδος Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἄντησις, **εως**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἄντη**: —**ἄντησιν**, ἐν τῇ συνθέτῳ λ. **κατάντησιν**.

ἀντηχέω, Δωρ. **-ᾱχέω**, ἀντηχῶ ἢ ᾄδω εἰς ἀπάντησιν, ἀντηχήσατε παιᾶνα .. θεῷ Εὐρ. Ἄλκ. 423· ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ, θὰ ἀντέμελπον ὕμνον .., ὁ αὐτ. Μήδ. 426· πρός τι Πολύβ. 22. 11, 12. **ΙΙ.** ἀπολ., ἐπὶ μουσικῆς χορδῆς, ἀποτελῶ ἀντήχησιν, διὰ τί, ἐάν τις ψήλας τὴν νήτην ἐπιλάβῃ, ἡ ὑπάτη μόνη δοκεῖ ἀντηχεῖν; Ἀριστ. Προβλ. 19. 24, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 38, Πλουτ. Καῖσ. 5, πρβλ. τοῦ αὐτ. Μάρκελλ. 19.

ἀντήχημα, τό, ἠχώ, ἀποτέλεσμα τῆς ἠχοῦς, Σχολ. Φιλοστρ.

ἀντήχησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀντηχεῖν, ὡς καὶ νῦν, κοιν. ἀντίλαλος, Πλουτ. 2. 589D.

ἀντί, πρόθ. συντασσομένη μετὰ γενικῆς: —ἡ ἀρχικὴ αὐτῆς σημασία εἶναι: ἀπέναντι, ἀντικρύ. (Ἐκ √ΑΝΤ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ἄντα**, **ἄντην**, **ἀντίος** (**ἄπιος** ἐκ τῆς **ἀπό**), **ἄντη**, **ἄντικρυς**, **ἀντάω**, **ἀντάω**· πρβλ. Σανσκρ. anti, (ἀπέναντι)· Λατ. ante, anterior· Γοτθ. and ὡς πρόθ., Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλοσαξ. and- ὡς προθεματικὸν μόριον, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν and-svar καὶ and-swaru (ἀγγλ. answer, ἀπόκρισις)· Γερμ. ant ἐν τῇ λέξ. ant-worten, κτλ.).

Α. ΧΡΗΣΙΣ. **1)** ἐπὶ τόπου: κατέναντι, ἀπέναντι, πρότερον ἀπεδίδετο εἰς πολλὰ χωρία τοῦ Ὁμήρου, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 481 ἀντὶ ἐμεῖο (ἔνθα νῦν ἀντί' ἐμεῖο, ὅ ἐ. ἀντία)· Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν (ὅ ἐ. ἄντα) Θ. 233· οὕτως, ἀντ' Αἴαντος (ὅ ἐ. ἄντα) Ο. 415, πρβλ. Ὀδ. Δ. 115, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725. **2)** ἐν ἀνταποκρίσει πρός τι .., ἐπὶ μουσικῆς συμφωνίας, Δημ. Φαλ. ἴδε Chappell Hist. of Mus. 53. **ΙΙ.** ἀντὶ ὡς καὶ νῦν, Ἕκτορος .. ἀντὶ .. πεφάσθαι Ἰλ. Ω. 254· ἀντὶ γάμοιο τάφον Ὀδ. Κ. 307· οὕτω μετέπειτα, πολέμιος ἀντὶ φίλου καταστῆναι Ἡρόδ. 1. 87· ἀντὶ ἡμέρης νὺξ ἐγένετο ὁ αὐτ. 7. 37, ἴδε Βαλκν. 6. 32· ἀντὶ φωτῶν σποδὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 434· τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν Θουκ. 1. 120, πρβλ. 4. 20, 7. 75· βασιλεύειν ἀντί τινος Ξεν. Ἀν. 1. 1, 4· —ὡσαύτως, ἀντὶ .. ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων Ἡρόδ. 1. 210, πρβλ. 6. 32, 7. 170 (ἔνθα ἡ συνήθης σύνταξις θὰ ἦτο ἀντὶ τοῦ ἄρχεσθαι, ὥς τινες ἐκδόται γράφουσιν ἄνευ τινὸς μαρτυρίας, πρβλ. Θουκ. 7. 28, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 19, κτλ.): —ἐνιαχοῦ κεῖται ἐλλειπτικῶς, ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι δοῦναι, ὅ ἐ. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ δοῦναι, Σοφ. Φ. 369, πρβλ. Ο. Κ. 448. **2)** παρ' Ὁμήρ. συχνάκις σημαίνει τὴν ἴσην ἀξίαν, τὸ ἀντάξιον, τὸ ἰσοδύναμον, Λατ. pro, instar, ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνήρ, εἶναι ἀντάξιος πολλῶν λαῶν (πρβλ. τὴν λέξ. **ἀντάξιος**), Ἰλ. Ι. 116· ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος .. τέτυκται, ὁ ξενιζόμενος εἶναι ἴσος πρὸς ἀδελφόν, «σὰν ἀδερφός», Ὀδ. Θ. 546· ἀντί τοι εἶμ' ἱκέταο, εἶμαι ὡς ἱκέτης, Ἰλ. Φ. 75, πρβλ. Θ. 163, Ὀδ. Θ. 405· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστι, χρησιμεύει ὡς λουτρόν, Ἡρόδ. 4. 75· ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἔνδον, νὰ ὦσιν ὡς ὅμηροι ἀπέναντι τῶν αἰχμαλώτων τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως [τῶν Πλαταιῶν], Θουκ. 2. 5· δουλεύειν ἀντὶ ἀργυρωνήτων, ὡς ἀργυρώνητοι δοῦλαι, Δημ. 212. 20. **3)** πρὸς δήλωσιν ἀνταλλαγῆς ἢ ἀνταμοιβῆς, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν .. δοῖεν Ἰλ. Ψ. 650· ἀντὶ χρημάτων παραλαβεῖν, ἀπέναντι χρημάτων πληρωθέντων, Ἡρόδ. 3. 59· ἀμείβειν τι ἀντί τινος Πινδ. Π. 4. 30, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 646, 651· ἀντὶ ποίας εὐεργεσίας Λυσίας 106. 38, κτλ.· τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ ..; Σοφ. Ἀντ. 237· ὄνειδος ἀνθ' ὅτου ὁ αὐτ. Ο. Κ. 967: —Ἐντεῦθεν, ἀνθ' ὧν, οὗ ἕνεκα, δι' ὅ, Αἰσχύλ. Πρ. 31· καὶ συχνάκις παρὰ Σοφ., πρβλ. Θουκ. 6. 83· ἀλλὰ ἀνθ' ὧν ὡσαύτως ἀντὶ τούτων ὅτι .., ἐπειδή, Σοφ. Ἀντ. 1068, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 434· ἀντὶ τοῦ; τίνος ἕνεκα; διὰ ποίαν αἰτίαν; Σοφ. Ο. Τ. 1021. **4)** χάριν τινός, ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν τἀμ' Σοφ. Ἠλ. 537· ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων ἱκεσίας σημαντικῶν, μετὰ γεν., ἀντὶ παίδων .. ἱκετεύομέν σε = πρὸς παίδων .., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1326. **5)** πρὸς δήλωσιν συγκρίσεως, ἓν ἀνθ' ἑνός, «ὅταν ζυγίσῃς τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο», ὅταν συγκρίνῃς τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, Πλάτ. Πολ. 331Β, Νόμ. 705Β· ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας, θλίψεις ἐπὶ θλίψεων, Θέογν. 344· ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 966· πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Εὐαγγ. κ. Ἰω. Α' 16· πρβλ. **πρὸς** Γ. ΙΙΙ. 4: —ἀντὶ ἑτέρου, κατὰ προτίμησιν, ἄφνεον βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ Θέογν. 188: ἔτι δὲ καὶ προηγουμένου συγκριτικοῦ, ἀντὶ σοῦ πλέον, μεῖζον' .. ἀντὶ τῆς .. πάτρας Σοφ. Τρ. 577, Ἀντ. 182·

οὕτως (ἰδίως ὅταν προηγῆται ἄρνησις) ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 467, Σοφ. Αἴ. 444, Ἀριστοφ. Νεφ. 653· δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἠγαπηκὼς Πλουτ. Ἀλέξ. 42: πρβλ. **πρὸ** Α. ΙΙΙ, **παρὰ** Γ. Ι. 5 δ. - Β. ΘΕΣΙΣ: ἡ **ἀντὶ** σπανίως ἐπιτάσσεται, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν Ἰλ. Ψ. 650, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1277, Σοφ. Φ. 1100 (ἐκ διορθ. Δινδορφ., τοῦ πλέονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἀντί· ἀλλ' ὁ Jebb ἔχει: τοῦ λῴονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν· τὸ **αἰνεῖν** ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ χειρογρ. **ἑλεῖν** εἶναι διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου), Ἀνθ. Π. 7. 715· ἀλλ' οἱ γραμματικοὶ διισχυρίζονται ὅτι οὐδέποτε ἡ πρόθεσις αὕτη πάσχει ἀναστροφήν.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει 1) κατέναντι, ἀντικρύ, ὡς, **ἀντιβαίνω**, **ἀντίπορος**. 2) ἐναντίον, κατ' ἀντίθεσιν πρός τινα, ὡς, **ἀντιλέγω**, **ἀντίβιος**. 3) ἀμοιβαιότητα, ὡς **ἀντιδεξιόομαι**. 4) ἀνταπόδοσιν, ὡς **ἀντιβοηθέω**. 5) ἀντικατάστασιν, ὡς **ἀντιβασιλεύς**, **ἀνθύπατος**. 6) ἰσότητα, ὁμοιότητα, ὡς **ἀντίθεος**, **ἀντίπαις**, **ἀντίδουλος**. 7) ὁμοιότητα πρὸς τὸ πρότυπον, ὡς **ἀντίμορφος**, **ἀντίτυπος**.

ἀντία, ἴδε ἐν λ. **ἀντίος**.

ἀντιάζω: παρατ. **ἀντίαζον** Ἡρόδ. 1. 166 (ἀλλ' **ὑπ-ηντίαζον** 4. 121), **ἠντίαζον** Ξεν., κλ.: μέλλ. **ἀντιάσω** Τραγ., Δωρ. **-άξω** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἠντίασα** Ἡρόδ. 4. 8., 9. 6· ἀλλ' οἱ δύο οὗτοι χρόνοι ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς τὸ **ἀντιάω**: (ἀντί). Ἀπαντῶ, συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, **I.** μετ' αἰτ. προσ., συναντῶ, ἀπαντῶ εἴτε ὡς φίλον εἴτε ὡς ἐχθρόν· τὸν ἐπιόντα Ἡρόδ. 4. 118, πρβλ. 141., 4. 80, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1557, κτλ.· ἀντ. [τινὰ] ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 166, πρβλ. 9. 6, Σοφ. Ο. Τ. 192· πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς .. πόρθμευμ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1557· ἀπολ., κόρος .. βαρὺς ἀντιάσαι Πινδ. Ν. 10. 36· μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει, ἡ μολπὴ θὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν αὐλόν, ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 100. 2) πλησιάζω τινὰ ὡς ἱκέτης, ἀντ. τινὰ δώροισι Ἡρόδ. 1. 105: Ἐντεῦθεν ἁπλῶς, δέομαι, ἱκετεύω, Ἄρεα ἀντιάζω Σοφ. Ο. Τ. 191· καί σ' ἀντιάζω πρὸς .. Διὸς ὁ αὐτ. Αἴ. 492, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 400, Ἀνδρ. 572, κτλ.· συχνάκις παραλειπομένης τῆς αἰτιατ., ἀλλ' ἀντιάζω Σοφ. Ἠλ. 1009, πρβλ. Φ. 809· βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων, ἱκέτευσον πρὸς γονάτων ἢ ἀψαμένη τῶν γονάτων, Εὐρ. Ἰκ. 272:—Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁμοιάζει πρὸς τὸ **προστρέπω**, **ἱκετεύω**, κτλ. **II.** = **ἀντιάω** II, **ἀντάω**, μετὰ δοτ. προσ., ὅταν θεοὶ .. Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζωσιν, ἐν μάχῃ, Πινδ. Ν. 1. 102.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζογράφοις, ἂν καὶ ὁ Ξεν. ἔχει τὸ σύνθετον **ὑπαντιάζω**.

ἀντιάνειρᾰ, ἡ, (ἀντί, ἀνήρ) ὡς τὸ **βωτιάνειρᾰ**, **κυδιάνειρᾰ**, θηλ. τύπ. ἀρσ. εἰς **-άνωρ** ἢ **-ήνωρ** (ἐπειδὴ τὸ -ρᾰ δεικνύει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀρσενικὸν εἰς -ος, πρβλ. **δώτειρα**, **σώτειρα**, **δράστειρα**, κτλ.). Ἐν τῇ Ἰλ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τῶν Ἀμαζόνων μετὰ σημασίας, ἰσόπαλος πρὸς ἄνδρα, ὡς τὸ **ἴσανδρος**, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, «ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν, ἐξ οὗ πολεμικαί» (Σχόλ.), Γ. 189, Ζ. 186, κτλ.· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Κόλουθ. 170. **II.** ἡ παρὰ Πινδ. φράσις, Ο. 12. 23 στάσις ἀντιάνειρα, σημαίνει ἐμφύλιον πόλεμον, καθ' ὃν ἀνὴρ ἐγείρεται κατ' ἀνδρός, δηλ. πολεμεῖ ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου.

ἀντιάς, **άδος**, ἡ, συνήθ. ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀντιάδες = τὰ **παρίσθμια**, κοινῶς «ἀμυγδαλῖται» ἢ «παραδάγκαλα», ἀδένες ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ ἑκατέρωθεν τῆς ὑπογλωττίδος, ὑπὸ τὴν γνάθον ἔνθεν καὶ ἔνθεν: «τῶν τοίνυν ἐντὸς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ὑπογλωττίδα τόπων, αἱ .. ἑκατέρωθεν προὔχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται» (Πολυδ. Β', 201), Ἱππ. 464. 28., 471. 13: — ἰδίως ἐπὶ φλεγμονῆς ὅταν ἐξογκῶνται τὰ παρίσθμια, Γαλην. 6. 247· πρβλ. **κατάρροος**.

ἀντ-ιαχέω, ἀντεκπέμπω ἰαχήν, ξουθαὶ δ' ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσαι (ἀνταχεῦσαι κατὰ Σκαλίγερον), Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11 (Ἀνθολ. Π. 9. 437), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 828.

ἀντ-ιάχω, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 826· ἀμοιβηδὴν ἀντίαχεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 76.

ἀντιάω: ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστῶτα μόνον ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις **ἀντιόω**, ἀπαρέμ. **ἀντιάαν**, γ' πληθ. προστ. **ἀντιοώντων**, μετοχ. **ἀντιόων**, **όωσα**, **όωντες**· ἀλλὰ τὸ **ἀντιόω**, ὅπερ εἶναι ἐνεστὼς ἐν Ἰλ. Α. 31, Ψ. 643, χρησιμεύει ὡς μέλλ. ἐν Ν. 752, Ὀδ. Α. 25, Ω. 56· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν τῇ λέξει: — μέλλ. **ἀντιάσω** [ᾰ] Ὀδ. Χ. 28, Θέογν.: ἀόρ. **ἠντίᾰσα** Ὅμ.· (οἱ δύο οὗτοι χρόνοι κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἀνήκουσιν εἰς τὸ **ἀντιάζω**· ἀνάγομεν ὅμως αὐτοὺς ἐνταῦθα, διότι κατ' ἔννοιαν ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὸ **ἀντιάω**): —Μέσ., ἅπαξ παρ' Ὅμ. (ἴδε κατωτ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 470, Β. 24: (ἀντί, ἀντίος), Ἐπικ. ῥῆμα: **I.** ἐξέρχομαι ὅπως συναντήσω ἢ ὑποδεχθῶ τινα: 1) μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάγω εἰς ἀναζήτησίν τινος, ὅτε ὑπονοεῖται σχέδιόν τι ἢ σκοπός, πτολέμοιο μενοίνα ἀντιάαν, «ἀντιάαν, μεταλαμβάνειν, ἐφάπτεσθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 215· ἔφρα πόνοιο .. ἀντιάσητον Μ. 356· οὐκέτ' ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις Ὀδ. Χ. 28, καὶ ἀλλαχοῦ· μεταφ., ἐπὶ βέλους, βάλλω, κτυπῶ, ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν, «ἀπαντήσοι, ἔλθοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 290: — πολλάκις ἐπὶ θεῶν ἐρχομένων (οὕτως εἰπεῖν) ὅπως δεχθῶσιν ἀφιέρωμά τι ἢ θυσίαν καὶ οὕτως ἐπὶ παρῳχημένων χρόνων κατήντησε νὰ σημαίνῃ, ἔχω, δεχθῶ, ἔλαβον, ἀπέλαυσα, ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης Ὀδ. Α. 25· ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων .. ἀντιάσας, «ἀπαντήσας, μετασχών» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 67: καθόλου, μετέχω, ἀπολαύω, αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, «εἴθε ἐπὶ τοσοῦτον ὄνησιν ὧν βούλεται λάβοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Φ. 402· οὕτως, ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν Θέογν. 1308· οὔτε τοῦ τάφου ἀντιάσας Σοφ. Ἠλ. 869· ἀπολ., ἀντιάσας, ἀπολαύσας, ἀξιωθείς, Πινδ. Ι. 6 (5). 21· ἴδε σημ. Δοναλδσ. ἐν τόπῳ.—ἅπαξ ἐν μέσ. τύπ., πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου, μετέσχετε τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ἰλ. Ω. 62. 2) σπανιώτερον μετὰ γεν. προσ., ἀντιμετρῶ ἐμαυτὸν πρός τινα, ἀντεπεξέρχομαι κατ' αὐτοῦ, ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, «ὑπαντήσαιμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 231· δήων ἀντιάσειν Θέογν. 552. 6) ἔρχομαι ὅπως κηδεύσω τινά, ὅπως συμμετάσχω τῆς τελετῆς τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα Ὀδ. Ω. 56. **II.** μετὰ δοτ. προσ., συναντῶ τινι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, «συναντήσειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 147· δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν Ἰλ. Ζ. 127, Φ. 151, πρβλ. **ἀντιάζω** II. **III.** ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἀορ., ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀΐω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα, συναντήσαντα κατὰ τύχην, Ἰλ. Κ. 551, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 193, Ν. 312, Ρ. 442. **IV.** μετὰ αἰτ. πράγμ. μόνον ἐν τῷ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, κατ' εὐφημ. «καὶ τῆς ἐμῆς κοίτης .. μετέχουσαν» (Σχόλ.), μόνον ἐν Ἰλ. Α. 31: — προέτεινάν τινες, ὅπως μὴ ὑπάρχῃ αὕτη ἡ σημασία, νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ ἀντιόωσαν ἑκουσίως προθύμως. ἀλλ' ἴδε Βουττμ. ἔνθ' ἀνωτ. **V.** πλησιάζω ὡς ἱκέτης, ἱκετεύω, ὡς τὸ **ἀντιάζω** I. 2, μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπ., μετὰ γεν. προσ., ὄρσο μοι, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 703.

ἀντιβάδην [ᾰ], ἐπίρρ., διὰ βαδίσματος ἐναντίον τινὸς πράγματος ἐξ ἀντιθέτου, ἀντιβάδην ὠθεῖν Πλουτ. 2. 381Α.

ἀντιβαδιάζω, δίδω ὡς ἐνέχυρον πρᾶγμα ἤδη ἠνεχυρασμένον, Βασιλικ. 60. 30, 2.

ἀντιβᾰδίζω, πορεύομαι ἐναντίον, τὴν ἐναντίαν ὁδόν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν Φώτ. ἐν λέξ. **ῥαβάττειν**.

ἀντιβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, βαίνω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, μετὰ δοτ., καὶ μὴ ἀντίβαινε τούτοισι Ἡρόδ. 5. 40, Αἰσχύλ. Πρ. 234, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 290. 6, κτλ., πατῶ ἐπάνω, πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα Εὐρ. Βάκχ. 1126. 2) ἀπολύτως, Ἡρόδ. 3. 72., 8. 3, Εὐρ. Ι. Α. 1016, κτλ.· βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς, καὶ ἀντιστάς, Σοφ. Ἠλ. 575· εἰ .. μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβηκὼς Ἀριστοφ. Ἱππ. 767· ἀντ. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 634Α. **II.** ἀντιβὰς ἐλᾷς, στηρίξας καλῶς τοὺς πόδας σου ἐπὶ τοῦ πλοίου νὰ κωπηλατῇς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 202.

ἀντιβάκχειος ἢ **παλιμβάκχειος**, πούς --υ, ὡς λείποισθε, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν **βακχεῖον** υ-- ὡς λιπόντων.

ἀντιβάλλω: μέλλ. **-βαλῶ**, (ὑπονοουμένης τῆς προσωπικῆς αἰτιατ., βάλλω τὸν βάλλοντα, ἀκοντίζω κατὰ τοῦ ἀκοντίζοντος), οἱ δὲ Συρακόσιοι ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον Θουκ. 7. 25· βέλος Πολύβ. 6. 22, 4: — μετὰ δοτ., ἀντ. ἀκοντίοις Πλουτ. Νικ. 25· ἀντ. τῷ κωρύκῳ, ἀσκοῦμαι πλήττων τὸν πλήρη ἄμμου ἢ κεγχραμίδων ἀσκὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ, Λουκ. Λεξιφ. 5. **II.** παραβάλλω, συγκρίνω, βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες [τὰ βιβλία] Στράβ. 609· ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέβαλον 790· τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες; ἀνταλλάσσετε, λέγετε πρὸς ἀλλήλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 17, πρβλ. Μακκαβ. Β', ια', 13.

ἀντιβᾰρής, **ές**, (βαρύς) ἔχων ἴσον βάρος, ἰσοβαρής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 233.

ἀντιβάρυμα (ἢ ὀρθότερ. **-ημα**), **ατος**, τό, ἀντιστάθμισμα, βάρος ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, «λίθοι βαρεῖς .. ἀπὸ μαγγάνων χαλώμενοι διὰ σχοινίων ἢ ἁλύσεων καὶ πάλιν ἀνασπώμενοι δι' ἑτέρων ἀντιβαρυμάτων» Λέοντος Βασιλικ. Διατάξ. 15. 48.

ἀντιβᾰσῐλεύς, **έως**, ὁ, ὁ θέσιν βασιλέως κατέχων, Λατ. interrex, Διον. Ἀλ. 9. 69.

ἀντιβᾰσῐλεύω, βασιλεύω ὡς ἀντίπαλος βασιλεύς, καὶ τοῖς ἐναντιωθεῖσιν Ἰωάννης ἀντεβασίλευσεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 4. 7, 1.

ἀντίβᾰσις, **εως**, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Πλουτ. Καῖσ. 38, κτλ.· πρός τι ὁ αὐτ. 2. 583Ε. **II.** δευτέρα βάσις τοῦ κίονος, ἀντιστάτης, Βιτρούβ. 10. 15.

ἀντιβαστάζω, ὑποστηρίζω, στυλώνω, «δῆλον γὰρ ὡς οἱ ἀντιβαστάζοντές τι καὶ ἀντερείδουσι» Εὐστ. 1933. 37.

ἀντιβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ μοχλὸς θύρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 201.

ἀντιβᾰτικός, **ή**, **όν**, ἐναντίος, ἀντίθετος, Πλουτ. Φωκ. 2, Γαλην.

ἀντιβιάζομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι βίαν ἐναντίον βίας, Ἀνθ. Π. 12. 183, πρβλ. Φίλωνα 2. 423.

ἀντιβίας, ἐσφ. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Π. 10. 8· ἴδε **ἐναντίβιος**.

ἀντίβιβλος, ἡ, βιβλίον ἐν ᾧ ὁ ὀφειλέτης ὑπέγραφεν ὅτι ἔλαβε

βιβλίον τῆς συμφωνίας, ἢ ἀντίτυπον τούτου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς, Ἰουστιν. Νεαρ. 53. 3,1.

ἀντιβιβρώσκω: μέλλ. -βρώσομαι, ἀντεσθίω, ὡς ὀψοφάγον ζήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον Ἀθ. 343C.

ἀντιβίην, ἐπίρρ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἄντα καὶ ἄντην, ἐναντίον, κατὰ πρόσωπον, ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην Ἰλ. Α. 278· Ἕκτορι ἀντ. πειρηθῆναι Φ. 226, πρβλ. Ε. 220. Οὕτω καὶ ἀντίβιον, ἴδε ἑπόμ. ΙΙ.

ἀντίβιος, α, ος, ὡσαύτως -ος, ον (βία): ὁ ἀντιτάσσων βίαν ἐναντίον βίας: ὡς ἐπίθ. παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῇ φράσει ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν, «ἐναντίοις, ὅ ἐστι στασιαστικοῖς λόγοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 304, Ὀδ. Σ. 415, κτλ.· οὕτως, ἀντ. ὅμιλος, ἐχθρικός, Τρύφ. 624. 2) ὡς ἐπίρρ., **ἀντίβιον** = **ἀντιβίην**, ἀντ. μαχέσασθαι Ἰλ. Γ. 20· Μενελάῳ ἀντίβιον .. πολεμίζειν αὐτ. 435· εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον .. πειρηθείης Λ. 386.

ἀντιβλάπτω, βλάπτω τὸν βλάπτοντά με, ἀνταποδίδω βλάβην, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 11, 2, Φίλων 2. 371.

ἀντιβλασφημέω, βλασφημῶ τὸν βλασφημοῦντά με, Σχόλ. Ἀριστείδ., ἔκδ. Δινδορφ. σ. 673.

ἀντιβλεπτέω, = τῷ ἑπομ., μετὰ δοτ., Βυζ.

ἀντιβλέπω: μέλλ. **-βλέψω**, Δημ. 799. 24 (μετὰ διαφόρου γραφ. **βλέψεσθε** ἐσφαλμ., διότι ἀμέσως ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἄλλος ἁπλοῦς τύπος **βλέψονται**: — βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, βλέπω κατὰ πρόσωπον, μετὰ δοτ. προσ., τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 27· εἰς ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 7, 7, Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 18: — μετ' αἰτ. ἀντιβλέπειν ἐκεῖνον οὐ δυνήσομαι Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 59: μετοχ., ἀντιβλέπουσαι .. αἱ αἶγες, βλέπουσαι πρὸς ἀλλήλας, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 3, 5. — Ῥηματ. ἐπίθ. **ἀντιβλεπτέον**, μοι πρός τι Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 17.

ἀντίβλεψις, εως, ἡ, τὸ βλέπειν κατὰ πρόσωπον, βλέμμα, «κύτταγμα» Ξεν. Ἱέρ. 1. 35, Πλούτ. 2. 681B.

ἀντιβοάω: μέλλ. **-βοήσομαι**, ἀντηχῶ, «ἀντιλαλῶ» ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Βίων 1. 38· ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Π. 3. 5, 4.

ἀντιβοηθέω, ἀντιβοηθῶ ὡς καὶ νῦν, τινὶ Θουκ. 6. 18, 7, 58, Πλάτ. Πολ. 559E, Ξεν.

ἀντίβοιος, ον, (βοῦς) «ἀντίβοιον· ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (Ἀποσπ. 353)» Ἡσύχ.

ἀντιβολέω: παρατ. **ἠντιβόλουν**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 667, Λυσίας 94.11, κτλ.: μέλλ. **ἀντιβολήσω** Ὀδ., Λυσίας 141.18: ἀόρ. παρ' Ὁμ. **ἀντεβόλησα** (ἐναντίον τῆς Ὁμηρικῆς ἀναλογίας, ἀφ' οὗ ἡ λέξις δὲν εἶναι σύνθετος, ἀλλὰ παράγωγος ἐκ τοῦ **ἀντιβάλλω**, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἀνήνοθεν** 13)· μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἠντεβόλησα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 101. Συναντῶ ἐκ τύχης ἰδίως ἐν μάχῃ, μετὰ δοτ. προσ. ἢ ἀπολ., συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ. 2) σπανίως μετὰ δοτ. πράγματ., εἶμαι παρὼν ἔν τινι, φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας Ὀδ. Λ. 416· τάφῳ ἀνδρῶν ἀντ. Ω. 87: πρβλ. **ἀβολέω**. 3) μετὰ γεν. πράγματος, λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἔχω τὸ μέρος μου ἔκ τινος, μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι Ἰλ. Δ. 342· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις Ὀδ. Φ. 306· οὐ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις Δ. 547· γάμου ἀντ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 782, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 43· προσέτι καὶ πυκινοῦ νόου ἀντ. Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 224. 4) σπανίως ἐπὶ πράγματος, πίπτω εἰς τὸν κλῆρόν τινος, εἰς τὴν τύχην τινός· μετὰ γεν. προσ., στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει .. ἐμέθεν Ὀδ. Σ. 272. 5) μετ' αἰτ. προσ., συναντῶ ὡς ἱκέτης, ἱκετεύω, παρακαλῶ, συχν. παρὰ Κωμ., Ἀριστοφ. Νεφ. 110, Πλοῦτ. 444· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 667, Ἀχ. 147, Δημοσθ. 575. 18: — ἀπολ., περὶ τῶν ἀντιβολούντων, τῶν ἱκετευόντων, Ἀριστοφ. Σφ. 559· συχν. ἐν παρενθέσει, εἰπ', ἀντιβολῶ, ὁ αὐτ. Ἱππ. 109, πρβλ. Πλοῦτον 103 (συχνάκις ὡσαύτως ἀντιβολῶ σε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 1, ἐν «Φάωνι» 1. 3· ὡσαύτως παρὰ Λυσ. 94. 11 καὶ 25, Ξεν. Ἀθ. 1. 18): — Παθ., ἱκετεύομαι, ἀντιβοληθεὶς Ἀριστοφ. Σφ. 560. ΙΙ. ποιῶ τινα ἀντιβολεῖν, τινά τινι Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 579.

ἀντιβολή, ἡ, παραβολή, ἀντιπαράθεσις, ἀντιβολὴ λόγων, ἀντιβολὴ ἀντιγράφων Στράβ. 790: «παραβλήδην .. ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες» Ἡσύχ.

ἀντιβόλησις, εως, ἡ, = **ἀντιβολία**, Πλάτ. Ἀπολ. 37A, Συμπ. 183A.

ἀντιβολία, ἡ, δέησις, ἱκεσία, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 16, Θουκ. 7. 75.

ἀντιβόλιον, τό, = **ἀντίγραφον**, Βυζ. **ἀντίβολον**, τό, ἐν Σχολ. εἰς Δημ. σ. 1440.

ἀντιβομβέω, βομβῶ καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, ἀντεβόμβει δὲ κάτωθεν τῶν κυμάτων ἡ στάσις Ἀχ. Τάτ. 3. 2, πρβλ. Εὐστ. 1885. 19.

ἀντιβόρειος, ὡρολόγιον ἡλιακὸν κεκλιμένον πρὸς βορρᾶν, Βιτρούβ. 9. 9, 1.

ἀντιβουλεύομαι, μέσ., δίδω ἐναντίαν συμβουλήν, Πολύαιν. Στρατηγήμ. 1. 30, 3.

ἀντιβούλομαι, ἀποθ., βούλομαι τὸ ἐναντίον, δὲν μοὶ ἀρέσκει τι, ἀνθίσταμαι, ἀποκρούω, Θεόδωρ. τ. 2. σ. 294.

ἀντιβραδύνω, μέλλ. -υνῶ, βραδύνω καὶ ἐγώ, ἀργοπορῶ καὶ αὐτός, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3.12.

ἀντιβρίθω [βρῖ], καταβαρύνω ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς πλάστιγγος, τῇ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δὲ ἀντέβριθεν ὁ νόμος Φίλων τ. 2, σ. 170.

ἀντιβροντάω: μέλλ. -ήσω, ἀνταγωνίζομαι πρός τινα ὡς πρὸς τὴν βροντήν, βροντῶ καὶ ἐγὼ ὅταν βροντᾷ ἐκεῖνος, ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα Λουκ. Τίμων 2· βρονταῖς ἀντ. Δίων Κ. 59, 28.

ἀντιβρυχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι ἐναντίον τινός, «μουγγρίζω», ἅπαξ τούτοις ἀντιβρυχήσομαι Εὐστ. Πονημ. 357.78.

ἀντίγαμβρος, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐγγόνης, Γλωσσ.

ἀντιγαμέω, νυμφεύομαι καὶ αὐτός, «Τηλέμαχον τὴν Κίρκην γῆμαι, Τηλέγονον δὲ .. ἀντιγῆμαι Πηνελόπην» Εὐστ. 1796. 53.

ἀντιγέγωνα, πρκμ. μετὰ σημ. ἐνεστ., ἀντιβοῶ, ὁ δ' ἀντεγέγωνεν ἔνερθε Ἀνθ. Π. 9.177.

ἀντιγενεηλογέω, Ἰων. τύπ., ἀντικρούω τὴν γενεαλογίαν τινὸς δι' ἄλλης γενεαλογίας, Ἑκαταίῳ δὲ γενεηλογήσαντι ἑωυτὸν .. [οἱ ἱερέες] ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει Ἡρόδ. 2.143.

ἀντιγεννάω, γεννῶ ἁμιλλώμενος, μεταφ. ἀντιπαρουσιάζω, ἀντιγεννήσασα τὸν ἀλώπεκα καλούμενον Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 285F· γεννῶ τὸν γεννήσαντά με, ἀντιγεννῆσαι γὰρ οὐχ οἷόν τε τούτους [τοὺς γονεῖς δηλ.] Φίλων 1. 89.

ἀντιγεραίρω, γεραίρω καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω τιμὴν ἀντὶ τιμῆς, Ἀππ. Ἐμφ. 2.140.

ἀντιγηροτροφέω, γηροκομῶ τινα, τρέφω αὐτὸν ἐν τῷ γήρατι πρὸς ἀνταπόδοσιν τῶν τροφείων, Λεσβῶναξ 171. 37.

ἀντίγλωσσον, τό, ἀντίγλωσσον τρανές, ἡ ἐπιστολὴ ἢ ἀντὶ γλώσσης ἀπαγγέλλει, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 233, ἔκδ. Μί.

ἀντιγνωμονέω: μέλλ. **-ήσω**, εἶμαι διαφόρου γνώμης, ἔχω τὴν ἐναντίαν γνώμην, τινὶ Δίων Κ. 46. 44: ταῦτα μὲν δὴ οἶμαι οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν γενέσθαι Περσῶν οἰκεῖον ἱππικόν, «νομίζω ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ γνώμην ἐναντίαν εἰς ταύτην, ὅτι δηλ. εἶναι κατὰ πάντα συμφέρον νὰ συστήσωμεν ἡμεῖς οἱ Πέρσαι ἰδικόν μας ἱππικὸν» (μετάφρασ. Βαρδαλ.) Ξεν. Κύρ. 4. 3, 8.

Ἀντίγονος, ὄνομα πολλῶν Μακεδόνων βασιλέων: — Ἐντεῦθεν, **ἀντιγόνειος**, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀντίγονον, οἱ δὲ Ἀντιγόνειοι [δηλ. στρατιῶται] καταληφθέντες ἄοπλοι .. Πολύαιν. 4. 9, 1· **Ἀντιγόνεια**, τά, ὄνομα ἑορτῆς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου, Πολύβ. 28.16, 3: Ὡσαύτως, **ἀντιγονικός**, ή, όν, Πλουτ. Ἄρατ. 54: — θηλ. **ἀντιγονίς**, ίδος, εἶδος ποτηρίου ὀνομασθέντος οὕτω ἀφ' ἑνὸς τῶν Ἀντιγόνων, Πολέμων παρ' Ἀθην. 497F, Πλουτ. Αἰμ. 33: — **ἀντιγονίζω**, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀντιγόνου, εἶμαι τῆς μερίδος αὐτοῦ, τοὺς Μακεδόνας ἰδὼν ἀντιγονίζοντας ὡς τούτους ἐνέκλινε Πολυαίν. 4. 6, 13.

ἀντίγραμμα, τό, = **ἀντίγραφον**, Λουκ. Ἑρμότ. 40.

ἀντιγραφεύς, έως, ὁ, ὁ ἀντιγράφων (ἴδε **ἀντίγραφος**), Λατ. contratotulator, δημόσιός τις λειτουργός, Αἰσχίν. 59. 23, πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 100, 184, 187, 190, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 399, Πολύβ. 6. 56, 13· Βοιχ. Π. Οἰ. 1. 247, ἴδε καὶ Λεξικ. Ἀρχαιολ. — ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων, ὁ τηρῶν λογαριασμὸν τῶν καταβαλλομένων χρημάτων καὶ τῶν καταβαλλόντων αὐτὰ πολιτῶν, Δημ. 615, 14· κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «ἀντιγραφεύς: ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διττοὶ δὲ ἦσαν ἀντιγραφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὥς φησι Φιλόχορος, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ». ΙΙ. παρὰ Βυζ. ἀντιγραφεῖς ἐκαλοῦντο οἱ ἔχοντες τὸ ἀξίωμα τοῦ χαρτοφύλακος.

ἀντιγραφή, ἡ, γραπτὴ ἀπάντησις, αὐτὸς δ' οὖν [ὁ Καῖσαρ] ὕστερον ἐν τῇ πρὸς Κικέρωνα περὶ Κάτωνος ἀντιγραφῇ παραιτεῖται μὴ στρατιωτικοῦ λόγον ἀνδρὸς ἀντεξετάζειν πρὸς δεινότητα ῥήτορος εὐφυοῦς, καὶ σχολὴν ἐπὶ τοῦτο πολλὴν ἄγοντος Πλουτ. Καῖσ. 3, ὁ αὐτ. 2. 1059B. ΙΙ. ὡς ὅρος νομικός, ἡ ἀπάντησις ἡ διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἀπολογία αὐτοῦ, Δημ. 1115. 21 (ἔνθα ὑπάρχει καὶ δεῖγμα ἀντιγραφῆς)· ἐνίοτε κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, ἔγγραφος κατηγορία, Πλάτ. Ἀπολ. 27C, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 20. 40: — ἐπὶ δίκης περὶ κληρονομίας (διαδικασία κλήρου), ὁ ὅρος ἀντιγραφὴ κεῖται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδικαζομένων ἀδιαφόρως, ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολογ.: — ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 471, καθόλου, ἀντικατηγορίαι, ἴδε Πολυδ. Η', 58· πρβλ. δὲ καὶ Ἁρποκρ. ἐν λέξει. ΙΙΙ. τὸ ἀντιγράφειν, ὡς καὶ νῦν, Διον. Ἀλ. 4. 62. 2) = **ἀντίγραφον**, Πλουτ. 2. 577E. IV. βασιλικὸν διάταγμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, Βυζ.

ἀντιγραφικός, ή, όν, κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἀντιγραφήν, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. ἔκδ. Δινδορφ. σ. 441.

ἀντίγραφος, ον, ἀντιγεγραμμένος, ὁ δὶς γεγραμμένος, διπλοῦς, στῆλαι, διαθῆκαι, κτλ., Δημ. 468. 9., 1104. 23. ΙΙ. ὡς οὐσιαστ., **ἀντίγραφον**, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἀνδοκ. 10. 31, Λυσ. 896 Reisk., Δημ., κτλ.· ἀντίγραφα παραδόσεως χρημάτων, ἀντί-

γραφα λογαριασμῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8,19· εἰκόνος ἀντ., ἀντίτυπον, Λουκ. Ζεῦξ. 3.

ἀντιγράφω [ᾰ]: μέλλ. -ψω, γράφω ἐναντίον τινὸς ἢ εἰς ἀπάντησιν, Θουκ. 1.129 (ἐν τῷ παθ.), Πλουτ. Λούκουλλ. 21, κτλ.· πολλά ἰδόντα με [ἐν τῇ εἰκόνι] .. πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ, μὲ ἐκυρίευσεν ἐπιθυμία νὰ περιγράψω διὰ τοῦ λόγου τὴν εἰκόνα, Λόγγ. ἐν τῷ προοιμίῳ τῶν κατὰ Δάφν. κ. Χλό. **II**. Μέσ. μ. παθ. πρκμ. (Αἰσχίν. 22. 11, Δημ. 1115. 16) ὡς ὅρος νομικός, εἰσάγω ἀντιγραφήν, κατηγορῶ, τι περί τινος Ἰσαῖ. 85.19, πρβλ. Δημ. 1175. 26· ὡσαύτως, ἀντ. τινὶ ἢ τινά, μετ' ἀπαρεμ., ἰσχυρίζομαι ἐναντίον ἑτέρου ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, Λυσ. 166. 45, Δημ. 1092.10: — ὡσαύτως φέρω ἀντικατηγορίαν, «ἀντιγράφεσθαι, τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου ἢ ἀντικατηγορεῖν» Πολυδ. Η', 58, πρβλ. Αἰσχίν. 17.1., 22.11. **2**) φυλάττω ἀντίγραφον λογαριασμοῦ τῶν καταβαλλομένων ἢ λαμβανομένων χρημάτων (πρβλ. **ἀντιγραφεύς**), Ἀριστ. Ἀποσπ. 399.

ἀντίγραψις, εως, ἡ, ἡ εἰσαγωγὴ ἀντιγραφῆς, Λυσ. 167. 22 (ὁ Βεκκ. καὶ ἄλλοι -φή).

ἀντίγροφον, τό, (=ἀντίγραφον), Ἐπιγρ. Ἀνάφης, Ραγκ. Ant. he'. 820. — Οὕτως ἀπαντῶσι καὶ τά: ἔνγροφον, σύγγροφον, γροφεύς, γρόφων, ἀνεπίγροφος, ἀπογρόφονσι, γρόππατα, στρόταγος, στρότος, στροτιώτης, ἐστροτεύαθη, δέκοτος, δύνοτον, κέθαρος, ἀνκοθαρίοντι, ὀνάλουμα, ὀνέθεικε, ὀνέθην καί τινα ἄλλα (ἴδε **O** ἐν ἀρχῇ ἐν Λεξ. Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη)· ἅπαντα ἴδια τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου, ἧς καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ συγγενὴς καὶ ἡ Κρητική. Ἀλλὰ καὶ νῦν προφέρομεν μολόχαν τὴν τῶν παλαιῶν κοινῶς μαλάχην, ἥτις ὅμως καὶ μολόχη τὸ πάλαι ἐλέγετο κατὰ τόπους.

ἀντιγρύζω, γρύζω εἰς ἀπάντησιν, ἀντιγρύζειν οὐδὲν ἐτόλμων Ἰω. Καντακ. τ. Γ', σ.105.16, ἔκδ. Β.

ἀντιδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι**: ὁ ἀόρ. **ἀντέδακα** ἐν Λουκ. Ὠκυπ. 27 εἶναι λίαν ἀμφ.: δάκνω τὸν δάκνοντά με, τὰς κεφαλὰς δὲ κομῶσαι, τοὺς φθεῖρας ἐπεὰν λάβωσι τοὺς ἑωυτῆς ἑκάστη ἀντιδάκνει καὶ οὕτω ῥίπτει Ἡρόδ. 4. 168, Αἰλ. π. Ζ. 4. 19, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 170. 27.

ἀντιδάκτῠλος, ὁ, ὁ ἀντίχειρ, Ἀκύλας Π. Διαθ. **II**. παρὰ τοῖς μετρικοῖς, ἀνεστραμμένος δάκτυλος, ἤτοι ἀνάπαιστος (υυ-).

ἀντιδᾰνειστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀντιδανείζειν, τῷ δανείσαντι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 5: — τὸ ῥῆμα **ἀντιδανείζω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 844.

ἀντιδᾰπᾰνάω, δαπανῶ ἀμοιβαίως εἴς τι, τοὺς δαπανωμένους ἀντ. Λιβαν. Ἐπιστ. 763.

ἀντίδειπνος, ον, ὁ λαμβάνων τὴν θέσιν ἄλλου κατὰ τὸ δεῖπνον, Λουκ. Ἀλεκτρ. 9.

ἀντιδεξιόομαι, ἀποθ., δεξιοῦμαι τὸν δεξιούμενόν με, ἀνταποδίδω δεξίωσιν, ἀντιχαιρετίζω, τινὰ Ξεν. Κύρ. 4. 2, 19, Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. Πταίσμ. 13.

ἀντιδεξίωσις, ἡ, τὸ ἀντιδεξιοῦσθαί τινα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 169.18, 308.16, ἔκδ. Λ.

ἀντιδέομαι: μέλλ. **-δεήσομαι**, ἀποθ., δέομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, ἀνθικετεύω, Πλάτ. Λάχ. 186D.

ἀντιδέρκομαι, ἀποθ., **ἀντιβλέπω**, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 163· μετὰ δοτ., διάφορος γραφὴ ἐν Λουκ. Ἰκαρομ. 14.

ἀντιδέρω, δέρω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ἐκκλ.

ἀντιδεσμεύω, δεσμεύω τὸν δεσμεύσαντα, Βυζ.

ἀντιδέχομαι, ἀποθ., δέχομαί τι ἢ λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα ἀντὶ ἄλλου, ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην; Αἰσχύλ. Χο. 916· ἔδωκα κἀντεδεξάμην Εὐρ. Ι. Α. 1222.

ἀντιδηλόω, ποιῶ ἐναντίαν δήλωσιν, Βυζ.

ἀντιδημᾰγωγέω, δημαγωγῶ ἐναντίον δημαγωγοῦντος, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 8.

ἀντιδημηγορέω, δημηγορῶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δημηγορίαν ἄλλου, τινὶ Εὐστ. 1029. 1: — τὸ οὐσιαστ. **-γορία, ἡ**, ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. σ. 28. 9.

ἀντιδημιουργέω, δημιουργῶ, κατασκευάζω τι ἁμιλλώμενος πρός τινα, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 262: — Μέσ., πρός τι Ἀθαν. 469B.

ἀντιδιαβαίνω, διαβαίνω ἐναντίον τοῦ διαβάντος, ἐπειδὴ ὁ Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτὸν Ξεν. Ἀγησ. 1. 8.

ἀντιδιαβάλλω, διαβάλλω τὸν διαβάλλοντα, Ἀριστ. Ρητ. 3.15,7.

ἀντιδιαζεύγνυμι, διαχωρίζω καὶ διαθέτω τὸ ἓν πρὸς τὸ ἕτερον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.11.15, ἐν τῷ παθ.

ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ, ἐν τῇ λογικῇ, ἡ κατ' ἐναντίωσιν διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις, ἀντιδιαίρεσίς ἐστι γένους εἰς εἶδος τομὴ κατὰ τοὐναντίον, ὡς ἂν κατ' ἀπόφασιν, οἷον 'τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστιν ἀγαθὰ τὰ δὲ οὐκ ἀγαθά' Διογ. Λ. 7. 61, Πλωτῖν. 4. 4, 28., 6. 3, 10.

ἀντιδιαιρέω, διαιρῶ, χωρίζω εἰς ἀντίθετα, [τοὺς βαρβάρους] ἀντιδιαιροῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας Στράβ. 662: — Παθ., ἀντιδιῃρῆσθαι λέγεται ἀλλήλοις τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρεσιν, οἷον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνύδρῳ· ταῦτα γὰρ ἀλλήλοις ἀντιδιῄρηται ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Ἀριστ. Κατηγ. 13. 3, Τόπ. 5. 6,10, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀντιδιάκονος [ᾱ], **ον**, ὁ διακονῶν τῷ διακονοῦντι, ὥστε .. καί ποτ' ἀντιδιάκονον τοῖς ἄλλοις αὐτὸν γενέσθαι Στράβ. 783.

ἀντιδιακοσμέω, ἀντιπαρατάσσω, παρατάσσω ἐναντίον ἄλλου παρατάσσοντος, [ὁ Πομπήιος] παρέτασσε τοὺς λοιποὺς .. καὶ ὁ Καῖσαρ ἀντιδιεκόσμει Ἀππ. Ἐμφ. 2.75.

ἀντιδιαλέγομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἐν συνδιαλέξει ἢ συζητήσει, Κλήμ. Ἀλ. 203· ἐν τῷ παθ., Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7.202.

ἀντιδιαλλάσσομαι, Μέσ., ἀνταλλάσσω αἰχμαλώτους, τινά τινος Διον. Ἀλ. Ἐκλογαὶ 4. **II**. ἀλλάσσω τι καὶ θέτω ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του, ἐν διηγήσει λέγω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀντιδιαλλαττόμενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν ὡς κτλ. ὁ αὐτ. 1. 84.

ἀντιδιάμετρος, ον, ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀρετῆς ἀντιδιάμετρος ἡ κακία, Ἰω. Μόσχος ἐν Λειμωναρ. 1140.

ἀντιδιανυκτερεύω, διανυκτερεύω ἀπέναντί τινος ἐπίσης διανυκτερεύοντος, καὶ ὁ Ἀντώνιος ἔνοπλος ἐπὶ τῶν φυλακτηρίων ἀντιδιενυκτέρευε τῷ Βρούτῳ Ἀππ. Ἐμφ. 4.130.

ἀντιδιαπλέκω, ἀνταπαντῶ, ἀντιτάσσω, ἀντιπαρατηρῶ, ναί, ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων Αἰσχίν. κ. Κτησιφ. 3. 9, 1: — «ἀντιδιαπλέκειν: τὸ ἐν δίκῃ ἀντιλέγειν» Α. Β. 406. 25.

ἀντιδιασταλτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἀντιδιαστολήν, «ὁμοίως καὶ αἱ σύνθετοι [προσωπ. ἀντωνυμ.]· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικαί, τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ μου ἔστηκα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ» κτλ. Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 48B. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 50A.

ἀντιδιαστατέω, διαφέρομαι, ἐρίζω, ἀντιπολιτεύομαι, Ἀμμών. ἐν λέξει **διαπολιτεύεσθαι**.

ἀντιδιαστέλλω, διακρίνω ἐκ παραθέσεως δύο πραγμάτων τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, οὐκ ἀντιδιέστειλε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Στράβ. 457· ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 5: — Μέσ., ἀντ. πρός τινα Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 32. **II**. ἀντιτάσσω, ἀντιδιαστέλλομεν αὐτοῖς τὰ νοητὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π.1. 9.

ἀντιδιαστολή, ἡ, ἐξ ἀντιπαραθέσεως διάκρισις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτων φησὶν Κλήμ. Ἀλ. 545, Ἐτυμ. Μ.13, 23. 66, 57 104, 16.192, 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 305 κτλ.

ἀντιδιατάσσομαι, μέσ., ἀντιτάσσω, ἀντιπαρατίθημι, τινὶ περί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ.7.159: τί τινι Συνέσ. 249B.

ἀντιδιατείνομαι, μέσ., διισχυρίζομαι κατ' ἄλλου διισχυριζομένου, ἀμφοτέρωθεν ἀντιδιατεινομένων Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ Παλαιολόγ. 4. σ. 234A.

ἀντιδιατίθημι, ἀποδίδω τὰ ἴσα εἴς τινα, ἀμύνομαι, «ἀμυνόμενοι, τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες» Σουΐδ. Διοδ. Ἐκλογαὶ 602.70· κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι Εὐστ. 546. 28: — Μέσ παρουσιάζω ἀντίστασιν, πρός τι Λογγῖν. 17.1· τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, τοὺς ἐναντίους, τοὺς ἐχθρούς, Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Β', β', 25.

ἀντιδῐδάσκᾰλοι, οἱ, ποιηταὶ ἀνταγωνιζόμενοι ἐν δραματικοῖς ἢ λυρικοῖς ἀγῶσι, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 60, ἴδε Κασαυβ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 525, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἀντιδιδάσκω, λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιπείθω, Ἀππ. Ἐμφ. 5.19, Ἀνθ. Π. 6. 236. **II**. ἐπὶ δραματικῶν ἢ λυρικῶν ποιητῶν, ἀνταγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου, Ἀριστοφ. Σφ. 1410.

ἀντιδίδωμι: μέλλ. **-δώσω**, δίδω καὶ αὐτός τι εἰς τὸν δόντα μοί τι, ἀνταποδίδω, δῶρον βουλόμενοι ἀντιδοῦναι τῷ Κροίσῳ Ἡρόδ. 1. 70., 3.135, Αἰσχύλ. Χο. 94, κτλ.: πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 232· πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 498, Εὐμ. 264· νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντ. Σοφ. Ἀντ. 1067· ἀντ. χάριν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1337, Θουκ. 1. 41., 3. 63· τιμωρίαν ὁ αὐτ. 2. 53· λαμβάνων ἀντεδίδου Ξεν. Κύρ. 8. 6, 23: — Παθ., ἔλεός τε γὰρ πρὸς τοὺς ὁμοίους δίκαιος ἀντιδίδοσθαι Θουκ. 3. 40. **2**) δίδω τι ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔμελλε νὰ δώσῃ ἄλλος, σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς ἔσωσας Εὐρ. Ἄλκ. 340, Ι. Τ. 28. τι ἀντί τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1251. **II**. ἐν Ἀθήναις, ἀντ. [τὴν οὐσίαν], προτείνω νὰ ἀνταλλάξω τὴν περιουσίαν μου πρός τινα (πρβλ. τὴν λέξ. **ἀντίδοσις**), Λυσ. 169. 4, Δημ. 469. 21· ἵν' εἰ μὲν ἀντιδοίην, μὴ ἐξείη μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν, ὥστε ἐὰν παραδέχωμαι νὰ ἀντιδώσω κτλ., ὁ αὐτ. 840. 28· οὕτως, ἀντ. τριηραρχίαν ὁ αὐτ. 539, ἐν τέλ. **III**. δίδω ὡς ἀντίδοτον ἢ ἀντιφάρμακον, Δαμόκρ. παρὰ Γαλην. 14. 90.

ἀντιδιέξειμι, διεξέρχομαι, ἀναφέρω ἐκ τοῦ ἐναντίου, καὶ πάλιν ὑμῖν ἀντιδιέξειμι ἀνθρώπων .. ὀνόματα Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 47. 2.

ἀντιδιεξέρχομαι, ἀποθ., ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος δοξασίας, ἀμφισβητεῖ, λόγῳ ἀντιδιεξελθὼν Πλάτ. Θεαίτ. 167D.

ἀντιδιεσταλμένως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἀντιδιαστέλλω**, κατ' ἀντιδιαστολήν.

ἀντιδιήγησις, εως, ἡ, ἐναντία διήγησις, ἀντίθετος διήγησις, Ρήτορες.

ἀντιδιίστημι: μέλλ. **-διαστήσω** = **ἀντιδιαστέλλω**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀντιδικάζομαι, ἐγείρω δίκην κατὰ τοῦ ἐγείραντος κατ' ἐμοῦ δίκην, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 5. 24.

ἀντιδῐκᾰσία, ἡ, ἡ ἐναντίον τινὸς διαδικασία, «χρισολογία», Ἀκύλ. Παροιμ. κ', 3.

ἀντιδῐκέω: μέλλ. **-ήσω**: παρατ. **ἠντιδίκουν** Λυσ. 104. 12, ἀλλ' **ἠντεδίκουν** (κατὰ τὸ ἄριστον χειρόγραφ.) Δημ. 1006. 2., 1013. 23: ἀόρ. **ἠντιδίκησα** Δημ. παρὰ Πολυδ. Η', 23. Ἐγείρω ἢ ἔχω δίκην κατά τινος, προστρέχω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἀντίδικος, περί τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8· οἱ ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι, ἀμφότεροι οἱ ἀντίδικοι, Πλάτ. Νόμ. 948D· ἀπολ., ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀντιδικῶν δίκην, ὑπερασπίζων δίκην, Ἀριστοφ. Νεφ. 776· ἀντ. πρός τι ἢ πρός τινα, ἐγείρω δίκην ἐναντίον τινός, Δημ. 840, ἐν τέλ., 1030, ἐν τέλ., Ἰσαῖος 84. 21· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμ., ἀντιδικάζομαι πρός τινα περί τινος, ὁ δὲ Ἄρχιππος ἠντιδίκει ἢ μὴν τὸν Ἑρμῆν ὑγιᾶ τε καὶ ὅλον εἶναι Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἐναντιοῦμαι, ἀποκρούω, διαβολαῖς Δημ. 1032. 4.

ἀντιδίκησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

ἀντιδικία, ἡ, ἀντιδικασία, ἔρις, φιλονεικία, αἱ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιδικίαι Πλούτ. 2. 483B.

Ἀντιδικομαριανῖται, οἱ, αἱρετικοὶ δοξάζοντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔγεινε πραγματικὴ σύνευνος τοῦ Ἰωσήφ, Ἐπιφάν. II, 604B.

ἀντίδῐκος, ον, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, Αἰσχίν. 50. 22· κυρίως ὁ κατηγορούμενος, Ἀντιφῶν 111. 41· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἐνάγων, Λυσ. 109. 25· ἀντ. πρός τινα Ἀντιφῶν 112. 7· οἱ ἀντίδικοι Πλάτ. Φαῖδρ. 273C, καὶ ἀλλαχοῦ: — καθόλου, ἐναντίος, ἐχθρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 41· διαιτητὰς ἀλλ' οὐκ ἀντιδίκους εἶναι τοὺς μέλλοντας τἀληθὲς κρίνειν ἱκανῶς Ἀριστοτ. π. Οὐρ. 279b. 11.

ἀντιδικτάτωρ, ωρος, ὁ, τὸ Λατ. Pro-dictator, ὁ ἐκτελῶν χρέη δικτάτωρος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 38.

ἀντιδιοικηταί, οἱ, οἱ ἐκτελοῦντες χρέη διοικητῶν, Λέων φιλόσ. ἐν Cod. reg. 2732, fol. 70 v⁰.—Δουκαγγ. Γλωσσ. ἐν λέξει.

ἀντίδιον, τό, τὸ γνωστὸν σαλατικόν, Δουκάγγ.

ἀντιδιορίζω, δίδω ἕτερον ὁρισμὸν ἀντίθετον, Γαλην. τ. 12, σ. 81.

ἀντιδιορύσσω, Ἀττ. **-ύττω**, σκάπτω ὑπόνομον ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Στράβ. 576.

ἀντιδίσκωσις, ἡ, ἡ διπλασίασις τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, Ἰω. Λυδ. Περὶ διοσημ. 4.

ἀντιδογματίζω, πρεσβεύω καὶ διδάσκω ἐναντία τοῖς ἄλλοις δόγματα, ἀντιφρονῶ, τινὶ ἀναφέρεται ὡς λέξις τοῦ Λουκ., ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίας (Γρηγ. Νύσσ. τ. I, σ. 4C).

ἀντιδοκέω, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, δὲν συμφωνῶ, διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8, ἀντὶ τοῦ **ἀντιδικέω**, ὃ ἴδε.

ἀντίδομα, ατος, τό, ἀντιδωρεά, «βραχύτατόν σοι τοῦτο μεγάλων δώρων ἀντίδομα» Εὐστ. Πονημ. 312, ἐν τέλ.

ἀντιδομή, ἡ, (δέμω) οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν ἐναντίον ἄλλου οἰκοδομήματος ἢ ἀντὶ πεσόντος οἰκοδομήματος, Αἰν. Τακτ. 23.

ἀντιδοξάζω, ἔχω ἐναντίαν δόξαν ἤτοι γνώμην, Πλάτ. Θεαίτ. 170D.

ἀντιδοξέω, = τῷ προηγ., πρός τινα ἢ τινὶ Πολύβ. 2. 56, 1., 16. 14, 4· τινὶ περί τινος Διόδ. 2. 29· ἀντιδοξεῖ Στράβ. 110 (ὡς ὁ Μαδβίγ. ἀντί, ἄν τι, δόξει δ').

ἀντίδοξος, ον, (δόξα) ὁ τὸ ἐναντίον δοξάζων, ὁ ἀνήκων εἰς ἐναντίαν αἵρεσιν, Λουκ. Ἑρμ. 17· μάχη φορᾶς ἀντ. ὁ αὐτ. Παράσ. 29.—Ἐπίρρ. **-ξως** Θ. Στουδ. σ. 441, ἔκδ. Mi.

ἀντίδορος, ον, (δορὰ) ὁ ἀντὶ δορᾶς ἔχων ἄλλο τι κάλυμμα, κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος Ἀνθ. Π. 6. 22.

ἀντίδοσις, εως, ἡ, (ἀντιδίδωμι) τὸ διδόναι τι ἀντὶ τοῦ λαμβανομένου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 8, Καλλ. Ἀποσπ. 221· φορτίων Διόδ. 2. 54· αἰχμαλώτων 12. 63· κακῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 3· ἡ εἰς τὴν σιωπὴν ἀντ. Αἰλ. π. Ζ. 5. 9: — ἀνταπόδοσις, ὕβρεως Λουκ. Ἀλέξ. 50: — ἀντίδοσίν τινος, εἰς ἀνταπόδοσιν διὰ .., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 822. **II.** διαδικασία τις παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, καθ' ἣν πᾶς πολίτης, προσκαλούμενος εἰς λειτουργίαν τινὰ ἢ εἰσφορὰν δυσανάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἠδύνατο νὰ καλέσῃ πάντα ἄλλον πολίτην, ὃν ἐνόμιζεν ἑαυτοῦ μὲν πλουσιώτερον οὐχὶ δὲ ἀναλόγως φορολογούμενον, νὰ ἀνταλλάξωσι τὰς ἑαυτῶν περιουσίας ἢ νὰ ὑποβληθῇ ἐκεῖνος εἰς τὸ βάρος τῆς εἰσφορᾶς ἢ λειτουργίας· ὁ τελευταῖος ὤφειλε κατὰ τὸν νόμον ἢ νὰ δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας ἢ ν' ἀναλάβῃ τὴν λειτουργίαν, Λυσ. 98. 9, κλ.· οὐ γὰρ δὴ ὅταν γέ με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας Ξεν. Οἰκ. 7. 3· καταστὰς χορηγὸς ἐξ ἀντιδόσεως Δημ. 565. 8· ποιεῖσθαι ἀντ. τινι Δημ. 50. 20· ἀντίδοσιν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν 840. 27· πρβλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσεως, Δημ. πρὸς Φαίνιππ., Οὐολφ. Λεπτίν. σ. CXXIII, Βοικχ. Π. Οἰ. 2. 368, ἴδε προσέτι τὸ ῥῆμα **ἀντιδίδωμι II.**

ἀντιδοτικῶς, ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιδοτικόν, Εὐστ. Πονημάτ. 193. 55.

ἀντίδοτος, ον, (ἀντιδίδωμι) ὁ δοθείς, ὁ διδόμενος ἀντί τινος, ἀνιηρὸν τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον Ἀνθ. Π. 9. 165. **II.** ὁ διδόμενος πρὸς ἴασιν ἢ παῦσιν, κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον αὐτόθι 10. 118. **2)** ὡς οὐσιαστ., **ἀντίδοτος** (δηλ. δόσις), ἡ, ἀντίδοτον φάρμακον, ἀντιφάρμακον, θεραπεία, Ἀνθ. Π. 12. 13, Κλήμ. Ἀλ. 461: ἀλλαχοῦ τὸ γένος εἶναι ἀβέβαιον, Πλούτ. 2. 42D, 54E, κτλ.

ἀντιδουλεύω, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, τοῖς τεκοῦσι γὰρ δύστηνος ὅστις μἀντιδουλεύει (μὴ ἀντιδουλεύει, Ναύκιος) τέκνων Εὐρ. Ἱκ. 362.

ἀντίδουλος, ον, ὁ ἀντὶ δούλου, οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 194. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ὢν ὡς δοῦλος ἢ ὃν μεταχειρίζονται ὡς δοῦλον, ὁ αὐτ. Χο. 135.

ἀντίδουπος, ον, ὁ ἀντηχῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 121· βοᾶν ἀντίδουπά τινι αὐτ. 1040.

ἀντιδράσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, πιάνω, ἐγγίζω, ἀντιδράττεται καὶ ἀνθάπτεται τῆς καρδίας Θεμίστ. 357B.

ἀντιδράω: μέλλ. **-δράσω** [ᾱ], ἀντενεργῶ, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα, παθὼν μὲν ἀντέδρων Σοφ. Ο. Κ. 271· πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 438, Ἀντιφῶντα 126. 12· ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν Σοφ. Ο. Κ. 953· πρὸς τὰς πράξεις ἀντ. αὐτόθι 959. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω πρᾶξιν, ἀντ. τινὰ κακῶς αὐτόθι 1191, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 49D· γενναῖα γὰρ παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν Εὐρ. Ἱκ. 1179.

ἀντιδρομέω, τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀμφίβ. ἐν Λουκ. Ἀστρολ. 12, ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι.

ἀντιδύνω, λέγεται ἐπὶ ἀστέρος ὅστις δύει καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀνατέλλει, Θέων ἐν τῇ Ὑποθ. τῶν Φαινομ. τοῦ Ἀράτου.

ἀντιδυσχεραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, δυσχεραίνω κατὰ δυσχεραίνοντος, μηδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραίνοντα Μ. Ἀντων. 6. 26.

ἀντιδυσωπέω, παρακαλῶ τὸν παρακαλοῦντα, ἀντιβολούντων δὲ καθέζεσθαι ἀντεδυσώπει Εὐσ. βίος Κωνστ. 4. 33.

ἀντιδωρεά, ἡ, ἀνταπόδοσις δωρεᾶς, ἀνταμοιβή, καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεὰς Ἠθ. Ν. 4. 2, 15.

ἀντιδωρέομαι, ἀποθ., παρέχω τι ὡς δωρεὰν ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔλαβον, ὁ δέ σφεας τῷδε ἀντιδωρέεται, ἔνθα ἡ δοτ. σημαίνει τὸ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 2. 30, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως, τινί τι, πρᾶγμά τι εἴς τινα, ὡς ἀνταμοιβὴν καλῆς πράξεως, θεοὶ δέ σοι ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο Εὐρ. Ἑλ. 159, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 14E· μετὰ τοῦ **τι** μόνον, οὗ γὰρ τυγχάνει τις ἐνδεὴς ὤν, τούτου ἐφιέμενος ἀντιδωρεῖται ἄλλο Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 6.

ἀντίδωρον, τό, τὸ ὡς ἀντιδωρεὰ διδόμενον, Κλιμ. 900D, Θεοφαν. 134. **2)** τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς θείας λειτουργίας ὑπὸ τοῦ ἱερέως πᾶσι τοῖς ἐκκλησιαζομένοις μεταδιδόμενον τεμάχιον ἄρτου εὐλογηθέντος, Γρηγόρ. Δεκαπολ. 1204B καὶ ἄλλοι.

ἀντιζεύγνυμι, ἀντιζευγνύω τί τινι, οἱ μὲν γὰρ ἀκολούθως τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σχηματίζοντες τὴν φράσιν τῷ τε θηλυκῷ γένει τῆς προσηγορίας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμ. 2. σ. 800. 7.

ἀντιζηλία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἀντίζηλος, ὁ, ἡ, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος, ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. (Λευϊτ. ιη', 18, Σειρὰχ κς', 6).

ἀντιζηλόω, εἶμαι ἀντίζηλος εἴς τι πρός τινα, ἢ ἁμιλλῶμαι πρός τινα, Βυζ. — «ζηλότυπος, ὁ ἀντιζηλῶν» Ἡσύχ.: — ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπ. τισὶ Κλήμ. Ἀλ. 319.

ἀντιζητέω, ζητῶ τὸν ζητοῦντά με, Ξεν. Οἰκ. 8. 23.

ἀντίζομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀνθίζομαι**, κάθημαι ἐμπρὸς ἢ ἀπέναντι.

ἀντίζῠγος, ον, ὁ τεθεὶς εἰς τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα, ὅθεν ἰσοζυγῶν, ἀντίστοιχος, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 4, 15, Πλούτ. 2. 723C.— «ἀντίζυγα, ἰσόζυγα» Ἡσύχ., τοῦτ' ἔστιν ἰσόρροπα, ἰσόσταθμα.

ἀντιζῠγόω, ἀντιστοιχῶ, πρός τι Εὐστ. 60. 29.

ἀντιζωγρέω, σῴζω τὴν ζωὴν τοῦ σῴσαντος τὴν ζωήν μου ἄλλοτε, ἀντιζωγρήσας Βαβρ. 107. 15· ἀλλὰ τὸ χωρίον διωρθώθη· ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας·—παρὰ Βυζ. **-ζωγρεύω.**

ἀντιθάλπω ἀλλήλους: — οἱ μὲν γὰρ Ἰδουμαῖοι συσπειραθέντες τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντέθαλπον, ἐθέρμαινον ἀλλήλους, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 6.

ἀντιθάπτω, θάπτω ἀπέναντι: παθ. ἀόρ. **ἀντετάφην**: — δεξιὰ δ' ἀντετάφη γηραιὸς Ἱππομέδων Ἀνθ. Π. παράρτ. 147.

ἀντιθεΐα, ἡ, (**ἀντίθεσις II.**), λατρεία ψευδῶν θεῶν, Ἐκκλ.

ἀντίθεμα, τό, ἡ τελευταία προσθήκη εἰς οἰκοδομήν τινα, ἀντιθέματα ταῖ περιφανεῖ καὶ ταῖ πράτα[ι] Ἐπιγρ. Τροιζ. BCH. 1893, 117. Ὁ Le Grand νομίζει ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ τοίχου ἐπιτιθεμένας πλάκας.

ἀντίθεος, η, ον, ἴσος τοῖς θεοῖς, ὅμοιος θεοῖς, ὡς τὸ **ἰσόθεος**, (πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 6): Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν Ἡρώων ὡς διακεκριμένων ἐπὶ ῥώμῃ, καλλονῇ, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ἰλ. Μ. 408, Ὀδ. Ζ. 241· ἐπὶ γυναικῶν μόνον ἐν Ὀδ. Λ. 117: — Οὐδεμία ἠθικὴ ἀρετὴ ὑπονοεῖται, ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀποδίδοται εἴς τε τὸν Πολύφημον καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας, Ὀδ. Α. 70, Ξ.

18· πρβλ. **ἀμύμων**· ἀντίθεος ἀντὶ τοῦ ἰσόθεος, καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ ὅτι διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρείαν ἀντίθεός τις λέγεται Εὐστ. 1749. 3. **II**. ἐναντίος τῷ θεῷ, ἀσεβής, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 166. **2**) ὡς οὐσιαστ., **ἀντίθεος**, ὁ, ἐχθρικὸς δαίμων, ἐχθρικὴ θεότης, ἀλλά μοι ἀντίθεος ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρᾶξιν Ἡλιόδ. 4. 7.

ἀντιθεραπεύω, περιθάλπω τὸν περιθάλψαντά με, γονέας Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.

ἀντιθερμαίνω, ἀντιθάλπω, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 115.

ἀντιθέσιον = **ξάνθιον**, ὃ ἴδε, Διοσκ. 4. 138.

ἀντίθεσις, **εως**, ἡ, ἐναντίωσις, Πλάτ. Σοφ. 257E, 258B· ἀντίθεσιν ἔχειν πρός τι, εἶναι ἀντίθετον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 11, 3:— ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Ἀνθ. Π. 12. 200. **2**) ἐν τῇ λογικῇ, ἀντίθεσις προτάσεων, Ἀριστ. περὶ ἑρμην. 10. 3, Τοπ. 2. 8, Μεταφυσ. 9. 3, 1, καὶ ἀλλαχοῦ, πρβλ. **ἀντίκειμαι**. **3**) ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἀντίθεσις, Ἰσοκρ. 233B, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 9. **4**) παρὰ γραμμ., ἡ μετάθεσις γράμματος, «**αὐτάκι** καὶ κατὰ ἀντίθεσιν **αὐτίκα**» Ἐτυμολ. Μ. 172. 9., 156. 11.

ἀντιθεσπίζω, ποιῶ νέον θέσπισμα ἀναιροῦν ἄλλο προηγηθὲν θέσπισμα, Λέοντος Νεαρὰ Β', ις', Κ', ξθ'.

ἀντιθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιτίθημι, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ τι πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 10.

ἀντιθετικός, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων ἢ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν, ἔστι δὲ σκεπτικὴ δύναμις ἀντιθετικὴ φαινομένων τε καὶ νοουμένων καθ' οἷον δήποτε τρόπον Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 8:—ὁ ἐξ ἀντιθέσεως προερχόμενος, Εὐστ. 1325. 19. **II**. ἀντίστοιχος, ἐπὶ μέτρων, ἐν οἷς ὁ πρῶτος στίχος τῆς ἀντιστροφῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τελευταῖον τῆς στροφῆς, καὶ ἀντιστρόφως, Ἡφαιστίων σ. 117.

ἀντίθετος, **ον**, (ἀντιτίθημι) ἐναντίος, ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν Τιμοκλ. ἐν «Ἥρωσιν» 1· φύσιν ἔχειν ἀντ. πρός τι Πλούτ. 2. 672B· ἀρεταῖς κακίαι ἀντ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 156. **2**) **ἀντίθετον**, τό, ἀντίθεσις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 300B, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 27. 1.

ἀντιθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου, ἀγωνίζομαι στάδιον, οἱ ἀντιθευσόμενοι Ἑλλήνων ἐξεῖργόν μιν Ἡρόδ. 5. 22. **II**. τρέχω ἀντιθέτως, τρέχω πρὸς τὸ μέρος ἄλλου τρέχοντος πρὸς τὸ μέρος μου, Ἀνθ. Π. 9. 822.

ἀντιθήγω, ἀντακονίζω, ἀκονίζω ἐναντίον ἀκονίζοντος, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει Λουκ. Παράσ. 51.

ἀντιθήματα, **τά**, = τὰ **ἀντιθέματα**, λέξις οἰκοδομικῆς, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. I. 321·— περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς τῶν καταλήξεων **-εμα** καὶ **-ημα** ἴδε Λοβ. Φρύν. 249 ἐν ὑποσημ.

ἀντιθλίβω, θλίβω, ἀντιπιέζω, ἀντιθλίβειν ἀλλάλας τᾷ ἀγωγᾷ Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. σ. 742, ἔκδ. Γαισφόρδ.: — Παθ., ἀντιθλίβεται τὸ θλῖβον, ἡ πίεσις προκαλεῖ ἐναντίαν πίεσιν ἤτοι ἀντίδρασιν, Ἀριστ. π. Ζ. γεν. 4. 3, 18.

ἀντιθνήσκω, θνήσκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἢ ἀποθνήσκω ἀντ' ἄλλου, Ἐτυμολ. Μ. 119. 14.

ἀντιθόωκος, **ον**, (θῶκος) ἀπέναντι καθήμενος, ἀντίθρονος, ἀντιθόωκον ἀναστῆσαι κακότητα Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 169.

ἀντιθρηνέω, θρηνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως, «ἀλλ' ἐπιτραγῳδήσω καὶ αὐτὸς τῷ πάθει ... καὶ ἀντιθρηνήσω σοι» Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 180.

ἀντιθροέω, ἀντεγείρω θροῦν, θόρυβον, ἀντιθροοῦντος Ἐμπεδ. 372· ὁ Karsten διώρθωσεν ἀμφιθορόντος.

ἀντίθρονος, **ον**, ὁ καθήμενος ἀπέναντι, ὁ ἔχων ἀπέναντι τὸν θρόνον του, ἐντεῦθεν, ἀντίζηλος, ἀντίπαλος, Γρηγ. Ναζ. Arcan. 4. 25.

ἀντίθροος, **ον**, ἀντηχῶν, Κόλουθ. 118, Ἀνθ. Πλαν. 153.

ἀντιθρυλλέω (ἀντὶ **ἀντιθρυλέω**), ἀντιψιθυρίζω, Βίος Ἀλεξ. στ. 2138, ἔκδ. Wr.

ἀντιθυμιάω, θυμιῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Βυζ.

ἀντιθυμοῦμαι, θυμώνω καὶ αὐτός, ὥσπερ οὖν ἀντιθυμούμενος, ἀλλ' ὁ Ἑρχέριος διώρθωσεν ἀντιφιλοτιμούμενος Αἰλ. π. Ζ. 17. 13.

ἀντιθύρετρος [ῠ], **ον**, ὁ ἀντὶ θυρέτρου, ὁ ἀντικαθιστῶν θύραν, λίθος ἀντιθύρετρος Νόνν. Μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 140.

ἀντίθυρος, **ον**, (θύρα) ἀπέναντι τῆς θύρας, στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης, «ἀντικρὺ τῆς θύρας» (Ὀδ. Π. 159) κατὰ τὸν Σχολ., δυνατὸν ὅμως νὰ εἶναι οὐδ. οὐσιαστ., ἀντίθυρον, τὸ μέρος τὸ ἔναντι τῆς θύρας, ὁ πρόδομος, ὡς ἐν τῷ βᾶτε κατ' ἀντιθύρων Σοφ. Ἠλ. 1433, ἔνθα ἴδε Ἕρμαννον: ἐν Λουκ. Συμπ. 8, ἡ ἀπέναντι τῆς θύρας κειμένη πλευρὰ δωματίου· κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται ὁ αὐτ. Περὶ τοῦ οἴκ. 26.

ἀντιθύω, θύω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Φιλόξ. 10. ἐν τῷ παθ.

ἀντικαθαιρέω, καθαιρῶ τινα ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ ἀντικαθιστῶ αὐτὸν δι' ἄλλου, ἔπειτα καὶ ἐκείνους ἀντικαθελεῖν ἐπιχειρήσαντες Δίων Κ. 46. 34.

ἀντικαθεύδω: μέλλ. **-ευδήσω**, καθεύδω πάλιν ἢ ἀντὶ ἄλλου, Ἀνθ. Π. 11. 366.

ἀντικάθημαι, Ἰων. **ἀντικάτ-**, κυρίως, πρκμ. τοῦ **ἀντικαθίζομαι**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεστ., κάθημαι, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντί τινος, τινὶ Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 11. **2**) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατῶν καὶ στόλων καθημένων ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἐπιτηρούντων ἀλλήλους. ἡμέραι δέ σφι ἀντικατημένοισι ἤδη ἐγεγόνεσαν ὀκτὼ Ἡρόδ. 9. 39, πρβλ. 41, Θουκ. 5. 6, Ξεν., κλ.: μεταφ. λόγος ἀντ. τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 145.

ἀντικαθιδρύω, καθιδρύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταγεν.

ἀντικαθίζομαι καὶ **ἀντικαθέζομαι**, Ἰων. **ἀντικατ-**: μέλλ. **-εδοῦμαι**: παρατ. (μ. σημ. ἀορ.) **-εζόμην**:—Μέσ., λαμβάνω θέσιν ἀπέναντι, ἀντιστρατοπεδεύω, ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ἀντικατιζόμενοι ἐμάχοντο Ἡρόδ. 4. 3., 5. 1, ἐπέπλεόν τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν Θουκ. 1. 30., 4. 124. **II**. τὸ ἐνεργ. εὕρηται παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Βασιλ. Δ', ιζ,' 26), «τὰ ἔθνη ἃ ἀπῴκισας καὶ ἀντεκάθισας ἐν πόλεσι Σαμαρείας», τὰ ἐκάθισες εἰς τὰς θέσεις ἄλλων ἐθνῶν.

ἀντικαθιστάω, ἀντικαθιστῶ, Γλωσσ.

ἀντικαθίστημι, Ἰων. **ἀντικατ-**: μέλλ. **-καταστήσω**, ἀντικαθιστῶ, ἐν νόῳ ἔχων ἀντικαταστήσειν ἄλλα Ἡρόδ. 9. 93· μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστῆσαι πάλιν, δηλ. τὸν χρυσὸν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, Θουκ. 2. 13· καὶ οὗτοι ἄρχουσιν αὐτῶν, κατ' ἐνιαυτὸν δ' ἄλλους ἀντικαθιστάναι τοιούτους Ἀριστ. π. Θαυμ. Ἀκουσμ. 94. **2**) ἵστημί τι ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω, Βοιωτοὶ δὲ πρὸς τούτους ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους Θουκ. 4. 93· τινά τινι Πλάτ. Πολ. 591A. **3**) ἐπαναφέρω, καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν Θουκ. 2. 65· τοὺς θορυβηθέντας Διον. Ἁλ. 6. 11. **II**. Παθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' καὶ πρκμ., ἔτι δὲ καὶ παθ. ἀορ. **ἀντικατεστάθην** (Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38):— τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, τίθεμαι ὡς διάδοχος, ἐπεὰν δέ τις (τῶν ἱερέων) ἀποθάνῃ, τούτου ὁ παῖς ἀντικατίσταται Ἡρόδ. 2. 37· εἰ ἐπιμεληθείητε ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων .. στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ ἀντικατασταθῶσιν Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. **2**) ἀνθίσταμαι, ἀπολ., ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως Θουκ. 1. 71., 3. 47, κτλ.· τινὶ Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 5.

ἀντίκαινος, **ον**, ἴσος πρὸς νέον, «ἀντίκαινον· ἰσόκαινον» Ἡσύχ.

ἀντικαίω, Ἀττ. **-κάω**, καίω τὸ καῦσάν με, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν Πλάτ. Τίμ. 65E.

ἀντικᾰκουργέω, κακοποιῶ διότι ἐκακοποιήθην, ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα Πλάτ. Κρίτων 49C, 54C.

ἀντικᾰκόω, = τῷ προηγ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 6, 30: — Ἐντεῦθεν, **ἀντικάκωσις**, **εως**, ἡ, ἀνταπόδοσις κακώσεως, ἀμοιβαία κακοποίησις, Εὐστ. Πονημάτ. 100. 87, κτλ.

ἀντικαλαμάομαι, συλλέγω καὶ αὐτὸς καλάμην, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 735.

ἀντικᾰλέω, προσκαλῶ τὸν προσκαλέσαντά με, οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθησόμενος καλεῖ μέ τις Ξεν. Συμπ. 1. 15, κατὰ παθ. μέλλ.

ἀντικαλλωπίζομαι, ἀνθυπερφρονῶ, ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ Πλούτ. 2. σ. 406D.

ἀντικάμπτω, ἐπανακάμπτω, Μαν. Φιλῆς σ. 264.

ἀντικᾰνονίζω, ἀποφασίζω ἢ πράττω τι ἐναντίον τῶν κανόνων, λέξ. τοῦ Ἐκκλ. δικαίου, Βυζ.

ἀντικάρδιον, τό, ἐν Πολυδ. Β', 165, «τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον κοῖλον», ἀλλὰ Ῥοῦφος ὁ Ἐφέσ. (Part. Corp. H., σ. 28, 50, Clinch) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μετὰ τὴν κλεῖδα καὶ ὑπὲρ τὸ στέρνον κοίλωμα τοῦ λαιμοῦ, = **σφαγή**, **λαυκανίη**·— «ἀντικάρδιον· τόπος ὁ μετὰ τὴν κλεῖδα» Ἡσύχ.

ἀντικαρτερέω, καρτερῶ, ἀντέχω ἐναντίον τινός, Δίων Κ. 39. 41.

ἀντικαταβάλλω, ἀνταποδίδωμι, καὶ ὑμᾶς τοὺς εὖ παθόντας οὐκ ἀποκνεῖν ἀντικαταβαλέσθαι χάριν Λιβάν. 4. 800.

ἀντικατάγω, κατάγω ἀντί τινος: — Παθ., ἀντικαταχθῆμέν τινι, ἐλθεῖν εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, Τίμ. Λοκρ. 101D.

ἀντικαταδύνω, ἐπὶ ἀστέρος, δύω καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀστὴρ ἀνατέλλει, ἐπειδὰν ἡλίου ἀνατείλαντος τὸ κατὰ διάμετρον ἄστρον ἀντικαταδύνῃ Θέων Ἀστρολ. σ. 178.

ἀντικαταδύομαι, καταδύομαι πλειότερον, κύπτω τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός μου πρὸς τὸν κόλπον μου περισσότερον, ἡ δὲ ἀντικατεδύετο καὶ ἀπεκρούετο τὰ φιλήματα. Ἀχ. Τάτ. 6. 18.

ἀντικαταθνήσκω: ἀόρ. β' **-έθανον**: καταδικάζομαι καὶ θανατοῦμαι ὡς φονεύς, καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην (ὁ Ἕρμαννος ἀκολουθῶν τῷ Σκαλιγέρῳ ἔγραψε δίκῃ ἀντὶ τῆς αἰτιατ. δίκην) Αἰσχύλ. Χο. 144.

ἀντικατακαίνω καὶ **-κτείνω**, ἴδε ἐν λ. **ἀντικαταθνήσκω**.

ἀντικαταλαμβάνω, καταλαμβάνω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, Τίμ. Λοκρ. 102D.

ἀντικαταλέγω, ἐκλέγω ἄλλον ἀντὶ τοῦ παυθέντος, καὶ τινὰς ἀπαλλάξας ἄλλους ἀντικατέλεξεν Δίων Κ. 54. 14.

ἀντικαταλείπω, καταλείπω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 540B.

ἀντικαταλλᾰγή, ἡ, ἀνταλλαγή, τινὸς πρός τι Πλούτ. 2. 49D.

ἀντικατάλλαγμα, τό, ἀντάλλαγμα, ἀνταπόδοσις, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 9, 2.

ἀντικαταλλακτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀνταλλάξῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 3.

ἀντικατάλλαξις, εως, ἡ, τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Διογ. Λ. 7. 99.

ἀντικαταλλάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, μέσ., ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἕτερον. **1)** δίδω τι ἀντὶ ἑτέρου, τι ἀντί τινος Λυκοῦργ. 159. 2· τι ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 109C· τί τινος Δημ. 273. 25. **2)** δέχομαί τι ὡς ἀντάλλαγμα ἑτέρου, τι ἀντί τινος Ἰσοκρ. 138B. **3)** ἀνταλλάσσω τι πρός τι, μηδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικαταλλάξασθαι τῶν τοῦ κρινομένου λόγων Δειναρχ. κατὰ Δημ. Α' α', 5· ἀντικαθιστῶ κάπως, ἀναπληρῶ ἐν μέρει, ἀντικαταλλάττεταί τι πρὸς τὴν περὶ τὰ θεῖα φιλοσοφίαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 3· ἀντ. ἀδικοῦντα, εἰ βλαβερόν, ἀλλὰ καλὸν ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 15, 2. **4)** ἀνταλλάσσω, Ἠθ. Ν. 8. 5, 2, Αἰσχίν. 66 ἐν τέλ. **II.** παθ., ἀντικαταλλαγῆναί τινι, συνδιαλλαγῆναι, συμφιλιωθῆναι, Πολύβ. 15. 20, 5. **III.** τὸ ἐνεργ. = τῷ μέσῳ, Ἀθανάσ.

ἀντικαταμειδιάω, καταγελῶ, περιπαίζω, οὔτε μὴν ἀντικαταμειδιάσουσι τοῦ Χριστοῦ ἤγουν τῶν ἐκκλησιῶν Κύριλλ. εἰς Σοφων. 3, σ. 623.

ἀντικαταμύω, κλείω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει τοὺς ὀφθαλμούς μου, Πολυδ. Θ', 113.

ἀντικαταπέμπω, καταπέμπω τι ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀναπεμπόμενον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 677Α, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 317.

ἀντικαταπλήσσω: μέλλ. **-ξω**, καταπλήττω τὸν καταπλήξαντά με, ἤλπιζον ἀντικαταπλῆξαι τὸν Καίσαρα Ἀππ. Ἐμφ. 3. 91.

ἀντικαταρρέω, καταρρέω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστοτ. Μετεωρ. 31B.

ἀντικατασκευάζω, ἀντικαθίστημι, Διον. Ἀλ. 1. 5, κατασκευάζω τι ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος, οἱ βάρβαροι μονόξυλα πλοῖα ἀντικατασκευάσαντες, ἐναντίον τῶν πλοίων τοῦ Καίσαρος, Δίων Κ. 49. 37.

ἀντικατάστᾰσις, εως, ἡ, ἀντίστασις, ἀπάντησις εἰς ἐπιχείρημα ἐν συζητήσει, Πολύβ. 4. 47, 4· ἐναντιότης, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 2, 5· τὸ ἀντικαθιστᾶν τι, ἐξ ἀντικαταστάσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 2222. 8.

ἀντικαταστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, Διον. Ἀλ. 8. 84.

ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, ἡ βιαία συγκράτησις, τοῦ πνεύματος Ἀριστ. Προβλ. 3. 1, 3.

ἀντικατάτᾰσις, εως, ἡ, ἐπέκτασις δι' ἕλξεως ἐκ τῶν ἀντιθέτων ἄκρων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834.

ἀντικατατάσσω, τάσσω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, τινὰ ἀντί τινος Κλήμ. Ἀλ. 351.

ἀντικατατείνω, ἐκτείνω ἕλκων ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 761, π. Ἄρθρ. 781: μεταφ., διισχυρίζομαι, διατείνομαι ἐναντίον τινός, ἂν .. ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον Πλάτ. Πολ. 348Α, πρβλ. Πλούτ. 2. 669F.

ἀντικατατρέχω, μετ' ἀόρ. **-έδρᾰμον**, κατατρέχω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, ποιῶ καὶ ἐγὼ ἐπιδρομὴν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιδραμόντος τὴν ἐμὴν χώραν, ἐπιτρέχω, Δίων Κ. 60. 9.

ἀντικαταφρονέω, καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντα, τινὸς Δ. Κ. 54. 33.

ἀντικαταχωρισμός, οῦ, ὁ, ἀντικατάστασις, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 98.

ἀντικατηγορέω, κατηγορῶ τὸν κατηγορήσαντα, ἐᾶτε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων Αἰσχίν. 25. 25, Λυσ. σ. 106, 41: — Ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 36. 23. **II.** παθ., ἐν τῇ λογικῇ, τὸ νὰ δύνωνται δύο ὅροι νὰ χρησιμεύωσιν ἐναλλὰξ ὡς κατηγορούμενα καὶ ὑποκείμενα τῆς προτάσεως, ὡς τὸ ἀντιστρέφειν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 3, 7., 1. 13, 1· ἀντ. τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 5, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀντικατηγορία, ἡ, κατηγορία ἐναντίον κατηγορίας, Κοϊντιλ. 3. 10, 4.

ἀντικάτημαι, ἀντικατίζομαι, ἀντικατίστημι Ἰων. ἀντὶ **ἀντικαθ-**.

ἀντικατοίχομαι: μέλλ. **-οιχήσομαι**, ἀποθ., χάνομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταστρέφομαι, δεδιὼς μὴ λάθοι τὸ κακὸν καὶ πρὸς τοὺς τῶν κλάδων ὑγιεστέρους ἐνσκῆψαν καὶ ὅλον τὸ δένδρον ἀντικατοιχήσεται Ῥήτορες 1. 465, 20, ἔκδ. Walz.

ἀντικάτων, ωνος, ὁ, Anticato, ὄνομα βιβλίου τινὸς τοῦ Καίσαρος, γραφέντος εἰς ἀπάντησιν τοῦ «Κάτωνος» (Cato), βιβλίου γραφέντος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Καῖσ. 54, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 99.

ἀντίκειμαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ἀντιτίθημι**, εἶμαι τεθειμένος ἀπέναντι, κεῖμαι ἀπέναντι, ἀντιστοιχῶ, τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντ., ἐπιφυλάσσεται δι' αὐτοὺς ὡς ἐμπρέπουσα ἀμοιβή, Πινδ. Ι. 7 (6). 36. **II.** κεῖμαι ἀπέναντι, ἐπὶ τόπων, τινὸς Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· τινὶ Στράβ. 120· ἐπὶ πραγμάτων, κεῖμαι ἀπέναντι ἢ ἐναντίον τινός, καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις Πλάτ. Σοφ. 258Β· ἐπὶ κύκλου, ἀντικείμενα κατὰ διάμετρον, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 8, 11, καὶ ἀλλαχοῦ. **2)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἐπὶ προτάσεων, ἀντίκειμαι, Κατηγ. 10, Μεταφ. 4. 10, 1, καὶ ἀλλαχοῦ· τὰ ἀντικείμενα, τὰ ἀντίθετα, Ἀν. Πρ. 2. 15, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντικειμένως, ἐν ἀντιθέσει, λέγεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 5. Αἱ προτάσεις ἀντίκεινται πρὸς ἀλλήλας ἢ ἀντιφατικῶς, ἢ ἐναντίως, περὶ Ἑρμ. 7· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 6, καὶ ἀλλαχοῦ. **3)** ἐν τῇ Ρητ., ἀντικειμένη λέξις, ἡ ἀντιθετική, Ρητ. 3. 9, 7· ἀντικειμένως εἰπεῖν αὐτόθι 2. 24, 2, πρβλ. 3. 10, 5. **III.** ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἐναντίος, ἀντικείσομαι τοῖς ἀντικειμένοις σοι Ἑβδ. (Ἔξ. κγ', 22, πρβλ. Ἡσ. ξς', 6, καὶ ἀλλαχοῦ).

ἀντικέλευθος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς ὁδοῦ, τοῖχον ἐς ἀντικέλευθον ἑὴν ἔκλινεν ὀπωπὴν Νόνν. Δ. 8. 191.

ἀντικελεύω, κελεύω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὸν κελεύσαντα, ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 1. 128: — Παθ., κελεύομαι καὶ ἐγώ τι ἐξ ἄλλου, Λακεδαιμόνιοι δὲ .. τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν ὁ αὐτ. 1. 139.

ἀντίκεντρον, τό, πρᾶγμά τι χρησιμεῦον ὡς κέντρον, «κεντρὶ» Αἰσχύλ. Εὐμ. 136. 466.

ἀντικερδαίνω, κερδαίνω τι πράξεώς τινος ἕνεκα, ἐξῆλθον .. καὶ πικρὸν ἦλθον ἀντικερδάνας βέλος, Νικήτ. Εὐγ. 3. 363.

ἀντικηδεύω, κηδεύω, περιποιοῦμαι, πρὸς ἀνταπόδοσιν κηδεύματος, περιποιήσεως, ὥσπερ καὶ σύ πατέρ' ἐμόν ποτε, .. ἀντικηδεύω Εὐρ. Ἴων 734: — ὡσαύτως **ἀντικήδομαι**, Πολυδ. Ε', 142.

ἀντικῆρυξ (ἡ **-κήρυξ**) ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν κήρυκα, Συλλ. Ἐπιγρ. 353. III. 9.

ἀντικηρύσσω, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κήρυγμα κήρυκος δι' ἄλλου κηρύγματος, κοὐδὲν Κρέων τοιόσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις Εὐρ. Ἱκ. 673· τὴν ἀληθινὴν γνῶσιν Εὐσ. Ἰ. Ἐκκλ. 3. 32.

ἀντικῑνέω, κινῶ τι ἐναντίον ἄλλου, Ἀριστ. περὶ μνήμ. 2. 29: — Παθ., ἀνάγκη τὸ κινοῦν ἀντικινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 5, 19, πρβλ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 3, 18, περὶ Οὐρ. 1. 5, 12. **II.** Μέσ., ποιῶ ἀντιθέτους κινήσεις, κινοῦμαι παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ, πρὸς πᾶν ἑτοίμως ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεομένη Πολύβ. 2. 66, 3.

ἀντικίνησις, ἡ, ἡ ἐναντία κίνησις, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 400.

ἀντικίρνημι, ἀντικιρνῶ, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 98, ἔκδ. Mil.· ἴδε **κιρνάω**.

ἀντικλάζω, ἀντηχῶ, κραυγῇ .. πέτραισιν ἀντέκλαγξ' Εὐρ. Ἀνδρ. 1145. **2)** μετὰ συστ. αἰτ., βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος, ἀντεφθέγγοντο, ἀντεβόων πρὸς ἀλλήλας, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1057.

ἀντικλαίω, Ἀττ. **-κλάω**, κλαίω ἀκούων ἄλλον κλαίοντα, ἀνεβόων καὶ ἀντέκλαιον Ἡρόδ. 3. 14 (διάφ. γραφ. ἀνέκλαιον) Εὐστ. 37. 14.

ἀντικλάω, ἀντανακλάω, ἐπανέρχομαι, ἀντηχῶ, «οὐ μὴν ἐπὶ πάσης ἀντιτυπίας σωμάτων ἀντικλᾷ ἑαυτὴν ἡ φωνή» Ψελλ.: — Παθ., Γρηγ. Ναζ.

ἀντίκλειθρον, τό, = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

ἀντίκλεις, ειδος, ἡ, «ἀντικλεῖδι» Κλήμ. Ἀλ. 897, Πολυδ. Γ', 22

ἀντίκλημα, τό, ἀντέγκλημα, ἀντικατηγορία, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀντικληρόομαι, μέσ., λαμβάνω τι διὰ κλήρου ἐν τῷ μέρει, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 91.

ἀντικλίνω [ῑ], ἀντὶ νὰ ὑπάγω ἐμπρὸς στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ δ' ἀντικλῖναι πρὸς φυγὴν τὰς ἡνίας Θεοδ. Προδρ. Ροδάνθ. Ε, 375· στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος ἢ ἀρνοῦμαι, καὶ πάλιν ἀντέκλινεν Μουσαῖος 108.

ἀντικλώθω, κλώθω ἐναντίον τινός, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Βοασο. Ἀν. τ. 1, σ. 259.

ἀντικνήθω, κνήθω τὸν κνήθοντά με, «τὸν ξύοντα ἀντιξύειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνων· ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσιν» Ἀποστόλιος Adag. 19, 43 (17, 20 ἔκδ. Leutsch).

ἀντικνημίζω [ἢ **-ιάζω**], τύπτω εἰς τὸ ἀντικνήμιον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 217.

ἀντικνήμιον, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κνήμης, καὶ ταύτης [τῆς κνήμης] τὸ μὲν πρόσθιον ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον γαστροκνήμιον Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 5, Ἱππῶναξ 40, Ἱππ. π. Ἀγμ. 764, Ἀριστοφ. Ἀχ. 219, Ἱππ. 907.

ἀντίκοιλον, τό, τὸ κοῖλον τοῦ ὑποκάτω μέρους τοῦ ποδός, «οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀντίκοιλον τοῦ ποδός, ἀλλ' ὅλῳ βαίνοντες, πανοῦργοι, ὥσπερ καὶ τὴν ἀλώπεκα λόγος ἔχει» Πολέμων Φυσιογν. 2. 27.

ἀντικολάζομαι, παθ., κολάζομαι ὡς πράξας τι ἄξιον τιμωρίας, εἴ τις .. ἀπέκτεινεν ... ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι Λουκ. Τυραννοκ. 12.

ἀντικολᾰκεύω, κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, Πλουτ. Ἀλκ. 24.

ἀντικομίζω, κομίζω εἰς ἀπάντησιν, λόγον Πλουτ. Λύσ. 26.

ἀντικομπάζω: μέλλ. **-άσω**, κομπάζω ἐναντίον ἄλλου κομπάζοντος, τινὶ Πλουτ. Ἀντών. 62.

ἀντικοντόω, ὑποστηρίζω διὰ κοντοῦ ἤτοι ξυλίνου ὑποστηρίγματος, κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς [σκέλος], πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντι-

κοντέουσι Ἱππ. Μοχλ. 852· τὸ **ἀντι-κοτέουσι** ἢ **-κοταίνουσι** παρ' Ἐρωτ. σ. 90 μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Foës εἰς **-κοντέουσι**, ἀλλ' ὅτι ὁ εἰς **-όω** τύπος εἶναι ὁ ὀρθὸς καταφαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ **ἀντικόντωσις, εως**, ἡ, ἡ ἀντέρεισις, «τὸ ἀκούμβημα εἰς τὸ ραβδὶ» ἐπὶ χωλῶν: τῷ ξύλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος, δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτῃ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819D, 824F.

ἀντικοπή, ἡ, ἀνακοπή, ὤθησις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντίστασις, Πλούτ. 2. 77A, 649B, ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 222.

ἀντικοπτικός, ή, όν, ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ἀποκρουστικός, ὁ ἀπωθῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 137.

ἀντικόπτω, ἀντικρούω, ἀπωθῶ, ἀνθίσταμαι, ἐμποδίζω, **1)** ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, μετ' αἰτιατ., ὅταν νέφεα .. ἀντικόπτῃ πνεῦμα ἐναντίον Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἀπολ., ὅταν πνεῦμα ἀντικόψῃ νότιον Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 13, 13, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 36, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 12, 9· ἀντ. ἀλλήλοις, ὡσαύτως ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. περὶ Ἀνέμ. 53. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέκοπτε λέγων .. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 15. **3)** ἀπρόσ., ἤν τι ἀντικόψῃ, ἐὰν παρουσιασθῇ κανὲν ἐμπόδιον, αὐτόθι 2. 3, 31.

ἀντικορθύω, ἀντεξεγείρω: ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐξεγείρει τὸν νότον, νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικορθύει Νικήτ. Εὐγ. 9. 29.

ἀντικορύσσομαι, μέσ., παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Ἀνθ. Π. 7. 668, Ἀθήν. 702B.

ἀντικοσμέω, κοσμούμενος αὐτὸς κοσμῶ ἄλλον, δίκαιον γάρ, ὑπὸ τῶν μειζόνων κοσμουμένους ἀρχῶν, ἀντικοσμεῖν τὰς ἐλάττονας, ἐπὶ τῶν κατεχόντων μέγα ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἔπειτα δεχομένων κατώτερον, Πλούτ. 2. 813D, κτλ.: — τὸ οὐσιαστ. **-κόσμησις**, ἡ, «ἀντιπαράτορα, ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια· παρᾶτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις» Σουΐδ.

ἀντικοσμητής, οῦ (καὶ **-κοσμήτης, ου**), ὁ, ὁ ἀναπληρῶν τὸν **κοσμητήν**, (σημασ. I. 2), ἤτοι τὸν κοσμήτορα ὡς λέγομεν νῦν μεταχειριζόμενοι τὸν ποιητικ. τύπον, Συλλ. Ἐπιγρ. 272. 276, 281, 284: — ὅθεν **ἀντικοσμητεύω**, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργήματος τούτου, αὐτόθι 376.

ἀντίκοψις, εως, ἡ, (κόπτω) ἐναντία πνοή, ἐπίπνοιαι καὶ ἀντικόψεις [ἀνέμων] Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 55.

ἀντικράζω: μέλλ. **-κεκράξομαι**, ἀντιβοῶ, μεῖζον ἀντεκέκραγει Νικήτ. Εὐγεν. 1. 229.

ἀντικρᾰτέω, κρατῶ ἢ ἔχω τι ἀντὶ ἑτέρου πράγματος, μῆτερ, μητρυιῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα Ἀνθ. Π. 11. 298.

ἀντικρίνω, κρίνω τὸν κρίνοντα, καὶ τοὺς μὲν κρίνοντας αὐτῶν ἀντικρίνουσιν αὐτοὶ βελτίους ἑαυτῶν εἶναι Ἀριστείδ. 2. 410· συγκρίνω, παραβάλλω, τινί τι Αἰλ.: — Μέσ., ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, «οὐ γὰρ εἶ ἄνθρωπος κατ' ἐμέ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι» Ἑβδ. (Ἰὼβ θ', 32, ια', 3).

ἀντίκρῐσις, εως, ἡ, = **ὑπόκρισις**, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 11 (ἴδε Πολυδ. Δ, 113).

ἀντίκρουσις, εως, ἡ, τὸ ἀντικρούειν τινί, ἐμπόδιον, αἰφνίδιος ἀντίστασις, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 6, Πλούτ. 2. 721B: ἡ ἔννοια ἀμφίβολος ἐν Αἰσχίν. 24. 10, ἴσως ἑτοιμολογία, εὔστοχος ἀπάντησις.

ἀντικρούω: μέλλ. **-σω**, κρούω ἐπί τινος, συγκρούομαι. **1)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ὀλίγα .. τὰ ἀντικρούοντα αὐτοῖς Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 6, 2· ἀπολ., ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 45, καὶ ἀλλαχοῦ, ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 857B· ἀσπὶς ἀσπίδι Λιβάν. 4. 542. **2)** κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, αὐτοῖς τοῦτο .. ἀντεκεκρούκει, ἦτο ἐμπόδιον εἰς αὐτούς, ἀντενήργει κατ' αὐτῶν, Θουκ. 6. 46· ἀντ. ταῖς συμβουλίαις Πλουτ. Ἀγησ. 7· ἀντ. πρός τι ὁ αὐτ. Κάτ. πρεσβ. 24: — ἀπολ., ἀποδεικνύομαι κώλυμα, παρέχω ἐμπόδιον, ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγον' οἷον οὐκ ἔδει Δημ. 294. 20· ἐὰν ἀντικρούσῃ τις Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 9· ἀντέκρουον αἱ γυναῖκες Πολυδ. Β', 9, 11.

ἀντῑκρύ, ἐπίρρ. = **ἄντην**, ἐκ τοῦ ἐναντίου, μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι Ἰλ. Ε. 130· μετὰ γεν., Ἕκτορος ἀντικρὺ Ἰλ. Θ. 301 **II.** = **ἄντῐκρυς**, κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἔναντι μέρος, ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν Ὀδ. Κ. 162· ἀντικρὺ μεμαὼς Ἰλ. Ν. 137· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖται ὑπὸ προθ., ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας Ε. 74· ἀντικρὺ δὲ ὤμου Δ. 481, πρβλ. Ὀδ. Χ. 16· ἀντικρὺ κατὰ μέσον, ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ, Ἰλ. Π. 285· οὕτως ἅπαξ παρὰ Ξεν., ἀντικρὺ δι' αὐτῶν Κύρ. 7. 1, 30: ἐν παρομοίᾳ σημασ. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ **καταντῑκρύ**, ὃ ἴδε. **2)** ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς, ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι Ἰλ. Η. 362· ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε Π. 116, πρβλ. Ρ. 49, Ὀδ. Κ. 162, κτλ.: — Πρὸς τὸ ἀντικρὺ μακάρεσσι .. ἔϊκτο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1612, δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν τὸ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, κτλ. — Ἴδε **ἄντικρυς** ἐν τέλ. [Ὁ Ὅμ. ἔχει ῡ ἐν ἄρσει, ῠ ἐν θέσει, ἀλλ' ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 87 ἔχει **καταντῐκρὺ** μετὰ τῆς ποσότητος τοῦ **ἄντῐκρυς**].

ἄντῐκρῠς, ἐπίρρ., **ἐπ' εὐθείας**, κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθέζετο ἐκ δεξιᾶς, ἦλθε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς καὶ .., Πλάτ. Εὐθύδ. 273B, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1069, Θουκ. 2. 4· ὡσαύτως εἰς τὸ ἄντ. πορεύεσθαι Πλάτ. Συμπ. 223B. **2)** φανερῶς, ἀπροκαλύπτως, ὅπως ἄντ. τάδ' αἰνέσω Αἰσχύλ. Χο. 192· ὁ χρησμὸς ἄντ. λέγει Ἀριστοφ. Ἱππ. 128· εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντ. ὁ αὐτ. Πλ. 134· ἄντ. ἔφη χρῆναι πλεῖν Θουκ. 6. 49· οὐδὲν ἢ ἄντ. δουλείαν, ἀληθῆ, πραγματικὴν δουλείαν, ὁ αὐτ. 1. 122· ἡ ἄντ. ἐλευθερία ὁ αὐτ. 8. 64· οὐκ ἄντ., οὐδόλως, κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 384. **3)** ἐνίοτε ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως, συλλαβόντες ἄγουσιν ἄντ. ὡς ἀποκτενοῦντες Λυσ. 137. 10, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 367A.

II. παρὰ μεταγεν., = **ἀντῑκρύ**, ἐναντίον, ἄντ. εἶναι, ἐναντιοῦσθαι, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 10, 20· ἄντ. ἐπιέναι, ἐναντίον, Διον. Ἁλ. 3. 24· καταστῆναι Πλούτ. Σόλων 27· ἐν τῇ ἄντ. πυαλίδι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4224e, κτλ.· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 444. — Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **ἀντῑκρὺ** καὶ **ἄντῐκρυς**, ὡς ἔχει ὁρισθῇ ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρήσεως τῶν ἐν λόγῳ λέξεων παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν συγγραφέων, εἶχε παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, οἵτινες ἡρμήνευον τὸ μὲν **ἀντῖκρὺ** διὰ τοῦ **ἐξ ἐναντίας**, τὸ δὲ **ἄντῐκρυς** διὰ τοῦ **φανερῶς, διαρρήδην**, πρβλ. Α. Β. 408. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίζετο μόνον τὸ **ἀντῖκρὺ** ἐπὶ ἑκατέρας σημασίας. Ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττικῇ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπαντᾷ τὸ **ἄντῐκρυς** καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς δευτερευούσης σημασίας του· ἀντὶ δὲ τοῦ **ἀντῖκρὺ** εἶναι ἐν χρήσει τὸ **καταντῐκρύ**. Παρὰ Τραγ. οὔτε τὸ **ἀντῖκρὺ** εὑρίσκεται, οὔτε τὸ **καταντῐκρύ**, τὸ δὲ **ἄντικρυς** μόνον παρ' Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἀντικτείνω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Ὠριγέν. κατὰ Μαρκ. σ. 15.

ἀντίκτησις, εως, ἡ, ἡ κτῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀδελφοῦ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι Πλούτ. 2. 481E.

ἀντικτόνος, ον, (κτείνω) ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν φόνου, πρὸς τιμωρίαν γενομένου φόνου, ἀντικτόνοις ποιναῖσι .. πατρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 464: — τὸ οὐσιαστ. **-κτονία**, ἡ, ἀπαντᾷ παρ' Ἐκκλ.

ἀντικτῠπέω, κτυπῶ, κροτῶ ἐπί τινος, τινὶ Ἀνθ. Πλαν. 221.

ἀντίκτῠπος, ον, ὁ ἀντηχῶν, χέων ἀντίκτυπον ὀμφήν, διάφ. γραφ. ἀντὶ χέων ἀρίδηλον ἰωὴν Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. η', 70.

ἀντικῠδαίνω, ἀντεπαινῶ, ἀντικυδαίνειν καὶ ἀντιτιμᾶν Θεμίστ. 57D.

ἀντικῡμαίνομαι, παθ., κλυδωνίζομαι ἐν μέσῳ κυμάτων ἐναντίον ἀλλήλοις φερομένων, φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπ' αὐτῶν, Πλούτ. 2. 897B: — τὸ ἐνεργ. ἀντ. ἑαυτόν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ὀρειβάσ. Matth. 244: — ὡσαύτως **ἀντικυματόω**, Βυζ.

ἀντικύπριος, ὁ, ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ χρόνων ὀκτὼ -υ- -υ, Διομήδ. ἐν Λατ. Γραμμ., ἔκδ. Keil, I. σ. 482. 5.

ἀντι-κύριος, ὁ, ὡς ἰσοδύναμον τῷ Λατ. vice-dominus, Δουκάγγ.: καὶ **ἀντικῡρία**, ἡ, ἐξουσία, Σουΐδ.

ἀντικύρω [ῠ]: ἀόρ. **ἀντέκυρσα**: — συναντῶ τι κατὰ τύχην, τινὶ Πινδ. Ο. 12. 16, Σοφ. Ο. Κ. 99, κτλ.· ἀπολ., ὁ αὐτ. Φ. 545.

ἀντικωλύω, ἐμποδίζω ἀνθιστάμενος, Ἱππ. 412. 36: — τὸ ῥημ. ἐπίθ. **-υτέον** ἀπαντᾷ παρὰ Γαλην.

ἀντικωμάζω, ἀντιπανηγυρίζω, ἀντεγκωμιάζω, «κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτοὺς καὶ ὑμνήσω» Σχολ. Πινδ.

ἀντικωμῳδέω, κωμῳδῶ, περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Πλουτ. Φλαμίν. 9.

ἀντικωπηλάτης, ὁ, ὁ ἀντίθετος κωπηλάτης. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θ. 283 πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξεως **ἀντηρέτης**, ἥτις ὅμως ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ ἑρμηνευομένῳ χωρίῳ σημαίνει **ἀντίπαλος**.

ἀντιλᾰβεύς, έως, ὁ, μέρος τῆς λαβῆς τῆς ἀσπίδος, «ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος» Ἡσύχ.

ἀντιλαβή, ἡ, (ἀντιλαμβάνω) μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ συλλάβῃ τι, λαβή, Λατ. ansa, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη Θουκ. 7. 65· ἐπὶ ἀσπίδος, οὔτε πόρπακας οὔτ' ἀντιλαβὰς ἔχει Στράβ. 154. **2)** μεταφ., πολλὰς .. ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς, ἔχει πολλὰς λαβάς, Πλάτ. Φαίδων 84C· οὕτως ἀντ. διδόναι Διον. Ἁλ. περὶ Ῥητ. 8. 15· παρέχεσθαι Λουκ. Τίμ. 29· πρβλ. **λαβή**.

ἀντιλαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**: πρκμ. **-είληχα** Δημ. 1009. 4: — ὡς νομικὸς ὅρος, ἀντ. δίαιταν, «ἀντιλαχεῖν, ἀντικαλέσαι ἐστὶν» Α. Β. 184. 29. — «τὸ δίκην ἐπὶ διαιτητοῦ λαχόντα ἐρήμην ὀφλεῖν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι» Ἡσύχ. — τὴν μὴ οὖσαν (δίκην) ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου, ἐπετρέπετο νὰ διαμαρτυρηθῇ κατ' αὐτῆς ὡς ἀκύρου, Δημ. 543. 14· ἵνα .. τὴν ἔρημον (ἐνν. δίκην) ἀντιλάχῃ, κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀναιρέσῃ ὡς ἄδικον, ὁ αὐτ. 889. 23· ἀντ. τὰς παραγραφὰς ὁ αὐτ. 976. 24: — πρβλ. Att. Process. 756.

ἀντιλάζομαι, υμαι, ποιητ. ἀντὶ **ἀντιλαμβάνομαι**, μετὰ γεν., περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζυμαι χερί, «πιάνω μὲ τὸ χέρι μου», Εὐρ. Ι. Δ. 1227· συμμετέχω, ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει ὁ αὐτ. Ὀρ. 452, κτλ. **2)** μετ' αἰτ., λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἀντὶ τοῦ διδομένου ὑπ' ἐμοῦ, κάλλιστον ἔρανον· δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῷ Εὐρ. Ἱκ. 363. Πρβλ. **λάζομαι**.

ἀντιλακτίζω, λακτίζω τὸν λακτίσαντα ἢ τύψαντά με, μ. δοτ.: καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ Ἀριστοφ. Εἰρ. 613· μ. αἰτ.: καὶ εἴ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλακτίσαι τοῦτον ἠξιώσατε ἄν; Πλούτ. 2. 10C.

ἀντιλᾰκωνίζω, ἀποκρίνομαι λακωνικῷ τῷ τρόπῳ, Ἀγησίλαος δὲ ἀκούσας ἀντελακώνισε Εὐστ. 1642. 51.

ἀντιλᾰλέω, ἀντιλέγω, λαλῶ ἐναντίον τινός, λοιδορῶ, Συμμ. Π. Δ. Ψαλμ. 138. 20.

ἀντιλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, λαμβάνω ἀντί τινος, μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 646 (λυρ.)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ γενικῆς, εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλαβεῖν Θέογν. 108· κἂν .. ἢ σώφρων .., σώφρον' ἀντιλήψεται Εὐρ. Ἀνδρ. 741· ἡδονὴν δόντας ἄλλοις κακίαν αὐτοὺς ἀντιλάβοις Θουκ. 3. 58· ἔρανον Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· ἄλλην [χώραν] ἀντιλαβεῖν ἀμαχεὶ Θουκ. 1. 143· ἀντ. ἄλλους τινὰς Ξεν. Κύρ. 5. 3, 12. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν μέσ. τύπῳ μετὰ παθ. πρκμ. **-είλημμαι** Λυσ. 180. 44: — ὡς τὸ ἀντέχομαι, μετὰ γεν., κρατῶ τι, πιάνω, ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο Πλάτ. Λάχ. 184Α, πρβλ. Πρωτ. 317D, καὶ ἀλλ.· πιάνομαι ἀπὸ κἄτι τι ὅπως ἀναβῶ, ἀντιλαμβανόμενος Θουκ. 3. 22· τῇ ἀριστερᾷ ἀντ. τοῦ τρίβωνος αὐτόθι 335Β· καὶ ἣν ἀντιλαβώμεθά του φιλίου χωρίου τῶν Σικελῶν, καὶ ἂν ἅπαξ κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς κανὲν φιλικὸν χωρίον τῶν Σικελῶν, Θουκ. 7. 77· πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε .. τῆς φλογός, πρὶν τοὐλάχιστον πάρῃ φωτιὰ καὶ κορώσῃ ὁ .. Ἀριστοφ. Θεσμ. 242: — Ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις· **2)** βοηθῶ, λαμβάνω μέρος εἴς τινα ἐργασίαν ἢ κίνδυνον, οὐκ ἀντιλήψεσθ'; Εὐρ. Τρῳ. 464· ἐπιλαμβάνομαι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι Θουκ. 2. 61· ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς [τῆς ἐλευθερίας] 62, κτλ.· ἐπὶ προσ., ἀντ. Ἑλλήνων, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἑλλ., Διόδ. 11. 13· δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, προσέρχεσθαι εἰς βοήθειαν, Πράξ. Ἀπ. κ', 35, κτλ.· — ἐν Θουκ. 7. 70, ἡ σύνταξις πιθανῶς ἔχει οὕτω, περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας — νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, .. ἀντιλαβέσθαι [αὐτῆς], ἢ τώρα νὰ δώσητε εἰς αὐτὴν χεῖρα βοηθείας, ἢ ποτέ. **3)** φθάνω εἰς, καὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀντιλάβοιντο Θουκ. 3. 22· καταλαμβάνω, λαμβάνω κατοχήν: ἀντελάβετο τοῦ θρόνου ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο Ἀριστοφ. Βάτρ. 777, 787. **4)** ἅπτομαί τινος, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ, Λατ. capessere, Θουκ. 2. 8· τῶν πραγμάτων Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6· Δημ. 15, 5, κτλ.· τοῦ πολέμου Ἰσοκρ. 136Ε· τῆς θαλάττης Πολύβ. 1. 39, 14· τῆς Ἀφροδίτης Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 3. 15· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 534D· ἀντ. τοῦ λόγου, λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων τὴν συνομιλίαν τῶν ἄλλων, αὐτόθι 336Β. **5)** λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας μὲ τὸν σκοπὸν νὰ εὕρω σφάλμα τι, νὰ ἐπιπλήξω ἢ νὰ ἐλέγξω, ἡμῶν Πλάτ. Σοφ. 239D, πρβλ. Γοργ. 506Α, κτλ.· τοῦδε τοίνυν πρῶτον πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὗπερ τὸ πρότερον, ἂς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν πρῶτον εἰς τὴν προτέραν ἡμῶν ἐναντίωσιν, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 169D· ἀντιλ. ὡς ἀδύνατον .., φέρω ἀντίρρησιν ὅτι .., ὁ αὐτ. Σοφ. 251Β, πρβλ. Πολ. 497D. **6)** ἔχομαί τινος, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω, μεταφ., θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁ αὐτ. Φαίδων 88D, πρβλ. Παρμ. 130Ε, Λουκ. Νιγρ. 19. **7)** ἐπὶ φυτῶν, ἁπλώνω ῥίζας, ῥιζοβολῶ, «πιάνω», ὡς τὸ Λατ. comprehendere Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 1, 5. **8)** ὡς καὶ νῦν, συναρπάζω διὰ τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, Πλάτ. Ἀξ. 370Α· σημειοῦται δὲ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ὡς ἀπηρχαιωμένη λέξις ἀντὶ τοῦ κοινοτέρου συνίημι, ὑπὸ Λουκ. ἐν τῷ Σολοικ. 7: — οὕτως ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ἀντ. κατὰ τὴν ἀκοήν, ὀσφρήσει Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 1. 50, 64. **III.** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, κρατῶ ὀπίσω, ἤν δέ τις τοῦτο μεμαθηκότος αὐτοῦ [τοῦ ἵππου] ἅμα ἀντιλαμβάνηταί τε τῷ χαλινῷ, κτλ. Ξεν. Ἱππ. 10. 15· οὕτως, τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον τῷ χαλινῷ αὐτόθι 8. 8· πρβλ. Ἀριστ. Μεγάλ. Ἠθ. 1. 14, 2, περὶ Ἀκουστ. 41.

ἀντιλάμπω, πέμπω καὶ ἐγὼ λάμψιν, μεταβιβάζω διὰ πυρσοῦ ἄγγελμα, οἱ δ' ἀντέλαμψαν (δηλ. οἱ φύλακες) καὶ παρήγγειλαν πρόσω Αἰσχύλ. Ἀγ. 294. **II.** ἀμετάβ., ἀνταναχλῶ φῶς, λάμπω, Ξεν. Κυν. 5. 18· πρὸς τὴν σελήνην Πλουτ. Ἄρατ. 21. **2)** λάμπω ἔναντι ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος, ὁ ἥλιος ἀντιλάμπει τινὶ Πλουτ. Μάρ. 26, κτλ.: θαμβώνω, ἐκπλήττω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 41C, 420F.

ἀντίλαμψις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις τοῦ φωτός, Πλούτ. 2. 930D, 931Β.

ἀντιλέγω, Ἡρόδ., Κωμ., καὶ Ἀττ. πεζ. (πρβλ. **ἀνταγορεύω**): μέλλ. **ἀντιλέξω** Εὐρ. Ἱππ. 993, Ἀριστοφ. Βάτρ. 998, Ξεν.· ἀλλ' ὁ κοινὸς μέλλ. εἶναι **ἀντερῶ**: — ἀόρ. **ἀντέλεξα** Σοφ. Ο. Τ. 409, Ἀριστοφ. Νεφ. 1040 (ἀλλ' ὁ κοινὸς ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι **ἀντεῖπον**): οὕτως ὁ πρκμ. εἶναι **ἀντείρηκα**, ὁ παθ. μέλλ. **ἀντειρήσομαι**, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, τινὶ Θουκ. 5. 30, Πλάτ., Ξεν., κλπ.: περί τινος Θουκ. 8. 53· τινὶ περί τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8· ὑπέρ τινος αὐτόθι 3. 5, 12· πρός τι Ἀριστοφ. Νεφ. 888: — συχνάκις ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἀντ. ὡς .., διακηρύττω ἐκ τοῦ ἐναντίου (ἢ ἀποκρίνομαι) ὅτι .., Ἡρόδ. 8. 77, Ἀριστοφ. Ἱππ. 980, Θουκ. 8. 24, Ξεν., κτλ.· οὐ τοῦτό γ' ἀντιλέγουσιν, ὡς οὐ .. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 11· ὡσαύτως, ἀντ. ὑπέρ τινος ὡς .., Θουκ. 8. 45· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἀντ. ποιήσειν ταῦτα, ἤν .., ἀποκρίνομαι ὅτι θὰ πράξω ταῦτα ἐάν .., ὁ αὐτ. 1. 28· ἀντιτείνω, λέγω ὅτι δὲν .., καίπερ πάνυ πολλῶν ἀντιλεγόντων ὡς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 25· ἀντ. μὴ οὐκ ἀξιοῦσθαί τινα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20. **2)** μετὰ αἰτ. πράγμ., ἴσ' ἀντιλέξαι (ἴδε ἀνωτ.) Σοφ. Ο. Τ. 409· ἀντ. τινί τι, λέγω τι ἐναντίον τινός, Θουκ. 5. 30· ἀντ. λόγον Λυσ. 113. 19· μῦθον ἀντ. τινί, λέγω ἕνα λόγον ὅπως ἀποκριθῶ εἰς ἕτερον, Ἀριστοφ. Λυσ. 806· οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, ἀντιλέγεσθαί τι πρός τινα περί τινος Δημ. 818. 13: — Παθ., διαφιλονεικοῦμαι, εἶμαι ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν .. ἴσως ἀντιλέγεται Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37· ἐπὶ τόπου, ὑπό τινος ἀντιλεγόμενον, διαφιλονεικούμενον, ὁ αὐτ. 3. 2, 30. **3)** ἀπολ., ἀντιλέγω ὡς καὶ νῦν: τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος ἀντέλεγε οὐδεὶς Ἡρόδ. 9. 42, Εὐρ., Ἀριστοφ. κτλ., ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἐναντίος, Πλάτ. Πρωτ. 335Δ· οἱ ἀντιλέγοντες Θουκ. 8. 53.

ἀντιλεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλέγω, δεῖ ἀντιλέγειν, Εὐρ. Ἡρακλ. 975.

ἀντίλεκτος, ον, διαφιλονεικούμενος, ὃν δύναταί τις νὰ διαφιλονεικήσῃ, ὅρος οὐκ ἀντ. Θουκ. 4. 92.

ἀντίλεξις, εως, ἡ, ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Ἱππ. 24. 44. **2)** διάλογος, ἀντιλέξεις τῶν ὑποκριτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μονῳδίαι**, Φιλόστρ. 244.

ἀντιλεσχαίνω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, φλυαρῶ ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ζῶντας ὢν (τοὺς γονέας) καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρὴ καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 458. 3.

ἀντιλέων, ὁ, ὅμοιος λέοντι, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἀντίθεος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1044· ἔνθα ὅμως εἶναι πράγματι κύριον ὄνομα.

ἀντίληξις, εως, ἡ, ἀντέγκλησις ἢ ἔφεσις πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς δίκης ἢ πρὸς νέαν διαιτησίαν, Δημ. 1006. 14· ἴδε ἐν λ. **ἀντιλαγχάνω**.

ἀντιληπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ λάβῃ μέρος ἔν τινι ὑποθέσει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 485· τῶν πραγμάτων αὐτοῖς ἀντ. Δημ. 9. 13, πρβλ. 13. 15. **II.** ἴδε **ἀντιλαμβάνω** III.

ἀντιληπτικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς ἀντίληψιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ, τὰν ἀκοὰν λόγων καὶ μελῶν ἀντιληπτικὰν Τίμ. Λοκρ. 100C· οὐ δύναμις ἀντιληπτικὴ πληγῆς ἀέρος δι' ὠτὸς καὶ ἐγκεφάλου Πλούτ. 2. 98Β· ἐπὶ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ προσκολλᾶται, ἥ τε γὰρ γλισχρότης ἀντιληπτικὴ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 6, 4· βοηθητικός, ὁ θερμὸς εὐεργετῆσαι καὶ εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὔδρομος Εὐστ. Πονημάτ. 338. 40: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἰουστῖν. Μ. π. Τρύφ. 325. **2)** παθ., ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινόμενος ἀντιληπτός, τινὶ Κάσσ. Προβλ. 35. **II.** ἱκανὸς νὰ ἀναχαιτίσῃ τι, δειλία ἀντιληπτικὴ ὁρμῆς Πλάτ. Ὅροι 416.

ἀντιλήπτωρ, «ἀντιλαμβανόμενος, ὑπερασπιστής, βοηθός» (Ἡσύχ.), μ. γεν. σὺ δὲ Κύριε ἀντιλήπτωρ μου εἶ Ψαλμ. γ'. Δ.

ἀντίληψις, εως, ἡ, (ἀντιλαμβάνω) τὸ λαμβάνειν τι ἀντὶ τοῦ διδομένου, ἢ λῆψις προϊόντος τινὸς πρὸς ἀνταλλαγὴν ἄλλου δοθέντος, χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι Θουκ. 1. 120: ἀντιποίησις, τῆς τε ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτης Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 5. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) ἡ ἀμοιβαία προσκόλλησις, τοῦ δὲ συμμένειν τὰς οὐσίας μετ' ἀλλήλων μέχρι τινὸς αἰτιᾶται τὰς ἐπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σωμάτων Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 202· ἐπὶ φυτῶν, ῥιζοβόλησις, μεγίστην ἔχει ῥοπὴν καὶ πρὸς ἀντίληψιν καὶ πρὸς εὐκαρπίαν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 6: — ἡ προσάρτησις τῶν κλημάτων ἀμπέλου διὰ τῶν ἑλίκων (κοιν. ψαλίδων) ἐκ τῶν κλάδων φυτοῦ τινος: ἀλλὰ καὶ τὴν ἕλικα δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντίληψις γένηται καὶ οἷον δεσμὸς αὐτόθ. 2. 18, 2. **2)** **ἀντιλαβή**, μέρος τὸ ὁποῖον νὰ πιάσῃ τις ἢ νὰ πιασθῇ ἀπ' αὐτοῦ, περὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, ὅπως τῷ ἀμβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ Ξεν. Ἱππ. 5. 7· ἐπὶ ἐπιδέσμου, Ἱππ. κατ' Ἰητρεῖον 743· ἀντίληψιν βοηθείας ἔχειν Διόδ. 1. 30· ἀντ. διδόναι τινὶ δίδω εἴς τινα λαβήν, ἀφορμήν, Πλούτ. 2. 966Ε. **3)** προστασία, βοήθεια, συνδρομή, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α', ιϛ', 28. **4)** ἀξίωσις ἐπί τινος πράγματος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 5. **5)** ἐπίθεσις, ἀντίρρησις, Πλάτ. Φαίδων 87Δ, Σοφιστ. 241Β, Ἱππίας Μείζ. 287Α: — ἀμφισβήτησις πράγματός τινος ἐν δικαστηρίῳ, «ἔστι γὰρ ἀντίληψις ἀνευθύνου πράγματος εἶναι δοκοῦντος ὡς ὑπευθύνου κατηγορία» Ἑρμογέν. περὶ Στάσεων, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 12. 38. **6)** τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι διὰ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, Τίμ. Λοκ. 100Β, Διόδ. 3. 15· ποιοτήτων Πλούτ. 2. 625Β. **III.** (ἐκ τοῦ παθ. τύπου) προσβολὴ ὑπὸ νόσου, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε, καὶ ἄν τις ἐσῴζετο ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, ἡ νόσος ὅμως προσέβαλλε τὰ ἄκρα τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἄφινε τὰ σημεῖα αὐτῆς, Θουκ. 2. 49· — ὁ Δούκας ἑρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον. Ἐν Ψαλμ. κβ', 1 (κατὰ τοὺς Ἑβδ.) τὴν φράσιν: ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινῆς, ὁ Ἀκύλας ἑρμηνεύει, ὑπὲρ τῆς ἐλάφου τῆς ὀρθρινῆς, ἐνῷ τὸ Ἑβραϊκὸν πρότυπον ἔχει: εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν.

ἀντιλῖτᾰνεύω, ἱκετεύω ἐν τῷ μέρει τὸν ἱκετεύοντά με, Πλούτ. 2. 1117C.

ἀντιλόβιον, τό, μέρος τοῦ ὠτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προλόβιον**, Πολυδ. Β', 86.

ἀντιλογέω: μέλλ. -ήσω, =**ἀντιλέγω**, ἀρνοῦμαι, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Σοφ. Ἀντ. 377. 2) =**ἀντιλέγω** 3· ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 322:—ἐν μέσ. τύπ., Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 120.

ἀντιλογία, ἡ, ἀμφιλογία, ἀντίφασις, Λατ. disceptatio, ἀντιλογία χρησμῶν Ἡρόδ. 8. 77· συζήτησις ὑποθέσεώς τινος, ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν, ἡμεῖς θὰ παραδώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς ὑμᾶς ὅπως συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἀπολογηθῶμεν, ὁ αὐτ. 9. 87· ἐδόκεον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, ἤλπιζον ὅτι ἤθελεν ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς νὰ συζητήσωσι τὸ πρᾶγμα ἢ ν' ἀπολογηθῶσιν, αὐτόθι 88· Λυσ. Ἀποσπ. 45. 1, Πλάτ., κλ. ἐς ἀντ. τινὶ Θουκ. 1. 73· ἀντ. καὶ λοιδορία Δημ. 1018. 8· ἀντιλογίαν ἔχει, ἔχει ἀντίρρησιν τὸ πρᾶγμα, δηλ. τὸ περὶ ἑαυτοῦ λέγειν Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 16, πρβλ. 13, 3· κατὰ πληθ., ἐπιχειρήματα ἐναντία πρὸς τὰ τοῦ ἑτέρου, λόγοι ἀναιρετικοὶ τῶν ῥηθέντων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 775, Θουκ. 4. 59:—ἀντ. πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 20· ἐς ἀντ. ἐλθεῖν Θουκ. 1. 31· ἀντιλογίαν ἐν αὑτῷ ἔχειν, ἔχειν λόγους ὑπερασπίσεως ἐν ἑαυτῷ, ὁ αὐτ. 2. 87.

ἀντιλογίζομαι, ὑπολογίζω ἀφ' ἑτέρου, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι.. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 24.

ἀντιλογικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἐπιτήδειος νὰ ἀντιλέγῃ, ἐριστικός, φιλόνεικος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1173, Ἰσοκρ. 319B, Πλάτ. Θεαίτ. 197Δ, καὶ ἀλλαχοῦ:—ἡ **ἀντιλογική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιλέγειν ἢ τοῦ ἀντλεῖν ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν ἀντιλεγόντων, ὁ αὐτ. Πολ. 453E, Φαῖδρ. 261D· οὕτω, τὸ **ἀντιλογικόν** ὁ αὐτ. Σοφιστ. 225B:—οἱ **ἀντιλογικοί**, οἱ ἐξησκημένοι εἰς τὴν ἀντιλογικὴν τέχνην, ὁ αὐτ. Λύσ. 216A· καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν, οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους διατρίψαντες ὁ αὐτ. Φαίδων 90B, πρβλ. 101E.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 164C.

ἀντιλογισμός, ὁ, ἐναντίος λογαριασμός, ἀντιλογισμοῖς τε ὑπήγοντο Φιλόστρ. 549.

ἀντίλογος, ον, παράλογος, ἐναντίος, ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις; Εὐρ. Ἑλ. 1142.

ἀντιλοιδορέω, λοιδορῶ τὸν λοιδοροῦντα, Πλούτ. 2. 88E, Πέτρ. Α', β', 22:—Μέσ., μετ' αἰτ. πράγμ., καὶ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα Λουκ. Συμπ. 40.

ἀντίλοξος, ον, πλάγιος, λοξός, καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὔστροφον τάχος Νικήτ. Εὐγεν. 7. 322.

ἀντιλῡπέω, προξενῶ λύπην εἰς τὸν λυπήσαντά με, οὐχ ὑπέμεινεν ἀντιλυπῆσαι τοὺς Ῥοδίους Πλουτ. Δημήτρ. 22, ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτὸν Λουκ. Ἑταιρ. Δι. 3. 3.

ἀντιλύπησις, εως, ἡ, τὸ λυπεῖν τὸν λυπήσαντα, ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 1. 1, 16, Πλούτ. 2. 442B.

ἀντίλῠρος, ον, (λύρα), ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας «ἀντῳδός, ἰσόλυρος» (Σχόλ.) Σοφ. Τρ. 643.

ἀντίλυτρον, ου, τό, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον, «Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων» Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. Α', β', 6. 2) ἐν Ὀρφ. Λιθ. 587, ἀντίδοτον φάρμακον.

ἀντιλυτρόω, ἀπολυτρώνω τὸν ἀπολυτρώσαντα, εὕρηται μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθ. **ἀντιλυτρωτέον**, οἷον τῷ λυτρωθέντι παρὰ λῃστῶν, πότερον τὸν λυσάμενον ἀντιλυτρωτέον.. ἢ τὸν πατέρα λυτρωτέον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 4.

ἀντιλωβάομαι, ἀποθ., κακοποιῶ τὸν κακοποιήσαντά με, Εὐστ. 757. 59.

ἀντιμαίνομαι, παθ., μαίνομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, «τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ δι' ἐκεῖνον ὅστις δι' ἐμὲ τρελλαίνεται», καὶ ὄψει.. αὐτὸν.. ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς Λουκ. Ἑταιρ. Δ. 12. 2· τινὶ Ἀνθ. Πλαν. 30.

ἀντιμανθάνω, ἀφίνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέον τι, ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν Ἀριστοφ. Σφ. 1453.

ἀντιμαντεύομαι, μαντεύομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει ἢ μαντεύομαι ἐναντίον ἄλλης μαντείας, Θεμιστ. Λόγ. 13. σ. 163.

ἀντίμαντις, εως, ὁ, ἀντίζηλος, ἀντίπαλος, μάντις, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 429.

ἀντιμαρτῠρέω, μαρτυρῶ κατά τινος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 382: μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, τινὶ ἢ πρός τι Πλουτ. Ἀλκ. 21., 2. 471C· τινὸς αὐτόθι 418A.

ἀντιμαρτύρησις, εως, ἡ, ἐναντία μαρτυρία, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 244· κατὰ πληθ., Πλουτ. 2. 1121E.

ἀντιμαρτύρομαι [ῠ], ἀποθ., διαμαρτύρομαι, ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα Λουκ. Συμπ. 47.

ἀντιμᾰχέω, ἀνθίσταμαι διὰ τῶν ὅπλων, Διοδ. Ἐκλογ. 502. 69. 2) ὡς νομικὸς ὅρος, ἀνθίσταμαι, ἐγείρω ἐνστάσεις, φέρω ἀντιρρήσεις, «ὅταν ἀντιποιῆταί τις οἰκίας ἢ χωρίου καὶ ὁ πεπρακὼς ἑτέραν ζητῇ τιμὴν καὶ μάχηται, τοῦτο λέγεται ἀντιμαχῆσαι» Α. Β. 184, 13.

ἀντιμάχησις [ᾰ], εως, ἡ, ἀγών, συμπλοκή, ἐπ' ἀλλήλοις Διον. Ἀλ. 8. 58:—**ἀντιμαχητύς**, ύος, ἡ, Ἐρατόσθ. ἐν Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Τ. 233.

ἀντιμᾰχητής, οῦ, ὁ, ἀνταγωνιστής, Χρησ. Σιβυλλ. 14. 165.

ἀντιμάχομαι: μέλλ. -μαχήσομαι, ἀποθ., μάχομαι ἐναντίον τινός, τῶν προδιδόντων Μεγαρέων ἀντιμαχομένων Θουκ. 4. 68.

ἀντίμᾰχος, ον, ὁ ἐναντίον τινὸς μαχόμενος, ἀντίπαλος, τινὶ Ἀππ. Ἱππ. 9., πρβλ. Ἀθήν. 154F.

ἀντιμεγαλοφρονέω, μεγαλοφρονῶ καὶ αὐτὸς κατὰ μεγαλοφρονοῦντος, μ. δοτ., ὁ Αἴας ἀντιμεγαλοφρονῶν τῷ Ἕκτορι Εὐστ. 676. 5.

ἀντιμεθέλκω, ἕλκω, σύρω πρὸς ἀντιθέτους διευθύνσεις, τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ, ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν Ἀνθ. Πλαν. 136, 139, ἐν τῷ παθ., τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος Ἀνθ. Π. 10. 74.

ἀντιμεθίστημι: μέλλ. -**μεταστήσω**, μετακινῶ ἀπὸ ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον, ἀνατρέπω, ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι Ἀριστοφ. Θεσμ. 362. ΙΙ. παθ., μετὰ ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεθισταμένων ἀλλήλοις τοῦ τε ἀέρος καὶ ὕδατος Ἀριστ. Φυσ. 4. 2. 4, πρβλ. 4. 4, 13, Μετεωρ. 2. 8, 27· πρβλ. **ἀντιπεριΐστημι** Ι. 2:—μεταβαίνω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 37.

ἀντιμειρᾰκιεύομαι, ἀποθ., δεικνύω ἐναντίον τινὸς παιδικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀντεκδίκησιν, ἀντιχαλεπαίνω πρός τινα, πρὸς Τιμόθεον μὲν οὖν φασιν οὕτω φανέντα φιλότιμον ἀντιμειρακιεύεσθαι τὸ δαιμόνιον, Πλουτ. Σύλλ. 6.

ἀντιμελετάω, μελετῶ τι μετὰ ζήλου, ἢ γυμνάζομαι ἐναντίον τινός, Ἀθανάσ.

ἀντιμελίζω, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἐν τῇ μουσικῇ, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις Ἀνθ. Π. 5. 222.

ἀντιμέλλω, περιμένω καὶ ἐγὼ καιροφυλακῶν ἐναντίον τινός, ἀντιμελλῆσαι Θουκ. 3. 12, ἐκ διορθώσ. τοῦ Βεκκ. ἀντὶ τῆς γραφ. τοῦ χειρογρ. ἀντεπιμελλῆσαι.

ἀντιμέμφομαι, ἀποθ., μέμφομαι εἰς ἀπάντησιν, πέμψαι ἐς τὸ μαντήϊον τῷ θεῷ ὀνείδισμα, ἀντιμεμφόμενον ὅτι.., Ἡρόδ. 2. 133.

ἀντιμερίζομαι, ἀποθ., παρέχω, μεταδίδωμι καὶ αὐτός, χάριν ἀντιμερίζου Ἀνθ. Π. 6. 209.

ἀντιμεσουρᾰνέω, εἶμαι εἰς τὸν ἀντίθετον μεσημβρινὸν ὡς συμβαίνει εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὸ μεσονύκτιον, (κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ ἀντίποδες ἔχουσι τὸν ἥλιον ἐν μεσουρανήματι), Πλουτ. 2. 284E.

ἀντιμεσουράνημα, τό, τὸ ἀντίθετον μεσουράνημα, δηλ. ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 12.

ἀντιμεταβαίνω, μεταβαίνω ἀμοιβαδόν, ἐν τῷ μέρει, ἐπί τι Ἀλέξ. Τραλλ. 6. 2, σ. 101.

ἀντιμεταβάλλω, πρὸς μίαν μεταβολὴν ἀντιτάσσω ἑτέραν, ἀμοιβαίως μεταβάλλω, Ἱππ. π. Ὀξ. 388, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 8. 93.

ἀντιμεταβολή, σχῆμα λόγου, ἀντιμετάθεσις, ἀμοιβαία μεταλλαγή, Λογγῖν. 23, πρβλ. Κοϊντιλ. 9. 3, 85.

ἀντιμετάδοσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία μετάδοσις, ἀνταλλαγή, Εὐστ. Πονημάτ. 50. 63.

ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία μετάθεσις, Λογγῖν. 26.

ἀντιμετακλίνω [ῑ], κλίνω πλαγίως ἢ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Φίλων 1. 678.

ἀντιμεταλαμβάνω, ἀντὶ ἑνὸς πράγματος λαμβάνω ἄλλο, Πλούτ. 2. 785C:—Παθ., ἀντιμεταβάλλομαι, ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰς αἰτιατικὴν Α. Β. 540. 21.

ἀντιμετάληψις, εως, ἡ, ἀνταλλαγή, Πλούτ. 2. 438D· ἀντ. τῶν βίων, ποικίλη μεταλλαγή, αὐτόθι 466B.

ἀντιμεταλλεύω, ὀρύσσω ἐναντίαν ὑπόνομον, ἀνθυπορύσσω, Πολύβ. 1. 42, 2., 16. 31, 8.

ἀντιμεταρρέω, ῥέω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρεῖ Πλούτ 2. 904A.

ἀντιμετασπάω: μέλλ. -**σπάσω**, ἕλκω, σύρω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀντιμεθέλκω, εἴς τι Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 13. 5, 3.

ἀντιμετάστᾰσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία μετάστασις, μετάθεσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 2, Διον. Ἀλ. 3. 19.

ἀντιμετάταξις, εως, ἡ, μεταλλαγή, ἀνταλλαγὴ θέσεως, ὡς ὅταν γίνηται χρῆσις λέξεώς τινος ἀντὶ ἑτέρας, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 91.

ἀντιμετατάσσω: μέλλ. -ξω, μεταβάλλω καὶ αὐτὸς τὴν θέσιν τοῦ στρατοῦ, μετατάσσω αὐτὸν συμφώνως πρὸς τὴν μετάταξιν τοῦ ἀπέναντι ἐχθροῦ, Διον. Ἀλ. 3. 25.

ἀντιμεταχωρέω, μεταχωρῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεταχωρεῖ ταῖς ἐλπίσι, χάμνει τόπον διὰ νέας ἐλπίδας, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 15. 2, 2.

ἀντιμεταχώρησις, εως, ἡ, ἀνθυπαλλαγὴ γραμμάτων, κτλ., Εὐστ. 1618. 36.

ἀντιμέτειμι, ἀνθαμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι: Κάτων δὲ δεύτερος μὲν ὕπατος ᾑρέθη πολλῶν ἀντιμετιόντων Πλουτ. Σύγκρ. Ἀριστείδ. καὶ Κάτωνος 2.

ἀντιμετρέω, δίδω τι ὡς ἀποζημίωσιν, δίδω τι ὡς ἀντίσταθμον, ἡ φύσις τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν Λουκ.

Ἔρωτ. 19: —Παθ., καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, θὰ ἀποδοθῇ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 2, κ. Λουκ. ς', 38: —Ἐντεῦθεν -ησις, εως, ἡ, ἀνταπόδοσις, Νικηφ. Γρηγορ. τ. 1, σ. 173.

ἀντιμετωπέω, εἶμαι ἀντιμέτωπος, Κίνναμ. Ἱστ. 2, σ. 24.

ἀντιμέτωπος, ον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μέτωπον πρὸς μέτωπον, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 19, Ἀγησ. 2. 12.

ἀντίμηλον, τό, συνώνυμον τῷ **μανδραγόρας** (ὃ ἴδε), Διοσκ. 4. 76.

ἀντίμηνα, «κατὰ μῆνα» Ἡσύχ.

ἀντιμηνίω, ἀντοργίζομαι, Σουίδ.

ἀντιμηνύομαι, λαμβάνω μήνυμα εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν μου, Νικήτ. Εὐγ. 2. 317.

ἀντιμηχανάομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἄλλα τε ἀντεμηχανέοντο καὶ δὴ καί, κτλ. Ἡρόδ. 8. 52· ἀντεμηχανήσαντο σβεστήρια κωλύματα Θουκ. 7. 53· ἀπολ., Εὐρ. Βάκχ. 291, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 8, 5· ὁ μέντοι Ἀγησίλαος πρὸς τοῦτο ἀντεμηχανήσατο Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 16.

ἀντιμηχάνημα, ατος, τό, μηχάνημα ἐναντίον ἄλλου μηχανήματος, τοῖς μηχανήμασιν ἀντιμηχανήματα εὐτρέπιζον Πολύαιν. 4. 2, 20.

ἀντιμιμέομαι, μιμοῦμαι καθ' ὅλα, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 698.

ἀντιμίμημα, ἀκριβὲς ἀπομίμημα, ἀντιμίμημα τῶν ἐπιγείων Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 345.

ἀντιμίμησις [μῖ], εως, ἡ, πιστὴ ἀπομίμησις, μ. διπλ. γεν., τὰ τῆς ἀντιμιμήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν Θουκ. 7. 67.

ἀντίμιμος, ον, ὁ πιστῶς ἀπομιμούμενος, μ. γεν., ἀντίμιμον τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαν Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· μετὰ δοτ. ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ Ἀριστοφ. Θεσμ. 17.

ἀντιμισέω, μισῶ τὸν μισοῦντά με, Ἀριστοφ. Λυσ. 818.

ἀντιμισθία, ἡ, ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, μισθαποδοσία, Ἐπιστολ. π. Κορ. Β', ς', 13· ἐπὶ κακῆς σημασ. κόλασις, τιμωρία, ἐπίχειρα κακῆς πράξεως, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 27.

ἀντίμισθος, ον, ὁ ἀντὶ μισθοῦ διδόμενος, ὁ ὡς ἀνταμοιβὴ διδόμενος, μνήμην.. ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς Αἰσχύλ. Ἱκ. 270.

ἀντιμισθωτός, όν, ὁ μισθωθεὶς ὡς ἀντικαταστάτης, «ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν» Ἡσύχ.

ἀντιμνηστεύομαι, εἶμαι ἀντίπαλος μνηστήρ, εἶμαι ἀντεραστής, Διοδ. Ἐκλογ. 550. 97, καὶ **ἀντιμνηστήρ**, -ῆρος, ἀντίπαλος μνηστήρ, ἀντεραστής, τινὸς Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 31.

ἀντιμοιρεί, ἐπίρρ. ἰσομοιρεί, Δημ. 946. 28, ἐκ διορθώσεως τοῦ Οὔολφ.

ἀντιμοιρέω, λαμβάνω ἴσον μερίδιον, «ἀντιμοιρεῖ, ἰσομοιρεῖ» Πολυδ. Δ', 176.

ἀντιμοιρία, ἡ, ἀποζημίωσις ὡς ἔν τισι χειρογρ. τοῦ Δημ. ἐν τῷ χωρίῳ τῷ ἐν λ. **ἀντιμοιρεί**.

ἀντίμοιρος, ον, = **ἰσόμοιρος**, ὃ ἴδε.

ἀντιμολεῖν (ἴδε **βλώσκω**) συντυχεῖν, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **ἀντιβολῆσαι**.

ἀντίμολπος, ον, ἀντίφθογγος, εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν, ἔπειτα ἀντὶ εὐφροσύνου ἐπιφωνήσεως (ὀλολυγῆς) ἐξέπεμψε μέγαν θρῆνον, Εὐρ. Μήδ. 1176· ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον.. ἄκος, ᾆσμα ἀντικαθιστῶν τὸν ὕπνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 17.

ἀντίμορος, ον, ὅμοιος, ἀνάλογος, τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 26 (σ. 273).

ἀντίμορφος, ον, ὁμοιόμορφος, Λουκ. Ἔρωτ. 44. —Ἐπίρρ. -**φως**, τινὶ Πλουτ. Κράσσ. 32.

ἀντίμουσος, ον, κακοηχής, θλιβερός, μέλος ἀντίμουσον ἐν Νικηφ. Ρήτορσι ἔκδ. Walz 1. 493, 22.

ἀντιμύζω, ἀντιμουγγρίζω ἢ ἀντιμουρμουρίζω, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. ἔκδ. Taf. σ. 292. 81: «ὁ δ' ἐπιτελεύτιον οἷον ἀντιμύξας τὸ καβαλίκευμα καὶ τό· καθὰ μὲ βλέπετε, ἐπόθει μὲν κτλ.». —Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κακῶς παρετέθη τὸ χωρίον τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἄρθρου **ἀντιμυκάομαι**, εἰς ὃ δὲν ἀνήκει ἡ μετοχὴ **ἀντιμύξας**. Πρβλ. **ὑπομύζω** ἐν Λεξικ. Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη.

ἀντιμυκάομαι, ἀποθ., ἐπὶ βοῶν, μυκῶμαι εἰς ἀπάντησιν ἄλλου μυκωμένου, ἀντεμυκῶντο ταῖς ἔκτοσθεν Διον. Ἀλ. 1. 39.

ἀντιμυκτηρίζω, μυκτηρίζω τὸν μυκτηρίζοντα, Κικέρ. Epist. ad Fam. 25. 19, 4.

ἀντίναυλον, τό, φόρος ἐπιβληθεὶς εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ Ἀλεξίου Ἀγγέλου: «τὸ ἐπιτεθὲν παρ' αὐτοῦ κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας τὸ νῦν λεγόμενον ἀντίναυλον» Νικήτ. σ. 312C.

ἀντιναυμαχέω, ναυμαχῶ κατὰ ναυμαχοῦντος, οἱ γοῦν σὺν ἡμῖν, ὡς ἄριστοι ναυτίλοι.. τοῖς τὰ ξίφη φέρουσιν ἀντεναυμάχουν Νικήτ. Εὐγεν. 4. 23.

ἀντιναυπηγέω, κατασκευάζω πλοῖα ἐναντίον τινός, οὐχ ὁμοίως ἀντινεναυπηγημένας [τὰς ναῦς] Θουκ. 7. 36, 62, ἐν τῷ παθ.

ἀντινήφω, συνέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 83.

ἀντινήχομαι, ἀποθ., νήχομαι ἐναντίον τινός, οἱ ἰχθύες.. ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται Πλουτ. 2. 979B.

ἀντινικάω, ἡττηθεὶς νικῶ, εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις Αἰσχύλ. Χο. 499, πρβλ. Δίωνα Κ. 48. 21.

ἀντινομία, ἡ, (νόμος), ἀσάφεια τοῦ νόμου καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀντίφασις πρὸς ἑαυτόν, Πλούτ. 2. 742A· ἐν ἀντινομίᾳ γίγνεσθαι, εὑρίσκεσθαι ἐν ἀπορίᾳ μεταξὺ δύο νόμων, ὁ αὐτ. Καῖσ. 13. Περὶ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς ἀντινομίας ἴδε Ἑρμογέν. ἐν Ρήτορσι (Walz) τόμ. 3, σ. 56.

ἀντινομίζομαι, παθ., ἐπὶ νόμων, ἐφαρμόζομαι κατά τινος, πονηρῶν ἀθέων νόμοι θεῶν ἄγραφοι ἀντινομιζόμενοι, δηλ. κατὰ πονηρῶν ἀθέων οἱ ἄγραφοι νόμοι τῶν θεῶν ἐφαρμοζόμενοι, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 267, 39.

ἀντινομικός, ή, όν, ὁ ἀφορῶν τὴν ἀντινομίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀσάφειαν ἐν τοῖς νόμοις, Πλούτ. 2. 741D. —Ἐπίρρ. -**κῶς** Σχόλ. εἰς Δημ. 592.

ἀντινομοθετέω, κάμνω νόμους ἐναντίον τινός, τινὶ Πλούτ. 2. 1044C, κτλ.

ἀντίνοος, ον, ὁ ἔχων ἀντίθετον χαρακτῆρα, ὁ ἀνθιστάμενος, Ἴησις ἀντίνοον μὴ ὁμονοεῖν τῷ πάθει Ἱππ. 1184F.

ἀντινουθετέω: μέλλ. -ήσω, νουθετῶ τὸν νουθετοῦντά με, ἥκιστα δὲ προσήκει νουθετούμενοι ἀντινουθετεῖν Πλούτ. 2. 72E.

ἀντινύκτης, ὁ, στήριγμα, «σπεύσας ἐπῆρε τοὺς ἀντινύκτας τοὺς ὄντας ἐν τῷ τρούλλῳ ξυλίνους», Περιγραφ. Ἁγ. Σοφίας. Ἴδε Δουκάγγιον ἐν λέξει.

ἀντίνωτος, ον, κατὰ πληθ., νῶτα πρὸς νῶτα, «πλάτη μὲ πλάτην» καθημένους ἀλλήλοις ἀντινώτους Διόδ. 2. 54.

ἀντιξενίζω, ξενίζω τὸν ξενίσαντά με, Εὐστ. 1961. 37.

ἀντιξοέω, ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ, «ἀντιβαίνει» (Σχόλ.), «ἐναντιοῦται» (Ἐτυμ. Μ.), Πινδ. Ο. 13, 47.

ἀντίξοος, ον, συνηρ. -ξους, ουν, Ἰων. λέξ., ἐναντίος τινί, ἐλπόμενοι οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον Ἡρόδ. 7. 218, πρβλ. 6. 50· τὸ.. τοῖσι Σκύθῃσι ἀντ. 4. 129· στρατὸν.. ἀντ. Πέρσῃσι 6. 7: —ἀπολ., ἐν μυρίῃσι γνώμῃσι μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον 8. 119· ἀντ. δοῦρα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 79· τὸ ἀντίξοον, ἐναντιότης, Ἡρόδ. 1. 174· τὸ ἀντ. συμφέρον Ἡράκλ. παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 1, 6. —Ἐπίρρ. **ἀντιξόως**, ἐχθρικῶς, Φιλόστρ. 315. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ουσα **ξέω**, ἂν καὶ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἴδῃ τις τὴν σχέσιν τῶν ἐννοιῶν).

ἀντιξύω [ῡ] ξύω τὸν ξύοντά με, ἀντιξύειν τὸν ξύοντα Σωφρόν. παρὰ Σουίδ. (Mus. Crit. τ. 2. σ. 355)· παροιμ.: τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν «ἐπὶ τῶν διὰ χάριν χάριτας ποιούντων», κοινῶς «ξῦσέ με νὰ σε ξύσω» Διογενειαν. 8. 48.

ἀντίον, ὡς ἐπίρ. = **ἄντην**, ἴδε ἐν λέξ. **ἀντίος**.

ἀντίον, τό, μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822· τὸ ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (Γ', 125) ἱστοῦ ἀντίον καλούμενον «ἀντὶ τοῦ ἀργαλειοῦ». 2) καθόλου, ὁ ἱστός, ὁ «ἀργαλειός», ἀντίον ὑφαίνειν Ἑβδ. (Βασ. Β' κα', 19, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἴδε Ἀθηνᾶν τ. 10. τεῦχ. 4, σ. 540, ἔνθα ὑπάρχει σχεδιογράφημα τοῦ νῦν «ἀργαλειοῦ» μετὰ τῶν ὀνομασιῶν τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν).

ἀντιόομαι: μέλλ. -ώσομαι, Ἡρόδ. 7. 6, 102, καὶ ἀλλαχοῦ: —παθ. ἀόρ. **ἠντιώθην**, Ἰων. **ἀντιώθην** ὁ αὐτ. 4. 126, 7. 9, κ. ἀλλ.: ἀποθ., ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, τινὶ ὁ αὐτ. 1. 76, Αἰσχύλ. Χο. 389, κτλ.· τινὶ ἐς μάχην Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.: —ἀπολ., **οἱ ἀντιούμενοι = οἱ ἐναντίοι**, ὁ αὐτ. 1. 207., 4. 1. 2) ἐν Ἡροδ. 9. 7, μετ' αἰτ., τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην, ὅτι ἤθελε συναντήσῃ αὐτὸν ἐν Βοιωτίᾳ. Σπάνιον παρ' Ἀττ. (ἴδε ἀνωτ.), διότι ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζονται ἐν γένει τὸ **ἐναντιόομαι**. —Οἱ Ὁμηρ. τύποι **ἀντιόω**, **ἀντιόωσι** κλ., ἀνήκουσιν εἰς τὸ **ἀντιάω**.

ἀντίος, α, ον, (ἀντί) ὁ ἀπέναντι, ἐπομένως: I. ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας, ἔμπροσθεν, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες Ἰλ. Α. 535· ἀντίος ἦλθε θεῶν, ἦλθε τρέχων ὅπως συναντήσῃ αὐτόν, Ζ. 54· ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, ἂν καὶ εἶχε τὸ πρόσωπόν της ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν, Ὀδ. Τ. 478· ἰδίως ἐν μάχῃ, ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι Ἰλ. Λ. 216, κτλ.· ἐχώρεον.. οἱ Πέρσαι ἀντίοι Ἡρόδ. 9. 62· ἀντίος ἐλαύνει Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8: —συχνάκις μετὰ γεν., ἥτις πολλάκις προηγεῖται, Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν Ἰλ. Λ. 231, πρβλ. Ε. 301., Η. 98· ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἀκολουθεῖ, ἀντ. ἤλυθ' ἄνακτος Ὀδ. Π. 14, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 31, κτλ.· σπανιώτερον παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ., ὅς ῥά οἱ ἀντ. ἦλθε Ο. 584, πρβλ. 7. 20· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον οὕτω μεθ' Ὅμηρον, ἀντίαι ἵζοντο τοῖσι Πέρσῃσι Ἡρόδ. 5. 18, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 149, Εὐρ. Ἱκ. 667, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, κτλ.· ὡσαύτως, ἀντίος πρός τι Ὀδ. Ρ. 334. 2) παρ' Ἀττ., ἐναντίος, ἀντίθετος, τὸν ἀντίον τοῖσδε λόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 499· τούτοις ἀντία, γνῶμαι ἀντίθετοι πρὸς ταῦτα, Εὐρ. Ἱκ. 466· ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω, εὐαρέστως [ὁμιλῶ], ἂν καὶ θὰ δώσω ἐναντίαν συμβουλήν, Σοφ. Τρ. 122· **οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι** Πινδ. Π. 1. 86, Ἡρόδ. 9. 62· ἀντ. γίγνεσθαι = ἐναντιοῦσθαι ὁ αὐτ. 8. 140: ἐκ τῆς ἀντίης, ἐκ τοῦ ἐναντίου, αὐτόθι 6· εἰς τὸ ἀντίον Ξεν. Ἱππ. 12. 12: —Ὁ Ξεν. ἔχει τὴν σπανίαν σύνταξιν, λόγοι ἀντίοι ἢ οὓς ἤκουον, ἐναντίοι ἐκείνων οὓς ἐγὼ ἤκουον, Ἀν. 6. 6, 64. II. ὡς ἐπίρρ.

ἐν τῷ οὐδετ. **ἀντία** καὶ **ἀντίον**, ὡς τὸ ἄντην καὶ ἄντα, ἔναντι, ἀπέναντι, ἀπολ., ἀντίον ἷζεν 'Οδ. Ξ.79, κτλ.·— συχνότερον ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν., ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι 'Ιλ.Φ.481· ἀντία δεσποίνης φάσθαι, ἐνώπιον αὐτῆς, 'Οδ. Ο. 377· οὕτως, ἀντία σεῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ σου, ἐνώπιόν σου, 'Ηρόδ.7. 209, πρβλ.1.133· ἀντίον τοῦ μεγάρου, ἀπέναντι αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 5.77· τὰς καμήλους ἔταξε ἀντία τῆς ἵππου, ὁ αὐτὸς 1. 80, πρβλ. 3.160, κ. ἀλλ.· τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Σοφ. Τρ.785: οὕτω, **2)** ἐναντίον ὅς τις σέθεν ἀντίον (-ία;) εἴπῃ 'Ιλ. Α. 230· ἀντίον αὐτῶν.. φωνὴν ἱέναι 'Ηρόδ. 2. 2· μ. δοτ., οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς Πινδ. Π.4. 508· ἱέναι ἀντία τοῖς Πέρσῃσιν ἐς μάχην 'Ηρόδ.7.236· ἀντίον τινὶ Πινδ. Ν.1. 36. **3)** ἐν τῇ φράσει, τὸν δ'.. ἀντίον ηὔδα ('Οδ. Ο. 48) = ἠμείβετο, ἀπεκρίνετο. Ἡ λέξις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς καὶ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις. Οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸ **ἐναντίος**, ἂν καὶ ὁ Ξεν. χρῆται τῷ **ἀντίος**. Τὸ ἐπίρρ. **ἀντίον** ἀντὶ τοῦ **ἐναντίον** σχεδὸν οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ.

ἀντιο-στᾰτέω, = **ἀνθίσταμαι**, ἐπὶ ἀνέμου, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐναντίος, νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ [τὸ πνεῦμα] Σοφ. Φ. 640.

ἀντιο-τομία, ἡ, ἀποκοπὴ τῶν ἑκατέρωθεν τῆς ῥίζης τῆς γλώσσης ἀδένων, δηλ. τῶν παρισθμίων, 'Ερμερίνου 'Ανέκδ. 'Ιατρ.155.

ἀντιόφρων, «ἐναντίον φρονῶν» 'Ησύχ.

ἀντιοχεύομαι, παθ. ἀντὶ **ἀντιοχέομαι**, φέρομαι ἐναντίον τινός, 'Ανθ. Π.11. 284.

ἀντιοχέω, ἐναντιοῦμαι, «ἀντιοχεῖ· ἐναντιοῦται» 'Ησύχ.

ἀντιόω, **ἀντιόωσα**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἀντιάω**.

ἀντιπαγής, **ές**, «ἀντιπαγές· ἐναντίως συνεστηκὸς» 'Ετυμ. Μ. 114.10.

ἀντιπαγκρατιάζω, ἀνταγωνίζομαι εἰς τὸ παγκράτιον, Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. 818.

ἀντιπάθεια, ἡ, τὸ πάσχειν ἐξ ἄλλου, λυπεῖ.. τὸν στερόμενον τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν Πλάτ. 'Αξ. 370A, πρβλ. Αἰσχίν. Σωκρατικ. Διάλ. 3.16. **II.** διάθεσις ἐναντία πρός τινα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλούτ. 2. 952D, κ. ἀλλ.:— ἐν τῇ μετρικῇ, ἀντισπαστικὴ ἢ χοριαμβικὴ κίνησις συνισταμένη ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου υ-'-'υ. Ἴδε ἐν λέξει **ἀντίσπαστος** II.

ἀντιπαθέω, αἰσθάνομαι ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν εὐδιάθετος 'Απολλ. Δ. Συντ. 291.14. **2)** ἔχω ἀντιπάθειαν, τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ 'Αλέξ. 'Αφροδ. Προβλήμ. ἐν τῷ προοιμ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ἀντιπαθής, **ές**, (πάθος) ὁ ἀνταποδίδων πάθημα διὰ πάθημα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 782, (ἀλλὰ νῦν ἀναγινώσκεται **ἀντιπενθὴς** ἐξ ἀρίστων χειρογράφων)· ὁ παρέχων ἀμοιβαῖον αἴσθημα, τῶν ἡδονῶν τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, τὰς προξενούσας ἀμοιβαίαν τέρψιν, Λουκ. Ἔρωτ. 27. **2)** ὁ ἔχων ἐναντίας διαθέσεις ἢ ἰδιότητας, δύναμις Πλούτ. 2. 664C· φύσιν ἔχειν ἀντ. πρός τι αὐτόθι 940A:— Ἐπίρρ. **-θῶς** Γεωπ. 5.11, 4. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἀντιπαθές**, τό, ἀντιφάρμακον διὰ πάθημα, Πλουτ. 'Αντών. 45: ὡσαύτως «**ἀντιπάθιον**», τό, 'Ησύχ.:— ἀντιπαθὲς ὠνομάζετο καὶ μέλαν τι εἶδος κοραλλίου: «ἔστι δὲ τῇ μὲν χρόᾳ μέλαν, δενδρίζον δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὀζῶδες μᾶλλον· δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῷ κοραλλίῳ» Διοσκ. 5. 140.

ἀντιπαιδεύω, διδάσκω ὡς ἀντίζηλος διδάσκαλος, τινὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Γενέθλιος**.

ἀντιπαίζω, παίζω μεθ' ἑτέρου ἢ ἐναντίον τινός, Ξεν. Κυν.5. 4, τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως Πλάτ. 'Ερυξ.395B.

ἀντίπαις, ὁ, ἡ, ἰσόπαις, ὅμοιος παιδί, «σὰν παιδί», ἀντίπαις μὲν οὖν ἡ [γραῦς] Αἰσχύλ. Εὐμ. 38· θυγατρὸς ἀντίπαιδος Εὐρ. 'Ανδρ. 326. **II.** ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ μὴ ὢν πλέον παῖς, Σοφ. 'Αποσπ.148· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς παρὰ Πολύβ.15. 33, 12., 27.13, 4.— Πρβλ. **ἀντίθεος**.

ἀντιπαίω, παίω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, τὸ ἀντιπαῖον 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 18, πρβλ. 'Αριστ. Προβλ. 11. 29, 1· πρός τι Πολύβ. 18. 29, 15.

ἀντιπαιωνίζω, ἀντιπαιανίζω, ἀντᾴδω παιᾶνα, ἀντιπαιωνίζοντα καὶ ἀντιτεταγμένα ἀλλήλοις στρατόπεδα Μάξ. Τύρ. 32. 6.

ἀντιπάλαισις, **εως**, ἡ, ἀντίστασις, ὁ χειμὼν ἀμβλύτερα πρὸς ἀντιπάλαισιν ψύχους τιθεὶς τὰ σώματα Νικήτ. Χρον.1, σ. 24.

ἀντιπάλαισμα, ἐπινόησις, τρόπος πρὸς ἀντίστασιν, ἐπειδὴ ἓν μόνον ἀντιπάλαισμα ἔχομεν Γρηγ. Νύσσ. τ.1, σ. 336C.

ἀντιπᾰλαιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀντιπαλαίων, ὁ ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ πάλῃ, προσέταττε τοῖς ἀντιπαλαισταῖς Αἰλ. Π. 'Ι. 4.15.

ἀντιπᾰλαίω, παλαίω ἐναντίον τινός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 570, ἀνταγωνίζομαι, τινὶ 'Ωριγέν. I, 504A, Γρηγόρ. Νύσσ. I, 429C.

ἀντιπᾰλᾰμάομαι = **ἀντιμηχανάομαι**, «ἀντεπαλαμᾶτο πρὸς τὸν Λέοντα γενναιότατα» Βίος 'Ιωάν. Δαμασκ. τόμ. I, σ.11D.— τὸ οὐσ. **-ησις**, ἡ, Εὐφρ. Καισ.1392.

ἀντιπάλλομαι, παθ., τινάσσομαι ὀπίσω, ἀναπηδῶ ἐκ τοὐπίσω, Κασσ. Προβλ. 26, Εὐστ. 948.12.

ἀντίπᾰλος, **ον**, (πάλη) κυρίως ὁ παλαίων ἐναντίον τινός: ἐντεῦθεν, ὁ ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τινός, ἀνταγωνιστής, ἀντίζηλος, κράτος ἀντ. Αἰσχύλ. Πρ. 529· ἀντ. τινί, ὁ πρὸς ἕτερον ἁμιλλώμενος, Εὐρ. Βάκχ. 544· μετὰ γεν., μένος γήραος ἀντίπαλον Πινδ. Ο. 8. 94:— ὡς οὐσιαστ., **ἀντίπαλος**, ὁ, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, ἐναντίος, Πινδ. Ν.11. 33, Σοφ. 'Αντ.125· πρὸ πάντων κατὰ πληθ., 'Ηρόδ.7. 236, 'Αριστοφ. Βάτρ. 365, 1027, καὶ ἀλλ.: τὸ ἀντίπαλον, ἡ ἐναντία μερίς, Θουκ. 2. 45, κτλ.· ὁ δ' ἦλθεν ἐς τἀντίπαλον Εὐρ. Βάκχ. 278. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ **ἰσόπαλος**, σχεδὸν ἴσος, σχεδὸν ἰσόρροπος, ἐξ ἀντιπάλου παρασκευῆς Θουκ. 1. 91· ἀντ. τριήρης, ἐξ ἴσου μεγάλη, ὁ αὐτ. 4. 120: ἀντ. τινὶ ὁ αὐτ.1.11· γνῶμαι ἀντ. πρὸς ἀλλήλας ὁ αὐτ. 3. 49· ἀντ. δέος, φόβος προερχόμενος ἐκ τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων τῶν διαμαχομένων μερῶν, ἀμοιβαῖος φόβος, ὁ αὐτ. 3.11· ἀντ. ποιναί, ἀνάλογοι τιμωρίαι, Εὐρ. Ι.Τ.446· ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις [τῇ πόλει], ἀνταποκρινομένοις πρὸς αὐτήν, Θουκ. 2. 61· ἀντ. τινί, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ.1.11, ἐναντίος, ἀντίθετος, ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος Εὐρ. Ἄλκ. 922:— τὸ ἀντίπαλον τῆς ναυμαχίας, τὸ ἰσόρροπον, τὸ ἀβέβαιον περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ναυμαχίας, Θουκ. 7.71, πρβλ. 34. 38· ἀντίπαλα καταστῆσαι, ἰσόπαλα, ὁ αὐτ. 4. 117· εἰς ἀντ. καταστῆναι, εἶναι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει (ἰσορροπίας), ὁ αὐτ. 7. 13:— Ἐπίρρ. **-λως** ὁ αὐτ. 8. 87· ὡσαύτως, οὐδ. πληθ. ναυμαχήσαντες ἀντίπαλα ὁ αὐτ. 7. 34. **II.** μετὰ ἰδιαζούσης τινὸς σημασίας, τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον, τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ μαχόμενον, τὸν ἐμὸν ὑπέρμαχον, Αἰσχύλ. Θ. 417.

ἀντιπᾱνουργεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατὰ πανουργίας ἢ κατ' ἄλλου κακοῦ, «τί οὐκ ἀντιπανουργεύῃ τῇ ματαιότητι;» 'Εφρ. Σύρ. τ. 3, σ.1877.

ἀντιπαραβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**, κρατῶ τι πλησίον ἑτέρου καὶ συγκρίνω αὐτὸ πρὸς ἐκεῖνο, παραβάλλω, συγκρίνω τι πρός τι, ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων Πλάτ. 'Απολ. 41B, παρά τι, σὺ δ' αὖ ἀντιπαράβαλε λόγον παρὰ λόγον ὁ αὐτ. 'Ιππ. 'Ελάσσ. 369C, πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀντιπαραβαλὼν 'Ισοκρ. 111B· τί τινι, ἀντιπαραβάλλων ἑτέροις ἀγαθοῖς [τὴν εὐγένειαν] 'Αριστ. 'Αποσπ. 82· Τιβερίου καὶ Γαΐου βίον ἀντιπαραβάλλοντες Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 1: — Παθ., μετὰ δοτ., ἀντιπαρεβάλλετο ἤδη καὶ Πομπηΐῳ 'Απ. 'Εμφ. 2.15. **II.** συνεισφέρω ἀντί τινος, οἱ δὲ πλούσιοι.. καὶ ἄρτον ἀντιπαραβάλλουσιν Ξεν. Λακ. 5. 3.

ἀντιπαραβλητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀντιπαραβάλῃ, 'Ανέκδ. 'Οξ. 3. 216 (ἔνθα ἐσφαλμ. γέγραπται **-τόν**).

ἀντιπαραβολή, ἡ, ἐκ τοῦ πλησίον σύγκρισις ἢ παράθεσις, 'Αριστ. Ρητ. 3.13, 3., 3.19, 5, Πλούταρχ., 'Αθήν., Λογγῖν.

ἀντιπαραγγελία, ἡ, τὸ παρουσιάζεσθαι καὶ διαγωνίζεσθαί τινα ὡς μνηστῆρα δημοσίου ὑπουργήματος ἐναντίον ἄλλων μνηστήρων τοῦ αὐτοῦ ὑπουργήματος, Πλουτ. Ἄρατ. 35.

ἀντιπαραγγέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, παραγγέλλω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, δίδω καὶ ἐγὼ διαταγάς, καὶ εὐθὺς ἀντιπαρήγγειλαν.. διασκευάζεσθαι εἰς μάχην Ξεν. 'Ελλ. 4. 2, 19, πέμπω παραγγελίαν εἰς ἀπάντησιν, καὶ αὐτῷ ἐκεῖνοι.. ἀντιπαρήγγειλαν ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου Διων. Κάσ. 65. 1. **II.** διαγωνίζομαι περὶ δημοσίου ὑπουργήματος, παρουσιάζομαι ὡς μνηστὴρ αὐτοῦ, Πλουτ. Μάρ. 29, Καῖσ. 7· τινὶ πρός τινα, ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 49. Πρβλ. **παραγγέλλω**.

ἀντιπαραγρᾰφή, ἡ, παραγραφὴ ἐναντίον ἄλλης παραγραφῆς, Γλωσσ., ἴδε τὴν λέξιν **παραγραφή**.

ἀντιπαραγράφω, παραγράφω ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Πτολ. Γεωγρ. 8.1, 3.— Μέσ., ὡς ὅρος νομικός, ἐνίσταμαι, ἀναιρῶ τὰς ἐν τῇ παραγραφῇ κατηγορίας, ἀπολογοῦμαι, Γλωσσ.

ἀντιπαράγω, προσάγω τι ἀπέναντι ἄλλου, ὅπερ ἀπορρίπτω, ὁ δὲ τοῦτο μὲν ἀπεῖπεν, ἰδίαν δέ τινα δόξαν ἀντιπαρήγαγεν Πλούτ. 2. 719C: ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II.** ἀμετ., ἄγω τὸν στρατὸν ἐναντίον τινός, προχωρῶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, Ξεν. Κύρ.1. 7, 43. **2)** πορεύομαι, παρελαύνω παραλλήλως πρός τινα, μ. δοτ., ὁ δ' οὖν 'Αλέξανδρος τὴν μὲν στρατιὰν προσέταξεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀντιπαράγειν ταῖς ναυσὶν Διόδ. Σικ. 17.102.

ἀντιπαρᾰγωγή, ἡ, ἡ κατὰ πολεμίων ἐπέλασις στρατοῦ, Πολύβ. 9. 3, 10, καὶ ἀλλ. **II.** ἐχθρικὴ διάθεσις, πρός τινα ὁ αὐτ.10. 37, 2, κ. ἀλλ.

ἀντιπαραδείκνυμι, παραβάλλω, συγκρίνω, ἀντιπαρατίθημι, τινά τινι Γρηγ. Νύσσ. τ.1, σ. 81D, τ. 2, σ. 219C.

ἀντιπαραδίδωμι, ἀφαιρῶ τι ἀφ' ἑνὸς καὶ παραδίδω τοῦτο εἰς ἄλλον, ἀντιπαρέδωκε τὴν ἀρχὴν 'Αριστοβούλῳ τῷ υἱῷ 'Ιωσήπ. 'Αρχ. 'Ι.15. 3, 1.

ἀντιπαράθεσις, **εως**, ἡ, ἀντιπαραβολή, σύγκρισις, 'Ιωσήπ. κατὰ 'Απ. 2. 33, 'Εκκλ.

ἀντιπαράθετος, **ον**, ὃν ἀντιπαρέβαλέ τις ἢ δύναται νὰ ἀντιπαραβάλῃ πρός τι, 'Επιφάν.

ἀντιπαραθέω, τρέχω ἐναντίον τινὸς ἐκ τοῦ πλαγίου, ὑπερφαλαγ-

γῶ, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 17. **II.** τρέχω παραλλήλως πρός τι, Πλωτῖν. 6 5, 11.

ἀντιπαραθεωρέω, ἐξετάζω δι' ἀντιπαραβολῆς, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ. 769.

ἀντιπαραινέω, δίδω ἐναντίαν συμβουλήν, μετ' ἀπαρ., Δίων Κ. 65. 11.

ἀντιπαρακἄλέω: μέλλ. **-έσω**, παροτρύνω, προτρέπω ἐξ ἄλλου, ἐπὶ ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν Θουκ. 6. 86, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, Πλάτ. Γοργ. 526Ε.

ἀντιπαράκειμαι, παθ., κεῖμαι ἀκριβῶς ἀπέναντι, τινὶ Πολύβ. 3. 37, 7. **2)** παρὰ γραμμ., ἀντιστοιχῶ πρός τι, τινὶ Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 625.

ἀντιπαρακελεύομαι, ἀποθ., παροτρύνω καὶ αὐτός, ἀντιπαρακελευόμενοι αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42 καὶ 59.

ἀντιπαράκλησις, **εως**, ἡ, ἡ ἀμοιβαία παράκλησις, προτροπή, Πολύβ. 11. 12, 2.

ἀντιπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω τι ἀντὶ ἄλλου, Γαλην.

ἀντιπαραλῡπέω, παρενοχλῶ, παραβλάπτω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Θουκ. 4. 80.

ἀντιπαραπέμπομαι, παθ., ἀναπολῶ, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, «Ἐπικούρῳ οὐδ' ἂν εἷς ἡμῶν πιστεύσειεν ὅτι ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι καὶ νόσοις ἐναποθνήσκων ἀντιπαρεπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολελαυσμένων πρότερον ἡδονῶν» Πλούτ. 2. 1099D.

ἀντιπαραπήγνυμι, παραπήγνυμι ἀπέναντι, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 37.

ἀντιπαραπλέω, παραπλέω καὶ αὐτός, ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτοὺς Θουκ. 2. 83.

ἀντιπαραπορεύομαι = **ἀντιπάρειμι**, τῶν Θρᾳκῶν καὶ ψιλῶν ἀντιπαραπορευομένων ταῖς χώραις Πολύβ. 5. 7, 11.

ἀντιπαρασκευάζομαι, μέσ., παρασκευάζομαι καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἄλλου παρασκευαζομένου, Θουκ. 1. 80, κτλ.· ἀντ. ἀλλήλοις ὡς ἐς μάχην ὁ αὐτ. 7. 3. **II.** μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργητ., παρασκευάζω ἐναντίον, διεγείρω, ἐπεὶ Κικέρων Λούκιον Νίννιον ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρεσκεύασεν Δίων Κ. 38. 14.

ἀντιπαρασκευή, ἡ, τὸ ἀντιπαρασκευάζεσθαι, παρασκευὴ κατ' ἐχθροῦ παρασκευαζομένου εἰς πόλεμον, Θουκ. 1. 141.

ἀντιπαράστᾰσις, **εως**, ἡ, σχῆμα ῥητορ.—ἔνστασις ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις ἐνστάσεως, Ἀψίνης 55, Bäke: — Ἐπίθ., **-στατικός**, **ή**, **όν**, Βυζ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Εὐστ. 704. 36.

ἀντιστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, Διον. Ἁλ. 8. 25.

ἀντιπαράταξις, **εως**, ἡ, ἐχθρικὴ παράταξις ἐναντίον ἄλλης ὁμοίας, ἀντιπαρατάξεις κατὰ τὴν ἀγορὰν Διον. Ἁλ. 6. 22· ἀντ. τῆς γνώμης, ἀνένδοτος ἐπιμονὴ πρὸς ἀντίστασιν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8, 4.

ἀντιπαρατάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, μέσ. καὶ παθ. παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 6. 98· ἀντιπαρατεταγμένους πρὸς τὴν τούτων ἀσέλγειαν Αἰσχίν. 90. 16: — ἀπολ., καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππῆς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες Θουκ. 1. 63, ἀπὸ τοῦ ἀντιπαραταχθέντος (ἐνν. στρατοπέδου) ὁ αὐτ. 5. 9· ἐν κωμ. μεταφορᾷ, ἡ δημιουργὸς ἀντιπαρατεταγμένη κρεάδι' ὀπτᾷ Μένανδ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 12. **II.** τὸ ἐνεργ. μετὰ μέσ. σημασ. ἐν Πολυβ. 9. 26, 4.

ἀντιπαρατείνω, παρατείνω παραλλήλως, πρὸς παραβολὴν ἢ σύγκρισιν, ἄλλον λόγον πρὸς αὐτὸν ἀντ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257C.

ἀντιπαρατίθημι, ἀντιπαραβάλλω καὶ συγκρίνω, τὰς ἄλλας νύκτας ταύτῃ ἀντ. Πλάτ. Ἀπολ. 40D· πρβλ. Μένανδ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 15· περὶ τῶν Ἑξαπλῶν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 16, 4.

ἀντιπαρατρέπω, παρατρέπω ἢ στρέφω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 583C.

ἀντιπαραχωρέω, παραχωρῶ, ὑποχωρῶ καὶ αὐτός, Βασιλ. Μ. τ. 2, σ. 70Ε.—Οὐσιαστ. **ἀντιπαραχώρησις**, ἡ, ἀμοιβαία ὑποχώρησις, Εὐστ. 445. 11.

ἀντιπάρειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι, πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων, ἀντεπορεύοντο καὶ αἱ (πέραν τοῦ ποταμοῦ) τάξεις τῶν ἱππέων, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 17, Ἑλλ. 5. 4, 38.

ἀντιπαρεκδύομαι, ἀντεπιφαίνομαι, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Συνέσ. 17Β.

ἀντιπαρέκτᾰσις, **εως**, ἡ, παρέκτασις πρός τι, ἀντιπαράτασις, ἐξίσωσις, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 376, Φίλων 1. 433.

ἀντιπαρεκτείνω = **ἀντιπαρατείνω**, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 376.

ἀντιπαρεξάγω, ἐξάγω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, τὴν δύναμιν, τὸν ἵππον Πλουτ. Λούκουλλ. 27, Πύρρ. 16. **2)** (ἐξυπακ. στρατὸν) ἐπάγω ἐναντίον, ὡς τὸ **ἀντιπαράγω**, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 6: μεταφ., ἀντεπεξέρχομαι ἐν συζητήσει, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7: 166. **6)** πορεύομαι παραλλήλως, τινὶ Πλουτ. Αἰμίλ. 30. **II.** συγκρίνω, ἑαυτὸν πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 470Β.

ἀντιπαρεξᾰγωγή, ἡ, μέσον ἐπιθέσεως ἐν συζητήσει, ἐναντίωσις, πρός τινα Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 150.

ἀντιπαρέξειμι = **ἀντιπάρειμι** Πλούτ. 2. 195C.

ἀντιπαρεξέρχομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Δίων Κ. 47. 46.

ἀντιπαρεξετάζω, ἀντιπαραβάλλω τι πρὸς ἕτερον καὶ ἐξετάζω αὐτό, Διον. Ἁλ. 3. 11: — Οὐσιαστ., **-παρεξέτασις**, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 255. 40.

ἀντιπαρέρχομαι, ἀποθ., παρέρχομαι χωρὶς νὰ πλησιάσω, χωρὶς νὰ δώσω προσοχήν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν (ὁ ἱερεὺς τὸν ἡμιθανῆ ἄνθρωπον) ἀντιπαρῆλθεν, παρῆλθε χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 31· μετὰ αἰτ. τόπου, Ἀνθ. Π. 12. 8. **II.** προσέρχομαι εἰς ἀντίληψιν, «τοὺς δὲ υἱούς σου οὐδὲ ἰοβόλων δρακόντων ἐνίκησαν ὀδόντες, τὸ ἔλεος γάρ σου ἀντιπαρῆλθε καὶ ἰάσατο αὐτούς», Ἑβδ. Σοφ. Σολ. ις', 10.

ἀντιπαρέχω, παρέχω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, Θουκ. 6. 21· ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἱέρ. 7. 12, Ἀνθ. Π. 9. 12. **2)** προξενῶ τι καὶ αὐτὸς ἐξ ἄλλου, τοὺς ἀντιπαρέξοντας πράγματα μισθώσασθαι Δημ. 555. 12.

ἀντιπαρηγορέω, παρηγορῶ καὶ αὐτός, Πλούτ. 2. 118Α.

ἀντιπαρήκω, ἐκτείνω παραλλήλως πρός τι, τοῖς εἰρημένοις, μετὰ δοτ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 10, πρβλ. Στράβ. 128: — ὑπερφαλαγγῶ, κυκλῶ, τῷ στρατεύματι Παυσ. 8. 10, 6.

ἀντιπαρθενεύω, διάγω καὶ αὐτὸς βίον παρθενικόν, Εὐμάθ. σ. 333.

ἀντιπαριππεύω, φέρω τὸ ἱππικὸν ἐκ τοῦ πλαγίου ἐναντίον ἄλλου ἱππικοῦ, Ἀρρ. Ἀν. 5. 16.

ἀντιπαρίσταμαι, παθ., ἀνταποκρίνομαι, ἀντιπαρασταθῆναι τῇ δυτικῇ παραλίῳ Πτολ. Γεωγρ. 8. 1, 4.

ἀντιπαροδεύω, ἀπαντῶ ἐνῷ πορεύομαι ἕτερον ἐναντίως ἐρχόμενον δι' ἄλλης παρόδου, ἀντιπαρώδευον ἀλλήλοις Ἀππ. Καρχ. 107.

ἀντιπαρρησιάζομαι, ἀποθ., παρρησίαν παρρησίᾳ ἀντεκφέρω, καὶ ὅλως οὐκ ἀντιπαρρησιαζομένου δόξειεν ἂν Πλούτ. 2. 72Ε.

ἀντιπαρῳδέω, παρῳδῶ ἐναντίον ἄλλης παρῳδίας, οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαρῳδῆσαι οὕτως ... Στράβ. 394.

ἀντιπαρωνῡμέομαι, παθ., ἔχω ἀντίθετον ὄνομα, καλοῦμαι δι' ἀντιθέτου ὀνόματος, Νικομ. Ἀριθμ. 77· τὸ ἐνεργητ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἰάμβλ.: — Οὐσιαστ., **-παρωνυμία**, ἡ, Ἰάμβλ.· καὶ ἐπίθ. **-παρώνυμος**, **ον**, Νικόμ. Ἀριθμ. 110.

ἀντίπασχα, τό, ἄκλιτον, ἡ πρώτη μετὰ τὸ πάσχα Κυριακή, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, Κ. Πορφ. π. β. τάξ. 52. — ἡ τρίτη τοῦ ἀντίπασχα, ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸ ἀντίπασχα, Κεδρ. II. 539.

ἀντιπάσχω: μέλλ. **-πείσομαι**: ἀόρ. **-έπᾰθον**: — πάσχω καὶ αὐτός, κακὰ (ἢ κακῶς) ἀντ., πάσχω κακὸν ἀντὶ κακοῦ, Ἀντιφῶν 126. 16· τί ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὅ τι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν; Θουκ. 6. 35· δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά, εὐεργετοῦμαι δι' εὐεργεσίας ἃς ἔπραξα, Σοφ. Φ. 584· εἰ εὖ ποιήσας ... ἀντ' εὖ πείσεται Πλάτ. Γοργ. 520Ε, (ἴδε ἐν λ. **ἀντευπάσχω**), καλὸν δὲ τὸ εὖ ποιεῖν, μὴ ἵνα ἀντιπάθῃ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 8: — ὡσαύτως, ἀντ. ἀντί τινος Θουκ. 3. 61: ἀπολ., πάσχω ἕνεκα τῶν πράξεών μου, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 17. **2)** τὸ **ἀντιπεπονθός**, ἡ ἀμοιβαιότης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 1, κἑξ., ἀλλ' ἐπὶ προσώπ., εὔνοιαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι φιλίαν εἶναι, ἐν περιστάσεσιν ἀμοιβαιότητος, αὐτόθι 8. 2, 3. **3)** εὑρίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει· πρός τι ὁ αὐτ. Μηχαν. 3. 2. **II.** ἀντενεργῶ, τινὶ Διοσκ. 3. 70, 74. **III.** εἶμαι ἀντιθέτου φύσεως πρός, τινὶ Θεοφρ. Λιθ. 14, Πολύβ. 34. 9, 5. **IV.** **ἀντιπεπονθότα**, ῥήματα αὐτοπαθῆ, Διογ. Λ. 7. 64.

ἀντιπᾰτᾰγέω, παταγῶ, κροτῶ οὕτως ὥστε νὰ καταπνίγω ἕτερον ἦχον, παταγῶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται ἄλλος ψόφος, ψόφῳ δὲ .. ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου Θουκ. 3. 22.

ἀντιπείθω, καταπείθω ἢ προσπαθῶ νὰ καταπείσω εἰς τὸ ἐναντίον, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 908Α.

ἀντιπειστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἰσχύων νὰ καταπείσῃ εἰς τὸ ἐναντίον, Βαχμ. Ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291.

ἀντιπελαργέω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω τινὰ ἐν τῷ μέρει, ἀμοιβαίως: — **ἀντιπελάργησις**, ἡ (ἐν Σχολ. Σοφ.) **-γωσις**, **εως**, ἡ, καὶ **-γία**, ἡ, ἀμοιβαία ἀγάπη ἢ περίθαλψις γονέων καὶ τέκνων, Ἀρισταίν. 1. 25, Γλυκᾶ Βίβλος Χρονικὴ σ. 41Β, Σουΐδ., κτλ.· ἴδε Ἰακωβίου Αἰλ. π. Ζ. 2. σ. 114. Πρβλ. **στοργή**.

ἀντιπέμπω, στέλλω ὀπίσω ἀπάντησιν, Ἡρόδ. 2. 114., 3. 68, κτλ.: — Παθ., ὁ αὐτ. 6. 4. **2)** πέμπω ὀπίσω ἦχον, ἀντηχῶ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 3, 3. **3)** πέμπω ὡς ἀντιπληρωμὴν ἢ ἀνταμοιβήν, ἢ ἀντίδωρον, οἰκούρια, ἐνν. δῶρα, Σοφ. Τρ. 542· τινὶ θηρίον Φιλήμ. ἐν «Νεαίρᾳ» 1. **II.** πέμπω ἐναντίον, στρατιάν τινι Θουκ. 6. 99. **III.** πέμπω ἀντὶ ἑτέρου· ἀντέπεμψαν στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 8. 54.

ἀντίπεμψις, **εως**, ἡ, ἀντήχησις, ἐν τῇ ἀντιπέμψει τοῦ κτύπου Ἀρρ. Ἀν. 6. 3, 3.

ἀντιπενθής, **ές**, ἰσοπενθής, ὁ προκαλῶν πένθος, «ἀντιπενθῆ, ἰσοπενθῆ, ὅμοια δρῶντα οἷς πέπονθα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Εὐμεν. 782 (ἴδε **ἀντιπαθής** I.).

ἀντιπεπονθός, ἴδε ἐν λ. **ἀντιπάσχω**. — Ἐπίρρ. **-θότως** Ἀρχιμ. ἐπιπέδ. ἰσορροπ. 1. 7, καὶ οὐσιαστ. **-πεπόνθησις**, ἡ, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 75.

ἀντιπέρᾱ, ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἀντιπέρᾱν**, Πολύβ. 1. 17, 4, κτλ.

ἀντιπεραίνω, ἀμοιβαίως διατρυπῶ, ἐπὶ ἀμοιβαίας αἰσχρουργίας, Ἀνθ. Π.12. 238· ἴδε **περαίνω** II.

ἀντιπεραιόομαι, μεταφέρομαι ὀπίσω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντιπεραιωθείσης αὖθις πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ὀνωρίου στρατιᾶς Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 15.

ἀντιπέραιος, α, ον, ὁ ἀπέναντι κείμενος, ἀντιπέραι᾽ ἐνέμοντο, τὰς χώρας τὰς ἀντιπέραν κειμένας, Ἰλ. Β. 635: — παρὰ μεταγεν. Ἐπ. καὶ ὡς θηλ. **ἀντιπεραιᾶ** Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 351, Διονύσ. Π. 962· οὕτω, παρὰ Τζέτζ., **ἀντιπεραῖτις**, ἡ.

ἀντιπέρᾱν, Ἰων. **-ην**. — Ἐπίρρ. = **ἀντιπέρᾱς**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 9. **II.** ἐπίθ., Ἀσίδα τ᾽ ἀντιπέρην τε, Ἀσίαν τε καὶ τὴν ἀπέναντι παραλίαν, Μόσχ. 2. 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 246—250.

ἀντιπέρᾱς, ἐπίρρ. ἀπέναντι, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους, μετὰ γεν., Θουκ. 2. 66, κτλ., ἀπολ., ἡ ἀντ. Θρᾴκη ὁ αὐτ. 1. 100, πρβλ. 4. 92.

ἀντιπεράω = **ἀντιπεραιόομαι** Βυζ.

ἀντιπέρηθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀντιπέραν μέρους, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 613· μ. γεν., ὁ αὐτ. 2. 1031, Ἀνθ. Π. 9. 551.

ἀντιπεριάγω, φέρω ὁλόγυρα ἐναντίον τινός, τὸν δὲ (σκορπίον) τὸ κέντρον ἐπαίροντα ἀντιπεριάγειν Ἀριστ. π. Θαυμ. 1. 39· οὕτως, ἐπὶ τῶν κοράκων (ναυτ. πολεμ. ὀργάνου. Λατ. corvus) ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν πλοίων, Πολύβ. 1. 22, 8.

ἀντιπεριᾰγωγή, ἡ, ἀντίστροφος περιαγωγή, ἐναντία κίνησις, ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν κινήσεων ἀντιπεριαγωγῆς περὶ τὸ κέντρον Πτολ. Μαθημ. τ. 1, σ. 289.

ἀντιπερίαμμα, τό, ἀντίθετος δεσμός, Εὐσέβ. εἰς Ψαλμ. σ. 389.

ἀντιπεριβάλλω, περὶ ἐπιδέσμου, περιβάλλω, περιτυλίσσω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759. **2)** περιπτύσσομαι τὸν περιπτυξάμενόν με, ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπεδίδουν περιπλοκάς Ἀχ. Τάτ. 5. 8: — παθ., κυκλοῦμαι, «ἔστι λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ» Ἑβδ. (Σειρὰχ κγ΄, 12).

ἀντιπερίειμι, περιέρχομαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀντιπεριέλκω, σύρω ὁλόγυρα πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 189.

ἀντιπεριέρχομαι, ἀποθ., μεταβάλλομαι, καταντῶ εἴς τι, εἰς δάκρυον ἀντιπεριῆλθεν ὁ γέλως Θεοδ. Προδρ. Ἀμάραντ. σ. 453.

ἀντιπεριηχέω, ἀντηχῶ ὁλόγυρα, τῆς ἀδολεσχίας ἂν ἐλάχιστος ἅψηται λόγος εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν Πλούτ. 2. 502D.

ἀντιπεριίστημι: μέλλ. -στήσω, περιβάλλω καὶ συμπιέζω πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν, ἐνίοτε γὰρ καὶ κάειν λέγεται καὶ θερμαίνειν τὸ ψυχρόν, οὐχ ὡς τὸ θερμόν, ἀλλὰ τῷ συνάγειν ἢ ἀντιπεριιστάναι τὸ θερμὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5, πρβλ. 1. 10, 5: — Παθ., μετὰ τῶν ἀμεταβάτων χρόνων τοῦ ἐνεργ., συμπιέζομαι πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν, αὐτόθι 1. 12, 12, κ. ἀλλ. **2)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀντικαθίσταμαι ὑπὸ ἑτέρας οὐσίας, αὐτόθι 4. 4, 5· ἀντ. ἀλλήλοις ὁ αὐτ. περὶ ἀναπν. 5. 2, πρβλ. **ἀντιμεθίστημι** II. **II.** περιίστημί τι ἐναντίον τινός, μ. δοτ., ἀντιπεριστήσειν τῷ Προυσίᾳ φόβους καὶ κινδύνους Πολύβ. 4. 50, 1.

ἀντιπεριλαμβάνω, περιπτύσσομαι καὶ αὐτός, περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν· ἡ δ᾽.. ἀντιπεριελάμβανεν Ξεν. Συμπ. 9. 4.

ἀντιπεριπίπτω, ἀντὶ νὰ πέσω εἴς τι πίπτω εἰς τὸ ἐναντίον, ἕως ἀντιπεσὼν ὑφάλοις πέτραις.. διαφθαρείη Κλήμ. Ἀλ. 183 (ὁ Δινδ. περιπεσών).

ἀντιπεριπλέκομαι, ἀντιπεριβάλλω, Λυβ. κ. Ροδ. ς. 1791, ἔκδ. Μαυρ.

ἀντιπεριπλέω, πλέω ὁλόγυρα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Στράβ. 5.

ἀντιπεριποιέομαι, ἀποθ., ἐπὶ ῥημάτων τινῶν, δηλῶ ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 299: — Ἐπίθ., **-ητικός, ή, όν**, «ἔτι τὰ ἀντιπεριποιητικὰ ῥήματα, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ» Βαχμ. ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291. 5.

ἀντιπερίσπασμα, τό, ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, τὸ ἀντιπερισπᾶν, ἀντιπερισπασμός, ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τινι Πολύβ. 3. 106, 6.

ἀντιπερισπασμός, ὁ, τὸ ἀντιπερισπᾶν τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, Διόδ. 14. 49.

ἀντιπερισπάω, ἀναγκάζω τὸν ἀπέναντι ἐχθρὸν εἰς ἐναντίαν κίνησιν παρὰ τὴν σκοπουμένην, Διόδ. 3. 37: — Παθ., ὑφίσταμαι ἀντιπερισπασμόν, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 7, 15· ἰδίως ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, Πολύβ. 2. 24, 8, κτλ.

ἀντιπερίστᾰσις, εως, ἡ, συμπίεσις πανταχόθεν, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3. 18 καὶ 30, Προβλήμ. 2. 16., 33. 5. **2)** ἀμοιβαία ἐναλλαγὴ δύο οὐσιῶν, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 6., 8. 10. 12 (ἴδε Σιμπλίκ. ἐν τόπῳ), Μετεωρ. 1. 12, 10· πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 59Α, 79Β.

ἀντιπεριστρέφω, περιστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Θησ. Στεφ.

ἀντιπεριστροφή, ἡ, ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος περιστροφή, Πλούτ. 2. 901C.

ἀντιπεριτέμνω, ἐκ νέου περιτέμνω, ὅσοι ἀπὸ Ἰουδαίων Σαμαρείταις προσφεύγουσιν ἀντιπεριτέμνονται Ἐπιφάν. 2. 172Β.

ἀντιπεριτρέπω, περιτρέπω εἰς τὸ ἐναντίον, Ζαχ. Μυτιλ. Διαλ. σ. 192. 2 ἐν τέλει.

ἀντιπεριφέρω, φέρω ὁλόγυρα, μεταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 279. 44.

ἀντιπεριχωρέω, περιπορεύομαι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, περιβάλλω αὐτόν, τὰ δὲ ἀντιπεριχωρῶν ἐμβάλλει τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰς τόπον ἔχοντα διώρυχα Πλουτ. Ἀγησ. 39.

ἀντιπεριψύχω [ῡ], περιψύχω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, διατηρῶ ψυχρὸν τὸ περιψῦχόν με, Πλούτ. 2. 691F.

ἀντιπεριωθέω, ἀπωθῶ οἷον δήποτε ἀντιπεριιστάμενον πρᾶγμα: οὐσιαστ. **ἀντιπερίωσις, εως**, ἡ, ἀμφότερα ἐν Πλουτ. 2. 1005D.

ἀντιπέσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, παθ., ἐπὶ τροφῆς, ὁλοσχερῶς χωνεύομαι, ἕως ἀντιπεφθῇ Ἀριστ. Προβλ. 5. 30, 1.

ἀντίπετρος, ον, «ἰσόπετρος» (Σχόλ.) ἢ ὅμοιος πέτρᾳ, «βραχώδης», μηκέτι τοῦδ᾽ ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης, «ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦν ἦν» (Σχόλ.)· ἡ εἰκασία αὐτοπέτρου εἶναι μὲν ἐπιτυχής, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγκαία, ἀλλ᾽ ὁ Jebb παρέλαβεν αὐτήν, Σοφ. Ο. Κ. 192· πρβλ. **ἀντίθεος**, κτλ. **II.** ἐπίθ. τοῦ Διός, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ μαίας ἀντιπέτροιο θεὸν τέκεν ἰθυντῆρα, «μαῖαν δὲ ἀντιπέτρου φησὶ τὴν αἶγα· ἀντίπετρος μὲν γὰρ ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ ἀντὶ αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ, ἐτράφη δὲ ὑπὸ αἰγὸς τῆς Ἀμαλθείας» (Σχόλ.), Θεοκρ. Σῦριγξ Ἀνθ. Π. 15. 21.

ἀντιπεφάσθαι, «τεθνάναι, ἀναιρεῖσθαι» Ἡσύχ., ἀλλὰ γραπτέον διῃρημένως ἀντὶ πεφάσθαι ὡς ἐν Ὁμ. Ἰλ. Ν. 447.

ἀντιπήγνυμι, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κροκοδείλου, ἐμπήγω τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, «ὅτι ἡνίκα δάκνῃ, ἀντιπεπηγότες ἀλλήλοις οἱ ὀδόντες .. οὐκ ἀπαλλάσσονται», Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4, σ. 264. 20.

ἀντιπηδάω ἀντὶ **ἀναπηδάω** Ἀρχ. Λεξ.

ἀντίπηξ, ηγος, ἡ, (πήγνυμι) εἶδος λίκνου πλεκτοῦ, κἀκτίθησιν (ἡ Κρέουσα τὸ βρέφος) ὡς θανούμενον κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ, ἐν τῷ καλλιτρόχῳ ἢ κατ᾽ ἄλλους ἐντελῶς στρογγύλῳ κύκλῳ τῆς ἀντίπηγος, Εὐρ. Ἴων 19· κύτος εἱλικτὸν ἀντίπηγος αὐτόθι 40· κατεσκευασμένον ἐκ λυγαριᾶς, πλεκτὸν κύτος αὐτόθι 37· πρβλ. 1338, 1391· ἴδε τὴν λέξ. **λάρναξ**. (Λέγεται ὅτι εἶναι λέξις τῶν Μυτιληναίων, σημαίνουσα κιβωτόν, κιβώτιον ὡς λέγομεν νῦν, Εὐστ. 1056. 49.). — Καθ᾽ Ἡσύχ. «ἀντίπηγα· κίστην Εὐριπίδης Ἴωνι» καὶ κατ᾽ ὀνομαστ. «ἀντίπηξ· κιβωτός» ὁ αὐτ.

ἀντιπηρόομαι, παθ., πηροῦμαι ὑπὸ τοῦ πηρωθέντος, Φίλων 2. 332.

ἀντιπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, πίπτω ἐναντίον τινός, ἀπαντῶ ἐμπόδιον, Ἀριστ. Προβλ. 16. 13, 1., 26. 4· — συναντῶ ἐχθρόν, τινὶ ἢ πρός τινα Πολύβ. 3. 19, 5., 4. 44, 9. **2)** ἀνθίσταμαι, ἀντιπῖπτον, ἀνθιστάμενον, Ἀριστ. Προβλ. 32. 13· ἀντ. τινὶ Πράξ. Ἀποστ. ζ΄, 51. **3)** ἐπὶ περιστάσεων, εἶμαι ἐναντίος, τινὶ Πολύβ. 16. 2, 1, κτλ.: ἀπολ., ὁ αὐτ. 16. 28, 2. **II.** πίπτω εἰς ἐναντίαν διεύθυνσιν, αἱ σκιαὶ Στράβ. 76.

ἀντιπιφάσκω = **ἀνταποδίδωμι**, «ἀντιπιφάσκει· ἀνταποδίδωσι [λόγον]» Ἡσύχ.

ἀντιπλαγιάζω, ἀντιθέτως πλαγιάζω, πλαγίως θέτω, Λυδ. Μαγ. 3. 37, σ. 214.

ἀντιπλάσσομαι, παθ., ἐκ νέου πλάττομαι, ἀναπλάττομαι, ἀντιπλασθῆναι πάθει οὐ θέμις τὸ ἅπαξ πεπλασμένον Κλήμ. Ἀλ. 221.

ἀντίπλαστος, ον, = **ἰσόπλαστος, ὅμοιος**, Σοφ. Ἀποσπ. 268 (Ἡσύχ. ἐν λέξει).

ἀντιπλαστουργεῖν, πλαστουργῶ ἐναντίον τοῦ πλαστουργήσαντος, τῷ Θεῷ Λέοντ. νεαρὰ Ξ.

ἀντιπλέκω, συμπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, Γαλην. τ. 12, σ. 46.

ἀντιπλεονεκτέω, πλεονεκτῶ καὶ αὐτός, Ἰσιδ. Πηλους. Ἐπιστ. 5. σ. 380, κτλ.

ἀντίπλευρος, ον, ἔχων τὴν πλευρὰν ἀπέναντι, παράλληλος, Σοφ. Ἀποσπ. 19.

ἀντιπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι**, πλέω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, οἱ δὲ .. μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον Θουκ. 1. 50, 54· ἀντ. ἀνέμοισιν Ψευδο-Φωκυλ. 113.

ἀντιπλήκτης, ὁ, ὁ ἀνταποδιδοὺς κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, ἀντιστάται, ἀντιπλῆκται Βασίλ. 2. 208Β.

ἀντιπληκτίζω, ἔρχομαι εἰς ἔριδα, «μαλλώνω», πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀντιπληκτίσας Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 930.

ἀντιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, **ἀντιπλῆγες ἀκταί**, αἱ πλησσόμεναι κατὰ μέτωπον ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὐχὶ πλαγίως ὡς τὸ **παραπλῆγες**, ἴδε τὴν λέξ. **κυματοπλήξ** — ἀκταὶ Σοφ. Ἀντ. 592.

ἀντίπληξις, εως, ἡ, ἐναντία πλῆξις, ἀντίκρουσις, Ἰουστῖν. Μ.

ἀντιπληρόω, πληρῶ, γεμίζω καὶ αὐτός, διὰ τάχους ἀντιπληρώσαντες ἑξήκοντα ναῦς, πληρώσαντες ἄνδρῶν καὶ αὐτοὶ ἑξήκοντα ναῦς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 7. 69, κτλ.: — Μέσ., ἀντιπληροῦμαι φιλοτησίαν πρός τινα, πληρῶ τὸ ποτήριόν μου πρὸς τιμήν τινος, «εἰς ὑγείαν του», Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 115. **II.** θέτω ἄλλον εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποβληθέντος, μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀναπληρώσετε τὰς τάξεις Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26: —

ἐκ νέου πληρῶ τὸ ἐξαντληθέν, ἔοικε τὰ δένδρα κενωθέντα τοῦ θέρους ἐκ τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς καρπογονίας ἀντιπληροῦσθαι πάλιν Θεοφρ. Αἰτ. Φ.1.13, 3.

ἀντιπλήσσω, ἐπὶ ἀνέμων ποιούντων ἀντίπνοιαν, ὅταν ἄνεμοι ὀξέως πνέωσι.. καὶ ἀντιπλήττωσιν ἀλλήλους Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 10:—Παθ., τύπτομαι ὑπὸ τοῦ τυφθέντος, ἢ διότι ἔτυψα, εἰ ἀρχὴν ἔχων ἐπάταξεν οὐ δεῖ ἀντιπληγῆναι ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 4, Μεγάλα Ἠθ. 1. 34, 14.

ἀντίπλοια, ἡ, τὸ πλέειν πρὸς ἐναντίους ἀνέμους. ἀμφ. γραφὴ ἐν Πολυβ. 6. 10, 7:—Ἐπίθ., **ἀντίπλοος**, ον, ὁ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν πλέων, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. σ. 113.

ἀντιπλοκή, ἡ, περιπλοκή, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 192.

ἀντιπλουτέω, πλουτῶ καὶ αὐτός, Ψευδ. Χρυσόστ. τ. 3, σ. 962.

ἀντιπνείω, ἴδε **ἀντιπνέω**.

ἀντίπνευσις, εως, ἡ, ἐναντίον ρεῦμα ἀέρος, Ὀρειβάσ. Matth. 244.

ἀντιπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, ἐπὶ ἀνέμων, πνέω πρός μέρος τι, πρός τι Ἀριστ. Προβλ. 26. 7: —ἀπροσώπ., ἀντιπνεῖ, πνέει ἐναντίος ἄνεμος, ἢ διὰ στενότητα ἢ διὰ τὸ ἀντιπνεῖν ὁ αὐτ. Μετεωρ. 3. 1, 4. **2)** ἐπίσης ἐπὶ ἀνέμων, πνέω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, πνέω ἐναντίον, ἀντιπνεύσαντος πελαγίου Πλουτ. Κικ. 32, Λουκ. Πλοῖον 7: —μεταφορ., ἐπὶ τῆς τύχης, εἶμαι ἐναντίος, ὅτι δὲ πάλιν τὰ τῆς τύχης ἀντέπνευσε Πολύβ. 26. 5, 9· τοῖς εὖ παθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη Ποιητὴς ἐν Στοβ. Ἀνθολ. 562. 19· μετὰ δοτ., εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσῃ αὐτοῖς Λουκ. Τόξ. 7, πρβλ. οὐρίζω.

ἀντίπνοια, ἡ, πνοὴ ἀνέμου κατ' ἄλλου ἀνέμου· μ. δοτ., ἀντίπνοιαι γίνονται βορέᾳ Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 28. **2)** ἐναντίος ἄνεμος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 10, Ἡρωδιαν. 5. 4, Φίλων 1. 352: —οὕτω καὶ **ἀντιπνοή**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 820.

ἀντίπνοος, ον, συνηρ. -πνους, ουν, ὁ ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων προξενούμενος, ἀντιπνόους.. ἀπλοίας (κατὰ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου, ἀντ. αὔρας, ἐναντίους ἀνέμους) Αἰσχύλ. Ἀγ. 149· στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα [τὰ πνεύματα τῶν ἀνέμων] ὁ αὐτ. Προμ. 1088.—Ἐπίρρ. -νόως, τῶν ἀνέμων ἀντιπνόως ταραξάντων τὸ πέλαγος Τζέτζ. Λυκόφρ. 739.

ἀντίποδες, οἱ, ἴδε ἐν λ. **ἀντίπους**.

ἀντιποθέω, ποθῶ τὸν ποθοῦντά με, φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 28· —τὸ ἐνεργ. παρ' Ἐκκλ.

ἀντιποιέω, ἀντίθετον τῷ **ἀντιπάσχω**, ποιῶ τι εἰς τὸν ποιοῦντά τι εἰς ἐμέ, καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιποιεῖν οἴει δίκαιον εἶναι; Πλάτ. Κρίτων 50Ε· ἀντ' εὖ ποιεῖν ὁ αὐτ. Γοργ. 520Ε· οἱ μὴ ἀντιποιοῦντες εὖ Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 17 (ἴδε ἐν λέξει **ἀντευπάσχω**)· κακῶς πάσχειν οὐδὲν δ' ἀντιποιεῖν, καὶ μὴ ἀνταποδιδόναι τὸ κακόν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 12· ἀντ. τινά τι αὐτόθι 3. 3, 7· ἀντ. τὸ αὐτὸ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 11, 5: —Παθ., ἀντιποιηθήσεται, ἀνταποδοθήσεται, «καὶ ἐάν τις δῷ μῶμον τῷ πλησίον, ὡς ἐποίησεν αὐτῷ ὡσαύτως ἀντιποιηθήσεται αὐτῷ» Ἑβδ. (Λευϊτ. κδ', 19). **II.** Μέσ. (ἀόρ. παθ. ἐν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 29). **2)** μ. γεν. ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω τι, παιδείας ἀντιποιουμένους Ἰσοκρ. 1Β (ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ)· ἔχω ἢ ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος, Λατ. sibi arrogare, τῆς πόλεως Θουκ. 4. 122· ἀρετῆς Ἰσοκρ. 117D· τῆς τέχνης, τῶν νικητηρίων Πλάτ. Μένων 90D, Φίλ. 23Α· τοῦ πρωτεύειν Δημ. 145. 8· τῆς θαλάττης Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1. 11· οἱ Δωριεῖς ἀντιποιοῦνται τῆς τραγῳδίας Ἀριστ. Ποιητ. 3. 5: —ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀντιποιουμένων τι ἐπίστασθαι, καυχωμένων, ἀξιούντων ὅτι γνωρίζουσί τι, Πλάτ. Μένων 91C, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ, Ἱππ. Ἐλάσσ. 363Α. **2)** διαμφισβητῶ πρός τινα περί τινος, προβάλλω δικαιώματα, τίς γὰρ αὐτῷ ἐστιν ὅστις τῆς ἀρχῆς ἀντιποιεῖται; Ξεν. Ἀν. 2. 1, 11., 2. 3, 23· σπανιώτερον, τινὶ περί τινος αὐτόθι 5. 2, 11· τινὸς πρός τινα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 9. **3)** ἀπολ., δρῶ ὡς ἀντίπαλος, τοὺς μὲν πολεμίους, τοὺς δ' οὐκ ἀντιποιουμένους Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 14. **4)** ἔχω κατοχὴν τόπου τινός, ἔχω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν, συνέβη τοὺς Ἰλλυριούς, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀντιποιουμένους, τέλος ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 2. 9, 5.

ἀντιποίησις, εως, ἡ, τὸ ἀντιποιεῖσθαί τινος, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπί τινος, τὴν τοῦ σώματος ἀντιποίησιν Διον. Ἀλ. 11. 30. **II.** σπουδή, ἄσκησις εἰς πρᾶγμά τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 27.

ἀντιποιητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀντιποιεῖσθαι, οὐδὲ ἐσθῆτος ἀντιποιητέον πολυτελοῦς Κλήμ. Ἀλ. 231.

ἀντιποιητικός, ή, όν, ὁ ἀντιποιούμενός τινος, ὁ ἐπιζητῶν τι, ὁ ἀποβλέπων εἴς τι, Μαξ. Ὁμ. τ. 2, σ. 166.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀθαν. τ. 2, σ. 32F.

ἀντιποιμαίνω, εἶμαι ἀντίζηλος ποιμήν, πῶς συνάψω καὶ εἰς ἓν ἀγάγω τοὺς ἀντικαθεζομένους τούτους καὶ ἀντιποιμαίνοντας; Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 523D.

ἀντίποινα, τά, ἀνταπόδοσις, ἀντιπληρωμή, ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δύας (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Schütz), ἔνθα τὸ ἀντίποινα τίνης = ἀντιτίνῃς, ἵνα πληρώνῃς, ὑποφέρῃς πρὸς ἐξιλέωσιν.., Αἰσχύλ. Εὐμ. 268· ἀντίποινα τινος πράσσειν, λαμβάνειν, ἀνταπόδοσιν ἤτοι ποινὴν διὰ.., ὁ αὐτ. Πέρσ. 476, Σοφ. Ἠλ. 592· οἵ' Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν, νὰ τιμωρηθῶσι δι' ὅσα ἐγὼ ἔπαθον, Σοφ. Φ. 316.—Ἐν τοῖς χειρογρ. ἐνίοτε εὕρηται γεγραμμένον **ἀντάποινα**, ὃ ἴδε. Παρὰ μεταγ. καθ' ἑνικόν, ἀλλὰ πρβλ. **ἀντίπονον**.

ἀντιπολεμέω, πολεμῶ ἐναντίον τινός, καί τοι δεινότερόν ἐστιν ἢ εἰ καθ' αὐτοὺς δύναμιν κτώμενοι ἀντεπολέμησαν Θουκ. 3. 39· μετὰ δοτ., Πλάτ. Κριτί. 112Ε, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 24· μετ' αἰτ., Ἑβδ. (Ἡσ. μα', 12):—Παθ., πολεμοῦμαι ὑπὸ τοῦ πολεμηθέντος ὑπ' ἐμοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἀντιπολεμεῖσθαι ἤρξαντο Δίων Κ. 38. 40.

ἀντιπολέμιος, ον, ὁ ἐναντίον τινὸς πολεμῶν, **οἱ ἀντιπολέμιοι**, σχεδὸν ὅμοιον πρὸς τὸ **οἱ πολέμιοι**, Θουκ. 3. 90· παρ' Ἡροδότῳ 4. 134, 140, τὰ κείμενα διαφέρουσιν ἄλλα μὲν ἔχοντα **ἀντιπόλεμοι**, ἄλλα δὲ **ἀντιπολέμιοι**, ἀλλ' ἐν 7. 236., 8. 68, 2 τὸ **ἀντιπόλεμοι** ἀπαντᾷ ἄνευ ἑτέρας γραφῆς καὶ εἶναι ὁ μόνος τύπος ὁ ἀναφερόμενος παρ' Ἡσυχίῳ «ἀντιπολέμους· πολεμίους».

ἀντιπολίζω, ποιῶ ὀχυρώματα ἐναντίον πόλεώς τινος, καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας ἀντιπολίζοντος ἑαυτόν, ὀχυροῦντος ἑαυτὸν ἐναντίον τῆς πόλεως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5. 2, 4.

ἀντιπολιορκέω, πολιορκῶ καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, Συρακούσας.. ἀντιπολιορκεῖν Θουκ. 7. 28· τινὰ Πλουτ. Μάρκελλ. 7:—Παθ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 19.

ἀντίπολις, εως, ἡ, ἐναντία, ἀντίπαλος πόλις, τινὶ Στράβ. 169, Διόδ. 11. 81.

ἀντιπόλισμα, τό, = τῷ προηγ., Μ. Ἀτταλ. σ. 181, ἔκδ. Β.

ἀντιπολιτεία, ἡ, ἀντιπολίτευσις, διὸ καὶ μεγάλην ἀντιπολιτείαν εἶναι συνέβαινε τούτοις πρὸς τοὺς περὶ τὸν... Πολύβ. 20. 5, 5. **II.** κατὰ πληθ., ἀντιμαχόμεναι φατρίαι, ὁ αὐτ. 11. 25, 5.

ἀντιπολιτεύομαι, ἀποθ., εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 5· οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ἡ ἐναντία μερίς, Δείναρχ. 102. 30· ἀντ. τινί, ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πολιτικήν τινος, Πλουτ. Θεμ. 19, Περικλ. 8· ἀντιπολιτευόμενον... τοῖς ἀγορεύουσιν Φιλόστρ. 2. 20, 24.

ἀντίπομπος, ον, ὁ ἀντιπεμφθείς, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 167.

ἀντιπονέομαι, ἀποθ., πονῶ, κοπιάζω ἐναντίον τινός, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 33.

ἀντίπονον, τό, ἀμοιβὴ διὰ τὸν κόπον, μισθός, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 22 (ἄλλη γραφὴ -ποινον).

ἀντιπορεῖν, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, παρέχω τι ἀντί τινος, καὶ ἵππους ἀντιπορὼν Ἀνθ. Πλαν. 341.

ἀντιπορεύομαι, παθ., βαίνω πρὸς συνάντησιν ἑτέρου, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 5.

ἀντιπόρευτος, ον, πορευόμενος ἐναντίον τινός, ἀντιπόρευτος ἑαυτῷ δεικνύμενος Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 95.

ἀντιπορθέω, (πέρθω) πορθῶ, καταστρέφω τι πρὸς ἀντεκδίκησιν, κτενῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμους Εὐρ. Τρῳ. 359, πρβλ. Λυκόφρ. 1398.

ἀντίπορθμος, ον, ὁ ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τοῦ πορθμοῦ κείμενος, ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς Εὐρωπίας τε, ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ, Εὐρ. Ἴων 1585· Πελοπίας χθονὸς ἐν ἀντιπόρθμοις, εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 519, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 3· μετὰ δοτ. Στράβ. 379.

ἀντι-πορνο-βοσκός, ὁ, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Διωξίππου, Ἀθήν. 100Ε, Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. 4. 541, ἔκδ. Meineke.

ἀντίπορος, ον, ὡς τὸ **ἀντίπορθμος**, ὁ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς, πεπέρακεν μὲν ὁ.. βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν, δηλ. τὴν Εὐρώπην ὡς κεχωρισμένην ἀπὸ τῆς Ἀσίας διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 66, πρβλ. Ἱκ. 544, Εὐρ. Μήδ. 210· οὕτως, Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον, ὅ ἐ. ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Αὐλίδι κατὰ τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὁ αὐτ. Ι. Α. 1494, πάντα χωρία λυρικά·—ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 18 τὸν ἀντ. λόφον τῷ μαστῷ σημαίνει ἁπλῶς, τὸν ἀπέναντι.

ἀντιποτίζω, ποτίζω τὸν ποτίσαντά με, ἰὸν αὐτὴν ἀντιποτίζων Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπιστ. σ. 121D.

ἀντίπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον μέρος τῆς σφαίρας πατῶν, ἀλλ' εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ, πολλάκις ἂν στὰς ἀντίπους ταὐτὸν αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι Πλάτ. Τίμ. 63Α· οὕτως, ἀντίπους ἔσται πορευόμενος ἕκαστος αὐτὸς αὐτῷ Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 1, 4· οἱ ἀντίποδες, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Στράβ. 15, Κικ. Acad. Pr. 2. 39, Πλούτ. 2. 869C. Πρβλ. **ἀντίχθων 2**, **περίοικος III**.

ἀντιπραγία, ἡ, = ἡ **ἀντίπραξις**, Θ. Στουδ. σ. 769, ἔκδ. Mi.

ἀντιπρακτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντιπράττειν, Μ. Ἀντων. 2. 1.

ἀντιπράκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀντιπράττων, ὁ ἐναντίος, Γεωργ. Πισίδ. βίος Ἀναστ. σ. 317. 40.

ἀντίπραξις, εως, ἡ, ἀντενέργεια, ἀντίστασις, Πολύβ. 6. 17, 8, Διον. Ἀλ. 11. 53, Πλουτ. Ποπλ. 11.

ἀντιπράσσω, Ἀττ. -**ττω**, Ἰων. -**πρήσσω**: μέλλ. -**ξω**: ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ, ἀντιπράττω, ὀλίγοι ἄνθρωποι αὐτῷ ἀντιπράττοντες Ξεν.Ἀθην. 2.17, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ.10. 8· πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 3, κτλ.· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 886. 2. **2**) ἀπολ., πράττω κατά τινος, ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ὁ **ἀντιπρήσσων** = **ἀντιστασιώτης**, Ἡρόδ.1. 92· ἐναντιοῦμαι κατά τινα τρόπον, ἀντιπράττειν δέ τι ἐπιχειροῦντας Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14· ἐὰν ἀντιπράττῃ ἢ μὴ συμπράττῃ Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 9:—οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἱέρ. 2.17, Διον. Ἀλ.7. 51.

ἀντιπρεσβεύομαι, μέσ., ἀποστέλλω πρέσβεις πρός τινα ὅπως ἀντιπράξωσι κατὰ τῶν πεμφθέντων ὑπ' ἄλλου, ἀντεπρεσβεύοντο καὶ αὐτοὶ Θουκ. 6. 75, Λουκ. Περεγρ.16· μετὰ δοτ. Παυσ.7. 9, 5.

ἀντιπρεσβευτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρεσβευτήν, Γλωσσ.

ἀντιπρίαμαι, ἀποθ., ἀνταγοράζω, Θεόδ. Πρόδρ. τετράστ. σ.62.2.

ἀντιπροαίρεσις, **εως**, ἡ, ἀμοιβαία προαίρεσις, ἀντιφιλία καὶ ἀντιπροαίρεσις πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 2, 12.

ἀντιπροβάλλομαι: μέλλ. -**βᾰλοῦμαι**, μέσ. προβάλλω ἢ προτείνω τι ἀντὶ ἑτέρου, ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινι τῶν μὴ προβεβλημένων ἀμείνων εἶναι τῶν προβληθέντων τινός, ἐπονομάσας ἀνθ' ὅτου ὅντινα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ ὀμνὺς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον Πλάτ. Νόμ. 755D: — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Γαλην. (Γλωσσ. σ. 406).

ἀντιπροβολή, **ῆς**, ἡ, τὸ προτείνειν τι ἀντὶ ἑτέρου, Πλάτ. Νόμ. 755D, 756Α. **2**) ἀντιπρότασις ἢ ἔνστασις, Ρήτορες.

ἀντιπροεῖδον, ἀόρ. β' (πρβλ. ***εἴδω**), εἶδον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀλλήλους Φίλων 2. 544.

ἀντιπρόειμι, (εἶμι, πορεύομαι) ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος, καὶ προσῆλθον μὲν ἐγγὺς τοῦ στρατεύματος.. ἔπειτα δέ, ὡς οὐκ ἀντιπροῄσαν αὐτοῖς, κτλ. Θουκ. 6. 66· ἀπολ., Ἀππ. Καρχ.107.

ἀντιπροηγέομαι, ἀντὶ νὰ ὑποτάσσωμαι προηγοῦμαι, ἐπὶ τῶν γραμμάτων, Ἐτυμ. Μ. 462. 35.

ἀντιπροθυμέομαι, ἀποθ., ἔχω ἀντίθετον προθυμίαν, δὲν διάκειμαι εὐμενῶς, Αἰν. Τακτ.11.

ἀντίπροικα, ἐπίρρ., σχεδὸν δωρεάν, εὐθηνά, ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο Ξεν. Ἀγησ.1.18, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 10:—Ὁ Λοβ. ἐν Παραλ. 280 ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον, **ἀντίπροικος**, **ον**.

ἀντιπροΐσχομαι, ἀποθ., κρατῶ τι ἐνώπιόν τινος, ἀντιτάσσω, ἐπειδὰν ἡ λύπη ἀμύνηται καρτερῶς καὶ τὰς προσβολὰς ἀποκρούηται τοῦ λόγου, ἀντιπροϊσχομένη τὰ ἄμαχα κέντρα τῆς φύσεως Θεμίστ. 357Β:—τὸ ἐνεργητ. εὕρηται παρ' Ἡσυχ. «ἀντιπροΐσχειν· ἀντιδοῦναι».

ἀντιπροκᾰλέομαι, μέσ., ἀντιτάσσω πρόκλησιν κατὰ προκλήσεως, ἠναγκαζόμην, παρ' ἃ ἡγούμην δίκαι' εἶναι, ἀντιπροκαλεῖσθαι Δημ. 979. 9: προκαλοῦμαι τὸν προκαλεσάμενον, ἀντιπροκαλούμεθα ὑμᾶς.. ἐκχωρεῖν Φρεγέλλης Διον. Ἀλ. τ.4. σ. 2325 Reisk:—Ἐντεῦθεν **ἀντιπρόκλησις**, **εως**, ἡ, «ἀντιπροκλήσεις, ἀντιλογίαι, ἀντεγκλήματα» Ἡσύχ.

ἀντιπροκαταληπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀντιπροκαταλάβῃ ἐξ ἄλλου, ἀντιπροκαταληπτέον ἐστὶν αὐτὰ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 9. 12.

ἀντιπροπίνω, ἀνταποδίδω πρόποσιν, ἀντιπροέπινον δ' ἀλλήλοις τὸ αἷμα τῶν δημοτῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5.10, 4. **ΙΙ**. μεταφ., ἀντιδωροῦμαι, καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι Διονύσ. Ἐλεγ.1. 4 Bgk.

ἀντιπροσᾰγορεύω, ἀνταποδίδω χαιρετισμόν, ἀντασπάζομαι, οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀπήντησε Ῥωμαίων ἀδόξῳ καὶ ταπεινῷ Κράσσος, ὃν ἀσπασάμενον οὐκ ἀντιπροσηγόρευσεν ἐξ ὀνόματος Πλουτ. Κράσσ. 3:—ἀλλ' ὁ Ἀττ. ἀόρ. εἶναι ἀντιπροσεῖπον Θεοφρ. Χαρ.15· παθ. ἀντιπροσερρήθην Ξεν. Ἀπομ. 3.13, 1.

ἀντιπροσαμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω νέον χῶμα ἀντὶ τοῦ παρασυρθέντος ὑπὸ ῥεύματος, τί δέ, ἔφη, τῷ ἐψιλωμένῳ τὰς ῥίζας; ἀντιπροσαμησάμενοι τὴν γῆν ἄν, ἔφην ἐγὼ Ξεν. Οἰκ.17.13 [ἴδε **ἀμάω**].

ἀντιπρόσειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι ἐναντίον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 24, διάφ. γραφ., Θουκ. 6. 66.

ἀντιπροσεῖπον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀντιπροσαγορεύω**.

ἀντιπροσελαύνω, ἀμεταβ., προσελαύνω ἐναντίον, Δίων Κ. 46. 37.

ἀντιπροσέρχομαι, ἀποθ., ἀντιπρόσειμι, τινὶ Δίων Κ. 60. 6.

ἀντιπροσέχω, προσέχω ἐν τῷ μέρει, τούτοις ὁ Χάγος ἀντιπροσχὼν τοῖς λόγοις Νικήτ. Εὐγεν. 6. 95.

ἀντιπροσκαλέομαι, μέσ., προσκαλοῦμαι τὸν προσκαλεσάμενον, ἀντικαταγγέλλω, ἀντιπροσκαλεσαμένου δὲ κἀκείνου ἐμὲ Δημ. 1153. 3.

ἀντιπροσκῠνέω, προσκυνῶ τὸν προσπίπτοντα εἰς ἐμέ, Πλούτ. 2.1117C.

ἀντιπροσλᾰλέω, ἀντιπροσαγορεύω, Βυζ.

ἀντιπροστίθημι, προστίθημι ἀφ' ἑτέρου, Βυζ.

ἀντιπροσφέρω, προσφέρω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, λύχνον τινὶ Ξεν. Συμπ. 5. 9.

ἀντιπροσφθέγγομαι, ἀποθ., ἀντιπροσφωνῶ, Φίλων 1. 36.

ἀντιπροσφώνησις, **εως**, ἡ, προσφώνησις πρὸς τὸν προσφωνήσαντα, Βυζ.

ἀντιπροσχωρέω, προσχωρῶ, πλησιάζω καὶ αὐτός, τινὶ Βυζ.

ἀντιπρόσωπος, **ον**, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρός τινα, τοῖς πολεμίοις Ξεν. Κύρ. 7.1,25:—πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι ὁ αὐτ. Ἑλλ.6.5, 26.—Ἐπίρρ. -**πως** Ἀριστ. π. Θαυμ. 72:—Τὸ ῥῆμα -**ωπέω**, δύναμαι ἀντιβλέπειν, τινὶ Βυζ.

ἀντιπρότᾰσις, **εως**, ἡ, ἐναντία πρότασις, Τζέτζ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκ. τ. 4. σ.74. 23.

ἀντιπροτείνω, προτείνω εἰς τὸν προτείναντα, τὴν δεξιὰν προτείναντος Φαρναβάζου ἀντιπρούτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος Ξεν. Ἑλλ. 4.1. 31· ἀντιπροτείνοντες ἱκετηρίας Διον. Ἀλ. 8.19. **2**) ὑποβάλλω ἢ προτείνω ἐναντίαν πρότασιν κατ' ἄλλης, ἀντιπροετείνατό τινα, ἃ αὐτῷ μὲν εὐπρέπειαν ἔφερεν, ἀδύνατα δ' ἦν Δίων Κ. 48.11.

ἀντιπροτίθημι, = **ἀντιπροτείνω** 2, Δίων Κ. 65.1.

ἀντιπροφέρω, παρουσιάζω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, φέρω ἐμπρὸς ἐναντίον ἄλλου, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ. 161Α.

ἀντίπρωρος, **ον**, (πρῷρα) ὁ ἔχων τὴν πρῷραν ἐστραμμένην πρός τινα, ἀντίπρωροι τοῖσι βαρβάροισι γενόμενοι Ἡρόδ. 8. 11· τοὺς.. ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώροις.. κλῄσειν Θουκ. 4. 8· [ταῖς ναυσὶ] μὴ ἀντιπρώροις χρῆσθαι, νὰ μὴ ἐφορμῶσι μὲ πρῷραν ἐναντίον πρῴρας, ὁ αὐτ.7. 36· τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι αὐτόθι· ἀντ. ἐμβάλλεσθαι αὐτόθι 34· τῶν πολεμίων ἀντιπρώρων.. ἐφορμούντων ὁ αὐτ. 8. 75· ἀντ. καταστῆσαι τὰς τριήρεις Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28· τὸ στράτευμα ἀντ. ὥσπερ τριήρη προσῆγε αὐτόθι 7. 5, 23. **2**) ὡς τὸ **ἀντιπρόσωπος**, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, τάδ' ἀντίπρωρα.. βλέπειν πάρεστ' Σοφ. Τρ. 223· κατ' ἀντίπρωρα ναυστάθμων, ἔμπροσθεν αὐτῶν, Εὐρ. Ρῆσ.136· ὀργῆς ἀντιπρώρου κυλινδουμένης Πλούτ. παρὰ Στοβ. 175. 49· κατὰ κεφαλῆς, κατωκάρα, «κατακέφαλα», πίπτειν Χρησ. Σιβυλλ. 8.190.

ἀντιπτερύσσομαι, μέσ., πτερύσσομαι κατ' ἄλλου πτερυσσομένου, κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὰ πτερά μου ἁμιλλώμενος, Εὐστ. Πονημ. 320. 43.

ἀντίπτωμα, **ατος**, τό, πρόσκομμα, ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου, δηλ. ἐν ᾗ δυνατὸν νὰ προσκόψῃς πρός τι, Ἑβδ. (Σειρὰχ λα', 34· λβ', 21): — δυστύχημα ἐκ τύχης, Ἰατρ.

ἀντίπτωσις, **εως**, ἡ, τὸ πίπτειν ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, Ἱππ. 22. 48. **ΙΙ**. παρὰ γραμμ., ἐναλλαγὴ πτώσεων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ.140.

ἀντιπτωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐξ ἀντιπτώσεως ἢ εἰς ἀντίπτωσιν ἀνήκων· (ὅρα **ἀντίπτωσις** ΙΙ.), Ρήτορες (Walz) 8, 660:—Ἐπίρρ. -**κῶς** Εὐσταθ. Ἰλ. σ. 22, 24, κτλ.

ἀντίπυγος, **ον**, ὁ ἔχων τὴν πυγὴν ἐστραμμένην πρὸς ἄλλην πυγήν, ἐπὶ τῆς ὀχεύσεως ζῴων τινῶν, ὀχεύει οὐκ ἀντίπυγος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5. 2, 8., συμπλέκεται ἀντίπυγα αὐτόθι 5. 8, 4· πρβλ. **πυγηδόν**.

ἀντιπυκτεύω, πυκτεύω πρός τινα, πυγμαχῶ πρὸς αὐτόν, τινὶ Σχόλ. Σοφ. Τρ. 441.

ἀντίπυλος, **ον**, (πύλη) ἔχων τὰς πύλας ἀπέναντι, ἀντίπυλοι ἀλλήλῃσι αὐλαὶ Ἡρόδ. 2.148.

ἀντιπυνθάνομαι, ἀποθ., ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, Κλήμ. Ῥώμ. Ἐπιστ. σ. 50. 23 καὶ 168. 27.

ἀντίπυργος, **ον**, ὅμοιος πύργῳ ἢ ὁ χρησιμεύων ἀντὶ πύργου, ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν Εὐρ. Βάκχ.1097· ἐσχηματίσθη δὲ ὡς τὸ **ἀντίθεος**, κτλ., ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀντίπυργος· ἰσόπυργος, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων». **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., **ἀντίπυργος**, ὁ, ἀποθήκη, ἀντίπυργοι ξύλινοι Λιβάν. τ.1, σ. 358, 10.

ἀντιπυργόω, οἰκοδομῶ πύργον ἀπέναντι ἄλλου πύργου ἢ φρουρίου, μετὰ συστοίχου αἰτ., πόλιν.. τήνδ'.. ἀντεπύργωσαν τότε, ἀνήγειραν τότε ὡς ἀντίζηλον, ἃ ἐ. τὸν Ἄρειον Πάγον ὡς ἀντίπαλον τῆς Ἀκροπόλεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 688.

ἀντιπυρσεύω, ἀπαντῶ εἰς τὸ διὰ πυρσοῦ σημεῖον δι' ἀνυψώσεως ἄλλου πυρσοῦ, ἔνδοθεν ἀντιπυρσεῦσαι Πολύβ. 8. 30, 3.

ἀντιρρᾰπίζω, ῥαπίζω τὸν ῥαπίσαντά με, παρήνει.. ὁ Χριστὸς ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιρραπίζειν Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ.7, τ. 1, σ. 571. 39.

ἀντιρρέπω, ῥέπω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, κάμνω τὴν πλάστιγγα νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 574· τινὶ Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782: μεταφ., ἀμφιταλαντεύομαι, ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέπων Φίλων 2.170, κτλ.: πρβλ. **ἀντέρροπος**.

ἀντιρρέω, ῥέω ἢ (ἐπὶ ἀνέμου) πνέω ἐναντίως, τοῦ πνεύματος ἀντιρρέοντος Πολυδ. Α', 111.

ἀντιρρήγνυμι, παθ., ἀντιρρήγνυμαι, ῥήγνυμαι καὶ αὐτός, κἀκεῖνος ἀντιρραγεὶς ὑποχωρεῖ Πλούτ. 2.1005Β.

ἀντιρρημονέω, ἀντιλέγω, ἀντιρρημονεῖν τῷ ἐλέγχοντι Ἰω. Δαμασκ. ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρολ. τ. 96, σ. 476.

ἀντίρρησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐναντίος ἰσχυρισμός, ἀντιλογία, πρός τινα Πολύβ. 2. 7, 7· ἐναντιολογία, ἀναίρεσις, Διόδ. 1. 38.

ἀντιρρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀντείπῃ, καὶ μὴν πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιρρητέον Πλάτ. Πολιτικ. 297Β.

ἀντιρρητικός, ή, όν, ἐναντιολογικός, ἐριστικός, ὁ ἔχων ὡς θέμα τὴν ἀντίρρησιν, λόγοι ἀντιρρητικοὶ πρὸς τὰ Ἱεροκλέους Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 21.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Βυζ.

ἀντίρρητοι λίβελλοι, ἀντιρρητικοὶ λίβ., Βασιλικ. Δουκάγγ.

ἀντιρρητορεύω, ἀγορεύω ἐναντίον, ἀντιλέγω, ἀντερρητόρευε τοῖς λέγουσι Μάξ. Τύρ. 9. 3.

ἀντίρρινον, τό, φυτὸν ἄγριον καὶ ἥμερον, ἔχον ἄνθος διχειλές, κοινῶς λυκόστομον, καθότι πιεζόμενον περὶ τὴν βάσιν αὐτοῦ ἀνοίγει ὡς στόμα λύκου· κατὰ τὸν Θεόφρ., Ἱστ. Φ. 9. 19, 2, ὅμοιόν ἐστι τῇ ἀπαρίνῃ· ῥίζα δὲ οὐχ ὕπεστιν· ὁ δὲ καρπὸς ὥσπερ μόσχου ῥῖνας ἔχει Διοσκ. 4.133, Γαλην. Γλωσσ. σ. 437.

ἀντιρριπτοῦμαι, ῥίπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ ἐναντίων κυμάτων· μτγν.

ἀντιρρίπτω, ἀντιπέμπω, Γλωσσ. Φιλόστρατ. εἰκ. 1. 6.

ἀντίρροια, ἡ, (ἀντιρρέω) ἐναντίον ῥεῦμα ἀέρος, Θεοφρ. περὶ ἀνέμ. 53.

ἀντιρροπία, ἡ, ἰσορροπία, συμμετρία, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 813.

ἀντίρροπος, ον, ὅμ. τῷ **ἰσόρροπος,** ἰσόσταθμος, ἰσόζυγος, διατηρῶν τὴν ἰσορροπίαν πρός τι, τινὸς Δημ. 12. 6· ἄγειν .. λύπης ἀντ. ἄχθος, ἰσόρροπον, Σοφ. Ἠλ. 119· Θεανοῖ .. ἀντ., ἰσόσταθμος πρὸς τὴν Θεανώ, ἐξ ἴσου βαρύς, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1, 24:—Ἐπίρρ., ἀντιρρόπως πράττειν τινί, οὕτως ὥστε νὰ διατελῇ τις ἐν ἰσορροπίᾳ πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36· ὡσαύτως, οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ψυχὰς δ' ἀντίρροπα θέντες, ἰσορρόπως, ἐν ἰσορροπίᾳ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 21. **2)** ὡς τὸ **ἀντίζυγος,** ἰσοδύναμός τινι, μετὰ δοτ., Ξεν. Οἰκ. 3.15· πρός τι Πλάτ. Ὅροι 412Δ.

ἀντίρρους, ουν, (ῥέω) ὁ ῥέων κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τινός, ἀντίρρους τῷ Νείλῳ Στράβ. 492.

ἀντιρρῶ, τὸ ρ ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, Montf. Παλαιογραφ. σ. 132.

ἀντίρρωται· «ἀντὶ τοῦ ἀποπέμπεται» Ἡσύχ.

ἀντίς· ὁ ἀντὶς δῆμος, ὁ ἐναντίος τοῦ ἔχοντος τὴν προτίμησιν ἐν ταῖς ἁμίλλαις τοῦ ἱπποδρόμου ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κ. Πορφύρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. τ. 2, σ. 318—9, ἔκδ. Β.—**ἀντὶς** λέγει καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν ὁ κοινὸς λαός, ὄχι **ἀντί.** Τὰ δὲ **ἀμφίς,** πέριξ (ἴσως καὶ **περίς,** ἴδε Συλλ. Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1265), ὡς καὶ τὸ **ἄψ** καὶ τὸ **ἐχς** εἶναι παλαιότατα, Κουμάν. Συναγ. λ. ἀθησ.

ἀντισέβομαι, ἀποθ., ἀνταποδίδω σεβασμόν, σέβομαι τὸν σεβόμενόν με, Πλούτ. 2.1117C.

ἀντισεμνύνομαι, μέσ., φέρομαι ὑπερηφάνως πρὸς τὸν ὑπερήφανον, Ἀριστ. Πολ. 5.11, 13. **II.** τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1563. 40, ἐξαίρω, ἐξυμνῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει.

ἀντίσηκος, ον, ἰσόρροπος, ἰσοδύναμος, Εὐστ. 1075. 8.

ἀντισηκόω, ἀντιρρέπω, τὸ βάρος μου σηκώνει τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα καὶ φέρει αὐτὴν εἰς ἰσορροπίαν πρὸς τὴν ἄλλην, ἀντισταθμίζω (πρβλ. **ἀνασηκόω**), μετὰ δοτ. πράγμ. ὡς τοῖσδε (δηλ. κακοῖς) καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 437· μετὰ γεν., θεῶν τις φθείρει σε, ἀντισηκώσας τῆς πάροιθ' εὐπραξίας, θεός τις σὲ καταστρέφει φέρων σε εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς πρώην εὐτυχίας σου, Εὐρ. Ἑκ. 57· μετὰ αἰτ., τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν, θὰ ἀνταποδώσω διὰ τιμῶν χάριν, Λουκ. Τραγ. 243· ἀντισταθμίζω, τὸν γοῦν παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγήσαντα ξυμφέρει ταύτην τὴν ἡμέραν ἀντισηκῶσαι ὧδε ἀριγέως, κτλ. Ἱππ. περὶ διαίτ. Ὀξ. 389. 10, πρβλ. περὶ Ἄρθρ. 782G. **II.** φέρω εἰς ἰσορροπίαν, τὰς πλάστιγγας Κλήμ. Ἀλ. 151.

ἀντισήκωμα, ατος, τό, ἀντιστάθμημα, Εὐστ. 546. 24.

ἀντισήκωσις, εως, Ἰων. **-ιος,** ἡ, ἀντιστάθμησις, ἀντισήκωσις γίνεται Ἡρόδ. 4. 50, Δωρ. **-σάκωσις,** ἀποζημίωσις, ἀποτισάτω διπλασίαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει Ἐπιγρ. Βοιωτ. 3. 4 (Keil).

ἀντισημαίνω, δίδω ἐναντίον σημεῖον, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 19, 1, 10. **II.** κάμνω ἐχθρικὰ σημεῖα, τινὶ Παυσ. 10. 23, 3.

ἀντισήπω, τὸ παθ. **ἀντισήπομαι,** σήπομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι Γαλην. τ. 2, σ. 21.

Ἀντισθένειοι, οἱ, ὀπαδοὶ τοῦ Ἀντισθένους, Ἀριστ. Μεταφ. 7. 3, 7.

Ἀντισθενισμός, ὁ, τρόπος τοῦ ζῆν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀντισθένους, ὁ κυνισμὸς οὔτε Ἀντισθενισμός ἐστιν οὔτε Διογενισμὸς Ἰουλιαν. 187C.

ἀντίσιγμα, τὸ σίγμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερὰ οὕτω Ͻ· μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ὡς σημεῖον κριτικόν, Κραμ. Ἀνέκδ. Παρισ. τ. 3, σ. 293.15, καὶ ἄλλοι.

ἀντισιγῶ, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. τοῦ Ἀντιοχ. Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 404.19, ἔκδ. Λ.

ἀντισιωπάω: μέλλ. **-ήσομαι,** σιωπῶ ὡς καὶ ἄλλος τις, κἀντισιωπᾶν ὥσπερ χἠμεῖς Ἀριστοφ. Λυσ. 528.

ἀντισκαιωρέω, ἀντιπανουργεύομαι, ἡ δ' (ἡ Ἑκάβη δηλ.) ἀντισκαιωρήσασα τοῦτον μετακαλεῖται Τζέτζ. Ἱστ. 3. 256.

ἀντισκευάζομαι, μέσ., καταρτίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐν ἀντιθέσει πρός τινα, ὁ δ' οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον ὥστε, κτλ. Ξεν. Ἀγησ. 8. 6.

ἀντισκήνιον, τό, τόπος πρὸ τῆς σκηνῆς ἢ ἀπέναντι αὐτῆς, Μ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Ε', σ. 367.

ἀντίσκιος, ον, ῥίπτων σκιὰν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Ἰουλιαν. 147C· ζόφον .. ἀντίσκιον Ἠοῦς Νόνν. Δ. 7, 311.

ἀντισκληρύνομαι, παθ., σκληρύνομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Βυζ.

ἀντισκόροδον, τό, εἶδος σκορόδου, Πλίν. Η. Ν. XIX. 34.

ἀντισκοτέω, ἐπιχέω σκότος, ἐμβάλλω προσκόμματα, τῷ δικαίῳ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 2. 78. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ., **ἀντισκότησις,** ἡ, πρόσκομμα, Γλωσσ.

ἀντισκύλευσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία σκύλευσις, λαφυραγώγησις, Νικήτ. Χρον. 347Α.

ἀντισκώπτω: μέλλ. **-ψομαι,** σκώπτω τὸν σκώπτοντά με, ἀντισκώπτων ἐκεῖνος ἐκέλευε, κτλ., Πλουτ. Τιμολ. 15:—Παθ., καὶ ἔσκωπτε .. καὶ ἀντεσκώπτετο ἡδέως Δίων Κ. 66. 11.

ἀντ-ισόομαι, παθ., εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον, εἶμαι ἰσότιμος, ἢ ἀνθίσταμαι ἐπὶ ἴσοις ὅροις, τοῦ ἡμετέρου ἔτι μόνου ἀντισουμένου Θουκ. 3.11. **II.** τὸ ἐνεργ. = ἐξισῶ, ἀπαντᾷ παρ' Ἐκκλ.

ἀντισοφίζομαι, ἐπινοῶ σόφισμα ἐναντίον σοφίσματος, ταῦτα μὲν οὖν ὀλιγαρχικὰ σοφίσματα τῆς νομοθεσίας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατίαις πρὸς ταῦτα ἀντισοφίζονται Ἀριστ. Πολ. 4. 13, 5.

ἀντισόφισμα, τό, = **ἀντισοφίστευμα,** Νεῖλος ἐν Monum. Cotel. σ. 210.

ἀντισοφίστευμα, τό, σόφιστευμα κατὰ σοφιστεύματος, Τατιαν. 12, σ. 833Α.

ἀντισοφιστεύω (ἐκ τοῦ **ἀντισοφιστής**) = τῷ **ἀντισοφίζομαι,** Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 736Α.

ἀντισοφιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀντισοφιζόμενος, ὁ καταπολεμῶν σόφισμα ἢ πανουργίαν τινὰ δι' ἄλλου σοφίσματος ἢ πανουργίας, Λουκ. Ἀλέξ. 43, κτλ.

ἀντισπαράσσω, σπαράσσω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Ἄνν. Κομν. σ. 380.

ἀντίσπᾰσις, εως, ἡ, (ἀντισπάω) ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἕλκυσις, ἢ ἀντίσπασις ἐπὶ τοῖσιν ἄνω κάτω, ἄνω ἐπὶ τοῖσι κάτω Ἱππ. 47. 10., 361. 27, κτλ.

ἀντίσπασμα, ατος, τό, ἐν πολέμῳ, διάσπασις, περισπασμός, ὡς τὸ **ἀντιπερίσπασμα,** Πολύβ. 2. 18, 3, Διόδ. 20. 86. **II.** ἀφορμὴ πρὸς ἔριν, Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 17. 2, 4.

ἀντισπασμός, ἀντέγερσις τοῦ πέους, ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 967. **II.** ἐναντία κίνησις (παλίρροια καὶ ἄμπωτις) τῆς θαλάσσης, Κράτης ὁ γραμματικὸς τὸν ἀντισπασμὸν τῆς θαλάττης αἰτιᾶται Στοβ. Ἀνθ. τόμ. 4, Παράρτ. 78, ἔκδ. Γαισφ.

ἀντισπαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἕλξῃ, νὰ σύρῃ ἔξω, νὰ κάμῃ τι νὰ ἐξέλθῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἀντισπαστέον ἐπὶ ῥῖνά τε καὶ στόμα Γαλην.

ἀντισπαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ν' ἀντισπᾷ, ἢ ν' ἀναχαιτίζῃ: ἀντισπαστικὸν βοήθημα, τό γε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα Γαλην.· οὐκέτι τὴν ὑστέραν ποιεῖ ἀντισπαστικὴν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 7, 6:—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ὀρειβάσ. 2, σ. 32, Daremb. **II.** ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν **ἀντίσπαστον,** ἀντισπαστικὸν μέτρον Ἡφαιστ. 1. 9., 10. 1.

ἀντίσπαστος, ον, (ἀντισπάω) ὁ ἑλκυσθείς, συρθεὶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἠέριοι νεφέλαι .. πνεύμασιν ἀντίσπαστοι Ὀρφ. Ὕμν. 21. 5· ἐπὶ μηχανισμοῦ, Ἀθηνίων Μηχ. 5. **2)** ὁ προξενῶν ἀντιθέτους σπασμούς, στρεβλωτικός, ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Σοφ. Τρ. 770. **II. ἀντίσπαστος** (δηλ. **πούς**), ὁ, ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ποὺς ἀποτελούμενος ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου, υ- -υ, π. χ. Ἀλέξανδρος, οὕτως, ἀντίσπαστα μέλη Φρύν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 635C· ἀντίσπαστα μόνον Σοφ. Ἀποσπ. 361.

ἀντισπάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἕλκω τινὰ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς Αἰσχύλ. Πρ. 337· τοὺς μὲν δεινὸν οὔκουν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν; Ἀριστοφ. Εἰρ. 493, πρβλ. Λουκ. Κατάπλ. 4· ἀντίθετον τῷ **σπάω,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 8, 4, κ. ἀλλ.:—Παθ., παρεμποδίζομαι, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 9, 6. **2)** ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, Ξεν. Κυν. 5. 1· εἰς αὐτὸ Ἀριστ. Προβλ. 21. 20:—Μέσ., ἕλκω πρὸς τὸ μέρος μου, Πολύβ. 23. 10, 14. **II.** ἀμετάβ., **ἀντέχομαι,** μετὰ γεν., στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 600.

ἀντισπένδω, σπένδω πρὸς ἀντεκδίκησιν, ἐγὼ δὲ (ἡ ἄμπελος δηλ.) παρ' ἐμαυτῆς ἀντισπείσω τὸν οἶνον Αἰσώπ. Μῦθ. 404b, ἔκδ. Halm., ἔκδ. Κοραῆ μῦθος 280. 3· ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἐπισπείσω.**

ἀντισπεύδω, ἐναντιοῦμαι μετὰ προθυμίας, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, πρός τινα Ἀντιφῶν 112. 16· πᾶσι τοῖς ἐπιθυμήμασιν αὐτοῦ ἀντέσπευδον Δίων Κ. 59.13.

ἀντισπόδιον, τό, (σποδός), σποδὸς φυτικὴ ἔχουσα τὰς αὐτὰς

ἰδιότητας οἵας καὶ ἡ ἐκ μετάλλου (ἰδίως δὲ ἐκ χαλκοῦ παραγομένη), Ὀρειβάσ. 2. 720, Γαλην. τόμ. 12, σ. 234.

ἀντίσποδος, ον, = τῷ προηγ., ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντίσποδα ἱκανῶς εὐχρηστεῖ, ὑστερούσης πολλάκις σποδοῦ, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀναγκαῖόν ἐστιν ὑποδεῖξαι Διοσκ. 5. 86· ἴδε τὴν λέξιν **σποδὸς** III.

ἀντισπουδάζω = **ἀντισπεύδω**, τινὶ Δίων Κ. 40. 55.

ἀντισπουδία, ἡ, τὸ ἀντισπουδάζειν, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 217Δ.

ἀντιστάδην [ᾰ], ἐπίρρ., ἐπὶ μάχης ἐκ τοῦ πλησίον, δηλ. δι' ἀγχεμάχων ὅπλων, ἀντιστάδην συρραγείσης μάχης Θ. Μετοχ. σ. 694.

ἀντιστᾰδιαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος σταδίου, μακρός, μέγας, Σχόλ. εἰς Ὀδ.

ἀντισταθμάω = **ἀντισηκόω**, Βασιλ. τ. 1, σ. 303Β, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 897D: — οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐστ. 1875. 8.

ἀντιστάθμευσις, ἡ, = **ἀντισήκωσις**, Ἰω. Χρυσ. εἰς Θεοδ. τ. 6, σ. 83 καὶ παρὰ Γραμμ.

ἀντισταθμίζω = **ἀντισηκόω**, Ψευδ-Ἀθαν. IV, 1001Δ.

ἀντίσταθμος, ον, (στάθμη), ἰσοβαρής, ἰσοζυγής, ἰσόρροπος, τινὶ Πλάτ. Σοφ. 229C· χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο Διόδ. 5. 29: — μεταφ., ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην, ἀντίρροπον διὰ τὴν φονευθεῖσαν ἔλαφον πρὸς ἐξιλασμὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. Ἠλ. 571.

ἀντιστᾰσία, ἡ, = **ἀντίστασις**, Νικήτ. Χρον. 179C.

ἀντιστασιάζω, ἀνθαμιλλῶμαι, ἀντιστασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος .. καὶ οὗτος ἔφη ἐθέλειν πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 4. 1, 27· οἱ ἀντιστασιάζοντες = **οἱ ἀντιστασιῶται**, ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 4, 3· πρὸς πάνθ' ὅσα ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ἐθέλοντα αἴσθοιτο ἀντιστασιάζοντα, παρουσιάζοντα ἀντίστασιν, Δίων Κ. 37. 54.

ἀντιστᾰσιαστής, οῦ, ὁ, = **ἀντιστασιώτης**, Δίων Κ. 73. 4.

ἀντιστάσιος, ον, ὁ ἴσον ἔχων βάρος, ἰσοβαρής, Μάξ. Τύρ. 39. 1· μεταφ., ὁ αὐτ. 4. 1.

ἀντίστᾰσις, εως, ἡ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στάσις**, στάσις καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη Πλάτ. Πολ. 560Α. **II.** τὸ ἀνθίστασθαί τινι, ἀντίστασις ὡς παρ' ἡμῖν, τύχης Πλουτ. Αἰμίλ. 36· ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι, συστάδην, Ἡρωδιαν. 5. 4, 6· ἴση ἀντίστασις, ἰσορροπία, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 7. **III.** ἀντίθετος ἰσχυρισμός, Ρήτ.

ἀντιστασιώδης, στασιαστικός, ἐπαναστατικός, Κλήμ. Ἀλ. 430.

ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, ἐκ τῆς ἐναντίας στασιαζούσης φατρίας, Ἡρόδ. 1. 92., 4. 164, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10, κτλ.

ἀντιστᾰτέω = **ἀνθίσταμαι**, ἐναντιοῦμαι, ἰδίως ὡς πολιτικὸς ἀντίπαλος, Ἡρόδ. 3. 52· τινὶ Πλάτ. Γοργ. 513C· πρός τι Πλούτ. 2. 802Β.

ἀντιστάτημα, ατος, τό, ἀντίστασις, πρόσκομμα, Νικήτ. Χρον. 345Α.

ἀντιστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ἐναντίος, ἐχθρός, Αἰσχύλ. Θ. 518, Πλουτ. 2. 1084Β. **II.** ὑποστήριγμα, Ἥρων Βελοπ. 131 κἑξ.

ἀντιστατικός, ή, όν, ὁ πρὸς ἀντίστασιν διατεθειμένος, Ἑρμογ.: Ἐπίρρ. -κῶς Γρηγ. Νύσσ. — οὕτως **ἀντίστατος**, ον, Γρηγ. Ναζ.

ἀντιστέλλω, ἀντιδιαστέλλω, τινί τι Ἰω. Χρυσ.: — Παθ., διαφέρω ἀπό τινα, τινὶ Βασίλ.

ἀντιστέργω, ἀνταγαπῶ, διάφ. γραφ. ἐν Δίωνι Χρυσ. λόγ. 12, σ. 394 ἀντὶ τοῦ **ἀντιθεραπεύω**.

ἀντίστερνον, τό, τὸ μέρος τῆς ῥάχεως τὸ ἀπέναντι τοῦ στέρνου, «τὸ μέσον (τῆς ῥάχεως) ἐν τῷ νώτῳ κατὰ μῆκος ἄχρις ὀσφύος κοιλαινόμενον κρίσις, καὶ ταύτης τὸ καταλῆγον ἀντίστερνον» Πολυδ. Β', 177.

ἀντιστεφανόω, στεφανώνω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Εὐμάθ. 8. 10.

ἀντιστήκω = **ἀνθίσταμαι**, κοιν. «ἀντιστέκω», «ἐνστάτης, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντιστήκων τινί» Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Αἴαντα 104. — «ἀντεξάγω, ἀντιστήκω» Ἡσύχ.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό, ἀντέρεισμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, 793· μεταφ., ὑποστήριξις, προστασία, Ἑβδ. (Βασιλ. Β', κβ', 19 κ. ἀλλ.

ἀντιστηριγμός, οῦ, ὁ, ἀντωθισμός, ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοὺς γραμμάτων Διον. Ἀλ. π. Συνθ. Ὀνομ. (ἔκδ. Reiske τ. V. σ. 99, 10)· ἴδε ἐν λ. **στηριγμὸς** II. 3.

ἀντιστηρίζω: μέλλ. -ίξω, ὑποστηρίζω, Ἀριστ. Προβλ. 25. 22, 2. **II.** ἐπιπιέζω, Ἱππ. Ἄρθρ. 813, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 137.

ἀντιστίλβω, ἀνταναχλῶ λάμψιν εἰς τὸ λάμπον, ἀντιστίλψει τὸ κάλλος τῷ κάλλει Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 480C.

ἀντιστοιχείωσις, εως, ἡ, μεταβολὴ στοιχείου (γράμματος), ὡς π. χ. «φιτρῶν, κορμῶν, ἀντὶ τοῦ φυτρῶν κατὰ στοιχείωσιν», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 29.

ἀντιστοιχέω, ἐπὶ χοροῦ, **ἀντιστοιχεῖν** = ἵστασθαι ἀπέναντι ἐν στοίχοις ἢ κατὰ ζεύγη, ὥσπερ χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12· συνορχοῦμαί τινι, ὦ Σώκρατες, ἐμὲ μὲν παρακάλει, ὅταν μέλλῃς μανθάνειν ὀρχεῖσθαι, ἵνα σοι ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμμανθάνω ὁ αὐτ. Συμπ. 2. 20. **II.** ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε **σύστοιχος**.

ἀντιστοιχία, ἡ, τὸ ἀντιστοιχεῖν, τὸ ἵστασθαι ἀπέναντι ἄλλου, κατ' ἀντιστοιχίαν τῶν ποδῶν ἣν ἡ κίνησις Ἀριστ. Προβλ. 10. 30· πραγμάτων ἀντιστοιχίας Πλουτ. 2. 474Β. **II.** ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε **σύστοιχος**.

ἀντίστοιχος, ον, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ζώων (ἰδίως τῶν τετραπόδων καὶ πολυπόδων), οἵτινες εἶναι ἀντίστοιχοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς π. χ. οἱ δεξιοὶ πόδες πρὸς τοὺς ἀριστερούς· ἀλλ' ὁ δεξιὸς πρὸς τὸν δεξιὸν εἶναι σύστοιχος, ἐπίσης καὶ ὁ ἀριστερὸς πρὸς τὸν ἀριστερόν, Ἀριστ. Περὶ Ζ. πορ. 6. 4., 8. 6 καὶ 7. **2)** ἴσος, ὅμοιος, σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢν Εὐρ. Ἀνδρ. 745· ἀντίστοιχα λέγων .. τουτοισι, ἀντιστοιχοῦντα πρός, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 9. 7. **II.** ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε **σύστοιχος**.

ἀντίστομος, ον, πιθαν. ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ **ἀμφίστομος** ἐν Ἀρρ. Τακτ. 29. 2· ἀλλ' ὑπάρχει ἡ λέξις ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. καὶ ἑρμηνεύεται ὧδε: «ἀντίστομος, παρὰ τοῖς τακτικοῖς τάξις ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχουσα τοὺς μαχίμους», Ἐτυμ. Μ. σ. 114. 12. — Καθ' Ἡσύχ. δὲ «ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους τάξις».

ἀντιστοχαστικός, ή, όν, ὁ ἀμοιβαίως στοχαζόμενος, εἰκάζων, Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀντιστράτευσις, ἡ, ἐκστρατεία ἐναντίον τινός, Βυζ.

ἀντιστρατεύομαι, ἀποθ., ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινὶ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 26: — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. Διοδ. Ἐκλογ. 499. 22· μεταφ., Ἀρισταίν. 2. 1.

ἀντιστρᾰτηγέω, ἐνεργῶ ἐναντίον τινὸς ὡς στρατηγὸς ἢ (ἐν γένει) κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, τινὶ Διον. Ἀλ. 11. 37, Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 7, 5, Κλήμ. Ἀλ. 581. **II.** εἶμαι ἀντιστράτηγος, Πλουτ. Σερτ. 12.

ἀντιστρατήγημα, ατος, τό, στρατήγημα κατὰ στρατηγήματος, Ἀρχ. Μαθημ. 326: — ὡσαύτως -γησις, ἡ, Ὀνήσανδ. 32.

ἀντιστράτηγος, ὁ, ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 7. 86, Διον. Ἀλ. 6. 5. **II.** ὁ ὑποστράτηγος τοῦ ἐν Ῥώμῃ στρατηγοῦ, ὁ Propraetor ἢ Legatus Praetoris, Πόπλιος δὲ .. καταλιπὼν Βαίβιον ἀντιστράτηγον αὐτὸς μέν, κτλ. Πολύβ. 15. 4, 1, καὶ συχνάκις ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. ὡσαύτως, **ἀνθύπατος** Pro-consul, Πολύβ. 28. 3, 1, πρβλ. 28. 5, 6.

ἀντιστρᾰτιώτης, ου, ὁ, στρατιώτης ἐκ τῶν πολεμίων, ἐναντίος, πολέμιος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 13. 14, 2 (διάφ. γραφ. ἀντιστασιώτης) Λιβάν. 4. 522.

ἀντιστρᾰτοπεδεία, ἡ, στρατοπέδευσις ἀπέναντι ἢ ἐναντίον ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 3. 101, 8.

ἀντιστρᾰτοπέδευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἀπέναντι ἀλλήλων στρατοπέδευσις δύο ἐχθρικῶν στρατευμάτων, μάχης περὶ τοῦ ὕδατος τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ ἀντιστρατοπεδεύσει γενομένης Δίων Κ. 78. 26.

ἀντιστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντί τινος, μ. δοτ., περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντας ἀνθρώπους ἀτάκτους Ἰσοκρ. 132D, Πολύβ. 1, 74, 13, κτλ. **II.** συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τινὶ Ἡρόδ. 1. 76, Θουκ., Ξεν. ἀπολ., Θουκ. 1. 30· οὕτως ὁ παθ. πρκμ., ὁ αὐτ. 4. 124.

ἀντιστρεπτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἀντιστρέφειν, λογικὸς ὅρος παρ' Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 45, 10 κ. ἀλλ.

ἀντιστρεπτικῶς, ἐπίρρ., ἀντιστρόφως, Ἰω. Δαμ. τ. 1, σ. 644.

ἀντίστρεπτος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, **τὰ ἀντίστρεπτα**, μηχαναὶ ἐπὶ ἄξονος κινούμεναι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, Διόδ. 20. 91.

ἀντιστρέφω: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **-έστροφα**: — στρέφω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος: — Παθ. φων., στρέφομαι καὶ βλέπω ὀπίσω, ἢ ὁλόγυρα, Ἀρισταίν. 1. 4. **2)** στρέφω πρὸς τὸ ἐναντίον, ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι εὐθὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο Ξεν. Ἀγησ. 1. 16. **II.** ἀντιστρέφω συλλογισμόν, ἀντιστρέφειν ἐθίζεσθαι χρὴ τοὺς λόγους Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 1· ἀπολ., ὁ ἀντιστρέφων, εἶδος συλλογισμοῦ, Γέλλιος (Aulus Gellius) 5. 11. **III.** παρ' Ἀριστ. δύο ὅροι λέγεται ὅτι ἀντιστρέφουσιν (ἀμεταβ.) ἢ ἀντιστρέφονται (παθητ.), ὁπόταν δύνανται νὰ ἀλλάξωσι θέσεις, δηλ. νὰ λάβῃ ἑκάτερος τὴν θέσιν τοῦ ἑτέρου, Ἀριστ. Κατηγ. 12. 6, κ. ἀλλ. τὰ γένη κατὰ τῶν εἰδῶν κατηγορεῖται, τὰ δὲ εἴδη κατὰ τῶν γενῶν οὐκ ἀντιστρέφει, δὲν πάσχουσιν ἀντιστροφὴν ὥστε νὰ κατηγορῶνται κατὰ τῶν γενῶν, αὐτόθι 5. 11: — ἀπροσ., ἀντιστρέφει, ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων εἶναι δυνατή, ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 11, 5, πρβλ. Περὶ Ψυχ. 2. 11, 8, Προβλήμ. 5. 25., 30. 4. **2)** ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἐν συχνοτάτῃ χρήσει ἐν τοῖς συλλογισμοῖς, ἔνθα ἡ ἀναγωγὴ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου σχήματος εἰς τὸ πρῶτον ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἀναστροφῆς ἑνός τινος τῶν ὅρων, ἴδε Ἀναλυτ. Πρ. 1. 2, κἑξ. καὶ τὸ ῥῆμα κεῖται ἢ ἐπὶ τῶν ὅρων ἀντιστρέφει τὸ Β τῷ Α αὐτόθι 2. 22, 1, κ. ἀλλ.· τὸ Γ πρὸς τὸ Α ἀντ. αὐτόθι 2· ἀντ. τὸ καθόλου τῷ κατὰ μέρος αὐτόθι 1. 11, 3 κτλ.· ἢ ἐπὶ τῶν προτάσεων, αὐτόθι 1. 2, κ. ἀλλ.: ἀντ. καθόλου, ἁπλῶς δύναται νὰ πάθῃ ἀντιστροφήν, αὐτόθι 1. 3, 1· ἀντ. ἐπὶ μέρους, κατὰ μέρος αὐτόθι 1. 20, 3, κ. ἀλλ. **3)** ἁρμόζω ἀντιστρόφως πρὸς ἕνα ἢ ἄλλον σκοπόν, ὁ τόπος ἀντιστρέφει πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν ἢ τὸ κατασκευάζειν ὁ αὐτ. Τοπ. 2. 2, 4· ἀντ. πρὸς ἄμφω αὐτόθι 2. 6, 1, κ. ἀλλ. **IV.** παθ. ἀμοιβαίως

ἀντίκειμαι, ἀντεστραμμένα πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 1. 9, πρβλ. Πολύβ. 6. 32, 6. **2)** ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστρέφομαι, ἐπὶ προτάσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 28, 7., 2. 5, 4· ἀντ. τῇ πάχνῃ ὁ εὐρώς, τὸ ἀντίστροφον αὐτῆς, ὁ αὐτ. π. Γεν. Ζ. 5. 4. 7· ἡ ἀντ. πρόσθεσις ὁ αὐτ. Φυσ. 3. 6, 13. **3)** Ἐπίρρ. **ἀντεστραμμένως** αὐτ. 3. 6, 7, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 6, κ. ἀλλ.—Ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστρόφως, δι' ἀντιστροφῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 13. 31.

ἀντιστροφή, ἡ, τὸ ἀντιστρέφεσθαι: **I.** ἐν χορῳδίαις καὶ χοροῖς, ἡ ἀντιστροφή, ἤτοι ἐπιστροφὴ τοῦ χοροῦ ἀκριβῶς ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν στροφήν, ἥτις προηγήθη, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ χορεύοντες ἐκινοῦντο ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιά, ἀντὶ νὰ κινῶνται ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά: ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα τὸ διδόμενον εἰς τοὺς στίχους τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὴν στροφήν, ὡς παρὰ Πινδάρῳ καὶ Τραγικοῖς· πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 19, κ. ἀλλ. Ἴδε καὶ τὴν λέξ. **ἀντιστροφικά**. **II.** σχῆμα ῥητορικὸν κατὰ τὸ ὁποῖον δύο κῶλα τελευτῶσι μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, π. χ. «ἂν μὲν γὰρ ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ μεγάλην ἔχῃ τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δὲ ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν» Ἑρμογ. 1, σ. 177. **III.** ἀλλαγή, κατὰ τὴν ἀντ. τῆς ἀναλογίας Ἀριστ. Φυσ. 8. 10, 7: — Ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων τῆς προτάσεως, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1, 3, 3· ἀντιστροφὴν δέχεσθαι, ἐπιδέχεσθαι, αὐτόθι 1. 45, 4. Ἴδε **ἀντιστρέφω** III. **IV.** ἐν τῇ γραμμ., σύνταξις ἀνεστραμμένη, ὡς ἔκαμε τεύχων, ληρεῖς ἔχων, ἀντὶ ἔτευξε καμών, ἔχεις ληρῶν: ὡσαύτως, ἀντίστροφος θέσις τῶν γραμμάτων ἔν τινι λέξει, ἴδε Ἐτυμ. Μ. 424. 8.

ἀντιστροφικά, ῶν, τά, τὰ λυρικὰ μέρη τῶν ἑλληνικῶν δραμάτων συνιστάμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν, Γραμμ.

ἀντίστροφος, ον, ἐστραμμένος οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς ἕτερον, τεθειμένος ἀπέναντι, ἑπομ. ἀντίστοιχος, Πλάτ. Θεαίτ. 158C, κτλ.· τινὶ ὁ αὐτ. Γοργ. 464B, Πολ. 665A, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 1, Πολ. 4. 6, 11, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, τινὸς ὡς ἐὰν ἦτο τὸ **ἀντίστροφος** οὐσιαστ., τὸ ἀντίστοιχον τοῦ .., Πλάτ. Πολ. 530D, Γοργ. 465D, Ἰσοκρ 94D, κτλ. ἀντ. πρός τι Λουκ. Περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 31:— ἀντ. ὥσπερ Ἀριστ. Πολ. 4. 5, 2.— Ἐπίρρ. **-φως**, τινὶ Πλάτ. Πολ. 539D. **II.** ὅ,τι δύναται νὰ ἀνταποδοθῇ ὡς ἀπάντησις, Διον. Ἁλ. π. Ῥητ. 9. 5. **III.** ἐξ ἀντιστρόφου, δι' ἀνεστραμμένης συντάξεως, Ῥήτορες. **IV.** **ἀντίστροφος**, = **ἀντιστροφή** Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 19, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253: ὡσαύτως, τὰ ἀντ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 15.

ἀντισύγκλητος, ἡ, ἐναντία σύγκλητος, ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τοῦ Μαρίου εἰς τοὺς ἑξακοσίους δορυφόρους, οὓς εἶχε περὶ ἑαυτόν, Πλουτ. Μάρ. 35. Σύλλ. 8.

ἀντισυγκρίνω [ῑ], συγκρίνω πρὸς ἄλληλα, Χαρίτων σ. 98.

ἀντισυζῠγία, ἡ, ἀντίθετος συζυγία, συνδυασμὸς ἀντιθέτων ἰδιοτήτων, Κλημεντίν. 3. 33.

ἀντισυκοφαντέω, συκοφαντῶ τὸν συκοφαντοῦντα, Γεμιστ. Πλήθ. «περὶ ὧν Ἀριστοτ. πρὸς Πλάτ. διαφέρεται» ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρολ. τ. 160, σ. 889.

ἀντισυλλογίζομαι, ἀποθ., ἀπαντῶ δι' ἐναντίου συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 25, 2.

ἀντισυμβουλεύω, δίδω ἐναντίαν συμβουλήν, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 40.

ἀντισυμμᾰχέομαι, παθ., ἀντιβοηθοῦμαι, ὑπό τινος Λογγῖν. 17. 1.

ἀντισυμποσιάζω, γράφω καὶ αὐτὸς Συμπόσιον ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν Πλάτωνα, Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἀντισυμφωνέω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀντιφωνέω** ἐν Πλουτ. 2. 334B.

ἀντισυνάγω, ἀντιφέρομαι κατὰ τῶν καθεστώτων τῆς ἐκκλησίας, γίνομαι σχισματικός, Σύνοδ. Κωνσταντινουπόλεως κανὼν 6.

ἀντισυναλείφω, ἐξαλείφω, συγχέω καὶ αὐτός, Φιλόδ. ἐν Πίν. Ἡρακλ. τ. 1. 18A·— ὁ Κουμανούδης ἐν τῇ Συναγωγῇ Λέξεων Ἀθησαυρ. παρατηρεῖ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: «κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ. Σ., καὶ δὴ ἐκ μόνου τούτου τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἑρμηνεύεται οὐχὶ ὀρθῶς.. ἐνῷ δι' αὐτῆς σημαίνεται κυριολεκτικῶς ἡ ἐν βανανείῳ ἢ γυμνασίῳ ἀμοιβαία τῶν ἀνθρώπων συναλοιφὴ δι' ἐλαίου».

ἀντισυναντάω, συναντῶ τινα ἐρχόμενον διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 227.

ἀντισύναξις, εως, ἡ, ἀντισυναγωγὴ σχισματικῶν ἢ αἱρετικῶν, Θεοδώρητ. III. 1213B.

ἀντισυνάπτω, ἀμετάβ., συνάπτω κατὰ τὰ ἐναντία μέρη, κἂν ὁδὸς κατάντης ἀντισυνάπτῃ Γαλην. τ. 12, σ. 38: — Παρὰ Βυζ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ παθ., «πόδες ἀνθρώπων ἀντισυναπτόμενοι ἀμφοτέροις (περὶ τῶν ἀντιπόδων) ... πῶς εὑρεθήσονται ἀμφότεροι ὄρθιοι;» Κοσμ. Τοπογρ. Χρ. σ. 121A.

ἀντισύνδρομος, ον, ἐπιπίπτων, ἐφορμῶν κατά τινος μετ' ἄλλου, Γεωργ. Πισίδ. Ἀβαρ. 486.

ἀντισύνθεσις, ἡ, ἐναντία σύνθεσις, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαημ. 1673.

ἀντισύνθετος, ον, ἀντίστοιχος, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1131.

ἀντισυνοδικὸν γράμμα, γράμμα ἐναντίον συνόδου, Ταράσ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 1476D, ἔκδ. Μί.

ἀντισυντάσσω, συντάσσω βιβλίον ἐναντίον τινὸς ἢ εἰς ἀπάντησιν, πρὸς ὃν ἀποτεινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀντισυνέταξαν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 837C.

ἀντισύνωνος, ον, «νομικὴ δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ συνωνὴ τὰ ἓξ μόδια τῶν παραλίων καὶ τέσσαρα τῶν χερσαίων ἀντὶ σιμησίου· ἀντισύνωνον δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σιμησίον» κτλ. Γρηγόρ. Κορίνθ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7. μέρος II. σ. 118. 20.

ἀντισύρω, σύρω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, τὸν μειρακίσκον ἀντέσυρεν ἠρέμα, Θεοδ. Προδρ. Ῥοδάνθ. σ. 174 (Δ. 404).

ἀντισυστρέφω, συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1055.

ἀντισύστροφος, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος, Μ. Φιλῆς ποιημ. 5. 514.

ἀντισφαιρίζω, παίζω τὴν σφαῖραν ῥίπτων αὐτὴν ὀπίσω εἰς τὸν ῥίψαντα, οἱ ἀντισφαιρίζοντες, οἱ ῥίπτοντες πρὸς ἀλλήλους τὰς σφαίρας ἐν τῷ παιγνιδίῳ, Ξεν. Λακ. 9. 5.

ἀντισφάττω, ἀντικτείνω, φονεύω τὸν φονεύσαντα, ὁ μὲν Κίννας οὐ πολλῷ ὕστερον ἀντεσφάγη Δίων Κ. 45. 47.

ἀντισφήν, ὁ, σφὴν τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ συναντᾷ ἕτερον, Ἀρχ. Μαθημ. 67.

ἀντισφίγγω, (κατὰ τὸν Λιττρὲ ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 781) ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀντ., συσφίγγω τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου.

ἀντισφράγισμα, τό, ἐσφραγισμένον ἀντίγραφον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2222. 12.

ἀντισχηματίζω, ἀπαντῶ δι' ἑτέρου ῥητορικοῦ σχήματος, τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδὼν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντισχηματίζει ἑξῆς μιμούμενος τὴν τέχνην τοῦ διδασκάλου Διον. Ἁλ. π. Ῥητ. 9. 14:—ὡσαύτως, οὐσιαστ. **ἀντισχηματισμός**, ὁ, ἡ χρῆσις ῥητορικοῦ σχήματος κατ' ἄλλου τοιούτου, αὐτόθι.

ἀντισχολαστής, ὁ, ὁ ἀνοίξας σχολὴν ἐναντίον ἄλλου, ἀντίζηλος διδάσκαλος, Σουΐδ. ἐν βίῳ Ἀδριανοῦ σοφιστοῦ· ἀντίζηλος ὁμιλητής, Εὐδοκ. Μακρεμβολ. 50.

ἀντ-ισχῡρίζομαι, μέσ., διισχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, Θουκ. 3. 44· ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, πρός τι Πλούτ. 2. 535E.

ἀντίσχυρος, ον, ἰσχυρὸς πρὸς ἀντίστασιν, Ἀρτεμ. 88.

ἀντ-ισχύω [ῡ]: μέλλ. **-ύσω**, ἀπωθῶ διὰ τῆς βίας, ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς, Δίων Κ. 48. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 2977.

ἀντ-ίσχω, τύπ. ἰσοδύναμ. τῷ **ἀντέχω** (ὃ ἴδε), Ἱππ. π. Ἀγμ. 759, Σοφ. Φ. 830, Θουκ. 1. 7· ἀλλὰ τὸ **ἀντ-ίσχειν** εὕρηται πολλάκις ὡς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρ. τοῦ β' ἀορ. **ἀντι-σχεῖν**.

ἀντισῴζω, σῴζω τὸν σώσαντά με, «.. ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι» παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **δυσκλεές**.

ἀντίσωμος, ον (σῶμα), ὁ ἀντικαθιστῶν τινα, Βυζ.

ἀντίταγμα, ατος, τό, ἀντιτασσομένη στρατιωτικὴ δύναμις, Διόδ. 11. 67, Πλουτ. Κλεομ. 23.

ἀντιτακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀντιτάσσω**, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ, τι πρός τι Πλούτ. 2. 127F. **2)** (ἐκ τῆς παθ. φων.) πρέπει τις νὰ ἀντιστῇ, πρός τινα Ἀριστ. Τοπ. 5. 4, 17.

ἀντιτακτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίστασιν, πρός τι Πλούτ. 2. 759E. **2)** παρ' Ἐκκλησ., αἱρετικός:—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐκκλ.:—ὡσαύτως οὐσιαστ. **ἀντιτάκτης, ου**, ὁ, αἱρετικός, Κλήμ. Ἀλεξ. 526.

ἀντιτᾰλαντεύω, = **ἀντισηκόω**, Ἀνθ. Πλαν. 221, Λιβάν. 4. 798.

ἀντιτάλαντος, ον, = **ἰσοτάλαντος**, «ἀντιτάλαντον· ἀντίσταθμον, ἴσον» Ἡσύχ.

ἀντιτᾰλάντωσις, εως, ἡ, ἰσορροπία, Ῥήτορες (Walz) 1. 466.

ἀντιτᾰμίας, ὁ, ὑποταμίας, ὁ Ῥωμαῖος Proquaestor, Δίων Κ. 41. 43.

ἀντίταξις, εως, ἡ, (ἀντιτάσσω) ἀντιπαράταξις, ἡ σφετέρα ἀντ. τῶν τριήρων Θουκ. 7. 17· ἀντ. ποιεῖσθαι πρός τινα = ἀντιτάσσεσθαι, ὁ αὐτ. 5. 8. **2)** καθόλου, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Πλούτ. 2. 663B, κτλ.

ἀντιτᾰράττω, ταράττω τι ἐκ καταφορᾶς πρὸς αὐτό, «ἀντιφιλοτιμεῖται (ἡ τύχη) τῇ ἀρετῇ καὶ ἀντιστατεῖ καὶ ἀνταγωνίζεται καὶ πολλάκις αὐτὴν ἀντιταράττει» Μάξ. Τύρ. Λ. 14. 7.

ἀντίτᾰσις, εως, ἡ, (ἀντιτείνω) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τάνυσις, οἷον κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξαρθρωθέντος μέλους, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836. **2)** ἐναντίωσις, ἀντίστασις, πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν Πλάτ. Νόμ. 781C.

ἀντιτάσσω, Ἀττ. **-τάττω**: μέλλ. **-τάξω**, τάττω τι ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω στρατὸν ἐναντίον πολεμίων, μετὰ δοτ., τὸ ἄριστον ἀντ. Πέρσῃσι Ἡρόδ. 5. 110· τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; Αἰσχύλ. Θ. 395, κτλ.· ἐμπροθέτως, ἀντ. τὸν νόμον πρὸς τὴν ἀναίδειαν Αἰσχίν. 56. 8, πρβλ. Ἰσοκρ. 201B, κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς .. τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε Θουκ. 2. 87· τῶν Ἑλλήνων .. ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξασθαι ὁ αὐτ. 3. 56. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, τάττω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, συναντῶ τινα κατὰ πρόσωπον ἐν τῇ μάχῃ, ἀντιτάξομαι κτενῶν σε Εὐρ. Φοίν. 622, πρβλ. Θουκ. 4. 55, κτλ.· περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι Δημ. 36. 6:—οὕτως ἐν τῷ παθ., παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Ἡρόδ.

4.134, Ξεν.'Ἑλλ. 3.1, 6· πρός τινα Ἡρόδ. 7.103, Ξεν. Κύρ. 3.1, 18, κτλ.· κατά τινας ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2,18· οὕτω, τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι τῇ γνώμῃ ἀλλήλοις Θουκ. 3. 83. **2)** ἐν γένει, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι, Πολύβ. 32.11,8, κτλ. Περὶ τῆς ἐν Εὐρ. Ἰκ. 1144 γραφῆς ἀντιτίσομαι ἀντὶ τῆς ἀντιτάσσομαι ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀντιτίνω** ἐν τέλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474, ἔνθα σημειοῦται: «ἀντεταξάμην καὶ ἀντετάχθην ἐμφαίνουσι τὴν αὐτὴν διάθεσιν».

ἀντιταφρεύω, ὀρύσσω τάφρον ἐναντίον ἄλλης τάφρου, Φίλων Βελοπ. 93C.

ἀντιτείνω: μέλλ. **-τενῶ** (Πλάτ. Πολ. 604Α):— τείνω, τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, εἰς τοὔπισθεν τὰ σπαρτία Ἀριστ. Προβλ. 8. 9, 5· τὰς ἡνίας Πλούτ. 2.13D. **2)** ἐκτείνω ἢ προσφέρω ἐν τῷ μέρει, ἀντιπληρώνω, τι ἀντί τινος Εὐρ. Μήδ. 891. **II.** ἀντενεργῶ, ἀνθίσταμαι, ἐπιβουλίᾳ Πινδ. Ν. 4. 60· τινὶ Ἡρόδ. 7. 161, Πλάτ., κτλ.· ἀντ. παντὶ λόγῳ Πλάτ. Φαίδων 91C· πρός τι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 256Δ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 2: — ἀπολ., Ἡρόδ. 7. 219, Σοφ. Ἀντ. 714, κτλ.· οὐκ ἀντέτεινον, ἀλλ' εἶκον Ἡρόδ. 8. 3· ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 727D· δύο ἄνδρες ὁ μὲν ἔνθεν ὁ δὲ ἔνθεν ἀντιτείνοντες Ἱπποκρ. 762Ε, πρβλ. **ἀντίτασις**. **2)** ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, κεῖμαι ἀπέναντι, τινὶ Πλουτ. Θεμιστ. 8.

ἀντιτειχίζω, ἐγείρω τείχισμα ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος, Θ. Στουδ.

ἀντιτείχισμα, τό, τείχισμα ἐγερθὲν ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος, Θουκ. 2,77, Ἀθήν. 602D.

ἀντιτέμνω: μέλλ. **ἀντιτεμῶ**, τέμνω τι ἐναντίον τινός, οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν, τεμὼν βοτάνας ἐναντίον τῶν νόσων χάριν τῶν βροτῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 972: πρβλ. **ἀντίτομος, ἐντέμνω**.

ἀντιτέρπω, τέρπω τὸν τέρψαντά με, Πλούτ. 334Δ, ἐν τῷ παθ.

ἀντιτεταγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἀντιθέτως, ἀντιτεταγμένως τῷ ποιεῖν Πλωτῖν. 5. 3,15.

ἀντίτευχος, (γένους ἀβεβαίου) «ἓν ἐκ τῶν πολλῶν ὀνομάτων βολῆς (βόλου) κύβου» Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. (Πολυδ. Ζ', 205).

ἀντιτεύχω, κάμνω ἢ κατασκευάζω τι ἐναντίον τινός, ἀντιτέτυκτο Ἀντίμαχ. 24.

ἀντιτεχνάζω, μεταχειρίζομαι τέχνασμα κατὰ τεχνάσματος, Διον. Ἀλ. π. Ῥητορ. 9. 5.

ἀντιτεχνάομαι, ἀποθ., ἀντεπινοῶ τέχνασμα ἐναντίον τινός, ὁ Ἰσαγόρης ἀντιτεχνᾶται τάδε Ἡρόδ. 5.70· τινὶ Μάξ. Τύρ. 32. 9· ἀπολ., Πλουτ. Σερτ. 18.

ἀντιτεχνέω, εἶμαι ἀντίτεχνος ἢ ἀντίζηλος ἐν τῇ τέχνῃ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1402.

ἀντιτέχνησις, **εως**, ἡ, τέχνασμα κατ' ἄλλου τεχνάσματος, πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν Θουκ. 7.70· παρὰ Βυζ. καὶ **ἀντιτεχνία**, ἡ.

ἀντίτεχνος, **ον**, ἀντίζηλος, ἀντίπαλος ἔν τινι τέχνῃ ἢ ἐπιτηδεύματι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 816, Πλάτ. Πολ. 493Α· οὐκ ἐκείνῳ οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος ὁ αὐτ. Φαίδων 60D· πρβλ. Νόμ. 817Β· μετὰ γεν., τῆς μαγγανείας αὐτοῦ Λουκ. Ἀλέξ. 43.

ἀντιτηρέω, διατηρῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.20,14.

ἀντιτίθημι: μέλλ. **-θήσω**, τίθημί τι ἔμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω, θαλασσαίαισι δίναις ἀντιθέντα (κατὰ Bergk ἀντία θέντα) μένος στάλας Σιμων. 57 (10). **6)** τίθημί τι ἀπέναντι ἄλλου πρὸς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν, ἀντιπαραβάλλω, τωὐτὸ ἐκείνῳ ἀντιθήσω Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 8.66· δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν Εὐρ. Ὀρ. 551· ὡσαύτως μετὰ γεν., τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης Θουκ. 2.85, πρβλ. 3. 56· μετὰ προθ., ἀντ. τι πρός τι Δημ. 571.13:—Παθ., ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι, τινὶ ἢ πρός τι Πλάτ. Σοφ. 257Ε. **2)** ἀντ. τινί τινα, ἀντιτάσσω ὡς ἰσοπάλους τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἐν μάχῃ (ὡς τὸ ξυνίημι παρ' Ὁμ.), Λατ. committere, ἴσους ἴσοισι .. ἀντιθεὶς Εὐρ. Φοίν. 750· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 353: — Παθ., εἶμαι τεταγμένος ὡς ἰσόπαλος ἐναντίον ἑτέρου, Ἡρόδ. 4. 50., 8. 83. **3)** ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, κἀντίθες παρρησίᾳ, ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως Εὐρ. Ἠλ. 1049· ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι αὐτ. Τρῳ. 917· ἀντ. ὅτι .., Θουκ. 6.18. **4)** ἀμετάβ., ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 24, κτλ. **II.** τίθημί τι ὡς τίμημα πράγματός τινος, ὡς ἀντίτιμον, ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς ἢ χρυσὸν ἢ σίδηρον .. παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. Ἱππ. 620, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3.14,1· τίθημί τι ἀντ' ἐμαυτοῦ, ἄν ποτε (τὴν χρυσόκερων ἔλαφον) Ταϋγέτα ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱράν, ἥν ποτε ἡ Ταϋγέτη θεῖσα ἀνθ' ἑαυτῆς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, Πινδ. Ο. 3. 54· ἀντ. τί τινος, πρᾶγμά τι ἀντὶ ἑτέρου, τὴν ἐνθάδ' Αὖλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ Εὐρ. Ι. Τ. 358.

ἀντιτῑμάω: μέλλ. **-ήσω**, τιμῶ τὸν τιμῶντά με, ἀνταποδίδω τιμὰς εἴς τινα, ὥστε καὶ ἀντετίμα αὐτὴν (τὴν Μανίαν) μεγαλοπρεπῶς ὁ Φαρνάβαζος Ξεν. Ἑλλ. 3.1,13· τινά τινι ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2,11, κτλ.: — μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ., ὅπως χαριζομένη τι ἡμῖν ὑφ' ἡμῶν ἀντιτιμήσεται ὁ αὐτ. Οἰκ. 9.11. **II.** Μέσ., ὡς ὅρος νομικός, ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐν δικαστηρίῳ, ἀντιπροτείνω ἄλλην ποινήν, ἣν ἐγὼ θεωρῶ δικαιοτέραν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγόρου, μετὰ γενικ. τοῦ τιμήματος, τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· εἶεν· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἢ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας; Πλάτ. Ἀπολ. 36Β, Δημ. 743. 21: πρβλ. **τιμάω** III 2., **ὑποτιμάω**.

ἀντιτίμημα, τό, καὶ **ἀντιτίμησις**, **εως**, ἡ, τὸ ἀντιτιμᾶσθαι, Ἀττ. νομικὸς ὅρος σχεδὸν = τῷ παραπλησίῳ ὅρῳ **ὑποτίμησις**.

ἀντιτῑμωρέομαι, ἀποθ., ἀντεκδικοῦμαι, τινά Εὐρ. Ι. Τ. 357, Θουκ. 3. 82· ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκησιν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 134, 609:— παθ. τις μέλλων ἀπαντᾷ ἐν Σχολ. Λυκόφρ. «ἀντιτιμωρηθήσεται»:— καὶ ῥημ. ἐπίθ., **-ητέον**, παρὰ Γαλην. **ἀντιτιμώρητος**, **ον**, = **ἄντιτος** (ὃ ἴδ.), Εὐστ. 1346. 3.

ἀντιτῑμώρημα, **ατος**, τό, καὶ **-τιμωρία**, ἡ, ἐκδίκησις, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ.· οὕτω, **ἀντιτιμώρησις**, **εως**, ἡ, Ὠριγέν.

ἀντιτίνω: μέλλ. **-τίσω**, πληρώνω ἢ ὑποφέρω τιμωρίαν διά τι πρᾶγμα, τι Θέογν. 738· ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 1086:— ἐν γένει, ἀντιπληρώνω, χάριτάς τινι Εὐστ. 142.15. **II.** Μέσ., λαμβάνω ἀντίποινα, ἀντιτιμωρῶ τινα, κἀπεύχεται .. ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι (ἀντιτείσεσθαι Weil) φόνον, νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ φόνου, διότι μὲ ἤγαγεν ἐνταῦθα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1263· πόσιν δίκην (διαφ. γραφ. δίκῃ) τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν, λαβεῖν παρ' αὐτῶν ποινὴν διὰ τὰ πονηρὰ ταῦτα ἔργα (πρβλ. **ἀποτίνω**), Εὐρ. Μήδ. 261, ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ. (256). **2)** ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, σὸν φόνον Εὐρ. Ἰκ. 1144 (ἔνθα ὁ Canter διώρθωσεν ἀντιτίσομαι ἀντὶ τοῦ ἀντιτάσσομαι). — Πρβλ. **τίω** II. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **τίνω**].

ἀντιτιουνχάνοντες (= **ἀντιτυγχ-**), μετοχ., Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηνᾶς Τόμ. Θ', σ. 362.

ἀντιτῐτρώσκω, ἐν τῷ παθ., λαμβάνω καὶ ἕτερον τραῦμα, ἀντιτέτρωτο δὲ ἐκ θατέρ[ου;]ων ὁ Ἀχαιμένης Ἡλιόδ. 7. 27.

ἀντιτολμάω, δεικνύω τόλμην κατὰ τολμηροῦ, Θουκ. 2. 89· πρὸς τολμηροὺς αὐτ. 7. 21.

ἀντίτολμος, **ον**, (τόλμα) ὁ εὐθαρσῶς ἐπιτιθέμενος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 553.

ἀντίτομος, **ον**, (ἀντιτέμνω) ὁ τεμνόμενος ὡς θεραπεία κακοῦ τινος: — **ἀντίτομον**, τό, φάρμακον, ἀντίδοτον, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229· ἀντίτομα .. ὀδυνᾶν, ἀντίδοτα ὀδυνῶν. Πινδ. Π. 4. 394.

ἀντιτονέομαι, ἢ **-όομαι**, παθ., ἔχω διάφορον τόνον, «Κλεῖτος ἀντιτονούμενος τῷ κλειτῷ» Εὐστ. 1025. 4.

ἀντίτονος, **ον**, (ἀντιτείνω) ὁ ἐναντίον τινὸς τεταμένος, ὁ ἀνθιστάμενος πρός τινα, Πλάτ. Τίμ. 62C: ὡς τὸ **παλίντονος**, ἐπὶ τόξου, Ἀνθ. Πλαν. 211. 4. **2)** ὡς οὐσιαστ., **ἀντίτονα**, τά, σχοινία χρησιμεύοντα πρὸς τὴν διεύθυνσιν πολιορκητικῆς τινος μηχανῆς, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, πρβλ. Φίλ. Βελοπ. 99D.

ἀντιτοξεύω, τοξεύω κατὰ τοξεύοντος, Ξεν. Ἀν. 3. 3,15: — καὶ οὐσιαστ. **-τοξότης**, **ου**, ὁ, ὁ τοξεύων ἐναντίον ἄλλου τοξότου, Ἀφρικαν. Κεστ. ἐν Ὀρχ. Μαθημ. σελ. 301.

ἀντιτορέω, διατρυπῶ μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους, διαπερῶ, μετὰ γεν., δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, «διῆλθε, διέτρησεν» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 337: ὡσαύτως, μετ' αἰτ., πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, «διατρήσας, διορύξας» (Σχόλ.) Ἰλ. Κ. 267, πρβλ. Ἑρμάν. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 86, 178:— Ἐντεῦθεν τὸ οὐσ. **ἀντιτόρησις**, ἡ, ἐκτρύπησις, Εὐστ. 672. 30.

ἄντῐτος, **ον**, (ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀνάτιτος**, ὅπερ εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.), ὡς τὸ **παλίντιτος**, μόνον ἐν τῇ φράσει ἄντιτα ἔργα, ἔργα ἐκδικητικά, «ἀντιτιμώρητα», (Σχόλ.) Ὀδ. Ρ. 51, 60· ἄντιτα ἔργα .. παιδός, «ἀντιτιμώρητα, ἐν μέρει τινὶ τιμωρίαν λαμβάνοντα» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 213· πρβλ. Σόλωνα 12, 31.

ἀντίτραγος, ὁ, ἡ ἐξοχὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτὸς (πρβλ. **τράγος** V.), «τὸ δὲ ἀπεναντίας τῆς κόγχης ἔξαρμα παρὰ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου τράγος· τὸ δὲ ἀντικρὺ τούτου παχυτέρας τῆς ἀνθέλικος ἀντίτραγος» Ῥοῦφ. σ. 49, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θερ. 1. 2, Πολυδ. Β', 85.

ἀντιτρᾰγῳδέω, ἀντιθρηνῶ, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 26.

ἀντιτραυμᾰτίζω, τραυματίζω τὸν τραυματίσαντά με, Εὐστ. Πονημ. 233. 26.

ἀντιτρᾱχύνομαι [ῡ], τραχύνομαι πρὸς τὸν τραχυνόμενον, Ὀδυσσεὺς δὲ ἀντιτραχύνεται αὐτὸς ἠρέμα πρὸς τὸν βασιλέα Εὐστ. 467. 9.

ἀντιτρέφω, τρέφω τὸν θρέψαντά με, ἔνθα δὴ ἐγὼ ἀντέτρεφον ἐκεῖνον Κύρ. 8. 3, 38.

ἀντιτρέχω, τρέχω ἁμιλλώμενος πρός τινα, ὁ ἥλιος ἄνω τρέχει, Παῦλος κάτω ἀντιτρέχει Ἰω. Χρυσ. τ. VI, σ. 288Δ, συντρέχων ἢ ἀντιτρέχων τῷ Ἰωάννῃ Νικήτ. Χων. σ. 39C.

ἀντιτρίβω [ῑ], ἐν τῷ παθ. τρίβομαι ἐν τῷ μέρει, Πλωτῖν. 6.1, 20.

ἀντιτυγχάνω: ἀόρ. **-έτῠχον**, τυγχάνω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, τινὸς Σιμων. 184, Θέογν. 1334· ἀντ. ἐπικουρίας ἀπό τινος Θουκ. 6. 87· ἀντ. μάχας, ἐμπίπτω εἰς ἔριν, Πινδ. Ν. 7. 62· πετραίῃς .. χοιράδος ἀντιτυχοῦσα, προσκόψασα, Ὀππ. Ἁλ. 4. 480· πλείστων ἀντ. ἀέθλων Συλλ. Ἐπιγρ. 1212. 2.

ἀντιτυμπανίζω, τυμπανίζω ἐναντίον τινός, κυρίως ἐναντίον ἄλλου ἤχου ὅπως μὴ ἀκούηται, ἀντιτυμπανίζειν φασὶ Γέτας ταῖς

τοῦ Διὸς βρονταῖς 'Ανων. ἐν Rer. natural. script. gr. ed. Keller I, σ. 111. 19.—Ἐκ διορθώσεως τοῦ Rohde ἡ λέξις ἀντὶ τῆς πρότερον ἐκεῖ ἀτόπου γραφῆς **ἀποτυμπανίζειν**.

ἀντιτῠπέω, πλήττω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, ἀντιτείνω, ἀπωθῶ, ἰδίως ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων, ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα ἑτέρῳ ἀντιτυπήσῃ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4· πρός τι Ἀχ. Τάτ. 2. 38· ἀπολ., Ἱππ. 665. 6· τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν Πλάτ. Κρατ. 420D:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἱππ. 638. 51.

ἀντιτῠπής, ές, ἀνθιστάμενος, ἀπωθῶν, ἀντικρούων, ὡς τὸ **ἀντίτυπος**, Ἡρωδιαν. 6.7. **2)** μεταφ., τραχύς, σκληρός, πόνος Φίλων 2. 162.

ἀντιτῠπία, ἡ, ἡ ἀντίστασις τραχέος σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 39, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14· κατὰ πληθ., Πλούτ. 2. 599D. **II.** ἀντίκρουσις, ἀνταπώθησις, ἄντωσις, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 400.

ἀντίτῠπος, ον, σπανίως **η, ον**, ἴδε κατωτ. II. 2: (**τύπτω**):— ὁ ἀντικρουόμενος, ἀπωθούμενος ὑπὸ σκληροῦ σώματος, τύπος ἀντ., κτύπος προξενούμενος ἐκ κτύπου, κτύπημα καὶ ἀντικτύπημα, περὶ τῆς σφύρας καὶ τοῦ ἄκμονος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67, πρβλ. 68:— ἐπὶ ἤχου, ὁ ἀντηχῶν, στόνον ἀντίτυπον Σοφ. Φ. 695, 1460, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 194· κατὰ τὸ ἀντίτυπον, δι' ἐπανακάμψεως τοῦ ἤχου, δι' ἀντηχήσεως ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 3: — ἐπὶ φωτός, ἀνταναακλώμενος, ἀντιτύπους ἀκτῖνας Τρυφ. 519, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 822. **2)** ἀπεικόνισμα ἢ ἀντίγραφον ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ ἢ παριστῶν τὸ πρωτότυπον, οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἑβρ. Θ', 24· πρβλ. Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 21, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιϛ', 122· ἀντ. τοῖς δακρύοις χάριτα Συλλ. Ἐπιγρ. 6210· ἀντ. μίμημα, ἀκριβὲς ἀπομίμημα, Χρησμ. Σιβ. 1. 33., 8. 270. **6)** ὡς οὐσιαστ., **ἀντίτυπος**, ὁ, ἡ **ἀντίτυπον**, τό, εἰκών, ὁμοίωμα, Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4535: μεταφ., ἐντύπωσις ἐν τῇ διανοίᾳ, Πλωτῖν. 2. 9, 6. **II.** ἐνεργ., ἀπωθῶν ὡς ἀπωθεῖ σκληρόν τι σῶμα· ἐντεῦθεν, **1)** ἐλαστικός, χωρίον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· **ἀντιτυπώτατον εἶδος**, διαφέρον, διακρινόμενον τοῦ σκληροῦ Πλάτ. Τίμ. 62C· ἀλλ' ὡσαύτως, μετὰ τῆς ἐναντίας ἐννοίας, ἀπωθῶν, τραχύς, μὴ ἐλαστικός, Ἀνθ. Π. 9. 737· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τε τὸν ἀναβάτην, κτλ., περὶ τῶν ὀστῶν τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων Ξεν. Ἱππ. 1, 4· καὶ οὕτως, ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε, μετὰ τῆς θηλ. καταλήξ. ἐκ διορθώσ. τοῦ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἀντίτυπα, (ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου), Σοφ. Ἀντ. 134· οἱ ἐν ἀντιτύποις περίπατοι, ἐπὶ σκληροῦ, μὴ ἐλαστικοῦ ἐδάφους, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 6. **6)** μεταφ. ἀπωθῶν, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, ἄνθρωπος Πλάτ. Θεαίτ. 156A· μάχη ἀντ. Ξεν. Ἀγησ. 6, 2· τραχέως ἠχῶν, ἁρμονίαι Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22· ἀντ. ἀκοῦσαι Αἰλ. π. Ζ. 12. 15: ἐπὶ χρωμάτων, αὐγάζων, λαμπρός, Πλουτ. Δημ. 22:—Ἐπίρρ. **-πως**, τραχέως, Ἐκκλ. **3)** ἐναντιούμενος εἴς τι, ἀντίθετος, ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον, Θέογν. 1244· ἀντ. Διός, ἀντίπαλος τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Θ. 521· ἐναντίος, ἐπὶ γεγονότων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 11:—ἁπλῶς, ἀντ. τινι, ἀπέναντί τινος, ἀντικρύ, Πολύβ. 6. 31, 8.

ἀντιτυπόω, ἀπεικονίζω, χρώμασι μιμηλὴν ἀντετύπωσε χάριν Ἀνθ. Π. 1. 36. 6.

ἀντιτύπτω, τύπτω τὸν τύπτοντά με, Ἀριστοφ. Νεφ. 1424· τυπτόμενον ἀντιτύπτειν Πλάτ. Κρίτων 51A.

ἀντιτύπωσις, εως, ἡ, εἰκὼν ἐντυπωθεῖσα, ἐντύπωσις, Ὀρειβάσ. 36. 6.

ἀντιτῠραννέω, γίνομαι καὶ αὐτὸς τύραννος, Μαρίου τυραννήσαντος Σύλλας ἀναστὰς ἀντετυράννησεν Ἰω. Λυδ. 165. 5.

ἀντιτωθάζω, ἀντισκώπτω, ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας, οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας Κόνων Διηγ. 49.

ἀντιφαίνω, ἀνταναακλῶ λάμψιν, Θεοφρ. π. αἰσθ. 26.

ἀντιφάνεια, ἡ, ἀντανάκλασις, ἀλλαχοῦ **ἔμφασις**, Ἡλιοδώρ. Λαρισαίου π. Ὀπτικ. ὑποθ. 8.

ἀντιφάρμᾰκον, τό, ὡς καὶ νῦν, ἀντίδοτον, Ἀριστ. π. Θαυμ. 86, Κέβης 26, Ἀθήν. 85A.

ἀντίφᾰσις, εως, ἡ, (ἀντίφημι) ἐν τῇ λογικῇ ἀντίφασις προτάσεων, Ἀριστ. π. Ἑρμ. 6. 3, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 2, 6, Μεταφ. 3. 7, 8., 9. 4, 8, κ. ἀλλ. **II.** ἀντιφατικὴ πρότασις, ὁ αὐτ. π. Ἑρμ. 7. 13, Ἀναλυτ. Πρ. 1. 15, 15 κ. ἀλλ.

ἀντιφάσκω, ἀντιλέγω, ἀναιρῶ, τὰ ἀντιφάσκοντα, τὰ ἀντιφατικά, τὰ ἀντίθετα, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 44. 37 Brandis. **2)** ἀποκρίνομαι, τούτοις Χαρικλῆς ἀντέφασκε τοιάδε Νικήτ. Εὐγεν. 6. 170, κτλ.

ἀντιφᾰτικός, ή, όν, ἐν τῇ λογικῇ ὡς παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. π. Ἑρμ. 7. 6, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 7, 6 καὶ 13, κ. ἀλλ.: πρβλ. **ἀντίκειμαι**.

ἀντιφερίζω, ὡς τὸ ἰσοφαρίζω, τάττω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἀντιμετρῶ ἐμαυτὸν πρός τινα, Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν «ἐξισοῦσθαί σοί νε» (μετάφρ. Γαζῆ) Ἰλ. Φ. 357, πρβλ. Ἡσ. Θ. 609· μένος τινὶ ἀντ. Ἰλ. Φ. 488· σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις; Ἀριστοφ. Ἱππ. 813, πρβλ. 818· ὡσαύτως, ἀντ. παρά τινα Πινδ. Π. 9. 88· «ἀντιφερίζειν· ἐξισοῦσθαι, ἀντιστῆναι» Ἡσύχ.: πρβλ. **ἀντιφέρομαι**.

ἀντίφερνος, ον, (φερνή) ὁ ἀντὶ προικός, ἀντικαθιστῶν τὴν προῖκα, ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθορὰν Αἰσχύλ. Ἀγ. 406.

ἀντιφέρω: μέλλ. **ἀντοίσω**, ἀντιτάσσω, ὥστε μὴ ἔχειν ὅ,τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν Πλάτ. Ἐρυξ. 395B· ἀντ. πόλεμον ἐπί τινι Ἀνθ. II. 7. 438:— ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, φέρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, μάχῃ ἀντεφέροντο, «ἐξ ἐναντίας ἐφέροντο» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 701· ἀνθίσταμαι, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, «ὅ ἐστιν ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν» (Σχόλ.) Α. 589· ἤ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι Ὀδ. Π. 238· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, ἀνθαμιλλᾶσθαί σοι κατὰ τὴν ἰσχὺν «ἐναντιοῦσθαι τὴν δύναμιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 482· πρβλ. **ἀντιφερίζω**. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πρός τι, τῷ οὐρανῷ Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 10, 2, πρβλ. Φυσ. 2. 8, 8.

ἀντιφεύγω, πέμπομαι εἰς ἐξορίαν, ἢ φεύγω ὡς ἐξόριστος ἀντὶ ἄλλου, κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις, καὶ οὔτε ἀντεξορίζεται οὗτος ὁ σύζυγός σου (ὁ Αἴγισθος) ὁ ἐξορίσας τὸν σὸν υἱὸν Ὀρέστην, Εὐρ. Ἠλ. 1091.

ἀντίφημι: μέλλ. **-φήσω**, ὁμιλῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω, Πλάτ. Γοργ. 501C· ἀντ. τινι, ἀντιλέγω πρός τι, οὐδὲν ἀντίφησι τῇ φαντασίᾳ Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 14· πρός τι αὐτόθι 2. 18.

ἀντιφθέγγομαι, ἀποθ., πέμπω ὀπίσω τὸν ἦχον, ἀντηχῶ, ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα, «ἀντεφθέγξατο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικὸς ἀρτιεπής, ἤγουν ἀληθῆ χρηματίζων» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 6. 105, Εὐρ. Ἱππ. 1216: ἐπαναλαμβάνω (ὡς ἡ ἠχώ), τὸ ἀκουσθὲν Ἀριστ. π. Ζ. γεν. 5. 2, 3. **II.** ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς Λουκ. Ὀρχ. 23: ἀνταλαλάζω, τῶν βαρβάρων ἀντιφθεγξαμένων Διόδ. 17. 33.

ἀντίφθεγμα, ατος, τό, ἀντήχημα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 109.

ἀντίφθογγος, ον, ὁ ἔχων ἦχον ἀνταποκρινόμενον, σύμφωνος, ψαλμὸν ἀντίφθογγον Πινδ. Ἀποσπ. 91· μιμητικός, Ἀνθ. Π. 7. 191. **II.** ὁ ἔχων ἐναντίον ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, Βυζ.

ἀντιφῐλέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀνταγαπῶ, Πλάτ. Λύσ. 212C· κἑξ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 28, Θεόκρ. 12, 16, Ἀριστ.: — Παθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 3, κ. ἀλλ. **II.** ἀντιφιλῶ, φιλῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει [διὰ τῶν χειλέων] Ἀνθ. Π. 5. 285.

ἀντιφίλησις, εως, ἡ, τὸ ἀντιφιλεῖν, ἀνταπόδοσις φιλίας, ἐπὶ μὲν τῇ τῶν ἀψύχων φιλήσει οὐ λέγεται φιλία· οὐ γάρ ἐστιν ἀντιφίλησις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 2, 3.

ἀντιφιλία, ἡ, ἀμοιβαία φιλία, στοργή, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 12.

ἀντιφῐλοδοξέω, ἁμιλλῶμαι ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, συναισθάνομαι καὶ αὐτὸς φιλοδοξίαν, ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν Πολύβ. 1. 40, 11.

ἀντιφῐλονεικέω, ἀντερίζω, ἀντιτείνω, θεωρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα Πολύβ. 3. 103, 7· χάριν τοῦ πρὸς μηδὲν ἀντιφιλονεικεῖν ὁ αὐτ. 32. 7, 6, κτλ.· ἀπολ., Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 2. 9, 1.

ἀντιφῐλοσοφέω, ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς θεωρίας, τινὶ Λουκ. Δὶς Κατ. 21.

ἀντιφῐλοτῑμέομαι, παθ., κινοῦμαι ὑπὸ φιλοτιμίας ἢ ἀντιζηλίας ἐναντίον τινός, ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ δῆμος πρὸς τὴν βουλὴν Διον. Ἀλ. 6. 96, Πλουτ. Περικλ. 14· τινὶ Μάξ. Τύρ. 14. 7· ὑπερσυντ. **ἀντεπεφιλοτίμητο**, Δίων Κ. 59, 19: — οὐσιαστ. **-ησις**, ἡ, ἀνταγωνισμός, ἅμιλλα, ἀντιζηλία, Ἐκκλ.

ἀντιφῐλοφρονέομαι, ἀποθ., ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, Πλουτ. Σερτ. 20.

ἀντιφλέγω, κάμνω τι νὰ ἀντιλάμψῃ, καταφωτίζω, ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα, «ὅλον ἑσπέρας ὀφθαλμὸν τῆς νυκτὸς τὸ σκότος πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνε» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 3. 36: — ὡσαύτως, **ἀντιφλογίζω** Θεόδ. Πρόδρ.

ἀντιφλυᾱρέω, λέγω φλυαρίας ἐναντίον τινός, φλυαρῶ κατὰ φλυαροῦντος, τοῖς φλυαροῦσιν ἀντ. Γαλην. 8, σ. 80. 501.

ἀντιφοβέω, προξενῶ φόβον εἰς ἐκεῖνον ὃν φοβοῦμαι, πειρᾶται (ὁ βάτραχος) ἀντεκπλήττειν αὐτὸν (τὸν ὕδρον) καὶ ἀντιφοβεῖν Αἰλ. π. Ζ. 12. 15.

ἀντιφονεύω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 415, Ἐπιφάν.

ἀντίφονος, ον, ὁ ἀντὶ φόνου διδόμενος, ὁ πρὸς ἐκδίκησιν αἵματος, ποινᾶς ἀντιφόνους ἄτας = ποινὰς ἀτηρὰς ἀντὶ φόνου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 982· δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας Σοφ. Ἠλ. 248· ἀντίφονον κορέσαι στόμα Σοφ. Φ. 1156. **II.** θάνατοι ἀντίφονοι, θάνατοι ἐξ ἀλληλοσφαγίας, Αἰσχύλ. Θ. 893:—Τραγ. λέξις, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀντιφόρησις, εως, ἡ, τὸ φορεῖν τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ. 279. 87.

ἀντιφορικῶς, ὡς ἐπίρρ. = **ἀντιφραστικῶς**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 15.

ἀντιφορτίζω, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πωληθέντος φορτίου ἀγοράζω ἄλλο ἐμπόρευμα καὶ φορτώνω δι' αὐτοῦ τὸ πλοῖον, ἐπειδὰν ἀποδῶνται ἐν τῷ Πόντῳ ἃ ἦγον, πάλιν ἀνταγοράζειν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζειν (-εσθαι, Blass) καὶ ἀπάγειν Ἀθήναζε Δημ. 931.1 (κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ.), ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι συνηθέστερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 13., 935. 20. II. ἐν μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἐξάγω ἐμπορεύματα ἀπέναντι τῶν εἰσαγομένων, τοῖς ἐμπόροις.. ἀντιφορτίζεσθαί τι ἀνάγκη· νομίσμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται Ξεν. Πόρ. 3. 2· ἀργύριον Ἀριστ. π. Θαυμ. 135. 2) Παθ., ἐμπορεύματα φορτωθέντα ἀπέναντι τῶν πωληθέντων, καὶ ἀπάξουσι τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου ἀντιφορτισθέντα, συγγραφὴ (συμφωνητικὸν) παρὰ Δημ. 926.11., 931.1.

ἀντίφορτος, ὁ, φορτίον ἀνταλλαχθὲν πρὸς ἕτερον φορτίον, Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

ἀντίφραγμα, τό, φραγμὸς ἐναντίον τινός, πρόχωμα, ταῦτα μὲν ὥσπερ ἀντιφράγματά σοι κείσθω πρὸς τοὺς ... κατηγορικοὺς ἐκείνους Πλούτ. 2. 558D.

ἀντιφράζω: μέλλ. -άσω, φράζω δι' ἄλλου ἢ δι' ἀντιθέτου ὀνόματος, Γαλην. 13, σ. 143, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 755.

ἀντιφρακτικός, ή, όν, ὁ ἀντιφράττων, ὁ προξενῶν ἀντίφραξιν, τὰ **ἀντιφρακτικὰ** = τὰ ἐμπόδια, Ἰω. Φιλόπον. π. δημ. 2. 8.

ἀντίφραξις, εως, ἡ, (ἀντιφράσσω), φράξιμον ἢ ἐμπόδιον μεταξὺ δύο πραγμάτων, γῆς ἀντίφρ., ἡ παρέμπτωσις τῆς γῆς, ἐξ ἧς ἡ τῆς σελήνης ἔκλειψις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 2. 3, πρβλ. Μετεωρ. 2. 8, 27· οὕτως, ἥλιον ἐκλείπειν σελήνης ἀντιφράξει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 203· πρβλ. **ἀντιφράσσω** 2.

ἀντίφρασις, εως, ἡ, (ἀντιφράζω) παρὰ Ῥήτορσι καὶ γραμματ. ἐπὶ λέξεων ἐχουσῶν καλὴν σημασίαν ἀντὶ τῶν ἐχουσῶν κακήν, Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες, Πόντος εὔξεινος ἀντὶ ἄξεινος, Ἀθήν. 90B, «ἀντίφρασίς ἐστι λόγος δι' ἐναντίου τὸ ἐναντίον σημαίνων, ὡς ὅταν τις τὸν τυφλὸν βλέποντα λέγῃ» Ῥήτορες (Walz) τ. 8. σ. 722. 10· ἴδε Lob. Act. Soc. Gr. 2, σ. 293, κἑξ.

ἀντιφράσσω, Ἀττ. -φράττω, φράττω, ἐμποδίζω, [τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς] οὐκ ἀντιφράττει, ἀλλ' εὐθὺς ἐᾷ τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ ἂν βούλωνται Ξεν. Συμπ. 5. 6· ἀντιπεφραγμένος λαμπτήρ, ἔχων πέριξ αὐτοῦ κάλυμμα, «καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένους» Φίλιστος παρὰ Πολυβ. Γ', 116. II. μ. δοτ., ἀποτελῶ περίφραγμα, παρακωλύω τι, ἀντιφράττει τε (ἡ τέφρα) τῷ πέριξ ἀέρι πρὸς τὸ σβεννύναι (τὸ πῦρ) Ἀριστ. περὶ Ζωῆς κ. Θαν. 5. 6, πρβλ. Προβλ. 21. 20· ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς ἀποφραττούσης τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ὡς κατὰ τὴν ἔκλειψιν τῆς σελήνης), ὅσοις ἀντιφράττει ἡ γῆ ὥστε μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅσα οὐράνια σώματα παρεμπίπτουσα ἡ γῆ ἀποστερεῖ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου (κάμνει νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ὁ ἥλιος), ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 5· ἕκαστον ἀντιφράττει αὐτὴν (αὐτῇ;), δηλ. τὴν σελήνην, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2.13, 7:—ἀπολ., ἡ γῆ ἀντ. ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1, 31, 2, πρβλ. 2. 2, 3· ἡ θάλαττα ἀντ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 38· κωλύει τὸ ἀλλότριον καὶ ἀντ. ὁ αὐτ. Περὶ ψυχ. 3. 4, 3. 2) ἴδε **ἀντίφραξις**:— Παθ., τίθεμαι ὡς ἐμπόδιον, ἀντιφραχθέντος τινὸς περὶ τὴν ἀναπνοὴν Πλάτ. Τίμ. 66E.

ἀντιφραστικῶς, ἐπίρρ. = κατ' ἀντίφρασιν, Εὐστ. Ἰλ. σ. 339. 37, Ὀδ. σ. 1389.7.

ἀντιφρίσσω, ἐπὶ χοίρου, ὀρθώνω τὰς τρίχας μου κατά τινος, ἤδη δ' ὦπται λέων καὶ ὗς ἐπιτίθεσθαι μέλλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρίξαντα, φεύγων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 44, 7.

ἀντίφρουρος, ὁ, ἔχων ἴσην φρουράν, «ἀντίφρουροι· τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν» Ἡσύχ.

ἀντιφρυάσσομαι, ἀποθ., κυρίως ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζω πρὸς ἄλλον ἵππον χρεμετίζοντα, μεταφ. ἀνθυπερφρονῶ, γαυριῶ τῷ γαυριῶντι, Γρηγ. Ναζ. II. 484B.

ἀντίφρων, ον, γεν. -ονος, (φρήν), δυσηρεστημένος, δυσμενὴς πρός τινα, Νικήτ. Χρον. 96B.

ἀντιφυλακή, ἡ, πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακή, ἀμοιβαία προφύλαξις ὅπως μὴ συγκρουσθῶσι τὰ πλοῖα ἕνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, Θουκ. 2. 84· πολλαὶ ἀντιφυλακαί, πολλὰ προφυλακτικὰ μέτρα, Δίων Κ. 77. 2.

ἀντιφύλαξ [ῠ], ὁ, τεταγμένος νὰ ἀντιφυλάσσῃ, ὁ ἀντιφυλάσσων φρουρός, φύλακας καὶ ἀντιφύλακας Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. 28· κατ' ἄλλους ὅμως ἐκδότας φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακάς. Ἴδε ἐκδ. Ἰακωβίου ἐν τόπῳ.

ἀντιφυλάσσω, Ἀττ. -ττω, ἐπιτηρῶ τὸν ἐπιτηροῦντα, ἀντιφυλάξατε ἑπόμενοι Πλάτ. Νόμ. 705E: — Μέσ., λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα κατά τινος φυλασσομένου με, φυλαττόμενον δὲ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντιφυλασσόμεθα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 3, πρβλ. Πλουτ. Δημήτρ. 36.

ἀντιφύομαι, παθ. ἐπὶ φυτῶν, φύομαι ἀντὶ ἄλλου ἐκκοπέντος, μεταφ. διαδέχομαι, δένδρου τούτου ἀλυσιτελοῦς ἐκκεκομμένου ἀντιφυῆναι τὸν μέγαν Νικηφόρον Εὐστ. Πονημ. σ. 6, στ. 29· καθ' Ἡσύχιον: «ἀντιπεφυκότων· ἐναντίως πεφυκότων».

ἀντιφυσάω, φυσῶ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Ἄντυλλ. ἐν Malth. Med. 249: — Οὐσιαστ. -**φύσημα**, τό, ἐναντίον φύσημα, Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. 28, σ. 193·— προσέτι, **ἀντιφύσησις**, ἡ, Γρηγ. Ναζ. λόγ. Δ', σ. 296.

ἀντιφυτεύω, φυτεύω ἐναντίον τινός, γεννῶ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει Ψευδ.-Φωκυλ. 78.

ἀντιφωνέω, φωνῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, ἀπολ., οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους Αἰσχύλ. Εὐμ. 303· ἀντιλέγω, οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν Σοφ. Ἀντ. 271, κτλ.· ἰδίως ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Πλουτ. Μάρ. 19, κτλ., ἀντ. τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 327. 2) μετὰ συστοίχου αἰτ., ἀντ. ἔπος, προφέρω λέξιν εἰς ἀπάντησιν, Σοφ. Αἴ. 773· πολλὰ ἀντ. ὁ αὐτ. Ἠλ. 1501· ἀντ. Ἔρωτα, ἐπὶ λύρας, ἠχῶ μελῳδίας ἐρωτικὰς εἰς ἀπάντησιν, Ἀνακρεόντ. 23 (1). 9. 3) μετὰ αἰτ. προσ., ἀποκρίνομαι εἴς τι, μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν Σοφ. Φ. 1065. 4) ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς, τινι Πολύβ. 8.18, 11.— Παθ., μέχρις ἂν ἐκ Ῥώμης ἀντιφωνηθῇ τι, ἔλθῃ καμμία ἀπάντησις, ὁ αὐτ. 15.18, 6. II. ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἑτέρου, εἶμαι ὑπεύθυνος, Ἰω. Χρυσ.: Ἐντεῦθεν -**νησις**, εως, ἡ, καὶ -**νητής**, οῦ, ὁ, ὅροι νομικοὶ παρὰ Βυζ.

ἀντίφωνος, ον, (φωνή) ὁ εἰς ἀπόκρισιν ἠχῶν, σύμφωνος, ἐναρμόνιος, ὡς ἐν τῇ φωνητ. κλίμακι, ὀξύτητα βαρύτητι ξύμφωνον καὶ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 212D· ἀντ. τοῖς πρότερον ῥηθεῖσι αὐτόθ. 717B: ἀπολ., μέλη, ἁρμονίαι, Φίλων 2. 485. 2) ἀνταποκρινόμενος πρός τι, μετὰ γεν., στεναγμάτων Εὐρ. Ἰκ. 800· ἀντίφωνα τῶν γενησομένων Πλούτ. 2. 412B. II. ὡς οὐσιαστ., **ἀντίφωνον**, τό, συμφωνία ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ ὀγδόης, τὸ ἀντ. σύμφωνόν ἐστι διὰ πασῶν Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 1, πρβλ. 19. 16 κ. ἀλλ. 2) παρ' Ἐκκλ. ἀντίφωνα εἶναι στίχοι τινὲς ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς ψαλλόμενοι διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν δύο χορῶν· ψάλλονται δὲ πρὸ τῆς μικρᾶς εἰσόδου ἐν τῇ λειτουργίᾳ.— Ἐντεῦθεν, ἐπίρρ. **ἀντιφωνικῶς** Βυζ.

ἀντιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) ἀντανάκλασις φωτός, ἀντίλαμψις, πῶς νῦν (τὰ αἰσθητήρια τῶν γερόντων) ἐν τῷ ἀναγινώσκειν τὸν ἐγγύθεν ἀντιφωτισμὸν οὐ φέρουσι; Πλούτ. 2. 625D· ὁ πρὸς τὴν σελήνην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμὸς ὁ αὐτ. Νικ. 21.

ἀντιχαιρετίζω, ἀντασπάζομαι, «ἀντιχαιρετῶ», ἀντιχαιρετίζονται παρ' αὐτοῦ Κ. Πορφυρ. ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 442, ἔκδ. B.

ἀντιχαίρω, χαίρω καὶ αὐτὸς ὁμοίως, συμμερίζομαι τὴν χαράν τινος, Νίκα .. ἀντιχαρεῖσα Θήβα (κατὰ τὸν Blaydes, ἄρτι χαρεῖσα· ὁ δὲ Schmidt γράφει ἄρτι φανεῖσα) Σοφ. Ἀντ. 149· περὶ τοῦ τύπου ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **χαίρω**.

ἀντιχαλεπαίνω, χαλεπαίνω κατὰ χαλεπήναντος, Διον. Ἁλ. Ἐκλογαὶ τ. 4, σ. 2335, 17, ἔκδ. Reiske, Πλούτ. 2. 468B.

ἀντιχαλκεύω, χαλκεύω τι ἐναντίον ἄλλου προχαλκευθέντος, χαλκεύω τι κίβδηλον ἐναντίον τοῦ γνησίου, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1, 2, σ. 251. 16: — Μέσ., χαλκεύω τι πρὸς ἀντίστασιν, ἐκέλευσεν ἀντιχαλκεύσασθαι τὰ κράνη ὁλοσίδηρα καὶ λεῖα, ὅπως αἱ μάχαιραι ἀπολισθάνοιεν ἢ κατεάγοιντο Πολύαιν. 8. 7, 2.

ἀντιχαράσσω, χαράσσω, γράφω εἰς ἀπάντησιν, πρὸς οὓς αὐτὸς ἀντιγραφὴν ἀντιχαράξας γράφει Κ. Μαν. Χρον. 4914.

ἀντιχαριεντίζομαι, ἀνταποδίδω χαριεντισμόν, Θησ. Στ.

ἀντιχᾰρίζομαι, ἀποθ., χαρίζομαι τῷ χαριζομένῳ, τῷ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι Ἡρόδ. 7. 114· τοῖς τε χαριζομένοις πειρώμενος ἀντιχαρίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49, κτλ.: — **ἀντίχᾰρις**, ιτος, ἡ, τὸ ἀντιχαρίζεσθαι, ἡ ἀνταποδιδομένη χάρις, Ῥήτορες (Walz) 1. 447, κτλ.

ἀντιχαροποιός, ὁ ἐπίσης προξενῶν χαράν, Ἀνδρ. Κρήτ. 27.

ἀντιχασμάομαι, ἀποθ., χασμῶμαι ὅταν χασμᾶται ἄλλος, διὰ τί τοῖς χασμωμένοις ἀντιχασμῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ; Ἀριστ. Προβλ. 7.1, 1., 7. 6, 1.

ἀντιχασματόομαι, ἀντὶ λόφου γίνομαι χάσμα, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 50.

ἀντίχειρ (δηλ. δάκτυλος, ὅπερ ὑπάρχει ἐν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1.137), ὁ, ὁ μέγας δάκτυλος, ὁ πλησίον τοῦ λιχανοῦ δάκτυλος, ἀπέκοψε τὸν ἀντίχειρα Πλούτ. 2. 761C, Πολυβ. Β', 145· ὁ μέγας δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς χειρὸς ἀντίθεσιν ἔχει (ὅθεν καὶ **ἀντίχειρ**) Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2.11, 3.

ἀντιχειροτονέω, χειροτονῶ ἢ ψηφίζω ἐναντίον, ἀπολ., ὑπὲρ τῆς πατρίδος ... ἀντιχειροτονεῖν παρὰ Θουκ. 6.13, 24· οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἂν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 423· γενομένης γὰρ τῆς διαχειροτονίας, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ὡς οὐ δεῖ, κτλ., Δημ. 1346. 25· οἵει δὴ ἢ τούτοις Πλάτωνα ἀντιχειροτονεῖν ...; Μάξ. Τύρ. 17. 5.

ἀντιχειροτονία, ἡ, τὸ ἀντιχειροτονεῖν, καταψήφισις, Πολυδ. Β', 150.

ἀντίχθων, (ἐνν. γῆ), ονος, ἡ, ἐναντία τις γῆ, κατὰ τὸ Πυθαγόρειον σύστημα τοῦ παντός, ἔτι δ' ἐναντίαν ἄλλην ταύτῃ κατασκευάζουσι γῆν, ἣν ἀντίχθονα ὄνομα καλοῦσιν Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 2, Μεταφ. 1. 5, 3, Φιλόλαος παρὰ Πλουτ. 2. 895E, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 732, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 488, καὶ τοῦ Γ. Γροτίου τὸν Πλάτωνα 1.13. 2) τὸ νότιον ἡμισφαίριον, Κικ. Tusc. 1. 28: — κατὰ πληθ., οἱ κάτοικοι τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, Πλίν. Ν. Η. 6. 24, Mela 1. 1.

ἀντίχορδος, ον, ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀντίχορδα κείσθω τοῖς ὑπὸ σοῦ πεφιλοσοφημένοις Πλούτ. 2. 663E· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. δίδει ἐναντίαν ἑρμηνείαν: «ἀντίχορδα· σύγχορδα· ἰσόχορδα».

ἀντιχορεύω, συγχορεύω, σύννομος ἀντεχόρευε λέων βητάρμονι κάπρῳ Νόνν. D. 22· ἑβδομάς ἄστρων ἀντιχορεύει αὐτόθι 44, Συνέσ. Ὕμν. 4.159.

ἀντιχορηγέω, εἶμαι ἀντιχόρηγος, δηλ. ἀντίπαλος χορηγός, τυγχάνω ἀντιχόρηγος τραγῳδοῖς οὐ τύπτων τοὺς ἀντιχορηγοῦντας Ἀνδοκ. 34. 30· ἀντ. τινί, ἀνταγωνίζομαι πρός τινα ἐν τῇ χορηγίᾳ, Δημ. 534. 25. **II.** χορηγῶ τι ἀπέναντι λαμβανομένου, ἀνταποδίδω, καὶ τοῖς τὰ σῖτα πέμπουσιν ἀντιχορηγεῖσθαι παρὰ τῶν ὁπλιτῶν τὴν ἀσφάλειαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 2. 20, 8.

ἀντιχόρηγος, ὁ, ἀντίπαλος χορηγός, Ἀνδοκ. 31. 36, Δημ. 533. 14· πρβλ. Οὐολφίου Δημ. πρὸς Λεπτ. σ. XCI.

ἀντιχόριον, τό, ἢ **ἀντιχορία,** ἡ, «καὶ ἡμιχόριον δὲ καὶ διχορία καὶ ἀντιχόρια· ἔοικε δὲ ταὐτὸν εἶναι ταυτὶ τὰ τρία ὀνόματα, ὁπόταν [γὰρ] ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ [μέρη τμηθῇ], τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία· ἑκατέρα δὲ [ἡ] μοῖρα ἡμιχόριον· ἃ δὲ ἀντᾴδουσιν ἀντιχόρια» Πολυδ. Δ', 107.

ἀντιχράω, (**χράω** B) ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, ὡς τὸ **ἀποχράω,** ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ. α', ὁ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε Ἡρόδ. 7.127· τὰ σιτία ἀντέχρησε .. μυριάσι τοσαύτῃσι αὐτόθ. 187.

ἀντίχρησις, εως, ἡ, ἡ χρῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, Ψευδο-Τρυφ. 40.

ἀντιχρησμοδοτέω, χρησμοδοτῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, δίδω ἐναντίον χρησμόν, Εὐμάθ. 468.

ἀντίχριστος, ὁ, ὁ τῷ Χριστῷ ἐναντίος, λόγος Ὠριγέν. IV. 188C, ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ χριστιανικὴν ἔποψιν· θὰ ἐμφανισθῇ δὲ οὗτος πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν Ἐπιστ. Ἰωάν. Α', β', 18, κτλ. Πολύκ. 7, Εἰρην. 865A, κτλ.: — Ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα **-χριστιανός, -χριστικὸς** καὶ τὸ ῥῆμα **-χριστέω,** Θεόδ. Στουδ. σ. 494E.

ἀντιχρονισμός, ὁ, ἐναλλαγὴ χρόνου, «ἀπὸ τοῦ εἴδω ἀχρήστου ὁ παρακείμενος οἶδα· καὶ ἔστιν ἀντιχρονισμός, διότι λαμβάνεται ἀντὶ ἐνεστῶτος» Ἡρωδιαν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδότ. τ. 3, σ. 274. 16, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 48: — ὡσαύτως **-χρονία,** ἡ, αὐτόθ. 82.

ἀντίχροος, ον, ποικιλόχρους, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 184D.

ἀντιχρώζω, ἀντιχρωματίζω, Λιβάν. 4.1071.

ἀντιχώννῡμι, ἐσφαλμ. ἀντὶ **ἀναχώννυμι,** Ἀθήν. 529E.

ἀντιψάλλω, κρούω ἔγχορδον ὄργανον καὶ συναποτελῶ μελῳδίαν μετ' ᾄσματος, Φοῖβος .. τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς Ἀριστοφ. Ὄρν. 217.

ἀντίψαλμος, ον, ἀνταποκρινόμενος, ἁρμονικός, ἀντιψάλμους ᾠδὰς Εὐρ. Ι. Τ. 179· καθ' Ἡσύχ. «ἀντιψάλμους· ἀντιστρόφους».

ἀντιψαύω = ἀνθάπτομαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 275.

ἀντιψέγω, ψέγω τὸν ψέγοντά με, «οὐ δυνήσῃ ἐφ' οἷς εἶπον ἀντιψέξαι» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ: 413.

ἀντιψηφίζομαι, ἀποθ., ψηφοφορῶ ἐναντίον, ῥίπτω ἐναντίαν ψῆφον, πρὸς ταῦτα ἀντεψηφίσαντο Θηβαῖοι Πλουτ. Λύσ. 27.

ἀντίψηφος, ον, ψηφοφορῶν ἐναντίον, ἀντίψηφον τῷ Θεῷ γενέσθαι Πλάτ. Ἀλκ. II. 150B, Ἀρισταίν. 1.15.

ἀντίψῡχος, ον, (ψυχή) ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς, δηλ. τῆς ζωῆς, διδόμενος, Λουκ. Λεξιφ. 10· ἀντ. εἶναί τινος Ἰγνάτ. Ἐφεσ. 21, Σμυρν. 10 κ. ἀλλ. **2)** ἀντίψυχοι οἱ ἀποθανεῖν ἐθελήσαντες, θελήσαντες ν' ἀποθάνωσιν ἀντ' αὐτοῦ, Δίων Κ. 59. 8.

ἀντιψύχω [ῡ], ψυχθεὶς ψύχω καὶ αὐτός, ψυχθέντα παρὰ τῆς χιόνος, ἀντιψύχοντα ταύτην τηροῦσιν αὐτῆς τὴν ψυχρότητα Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1.115.

ἀντιψωμίζω, τρέφω καὶ αὐτός, δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν Δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ Ὑπόθεσ. I. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.

ἀντλέω: μέλλ. **-ήσω:** (ἄντλος): — ἐξάγω καὶ χύνω ἔξω τὸν ἄντλον, δηλ. τὸ δυσῶδες ὕδωρ ὅπερ συνάγεται εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου, κοιν. «σεντίνα», ἢ ἁπλῶς χύνω ἔξω τὸ εἰς τὸ πλοῖον εἰσερχόμενον θαλάσσιον ὕδωρ, ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων Θέογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρβλ. Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169. **2)** καθόλου, ἐξάγω, ἀνασύρω ὕδωρ, ἀντλέει καὶ .. ἐκχέει Ἡρόδ. 6.119· οἷον ἐκ κρήνης ἐπ' ὀχετοὺς ἀντλ., ἀνασύρειν ὡς ἐκ φρέατος καὶ ἐκχύνειν εἰς ὀχετούς, Πλάτ. Τίμ. 79A· οὕτως, ἀντλ. εἰς .., Ξεν. Οἰκ. 7. 40· ἤντλουν διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 31: — παροιμία ἐπὶ ματαιοπονίας, ἠθμῷ ἀντλεῖν, «νερὸ μὲ τὸ κόσκινο» Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1. **II.** μεταφ., ἐξαντλῶ, ὃ ἐ., **1)** μεταχειρίζομαι πᾶν κατορθωτὸν μέσον, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανὰν Πινδ. Π. 3.110· ἀλλὰ συνηθέστερον, **2)** ἐπὶ μόχθων, παθημάτων, κτλ., ἐξαντλῶ, ὑπομένω μέχρι τέλους, ὡς τὸ Λατ. exantlare ἢ exhaurire labores, τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην, θὰ ὑπομείνω μέχρι τέλους τὴν παροῦσάν μου κατάστασιν, Αἰσχύλ. Πρ. 375· τλημόνως ἤντλουν κακὰ ὁ αὐτ. Χο. 748· λυπρὸν ἀντλήσει βίον Εὐρ. Ἱππ. 898· δέκα ἀντλήσας ἔτη ὁ αὐτ. Τρῳ. 433: — πρβλ. **διαντλέω, ἐξαντλέω.** **3)** πατρῴαν κτῆσιν ἀντλεῖν, ἀσωτεύειν, κατασπαταλᾶν, Σοφ. Ἠλ. 1291.

ἄντλημα, ατος, τό, = **ἀντλητήριον,** καδίσκος, «κουβᾶς», πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, Πλούτ. 2. 974E, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332· οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθὺ Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ'. 11. **2)** ἐπίχυσις ὕδατος ἐπὶ πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος, Διοσκ. 4. 64.

ἄντλησις, εως, ἡ, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, ἐξάντλησις, κένωσις, Αἰλ. Π. Ἱ. 1. 24.

ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, Πολυδ. Γ', 31· ληνῶν Μανέθων 4. 257: = κύαθος, κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος Πλάτων εἴρηκεν ἐν τῷ Φάωνι οὕτως κτλ. Ἀθήν. 424A. — καθ' Ἡσύχ. «ἀντλητήρ· κάδος ναυτικός».

ἀντλητήριος, α, ον, ὁ πρὸς ἄντλησιν κατάλληλος, τὸ ἀντλητήριον (ἐνν. ἀγγεῖον) = καδίσκος πρὸς ἄντλησιν, Δίων Κ. 50. 34.

ἀντλητής, οῦ, ὁ, = **ἀντλητήρ,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332.

ἀντλία, ἡ, = **ἄντλος,** ὃ ἐ. **1)** τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεώς, κοιν. «ἀμπάρι», ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, κλπ. Σοφ. Φ. 482· τὴν ἀντλίαν φυλάξω Ἀριστοφ. Ἱππ. 434· ἐξ ἀντλίας ἥκοντα Διονύσ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 41. **2)** τὸ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου συναγόμενον θαλάσσιον ὕδωρ, «σεντίνα», ῥύπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 17.

ἀντλι-αντλητήρ, ὁ, καδίσκος, «κουβᾶς», πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας Μένανδ. ἐν «Ἀνατιθεμένῃ ἢ Μεσσηνίᾳ» 1, (A. B. 411.12), ἴδε Meineke.

ἀντλίον, τό, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 82, Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 5.

ἄντλος, ὁ, παρὰ Πολυδ. Α', 92· ὡσαύτως, **ἄντλον,** τό, (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ***τλάω**): — Παρ' Ὁμ. τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεὼς ἔνθα «ὕδωρ συρρέει τό τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν» Λατ. sentina, «σεντίνα»· ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ', ἔπεσον ἀθρόως εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου, Ὀδ. Μ. 411., Ο. 479· ἀκολούθως, **2)** τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου ῥυπαρὸν ὕδωρ, πόλις .. ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, δὲν ἐπέτρεψεν ὕδωρ νὰ συναχθῇ· μεταφ. ἀντὶ τοῦ εἰς οὐδένα ἐχθρὸν ἐπέτρεψε νὰ εἰσχωρήσῃ, Αἰσχύλ. Θ. 796· ἄντλον εἴργων ναός, ἐκχέων τὸν ἄντλον τοῦ πλοίου, Λατ. sentinam exhaurire, Εὐρ. Τρῳ. 686· εἰς ἄντλον ἐμβαίνειν πόδα, μεταφ., ἐμπίπτω εἰς δυσκολίαν τινά, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 168, ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ. **3)** καθόλου, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ θάλασσα, Πινδ. Ο. 9.79, Εὐρ. Ἑκ. 1025· ἐν ἄντλῳ τιθέναι, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ὃ ἐ. κάμνω τι νὰ ἐξαφανισθῇ, Πινδ. Π. 8.14. **II.** καδίσκος πρὸς ἄντλησιν, «κουβᾶς», Μανέθ. 6. 434. **III.** σωρὸς σίτου ἠλοημένου, δηλ. ἠλωνισμένου, ὅστις δὲν ἐλικμήθη ἔτι, ἀλλὰ μένει μετὰ τῶν ἀχύρων, Ν. Θ. 114, 545, Κόϊντ. Σμ. 1. 352.

ἀντοδῡνάω, προξενῶ καὶ ἐγὼ ὀδύνην, «ἵνα κεντήσας (ὡς ἡ μέλισσα) ἀντοδυνήσῃ» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 13.

ἀντοδύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀδύρομαι καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, οἱ δ' αὖ πένητες ἀντωδύροντο Ἀπ. Ἐμφύλ. 1.10.

ἀντοικέω, κατοικῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, **ἡ ἀντοικουμένη = ἀντίχθων,** Πορφ. ἐν Σχολ. Ὀδ. Γ. 296.

ἀντοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἢ ἐγείρω ὀχυρώματα ἐναντίον τινός, τὰ μὲν ἀντοικοδομῶν, τὰ δ' ἀντιμεταλλεύων Πολύβ. 1. 42, 12: — μεταφ. μ. δοτ., ἀντῳκοδόμησεν αὐτῷ (δηλ. ὁ Ἀριστοτέλης τῷ Πλάτωνι) διατριβὴν Αἰλ. Π. Ἱ. 4, 9: — ῥημ. ἐπίθ. **-ητέον** Φίλων Βελοπ. 92B.

ἀντοικοδομή, ἡ, οἰκοδομὴ κτισθεῖσα ἐναντίον ἄλλης, Ἐπιγρ. Θυατείρων (;) ἴσως Θήρας, Bull. de cor. hel. I, σ. 136.

ἀντοικοδομία, ἡ, τὸ οἰκοδομεῖν ἐναντίον τινός, Πολύβ. 1. 48, 1.

ἄντ-οικος, ον, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ αὐτῷ γεωγραφικῷ πλάτει τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαιρίου, τοῖς ὑπὸ τὸν χειμερινὸν τροπικὸν ἀντοίκοις, Πλούτ. 2. 898B· τοὺς ἀντίποδας καὶ ἀντοίκους Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. Βυζ. 1, σ. 6C· πρβλ. **περίοικος** III

ἀντοικτείρω, οἰκτείρω τὸν οἰκτείραντά με, καὶ αὐτὸς λυποῦμαι δι' αὐτόν, ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν Εὐρ. Ἴων 312.

ἀντοικτίζω, = τῷ προηγ., Θουκ. 3. 40.

ἀντοίομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. παθ. **ἀντῳήθην,** τὸ ἐναντίον οἴομαι, εἶμαι ἐναντίας γνώμης, Πλάτ. Θεαίτ. 178C.

ἀντολή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀνατολή.**

ἀντολίη, ἡ, ποιητ. = **ἀντολή, ἀνατολή,** Ἀνθ. Πλαν. 61, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 441, κ. ἀλλ.: — **ἀντολίηθε,** ἐπίρρ. ἀντὶ ἀνατολίηθε, ἐξ ἀνατολῶν, Ὀππ. Κ. 2.123, Μανέθ. 2. 49, κτλ.: — **ἀντολίηνδε,** πρὸς ἀνατολάς, Διον. Π. 260. **2)** ὡς ἐπίθ. ἀνατολική, ἐν ἀντολίῃ .. ἀρούρῃ Νόνν. Δ. 25. 98.

ἀντολικός, ή, όν, = **ἀνατολικός,** Παύλου Σιλ. Ἄμβων 241.

ἄντομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ.: (ἀντί, ἄντα): — ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ.) = **ἀντάω,** συναντῶ, ἔνθα τε Μοῦσαι ἀντόμεναι Ἰλ. Β. 595, κ. ἀλλ.· ἰδίως ἐν μάχῃ μετὰ δοτ., ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ Ο. 698, πρβλ. Π. 788· ἀργύρῳ ἀντομένη.. ἐπετράπετ' αἰχμὴ Λ. 237· οὕτω, χαλεπὴ δ' ἤντεο θευμορίη Καλλ. Ἐπιγράμμ. 31: — ἀπολ., ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ, «ὅπου τὰ τῆς θωρακίδος ζώνης ἐπίδεσμα τὰ χρυσᾶ συνέδεον καὶ ὁ θώραξ διπλοῦς συνήγετο, τῶν πτερυγίων αὐτοῦ φερομένων ἀλλήλοις» (μετάφρ. Γαζῆ) Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415· πρβλ. Εὐστ. 453, 40, ἔνθα διεξοδικῶς περιγράφεται ὁ θώραξ: — εἶμαι παρών, προσέχω, ἑπτακτύπου φόρμιγγος ἀντώμενος Πινδ. Π. 2.130. **II.** μ. αἰτ. προσ. = **ἀντιάζω** Ι. 2, προσέρχομαι ταπεινῶς μετὰ παρακλήσεων, ἱκετεύω, πρός σε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διὸς Εὐρ. Ἄλκ. 1098· πρός σε γενειάδος.. ἄντομαι ὁ αὐτ. Ἱκ. 279· πρός σ' ὅ,τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Σοφ. Ο. Κ. 250· ἀντ. Ἑρμῆν Ἀριστ. Θεσμ. 977· ὡσαύτως ἱκετεύω ὑπέρ τινος, πατρὸς ὑπὲρ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι Σοφ. Ο. Κ. 243: ἀπολ., ἔλθετον, ἀντόμεθ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1155.

ἀντομματέω, = **ἀντοφθαλμέω,** βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον ἢ κατὰ πρόσωπον, τινὶ Ἀποστολ. Διαταγ. 6, 2, σ. 333.

ἀντόμνυμι: μέλλ. **-ομοῦμαι:** — ὄμνυμι καὶ αὐτός, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρεμ. μέλλ., Τισσαφέρνης μὲν ὤμοσε τοῖς πεμφθεῖσι πρὸς αὐτὸν.. ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην... ἐκεῖνοι δὲ ἀντώμοσαν ὑπὲρ Ἀγησιλάου.. ἐμπεδώσειν τὰς σπονδὰς Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 6, Ἀγησ. 1.10. **II.** ὡς νομικὸς ὅρος τοῦ Ἀττ. δικαίου, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνάγοντος (διώκοντος), ὀμνύω κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ὅτι ἀληθῆ θὰ κατηγορήσω, ἐπὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου (φεύγοντος) ὅτι ἀληθῆ θὰ ἀπολογηθῶ, (πρβλ. **ἀντωμοσία**), Ἀντιφῶν 112. 22, Ἰσαῖος 74. 31, κτλ., ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰσαῖος 52. 19.

ἄν-τομος, ὁ, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **ἀνάτομος,** σκόλοψ, χάραξ, «παλοῦκι» καὶ περιληπτικῶς φραγμός, περίφραγμα, συχν. ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίναξιν, ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν ὁρίζοντα I_{15}, 5774, 5775· ὡσαύτως ὁδὸς γειτνιάζουσα πρὸς τοιοῦτον φραγμόν, 5774.15., 5775.12 κ. ἀλλ.· ἴδε Franz. σ.706.

ἀντοναί, αἱ (ἀντὶ **ἀνατοναί**), ἀναστάσεις, καθ' Ἡσύχ. «ἀντοναί, αἱ τῶν χειρῶν φοραί».

ἀντονειδίζω, ὀνειδίζω τὸν ὀνειδίσαντά με, μ. δοτ., ἀντονειδίζει τῷ Ἀχιλλεῖ Εὐστ. 1042. 46.

ἀντονίνημι: μέλλ. **-ονήσω,** ἀμοιβαίως ὠφελῶ, χρησιμεύω, ἀντωφελῶ, Λιβάν. 1. 240.

ἀντονομάζω, δίδω νέον ὄνομα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὴν πόλιν Μεσσήνην ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ τὸ ἀρχαῖον πατρίδος ἀντωνόμασεν Θουκ. 6. 5· τὸν μῆνα τὸν Σεξτίλλιον ἐπικαλούμενον Αὔγουστον ἀντωνόμασε Δ. Κάσσ. 55. 6. **II.** μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ ἀντονομασίας (ἴδε τὴν λέξιν), Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. **2)** μεταχειρίζομαι τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' ὁπηνίκα συνθέτως ἀντονομάσαι βούλεται, κτλ., Εὐστ. 103. 23· ἀντ. τινὰ Ἀπολλών. π. Συντάξ. 192.

ἀντονομασία, ἡ χρῆσις ἐπιθέτου, πατρωνυμικοῦ ἢ προσηγορικοῦ ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ τἀνάπαλιν, ἀντονομασία ἐστὶ λόγος δι' ἐπιθέτων ἢ τῶν ὁμοίων αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ κύριον δηλῶν Ῥήτορες (Walz) περὶ τρόπων τ. 8, σ.723, βίος Ὁμ. 24. **II.** παρὰ γραμμ. ἡ ἀντωνυμία, ἢ ἡ χρῆσις αὐτῆς, Λατ. pronominatio, Bast. Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 399.

ἀντοπτεύω, παρατηρῶ, ἀτενίζω εἴς τι, τὸν οὐρανὸν ὡς οἰκητήριον ἀντοπτεύοντα Κοσμ. Τοπογρ. Χριστ. 196D.

ἀντοργίζομαι, παθ., ὀργίζομαι κατὰ τοῦ ὀργιζομένου, τί οὖν ἐὰν ὀργίζωνται, μή τι ἀντοργιῇ; Μ. Ἀντων. 6. 26.

ἀντορέγω, ὀρέγω καὶ αὐτός, ἁπλώνω καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρά μου καὶ δίδω τι, ὀρέξαντι τὴν κύλικα τοῦ φαρμάκου ἀντώρεξε τὴν ἐπιστολὴν Θεμίστ. 153Δ.

ἄντ-ορος, ὁ, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **ἄνθ-ορος,** ὁ ἀπέναντι ὅρος, δηλ. ἡ στήλη ἡ δεικνύουσα τὸ ὅριον μέρους τινός, ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐστάσαμες ἐπὶ τᾶς ἁμαξιτῶ [IV] Ἡρακλεωτ. Πίν. $I_{60 \cdot 62 \cdot 75 \cdot 78}$.

ἀντόρυξις, εως, ἡ, τὸ ἀντορύσσειν, ὄρυξις ὑπονόμου ἐναντίον ἄλλου, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. 100.

ἀντορύσσω, ὀρύσσω, σκάπτω ἐναντίον ὑπόνομον ὄρυγμα, ἀντορύσσοντες δ' ἂν ταύτῃ οἱ Βαρκαῖοι ἔκτεινον τῶν Περσέων τοὺς γεωρυχέοντας Ἡρόδ. 4. 200: μεταφ., δάκνουσί τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντορύσσουσι, «βγάζει ὁ ἕνας τἄλλουνοῦ τὰ μμάτια» Παυσ. 3.14,10.

ἀντορχέομαι, ἀποθ., μιμοῦμαι τὸν χορόν τινος, ἀντορχούμενος.. ἁλίσκεται [ὁ ὦτος] Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.12, 12, Ἀθήν. 390F.

ἀντοφείλω, ὀφείλω χάριν, ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, εἰξεύρων ὅτι θὰ ἀποδώσῃ τὴν εὐεργεσίαν οὐχὶ πρὸς χάριν, διὰ νὰ τῷ χρεωστῆται χάρις, ἀλλὰ πρὸς ἀπότισιν χρέους, Θουκ. 2. 40.

ἀντοφθαλμέω, ἀντιβλέπω, ἀτενίζω, ἀντοφθαλμῆσαι κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 18. 29,12: ἐντεῦθεν, ἀνταίρω, ἐνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, τινὶ καὶ πρός τινα ὁ αὐτ. 1. 17, 3., 2. 24, 1, κτλ.· ἐπὶ πλοίου, ἀνθίσταμαι κατά τινος, «συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ» Πράξ. Ἀποστ. κζ', 15: — Ἐντεῦθεν, **ἀντοφθάλμησις,** ἡ, τὸ προσβλέπειν κατὰ πρόσωπον, τὸ βλέπειν ἀτενῶς πρός τι, Εὐστ.: — καὶ **ἀντοφθαλμίζω,** = **-έω,** Γρηγόρ. Κύπρ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 1, σ. 344.

ἀντόφθαλμος, ον, ὁ βλέπων κατὰ πρόσωπον, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀντωπόν.**

ἀντοχέομαι, παθ., ὀχοῦμαι ὡς εἰ ἐφ' ἵππου ἢ ἁμάξης, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο Μόσχ. 2. 119.

ἀντοχεύς, έως, ὁ, «ἀντιλαβεύς» Ἡσύχ. — «πόρπαξ ἀσπίδος», ὁ αὐτ.

ἀντοχή, ἡ, τὸ ἀντέχεσθαι, συνοχή, συνάφεια, τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' ἀντοχὴν καὶ περιπλοκὴν Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2, 67, σ. 75.14.

ἀντοχυρόω, ἀντοικοδομῶ πεσὸν ὀχύρωμα, τὸ καταρριφθὲν ἀντωχύρωσαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 23.

ἀντραῖος, α, ον, θαμίζων, φοιτῶν εἰς σπήλαια. «εὕρηται δὲ ἀντρεῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Δίξῃ» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **ἄντρον,** πρβλ. Ἑλλην. Κωμικ. (Meineke) τ. 2. σ. 434.

ἀντρέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀνατρέπω (ὃ ἴδε).

ἀντριάς, άδος, ἡ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ **ἀντραῖος.** Νύμφαι ἀντρ., Νύμφαι τῶν ἄντρων, ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον ἀντριάδων Ἀνθ. Π. 6. 224· «ἀντριάσι, ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις» Σουίδ., πρβλ. Α. Β.17. 5.

ἀντρο-δίαιτος, ον, ὁ διαιτώμενος ἐντὸς ἄντρων, ὁ κατοικῶν ἐν σπηλαίοις, Ὀρφ. Ὕμν. 11 καὶ 32. 3.

ἀντροειδής, ές, ὅμοιος ἄντρῳ, ἢ ἀντρώδης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.105, Πλούτ. 2. 896Ε.

ἄντροθε, ἐπίρρ. ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **οἴκοθεν,** ἐξ ἄντρου, ἄντροθε γὰρ νέομαι πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας Πινδ. Π. 4.181.

ἄντρον, τό, Λατ. antrum, ποιητ. λέξις, σπήλαιον, κοιν. «σπηλιά» Ὀδ. (οὐχὶ ἐν Ἰλ.) πρὸ πάντων ὡς οἰκητήριον τῶν νυμφῶν καὶ τῶν ὀρείων θεῶν, ὡς τὸ **σπέος** Ι. 216, 218, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Ἡσ. Θ. 483, Πινδ., Τραγ., κλ.· ἐπὶ λέοντος, λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου Αἰσχύλ. Εὐμ. 193· ἐπὶ δράκοντος, ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος Εὐρ. Φοιν. 232.

ἀντροφυής, ές, (φύω) ὁ γεννηθεὶς ἐν σπηλαίῳ, οἵησιν ὑπ' ἀνθίαι αὐλίζονται ἀντροφυεῖς Ὀππ. Ἁλ. 3. 212.

ἀντροχαρής, ές, (χαίρω) ὁ χαίρων νὰ διαιτᾶται ἐντὸς ἄντρων, ἐπίθ. τῶν νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 11 καὶ 51.

ἀντρώδης, ες, πλήρης σπηλαίων, πέτρα Ξεν. Ἀν. 4. 3, 11. τόπος Ἀριστ. Προβλ. 23. 5,1.

ἀντύα, «τὸ ὑποπόδιον» Ἡσύχ.

ἀντυγωτός, όν, «ἀναδεδεμένος, ὅτι αἱ ἄντυγες καταδέονται», Ἡσύχ.

ἄντυξ, ὑγος, ἡ, ὡς τὸ **ἴτυς,** ἡ περιφέρεια ἢ τὸ χεῖλος παντὸς πράγματος κυκλοτεροῦς ἢ ἐπικαμποῦς, ἑπομένως, **I.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ (μόνον ἐν Ἰλ.), **1)** κύκλος μετάλλινος περιλαμβάνων τὴν ἀσπίδα, ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Ἰλ. Ζ.118. Ξ. 412, Σ. 479 κτλ. **2)** ἡ καμπύλη ῥάβδος ἡ περιθέουσα τὰ πλάγια καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἅρματος καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ εἰς τὸν ὀχούμενον, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, «ἐκ τῆς περιφερείας τὰς ἡνίας τανύσας» (μετάφρ. Γαζῆ) Ε. 262, 322· ἐνίοτε αὕτη ἦτο διπλῆ, δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, «αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐφάπτονται» (Σχόλ.) Ε.728· καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον Λ. 535· κατὰ πληθ. ὡσαύτως Σοφ. Αἴ.1030, Πλάτ. Θεαίτ. 207Α· καθ' ἑνικόν, μάρπτει δὲ.. ἡνίας ἀπ' ἄντυγος Εὐρ. Ἱππόλ. 1188. **II.** μεθ' Ὅμηρον, **1)** κατὰ πληθ., αὐτὸ τὸ ἅρμα, Σοφ. Ἠλ. 746, Εὐρ. Φοίν. 1193· καθ' ἑνικ., κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοὶ Θεόκρ. 2.165. **2)** ὁ σκελετὸς τῆς λύρας, Βαλκν. Ἱππ. 1131. **3)** ἡ τροχιὰ πλανήτου, Ὕμ. Ὁμ. 7. 8: ἐντεῦθεν, ἀντ. οὐρανίη Ἀνθ. Π. 9. 806, 11. 292: — ὁ κύκλος τοῦ κόσμου, τὸ πᾶν, Νόνν. Δ. 38.108· ἀντ. ἡμιτόμου.. σελήνης, ὁ ἡμίτομος κύκλος τῆς σελήνης, Μόσχ. 2. 88. **4)** παρὰ Νόννῳ, τὰ στρογγύλα μέρη τοῦ σώματος, ἄντυγες μαστῶν, μηρῶν = μαστοί, μηροί. Διον. ΙΒ. 393., ΙΕ. 228. — ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 207Δ, Λουκ. ἐν Θεῶν Διαλ. 25. 2· ἐν τῇ σημασ. Ι. 2.

ἀντυποκρίνομαι, ἀντυπουργέω, Ἰων. ἀντὶ **ἀνθυπ-.**

ἄντυπος, (ἴσως ἀντίτυπος) «ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος» Ἡσύχ.

ἀντ-ῳδή, ἡ, ἀντίστοιχος ᾠδή, ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1086.

ἀντ-ῳδός, όν, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὴν ᾠδήν, ὁ ἐπαναλέγων, ἠχὼ λόγων ἀντῳδός, ἡ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους, Ἀριστοφ. Θεσμ.

1059· ἀντ. τινι κέλαδος Ἀνθ. Π. 7. 196· μέλος ἀντ. ἠχεῖν, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 4.16.

ἀντωθέω, ὠθῶ ἐναντίον ἢ ὀπίσω, Ἱππ. π. Ἀγμ. 776:—Παθ., τὸ ὠθοῦν ἀντωθεῖται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 18, πρβλ. Μηχ. 31.1:—Μέσ., ὠθῶ τινα κατά τινος ἄλλου, Θεοπόμπ. Ἱστ. 125. II. ἐναντιοῦμαι, Φίλων 1.14.

ἀντώθησις, εως, ἡ, ἡ κατά τινος ὤθησις, «σπρώξιμον», Νικήτ. Χρον. 27Δ: ὡσαύτως **ἀντωθισμός, οῦ**, ὁ, αὐτόθι 102Β.

ἄντ-ωμος, ον, ὁ ἱστάμενος πλησίον ἄλλου ὦμον πρὸς ὦμον: — **ἄντωμοι**, οἱ, οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀντίποδες**, Κλεομήδ. 4.

ἀντωμοσία, ἡ, (ἀντόμνυμι) ἔνορκος διαβεβαίωσις ἐγγράφως γινομένη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνακρίσεως, ὑπὸ μὲν τοῦ κατηγόρου διδόντος περίληψιν τῶν κατηγοριῶν κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἃς ἀνελάμβανε νὰ ἀποδείξῃ, ὑπὸ δὲ τοῦ κατηγορουμένου βεβαιοῦντος ὅτι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ αὐτοῦ θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν:—«ἀντωμοσία: γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν ἡ δίκη· καλεῖται δὲ οὕτως ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι» Ἁρποκρ. ἐν λ.:—Ὁ Πολυδ. Η΄, 55, λέγει «προωμοσία μὲν ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος προομνύει, ἦ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντωμοσία δὲ ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντομνύει, ἦ μὴν μὴ ἀδικεῖν». Ἀλλ' ἡ λέξις **προωμοσία** δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν· ἡ δὲ **διωμοσία** (ἴδε τὴν λέξιν) φαίνεται ὅτι ἦτο ἴδιον εἶδος **ἀντωμοσίας**, «διωμοσία δὲ ὁ παρ' ἑκατέρου ὅρκος» (αὐτόθι):—Παραδείγματα ἀντωμοσίας κατηγόρου εὕρηνται ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 19Β, Σωκράτης ἀδικεῖ, κτλ., 24Β, Σωκράτη φησὶν ἀδικεῖν, κτλ., Λυσ. 167. 38, Ἰσαῖ. 50. 16, κ. ἑξ., πρβλ. 75. 31· τοῦ δὲ κατηγορουμένου παρὰ τῷ αὐτ. 38. 28, πρβλ. δὲ καὶ Ἀντιφῶντα 112. 22.

ἀντωνέομαι, ἀποθ., ἀγοράζω ἀντὶ τοῦ πωληθέντος, καὶ ἀπεδίδοτο νὴ Δί'.., ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐθὺς ἀντεωνεῖτο Ξεν. Οἰκ. 20. 26, Μένανδ. ἐν «Σικυωνίῳ» 3 (Σουΐδ. ἐν λ. ἄβρα). 2) προσφέρω ἀνωτέραν τιμὴν ὡς ἀντίπαλος ἀγοραστής, παρουσιάζομαι καὶ αὐτὸς ὡς ἀγοραστὴς τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπεὶ οὐδεὶς ἀντεωνεῖτο Ἀνδοκ. 17. 29· ἀλλὰ μὴ ἀλλήλοις ἀντωνεῖσθε Λυσ. 165. 5· ὁ ἀντωνούμενος, ἀντίπαλος πλειοδότης, Δημ. 307. 6.

Ἀντωνίηα τὰ Παναθηναϊκά, ὄνομα ἀγῶνος εἰς τιμὴν Ἀντωνίου τοῦ τριάρχου, ὡς νέου θεοῦ Διονύσου, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Συλλ. Ἀττ. Ἐπιγρ. II, 482. 22.

ἀντωνυμέω, ἔχω ἐναντίον ὄνομα, Θεολ. Ἀριθμ. 41.

ἀντωνυμία, ἡ, «οριστέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὧδε· 'λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὡρισμένων παραστατικήν, διάφορον κατὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἀριθμόν, ὅτι καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος'» Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 10Δ, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 2, Πλούτ. 2. 1009C.

ἀντωνυμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀντωνυμίαν, Διον. Ἁλ. Ἐπιστολ. πρὸς Ἀμμαῖον τ. VI, σ. 802, ἔκδ. Ρεϊσκ.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἀπολλών. π. Συντάξ. 156.

ἀντωπέω = ἀντοφθαλμέω, Ἡλιόδ. 1. 21, Κλήμ. Ἀλ. 971.

ἀντωπής, ές = **ἀντωπός**.

ἀντωπία, ἡ, πρόσβλεψις, Μεθόδ. σ. 107.

ἀντώπιος, ον = **ἐνώπιος, ον**, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι, πατρὸς ὀπιπευτῆρος Ἔρως ἀντώπιος Νόνν. Δ. 7. 193· πυρσοτόκον νάρθηκα λαβὼν ἀντώπιον ἠοῦς ἠελίῳ θέρμηνεν αὐτόθ. 23. 256, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 729.

ἀντῶπις, ιδος, ἰδιόρρ. θηλ. ἐκ τοῦ ἑπομ., ἀντώπιδι Μήνῃ Νόνν. Δ. 6. 76.

ἀντωπός, όν, (ὤψ), ὁ ἀντιβλέπων, ὁ ἀτενίζων κατὰ πρόσωπον, ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας Εὐρ. Ι. Α. 585· τῆς ὄψεως ἀντωπά, τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου, Λουκ. Εἰκ. 6: ἐναντίος, ἀπέναντι, ἔμπαλιν ἀντωπὸς Ἀνθ. Π. 10. 14:—ὡσαύτως, ὅμοιος, ἀντωπὸν μακάρεσσι κάμεν γένος Ὀππ. Ἁλ. 5. 7· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀντωπός· λαμπρός, ἀντίος τοῖς ὄμμασιν», «ἀντωπόν· ἀντόφθαλμον» ὁ αὐτ.

ἀντωρύομαι, ἀποθ., ὠρύομαι ἐναντίον τινὸς ἢ πρός τινα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Παράσ. 51.

ἄντωσις, εως, ἡ, ἡ ἐναντίον τινὸς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σύνωσις**, ἀναπήδησις μὲν οὖν ἐστιν ἄντωσις, γινομένη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 7.

ἀντωτίς, ίδος, ἡ, (ἀντί, οὖς), καλύμματα τῶν ὤτων, ὡς αἱ ἀμφωτίδες, Κλήμ. Ἀλ. 198.

ἀντωφελέω, ὠφελῶ τὸν ὠφελοῦντα, ὠφελούμενοι .. οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες ἀπὸ τῆς γεωργίας ἀντωφελοῦσι τὸν χῶρον Ξεν. Οἰκ. 5. 6· αἰσχύνοιτο δ' ἄν, εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 10, 3:—Παθ., ἀμοιβαίως ἀπολαμβάνω ὠφέλειαν, ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι αὐτόθ. 2. 8, 3, Κύρ. 1. 6, 11.

ἀνυβριστί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ. II. ἄνευ ὕβρεως, Ἀνακρ. 62.

ἀν-ύβριστος, ον, ὁ μὴ ὑβρισθείς, Ψευδο-Φωκυλ. 145· τελευτὴ Πλουτ. Πελοπ. 9. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ὑβρίζων, οὐχὶ παράφορος, εὐπρεπής, παιδιαὶ ὁ αὐτ. Σερτ. 26· σκῶμμα ὁ αὐτ. 2. 46C· τὸ ἀν. τοῦ βίου 92Ε.—Ἐπίρρ. -τως Δημόκρ. παρὰ Στοβ. σ. 72. 34.

ἀνυγιαίνω, ἐπαναφέρω εἰς ὑγείαν, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 748.

ἀν-ύγιαστος, ον, ἀνίατος, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀναλθές**.

ἀν-υγραίνω, ὑγραίνω, μαλακώνω, Ἱππ. 560, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 6, 1: μεταφ., ποιῶ τι μαλακώτερον, ἠπιώτερον, τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων Πλούτ. 2. 156D:—Παθ. αὐτόθι 566Α.

ἀνυγρασμός, ὁ, τὸ ἀνυγραίνειν, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβασ. ἐν Matthaei Med. 159.

ἀν-ύδατος, ον, ὁ ἄνευ ὕδατος, Μανέθ. 1. 114.

ἀν-υδρεύομαι, ἀποθ., ἀντλῶ, ἀνασύρω ὕδωρ ἐκ φρέατος, κάνυδρευσαι τὸν κάδον Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 11 (Α. Β. 411. 32).—Παρὰ Σουΐδ. ἐσφαλμ. ἂν ὑδρεῦσαι.

ἀν-ύδρευτος, ον, ἀπότιστος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 6.

ἀνυδρία, ἡ, ἔνδεια, ἔλλειψις ὕδατος, αὐχμός, ξηρασία, ὑπὸ .. ἀνυδρίης ἀναξηραίνεται Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν Θουκ. 3. 88, Πλάτ.

ἄν-υδρος, ον, (ὕδωρ) ὁ πάσχων ἔλλειψιν ὕδατος, μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπὶ ξηρῶν τόπων, Ἡσ. Ἀποσπ. 35, Marcksch, Ἡρόδ. 4. 185· γῆ Ἱππ. π. Ἀέρ. 280: ἰδίως ἄνευ πηγαίου ὕδατος, περὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 7, πρβλ. 149., 3. 5· ἡ ἄνυδρος (δηλ. γῆ) αὐτ. 3. 4 καὶ 9, Ἀριστ. Ἀποσπ. 99· ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον [τὸ φθινόπωρον] Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἐν Εὐρ. Τρῳ. 1085, ἐπὶ νεκροῦ μὴ ἀξιωθέντος ἐπικηδείων λουτρῶν. Ἐν Ἴωνι 89· σμύρνης δ' ἀνύδρου εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή, σημαίνει δὲ ξηρᾶς· ἴσως λέγεται οὕτω διότι παράγεται ἐν ἀνύδροις χώραις.

ἀ-νύκτερος, ον, ὁ ἄνευ νυκτὸς ἢ σκότους, ἄϋλον καὶ ἀνύκτερον φῶς Καισάρ. Ἐρωτ. 2, σ. 10· πρβλ. **ἀνέσπερος**.

ἀν-ύλακτος, ον, ὁ μὴ ὑλακτῶν, «ἀναιροῦντες αὐτοὺς [τοὺς κύνας] .. διότι ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν χηνῶν ἐκβοησάντων» Σουΐδ. ἐν λέξ. **μαΐουμᾶς**.

ἄν-υλος, ον, (ὕλη) ὁ ἄνευ δάσους, δι' ὃ καὶ αἱ μεταστάσεις τῶν ποταμῶν πολλοὺς τόπους ποιοῦσιν ὑλώδεις τοὺς πρότερον ἀνύλους Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 5, 2· (διάφ. γραφ. **ἄϋλος**).

ἀν-υμέναιος, ον, ἄνευ ὑμεναίου, ἄγαμος, ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος Σοφ. Ἀντ. 876, 917, Εὐρ. Ἑκ. 416, κτλ., μοῖρα ἀν. Σοφ. Ο. Κ. 1222· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὁ αὐτ. Ἠλ. 962, Εὐρ. Φοίν. 347.—Ἐπίρρ. -ως Σχόλ. εἰς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

***ἄνυμι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀνύω**.

ἀνυμνέω, ὑμνῶ ἐν ᾠδαῖς, μ. αἰτ. Εὐρ. Ἠλ. 1190.

ἀ-νύμφευτος, ον, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, ἄγαμος ἀεὶ περιέρχομαι, Σοφ. Ἠλ. 165· ματρὸς ἔχοντες ἀν. γονάν, γεννηθέντες ἐξ ὀλεθρίου γάμου τῆς μητρός, ὁ αὐτ. Ἀντ. 980· ἴδε Σχόλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-νυμφής, ές, = τῷ ἑπομ., ἀν. μήτηρ, παρθένος μήτηρ, Γρηγόρ. Ναζ.

ἄ-νυμφος, ον, ὁ μὴ νυμφικός, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε τροφῆς, τῆς ἀγάμου καὶ κακοτύχου ζωῆς σου, Σοφ. Ἠλ. 1183· νύμφη ἄνυμφος, νύμφη ἥτις δὲν εἶναι νύμφη, δυστυχὴς νύμφη, Εὐρ. Ἑκ. 612· πρβλ. **ἄλεκτρος**. II. ὁ ἄνευ νύμφης ἢ οἰκοδεσποίνης, μέλαθρα ὁ αὐτ. Ἑλ. 1125.

ἀν-υπαίτιος, ον, ὁ μὴ ὑπαίτιος, ἄμεμπτος, ἀναίτιος, Ἡλιόδ. 9. 11, Πολυδ. Η΄, 68.—Ἐπίρρ. -ίως Φίλων 1, 206.

ἀν-ύπαρκτος, ον, ὁ μὴ ὑπάρχων, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 135, Πλούτ. κτλ.

ἀν-υπαρξία, ἡ, τὸ μὴ ὑπάρχειν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 21, κτλ.

ἀν-ύπατος, ον, ἄνευ ὑπάτου, ἐνιαυτὸς Βυζ.

ἀν-ύπεικτος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνυποχώρητος, ἀνένδοτος, τὰς .. ἀνυπείκτους ψυχὰς Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 606C., Σουΐδ.

ἀν-υπεξαιρέτως, ἐπίρρ. ἄνευ ἐξαιρέσεως, Μ. Ἀντων. 8. 41.

ἀν-υπεξάλυκτος, ον, ἄφευκτος, Νικήτ. Χρον. 29C, κτλ.

ἀν-υπέρβατος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, κρημνοὺς ἀνυπερβάτους Δ. Χρυσ. Λ. 64, τ. 2, σ. 338, ἀκατανίκητος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 153, Διογ. Λ. 7. 93.—Ἐπίρρ. -τως, χωρὶς νὰ ὑπερπηδήσῃ τις, χωρὶς νὰ παραδράμῃ, ἐν γὰρ τῇ φυσικῇ ταύτῃ ἐκθέσει τοῦ ἀριθμοῦ συνεχῶς καὶ ἀνυπερβάτως ἐξεταζομένη, ὡς π. χ. 1. 2, 3, κτλ., Νικόμ. Γερασ. 2. 23, εὐθὺς ἀμέσως, Γαλην. 8. 906B.C.

ἀν-υπέρβλητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, δηλ. νὰ ὑπερβῇ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ, οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15, Δημ. 23. 11, Λυκοῦργ. 161. 37· ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν Ἀντιφ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 5.—Ἐπίρρ. -τως Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 13.

ἀν-υπερήφανος, ον, ὁ μὴ ὑπερήφανος, Ἐφρ. Σύρ. τ. 3. σ. 425D. Ἐπίρρ. -νως Βασιλ. Ἐπιστ. 267, τ. 3, σ. 414Α.

ἀνυπερθεσία, ἡ, τὸ ἄμεσον, σπουδή, τὸ ἀνυπέρθετον, Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. 7, τ. 1, σ. 561. 41· καὶ ῥῆμα **ἀνυπερθετέω**, ἐκτελῶ τι εὐθύς, ἄνευ ὑπερθέσεως, σπεύδω, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ψαλμ. οζ΄, 21, 59).

ἀν-υπέρθετος, ον, ἄμεσος, ὁ μὴ ἀναβαλλόμενος, Φίλων I, 9. 28, περὶ Ἰοβόλ. τ. 2, σ. 43, ἔκδ. Kühn, Διοσκ. ἐν τῷ προοιμ.:—

Ἐπίρρ. -τως, ἀμέσως, ἄνευ ἀργοπορίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 523.7, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. 33. II. ἀνυπέρβλητος, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 451. 55.

ἀν-υπέροχος, ον, ὁ μὴ ὑπερέχων, ὁ μὴ ὑπερνικῶν, Εὐστ. 832. 3.

ἀν-υπεσταλμένως, ἐπίρρ., ἄνευ ὑποστολῆς, ἀφόβως, Ψευδ-Ἀθαν. IV. 1065C.

ἀν-υπεύθῡνος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπεύθυνος, Ἱππ. 27.15, Ἀριστοφ. Σφ. 587, Πλάτ. Νόμ. 761E, 875B, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 24, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἀνεύθυνος**. — Ἐπίρρ. -νως Διόδ. 1.70.

ἀν-υπήκοος, ον, ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθῶν, τινὸς Πλάτ. Τίμ. 73A, 91B.

ἀν-υπηλῐφής, ές, Ἐτυμ. Μ. 61. 6, ἢ **-υπήλῐφος**, ον, Α. Β. 21,7, ἐπὶ νεώς, ἡ μὴ ὑπαληλιμμένη διὰ πίσσης.

ἀν-ύπηνος, ον, ἀγένειος, Εὐστ. 1353. 47.

ἀν-υπηρέτητος, ον, ὁ ἄνευ ὑπηρετῶν, Εὐρύφαμ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 556. 44.

ἄν-υπνος, ον, ἄϋπνος, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 301.

ἀν-υπόβλητος, ον, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος, ὁ μὴ ὑποκείμενος, μ. δοτ., οὗτος ἀνυπόβλητος τῷ τῆς ἐλαττώσεως ὀνόματι Ἰουστῖν. Μάρτ.

ἀν-υπόγνωστος, ον, ὁ, ἀνυπονόητος, ἀνυπόγνωστον κακομηχάνημα, τὰ κατὰ Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. στ. 2201, ἔκδ. Λ.

ἀνυποδεσία, -δετέω, -δετος, μεταγεν. τύποι ἀντὶ τῶν **ἀνυποδησία, -δητέω, -δητος**, εὑρισκόμενοι μόνον παρὰ Πλουτ., Λουκ. κλ.· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 445.

ἀν-υποδήματος, ον, = **ἀνυπόδητος**, Α. Β. 82.17.

ἀν-υποδησία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν εἰς τοὺς πόδας ὑποδήματα, τὸ εἶναί τινα ἀνυπόδητον, Πλάτ. Νόμ. 633C, Ξεν. Λακ. 2. 3.

ἀνυποδητέω, εἶμαι ἀνυπόδητος, «ξυπόλυτος», Ἀριστ. Ἀποσπ. 64, Λουκ. Κυν. 1.

ἀν-υπόδητος, ον, ὁ μὴ ὑποδεδεμένος τοὺς πόδας, δηλ. ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, γυμνόπους, «ξυπόλυτος», ὡς οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, Ἐπίχ. ἐν Α. Β. τ. 1. σ. 82, 16, Λυσ. 903. 5. Πλάτ. Πρωτ. 321C, Φαῖδρ. 229A, Συμπ. 173B. κ. ἀλλ.· ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 8· πρβλ. Βεκκ. Χαρικλ. 2. σ. 364 κέξ.: — ὡσαύτως ὁ φορῶν παλαιὰ ἢ ἐφθαρμένα ὑποδήματα, κακῶς ὑποδεδεμένος, Ἐρνέστου Ἀριστοφ. Νεφ. 103.

ἀν-υπόδικος, ον, ὁ μὴ ὑπόδικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 11· ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1701, —2, —4, —6, κ. ἀλλ.

ἀν-υπόζωστος, ον, ἐπὶ νεῶν, ἡ ἄνευ ὑποζωμάτων [375/3] Mitth. 1883, 173.

ἀν-υπόθετος, ον, ὁ μὴ ὑποθετικός, ὁ μὴ ὁριζόμενος ὑπὸ ὅρων καὶ περιστάσεων, ἀπόλυτος, ἀρχὴ Πλάτ. Πολ. 510B· τὸ ἀνυπόθετον αὐτόθι 511B κ. ἀλλ. II. ὁ ἄνευ θεμελίου ἢ βάσεως, Πλούτ. 2. 358F: — οὕτως ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι 399B.

ἀνυποθηκάριον χρέος, τὸ διὰ χειρογράφου ὁμολογούμενον, Σχόλ. Βασιλικ. τ. 4, σ. 26 Δουκάγγ.

ἀν-υπόθηκος, ον, ὁ ἄνευ ὑποθήκης, Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 902, 918.

ἀν-ύποιστος, ον, ἀφόρητος, Τίμ. παρ' Ἀθ. 509F, Διον. Ἀλ. 7.15. — Ἐπίρρ. **-τως** Πολυδ. Γ', 130. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. **-οιστότης**, ἡ, Γλωσσ.

ἀν-υπόκρῐτος, ον, ὁ ἄνευ ὑποκρίσεως, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ε', 19), Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 9, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-τως** Μ. Ἀντων. 8. 3: — Οὐσιαστ. **-κρισία**, ἡ, εἰλικρίνεια, Εὐστ. Πονημάτ. 90. 26. II. ὡς γραμματ. ὅρος, ἴδε **ἐνυπόκριτος**.

ἀν-υπόληπτος, ον, χωρὶς ὑπόληψιν, Σπαν. στ. 134. 290, ἐν Ἐκλογ. Μνημ. ἔκδ. Μαυροφρ.

ἀν-υπόλογος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693e.

ἀν-υπομενετέος, α, ον, ὃν (δὲν πρέπει ἢ) δὲν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, Στοβ. Ἐκλογ. 2.196: ὡσαύτως **-τός**, ή, όν, αὐτόθι.

ἀν-υπομονησία, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον, Νεῖλ. Ἐπιστ. 16, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ὡς καὶ νῦν, Μακάρ. 764B, Ἰω. Κλίμ. 716A: — Ἐπίθ. **-ητικός**, ή, όν, ὁ μὴ ὑπομένων, μὴ ἀνεχόμενος πρᾶγμά τι, Ἐκκλ.

ἀν-υπομόνητος, ον, ἀφόρητος, Ἀριστ. π. Θαυμ. 130. 2, Διόδ. 3.29, «ἀνήκεστον, ἀθεράπευτον, ἀνυπομόνητον» Ἐρωτ. σ. 92. 2) ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, Νεῖλ. 216D. — Ἐπίρρ. **ἀνυπομονήτως**, ἄνευ ὑπομονῆς, Μακάρ. 517D: πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀστέκτως**.

ἀν-υπονόητος, ον, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ὑποψίαν, πρός τι, ὡς πρός τι πρᾶγμα, Δημ. 1404. 22: — Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 1. 84, 9. 2) ἀπροσδόκητος, ὁ αὐτ. 2. 57, 6. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ὑποπτεύων, τινὸς αὐτ. 4.10,7: — Ἐπίρρ. **ἀνυπονοήτως**, ἄνευ ὑποψίας, ὁ αὐτ. 5. 39, 2.

ἀν-υπόπτευτος, ον, ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Πολυδ. Β', 58 ἐκ τοῦ Ὑπερείδου.

ἀν-ύποπτος, ον, ὁ ἄνευ ὑποψίας, ὃ ἐ. 1) παθ., ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Θουκ. 3. 43 (ἐν τῷ συγκρ.), Ξεν. Κύρ. 5. 3,11: — Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ ὑποψίας, χωρὶς νὰ ὑποπτεύηταί τις ὑπ' ἄλλου, Θουκ. 1. 146, Μένανδρ. Ἀδηλ. 120. 2) ἐνεργ., ὁ μηδὲν ὑποπτεύων ἢ ὑπονοῶν τινος Πολύβ. 8. 92, 2: — Ἐπίρρ. **ἀνυπόπτως**, ἀνυπόπτως ἔχειν Ἀριστ. Τοπ. 8.1,14.

ἀν-υπόπτωτος, ον, (ὑποπίπτω) ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθήσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 345, κτλ.

ἀνυποστάλτως, ἐπίρρ. = **ἀνυποστόλως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 35.13, Brandis.

ἀν-υποστασία, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀτλησία** καὶ Σχόλ. Φλωρ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 691.

ἀν-υπόστᾰτος, ον, ᾧ δὲν δύναταί τις νὰ ἀντιστῇ, ἀκαταγώνιστος, δύναμις Πλάτ. Νόμ. 686B· ἀνάγκη Ξεν. Λακ. 10. 7· φρόνημα, πόλις ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 33, Ἀπομν. 4. 4, 15· τολμήματα Δημ. 1268, ἐν τέλ.: — Ἐπίρρ. **-τως** Ἀριστόβ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 377D. II. ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἡ τῆς ἀρχῆς ὑπόθεσις Πολύβ. 1. 5, 3· ἀν. εἶναι τὰς τῶν ὅλων ἀρχὰς Διογ. Λ. 9. 99· ἴδε τὸ λογοπαίγνιον ἐν Ἀθην. 98C. 2) ἄνευ ὑποστάθμης, οὖρα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13, πρβλ. Χρον. Παθ. Θερ. 1.13.

ἀν-υπόστολος, ον, ὁ μὴ ὑποκρυπτόμενος, ἐλεύθερος, παρρησιαστικός, ἄφοβος, ῥήτωρ Πολυδ. Δ', 21· τὸ τῆς ὀργῆς ἀνυπόστολον Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ί. 16. 3, 1. — Ἐπίρρ. **-λως** Πολυδ. Δ', 24, Ἀλκίφρ. 3. 39, κτλ.

ἀν-υπόστρεπτος, ον, ὁ μὴ ὑποστρέφων, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἄνοστος**.

ἀν-υπόστροφος, ον, ὁ ἐξ οὗ οὐδεὶς ὑποστρέφει, κοιν. «ἀγύριστος», Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης Ὀρφ. Ὕμν. 56. 2) ἐπὶ νόσων, ἡ μὴ ὑποτροπιάζουσα, πᾶν τὸ ἐκπυέον ἀνυπόστροφον Ἱππ. 1175A.

ἀν-υποταγή, ἡ, ἀνυποταξία, Ἐφρ. Σύρ. τ. 1, σ. 12.

ἀνυποτακτέω, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 179.

ἀν-υπότακτος, ον, ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑποτεταγμένος εἴς τινα, μ. δοτ., οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. β', 8: — ἀπεριόριστος, ἐλεύθερος, Φίλων 1. 473. 2) ἄτακτος, συγκεχυμένος, δυσκατάληπτος, ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίνεται ἡ διήγησις Πολύβ. 3. 36, 4. II. ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής, ταραχώδης, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Α', α', 9, πρὸς Τίτ. α', 6 καὶ 10, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 1.

ἀνυποταξία, ἡ, τὸ μὴ ὑποτάσσεσθαι, Βασίλ. IV. 261A κ. ἄλλοι.

ἀν-υποτίμητος [ῑ], ον, ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς (ὑπὸ τιμητοῦ), Λατ. non census, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ί. 15. 7. 10. II. ἐπὶ κατηγορουμένου οὗ ἡ ποινὴ δὲν ὡρίσθη εἰσέτι, ἀτιμώρητος, αὐτόθι 16. 9, 1· πρβλ. **ἀνεπιτίμητος**: — Ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι 15. 6, 9.

ἀν-υπότλητος, ον, ἀφόρητος. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 93.

ἀν-ύπουλος, ον, ὁ μὴ ὕπουλος, ὁ μὴ δόλιος, Φίλων 2. 435. — Ἐπίρρ. **-λως** Ἰω. Χρυσ., Ἐπιφάν., κλ.

ἀνύπους, ὁ, ἡ, μόνον παρ' Ἡσυχ. «ἀνύποδας, ταχύποδας, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν», ὅπερ πιθανῶς βασίζεται ἐπὶ ἐσφαλμένης γραφῆς ἐν Σοφ. Αἴ. 837 Ἐρινῦς τανύποδας.

ἀν-υποφόρητος, ον, ἀφόρητος, Ἐτυμολ. Μ. 115. 18: — ὡσαύτως **ἀν-υπόφορος**, ον, ἐντεῦθεν ἀνυπόφορον, ἥλιε, πάθος εἶδες Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 97.

ἀν-υποχώρητος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀνύπεικτος**.

ἀν-ύπτιος, ον, ἐπὶ ῥημάτων, ὁ μὴ ὕπτιος, δηλ. ὁ μὴ παθητικός, Διογ. Λ. 7. 64· ἴδε **ὀρθός** V.

ἄνυρις καὶ **ἄνυρος**, «ἄδικος, ἀσεβής» Ἡσύχ.

ἀνῦσι-εργός, όν, καὶ **ἀνυσίεργος**, ον, (ἀνύω, ἔργον) φίλεργος, φιλόπονος, οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες Θεόκρ. 28.14 [ᾱ χάριν τοῦ μέτρου].

ἀνύσιμος [ῠ], ον, (ἀνύω) = **ἀνυστικός**, **ἀνυτικός**, λυσιτελής, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, πρός τι Πλάτ. Νόμ. 716D· εἴς τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 22: — Συγκρ. **-ώτερος** Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερ. 1. 10: — Ὑπερθ. **-ώτατος** Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. — Ἐπίρρ. **-μως** Πλάτ. Θεαίτ. 144B. Ὑπερθ. **-ώτατα** ὁ αὐτ. Πολ. 518D.

ἄνῠσις, εως, ἡ, (ἀνύω) κατόρθωσις, τελείωσις, ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν, «ἐντελὴς δὲ πρᾶξις οὐ γενήσεται αὐτῶν» (Σχόλ.), «τελείωσις δ' οὐκ ἔσται τῆς βουλῆς αὐτῶν» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Β. 347· οὔκ ἄνυσίν τινα δήομεν, δὲν εὑρίσκομεν τέλος τι, οὐδὲν κατορθοῦμεν, Ὀδ. Δ. 544· χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία Θέογν. 462· οὐδ' ἄνυσις Θεόκρ. 25. 93.

ἄνυσμα, ατος, τό, διάπραξις, ἀποτέλεσμα, κατόρθωμα, τέλος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 299.

ἀ-νύστακτος, ον, ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος, ὁ τούτου ἀνύστακτος ὀφθαλμὸς Ἐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 602. — Ἐπίρρ. **-κτως** Πρόκλ. Κωνσταντινουπόλεως 860B, Γρηγορίου τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀχομ. τ. Β', 408.10, ἔκδ. Λ.

ἀνυστέον ἢ **-έα**, ῥημ. ἐπίθ. «δεῖ ἀνύειν» Σουΐδ. ἐν λ. **ἄνυσται**.

ἀν-υστέρητος, ον, ὁ μὴ ἐκλείπων, μὴ ὑστερῶν, Φίλων ἐν Ἆσμ. Ἀσμάτ. σ. 58: — Ἐπίρρ. **ἀνυστερήτως** Ἐπιφάν. II. 665D.

ἀνυστικός, ή, όν, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, μεγάλως

συντελῶν, ταχύς, ὁρμητικός, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 44.—Συγκρ. **-ώτερος** Πολύβ. 8. 5, 3· πρβλ. **ἀνυτικός**.

ἀνυστός, όν, ὁ δυνάμενος νὰ γείνῃ, κατορθωτός, οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον, Εὐρ. Ἡρακλ. 961· τί γὰρ μερόπεσσιν ἀνυστὸν νόσφι θεῶν; τί δύνανται νὰ κάμωσιν οἱ θνητοὶ χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ; Ὀππ. Ἁλ. 2. 4: — οὐδ., ὡς ἀνυστόν [ἐστι], κατὰ τὸ δυνατόν, κατὰ δύναμιν, ὡς ἀνυστὸν κάλλιστα Διογ. Ἀπολλ. Ἀποσπ. 4· ὡς ἀνυστὸν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ Ἱππ. 245. 51· σιγῇ ὡς ἀν., ὡς οἷόν τε ἐν σιγῇ, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 11· ἢ ἀν. μετριωτάτῳ ὁ αὐτ. Λακ. 1. 3· τὸ μετὰ τὸ ἄριστον .. ἀνυστὸν Ἀριστ. Ἀποσπ. 40. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἱκανός, ἕτοιμος, πρὸς λόγους Ἱππ. 22. 53.

ἀνῠτικός, ή, όν, = **ἀνυστικός**, Ξεν. Ἱππαρχ. 2. 6, Οἰκ. 20. 22. **2)** ὁρμητικός, ταχύς, ἀνυτικωτέραν ποιεῖν τὴν κίνησιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1: — κατακρίνεται ὑπὸ Λοβ. Παραλ. 431. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Λογγίνου Ἀποσπ. 8. 8.

ἀνύτω, ἢ ἀνύτω, Ἀττ. τύπος τοῦ **ἀνύω**.

ἀνῠφαίνω, ἐκ νέου ὑφαίνω, ἀν. τὸ ἀνατριβόμενον, ἀνανεώνω τὸ παλαιωθὲν ἔνδυμα, Πλάτ. Φαίδων 87Ε. Τὰ οὐσιαστ. **ἀνύφανσις**, ἡ, Achmes Ὀνειρ. 231· **ἀνυφάντης**, ὁ, «ὑφάντης καὶ ἀνυφάντης» Σουΐδ.· θηλ. **ἀνυφάντρια**, Εὐστ. 1764, 60.

ἀνυψόω, ἀνυψῶ, ἀνεγείρω, ἐξαίρω, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα Ἑβδ. (Ψαλμ. ριβ', 8), ἀνυψώσει με γεραίρων Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ις'. 43: — Μέσ., Ἀνθ. Π. 7. 748.

ἀνύψωμα, ατος, τό, ὕψωμα ἢ ἀνύψωσις τοῦ αὐτῇ πρέποντος ἀνυψώματος Εὐστ. Πονημάτ. 69. 70, Αἴσωπ.

ἀνύψωσις, εως, ἡ, τὸ ἀνυψοῦν, Ψευδ-Ἀθαν. IV. 377C.

ἀνύω, Ἀττ. **ἀνύτω** ἢ **ἀνύτω** (Πόρσ. Φοίν. 463, Ἐλμσλ. Βάκχ. 1098), πρβλ. **ἀρύω, ἀρύτω**. Οἱ καθαροὶ τύποι εἶναι σπάνιοι, ὡς Ἰλ. Δ. 56, Εὐρ. Ἑκ. 1167, Ἀριστοφ. Βάτρ. 606: παρατ. **ἤνυον** Ἡρόδ. 9. 66, Ἀττ.: — μέλλ. **ἀνύσω** [ᾰνῠ-], Σοφ. Αἴ. 607, Ἀριστοφ. Βάτρ. 649: — ἀόρ. **ἤνυσα** Ὀδ. Ω. 71, Αἰσχύλ. Πέρσ. 726, κτλ.· ποιητ. **ἤνυσσα** (Δωρ. **ἄνυσσα**) Πινδ. Π. 12. 20, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 413, Ἐπ. **ἄνυσσα** [ᾰ] Ἡσ. Θ. 954: — πρκμ. **ἤνῠκα** Πλάτ. Πολιτικ. 264Β: — Παθ., πρκμ. **ἤνυσμαι** Πολύβ. 8. 31, 1, κτλ. (**δι-ήνυσμαι** Ξεν.): ἀόρ. **ἠνύσθην** ὁ αὐτ. 32. 7, 17: μέλλ. **ἀνυσθήσομαι** Αἰλ. Π. Ἰ. 1. 21: — Μέσ., **ἀνύομαι** Πινδ. Π. 2. 90, Βίων· **ἀνύτομαι** Ξεν. Ἀν. 7. 7, 24: παρατ. **ἠνυτόμην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1159: μέλλ. **ἀνύσομαι** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἠνυσάμην** Τραγ., **ἀνύσασθαι** Ξεν. — Παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκομεν καί τινας τύπους ἐσχηματισμένους ὡς ἐξ ἐνεστῶτος **ἄνυμι**, τοιοῦτοι δὲ εἶναι ὁ ἐνεργ. παρατ. **ἄνῠμες**, Δωρ. ἀντὶ **ἤνυμεν**, Θεόκρ. 7. 10: ὁ παθ. ἐνεστ. **ἄνυται** Ὀππ. Ἁλ. 3. 427, Νικ.: ὁ παθ. παρατ. **ἤνῠτο** Ὀδ. Ε. 243., Δωρ. **ἄνῠτο** Θεόκρ. 2. 92: — ἀλλ' ὁ Meineke θέλει νὰ διορθώσῃ **ἄνομεν, ἄνεται, ἄνετο** ἐκ τοῦ ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. **ἄνω**, ὃ ἴδε. [τὸ υ ἁπανταχοῦ τοῦ ῥήματος βραχὺ (ῠ)· ὥστε τὸ **ἀνῦσαι** ἐν Τρυφ. 126, **ἀνῡσάμενοι** ἐν Ἀνθ. Π. 10. 12, πρέπει νὰ γραφῶσι διὰ διπλοῦ σ· τὸ **ἀνύων** παρὰ Νόνν. Δ. 21. 16 εἶναι πλημμελές, δι' ὃ καὶ ὁ Koechly γράφει **ἐάσω** ἀντὶ **ἀνύων**]. Ἀπεργάζομαι, ἐπιτελῶ, καταρτίζω, ἐκτελῶ, περαίνω, τελεσφορῶ, Λατ. conficere, ἤνυτο δ' ἔργον Ὀδ. Ε. 243, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 726, κτλ.· πῶς ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα; Σοφ. Τρ. 886· ἀρωγὰν ὁ αὐτ. Φ. 1145· τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας ὁ αὐτ. Ἀντ. 1178, πρβλ. Ο. Κ. 454: — ἀπολ., οὐδὲν ἤνυε, οὐδὲν κατώρθου, Ἡρόδ. 9. 66· εἴ τι ἔμελλεν ἀνύτειν, ὅ,τι θὰ συνετέλει εἰς τὸ ἔργον, Θουκ. 2. 75· σμικρὸν ἀνύτειν Πλάτ. Σοφ. 230Α, κ. ἀλλ.· ἧσσον ἀνύτειν Θουκ. 2. 76· οὐδὲν ἤνυε τούτοις, οὐδὲν κατώρθου διὰ τῶν μέτρων τούτων, Δημ. 548. 18· ἀν. εἴς τι, συντελῶ εἴς τι, Πλάτ. Ἀξ. 369D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀπόλλων .. ἐκεῖνον ἤνυσε φονέα γενέσθαι, ἔφερε τὰ πράγματα οὕτως ὥστε νὰ .., Σοφ. Ο. Τ. 720. — Μέσ., κατορθῶ τι πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα (ἔνθα πολλάκις ἐκλαμβάνεται ὡς παθ., θὰ ἐκτελεσθῶσι), Ὀδ. Π. 373· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Πλ. 196, Πλάτ. Φαίδων 69D· ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρήσει ὡσαύτως καὶ ὡς τὸ ἐνεργ., Ἡρόδ. 1. 91, Πινδ. Π. 2. 90. **2)** καταναλίσκω, ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο, «ἔκαυσεν, ἐτελείωσε» (Σχόλ.) Ὀδ. Ω. 71· καὶ μετὰ ἰδιαιτέρας σημασ., ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα, ἐποιήσατε ἐκτοπίαν, ἐξωρίσατε, Σοφ. Ο. Τ. 166, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 400: ὡσαύτως, φονεύω (ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. ὁ Ὅμ. ἔχει **ἐξανύω**), Πινδ. Π. 12. 20. **3)** διανύω, διατρέχω, ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς ἤνυσεν (ἐνν. ὁδοῦ), ὅσην ὁδὸν δύναται νὰ διανύσῃ πλοῖον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Ὀδ. Δ. 357· οὕτω, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν Αἰσχ. Πέρσ. 747: ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε .. θαλάσσης .. ὕδωρ Ὀδ. Ο. 294, πρβλ. Θέογν. 511, Σοφ. Ἀντ. 231. **4)** παρ' Ἀττ. συχνάκις ἀπολ. (ἐξυπακουομένου ὁδὸν ἢ κέλευθον) ὡς τὸ **ἐξανύω** ἢ τὸ **τελέω**, ἀφικνοῦμαι, φθάνω, πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε Σοφ. Τρ. 657· ἐπὶ ἀκτὰν Εὐρ. Ἱππ. 743· ὡσαύτως, θάλαμον .. ἀνύτουσαν (ὅ ἐ. εἰς θάλαμον), φθάνουσαν εἰς τὸν θάλαμον, Σοφ. Ἀντ. 805· ἀν. .. Ἅιδαν ὁ αὐτ. Αἴ. 607, Εὐρ. Ἱκ. 1142· μεταφ., δούλια ζυγὰ ἀνύσαι, νὰ τελειώσῃ τις ἐν δουλείᾳ, Εὐρ. Τρῳ. 595: — σπανίως μετ' ἀπαρεμ. ἀντὶ τῆς αἰτιατ. στρατὸς .. ἤνυσεν περᾶν, κατώρθωσε νὰ διαβῇ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 721· καὶ μετ' ἐπιθ. κατὰ παράλειψιν τοῦ εἶναι, καταλήγω, γίνομαι εἰς τὸ τέλος, εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας (ἐνν. ὤν), τελευτῶν εὐδαιμονήσει, Σοφ. Φ. 720. **5)** ἐν τῷ παθ. ἐπὶ χρόνου, φθάνω εἰς τέλος, τελειώνω, χρόνος ἄνυτο Θεόκρ. 2. 92. **6)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ προσ., αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», ἠνυτόμαν τροφαῖς (λυρ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1159. **7)** λαμβάνω, προμηθεύομαι, ἀν. γαστρὶ φορβὰν Σοφ. Φ. 713· πρβλ. Θεόκρ. 5. 144· τίνος χρείας ἀνύσαι; ὅ ἐ. τίνος χρείας προσπίπτετε, ὥστε ἀνύσαι αὐτήν; Σοφ. Ο. Κ. 1755: — Μέσ., χρείαν ἠνύσασθε, ἐπετύχετε, ἐλάβετε, Αἰσχύλ. Πρ. 700· πρβλ. Χο. 858, Σοφ. Τρ. 996, καὶ ἴδε **ἐξανύω** 6. **II.** μετὰ μετοχ., οὐκ ἀνύω φθονέουσα, οὐδὲν κερδαίνω διὰ τοῦ φθόνου, Ἰλ. Δ. 56. **2)** παρὰ κωμ. πράττω τι ταχέως, σπεύδω, οὐ μέλλειν .. ἀλλ' ἀνύειν Ἀριστοφ. Πλ. 607, πρβλ. Βατρ. 606, 649· ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν Ἀποσπ. 110· ἐν χρήσει πολλάκις ὅπως καὶ τὸ φθάνω, ἄνυε πράττων, σπεῦδε, «κάμε γρήγορα» Πλ. 413· ἄνυσον .. ὑποδησάμενος, κάμε γρήγορα καὶ βάλε τὰ ὑποδήματά σου, Σφ. 1168, πρβλ. Ὄρν. 241· ἄνυσόν ποτ' ἐξελθών, «κάμε γρήγορα καὶ ἔβγα ἐπὶ τέλους» Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 5· ἀλλὰ συχνότερον κατὰ μετοχ. ἀνύσας ἢ ἀνύσας τι καὶ μεθ' ἑτέρου ῥήματος, ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, σπεῦσον καὶ ἄνοιξον, Ἀριστοφ. Νεφ. 181· ἀνάβαιν' ἀνύσας Σφ. 398· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε Πλ. 229· λέγ' ἀνύσας αὐτόθι 349· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν ἀνύσας τι Ἱππ. 118· πρβλ. Σφῆκ. 202, 847, 1158, Πλ. 648, 974· βοηθησάτω τις ἀνύσας Ἀχ. 571· νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν Ἱππ. 71· ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι Νεφ. 506, πρβλ. 1253· ἀποδῶμεν .. ἀνύσαντε Εἰρ. 872.

ἄνφανσις, πρᾶξις περὶ υἱοθετήσεως, εἰσποίησις [V] Ἐπιγρ. Κρήτ. Γόρτ. Νομοθεσία Χ, 33· πρβλ. **ἀμφαίνομαι, ἀμφαντύς**.

ἀνφιδήμᾱ, ἡ, ψέλλιον, κόσμημα, τὰ δὲ τρίτρα τᾶς Ϝήμιας καὶ τᾶς ἀνφιδήμας Ἐπιγρ. Κρήτ. Νομοθεσ. Γόρτ. Κομπ. 154 I_{20-21}. πρβλ. Ἡσυχ. «ἀμφιδέαι· ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι».

ἀνφιμωλέω, ἐγκαλῶ εἰς δικαστήριον, διεκδικῶ [V] Ἐπιγρ. Κρήτ. Νομοθ. Γόρτ. Χ, 27· ἴδε **μωλέω**.

ἀνφοτάροις (= ἀμφοτέροις) Ἐπιγρ. Ναυπάκτου, Ἐποίκ. Λοκρ. γράμμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

ἄνω, ἀπαρ. **ἄνειν**, Πλάτ. Κρατ. 415Α, μετοχ. **ἄνων**: παρατ. **ἦνον**, κτλ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἤνεσα**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 491., 1028. 35. Ῥιζικὸς τύπος τοῦ **ἀνύω, ἀνύτω**, διανύω, τελειώνω, ἦνον ὁδὸν «ἐνταῦθα τὸ ἦνον τὸ ἁπλῶς ἤνυον, ἐτελείουν δηλοῖ» (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 496· οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις (ὡς ὁ Dobree ἀντὶ ναοῖς ἢ λάβοις) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 161· ἀλλ' οὐδὲν ἦνον Εὐρ. Ἀνδρ. 1132· ταῦτα .. πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν (ὡς τὸ ἀνύω I. 3) Ἀριστοφ. Σφ. 369, ἔνθα ἴδε Δινδ., ἀρυσσάμενοι .. ἤνομεν Ἀνθ. Π. 11. 64· ἄνοις ἀντὶ τοῦ ἀνύοις Φρύν. ἐν Α. Β. 406. **II.** Παθ., φθάνω εἰς τέρμα, προχωρῶ πρὸς τὸ τέλος μου, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς συντελέσεως περιόδου τινὸς χρονικῆς, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἡ νὺξ ταχέως πλησιάζει εἰς τὸ τέρμα της, «ἀνύεται, τελειοῦται» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 251· ἔτος ἀνόμενον, φθίνον, ἀπολεῖπον, Ἡρόδ. 7. 20, πρβλ. 1. 189· ἦμαρ ἀνόμενον Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 494· ἀλλ' ὡσαύτως, ὅππως .. ἔργον ἄνοιτο Ἰλ. Σ. 473· ἤνετο τὸ ἔργον Ἡρόδ. 8. 71· ἀνομένων βημάτων Αἰσχύλ. Χο. 799· ὁπόταν θήρης .. ἔργον ἄνηται Ὀππ. Ἁλ. 5. 442: — ἀπροσώπ., ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς, «γράφει δὲ κατ' ἐνίους Ἀσκληπιάδης ἄνευ τοῦ σ, λιταί, καὶ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον: «πρὸς δὲ τὸ κεχαρισμένον τῇ εὐσεβείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἀνύοντες λιταί» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 10· πρβλ. **ἀνύω**, ἐν ἀρχ. [ᾱ Ὅμ., πλὴν ἐν Ἰλ. Σ. 473: μετέπειτα ἐγένετο κοινόν· πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὀππ. Ἁλ. 5. 442].

ἄνω, Αἰολ. **ὄνω**, Γρηγ. Κορίνθ. (Koen) 455. — Ἐπίρρ. (**ἀνά**): **I.** μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ἄνω πρὸς τὰ ἄνω, ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον Ὀδ. Λ. 596· ἄνω ἀναπλεῖν, πρὸς τὰ ἄνω, ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, Ἡρόδ. 2. 155· κόνις δ' ἄνω φορεῖθ' Σοφ. Ἠλ. 714· κονιορτὸς ἄνω ἐχώρει Θουκ. 4. 34· ἡ ἄνω ὁδός, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁδός, Πλάτ. Πολ. 621C· οὕτως, ἄνω ἰόντι, ἀπερχομένῳ εἰς τὰ μεσόγεια τῆς χώρας (ἴδε κατωτέρ. II. 1, e), Ἡρόδ. 2. 8, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 410, Δημ. 433. 24, κτλ., οὕτω καὶ ἐν τῇ φράσει ἄνω κάτω, ἴδε κατωτέρ. II. 2· πέμπειν ἄνω, ὅ ἐ. ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 645, πρβλ. Χο. 147· σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Σοφ. Αἴ. 1412. **II.** μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ὑψηλά, ἄνω, ἐφ' ὑψηλοῦ, αὐτόθι 239, κτλ.· τὸ ἄνω Πλάτ. Φαῖδρ. 248Α, κτλ. **β)** ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κάτω κόσμον, νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω Σοφ. Ο. Τ. 416· εἶναι ἄνω ὁ αὐτ. Ἠλ. 1167· ἄνω βλέπειν ὁ αὐτ. Φ. 1167· ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 109C· οἱ ἄνω, οἱ ζῶντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ κάτω, οἱ νεκροί, Σοφ. Ἀντ. 1068, πρβλ. Φ. 1348, κτλ.· τὰ ἄνω πράγματα, ὁ ἄνω κόσμος, Λουκ. Χαρίδ. 1. **γ)** ἐν τῷ Οὐρανῷ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γῆν, οἱ ἄνω θεοί, Λατ. superi, Σοφ. Ἀντ. 1072· κῆρυξ .. τῶν ἄνω τε καὶ κάτω Αἰσχύλ. Χο. 124. **δ)** καθόλου, ἐπὶ σχετικῆς θέσεως, ἄνω καθῆσθαι,

ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πόλεως, ὅ ἐ. ἐν τῇ Πυκνί, Δημ. 285. 2· ἡ ἄνω βουλή, δηλ. ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Πλουτ. Σόλ. 19· βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, ὑπὸ τῶν εὑρισκομένων εἰς ὑψηλοτέραν θέσιν, Θουκ. 4. 48· τὰ ἄνω Ξεν. Ἀν. 4. 3, 25· τὸ ἄνω τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. Ἱππ. 1, 2· ὁ ἄνω τόπος, ἡ ὀρεινὴ χώρα, Πλάτ. Πολ. 435E. ε) γεωγραφικῶς πρὸς τὸ ἄνω μέρος, ὅ ἐ. πρὸς βορρᾶν, ὅσσον Λέσβος ἄνω .. ἐέργει Ἰλ. Ω. 544· ἄνω πρὸς βορέην Ἡρόδ. 1. 72· οὔτε τὰ ἄνω χωρία οὔτε τὰ κάτω, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἠῶ οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἑσπέρην ὁ αὐτ. 1. 142· — οὕτως ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε λέξ. **κάτω** II. δ. ε. ζ) πρὸς τὰ μεσόγαια ἐκ τῆς παραλίας, τὰ ἄνω Ἀσίης, οὕτω καὶ τὰ κάτω κατ' ἀντίθεσιν, ὁ αὐτ. 1. 95, 177, κτλ., τῆς Λιβύης τὰ ἄνω ὁ αὐτ. 2. 24· ἡ ἄνω ὁδός, ἡ ἀνωτέρα, ἡ μεσόγαιος, ὁ αὐτ. 7. 128, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 8· ἡ ἄνω πόλις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. 2. 48· ὅπως μὴ ξυμβοηθῶσιν οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρνᾶνες, δηλ. ὅπως μὴ οἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ Ἀκαρν. ἀπὸ θαλάσσης ἄνω βοηθῶσιν (Ἕρμαννος), ὁ αὐτ. 2. 83· ἡ ἄνω Μακεδονία Πλούτ., κτλ.· ὁ ἄνω βασιλεύς, ὁ βασιλεὺς τῆς ἄνω χώρας, δηλ. τῆς Περσίας, Ἡρόδ. 4. 18· ἴδε ἐν λ. **ἀνάβασις**. η) περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε τὴν λέξιν **κάτω** II. δ. καὶ ε. θ) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, ἐν τῷ παρελθόντι, τὸ πάλαι, εἰς τὸ ἄνω, εἰς τὸ παρελθόν, Πλάτ. Θεαίτ. 175B· οἱ ἄνω, οἱ ἀρχαῖοι, ὁ αὐτ. Κριτί. 110B· οἱ ἄνω τοῦ γένους ὁ αὐτ. Νόμ. 878A· αἱ ἄνω μητρός, αἱ πρὸς μητρὸς πρόγονοι γυναῖκες, ὁ αὐτ. Πολ. 461C· οὕτως, ὁ ἀνωτέρω, ὁ αὐτ. Νόμ. 880B· ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις Δημ. 328. 23. ι) ἀνωτέρω, ὡς τὸ Λατ. supra, ὅταν ὁ λόγος περὶ προηγηθέντος χωρίου ἐν συγγράμματι, Πλάτ. Γοργ. 508E, Πολ. 603D. κ) ἐπὶ τόνων τῆς φωνῆς, οἱ ἄνω τόνοι Πλουτ. Κικ. 3. λ) μεταφ., ἄνω βαίνειν, ὑπερηφάνως περιπατεῖν, Φιλόστρ. 15· ἄνω φρονεῖν Ἡλιόδ. 7. 23. 2) ἄνω καὶ κάτω, ἐπάνω κάτω, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἷρπ' ἄνω τε καὶ κάτω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 953· ἄνω καὶ κάτω φεύγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 21· ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν ὁ αὐτ. Ἱππ. 866· περιπατεῖν ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Λυσ. 709. β) ἄνω κάτω, Λατ. susque deque, τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω, τὰ δὲ κάτω ἄνω, θὰ τὰ κάμω ἄνω κάτω, Ἡρόδ. 3. 3: πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 650· τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 321, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 3· ἄνω κάτω συγχεῖν Εὐρ. Βάκχ. 349· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν, μεταστρέφειν, μεταλαμβάνειν, κτλ., Πλάτ.· ποιεῖν Δημ. 120. 19, πρβλ. 544. 1· ἄνω καὶ κάτω μεταπίπτειν, γίγνεσθαι Πινδ. Ο. 12. 7· ἀλλ' ἡ φράσις ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι σημαίνει περιστρέφω πρᾶγμά τι κατὰ παντοίους τρόπους ἐν τῇ διανοίᾳ μου, εὑρίσκομαι ὅλως ἐν ἀπορίᾳ, Πλάτ., πρβλ. Heind. ἐν Φαίδωνι 96A, Πρωτ. 356D. 3) ἄνω ἔχειν τὸ πνεῦμα, πνευστιῶ, ἀσθμαίνω («sublimi anhelitu» Ὀράτ.), Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 3, Σωσικράτ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, ἴδε καὶ ἐν λ. **ὀρθόπνοια**.

Β. ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἡ ἄνω Ἅλυος Ἀσίη Ἡρόδ. 1. 130· Ἅλυος ἄνω ὁ αὐτ. 1. 103· αἱ ἄνω μητρὸς (ἴδε ἀνωτ. II η)· ἄνω τοῦ γόνατος, ὑπεράνω, Θεοφρ. Χαρ. 4· ἀλλὰ κυρίως παρὰ μεταγεν., Schäf. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 825. 2) ἡ γενικὴ εἶναι μεριστικὴ ἐν τοῖς αἰθέρος ἄνω ἐλεῖν Σοφ. Φ. 1092, ἀλλὰ περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἴδε Jebb ἐν τόπῳ, ὅστις τὸ εἶθ' αἰθέρος διορθοῖ εἰς: πέλειαι δ'..: πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1542· γῆς ἥκοντ' ἄνω ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 616· μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων Αἰσχίν. 32. 42.

Γ. Συγκρ. **ἀνωτέρω**, ἀπολ., ἀνωτέρω θακῶν .. ὁ ὑψηλότερον καθήμενος Ζεύς, Αἰσχύλ. Πρ. 312· ἀνωτέρω τε οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προσκοπτομένων, μὴ προχωρούντων περαιτέρω, Ἡρόδ. 1. 190, κτλ. 2) μετὰ γεν., τὸ πρὸς ἑσπέρης ἀνωτέρω Σάμου, ἐπέκεινα, πέραν τῆς Σάμου, ὁ αὐτ. 8. 132· ἀνωτέρω γίγνεσθαί τινος Ξεν. Ἀν. 4. 3, 25· ἀνωτέρω τῶν μαστῶν, ὑπεράνω τῶν μαστῶν, αὐτόθ. 1. 4, 17· μεταγενεστ. ὡς παρὰ Πολυβ. 1. 7, 2, κτλ., ἐπίσης **ἀνώτερον**· παρ' Ἐκκλ. **-τέρως**: — πρβλ. **ἀνώτερος**. II. ὑπερθ. **ἀνωτάτω**, ἐς τοὺς ἀν. (ἐνν. στάντας) Ἡρόδ. 7. 23· ἡ ἀν. κώμη Ξεν. Ἀν. 7. 4. 11· ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω Ἀριστοφ. Εἰρ. 207· ἡ ἀνωτάτω ἄσκησις, ἡ ὑψίστη, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 84· τὰ ἀνωτάτω γένη Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 138· ἴδε **ἀνώτατος**. Ἀνάγνωθι τὴν λέξ. **κάτω** ὁλόκληρον.

ἀνῶ [ᾰ], ὑποτακτ. τοῦ ἀόρ. β' τοῦ **ἀνίημι**.

ἄνωγα, παλαιὸς Ἐπ. πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἔχων σφόδρα ἀνωμάλους σχηματισμούς: **ἄνωγα, ας, ε**, ἄνευ αὐξήσ., Ἰλ. καὶ Τραγ., Ἡρόδ. 3. 81· α' πληθ. **ἄνωγμεν** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 528· προστ. **ἄνωγε** Εὐρ. Ὀρ. 119, ἀλλὰ πλεονάκις **ἄνωχθε** Ἰλ. Ψ. 158, Αἰσχύλ. Χο. 772, Εὐρ.· γ' ἑν. **ἀνωγέτω** Ὀδ. Β. 195, **ἀνώχθω** Ἰλ. Λ. 189· β' πληθ. **ἀνώγετε** Ὀδ. Ψ. 132, **ἄνωχθε** Χ. 437, Εὐρ. Ῥῆσ. 987· ὑποτακτ. **ἀνώγῃ** Ὅμ., Ἡρόδ. 7. 104· ἀπαρ. **ἀνωγέμεν** Ἰλ. Ν. 56: — ὑπερσυντ. μετὰ σημασ. παρατ., γ' ἑν. **ἠνώγει** Ζ. 170, Σοφ.· καὶ ἄνευ αὐξήσ. **ἀνώγει** Ἰλ. Σ. 176· Ἰων. **ἠνώγεα** Ὀδ. Ι. 44, Ρ. 55: — ἀλλ' ὁ τύπος ἀνώγει ἐν Ἰλ. Ζ. 439, Η. 74, Τ. 102, Ὀδ. Ε. 139, 357, Ἡσ. Θ. 549, Ἡρόδ. 7. 104 εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐνεστὼς κατὰ σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς ἐνεστῶτα **ἀνώγω** (ἂν καὶ ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἠδύνατο νὰ ἀναγνωσθῇ **ἄνωγεν**)· ἔχομεν ὡσαύτως δ' δυϊκὸν **ἀνώγετον** Ἰλ. Δ. 287, καὶ (μεταγ.) β' ἑν. **ἀνώγεις** Κόϊντ. Σμ. 13. 238: — Ἐκ τούτου πάλιν τοῦ ἐνεστῶτος σχηματίζονται ὁ παρατ. **ἤνωγον** Ἰλ. Ι. 578, Ὀδ. Ξ. 239, ἢ **ἄνωγον** Ἰλ. Ε. 805, Ὀδ. Γ. 35, κτλ.· **ἤνωγε** Ὕμν. εἰς Δήμ. 298, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 68: μέλλ. **ἀνώξω** Ὀδ. Π. 404· ἀόρ. **ἤνωξα** Ἡσ. Ἀσπ. 479, ἀπαρ. **ἀνῶξαι** Ὀδ. Κ. 531· ἀόρ. ὑποτ. **ἀνώξομεν**, Ἐπ. ἀντὶ **-ωμεν**, Ἰλ. Ο. 295: — Ἐν Ἰλ. Η. 394, ὁ παρατ. **ἠνώγεον** ὑποτίθησιν ἕτερον ἐνεστῶτα **ἀνωγέω**, ἐκτὸς ἂν (μετὰ τοῦ Spitzn.) ἀναγνώσωμεν **ἠνώγειν**. Ποιητ. ῥῆμα (ἀπαντῶν δὶς παρ' Ἡρόδ.), κελεύω, παραγγέλλω, διατάττω, Λατ. jubeo, ἰδίως ἐπὶ βασιλέων καὶ δεσποτῶν, Ἰλ. Ε. 899, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἴσων καὶ κατωτέρων, συμβουλεύω, παρακινῶ, προτρέπω, Π. 8, Ὀδ. Β. 195. κτλ.: — Ἡ πλήρης σύνταξις εἶναι μετὰ αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, ἐκέλευσε τὸν λαὸν νὰ σιωπήσῃ, Ἰλ. Β. 280, πρβλ. Δ. 287, κτλ.· πατήρ σ' ἄνωγε .. αὐδᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 947, πρβλ. 1037, κτλ.· πράσσειν ἄνωγας οὖν με τάδε; Σοφ. Τρ. 1247· σιγᾶν ἄνωγα (ἐνν. σε) ὁ αὐτ. Ἠλ. 1458: — παρ' Ὁμ. ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Ὀδ. Κ. 531, Υ. 139, κἑξ., πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 693: — μετ' αἰτ. προσ. μόνον, αὐτὸν θυμὸς .. ἀνώγει, ἡ ψυχή του τὸν παρακινεῖ, τὸν προτρέπει, τὸν ἀναγκάζει., Ἰλ. Ο. 43· κέλομαι καὶ ἄνωγα Ὀδ. Γ. 317, κτλ.

ἀνώγαιον ἢ **ἀνώγεων**, τό, (ἄνω, γαῖα) «τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν» (Ἐτυμ. Μ.), τὸ ὑπερῷον τῆς οἰκίας χρησιμεῦον ὡς ἀποθήκη, κάρυα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλὰ καὶ πλατέα Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 86: — ὡσαύτως, ὡς δειπνητήριον, Λατ. coenaculum, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 15, κ. Λουκ. κβ', 12. 2) δεσμωτήριον, Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. **ἀναγκαῖον**, πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀνάκαιον**. — Εὑρίσκομεν ὡσαύτως ἐν χειρογρ. καὶ Γραμμ. τοὺς τύπους **ἀνώγεον, ἀνάγαιον** ἢ **ἀνόγαιον**, τό, καὶ **ἀνώγεως, -εω**, ὁ, ἡ, Λοβ. Φρύνιχ. 297.

ἄνῳγεν, ἴδε ἐν λ. **ἀνοίγνυμι**.

ἀνωγή, ἡ, (ἄνωγα) παρακέλευσις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1134, κτλ.

ἀνώγω, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**.

ἀνώδης, ες, (ὄζω, ὄδωδα) ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, ποιοῦσιν ὅ τι μάλιστα ἀνώδη (ἀώδη, Ἕρμαννος) τὰ δεξόμενα ὑγρὰ τὰς ὀσμὰς Πλάτ. Τίμ. 50E: ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **εὐώδης**.

ἀνωδίνω [ῑ], ἔχω ὠδῖνας τοκετοῦ, τίκτω, πιεζομένη δὲ λοχείῃ λυσιτόκῳ Κύπρις ἀνωδίνεσκε Νόνν. Δ. 41. 167.

ἀνωδόρκας, «βρίγκος ὁ ἰχθὺς ὑπὸ Θηβαίων» Ἡσύχ.

ἄν-ῳδος, ον, ὁ μὴ ᾄδων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 29.

ἀνωδυνία, ἡ, ἔλλειψις ὀδύνης, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2. 118E.

ἀν-ώδυνος, ον, (ὀδύνη) ὁ μὴ προξενῶν ὀδύνην, οἰδήματα Ἱππ. Προγν. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ὀδύνην, ὁ μὴ ὑποφέρων ἐξ ἄλγους, ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον Σοφ. Φ. 883· τὸ **ἀνώδυνον** = **ἀνωδυνία** Πλουτ. 2. 102D: — Ἐπίρρ. **ἀνωδύνως**, τίκτεσθαι Ἱππ. Κωακ. Προγν. 205· ἀνωδυνώτατα ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384. 3. 2) ὁ μὴ βλάπτων, ἀβλαβής, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν Σοφ. Αἴ. 554 (πιθανῶς νόθος στίχος· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· ἁμάρτημα ἢ αἶσχος ἀνώδυνον, ὁρισμὸς τῆς λ. **γελοῖον** Ἀριστ. Ποιητ. 5. 2. II. ἐνεργ., ὁ καταπαύων, πραΰνων τὴν ὀδύνην, Ἱππ. Ἀφ. 1253· φάρμακον ἀνώδυνον Πλουτ. 2. 614C: — Τὸ ἐπιτύμβ. ἐπίγραμμα ἰατροῦ ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 57, συνδυάζει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, πολλοὺς δὲ σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις, ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανών.

ἄνωθεν, καὶ χάριν τοῦ μέτρου **ἄνωθε** (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 698), Δωρ. **ἄνωθα**, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 87 (ἄνω): — Ἐπίρρ. τόπου, ἐκ τῶν ἄνω, ἐξ ὕψους, Ἡρόδ. 4. 105, Πινδ. Ἀποσπ. 87, Τραγ., κλ.· ὕδατος ἄνωθεν γενομένου, ὅ ἐ. βροχῆς, Θουκ. 4. 75· βάλλειν ἄνωθεν ὁ αὐτ. 7. 84: — εἰ δὲ μὴ θεὸς ἔστρεψ' ἄνωθεν περιβαλὼν κάτω χθονὸς (κατὰ τὸν Paley «εἰ δ' ἡμᾶς θεὸς ἔστρεψε τἄνω» κτλ.) Εὐρ. Τρῳ. 1243· ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρας τινός, Θουκ. 1. 59, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 2. 2) κατά τι κοινὸν ἑλληνικὸν ἰδίωμα (ἴδε Jelf. Ἑλλ. Γραμμ. § 647), συχνάκις τίθεται ἀντὶ τοῦ **ἄνω**, ἐπάνω, ὑψηλά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κάτωθεν** ἢ **κάτω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς ἄλλοις Τραγ.: ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. Ἱκ. 597, Πλάτ. Νόμ. 717B· ἐπὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, οἱ ἄνωθεν (καθ' Ἕρμαννον οἱ ἄνω), οἱ ζῶντες, Αἰσχύλ. Χο. 834, Εὐρ. Ἑλ. 1014· ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου, Θουκ. 7. 63· ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀέρι πτηνῶν, Σοφ. Ἠλ. 1058· ἡ ἄνωθεν Φρυγία, ἡ ἄνω Φρυγία, Δημ. 671. 19. β) σπαν. μετὰ γεν., ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου Ἡρόδ. 1. 75· τῆς νεὼς Πλουτ. Θεμιστ. 12· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1579, τὸ γῆς πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὸ ἄχη. II. ἐπὶ χρόνου, ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἄνωθεν ἄρχεσθαι ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Φιλήβ. 44D, Νόμ. 781D· ἐξετάζειν, Λατ. ex alto repetere, Δημ. 1082. 7· ἐπὶ ἀναφορῶν, εἰς τὰ προηγουμένως γραφέντα, ἀνωτέρω, προηγουμένως, Ἀθανάσ., Γραμμ.: — οἱ ἄνωθεν, οἱ προπάτορες, Πλάτ. Τίμ. 18D· Κορίν-

θιαι εἰμὲς ἄν., ἐκ καταγωγῆς. Θεόκρ.15. 91, πρβλ. 22. 164· πονηρὸς ἄνωθεν, ἐκ γενετῆς, Δημ.1125. 23· ἐν τοῖς ἄν. χρόνοις ὁ αὐτ.121.19:—τὰ ἄνωθεν, αἱ πρῶται ἀρχαί, Πλάτ. Φαίδ.101D. 2) πάλιν ἐκ νέου, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, φιλίαν ἀν. ποιεῖται Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ.1.18, 3, Ἀρτεμ. Ὀνειρ.1.14, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 3, Ἐπιστ. π. Γαλ. δ', 9· πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν ταῖς λέξ. ἀναθέσθαι, ἀναποδιζόμενα, ἀνασυντάξας.

ἀνωθέω: μέλλ. ἀνώσω:—ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός, ἀνώσαντες [δηλ. τὴν ναῦν] πλέον ἐς πόλιν, ὠθήσαντες αὐτὴν μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἔπλεον εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ο. 553·—ὡς τὸ Λατ. protrudere in altum, μηδ' ἐς τοὺς πολεμίους ἀνῶσαι [τὴν πόλιν], μηδὲ ἐμβαλεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰς τῶν πολεμίων χεῖρας, «μηδὲ νὰ τὴν κάμετε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν», Θουκ. 8. 93:—Παθ., ὠθοῦμαι πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 3. 2) ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839· πέμπω ὀπίσω, ὅστις σῖτον .. ἐπαχθέντα ἀνωθεοίη Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 51:—Μέσ., ἀπωθῶ, ἀποκρούω, οὗτοι ἦσαν οἱ .. βασιλέα .. ἀνωσάμενοι Ἡρόδ. 7. 139, πρβλ. 8.109.

ἀνωιστί [ῑ], ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., «ἀνυπονοήτως, ἀπροσδοκήτως» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Δ. 92.

ἀν-ώιστος, ον, (οἴομαι) ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, ἀπρόοπτος, ἀνώιστον κακὸν Ἰλ. Φ.39· ἀνωΐστων πολέων περ Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 5· βέλεα Μόσχ. 2. 75:—Ἐπίρρ. -τως Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 680.

ἀνώιστος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀνοιστός**, ἀνωΐστου δὲ γενομένου .. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνενεχθέντος δὲ εἰς τὴν Πυθίαν τοῦ πράγματος, Ἡρόδ. 6. 66. 2) ἀνυψωθείς, ὑψωμένος, Ἀρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.15.

ἀν-ώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, Παρμεν. Ἀποσπ. 57· ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος Ἀναξίμανδρ. 1, Πλάτ. Φαίδων 88B, 95B, κ. ἀλλ. II. ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ὄλεθρον, ἀβλαβής, ὄφεις Παυσ.10.17,12· ἐπὶ συμπτωμάτων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 5.

ἀν-ωλόφυκτος, ον, (ὀλοφύζω) ὃν δὲν ἐθρήνησέ τις, «ἀνωλόφυκτον· ἄδακρυτον» Ἡσύχ.

ἀνώλεως, «ἰσχυρός» Ἡσύχ.

ἀνωμᾰλέω, εἶμαι ἀνώμαλος, Γρηγ. Νύσσ. τ. I, σ. 315D.

ἀν-ωμᾰλής, ές, (ὁμαλός) = **ἀνώμαλος**, Ἀριστ. Προβλ. 19. 6, 1· ἡ φωνὴ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ .. ἀνωμαλέστερον ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ.7,1, 3.—Ἐπίρρ. **λῶς** = **ἀνωμάλως**, ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 9, 5.

ἀνωμᾰλία, ἡ, ἡ ἔλλειψις ὁμαλότητος, Πλάτ. Πολ. 547A, Αἰσχίν. 29.11, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. Α.1.16,11· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 25. II. ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων, κτλ., ἀνωμαλία τῆς κτήσεως ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 9,13· βίου, τύχης Διόδ.18. 59., 20. 30. III. ἐπὶ προσώπου, ἀταξία, Αἰσχίν. 35.7, Ἰσοκρ. 16A, Πλουτ. Αἰμίλ.17· ἀνωμαλίαν ἔχειν, ἀνώμαλον εἶναι, Στράβ. 742. IV. παράβασις κανόνος, ἀνωμαλία, Γραμμ. V. ἀδιαθεσία, Ἡλιόδ.7.19.

ἀνωμᾰλίζω, ἀνωμάλισις, ἴδε **ἀνομ-**.

ἀνώμᾰλος, ον (ἀν- ἀρν., **ὁμαλός**) ἐπὶ ἐδάφους, ὁ μὴ ὁμαλός, ὁ μὴ πεδινός, ἥ δε γὰρ [ἡ χώρα] ἀνώμαλος αὖ Πλάτ. Νόμ.625D· τὸ ἀνώμαλον, ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, Θουκ.7.71, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40,1 κ. ἀλλ.· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 289· ἐπὶ κινήσεων, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 14 κ. ἀλλ.· ἐπὶ περιόδων χρόνου, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 37· ἐπὶ τῆς φωνῆς, αὐτόθι 5. 7, 25:—Ἐπίρρ. **ἀνωμάλως**: ἀνωμ. κινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 6.7, 6 κ. ἀλλ. II. ἐπὶ καταστάσεων, περιστάσεων, τύχης καὶ τῶν ὁμοίων, φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀν. τύχαι Εὐρ. Ἀποσπ. 685· πόλις, πολιτεία, Πλάτ. Νόμ. 773B, Μενέξ. 238E· φύσις ὁ αὐτ. Τίμ. 58A:—Ἐπίρρ. -λως Ἱππ. Προγν. 37, Πλάτ. Τίμ. 52E. III. ἐπὶ προσώπων, ἀστατος, ἰδιότροπος, κἂν γὰρ ἀνώμαλός τις ᾖ ὁ τὴν μίμησιν παρέχων Ἀριστ. Ποιητ. 15, 6· ὄχλος, δαιμόνιον Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 42, Καρχ. 59· πίθηκος Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 2. IV. παρὰ γραμμ. λέξεις μὴ σχηματιζόμεναι κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας.

ἀνωμᾰλότης, ητος, ἡ, = **ἀνωμαλία**, Πλάτ. Τίμ. 57E, 58C, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνωμάλωσις, ἴδε ἐν λ. **ἀνομάλωσις**.

ἄν-ωμος, ον, «ὁ μὴ ἔχων ὦμον» Σουΐδ.

ἀνωμοτί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἄνευ ὅρκου, καὶ ὀμνύντας καὶ ἀνωμοτὶ Ἡρόδ. 2.118.

ἀν-ώμοτος, ον, (ὄμνυμι), ὁ μὴ ὀμόσας, ὁ μὴ ὁρκισθείς, μὴ δεδεμένος ἢ ὑποχρεωμένος δι' ὅρκου, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἱππ. 612, πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 275, Ἀριστ. Ῥητ. 3.13, 8· ἀνώμοτοι μάρτυρες Ἀντιφῶν 130. 40, πρβλ. Δημ. 542. 14· θεῶν ἀνώμοτος (ἐνώμοτος, Ναύκιος) Εὐρ. Μήδ. 737: —Ἐπίρρ. -τως Ἀριστείδ. 2. 287. II. εἰρήνη, ἐν ᾗ οἱ συνθηκολογήσαντες δὲν ὡρκίσθησαν, Δημ. 404 ἐν τέλ.

ἀνωμόω, σηκώνω εἰς τὸν ὦμον, ἕτερος σημαίαν ἀνωμώσας Νικήτ. Χρον.153A· (διάφ. γραφ. **ἀνεμόω**).

ἄνωνις, ιδος, καὶ **ἀνωνίς**, ίδος, φυτὸν θαμνοειδὲς καὶ ἀκανθῶδες, κοιν. παλαμωνίδα (ἐν Ἤλιδι καὶ Μεσσήνῃ), ἀνωνίδα (ἐν Λήμνῳ), Διοσκορ. 3. 19 (21)· ἴδε ἐν λέξ. **ὄνωνις**.

ἀνωνόμαστος, ον, (ὀνομάζω) ἀνώνυμος, μὴ ἔχων ὄνομα, ἀπερίγραπτος, ἄρρητος, ἀδιήγητος, Εὐρ. Ἑκ.714· ἀν. ὀσμὴ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1715.

ἀνωνῦμεὶ καὶ -ί, ἐπίρρ., ἀνωνύμως, Α. Β. 747, 31, Ἐτυμολ. Μ.764. 22.

ἀνωνῦμία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα, Ἄρατ.146.

ἀνώνῦμος, ον, (ἐκ τοῦ ὄνυμα Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα) ἄνευ ὀνόματος, οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 552· ἡ Εὐρώπη .. ἦν ἀνώνυμος Ἡρόδ.4.45· ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς, δηλ. ταῖς Ἐρινύσι, Εὐρ. Ι. Τ. 944· Ὅρκου παῖς ἐστὶν ἀνώνυμος Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86· οὕτω Πλάτ., κλ. 2) ἀνώνυμος, ὡς παρ' ἡμῖν, μήνυσις Λυσ.131. 39. 3) ἄρρητος, ἄφατος, ἀπερίγραπτος, Ἀριστείδ. 1. 322. II. ἄγνωστος, ἀσήμαντος, ἄδοξος, γῆρας Πινδ. Ο.1.132· γῇ μὲν πατρὶς οὐκ ἀν. Εὐρ. Ἑλ.16, πρβλ. ὁ αὐτ. Ἱππ.1· ὄνομα ἀν. Ἀριστοφ. Λυσ. 854· ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 377, Πλάτ. Νόμ. 721C· ἀν. καὶ ἄδοξοι Δημ.106. 6.—Ἐπίρρ. -μως Πολυδ. Ε', 160.

ἄνωξις, εως, ἡ, = **ἀνωγή**· «βούλευσις» Ἡσύχ.

ἀνώξω, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**.

ἀνώπιον, τό, (ὀπή) τὸ ἄνωθεν τῆς θύρας μέρος, κατὰ πληθ., Πολυδ. Β', 53.

ἀνώποδα, μὲ τοὺς πόδας ἄνω, ἀνάποδα, ἀνώποδα ἑαυτὸν ἰνδαλλόμενον ἐν ὕδασιν ἐνοπτρισάμενος Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 93.

ἀνωρέας· «οὐκ ἀπολλυμένους» Ἡσύχ.

ἀνω-ρεπής, ές· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, Βυζ.

ἀνωρία, Ἰων. -ίη, ἡ, τὸ ἄκαιρον, τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, ἅμα δὲ ἀνωρίῃ εἶναι τοῦ ἔτεος πολεμέειν, πρὸς πόλεμον ἀκατάλληλος ὥρα τοῦ ἔτους, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὥρα ἔτους, Ἡροδ. 8.113.

ἄν-ωρος, ον, = **ἄωρος**, ἄνωρος ἀποθανὼν Ἡρόδ. 2.79.

ἀν-ώροφος, ον, (ὄροφος) ἄνευ ὀροφῆς, ἀστέγαστος, Λουκ. 350, Δίων Κ. 37.17.

ἀνωρροθία, ἡ, τὸ κῦμα τὸ ἀνυψούμενον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ πλοίου, Πολυδ. Β', 90.

ἀνώρροπος, ον, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνάρροπος** (ὃ ἴδε), Εὐστ. Πονημάτ. 185 77.

ἀνωρύομαι [ῠ], ἀποθ., ὠρύομαι ἰσχυρῶς, κραυγάζω μετὰ ὠρυγῆς, πένθος δ', οὐχ Ὑμέναιον ἀνωρύοντο γονῆες Ἀνθ. Π.7. 468· μυκηθμῷ τινι προσεοικὸς ἀνωρύετο Ἡλιόδ.10.16.

ἀνῷσαι, ἴδε ἐν λ. **ἀναφέρω**.

ἀνωστικῶς, ἐπίρρ., δι' ὠθήσεως πρὸς τὰ ἄνω, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 69.

ἀνωστόν· «ἔγκλητον» Ἡσύχ.

ἀνώτατος, η, ον, ὑπερθ. ἐπίθ., ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ἄνω**· τὰ ἀνώτατα Ἡρόδ. 2.125· θεοὶ ἀνώτατοι Εὐρύφαμ. παρὰ Στοβ. 555. 53:—Ἐπίρρ. **ἀνωτάτω**· ἴδε ἐν λ. **ἄνω**.

ἀνωτερικός, ή, όν, τὰ ἀνωτερικὰ μέρη, τὰ ὑψηλά, τὰ μεσόγαια (ἴδε **ἄνω** II. 1. ε), Πράξ. Ἀπ. ιθ', 1. II. παρ' Ἱππ. 264.11, τὸ ἀνωτερικόν, φάρμακον ἐνεργοῦν πρὸς τὰ ἄνω, ἐμετικόν.

ἀνώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ἄνω**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 17, 13· -ον ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 2.11,9:—Ἐπίρρ. **ἀνωτέρω**· ἴδε ἐν λ. **ἄνω**.

ἀνωτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀνωτέρου μέρους, Ἱππ. 275. 3.

ἄνωτος, ἀντὶ **ἄωτος**, Κῶδ. Ἠθ. Πλουτ. σ. 963B.

ἀνω-φάλακρος, ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός, Πτολ. Τετράβ. σ.143,17.

ἀνωφέλεια, ἡ, ἔλλειψις ὠφελείας, Διογ. Λ. 9.78, Ἀκύλ. Π. Δ.

ἀν-ωφελής, ές, ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἄχρηστος, ἀφροσύναι Ξενοφάν. 3.1· γόοι Αἰσχύλ. Πρ. 33· σκιὰ Σοφ. Ἠλ.1159 πάντα ἀν. ἦν Θουκ. 2. 47· ἀν. αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις Πλάτ. Πολ. 496D κ. ἀλλ. 2) ἐπιβλαβής, βλαπτικός, Θουκ. 6. 33· τινὶ Πλάτ. Πρωτ. 334A, Ξεν.—Συγκρ. -**έστερος** Εὐρ. Ἀποσπ. 49.—Ἐπίρρ. -**λῶς** Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 3, 6.

ἀν-ωφέλητος, ον, ἀνωφελής, μάταιος, ἄχρηστος, τινί, εἴς τινα Αἰσχύλ. Χ. 752· ἀπολ., Σοφ. Ἀντ. 645, Ἠλ. 1144· γῆ Ξεν. Κύρ. 1. 6,11. II. ἀνωφ. ἄνθρωπος, «ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφεληθῆναι», Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 87 (Α. Β. 4, 24).

ἀνωφέρεια, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά, ἢ ἀνήφορος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κατωφέρεια**, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 92.

ἀνω-φερής, ές, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἀναβαίνων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **κατωφερής**, ὀσμαὶ Ἀριστ. Προβλ.13. 5· τὸ ἀνωφερὲς Πλουτ. 2. 649C. 2) ἐπὶ οἴνου, ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀναβαίνων, μεθυστικός, Ἀθήν. 32C. II. ἐνεργ. ὁ πρὸς τὰ ἄνω φέρων, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 2.

ἀνώφλῐον, τό, (φλιά) τὸ ἄνω μέρος τῆς θύρας, «τὸ ὑπέρθυρον», Σουΐδ.

ἀνώ-φοιτος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνων, ἀνερχόμενος, Ζήνων ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1. 406, Φίλων 2. 513, κτλ.

ἀνωφορέω, φέρω πρὸς τὰ ἄνω, συχν. παρ' Εὐστ., ἰδίως ἐν τῷ παθητ.

ἀνώφορος, ον, = ἀνωφερής, Σέξτ.'Εμπ.10. 9.

ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἄνωχθε, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**.

ἀν-ώχυρος, ον, δοκιμώτερος τύπος τοῦ **ἀνόχυρος** (Λοβ. Φρύν. 712), ὁ μὴ ὠχυρωμένος, Ξεν.'Αγησ. 6. 6. **II.** ἀνοικτός, χώρα ὕποπτ. ἐν 'Ιππ. π.'Αέρ. 295.

ἄξεινος, ον,'Ιων. ἀντὶ **ἄξενος**, ὃ ἴδε.

ἀξέμεν, -έμεναι, ἴδε ἐν λ. **ἄγω**.

ἀξενάγώγητος, ον, ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς ὡς ξένος, ὁ μὴ ξεναγηθείς, Εὐστ. Προοίμ. 1. 10. — 'Ωσαύτως, ἐν Notices des Mss. τ.10. μ. 2. σ. 262, **ἀξενάγητος, ον**.

ἀξενία, ἡ, ἔλλειψις φιλοξενίας, 'Ερατοσθ. παρὰ Στράβ. 802.

ἄ-ξενος,'Ιων. καὶ ποιητ. **ἄξεινος, ον**, ἀφιλόξενος, ἐπὶ προσώπων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **πολύξεινος**, 'Ησ.'Εργ. κ.'Ημ.713· ἀνὴρ ξένοισιν ἄξ. Εὐρ. παρὰ Στοβ. 621. 4· ἄξ. καὶ ἄγριον Πλάτ. Σοφ. 217E: ἐπὶ τόπων, ὅρμος Σοφ. Φ. 217· γῆ, στέγη Εὐρ. Ι. Τ. 94, Κύκλ. 91:— Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ώτερος, -ώτατος**. ὁ αὐτ. 'Αλκ. 556, Μήδ. 1264. **II.** Ἄξεινος (ἐνν. πόντος) ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς Εὔξεινος (Euxeinus qui nunc Axenus ille fuit, 'Οβ.), Πινδ. Π. 4. 362· Ἄξενος ἐν Εὐρ.'Ανδρ.794· καὶ μετὰ τῶν οὐσιαστ. πόρος, πόντος ἄξενος Εὐρ. Ι.Τ. 253, 341:—πρβλ. **ἐπιδρομή, συμπληγάς**.

ἄ-ξεστος, ον, μὴ ἐξεσμένος, ἀπελέκητος, μὴ κατειργασμένος, λίθος Σοφ. Ο. Κ.19, πρβλ.'Αποσπ. 487,'Ανθ. Π.7. 657:— μεταφ· ἐπὶ ποιητοῦ, τραχύς, ἀδέξιος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 86.

ἀ-ξήραντος, ον, ὁ μὴ ξηραινόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. σ.130.48.

ἀξία,'Ιων. **-ίη, ἡ**, (ἄξιος) ὡς καὶ νῦν, ἡ ἀξία πράγματός τινος, πρὶν ἄν σφι ἀπισωθῇ (ὁ χρυσὸς) τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων 'Ηρόδ. 4.196· ἀλλ' ἀντιθέντας .. τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ.'Ιππ. 623· ἡ ἀξία τοῦ δούλου Πλάτ. Νόμ. 936D· τὸ ἁρμόζον, τὸ πρέπον, κατ' ἀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος 'Ηρόδ.1.100· χρηματικὸν ποσόν, ὑποτελέειν .. ἀξίην βασιλέϊ ὁ αὐτ. 4. 201· τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τῆς πραγματικῆς ἀξίας, Πλάτ. 'Απολ. 36B, πρβλ. D. E· ἡ ἀξία τῆς βλάβης ὁ αὐτ. Νόμ. 845E· προσάπτειν ἑκάστῳ τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ .. πάθους αὐτόθι 876D· μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· σκοποῦμαι .. εἰ ἄρα ὥσπερ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἀξίαι ὁ αὐτ. 'Απομν. 2. 5, 2· κατὰ τὴν τῆς ὀλιγωρίας ἀξίαν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀμελείας του, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 249. 27· ἡ κατ' ἀξίαν ἰσότης 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 1, 15· τὸ κατ' ἀξίαν ἴσον αὐτόθι 5.7, 8· παρὰ τὴν ἀξίαν ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 4. 2, 13 κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀξία, ὑπόληψις, βαθμός, τιμή, Θουκ. 6.68, Δημ.171.13., 246.1· ἡ τῆς ἀρχῆς ἀξία Πλάτ. Νόμ.945B· ἡ τῆς ἀξίας τιμὴ αὐτόθι 744B· οἱ ἐπ' ἀξίας, ἄνθρωποι ἀξίαν ἔχοντες, πρόσωπα ἐπίσημα, Λουκ. Νιγρ. 24· ἐξεπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας, μετὰ μεγάλης μεγαλοπρεπείας, πομπῆς, Πολύβ. 39. 2, 6:—καὶ ἐπὶ ἐναντίας σημασίας, δουλικὴ ἀξία, δουλικὴ κατάστασις, Διόδ. 5. 40. **3)** καθόλου, ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τί ἀξίζει, τὴν μὲν ἀξίαν οὐ λάμψεαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης 'Ηρόδ. 7. 39· εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες 'Αριστοφ.'Ορν.1223· κατ' ἀξίαν, ὅσον ἀξίζει, Εὐρ. 'Εκ. 374, Πλάτ. Πολ. 496A, Φαίδων 113E, κ. ἀλλ.· ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, περισσότερον ἢ ὅσον ἀξίζει τις, Εὐρ.'Ηρ. Μαιν.146, Δημ.18. 23· παρὰ τὴν ἀξίαν, οὐ κατ' ἀξίαν Θουκ. 7.77, πρβλ. Δημ. 61.1. **4)** κατὰ τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν τῶν Στωικῶν, ἡ ἀξία εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, honestum Heyne 'Επίκτ. 36. **II.** ἐκτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, γνώμη. κατὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν Διόδ.14.10, πρβλ.107· πρβλ. καὶ τὰς λέξ. **ἀξιόω, ἀξίωμα**.

ἀξι-αγάπητος, ον, ὁ ἄξιος ἀγάπης, Κλήμ. Ρώμ. 1. 1, Κλήμ. 'Αλ. 612.

ἀξι-άγαστος, ον, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύμαστος, Ξεν. Λακ. 10. 2, Εὐσ. Μαρτ. ἐν Παλ.11.21.—'Επίρρ. **-τως**, ἐκ τοῦ 'Ιωσήπ.

ἀξί-αγνος, ον, ὁ τετιμημένος δι' ἁγνότητα, 'Ιγνάτ. πρὸς Ρωμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἀξι-αγώνιστος, ον, ὁ ἄξιος ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, πρός τινα Νικήτ. Χρον. 60D.

ἀξιάζω = ἀξιόω, ὅστις παραγενόμενος πρὸς Λαμψακάνοις [τό τ]ε ψάφισμα ἀποδώσει καὶ ἀξιάσει 'Επιγρ. Αἰολ. 318_{33}. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάρχει ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐκ τῶν Χρον. Νικήτ.10, σ. 322 καὶ ἑρμηνεύεται **ἀξίζω**· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **ἀξίζειν**.

ἀξι-άκουστος, ον, ὁ ἄξιος ἀκοῆς, Ξεν. Συμπ. 4. 44.

ἀξι-ακρόᾱτος, ον, ὁ ἄξιος ἀκροάσεως, Ξεν. Λακ. 4. 2· ἐν τῷ ὑπερθ. **-ότατος**.

ἀξι-απόλαυστος, ον, ὁ ἄξιος ἀπολαύσεως, Στοβ.'Εκλογ.2.118.

ἀξι-αφήγητος, 'Ιων. **ἀξιαπήγητος, ον**, ὁ ἄξιος ἀφηγήσεως, 'Ηρόδ.1.16,177 κ. ἀλλ.

ἀξιάω, Λίδ. καὶ Σκ. ἀντὶ **ἀξιάζω**, ὃ ἴδε.

ἀξι-ελέητος, ον, ὁ ἄξιος ἐλέους, Ψευδο-Διογεν. 'Επιστ. 27. Βοασσ.

ἀξι-έντρεπτος, ον, (ἐντρέπομαι) ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσέβαστος, Κλήμ.'Αλ. 997.

ἀξι-επαίνετος, ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἑπομ., ἀξιεπαινετωτάτης τελευτῆς Ξεν.'Ελλ. 4. 4, 6, ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀξιεπαινοτάτης.

ἀξιέ-παινος, ον, ὁ ἄξιος ἐπαίνου, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6, κτλ.— 'Υπερθ. **-ότατος** ὁ αὐτ. 'Ελλ. 4. 4, 6.— 'Επίρρ. **-νως** 'Απολλ. Βί. Αἰσχίν.16, σ. 43.

ἀξι-επιθύμητος, ον, ἄξιος ἐπιθυμίας, ἀξιαγάπητος,'Ησύχ. ἐν λέξ. **ἀξιέραστον**.

ἀξι-επίτευκτος, ον, ἄξιος ἐπιτυχίας,'Ιγνάτ. πρὸς Ρωμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἀξι-έραστος, ον, ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Συμπ.8.14, Συλλ.'Επιγρ. 8655, «ἀξιέραστον, ἀγαπᾶσθαι ἄξιον, ἀξιεπιθύμητον, ἐπέραστον» 'Ησύχ.:—'Εν τῷ συγκρ. **-ότερος** Λουκ.'Ενάλ. Διάλογ.1. 2.

ἀξιήκοος, ον, (ἀκοή), = **ἀξιάκουστος**, 'Επιστ. Σωκρ. 33.

ἀξίθεος, ἀξιθέωρος, ἴδε ἐν λ. **ἀξιόθεος**.

ἀξῑνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Π. 2. 8, 8, Πορφ. π.'Αποχ. 4. 12.

ἀξίνη [ῑ], ἡ, εἶδος πελέκεως, κοιν. «ἀξινάρι», ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ 'Ιλ. Ν. 612· ἀλλ' ἐν Ο.711 εἶναι τοῦ πολέμου ἀξίνη, διαφέρουσα τοῦ πελέκεως («δίστομος πέλεκυς» κατὰ τὸν 'Ησύχ.)· πρβλ. 'Ηρόδ. 7. 64. **2)** πέλεκυς πρὸς σχίσιμον ξύλων ἢ κοπὴν δένδρων, τῶν στρατιωτῶν ξύλα σχίζων τις ... ἧσι τῇ ἀξίνῃ Ξεν. 'Αν. 1. 5, 12· καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 10, Λουκ. γ', 9.

ἀξῑνη-φόρος, ον, στρατιώτης φέρων ἀξίνην, ὡπλισμένος δι' ἀξίνης, Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. σ. 344.

ἀξῑνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀξίνη**,'Ιωσήπ.'Ιουδ. Π. 2. 8, 9.

ἀξῑνο-κοπέω, κατακόπτω δι' ἀξίνης, Παχυμ.'Ανδρ. Παλαιολ. 4. 227E.

ἀξῑνο-κράτημα, ατος, τό, τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον, κοιν. «στειλειάρι» Ζωναρ. σ.1669 ἐν λέξ. **στελεός**.

ἀξῑνό-πληκτος, ον, ὁ πληγεὶς δι' ἀξίνης, Κράμερ 'Ανέκδ. Παρ. 3.114.

ἀξινορύγια, τά, εἶδος ἀξίνης πρὸς ὀρυχήν, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. βασ. τάξ. σ. 463, 671, 672, ἔκδ. Β. (Κουμανούδ. Συναγ. Λ.'Αθησ.)

ἀξιο-βίωτος, ον, ἄξιος νὰ ζῇ τις δι' αὐτόν, οὕτω οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι (αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσιν **ἀβίωτον** ἀντὶ οὐκ ἀξιοβ.) Ξεν.'Ελλ. 4. 4, 6· πρβλ. **ἄβιος, ἀβίωτος**.

ἀξιο-γέραστος, ον, ἄξιος βραβείου, Νικόλ. Μεθών. ἔκδ. 'Ανδρον. Δημητρακοπούλου, σ. 4.

ἀξιο-δάκρῡτος, ον, ὁ ἄξιος δακρύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1221.

ἀξιο-διήγητος, ον, = ἀξιαφήγητος, Εὐσεβ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 3. 30.

ἀξιο-δότως, (δίδωμι) ἐπίρρ., ἀξίως, ἐπαξίως, Βυζ.

ἀξιο-δίωκτος, ον, ἀξιοδίωκτος πρᾶξις, ἀξία διώξεως, Θ. Στουδ. σ.1224, ἐκδ. Μί.

ἀξιο-εργός, ον, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ ἐργασθῇ, ἐπειδὰν δὲ ἐκτραφῇ (ὁ τόκος τῶν μελισσῶν) καὶ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοττοὶ γένωνται κτλ. Ξεν. Οἰκ.7. 34.

ἀξιό-ζηλος, ον, ἀξιοζήλευτος, κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ καὶ ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις Αἰλ. Π.'Ι. 12. 64, 10.—'Επίρρ. **ἀξιοζήλως**, «ἐπαινετῶς» Σουΐδ. ἐν λέξ.

ἀξιο-ζήλωτος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. προοίμ., Πλουτ. Φλαμιν. 20· «ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι», Σουΐδ. ἐν λ. **ἀξιοζήλως**.

ἀξιο-ζήτητος, ον, ὁ ἄξιος ζητήσεως, ἄξιος ἐρεύνης, Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 255B.

ἀξιο-θάνᾰτος, ον, ἄξιος θανάτου, Σχόλ. Αἰσχύλ.

ἀξιο-θαύμαστος, ον, ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, Ξεν. 'Απομν. 1, 4, 4 (ἐν τῷ συγκρ.), Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205C.

ἀξιο-θέᾱτος,'Ιων. **-ητος, ον**, ἄξιος θέας, 'Ηρόδ. 1. 14, 184, κ. ἀλλ., Ξεν. Συμπ.1.10:— Συγκρ. **-ότερος** Πλουτ. Δημήτρ. 43. 'Υπερθ. **-ότατος** 'Ηρόδ. 2.176, Ξεν. Λακ. 4. 2.

ἀξιό-θεος, ον, (θεὸς) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἅγιος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Π. 230C.

ἀξιό-θεος, ον, (θέα) = **ἀξιοθέατος**, 'Αλκίφρ. 3. 55:— ἐν ποιητ. τύπῳ **ἀξίθεος**, Συλλ. 'Επιγρ. 4943· καὶ **ἀξιθέωρος, ον**, αὐτόθι.

ἀξιό-θρηνος, ον, ἄξιος θρήνου, Εὐρ.'Αλκ. 904.

ἀξιο-θριάμβευτος, ον, ἄξιος θριάμβου, Σουητώνιος ἐν Καλιγ. 47.

ἀξιο-καταφρόνητος, ον, ὁ ἄξιος καταφρονήσεως,'Ιαμβλ. βίος Πυθ. 206.

ἀξιό-κλεος, ον, ὁ ἄξιος κλέους, 'Ηλιόδ. Χρυσοπ. ἐν Φαβρικ. 'Ελλ. Βιβλ. τ. 6, σ. 796.

ἀξιο-κοινώνητος, ον, ὁ ἄξιος τῆς κοινωνίας, τινὸς Πλάτ. Πολ. 371E, Νόμ. 961A.

ἀξιό-κτητος, ον, ὁ ἄξιος κτήσεως, ἄξιος νὰ γείνῃ κτῆμά τινος, Ξεν. Κύρ. 5. 2,10, Παυσ.1. 9. 5.

ἀξιό-ληπτος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ληφθῇ, πολύτιμος, Κύριλλ.

ἀξιό-λογος, ον, ὁ ἄξιος λόγου, ἀξιοσημείωτος, ὁ ἐν Ἐφέσῳ.. νηὸς Ἡρόδ. 2.148· οὕτω Πλάτ. κ. ἄλλοι· πόλεμον.. ἀξιολογώτατον, σημαντικώτατον, σπουδαιότατον, Θουκ. 1. 1· τοῦτο ἀξιολογώτερον Ξεν. Κύρ. 8. 2, 13:—Ἐπίρρ. **-γως** ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 1. **2)** ἐπὶ προσώπων σπουδαῖος, ἐπίσημος, τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους Θουκ. 2.10, κτλ.

***ἀξιολογουμένη,** μτχ. «πῶς ἂν εἴπω τὴν ἀξιολογουμένην τῶν ἐπιτηδείων ὑπηρεσίαν;» Θεόδ. Ἀλαν. σ. 400, ἔκδ. Μί.—Ἡ παρὰ Διον. Ἁλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Α', 78, κειμένη πρώην μετοχὴ **ἀξιολογουμένων** ἐκδίδεται νῦν **ἀπολουμένων** κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ροβ. Στεφάνου.—Κουμανούδ. Συναγ. Ἀθ. Λέξ.

ἀξιο-μάθητος [ᾰ], **ον,** ὁ ἄξιος νὰ τὸν μάθῃ τις, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 38.

ἀξιο-μακάριστος [κᾰ], **ον,** ἄξιος μακαρισμοῦ, ἀξιομακαριστότατον Ξεν. Ἀπολ. 34.

ἀξιομανεῖς, οἱ, «δυνατώτεροι» Ἡσύχ.

ἀξιό-μᾰχος, ον, ἄξιος, ἱκανός, ἰσοδύναμος ἐν πολέμῳ ἢ μάχῃ, ἀξιόμαχοι γινόμεθα τοῖσι ἐπιοῦσι Ἡρόδ. 7.157, 236, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 38· πρός τινα Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 12. κτλ.:—ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 19., 8. 63, Θουκ. 8. 80. **2)** μετ' ἀπαρ., ἀρκετὸς κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸν ἀριθμόν, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλής, νέες.. ἀξιόμαχοι τῇσι Αἰγινητέων συμβαλέειν Ἡρόδ. 6. 89· νεῶν.. ἀξιομάχων δέκεσθαι τὸν ἐπιόντα ὁ αὐτ. 7.138, πρβλ. 101· ἀξιόμαχόν τι δρᾶν, συντελεστικὸν πρὸς νίκην ἐν μάχῃ, Δίων Κ. 43. 4:—Ἐπίρρ. **-χως** Πλουτ. Θησ. 4.

ἀξιο-μίμητος [ῑ], **ον,** ἄξιος μιμήσεως, παρέχων ἀξιομίματον ωὑτὸν Ἔκφαντος Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 334. 52.

ἀξιο-μῑσής, ές, ἄξιος μίσους, μισητός, Δίων Κ. 78. 21· οὕτω καὶ **ἀξιομίσητος, ον,** Πλούτ. 2.10A, 537C:—**ἀξιόμῑσος, ον,** ἀπαντᾷ ἐν ἐφθαρμένῳ τινὶ χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλου, Εὐμ. 366.

ἀξιο-μνημόνευτος, ον, ἄξιος μνείας, Πλάτ. Πρωτ. 343A, Συμπ. 178A, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 1.—Ἐν Γλωσσ. καὶ **ἀξιόμνηστος, ον.**

ἀξιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν λόγου μορφήν, εὔμορφος, Μανέθ. 4. 513.

ἀξιό-νῑκος, ον, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ νικήσῃ, καὶ εἴ τίς γε ἀσκητής... ἀξιόνικος γενόμενος ἀναγώνιστος διατελέσειεν Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· μετ' ἀπαρ., ἀξιονικότερος ἔχειν.. τοῦτο τὸ κράτος, ἀξιώτερος, ἁρμοδιώτερος νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν δύναμιν, Ἡρόδ. 7· 187, πρβλ. 9. 26.—Ἐπίρρ. **-κως** Ἀρέθας σ. 928.

ἀξι-ονόμαστος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζηται, νὰ ἀναφέρηται, Ἰγνάτ. π. Ἐφεσ. 4.

ἀξιο-παράκλητος, ον, ὁ ἄξιος παρηγορίας, Θεόδ. Στουδ. σ. 492D.

ἀξιο-πενθής, ές, ἄξιος πένθους, θρήνων, Εὐρ. Ἱππ. 1465:—Ὡσαύτως, **ἀξιοπένθητος, ον,** Κ. Μανασσ. Χρον. 155, 3983.

ἀξιο-πιστέω, ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἀξιόπιστος, Σχόλ. εἰς Πτολ. Τετράβ. σ. 11. 49.

ἀξιοπιστία, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀξιόπιστον, Διόδ. 1. 23. **2)** τὸ φαίνεσθαι ἀξιόπιστον, τὸ εὐλογοφανές, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1. 22, 2.

ἀξιό-πιστος, ον, ὁ ἄξιος πίστεως, ἀξιόπιστος, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123B· ἀξιόπιστος ἂν εἰκότως φαίνοιτο Δημ. 10. 5· Κτησίας οὐκ ὢν ἀξιόπιστος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 28, 4, κ. ἀλλ.· ἀξ. εἴς τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 2· ἀξ. πρὸς τὴν τοσαύτην ναυτιλίαν, ἱκανός, ἀρκετός, Πλουτ. Καῖσ. 58. **2)** τὸ ἐκ πείρας καθιστάμενον ἄξιον πίστεως, ἀλλὰ τούτων μὲν οὐ πεῖραν ἔχομεν ἀξιόπιστον Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 5, 7· ὅσων ἀξιόπιστον ἔχομεν τὴν πεῖραν αὐτόθι 4.10:—οὕτως, ἐπίρρ. **-τως,** ὅπερ ἀξιοπίστως μὲν οὐ συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν π. Ζ. γεν. 2, 5. **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ φαινόμενος ἀξιόπιστος, εὐλογοφανής, Ἐκκλ.:—καὶ ἐπίρρ. **-τως** Τίμαι. 70.

ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, = **ἀξιοπιστία,** Μανέθ. 4. 505.

ἀξιό-πλοκος, ον, ὁ ἀξίως πεπλεγμένος, στέφανος Ἰγνατ. ἐπιστολ. πρὸς Μαγν. 13. σ. 21.

ἀξιο-πόθητος, ὁ, ὁ ἄξιος πόθου, ποθεινός, ἐπιθυμητός, Νικήτ. Παφλ. σ. 364.

ἀξιό-ποινος, ον, ὁ ἄξιος ποινῆς, ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ τὸ πάλαι ὑπῆρχεν ἱερὸν Ἀθηνᾶς Ἀξιοποίνου ὡς τιμωρούσης ἐπαξίως τοὺς ἀξιοποίνους, «ὡς γὰρ δὴ ἀμυνόμενος Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας μετῆλθε κατ' ἀξίαν ὧν προϋπῆρξαν, ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύεται, Ἀξιοποίνου δὲ ἐπίκλησιν, ὅτι τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς» Παυσ. 3.15.6.

ἀξιο-πρᾱγία, ἡ, ἀξία ἐπαίνου πρᾶξις, καλὴ διαγωγή, Κλήμ. Ἀλ. 226.

ἀξιο-πρεπής, ές, εὐπρεπής, εὐσχήμων, πρέπων, Λατ. decorus, σῶμα Ξεν. Συμπ. 8. 40, τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως καὶ τὸ σεμνοπρεπὲς Ἰγν. Ἐπιστ. σ. 69:—Ἐπίρρ. **-πῶς** Ἐφρ. Σύρ. τ. 3. σ. 385E.

ἀξιο-προστάτευτος [ᾰ], **ον,** ἄξιος νὰ προστατεύῃ, νὰ προστατῇ, νὰ εἶναι πρωτοστάτης, ἀρχηγός, Πολυδ. Α', 178.

ἀξι-όρᾱτος, ον, ἀξιοθέατος, Λουκ. Πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. 32, Φίλων 1. 441.

ἄξιος, ία, ον, (ἐκ τοῦ ἄγω VI, καὶ ἑπομ. κυρίως) ὁ ἔχων τόσον ἢ ἴσον βάρος, τόσην ἢ ἴσην ἀξίαν, τόσην ἢ ἴσην τιμήν, μετὰ γεν., βοὸς ἄξιος Ἰλ. Ψ. 885, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32., 7. 21· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, τώρα δὲ δὲν ἀξίζομεν ὅλοι μας οὐδὲ τόσον ὅσον ἀξίζει ἕνας Ἕκτωρ, Ἰλ. Θ. 234· πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε, ὡς τὸ Λατ. instar omnium, Ο. 719:—οὕτω, πολλοῦ ἄξιος, ἔχων μεγάλην ἀξίαν, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 28, Πλάτ. Συμπ. 185B, κτλ.· πλείονος ἄξ. ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 235B, κτλ.· πλείστου ἄξιον, quantivis pretii, Θουκ. 2. 65, Πλάτ. Γοργ. 464D, κτλ.· οὕτω καὶ παντός, καὶ τοῦ παντὸς ἄξιον Εὐρ. Ἀποσπ. 277, Πλάτ. Σοφ. 216C· παντὸς ἄξιον, μετ' ἀπαρεμ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 797· λόγου ἄξιος = ἀξιόλογος, Ἡρόδ. 1. 133, Θουκ. 1. 73, κτλ.· ἐναντία πρὸς ταῦτα εἶναι τά: οὐδενὸς ἄξιος Θέογν. 456· ἢ παντὸς.. ἢ τὸ παράπαν οὐδενὸς Πλάτ. Φίληβ. 64D· ὀλίγου ὁ αὐτ. Γοργ. 497B, κτλ.· σμικροῦ ὁ αὐτ. Πολ. 504D, κτλ.· βραχέος ὁ αὐτ. Νόμ. 692C· μείονος, ἐλάττονος, ἐλαχίστου ἄξιος Ξεν. Πόρ. 4. 50· πολλαπλασίου τιμήματος ἄξιαι κτήσεις Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 17· ὡσαύτως, εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια, πράγματα ἀξίας μέχρις ὀγδ. μνῶν, Δημ. 816. 20. **2)** μετὰ δοτ. προσ., σοὶ δ' ἄξιον ἔσται [τὸ δῶρον] ἀμοιβῆς, θὰ λάβῃς ἀντάξιον δῶρον, «ἀξίως ἀμείψεται, ἢ τοὐναντίον παρ' ἐμοῦ καλὸν δῶρον λάβοις ἄξιον ἀμοιβῆς γενέσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 318· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται Ἰλ. Ψ. 562· πολλοῦ ἢ πλείστου ἄξιον εἶναί τινι Ξεν., κτλ. **3)** ἀπολ., ἄξιος, ἀξιόλογος, ἔξοχος, καλός, ἄξια δῶρα, κτλ.· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, καλὴν τιμὴν ἐπλήρωσεν, Ὀδ. Ο. 429· ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι, «ἀξίαν εὕροι τιμήν» (Σχόλ.) Υ. 383· φέροντες ὅ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε Ξεν. Κύρ. 3. 3, 2.—Παρ' Ὁμήρῳ λοιπὸν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἰδίως ἡ λέξις εἶχε τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης τιμῆς ἢ ἀξίας· ἀλλά, **6)** παρ' Ἀττικοῖς εἶχεν ὡσαύτως καὶ τὴν ἐναντίαν σημασίαν, δηλ. μικρᾶς τιμῆς, οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, εὐθηνοτέρας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 645· τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; εὐθηνάς; 672· τὸν ἄξιον γενόμενον; τὸν γενόμενον εὐθηνόν; 895· ὡς ἀξιώτατον πρίασθαι Λυσίας 165. 3. **4)** παρ' Ἀττικοῖς, ὡσαύτως, ἄξιος, ἐπάξιος, κατάλληλος, προσήκων, ἁρμόδιος, δίκη Ἠλ. 298, Ξεν. Οἰκ. 12.19· χάρις ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 6. 11· ἄξια δράσας ἄξια πάσχων, πάσχων ἄξια τῶν πράξεών του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1527, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 735. **5)** ἐπὶ προσώπων, οἱ ἑωυτοῦ ἄξιοι, οἱ ἐκ τῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνῆκει καὶ αὐτός, οἱ ὅμοιοί του, Ἡρόδ. 1.107. **6)** ἐπαρκὴς πρός τι, μετὰ γεν. ἄξια τοῦ πολέμου τὰ χρήματα Δημ. 185. 26. **7)** αἰδοῦς ἀξίαν.. τὴν προθυμίαν μᾶλλον ἢ θράσους = ἀξίαν μᾶλλον αἰδοῦς ἢ θράσους.. Ἀριστ. Οὐρ. 2.12, 1.

II. μεθ' Ὅμηρ. ἰδίως ἐπὶ ἠθικῆς σχέσεως, ἄξιος, ἀξιότιμος, ἔχων ἀξίαν· ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἡρόδ. 7. 224, κτλ.· οὐδὲν ἀξία Αἰσχύλ. Χο. 445· ἀξίαν ἀπ' ἀξίων ὁ αὐτ. Εὐμ. 435. **2)** ἄξιός τινος, ἀξίζων τι, πρὸ πάντων μετὰ γεν. πράγματος, ἄξιον φυγῆς, ἄξια στεναγμάτων, γέλωτος, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 1124, Ὀρ. 1326, κτλ. ἐγκωμίων τι ἀξιώτερον ἤ.., Ξεν. Ἀγησ. 10.3:—ἀλλὰ μετὰ γεν. προσ., ποιεῖν ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε πατέρων, Θουκ. 2.71· ἄξιον τοῦ πατρὸς Ἰσοκρ. 207B· οὕτως, ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανοεῖσθαι Πλουτ. Κίμ. 5. **6)** μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπ., ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς Πόρσ. Εὐρ. Ἑκ. 309, Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 316· πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 633· οὕτως, πλείστου ἄξ. Λακεδαιμονίοις Θουκ. 4.81· θανάτου τῇ πόλει Ξεν. Ἀπομν. 1.1, 1, πρβλ. 1.2, 62· εἰμὶ δ' οὐ τούτων ὑμῖν ἄξιος Δημ. 584.2, πρβλ. Ἀντιφῶντα 142. 26· μεταγεν. τιμῆς ἄξια παρά τινος Λουκ. Τόξ. 3. **3)** μετὰ ἀπαρ., ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος; ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀντὶ ἐκείνου; Ἰλ. Ξ. 472, πρβλ. Ἡρόδ. 1.14, Θουκ. 1.76· τίεσθαι ἀξιώτατος Αἰσχύλ. Ἀγ. 531· ἄξιος θρήνων τυχεῖν Σοφ. Αἴ. 924· ἄξιοι δουλεύειν, ἄξιοι μόνον δουλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5, 10:—καὶ οὕτω, **6)** ἄξιός εἰμι, ὡς τὸ δίκαιός εἰμι, μοὶ πρέπει νὰ.., ἄξιός εἰμι ἀπολαῦσαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 19:—ἀπολ., τοῦ ἀπαρεμφ. εὐκόλως ὑπονοουμένου, ἔχων δύναμιν καὶ ἐξουσίαν νὰ ἐνεργήσῃ, Ἀνδοκ. 17.19· οὕτως, ἄξιος γάρ, ἐμφατικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 143E.

4) ἄξιόν [ἐστι], εἶναι προσῆκον, Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; Ἰλ. Ν. 446· ἀξ. μνήμην ἔχειν Ἡρόδ. 1.14. **6)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., τῇ πόλει γὰρ ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα, προσῆκον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 205· τί σοι ζῆν ἄξιον ὁ αὐτ. Νεφ. 1074, πρβλ. Ὄρν. 548· ἀξιόν γε πᾶσιν.. ἐπολολύξαι ὁ αὐτ. Ἱππ. 616, καὶ ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνὴ παρὰ Ξεν., ὡς οὐκ ἄξιον εἴη βασιλεῖ ἀφεῖναι κτλ., ὅτι δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ θέσις ἢ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ βασιλέως νὰ.., Ἀν. 2. 3, 25, πρβλ. λεξικ. Ξενοφ. (Sturz) ἐν λέξ., 10, Ἀνδοκ. 1. 6. **γ)** ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, ἄξιον τῆς Ἑλλάδος, προξενεῖ τιμὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα [νὰ πράξῃ τις οὕτω), Ἀριστοφ. Ἀχ. 8. ἄξιόν ἐστιν, ἀξίζει, operae pretium est, ἐνθυμηθῆναι Δημ. 15, 7· γαμεῖν οὐκ ἄξιον Εὐρ. Ἄλκ. 627. **III.** Ἐπίρρ. **ἀξίως,** μετὰ γεν. ἐμάχοντο ἀξίως λόγου Ἡρόδ. 6.112· οὔτε ἑωυτοῦ ἀξ. ὁ

αὐτ. 3,125· οὐκ ἀξ. ἀπηγήσιος ὁ αὐτ. 3.125· τῆς ἀδικίας Θουκ. 3. 39· ἐν Αἰσχύλ. Χο.707, ὁ Δινδ. προτείνει ἀξίας:— ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 133, κτλ., κολάσατε ἀξίως, «δηλ. ἀξίως τῆς ἀδικίας ἣν ἔπραξαν», Θουκ. 3. 40.

ἀξιο-σέβαστος, ον, ἄξιος σεβασμοῦ, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 72. 22:—ὡσαύτως—**σεπτος, ον,** Κ. Μανασσ. Χρον. 4203, 5047.

ἀξιό-σκεπτος, ον, ἄξιος σκέψεως, Ξεν. Ἑλλ. 6.1,13.

ἀξιο-σπούδαστος, ον, ἄξιος σπουδῆς ἢ ἐπιμελείας, Ξεν. Λακ. 10. 3, Πλούτ. 2. 5C.

ἀξιο-στράτηγος, ον, ἄξιος νὰ εἶναι στρατηγός, φάνητε τῶν λοχαγῶν ἄριστοι καὶ τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι Ξεν. Ἀν. 3.1, 24: —οἱ τύποι **ἀξιο-στρατηγικὸς** καὶ **ἀξιο-στρατήγητος,** εὑρίσκονται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἀρρ. καὶ Δίωνος Κ., ὁ Βέκκ. καὶ ὁ Δινδ. προτιμῶσι τὸν τελευταῖον.

ἀξιό-συλος, ον, ὁ ἔχων κτήματα ὑποκείμενα εἰς κατάσχεσιν διὰ χρέος, αἱ δ' ἀξιόσυλος γένο[ιτο] [VI] Ἐπιγραφ. Ἠλιδ. 11516 = Ὀλ. 16 = Roberts 298.

ἀξιο-τέκμαρτος, ον, ἄξιος νὰ ἀχθῇ εἰς μαρτυρίαν, ἀξιόπιστος, ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον, τὸ ἔργον εἶναι ἀξιοπιστότερον τοῦ λόγου, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 10.

ἀξῐο-τίμητος, [ῐ], **ον,** τιμῆς ἄξιος, Φίλων 1. 461: — ὡσαύτως **ἀξιό-τῑμος, ον,** Ἀπ. Ἐμφ. 3.19, ἐν τῷ ὑπερθ. — καὶ οὐσιαστ. **ἀξιο-τίμησις,** ἡ, ἐκτίμησις, ἔπαινος, Σχόλ. Ἀριστείδ.

ἀξιο-φᾰνής, ές, (φανῆναι) ἄξιος νὰ φαίνηται, ἄξιος νὰ εἶναι φανερός, γνωστός, Εὐστ. Ἀντιοχ. 613Α.

ἀξιο-φίλητος [ῐ], **ον,** ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Οἰκ. 10. 3, Στοβ. Ἐκλογ. 2.118.

ἀξιό-χρεως, εων, γεν. **ω**: Ἰων. **ἀξιόχρεος, ον,** Ἡρόδ. (ἂν καὶ εὑρίσκεται ὡσαύτως καὶ ὁ ἕτερος τύπος ἐν χειρογρ.), καὶ Ἱππ.: οὐδ. πληθ. **ἀξιόχρεα**: Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἀξιοχρεώτερος, -ώτατος,** Πολύβ. 4. 3, 3., 10. 27,1: (χρέος):—ἄξιός τινος, ἑπομένως, **I.** ἀπολ., ὡς τὸ **ἀξιόλογος,** ἄξιος λόγου, σημαντικός, μέγας, πόλις Θουκ. 1. 10· ἐπὶ προσώπου, ὑπ' ἀξιόχρεω καὶ ἀποθανέειν ἡμίσεα συμφορή (πρβλ. Οὐεργ. Aeneae magni dextra cadis), Ἡρόδ. 5.111. **2)** χρήσιμος, ἀξιόπιστος, ἱκανός, ἀρκετός, ἀξιόχρεον πρόφασιν προτείνειν ὁ αὐτ. 1.156· ἐπ' οὐδεμιῇ αἰτίῃ ἀξιόχρεῳ ὁ αὐτ. 3. 35· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἀξ. ἐγγυηταί, ἀξιόπιστοι, δυνάμενοι νὰ πληρώσωσιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1065, Πλάτ. Ἀπολ. 38Β· εἰς ἀξ. .. τὸν λέγοντα ἀνοίσω αὐτόθι 20Ε. **II.** μετ' ἀπαρεμ. ἐπαρκής, ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι .., Ἡρόδ. 4. 126, Θουκ. 5. 13· ἀξιόχρεῳ .. ἡμῖν ἀντιτάξασθαι Δημ. 36. 5· ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεός .. μίασμα λῦσαι; Εὐρ. Ὀρ. 598. **III.** μετὰ γεν. πράγματος, ἄξιος, ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος = ἀξιαπήγητα, ἄξια ἀφηγήσεως, Ἡρόδ. 5. 65· ἀξ. τηλικούτου πράγματος, ἀξιόπιστος ἐν .., Δημ. 101. 28, πρβλ. 381. 22.—Σπάν. παρὰ ποιηταῖς, ὡς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. — ὁ Ἀμμώνιος ἐν τῷ π. Διαφ. Λέξ. λέγει: «ἀξιόχρεως μέν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός, ἀξιόπιστος δὲ ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος».

ἀξιόω: μέλλ. **-ώσω**: πρκμ. **ἠξίωκα** Ἰσοκρ. 376Α:—Μέσ., ἴδε κατωτ. II, 3:—Παθ., μέλλ. **ἀξιωθήσομαι** Ἰσοκρ. 190Β, ἀλλ' ὡσαύτως **ἀξιώσεται** Σοφ. Ἀντ. 637: ἀόρ. **ἠξιώθην**: πρκμ. **ἠξίωμαι**: (ἄξιος). Νομίζω ἢ θεωρῶ ἄξιον. **I.** μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἢ ἐπὶ καλῆς σημασίας, θεωρῶ τινα ἄξιον ἀμοιβῆς, ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου Εὐρ. Μήδ. 962· ἑαυτὸν τῶν καλλίστων Ξεν. Ἀν. 3. 2, 7· ἢ ἐπὶ κακῆς σημασίας, νομίζω τινὰ ἄξιον τιμωρίας, Ἡρόδ. 3.145· ἀξ. τινα ἀτιμίας Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 25· κακοῦ Πλάτ. Ἀπολ. 38Δ:—Παθ., ἀξιεύμενος θυγατρὸς τῆς σῆς Ἡρόδ. 9. 111· λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα, θεωρούμενα ἢ ὄντα πρότερον ἄξια βασιλέων, Εὐρ. Ἑκ. 366· ἀξιοῦσθαι κακῶν Ἀντιφῶν 122. 23· τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Πλάτ. Φαίδων 103Ε, κ. ἀλλ. **2)** μετ' αἰτ. μόνον, ἐκτιμῶ, τιμῶ, Σοφ. Αἴ. 1114. Εὐρ. Ἡρακλ. 918· ἀξ. τινα προσφθέγμασιν, τιμῶ τινα διὰ προσφθεγμάτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 903:—Παθ. καλοῖς ὑμεναίοις ἀξιοῦσθαι Εὐρ. Ὀρ. 1210· πρβλ. Πόρσ. καὶ Ἕρμαννον ἐν Εὐρ. Ἑκ. 319 (τύμβον ἀξιούμενον ὁρᾶσθαι) καὶ Θουκ. 5.16. **3)** θεωρῶ τι ἄξιον ὡρισμένης τινὸς τιμῆς, ἐκτιμῶ, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον Πλάτ. Νόμ. 917Δ. **II.** μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρ., νομίζω τινὰ ἄξιον νὰ πράξῃ ἢ νὰ εἶναι, σέ τοι ἠξίωσε ναίειν Εὐρ. Ἄλκ. 572· οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα Ἀριστοφ. Ἱππ. 182· τί σαυτὸν ἀποτίνειν ἀξιοῖς; Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 7:—Παθ., Πινδ. Ν. 10. 73, Αἰσχύλ. Πρ. 240· διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι, ἐκτιμᾶσθαι ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 161D. **2)** νομίζω καλὸν. ἐλπίζω, ἀξιῶ, ἀπαιτῶ νὰ .., λατ. postulare, ἀξ. τινα ἰέναι Ἡρόδ. 2. 162· ἀξ. τινα ἀληθῆ λέγειν Ἀντιφῶν 118. 20· οὐκ ἀξ. [ὑμᾶς] τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν, ἐλπίζομεν, πεποίθαμεν ὅτι δὲν .., Θουκ. 2. 89· ἀξ. τι ἐμοὶ γενέσθαι Ἀνδοκ. 18. 36· ἀξ. καὶ παρακαλεῖν τινα, μετ' ἀπαρεμφ., Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 283.3. **III.** μετ' ἀπαρεμφ. μόνον, ἀξ. κομίζεσθαι, τυγχάνειν, νομίζω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ λάβω τι, ἐλπίζω νὰ λάβω, Θουκ. 1. 42., 7. 15· ἀξιοῖς ἄλλο τι ἢ ἀποθανεῖν; Λυσ. 164. 32: — μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἀξιῶ ὑποπτεύεσθαι, νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὑποπτεύωμαι, νὰ θεωρῶμαι ὡς ὕποπτος, ἔχω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ὑποψίας .., Θουκ. 4. 86, πρβλ. 1. 102., 3. 44:—Παθ., ὥστε ἀξιοῦσθαι λειτουργεῖν, ὥστε νὰ θεωρῶνται ἄξιοι, δηλ. ἱκανῶς πλούσιοι ὥστε νὰ ὑποβάλλωνται εἰς λειτουργίας .., Δημ. 833. 26· υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιεῖν, τὸ καθῆκον, Μένανδ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3. **2)** θεωρῶ κατάλληλον, προσδοκῶ, συναινῶ, ἀποφασίζω, κτλ., καὶ οὕτω κατὰ πολλὰς σημασίας, ἀξιῶ θανεῖν, συναινῶ νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Ο. Τ. 944 κτλ., ἀξιῶ πράσσειν, τολμῶ, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 335, κτλ. ἰδίως, θεωρῶ τι ἄξιον, ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν ὁ αὐτ. Ἀγ. 1661· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1413. οὕτως, ἀξιῶ λαμβάνειν, δὲν διστάζω νὰ λάβω, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάσσ. 364D, κτλ.· οἶμαι πάντας .. φέρειν ἀξιοῦν, νομίζω ὅτι πάντες θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι καὶ πρόθυμοι νὰ φέρωσι, Δημ. 547. 9· συχνάκις μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἀξιῶ μνησθῆναι, δὲν θεωρῶ αὐτοὺς ἀξίους μνείας, Ἡρόδ. 2. 20· οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι Αἰσχύλ. Πρ. 215· οὐκ ἀξιώσαντες .. τοῦτο παθεῖν Θουκ. 1. 102· πρβλ. 136· πείθεσθαι οὐκ ἀξιοῦντες, ἀρνούμενοι, μὴ συναινοῦντες, Ξεν. Οἰκ. 21. 4· σπανίως, ἀξ. μὴ ποιεῖν Θουκ. 3. 66:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (ἀλλ' οὐχὶ ἐν πεζῷ Ἀττ. λόγῳ), ἀξιοῦσθαι μέλειν, θεωρεῖν ἄξιον φροντίδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 370· φονεὺς γὰρ εἶναι ἠξιώσατο, ἐνόμισε καλὸν νὰ εἶναι .., ὁ αὐτ. Εὐμ. 425· οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι, μὴ καταδεχόμεναι νὰ .., Ἡρόδ. 1. 199:—ἀλλ' ὡσαύτως, ὡς πραγματικὸν μέσ., οὐκ ἀξιεύμενος ἐς τὸν .. θρόνον ἵζεσθαι, μὴ θεωρῶν ἑαυτὸν ἄξιον νὰ .., ὁ αὐτ. 7.16.

3) νομίζω, θεωρῶ, ἰσχυρίζομαι, ἀξιοῦντες ἀδικέεσθαι ὁ αὐτ. 6. 87· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 579, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1343: ἑκάτεροι νικᾶν ἠξίουν, ἐθεώρουν ἑαυτοὺς νικητάς, εἶχον ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς νίκης, Θουκ. 1. 54. **IV.** ἐγείρω ἀξίωσιν, Θουκ. 4. 58, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.17,6· ἀξίωσιν ἀξ. Πολύβ. 39. 1, 7· —ὡσαύτως, ἀξιοῦν τινά τι, ἀπαιτεῖν τι παρά τινος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 12. **2)** ἐγὼ μὲν οὖν οὑτωσὶ περὶ τῆς τύχης ἀξιῶ, ταύτην ἔχω τὴν γνώμην .., Δημ. 312. 6· ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ, ὡς τὸ οὔ φημι, ὁ αὐτ. 460. 28: —Ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, τίθημι ὡς ἀξίωμα, διισχυρίζομαι (πρβλ. **ἀξίωμα** II. 2), Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 17, 5., 24. 2, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦν τι, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει γνώμης, Θουκ. 3. 43· πρβλ. Ἑλλ. Γραμμ. Jelf § 436. 2.

ἀξι-ύμνητος, ον, ἄξιος ὕμνων, Νεκταρ. Ὁμιλ. σ. 11, ἔκδ. Περ.

ἄ-ξῐφος, ον, ὁ ἄνευ ξίφους, Λυκ. 50.—Ἐπίρρ. **ἀξιφεὶ** Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257.

ἀξι-ώλεθρος, ον, ἄξιος ὀλέθρου, Προκοπ. Γοτθ. 4. 30.

ἀξίωμα, ατος, τό, (ἀξιόω) ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου τις θεωρεῖται ἄξιος, τιμή, γάμων .. ἀξίωμ' ἐδέξατο Εὐρ. Ἴων 62· ἐς ἀξ. βαίνειν αὐτόθι 605· κοινῆς τραπέζης ἀξ. ἔχειν ὁ αὐτ. Ὀρ. 9· τὸ τῆς πόλεως ἀξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὴν πόλιν, Δημ. 277. 4. **2)** τιμή, φήμη, μεγάλη ὑπόληψις, διακεκριμένος χαρακτήρ, Λατ. dignitas, Εὐρ. Ἱκ. 424, Θουκ. 2. 34, 65, κτλ. εἶναι ἐν ἀξιώματι ὑπὸ ἀστῶν ὁ αὐτ. 6.15· τὸ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ἀξ. Δημ. 1384. 3: —μετὰ γεν. ἀντικειμεν., ἀξ. ἔχειν ἀρετῆς, φήμην δι' ἀρετήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.11, 6. **3)** τάξις, θέσις, ἀξιώματος ἀφάνεια Θουκ. 2. 27· γένει καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιώμασιν Ἰσοκρ. 385Ε: —ἐπὶ πραγμάτων, ἀξία, ποιότης, οὐ τῷ πλήθει ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι Θουκ. 5. 8. **II.** ὅ,τι νομίζεται κατάλληλον, ἀπόφασις, σκοπός, δαιμόνων Σοφ. Ο. Κ. 1452, πρβλ. 1459· τὰ τῶν προγόνων ἀξ. Δημ. 298. 4. **2)** ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὅ,τι παραλαμβάνεται ὡς βάσις τῆς ἀποδείξεως, ἤτοι αὐταπόδεικτός τις ἀρχή, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2,15, Ἀν. Ὕστ. 1. 3, 7, κ. ἀλλ.: —ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, αὐταπόδεικτον θεώρημα, ἀξίωμα, ὡς καὶ νῦν, αὐτόθι 1.10, 4, Μεταφ. 3. 3,1, κ. ἀλλ. **3)** ἀπαίτησις, αἴτησις, Πλούτ. 2. 633C.

ἀξιωμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἀξίωμα, ἀξιοπρεπής, ἔντιμος, Πολύβ. 10. 18, 8, κτλ.· ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 1093. κτλ.· κατέχων ὑψηλὴν θέσιν, ὢν ὑψηλῆς τάξεως, Πλούτ. 2. 617D. **II.** ἱκετευτικός, Πολύβ. 20. 9, 9. **III.** ὁ ὁμιλῶν δι' ἀξιωμάτων, Διογ. Λ. 4. 35.—Ἐπίρρ. **ἀξιωματικῶς,** μετ' ἀξιώματος, αὐθαδῶς, αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς Δημ. 1088. 12.

ἀξιωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀξίωμα,** μικρὰ ἀξιοπρέπεια, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 2,10.

ἀξιώνῠμος, ον, (ὄνομα), ἄξιος, Βυζ. —Ἐπίρρ. **-νως** Γρηγ. Ναζ.

ἀξίως, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ἄξιος IV.**

ἀξίωσις, γεν. **εως,** Ἰων. **-ιος,** ἡ, (ἀξιόω), τὸ θεωρεῖν τι ἄξιον, καλόν, τῆς ἀξιώσιος εἵνεκεν τῆς ἐξ ἐμεῦ γῆμαι, ἕνεκα τοῦ ὅτι νομίζεις ἄξιον νὰ λάβῃς γυναῖκα ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκογενείας, Ἡρόδ. 6. 130. **2)** τὸ νὰ θεωρῆταί τις ἄξιος, ἡ ὑπόληψις, ὁ χαρακτήρ τινος, διὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἀξ. Θουκ. 1. 138· τὴν ἀξ. μὴ ἀφανίζειν ὁ αὐτ. 2. 61: ἡ πραγματικὴ ἀξία πράγματός τινος, τὸ ἔξοχον, ἡ ὑπεροχή, Schäf Διον. π. Συνθέσ. σ. 54. **II.** ἀπαίτησις, ἀξίωσις βασιζομένη ἐπὶ λόγων ἀξίας (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χρεία, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ λόγων ἀνάγκης), Θουκ. 1. 37· ἀξ. χάριτος αὐτ. 41, πρβλ. Πολύβ. 1. 67,10, κτλ.· ὡς ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἀξ. Θουκ. 6. 54. **III.** τὸ νομίζειν καλόν, γνώμη, ἀρχή, ἀξίωμα, τὴν ἀξ. ταύτην εἰλήφεσαν ὁ αὐτ. 2. 88· πρβλ. Αἰσχίν. 85. 17. **IV.** καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων

ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξεν τῇ δικαιώσει «καὶ τὴν ἀνέκαθεν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μετέβαλον ἐν τοῖς ἔργοις τῆς στάσεως, ᾗ ἐδόκει αὐτοῖς δίκαιον πρὸς τὸ ἴδιον πάθος» (Δούκας) Θουκ. 3. 82.

ἀξιωτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀξιοῦν, τινά Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 6.

ἀ-ξόᾰνος, ον, ὁ ἄνευ ξοάνων, δηλ. ὁμοιωμάτων ἐκ ξύλου, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 3.

ἀξον-ήλᾰτος, ον, περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, σύριγγες Αἰσχύλ. Ἱκ. 181.

ἀξόνιον, τό, ὑποκορ., μικρὸς ἄξων, Ἥρων Πνευματ. 183C, Πολυδ. Γ', 31:— ὡσαύτως, **ἀξονίσκος**, ὁ, Ἥρων αὐτόθι 220Α.

ἀξόνιος, α, ον, (ἄξων) ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα, Ἀνθ. Π. 9. 117.

ἄξοος, ον, = **ἄξεστος**, Ἡσύχ., ἴδε Βεντλ. Καλλ. Ἀποσπ. 105.

ἄξος, ὁ, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ ἀγμός, Στέφ. Βυζ., πρβλ. Wessel. ἐν Ἡρόδ. 4. 154. **I.** «ἄξος· ὕλη παρὰ Μακεδόσιν» Ἡσύχ.

ἀ-ξυγκρότητος, ον, ἀντὶ ἀσυγκ-, ὁ μὴ συγκολληθεὶς διὰ σφυρηλατήσεως, μεταφ. ἐπὶ ἐρετῶν, μὴ ἠσκημένος νὰ κωπηλατῇ ταὐτοχρόνως μετὰ τῶν ἄλλων, Θουκ. 8. 95: ἐπὶ ὕφους, μὴ συναφὲς καὶ πυκνόν, ἀλλὰ χαλαρὸν καὶ ἀσυνάρτητον, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 19.

ἀξύλευτος καὶ **ἀξύλιστος, ον**, = **ἄξυλος** I. Ἡσύχ.

ἀξῠλία, ἡ, ἔλλειψις ξύλων, Ἡσ. ἐν Ἐνετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Λ. 155, Στράβ. 725.

ἄξῠλος, ον, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐκόπησαν ξύλα, Λατ. incaeduus, ἄξυλος ὕλη, μὴ ἀραιωθεῖσα, ὅ ἐ. πυκνή, Ἰλ. Λ. 155, «ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο» Σχολ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ: — Ἕτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ ἐπιτατικὸν α, πυκνὸν μὲ δένδρα (ξύλα), ἀλλ' ἐσφαλμένως, ἐπειδὴ ξύλον δύναται νὰ σημάνῃ μόνον κεκομμένον τεμάχιον ξύλου, ξηρὸν ὡς τὰ πολλά, οὐχὶ δὲ ζῶν καὶ αὐξανόμενον δένδρον: καθ' Ἡσύχ. «ἄξυλον· πολύν, ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ· ἢ ἱερὸν τόπον». **II.** ὁ ἄνευ ξύλων, τῆς δὲ γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης ὧδέ σφι ἐς τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται Ἡρόδ. 4. 61, 185, Ἀνθ. Π. 9. 89: ὡσαύτως, ἄνευ φορτίου ξύλων, Λουκ. Ὄνος 32.

ἀξυμ-, ἀξυν-, ἴδε **ἀσυμ-, ἀσυν-**.

ἀ-ξῡνος, ον, καθ' Ἡσύχ., Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. ἀκοινώνητος, περὶ ἄλλης ἐναντίας σημασίας ἴδε Βαλκν. Ἄδων. σ. 226C.

ἀξυρής, ές, καὶ **ἄξυρος, ον**, «ἀξυρές· ἄξυρον, ἄστομον, ἄτομον, ἀμβλύ», Ἡσύχ.

ἀ-ξύστατος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀσύστατος**.

ἄ-ξυστος, ον, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἄξυστος ὡς καὶ νῦν, Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 53. **II.** ὁ μὴ ἐστιλβωμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 102.

ἄξων, ονος, ὁ, ἄξων, χάλκεος, Ἰλ. Π. 378· σιδήρεος Ε. 723· φήγινος αὐτόθι 838· οὕτω παρὰ Τραγ., κ. λ. **2)** ὁ ἄξων κώνου, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 8. 2., Ἀποσπ. 342. **3)** ὁ ὑποτιθέμενος ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 2. 4, Ἄρατ. 22, Διον. Ἀλ. 2. 5· ἄξων νοητὸς Εὐστ. 1389. 59. **II.** **οἱ ἄξονες**, οἱ ξύλινοι πίνακες τῶν νόμων ἐν Ἀθήναις κατεσκευασμένοι οὕτως ὥστε νὰ στρέφωνται ἐπὶ ἄξονος, Πλουτ. Σόλων 25· πρβλ. Ἑρμάνν. Πολ. Ἀρχ. § 107. 1· ἴδε τὴν λέξ. **κύρβεις**· ἑνικ. παρὰ Δημ. 630. 12. **III.** κατὰ πληθυντ. ὡσαύτως, μέρος τοῦ χαλινοῦ περὶ τὸ στόμα, Ξεν. Ἱππ. 10. 9 καὶ 10. **IV.** ὄνομα ἑνὸς τῶν σπονδύλων, «τῶν δὲ σφονδύλων ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν ἄξων ὀνομάζεται», Πολυδ. Β', 132. (ἐκ √ΑΞ, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τῆς ΑΓ (ἄγω), ὅθεν καὶ τὸ ἅμαξα, πρβλ. Σανσκρ. akshas, Λατ. axis, Παλ. Ὑψ. Γερμ. ahsa (achse), Λιθ. aszìs).

ἄ-ογκος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος, ὡς ἀογκότατον Ἱππ. 229. 5.

ἄ-οδμος, ον, = **ἄνοδμος**.

ἀοζέω, ὑπηρετῶ τινα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 50.

ἀοζία, Ἰων. -ίη, ἡ, ὑπηρεσία, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 425.

ἄοζος, ὁ, = **θεράπων**, ὑπηρέτης, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἴς ναόν τινα, μάγιρος, — — ὑπηρέτας, — — ἄοζος — — οἰνοχόος Ἐπιγρ. Κερκύρας 3212, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 231· ἴδε καὶ ῥῆμα **ἀοσσέω**· (πιθαν. ἀντὶ **ἀ-όδιος** (α ἀθροιστ.) καὶ ἑπομ. = **ἀκόλουθος**), «ἄοζος, ὑπηρέτης, διάκονος» Α. Β, καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἄοζοι· μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι Καλλίμαχος» (εἰς Δῆλ. 249).

ἄ-οζος, ον, = **ἄνοζος**, ὃ ἴδε.

ἀοιδή, Ἀττ. συνηρ. **ᾠδή**, ἡ, ὃ ἴδε: (ἀείδω): — ἆσμα. **1)** ἡ τέχνη τοῦ ᾄδειν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο Ἰλ. Β. 599. ὡς ἄρα τοι .. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀ. Ὀδ. Θ. 498, πρβλ. Ω. 197. **1)** ἡ πρᾶξις τοῦ ᾄδειν, ᾆσμα, οἱ δ' εἰς .. ἱμερόεσσαν ἀ. τρεψάμενοι Σ. 304. **3)** τὸ ᾀδόμενον, ᾆσμα, ᾠδή, στονόεσσαν ἀ. οἱ μὲν ἄρ. ἐθρήνεον Ἰλ. Ω. 721, πρβλ. Ὀδ. Α. 352· οὕτως, Ἡρόδ. 2. 79· καὶ συχν. παρὰ Πινδ., εἴτε ἐπὶ χαρᾶς εἴτε ἐπὶ λύπης, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 954 πρὸς Σοφ. Ἀντ. 882: — λύρας ἀοιδή, Εὐρ. Μήδ. 425. **4)** ἀφορμὴ ἀοιδῆς, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ Ὀδ. Θ. 580· οὕτω καὶ ἐν Ω. 200 λέγεται ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ὅτι στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· πρβλ. Θέογν. 252: ἐντεῦθεν 3) μῦθος, διήγημα, ἱστορία, Ἰακωψ. Delectus Epigramm. Gr. 9. 12 (;). Πρβλ. **ᾠδή**. [ἐν Ἡσ. Θ. 48 (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν, λήγουσί τ' ἀοιδῆς) καὶ ἐν Πινδ. Ν. 11. 23, ἀοιδὴ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἂν μὴ γραφῇ ᾠδή.].

ἀοιδιάω, ποιητ. ἀντὶ **ἀείδω**, Ὀδ. Ε. 61, Κ. 227, Ἑρμησιάν. 5. 13.

ἀοιδικός, ή, όν, μουσικός, λέξις πιθαν. σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἡφαιστίωνος 7. 3.

ἀοίδιμος, ον, ὁ ᾀδόμενος, οὗ τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ θέμα ᾠδῆς, ὁ πεφημισμένος, Ἡρόδ. 2. 79, 135, Πινδ. Π. 8. 85, κλ.: — ἀπὸ τοῦ Πινδ. (Ἀποσπ. 46) καὶ ἑξῆς ἡ λέξις αὕτη χρησιμεύει ὡς ἓν ἐκ τῶν προσφιλεστάτων ἐπιθέτων τῶν Ἀθηνῶν, ὡς τὸ **λιπαραί**, Οὐΰττεμβ. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 144· ἀοίδιμον πόμα, θαυμάσιον ποτόν, Πινδ. Ν. 3. 136· ἀοίδιμος εὐνομίησιν, περίφημος ἐπὶ δικαιοσύνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1080· ἀ. αἰὲν ὀρᾶσθαι Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1069: — μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, διαβόητος, ὡς καὶ ὀπίσω ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι Ἰλ. Ζ. 358.

ἀοιδο-θέτης, ου, ὁ, λυρικὸς ποιητής, Ἀνθ. Π. 7. 50· πρβλ. **ὑμνοθέτης, νομοθέτης**.

ἀοιδο-μάχος, [ᾰ], **ον**, ἐπὶ γραμματικῶν, ὁ ἐρίζων περὶ λέξεων καὶ στίχων ποιητικῶν, «τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις, τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου ... σήμερον οὐ δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά» Ἀνθ. Π. 11. 140.

ἀοιδο-πόλος, ὁ, ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, ὅ ἐστι «ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος» (Ἡσύχ.), ἀοιδός, ποιητής, ὡς τὸ **μουσοπόλος**, Ἀνθ. Π. 7. 594, 595. **2)** ὁ εἰς τὰς ᾠδὰς ἀφιερωμένος, ἐπὶ τοῦ χοριάμβου, Αὐσον. Ἐπιστ. 14.

ἀοιδός, ὁ, (ἀείδω) ὁ περὶ μουσικὴν καὶ ποίησιν ἀσχολούμενος, ὁ ᾄδων ἔπη ἐνώπιον βασιλέων ἢ ἄλλων, ὡς π.χ. ὁ ἀοιδὸς ὃν κατέλιπε φύλακα καὶ διδάσκαλον οὕτως εἰπεῖν τῆς Κλυταιμνήστρας ὁ Ἀγαμέμνων ἀπερχόμενος εἰς Τροίαν, πὰρ δ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνήρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κιὼν εἴρυσθαι ἄκοιτιν Ὀδ. Γ. 267. 270, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 95, Ἔργ. κ. Ἡμ. 26· θεῖος ἀ. 4. 17, 8. 87, κ. ἀλλ. τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου ἀοιδοῦ Ἡρόδ. 1. 24· πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοὶ Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2. 13· θρηνῳδός, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους· «νῦν τοὺς θρηνῳδοὺς» (Σχόλ.) Ἰλ. Ω. 720· — μετὰ γεν. γόων, χρησμῶν ἀοιδὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 110, Ἡρακλ. 403· πρᾶτος ἀοιδός, ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, Θεόκρ. 18. 56. **2)** ὡς θηλ., ἐπὶ ἀηδόνος, ψάλτρια, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 206· περὶ τῆς Σφιγγός, σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν Σοφ. Ο. Τ. 36, Εὐρ. Φοίν. 1507· ἀοιδὸς Μοῦσα ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 386, πρβλ. Θεόκρ. 15. 97. **3)** ὁ δι' ἐπῳδῶν θεραπεύων, ἐπῳδός, γόης, Λατ. incantator, τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας; Σοφ. Τρ. 1000. **II.** ὡς ἐπίθ. ᾠδικός, εὔφωνος, μελῳδικός, ὄρνις ἀοιδοτάτα Εὐρ. Ἑλ. 1109, πρβλ. Θεόκρ. 12. 7, Καλλ. εἰς Δῆλ. 252, Συλλ. Ἐπιγρ. 2211. **2)** παθ. = **ἀοίδιμος**, πεφημισμένος, ἐν τῷ συγκριτικῷ, πολλὸν ἀοιδοτέρη Ἀρκεσίλ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 30

ἀοιδοσύνη, ἡ, ποίησις, ᾆσμα, Γρηγ. Ναζ.

ἀοιδο-τόκος, ον, ὁ ἐμπνέων ἀοιδήν, ᾠδήν, ποίησιν, ἀοιδοτόκου πόμα πηγῆς Ἀνθ. Π. 9. 364.

ἀ-οίκητος, ον, ὁ μὴ κατοικούμενος ὑπ' ἀνθρώπων, ἀκατοίκητος, ἢ ὃν δὲν δύναται νὰ κατοικήσῃ τις· ἀοίκητος καὶ ἔρημος ἡ Λιβύη Ἡρόδ. 2. 34, πρβλ. 4. 31 (διάφ. γραφ. ἀν-), 5. 10· οὕτω παρὰ Πλάτ. Νόμ. 778Β· τὰ ἀοίκητα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17. **II.** ὁ ἄνευ οἰκίας, ἀνέστιος, ποιεῖν τινα ἀοίκητον, ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος του, Δημ. 1123. 3 (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν ἐνταῦθα ἄοικος)· πρβλ. Λουκ. Ἐνύπν. 17.

ἄ-οικος, ον, ὁ, ἄνευ οἰκογενείας, θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, νὰ λαμβάνῃς ὡς ἐργάτην σου ἄνθρωπον ὅστις νὰ μὴ ἔχῃ ἰδικήν του οἰκογένειαν, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 600, Εὐρ. Ἱππ. 1029, Πλάτ. Συμπ. 203D, κτλ. δυσπότμους ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Σοφ. Τρ. 300· ἐπὶ ζῴων τινῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 27. **II.** περὶ κατοικίας, ἀθλία, ἐλεεινή, ἀναξία νὰ ὀνομάζηται κατοικία, τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Σοφ. Φ. 534.

ἄ-οιμος, ον, = **ἄρρητος**, καθ' Ἡσύχ.

ἀοινέω, δὲν πίνω οἶνον, ἀπέχομαι ἀπὸ οἴνου, Ἱππ. 490. 8.

ἀοινία, ἡ, ἀποχὴ ἀπὸ οἴνου, Στράβων 706.

ἄ-οινος, ον, ὁ ἄνευ οἴνου, ἄοινοι χοαί, οἷαι αἱ προσφερόμεναι εἰς τὰς Ἐρινῦς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 107 (ὅθεν καὶ αὐταὶ αὗται καλοῦνται ἄοινοι: — πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν, νήφων ἀοίνοις Σοφ. Ο. Κ. 100)· ἀλλὰ τὸ ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 860 σημαίνει ἐμμανεῖς οὐχὶ ἁπλῶς ἐκ μέθης, ἀλλ' ἐκ διαρκοῦς μίσους· συμπόσιον Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 679Α· νηφαντικὴ καὶ ἄοινος κρήνη Πλάτ. Φίλ. 61C: — πρβλ. **νηφάλιος**. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής, νηφάλιος, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27· ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ παράγων, πολλὴ γὰρ ἔσται τῆς ὁδοῦ ἄοινος, διότι πολλὰ μέρη τὰ ὁποῖα θὰ διέλθωμεν δὲν θὰ ἔχωσιν οἶνον, ὡς μὴ γινόμενον ἐν αὐτοῖς. **3)** ἄνευ χρήσεως οἴνου, ἀοινοτέρα τροφὴ Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 1, ἄοινος μέθη Πλουτ. 2. 716Α.

ἀοῖος, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ἠοῖος** = **ἑῷος**, Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα Ἀριστοφ. Εἰρ. 837. — «ἀοῖα· δένδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθέμενα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάσσανδρος [Νικ.;], πρὸς ταῖς εἰσόδοις» Ἡσύχ.

ἄ-οιστος, ον, ἀφόρητος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 881, καθ' Ἑρμ. ἀντὶ ἄϊστος.

ἀοκνία, ἡ, δραστηριότης, φιλεργία, προθυμία, ἀοκνία πόνων, Ἱππ. 1180· κατακρίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ὡς λέξις εὐτελής, Γ', 120.

ἄ-οκνος, ον, ὁ ἄνευ δισταγμοῦ, ἀποφασιστικός, ἀκούραστος, ἐνεργός, φιλεργός, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 493· φύλαξ Σοφ. Αἴ. 563· ἄ. πρὸς μελλητὰς Θουκ. 1.70· πρός τι Πλουτ. Πελ. 3· ὧν ἄδ' ἁ τλάμων ἄοκνον μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν, ἐπικειμένην, σπεύδουσαν, Σοφ. Τρ. 841· ἀλλ' ἴδε Jebb ἐν τόπῳ, ὅστις μετὰ τοῦ Μουσγρ. ἀναγινώσκει: ὧν ἄδ' ἁ τλάμων ἄοκνος, μεγάλαν.. βλάβαν, καὶ ἑρμηνεύει: μὴ ὑποπτεύουσα, μὴ φοβουμένη τοιαῦτα ἀποτελέσματα.— Ἐπίρρ. **-νως,** ἄνευ ὄκνου, ἄνευ δισταγμοῦ, εἰπεῖν τε ἀόκνως ὁτιοῦν Πλάτ. Νόμ. 649Β, Ἱππ. Ἀρχ. 803.

ἀολλήδην, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἐν σώματι, πάντες ὁμοῦ, θάλασσαν ἀολλήδην ἐφέπωσιν [αἱ ἀφύαι] Ὀππ. Ἁλ. 1. 788: —Ἐπὶ δύο μόνον, δοιοῦ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο φῶτες ἀολλήδην Μόσχ. 2. 49, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἀολλής, ές: (ἴδε ἐν λ. **εἴλω**): πάντοτε ἐν τῷ πληθ., ὅλοι ὁμοῦ, ὡς τὸ **ἀθρόοι,** καθ' ὁμάδας, «ἀθρόως, ὁμοῦ πάντες» Ἡσύχ., συχν. παρ' Ὁμ., ἰδίως ἐπὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμικῶν, Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφόβηθεν Ἰλ. Ε. 498· βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, τὰ ἔβαλον ὅλα ὁμοῦ (τὰ τεμάχια τοῦ χοιρείου κρέατος) ἐπάνω εἰς μαγειρικὰς τραπέζας ἢ ξύλινα πινάκια, Ὀδ. Ξ. 432· τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀοελλέες Ἀλκαῖος 37Α. (5.):—ὡσαύτως παρ' Ἀττ., χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς Σοφ. Φ. 1469: — ἐπὶ δύο μόνον, ὁμοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 513· πρβλ. προηγ.

ἀολλίζω: μέλλ. **-ίσω,** ἀθροίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συναθροίζω ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιὰς Ἰλ. Ζ. 287· ἀολλίσσασα γεραιὰς αὐτόθι 270:— Παθ. συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζομαι, πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Τ. 54· πρὶν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι Ο. 588· νῆσοι ἀολλίζονται Καλλίμ. εἰς Δῆλον 18. **2)** μεταγεν. ἐπὶ πραγμάτων, συναθροίζω, συσσωρεύω, ὄλβον Ἀνθ. Π. 9. 649· Βάκχον αὐτόθι 772.

ἀομβρία, ἡ, ἀντὶ **ἀνομβρία·** ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἀριστ. ὁ Λοβ. ἐν Φρυν. 729.

ἀ-όμματος, ον, = **ἀνόμματος,** τυφλός, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 538 Βοασσ., καὶ ἄλλοι.

ἄ-οπλος, ον, ὁ ἄνευ ἀσπίδος, ὁ ἄνευ τοῦ βαρέος ὁπλισμοῦ (πρβλ. **ὁπλίτης**), Θουκ. 4. 9· κτλ.: ἐν γένει, ὁ μὴ ὡπλισμένος, Πλάτ. Πρωτ. 321C· τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα, ὅ ἐ. τὰ νῶτα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· ἅρμα ἄοπλ., ἅρμα, ὄχημα πολεμικὸν ἄνευ δρεπάνων, αὐτόθι 6. 4, 16· ἐπὶ πλοίων, τὸ μὴ ὡπλισμένον, μὴ ἐξηρτυμένον πρὸς πόλεμον, Πολύβ. 2. 12, 3.—Ἐπίρρ. **-ως,** Βυζ.— Πρβλ. **ἄνοπλος,** ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενέστερος καὶ οὐχὶ τόσον δόκιμος τύπος, ἴδε Δινδ. ἐν Στεφ. Θησαυρ. ἐν λ.

ἄοπος, ον, (ὄψ) «ἄφωνος» Ἡσύχ. **II.** = τῷ ἑπομ., ἄνευ ὁράσεως, ὁ αὐτ.

ἄοπτος, ον, (*ὄπτομαι) ἀόμματος, τυφλός, ἀόρατος, «ἄοπτα: ἀντὶ τῶν ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι, Ἀντιφῶν ἀληθείας α'.» Ἁρποκρ.

ἄορ ἢ ἄορ, ἄορος, τό, πρβλ. Λοβ. Παράλλ. 204 (ἀείρω): — κυρίως, ξίφος κρεμάμενον ἀπὸ ζώνης ἢ τελαμῶνος (πρβλ. **ἀορτήρ**), ξίφος συχν. παρ' Ὁμήρ., πρέπει δὲ νὰ ἦτο πλατὺ καὶ παχύ, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔσκαψε βόθρον δι' αὐτοῦ, ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βόθρον ὄρυξ' Ὀδ. Λ. 24· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Κ. 294, παραβαλλόμ. πρὸς 321, εἶναι συνώνυμον τῷ ξίφει. Ἐν Ρ. 222 ἔχομεν ἀρσενικὴν αἰτ. πληθ., οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας, εἰς ὃ ἀναφερόμενος ὁ Ἡσύχ. λέγει «ἄορας, ξίφη, ἀρσενικῶς»· ἀλλ' ὁ Εὐστ. καὶ οἱ Σχολ. ἐν τόπῳ ἀναφέρουσιν ὅτι πολλοὶ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐν λόγῳ ἄορας ὡς = **δαρας,** γυναῖκας διδομένας ὡς βραβεῖα, ἢ = **τρίποδας,** καθ' Ἡσύχ. «ἄορες· γυναῖκες λέγονται καὶ τρίποδες» **2)** μεταγεν., πᾶν ὅπλον, ἄορι τριγλώχινι τριαίνῃ Καλλ. εἰς Δῆλ. 31· περὶ τοῦ κέρατος τοῦ ῥινοκέρωτος, κέρας αἰνὸν ἀκαμένον, ἄγριον ἄορ Ὀππ. Κ. 2. 553. — Πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **ὅπλον, χρυσάωρ.** [Ὁ Ὅμ. ἔχει ᾱ ἐν δισυλλάβοις πτώσεσιν, ὡς καὶ ὁ Ἡσ. ἐν Ἀσπ. 457: ἐν δὲ τρισυλλάβοις πτώσεσιν ᾰ ἐν ἄρσει, ᾱ ἐν θέσει, π. χ. ἄορι θεινομένων Ἰλ. Κ. 484· ὅν τινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστὰς αὐτόθ. 489. Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 221 καὶ μεταγεν. ποιηταῖς ᾱ ἐν ἄρσει, ἔτι καὶ ἐν τῷ **ἄορ** παροξυτόνῳ, ὅπερ τότε πρέπει νὰ γραφῇ **ἄορ.** Ἐν Ἡσ. Θ. 283 ὑπάρχει ἄορ ὡς μονοσύλ., ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Göttl. γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον].

ἀορασία, ἡ, στέρησις ὁράσεως, τυφλότης, Ἑβδ. (Γεν. ιθ', 11, κ. ἀλλ.).

ἀ-όρᾱτος, ον, ὁ μὴ ὁρώμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Φαίδων 85Ε, κτλ. ἀόρατος ὄψιν Ἄλεξ. ἐν «Ὕπνῳ» 1. 5· τραῦμ' ἀόρατον ἔρως Ἀνθ. Πλαν. 198· τὸ μέλλον ἀόρατον Ἰσοκρ. 8Β· τὸ ἀόρατον, ὁ ἀόρατος κόσμος, ὁ ἄλλος κόσμος, ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀορ. Πλάτ. Σοφ. 246Α, πρβλ. Θεαίτ. 155Ε, κ. ἀλλ.· τὰν ἀ. ἀτραπιτὸν βιότου, τὴν σκοτεινήν, τὴν ἄδηλον ἀτραπὸν τοῦ βίου, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2892. 2:—Ἐπίρρ. **ἀοράτως** Πλουτ. 2. 891Α. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ ἰδών, ἄπειροι δὲ καὶ ἀόρατοι παντὸς κακοῦ Πολύβ. 2. 21, 2., 3, 108, 6: ἀπολ., Λουκ. Ἀλκ. 3.

ἀοργησία, ἡ, ἡ παντελὴς ἔλλειψις ὀργῆς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀργιλότης, ἡ δὲ ἔλλειψις [ὀργῆς], εἴτ' ἀοργησία τις ἐστὶν εἴθ' ὅ,τι δήποτε, ψέγεται, οἱ γὰρ μὴ ὀργιζόμενοι ἐφ' οἷς δεῖ ἠλίθιοι δοκοῦσιν εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 5:—Ἐπὶ καλῆς σημασίας, Πλούτ., ὅστις καὶ ἔγραψε πραγματείαν **περὶ ἀοργησίας.**

ἀοργητέομαι, εἶμαι ἀόργητος, δὲν ὀργίζομαι, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 596 (ἀμφ.).

ἀόργητος, ον, ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 10: - Ἐπὶ καλῆς σημασ., Πλούτ. 2. 10Β, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 18, 6.

ἀοριστάνω, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Ἰλ. σ. 912. 10.

ἀοριστέω, εἶμαι ἀόριστος, ἀβέβαιος, Ἀριστ. Προβλ. 18. 7, 4· περί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 28.

ἀοριστία, ἡ, ἀοριστία ὡς καὶ νῦν, ἀβεβαιότης, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4:—ἡ ἀκαταστασία, ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 13, 2.

ἀοριστικός, ή, όν, ἀόριστος, μὴ ὡρισμένος, ὅμοιος τῷ ἀορίστῳ (χρόνῳ) Γαζῆς.

ἀ-όριστος, ον, ὁ ἄνευ ὁρίων, γῆ Θουκ. 1. 139. **II.** ὁ μὴ ὡρισμένος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁρισθῇ, ἀόριστος, ἄδηλος, Πλάτ. Νόμ. 916D, συχνάκις παρ' Ἀριστ. συνάπτεται ταῖς λέξ. **ἀνεξέταστος, ἄτακτος, ἀδιόρθωτος,** Δημ. 50. 16, 18· ἀόρ. ἄρχων, ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα ἐπ' ἀόριστον χρόνον, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 6: ἀβέβαιος, ζωῆς τελευτὴ Ἀνθ. Π. 9. 499:—Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. **2)** ἀόρ. ὄνομα, τὸ μὴ ὡρισμένον, οἷον **οὐκ ἄνθρωπος,** τὸ γὰρ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνομα μὲν οὐ λέγω, ἀλλ' ἀόριστον ὄνομα ὁ αὐτ. π. Ἑρμην. 10. 1. **3)** ὁ ἀόρ. (ἐνν. **χρόνος**) Γραμμ.

ἀοριστόω, ἐκφέρω διὰ τοῦ ἀορίστου, Εὐστ. **2)** Παθ., εἶμαι ἀόριστος, συχν. παρ' Ἀπολλων. π. Συντάξ.

ἀοριστώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀορίστῳ, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 68, κτλ.

ἀ-όρμητος, ον, ὁ ἄνευ ὁρμῆς, Φίλων 1. 278.

ἄ-ορνος, ον, (ὄρνις) ἄνευ πτηνῶν, λίμνη Σοφ. Ἀποσπ. 840· ἄορνα ὕψη, ὕψη τὰ ὁποῖα πτηνὰ δὲν δύνανται νὰ φθάσωσι, Πλούτ. 2. 327C:—ἄορνος λίμνη, ἡ λίμνη Ἄορνος (Avernus) Ἀριστ. π. Θαυμ. 102. 1, καλουμένη ὁ Ἄορνος ὑπὸ Στράβ. 244: ἡ ἄορνος πέτρα, εἶναι φρούριον ἐπὶ κρημνοῦ παρὰ τῷ Ἰνδῷ, Διόδ. 17. 85; Πλούτ. 2. 181C.—Ὁ Διον. Ἁλικ. ἐν 1151 ἔχει **ἄορνες,** ὁ, ἡ.

ἄορος, ὁ, = **ἄωρος,** ὕπνος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Schäf. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 270, ἐβάρυν' ἀόρους, ἀντὶ τῆς τοῦ χειρογρ. γραφῆς ἐβαρυναόρος.

ἀορτέω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἀείρω,** ἀπαντῶν μόνον κατὰ μετοχ. παθ. ἀόρ. α' **ἀορτηθείς,** ἀναρτηθείς, κρεμασθείς, Ἀνθ. Π. 7. 6, 96.

ἀορτή, ἡ, (ἀείρω) κατὰ πληθ. τὰ κατώτατα ἄκρα τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τὰ αὐτὰ καὶ βρόγχια Ἱππ. Περὶ τόπων 415· (ἔνθα ὅμως ὁ Littré ἀναγινώσκει ἀορτρέων,—τρησι). **2)** μεταγεν. καθ' ἑνικ. ἡ ἀρτηρία (φλὲψ κατ' Ἀριστ.), ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας τῆς καρδίας, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 17, 14., 3. 3, 7., 3. 5, 1., κ. ἀλλ.· κατὰ πληθ. αἱ ἀρτηρίαι, Πολυβ. Β', 205. **II.** σακκίδιον κρεμάμενον ἐκ τῶν ὤμων, Μένανδ. ἐν «Μισογύνῃ» 11, Δίφιλ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ», Ποσείδιππ. ἐν «Ἐπιστάθμῳ» 1. πρβλ. Πολυδ. Ζ', 79., Γ', 139:—καθ' Ἡσύχ. «ἀορτή· ὑπὸ Μακεδόνων ἄγγος δερμάτινον ἱματίων» καὶ ἀρσ. «ἀόρτης· ξιφιστής» ὁ αὐτ.

ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) ἱμὰς δι' οὗ δύναταί τις νὰ κρεμάσῃ τι, ζώνη ξίφους, Ὀδ. Λ. 609· κατὰ πληθ., κουλεὸν.. χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς Ἰλ. Λ. 31: καθ' Ἡσύχ. «ἀορτῆρες[σ]ιν· οἱ ἀναφορεῖς τοῦ ξίφους, ἢ οἱ κρίκοι τῆς θήκης». **2)** Ἐν Ὀδ. ἱμὰς πρὸς ἀνάρτησιν σακκιδίου, στρόφος ἀορτήρ, ἴδε ἐν λ. **στρόφος.** **II.** ἀορτῆρες ἵπποι = σειραφόροι, Ἰω. Χρυσ. ὁμ. 122, τ. 6, σ. 794.

ἄορτο, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἤορτο,** γ' ἑν. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἀείρω,** πρβλ. **ἄωρτο.**

ἄορτρα, ων, τά, οἱ δύο λοβοὶ τῶν πνευμόνων, Ἱππ. 480. 10.

ἀόρχης, ες, ὁ ἄνευ ὄρχεων, ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Δίων Κ. 77. 14.

ἄος ἢ ἆος, τό, αὔρα, ἀήρ, «ἄος· πνεῦμα, ἴαμα [διορθωτέον ἄημα]», Ἡσύχ., Ἕρμαννος ἐν Αἰσχύλ. Ἰχ. 782.

ἀ-οσμία, ἡ, ἔλλειψις ὀσμῆς, εὐωδίας, ἀντίθετον τῷ **εὐοσμία,** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 13.

ἄ-οσμος, ον, (ὀσμή) ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, ἄνευ ὀσμῆς, Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθήσ. 5. 4· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **εὔοσμος,** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 5.

ἀοσσέω, ἀόρ. ἀπαρ. **ἀοσσῆσαι,** βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρβλ. **ἀοζέω.**

ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, βοηθός, ἐπίκουρος, Ἰλ. Ο. 254, Χ. 333, Ὀδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 471· πρβλ. **ἄοζος.**

ἄουτος, ον, (οὐτάω) ὁ μὴ τραυματισθείς, μὴ βλαφθείς, Ἰλ. Σ. 536, Ἡσ. Ἀσπ. 157.

ἀ-όφθαλμος, ον, = **ἀνόφθαλμος,** Βυζ.

ἀοχλησία, ἡ, τὸ ἀνενόχλητον, τοῦ σώματος Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 127.

ἀ-όχλητος, ον, ἀνενόχλητος, ἥσυχος, γαληνιαῖος, Διον. Ἁλ. 1. 8:—λέξις προσφιλὴς τοῖς Ἐπικουρείοις, Λουκ. Παράσ. 11.—Ἐπίρρ. **-τως** Κλήμ. Ἀλ. 496:—Ὑπερθ. **-ότατα** Γαλην.

ἄ-οχλος, ον, ὁ μὴ παρέχων ἐνόχλησιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837, ἐν τῷ ὑπερθ.—Ἐπίρρ. **-ως** ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 773, Littré.

ἄοψ, οπος, ὁ, ἡ, ἄνευ ὄψεως, τυφλός, «ἀνόφθαλμος», Ἡσύχ.

ἀπαγγελεύς, έως, ὁ, = **ἀπαγγελτήρ**, Μανέθ. 2. 263.

ἀπαγγελία, ἡ, ἔκθεσις ἢ λογοδοσία πρεσβευτοῦ, ὅτι ἐκ .. τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλεύσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐστιν Δημ. 242. 20, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 31, 2· ἀπ. ποιεῖσθαι Λυκοῦργ. 149. 29. 2) ἐξιστόρησις, ὧν .. βραχεῖα ἡ ἀπαγγελία ἀρκεῖ Θουκ. 3. 67· ἀπαγγελία ὡς καὶ νῦν, οὕτως ἡ λυρικ. ποίησις λέγεται ὅτι εἶναι ἡ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ Πλάτ. Πολ. 394C· ἡ δραματικὴ ποίησις ἐκφράζεται διὰ μιμήσεως πράξεως, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας Ἀριστ. Ποιητ. 6, 2, πρβλ. 5. 7. 2) ὕφος λόγου, λεκτικόν, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 120.

ἀπαγγέλλω: μέλλ. **-αγγελῶ**, Ἰων. **-έω**, Σιμων. 12. 20: ἀόρ. α' **-ήγγειλα**: — Παθ. πρκμ. **-ήγγελμαι** Πλάτ. Χαρμ. 153C: ἀόρ. **-ηγγέλθην** Ἡρόδ. 2. 121, 5, Εὐρ. Ἑκ. 672· μεταγεν. **-ηγγέλην** Πλουτ. Γάλβ. 25: 1) ἐπὶ ἀγγέλου, δηλ. ἀπεσταλμένου, ἀναγγέλλω, μηνύω, γνωστοποιῶ, τινί τι Ἰλ. Ι. 626 κτλ., Ἡρόδ. 3. 25, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως, τι πρός τινα Αἰσχύλ. Χο. 266, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 22, κτλ.· ἀπ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ στρατόπεδον, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 4, 4., 6. 2, 25· τὰ παρά τινος αὐτόθι 2. 3, 4· ταῦτα περί σου οἴκαδε Πλάτ. Μένων 71C, πρβλ. Ἱππ. 6. 53, Θουκ. 4. 122· ἀπ. ἡδονάς, φόνον Εὐρ. Ι. Τ. 641, Ἀνδρ. 1241: — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐκέλευε τὸν ἄγγελον ἀπαγγέλλειν ὅτι .., Ἡρόδ. 1. 127, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 5· ἀπ. ὡς .., Λυσ. 114. 38: — ἀπολ., πάλιν ἀπ., φέρω ὀπίσω εἰδήσεις, Ὀδ. Ι. 95: — Παθ., ἐξ ὧν .. ἀπηγγέλλετό μοι, ὡς εἶχόν μοι ἀναγγείλῃ περὶ αὐτοῦ, Δημ. 522. 25· μετὰ μετοχ., ἀπηγγέλθη .. ὁ νέκυς ἐκκεκλεμμένος, ἀνηγγέλθη ὅτι εἶχε κλαπῆ τὸ νεκρὸν σῶμα, Ἡρόδ. 2. 121, 5, πρβλ. Πολύβ. 1. 15, 11. 2) ἐπὶ ἀγορητοῦ ἢ συγγραφέως, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, λέγω, Ἡρόδ. 1. 210, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Ποιητ. 3. 1· ὧν ὁ παθὼν .. οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἑτέρῳ Δημ. 537. 27· περιγράφω, Ἱππ. Προρρ. 84, Πλουτ. Φάβ. 16.

ἀπάγγελσις, εως, ἡ, = **ἀπαγγελία** Α. Β. 438, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀπότριψις**.

ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ποιῶν γνωστόν, ὁ δεικνύων, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου φελλὸν Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἀπαγγελτικός, ή, όν, ὁ ἀπαγγέλλων, διηγηματικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 9. **II.** ἐν τῇ Ῥητορ. ὁ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἀνήκων, ὡς τὸ ἑρμηνευτικός: — τὸ **ἀπαγγελτικόν**, ἡ δύναμις τοῦ ἀπαγγέλλειν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 2. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 197.

ἄπαγε, κυρίως προστ. τοῦ **ἀπάγω**, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς ὑπονοουμένου τοῦ **σεαυτόν**, ὅπερ καὶ τίθεται ἐνίοτε, ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, «ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ», Ἀριστοφ. Βάτρ. 853, ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών, «πήγαινε 'ς τἀνάθεμα», «κρεμνίσου ἀπ' ἐδῶ», ἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος, μακράν, κάτω τὰ χέρια ὁ αὐτ. Εἰρ. 1053· ἀπολ., Λουκ. Προμ. 7. Ἐρωτ. 38, κτλ.· σπανίως μετὰ μετοχῆς, ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν Εὐρ. Φοίν. 1733· ἢ μετὰ γεν. ἀπ. τοῦ νόμου Συνέσ. 161B. Τὸ πληθ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρὰ Δίωνι Κ. 38, 46. — Καθ' Ἡσύχ. «ἄπαγε· παῦσαι, ἀναχώρει».

ἀπ-άγελος, ον, «ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς· ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπτακαίδεκα. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἀπᾱγής, ές, (πήγνυμι) ὁ μὴ στερεὸς ἢ σκληρός, μαλακός, πῖλοι ἀπαγέες, περὶ τῶν Περσικῶν τιαρῶν. Πέρσαι .. περὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιήρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας, μὴ συμπαγεῖς ἀλλὰ μαλακούς, Ἡρόδ. 7. 61· πιθανῶς ἀντιθέτους τῶν κυρβασιῶν, αἵτινες ἦσαν συμπαγεῖς καὶ ὀρθαί, Σάκαι δὲ οἱ Σκύθαι περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπηγμένας ὀρθὰς εἶχον πεπηγυίας αὐτόθι 64: — ἐπὶ ὕδατος, ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατον Πλουτ. 2. 949B: — ἐπὶ σαρκός, χαλαρός, πλαδαρός, χαῦνος, Διογ. Λ. 7. 1, Πολυδ. 1. 191: ἐπὶ τῶν ἀπτέρων ἔτι νεοσσῶν, καὶ τοὺς ἀπαγεῖς οὐκ ἐῶσι φιλτάτους κτλ. Φιλῆς Περ. Ζ. 12. 33.

ἀ-πᾰγίδευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παγιδεύσῃ ἢ συλλάβῃ, τῶν θηράτρων ὑπεραλλόμενος ἀπαγίδευτος ἦν καὶ ἀθήρευτος Νικήτ. Χρον. 93C.

ἀπᾰγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ **ἀπάγω**, ἐξάγω, ἀπαγινέοντας φορτία Αἰγύπτια Ἡρόδ. 1, 1, κομίζω, ἰδίως φόρον ὡς ὑποτελής, ἀπαγινέειν φόρον Ἡρόδ. 3. 89, 94, πρβλ. **ἀπάγω** III, **ἀπαγωγή**.

ἀ-παγίωτος, ον, = **ἀπαγής**, Μετάφρ. Ὀβιδ. 15. 203.

ἀπαγκῡλόω, κάμνω τι ἀγκύλον, ἀγκιστροειδές, κάμπτω, λυγίζω, Ἀθήν. 667C, Ἥρων Αὐτομ. 271D.

ἀπαγκωνίζομαι, ἀποθ., ἀπωθῶ διὰ τῶν ἀγκώνων, ἀπηγκωνισμένη πάντα Φιλόστρ. 242· γλῶττα ἀπηγκωνισμένη καὶ γυμνὴ ὁ αὐτ. 561· καθ' Ἡσύχ. «ἀπαγκωνισάμενοι· ἐκτείναντες τοὺς ἀγκῶνας». **II.** τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1221. 58· «ἀπαγκωνίσαι, τὸ τὰς χεῖρας τινος ὀπίσω δῆσαι».

ἀπαγλαΐζω, ἀποστερῶ τῆς ἀγλαΐας, τοῦ στολισμοῦ, μηδὲ κομάων τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι Ἀνθ. Π. 5. 220, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2384, Πολυδ. Δ', 217.

ἄπαγμα, ατος, τό, «οὐχ ἕτερόν τι γένος πάθους ἐστὶ τὸ ἄπαγμα τοῦ κατάγματος ἀλλ' ἔστι τὸ ἄπαγμα κάταγμα κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον γινόμενον» Ὀρειβάσ. ἐν Cocchi Chirurg. 86. 6, ἔνθα ἀπαντᾷ ὡσαύτως τὸ παθ. ῥῆμα **ἀπάγνυμαι**, **ἀπαγνίζω**, Ἰων. ἀντὶ **ἀφαγνίζω**, Ἱππ.

ἀπᾰγόρευμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **πρόσταγμα**, Πλουτ. 2. 1037C.

ἀπᾰγορεύσιμος, ον, ὁ δυνάμενος ν' ἀπαγορευθῇ, Βυζ.

ἀπᾰγόρευσις, εως, ἡ, τὸ ἐμποδίζειν, τὸ μὴ ἐπιτρέπειν, Κλήμ. Ἀλ. 223. 2) ἄρνησις, «μετ' ἀπαγορεύσεως τιθέασιν, οἷον, οὐδεὶς ἑκὼν εἶναι» Θωμ. Μάγ. 290. **II.** κόπωσις σωματική, ἐξάντλησις δυνάμεων, οἱ μέν τοι Πάρθοι τὴν εἰς γόνυ κλίσιν τῶν Ῥωμαίων ἀπαγόρευσιν ἡγούμενοι καὶ κάματον εἶναι Λουκ. Ἀνάχαρ. 37, Πλουτ. Ἀντ. 45.

ἀπᾰγορευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπαγορεύω, δεῖ ἀπαγορεύειν, Λουκ. Ἑρμότ. 47: περί τινος Δίων Χρυσ. 1. 267: — Ὡσαύτως **-τέος, α, ον**, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 1. 17.

ἀπαγορευτικός, ή, όν, ὁ ἀπαγορεύων, ἐμποδίζων, μὴ ἐπιτρέπων, Πλουτ. 2. 1037F. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ὅμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἀπηλεγέως**· — ἐν τῇ γραμμ. «ἀπαγορευτικὰ ἐπιρρήματα» Α. Β. σ. 947. 27, «τὸ ἐστὶ .. βαρύνεται καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικοῦ» Ἐτυμ. Μ. 301. 4.

ἀπᾰγορεύω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (τὸ **ἀπερῶ** εἶναι ὁ δόκιμος μέλλ., **ἀπεῖπον** δὲ ὁ ἀόρ., **ἀπείρηκα** ὁ πρκμ. καὶ **ἀπορρηθήσομαι**, **ἀπερρήθην**, **ἀπείρημαι** ὡς παθ. μέλλ., ἀόρ. καὶ πρκμ.): ἀόρ. **ἀπηγόρευσα** Πλάτ. Θεαίτ. 200D (ἀλλὰ **ἀπαγορεύῃς** ἐν τῷ Βοδλ. χειρογρ.), Δημ. 1021. 18., 1273. 2, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν. συγγρ.: πρκμ. **ἀπηγόρευκα**, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 8, Πλούτ. 2. 1096, κτλ.· καὶ ὁ Ἀριστ. (ἴδε κατωτέρ.) ἔχει παθ. πρκμ. **ἀπηγορευμένος** (ἴδε **ἀγορεύω**): — δὲν ἐπιτρέπω, ἀπαγορεύω, μὴ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 183., 3. 51., Ἀριστοφ. Ἀχ. 169, Πλάτ., κλ.· ἀπ. τινὶ μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 4. 125, Πλάτ.· ἀπ. τινὰ ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ὡσαύτως, ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ .. ἀποκρινοίμην Πλάτ. Πολ. 339A· τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος ἐάν τις .. Λυσίας 114. 39· ἀπ. τι ὁ αὐτ. 116. 38· περὶ ὧν ὁ νόμος ἀπ. μὴ κινῶσιν Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 8· τὰ ἀπηγορευμένα, τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα, αὐτόθι 7. 17, 9· οὕτω καὶ παρὰ μεταγ., πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 152. 2) ἀποτρέπω, πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἤνυε Ἡρόδ. 9. 66· πρβλ. 3. 124· ἀπ. τινί τι Πλουτ. Ἄρατ. 35. **II.** ἀμετάβ., παραιτοῦμαι, ἐγκαταλείπω, βαρύνομαι, ἀρχίζω νὰ κουράζωμαι, μ. δοτ., ἐπειδὴ ἑώρα [ὁ βασιλεὺς] Λακεδαιμονίους τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας Πλάτ. Μενέξ. 245B· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει Ξεν. Κυν. 1. 16· ἀπ. θεώμενος ὁ αὐτ. Ἱππ. 11. 9: — ἀπολ., παραιτοῦμαι, ἀφίνω τι, Πλάτ. Πολ. 368C. 2) ὡς τὸ **ἀπείρηκα**, **ἀπεῖπον**, ἀπαυδῶ, ἐλαττοῦμαι, ἐκλείπω, ὡς δύναμις κτλ., αὐτόθι 568C, Θεαίτ. 200D (ὅμοιον πρὸς τὸ **ἀπεροῦμεν**, ὀλίγον ἀνωτέρω), καὶ παρὰ Ξεν., ἀπ. γήρᾳ, ἕνεκα γήρως, ὁ αὐτ. Ἱππαρχ. 1. 2· ὑπὸ πόνων ἀπαγορεύοντες, καταβαλλόμενοι, ἐξαντλούμενοι, Ἀν. 5. 8, 3· ταχὺ ἀπαγορεύουσιν οἱ ἵπποι Ἀριστ. π. Ζ. πορ. 14. 3· ἀπ. πρὸς στρατείαν Πλουτ. Κορ. 13: — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπαγορεύοντα, τὰ καθιστάμενα ἄχρηστα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33.

ἀπαγορία, Δωρ. ἀντὶ **ἀπηγορία**.

ἀπαγρεύω, ἀφαιρῶ, «ἀπαγρευθείς· ἀφαιρεθείς» Ἡσύχ.

ἀπαγριόομαι, παθ., γίνομαι ἄγριος, μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον Σοφ. Φ. 226, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 274B· ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν [ἡ Λαῒς] ἀπηγριωμένη, ἕνεκα τῶν χρημάτων κατέστη ὅλως διόλου ἀγρία, Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 16.

ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, ἡ μεταβολὴ εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 5, 6.

ἄπαγρος, ον, (ἄγρα) «ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας» Ἡσύχ.

ἀπαγχονίζω, κρεμῶ τινα ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ οὕτω τὸν πνίγω, νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγχόνισεν Ἀνθ. Π. 11. 111: — Παθ., ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὄψιος πολλοὶ ἤδη ἀπηγχονίσθησαν Ἱππ. 562. 32. **II.** λύω ἀπὸ τῆς ἀγχόνης, ἀπωλώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἀπαγχόνισις, εως, ἡ, θάνατος δι' ἀγχόνης, «κρέμασμα», Θεόδ. Στουδ. σ. 492C.

ἀπάγχω: μέλλ. **-άγξω**, στραγγαλίζω, πνίγω, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων Ὀδ. Τ. 230· γαλῆν ἀπ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 796, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 27, Λουκ. Λεξιφ. 11· ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει, μὲ πνίγει, μὲ κάμνει νὰ σκάνω, Ἀριστοφ. Σφ. 686: — Μέσ. καὶ παθ., ἀπαγχονίζω ἐμαυτόν, ἀπαγχονίζομαι, Ἀρχίλ. 61, Ἡρόδ. 2. 131, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Αἰσχύλ. Ἱκ. 465, Ἀνδοκ. 16. 28· ἐκ δένδρων Θουκ. 3. 81· ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ἤμην ἕτοιμος νὰ κρεμασθῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 988· ἀπάγξασθαι ῥηγνύμενος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 31.

ἀπάγω: μέλλ. **-άξω**, ἄγω, ὁδηγῶ μακράν, ἁρπάζω, ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα Ὀδ. Σ. 278· οὕτω παρὰ Τραγ., κτλ. **προσάγειν** .., **ἀπάγειν** .., ἄγειν πλησίον .., ἄγειν μακράν .., Ἀριστ. Προβλ. 31. 25· ἀπ. ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, μετακινῶ, ἀφαιρῶ

Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 7. 6, 2· τὸ ἱμάτιον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Ἀντών. 12:—Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ ἢ δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 1.196. 4. 80, Τραγ.· ἢ διότι εἶναι ἐμόν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37, κτλ.: — Παθ., ἐς ὀξὺ ἀπηγμένας, ληγούσας εἰς ὀξύ, «μυτεράς», Ἡρόδ. 7.64, πρβλ. 2. 28, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 1. **2**) ὁδηγῶ μακράν, ἀποσύρω στρατόν, τῆς στρατιῆς τὸ πολλόν, Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. 115, Θουκ. 1. 28, κ. ἀλλ.· οὕτως, ἀπ. κώμους πρὸς τάφον Εὐρ. Τρῳ. 1184· θεωρίαν εἰς Δῆλον Πλάτ. Φαίδων 58B· ἄπαγε τὸν ἵππον Ἀριστοφ. Νεφ. 35. **6**) ἐλλειπτικῶς, ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, Ἡρόδ. 5. 120, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 34, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἄπαγε**.

II. φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, Ἰλ. Σ. 326· ἀπήγαγεν οἴκαδε Ὀδ. Π. 370, πρβλ. Σοφ. Φ. 941, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14· ἀπ. ὀπίσω Ἡρόδ. 9. 117. **III**. ἐπιστρέφω, ἀποδίδω ὅ,τι ὀφείλω, πληρώνω, (ὡς τὸ **ἀποδίδωμι**, **ἀποφέρω**), τὸν φόρον Ἀριστοφ. Σφ. 707, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12, Θουκ. 5. 53, πρβλ. **ἀπαγωγὴ** III. **IV**. συλλαμβάνω καὶ ἄγω διὰ τῆς βίας, ἀπάγετε αὐτὸν παρ' ἐμέ, Ἡρόδ. 2. 114, πρβλ. 6. 81· δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο Εὐρ. Βάκχ. 439:—Παθ., ἀπαχθέντας παρ' ἑωυτὸν Ἡρόδ. 6. 119. **2**) ἰδίως ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, ἄγω ἐνώπιον ἄρχοντος καὶ κατηγορῶ, (ἴδε **ἀπαγωγὴ** III.), Ἀντιφῶν 139.27· ἀσεβείας, δι' ἀσέβειαν, Δημ. 601. 26· ἀπ. ὡς θεσμοθέτας ὁ αὐτ. 630. 16· ἀπ. τοῖς ἕνδεκα ὁ αὐτ. 736. 2, πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 35. **3**) ἐντεῦθεν ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης ἐνεργείας, ἄγω εἰς τὴν φυλακήν, Πλάτ. Γοργ. 486A, Δημ. 647. 2· εἰς τὸ δεσμωτήριον Ἀνδοκ. 31. 24, Δημ. 940. 4· ἀπολ., ὡς γόης ἀπαχθῆναι Πλάτ. Μένων 80B· ἀπαχθεὶς Λυσ. 172. 34. **V**. ἐπὶ συζητήσεως, ἀπομακρύνω τὸν λόγον τοῦ προκειμένου, φέρω αὐτὸν μακρὰν τῆς ὑποθέσεως, ἰδίως διὰ σοφιστείας, ἀπὸ τοῦ ὄντος ἑκάστοτε ἐπὶ τοὐναντίον Πλάτ. Φαῖδρ. 262B· ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δημ. 416. 24· ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, ἀποτρέψας, ἀποκλίνας, Θουκ. 2. 59· ἀπὸ δεινῶν ἀπ. τὴν γνώμην αὐτόθι 65. **2**) ἀφαιρῶ, ἀποχωρίζω, ἀπ' ὄψεως.. τὰ δοξάζοντα ἀπ. Πλάτ. Φίλ. 39B, πρβλ. Φαίδωνα 97B. **VI**. ἁπλῶς φέρω, ἐν ἀριστερᾷ τόξον ὁ αὐτ. Νόμ. 795A.

ἀπᾰγωγή, ἡ, τὸ ἀπάγειν, ἀπάγειν μακράν, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 7.6, 5 :— ἡ διὰ τῆς βίας γινομένη ἀπαγωγή, ἁρπαγή, γυναικῶν ἀπαγωγαὶ Λουκ. Φάλ. A. 3. **II**. πληρωμή, κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπ., ὑπέβαλον αὐτοὺς εἰς πληρωμὴν φόρου, Ἡρόδ. 1. 6, 27, 2. 182, πρβλ. **ἀπάγω** III, **ἀπαγινέω**. **III**. ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος. **1**) ἐνέργεια, ἄνευ τινὸς διατυπώσεως, καθ' ἣν ἄνθρωπος ληφθεὶς ἐν τῇ πράξει τοῦ ἐγκλήματος (ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἠδύνατο νὰ συλληφθῇ ὑπὸ οἱουδήποτε πολίτου καὶ νὰ ἀχθῇ ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων (συνήθως πρὸ τῶν ἕνδεκα, ἴδε τὴν λέξιν), Ἀντιφῶν 130. 20, Ἀνδοκ. 12. 9, Λυσ. 137. 43, κἑξ., Δημ. 735, ἐν τέλ.· ἀπαγωγῆς ἄξια Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 22 : κατά τινας περιστάσεις ἡ τοιαύτη σύλληψις ἐπετρέπετο ἐπὶ τῇ βάσει πασιγνώστου ἐνοχῆς, ἴδε **αὐτόφωρος** ἐν τέλ. **2**) ἡ ἔγγραφος καταγγελία, ἡ εἰς τοὺς ἄρχοντας παραδιδομένη, ἀπάγειν τὴν ἀπαγωγήν, ποιεῖν καταγγελίαν, καταγγέλλειν, Λυσ. 138. 7· παραδέχεσθαι ἀπαγωγήν, ἐπὶ τῶν ἕνδεκα ὅτε παρεδέχοντο τὴν ἀπαγωγήν, οἱ ἕνδεκα οἱ παραδεξάμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην ὁ αὐτὸς 138.5· πρβλ. Λεξικ. Ἀρχ. **IV**. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, ἔμμεσος ἀπόδειξις, reductio ad impossibile, Ἀναλυτ. Πρ. 1. 7, 4·—ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἶδος ἐπιχειρήματος περιγραφομένου ἐν 2. 25 : «ἀπαγωγή ἐστιν ὅταν τῷ μὲν μέσῳ τὸ πρῶτον δῆλον ᾖ ὑπάρχον, τῷ δὲ ἐσχάτῳ τὸ μέσον ἄδηλον μὲν ὁμοίως δὲ πιστόν, ἢ μᾶλλον τοῦ συμπεράσματος, ἔτι ἂν ὀλίγα ᾖ τὰ μέσα τοῦ ἐσχάτου καὶ τοῦ μέσου» κτλ.

ἀπᾰγωγός, όν, ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων, «αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναί, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται», Γοργ. Ἐγκώμ. Ἑλ. 95.

ἀπᾰγώνιος, ἴδε ἐν λ. **ἐπαγώνιος**.

ἀπᾰδεῖν, Ἰων.—**έειν**, ἴδε ἐν λ. **ἀφανδάνω**.

ἀπᾰδικέω, ἀδίκως κατακρατῶ, μισθὸν ἀπ. τινος Ἑβδ. (Δευτερ. κδ', 14).

ἀπάδις, αἱ, [ᾱπᾰ], εὑρισκόμενον ἐν πλείστοις χειρογρ. τοῦ Πινδ. Π. 1. 161, καὶ ἑρμηνευόμενον ὡς = **πραπίδες** (πρβλ. **ἧπαρ**)· ἀλλ' ὑπάρχει πολλὴ πιθανότης διὰ τὴν γραφὴν **ἐλπίδας**, ἣν ὁ Βοίκχιος ἀποδέχεται.

ἀπᾴδω: μέλλ.—**ᾴσομαι**, Πλάτ. Τίμ. 26D :—ᾄδω παραφώνως, διατελῶ ἐν παραφωνίᾳ, δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν ὁ αὐτ. Νόμ. 802E, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 21· ἀπολ., Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 374C. **II**. μεταφ. διαφωνῶ, διαφέρω, ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Νόμ. 662B: πρός τι Πλουτ. Λυκοῦργ. 27· μετὰ γεν., ἐθῶν Λουκ. Ἀνάχ. 6. **2**) ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292C.—Ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **ἀπᾳδόντως**, ἀκαταλλήλως, ἀσυμφώνως, Πλωτῖν. 3. 4, 5.

ἀπᾰείρω: ἀόρ. **-ήειρα**, ποιητ. τύπος τοῦ **ἀπαίρω**, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 62 :—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπαειρόμενον πόλιος Ἰλ. Φ. 563.

ἀπαέξομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀπαυξάνομαι**, θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 7. 85· ὑπερσυντ. **ἀπηέξηντο**, Κόϊντ. Σμ. 14.198.

ἀπᾱερόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα, «μέλλων δ' εἰς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἀπηερώθη» Τζέτζ. Ἀλληγ. σ. 163, 577.

ἀπᾰθᾰνᾰτίζω, κλίνω πρὸς τὸ ἀθάνατον, κλίνω πρὸς τὸ θεῖον, προσπαθῶ νὰ παρομοιάσω πρὸς τὸ θεῖον, χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ Ἀριστ. Ἠθ. N. 10.7, 8, Πλάτ. Χαρμ. 156D, ἔνθα ἴδε Heind. **II**. μεταβ., ἀνάγω τινὰ εἰς θεούς, ἀποθεῶ αὐτόν, Διόδ. 2. 20· ἀπ. τὴν ψυχήν, παριστῶ αὐτὴν ὡς ἀθάνατον, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. 576. 38 Brandis: —Παθ., καθίσταμαι ἀθάνατος, κερδαίνω τὴν ἀθανασίαν, ψυχαὶ ἀπαθανατιζόμεναι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φθαρτὰ σώματα, Φίλων 1. 427: γίνομαι θεός, Δίων K. 45. 7· τὸ ὄνομά μου καθίσταται ἀθάνατον, τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ Διόδ. 4.7 ἐν τέλει.

ἀπᾰθᾰνάτισις, ἡ, ἀποθέωσις, Δίων K. 60. 35: καὶ **-ισμός**, ὁ, Ἐπιφάν.

ἀπαθανατόω, ἀπαθανατίζω, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 230.

ἀπάθεια, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως, ἀναισθησία, ἐπὶ πραγμάτων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πάθος**, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11· μεταφ. 8.1, 5. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἀναισθησία, ἀπάθεια, ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 2. 3, 5, Περὶ ψυχ. 3. 4, 5· ἀπάθεια κακῶν Θεοφρ. A. Ἱστ. Φ. 9. 15, 1· ἀπ. περί τι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 18, Ῥητ. 2. 6, 2. **2**) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἡσυχία, ἔλλειψις πάθους, ἡ κατάστασις τοῦ κατ' αὐτοὺς ἀληθοῦς σοφοῦ, τὸ τοῦ Ὁρατίου nil admirari, πρβλ. Heyne Ἐπίκτ. 12. 29· κατὰ πληθ. Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 224. **III**. ἔλλειψις ἢ ἀπουσία παθημάτων, δι' ἀπάθειαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ τις πόνον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 6.

Ἀπαθηναῖοι, ων, οἱ, οἱ παρηλλαγμένοι, οἱ διεφθαρμένοι Ἀθηναῖοι, Θεοπόμπ. Ἱστ. 332, κατακρινόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 58.

ἀπᾰθής, **ές**, ὁ ἄνευ πάθους ἢ αἰσθήσεως, ὁ μὴ πάσχων ἢ ὁ μὴ παθών: **I**. μ. γεν., ἀπ. ἔργων αἰσχρῶν Θέογν. 1177· κακῶν Ἡρόδ. 1.32., 2.119, Ξεν. Ἀν. 7.7, 33, κτλ.· ἀεικείης Ἡρόδ. 3.160· τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος Πλάτ. Φίλ. 33E, νόσων Δημ. 1399.19, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ πείρας τινός, πόνων Ἡρόδ. 6. 12· καλῶν μεγάλων ὁ αὐτ. 1. 207. **2**) ἀπολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 861, Θουκ. 1. 26· πρός τινος Πινδ. Π. 4. 529· χάριν ἴσθι ἐὼν ἀπαθής, νὰ ὁμολογῇς χάριν ὅτι δὲν ἐτιμωρήθης, Ἡρόδ. 9.79: ἐν γένει ὁ μὴ παθών, ὑπό τινος Ἀριστ. Προβλ. 3. 8, Θεοφρ. π. Πυρ. 42· πρός τι Πλουτ. Ἀλκιβ. 13, κτλ.· μετὰ δοτ., ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρὶ Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 44 (3. 277). **II**. ὁ ἄνευ πάθους ἢ αἰσθήματος, ἀναίσθητος, ἀπαθής, διάφ. τοῦ **ἐγκρατής**, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5. 2, πρβλ. Ῥητ. 2. 1, 4., 2. 5, 18: — Ἐπίρρ., ἀπαθῶς ἔχειν Πλουτ. Σόλ. 20· ὑπερθ. **-έστατα** Λογγῖν. 41. 1. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς μεταβολήν, μὴ πάσχων μεταβολήν, Ἀριστ. Μεταφ. 4.12, 4, κ. ἀλλ.· ἀπαθεῖς αἱ ἰδέαι ὁ αὐτ. Τοπ. 6.10, 2, πρβλ. Μεταφ. 1. 9, 19· Ἀναξαγόρας τὸν νοῦν ἀπαθῆ λέγει ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 5, 10· ὁ δὲ νοῦς ἴσως θειότερόν τι καὶ ἀπαθές ἐστιν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4, 15, πρβλ. 3. 5, 2: ἰδίως ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, οὐσία ἀσώματος καὶ ἀπαθὴς Πλουτ. 2. 765A· πρβλ. **ἀπάθεια** 2. **III**. ἐνεργ., ὁ μὴ διεγείρων αἴσθημα, ὁ μὴ προξενῶν ἐντύπωσιν, Ἀριστ. Ποιητ. 14.16, τὰ ἀπαθῆ, τὰ μὴ προξενοῦντα ἐντύπωσιν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 125· τὰ **ἀπαθῆ**, τὰ ἀμετάβατα ῥήματα, Γραμμ.

ἀπαί, ποιητ. ἀντὶ **ἀπό**, ὡς τὰ **διαί**, **παραί**, **ὑπαί**, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 409, δ. γρ. ἐν Ἰλ. Λ. 664.

ἀπ-αιγειρόομαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι εἰς αἴγειρον, Στράβ. 215.

ἀ-παιδᾰγώγητος, ον, ὁ ἄνευ παιδαγωγοῦ ἢ ὁδηγοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. N. 4. 1, 36: ὁ μὴ παιδαγωγηθείς, ἀπαίδευτος, τινὸς ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 4, 6 (δ. γρ. **ἀπαιδάγωγος**).—Ἐπίρρ. **-τως** Κύριλλ.

ἀπαιδευσία, ἡ, ἡ ἔλλειψις παιδεύσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν **παιδείαν**, Πλάτ. Πολ. 514A, κ. ἀλλ.: μετὰ ἀπαιδευσίας Θουκ. 3. 42· δι' ἀπαιδευσίαν Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 7· δι' ἀπαιδευσίαν τινὸς ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 3. 5, πρβλ. 3.4, 2· ἀπαιδευσία πλούτου, ἀπειρία περὶ τὰ χρήματα, δηλ. ἐν τῇ διαχειρίσει αὐτῶν, ὁ αὐτ. Ῥητ. 2.16, 4. **2**) ἀμάθεια, ἄγνοια, ἀβελτερία, ἀγροικία, σκαιότης, Πλάτ. Γοργ. 527E, κ. ἀλλ., Αἰσχίν. 18. 36, κτλ. **II**. ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς, ἐλλείψει παιδεύσεως εἰς τὸ κρατεῖν τῆς ὀργῆς, Θουκ. 3. 84.

ἀπαιδευτέω, εἶμαι ἀπαίδευτος, A. B. 501.

ἀπαίδευτος, ον, ὁ μὴ παιδευθείς, παιδεύσωμεν τὸν ἀπαίδευτον Εὐρ. Κύκλ. 492, Πλάτ., κλ.: πιθανώτεροι οἱ ἀπαίδευτοι τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ῥητ. 2. 22, 3, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 989: — μ. γεν. πράγμ., ὁ μὴ παιδευθείς, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς εἴς τι, τοὺς δὲ ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55. **2**) ἀμαθής, ἄγροικος, σκαιός, Εὐρ. Κύκλ. 493, Πλάτ. Γοργ. 510B, Φαῖδρ. 269B· ἀπαίδ. βίος Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 17· ἀπαίδ. μαρτυρία, χονδροειδεστάτη, Αἰσχίν. 7.12. **II**.

'Επίρρ. -τως Πλάτ. Πολ. 559D· ἀπαιδεύτως ἔχειν Εὐρ. ῎Ιων 247.

ἀπαιδευτό-τροπος, ον, ὁ ἔχων τρόπους ἀπαιδεύτου, ἄγροικος, σκαιός, ἄκομψος, πιθ. γρ. ἐν Διοδ. 'Εκλογ. 600. 42 (ἀντὶ **ἀναπαιδ.**).

ἀπαιδία, ἡ, (ἄπαις) ἀτεκνία, 'Ηρόδ. 6.139, Σοφ. Ο. Τ. 1024, 'Αντιφῶν 121. 4, κτλ.

ἀπ-αιδοιόω, ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, ἢ περιτέμνω, Πολυδ. Β',176, καθ' 'Ησύχ. «ἀπαιδοίωται· ἀπηναισχύντηκε· τέτμηται».

ἀ-παιδοτρίβητος, ον, ὁ μὴ διδαχθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβου, «ἀγύμναστος» 'Ησύχ., Α. Β. 419. 9.

ἀπ-αιθαλόω, καίω τι ἕως οὗ γείνῃ αἰθάλη ἢ στάκτη, δ. γρ. ἐν Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ, 4. 14, 8, καθ' 'Ησύχ. «ἀπηθάλωσεν· ἐξεπύρωσεν ἢ ἀπέσβεσεν».

ἀπαιθερόομαι, καθίσταμαι αἰθέριος, «τὸ πρῶτον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς).. λεπτύνεται καὶ ἀπαιθεροῦται» Συνέσ. σ.137Α.

ἀπ-αίθομαι, παθ. φλέγομαι, κεραυνοῖς, οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι' αἴθρης, δεινὸν ἀπαιθόμενοι Κοΐντ. Σμ. 1. 693.

ἀπ-αιθριάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, ἀδιάνδου δραχμίδα ἐμβαλὼν ἀπαιθριάσας δίδου 'Ιππ. 497. 15. **2**) ἀπ. τὰς νεφέλας ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τὰ νέφη, 'Αριστοφ.῎Ορν.1502. **3**) ἀμετάβ. ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, «ἀνοίγω» γίνομαι αἴθριος, ἀνέφελος, ὥστε ὁπότε ἀπαιθριάσειεν, ὥσπερ ἐκ μακροῦ πλοῦ σεσωσμένοι περιβάλλονται ἀλλήλοις Λιβάν. Ι.343 :— μεταφ. Μ. 'Αντων. 2, 4.

ἀπ-αιθύσσομαι, παθ., ἐπὶ πυρσοῦ ἢ λαμπάδος, ῥίπτω φλόγα κυματοειδῆ, τὰ δὲ ἐφ' ἓν μέρος ἔχοντα κεκλιμένας τὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμας, σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης Διόδ. 2. 53. Τὸ ἐνεργ. ἐν 'Ετυμ. Μ 233. 34, ἀμετάβ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀστράπτω.

ἄ-παικτος, ον, (παίζω) ὁ μὴ παικτός, ὁ μὴ κατάλληλος εἰς ἀστεϊσμούς, «εἰ μὴ ἑκόντες μεθύομεν καὶ παίζομεν τὰ ἄπαικτα» Εὐστ. ἐν τῇ Nova Coll. Vatic. τ. 7. σ. 285, 6, Β.

ἀπαινέω, οὐκ αἰνῶ, δὲν ἐξυμνῶ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 182.

ἀπαίνομαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀναίνομαι**, 'Ιλ. Η. 185.

ἀπ-αίνυμαι, ἀποθ. ἀφαιρῶ, τεύχε' ἀπαινύμενον 'Ιλ. Λ.582, Ρ. 85, δρέπω, κόπτω, τῶν ἣ μὲν νάρκισσον εὔπνοον, ἣ δ' ὑάκινθον, ἣ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο Μόσχ. 2. 66 :—'Ο ῞Ομ. ἔχει ὡσαύτως **ἀποαίνυμαι** 'Ιλ. Ν. 262, 'Οδ. Μ. 419, Ρ. 322.

ἀπ-αιολάω, περιπλέκω, συγχέω, παραπλανῶ, Εὐρ. ῎Ιων, 549· ἀπ. τινα τῆς ἀληθείας Βάβρ. 95. 99.—'Ο Σχολ. τοῦ 'Αριστοφ. ἔχει **ἀπαιολέω**.

ἀπαιόλη, ἡ, (αἰόλος) «ἀπάτη, ἀποστέρησις» καθ' 'Ησύχ.· τέθνηκεν .. χρημάτων ἀπαιόλῃ Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 185. **II**. **'Απαιόλη** ἢ **'Απαιολή**, ἡ ἀπάτη προσωποποιουμένη ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 1150 («'Αριστοφάνης δὲ (ὁ γραμματικὸς) ὀξύνεσθαί φησι τὴν ἐσχάτην, 'Απαιολή», Σχόλ. αὐτόθι).

ἀπαιόλημα, ατος, τό, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Χο. 1002, Σοφ. 'Αποσπ. 841, 'Αριστοφ. Νεφ. 729 :—ὡσαύτως **ἀπαιόλησις, εως**, ἡ, ἴδε ἀμφοτέρας τὰς λέξ. παρ' 'Ησυχ.

ἀπαιρεθέω, 'Ιων. ὑποτακτ. ἀόρ. α' παθ. καὶ **ἀπαραιρημένος** 'Ιων. μετοχ. παθ. πρκμ. ἐκ τοῦ **ἀφαιρέω**.

ἀπ-αίρω, (πρβλ. **ἀπαείρω**): μέλλ. **ἀπᾰρῶ** : ἀόρ. α' **ἀπῆρα** Εὐρ. : πρκμ. **ἀπῆρκα** Θουκ. 8. 100, Αἰσχίν. 39, 6 : 'Ιων. παρατ. **ἀπαίρεσκον** 'Ηρόδ., Σηκώνω, παίρνω, τὰ ξύλα 'Ηρόδ. 1. 186· ἀπομακρύνω τι ἀπό τινος ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον Εὐρ. 'Ορ. 1608· Σπάρτης ἀπάρας ὁ αὐτ. 'Ελ. 1671· ἐν Ι. Τ. 967, πιθαν. νὰ σημαίνῃ ἀπαλλάττομαι :—Παθ., ἀπαίρεται τράπεζα 'Αχαιὸς παρ' 'Αθην. 641D. **II**. κινῶ στόλον ἢ στρατὸν τῆς ξηρᾶς, τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος 'Ηρόδ. 8. 57· οὕτω, μελάθρων ἀπ. πόδα Εὐρ. 'Ηλ. 774. ἀπ. τινὰ ἐκ χθονὸς ὁ αὐτ. 'Ελ. 1520. **2**) ἐλλειπτικῶς (ἐξυπακουομ. ναῦς, στρατός, κτλ.), ἀποπλέω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀπαίρειν ἀπὸ Σαλαμῖνος 'Ηρόδ. 8. 60· συχν. παρὰ Θουκ., Ξεν. κτλ.: ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπαίρειν χθονός, ἀναχωρῶ ἐκ τῆς χώρας, Εὐρ. Κύκλ. 131· Σπάρτης ἀπῆρας νηῒ Κρησίαν χθόνα ὁ αὐτ. Τρῳ. 944· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ. ἀπ. πρεσβείαν, ἐκκινῶ διὰ πρεσβείαν, ἀποστολήν, Δημ. 392. 14, πρβλ. **ἀπάγω**.

ἄ-παις, ἄπαιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ παιδός, ἄτεκνος, 'Ηρόδ. 6.38, Σοφ. 'Αποσπ. 5· τὰς ἄπαιδας οὐσίας, ἴσως, περιουσίας ἄνευ κληρονόμου, ὁ αὐτ. Τρ. 911 (εἰ ὁ στίχος γνήσιος) :— Συχνάκις μετὰ γεν. ἄπ. ἔρσενος γόνου, ἄνευ ἀρρένων κληρονόμων, 'Ηρόδ. 1. 109, πρβλ. 5. 48· ἄπ. ἔρσενος καὶ θήλεος γόνου ὁ αὐτ. 3. 66· τάλαιναν, τέκνων ἄπαιδα Εὐρ. 'Ικ. 810· ἄπ. ἀρρένων παίδων 'Ανδοκ. 15. 36, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2· ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν Πλάτ. Νόμ. 925C. **II**. Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, τέκνα τῆς Νυκτὸς καὶ ὅμως οὐδόλως τέκνα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1034, πρβλ. 69.

ἀπ-αίσιος, ον, ὁ δυσοίωνος, Λατ. inauspicatus, ὕαινα 'Oππ. 'Αλ. 372· ἡμέρα Λουκ. Ψευδολ. 12.—'Επίρρ.-ως Γαλην.

ἀπ-αΐσσω, 'Αττ.-ᾴσσω : μέλλ.-ξω : — ἀποπηδῶ ἀπὸ ὕψους, κρημνοῦ ἀπαΐξας 'Ιλ. Φ. 234. **II**. ἀποπηδῶ, πηδῶ, τινάσσομαι καὶ φεύγω, ὁπόταν μὲν ἀπαΐξῃ τέρεν αἷμα 'Εμπεδ. 348· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῆξα Σοφ. Τρ. 190· ἀπῆξε πέμφιξ, διερράγη, ἔσκασεν, ὁ αὐτ. 'Απόσπ. 319· φρένες .. γνώμης ἀπῆξαν ὁ αὐτ. Αἴ. 448· ἀπῇξας ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἀπῆξας ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 468· [**ἀπᾱ-**, ῞Ομ. ἐν ἄρσει, πρβλ. **ἀΐσσω**].

ἀπ-αισχύνομαι, ἀποθ. συστέλλομαι ἐξ αἰσχύνης, ἀποσύρομαι ἐντρεπόμενος, ἀρνοῦμαι ἕνεκα ἐντροπῆς, Πλάτ. Γοργ. 494C· πρβλ. **ἀποδειλιάω**.

ἀπ-αισχυντέω, = τῷ προηγ., οἱ ἐρῶντες ἁλισκόμενοι ἀπαισχυντοῦσιν 'Ηλιόδ. 8. 5 (μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπαναισχ-** ἢ **ἀπαναισχ-**).

ἀπ-αιτέω : μέλλ.-ήσω :—ἀπαιτῶ, ἀπαιτῶ νά μοι ἐπιστραφῇ τι, ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων, εἰλημμένων διὰ τῆς βίας, ἢ δικαίως ἀνηκόντων ἐμοί, 'Ηρόδ.1.2, 3, 'Ανδοκ. 22. 29· τὸ μισθάριον γάρ.. ἂν ἀπαιτῆς Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 34 : — ἀπ. τινά τι, ἀπαιτῶ τι παρά τινος, 'Ηρόδ. 8. 122, Εὐρ. 'Ελ. 963, 'Αριστοφ. ῎Ορν. 554· ὡσαύτως, ἀπ. ὅπλα τοῦ πατρὸς Σοφ. Φ. 362· χάριν ἀπ. τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 241Α, Δημ., κτλ.· τι παρά τινος 'Αριστ. Περὶ ψυχ. 1. 4, 6· ὡσαύτως, ἀπ. δίκην ἔκ τινος Αἰσχύλ. Χο. 398· λόγον ἀπ. τινα περί τινος Πλάτ. Πολ. 599Β· ὑπέρ τινος αὐτόθι 612D· ἀπ. ὑπόσχεσιν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 1, 4· μετ' ἀπαρ. ἀπ. τινα ποιεῖν τι Εὐρ. 'Ικ. 385. **II**. παθ., ἐπὶ πραγμάτων, ἀπαιτοῦμαι, ἅμα δὲ ἐπίεζέ μιν ἡ δαπάνη τῆς στρατιῆς ἀπαιτεομένη 'Ηρόδ. 5. 35. **2**) ἐπὶ προσώπων, τὸ δ' ἐμὲ μὲν μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν Ξεν. 'Απολ. 17· ἀπ. τὸ τέλος Συλλ. 'Επιγρ. 1988. 8 : ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἰς ἀπαίτησιν, οὐκ ἀπαιτούμεθα, «οὐ χρεωστοῦμεν» (Σχόλ.), εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸ ἀπαιτῶ σκῆπτρα, Εὐρ. Φοίν. 602.

ἀπαίτημα, ατος, τό, ἀπαίτησις, Μ. 'Αντων. 5. 15.

ἀπαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τὸ ὀφειλόμενον, τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ λάβῃ τι ὀπίσω, 'Ηρόδ. 5. 85· 'Ελένης ἀπ. ὄνομα ἀπολεσθέντος δράματος τοῦ Σοφοκλ.· ἀπ. ποιεῖσθαι, ποιοῦμαι ἀπαίτησιν πρὶν ἢ προβῶ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, Δημ. 901. 1.: — ἀπαίτησις, ἀξίωσις, δικαίωμα ἀπαιτήσεως, τινος ἀπό τινος Συλλ. 'Επιγρ. 1732 β. 25.

ἀπαιτητέον, ῥημ. ἐπίθ. δεῖ ἀπαιτεῖν, οὐκ ἀπαιτητέον οὐδὲ τὴν αἰτίαν ἐν ἅπασιν ὁμοίως 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 7, 20. **2**) **-τέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ ἀπαιτήσῃ, ὅτι κατὰ τὴν ὕλην οἱ λόγοι ἀπαιτητέοι αὐτόθι 2. 2, 3.

ἀπαιτητής, οῦ, ὁ, φορολόγος, εἰσπράκτωρ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 237Β.

ἀπαιτητικός, ή, όν, ὁ ἔχων παραλόγους ἀπαιτήσεις, «τοιοῦτον γὰρ τὸ σὸν βλάσφημον καὶ ἀπαιτητικὸν» Εὐστ. Πονημάτ. 136. 49.

ἀπαιτίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **ἀπαιτέω**, ζητῶ ὀπίσω, ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων διὰ τῆς βίας ἀφαιρεθέντων, χρήματα 'Οδ. Β. 78· πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 178, Νόνν. Δ. 42. 382.

ἀ-παίων, ωνος, ὁ, ἡ, ἄνευ παιᾶνος, ἄνευ εὐθυμίας, ἀκτὰς ἀπαίωνας .. 'Αχέροντος Σοφ. 'Αποσπ. 469.

ἀπαιώνιστον· «δύσφημον· Εὐριπίδης 'Αλκμέωνι (τῷ) διὰ Κορίνθου» (Εὐρ. 'Αποσπ. 78).

ἀπαιωρέομαι, παθ. κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω ἀπό τινος μέρους, δράκοντε δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, ἀπεκρέμαντο, 'Ησ. 'Αποσπ. 234· ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἀπαιωρέεται ἡ χείρ, κρέμαται ἄνευ ὑποστηρίγματος καθ' ἑκατέραν ἄκραν, ἐπὶ χειρὸς παθούσης κάταγμα, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 756, πρβλ. π. ῎Αρθρ. 829· ἀπ. τινος ἢ τινι κρέμαμαι ἀπό τινος, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 4, 1., 1. 6, 8. **III**. μεταγεν. ὡς ἐνεργ. **ἀπαιωρέω**, ἀφίνω τι νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, πλοκάμους ἄκρας τῆς κεφαλῆς ἄχρι στέρνων αὐτῶν ἀπαιωρῶν 'Αλκίφρων 3. 55· κρεμῶ, Κλήμ. 'Αλ. 262.

ἀπαιώρημα, ατος, τό, χειρουργικὴ ταινία κρεμαμένη ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἢ ἐξ ἄλλου μέρους ὅπως βαστάζῃ μέλος τοῦ σώματος τεθλασμένον, ἀρτάνη, 'Ιππ. 771Η :— **ἀπαιώρησις, εως**, ἡ, τὸ κρέμασμα, κρασπέδων Κλήμ. 'Αλ. 238.

ἀπακμάζω, παρακμάζω, «ἀλλὰ οἱ πολλοὶ πολυγήρως ἀπακμάζουσι καὶ τῷ νῷ καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίνονται» Στοβ. 536.48.

ἀπακμή, ἡ, παρακμή, Λογγῖν 9. 30.

ἀπακονάομαι, παθ. ἀκονῶμαι, 'Ιωσήπ. 'Αρ. 1. 6, 6.

ἀπᾰκοντίζω : μέλλ. 'Αττ.-ιῶ : — ῥίπτω ὡς ἀκόντιον, ἐξακοντίζω, τὰς ἀποφυάδας 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 1, 53· ἐκπέμπω, ἐκτοξεύω, μαρμαρυγὴν Νόνν. Δ. 40. 414.

ἀπακριβόομαι, παθ., γίνομαι (ὑπό τινος) μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ τελειότητος, πρὸς κάλλος Πλάτ. Νόμ. 810Β· λόγος ἀπηκριβωμένος ὁ αὐτ. Τίμ. 29C, 'Ισοκρ. 43Α, πρβλ. Πλάτ. Φίλ. 59D· παιδεία 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 190· ἐν τοῖς μάλιστ' ἀπηκριβωμένοις, τοῖς τελειοτάτοις, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 15· ἐπὶ προσώπων ἀπηκριβωμένος ἐπί τινι, γινώσκων τι μετ' ἀκριβείας, 'Ισοκρ. 238D, πρβλ. **ἀπηκριβωμένως**. **II**. ἐν μέσ. τύπῳ, ἀποτελειώνω, καθιστῶ τέλειον ἔργον τι, ἐπὶ γλυπτικῆς, 'Ανθ. Πλαν. 172, 342· ἀπ. ταῖς γραμμαῖς Λουκ. Εἰκ. 16.

ἀπακταίνω, «ἀπακταίνων· ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος» 'Ησύχ. **II**. μεταβ. κουράζω τινὰ διὰ βιαίας ἀσκήσεως, ὡς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Πλάτ. Νόμ. 772C, πρβλ. Ρουγκίου Τίμ. ἐν λέξ. **ἀκταίνειν**.

ἀπακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπάγω**, δεῖ ἀπάγειν, τινά τινος Πλούτ. 2. 9F.

ἀπακτός, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαχθῇ εἰς φυλακήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 105 (ὡς ὁ Schweig. ἀντὶ **ἀπότακτος**).

ἀ-πάλαιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταβάλῃ ἐν τῇ πάλῃ, ἀνίκητος, Πινδ. Ν. 4. 154· ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἀ-πάλαιστρος, ον, ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἀνεπιτήδειος εἰς τὴν πάλην, Ἀνθ. Π. 12. 222· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: οἱ μετέχοντες τοῦ γυμνασίου Συλλογ. Ἐπιγρ. 3086, πρβλ. 3085. **2)** ἐν γένει, ἀδέξιος, ἄγροικος, Κικ. Βροῦτ. 68, Κυντιλ. 9. 4, Ἡσύχ. ἐν λ. **Κυπρία πάλη**. **II.** οὐχὶ συνήθης ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐναντίος τῶν κανόνων αὐτῆς, Ἀνθ. Π. 5. 214.— ὁ Ἰακώψ. προτιμᾷ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἀνθολογ. τὴν γραφὴν **ἀπάλαιστος** (ὅρα Ἰακώψ. εἰς Ἀνθολογίαν σ. 101).

ἀ-παλαίωτος, ον, ὁ μὴ παλαιούμενος, μὴ φθειρόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀγήραον**.

ἀπάλαλκε, γ' ἑν. εὐκτ. ἀορ. β', **ἀπαλάλκοι**, (ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἴδε **ἄλαλκε** καὶ πρβλ. **ἀπαλέξω**): — ἀποδιώκω, ἀπωθῶ τινα ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, τί τινος:— ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι «οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀποσοβήσειε καὶ ἀποδιώξειε τῆς σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνας» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Χ. 348, πρβλ. Ὀδ. Δ. 766· νόσους Πινδ. Ο. 8. 112: Ὁ Θεόκρ. 28. 20 ἔχει ἀπαρέμφ. **ἀπαλαλκέμεν**.

ἀ-πάλαμνος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀπάλαμος** (πρβλ. **παλαμναῖος** ἐκ τοῦ **παλάμη**, **νώνυμνος** ἐκ τοῦ **νώνυμος**): — κυρίως ἄνευ χειρῶν, ὅ ἐ. ἀνίκανος, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἄχρηστος, «μηδὲν μηχανᾶσθαι δυνάμενος» (Σχόλ.)· ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος κτλ. Ἰλ. Ε. 597, πρβλ. Σιμων. 8. 11:—Ἐπίρρ. **-νως** Α. Β. 418.—Ὁ Θεόδ. Πρόδρ. ἔχει ὑπερθ. **-έστατος**, ὡς εἰ ἐκ τύπου **ἀπα-λαμνής**. **2)** ἐν λυρ. καὶ ἐλεγ. ποιηταῖς, ἀμήχανος, θρασύς, παράβολος, ἀνόσιος, ὑβριστικός, ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ο. 2. 105· ἐπὶ πράξεων, ἔρδειν ἔργ' ἀπ. Σόλων 14· ἀπάλαμνα μυθεῖσθαι Θέογν. 481· ἀνελέσθαι ὁ αὐτ. 281· οὕτως, ἀπ. τι πάσχειν Εὐρ. Κύκλ. 598.

ἀ-πάλᾰμος, ον, (παλάμη) ὡς τὸ **ἀπάλαμνος**, ἀνίκανος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 20· ἀμήχανος, βίος ἀπ., ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, Πινδ. Ο. 9. 95. (ᾱπ- χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.]

ἀπᾰλάομαι, παθ., ἀποπλανῶμαι, παρεκβαίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ Ἡσ. Ἀσπ. 409.

ἀπαλαστέω, (ἄλαστος) σχετλιάζω, «ἀπαλαστήσασα, σχετλιάσασα» Ἡσύχ.

ἀπαλγέω, παύομαι τοῦ ἀλγεῖν, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, παυσαμένους ἀλγεῖν κτλ., Θουκ. 2. 61· ἀπ. τὸ πένθος, ἀφίνω τὴν λύπην, Πλουτ. Κλεομ. 22. ὡς τὸ **ἀπολοφύρομαι**. **II.** ἐν γένει εἶμαι ἀπαθής, ἀδιάφορος, ἀναισθήτως ἔχω πρός τι, ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσιν Πολύβ. 9. 40, 4· πρὸς ἐλπίδα Δίων Κ. 48. 37: ἀπολ., Πολύβ. 1. 35, 5, κτλ.

ἀπάλγησις, εως, ἡ, ἡ παῦσις τοῦ ἄλγους, τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι πλέον ἄλγος, Ἡλιόδ. 6. 5.

ἀπαλείφω: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **ἀπαλήλιφα** Δημ. 1243. 29:— ἐξαλείφω, ἰδίως ἀπὸ ἐπισήμου καταλόγου ἢ γραμματείου, τότ' οὖν αὐτὸν ἔδει ταῦτ' ἀπαλείφειν κελεύειν ὁ αὐτ. 1115. 5· ἀπ. τινὰ ἀπὸ ὀφλήματος, ἀπαλλάσσειν, ὁ αὐτ. 1338. 8· ἀπ. τι, ἐξαλείφειν, διαγράφειν, Αἰσχίν. 49, 36· ἀπ. ἀπὸ τῶν παρακαταθηκῶν, ὑφαιρεῖσθαι, κλέπτειν μέρος τῶν παρακατατεθειμένων, Δημ. 1243. 17, πρβλ. 29.—Ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθ. **ἀπαλειπτέον**, πρέπει τις νὰ ἐξαλείψῃ, νὰ διαγράψῃ, Μ. Ἀντων. 11. 19·— καὶ ἐπίθ. **-πτικός**, ή, όν, ἐξαλειπτικός, Ἐκκλ: **-ψις**, εως, ἡ, ἐξάλειψις, Ἀθανάσ.

ἀπαλέξαι, **ἀπαλέξασθαι**, ἴδε ἐν λ. **ἀπαλέξω**.

ἀπᾰλέξησις, ἡ, ὑπεράσπισις, πρὸς ἀπαλέξησιν κρυμῶν ὑπερβολῆς Κλήμ. Ἀλ. 224· «πρὸς ἀπαλέξησιν, πρὸς βοήθειαν» Φώτ.

ἀπαλεξητικός, ή, όν, ὁ ἀμυντικὴν ἔχων δύναμιν, ὁ ἀποκρούων, Ἐτυμ. Μ. σ. 56. 10.

ἀπᾰλεξί-κακος, ον, = **ἀλεξίκακος**, Ὀρφ. Ὕ. 67.

ἀπᾰλέξω, : μέλλ. **-ξήσω**, ἀπομακρύνω, ἀπωθῶ ἀπό τινος, μετὰ αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσώπ., καὶ δέ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι Ἰλ. Ω. 371· οὕτω, μετὰ δοτ. προσ., Ζεὺς.. μοι ἀπαλέξαι γάμον, εἴθε νὰ ἀπομακρύνῃ, νὰ ἀποτρέψῃ ἀπ' ἐμοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1053. **2)** τἀνάπαλιν, μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματος ὡς τὸ Λατ. defendere aliquem ab aliqua re, οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος Ὀδ. Ρ. 364. **II.** Μέσ., ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Σοφ. Αἴ. 166· πρβλ. Ἀποσπ. 286, Νικ. Θ. 829. Ἴδε **ἀπάλαλκε**.

ἀπᾰλεύομαι, ἀποθ., μένω μακρὰν ἀπό τινος, ἀποφεύγω, διάφορος γραφ. ἐν Νικ. Θ. 395, ἐν τμήσει, ἔνθα νῦν γράφεται ἀπὸ δίψος ἀλέξεται ἀντὶ τοῦ ἀλεύεται, «ἐκκλίνει καὶ ἰᾶται τὴν δίψαν αὐτῆς» (Σχόλ.).

ἀπᾰληθεύω, λέγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πρός τινα Ξεν. Οἰκ. 3. 12. ἐν μέσ. τύπ. **II.** ἀπαληθεύω, ἐξευρίσκω τὴν ἀλήθειαν, ἐκφαίνω τὴν ἀλήθειαν, Σουΐδ.

ἀπαλθαίνομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: ἀποθ.:—ἰῶμαι, θεραπεύω ἐντελῶς, ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον (-εσθαι, Ἀρίσταρχ.) Ἰλ. Θ. 419· παρατ. παρὰ Κοΐντ. Σμ. 4. 404.

ἀπάλθομαι, = **ἀπαλθαίνομαι**, ὃ ἴδε.

ἀπᾰλία, ἡ, (ἁπαλὸς) ἁπαλότης, μαλακότης, τοῦ ἀέρος Γεωπ. 1. 8, 2.

ἀπαλίας, ου, ὁ, ἔριφος γαλαθηνός. Περὶ Πυθαγόρου ἀναφέρεται ὅτι ἐν ταῖς θυσίας ἐχρῆτο «ἀλέκτορσι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς τοῖς λεγομένοις ἀπαλίαις» Διογ. Λ. 8. 20.

ἀπαλλᾰγή, ἡ, (ἀπαλλάσσω) ἀπελευθέρωσις, «γλυτωμὸς» ἀπό τινος, πόνων, πημάτων, ξυμφορᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1. 20, Πρ. 754, Σοφ. Ἀντ. 1338, κτλ.· οὕτω κατὰ πληθ. Αἰσχύλ. Πρ. 316, Εὐρ. Ἡρακλ. 811· ἀπ. πραγμάτων Ἀντιφῶν 145. 30· ἀπ. τοῦ πολέμου Θουκ. 7. 2· τοῦ πολέμου οὐκ ἦν πέρας οὐδ' ἀπ. Δημ. 275. 29· ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀπ. συμβολαίων ὁ αὐτ. 893. 13· ἐν γένει, διακοπή, τινος Ἀριστ. Ἱστ. 7. 2, 3. **2)** ἀπολ. διαζύγιον, Εὐρ. Μήδ. 236. 1375. **II.** μετατόπισις, ἀπαλλαγὴν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος Πλάτ. Νόμ. 736Α. **III.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἀπέρχεσθαι, μέσον πρὸς ἀναχώρησιν, διαφυγή, ὑποχώρησις. Ἡρόδ. 1. 12, 7, κ. ἀλλ.· τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς, ἡ τελευταία ἀναχώρησις, ὁ αὐτ. 2. 139· ἡ ἀπ. ἐγένετο ἀλλήλων, χωρισμὸς τῶν διαμαχομένων, Θουκ. 1. 51. **2)** ἀπ. τοῦ βίου, ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς ἀποδημία Ἱππ. 1234Α, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 13· ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδων 64C. Ἐντεῦθεν, **ἀπαλλαγή**, θάνατος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 8, 3, κτλ.

ἀπαλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπαλλάσσω**, πρέπει τις νὰ ἀπαλλάξῃ τινά τινος Πλουτ. Κορ. 32. **2)** πρέπει τις νὰ «ξεκάμῃ» ἀπὸ κἄτι, ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδὼν Διον. Ἀλ. 6. 51. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, ν' ἀπαλλαχθῇ, τινὸς Λυσ. 104. 4, Πλάτ. Φαίδων 66D.

ἀπαλλακτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐλευθερωτὴς ἀπό τινος, κακοῦ Μάξ. Τύρ. 13. 5.

ἀπαλλακτιάω, = **ἀπαλλαξείω** Μ. Ἀντων. 10. 36.

ἀπαλλακτικός, ή, όν, κατάλληλος, ἱκανὸς ὅπως ἀπαλλάξῃ ἀπὸ .., τινος Διοσκ. 3. 83: —Ἐπίρρ. ἀπαλλακτικῶς ἔχειν = ἀπαλλαξείειν Διον. Ἀλ. περὶ Ῥητ. 11. 8. **1)** κατάλληλος πρὸς θεραπείαν νόσων, Ἀριστ. Προβλ. 31. 23.

ἀπαλλαξείω, ἐφετ. τοῦ **ἀπαλλάσσομαι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλευθερωθῶ, νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπό τινος, νὰ ἀπαλλαχθῶ, τινος Θουκ. 1. 95, 3. 84.

ἀπάλλαξις, εως, ἡ, = **ἀπαλλαγή**, Ἡρόδ. 9. 13, Ἱππ. 48. 11.

ἀπαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, Ἰσοκρ. 92Ε: πρκμ. **ἀπήλλᾰχα** Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 6: ἀόρ. **ἀπήλλαξα** Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. πεζογράφοι: — Παθ. πρκμ. **ἀπήλλαγμαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1128, Ἰσοκρ., Ἰων. **ἀπάλλαγμαι** Ἡρόδ. 2. 144, 167: — ἀόρ. **ἀπηλλάχθην**, Ἰων. **ἀπαλλ-**, ὁ αὐτ. 2. 152, Τραγ.· παρ' Ἀττ. **ἀπηλλάγην** [ᾰ] ὡς πάντοτε παρὰ πεζοῖς· ὡσαύτως παρὰ Τραγ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. ὅμως Σοφ. Ἀντ. 422, Ἠλ. 782), Πόρσ. Φοίν. 986: μέλλ. **ἀπαλλαχθήσομαι** Εὐρ. Ἱππ. 356, Ἀριστοφ., παρὰ πεζοῖς **ἀπαλλαγήσομαι** Θουκ. 4. 28, κτλ.: — Μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημ.) **ἀπαλλάξομαι** Ἡρόδ. 7. 122, Εὐρ. Ἑλ. 437, Θουκ. κτλ.: ἀόρ. **ἀπηλλάξαντο** Εὐρ. Ἡρακλ. 317, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα νεώτερ. 64.

Α. ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπό τινος πράγματος, παιδίον δυσμορφίης Ἡρόδ. 6. 61· τινά πόνων, πημονῆς, κακῶν, φόβου, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 773. 471 κτλ.· τινά ἐκ γόων Σοφ. Ἠλ. 292· ἐκ φόβου Ἀνδοκ. 8. 39· μετ' αἰτ. μόνον, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω, Σοφ. Ἀντ. 597, κτλ.· κόπος μ' ἀπ. ὁ αὐτ. Φ. 880· ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω, ἀπὸ χρέους ἢ ὑποχρεώσεως, κάμνω χάριν εἴς τινα, Δημ. 952. 16. **2)** ἀπομακρύνω ἀπό τινος, μετακινῶ μακράν τινος, τί τινος, ὡς ἀπ. γῆς πρόσωπον, φρενῶν ἔρωτα Εὐρ. Μήδ. 27, Ἱππ. 774· σφαγῆς χεῖρα Ι. Τ. 994· χρυσὸν χερὸς Ἑκ. 1222· ἀπ. τινά τινος, ἀφαιρῶ, ἀπομακρύνω ἀπό τινος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1046· τινά ἀπό τινος Δίων Κ. 43. 32. **3)** μετ' αἰτ. μόνον, ἀπομακρύνω τι, μετακινῶ, τι Εὐρ. Ἑκ. 1068, Πλάτ. κτλ.· μύθοις ἔργ' ἀπ. κακά, ἀπομακρύνω τὰ κακὰ διὰ λόγου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 26: — ὡσαύτως, ἀπελευθεροῦμαι, ἀπαλλάσσομαι τῶν δανειστῶν, Ἀνδοκ. 16. 16, Ἰσαῖ. 53. 36, Δημ. 914. 4· ἀπαλλάσσομαι διὰ δικαίων ἢ ἀδίκων μέσων ἀπὸ ἀντιπάλου, ὁ αὐτ. 711. 25., 712. 1· ἀπ. τοὺς κατηγόρους Λυσ. 181. 25· ἀπολύω, ἀποπέμπω, τινὰ Θουκ. 1. 90· μεταθέτω, ἀπολύω ἀπὸ ὑπουργήματος, αὐτόθι 129: ὡσαύτως, ἐξαφανίζω, καταστρέφω, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 15, 2· ἑαυτὸν Πλουτ. Κάτων νεώτ. 70. **6)** ἀποσύρω κατηγορίαν, Δημ. 952. 11., 966. 3· ἴδε ἑρμηνευτὰς τῶν χωρίων τούτων:— πληρώνω χρέος, Δίων Κ. 59. 1, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 51. 17. **II.** ἀμεταβ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἰδίως μετὰ προσθήκης ἐπιρρήματος, ῥηϊδίως Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 5· ὁ στόλος οὕτως ἀπ., ἐγένετο, ἐτελείωσεν, Ἡρόδ. 5. 63, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1288, Εὐρ. Μήδ. 786· οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε Ἡρόδ. 1. 16· κακῶς ἀπ. Πλάτ. Πολ. 491D· καταγελάστως ἀπ. Αἰσχίν. 33. 17· οὕτω μετὰ μετοχ. ἢ ἐπιθ., χαίρων ἀπ. Ἡρόδ. 3. 69· ἀθῷος ἀπ. Ἀριστοφ. Πλ. 271, Πλάτ. Σοφ. 254D, κτλ.: — μετὰ γεν.,

ἀπέρχομαι, τοῦ βίου Εὐρ. Ἑλ. 302, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 267 (οὕτω, πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 6· ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου, ὡς πρὸς .., Δίφιλ. ἐν «Συνωρίδι» 1: ἴδε κατωτέρ. II 2.)

B. Παθ. καὶ μέσ., ἐλευθεροῦμαι ἢ ἀπαλλάσσομαι ἀπό τινος πράγματος, «γλυτώνω», ἀπαλλαχθέντας δουλοσύνης Ἡρόδ. 1. 170· τυράννων ὁ αὐτ. 5. 78· τῶν παρεόντων κακῶν ὁ αὐτ. 2. 120· πημονῆς Αἰσχύλ. Πρ. 471· φόβου Σοφ. Ἠλ. 783· πραγμάτων τε καὶ μαχῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 293· στρατιᾶς Ἀριστοφ. Ἀχ. 251· Κλέωνος Θουκ. 4. 28· κακῶν τῆσδε χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 786, κτλ. **2)** ἐκφεύγω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ προσθήκῃ ἐπιθέτου τινὸς ἢ ἐπιρρήματος (ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. II.), ἀγῶνος ἀπ. καλῶς Εὐρ. Ἡρακλ. 346· ἀζήμιος ἀπ. Ἀριστοφ. Πλ. 271· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ. **3)** ἀπολ., ἀπελευθεροῦμαι, ἀθῳοῦμαι, Δημ. 605. 17. **4)** ἐπὶ ζητήματος ὑπὸ συζήτησιν, λαμβάνω τέλος, τοῦτο ἀπήλλακται, μὴ .. τὸ φίλον φίλον εἶναι, τοῦτο τὸ ζήτημα ἔλαβε τέλος, Πλάτ. Λύσ. 220Β· πρβλ. Φίληβ. 67Α. **II.** ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ἔκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐκ χώρης, ἐκ γῆς Ἡρόδ. 1. 61., 2. 139, κτλ.· μαντικῶν μυχῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 180· ὡσαύτως, γῆς ἀπαλλάσσεσθαι πόδα Εὐρ. Μήδ. 729 (πρβλ. βαίνειν πόδα, βαίνω Α. II. 4)· ἀπ. παρά τινος Αἰσχίν. 8. 20: — ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἐς τὴν ἑωυτοῦ Ἡροδ. 1. 82. κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς ἑωυτοῦ ὁ αὐτ. 9. 11, πρβλ. 5. 64· πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 938Α· ἐπὶ τόπον Πολύβ. 5. 15, 6· ἀπολ., Ἡρόδ. 2. 93, κ. ἀλλ.: — Ἐντεῦθεν ἐν πολλαῖς σχέσεσιν, ὡς: **2)** ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ βίου, ἀπέρχεσθαι τοῦ βίου, ἀποθνήσκειν, Εὐρ. Ἑλ. 102· πρβλ. Ἱππ. 356· βίου ἀπαλλαγὴν ἀπ. Πλάτ. Πολ. 496Ε· ὡσαύτως συχνάκις ἄνευ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, Εὐρ. Ἡρακλ. 1000, Θουκ. 2. 42, Πλάτ. Φαίδων 81C, κτλ.: ἐπὶ πραγμάτων, παύομαι, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 6, 20. **3)** ἀπαλλάσσομαι, γλυτώνω, ξεκάμνω, σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε κὰκ κακῶν ;.. ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους, ὅστις κατώρθωσες νὰ ξεφορτωθῇς τὴν γυναῖκά σου, εὐκολύνας δηλ. τὴν ἁρπαγὴν αὐτῆς, Εὐρ. Ἀνδρ. 592· ἀπ. γυνή τε ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀνὴρ ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πλάτ. Νόμ. 868D. **4)** ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν, ἀφ' ὅτου δὲν διδασκόμεθα πλέον, ἀφ' ὅτου δὲν ἔχομεν πλέον διδασκάλους νὰ διδάσκωσιν ἡμᾶς, Πλάτ. Γοργ. 514C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 24. **5)** ἀπαλλάσσεσθαι ἐκ παίδων, ὡς τὸ Λατ. e pueris excedere, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, οὗτος (ὁ Τίμαρχος) ... ἐπειδὴ ἀπηλλάγη ἐκ παίδων, ἐτελείωσε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, Αἰσχίν. 6. 16. **6)** ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος, τὸ Ἑλληνικὸν [ἔθνος] ἐὸν καὶ δεξιώτερον καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον Ἡρόδ. 1. 60· ξυμφορῶν Θουκ. 1. 122· αἰσχύνης ὁ αὐτ. 3. 63· μετ' ἀπαρεμ., κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο, δὲν ἐστερεῖτο τῆς ἱκανότητος νὰ κρίνῃ ἐπαρκῶς, Θουκ. 1. 138. **6)** πολλὸν ἀπηλλαγμένος τινός, κατὰ πολὺ κατώτερος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 144. **7)** ἀφίνω, παραιτοῦμαι, καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντες τῶν μακρῶν λόγων .. εἴσω παρέλθεθ' Σοφ. Ἠλ. 1335· σκωμμάτων Ἀριστοφ. Πλ. 316· ἀπ. ληιμμάτων, παραιτοῦμαι, ἀφίνω τὴν ἐπιζήτησιν, τὴν ἐπιδίωξιν .., Δημ. 37. 24· οὐκ ἀπήλλακται γραφικῆς, δὲν διάκειται δυσμενῶς πρὸς τὴν γραφικήν, Λουκ. π. Ὀρχήσ. 35. **8)** ἀπολύτ., παρέρχομαι, παύομαι, κοπάζω, καὶ τοὔδ' ἀπαλλαγέντος .. ἡ παῖς ὁρᾶται Σοφ. Ἀντ. 422, Πλάτ. Ἀπολ. 39D· ὡς ἀπήλλαγμαι, ὅτι παρῃτήθην, Δημ. 578. 14. **γ)** μ. μετοχ. ὡς τὸ ἄνυσον πράξας, κτλ., εἰπὼν ἀπαλλάγηθι λέγε καὶ τελείωνε, Πλάτ. Γοργ. 491C, πρβλ. Θεαίτ. 183C· λαμπρὸν πυρώσας ὄμμ' ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ, κατακαύσας τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ [τοῦ Κύκλωπος, ὦ Ἥφαιστε], ἀπαλλάχθητι ἅπαξ διὰ παντὸς τοῦ πυροῦν αὐτόν, Εὐρ. Κύκλ. 600, ὁ Paley ὅμως τιθεὶς κόμμα μετὰ τὸ ὄμμ' ἑρμηνεύει: ἀπαλλάχθητι αὐτοῦ (τοῦ Κύκλ.) ἅπαξ διὰ παντός. — Ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχ. ὡς τὸ ἀνύσας, μετὰ ῥήματος, οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς τί συνέβη καὶ νὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς; Σοφ. Ἀντ. 244· ἀφίνω τὴν ἔχθραν, συμφιλιοῦμαι, ὡς τὸ **διαλλάσσομαι** ἢ **καταλλάσσομαι**, ἐὰν μὴ πρότερον ἐν γείτοσιν ἢ ἐν αἱρετοῖσι δικασταῖς ἀπαλλάττωνται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων Πλάτ. Νόμ. 915C· — ἀπολ., αὐτόθι 768C, Δημ. 578. 14. **9)** ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, Ἱππ. π. Ἀρ. Ἰητρ. 9, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἀπαλλητόν· «θαυμαστόν, ἔξαλλον, πολὺ παρηλλαγμένον» Ἡσύχ.

ἀπ-αλλότριος, α, ον, ὁ ἀπαλλοτριωθείς, ὁ δοθεὶς εἰς ξένους Διόδ. 11. 76.

ἀπ-αλλοτριόω: μέλλ. **-ώσω**: πρκμ. **ἀπηλλοτρίωκα** Αἰσχίν. 29. 20: — καθιστῶ τι ἀλλότριον, ξένον, ἀποξενώνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824· ἀπ. τι ἀπό τινος Αἰσχίν. ἔνθ' ἀν· τινά τινος Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 4. 1, 1: — Παθητ. ἀλλοτριούμενα μὲν λύπας κτλ. Πλάτ. Τίμ. 65Α· τινος Πολύβ. 1. 79, 6· πρός τινα Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 423Ε, Διόδ. 18. 48· ἀπηλλοτριωμένην πρὸς φυτείαν χώραν, ἀκατάλληλον, ἀνάρμόδιον πρὸς .., ὁ αὐτ. 3. 73. **2)** ἐπὶ κτημάτων, ἀπαλλοτριῶ, ἀποδίδωμι, πωλῶ (πρβλ. τὸ ἑπ.), Ἀριστ. Ῥητ. 1, 5, 7, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2058Β.

ἀπαλλοτρίωσις, ἡ, δόσις, πώλησις, λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν Ἀριστ. Ῥητ. 1. 5, 7, πρβλ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 3281.

ἀπᾰλοάω, ποιητ. **-οιάω**: μέλλ. **-ήσω,** ἀλωνίζω, σῖτος ἀπηλοημένος, «ἀλωνισμένον σιτάρι», Δημ. 1042. 22. **2)** μεταφ. θραύω, συντρίβω, ἄχρις ἀπηλοίησεν Ἰλ. Δ. 522· ἐν γένει σημαίνει, κατασυντρίβω, καταστρέφω, Νόνν. Δ. 9. 320.

ἀπαλό-βιος, ον, ὁ ἀπαλῶς, μαλθακῶς ζῶν, ἁβρόβιος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6692.

ἀπᾰλο-βραχής· «ἁπαλοβραχέα· ἁπαλοανθῆ, ἁπαλῶς θάλλοντα» Ἡσύχ.

ἀπᾰλό-θριξ, ιχος, ὁ, ἔχων ἁπαλὰς τρίχας, Εὐρ. Βάκχ. 1185.

ἀπαλοῖξαι, «ὀμόσαι» Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ἀπᾰλοιφή, ἡ, (ἀπαλείφω) ἐξάλειψις, Γλωσσ.

ἀπᾰλο-κουρίς, ίδος, ἡ = ἁπαλὴ κουρίς, ἢ **κωρὶς** δωρικ. ἀντὶ **καρίς,** εἶδος ἁπαλῆς καρίδος ἢ ἰχθύος, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 304Ε.

ἀπᾰλό-παις,-δος, ἁπαλόν, τρυφερὸν παιδίον, Ἡσύχ. ἐν λέξει, δρυψόπαιδα.

ἀπᾰλο-πάρῃος, ον, ὁ ἔχων ἁπαλὰς παρειάς, Εὐστ. 691. 52.

ἀπᾰλο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πλοκάμους, «σηπιοπουλυποδείων τῶν ἁπαλοπλοκάμων» Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147Β.

ἀπᾰλό-πνοος, ον, ὁ ἁπαλῶς, μαλακῶς πνέων· ἁπαλόπνοος αὔρα Κ. Μανασσ.

ἀπᾰλό-πους, δος, ὁ ἔχων ἁπαλούς, ἁβροὺς πόδας, Γλωσσ.

ἀπᾰλο-πτέρυξ, υγος, ὁ ἁπαλὰς ἔχων πτέρυγας, Κ. Μανασσ. Χρον. 6570.

ἀπᾰλός, ή, όν, Αἰολ. **ἄπαλος,** μαλακὸς εἰς τὴν ἁφήν, τρυφερός· παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Ἰλ. Γ. 371· παρειάων ἁπαλάων Σ. 123· ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθεν ἀκωκή Ρ. 49, Ὀδ. Χ. 16· ἀπ. πόδες Ἰλ. Τ. 92. ἀπ. τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα, ὅ ἐ. τὴν ζωὴν νέων ζώων, Λ. 115 (οὕτως, ἁπαλὰς λαβοῦσα, νέας τὴν ἡλικίαν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 6, 3)· οὕτως, ἵεσαν αὐδὴν ἐξ ἁπαλῶν στομάτων Ἡσ. Ἀσπ. 279: ἐπὶ ἀνθρώπου, τρυφερός, εὐμορφοτέρα .. τᾶς ἀπάλας Γυρίννως Σαπφὼ 76 [42]· σπάν. παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν Λυρ. χωρίοις, Αἰσχύλ. Ἱκ. 70 (πρβλ. **ἀμαλός**)· βρέφος ἁπαλὸν Εὐρ. Ι. Α. 1286· βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλὸν Ἠλ. 1339· ἀλλὰ συχνότερον παρὰ Κωμ. ἁπαλὸν σισύμβριον Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 2· κρέα Ἀριστοφ. Λυσ. 1063· δακτύλους ἁπαλοὺς Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 3· θερμολουσίαις ἁπαλοὶ Κωμ. Ἀνώνυμ. 241· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἀπ. ψυχὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 245Α· ἐπὶ προσφάτων καρπῶν, Ἡρόδ. 2. 92, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19. 18· ἐπὶ τρυφεροῦ κρέατος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5· ἐπὶ ἡσύχου πυρός, Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 8, Διόδ. 3. 25. **II.** μεταφ., μαλακός, ἥσυχος, γλυκύς, ἁπαλὸν γελάσαι, ὡς τὸ ἡδὺ γελάσαι, Ὀδ. Ξ. 465· ἀπ. δίαιτα, ἁβρὰ δίαιτα, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C. τῷ αὐτῷ .. χρησώμεθα τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός, ὁ αὐτ. Συμπ. 195Ε: — προσέτι, ἀπ. εἴσπλους λιμένος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τραχὺς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 12. 6: — Ἐπίρρ., ἁπαλῶς ὀπτᾶν ἐπὶ μετρίου πυρός, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 16, πρβλ. Wess. Διόδ. 1. σ. 192. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, μαλακός, μαλθακός, οἴμ' ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 3· λευκὸς ἐξυρημένος .., ἁπαλὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 192. (Πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ **ἁπαλὸς** καὶ **ἁβρὸς** ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. ἁβρός. Ὁ Döderl σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ὀπός** (χυμὸς φυτοῦ ἢ καρποῦ)). [ἄπᾰλος· διότι τὸ καλάμω .. ὑφ' ἅπαλῶ ἐν Θεοκρ. 28. 4 εἶναι ἐφθαρμένον· ἀλλ' ὁ Meineke γράφει, ὑπαπάλῳ].

ἀπᾰλό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ἁπαλὴν ἤτοι τρυφερὰν σάρκα, Ἱππ 426. 53, 588. 51.

ἀπᾰλόστομος, ον, ἐπὶ οἴνου, ὁ μαλακὸς εἰς τὸ στόμα, «γλύξις· ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἁπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν» Ἡσύχ. ἐν Λ. γλύξις.

ἀπᾰλό-στρακος, ον, ὁ ἔχων ἁπαλὸν ὄστρακον, «πάντα τὰ ὀστρακόδερμα καὶ ἁπαλόστρακα ὡς οἱ κάραβοι καὶ καρκίνοι καὶ ἀστακοὶ» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 92C.

ἀπᾰλο-σύγκρῐτος, ον, ὁ ἁπαλῶς συγκεκριμένος, δηλ. ὁ ἔχων ἁπαλὴν σύστασιν, «ταῦτα τὰ ἔργα δύναται γενέσθαι ἐπὶ τῶν παιδικῶν καὶ γυναικείων σωμάτων τῶν ἁπαλοσυγκρίτων» Ὀρειβάσ. σ. 9. 12, ἐκδ. Μαΐου.

ἀπᾰλότης, ητος, ἡ, (ἁπαλός) μαλακότης, τρυφερότης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Πλάτ. Συμπ. 195D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· δι' ἁπαλότητα Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2.

ἀπᾰλο-τρεφής, ές, ὁ καλῶς τεθραμμένος, παχύς, σίαλος Ἰλ. Φ. 363· ἀπ. λειμῶνες, πλούσιαι νομαί, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 11.

ἀπᾰλο-φόρος, ον, ὁ φορῶν ἁπαλά, δηλ. ἁβρὰ ἱμάτια, τὸ τοῦ Εὐαγγελ. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν (κ. Ματθ. ια', 8)· Ἐτυμ. Μ. 4, ἐν λέξ. ἁβροείμονες.

ἀπᾰλό-φρων, ον, ὁ ἔχων ἁπαλά, τρυφερὰ αἰσθήματα, ἤπιος, Ἀνθ. Π. 7. 403, Κλήμ. Ἀλ. 108.

ἀπᾰλό-χροος, ον, συνῃρημ. — **χρους, ουν·** μετὰ ἑτεροκλίτ. γεν. ἁπαλόχροος, δοτ. -χροΐ, αἰτ. -χροα: ὁ ἔχων ἁπαλὸν δέρμα,

Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 14, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 517, Θεογν. 1341 Bgk., Εὐρ. Ἑλ. 373 (λυρ.): — ὡσαύτως, **ἁπαλόχρως, χρωτος**, ὁ, ἡ, Δ. Β. 18.

ἁπαλό-ψυχος, ον, ἔχων ἁπαλήν, ἤτοι τρυφερὰν ψυχήν, προσηνής, γλυκύς, ἤπιος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4130, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **γλυκύθυμος.**

ἁπαλυντής, οῦ, ὁ, ὁ ἁπαλύνων δέρματα, βυρσοδέψης, «δεψοποιός· βαφεύς, ἁπαλυντής» Ζωναρ. 478.

ἁπαλύνω: μέλλ. ὑνῶ, (ἁπαλὸς) μαλακύνω, μαλάσσω, τοῦ ἵππου τὸ στόμα, τὰς τρίχας Ξεν. Ἱππ. 5. 5: παχύνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἰσχναίνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816. **2)** καθιστῶ τι ἁπαλόν, τρυφερόν, τοὺς πόδας ὑποδήμασι Ξεν. Λακ. 2. 1, πρβλ. Ἱππ. 4. 5: — Παθ. μαλακύνομαι, μαλάσσομαι, μεταφορ. Ἑβδ. (Βασιλ. Δ' κβ', 19', Ψαλμ. νδ', 21).

ἁπαλύσκομαι, = ἀπαλεύομαι: ἀπαλύξασθαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀπαλέξασθαι** Νικ. Θ. 829.

ἁπαλυσμός, ὁ, πάχυνσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817.

ἀπ-αλφιτίζω, μέλλ. -σω, ἀναμιγνύω οἶνον μετ' ἀλφίτων (δηλ. χονδροαλεσμένης κριθῆς) κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Ἀθήν. 432D· ἐπ' ἀλφίτου πίνειν Ἐπίνικος αὐτόθι, ἴδε Mein. Κωμ. Ἑλλ. 4. 505.

ἁπάλωσις, εως, ἡ, ἡ μαλάκυνσις, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 62C.

ἀπαμαλδύνω, καθιστῶ τι ἀφανές, ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος ὑμνοπόλους Ἀνθ. Π. 9. 24, ἀστράσιν ἥλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος κάλλος ἀπημάλδυνε, ἐξηφάνισε, Γρηγορ. Ναζ. Ὕμν. 161. 1.

ἀπαμαυρόω, ἀφαιρῶ τὸ σκότος, ὅσσων δὲ σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην Ὀρφ. Ὕμν. 5. 6. **II.** καθιστῶ τι ἀμαυρόν, ἀσαφές, σκοτεινόν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 21.

ἀπαμάω: μέλλ. -ήσω, ἀποκόπτω, ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες (ἐν τμήσει) Ὀδ. Φ. 301, πρβλ. Ἡσ. Θ. 181· ἀπάμησον [τὸν πόδα] Σοφ. Φ. 749: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Θεοφρ. Λιθ. 21· ἀπὸ στάχυν ἀμήσασθαι Κόϊντ. Σμ. 13. 242: — Παθ. Νόνν. Δ. 4. 413. [ᾰπᾰ- παρ' Ἐπ., ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἀπᾱ-].

ἀπαμβλίσκω, καθιστῶ τι ἀτελεσφόρητον, καὶ καρποὺς ἀπαμβλίσκειν «ἀτελεσφορήτους ποιεῖν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαμβλισκουσῶν γυναικῶν· καρποὺς δὲ τοὺς σιτικοὺς λέγει ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὰ δένδρα» (Σημ. Κοραῆ), Πλουτ. Ἄρατ. 32. **II.** ἀμεταβ. ἐπὶ γυναικός, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν: ἀόρ. ἀπήμβλωσε, ὁ αὐτ. Πομπ. 53.

ἀπαμβλύνω: μέλλ. ὑνῶ, ἀμβλύνω, καθιστῶ τι ἀμβλύ, κάμνω αὐτὸ νὰ μὴ εἶναι κοπτερόν, τὰ ξίφη πάντα ἀπημβλύνθη Δίων Κ. 40, 24· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον. **2)** μεταφ., ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160· ἐπὶ προσώπ., τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ, Αἰσχύλ. Θ. 715· φάος ὄσσων Ὀππ. Ἀλ. 4. 525: — συχνότερον ἐν τῷ παθ., γίνομαι ἀμβλύς, χάνω τὴν ὀξύτητα καὶ δύναμίν μου, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 12, Πλάτ. Πολ. 442D· ἰσχὺς ἀπήμβλυνται Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 692Δ· γηράσκοντι συγγηράσκουσιν αἱ φρένες καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται Ἡρόδ. 3. 134· ἀπαμβλυνθήσεται γνώμην Αἰσχύλ. Πρ. 866.

ἀπαμβροτεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἀφαμαρτάνω.**

ἀπαμείβομαι: ἀόρ. **ἀπημείφθην** Ξεν. Ἀν. 2. 5, 15: ὑπερσυντ. **ἀπάμειπτο** Ἀνθ. Π. 14. 3: ἀποθ.: — ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, συνηθέστατον παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἀεὶ μεθ' ἑτέρου ἐμφατικωτέρου ῥήματος, ὡς ἀπομειβόμενος προσέφη ἢ ἀπαμείβετο φώνησέν τε· οὕτω, Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη, δηλ. ἀπεκρίνατο, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., τινὰ Θεόκρ. 8. 8.

ἀπαμείρω, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ τι παρά τινος, μηδ' αὔτως .. τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 186: — Παθ., στεροῦμαι, τινός, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀπομείρομαι**, ἐν Ἡσ. Θ. 801, Ἔργ. Ἡμ. 576, καὶ ἐν Ὀδ. Ρ. 322 ἀντὶ τοῦ **ἀποαίνυμαι.**

ἀπαμέλγω, βυζάνω, ἕλκω, ῥοφῶ γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, ἡ τροφὸς ἀπαμελξάτω τὸ παρακείμενον τοῖς μαστοῖς γάλα Ἰατρ.

ἀπαμελέομαι, παθ., ὅλως ἀμελοῦμαι, ἀπημελημένον ... καὶ ῥάκεσι ἐσθημένον Ἡρόδ. 3. 129, 132, Σοφ. Φ. 652.

ἀπαμέργομαι, μέσ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀποδρέπω δι' ἐμαυτόν, πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνου Νικ. Θ. 861, ἀπαμέργεο βλάστας, «ταπεινὰς ἀπόκοπτε» (Σχόλ.), Ἀλέξ. 306.

ἀπαμέρδω, = ἀπαμείρω, Κόϊντ. Σμ. 4. 422, κτλ.

ἀπαμμένος, Ἰων. μετοχ., παθ. πρκμ. τοῦ **ἀφάπτω.**

ἀπαμπαίω, ἀποκρούομαι, ἀπωθοῦμαι, ἀποδιώκω, κύνανς ἀπαμπαιόμενο[νς] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτης, Κομπ. 152 II_{17}.

ἀπαμπίσχω, ἀπεκδύω, πάντα ἀπαμπίσχοντες καὶ ἀπογυμνοῦντες Φίλων 2. 74, 47 κτλ.

ἀπαμπλακεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. **ἀπήμπλακον** (ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος), = **ἀφαμαρτεῖν**, ὁλοσχερῶς ἀποτυχεῖν, Σοφ. Τρ. 1139. (Ἕτεροι προτιμῶσι τὸν ἄνευ τοῦ μ τύπον, **ἀπαπλ-**)· πρβλ. Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 115.

ἀπαμύνω: μέλλ. -ὑνῶ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω, μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐννοίας τῆς ὑπερασπίσεως, τί τινι: Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, «ἀπέσβησε τὴν δεινὴν ἡμέραν τοῖς Αἰτωλοῖς» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ι. 597· ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνειν Δ. 67· μεταγεν. τί τινος Λουκ. Κυν. 13 (πρβλ. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι Ὀδ. Β. 59)· ὡσαύτως μετ' αἰτ. μόνον ἀπ. τὰ κακὰ Ἡρόδ. 7. 120· ἀπ. τὸν βάρβαρον 9. 90· ἀποσοβῶ, τὰς μυίας Ἀριστοφ. Σφ. 597· τοὺς ἔξωθεν Πλάτ. Πολ. 415E. **II.** Μέσ., ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι Ὀδ. Π. 72· οὕτως, ἀπ. τὰς νέας Ἡρόδ. 5. 86· τὴν πενίην καὶ τὴν δεσποσύνην ὁ αὐτ. 7. 102· ὡσαύτως τὰ δεῖ (τὰ πτερωτὰ θηρία) ἀπαμυνομένους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οὕτω δρέπειν τὴν κασίην ὁ αὐτ. 3. 110. **2)** ἀπολ., ὑπερασπίζω ἢ προφυλάσσω ἐμαυτόν, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν Ὀδ. Λ. 579· πόλις .. ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθ', δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν ἑαυτούς, Ἰλ. Ο. 738· οὕτως Ἀριστ. Περὶ μακροβ. 5. 11.

ἀπαμφιάζω, ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ περιβάλλον ἢ τὸ περικοσμοῦν, Πλούτ. 2. 406D. — Μέσ., ἀπαμφιασάμενοι τὰ περίαπτα γυμνὴν ἐπιδείκνυνται τὴν ὑπόκρισιν Φίλων 1. 288. ἀπαμφίαζου πενθικὴν ἀμορφίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 8. 795. μεταφ., γυμνὴ καὶ ἀπημφιασμένη ἀλήθεια Φίλων 1. 263· ἀπαμφιάσαι γυμνὴν τὴν ψυχὴν Θεμίστ. 249D: — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **ἀπαμφιασμός**, Κορνούτος π. Θε. Φύσ. 30· — καὶ **-ασις**, ἡ **-εσις**, ἡ, Διονύσ. Ἀρ., Κύριλλ.

ἀπαμφιέννυμι, ἐκδύω, ἀποδύω, «ξεγυμνώνω», ἀνοίγω, στέρν' ἀπημφιεσμένας, ἐχούσας τὰ στήθη γεγυμνωμένα, ἀνοικτά, Ξέναρχ. ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 5. **2)** ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, τείχους Πλούτ. 2516F.

ἀπαμφίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, = **ἀπαμφιάζω**, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀπογυμνῶ, «ξεσκεπάζω». ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτὲ Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 9: — ὡσαύτως **ἀπαμφίσκω** Φίλων 2. 319.

ἀπαναγιγνώσκω, κακῶς καὶ πλημμελῶς ἀναγινώσκω, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 126: **ἀπανάγνωσμα**, σφάλμα ἐν τῇ ἀναγνώσει, ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις, αὐτόθι 146, κτλ.

ἀπαναγκάζω: μέλλ. -άσω, ἐπαναγκάζω, ὑποτείνας τοὺς δακτύλους, ἀπαναγκάζοι ἀπὸ τῶν πλευρέων κτλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Kühn ὑπάρχει τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **ἀναγκάζοι**, ἴδε ἔκδ. Λιττρ. τ. 4. σ. 82· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προσαναγκάζω**, αἱ γὰρ ἐπιδέσιες οὐδέν τι μᾶλλον προσαναγκάζουσιν ἢ ἀπαναγκάζουσιν αὐτ. 792: — συχν. ὡς ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐπαναγκάζω.**

ἀπαναιδεύομαι, ἀποθ. = **ἀναισχυντέω**, φέρομαι ἀναιδῶς, Θωμ. ὁ Μ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς Ἀττ., ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ὡς ἐν Νικήτ. Χρον. 142D.

ἀπαναίνομαι, ἀποθ., δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀπαρνοῦμαι, οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο, «ἀπηρνήσαντο» (Σχόλ.) Ἰλ. Η. 185· ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν Ὀδ. Κ. 297· εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν Πινδ. Ν. 5. 60· μετοχ. **ἀπανηνάμενος** Αἰσχύλ. Εὐμ. 972· ὁ ἐνεστ. παρ' Ἱππ. 655. 26, Πλούτ. 2. 132C.

ἀπαναισιμόω, = ἀπαναλίσκω, Ἱππ. (;).

ἀπαναισχυντέω, ἔχω τὴν ἀναίδειαν νὰ εἴπω ἢ πράξω τι, τοῦτο οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι ὡς .., Πλάτ. Ἀπολ. 31C. **II.** ἀρνοῦμαι ἀναισχύντως, Δημ. 850. 17.

ἀπαναλίσκω: μέλλ. -ανᾱλώσω, πρβλ. Ἀλκίφρονα 3. 47: πρκμ. ἀπανάλωκα Θουκ. 7. 11: ἀόρ. παθ. -ώθην ὁ αὐτ. 7. 30: ὑπερσυντ. ἀπανηλώμην Διόδ. 12. 40: καταναλίσκω τι ὁλοσχερῶς, καταδαπανῶ, ἔνθ' ἀνωτ.: — ὁ τύπος **ἀπαναλόω** ἀπαντᾷ παρὰ Τιμ. Λοκρ. 101D κατὰ παθ. μετοχ. ἐνεστ.

ἀπανάλωσις [νᾰ], **εως**, ἡ, ἡ παντελὴς κατανάλωσις, Διόδ. 1. 41.

ἀπανᾶν, «καλεῖν» Ἡσύχ.

ἀπανάστασις, εως, ἡ, μετοικεσία, μετάστασις, Διον. Ἀλ. ΙΙΙ, 1751. 17, Στράβ. 4. 1, 13, σ. 293, 1, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1. 15, 3.

ἀπαναστάτης, ου, ὁ, μετανάστης, πατρίδων ἀπ. Εὐμάθ. 273.

ἀπαναστεύω, = ἀπανίσταμαι, Νικήτ. Χρον. 114B.

ἀπαναστομόω, = ἀναστομόω, ἀνθ' οὗ εὕρηται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Διον. Ἀλ. 3. 40.

ἀπανατέλλω, ποιητ. **ἀπαντέλλω** κάμνω τι νὰ ἀνατείλῃ, ἐγείρω ἀπὸ .., Ὀππ. Κ. 2. 97, 563: — περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 20, ἴδε **ἐπανατέλλω.**

ἀπαναχωρέω, ἐπιτεταμένον, ἀντὶ τοῦ **ἀναχωρέω**, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 222, 228· μετὰ γεν., Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 79· καὶ **ἀπαναχώρησις, εως**, ἡ, Διόδ. 25. 5· ἐκτὸς ἐὰν ἀπανταχοῦ πρέπῃ νὰ διορθωθῇ **ἐπαναχωρέω.**

ἀ-πανδόκευτος, ον, ἄνευ πανδοκείου πρὸς ἀνάπαυσιν, βίος ἀνεόρταστος, μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 154. 38.

ἀπανδρίζομαι, ἀποθ. ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνδρικῶς, πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων ἀπανδρίζεσθαι Καλλίστρ. Ἐκφρ. 895.

ἀπανδρόομαι, γίνομαι ἀνδρικός, φθάνω εἰς ἥβην, ἡβάσκω, Εὐρ. Ἴων 53, Λουκ. Ἔρωτ. 26· σφριγῶ, ἀπηνδρώθησαν αἱ μῆτραι, Λατ. viro maturae factae sunt, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἀπανεμόομαι, παθ., καταρρίπτομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ἡσύχ., ἔνθα πρέπει νὰ διορθωθῇ **ἀπηνεμώθη** (κατὰ Σνείδερον) ἀντὶ -ηθη.

ἀπάνευθε καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἄνευ-**

θε, ἐπίρρ. μακράν, πολὺ μακράν, ἀπ. κιὼν Ἰλ. Α. 35· φεῦγον ἔπειτ' ἀπ. Ι. 478, κτλ. II. ὡς πρόθ. μετὰ γεν. μακρὰν ἀπὸ .., ἀποκεχωρισμένος ἀπὸ .., τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν Ἰλ. Ξ.189, πρβλ. Υ. 41· ἀπ. θεῶν, κατ' ἰδίαν, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ γνωρίζωσι τίποτε, Α. 549· οὕτως, ἀπ. τοκήων Ὀδ. Ι. 36. 2. πόρρωθεν, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης, «τούτου δὲ πόρρωθεν αὐγὴ ἐγίνετο, καθάπερ σελήνης» (Μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Τ. 374.

ἀπανθέω: μέλλ. -ήσω, παύομαι ἀνθῶν, μαραίνομαι, ξηραίνομαι, Ἱππ. 234. 44: — κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1121· ἀνανθεῖ .. καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, ἀκόμη καὶ μετὰ μεμαραμμένου σώματος καὶ ψυχῆς, Πλάτ. Συμπ. 196Α· οὕτως, ἐν Ἀριστ. Ῥητ. 3.10, 2, ἡ γεροντικὴ ἡλικία παραβάλλεται πρὸς ἄχυρον, ἄμφω γὰρ ἀπηνθηκότα, συχν. ὡσαύτως παρὰ Λουκ. II. ἐπὶ οἴνου, χάνω τὴν γλυκύτητά μου, ἀρχίζω «νὰ γίνωμαι», ἀπανθήσαντα δὲ [τὸν οἶνον] σκληρὸν γενέσθαι Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6.

ἀπάνθησις, εως, ἡ, ἡ βοὴ τῶν ἀνθέων, δηλ. ὅταν μαραίνωνται καὶ πίπτωσι τὰ ἄνθη, κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπανθήσεως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 13.

ἀπανθίζω: μέλλ. -ίσω, ἀποδρέπω ἄνθη, Λατ. decerpere: ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι, ἀλλὰ νὰ φαντασθῇ τις ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι θὰ με ἔρραινον οὕτω με τὰ ἄνθη τῆς ματαιολόγου αὐτῶν γλώσσης! Αἰσχύλ. Ἀγ. 1662· Ἄρης φιλεῖ .. τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν (κατὰ Conington ἀντὶ πάντα τἀνθρώπων), νὰ ἀποκόπτῃ, ἀποδρέπῃ πάντας τοὺς ἀρίστους, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 98: — Μέσ. συλλέγω μέλι ἐξ ἀνθέων, Λουκ. Ἀ—λ. 6: μεταφ. ἀποδρέπω, συλλέγω, λαμβάνω, τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πλούτ. 2. 30C, Λούκ. Περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 39, Φιλόστρ. 565, πρβλ. **λωτίζομαι**.

ἀπάνθισμα, τό, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρίστου, ὁ «ἀνθός», «ἔστι δὲ ἄωτον τὸ οἱονεὶ ἀπάνθισμα καὶ κάλλιστον» Εὐστ. 782.21· τὸ τερπνὸν τῆς πορφύρας ἀπ., ῥητορικὴ περιγραφὴ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεν. Γεωπ. Προοίμ. 11· ἐκλογὴ τεμαχίων ἐκ ποιητῶν ἢ πεζῶν συγγραφέων, «ἀπάνθισμα φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογμάτων τοῦ σοφωτάτου Συμεῶν» Μιχ. Ἀποστ. ἐν τῷ Μεδ. κώδικι τοῦ Ἀρποκρ. 58. 4: — **ἀπανθισμός**, ὁ, συλλογὴ ἀνθέων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. — ἐν Γαλην. 2. 808, σημαίνει ἢ γραμμὴν μόλις ὁρατήν, ἢ τριχοειδὲς ἀγγεῖον.

ἀπανθρακίζω, ὀπτῶ τι (κοιν. ψήνω) ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον Ἀριστοφ. Βάτρ. 506, πρβλ. Ὄρν. 1546, Φίλων 1.665: — **ἀπανθράκισμα**, τό, τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτηθέν, Ἡσύχ. ἐν λ. **χναύματα**.

ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, μικρὸς ἰχθὺς πρὸς ὄπτησιν, «ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες». Ἡσύχ.: ὡσαύτως, **ἐπανθρακίς** (ἴδε τὴν λέξιν) Ἀθήν. 129Β. II. πέμμα ὀπτηθὲν ἐπ' ἀνθράκων, διάφ. γραφὴ ἐν Διοκλ. Καρυστ. παρ' Ἀθήν. 110Β, «πέμματος εἶδος ἀπανθρακίς» Ἡσύχ.: ἴδε Στουρζ. Μακεδ. Διάλ. σ. 69.

ἀπανθρακόω, καίω τι ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα, ἀπηνθράκωσεν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4: — Παθ., ὁ αὐτ. Ἐνάλ. Διάλ. 11.1, Περεγρ.1, κτλ.

ἀπανθρωπέομαι, ἀποθ., ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους ὡς μισάνθρωπος· καταδικάζεται ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ἐν Β', 5, ἀλλ' εὑρηται ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. 1275 ἐν τῷ τύπῳ **ἀπανθρωπέονται**, μεταβληθέντος ὑπὸ τοῦ Στεφάνου εἰς **-εύονται**, ἀλλὰ τὸν κοινὸν τύπον ἀναγνωρίζει ὁ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 7. 880, 885 (ἔνθα **-οῦνται**).

ἀπανθρωπία, ἡ, μισανθρωπία, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀποστροφή, Λουκ. Τίμ. 44. II. ἔλλειψις ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, σκληρότης, «ἀπανθρωπία», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194: **ἀπανθρωπεία** παρὰ Πολυδ. Η', 14· ἀλλ' **-ία** ἐν Β', 5., Γ', 64., Δ', 14.

ἀπανθρωπίζομαι, παθ., γίνομαι ἄνθρωπος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κτῆνος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1.1096.

ἀπάνθρωπος, ον, ὁ μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν, 1) ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, Αἰσχύλ. Πρ. 20· ἀπ. ἡ γῆ Λουκ. Προμ. 11. II. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἀπάνθρωπος, σκληρός, ἄγριος, Σοφ. Ἀποσπ. 842· ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένοι Διον. Ἀλ. 6.81: — μὴ κοινωνικός, μισάνθρωπος, τρόπος Πλάτ. Ἐπιστ. 309Β· χρόα οὐκ ἀπάνθρωπον, οὐχὶ δυσάρεστον, Πλούτ. 2. 54Ε, Κάτων νεώτ. 5: — Ἐπίρρ. **-πως** Λουκ. Τίμ. 35.

ἀπανίστημι: μέλλ. -στήσω, σηκώνω, ἀποπέμπω, ἀπανιστάναι τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 3. 156, 6.133, Θουκ. 2.70. II. Παθ., μετὰ ἐνέργ. ἀόρ. β' καὶ πρκμ., καὶ μέσ. μέλλ., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ πάλιν, Ἡρόδ. 9. 87· ἀπὸ τῆς πόλιος αὐτόθι 86· ἐκ πόλεως Θουκ. 1. 61· Ποτιδαίας τε ἀπαν .. αὐτόθι 139: ἰδίως, καταλείπω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, αὐτόθι 2. — μεταγενέστερός τις τύπος **ἀπανιστάω** ἀπαντᾷ ἐν Εὐστ. Πονηματ. 147.11.

ἀ-πάνουργος, ον, ὁ μὴ πανοῦργος, ἁπλοῦν τε κἀπάνουργον Πλούτ. 2. 966Α: — Ἐπίρρ. **-γως** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2.77. — Ὡσαύτως, **ἀπανούργευτος, ον**, Ἐτυμ. Μ.163. 6: — Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀπαντάπᾶσι, ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς, καθόλου, Σόλων 34.

ἀπανταχῇ, ἐπίρρ. (ἅπας), ἀπανταχοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 217: — **ἀπανταχόθεν**, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Διόδ. 20. 57· μετὰ γεν., γῆς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 9. 2: **ἀπανταχόθι** = **ἀπανταχοῦ**, Λουκ. Προμ. 12, Θεμίστιος σ. 310Β. — **ἀπανταχοῖ**, πρὸς πᾶν μέρος, Ἰσαῖ. 76. 9: — **ἀπανταχόσε** = **ἀπανταχοῖ** Πλουτ. Κάμ. 41: — **ἀπανταχοῦ**, «παντοῦ», Εὐρ. Ι. Τ. 517, ἀπανταχοῦ .. κἀκεῖ κἀνθάδε Ἄλεξ. ἐν «Μίλκωνι» 1, Μένανδ., κ. ἄλλοι· ἀπ. γῆς Δίων Κ. 69.13.

ἀπαντάω: παρατ. **ἀπήντων**, Θουκ. 4. 127, Δωρ. γ' ἐνικ. **ἀπάντη** Βίων 4.7: μέλλ. **ἀπαντήσω** Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 19. 4, Πολύβ. 4. 26, 5· καὶ μεταγεν. ἀλλὰ δοκιμώτερον **-ήσομαι** Θουκ. 4.77., 7. 2 καὶ 80, Ξεν., Λυσ., κλ.: ἀόρ. **ἀπήντησα** Εὐρ. Φοίν. 1392, Θουκ. 2. 20: πρκμ. **ἀπήντηκα** Ἀριστοφ. Λυσ. 420., Δημ. — ὁ μέσ. ἐνεστ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. παρὰ Πολυβ. 8. 8, 5, καὶ Πολυαίνῳ, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Λεξιφ. 25· οὕτω καὶ ὁ πρκμ. **ἀπήντημαι** Πολύβ. 2. 37, 6, Διον. Ἀλ. 6. 88, κτλ.: ἴδε Λοβ. Φρύν. 288. Πρβλ. **συναντάω, ὑπαντάω**. I. τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, κινοῦμαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου πρὸς συνάντησίν τινος, καὶ ἐν γένει, ἀπαντῶ, συναντῶ, τινὶ Ἡρόδ. 8. 9, Εὐρ. Ἰκ. 772, Θουκ. 7.1, κτλ.· ἀλλήλοις ἐξ ἐναντίας ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 893Ε· ἀπ. ταῖς ὁμοίαις φύσεσι Δημ. 1395. 5: — ἀπολ., ὁ ἀεὶ ἀπαντῶν, πᾶς ὅστις συμβαίνει νὰ σε συναντήσῃ, ὡς ὁ ἐπιών, ὁ τυχών, Πλάτ. Πολ. 563C· οἱ ἀπαντῶντες Δημ. 958. 16, τοὺς ἀπαντῶντας Ἄλεξ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1, τῶν ἀπαντώντων τινὰς ὁ αὐτ. ἐν «Θεοφορήτῳ» 1. β) συχνάκις μετὰ προθ., ἀπ. τινὶ εἰς τόπον Ἡρόδ. 2.75., 6. 84· ἐπὶ τόπον Θουκ. 4.70, 89, κτλ. ἀπ. τινὶ Μαραθῶνάδε Ἀνδοκ. 14. 32: — ὡσαύτως ἄνευ δοτ. προσώπου, παρουσιάζομαι εἴς τι μέρος, εἰς Κύζικον Ξεν. Ἑλλην. 1. 3,13, κτλ.· ἀπ. ἐνθάδε Ἀριστοφ. Λυσ. 13· δεῦρο πάλιν ἀπ. Πλάτ. Θεαίτ. 210D, κτλ. (ἴδε κατωτέρ. 3). 2) συχνάκις ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας συναντῶ ἐν μάχῃ, ἀπ. δορὶ (παραλειπομένης τῆς δοτ. προσωπ.) Εὐρ. Φοίν. 1392· ἀπ. Ἀθηναίοις ἐς Τάραντα Θουκ. 6. 34, πρβλ. 2. 20., 3. 95, κτλ.· ὡσαύτως, ἀπ. πρός τινα Ἰσοκρ. 58Β, 59Α: ἐν γένει, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι καθ' οἱονδήποτε τρόπον, νομοθέτῃ ἀπ. λέγων .. Πλάτ. Νόμ. 684D· διὰ λόγων νουθετικῶν ἀπ., αὐτόθι 740Ε· ἀπ. τραχέως πρός τι Ἰσοκρ. 8D, Δημ. 522. 23· ἀπ. τοῖς εἰρημένοις, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, Ἰσοκρ. 227C. β) ἀπολ., παρουσιάζομαι ἔνοπλος, ἑνοῦμαι μετὰ τῶν ἐπιστρατευομένων κατά τινος, Εὐρ. Βάκχ. 782· ὅπλοις ἀπ. ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 542. 3) συχνάκις ὡς δικανικὸς ὅρος, συναντῶ τὸν ἀντίδικον ἐν δικαστηρίῳ, τῷ καλεσαμένῳ Πλάτ. Νόμ. 936Ε, πρβλ. Δημ. 995. 17, κτλ.: — συχνάκις ἄνευ τῆς δοτ. προσ., ἀπ. πρὸς τὴν δίκην, παρουσιάζομαι εἰς τὴν δίκην, Πλάτ. Νόμ. 936Ε· πρὸς ἣν [δίκην] οὐκ ἀπήντα, δὲν ἐνεφανίζετο ἵνα ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, Δημ. 543. 18, πρβλ. 540. 23· ἀπ. πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, διαιτητάς, κλ., παρουσιάζομαι ἐνώπιον αὐτῶν, ὁ αὐτ. 591. 27., 1011.15, πρβλ. **ἀπαντητέον**· — καὶ ἀπολύτ., ἐμφανίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, ὁ αὐτ. 1013. 6, πρβλ. 898. 6., 1041. 6, κ. ἀλλ.: — ἀλλά, β) ἀπ. ἐπὶ τὴν δίαιταν, παραδέχομαι τοὺς ὅρους τῆς διαίτης, ὁ αὐτ. 544. 20· ἀπ. ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσι, εἶμαι παρὼν κατὰ τὰς διαδικασίας ἄλλων ἀνθρώπων, ἀναμιγνύομαι εἰς αὐτάς, ὁ αὐτ. 580. 20, πρβλ. 133.15. 4) ἀπ. εἰς .., εἰσέρχομαι εἴς τι, ἐπιχειρῶ τι, εἰς τὸν ἀγῶνα Πλάτ. Νόμ. 830Α· ἀπ. εἰς τὴν τίμησιν, ἔρχομαι εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτιμήσεως, Αἰσχίν. 82. 21· ἀπ. εἰς τὰς χρείας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 6,1· οὕτως, ἀπ. πρὸς τὰς μαθήσεις Πλάτ. Θεαίτ. 144Β· πρὸς τὸν λόγον, πρὸς τὴν ἀπορίαν, κτλ., Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 4, κτλ. ἀπ. πρὸς τὴν τροφήν, ἀπέρχομαι πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, ὁ αὐτ. Περὶ Ψυχ. 2. 9, 8· καταφεύγω, προστρέχω εἴς τι, Δημ. 563. 23., 760. 24, κτλ.· ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπ. οἱ τραγῳδοποιοί, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 20. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχομαι, ἀπαντῶ, ἀπ. δάκρυά μοι Εὐρ. Ἴων 940· πρβλ. Βίωνα 4. 7· τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι .. τοσαύτην κωφότητα .. παρ' ὑμῶν ἀπαντᾶν Δημ. 411. 26· ἀπ. μοι κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν Αἰσχίν. 23. 31· μή τίς σοι ἐναντίος λόγος ἀπ. Πλάτ. Φαίδων 101Α· οὕτως ἐν Διον. Ἀλ. 4. 33, καὶ παρὰ μεταγεν. 2) ἀπολ., συμβαίνω, γίνομαι, Ἀρ. Λυσ. 420, Πλάτ. Ἐπιστ. 358Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 5.1,15, π. Τοπ. 8. 7, 1, κ. ἀλλ.· τούτων ἀπαντώντων Ἡρόδ. 8. 142 Schaef.: — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Πολύβ. 2.7, 4.

ἀπαντή, ἡ, = **ἀπάντησις**, Ἑβδ.

ἀπάντῃ, ἐπίρρ. (ἅπας) πανταχοῦ, χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντῃ, ὁλόγυρα, Ὀδ. Θ. 278· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντῃ δεῖξε (ἐνν. τὸν κλῆρον) Ἰλ. Η. 183, πρβλ. 186· ἀπ. πλανώμενος Πλάτ. Νόμ. 752Α.

ἀπάντημα, ατος, τό, (ἀπαντάω) συνάντημα, οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ Εὐρ. Ὀρ. 514.

ἀπάντησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ. Πολύβ. 5. 26, 8, κτλ.· ἀπ. λαμβάνειν, εὑρίσκειν εὐκαιρίαν, περίστασιν, ὁ αὐτ. 12. 8, 3. II. ἀπάντησις ἐν συζητήσει, ἀπόκρισις, πρός τι Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17. 12, Μεταφ. 3. 5, 3· ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀποκρίνεσθαι,

Πολύβ. 5. 63, 7· προσφιλὴς κατ' ἀπ., ἐν συνδιαλέξει, ὁ αὐτ. 10. 5, 6 πρβλ. Πλούτ. 2. 803F.

ἀπαντητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπαντάω, δεῖ ἀπαντᾶν, ἢ ἀπαντῆσαι:—ἀπ. μοι εἰς τὴν στοάν Πλάτ. Θεαίτ. 210D.

ἀπαντικρύ, ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀντικρύ, ἀκριβῶς ἀπέναντι, τινός Δημ. 99.1, Λουκ. Ἐρωτ. 5· ὁ ἀπ. λόφος Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 4. 2) σαφῶς, φανερῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807.

ἀπαντίον, ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀντίον, ὅμοιον τῷ ἀπεναντίον, ἀκριβῶς ἀπέναντι· εἰς τὴν ἀπ. ἀκτήν Ἡρόδ. 7. 34: πρβλ. Σκύλακα ἐν Μυλλέρ. Γεωγρ. 1. 90.

ἀπαντλέω, ἀνασύρω ἀπό τινος· ἀπ. χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν Εὐρ. Ὀρ. 1641· ἐξέλκω, ἀνέλκω, ἀφαιρῶ· πόνους τινὶ Αἰσχ. Πρ. 84· ἀπ. τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Πρβλ. 2. 41· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπιχέω (ὃ ἴδε). II. μ. αἰτ. μόνον ἐλαφρύνω, σμικρύνω, ἐλαττῶ, βάρος ψυχῆς Εὐρ. Ἄλκ. 354· τὰ σώματα διαίταις ἀπ. Πλάτ. Πολ. 407D. — Ἐν τῷ Παθ., Πλουτ. Ἀλέξ. 57, Φίλων 1. 266. — Ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθ. ἀπαντλητέον, πρέπει τις νὰ ἀντλῇ ἢ νὰ ἀντλήσῃ, ν' ἀνασύρῃ, ὕδωρ π. χ., Γεωπ. 6. 18.

ἀπάντλησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαντλεῖν, ἀνασύρειν ὕδωρ, Ἀριστ. Προβλ. 2. 33, 1.

ἀπάντομαι, = ἀπαντάω, Εὐρ. Ῥῆσ. 901, ἐν τμήσει.

ἀπάντοτε, ἐπίρρ., πάντοτε, ἑκάστοτε, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 152, κ. ἀλλ., Α. Β. 595.

ἀπανύω: μέλλ. -ύσω [ῠ]: τελειώνω ἐντελῶς, τελῶ, νῆες ἀπήνυσαν οἴκαδε (ἐνν. ὁδόν), τὰ πλοῖα ἐτέλεσαν τὸν πρὸς τὴν πατρίδα πλοῦν, Ὀδ. Η. 326: — Παθ., Κόϊντ. Σμ. 5. 1.

ἀπάνωθεν, ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος, ἀπὸ τῆς κορυφῆς, τοῦ τείχους Ἑβδ. (Βασιλ. Β', ια', 24).

ἅπαξ, ἐπίρρ. (ἀντὶ ἁπάκις, ὡς τὸ πολλάκις καὶ ἑξάκις, κτλ.): — μίαν φοράν, μόνον μίαν φοράν, ἅπαξ διὰ παντός, ὡς τὸ Λατ. semel (Βεντλ. Ὁρατ. Σάτ. 2. 8, 24), κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ., ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' Μ. 22· ἅπαξ.. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι αὐτόθι 350· πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 600: οὐχ ἅπαξ μόνον, πλέον ἢ ἅπαξ, Αἰσχύλ. Πρ. 209· ἅπαξ.., κοὐχὶ δὶς Σοφ. Ο. Κ. 1208· πολλάκις καὶ οὐχὶ ἅπαξ Ἡρόδ. 7. 46· πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ Σοφ. Ο.Τ. 1275· οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις Ἀντιφῶν 111. 45, Πλάτ. Νόμ. 711Α· οὐ δὶς ἀλλ' ἅπαξ μόνον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 1. ἅπαξ ἔτι, ἀκόμη μίαν φοράν, ἀκόμη ταύτην τὴν φοράν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1322· ἀπ. δυοῖν ποδοῖν, δύο τετραγωνικοὺς πόδας (1 × 2), κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δυοῖν δὶς (2 × 2) = τέσσαρες, Πλάτ. Μένων 82C. 2) μετὰ γεν., ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἅπαξ ἔτεος ἑκάστου Ἡρόδ. 2. 59., 4.105· ὡσαύτως, ἅπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ὁ αὐτ. 2. 132. II. ἄνευ ἐννοίας τινὸς ἀριθμητικῆς κατόπιν τῶν μορίων εἴπερ, ἤν, ἐπεί, ὡς, ὅταν, ὡς τὸ Λατ. ut semel, ἐὰν ἅπαξ, ἀφοῦ ἅπαξ, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, ἂν ἅπαξ ἔκαμες σπονδάς, εἰρήνην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 307· πρβλ. 923· ἢν ἅπαξ ἁλῷ ὁ αὐτ. Σφ. 898, πρβλ. Ὄρν. 342· ἂν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ Ἄμφις ἐν «Γυναικοκρατίᾳ» 1· ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας Ἀριστοφ. Σφ. 1129· ἐπεὶ ἅπαξ ἐταράχθησαν Θουκ. 7. 44· ὡς ἅπαξ ἤρξατο Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· ἐπεὶ ἅπαξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 9, 10, πρβλ. 3. 2, 25, Ἰσοκρ. 283D· ὡς ἅπαξ.. ἐγκλήματα.. ἐταράχθη Δημ. 277. 23· οὕτω μετὰ μετοχ., ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν.. αἷμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019· ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ' ἀνάστασις ὁ αὐτ. Εὐμ. 648· ἅπαξ ἐλθόντες Πλάτ. Παρμ. 165Ε. — Πρβλ. εἰσάπαξ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν α ἀθροιστικῷ καὶ ἐν τῇ λέξ. ἅμα· ἐντεῦθεν τὰ ἅ-παξ, ἅ-πας, ἁ-πλόος, πρβλ. Σανσκρ. sakrt (ἅπαξ)· Λατ. semel, simplex, singuli).

ἁπαξ-ἅπας, ἅσα, ἄν, ὅλος, η, ον ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, ὁλόκληρος, περιτρέχων τὴν γῆν ἁπαξάπασαν, ὁλόκληρον, ὅλην διὰ μιᾶς, Ἑρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἡμέρα ἁπ. Στράττις ἐν «Μυρμιδόσιν» 1· ἁπαξάπαν Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1. 16: — τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθ., πάντες ἄνευ ἐξαιρέσεως, μὰ Δί', ἀλλ' ἁπαξάπαντες Ἀριστοφ. Πλ. 111, εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλειμένα, πάντα ἀνεξαιρέτως, αὐτόθι 206, κ. ἀλλ.

ἁπαξ-απλῶς, ἐπίρρ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, γενικῶς, καθόλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 428, Λούκ. Περεγρ. 3.

ἀπαξία, ἡ, (ἄξιος) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Στωϊκῶν, ἔλλειψις ἠθικῆς ἀξίας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀξία, Ἀφρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 62.

ἀπάξιος, ον, = ἀνάξιος, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 645C. II. οὐκ ἀπ. [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστ. 324Β. — Ἐπίρρ. -ίως Ἰαμβλ. Μυστ. 5. 6.

ἀπαξιόω, ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον, δὲν ἀναγνωρίζω, Λατ. dedignari, τι ἤ τινα Θουκ. 1. 5, Πολύβ. 1. 67, 13, κτλ.: — Ὡσαύτως, ἀπ. μή, μετ' ἀπαρ., Παυσ. 10. 14, 6. 2) ἀπ. τί τινος, θεωρῶ τι ἀνάξιόν τινος Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 1· Λουκ. περὶ τοῦ Οἴκου 2: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο, ἐθεώρησεν αὐτὰς ἀναξίας τῆς.., Αἰσχύλ. Εὐμ. 367: — Παθ., θεωροῦμαι ἀνάξιός τινος, λόγου Κλήμ. Ἀλ. 84.

ἀπαξίωσις, εως, ἡ, ἀπόρριψις, περιφρόνησις, Πολύβ. Ἀποσπ. 42, Διον. Ἀλ. 1. 9.

ἀπαξοί· «μοναχοί» Ἡσύχ.

ἀπάορος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀπήορος.

ἀπαπαῖ, = ἀπαππαῖ, ἄπαπαῖ, φεῦ, ἄπαπαῖ, φεῦ Ἀριστ. Σφ. 309.

ἀπάπας, ὁ, παπᾶς μὴ παπᾶς, «ὅτι τῷ παπᾶς εἶναι συναπολώλεκας ἅπαν τίμιον καὶ σοῦ καταχορεύσουσι τὰ παιδάρια ἐπιλέγοντα τὸ παπᾶς ἀπάπας» Εὐστ. Πονημάτ. σ. 41. 17.

ἀπάπη, ἡ, φυτόν τι μετὰ κιτρίνου ἄνθους καὶ ὀδοντωτοῦ φύλλου, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 7, 1 (ἔνθα ἴδε Wimmer) 7. 8, 8 καὶ 11, 3, ἐκ τοῦ Οὐρβ. κώδ. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀπάτη ἢ ἀφάκη.

ἀπαππαπαῖ, = ἀππαπαῖ, Σοφ. Φ. 746.

ἀ-παππος, ον, ὁ μὴ ἔχων πάππον: μεταφ. φάος τὸ δ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός, φῶς ἔχον τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς Ἴδης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 311.

ἀπάπτω, Ἰων. ἀντὶ ἀφάπτω.

ἀπαράβατος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραβῇ ἢ μεταβάλῃ, Πλούτ. 2. 210F, 745D. II. ἐνεργ., ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἕτερον, π. χ. ἐπὶ ὑπουργήματος ἢ ἀξιώματος, ὅθεν ὁ μὴ παρερχόμενος, μὴ φθειρόμενος, ἀμετάβλητος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 24. 2) ὁ μὴ παραβαίνων, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8, 2. — Ἐπίρρ. -τως Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 1.

ἀ-παράβλαστος, ον, ὁ μὴ φύων παραφυάδας, κοιν. «κωλορίζια», ἐπὶ δένδρων, οἷα ἡ ἐλάτη, ἡ κυπάρισσος, ἡ πεύκη, τὰ δὲ φύοντα παραφυάδας λέγονται παραβλαστικά, ὡς π. χ. ἡ ἄμπελος, ἡ ῥόα, κτλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 2, 5.

ἀ-παράβλητος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον ὅστις νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτόν, ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος, Ὠριγέν.

ἀ-παράβολος, ον, ὁ ἄνευ παρακαταθήκης, ἐνεχύρου, κρίσιν ἀπαρ[ά]βολον Ἐπιγρ. Κερκ. 3206_{115}, ἴδε παράβολος III. II. Ἐπίρρ. ἀπαραβόλως, ἄνευ κινδύνου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 141.

ἀ-παραγγέλτως, ἐπίρρ. «ἀκελεύστως» Σουίδ., ἀπαραγγέλτως συνέβαλον ἀλλήλοις Πολύβ. 16. 3, 1.

ἀπαραγνώστως, χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τίς τι, «ἀπαραγνώστως ὑπογράφειν χάρτας» Σουΐδ. ἐν λέξει Πουλχερία.

ἀ-παράγραπτος, ον, ἀναφαίρετος, ἀνεξαίρετος, ἀμετάβλητος, «ἐπιστολάς, αἳ ὅρος αὐτοῖς καὶ νόμος ἐστὶν ἀπαράγραπτος» Ῥήτορες τ. 7, σ. 212, 23. — Ἐπίρρ. -τως Ἀρέθας σ. 974.

ἀ-παράγραφος, ον, ἀπροσδιόριστος, ποσότης Πολύβ. 16. 12, 10.

ἀ-παράγωγος, ον, ὁ μὴ παρασυρόμενος, σταθερός, διαρκής, δι' ὧν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται Ἱεροκλ. π. Προνοίας 158. — Ἐπίρρ. -γως ὁ αὐτ.

ἀ-παραδειγμάτιστος, ον, ὁ ἄνευ παραδείγματος, ὁ μὴ βεβαιούμενος διὰ παραδείγματος, ὁ μὴ ἀποδειχθείς, Πτολεμ. Τετράβ. 170. — Ἐπίρρ. -τως Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 27. 5.

ἀ-παράδεκτος, ον, ὁ μὴ δεκτός, Ἐκκλ. καὶ Γραμμ. II. ἐνεργ. ὁ μὴ παραδεχόμενος, ὁ μὴ ἐπιδεκτικός, μετὰ γεν., μαθημάτων Μέμνων σ. 4. ἔκδ. Ὀρέλλη· μεταβολῆς Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 151. — Ἐπίρρ. -τως, Βυζ.

ἀ-παράθετος, ον, ὁ μὴ κυρούμενος ὑπὸ παραλλήλων χωρίων ἢ ὁ μὴ συνιστάμενος ἐξ ἀποσπασμάτων, Διογ. Λ. 7. 181: ἐντεῦθεν παρὰ Γραμμ., ἀπαράθετα, λέξεις ἢ φράσεις ἄνευ παραθέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως ἐξ οὗ εἶναι εἰλημμέναι, Γρηγόρ. Κορίνθου (Bast) σ. 348. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ἀσύγκριτος. τὸ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ ἀπαράθετον Ἰγνατ. Ἐπιστ. π. Τραλλ. 5, σ. 62 ἔκδ. Cotel.

ἀ-παράθραυστος, ον, ὁ μὴ θραυόμενος, ἀδιάσειστος, ἀσάλευτος, τὴν πίστιν συντηρήσειν ἀπαράθραυστον Ἀθαν. τ. 2. σ. 229D.

ἀπαραιρημένος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἀφαιρέω.

ἀ-παραίτητος, ον, I. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ καμπτόμενος διὰ δεήσεων, ἄκαμπτος, ἀνεξίλαστος, ἀμείλικτος, δαίμων Λυσ. 198. 5· θεοί, Πλάτ. Νόμ. 907Β· δίκη Δημ. 772. 25· δικαστὴς Λυκοῦργ. 148. 4· ἀπ. εἶναι περί τι Πλουτ. Πύρρ. 16: — Ἐπίρρ. -τως, ἀδυσωπήτως, ἀμειλίκτως, ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως Θουκ. 3. 84· ἀπ. ἔχειν πρός τινα Πολύβ. 22. 14, 15: — ἀπ. ἔχειν πρός τινα Πλουτ. Ποπλ. 3. II. ἐπὶ ποινῶν, κτλ., ἣν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ διὰ δεήσεως, ἄφευκτος, ἀνηλεής, τιμωρίαι Δείναρχ. 93. 8· κολάσεις Τίμ. Λοκρ. 104D· ὀργή, κατηγορία, Πολύβ. 1. 82, 9., 12. 12, 4: — ἐντεῦθεν = ἀνήκεστος Πολύβ. 4. 24, 6· ἁμαρτία, ἀσυγχώρητος, ὁ αὐτ. 33. 8. 5. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ ἢ ἀποφύγῃ, ἱκέτευμα Πλούτ. 2. 950F.

ἀ-παρακάλυπτος, ον, ἀκάλυπτος, ἄκρυπτος, φανερός, γυμνὴ καὶ ἀπ. κατηγορία Ἡλιόδ. 10. 29. — Ἐπίρρ. -τως, φανερῶς, Πλάτ. Πολ. 538C, Εὐθύδ. 294D. — Συγκρ. -ότερον Δίων. Κ. 67. 3.

ἀ-παράκλητος, ον. ὁ μὴ παρακληθείς, ἑκούσιος, Θουκ. 2. 98· καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος Πλούτ. 2. 403Β, πρβλ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 2271. 28. II. ἀπαρηγόρητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 185· ἀπαράκλητος συμφορὰ Κύριλλ. Ἀλεξ., ἀδυσώ-

πητος, Ι. Μόσχ. Λειμων. Πνευ. κ. 50. σ.1076: —'Επίρρ. **ἀπαρακλήτως** Σχόλ. Βεν. εἰς 'Ιλ. Ψ. 42, καὶ **ἀπαράκλητα** Παχυμ.

ἀ-παρακολούθητος, ον, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, Τζέτζ., Λυκ. 5. **II**. ἀλόγιστος, ἀπρονόητος, προπετής, Βασ. τ. 1. σ. 508Ε:—'Επίρρ. **-τως**, ἐσπευσμένως, ἀσκέπτως, Μ.'Αντων. 2.16· οὕτως, **ἀπαρακολουθησία**, ἡ, προπέτεια, Βασιλ. τ. 1. σ. 406D.

ἀ-παράλειπτος, ον, ὁ ἄνευ παραλείψεως, συνεχής, πλήρης, 'Αλέξ. Τραλλ. 241, Εὐσ.'Ιστ.'Εκκλ. 1. 1.—'Επίρρ. **-τως** 'Εκκλ.

ἀ-παράλεκτος, ον, = **ἀπαράτιλτος**, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 70, ἴδε Πολυδ. Β', 35.

ἀ-παραλήκτως, ἐπίρρ., ἀδιακόπως, ἀπαύστως, Συλλ. 'Επιγρ. 2271.7.

ἀ-παράληπτος, ον, ὁ μὴ κυριευθείς, ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, 'Ιω. Μαλαλ. σ.109, 3.

ἀ-παράλλακτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος ἢ μεταβληθείς, ἀμετάβλητος, Διον.'Αλ. 2. 71, Διοδ. 1. 91, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 3: — μετὰ δοτ., ἀκριβῶς ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, 'Ωριγέν.—'Επίρρ. **-τως** 'Αθήν. 26Α, κτλ. 'Εντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ἀπαραλλακτέω**, Βυζ.

ἀπαραλλαξία, ἡ, τὸ ἀμετάβλητον, Πλούτ. 2. 1077C, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.7.108.

ἀ-παραλόγιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀπατήσῃ, 'Ιαμβλ. βίος Πυθ. 115.—'Επίρρ. **-τως** 'Αποστ. Διατ. 2. 25, σ. 240, 31. **II**. ἐνεργ., ὁ μὴ ἀπατῶν, Κύριλλ. 98D, «ἀπαραλόγιστον· ἀψευδές, ἀληθὲς» 'Ησύχ.

ἀ-παράλογος, ον, ὁ οὐχὶ ἄνευ λόγου ἢ μεθόδου, 'Ιμβλ. βίος Πυθ.182.

ἀ-παραλύμαντος [ῡ], **ον**, ὁ μὴ παραλυμανθείς, ὁ μὴ παθὼν φθοράν, νεκρὸς Νικήτ. Χων. π. 'Αγαλμ. κτλ. Κωνσταντινουπόλεως 855. 22.

ἀ-παραμῑγής, ές, ὁ μὴ μεμιγμένος, ἄμικτος, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Β. 341.

ἀ-παραμῐλλητος, ον, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἅμιλλαν, ἀνυπέρβλητος, 'Ιωσήπ.'Αρχ.'Ι. 8.7, 3.

ἀ-παράμιλλος, ον, (ἅμιλλα) = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτια 208. 33. κτλ.

ἀ-παραμύθητος [ῡ], **ον**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπείσῃ ἢ ἱκετεύσῃ, ἀδυσώπητος, Πλάτ.'Επινομ. 980D, Πλούτ. 2. 629Α· ὡσαύτως, ἀπαρηγόρητος, ἀθυμία ὁ αὐτ. Κράσσ. 22: — οὕτω, κακὸν 'Ηλιόδ.1.14. **2)** ἀδιόρθωτος, ἐν τῷ ἐπιρρ. **-τως** Πλάτ. Νόμ. 731D. **II**. ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεως, ὁ στερούμενος παρηγορίας ἢ ἀνακουφίσεως, Πλούτ. 2. 332D, 187Β.

ἀ-παράμῡθος, ον, = τῷ προηγ., ἀδυσώπητος, ἀμείλικτος, κέαρ Αἰσχύλ. Πρ.185· ὁ μὴ παρέχων παραμυθίαν, ὄμμα πωλικὸν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 620. ['Εν Αἰσχύλ.. ᾱπ- χάριν τοῦ μέτρου].

ἀ-παρ-άνοικτος, ον, ὁ οὐχὶ ἀνοικτός, 'Εκκλ.

ἀ-παράπειστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραπείσῃ, Διον. 'Αλ. 8. 61.

ἀ-παραπόδιστος, ον, ἀνεμπόδιστος, καθαρός, διαυγής, διάνοια 'Ικέσ. παρ' 'Αθην. 689C· ὁρμὴ 'Ηλιόδ. 3.13.—'Επίρρ. **-τως** 'Αρρ.'Επίκτ. 2.13, 21, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.1.178.

ἀ-παραποίητος, ον, ὁ μὴ παραπεποιημένος, ἀνόθευτος, γνήσιος, Κύριλλ. 'Αλ.—'Επίρρ. **-τως** ὁ αὐτ.

ἀπαράρροπος, ον, ὁ μὴ παραρρέπων, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἰσόρροπος, 'Ανέκδ. 'Οξ. 3. 208.

ἀ-παρασάλευτος, ον, ἀδιάσειστος, 'Ιω. Χρυσ. κλ.—'Επίρρ. **-τως** 'Επιφάν.

ἀ-παρασήμαντος, ον, ἀσημείωτος, 'Εβδ. (Μακκ. Β', ιε', 36), Βασίλ.

ἀ-παρασημείωτος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. Προοιμ.

ἀ-παράσημος, ον, ἀπαραποίητος, ἀκίβδηλος, Κύριλλ. κατὰ 'Ιουλ. σ. 25. **2)** = **ἀπαρασήμαντος**, Γραμμ.

ἀπαρασκευᾰσία, ἡ, ἔλλειψις ἑτοιμασίας, 'Ιππ. π. διαίτ. 'Οξ. 395.

ἀπαρασκεύαστος, ον, = τῷ ἑπομ., ἀμφ. ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 1, 6, 1. 5, 9, (ἐν τῷ συγκρ.), κτλ. ἀλλ' εὕρηται ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ μεταγεν. —'Επίρρ. **-τως** 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 9. 11.

ἀ-παράσκευος, ον, ὁ ἄνευ παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, ἀνέτοιμος, 'Αντιφῶν 131. 28 (ὑπερθ.) Θουκ. 2. 87· ἀπαράσκευόν τινα λαβεῖν Ξεν. Κύρ. 7.5, 25· ἀπ. ληφθῆναι Δημ. 1017.17· ἀπ. πρός τι Πολύβ. 1. 49, 4: ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀπόστασις Θουκ. 3. 13.—'Επίρρ. ἀπαρασκεύως ἔχειν, διακεῖσθαι Πολύβ. 1.45; 7., 14.10, 7.

ἀπαρασπάστως, 'Επίρρ. χωρὶς νὰ συρθῇ τις κατὰ μέρος, στερεῶς, ἀσαλεύτως, Βασιλικ. τ. 1. σ. 11.

ἀπ-ᾱράσσω, 'Αττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**: — ἀποτέμνω, ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε [τὴν αἰχμὴν] 'Ιλ. Π. 116· ἀποτέμνω καὶ ῥίπτω κάτω, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε .. κάρη Ξ. 497· ἀπ. τοῦ ἵππου τοὺς πόδας 'Ηρόδ. 5. 112· κρᾶτα βίου Σοφ. Τρ. 1015. **2)** φονεύω ἢ ἐκδιώκω, ἐξολοθρεύω, «ξεπαστρεύω», Λατ. decutere, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς νηὸς 'Ηρόδ. 8. 90· τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπ. Θουκ. 7. 63: — Παθ. ἀόρ. μετοχ. ἀπαραχθεὶς Διον. 'Αλ. 8. 85. **2)** = **ἀπαλοάω**, ἴδε ἐν λ. **ἄχρι**.

ἀ-παρασχημάτιστος, ον, ὁ μὴ παρασχηματιζόμενος, ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ὅρος γραμμ., «πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς εἰς ν λῆγον, ἢ εἰς ρ, ἢ εἰς σ, εἴτε θηλυκόν, εἴτε ἀρσενικόν, εἴτε οὐδέτερον ἀπαρασχημάτιστον ἀρσενικόν, εἰ ἔχει δίχρονον ἐκτείνειν αὐτὸ θέλει», 'Ηρωδιαν. ἐν 'Οξ.'Ανεκδ. 3. 282, 13.

ἀ-παρατήρητος, ον, ὁ μὴ παρατηρούμενος ἢ ὁ μὴ παρατηρηθείς, ὁ ἄνευ παρατηρήσεως 'Ωριγέν. τ. 3. 619Β. **2)** ὁ μὴ παρατηρῶν, ἀπρόσεκτος, Βασίλ.—'Επίρρ. **-τως** Πολύβ. 3. 52, 7., 14, 1, 12.

ἀ-παράτιλτος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὰς τρίχας παρατετιλμένας, μαδημένας, πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος 'Αριστοφ. Λυσ. 279, Λουκ. π. 'Ορχ. 5.

ἀπάρατος, ον, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπάρατος**, Πλούτ. 239Ε. καθ' 'Ησύχ. «ἀπάρατον· ἀπευκτόν».

ἀ-παράτρεπτος, ἀγύριστος, ἐπὶ ἱματίων «ἀπαράτρεπτα ἱμάτια: τὰ καινὰ καὶ πρὶν ἢ γναφῆναι ἱμάτια» Α. Β. 29. 18. **II**. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀμετάβλητος, τὸ βέλτιστον ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, Πλούτ. 2. 745D· αὐστηρῶς δίκαιος, δικαστὴς Πολυδ. Η', 10.—'Επίρρ. **-τως** Μ. 'Αντων. 1. 16.

ἀ-παράτρωτος, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Φωτ. Βιβλ.157.19.

ἀ-παράφθαρτος, ον, ὁ μὴ ἐφθαρμένος, ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄφθορος, 'Εκκλ.—'Επίρρ. **-τως**, 'Εκκλ.

ἀ-παράφθορος, ον, ἄφθαρτος, ἀδιάφθορος, Κύριλλ. 'Αλ. 334Β.

ἀ-παραφύλακτος, ον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ, Γραμμ. **II**. (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀμελής, ἀπρόσεκτος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ιππ.657.—'Επίρρ. **-τως** Εὐσεβ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 4. 7.

ἀ-παραχάρακτος, ον, ὁ μὴ παραχαραχθείς, ὁ μὴ κίβδηλος, Δημόκρ. παρὰ Γαλ. 14. 135· πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λεξ. **ἀπαράσημον**.—'Επίρρ. **-τως** 'Ωριγέν.

ἀ-παράχῠτος, ον, εἰς ὃν οὐδὲν ἔχει χυθῇ, ἄμικτος, οἶνος Δημόκρ. παρὰ Γαλην.10. 832· ὕδωρ 'Ηλιόδ. 5.16: ἐν γένει, καθαρός, Πλούτ. 2. 968C.

ἀ-παραχώρητος, ον, ὁ μὴ παραχωρῶν, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, Πολύβ. 2. 61, 3: — 'Επίρρ. **-τως**, διακεῖσθαι περί τινος ὁ αὐτ. 5.106, 5. **II**. ἀνένδοτος, Διον. 'Αλ. 10.19, Πλούτ. 2.10Α.

ἀπάρβολος, ἴδε **ἀπαράβολος**.

ἀπαργία, ἡ, βοτάνη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιγειοφύλλων, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 8, 3.

ἄπαργμα, ατος, τό, = **ἀπαρχή**, (ὃ ἴδε), καὶ ὡς ἐκεῖνο οὕτω καὶ τοῦτο τὸ πλεῖστον (ἂν οὐχὶ πάντοτε) κατὰ πληθ., 'Αριστοφ. Εἰρ.1056, Λυσ.106· ἀπάργματα ὧν αἱ ὧραι φέρουσιν ἐν Συλλ. 'Επιγραφ. (Προσθ.) 2465f. **II**. ἐν Αἰσχύλου 'Αποσπ. 381: = **μασχαλίσματα**.

ἀπαργῠρίζω, μεταβάλλω εἰς ἀργύριον, δηλ. ἐξαργυρώνω, πωλῶ, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζειν Θεμίστ. 292D.

ἀπαργῠρισμός, ὁ, τὸ πωλεῖν τοῖς μετρητοῖς, Γλωσσ.

ἀπαργῠρόω, = **ἀπαργυρίζω**, ἐξαργυρώνω, δοῦλος μὲν ὢν πραθήσεται ἵνα ἀπαργυρωθῇ ἢ ἀποχρυσωθῇ 'Αρτεμίδ. 1, 50.

ἀ-παρέγκλῐτος, ον, ἄκαμπτος, αὐστηρός, Γαλην. **II**. ὁ μὴ βλαφθείς, ὑγίεια 'Ιαμβλ. βίος Πυθ.13.

ἀ-παρεγχείρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβάλῃ, ἀπρόσβλητος, 'Ιωσήπ. 'Αρχ. 'Ι. 15.8, 1: — ἄμεμπτος, τέλειος, Τίμ. Λοκρ. 95Α, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4.1,161. — 'Επίρρ. **-τως**, ἀναμφισβητήτως, Διόδ. 4. 78.

ἀ-παρέγχῠτος, ον, = **ἀπαράχυτος**, ὁ μὴ μεμιγμένος, 'Αθήν. 27Α.

ἀ-παρεμπόδιστος, ον, = **ἀπαραπόδιστος**, (ἀνθ' οὗ εὕρηται συνήθως ὡς διάφ. γραφ.), Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.1.147.—'Επίρρ. **-τως**, Γραμμ.

ἀ-παρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) ὁ μὴ παρεμφαίνων ἢ ὁρίζων τι, μετὰ γεν., Γραμμ., ἴδε Schäf. ἐν Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. σ. 83. **II**. ἡ **ἀπαρέμφατος** (δηλ. ἔγκλισις), modus infinitivus, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. 5, 'Απολλών. περὶ Συντάξ. 226 κτλ. οὕτω καὶ οὐδετέρως, **τὸ ἀπαρέμφατον** Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 1. 204.—'Επίρρ. **-τως**, κατ' ἀπαρέμφατον (ἔγκλισιν), 'Απολλών. περὶ Συντάξ.78, πρβλ. **παρέμφασις**.

ἀ-παρενθύμητος [ῡ], **ον**, ὁ μὴ ἀμελῶς ἐξετάζων τι, ὁ ἀκριβῶς καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων τι, Μ. 'Αντων. 10. 8. — 'Επίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. 6. 53.

ἀ-παρενόχλητος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐνόχλησιν, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 2114. bb, Πλούτ. 2. 118Β.

ἀ-παρεξόδευτος, ον, ἔνθα δὲν δύναταί τις ν' ἀποπλανηθῇ τῆς ὁδοῦ, νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του, ὁδὸς ἀπαρεξόδευτος καὶ ἀπλανὴς Βασιλ. τ. 3. σ.16Β.

ἀπ-αρέσκω: μέλλ. **-αρέσω**, εἶμαι δυσάρεστος εἴς τινα, δὲν εἶμαι ἀρεστός, καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν Θουκ. 1.38, τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν Πλούτ. 2.6Β. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., δυσαρεστῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 202D, 'Ιουλιαν. 365D. **II** Μέσ., οὐ γάρ τι νεμεσσητὸν βασι-

λῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, δὲν πρέπει τις νὰ τὸ θεωρήσῃ βαρὺ ὅτι ἀνὴρ βασιλεὺς δεικνύει δυσαρέσκειαν, Ἰλ. Τ. 183, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «οὐ μεμπτὸς γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα ὃν προηδίκησεν», ὁ δὲ Εὐστ. «οὐ νεμεσητὸν τὸν βασιλέα φιλιοῦσθαι», ὁ δὲ Γαζῆς μεταφράζει: «οὐδαμῶς γὰρ μεμπτόν τί ἐστιν, βασιλέα ἄνδρα ἐξιλάσασθαι»· ἀλλ' ἡ πρώτη δοθεῖσα ἐξήγησις κάλλιον ἁρμόζει πρὸς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου (ἴδε Heyn ἐν τόπῳ) καὶ εἶναι ἡ μόνη σημασία ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις)· ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς ἀνειμένῳ Ἡρωδιαν. Ἱστορ. 5. 2, 5, πρβλ. 5. 6, 8., 6. 1, 24, Ἰω. Λυδ. Περὶ ἀρχ. 2. 7, καὶ ἴδε **ἀπάρεστος**.

ἀπάρεστος, ον, ὁ μὴ εὐαρεστῶν, Ἐπικτ. Ἀποσπ. 97, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 216.

ἀ-παρηγόρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ, Πλουτ. Δημοσθ. 22, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 7, 6, 1. **II.** ἀκυβέρνητος, ἀνυπότακτος, μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 196, ἀκατάσχετος, Πλουτ. Μάριος 2, Ἀντών. 6:—Ἐπίρρ. **-τως**, ἀκάμπτως, Φίλων 2. 196, 42.

ἀ-παρήγορος, ον, ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, θρῆνος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 344. 2.

ἀ-παρθένευτος, ον, ἀπρεπὴς εἰς παρθένον, ἀνάρμοστος παρθένῳ, Εὐρ. Φοίν. 1740, κατ' οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., πρβλ. τοῦ αὐτ. Ι. Α. 993, Ἀθήν. 622D (Bgk. Λυρ. σ. 879). **II.** (α ἀθροιστ.) μὴ διαπαρθενευθεῖσα (κόρη), παρθενική, Σοφ. Ἀποσπ. 287.

ἀ-πάρθενος, ον, ἡ μηκέτι παρθένος, Θεόκρ. 2. 41· νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον, «κακοπάρθενον παρθένον καὶ κακόνυμφον νύμφην» (Σχόλ.) Εὐρ. Ἑκ. 612.

ἀπαρθρόομαι, παθ., ἑνοῦμαι δι' ἀρθρώσεως, ἡ δὲ κάτω γνάθος ἀπήρθρωται ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἴδε **διαρθρόομαι**:—**ἀπάρθρωσις**, ἡ, παρὰ Γαλην. τ. 5, σ. 400, 54, ἴδε τὴν λέξ. **διάρθρωσις**.

ἀπαριθμέω, ἀριθμῶ μετὰ προσοχῆς ἓν πρὸς ἕν, ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα Ξεν. Οἰκ. 9. 10· λογαριάζω, ὑπολογίζω, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 35· μύθους ἀπ., ἐκ νέου ὑπολογίζω, εἰ καὶ καθ' ἕκαστον εἶδος, ἀπολαβόντες ἀπαριθμησαίμεθα τὰς δυνάμεις αὐτῶν Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 2· λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, πρὸ τοῦ μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ τοὺς τυχόντας μύθους ἀπηρίθμουν, νῦν δὲ περὶ ὀλίγας οἰκίας αἱ κάλλισται τραγῳδίαι συντίθενται Ἀριστ. Ποιητ. 13. 7. **II.** ὑπολογίζω ἢ πληρώνω ἐκ νέου, ἀνταποτίνω, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 42, Διον. Ἁλ. 4. 10, κτλ.

ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαριθμεῖν, ὀνομάτων Θουκ. 5. 20· ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, Γρηγ. Ναζ.—Ὡσαύτως, ἐπίθ. **-ητικός, ή, όν**, Ῥήτορες (Walz) 7. 1027.—Ῥημ. ἐπίθ. **-ητέον** Βυζ.

ἀπαρίνη [ῑ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, πιθαν. ἡ κολλητσίδα, Galium aparine, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 8, 4, πρβλ. Sprengel, Διοσκ. 3. 94· καλεῖται δὲ φιλάνθρωπος, φιλεταίριος, ἐπειδὴ ὁ ἀκανθώδης στάχυς αὐτῆς ἐπικολλᾶται εἰς τὰ ἱμάτια, ὁ αὐτ. 3. 104, 4. 8, κτλ.

ἀπαρινής, ές, ἐξ ἀπαρίνης, χυλὸς Νικ. Θ. 953.

ἀπαρκέω: μέλλ. **-έσω**, ἀρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, κοὐκ ἀπήρκεσαν οὓς πρόσθε Μαραθὼν ἀπώλεσεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 474, ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ Σοφ. Ο. Κ. 1769, Εὐρ. Ἀποσπ. 784, τινὶ Διον. Ἁλ. 11. 1· πρός τι Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 185· οὐκ ἀπήρκει, δὲν ἦτο ἀρκετόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 395. **II.** εἶμαι εὐχαριστημένος, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, ὥστ' ἀπαρκεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 379· οὕτως ἐν τῷ παθ., οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν ἀντ' ἴσων ἴσα λαβόντες Λυκόφρ. 1302· ἀντὶ τοῦ **ἐπαρκέω**, ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 674D.

ἀπαρκούντως, ἐπίρρ. (ἀπαρκέω), ἀρκούντως, ἱκανῶς, Πολυδ. Θ', 154. ἴσως ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἐπαρκούντως**.

ἀπαρκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπάρχομαι**, δεῖ ἀπάρχεσθαι, πρέπει τις νὰ προσφέρῃ ἀπαρχήν, Θεμίστ. 142A, Φίλων 1. 533.

ἀπαρκτίας, ου, ὁ, (ἄρκτος) βόρειος ἄνεμος, Λατ. Septentrio, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 6, κ. ἀλλ., Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 2, 10. Ὁ τύπος **ἀπαρκίας** (ἄνευ τοῦ **τ**) μνημονευόμενος ὑπὸ Εὐστ. 1156, 17., 1535, 16, ἀλλὰ κατακρινόμενος ὑπὸ Φρυν. ἐν Α. Β. 19, ἀπαντᾷ ἐν τῷ πίνακι τῶν ἀνέμων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6180, πρβλ. **ἄρκειος = ἄρκτειος**.

ἀπάρκτιος, α, ον, βόρειος, πνοαὶ Λυκόφρ. 27.

ἀπαρνέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Πλάτ.: ἀόρ. **ἀπηρνησάμην** Καλλ. εἰς Δήμ. 75. 107, Ἀπολλ. Ῥόδ., Καιν. Διαθ., ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἀεὶ **-ηρνήθην** Σοφ. Τρ. 480, Εὐρ. Ἱππ. 1266, Θουκ. κλ.: ἀποθ. ὁλοσχερῶς ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, Ἡρόδ. 6. 69· κλέψαντες ἀπαρνεῖσθαι Ἀντιφῶν 118. 20· μὴ .. ἀπαρνηθεὶς γένῃ Πλάτ. Σοφιστ. 217C· ἀπαρνηθῆναί τι, ἀποβαλεῖν, ἀπορρῖψαί τι, Θουκ. 6. 56, κτλ.: ἀπ. μὴ μ. ἀπαρ., τὸν .. ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (ἐνν. δρᾶσαι) Σοφ. Ἀντ. 443, Αἴ. 96· οὐκ ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐ .. Πλάτ. Γοργ. 461C· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **μή**, ἀπ. χαρίσασθαι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 256A. **2)** ἐν τῇ λογικῇ ἀντιτίθεται τῷ **κατηγορεῖν**, μήτε κατηγοροῦντας αὐτοῦ μήτε ἀπαρνουμένους Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 23, 9, ἀλλ' ἐκείνου μὲν ἄλλο ἀπαρνεῖται, αὐτὸ δὲ ἄλλου κατηγορεῖται Ἀναλυτ. Β', 15. **II.** ὁ μέλλ. **ἀπαρνηθήσεται**, ὁ συνήθως ἐπὶ παθ. σημασ. λαμβανόμενος εἶναι μᾶλλον ἀποθετικὸς καὶ σημαίνει: δὲν θὰ ἀρνηθῇ, — χὴ ναῦς γὰρ ἄξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται, τὸ πλοῖον θὰ φέρῃ αὐτὸν καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ, Σοφ. Φ. 527, ἔνθα ἴδε τὴν διεξοδικὴν σημ. τοῦ Jebb.—ἀπαρνηθήσεται μετὰ παθ. σημ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ κατὰ Λουκ. Εὐαγγ. κ. ιβ', 9.

ἀπαρνησι-θεΐα, ἡ, ἡ ἀπάρνησις τοῦ Θεοῦ, Ἐπιφάν. I, 264E.—**ἀπαρνησί-θεος, ον**, ὁ ἀπαρνούμενος τὸν Θεόν, ὁ αὐτ.

ἀπάρνησις, εως, ἡ, ἐντελὴς ἄρνησις, ἀποκήρυξις, Φίλων 2. 438.

ἀπαρνητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐντελῶς ἀρνούμενος, Γλωσσ.

ἀπαρνητικός, ή, όν, ὁ ὁλοκλήρως ἀρνούμενος, Εὐστ. 29. 44.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Βασιλ. τ. 2. σ. 647C.

ἄπαρνος, ον, (ἀρνέομαι) ὁ παντελῶς ἀρνούμενος, ἄπαρνός ἐστι μὴ νοσέειν Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 27, 32: ὡσαύτως μετὰ γεν., ἄπαρνος οὐδενὸς καθίστατο, οὐδὲν ἠρνεῖτο, Σοφ. Ἀντ. 435. **II.** παθ. ἀπηρνημένος, ἅ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει, ἤτοι οὐδεμίαν ἄρνησιν λαμβάνει, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1040.

ἀπάρνυμαι, ἀποθ. ταὐτὸ τῷ **ἀπαίνυμαι**, «ἀφαιροῦμαι» Ἡσύχ.

ἀ-παρόδευτος, ον, ὁ ἄνευ παρόδου, ἄβατος, κρημνοὶ Διόδ. 17. 67.

ἀ-παρόξυντος, ον, ὁ ἄνευ παροξυσμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 23.

ἀ-παρόπλιστος, ον, ὁ μὴ παρωπλισμένος, ἄοπλος, Λέων. Διάκ. σ. 124C.

ἀ-παρόρμητος, ον, ὁ μὴ παρορμώμενος, ὁ μὴ παροξυνόμενος, Θεαγ. παρὰ Στοβ. 12. 32.

ἀπαροτριάω, ὀργώνω ἐντελῶς, «ἀπήρωσεν, ἀπηροτρίασεν» Σουΐδ.

ἀπαρουσιάστως, (παρουσία) Ἐπίρρ. ὁ ἄνευ σωματικῆς παρουσίας, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 15.

ἀπαρόω = ἐπαροτριάω, Σουΐδ.

ἀπαρρενόω, = ἀπανδρόω, ἐν τῷ παθ., πάσας ἀπαρρενοῦσθαι Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 3.

ἀπαρρησίαστος, ον, ὁ ἐστερημένος παρρησίας, ἐλευθερίας λόγου, πολιτεία Πολύβ. 23. 12, 2, πρβλ. Λουκ. π. Διαβολ. 9. **II.** ὁ μὴ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Κικ. π. Ἀττ. 9. 2:—Ἐπίρρ. ἀπαρρησιάστως εὐλαβεῖσθαι Φίλων 1. 477.

ἄπαρσις, εως, ἡ, (ἀπαίρω) ἡ ἀναχώρησις, Διον. Ἁλ. 3. 58, Ἑβδ. (Ἀριθμ. λγ', 2), Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 9, 3.

ἀπαρτάω: μέλλ. **-ήσω**, κρεμῶ ἀπό τινος, ἀναρτῶ, Ἀριστ. Μηχαν. 12. 1· ἀπ. δέρην, στραγγαλίζω, ἀπαγχονίζω, Εὐρ. Ἀνδρ. 412:—Παθ., κρέμαμαι χαλαρῶς, τὸ δὲ ἄλλο ἀπήρτηται Ξεν. Ἱππ. 10. 9, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· ἀπό τινος π. Ζ. Γεν. 2. 4, 38· ἔκ τινος Λουκ. Ἁλ. 48· τινος Βάβρ. 17. 2. **2)** μεταφ. κάμνω ὥστε νὰ ἐξαρτᾶταί τι ἔκ τινος, ἀπ. ἐλπίδας ἐξ ἑαυτοῦ Λουκ. Τίμ. 36. **II.** ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ συναρτάω, τὸν λόγον τῆς γραφῆς Δημ. 244. 27, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 35, 2:—Παθ. ὥστε τὴν χώραν πολὺ τῆς πόλεως ἀπηρτῆσθαι ὁ αὐτ. Πολιτικ. 6. 4, 14· ὁ πλεύμων .. πολὺ ἀπηρτημένος τῆς καρδίας ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 17, 23· οἱ πόροι .. ἀπήρτηνται ἀλλήλων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **συμπίπτουσι**, αὐτόθι 1. 16, 7:—ἀλλὰ συχνάκις παραλείπεται τὸ ἀφ' οὗ τις ἀποχωρίζεται καὶ τὸ παθ. κεῖται ἀπολύτως, ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις, κεχωρισμένοι, μὴ συνηνωμένοι, Δημ. 43. 23· συνεχῶς καὶ οὐκ ἀπηρτημένοι, μὴ ἀπεσπασμένοι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 1, 5, πρβλ. 2. 15, 14, κ. ἀλλ.· ἐπὶ χρόνου, τοῖς καιροῖς οὐ μακρὰν ἀπηρτῆσθαι Πολύβ. 11. 17, 1, πρβλ. Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 3· λίαν ἀπηρτ., κατὰ πολὺ διάφορος, Φίλων 1. 300. **III.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἀπέρχομαι, ἐς ἀλλοτρίαν ἀπαρτᾶν Θουκ. 6. 21, ἐκτὸς ἂν τὰς κομιδὰς παραληφθῇ ἐκ τῆς προηγ. προτάσεως: εἶμαι μακράν, ἀπέχω, ἀπό τινος Δίων Κ. 51. 4:—Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἀπαρτῆσαι· χωρίσαι, διαστῆσαι», κατὰ δὲ τὸν Σουΐδ. «ἀπαρτῆσαι, κρεμάσαι, ἀπαρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι».

ἀπάρτημα, ατος, τό, τὸ ἀπηρτημένον ὡς κόσμημα, τοῖς τῶν κοσύμβων ἀπαρτήμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 182B.

ἀπαρτής, ές, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Λιττρὲ (σ. 174) ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803 καὶ ἑρμηνευόμενον: ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ, ἐν τῇ θέσει του· ἕτεροι ἀναγιν. **ἀπάρτητος**, ἴσως κρεμασμένος ὡς ἐκ χειρουργικῆς ἀρτάνης.

ἀπάρτησις, ἡ, κρέμασις, τῶν πτερυγίων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 14, 2. **2)** ἐξάρτησις, Κλήμ. Ἀλ. 248. **II.** ἀποχωρισμός, ἀπόσπασις, Φίλων 1. 209.

ἀπ-αρτί [ῐ], ἐπίρρ., τελείως, ἐντελῶς, καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν ἀκριβῶς, ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα Ἡρόδ. 5. 53, πρβλ. 2. 158· ἀπ. ταύτης τῆς τέχνης Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 8· ἀπ. ἁρμόζειν πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834. **II.** ἀκριβῶς τοὐναντίον, τί .. ἀποτίνειν τῷδ' ἄξιοις; ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἐγὼ μᾶλλον, τοὐναντίον ἀξιῶ, περιμένω νὰ λάβω μᾶλλον ἢ νὰ πληρώσω, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 7· πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 6, Α. Β. 418· οὕτως, ἀπαρτὶ ποιεῖν τι .. ἐν ᾧ, πράττω τὸ ἀκριβῶς ἐναντίον, Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 390, ἴδε Λιττρέ. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου, εἰς τὸ ἑξῆς, Ἀριστοφ. Πλ. 388, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 10, Εὐαγγ. κ. Ματθ

κγ', 39, κτλ. **2)** ἀκριβῶς τώρα, μόλις τώρα, ὡς καὶ τώρα, Εὐαγγ. κ.'Ιω. ιγ',19, κτλ. Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 21.—'Εν τῇ σημασ. III. τινὲς γράφουσιν **ἀπάρτι**, καὶ ὁ Lachm. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. γράφει **ἀπ' ἄρτι**.

ἀπαρτία, ἡ, ἀποσκευή, οἰκιακὰ σκεύη, κινητὰ πράγματα, ἔπιπλα, ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἔχει Ἱππῶναξ (70), καὶ Θεόφρ. παρὰ Πολυδ. Γ', 19. **II.** δημοσία πρᾶσις, πώλησις, δημοπρασία, «εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων τὴν ὑπὸ κήρυκι γινομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγορὰν» κτλ. Πολυδ.ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ἀπάρτιον**.

ἀπαρτιζόντως, ἐπίρρ., τελείως, Διογ. Λ.7. 60.

ἀπαρτίζω: μέλλ. **-ίσω**, καθιστῶ τι ἄρτιον, κανονικόν, σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ νὰ κινῶνται κανονικῶς, προσηκόντως, Αἰσχύλ. Θ. 374 (ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος γράφει οὐ καταργίζει). **II.** ἑτοιμάζω, τελειῶ, συμπληρῶ, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 33, Πολύβ., κτλ.· ἀπ. ὥστε σφαιροειδῆ εἶναι, κάμνω τι τελείως σφαιρικόν,'Αριστ. Μετεωρ. 1. 3, 26: — Παθ., καθιστῶμαι τέλειος, τελειοποιοῦμαι,'Αριστ.'Αποσπ. 237· τελειοῦμαι ἀκριβῶς,'Ιππ. 507.7· ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς, περὶ τῆς χρυσῆς λυχνίας, Ἰωσήπ.'Αρχ.'Ιουδ. 3. 6,7· ἀπηρτισμένος, πλήρης, τέλειος, Διον.'Αλ. περὶ Δημ. 50. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος, ἢ ἀκριβής, τῆς ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης 'Ιππ. 1031G· ἀπ. ὁ τόπος καὶ τὸ σῶμα, ἁρμόζουσιν ἀκριβῶς,'Αριστ. Φυσ. 3. 5,16· ἀπ. πρός τι, Λατ. quadrare ad.., εἶμαι τελείως κατάλληλος, ἁρμόζω ἐντελῶς, ὁ αὐτ. Πολ. 5. 10, 37· ἡ ἀπαρτίζουσα ὥρα, ἡ κατάλληλος ὥρα (τοῦ ἔτους), ὁ αὐτ.'Ιστ. Ζ. 5. 8,7· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 447.

ἀπαρτικός· «πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος» Ἡσύχ.

ἀπαρτιλογέω, ῥῆμα πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀπαρτιλογία**.

ἀπαρτιλογία,'Ιων. **-ίη**, ἡ, ἀριθμὸς ἄρτιος ἢ ποσὸν ἄρτιον, Ἡρόδ. 7. 29, ἔνθα ἴδε Βαλκν., Λυσ. παρ' 'Αρποκρ., πρβλ. Πολυδ. Β', 120.

ἀπάρτιον προγράφειν, (ἀπαρτία), Λατ. auctionem bonorum proscribere, ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν τὰ ἐπιπλά μου,«ἔστι δὲ ἀπάρτιον, ἡ τῶν ἐπίπλων πρᾶσις ἡ ὑπὸ κήρυκι γινομένη» (Κοραῆς), Πλουτ. Κικ. 27., 2. 205C.

ἀπάρτισις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, συντέλεσις, τελειότης, φυτοῦ 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 4, 5. **II.** τέλειον σύστημα, νεύρων 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 784.

ἀπαρτισμός, ὁ, συμπλήρωσις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 28· κατ' ἀπαρτισμόν, ἀπολύτως, τελείως, Διον.'Αλ. περὶ Συνθέσ. 24, Στοβ. 'Εκλογ. 1. σ. 258.

ἀπαρτίως, ἐπίρρ. (ἄρτιος) = **ἀπαρτί**, ἀνθ' οὗ εὕρηται ὡς διάφ. γραφ. ἐν 'Ιππ. 834.

ἀπαρύω, ἢ **-ύτω** [ῡ]· μέλλ.**-ύσω** :— ἀποσύρω, ἀφαιρῶ, τὸ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες, ἀφαιρέσαντες τὸ ἐπιπολάζον, Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Διόδ. 5. 37. **2)** μεταφ., ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν πράγματός τινος, χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας 'Επίγραμμ. παρ' 'Αριστ. Ποιητ. 'Ιππ. 21.10· ἀπαρυστέον τῶν ἀπειλῶν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 921:—ὡσαύτως ὡς τὸ **ἀπαντλέω**, ἐξαντλῶ, Πλούτ. 2. 463C, κτλ.: —ὡσαύτως μέσ. μετὰ γεν., ὁ τῆς μνήμης ἀπαρυτόμενος Πλούτ. 2. 610E:—μετοχ. ἀόρ., ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, ἀφοῦ ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἄνω ἐπιπολάζουσαν ἀνοησίαν, Ἄλεξ ἐν «Δημητρίῳ» 6.

ἀπαρχαΐζω, συγκρίνω τι πρός τι ἀρχαῖον, τινί τι 'Αθήν. 20C.

ἀπαρχαιόομαι, παθ., γίνομαι ἢ καθίσταμαι ἀρχαῖος, ἀπηρχαιωμένα, παλαιὰ ᾄσματα, 'Αντιφάν. ἐν «Διπλασίοις»1· καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους Διον. 'Αλ. περὶ Θουκ. κεφ. 24. σ. 866,15.

ἀπαρχή, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθυντικῷ, **ἀπαρχαί** (πρβλ. **ἄπαργμα**). **1)** ἡ ἔναρξις θυσίας, ἡ πρώτη προσφορὰ (τριχῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου κοπτομένων), ἀπαρχαὶ κόμης Εὐρ.'Ορ. 96, πρβλ. Φοιν.1525· προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα **ἀπάρχομαι**. **2)** τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον παντὸς πράγματος, οἱ πρῶτοι καρποί, ἁπάντων ἀπαρχαὶ Ἡρόδ. 3.71· ἀπαρχὰς ἄγειν θεοῖσι Σοφ. Τρ. 183· ἀπαρχὰς θύειν Εὐρ.'Αποσπ. 520· ἀπ. σκυλευμάτων Φοίν. 857· ἐπιφέρειν ἀπ. τῶν ὡραίων Θουκ. 3. 58· τῶν ὄντων 'Ισαΐ. 55. 15: οὕτω καὶ καθ' ἑνικόν, λείας ἀπαρχὴ Σοφ. Τρ.761· ἀπαρχὴ τῶν πατρῴων χρημάτων Ἡρόδ.1. 92, κτλ.· ἀνθρώπων ἀπ.. εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλειν 'Αριστ. 'Αποσπ. 453· ὡσαύτως, κεφαλῆς ἀπαρχὴν ἀπό τινος ἀνατιθέναι Ἡρόδ. 4. 88· ἐπεγράφετο δὲ καὶ ἐπὶ ἀναθημάτων ἢ ἀφιερωμάτων, ἀνέθηκεν .. τόδ' ἀπαρχὴν 'Επιγράμμ.'Ελλ. 754, πρβλ. 753: — κατήντησε δὲ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις νὰ σημαίνῃ εἶδος συμποσίου, Πλούτ. 2. 40B, ἔνθα ἴδε Οὐύττεμβ. **3)** μεταφ., ἀπαρχαὶ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων Εὐρ.Ἴων 402· ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνατιθέναι Πλάτ. Πρωτ. 343B, κτλ.· ἀπ. ἀπὸ φιλοσοφίας Πλούτ. 2.172C.

ἀπάρχομαι: μέλλ. **-ξομαι**: ἀποθ., κάμνω ἀρχήν, ἰδίως ἐν θυσίᾳ, παρ' 'Ομ. ἀεὶ μετ' αἰτ., τρίχας ἀπάρχεσθαι, ἄρχεσθαι τῆς θυσίας διὰ τῆς ἀποκοπῆς τριχῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ θύματος καὶ ῥίψεως αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ, κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος 'Ιλ.Τ. 254· ἀλλ' ὅ γ' ἀπαρχόμενος τρίχας ἐν πυρὶ βάλεν 'Οδ. Ξ. 422· πρβλ. Γ. 446. **II.** μετὰ γεν., ἀποκόπτω μέρος πράγματός τινος ὅπως προσενέγκω ἢ ἀφιερώσω αὐτό, τοῦ ὠτὸς τοῦ κτήνεος Ἡρόδ. 4. 188· ἀπ. κόμης Εὐρ.'Ηλ. 91· τῶν κρεῶν καὶ σπλάγχνων, προσφέρω μέρος αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 61: ἐντεῦθεν, **2)** προσφέρω τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον πράγματός τινος, τοὺς πρώτους καρπούς, πάντων, πασῶν τῶν θυσιῶν, ὁ αὐτ. 3. 24.— ἀπολ., ἄρχομαι τῆς θυσίας ἢ προσφέρω τὰς ἀπαρχάς,'Αριστοφ.'Αχ. 244, Εἰρ. 1056, κτλ.· ἀπ. τοῖς θεοῖς Ξεν. 'Ιέρ. 4. 2: — οἱ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο ἀπηργμένοι, καθότι προσηνέχθησαν αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῶν,'Αναξανδρίδ. ἐν «Πόλεσιν» 1. **3)** μεταφ., λαμβάνω ὡς πρῶτον καρπόν, λαμβάνω τι ὡς τὸ κάλλιστον, Πλάτ. Νόμ. 767C, Θεόκρ. 17. 109. **III.** ἐν γένει, προσφέρω, ἀφιερώνω, στατῆρε δύο Συλλ. 'Επιγρ. 150B. 18, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 27, 'Ανθ., κτλ. **IV.** παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς ὡς τὸ **ἄρχομαι**, ἀρχίζω, μετὰ γεν., πημάτων Λυκόφρ.1409· μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νιγρ. 3· οὕτως, ἀσκοῦμαι εἴς ὄργανόν τι, προανακρούομαι, ὀργάνων 'Ιμέρ. 694· πρβλ. **ἐπάρχομαι, κατάρχομαι**.

ἄπαρχος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἔπαρχος**.

ἀπάρχω: μέλλ. **-ξω**, εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀπάρχων τῶν ὀρχηστῶν, ὁ ἄγων τὸν χορόν, Διον.'Αλ.7.73· ὔμμι δ' ἀπάρξει, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἐν τῷ χορῷ, «θὰ σύρῃ» τὸν χορόν, 'Ανθ. Π. 9.189. **II.** παρὰ Πινδ. Ν. 4.76, ἄρχω, βασιλεύω μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐπὶ τοῦ Τεύκρου, πρβλ. **ἀποικέω** II.

ἀ-παρῳδήτως, ἐπίρρ., ἄνευ παρῳδίας, Εὐστ.1090.12.

ἅπας, ἅπασα, ἅπαν (ἅμα, πᾶς) ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πᾶς**, ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος, καὶ κατὰ πληθ., πάντες ὁμοῦ, συχνὸν ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἐφεξῆς, ἐν ἅπασι, εἰς ἅπαντα, Βαλκν. ἐν Εὐρ. Φοιν. 622· ἅπασι, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Ἡρόδ.1.1, πρβλ. 91. **2)** μετ' ἐπιθέτου, ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, ὅλος ἀργυροῦς, ὅ ἐ. ἐκ πραγματικοῦ ὄγκου ἀργύρου, 'Οδ. Δ. 616., Ο.116· ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35· μικκός γα μᾶκος .., ἀλλ' ἅπαν κακὸν 'Αριστοφ.'Αχ. 909· πρβλ. Θεόκρ. 15. 19, 148· ἡ ἐναντία ἅπασα ὁδός, ἡ ἀκριβῶς, ἡ ὅλως ἐναντία, Πλάτ. Πρωτ. 317B. **3)** μετ' ἀφῃρημ. οὐσιαστ., ἀπόλυτος, ὁλοσχερής, ἅπασ' ἀνάγκη 'Αριστοφ. Θεσμ. 17· σπουδὴ Διον. 'Αλ. 6. 23· ἀτοπία Πολύβ. 40. 6, 7· οὕτως, εἰς ἅπαν ἀφικέσθαι ἀνοίας Παυσ.7.15, 8. **4)** ἐνίοτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον, Ἡρόδ. 64 καὶ ἀλλαχοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 483, Θουκ. 2.13. **II.** μεθ' Ὅμ. τὸ ἑνικὸν ἦτο ἐν χρήσει, ὡς τὸ **πᾶς** ἐπὶ τῆς ἐννοίας **πᾶς τις**, Λατ. unusquisque, καὶ τὸ οὐδέτερον ὡς τὸ **πᾶν**, πᾶν πρᾶγμα, unumquodque, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 108B· οὕτως, οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός, δὲν εἶναι παντὸς ἀνθρώπου, Ἡρόδ.7.153· οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Σοφ.'Αντ. 312· ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει, ἐν πάσῃ περιστάσει, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 807, πρβλ.761· σιγὰν νυν ἅπας ἔχε σιγάν Κρατῖνος ἐν «'Οδυσσεῦσι» 15· ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη, nihil non .., 'Αριστοφ. Θεσμ. 528· οὕτω καὶ μετ' οὐσιαστ., ἅπαντι λόγῳ, εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσιν» 11· τὸ ἅπαν ὡς ἐπίρρ., παντελῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 241B· καθ' ἅπαν Τίμ. Λοκρ. 96D (ἴδε ἐν λ. ἅμα, ἅπαξ): [ἅπᾱν Ὅμ., ἀλλ' ἅπᾰν Πίνδ. καὶ 'Αττ., Δράκων 24. 29, 85, Α. Β. 416· ἀλλ' -ᾶν 'Αριστοφ. Πλ. 493].

ἀπασβολόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀσβόλην, πληροῦμαι ἀσβόλης, Διοσκ. 5. 87.

ἀπασκαρίζω: μέλλ. **-ίσω**, τινάσσομαι, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ» ὡς ἀποθνήσκων ἰχθύς, ἀπασκαρίζειν ὡσπερεὶ πέρκην χαμαὶ 'Αριστοφ.'Αποσπ. 416· ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, «θὰ σπαρταρίσω ἀπὸ τὰ γέλοια σήμερον», Μένανδ. ἐν 'Αθήλ. 243A.

ἀπασπάζομαι, ἀποθ. ἀποχαιρετίζω, τινὰ 'Ιμέρ. 194.

ἀπασπαίρω, ἀγωνίζομαι, ἀγωνιῶ, τινάσσομαι, θνῄσκει δ' ἀπασπαίρουσα, ἀποθνῄσκει ἐν σπασμοῖς (πρβλ. **ἀποπνέω**), Εὐρ. Ἴων 1207.

ἀπαστί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄπαστος**, «ἀγευστί» Ἡσύχ.

ἀπαστία, ἡ, ἀσιτία, ἀπ. ἄγειν 'Αριστοφ. Νεφ. 621: — ὡσαύτως, **ἀπαστύς, ύος**, ἡ, 'Ετυμ. Μ. 118. 50.

ἄπαστος, ον, (πατέομαι) ὁ μὴ φαγών, ἀπεχόμενος τροφῆς, νηστεύων, 'Ιλ. Τ. 346, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 6, 2, Καλλ. εἰς Δήμ. 6. **2)** μετὰ γεν., ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, χωρὶς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ,'Οδ. Δ. 788, πρβλ. Ζ. 250: — ὅθεν, ἐδητὺς ἔργον ἄπαστον, φαγητὸν ὅπερ δὲν τρέφει,'Οππ.'Αλ. 2. 250. **II.** παθ. ὁ μὴ βρωθείς, Αἰλ. π. Ζ. 11.16.

ἀπαστράπτω, ἀστράπτω,λάμπω,ἀκτινοβολῶ, Ἄρατος 430, 'Οππ. Κυνηγ. 220· μετὰ συστοίχ. αἰτ., αἴγλην αὐτόθι 3. 479,'Ορφ.Ὕμν. 69. 6., πρβλ. Λουκ.'Αλεκτρ. 7.

ἀπάστραψις, εως, ἡ, ἀστραπή, Τζέτζ. 'Ιστ. 9. 106.

ἀπασφαλίζω, ἐμφράττω, κλείω ἐντός, σκεπάζω, φυλάττω, κοιν. «σφαλίζω»:—«ἀπασφαλίσομεν αὐτοὺς ἄλλον εἰς ἄλλην στέγην» Σχόλ. εἰς Εὐρ.'Ορ.1120.

ἀπασχολέω, ἀπασχολῶ ὡς καὶ νῦν Λουκ. Φιλόψ. 14. Ἡλιόδ.

2. 21:—Παθ. εἶμαι ὁλωσδιόλου ἀπησχολημένος χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ προσέξω εἰς ἄλλο τι, περί τινα Λουκ. Χαρίδ. 19· πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 778. II. τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, καθιστώσης αὐτὰ ἀτελεσφόρητα, Ἡρωδιαν. 7. 2.

ἀπασχολία, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀπησχολημένον εἴς τι, φροντίς, νεωτερίζουσι δὲ διὰ τὰς τῶν Ρωμαίων ἀπασχολίας Στράβ. 288 (6. 4, 2):—ὡσαύτως, **ἀπασχόλησις**, ἡ, Ἐπιφάν. τ. 326C.

ἀπαταγί, ἐπίρρ., (πάταγος) ἄνευ πατάγου, θορύβου, «ἄνευ ψόφου», Σουΐδ.

ἀπᾰτάω, Ἰων. **-έω**: παρατ. **ἠπάτων** Εὐρ. Ἠλ. 938, Ἰων. **ἐξαπάτεσκον** Χρησμ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠπάτησα**, Ἰων. **ἀπάτησα** Ἰλ. I. 344, Σοφ. Τρ. 500 (λυρ.): πρκμ. **ἠπάτηκα**: — Παθ., μέλλ. **ἀπατηθήσομαι** Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 21, 9, πρβλ. (ἐξ-) Πλάτ. Κρατ. 436B, Αἰσχίν.· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **ἀπατήσομαι** Πλάτ. Φαῖδρ. 262A, (ἐξ-) Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3: ἀόρ. **ἠπατήθην** Πλάτ.: πρκμ. **ἠπάτημαι** Θουκ., κτλ.: (**ἀπάτη**). Ἀπατῶ, Λατ. decipere, Ἰλ. Τ. 97, Ὀδ. Ρ. 139, κτλ.: διαψεύδω τινὸς τὰς ἐλπίδας, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 460· οἵ ἠπάτηκας Σοφ. Φ. 929· κλέμματα .. ἃ τὸν πολέμιον ἀπατήσας (αἰτ. σύστοιχος κατὰ σημασ.) Θουκ. 5. 9: — ἀπολ., εἶμαι ἀπατηλός, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 25:— Παθ., ἀπατῶμαι, σφάλλομαι, Σοφ. Ο. Τ. 594· ἔγνωκα .. φωτὸς ἠπατημένη ὁ αὐτ. Αἴ. 807. κτλ.· τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; τί ἀγγελία μοὶ ἔρχεται ἥτις νὰ μὴ εἶναι ἀπατηλή; ὁ αὐτ. Ἠλ. 170, ἔνθα ἴδε Jebb: οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ.· ἀπ. περί τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 10. 4· περί τινος ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 4. 21· ἀπ. ταύτην τὴν ἀπάτην ὁ αὐτ. Ἀν. Ὕστ. 1. 5, 1. II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀπατᾶσθαι, ὡς .., σφάλλεσθαι ἐν τῷ νομίζειν ὅτι .., Πλάτ. Πρωτ. 323A:—Τὸ σύνθ. **ἐξαπατάω** εἶναι συνηθέστερον ἰδίως παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς πεζοῖς Ἀττ.

ἀπ-άτερθε, πρὸ συμφώνου, πρὸ δὲ φωνήεντος **-θεν**, ἐπίρρ., χωρίς, χωριστά, μακράν, ἀπ. δὲ θωρήσσοντο Ἰλ. Β. 587, πρβλ. Θέογν. 1059, Πινδ. Ο. 7. 137. II. ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν., μακρὰν ἀπὸ .., ἀπάτερθεν ὁμίλου Ἰλ. Ε. 445, πρβλ. Θέογν. 1153· γόων ἀπ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562.

ἀπᾰτεύω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀπατάω**, Ξενοφάν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 193.

ἀπᾰτεών, **ῶνος**, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, δόλιος, πανοῦργος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Πλάτ. Πολ. 451A, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 27: — ἐντεῦθεν, ἀπ. λόγος Μάξ. Τύρ. 2. 1.

ἀπάτη [ᾰπᾰ], ἡ, (ἴσως συγγεν. τῷ **ἀπαφίσκω**, ὃ ἴδε):— δόλος, ἀπάτη, «γέλασμα», «παιχνίδι», νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο Ἰλ. Β. 114, πρβλ. Δ. 168: ἀκολούθως, στρατήγημα ἐν πολέμῳ, Θουκ. 2. 39: — συχνάκις, δόλος, κατὰ πληθ. μηχανήματα, δολοπλοκίαι, οὐκ ἄρ' ἔμελλες .. λήξειν ἀπατάων, λέγει ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ὀδυσσεῖ, Ὀδ. Ν. 294, πρβλ. Ἰλ. Ο. 31· σκολιαὶ ἀπάται Πινδ. Ἀποσπ. 232. 2. 2) δόλος, ἐξαπάτησις, πανουργία, δολιότης, ἅταν ἀπάτα μεταγνοὺς Αἰσχύλ. Ἱκ. 110, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 230· ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ Θεός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Πέρσ. 93· ἀπ. ἐρώτων Σοφ. Ἀντ. 617· διαβολὴ καὶ ἀπ. Ἀντιφῶν 142. 10, κτλ.· ἀπ. εὐπρεπής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βία ἐμφανής, Θουκ. 4. 86· ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν, ἀλγῶν διὰ τὴν ἀπάτην τὴν ὁποίαν τῷ ἐγάλκευσαν διὰ τὸν ἐλπιζόμενον γάμον του, Σοφ. Ἀντ. 630· ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης Ἡρόδ. 1. 69· μετὰ σκότους καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 864C. 3) ἐν Ἡσ. Θ. 224 ἡ λέξις προσωποποιεῖται, τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν .. Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα· πρβλ. Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 42. II. τὸ διέρχεσθαι εὐαρέστως τὸν χρόνον, τέρψις, (κατὰ Μοῖριν σ. 65 ἔκδ. Πιερσ. «ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἀπάτη δέ, ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν»), Πολύβ. 2. 56, 12, Δικαίαρχ. ἐν Μυλλέρ. Γεωγρ. 1. 98. III. ὡς ὄνομα φυτοῦ, ἐσφαλ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ ἀπάπη· ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπᾰτήλιος, **ον**, ποιητ. ἐπίθ., ἀπατηλός, πανοῦργος, ἀπατήλια εἰδώς, ἔμπειρος εἰς πανουργίας, Ὀδ. Ξ. 288· ἀπ. βάζειν αὐτόθι 127· ἐπὶ προσώπων, Νόνν. Δ. 46. 10.

ἀπᾰτηλός, **ή**, **όν**, (**ός**, **όν**, Πλάτ. Κριτί. 107C) = τῷ προηγ., Ἰλ. Α. 526, Παρμεν. Ἀποσπ. 111 (ἴδε λέξ. **κόσμος**)· δέσποινα Ξεν. Οἰκ. 1. 20· κακοῦργος καὶ ἀπατηλὴ Πλάτ. Γοργ. 465B· ἀπ. λόγος ὁ αὐτ. Νόμ. 892D· τὸ ἀπ. ἐν λόγοις ὁ αὐτ. Κρατ. 407E· σκιαγραφία ἀπατηλός, ἐξαπατῶσα, ὁ αὐτ. Κριτί. 107C:— Ἐπίρρ. **-λως** Ἰαμβλ. Μυστ. 94, Πολυδ. Θ', 135.

ἀπάτημα [πᾰ], **ατος**, τό, ἀπάτη, στρατήγημα, Αἰν. Τακτ. 23· διάψευσις, ἀπ. πόθων Ἀνθ. Π. 7. 195.

ἀπᾰτήμων, **ον**, γεν. **ονος**, = **ἀπατήλιος**, Ζωσιμ. 1. 52, 9.

ἀπᾰτήνωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, (ἀνὴρ) ὁ ἐξαπατῶν τοὺς ἄνδρας, Τρυφιόδ. 137.

ἀπάτησις, **εως**, ἡ, ἐξαπάτησις, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ι', 4).

ἀπᾰτητής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Γλωσσ.: ἀνώμαλ. θηλ. **-ήτρια** ἡ, Ἡσύχ.

ἀπατητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀπατῶν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατᾷ, ἐπὶ σοφιστείας, Πλάτ. Σοφ. 240D, 264D, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 16, κ. ἀλλ.— Συγκρ. **-ώτερος**, ἀποτελεσματικώτερος πρὸς ἐξαπάτησιν, Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 5.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυδ. Δ', 24.

ἀ-πάτητος [πᾰ], **ον**, ὁ μὴ πεπατημένος, μὴ πατηθείς, ὡς καὶ νῦν, Ἀνθ. Π. 6. 51. II. ὁ μὴ καταπατηθείς, μὴ τετριμμένος, καινός, «ἀπάτητος ἀρχή: οἷον καινή» Α. Β. 29, 2.

ἀπᾱτῑμάζω, = τῷ ἑπομ., ἀπητιμασμένη Αἰσχύλ. Εὐμ. 95.

ἀπᾱτῑμάω, ἀτιμάζω μεγάλως, ἀπητίμησε Ἰλ. Ν. 113· οὐδ' Ἔρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη Ἀνθ. Π. παράρτ. 51, 54.

ἀπατμίζω, ἐξατμίζομαι, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλομαι, ἀπατμίζει τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 37, πρβλ. π. Ὕπν. 3. 25, π. Ζ. Μορ. 2. 7, 18.

ἄπατος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ἀπηλλαγμένος πάσης εὐθύνης ἢ ἐνοχῆς [V], Νομοθεσία Γορτυν. Κρήτης II_4, IV_{11}· Κομπαρ. 152 V_6, κτλ.

Ἀπᾰτουρεών, **ῶνος**, ὁ, Κυζικηνὸν ὄνομα τοῦ τρίτου μηνός, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ἀττ. Πυανεψιῶνα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3661, πρβλ. 2683· γράφεται δὲ καὶ **-ιών**, αὐτόθι 2338: — C. F. Hermann. de Mens σ. 45.

Ἀπᾰτούρια, **ων**, τά, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν μελῶν ἑκάστης φρατρίας κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ἡμέρας, αἵτινες ἐκαλοῦντο κατὰ σειρὰν **δορπία**, καθ' ἣν ἐγίνετο συμπόσιον, Φιλύλλ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, (ἔνθα ἴδε Meineke)· **ἀνάρρυσις**, καθ' ἣν θυσίαι καὶ προσφοραὶ ἐγίνοντο εἰς **Δία** τὸν **Φράτριον** καὶ **Ἀθηνᾶν** τὴν **Ἀπατουρίαν**· καὶ **κουρεῶτις**, καθ' ἣν «τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ παῖδας .. ἐνέγραφον ὀμνύντες οἱ πατέρες ἦ μὴν εἶναι Ἀθηναίους ἐξ αὐτῶν Ἀθηναίων» Ἐτυμ. Μ. σ. 118, 54 ἐν λέξ. **ἀπατούρια**· ἐνέγραφον δὲ τοὺς παῖδας εἰς τοὺς **φράτορας** ἢ ὀρθότερον **φράτερας**, ἐγγράφει τοῖς Ἀπατουρίοις τουτονὶ μὲν Βοιωτὸν εἰς τοὺς φράτερας, τὸν δ' ἕτερον, κτλ. Δημ. 995 περὶ τὸ τέλος· κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην τῆς ἐγγραφῆς ἐθυσιάζετο πρόβατον ἢ τράγος· λαβόντες οἱ προσήκοντες τῇ γυναικὶ τὸ παιδίον ἧκον ἐπὶ τὸν βωμὸν Ἀνδοκ. 16. 31, Θεοφρ. Χαρ. 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 890. Παρομοία ἑορτὴ ἤγετο ἐν ἁπάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι, πλὴν τῆς Ἐφέσου καὶ Κολοφῶνος, Ἡρόδ. 1. 147. — Πρβλ. Α. Β. 273, Ἐτυμ. Μ. 533. 35. Ἐν Τροιζῆνι ἦν ναὸς **Ἀθηνᾶς ἀπατουρίας**, ὃν ἵδρυσεν ἡ Αἴθρα ἕνεκεν ὀνείρου τινός, ὅπερ ἔπεμψεν αὐτῇ ἡ Ἀθηνᾶ, Παυσ. 2. 33, 1· ὡσαύτως, **Ἀπάτουρος**, **Ἀπατούρη**, ἢ **Ἀπατουρίας**, ἔν τισι τῶν πόλεων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, Στράβ. 495, Συλλ. Ἐπιγρ. 2109b, 2125. (Πιθαν. ἑπομένως νὰ παράγηται ἡ λέξις ἐκ τοῦ **πατριά** = **φρατρία** μετὰ α εὐφωνικοῦ, ἴδε Λεξ. Ἀρχαιολογ.).

ἀπατρία, ἡ, ἐξορία, Συλλ. Ἐπιγρ. 3632.

ἄπᾰτρις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ πατρίδος, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 436.

ἀπάτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, (πατὴρ) ὁ ἄνευ πατρός, ἐπὶ θεοτήτων, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ Ὀρφ. Ὕμ. 9. 10· ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, Νόνν. Δ. 41. 53, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 3: ὀρφανὸς πατρός, ἀοίκους ἀπάτοράς τε Σοφ. Τρ. 300· ἀμήτωρ ἀπάτωρ τε Εὐρ. Ἴων. 110· ἀπάτωρ πότμος ὁ αὐτ. Ι. Τ. 864: ὡσαύτως κατ' οὐδ. πληθ., ἀπάτορα τέκεα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 114: μὴ ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ τοῦ πατρός, ἀποδεδλημένος, ἀποκεκηρυγμένος, Πλάτ. Νόμ. 928E: — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπάτωρ ἐμοῦ, μὴ ἔχων ἐμὲ ὡς πατέρα, Σοφ. Ο. Κ. 1383. 2) ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός, ὡς τὸ σκότιος, Λατ. spurius, Πλούτ. 2. 288D.

ἀπαυαίνω, ἀποξηραίνω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 10, 8: — Παθ. ἀποξηραίνομαι, Κόϊντ. Σμ. 1. 66.

ἀπαυγάζω, ἐκπέμπω λάμψιν, πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σέλας ἢ τῶν δᾴδων ἀπηύγαζεν Ἡλιόδ. 3. 4· ἀπρόσφυλον Αἰθιόπων χροιὰν ἀπαυγάζουσαν, πέμπουσαν λάμψιν χρώματος ἐκφύλου τοῖς Αἰθίοψι (ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ), ὁ αὐτ. 4. 8, Φιλόστρ. 101. II. Μέσ., ἀκτινοβολῶ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 181. 2) βλέπω μακρόθεν, αὐτόθι 125.

ἀπαύγασμα, **ατος**, τό, ἀκτινοβολία, λάμψις φωτὸς προερχομένη ἐκ φωτεινοῦ σώματος, φωτὸς ἀϊδίου, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ζ', 26)· δόξης, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 1. 3· πρβλ. Φίλωνα 1. 337., 2. 356, Ἡλιόδ. 5. 27.

ἀπαυγασμός, ὁ, ἔκχυσις φωτός, λάμψις, ἀκτινοβολία, Πλούτ. 2. 83D. 934D.

ἀπαυδάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀπαγορεύω, ἀπολ., ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' Σοφ. Φ. 1293· συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **μὴ** μετ' ἀπαρεμφ. ὡς συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα ἀπαγορευτικὰ ῥήματα, τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα .. στέγης μὴ ἔξω παρήκειν ὁ αὐτ. Αἴ. 741, πρβλ. Ο. Τ. 236 (ἔνθα τὸ γῆς τῆσδε ἴσως εἶναι γεν. μεριστικὴ συναπτομένη μετὰ τοῦ τινα), Εὐρ. Ῥῆσ. 934, Ἱκ. 468, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1072. 2) τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 369, τούτοις αὐδῶ καὖθις ἀπαυδῶ καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς ἐξηγεῖται: κελεύω ἢ λέγω ῥητῶς, παραγγέλλω, διακηρύττω, Λατ. edico, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐκεῖ ἡ ἀληθὴς ἔννοια εἶναι: ἀποτρέπω, παραινῶ τινι φεύγειν τι. II. ἀπέχομαι, ἀποφεύγω, ἀφίσταμαί τινος, οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους Εὐρ. Ἱκ. 343· ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω, νεῖκος ἀπ. Θεόκρ. 22. 129· ἀποφάσκω, λέγω οὔ, ὄχι, Ἀνθ. Πλαν. 4. 299. III. ὑστερῶ, ἀποκάμνω, δὲν ἐπαρκῶ, ἐγκαταλείπω τινά, φίλοισι Εὐρ.

'Ανδρ. 87: ἐντεῦθεν ἀπολ., ἐκλείπω, χάνομαι, ἢ ἀποθνήσκω, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 5. 6, 1· ἀπ. πρός τι, "Αντυλλ. ἐν Matth. Med. 108: καθίσταμαι ἄφωνος, Λουκ. Φιλόπ. 18. ἀπ. τὰ μαντεῖα, εἶναι βωβά, ἄφωνα, Πλούτ. 2. 431B: — καταβάλλομαι, ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκότας Λουκ. π. Πένθ. 24· κόπῳ Βάβρ. 7. 8· πόνοις 'Ανθ. Π. 5.168. — Πρβλ. **ἀπεῖπον, ἀπαγορεύω, ἀπερῶ.**

ἀπαύδησις, εως, ἡ, ἐξάντλησις, κόπωσις, 'Αγαθῖνος ἐν Matthaei Med. 286.

ἀπαυθάδημα, ατος, τὸ, αὐθάδης ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια, Δίων Χρυσ. 1.477, ἀμφ.

ἀπαυθᾰδίζομαι, ἀποθ. ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ παρατόλμως, μετὰ θράσους, Πλάτ. 'Απολ. 37A· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἴδε Λοβ. Φρύν. 66. 'Ο τύπος **ἀπαυθαδιάζομαι** ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀορ., παρὰ 'Ιωσήπ. ἐν 'Ιουδ. Πολ. 3. 7, 11· καὶ ἐνιαχοῦ ἐν χειρογρ., ὡς ἐν Θεμιστ. 131D, 135A· ἀλλ' **ἀπαυθαδίσασθαι** 290C. Τὸ ἐνεργ. **ἀπαυθαδιάζοντες·** «μεγαλοφρονοῦντες», εὕρηται ἐν Α. Β. 419, καὶ ἐν Σουΐδ., τὸ δὲ, **ἀπαυθαδέω** παρὰ Νικήτᾳ ἐν Χρον. 13. 1, σ. 501, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. καὶ Θωμ. Μάγ. σ. 84.

ἀπαυθημερίζω, ποιῶ τι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μεταβαίνω καὶ ἐπανέρχομαι αὐθημερόν, εἰς τὸ στρατόπεδον Ξεν. 'Αν. 5. 2, 1· ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 2.

ἀπαύλια, ων, τὰ, (αὐλή) τὸ κοιμᾶσθαι μόνον, κυρίως κατὰ τὴν πρὸ τοῦ γάμου νύκτα, ὅτε ὁ νυμφίος ἐκοιμᾶτο μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ, ὡσαύτως καὶ τὰ δῶρα τὰ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν διδόμενα τῇ νύμφῃ· ἀμφότεραι αἱ σημασίαι ἐν Πολυδ. Γ', 39, 'Ησύχ., 'Ετυμολ. Μ. 'Αλλὰ σύγχυσίς τις φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ταῖς προθέσεσι, διότι ἀπαντῶμεν **ἀπαύλια** καὶ **ἐπαύλια** συγκεχυμένως.

ἀπαυλίζομαι,: ἀόρ. **-ηυλίσθην:** ἀποθ.:—κοιμῶμαι ἢ διαμένω μακρὰν ἀπό τινος, τῆς πόλεως Διον. 'Αλ. 8. 87.

ἀπαυλισμός, ὁ, σεληνιασμός, νομιζόμενος ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Ποιητ. Διδακτ. ἔκδ. Διδ. σ. 173.

ἀπαυλιστήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ **ἀπαύλια,** ἀπ. χλανίς, χλανὶς δωρηθεῖσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπαυλίων, Πολυδ. Γ', 40.

ἄπαυλος, ον, ὁ μόνος κοιμώμενος, «ἄπαυλον· ἀπόκοιτον» 'Ησύχ.

ἀπαυλόσυνος, μακρὰν τῆς αὐλῆς, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος 'Ανθ. Π. 6. 221, ὕποπτ.

ἀπαύξησις, εως, ἡ, τὸ ἐναντίον τῆς αὐξήσεως, ἐλάττωσις, Λογγῖν. 7. 3.

ἀπαυράω, οὐδαμοῦ κατ' ἐνεστῶτα: παρατ. **ἀπηύρων, ας, α,** μετὰ σημασ. ἀορ., "Ομ., πληθ. **ἀπηύρων** 'Ιλ. Α. 430: μετοχ. τύπου ἀορ. **ἀπούρας** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀπούρημι**), "Ομ., Δωρ. **ἀπούραις** Πινδ. Π. 4. 265: ἀόρ. μέσ. **ἀπηύρατο,** διάφ. γραφ. ἐν 'Οδ. Δ. 646· καὶ μετοχ. **ἀπουράμενος** 'Ησ. 'Ασπ. 173: περὶ τοῦ μέλλ. **ἀπουρήσω** ἴδε ἐν λ. **ἀπουρίζω,** ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἁρπάζω, μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα 'Ιλ. Ζ. 17· ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα Λ. 115· τοὺς μὲν Τυδείδης .. τεύχε' ἀπηύρα αὐτόθι 334· λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας Ν. 270, κτλ. 2) μετὰ γεν. προσ., 'Αχιλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων Τ. 89· κούρην .. 'Αχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας Ι. 107· πρβλ. 'Οδ. Σ. 273· τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων 'Ιλ. Α. 430· ἀλλ' ἐν 'Οδ. Δ. 646 ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα, ἡ σύνταξις φαίνεται ἀναμεμιγμένη, ὡς ἐὰν ἀντὶ **σε** εἶχεν εἰπεῖ **σοῦ,** ἢ ὡς ἐὰν τὸ **ἀέκοντος** ἔπρεπε νὰ ἦτο **ἀέκοντα** (ὡς ἀναγινώσκει ὁ Laroche). 3) μετὰ δοτ. προσώπου, πολέσσιν .. θυμὸν ἀπηύρα 'Ιλ. Ρ. 236· οἱ οὔτιν' ἀπηύρα 'Οδ. Γ. 192. 4) μετ' αἰτ. μόνον, ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας 'Ιλ. Α. 356, 507· ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπ. Ζ. 455, κτλ.: — Μέσ., ἀπουράμενοι ψυχάς, ἀπολέσαντες τὴν ζωήν των ἢ ἀφαιρέσαντες ἀλλήλων τὴν ζωήν, 'Ησ. 'Ασπ. 173. **II.** μεθ' "Ομ., δέχομαι καλὸν ἢ κακόν, ἀπολαύω ἢ ὑποφέρω· οὕτω κατὰ πρῶτον ἐν 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 238· ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα (ἔνθα τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐπαυρεῖ)· ἀλλ' ὁ Εὐρ. ἐν 'Ανδρ. 1029 ἔχει ἀπηύρα τι πρός τινος ἄνευ ἑτέρας γραφ., πρβλ. Βουττμ. ἐν λ. 12. — Περὶ τῶν χωρίων ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 28, καὶ 'Ιππ. "Ορκ. ἴδε ἐν λ. **ἐπαυρίσκομαι.** ('Η ῥίζα τοῦ παλαιοῦ τούτου 'Επ. ῥήματος δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ ἁπλῷ τούτῳ τύπῳ. 'Ο Ahrens ὑποθέτει ὅτι τὸ **υ** παριστᾷ **F**, ὥστε τὸ ῥῆμα ἔπρεπε νὰ ἦτο **ἀπο-Fράω** ἢ **ἀπ-αFράω** (πρβλ. ῥύω, **ἐ-ρύω**), καὶ τὸ μὲν **ἀπούρας** γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου, τὸ δὲ **ἀπηύρων** ἐκ τοῦ δευτέρου. 'Αλλὰ τί εἶναι ἡ √FPA ἢ AFPA διατελεῖ ἄγνωστον καὶ ἀβέβαιον. 'Ο Κούρτιος μετά τινος δισταγμοῦ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ **ἀπόFερσε,** ἴδε **ἀπόερσε**).

ἀπαυστί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ. ἀπαύστως, ἀδιακόπως, Δίων Κ. 37. 46.

ἄ-παυστος, ον, ἀδιάκοπος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, Παρμεν. 'Αποσπ. 82· αἰὼν Αἰσχύλ. 'Ικ. 573· βίος Πλάτ. Τίμ. 36E· ἄτα Σοφ. Αἴ. 1186· ἀπ. καὶ ἀθάνατος φορά Πλάτ. Κρατ. 417C, κτλ.:—'Επίρρ. **-τως,** 'Αριστ. π. Κόσμ. 2. 2. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σταματήσῃ ἢ ἱκανοποιήσῃ, ἀκόρεστος, δίψα Θουκ. 2. 49· γνάθοι 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 15. **II.** μετὰ γεν., ὁ μηδέποτε παυόμενος, ἢ καταστελλόμενος, ἀκόρεστος, γόων Εὐρ. 'Ικ. 82.

ἀπαυτίκα, ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **αὐτίκα,** παρευθύς, ἀμέσως, Δίων Κ. 40. 15· μετὰ διαφ. γραφ. ἀπαυστὶ καί.

ἀπαυτομᾰτίζω, πράττω ἢ προσφέρω τι ἑκουσίως, αὐτομάτως, αὐτοπροαιρέτως, ἡ τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι Πλούτ. 2. 717B, Φίλων 1. 571: — Παθ., Φίλων 2. 182· καὶ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὁ αὐτ. 1.387, κτλ.

ἀπαυτομολέω, αὐτομολῶ ἀπό τινος, ἢ πρός τινα, ἐπὶ ὑπηρετῶν ἢ δούλων, δραπετεύω, ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα Θουκ. 7. 75· πρός τινα Διον. 'Αλ. περὶ Ῥητορ. 2· τινὸς Δίων Κ. 35. 17.

ἀπαυχενίζω, ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, Διοδ. 'Εκλογ. 529. **II.** ἀπαυχενίζω ταῦρον, δαμάζω ταῦρον ἕλκων ὀπίσω τὸν αὐχένα αὐτοῦ, Φιλόστρ. 722, 864. **III.** ἀποσείω τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθεροῦμαι διὰ προσπαθείας ἢ ἀγῶνος, καθίσταμαι ἀνυπότακτος, ἀφηνιάζω, Φίλων 1. 305, κτλ.: ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **ἀπαυχένισις, εως,** ἡ, ζυγοῦ Νικήτ. Χρον. 238C.

ἀπαφανίζω, ἀφανίζω, καταστρέφω, 'Εβδ. ("Εξοδ. κα', 29).

ἀπαφαυαίνω, παντελῶς ἀποξηραίνω, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 3. 10, 7.

ἀπᾰφητός, όν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατηθῇ, εὐαπάτητος, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 129.

ἀπ-αφθάρτησις, εως, ἡ, ἀφθαρσία, Μιχ. Γλυκ. Χρ. 1, σ. 89.

ἀπᾰφίσκω: μέλλ. **ἀπαφήσω:** ἀόρ. **ἀπήπᾰφον:**—ὡς τὸ **ἀπατάω,** ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὕρηται σύνθετον μετὰ τῆς **παρὰ** καὶ τῆς **ἐξ:** — ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος ὁ "Ομ. ἔχει μόνον τὸ **ἀπαφίσκει** 'Οδ. Λ. 217 καὶ τὸ **ἤπαφε** Ξ. 488· μεταγεν. **ἀπάφῃ** 'Ανθ. Πλαν. 4. 108· **ἀπαφὼν** (οὕτως ἀναγνωστέον) 'Οππ. 'Αλ. 3. 444· εὐκτ. μέσ. ἀορ. **ἀπάφοιτο** μετ' ἐνεργ. σημασ., ὁ αὐτ. 23. 216· (ἐκ τοῦ ἅπτω (palpare, ψηλαφῶ, ψήχω, θωπεύω), **ἀφή·** ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **ἀπάτη, ἀπατάω**).

ἀπαφρίζω, -ίσω, ἐξαφρίζω, μέλιτος ἀπηφρισμένου Γεωπ. 8. 29, 32, ἀμετ., ἐκβάλλω ἀφρούς, ἀφρίζω, ἔπεσε δαιμονιῶν καὶ ἀπαφρίζων Βίος Εὐθυμ. σ. 47A.

ἀπαφρισμός, ὁ, ἐξάφρισμα, μεταγ.

ἀπαφύσσω, ἴδε ἐν λ. **ἀποαφύσσω.**

ἀ-πᾰχής, ές, ὁ ἄνευ πάχους ἢ στερεότητος, ἰσχνός, Εὐστ. 641. 35:—Παρὰ Πρόκλῳ **ἄπαχος, ον.** 'Εντεῦθεν οὐσιαστικὸν **ἀπάχεια,** ἡ, ἰσχνότης, Εὐστ. 641. 33.

ἀπαχθής, ἀντὶ **ἐπαχθής,** μεταγ.

ἀπαχθιάζω, καταθέτω τὸ ἄχθος, διάφ. γρ. ἐν 'Ανθ. 7. 49, **ἀπηχθίασας** ἀντὶ **ἀπημφίασας.**

ἀπάχθομαι, ἀποθ., εἶμαι μισητός, τινι Σαπφ. 37· πρβλ. **ἀπεχθάνομαι.**

ἀπᾰχλύω [ῡ], ἀπαλλάσω τῆς ἀχλύος ἢ τοῦ σκότους, Κόϊντ. Σμ. 1. 78.

ἀπαχρειόω, καθιστῶ ἄχρηστον, Εὐστ. Πονημάτ. 169. 10. κτλ.

ἀπέγγονος, ὁ, ἡ, (καὶ ἡ ἀπεγγόνη) τρισέγγονος, Λατ. pronepos, «ὁ δὲ τέταρτος βαθμὸς περιέχει ἐκ μὲν τῶν ἀνιόντων, ἀπόπαππον, ἀπομάμμην, ἐκ δὲ τῶν κατιόντων, ἀπέγγονον, ἀπεγγόνην» Θεοφίλ. 'Ινστιτοῦτα 3. 4, 127.

ἀπεγγυᾰλίζω: μέλλ. **-ίσω,** καὶ **-ίξω,** δίδω ὀπίσω, ἀποκαθιστῶ, «ἀπεγγυαλίζειν· ἀποκαθιστᾶν» 'Ησύχ.

ἀπεγνωκότως, = τῷ ἑπομ.

ἀπεγνωσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. μετ' ἀπογνώσεως, μετ' ἀπελπισίας Βυζ.

ἀπεδᾰνός, όν, = **ἠπεδανός,** «ἄπους, χωλὸς» 'Ησύχ.

ἀπέδεσθαι, ἀπεδήδοκα, ἰδὲ τὸ ῥῆμα **ἀπεσθίω.**

ἀπεδίζω, (ἄπεδος) ἰσοπεδῶ, ὁμαλίζω, ἰσάζω, ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, Κλειτόδημ. 22, — «ἀπεδίσαι· ὁμαλίσαι, ἐδαφίσαι» 'Ησύχ.

ἀ-πέδῑλος, ον, ὁ ἄνευ πεδίλων, ἀνυπόδητος, Αἰσχύλ. Πρ. 135. 'Εν Καλλ. ὕμν. εἰς Δήμ. 124, **-δίλωτος, ον.**

ἄπεδος, ον, (**α** ἀθροιστ. **-πέδον**), ἐπίπεδος, ἴσος πεδινός, Λατ. planus campestris, χώρη 'Ηρόδ. 1. 110, πρβλ. 9. 25, 102, Θουκ. 7. 78 Ξεν.: ὡς οὐσιαστ. ἄπεδον, τό, ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, πεδιάς, 'Ηρόδ. 4. 62.

ἀπέδω, ἴδε ἐν λ. **ἀπεσθίω,**

ἄπεζος, ον, (πέζα) ὁ ἄνευ ποδῶν, ἄπους, Λυκ. 629.

ἀ-πεθίζω, ἐνεργ. μεταβ. μέλλ. **-ίσω,** «ξεσυνηθίζω» (τινά), τιμωρίαις ἀπ. τινὰ Αἰσχίν. 5. 27· μετ' ἀπαρ. ἀπ. μὴ ποιεῖν, «ξεσυνηθίζω» ἢ διδάσκω τινὰ νὰ μὴ κάμνῃ τι, Λατ. dedocere, ὁ αὐτ. 21. 31· μετοχ. πρκμ. **ἀπειθικώς,** Πλουτ. 'Αλέξ. 40: — Παθ., **ἀπειθισμένος,** 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 5. 13, 4.

ἀπεθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπεθίζω, δεῖ ἀπεθίζειν, Γεωπ. 14. 7. 5.

ἀπεῖδον, ἀπαρ. **ἀπῐδεῖν,** ἀόρ. β'. ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἀφοράω:** στρέφω τὸ βλέμμα μου πρός τι, ἀπιδεῖν ἔς τι ἢ πρός τι Θουκ. 7. 71· πόρρωθεν ἀπιδὼν Τιμοκλ. ἐν «Λήθῃ» 1. 6. **II.** βλέπω ἀλλαχόσε, ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό τινος, περιφρονῶ, Πλούτ. 2. 1070F.

ἀ-πειθαρχία, ἡ, ἀπείθεια εἰς προσταγήν, 'Αντιφῶν ἐν τοῖς Α. Β. 78, Δίων Κ. 'Εκλογ. 23. 80.

ἀπείθεια, ἡ. τὸ μὴ πείθεσθαι. τὸ μὴ ὑπακούειν. Ξεν. 'Απομ. 3.

5, 5, Πλουτ. Δίμίλ. 31, Καιν. Διαθ., ἀπ. πρὸς τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 159.

ἀπειθέω: μέλλ. -ήσω, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἐπικ. ἀπιθέω (ἂν καὶ οἱ Τραγ. ποιητ. προτιμῶσι τὸ ἀπιστέω ἐπὶ ταύτης τῆς σημ.. ἴδε ἀπιστέω II.), εἶμαι ἀπειθής, ἀρνοῦμαι ὑπακοήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1049· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πείθομαι. Πλάτ. Φαῖδρ. 271Β· συχνάκις μετὰ δοτ., παρακούω, οὐκ ἀπειθήσας Θεῷ Εὐρ. Ὀρ. 31· ἀπ. ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ Πλάτ. Νόμ. 741D, κτλ. τὰ μεγάλα ἀπ. τινι, εἰς μεγάλα πράγματα, ὁ αὐτ. Πολ. 538Β· ἀπ. ταῖς ἐνεχυρασίαις, μὴ ἐμμένειν αὐταῖς, ὁ αὐτ. Νόμ. 949D. **II.** ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω, Γρηγ. Ναζ.

ἀπείθησαν, Ἰων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ ἀφίημι.

ἀ-πειθής, ές, ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος, Σοφ. Ἀποσπ. 45· ἀπ. τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 936D· ἐπὶ πλοίων, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον, μᾶλλον δυσδιοικήτους, Θουκ. 2. 84· πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 3. 6· ἀπειθέα τεύχειν· ἀπείθειαν ἀπεργάζεσθαι, εἶναι ἀπειθῆ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 66: — Ἐπίρρ. ἀπειθῶς ἔχειν πρός τινα Πλάτ. Πολ. 391Β. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄκαμπτος, τραχύς, σκληρός, κέντρον Αἰλ. π. Ζ. 1. 55· σιδήρου ἀπειθέστεροι Φίλων 2. 87· ὀδόντες ἀπ., μὴ ὑποχωροῦντες, Ὀππ. Κ. 2. 511· χῶρος ἀπ., δυσχερής, Ἑρμησιάν. 5. 3. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ πείθων, ἀπίστευτος, μῦθος Θέογν. 1235· ὁ μὴ προκαλῶν, μὴ διεγείρων τὴν ὄρεξιν, πρὸς τὴν γεῦσιν Ἀθήν. 87C· τὴν γεῦσιν ὁ αὐτ. 323Δ· οὕτως, ἐπὶ χωρῶν, Αἰλ. παρὰ Σουίδ.

ἀπειθία, ἡ, = ἀπείθεια, Γλωσσ.

ἀπεικάζω, μέλλ. -άσομαι Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 1· -άσω, Πλούτ. 2. 1135Δ: — Παθ., ἀόρ. ἀπεικάσθην, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. -σθήσομαι Θεμίστ.: πρκμ. ἀπείκασμαι Πλάτ.: — οἱ μετ' αὐξήσεως χρόνοι ἀπείκαζον, ἀπείκασα, γράφονται ἀπηκ- ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου ἐν τῷ Πλάτ. Σχεδιάζω τι ἀπομιμούμενος τὸ πρωτότυπον, ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ, ἀντιγράφω εἰκόνα. ἐπὶ ζωγράφων, τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων Ἰσοκρ. 4Β· τὸ σὸν χρῶμα καὶ σχῆμα Πλάτ. Κρατ. 432Β· πρβλ. Κριτί. 107D, Ε· διὰ χρωμάτων ἀπ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· χρώμασι καὶ σχήμασιν Ἀριστ. Ποιητ. 1. 4· μεταφ., ἀπ. ἑαυτόν τινι, συμμορφοῦμαι πρός τινα, Πλάτ. Πολ. 396D: — Παθ., γίνομαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, τινι αὐτόθ. 563Α, Κρατ. 419C· ἀπεικασθεὶς θεῷ Εὐρ. Ἠλ. 979. **2)** ἐκφράζω, παριστάνω διὰ παραβολῆς, συγκρίσεως, ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι (ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἡ σύγκρισις) Σοφ. Ἀποσπ. 162, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167Β· οἷος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἄν τις καὶ Βρασίδαν ὁ αὐτ. Συμπ. 221C· τὸ θάλλειν τὴν αὔξην μοι δοκεῖ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νέων, ἡ λέξις θάλλειν μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκφράζει τὴν αὔξησιν.., ὁ αὐτ. Κρατ. 414Α· ἀπ. διὰ τοῦ ρῶ, ἐκφράζω διὰ τῆς ἤχου τοῦ -ρ, αὐτόθ. 426Ε: — Παθ., ἀναπαρίσταμαι, παριστάνομαι δι' ὁμοιώματος, τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι ὁ αὐτ. Πολ. 511Α· εἰς ὁμοιότητα ᾧ ἀπεικάζετο (δηλ. τούτου ᾧ) ὁ αὐτ. Τίμ. 39Ε· ἀπ. πρός τι, ἀναπαρίσταμαι ἐν σχέσει πρὸς .., ἢ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ .., αὐτόθι 29C. **3)** ὁμοιάζω, παρομοιάζω, παραβάλλω πρός τι, τινί τι, Εὐρ. Ἴκ. 146, Πλάτ. Φαίδων 76Ε, Γοργ. 493Β, Συμπ. 221D, κ. ἀλλ.· οὐ τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ σὺ ἀπεικάζεις, οὐχὶ τοιοῦτον [ὡς ἐκεῖνο] πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ παραβάλλεις, ὁ αὐτ. Φαίδων 92Β: — Παθ., παραβάλλομαι, παρομοιάζομαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 905Ε. κ. ἀλλ.· ἀπροσώπως, ἀπείκασται τῇ πορείᾳ, ἡ παρομοίωσις γίνεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάδισμα, ὁ αὐτ. Κρατ. 420D· ἀπείκασται τοῖς καθεύδουσι αὐτόθι 421Β. — Αἱ σημασίαι αὗται εἶναι συχναὶ παρὰ Πλάτωνι. **II.** ὡς ἀπεικάσαι = ὡς ἐπεικάσαι, καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, νὰ συμπεράνῃ ἐξ εἰκασίας, Σοφ. Ο. Κ. 16, Τρ. 141, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1298· ἴδε ἐπεικάζω.

ἀπεικασία, ἡ, ἀπεικόνισις, μίμησις καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 668Β, Κριτί. 107Β: — ὡσαύτως -ασμός, ὁ, Πορφ. π. Ἀποχ. 4. 7.

ἀπείκασμα, ατος, τό, ὁμοίωμα, πηγῆς ἀπείκασμα Πλάτ. Κρατ. 402D, 420C. «ἀπεικάσματα· ὁμοιώματα» Ἡσύχ.

ἀπεικαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπεικάζω, δεῖ ἀπεικάζειν ἢ ἀπεικάσαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 270Ε· τῶν μαχομένων ἀπειλητικὰ τὰ ὄμματα ἀπεικαστέον Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 8.

ἀπεικονίζω: μέλλ. -ίσω, (εἰκών), ὡς τὸ ἀπεικάζω, παριστῶ ἐν εἰκόνι, αὐτὸν ἀπεικονίσας ἔπλασε Πραξιτέλην Ἀνθ. Π. 12. 56· ἐκφράζω, αὐτόθι 127: — Παθ., τῆς μὲν εἰκόνος κατὰ θεὸν ἀπεικονισθείσης Φίλων 1. 106, 154, καὶ ἀλλ.

ἀπεικόνισμα, τό, = ἀπείκασμα, Ἐπιστ. Σωκρ. 20, συχν. παρὰ Φίλωνι καὶ Ἐκκλ.: — ὡσαύτως ἀπεικόνισις, ἡ, Βυζ., καὶ ἀπεικονισμός, ὁ, Ἐπιφάν. = ἀπεικασία.

ἀπεικότως, ἀπεικώς, ἴδε ἐν λ. ἀπεοικώς.

ἀπ-ειλέω: μέλλ. -ήσω, = ἀπείλλω (ἴδε ἐν λ. εἴλω)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἐς ἀπορίαν ἀπειληθεὶς ἢ ἀπειλημένος, περιελθὼν εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, Ἡρόδ. 1. 24., 2. 141· ἐς ἀναγκαίην ἀπειλημένος, ὁ περιελθὼν εἰς ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 8. 109· ἀπειληθέντες ἐς στεινόν, βίᾳ συνωσθέντες εἰς στενόν, ὁ αὐτ. 9. 34. **II.** ἐκτυλίσσω, ἀποκυλίω, Ἥρων. Αὐτομ. 248.

ἀπειλέω: ἀπειλήτην, Ἐπ. ἀντὶ ἠπειλήτην, γ' δυϊκ. παρατ. ἐνεργ., Ὀδ. Λ. 312· μεταγεν. Ἐπ. ἐνεστ. ἀπειλείω Μουσαῖος 122, Νόνν. Δ. 20. 204: μέλλ. -ήσω, κτλ. (ἀπειλή). Ἐπιδεικνύω τι εἴτε ὡς ὑπόσχεσιν εἴτε ὡς ἀπειλήν. **I.** ἐνίοτε ἐπὶ καλῆς σημασ., ὑπισχνοῦμαι, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι .. ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «οὐδ' ηὔξατο») Ἰλ. Ψ. 863, πρβλ. 872: — ὡσαύτως, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι, ὥς ποτ' ἀπειλήσει Θ. 150· ἢ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Θ. 383· πρβλ. ἀπειλή I. **II.** κοινῶς ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπειλῶ, φοβερίζω, Λατ. minari, παρ' Ὁμ. ἡ ἀπολ., ὡς ἐν Ἰλ. Β. 665, Ὀδ. Φ. 368, ἢ (συχνότερον) μετὰ δοτ. προσώπ., ὡς ἐν Ὀδ. Υ. 372, κτλ., καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ.· αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησεν μῦθον, εἶπεν ἀπειλητικὸν λόγον, Ἰλ. Α. 388· ἀπειλὰς ἀπ. ἴδε ἐν λέξ. ἀπειλή· δεῖν' ἀπειλήσων ἔπη Εὐρ. Ἰκ. 542· συχνάκις ὡσαύτως καὶ μετ' οὐδετ.. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθ., ἀπ. τό γε θυμῷ Ἰλ. Ο. 212· ταῦτα, πολλὰ ἀπ. Ἡρόδ. 7. 18., 1. 111, Θουκ. 8. 33, κτλ.· πύργοις δ' ἀπ. δεῖν' Αἰσχύλ. Θ. 426· τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις Σοφ. Ο. Κ. 817. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος, δι' οὗ ἀπειλεῖ τίς τινα, θάνατον ἀπ. τινι Ἡρόδ. 4. 81· ξίφος Πλουτ. Πομπ. 47· ζημίας ἀπ. κατά τινος ὁ αὐτ. Κάμιλλ. 39. **3)** ἐξηρτημέναι προτάσεις προσετίθεντο κατ' ἀπαρέμφατον μέλλοντος, γέρας .. ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς Ἰλ. Α. 161, πρβλ. Ο. 179, Ὀδ. Λ. 313 (ἴδε ἀνωτ. I.)· καὶ ἡ αὐτὴ σύνταξις ἐξηκολούθησεν ἐν χρήσει· σφέας .. ἠπείλεε ἐκτρίψειν Ἡρόδ. 6. 37· ἀπ. δράσειν τι Εὐρ. Μήδ. 287. ἀπ. ἀποκτενεῖν Λυσ. 98. 43· σπανίως κατ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἠπ .. ἑλκέμεν Ἰλ. Ι. 682· μεθ' Ὁμ. κατ' ἀπαρ. ἀόρ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 4, Ἑλλ. 5. 4, 7, Θεόκρ. 24. 16, (παραλειπομένου τοῦ ἄν, ἴδε Κόβητον, V. LL. 97). **4)** παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, ἀπ. ὅτι .. ὡς .. Ἀριστοφ. Πλ. 88, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 22, κτλ.· ἀπ. τινι, εἰ μή .., ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5. 12. **III.** Παθ., ἀπειλοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 31. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπειληθέντα = αἱ ἀπειλαί, Πλάτ. Νόμ. 823C: — ἀλλὰ παρὰ μεταγεν., **IV.** ἀπειλοῦμαι εὕρηται ὡς ἀποθ., Ἀππ. Ἐμφ. 3. 29, Πολύαιν. 7. 35, Πράξ. Ἀποστ. δ', 17, Κλήμ. Ἀλ. 142.

ἀπειλή, ἡ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. ἀριθμ., πομπώδεις, μεγάλαυχοι ὑποσχέσεις, κομπασμοί, «μεγάλα λόγια», ποῦ τοι ἀπειλαὶ ἃς .. ὑπίσχεο οἰνοποτάζων; Ἰλ. Υ. 83, πρβλ. ἀπειλέω I. **II.** συνήθ., ἀπειλαί, φοβερισμοί, ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Ἰλ. Ν. 219· οὐδὲ .. λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ πρῶτον ἐπηπείλησε Ὀδ. Ν. 126, πρβλ. Ἰλ. Π. 201, Ἡρόδ. 6. 32· εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωτ. 325D, Αἰσχύλ. Πρ. 174, κτλ.: — καθ' ἑνικ. ἀριθμ., ἐπαπείλησις ποινῆς, Σοφ. Ἀντ. 153, Θουκ. 4. 126, Πλάτ. Νόμ. 668Β· ἀπειλῆς ἕνεκα τοῖς ἐν τῷ Ταρτάρῳ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 11, 8 (ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

ἀπείλημα, ατος, τό, = ἀπειλή, κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 660, Νικήτ. Χων. 281.

ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀπειλὰς ἐκφέρων, κομπαστής, Ἰλ. Η. 96, Καλλ. εἰς Δῆλ. 69, Ἀνθ. Π. 6. 95: -ήτειρα, ἡ, ὡς θηλ. ἐπίθ., Νόνν. Δ. 2. 257.

ἀπειλητήριος, α, ον, ὁ, ἀπειλητικός, «φοβεριστικός», λόγος Ἡρόδ. 8. 112.

ἀπειλητής, οῦ, ὁ, = ἀπειλητήρ, Διόδ. 5. 31.

ἀπειλητικός, ή, όν, = ἀπειλητήριος, ῥήσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· νόμιμα ὁ αὐτ. Νόμ. 823C· ἴδε ἐν λ. ἀπεικαστέον. — Ἐπίρρ. -κῶς Γρηγ. Νύσσ.

ἀπειλη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀπειλάς, Ἰω. Χρυσ.

ἀπειλικρῖνέω, καθιστῶ εἰλικρινές, καθαρίζω, Συνέσ. 126D, Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 604.

ἀπείλλω, ὅμοιον τῷ ἀπειλέω, ἀπωθῶ, ὠθῶ ὀπίσω, ἀλλ' εὕρηται πιθανῶς μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀττικῇ δικανικῇ φράσει, ὅστις ἀπείλλῃ (ἀπίλλῃ, Scheibe) τῇ θύρᾳ, ὅστις κλείει τὴν ὁδὸν διὰ θύρας, παρὰ Λυσ. 117. 37· πρβλ. ἐξείλλω, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. εἰλεῖν 10.

ἄπειμι (εἰμί): παρατ. ἀπῆν, β' ἑν. ἀπῆσθα Σοφ. Φ. 379· Ἐπ. ἀπέην, γ' πληθ. ἄπεσαν, Ὁμ.: μέλλ. ἀπέσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 887, Ἐπ. ἀπέσσομαι Ὅμ., γ' ἑν. ἀπεσσεῖται Ὀδ. Τ. 302. Ἀπουσιάζω, εὑρίσκομαι μακράν, λείπω, Ὅμηρ., ὁπότε πάτρης ἧς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον Ὀδ. Τ. 169, Υ. 155, κ. ἀλλ.: ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν Σοφ. Ἀντ. 1169· ἀπ. ἀπό τινος Θουκ. 1. 141· μετὰ δοτ., φίλοισιν Εὐρ. Μήδ. 179, πρβλ. Τρῳ. 393, Ἡρόδ. 4. 1, Θουκ. 2. 61, κτλ.: ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἀπολ., εἶμαι μακρὰν ἢ ἀπών, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐλλείπω; οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες, ὅ ἐ. σύμπαντες, ἅπαντες, Σοφ. Ἀντ. 1109· τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας ὁ αὐτ. Ἠλ. 306: **2)** ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Εὐρ. Ἑκ. 312· τοῦ θεοῦ ἀπεόντος, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ θεοῦ, Ἡρόδ. 6. 53: — κατὰ γ' πληθ. τοῦ παρατ. τὰ χειρόγρ. ἐνίοτε συγχέουσι τὸ ἀπῆσαν πρὸς τὸ ἀπῆσαν, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 1. 42.

ἄπειμι, (εἶμι, τὸ πορεύομαι) χρησιμεῦον ὡς μέλλ. τοῦ ἀπέρχομαι: ἀπαρ. ἀπιέναι, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 404 χάριν τοῦ μέτρου ἀπίναι. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σύας καὶ

κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον Ὀδ. Ρ. 593, κ. ἀλλ.· οὐκ ἄπει; = ἄπιθι, «πήγαινε λοιπόν», Σοφ. Ο. Τ. 431· ἀπιὼν οἴχεσθαι Δημ. 246.18; Ἰσοκρ. 376C· οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῆσαν Θουκ. 4. 39: — ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀπίασί τε οὐδενὶ κόσμῳ, καὶ θὰ ὑποχωρήσωσιν ἀτάκτως, Ἡρόδ. 8. 60, 3· παρὰ Κύρου δούλου ὄντος οὐδεὶς ἀπῄει πρὸς βασιλέα, οὐδεὶς ηὐτομόλει.., Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29: ἀπ. πάλιν, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, αὐτόθι 1. 4,7, πρβλ. 15· οὕτως, ἄπιτε ἐς ὑμέτερα, ὑποστρέψατε εἰς τὰς πατρίδας σας, Ἡρόδ. 6. 97· ἄπιμεν οἴκαδε Ἀριστοφ. Σφ. 255· ἀπῆσαν ἐπ' οἴκου Θουκ. 5. 36· εἰς τὴν πατρίδα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 26: — Ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἀποχωρῶ, ἐλαττοῦμαι, ἀποσύρομαι, «τραβιοῦμαι», Ἡρόδ. 2.108: — ἀπ. ἐπί τι, ἀπέρχομαι εἰς ἀναζήτησιν πράγματός τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 80: — μηνὸς ἀπιόντος, ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου φθίνοντος, Δημ. 238. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3658: — ἐπὶ θανάτου, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν Λουκ. Τίμ. 15, Φιλόστρ. 825. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τραχεῖαν ἀπιέναι (ἐνν. ὁδὸν) Πλάτ. Φαῖδρ. 272C.

ἀπεῖπον, ἀπαρ. **ἀπειπεῖν**, Ἐπ. **ἀπὄειπεῖν**, **ἀπὄειπέμεν**, καὶ μετοχ. **ἀποειπών**, ὅ ἐ. **ἀποϝειπεῖν**, Ἰλ. Τ. 35 κτλ.: σπανιώτερ. ἀόρ. α' **ἀπείπας** (μετοχ.) Ἡρόδ. 3.153, **ἀπεῖπας** (β' ἑν. τῆς ὁριστ.) Σοφ. Ἀντ. 405: μέσ. **ἀπειπάμην** Ἡρόδ. 1. 59., 5.66, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.16, 4· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικοῖς: ὁ ἐν χρήσει μέλλων εἶναι **ἀπερῶ**: πρκμ. **ἀπείρηκα**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. IV 2: — Παθ.: μέλλ. **ἀπορρηθήσομαι** Λυσ. ἔνθα κατωτ.: ἀόρ. **ἀπερρήθην** Πλάτ. Νόμ. 929Α, Δημ. 899. 14: ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἀπαυδάω** καὶ **ἀπόφημι**, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ἐκ τοῦ **ἀπαγορεύω**. Ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἐλευθεροστομῶ, διακηρύττω, μῦθον, ἀληθείην, ἐφημοσύνην, ἀγγελίην ἀποειπεῖν, Ὅμ., μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν (πιθ. μνηστῆρσ' ἀποειπέμεν), «ἀπαγορεῦσαι» (Σχόλ.), «κωλῦσαι καὶ τοῖς λόγοις ἀποτρέψαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 91· ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, ὅπως ἄνευ περιστροφῶν καὶ μετὰ παρρησίας εἴπω εἰς ὑμᾶς, αὐτόθι 373, Ἰλ. Ι. 309· ῥῆσιν ἀπερεῖν, κομίσειν προφορικὴν ἀγγελίαν, Ἡρόδ. 1. 152: — οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ., ἀπείπασθαι θανάτῳ ζημιοῦν Ἀριστ. π. Θαυμ. 84. **II.** ἀρνοῦμαι, δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν παρέχω, ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπ' Ἰλ. Α. 515, πρβλ. Ι. 506. 675· ξύμφαθι ἢ ἄπειπε Πλάτ. Πολ. 523Α. **III.** ἀπαγορεύω, (ὃ πρβλ. I) συνηθέστ. παρὰ πεζ. ἀπ. τινι μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 1. 155, Σοφ. Ο. Α. 1760, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556 καὶ ἄνευ τοῦ ἀπαρ., ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1333, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 405· ἀπ. τινί τι Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 19: — Παθ., ἀπειρῆσθαι γάρ οἱ.. μηδενὶ ἐπιδεικνύναι Ἡρόδ. 6.61· τὸ ἀπειρημένον, ἀπηγορευμένον πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 52, Ἀντιφῶν 121. 42· ἀπείρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1. 7. **IV.** ἀποκηρύττω, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀφίνω, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπ. μῆνιν Ἰλ. Τ. 35· καὶ οὐχὶ σπανίως παρὰ πεζοῖς, ὡς εἴτε καὶ.. ἀπερέουσι.. τὴν.. συμμαχίην Ἡρόδ. 7. 205· ἀπειπεῖν.. κηρύκων ὕπο.. πατρῴαν ἑστίαν, ἀποκηρῦξαι δημοσίᾳ διὰ κηρύκων, Εὐρ. Ἄλκ. 737· τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 928D· πόνους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1354· προξενίαν Θουκ. 5. 43., 6. 89· ὁμιλίαν Λυσ. 112. 39· ταῦτα μὲν οὖν ἀπείποι τις ἂν Δημ. 551. 19· ἀπ. τὴν στρατηγίαν, παραιτοῦμαι ἀπὸ τῆς στρατηγ., Ξεν. Ἀν. 7. 1 ἐν τέλ.· τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 13· ἀπ. γυναῖκα, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτῆς, διαζεύγνυμαι, Πλουτ. Λούκουλλ. 38: — οὕτως ἐν τῷ παθ., αἱ σπονδαὶ οὐκ ἀπείρηντο, δὲν εἶχον ἀναιρεθῆ, διετέλουν ἰσχύουσαι, Θουκ. 5. 48· τὰς σπονδὰς ἀπορρηθήσεσθαι Λυσ. 165. 28: — (πιθ. οὐδέποτε μετὰ γεν. πράγματος, διότι τὸ ἐν Ἰλ. Γ. 406 ἤδη ἀναγινώσκεται (ἡγουμένου τοῦ Ἀριστάρχου) θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου, ἴδε Spitzn ἐν τόπῳ): — οὕτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀπείπασθαι Ἡρόδ. 1 59., 4. 120, 125: ἀπ. ὄψιν, averruncare, ἀλεξῆσαι, ἀποτρέψαι, ὁ αὐτ. 5. 56· ἀπ. τὸν υἱόν, τὸν πατέρα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 16, 4· ἀπ. γνώμην, ἀνατίθεσθαι Πλουτ. Καῖσ. 8. **2)** ἀμεταβ., ἀποκάμνω, καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι ἐκ κοπώσεως, ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε Σοφ. Τρ. 789, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 306, κτλ.· ἀπειρηκὸς σῶμα Ἀντιφῶν 140. 27· οὐ γάρ που ἀπεροῦμεν, δὲν θὰ ἐνδώσωμεν, Πλάτ. Θεαίτ. 200D· ἕως ἂν ἀπείπωσιν Δημ. 1265· ἐν τέλ. οἱ διὰ τὸν χρόνον ἀπειρηκότες Ἀριστ. Πολ. 7. 9, 9· οὐδ' ἀπεῖπεν.. φάτις, δὲν ἐξέλιπε, δὲν ἀπέτυχε, δὲν ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος, Αἰσχύλ. Θ. 840. **β)** μετὰ δοτ. προσ. ἐπιλείπω ἢ εἶμαι ἐλλιπὴς πρός τινα, οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις Εὐρ. Μήδ. 460, πρβλ. Ἀνδρ. 87. **γ)** μετὰ δοτ. πράγμ., ἀποτυγχάνω, ὑπολείπομαι ἔν τινι, ἀπειρηκότων δὲ χρήμασι, ὅ. ἐ. νῦν ὅτε ἐπτώχευσαν, Δημ. 30 ἐν τέλ. ἀπ. σώμασι Ἰσοκρ. 59C, Λυκοῦργ. 153. 4· ἀλλά, **δ)** ἀπ. κακοῖς, ἄλγει, ὑποκύπτειν Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 91, Ἑκ. 942· οὕτως, ἀπ. ὑπὸ πλήθους κακῶν Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 15· ἀπ. πρὸς τὸν φόνον Πλουτ. Κάμιλλ. 18. **ε)** ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀπ. ταλαιπωρούμεναι Ἀριστοφ. Λυσ. 778· φέροντες ἀπεροῦσιν, θὰ ἀποκάμωσι πληρώνοντες, Θουκ. 1. 121· ἀπ. καθήμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 228Β· ἀπ. λέγων ὁ αὐτ. Νόμ. 769Ε· ἀπείρηκα σκοπῶν ὁ αὐτ. Φαίδων 91D, κτλ.

ἀπειρᾰγᾰθέω, πράττω τι ἀγνοῶν εἰ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει, εἶμαι ἄπειρος τοῦ ὀρθοῦ, πολλοὶ γὰρ ἀπειραγαθήσαντες, ἅμα τῷ ὑγρῷ καὶ τὸ ζωτικὸν πνεῦμα κενώσαντες ἀθρόως ἀπέκτειναν τὸν ἄνθρωπον Παῦλ. Αἰγ. 6. 50.

ἀπειρᾰγᾰθία, ἡ, ἄγνοια τοῦ ἀγαθοῦ, μωρία, ἀνοησία, Κλήμ. Ἀλ. 190, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 55.

ἀπειρ-άγαθος, ον, ὁ μὴ ἔχων πεῖραν ἢ γνῶσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ ἀπειρόκαλος, Ἐκκλ.: — Ἐπίρρ. **-θως** Διόδ. 15. 40. **II.** ὁ ἄπειρον κεκτημένος ἀγαθότητα, Ἐκκλ.

Ἀπειραῖος, α, ον, Ἠπειρώτης, καὶ ἐπίρρ. Ἀπείρηθεν, ἐξ Ἠπείρου, ἀμφότερα ἐν Ὀδ. Η. 8· γρηῢς Ἀπειραίη.., τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον. **Ἀπείρη** δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι **Ἄπειρος γῆ**, (ἐκ τοῦ ἀ-πειρος), τόπος φανταστικός, (πρβλ. **Ὑπερείη**)· — τὸ ᾰ εἶναι Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Ἤπειρος**.

ἀπειράκις, ἐπίρρ. (ἄπειρος) ἀναριθμήτους φοράς, πλειστάκις, Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 8, καὶ ἀπειράκις ἑκάστου γεγενημένου ἐξ ἀλλήλων ὁ αὐτ. περὶ Ξενοφάνους 2. 2· πολλάκις μᾶλλον δ' ἀπειράκις ὁ αὐτ. Πολ. 7.10,7· οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δὶς ἀλλ' ἀπειράκις ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3,12.

ἀπείρ-ανδρος, ον, ἐπὶ παρθένου, ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός. — Ἐπίρρ. **-δρως**, Βυζ., ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μνηστή**.

ἀπείραντος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀπέραντος**.

ἀπειρ-άριθμος, ον, ἄπειρος τὸν ἀριθμόν, ἀναρίθμητος, Βυζ.

ἀπείραστος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πειρασμόν, ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν Ἐπιστ. Ἰακὼβ α', 13.

ἀ-πείρᾱτος, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἀπείρητος**.

ἀ-πείρᾰτος, ον, ἀντὶ **ἀπείραστος**, ὡς τὸ θαυματὸς ἀντὶ τοῦ θαυμαστός, Βοιχ. Πίνδ. Ο. 6. 54 (90). **II.** ἀντὶ τοῦ **ἀπείραντος**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 9.1.

ἀπειρᾰχῶς, ἐπίρρ. κατ' ἀπείρους τρόπους, ἀληθεύειν μὲν γὰρ ἁπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ ἀπειραχῶς παρέχει τὰ πράγματα Πλούτ. 2.732Ε.

ἀπειργᾰθον, Ἐπ. **ἀποέργαθον** ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀπείργω**, ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ τις, Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ Ἰλ. Φ. 599, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθε οὐλῆς, «ἀφεῖλεν» (Σχολ.), Ὀδ. Φ. 221· ἥν μή σε.. τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ Σοφ. Ο. Κ. 863. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. σχέθω.

ἀπείργω, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀπέργω**, παρ' Ὁμ. δὲ καὶ **ἀποέργω** (ὅ ε. **ἀποϝέργω**): μέλλ. **ἀπείρξω**: ἀόρ. β' **ἀπείργαθον** (ὃ ἴδε)· ὡσαύτως, ἀόρ α' **ἀπεῖρξα** Σοφ. Αἴ. 1280, Θουκ. 4. 37, κτλ.· ἀπομακρύνω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, μετὰ γεν., ὁ δὲ Τρῶας.. αἰθούσης ἀπέεργεν Ἰλ. Ω. 238· σφέας θυσιέων ἀπέρξαι Ἡρόδ. 2.124· ἀπ. πόλεως ζυγὸν Αἰσχ. Θ. 471· ἐγώ σφ' ἀπείργω.. χαρᾶς Σοφ. Αἴ. 51· καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος Θουκ. 2. 39, πρβλ. 3. 45· νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις; ἀποκλείεις ἡμᾶς ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῶν νόμων; Ἀριστοφ. Σφ. 467· οὕτω, δείπνου ἀπ. τινὰ Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 1· ὡσαύτως, ἀπ. τινὰ ἀπό τινος Ἡρόδ. 9. 68. — Μέσ., ἀπέρχομαι ἀπό τινος, ἀπομακρύνομαι, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 879D. **2)** ἀποκωλύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἐμποδίζω, προλαμβάνω· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ., ἀπ. τινὰ ποιεῖν Σοφ. Αἴ. 70, Εὐρ. Ῥῆσ. 432· ἢ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἑλ. 1559· ἀπ. τι μὴ γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 837D. — Παθ., ἀποκωλύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι· ἅπτεσθαί τινος ὁ αὐτ. Παρμεν. 148Ε. **3)** μετ' αἰτ., παρεμποδίζω, κωλύω, ἀποκρούω· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει Ὀδ. Γ. 295· τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; Σοφ. Αἴ. 1280· νόσους ἀπ. Εὐρ. Ἴων 1013· — οὕτως ἀπολ., ἀλλ' ἀπείργοι θεός, ἀλλ' ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ, Σοφ. Αἴ. 949· ὅπου μὴ.. καῦμα ἀπείργει Πλάτ. Τίμ. 22Ε, κτλ. **β)** νόμος οὐδεὶς ἀπ., παρακωλύει, ἀναχαιτίζει, Θουκ. 2. 53· τὴν βίαιον τροφὴν ἀπ., ἀπαγορεύειν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4.7. — Παθ., φυγῇ ἀπειργόμενος Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 15. **γ)** ἐν Ἡροδ. 2. 99, τὸ ἀπεργμένον εἶναι ἡ παλαιὰ κοίτη τοῦ Νείλου ἀποξηρανθεῖσα διὰ τῆς ἀποφράξεως τοῦ ποταμοῦ πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων εἰς ἄλλα μέρη· ὅθεν ἡ ἀνωτέρω φράσις, ὁ ἀγκὼν.. ὃς ἀπεργμένος ῥέει, πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ: ὁ βραχίων ὅστις σχηματίζεται ἀποφραττομένου τοῦ ὕδατος. **II.** χωρίζω, ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε Ἰλ. Θ. 325· καὶ οὕτω, χρησιμεύω ὡς ὅριον, περιβάλλω, ἐπὶ θαλασσῶν, ποταμῶν κλ., ὁ Ἅλυς ἔνθεν μὲν Καππαδόκας ἀπέργει, ἐξ εὐωνύμου δὲ Παφλαγόνας Ἡρόδ. 1. 72· πρὸς βορέην ἄνεμον ὁ Κεραμεικὸς κόλπος ἀπέργει αὐτόθι 174, πρβλ. 204., 2. 99., 4. 55. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων ὁδοιπορούντων, ἐπορεύετο, ἐν ἀριστερῇ μὲν ἀπέργων Ῥοίτειον πόλιν κλπ., ἔχων τὸ Ῥοίτειον πρὸς ἀριστερά, Ἡρόδ. 7. 43· ἐκ δεξιῆς χειρὸς τὸ Πάγγαιον οὖρος ἀπ. αὐτόθι 112, πρβλ. 109., 8. 35. **III.** κατακλείω, περιορίζω, ἐντὸς ἀπ. ὁ αὐτ. 3.116· ἀπεργμένος ἐν τῇ ἀκροπόλει ὁ αὐτ. 1.154, πρβλ. 5. 6, 4· τοὺς ἐν τῷ ἱρῷ ἀπεργμένους ὁ αὐτ. 6.79.

ἀπειρέσιος, α, ον, (**ος, ον**, μόνον ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 1.225), ἐκτεταμ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἄπειρος** (σημασία II), ἀπέραντος, ἄπειρος, μέγας, γαῖα, ὀϊζὺς Ἰλ. Υ. 58, Ὀδ. Λ. 621· δῆρις Βατραχομ. 4: ἀναρίθμητος, πολύς, ἄνθρωποι, ἄνδρες, ἔεδνα,

ἄποινα Ὀδ. Τ. 174, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 4, κτλ.: ὡσαύτως, ἀπ. εἶδος, ἄφατος καλλονή, Ἡσ. Ἀποσπ. 73. 3: — ἅπαξ παρὰ Τραγ., ἀπ. πόνοι Σοφ. Αἴ. 928 (λυρ.): — τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπίρρ., Κόϊντ. Σμ. 2. 179. Πρβλ. ἀπείριτος, ἀπερείσιος.

Ἀπειρηθεν, ἴδε **Ἀπειραῖος**.

ἀπείρηκα, ἴδε **ἀπεῖπον**.

ἀπ-ειρητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ἀπογνωστέος, Νικήτ. Χρον. 179Α.

ἀπείρητος. Δωρ. καὶ Ἀττ. **ἀπείρᾱτος, ον**· ὡσαύτως **η, ον** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 133·— ὁ ἄνευ πείρας, δοκιμῆς, ἐπομένως. I. ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας τι, μὴ ἐπιχειρήσας τι, μετὰ γεν., ἀπείρητος.. σταθμοῖο, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 304· ἀπολ., ὁ μὴ ἐπιχειρῶν, μὴ τολμῶν, Πινδ. Ι. 4 (3). 50. 2) ὁ μὴ δοκιμάσας, ὁ μὴ ἔχων πεῖράν τινος, μὴ γινώσκων τι, φιλότητος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 133· οὐκ ἀπείρατος καλῶν Πινδ. Ο. 11 (10). 18· ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπ. δόμοι, ἐπεσκέψαντο δηλ. αὐτοὺς ἀλλοδαποί, ὁ αὐτ. Ν. 1. 33· ἀπ. πολεμίας σάλπιγγος, ὁ μὴ ἀκούσας ποτὲ πολεμίαν σάλπιγγα, Δημάδ. 180. 1: — ἀπολ., ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ἄπειρος, ἀντίθ. τῷ εὖ εἰδὼς Ὀδ. Β. 170, Πίνδ. Ο. 8. 80: — Ἐπίρρ. ἀπειρήτως ἔχειν τινὸς Παυσ. 10. 7, 1. II. παθ., ὁ μὴ δοκιμασθείς, μὴ ἐπιχειρηθείς, ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται .. ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο Ἰλ. Ρ. 41· (ἔνθα ὅμως ὁ Εὐστάθ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν σημασ. Ι. 2)· ἔστω μηδὲν ἀπ. Ἡρόδ. 7. 9, 3· οὐδὲν ἀπείρατον ἦν τούτοις κατ' ἐμοῦ Δημ. 310. 11, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 3.

ἀπειρία, ἡ, (**ἄπειρος** Α), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐμπειρία**, ἔλλειψις πείρας, ἄγνοια, ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, ὑπὸ ἀπειρίας, Θουκ. 1. 80· ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 622· ἡ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν .. ἡ δ' ἀπειρία τύχην Πῶλος, παρ' Ἀριστ. ἐν Μεταφ. 1. 1, 5· ὑπὸ ἀπειρίας Πλάτ. Θεαίτ. 167D· δι' ἀπειρίαν, ὁ αὐτ. Γορ. 518D. 2) μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ θανεῖν Εὐρ. Φοίν. 9· ἀπ. μέθης ὅταν τις δὲν εἶναι συνειθισμένος νὰ μεθύῃ καὶ παρεκτρέπηται, Ἀντιφῶν 127. 22· ἀπ. ἔργου Ἀνδοκ. 23. 37· μουσικῆς ἀπειρία Φιλέταιρ. ἐν «Φιλαύλῳ» 1· δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 487Β· ἀπειρίῃσι νόοιο [μετὰ ῑ], Ἀνθ. Π. παράρτ. 270.

ἀπειρία, (**ἄπειρος** Β), ἡ, τὸ ἄπειρον, τὸ μὴ ἔχον πέρας, Ἀναξαγ. παρ' Ἀριστ. Μεταφ. 1. 7, 2, Πλάτ. Φίλ. 16C· ἀπ. χρόνου ὁ αὐτ. Νόμ. 676Α· ἀπ. τῶν κόσμων Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 45. 2) ἄπειρον διάστημα, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 9, 15.

ἀπείρῐτος, ον, = **ἀπειρέσιος**, Ὀδ. Κ. 195, Ἡσ. Θ. 109.

ἀπειρο-βαθής, ές, ὁ ἀπείρως βαθύς, ὁ ἔχων ἄπειρον βάθος, Συνεσ. Ὕμν. 171.

ἀπειρο-βίως, ἐπίρρ. ἄνευ πείρας τοῦ βίου, ἀπειροβίως διακεῖσθαι παρὰ Στοβ. 416.

ἀπειρό-βουλος, ον, ὁ ἀπείρους ἔχων βουλήσεις, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 25, Ἐκκλ.

ἀπειρό-γαμος, ον, μὴ λαβὼν πεῖραν γάμου, ἄγαμος, παρθένος, νύμφα ἀπειρόγαμος Εὔβουλ. ἐν «Ἠχοῖ» 1, Νόνν. Δ. 13. 98, κόρη Εὐσέβ. VI. 640D, IV. 881C, Γρηγ. Ναζ., κλ.

ἀπειρό-γνωστος, ον, ὁ ἄπειρα γινώσκων, ὁ ἄπειρον ἔχων σοφίαν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐραν. Ἱεραρχ. 14, σ. 158.

ἀπειρό-γονος, ον, ὁ ἄπειρος γενέσεως, ἢ πιθαν. ὁ ἀϊδίου γενέσεως, Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. 2. 66.

ἀπειρό-γωνος, ον, ὁ ἀπείρους ἔχων γωνίας, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 1.

ἀπειρό-δακρυς, υ, ὁ ἄπειρος δακρύων, ὁ μὴ ἔχων πεῖραν δακρύων· ἄλλοι ὅμως ἑρμηνεύουσιν: ὁ ἀπείρως δακρύων, ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν Αἰσχύλ. Ἱκ. 71.

ἀπειρό-δροσος, ον, ὁ ἄπειρος δρόσου, ὁ μὴ δροσισθείς, κατάξηρος, Εὐρ. Ἠλ. 735.

ἀπειρο-δύναμος, ον, ὁ ἄπειρον ἔχων δύναμιν, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 822, Ἐκκλ.

ἀπειρόδωρος, ον, ἄπειρος, ἄμοιρος δώρων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 39, οὗ τὰ δῶρά εἰσιν ἄπειρα, Ψευδ. Διον. 217Β.

ἀπειρο-ειδής, ές, ἄπειρος, Πρόκλ. Στοιχείωσις. Θεολ. 90.

ἀπειρό-ζυγος, ον, ὁ ἄπειρος ζυγοῦ, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὸν ζυγόν, Βασίλ. τ. 2. σ. 114D κλ.

ἀπειρο-θάλαττος καὶ **ἀπειροθάλασσος, ον**, ὁ ἄπειρος θαλάσσης, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὴν θάλασσαν, Φιλόστρ. 883.

ἀπειρό-κακος, ον, ὁ μὴ γινώσκων τί ἐστι κακόν, ἄκακος, τὸ ἀπειρόκακον, τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν κακοῦ, τὸ μὴ ὑποπτεύειν, Θουκ. 5. 105. II. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν κακῶν, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὰ κακὰ ἢ τὴν δυστυχίαν, Εὐρ. Ἄλκ. 927.

ἀπειρο-καλέομαι, ἢ **-εύομαι**, ἀποθ. στεροῦμαι καλλαισθησίας, εἶμαι ἀπειρόκαλος, Αἰσχίν. Ἐπιστ. 10.

ἀπειροκᾰλία, ἡ, ἄγνοια τοῦ καλοῦ, δηλ. τοῦ ὡραίου, ἔλλειψις καλλαισθησίας, ἀπειροκαλία καὶ ἀμουσία Πλάτ. Πολ. 403C· ὑπὸ ἀπειροκαλίας αὐτόθι 405Β· ἀπειροκαλία περὶ χρήματα, χυδαία ἀσωτία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 6· κατὰ πληθ., πράξεις χυδαῖαι καὶ ἀγροίκων ἄξιαι, βαναυσίαι, «προστυχιαῖς». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 3.

ἀπειρό-κᾰλος, ον, ὁ ἄπειρος τοῦ καλοῦ, ὁ ἄνευ καλλαισθησίας, χυδαῖος, (ἐν πολλοῖς ἔχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν σημασίαν ἣν καὶ τὸ τοῦ Κικέρωνος ineptus), Πλάτ. Νόμ. 775Β, Διον. Ἀλ. περὶ Πλάτ. 2, Πλούτ. 2. 44D, κτλ.: **τὸ ἀπειρόκαλον = ἀπειροκαλία**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5. — Ἐπίρρ. **-λως** Πλάτ. Φαῖδρ. 244C κτλ.

ἀπειρο-λεχής, ές, (λέχος) = **ἀπειρόγαμος**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 119.

ἀπειρο-λογία, ἡ, (λόγος) ἀπεραντολογία, ὑπερβολικὴ πολυλογία, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 151· ἀλλ' **ἀπειρό-λογος, ον**, ὁ μὴ πεπειραμένος εἰς τὸ λέγειν, μὴ ἐξησκημένος εἰς τὴν χρῆσιν λέξεων. Ἐπιφαν. Ὁμιλ. ἐν ἑορ. Βαΐων σ. 256, Εὐλόγ. 2921Α.

ἀπειρο-μάχης, [ᾰ] ου, Δωρ. **-μάχας, α**, ὁ, ἄπειρος μάχης, ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν πολέμου, Πινδ. Ν. 4. 49. Ὁ τύπος **-μαχος, ον**, εἶναι Βυζ. (Κ. Μανασσ. Χρον. 6674).

ἀπειρο-μεγέθης, ες, ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέγας, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 44, Φίλων 1. 688, Κλεομήδ. 103. — Ἐπίρρ. **-θως** Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 970C.

ἀπειρο-μείζων, ον, ἀπείρως μείζων, μεγαλείτερος, Κλεομήδ. 96.

ἀπειρο-μέριμνος, ον, ἄπειρος μεριμνῶν, ἀμέριμνος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6431.

ἀπειρό-μετρος, ον, ἀμέτρητος, ἄπειρος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6034.

ἀπειρό-μοθος, ον, = ἀπειρομάχης, Νόνν. Δ. 20. 260.

ἀπειρο-νίκης, ὁ, ὁ ἀπειράκις νικήσας, Δ. Ἀρεοπ.

ἀπειρό-νυμφος, ον, νυμφίος ἀπείρων νυμφῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 487Ε.

ἀπειροπάθεια, ἡ, πάθος ἄπειρον, ὑπερβολικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς λέξ. **ἀπάθεια** καὶ **μετριοπάθεια**, Συνέσ. 277Β.

ἀπειρο-πᾰθής, ές, ἄπειρος πάθους ἢ δυστυχίας, ἢ κατ' ἄλλους ὁ ἄπειρα παθών, Ἐσθὴρ (προσθ.) ιϛ', 4.

ἀπειρο-πλάσιος, ον, ὁ ἀπείρως πολλαπλάσιος, Ὠριγ. κλ.: — ὡσαύτως **ἀπειροπλᾱσίων, ονος, ον**, Εὐστ. 89. 8: — Ἐπίρρ. **-ίως** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 818Α.

ἀπειρό-πλεθρος, ον, ὁ ἀπείρων πλέθρων ἔχων ἔκτασιν, ὁ ἀπείρου ἐκτάσεως, Κ. Μανασσ. Χρον. 5879.

ἀπειρο-πληθής, ές, ἄπειρος τὸ πλῆθος, πολυάριθμος, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 261, κ. ἀλλ. Τὸ οὐσιαστ. **ἀπειρο-πλήθεια** ἢ **-πληθία, ἡ**, Εὐστ. 202. 43.

ἀπειρό-πλους, ουν, ὁ ἄπειρος θαλασσοπλοΐας, ὁ μὴ ἔμπειρος εἰς τὴν ναυτιλίαν, Λουκ. Περὶ οἴκ. 12.

ἀπειρό-πλουτος, ον, ὁ ἔχων πλοῦτον ἄπειρον, Εὐσέβ. εἰς Ἱεροκλ. 19.

ἀπειρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι ἄπειρον, Δαμασκ. π. Ἀρχ. 281.

ἀπειρο-πόλεμος, ον, ὁ ἄπειρος πολέμου, Ἀππ. Μιθρ. 51. τὸ ἀπειροπόλεμον, ἡ ἔλλειψις πείρας ἐν πολέμῳ, Διον. Ἀλ. 8. 37. — Ἐπίρρ. **-μως** Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 71.

ἀπειρό-πονος, ον, ἄπειρος πόνων, μὴ εἰθισμένος εἰς κόπους, Νόνν. Δ. 24. 276.

ἀπειρό-πους, ουν, ὁ ἀπείρους, ἀναριθμήτους ἔχων πόδας, Διον. Ἀρεοπ.

ἀπειρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἄπειρα, ἀναρίθμητα ἔχων πρόσωπα, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 4. 3.

ἄπειρος, Δωρ. ἀντὶ **ἤπειρος**.

ἄπειρος (Α), **ον**, (πεῖρα), ὡς τὸ **ἀπείρητος**, ἄνευ πείρας ἢ δοκιμῆς πράγματός τινος, ἀσυνήθιστος εἴς τι, μὴ γινώσκων τι, Λατ. expers, ἄθλων Θέογν. 1007· καλῶν Πινδ. Ι. 8 (7). 154· τυράννων Ἡρόδ. 5. 92, 1· τῆς ναυτικῆς ὁ αὐτ. 8. 1· Περσέων ὁ αὐτ. 9. 58· πρβλ. 46· πόνων, νόσων Αἰσχύλ. Χο. 371, Ἀποσπ. 281· γνώμης Σοφ. Ἀντ. 1250· δικῶν Ἀντιφῶν 111. 34· πολέμων Θουκ. 1. 141· τοῦ μεγέθους τῆς νόσου ὁ αὐτ. 6. 1· γραμμάτων Πλάτ. Ἀπολ. 26D, κτλ.: — ἐπὶ γυναικὸς ἄπειρος ἀνδρός, μὴ γνοῦσα ἄνδρα, ἄγαμος Ἡρόδ. 2. 111· Πλάτ., κτλ.: οὕτως, ἄπειρος λέχους Εὐρ. Μήδ. 672· ὡσαύτως, ἄνευ τῆς λ. λέχους, αὐτόθι 1091. 2) ἀπολ. μὴ ἔχων πεῖραν, ἀμαθής, Πινδ. Ι. 8 (7). 106· γλυκὺς ἀπείροισι πόλεμος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 76· δίδασκ' ἄπειρον Αἰσχύλ. Χο. 118· καὶ συχνὸν παρ' Ἀττ. — Ἐπίρρ. ἀπείρως ἔχειν τῶν νόμων Ἡρόδ. 2. 45· πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 29· περί τινος Ἰσοκρ. 86Α: — Συγκρ. ἀπειρότερον παρεσκευασμένον Θουκ. 1. 49· ὡσαύτως, **-οτέρως** Ἰσοκρ. 240C.

ἄπειρος (Β) **ον**, (πεῖρας, πέρας) = τοῖς Ὁμηρικ. **ἀπείρων, ἀπειρέσιος**, ἄνευ πέρατος, ἀπέραντος, ἀχανής, σκότος Πινδ. Ἀποσπ. 95. 8· τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα Εὐρ. Ἀποσπ. 935· ἤπειρον εἰς ἄπειρον αὐτόθι 998· ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀναρίθμητος, πλῆθος Ἡρόδ. 1. 204· ἀριθμὸς ἄπειρος πλήθει Πλάτ. Παρμ. 144Α· ἀπ. τὸ πλῆθος ὁ αὐτ. Πολ. 525Α, κ. ἀλλ.· εἰς ἀπ. αὐξάνειν τι ὁ αὐτ. Νόμ. 910Β: — τὸ ἄπειρον, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἄπειρος ὕλη, ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 9. — ὁ Ἀριστ. ἐξετάζει τὸ ἄπειρον καὶ **πεπειραμένον** αὐτόθι 3. 4, 8· εἰς ἀπ. ἰέναι, προϊέναι, ἥκειν, κτλ., ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 19, 4, κ. ἀλλ. 2) παρὰ τραγ. συχνάκις ἐπὶ δικτύων ἢ ἐνδυμάτων, ἐν οἷς περιπλέκεται τις καὶ δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαχθῇ αὐτῶν, ἄνευ

διαφυγῆς ἢ διεξόδου. ἀμφίβληστρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1380· χιτὼν Σοφ. Ἀποσπ. 473· ὕφασμα Εὐρ. Ὀρ. 25· πρβλ. **ἀπείρων** Ι. 2, **ἀπέραντος, ἀτέρμων.** 3) χωρὶς τέλος, ἀτελεύτητος, ὅ ἐ. κυκλικός, περιφερής, ἄπειρος δακτύλιος, ἁπλοῦς, ἄνευ λίθου = **ἄλιθος**, (Πολυδ. Ζ', 179), Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 10: ἴδε τὴν λέξ. **ἀπείρων**, Ι. 3:—Ἐπίρρ. **-ρως** ὁ αὐτ. Προβλ. 11. 6, 6.

ἀπειρο-σθενής, ές, ὁ ἄπειρον ἔχων σθένος, ἀπειροδύναμος, Ἱππόλυτ. σ. 226D.

ἀπειροσύνη, ἡ, = **ἀπειρία**, Εὐρ. Ἱππ. 196, Μήδ. 1094.

ἀπειρο-τάλαντος, ον, ὁ ἄπειρον ἔχων πλοῦτον, ὑπέρπλουτος, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 4.

ἀπειρο-τέρμων, ονος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων τέρμα, μεταγεν.

ἀπειρο-τεχνής, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **-λεχὴς** ἐν Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 4. 23.

ἀπειρότης, ἡ, τὸ ἄπειρον, Θ. Πρόδρ. ἐν Ἀν. Βοασσ. τ. 4. σ. 440, 7.

ἀπειρό-τοκος, ον, ἄπειρος τόκου, παρθένος, Ἀνθ. Π. 6. 10.

ἀπειρ-ωδίν, ῖνος, ἡ, ἡ ἄπειρος ὠδίνων τοκετοῦ, Νόνν. Δ. 16. 152. Παρ' Ἐπιφ. ὡσαύτως **ἀπειρώδινος, ον.**

ἀπείρων, ον, (πεῖρα) = **ἄπειρος** Α, ὁ ἄνευ πείρας, ἀμαθής, μόνον ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1088.

ἀπείρων, ον, (πεῖρας, πέρας) Ἐπ. τύπος τοῦ **ἄπειρος** Β, ἀπέραντος, μέγας, ἀχανής, ἀτελείωτος ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν Ὀδ. Α. 98, Ἡσ. Θ. 187· Ἑλλήσποντος ἀπ. Ἰλ. Ω. 545· δῆμος ἀπ. ἀναρίθμητος λαός, Ω. 776· ὕπνος ἀπ., βαθὺς ὕπνος, Ὀδ. Ζ. 286· ἀπείρονα γῆς βάθη Ἐμπεδ. 237· τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπ. γενέθλα Σιμων. 5. [12.] στ. 8. 2) **ἄπειρος** Β, 2, ἄνευ τέλους τινὸς ἢ διαφυγῆς, διεξόδου, δεσμοὶ ἀπείρονες Ὀδ. Θ. 340. 3) παρ' Ἀττ. ἄπειρος (Β)· 3. ὁ μὴ ἔχων πέρας, ὁ μὴ τελευτῶν, κυκλικός, δακτύλιος ἀπ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 247· (παρὰ Σχολ. Ἰλ. Ξ. 200)· καὶ ἔν τινι παλαιᾷ Ἀττ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 38 (ἔνθα **ἀπέρων**, ὡς Ἡσύχ., «ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα»)· οὕτως, ἐν λόγῳ ἀπείρονι, ἐπὶ ἀνθρώπων ἱσταμένων κυκλικῶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 407.

ἀπειρ-ώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων ἄπειρα, ἀναρίθμητα ὀνόματα Διόν. Ἀρεοπ.

ἀπείς, ἴδε ἐν λ. **ἀφίημι.**

ἀπειστέω, ἄπειστος ἐνιαχοῦ ἐν χειρογρ. ἀντὶ **ἀπιστ-.**

ἀπέκ. πρόθ. μετὰ γεν. ἔξω, μακρὰν τινος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 110:—κάλλιον διῃρημένως, **ἀπ' ἐκ,** ὡς τὰ **δι' ἐκ, ὑπ' ἐκ,** Spitzn. E c. XVIII. ἐν τόπ.

ἀπεκβαίνω, ἀποβαίνω, καταντῶ, Εὐστ. 1062. 61.

ἀπεκβάλλω, ἐκβάλλω ἐκ μέρους τινός, ἐλευθερῶ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 84.

ἀπεκβιόω, ἀποθνήσκω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀπεξεβίω.**

ἀπ-εκβολή, ἡ, (ἀπεκβάλλω) ἀποβολή, ἀπόδοσις, Γεώργ. Ἀκροπολ. σ. 77B.

ἀπ-έκγονος, τρισέγγονος, τέταρτος ἀπόγονος, ἢ μεμακρυσμένος ἔκγονος, Σιμων. 172, Κ. Μανασσ. Χρ. 440.

ἀπεκδέχομαι, ἀποθ. περιμένω τι μετὰ πόθου, τὸ μέλλον ἀπεκδεχόμενος Ἡλιόδ. 2. 35, Ἀλκίφρων 3. 7: προσδοκῶ, σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Ἐπιστ. π. Φιλιππ. γ', 20, Σέξτ. Ἐμπ. 2. 73.

ἀπεκδημέω, ἀποδημῶ, ἀπέρχομαι, ἀπεκδημήσας τοῦ ἄστεως Θεοφύλ. Ἱστ. σ. 22C.

ἀπεκδίδωμι, δίδω εἰς ἄλλον, ἐκμισθῶ, ἐξέστω τοῖς ἐπιστάταις καὶ ἀπεκδοῦναι τὰ κατα [λειφθέντα (;)] Ἐπιγραφ. Δήλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266: ἐν ἐπιγρ. Πριήνης (Βρετ. Μουσ. 415_{31}) ἐκφέρεται διὰ τοῦ γ: **ἀπεγδοῦναι = ἐκδοῦναι.**

ἀπεκδιώκω, ἀποδιώκω, Βυζ.

ἀπεκδοχή, ἡ, προσδοκία, Κλήμ. Ἀλ. 882.

ἀπεκδύνω, ἀναγκάζω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἔνδυμά του, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσει Βάβρ. 18. 3.

ἀπεκδύομαι: μέλλ. **-δύσομαι** [ῡ]: ἀόρ. α' **-εδυσάμην**: ἐκβάλλω τὰ ἱμάτιά μου, ἐκδύομαι· μεταφ. ῥίπτω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον Ἐπιστ. π. Κολασσ. γ', 9: παρ' Ἐκλ.:—ἴδε **μετεκδύομαι.** II. ἀπογυμνῶ, ἀποστερῶ, Ἐπιστ. π. Κολασσ. β', 15. — ὁ τύπος **ἀπεκδιδύσκομαι** εὕρηται παρ' Ἀθανασ. τ. 2, σ. 58B.

ἀπέκδυσις, εως, ἡ, ἀπόρριψις, ἀποβολὴ (π. χ. ἐνδύματος), Ἐπιστ. πρὸς Κολασσ. β', 11, Ἐκκλ.

ἀπ-εκεῖ, ἐπίρρ. ὡς καὶ νῦν, «ὅτι ἀπεκεῖ κατέβαινε τὸ ἅγιον φῶς» Ἀνωνύμ. π. Ἱεροσολ. σ. 81. 4.

ἀπ-εκεῖθεν, = ἀπεκεῖ, Ὀλυμπιόδ. κλ.

ἀπ-εκεῖσε, = τῷ προηγ., Κ. Πορφυρ.

ἀπέκιξα, ἴδε ἐν λ. **κίκω.**

ἀπεκκλησιασμός, ὁ, ἀποβολὴ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Λεόντ. Ἱεροσ. ἐν Μαΐου Νέα Συλλογ. Βατ. τ. 1. 149B.

ἀπεκκλύζω, ἀποπλύνω Ἰω. Χρυσ. π. Παρθεν. τ. 6. σ. 296.

ἀπεκλανθάνομαι, μέσ., λησμονῶ, ἐντελῶς; τινος, μόνον κατὰ προστακτικὴν ἀόρ. β', ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς Ὀδ. Ω. 394.

ἀπεκλέγομαι, μέσ. διαλέγω καὶ ἀπορρίπτω τὰ μὴ καλά, ἀποχωρίζω, τὴν μέντοι μέλαιναν καὶ δυσκάτακτον ἀπεκλέγου Διοσκ. π. Ὕλ. Ἰατρ. Γ. 22 (25).

ἀπεκλεκτικός, ή, όν, ὁ μὴ ἄξιος ἐκλογῆς, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 142.

ἀπεκλογή, ἡ, τὸ μὴ ἐκλέγειν, ἀπόρριψις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἐκλογή**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 133.

ἀπεκλύω, χαλαρώνω, ἐξαδυνατίζω, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 120, ἀμφ.

ἀπεκμυζάω, ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 90.

ἀπεκπέμπω, ἀποστέλλω, μακράν, Βυζ.

ἀπέκρυσις, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀπέρασις**, ὃ ἴδε.

ἀπέκτᾰσις, εως, ἡ, ἔκτασις, Ἑβδ. (Ἰὼβ λς', 29), Γαλην.

ἀπεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω, Ἀθανάσ. 1. 212C.

ἀπεκτέμνω, ἀποκόπτω, Βυζ.

ἀπέκτητος ἢ **ἄπεκτος, ον,** ἀκτένιστος, ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην Ἀνθ. Π. 5. 270, 4· ἐπὶ ἀρνῶν, ὁ ἔτι ἄκαρτος, ὁ μήπω γενόμενος ἑνὸς ἔτους, Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ καὶ κεκωλῦσθαι Ἀθήνησιν ἀπέκτου ἀρνὸς μηδένα γεύεσθαι Ἀθήν. 9C, νόμος, ὥς φησιν Ἀνδροτίων, μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον (ἄποκον;) ὁ αὐτὸς 375B, «ἄπεκτον δὲ ἄρνα ἡ ἱστορία ἔφη τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα» Εὐστ. Ἰλ. 1348. 62, καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἀπέκτητον· ἄκαρτον, ἀπόκιστον».

ἀπελάζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἀπελλάζω.**

ἀπελᾰσία, ἡ, (ἀπελαύνω) τὸ ἀπελαύνειν, διωγμός, Κυρίλλ. Ἱερ. κατήχ. σ. 206B.

ἀπέλασις, εως, ἡ, = τῷ προηγ. Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 425D.

ἀπελαστικός, ἢ **-ατικός, ή, όν,** ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ, ῥῆμα δαιμόνων ἀπελατικὸν Ἰουστῖν. Μάρτ. τ. 3. μέρ. 2, σ. 166C.

ἀ-πέλαστος, ον, ἀπρόσιτος, Σιμων. 43.

ἀπελᾰτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἀπελάσῃ, νὰ ἀποδιώξῃ, Φιλόστρ. 254. 2) **ἀπελατέον** πρέπει τις νὰ ἀπελαύνῃ ἢ νὰ ἀπελάσῃ, Γ. Παχυμ. σ. 178, 16 Βοασσ.

ἀπελᾰτήριος, α, ον, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀπελαύνῃ, νὰ ἀποδιώκῃ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 75. 28.

ἀπελάτης, ου, ὁ, ὁ ἀπελαύνων, κλέπτων ζῷα, «ἀπελάτης κυρίως λέγεται ὅστις θρέμματα ἀπὸ βοσκῆς ἢ βουκολίων ἀποσύρει» κτλ. Γλωσσ. νομ. Λαββαίου.

ἀπελαύνω, ὡσαύτως **ἀπέλα** ὡς προστακτ. ἐξ ἐνεστῶτος **ἀπελάω** Ξεν. Κύρ. 8. 3. 32: Δωρ. παρατ. **ἀπήλαον** Ἀριστοφ. Λυσ. 1001: μέλλ. **-ελάσω**, Ἀττ. **-ελῶ** (ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7. 210): πρκμ. **-ελήλακα** Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10: — Παθ., ἀόρ. **-ηλάθην** [ᾰ]: — Μέσ., ἀόρ. **-ηλασάμην.** Ἀποδιώκω, ἀποβάλλω ἔκ τινος τόπου, τινὰ δόμων, πόλεως κτλ., Εὐρ. Ἄλκ. 553, κτλ.· ἀπὸ τόπου Ξεν. Κύρ. 3. 2, 16: ἀπ. τινά, ἀποδιώκω, ἐξορίζω, Σοφ. Ο. Κ. 93. 1356, κτλ.: ἀποδιώκω, τοῦτον μὲν οὖν ἀπήλασαν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 32: ἀποκλείω, τηρῶ εἰς ἀπόστασίν τινα, ἀπομακρύνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 58: ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ὅτι μέγαν αὐτοῖς φόβον ἀπεληλακέναι ἐδόκει, ὅτι προεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ μεγάλου φόβου, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10: ἀποκλείω ἀπό τινος, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 3. 2, 31:—Μέσ., ἀπ. τί τινος, ἀποκρούω, ἀποτρέπω ἀπ' αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 303. 3) ἀπέλαυνε τὴν στρατιήν, ἦγε τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 4. 92: ἐντεῦθεν, συχνάκις, ἀπολ. ὡς τὸ **ἀπάγω**, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὁ αὐτ. 1. 77. 5. 25, κτλ.· πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπελᾷς ὁ αὐτ. 8. 102: ὡσαύτως (ἐξυπακουομένης τῆς λέξ. ἵππον) ἀπέρχομαι ἔφιππος, Ξεν. Συμπ. 9, 7, κτλ. II. παθ. ἀποδιώκομαι, ἐνθεῦτεν Ἡρόδ. 5. 94· ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον τόπον Ξεν. Κύρ. 1 2, 3· γῆς ἐμῆς πρός τινος Σοφ. Ο. Κ. 599: —ἀποκλείομαι ἀπό τινος πράγματος, ἁπάσης [τῆς στρατιῆς], ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας, Ἡρόδ. 7. 161, πρβλ. Ξεν. Κυρ. 1, 2, 15· τῆς πολιτείας Λυσ. 149. 34: τῶν ἀρχῶν Πλάτ. Πολ. 564D· ὡσαύτως, ἀπ. τῆς φροντίδος, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ .., Ἡρόδ. 7. 205· οὔτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης, οὔτε καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα μου, ἀπεκλείσθην [καλῆς] τύχης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 63· ἀπ. φιλίας Θεμίστ. 90C.

ἀπελεγκτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξελέγχων, ἀναιρῶν, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 256B.

ἀπελεγμός, ὁ, τὸ ἀπελέγχεσθαι, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 27.

ἀπέλεγξις, εως, ἡ, = **ἀπελεγμός**, Εὐσ. Ἱεροκλ. 1.

ἀπελέγχω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐλέγχω**, ἐξελέγχω, ἐπικρίνω, ἀνασκευάζω, Ἀντιφῶν 131. 35· τινά τινος καὶ τί τινος Φίλων 1. 205, 193, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκας) 4325k· τινά περί τι Μ. Ἀντων. 8. 36: — Παθ., ἀποδεικνύομαι, οὐδὲ πείσας τὸν ἄνδρα ἀπελέγχομαι, οὐδ' ὅτι ἔπεισα τὸν ἄνδρα ἐλέγχομαι, ἀποδεικνύομαι, Ἀντιφῶν 132. 2.

ἀ-πέλεθρος, ον, ἀμέτρητος, μέγας, ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, «δύναμιν ἀμέτρητον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 245, Ὀδ. Ι. 538· ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, ἀνετινάχθη ὀπίσω εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Ἰλ. Λ. 354.

ἀ-πελέκητος, ον, ὁ μὴ πελεκηθείς, μεταφ. τραχὺς ὡς καὶ νῦν· ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι (ὁ Κράντωρ)· τραγῳδὸν γοῦν ἀπελέκητον εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν Διογ. Λ. 4. 27.

ἀπελέσθαι, ἀπελόμενος. Ἰων. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀφαιρέω.**

ἀπελευθερία, ἡ, ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου, Αἰσχίν. 59. 25. **II.** ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου, Λατ. libertinitas, Πολυδ. Γ', 83.

ἀπελευθεριάζω, εἶμαι ἐλεύθερος, πράττω τι ἐλευθέρως, Φίλων 1. 419, κτλ.: — ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύνομαι, ὁ αὐτ. 1. 277.

ἀπελευθερικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σύλλ. 1, Κικ. 7.

ἀπελευθεριώτης, ου, ἀπελεύθερος, Στράβ. 235· διάφ. γραφ. **ἀπελευθέρων**.

ἀπ-ελεύθερος, ον, δοῦλος χειραφετηθείς, ὡς τὸ Λατ. libertus, Πλάτ. Νόμ. 930D· ἀπ. τινος Λυσ. 109. 13, ἀντιτίθεται τῷ **δοῦλος** καὶ τῷ **μέτοικος**. Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 10, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 2· ἀπ. ἀφιέναι τινὰ Αἰσχίν. 59. 25: — ὡσαύτως, **ἀπελευθέρα**, ἡ, Λατ. liberta, Ἰσαῖος 58. 13, Μένανδ. ἐν «Ραπιζομένῃ» 10, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 470.

ἀπελευθερότης, ητος, ἡ, = **ἀπελευθερία II.**, Βυζ.

ἀπελευθερόω, ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς δοῦλον, Πλάτ. Νόμ. 915Α κέξ.: — Παθ., αὐτόθι Β· ὁ ἀπελευθερούμενος αἱρεῖται ἐπίτροπον Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1.

ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, ἀπόδοσις ἐλευθερίας ὡς καὶ νῦν, δούλων Δημ. 215. 25.

ἀπέλευσις, εως, ἡ, ἀναχώρησις, Εὐστ. 191. 13.

ἀπελίσσω, ἐκτυλίσσω, «ξετυλίζω», ἀπείλιξαν Δίων Κ. 46. 36: — Ὁ Ἰων. τύπος ἀπειλίσσω εὕρηται ἐν τῷ παθ. παρ' Ἥρωνι Αὐτομ. 245.

ἀπέλκω, Ἰων. ἀντὶ **ἀφέλκω**.

ἀπέλλα, ἡ, ἐκκλησία, συνέλευσις, ἔδοξε τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπέλλαις [I] Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 50_{21} = Le B. — F. $243a_{21}$ Μ. 51_{4} = Le B. — F. 242_{11}. Πρβλ. Ἡσύχ. «ἀπέλλαι· σηκοί, ἐκκλησίαι· ἀρχαιρεσίαι» Ἡσύχ. — Αἱ ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ εἶναι ἐκ Γυθείου.

ἀπελλάζω, Λακων. ἀντὶ **ἐκκλησιάζω**, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6. «ἀπελλάζειν· ἐκκλησιάζειν· Λάκωνες» Ἡσύχ. — Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **ἀελλής ἀολλής**.

Ἀπέλλαι, αἱ, ἑορτὴ καθ' ἣν προσεφέροντο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Λαβυαδῶν αἱ θυσίαι αἱ ὀνομαζόμεναι ἀπελλαῖα, τὰ δὲ ἀπελαῖα ἄγειν Ἀπέλλαις καὶ μὴ ἄλλαι ἀμέραι.

ἀπελλαῖα, τά, θυσίαι τελούμεναι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀπελλῶν, ταγευσίῳ δικαίως κατὰ τοὺν νόμους τᾶς πόλιος καὶ τοὺς τῶν Λαβυαδᾶν πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τὰν δαρατᾶν [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1ff., Α.

Ἀπελλαῖος, ὁ, ὄνομα Μακεδ. μηνός, Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ Κουρτ. 18 καὶ 23· **Ἀπελλήϊος** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1705: — ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν Δεκέμβριον, Εὐαγρ. Ἱ. Ἐκκλ. 4, 19: ἀλλ' ἴδε Ideler Handb Chronol. 1. 430 κέξ.

ἀπέλλητος, ὁ, = **ἀνταγωνιστής**, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 429), κατὰ τὰ Α. Β. 421, 5.

Ἀπέλλων, ὁ, Δωρ. τύπος ἀντὶ Ἀπόλλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1065, 8426.

ἄπελος, τό, (**πέλλα** Β) ἕλκος μὴ ἐπουλωθὲν εἰσέτι, Καλλ. Ἀποσπ. 343, Εὐστάθ. σ. 842 [843, 33] κτλ.

ἀπελπίζω: μέλλ. **-ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**: πρκμ. **-ήλπικα**: ἐγκαταλείπω τι ἐν ἀπελπισίᾳ, κοινῶς «ἀπελπίζομαι», μνημονευτέον ὡς τὸ μέλλον οὔθ' ἡμέτερον οὔτε πάντως οὐχ ἡμέτερον, ἵνα μήτε πάντως προσμένωμεν ὡς ἐσόμενον μήτ' ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 127, Πολύβ. 1. 19, 12, κτλ. (ἴδε **ἀπογιγνώσκω**): — Παθ. ἐγκαταλείπομαι ἐν ἀπελπισίᾳ, ὁ αὐτ. 10. 6, 10. **2)** ἀπ. τινος, χάνω τὴν ἐλπίδα μου περί τινος, ὁ αὐτ. 1. 55, 2, κ. ἀλλ., ἀπ. περί τινος Διόδ. 2. 25. **3)** ἀπολ., ἐλπίζω ὅτι πρᾶγμά τι δὲν θὰ συμβῇ, Διογ. Λ. 1. 59. **II.** Μεταβατικ., φέρω εἰς ἀπελπισμόν, τινὰ Ἀνθ. Π. 11. 114. **III.** ἐλπίζω νὰ λάβω ὀπίσω, προσδοκῶ ἀνταπόδοσιν, δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 35· αὕτη ἡ σημασία ἰσχυρῶς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν συμφραζομένων, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ.

ἀπελπισμός, ὁ, ἀπελπισία, ἔλλειψις ἐλπίδος, Πολύβ. 31. 8, 11, καὶ Ἐκκλ.

ἀπελπιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπελπίζω**, πρέπει τις νὰ ἀπελπίζῃ ἢ νὰ ἀπελπίσῃ, νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα του, Φίλων 2. 422, Ὀρειβάσ. 2. 548 Daremb.

ἀπελπιστία, ἡ, ἀπελπισία, ἀθυμία, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 18.

ἀπεμέω: μελλ. **-έσω**, ἐξεμῶ, «ξερνῶ», Λατ. evomere, αἷμ' ἀπέμεσσεν Ἰλ. Ξ. 437, Ὀππ. Ἁλ. 1. 560, Ἀριστ. Προβλ. 3. 3: — Παθ. ἀπεμούμενα, αὐτόθι 20. 34.

ἀπεμπολάω: μέλλ. **-ήσω**, πωλῶ, ἀπημπόλα λάθρᾳ Εὐρ. Ἴων 1371· ἀπεμπολᾶν ἀντί τινος, τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου ἀπημπόλα Εὐρ. Κύκλ. 256· τί τινος Ξεν. Συμπ. 8. 21· ἀπ. τινὰ εἰς λατρείαν Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 23· πωλῶ, ὅ ἐ. προδίδω, ὡς καὶ νῦν, ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα Εὐρ. Τρῳ. 973· ἀπ. ψυχήν, πωλῶ τὴν ζωήν μου, ὁ αὐτ. Φοίν. 1228 (πρβλ. **ἐξεμπολάω**)· τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός; ἀπάγεις ταύτην ἐκ τῆς χώρας ταύτης ὅπως πωλήσῃς αὐτὴν ἔξω ὡς δούλην; ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1360: — Παθ., ἀπεμπολώμενοι, ἀγοραζόμενοι καὶ πωλούμενοι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 374. — Αἱ ἐκδόσεις τοῦ Λουκ. ἔχουσι τὸν Ἰωνικὸν τύπον **ἀπεμπολέω**, Τόξ. 28: — τὸ **ἀπεμπωλάω** εἶναι ἐσφαλ. γραφ., Λοβ. Φρύν. 584.

ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, πρᾶσις, πώλησις, Ἱππ. 23. 37: — ὡσαύτως = **ἀπεμπολή**, ἡ, Κύριλλ.

ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ, πωλητής, μεταπράτης, Λυκόφρ. 341.

ἀπ-έμπροσθεν, ἐπίρρ. ὡς παρ' ἡμῖν, τινος Ἐπιφάν.

ἀπεμφαίνω, παρουσιάζω διάφορον ἐξωτερικόν, εἶμαι ἀνάρμοστος, Πολύβ. 6. 47, 10· ἐπὶ στίχων, ἐσφαλμένος κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. Ἐντεῦθεν, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. **ἀπεμφαινόντως**, οὐχὶ ἁρμοδίως, Ὠριγέν.

ἀπέμφασις, εως, ἡ, ἀτοπία, τὸ ἄτοπον, τὸ ἄλογον, Στράβ. 454, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 61.

ἀπεμφερής, ές, ὁ μὴ ἐμφερής, ἀνόμοιος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 8, 5.

ἀπέναντι, ἐπίρρ. (ἔναντι) κατέναντι, μετὰ γεν., κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης πλευρὰν Πολύβ. 1. 86, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c, 28: — ἐναντίον, καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράττουσι Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 7. **2)** ἀπολ. ἐπὶ τὴν ἐπικειμένην ἀπέναντι νῆσον Συλλ. Ἐπιγρ. τ. 2, ἀρ. 2344, σ. 277, 28, πρβλ. καὶ 2905D. 11. — οὕτως, **ἀπεναντίον**, ἡ ἀπ. (δηλ. χώρα), ἐς τὴν ἀπεναντίον Ἡρόδ. 7. 55. — Ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **II.** ἐπίθ. **ἀπεναντίος**, ον, Βυζ.: — Ἐπίρρ. **-ίως**, Λουκ. Νιγρ. 36, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπεναντίος**.

ἀπενᾰρίζω: μέλλ. **-ίξω**, (ἔναρα) ἀπογυμνῶ τῶν ὅπλων, σκυλεύω, ἀφαιρῶ, ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα, «ὅτε δ' οὗτοι αὐτοὺς ἀφῃροῦντο τὰ λαμπρὰ ὅπλα» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Μ. 195, Ο. 343.

ἀπενάσσατο, γ' ἑν. τοῦ μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἀποναίω**, Ὅμ.

ἀπένεικα, ἀπενείχθην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποφέρω**.

ἀπενεκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποφέρω**, ἀποκομιστέος, Μοσχίων (περὶ Γυναικείων Παθ. σ. 63).

ἀπενεόομαι, παθ. (ἐνεὸς) γίνομαι ἐνεός, βωβός, ἄφωνος, ἄλαλος, Δανιὴλ δ', 6 (Θεοδοτίων).

ἀπενέπω, ἴδε ἐν λ. **ἀπεννέπω**.

ἀ-πενθής, ές, ὁ μὴ πενθῶν, ὁ μὴ ἔχων πένθος, θλῖψιν, Αἰσχύλ. Πρ. 956, ἤΰτε νεβρὸς ἀπεν[θὴς] Βακχυλ. XIII. 54, Ἀποσ. 48[19] ἔκδ. Kenyon, Πλουτ. Φλαμιν. 11, κτλ.

ἀ-πένθητος, ον, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 895, Εὐμ. 912. **2)** παθ. ὁ μὴ θρηνηθείς, Ἑβδ. (Μακκ. Β', ε', 10), Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 436.

ἀπενιαυτέω, ἴδε **ἀπενιαυτίζω**.

ἀπενιαύτησις, εως, ἡ, ἐξορία ἐπὶ ἓν ἔτος, Πλάτ. Νόμ. 868D (διάφ. γραφ. **ἀπενιαύτισις**). Ὡσαύτως **-τισμός** ὁ, «ἀπενιαυτισμός. ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν» Ἡσύχ., Α. Β. 421. 18, Ἐτυμ. Μ. σ. 120. 17.

ἀπενιαυτίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἓν ἔτος, «ἀπενιαυτίσαι δέ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαί τινος ἐπὶ ἐνιαυτόν» Πολυδ. Α', 58, σοὶ δέ, ω Κριτόβουλε, συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13· οὕτως ἐν Πλάτ. Νόμ. 866C, ἡ Ἀλδ. ἔκδ. ἔχει **ἀπενιαυτισάτω** (ἀλλ' ἕτερα χειρόγραφα **-ησάτω**), ἐνῷ ἐν 868C, πάντα συμφώνως ἔχουσι τὴν γραφὴν **ἀπενιαυτεῖν**: ἴδε Μύλλερον εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 44. **II.** ζῶ μετὰ συμβεβηκός τι ἄλλο ἓν ἔτος, ἐπιζῶ ἓν ἔτος, Δίων Κ. 46. 49.

ἀπεννέπω, τραγ. λέξις, ὡσαύτως **ἀπενέπω** (ἀλλὰ μόνον ἐν Λυρ. χωρίῳ, Εὐρ. Ι. Α. 553): — ὡς τὸ **ἀπαυδάω**, ἀπαγορεύω: ἀπολ., Αἰσχύλ. Θήβ. 1053, κτλ.· ἀπενν. τι, ἀπαγορεύειν, μὴ ἐπιτρέπειν, τί τόδ' ἀπεννέπεις, γέρον; Σοφ. Ο. Κ. 209· συνηθέστερον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἀπενν. τινὰ ποιεῖν Εὐρ. Μήδ. 813, Ἡρακλ. 556· ἀπ. τινὰ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἴων 1282, κτλ.: — ἀπ. τινὰ θαλάμων, ἀποδιώκειν αὐτὸν ἐκ τῶν θαλάμων, ὁ αὐτ. Ι. Α. 553. **2)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποστέργω, ἀνδροκμῆτας δ'.. ἀπεννέπω τύχας Αἰσχύλ. Εὐμ. 957.

ἀπεντεῦθεν, ἐπίρρ. ἀπ' ἐδῶ, ἐντεῦθεν, Πολύβ. 40. 6, 1: — ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἑξῆς, Ἐκκλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 46.

ἀπεντευκτέω, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω, Γ. Παχυμ. Μ. Παλ. 6: — Οὐσιαστ. **ἀπέντευξις**, εως, ἡ, ἀποτυχία, ὄλεθρος, Βυζ.

ἀπέξ, ἴδε ἐν λ. **ἀπέκ**.

ἀπεξάγω, ἄγω ἢ φέρω ἔξω, ἐξάγω, Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. σ. 46.

ἀπεξαιρέω, ἀφαιρῶ, ἀπὸ δὲ λαθοσύναν (μαντοσύναν Markland) νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν Εὐρ. Ι. Τ. 1278, ἐν τμήσει.

ἀπεξαρτάω, κρεμῶ τι ἔξω ἀπό τινος, Σουΐδ. ἐν λέξει **κνυζόμενον**.

ἀπεξεργάζομαι, ἀποθ. κατεργάζομαί τι, ἀποτελειώνω, Ἰουλιαν. 253C (;).

ἀπεξεσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κατὰ τρόπον λεῖον καὶ κομψόν, γλαφυρῶς, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 1, σ. 310Α.

ἀπεξωθέω, ἐξωθῶ, ἀποδιώκω, Α. Β. 1454.

ἀπεοικώς, Ἀττ. **ἀπεικώς**, υῖα, ός, μετοχ. τοῦ **ἀπέοικα** (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Ἀρρ. Ἰνδ. 6. 8, Πλουτ. Περικλ. 8): παράλογος, ἀνάρμοστος, ἄδικος, παρὰ τὸ πρέπον, παρὰ

φύσιν, οὐκ ἀπεικὸς Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Ἀντιφῶν 117. 1· οὐκ ἀπεικὸς Πολύβ. 2. 62, 8· ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλά, ἀνάρμοστος, μὴ διατεθειμένος πρὸς ἐκτέλεσιν γενναίων ἔργων, ὁ αὐτ. 6. 26,12· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Οὐϋττεμβαχ. Πίν. Πλουτ.: — Ἐπίρρ. **ἀπεοικότως**, ἀλόγως, Θουκ. 6. 55· ἀλλ' ἐν 1.73., 2. 8., 8. 68, ἔχει **οὐκ ἀπεικότως**.

ἀ-πέπαντος, ον, ὁ μὴ πεπανθείς, ὁ μὴ ὡριμάσας, ἄωρος, Θεοφρ. Αἰ. Φ. 2. 8, 4, Ἀνθ. Π. 9. 561. Καθ' Ἡσύχ. «ἀπέπαντος· ὁ μὴ παλαιούμενος».

ἀ-πέπειρος, ον, ὁ μὴ πέπειρος, ἄωρος, ὁ παράκαιρος, Ἀνθ. Π. 9. 78.

ἄ-πεπλος, ον, ἄνευ πέπλου, ὅ ἐ. μόνον μετὰ χιτῶνος, ἐπὶ κόρης, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ἐν χιτωνίσκῳ, κοινῶς «μὲ τὸ 'ποκάμισο», «αὐτοποδητὶ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. (50) 74· — ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ μονόπεπλος ἐν Εὐρ. Ἑκ. 933 (ἔνθα τὸ πέπλος λαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ παντὸς ἐνδύματος): — ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, ἀνείμων λευκῶν ἱματίων, ὅ ἐ. μέλανα ἐνδεδυμένη, Εὐρ. Φοίν. 324 (πρβλ. α ὡς προθεμ. I).

ἀπεπτέω, ὑποφέρω ἐκ δυσπεψίας, Λουκ. Παράσ. 57, Πλούτ. 2. 136D. 2) παθ., ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι δύσπεπτος, μένω ἄπεπτος, ἀχώνευτος, Γαλην.

ἄ-πεπτος, ον. (πέπτω) ἀμαγείρευτος· ἀχώνευτος, ἐπὶ τροφῆς, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 970, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 4, 19, κ. ἀλλ.· ἐπὶ καταστάσεως τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξερχομένων περιττωμάτων καὶ ὑγρῶν, ὁ μὴ παθὼν τὴν ἀναγκαίαν φυσικὴν ἀλλοίωσιν, ἀχώνευτος, ὁ μὴ ὥριμος εἰσέτι, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἀπέπτων.. οὔρων ὁ αὐτ. 55.15· κόπρανα ὁ αὐτ. Ἐπιδημ. 970· φύματα ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 807: — Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. Ἐπιδημ. 1. 943. 2) μεταφ., ἀπ. καὶ ἀκράτητον ὑπὸ τῆς φύσεως Ἀριστ. Μετεωρ. 4.7,11, πρβλ. 3.1, 6 κ. ἀλλ. II. ὁ ἐκ δυσπεψίας ὑποφέρων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3. III. χῶραι ἀπ., χῶραι ἔνθα οἱ καρποὶ κακῶς καὶ δυσκόλως ὡριμάζουσι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.18,12.

ἄπερ, οὐδ. πληθ. τοῦ ὅσπερ, ὃ ἴδε, παρ' Ἀττ. συχν. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. = **ὥσπερ**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 660, Σοφ. Αἴ. 167, Ο. Τ. 176, Ξεν. κλ.

ἀπερανίζομαι, ἐρανίζομαι ἀπό τινος, λαμβάνω, Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. σ. 37.

ἀπεραντολεσχία, ἡ, ἀπεραντολογία, Κ. Μανασσ. Χρον. 3210.

ἀπεραντολογέω, πολυλογῶ, Στράβ. 601.

ἀπεραντολογία, ἡ, ἀπειρολογία, πολυλογία, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 10.

ἀπεραντο-λόγος, ον, ὁ ἀτελευτήτως λαλῶν, γλῶσσαι Θαλῆς παρὰ Διογ. Λ. 1. 35, Φίλων 1. 216.

ἀ-πέραντος, ον, (πέρα) ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἄπειρος, μέγας, ἐπὶ τόπου, πεδίον Πινδ. Ν. 8. 65, (ὅστις ἔχει ἐπίσης ἀπείραντος ἀλκὰ Π. 9. 61)· πόντου κλῇδ' ἀπ. Εὐρ. Μήδ. 213· τὸν ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 392· ὁδὸς Πλάτ. Θεαίτ. 147C· — ἐπὶ χρόνου, ἀτελεύτητος, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον Ἀριστοφ. Νεφ. 3· χρόνος Πλάτ. Πολιτικ. 302A. — ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, ἀπ. ἀριθμὸς ἀνθρώπων Πλάτ. Κριτ. 119A· ἀπ. κακὰ ὁ αὐτ. Πολ. 591D, κτλ.: — καθόλου ἐπὶ γεγονότων, ὑποθέσεων, ἀσχολιῶν, κτλ., ἀπέραντον ἦν, ἦτο ἀτελεύτητον, ἀνεξάντλητον, «τελειωμὸν δὲν εἶχε», Θουκ. 4. 36· μακρὸν καὶ ἀπ. φαίνεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 2· ἀπέραντα.. ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασίν, ἐκκρούεις τὸν ἧλον, παριστᾷς ὡς τετελεσμένα τὰ πράγματα καὶ ἐξάγεις συμπέρασμα ἐνῷ τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον, Λουκ. Φιλοψευδ. 9, πρβλ. Διογ. Λ. 7.77· μηδὲν ἀβασάνιστον μηδ' ἀπ. Πολύβ. 4.75, 3: — Ἐπίρρ. τὸ ἀπεράντως διεστηκός, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 9, Μεταφ. 10. 10, 7. II. ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ περάσῃ τις καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ὁ μὴ παρέχων μέσον πρὸς διαφυγήν, ὁ δι' οὗ οὐδεὶς δύναται νὰ περάσῃ, Τάρταρος, δίκτυον, Αἰσχύλ. Πρ. 153, 1078· πρβλ. **ἄπειρος** II. 2.

ἀπέρᾱσις, εως, ἡ, (ἀπεράω) τὸ ἐξεμεῖν, ἔμετος, Πλούτ. 2. 134E: μεταφορ. Στράβ. 389 (διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τοῦ **ἀπέκρυσις**). II. ἀποχωρισμός, ἀφαίρεσις ὑγρασίας, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 9, 8.

ἀπέρᾱτος, ον, (περάω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ ἢ διέλθῃ, ποταμὸς Πλούτ. 2. 326E, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 58: μεταφ., Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος Αἰσχύλ. Ἱκ. 1049.

ἀ-περάτωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἀπεριόριστος, Πλούτ. 2. 424Δ.

ἀπεράω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ] ἐξεμῶ, Ἀλκίφρ. 3. 7. II. ἐπὶ ὕδατος, ὑπερεκχέομαι, ἐπειδὴ δὲ ὑπερεπόλασεν ἡ ἐντὸς (ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος) βιάσασθαι καὶ ἀπεράσαι τὸ πλεονάζον Στράβ. 52· παθ. ἐπὶ ὑγροῦ ἐν γένει, ἀφαιροῦμαι, ἐκλείπω, τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης (ἄλλη γραφ. ἀπελαθείσης) Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1.17,10.

ἀπεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: — ἀόρ. **-ειργασάμην**: πρκμ. **-είργασμαι**, ὅστις ὁτὲ μὲν εἶναι ἐνεργητ., ὁτὲ δὲ παθητ., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 704C, Τίμ. 30B, κ. ἀλλ., πρὸς τὴν Πολ. 566Δ, Φαῖδρ. 272A, κ. ἀλλ.: — ἀόρ. **-ειργάσθην**, ἀεὶ ἐπὶ παθ. σημασίας, ὁ αὐτ. Πολ. 374C, κ. ἀλλ.: ἀποθ. Ἀποτελειώνω τι, κατεργάζομαί τι μετὰ τελειότητος, κατασκευάζω τι μετὰ τέχνης, καθιστῶ τέλειον, ἀποπληρῶ, τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1154· συχνάκις παρὰ Πλάτ., ἔργον ἀπ. Γοργ. 454Δ, Πολ. 353B, 603A, κ. ἀλλ., καθιστῶ, εὐδαίμονα πόλιν ἀπ. Νόμ. 683B· τόν τε πολιτικὸν ἀπ. καὶ τὸν φιλόσοφον Πολιτικ. 257A· ἡ τέχνη ἐπιτελεῖ, ἃ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ ἀπεργάσασθαι Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 8. 2) ἐπὶ ζωγράφου, ἀποτελειώνω διὰ χρωμάτων, παριστάνω ἢ ἐκφράζω τελείως, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ὑπογράψαι (σχεδιάσαι ἢ σκιαγραφῆσαι), Πλάτ. Πολ. 548D, πρβλ. 504D: ἐν γένει, κάμνω, σχηματίζω, προξενῶ, ὁ αὐτ. Φίλ. 24C, κτλ. 3) ἐκτελῶ, ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀπεργάζεσθαι τοῦτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5. II. προξενῶ, παράγω, δόξαν ψευδῆ Πλάτ. Φίλ. 40D· νίκην ὁ αὐτ. Νόμ. 647B· πανουργίαν ἀντὶ σοφίας αὐτόθι 747C· ὀσμὴν Ἀριστ. Ἀποσπ. 327, κτλ. III. μετὰ διπλῆς αἰτ. καθιστῶ, ἀγαθὸν ἀπ. τινα Ξεν. Συμπ. 8. 35· τοὺς παῖδας ἀπ. δειλοτέρους Πλάτ. Πολ. 381E, πρβλ. Πολιτικ. 287A, κ. ἀλλ.: — οὕτω καὶ ὁ πρκμ. μετὰ παθ. σημασ. ἀπειργασμένος τύραννος, τέλειος, εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὁ αὐτ. Πολ. 566A· τέχνη ἀπειργασμένη ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 272A· ἀνὴρ ἀπ. καλὸς κἀγαθὸς Ξεν. Οἰκ. 11. 3. 2) μεταβάλλω τι εἰς ἕτερον, ἀπ. ὕδωρ γῆν, πῦρ ἀέρα, μεταβάλλω τὴν γῆν εἰς ὕδωρ, τὸν ἀέρα εἰς πῦρ, Πλάτ. Τίμ. 61B. 3) ἀπ. τινά τι, κάμνω τι εἴς τινα, ὅτι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἀπεργάζεται ὁ αὐτ. Χαρμ. 173A, πρβλ. Ἀντεραστ. 135C.

ἀπεργασία, ἡ, ἡ ἀποτελείωσις, ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις ἐπὶ ζωγράφων, πρὸς τὴν ἀπ. τὴν τῶν εἰκόνων Πλάτ. Πρωτ. 312D, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 6, πρβλ. **ἀπεργάζομαι**. II. τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προξενεῖν τι, ἀπ. χάριτος καὶ ἡδονῆς Πλάτ. Γοργ. 462C. III. ἐργασία, ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 13D, Ε: ἡ ἀπ. τῶν νόσων, ὁ τρόπος τῆς θεραπείας αὐτῶν, θεραπεία, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 2.140B.

ἀπεργαστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προξενεῖν, κατασκευάζειν τι, μετὰ γεν., Πλάτ. Πολ. 527B: — ἡ ἀπεργαστική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀπεργάζεσθαι, τινὸς ὁ αὐτ. Ἐπιν. 375D.

ἀπ-εργός, όν, ὁ ἀπεχόμενος ἔργου, ἀργός, Ἀρτεμίδ. 1. 42.

ἀπέργω, ἴδε ἐν λ. **ἀπείργω**.

ἀπερδω: μέλλ. **-ξω**, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Ἰργῖα Ἡρόδ. 4. 62 (ὡς τὸ **ἀπολοφύρομαι**, κτλ.).

ἀπερεί, ἐπίρρ. = **ὡσπερεί**, ἐκ τοῦ **ἄπερ**, Σοφ. Ἠλ. 189.

ἀπερείδω: μέλλ. **-σω**, στηρίζω, προσηλώνω, τὰς ὄψεις Πλούτ. 2. 681F, τὴν ὄψιν πρός τι Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 17. 2) ἀμεταβ. = τῷ παθ., ἔνθα ἡ ὄψις ἀπερείδῃ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 8· ἀλλά, II. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοτέροις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ., ἐπιστηρίζω ἐμαυτὸν ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ, στηρίζομαι, ἐπαναπαύομαι, ἐπὶ ἵππου, ἦν .. ἀπερείδηται ἐν αὐτῷ (δηλ. τῷ χαλινῷ) Ξεν. Ἱππ. 10. 7· ὀκτὼ τότε οὖσι τοῖς μέλεσιν ἀπερειδόμενοι, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ὀκτὼ μελῶν τοῦ σώματος ἅπερ εἶχον τότε, Πλάτ. Συμπ. 190A, πρβλ. Τίμ. 44E, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 4. 8, 3, κ. ἀλλ.· ἀπ. εἰς τοῦτο, προσηλοῦμαι ἢ στηρίζομαι σταθερῶς εἰς .., Πλάτ. Πολ. 508D· εἰς ἓν κεφάλαιον ἀπ., ὁλοκλήρως στηρίζομαι ἐπὶ .., αὐτόθι 581A· εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι, ἔχω θέσιν ἀσφαλῆ ἐφ' ἧς στηρίζομαι, Πολύβ. 3. 66, 9· οὕτως, ἀπ. ἐπί τι ὁ αὐτ. 28. 17, 8· πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθ. 820, Ἀριστ. π. Πορ. Ζ. 3. 3: — ἐπὶ ἀσθενειῶν, προσβάλλω μέρος τι ἰδιαίτερον, περιορίζομαι τοπικῶς εἰς ἓν μέρος, π. χ. εἰς βουβῶνα, Ἰατρ. πρβλ. **ἀποσκήπτω**. III. Μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασ., ἀπ. εἰς τοῦτο [τὸ οὖς] Ξεν. Κυν. 5. 32· ἀπ. ἐλπίδα εἴς τινα, ἔχω ἢ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, Πολύβ. 24. 5, 3· ἀπ. ὀργὴν εἴς τινα, χάριν ἐπί τινα, κατευθύνω τὴν ὀργήν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 69, 7., 24. 3, 6, πρβλ. Πλούτ. 2. 775E· ἀπ. ἄγνοιαν ἐπί τινα, ἐπιρρίπτω τὴν ἰδίαν μου ἄγνοιαν ἐπὶ ἄλλου, Πολύβ. 38. 1, 5· ἀπ. τι εἰς τόπον, μεταφέρω τι ἀσφαλῶς εἴς τι μέρος, ἀποθέτω εἰς .., τὸ «ἀκκουμβῶ» ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 3. 92, 9: — συχν. παρὰ Πλουτ. 2) ὑφίσταμαι τὰς ἀγωνίας τῶν ὠδίνων, παράγω μετ' ἀγωνίας, γεννῶ, ὠδῖνας ἀπηρείσαντο Καλλ. εἰς Δῆλ. 120· πρβλ. Ἑβδ. (Ἰὼβ λθ', 3).

ἀπερείσιος, ον, ἕτερος Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀπειρέσιος**, ὡς **ἀείδελος** ἀντὶ **ἀΐδηλος**, παρ' Ὁμ. ἀεί, ἀπερείσι' ἄποινα, «ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλὰ δῶρα, λύτρα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 13, κτλ.

ἀπέρεισις, εως, ἡ, τὸ ἀπερείδεσθαι ἐπί τινος, στηρίζεσθαι, πίεσις, ἀντίστασις, Πλάτ. Κρατ. 427A· ἀντ. πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 3. 3, Προβλ. 5. 40, 6. II. ἐπιβολή, τιμωρίας Πλούτ. 2.1130D.

ἀπέρεισμα, ατος, τό, ὑποστήριγμα, ἀντηρίς, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀπόσκημμα**.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἐξεμῶ, τι Ἱππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περσίδος εἰς ἅλος οἶδμα Διον. Π. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κριτ. σ 150. Πρβλ. **ἀπερυγγάνω**.

ἀπέρευξις, εως, ἡ, τὸ ἀπερεύγεσθαι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9.

ἀπερημόομαι, παθ., μένω ἔρημός τινος, τῆς τοῦ δαίμονος ἐπιμελείας Πλάτ. Πολιτ. 274B· ἀπὸ τῶν ὄντων ὁ αὐτ. Σοφ. 237D.

ἀπέρημος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἔρημος**, Σχόλ. εἰς Πινδ Ν. 4. 88.

ἀπερητύω [ῠ]: μέλλ. **-ύσω**, κωλύω, ἐμποδίζω, αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 772.

ἀ-περιάγνιστος, ὁ μὴ ἐξαγνισθείς, «ὁ μὴ καθαρὸς ἀπὸ φόνων» πιθ. παρ' Ἡσυχ. ἴδε Schmidt.

ἀ-περίβλεπτος, ον, ὁ μὴ περιβλεπόμενος, ἀπερίοπτος Α. Β. 8. 9, ἐν λέξ. **ἀπέρωπος**. **II**. ἀκατάληπτος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 162, «ἀνυπονόητος» Σουΐδ., «ἀπερινόητος» Ἡσύχ.

ἀ-περίβλητος, ον, ὁ ἄνευ περιβλήματος, καλύμματος, μεταφ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, γυμνός, λόγος Ῥήτορες (Walz) 3. 270.

ἀ-περιγέννητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ νικήσῃ, ἀκατανίκητος Διόδ. 3. 30.

ἀ-περίγραπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περιγράψῃ, ὃ ἐ. ἄπειρος, Ἐκκλ.: ἀόριστος, Κορνοῦτος καθ' Ἡσύχ. «ἀπερίγραπτον, ἀπεριόριστον, ἀπερινόητον».—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

ἀ-περίγραφος, ον, = τῷ προηγ. Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 22, καὶ συχν. παρὰ Φίλωνι.—Ἐπίρρ. **-φως** Φίλων 1. 47.

ἀπεριγραψία, ἡ, τὸ μὴ περιγεγραμμένον, τὸ μὴ ἔχον ὅρια, ἄπειρον, Ἐκκλ.

ἀ-περίδρακτος, ον, (περιδράσσομαι) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ, ἀκατάληπτος, τὸ δυσχερὲς ἢ τάχα καὶ τὸ ἀπερίδρακτον τῶν ζητουμένων προβαλλόμενος Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 257A. — Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ.

ἀ-περιέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπιμελῶς εἰργασμένος, ἁπλοῦς, Ἐκκλ. ὁ μὴ περιέργως ἐξετασθείς, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-ἀπεριεργάστως** Βασίλ. κ. ἄλλ.

ἀπεριεργία, ἡ, ἁπλότης, Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 53.

ἀ-περίεργος, ον, ἀπέριττος, μὴ ἐξεζητημένος, ἁπλοῦς, λιτός, ἀφελής, Ἱππ. 22. 42, Ἀθήν. 274A.— Ὑπερθ. ἀπεριεργότατα ὁ αὐτὸς 274B·— τὸ ἀπερίεργον, τὸ ἀφελές, ἡ ἁπλότης, Πλούτ. 2. 1144E· πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱ. 12. 1.—Ἐπίρρ. **-γως** Κέβης 21.

ἀ-περιεσπασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. = **ἀπερισπάστως**, Ἐκκλ.

ἀπερίζομαι, λογομαχῶ, «ἀπηρίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε» Σουΐδ.

ἀ-περιήγητος, ον, ἀπερίγραπτος, ἀνεξήγητος, οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ Πλάτ. Νόμ. 770B· ἀπερίγραπτος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 453.

ἀ-περιήχητος, ον, ὁ μὴ περιηχούμενος, Α. Β. 422, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀπερισάλπιγκτοι**. **II**. ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος, Γρηγ. Νύσσ.

ἀ-περιθαμβήτως, ἐπίρρ., μετὰ θράσους, ἀφόβως, ἀναιδῶς οὕτω καὶ ἀπεριθαμβήτως φθέγγεσθαι Νικήτ. Χρον. 216D.

ἀ-περιθλάστως, ἐπίρρ., ἄνευ περιθλάσεως, Παῦλ. Αἰγ. 122.

ἀ-περίθραυστος, ον, ὁ μὴ τεθραυσμένος, ἀδάμαστος, μὴ ἡμερωμένος, Κυρίλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 644A.

ἀ-περικάθαρτος, ον, ὁ μὴ κεκαθαρμένος, ἀκάθαρτος, Ἑβδ. (Λευϊτ. ιθ', 23).

ἀ-περικάλυπτος, ον, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἐκτεθειμένος, διότι ἐνδιατρίβει ὁ ἥλιος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῷ ἀπερικαλύπτῳ Ἀριστ. π. Φυτῶν 2. 2, 18.—Ἐπίρρ. **-τως**, φανερῶς, οὐχὶ ἐν κρυπτῷ, Ἡλιόδ. 8. 5.

ἀ-περικλόνητος, ον, ἀνενόχλητος, ἀδιατάρακτος, Εὐστ. Ἰλ. 185, 22.

ἀ-περίκλυστος, ον, ὁ μὴ περικλυζόμενος ἢ ὁ μὴ περικλυσθεὶς ὑπὸ ὑδάτων, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 130.

ἀ-περίκοπος, ον, ἄνευ διακοπῆς ἢ κωλύματος, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 216.—Ἐπίρρ. **-πως** Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Λυκ. 1432.

ἀ-περικόσμητος, ον, ὁ μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κεκοσμημένος, Εὐστάθ. καθ' Ὑσμ. κ. Ὑσμ. 10. 11.

ἀ-περικράτητος, ον, ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκυβέρνητος, Βασίλ. τόμ. 1. σ. 876B. — Ἐπίρρ. **ἀπερικρατήτως** Μακάρ. Ἐρημ. σ. 66A.

ἀ-περίκτητος, ον, ὁ μὴ περικτητικός, ὁ μὴ κτώμενος πλοῦτον, Πτολ. Τετράβ. σ. 182B.

ἀ-περικτύπητος, ον, «ἀτάραχος, ἀνενόχλητος», Σουΐδ.—Ἐπίρρ. **-τως** Γεωρ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 5. 20, σ. 285C.

ἀ-περιλάλητος, ον, ὁ ὑπ' οὐδενὸς ὑπερβαλλόμενος ἐν τῇ πολυλογίᾳ, αὐθαδόστομον, ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, ἀπεριλάλητον, κτλ.· οὕτως ὀνομάζει ὁ Εὐριπ. τὸν Αἰσχύλ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 839· πρβλ. Ἡσύχ.: **ἀπεριλάλητον** (οὕτως ὁ Kuster ἀντὶ **ἀπεριάλλητος**), «ἀνεξαπάτητον, ἀφελῆ».— Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. Πονημάτ. 191. 79.

ἀ-περίληπτος, ον, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ περιοριζόμενος, ἀπεριόριστος, τὸ τῆς ἐξουσίας ἀπερίληπτον καὶ ἀόριστον Πλουτ. Πομπ. 25· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περιλάβῃ ἢ ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, ἰδέαι ἀπερίληπτοι λόγῳ Φίλων 2. 24· συνώνυμον τῷ **ἄπειρος**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 42, πρβλ. Πλούτ. 2. 883A.

ἀ-περιμάχητος, ον, ὁ μὴ περιμάχητος, ὁ μὴ περιζήτητος, Φίλων 1. 2.

ἀ-περιμέριμνος, ον, ἀμέριμνος ἢ ἀπερίσκεπτος, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 83:—Ἐπίρρ. **-νως**, ἀμαθής γε νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, τόσον «ἀστόχαστα», τόσον «χωριάτικα», κατὰ δὲ τὸν σχολιαστ. «ἀμαθῶς, ἀπείρως, ἀνεπιστημόνως», Ἀριστοφ. Νεφέλ. 136.

ἀ-περινόητος, ον, ἀκατανόητος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70, Φίλων 1. 581. **II**. ὁ χυδαῖος, Εὐστ. 644. 43. **III**. Ἐπίρρ. **-τως**, ἀπροσδοκήτως, Πολύβ. 4. 57, 10.

ἀ-περιόδευτος, ον, ὁ μὴ περιοδευόμενος, ἀδιόρθωτος, ἔθνος ἄνομον καὶ ἀπεριόδευτον ἐν πολλῇ ἀνομίᾳ καὶ ἀγνωσίᾳ χρηματίζον Γρηγέντιος σ. 87C.

ἀ-περίοδος, ον, ὁ μὴ ἔχων περίοδον, ἀπερίοδον .. λέξιν Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 126.

ἀ-περίοπτος, ον, ὀλίγωρος, ἀμέριμνος, τῶν πάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, τῶν πάντων ὀλιγωροῦσιν ἵνα νικήσωσι, Θουκ. 1. 41.—Ἐπίρρ. **-τως** Πολυδ. Γ', 117.

ἀ-περιόριστος, ον, ὁ μὴ περιοριζόμενος, μὴ ἔχων ὡρισμένα ὅρια, ἀόριστος, Λογγῖν. 44, Φίλων 1. 187.—Ἐπίρρ. **-τως** Γαλην. 7. 469.

ἀ-περιουσίαστος, ον, ὁ ἄνευ περιουσίας, ἄνευ πλούτου, Εὐστ. Πονημάτ. 306.—Ἐπίρρ. **-τως** αὐτόθι 146.

ἀ-περιπλάνητος, ον, ἄνευ περιπλανήσεως ἢ παρεκβάσεως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, Εὐστ. 1308. 46.

ἀ-περίπνευστος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἐν ἀπεριπνεύστῳ, ἐν τόπῳ μὴ προσβαλλομένῳ ὑπ' ἀνέμων, Ἀγαθῖνος ἐν Matth. Med. 288.

ἀ-περίπτυκτος, ον, ὁ μὴ περιεπτυγμένος, ἀσκέπαστος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 7, 5.

ἀ-περίπτωτος, ον, ὁ μὴ περιπίπτων, ἀπρόβλητος ὑπὸ .., ἀπεριπτώτους ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται Διοσκ. 2. 49· τινι Διογ. Λ. 7. 122. **II**. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν τύχην, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 1, 31.

ἀ-περισάλπιγκτος, ον, ἀπεριήχητος ὑπὸ ἤχου σαλπίγγων, Στοβ. 366. 35:—παρὰ Συνεσ. σ. 13, **ἀπερισάλπιστος**.—Ἐπίρρ. **ἀπερισαλπίστως** Ἄννα Κομν. 211.

ἀ-περίσκεπτος, ον, ὁ μὴ σκεπτόμενος, μὴ ἐξετάζων τὰ πράγματα, ἐπιπόλαιος, ἀστόχαστος, Θουκ. 4. 108, Διον. Ἁλ. 6. 10.— Ἐπίρ. **-τως** Θουκ. 4. 10., 6. 57.—Συγκρ. **-ότερον** 6. 65.

ἀ-περίσκοπος, ον, = τῷ προηγ., Σουΐδ., Α. Β. 422 ἐν λέξ. **ἀπερίγραπτοι**.

ἀ-περίσπαστος, ον, ὁ μὴ περισπώμενος ἢ περισπασθεὶς τῇδε κἀκεῖσε, ὁ μὴ διασκεδασθείς, ἐπὶ στρατοῦ, Πολύβ. 2. 67, 7 κ. ἀλλ.· ἀπ. τινος Ἑβδ. (Σειράχ. μα', 1.). — Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 2. 20, 10 κ. ἀλλ.· τὸ ἀπ. τῆς ἐξουσίας, τὸ ἐνιαῖον, τὸ μὴ μεταβαῖνον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, Πλουτ. Ἀριστ. 5. **2**) ἀδιάκοπος, συνεχής, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 9.

ἀ-περίσσευτος, = **ἀπέριττος** Φιντ. παρὰ Στοβ. 44. 53.

ἀ-πέρισσος, ον, ἴδε **ἀπέριττος**.

ἀπερίσταλτος, ον, ὁ μὴ περιεσταλμένος, Ἰωσήπ. Ὑπομνηστ. σ. 165.

ἀ-περίστᾰτος, ον, περὶ ὃν οὐδεὶς ἵσταται, ἑπομένως, **I**. μὴ περιφυλαττόμενος, μὴ ἔχων ἀνάγκην φυλάκων, Λατ. securus, ἀσφαλής, Πολύβ. 6. 44, 8. **2**) μονήρης, μόνος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 159, Διογ. Λ. 7. 5, πρβλ. Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 333· ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, Ἐκκλ. **II**. **ἀπερίστατον**, ῥητορικ. = ἄνευ περιστάσεων, δηλ. ἄνευ λόγου ἢ ἀφορμῆς ἢ ἀποδείξεως, «κατὰ τὸ ἀπερίστατον, οἷον ἀποκηρύσσει τις τὸν υἱὸν ἐπὶ οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ» Ἑρμογ. π. Στάσ. (Ῥήτορες Walz. τ. 3. σ. 7. στ. 9), «ἀπερίστατον δέ ἐστι τὸ μήτε ἐκ προσώπου μήτε ἐκ πράγματος ὕλην ἔχον» Σχόλ. εἰς Στάσ. Ἑρμ. Ῥήτορες (Walz) τ. 4. σ. 141, στ. 3, κτλ.

ἀ-περίστικτος, ον, ὁ μὴ περιεστιγμένος, ἐπὶ γραμματικῶν τινων σημείων, Κραμέρου Ἀνέκδ. Παρ. τ. 3. σ. 293.

ἀ-περίστρεπτος, ον, Βασίλ.:**-στροφος, ον**, Ἀφρικαν. **Κεστ.** ἐν Ἀρχ. Μαθ. 278F: = **ἀπερίτρεπτος**.

ἀ-περίτμητος, ον, μὴ περιτετμημένος, Ἑβδ. (Γεν. ιζ', 14, κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ., κτλ. **II**. ὁ μὴ περικεκομμένος, περιωρισμένος, ἡ φύσις Πλούτ. 2. 495C.

ἀ-περίτρεπτος, ον, ὁ μὴ περιτρεπόμενος, ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, Συμμ. Ψαλμ. ϞΕ', 10, Πλούτ. 2. 983C.— Ἐπίρρ. **-τως** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 53.

ἀ-περίτροπος, ον, ἀδιάφορος, ἀμέριμνος ἢ κατ' ἄλλους ὁ μὴ ὑποστρέφων, «ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος» (Σχόλ.), οὔτε γὰρ .. παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος Σοφ. Ἠλ. 182, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀ-πέριττος, ον, ἄνευ τινὸς περιττοῦ, μὴ ἀναγκαίου ἢ ὑπερπληροῦντός τι, ἁπλοῦς, λιτός, ἀφελής, Πλούτ. 2. 267F, Φιλόστρ. 527·

τὸ ἀπ. τῆς τροφῆς Λουκ. Νιγρ. 26.—Ἐπίρρ. -ττως, ἄνευ περιττῶν, εὐσυνόπτως, Διόδ. 12. 26: λιτῶς, Συμπλ. ἐν Ἐπικτ. σ.75.

ἀ-περιττότης, ητος, ἡ, ἁπλότης λόγου Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 12. 23· βίου Κλήμ. Ἀλ. 157.

ἀ-περίττωτος, ον, ἄνευ περιττωμάτων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.10, 3, κτλ.

ἀ-περιφερής, ές, ὁ μὴ περιφερής, μὴ κυκλοτερής, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.1, 6.

ἀ-περίφρακτος, ον, ὁ μὴ περιπεφραγμένος, μεταφορ. ἀπροστάτευτος, Βασ. τ.1. σ. 940D.

ἀ-περίφραστος, ον, ὁ ἄνευ περιφράσεως, Εὐστ. 1941, 59.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 1112. 42.

ἀ-περιφρούρητος, ον, ἀφρούρητος, ἀφύλακτος, Σχόλ. Ἰω. Κλίμακ. σ. 329, 39.

ἀ-περιχαρῶς, ἐπίρρ., οὐχὶ περιχαρῶς, Θεόδ. Στουδ. σ. 426D.

ἀ-περίψυκτος, ον, ὁ μὴ ψυχρανθείς, Γαλην.

ἀπεροπεύς, ὁ, «ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν» Ἐτυμ. Μ. 433, 33.

ἀ-πέρπερος, ον, ὁ μὴ πέρπερος, δηλ. ὁ μὴ ἀλαζὼν ἢ ματαιόφρων, ἀπέρπ. ἦθος Παλλαδ. Λαυσ. σ. 900D.

ἀπερριμμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπορρίπτω, ἀμελῶς, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. 106D.

ἀπέρρω, ἀπέρχομαι, φεύγω, «ξεκουμπίζομαι», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 260: ἄπερρε, φύγε ἀπ' ἐδῶ, «ξεκουμπίσου», Λατ. abi in malam rem! Ἀριστοφ. Νεφ. 783, Ἐκκλ. 169: οὕτως, οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον; «οὐκ ἀπελεύσῃ, οὐκ ἀποφθαρήσῃ;» (Α. Β. 422, 9) Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 6· ἴδε τὸ ἁπλοῦν ἔρρω.

ἀπερυγγάνω: ἀόρ. ἀπήρυγον, ἐξερεύγομαι, ἐξεμῶ, τὴν κραιπάλην Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 517· οὕτω Νικ. Θ. 253, Διογ. Λ. 5. 77, Φίλων 1. 639· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Νικήτ. Ἀκομ. Ἅλωσ. Πόλεως σ.410C. II. ἀπολ., ἐρεύγομαι, Ἀριστ. Προβλ. 33. 5.

ἀπερυθριάω: μέλλ. -άσω [ᾱσω]: — δὲν ἐρυθριῶ, ἀφίνω τὸ ἐρύθημα εἰς ἓν μέρος, «ἀφίνω τὴν ἐντροπὴν εἰς ἕνα πλάγι», ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε ἀπερυθριάσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα Ἀριστοφ. Νεφ. 1216· ἀπερυθριᾷ πᾶς, ἐρυθριᾷ δ' οὐδεὶς ἔτι Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 287.—Ἐπίρρ. **ἀπηρυθριακότως**, ἀναισχύντως, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 10· **ἀπηρυθριασμένως** Κύριλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σπάδων**: **ἀπερυθριάστως** Βυζ. 2) παύω νὰ εἶμαι ἐρυθρός, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, Λουκ. Λεξιφ. 4.

ἀπερύκω, [ῡ]: μέλλ. -ξω, ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, εἰ γὰρ Ἀθήνη.. βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρώην Ἰλ. Ρ. 562· σύας τε κύνας τ' ἀπ. Ὀδ. Λ. 104· ἀπερύκοι.. Φοῖβος κακὰν φάτιν Σοφ. Αἴ. 186 (λυρ.): — μετὰ γεν., στρατὸν.. Μήδων ἀπέρυκε τῆσδε πόλευς Θέογν. 775· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος· οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν ὁ αὐτ. 1207:—κυρίως μὲν ποιητ., ἀλλ' ἀπ. τινί τι, ἀποκρούω ἀπὸ.., ταῦτα δὲ ἡ εὐτυχίη οἱ ἀπερύκει Ἡρόδ. 1. 32· τι ἀπό τινος Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 2· Οἰκ. 5. 6· ἀπ. τινα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 34, 6: — Παθ., πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος, ἀποκλειόμενος, Θέογν. 1210:—Μέσ., ἔριδας (τῆλ') ἀπερυκόμενοι, ἀπεχόμενοι, ἀφιστάμενοι ἀπὸ.., ὁ αὐτ. 494· ἀπερύκου (ἐνν. φωνῆς), ἀπέχου τοῦ φωνεῖν, «μὴ διαλέγου» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Κ. 169 (λυρ.).

ἀπερυσιβόω: μέλλ. -ώσω, (ἐρυσίβη) καταστρέφω δι' ἐρυσίβης, νόσου τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 10, 3, ἐν τῷ παθ. 2) παράγω ἐρυσίβην, αὐτόθι 5. 9, 13.

ἀπερύω, ἀποσπῶ ἀπό τινος (ἐν τμήσει), ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι «ἑλκύσαι, ἀποσπάσαι» (Σχόλ.) Ὀδ. Ξ. 134· ἥτε πόρτιν.. μητρὸς ἀπειρύσσαντες, ἀποσπάσαντες, Κόϊντ. Σμ. 14. 259: — Μέσ., Ἀνθ. Π. 7. 730. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐρύω].

ἀπέρχομαι: μέλλ. -ελεύσομαι (ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. εἶναι **ἄπειμι**): πρκμ. -ελήλυθα· ἀόρ. -ῆλθον: ἀποθετ.: Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν., ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης Ἰλ. Ω. 766· οἴκου Ὀδ. Β. 136, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1165, κτλ.· ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου Εὐρ. Ι. Τ. 546· ὡσαύτως, ἀπ. ἀπὸ βουλευτηρίου Θουκ. 8. 92· ἐκ χώρας ὁ αὐτ. 1. 89, κτλ.· καὶ μεταφ. ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως ἔχομεν, ἄφες τὰ δάκρυα κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 295. 2) ὁπόταν συντάσσηται μετὰ τῆς προθ. **εἰς**, ἐννοεῖται ἀναχώρησις ἀπό τινος τόπου καὶ ἄφιξις εἰς ἕτερον, ἀπ. ἐς τὰς Σάρδις Ἡρόδ. 1. 22, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 818· ἀπ. εἰς τόπον οἰκήσων Ἀνδοκ. 30. 30· παρά τινα Λουκ. Τίμ. 11· ἀπ. ἐπ' οἴκου, ἀναχωρῶ, πορεύομαι πρὸς τὴν πατρίδα, Θουκ. 1. 92· ἀπέρχεται.. οἴκαδε Ἄρχιππ. ἐν «Ῥίνωνι», 1 κ. ἀλλ.· ἀπ. εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ἐπανέρχομαι, Πλάτ. Συμπ. 193C· ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἦλθε, Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2. 3. 3) ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 199, Εὐρ. Ἄλκ. 379, Θουκ. 1. 24, κτλ.· ταχεῖ' ἀπέρχεται (ἐνν. ἡ νόσος), Σοφ. Φ. 808· κατ' ὀφλὼν ἀπ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 689· ἄπελθε τουτονὶ λαβών, λάβε τοῦτον ἐδῶ, καὶ πήγαινε, ὁ αὐτ. Ὄρν. 948· ἀπελθόντος ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Νόμ. 954D. 4) μετὰ μετοχ., ἀπ. νικῶν, ἐξέρχομαι νικητής, Ἀριστείδ. 2. 2, κτλ., πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 7. II. ἀπέρχομαι τοῦ βίου, Διογ. Λ. 3. 6, ἔνθα ἴδε Κασαύ., Ἀνθ. Π. 11. 335, Πρβλ. Φίλωνα 1. 513.

ἀπερῶ, Ἰων. **ἀπερέω**, μέλλ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἴδε ἐν λ. **ἀπεῖπον**.

ἀπερωεύς, έως, κωλυτής, ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς Ἰλ. Θ. 361.

ἀπερωέω, ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι, ἀποσύρομαι, τῷ κε τάχα.. πολέμου ἀπερωήσειας, «ἀποχωρήσειας» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 723.

ἀπερωή, ἡ, ἀποσόβησις, λυγρῶν Τζέτζ.

ἀ-πέρωπος, ον, ἀπερίσκεπτος, σκληρός, ἐν Α. Β. 8, ἑρμηνεύεται «ἀναιδής, σκληρός, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος», ἐν Ἡσυχ. δὲ καὶ Ἐτυμ. Μ. «στυγνός», κτλ. καὶ ἡ ἑρμηνεία, «στυγνός», ἣν δίδει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. Χο. 600, δεικνύει ὅτι ἀνέγνω, **ἀπέρωπος**, οὐχὶ δὲ **ἀπέρωτος**.

ἀπ-έρωτος, ον, (ἔρως), ὁ μὴ ἐρῶν, ὁ μὴ ἔχων ἔρωτα, ἔρως ἀπέρωτος, ὡς τὸ γάμος ἄγαμος, Αἰσχύλ. Χο. 600· ἀλλ' ἴδε **ἀπέρωπος**.

ἄπες, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἴδε ἐν λέξ. **ἀφίημι**.

ἀπεσθέομαι, (ἐσθής) Μέσ. ἐκδύνω ἐμαυτόν, ἐκδύομαι, Λουκ. Λεξιφ. 5: κατὰ μετ. πρκμ. **ἀπησθημένοι**.

ἀπεσθίω: μέλλ. **ἀπέδομαι**: πρκμ. **ἀπεδήδοκα**:—Παθ. ἀόρ. α' **ἀπηδέσθην**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 5: πρκμ. **ἀπεδήδεμαι** (ἴδε **ἐσθίω**) Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 22. Τρώγω, ἐσθίω ἀπό τινος ἢ ἀποδάκνω, καὶ κηφῆνος πτερὸν ἂν ἀποκνίσας ἀφῇ τις, τῶν λοιπῶν αὗται τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσιν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 22· ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους Ἕρμιππ. ἐν «Εὐρώπῃ» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 26· οἴμοι τάλας, δάκνει, δάκνει, ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοὴν Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 7· τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν τῆς μαινίδος; Ἀριστοφ. Βάτρ. 984· ἀπεσθίει τὴν ῥῖνα τἀνθρώπου Δημ. 788. 25. II. οὐκ ἐσθίω, τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε, μὴ ἔσθιε, Θεόπομ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.—Ὁ ἐνεστὼς **ἀπέδω** μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν.

ἀπεσίη, Ἰων. ἀντὶ **ἀφεσία**, ἡ, = ἄφεσις Ἡσύχ.

ἀ-πεσκής, ές, (πέσκος) ἄνευ δέρματος, ἀκάλυπτος (Σοφ. Ἀποσπ. 552)· «ἀπεσκῆ· τόξ' ἀπεσκῆ, ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης τόξα. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ» Ἡσύχ.

ἀπέσκληκα, **ἀπεσκληκότως**, ἴδε ἐν λ. **ἀποσκλῆναι**.

ἀπεσκληρυμμένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀποσκληρύνω** = τῷ προηγ., Α. Β. 422.

ἀπέσσουα, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ **ἀπεσσύη**, **ἀπεσσύθη**, παθ. ἀόρ. τοῦ **ἀποσεύω**, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23· ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 22.—ὁ Λ. Δινδόρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενοφ. ἔχει **ἀπεσσύα**.

ἀπεσσύθην [ῠ], **ἀπέσσυτο**, ἴδε **ἀποσεύω**.

ἀπεστραμμένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀποστρέφω**, κατ' ἀντίστροφον τρόπον, Πλούτ. 2. 905C.

ἀπεστώ, οῦς, ἡ, (ἄπειμι· πρβλ. **εὐεστώ**): — Ἰων. ὄνομα, τὸ ἀπεῖναι, ἀπουσία, ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης Ἡρόδ. 9. 85, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 340: — Ὁ Ἡσύχ., ὡσαύτως ἔχει **ἀπεστύς**, ύος, καὶ ἑρμηνεύει: «ἀποχώρησις».

ἀπεσχαρόω, παράγω ἐσχάραν κοιν. «κακκάδι» ἐπὶ τραύματος ἢ ἕλκους, Ζώπυρος παρ' Ὀρειβασίῳ 2. 587 Daremb., κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. (Ὀδ. σ.1575, 42) «λέγονται δὲ καὶ τραυμάτων ἐσχάραι, ὅθεν καὶ ἀπεσχαροῦσθαι τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν». Ἐπίθετον, **ἀπεσχαρωτικός**, ή, όν, Παῦλ. Αἰγ. 286,—ἔνθα κοινῶς ἑρμηνεύεται, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ ἰδιότητα ν' ἀφαιρῇ, ν' ἀποσπᾷ τὴν ἐσχάραν ἐκ τοῦ ἕλκους.

ἀπεσχισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἀποσχίζω, χωριστά, Βασιλ. τ. 2, σ. 359.

ἀ-πέτηλος, ον, ὁ ἄνευ πετάλων, ὁ ἄνευ φύλλων, ἄφυλλος, καὶ ταύτην ἀπέτηλον.. ἐλαίην Ἀνθ. Π. 6. 190.

ἄ-πετρος, ον, ἄνευ πετρῶν, Εὐστ. 1736. 9.

ἀπευδιασμός, ὁ, (εὐδιάζω) τὸ γαληνιάζειν, γαληνισμός, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 29.

ἀπευδοκέω, ἔρχομαι εἰς ἀπελπισμόν, ἀπογινώσκω, ἀπελπίζω, τοῦτο καὶ ἡμᾶς μάλιστα ἀπευδοκεῖν τῆς σωτηρίας ποιεῖ Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 1133C.

ἀπευθανατίζω, ἀποθνήσκω μακαρίως, Ἑβδ. (Μακκ. Β' ς', 28).

ἀπευθής, ές, (πυνθάνομαι) ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἀνήκουστος, Λατ. ignotus· κεῖνον δ'.. ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, κατέστησεν ἀνήκουστον, «ὅτι ἀπευθὴς ἀλλαχοῦ μὲν ὁ μηδέν τι μαθών, ἐνταῦθα δὲ ὁ μὴ ἀκουσθείς» (Εὐστάθ.), Ὀδ. Γ. 88· ἀπ. ἀκοῇ Μάξ. Τύρ. 17. 9. II. «ὃς οὐδὲν οἶδεν, ἤγουν ὃς οὐδὲν ἐπύθετο» (Εὐστ.), ἦλθον.. ἀπευθὴς Ὀδ. Γ. 184· μετὰ γεν. Διον. Περ. 194, Ἀνθ. Πλαν. 303.

ἄ-πευθος, ον, = τῷ προηγ., ἀμφ. παρ' Ἡσυχ. (ὁ Schmidt ἔχει: «ἄπευτος»).

ἀπευθύνω, ποιῶ τι εὐθὺ πάλιν «ἰσάζω», πάντα ὀρθὰ.. ἀπευθύνουσα Πλάτ. Τίμ. 71D· ἀπευθύνουσα τῷ ποδὶ τὰς καμπτομένας μαχαίρας Πολύβ. 2. 33, 3· καὶ μετ' ἄλλης σημασ., σὲ τὸν τὰς.. χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, δένοντα ὀπίσω (πρβλ. **παρευθύνω**), Σοφ. Αἴ. 72. 2) ὁδηγῶ ὀρθῶς, διευθύνω,

δεῦρ' ἀπ. μολεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1667· ἀπευθύνει δὲ βροτῶν τούς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας, διορθώνει, κολάζει, κοιν. «ἰσάζει», Εὐρ. Βάκχ. 884· ἐκ πρύμνης ἀπευθύνοντες οἴον οἴακι, διευθύνοντες, Πλάτ. Κριτί. 109C· οὕτω, πλήκτροις ἀπ. τρόπιν Σοφ. Ἀπόσπ. 151· πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν, πρὶν σὺ γείνῃς κυβερνήτης ταύτης τῆς πόλεως (ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 104· ἀπ. τὰ κοινὰ Αἰσχίν. 76. 13· κλήρῳ ἀπευθύνων εἰς τὰς διανομὰς αὐτήν [τὴν ἰσότητα], ἐπανορθῶν, ἀποκαθιστῶν αὐτήν, Πλάτ. Νόμ. 757B, πρβλ. Πολιτικ. 282E· ἀπ. τι πρός τι, προσαρμόζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 12, 6, πρβλ. Λουκ. Εἰκ. 12: ταῖς συλλαβαῖς ἀπ. τοὺς χρόνους Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 11. **II.** τὸ ἀπευθυσμένον (ἐνν. ἔντερον), Λατ. intestinum rectum, Γαλην. 2. 573 κτλ.

ἀπευθύς, εὑρηται ἡ λέξις παρ' Ἀρριανῷ ἐν Φυσικ. Ἐκλογ. Στοβ. σ. 586, ἡ δὲ κόμη [τῶν κομητῶν] τῶν μὲν ἀνειμένη, τῶν δὲ ἀπευθὺς οὖσα, ἴσως γραπτέον ἀπαιθύσσουσα, κυμαινομένη, κυματιζομένη.

ἀπεύθυσις, εως, ἡ, διεύθυνσις, Παῦλ. Αἰγ. σ. 313: ὡσαύτως **-υσμός**, ὁ, Ὀρειβάσ. (ἔκδ. Μαΐου) σ. 23.

ἄ-πευκος, ον, ἄδαδος, χωρὶς νὰ περιέχῃ δαδί, περὶ τῆς πεύκης, ἀπευκοτέρα καὶ ἧττον ἔνδαδος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 9, 3.

ἀπευκταῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Ἀξ. 369B, Πλούτ. 2. 289B, πρβλ. Ἀπολλών. π. Συντάξ. 252.

ἀπευκτός, ή, όν, Λουκ. Ψευδολ. 12, Ἡλιόδ. 7. 25 (ἀπεύχομαι): ὅν τις εὔχεται νὰ μὴ ἔχῃ, ἐπάρατος, πήματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 638· ἀπ. τὸ δεθῆναι τούτων Πλάτ. Νόμ. 628C· τὰ ἀπ. ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 353E.

ἀπευλογίας, ου, ὁ, ὁ μὴ ηὐλογημένος, Βασίλ. τ. 2. σ. 331A.

ἀπευνάζω, κατευνάζω, καταπραΰνω, κοιμίζω, ἀπευνασθέντος κακοῦ (Dind. ἀπ' εὐνασθέντος κ) Σοφ. Τρ. 1242, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἄ-πευστος, ον, = ἀπευθής, «ἄπευστος· ἀνήκοος» Ἡσύχ.

ἀπευτακτέω, πληρώνω τακτικῶς, ἀπευτακτοῦσι τοὺς φόρους Στράβ. 206: — Παθ., ὁ αὐτ. 311.

ἀπευτελίζω, καθιστῶ τι κοινόν, ἐξευτελίζω, κάμνω τι εὐθηνόν, Γατίλ. Σελευκ. σ. 241.

ἀπευφημέω, ἀπεύχομαι, Λατ. abominari, Φιλόστρ. 202, 286, (διάφ. γραφ. ἐπ-).

ἀπευχαριστέω, ἀπὸ καρδίας εὐχαριστῶ, Βυζ.: — ὡσαύτως οὐσιαστικ. **-ιστία**, ἡ, Βυζ.

ἀπεύχετος, ον, = ἀπευκτὸς Αἰσχύλ. Χο. 155, 625.

ἀπεύχομαι: μέλλ. **-ξομαι**: ἀποθ., εὔχομαι νὰ μὴ γείνῃ τι, Λατ. deprecari, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν Εὐρ. Ἱππ. 891 (ἔνθα ἴδε Monk.)· τί μάλιστ' ἂν ἀπευξαίμεθα; Δημ. 505. 7: — ἀπ. τι τοῖς θεοῖς, ἱκετεύω τοὺς θεοὺς νὰ μὴ γείνῃ, Πλάτ. Νόμ. 687D: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀπ. τι μὴ γενέσθαι Δημ. 102. 16· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ μή, ἀπεύχεσθαι ἰδεῖν ὁ αὐτ. 71. 18, πρβλ. 489. 15· οὕτω καί: τούτῳ .. μὴ γένοιτο .. ἀπεύχομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 714. **II.** ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, τι Αἰσχύλ. Εὐμ. 608.

ἀπεύω, ἴδε **ἀφεύω**.

ἀπευωνίζω, πωλῶ εὔθηνά, ὡς τὸ **ἐπευωνίζω**, ἀμφ. ἐν Λουκ. Νιγρ. 23.

ἀπέφθιθον, ἴδε ἐν λ. **ἀποφθίθω**.

ἄπεφθος, ον, ἀντὶ **ἄφεφθος** (ἀφέψω), τραπέντος εἰς ψιλὸν τοῦ πρώτου φ, καλῶς βεβρασμένος, ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πίῃ, βαρὺ καὶ κοπῶδες Ἄλεξ. ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 1· ἐπὶ χρυσοῦ, καθαρός, ἀκήρατος, ἀκραιφνής, Λατ. aurum recoctum, ὥσπερ ἄπεφθον χρυσὸν Θέογν. 449, εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου Ἡρόδ. 1. 50· σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου Θουκ. 2. 13.

ἀπεχθαίρω: μέλλ. **-αρῶ**: ἀόρ. **ἀπήχθηρα**: — μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι, σιχαίνομαι, τινὰ Ἰλ. Γ. 415, Ὀππ. Ἁλ. 5. 420: — Μέσ., Κόϊντ. Σμ. 13. 255. **II.** μισητὸν ποιῶ, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν, «εἰς μῖσος ἄγει» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 105.

ἀπεχθάνομαι, Ὀδ. ἔνθα κατωτέρ., Ἀριστοφ. Πλ. 910, Πλάτ., κτλ.: παρατ. **ἀπηχθανόμην** Κρατῖν. ἐν «Διδασκαλίαις» 1, Ξεν.: μέλλ. **ἀπεχθήσομαι** Ἡρόδ. 1. 89, Εὐρ. Ἄλκ. 72, Πλάτ. κτλ., **ἀπεχθανοῦμαι** κατὰ πρῶτον παρὰ Θεμιστ.: πρκμ. **ἀπήχθημαι** Θουκ. 1. 7., 2. 63, Ξεν., κλ.: ἀόρ. **ἀπηχθόμην**, ἀπήχθετο Ἰλ. Ω. 27, Ἀττ.: ὑποτακτ. **ἀπέχθωμαι** Ἰλ. Δ. 53· ἀπαρέμ. **ἀπεχθέσθαι** (οὐχὶ **ἀπέχθεσθαι**· ἴδε ἐν ῥήματι **ἀπέχθομαι**): μετοχ. **ἀπεχθόμενος** Πλάτ. Πολ. 321A: Παθ. Μισοῦμαι, ἐπισύρω μῖσος, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον Ὀδ. Β. 202· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν ἀόριστον κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. προσώπ., εἶμαι ἢ καθίσταμαι μισητὸς εἴς τινα, ἐπισύρω τὸ μῖσος αὐτοῦ, ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι Ἰλ. Ζ. 140· ἶσον γάρ σφιν .. ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Γ. 454· οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, οὔτε πᾶς ὁ λαὸς ὑπ' ἔχθρας κινούμενος ὀργίζεται κατ' ἐμοῦ, Ὀδ. Π. 114· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 89., 3. 1, Ἀντιφῶντι 142. 35, Θουκ. 1. 136, κτλ.· ἀπ. πρός τινα, εἶμαι μισητὸς εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, Εὐρ. Μήδ. 290, πρβλ. Πλούτ. Γάλβ. 18, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 13. 9, 3: — μετὰ δοτ. πράγματ., μισοῦμαι διά τι πρᾶγμα, Πλάτ. Ἀπολ. 24A, πρβλ. Θουκ. 2. 63: — μετὰ μετοχ. ἀπ. ποιῶν Ἀνδοκ. 30. 19· θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου Κρατῖνος ἐν «Διδασκαλίαις» 1. **II.** ὡς ἀποθετ., μετὰ σημασ. μεταβατ., λόγοι ἀπεχθανόμενοι, λόγοι διεγείροντες ἢ προξενοῦντες μῖσος, ἀντιθέτως τῇ φράσει, οἳ πρὸς φιλίαν ἄγουσι, Ξεν. Συμπ. 4. 58.

ἀπέχθεια, ἡ, μῖσος, **1)** ὃ αἰσθάνεταί τις κατ' ἄλλου, πρός τινα Εὐρ. Ῥῆσ. 810, Δημ. 237, 16, Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 9· διὰ τὴν ἀπ. τοῦ πάθους ὁ αὐτ. 2. 12, 9. **2)** ὃ αἰσθάνονται ἄλλοι κατά τινος, ἐχθρότης, μῖσος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **χάρις** (δημοτικότης), Ἀντιφῶν 124. 13. Πλάτ. Ἀπολ. 28A, Δημ. 32. 2, κτλ.· κατὰ πληθ., δυσμένειαι, διαθέσεις ἐχθρικαί, Πλάτ. Ἀπολ. 23A, Δημ. 127. 19: — δι' ἀπεχθείας τινὶ ἐλθεῖν, μισεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 121· δι' ἀπ. γίγνεταί τι, καθίσταται μισητόν, Ξεν. Ἱέρ. 9. 2 (πρβλ. **διά** A IV)· οὔτ' ἐκείνου πρὸς χάριν οὔτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν Δημ. 58. 27· ἀπέχθειαν φέρει τι, φέρει μῖσος, ὁ αὐτ. 1451. 17· οὕτω, πολλὴν ἔχει ἀπέχθειαν Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 9.

ἀπεχθές, ἐπίρρ. χθές, φαμὲν γὰρ ἀποδίς, ἀπεχθὲς Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 235: — διῃρημένως, ἀπ' ἐχθὲς Ἀνθ. Π. 11. 35, 4.

ἀπεχθήεις, εσσα, εν, βλαβερός, ἐπικίνδυνος, οὐ μὲν ἀπεχθήεντα φαλάγγια σίνεται οὕτως ἀνέρα Ἀνδρόμ. παρὰ Γαληνῷ τ. 14. 33.

ἀπέχθημα, ατος, τό, πᾶν ὅ,τι μισεῖ τις, ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς Εὐρ. Τρῳ. 425.

ἀπεχθημοσύνη, ἡ, ἔχθρα, μῖσος, Φιλοστόργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 6. 4.

ἀπεχθήμων, ον, γεν. **ονος** = τῷ ἑπομ. Πολυδ. Η', 153.

ἀπεχθής, ές, (ἔχθος) μισητός, Σοφ. Ἀντ. 50· ἐχθρικός, Θεόκρ. 1. 101, κτλ. **II.** δυσάρεστος, Ἰσοκρ. 6B· κτλ. δάκρυα Συλλογ. Ἐπιγρ. 1156. — Ἐπίρρ. **ἀπεχθῶς**, ἀπεχθῶς ἔχειν τινὶ Δημ. 61. 25: — Ὑπερθ. **-έστατα** Πολυδ. Ε', 116.

ἀπεχθητικός, ή, όν, πλήρης ἔχθρας, φθονερός, ἀντιτίθεται τῷ **κόλαξ**, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 1. 32, Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 7., 3. 7, 3.

ἀπέχθομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀπεχθάνομαι** κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν Θεοκρ. 7. 45, Λυκ. 11, Ἀνθ. Π. 5. 177, Πλούτ. Μάρκελλ. 22, κτλ.: καθότι τὸ ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1260 διωρθώθη ἤδη εἰς **ἐπαχθομαι**, καὶ τὸ ἀπαρέμ. **ἀπέχθεσθαι** (Ἰλ. Φ. 83, Εὐρ. Μήδ. 290, Θουκ. 1. 136, κτλ.) νῦν γράφεται **ἀπεχθέσθαι**, ὅπερ εἶναι ἀπαρέμ. τοῦ **ἀπηχθόμην**, ἀόρ. τοῦ **ἀπεχθάνομαι**, ἴδε Ἐλμσλ. Εὐρ. Μήδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀπέχω: μέλλ. **ἀφέξω** καὶ (ἐν Ὀδ. Τ. 572) **ἀποσχήσω**: ἀόρ. **ἀπέσχον**: — κρατῶ μακράν, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς «ἀποστήσῃ» (μετάφρ. Γαζῆ) Ἰλ. Ζ. 96, 277· νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα Ὀδ. Ο. 33· Εὐβοίης ἀπέχειν .. αἶγας Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 20, πρβλ. 22· ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον Αἰσχύλ. Ἀγ. (1094) πρβλ. Πρ. 687. **2)** μετὰ δοτ. προσ., κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων Ὀδ. Υ. 263, πρβλ. Spitzn Ἰλ. Α. 97. **3)** μετὰ προθ., κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν (ἐν τμήσει), «διείργουσι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 324· οὕτως, ἀπ. παρά τινος Εὐρ. Βάκχ. 427. **4)** μετ' αἰτιατ. μόνον, τηρῶ μακράν, σκοτεινὸν ἀπ. ψόγον Πινδ. Ν. 7. 89· ἀπ. φάσγανον Εὐρ. Ὀρ. 1519. **5)** οὐδὲν ἀπέχει μετ' ἀπαρεμ. οὐδὲν ἐμποδίζει, οὐδὲν κωλύει τινὰ νὰ πράξῃ τι, Πλάτ. Κρατ. 407B, Πλούτ. 2. 433A. **II.** Μέσ., κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι (ἐν τμήσει), ἔχειν τὰς χεῖρας μακρὰν τῶν κακῶν, «κακῶν ἀπέχεσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ. 316· κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθε (ἐν τμήσει) = ἀπέχεσθαι, Ἐμπεδ. 451· ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χεῖρας, τῶν ἀθανάτων εἶναι καθῆκον νὰ ἔχωσι τὰς χεῖρας αὐτῶν μακρὰν ἡμῶν, ἀλλ' ὁ σχολ. ἑρμηνεύει: «μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς», Αἰσχύλ. Εὐμ. 350, πρβλ. Ἱκ. 756, Πλάτ. Συμπ. 213D, 214D: ἀλλὰ πρὸ πάντων. **2)** ἀπέχεσθαί τινος, τηρῶ ἐμαυτὸν μακρὰν ἀπό τινος, ἀπέχομαι ἢ ἀπομακρύνομαι αὐτοῦ, πολέμου Ἰλ. Θ. 35, κτλ.· βοῶν Ὀδ. Μ. 321· οὐδὲ .. σεῦ ἀφέξομαι, «φείσομαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 489· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 66., 4. 118, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 20, κτλ.· ἐν τῷ παθ. πρκμ. μηδὲ τῶν μικρῶν ἀπεσχημένον Δημ. 828. 12· ἀγορᾶς ἀπεσχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 7. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀπέχεσθαι μὴ στρατεῦσαι, ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας, Θουκ. 5. 25· λαμβάνειν ἀπέσχετο Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 10· οὕτως, ἀπέχεσθαι τοῦ πονεῖν Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 3· ὡσαύτως, οὐκ ἀπέσχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6, 32, Πλάτ. Πολ. 354B. **4)** ἀπολύτως, τηρῶ ἐμαυτὸν μακράν, ἀπέχομαι, Δημ. 534. 12. **III.** ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, εἶμαι μακρὰν ἀπό τινος, μετὰ γεν. τόπου, τῆς πόλεως οὐ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχει Θουκ. 6. 67· οὕτως, ἀπ. ἀπὸ Βαβυλῶνος κτλ., Ἡρόδ. 1. 179, πρβλ. 3. 26 κ. ἀλλ.· ἀπὸ θαλάττης .. δώδεκα ὁδὸν ἡμερῶν ἀπ. Εὐφρων ἐν Ἀδήλ. 1. 3· ἀπ. παμπόλλων ἡμερῶν ὁδὸν Ξεν. Κύρ. 1. 1, 3· πλεῖστον ἀπ. κατὰ τόπον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 3· ἀπ. τὴν ἡμίσειαν διάμετρον ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 13, 8, κτλ. **2)** ἐπὶ πράξεων,

εἶμαι μακρὰν ἀπὸ.., ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος οὐδὲν ἔλασσον, ἀπεῖχον οὐδὲν ἧττον ...'Ηρόδ. 1. 67· ἀπέχειν τοῦ λέγειν, ποιεῖν 'Ισοκρ. 227D, 130C· ἀπέχει τοῦ μὴ [πράττειν] Δημ. 527. 21· τοσοῦτ' ἀπέχει [τις] (ἐνν. τοῦ μὴ κωλύειν) ὁ αὐτ. 533. 21· πλεῖστον ἀπ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 62. **3**) καθόλου, εἶμαι πολὺ μακρὰν ἀπὸ.., πολιτείας, μοναρχίας, κτλ., 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 2, 2., 4. 6, 8, κ. ἀλλ.· τοῦ μέσου ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 2. 8, 7. **IV**. ἔχω ἢ λαμβάνω τι πλῆρες, τὴν ἀπόκρισιν Αἰσχίν. 34. 35· τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, λαμβάνεις πλῆρες, Καλλ. 'Επιγράμμ. 57· ἀπ. τὸν μισθὸν Πλουτ. Σόλων 22, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 2, κ. ἀλλ.· καρπὸν ἀπ. τῶν πονηθέντων Πλουτ. Θεμ. 17· ἀπ. χάριν, λαμβάνειν εὐχαριστίας, πρβλ. 'Ιακωψ. 'Ανθ. 2. 3· σ. 243, Οὐϋττεμβαχ. Πλούτ. 2. 124E. **2**) ἀπροσ., ἀπέχει, εἶναι ἱκανόν, ἀρκεῖ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 41, πρβλ. 'Ανακρεόντ. 15, 33, 'Ησύχ.

ἀπεψία, ἡ, (ἄπεπτος), ἔλλειψις πέψεως, ἀχωνευσία, Κωμ. 'Ανών. 59, 'Αριστ., κτλ.· δι' ἀπεψίαν ὁ αὐτ. π. Ζ. μορ. 3. 5, 14· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 3, 21, Σέξτ. 'Εμπειρ. Π. 1. 131.

ἀπέψω, 'Ιων. ἀντὶ **ἀφέψω**.

ἀπέωσε, ἴδε ἐν λ. **ἀπωθέω**.

ἀπηγέομαι, ἀπήγημα, ἀπήγησις, 'Ιων. ἀντὶ **ἀφηγ-**.

ἀπηγορέομαι, Μέσ. ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ὡς τὸ **ἀπολογέομαι**, 'Αριστ. Πρβλ. 29. 13, 1.

ἀπηγόρημα, τό, ὑπεράσπισις, ἔχον ὡς ἀντίθετον τὸ **κατηγόρημα**, Πλάτ. Νόμ. 765B.

ἀπηγορία, Δωρ. **ἀπαγορία** ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. 'Αποσπ. 87. 4, ἐν τῷ πληθ.

ἀ-πήδαλος, ον, ὁ ἄνευ πηδαλίου, 'Αριστ. π. Πορ. Ζ. 10. 4: προσέτι, **ἀπηδάλωτος, ον**, 'Εφρ. Σύρ.

ἀπηθέω, στραγγίζω, διυλίζω, 'Αριστοφ. Βάτρ. 943, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 8, 3.

ἀπήθημα, ατος, τό, τὸ στραγγισθέν, τὸ διυλισθὲν μέρος ὑγροῦ τινος, καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν 'Ιππιατρικ. σ. 29. 19.

ἀπήκοος, ον, (ἀκοή), παρήκοος, ἐναντίον τῷ **ὑπήκοος** 'Ησύχ.

ἀπηκριβωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπακριβόω**, μετ' ἀκριβείας, μετὰ φειδωλίας, "Αλεξ. ἐν «Συντρέχουσιν» 1. 4, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἄ-πηκτος, ον, ὁ μὴ πηγνύμενος, ὁ μὴ γινόμενος πηκτός, ὁ ἀνεπίδεκτος στερεοποιήσεως, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 8, 6, κ. ἑξ., πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 7, 'Ιστ. Ζ. 3. 17, 1.

ἀπηλγημένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀπαλγέω** πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἀπηλεγέως**, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ι. 309.

ἀπηλεγέω, ἀμελῶ, 'Απολλών. 'Ρόδ. 2. 17.

ἀπηλεγέως, 'Επίρρ. τοῦ ἐπιθ. **ἀπηλεγής, ές**, (ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Γρηγ. Ναζ.), ἀφροντίστως, ἀποτόμως, σκληρῶς, ἀπαγορευτικῶς, "Ομ., μόνον ἐν τῇ φράσει, μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν 'Ιλ. Ι. 309, 'Οδ. Α. 373· οὕτω, νίσσετ' ἀπηλεγέως, συντόνως, μὴ περιβλέπων τῇδε κἀκεῖσε, 'Απολλ. 'Ρόδ. Α. 785:—'Ωσαύτως, **ἀπηλεγές**, Νικ. Θ. 495, 'Οππ. Κ. 2. 510. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἀλέγω** ὡς **νηλεγής, ἀνηλεγής**).

ἀπ-ηλιαστής, οῦ, ὁ, ἀντίθ. τῷ **φιληλιαστής**, ὁ ἀπεχόμενος ἀπὸ τῆς 'Ηλιαίας, ὅ ἐ. μισόδικος, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἥλιος** (μὴ ἀρεσκόμενος νὰ «ἡλιάζηται»), 'Αριστοφ. "Ορν. 110, (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**).

ἀπηλιθιόομαι, παθ. γίνομαι ἠλίθιος, μωρός, βλάξ, Διοσκ. 5. 25.

ἀπῆλιξ, 'Ιων. ἀντὶ **ἀφῆλιξ**.

ἀπηλιώτης, (μετὰ τῆς λέξ. **ἄνεμος** ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς) **ου**, ὁ, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, Λατ. subsolanus, 'Ηρόδ. 4. 22., 7. 188 (ἔνθα ἴδε Wessel), 'Ηρ. Κύκλ. 19, Θουκ. 3. 23: ἀντίθ. τῷ **ζέφυρος** 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 6, πρβλ. π. Κόσμ. 4. 12, 'Ανέμ. Θέσ. 3. κ. ἑξ.:—'Επίθ. **ἀπηλιωτικός, ή, ον**, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀπηλιώτου, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 6, 21. — 'Ο τύπος **ἀπηλιώτης** διετηρήθη παρ' 'Αττ. καὶ σῴζεται γεγραμμένος ἐπὶ τοῦ Πύργου τοῦ 'Ανδρονίκου Κυρρήστου ἐν 'Αθήναις, Συλλ. 'Επιγρ. 518· **ἀφηλιώτης**, εὑρηται μόνον ἐπὶ μεταγενεστέρου τινὸς πίνακος τῶν ἀνέμων, αὐτόθι 6180 (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**).

ἀπηλλαγμένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀπαλλάσσω**, χωριστά, χωρίς, Κύριλλ.

ἀπηλλοτριωμένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀπαλλοτριόω**, κατὰ τρόπον ἀλλότριον, ἀπηλλοτριωμένως δοξάζοντες 'Επιφάν. τ. 2. σ. 55.

ἄ-πηλος, ον, ὁ μὴ πηλώδης, Γρηγ. Ναζ. 'Επιστ. 6. σ. 771, Εὐστ. 'Οδ. σ. 1796, 58.

ἀ-πήμαντος, ον, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι, πέμπειν τέ μιν .. αὐτοὶ οἴκαδ' ἀπήμαντον 'Οδ. Τ. 282· ἀπήμαντος βίοτος, βίος ἄνευ παθημάτων, «ζωὴ χωρὶς βάσανα» Πινδ. Ο. 8 ἐν τέλ.: — ἔστω δ' ἀπήμαντον, ἔστω ἄνευ πημάτων, ἄνευ παθημάτων, Αἰσχ. 'Αγ. 378. **II**. ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, σθένος ὁ αὐτ. 'Ικ. 576· ἐπὶ προσώπων, Νικ. Θ. 492. — 'Επίρρ. **-τως** Τζέτζ. σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 886.

ἀπήμαρτεν, 'Ιων. ἀντὶ **ἀφήμαρτεν** = «ἀπέτυχεν» Σουΐδ.

ἀ-πήματος, ον, = **ἀπήμαντος**, οὐκ ὀρθὴ γραφή, ἐν Παυσ. 10. 22, 9, ἀλλὰ νῦν διορθωθεῖσα εἰς **ἀπήμαντον**, 'Ανέκδ. 'Οξ. τ. 2. σ. 473, 28.

ἀπήμβροτον, ἴδε ἐν λ. **ἀφαμαρτάνω**.

ἀπημελημένως, ἐπίρρ. τοῦ **ἀπαμελέω**, παρημελημένως, ἠμελημένως, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Μαρκιανὸς ὅπου δὴ ἀπημελημένως ἐκάθευδε Προκοπ. Βανδ. 1. 4, σ. 185D.

'Α-πήμιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακά, ἀλεξίκακος, 'Απήμιον καλοῦντες Δία Παυσ. 1. 32, 2, Χρον. Πάρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2374. 7.

ἀπημονία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Καλλ. εἰς Δία 92.

ἀπημοσύνη, ἡ, ἡ ἔλλειψις βλάβης, ἀβλάβεια, Θέογν. 758, 'Επιγρ. 'Ελλ. (προσθήκη) 750α. **2**) τὸ μὴ βλάπτειν τινά, ἀπημοσύνῃ δὲ νέμονται ἄματος ἄχραντοι καὶ ἀκηδέες 'Οπ. 'Αλ. 2. 647.

ἀπημφιεσμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπαμφιέννυμι**, ἀπροκαλύπτως, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 2, σ. 607C.

ἀ-πήμων, ον, γεν. **ονος**, (πῆμα) ὡς τὸ **ἀπήμαντος**, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι ὁποιονδήποτε, ἀδάκρυτος καὶ ἀπ. 'Ιλ. Α. 415, κτλ., πρβλ. 'Ησ. Θ. 955· σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον 'Αχαιοὶ 'Οδ. Δ. 487: εὐτυχής, αἴσιος, νόστος Δ. 519· πλοῦς Εὐρ. Ι. Α. 1575· μοῖρα 'Απολλ. Ρόδ. Α. 422· ἄνευ θλίψεως ἢ φροντίδος, ἀμφί τι Πινδ. Ν. 1. 83· μετὰ γεν., ἀπήμων πάσης οἰζύος Αἰσχύλ. Εὐμ. 893: — σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς 'Ηρόδ. 1. 42., 4. 179, Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, Φίλων 1. 393. **II**. ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής, καὶ ἑπομ. πρᾶος, ἥσυχος, αἴσιος, οὖρον .. ἀπήμονά τε λιαρόν τε 'Οδ. Η. 266, πρβλ. Μ. 167· πόντος 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 668· ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε 'Ιλ. Ξ. 164· μῦθος Ν. 748· πομποὶ 'Οδ. Θ. 566· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀπήμων κέαρ Πινδ. Π. 10. 33: ἄνευ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Αἰσχύλ. 'Ικ. 186: μετὰ γεν., πλοῦς νεῶν ἀπήμων, χωρὶς νὰ πάθωσιν αἱ νῆες βλάβην τινά, Εὐρ. Ι. Α. 1575.

ἀπήνεια, ἡ, (ἀπηνής) τραχύτης, ἡ δὲ αὐθάδεια ἔστιν ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις Θεοφρ. Χαρ. 15, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1202.

ἀπ-ήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ μὴ ἔχων ἄνεμον ἢ ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπ' ἀνέμων, Δίων Χρυσ. 1. 209, Α. Β. 424· ἀπ. λιμὴν Πολυδ. Α', 100.

ἀπήνη, ἡ, τετράτροχος ἅμαξα συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην 'Ιλ. Ω. 324· πρβλ. 'Οδ. Ζ. 57, πρὸς τοὺς στίχ. 68. 72, 73, 82· ἡ λέξις **ἀπήνη** εἶναι ἐν πλείστοις ὁμοία καὶ σχεδὸν ὁμώνυμος τῇ **ἁμάξῃ**, πρβλ. 'Ιλ. Ω. 266 πρὸς τὸ 324, καὶ 'Οδ. Ζ. 72 πρὸς τὸ 73: ὅτε ἐχρησίμευε δι' ἁρματηλασίας, ὡς ἐν Πινδ. Ο. 5. 6 (πρβλ. 'Αριστ. 'Αποσπ. 527), καὶ τότε ἀκόμη ἐσύρετο ὑπὸ ἡμιόνων· ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ Π. 4. 94 (166)· ἦν γὰρ δὴ ἀπήνη .. ἡμιόνους ἀνθ' ἵππων ἔχουσα Παυσ. 5. 9. 2. **2**) μετέπειτα ἐσήμαινε πᾶν εἶδος ἁμάξης ἢ ἅρματος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 906, Σοφ. Ο. Τ. 753· ἀπ. πωλική αὐτόθι 803: πολεμικὸν ἅρμα, Στράβ. 200· πρβλ. **καπάνη**. **III**. μεταφ., ἐπὶ παντὸς μέσου μεταφορᾶς, ναΐα ἀπ., πλοῖον, Εὐρ. Μήδ. 1123· πλωταῖς ἀπήνησι Ποιητὴς παρὰ Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. 17· τετραδάμονος ὡς ὑπ' ἀπήνας, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὡς κινουμένου διὰ τροχῶν, Εὐρ. Τρῳ. 517. **4**) μεταφ. ὡσαύτως, ὡς τὸ ζεῦγος, π. χ. ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ αὐτ. Φοίν. 329· (ἐτυμολογία ἄγνωστος).

ἀ-πηνήκωτος, ον, (πηνήκη) ὁ ἄνευ ξένης κόμης, ἄνευ φενάκης, Νικήτ. 382D.

ἀπ-ηνής, ές, 'Επ. ἐπίθ., τραχύς, χαλεπός, σκληρός, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, καὶ πρὸς βασιλῆος ἀπηνέος 'Ιλ. Α. 340· οὕτως, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπ. Π. 35· θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπ. Ο. 94· μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε αὐτόθι 202, πρβλ. 'Οδ. Σ. 381, κ. ἀλλ.· ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ Τ. 329: — σπάν. παρ' 'Αττ. (οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ.)· ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνὲς 'Αριστοφ. Νεφ. 974 (ἑξαμ.)· ἀπηνές τι εἰπεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 257B· πρβλ. Νόμ. 950E· ἀλλὰ συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς ἐν Διοδ. 'Εκλογ. 553. 23, Πλουτ., κλ., ἴδε Οὐϋττεμβ. ἐν τοῖς Πίναξι:—'Επίρρ. **-νῶς** Δίων Χρ. 1. 679. **II**. ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σπλὴν ἀπηνής, σκληρά, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14., πρβλ. 2. 12, 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 5. 'Εντεῦθεν, **ἀπηνο-ειδής**, 'Εκκλ.: — **ἀπηνότης**, ἡ, = **ἀπήνεια**, 'Εκκλ.: — καὶ **ἀπηνό-φρων, ον**, ἀπηνὴς τὰς φρένας, ὠμόφρων, θηριώδης, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 159. ('Η ῥίζα τῆς καταλήξεως **-ηνής**, ἥτις ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐναντίᾳ λέξει **προσηνής**, ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ πρ-ηνής, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βεβαιωμένη: ἴδε ὅμως Κουρτίου 'Ελλ. 'Ετυμ. ἀριθ. 419).

ἀπήνθον, = **ἀπῆλθον**, Δωρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀπέρχομαι**, Θεόκρ. 2. 84, κ. ἀλλ.

ἀ-πηξία, ἡ, (πήγνυμι) ἔλλειψις πήξεως, στερεότητος, τήν τε ὑγρότητα καὶ ἀπηξίαν τοῦ σώματος Πτολ. Τετράβ. 4, σ. 204D.

ἀπ-ήορος, Δωρ. καὶ 'Αττ. **ἀπάορος, ον** (ἀείρω): μετέωρος, ὑψηλός, ἀπέχων, οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι οὔτε μάλ' ἐγγὺς "Αρατ. 396, 895· καὶ ἐν τῷ τύπῳ **ἀπηόριος**, κλῶνες ἀπηόριοι

Ἀνθ. Π. 9.71: μετὰ γεν., ἀπάορος ἐχθρῶν, μακρὰν τῶν ἐχθρῶν, Πινδ. Π. 8.124. Πρβλ. **ἀπήωρος.**

ἀ-πηρής, ές. (πηρὸς) ὁ μὴ πεπηρωμένος, ὁ μὴ παθὼν πήρωσιν, ἄρτιος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 888. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἴδε Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. 1. 84.

ἀ-πήρῑνος, ον, (πηρὶν) ἄνευ αἰδοίου, διορθωθὲν ὑπὸ Κοραῆ ἀντὶ τῆς γραφῆς **ἀπύρηνος** ἐν Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 299Α· ἴδε Κοραῆ Ἱπποκρ. περ. Ἀέρ. κτλ. (ἔκδ. Γαλλ.) τ. 6', σ. 242 καὶ σημ. τοῦ αὐτοῦ εἰς Ξενοκρ. κ. Γαλην. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. Τροφ. σ.204.

ἄ-πηρος, ον, = **ἀπηρής**, Ἡρόδ. 1. 32, Διογ. Λ. 5. 40.

ἄ-πηρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πήραν, «ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον» Σουΐδ.

ἀπηρτημένως, ἐπίρρ. (ἀπαρτάω)· ἀπηρτημένως δὲ τούτοις, ὡς συνέχειαν δὲ εἰς ταῦτα, Πλούτ. 2.105Ε. **II.** κεχωρισμένως, χωριστά, Μ. Ἀντων. 4. 45.

ἀπηρτισμένως, ἐπίρρ. (ἀπαρτίζω), ὁλοσδιόλου, ἐντελῶς, οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτε ἔμμετρον ἀπηρτισμένως Διον. Ἁλ. 1. 90, κτλ.

ἀπηρυθριακότως, ἀπηρυθριασμένως, ἴδε ἐν λ. **ἀπερυθριάω.**

ἀ-πήρωτος, ον, ὁ μὴ πεπηρωμένος, ὁ μὴ παθὼν πήρωσιν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 5,1.—Ἐπίρρ. **-ωτὶ** Θεογνώστ. Κανόνες (Κραμήρου Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2. σ.139, 20).

ἀπηύρων, ας, α, ἴδε ἐν λ. **ἀπαυράω.**

ἀπήχεια, ἡ, «ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια, Λυσίας πρὸς Μέδοντα καὶ Δείναρχος κατὰ Κηφισικλέους» Ἁρπ.:—«ἀπηχία .. σημαίνει δὲ μῖσος καὶ ἀπέχθειαν, οἷον ἀπηχοῦσα καὶ ἀπᾴδουσα δι' ἀναρμοστίαν» Α. Β. 16,15.

ἀπηχέω, ἀντηχῶ, Ἀριστ. Προβλ. 11. 6, 1., 19. 11. **2)** φθέγγομαι, ἐκπέμπω φωνάς, ἢ κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.17, 8· ἀποτελῶ παραφωνίαν, ἀπᾴδω, Α. Β.16,16.

ἀπήχημα, ατος, τό, ἀντήχησις, ἠχώ, μεταφ., ἡ ἀπὸ στήθους ἀπαγγελία λόγων ἢ φθεγμάτων τινός, ταῦτα Προδίκου ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα Πλάτ. Ἀξ. 366C. **2)** καθόλου, ἔκφρασις, ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα Λογγῖν. 9. 2.

ἀπηχής, ές, (ἦχος) κακόηχος, δυσάρεστος, Ἀριστείδ. 1. 506, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 10: — ἐριστικός, Ἀλκίφρ. 3.74.

ἀπήχησις, εως, ἡ, ἀντήχησις, ἠχώ, Μ. Ἀντων. 4. 3.

ἀπηχητικός, ή, όν, ὁ ἠχῶν, ὁ ἠχῶν ἁρμονικῶς, ἀπηχητικὴν προσφορὰν συνεπικοσμοῦσαν καὶ αὐτὴν τὸ νοούμενον Εὐστ. Πονημάτ. 203. 4.

ἀπηχθημένως, ἐπίρρ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπεχθάνομαι,** ἐχθρικῶς, Φιλόστρ. 315.

ἀπήωρος, ον, «ἀπηωρημένος», ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Ὀδ. Μ. 435, πρβλ. **ἀπήορος.**

Ἀπία γῆ, ἴδε ἐν λ. **ἄπιος.**

ἀπι-άλλω: μέλλ. **-ιαλῶ** (Ἡσύχ.), Δωρ. λέξις ἀντὶ τοῦ **ἀποπέμπω,** Θουκ. 5.77· μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε (ἐν τμήσει) ἄπεχε, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321Α.

ἀπίαλος· «ῥῖγος» Ἡσύχ., πρβλ. τὴν λέξ. **ἠπίαλος.**

ἀπίαστος, ον, ὁ μὴ ἔχων μέρος νὰ πιάσῃ τις, «γύρωθεν δὲ ὁμαλαὶ αἱ πέτραι καὶ ἀπίαστοι διὰ τῶν χειρῶν» Νικήτ. Χων. Κῶδ. Βαρβαρογραικ. σ. 666, 25· «ἄναπτος, ἄληπτος, ἀπίαστος» Ἡσύχ.

ἀπιγμέντις, ὁ, τὸ Λατ. apigmentis = ὁ ἐπὶ τῶν ἀρωμάτων, ἀξιωματικός τις ἐν τῇ Βυζαντ. αὐλῇ, Λυδ. 213, 5.

ἀπιδέα, ας, ἡ, (ἀπίδιον) = ἄπιος, κοιν. «ἀπιδιά», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 104. Γεωπ. 10. 3, 4.

ἀπ-ιδιάζω, ζῶ ὁλομόναχος, κατ' ἰδίαν, Γρηγ. Νύσσ. II, 900C.

ἀπιδιαστικός, ή, όν, ἀποκεχωρισμένος, ἀναχωρητικός, ἐρημικός, ὁ ἀπιδιαστικὸς βίος Βασίλ. τ. 2. σ. 345Ε.

ἀπίδιον, τό, ὑποκορ. μὲν τοῦ **ἄπιον,** ἀλλὰ μὴ ἐμφαῖνον ὑποκορισμόν τινα· «ὄγχναι λέγονται .. καὶ τὰ ἀπίδια τὰ ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια» Σχόλ. ἐν Ὅμ. Ὀδ. Η. 115.

ἀπιδωτός, ἔχων σχῆμα ἀπιδίου «μαργαριταρίων ἀπιδωτῶν» Ἀνωνύμ. περιγραφὴ Ἁγίας Σοφίας σ. 258, Δουκάγκ.

Ἀπιεῖον, τό, ναὸς τοῦ Ἄπιδος, Ἐπιγραφ. Ῥοζέττης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 33.

ἀ-πίεστος, ον, (πιέζω) ὁ μὴ ἐνδίδων τῇ πιέσει, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πιέσῃ, ὡς π.χ. ὁ σίδηρος, ὁ λίθος κτλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5., 9. 15, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 460.

ἀ-πίθανος, ον, ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ πιθανός, ὡς καὶ νῦν, τὸ μυθολόγημα οὕτως ἀπίθανον ὂν Πλάτ. Νόμ. 663Ε, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 27. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ ἢ ἐμπιστευθῇ, πρός τι, ἔν τινι πράγματι, Αἰσχίν. 28. 12. **6,** ὁ μὴ πεισθείς, μὴ καταπεισθείς, ἀπ. ἂν εἴη Πλάτ. Παρμ. 133Β. **II.** ὁ μὴ ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρεμφάτου, Πλούτ. Νικ. 3. **III.** ὁ μὴ πείθων, μὴ πειστικός, λόγος, Πλάτ. Φαῖδρ. 265Β· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3. 4., 8. 1· ἀπ. λέγειν, ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 812Ε, πρβλ. 819C· ἀπ. ζωγράφος Λουκ. πρὸς ἀπαιδ. 22: —Ἐπίρρ. **-νως,** οὐχὶ πειστικῶς, τραγέως, ἀγροίκως, Ἰσοκρ. 87C· καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν.

ἀπιθανότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις πιθανότητος, ἡ τῆς αἰτίας ἀπιθανότης Αἰσχίν. 36. 23. **II.** ἔλλειψις πειστικότητος Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

ἀπιθέω: μέλλ. **-ήσω,** (πείθω) Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀπειθέω** μετὰ δοτ., συχν. παρ' Ὁμ. καὶ συνήθως μετ' ἀρνήσεως οὐδ' ἀπίθησεν μύθῳ, δὲν ἐδείχθη ἀπειθὴς εἰς τὸν λόγον ..., Ἰλ. Α. 220, κτλ., πρβλ. Ζ. 102 κ. ἀλλ.· ἅπαξ μετὰ γεν., οὐδ' ἀπίθησε θεὰ .. ἀγγελιάων Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 448:— ὁ Σοφ. ἐχρήσατο τῇ λέξει ἅπαξ ἐν ἀναπαιστ. στίχῳ, οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις Φιλοκτ. 1447.

ἀπιθής, ές, ποιητ. ἀντὶ **ἀπειθής,** Ἀνθ. Π. 5. 87.

ἀπιθυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀπιθύνων, διευθύνων, ὁ ὁδηγῶν, ἀπιθυντῆρα κελεύθου Παυλ. Σιλ. Ἄμβων 78.

ἀπ-ιθύνω, = **ἀπευθύνω** ἐπὶ κατεαγότων ὀστέων, βάλλω εἰς τὴν θέσιν του, τοποθετῶ καλῶς, ὅτι ἱκανῶς τὰ ὀστέα ἀπιθύνεται Ἱππ. π. Ἀγμ. 756, ἐν τῇ ἀρχῇ· ἐπὶ γραμμῶν, σύρω, ἀκλινέαις γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας ... τόνδε μόλυβδον Ἀνθ. Π.6.67.

ἀπ-ικμάω, λιχμάω, λιχνίζω, σῖτον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.16. 2.

ἀ-πίκραντος, ον, (πικραίνω) ὁ μὴ ἔχων πίκραν, ὁ μὴ πικράζων, κοιν. ὁ μὴ «πικρίζων» τοῦ στόματος ἀπικράντου ὄντος Ἀνωνυμ. π. διαίτ. ἐν Ideler Phys. 2. 196.

ἄ-πικρος, ον, ὁ μὴ πικρός, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 4. 3.

ἀπικρό-χολος, ον, ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολήν, «ἀπικρόχολον· τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν» Ἡσύχ.

ἀ-πίλητος, ον, (πιλέω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συμπιέσῃ, δηλ. ἢ ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος πίεσιν, συμπύκνωσιν, ἢ ὁ ἐλαστικός, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 23. πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 460.

ἀ-πίμελος, ον, (πῖμελὴ) ὁ μὴ ἔχων πιμελήν, ὁ ἄνευ πάχους, ὁ μὴ παχύς, ἄπαχος, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 116Ε, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 14, π. Ζ. μορ. 3.14, 20, κ. ἀλλ.· συγκρ. **-ώτερος,** αὐτόθι 3. 9, 14:— Ὑπερθ. **-ώτατος** Ἱστ. Ζ. 3. 17, 3.

ἀπινής, ές, (πίνος) ὁ ἄνευ πίνου, ῥύπου, ὁ μὴ ῥυπαρός, ὁ καθαρός, Ἀθήν. 661D.

ἀπίνης, πιθ. = **ἐξαπίνης** Ἐπίγραμμα ἐν Κραμ Παρίσ. Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 326, 6.

ἀπινόω, (ἀπινὴς) ἀποπινόω, ἀπορρυπόω, καθαρίζω, Ἡσύχ.

ἀπινύσσω (πινυτὸς) εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, «ἀφραίνειν καὶ ἐστερῆσθαι τοῦ πινυτὸς εἶναι» (Εὐστ.) Ὀδ. Ε. 342· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων, «αὐτὸς δὲ χαλεπῇ κατείχετο ἀναπνοῇ παράφρων τῇ ψυχῇ καὶ ἐξεστηκὼς» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ο. 10· ἴδε Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **ἀπινυτέω.**

ἄπιξις, εως, ἡ, ἀντὶ **ἄφιξις.**

ἀπιο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἀπίου, δηλ. ἀπιδίου, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 10, 3.

ἄπιον, τό, (ἄπιος) ἀπίδιον, Πλάτ. Νόμ. 845Β, Θεόκρ. 7. 120. **2)** = **ἄπιος** (ἡ) ἀπιδέα, κοιν. «ἀπιδιά», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1.15, 2.

ἄπιος, [ᾰ-] ἡ, (ὡσαύτως, ὁ **ἄπιος** Εὐστ. Πονημάτ. 135), ἀπιδέα, «ἀπιδιά», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 19, 22, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 3. κτλ. **2)** = **ἄπιον,** τό, ἀπίδιον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 476, 3· ἀπ' Εὐβοίας ἀπίους, Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 17, πρβλ. Meineke εἰς Ἄλεξ. ἐν «Βρεττίᾳ» 1. **II.** εἶδος τιθυμάλου, κοιν. «φλομάκι» Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 9, 5, Διοσκ. 4. 174.

ἄπιος, η, ον, ὁ μακρὰν ἀπέχων, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, «πόρρωθεν ἐκ τῆς μακρὰν ἀπεχούσης γῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 270, Γ. 49, Ὀδ. Π.18, Σοφ. Ο. Κ.1685. **II. Ἄπιος, α, ον,** Πελοποννήσιος, λέγεται δὲ ὅτι (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας) παράγεται ἐκ τοῦ **Ἆπις,** ὄνομα μυθικοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἰατροῦ καὶ μάντεως, ἰατρομάντεως, τὸ ἐπίθετον δὲ τοῦτο ἤγαγε τὸν Ἕρμαννον νὰ σχετίσῃ τὴν λέξιν πρὸς τὴν **ἤπιος**), Αἰσχύλ. Ἱκ. 262 κἑξ.· Ἀπία γῆ, Ἀπία χθὼν ἢ Ἀπία μόνον, ἡ Πελοπόννησος, καὶ κυρίως ἡ Ἀργολίς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 257, Σοφ. Ο. Κ. 1303. Ὡσαύτως, **Ἀπίς, ίδος,** ἡ, Θεόκρ. 25. 183. [Ἡ πρώτη λέξις ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ (ᾰ), ἡ δὲ δευτέρα μακρὸν (ᾱ), ἀλλ' ὁ Σοφοκλ. ἐν Ο. Κ.1685 μεταχειρίζεται τὴν σημ. Ι. μετὰ ᾱ, καὶ μεταγεν. Ἐπ. ποιηταὶ ἔχουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας μετὰ ᾰ· Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. Ἀπίη γαῖα]. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς προθέσ. **ἀπό,** ὡς τὸ **ἀντίος** ἐκ τῆς **ἀντί.** Ἀλλ' ὁ Κούρτ. σ. 428 ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὸ Σανσκρ. ap (ὕδωρ). Ἂν αὕτη ἡ ἐτυμολογία γείνῃ ἀποδεκτή, ἡ πρώτη σημασία πρέπει νὰ εἶναι: μακράν, πέραν τῆς θαλάσσης, Γαλλ. outre mer. Περὶ τοῦ νεωτέρου ὀνόματος τῆς Πελοποννήσου Μορέας ἢ Μορεάς, ὅπερ ὁ Fallmerayer ἠθέλησε νὰ ἐτυμολογήσῃ ἐκ τῆς Σλαυϊκῆς λέξεως morje (θάλασσα), ἴδε Σάθαν ἐν Μνημ. Ἑλλ. Ἱστ. τ. Α', σ. λδ', καὶ Γ. Ν. Χατζιδάκιν ἐν τῷ Εʹ τόμ. τῆς Ἀθηνᾶς σ. 231.

ἀπιπόω, ἐκπιέζω τὸν ὀπόν, Ἡρόδ. 2. 94.

Ἆπις, ιδος, εως, καὶ Ἰων. **ιος,** ὁ, βοῦς λατρευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ παρ' Ἕλλησιν **Ἔπαφος** καθ' Ἡρόδ. (2.153). **2)** μυθικός τις βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἴδε **ἄπιος II.** **II. Ἀπίς** = **Ἀπία γῆ,** πρβλ. **Ἄπιος II.**

ἀπισόω, ἐξισῶ, καθιστῶ ἴσον, αὐτὸν ἀπ. τοῖς κλιντῆρσιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν Προκρούστην, Πλουτ. Θησ. 11· πρβλ. Λουκ,

Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 13: — Παθ., γίνομαι ἴσος, τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων, πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν φορτίων, Ἡρόδ. 4.196.

ἀπίσσωτος, ον, (πισσόω) ὁ μὴ ἀληλιμμένος διὰ πίσσης, Στράβ. 516.

ἀπιστέω: μέλλ. -ήσω: πρκμ. ἠπίστηκα, κτλ.: — Παθ. μέλλ. ἀπιστηθήσομαι Διόδ. 32.11· ἀλλ' ἀπιστήσομαι ἐπὶ παθ. σημασίας, Πλάτ. Πολ. 450D. Εἶμαι ἄπιστος, ἑπομένως, **I.** δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαί τινα, ἐγὼ τὸ μὲν οὔ ποτ' ἀπίστεον Ὀδ. Ν. 339· τύχην ἀπ. Εὐρ. Ἀλκ. 1130· πάντα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 775· πρβλ. Θουκ. 7. 28, Ξεν. Ἀγησ. 5. 6. 8.7: — Παθ., τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐγίνωσκεν, Θουκ. 7. 44· ἀπ. ἐν μαρτυρίαις Ἀντιφῶν 117.11· ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας Ξεν. Κύρ. 7. 2,17: — ἀλλὰ πρὸ πάντων, **2)** μετὰ δοτ., χρησμῷ.. Ἡρόδ. 1.158, Θουκ. 8. 83, Πλάτ. κτλ.: οὕτω, πῶς ἀπιστήσω λόγοις; Σοφ. Φ. 1350· ἀπ. τῇ ἑαυτῶν ξυνέσει Θουκ. 3. 37, πρβλ. 6. 86· ἀπ. τινί τι, δὲν πιστεύω τινὰ εἴς τι, Ἡρόδ. 3. 122· τινὶ περί τινος ὁ αὐτ. 4. 96. **3)** μετ' ἀπαρεμφ., οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, οὐδόλως ἀμφιβάλλω ὅτι .., Σοφ. Αἴ. 940· ἀπ. μὴ γενέσθαι τι, ἀμφιβάλλω ἂν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω, Θουκ. 1. 10· πρβλ. 2.101, 4. 40, Πλάτ. Πολιτικ. 1. 301C: — οὕτω καὶ ἀπ. μὴ ἢ μὴ οὐ γένηταί τι, ὑποπτεύω ὅτι θὰ γείνῃ ἢ δὲν θὰ γείνῃ τι (ὡς τὸ **φοβοῦμαι**), Πλάτ. Πολ. 555A, Μένων 89D· ἀπ. πῶς .. ὁ αὐτ. Φαίδων 73B· ἀπ. εἰ ... Ἀνθ. Πλαν. 52, Φίλων 2. 555: — Παθ., τὸ ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατὸν εἶναι, δὲν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶναι δυνατόν, Πλάτ. Νόμ. 839C, πρβλ. Χαρμ. 168E, καὶ οὕτω τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Ἡροδ. 3.15· εἰ δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτοῦ ὑποψία ὅτι ἠδύνατο νὰ παράσχῃ πράγματα, — ἀλλὰ τὸ ἠπιστήθη ἐνταῦθα ἔπρεπεν ἴσως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνῆκον εἰς τὸ **ἐπίσταμαι**. ἴδε ἑρμηνευτάς. **4)** ἀπολ., εἶμαι δύσπιστος, ἀμφιβάλλω, Ἡρόδ. 8 94· νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν Ἐπιχ. 119, Ahr.· ἐπί τινι Φίλων 2. 92. **II.** = **ἀπειθέω**, δὲν ὑπακούω, παρακούω, τινὶ Ἡρόδ. 6.108 (ἔνθα ἴδε Βαλκν.), ἐν ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἡ λέξις ἦτο συνηθεστέρα παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Πρ. 640, Σοφ. Ἀντ. 381, Τρ. 1183, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, κ. ἀλλ.: — ἀπολ., εἶμαι παρήκοος, τοῖς ἀπιστοῦσι τάδε, εἰς τὰ πράγματα ταῦτα, Σοφ. Ἀντ. 219, πρβλ. 656· ἢν δ' ἀπιστῶσι, ἐὰν δὲ ἀρνῶνται νὰ συμμορφωθῶσιν, Εὐρ. Ἰκ. 389, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 941C. **III.** τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί, ὅ ἐ. δὲν θὰ διστάσω νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Ἡρακλ. 1024, πρβλ. Λυσ. 188. 39.

ἀπιστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπιστῶ**, δεῖ ἀπιστεῖν, πρέπει τις νὰ ἀπιστῇ ἢ νὰ δυσπιστῇ, μετὰ δοτ., Πολύβ. 4. 41, 8, Στράβ. 362.

ἀπιστητικός, ή, όν, ὁ μὴ πιστεύων, Μ. Ἀντων. 1. 6.

ἀπιστία, Ἰων. **ίη**, ἡ, τὸ ἀπιστεῖν, τὸ μὴ ἔχειν πίστιν, ὑποψία, πίστεις .. ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 370· πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ [ῑ] δ' ἐσάωσα Θέογν. 831· τοῖς παρεοῦσι ἀπ. πολλὴ ὑπεκέχυτο Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. 2. 152· ὑπὸ ἀπιστίης ὁ αὐτ. 3. 153 κ. ἀλλ.· ὑπὸ ἀπ. μὴ γενέσθαι τι, ἐκ δυσπιστίας ὅτι .., ὁ αὐτ. 1. 68· ἀπιστία λόγους ἐνδέχεσθαι Εὐρ. Ἴων 1606· πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας Αἰσχύλ. Ἀγ. 268· ἀπιστίαν ἔχειν περί τινος, εἶναι ἐν ἀμφιβολίᾳ, Πλάτ. Φαίδων 107B· σώφρων ἀπ. Εὐρ. Ἑλ. 1617· ἀπ. τοῦ κατηγόρου, ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτόν, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 7· ἡ ἀπ. ἡ πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Πολιτικ. 4. 12, 5· ἀπ. κατά τινος Λογγῖν. 38. 2· πρός τι Πλάτ. Σοφ. 258C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ εἰρημένα ἐς ἀπ. πολλὴν ἀπῖκται Ἡρόδ. 1.193· πολλὰς ἀπιστίας ἔχει, ἐπιδέχεται πολλὰς ἀμφιβολίας, Πλάτ. Πολ. 450C· ὁ λόγος εἰς ἀπ. καταπίπτει ὁ αὐτ. Φαίδων 88D· καταβάλλει τινὰ εἰς ἀπ. αὐτόθι C· ἀπ. παρέχειν αὐτόθι 86E· ἀπ. ὧν λέγει, τὸ μὴ ἀξιόπιστον τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 368C. **II.** ἔλλειψις πίστεως, ἀπιστία, θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπ. Σοφ. Ο. Κ. 611, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 493C· προδοσία, Ἀνδοκ. 23. 38, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 21· βλέπειν ἀπιστίαν, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 22.

ἀπιστό-χορος, ον, διάχορος ὑπὸ ἀπιστίας, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 150, 117. 329.

ἄ-πιστος, ον, **I.** παθ., ὃν δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν, ἑπομ. **1)** ἐπὶ προσώπ. καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ὁ μὴ ἀξιόπιστος, ἄπιστος, ὑπερφίαλοι καὶ ἀπ. Ἰλ. Γ. 106· θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε Θέογν. 601· ἀπ. ὡς γυναικεῖον γένος Εὐρ. Ι. Τ. 1298· δολοπλοκίαι Θέογν. 226· ἀπ. ποιεῖν τινα, ὕποπτον, Ἡρόδ. 8. 22, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2.4,7· ἀπ. .. ἑταιρείας λιμὴν Σοφ. Αἴ. 683, πρβλ. Φ. 867· θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος, ἀναξιόπιστον, ἀδικαιολόγητον πεποίθησιν ἔχων, Θουκ. 1. 120· ἤθη ἀπ. ἀβέβαια, ἀσταθῆ, Πλάτ. Νόμ. 705A, πρβλ. 775D: **2)** ἐπὶ φήμης, καὶ τῶν ὁμοίων, ἀπίστευτος, Παρμεν. 76, Ἀρχίλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἡρόδ. 3. 80· τέρας Αἰσχύλ. Πρ. 832· ἀπ. καὶ πέρα κλύειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 416· ἀπ. ἐνόμιζον εἰ .., Φίλ. 2. 556· τὸ ἐλπίδων ἄπιστον, ὅ,τι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἔτι καὶ ὡς ἐλπίδα, Σοφ. Φ. 868· πίστις ἀπιστοτάτη, Ἀνδοκ. 9. 32· οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἐμπιστευόμενος, δύσπιστος, φιλύποπτος, θυμός δέ τοι αἰὲν ἄπιστος Ὀδ. Ξ. 150· ὦτα .. ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν, ἧττον πιστά, Ἡρόδ. 1. 8· ἄπιστος πρὸς Φίλιππον, δύσπιστος, μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν, Δημ. 349. 15· ἄπιστος εἶ .. καὶ σαυτῷ, δὲν πιστεύεις οὐδ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σὺ λέγεις, Πλάτ. Ἀπολ. 26E· **τὸ ἄπιστον** = **ἀπιστία**, Θουκ. 8. 66. **β)** ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ὁ μὴ πιστεύων, ἄπιστος, Ἐπ. π. Κορ. Α', ς', 6 κ. ἀλλ. **2)** ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος, Σοφ. Ἀποσπ. 553· μετὰ γεν., Αἰσχύλ. Θ. 875· ἔχειν ἄπιστον .. ἀναρχίαν πόλει, ὅ ἐ. ἀναρχίαν ἔχειν ἀπειθοῦσαν τῇ πόλει, αὐτόθι 1030, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1476. **III.** ἐπίρρ. **ἀπίστως**. **1)** παθ. κατὰ τρόπον οὐχὶ πιστευτόν, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα Θουκ. 1. 21, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 31. 8. **2)** ἐνεργ. ὑπόπτως Θουκ. 3. 83.

ἀπιστοσύνη, ἡ, = **ἀπιστία**, Εὐρ. Μήδ. 423.

ἀπιστούντως, ἐπίρρ. = **ἀπίστως**, 2. Νουμέν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 735A.

ἀπιστό-φιλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀπιστίαν, Χρησμ. Σιβ. 8.186.

ἀπισχναίνω, καθιστῶ τινα ἰσχνόν, καὶ δέδοικα μὴ λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσῃ νεκρὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 12, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 20, 5: — ῥηματ. ἐπίθ. **ἀπισχναντέον**, δεῖ ἀπισχναίνειν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 50, 2.

ἀπισχνόω, = **ἀπισχναίνω**, Ἱππ. 533. 29.

ἀπισχυρίζομαι, ἀποθ., ἐπιμόνως ἐναντιοῦμαι, ἄντικρυς ἀρνοῦμαι, οἷς εἰ ξυγχωρήσετε. καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε ..., ἀπισχυρισάμενοι δὲ σαφὲς ἂν καταστήσαιτε αὐτοῖς Θουκ. 1. 140· πρὸς τὰς ἡδονὰς Πλουτ. Ἆγις 4, κ. ἀλλ. **II.** διισχυρίζομαι, ἐπιμένω, Εὐστ. 1278. 23, κτλ., Συνέσ. 167D· ἀναγινώσκεται δὲ ὑπὸ Δινδ. ἐν Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 1097 ἀντὶ **ἐπισχυρίζομαι**: — Ἐπίρρ., **ἀπισχυριστικῶς**, θετικῶς, διαρρήδην, Εὐστ. 1861. 41.

ἀπίσχω, = **ἀπέχω**, σύρω ὀπίσω, ἀποσύρω, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ Ὀδ. Λ. 95· χεῖρας ἔργου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1.7, 3.

ἀπίσωσις, εως, ἡ, ἐξίσωσις, Πολυδ. Δ', 27, Νικομ. Ἀριθμ. Εἰσαγ. σ. 105.

ἀπιτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἄπειμι**, δεῖ ἀπιέναι, πρέπει τις νὰ ἀπέλθῃ, Ξεν. Ἀν. 5. 3,1, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον Ἄμφις ἐν «Ἀθάμαντι» 1, 5, Λουκ. Ἑρμότ. 82.

ἀπίτης (ἐνν. οἶνος), ὁ, (ἄπιον), οἶνος ἐξ ἀπίων, «κρασὶ ἀπὸ ἀπίδια», Διοσκ. 5. 32, Γεωπ. 8. 5 [ῑ].

ἀπῑτητέον, πληθ. -έα, ῥηματ. ἐπίθ. = **ἀπιτέον** Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἀπιχθυόομαι, παθ., γίνομαι ἰχθύς, μεταβάλλομαι εἰς ἰχθύν, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1.1098.

ἀπ-ιχθυς, υ, ὁ μὴ ἐσθίων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἰχθῦς (πρβλ. **ἀπόσιτος**), «ἄπιχθυς παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἄγευστος» Πολυδ. Ϛ', 41 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 480). **2)** παρ' Εὐστ. 1720. 24, ὡς οὐσιαστ., ὁ μὴ ἐσθιόμενος ἰχθύς, πρόστυχος, πρβλ. Α. Β. σ. 425, 3.

ἀ-πίων [ῑ], ον, ονος, οὐ πίων, οὐχὶ παχύς, «ἄπαχος», Δίφιλ. Σιφν. παρ' Ἀθην. 120F, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ἀ-πλᾰγιάστως (πλαγιάζω), ἐπίρρ., οὐχὶ πλαγίως, «ἰθύ, τουτέστι κατευθὺ καὶ ἀπλαγιάστως» Εὐστ. 1229. 41.

ἄ-πλαγκτος, ον, = **ἀπλανής**, Νόνν. Δ. 4. 313.

ἁπλαῖ, ῶν, αἱ, (θηλ. πληθ. τοῦ **ἁπλοῦς**), εἶδος Λακωνικῶν ὑποδημάτων ἐχόντων ἁπλοῦν (οὐχὶ διπλοῦν) πέλμα, Δημ. 1267. 25.

ἀπλακέω, **ἀπλακία**, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **ἀμπλακέω**, κτλ.

ἀ-πλάκουντος, ον, ὁ ἄνευ πλακούντων, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ποιητῇ 1.

ἀπλάνεια, ἡ, σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον, Σουΐδ.

ἀ-πλανής, ές, ὁ μὴ πλανώμενος, σταθερός, ἑδραῖος, Πλάτ. Πολιτ. 288A, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., ἀπλανὲς ἀπειργάσατο κινήσεων, κατέστησεν αὐτὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς κινήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 34A. **2)** ἐν τῇ ἀστρονομ. ἐπὶ ἀστέρων, **ἀπλανεῖς ἀστέρες**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **πλανήτας**, αὐτόθι 40B, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Μεταφ. 11. 8, 10, Ἄρατ. 461, Ἀνθ. Π. 9. 25. **II.** ἐπὶ γραμμῶν, εὐθεῖα, ἀπλανέος γραμμῆς ἡγεμὼν κανὼν Ἀνθ. Π. 6. 65. **III.** ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ σφαλλόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7.195, κτλ.: — Ἐπίρρ. **-νῶς**, χωρὶς νὰ ἀποπλανηθῇ τις, Μάξ. Τύρ. 5. 2: ἀκριβῶς, μετ' ἀκριβείας, Ἀλκίφρ. 3. 59.

ἀπλᾰνησία, ἡ, τὸ μὴ πλανᾶσθαι, δηλ. τὸ μὴ ἀπατᾶσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 394.

ἀπλάνητος, ον, ὁ μὴ παραπλανώμενος ἢ ἀπατώμενος, Βαβρ. 50, 20, Ἐκκλ.

ἁπλαστία, εἰλικρίνεια, Πλάτ. Ὅροι 412E, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 90.

ἄ-πλαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλάσῃ, νὰ σχηματίσῃ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5, πρβλ. 9.12. **2)** ὁ μὴ πλαστός, ἀλλ' ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει εὑρισκόμενος, ἁπλοῦς, Πλουτ. 2.16B, 62C: φυσικός, ἀπροσποίητος, ἀνυπόκριτος, φρόνημα, εὔνοια, προθυμία, κτλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 37, Θεμιστίος 56D, κτλ.· ἐπὶ προσώ-

πων, Κέβητος Πίν. 20:—Ἐπίρρ. **-τως**, φυσικῶς, ἄνευ προσποιήσεως, γελᾶν Πλάτ. Ἐπιστ. 319B· αὐλεῖν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4.11,4· ἀποκρίνεσθαι Αἰλ. Π. Ἱστ. 9. 27. **3)** ὁ μὴ ὁλοκλήρως σχηματισθείς, ἀσχημάτιστος, Φίλων 2. 317. **II.** ὡσαύτως, λαμβανόμενον ὡς συγκεκομμένον ἀντὶ τοῦ **ἀπέλαστος**, ἀπροσπέλαστος, τερατώδης. ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν προτιμᾶται ἐν γένει ἡ γραφὴ **ἄπλᾱτος**. Ἴδε τὴν λέξιν.

ἀ-πλᾰτής, ές, ὁ μὴ ἔχων πλάτος, ἄνευ πλάτους, γραμμὴ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 41, 4· μῆκος ἀπλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλάτος ἔχον, ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 6, 3.—Ἐπίρρ. **-τῶς** Ἰάμβλ.

ἄ-πλᾱτος, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἐπ. **ἄπλητος, ον**, (**πλησίον**, πρβλ. **τειχεσιπλήτης**), ἀπέλαστος, ἀπροσπέλαστος, ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ· ἀλλ' ἀείποτε μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ καὶ τερατώδους, σχεδὸν ὅμοιον τῷ **ἄαπτος**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 147, Θ. 151· ἀπλ. πῦρ Πινδ. Π. 1. 40 (ὁπόθεν πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπλήστου ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 371)· ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς Πινδ. Π. 12. 15, ἄπλατον .. Τυφῶν' Ἀποσπ. 93· θρέμμα Σοφ. Τρ. 1093· αἶσα ὁ αὐτ. Αἴ. 255· ἄπλατον, ἀξύμβλητόν τ' ἐξεθρεψάμην ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350.—Πολλαχοῦ τὸ **ἄπλαστος** κεῖται ὡς διάφ. γραφή, πρβλ. Ἐλμσλ. καὶ Ἕρμαννον εἰς Μήδ. 149· ἴδε ὡσαύτως καὶ τὴν λέξ. **ἄπληστος**.

ἄ-πλεκτος, ον, ὁ μὴ πεπλεγμένος, χαίτη Ἀνθ. Π. 7. 412, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 790. 8:—ὡσαύτως **ἀπλεκής, ές**, Νόνν. Δ. 42. 87.

ἀ-πλεόναστος, ον, ὁ ἄνευ πλεονασμοῦ, τὸ **σταφίς** π. χ. εἶναι ἀπλεόναστον ὡς μὴ ἔχον ἐν ἀρχῇ τὸν πλεονασμὸν τοῦ **α**, ἐνῷ τὸ **ἀσταφὶς** ἔχει αὐτόν, Εὐστ. 947. 16.

ἀ-πλεονέκτητος, ον, ὁ ἄνευ πλεονεξίας, ἀπλεονέκτητος καὶ ἰσότης δικαία Κλήμ. Ἀλ. 663· ὁ ἄνευ περισσεύματος, Θεολ. Ἀριθμ. 34. **2)** παθ. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπερβάλῃ, νὰ νικήσῃ, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰωάν. 1016.

ἀπλετο-μεγέθης, ες, ὁ ἄπλετον ἔχων μέγεθος, λίθος Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 41.

ἄπλετος, ον, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ἄπειρος, ἀμέτρητος, ὕψος Ἐμπεδ. 439· δόξα Πινδ. Ι. 4. 17 (3. 28)· βάρος Σοφ. Τρ. 982· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, χρυσὸς ἄπλ. Ἡρόδ. 1. 14, 50, κ. ἀλλ.· ἅλες, ὕδωρ, 4. 53., 8. 12· οἰμωγή 6. 58· μάχη Πλάτ. Σοφ. 246C· ἄπλ. καὶ ἀμήχανον ὁ αὐτ. Νόμ. 676B· ἐν χρόνου μήκεσιν ἀπλέτοις αὐτόθι 683A· χιὼν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11· πλῆθος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 5· ποταμοὶ ἄπλετοι τὸ πλῆθος αὐτ. Μετεωρ. 2. 2, 17, ῥαφανῖδες ἄπλ. τὸ πάχος ὁ αὐτ. Προβλ. 20, 13· θόρυβος Πολύβ. 1. 50, 3, κτλ. (Πιθανῶς ἐκ √ΠΛΕ, **πίμπλημι, πλέως**).

ἄ-πλευρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πλευράς, ἄπλ. στῆθος, στενόν, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 11: ἐπὶ προσώπ. ὁ ἔχων στενὸν τὸ στῆθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὔπλευρος αὐτόθι 6. 9.

ἄ-πλευστος, ον, ὁ μὴ πλευστός, ἄπλωτος ἢ ὁ μὴ διαπλευσθείς, τὸ ἄπλ., μέρος τῆς θαλάσσης μήπω διαπλευσθέν, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16.

ἀπλήγιος, ον, ὁ φορῶν ἓν μόνον ἔνδυμα: ἐν γένει, = ἁπλοῦς, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 27B.

ἀπληγίς, ίδος, ἡ, = **ἁπλοΐς** (ὡς οὐσιαστ.) ἐπανωφόριον ἁπλοῦν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **διπληγίς**, «ἀπληγίς: τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοΐδα καλεῖ. Σοφοκλῆς» Ἐτυμ. Μ. (Σοφ. Ἀποσπ. 843), «ἀπληγίς: ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης, 'ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν'», Α. Β. 425, 20 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 149).

ἄ-πληγος, ον, (πληγή) ὁ μὴ πλησσόμενος, ὁ προπεφυλαγμένος ἐκ κτυπημάτων, «ὁ πνεύμων ὥσπερ στρῶμα ἁπαλὸν .. ἄπληγον αὐτὴν (τὴν καρδίαν) διατηρεῖ καὶ ἀβλαβῆ» Μελέτιος ἐν Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 41. —Ἐπίρρ. **-γως** Ἀχμ. Ὀνειρ. 251.

ἀ-πλήθυντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθείς, Δίδ. Ἀλεξ. 484A, Πρόκλ. Παρμ. 535 (103).—Ἐπίρρ. **-τως** Πορφύρ.

ἀπλήκτης, ὁ, = τῷ ἑπομ.

ἄ-πληκτος, ον, ὁ μὴ πληττόμενος, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἀνάγκην μάστιγος ἢ μυώπων, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 2· ἄπληκτος [ἵππος] κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 253D, ὡς τὸ ἀκέντητος, ἐν Πινδ. Ο. 1. 33· μεταφ., Πλούτ. 2. 721E:—μὴ πληγωθείς, μὴ κτυπηθείς, φρουδοι δ' ἄπλ. Εὐρ. Ρῆσ. 814· ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ πληγέν, τὸ μὴ παθὸν βλάβην, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 14, 1. **II.** ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐρεθίζων ἢ κεντῶν, παρ' Ἰατρ., ὡς Ἄντυλλ. Matth 109:—Ἐπίρρ. **-τως** Ὀρειβάσ. 2. 218, Daremb.

ἀ-πλημμελής, ές, ἀναμάρτητος, Κύριλλ. εἰς Λευΐτ. σ. 372.

ἀπλήμων, ον, = «ἄπληστος» Ἡσύχ.

ἀ-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = **ἄπληκτος** I, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 124· μετὰ σημασίας σκοτεινῆς, Λουκ. Ἔρωτ. 54.

ἀ-πληροφόρητος, ον, ἀβέβαιος, ἄδηλος, ἀσαφής, ἀμφίβολος, Ἰω. Κλίμ. σ. 130, 36.—Ἐπίρρ. **-τως** Γρηγ. Ναζ. σ. 155, 25.

ἀ-πληροφορία, ἡ, ἀβεβαιότης, Ἰω. Κλίμ. σ. 413.

ἀ-πλήρωτος, ον, ἀκόρεστος, Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συνόντ. 39· Ἅιδης Ἀνθ. Π. παράρτ. 122· πάντων Πλούτ. 2. 524B. **2)** ὁ μὴ πεπληρωμένος, Πολυδ. Α', 121.

ἀπλησίαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 12. 15, πρβλ. **ἄπλατος**.

ἀπληστεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἄπληστος, ἀκόρεστος, μ. γεν. ἀπληστευόμενοι γὰρ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν καὶ τῆς ἐκ τῶν φαύλων ἀπολυθησόμεθα ἀπληστίας Ἵππαρχ. παρὰ Στοβ. 575. 8· ἔν τινι Ἑβδ. (Σειράχ, λα', 19· λζ', 32), περί τι Ψευδο-Χρυσ. τ. 5. σ. 686D.

ἀπληστία, ἡ, ἀκόρεστος ἐπιθυμία τροφῆς ἢ χρημάτων, «ἀχορτασιά», πλεονεξία, ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 6· εἰς τοσαύτην ἀπλ. ἀφίκοντο Λυσ. 121. 42· διὰ τὴν ἀπλ. Πλάτ. Γοργ. 493B· μετὰ γεν. πράγμ., ἀπληστία πλούτου, χρυσοῦ, ὁ αὐτ. Πολ. 562B, Νόμ. 831D· λέχους Εὐρ. Ἀνδρ. 218· τῆς εὐχῆς, περὶ τοῦ Μίδα, Ἀριστ. Πολ. 1. 9, 11.

ἀπλήστ-οινος, ον, ἄπληστος οἴνου, Τίμων παρ' Ἀθην. 424B.

ἀπληστό-κορος, ον, ἄπληστος καὶ ἀκόρεστος, Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 5.

ἄ-πληστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πληρώσῃ, ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, Θέογν. 109, Σοφ. Ἠλ. 1336, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 27, κτλ.· πολλάκις συγχέεται τῷ **ἄπλαστος** (ὃ ἐ. **ἄπλατος**), Ἐλμσλ. καὶ Ἕρμαννος εἰς Εὐρ. Μήδ. 149· Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 371.—**2)** μετὰ γεν., ἄπλ. χρημάτων, αἵματος, ἀκόρεστος εἰς χρήματα, αἷμα, Ἡρόδ. 1. 187, 212, Πλάτ. Νόμ. 773E, κτλ.· κακῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 976. **II.** Ἐπίρρ. **-ήστως**, ἀπλήστως ἔχειν Πλάτ. Γοργ. 493C, κ. ἀλλ.· ἀπλ. διακεῖσθαι ἢ ἔχειν πρός τι Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14, Ἰσοκρ. 109D, 160A: περί τι ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδόσ. § 311:—συγκρ. **-οτέρως** Βυζ.:—ὡσαύτως οὐδ. πληθ., αἰάζεις ἄπληστα Συλλ. Ἐπιγρ. 2240· καὶ ἀπληστεὶ Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257.

ἄ-πλητος, ον, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἄπλᾱτος** (ὃ ἴδε) Ρουγκ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 83.

ἁπλο-ειδής, ές, ἁπλοῦς ἢ μόνος, Θεολ. Ἀριθμ. 52.

ἁπλόη, ἡ, = **ἁπλότης** Συνέσ. 288B.

ἁπλό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κόμην ἁπλῆν καὶ ἀκαλλώπιστον, Ἀλέξ. Ἀφρ. σ. 6, 21.; 8, 7, Πτολ. Τετράβ. σ. 143.

ἄπλοια, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. **ἀπλοΐη**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 230, Ἀνθ. Π. 7. 640 (**ἄπλους**):—τὸ μὴ δύνασθαι πλέειν, ἡ ἐν τῷ λιμένι κατ' ἀνάγκην διαμονή, ἰδίως ἕνεκα χειμῶνος ἢ ἐναντίων ἀνέμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 188· ἀπλοίᾳ χρῆσθαι Εὐρ. Ι. Α. 88· ἡσύχαζεν ὑπὸ ἀπλοίας Θουκ. 4. 4, πρβλ. 6. 22· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθυντ., ἀποπλώειν .. ὡρμημένον αὐτὸν ἴσχον ἄπλοιαι Ἡρόδ. 2. 119· χρονίας ἐχενῆδας ἀπλοίας τεύξῃς Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145, ἴδε τὴν λέξ. **ἐχενηΐς**.

ἁπλοΐζομαι, ἀποθ. (ἁπλοῦς):—φέρομαι ἁπλῶς, φανερῶς, ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς, πρὸς τοὺς φίλους Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 18· πρβλ. Δίωνα Κ. 65. 7. Τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 187.

ἁπλοϊκεύομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτ. 118. 18.

ἁπλοϊκός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς ἁπλοῦν, φυσικός, φανερός, σαφής, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 54, Λουκ. Τίμ. 56, κτλ.:—Ὑπερθ. **-ώτατος** Φιλόστρ. 582, Λουκ. Ἀλέξ. 4.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 45.

ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, ἁπλῆ, «μονή», ἁπλοΐδες χλαῖναι Ἰλ. Ω. 130, Ὀδ. Ω. 276· κυρίως ὡς οὐσιαστ., μικρὸν ἱμάτιον = **ἀπληγίς** Ἀνθ. Π. 5. 294, Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 13.

ἀ-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων τὴν κόμην ἄπλεκτον, ἄνευ πλοκάμων, Ἀνθ. Π. 7. 146, 3.

ἄ-πλοκος, ον, (πλέκω) = ἄπλεκτος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 469: μεταφ., ὁ μὴ ἔχων πλοκήν, ἄνευ πλοκῆς, Λογγῖν. 19. 1.

Ἁπλο-κύων, ὁ, σκωπτικὸν ὄνομα κυνικοῦ φιλοσόφου, μωρὸς κύων, ἀνόητος, Πλουτ. Βροῦτ. 34, ἔνθα ἴδε διεξοδικὴν σημείωσιν Κοραῆ.

ἁπλόος, η, ον, συνῃρ. **ἁπλοῦς, ῆ, οῦν**, ὡς τὸ Λατ. simplex, ἀντίθ. τῷ **διπλόος**, duplex· ὅθεν, **I.** ἁπλοῦς, εἷς μόνος, ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 236, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἁπλῷ τείχει περιτειχίζειν Θουκ. 3. 18· οὐκ ἐς ἁπλοῦν, οὐχὶ μόνον κατὰ ἕνα τρόπον, Σοφ. Ο. Τ. 519· δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακὰ ὁ αὐτ. Αἴ. 677· ὅπως ἂν ἡ χάρις .. ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ ὁ αὐτ. Τρ. 619· ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς Εὐρ. Ι. Τ. 688. **β)** **ἁπλαῖ** (δηλ. κρηπῖδες), αἱ, ὑποδήματα μονόπελμα, Στράττις ἐν «Λημνομέδᾳ» 4, Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ἁπλᾶς**, Δημ. 1267. 23. **II.** ἁπλοῦς, φυσικός, εἰλικρινής, παρρησίαν ἔχων, κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς Πινδ. Ν. 8. 61· ἁπλοῦς ὁ μῦθος Αἰσχύλ. Χο. 554· ἁπλῷ λόγῳ ὁ αὐτ. Πρ. 610, κ. ἀλλ.· ὡς ἁπλῷ λόγῳ αὐτόθι 46, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1153· ἁπλοῦς λόγος, ἁπλῆ διήγησις Εὐρ. Ἑλ. 979, Πλάτ. Πολ. 392D· ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν Ἄλεξ. ἐν «Ὕπνῳ» 1. 7· οὐδὲν ἔχω ἁπλούστερον λέγειν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 32· ἐπὶ ὕφους, Δημήτρ. Φαλ. 17. κτλ. περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, περὶ τῶν ἕξεων τοῦ βίου, ἁπλουστάτοις χρώμενοι βίοις Πολύβ. 9. 10, 5· νόμοι λίαν ἁπλοῖ καὶ βαρβαρικοὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 19:—ἁπλοῦν γὰρ ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ζῆν ἀλύπως, ἀποθανεῖν, εὔκολον πρᾶγμα, Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 5. **β)** ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν λόγων αὐ-

τῶν, σκέψεων καὶ πράξεων αὐτῶν, ἁπλοῦς, εἰλικρινὴς σαφής, ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 173· ἁπλ. καὶ γενναῖος Πλάτ. Πολ. 361B, κτλ. ἁπλοῖ τρόποι Εὐρ. Ι. Α. 921 κτλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **δόλος** Ἀριστοφ. Πλ. 1158· πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. **διπλόος**. γ) ἁπλοῦς, δίκαιος, ὁ κριτὴς ὑπόκειται εἶναι ἁπλοῦς Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 13· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κακοῦργος**, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 5, πρβλ. Ῥητ. 1. 9, 29:—ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἁπλοϊκός, εὐήθης, μωρός, Ἰσοκρ. 23E· λίαν γὰρ ἁπλοῦν τὸ νομίζειν .., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 9: πρβλ. **ἁπλῶς** ΙΙ. 1. 8. **ΙΙΙ**. ἁπλοῦς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **μικτός**, Πλάτ. Πολ. 547E, κτλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **μεμιγμένος, κεκραμένος**, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 5, 14 κ. ἀλλ., ἁπλᾶ χρώματα ὁ αὐτ. περὶ Χρωμάτ. 1. 1· ἁπλᾶ ὀνόματα, ἀντιθέτ. πρὸς τὰ **διπλᾶ**, ὁ αὐτ. Ποιητ. 21. 1, πρβλ. Ῥητ. 3. 3. 1, κτλ. **2**) ἁπλῆ δημοκρατία, ἀπόλυτος, καθαρά, ἀκραιφνής, Πλάτ. Πολιτ. 302D· ἀκρασία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 5· συμφορὰ Λυσ. 168, 43, κτλ. **3**) ἁπλοῦς. ἀπολύτως ἀληθὴς (πρβλ. **ἁπλῶς** ΙΙ. 3)· οὐ πάνυ μοι δοκεῖ .. οὕτως ἁπλοῦν εἶναι ὥστε .. Πλάτ. Πρωτ. 331C· πρβλ. Συμπ. 206A, Θεαίτ. 188D, κ. ἀλλ. **4**) ὡσαύτως, γενικός, ἀντιθέτως τῷ **ἀκριβής**, Ἀριστ. Μεταφ. 5. 1, 1., 6. 4, 11, κ. ἀλλ. **IV**. Ἐπίρρ. **ἁπλῶς**, ἴδε ἐν λέξ. **V**. συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἁπλούστερος, ἁπλούστατος** Πλάτ. Φαῖδρ. 230A, κτλ. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 145· **ἁπλότατος** Ἀνθ. Π. 6. 185. (Τὸ **ἁ-πλόος** εἶναι συγγενὲς τῷ α ἀθροιστ., **ἅμα, ἅ-παξ**, ἅπερ ἴδε, ὡς καὶ τὸ Λατ. simplex εἶναι συγγενὲς τῷ simul: πρβλ. **διπλόος** duplex).

—**ἄ-πλοος, οον**, συνηρ. **ἄπλους, ουν**: **Ι**. ἐνεργ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ πλέων, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν, τριήρης Ἀνδοκ. 24. 6, ναῦς ἄπλους ποιεῖν Θουκ. 7. 34· νῆες ἄπλοι ἐγένοντο αὐτόθι·—ἐπὶ προσ., ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν Κρίτων ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν «Φιλοπράγμονι» 1:—συγκρ. ἀπλοώτεραι [νῆες], ἧττον κατάλληλοι πρὸς πλοῦν, Θουκ. 7. 60· ὅπερ ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ἐν τῷ τύπῳ **ἀπλούστεραι**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 143. **ΙΙ**. παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀπρόσφορος πρὸς ναυτιλίαν, ἔνθα δὲν δύναταί τις νὰ πλεύσῃ (πρβλ. **ἄπλοια**), ἄπλους ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν .. λῃστῶν γέγονε Δημ. 307. 19· ἅλμη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1271· πόντος Πολύβ. 4. 38, 7· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.

ἁπλοπάθεια, ἡ, κατάστασις ἁπλῶς παθητική, καὶ **ἁπλοπαθής, ές**, (πάθος) ὁ ἁπλῶς παθητικὸς ὤν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 3, 47.

ἁπλός, ή, όν, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἁπλοῦς**, ὡς καὶ νῦν παρὰ τῷ λαῷ, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 331.

ἁπλοσύνη, ἡ, = **ἁπλότης**, Ἑβδ. (Ἰὼβ. κα', 23).

ἁπλο-σύνθετος, ον, ὁ ἁπλῶς συντεθειμένος ἢ συγκείμενος, Θεόδ. Στουδ. σ. 162E.

ἁπλο-σχήμων, ον, ὁ ἁπλοῦν ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, Στράβ. Χρηστομάθ. σ. 465, 11.

ἁπλότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῆς φωνῆς Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 17. **ΙΙ**. ἁπλότης, τῆς μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 404E· τῆς τροφῆς Διόδ. 3. 17. **2**) ἐπὶ προσώπων, ἁπλότης, εἰλικρίνεια, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 3, κτλ., ἐλευθεριότης, φιλοδοσία, φιλοδωρία, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Β'. κ', 2, θ', 11, κτλ.

ἁπλο-τομέω (τέμνω), κόπτω δι' ἁπλῆς ἐντομῆς, τι Ὀρειβάσ. σ. 1 (Mai):—Οὐσ. **-τομία**, ἡ, ἁπλῆ ἐντομή, αὐτόθι σ. 2.

ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἁπλόος**.

ἄ-πλους, ουν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἄπλοος**.

ἁπλούστερος, -τατος, ἴδε ἐν λ. **ἁπλοῦς** V.

ἄ-πλουτος, ον, ἄνευ πλούτου, Σοφ. Ἀποσπ. 718· ἁβρὸς καὶ οὐκ ἄπλ. Φιλόστρ. 273· ἄπλ. ἀπεργάσασθαι τὸν πλοῦτον Πλουτ. Λυκοῦργ. 10, πρβλ. 2. 527B· 679B.

ἁπλόω: μέλλ. **-ώσω**, (ἁπλοῦς) καθιστῶ τι ἁπλοῦν, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, ἁπλώνω, οὐρὴν πρῶθ' ἥπλωσεν (πρῶτ' ἐπέλασσεν Monro) Βατραχομ. 74· σῶμα Ἀνθ. Π. 11. 107· ἱστία Ὀρφ. Ἀργ. 362, κτλ.· φάλαγγα Παυσ. 4. 11, 2· ἁπλ. τὸν ἄργυρον, ἀπολεπτύνω, ἁπλώνω αὐτὸν διὰ σφυρηλατήσεως, Ἀνακρεόντ. 10. 5:—Παθ., ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη [ὁ ἰχθὺς] Βαβρ. 4. 5:—τὸ μέσ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 9, Ὀρφ. Ἀργ. 280, Διον. Περιηγ. 235. **2**) μεταφ., ἅπλωσον σεαυτόν, ἔσο ἁπλοῦς, Μ. Ἀντων. 4. 26.—Ἡ λέξις εἶναι συνήθης παρ' Ἐκκλ. καὶ Βυζαντ.

ἁπλοώτερος, συγκρ. τοῦ **ἄπλοος**.

ἀπλυσία, ἡ, (ἄπλυτος) ἀκαθαρσία, ῥυπαρία, «ἀπλυσιά», Ἀνθ. Π. 7. 377.

ἀπλυσίας σπόγγος, ὁ, καλούμενος οὕτω διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 16, 10: ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 6, 10, ἀναγινώσκεται αἱ ἀπλυσίαι.

ἄ-πλυτος, ον, (πλύνω) ὁ μὴ πλυθείς, μὴ πεπλυμένος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἄλουτος ἀπλύτοις ἐν εἵμασιν Σιμων. Ἰαμβ. 6. 5· ῥαφανῖδες Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 3· ἐπὶ σπόγγων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 16, 8:—ὡσαύτως ὅμοιον τῷ **ἄλουτος**, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, Ἀριστοφ. Σφ. 103.

ἅπλωμα, τό, (ἁπλόω) ὡς καὶ νῦν τὸ ἐξάπλωμα, ἡ ἔκτασις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1218· ἐφάπλωμα, Εὐστ. Πονημάτια 329. 13.

ἁπλῶς, ἐπίρρ. τοῦ **ἁπλοῦς** Λατ. simpliciter, κατὰ ἕνα μόνον τρόπον, Πλάτ. Πολ. 381C, κτλ.· ἁπλῶς λέγεσθαι, κατὰ μίαν ἔννοιαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολλαχῶς, πλεοναχῶς**, Ἀριστ. Τοπ. 8. 3, 2· ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 14, κτλ. **ΙΙ**. ἁπλῶς, ἀφελῶς, ἄνευ περιστροφῶν, φανερῶς, «καθαρά», ἀλλ' ἁπλῶς φράσον Αἰσχύλ. Ἱκ. 464· ἁπλῶς τι φράζουσ' (πρβλ. **ἁπλωστί**) ὁ αὐτ. Χο. 121· ἁπλῶς εἰπεῖν Ἰσοκρ. 72E· λαλεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 23· ἁπλῶς καὶ ἀσκέπτως λέγειν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 6, 2. **β**) φανερῶς, ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας, Ἰσοκρ. 37D, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1. 37· καλῇ τῇ πίστει, Δημ. 328. 3, κτλ.:—ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἁπλῶς ἔχειν, ἠλίθιον εἶναι, Ἰσοκρ. 44A· πρβλ. **ἁπλόος** ΙΙ. γ. **2**) ἁπλῶς, ἀπολύτως ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἁπλῶς ἀδύνατον Θουκ. 3. 45· τῶν νεῶν κατέδυ οὐδεμία ἁπλῶς, ἀπολύτως οὐδεμία, ὁ αὐτ. 7. 34· ἁπλῶς οὐδὲ ἓν .., συνίημι Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 40 β· ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς, πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἔχουσιν οἱ Βοιωτοί, Ἀριστοφ. Ἀχ. 873· ἔδωκ' ἐμαυτὸν ὑμῖν ἁπλῶς Δημ. 288. 12. ἁπλῶς ἠτίμωται Δημ. 547 (πρβλ. **καθάπαξ**)· ἁπλῶς, ἀπολύτως, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατά τι (σχετικῶς), Ἀριστ. Τοπ. 2. 11, 4, προσέτι, ἁπλῶς βαρύ, κοῦφον, μαλακόν, κτλ., ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 4, 1, Μετεωρ. 4. 9, 20 κ. ἀλλ.· τὸ ἁπλῶς καλόν, τὸ ἁπ. ἀγαθόν, κτλ., ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 9, κ. ἀλλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ὁτιοῦν** (κατά τι ἰδιαιτέρως), ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 1, 3· ὡσαύτως ἐπιτεταμένον, ἁπλῶς οὕτως Πλάτ. Γοργ. 468B· τὴν ἁπλῶς δίκην, ἀπόλυτον, αὐστηρὰν δικαιοσύνην, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **τοὐπιεικὲς** καὶ τὸ **χάρις**, Σοφ. Ἀποσπ. 709· ἡ τελεία καὶ ἁπλῶς κακία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 11, 7:—συγκρ. **ἁπλούστερον** Ἰσαῖος 46. 32· **-τέρως** Στράβ. 255· ὑπερθ. **ἁπλούστατα** Πλάτ. Νόμ. 921B. **3**) ἐν συνόλῳ, συνελόντι εἰπεῖν, Λατ. denigne, Εὐρ. Ῥῆσ. 851, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33, Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ. **4**) ἐν γένει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **σαφῶς, ἀκριβῶς, ὡρισμένως**, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 3, κ. ἀλλ.· ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν αὐτόθι 3. 14, 8, Ἠθ. Ν. 3. 6, 2 κ. ἀλλ.:—ἐπὶ κακῆς σημασ. ἐπιπολαίως, χαλαρῶς, Ἰσοκρ. 43B, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 5, 16, κ. ἀλλ.· οὐχ ἁπλ. φέρειν, οὐχὶ ἐλαφρῶς, Εὐρ. Ι. Α. 899· ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε Μάξιμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 342D.

ἁπλωστί, ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἕρμαννος εὐφυῶς ἀναγινώσκει ἀντὶ τοῦ **ἁπλῶς τι** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 121, πρβλ. **μεγαλωστὶ** καὶ ἴδε Sturz. Opusc. σ. 255.

ἁπλωτικός, ή, όν, ὁ ἁπλοποιῶν, ἁπλωτικὴν ἕνωσιν Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερ. 1. 2.

ἄ-πλωτος, ον, (πλώω) ὁ μὴ πλωτός, ἄπλευστος, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 105. 2, Φίλων 2. 108: ἄπλωτα ἤδη πάντα ἦν Ἀππ. Μιθρ. 93.

ἀπνεής, ές, (πνέω), ἐν Ἀνθ. Π. 9. 420, πῦρ ἀπνεές, π:θ. πῦρ μὴ ἀναφθὲν διὰ τῶν φυσητήρων (τοῦ ἔρωτος) ἢ σφοδρόν.

ἀπνεύματος, ον, (πνεῦμα) ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πνευματώδης**:—εἰκότως ἂν αἱ μέσαι νύκτες καὶ ἡ μεσημβρία ἀπνεύματοι εἶεν Ἀριστ. Προβλ. 15. 5, 5, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 3, κτλ.

ἀ-πνεύμων, ον, ὁ ἄνευ πνεύματος, ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄνευ ζωῆς, διὰ τὸ νεκρὰ εἶναι καθ' αὑτὰ καὶ ἀπνεύμονα Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 11.

ἀπνευστί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄπνευστος**, ἄνευ ἀναπνοῆς, ἔνια διὰ τοῦτο πολὺν χρόνον δύνανται ἀπνευστὶ ζῆν Ἀριστ. Προβλ. 10. 67, 1, περὶ Ἀναπν. 9. 6· ἀπν. ἔχειν, κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Πλάτ. Συμπ. 185D: ἐν μιᾷ πνοῇ, λόγους συνείρειν σαφῶς καὶ ἀπν. Δημ. 328. 12· ἀπν. ἕλκειν, ἐκπίνειν Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 14, Ἄλεξ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 1. 3. **ΙΙ**. ἄνευ πνοῆς, ἀπν. κεῖσθαι Πλούτ. 2. 642D.

ἀπνευστία, ἡ, τὸ μὴ ἀναπνέειν, τὸ κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Ἀριστ. Προβλ. 5. 9, 2., 33. 1, 3.

ἀπνευστιάζω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου, Ἀριστ. Προβλ. 33. 13, 1.

ἄ-πνευστος, ον, (πνέω) μὴ ἀναπνέων, ἄπν. καὶ ἄναυδος Ὀδ. Ε. 456, πρβλ. Θεόκρ. 25. 271. **ΙΙ**. = **ἀπνεύματος**. τοὺς ἀπνευστοτάτους τόπους Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 12, 7.—Ἐπίρρ. **-στως**, = ἀπνευστὶ (ὃ ἴδε) Ψευδοπλούτ. 2. 844F.

ἄπνοια, ἡ, ἔλλειψις πνοῆς ἀνέμου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1081· γαλήνη, νηνεμία, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 5, 6, Προβλ. 26. 36, 2, Θεοφρ. Φ. 2. 7, 5.

ἄ-πνοος, οον, συνηρ. **ἄπνους, ουν** (πνέω):—ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου, ὁ μετὰ ὀλίγου ἀέρος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 21, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 1. **ΙΙ**. ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλοις 9. **2**) ὁ ἄνευ ζωῆς, Ἀνθ. Π. 7. 229, Συλλ. Ἐπιγρ. 6248. **3**) ὁ μὴ ἀναπνέων καίπερ ζῶν, τὰ περὶ τὴν ἄπνουν Ἡρακλείδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 60, 61, 67, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 11, 1.

ἀπό, Αἰολ. ἀπύ, Σαπφ. 50, Ἐπίγραμ. Μυτιλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, πρβλ. 4725. 5, 4727: πρόθ. μετὰ γεν. μόνον (Σανσκρ. καὶ Ζενδ. apa· Λατ. ab, au-, abs· Γοτθ. καὶ Παλαιο-Σκανδ. af· Ἀγγλο-Σαξ. of (πρβλ. τὰ ἀγγλ. of, off)· Παλ. Ὑψ. Γερμ. aba (von), Γερμ. ab- ἐν συνθέσει). Ἡ ἀρχικὴ σημασ. εἶναι ἀπό, δηλ.

ἀπό τινος. [ἄπὄ: ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ 'Επ. ἡ λήγουσα ἐνίοτε ἐξετείνετο ἐν τῇ ἄρσει πρὸ ὑγροῦ, πρὸ τοῦ δ, ἢ πρὸ τοῦ δίγαμμα· οὕτω παρ' 'Αττ. πρὸ τοῦ ρ. 'Εν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ ἔγραφον **ἀπαί**, ὡς **παραί**, **ὑπαί**, Spitzn Vers. Her. σ. 52. 'Η πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν τοῖς 'Επικοῖς συνθέτοις, οἷον ἐν τῷ **ἀπονέεσθαι**, ὅπου ἄλλως ἡ λέξις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐν τῷ στίχῳ.]

I. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, ἡ ἀρχαιοτέρα, καὶ παρ' 'Ομήρῳ ἡ ἐπικρατεστέρα σημασία: **1)** ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων 'Ιλ. Β. 208· ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς, ἀπὸ Τροίηθεν, ἀπ' οὐρανόθεν κτλ., 'Ομ.· μ. ἄλλου μορίου, ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης 'Ιλ. Κ. 151· οὕτω παρ' 'Αττ. μετὰ πάντων τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ὡσαύτως, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, ὑπονοουμένης ἀπελεύσεως ἀπὸ τοῦ βίου, 'Ιλ. Ω. 725: — παρ' 'Ομ. συχνάκις ἐπὶ πολεμιστῶν μαχομένων ἀπὸ τῶν ἁρμάτων, κτλ., οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν .. μάχοντο 'Ιλ. Ο. 386· ἀφ' ἵππων μάρνασθαι 'Οδ. Ι. 49· οὕτως, ἡ μάχη ἦν ἀφ' ἵππων 'Ηρόδ. 1. 79, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 679· λαμπὰς ἔσται ἀφ' ἵππων, ἡ λαμπαδηδρομία θὰ γείνῃ ἀφ' ἵππων, δηλ. οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ εἶναι ἔφιπποι (ἴδε Λεξικ. 'Αρχαιολ. ἐν λέξει **λαμπαδηφορία**), Πλάτ. Πολ. 328Α· οὕτω καὶ ἀπὸ νεῶν πεζομαχεῖν Θουκ. 7. 62· ἐν ταῖς ναυσὶν αἱρόμενος τοὺς ἱστοὺς ἀπὸ τούτων ἐσκοπεῖτο Ξεν. 'Ελλ. 6. 2, 29: — ἐπὶ δακρύων, ὀμμάτων ἄπο .. κατέσταζον γένυν Εὐρ. 'Εκ. 241: — συναπτομένη μετὰ τῆς προθ. ἐκ, ἐκ Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Πλάτ. Θεαίτ. 142Α. **2)** ἐπὶ ἀποστάσεως, χωρισμοῦ, μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, «πόρρω τῆς ἰδίας γυναικὸς» (Σχόλ.), 'Ιλ. Β. 292 (πρβλ. ἀπ' ἀνδρὸς εἶναι, ζῆν κεχωρισμένως ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, τοῦ συζύγου δηλ., Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4)· κεκρυμμένα ἀπ' ἄλλων 'Οδ. Ψ. 110· οὕτω, μοῦνος ἀπ' ἄλλων 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 193· ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὔατος, πόρρω τῶν ὀφθαλμῶν, πόρρω τῆς ἀκοῆς, 'Ιλ. Ψ. 53, Σ. 272, Χ. 454· οὕτω παρ' 'Αττ., ἀπὸ θαλάσσης ᾠκίσθησαν Θουκ. 1. 7· αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ὁ αὐτ. 6. 64· ἀπ' οἴκου εἶναι αὐτόθι 99· σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, «ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχειν ἵππον· οἷον ἀπὸ χαλινοῦ ἢ ἄνευ χαλινοῦ» (Φρύν. ἐν Α. Β. σ. 24), Σοφ. Ο. Κ. 900: — παρ' 'Ομ. συχνάκις μ. ἄλλου μορίου, τῆλε ἀπὸ .., νόσφιν ἀπὸ ..: οὕτως ἐπὶ καταμετρήσεως ἢ καθορισμοῦ ἀποστάσεων, ὅσον ιε' στάδια ἀπὸ Φυλῆς Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 4, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ ἀριθμητ. ἀκολουθεῖ τῇ ἀπό, πηγὰς ἔχων ἀπὸ μ' σταδίων τῆς θαλάσσης Διόδ. 4. 56· ἀπὸ σταδίων εἴκοσι τῆς πόλεως Πλουτ. Φιλοπ. 4· κατεστρατοπέδευσεν ἀπὸ ν' σταδίων, δηλ. πεντήκοντα στάδια μακρὰν .., ὁ αὐτ. Ὄθων 11. **3)** πόρρω, μακράν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, «ἀλλ' ἀποθύμιός μοι πλέον καὶ ἐχθρὰ γενήσῃ» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 562· οὕτως, ἀπὸ δόξης Κ. 324· οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται, «ἀντὶ τοῦ εὔστοχα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν εὖ τοξευόντων κατὰ σκοποῦ, ἢ ἀντὶ τῶν οὐ πόρρω τοῦ ἡμετέρου ἤθους» (Εὐστ.), 'Οδ. Λ. 344· — οὕτω παρ' 'Αττ., ἀπὸ ἀνθρωπείου τρόπου Θουκ. 1. 76· οὐκ ἀπὸ τρόπου, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Πλάτ. Πολ. 47Β· οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ἢ καιροῦ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 179C, 187Ε· οὐκ ἀπὸ γνώμης Σοφ. Τρ. 389· οὐκ ἀπὸ πράγματος Δημ. 701. 23· μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο 'Απολλ. Ρόδ. Β. 865. **4)** ἐπὶ περιεκτικῆς σημασίας, δηλ. περιλαμβανούσης ποικίλας ἐννοίας, μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὑπονοουμένης προγενομένης κινήσεως, εἰσεῖδε .. στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου 'Ιλ. Ξ. 154· ἀνεβόησεν .. ἀπὸ πέτρας σταθεὶς Εὐρ. Τρῳ. 523, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18· ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν .. κεφαλὴν .. ἀναδήσω, ἀφαιρέσας τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου θὰ βάλω αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του, Πλάτ. Συμπ. 212Ε: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων σημαινόντων, κρεμῶ, ἐξαρτῶ, μεθ' ὧν συνηθεστέρα εἶναι ἡ ἐκ, ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, «κρεμάσασα, ἢ μᾶλλον ἐκδήσασα ὑψόθεν» (Εὐστ.) 'Οδ. Λ. 278· ἴδε **ἐκ** I. 6. **5)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἔνθα ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως πολλάκις ἐκλείπει, οἱ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν φεύγουσιν, ὅ ἐ. οἱ ἐν ταῖς οἰκίαις φεύγουσιν ἀπ' αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23· οἱ ἀπὸ τῶν πύργων .. ἐπαρήξουσι, οἱ ἐν τοῖς πύργοις .. ἐπαρήξουσιν ἀπ' αὐτῶν, αὐτόθι 6. 4, 18· αἱρεῖν τὰ ἀπὸ τῆς γῆς Πλάτ. Κρατ. 410Β· αἱ ἵπποι αἱ ἀπὸ τοῦ ἅρματος 'Ηρόδ. 4. 8· ὁ 'Αθηναῖος ὁ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος Ξεν. 'Αν. 7. 2, 19. **6)** μετὰ μεριστικῆς σημασίας, ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, μέρος ἐκ τῆς λείας, μερίδιον, 'Οδ. Ε. 40· ἀπαίρειν ἀπὸ τῶν καλπίδων 'Αριστοφ. Λυσ. 539· ἀπὸ ἑκατὸν παίδων εἷς μοῦνος 'Ηρόδ. 6. 27· ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν Θουκ. 7. 87. **7)** ἐπὶ μεταβολῆς ἀπό τινος εἴς τι, ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς .. ἐποίησας Βερενίκαν Θεόκρ. 15. 106.

II. **ἐπὶ χρόνου**, ἀπό, μετά, ἀφ' οὗ, παρ' 'Ομ. μόνον ἐν 'Ιλ. Θ. 54, ἀπὸ δείπνου θωρήσσοντο, καὶ σπαν. παρ' 'Επ. ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ· πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 133· συχνάκις ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀπὸ δείπνου εἶναι ἢ γενέσθαι ὁ αὐτ. 1. 126., 2. 78., 5. 18, κτλ. ἀπὸ τῶν σίτων διαπονεῖσθαι Ξεν. Λακ. 5. 8· τὸ ἀπὸ τούτου ἢ τοῦδε, ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἑξῆς, 'Ηρόδ. 1. 4., 2. 99· ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ὁ αὐτ. 1. 82, Ξεν. 'Αν. 7. 5, 8· τὸ ἀπ' ἐκείνου Λουκ. Τόξ. 25· ἡμέρῃ δεκάτῃ ἀφ' ἧς .., 'Ηρόδ. 3. 14. κτλ. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος ὁ αὐτ. 8. 55· πρβλ. Ξεν. 'Αν. 1. 7, 18, κτλ.· ἀφ' οὗ χρόνου ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 2, 13· συχνότερον, ἀφ' οὗ, Λατ. ex quo, 'Ηρόδ. 2. 44, Θουκ. 1. 18, κτλ. ἀφ' οὗπερ Αἰσχύλ. Πέρσ. 177· ἀπὸ παλαιοῦ, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, Θουκ. 1. 2., 2. 15: — ὡσαύτως, ἀπ' ἀρχῆς Πινδ. Π. 8. 34, κτλ. ἀπὸ γενεᾶς Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8: — ἀφ' ἑσπέρας Θουκ. 7. 29· ἀπὸ πρώτου ὕπνου ὁ αὐτ. 7. 43· ἀπὸ νουμηνίας Ξεν. 'Αν. 5. 6, 23· γενόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Πλουτ. Καῖσαρ 5· οὕτω Λατ. d e d i e, προβλ. Λίβ. 22. 40, a b h o c sermone profectus Paulus.

III. ἐπὶ γενέσεως, ἀρχῆς, αἰτίας, κτλ.: **1)** τὸ γεγονέναι ἀπό τινος, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι .. οὐδ' ἀπὸ πέτρης, δὲν «ἐξεφύτρωσες», δὲν κατάγεσαι ἀπὸ δρῦν οὔτε ἀπὸ πέτραν, 'Οδ. Τ. 163· γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων Κ. 350· οὕτω παρ' 'Αττ., Σοφ. Ο. Τ. 415, Ο. Κ. 671, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ μὲν **ἀπὸ** σημαίνει ἀπομεμακρυσμένην καταγωγήν, ἡ δὲ **ἐκ** ἄμεσον, τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγονότας 'Ισοκρ. 249Β, πρβλ. 'Ηρόδ. 7. 150, Αἰσχύλ. Πρ. 853· τρίτος ἀπὸ Διός, τρίτος ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Διὸς καταγωγῇ, Πλάτ. Πολ. 391C· οἱ ἀπὸ γένους τινός, οἱ ἀπόγονοί τινος, Πλουτ. Θεμιστ. 32· Περσέως ἀφ' αἵματος Εὐρ. Ἄλκ. 509: — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τόπου ὅθεν κατάγεταί τις, ἵπποι .. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος 'Ιλ. Β. 839, πρβλ. 849· οἱ ἀπὸ Σπάρτης 'Ηρόδ. 8. 114, πρβλ. Θουκ. 1. 89, κτλ.· τοὺς ἀπὸ Φρυγίας Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5, κτλ.: ἐντεῦθεν, β) μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, κάλλος ἀπὸ χαρίτων, κάλλος προερχόμενον ἐκ τῶν χαρίτων, κάλλος οἷον αὐταὶ δίδουσιν, 'Οδ. Ζ. 18· μήδεα ἀπὸ θεῶν αὐτόθι 12· γάλα ἀπὸ βοός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 611· ἀφ' ἡμῶν μῆνις ὁ αὐτ. Εὐμ. 314· ἡ ἀφ' ἡμῶν τιμωρία Θουκ. 1. 69· ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβος, φόβος ὃν ἐμπνέει ὁ ἐχθρός, ἰσχυρότερος τοῦ, ὁ τῶν πολ. φόβος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53. γ) μεταγεν. ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἱδρυτὴν ἢ ἀρχηγὸν αἱρέσεώς τινος, οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, κτλ., Πλούτ., Λουκιαν., κλ.· οὕτω καί, οἱ ἀπὸ τῆς 'Ακαδημίας, ἀπὸ τῆς στοᾶς, κτλ., αὐτόθι, καὶ γενικώτερον, οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, φιλόσοφοι καὶ πεπαιδευμένοι, Λουκ. Συμπ. 6· οἱ ἀπὸ σκηνῆς καὶ θεάτρου, ἠθοποιοί, Πλουτ. Σύλλ. 2· ὁ ἀπὸ βουλῆς ὁ αὐτ. Καῖσ. 10, κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς ὕλης ἐξ ἧς ἐγένετό τι, ἀπὸ ξύλου πεποιημένα 'Ηρόδ. 7. 65· ἀπ' ὄμφακος τεύχειν οἶνον Αἰσχύλ. 'Αγ. 970, πρβλ. Σοφ. Τρ. 704· ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος Θεόκρ. 15. 117· θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς, θῆλυν κατὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, καθ' ὅσον τις δύναται νὰ εἰκάσῃ ἐξ αὐτῆς, ὁ αὐτ. 16. 49: — ἐντεῦθεν, στέφανος ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, ἀξίας ἑξήκοντα ταλάντων, Δημ. 256. 24: — κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης Πλάτ. Φαίδων 59Α. **3)** τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεταί τι· τοὺς .. πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, διὰ [βέλους ῥιφθέντος ἀπὸ] ἀργυροῦ τόξου, 'Ιλ. Ω. 605· τόξου ἄπο κρατεροῦ .. ὀλέκοντα φάλαγγας Θ. 279, πρβλ. Κ. 371, Λ. 675· ἔτι καὶ ἀπὸ χειρὸς ἐργάζεσθαι μεγάλα Λουκ. Περὶ τοῦ πῶς δ. ἱστ. συγγρ. 29· γυμνάζεσθαι ἀπὸ σκελῶν, χειρῶν, τραχήλου Ξεν. Λακ. 5. 9· ἡ ἀπὸ ξίφους μάχη Διόδ. 5. 29. **4)** ἐπὶ τοῦ προσώπου παρ' οὗ προέρχεται πρᾶξίς τις, ὅ ἐ. ὑφ' οὗ ἡ πρᾶξις τελεῖται· οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο 'Ηρόδ. 1. 14· ζήτησιν ἀπὸ σφέων γενέσθαι ὁ αὐτ. 2. 54· ἐπράχθη ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν Θουκ. 1. 17· πρβλ. 6. 61· ἀπό τινος βλάπτεσθαι, ὄνασθαι, σῴζεσθαι ὁ αὐτ. 7. 67, Πλάτ. Πολ. 528Α, Δημ., κτλ.: — ὥστε ἡ **ἀπὸ** κατήντησε πολὺ νὰ πλησιάσῃ τὴν **ὑπὸ** κατὰ τὴν σημασίαν, δὲν δεικνύει ὅμως τόσον ἄμεσον ἐνέργειαν ὡς ἐκείνη, πρβλ. ἔβλητ' .. ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι 'Ιλ. Λ. 675: — οὕτω, τἀπ' ἐμοῦ, τἀπὸ σοῦ, Εὐρ. Τρῳ. 74, Σοφ. Ο. Κ. 1628, — ἀλλ' ἐν πολλοῖς χειρογρ. αἱ προθέσεις **ἀπὸ** καὶ **ὑπὸ** δυσκόλως διακρίνονται ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης, Κόβητος **V. LL.** 276. **5)** πρὸς δήλωσιν τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἢ δι' ἧς διατηρεῖται ἡ ζωή, ἡ ἰσχύς, κτλ., ζῆν ἀπ' ὕλης ἀγρίης 'Ηρόδ. 1. 203· ἀπὸ κτηνέων καὶ ἰχθύων αὐτόθι 216· ἀπὸ πολέμου ὁ αὐτ. 5. 6· ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 14· ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ὁ αὐτ. 'Αν. 6. 1, 1· τρέφειν τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν νήσων ὁ αὐτ. 'Ελλ. 4. 8, 9; πρβλ. Θουκ. 1. 99· ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν 'Αριστοφ. Πλ. 569· πρβλ. Δημ. 739. 21· ἀπὸ μικρῶν εὔνους .. γεγένησαι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 788, πρβλ. Δημ. 260. 11· καὶ διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις, γυναικαρίοις ἐμπορευομένοις τὴν ἑαυτῶν νεότητα, Πλουτ. Τιμολ. 14. **6)** πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, τῶν μέσων, ἢ τῶν περιστάσεων δι' ὧν ἢ ὧν ἕνεκα γίνεταί τι, ἀπὸ τούτου κριοπρόσωπον τὤγαλμα τοῦ Διὸς ποιεῦσι 'Ηρόδ. 2. 42· ἀπό τινος ἐπαινεῖσθαι, θαυμάζεσθαι, ὠφελεῖσθαι Θουκ. 2. 25., 6. 12, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν διαβάλλεσθαι Θουκ. 5. 17· τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 46· ἀπὸ λῃστείας τὸν βίον ἔχειν Ξεν. 'Αν. 7. 7, 9· ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων κρίνειν Δημ. 25 ἐν τέλ.· ἀπὸ τοῦ πάθους, ἕνεκα τοῦ .., Θουκ. 4. 30· βλάπτειν τινὰ ἀπό τινος ὁ αὐτ. 7. 29: ἔτι, καὶ τρόπαιον ἀπ' αὐτῶν εἱστήκει Δημ. 444. 6: οὕτω, τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρε-

νὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1302, πρβλ. 1643· ἀπὸ δικαιοσύνης, ἕνεκα τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 164· ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων, κινούμενος ὑπὸ ἢ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ κέρδους, Δημ. 38. 9, κτλ.· περὶ τοῦ ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ἴδε ἐν λ. **ἕνεκα**: ἐντεῦθεν μεταπίπτει εἰς πολλὰς ἡμιεπιρρηματικὰς χρήσεις, ἀπὸ σπουδῆς, σπουδαίως, προθύμως, Ἰλ. Η. 359· ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἀπὸ τῆς ἴσης, ἢ ἀπ' ἴσης, ἐξ ἴσου, Θουκ. 1. 99, 15, Δημ., κτλ.· ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς Θουκ. 1. 91· ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, φανερῶς, ὁ αὐτ. 1. 35· ἀπὸ τοῦ εὐθέος = εὐθέως, κτλ.· ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἑκουσίως, Πλάτ. Πρωτ. 323C:—οὕτω καί, ἀπὸ γλώσσης, προφορικῶς, Ἡρόδ. 1. 123 (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐξ ἀκοῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 813)· ἀπὸ στόματος Πλάτ. Θεαίτ. 142D· ἀπ' ὄψεως Λυσ. 147. 32· ἀπὸ χειρὸς (ἴδε ἐν λ. **λογίζομαι**)· πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον Αἰσχύλ. Ἀγ. 988· ὀμμάτων ἄπο, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν, Εὐρ. Μήδ. 216· ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας ψυχῆς Δημ. 325, 15, κτλ.: ἀπὸ τοῦ κυάμου ἄρχοντας καθίστασθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9: τριηράρχους αἱρεῖσθαι ἀπὸ τῆς οὐσίας Δημ. 262. 2:—ἀφ' ἑαυτοῦ Θουκ., κλ.· ἀπὸ συνθήματος, ἀπὸ παραγγέλματος, ἐκ συνθήματος, ἐκ διαταγῆς, Ἡρόδ. 5. 74, Θουκ. 8. 99· ἀπὸ σάλπιγγος, διὰ σαλπίσματος, Ξεν. Ἱππαρχ. 3. 12. **7**) ἀπὸ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὰ ἀπὸ τῆς νήσου .. οἰκότα ἐστί, τὰ ἀπὸ ἢ περὶ τῆς νήσου .., Ἡρόδ. 4. 195· πρβλ. 54. 53., 7. 195:—περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Χ. 126 ἴδε ἐν λ. δρῦς.

Β. ΩΣ ΕΠΙΡΡ., μακράν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀείποτε μετὰ ῥημάτων ἐν τμήσει, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 214, κτλ., καὶ ἐνίοτε παρὰ πεζοῖς, ὡς ἐν Ἡροδ. 8. 89.

Γ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει, **1**) χωρισμόν, ἀπομάκρυνσιν, ὡς **ἀπολύω, ἀποτέμνω**: καὶ ἐντεῦθεν, μακρὰν ἀπό, ὡς **ἀποβάλλω, ἀποβαίνω**· ἀναίρεσιν κατηγορίας, ὡς **ἀπολογέομαι, ἀποψηφίζομαι**. **2**) ἀποτελείωσιν, συμπλήρωσιν, ἀποκατάστασιν, **ἀπεργάζομαι, ἀπανδρόω, ἀπανθρωπίζω, ἀπογλαυκόω**. **3**) παῦσιν ἀπό τινος, λῆξιν, ὡς **ἀπαλγέω, ἀποκηδεύω, ἀπολοφύρομαι, ἀποζέω, ἀπανθίζω, ἀφυβρίζω**. **4**) ἐπιστροφήν, ὡς **ἀποδίδωμι, ἀπολαμβάνω, ἀπόπλους**: ὡσαύτως, πλήρη ἀπολαβὴν ἢ ἀπολαβὴν τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν τὸν λαμβάνοντα, ὡς **ἀπέχω, ἀπολαμβάνω**:—ἀλλὰ συχνάκις μόνον ἐνισχύει τὴν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος, ἴδε «Ἕρμαννον» εἰς Σοφ. Αἴ. 21. **5**) ὡς ἐν ὀνείδει, τὸν τοῦ μανέντος .. ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 727, Ἀνδ. 31. 10 κλ. **6**) σχεδὸν = τῷ ἀ στερητ. ἐνίοτε μετὰ ῥημάτων, οἷον τὸ **ἀπαυδάω, ἀπαγορεύω**, συχνότερον ὅμως μετ' ἐπιθέτων, ὡς **ἀποχρήματος, ἀπότιμος, ἀπόσιτος, ἀπόφονος**.

Δ. **ἄπο** κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ **ἀπό**, καὶ τότε ἐπιτάσσεται, ὡς π.χ. ὀμμάτων ἄπο, Σοφ. Ἠλ. 1231, κτλ.· οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. **2**) **ἄπο** ἀντὶ **ἄπεστι** Τιμοκρέων 9 Bgk.

ἀποαγνέω, = **ἀποκαθαίρω**, «ἀποαγνεῖς· ἀποκαθαίρεις» Ἡσύχ.

ἀποαίνυμαι, ἴδε **ἀπαίνυμαι**.

ἀποαιρέομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἀφαιρέομαι**, Ἰλ. Α. 275.

ἀποᾰφύσσω: ἀόρ. α' **ἀποήφυσα**, ἀποσύρω, ἀνασύρω, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 475F.

ἀπόβα, ἴδε ἐν λ. **ἀποβαίνω**.

ἀποβᾰδίζω: μέλλ. Ἀττ. **ἀποβαδιοῦμαι**, (οἱ μέλλ. **βαδίσομαι, βαδίσω** καὶ **βαδιῶ** ἐν τῷ ἁπλῷ ῥήματι εἶναι μεταγενέστεροι): ἀπέρχομαι, βαδίζω· οἴκαδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 400,—«ἀποβαδίζειν: οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ» Α. Β. σ. 425, 27, Σουΐδ.

ἀπο-βάθρα, Ἰων. **-βάθρη**, ἡ, σανὶς τιθεμένη ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς ξηρᾶς πρὸς ἔξοδον καὶ εἴσοδον, «σκάλα», «ἡ τῆς νεὼς ἔκβασις, δι' ἧς εἴσιμέν τε καὶ ἔξιμεν» Α. Β. 12, 31, «ἀποβατηρία, κλῖμαξ νεώς» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 9. 98, Σοφ. Ἀποσπ. 364, Θουκ. 4. 12. **II**. κατὰ Σουΐδ., = **λάσανον I**.

ἀποβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, μετὰ Ἐπ. ἀορ. α' **-εβήσετο** (Ἰλ. Β. 35): ἀόρ. β' **ἀπέβην**: πρκμ. **ἀποβέβηκα**:—ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ. (ἂν καὶ ὁ ἐνεστὼς δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ). Ἐξέρχομαι ἔκ τινος μέρους, ἀλλ' οὕτως ἀποβάντες .. νηός, ἀποβάντες ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ν. 281· ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀπὸ τῶν πλοίων Ἡρόδ. 5. 86., 4. 110· ἐκ τῶν νεῶν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 12: ἀπολύτως, ἀποβὰς παρὰ τὸν ποταμὸν ὁδοιπορίην ποιήσεαι Ἡρόδ. 2. 29, Θουκ. κτλ.· ἐς τὴν σφετέρην ἀποβάντας Ἡρόδ. 7. 8, 2, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 700, Θουκ. 4. 9; Λυσ. 192. 30· ἐς τὴν γῆν Θουκ. 1. 100:—οὕτως, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, κατελθόντες ἐκ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Γ. 265· ἵππων Ρ. 480· ἀπολ., Λ. 618· ἀλλὰ παρὰ Δημ. 1408. 12 τὸ **ἀποβαίνειν** φαίνεται ὅτι δηλοῖ τὴν τέχνην τῶν ἀμφίππων, δηλ. τῶν ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον μεταπηδώντων, ἴδε **ἀποβάτης**:—ἐν γένει: ἀποσύρομαι, ἀφέρπω, «τραβιοῦμαι» ἀβάτων ἀποβάς, ἀποσυρθεὶς ἐκ τῶν ἀβάτων τόπων, Σοφ. Ο. Κ. 166. **2**) ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀπεβήσετο Ἰλ. Α. 428., Ε. 133, Ἀττ.· ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον Ω. 468· πρὸς δώματα, κατὰ δῶμα Ὀδ. Δ. 657, 715· μετ' ἀθανάτους Ἰλ. Φ. 298:—μετὰ γεν., ἀπ. πεδίων Εὐρ. Ἑκ. 142· ἀπὸ τῆς φάτνης Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 16:—ἐπὶ θανάτου, ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσι (ἐν τμήσει) Εὐρ. Ἀνδρ. 1021; ἐπὶ ἐλπίδων, ἀποτυγχάνω, διαψεύδομαι, ὁ αὐτ. Βάκχ. 909. **II**. ἐπὶ γεγονότων, ἀποβαίνω, καταλήγω, τὰ ἔμελλε ἀποβήσεσθαι ἀπὸ τῆς μάχης Ἡρόδ. 9. 66· τἀναντία ἀπέβη, τὰ ἐναντία ἀπέβησαν, Πλάτ. Φίλ. 39Α, πρβλ. Νόμ. 782Ε· ὅ τι ἀποβήσεται ὁ αὐτ. Πρωτ. 318Α, κτλ.:—τὸ ἀποβαῖνον κατὰ κρᾶσιν τἀποβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα, Ἡρόδ. 2. 82, κτλ.· τὰ ἀποβαίνοντα, τὰ ἀποβάντα, τὰ ἀποτελέσματα, Θουκ. 1. 83, 2. 87, κτλ.· τὰ ἀποβησόμενα, τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 3. 38. **2**) κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρήματος ἢ ἄλλου προσδιορισμοῦ, σκοπέειν .. τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται, εἰς τί θὰ καταλήξῃ, Ἡρόδ. 1. 32· ἀπέβη τῇπερ εἶπε αὐτόθι 86· ἀπ. κατὰ τὸ ἐὸν αὐτόθι 97· ἀπ. παρὰ δόξαν, ἀπ. τοιοῦτο ὁ αὐτ. 8. 4., 7. 23· τοιόνδ' ἀπ. τόδε πρᾶγμα Εὐρ. Μήδ. 1419, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· οὐδὲν αὐτῷ .. ὡς προσεδέχετο ἀπέβαινεν Θουκ. 4. 104, πρβλ. 3. 26· πῶς ἡ φήμη δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Ἀνδοκ. 17. 12. **3**) ἀποβαίνω καλῶς, ἐπιτυγχάνω, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη Θουκ. 4. 39, πρβλ. 5. 14· ἐπὶ ὀνείρων, ἐπαληθεύω, Ἀριστ. Περὶ Μαντ. τῆς ἐν τοῖς Ὕπν. 1. 13. **4**) οὕτως ἐπὶ προσώπων, μετ' ἐπιθ., καταντῶ, γίνομαι, ἀποδεικνύομαι (τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος)· ἀπ. κοινοί, ἀποδείκνυνται δίκαιοι, ἀμερόληπτοι, Θουκ. 3. 53· ἀπ. χείρους Πλάτ. Νόμ. 952Β· φρενητικοὶ ἀπ. Ἱππ. Κωακ. Προγν. 184· οὕτως ἐπὶ τραύματος, ἰάσιμον ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 878C. **β**) ὡσαύτως μετὰ τῆς εἰς .. ἀπ. εἰς τὰ πολιτικὰ τοιοῦτοι, ἀποδείκνυνται κατάλληλοι διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. Συμπ. 192Α· ἐς ἀληθινὸν ἄνδρ. ἀπ. Θεόκρ. 13. 15:—καί, **γ**) ἐπὶ περιστάσεων κτλ. ἀπέβη ἐς μουναρχίην, τὰ πράγματα κατέληξαν εἰς μοναρχίαν, Ἡρόδ. 3. 82· εἰς ἕν τι τέλεον Πλάτ. Πολ. 425C. **5**) ἐν Πλάτ. Κριτί. 112Β, ἐπὶ διαστήματος, μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν Ἠριδανὸν ἀποβεβηκυῖα, διήκουσα, ἐκτεινομένη πρὸς ..· τῷ ἀποβεβηκότι ποδί, τῷ ὀπισθίῳ ποδί, ἐν ἀντιθ. πρὸς τό: τῷ προβεβηκότι, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορ. 4. 9.

Β. Μεταβατ., ἐν τῷ ἀορ. α' **ἀπέβησα**, ἔκαμά τινα νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλοίου (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ **ἀποβιβάζω** χρησιμεύει ὡς ἐνεστώς), ἀπ. στρατιὴν Ἡρόδ. 5. 63., 6. 107· ἐς τὴν Ψυττάλειαν ὁ αὐτ. 8. 95. **II**. ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., τὸ ἀποβαινόμενον σκέλος, τὸ οὕτω τιθέμενον σκέλος ὥστε νὰ μὴ φέρῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὑποβαινόμενον, ἐφ' οὗ τις στηρίζεται, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 819· πρβλ. Μοχλικ. 852 ἐν τέλει.

ἀποβάλλω: μέλλ. **-βαλῶ**, ῥίπτω ἀπ' ἐπάνω μου, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε (ἐν τμήσει) Ἰλ. Β. 183, πρβλ. Φ. 51· μετὰ γεν., ἀπορρίπτω τι, ἀπὸ φροντίδος ἄχθος .. βαλεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 165· ἀπ. ὀμμάτων ὕπνον Εὐρ. Βάκχ. 692:—Μέσ., ἀπορρίπτω ἐπάνωθέν μου, ἀποσείομαι, δύναμιν βασιλέως Ἀνδοκ. 27. 12. **2**) ῥίπτω, ἀφίνω, καταλείπω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 388, Ἡρόδ. 3. 40, κτλ.; ἀπ. τὴν ἀσπίδα Ἀριστοφ. Σφ. 23, κτλ., Ἀνδοκ. 10. 22, Λυγ. 117, 5, κτλ.· ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ Εὐρ. Τρῳ. 663· πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 151C, κτλ.· ἀπ. τὰ κέρατα, τὰς ὁπλάς, κτλ., ῥίπτω, ἀλλάσσω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 37., 8. 23, κ. ἀλλ.:—Μέσ., Πλάτ. Νόμ. 802Β· ἁπλῶς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἀποβάλλεται ἑκών, οὐδεὶς ἀπορρίπτει ἁπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπορεύματα ἐκ τοῦ πλοίου (ἐπὶ τρικυμίας), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 5· ἀπ. τὸν φιλέοντα Θεόκρ. 11. 19:—Παθ., ἀποβληθεὶς τῆς τυραννίδος Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρ. 3, πρβλ. **ἀπόβλητος**:—πωλῶ σχεδὸν χάρισμα, πωλῶ λίαν εὐθηνά, Ξεν. Οἰκ. 20. 28. **3**) χάνω, Λατ. jacturam facere rei, τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 1. 60· τὰ πατρῷα, τὸν στρατόν, τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. 3. 53., 8. 65, κ. ἀλλ.· βιοτὰν Σοφ. Ἀποσπ. 520· τὴν οὐσίαν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 84, Πλάτ., κτλ.· τὰ ὄντα Ἀντιφῶν 115. 25, κτλ.· ἀντίθ. τῷ **κτᾶσθαι**, Ἰσοκρ. 128Α, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 24· ἀπ. δόξαν, τέχνην ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 15:—Μεταφυσ. 8. 3, 3, κ. ἀλλ.· ἀπ. τι ὑπό τινος Ξεν. Συμπ. 4. 32· οὕτως, ἐπὶ προσώπων, ἀπ. πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν Θουκ. 4. 7· τὸν εὐεργέταν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878. **4**) ῥίπτω ὀπίσω, ἐκβάλλω, ἀποδιώκω, Πλάτ. Νόμ. 630D, ἐκτίθημι, ἀποτίθημι, ἐκθέτω, ἐπὶ βρέφους, αἰ ἀποβάλοι παιδίον Νομοθ. Γόρτυν. Κρήτης [V] IV.

ἀπόβαμμα, τό, ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβάφη πεπυρακτωμένος σίδηρος ἢ ἄλλο μέταλλον, ἢ ἄλλο πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 51.

ἀποβαπτίζω, καθιστῶ τινα ἀβάπτιστον, ἀφαιρῶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, τὸν «ξεβαφτίζω», κτλ. Θεόδ. Στουδ. σ. 516C. **II**. Μέσ., ἀναδύομαι μετὰ τὴν καταβύθισιν, «ξεβουλιάζω», ἐπὶ πλοίου, Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 3. σ. 68f.

ἀποβάπτω: μέλλ. **ψω**, βυθίζω τι εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρόν, «βουτῶ» ἀπ' ὧν ἔβαψεν ἑωυτὸν (ἐν τμήσει) Ἡρόδ. 2. 47· ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα ἀκινάκεα καὶ ὀϊστοὺς καὶ σάγαριν ὁ αὐτ. 4. 70· εἰς ποταμὸν τὰ γιγνόμενα Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 3· λίθον ἐν οἴνῳ ἀποβάψαντες πίνουσιν ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 8. 29, 3· φαρμάκῳ τοὺς ὀϊστοὺς ὁ αὐτ. περὶ Θαυμ. 141:—μεταφ. ὥσπερ .. ὁ Ζήνων ἔλεγεν ὅτι δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάπτοντα προφέρεσθαι τὴν λέξιν Πλουτ. Φωκ. 5:—Παθ., ὅστις

ἐν ἅλμη ἀπεβάφθη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 366· περιστερὰς ἀφῆκεν ἀποβεβαμμένας εἰς.. μύρον Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 2) ἀντλῶ, ἀποβάψαντας [ὕδωρ] φέρειν Ἐδδ. (Μακκ. Β', α', 21).

ἀποβᾰσιλεύς, έως, ὁ, ἔκπτωτος βασιλεύς, «εἰς τὸν ἀποβασιλέα Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην» Α. Β. 1089, 15.

ἀπόβασις, εως, ἡ, (ἀποβαίνω) ἀπόβασις ὡς καὶ νῦν, ἔξοδος ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐς τόπον Θουκ. 3. 103, κτλ.· Ἀθηναίους ὄντας καὶ ἐπισταμένους ἐμπειρίᾳ τὴν ναυτικὴν ἐπ' ἄλλους ἀπόβασιν, «Ἀθηναῖοι ὄντες καὶ εἰδότες σαφῶς ἐκ πείρας πόσας δυσκολίας ἔχει μία ἀπόβασις ναυτικὴ κατὰ τῶν πολεμίων» (Δούκας), ὁ αὐτ. 4. 10· ἀπολ., ποιεῖσθαι ἀπόβασιν, ἀποβαίνειν, ἐξέρχεσθαι εἰς τὴν ξηράν, Θουκ. 2. 26· εἰς τόπον ὁ αὐτ. 3. 115· ἀπ.. ἐστι, ὑπάρχει ἀπόβασις, ὑπάρχει μέρος ν' ἀποβῇ τις, ὁ αὐτ. 4. 13., 6. 75· οὐκ ἔχει ἀπόβασιν, δὲν ἔχει μέρος ν' ἀποβῇ τις, δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, ὁ αὐτ. 3. 8· ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς = ἀποβάντες εἰς τὴν γῆν, ὁ αὐτ. 1. 108· πανταχῇ ἢ ἀποβάσεις ἦσαν, μέρη κατάλληλα πρὸς ἀπόβασιν, ὁ αὐτ. 6. 75. 2) τὸ παρὰ Πολυβ. 8. 6, 4 κλίμακα.. ὥστε ἐξ ἀποβάσεως ἰσοϋψῆ γενέσθαι τῷ τείχει, σημαίνει ὅτι ἡ κλῖμαξ πρέπει νὰ γείνῃ ἴση πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τείχους τοποθετουμένη εἰς ἀνάλογον ἀπόστασιν ἐκ τῆς βάσεως αὐτοῦ, δηλ. (ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 9. 19, 6) περίπου κατὰ τὸ ἐν ἕκτον μακροτέρα τοῦ ὕψους τοῦ τείχους. II. ὁδὸς πρὸς ἀναχώρησιν, διέξοδος, διαφυγή, Πλουτ. Σόλων 14. III. ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, τελείωσις, τῶν εἰρημένων Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 4, Λουκ. Διάλεξ. πρὸς Ἡσ. 6.

ἀπόβασκε, ἄπιθι, «ἀπόβασκε, ἄββασκε» Θεοδόσ. γραμμ. σ. 64, 25.

ἀποβαστάζω: μέλλ. **-άσω,** ἀποκομίζω, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1, σ. 375C.

ἀποβᾰτήριος, ὁ, ὁ προστάτης τῆς ἀποβάσεως θεός, «λέγουσι δὲ καὶ πρῶτον ἐκ τῆς νεὼς.. ἐκβῆναι αὐτὸν [τὸν Ἀλέξανδρον] ἐς τὴν γῆν.. καὶ βωμοὺς ἱδρύσασθαι.. Διὸς ἀποβατηρίου καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους» Ἀρρ. Ἀν. 1. 11, 7. II. τὰ ἀποβατήρια (ἐνν. ἱερά), θυσίαι γινόμεναι κατὰ τὴν ἀπόβασιν, Στέφ. Βυζάντ. ἐν Λέξ. Βουθρωτός.

ἀποβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, «καταβάτης· ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης» Ἡσύχ. —Ἱππικόν τι ἀγώνισμα «ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸν δίφρον καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως· καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέως, καλεῖται δὲ καὶ **ἀποβατικὸς** ὁ ἡνίοχος ὁ εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος» Ἐτυμ. Μεγ. 124, 31, Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην ἐφῆκεν [ὁ Φωκίων] Πλουτ. Φωκ. 20 ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.—«ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἵππων ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ καλοῦσιν ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους» Διον. Ἀλ. Ρωμ. Ἀρχ. 7. 73, μνημονεύει τοῦ ἀγῶνος τούτου καὶ Ἐρατοσθένης (Καταστερ. 13), ἴδε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 431 κἑξ., καὶ Ἁρποκρ. ἐν λέξ., πρβλ. καὶ Α. Β. 198, 11, Σουΐδ.

ἀποβᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀποβάτην ἢ κατάλληλος δι' αὐτόν, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μ., «ἀποβατικοὶ τροχοὶ» Ἁρποκρ. ἐν λέξει ἀποβάτης.

ἀποβδελύττομαι, ἀποθ., ἀποστρέφομαι ἰσχυρῶς, ἀπορρίπτω μετὰ βδελυγμοῦ, Ρήτορες (Walz) 1. 492, 1.

ἀπ-οβελίζω, ἐξάγω ἀπὸ τοῦ ὀβελοῦ, ὅσ' ἐστὶν ἀποβέλισον ὀπτανὰ (ἀλλὰ κατὰ τὰς νεωτέρας ἐκδ. ὀρθότ.: ἀποδοὺς ὅσ' ἐστὶν ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτανὰ) Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 293Β, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀπ' ὀβελίσκου.**

ἀποβηματίζω, καταβιβάζω τινὰ ἀπὸ ὑψηλοτέρας κοινωνικῆς θέσεως, ὑποβιβάζω, Λάτ. dejicere de gradu, ὥστε μηδαμῶς αὐτοὺς μὲν ἀλαζονεύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἀποβηματίζειν Πλουτ. 5, σ. 657, ἔκδ. Οὐύττεμβάχ.

ἀποβήσσω, βήχω καὶ ἐξάγω φλέγματα, Ἱππ. Ἀγ. 1253, Προγν. 45: μέλλ. **-βήξομαι** ὁ αὐτ. 607. 29.

ἀποβιάζομαι, ἀποθ., ἐκβιάζω, ὠθῶ ὀπίσω, ἐξαναγκάζω ὀπίσω, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. περὶ Ζώων Πορείας 17, 6· τὸ κωλῦον ὁ αὐτ. Προβλ. 11. 35, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 5, Μετεωρ. 2. 8, 38:—Παθ., ἐξαναγκάζομαι εἰς ὀπισθοδρόμησιν ἢ ὑποχώρησιν, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 15· καὶ τῷ ἐναπολαμβάνεσθαι ἐν στενωτέροις τόποις καὶ ἀποβιάζεσθαι εἰς ἔλαττω τόπον, συμπιέζεσθαι εἰς μικρότερον χῶρον, αὐτόθι 2. 8, 11. 2) ἀναγκάζω τινὰ διὰ τῆς βίας νά μοι δώσῃ τι, βιάζω, τοὺς δὲ ἀποβιαζόμενος Πολύβ. 16. 24, 5 κ. ἀλλ. II. ἀπολ., μεταχειρίζομαι βίαν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18 κ. ἀλλ.: ἐξαναγκάζω, διέρχομαι διὰ τῆς βίας, ἀποβιαζομένου τοῦ ἄνωθεν ἐπιόντος ὕδατος αὐτόθι 1. 13, 26.—Τύπος τις **-βιάομαι** ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. 458. 9· καὶ ἐνεργητ. **-βιάζω** ἐν Σχολίοις Θεοκρ. 6. 16, καὶ Ἐφρ. Σύρῳ τ. 1. σ. 94C.

ἀποβῐβάζω, μεταβατικὸν τοῦ **ἀποβαίνω** (ἴδε σημ. II.) ἐξάγω, κυρίως ἐκ πλοίου, ἀποβιβάζω, ἐκβάλλω ἢ ἐξάγω εἰς τὴν ξηράν, τινὰ Θουκ. 6. 97, κτλ., τινὰ ἐς τόπον Ἡρόδ. 8. 76, Πλάτ. Γοργ. 511Ε· ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα Ἀριστοφ. Σφ. 1163· ἀπ. τινὰ ὅποι αὐτὸς κελεύοι Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 3:—οὕτω καὶ ἐν μέσῃ φωνῇ, ἐς δὲ τὴν νησῖδα τὴν Ψυττάλειαν.. πολλοὺς τῶν Περσέων ἀπεβιβάσαντο = ἀπεβίβασαν, Ἡρόδ. 8. 76, πρβλ. 9. 32.

ἀποβῐβασμός, ὁ, τὸ ἀποβιβάζειν ἐκ τοῦ πλοίου, ἢ ἀπὸ τοῦ πλοίου ἔξοδος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 17.

ἀποβιβρώσκω: μέλλ. **-βρώσω,** καταβιβρώσκω, κατατρώγω, Ἀνθ. Π. 7. 294 ἐν τῷ παθ. ἀορ. χεῖρας ἀποβρωθέντα.

ἀπόβιος, ὁ, ὁ μακρὰν τοῦ βίου, ὁ μονάζων, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 214, 37.

ἀποβιόω: μέλλ. **-ώσομαι,** παύομαι τοῦ ζῆν, δὲν ζῶ πλέον, Φιλόστρ. 368· **ἀπεβίω** Συλλογ. Ἐπιγρ. 9355: μεταγεν. ὡσαύτως **-βιώσκω** Ἑρμείας ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 202.

ἀποβίωσις, εως, ἡ ἐκ τοῦ βίου ἀπέλευσις, τελευτή, θάνατος, Πλουτ. 2. 389Α, Συλλ. Ἐπιγρ. 4253, κ. ἀλλ.:—ἐντεῦθεν, **ἀποβιώσιμος, ον,** ἀποβιώσιμιος διάταξις, διαθήκη, μεταγεν., Βυζ.

ἀποβλάπτω: μέλλ. **-ψω,** βλάπτω, καταστρέφω ἐντελῶς, Πινδ. Ν. 7. 87· (ὡς ὁ Ἕρμαννος ὀρθῶς ἀναγινώσκει), Πλάτ. Νόμ. 795D:—Παθ., στεροῦμαι, χάνω, τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου Σοφ. Αἴ. 941, πρβλ. **βλάπτω** I. 2.

ἀποβλαστάνω: μέλλ. **-βλαστήσω,** βλαστάνω ἀπό τινος, ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐξ ἧς καὶ ἐγώ, Σοφ. Ο. Κ. 533, πρβλ. Πλουτ. 2. 954C.

ἀποβλάστημα, ατος, τό, βλαστός, «βλαστάρι», Πλάτ. Συμπ. 208Β, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 21, 1.

ἀποβλάστησις, εως, ἡ, τὸ ἀποβλαστάνειν, νεύρων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 810.

ἀπόβλεμμα, τό, σταθερὸν βλέμμα, «κύτταγμα», Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 19.

ἀποβλεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποβλέπω,** δεῖ ἀποβλέπειν, Γαλην. τ. 2, σ. 3Β.

ἀπόβλεπτος, ον, ἀποβλεπόμενος ὑπὸ πάντων, θαυμαζόμενος, ὡς τὸ **περίβλεπτος,** Εὐρ. Ἑκ. 355, πρβλ. Βαλκν. Φοιν. 554.

ἀποβλέπω: μέλλ. **-βλέψομαι** Λουκ. Ἐνύπν. 12, κτλ.: πρκμ. **-βέβλεφα** Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 428. 10:—Μέσ., ἐνεστ. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 47: ἀόρ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 247:—Παθ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 726. Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ παντὸς ἄλλου πράγματος πρὸς ἕν, προσατενίζω, ἐς ἐμὲ Ἡρόδ. 7. 135· ἔς σ' ἀποβλέπον Εὐρ. Ἀνδρ. 246, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 162Β, κ. ἀλλ.· ἐς ἀκτὰς Εὐρ. Ἱππ. 1206· ἐς μίαν τύχην ἀπ. ὁ αὐτ. Ἑλ. 267· πρὸς τὸ Ἡραῖον Ἡρόδ. 9. 61, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 431Β· πρός τινα ὁ αὐτ. Φαίδων 115C, Φαῖδρ. 234D, κ. ἀλλ. 2) προσέχω εἴς τι, λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, ἀποβλέπω, ἐς τὸ κακὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1171· εἰς τὰ κοινὰ Εὐρ. Ἰκ. 422· εἰς τὰ πράγματα ἀπ. φαύλως ἔχοντα Δημ. 26. 17· εἰς τὸ κέρδος μόνον Δημήτρ. ἐν Ἀδήλ. 2· ἐπί τι Πλάτ. Φίλ. 61D· κατά τι Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 18. 1· πρός τι Πλάτ. Πολ. 477C, κ. ἀλλ.; εἰς τὰ πράγματ' ἀπ.. καὶ πρὸς τοὺς λόγους Δημ. 28. 3· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ., Θεόφρ. περὶ Ἰλίγγων 8, Πλουτ. κλ. 3) ἐπὶ τόπου, εἶμαι ἐστραμμένος πρός τι μέρος, βλέπω πρός τι μέρος, ἀνδριάντι πρὸς τὴν ὁδὸν.. ἀποβλέποντι Δίων Κ. 76. 11· Ῥήνου προχοὰς Ἀνθ. Π. 9. 283. 4) βλέπω πρός τι μετὰ στοργῆς, θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, βλέπω ὡς πρὸς ὑπόδειγμα, πρότυπον, Λατ. observare, suspicere, μετ' αἰτιατ., οὐ χρὴ.. μέγαν ὄλβον ἀπ. Σοφ. Ἀποσπ. 520· ἀπ. τινὰ Λουκ. Βίων Πρᾶσις 10· ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ προθέσεως, εἰς ἔμ' Ἑλλὰς.. ἀπ. Εὐρ. Ι. Α. 1378· ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀπ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 8, πρβλ. Θουκ. 3. 58· οὕτω ἀπ. πρός τινα Εὐρ. Ι. Τ. 928, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 30· ἐπὶ ματαιόφρονος ἀνθρώπου, ἀπ. εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν αὐτόθι 2. 1, 22· πρὸς δήλωσιν ἐντελοῦς ἐξαρτήσεως ἀπὸ ἑτέρου, Πλάτ. Φαῖδρ. 289Β· ἀποβλέπω, ἀτενίζω εἴς τι ἐπὶ κυνὸς ἀτενίζοντος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου του, εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων ὥσπερ κύων Ξεν. Ἀν. 7. 2, 33:—βλέπω μετὰ πόθου, ἐς τὸν ἀγρὸν Ἀριστοφ. Ἀχ. 32:—Παθ. προσβλέπομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 726· ὡς εὐδαίμων ἀπ. Λουκ. Νιγρ. 13, πρβλ. Ἐνύπνιον 11. 5) ἀλλ' εἴς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι πρέσβυς περ ὤν, καὶ ἐν μόνον βλέμμα νὰ ῥίψω ἐπ' αὐτοῦ θὰ τὸν καταβάλω, Εὐρ. Ἀνδρ. 762. II. ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, Δίων Χρυσ. σ. 272.

ἀπόβλεψις, εως, ἡ, ἐπὶ θέσεως οἰκοδομῆς, τὸ βλέπειν πρὸς διεύθυνσίν τινα, «τὰ βαλανεῖα τοὐναντίον δεῖ ποιεῖν οὐ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἄρκτον τὴν ἀπόβλεψιν ἔχοντα», νὰ μὴ εἶναι ἐστραμμένα, νὰ μὴ βλέπωσι πρὸς βορρᾶν, Γεωπ. 2. 3, 7.

ἀπόβλημα, τό, πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλεται, ἀπορρίπτεται, Θεοδοτ. Π. Δ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφηκ. 545 (542), Ἐτυμ. Μ. 70, 20.

ἀπόβλησις, εως, ἡ, ἀπόρριψις, ἐν Εὐστ. 1767. 59, πιθανῶς ἀναφώνησις.

ἀποβλητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποβάλλω,** ὃν πρέπει τις νὰ ἀποβάλῃ, ν' ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 387Β, Λουκ. Ἑρμότ. 18.

ἀποβλητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀποβάλλῃ, νὰ

ῥίπτῃ, ἀποβλητικὰ μάλιστα τῶν καρπῶν πρὶν πεπᾶναι συκῆ καὶ φοῖνιξ καὶ ἀμυγδαλῆ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 3.

ἀπόβλητος, ον. ὁ ἄξιος ν' ἀποβληθῆ, νὰ ἀπορριφθῆ ἢ παραμεληθῆ ὡς μὴ ἔχων ἀξίαν, οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλ. Γ. 65· οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται Β. 361: γίγαρτον Σιμωνίδ. 91. κτλ.: — οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Λουκ. Τόξ. 37, Πλούτ. 2. 821Α· ὁ δυνάμενος ν' ἀπολεσθῆ, Διογ. Λ. 7. 129. 2) παρ' Ἐκκλησ., ἀπόβλητος τῆς ἱερατικῆς χάριτος, ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας, κτλ., Γρηγόρ. Νύσσ. κλ.

ἀποβλίττω: μέλλ. **-βλίσω** [ῐ]: ἀποκόπτω τὴν κηρήθραν ἀπὸ τῆς κυψέλης: — ἐντεῦθεν, κλέπτω, ἁρπάζω, ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου Ἀριστοφ. Ὄρν. 498: — μέσ. ἀόρ. **ἀπεβλίσατο**, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 34.— Πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. **βλίττειν**, ἴδε καὶ **ὑποβλίσσω**.

ἀποβλύζω: μέλλ. **-σω**, βλύζω, ἐκρέω, ἀπεμῶ, ἐκβάλλω, πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, ἐπὶ βρέφους ἀπεμοῦντος τὸ διδόμενον αὐτῷ νὰ πίῃ, Ἰλ. Ι. 491, πρβλ. Ἀρχίλ. 32· καὶ ἴδε **παραβλύζω**. **II.** ἀμεταβ., ῥέω, πηγαὶ ἀπ. τῶν ὀρῶν Φιλόστρ. 775.

ἀποβλύω, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 1066: ὡσαύτως παρὰ Βυζ. **ἀποβλυστάνω**.

ἀποβλώσκω, ἀπέρχομαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1143.

ἀποβολεύς, ὁ, ὁ ἀποβάλλων, ὁ ῥίπτων, ἀποβολεὺς ὅπλων Πλάτ. Νόμ. 944Β.

ἀποβολή, ῆς, ἡ, τὸ ἀπορρίπτειν, ἀπόρριψις, καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς Πλάτ. Νόμ. 943Ε, κἑξ.· παρὰ γραμμ. ἡ ἀποβολὴ στοιχείου. 2) ἀπώλεια, «χάσιμον», Λατ. jactura, ἀντίθ. τῷ **κτῆσις**, χρημάτων ἀποβολὴ Πλάτ. Λάχ. 195Ε, Ἀριστ., κτλ.· ἐπιστήμης Πλάτ. Φαίδων 75Ε, πρβλ. Εὔφρονα ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 27· ἐν τῷ πληθ., τὰς τῶν κακῶν ἀποβολὰς Ἀριστ. Ῥητ. 1. 6, 4.

ἀποβολιμαῖος, ον, = **ἀποβολεύς**, ὁ ἀποβάλλων, ῥίπτων τι, μετὰ γεν., τῶν ὅπλων Ἀριστοφ. Εἰρ. 678. 2) παθ., συνήθως, ὁ ἀπορριπτόμενος, ὁ ἄνευ ἀξίας, Γλωσσ.

ἀποβόομαι, εἰς βοῦν μεταβάλλομαι, τῆς ἀποβοωθείσης Ἰοῦς παρώνυμον εἶναι τὴν Εὔβοιαν Εὐστ. 278. 32.

ἀποβοσκέω, = τῷ ἑπομ., ἀλλὰ κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. (σ. 120. 5) «ἀπεβουκόλησα, ἐν συνηθείᾳ, ἀπεβόσκησα καὶ ἐπετήρησα».

ἀποβόσκομαι, ἀποθ., βόσκω ἐμαυτόν, τρώγω. τρέφομαι ἀπό τινος, ἀπεβόσκετο καρπὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 750: 1066.

ἀποβουκολέω, παροδηγῶ, ἀφίστημι, ἀποπλανῶ, τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας ἀπεβουκόλησε Λόγγος 1. 27: — Παθ., ἀποπλανῶμαι, Ἰω. Χρυσ. 2) ἀφίνω νὰ ἀποπλανηθῆ τι, ἀμελῶ, «χάνω» (ὡς ποιμὴν ἀμελής, ὅστις ἀφίνει ν' ἀποπλανηθῆ τὸ ποίμνιόν του), χαρίεν γάρ, ἔφη, εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι, νόστιμον πρᾶγμα τῷ ὄντι θὰ ἦτο νὰ γείνω αἴτιος εἰς τὴν θυγατέρα μου ν' ἀποπλανηθῆ ὁ υἱός της δι' οὐτιδανὰ κρέατα, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13, πρβλ. Λουκ. Δὶς κατ. 13: — Παθητ., ἀποπλανῶμαι, ὁδοιπλανῶ, ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, χάνω τὸν δρόμον μου, ὁ αὐτ. Πλοῖον 4. 3) ἐξαπατῶ, καθησυχάζω, καταπραΰνω, ὁ αὐτ. Ἐρωτ. 16· παροδηγῶ, ἀπάγω, Ἐκκλ.

ἀποβουκόλημα, ατος, τό, ἀποπλάνησις, ἀπάτη, Ἰ. Δαμασκ. τ. 1. σ. 276Α.

ἀποβουκολίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐξαπατῶ, «οἱ δὲ τοὺς ἁλόντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον» Σουίδ. ἐκ τοῦ Θεοφύλ. Σιμοκ. (Ἱστ. 3. 7, σ. 70D).

ἀπόβρασμα, τό, τὸ ἀπορριπτόμενον κατὰ τὴν βράσιν, ἀφρὸς «κάχλασμα» Ἡσύχ., «ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα» Σουίδ., «ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν» Ἐτυμ. Μ. 125, 45.

ἀποβρασμός, ἡ ἀπόρριψις ἀφροῦ, «ξάφρισμα», κατ' ἀποβρασμὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 103.

ἀποβράσσω, Ἀττ. **-ττω**, Πολυδ. Ϛ', 91: τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. **-έβρασα**: — ἐξάγω ἀφρόν, ὡς τὸ βράζον ὕδωρ, καὶ μεταφ. κοσκινίζω καὶ ἐξάγω τὸ πίτυρον ἐκ τοῦ ἀλεύρου, Καλλ. Ἀποσπ. 232: — Παθ., καχλάζω, ἀναβιβάζω ἀφρὸν καὶ πομφόλυγας, Ἱππ. 248. 33· — πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. **βράζω**. **II.** ἀμεταβ., παύομαι βράζων, Λατ. defervescere, Ἀλκίφρ. 1. 23.

ἀπόβρεγμα, ατος, τό, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα παλιούρου Στράβ. 776, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1, Πλούτ. 2. 614Β.

ἀποβρέχω: μέλλ. **-ξω**, βρέχω καλῶς, βάλλω εἰς τὸ νερόν, μοσχεύω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 5: μεταφ., ἐὰν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ Ζήνων παρὰ Στοβ. 218. 2· πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀριστοτέλης**. — Παθ. ἀόρ. μετοχ. **ἀποβρεχθεὶς** Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 9, 5· **ἀποβραχεὶς** Διοσκ. 1. 151.

ἀποβρίζω: μέλλ. **-ξω**, ἀποκοιμῶμαι, βυθίζομαι εἰς βαθὺν ὕπνον, ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν Ὀδ. Ι. 151, Μ. 7, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 21· ὕπνον ἀπ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 17· καθ' Ἡσύχ. «ἀποβρίξαντες· μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαντες».

ἀποβρόξαι, ἀόρ. τοῦ **ἀποβρόχω**, καταπίνω, καταβροχθίζω μέρος πράγματός τινος, (ἴδε ἐν λ. **ἀναβρόξειε, καταβρόξειε**), διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 506.

ἀποβροντάω, παύομαι βροντῶν, Γλωσσ.

ἀποβροχή, ἡ, ἡ ἐπίχυσις ἢ ἔγχυσις ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ ἐπὶ οὐσίας τινός, Διοσκ. 1. 53.

ἀποβροχθίζω: μέλλ. **-ίσω**, καταβροχθίζω, καταπίνω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 31.

ἀποβροχίζω: μέλλ. **-ίσω**, δένω σφιγκτά, στερεῶς, Ἀρχιγεν.: — ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπίθ. **ἀποβροχιστέον** Ὀρειβάσ. (Cocch) 157: — Οὐσ. **ἀποβροχισμὸς** ὁ, Ἄντυλλ. ἐν Ὀρειβασ. 35 (Mai). **II.** ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω, Ἀνθ. Π. 9. 410.

ἀποβρύκω, [ῡ] δάκνων ἀποσπῶ, τρώγω λαιμάργως, τῶν κρεῶν, (γενικ. μεριστ.) ἐκ τῶν κρεῶν, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 4· ἀπολ. κατασπαράσσω διὰ τῶν ὀδόντων, Ἄρχιππ. ἐν «Πλούτῳ» 2: — τὸ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 506, 8 **ἀπέβρωξεν** ὁ Πλανοὺδ. γράφει **ἀπέβρυξεν**.

ἀποβρύω, ἀναβλαστάνω, Μ. Σύγκελ. Ἐγκώμ. Διονυσ.

ἀπόβρωσις, εως, ἡ, κατανάλωσις, καταστροφή, Ἀρεοπ. σ. 361, 6· πυρὸς ἀποβρώσει καὶ σωμάτων φθοραῖς Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 29D: — ὡσαύτως **ἀπόβρωμα**, τὸ καταβρωθέν, Βυζαντ.

ἀποβύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἀποφράττω, ἀποβύσαντες τὰ ὦτα ἡμῖν Κλήμ. Ἀλ. 73. 19: — μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημασ.), ἀποβύσεταί σοι .. τὰ ῥήματα Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 1. Δινδ.) ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk (Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1035): — Ἐπίθ. **ἀπόβυστος, ον**, κεκρυμμένος, κρυπτός, οὐκ ἐν ἀποβύστῳ, οὐκ ἐν τῷ κρυπτῷ, Θεόδ. Στουδ. 251Ε.

ἀποβώμιος, ον, μακρὰν βωμοῦ, ἀσεβής, «ἄθεος» (Ἡσύχ.), ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν Κύκλωψ Αἰτναῖος Εὐρ. Κύκλ. 366. **II.** Παρ' Εὐστ. 1720, 28, κυριολεκτικῶς, «ἀποβώμια .. ἱερὰ ὧν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαγισμὸς ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους».

ἀπόγαιος, ἴδε **ἀπόγειος**.

ἀπογαιόω, μεταβάλλω εἰς γῆν, Ἡρακλείδ. σ. 439· ἔκδ. Gale, Γαλην. τ. 10, σ. 536: — Παθ. **ἀπογεόομαι** (διὰ τοῦ ε), μεταβάλλομαι εἰς γῆν, Φίλων 2. 508, 24.

ἀπόγαλα, τό, ὁ γαλακτώδης χυλὸς ὁ ἐκ βεβρεγμένου σίτου ἀποθλιβείς, «τοῦ πυροῦ τὸ ἀπόγαλα» Δουκάγγ.

ἀπογᾰλακτίζω: μέλλ. β', **ἀπογαλακτιῶ**, ἀποκόπτω τὸ βρέφος ἀπὸ τοῦ θηλάζειν, δὲν τὸ ἀφίνω πλέον νὰ θηλάζῃ, τὸ «ἀποκόβω» Δίφιλ. ἐν «Συνωρίδι» 2: — Ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπίθ., **-κτιστέον**, δεῖ ἀπογαλακτίζειν, «πότε καὶ πῶς ἀπογαλακτιστέον τὸ βρέφος» Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 199, 1: — καὶ οὐσιαστ. **-ισμός**, ὁ, Ἱππ. σ. 267, 39, ἡ **-κτισις, εως**, ἡ, Θεόδ. Στουδ.

ἀπογᾰλακτόομαι, παθ., γίνομαι γαλακτώδης, Ἄντυλλ. παρὰ Matth. 52.

ἀπογᾰληνιόομαι, παθ. γίνομαι γαλήνιος, ἤρεμος, ἡσυχάζω, «ἕως ἂν ἠρεμώσῃ τὸ σῶμα καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ πνεύματος καὶ ὁ σάλος τῶν ὑγρῶν ἀπογαληνιωθῇ» Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 17C, Δημόκρ. ἐν τῇ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 4. σ. 335.

ἀπόγειος, ον, (γῆ) ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπὶ ἀνέμων, ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἄνεμοι, πνεῦμα, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 10, Μετεωρ. 2. 5, 18: — ἡ **ἀπογεία** (ἐνν. αὔρα), ἐλαφρὸς ἄνεμος πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, Ἀριστ. Προβλ. 25. 5· ἀλλ', αἱ **ἀπογέαι**, αὐτόθι, 40· ὡσαύτως, τὰ **ἀπόγεια** αὐτόθι 26. 4, πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 473. 2) **ἀπόγαιον** ἢ **ἀπόγειον**, τό, κάλως, χονδρὸν σχοινίον; κοινῶς «παλαμάρι», δι' οὗ τὸ πλοῖον προσδένεται εἰς τὴν ξηράν, Πολύβ. 33. 7, 6, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 42, κτλ.: ἀλλ' ἴσως **ἀπόγυον** εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος, ὡς ἐν Βοικχίου Urkunden σ. 162, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. (ἐκ χειρογρ.) ἐν Πολυδ. Α', 93, 104. **II.** ὁ μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, Πλούτ. 2. 933Β, Λουκ. Λεξιφ. 15· τὸ ἀπόγειον (ἐνν. διάστημα) ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ, ἡ μεγίστη ἀπόστασις πλανήτου τινὸς ἀπὸ τῆς γῆς, Πτολεμ.

ἀπογεισόω, κάμνω ὥστε νὰ προεξέχῃ τι ὡς (γεῖσον), ὀφρύσι ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6: — Παθ. ἐξέχω ὡς γεῖσον, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 2, 8.

ἀπογείσωμα, τό, γεῖσον, γραμμὴ προεξέχουσα ἄνωθεν, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 15, 1.

ἀπογεμίζομαι, παθ. ἐπὶ πλοίου «ξεγεμίζομαι», «ξεφορτώνομαι», Διον. Ἀλ. 3. 34.

ἀπογέμω, ἀπαντλῶ, ἐξαντλῶ, «ἀπόγεμε· ἄφελκε, Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἀπογένεσις, εως, ἡ, φθορά, ἀπώλεια, τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις Πορφ. Ἀντρ. Νυμφ. 31, Πλωτῖν. σ. 286.

ἀπογεννάω, γεννῶ ἀπό τινος, παράγω, ἀπὸ τούτων ἀπογεννᾶται ὁ ἱδρὼς Ἱππ. 458· μηδεμίαν ἀπογεννῆσαι δυσμένειαν Δημάδ. 180. 18.

ἀπογέννημα, τό, τὸ ἀπό τινος γεννηθέν, ἀπογεννάματα δὲ τουτέων ἐστὶ τὰ σώματα Τίμ. Λοκρ. 97Ε, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8.

ἀπογέννησις, εως, ἡ, τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 105: — **ἀπογεννήτωρ, ορος**, ὁ, ὁ γεννήτωρ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀπογεόομαι, ἴδε **ἀπογαιόω**.

ἀπόγεος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀπόγειος**.

ἀπογεύομαι, μέσ. γεύομαι ἀπό τινος πράγματος, δοκιμάζω τινα

γεῦσιν ἔχει, διὰ τῆς ἀπογεύσεως τῶν παθῶν καὶ τὸ λεγόμενον ἄκρῳ δακτύλῳ Πλάτ. Πολ. 354B, Θεαίτ. 157C, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν ἂν ἀπεγεύεθ' ὥσπερ παρθένος Μιλησία Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 4. **II.** ἐνεργ. **ἀπογεύω**, δίδω τόσον μόνον ἔκ τινος πράγματος ὅσον ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τις γεῦσιν τοῦ διδομένου, Π. 4. 3 (39) ἀντίθ. τῷ **ἀποπληρῶ**· σύμμετρον δοτέον μήτε μόνον ἀπογεύοντας αὐτοὺς μήτε ἀποπληροῦντας Ἡρόδ. (Ἰατρὸς) παρὰ Matth. σ. 78.

ἀπογεφῡρόω, ἀποχώνω διὰ χωμάτων, ἐγείρω προχώματα ὅπως ἐμποδίσω εἰσροὴν ὑδάτων, ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν Ἡρόδ. 2, 99, πρβλ. **γέφυρα**.

ἀπογηράσκω, γίνομαι γέρων, γηράσκω, Θέογν. 819; ὁ μέν γ' (ἄνθρωπος) ἀπογηράσκων ἀηδὴς γίνεται, οἶνον δὲ τὸν παλαίτατον σπουδάζομεν Ἱππ. Ἀφ. 1245: **ἀπογηράς**, μετοχ. ἀόρ. (ἴδε **γηράσκω**), πιθανὴ γραφὴ ἐν Ἀλέξιδος Ἀδήλοις 15· ἀλλ' **ἀπεγήρασα** ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 13, 6· ἐπὶ ἀμπέλων, ὅσσαι δέ κα .. ἀπογηράσκωντι, ἐκλείπωσιν ἕνεκα γήρως, Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5774. 170.

ἀπογίγνομαι, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀττ. **-γίνομαι**: μέλλ. **-γενήσομαι**: εἶμαι μακρὰν ἀπὸ .., δὲν ἔχω μέρος ἔν τινι, τῆς μάχης Ἡρόδ. 9. 69· τῶν ἁμαρτημάτων Θουκ. 1. 39. **II.** ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προσγίγνομαι**, Πλάτ. Τίμ. 82B, Νόμ. 850A· ἀπεγίγνετο οὐδὲν .., προσεγίγνετο δὲ Θουκ. 2. 98: καθόλου, εἶμαι μακράν, ἀπουσιάζω, Ἀντιφῶν 118. 21, Πλάτ. Φαίδων 69B, Δημ. 98. 24· ἀπό τινος Αἰσχίν. 44. 42· ἐπὶ νόσων, ἀντιτίθεται τῷ **προσπίπτω**, Ἱππ. 302. 33. **2)** ἰδίως ἐπὶ θανάτου, τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκηΐων ἄνθρωπος, ἀποθάνῃ, Ἡρόδ. 2. 85· καὶ μόνον, ἀπογενέσθαι = ἀποθανεῖν, αὐτόθι 136, Θουκ. 5. 74· οἱ ἀπογενόμενοι, οἱ ἀποθανόντες, Θουκ. 2. 34· τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον τῶν βασιλέων, τὸν ἀεὶ τελευταῖον ἀποθανόντα τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 6. 58· ὁ ἀπογινόμενος, ὁ ἀποθνήσκων, ὁ αὐτ. 5. 4, Θουκ. 2. 51, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 111. **3)** ἀπέρχομαι, ἀπόλλυμαι, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ εἰ μή τι νόσῳ, «οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ἀπώλλυτο ἢ ἀνεχώρει ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας, εἰ μή τις ἀπέθνησκε νόσῳ» (Δούκας) Θουκ. 2, 98· ἀντίθετον τῷ **ἐκβλαστάνω**, Παυσ. 5. 12, 1. **III.** φθάνω εἰς .., ἀπ. δωδεκαταῖος Ἱππ. 1122E. **IV.** καταντῶ, γίνομαι, ἀποβαίνω, Λατ. evado, σκληρὸς ἀπ. αὐτόθι G· νωθροὶ ἀπ. ὁ αὐτ. Προρρ. 77. **V.** ἀπ. τὸ ἕκτον μέρος εἰς τρίχας καὶ αἷμα, μεταβαίνει εἰς .., ἢ καταναλίσκεται πρὸς σχηματισμὸν .., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 6, 5.

ἀπογιγνώσκω, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγ. Ἀττ. **-γῑνώσκω**: μέλλ. **-γνώσομαι**: — ἐγκαταλείπω σχέδιόν τι ἢ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πράξω τι, ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ τάφρῳ οὐκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρου στράτευμα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μάχεσθαι (διάφ. γραφ. τὸ μάχεσθαι) Ξεν. Ἀν. 1. 7, 19, πρβλ. Πολύβ. 1. 29, 5, κτλ.· ἀπ. τὸ πορεύεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 7· ἀπ. διώκειν Πλουτ. Ἀντών. 34· πρβλ. Θησ. 6· ἀπ. μὴ βοηθεῖν, ἀποφασίζω νὰ μὴ βοηθήσω, Δημ. 193. 5. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀπελπίζω, εὑρίσκομαι ἐν ἀπογνώσει, χάνω πᾶσαν ἐλπίδα, τῆς ἐλευθερίας Λυσ. 195. 7· οὐδενὸς χρὴ πράγματος τὸν εὖ πονοῦνθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 5: — ἀπολ., εἶμαι ἐν ἀπογνώσει, ἐν ἀπελπισμῷ, Δημ. 37. 28., 52. 16 (ἔνθα τινὰ τῶν χειρογράφων ἔχουσι τὴν προσθήκην **ἑαυτῶν**), Βαβρ. 43. 18· καὶ μετ' ἀπαρ., αἱρήσειν ἀπ. Ἀρρ. Ἀν. 3. 20, 3, Λουκ., κλ. **2)** μετ' αἰτ., ἐγκαταλείπω τι ὡς ἀπεγνωσμένον, χάνω πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 11· τὰς πρεσβείας Πολύβ. 5. 1, 5, κ. ἀλλ.· τὴν ἐλπίδα, τὴν πίστιν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 35, 1, κτλ.· ἀπ. τι ἀπὸ τῶν παρόντων Ἀππ. Ἰσπ. 37: — οὕτω μετ' αἰτ. προσ., Δημ. 69 ἐν τέλ.· ἀπ. αὐτὸν Πολύβ. 22. 9, 14: — Παθ., εἶμαι ἀπεγνωσμένος, ὥστε πανταχῇ τὰ παρ' ὑμῶν ἀπογνωσθῆναι Δημ. 358. 13· ἐλπὶς Διον. Ἀλ. 5. 15· ἐλευθερία Λουκ. Τυραννοκ. 6· πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλπίδας Πολύβ. 30. 8, 3· ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, «ἀποφασισμένος», Πλουτ. Περικλ. 13· καὶ ἐπίρρ. **-νως**, ἐν ἀπογνώσει, ὁ αὐτ. Νικ. 21. **6)** ἀποκηρύττω, ἀπορρίπτω, τι Ἱππ. 20. 14· τινά Δίων Κ. 73. 15. **III.** ὡς δικανικὸς ὅρος, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ κατηγορίαν, ἀπορρίπτω, γραφήν, ἔνδειξιν Δημ. 605. 15., 1327. 8, ἐντεῦθεν, **2)** ἀπ. τινὸς (ἐνν. δίκην ἢ γραφὴν) ἀπορρίπτω καταγγελίαν εἰσαγομένην ἐναντίον τινός, ὅ ἐ. ἀθῳώνω τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταγιγνώσκειν τινός, Δημ. 1020. 14, πρβλ. Αἰσχίν. 29. 6, κτλ.· ἀπ. τί τινος Ἰσαῖος 54. 20· οὕτω μετ' ἀπαρ. ἀπ. τινὸς μὴ ἀδικεῖν, κηρύττω αὐτὸν ἀθῷον ἀδικίας, Λυσ. 95. 4: — ἀλλ' ὡσαύτως, **3)** ἀπ. (ἐνν. τῆς δίκης ἢ τῆς γραφῆς), ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς κατηγορίας, κηρύττω αὐτὸν ἀθῷον, Δημ. 539. 3· οὐκ ἀπέγνω τῆς δίκης, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ καταγνῶναι, ὁ αὐτ. 913. 22, κἑξ.

ἀπ-ογκέω: μέλλ. -ήσω, (ὄγκος) ἐξογκοῦμαι, ἢν δὲ ἐν τῇ ῥινὶ πολύπος ἐγγένηται, οἷον πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπογκέει Ἱππ. 517. 28.

ἀπογλαυκόομαι, παθ. ὑποφέρω ἐκ γλαυκώματος τῶν ὀφθαλμῶν, Πλουτ. Τιμολ. 37· **Ἀπεγλαυκωμένος** εἶναι τὸ ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος (Κωμ. Ἑλλ. τ. 3. σ. 389).

ἀπογλαύκωσις, εως, ἡ, ἡ γένεσις γλαυκώματος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Διοσκ. 1. 64.

ἀπογλάφω, ἀποξέω, ἀπαλείφω, «γλάφειν δὲ τὸ κοιλαίνειν δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ τό: τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κἀπεγλαψάμην, οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1504, 19; Α. Β. 420, 22.

ἀπόγλουτος, ον, ὁ μικροὺς ἔχων γλουτούς, Λατ. depygis, Σουΐδ. ἐν λ. **λέσποι**.

ἀπογλῠκαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ, καθιστῶ τι γλυκύ, Διόδ. 1. 40· ἀπεγλυκασμένος Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 55E.

ἀπογλῠφή, ἡ, μέρος ἀποξεσθέν, ἀπογυμνωθέν, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 208.

ἀπογλύφω, [ῠ]: μέλλ. **-ψω**, ἀποξέω, γλύφων ἀφαιρῶ, ἀπολεπίζω, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2, Ἀλκίφρ. 3. 60; — «σαρκάζειν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτὰ τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 483. Πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ **γλύφω κόκκαλα**.

ἀπογλωττίζω, ἀφαιρῶ τὴν γλῶσσάν τινος, καθιστῶ αὐτὸν ἄλαλον· ἐν τῷ παθ., ὡς ἀστόμοις οὖσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀπόγνοια, ἡ, (ἀπογιγνώσκω) ἀπόγνωσις, ἀπελπισμός, καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς Θουκ. 3. 85.

ἀπογνώμων, ον, ἐπὶ ἵππων, = **ἀγνώμων**, **λειπογνώμων**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀπογνωσιμᾰχέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γνωσιμαχέω**, Ἱππ. 1292. 50.

ἀπόγνωσις, εως, ἡ, = **ἀπόγνοια**, ἀπελπισμός, τοῦ βίου Διον. Ἀλ. 1. 81, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, Λουκ. Ἐνύπν. 17.

ἀπογνωστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπογιγνώσκω**, δεῖ ἀπογιγνώσκειν, οὐκ ἀπογνωστέον τὰς ἐλπίδας Φίλων 1. 455· διὰ ταῦτα ἀπογνωστέον τοῦ κοινοὺς ἅπασι νόμους γενέσθαι Συνέσ. 154C.

ἀπογνώστης, ου, ὁ, ἀπογιγνώσκων, ὁ ἀπελπίζων, «ἀνέλπιστος» Ἡσύχ.

ἀπογνωστικῶς, ἐπίρρ. μετ' ἀπογνώσεως, ἐν ἀπογνώσει, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 24. Τὸ ἐπίθ. **-ικός, ή, όν**, εὕρηται παρ' Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 197E.

ἀπογομόω = **ἀπογέμω**, «ξεφορτώνω», Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 643D.

ἀπογομφόω, ἐκβάλλω τοὺς γόμφους, «ξεκαρφώνω», δηλ. διαλύω τι εἰς τεμάχια, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰς (τὰς ναῦς) κατατεμαχίζειν καὶ ἀπογομφοῦν Νικητ. Χρον. 210C.

ἀπογονή, ἡ, = **ἀπογέννημα**, ἡ μεταγενεστέρα γενεά, Γλωσσ.

ἀπόγονος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἔκ τινος, ἀπόγονος ὡς καὶ νῦν, Λατ. oriundus, Γλαύκου νῦν οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὔτ' κτλ., οὔτε τι ὑπάρχει νῦν καταγόμενον ἀπ' αὐτοῦ οὔτε κτλ., Ἡρόδ. 6. 86, 4· ἐν τῷ πληθ., **ἀπόγονοι** ὁ αὐτ. 1. 7., 4. 148, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 101· αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; τέκνα σου, ἐκ σοῦ γεννηθεῖσαι, (ὁ Jebb ἔχει: σαί τ' εἰσ' ἄρ' ἀπόγονοι καί, καὶ ἄλλοι ἐκδόται ἄλλως) Σοφ. Ο. Κ. 534: — ἡ ἀπὸ τοῦ γεννήτορος ἀπόστασις ἐν κατιούσῃ τάξει διακρίνεται διὰ τακτικῶν ἀριθμ., πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ Ἡρόδ. 7. 150. Θεοπόμπου δὲ Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος Παυσ. 4. 15, 3. Πρβλ. Ἀμμών. ἐν λέξει **ἔκγονος**.

ἀπογραΐζω, ἀφαιρῶ τὸ ἐπιπολάζον πεπηγὸς μέρος τοῦ γάλακτος, τὸ Τουρκιστὶ «καϊμάκι» λεγόμενον, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 91.

ἀπογραφεύς, έως, ὁ, πληθ. **ἀπογραφεῖς**, οἱ ἀπαριθμοῦντες καὶ ἀποσημειούμενοι καὶ εἰσπράττοντες τοὺς φόρους, «ἀπογραφή ἐστιν ἡ ἀπαρίθμησις καὶ ἀποσημείωσις τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν, καὶ **ἀπογραφεῖς** οἱ ταύτην ποιοῦντες καὶ τοὺς μὴ βουλομένους εἰσφέρειν εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Νόμ. 8. σ. 454, Συλλογ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4914б. **II.** ἐν Συνεσ. 122D, πιθανῶς σημαίνει κατάσκοπον.

ἀπογρᾰφή, ἡ, καταγραφή: κατάλογος κτημάτων, κτηματολόγιον, καὶ πίναξ φορολογικός, ἀπογραφῆς ἁπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκοστολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφήβων αὐτόθι (προσθῆκαι) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατουμένων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρβλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ῥωμαϊκὸν census, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τάσσειν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντίνοις = φόρος. **3)** καθόλου, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτοῦ καταλόγου, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35. **II.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ἀντίγραφον διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

Νόμος παρὰ Δημ. 941. 14· ποιεῖσθαι ἀπογραφὴν = ἀπογράφειν Δημ. 1246. 4· τινὸς κατά τινος, Ἀνδοκ. 4. 19, πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λέξει.

ἀπόγρᾰφος, ον, ἀντιγεγραμμένος, ὡς οὐσιαστ., **ἀπόγραφος** ὁ, ἀντίγραφον, Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσαίου 11, Διογ. Λ. 6. 84· ὡσαύτως **ἀπόγραφον,** τό, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 12. 52, 3.

ἀπογράφω, [ᾰ]: μέλλ. -ψω, καταγράφω, ἀντιγράφω, καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βάλλω τινὰ νά μοι κάμῃ ἀντίγραφον, νὰ ἀντιγράψῃ τι δι' ἐμέ, Πλάτ. Χαρμ. 156Α, Πλούτ. 2. 221Β: μεταφράζω, ὀνόματα Πλάτ. Κριτί. 113Β. **II.** καταγράφω ἐν καταλόγῳ, ἔθνος ἓν ἕκαστον .. ἀπέγραφον οἱ γραμματισταὶ Ἡρόδ. 7. 100· μέσ. ποιοῦμαι καταγραφὴν πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. 5. 29:—Παθ. ἐγγράφομαι, καταγράφομαι, παρὰ τοῖς ἄρχουσι Πλάτ. Νόμ. 914C, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Κεκρυφάλῳ» 1· πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἰσαῖος 60. 34: πρβλ. **συναπογράφομαι.** **2)** Μέσ. ὡσαύτως, καταγράφω πρὸς χρῆσίν μου, τὰ ἔτεα Ἡρόδ. 2. 145., 3. 136, Πλάτ., κτλ. **3)** Μέσ. ὡσαύτως, δίδω τὸ ὄνομά μου, ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ, Λυσ. 172. 1· πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν τάξιν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἔξεστι τοῖς ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3· ἀπογρ. ἐμπελτοφόρας (ὅ ἐ. εἰς πελτοφόρους) (Keil) Ἐπιγρ. Δελφ. 4· οὕτως, εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, ἐγγραφεὶς διά .., Πολύβ. 40. 6, 8, (ἀπογραψάμενος πύκτης Ἀνθ. Π. 11. 75)· ἐπὶ στρατηγίαν ἀπ., ἐγγράφομαι ὡς ὑποψήφιος διὰ τὴν στρατηγίαν, Πλουτ. Σύλλ. 5· ἐγγράφομαι ὡς πολίτης, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3. **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, **1)** ἀπ. τινά, ἐγγράφω τινὸς τὸ ὄνομα ὅπως εἰσαγάγω κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, εἰσάγω, παραδίδω ἀντίγραφον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, Ἀνδοκ. 2. 46, κτλ.: — καθόλου, καταμηνύω, ἀποκηρύττω τινά, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 11· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., Λυσ. 111. 2: — Μέσ., ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου ὡς κατηγόρου, ἐγκαλῶ, Ἀντιφῶν 145. 29 κἑξ.· ἀπ. ἀπογραφὴν Δημ. 1043 ἐν τέλ. ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος πρὸς ὃν γίνεται ἡ καταγγελία, ἀπογράφεσθαι τὴν δίκην Ἀντιφῶν 146. 13, κτλ.: ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου προσώπου, ἀπ. φόνου δίκην ὁ αὐτ. 145. 32, Λυσ. 108. 25, κτλ. **2)** εἰσάγω, δίδω κατάλογον, ἐν ᾧ ὑπάρχει καταγεγραμμένη ἡ περιουσία, περὶ ἧς ὑπάρχει ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πολιτείαν, ἐνῷ κατακρατεῖται ὑπό τινος πολίτου, Λυσ. 148. 26, κτλ., πρβλ. Δημ. 1246. 7. 20· ἀπ. οὐσίαν τινὸς ὡς δημοσίαν οὖσαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 43, πρβλ. Δημ. 752. 7: — καθόλου, εἰσάγω κατάλογον ἢ καταγραφὴν περιουσίας, τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας Πλάτ. Νόμ. 754D· τὰ χωρία, τὰς οἰκίας, τὴν οὐσίαν Δημ. 609, ἐν τέλ., 1015. 10: — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε τοιοῦτος κατάλογος νὰ εἰσαχθῇ, φροντίζω ὥστε νὰ γείνῃ τὸ τοιοῦτο, Λυσ. 120. 44, κ. ἀλλ.· ἀπογραφὴν ἀπογράψασθαι Δημ. 1043 ἐν τέλ., πρβλ. Ἰσαῖον 67. 23., 87. 25· τὴν ἀπόλειψιν οὗτοι πρὸς τὸν ἄρχοντ' ἀπεγράψαντο Δημ. 868. 17. **6)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἀπέγραψε ταῦτα .. ἔχοντα αὐτόν, ἐγγράφως ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ .., ὁ αὐτ. 817 ἐν τέλ., πρβλ. 828. 15: — ἐν τῷ παθ., καταγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ [τῶν χρεῶν], ὁ αὐτ. 791. 24. Πρβλ. **ἀπογραφή** καὶ Att. Process. 255.

ἀπογυιόω, ἐκλύω, μή μ' ἀπογυιώσῃς, «ἀποχωλώσῃς, οἷον ἐκλύσῃς μου τὰ μέλη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 265, πρβλ. Ἀθήν. 10Β: γράφεται καὶ **ἀπογυόω,** παρὰ Βυζ.

ἀπογυμνάζω: μέλλ. **-άσω,** ἐκγυμνάζω καλῶς, ἐξασκῶ, ἀπογ. στόμα, γυμνάζω τὴν γλῶσσάν μου ἰσχυρῶς, Αἰσχύλ. Θ. 441· αὐτοὺς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 12.

ἀπογυμνόω, ἐντελῶς ἀπεκδύω, γυμνώνω τινά, κυρίως ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ἀφοπλίζω, ὅθεν ἐν τῷ παθ., μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ Ὀδ. Κ. 301· μὴ δ' ἀπογυμνωθῇς, μηδὲ νὰ ἐκθέσῃς γυμνὸν τὸ σῶμά σου (ἕνεκα φυσικῆς ἀνάγκης), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 728;—Μέσ., γυμνώνω ἐμαυτόν, «ξεγυμνώνομαι», Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1· ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 3. **2)** μεταφ., ἀνοίγω, ἀποκαλύπτω, ἀναπτύσσω, Παυσ. 4. 22, 4, κτλ.

ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, ἐντελὴς γύμνωσις, Πλούτ. 2. 751F.

ἀπογῡναικόομαι, παθητικ., γίνομαι γυναικώδης, Φωτ. Βιβλ. 159. 11.

ἀπογῡναίκωσις, εως, ἡ, τὸ ἀπογυναικοῦσθαι, Πλούτ. 2. 987F.

ἀπογωνιόομαι, παθ., γίνομαι γωνιώδης, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 16, 4.

ἀποδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι:** ἀόρ. **-έδᾰκον:** — ἀποκόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακὼν Ἀριστομέν. ἐν Ἀδήλ. 1: — Παθ., μῆλα ἀποδεδηγμένα, «δαγκαμένα», Λουκ. Τόξ. 13: — Ὡσαύτως μετ' αἰτ., αὐτὴ (ἡ Λέαινα) τὴν αὐτῆς γλῶσσαν ἀπέδακεν, ἀπέκοψε διὰ τῶν ὀδόντων, Πολύαιν. 8. 45. **2)** ἀπολ., δάκνω, τρώγω, «κριτσανίζω», ἀποδάκνειν ὀδὰξ Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 1, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 5. 7: — Παθ., δάκνεσθαι ἢ κεντεῖσθαι τὴν γλῶσσαν ὑπὸ δριμείας τινὸς ἢ δηκτικῆς οὐσίας, Ἀριστ. Προβλ. 31. 9.

ἀποδακρῡτικός, ή, όν, ὁ προκαλῶν δάκρυα, κολλύρια Κάσσ. Προβλ. 18: — Ὡσαύτως, **ἀποδάκρυσις,** ἡ, ἐκροὴ δακρύων, αὐτ.

ἀποδακρύω [ῡ], δακρύω περί τινος, χύνω δάκρυα, κλαίω, καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρύει Πλάτ. Φαίδων 116D· ἀπεδάκρυσε τὴν ἀνάγκην, ἔκλαυσεν ὅτι εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην (νὰ συλήσῃ τὰ ἱερά), Πλουτ. Σύλλ. 12. **2)** ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν, ἐδάκρυσα ἐναντίον τῆς γνώμης μου, χωρὶς δηλ. νὰ ἔχω σκοπὸν νὰ δακρύσω, Ἀριστοφ. Σφ. 983. **3)** χέω δάκρυα προκληθέντα ἐκ δριμέος φαρμάκου ἢ κρομμύου, Ἀριστ. Προβλ. 31. 9· εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ Λουκ. Περεγρ. 45. **4)** ἐπὶ δένδρων, δακρύω, στάζω κόμμι, κτλ.· τὰ εἰρημένα δένδρα πίονα ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίτταν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην Πλούτ. 2. 640D. **II.** παύομαι δακρύων, Ἀριστόξ. παρ' Ἀθην. 632Β· «ἀποδακρύσας: οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι, ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρύοντα» Α. Β. 427, 20· πρβλ. **ἀπολοφύρομαι, ἀπαλγέω.**

ἀποδαπανάω, δαπανῶ ἐπὶ ματαίῳ, «ἄτοπον τὸν τροφῆς καιρὸν εἰς τὸν τῆς φλεβοτομίας ἀποδαπανῆσαι» Matthaei Med. 131.

ἀποδάπτω: μέλλ. -ψω, ἀποδάκνω, ἀποκόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, «ἀποδάψαι· ἀποκόψαι» Ἡσύχ.

ἀποδαρθάνω: μέλλ. **-δαρθήσομαι:** ἀόρ. **-έδαρθον,** καὶ ἐν Θεμιστίῳ 91Α **-έδραθον:** — κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλουτ. Δίων 26· «ἀποδαρθάνει· ἀποκοιμᾶται» Ἡσύχιος: ἀποδαρθεῖν ἀηδόνειον ὕπνον, Α. Β. 349, 8, ἴδε ἐν λ. **ἀηδόνειος.** **II.** ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13.

ἀποδαρμός, ὁ, πρόλοβος τῶν πτηνῶν, Γλωσσ.

ἀπόδασμα, τό, μέρος, «ἀπόδασμά τι καταθέσθαι τῆς οὐσίας ἕκαστον» Ν. Χων. Χρον. σ. 303Α.

ἀποδάσμιος, ον, ἀποκεχωρισμένος, Φωκέες ἀπ., ἀποκεχωρισμένοι ἀπὸ τῶν λοιπῶν, Ἡρόδ. 1. 146· — «ἀποδάσμιοι· ἀποδεδασμένοι» Ἡσύχ.: — ἀπ. αἶσα, μερίδιον ἀποχωρισθὲν διά τινα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 444· πρβλ. **ἀποδατέομαι II.**

ἀποδασμός, ὁ, (ἀποδατέομαι) μερὶς ἐκ συνόλου τινός, ἦν δὲ αὐτῶν [τῶν Βοιωτῶν] καὶ ἀποδασμὸς πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ Θουκ. 1. 12, Διον. Ἁλ. 3. 6: περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 385.

ἀποδαστύς, ύος, ἡ, Ἰων., ἀντὶ ἀποδασμός, «ἀπομερισμὸς» Ἡσύχ.

ἀπόδατοι, «μετοικισθέντες» Ἡσύχ., ἀλλὰ γραπτέον **ἀπόδαστοι,** μερισθέντες.

ἀποδατέομαι: μέλλ. **-δάσομαι** [ᾰ], Ἐπ. **-δάσσομαι:** — ἀπομερίζω, χωρίζω μερίδιον δι' ἄλλου, ἥμισυ τῷ .. ἀποδάσσομαι Ἰλ. Ρ. 231· Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι Χ. 118· σοὶ δ' αὖ .. τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν Ω. 595· πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 162, Καλλ. εἰς Δῆλ. 9, κτλ. **II.** χωρίζω μέρος ἐκ συνόλου τινός, ἀποσπῶ, ἀποδασάμενος τῆς ἑωυτοῦ στρατιῆς μόριον ὅσον δὴ αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρης οἰκήτορας Ἡρόδ. 2. 103.

ἀποδαυλίζω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποκαυλίζω** ἐν Εὐρ. Ἰκ. 717.

ἀποδαψῐλεύομαι, ἀποθ. εἶμαι δαψιλής, ἐλευθέριος, Γλωσσ.

ἀποδέδεγμαι, πρκμ. τοῦ **ἀποδέχομαι·** ἀλλ' ὡσαύτως Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀποδέδειγμαι,** παθ. πρκμ. τοῦ **ἀποδείκνυμι.**

ἀποδεδειγμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **ἀποδείκνυμι,** μετ' ἀποδείξεως, Ματθ. Ἀνέκδ. 1, σ. 48.

ἀποδεδειλιᾱκότως, ἐπίρρ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **ἀποδειλιάω,** δειλῶς, καταδεῶς, ψέγεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ε', 123 ὡς δύσφθεγκτον.

ἀποδεής, ές, (δέω) ὁ ἀποδέων, ὁ μὴ πλήρης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 215, Πλούτ., κλ. ναῦς ἀποδεής, ἡ μὴ ἔχουσα τέλειον πλήρωμα ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. Ἀντών. 62.

ἀποδεῖ, Ἰων. **ἀποδέει,** ἴδε ἐν λ. **ἀποδέω.**

ἀποδειδίσσομαι, ἀποθ., προξενῶ φόβον, ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, «εἰς δέος ἦγε καὶ φόβον» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 52, ἐν τμήσει.

ἀποδείκνυμι, καὶ **-ύω:** μέλλ. **-δείξω,** Ἰων. **-δέξω:** ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων δεικνύω πρὸς ἕν, ἐπομένως, **1)** δεικνύω, ἀποδεικνύω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ λόγου ἢ διὰ ἔργου, τινί τι Ἡρόδ. 1. 171, κ. ἀλλ.· τάφους καὶ συγγένειαν Θουκ. 1. 26· ἦθος τὸ πρὸς τοκέων Αἰσχύλ. Ἀγ. 727: — ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις, **2)** παρουσιάζω, παρέχω, Λατ. praestare. μαρτύρια τουτέων Ἡρόδ. 5. 45· πολλοὺς παῖδας ὁ αὐτ. 1. 136, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1405, Ἰσοκρ. 385D, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5., 8. 1, 85· ἀπ. τρόπαια Ἀνδοκ. 19. 12, Bekk.· χρήματα πλεῖστ' ἀπ. ἐν τῷ κοινῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 774· μορφὴν ἑτέραν Εὐρ. Ἀποσπ. 836. 14 (ἑτέρα γραφ. ἐπέδειξεν)· μετὰ μετοχ., ὑγιέα τμιν ἐόντα ἀπ., τὸν παρουσιάζω ὑγιᾶ, Ἡρόδ. 3, 130, πρβλ. 134. **3)** ὑπολογίζω, ἀπέδεξε ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα Ἡρόδ. 7. 118, πρβλ. Θουκ. 2. 72· οἱ ἐπεστεῶτες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον, ὑπελόγιζον, Ἡρόδ. 7. 119, πρβλ. **ἀποφαίνω III.** **4)** δημοσιεύω νόμον, Λατ. promulgare, Λυσ. 184. 60, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 11. **5)** ὁρίζω, παρέχω. τέμενος ἀπ. τινι Ἡρόδ. 5. 67, 89· ἀφιερῶ, τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃ κτλ. ὁ αὐτ. 7. 178· καθίστημι, ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας Θουκ. 2. 15· τάττω, ὁρίζω, τίθημι, τὴν τρίτην ἀπ. ἐκκλησίαν Δημ. 707 ἐν τέλ.: — Παθ. τοῖσί ἐστι

χῶρος ἀποδεδεγμένος Ἡρόδ. 1. 153· τροφὴ αὐτοῖσι τοιαύτη ἀποδέδεκται ὁ αὐτ. 2. 65. 6) μετ' ἀπαρεμ., κώμας ὅθεν ἀπέδειξαν λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια, ὁπόθεν ὥρισαν νὰ λαμβάνωσι τὰ .., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 14: — Παθ., τοῖσι ἀποδεδέχθαι .. ἕλκειν, (ἀπροσ.) ὡρίσθη αὐτοῖς νὰ ἕλκωσιν, Ἡρόδ. 2. 124. 6) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων Ἀριστοφ. Νεφ. 1334, Πλάτ. Ἀλκ. I. 114B, κ. ἀλλ., Ἀριστ., κλ.· ἀπ. ἀποδείξεις Ἀνδοκ. 20. 9· ἀπ. ὡς .., Ἀριστοφ. Σφ. 549, Πλάτ.· ὅτι .. Πλάτ., κλ.· μετὰ διπλ. αἰτ., ἀποδεικνύω τινὰ ὄντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, οὓς ἀποδείξω λέκτρων προδότας Εὐρ. Ἴων. 879, κτλ.· ἀκολουθούσης μετοχῆς, ἀπ. λόγῳ.. οὐδὲν .. μετεὸν Ἡρόδ. 5. 94· ἀπ. τινὰ οὐδὲν λέγοντα, καθίστημι φανερὸν ὅτι .., 7. 17, πρβλ. 2. 133. **II.** ἀναδεικνύω πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὅθεν. 1) διορίζω, καθίστημι, ἀπ. τινὰ βασιλέα, στρατηγόν, ἵππαρχον, κτλ., Ἡρόδ. 1. 124., 7. 154 κ. ἀλλ., Ξεν. Ἀν. 1. 1, 2, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., στρατηγὸν εἶναι Ἡρόδ. 5. 25· ἀπ. τούτους τὴν πόλιν νέμειν αὐτόθι 29: — Παθ. διορίζομαι, ἀναδείκνυμαι, καί ἤν τε ἐγὼ ὑπὸ Ἀστυάγεος ἀποδεχθῶ στρατηγὸς ἀντία σεῦ κτλ., Ἡρόδ. 1. 124, 162, κ. ἀλλ. 2) καθιστῶ, κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, συνηθέστατα μετ' ἐπιθ., ἀπ. τινὰ μοχθηρόν, καθιστῶ τινα μοχθηρόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1011· ἀπ. τινα κράτιστον κτλ., Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23, κτλ.· γοργὸν ἀπ. τὸν ἵππον ὁ αὐτ. Ἱππ. 1. 10· ἀγριώτερον Πλάτ. Γοργ. 516B· οὕτω μετ' οὐσιαστ., γέλωτα ἀπ. τινὰ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166A, πρβλ. Φαίδωνα 72C· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον .. Ἀριστοφ. Πλ. 210· ἀπ. τινὰς ἀλλοτρίους ὄντας Πλάτ. Συμπ. 179C: — Παθ., πολέμιοι ἀποδεδειγμένοι, κεκηρυγμένοι ἐχθροί, Ξεν. Ἀν. 7. 1. 26, πρβλ. Δημ. 687. 11. 3) παριστῶ ὡς .., κάμνω νὰ φανῇ, ἀπ. παῖδα πατρὸς ἑωυτῶν ἕκαστον ἐόντα Ἡρόδ. 2. 143· λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε, θὰ ἔκαμνε νὰ φανῇ ὁ περὶ τοῦ Ἐνδυμίωνος μῦθος λῆρος, «κοροφέξαλα», δηλ. οὐχὶ ἔκτακτόν τι συμβεβηκός, Πλάτ. Φαίδων 72B: — παθ., ἀνδραγαθίη δ' αὕτη ἀποδέδεκται, θεωρεῖται ἢ παρίσταται ὡς .., Ἡρόδ. 1. 136· οὐδὲ .. οὗτοι ἐν τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι ἀποδεδέχαται, δὲν ἔχουσι θεωρηθῆ ἄξιοι τῆς χορείας τῶν θεῶν, 2. 43· τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα παραδείγματα πολλάκις ὑπελήφθησαν ὡς παθητ. χρόνοι τοῦ **ἀποδέχομαι.** 4) κελεύω, Ξεν. Οἰκ. 7. 30, Λακ. Πολ. 10. 7.

B. Μέσ., ἐπιδεικνύω, ἐκφαίνω, ἀποδέξασθαι τὴν γνώμην, λέγω, ἐκφαίνω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 1. 170, 207, πρβλ. Θουκ. 1. 87· ὡσαύτως, ἀπ. ἔργα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 59, κ. ἀλλ.· ἀξιαγαπητότατα 1. 16· οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον 1. 174· ἀποδ. ἀρετάς, δεικνύω ἐξόχους ἰδιότητας, Πινδ. Ν. 6. 80 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. 161)· εἰς ἄλληλα στάσιν .. ἀποδεικνύμενα Αἰσχύλ. Πρ. 1088· — ὡσαύτως, ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομῶν καὶ τῶν ὁμοίων, μνημόσυνα ἀπ. Ἡρόδ. 2. 101· χώματα ἀξιοθέητα 1. 184· ἐκδέξασθαι ἔλεγον τὴν βασιληΐην τὸν παῖδα αὐτοῦ .. τὸν ἀποδέξασθαι μὲν οὐδεμίαν στρατηΐην, ὅτι δὲν ἀνεδείχθη εἰς οὐδεμίαν ἐκστρατείαν ὁ αὐτ. 2. 111: — Παθ., ἔργα μεγάλα καὶ θωυμαστὰ .. ἀποδεχθέντα Ἡρόδ. ἐν τῷ προοιμίῳ, πρβλ. 9. 27. 2) συχνάκις λαμβάνεται ἀκριβῶς ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., οἱ δὲ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι, διεκήρυξαν ὅτι, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 9.

Γ. Παθ., ἴδε ἀνωτ. I. 5, II. 1, 2, 3: — σημειωτέον ὅτι ὁ ἀόρ. **ἀπεδείχθην** εἶναι ἀείποτε παθ., ὡς ἐν Ἡροδ. 7. 154· οὕτω δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ὁ πρκμ. **ἀποδέδειγμαι** 1. 136, Ἀντιφῶν 120. 17, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 26· ἀλλ' ἡ μετοχὴ τοῦ χρόνου τούτου (δηλ. τοῦ παθ. πρκμ.) εἶναι ἐνίοτε ἐνεργ., ὡς ἐν τῷ προμνημονευθέντι χωρίῳ (Ξεν. Ἀν. 5. 2, 9).

ἀποδεικτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποδείκνυμι**, πρέπει τις νὰ ἀποδείξῃ, Πλάτ. Φαῖδρ. 245B. 2) μετὰ διπλ. αἰτ., πρέπει τις νὰ καταστήσῃ τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, σκαπανέα αὐτὸν ἀπ. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 7

ἀποδεικτικός, ή, όν, κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἀπόδειξιν, ὁ ἀποδεικνύων, ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 6, 1· ἕξις ἀποδεικτικὴ ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 3, 4· πίστεις ἀπ. ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 2, 19, κτλ. — Ὑπερθ. -ώτατος λόγος Φίλων 2. 499: — Ἐπίρρ. ἀποδεικτικῶς ἐπίστασθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 6, 8. 2) ἀποδεικτικὴ ἱστορία, διήγησις, ἐν ᾗ τὰ γεγονότα ἐκτίθενται κανονικῶς καὶ ἐξηγοῦνται, Πολύβ. 2. 37, 3., 4 6, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 242F.

ἀποδεικτός, ή, όν, (Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc. 1. 61D), ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδειχθῇ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10. 7, καὶ ἀλλ. 2) ἀποδεικνυόμενος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 6, 1, κτλ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 498.

ἀποδειλία, ἡ, = τῷ ἑπομ.

ἀποδειλίᾱσις, εως, ἡ, τὸ ἀποδειλιᾶν, μεγάλη δειλία, φόβος καὶ τρόμος, Πολύβ. 3. 103, 2· ἀπ. πρός τινα Πλουτ. Ἀλέξ. 13.

ἀποδειλιᾱτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποδειλιῶ**, δεῖ ἀποδειλιᾶν, Πλάτ. Πολ. 374E.

ἀποδειλιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], ἔχω πολὺν φόβον, εἶμαι πεφοβημένος ἐκ δειλίας, ἀποφεύγω πάντα κίνδυνον ἢ κόπον, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 2, Πλάτ. Γοργ. 480C, κ. ἀλλ.· ἀπ. ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν ὁ αὐτ. Πολ. 535B, πρβλ. 504Δ· ταῖς ψυχαῖς Πολύβ. 1. 15, 7· πρός τινα ἢ τι ὁ αὐτ. 11. 16, 2, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9, κτλ. 2) ἀπ. τοῦ ποιεῖν, ἀποφεύγω τι, Ξεν. Λακ. 10. 7. 3) ἀπ. τι, φοβοῦμαί τι, Πολύβ. 5. 84, 5.

ἀπόδειξις, Ἰων. **-δεξις, εως**, ἡ, (ἀποδείκνυμι)· ἀποκάλυψις, φανέρωσις, δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας, ἕνεκεν ἀπειρίας ἄλλου (τοῦ μέλλοντος) βίου καὶ διότι τὰ ὑπὸ τὴν γῆν εἶναι κεκρυμμένα εἰς ἡμᾶς, Εὐρ. Ἱππ. 196. 2) ἔκθεσις, διήγησις, Ἡροδότου Ἁλικαρνησσέος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε, ὡς προοιμιάζεται ὁ Ἡρόδοτος ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, — ἀρχῆς ἀπόδειξις, ἔκθεσις, σκιαγράφημα, Θουκ. 1. 97· ἀπ. περί τι Πλάτ. Πολιτικ. 277A· περί τινος Πολ. 358B. 3) ἀπόδειξις, βουλομένοισί σφι γένοιτ' ἂν ἀπ. Ἡρόδ. 8. 101· ἀπ. ποιεῖσθαι Λυσ. 121. 43, κτλ.· ἰδίως διὰ λέξεων, ἀπ. λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 162E· φέρειν Πολύβ. 12. 5, 5· χρῆσθαί τινι ἀποδείξει τινός, τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι ὡς ἀπόδειξίν τινος, Πλούτ. 2. 160A· κατὰ πληθ. ἀποδείξεις, ἢ ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπόδειξιν, τινός, Δημ. 326. 4, κτλ., λέγειν τι ἐς ἀπόδειξιν τοῦ περιέσεσθαι τῷ πολέμῳ Θουκ. 2. 13, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 73A· ἄνευ ἀποδείξεως αὐτόθι 92C· μετ' ἀπ. Πολύβ. 3. 1, 3· ἀπ. λαμβάνειν .. τῶν μανθανόντων, δοκιμάζειν αὐτοὺς δι' ἐξετάσεως, κτλ., Πλούτ. 2. 736D· ἀπ. τέχνης, δεῖγμα, Διονύσ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1· ἀπ. δοῦναί τινος Πλούτ. 2. 79F, κτλ. 6) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ἀπόλυτος ἀπόδειξις διὰ συλλογιστικοῦ συμπεράσματος ἐκ γνωστῶν προτάσεων, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 1, 2., 1. 4, 1, κ. ἀλλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐπαγωγή**, 1. 18, 1· — ἀλλ' ἐνίοτε ἐν γενικωτέρᾳ σημασίᾳ, ἔστι δὲ ἀπόδειξις ῥητορικὴ ἐνθύμημα ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 1, 11· ἴδε ἐν λ. **εἰκός.** **II.** (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) ἀπόδεξις ἔργων μεγάλων, ἐπίδειξις, κατόρθωσις μεγάλων ἔργων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 2. 101, 148.

ἀποδειπνέω: μέλλ. **-ήσω**, τελειώνω τὸ δεῖπνόν μου, Ἀθήν. 622D.

ἀποδειπνίδιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ προερχόμενος ἢ περισσεύων ἐκ τοῦ δείπνου, οὐδ' ἀποδειπνιδίου γευόμενος σκυβάλου; Ἀνθ. Π. 6. 302.

ἀπόδειπνος, ον, «ἄδειπνος» Ἡσύχ. **II. ἀπόδειπνον**, τό, παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀκολουθία, completorium, ὡσαύτως **ἀποδείπνιον.**

ἀποδειροτομέω, ἀπαυχενίζω, κόπτω τὸν λαιμόν, ἐπὶ ἀνθρώπων, δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, «τοὺς τραχήλους ἀποτεμῶ» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 336, Ψ. 22, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 3· ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Λ. 35· κεφαλὴν ἀπ. Ἡσ. Θ. 280. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-τόμησις**, ἡ, Εὐστ. 1145. 63.

ἀποδείρω, Ἰων. ἀντὶ **ἀποδέρω.**

ἀποδεισιδαιμονέω, εἶμαι πλήρης δεισιδαίμονος φόβου, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 50.

ἀποδεκατεύω, καὶ **-τευσις, εως**, ἡ, = **ἀποδεκατόω, -τωσις**, Γλωσσ.

ἀποδεκᾰτόω, λαμβάνω τὸ δέκατον πράγματός τινος, τι Ἑβδ. (Βασιλ. Α', η', 16)· πάντα Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 12· ἀπ. τινὰ λαμβάνω δέκατον παρ' αὐτοῦ, Ἐπισ. π. Ἑβρ. ζ', 5· δεκάτην ἀπ. τινος Ἑβδ. (Δευτ. ιδ', 22).

ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, λῆψις τοῦ δεκάτου, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 20Δ.

ἀποδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀποδέχομαι.**

ἀποδεκτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἀποδέχομαι**, δεῖ ἀποδέχεσθαι, πρέπει τις νὰ παραλαμβάνῃ, τὰ εἰσφερόμενα Ξεν. Οἰκ. 7. 36. 2) πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, μετ' αἰτ. πράγμ., λόγον Πλάτ. Νόμ. 668A· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ. καὶ μετοχ., ἀπ. τινὸς λέγοντος ὁ αὐτ. Θεαίτ. 160C, Πολ, 379C· ἐντεῦθεν (σπανίως) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ παθ. μετοχ., ἀπ. λεγομένης τέχνης ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 272B· ἴδε **ἀποδέχομαι** I. 4.

ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 10.

ἀποδέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος, ὁ λαμβάνων: ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλεισθένους **ἀποδέκται** ἐλέγοντο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, οἵτινες διεδέχθησαν τοὺς **κωλακρέτας** καὶ ἐπλήρωνον τοὺς δικαστάς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 84. 19, Δημ. 750. 24, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 1· ἴδε Ἁρπ. ἐν λ., Βοίκχ. Π. Οἰ. 1. 214: — ὡσαύτως ἐν Θάσῳ, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2. 1636.

ἀποδεκτικός, ή, όν, ὁ ἀποδεχόμενος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 144.

ἀποδεκτός, όν, (ἀποδέχομαι) παραδεκτός, Λατ. acceptus, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11, Πλούτ. 2. 1061A, Καιν. Διαθ.· θηλ. **-δεκτή**, παρ' Ὠριγ. 2. 4B, κτλ. — Συγκρ. **-ότερος** Διοσκ. περὶ Εὐποριστ. Α', ἐν ἀρχῇ τοῦ προοιμ. — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Γραμμ.

ἀποδενδρόομαι, παθ. αὐξάνω καὶ γίνομαι δένδρον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 17, 2· μεταβάλλομαι εἰς δένδρον, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 8· πρβλ. **ὑποδενδρόομαι.**

ἀποδέξασθαι, ἀπαρ. τοῦ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **ἀποδέχομαι**, ἀλλ'

ὡσαύτως, II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀποδείξασθαι** ἐκ τοῦ **ἀποδείκνυμαι**.

ἀπόδεξις, εως, ἡ, ἀποδοχή, παραδοχή, τῶν ἀπονεμομένων Μ. Ἀντων. 10. 8. II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀπόδειξις**.

ἀποδεόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἀποδέω**, ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 137.

ἀπόδερμα, ατος, τό, (ἀποδέρω) τὸ ἀπεκδαρέν, ἀφαιρεθὲν δέρμα, Ἡρόδ. 4. 64.

ἀποδερματίζω, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 301, Ἡσύχ.:—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ.-**ισμός**, ὁ, Γλωσσ.

ἀποδερμᾰτόομαι, παθ., ἐπὶ ἀσπίδων, ἐκ βοείου δέρματος, αἵτινες εὐκόλως ἐβλάπτοντο ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ κατεστρέφετο τὸ δέρμα, ὑπό τε τῶν ὄμβρων ἀποδερματούμενοι καὶ μυδῶντες (οἱ θυρεοὶ) δύσχρηστοι καὶ πρότερον ἦσαν, καὶ νῦν ἔτι γίγνονται παντελῶς Πολύβ. 6. 25, 7.

ἀποδερτρόω, (δέρτρον) ἐξαιρῶ τὰ σπλάγχνα, ἐξάγω τὰ ἐντόσθια, «ξεκοιλιάζω», Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 578.

ἀποδέρω, Ἰων. -**δείρω**, (ὡσαύτως καὶ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1286): ὁ μέλλ. -**δερῶ**: ἐκδέρω, «γδέρνω», τὸν βοῦν Ἡρόδ. 2. 40, πρβλ. 42., 4. 60· ἀποδείρει δὲ αὐτὴν (τὴν κεφαλὴν) τρόπῳ τοιῷδε, τὴν ἐκδέρει δὲ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον, 4. 64:— Παθ. πρόβατα .. ἃ ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ «γδαρθοῦν καὶ φουσκωθοῦν», Ξεν. Ἀν. 3. 5, 9. 2) ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ξεγδέρνω, ξεπετσιάζω», διὰ μαστιγώσεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 739. II. μετὰ αἰτ. πραγμ. ἀφαιρῶ ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην (ἐνν. δορήν) Ἡρόδ. 5. 25.

ἀπόδεσις; εως, ἡ, τὸ δέσιμον, τὴν τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσιν τοῖς παιδίοις Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 1: τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδεσιν τὴν ἐκ τοῦ πασσάλου Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 26 (118).

ἀποδεσμεύω, καὶ -**έω**, δένω σφιγκτά, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 45Β, Ἑβδ. (Παροιμ. κϛ', 8).

ἀπόδεσμος, ὁ, δεσμός, στηθόδεσμος, ζώνη, «ἄντικρυς δὲ τὸν νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους: τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου καὶ τῶν ἀποδέσμων οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία» Πολυδ. Ζ', 66, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 13· ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 1. II. δέμα, «κομπόδεμα», πολὺν χρόνον, ἐξ οὗ φοροίη τὸν ἀπόδεσμον ἐκεῖνον ὁ Δημοσθένης ὡς φυλακτήριον Πλουτ. Δημοσθ. 30· ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφιδός μου ἐμοὶ Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. α', 13).

ἀποδεχθείς, Ἰων. ἀντὶ **ἀποδειχθείς**, Ἡρόδ.

ἀποδέχομαι, Ἰων. -**δέκομαι**: μέλλ. -**δέξομαι**: ἀόρ. -**εδεξάμην**: πρκμ. -**δέδεγμαι** (περὶ παθ. χρήσεως τοῦ χρόνου τούτου, ἴδε **ἀποδείκνυμι** II. 3). Δέχομαι παρά τινος, παραδέχομαι, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα Ἰλ. Α. 95· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 712, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 24, κτλ.: ἀπ. γνώμην παρά τινος, παραδέχομαι συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 97· ἀπόδεξαί μου ὃ λέγω Πλάτ. Κρατ. 430D. 2) ἀποδέχομαι τὰς δοξασίας τινὸς καὶ γίνομαι ὀπαδὸς αὐτοῦ, οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 1, κτλ. 3) δέχομαι, ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον Πλάτ. Πρωτ. 323C· δέχομαι εἰς ἀκρόασιν, ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων πρεσβευτὰς Πολύβ. 22. 18, 5· δέχομαι, παραδέχομαι, αὐτόν τε τὸν βασιλέα καὶ τὰ ῥηθέντα φιλοφρόνως ἀπεδέχετο (τὸ συνέδριον) αὐτόθι 5. 1. 4) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅταν ἐγκρίνῃ τις καὶ παραδέχηταί τι, α) ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, παραδέχομαι, ἀπολογίαν Ἀντιφῶν 121. 20· κατηγορίας, διαβολάς, Θουκ. 3. 3., 6. 29· τοῖσι μὴ ἀποδεκομένοισι ... γνώμην ἀποδέξασθαι, ὡς χρεὼν Ἡρόδ. 6. 43· συχν. παρὰ Πλάτ., δοῦναί τε καὶ ἀποδέχεσθαι λόγον Πολ. 531Ε, πρβλ. Πρωτ. 329Β, Συμπ. 194D, κτλ.· τι παρά τινος ὁ αὐτ. Τίμ. 29Ε· τὸ πρόσωπον παρ' οὗ δέχεταί τις εἴδησίν τινα μετὰ γενικῆς, ἀπ. τί τινος Θουκ. 1. 44., 7. 48, Πλάτ. Φίλ. 54Α, κτλ.: ἀλλὰ παραλειπομένης τῆς αἰτιατ. ἡ γενικὴ τοῦ προσώπου συνάπτεται ἀμέσως μετὰ τοῦ ῥήματος, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχήν, ἀπ. τινος λέγοντος, δέχομαι ἢ παραδέχομαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ὅ ἐ. πιστεύω εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἢ συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, Πλάτ. Φαίδων 92Α, Ε· μὴ ἀποδέχεσθε τούτου φενακίζοντος ὑμᾶς Δημ. 1292. 9· ἀπ. μαθητοῦ πιθανολογοῦντος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 34, πρβλ. Ῥητ. 2. 21. 15·—ὡσαύτως ἄνευ μετοχῆς, οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ ὡς, .. ἢ τὸ ἓν .. δύο γέγονεν, δὲν δύναμαι νὰ πείσω ἐμαυτόν, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι, κτλ., Πλάτ. Φαίδ. 96Ε, πρβλ. Εὐθύφρ. 9Ε, Πολ. 329Ε: — ἀπολ., παραδέχομαι ἢ κρίνω λόγον ῥηθέντα, ὡς γὰρ ἂν ὑμεῖς ἀποδέξησθε καὶ πρὸς ἕκαστον ἔχητ' εὐνοίας, οὕτως ὁ λέγων ἔδοξε φρονεῖν Δημ. 318. 11, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11· οὕτως, ἀπ. ἐάν .. Πλάτ. Πολ. 335D, 525D. 6) καταλαμβάνω ἢ ἐννοῶ τι, καὶ πάνυ ὀρθῶς ἀποδέχῃ Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 15· πρβλ. Κύρ. 8. 7, 10· ἱκανώτατα Πλάτ. Πολ. 511D· τοιαῦτα δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 6Α· ὑπόπτως Θουκ. 6. 93:—Ἐντεῦθεν ὡσαύτως γενικὴ τοῦ προσώπου δύναται νὰ προστεθῇ ὑπονοουμένης τῆς αἰτιατ. πράγματος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα, ἂς ἐννοήσωμεν αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (ἐν σχέσει πρὸς τὰ προηγούμενα), Πλάτ. Πολ. 340C· ἂν ἄρα τις ψέξῃ τι, μὴ χαλεπῶς ἀλλὰ πρᾴως ἀποδεχώμεθα ἀλλήλων, ἂς συνεννοώμεθα πρᾴως πρὸς ἀλλήλους, ὁ αὐτ. Νόμ. 654C. II. λαμβάνω ὀπίσω, ἀνακτῶμαι, Ἡρόδ. 4. 33, Δημ. 842. 13· ἀντιθέτως τῷ **ἀποδιδόναι**, Θουκ. 5. 26, πρβλ. **ἀποδοχή** I. III. δέχομαι, θέτω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινὸς καὶ δέχομαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ, ἵνα τὸ πολὺ τῆς τοῦ ῥεύματος βίας ἀποδεχομένων τῶν λέμβων ἀσφαλεστέρα γίγνοιτο τοῖς μονοξύλοις ἡ παρακομιδὴ Πολύβ. 3. 43, 3., 5. 51, 1,— ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ τὸ **ὑποδέχομαι** εἶναι καταλληλότερον.

ἀποδέω: μέλλ. -**δήσω**, δένω καλῶς, δένω τὸν ὀμφαλὸν (πρβλ. **ἀπόδεσις**), ἀπέδει κατὰ μέσην τὴν γαστέρα Πλάτ. Συμπ. 190Ε:—Παθ., ἐν δερματίῳ σμικρῷ ἀποδέδεται ὅσον γε στατῆρος τὸ μέγεθος μάλιστα ὁ αὐτ. Ἐρυξ. 400Α.

ἀποδέω: μέλλ. -**δεήσω**, ἐπὶ ἀριθμῶν, εἶμαι ἐλάσσων ἢ ὀλιγώτερος κατὰ τόσους ἢ τόσους ἀριθμούς, τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια, δηλ. 10,000 πλὴν 300 (=9,700), Θουκ. 2. 13, πρβλ. 4. 38, κτλ.: καθόλου, τοσοῦτον ἀποδέω τινός, τόσον μακρὰν εἶμαι ἀπὸ τοῦ .., Πλάτ. Ἀξ. 366Β, 372Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 1088C· μετ' ἀπαρεμφ., ὀλίγον ἀποδεῖν εἶναι, ὀλίγον ἐλλείπει ἵνα εἶναι, αὐτόθι 978Ε: ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερός τινος, καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 36· πλήθει οὐ πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων, μὴ διαφέροντες πολὺ κατὰ τὸν ἀριθμόν, Διον. Ἁλ. 3. 52. 2) ἀπρόσωπ., **ἀποδεῖ**, ἐλλείπει, εἶναι χρεία, τινὸς Πλάτ. Ἀξ. 364D, Κύριλλ.

ἀποδηλόω, καθιστῶ δῆλον, φανερώνω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305, Ἱππ. 544. 52, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 3, 4:—Παθ., Στράβ. 120. II. ἀμετάβ., γίνομαι κατάδηλος, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 59.

ἀποδημαγωγέω: μέλλ. -**ήσω**, ἐπὶ δημαγωγῶν, διὰ ῥητορικῆς καὶ σοφισμάτων ἐξαπατῶ ἢ ἀποπλανῶ τινα, τῆς ἀληθείας Κλήμ. Ἀλ. 429, 42.

ἀποδημέω, Δωρ. -**δᾱμέω**: μέλλ. -**ήσω**: πρκμ. **ἀπεδήμηκα** Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 8 (ἔνθα ἴδε Meineke). Εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, μακρὰν τῆς πατρίδος μου, τῆς οἰκίας μου, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς τὰ ξένα, «ταξειδεύω», Ἡρόδ. 1. 29., 4. 1, 152, Ἀριστοφ. Νεφ. 371, κτλ.· εὑρίσκομαι εἰς ἐκστρατείαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνὴρ ὁ αὐτ. Λυσ. 101· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιδημεῖν**, εἴτ' ἐπιδημῶν .. εἴτε καὶ ἀποδημῶν Ξεν. Κύρ. 7, 5, 69· μεταφ. ἀπουσιάζω, δὲν εἶμαι παρών, Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ, «ἡ δὲ μοῦσα οὐκ ἔστιν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν· οἷον οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 10. 57· ὁ νοῦς παρὼν ἀποδημεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1120: — ἐνίοτε μετὰ γεν., ἀποδημεῖν οἰκίας Πλάτ. Νόμ. 954Β· ὡσαύτως, ἀπὸ τῆς ἑωυτῶν Ἡρόδ. 9. 117· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Κρίτων 53Α· οὐκ ἔξεστιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις Ἀριστ. Ἀποσπ. 500. 2) ἀπέρχομαι εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, παρά τινα, πρὸς ἐπίσκεψίν τινος, Ἡρόδ. 3. 124· ἀπέρχομαι εἰς τόπον τινὰ πρός τινα σκοπόν, τὴν κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀποδημήσασαν [τριήρη] ἐς Αἴγιναν ὁ αὐτ. 8. 84· οὕτως, ἀποδ. ἐπὶ δεῖπνον εἰς Θετταλίαν Πλάτ. Κρίτων 53Ε· ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον ὁ αὐτ. Ἀπολ. 40Ε· ἐπὶ ἐμπορίαν Λυκοῦργ. 155. 10· κατ' ἐμπορίαν αὐτόθι 21· πρὸς τὰ ἱερὰ Ξεν. Ἑλ. 4. 7, 3· ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; Ἀριστοφ. Βάτρ. 48· οὐδαμόσε ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 579Β· ἐκεῖσε ὁ αὐτ. Φαίδων 61Ε.

ἀποδημητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ζῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁ μὴ ἐνδημῶν, ὁ ταξειδεύων, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους Θουκ. 1. 70, πρβλ. Πολυδ. Θ', 9.

ἀποδημητικός, ή, όν, ἀγαπῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξείδια, Δικαίαρχ. 1. 9· εἰ δὲ μὴ ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ νὰ ἐξοστρακίζωνται εἰς ξένην χώραν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12: μεταφ., διαβατικός, ὅ ἐ. θνητός, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 4· πρβλ. αὐτόθι 60 καὶ 105.

ἀποδημία, Ἰων. -**ίη**, ἡ, τὸ ἀποδημεῖν, τὸ εἶναί τινα μακρὰν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, εἰς τὰ ξένα, ἀπ. ἐξ οἴκου Ἡρόδ. 6. 130, πρβλ. Λυσ. 97. 17· ἀπ. ποιεῖν Πλάτ. Κρίτων 52Β· ἔξω τῆς χώρας ὁ αὐτ. Νόμ. 949Ε· ἀπ. ἐς ἄλλας χώρας αὐτόθι 950Α, πρβλ. Ἀνδοκ. 33. 7· περὶ τῆς ἀπ. τῆς ἐκεῖ, περὶ τοῦ βίου μου ἐν τῇ ξένῃ ἐκείνῃ χώρᾳ, ὅ ἐ. πέρα τοῦ τάφου, Πλάτ. Φαίδων 61Ε (ἔνθα προηγεῖται ἀποδημεῖν ἐκεῖσε)· πρβλ. 67Β, Ἀπολ. 41Α· ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσῄει, ἐκ ταξειδίου τινός, Ξεν. Κύρ. 3. 1. 7.

ἀπόδημος, Δωρ. -**δᾱμος, ον**, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ζῶν ἢ ταξειδεύων ἐν ξένῃ χώρᾳ, Πινδ. Π. 4. 8., Πλούτ. 2. 799F, κτλ.· ἀπ. ἐπέρχεσθαι, ἐκ τῆς ξένης, Συλλ. Ἐπιγρ. 3344Α:—ἧττον Ἀττ. τοῦ **ἔκδημος**, «ἔκδημος, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς» Μοῖρ. 143.

ἀποδία, ἡ, (πούς) ἡ ἔλλειψις ποδῶν, τὸ μὴ ἔχειν πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 1. 3, 1., 4. 11, 1.

ἀποδιαιρέω, ἀποχωρίζω, «διαλέγω», χωρίζω ἀπό τινος, ἐγχέλυας ἰχθύων Εὐστ. 1221. 36: — παθ., Κλήμ. Ἀλ. 925.

ἀποδιαιτάω (ἴδε **διαιτάω**), ἀποφαίνομαι ὡς διαιτητὴς ὑπέρ τινος, ἀπολύω, ἀθῳώνω αὐτόν, ἀντίθετον τῷ **καταδιαιτάω** (ὅ ἴδε)· ὅπως τὴν δίαιταν αὐτῷ ἀποδιαιτήσομεν Δημ. 544. 24, πρβλ. 545. 26· ἐντεῦθεν ἀπ. τινός (ἐνν. τὴν δίκην), ἀποφασίζω περί τινος, ὁ αὐτ. 1013. 14· τὰ ἀποδιαιτηθέντα μου λύσας 1021. 12.— Πρβλ. **ἀπολογέομαι** ἐν τέλ.

ἀποδιάκειμαι, παθ., εἶμαι διατεθειμένος ἐναντίον τινός, δὲν μοι ἀρέσκει, βδελύσσομαί τι, ἀποδιάκειμαι τοῖς μύροις Κλήμ. Ἀλ. 208.

ἀποδιαλαμβάνομαι, παθ., διαιροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, Ὠριγέν. 2. 60B.

ἀποδιάληπτος, η, ον, ὁ κεχωρισμένος, δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Κατηγ. σ. 69, 32.

ἀποδιαλύω, ἐξελέγχω, ἔλεγχον ποιοῦμαί τινος, ἀνατρέπω ἐντελῶς, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 272 Scott.

ἀποδιαστέλλω, διαιρῶ, διαχωρίζω, Ἑβδ. (Ἠσ. α' 6, διάφ. γραφ.): — Παθητικ., ἀποχωρίζομαι, ἀπαγορεύομαι, αὐτόθι (Μακκ. Β', ς', 5).

ἀποδιατειχίζω, ἀποχωρίζω διὰ τειχίσματος, Φωτ. Βιβλ. 285. 28.

ἀποδιατρίβω [ῑ], κατατρίβω, καταναλίσκω, ἀπ. τὸν χρόνον Αἰσχύλ. 34. 29· μετ' αἰτ. προσώπ., Δίων Κ. 44. 19: — Παθ., Δίων Κ. 54. 17.

ἀποδιδάσκω, τὸ ἐναντίον τοῦ διδάσκω, «ξεδιδάσκω», Λατ. dedocere, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 750.

ἀποδιδρασκίνδα (ἐνν. **παιδιά**), ἡ, εἶδος παιδιᾶς (ὁ νῦν ὀνομαζόμενος «κρυφτός»), ἐν ᾗ «ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται, ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει, οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι, διαναστάντος δὲ ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπῆν ἑκάστῳ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φθάσαι» Πολυδ. Θ', 117.

ἀποδιδράσκω, Ἰων. **ἀποδιδρήσκω**: μέλλ. **-δράσομαι**, Ἰων. **-δρήσομαι** (ἀποδράσω μόνον παρ' Ἐκκλ.): ἀόρ. **ἀπέδραν**, Ἰων. **-έδρην**, εὐκτ. **ἀποδραίην** Θέογν. 927, προστακτ. **ἀπόδρᾱθι**, ἀπαρέμφ. **ἀποδρᾶναι**, Ἰων. **-δρῆναι**, μετοχ. **ἀποδράς**· — ὁ μόνος τύπος ὁ εὑρισκόμενος παρ' Ὁμ.· οἱ ἄλλοι χρόνοι παρ' Ἡρόδ., κλ. Ἀποδιδράσκω, φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω ἀπό τινος, ἰδίως λάθρᾳ, Ὅμ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), ἐκ νηὸς ἀποδρὰς Ὀδ. Π. 65· νηὸς ἀπ. Ρ. 516· ἀπ. ἐκ τῆς Σάμου Ἡρόδ. 3. 148· ἐς Σάμον 4. 43· ἐπὶ θάλασσαν 6. 2· ἀποδρᾶσα ᾤχετο Ἀνδοκ. 16. 28· πρβλ. 31. 18, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 196, Πλάτ. Θεαίτ. 203D· δραπετεύω εἰς μέρος ἄγνωστον, ἀπολελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων· ἀλλ'... οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅπῃ οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8· («ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει· ἀποδρᾶναι γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα μὴ εὔδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι» Ἀμμώνιος)· οὕτως, οἱ ἀποδράντες Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν Ussing. σ. 58· ἐπὶ στρατιωτῶν, λείπω τὴν τάξιν, λιποτακτῶ, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 34· ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι, ἐνῷ ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκφύγῃ νὰ μὴ δύνηται νὰ τὸ κατορθώσῃ, Πλάτ. Πρωτ. 317B· πρβλ. 310C. **2)** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω τινά, ὅτε ἀπεδίδρησκον (αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ) τοὺς Αἰγύπτου παῖδας Ἡρόδ. 2. 182, Ἀριστοφ. Εὐρ. 234, κτλ.· ἀπέδρασαν αὐτὸν Θουκ. 1. 128· τὸν νόμον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· οὐκ ἀπέδρα τὴν στρατείαν Δημ. 567 ἐν τέλ.· οὕτως, ὅτε .. τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν (ποιητ. ἀντὶ ἀπέδρασαν) Σοφ. Αἴ. 167·—σπάν. παρὰ Τραγ.· πρβλ. **ἐκδιδράσκω**.

ἀποδιδύσκω, = **ἀποδύω**, μετ' αἰτ. προσ., Ἀρτεμ. 2. 74:— Μέσ., Παρθέν. 15.

ἀποδίδωμι [ῐ]: μέλλ. **-δώσω**:—παραδίδω ἢ δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τινί τι Ὅμ. καὶ Ἀττ.: κυρίως, ἀνταποδίδω, ἀποτίνω τι ὀφειλόμενον, ὡς π. χ. χρέη, ποινάς, τιμήν, ὑποταγήν, κτλ., θρέπτρα φίλοις Ἰλ. Δ. 478· παρέχω ἱκανοποίησιν, πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην [ἐν τμήσει] Ἰλ. Ι. 387· ἀπ. ἀμοιβήν τινι Θέογν. 1263· ἀπ. τὴν ὁμοίην τινὶ Ἡρόδ. 4. 119· ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν, ἀπέδωκε τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν Εἱμαρμένην, Πινδ. Ν. 7. 64· τὸ χρέος Ἡρόδ. 2. 136· τὸν ναῦλον Ἀριστοφ. Βάτρ. 270· τὴν ζημίαν, τὴν καταδίκην Θουκ. 3. 70., 5. 50· εὐχὰς Ξεν. Ἀπομ. 2. 2, 10· ἀπ. ὀπίσω ἐς Ἡρακλείδας τὴν ἀρχὴν Ἡρ. 1. 13, κτλ.—περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς πρώτης καὶ κυρίας ταύτης σημασίας τῆς λέξεως ἐν Ἀθήναις, διέλθε ὁλόκληρον τὸν λόγον τοῦ Δημοσθ. περὶ Ἁλοννήσου, πρβλ. Αἰσχίν. 65. 30· οὕτως, ἀπ. χάριτας Λυσ. 189. 9· πρβλ. Θουκ. 3. 63· ἀπ. τι ἐς χάριν, ἐς ὀφείλημα ὁ αὐτ. 2. 40· ἀπ. χάριν Ἰσοκρ. 131B· [τὴν πόλιν] ἀπ. τοῖς ἐπιγιγνομένοις οἵανπερ παρὰ τῶν πατέρων παρελάβομεν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30:—παθ., ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη Ὀδ. Β. 78· ἀπ. μισθός, χάριτες Ἀριστοφ. Ἱππ. 1066, Θουκ. 3. 63. **2)** ὁρίζω, τάττω, ἀπονέμω, ταῖς γυναιξὶ μουσικὴν Πλάτ. Πολ. 456B· τὸ δίκαιον Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7· τὸ πρὸς ἀλκὴν ὅπλον ἀπ. ἡ φύσις ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 10, 6, κτλ. **б)** ἀναφέρω τι εἴς τινα ὡς ἀνῆκον εἰς τὸ ἔργον ἢ ὑπούργημα αὐτοῦ, εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν Πλάτ. Νόμ. 765B· ἀπ. εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, ἀναφέρω τὴν ὑπόθεσιν εἰς .., Ἰσοκρ. 372B· πρβλ. Λυσ. 164. 7, κτλ. **3)** ἀνταποδίδω, παράγω, ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, ἀποδίδει καρπὸν διακοσιάκις περισσότερον, Ἡρόδ. 1. 193· ἀπέδωχ' ὅσας ἂν κατέβαλε (ἐνν. κριθάς) Μένανδ. ἐν «Γεωργῷ» 4:—Ἐντεῦθεν ἴσως μεταφ., τὸ ἔργον ἀπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 2· ἀπ. δάκρυ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 489. **4)** παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, μετ' ἀπαρεμφ., ἀφίνω, ἐπιτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἀπ. τισι αὐτονομεῖσθαι Θουκ. 1. 144, πρβλ. 3. 36· εἰ δὲ τοῖς μὲν .. ἐπιτάττειν ἀποδώσετε Δημ. 27. 1· ἀπ. κολάζειν ὁ αὐτ. 638· 6, πρβλ. Λυσ. 94. 36· ἀπ. τινι ζητεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2, πρβλ. Ποιητ. 15. 10· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπ. ἀπολογίαν τινί, παρέχω εἴς τινα ἄδειαν νὰ ἀπολογηθῇ, Ἀνδοκ. 29. 16· οὕτως, ὁ λόγος ἀπεδόθη αὐτοῖς, τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου ἐδόθη, ἐπετράπη εἰς αὐτούς, Αἰσχίν. 61. 16. **5)** μετ' ἐπιθ. ὡς τὸ **ἀποδείκνυμι**, καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἀπ. τὴν τέρψιν βεβαιοτέραν Ἰσοκρ. 12B· τέλειον ἀπ. τὸ τέκνον Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 23· δεῖ τὰς ἐνεργείας ποιὰς ἀποδιδόναι ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 1, 8. **б)** ὡς τὸ **ἀποδείκνυμι**, ὡσαύτως, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, τὴν ὑπάρχουσαν ἀρετὴν Ἀνδοκ. 14. 39· ἀπ. τὴν ἰδίαν μορφήν, ἐκφράζω αὐτήν, ἐξηγοῦμαι αὐτήν, Ἀριστ. Ποιητ. 15. 11. **6)** παραδίδω εἴς τινα, ἢ χαρίζω (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα σημαίνει πωλῶ) ὡς δοῦλον, ἀποδώσειν τινὶ πέτρους μοχλεύειν, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 239· ἀπ. μιαρὸν τῷ χρόνῳ φῆναι Ἀντιφῶν 129. 14. **7)** ἀπ. ἐπιστολήν, παραδίδω ἐπιστολήν, Θουκ. 7. 70· πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 745. **8)** ἀπ. τὸν ἀγῶνα, φέρω αὐτὸν εἰς πέρας, τὸν τελειώνω, Λυκοῦργ. 169. 8. **9)** λόγον ἀπ. δίδω λογαριασμόν, Λατ. rationes referre, Δημ. 828. 20· διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαί τι, Εὐρ. Ὀρ. 151: — Παθ., μαρτυρίαι ἀπ. Δημ. 273. 12. **10)** ἀπ. ὅρκον, ἴδε ἐν λ. **ὅρκος**. **11)** κάμνω, παρέχω, τὰς κρίσεις Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 5· ἀπ. τί ἐστί τι, ὁρίζω, ὁ αὐτ. Κατηγ. 5. 9, πρβλ. 1. 2, κἑξ., κ. ἀλλ.· Μεταφ. 6. 16, 6, κ. ἀλλ.· ἑπομένως τούτοις ἀπ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 2, 14, πρβλ. Φυσ. 2. 3, 3, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, μεταχειρίζομαι ὡς ὅρον, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 1, 16, κ. ἀλλ.:—ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, μίαν λέξιν δι' ἑτέρας, ἀπ. τὴν κοτύλην ἄλεισον Ἀθήν. 479C. **12)** προσαρτῶ, προσθέτω, ἐξαρτῶ, τί τινι ἢ εἴς τι Ἥρων. Αὐτομ. 266. 17., 249. 1. **13)** ἀπ. τί τινος, βεβαιῶ, καταφάσκω τι περί τινος, Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 3. **II.** ἀμετάβ., αὐξάνομαι παραπλησίως τῷ **ἐπιδίδωμι** III. ἢν ἡ χώρη .. κατὰ λόγον ἐπιδιδῷ ἐς ὕψος καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδῷ ἐς αὔξησιν (δηλ. κατὰ μῆκος καὶ πλάτος) Ἡρόδ. 2. 13· ἀλλ' ὁ Blakesley ὑπολαμβάνει τὸ ῥῆμα ὡς ἀντιτιθέμενον τῷ **ἐπιδιδῷ** καὶ ἑρμηνεύει: ἐὰν ἡ χώρα αὕτη ἐξακολουθῇ οὕτω νὰ αὐξάνηται εἰς ὕψος καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐκπίπτῃ κατὰ τὴν πολυκαρπίαν, κτλ. **2)** ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπανέρχομαι, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 18, 2, Ἱστ. Ζ. 7. 6, 6. **3)** ἐν τῇ Ρητορ. καὶ γραμμ. ἀποτελῶ ἀπόδοσιν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 9, κτλ.· πρβλ. **ἀπόδοσις** II. 2· οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ἐπεί, δὲν ἔχει ἀπόδοσιν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Γ. 103. **б)** συντάσσομαι μετά τινος, ἀναφέρομαι εἴς τι, πρός τι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 538. **4)** ἀπέδωκε (ἐνν. τὴν ψυχήν), ἀπέθανε, Συλλ. Ἐπιγρ. 9591. **III.** Μέσ., δίδω τι ἑκουσίως, πωλῶ, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 70, κτλ., ἀπ. τι ἐς Ἑλλάδα, φέρω τι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖ τὸ πωλῶ, ὁ αὐτ. 2. 56, πρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 585, κτλ., μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ὁ αὐτ. Ἀχ. 830, Εἰρ. 1237· οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας Πλάτ. Φαίδ. 98B· ἀπ. τῆς ἀξίας, τοῦ εὑρίσκοντος, πωλῶ τι εἰς τὴν ἀξίαν του, ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ «πιάσῃ», Αἰσχίν. 13. 40, 41, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 5, 5 (ἔνθα τὸ μὲν **ἀποδόσθαι** κεῖται ἐπὶ τῆς πραγματικῆς πωλήσεως, τὸ δὲ **πωλεῖν** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προσφέρειν τι πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 15, 1)· διδοῦσι δὲ [τὰς νέας] πενταδράχμους ἀποδόμενοι Ἡρόδ. 6. 89· ἀπ. εἰσαγγελίαν, πωλῶ, ὁ ἐ. δέχομαι δῶρα ὅπως ἐγκαταλίπω τὴν καταγγελίαν, Δημ. 784. 16· οὕτως, οἱ δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 48: ἐν Ἀθήναις, ἰδίως μισθῶ, ἀπομισθῶ, τοὺς δημοσίους φόρους, Δημ. 475. 5, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὠνέομαι**:—Ὁ Θουκ. ἐν 6. 62 ἔχει τὸ ἐνεργ. **ἀπέδοσαν**, ὅπερ ὁ Βεκκ. καὶ Δινδ. διορθοῦσιν **ἀπέδοντο**, πρβλ. 7. 87· τὸ ἐνεργ. ὅμως κεῖται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ἐν Νικήτ. χρον. 280C. Ἡ διαφορὰ εἶναι λίαν φανερὰ ἐν Ἀνδοκ. 13. 16, πάντα ἀποδόμενος, τὰ ἡμίσεα ἀποδώσω τῷ ἀποκτείναντι, πρβλ. Βεκχήρου προοίμ. εἰς Θουκ. ἐν τέλ.

ἀποδιηθέω, διηθῶ, στραγγίζω, «σουρώνω», Γεωπ. 9. 20.

ἀποδιΐστημι: μέλλ. **-στήσω**, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ ἄλλου, ἀφίστημι, ἐμβλέψαντα καὶ διαγογόντα τὴν προβοσκίδα τῶν κριθῶν ἀποδιαστῆσαι καὶ διαχωρίσαι τὸ μέρος Πλούτ. 2. 968D: —Μέσ., ἀποχωρίζω ἐμαυτόν, ἐκφεύγω, ἐκρέω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, Εὐστ. Πονημ. 196. 75.

ἀποδικάζω, ἀθῳώνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καταδικάζω**, Ἀντιφῶν 147. 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 15· ἀπ. δίκην Κριτίας παρὰ Πολυδ. Η', 25.

ἀποδικεῖν, ἀπαρέμ. τοῦ **ἀπέδικον**. ποιητ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶ-

τος εὐχρήστου, = ἀπορρίπτω, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1204, καταρρίπτω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1410.

ἀποδικέω, (δίκη) ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐν δικαστηρίῳ, ἀπολογοῦμαι, Ξεν. Ἑλλ. 1.7, 21, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 88 (Α. Β. 427, 9): — δίκη ἀπόδικος ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838b, μετ' ἀμφιβόλου σημασίας.

ἀποδικητής, οῦ, ὁ, ὑπηρέτης τοῖς ἄρχουσι προσεδρεύων, Γλωσσ.

ἀποδινέω, ἀπαλοάω, ἀλωνίζω σῖτον (ἴδε τὴν λέξιν **δῖνος** III.), Ἡρόδ. 2.14, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774.102.

ἀποδίομαι, ἀποθ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀποδιώκω**, αἴ κεν Ἄρηα.. μάχης ἐξ ἀποδίωμαι (μετὰ ᾱ ἐν ἄρσει) Ἰλ. Ε. 763.

ἀποδιοπομπέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ. (τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Εὐστ. Πονηματ. 262. 41)· (ἀπό, Διός, πομπή): — ἀποτρέπω ἐπικείμενα κακὰ δι' ἱλαστηρίων θυσιῶν εἰς τὸν Δία, ἀποτρέπομαι διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός, ἱλάσκομαι: — ἐντεῦθεν καθόλου, δι' ἀρῶν ἀποδιώκω, ἀποτρέπω, ἐξορκίζω, Πλάτ. Κρατ. 396E, Λυσίας 108. 4: — οὕτω τὸ ῥημ. ἐπίθ. **ἀποδιοπομπητέον**, πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ μετὰ βδελυγμοῦ καὶ ἀποστροφῆς, Πλούτ. 2.73D (ἔνθα ἴδε Οὐϋττεμβάχ.), Φίλων 1. 239. **2)** ἐν γένει, ἀφίνω κατὰ μέρος, παρέρχομαι, ὃ δ' οὐ σφόδρα φροντίσας καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμεῖς γε, ἔφη, κτλ., Ἀθήν. 401B. **II.** καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον, ἀπαλλάξαι αὐτὸν πάσης λύμης καὶ παντὸς μιάσματος, Πλάτ. Νόμ. 877E, πρβλ. Ρουγκ. Τίμαιον.

ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, ἡ προσφορὰ ἐξιλαστικῆς θυσίας, Πλάτ. Νόμ. 854B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.18, 20.

ἀποδιορίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀποχωρίζω, ἀποχωρίζω εἰς μέρη, προσδιορίζω, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 13: ἀπολ., ἀποχωρίζω, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, οἱ ἀποχωρίζοντες (ἑαυτούς), Ἐπιστολ. Ἰούδ. 19: — Ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθ. **-ιστέον**, πρέπει τις νὰ ἀποχωρίσῃ, ἕτερον ἑτέρου Βυζ.: καὶ **-ισμός**, ἀποχωρισμός, Ἑρμείας ἐν Πλάτ.

ἀποδιπλόομαι, παθ., «ξεδιπλώνομαι», ἀνοίγομαι, ἐπὶ τραπεζῶν, «ἀποδιπλουμένας καὶ οὕτω τεινομένας» Εὐστ. 1661. 60.

ἀποδίς, ἐπίρρ., δίς, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 339.

ἀποδισκεύω, ῥίπτω ὡς δίσκον, «ἀκοντίζει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἀποδισκεύσας» Δαμασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. σ. 352. 11, Εὐστ. Πονημάτ. 236. 49: — Παθ., Εὐστ. 1591. 31.

ἀποδιϋλίζω, διυλίζω, διηθέω, καθαρίζω, Κύριλλ. Ἱεροσ., Ἰγνάτ. (παρὰ τῷ τελευταίῳ ὑπάρχει ὡς διάφ. γραφὴ τὸ οὐσιαστ. **ἀποδιυλισμός**, ὁ).

ἀποδιφθερόομαι, παθ., καλύπτομαι, περιβάλλομαι διὰ διφθερῶν, «τῶν νεῶν τὰ ἱστία, ἐν αἷς οἱ βασιλεῖς πλέουσιν, φωκείοις εἴθισται ἀποδιφθεροῦσθαι δέρμασιν» Ἰω. Λυδ. Περὶ διοσημ. 45.

ἀποδιψάω, ἀποβάλλω τὴν δίψαν, οὐκέτι θέλω πιεῖν, Εὐστ. 871. 5.

ἀποδιωθέω: μέλλ. **-διώσω**, ἀπωθῶ διά τινος, «τοῖς δὲ ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας χρήσιμοι» Ἱκέσιος παρ' Ἀθ. 87, πρβλ. Ἱππ. 669.

ἀποδιωκτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδιώξῃ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. 165. **2) ἀποδιωκτέον**, δεῖ ἀποδιώκειν, Λιβάν. 4. 853.

ἀποδίωκτος, ον, ὁ ἀποδιωχθείς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 103.

ἀποδιώκτρια, ἡ, ἡ ἀποδιώκουσα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 359.

ἀποδιώκω: μέλλ. **-διώξομαι**: — διώκω, «διώχνω», Θουκ. 3. 108., 6.102· ἀπό τινος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 8, 9· οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; «δὲν θὰ κρημνισθῇς ἔξω; δὲν θὰ ξεκουμπισθῇς ἀπὸ τὸ σπίτι;» Ἀριστοφ. Νεφ. 1296· τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 9.

ἀποδίωξις, εως, ἡ, ἔξωσις, ἐκδίωξις, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 127.

ἀποδοκεῖ, ἀπρόσωπ. (δοκέω), τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ **μὴ** καὶ ἀπαρ., ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν, ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ.., Ἡρόδ. 1. 152· ἐπεί τέ σφι ἀπ. μήτ' ἐπιδιώκειν ὁ αὐτ. 8. 111· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **μή**, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9: ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἀπαρεμ., ὥς σφι ἀπέδοξε, ὅτε ἀπεφάσισαν νὰ μὴ (προχωρήσωσι περαιτέρω), ὅτε μετέβαλον γνώμην, Ἡρόδ. 1.172.

ἀποδοκιμάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀπορρίπτω μετὰ γενομένην δοκιμασίαν, δηλ. ἐξέτασιν, ἀπορρίπτω ὑποψήφιον δι' ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων, Ἡρόδ. 6. 130, Λυσ. 130. 33, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 3: — Παθ., λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη ἄρχειν Δείναρχ. 106. 20, πρβλ. Δημ. 779. 4. **2)** ἐν γένει, δὲν ἐγκρίνω, ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον ἢ ἀκατάλληλον, πασσόφους ἄνδρας Πλάτ. Θεαίτ. 181B· ἵππον Ξεν. Ἱππαρχ. 1.13· νόμον ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 4,14· τὴν [τοῦ αὐλοῦ] χρῆσιν ἐκ τῶν νέων Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6,10, πρβλ. 15, κ. ἀλλ.· [ἡ ὄρνις] ἀπ. τὰ αὑτῆς ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 9. 29, 2· ἀποδοκιμάζει τὴν τοιαύτην διατριβὴν Τιμοκλ. ἐν «Δρακοντίῳ» 1.12· τὸ ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 8.1, 47· πρβλ. **ἀποδοκιμάω**.

ἀποδοκιμασία, ἡ, ἡ ἀπόρριψις μετὰ τὴν δοκιμασίαν, τὴν ἐξέτασιν, Γλωσσ.

ἀποδοκιμαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποδοκιμάζω**, δεῖ ἀποδοκιμάζειν, Ξεν. Ἱππ. 3. 8. **II. -έος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδοκιμάσῃ, οὐδὲ κίνησις ἅπασα ἀποδοκιμαστέα Ἀριστ. Ποιητ. 26.7, Λουκ. Ἑρμότ. 18.

ἀποδοκιμαστικός, ή, όν, ὁ ἀποδοκιμάζων, ἀπορρίπτων, δύναμις δοκιμαστικὴ ἢ ἀποδοκιμαστικὴ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.1,1.

ἀποδοκιμάω = ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, Ἡρόδ. 1.199.

ἀποδόκιμος, ον, ἀδόκιμος, ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν τινά, Διοσκ. 1.77.

ἀπόδομα, τό, δῶρον, προσφορά, ἀφιέρωμα, Ἑβδ. (Ἀριθμ. η', 13, κἑξ.).

ἀποδόντωσις, εως, ἡ, καθαρισμὸς τῶν ὀδόντων, Πολυδ. Β', 48, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀποδοντόω**, ὅπερ εὕρηται ἐν Γλωσσ.).

ἀποδοξάζω, προσάπτω ἀδοξίαν, ἀτιμάζω, «ὅτι τὴν δοξάσασαν αὐτοὺς οὐδὲν δέον ἀπεδόξασαν» Νικήτ. Χων. Χρον. 316A.

ἀποδορά, ᾶς, ἡ, ἀφαίρεσις τῆς δορᾶς, τοῦ δέρματος, Ἰατρ. ἐν Matthaei 289.

ἄποδος, Ἰων. ἀντὶ **ἄφοδος**.

ἀποδόσιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3.52.

ἀπόδοσις, εως, ἡ, (**ἀποδίδωμι**), τὸ ἀποδιδόναι, ἡ ἐπιστροφὴ πράγματός τινος ὀφειλομένου, τῶν ἵππων Ἡρόδ. 4. 9· τῶν χωρίων Θουκ. 5. 35, Πλάτ. Πολ. 332B· διάφορον τοῦ **δόσις**, Ἀριστ. Προβλ. 29. 2. **2)** ἡ ἀπότισις, ἡ πληρωμή, ἡ ἀπ. τοῦ μισθοῦ Θουκ. 8. 85· φόρου Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 36: καθόλου, δόσις, Πλάτ. Νόμ. 807D. **II.** ἡ δι' ὁρισμοῦ ἀπόδοσις, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 11, Τοπ. 1. 5, 1. κ. ἀλλ. **2)** ἐν τῇ γραμματ. ἡ **ἀπόδοσις**, καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβανούσας νοήσεις Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 52, κ. ἀλλ.· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποδίδωμι** II. 3. **III.** παρὰ Πολυδ. Γ', 124, κτλ. (ἐκ τοῦ μέσου) = **πωλήσεις**.

ἀποδοτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, νὰ δώσῃ ὀπίσω ὡς ὀφειλόμενον, ὀφείλοντα γὰρ ἀποδοτέον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 9., 9. 2, 3· πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀποδώσῃ, τί τινι Πλάτ. Πολ. 452A, κτλ. **2)** πρέπει τις νὰ περιγράψῃ, νὰ παραστήσῃ, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν.. ἀποδοτέον Πλάτ. Πολ. 379A. **II. ἀποδοτέος, έα, έον**, ὅστις πρέπει ν' ἀποδοθῇ, αὐτόθι 456B, Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 8.

ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀποτίνων, πληρώνων τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ, Ἐπίχ. 79 Ahr.: — ὡσαύτως **ἀποδότης, ου**, ὁ, ὁ ἀνταποδότης.

ἀποδοτικός, ή, όν, ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀπονέμων, ἀπονεμητικός, τῆς δικαιοσύνης οὔσης τοῦ κατ' ἀξίαν ἀποδοτικῆς ἑκάστῳ Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1, 67. **2)** ὁ κατάλληλος πρὸς ἀπόδοσιν (3), Ἐτυμ. Μ. 763. 8: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Εὐστ. 920. 55.

ἀπόδουλος, ὁ, ἀπελεύθερος, Θεοφάνης σ. 356 κ. ἄλλοι.

ἀποδοχεῖον, τό, ἀποθήκη, τὰ **ἀποδοχεῖα** Ἑβδ. (Σειρ. α', 17), ὑδροθήκη, ἀποδοχεῖα ὑδάτων αὐτόθι λθ', 22.

ἀποδοχεύς, έως, ὁ, = **ἀποδέκτης**, Ἐπιγρ. Θυατ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3490, Θεμίστ. 192C, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 6, 2.

ἀποδοχή, ἡ, (ἀποδέχομαι), τὸ δέχεσθαί τι ἐπιστρεφόμενον, παραλαβή, ἀντίθετον τῷ **ἀπόδοσις**, Θουκ. 4. 81. **II.** ἀποδοχή, ἐπιδοκιμασία, εὔνοια, συχν. παρὰ Πολυβ., Διόδ., κλ.· ἀποδοχῆς τυγχάνειν παρά τινι Πολύβ. 1. 5, 5, κ. ἀλλ.· ἀπ. ἀξιοῦσθαι ὁ αὐτ. 2. 56, 1· ἐν ἀπ. ἔχειν τινὰ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 29, κτλ.

ἀποδοχμόω: μέλλ. **-ώσω**, ἀποκλίνω πρὸς τὸ πλάγιον, ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα «πλαγιώσας, πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν αὐχένα» (Σχόλ.) Ὀδ. Ι. 372, Ὀρφ. Ἀποσπ. 18.

ἀπόδραγμα, τό, μέρος ἀποσπασθέν, «ἀπομερισμὸς» Ἡσύχ.

ἀποδραθεῖν, ἴδε ἐν λέξ. **ἀποδαρθάνω**.

ἀποδραπετεύω, δραπετεύω, φεύγω ἀπό τινος, ἀπεδραπέτευσε ζυγὸν τὸν τῆς δουλείας Τζέτζ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 4. 80.

ἀποδράς, ἴδε ἐν λ. **ἀποδιδράσκω**.

ἀπόδρασις, Ἰων. **-δρησις, εως**, ἡ, (ἀποδιδράσκω) δραπέτευσις, φυγή, τὴν ἀπ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 4. 140· βουλεύειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 9. **2)** μετὰ γεν., διαφυγὴ ἀπό τινος, ἀποφυγή τινος, στρατείας Δημ. 568. 9.

ἀποδρασκάζω, = **ἀποδιδράσκω**, Βυζ. **ἀποδράσκω**, Ῥήτορες (Walz) 3. 579.

ἀπόδραστος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 6. 34, σ. 387B.

ἀποδρεπανίζω, κλαδεύω, κόπτω διὰ δρεπάνου, Σουΐδ. ἐν λέξει **δρεφθῆναι**.

ἀποδρέπτομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο Ἀνθ. Π. 10. 18, 3.

ἀποδρέπω: μέλλ. **-ψω**, ἀποκόπτων, συλλέγω, ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς, κόπτε καὶ φέρε αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 608· ἀπ. καρπὸν ἥβας Πινδ. Π. 9. 193, πρβλ. Ο. 1. 20, οὕτως ἐν μέσ. τύπ., μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 87. 8· πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 303, Πλούτ. 2. 79D.

ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ **ἀποδρᾶναι**· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποδιδράσκω**.

ἀπόδρησις, Ἰων. ἀντὶ λ. **ἀπόδρασις**.

ἀποδρομή, ἡ, (δραμεῖν) τὸ ἀποτρέχειν, παρέκκλισις, ἀποπλάνησις ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 493.

ἀπόδρομος, ον, (δραμεῖν) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν δρόμον,

τὸ τρέξιμον, εἴτε ἐκ γήρατος, εἴτε ἕνεκα μικρᾶς ἡλικίας, «τάχα γοῦν ὁ Ἀλκίνοος ἀπόδρομον τὸν Ὀδυσσέα ἐνόμισεν, ὡς ἤδη πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων» Εὐστ.1592. 55· ἐν Κρήτῃ τοὺς ἐφήβους ἐκάλουν ἀποδρόμους «διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν» ὁ αὐτ.1788. 56.—Καθ' Ἡσύχ. «ἀπόδρομον· ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις· ἢ παλίνδρομον· ἢ μετ' ἐπανόδου Ἀκρίσῳ» (πρβλ. Σοφ. Ἀποσπάσμ. 75).

ἀποδρύπτω: μέλλ. -ψω: ἀόρ. α', **ἀπέδρυψα**: ἀόρ. β', **ἀπέδρῠφον**:— ἀποσπῶ τὸ δέρμα, σπαράττω, «ξεγδέρνω»· μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, «ἵνα μὴ ἑλκόμενον (τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος) ὑπ' Ἀχιλλέως ἀποξέοιτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 187, Ω. 21· μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', .. ἀποδρύψωσί τε πάντα, «ἀποδείρωσιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 480· σάρκας ὀνύχεσσι Θεόκρ. 25. 267:—Παθ., ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν Ὀδ. Ε. 435· ἐξ οὗ ἐν 426 ὁ Οὐόλφιος διορθώνει: ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοὺς δρύφθη, ἤθελε γδαρθῆ, (ἀντί: ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρ.)· ἀποδρυφθῆναι χαλάζῃ Ἀνθ. Π. 11. 365:— Μέσ. ἀποξέω ἐμαυτόν, γίνομαι ἰσχνός, ἀμφίβ. ἐν Ἀλκίφρ. 3. 51.

ἀποδῡναμόομαι, παθ. χάνω τὰς δυνάμεις μου, οὕτως ἀπεδυναμώθη Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. Ἡσιόδ. Θεογον. 805, σ. 489.

ἀποδύνω, [ῡ], = **ἀποδύω**, ἐκβάλλω, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην Ὀδ. Χ. 364.

ἀπ-οδυρμός, ὁ, ὀδυρμός, θρῆνος, Γλωσσ.

ἀπ-οδύρομαι, [ῡ]: μέλλ. **-οδῠροῦμαι**:— θρηνολογῶ, ὀλοφύρομαι ἐνώπιόν τινος, παρακαλῶ μετὰ ὀδυρμῶν, ἐσελθόντα ἐς τὸ μέγαρον πρὸς τὤγαλμα ἀποδύρεσθαι Ἡρόδ. 2. 141· τύχας, Αἰσχύλ. Πρ. 637· ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν Σοφ. Ἠλ. 1122· ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 606Δ.

ἀπόδῡσις, εως, ἡ, (ἀποδύομαι), τὸ ἀποδύεσθαι, Πλούτ. 2.751F.

ἀποδυσπετέω, ἀφίσταμαι, ἀπέχομαί τινος ἕνεκεν ἐλλείψεως ὑπομονῆς, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 4· περί τι Πλούτ. 2. 502E· πρός τι Λουκ. Ῥητ. διδ. 3.

ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, ἀποθάρρυνσις, ἀπελπισμός, Εὐστ. Πονημ. 126. 46:— ὡσαύτως, **-πέτημα**, τό, Σχολ. εἰς Λουκ. Τίμ. 3.

ἀποδυσχεραίνω, δυσαρεστοῦμαι, ἀνιῶμαι, χαλεπῶς φέρω τι, «πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων χαρύβδεις ἀποδυσχεραίνοντες» Θεόδ. Πρόδρ.

ἀποδῡτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ἐκδύσῃ, νὰ ἀπογυμνώσῃ, καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον Λουκ. Ἑρμότ. 38. II. ἐκ τοῦ Παθ., ἀπ. ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, πρέπει αἱ γυναῖκες τῶν φυλάκων ν' ἀπεκδυθῶσι, Πλάτ. Πολ. 457A.

ἀποδῡτήριον, τό, δωμάτιον ἐν τῷ βαλανείῳ ἔνθα ἀπεδύοντο οἱ μέλλοντες νὰ λουθῶσιν, Ξεν. Ἀθην. 2. 10, Πλάτ. Λύσ. 206E, κτλ.· ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 272E: — οὕτω καὶ **ἀπόδυτρον**, τό, Νικητ. Χρον. 97D: — **ἀπόδῡτον**, τό, μέρος ἔνθα οἱ κληρικοὶ ἀποδύονται τὰς στολὰς αὐτῶν, Ἐκκλ.

ἀποδύω [ἴδε τὸ ῥῆμα **δύω**]. I. κατὰ μέλλ. **-δύσω**: ἀόρ. α' **-έδῡσα**, μεταβ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.) ἐπὶ ἀφαιρέσεως τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν πεφονευμένων, 1) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, «ξεγυμνώνω», τεύχεα δ' Ἕκτωρ δῃώσας ἀπέδυσε Ἰλ. Σ. 83, πρβλ. Δ. 532, κτλ.· ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω Β. 261· ἀπ. τί τινος Πλάτ. Χαρμ. 154E. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀπογυμνώνω, ἀπέδυσε τὰς .. γυναῖκας Ἡρόδ. 5. 92,7, πρβλ. Πλάτ. Ἐλεγ. 12. 3· ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ (ἐνν. τοὺς ὁδοιπόρους) Ἀριστ. Ὄρν. 712, πρβλ. Θεσμ. 636, Ἐκκλ. 668: — Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τῶν ἐνδυμάτων μου, οὔ τοι .. τοῦτον ἀποδυθήσομαι (ἐνν. τὸν τρίβωνα) Ἀριστοφ. Σφ. 1122· ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ὁ αὐτ. Βάτρ. 715, πρβλ. Πλ. 930· θοἰμάτιον ἀποδεδύσθαι Λυσίας 117.7· ἀποδυόμενος, ἀπογυμνούμενος ἀπὸ τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ναυτίλου, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 37, 33. II. Μέσ.: μέλλ. **-δύσομαι**: ἀόρ. α' **-εδυσάμην** Πλάτ. Πολ. 612A (διάφ. γραφ. **ἀπελυσάμεθα**), Λυσ. παρὰ Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 11 καὶ μεταγεν. συγγραφεῖς· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀμεταβ. ἀορ. β' ἐνεργ. **ἀπέδυν**: πρκμ. **ἀποδέδῡκα** (ὃς ἀπαντᾷ μετὰ μεταβατ. σημασίας ἐν Ξεν. Ἀν. 5. 8. 23· πολλοὺς ἤδη ἀποδέδυκεν): — ἀπογυμνώνω ἐμαυτόν, ἀπεκδύομαι, εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς Ὀδ. Ε. 343· ἀπόδυθι .. θοἰμάτιον Ἀριστοφ. Θεσμ. 214· τῶν ἱματίων ἀποδύσας (ἀορ. β' μετοχ. πληθ. θηλ.), τινὰς αὐτῶν ἀπογυμνωθείσας, αὐτόθ. 656· ἀπ. τὸ γῆρας, ἐπὶ ὄρεως ἀποβάλλοντος τὴν ἐπιδερμίδα αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.17, 8· σῶμ' ἀποδυσάμενος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 403: — μεταφ., ἀπ. τὴν ὑπόκρισιν Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰ. 13.7,1. 2) ἀπολ., ἀποδυσάμενος (Σχολ. ἀπολυσ-), ἀπογυμνώσας, Ὀδ. Ε. 349· ἀποδύντες, γυμνωθέντες, ἀπεκδυθέντες, Θουκ. 1, 6, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 236D· ἀποδύεσθαι εἴς ἢ πρός τι, ἀπογυμνοῦσθαι δι' ἀσκήσεις γυμνικάς, Πλουτ. Δημ. 6, Βρουτ. 15· οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὴν παλαίστραν, οἱ ἀπογυμνούμενοι διὰ τὴν παλαίστραν, δηλ. οἱ ἐν αὐτῇ γυμναζόμενοι, Λυσ. Ἀποσπ. 45.1· εἰς τὸ γυμνάσιον Συλλ. Ἐπιγρ. 5475.14: — μεταφ. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν, ἀλλ' ἂς ξεγυμνωθῶμεν καὶ ἂς ἐπέλθωμεν, ὅ ἐ. ἂς ἑτοιμασθῶμεν καὶ ἂς ἀρχίσωμεν τοὺς ἀναπαίστους, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 627, πρβλ. Βατρ. 641.

ἀποδωρέομαι, ἀποθ., δωροῦμαι, δίδω ὡς δῶρον, χαρίζω, μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E.

ἀποδωσείω, ἐφετ. τοῦ **ἀποδίδωμι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποδώσω, νὰ δώσω ὀπίσω, Προκοπ. Ἱστ. 545D.

ἀποείκω: μέλλ. -ξω, ἀποσύρομαι ἀπὸ .., θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου Ἰλ. Γ. 406, ὡς νῦν ἀναγινώσκεται κατ' Ἀρίσταρχον· πρβλ. **ἀπεῖπον** IV.

ἀποειπεῖν, **ἀποειπών**, ἴδε **ἀπεῖπον**.

ἀποεξουσιάζω, εἶμαι ἄνευ ἐξουσίας, Ἀχμ. Ὀνειρ. 287.

ἀποεργάθω, ἴδε **ἀπειργαθον**:—**ἀποέργω**, ἴδε ἐν λ. **ἀπείργω**.

ἀπόερσε, παλαιὸς Ἐπ. ἀόρ. ἀπαντῶν μόνον κατὰ τὸ γ' πρόσ., ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, παρέσυρεν, «ἀπέπνιξεν ἂν πρὶν ἢ τὰ ἔργα ταῦτα γενέσθαι» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ζ. 348· ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ, παρασύρῃ χείμαρρος, Φ. 283· μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς αὐτόθι 329. (Ἡ ποσότης τῆς β' συλλαβῆς ἐν τοῖς τελευταίοις δυσὶ χωρίοις φαίνεται ὑποδεικνύουσα ὅτι ἦτο **ἀπόϜερσε**, ὅπερ ἄγει τὸν Κούρτιον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὑπάρχει σχέσις πρὸς τὸ **ἀπαυράω**, ὅ ἐ. **ἀπαϜράω**· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. verro).

ἀποζάω: μέλλ. **-ζήσω**, ζῶ ἀπό τινος, νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, ὅσον ἐχρειάζετο νὰ ζῶσι λιτῶς, Θουκ. 1. 2· μετ' αἰτ., ἐλύμοις ἀποζῆν Προκοπ. Ἱστ. 602A. 2) ζῶ πενιχρῶς μετὰ στερήσεων, Λουκ. Τόξ. 59, κτλ.

ἀπόζεμα, ατος, τό, (ἀποζέω) = τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβράσθη τι, ἀφέψημα, Γεωπ. 13.12, 2, καὶ Ἰατρ.

ἀποζεματίζω, ζεματίζω τι ὅπως λάβω τὸ ἀπόζεμα αὐτοῦ, Ἱερόφιλ. ἐν Ideler Phys. 1. 411.

ἀποζέννυμι, = **ἀποζέω**, Ἀλέξ. Τραλλ. 121.

ἀποζεύγνυμαι: ἀόρ. **-εζῠγην** [ῠ], ἀλλὰ καὶ **-εζεύχθην** Εὐρ. Ἠλ. 284, Ἀνθ. Π. 12. 226: — Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος, τέκνων, γυναικὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1376, Μήδ. 1017· εἰ γάμων ἀπεζύγην; ἂν ἤμην ἐλεύθερος ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Ἱκ. 791· ὀρφανὸς ἀποζυγεὶς ὁ αὐτ. Φοίν. 988: — ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας (γραπτέον πόδα), ὡς ἀνεχώρησα καὶ ἦλθον ἐνταῦθα πεζῇ, ὡς τὸ βαίνειν πόδα (ἴδε τὸ ῥῆμα **βαίνω** A. II. 4), Αἰσχύλ. Χο. 676. 2) τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Μανέθ. 3. 85, ἢ γὰρ ἀποζεύγνυσι συνεύνων.

ἀπόζευξις, εως, ἡ, τὸ ἀποζευγνύειν, «ξέζευγμα», Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 88.

ἀποζέω: μέλλ. **-ζέσω**, βράζω ἕωςοὗ ἐκχυθῇ ἀφρός, Ἱππ. 407. 3, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 9. 2) ἀμεταβ., δὲν βράζω πλέον, δὲν εὑρίσκομαι ἐν ζυμώσει, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6.

ἀποζοφόομαι, παθ., καθίσταμαι, γίνομαι ζοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός, Θεόδ. Στουδ. σ. 251B.

ἀποζῠγόω, = **ἀποζεύγνυμι**, Γλωσσ.

ἀπόζῡμος, ον, εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει ζυμώσεως, Ἱππ. Προρρ. 105.

ἀπό-ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, κεχωρισμένος, μόνος, Εὐστ. Πονημάτ. 64.15.

ἀπ-όζω: μέλλ. **-οζήσω**, ἔχω τὴν ὀσμήν τινος, Ἴβυκ. 42, Schneidew., Πλούτ. 2. 13E: ἀπολ., Λογγ. 1. II. ἀπρόσ., ἀπόζει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης .. ἡδύ, γλυκεῖα ὀσμὴ ἔρχεται ὡς πνοὴ ἐκ τῆς χώρας τῆς Ἀραβίας, Ἡρόδ. 3. 113, πρβλ. Λουκ. Κυν. 17.

ἀποζωγρᾰφέω, ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω, τὰ ἐναντία φάσματα Πλάτ. Τίμ. 71C.

ἀποζώννυμι, καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζώσω**: ἀφαιρῶ τὴν ζώνην ἀπό τινος, ὅ ἐ. ἀπολύω αὐτὸν τῆς ὑπηρεσίας, Ἡρωδιαν. 2. 13, 17, κτλ.: Ἐντεῦθεν **ἀπόζωστος**, ον, ὁ ἀποβληθείς, ὁ ἀπολυθεὶς Βυζ.

ἀποθᾰλασσόω, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 200.

ἀποθάλλω: μέλλ. **-θᾰλῶ**, χάνω τὸ ἄνθος, παρακμάζω, καὶ μεταβ. κάμνω τι ν' ἀποβάλῃ τὸ ἄνθος του, μεταγεν.

ἀποθᾰνετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποθνήσκω**, πρέπει νὰ ἀποθάνῃ τις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 8, Bekk. (ἄλλη γραφ. **-θανατέον** ἢ **-θνητέον**). Παρ' Ὠριγένει ἔχομεν **ἀποθανητέον**, **-θνητέον**, κατὰ Κέλσ. 8. 394, 406.

ἀποθαρρέω, καὶ **-θαρσέω**: μέλλ. **-ήσω** λαμβάνω θάρρος, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, Ξεν. Οἰκ. 16. 6· μετ' ἀπαρ. ἀποτολμῶ νὰ .., Λογγῖν. 32. 8: — ἀπ. τι, τολμῶ, ἔχω τὴν τόλμην νὰ ἐπιχειρήσω τι, Παυσ. 10. 19, 5.

ἀποθαρρύνομαι, ἴδε ἐν λ. **ἀποθρασύνομαι**.

ἀποθαυμάζω, Ἰων. **θωυμάζω** ἢ **-θωμάζω**, θαυμάζω μεγάλως, ἐκπλήττομαι διά τι, ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον Ὀδ. Ζ. 49· ἀπ. τὰ λεγόμενα, τὸ λεχθέν, Ἡρόδ. 1.11, 30· πολλὰ ἄλλα ὁ αὐτ. 2. 79: — ἀπολ., κυριεύομαι ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ, ὁ αὐτ. 1. 68, κ. ἀλλ.· μετὰ μετοχ.. ἀπεθώυμαζε ὁρέων ὁ αὐτ. 1. 88· ἑπομένου τοῦ εἰ, ἀποθαυμάζω .. εἰ ὁ αὐτός, δεικνύων θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν πῶς ἦτο δυνατὸν ὁ αὐτὸς κτλ., Αἰσχίν. 13. 29., 16.42: — σπάν. παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 318, Σοφ. Ο. Κ. 1586.

ἀποθαυμαστικῶς, ἐπίρρ. διὰ τρόπου ἐμφαίνοντος θαυμασμόν, δίκην θαυμάζοντος, Εὐσ. ἐν Ψαλμ. 498.

ἀποθαυματίζω, = **ἀποθαυμάζω**, Γραμμ.

ἀποθεάομαι, ἀποθ. θεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν, πόρρωθεν, τὴν παρανομίαν τῶν στρατιωτῶν ἀποθεωμένην Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 2. 15, 1.

ἀποθέατος, ον, ἀτερπὴς τὴν θέαν, μεταγεν.

ἀποθειάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θειάζω, Θεμίστ. 239D.

ἀποθειόω, ποιητ. ἀντὶ ἀποθεόω, Ἀνθ. Π. 12. 177, Φιλόστρ. 834.

ἀποθεμελιόω, καταστρέφω ἐκ θεμελίων, Σουΐδ. ἐ. λ. ἀπογειῶσαι.

ἄποθεν, ἐπίρρ., (ἀπὸ), πόρρωθεν, μακρόθεν, σφενδονᾶν, ἀκοντίζειν Θουκ. 2. 81, Ξεν., κτλ.: μετὰ γεν. ἄποθεν τοῦ τείχους Αἰσχίν. 14. 12. **II.** μακράν, ἐν ἀποστάσει, Θουκ. 6. 7· ἡ γῆ ἡ ἄποθεν Ξεν. Κυν. 9. 2 καὶ 16· οἰκεῖν ἄπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10· οἱ ἀπ. σύμμαχοι αὐτόθι 8.· Ὁ παλαιὸς Ἀττ. καὶ μᾶλλον συνήθης τύπος εἶναι τὸ **ἄπωθεν**, ὃ ἴδε.

ἀπόθεος, ον, ὁ μακρὰν τῶν θεῶν, ἀσεβής, ὡς τὸ **ἄθεος**, Σοφ. Ἀποσπ. 246.

ἀποθεόω, κάμνω τινὰ θεόν, θεοποιῶ, Πολύβ. 12. 53, 4, Πλούτ., κλ.: — Παθ., Γανυμήδης .. ἀποθεούμενος Νικόλ. ἐν Ἀδηλ. 1. 35· μετὰ τὸ ἀποθεωθῆναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2831. 7. — Ἐπιχ. ἀποθειωθεὶς Ἀνθ. Π. 12. 177. **2)** παρὰ Γραμμ. κατ' εὐφημ. ἐκποδὼν ποιοῦμαί τινα, «ξεπαστρεύω» καὶ κυρίως διὰ πνιγμοῦ.

ἀποθεραπεία, ἡ, κανονικὴ λατρεία, πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14. **II.** θεραπεία τοῦ σώματος, τελεία ἀνάρρωσις, Ἄντυλλ. ἐν Matthaei 106· ἡ μετὰ τὴν ἐκ τῶν γυμνασίων κόπωσιν περιποίησις καὶ θεραπεία τοῦ σώματος, Γαλην. τ. 6. σ. 39.

ἀποθεράπευσις, εως, ἡ, = **θεράπευσις**, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀκέσεων**: — **ἀποθεραπευτέος, α, ον**, ὃν πρέπει νὰ ὑποβάλῃ τις εἰς ἰατρικὴν θεραπείαν, Σωραν.: — **ἀποθεραπευτικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων (εἰς) ἢ κατάλληλος πρὸς ἀποθεραπείαν, ὁ ἀποθεραπεύειν δυνάμενος, (II), Ἄντυλλ. Matthaei 107, Γαλην.

ἀποθεραπεύω, θεραπεύω τινά, περιποιοῦμαι αὐτὸν μετ' ἐνδείξεων σεβασμοῦ, Διον. Ἀλ. 3. 71, κτλ. **2)** θεραπεύω ἰατρικῶς, ὑποβάλλω εἰς θεραπείαν, τινὰ Ἱππ. 26. 52· τὸ ἀλγοῦν τινι Πλούτ. 2. 118C· ἐφαρμόζω **ἀποθεραπείαν** (II.), Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 141, Γαλην.

ἀποθερίζω, ποιητ. ἀόρ. **ἀπέθρῖσα**: — ἀποκόπτω, ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας Εὐρ. Ὀρ. 128, πρβλ. Ἑλ. 1188· οὕτως ἐν Ἀρχιλ. 127 ἶνας μεδέων ἀπέθρισεν καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀνθολ.: ὁ κανονικὸς τύπος **-θέρισα** ἐν Ἀλ. περὶ Ζ. 1. 5· ἀπεθέρισα τοὺς προφήτας σου Ἑβδ. (Ὠσηὲ ς', 6). — Μέσ., ἀόρ. **ἀπεθρισάμην**, Ἀνθ. Π. 5. 137· **ἀποθρίξασθαι**, ἐπὶ τῆς κουρᾶς τῶν μοναχῶν, Προκόπ. Ἱστ. 48D, κτλ. (ἴσως ἐξ ἐσφαλμένης ἐτυμολογίας, πρβλ. **ἀπόθριξις**).

ἀποθερισμα, τό, ἴδε ἐν λ. **ἀπόθρισμα**.

ἄποθερμος, ον, = **ἄθερμος**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1. **II.** ὡς οὐσιαστ. = **μελιτοῦττα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1122. **2)** εἶδος ποτοῦ, Ἱππ. 582. 23, κτλ.

ἀποθέσιμος, ον, ἀποτεθειμένος, ἀποθέσιμα .. χρήματα .. οὐχ εὗρε Ἰωσήπ. Ἀρ. Ἰουδ. 16. 7, 1.

ἀπόθεσις, εως, ἡ, (ἀποτίθημι) τὸ ἀποτιθέναι, τὸ ἀποθηκεύειν, ἀποθήκευσις, εἰς ἀπόθεσιν γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 844D· γάλα χρήσιμον εἰς ἀπ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 20, 13· ἡ ἀπ. τῆς τροφῆς, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, αὐτόθι 9. 38, 2· τὴν ἀπ. τῆς θήρας ποιεῖσθαι αὐτόθι 39. 4. **2)** ἡ τοποθέτησις ἐξαρθρωθέντος ἢ θραυσθέντος μέλους, Ἱπποκρ. **II.** ἀπόρριψις, ἀπαλλαγή, ἀπομάκρυνσις, ῥύπου Ἐπιστ. Πέτρου Α', γ', 21, πρβλ. Β', α', 14. **2)** ἔκθεσις βρέφους, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 15, πρβλ. **ἀποτίθημι** II. 7. **3)** παραίτησις ἀξιώματος, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 3. **4)** ἀπ. κώλου, περιόδου, παῦλα ἢ ἀνάπαυσις τῆς φωνῆς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Δημ. Φαλ. 19, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ μετρικῇ, **κατάληξις** Ἡφαιστ. 4. **5)** παρὰ Βιτρουβίῳ 4. 1, 11 φαίνεται ὅτι εἶναι συνώνυμος τῇ λέξει **ἀποφυγή** II. **III.** = **ἀποδυτήριον**, Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν. 5.

ἀποθεσπίζω, προφητεύω, ἀπαγγέλλω χρησμοὺς ἀπὸ τοῦ τρίποδος, τὴν Πυθίαν .. ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα Στράβ. 419, πρβλ. Πλούτ. Λούκουλλ. 2, Διον. Ἀλ. 6. 43.

ἀποθέσπισις, εως, ἡ, χρησμοδοσία, Στράβων 814.

ἀπόθεστος, ον, περὶ τοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσέως, καταπεφρονημένος, δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος, «ἀφίλητος καὶ ἀτημέλητος» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 296, πρβλ. Λυκόφρ. 540. (Ἐκ τοῦ **θέσσασθαι**, πρβλ. **πολύθεστος**).

ἀποθέται, ῶν, τόπος κρημνώδης καὶ βαραθρώδης παρὰ τὸ Ταΰγετον ἐν Λακεδαίμονι, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρρίπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν ὅσα βρέφη ἐγεννῶντο ἐν Σπάρτῃ δύσμορφα ἢ μὴ ἀρτιμελῆ, Πλουτ. Λυκ 16.

ἀποθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποτίθημι**, πρέπει τις ν' ἀποθέτῃ ἢ νὰ βάλλῃ κατὰ μέρος, Διοσκ. 2. 89.

ἀποθετικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποτιθέναι, ὁ ἀπομακρύνων ἢ ἀφίνων κατὰ μέρος, «σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας, ὡς π. χ. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα» Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 8. **II.** ἐπὶ ῥημάτων, **ἀποθετικά**, τὰ ἀποβαλόντα τὸν ἐνεργ. τύπον.

ἀπόθετος, ον, (ἀποτίθημι) ὁ ἀποτεθειμένος, ὁ τεθεὶς κατὰ μέρος πρὸς διατήρησιν, ὁ τεθησαυρισμένος, Πλουτ. Καῖσ. 35, Λουκ. π. τ. Μισθ. Συνόντ. 5. **2)** κεκρυμμένος, μυστικός, μυστηριώδης, ἔπη Πλάτ. Φαῖδρ. 262A, πρβλ. Διον. Ἀλ. 11. 62, Λοβ. Ἀγλαοφ. σ. 861. **3)** ὁ δι' ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἀποτεθειμένος, ἰδιαίτερος, πολλοῦ ἄξιος, φίλος Λυσ. 113. 44· δωρεὰ Δημ. 1376, ἐν τέλ. **II.** ὁ ῥιφθεὶς κατὰ μέρος, ἀπερριμμένος, Πλουτ. 2. 159F.

ἀποθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, ἀποτρέχω, Ἡρόδ. 8. 56, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 40.

ἀποθεωρέω = **ἀποθεάομαι**, Ἀριστ. π. Θαυμ. 104, Πολύβ. 27. 4, 4, Διόδ., κτλ.

ἀποθεώρησις, εως, ἡ, σοβαρά, σπουδαία θεώρησις, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πλουτ. Πελοπ. 25, κτλ.

ἀποθεωρητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀποθεωρεῖν, Πλούτ. 2. 30A.

ἀποθέωσις, εως, ἡ, θεοποίησις, Στράβ. 284, Συλλ. Ἐπιγρ. 2832, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 15.

ἀποθήκη, ἡ, μέρος πρὸς ἀπόθεσιν οἱουδήποτε πράγματος, Θουκ. 6. 97· ἀποθήκη βιβλίων Λουκ. Πρὸς ἀπαίδ. 5· ἀπ. σωμάτων, νεκροταφεῖον, Λουκ. Ἐπισκ. 22. **2)** καταφύγιον, Φίλιστ. 59. **II.** τὸ ἀποτίθεσθαι, ἀποταμιεύειν χάριν παρά τινι, ταῦτα ἔλεγε ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι ἐς τὸν Πέρσην ἵνα, ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνῃ πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔχῃ ἀποστροφήν, καταφύγιον, Ἡρόδ. 8. 109.

ἀποθηλάζω, -σω, θηλάζω, «πρὸς τὸ μὴ θρομβοῦσθαι τὸ γάλα ἐν μαζοῖς τὰς τετοκυίας ἀποθηλάζεσθαι» Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 146. 13.

ἀποθηλασμός, ὁ, (θηλάζω) τὸ ἀποθηλάζειν, ἀναφέρεται ὡς ληφθὲν ἐκ τοῦ Διοσκ., ἀλλ' ἄνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, Θ. Στεφ.

ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω, ἐκλύω, Πλουτ. Ἀντών. 53. — Παθ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515F: — μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 3, κτλ. ἐπὶ οἴνου Πλούτ. 2. 692D.

ἀποθηριόω, μεταβάλλω εἰς θηρίον, ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτὴν Ἐρατοσθ. Καταστ. 1· κάμνω τινὰ ὅλως ἄγριον, τὸν βίον Πλούτ. 2. 995D: ἐξερεθίζω, ἐξαγριώνω τινὰ κατά τινος, τινὰ πρός τινα Πολύβ. 1. 79, 8: — Παθ., γίνομαι ἄγριος ὡς θηρίον, ὁ αὐτ. 1. 67, 6, κτλ. ἐπὶ ἑλκῶν ἢ φυμάτων «θυμώνω», ὁ αὐτ. 1. 81, 5, ἔνθα ἴδε Schweigh. **II.** Παθ. εἶμαι πλήρης θηρίων, ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καίπερ ὢν καλὸς ἀλλ' ἀποτεθηρίωται Ἀλκίφρ. 2. 3, 16.

ἀποθηρίωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς ἄγριον θηρίον μεταμόρφωσις, Ἡσύχ. ἐν λέξει **Αἰαίη**. **II.** ἐκ τοῦ παθ., ἐξαγρίωσις, πρός τινα ἀναφέρεται ὡς ληφθὲν ἐκ τοῦ Διοδ., ἀλλ' ἄνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, ἴδε Θησ. Στεφ.

ἀποθησαυρίζω, ἀποτίθημι, βάλλω εἰς τὴν ἀποθήκην, θησαυρίζω ὡς καὶ νῦν 5. 40, Λουκ. Ἀλέξ. 23: — Παθ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 7. 8, 4: — ῥημαт. ἐπίθ. **ἀποθησαυριστέον**, πρέπει τις νὰ ἀποθησαυρίζῃ ἢ ν' ἀποθησαυρίσῃ, ἤτοι ἐπισωρεύσῃ, ἀποθηκεύσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 336.

ἀποθησαυρισμός, ὁ, ἀπόθεσις, ἀποθήκευσις, Διόδ. 3. 29.

ἀ-πόθητος, ον, ὁ μὴ ποθούμενος Ἡσύχ., Εὐστ., πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 302.

ἀποθῑνόομαι, παθ. πληροῦμαι, ἀποφράττομαι δι' ἄμμου ἢ πηλοῦ, Πολύβ. 1. 75, 8.

ἀποθλάω, μέλλ. **-άσω**, κατασυντρίβω, Γλωσσ.

ἀποθλίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**, ἐκπιέζω καὶ ἐξάγω, ἀποτέμνοντες τῆς ὀσχέας κάτωθεν τοὺς ὄρχεις ἀποθλίβουσιν, ἐπὶ εὐνουχισμοῦ ταυριδίων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 50, 6, πρβλ. Θεοφρ. Ὀσμ. 29· τὸν ἐκ τοῦ βότρυος ἀποθλιβόμενον οἶνον Διόδ. 3. 62· ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψειν χώρας, ἀπὸ τοῦ τόπου, Λουκ. Δικ. Φων. 2. **2)** πιέζω καὶ ὠθῶ ὀπίσω, τὸ αἷμα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 3: — Ἐν Εὐρ. Κύκλ. 237 ὁ Ρούγκ. διώρθωσεν ἀπολέψειν. **3)** πιέζω ἰσχυρῶς, τὰ κράσπεδα Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 30· ἀπ. τινά, πιέζω τινά, στενοχωρῶ, συνωθῶ, «στρυμώνω», οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 45. **II.** καταπιέζω, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀπόθλιμμα, ατος, τό, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐξαγόμενον ὑγρόν, Διοσκ. 1. 151.

ἀποθλιμμός, ὁ, καταπίεσις, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀπόθλιψις, εως, ἡ, τὸ ἀποθλίβειν, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐξάγειν, «πάτημα», τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπόθλιψιν τῶν βοτρύων Διόδ. 3. 63. **II.** ἔκθλιψις, ἐκβολή, ἐκδίωξις, Λουκ. Δικ. Φων. 2.

ἀποθνήσκω (ῃ): μέλλ. **-θανοῦμαι**, Ἰων. **-θανέομαι** ἢ **-εῦμαι**, Ἡρόδ. 3. 143., 7. 134: — ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θνήσκω**, Ὅμ., Πινδ. Ο. 2. 45, καὶ ἅπαξ παρὰ Τραγ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 582. 6)· ἀλλὰ παρὰ τοῖς κωμ. καὶ πεζοῖς εἶναι ὁ συνήθης τύπος τοῦ ἐνεστῶτος (ἴδε **θνήσκω**)· σεῦ ἀποτεθνηῶτος Ἰλ. Χ. 432· ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ Ὀδ. Λ. 424· βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη Μ. 393· ὑπὸ λιμοῦ, Θουκ. 1. 126· μετὰ δοτ., νόσῳ ὁ αὐτ. 8. 84· μετὰ συστοιχ. αἰτ., θάνατον ἀπ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 8, 3, κτλ.· εἰς ἕτερον ζῆν ἀπ. Πλάτ. Ἀξ. 365D: — ἐπὶ γέλωτος, ὡς καὶ νῦν, «σκοτώνομαι», ἀπο-

θνήσκω ἀπὸ τὰ «γέλοια» ὡς τὸ **ἐκθνήσκω** (ὃ ἴδε), Ἀριστοφ. Ἀχ. 15· ἀποθνήσκουσι τῷ δέει Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγάλ. 1. 20, 13. **II.** ὡς παθητ. τοῦ **ἀποκτείνω**, φονεύομαι, ἀποθν. ὑπό τινος Ἡρόδ. 1. 137., 7. 154: κυρίως ἐπὶ καταδικασθέντος, ἀποθανεῖν ὑπὸ τῆς πόλεως Λυκοῦργ. 159. 29, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29C, 32D, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 2.

ἀποθορεῖν, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. β', τοῦ **ἀποθρώσκω**.

ἀποθρασύνομαι: μέλλ. **-ὑνοῦμαι**, ἀποθ., εἶμαι λίαν θαρραλέος ἢ τολμηρός, ἀποτολμῶ τὰ πάντα, Δημ. 1047. 14· μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀποθαρρύνομαι** Διογεν. Ἐπιστ.

ἀπόθραυσις, εως, ἡ, θραῦσις, θλάσις Ἰατρ. **II.** διάσπασις, νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7.

ἀπόθραυσμα, τό, θραῦσμα, σύντριμμα, τεμάχιον, μέρος ἀποχωρισθὲν ἐξ ἄλλου, Στράβων 489.

ἀποθραύω, θραύω καὶ ἀποκόπτω τὸ ἐξέχον μέρος τινός, ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα Αἰσχύλ. Πέρσ. 410: — Παθ., ἀποθραύομαι ἔκ τινος πράγματος καὶ ἀποχωρίζομαι, ἀποθραυομένων ἅμα καὶ καομένων τῶν ἀνθράκων Ἀριστ. Προβλ. 38. 8, 1· μεταφ., ἐκπίπτω ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχω, χάνω τὴν ὑπόληψίν μου, μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς, μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς Ἀριστοφ. Νεφ. 997: «καὶ σημειούσθων οἱ νέοι τὸ ἐπίχαρι ἅμα καὶ ἐναργὲς τῆς μεταφορᾶς τοῦ **ἀποθραύεσθαι**· ὀχήματι γὰρ παρεικάζει τὴν εὔκλειαν, ἧς ἀποθραύεται, τουτέστιν ἐκπίπτει, καὶ κατὰ γῆς πεσὼν ἀδόξως καὶ ἀθλίως συντρίβεται ὁ μὴ καλῶς ἐποχούμενος, τοῦτο δέ ἐστιν, ὁ μὴ ταῖς τοῦ λογισμοῦ ἡνίαις εὐθύνειν τὸ τῆς δόξης ὄχημα ἐπιστάμενος» (σημ. Κοραῆ εἰς Ἰσοκράτ. τόμ. Β', σ.111).

ἀποθρηνέω, θρηνολογῶ, πένθος ποιοῦμαι, ἀποδύρομαι, Βάβρ.12. 3, Πλουτ. Φάβ.18.

ἀποθριάζω, κυρίως ἀποκόπτω φύλλα συκῆς, ἀλλ' ἐν γένει σημαίνει ἀποκόπτω οἱονδήποτε πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 158 (ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ.): «ἀποθριάζειν· τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν» Ἡσύχ.

ἀποθριγκόω, ἀποτειχίζω, περιφράττω, Προκόπ. περὶ Κτισμ. σ. 36D.

ἀποθρίζω, ἴδε ἐν λ. **ἀποθερίζω**.

ἀπόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, = **ἄθριξ**, Καλλ. Ἀποσπ. 341.

ἀπόθριξις, εως, ἡ, ἡ τῶν μοναχῶν κουρά, οὐ πρὸ τῆς κουρᾶς ... ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπόθριξιν Εὐστ. Πονημάτ. 260. 3· (ἴδε ἐν λ. **ἀποθερίζω**).

ἀπόθρισμα, ατος, τό, τὸ ἀποκοπέν, ἀπόκομμα, ἀποθρίσματα ῥιζῶν Ὀρφ. Ἀργ. 998.

ἀπόθρονος, ον, ἐρχόμενος ἢ προερχόμενος ἀπὸ θρόνου, Γρηγ. Ναζ. σ. 91.

ἀποθρύπτω: μέλλ. **-ψω**, συντρίβω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3.7,23: — μεταφ., συντρίβω τὸ πνεῦμα, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω, τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι Πλάτ. Πολ. 495E, πρβλ. Hemst. καὶ Ruhnk. Τίμ.

ἀποθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **ἀπέθορον**: — πηδῶ ἔξω ἢ πηδῶ κάτω ἀπό τινος, νηὸς ἀποθρώσκοντα Ἰλ. Β.702· ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων Ἡρόδ. 1. 80· ἀποθορόντες [τῆς νηὸς] 7. 182· ἐπὶ βελῶν, ἐν τμήσει, ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, «ἐκπηδῶντες» (Γαζῆς), Ἰλ. Π.773. **II.** ἀναπηδῶ ἔκ τινος, ἀνέρχομαι, ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης Ὀδ. Α. 58· ἔρως κραδίης ἀπ. Ἀνθ. Π. 9. 443. 2) ἀποσπῶμαι καὶ κατακρημνίζομαι, ἐπὶ πετρῶν (βράχων) κατακυλιομένων ἐξ ἀποτόμων ὀρέων, ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι .. εἰὼς πεδίονδ' ἀφίκωνται Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 375.

ἀποθυμίασις, εως, ἡ, ἡ ἔγερσις καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις, Πλουτ. 2. 647F.

ἀποθυμιάω, καπνίζω, περὶ καταστροφῆς μυῶν διὰ καπνισμοῦ, ἀποθυμιῶντες καὶ ἀνορρύττοντες Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 37, 3.

ἀποθύμιος [ῡ], **ον**, (θηλ. **-ίη** ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 6. 35) (θυμός): — ὁ οὐχὶ καταθύμιος, δυσάρεστος, μισητός, ἔπος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 708· ἀποθύμια ἔρδειν τινί, πράττειν οὐχὶ εὐάρεστα πράγματα εἴς τινα, Ἰλ. Ξ. 261· οὔ τι ἀποθύμιον ποιῆσαι Ἡρόδ.7.168.

ἀπόθυμος, ον, = **ἄθυμος**, ἀδιάφορος, ἄφροντις, ἀμελής, Πλουτ. 2. 87F.

ἀποθυννίζω, ἀποστέλλω εἰς τοὺς θύννους, ὅ ἐ. περιφρονῶ ὡς μωρὸν καὶ ἀνόητον, εἰ τάμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25· «ῥῆμα ὁ Λουκιανὸς ἐξ αὐτοῦ (τοῦ θύννου) παίζων παρήγαγε τὸ ἀποθυννίζεσθαι ἤγουν περιφρονεῖσθαι» Εὐστ. 1720. 63.

ἀποθυρόω, ἀποκλείω, «ἀποθυρούμενος, ἀποκεκλεισμένος» Ἡσύχ. — ὡσαύτως **ἀποθυρίζω**, Γλωσσ.

ἀποθυσάνιον, ἢ **-στάνιον**, τό, εἶδος ποτηρίου ἢ πώματος, Πολέμων παρ' Ἀθην. 479F.

ἀποθύσκειν, «ἀποτυγχάνειν» Ἡσύχ.

ἀποθυτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσενέγκῃ θυσίαν, Θεμίστ.142A.

ἀποθύω: μέλλ. **-θύσω**, προσφέρω θυσίαν ἣν ηὐχήθην, κοινῶς «ἔταξα» ἢ «ἔκαμα τάμμα», ἔδοξεν αὐτοῖς κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας χιμαίρας θύειν Ξεν. Ἀν. 3.12, 2· ἡγεμόσυνα αὐτόθι 4. 8, 25· εὐχὴν Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2.10.

ἀποθωρακίζομαι, παθ., ἀπεκδύομαι τὸν θώρακά μου, ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀπείπατο**.

ἀποθωυμάζω, ἢ **-θωμάζω**, Ἰων. ἀντὶ **ἀποθαυμάζω**.

ἀποιδέω, ἢ **-έω** καὶ **-δίσκω**, πρήσκομαι, φουσκώνω, ἀμφίβ. ἀντὶ τοῦ **ἐπ-**, Ἱππ. 554. 51., 609. 52.

ἀποίδησις, εως, ἡ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀνάδησις**, Στράβ. 54.

ἀποϊερόω = **ἀφιερόω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2827. 9.

ἀ-ποιητικός, ή, όν, ὁ μὴ ποιητικός, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 289.

ἀ-ποίητος, ον, ὁ μὴ πεποιημένος, πεπραγμένων .. ἀποίητον .. θέμεν ἔργων τέλος, Λατ. infectum reddere, Πινδ. Ο. 2. 30· ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν, Μένανδ. ἐν «Δημιουργῷ» 1, 4, τὸ ἀποίητον, ἡ ἁπλότης, ἡ ἀφέλεια, τὸ μὲν γὰρ ἀποίητον παιδός, ἡ δὲ ἀκμὴ νεανίου Ἀριστείδ. 1. 76. 2) **ἀποίητον**, ὅ,τι δὲν δύναταί νὰ πράξῃ τις. οὐδ' εἴ τι ποιεῖ τῶν ὑμῖν ἀποιήτων ... παράλογόν ἐστιν Πλουτ. Κορ. 38. **II.** ὁ προχείρως, ὁ μὴ τεχνικῶς ποιηθείς, ὁ ἄνευ ἐπεξεργασίας, δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποίητός τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος ὁ τῆς ἁρμονίας αὐτοῦ χαρακτὴρ Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 8: ἰδίως ὁ μὴ ποιητικός, ἀποίητος λόγος, ὅ ἐ. πεζὴ λέξις, ὁ αὐτ. περὶ Συνθ. σ. 16: — Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 39. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεπιτήδειος, ἀκατάλληλος, ἡ γὰρ πυρρὰ γῆ εἰς τοῦτο ἀποίητος, ἐκκαίει γὰρ τὰ στελέχη Γεωπ. 75, 12.

ἀποικεσία, ἡ, = **ἀποίκησις**, ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων, Ἑβδ. (Βασιλ. Δ', κδ', 15, κ. ἀλλ.).

ἀποικέω, ἀπέρχομαι ἀπὸ τῆς πατρίδος, κυρίως ὡς ἄποικος, ὅπως ἐγκατασταθῶ ἐν ξένῃ χώρᾳ, μεταναστεύω, ἐκ τόπου Ἰσοκρ. 66B· ἐς Θουρίους Πλάτ. Εὐθύδ. 271C· ἐν νήσῳ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 12· οὕτω μετ' αἰτ. τόπου, καλλίσταν ἀπῴκησαν νᾶσον Πινδ. Π. 4. 460. **II.** κατοικῶ μακράν, διάγω ἢ εἶμαι λίαν μακρὰν (ἴδε **ἀπάρχω** II.), μακρὰν ἀπ. Θουκ. 3. 55· πρόσω ἀπ. Ξεν. Οἰκ. 4. 6· ἀπ. τινος πρόσω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 557, πρβλ. Ι. Α. 680· ἀπ. τῶν πεδίων Φιλόστρ. 775: — μετ' αἰτ., διάγω, ζῶ, κατοικῶ μακρὰν ἀπό τινος προσώπου, Θεόκρ.15.7· εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή. — Ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται τὸ παθητ. κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον, ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ .. μακρὰν ἀπῳκεῖτο = ἐγὼ ἀπῴκουν μακρὰν τῆς Κορίνθου, ὅ ἐ. κατῴκουν μακρὰν αὐτῆς, Ο. Τ. 998, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀποίκησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., μετοίκησις, μετανάστασις, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀποικία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (**ἄποικος**), συνοικισμὸς ἀνθρώπων μακρὰν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, ἀποικία, Πινδ. Ο. 1. 36, Σοφ. Ἀποσπ. 342, Ἡρόδ. 1. 146, κτλ.· ἀντίστροφον τῷ **μητρόπολις**, Θουκ. 1. 34· εἰς ἀπ. στέλλειν, ἄγειν Ἡρόδ. 4.147., 5. 124· ἀπ. κτίζειν, Αἰσχύλ. Πρ. 814· ἀπ. ἐκπέμπειν Θουκ. 1. 12· ἀπ. κηρύσσειν ἐς τόπον ὁ αὐτ. 1. 27· ἀπ. ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 702C· ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι παραφυάς, βλαστός, τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 6.

ἀποικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**: — ἀποστέλλω ἐκ τῆς πατρίδος ἀποικίαν, ἐς νῆσον Ὀδ. Μ. 135· ἐκ τόπου Σοφ. Τρ. 955, πρβλ. Ο. Κ. 1390· ἀπ. δόμων τινὰ Εὐρ. Ἠλ. 1008· πρβλ. Ἱππ. 629: — Παθ. εἶμαι ἀπῳκισμένος ἐν μεμακρυσμένῃ χώρᾳ, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντας ἔτι ἀπῳκίσθαι; Πλάτ. Πολ. 519C: μετοικίζω, μεταναστεύω, ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 302C· ἀπὸ πατρὸς ἀποικισθῆναι, κατοικῶ χωριστὰ ἀπὸ .., Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 33: — μεταφ., εἰς τὸ μέσον ἀπῳκίσθη τῶν ἐσχάτων Πλάτ. Πολιτικ. 284E· χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ, ἡ χρεία δὲν κατοικεῖ πολὺ μακρὰν τῆς ἀνάγκης, Χαιρήμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 154. **II.** σχηματίζω ἀποικίαν εἴς μέρος τι, πέμπω εἰς αὐτὸ ἀποικίαν, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1. 94, Θουκ. 1. 24· δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους ἀποικιεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305.

ἀ-ποίκιλος, ον, ὁ μὴ ἔχων ποικιλίαν, μὴ κεκοσμημένος, Φίλων 1. 369 κτλ.

ἀ-ποίκιλτος, ον, ὁ μὴ πεποικιλμένος, Κλήμ. Ἀλ. 286. — Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ.

ἀποίκιος, ον, (ἀποικία), ἀποικιακός, ἀποίκια γράμματα Ἀρπ.

ἀποικίς, ίδος, ἡ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἄποικος: — ἀπ. πόλις, ἀποικία, Ἡρόδ. 7. 167· καὶ ἄνευ τοῦ **πόλις**, Στράβ. 481, Πλουτ. Κορ. 28, κτλ.

ἀποίκισις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἀποικίας, Διον. Ἀλ. 3. 31.

ἀποικισμός, ὁ, ἡ ἵδρυσις ἀποικίας, μετὰ τὸν ἀπ. Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 3. **II.** = **ἀποικεσία**, Ἑβδ.

ἀποικιστέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις ν' ἀπομακρύνῃ τι, νὰ πέμψῃ αὐτὸ μακράν, πόρρω τῆς ἀληθείας ἀποικιστέον Κλήμ. Ἀλ. 233.

ἀποικιστής, οῦ, ὁ, ἡγέτης ἀποικίας, ἀποικισταὶ ἔνδοξοι Μένανδ. Ρήτ. 85 (Ρήτορες Walz τ. 9, σ. 185, ἔνθα γράφεται ἀπῳκισται ἐνδόξως), Συλλογ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 1. 31, 8.

ἀποικοδομέω, ἀποφράττω δι' οἰκοδομῆς, κλείω διὰ τοίχου, τὰς

θύρας, τὰς ὁδοὺς Θουκ. 1. 134., 7. 73· οὕτω Δημ. 1273, 6, 8· Πλουτ. Καῖσ. 49.

ἀποικονομέω, ἐξοικονομῶ τὸ πρᾶγμα οὕτως, ὥστε νὰ ἀπαλλαγῶ ὑποθέσεώς τινος, Πλωτῖν σ. 331, 555:— Μεσ., κατορθώνω διὰ καταλλήλου βίου ν' ἀπαλλαχθῶ τινος, ὧν οὔνεκά φημι δεῖν ἀποικονομεῖσθαι πᾶν καὶ πάθος καὶ νόσημα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸν πατρίδι χρησόμενον καλῶς Ἱεροκλ. ἐν Στοβ. Ἀνθολ. 229. 36, Ἐκλογ. 2. 214.

ἀποικονόμησις, εως, ἡ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος πράγματος, Κασσ. Προβλ. 70.

ἀποικονόμητος, ον, ἐκ τοῦ ὁποίου πρέπει τις νὰ ἀπαλλαχθῇ, φευκτός, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1. 44.

ἄποικος, ον, ὁ μακρὰν τοῦ οἴκου, ὁ ἐν ξένῃ γῇ, ὁ ἐν ὁδοιπορίᾳ, ἄπ. πέμπειν τινὰ γῆς, ἀποπέμπειν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας, Σοφ. Ο. Τ. 1518. **II.** τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. **1)** ἐπὶ προσώπων, ὁ μεταναστεύων ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς ξένην χώραν, ὁ ἐγκατασταθεὶς ἐν γῇ ξένῃ (ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μητρόπολιν), Ἡρόδ. 5. 97, Θουκ. 1. 24, 35., 7. 57, κτλ. πόλιν Σινωπέων ἄποικον ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ Ξεν. Ἀν. 5. 3, 2· ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλος ὁμιλῶν περὶ σιδήρου λέγει Χάλυβος Σκυθᾶν ἄποικος Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 729. **2)** ἄποικος (ἐξυπακουομένου τοῦ πόλις) ἡ, = **ἀποικία**, **ἀποικίς**, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 2., 6. 2, 1· καὶ μετὰ τοῦ **πόλις** Ἀριστοφ. Λυσ. 582.

ἀποικτίζομαι, ἀποθ. παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως περί τινος, πρὸς τὸν πατέρα ἀποικτίζετο, τῶν .. ἤντησε (δηλ. ταῦτα ὧν ἤντησε) Ἡρόδ. 1. 114.

ἀ-ποίμαντος, ον, ἐστερημένος ποιμένος, παρημελημένος, Ἀνθ. Π. 6. 239· μεταφ. παρ' Ἐκκλ.

ἀποιμώζω: μέλλ. -ξομαι, θρηνῶ μεγαλοφώνως, τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 329, Σοφ. Φ. 278· τινὰ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 133, Ἀντιφῶν 134. 15· ἀπ. τι πρός τινα Εὐρ. Μήδ. 31· ἀπ. τινά τινος Διον. Ἀλ. 5. 8.

ἄποινα, ων, τά: (πιθανῶς ἐκ τοῦ α εὐφων., **ποινή** καὶ ἑπομένως σχεδὸν = **ποινή**, **ποιναί**· πρβλ. τὴν φράσιν, τὰ χρήματα ἄποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ Δημ. 630, ἐν τέλ.: **I.** παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), πολὺ ὅμοιον τῷ **λύτρα**, εἴτε πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας αἰχμαλωτισθέντος, ὡς φέρων ἀπερείσι' ἄπ. Ἰλ. Α. 13· οὐκ ἀπεδέξατ' ἄπ. αὐτόθι 95, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡρόδ. 6. 79· εἴτε ὡς τὸ **ζωάγρια**, ὅπως ἐξαγοράσῃ τις τὴν ἑαυτοῦ ζωήν, Ἰλ. Ζ. 49, Κ. 380, κτλ., πρβλ. Θέογν. 727· ἢ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ νεκροῦ σώματος φονευθέντος φίλου, ὅς ἄπ. φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο Ἰλ. Ω. 139·—συχνάκις μετὰ γεν. τοῦ ἐξαγοραζομένου προσώπου, ἄποινα κούρης, υἷος, λύτρα διὰ τὴν κόρην, διὰ τὸν υἱόν, Α. 111, Β. 230· νεκροῖο δὲ δέξαι ἄπ. Ω. 137. **II.** καθόλου, ἐξιλέωσις, ἀποζημίωσις, ποινή, ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄπ. Ι. 120, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 120: ἰδίως κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, τὸ πρόστιμον τὸ ὀφειλόμενον ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς τὸν πλησιαίτατον συγγενῆ ὡς τὸ παλαιὸν Σκανδιναυικὸν καὶ Σαξονικὸν weregild, Πλάτ. Νόμ. 862C· ὕβρεως, μιασμάτων, μωρίας ἄπ. διὰ βίαν, ὕβριν, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 808, Ἀγ. 1420, 1670, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 516, Ἄλκ. 7· ἐν Ι. Τ. 1459 τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα πιθ. σημαίνει ἀπολύτρωσιν, διάσωσιν ἀπὸ τοῦ θανάτου, σπάνιον παρὰ πεζοῖς· ἀποίνοις ἐξιλασθῆναι Πλάτ. Νόμ. 862C, πρβλ. Πολ. 393E. **2)** ὁ Πίνδ. πολλάκις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνταμοιβή, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., μετὰ γεν. ἀνταμοιβή, ἀμοιβὴ διὰ .., ἄποιν' ἀρετᾶς Π. 2. 26:— καθ' ἑνικὸν ἀριθμ., τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴληχεν ἄποινον Συλλογ. Ἐπιγρ. 6280B. 10.

ἀποινάω, (ποινή) ἀπαιτῶ τὸ παρὰ τοῦ φονέως ὀφειλόμενον πρόστιμον (ἴδε **ἄποινα** II.), Νόμος παρὰ Δημ. 629. 22, πρβλ. 630 ἐν τέλ.— Μέσ. λαμβάνω λύτρα ὅπως ἀπολύσω τινά, τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; «τίνα τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαβὼν βούλει ἀπολῦσαι;» (Σχόλ.) Εὐρ. Ῥῆσ. 177, πρβλ. 466.

ἀπ-οινέω, ἐπὶ οἴνου, δὲν ὑφίσταμαι πλέον ζύμωσιν, διάφ. γραφ., Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6.

ἀποινί, ἐπίρρ. ἀτιμωρητεί, Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 258.

ἀποινό-δικος, ον, ὁ ποινὴν ἐπιβάλλων, τιμωρῶν, δίκαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 888.

ἀποινό-δορπος, ον, ὁ καταβροχθίζων λύτρα, Λυκόφρ. 902, ἔνθα ἴδε σημ. Τζέτζ.

ἄποινον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἄποινα**.

ἄπ-οινος, ον, = **ἄοινος**, Εὐστ. 727. 20, κτλ.

ἄ-ποιος, ον, (ποιὸς) ἄνευ ποιότητος ἢ ἰδιότητος, στοιχεῖα Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 17· ὕλη Πλούτ. 2. 369A· γεῦσις Ἀριστ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 7· ἄπ. ὕδωρ, καθαρὸν ὕδωρ, Ἀθήν. 33C.

ἀποιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποφέρω**, πρέπει τις νὰ ἀποφέρῃ, ἀποκομίσῃ, ἀφαιρέσῃ, Γλωσσ.

ἀποϊστεύω, ἀποκτείνω δι' οἰστῶν, διὰ βελῶν, Ἀνθ. Π. 7. 743.

ἀποίσω, μέλλων τοῦ **ἀποφέρω**.

ἀποίχομαι: μέλλ. -**οιχήσομαι**: ἀόρ. -**ῳχόμην**: ἀποθ.: ἀπέρχομαι μακράν, εἶμαι μακράν, διαμένω μακράν τινος, μετὰ γεν. ἀποίχονται πολέμοιο Ἰλ. Λ. 408· ἀποίχεαι ἀνδρός, ἔχεις φύγῃ ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἔχεις ἐγκαταλίπῃ, Τ. 342· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. **2)** ἀπολ., ἔχω ἀπέλθῃ, ἔχω ἀναχωρήσῃ, λείπω, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, πόσον μακρὸν χρόνον λείπει, Ὀδ. Δ. 109· ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον Φ. 70, πρβλ. Β. 253· περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔρεσθαι, περὶ τοῦ ἀπόντος πατρὸς αὐτοῦ, Α. 135., Γ. 77· ἀπ. εἰς τάξιν πάλιν Εὐρ. Ἡρακλ. 818. **3)** ἔχω ἀπέλθῃ, ἔχω ἀπολεσθῇ, ἀποίχεται χάρις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 134: ἐπὶ προσώπων, ἀπέθανον καὶ δὲν ὑπάρχω πλέον, ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 83· πληρέστερον, ἀποιχόμενον βιότοιο, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 59· οἱ ἀποιχόμενοι = οἱ τελευτήσαντες, Πινδ. Π. 1. 181, πρβλ. 3. 4. **4)** μηνὸς ἀποιχομένου = φθίνοντος, Ἄρατ. 810.

ἀποιωνίζομαι, ἀποθ. ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν οἰωνόν, Λατ. abominari, Γλωσσ.

ἀποκαθαίρω: μέλλ. -**αρῶ**, καθαρίζω, «σφογγίζω», εὐθὺς ἀποκαθαίρεις [-ει] τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα, εὐθὺς σφογγίζεις.., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5· ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταύτῃ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1193· τοῖς προσθίοις ἀπ. σκέλεσιν, ἐπὶ μυιῶν, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. Ζ. 4. 6, 14: — Παθ., ὁ αὐτ. Προβλ. 31. 9: — Μέσ., καθαρίζω ἐμαυτόν, αὐτόθι 4. 30. **2)** καθαρίζω μέταλλον διὰ τήξεως «λαγαρίζω», Στράβ. 399· ῥητίνη ἀποκεκαθαρμένη, «καθαρισμένη», Διοσκ. 1. 24· μεταφ. ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκριβέστερον, λαλεῖν τὴν γλῶσσαν καθαρῶς ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον. Λουκ. π. δ. Ἱστ. συγγ. 21. **II.** μεταφ., ἀπομακρύνω, μεταδιβάζω, τὰς μὲν βαναύσους ἀποκαθαίρουσα τέχνας εἰς μετοίκων χεῖρας Πλουτ. Λυκ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 2: ἐνεργῶ ὡς καθαρτικόν, θεραπεύω, ἴκτερόν τε ἀποκαθαίρει Διοσκ. 4. 63: — Παθ. θεραπεύομαι διὰ καθαρσίου, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἢ ἐξέρχομαι ὡς ἀπόκαθαρμα, πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων Πλάτ. Τίμ. 72C: καθόλου, ἀπαλλάττομαί τινος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, Ἱστ. Ζ. 6. 14, 7:—Μέσ. ἀποκαθήρασθαί τι, ἀπαλλαγῆναί τινος πράγματος, Τίμ. Λοκρ. 104B· τινός, ἀπαλλάσσομαί τινος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 27.

ἀποκαθαρεύω = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 1.

ἀποκαθᾰρίζω: μέλλ. -**ιῶ**, καθαρὸν ποιῶ, ἐξαγνίζω, Ἑβδ. (Ἰώβ, κε', 4):—**ἀποκαθάρισμα**, τό, = **κάθαρμα** Ἐτυμολ. Μ. 483. 12: —**ἀποκαθαρισμός**, ὁ, καθαρμός, ἁγνισμός, Βυζ.

ἀποκάθαρμα, ατος, τό, τὸ ἀπεκκρινόμενον, τὸ περίττωμα, ἀποκάθαρμα ἡ χολὴ Ἀριστ. περὶ Ζ. μορ. 4. 2, 10· ὅσα ἐξ ἀποκαθάρματος γίνονται καὶ ἐκκρίσεως Προβλ. 4. 13, (ἡ μίτυς) ὥσπερ ἀποκάθαρμα αὐταῖς τοῦ κηροῦ Ἱστ. Ζ. 1. 5, κ. ἀλλ. **II.** **ἀποκαθάρματα**, τὰ ἐκ τοῦ καθαρμοῦ ἀποπλύματα, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει **Ἀζανία**:—πρβλ. **κάθαρμα**.

ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, τὸ ἀπὸ μετάλλου ἀποχωριζόμενον διὰ τοῦ καθαρισμοῦ, κόνις, σκωρία, ἔστι δ' ἀμείνων σίδηρος ὁ ἐλάττω ἔχων ἀποκάθαρσιν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10· ἐπὶ ζωϊκῆς ἐκκρίσεως, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 1. 18, 6, Ἱστ. Ζ. 7. 10, 6· ἀποκαθάρσεις χολῆς Θουκ. 2, 49. **II.** κάθαρσις, καθαρμός, ἐξιλέωσις, Πλουτ. Ῥωμ. 21.

ἀποκαθαρτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκαθαίρω**, δεῖ ἀποκαθαίρειν, Ἀριστείδ. 1. 25.

ἀποκαθαρτικός, ή, όν, ὁ καθαρίζων, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζῃ, μετὰ γεν. Διοσκ. 3. 25· ἐξαγνιστικὸς μεταγεν.

ἀποκαθέζομαι: μέλλ. -**εδοῦμαι**, καθίζω (ἐγώ), κάθημαι, Γλωσσ.

ἀποκαθεύδω: μέλλ. -**ευδήσω**, παρατ. **ἀποκαθηῦδον** ἢ **καθεῦδον** καὶ **ἀπεκάθευδον**:—ἀποκοιτῶ, καθεύδω ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐς τὸ ἱερὸν Φιλόστρ. 568· ἐπὶ γυναικὸς κεχωρισμένης ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, κοιμῶμαι χωριστά, Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 138. **II.** ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι, Θεμίστ. 13D.

ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, ξεκάρφωμα, ἡ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καταβίβασις, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8765.

ἀποκάθημαι, παθ., κάθημαι χωριστά, μακράν, ἠτιμωμένοι ἀποκατέαται (Ἰων. ἀντὶ ἀποκάθηνται) Ἡρόδ. 4. 66· ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 26· **ἀποκαθημένη** = **αἱμορροοῦσα**, Ἑβδ. (Λευϊτ. κ', 18, κ. ἀλλ.). **II.** κάθημαι ἀργός, μηδὲν πράττων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 26, Αἰλ. Π. Ἱ. 6. 12.

ἀποκαθίζω, κάθημαί που ἢ εἰς παράμερον θέσιν, ἀποκαθίσας ἐν τῷ γυμνασίῳ Πολύβ. 31. 10, 3. **II.** καθίζω ὅπου τύχῃ ὅπως ἀναπαυθῶ, ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος Πλούτ. 2. 649B.

ἀποκαθιστάνω, = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 3, 98, 9, Διόδ. 18. 57:— ὡσαύτως -**ιστάω**, Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 12· καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν Δοῦρις παρ' Ἀθήν. 606D, Διόδ. 1. 78.

ἀποκαθίστημι: μέλλ. -**καταστήσω**: πρκμ. -**καθέστακα**, Πολύβ. 21. 9, 9. Ἀποκαθιστῶ, δίδω τι εἰς ὃν ἀνήκει, ἥν που ἴδῃ ἵππον ὄντα, λαβὼν καὶ χρησάμενος καλῶς ἀποκαθίστησιν Ξεν. Λακ. 6. 3· ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν Ψήφισμ. Βυζαντίων παρὰ Δημ. 256. 3· πολίτας Πλουτ. Ἀλέξ. 7: ἀπ. τινί τι, ἐπιστρέφω τι εἴς τινα, ἀποδίδω, Πολύβ. 3. 98, 7, κτλ.· ἀπ. εἰς

αὐτὰν (ἐνν. φύσιν) Τίμ. Λοκρ. 100C, πρβλ. Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 7, 11· εἰς τὸ αὐτὸ ὁ αὐτ. Μεταφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀπ. ἑαυτὸν εἰς.. φέρω ἐμαυτὸν ὀπίσω εἰς.., Πλούτ. 2, 660D· ἐπί.., Διόδ. 5. 23:— θεραπεύω, ἐπανορθῶ, Διοσκ. 1, 77, κτλ. **II.** Παθ., μετὰ παθ. πρκμ. **ἀποκαθέστᾰμαι**, ἀόρ. **-εστάθην** [ᾰ]: ὡσαύτως ἀόρ. β' (φωνῆς ἐνεργ.) **ἀποκατέστην**:—ἀποκαθίσταμαι, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 14 κ. ἀλλ.· ἀπ. εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν Πολύβ. 25.1, 1· ἐπὶ ἀσθενειῶν, ὁκόσα ποδαγρικὰ νουσήματα γίνονται, ταῦτα ἀποφλεγμήναντα ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀποκαθίστανται, πραΰνονται, ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Ἱππ. Ἀφ. 1258· ἀπ. εἴς τι καθίσταμαι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 5, πρβλ. Πολύβ. 2. 41, 14· ὡσαύτως, δένδρον τὸ ἔχον σκληρὸν τὸν φλοιὸν στεῖρον ἀποκαθίσταται, γίνεται, ἀποβαίνει ἄγονον, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 6, 6.

ἀποκαίνῠμαι, παθ., ὑπερτερῶ ἢ νικῶ, τῇ δ' [τῇ παλαισμοσύνῃ] αὐτ'.. ἀπεκαίνυτο πάντας, ἐν ταύτῃ δὲ πάλιν [τῇ πάλῃ δηλ.] ἐνίκα πάντας, Ὀδ. Θ. 127· οἷος δή με.. ἀπεκαίνυτο τόξῳ αὐτόθι 219.

ἀποκαίριος, ον, = ἄκαιρος, Σοφ. Φ. 155.

ἀποκαισᾰρόομαι, γίνομαι κατὰ τοὺς τρόπους ὁλωσδιόλου Καῖσαρ, ὅρα, μὴ ἀποκαισαρωθῇς, μὴ βαφῇς... τήρησον σεαυτὸν ἁπλοῦν, ἀγαθὸν κτλ. Μ. Ἀντων. 6. 30.

ἀποκαίω, Ἀττ. **-κάω**: μέλλ. **-καύσω**: ἀόρ. **ἀπέκηα**, Ἰλ. ἔνθα κατωτ., **-έκαυσα** Δημ. 798. 23, Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 1, 4:— ἐπὶ ἰατρικῆς θεραπείας, καυτηριάζω, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἐπὶ ὑπερβολικοῦ ψύχους, παγώνω, καίω, (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου frigus adurit), θύελλαν, ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς.. κήαι Ἰλ. Φ. 336· ἄνεμος βορρᾶς.. ἀποκαίων πάντα Ξεν. Ἀν. 4. 5, 3· ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 2, καὶ συχν. παρὰ Θεοφρ.: — Παθ., ἀπεκαίοντο αἱ ῥῖνες, ὑπὸ τοῦ ψύχους ἀπεκαίοντο, ἀπεπήγνυντο, ἀπεσήποντο, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 3.

ἀποκακέω, (κάκη) ὑποκύπτω ὑπὸ τὸ βάρος δυστυχίας, καταβάλλομαι ὑπ' αὐτοῦ, ἀπεκάκησεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς Ἑβδ. (Ἱερ. 15. 9).

ἀποκάκησις, εως, ἡ, ἀποδειλίασις, δειλία, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπόκνησις**.

ἀποκᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, ἀνακαλῶ, καλῶ ὀπίσω, κυρίως ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 3. 53, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25. **2)** καλῶ εἰς ἰδιαίτερον μέρος, κατ' ἰδίαν, τοὺς στρατηγοὺς ἀποκαλέσας ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 35. **II.** καλῶ ὀνομαστί, ἰδίως ἐπὶ ὀνειδισμοῦ, στιγματίζω ὡς.., τὸν τοῦ μανέντος.. ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 727· ὀλιγαρχικοὺς καὶ μισοδήμους ἀπ. Ἀνδοκ. 31. 10· ὡς ἐν ὀνείδει ἀποκ. μηχανοποιὸν Πλάτ. Γοργ. 512C· ἀργόν, σοφιστὴν ἀποκ. τινὰ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 57 καὶ 6. 13· οὓς νῦν ὑβρίζει καὶ πτωχοὺς ἀποκαλεῖ Δημ. 282. 12· ὡς ἐν αἰσχρῷ φιλαύτους ἀπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 1· παράσιτον ἀποκαλῶν (ἐνν. τινὰ) Τιμοκλ. ἐν «Κενταύρῳ» 1· χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν, σκωπτικῶς ὀνομάζων ἀνεπιτυχῆ τινα ἀστεϊσμόν, Πλάτ. Θεαίτ. 168D· ἐνίοτε ὅμως ἄνευ οἱασδήποτε κακῆς σημασίας, ὁτὲ δὲ τοὺς χαλεπαίνοντας ἀνδρώδεις ἀποκαλοῦντες Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 7, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 10. 17.

ἀποκαλλωπίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀφαιρῶ τὸν καλλωπισμόν, Πολυδ. **Α'**, 236.

ἀποκάλυμμα, ατος, ἀποκάλυψις, τὰ ὁράματα καὶ τὰ ἀποκαλύμματα Ἑρμᾶς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 426.

ἀποκᾰλυπτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκαλύψῃ, ὁ ἀποκαλύπτων, Κλήμ. Ἀλ. 98.

ἀποκᾰλύπτω: μέλλ. **-ψω**, «ξεσκεπάζω», τὴν κεφαλὴν κτλ. Ἡρόδ. 1. 119· τὰ στήθη Πλάτ. Πρωτ. 352Α: — Μέσ., ἀποκαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Κράσσ. 6. **2)** ἀποκαλύπτω, φανερώνω, τόδε τῆς διανοίας Πλάτ. Πρωτ. 352Α· τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ὁ αὐτ. Γοργ. 455D, πρβλ. 460Α: — Μέσ., φανερώνω πᾶν ὅ,τι ἐν νῷ ἔχω, Πλουτ. Ἀλέξ. 55, 2., 880Ε, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 35, κτλ.· ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι, κάμνω γνωστὰ τὰ σχέδιά μου περί τινος πράγματος, Διόδ. 17. 62., 18. 23:— Παθ., φανεροῦμαι, κατάδηλος γίνομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 26, κτλ. ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. Β', β', 3, 6, 8, κτλ.: ὡσαύτως, λόγοι ἀποκεκαλυμμένοι, γυμνοί, ὅ ἐ. ἀναιδεῖς λόγοι, Πλουτ. Βίος Ὁμ. 214. **II.** ἐπὶ καλύμματος, μετακινῶ, ἀφαιρῶ, Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 2. 9, 13, ἐν τῷ παθ.

ἀποκάλυψις, εως, ἡ, ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, φανέρωσις, δήλωσις, ἁμαρτίας Πλούτ. 2. 70F· ἀποκάλυψις, ἰδίως θείων μυστηρίων, πρὸς Ῥωμ. ις', 25, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, φανέρωσις, δήλωσις, Ἐπιστ. π. Θεσσ. Β', α', 7. κτλ.: — **ἡ Ἀποκάλυψις** τοῦ Ἁγίου Ἰωάνν. Καιν. Διαθ.

ἀποκάμνω: μέλλ. **-καμοῦμαι**, ὡς καὶ νῦν, κατακουράζομαι, καταβάλλομαι, παραλύομαι ἐντελῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1776, Πλάτ. Πολ. 445Β, Ἀνθ. Π. 5. 47· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀπ. ζητῶν, μηχανώμενος Πλάτ. Μένων 81D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35. **2)** μετ' ἀπαρεμ., παύομαι τοῦ ποιεῖν τι, μοχθεῖν οὐκ ἀπ. Εὐρ. Ἴων 135· μὴ ἀποκάμῃς σεαυτὸν σῶσαι, μὴ διαστάσῃς.., Πλάτ. Κρίτων 45Β. **3)** μετ' αἰτ., πόνον τε μηδένα ἀποκάμνειν, ἀποφεύγειν, ἀποποιεῖσθαι, Λατ. detrectare laborem, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 19· οὕτως, ἀπ. πρός τι Πλουτ. Ἄρατ. 33.

ἀποκάμπτω, ἀμεταβ., ἀποκλίνω, ἀποκάμπτω ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ὀρθοδρομῶ**, Ξεν. Ἱππ. 7. 14· οἱ ἐξωτέρω ἀποκάμπτοντες τοῦ τέρματος, ἐπὶ ἁρματηλασίας, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 6.

ἀπόκαμψις, εως, ἡ, τὸ ἀποκάμπτειν, Θεοφρ. Χαρ. 23.

ἀποκαπνίζω, καπνίζω τι, μεταγεν.

ἀποκαπνισμός, ὁ, τὸ ἀποκαπνίζειν, κάπνισμα (πρὸς κάθαρσιν) Διοσκ. 3. 126.

ἀποκαπύω (ἴδε ἐν λ. **καπνός**), ἐκπνέω, ἀποπνέω, ἀόρ. α' ἐν τμήσει, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἀπέπνευσε τὴν ἑαυτῆς ζωήν, ἐλιποθύμησε (δὲν ἀπέθανε), περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. Χ. 467· ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν Κ. Σμ. 6. 523.

ἀποκᾰρᾱδοκέω, περιμένω μετὰ πόθου, μετ' αἰτ., Πολύβ. 16. 2, 8, Ἀκύλ. Ψαλμ. λς', 7.

ἀποκᾰρᾱδοκία, ἡ, ἔνθερμος προσδοκία, («προσδοκία, ἀπεκδοχὴ» καθ' Ἡσύχ.), Ἐπιστ. π. Ῥωμ. η', 19, πρὸς Φιλ. α', 20.

ἀποκᾰρᾱτομέω, ἀποκεφαλίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 19.

ἀπόκαρμα, ατος, τό, τὸ δι' ἀποκάρσεως ἀφαιρεθέν, «τῶν πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀναθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ» Ἰαμβλ. Προτρ. 21.

ἀποκαρπεύομαι, ἀποθ., ἀπολαύω τῶν καρπῶν, «οἰκεῖν καὶ ἀποκαρπεύεσθαι», μετ' αἰτ., Νικήτ. Χρον. 194Β.

ἀποκαρπίζω, συλλέγω καρπούς. — Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τῶν καρπῶν, Πολυδ. Α', 236. **II.** μεταφ. ἐν μέσῳ τύπῳ = **ἀποκαρπεύομαι**, μετ' αἰτ. πράγμ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 546. 16· μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλ. 105.

ἀποκαρπόω, παράγω καρπόν, παράγω, ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας πολυπλόκους φλέβας Ἱππ. 279. 34: — Μέσ., ἀπολαύω τοῦ καρποῦ τινος τὸ πρῶτον γέρας, Ἐπιφάν. τ. 1. 741Β.

ἀπόκαρσις, εως, ἡ, (κείρω) τὸ ἀποκείρειν, κουρά, Ἐκκλ.

ἀποκαρτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκείρω**, πρέπει τις ν' ἀποκείρῃ Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 97.

ἀποκαρτερέω, ἀποθνήσκω ἑκουσίως δι' ἀσιτίας, Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 393, πρβλ. Κικ. Tusc 1. 34, Πλουτ. Νουμ. 21, Λουκ. Μακρόβ. 19· ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν ἀποκαρτερεῖν ἢ τοῦτ' ἀκούων καρτερεῖν, Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 2. οὐκ ἀπεκαρτέρησε.., ἀλλ' ἐκαρτέρησ' Τιμοκλ. ἐν «Καυνίοις» 1. 4.

ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, ἑκούσιος θάνατος δι' ἀσιτίας, Κοϊντιλ. Inst. 8. 5.

ἀποκαρφολογέω, = καρφολογέω, Ἱππ. Προγν. 38.

ἀποκαταβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, καταβαίνω ἀπό, συχνάκις τοῦ ἵππου ἀποκατέβαινε Διον. Ἀλ. 9. 16.

ἀποκατάγνυμι, ἀποθραύω, ἀποσυντρίβω, «ἀπαράσσεται· ἀποκατάγνυται» Ἡσύχ.

ἀποκαταδίκη, ἡ, καταδίκη, Ψελλ. Σύνοψ. 818.

ἀποκαταλείπω, ἐγκαταλείπω, Ἐπιφάν. τ. 1. 1038Α.

ἀποκαταλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, φιλιώνω, συνδιαλλάττω, Ἐπιστ. π. Ἐφ. β', 16, Κολ. α', 20.

ἀποκαταρρέω, καταρρέω, ἀπό τινος Ἱππ. Ἀφ. 1259.

ἀποκαταρρίπτω, ῥίπτω ἀπό τινος μέρους κάτω, Γαλην.

ἀποκατάστᾰσις, εως, ἡ, πλήρης ἐπανόρθωσις, τὸ ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν καὶ κατάστασιν, τοῦ ἐνδεοῦς Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 7, 12· εἰς φύσιν αὐτόθι 11 καὶ 20· τῆς φύσιος ἐς τὸ ἀρχαῖον Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5· ἀνάρρωσις ἐξ ἀσθενείας, ὁ αὐτ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 10· ἀποκ. ἄστρων, ἡ ἐπάνοδος τῶν ἀστέρων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ᾗ ἦσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, Πλάτ. Ἀξ. 370Β, Πλούτ. 2. 937 F, κτλ.:—ὥστε ὁ κανὼν τοῦ Ἀμμωνίου ὅτι ἡ λέξις **ἀποκατάστασις** κεῖται ἐπὶ ἐμψύχων, ἡ δὲ **ἀπόδοσις** ἐπὶ ἀψύχων δὲν ἔχει κῦρος.

ἀποκαταστᾰτικός, ή, όν, ὁ ἐπιστρέφων ἢ ἐκ διαδοχῆς συμβαίνων ἢ ἐπανερχόμενος ἐντὸς κύκλου ἢ τροχιᾶς, Φίλων 1. 24· ἀπ. ἀριθμοὶ Νικομ. Ἀριθμ. σ. 131.

ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ, τὸ ἀνακόπτειν, ἀναχαίτισις, Γλωσσ.

ἀποκατατίθημι, θέτω κατὰ μέρος, **ἀποκάτθετο** (συγκεκομ. μέσ. ἀόρ.) Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 816.

ἀποκαταφαίνομαι, παθ., ἀντανακλῶμαι, Ἀρισταίν. 1. 3.

ἀποκαταψύχω, ψυχραίνω, Γαλην. τ. 13. σ. 63.

ἀποκατέχω, κατέχω δεδεμένον, ὑπόχρεων, ἐσχάταις τιμωρίαις Συλλ. Ἐπιγρ. 5858 β. 36.

ἀποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀποκάθημαι**.

ἀποκατορθόω, ἀνορθώνω, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 14, 10.

ἀποκάτω, ὡς καὶ νῦν, κάτωθεν, Γραμμ.

ἀποκάτωθεν, ἐκ τῶν κάτω, Ὀλυμπιόδ., Λοβ. Φρύν. 46.

ἀποκαυλίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, (καυλὸς) ἀποκόπτω τὸν καυλόν, τὸ στέλεχος, ἀποκόπτω, σμικρύνω, Εὐρ. Ἰκ. 717, Θουκ. 2. 76:—Παθ. θραύομαι, θραύομαι ἐν τῷ μέσῳ, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 778, περὶ Ἄρθρ. 799:—Ῥηματ. ἐπίθ. **-ιστέον**, Ὀρειβάσ. (Mai). 18.

ἀποκαύλισις, εως, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τοῦ καυλοῦ, τοῦ στελέχους, ἀποκοπὴ κατὰ τὸ μέσον, ἀπόσπασις, πηδαλίων Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1.

ἀπόκαυλος, ον, = ἄκαυλος, Schneid. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 2, 4.

ἀπόκαυμα, τό, μέρος κεκαυμένον, «παρὰ τῷ Κωμικῷ φῷδες τὰ ἀποκαύματα» Εὐστ. Ἰλ. σ. 1123.

ἀπόκαυσις, εως, ἡ, (ἀποκαίω) τὸ ἀποκαίειν, καῦσις, Στράβ. 779.

ἀποκάω, ἴδε ἐν λ. ἀποκαίω.

ἀπόκειμαι: μέλλ. -κείσομαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἀποτίθημι, εὑρίσκομαι ἢ κεῖμαι μακρὰν ἀπό.., προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί, ὁ δὲ ῥοῦς τῶν γεγονότων κεῖται μακρὰν τῆς ἡμετέρας προνοίας, «τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγινώσκειν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11. 61, πρβλ. Ἄρατ. 110. II. ἀπολ. εἶμαι ἀποτεθησαυρισμένος, ἐπὶ χρημάτων, ἀπόκειται ἔνδον ἀργύριον, Φιλέταιρ. 2. 9· παρά τινι Λυσ. 153. 45· τινι, πρὸς χρῆσίν τινος, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται (κατὰ Reisig ἀντὶ ξυναπόκειται), εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη, ὑπάρχει ὡς κοινὴ κτῆσις, Σοφ. Ο. Κ. 1752, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb:—ἐντεῦθεν φυλάττομαι ἐν ἀποθήκῃ, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19, Πλάτ. κτλ.· πολύς σοι [γέλως] ἐστὶν ἀποκείμενος, ἔχεις μεγάλην ποσότητα γέλωτος ἀποτεθησαυρισμένην, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀπ. εἰς.., πρὸς χρῆσιν ἐν περιστάσει τινί, Πλάτ. Νόμ. 952D· συγγνώμην, ἔλεος ἀπ. τινι Δημ. 633, 26, Διόδ. 13. 30, κτλ:—μετ' ἀπαρ., ἀτυχήματα ἀπόκειταί τινι ἐνευδοκιμεῖν Δημ. 294. 14· παθεῖν Διον. Ἀλ. 5. 8· πᾶσι.. τὸ θανεῖν ἀπόκειται Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 416. 6:—τὸ ἀποκείμενον, τὸ ἐπιφυλαττόμενον εἴς τινα, ἡ μοῖρα αὐτοῦ, Schäf Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 477. III. κεῖμαι κατὰ μέρος, εἶμαι ἀπερριμμένος, παρημελημένος, ἀπ. πόρρω Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 46, πρβλ. Πλούτ. 2. 159F.

ἀποκείρω: μέλλ. -κερῶ, Ἐπ. -κέρσω: ἀόρ. -έκειρα, Ἐπ. -έκερσα: Παθ., ἀόρ. -εκάρην: πρκμ. -κέκαρμαι, ἀποκόπτω, κυρίως ἐπὶ τῆς κόμης, τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπ., ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην Ἰλ. Ψ. 141· ἀποκείρασθαι τὰς κεφαλάς, νὰ ἀποκείρωσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 6. 21· καὶ ἀπολ., ἀποκείρασθαι, νὰ ἀποκείρῃ τις τὴν κόμην του, Ἀριστοφ. Νεφ. 836· ἰδίως ὡς σημεῖον θλίψεως, Ἰσαῖος 47. 9· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Ξεν. Ἱππ. 5. 8, Λουκ. Ἀλ. 46:—παθ., δὶς ἀποκαρέντα πρόβατα, δὶς κουρευθέντα, Διόδ. 1. 36· ἀποκεκαρμένος μοιχόν, ἀπ. σκάφιον, ἐπὶ ἰδιαιτέρων τρόπων κουρᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 849, Θεσμ. 838· μετ' αἰτ., ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων, σοὶ ἀπέκειραν, δηλ. κατέστρεψαν τὸ διάδημα τῶν πύργων, οἵτινές σε περιέστεφον, Εὐρ. Ἑκ. 910. 2) μεταφ., ἐξαπατῶ, τοὺς παχεῖς Λουκ. Ἀλέξ. 6. II. ἐν γένει διατέμνω, διαχωρίζω, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε Ἰλ. Κ. 456· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ν. 546. III. ἀποκόπτω, φονεύω, ἄνδρας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 921, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 875, Δημάδ. 180. 3.

ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., φανερῶς, Ἰσοκρ. 171E, Διον. Ἀλ. περὶ Ρητ. 8. 3.

ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ κινδύνου, Θεμίστ. 107C.

ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., διὰ κλήρου, εἰκῇ, κατὰ τύχην, Ἰω. Χρυσ.

ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κρυφίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 267, Ἐκκλ.

ἀπ-οκέλλω, ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραστρατῶ, Α. Β. 428, 16.

ἀπόκενος, ον, ὁ ὅλως κενός, Διοσκ. 5. 45: πρβλ. ἀπέρημος.

ἀποκενόω, ἐκκενῶ ἐντελῶς, στραγγίζω, ἐξαντλῶ, Ἱππ. 237. 34· ἀπ. τοὺς πόδας (ἔνθα τοὺς πόδας, Ἑβραϊστικῶς = τὴν γαστέρα) Ἑβδ. (Ἰουδ. γ', 24): — Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 215.

ἀποκεντέω, διατρυπῶ, Ἑβδ. (Ἀριθμ. κε', 8, κ. ἀλλ.), πρβλ. Διογ. Λ. 9. 26: — **ἀποκέντησις**, εως, ἡ, Ἑβδ. (Ὠσ. η', 13).

ἀπόκεντρος, ον, ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου, Μανέθων 3. 269.

ἀποκένωσις, εως, ἡ, κένωσις, Matth. Med. 147.

ἀποκερδαίνω: μέλλ. -κερδήσω, -κερδανῶ: ἀόρ. -εκέρδησα, -εκέρδανα: — ἔχω κέρδος, ὠφέλειαν ἔκ τινος πράγματος, μετὰ γεν. ἀποκερδαίνων ποτοῦ, ἀπολαύων, Εὐρ. Κυκλ. 432· καὶ βραχέα ἀποκερδαίνομεν, κερδαίνομεν ὀλίγα (ἔκ τινος πράγματος), Ἀνδοκ. 17. 32· ἀπολύτ., ἐνέσται ἀποκερδᾶναι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 4. 1.

ἀποκερματίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, μεταβάλλω εἰς κέρματα, εἰς μικρὰ νομίσματα, θραύω τι εἰς μικρὰ τεμάχια, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 822. 2) μεταφ., ἀπ. τὸν βίον, δαπανῶ, διασκορπίζω, κατασωτεύω τὴν περιουσίαν μου, Ἀνθ. II. 7. 607.

ἀποκεφαλαιόομαι, παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Εὐστ. 1769. 4.

ἀποκεφαλίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 24, Ἑβδ. (Ψαλμ. ρνα', 7): — Παθ., Φιλόδημ. ἐν Gomperz Herk. Stud. 1. 17, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 29.

ἀποκεφάλισμα, τό, ὁ τῆς κεφαλῆς ῥύπος, «κάθαρσις κάρας» Πολυδ. Β', 48.

ἀποκεφαλισμός, ὁ, ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς, Πλούτ. 2. 358E.— **ἀποκεφαλιστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκεφαλίζων, δήμιος, Στράβ. 531.

ἀποκεχωρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κεχωρισμένως, χωριστά, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξει τμήδην.

ἀποκηδεύω, παύομαι θρηνῶν, τινὰ Ἡρόδ. 9. 31.

ἀποκηδέω: μέλλ. -ήσω = ἀκηδέω, ἀφροντιστῶ, ἀμελῶ, αἴ κ' ἀκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον Ἰλ. Ψ. 413· κατὰ τὰ Α. Β. 428, 22, «ἀποκηδήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀποκακήσαντες, Ὅμηρος. παρὰ δὲ τῷ Σώφρονι ἀποκαδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ κεῖται», πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἀποκηδής, ές, = ἀκηδής, «ἀποκηδέστερον, ἀφροντιστότερον» Γαλην. Γλωσσ. σ. 438.

ἀποκήλειν, «ἀποδιώκειν» Ἡσύχ.

ἀποκηλέομαι, καταθέλγομαι, ἀπεκηλήθη Ἀκύλ. Γέν. δ', 4, ἔνθα γράφεται καὶ ἀπεκλίθη.

ἀπόκηρος, (κήρ) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς Κῆρας, τὸν θάνατον, Ἐμπεδ. 461.

ἀποκήρυγμα, ατος, τό, πρᾶγμα δημοσίᾳ κεκηρυγμένον, ἀμφ. ἐν Ἱππ. 110.

ἀποκηρυκεύομαι, ἀποθ., πέμπω πρέσβεις καὶ ἐξαιτοῦμαι ὅπως μὴ γείνῃ τι καὶ οὕτως ἐμποδίζω αὐτό, τὸν πόλεμον ἀπεκηρυκεύσαντο Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 1. σ. 14B.

ἀποκηρυκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀποκηρύσσω, ὃν πρέπει νὰ ἀποκηρύξῃ τις, τῆς πανηγύρεως Γρηγ. Ναζ. σ. 54.

ἀποκήρυκτος, ον, ὁ δημοσίᾳ ἀποκηρυχθείς, 1) ἐπὶ υἱοῦ, ἀποκληρωθείς, ἀποβληθείς, Θεοπόμπ. Ἱστορ. 333, πρβλ. Πολυδ. Δ', 93, Λουκ. Ἰκαρομ. 14. 2) παρ' Ἐκκλ., ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος, Κλήμ. Ἀλ. 562.

ἀποκηρύξιμος, ον, ὁ ὡρισμένος ἢ κατάλληλος πρὸς πώλησιν διὰ κήρυκος ἐν δημοπρασίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 5.

ἀποκήρυξις, εως, ἡ, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία, ἀλλὰ κυρίως ἡ λέξις σημαίνει δημοσίαν ἀποκήρυξιν, ἀποκλήρωσιν υἱοῦ, ἀποκήρυξιν μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Πλουτ. Θεμιστ. 2, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 5. II. ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀφορισμός, Συνέσ. 219B.

ἀποκηρύσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω, ἀγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, προσφέρω τι πρὸς πώλησιν, πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, Ἡρόδ. 1. 194, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 5· οὐ θᾶττον αὐτὴν.. ἀποκηρύξει τις ὅ, τι ἂν ἀλφάνῃ, ὅ, τι ἂν εὕρῃ, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 12: — Παθ., πωλοῦμαι ἐν δημοπρασίᾳ, Λυσ. 148. 43, Λουκ. Ἀλ. 23. II. ἀποκηρύττω δημοσίᾳ, ἐξέστω τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν ἀποκηρύττειν Πλάτ. Νόμ. 229C κἑξ., πρβλ. Δημ. 1006, 21, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 1, κἑξ.· ὡσαύτως, ἀποκηρύττω τινὰ ὡς ἔκνομον, ἐξορίζω, Βαλκν. Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., παρ' Ἐκκλ. ἀποβάλλω τῆς ἐκκλησίας, Εὐσ. Ἱ. Ἐ. 7. 29, 1, Ἀποκηρυττόμενος, ἡ ἐπιγραφὴ ἑνὸς ἐκ τῶν λόγων τοῦ Λουκιανοῦ. III. ἀπαγορεύω διὰ προκηρύξεως, ἀποκεκήρυκται μὴ στρατεύειν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 27, πρβλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 4, 5.

ἀποκιδαρόω, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κίδαριν, ὡς θὰ ἐλέγομεν ἐν τῇ ἁπλῇ «ξεκιδαρώνω» κατὰ τὸ «ξεσκουφώνω», τὴν κεφαλὴν ὑμῶν οὐκ ἀποκιδαρώσετε Ἑβδ. (Λευ. ι', 6).

ἀποκίδναμαι, παθ., ἀποσκεδάννυμαι, διασκορπίζομαι ἀπό τινος, ὅτε πρώτη ἀποκίδναται αὐτόθεν αὐγή Ἄρατ. 735, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 133.

ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ, τὸ ῥιψοκινδυνεύειν, τὸ ἐπιχειρεῖν τι παράτολμον, οὐ παρασκευῆς μᾶλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεῦσει Θουκ. 7. 67 (ἀποκινδυνεῦσαι κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Δουκήρου).

ἀποκινδυνεύω, ἐπιχειρῶ τι ἐπικίνδυνον, τολμῶ τι ῥιψοκινδύνως, ῥίπτομαι εἰς ἔσχατον κίνδυνον, τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7. 81· οὐ τῶν εὐτυχούντων ἦν τὸ ἀπ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 154· πειράσομαι.. ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων, μανθάνειν δι' ἐπικινδύνων δοκιμῶν, ἐπὶ ἀμαθοῦς ἰατροῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 5, Αἰσχίν. 41. 43· ἀπ. πάσαις δυνάμεσι Διον. Ἀλ. 3. 52· ἀπ. περὶ τῶν ὅλων Πλουτ. Ἀλέξ. 17· ὡσαύτως μετ' οὐδετ. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθ., ἀποκινδ. τοῦτο Λυσ. 102. 15· μετ' ἀπαρ., ἀποκινδυνεύετον.. σοφόν τι λέγειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1108: — Παθ., ἡμῖν ἀποκεκινδυνεύσεται τὰ χρήματα, θὰ περιέλθωσιν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, Θουκ. 3. 39. II. ἀποφεύγω τοὺς κινδύνους ἑτέρου, ἐγκαταλείπω αὐτὸν ἐν κινδύνῳ, φεύγοιμί σε καὶ ἀποκινδυνεύοιμί σου Φιλόστρ. 296.

ἀποκινέω: μέλλ. -ήσω, ἀποκινῶ ἢ μεταφέρω, ἀποκυλίω, ἀφαιρῶ ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, ἀποκινήσασκε τραπέζης Ἰλ. Λ. 636· μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων Ὀδ. Χ. 107, οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἠδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3. II. ἀμεταβ., ἀπέρχομαι, «ξεκινῶ», Αἰν. Τακτ. 10, Πολύαιν. 1. 43, 2.

ἀποκίνησις, εως, ἡ, μετακίνησις, μετατόπισις, μεταγεν.

ἀπόκινος, ὁ, (κινέω) εἶδος ἀσελγοῦς ὀρχήσεως, ἣν ὕστερον μακτρισμὸν ἐκάλεσαν, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 13, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 269, πρβλ. Πολυδ. Δ', 101, Ἀθήν. 629C:—μεταφορ., ἀπόκινον εὗρε, εὗρε μέσον τι ὅπως χορεύοντες αὐτομολήσωμεν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 20.

ἀποκιρσόομαι, παθ. διαστέλλομαι, ἐξοιδαίνω, φλέβες Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην.

ἀποκισσόομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς κισσόν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 18, 7. II. ἀποστεροῦμαι τοῦ ἐκ κισσοῦ στεφάνου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 927.

ἀποκλᾰδεύω, κλαδεύω, ἀποκόπτω τοὺς κλάδους, Φίλων Βύ[ἢ -Βί]βλιος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Π. 35Α.

ἀποκλάζω: μέλλ. **-κλάγξω**, κράζω μετὰ βροντώδους φωνῆς ἐν εἴδει κλαγγῆς, τοιάδε Κάλχας.. ἀπέκλαγξε Αἰσχύλ. 'Αγ. 156, ἀποκλάγξασα νομεῦσι 'Ανθ. Π. 7. 191.

ἀπ-οκλάζω: μέλλ. **-άσω**, κλίνω τὰ γόνατά μου, καὶ ἐντεῦθεν, ἀναπαύομαι, ὡς τὸ κάμπτειν γόνυ, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 196.

ἀποκλαίω, 'Αττ. **-κλάω**, [ᾱω]: μέλλ. **-κλαύσομαι**: κλαίω μεγαλοφώνως, θρηνῶ, 'Ηρόδ. 2. 121, 3, κτλ.· στόνον... ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν, ἐκπέμψειε στόνον κτλ., Σοφ. Φ. 695. 2) ἀπ. τινα ἢ τι, κλαίω, θρηνῶ τινα, οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει οὐδεὶς Θέογν. 931, Αἰσχύλ. Πρ. 637· ἐμαυτὸν Πλάτ. Φαίδων 117C: — Μέσ., κἀποκλαύσασθαι κακά, καὶ νὰ κλαύσω τὰς δυστυχίας μου, Σοφ. Ο. Τ. 1467· τὴν πενίαν 'Αριστοφ. Σφ. 564· τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι Εὐρ. 'Αποσπ. 567. II. Μέσ., ὡσαύτως παύομαι θρηνῶν, ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε καὶ ἀποκλαύσωνται Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 6.

ἀποκλᾴξας, **ἀπόκλαξον**, ἴδε ἐν λ. **ἀποκλείω**.

ἀπόκλᾱρος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀπόκληρος**.

ἀπόκλᾰσις, εως, ἡ, θραῦσις, «σπάσιμον» κύματος, 'Ετυμολ. Μ. 8. 41, ἐν λέξει ἀγή.

ἀπόκλασμα, τό, κάταγμα συμβαῖνον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, 'Ιππ. περὶ 'Ιητρεῖον 748.

ἀπόκλαυμα, τό, θρηνολόγημα, κλαυθμός, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 16, 39: — ὡσαύτως, **ἀπόκλαυσις**, εως, ἡ, 'Ωριγέν.

ἀποκλάω, μέλλ. **-άσω**, ἀποθραύω, σπάνω τι ἀπό τινος, τὸ κέρας Στράβ. 458· — μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β' **ἀποκλὰς** 'Ανακρ. 'Αποσπ. 16: — Μέσ., 'Ανθ. Π. 7. 506: — Παθ., σὺν ἱστίῳ ἄρμενα.. ἀποκλασθέντα Θεόκρ. 22. 14. 2) κλαδεύω ἀμπέλους, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163.

ἀποκλάω, [ᾱ] ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποκλαίω**.

ἀποκλειμάκωσις, εως, κλῖμαξ, 'Επιγρ. Κιλικ. ἐν Hell. J. τ. 12, σ. 232.

ἀπόκλεισις, ἢ **-κλῄσις**, εως, ἡ, (ἀποκλείω) τὸ κλείειν, κλείσιμον, θαυμάζω δὲ τῇ τε ἀποκλῄσει μου τῶν πυλῶν, ὅτι μου ἐκλείσατε τὰς πύλας, ὅτι ἐκλείσατε αὐτὰς ἐναντίον μου, Θουκ. 4. 85. II. ἀποκλεισμός, κώλυμα, ἐμπόδιον ἐν τῷ τειχίζειν, ἀποκλῄσεις γίγνεσθαι (ἐνν. ἔμελλον) ὁ αὐτ. 6. 99.

ἀπόκλεισμα, τό, φυλακεῖον, 'Εβδ.· οὕτω καὶ **ἀποκλεισμός**, οῦ, ὁ, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 7, 20, 'Ακύλας, Ψαλμ. ρμα', 8.

ἀποκλειστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **ἀποκλείω**, πρέπει τις νὰ ἀποκλείσῃ, πάροδον Βασίλ. τ. 3. σ. 603C.

ἀπόκλειστος, ον, ἀποκεκλεισμένος, 'Ακύλας Π. Δ.

ἀποκλείω: μέλλ. **-κλείσω**: 'Ιων. **ἀποκληΐω**, μέλλ. **-κληΐσω** ('Ηρόδ.): 'Αττ. **ἀποκλῄω**, μέλλ. **κλῄσω**: Δωρ. ἀόρ. **-έκλᾳξα** Θεόκρ. 15. 77· προστακτ. ἀόρ. **ἀπόκλᾳξον** ὁ αὐτ. 43 (πρβλ. **κλείω**)· κλείω ἔξω, ἐμποδίζω νὰ εἰσέλθῃ, παρακωλύω, τινὰ πυλέων 'Ηρόδ. 5, 104· δωμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 670· ἀπ. τινά, κλείω αὐτὸν ἔξω, Θεόκρ. 15. 77· τινὰ τῇ κιγκλίδι 'Αριστοφ. Σφ. 775· τῇ θύρᾳ ὁ αὐτ. 'Εκκλ. 420: — Μέσ., ἀπ. τινὰ τῆς διαβάσεως Θουκ. 6. 101: — Παθ., ἀπ. τῆς διεξόδου 'Ηρόδ. 3. 117· τῆς ὀπίσω ὁδοῦ αὐτόθι 55, πρβλ. 58· ἀπ. τῶν πυλῶν 'Αριστοφ. Λυσ. 423· τῆς θύρας Τιμοκλ. ἐν «Νεαίρᾳ» 1. 4. 2) ἀποκλείω ἀπό τινος, ἐμποδίζω, τούτων 'Ηρόδ. 1. 37, κτλ.· ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν 'Αριστοφ. Σφ. 601· ὡσαύτως, ἀποκεκλῄκαμεν.. θεοὺς μηκέτι διαπερᾶν ὁ αὐτ. Ὄρν. 1263: — Παθ., ἀπ. τοῦ σίτου, τῶν σιτίων, ἀποστρέφομαι τὴν τροφήν, δὲν ἔχω ὄρεξιν, 'Ιππ. 373. 44 καὶ 46, Δημ. 1260. 23. ἐγὼ δὲ ἀπεκλείσθην τοῦ λόγου τυχεῖν ὁ αὐτ. 1107. 3. II. μετὰ αἰτ. μόνον, κλείω, τὰς πύλας, τὰ ἱρὰ 'Ηρόδ. 1. 150., 2. 133· τὰ.. πρὸς τὴν ἠῶ ἔχοντα τό τε Πήλιον οὖρος καὶ ἡ Ὄσσα ἀποκληΐει, περὶ τῆς Θεσσαλίας, ὁ αὐτ. 7. 129· ἀπ. ὁδόν, ἀποφράττω, Βαβρ. 8. 4· ἀπ. τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 3: — Παθ. κλείομαι, ἀπ. αἱ πύλαι 'Ηρόδ. 3. 117· ἀπ. ἡ Σκυθικὴ ὑπὸ 'Αγαθύρσων, ὅ ἐ. ὁρίζεται ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 4. 100. 2) κατακλείω, ὡς ἐν δεσμωτηρίῳ, Σοφ. Ο. Τ. 1388, 'Αριστοφ. Σφ. 719· τὴν πόλιν ἀπ. μοχλοῖς ὁ αὐτ. Λυσ. 487· ἀπ. τινὰ ἔνδον Δημ. 1359. 6: — Παθ. ἀποκλείεσθαι ἐν δωματίῳ Λυσίας 93. 19. 3) κλείω ἔξω, τινὰ 'Αριστοφ. Σφ. 775· καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἀποκληΐοντα τὴν ὄψιν, παρεμποδίζοντα τὴν θέαν, 'Ηρόδ. 4. 7· ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ, ἐμποδίζει τὴν αὔξησιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D: — Παθ., ἀπ. ὑπὸ τῆς ἵππου 'Ηρόδ. 9. 50· τὸ φῶς ἀποκέκλεισται 'Αριστ. Πρβλ. 11, 49. III. ἀπολ. κάμνω ἐξαίρεσιν, Δημ. 841. 5.

ἀποκλέπτω: μέλλ. **-ψω**, κλέπτω τι ἀπό τινος, ὑποσχόμενος κατένευσε, μή ποτ' ἀποκλέψειν ὅσ' 'Εκηβόλος ἐκτεάτισται Ὕμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 522· ἀποκλέπτειν ἑαυτόν, ἀπατᾶν ἐμαυτόν, Γρηγ. Ναζ.: — Παθ., παρ' 'Αρτεμιδ. 2. 59, μετ' αἰτ., ἐθεασάμην ἐμαυτὸν ἐν σπυρίδι ἔχοντα.. κερμάτια.. ταῦτα ἀπεκλάπην καὶ ἀπώλεσα, μοῦ τὰ ἔκλεψαν καὶ τὰ ἔχασα.

ἀποκλῄζομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀποκλείομαι**, κατακλείομαι, Συλλογ. 'Επιγρ. 434.

ἀποκληΐω, 'Ιων. ἀντὶ **ἀποκλείω**· ὡσαύτως **ἀποκλῄζω**, Συλλ. 'Επιγρ. 434.

ἀποκληρονόμος, ον, = τῷ ἑπομ., ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 8, 2, 'Εκκλ.

ἀπό-κληρος, Δωρ. **ἀπόκλᾱρος**, ον, ὁ ἄνευ κλήρου, μερίδος ἔν τινι, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἴς τι, πόνων Πινδ. Π. 5. 71, 'Εμπεδ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 721. II. ἀπολ., ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας, 'Αριστ. Τοπικ. 2. 6, 5.

ἀποκληρόω, ἐκλέγω, λαμβάνω διὰ κλήρου, 'Ηρόδ. 2. 3· ἀπ. ἕνα ἐκ δεκάδος ὁ αὐτ. 3. 25· ἀπὸ πάντων τῶν λόγων Θουκ. 4. 8· ἐν 'Αθήναις, ἐκλέγω διὰ κλήρου εἰς ἀξίωμα, ὁ αὐτὸς 8. 70, 'Ανδοκ. 11. 19· σιτοφύλακας ἀπ. Λυσ. 165. 35· καὶ ἐν τῷ παθητ. ἐκλέγομαι διὰ κλήρου, Δημ. 778. 4, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλογ. 'Επιγρ. 2374. 16: — Μέσ., πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ., Φίλων 2. 208, Πλούτ. 2. 826Ε. 2) διανέμω ἢ ἀπονέμω διὰ κλήρου, χώραν τινὶ Πλουτ. Καῖσ. 51: — Παθ., ἀπονέμομαι, πίπτω διὰ κλήρου εἰς τὸ μερίδιόν τινος, τινὶ Λουκ. π. τ. Μισθ. Συνόντ. 32, Φίλων 2. 577: — ὡσαύτως, ἀπονέμω εἴς τινα, ἀποδίδω, τι Φίλων 1. 214. II. ἀποκλείω τοῦ δικαιώματος νὰ λάβῃ κλήρους δι' ὑπούργημα, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 14, 13, πρβλ. **ἀπόκληρος** II.

ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, ἐκλογὴ διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην, ἐκλογὴ ἄλογος, Πλούτ. 2. 1045F: παράλογος διαγωγή, ἰδιοτροπία, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8. 351: — ἐντεῦθεν ἡ παρ' 'Ωριγέν. φράσις, τίς ἡ ἀποκλ., μετ' ἀπαρεμ., τί τὸ παράλογον ἐν τῷ πράττειν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; καί, κατ' ἀποκλήρωσιν, ἄνευ λόγου, κατὰ τύχην.

ἀποκληρωτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ διὰ κλήρου, 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 3, 6.

ἀποκληρωτικός, ή, όν, ὁ ἐκλέγων ἢ ἐνεργῶν διὰ κλήρου, ἤτοι κατὰ τύχην, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 3. 79. — 'Επίρρ. **-κῶς** 'Ωριγέν.

ἀπόκλητος, ον, (ἀποκαλέω) κληθεὶς ἢ ἐκλεχθεὶς ἀπό τινος, ἐκλεκτός, οἱ 'Απόκλητοι ἐν Αἰτωλοῖς, μέλη τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεδρίου, Πολύβ. 20. 1, 1, κτλ., πρβλ. 'Ερμάννου Πολιτ. 'Αρχ. § 184. 10.

ἀπόκλῐμα, τό, κατωφέρεια, κλίσις κατωφερής, 'Ετυμολ. Μ. 374. 35· ἐπὶ ἀστέρων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἑκάστου τούτων τῶν κέντρων τὸ μὲν προάγον ζώδιον ἀπόκλιμα καλοῦσι, τὸ δὲ ἑπόμενον ἀναφορὰν Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 5. 14 [ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 418].

ἀποκλῐνής, ές, ὁ ἀποκλίνων, Μανέθ. 6. 62.

ἀποκλίνω [ῑ]: μέλλ. **-ῐνῶ**: — Παθητ., ἀόρ. **-εκλίθην**, ποιητ. **-εκλίνθην**, Θεόκρ. 3. 37: — κλίνω τι πρὸς τὰ ἐκτὸς ἢ κατὰ μέρος, οὔ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίναντ' 'Οδ. Τ. 556· στρέφω ὀπίσω, ἦμος δ' ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Αφρ. 169: — Παθ. (ὡς ἐν III. 1), κλίνω πρός, εἶμαι κατωφερὴς πρός.., ἐπὶ χωρῶν πρὸς τόπον, Διόδ. 13. 89· ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἀποκλίνω, κλίνω πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίης, τῆς ἡμέρης, 'Ηρόδ. 3. 104, 114., 4. 181. II. Παθ., ἀνατρέπομαι, Δημ. 1278. 24, Πλουτ. Γάλβ. 27. III. παρ' 'Αττ. τὸ πλεῖστον ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., 1) ἐπὶ χωρῶν, κλίνω πρός, εἶμαι κατωφερὴς πρός.., Λατ. vergere, Πολύβ. 3. 47, 2. 2) στρέφομαι κατὰ μέρος ἢ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, Ξεν. 'Αν. 2. 2, 16, Θεόκρ. 7. 130: ὅθεν, πρὸς τὴν ἠῶ ἀποκλίνοντι, τῷ στρεφομένῳ πρὸς ἀνατολάς, 'Ηρόδ. 4. 22. 3) συχν. ἐπὶ κακῆς σημασ., ἐκπίπτω, καταβιβάζομαι, ἀποκλίνω, Σοφ. Ο. Τ. 1192· ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν Δημ. 13. 4· πρὸς θηριώδη φύσιν Πλάτ. Πολιτικ. 309Ε· πρὸς τὰς ἡδονὰς 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 35, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 547Ε· ἀπ. ὡς πρὸς τὴν δημοκρατίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 8, 3, πρβλ. 5. 7, 6: — ὡσαύτως ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, ἀπ. εἴς τινα τέχνην, κλίνω, ἔχω κλίσιν πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Νόμ. 847Α· πρὸς τὸ κόσμιον αὐτ. 802Ε: ἔχω κλίσιν, εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος, πρός τινα Δημ. 655. 16.

ἀπόκλῐσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς ἕτερον μέρος κλίσις, κατάπτωσις, οἷον ἐπὶ τύχης, Πλούτ. 2. 611Α. II. κατάβασις, ἀπὸ ὕψους ἢ ἀπὸ ἵππου, αὐτόθι 970D. III. δύσις ἢ κλίσις πρὸς τὴν δύσιν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. Αἰμίλ. 17· ἐπὶ πλοίου, ὁ αὐτ. Πομπ. 47.

ἀποκλῐτέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἀποκλίνειν, πρός τι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 2, 5.

ἀπόκλῐτος, ον, ὁ πρὸς τὰ κάτω κλίνων, ὁ πρὸς τὴν δύσιν κλίνων, Πλούτ. 2. 273D.

ἀποκλύζω: μέλλ. **-ύσω**, ἀποπλύνω, ὅταν.. ὕδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἅλμην Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 6: — Παθ., 'Αριστ. π. Κόσμ. 5. 12. II. κατὰ μέσ. τύπ., Διόδ. 4. 51· μεταφ., ποτίμῳ λόγῳ.. ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀπ. Πλάτ. Φαῖδρ. 243D: — ἐντεῦθεν, ἀποτρέπω διὰ καθαρμῶν, ὄνειρον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1340.

ἀπόκλῠσις, ἡ, ἀπόπλυσις, τὸ παρασύρειν, ἐπικλύσεις καὶ ἀπ., ἡ ἄνω καὶ κάτω διαρροὴ τοῦ ὠκεανοῦ, παλίρροια, Θεμίστ. 167Β.

ἀποκμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **ἀποκάμνω**, πρέπει τις νὰ ἀποκάμῃ, Πλάτ. Πολ. 445Β (κατὰ Βεκκ. ἀντὶ τοῦ ἀποκνητέον).

ἀπόκναισις, εως, ἡ, «ἡ κατὰ βραχὺ ἀ αιροῦσα λύπη» 'Ησύχ.

ἀποκναίω, 'Αττ. **-κνάω**, ἀπαρ. **-κνᾶν**, Πλάτ. Φίλ. 26Β: —

ἀόρ. **-έκναισα** ὁ αὐτ. Πολ. 406Β:— ἀποξέω, ἢ ἀποτρίβω, τι Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 9. **II**. ἀποκν. τινά, ταράττω τινά, ἐνοχλῶ τινα, παρενοχλῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1087, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν Μένανδ. ἐν «Μισουμένῳ» 10· ἀποκναίει γὰρ ἀηδίᾳ δήπου καὶ ἀναισθησίᾳ Δημ. 564.12, Θεοφρ. Χαρ. 7, πρβλ. Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 20 : — Παθ. φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, Πλάτ. Πολ. 406Β· εἰσφοραῖς Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 1 : ἴδε Ρουγκ. Τίμ.

ἀπ-οκνέω, ἀπέχομαί τινος, ἀποφεύγω τι ἕνεκα ὄκνου, φόβου, μετ' αἰτ., τὸν κίνδυνον Θουκ. 3. 20· τὸν πλοῦν ὁ αὐτ. 8. 12 : — μετ' ἀπαρ., ἀπέχομαι τοῦ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 4. 11, Πλάτ. Φαίδων 84C, Θεαίτ. 166Β. **2)** ἀπολ. ὀπισθοχωρῶ, ἐπέχω, διστάζω, Θουκ. 3. 55., 6. 16, Πλάτ. κλ.

ἀπόκνησις, εως, ἡ, ἀποφυγή, ἀποχὴ ἕνεκα ὄκνου, φόβου, ἀπ.., στρατειῶν Θουκ. 1. 99· ἀπ. πρός τι Πλούτ. 2. 783Β.

ἀποκνητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκνέω**, Πλάτ. Πολ. 349Α, 372Α, Ἰσοκρ. 181Ε· πρβλ. **ἀποκμητέον**.

ἀποκνίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀποκόπτω ἢ ἀποτέμνω μικρὸν τεμάχιον, «τσιμπῶ», τι Ἱππ. 677. 6, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 23· ἀπό τινος Διόδ. 2. 4· τινὸς Πλούτ. 2. 977Β.

ἀπόκνῐσις, εως, ἡ, ἀποκοπὴ τεμαχίου μικροῦ, «ἀποτσίμπι», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

ἀπόκνισμα, τό, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ἀποκοπὲν μικρὸν τεμάχιον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 790.

ἀποκογχίζω, ἀντλῶ, σύρω ἔξω διὰ κόγχης (σημασ. Ι. 2), Διοσκ. 1. 33.

ἀποκοιμάομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-ήσομαι** : κοιμῶμαι ἐκτός, ἢ μακρὰν τῆς οἰκίας μου, Πλάτ. Νόμ. 762C· κἀνίοτ' ἂν ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 10. **II**. κοιμῶμαι ὀλίγον, «παίρνω ὀλίγον ὕπνον», Ἡρόδ. 8. 76, Ἀριστοφ. Σφ. 213, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22, κἑξ.· — καθ' ἃ φαίνεται, εἶναι στρατιωτικὴ φράσις, Dobree εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **III**. ἀπ. ἀπό τινος, παύομαι ἀπό.., Ἐπιφάν.

ἀποκοιμίζω, κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, ὡς καὶ νῦν Ἀλκίφρ. 1. 39 : — Παθ., ἀποκοιμῶμαι, Ἐπιστολ. Σωκρ.

ἀποκοινωνέω, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, κυρίως τῆς ἐκκλησίας, καὶ ῥηματ. ἐπίθ. **-ητέος, α, ον**, Ἐκκλ.

ἀποκοινώνησις, ἡ, ἡ ἀποβολὴ δι' ἀφορισμοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Ἐκκλ.

ἀποκοιτέω, κοιμῶμαι μακρὰν τῆς τάξεώς μου, ἑκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 10.

ἀπόκοιτος, ον, ὁ κοιμώμενος μακρὰν ἀπό τινος, τῶν συσσίτων Αἰσχίν. 45. 2· οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 2.

ἀποκολλάω, «ξεκολλῶ», διαχωρίζω, διαλύω, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Φράβιδος**, Ὀρειβάσ. παρὰ Cocch 82 : ἀφαιρῶ τι, ἀποσπῶ, τί τινος Εὐστ. 854. 33.

ἀποκολοκύντωσις, εως, ἡ, (κολοκύνθη) μετάβασις εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν κολοκυνθῶν, ἐπιγραφὴ βιβλίου τοῦ Σενέκα παρῳδοῦντος τὴν ἀποθέωσιν τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου : «συνέθηκε μὲν γὰρ καὶ ὁ Σενέκας σύγγραμμα, ἀποκολοκύντωσιν αὐτὸ ὥσπερ τινὰ ἀπαθανάτισιν ὀνομάσας» Δίων Κ. 60. 35.

ἀποκολούω, κολοβώνω τι, περικόπτω, τι Καλλ. εἰς Δία 90 (ἐν τμήσει), πρβλ. Α. Β. 435, 25, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀποσκόλυπτε**.

ἀποκολπόομαι, παθ., σχηματίζω κόλπον, ἐπὶ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολπούμενος τρία ποιεῖ πελάγη Ἀριστ. π. Κόσμ. 3.9.

ἀποκολυμβάω, σῴζομαι κολυμβῶν, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν ἐκ ναυαγήσαντος πλοίου, μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων Θουκ. 4. 25, Δίων Κ. 49. 1.

ἀποκομάω, χάνω, ἀποβάλλω τὴν κόμην μου, Λουκ. Λεξιφ. 5.

ἀποκομῐδή, ἡ, ἀποκόμισις, μεταφορά, Πολύβ. 25. 7, 3. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπιστροφὴ ἐπάνοδος, Θουκ. 1. 137.

ἀποκομίζω : μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, ἄγω, ὁδηγῶ, συνοδεύω, ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ θέλῃς Ξεν. Κύρ. 7. 3, 12 : μεταφέρω ὡς αἰχμάλωτον, τοὺς μὲν εὐθὺς ἀπεκόμιζον ἐς πόλιν Θουκ. 7. 82 : — Παθ. μεταφέρομαι, φερόμενος ἐπὶ κλίνης ἀπεκομίσθην οἴκαδε Ἀνδοκ. 9. 7, πρβλ. Δημ. 1259. 23 : ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἐς τόπον Θουκ. 5.10· ἐπ' οἴκου ὁ αὐτ. 4. 96. **II**. φέρω ὀπίσω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1106: —Παθ., ὀπίσω ἀποκομιζόμενον, ὑποστρέφοντα, Ἡρόδ. 5. 27.

ἀποκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ μετακομίζων τι, ἀγγελιαφόρος, Ἄννα Κομν. σ. 304, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 219.

ἀπόκομμα, ατος, τό, τεμάχιον ἀποκοπέν, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω (ἐπὶ ἀνδρός) Θεόκρ. 10. 7· τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι «μὲ ἕνα κομμάτι ῥαχνιὰ» Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 18.

ἀποκομπάζω, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας, θραύομαι μετὰ ἤχου, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἀποκόμπιον, τό, βαλλάντιον, Βασιλικ. 16. 1, 25, προσέτι καὶ **ἀποκόμβιον**, Κ. Πορφυρ.

ἀποκονίω, [ῑ], λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Αἰτωλικὴ σημαίνουσα ἀπολακτίζω τὴν κόνιν, λακτίζων ἐγείρω κόνιν, δ έ. τρέχω, ἀμφ. παρ' Ὑγίν. ἐν Ἀστρ. 3. 11.

ἀποκοντόω, (κοντὸς) τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, «καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα» Προκ. Ἱστ. Ἀνέκδ. 9, σ. 62,14.

ἀποκοπέω, ἀποκόπτομαι, «ἀποκοπησαμένη· στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη» Ἡσύχ.

ἀποκοπή, ἡ, (ἀποκόπτω) τὸ ἀποκόπτειν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 841, Ἱππ. Μοχλ. 860· ἐν Ἀθήναις, ἀποκοπὴ χρεῶν = τῷ Ρωμ. tabulae novae, ἀπάλειψις τῶν παλαιῶν χρεῶν, Ἀνδοκ. 12.7, Πλάτ. Πολ. 566Α, Νόμ. 736C· οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπὰς Ὅρκος παρὰ Δημ. 746. 24, κτλ.· πρβλ. τὴν **σεισάχθειαν** τοῦ Σόλωνος, Πλουτ. Σόλ. 15. **2)** ἐν Πλουτ. Φιλοπ. 4, πεδίων ἀπ., πιθ. τὰ ἀπότομα αὐτῶν πέρατα ἢ ὅρια. **II**. παρὰ Γραμμ. ἀποκοπή, τὸ ἀποκόπτειν ἓν ἢ περισσότερα γράμματα, ἰδίως εἰς τὸ τέλος λέξεως, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 22. 8· καὶ ἴδε τὴν λέξ. **συγκοπή**. **III**. φωνῆς ἀπ., ἀπώλεια, ὅταν κόπτηται ἡ φωνή τινος, Διοσκ. 2.146.

ἀπόκοπος, ον, ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Στράβ. 630, «ἀποκόπους, ἐκτομίας καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς κεῖται» Σουΐδ., ἴδε τὸν αὐτὸν ἐν λέξ. γάλλος ἀπόκοπος. **II**. ὄρη ἀπόκοπα, ἀπότομα, ἀπόκρημνα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 32.

ἀποκοπόω, ἐκνευρίζω, ἐξαντλῶ, παθ. ἐξαντλοῦμαι, κατακουράζομαι, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 644C.

ἀποκοπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκόπτω**, πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, Φίλων 1. 668.

ἀποκοπτός, ή, όν, νίκη ἀποκοπτή, μεγάλη νίκη, Εὐστ. 1468. 3, πρβλ. Κωνσταντῖν. π. Βασ. Ταξ. 42C.

ἀποκόπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀποκόπτω ὡς καὶ νῦν, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κάρη ἀπέκοψε Ἰλ. Λ. 261· ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας αὐτόθι 146, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, χεῖρας ἀπ. Ἡρόδ. 6. 91 κτλ.· ὡσαύτως, νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα Ἰλ. Ι. 241· ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς Ὀδ. Κ.127· ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, ἀπέκοψε καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν παρατρέχοντα ἵππον, Ἰλ. Π. 474: — Παθ., ἀποκεκόψονται, ἐπὶ καλύκων ἢ ὀφθαλμῶν φυτοῦ, θὰ ἀποκοπῶσιν, Ἀριστοφ. Νεφ.1125· ἀποκοπῆναι τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 6.114· ἀπ. τὰ γεννητικά, ἐπὶ εὐνούχων, Φίλων 1. 89· καὶ οὕτως, ἀπολύτ., Λουκ. Εὐν. 8· καὶ κατὰ μέσ. τύπον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20,19. **2)** μεταφ., ἀπ. ἐλπίδα, ἔλεον, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1272, Πολύβ. 3. 63, 8, Διόδ.13. 23· ἀπ. τὸ ἀμφίβολον τῆς γνώμης, ἀποφασίζω ἐσπευσμένως, Ἀλκίφρ.1. 8. **II**. παρὰ Ξεν., ἀπ. τινὰ ἀπὸ τόπου, ἀποδιώκω βιαίως ἀπὸ ἰσχυρᾶς θέσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἀν. 3. 4, 39., 4. 2,10· πρβλ. **ἀποκρούω**. **III**. Μέσ. κτυπῶ, πλήττω τὸ στῆθος ἐν θρήνοις, κόπτομαι, μετ' αἰτ., θρηνῶ τινα, νεκρὸν Εὐρ. Τρῳ. 623· πρβλ. **κόπτω** II. **2)** παύομαι λέγων, τελειώνω τὸν λόγον, ἀλλὰ δεῖ τῇ μακρᾷ ἀποκόπτεσθαι Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 6: — Παθ., ἀποκέκοπταί τινι ἡ φωνὴ Πλουτ. Δημοσθ. 25. **3)** παρὰ γραμμ. παθ. πάσχω ἀποκοπὴν Εὐστ. 487. 10.

ἀποκορέννυμι : μέλλ. **-κορέσω**, ἐντελῶς ἱκανοποιῶ τινα, τὸν χορταίνω, Γλωσσ.

ἀποκορέω, ἀποσπογγίζω, «ἀποκορεῖν· ἀποψᾶν ἀπὸ τραπέζης» Ἡσύχ.

ἀποκορσόομαι, Παθ. (κόρση) = **ἀποκείρομαι**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.241.

ἀποκορῠφόω, σχηματίζω κορυφήν, Πολύβ. 3. 49, 6 : — Παθ. ἐπὶ οἰδημάτων, ἀποκυρτοῦμαι εἰς ὀξύ, τὰ δὲ μεγάλα τε ἐόντα καὶ πλατέα καὶ ἥκιστα ἐς ὀξὺ κορυφούμενα Ἱππ. Προγν. 39 : λήγω εἰς ὀξύ, ἐν ταῖς ἀπνοίαις ἀποκορυφοῦται μάλιστα ἡ φλὸξ Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 53. **2)** μεταφ., ἀπεκορύφου σφι τάδε, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν σύντομον, κεφαλαιώδη ἀπόκρισιν, Ἡρόδ. 5. 73, πρβλ. **ἐκκορυφόω**.

ἄ-ποκος, ον, ὁ ἄνευ πόκου, ἄνευ μαλλοῦ, ἄποκος χιτὼν Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. τ. 2. σ. 238, 15, ἐν λέξει **λιτός** : — ὁ μὴ κεκαρμένος, «ἄκουρος» Σουΐδ.

ἀποκοσμέω : μέλλ. **-ήσω**, ἀφαιρῶ, σηκώνω, ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεύη, κρατῆρας κτλ., Ὀδ. Η. 232· ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν, εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον Βοιχχ. Ἐπιγρ.1. 531· ἀσχημίζω, πόλιν Λιβάν. 4. 779:— Μέσ., ἀποθέτω τὰ κοσμήματά μου, ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν μου, Παυσ.7. 26, 9:—Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τοῦ στολισμοῦ, Ἀριστείδ.1. 549.

ἀποκόσμιος, ον, (κόσμιος) μακρὰν τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ.

ἀποκοττᾰβίζω, ἀπορρίπτω, ἀποτινάσσω τὸ λειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς χαλκῆν λεκάνην οὕτως ὥστε πῖπτον ν' ἀποτελέσῃ ἦχον ὡς ἐποίουν ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ **κοττάβου**, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· λαβὼν τὸ ποτήριον ἐξέπιε, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας τουτὶ φησὶν Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ Στοβ. Ἀνθ. 5. 67 μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος reliquum a poculo ejicere· πρβλ. **κότταβος** καὶ ἴδε Κωμ. Ἑλλ. (Meineke) 1. 200· «τὸ λει-

πόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐκχεῖν οὕτως ὥστε ψόφον ποιεῖν» Ἐτυμ. Μ. **2)** μεταφ. παρὰ μεταγεν., ἐμῶ, ἐξεμῶ, Ἰατρ. (Matthaei) 291.

ἀποκοτταβισμός, ὁ, τὸ ἀποκοτταβίζειν, Ἀθήν. 667C. **2)** ἔμετος, Ἰατρ. (Matthaei) Med. 68.

ἀποκουρά, ἡ, (κείρω) ἡ κουρά: προσέτι καὶ ῥῆμα **ἀποκουρεύω**, ὑποβάλλω εἰς τὴν τελετὴν τῆς κουρᾶς, κάμνω μοναχόν, «εἴ τις φωραθείη ἀποκουρεύων τινὰ χωρὶς παρουσίας τοῦ ... ἡγουμένου κτλ.» Ὀγδ. Οἰκ. Σύνοδ. 1017D, βίος Νείλ. Νεωτ. 100Α.—ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. **ἀποκουρεύομαι**, κουρεύομαι εἰς μοναχόν, γίνομαι μοναχός, αὐτόθι.

ἀποκουφίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐλαφρύνω, ἀπαλλάττω, τινὰ κακῶν, παθέων Εὐρ. Ὀρ. 1341, Ἑκ. 106· ἐκ βροχίδων Ἀνθ. Π. 9. 372:—ἀνακουφίζω, Πλουτ. Κλεομ. 18.

ἀποκόψιμος, ὃν δύναται νὰ κόψῃ τις, Γλωσσ.

ἀπόκοψις, ἡ, τὸ ἀποκόπτειν, ἀποκοπή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 831.

ἀποκραδίζω, (κράδη) ἀποδρέπω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς συκῆς, ὁπόντας ἀποκραδίσειας ἐρινεούς. «ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσειας» (Σχόλ.) Νικ. Ἀλ. 319.

ἀποκράδιος, ον, ὁ ἀρτίως ἀποκοπεὶς ἀπὸ τῆς συκῆς, τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκράδιον Ἀνθ. Π. 6. 300.

ἀποκραιπαλάω, ἀπαλλάσσομαι τῆς κραιπάλης διὰ τοῦ ὕπνου, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου ἐκ κραιπάλης, Πλουτ. Ἀντών. 30· **-ίζομαι**, Παθ., Σουΐδ.· **-ισμός**, Ἡσύχ. **II.** ἀναλίσκω, δαπανῶ εἰς ἀσωτίαν, Θεόγνητος ἐν «Φιλοδεσπότῳ» 1, 3.

ἀποκρανίζω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, κέρας Ἀνθ. Π. 6. 255. **II.** ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, Εὐστ. 1850. 30.

ἀποκρατέω, ὑπερέχω πάντας τοὺς ἄλλους, ὑπερβαίνω, Λατ. superare, ὁ Νεῖλος πλήθεϊ [ὕδατος] ἀποκρατέει Ἡρόδ. 4. 50, πρβλ. 75. **II.** μεταβ., θεραπεύω, ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον Διοσκ. 4. 9. **2)** κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, τροφὴν Πλουτ. 2. 494Α.

ἀπό-κρατος, ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἐξηντλημένος, Φίλων 1. 209.

ἀποκρεμάζω = **ἀποκρεμάννυμι**, μόνον παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει ὑπέρβολον.

ἀποκρέμαμαι, παθ. κρέμαμαι ἀπό τινος, ἔκ τινος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 21, 4: παρατ. **ἀπεκρεμάμην** Κόϊντ. Σμ. 11. 197: ἀόρ. **ἀπεκρεμάσθην**.

ἀποκρεμάννυμι: μέλλ. **-κρεμάσω**. Ἀττ. **-κρεμῶ**: ἀφίνω τι νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω ὡς κρεμάμενον, αὐχέν' ἀπεκρέμασεν (ἐπὶ θνήσκοντος πτηνοῦ), ἐκρέμασε τὸν λαιμόν του, Ἰλ. Ψ. 879· χορδὰν πλᾶκτρον ἀπεκρέμασε, τὸ πλῆκτρον ἔθραυσε τὴν χορδὴν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, Ἀνθ. Π. 9. 584:—Παθ. = ἀποκρέμαμαι, Ἀριστ. Προβλ. 27. 6. **II.** ἀναρτῶ, κρεμῶ, τὸν φαρετρεῶνα Ἡρόδ. 1. 216:—Παθ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 21, 1., 9. 37, 2· ἀόρ. **ἀπεκρεμάσθην** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1.

ἀποκρέμασις, ἡ, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἀέτ. 3. 48:—ὡσαύτως **ἀποκρέμασμα**, ατος, τό, Εὐστ. 1334. 2.

ἀποκρεμαστός, ή, όν, ὁ ἀπό τινος πράγματος κρεμάμενος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 129, ἐν τμήσει:—ὡσαύτως, **ἀποκρεμής**, ές, Εὐστ. 1587. 20.

ἀποκρεμάω, = **ἀποκρεμάννυμι**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 5, 5.

ἀποκρεόω, ἀπέχομαι ἀπὸ κρέατος, παύομαι τοῦ ἐσθίειν κρέας, καὶ οὐσιαστ. **ἀπόκρεως**, ω, ἡ, ἡ ἑβδομὰς ἢ ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν ὁποίαν ἄρχεται ἡ νηστεία, ἤτοι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ κρέατος, ἀμφότερα παρὰ τοῖς μεταγεν., Ἐκκλ.

ἀποκρῆθεν, ἐπίρρ. = **κατακρῆθεν**, ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ ἀπὸ κρῆθεν Ἡσ. Ἀσπ. 7.

ἀποκρημνίζω, καταρρίπτω ἀπὸ τῆς ἄκρας κρημνοῦ, κατακρημνίζω, Ἡλιόδ. 8. 8.

ἀπόκρημνος, κρημνώδης, οὖρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. 3. 111· χῶρος ἀπόκρημνος ὁ αὐτ. 8. 53, πρβλ. Θουκ. 4. 31., 6. 96, κτλ.:—μεταφ. ἐπὶ ὑποθέσεώς τινος τοῦ συνηγόρου, πλήρης δυσκολιῶν, πάντα ἀπόκρημνα ὁρῶ Δημ. 793. 6.

ἀποκρῐδόν, ἐπίρρ. (ἀποκρίνω) χωρίς, χωριστά, μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 15: ἀποκριδὸν Ἰω. Ἀλ. Τονικὰ Παραγγέλμ. σ. 33. 4.

ἀπόκρῐμα, ατος, τό, δικαστικὴ ἀπόφασις, καταδίκη, «κατάκριμα» Ἡσύχ., τὸ ἀπ. τοῦ θανάτου Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β', α', 9. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόκρισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 28., 2349 b. 23.

ἀποκρίνω [ῑ]: μέλλ. **-κρῐνῶ** (ἴδε **κρίνω**): — χωρίζω, ἀποχωρίζω, θέτω χωριστά, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 1, Αἰλ. Π. Ἱ. 12. 8· χωρὶς ἀπ. Πλάτ. Πολιτικ. 302C, κ. ἀλλ.:—Παθ., χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀποκρινθέντε, ἀποχωρισθέντες ἀπὸ τοῦ πλήθους (ἐπὶ δύο ἡρώων, προερχομένων ὡς προμάχων), Ἰλ. Ε. 12· (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.)· πίθηκος ἤει θηρίων ἀποκριθεὶς Ἀρχίλ. 82· ἀπεκρίθη .. τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικὸν Ἡρόδ. 1. 60· ἀποκριθῆναι χωρίς, φυλαχθῆναι κεχωρισμένως, ὁ αὐτ. 2. 36· διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι, διότι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀκόμη δὲν διεκρίνοντο δι' ἑνὸς κοινοῦ ὀνόματος, ὅπερ νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς ἄλλο τοιοῦτον, Θουκ. 1. 3· ὡσαύτως, ὡς τὸ διακριθῆναι, ἐπὶ ἀνταγωνιζομένων, χωρίζομαι πρὶν ἀποφασισθῇ ὁ ἀγών, ὁ αὐτ. 4. 72: — Παρ' ἰατρ. συγγραφεῦσι, διακεκριμένως σχηματίζομαι, Ἱππ. Προγν. 45, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 3· ἀποχωρίζομαι ἀπὸ μίγματός τινος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ἐπὶ ζωϊκῶν ἀποκρίσεων ἢ ῥεύσεων, ἀποχωρίζομαι καὶ ἐκρέω, ἀποβάλλομαι, ὁ αὐτ. 377. 51· ἀλλά, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, ἅπασαι αἱ ἀσθένειαι κατέληξαν εἰς ταύτην μόνον, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Foës. Oecon. Hipp. **2)** σημειῶ δι' ἰδιαιτέρου τύπου, διακρίνω, πρύμνην Ἡρόδ. 1. 194· νόσημά τι ἀποκεκριμένον, διακρινόμενον παντὸς ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 407C. **II.** ἐκλέγω, ἕνα ὑμῶν ἀπ. ἐξαίρετον Ἡρόδ. 6. 130· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 946Α· ἀπ. τοῦ πεζοῦ, τοῦ στρατοῦ, ἐκλέγω ἐκ .., Ἡρόδ. 3. 17. 25· δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν ἀπ., ἐκλέξας ἐκ δύο κακῶν τὸ ἕν, Σοφ. Ο. Τ. 640· (τὸ μέτρον ὅμως δεικνύει ὅτι τὸ χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον, ἀλλ' ἴδε σημ. καὶ διόρθωσιν Jebb ἐν τόπῳ). **III.** ἀπορρίπτω μετὰ ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν, κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν Πλάτ. Νόμ. 751D· ἐγκρίνειν καὶ ἀποκρίνειν αὐτόθι 936Α· ἀπ. τινὰ τῆς νίκης, ἀποφασίζω ὅτι τις ἔχει ἀπολέσῃ τὴν νίκην, ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς ἐναντίον τινός, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2: — ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 966D· πρβλ. **ἀποκριτέον**. **IV.** Μέσ. **ἀποκρίνομαι**: μέλλ. **-κρῐνοῦμαι** κτλ.: ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὸν παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντ. ἐν μέσῃ σημασίᾳ, Πρωτ. 357Ε, Γοργ. 463C, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐν παθ. σημασ. (ἴδε κατωτέρ.): — δίδω ἀπόκρισιν εἰς .., ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, κατὰ πρῶτον παρ' Εὐρ. (διότι ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ὑποκρίνεσθαι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἐξαιρέσει ἑνὸς ἢ δύο ἀμφιβόλων χωρίων, 5. 49., 8. 101), Βάκχ. 1272, Ι. Α. 1354· ἀπ. τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 1245, κτλ.· ἀπ. πρός τινα ἢ πρός τι, πρὸς ἐρωτῶντα ἢ πρὸς ἐρώτησιν, Θουκ. 5. 42, κτλ., Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 287Α· ἀπ. εἰ .., Ἀριστοφ. Σφ. 964· ἀπ. ὅτι .., Θουκ. 1. 90: — μετ' αἰτ., ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτηθέν, ἀποκρίνεσθαι εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὁ αὐτ. 3. 61· πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 49Α· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἀπ. οὐδὲ γρῦ Ἀριστοφ. Πλ. 17· ἀποκρίνεσθαί τι, δίδω ἀπόκρισιν, Θουκ. 8. 71, κτλ.· ἀπ. ἀπόκρισιν Πλάτ. Νόμ. 658C· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., τοῦτό μοι ἀποκεκρίσθω, τοῦτο ἔστω ἡ ἀπόκρισίς μου, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 187Β· καλῶς ἄν σοι ἀπεκέκριτο, ἡ ἀπόκρισίς σου θὰ ἦτο ἀρκετή, ὁ αὐτ. Γοργ. 453D· πρβλ. Μένωνα 75C· Εὐθύδ. 299D. **2)** ἀποκρίνομαι πρὸς κατηγορίας, ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ὡς τὸ **ἀπολογέομαι**, Ἐλμσλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 632· ὁ ἀποκρινόμενος, ὁ ἐναγόμενος, Ἀντιφῶν 143. 30, πρβλ. 119. 32. **3)** ὁ παθ. ἀόρ. **ἀπεκρίθη** = **ἀπεκρίνατο** εἶναι ἄγνωστος ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ, ἐξαιρέσει τοῦ Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 4, καὶ τοῦ Πλάτ. ἐν Ἀλκ. Β', 149Β, — ἂν τὸ πρῶτον χωρίον ἀνήκῃ εἰς τὸν Φερεκρ. καὶ ὁ Διάλογος εἰς τὸν Πλάτωνα· ἀλλ' εὕρηται ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθην. 349D, 577D, εἶναι δὲ πολὺ κοινὸν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. καὶ πολλάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον δοκίμων Ἀττ. συγγραφ., ὡς ἐν Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22· πρβλ. Ἀμμώνιον 21, Λοβ. Φρύν. 108. **4)** ἀπ. τοῖς πράγμασι, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀντεπεξέλθω πρὸς τὰς περιστάσεις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 2.

ἀποκρισιάριος, ὁ, ἀπεσταλμένος, πρεσβευτής, Γεωργ. Ἀλεξάνδρ. βίος Χρυσ. σ. 205, 13.

ἀπόκρῐσις, εως, ἡ, ἀποχωρισμός, κάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων Πλάτ. Ὅροι 415D: — ὡς ἰατρ. ὅρος, ἔκκρισις, συχν. παρ' Ἱππ. καὶ Ἀριστ., ἴδε Foës. Oec., Πίναχ. Ἀριστοτ. II. — (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόφασις, ἀπάντησις, πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι 1167· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1. 49., 5. 50· (ἀλλ' **ὑπόκρισις** εἶναι ὁ Ἰων. τύπος) Ἱππ. 22. 46, Εὐρ. Ἀποσπ. 967· ἀπ. πρὸς τὸ ἐρώτημα Θουκ. 3. 60· πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 1. 35. **2)** ὑπεράσπισις, ἀπολογία, Ἀντιφῶν 137. 6.

ἀποκρῐτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ. Πλάτ. Πολ. 377C· ἀντίθετον τῷ **ἐγκριτέον**, αὐτόθι 413D· ἴδε **ἀποκρίνω** III. **II.** πρέπει τις νὰ ἀποκριθῇ, ὁ αὐτ. Πρωτ. 351C, Ἀλκ. Ι. 114 Ε· ἴδε **ἀποκρίνω** IV.

ἀποκρῐτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ν' ἀποκρίνῃ, ν' ἀποχωρίζῃ, νὰ ἀπορρέῃ, Γαλην. τ. 7, σ. 381.

ἀπόκρῐτος, ον, ἀποκεχωρισμένος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 266. — Ἐπίρρ. **-τως** Δίδυμ. π. Τριάδ. 2. 8, σ. 213.

ἀποκροτέω, ποιῶ κρότον διὰ τῶν δακτύλων (τοῦ μέσου καὶ τοῦ μεγάλου), ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ ὀρχούμενοι, Στράβ. 672.

ἀποκρότημα, τό, τὸ ἀποκροτεῖν διὰ τῶν δακτύλων, Στράβ. 672, Ἀθ. 530C. — «ἀποκρότημα .. κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερασθείς, εἶτα καταχτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους» Εὐστ. Ὀδ. 1602, 17.

ἀπόκροτος, ον, ὁ καλῶς πεπατημένος, τραχύς, στερεός, ἐπὶ ἐδάφους, γῆ, χωρίον, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Ἱππ. 7. 15: — ἐν γένει, σκληρός, ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ζῴων, Πλουτ. 2. 98D: ἐπὶ σκληροῦ φύματος ἢ οἰδήματος, Παῦλ. Αἰγ.: — μεταφ. ψυχὴ λιθίνη καὶ ἀπόκροτος Φίλων 2. 165· πρβλ. σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιοδ. Αἰθ. τ. 2, σ. 288. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 813.

ἀποκρουνίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐκρέω, τινάσσομαι ἔξω μεθ' ὁρμῆς ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, ἐπὶ αἵματος, Πλούτ. 2. 699E.

ἀποκρούνισμα, ῥοὴ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 273B.

ἀπόκρουσις, εως, ἡ, (ἀποκρούομαι, παθ.) ὑποχώρησις, ἐλάττωσις, τῆς σελήνης Κλήμ. 'Αλ. 814, κτλ.· οὕτω καὶ ὁ Πρόκλ. ὁμιλεῖ περὶ σελήνης ἀποκρουστικῆς, ὅταν εὑρίσκηται ἐν τῇ μειώσει αὐτῆς. **II.** ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἀπώθησις, εὕρηται μόνον παρὰ Βυζ.

ἀποκρουστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποκρούσῃ, Θεμίστ. 278A.

ἀποκρουστικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀποκρούσῃ, φάρμακα ἀποκρουστικά, τὰ ἀναστέλλοντα τὸ φερόμενον ὑπὸ τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τὸ πεπονθός, Γαλην. τ. 12. σ. 226, Διοσκ. 1. 167, ἴδε **ἀπόκρουσις**.

ἀπόκρουστος, ον, ὁ ἀποκρουσθείς, Νικ. Θ. 270.

ἀποκρούω, ἀπωθῶ, διὰ τῆς βίας ἀπομακρύνω ἀπὸ τόπου ἢ προσώπου, Ξεν. 'Ελλ. 5.3. 22, 'Ανθ. Π. 11. 351:— συνηθέστερον ἐν μέσῃ φωνῇ, ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, τὰς προσβολὰς 'Ηρόδ. 4. 200, Θουκ. 2. 4· αὐτοὺς ἐπιόντας 'Ηρόδ. 8. 61, κτλ.: καθόλου, ἀπωθῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἕλκω, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7.400· ἀποκρούω, ἀναιρῶ ἐπιχείρημά τι, Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 25:— Παθ. ἀποδιώκομαι βίᾳ ἐπὶ προσβολῆς (πρβλ. **ἀποκόπτω** II.), Θουκ. 4. 107, Ξεν. κτλ.· ἀπεκρούσθη τῆς πείρας, Θουκ. 8. 100· ἀπ. τῆς μηχανῆς, τῆς πείρας, Πολύβ. 22. 11, 5, Πλούτ. κτλ. **II.** Παθ., κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον, ποτήριον ἔχον τεθραυσμένον καὶ ἐλλεῖπον τὸ χεῖλος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 459. **III.** παθ., ὡσαύτως, καταρρίπτομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. 'Ιππαρχ. 3. 14.

ἀποκρυβή, ἡ, μέρος πρὸς ἀπόκρυψιν, ἀπόκρυψις, Σύμμ. Π. Δ., Βυζ.

ἀποκρυπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκρύπτω**, πρέπει τις νὰ ἀποκρύψῃ, Κλήμ. 'Αλ. 62.

ἀποκρύπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρ. μόνον κατ' ἀόρ. α', ἀλλ' 'Επ. παρατ. **ἀποκρύπτασκε** εὕρηται παρ' 'Ησ. Θ. 157: Παθ. ἀόρ. **-εκρύβην** [ῠ]: μέλλ. **-κρυβήσομαι** 'Εβδ. κτλ. Κρύπτω ἀπό τινος, διατηρῶ τι κεκρυμμένον ἀπό τινος, μετ. αἰτ. καὶ γεν., αἲ γάρ μιν θανάτοιο.. δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι 'Ιλ. Σ. 465· μετὰ δοτ. προσώπ., ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους Λ. 717: — μεταγεν. μ. διπλ. αἰτ., ὡς τὸ Λατ. celare aliquem aliquid, κρύπτω ἢ φυλάττω τι κεκρυμμένον ἀπό τινος, ἀποκρύπτω, οὔτε σε ἀποκρύψω τὴν ἐμὴν οὐσίην 'Ηρόδ. 7. 28· τι ἀπό τινος 'Εβδ. (Βασιλ. Δ'. δ', 27):— Μέσ., ἀποκρύπτεσθαί τινά τι Πλάτ. Νόμ. 702B, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 29, κτλ. ἀπ. τι, φυλάττω τι μυστικόν, Πλάτ. Πρωτ. 348E, πρβλ. 327B. **2)** ἀποκρύπτω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τῆς ὄψεως, κρύπτω, 'Οδ. Ρ. 286, καὶ συχν. παρ' 'Αττ. ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος 'Αρχίλ. 74 (31)· τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀπ. 'Ηρόδ. 7. 226· ἀποκρύψει φάος νὺξ Αἰσχύλ. Πρ. 24· χιὼν ἀπ. τι Ξεν. 'Αν. 4. 4, 11· ἀπ. τὴν σοφίαν Πλάτ. 'Απολ. 22D· ἀπ. τι ἔν τινι 'Ισοκρ. 11B· εἴς τι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 424, 483, Ξεν. 'Ιππαρχ. 5. 7:—Μέσ., μετ' ἀπαρ., ἀποκρύπτεσθαι μὴ ποιεῖν τι, ἀποκρύπτω τὰς πράξεις μου, Θουκ. 2. 53· περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι Λυσ. 110. 2· ὁ παθ. πρκμ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ. παρὰ Δημ. 836. 19, οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν: — Παθ., τὸν 'Ελλήσποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεκρυμμένον 'Ηρόδ. 7. 45· τοὺς ἀποκρυπτομένους, ἐκείνους οἵτινες ἀποσύρονται ἀπὸ τοῦ δημοσίου, Ἄλεξ. ἐν 'Αδήλ. 8. **3)** ἀμαυρῶ, σκιάζω, Εὐρ. 'Αποσπ. 152· ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπ. Πλάτ. 'Απολ. 22D. **II.** ἀπ. γῆν, χάνω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν γῆν, ἐπὶ πλοίων ἀποπλεόντων εἰς τὸ πέλαγος, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Phaeacum abscondimus arces, ἀντίθετον τῷ **ἀνοίγνυμι** (I. 3), φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος ... ἀποκρύψαντα γῆν Πλάτ. Πρωτ. 338A· ἐπειδὴ ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ὅτε δὲν ἐβλέπομεν πλέον αὐτούς, Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 38: — οὕτω πιθ. αὐτοὺς (δηλ. τοὺς 'Αργείους) πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ ἐν Θουκ. 5. 65· καὶ ἐν 'Ησ. 'Αποσπ. 44 (Γαισφ.) ἔχομεν ἀποκρύπτουσι Πελειάδες (ἐνν. ἑαυτάς), ἐξαφανίζονται.

ἀποκρυσταλλόομαι, παθ., κρυσταλλώνω, παγώνω, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ψ. 281.

ἀποκρυφή, ἡ, μέρος διὰ κρύψιμον, κρυπτήριον, 'Εβδ. ('Ιὼβ κβ', 14 κ. ἀλλ.).

ἀπόκρυφος, ον, κεκρυμμένος, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1070· ἐν ἀποκρύφῳ, κρυφίως, μυστικῶς, 'Ηρόδ. 2. 35· ἀπ. θησαυροί, κεκρυμμένοι, ἐναποτεθειμένοι, 'Επιστ. π. Κολ. β', 31. **2)** μετὰ γεν., ἀπόκρυφον πατρός, ἄγνωστον εἰς αὐτόν, Ξεν. Συμπ. 8.11. **II.** ἀσαφής, σκοτεινός, δυσκατάληπτος, ὁ αὐτ. 'Απομν. 3. 5, 14· γράμματα Καλλ. 'Αποσπ. 242· ἀπ. σύμβολα δέλτων, ἐπὶ ἱερογλυφικῶν, 'Επιγρ. 'Ελλ. 1028. 10. **III.** παρ' 'Εκκλ. ἐπὶ βιβλίων, ὁτὲ μὲν νόθων, ὁτὲ δὲ μὴ κανονικῶν, μὴ ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἴδε Suicer ἐν λ.—'Επίρρ. **-φως** 'Ακύλας Παλ. Διαθ.

ἀπόκρυψις, εως, ἡ, κρύψιμον, ἀπ. ποιεῖσθαι 'Αριστ. π. Οὐρ. 2.13, 9.

ἀποκτάμεν, -κτάμεναι, ἀποκτάμενος, ἴδε ἐν λέξ. **ἀποκτείνω**.

ἀποκτάομαι, χάνω, ἀντίθ. τῷ **κτῶμαι**, πλοῦτος μὲν γάρ .. κτηθεὶς βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις Δημόκρ.

ἀποκτείνω: μέλλ. **-κτενῶ**, 'Ιων. **-κτενέω**, 'Ηρόδ. 3. 30: ἀόρ. α' **ἀπέκτεινα**, 'Ιλ.: — πρκμ. **ἀπέκτονα**, 'Ισοκρ. 246B, Πλάτ. 'Απολ. 38C, Ξεν. 'Απολ. 29, Δημ. 593. 14: ὑπερσυντ. γ' πληθυντ. **-εκτόνεσαν** ὁ αὐτ. 387. 21, 'Ιων. γ' ἑν. **-εκτόνεε** 'Ηρόδ. 5. 67· μεταγεν. πρκμ. **ἀπεκτόνηκα** 'Αριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 33. 2, πρβλ. Πλουτ. Τιμολ. 16, (εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πλάτωνος κλ.)· ὡσαύτως **ἀπέκταγκα** Μένανδ. ἐν «Μισουμένῳ» 13, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11, 'Εβδ. καὶ **ἀπέκτᾰκα** Πολύβ. 11. 18, 10: — ἀόρ. β' **-έκτᾰνον**, 'Ιλ., ποιητ. α' πληθ. **ἀπέκταμεν**, 'Οδ. Ψ. 121· ἀπαρ. **-κτάμεναι, -κτάμεν**, 'Ιλ. Υ. 165, Ε. 675:— Παθ. μόνον παρὰ μεταγ. (καθ' ὅσον παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι τὸ **ἀποθνήσκω** χρησιμεύει ὡς παθητικόν): ἐνεστ. παρὰ Παλαιφ. 7: ἀόρ. **ἀπεκτάνθην** Δίων Κ. 65. 4, 'Εβδ.: πρκμ. **ἀπεκτάνθαι** παρὰ Πολυβίῳ 7.7, 4, 'Εβδ.: — ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀόριστον μέσον μετὰ παθητικῆς σημασίας **ἀπέκτατο** 'Ιλ. Ο. 437, Ρ. 472· μετοχ. **ἀποκτάμενος** Δ. 494, κτλ.· πρβλ. **ἀποκτέννυμι**. 'Επιτεταμένος τύπος τοῦ **κτείνω**, φονεύω, σφάζω, Ὅμ., 'Ηρόδ., ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ ('Αγ. 1250), οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., συχν. παρ' Εὐρ. καὶ ὁ ἐπικρατῶν τύπος ἀντὶ τοῦ **κτείνω** ἐν τῇ 'Αττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς τὸ **ἀποθνήσκω** ἀντὶ τοῦ θνήσκω. **2)** ἐπὶ δικαστῶν, καταδικάζω εἰς θάνατον, 'Αντιφῶν 140. 24, Πλάτ. 'Απολ. 30D, κἑξ., 38C, 39D, Ξεν., κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦντος, 'Ανδοκ. 34. 7, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 21, πρβλ. Θουκ. 6. 61· ἐπὶ τοῦ δημίου, φονεύω, 'Ηρόδ. 6. 4· καθόλου ἐπὶ τοῦ καταδικάζοντος νόμου, Πλάτ. Πρωτ. 325B. **3)** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. enecare, τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀπ. τὸ σόν, «μὲ σκοτώνει», Εὐρ. 'Ιππ. 1064· σὺ μή μ' ἀπόκτειν', ὁ αὐτ. 'Ορ. 1027.

ἀποκτενείω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀποκτείνω**, 'Ανθ. Π. 11. 395, 'Εβδ., κτλ.

ἀποκτηνόομαι, παθ., γίνομαι κτῆνος, κτηνώδης, 'Αθανάσ. κτλ.

ἀπόκτησις, εως, ἡ, ἀπώλεια, καὶ **-κτητός, όν**, ἀπολεσθείς, ἀπαλλοτριωθείς, 'Ιω. Χρ.

ἀποκτέννῡμι, ἢ -κτένῡμι, (A. B, 29), = **ἀποκτείνω**, εἶναι ὁ συνηθέστερος τύπος τοῦ ἐνεστῶτος παρὰ Πλάτ., γ' ἑν **-κτέννῡσι**, Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 3, Πλάτ. Γοργ. 469A, α' πληθ. **-κτέννῠμεν**, αὐτόθι 468B, γ' πληθ. **-ῠᾱσι** (ἴδε κατωτ.), ὑποτακτ. **-ύῃ**, Πολ. 565E· εὐκτ. **-ύοι**, Φαίδων 62C· ἀπαρ. **-ύναι** Λυσ. 120, 38, Πλάτ. Φαίδων 58B, κτλ., μετοχ. **-ὺς** Κρίτων 48C, κτλ. 'Ο ἐνεστὼς **ἀποκτιννύω** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, οἵτινες γράφουσιν **ἀποκτιννύασι** ἀντὶ **-ουσι**, ἐν Πλάτ. Γοργ. 466C καὶ Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 2, πρβλ. 'Αν. 6. 3, 5· γ' πληθ. παρατ. **ἀπεκτίννυσαν** ἀντὶ **-υον**, ὁ αὐτ. 'Ελλ. 5. 2, 43, πρβλ. 'Αν. 6. 5, 28.

ἀπόκτῐσις, εως, ἡ, ἵδρυσις ἀποικίας ὡς τὸ **ἀποίκησις**, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 74, Διον. 'Αλ. 1. 49.

ἀποκτῠπέω, ἰσχυρῶς ἠχῶ ἀπὸ .. κρότος θαυμάσιος οἷος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης Φιλόστρ. 537· κάμνω θόρυβον κτυπῶν, Σουΐδ. ἐν λ. **τύμπανον**, A. B. 208, 16.

ἀποκυᾰμεύω, διὰ κλήρου ἐκλέγω, Συλλ. 'Επιγρ. 76. 13, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέγωμαι ταμίας, Συλλ. 'Επιγρ. 'Αττ. 1. 32, 13.

ἀποκῠβεύω, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνεύω, περὶ βασιλείας Διόδ. 17. 30.

ἀποκῠβιστάω, ἀπό τινος τόπου πηδῶ κατακέφαλα, εἰς ὕδωρ Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 332E.

ἀποκῡδαίνω, λαμπρύνω, δοξάζω, 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 32, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 164.

ἀποκυέω, φέρω, τίκτω, γεννῶ, μετ' αἰτ., 'Αριστ. 'Αποσπ. 66, Διον. 'Αλ. 1. 70, Πλουτ. Σύλλ. 37· ἀπολ., Λουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 10. 1: — μεταφ., ἡ ἁμαρτία ἀπ. θάνατον 'Επιστ. 'Ιακώβ. α', 15, πρβλ. Φίλωνα 1. 214: — Παθ., ἐπὶ τοῦ γεννωμένου βρέφους, Πλουτ. Λυκοῦργ. 3, 'Ηρωδιαν. 1. 5.

ἀποκύημα, τό, τὸ γεννηθέν, ὁ τόκος, 'Εκκλ.

ἀποκύησις, εως, ἡ, γέννησις, γέννα, Πλούτ. 2. 907D, κτλ.

ἀποκυΐσκω, = **ἀποκυέω**, Αἰλ. π. Ζ. 9. 3.

ἀποκῠλινδέω, = **ἀποκυλίω**, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Π. 3.7, 28, ἐν τῷ παθητ.

ἀποκύλισμα, ατος, τό, σῶμα ἀποκυλισθὲν ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, Λογγῖν. 40. 4.

ἀποκῠλίω, μέλλ. **-ίσω** [ῑ], κυλίω μακράν, 'Εβδ. καὶ Καιν. Διαθ.— Παθ., Λουκ. Ῥητ. διδ. 3.

ἀποκῡματίζω, κάμνω τι νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναβράζῃ, Πλούτ. 2. 734A: — μεταφ., ἀπ. τὰς ψυχὰς αὐτόθι 943C· εἶχον Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 23.

ἀπόκῡνον, τό, (κύων) φυτόν, cynanchus erectus, σκυλοβότανον, «ἀπόκυνον, οἱ δὲ κύναγχον, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμβην καλοῦσι», κατὰ δὲ 'Ησύχ. «μᾶζα μεμιγμένη φαρμάκῳ πρὸς ἀναίρεσιν κυνῶν, ἢ εἶδος βοτάνης».

ἀποκυνόω, εἰς κύνα μεταβάλλω, Εὐστ.1714. 42.

ἀποκυπαρῶσαι, «ἀποκτεῖναι», Ἡσύχ.

ἀποκύπτω: μέλλ. -ψω, κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἂν γάρ τὰν πόλιν ἅπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες Ἀριστοφ. Λυσ. 1003, ἀλλὰ κατὰ Ρείσκιον **ἐπικεκύφαμες**.

ἀποκυριάζειν, «ἀποκακεῖν, ἀποφεύγειν, ἀποσκιρτᾶν», Ἡσύχ.

ἀποκυριεύω, κατακυριεύω, μ. γεν., τὰ δαιμόνια ἀπεκυρίευσαν αὐτῶν Ἰουστῖν. Μ.181Α.

ἀποκυρόω, ἀκυρῶ, Λατ. abrogare, Γλωσσ. **II.** ἐκλέγω ἕνα ἐκ μέσου πλήθους, περιβάλλω τινὰ μὲ ἐξουσίαν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2448. VII. 37.

ἀποκυρτόομαι, παθ., πρήσκομαι εἰς κυρτὸν σχῆμα, ὡς τὸ ἀποκορυφοῦμαι, ἐς ὀξὺ ἀποκυρτούμενα διαπυήματα Ἱππ. Προγν. 39.

ἀποκύρωσις, εως, ἡ, ἀκύρωσις, Λατ. abrogatio, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 25. 9.

ἀποκωκύω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, κτεῖνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1544.

ἀποκώλυσις, εως, ἡ, ἀποποίησις, ἄρνησις, ἐπὶ ἵππων μὴ δεχομένων τὸν χαλινὸν ἢ τὸν ἀναβάτην, τάς δέ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις Ξεν. Ἱππ. 3.11· κώλυσις, ἐμπόδιον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1571.

ἀποκωλυτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποκωλύω**, δεῖ ἀποκωλύειν, Σωρανὸς περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 240Β.

ἀποκωλύω: μέλλ. -ύσω [ῡ]: — ἐμποδίζω, ἀπωθῶ, τινά τινος Ξεν. Ἀν. 3. 3, 3· ἀπό τινος Ἑβδ. (Ἐκκλ. β', 10)· μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἀπαγορεύω νὰ πράξῃ τίς τι, Εὐρ. Μήδ. 1411, Πλάτ. Θεαίτ. 150C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἀπ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. Ἱέρ. 8. 1· ἀπ. μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 4, 24. **II.** μετὰ μόνης αἰτ., παρακωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66, Θουκ. 3. 28. **III.** ἀπολ., εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, ἔφασαν βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἴ τι μὴ ἀποκωλύει Θουκ. 1.72: ἀπρόσ., οὐδὲν ἀποκωλύει, οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει, Πλάτ. Πολ. 372Ε, κ. ἀλλ.

ἀποινίζω, τιμωροῦμαί τινα, τιμωρίαν λαμβάνω παρά τινος, ἀποινίξασθαι Ἐπιγρ. Μαντ. BCH. 1892, 577.

ἀποκωφόομαι, παθ., καθίσταμαι κωφός, τὰ ὦτα αὐτῶν ἀποκωφωθήσεται Ἑβδ. (Μιχ. ς', 16)· μεταφ., ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκεκωφωμένους καὶ ἀποτετυφλωμένους Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 37.

ἀπολάβειον, τό, ἐργαλεῖον δι' οὗ λαμβάνονται καὶ κρατοῦνται τὰ στοιχεῖα, Φίλ. Βελοπ. σ. 61, 15.

ἀπολαγάζω, ἀπαλλάσσω, ἀφίνω, ἀπολ]αγασθέντα Ἐπιγρ. Κρήτ. Mus. Ital. III, σ. 693, ἀρ. 133_3, πρβλ. Ἡσύχ. «λαγάσσαι· ἀφεῖναι».

ἀπολάγαξις, ἡ, ἀπάλλαξις, ἀπαλλαγή(;) **ἀπ]ολαγάξιος** — Ἐπιγρ. Κρήτ. Mus. Ital. III. σ. 693, ἀρ.134.

ἀπολαγνεύω, ἀναλίσκομαι εἰς λαγνείαν, «ἀπολελάγνευται· εἰς λαγνείαν ἀνάλωται» Ἡσύχ.

ἀπολαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**: — λαμβάνω ὡς μερίδιον, λαμβάνω μερίδιον διὰ κληρώσεως, ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον Ἡρόδ. 4. 115· τὸ μέρος 114· ἀπολαχόντες τὴν Ταναγρικὴν μοῖραν ὁ αὐτ. 5. 57, πρβλ. 4. 145· μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε ὁ αὐτ. 7. 23· ὡς .. ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 331. **2)** λαγχάνω, «ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ λαχεῖν», Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, κτλ., Ἁρποκρ., ἴδε **λαγχάνω** I. 2. **II.** ἀποτυγχάνω ἐν τῇ κληρώσει, Λυσ. 101, 3, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 6., 2.102Ε: καθόλου, χάνω πᾶν ὅ,τι ἔχω, μένω ἔρημος πάντων, Εὐρ. Ἴων 609.

ἀπολάζυμαι, ποιητ. ἀντὶ **ἀπολαμβάνω**, Εὐρ. Ἑλ. 912· πρβλ. **λάζυμαι**.

ἀπολαΐζομαι, ἀποθ., μεταβάλλομαι εἰς λίθον, ἀπολιθοῦμαι, «ἀπολελαϊσμένον· ἀπολελιθωμένον» Ἡσύχ.

ἀπολαιμίζω, ἀποκόπτω τὸν λαιμόν τινος, σφάζω, ἀποκτείνω, τινὰ Νικήτ. Χρον. 271. Δ.

ἀπολάκημα, ατος, τό, «ῥάπισμα· ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν» Ἡσύχ.

ἀπολακτίζω, μέλλ. ἀττ. -ιῶ, λακτίζων ἀπωθῶ, ἀποσείω, ἀνίας Θέογν. 1337· ὕπνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 141. **2)** καταφρονῶ, ἀπορρίπτω, «κλωτσῶ», λέχος τὸ Ζηνὸς ὁ αὐτ. Πρ. 651· τὰ καλὰ καὶ σωτήρια Πλουτ. Ἀντών. 36. **II.** ἀπολ., λακτίζω, κλωτσῶ, ἀμφοτέροις (ὑποκ. τοῖς ποσίν), «μὲ τὰ δύο», Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 18.

ἀπολακτισμός, ὁ, τὸ ἀπολακτίζειν, ἀπωθεῖν μακράν, ἀπ. βίου ἐπὶ βιαίου θανάτου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 937, πρβλ. Πλουτ. 2.917Ε: —ὡσαύτως, **ἀπολάκτισμα**, τό, «κλωτσιά,» Γραμμ.

ἀπολαλέω, φλυαρῶ, μωρολογῶ, Λουκ. Νιγρ. 22, ἀλλ' ὁ Πολυδ. (Β', 127) ἀναφέρει τὸ ῥῆμα καὶ μετ' ἄλλης σημασίας: «ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον **ἀπολελαληκώς**».

ἀπολαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, παρ' Ἡροδ. **λάμψομαι**, 3. 146., 9. 38· πρκμ. Ἀττ. **ἀπείληφα**, παθ. **ἀπείλημμαι**, Ἰων. **ἀπολέλαμμαι**, ἐνεργ. ἀόρ. β' **ἀπέλαβον**, ἀλλὰ παθ. ἀόρ. α'. **ἀπελήφθην**, Ἰων. **ἀπελάμφθην** Ἡρόδ. Λαμβάνω παρ' ἄλλου (ἀντιστοιχοῦν τῷ **ἀποδιδόναι**), Πλάτ. Πολ. 332Β· παρά τινος Θουκ. 5. 30· ἀπ. τοῦ βίου χρηστὸν Πλουτ. 2.258Β: — λαμβάνω τὸ ὀφειλόμενόν μοι, μισθὸν Ἡρόδ. 8. 137· ἀπ. τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 14· ἀπ. τὴν σὴν ξυνάορον Εὐρ. Ὀρ. 654· τὰ χρήματα Ἀριστοφ. Νεφ. 1274· τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀντιφάν. ἐν «Νεοττίδι» 2· ἀπ. χρέα, πληρώνομαι τὰ χρεωστούμενα, Ἀνδοκ. 25. 20· ὑπόσχεσιν παρά τινος ἀπολ. Ξεν. Συμπ. 3. 3· τὰ δίκαια Αἰσχίν. 27.36·—Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἀντιτίθεται τῷ **λαμβάνω**, Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 162. 17· πρβλ. 78. 3· ἀπ. ὅρκους, δέχομαι αὐτοὺς προσφερομένους, Δημ. 59. 11., 234. 10· ἴδε ἐν λ. **ὅρκος**. **2)** ἀφαιρῶ, λαμβάνω μέρος πράγματός τινος, Θουκ. 6. 87, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 369Β. **3)** ἀφαιρῶ, Πολύβ. 22. 26, 8 καὶ 17. **4)** ἀκούω ἢ μανθάνω, ὡς τὸ λατ. accipio, Πλάτ. Πολ. 614Α, Αἰσχίν. 27. 36. **II.** λαμβάνω ὀπίσω, ἀνακτῶμαι, τὴν τυραννίδα, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 1. 61., 2. 119., 3.146, κ. ἀλλ.· τὴν ἡγεμονίαν Ἰσοκρ. 44 Ε· τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ὁ αὐτ. 307Δ. **2)** ἔχω δικαίωμα ν' ἀπαιτήσω καὶ νὰ λάβω, ἵν' ἡ πόλις ἔχῃ ὑπεύθυνα σώματα παρ' ὧν ἔμελλε τῶν ἀνηλωμένων λόγον ἀπολήψεσθαι Αἰσχίν. κ. Κτησιφ. 8. 6. **III.** λαμβάνω τινὰ ἢ ὁδηγῶ εἰς παράμερον μέρος, καλέσας Ὑστάσπεα καὶ ἀπολαβὼν μοῦνον εἶπε, καὶ λαβὼν αὐτὸν κατ' ἰδίαν μόνον εἶπε, Ἡρόδ. 1. 209· αὐτὸν μόνον Ἀριστοφ. Βάτρ. 78· μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε Εὐρ. Ὀρ. 451· ἀπολαβὼν σκόπει, λαβὼν αὐτὸ κατ' ἰδίαν, Πλάτ. Γοργ. 495Ε· τὴν εὐδαίμονα πλάττομεν [πόλιν] οὐκ ἀπολαβόντες, ἀλλ' ὅλην, μὴ λαβόντες μέρος αὐτῆς μόνον, ἀλλὰ θεωρήσαντες αὐτὴν ἐν συνόλῳ, ὁ αὐτ. Πολ. 420C, πρβλ. 392Ε. **IV.** ἀποκλείω, ἐμποδίζω, σταματῶ, λέγων ὡς ἀπολάμψοιτο συχνοὺς Ἡρόδ. 9. 38· ἀπ. τείχει, διὰ τείχους διακόπτω, ἀποκλείω, Θουκ. 4. 102, πρβλ. 1, 7, κτλ.· ἀπ. εἴσω, ἐγκλείω, ἀποκλείω ἐντός, ὁ αὐτ. 1.134· ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, ὅταν τύχωσιν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς Πλάτ. Φαίδων 58C· κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσιν Φιλόστρ. 741· τὴν ἀναπνοὴν ἀπ. τινος, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοήν τινος, πνίγω αὐτόν, Πλουτ. Ρωμ. 27· ἀπ. τῶν σιτίων, ἀποκλείω τῆς τροφῆς, ἐμποδίζω τινὰ νὰ φάγῃ, Ἱππ. 104Α:— συχνάκις ἐν τῷ παθ., ὑπ' ἀνέμων ἀπολαμφθέντες, ἐμποδισθέντες ὑπὸ ἐναντίων ἀν., Ἡρόδ. 2. 115., 9. 114· ὑπὸ ἀπλοίας Θουκ. 6. 22· νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέμοις ἀποληφθεὶς Δημ. 98. 25· ἐν ὀλίγῳ ἀπολαμφθέντες Ἡρόδ. 8. 11· ἀπολαμφθέντες πάντοθεν ὁ αὐτ. 5. 101· ἐν τῇ νήσῳ ὁ αὐτ. 8. 70. 76, πρβλ. 97, 108· ἐμπλέκομαι, ἐν τοῖς ἰδίοις λόγοις ἀπ. Πλάτ. Εὐθύδ. 305D· ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ὁ αὐτ. Γοργ. 522Α. — οὕτως ἐπὶ τοῦ ῥοῦ, τῆς φορᾶς τοῦ αἵματος, σταματῶμαι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 754· κοιλίη, κύστις ἀπολελαμμένη ὁ αὐτ. Προρρ. 74Β, 77Β, κτλ.— λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἀλλ' εὕρηται παρ' Εὐρ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 305-308.

ἀπολαμπρύνω, καθιστῶ τινα λαμπρόν, περίφημον, ἐπίσημον :— Παθ. γίνομαι τοιοῦτος, ἔργοισι, διὰ τῶν ἔργων, κατορθωμάτων μου, Ἡρόδ. 1. 41, ἔργοισί τε καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρυνθεὶς ὁ αὐτ. 6. 70. **II.** καθαρὸν καθιστῶ καὶ εὐδιάκριτον καὶ εὐάρεστον, τὸν φθόγγον ἐκ τοῦ Διοσκ. — «ἀπελαμπρύνθη, λαμπρὸν καὶ δόκιμον ἐγένετο» Α. Β. 6, 12.

ἀπολάμπρυσμα, ατος, τό, λαμπρότης, Βυζαν.

ἀπολάμπω, μελλ. -ψω, ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος (δηλ. φῶς) Ἰλ. Χ. 319, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1009· ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν Ἰλ. Ζ. 295, Ὀδ. Ο. 108:—Μέσ., χάρις ἀπελάμπετο, ἐξέλαμπεν ἀπ. αὐτῆς, Ἰλ. Ξ. 183, πρβλ. Ὀδ. Σ. 298· χρυσοῦ ἀπολάμπεται, λάμπει ἐκ χρυσοῦ, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 30. **II.** μετὰ συστοιχ. αἰτ., αὐγὴν ἀπολ. Λουκ. π. Οἴκου 8· ἀστραπὴν Καλλίστρ. 895.

ἀπόλαμψις, εως, ἡ, ἀναλαμπή, ἔκλαμψις, Βυζ.

ἀπολανθάνομαι, ἀμφιβ. ἀντὶ **ἐκλανθάνομαι**, Λόγγ. 3. 7· ἴδε Schneidew. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 8.

ἀπολάπτω: μέλλ. -ψω, λάπτω, πίνω διὰ τῆς γλώσσης ὡς ὁ κύων, καταπίνω λαιμάργως, Ἀριστοφ. Νεφ. 811· πρβλ. **ἀπολαύω** I. 3.

ἀπόλαυσις, εως, ἡ, τὸ ἀπολαύειν, ἀπόλαυσις ὡς καὶ νῦν Θουκ. 2. 38. **II.** τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολαύσεως, ἡδονή, τέρψις, αἱ ἀπ. αἱ σωματικαὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 23, πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 2· ὁ κατ' ἀπόλαυσιν βίος, ὁ ἐν ἡδοναῖς βίος, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 5, 9, κτλ. **2)** μετὰ γεν. ἡ ἔκ τινος ὠφέλεια, σίτων καὶ ποτῶν Ξεν. Ἀπομ. 2. 1. 33, πρβλ. Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἀγαθῶν Ἰσοκρ. 7Ε· ἀπόλαυσιν εἰκοῦς (αἰτ. ἀπόλ.), ὡς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν σὴν ὁμοιότητα, Εὐρ. Ἑλ. 77, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1370· ἀπ. ἑαυτῶν ἔχειν Πλάτ. Τίμ. 83Α· ἀπ. ἀδικημάτων, ἡ ὠφέλεια, ὁ καρπὸς αὐτῶν, Λουκ. Τυρανν. 5.

ἀπόλαυσμα, ατος, τό, ἀπόλαυσις, Αἰσχίν. 733. 1, Πλούτ. 2. 125C.

ἀπολαυστήρια, τά, ἡδοναί, ἀπολαύσεις, Θεόδ. Στουδ. σ. 487Β.

ἀπολαυστικός, ή, όν, ἀφιερωμένος, δεδομένος εἰς ἀπόλαυσιν, βίος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 2· παρέχων, προξενῶν ἀπόλαυσιν, τέρψιν, ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 9, 23:—Ἐπίρ. **-κῶς**, ἀπολαυστικῶς ζῆν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 10, 33. **II.** ἀπολαυστός, ὃν δύναταί τις νὰ ἀπολαύσῃ, εὐχάριστος, ἐπὶ πραγμάτων, Ἀθήν. 87Ε.

ἀπολαυστός, όν, ὃν ἀπολαύει τις ἢ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 124, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4.

ἀπολαύω: μέλλ. **ἀπολαύσομαι**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 177, Πλάτ., κλ., μεταγεν. **ἀπολαύσω** Διον. Ἁλ. 6.4, Πλούτ., κλ. (παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφ. ἀναμφιβόλως σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ὡς ἐν Ὑπερείδ. Ἐπιταφ., διαφ. γρ. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172Β):—ἀόρ. **ἀπέλαυσα**, Εὐρ. Ι. Τ. 526, Ἀριστοφ., κτλ.: — πρκμ. **ἀπολέλαυκα**, Πλάτ. κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 4, Ἰσοκ. 389Β:—Παθ., πρκμ. **ἀπολέλαυται** Φιλόστρ. 257, ἀλλ' **ἀπολελαυσμένος** Πλούτ. 2. 1089Β, 1099D· ἀόρ. **ἀπελαύσθην** Φίλων 1. 37: — Οἱ αὔξησιν δεχόμενοι χρόνοι ἐνίοτε γράφονται **ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα**, ἀλλ' ἐσφαλμένως, ὡς λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς (ἔκδ. Ἑρμάνν. σ. 315 XL.) «ὁμοίως πλημμελοῦσιν, οἱ λέγουσιν ἀπήλαυσα .. δέον μόνως διὰ τοῦ ε ἀπέλαυσα» κτλ. (Τὸ ἁπλοῦν **λαύω** δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ πιθανῶς ἦτο = **λάω** ἢ **λάϝω** (ὅπερ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἡρμηνεύθη ἀπολαυστικῶς ἔχω, πρβλ. Ἀπολλ. Λεξ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 228): ἐντεῦθεν καὶ **λεία, ληΐς** καὶ πιθαν. **λάτρις**, πρβλ. Σανσκρ. lotas (λεία), Λατ. latro, lucrum. — Γοτθ. laum, (Γερμ. lohn): — **λαμβάνω**, **√ΛΑΒ**, φαίνεται συγγενεύει). Ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος (πρβλ. **συναπολαύω**), ἔχω τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς σῆς δικαιοσύνης Ἡρόδ. 6. 86, 1· τῶν σιτίων Ἱππ. 12. 20, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 354Β· ἰχθύων, λαχάνων, ἐδεσμάτων, κτλ. Ἄμφις ἐν «Λευκάδι» 1, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1, 3, κτλ.· ποτῶν, ὀσμῶν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 81, Ἱέρ. 1, 24, κτλ.· τῶν ἀγαθῶν, σχολῆς, κτλ. Πλάτ. Γοργ. 492Β, Νόμ. 871D· τῆς σιωπῆς ἀπολαύειν, ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς σιωπῆς, Δημ. 579. 24· τῆς ἐξουσίας Αἰσχίν. 72. 15· ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπ. Πλάτ. Φαῖδρ. 255Ε. 2) ἀπολαύω τί τινος·— τί γὰρ .. ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος; Ἀριστοφ. Νεφ. 1231, πρβλ. Θεσμ. 1008, Πλ. 236· ἐλάχιστα ἀπ. τῶν ὑπαρχόντων Θουκ. 1. 70· τοῦ βίου τι ἀπ. ὁ αὐτ. 2. 53· ἵππων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπ. ὁ ἄνθρωπος Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 10, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 299Α, κτλ. τοσοῦτον εὐεργίας ἀπολέλαυκε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 4. 3) ἐνίοτε μετ' αἰτιατ. ἀντὶ μετὰ γεν., ἀπ. τὸν βίον Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 6, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Ἀδήλοις» 53· ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀπολάπτει εἶναι πιθανὴ διόρθωσις καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἐν Ἀριστ. Αἰσθ. 5. 9, ἀπολαύειν καὶ πάσχειν τι, δὲν εἶναι βεβαιωμένον. 4) ἀπολ., οἱ ἀπολαύοντες κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ πονοῦντες Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 3· ἧττον ἀπ., ἔχω μικροτέραν ἀπόλαυσιν, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 7. 4, 6. ΙΙ. ἐπὶ κακῆς σημασίας, συχνάκις εἰρωνικῶς, ἔχω τὴν ὠφέλειαν ἔκ τινος, τῶν Οἰδίπου κακῶν ἀπ. Εὐρ. Φοίν. 1205· ἀπ. τι τῶν γάμων ὁ αὐτ. Ι. Τ. 526· ἧς ἀπολαύων Ἅιδην .. καταβήσει ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 543· τῶν ἀσεβῶν ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 910Β· φλαῦρόν τι ἀπ. Ἰσοκρ. 175Β, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 54Α· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων [παθῶν] ἀπ. ὁ αὐτ. Πολ. 606Β· ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπ., τὸ νὰ καταντήσῃ νὰ γείνῃ τις ἕνεκα τῆς μιμήσεως αὐτὸ τὸ μιμούμενον, αὐτόθι 395C· ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπ. νὰ κολλήσῃ τις ὀφθαλμίαν ἀπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 255D: πρβλ. **συναπολαύω**. 2) ἀπολ., ὠφελοῦμαι, «βγαίνω ὠφελημένος», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1358. ΙΙΙ. αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν διὰ τὸ πάθημά τινος, μετὰ γεν. προσώπ., Πλούτ. 2. 69D.—Τὸ ῥῆμα εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς Ἀττ., ἀλλ' ἐκ τῶν τραγικῶν ποιητῶν μόνος ὁ Εὐρ. μετεχειρίσθη αὐτό.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. 306.

ἀπολεαίνω, ποιῶ λεῖον, Διόδ. 5. 28, Πλούτ. 2. 350D, κτλ.

ἀπολέγω: μέλλ. **-ξω**: διαλέγω ἐκ πολλῶν, καὶ ἑπομένως, 1) ἐκλέγω, ἐξάγω καὶ λαμβάνω, τὸ ἄριστον Ἡρόδ. 5. 110, πρβλ. 3. 14, Ἀριστοφ. Σφ. 578: συχνάκις κατὰ μέσ. τύπ., ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, τριήκοντα μυριάδας τοῦ στρατοῦ, ἐκ τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. 8. 101· ἐκ πάντων Θουκ. 4. 9· ἀπολελεγμένοι, ἐκλεκτοί, Ἡρόδ. 7. 40· ἀπειλεγμένοι Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 12. 2) ἐκλέγω ἵνα ἀπορρίψω, Ἀριστοφ. Λυσ. 576· ἀπ. τινὰ ἐκ τῶν δικαστῶν Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 48. ΙΙ. μεταγεν. ὡς τὸ **ἀπαγορεύω**, δὲν ἐπιτρέπω, τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει Πολύβ. 2. 63, 1· ἀπ. περί τινος ὁ αὐτ. 4. 9, 3: — Μέσ. δὲν δέχομαί τι προσφερόμενόν μοι, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 1· ἀπολέγεσθαι ἱκεσίαν, δέησιν Πλουτ. Σόλ. 12, Κάτων Νεώτ. 2:—παραιτοῦμαι, δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἐπί τινος πράγματος, ἀπολέγεσθαι τὴν νίκην, τὸν βίον ὁ αὐτ. Νικ. 6., Ἠθικ. 2. 1060D· καὶ ἀπολ., ὑποχωρῶ, δὲν παρέχω ἀντίστασιν, ὁ αὐτ. Λυκοῦργ. 22. Πομπ. 23. 2) περιγράφω τι, τὸ σῶφρον ἀπολέλεκται (ἔνθα ὁ Ἐρχέριος ἔχει: ἀποδέδεικται) Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 17, ἐν τῷ Παθ.

ἀπολείβω: μέλλ. **-ψω**, στάζω τι, ἐντεῦθεν, ὡς τὸ **ἀποσπένδω**, **ἀπολείψας** (μετοχ. ἀόρ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 713) Ἡσ. Θ. 793· δένδρον ἀπολεῖβον μέλι, σταλάζον μέλι, Διόδ. 17.75, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 21· μεταφ., ἴχνη τὰ ἑταιρικὰ ὥραν ἀπολείβει Κωμ. Ἀνώνυμ. 39: — Παθ., στάζω ἢ ῥέω κάτω, ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον Ὀδ. Η. 107· αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε Ἡσ. Ἀσπ. 174.

ἀπόλειμμα, τό, τὸ ἀπολειφθέν, Διόδ. 1. 46.

ἀπολειόω, ἐξαλείφω τι καὶ λεαίνω τὸν τόπον, ἐπιγραφὴν Συλλ. Ἐπιγρ. 3966.

ἀπολειπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπολείπομαι**, πρέπει τις νὰ μείνῃ ὀπίσω, Ξεν. Οἰκ. 7. 38. 2) ἐκ τοῦ ἐνεργ., πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω, Ἡλιόδ. 2. 17.

ἀπολείπω: μέλλ. **-ψω**: ἀόρ. **ἀπέλῐπον** (τὸ **ἀπέλειψα** εἶναι πολὺ μεταγ., τὸ δὲ ἐν Ἡσ. Θ. 793 εἶναι ἐκ τοῦ **ἀπολείβω**, ὃ ἴδε). Ἀφίνω μέρος ἢ περίσσευμα πράγματός τινος, π. χ. ἐπὶ τροφῆς, οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα Ὀδ. Ι. 292: — κληροδοτῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 9, πρβλ. Μόσχ. 3. 98: — Ἐντεῦθεν, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἐπὶ συγγραμμάτων, Διογ. Λ. 5. 58, πρβλ. 7. 54. 2) ἀφίνω, καταλείπω, ἀπολύω, ψυχὰν Πινδ. Π. 3. 180· βίον Σοφ. Φ. 1158· νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι Εὐρ. Ἴων 720· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἀντιστρόφως, ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος, μὲ κατέλιπεν ἄνευ ἐλπίδος, Σοφ. Ἠλ. 185. 3) ἀφίνω ὀπίσω ὡς ἐν ἀγῶνι, ἀφίνω ὀπίσω εἰς ἀπόστασιν, καὶ καθόλου, ὑπερβαίνω, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 25, Λυσ. 190. 37: ἀλλὰ τὸ μέσ. καὶ παθ. εἶναι συνηθέστερα ἐπὶ τοιαύτης σημασίας, ἴδε κατωτέρω. 4) παραδέχομαι ὡς δυνατόν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθ. 7. 55, Φιλόδημ. Gomperz σ. 48. ΙΙ. ἀφίνω τι ὁλωσδιόλου, ἐγκαταλείπω, ἰδίως ἐπὶ θέσεων ἃς ὤφειλον νὰ ὑπερασπίσω, οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἐπὶ μελισσῶν, Ἰλ. Μ. 169, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 41, κ. ἀλλ.· οὕτως, ἀπ. (δηλ. τὴν πολιορκίην) ὁ αὐτ. 7. 170· τὴν ξυμμαχίαν, τὴν ξυνωμοσίαν Θουκ. 3. 9, 64· ἐπὶ προσώπων, καὶ σ' ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος Εὐρ. Ἠλ. 1310· ξεῖνον πατρώϊον ἀπολείπειν, καταλείπειν «εἰς τοὺς δρόμους», Θέογν. 521· ἀπολιπὼν οἴχεται Ἡρόδ. 3. 48, πρβλ. 5. 103, Ἀριστοφ. Βάτρ. 83· ἐπὶ γυναικός, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τὸν ἄνδρα μου, Ἀνδοκ. 30. 43, Δημ. 865. 6 (ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς κεῖται τὸ **ἀποπέμπω** Α. Β. 421, πρβλ. **ἀπόλειψις**)· ἐπὶ ναυτῶν, φεύγω, δραπετεύω ἐκ τοῦ πλοίου, Δημ. 1211. 2. 2) μετ' ἀπαρ., ἀπολείπουσι τούτους κακῶς γηράσκειν, «τοὺς ἀφίνουν νὰ ἔχουν κακὰ γεράματα», Ξεν. Οἰκ. 1. 22. 3) ἐπὶ πραγμάτων, παραλείπω τι, ἀφίνω τι ἀτέλεστον ἢ ἄρρητον, ὅσα ἀπέλιπε κτείνων τε καὶ διώκων .. σφέα ἀπετέλεσε Ἡρόδ. 5. 92, 7, πρβλ. Θουκ. 8. 22, Πλάτ. Πολ. 420Α, Δημ. 1491. 6. ΙΙΙ. ἀφίνω μέρος ἀνοικτόν, ἀφίνω διάστημα, ἀπ. μεταίχμιον οὐ μέγα Ἡρόδ. 6. 77· ἀπ. ὡς πλέθρον Ξεν. Ἀν. 6. 5. 11· τῆς θαλάττης τὰ μὲν ἀπολειπούσης, τὰ δ' ἐπιούσης Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 26. ΙV. ἀμεταβ., παύομαι νὰ ὑπάρχω, ἐκλείπω, τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει Ὀδ. Η. 117· ἐπὶ ποταμῶν, ἐκπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω, Ἡρόδ. 2. 14, 93 (οὕτως ἀπ. τὸ ῥέεθρον 2. 19)· ἐπὶ ἰκτίνων καὶ χελιδόνων, ἰκτῖνοι δὲ καὶ χελιδόνες δι' ἔτεος ἐόντες οὐκ ἀπολείπουσι, δηλ. ὑπάρχουσι καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὁ αὐτ. 2. 22· ἐπὶ ἀνθέων, παρέρχομαι, παρακμάζω, μαραίνομαι, ἀπολείποντος δὲ τούτου (δηλ. τοῦ ἄνθους τῆς ὥρας) ἀνάγκη κτλ. Ξεν. Συμπ. 8, 14·— ὡσαύτως ὡς τὸ **ἀπειπεῖν**, ἐκλύομαι, καταπονοῦμαι, ἀποκάμνω, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 2, 3, Ἡρόδ. 7. 221· ἐπὶ τῆς σελήνης, φθίνω, μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 15, 2. 2) εἶμαι ἐλλιπὴς ἔν τινι, οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας, χωρὶς νὰ ὑποστῇ οὐδεμίαν μείωσιν ἡ προθυμία αὐτῶν, Θουκ. 8. 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 533Α: — συχν. ἐπὶ ἀριθμῶν, μηδὲν ἀπολ. τῶν πέντε, Πλάτ. Νόμ. 828Β· τῶν εἴκοσιν ὀλίγον ἀπ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 18, 29, κτλ.· καὶ ἐπὶ μέτρων, ἀπὸ τεσσέρων πηχέων ἀπ. τρεῖς δακτύλους Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 7. 177· οὕτως, μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 489: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὀλίγον ἀπέλιπον ἐς Ἀθήνας ἀπικέσθαι, παρ' ὀλίγον νὰ .., Ἡρόδ. 7. 9, 1· βραχὺ ἀπ. γενέσθαι Θουκ. 7. 70· οὐδὲν δ' ἀπολείπετε οὕτω πολεμεῖν Δημ. 51. 25. 3) μετὰ μετοχ., παύομαι, ἔνθεν λέγων .. ἀπέλιπες Ξεν. Οἰκ. 6, 1· ἢ ἀπολ., ὅθεν ἀπέλιπες Πλάτ. Γοργ. 497C, πρβλ. Φαίδωνα 112C, Ξεν., κλ. 4) ἀπέρχομαι ἔκ τινος τόπου, ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν Θουκ. 5. 4· ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου ὁ αὐτ. 3. 10· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 78Β.

Β. Μέσ. (ὁ ἀόρ. **ἀπελιπόμην** παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 399, ἐν τμήσει), ὡς ἐνεργ. Ι. 3, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, Ἡρόδ. 2. 134. 2) ἐγκαταλείπω, κτλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 240C, κ. ἀλλ.

Γ. Παθ. ἐγκαταλείπομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, Θουκ. 7. 75, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20· μόνος ἀπολελειμμένος Ἀντιφῶν 112. 3· δὲν δύναμαι νὰ παρακολουθήσω συλλογισμόν τινα ἢ ἐπιχείρημα, μένω ἐν ἀπορίᾳ, Πλάτ. Θεαίτ. 192D. 2) εἶμαι κατώτερός τινος, ἔν τινι Ἰσοκρ. 245Β. ΙΙ. ἀπέχω, εἶμαι μακράν τινος, μετὰ γεν., πολλὸν τῆς ἀληθείης ἀπολελειμμένοι Ἡρόδ. 2. 106, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192D· μετὰ γεν. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 40· ἀπτώτως, ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας Εὐρ. Ὀρ. 80· στεροῦμαί τινος, τοῦ σοῦ .. ἀπολείπεσθαι τάφου Σοφ. Ἠλ. 1169· πατρῴας μ' ἀπ. χθονὸς Εὐρ. Μήδ. 35, ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ.· τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν ὁ αὐτ. Ὀρ. 216. 2) εἶμαι ἐλλιπὴς ἔν τινι, μένω ὀπίσω, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη Ἀριστοφ. Ἱππ. 525· τοῖς ἀπολειφθεῖσι (ἐνν. τῆς παιδείας) Δημ. 270. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 276D· ἀπολειφθεὶς ἡμῶν, χωρὶς ἡμῶν, ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν, Δημ. 352. 12· ἀπολειφθῆναι

τῶν πραγμάτων, καταλειφθῆναι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 813, ἐν τέλ. καιρῶν ..: οὐδενὸς τούτων ἀπολελείμμεθα ὁ αὐτ. 918.19· θεάματος, ἑορτῆς ἀπ. Λουκ. 'Ενάλ. Διάλ.15.1, περὶ Θυσ. 1· εἰσβολῆς 'Ισοκρ. 302C· ἀπ. ἥβας, φρενῶν, ἀποστεροῦμαι, χάνω, Εὐρ. 'Ηρ.Μαιν.440, 'Ορ.216. **3)** ὑπολείπομαι, τὸ πλέον αὐτῷ μέρος ἀπελείπετο τῆς πορείας Πολύβ. 3. 39, 12 : — ἀπροσ., ἀπολείπεται λέγειν Διογ. Λ. 7. 85.

ἀπολειτουργέω, τελειώνω τὴν ὑπηρεσίαν μου, τελῶ τὰς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλομένας λειτουργίας, φιλοτίμως καὶ εὐπόρως ἀπολειτουργῆσαι Διογ. Λ. 3. 99, Μ. 'Αντων. 10. 22.

ἀπολείχω, λείχων ἀφαιρῶ ἔκ τινος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 478· λείχω, λείχων καθαρίζω τι, οἱ κύνες ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 21.

ἀπολείψας, ἴδε τὰ ῥήματα **ἀπολείβω**, **ἀπολείπω**.

ἀπόλειψις, εως, ἡ, (ἀπολείπω) ἐγκατάλειψις, ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 7. 75· ἐγκατάλειψις τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ (πρβλ. **ἀπολείπω** II., **ἀπόπεμψις**), Δημ. 868. 1· ἀπόλειψιν ἀπογράφεσθαι (ἴδε **ἀπογράφω** III. 2) αὐτόθι 17· ὡσαύτως ἐπὶ στρατιωτῶν, ναυτῶν κλ., λιποταξία, ἀπόδρασις, Ξεν. 'Ελλ. 4. 1, 28, Δημ. 1209. 26. **II.** ἀμεταβ., ἀνεπάρκεια, ἔλλειψις, Θουκ. 4. 126· ἐπὶ ποταμῶν, ἐλάττωσις, κατάπτωσις, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 1· οὕτως ἐπὶ τῆς σελήνης, ἐλάττωσις, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 9:—θάνατος, δοιὴ δὲ θνητῶν γένεσις, δοιὴ δ' ἀπόλειψις 'Εμπεδ. 64· οὕτως, ἀπ. τοῦ ζῆν 'Υπερείδ. 'Επιτάφ. 136.

ἀπόλεκτος, ον, (ἀπολέγω) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, Θουκ. 6. 68· Ξεν. 'Αν. 2. 3, 15, πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 495.

ἀπολελυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. ἀπολύτως, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατὰ σχέσιν, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8. 162 : = ἐν τῷ θετικῷ (βαθμῷ) ἀντιθέτως τῷ κατὰ σύγκρισιν (ἐν τῷ συγκριτικῷ) Α. Β. 3, ἐν λέξ. **ἀφηλικέστεροι**. **II.** ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας, Εὐσ. 'Ι. 'Εκλ. 10. 5, 8.

ἀ-πολέμητος, ον, ὁ μὴ πολεμηθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, χώραν πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον Πολύβ. 3. 90, 7. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 12, κ. ἀλλ.

ἀπόλεμμα, ατος, τό, (ἀπολέπω) ὁλόκληρον δέρμα, δορά, τάς τε σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο ... καὶ τὰ ἀπολέμματα ἐνεδύοντο Δίων Κ. 68. 32.

ἀ-πόλεμος, 'Επ. **ἀπτόλεμος**, ον, ὁ ἄπειρος πολέμου, ὁ μὴ πολεμικός, ἀκατάλληλος πρὸς πόλεμον, ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις 'Ιλ. Β. 201, κτλ. πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 4, 1· ἀπολέμῳ χειρὶ λείψεις βίον, ὅ ἐ. διὰ χειρὸς γυναικός, Εὐρ. 'Εκ. 1034 **2)** ὁ μὴ πολεμικός, ὁ τὴν εἰρήνην φιλῶν, εὐνομίᾳ Πινδ. Π. 89· εὐνᾷ Εὐρ. Μήδ. 641· ἡσυχίᾳ Διον. 'Αλ. 2. 76 κτλ. : — 'Επίρρ. ἀπολέμως ἴσχειν, ἀπολέμως ἔχειν, Πλάτ. Πολιτικ. 307Ε. **II.** ἄμαχος, ἀήττητος, Αἰσχύλ. 'Αγ.769, Χο. 54. **III.** ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄνευ τινὸς ἐλπίδος ἐπιτυχίας ὡς γινόμενος πρὸς κρείσσονας, ὁ αὐτ. Πρ. 904 (ἔνθα ὁ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου προτείνει **ἀπολέμιστος**), Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν.1133.

ἀπολεοντόομαι, παθ. (λέων) γίγνομαι λέων, φασὶ τούτους ἀπολεοντωθῆναι 'Ηράκλειτ. Περὶ ἀπίστων 12· μεταφ., οἷον ἀπολεοντοῦσθαι κατὰ τῶν ἐχθρῶν Εὐστ. Πονημάτ. 103. 53.

ἀπολεπιδόομαι, παθ., ἀπολεπίζομαι, ὅσα δὲ ἀπολεπιδοῦσθαι μέλλει, ταῦτα οὐ χρὴ ἀποπρίειν, ἐπὶ ὀστῶν, 'Ιππ. π. 'Αγμ.774.

ἀπολεπίζω, = **ἀπολέπω**, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω», Γεωπ.10. 58.

ἀπολέπισμα, ατος, τό, φλοιός, «φλοῦδα», τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 468.

ἀπολεπτύνομαι, παθ., καθίσταμαι ἐντελῶς λεπτὸς ἢ ἀδύνατος, ἀπολεπτυνθέντος .. τοῦ πικροῦ, ἐλαττωθέντος, Πλάτ. Τίμ. 83Β· ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχει ἀπολελεπτυσμένην 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ.1. 5, 8· οὕτως, ἐπὶ νόσου, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 963: — Τὸ ἐνεργ. παρὰ Πλουτ. 695Ε, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 82, 22, κτλ.

ἀπολεπτυσμός, οῦ, ὁ, τὸ ἀπολεπτύνειν ἢ ἀπολεπτύνεσθαι, 'Αντυλλ. ἐν Matthaei Med. 99.

ἀπολέπω: μέλλ. -ψω, ἐκλεπίζω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, τὸ δέρμα, ἀπ. μάστιγι τὸ νῶτον (πρβλ. **ἀποθλίβω**) Εὐρ. Κύκλ. 237· ὥσπερ ᾠὸν 'Αριστοφ. 'Ορν. 673· θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν, μὲ τοὺς καυλοὺς ἐκλελεπισμένους, 'Επίχ.109 Ahr., ἢ τὸν καυλὸν ἀπολελεμμένη θρίδαξ Εὐστ. 'Οδ.1863, 55.

ἀπολέσκετο, 'Επ. ἀντὶ **ἀπώλετο**· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπόλλυμι**.

ἀπολευκαίνω, καθιστῶ τι ὁλόλευκον, «κάτασπρον», Λατ. dealbare, 'Ιππ. Προρρ.102, Πλουτ. Εὐμέν.16: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός, 'Αριστ. 'Αποσπ. 273.— ὡσαύτως παρὰ Βυζ., **ἀπολευκόω**.

ἀπόληγμα, τό, ἡ ἄκρα, τὸ κράσπεδον ἱματίου, 'Ακύλας Παλ. Διαθ.

ἀπολήγω, παύομαι, δίδω τέλος, ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης 'Ιλ. Η. 263· οὐδ' ἀπολήγει ἀλκῆς Φ. 577· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ω. 475· ἀπ. ἔρωτος Πλάτ. Πολ. 490Β. **2)** μετὰ μετοχ., παύομαι τοῦ ποιεῖν τι, 'Ιλ. Ρ. 565, 'Οδ. Τ.166· [γενεὴ] ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει (ἐνν. φύουσα) 'Ιλ. Ζ. 149: — ἀπολ., παύομαι, ἀπέχω, Ν. 230, Υ. 99· ἐπὶ ἀνέμου, καταπίπτω, κοπάζω, Θεόκρ. 22.19. **3)** ἀπ. εἰς ἕν, τελειώνω εἰς ἕν, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 19· πρβλ. Πλούτ. 2. 496Α· Λουκ. Εἰκ. 6. **II.** μεταβ. = **ἀποπαύω**, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 767. [ἐν 'Ιλ. Ο. 31, 'Οδ. Ν.151, κ. ἀλλ., ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀορ. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει καὶ ἡ λέξις γράφεται διὰ δύο λ, ἀπολλήξης, κτλ.]

ἀποληκέω, = **ἀποκροτέω**, ποιῶ κρότον διὰ τῶν δακτύλων, «ἀπελήκησεν· τοῖς δακτύλοις ἐψόφησεν» 'Ησύχ., Σουΐδ.

ἀπόληξις, εως, ἡ, παῦσις, λῆξις, Μ. 'Αντων. 9. 21· ἰδίως ἡ παρακμὴ τῆς ἡλικίας, τὸ γῆρας, ἀκμὴ ἡλικίης πάντα ἔχει χαρίεντα, ἀπόληξις δὲ τοὐναντίον 'Ιππ. 28. 40.

ἀποληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.7. 388.

ἀποληπτική, ἡ, ἀπόδειξις λήψεως ἢ παραλαβῆς χρημάτων, Βασίλ. τ. 3, σ. 363.

ἀποληρέω, φλυαρῶ ὅ,τι ἂν τύχῃ, Λατ. delirare, Δημ. 398. 20· Λόγγ.1.7· ἔς τινα Δίων Κ. 53. 23· τι ὁ αὐτ.72. 4· καὶ οὕτως ἐν Πολυβ. 33.12,10: ὁ Λ. Δινδ. ὑποθέτει ὅτι τὰ δύο ῥήματα **ὑπερβεβληκέναι** καὶ **ἀπολεληρηκέναι** πρέπει νὰ μεταβάλωσι θέσεις.

ἀπόληψις, εως, ἡ, (**ἀπολαμβάνω** IV.) παραλαβή, μέλλησις... ἀπολήψεως Φαλάρ. 'Επιστ. 11· ἀπόκλεισις, ἀποκώλυσις, ὁπλιτῶν Θουκ.7. 54· ἐπίσχεσις, ἐπιμηνίων, οὔρων, 'Ιππ. 91C, 71D, κτλ.· ὑδάτων Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21,1· ἀπ. ποδός, ἡ στάσις ἢ ἡ θέσις αὐτοῦ, 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 827· ἴδε Foës. Oecon.

ἀπολιβάζω: μέλλ. -ξω, κυρίως, ἀποστάζω, ἀλλὰ καὶ ἀπορρίπτω, «ἀπολιβάξαι· τὸ ἐκρυῆναι ἀπὸ τῆς λιβάδος .., οἱ δὲ ἀπορρῖψαι καὶ ἀποφθείρειν, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 8, Α. Β. 431, 3. **II.** ἀμεταβ., ἐκπίπτω, πόρρω ἀπέρχομαι, ἐξαφανίζομαι, οὐκ ἀπολιβάξεις εἰς ἀποικίαν τινὰ Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 28, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ορν.1467· καὶ ἴδε **ἀπολιταργέω**.

ἀπολιγαίνω, ὀξέως βοῶ, θορυβῶ, ἣν δ' ἀπολιγαίνῃ 'Αριστοφ. 'Αχ. 968: — ἀπ. αὐλῷ, παίζω τὸν αὐλόν, Πλούτ. 2.713D.

ἀπ-ολιγωρέω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, τινὸς Νικήτ. Χων. Χρ. 315Α· παραμελῶ, ἀπολιγωρεῖν τὸν πόλεμον Σχόλ. εἰς Θουκ. 1.140.

ἀπολιθάζω, = **ἀπολιθόω**, 'Ησύχ. : **ἀπολιθοποιέω**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 510D.

ἀπολιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω, 'Αριστ. Προβλ. 24. 11, 1· πρβλ. 'Ελλάνικ.125: — Παθ., μεταβάλλομαι εἰς λίθον, 'Αριστ. ἔνθ' ἀνωτ., π. Θαυμ. 95, Στράβ. 251.

ἀπολίθωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς λίθον μεταβολή, 'Αριστ. 'Αποσπ.140· Θεοφρ. περὶ Λίθ. 50· μεταφ., 'Αρρ. 'Επίκτ.1. 5, 3.

ἀπολικμάω, λιχνίζω, μεταφ., διασκορπίζω, πολέμοις ἀπολικμῶν Νικήτ. Χων. Χρον. 394D.

ἀπολιμνόομαι, παθ., γίνομαι λίμνη, Εὐστ. 267. 47.

ἀπολιμπάνω, ἀπολείπω, συχν. παρὰ Λουκ. ὡς ἐν Κατάπλ.7. κ. ἀλλ.: — Παθ., Πλουτ. Θεμ.10.

ἀπολινόω, δένω διὰ νήματος, λέξ. ἰατρικ., Λέων ἐν 'Ανεκδ. 'Ιατρ. 'Ερμερὶν σ. 133.

ἀπολίνωσις, εως, ἡ, ἀπόδεσις διὰ νήματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 5.

ἀ-πολιόρκητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πολιορκήσῃ, Στράβ. 556, Πλούτ. 2.1057Ε.

ἄ-πολις, οὐδ. -ι: γεν. -ιδος ἢ -εως, 'Ιων. -ιος: δοτ. **ἀπόλι** 'Ηρόδ. 8. 61: — ὁ μὴ ἔχων πόλιν, πολιτείαν ἢ πατρίδα, 'Ηρόδ.7. 104., 8. 61, Πλάτ. Νόμ. 928Ε, κτλ.: ὁ ἀπολέσας τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ἐξόριστος, ἄπ. τινὰ τιθέναι, ποιεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1357, 'Αντιφῶν 117. 21, κτλ.· προβαλέσθαι Σοφ. Φ. 1018· ἀπ. ἀντὶ πολιτῶν Λυσ.161.16. **2)** ὁ μὴ ἀγαθὸς πολίτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑψίπολις**, ἄπολις ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Σοφ. 'Αντ. 370. **3)** ἐπὶ χώρας, ἄνευ πολιτῶν, Πλούτ. Τιμολ.1. **II.** πόλις ἄπολις, πόλις μὴ οὖσα πλέον πόλις, κατεστραμμένη πόλις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 457· πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1292· ὡσαύτως ἡ μὴ ἔχουσα πολιτικὸν ὀργανισμὸν πόλις, ἡ ἄνευ πολιτεύματος, Πλάτ. Νόμ.766D.

ἀπ-ολισθάνω (-αίνω, εὕρηται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Πλουτ. καὶ ἄλλων): μέλλ. -**ολισθήσω**: ἀόρ. **ἀπώλισθον** 'Αριστοφ. Λυσ. 678, κτλ.· μεταγ. **ἀπωλίσθησα** 'Ανθ. II. 9.158. 'Ολισθαίνω ἔκ τινος μέρους, «ξεγλιστρῶ», Θουκ. 7. 65, 'Αριστ. Προβλ. 32. 11. **2)** μετὰ γεν., ὀλισθαίνω ἀπό τινος, διαφεύγω, τινὸς 'Αριστοφ. Λυσ. 678· τῆς μνήμης 'Αλκίφρ. 3. 11· ἀπ. τινός, ὡσαύτως, παύομαι τοῦ νὰ εἶμαι στενὸς φίλος τινός, Πλουτ. 'Αλκ. 6· ἀπ. εἴς τι Λουκ. Δημ. 'Εγκ.12.

ἀπ-ολίσθησις, εως, ἡ, γλίστρημα ἀπό τινος μέρους, πτῶσις, Πλωτῖν. 6. 6, 3.

ἀ-πόλιστος, ον, = **ἄπολις**, Πίνακ. 'Ηρακλ. ἐν τῇ Συλλογ. 'Επιγρ. 5774. 130, Μανέθ. 4. 282.

ἀπολιταργίζω, μέλλ. 'Αττ. -ιῶ, φεύγω ταχέως, οὔκουν ἀνύσας τι ,. ἀπολιταργιεῖς 'Αριστοφ. Νεφ.1253· — «**ἀπολιταργῆσαι**· ταχέως ἀποδραμεῖν» 'Ησύχ.: πρβλ. **ἀπολιβάζω**.

ἀ-πολίτευτος, [ῐ] ον, ἄνευ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ, ἄνευ πολιτείας, ἐπὶ ἐθνῶν, Ἀριστ. Πολ. 7. 7, 2. **II.** ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς δημοσίας ὑποθέσεις, ὁ μὴ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικά, ὁ μὴ πολιτικός, Πλουτ. Μάρ. 31· ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῶν δημοσίων, ἀκατάλληλος πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι, βίος, γῆρας ὁ αὐτ. 2.1098D, κτλ.· ἐπὶ ὑπουργημάτων, γλώσσης, κτλ., ὁ αὐτ. Κράσσ. 12., 2.7Α, κτλ.· ἀπ. θάνατος, οἷος ὁ τοῦ ἰδιώτου ἀνθρώπου, ὁ αὐτ. Λυκ.29· ἀπ. λόγοι, γλῶσσα μὴ ἀρέσκουσα εἰς τὸν ὄχλον, ὁ αὐτ. 2.1034Β.

ἀ-πολίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ μὴ ὢν πολίτης, ὅ ἐ. ἐξόριστος, λέξις σχολαστικὴ ἐν Θεοπόμπ. Ἱστ. 332.

ἀ-πολῑτικός, ή, όν, ἀκατάλληλος, ἀνίκανος εἰς τὸ πολιτεύεσθαι, Κικ. πρὸς Ἀττ. 8. 16, 1, ἐν τῷ ὑπερθ.

ἀπολιχμάομαι, ἀποθ. = **ἀπολείχω**, αἷμα Ἰλ. Φ. 123· τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 79. **II.** λείχω, τὸ πρόσωπον Λόγγ. 1. 5.

ἀ-πολλαπλάσιος, ον, οὐχὶ πολλαπλάσιος, οὐχὶ πολλαπλοῦς, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 124.

ἀπολλήγω, ἴδε **ἀπολήγω**, ἐν τέλ.

Ἀπολλό-δωρος, ου, ὁ, κύρ. ὄνομα, Θουκ. 7. 20, κτλ. : — Ἐντεῦθεν, ἐπίθ. **-δώρειος**, ον, αἵρεσις Στράβ. 625.

ἀπ-όλλῡμι, ἢ -ύω, (Θουκ. 4. 25, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12, 6, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 7· ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος (-ύω) ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων): παρατ. **ἀπώλλυν** Αἰσχύλ. Πέρσ. 654. Σοφ. Ἠλ. 1360, ἀλλ' **ἀπώλλυον** Ἀνδοκ. 8. 37 : μέλλ. **ἀπολέσω**, Ἐπ. **ἀπολέσσω**, Ἀττ. **ἀπολῶ**, Ἰων. **ἀπολέω** Ἡρόδ. 1. 34, κ. ἀλλ. : ἀόρ. **ἀπώλεσα**, Ἐπ. **ἀπόλεσσα** : πρκμ. **ἀπολώλεκα**: — Ὁ Ὅμηρος συχν. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα ἐν τμήσει, ἡ δὲ πρόθεσις ἕπεται ἐν Ὀδ. Ι. 534. Ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ὄλλυμι** καταστρέφω ἐντελῶς, φονεύω, σφάζω, Ὅμ., ὅστις τὸ μεταχειρίζεται κυρίως ἐπὶ θανάτου ἐν μάχῃ, ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. Ε. 758, κ. ἀλλ. ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν Α. 268 : — ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐρημώνω, ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν Ε. 648, κτλ. : — ἀκολούθως λίαν συχνὸν ἐν παντοίαις σχέσεσι, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, θὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν περιουσίαν μου, Ὀδ. Β. 49· ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω, ἵνα κατὰ διαταγὴν ἐκείνων οἵτινες ἐζήτουν τὴν καταστροφήν μου ἀποθάνω (σημείωσαι τὴν σημασίαν τοῦ παρατ.), Σοφ. Ο.Τ. 1454· μετὰ περιεκτικῆς σημασίας, ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν, μὲ ἀπεδίωξε κατεστραμμένον ἐκ ..., Εὐρ. Ἑκ. 946:—ἀπ. τί τινος, καταστρέφω τι χάριν τινός, Δημ. 107. 9 : — ἐκ φράσεων οἷαι αἱ, λόγοις ἀπ. τινα Σοφ. Ἠλ. 1360, λέγων ἀπ. τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 892, προκύπτει ἡ ἔννοια τοῦ ἐνοχλεῖν, ἀνιᾶν τινα διὰ τῶν λόγων εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικὸν μέχρι θανάτου, ὡς τὸ τῆς ὁμιλουμένης, «μὲ σκοτώνεις μὲ τὰ λόγια σου», κατὰ μέλλ., ἀπολεῖς με ὁ αὐτ. Ἀχ. 470· οἴμ' ὡς ἀπολεῖς με Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 20· ἀπολεῖ μ' οὑτοσί, δηλ. θὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ χάσω μὲ τὰς καταποδιαστὰς ἐρωτήσεις του, Ἀντιφ. ἐν «Φιλωτίδι» 1, 8, κτλ. : διαφθείρω, ἐπιτηρῶν γὰρ τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν καὶ λόγους προσφέρων ἀπώλεσεν αὐτὴν Λυσ. 92. 26. **II.** χάνω τι ἐντελῶς, δὲν τὸ ἔχω πλέον, πατὲρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα Ὀδ. Β. 46, πρβλ. Ἰλ. Σ. 82· ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ Ὀδ. Α. 344· ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἀπολέσαι τὴν ζωήν, Ἰλ. Π. 861, Ὀδ. Μ. 350· ἀλλά, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, μετὰ σημ. ἐνεστ. δὲν χάνει τὴν θυμοειδῆ αὐτοῦ φύσιν, ἐπὶ εὐγενοῦς ἵππου, Σοφ. Ἠλ. 26· ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύασι καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλοὺς Θουκ. 7. 51· ἀπώλεσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 11, πρβλ. 7. 2, 22· μηδὲν ἀπολλὺς τοῦ ὄγκου Πλάτ. Θεαίτ. 154C, κέξ.

B. Μέσ. **ἀπόλλῠμαι** : μέλλ. **-ολοῦμαι**, Ἰων. **-ολέομαι**, Ἡρόδ. 7. 218, μετοχ. **ἀπολεύμενος** αὐτόθι 209 :—ἀόρ. β' **-ωλόμην** : πρκμ. **-όλωλα**, ὁπόθεν ὁ βάρβαρος παρατ. **ἀπόλωλον** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1212 :— ὁ ὑπερσυντ. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ γράφεται ὁτὲ μὲν **ἀπολώλειν** ὁτὲ δὲ **ἀπωλώλειν** Θουκ. 4. 133., 7. 27. Χάνομαι, ἀποθνήσκω, Ἰλ. Α. 117, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ συστοίχ. αἰτ. ἀπόλωλε κακὸν μόρον Ὀδ. Α. 166· ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον Ι. 303· ἢ μετὰ δοτ. τρόπου, ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ Ὀδ. Γ. 87· ἀπ. ὑπό τινος Ἡρόδ. 5. 126:—ἁπλῶς καταστρέφομαι, αὐτῶν ... ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν Ὀδ. Κ. 27:— συχν. παρ' Ἀττ., μάλιστα κατὰ πρκμ., **ἀπόλωλας**, ἐχάθης, εἶσαι χαμένος, κατεστραμμένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1077, πρβλ. Πλούτ. 2. 185Ε· ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα Ἀριστοφ. Εἰρ. 355· βλέπειν ἀπολωλὸς Φιλόστρ. 865:—ὡς κατάρα, κάκιστ' ἀπολοίμην εἰ ... Ἀριστοφ. Ἀχ. 151, κ. ἀλλ.· κακὸς κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερος ἔγημε Εὔβουλ. ἐν «Χρυσίλλα» 1· ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας Μένανδ. ἐν «Ἐμπιπραμένη» 1:—**ἀπολλύμενος** ἀντίθ. τῷ **σῳζόμενος**, Ἰσοκρ. 123Α, πρβλ. Πλούτ. 2. 469Ε : — συχνάκις ὡσαύτως κατὰ μετοχ. μέλλ. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, «ποῦ νὰ σούβγῃ κακὸς ψόφος», ὅ ἐ. ὦ σὺ κακοῦργε, αἰσχρέ, ἄθλιε! Ἀριστοφ. Πλ. 713, πρβλ. 456, Ἀχ. 865, Εἰρ. 2· ὁ κάκιστ' ἀνέμων ἀπολ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2. **II.** χάνομαι, γίνομαι ἀφανής, ἐκλείπω, ὕδωρ ἀπόλεσκετ' (περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐξαπατῶντος τὸν Τάνταλον) Ὀδ. Λ. 586· οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, δὲν ἐκλείπει ποτέ, Η. 117· ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν Ἰλ. Κ. 186. **III.** περὶ τῆς ἡμαρτημένης χρήσεως τοῦ **ἀπόλωλα** ὡς μεταβατ. παρὰ μεταγεν. ἴδε Λοβ. Φρύν. 528.

ἀπόλλω, Βυζ. τύπος τοῦ **ἀπόλλυμι**, πρβλ. Εὐστ. 712, 55, κτλ. Ἑβδ. (Μακκ. Δ', ς', 14) ὡς ὁ Field κατὰ τὸν Ἀλεξανδρ. Κώδικα καὶ τὸν Χρυσόστ.

Ἀπόλλων, ὁ, γεν. **-ωνος**, ἀλλὰ καὶ **-ω** ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. 222: αἰτ. **Ἀπόλλω** Αἰσχύλ. Ἱκ. 214, Σοφ. Ο. Κ. 1091, Τρ. 209 (ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ὅρκοις, νὴ τὸν Ἀπόλλω κτλ.) **Ἀπόλλωνα** Πλάτ. Νόμ. 624Α, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.: κλητ. **Ἄπολλον** Ἀλκαῖος 1, Αἰσχύλ. Θήβ. 159, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7, κτλ., **Ἀπόλλων** Αἰσχύλ. Χο. 559. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα ἂν καὶ ἐν ταῖς τετρασυλλάβ. πτώσεσιν ὁ Ὅμηρος λαμβάνει αὐτὴν ὡς μακράν, Ἰλ. Α. 14, 21, κ. ἀλλ.]. Ὁ Ἀπόλλων ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὸς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς κατὰ μὲν τὴν Ἰλιάδα (Δ. 101) ἐν Λυκίᾳ, κατὰ δὲ τοὺς Ὁμηρ. ὕμνους (Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 49 κέξ.) καὶ μεταγεν. συγγραφ. ἐν Δήλῳ· ἀπεικονίζεται δὲ ἀεὶ νεαρὸς μετὰ κυμαινομένης κόμης, Ὀδ. Τ. 86. Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ὁ δοτὴρ τῆς μαντοσύνης (Ἰλ. Α. 72), παρέχει εἰς τοὺς ῥαψῳδοὺς γνῶσιν τοῦ παρελθόντος καὶ θεωρεῖται ὡς μουσηγέτης, Ἰλ. Α. 603, πρβλ. **εὐλύρας**, **χρυσολύρας**, **φορμικτής**· εἶναι ὡσαύτως θεὸς τῆς τοξικῆς, ὅθεν καὶ καλεῖται **ἀργυρότοξος**, **κλυτότοξος**, **ἕκατος**, **ἑκατηβόλος**, κτλ.· πρὸς δὲ καὶ τῆς ἰατρικῆς, πρβλ. **Παιάν**, **ἰατρός**, **ἰατρόμαντις**. Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῶν ἀνδρῶν ἀπεδίδετο εἰς τὰ ἀγανὰ αὐτοῦ βέλεα, ὡς ὁ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἄρτεμιν· ἐν δὲ τῇ Ἰλ. Α. 50 κέξ. τὰ βέλη αὐτοῦ παρίστανται ὡς προξενοῦντα φοβερὸν λοιμόν. Πρβλ. **Φοῖβος**, **Σμινθεύς**, **Λύκειος**. Δὲν ἐταυτίσθη δὲ μετὰ τοῦ Ἡλίου, εἰ μὴ ἀργὰ μόνον, βεβαίως οὐχὶ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Αἰσχύλου. Λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν προσόντων τοῦ ἐνδόξου τούτου θεοῦ εὕρηται ἐν Πινδ. Π. 5. 85 κέξ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατ' Ἀρχίλ. 23 παράγεται ἐκ τοῦ **ἀπόλλυμι**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1082, Εὐρ. 781, 11 κέξ., ἀλλ' ἴδε Μυλλέρου π. Δωρ. 2. 6, § 6:—Ἴδε κατάλογον τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ καὶ ἰδιοτήτων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. τ. 4. Πίναξ. III.

Ἀπολλώνεια, τά, ἀγῶνες τελούμενοι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ludi Apollinares, Δίων Κ. 47. 18: — ὡσαύτως, **Ἀπολλώνια**, τά, Συλλ. Ἐπιγρ. 392, κτλ.· **Ἀπολλωνίεια** Ἀν. Ὀξ. 2. 270.

Ἀπολλωνιακός, ή, όν, = **Ἀπολλώνιος** Ι. Φίλων 2. 560.

Ἀπολλώνιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Πινδ. Π. 6. 9, κτλ.: θηλυκ. καὶ **Ἀπολλωνιάς** (ἐνν. πόλις ἢ νῆσος), ἡ, ὅ ἐ. ἡ Δῆλος, Πινδ. Ι. 1. 6. **II.** **Ἀπολλώνιον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 2. 91, Ἀριστ. π. Θαυμ. 107, Ἐπιγρ. Ἁλικ. παρὰ Newton σ. 162· ὡσαύτως **-ώνειον**, Διόδ. 14. 16, κτλ., ἴδε Εὐστ. 1562. 54. **III.** **Ἀπολλωνία**, ἡ, πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος, ὄνομα πόλεώς τινος ἐν Θρᾴκῃ, Ἡρόδ., ἐν Ἰλλυρίᾳ, Θουκ.

Ἀπολλωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Ἀπόλλων**, Ἀθήν. 636F.

Ἀπολλωνό-βλητος, ον, ὁ βληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17.

Ἀπολλωνόν-νησοι, ἐσχηματίσθη πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξεως **ἑκατόννησοι**, ἣν παράγει ὁ Στράβων ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων Στράβ. 618.

Ἀπολλωνο-τραφής, ές, τραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σχόλ. Ἰλ. Ψ. 291.

ἀπολογέομαι : μέλλ. **-ήσομαι** : ἀόρ. **ἀπελογησάμην** Εὐρ. Βάκχ. 41, Ἀντιφῶν 131. 2, Πλάτ., Ξεν.· ἀλλ' ὡσαύτως ἀόρ. παθ. **ἀπελογήθην** Ἀντιφῶν 118. 6., 122. 35., 127. 16, Ἄλεξ. ἐν «Ἀμπελουργῷ» 2 (ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 13 τὸ **ἀπελογήθη** δὲν φαίνεται γνήσιον) : πρκμ. ἀπολελόγημαι Ἀνδοκ. 5. 30, Ἰσοκρ. 278C (μετὰ παθ. σημασίας ἐν Πλάτ. Πολ. 607Β.) : — Ἀποθ., ἀποκρούω κατηγορίαν, δικαιολογῶ, ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κατηγορῶ**, περί τινος Ἀντιφῶν 130. 10, Θουκ. 1. 72· πρός τι Ἀντιφῶν 119. 30, Θουκ. 6. 29· ἀπ. πρός τινας, ἐνώπιόν τινων, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 1· — μεταγεν. μετὰ δοτ., κατηγορίαις Πλουτ. Θεμ. 23:—ἀλλ' ἀπ. ὑπέρ τινος, ὁμιλῶ, δίδω ἀπάντησιν ὑπέρ τινος, Ἡρόδ. 7. 161, Εὐρ. Βάκχ. 41, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, ὁμιλῶ ὑποστηρίζων γεγονός τι, Ἀντιφῶν 121, 16, Πλάτ. Γοργ. 480Β· πρὸς δὲ Μέλητον ... πειράσομαι ἀπολογεῖσθαι, θὰ προσπαθήσω νὰ ἀπαντήσω, Πλάτ. Ἀπολ. 24Β :— ἀπολ., Ἡρόδ. 6. 136, Ἀριστοφ. Θεσμ. 188· ὁ ἀπολογούμενος, ὁ κατηγορούμενος, Ἀριστοφ. Σφ. 778, Ἀνδοκ. 1. 29. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἐγκλήματος, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἐξηγοῦμαι, δικαιολογῶ, ὅπως .. τὰς διαβολὰς ... εὐπρεπέστατα ἀπολογήσηται (Cobet διορθοῖ **ἀπολύσεται**) Θουκ. 8. 109· ἀπ. πρᾶξιν, ὑπερασπίζειν, Αἰσχίν. 10. 28: — ἀλλά, **3)** ἀπολογοῦμαι εἰς ὡρισμένον μέρος κατηγορίας, καὶ τὰ μὲν ἐς τὸν μηδισμὸν τοσαῦτα ἀπολογούμεθα Θουκ. 3. 62· ἀπ. πρὸς τὰ κατηγορημένα μηδὲν Λυσίας 123. 37· ὡσαύτως, τί ποτε ἀπολογήσεσθαι μέλλει μοι; Ἀντιφῶν 112. 19· ταῦτα ἀπ. ὡς .., Πλάτ. Φαίδων 69Δ, πρβλ. Λυσίαν 196. 35· οὕτως ἀπ. ὅτι οὐδένα ἀδικῶ Ξεν. Οἰκ.

11. 22· ἀπ. ἀπολογίαν Λουκ. Ἡσ. 6. **4**) ἀπ. δίκην θανάτου, ὁμιλῶ ἐναντίον τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τινός, Θουκ. 8. 68.— Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἁπαντῶσα ἅπαξ μόνον παρὰ τραγ., ἴδε ἀνωτέρω. — Ἡ πρόθεσις **ἀπὸ** ἔχει ἐνταῦθα τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἣν καὶ ἐν τοῖς **ἀποδιαιτάω, ἀποψηφίζομαι**, καὶ ὑποδηλοῖ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας.

ἀπολόγημα, ατος, τό, τὸ κατὰ τὴν ἀπολογίαν λεγόμενον, ὑπεράσπισις, Πλάτ. Κρατ. 436C· ὑπέρ τινος, πρός τινα Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀπολογητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπολογηθῇ, Ἀντιφῶν 128. 12, Πλάτ. Ἀπολ. 18E, 19A.

ἀπολογητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀπολογίαν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Βυζ.

ἀπολογία, ἡ, λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας, ὑπεράσπισις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **κατηγορίαν** Ἀντιφῶν 142. 7, Θουκ. 3. 61, Πλάτ., κλ.· ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπολογεῖσθαι, Λυσ. 142. 23, Ἰσαῖος 62. 29, κλ.· τῶν κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαβὸν ἀπολογίαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 41.

ἀπολογίζομαι : μέλλ. **-ἰοῦμαι** Δίων Κ.: ἀόρ. **ἀπελογισάμην** Πλάτ., κλ.· Δωρ. **-ιξάμην** Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 95 : πρκμ. **ἀπολελόγισμαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 19, 115. 6, Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 1· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ. Ξεν. (ἴδε κατωτέρ.):—Ἀποθ. Κρατῶ ἢ κάμνω λογαριασμούς, λογαριάζω, δίδω λογαριασμόν, Λατ. rationes reddere, ἀπ. κατ' ἐνιαυτὸν Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 3· ἀπ. τὰς προσόδους, παρέχω λογαριασμὸν τῶν προσόδων, Αἰσχίν. 57. 23, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ 1570α, κ. ἀλλ.:—Παθ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπελογίσαμεν ὅτι θὰ διαρκέσωσιν ἐν ἔτος, Ξεν. Οἰκ. 9, 8. **2**) ἀπ. εἴς τι, ἀναφέρω τι εἴς τι, ταῦτα ξύμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενοι καλῶς ἂν δοκοῖμεν δρᾶν τοῦτο Πλάτ. Φίλ. 25B. **II**. ὑπολογίζω ὅτι ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος θὰ γείνῃ τι, καὶ ἀπελογίζετο .. δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν .. Θήβας μὲν πολιορκουμένας .. ἀκούσεσθαι κτλ. Δημ. 347. 15 : ὑπολογίζω, σταθμίζω, ἵν' ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα πότερον .. Πλάτ. Σοφ. 261C. **III**. διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀπολογιζόμενοι τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν προθυμίαν κτλ. Πολύβ. 20. 13, 2· ἀπελογίζοντο περί τε τῶν καθ' ἑαυτοὺς καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πατρίδα 8. 26, 4· ὡς .. 4. 25, 4. — Περὶ τοῦ ἐνεργ. **ἀπολογίζω**, ἴδε **ἀπολοπίζω**.—Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου.

ἀπολογισμός, ὁ, τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ διδόναι λόγον, Αἰσχίν. 89. 8, Πολύβ. 10. 11, 5. **2**) λογαριασμός, σημείωσις λογαριασμοῦ, ἀναλωμάτων Λουκ. Δημοσθ. 33, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3598. 33. **3**) λεπτομερὴς διήγησις, Πολύβ. 10. 24, 8.

ἀπόλογος, ὁ, διήγημα, ἱστορία, Ἀλκίνου ἀπόλογος, παροιμία «ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον» (Σουΐδ.) προελθοῦσα ἐκ τῆς μακρᾶς διηγήσεως τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς τὸν Ἀλκίνουν ἐν Ὀδ. Ι.-Μ.), Πλάτ. Πολ. 614A, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 7, Ποιητ. 16, 8.—προσέτι ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ Ι. τῆς Ὀδυσ. **II**. μῦθος, οἷοι οἱ τοῦ Αἰσώπου, ἀλληγορία, Κικ. de Orat. 2. 66, κτλ. **III**. λογαριασμός, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2448. **IV**. ἐν τέλ., «ἀπόλογος· ἀπολογισμός» Ἡσύχ. **2**) = **λογιστής**, Ἐπιγρ. Θασ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2161, ἴδε Lexicogr. Stud. of. Gr. Inscr. by Hel. M. Searles Chicago 1898.

ἀπολοιδορέω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπιλοιδ-**, ὃ ἴδε.

ἀπολοίμιον, «ἀπολοίμιον φανόν· τὸν ἐπὶ δόλῳ» Ἡσύχ.

ἀπολοιπογραφία, ὁ ἐν τῷ βιβλίῳ καταχωρισμὸς τῆς τῶν χρεῶν διαλύσεως, Γλωσσ.

ἀπόλοιπος, ον, ὑπόλοιπος, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. μα', 15, κ. ἀλλ.).

ἀπολολύζω, ἐκπέμπω ὀλολυγὴν χαρᾶς, πότερον χαίρω κἀπολολύξω .. ἢ κλαύσω ..; Αἰσχύλ. Θήβ. 821 (825).

ἀπολοπίζω, = **ἀπολέπω**, ἀφαιρῶ τοὺς φλοιούς, ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 185 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Fritzsche ἀντὶ τοῦ **ἀπολογίζειν**)· οὕτω καὶ **ἀπολοπίζων** ἀντὶ **ἀπολογίζων** ἐν Ἀντιφάν. «Κουρίδι» 1, 3· «ἀπολοπίζειν, διὰ τοῦ **ο** τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ **ε**» Α. Β. 25, 26.

ἄ-πολος, ον, ἀκίνητος, ἄστροφος·—«ἄπολον· ἀστρεφές, βαρύ, ἀκίνητον» Ἡσύχ.

ἀπόλουμα, ατος, τό, ἀποκάθαρμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1398, Εὐστ. 1560. 32.

ἀπολούσια, τά, θρησκευτικὴ τελετὴ γινομένη εἰς τοὺς νεοφωτίστους τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸ βάπτισμα. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ ἱερεὺς «λύει τὸ ζωνάριον τοῦ παιδίου καὶ λαβὼν σπόγγον ἀποσπογγίζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ» Εὐχολόγ.

ἀπόλουσις, εως, ἡ, τὸ ἀπολούειν, Πλάτ. Κρατ. 405B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 118:—ὡσαύτως **-λουσμός**, ὁ, Θεοδώρητ. τ. 2. σ. 401.

ἀπολούσω, κολοβώνω, «τινὲς ἀπολεψέμεν ἔγραψαν, ἄλλοι δὲ ἀπολουσέμεν, ἤτοι κολοβώσειν· λοῦσον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν» Εὐστ. 1246, 37, καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἀπολουσέμεν· κολοβώσειν, Κύπριοι».

ἀπολούτριον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἀπόλουτρον, τό, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ τὸ ἀπορρέον ἐκ τῶν λουομένων, τὸ ἀπόλουμα, τοῖς ἀπολούτροις τῶν δηχθέντων Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 11: — ὡσαύτως Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1801.

ἀπολούω: μέλλ. **-λούσω**: **I**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκπλύνω, λούειν ἄπο βρότον Ἰλ. Ξ. 7: οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὄφρ' .. ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, ἵνα ἀποπλύνω τὴν ἅλμην ἀπὸ τῶν ὤμων μου, Ὀδ. Ζ. 219. **2**) μετ' αἰτ. προσ., λούων καθαρίζω, ἀποκαθαίρω, Ἀριστοφ. Σφ. 118 (ἔνθα τὸ **ἀπέλου** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀπέλοε**, ἴδε ἐν λ. **λούω**), Πλάτ. Κρατ. 405B, πρβλ. 406A:— Μέσ., λούω ἐμαυτόν, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα Ἰλ. Ψ. 41· οὕτω καί, τὸ σῶμα ἀπελούετο Λογγ. 1. 13 : — οὕτω κατ' ἀρχαϊκὸν τρόπον, ἀπολούμενος Λουκ. Λεξιφ. 2, πρβλ. Ἀθήν. 97D, 98A. **3**) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον Ἰλ. Σ. 345· μεταγεν. μετὰ γεν. πράγμ., καί μ' ἀπέλουσε λύθρου Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 314. 6.

ἀπ-ολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, Ἀνδοκ. 21. 35, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 27. **2**) ἐν τοῖς παρῳχημένοις χρόνοις, παύομαι ὀλοφυρόμενος, ὡς τὸ **ἀπαλγέω**, Θουκ. 2. 46.

ἀπολόφυρσις, εως, θρῆνος Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 596.

ἀπο-λοχμόομαι, παθ. γίνομαι θαμνώδης, δασώδης, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 6.

ἀπόλυγμα, τό· «ἀπογύμνωσις· Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἀπόλῡμα, ατος, τό, ἀκαθαρσία, «κάθαρμα», Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ὀξυθύμια**, τά· κατὰ Γαληνὸν τ. 19, σ. 422, 1, ἀπόκριμα, τὸ ἐκκρινόμενον ὑγρόν, κατὰ δὲ τὸν σχολ. Νικάνδρου (Θηρ. 578) «ἀφοδεύματα».

ἀπολῡμαίνομαι, μέσ., (λῦμα) καθαίρομαι, καθαρίζομαι, ἐξαγνίζομαι διὰ λουτρῶν, κυρίως ἐξ ἄγους, Ἰλ. Α. 313, 314, πρβλ. Παυσ. 8. 41, 2.

ἀπολῡμαντήρ, ὁ, (λύμη), ὁ λυμαινόμενος, δαιτῶν ἀπολυμαντήρ, «ὁ τὰς δαῖτας διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος, ἢ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα ὅ ἐστι καθάρματα οἷον ψιχία καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἀποφερόμενος» Εὐστ. Ὀδ. Ρ. 220, 377, πρβλ. Σχολ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀπολυπέομαι, παθ. κατατρύχομαι, καταβάλλομαι ὑπὸ λύπης, Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 1014C.

ἀ-πολυπλασίαστος, ον, ὁ μὴ πολλαπλασιασθείς, Κύριλλ.

ἀ-πολυπραγμόνητος, ον, ὁ, περὶ οὗ δὲν πρέπει τις νὰ πολυπραγμονῇ, δηλ. νὰ μὴ «πολυεξετάζῃ», εἴκειν ἀναγκαῖον οἷς ἂν λέγῃ θεός· ἀπολυπραγμόνητα δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ τεχνουργούμενα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἡσ. 45. σ. 609.—Ἐπίρρ. **-τως** Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα σ. 372, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀπεριέργως**.

ἀ-πολυπράγμων, ον, γεν. **-ονος**, ὁ μὴ πολυπραγμονῶν, ὁ μὴ θέλων νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ πολυπραγμονῇ περὶ ξένων αὐτῷ πραγμάτων, Μ. Ἀντων. 1. 5.—Ἐπίρρ. **-μόνως** Ἰων. Χρυσ. Ψαλμ. 130, τ. 1. σ. 857, 36.

ἄ-πολυς, υ, ὁ μὴ πολύς, μόνος ἢ ὀλίγος, τὸ ἄπολυ, τὸ ἁπλοῦν, Δαμάσκιος π. Ἀρχ. σ. 54 καὶ 66.

ἀπολύσιμος [ῠ], **ον**, (ἀπολύω) ὁ ἄξιος ἀπολύσεως, ὁ συντελῶν πρὸς ἀπόλυσιν, Ἀντιφῶν 129. 4.

ἀπόλῠσις, εως, ἡ, λύσιμον, π. χ. ἐπιδέσμου, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759. **2**) ἀπόλυσις, ἀπελευθέρωσις, ἀπολύτρωσις, Πλάτ. Κρατ. 405B· μετὰ γεν., προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου, ζημιώσαντος δὲ κτλ., βοηθήσαντος δὲ αὐτῷ τοῦ δήμου ὡς πρὸς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐπιβαλόντος δὲ πρόστιμον κτλ., Ἡρόδ. 6. 136· ἀπ. κακῶν θάνατος Πλουτ. Ἄρατ. 54. **3**) ἀπαλλαγαὶ ἀπὸ ἀσθενείας, Ἱππ. 178C, κτλ. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀποχωρισμός, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 6, 4, κ. ἀλλ.· ἀναίσθητος ἡ τῆς ψυχῆς ἀπόλυσις γίνεται [τοῖς γέρουσι] παντελῶς ὁ αὐτὸς περὶ Ἀναπν. 17. 8· καὶ ἀπολ., θάνατος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 16, 8· ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπέρχεσθαι, Πολύβ. 3. 69, 10.

ἀπολυτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ἀπολύσῃ, ν' ἀπαλλάξῃ, ν' ἀθῳώσῃ, τὴν Ἑλένην τῆς δυσκλείας ἀπολυτέον, Γοργ. Λεοντίνου Ἑλέν. Ἐγκ. 94, 13.

ἀπολυτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἀπολύσῃ, ἀθῳώσῃ : — Ἐπίρρ., ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἔχω κατὰ νοῦν, εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἀπολύσω, ἀθῳώσω τινά, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 25.

ἀπολυτίκιον, τό, τὸ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ψαλλόμενον τροπάριον, ὅπερ συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ψάλλεται Εὐχολόγ.

ἀπόλυτος, ον, ἀπολελυμένος, ἐλεύθερος, Πλούτ. 2. 4, 26B· ἀπ. ψυχαί, ψυχαὶ ἐλεύθεραι πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 380. **2**) παρὰ μεταγεν. φιλοσοφ. συγγραφεῦσι, ἀπόλυτος, ἄνευ ὅρων καὶ περιορισμῶν, ἀντίθετον τῷ πρός τι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 273 :—Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτόθι 161. **3**) τὸ ἀπ., ὁ θετικὸς βαθμὸς παραθέσεως, Τιμαίου Λεξ. Πλάτ.

ἀ-πολύτροπος, ον, ὁ μὴ πολύτροπος, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, Βυζ.

ἀπολυτρόω, ἐλευθερῶ διὰ λύτρων, καταβάλλω τὰ λύτρα καὶ ἐλευθερῶ τινα, μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ὡς ἐχθροὺς ἀπ. τῶν μιαρωτάτων λύτρων Πλάτ. Νόμ. 919A, πρβλ. Φιλιππ. παρὰ Δημοσθ. 151. 15:—Μέσ., Πολύαιν. 5, 40.

ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀποτίσεως λύτρων ἀπελευθέρωσις, μεταφορ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 28, πρὸς Ῥωμ. γ', 24, κ. ἀλλ.

ἀπολύω [ἴδε **λύω**]: μέλλ. -λύσω, κτλ.: μετ' ὀλ. μέλλ. **ἀπολελύσομαι** Ξεν. Κύρ. 6. 2, 37. Λύω ἀπό τινος, ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης Ὀδ. Φ. 46· ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος, τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς τρόπιδος, Μ. 420.· λύω τι δεδεμένον, ἀπὸ κρηδέμνον ἔλυσεν Γ. 392. 2) ἀπελευθερῶ τινα ἀπό τινος, ἀνακουφίζω τινὰ ἀπό.., ἀπ. τινὰ τῆς φρουρῆς Ἡρόδ. 2. 30· τῆς ἐπιμελείας Ξεν. Κύρ. 8. 3, 47· τῶν ἐκεῖ κακῶν Πλάτ. Πολ. 365Α· τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας ὁ αὐτ. Φαίδων 64Ε· ἀπ. τῆς μετρήσεως, ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ κόπου τῆς.., Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8:—Παθ. ἀπελευθεροῦμαι, τῶν δεινῶν, φόβου Θουκ. 1. 70., 7, 56, κτλ. 6) συχνάκις ἐπὶ νομικῆς σημασίας, ἀπ. τῆς αἰτίης, ἀθῳώνω ἀπὸ τῆς κατηγορίας, Ἡρόδ. 9. 88, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 15· τῆς εὐθύνης Ἀριστοφ. Σφ. 571: — μετ' ἀπαρ., ἀπ. τινὰ μὴ φῶρα εἶναι, ἀθῳώνω ἀπὸ τῆς κατηγορίας ὅτι εἶναι κλέπτης, Ἡρόδ. 2. 174· οὕτως, ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν Θουκ. 1. 95, 128:—ἀπολ., ἀθῳώνω, Ἀριστοφ. Σφ. 988, 1000, Λυσ. 159. 43, κτλ. πρβλ. **καδίσκος** καὶ ἴδε κατωτέρ. III. 5. **II.** ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε = τῷ **ἀπολυτρόω**, ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τῶν λύτρων, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα Α. 95· Ἕκτορ' ἔχει.., οὐδ' ἀπέλυσεν Ω. 115, κ. ἀλλ.:—Μέσ. ἀπελευθερῶ δι' ἀποτίσεως τῶν λύτρων, ἀπολυτρῶ, ἐξαγοράζω, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἀντὶ.., Ἰλ. Χ. 50· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ἀπολύεσθαι πολλῶν χρημάτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 21. 2) ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, ἀπολείπω, ἐπὶ νόσου, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 210. **III.** διαλύω στρατόν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 21, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 67Α:—Ἐν γένει, ἀπολύω τῆς ὑπηρεσίας, ἀποστέλλω, ἐμέ γ'.., ἀπέλυσ' ἄδειπνον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1155, πρβλ. Βίωνα 1. 96. 2) ἐπὶ ἀνδρός, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκά μου, διαλύω τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ἐβουλήθη λάθρᾳ ἀπολῦσαι αὐτὴν Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 19, κτλ. ἐπὶ γυναικός, καταλείπω τὸν ἄνδρα, δεύτερος δὲ διωρθώθη νόμος ὁ διδοὺς ἐξουσίαν τῇ γυναικὶ ἀπολύειν τὸν ἄνδρα Διόδ. 12. 18. 3) ἀποπλύνω, ἐξαλείφω, αἰσχύνην Δημ. 471. 10, πρβλ. Ἀντιφῶντα 115. 20. 4) πληρώνω ὀφειλήν, Πλάτ. Κρατ. 417Β. 5) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, εἰσαγγελία ἀπολελυμένη ὑπὸ τοῦ κατηγόρου Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 47· ἀπολυομένη ὑποψία Ἀντιφῶν 115. 20. **IV.** ἀπ. ἀνδράποδα Θρᾳξίν, πωλεῖν, ὁ αὐτ. 131. 39· ἀπ. οἰκίαν τινί, πωλῶ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν οἰκίαν εἴς τινα, ὑποθηκευμένην ἤδη εἰς αὐτόν, Ἰσαῖος 59. 32.

Β. Μέσ. μετ' ἀόρ. β' **ἀπελύμην** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Ὀππ. Κ. 3. 128: — ἀπολυτρῶ, ἐξαγοράζω, ἴδε ἀνωτ. II. **II.** ἀπολύεσθαι διαβολάς, ἀναιρεῖν, ἀνασκευάζειν, ἀποδεικνύειν αὐτὰς ψευδεῖς, Λατ. diluere, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Ἀπολ. 37Β, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10· οὕτω, τὴν αἰτίαν, τὰς βλασφημίας, τὰ κατηγορημένα Θουκ. 5. 75, Δημ. 191, 11., 226. 26· ἀπολ., ὁ δὲ ἀπολυόμενος ἔφη, ἀπολογούμενος, Ἡρόδ. 8. 59. **III.** ὡς τὸ ἐνεργ., ἀπολύω τινὰ αἰτίας ἢ κατηγορίας, ἀπαλλάσσω αὐτόν, τινὸς Ἀντιφῶν 119. 12· τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἢ ὀρθῶς Πλάτ. Νόμ. 637C. 2) ἀπελευθερῶ ἀπό τινος, τοὺς Ἕλληνας ἀπ. δουλείας ὁ αὐτ. Μενέξ. 245Α. **IV.** ἀπέρχομαι, κἀπέλυσατ', ἀπῆλθε, κατέλιπε τὸν βίον, Σοφ. Ἀντ. 1314.

Γ. Παθ., ἀφίεμαι ἐλεύθερος, ἀφίνομαι, ἀπαλλάσσομαι, ἐλπίζων τοὺς υἱέας στρατιῆς ἀπολελύσθαι, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Ἡρόδ. 4. 84· τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, νὰ ἐλευθερωθῶσι τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, Θουκ. 2. 8· τῶν δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι 1. 70: — ἀπολ., ἀπαλλάσσομαι, ἀθῳώνομαι, 6. 29· καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται Πλάτ. Φαίδων 113D. **II.** ἐπὶ ἀντιμαχομένων, ἀποχωρίζομαι, ἐπειδὴ γὰρ προσβάλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο Θουκ. 1. 49: — καθόλου, ἀποχωρίζομαι, ἀποσπῶμαι, ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἀλλήλων Ἀριστ. Μεταφ. 6. 6, 5, Φυσ. 1. 2, 6· ἀπ. τὰ ᾠὰ τῆς ὑστέρας ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 3, 7, κ. ἀλλ.· ἀπολελυμένος, ἀπολ., ἀποκεχωρισμένος, ἐλεύθερος νὰ κινῆται, οὐχὶ προσκεκολλημένος ὅλος εἰς τὸ σῶμα, αἰδοῖα, γλῶττα, ὄρχεις ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 41., 4. 8, 7., 4. 9, 2· τὴν γλῶτταν ἀπολελυμένος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 300, κ. ἀλλ. 2) ἀπέρχομαι, φεύγω διὰ παντός, ἔθανες, ἀπελύθης Σοφ. Ἀντ. 1268, καὶ συχν. παρὰ Πολυβ. καὶ τοῖς Ἑβδ., πρβλ. Β. IV. **III.** ἐπὶ παιδίου, γεννῶμαι, Ἱππ. 261. 49, κἑξ., πρβλ. 262. 39, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 6, 54: ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μητρός, ἐλευθερώνομαι, τίκτω, Ἱππ. 1013Ε. **IV.** ἐκλείπω, ἀπολυθέντος οὖν δι' ὃ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 3. **V.** **ἀπολελυμένος, η, ον,** ἀπόλυτος, ἐξουσία Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 10. 5. 7· πρβλ. **ἀπόλυτος.**

ἀ-πολυώρητος, ον, ὁ μὴ πολὺ τιμώμενος, παρημελημένος, Φιλόδημ. 61. 9, Göttl.

ἀπολωβάω, ἐν τῷ παθ., βλάπτομαι, καταντῶ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς.. Αἴας ἀπελωβήθη Σοφ. Αἴ. 217.

ἀπολωπίζω, (λῶπος) = **λωποδυτέω,** Σοφ. Ἀποσπ. 844 (κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 44· ἀλλὰ πρβλ. **ἐκλωπίζω**).

ἀπολωτίζω, = **ἀπανθίζω,** ἀποδρέπω, συλλέγω ἄνθη· καθόλου, ἀποσπῶ, κόμας Εὐρ. Ι. Α. 793· ἀποτέμνω, ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν τόλμας ἀφαιρῇ κἀπολωτίζῃ νέους; ὁ αὐτ. Ἱκ. 449.

ἀπολωφάω, Ἰων. **έω,** καταπραΰνω, Ἱππ. 1280· ἐν τέλ. (ἐν τῷ παθ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1418, ἐν τμήσει.—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **ἀπολώφησις, εως,** ἡ, ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 188.

ἀπομαγδαλία, ἢ **-ιά,** ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐτῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, «ἀπομαγδαλία.. ψωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν» Α. Β. 431. 28· ἀπομαγδαλίας σιτούμενος Ἀριστοφ. Ἱππ. 415, Ἀλκίφρ. 3. 44, Πλουτ. Λυκοῦργ. 12. Παρ' Εὐστ. 1857. 11, **ἀπομαγδαλὶς, ίδος,** ἡ.

ἀπόμαγμα, ατος, τό, (ἀπομάσσω) πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις πρὸς σπογγισμὸν ἢ καθαρισμόν, Ἱππ. 19. 47. 2) ὡς τὸ κάθαρμα, ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθαρσία, Σοφ. Ἀποσπ. 32. **II.** τὸ ἀποτύπωμα σφραγῖδος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 5, ὁ αὐτ. περὶ Λίθων 67.

ἀπομᾰδαρόω, μαδίζω, Ἀποστ. Διαταγ. 1. 3, σ. 205.

ἀπομᾰδάω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, μαδῶ, πίπτω, Ἀριστ. π. Θαυμ. 78.

ἀπομᾰδίζω: μέλλ. **-ίσω,** μαδίζω, τῶν δερμάτων ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 372· ὡσαύτως **ἀπομαδαρίζω,** Ἐκκλ.

ἀπομάζιος, (μαζὸς) ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀποσπασθείς, ἐπὶ ἀμνοῦ, Ὀππ. Κ. 4. 93.

ἀπομάθημα, τό, τὸ ἀπομανθάνειν τι, ἐπίκαιρον τὸ ἀπομάθημα Ἱππ. π. Ἀγμ. 767· προσέτι καὶ **ἀπομάθησις,** ἡ,—ἀπομάθησις.. διδαγμάτων Βασίλ. τ. 1. σ. 783Α.

ἀπομαίνομαι, παθ.: μέλλ. **-μανήσομαι**: πρκμ. β' ἐνεργ. φωνῆς **-μέμηνα,** κυριεύομαι ὑπὸ μανίας, «τρελλαίνομαι ἀπὸ τὸν θυμόν μου», ὀργίζομαι μέχρι μανίας, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1.

ἀπομακαρίζω, μακαρίζω, Γλωσσ.

ἀπομακρύνομαι, ὡς καὶ νῦν, τόποι ἀπομεμακρυσμένοι τοῦ ἡλίου οὐκ εἰσὶ πολλῶν βοτανῶν γεννητικοὶ Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 6, 2, πρβλ. 1. 1, 17·—ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ ἑαυτοὺς ἀπομακρυνάντων Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 118, τ. 1. σ. 1004, 19, κ. ἄλλοι Ἐκκλ.

ἀπομάκτης, ου, ὁ, ὁ ἀποσπογγίζων, τρίβων ἢ καθαρίζων, Σοφ. Ἀποσπ. 32, Α. Β. 431· ἰδίως ἐπὶ μαγικῶν τελετῶν, Πολυδ. Ζ', 188, ἔνθα καὶ θηλ. **ἀπομάκτρια.**

ἀπόμακτον, τό, ἡ κοινῶς «ρίγλα» δι' ἧς ἰσάζουσιν ἢ κόπτουσι τὸν ὑπερπληροῦντα τὸ μέτρον σῖτον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 586: καθ' Ἡσύχ. «ἀπόμακτρα, ξύλα· τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα».

ἀπομᾰλᾰκίζομαι, παθ., εἶμαι μαλακός, ἢ δειλός, δεικνύω ἀδυναμίαν, πρός τι, ἔν τινι πράγματι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9, 7, 4, πρβλ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 10.

ἀπομαλάσσω, μαλάσσω, μαλακύνω, Ἱππιατρ. σ. 230.

ἀπομαλθακίζομαι, παθ. = τῷ προηγ., Πλουτ. 2. 62Δ, καὶ πιθαν. γραφ. (ἀντὶ **-όομαι**), ἐν Πελοπ. 21 τοῦ αὐτοῦ.

ἀπομαλθακόομαι = τῷ προηγ.

ἀπομάμμη, προμάμμη, μεταγεν.

ἀπομανθάνω: μέλλ. **-μαθήσομαι,** ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ ἃ ἔμαθον, Λατ. dediscere, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι Πλάτ. Φαίδων 96C, πρβλ. Πρωτ. 342D, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 14, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 11.

ἀπομαντεύομαι, ἀποθ. προαγγέλλω ὡς προφήτης, προλέγω, προφητεύω, τὸ μέλλον ἥξειν Πλάτ. Πολ. 516D· τι εἶναι αὐτόθι 505Ε· ὡς τρίτον ἀπ. τι τὸ ὂν ὁ αὐτ. Σοφ. 250C. Τὸ οὐσιαστ. **ἀπομάντευμα,** Ἱππ. Ἐπιστ. 4.

ἀπόμαξις, εως, ἡ, (ἀπομάσσω) ἀποσπόγγισις, Πλουτ. Ῥωμ. 21. **II.** τὸ λαμβάνειν ἀποτύπωμα, Θεόδ. Στουδ.:—μεταφ. ἀντιγραφή, μίμησις, Ἰαμβλ. Προτρ. 308.

ἀπομαραίνομαι, παθ. μαραίνομαι, φθίνω, μειοῦμαι, μεταφ., ἡ ῥητορικὴ ἐκείνη ἀπ. Πλάτ. Θεαίτ. 177Β· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπ. ὁ αὐτ. Πολ. 328D· ἐπὶ ἡσύχου θανάτου, Ξεν. Ἀπολογ. 7· ἐπὶ τῶν κομητῶν, ἀπομαρανθέντες κατὰ μικρὸν ἠφανίσθησαν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 13· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, αὐτόθι 2. 8, 24, κτλ.—Ἐνεργ. ἀπομαραίνειν τὰς αἰσθήσεις Βασίλ. τ. 2. σ. 126Δ, καὶ ἄλλοι.

ἀπομάρανσις, εως, ἡ, βαθμιαία ἔκλειψις, ἐξαφάνισις, ἀντιθέτ. πρὸς τὸ φάσις, παρηλίων φάσις καὶ ἀπομάρανσις Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 36.

ἀπομαρτῠρέω, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πολύβ. 31. 7, 20· τι Πλουτ. 2. 860C.

ἀπομαρτύρομαι [ῠ], ἀποθ., ὑποστηρίζω τι ἐπιμόνως, διισχυρίζομαι περὶ αὐτοῦ, τοῦτο ἀπεμαρτύρατο Πλάτ. Σοφ. 237Α.

ἀπομάσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω**: σπογγίζω, δάκρυα χλαμύδι Πολύβ. 15, 26, 3: — Μέσ. σπογγίζω ἐκ τοῦ σώματός μου τι, ὕδατος ἄχνην Καλλ. εἰς Δῆλ. 14. 2) ἀποσπογγίζω, καθαίρων

τοὺς τελουμένους κἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις Δημ.313.17: — Μέσ. σπογγίζομαι, Ἀχιλλείων ἀπομάττει, σπογγίζεις τὰς χεῖράς σου μὲ τὴν ψίχαν τοῦ ἐκλεκτοτάτου ἄρτου, Ἱππ. 819· χεῖρας χειρομάκτρῳ ἀπ. Ἀθήν. 410Β· ἀπολ., σφογγίζω τὸ στόμα μου, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2Α· ἐπὶ ὄφεως, ἀπ. τὸν ἰόν, ἀποβάλλω τὸ δηλητήριον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 334: **II.** ὁμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον διὰ τοῦ **ἀπομάκτρου** (ἴδε τὴν λέξιν), Λυκίνῳ δὲ [παραμετρείτω] χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστί, ὄχι «κούμουλο» διότι εἶναι φλύαρος, Λουκ. Πλοῖον 25· κενεὰν ἀπομάξαι, κοινῶς ἑρμηνεύεται κενὴν χοίνικα ἀπομάξαι, δηλ. ν' ἀφαιρέσῃς διὰ τοῦ ἀπομάκτρου τὸ περισσεῦον τοῦ κενοῦ μέτρου, ὡς εἰ ἐλέγομεν ν' ἀφαιρέσῃς τι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, Θεόκρ.15. 95. **III.** ἀποτυπῶ τι ἐπὶ μαλακῆς οὐσίας, κηροῦ π.χ. καὶ τῶν τοιούτων, ὅσοι τε ἔν τισι τῶν μαλακῶν σχήματα ἀπομάττειν ἐπιχειροῦσι Πλάτ. Τίμ. 50Ε:—Μέσ. ἐπὶ τῆς πλαστικῆς, πλάττω, προτυπῶ, ὡς γλύπτης, Φιλόστρ. 256, Ἀνθολ. Πλαν. 120· μεταφ: λαμβάνω ἐντυπώσεις ἢ τύπους, ὅθεν ἡ μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη Ἀριστοφ. Βάτρ. 1040· ἀπ. παρ' ἀλλήλων, ὁ εἷς παρὰ τοῦ ἑτέρου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 12, 3: καθόλου, ἀπομιμοῦμαι, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Κρίσ. 3. 2.

ἀπομαστεύω, (μαστός) θηλάζω, οὐκ ἀπομαστεύειν γὰρ εἶχον εὐκόλως, ἐπὶ βρεφῶν, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 33.

ἀπομαστῑγόω, ἰσχυρῶς μαστιγώνω, Ἡρόδ. 3. 29; 8. 109.

ἀποματαΐζω: μέλλ. -ίσω, φέρομαι ἀπρεπῶς, πράττω ἄσεμνον πρᾶξιν, κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ **ἀποπέρδομαι**, ἐπάρας [δηλ. τὸ σκέλος] ἀπεματάϊσε Ἡρόδ. 2. 162, Φαβωρ. παρὰ Στοβ. 586. 43.

ἀποματαιόω· «ἐξευτελίζω» Ἡσύχ.

ἀπομαχέω, παύομαι μαχόμενος, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 3.12, σ.78C.

ἀπομάχομαι, [ᾰ]: μέλλ.—**μᾰχέσομαι**, συνηρ.—**μαχοῦμαι**: —μάχομαι ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως ἢ φρουρίου, ἐξ ὕψους Θουκ. 1.90· τείχεα ἱκανὰ ἀπομ., ὑψηλὰ ἢ ἱκανῶς ἰσχυρά, ὥστε νὰ μάχηταί τις ἀπ' αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1:—ἀπολ. ἀποκρούω, ἀντιτείνω εἴς τι, δὲν ἐγκρίνω τι, οἱ δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο· ἀμφοῖν γὰρ ταὐτὰ ἐδόκει μὴ ἀναγκάζειν κτλ. ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2, 6· πρός τι Πλουτ. Βροῦτ. 5, Ἡλιόδ. 5. 1· τινί, ἐναντίον τινός, Πλουτ. Καῖσ. 17. **II.** ἀντιτείνω ἐπιμόνως καὶ δὲν παραδέχομαι, ἢ ἀποκρούω τι, ὡς δὲ ἀπεμαχέσαντο τοῦτο, δεύτερά σφι λέγουσι Ἡρόδ. 7. 136. ἀπολ., ὁ μὲν δὴ ταῦτα λέγων ἀπεμάχετο 1. 9· οὕτως, ἀπ. μὴ ποιεῖν Διον. Ἀλ. 2. 60, κτλ. **III.** ἀπ. τινά, ἀπελαύνω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ τινα ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34. **IV.** τελειώνω μάχην, φέρω αὐτὴν εἰς πέρας, Λυσ. 98. 32· ἀνθίσταμαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 41.

ἀπόμᾰχος, ον, (μάχη) ὁ μὴ μαχόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μάχηται, ἀνίκανος πρὸς πόλεμον, ἄχρηστος, Λατ. causarius, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32., 4. 1, 13.

ἀπομεθίημι ψυχήν, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἐκπνέω, αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 280, ἐν τμήσει.

ἀπομεθύσκομαι, «ξεμεθῶ», Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **μεθύω**.

ἀπομειλίσσομαι, Ἀττ.—**ίττομαι**: μέλλ. **ἀπομειλίξομαι**, ἀποθ., καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἀπομειλιττόμενος τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν Διον. Ἀλ. 1. 38· καταπαύω, πεῖναν Φίλων. 2. 477.

ἀπομειουρίζω, (μείουρος) ἀποτελειώνω τι οὕτως ὥστε νὰ καταλήγῃ εἰς ὀξύ, ὡς ἡ μονὰς ἀπομειουρίσῃ τὴν τελείωσιν τῆς πυραμίδος Νικομάχ. Ἀριθμ. 125.

ἀπομειόω, ἐλαττώνω, Ἀλέξ. Τραλλ., ἀπολεπτύνω, Βυζ.

ἀπομειουρισμός, τὸ ἀπομειουρίζειν, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 164

ἀπομείρομαι, ἀποθ. διαμοιράζω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 576. **2)** παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος, θεῶν ἀπομείρεται ὁ αὐτ. Θ.801; —ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἑτέρα γραφή, **ἀπαμείρομαι**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπομείωσις, εως, ἡ, ἐλάττωσις, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 62.

ἀπομελαίνομαι, παθ. καθίσταμαι μέλας, μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2, 7, 5:—ἐπὶ ἀπονεκρώσεως, ἀπομελανθέντο ἀποθανεῖν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832.

ἀπόμελι, τό, ὑδρόμελι, εἶδος πενιχροῦ ποτοῦ, Διοσκ. 5. 17·—ὡσαύτως **ὀξύγλυκυ**, τό, Γαλην.

ἀπομελίζω, παραλύω τὰ μέλη, ἐκνευρίζω, ὡς συνώνυμον τοῦ **ἀπογυιόω**. Εὐστ. 641. 23.

ἀπομέμφομαι, ἀποθ., αὐστηρῶς ἐπιπλήττω τινά, ἀπομεμφομένων θ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων, κτλ. Πλούτ. 2. 229Β (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὀρθῶς)· τινὶ Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 210D.

ἀπομένω, ὡς καὶ νῦν, ἀλλ' οὐ πεπαίνονται οἱ καρποὶ αὐτῶν, ἀπομένουσι δὲ ὠμοὶ Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 6, κ. ἀλλ.· ἐν Πολυαίν. Στρατ. 4. 13 τὸ ἀπομένειν τὴν ἀποσκευὴν ἴσως γραπτέον κατὰ Κοραῆν, ἑπομένην τὴν ἀποσκευήν.

ἀπομερίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀποχωρίζω ἢ διακρίνω ἀπὸ πλήθους, ἅ... τις ἀπομερίζων Πλάτ. Πολιτικ. 304 Α:—Παθ., διακρίνομαι οὕτω, ὅτι... πολλῶν... ἑτέρων ξυγγενῶν ἀπεμερίσθη ὁ αὐτ. 280Β· ἀπομερισθῆναι ἀριστίνδην, ἐκλεχθῆναι κατ' ἀξίαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 855Ε. **2)** ἀπ. πρὸς ἢ ἐπί τι, ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ διά τινα ὑπηρεσίαν, Πολύβ. 3.101, 9., 8. 32, 1. **3)** μεταδίδωμι, τινί τι ὁ αὐτ. 3. 35, 5.

ἀπομεριμνάω, ἀπαλλάσσομαι τῶν μεριμνῶν, ἐντεῦθεν ἀποθνήσκω, Εὐστ. 821. 36· δὲν φροντίζω πλέον, δὲν μεριμνῶ, μεταγεν.

ἀπομερισμός, ὁ = **ἀπονομή**, Εὐστ. Πονημάτ. 91. 21, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀπόδραγμα**.

ἀπομερμηρίζω: μέλλ. **-ίσω**: ἀόρ. ἐν Α. Β. 431 **-ιξα**: ἀποκοιμῶμαι καὶ λησμονῶ τὰς μερίμνας μου, οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι Ἀριστοφ. Σφ. 5, πρβλ. Δίωνα Κ. 55. 14.

ἀπομεσόω. πληρῶ, γεμίζω τι μέχρι τοῦ μέσου, «τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 814.

ἀπομεστόομαι, παθ., πληροῦμαι μέχρι στεφάνης, ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγή.., ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δ' ἀπομεστουμένου ἔξω ἀπορρεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 255C.

ἀπομετεωρίζω, ἀνυψῶ, ἀπομετεωρισθεὶς κατεκρημνίσθης Θεόδ. Στουδ. σ. 510D.

ἀπομετρέω: μέλλ. **-ήσω**, μετρῶ, καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 2: — Μέσ., μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι τὸ ἀργύριον Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21: — Παθ., μετροῦμαι ἀπό τινος, τεθείσης δὲ τῆς σημαίας .. ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος κτλ., Πολύβ. 6. 27. 2. **II.** μετρῶ ἀπό τινος πράγματος καὶ δίδω, ἐπισκέψασθαι δὲ καὶ σιτοποιόν, παραστῆναι καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ Ξεν. Οἰκ. 10. 10.

ἀπομέτρημα, ατος, τό, τὸ ἀπομετρηθὲν μερίδιον διὰ τοὺς δούλους, τὸ τεταγμένον δι' αὐτούς, Γλωσσ.

ἀπομηκύνω: μέλλ. **-ῠνῶ**, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω, παρατείνω, ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνὸν Πλάτ. Σοφ 217D· πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 67, κτλ.: — ἀπολ., γίνομαι σχοινοτενὴς ἐν τῷ λέγειν, ἐκτείνω τὸν λόγον ἐπὶ πολύ, Πλάτ. Πρωτ. 336C, κτλ.: — Παθ., ἐπεκτείνομαι, καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 2.

ἀπομηνίω [ἴδε **μηνίω**]: μέλλ **-ίσω**, εἶμαι λίαν ὠργισμένος, ἐμμένω ἐν τῇ ὀργῇ, κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι Ἰλ. Β.772, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. σημειοῦται: «ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν [ὁ ποιητὴς] ὅτι ἐν νήεσσιν ἔκειτο ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, τὴν ἐπιμονὴν δηλοῖ τῆς μήνιδος· κεῖται γὰρ ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἀργή». Πρβλ. Ἰλ. Η. 230, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, «ἐμοῦ ὀργισθέντος» (μετάφρ. Γαζῆ), Ι. 426, Τ. 62· ἀντίθ. τῷ **μεθιέναι**, Ὀδ. Π. 378. **II.** ἀποτίθεμαι τὴν μῆνιν, παύομαι τῆς ὀργῆς, μόνον ἐν Α. Β. 431, 19 καὶ Σουΐδ.

ἀπομηρύομαι [ῡ], ἀποθ., σύρω ἄνω ἢ ἔξω ἐκ βάθους, ἀνασύρω, ἰχθὺν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπομηρύσασθαι Ὀππ. Κ. 1. 50.

ἀπομῑμέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ., μιμοῦμαί τι ἀκριβῶς, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 3, Πλάτ. Νόμ. 865Β, κ. ἀλλ.: — διὰ ταῦτα τὸ ἰέναι καὶ τὸ ἵεσθαι διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπομιμεῖται, ἀπομιμοῦνται, ἐκφράζουσι κίνησιν διὰ τοῦ φθόγγου ι, ὁ αὐτ. Κρατ. 427Α, κέξ. Ὁ πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀθήν. 207F, κτλ.

ἀπομίμημα, ατος, τό, πᾶν τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενον, Βάτων παρ' Ἀθην. 639F, Διόδ. 16. 26.

ἀπομίμησις, εως, ἡ, τὸ πράττειν τι κατὰ μίμησιν, ἡ μίμησίς τινος, Ἱππ. 344. 34, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 7.

ἀπομιμνήσκομαι: μέλλ. **-μνήσομαι**: ἀόρ. **-εμνησάμην**: Ἀποθ., ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναγνωρίζω, τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, «δι' ὃ αὐτῷ ἀπεμνημόνευσαν καὶ ἐν τῇ θανάτου γε μοίρᾳ» (μετάφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ω. 428· ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων.., δι' εὐεργεσίας.., Ἡσ. Θ.503· αὐτῷ δέ . . χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν Θουκ. 1. 137, Εὐρ. Ἄλκ. 299· πρβλ. **ἀπομνημονεύω**.

ἀπομῑνύθω, = **μινύθω**, Ὀρφ. Λιθικ. 16. 15.

ἀπομῑσέω, = **μισέω**, Ἐρατ. Καταστ. 9, Θεμίστ. 189C.

ἀπόμισθος, ον, ὁ ἄνευ μισθοῦ, ὁ ἄμισθος, ὁ κακῶς μισθοδοτούμενος (πρβλ. **ἀπότιμος**). Ξεν. Ἑλλ. 6.2, 16. ὅταν γὰρ ἡγῆται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομίσθων ξένων.., τί καὶ χρὴ προσδοκᾶν; (Δημ. 53. 16), ἔνθα ὁ σχολ. σημειοῦται: «ἀπόμισθοι, οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὡμολογημένον μισθόν, καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ κακίαν μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ· ἐνταῦθα δὲ οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν» «ὁ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος» Ἁρποκρ. **II.** ὁ λαβὼν τέλειον τὸν μισθὸν αὐτοῦ καὶ ἀπολυθείς, ἀπ. γίγνεται παρὰ Τιμοθέου Δημ. 671. 1· λευκή με θρὶξ ἀπ. ποιεῖ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 301.

ἀπομισθόω, ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη Θουκ. 3. 68· χωρίον τινὶ Λυσ. 109. 10· ὥσπερ . . ἀπομεμισθωκότες τὰ ὦτα Πλάτ. Πολ. 475D· μετ' ἀπαρ., ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι . . . ὅπως ἂν δύνηται ὀλιγίστου, ὁ δήμαρχος ἂς βάλῃ τινὰς ἐργολαβικῶς νὰ σηκώσωσι καὶ νὰ θάψωσι (τοὺς νεκρούς)... μὲ ὅσον εἰμποροῦν ὀλιγώτερα ἔξοδα», Νόμ. παρὰ Δημ. 1069. 20· οὕτως, ἀπομισθῶ τὴν στήλην, δίδω νὰ τὴν κατασκευάσωσιν ἐργολαβικῶς, Συλλ. Ἀττ. Ἐπιγρ. 1. σ. 9 (παράρτ.).

ἀπομίσθωμα, ατος, τό, «ἀπομισθώματα· θυσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔργον λαβόντες» Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ M. Schmidt γράφεται ὀρθῶς: ἀπὸ μισθωμάτων κτλ.).

ἀπομιτρόω, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτραν, ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλήν, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποκιδαρόω**, ἐν Λευϊτ. κα', 10), Φίλων τ. 1. σ. 562. 30.

ἀπ-όμματος, ον, ἀόμματος, τυφλός, Ἐκκλ.

ἀπομνημόνευμα, τό, μνημεῖον, **τινός** Διόδ. 1. 14, Πλουτ. Πομπ. 2· κατὰ πληθ. ἀπομνημονεύματα, δηλ. ὅσα διὰ μνήμης ἔχει σώσῃ τις περί τινος, Λατ. commentarii, ὡς τὰ τοῦ Σωκράτους ὑπὸ Ξεν., πρβλ. Διον. Ἀλ. Ῥητ. 1. 12, Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβ. 9· ἐπὶ τῶν Εὐαγγελίων, Ἰουστ. Μάρτ. 1. 66.

ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀπομνημονεύειν, διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης, τῶν λόγων Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 7, Πλούτ. 2. 44E.

ἀπομνημονευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀπομνημονεύῃ ἢ ν' ἀπομνημονεύσῃ, ἀπομνημονευτέον ἂν εἴη τινῶν ἐκείνου θαυμάτων Θεόδ. Ὑρτακ. Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 2. σ. 422.

ἀπομνημονεύω, διηγοῦμαι ἀπὸ μνήμης, ἐπαναλαμβάνω, οἴει με, ἃ Λυσίας ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέθηκε.. ταῦτα ἰδιώτην ὄντα ἀπομνημονεύσειν ἀξίως ἐκείνου; Πλάτ. Φαῖδρ. 228A, κτλ.: — Παθ., ἀπομνημονεύεται ὁπόστος ἐγένετο Ξεν. Ἀγησ. 1, 2. **2)** ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, Πλάτ. Πολιτικ. 568E, Φαίδων 103A, Δημ. 345. 10, Αἰσχίν. 56. 7, κτλ.: — διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, Πλάτ. Πολιτ. 273B, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ τούτου δὲ τωὐτὸ οὔνομα ἀπεμνημόνευσε.. τῷ παιδὶ θέσθαι, ἔδωκεν εἰς τὸν υἱόν του τὸ αὐτὸ ὄνομα πρὸς ἀνάμνησιν πράγματός τινος, Ἡρόδ. 5. 65. **4)** ἀπ. τινί τι, ἔχω τι ἐν τῇ μνήμῃ ἐναντίον ἑτέρου (πρβλ. **ἀπομιμνήσκομαι**), Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 31, Αἰσχίν. 15. ἐν τέλ., 83. 39· οὐδὲ μνησίκακος· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 30.

ἀπομνησικακέω, = **μνησικακέω**, τούτων ὧν εἵνεκεν ἀπεμνησικάκεον τοῖσι Σαμίοισι οἱ Κορίνθιοι Ἡρόδ. 3. 49.

ἀπομνηστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπομιμνήσκομαι**, πρέπει τις νὰ ἐνθυμηθῇ, Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 155.

ἀπ-όμνυμι, ἢ **-ύω** (Πινδ. Ν. 7. 102): μέλλ. **-ομοῦμαι**: γ' ἑν. πρόσ. παρατατ. **ἀπώμνυ** Ὀδ. Β. 377· ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πράξω τι, ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν Ὀδ. Κ. 345, πρβλ. Μ. 303, Σ. 58· μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ Β. 377· ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον Κ. 381. **2)** ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἔπραξά τι, ἢ ὅτι δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἀρνοῦμαι δι' ὅρκου, Λατ. dejerare, Ἡρόδ. 2. 179, 6. 63· ἀπ. Ζηνὸς σέβας Σοφ. Φ. 1289· ταῦτ' ἀπ. μοι τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 1232, πρβλ. Ἱππ. 424· ὡσαύτως, ἀπ. τἀναντία κατά τινος Δημ. 860. 2: — συχνάκις προσέτι μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρ., ἀπ. μὴ δρᾶσαι Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 266· τοὺς θεοὺς ἀπ. ἦ μὴν μὴ εἰδέναι.. Πλάτ. Νόμ. 936E, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3· ἀπ. μηδὲ ὀβολὸν (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Συμπ. 3. 8· ἀπ. ὡς οὐκ εἴρηκε Δημ. 553. 25. **3)** μετ' αἰτ., ἀπ. υἱόν, ἀρνοῦμαι ἢ ἀποκηρύττω τὸν υἱόν μου μεθ' ὅρκου, Ἀνδοκ. 16. 41: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπωμόσατο τὴν ἀρχήν, μεθ' ὅρκου κατέθηκεν αὐτήν, Πλουτ. Κικ. 19. **II.** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὄμνυμι, κυρῶ δι' ὅρκου, ὑπισχνοῦμαι δι' ἐπισήμου ὅρκου ὅτι θὰ ἐκτελέσω τι, ἀπομόσαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἦ μὴν ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην Θουκ. 5. 50.

ἀπόμοιρα, ἡ, μερίδιον, τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς.. μένειν Lap. Ros. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4. 697. 15, πρβλ. Παυσ. 8. 22, 6, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 6. 14, 6.

ἀπομοιράομαι, ἀποθ. δίδω ὡς μερίδιον, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 18. 8, 7: — ὡσαύτως **-άζω**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 727· **-ίζω**, Ἀριστέας.

ἀπομοιρέω, ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, ὡς καὶ τὸ βάθος μὴ ἀπομοιρεῖν τῆς θερμότητος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 619C.

ἀπομοίρια, τά, μέρη, Ἀνθ. II. 6. 187.

ἀπόμοιρος, ον, ὁ ἀποτελῶν κλάδον ἢ μέρος ἔθνους, τὸ Σαλίων ἔθνος, Φράγκων ἀπόμοιρον Ζώσιμ. 3. 6.

ἀπομολυβδόω, ἀποκολλῶ, «ξεκολλῶ», Γλωσσ.

ἀπομονόομαι, παθ. ἀποκλείομαι, τῆς ξυμβάσεως, ἀπὸ τῆς συμφωνίας, Θουκ. 3. 28· ἐκ ξυμμίξεως Πλάτ. Τίμ. 60D. **2)** ὑπολείπομαι μόνος, ἐν πολεμίοις Πλουτ. Φιλοποίμ. 18.

ἀπόμοργμα, τό, = **ἐκμαγεῖον** παρὰ Διον. Ἀρεοπ., πρβλ. Εὐστ. 218. 12.

ἀπ-ομόργνυμι: μέλλ. **-μόρξω**: ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω, ἢ ῥᾳ καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, «ἀπέψα, ἀπέμασσεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 416· αἷμ' ἀπομόργνυ αὐτόθι 798· πεύκης ἀπὸ δάκρυ' ὀμ. Νικ. Ἀλεξιφ. 558: — Μέσ., ἀπομορξαμένω κονίην Ἰλ. Ψ. 739· ἀπομόρξατο δάκρυ Ὀδ. Ρ. 304· ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἀπομόρξασθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 706· ἀπ. ἱδρῶτα αὐτόθι 696· καὶ ἐν τῷ παθ., τὴν ὀργὴν ἀπομορχθείς, ἀποσπογγισθεὶς τὸν θυμόν μου, ἀστεϊσμὸς «παρ' ὑπόνοιαν», ὁ αὐτ. 560· ἀπωμοργμένος, ἀπεσπογγισμένος, ἀπογεγυμνωμένος, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 6. **2)** σπογγίζω ἐντελῶς, σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα.. ἀπομόργνυ Ἰλ. Σ. 414: — Μέσ., ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, ἀπεσπόγγισε διὰ τῶν χειρῶν τὰς ἑαυτῆς παρειάς, Ὀδ. Σ. 200.

ἀπόμορξις, εως, ἡ, σπόγγισμα, καθαρισμός, Βυζ.

ἀπομορφόομαι, παθ., μεταμορφοῦμαι, ἔνια ἀπομορφοῦται καὶ διαμένει Θεοφρ. Ἀποσπ. 171 (περὶ Ἰχθύων 9). **II.** ἐνεργ. μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφῶ αὐτόν, «ὁ δ' ὕστερον εἰς πτηνὸν αὐτὸν ἀπεμόρφωσε» Εὐστ. 1598. 64.

ἀπόμορφος, ον, ὁ ἔχων παράδοξον μορφήν, παράδοξος, «ἀπόμορφα, ξένα, οὐκ ἐοικότα ταῖς ἤθεσιν· οὕτω Σοφοκλῆς» Α. Β. 432, 6 (Ἀποσπ. Σοφ. 845).

ἀπομόρφωσις, εως, μόρφωσις, σχῆμα, Βυζ.

ἀπόμουσος, ον, ὁ μακρὰν τῶν μουσῶν, ἄμουσος, ἀπαίδευτος, ἄγροικος, Εὐρ. Μήδ. 1089: — Ἐπίρρ., κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος, οὐχὶ εὐνοϊκῶς ἦσο ἐζωγραφημένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 801.

ἀπομοχλεύω, ἀποκινῶ διὰ μοχλοῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833, Φίλων. Βελοπ. σ. 70.

ἀπομυζάω, ἀπορροφῶ, βυζάνω, Ἀρτεμίδ. 5. 49: — Παθ., Θεμίστ. 282C.

ἀπο-μύζουρις, ιδος, ἡ, ἡ γλωττοδεψοῦσα, ἐπὶ αἰσχρᾶς γυναικὸς ἀπομυζώσης, θηλαζούσης, τὴν οὐράν, ἤτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, Κωμ. Ἀνώνυμ. 107.

ἀπομυθέομαι, ἀποθ. ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γάρ τοι ἔγωγε πόλλ' ἀπεμυθεόμην Ἰλ. Ι. 109. **II.** = ἀπολογέομαι Στράττις ἐν Ἀδήλ. 14 (Α. Β. 421. 14).

Ἀπόμυιος, ὁ, ὁ τὰς μυίας ἀπελαύνων, ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. 5. 14, 1, Κλήμ. Ἀλ. 33.

ἀπομυκάομαι, ἀποθ., μεγαλοφώνως μυκῶμαι, ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι θέλειν Ἀνθ. II. 9. 742.

ἀπομυκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀπομύσσομαι, πρέπει τις νὰ ἀποσπογγίσῃ τὴν ῥῖνά του, «νὰ βγάλῃ τὴν μύξαν του» Εὐρ. Κύκλ. 561.

ἀπομυκτηρίζω, ἐμπαίζω τινὰ διὰ μορφασμῶν τῶν μυκτήρων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποσκαμυνθίζειν** (Κῶδ. **-ιάζειν**): — ἐπίσης, **ἀπομυκτίζω**, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 3.

ἀπομυκτισμός, ὁ, ὁ χλευασμός, ἡ ἀηδία, Κλήμ. Ἀλ. 198.

ἀπομυλλαίνω, στραβώνω τὸ στόμα μου σαρκαστικῶς καὶ ἐμπαίζω τινά, Ἐτυμ. Μ. 125. 15. Παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, μὴ ἀπομυλλήνῃ ἡ γνάθος διορθοῦται ἐκ τοῦ Ἐρωτιαν. σ. 92· ἴδε Foës λεξ.: — ὡσαύτως **μυλλίζω**, Ψελλ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 3, σ. 216.

ἀπομυξία, ἡ, ἀκαθαρσία ἐκ τῆς ῥινός, μύξα, Α. Β. 432· **ἀπόμυξα**, Δράκων 72.

ἀπόμυξις, εως, ἡ, τὸ ἀπομύττεσθαι, πτύσιν καὶ ἀπόμυξιν Πλούτ. 2. 1084C.

ἀπομυσάττομαι, ἀποθ. βδελύττομαι, Θεόδ. Στουδ. σ. 230.

ἀπομύσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἀφαιρῶ ἐκ τῆς ῥινὸς τὴν κόρυζαν, κοιν. «βγάζω τὴν μύξαν μου», οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν· τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην Ἀνθ. II. 11. 268· σεαυτὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 30, πρβλ. **ἀποξύω**. — Μέσ. ἀπομυξάμενος.. μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 910· αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16· ἐνθάδε Γοργίου ἡ κεφαλὴ κυνικοῦ κατάκειμαι, οὐκέτι χρεμπτομένη, οὔτ' ἀπομυσσομένη Ἀνθ. II. 7. 134· διὸ καὶ συμβαίνει μετὰ τῶν τῆς κορύζης πταρμῶν ὑδατώδη ἀπομύττεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 10. 54, 5· τῷ βραχίονι ἀπομυττόμενον Πλούτ. 2. 631D, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος Διογ. Λ. 4. 46. **II.** μεταφ. ὀξύνω τινά, ὀξύνω τὸν νοῦν αὐτοῦ, ὅτι τοί σε.. κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον Πλάτ. Πολ. 343A, πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vir emunctae naris καὶ ἴδε **κορυζάω** (ἐπὶ τῆς ἐναντίας σημασίας). **2)** Παθ., μεταφ. ὡς τὸ Λατ. emungi, φενακίζομαι, γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 13. Ἴδε ἐν λ. **ἀπομύζομαι**.

ἀπομύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθνήσκω, Καλλ. Ἐπιγρ. 41.

ἀπ-ομφακίζω, πεπαίνω, ὡριμάζω, Ἱππόλ. ὁμ. εἰς Θεοφ. σ. 161.

ἀ-πομφολύγωτος, μὴ παράγων πομφόλυγας, τὸ ἀπομφολύγωτον καὶ καλῶς ξηρὸν γενέσθαι Διοσκ. 5. 116.

ἀπομωλέω, ἐναντιοῦμαι ἐν δίκῃ, ἀμφισβητῶ, αἰ δέ κ' ὁ ἀντίμωλος ἀπομωλ(ῆ)ι ἀνφὶ τὸ χρέος... Ἐπιγρ. Κρήτ., Νομοθεσ. Γόρτ. VI$_{26}$.

ἀπομωλύνομαι, ἴδε ἐν λ. **μωλύνομαι**.

ἀπομωρόω, καθιστῶ τινα μωρόν, Ἀέτ. σ. 105· — ὡσαύτως **ἀπομωραίνω** Κυνοσόφ. σ. 264. 10.

ἀπόναιο, ἀποναίατο, ἴδε **ἀπονίναμαι**.

ἀποναίω: ἀόρ. α' ἀπένασσα, δίδω ἢ πέμπω ὀπίσω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἀόρ. α', ὡς ἂν.. περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν, «εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώσωσιν» (Σχόλ.) Ἰλ. Π. 86, ἔνθα ἴδε Spitzn., πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1492: — Μέσ., ἀποικίζομαι, ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, «ὃς εἰς τὸ Δουλίχιον ποτὲ ἀπῳκίσθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 629, Ὀδ. Ο. 254. **II.** ὁ Εὐρ. μετεχειρίσθη τοῦτον τὸν μέσ. ἀόρ. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, ἀπενάσσατο παῖδα, ἀπέστειλε τὸ τέκνον της, Ι. Τ. 1260· ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν παθ. ἀόρ. **ἀποναςθῆναι**, ἀπελθεῖν ἔκ τινος τόπου, τῆς πατρίδος αὐτόθι 175· πατρὸς καὶ πόλεως Μήδ. 166. Ἴδε **καταναίω**.

ἀποναρκάω, κυριεύομαι ὑπὸ ναρκώσεως, ὀκνῶ, δὲν τολμῶ, ἀποναρκῶσι γὰρ καὶ φρίττουσι πρὸς πόνους Πλούτ. 2. 8F.

ἀπονάρκησις, εως, ἡ, = **ἀπονάρκωσις**, Πλούτ. 2. 652D.

ἀποναρκόομαι, παθ., ναρκοῦμαι ἐντελῶς, ἡ διάνοια ἀποναρκοῦται Ἱππ. Κωακ. Προγν. 195, πρβλ. 405· ταῦτα τὰ ἤθη .. πρὸς μαθήσεις αὖ δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα Πλάτ. Πολ. 503D.

ἀπονάρκωσις, εως, ἡ μέχρι βαθμοῦ ἀναισθησίας νάρκωσις, οὔρων σχεσέων καὶ ἀποναρκωσέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. τ. 4. σ. 216. 3 Littr., αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ναρκώσεις τάχιστα μετὰ τοὺς πότους γίνονται Ἀριστ. Προβλ. 3. 29.

ἀπονεὶ = **ἀπονητί**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1141.

ἀπονείφω, χιονίζω ἢ καταβρέχω, τι Φίλων 2.112.

ἀπονεκρόω, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους, νεκρώνω ἐντελῶς, Τζέτζ. Χιλ. 1. 332: — μεταφ., ἀπ. ἐλπίδας Ῥήτορες (Walz) 1. 472: — Παθ., εἶμαι ὅλως νενεκρωμένος, νεκροῦμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι ἀναίσθητος, Διόδ. 2.12, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ. 2.1: — μεταφ., τὸ αἰδήμιον ἀπονενέκρωται Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 21,

ἀπονέκρωσις, εως, ἡ, ἡ παντελὴς νέκρωσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.5, 4.

ἀπονεμετικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ διανέμῃ, τὸ ἀπονεμ. [ἦθος], ἡ διάθεσις, ἡ τάσις τοῦ ἀποδίδειν ἑκάστῳ τὸ ὀφειλόμενον, Μ. Ἀντων. 1. 16: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Διογ. Λ. 7. 126: — ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἑτέρα γραφὴ **ἀπονεμητ-**.

ἀπονέμησις, εως, ἡ, (ἀπονέμω) διανομή, Μ. Ἀντων. 8. 6. II. διακλάδωσις, καθ' ὅλον δὲ τὸν πνεύμονα ταύτης (δηλ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας) ἀπονεμήσεις πολλαὶ Γαλην. 4, σ. 147.

ἀπονεμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπονέμω**, δεῖ ἀπονέμειν, ἑκάστοις τὰ οἰκεῖα καὶ ἁρμόττοντα ἀπονεμητέον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 7. 2) **ἀπονεμητέος, α, ον**, ὃν πρέπει νὰ ἀπονείμῃ τις, Φίλων 1. 56, ὅρα μὴ οὐκ ἄλλη μὲν ἀνδράσιν, ἄλλη δὲ ἐσθὴς ἀπονεμητέα γυναιξὶν Κλήμ. Ἀλ. 234.

ἀπονεμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπονέμων, Γλωσσ.

ἀπονεμητικός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ἀπονεμετικός**.

ἀπονέμω: μέλλ. **-νεμῶ** καὶ μεταγ. **νεμήσω**: δίδω, μοιράζω, τάττω, χωρίζω, ἀφιερῶ, προσφέρω, ἡμῖν .. ταῦτ' ἀπένειμε τύχη Σιμων. 97· βωμοὺς καὶ ἀγάλματα καὶ νηοὺς θεοῖσι ἀπονεῖμαι Ἡρόδ. 2. 54· τὸ πρέπον ἑκατέροις ἀπονέμοι Πλάτ. Νόμ. 757C· τῷ θεῷ τοῦτο γέρας ὁ αὐτ. Πρωτ. 341E. τοῖς εὐεργέταις τιμὰς Λυσίας 154. 23· προστακτ. ἀόρ. **ἀπόνειμον**, δός, μετάδος, Πινδ. Ι. 2. 68· τῇ συγγνώμῃ πλέον .. ἀπονέμειν Δείναρχ. 97. 13: — Μέσ. ἀπονέμω ἐμαυτῷ, μιμητικὸν δὴ τοῦτο προσειπόντες ἀπονειμώμεθα Πλάτ. Σοφ. 267A. Νόμ. 739B· εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα, εἶτα ἐβόσκοντο ἐνταῦθα ἐσθίοντες ψηφίσματα, Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1289· ἀπονέμεσθαι τῶν πατρῴων Πλάτ. Πολ. 574A: — Παθ., δίδομαι, ἀπονέμομαι, τῆς ἀρετῆς γὰρ ἆθλον ἡ τιμή, καὶ ἀπονέμεται τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 15. II. ἀποχωρίζω, μερίζω ἐπὶ λογικῆς διαιρέσεως, ἐπὶ τἀναντία ἀπ. τοῖς ὀνόμασι Πλάτ. Πολιτ. 307B· ἐν τῷ παθ. αὐτόθι 276D. 280D. III. Παθ., λαμβάνομαι, ἀφαιροῦμαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 771C, 848A.

ἀπονενοημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπονοέομαι**, ἀπεγνωκότως, ἀπεγνωσμένως, ὁμόσε ἐχώρουν ἀπονενοημένως τοῖς ἀναβεβηκόσιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8· ἀπ. ἔχειν πρὸς τὰ γεύματα, ἐπιμόνως ἀποστρέφεσθαι τὴν τροφήν, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1096· ἀπ. διακεῖσθαι πρὸς τὸ ζῆν Ἰσοκρ. 131D.

ἀπονέομαι, ἀποθ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐνίοτε μετὰ σημασ. μέλλ.), καὶ παρατατ., ἀείποτε ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάγκῃ τοῦ μέτρου, ἀπονέεσθαι Ἰλ. Β. 113, κτλ.· ἀπονέονται Ὀδ. Ε. 27· ἀπονέοντο Ἰλ. Γ. 313, κ. ἀλλ.

ἀπονεόομαι, ἀνανεοῦμαι, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 151, 7.

ἀπονεοττεύω, «ξεφωλεύω», «ξεκλωσσῶ», τίκτει δὲ ἡ περιστερὰ ἀπονεοττεύουσα πάλιν ἐν τριάκονθ' ἡμέραις Ἀριστ. Ι. Ζ. 6, 4, 7.

ἀπόνευμα, ατος, τό, (ἀπονεύω) κλίσις, κατωφέρεια, «ἀπόκλιμα» Σουΐδ.

ἀπονευρόομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα, Γαλην. 2. 252, 8, κτλ. 2) ἐκνευρίζομαι, παραλύομαι, Κύριλλ., Σουΐδ.

ἀπονεύρωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς νεῦρον ἀπολήγουσα ἄκρα τοῦ μυὸς ἔνθα γίνεται τένων, Γαλην. 4. 368.

ἀπόνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀπονεύειν, τὸ ἀποκλίνειν, κλίσις, Θεμίστ. 236B. II. διαφυγή, ἀπόνευσις τοῦ κακοῦ Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5. σ. 473.

ἀπονεύω, ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων, κλίνω πρὸς ἕτερον, κλίνω πρός .., πρὸς τὸ γεωμετρεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 165A· πρὸς τὸ δικολογεῖν Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 11· πρός τινα, Πολύβ. 21. 4, 4· ἐπί, εἴς ἢ πρός τι ὁ αὐτ. 16, 6, 7., 3. 79, 7· ἀπό τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 2. II. ἀπολ., κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κλίνω τὴν κεφαλήν, ἡ δ' ἑτερόκριθος ἀσφαλής, ἀπονεύει γὰρ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 2.

ἀπονέω: μέλλ. **-νήσω** «ξεφορτώνω»: — Μέσ. ἀπορρίπτω βάρος ἀπ' ἐμοῦ, στέρνων ἀπονησαμένη, «ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη» Α. Β. 432, 29, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει. Εὐρ. Ἴων 875 «ἀπενήσω, ἀπέβαλες», Α. Β. 421, 16· ἀπὸ δ' εἵματα .. νηήσαντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 364.

ἀπονέω, (ἄπονος) εἶμαι ἄνευ πόνου, ὀδύνης, ὑγιαίνω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀωδυνεῖν**.

ἀπονήμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπονίναμαι**.

ἀπονηρευσία, ἡ, (πονηρεύομαι) ἀθῳότης, Οὐλπιαν. εἰς Δημ.: — Ἐπίθ. **ἀπονήρευτος, ον**, Εὐστ. Πονημάτ. 71. 89.: — Ὡσαύτως, **ἀπονηρία**, ἡ, Ἐκκλ.

ἀ-πόνηρος, ον, ὁ ἄνευ πονηρίας ἢ κακίας, ἄκακος, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 487. — Ἐπίρρ. **-ρως** Εὐστ. Πονημάτ. 210. 60.

ἀπονησόω, καθιστῶ τι νῆσον, μεταβάλλω εἰς νῆσον, Εὐφράτης καὶ ὁ Ἀβόρας οἱ ποταμοὶ κυκλοῦντες καὶ ὥσπερ ἀπονησοῦντες τὴν πόλιν Εὐαγρ. Ἱστ. Ἐκλ. 5. 9, σ. 435, 14.

ἀπονηστεύω, λύω τὴν νηστείαν μου, «ξενηστεύω», Ἰουστῖν. Μ. Ἀπολογ. 2. σ. 93. — **ἀπονηστίζομαι**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8613B.5.

ἀπονητί, ἐπίρρ. τοῦ **ἀπόνητος**, ἄνευ πόνου, ἀπόνως, Ἀλκμ. 1, Ἡρόδ. 3. 146, Λουκ. Ῥήτ. διδ. 8, κ. ἀλλ.

ἀπόνητο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπονίναμαι**.

ἀ-πόνητος, ον, ὁ ἄνευ κόπου καὶ μόχθου: — Ἐπίρρ. ὑπερθ., **ἀπονητότατα**, μετ' ἐλαχίστου κόπου, Ἡρόδ. 2. 14., 7. 234· πρβλ. **ἀπονητί**. 2) ὁ μὴ ὑποφέρων δεινά, ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστροπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι Σοφ. Ἠλ. 1065.

ἀπονήχομαι, μέλλ. **ἀπονήξομαι**, ἀποθ., ἐκφεύγω κολυμβῶν, σῴζομαι κολυμβῶν, ἀποκολυμβῶ, ἀπενήξατο πρὸς τὴν ἐπιβοηθοῦσαν αὐτῷ τριημιολίαν Πολύβ. 16. 3, 14, Λουκ. Ἀλ. 50· ἀπό τινος, ἀπονήξασθαι καὶ φυγεῖν μὴ δυνάμενος Πλούτ. 831E.

ἀπονία, ἡ, (ἄπονος) ἡ ἀποφυγὴ πόνων, ῥᾳθυμία, ὀκνηρία, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 4: — ὁ ἑδραῖος βίος, δηλ. ἡ καθιστικὴ ζωή, ἐπὶ γυναικῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 6, 15, πρβλ. Πλούτ. Ῥωμ. 6. II. ἀναλγησία, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1047E, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1, κτλ.

ἀπονίζω, καὶ μεταγεν. **ἀπονίπτω**, ὡς ἐν Διόδ. 4. 59, Πλούτ. Φωκ. 18, καὶ ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ.: μέλλ. **-νίψω**. Ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, ἀπονίψαντες .. βρότον ἐξ ὠτειλέων Ὀδ. Ω. 189, πρβλ. Ἰλ. Η. 425: — Μέσ., ἀποπλύνω ἀπὸ τὸ σῶμά μου, ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Κ. 572. II. νίπτω καὶ καθαρίζω, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, παρετήρησα αὐτὴν (δηλ. τὴν οὐλὴν) ἐνῷ ἔνιπτον τοὺς πόδας αὐτοῦ, Ὀδ. Ψ. 75· πρβλ. Τ. 376· ὅταν .. ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ Ἀριστοφ. Σφ. 608· ἀπ. τὸν παῖδα Πλάτ. Συμπ. 175A: — Μέσ., χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, ἀποπλύνειν τὸ σῶμα, Ὀδ. Σ. 179, πρβλ. 171· χεῖράς τε πόδας τε Χ. 478· ἀπολ., νίπτω τὰς χεῖράς μου, ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων ἀπονίψομαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1163· ἀπονίψασθαι δοτέον, νὰ κομισθῇ ὕδωρ διὰ νίψιμον, «νὰ φέρουν νίψιμον» ὡς λέγουσιν ἐν Θρᾴκῃ, Ἄλεξ. ἐν «Φιλίσκῳ» 1, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Κωρύκῳ» 1· οὕτως ἐν τῷ παθητ. πρκμ., ἀπονενίμμεθ' Ἀριστοφ. Σφ. 1217· ἀπονενιμμένος ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 419: — ἴδε **ἀπόνιπτρον**. 2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, «ξεπλύνω», νυνὶ δ' ἀπονίζων τὴν κύλικα δὸς ἐμπιεῖν Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 4.

ἀπονικάω, νικῶ, καταβάλλω, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 3, 4: — Παθ., Ἀριστ. περὶ Ζ. Κιν. 10, 5.

ἀπονίκησις, εως, ἡ, πλήρης νίκη, Κύριλλ.

ἀπόνιμμα, τό, (ἀπονίπτω) = **ἀπόνιπτρον**, Πλουτ. Σύλλ. 36· ἰδίως ὕδωρ πρὸς κάθαρσιν τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἀκαθάρτων, Κλείδημος παρ' Ἀθην. 409F, πρβλ. 410A.

ἀπ-ονίναμαι, μέσ. (ὁ ἐνεστὼς σχεδὸν οὐδαμοῦ εὑρίσκεται ἐν χρήσει): μέλλ. **ἀπονήσομαι** Ὁμ.; Ἐπ. ἀόρ. β' ἄνευ αὐξήσ. **ἀπονήμην, ἀπόνητο** Ὁμ.: β' ἑν. εὐκτ. **ἀπόναιο** Ἰλ. Ω. 556, γ' πληθ. **ἀποναίατο** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 132, Σοφ., ἀπαρ. **ἀπόνασθαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 196· μετοχ. **ἀπονήμενος** Ὀδ. Ω. 30.· μεταγεν. ἀόρ. α' **ἀπωνάμην** Λουκ. Ἔρωτ. 52. Ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν ἢ τὴν τέρψιν πράγματός τινος, ἀπολαύω αὐτοῦ, ἧς ἥβης ἀπόνηθ', «τῆς ἰδίας ἀκμῆς, ὅ ἐστι νεότητος, ἀπέλαυσεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 25· τῶν δ' ἀπόναιο, «ἀπολαύσειας» (Σχόλ.) «νὰ τὰ χαρῇς», Ω. 556· τιμῆς ἀπονήμενος Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτέρω· μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο Σοφ. Ἠλ. 211.: ἀλλ' ἡ γενικὴ συχνάκις παραλείπεται, Ἀριάδνην .. ἥν ποτε Θησεὺς .. ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο, ἔλαβε μὲν αὐτὴν ὡς γυναῖκα δὲν τὴν ἐχάρη ὅμως, Ὀδ. Λ. 324· θρέψε μὲν οὐδ' ἀπόνητο Ρ. 293, πρβλ. Π. 120· οὐκ ἀπώνητο (ἐνν. τῆς πόλεως) Ἡρόδ. 1. 168.

ἀπόνιπτρον, τό, τὸ ἐκ τῆς ἀπονίψεως ῥυπαρὸν ὕδωρ, «τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν χειρῶν καὶ ποδῶν ἀπόνιμμα» Εὐστ. 1401, 7., 1867, 25· ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας Ἀριστοφ. Ἀχ. 616, ἴδε Πολυδ. Ζ', 40, Ἡσύχ. κλ.

ἀπονίπτω, ἴδε **ἀπονίζω**.

ἀπονίσσομαι, ἀποθ., ἀπέρχομαι, ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο, τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης

Θέογν. 528, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 899. ἀόρ. **ἀπονισσαμένη** Ἀνθ. Π. 9. 118.

ἀπονιτρόω, τρίβω διὰ νίτρου (ὃ ἴδε), Ἱππ. 879F.

ἀπόνιψις, εως, ἡ, ἀπόπλυσις, ἡ διὰ τῆς πλύσεως ἀποβολὴ τῆς ἀκαθαρσίας, μεταφ., εἰς ἀπόνιψιν ἀμαρτίας Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 713, κλ.: καθόλου, πλύσις, νίψιμον, Ὀρειβάσ. 3. 104.

ἀπονοέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: ἀποθ. (νοέω): — χάνω τὸν νοῦν μου, εἶμαι ἐν ἀπονοίᾳ. **1**) ἐπὶ φόβου, εἶμαι ἐν ἀπογνώσει, ἀπονοηθέντας διαμάχεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 23· ἄνθρωποι ἀπονενοημένοι, ἐν ἀπογνώσει, Θουκ. 7. 81· ὁ ἀπονενοημένος Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 12· πρβλ. **ἀπονενοημένως**. **2**) ἐπὶ ἀναισχύντου, **ἀπονενοημένος**, χαμένος, πρόστυχος, αἰσχρός: ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις. τῷ ἤθει ἀγοραῖός τις, καὶ ἀνασεσυρμένος καὶ παντοποιός. Δεινὸς δὲ .. καὶ πορνοβοσκῆσαι .. καὶ μηδεμίαν ἐργασίαν αἰσχρὰν ἀποδοκιμάσαι Θεοφρ. Χαρ. 6, πρβλ. Ἰσοκρ. 177E, Δημ. 303. 7: ἀλαζονεύομαι, Ἰω. Χρυσ.

ἀπόνοια, ἡ, (νοῦς) ἔλλειψις πάσης αἰσθήσεως. **1**) φόβου καὶ ἐλπίδος, ἀπόγνωσις, εἰς ἀπ. καταστῆσαί τινα Θουκ. 1. 82., 7. 67: ἀνταρσία, Σωζομ. 6. 37, 15, κ. ἀλλ. **2**) ἔλλειψις πάσης ὀρθῆς ἀντιλήψεως, ἔκστασις φρενῶν, παραφροσύνη, Λατ. dementia, Δημ. 310. 9, 779 ἐν τέλ.: — ἐν τῷ πληθ. Πολύβ. 1. 70, 5.

ἀπονομή, ἡ, = **ἀπονέμησις**, διανομή, ἀπόδοσις, δικαιοσύνην τὴν τῶν κατ' ἀξίαν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις ἀπονομὴν Φίλων τ. 2. σ. 345. **2**) μέρος, μερίς, «ἀπομερισμὸς» Ἡσύχ., «ἀπονομὴ ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν περιγιγνομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως, ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος. Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυκούργου παῖδας πολλάκις» Ἁρποκρ.

ἀπονομίζω, ἀπαγορεύω διὰ νόμου, ὥστε καὶ ἀπονομίσαι αὐτοῖς [τοῖς λαοῖς] ἰχθὺν μὴ ἐσθίειν Μνασέας παρ' Ἀθην. 346D.

ἄ-πονος, **ον**, ὁ ἄνευ πόνου ἢ καμάτου, ὁ ἄνευ φροντίδων, εὔκολος, βίος Σιμων. 51· χάρμα Πινδ. Ο. 10 (11), 26· οἶκος Αἰσχύλ. Πέρσ. 861· τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1585· ἀπονώτατος τῶν θανάτων, ὁ εὐκολώτατος, Πλάτ. Τίμ. 81E· ἀπ. χάρις, ἡ ἀκόπως κτηθεῖσα, Ἀνδοκ. 22. 26· ἀπ. τὸ εὖ πάσχειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 7, 7. **β**) ὁ μὴ προξενῶν πόνον, ὀδύνην, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 5, 16. **2**) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ κοπιάζων, ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρός, μαλακὸς καὶ ἄπονος Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 19· ἀπ. πρός τι Πλάτ. Πολ. 556B· ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν δ' οὐρανὸν .. οἱ ἀρχαῖοι τοῖς θεοῖς ἀπένειμαν ὡς ὄντα μόνον ἀθάνατον· ὁ δὲ νῦν μαρτυρεῖ λόγος ὡς ἄφθαρτος ... πρὸς δὲ τούτοις ἄπονος, διὰ τὸ μηδεμιᾶς προσδεῖσθαι βιαίας ἀνάγκης κτλ. Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 3. **II**. Ἐπίρρ. **-νως** Ἡρόδ. 9. 2· ἀπόνως ἔχειν, μὴ ὑποφέρειν, ἐπὶ ἀσθενοῦς, Ἱππ. Προγν. 45· ἀπόνως λιπαροί, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐπιπόνως αὐχμηροί, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31. **III**. ἀνωμαλ. συγκρ. **ἀπονέστερος** Πινδ. Ο. 2. 112· ἀλλ' ὁμαλὸν συγκρ **-ώτερος** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836· συγκρ. ἐπίρρ. **-ώτερον** Θουκ. 1. 11· ὑπερθ. **-ώτατος** ἴδε ἀνωτ.

ἀπονοσέω, ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, θεραπεύομαι, Ἱππ. 256. 43.

ἀπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου, Ὅμ. ἐν τῇ φράσει ἂψ ἀπονοστήσας Ἰλ. Α. 60, κτλ. · ἀπ. ἀπό τινος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 733· παρ' Ἡροδ., ἀπ. ὀπίσω 4. 33· ἀπ. σῶς 3. 124., 4. 76· ἀπήμων 1. 42, κ. ἀλλ.· ἐς τόπον 1. 82· σπάν. παρ' Ἀττ., ἀπονοστήσας χθονός, ὅτε ὑπέστρεψεν ἐκ .., Εὐρ. Ι. Τ. 731· ἀπ. ἐπ' οἴκου Θουκ. 7. 87· ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16.

ἀπονόστησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀπονοστεῖν, τὸ ἐπανέρχεσθαι, Ἀρρ. Ἀν. 7. 4, 4.

ἀπο-νόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος **-νόσφιν**, Ἐπ. ἐπίρρ., μακρὰν ἀπὸ .., χωριστά, ἤν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι, «ἥν τιν' αὐτὸς ἄποθεν καὶ χωρὶς μόνος κατίσχῃς» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 233· ἀπ. τραπέσθαι Ὀδ. Ε. 350. **II**. ὡς πρόθ. μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό, ἐμεῦ ἀπ. ἐόντα Ἰλ. Α. 541· φίλων ἀπ. ὀλέσθαι Ὀδ. Ε. 113· φίλων ἀπ. ἑταίρων Μ. 33: — ὥστε τὸ ἐπίρρημα τοῦτο ὡς πρόθ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἕπεται τῇ πτώσει μεθ' ἧς συντάσσεται.

ἀπονοσφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀποστερῶ, χωρίζω, δὲν δέχομαι, ἀποδιώκω, τάων οὔκ ἄν τίς σε .. δόμων ἀπονοσφίσσειεν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 158· με μοῖρα φίλων ἀπονενόσφικεν Ἐπιγραφ. Newton σ. 755: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Κύριλλ. 371D, κτλ. **2**) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω τι διὰ τῆς βίας παρά τινος, ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων Σοφ. Φ. 979: — Παθ., ἀποστεροῦμαί τινος, ἐδώδην Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 562. **II**. μετ' αἰτ. τόπου, φεύγω ἀπό τινος, προσπαθῶ ν' ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 480.

ἀπονουθετέομαι, παθ., ἀποτρέπομαι, ὑπὸ τύχης ἀμφίβ. ἐν Πολύβ. 15. 6, 6.

ἀπόνουσος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **ἀπόνοσος**, ἀπηλλαγμένος νόσου, Συνέσ. 346A.

ἀπονυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα μακρὰν τινος, μ. γεν., ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις Πλούτ. Φάβ. 20· ἀπολ., οὐ λέληθας παρὰ τὸν νόμον ἀπονυκτερεύων 2. 195E.

ἀπονύμφιος, ου, ὁ, ἡ **ἀπόνυμφος**, **ον**, παιδεραστής, «ἀπονύμφην δὲ ἢ ἀπόνυμφον, τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναικεία ὁμιλίᾳ δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην ἐρεῖς» Πολυδ. Γ΄, 46.

ἀπονυστάζω, εἶμαι νυσταλέος καὶ νωθρός, Λατ. dormito, Πλούτ. Κικ. 24, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 9, 16. **II**. κοιμῶμαι, Κύριλλ. 371E.

ἀπονυστακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ «παίρνῃ» ὕπνον, ἐπεγερτικῶς οὖν ἀπονυστακτέον Κλήμ. Ἀλ. 218.

ἀπ-ονυχίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κόπτω τοὺς ὄνυχας, Μένανδ. Ἀποσπ. 479. — Μέσ., ἀπονυχίσασθαι τὰς χεῖρας Ἱππ. 618. 38. — Παθ., μοῦ κόπτει τις τοὺς ὄνυχας, ὑπὸ σμίλης ἀπωνυχίσθη Βάβρ. 98. 14· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 289. **2**) μεταφ., συντέμνω, περικόπτω, ἐλαττώνω, τὰ σιτία Ἀριστοφ. Ἱππ. 709. **II**. = **ὀνυχίζω** III., δοκιμάζω ἢ ἐξετάζω διὰ τοῦ ὄνυχος, λεπτομερῶς ἐξετάζω. ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος, τὸ τοῦ Ὀρατίου ad unguem factus Θεοφρ. Χαρ. 26.

ἀπονύχιον, μετὰ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς ἀμέσως, κατὰ Κοραῆν, Χρον. Πασχ. 338.

ἀπ-ονύχισμα, **ατος**, τό, τὸ ἀπὸ τοῦ ὄνυχος ἀποκοπτόμενον μέρος, ἀπονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν Διογ. Λ. 8. 17.

ἀπονυχιστικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἀπονυχίζειν ἀσχολούμενος; ἡμιτέχνιον δὲ ἐστιν ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα, ὥσπερ ἡ ξυρητικὴ καὶ ἡ ἀπονυχιστικὴ Ἀν. Ὀξ. τ. 4, σ. 248, 11.

ἀπονωτίζω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα καὶ φύγῃ, Σοφ. Ἀποσπ. 638· ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας Εὐρ. Βάκχ. 763, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀποξαίνω, σπαράττω, τραυματίζω, ἀπεξαίνετο ταῖς μάστιξι τὰς σάρκας ὁ γέρων Ἑβδ. (Μακκ. Δ΄, ϛ΄, 6).

ἀποξενίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **ἀποξενόω**, ἀποξενίζειν τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Ἀθανάσ. πρὸς Σεραπ. 1. σ. 182.

ἀποξενιτεύομαι, παθ., ξενιτεύομαι, διαμένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 1207.

ἀποξενολογέω, συλλέγω ξένους στρατιώτας ἐπὶ μισθῷ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16, 2.

ἀπόξενος, **ον**, ἀδιάφορος πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος, ἰσχυρότερον τοῦ **ἄξενος**, Σοφ. Ο. Τ. 196, πρβλ. **ἀπότιμος**: μετὰ γεν. τόπου, μακρὰν ἀπό τινος τόπου, τῆσδε γῆς ἀπόξενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1282, Χο. 1042· τοῦδ' ἀπόξενος πέδου, ἐξωρισμένος ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Εὐμ. 884.

ἀποξενόω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος· καθόλου, ἀποξενῶ, ἐξορίζω, τινὰ τῆς Ἑλλάδος Πλούτ. 2. 857E, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀλέξανδρον 69· ἐξορίζω τινά, ὁ αὐτ. Φιλοπ. 13: — Παθ., ἀποξενοῦμαι, φεύγω καὶ ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου, εἶμαι ἐξόριστος, φυγὰς ἀπεξενοῦτο Σοφ. Ἠλ. 777· γῆς ἀποξενοῦσθαι Εὐρ. Ἑκ. 1221· ἀπ. ἔξω τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 11· ἑτέρωσε ἀποξ., μεταναστεύειν εἰς ἄλλον τόπον, Πλάτ. Νόμ. 708B. — καθόλου, ἀποξενῶ ἐμαυτὸν ἀπό τινος, αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρός τινα, τινος Διόδ. 3. 47, πρβλ. Λουκ. περὶ Οἴκου 2. **2**) φεύγω γραφὴν ξενίας, καταδικάζομαι ὡς ξένος ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα πολίτου, Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Γ΄, 57. **II**. μεταφ., λέγω περί τινος πράγματος ὅτι δὲν ἀνήκει εἴς τινα, ὅτι εἶναι ξένον, Ἡσίοδος ἐν Κήυκος γάμῳ (κἂν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενοῦσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα) Ἀθήν. 49B· ῥήματα ἀπεξενωμένα, οὐχὶ γνήσια, Ἡρωδιαν. π. μον. λ. 5. 18., 6. 8., 8. 7· λέξις ἀπεξ. Οὐλπ. εἰς Δημοσθ., κτλ.

ἀποξένωσις, **εως**, ἡ, ἡ ἀποδημία εἰς ξένον τόπον, διαμονὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς μὴ κατὰ πάντα μέμφωμαι τὴν ἀποξένωσιν Πλούτ. Πομπ. 80, κτλ.· ἀπομάκρυσις, ἀποχωρισμός, κατὰ τὴν ἐν ἀμφοτέραις ἐνεργείαις τοῦ μονογενοῦς τελείαν κατ' αὐτοὺς ἀποξένωσιν Μάξ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 60A.

ἀποξενωτέος, **α**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθ., ἀπορριπτέος, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἀπόξεσμα, **ατος**, τό, τὸ ἀποξεόμενον ἀπό τινος, ἀπόξυσμα, Ὀρειβάσ. 2. 234 Daremb., Εὐστ. 230, 4.

ἀποξέω, μέλλ. -ξέσω, ὡς τὸ **ἀποκόπτω**, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα Ἰλ. Ε. 81. **II**. ξέω καὶ ἐκβάλλω ἀποξέσματα ἀπό τινος, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν (ἀπὸ τῶν πινακιδίων τῶν χρησιμευόντων πρὸς γραφὴν) ἢ βόας ἢ ἵππους ἀνέπλαττον Λουκ. Ἐνύπν. 2. **2**) μεταφ., ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου Ἀλκίφρ. 3. 2, πρβλ. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 10· ἀπ. γῆρας Συλλογ. Ἐπιγρ. 8749, πρβλ. **ἀποξύω**: — Παθ. μετ' αἰτ., ἐπὶ τύμβου, τὸν νέκυν οἷον ἔχων χρυσὸν ἀποξέομαι Ἀνθ. Π. 8. 191. **III**. ποιῶ τι λεῖον, λεαίνω, στιλβῶ, τελειώνω, συχν. παρ' Εὐστ. **IV**. ἐκβάλλω δι' ἀποξύσεως, ἀπ. σιδήροις λιβανωτὸν (ἀποξύειν (Wimmer) Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 4, 4.

ἀποξηραίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, ἐπὶ ποταμῶν, ξηραίνω ἐντελῶς, τὸ μὲν ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρᾶναι Ἡρόδ. 2. 99: — Παθ., ξηραίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς ξηρός, τὸ .. ῥέεθρον ἀποξηρανθῆναι ὁ αὐτ. 1. 75· ἀπεξηρασμένου τοῦ ῥεέθρου αὐτόθι 186, πρβλ. 7. 109. **2**) καθόλου, ἐντελῶς ξηραίνω, τὰς ναῦς Θουκ. 7. 12;

— Παθ. τὰ κρεάδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 11· κριθαὶ ἀπεξ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 11, 3.

ἀποξιφίζομαι: ἀποθ. = **ἀπορχέομαι**, Α. Β. 423, 23, «ἀποξιφίζειν· ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν· ὁ γὰρ ξιφισμὸς σχῆμα τῆς ἐμμελείας τραγικῆς ὀρχήσεως» Ἡσύχ.,—κατ' Εὐστ. (1167,24) τὸ **ἀποξιφίσαι** σημαίνει **ἐξορχήσασθαι**. Πρβλ. τὴν λέξ. **ξιφισμός**.

ἀποξυλίζω, ἀφαιρῶ τὰς ξυλώδεις ἶνας, ἀποξυλίζοντες κράμβην Ἀριστ. Προβλ. 3. 17· διάφορ. γραφ. **ἀποχυλίζω**.

ἀποξυλόομαι, παθ., γίνομαι σκληρὸς ὡς ξύλον, Γεωπ. 17.2,1., 19, 2, 5.

ἀπ-οξύνω: μέλλ. -υνῶ, κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ ἠρέμα εἰς ὀξύ, τὸ κάμνω «μυτερόν», ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ Ὀδ. Ζ. 269· ἀλλ' ἐν Ι. 326, ὁ Nitzsch ἀκολουθῶν τῷ Βουττμ. (Λεξίλ. ἐν λ., ἴδε ἐν τούτοις Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 2. 2) ἀναγινώσκει ἀποξῦσαι (ἀντὶ ἀποξῦναι) «ἀπολεᾶναι, ἀπολεπίσαι» Σχόλ., ὡς φαίνεται ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ ἑπομένου στίχου, οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν, ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς ἄκρον, οὕτως αὐτοὶ τὸ κατέστησαν λεῖον, ἐγὼ δὲ κατέστησα αἰχμηρὸν τὸ ἄκρον· ὁ Βουττμ. μάλιστα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μνημονευθέντων χωρίων προτιμᾷ τὸ **ἀποξύουσιν**: πρβλ. **ἐξαποξύνω**:—παρὰ Πολυδ. ἔχομεν μετοχ. παθητ. πρκμ. ἀπωξυμμένος ἢ -υσμένος 18.1,13., 1. 22, 7. **II**. καθιστῶ τι ὀξὺ καὶ διαπεραστικόν, τὴν φωνήν, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 2. **III**. καθιστῶ τι 'ξινόν, Ἱππ. 371.51.

ἀποξυράω, ἢ -έω, ὡς τὸ **ἀποξύρω**, ξυρίζω ἐντελῶς, μετὰ διπλῆς αἰτ., τὸν δοῦλον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 5. 35· ἀποξυρεῖν ταδὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 215· ἀπεξύρησε αὐτόθι 1043· τὴν κόμην ἀπεξύρησε Λουκ. περὶ Θυσιῶν 15.

ἀποξύρησις, εως, ἡ, ξυράφισμα, τριχῶν Ὀρειβάσ. παρὰ Cocch. 89.

ἀπόξυρος, ον, (ξυρὸν) ἀπότομος, τραχύς, πέτραι Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 7, Προμηθ. 1· ἴδε ἐν λ. **ἄποξυς**.

ἀποξύρω [ῠ], = **ἀποξυράω**, Πολύαιν. 1. 24. — Παθ. ἀντίθ. τῷ **κείρεσθαι**, Δίων Κ. 57, 10: — Μέσ., ξυρίζω ἐμαυτὸν ἐντελῶς, Πλουτ. Ὄθ. 2.

ἄπ-οξυς, υ. ὁ εἰς ὀξὺ κατὰ μικρὸν ἀπολήγων, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799F, πρβλ. 743C (μετὰ διαφ. γραφ. ἀπόξυρα, ἀπόξηρα), 1165A. Ἴδε Λοβ. Φρύν. 539.

ἀπόξυσις, εως, ἡ, ξύσιμον, ἡ διὰ ξύσεως ἀφαίρεσις μορίων, Γεωπ. 10.75,11.

ἀπόξυσμα, ατος, τό, (ἀποξύω) τὸ ἀποξυσθέν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 48.

ἀπ-οξυσμός, οῦ, ὁ, «'ξίνισμα», Ἀέτ. 9, 10.

ἀποξυστρόομαι, παθ., ἀμβλύνομαι, Πολύβ. 2. 33, 3.

ἀποξύω [ῡ]: μέλλ. -ξύσω = **ἀποξέω**, ἀφαιρῶ τι δι' ἀποξέσεως, τὸν δ' ἐπὶ τοῖς δένδροις προσεχόμενον [λίβανον] ἀποξύειν σιδήροις Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 4, 4· τὸν καττίτερον Συλλ. Ἐπιγρ. 1570.15, πρβλ. **ἀποξύνω**. **2)** μεταφ., ἀφαιρῶ τι ὡς ἐὰν ἦτο δέρμα, γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον Ἰλ. Ι. 446· κόρυζαν ἀποξύσας (πιθαν. γραφ. ἀντὶ ἀπομύξας) Λουκ. Πλοῖον 45· τὸ ἐρυθριᾶν ἀπ. τοῦ προσώπου ὁ αὐτ. Βίων Πρᾶσ. 10· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου Ἀλκίφρ. 3. 40.— Μέσ., Δίων Χρυσ. 1. 375· πρβλ. **ἀποξέω**.

ἀποπαιδᾰγωγέω, παιδαγωγῶ κακῶς, ἀποπλανῶ, ἀπό τινος Ἰαμβλ. Προτρ. 308.

ἀποπαίζω: μέλλ. **-ξομαι**, παίζω μετά τινος, ἀποπαίζει τῶν παρδάλεων Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ.145D.

ἀπόπᾰλαι, ἐπίρρ., ἀπὸ παλαιοῦ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου, «ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχεραίνω, ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν» Φρύν. 32, Ἔκδ. Rutherford.

ἀποπαλαιόω, ἀποκρούω, καταργῶ, Λατ. antiquare, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀποπαλώσει**.

ἀποπάλησις, εως, ἡ, ἀποδίωξις, ἄπωσις, Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.

ἀποπάλλω, πάλλω τι καὶ ἐξακοντίζω αὐτό, ῥίπτω, βέλη Λουκ. Ἐρωτ. 45: — Παθ., πηδῶ ὀπίσω, ἀνακόπτομαι, τινάσσομαι ὀπίσω, ἀπ. πάλιν Ἀριστ. Προβλ. 9.14,1, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 35.

ἀποπαλμός, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκπήδησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 44.

ἀπόπαλσις, εως, ἡ, = **ἀποπάλησις** Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.

ἀποπαλτικός, ή, όν, ὁ ἀποπαλλόμενος. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ τὴν ἀντιτυπίαν ἀποπαλτικῶς ποιεῖται τὴν ἀπ' αὐτοῦ κίνησιν Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 223.

ἀπόπαξ, ἐν συνόλῳ, [καθ' ἡμέ]ραν μισθοὶ κατὰ [τὰ εἰρημέν]α ἀπόπαξ Συλλ. Ἀττ. Ἐπιγρ. I, 288, 286. Καθ' Ἡσύχ. «ἀπόπαξ· ξύμπαν, ἢ σύμπαν».

ἀποπαππόομαι, παθητ., μεταβάλλομαι εἰς πάππον, χνοῦν, «χνοῦδι», ἐπὶ ἀνθέων, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7.11, 4.

ἀποπαπταίνω, περιβλέπω, κυττάζω ποῦ νὰ φύγω: Ἰων. μέλλ. **ἀποπαπτανέουσιν**:—οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσιν πόλεμον .. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, «οὐχ ὑπομενοῦσι πόλεμον .. ἀλλ' εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν ἢ ἀλλαχόσε, ὅ ἐστι φεύξονται» (Σχόλ.) Ἰλ. Ξ. 101.

ἀποπάρδαξ, ακος, ὁ, ὁ ἀποπερδόμενος, «κλανιᾶς», «πορδαλᾶς», qui crepitum ventris emittit, «ἀποπάρδακα· τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν» Ἡσύχ. (**ἀποπαρδακᾶ** ἐν τῷ Κώδ.).

ἀποπάρδημα, τό, (ἀποπέρδω) πορδή, crepitus ventris, Μανασσ.

ἀποπαρθενεύω, ἀποστερῶ τῆς παρθενίας, διακορεύω, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291.10· καὶ **ἀποπαρθενόω**, Ἑβδ. (Σειρὰχ κʹ, 3).

ἀπόπαστος, ἄπαστος, νῆστις, νηστικός, βορῆς ἀπόπαστον Ὀππ. Ἁλ. 1. 299.

ἀποπάσχω, ἀντίθ. τῷ **πάσχω**, Στωϊκὸς ὅρος. φαντάζομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει τι, ἐνῷ πράγματι ὑπάρχει, ἀπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐστί, φαντάσθητι ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 28, 3.

ἀποπατέω: μέλλ. **-ήσομαι**, Ἀριστοφ. Πλ. 1184, ἀλλ' **-ήσω** Ἱππ. 484, 29 (πρβλ. **ἐναποπατέω, περιπατέω**): ἀόρ. ὑποτακτ. **-πατήσω** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 354: — ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραμερίζω χάριν φυσικῆς ἀνάγκης, Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 8, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.: πρβλ. **ἀφοδεύω**. **II**. ἀποπατῶ ἀντὶ κόπρου ἄλλο τι, ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 351, Μ. Ἀντων. 10. 19.

ἀποπάτημα, τό, κόπρος, ἀποπάτημ' ἀλώπεκος Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 15· πρβλ. **ἀποτράγημα**.

ἀποπάτησις, εως, τὸ ἀποπατεῖν, ἡ κένωσις τῆς κοιλίας, Γαλην. τ.11, σ.70.

ἀποπᾰτητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποπατήσῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 326.

ἀπόπᾰτος, ὁ, (καὶ ἡ) κόπρος, Ἱππ. Προρρ. 86, Πλούτ. 2.727D, Λουκ. Τραγ. 168. **2)** = **ἄφοδος**, ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 81, Πολυδ. Γʹ, 44.

ἀπόπαυσις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ **ἀποπαύομαι**), παῦσις, κατάπτωσις προσβολῆς νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

ἀποπαυστέον, ῥημ. ἐπίθετον, πρέπει τις ν' ἀποπαύσῃ, νὰ θέσῃ τέρμα εἴς τι, τι Κλήμ. Ἀλ. 894.

ἀποπαύστωρ, ορος, ὁ, = **ἀποπαύων**, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 3.

ἀποπαύω, παύω, ἢ ἐμποδίζω ἀπό .., κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ ἀπό.., τοὺς μὲν .. εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν Ἰλ. Λ. 323. πένθεος ἀπ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 46· ἐρώτων Σοφ. Αἴ. 1205· λόγου δέ σε μακροῦ 'ποπαύσω Εὐρ. Ἰκ. 639· μετ' ἀπαρ. ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, ἀπ. τινὰ ἀλητεύειν, ὁρμηθῆναι Ὀδ. Σ. 114., Μ. 126:—Μέσ. καὶ Παθ., ἀφίνω τι, παύομαι ποιῶν τι· μετὰ γεν., πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν Ἰλ. Α. 422, πρβλ. Θ. 873, Ὀδ. Α. 340, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62· ἐκ καμάτων Σοφ. Ἠλ. 231· ἀπολ. ἀφίνω ἐντελῶς, ἐγκαταλείπω, Θέογν. 2· φέρω εἰς πέρας, Ἄρατ. 51. **2)** μετὰ μόνης αἰτ., παύω τι, ἀναχαιτίζω, νὺξ ἀπέπαυσε .. Πηλείωνα Ἰλ. Σ. 267· Ἀλκμήνης δ' ἀπ. τόκον Τ. 119, κτλ.· οὕτως, ἀπ. κῶμον Θέογν. 829· μερίμνας Εὐρ. Βάκχ. 380· ὠδῖνα Πλάτ. Θεαίτ. 151A, κτλ. **II**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. ὡς ἐν τῇ σημερινῇ, ἀπόπαυσον, στάσου, παῦσαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 118· οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε; Ἀνθ. Π. 9. 217.

ἀποπείθω, ἀποτρέπω, παραπείθω τινὰ μὴ ποιεῖν τι, Βυζαντ.

ἀπόπειρα, δοκιμή, τόλμημα, ἀπ. ποιεῖσθαι τῆς μάχης, δοκιμάζειν τίνι τρόπῳ μάχονται, Ἡρόδ. 8. 9· ἀπ. ναυμαχίας λαμβάνειν, δοκιμὴν ναυμαχίας ποιεῖν, Θουκ., 7. 21· δοῦναι ἀπ. εὐσεβείας, ἀπόδειξιν εὐσεβείας, Φίλων 1. 650.

ἀποπειράζω: μέλλ. **-άσω**, [ᾰ] κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω ἀπ. εἰ .., Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 11. 2· κάμνω ἀπόπειραν κατά τινος, Μεγάρων Ἀππ. Καρχ. 117.

ἀποπειράομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ]: ἀόρ. παθ. **ἀπεπειράθην**, Ἰων. **-ήθην**, ἴδε κατωτ.: ἀποθ. Κάμνω δοκιμήν, δοκιμάζω, προσπαθῶ νὰ ἀνεύρω ἢ γνωρίσω τι, λατ. specimen capere alicujus, τῶν μαντηΐων, τῶν δορυφόρων Ἡρόδ. 1. 46., 3, 128· ἀπ. ἑκάστου, εἰ ναυμαχίαν ποιέοιτο ὁ αὐτ. 8, 67, πρβλ. 9. 21· ἀπ. γνώμης [ἑκάστου] ὁ αὐτ. 3. 119· τῆς γνώμης ἀποπειρῶ Ἀριστοφ. Νεφ. 477, Ἀνδοκ. 14. 13· ἀπ. τινος εἰ δύναιτο Ξεν. Κύρ. 7. 2, 17, πρβλ. 2. 3, 5· ναυμαχίας ἀποπειρᾶσθαι, ἀποτολμᾶν, Θουκ. 4. 24: ἀπολ., ἐπεὰν δὲ ἀποπειρηθῇ Ἡρόδ. 2. 73. — λέξις προσφιλὴς τῷ Πλάτωνι, Πρωτ. 311B, 349C, κτλ. **II**. ἐν τῷ ἐνεργ., ἰδίως παρὰ Θουκ. π. χ. αὐτῶν ἀποπειράσοντες 6. 90· ὅπως ναυμαχίας ἀποπειράσωσι 7. 17· ἀποπειρᾶσαι τοῦ Πειραιῶς, ἀπόπειραν ποιήσασθαι καταλαβεῖν τὸν Πειραιᾶ, 2. 93, πρβλ. 4. 121 :— ἀπολ., 4. 107· οὕτως Ἀππ. Ἐμφ. 5. 36, κτλ.

ἀποπειρᾱτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κάμῃ δοκιμήν, νὰ λάβῃ πεῖραν, τῶν λόγων Ἰσοκρ. 191B.

ἀποπέκω: μέλλ. -ξω, ἀποκείρω, κουρεύω:— Παθ., **ἀποπέπεκται**, «ἀποκέκαρται» Ἡσύχ: — Μέσ., ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 32, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 155.

ἀποπελεκάω, πελεκῶ, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1156, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 5, 6: — ὡσαύτως **-πελεκίζω**, Α. Β. 438. 17: — **ἀποπελέκημα**, τό, τεμάχιον ἐκ τοῦ πελεκηθέντος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **λατύπη**.

ἀποπελιόομαι, παθ., (πελιὸς) γίνομαι πελιδνός, ὠχρός, Ἱππ. 397. 34.

ἀποπεμπτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποπέμψῃ, νὰ ἀποδιώξῃ ἢ ἀπολύσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 192.

ἀποπεμπτικός, ή, όν, προπεμπτικός, ὕμνοι ἀποπεμπτικοί, ᾀδόμενοι κατὰ τὰς πιστευομένας ἀποδημίας τῶν θεῶν ἔκ τινος τόπου ἢ χώρας, τὸ «κατ' εὐόδιον» ὡς λέγομεν νῦν, Ῥήτορες (Walz) τ. 9. 132, 10., 139, 5· ἀποπεμπτικὸν τῆς τοῦ λαοῦ ἁμαρτίας τὸ ζῷον τοῦτο, ὁ ἀποπομπαῖος τράγος, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 364.

ἀπόπεμπτος, ον, ὁ ἀποπεμφθείς, «ἀπόπεμπτοι· οἱ ἄξιοι ἀποπεμφθῆναι διὰ μοχθηρίαν ἤθους» Ἡσύχ.· ἀπόπεμπτοι καὶ ἀπόβλητοι Κύριλλ. ἐν Ἰω. ς', 10· ὃν δύναταί τις ν' ἀποπέμψῃ, Γρηγ. Νύσσ.

ἀποπεμπτόω, δίδω τὸ πέμπτον μέρος τινός, ἔθετο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ τῆς γῆς Αἰγύπτου τῷ Φαραὼ ἀποπεμπτοῦν Ἑβδ. (Γεν. μζ', 26)· ἀποπεμπτωσάτωσαν πάντα τὰ γεννήματα Φίλων 1. 468, 31.

ἀποπέμπω, μέλλ. **-ψω**, ἀποστέλλω, πέμπω μακράν, ἀπολύω, ἀποδιώκω, Ἰλ. Φ. 452, Ὀδ. Ω. 312, κ. ἀλλ.· τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι Ψ. 23· ἐπί τι, εἴς τι, ἐπί τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 1. 38, 41· ἀπ. τοὺς πρέσβεις, ἀπολύω αὐτούς, Θουκ. 5. 42, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1244· ἀπ. ἀσινέας Ἡρόδ. 7. 146: — Μέσ., στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, τὸν παῖδα ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπ. Ἡρόδ. 1. 120· ἀπ. τὴν γυναῖκα, ἀποπέμπω, τὴν χωρίζω, (ἐπὶ τῆς γυναικὸς εἶναι ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα **ἀπολείπω**), 6. 63· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Δημ. 1362, 25, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 427)· ἀπ. τὰς ναῦς, πέμπω αὐτὰς μακράν, Θουκ. 3. 4· ἀπ. ἡδονήν, ἀπομακρύνω, ἀπαλλάττομαι αὐτῆς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 6· ἀποστέλλω μακρὰν τῆς πατρίδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 137 (ἔνθα ὁ Δινδ. ἔχει προπεμψαμένα). **II.** ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω ὀπίσω, Ὀδ. Ρ. 76· ἀπ. ἐξοπίσω Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 87. **2)** ἀποστέλλω, στέλλω, ἀναθήματα ἐς Δελφοὺς Ἡρόδ. 1. 51· ἐξάγω εἰς φῶς, δημοσιεύω, τἀπόρρητα Ἀριστοφ. Βάτρ. 362· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Ξεν. Πόρ. 1. 7. **3)** ἀπαλλάττομαί τινος, τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. 2. 25. **4)** ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, Πλάτ. Τίμ. 33C. **5)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀποτρέπω διὰ θυσιῶν, κτλ. ὡς τὸ **ἀποδιοπομπέομαι**, Εὐρ. Ἑκ. 72, πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 38. 9.

ἀπόπεμψις, εως, ἡ, τὸ πέμπειν ὀπίσω, μετὰ τὴν ἀπόπεμψιν τῶν κατασκόπων Ἡρόδ. 7. 148. **2)** ἀποπομπή, ἀπόλυσις, διάζευξις, καὶ τὴν ἀπόπεμψιν τῆς ἀνθρώπου Δημ. 1365. 12, πρβλ. τὴν λέξ. **ἀπόλειψις**. **3)** δίκη ἀποπέμψεως Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 31.

ἀποπενθέω, πενθῶ, θρηνῶ τινα, μ. αἰτ. Πλουτ. Κορ. 39. **II.** παύομαι πενθῶν, ἐπειδὴ δὲ ἀποπενθεῖν Πάτροκλον καιρὸς ἦν Γρηγ. Ναζ. τ. Ι. σ. 889B.

ἀποπεραίνω, ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω, «ἀποπερανῶ· ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω» Ἡσύχ.· ἀποπεραίνων εὐχὰς Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 518A.

ἀποπεραιόω, Θεόδ. Στουδ. **-ἀποπερατίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1454· καὶ **-τόω**, Διονύσ. Ἀρεοπ., Σουΐδ., = **ἀποπεραίνω**.

ἀποπεράτωμα, ατος, τό, ἀποπεράτωσις, τέλος, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 118.

ἀποπεράτωσις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, τέλος, Δαμάσκ. καὶ ἄλλοι.

ἀποπεράω: μέλλ. **-άσω**, Ἰων. **-ήσω**, ἐπὶ θαλάσσης, περῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὴν ἀπέναντι ξηράν, Πλουτ. Πομπ. 62, κ. ἀλλ.

ἀποπέρδομαι: μέλλ. **-παρδήσομαι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 10: — ἀποθ. μετ' ἀόρ. ἐνεργ. **-έπαρδον** ὁ αὐτ. Ἱππ. 639, Πλοῦτ. 699, κτλ.: — «κλάνω», λατ. pedo, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. κ. ἀλλ.: — μεταφ., ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ὅ ἐ. ἀπολήγει εἰς ἵππον, ἐπὶ Κενταύρου, Ἀνθ. Πλαν. 115.

ἀποπερισπάω, ἀποσπῶ ἀπό τινος, ἀποπερισπώμενοι τῇ διανοίᾳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 719.

ἀποπερκόομαι, (πέρκος) παθ., μαυρίζω, ἐπὶ ὡριμαζουσῶν σταφυλῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 239.

ἀποπερονάω, καρφώνω διὰ περόνης, στερεώνω, Ἱππ. Μοχλ. 848.

ἀποπετάννυμι, ἀνοίγω, σηκώνω, ἀποπετάσαντες τὸν τρίβωνα (τὸν καλύπτοντα τὸν Διογένη) ἔκπνουν αὐτὸν καταλαμβάνουσιν Διογ. Λ. 6. 77: ὡσαύτως **ἀποπετάζω**, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀποπέτομαι: μέλλ. **-πετήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1. 126: ἀόρ. **ἀπεπτάμην**, μετοχ. **ἀποπτάμενος** (πρβλ. **πέτομαι**): — ἀφίσταμαι καὶ ἐξαφανίζομαι, ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων, ᾤχετ' ἀποπτάμενος Ἰλ. Β. 71· ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται Ὀδ. Λ. 222· ἀπέπτετο Ἀριστοφ. Ὄρν. 90· ἐς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου αὐτόθι 1369. 261. 22. **2)** ἀφίπταμαι καὶ φεύγω, «ὅταν δὲ γνῷ (ὁ πέρδιξ) ὅτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς κυλινδεῖται παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθήσεσθαι, ἐξαπατᾷ τε ἕως ἂν ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί» Ἀριστ. Ἀποσπ. 270.

ἀποπεφασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀποφαίνω**, φανερῶς, σαφῶς, καθαρῶς, ἁπλῶς, Δημ. 1367. 27, Ἡσύχ.

ἀποπήγνυμι: μέλλ. **-πήξω**, κάμνω τι νὰ παγώσῃ, εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια Ἀριστοφ. Βάτρ. 126. — Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, παγώνω: μέλλ. **-παγήσομαι**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8· ἐπὶ τοῦ αἵματος ζῶντος ἀνθρώπου ὡς καὶ νῦν, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 8, 15.

ἀποπηδάω: μέλλ. **-πηδήσομαι**, πηδῶ ἀπό τινος, ἀπεπήδησε τοῦ ἵππου Πλουτ. Φάβ. κτλ. **II.** καταλείπω, ἀποσκιρτῶ, μ. γεν., εὐθὺς ἀποπηδήσαντε Σωκράτους ἐπραττέτην τὰ πολιτικὰ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 16· ἀπό τινος Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 812· ἀπ. ἀπὸ τῆς φύσιος, ἐξέρχομαι ἀπὸ τῆς φυσικῆς θέσεώς μου, ἐπὶ ἀρθρώσεως, αὐτόθι 827· ἀπὸ τοῦ λόγου Πλάτ. Θεαίτ. 164C: — ἀπολ., πηδῶ, τρέχω πηδῶν, τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίνονται ὁ αὐτ. Πολ. 613B· οἴχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον ὁ αὐτ. Νόμ. 720C. **2)** ἀναπάλλομαι, τινάσσομαι ἐπάνω ἢ ὀπίσω, Ἀκουστ. 42.

ἀποπήδησις, εως, ἡ, ἀποπαλμός, τίναγμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ὅταν ῥίψῃς σφαῖραν μεθ' ὁρμῆς κατὰ τοῦ ἐδάφους, ἢ ὡς ὅταν δύο σώματα συγκρουόμενα τινάσσωνται ὀπίσω, Πλούτ. 2. 769F.

ἀποπήσσω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀποπήγνυμι**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 994· πρβλ. τὸ κοινολεκτούμενον «πήζω».

ἀποπιέζω: μέλλ. **-έσω**, ἐκθλίζω, ἀποπιεζόμενος ὁ χυλὸς ἐξ ἐνίων ῥεῖ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 7, 3, ὅτι ἀποπιέζει τὸ αἷμα ἐκ τοῦ μέσου Ἀριστ. Προβλ. 9. 3. **II.** πιέζω ἰσχυρῶς, πλακώνω, Ἱππ. Ἀφ. 1254, κ. ἀλλ. — Παθ., πιέζομαι, πλακώνομαι, διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἡ νάρκη γίνεται ἐν τοῖς ποσὶν ... ὅταν ἀποπιεσθῶσιν ἀπὸ καθέδρας ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ Θεοφρ. Ἀποσπ. 11. — ὡσαύτως **-πιάζω**, Ἀρχιγ. ἐν Matth. Med. 155.

ἀποπίεσις, εως, ἡ, ἔκθλιψις, πίεσις, Θεόφρ. περὶ Πυρὸς 11.

ἀποπίεσμα, τό, πίεσις ἔκ τινος πράγματος, τὰ γὰρ ἀποπιέσματα (τῶν ῥάβδων) .. τὰ μὲν ἂν ἐς τὸν πόδα ἀπάγοιτο τὰ δὲ ἐς τὸν μηρὸν Ἱππ. περὶ Ἀγμῶν 772.

ἀποπιμπλάνω, σπάνιος τύπος τοῦ ἑπομ., Ἀγαθίας 5. 21.

ἀποπίμπλημι καὶ (ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ.) **-πιμπλάω**: ποιητ. ὡσαύτως **ἀποπίπλημι, -άω**: μέλλ. **-πλήσω**, συμπληρῶ ἀριθμόν, τὰς τετρακοσίας μυριάδας τοι τῶν στατήρων ἀποπλήσω Ἡρόδ. 7. 29. **II.** ἐκπληρῶ, ἐπαληθεύω, ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν ὁ αὐτ. 8. 96. **2)** ἱκανοποιῶ, καταπραΰνω, ἀποπιμπλάναι αὐτοῦ τὸν θυμὸν (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου explere animum) ὁ αὐτ. 2. 129, πρβλ. Θουκ. 7. 68, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **πληρόω** Ι. 2· ἀπ. τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 492A, κ. ἀλλ. **3)** ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτῶντα, ἐρευνῶντα, τινὰ ὁ αὐτ. Κρατ. 413B.

ἀποπινόω [ῐ], καθιστῶ τι ῥυπαρόν, «ἀποπινοῦται, ἀπορρυποῦται· πίνος γὰρ ὁ ῥύπος» Ἡσύχ. ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρρ. Στεφ. ἀντὶ **ἀπεινοῦται**.

ἀποπίνω [ῑ], μέλλ. **-πίομαι**, πίνω μέρος τοῦ ποτοῦ, κατεύχονται πολλὰ καὶ ἔπειτα ἀποπίνουσιν (ἐκ τῆς μεγάλης κύλικος) Ἡρόδ. 4. 70, ἔνθα ὑπονοητέον τὸν οἶνον· εἰ δὲ καὶ ἀποπίοις ποτέ, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι Φιλοστρ. Ἐπιστ. 23, σ. 923· μ. γεν., δριμέος ὄξους ἀπέπιεν Συνέσ. 20D.

ἀποπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: ἀόρ. **ἀπέπεσον**: — πίπτω ἀπό τινος, ἐκ πέτρης Ὀδ. Ω. 7· τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης .. ἀνελέγετο Ἡρόδ. 3. 130· τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης ἀποπίπτει αὐτόθι. 64· πολλοὶ μὲν τῶν ἵππων ἀπέπεσον Πολύβ. 11. 21, 3. **2)** ἀπολ., πίπτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι Ἰλ. Ξ. 351, πρβλ. Θουκ. 4. 4, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ 5. 32, 6, κ. ἀλλ. **II.** ἀποτυγχάνω εἴς τι, μ. γεν., τῆς ἐλπίδος ἀπ., λατ. spe excidere, Πολύβ. 9. 7, 1, κτλ.· τῶν ἀναγκαιοτέρων Διόδ. 13. 84· ἀπολ., ἀποτυγχάνω, Πολύβ. 4. 36, 5.

ἀπόπισθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους, κάλλιον διῃρημένω, ἀπ' ὄπισθεν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 883.

ἀποπισσόω, καθαρίζω τι μολυνθὲν ἐκ πίσσης, ἐλαίῳ τὰς ἑαυτῶν ἀποπισσῶσαι χεῖρας Ἰω. Κλίμαξ σ. 162.

ἀποπιστεύω, ἐντελῶς πιστεύω, ἐμπιστεύομαι εἴς τινα, τινὶ Πολύβ. 3. 71, 2, Φίλων 1. 132.

ἀποπιτύρισμα, ατος, τό, = **πίτῡρον** 2, (κοινῶς «πιτυρίδα»), ἀχὼρ τὸ τῆς κεφαλῆς ἀποπιτύρισμα Ἀρκάδ. 20, 21· ἔνθα ἐν τῇ ἐκδ. Βαρκέρου γράφεται πιτύρισμα, ἀλλ' ἴσως γραπτέον **πίτυρον**.

ἀποπλάζω: μέλλ. **-πλάγξω**, ἀποπλανῶ, ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς, «ἀποπλανήσειεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1220: — Παθ., τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν παθ. ἀόρ. **ἀπεπλάγχθην**, πλανῶμαι μακρὰν ἀπό τινος, ἀπομακρύνομαι, πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος Ὀδ. Ο. 382· Τροίηθεν Ι. 259· ἀπὸ θώρηκος .. πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς [ὀϊστός] Ἰλ. Ν. 592· τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ Χ. 291· ἀπολ., πλανῶμαι μακράν, Ὀδ. 573: — ἡ φράσις τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα, περικεφαλαία ἐκκρουσθεῖσα, ἐκτιναχθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Ν. 578, εἶναι μοναδική.

ἀποπλᾰνάω: μέλλ. **-ήσω**, = τῷ προηγ., ἀποπλανῶ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀπομακρύνω τοῦ προκειμένου, ἀλλ' οὐ βούλομαι ἀποπλανᾶν τὸν λόγον (ἀποπλανεῖν, Kühn) Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 800· ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Αἰσχίν. 79. 6: — Παθ., πλανῶμαι μακράν, δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀπο-

πλανηθῶ Ἰσοκρ. 155D· ἀπολ., πλανῶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 23, 1, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1048Α. II. μεταφ., ἐξαπατῶ, «καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 22.

ἀποπλάνημα, τό, ἐξαπάτησις, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀπαιόλημα**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **παιόλημα**, ἣν γραπτέον **αἰόλημα**.

ἀποπλάνησις, εως, ἡ, τὸ ἀποπλανᾶσθαι, παρέκβασις, Πλάτ. Πολιτ. 263C, Λικύμνιος ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5.

ἀποπλανίας, ου, ὁ, πλάνης, φυγάς, Βιάνωρ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 240, 548.

ἀπόπλᾰνος, ον, ὁ μακρὰν πλανώμενος, Παῦλ. Σιλεντ. Ἄμβων. 197. II. ὡς οὐσιαστ., σόφισμα, ταράττειν . . τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασιν, τοῖς ἀποπλάνοις Κρατῖν. Νεώτ. ἐν «Ταραντίνοις» 1.

ἀπόπλᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἀποπλάττειν, ἀπομιμεῖσθαι, ἀπεικονίζειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 108 (;)

ἀποπλάσσομαι, μέσ. πλάσσω τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, ἀπομιμοῦμαι, ἐν δ' Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλητον ἀναφθέγξασθαί φασιν ὡς τὸν Ὁμήρου Δία Φειδίας ἀποπλάσαιτο Πλουτ. Παῦλ. Αἰμίλ. 28, Ἀνθ. Π. 5. 15., 7. 34, κτλ.· ἀπ. πρᾶξιν Καλλ. Ἀποσπ. 194.

ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ, ἀποπλάσσων, ὁ πλάσσων τι κατ' ἀπομίμησιν, Μανέθων 4. 343.

ἀποπλείω, = **ἀποπλέω**, Ἰλ. Ι. 418.

ἀποπλέκω. παθ. **ἀποπλέκομαι**, ἀφίνω τοὺς ἐναγκαλισμούς, ἀποχωρίζομαι, μόλις οὖν ἀλλήλων ἡμεῖς ἀπεπλάκημεν (ἀπηλλάγημεν Hercher) Εὐμάθ. 345.

ἀποπλευστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀποπλεύσῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 192.

ἀποπλέω, Ἐπ. **-πλείω**, Ἰων. **-πλώω**: μέλλ. **-πλεύσομαι** ἢ **-πλευσοῦμαι** Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 371Β, κ. ἀλλ.· Ἰων. **-πλώσομαι** Ἡρόδ. 4. 147, κ. ἀλλ.: — ἀποπλέω ἔκ τόπου τινὸς ὅπως μεταβῶ εἰς ἄλλον, οἴκαδ' ἀποπλείειν Ἰλ. Ι. 418, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 4. 1· ὀπίσω ἀποπλώειν ὁ αὐτ. 4. 156· ἀπέπλεον ἐκ τῆς Σικελίας ἐς τὰς Ἀθήνας Θουκ. 6. 61· ἐπ' οἴκου ὁ αὐτ. 1. 55. 2) ἀποπλέω, ἀπέρχομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1480.

ἀποπληγία, ἡ, = **ἀποπληξία**, Γαλην. 16. 672.

ἀποπληκτιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀποπληξίας, Βυζ.

ἀποπληκτικός, ή, όν, ἀπόπληκτος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· τὰ ἀποπληκτικά, σχεδὸν = ἀποπληξία, Ἱππ. Κωακ. 193· τὰ ἀπ. νοσήματα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀποπληξίαν, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 25.

ἀπόπληκτος, ον, (ἀποπλήσσω) ὁ παθὼν ἀποπληξίαν. 1) ἀπόπληκτος κατὰ τὸν νοῦν, ὡς τὸ Λατ. attonitus, ἐμβρόντητος, Ἡρόδ. 2. 173, πρβλ. Σοφ. Φ. 731· οὐχ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος Δημ. 561. 10· ἀπ. καὶ παντελῶς μαινόμενος ὁ αὐτ. 912. 10. 2) κατὰ τὸ σῶμα, ἀνάπηρος καταστάς, Λατ. sideratus, Ἡρόδ. 1. 167, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σκευαῖς» 1· ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους, «πιάσθηκαν τὰ σαγόνια του», κατέστη ἄλαλος, Ἀριστοφ. Σφ. 948. 3) παρ' ἰατρ. συγγραφεῦσιν, ὁ ὑπὸ ἀποπληξίας προσβληθείς, Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἣν δὲ ἀπόπληκτον ὁ Ἱπποκράτης εἴπῃ σκέλος τὸ κατ' ἴξιν, ὡς νεκρῶδες, τὸ ἀχρεῖον καὶ τὸ ἀναλθὲς θέλει φράσαι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7: — ἀπόπληκτοι, ἀποπληκτικαὶ νόσοι, ἀποπληξίαι, Ἱππ. Ἀφ. 1247.

ἀποπληκτώδης, ες, (εἶδος) = **ἀπόπληκτος**, Γαλην. οὕτως, **ἀποπλήξ**, ῆγος, ὁ, Ἰω. Χρυσ.

ἀποπληξία, ἡ, πάθος τῆς ψυχῆς, «θλῖψις, μανία, ἄνοια» Σουΐδ., «μανία ἢ ἄνοια» Ἡσύχ. 2) πάθος τοῦ σώματος, ἀποπληξίη μὲν ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθήσιος . . . καὶ κινήσιός ἐστι παράλυσις Ἀρετ. περὶ αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 7. Λατ. sideratio, Ἱππ. Ἀφ. 1246, κτλ. ἴδε Greenhill. Θεοφ. σ. 185· ἀπ. μέρους Ἀριστ. Προβλ. 11. 54: κατὰ πληθ., αὐτόθι 1. 9, 4, κ. ἀλλ.

ἀπόπληξις, εως, = τῷ προηγ., σώματος Ἱππ. Ἀφ. 1258.

ἀποπληρόω = **ἀποπίμπλημι**, γεμίζω, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 810· γεμίζω ἐντελῶς, ἐκπληρῶ, Λατ. explere, τὰς βουλήσεις τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 426C, Νόμ. 782Ε. 2) ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτῶντα, κἀμὲ τάχ' ἂν ἀποπληρώσαις, ὡς . . , ὁ αὐτ. Χαρμ. 169C, πρβλ. Πολιτ. 286Α· ὡσαύτως, τοῦτό μοι ἀποπλήρωσον, κάμε τοῦτο πλῆρες δι' ἐμέ, ἱκανοποίησόν με ἐν τούτῳ, ὁ αὐτ. Πρωτ. 329C: — Παθ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 17. II. συμπληρῶ, ἐκπληρῶ, Ἡρωδιαν. 2. 7, 2.

ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, πλήρωσις, ἱκανοποίησις, Πλουτ. 2. 48C, Θεμ. 28: — ἐκπλήρωσις, Ἐκκλ.

ἀποπληρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ πληρώσῃ, γεμίσῃ, ἱκανοποιήσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 564.

ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ, ὁ συμπληρῶν ἢ ἐκπληρῶν, τῶν αἱρεθέντων Πλάτ. Πολ. 620Ε. — Ἐπίθ. **-ωτικός**, ή, όν, ὁ συμπληρῶν, ὁ ἐκπληρῶν, Γεωργ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 26Β. — Ἐπίρρ. **-ικῶς** Θεόδ. Στουδ. σ. 139D.

ἀποπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**, πλήττων καθιστῶ τινα ἀνάπηρον κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν: — Παθ., χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ζαλίζομαι ἢ μένω ἔκθαμβος, ἐκπλήσσομαι, ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι Σοφ. Ἀντ. 1189· οἱ ἀποπληγέντες, οἱ ἀποπληξίαν παθόντες. Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18. 2) Μέσ., ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀθρόος γὰρ ἰὼν μᾶλλον ἀποπλήσσεται τὸν προσπίπτοντα Ἀριστ. Προβλ. 11. 7.

ἀποπλίσσομαι, ἀπέρχομαι μὲ ἀνοικτὰ βήματα, φεύγω πηδῶν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο, «ἀπεσείσατο, ἀπέφυγε· πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 216.

ἀπόπλοια, ἡ, ἀπόπλους, Νικ. Χωνιάτ. Χρ. σ. 233.

ἀποπλοκή, ἡ, τὸ ἀποπλέκεσθαι, ἀντίθετον τῷ **συμπλοκή**, Βυζ.

ἀπόπλοος, συνῃρ. **-πλους**, τὸ ἀποπλέειν, περὶ ἀπόπλου τῶν ἐνθεῦτεν Ἡρόδ. 8. 79. 2) ἐπάνοδος διὰ θαλάσσης εἰς τὴν πατρίδα, ἐν τῷ ἀπόπλῳ ἔχειν τἀπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 5. 6, 20· περὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους Ἀριστ. Ποιητ. 15, 10., 23, 7.

ἀπόπλοος, ον, συνῃρ. **-πλους**, ουν, ὁ ἀποπλέων, ὁ μέλλων ν' ἀποπλεύσῃ. εἴ τις ἀπόπλους ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω Ἀνθ. Π. 5. 178, 7. II. καθ' Ἡσύχ. «τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειον ὂν πλοῖον».

ἀποπλουτέω, ἀποβάλλω τὸν πλοῦτον, Γρηγ. Ναζ. εἰς ἀδελ. σ. 179.

ἀπόπλῠμα, τό, ὕδωρ ἐν ᾧ ἐπλύθη ἢ διελύθη τι, ἀπόπλυμα κηρίων, ὑδρόμελι, ἀπόπλυμα τιτάνου, ἀσβεστόνερον, Διόδ. 5. 26, 28.

ἀποπλύνω: μέλλ. **-ῠνῶ**, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἥτις κυμαινομένη πλύνει καὶ καθαρὰ ποιεῖ τὰ λιθάρια τῆς παραλίας, ἢ κατ' ἄλλους ἡ ῥίπτουσα καὶ ἐκβάλλουσα αὐτὰ εἰς τὴν ξηράν, ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα Ὀδ. Ζ. 95· τὰ δὲ τούτων τε ῥυπτικὰ καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλῶτταν ἀποπλύνοντα κτλ. Πλάτ. Τίμ. 65D· τὰς χεῖρας Ἀθήν. 409C. 2) πλύνω, καθαρίζω, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 9, ἐν τῷ παθ.

ἀπόπλῠσις, εως, ἡ, πλύσις, καθαρισμός, Ἀχμ. Ὀνειρ. 231: — **πλῠτέον**, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀποπλύνῃ, νὰ καθαρίσῃ, Γεωπ. 16. 18, 2.

ἀποπλώω, Ἰων. ἀντὶ **ἀποπλέω**.

ἀποπνείω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀποπνέω**.

ἀποπνευματίζω, πέμπω πνοὴν ἔξω, καθ' Ἡσύχ. «ἀποψύχειν, ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζεσθαι, ἀφοδεύειν», ὡσαύτως, = **ἀποπέρδομαι**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 891: — οὐσιαστ. **ἀποπνευματισμός**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πετραδεῖλαι**, καὶ **ἀποπνευμάτωσις**, εως, ἡ, Εὐστ. 866. 18.

ἀποπνεύματος, ον, ἐπὶ τόπων μὴ ἐκτεθειμένων εἰς τοὺς ἀνέμους, ἔνιοι τόποι . . . ὅλως ἀποπνεύματοι τυγχάνουσιν Θεόφρ. περὶ Ἀνέμων 30 κατὰ τὸν Schneid.

ἀποπνέω, Ἐπ. **ἀποπνείω** (οὕτως ἀεὶ παρ' Ὁμ.): μέλλ. **-πνεύσομαι**, καὶ μεταγ. (Γεωπ. 2. 21, 3) **-πνεύσω**. Ἐξάγω, ἐκπέμπω ἐν εἴδει πνοῆς, ἐπὶ τῆς Χιμαίρας, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο Ἰλ. Ζ. 182· [φῶκαι] πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν, ἐκπέμπουσαι πικρὰν ὀσμὴν θαλάσσης, ὄζουσαι, Ὀδ. Δ. 406· ἀπ. ἔπος στόματος Πινδ. Π. 4. 18· ἐκπνέω, «ξεψυχῶ», θυμὸν ἀποπνείων Ἰλ. Δ. 524· οὕτως ἄνευ τῆς λέξεως **θυμός**, ὡς εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδατι, ἐξέπνευσε, Βατραχομ. 99· ἀπ. ψυχὴν Σιμων. 26· ἡλικίαν ὁ αὐτ. 62, Πινδ. Ι. 7 (6), 48· ἀπ. τὴν δυσμένειαν, ἀποβάλλω αὐτήν, ἀπαλλάττομαι αὐτῆς, Πλουτ. Θεμ. 22: — Παθ., ἀποπνεῖται ἡ ἀτμὶς Ἀριστ. Προβλ. 24. 10. 6) Μεταβατ. ἐν Πινδ. Ν. 1. 70· ἀγχομένοις δὲ χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων, ὁ χρόνος [ταχέως] ἠνάγκασε τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν δεινῶν αὐτῶν μελῶν. 2) ἀναπνέω ἰσχυρῶς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 9, 4· ἐξατμίζομαι, ἀναφέρομαι ὡς ἀναθυμίασις, τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων . . ὥσπερ ὁμίχλας ἢ καπνοὺς ἀποπνεούσας τῶν σωμάτων Πλουτ. 2. 560C. 3) παρὰ κωμ. = **ἀποπέρδομαι**, Α.Β. 439. II. ἐκπέμπω ὀσμήν, μετὰ γεν., τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀπέπνει (ὁ Ἀλέξανδρος) Πλουτ. Ἀλέξ. 4, πρβλ. Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 15· ἀλλ' ὡσαύτως, τοῖον οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός, τοιαύτην (μυσαρὰν) ὀσμὴν ἀπέπεμπον τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 193· ἀπ. τι τοιοῦτον Πλουτ. 2. 695Ε: — ἐξατμίζομαι (καὶ ἑπομένως ἀποβάλλω τὴν ὀσμὴν) Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 16, 2, πρβλ. Πλουτ. 2. 692C, 791Β. III. πνέω ἔκ τινος μέρους, αὔρη οὐκ ἀπ. ἀπὸ θερμῶν χωρέων Ἡρόδ. 2. 27, πρβλ. 19· ἀποπνεῖν ἀπὸ τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 9, κ. ἀλλ.· τὸ κατὰ μικρὸν ἀποπνέον ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 16, 3· ἀπρος., ἀποπνεῖ ἀπὸ τῆς θαλάττης, πνέει αὔρα ἐκ τῆς θαλάσσης, αὐτόθι 1. καὶ 26. 30. IV. Παθ., φυσῶμαι, σβύννομαι, ἐπὶ φωτός, Πλουτ. 2. 281Β.

ἀποπνιγμός, ὁ, πνιγμός, τῆς μήτρας ἀποπν. Μοσχίων π. Γυναικ. Παθ. σ. 57.

ἀποπνίγω [ῑ]: μέλλ. **-πνίξομαι**, ἀλλὰ **-πνίξω**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 17, Ἀντιφ. κατωτ.: — πνίγω, στραγγαλίζω, Ἡρόδ. 2. 169, κ. ἀλλ.· τοὺς πατέρας τ' ἦγχον . . καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον Ἀριστοφ. Σφ. 1039· φέρω τινὰ εἰς πνιγώδη κατάστασιν διὰ κακῆς ὀσμῆς, τὸν πνίγω μὲ κακὴν ἀποφοράν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 893·

ἐπὶ ἀκανθῶν, αἵτινες περιβάλλουσι καὶ ἀποπνίγουσιν ἄλλα φυτά, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 7, Λουκ. η', 7:—Παθ., μέλλ. -πνῐγήσομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1504: ἀόρ. ἀπεπνίγην [ῐ], μετοχ. πρκμ. -πεπνιγμένος: — πνίγομαι, τρώγων ἀπεπνίγη Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 2, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 9· ὡσαύτως, πνίγομαι ἐν τῷ ὕδατι, Δημ. 883· ἐν τέλ.: πρβλ. **ἐπαποπνίγω**. **2)** μεταφ., στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, πνίγω, ἀποπνίξεις δέ με καινὴν πρός με λαλῶν, θὰ μὲ πνίξῃς μὲ αὐτὴν τὴν νέαν γλῶσσαν ἣν λαλεῖς, Ἀντιφ. Ὀδρ. 2: — Παθ., πνίγομαι ἐξ ὀργῆς, ἐπί τινι, διὰ πρᾶγμά τι, Δημ. 403. 17· ἐπὰν ἴδω .. τοὺς ἰχθυοπώλας .. τὰς ὀφρῦς ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι, «μὲ παίρνουν οἱ διάβολοι», «σκάνω», Ἄλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2.7.

ἀπόπνιξις, εως, ἡ, ἀποπνιγμός, πνίξιμον, Θεόδ. Στουδ. σ. 327.

ἀποπνοή, ἡ, ἐκπνοή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις, Ἀριστ. Προβλ. 1. 30, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9.7,2, κ. ἀλλ.· οὕτως, **ἀπόπνοια** Ἱππ. 7.54. **II.** αὖρα πνέουσα ἔκ τινος τόπου, Ἀριστ. Προβλ. 26. 30, 2. **III.** θάνατος, Διογ. Λ. 4. 21 (κατὰ Μαβδ. ἀντὶ **ἀναπνοή**).

ἀπόπνοος, ον, = **ἄπνοος**, τεθνεώς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 6317, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 30.

ἀποποιέομαι, ἀποθ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπορρίπτω, Ἑβδ. (Ἰὼβ ιδ', 15), Πλούτ. 2. 152A· ἀρνοῦμαι, δὲν ἀναγνωρίζω, δὲν ὁμολογῶ, εἰδέναι τι Μάξ. Τύρ. 24. 4: — Οὐσιαστ., **ἀποποίησις**, ἡ, ἀπόρριψις, ἡ μὴ ἀναγνώρισις, Ῥήτορες (Walz) 8. 511.

ἀποπολεμέω, πολεμῶ ἀπό τινος μέρους, π. χ. ἀπὸ ὄνου, ὡς ἀποπολεμεῖν τι χρήσιμον (τὸν ὄνον) καὶ προσενεγκεῖν δυνατὸν σκεύη Πλάτ. Φαῖδρ. 260B.

ἀπόπολις, ποιητ. **ἀπόπτολις**, ι, γεν. -ιδος καὶ εως: — μακρὰν τῆς πόλεως, ἐξόριστος, ἀπ. ἔσει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1410, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1000, Ο. Κ. 208· ἀπόπτολιν ἔχειν τινά, ὁ αὐτ. Τρ. 674, πρβλ. **ἀγχίπολις**.

ἀποπολῑτεύω, διαλύω πολιτικὰς σχέσεις, Ἐπιγρ. Θεσσ. ἐν Ussing. 2. 16: γίνομαι πολίτης ἄλλης πόλεως, μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσασται τοὺ[ς] Μεδεωνίους ἀπὸ τῶν Στιρι[ων], Ἐπιγρ. Φωκίδος 1539 σ. 55.

ἀποπομπαῖος, α, ον, ὁ ἀποπέμπων, ἀπομακρύνων τὸ κακόν, ὡς τὸ **ἀλεξίκακος**, **ἀποτρόπαιος**, ἐπὶ τοῦ ἀποπομπαίου τράγου τοῦ μὴ θυομένου, ἀλλ' ἀποπεμπομένου εἰς τὴν ἔρημον, Ἑβδ. (Λευϊτ ις', 8 κἑξ.). **II.** ἀπορριπτέος, βδελυρός, Φίλων 1. 238.

ἀποπομπέω, = **ἀποπέμπομαι**, Θεοφύλ. Σιμοκ., Ἡσύχ.

ἀποπομπή, ἡ, (ἀποπέμπω) ἀπόπεμψις, «καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα .. ἀποπομπή, . . . καὶ ἀποπομπῆς δίκη» Πολυδ. Γ', 46, ϛ', 153, Η', 31. **2)** ἡ ἀποτροπὴ κακοῦ οἰωνοῦ, κτλ., ἀπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 106B· ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθενείας, Λουκ. Φιλοψευδ 9.

ἀποπόμπιμος, ον, = **ἀποφράς**, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 311· ἀπ. πάθος Φίλων 1. 75.

ἀποπονέω, λήγω τῶν πόνων, τελειώνω ἔργον τι, τὰ πλεῖστα γὰρ ἐκπεπόνηκας Ἀριστοφ. Θεσμ. 245.

ἀποποντόω, (πόντος) ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1297.

ἀποπορεία, ἡ, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, πορεία καὶ ἀποπορεία, ἐπὶ μηχανῆς ἐν ἐνεργείᾳ, Ἥρων. Αὐτομ. 255B., «ἀποπορεία, ἡ ἀπαναχώρησις· 'ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν', τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος (Περσ. 212) κτλ.» Σουΐδ.

ἀποπορεύομαι, παθ. (πορεύω), ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Ξεν. Ἀν. 7, 6, 33, κ. ἀλλ. **II.** ἀπέρχομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Πολύβ. 25.8,6· ἐπὶ μηχανισμοῦ (πρβλ. **ἀποπορεία**) Ἥρων. Αὐτομ. 249A.

ἀποπόρευσις, εως, ἡ, ἀναχώρησις, Ἐκκλ.

ἀποπορευτέον, ἢ -έα, ῥηματ. ἐπίθ., ὑποστρεπτέον, Ἀγαθίας.

ἀποπορπάω, ἀφαιρῶ τὴν πόρπην ἢ περόνην ἀπό τινος, «ξεθηλυκώνω», ἀποπόρπασον Ἱππιατρ. σ. 52. 31.

ἀποπραγματεύομαι, ἀποθ., παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματεύωμαι, Κοσμᾶς Τοπογρ. Χριστ. σ. 139E.

ἀποπράσσομαι, μέλλ. -ξομαι, μέσ., εἰσπράττω μέχρις ὀβολοῦ, τὸν μισθόν, ὡς τὸ **ἀναπράσσω**, Θεμίστ. 260B. **2)** συμπληρῶ, ἀποτελειώνω, τι Βυζ., πράττω, ἐκτελῶ, πολλὰ θαύματα ἀποπραττόμενος Παλλάδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 987E.

ἀποπρᾱτίζομαι, ἀποθ. (πιπράσκω) πωλῶ, Ἑβδ. (Τωβ. α', 7).

ἀποπραΰνω, καταπραΰνω, μαλακώνω τὰ πράγματα, καθησυχάζω, αὐτά, Πλουτ. Σερτ. 25.

ἀπόπρεμνος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμνου, Θεοφ. Ἱστ. Φυτ. 2. 7, ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων, Μεθόδ. σ. 285.

ἀποπρεπέω, δὲν εἶμαι εὐπρεπής, Ἐπιφάν. 1, σ. 959.

ἀποπρεσβεία, ἡ, ἔκθεσις πρέσβεως, οὐ πρὸς τοὺς τῶν πρεσβευτῶν λογους, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀποπρεσβείαν ἁρμοσαμένη τοῦ Μάρκου Πολύβ. 24. 10, 5.

ἀποπρεσβεύω, ἀπαγγέλλω τὰ τῆς πρεσβείας, κάμνω ἔκθεσιν τῶν πράξεων τῆς πρεσβείας, τὰ παρ' ἐκείνων Πλάτ. Νόμ. 941A· ἀπολ., κάμνω τοιαύτην ἔκθεσιν, Πολύβ. 2. 5.

ἀποπρηνίζω, (πρηνής) ῥίπτω, κρημνίζω κατακέφαλα, Νόνν. Δ. 18, 271 (-ιξεν).

ἀποπρίασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀποπρίω τὴν λήκυθον, ἀγόρασον αὐτήν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1227.

ἀποπρίζω: ἀόρ. **ἀπέπρῖσα**, μεταγ. τύπος ἀντὶ **-πρίω**, Ἀνθ. Π. 11. 14.

ἀπόπρισμα, τό, πριονίδι, πιθ. γραφὴ ἐν Ἀριστ. π. Θαυμ. 113.

ἀποπριστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρίσῃ διὰ τοῦ πρίονος, Παῦλ. Αἰγιν.

ἀποπρίω, [ῑ], μέλλ. **-ίσω**, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω διὰ τοῦ πρίονος, Ἡρόδ. 4. 65· **-στέον** Ἱππ. περὶ Ἀγμῶν 774: παθ., Πλούτ. 2. 924B.

ἀποπρό, (οὐχὶ **ἀπόπρο**, Spitzn. Exc. XVIII εἰς Ἰλ. περὶ τὸ τέλ.): — Ἐπίρρ. μακράν, πολὺ μακράν, Ἰλ. Π. 669. **2)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό τινος, Ἰλ. Η. 334, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1081, πρβλ. Ὀρ. 142, κτλ., πρβλ. **διαπρό**: — Ἐν συνθέσει εἶναι μόνον ἰσχυρότερος τύπος τῆς προθ. **ἀπό**. Προβλ. **ἀπό-προθι**, **-προθε**, **-προσθεν**.

ἀποπροάγω, ἴδε ἐν λ. **προηγμένα**.

ἀποπροαιρέω, ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος, οὔ τί μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι, ἀποπροτεμών, ἀποκόψας μέρος τοῦ ἄρτου νά μοι δώσῃς, Ὀδ. Ρ. 457.

ἀποπροβάλλω, βάλλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1311.

ἀποπροηγμένα, τά, (ἴδε ἐν λ. **προηγμένα**), Σέξ. Ἐμπ. Π. 3. 191.

ἀπόπροθε, καὶ πρὸ φωνηέντων **-θεν**, Ἐπίρρ.: — κυρίως μακρόθεν, ἀπ. εἰς ἓν ἰόντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 39, πρβλ. 1244, κτλ.· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **ἀπόπροθι**. μακράν, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ .., αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπ. Ἰλ. Κ. 209, πρβλ. Ρ. 66, 501· στῆθ' οὕτω ἀπ. Ὀδ. Ζ. 218· ἀπ. εἰν ἁλὶ κεῖται Η. 244, πρβλ. Ι. 188., Ρ. 408, Θέογν. 595· πρβλ. **ἀποπρό**. **2)** μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό τινος, ὀφθαλμῶν Ἀρχίλ. 21 Bgk.· πρβλ. **ἐγγύθεν**, **σχεδόθεν**.

ἀποπροθέω, φεύγω μακρὰν ἀπό τινος, Ἀνθ. Π. 9. 679 (ἕτεροι διῃρημένως).

ἀπόπροθι, ἐπίρρ. μακράν, ἀπ. δώματα ναίεις Ὀδ. Δ. 811, πρβλ. 757., Ε. 80., Ι. 18, 38· μάλα πολλοὶ ἀπ. πίονες ἀγροὶ Ἰλ. Ψ. 832: πρβλ. **ἀποπρό**.

ἀποπροθορεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀποπροθρώσκω**, ἀναπηδῶ μακρὰν ἀπό τινος, νηὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1280, Ὀρφ. Ἀργ. 547.

ἀποπροΐημι: μέλλ. **-προήσω**, πέμπω ἐμπρός, προπέμπω, [κύνα] ἀποπροέηκε πόλινδε Ὀδ. Ξ. 26· ἑταίρους Ὀρφ. Ἀργ. 1216. **2)** ἀποστέλλω, ἐξακοντίζω, ἰὸν ἀποπροΐεις Ὀδ. Χ. 82· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, [ξίφος] ἀποπροέηκε χαμᾶζε αὐτόθι 327.

ἀποπροικίζω, (προίξ) δίδω προῖκα, προικίζω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 53.

ἀποπρολείπω, ἀφίνω μακρὰν ὀπίσω, Ἄργος ἀποπρολιπὼν Ἡσ. παρὰ Παυσ. 9. 36, 4, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1285, Ἑρμησιαν. 21.

ἀποπρονοσφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν, Εὐρ. Ι. Α. 1286, ἔνθα ὁ Δινδ. γράφει διῃρημένως ἀποπρὸ νοσφίζω.

ἀπόπροσθεν, ἐπίρρ. = **ἀπόπροθε**, Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 901. **2)** μετὰ γεν., νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπ. Πλάτ. Ἐπινομ. 987A.

ἀποπροσπᾰθέω, αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 5. σ. 298E.

ἀποπροσποιέομαι, μέσ., ἀπορρίπτω, Ἀθήν. 401A, καὶ Βυζ.

ἀποπροσποίησις, εως, ἡ ἀπόρριψις, Εὐστ. Πονημάτ. 306. 96.

ἀποπροσωπίζομαι, μέσ., καθαίρω τὸ πρόσωπόν μου, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 9.

ἀποπροτέμνω, κόπτω ἀπὸ .., νώτου ἀποπροταμών, ἀποκόψας, ἀφελὼν τεμάχιον ἐκ τῆς ῥάχεως, Ὀδ. Θ. 475· πρβλ. Νικ. Θ. 573.

ἀποπροφεύγω, φεύγω μακρὰν ἀπό, ἐκφεύγω, δίψαν Ἀνθ. Π. 12.133.

ἀπ-οπτάω, ὀπτῶ ἱκανῶς, Ἰατρ. ἐπὶ χαλκίτου λίθου, χαλκοῦ ἀποπτηθέντος πολλάκις Φίλων Βελοπ. 70A.

ἀποπτερνίζω, ἀπωθῶ διὰ τῆς πτέρνης, καταπατῶ, Φιλόστρ. 678.

ἀποπτερόω, ἀφαιρῶ τὰ πτερά, ἀποπτερῶν τὰ βέλη, Τζέτζ. Ἀλληγορ. Ὁμ. σ. 180,18.

ἀποπτερυγίζομαι, ἀποθ., κτυπῶ ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πτέρυγας, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6.1,18: ἐξαπλῶ τὰς πτέρυγας καὶ ἀφίπταμαι, μεταφ., ἔρως Εὐστ. 397. 5.

ἀποπτερύσσομαι: μέλλ. **-ύξομαι**, ἀποθ., = τῷ προηγ., καθ' Ἡσύχ. «ἀποπτερύσσεται· ἀποτινάσσεται τὰ πτερά».

ἀπ-οπτεύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς, βλέπω πρός, ἀμφιθέατρον κείμενον ἐπιτηδείως ἀποπτεύειν εἰς τὴν θάλασσαν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 9, 6.

ἀποπτήσσω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πτήσσω**, Ἡσύχ. ἐν λέξει **καταμεμυκέναι**.

ἀπόπτισμα, ατος, τό, (πτίσσω) ἄχυρον, κέλυφος, λέπυρον,

Λατ. quisquiliae, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **ἀπόπρισμα**, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 113.

ἀποπτίσσω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος, ἀπογυμνῶ τοῦ κελύφους, Ὀρειβάσ. 1. 283, Daremb., ἐν τῷ παθ.

ἀποπτοέω, ποιητ. **-πτοιέω**, πτοῶ, ἐκφοβῶ, τρομάζω, ἀποδιώκω, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 1129Ε: — Παθ., τρομάζω, φοβοῦμαι, «σκιάζομαι», Πολύβ. 3. 53, 10.

ἀπόπτολις, ὁ, ἡ, γεν. **-ιδος**, ποιητ. ἀντὶ **ἀπόπολις**, ὃ ἴδε.

ἄποπτος, ον, (ἀπόψομαι) πόρρωθεν ὁρώμενος, ὁρατὸς ἀπό τινος μέρους, ὅπως μὴ ἀπ. ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 9· καί περ ἐν ἀπόπτῳ ἤδη ἔχων τὴν Δαρείου δύναμιν, ἐν ὄψει, Ἀρρ. Ἀν. 2. 10, 3· ἐν ἀπ. εἱστιᾶσθαι Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 13. 14, 2, κτλ. **II.** ὁ μακρὰν τῆς ὄψεως, ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως Σοφ. Ο. Τ. 762· ἄποπτος ἡμῶν ὁ αὐτ. Ἠλ. 1489: — ἀπολ., μακράν, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως ὁ αὐτ. Αἴ. 17, ἔνθα ἴδε Λοβ.· ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἐγγύθεν σκοπεῖν, πόρρωθεν μᾶλλον κτλ., Σοφ. Φ. 467· ὡς ἐξ ἀπ. θεώμενος Πλάτ. Ἀξ. 369Δ. **3)** ἀμυδρῶς ὁρώμενος, Διον. Ἀλ. 2. 54· ἀόρατος, Κύριλλ.

ἀπόπτυγμα, τό, (πτύσσω) μέρος πτυχῆς ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 151.

ἀποπτυέλισμα, ατος, τό, (πτύελος) τὸ ἀποπτυόμενον, πτύσμα, «φτύμα», Δαμασκ.

ἀποπτύρω, πτοῶ, «σκιάζω», «ξιππάζω», Γλωσσ.

ἀπόπτυσμα, τό, τὸ ἀποπτυόμενον, Α. Β. 223.

ἀποπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἁπλώνω, ἀνοίγω. Αἰν. Τακτ. 31.

ἀποπτυστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις ν' ἀποπτύσῃ, ἄξιος ἀποστροφῆς, βδελυκτός, Κλήμ. Ἀλ. 163.

ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀποπτύων, ἀποπτ. χαλινῶν, ἵππος μὴ ἀνεχόμενος τὸν χαλινόν, (πρβλ. respuere), Ὀππ. Ἁλ. 2. 11.

ἀπόπτυστος, ον, ἀπεπτυσμένος: ἐντεῦθεν, βδελυκτός, θεοῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 191· ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1383, Εὐρ. Μήδ. 1373, κτλ.

ἀποπτύω, μέλλ. -ύσω, ἐκπτύω, ἀποβάλλω, ὅνθον ἀποπτύων Ἰλ. Ψ. 781· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβάλλω, τινάσσω ἔξω, ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην Δ. 426· ἀπ. σίαλον ἐκ τοῦ στόματος Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἀπολ. πτύω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 376, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16: — Παθ., Φίλων 1. 29, Γαλην. **2)** βδελύττομαι, ἀποκρούω, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, Λατ. respuere, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 724· ἀποπτύεις λόγους Αἰσχύλ. Εὐμ. 303· ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ ὁ αὐτ. Ἀγ. 1192. Πρ. 1070, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 528, Εὐρ. Ἀνδρ. 607· ἁπλῶς, δὲν ἀναγνωρίζω, Αἰσχύλ. Χο. 195· — ὁ ἀόρ. ἀπέπτυσα συχνάκις κεῖται μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἀπέπτυσα μὲν λόγον Εὐρ. Ἑλ. 664, πρ. Ι. Α. 874· καὶ συχν. ἀπολύτ. ἀπέπτυσα, Λατ. omen absit, ὁ αὐτ. Ἱππ. 614, Ἑκάβ. 1266, Ι. Τ. 1161· ἀπ. χαλινόν, ἐπὶ ἵππου, Φιλόστρ. 781, πρβλ. ἀποπτυστήρ, [τὸ υ τοῦ ἐνεστ. μακρὸν παρ' Ἐπ., τὸ δὲ υ τοῦ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχὺ παρὰ Τραγ.].

ἀπόπτωμα, ατος, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Πολύβ. 11. 2, 6.

ἀπόπτωσις, εως, ἡ, τὸ πίπτειν ἀπό τινος, πτῶσις, «πέσιμον» αἱ δὲ τῶν ὀστέων ἀποπτώσιες ἢ ἂν τὰ ὅρια τῆς ψιλώσεως ᾖ Ἱππ. Μοχλ. 860· ἀπ. τῆς ἀρχῆς Ἀθήν. 530Α.

ἀποπτωτικός, ή, όν, ὁ ἐκπίπτων, ἀποτυγχάνων, ἀτυχής, Ὠριγέν.

ἀποποδαρίζω, ἴδε ἐν λ. **ποδαρίζω**.

ἀποπυέω, «όμπυάζω», Ἱππ. 1012C.

ἀποπυητικός, ή, όν, ὁ παράγων πύον, φλεγμονὴ ἀποπ. Ἱππ. Κωακ. Προγν. 165.

ἀποπυΐσκω, (πυέω) συντελῶ πρὸς σχηματισμὸν πύου: — Παθ., «ὀμπυάζω», Ἱππ. 470. 54.

ἀποπυκνόομαι, παθ., συμπυκνοῦμαι, γίνομαι στερεός, πάντοθεν τῶν ἄκρων ἀποπυκνουμένων (ἔνθα ἄλλ. γραφ. ἀποτηκομένων) Διογ. Λ. 10. 107.

ἀποπυνθάνομαι: μέλλ. **πεύσομαι**: ἀποθ.: — ἐρωτῶ περί τινος, ἐρωτῶ ἵνα μάθω, προσελθὼν Δαρείῳ ἀπεπυνθάνετο, εἰ περὶ πολλοῦ κάρτα ποιέεται τὴν Βαβυλῶνα ἑλεῖν Ἡρόδ. 3. 154.

ἀποπυργίζω, «ἀποπυργίζοντας λόγους, οὓς ἔγραψε Διαγόρας ὁ ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης» Σουίδ., ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις **Διαγόρας** καὶ **πυργίσκος**.

ἀποπυρίας, (ἐνν. ἄρτος), ου, ὁ, εἶδος ἄρτου ὀπτωμένου ἐπὶ ἀνθράκων, «ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται» Ἀθήν. 111Ε.

ἀποπυριάω, βρέχω τι διὰ θερμοῦ ὕδατος, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 150.

ἀποπυρίζω, ὀπτῶ τι ἐπὶ ἀνθρακιᾶς καὶ λαμβάνων αὐτὸ ἐκεῖθεν θερμὸν ἔτι ἐσθίω αὐτό, Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθην. 277F, «ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων» Ἡσύχ. πρβλ. ἑπόμ.

ἀποπυρίς, ίδος, ἡ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ὡς ἡ **ἀπανθρακίς**, Ἡγήσανδ. παρ' Ἀθην. 344C: — ἀλλ' ἐν Τέλητ. παρὰ Στοβ. 524. 8, τῶν μαινίδων ἀποπυρὶν (ἀπόπυριν;) ποιήσας, φαίνεται ὡς νὰ σημαίνῃ «μιὰν τηγανιάν». Ἐν ἐπιγραφῇ τινι τῆς Κῶ (3634 B_2) σημαίνει θυσίαν ἐκ μικρῶν ἰχθύων, ποιεῖν δὲ καὶ τὰν ἀποπυρίδα [κ]ατὰ τὰ πάτρια.

ἀπόπυρος, ον, ἀπὸ πυρός, ὁ τακεὶς ἐν πυρί, Ὀλυμπιόδ.

ἀποπυρόω, καθιστῶ διάπυρον, διάφορ. γρ. ἀντὶ **ἀναπυρόω**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἀποπυτίζω, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **πυτίζω**, Ἱππ. 1217Η, Ἀριστοφ. Λυσ. 205, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4, 3, 5.

ἀποπωλέω, πωλῶ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 129C (ἄλλ. γραφ. **ἀπεμπολάω**).

ἀποπωματίζω, ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, Γαλην.: ὡσαύτως **ἀποπωμάζω**, Κράμερ Ἀνέκδ. Παρ. 1. 7.

ἀποπωνέω, Κρητικὴ λέξ. ἀντὶ **ἀποφωνέω**, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13. σ. 55-58.

ἀπόῤῥανθρος, ὁ, = **ἀπορραντήριον**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2477. 18.

ἀποραφανίδωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸν πρωκτὸν εἰσαγωγὴ ῥαφανίδος, «αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 168, ἴδε τὸ ῥῆμα **ῥαφανιδόω**.

ἀπ-οργής, ές, ὀργίλος, ἀπηνής, κατὰ Λ. Δινδ. ἐν Ἀντιφάν. «Γανυμήδει» 1: — Συγκρ. **-έστερον** ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐρωτιαν. ἐν σ. 80, πιθαν. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἀστεργέστερον** (Ἱππ. 763Ε), ὡς παρατηρεῖ ὁ Foës.

ἀπ-οργίζομαι, παθ. ὀργίζομαι, Ἑβδ. (Μακκ. Β', ε', 17.).

ἀπορέγχω: μέλλ. -ρέγξω, ῥέγχω, ῥοχαλίζω, Ἀνθ. Π. 11. 4.

ἀπ-ορέγω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, παρέχω, ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει Ἱππ. π. Ἀγμ. 750, «ἀπο[ρ]ρέξαντες, ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες» Ἁρποκρ., κατὰ τὰ Α. Β. «ἀπορέξαι, δοῦναι» κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἀπορέγειν τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι».

ἀπορέπω: μέλλ. -ψω, ἀποδιδράσκω, «τὸ στρίφτω», «τὸ κόφτω λάσπη», «τὰ καπνίζω», Ἀνθ. Π. 9. 746.

ἀ-πόρευτος, ον, μὴ πορευτός, ὁδὸς Πλουτ. Κάμιλλ. 26, ἄνοδος, ἄβατος, ἄπορος, γῆ ἀπόρευτος Φίλων 1. 2. σ. 455, 45· πέλαγος ὁ αὐτ. τ. 2. σ. 112.

ἀπ-ορέω, Ἰων. ἀντὶ **ἀφοράω**, Ἡρόδ. 8. 37.

ἀπορέω, Λακων. α' πληθ. **ἀπορίομες** Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23: παρατ. **ἠπόρουν**, Ἡρόδ., Ἀττ: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠπόρησα** Θουκ., κτλ.: πρκμ. **ἠπόρηκα** Πλάτ., κτλ.: — Παθ., μέλλ. **ἀπορηθήσομαι** (συν-) Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 5, ἀλλὰ μέσ. μετὰ παθ. σημασ. **ἀπορήσομαι**, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 3, 16· ἀόρ. **ἠπορήθην**, πρκμ. **ἠπόρημαι**, ἀμφότερα μετὰ ἐνεργ. καὶ παθ. σημ. (ἴδ. κατωτ.). Εἶμαι ἄπορος, ἄνευ πόρων, μὴ ἔχων ποῦ νὰ προσδράμω, οὕτω, **1)** εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ, εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀγνοῶ τί τὸ πρακτέον· κατὰ τὸ πλεῖστον παρακολουθεῖται ὑπὸ ἐξηρτημένης προτάσεως, ὡς ἀπ. ὅκως διαδήσεται Ἡρόδ. 1. 75· ὅτῳ τρόπῳ διασωθήσεται Θουκ. 3. 109· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ Σοφ. Ο. Τ. 486· οὕτως, ἀπ. ὅπῃ, ὁπόθεν, ὅποι, κτλ., Θουκ. 1. 107., 8. 80, Πλάτ., Ξεν., κτλ.· ἀπ. ὅ τι χρήσαιτο Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 38· ἀπ. εἰ.. Πλάτ. Πρωτ. 326· πότερα.. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 6· ἀπ. ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται αὐτόθι 2. 1, 21· ἀπ. μὴ.., φοβοῦμαι μήπως.., Πλάτ. Ἀλκ. Β', 142D: — Ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ αἰτιατ., ἀποροῦντι τὴν ἔλασιν, ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ, εὑρισκομένῳ εἰς ἀπορίαν πῶς νὰ διέλθῃ τὴν ἄνυδρον ἔρημον, Ἡρόδ. 3. 4· καὶ μετὰ μόνης αἰτιατ., ἀπ. τὴν ἐξαγωγήν, εὑρίσκεσθαι ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς ἐξαγωγῆς, ὁ αὐτ. 4. 179, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 664, Πλάτ. Πρωτ. 348C, κ. ἀλλ.: — ἐνίοτε ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀπορῶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ πράξω τι, Ἀριστοφ. Σφ. 590, Πλάτ. Πολιτ. 262Ε, Λυσίας 115. 2: — Ὡσαύτως, ἀπ. περί τινος, Πλάτ. Φαίδων 84C, Γοργ. 462Β, κ. ἀλλ.· διά τι Ἀνδοκ. 30. 15· ἔς τι Σοφ. Τρ. 1243: ὡσαύτως ἀπολ., Ἡρόδ. 6. 134· οὐκ ἀπορήσας, ἄνευ δισταγμοῦ, ὁ αὐτ. 6. 159· τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 106, κτλ.: — τὸ μέσ. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἐνεργ., Ἡρόδ. 2. 121, 3, συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν., ὡς ἠπόρημαι τάδε Εὐρ. Ι. Α. 537· ἠπορούμην ὅ τι χρησαίμην Λυσ. 97. 17· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀόρ., πολλὰ.. ἀπορηθεὶς Δημ. 830. 2. **2)** ἐν τῇ διαλεκτικῇ, προβάλλω ἀπορίαν (πρβλ. **ἀπόρημα**)· ἀπ. περί τινος Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 5, κ. ἀλλ.· τὰ αὐτὰ περί τινος Μεταφ. 12. 9, 6· ἀπ. πότερον Πολιτικ. 3. 13, 11, πρβλ. **διαπορέω**· ἀπορήσειε δ' ἄν τις, τί.. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5., 7. 2, 1, κ. ἀλλ.: — Παθ., τὸ ἀπορούμενον, τὸ ἀπορηθέν, ἡ ἐγερθεῖσα ἀπορία, Πλάτ. Σοφ. 243Β, Νόμ. 799C, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· τὰ ἠπορημένα Ἀριστ. Πολιτικ. 9. 10, 5· ἀπορεῖται, ὑπάρχει ἀπορία ἢ δυσκολία, πότερον.. Ἠθ. Ν. 1. 9, 1, πρβλ. 8. 7, 6, κ. ἀλλ. **3)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, παραμελοῦμαι, δὲν λαμβάνεται πρόνοια περὶ ἐμοῦ, τῶν δεομένων γίγνεσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται Ξεν. Λακ. 13, 7, πρβλ. Ο. κ. 8. 10· ἀντίθετον τῷ **εὐπορεῖσθαι**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814. **II.** μετὰ γεν. πράγματος, εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἐν δυσκολίᾳ, ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; Σοφ. Φ. 898· στεροῦμαι, ἀλφίτων Ἀριστοφ. Εἰρ. 636· πάντων ὁ αὐτ. Πλ. 531· τροφῆς Θουκ. 8. 81· ξυμμάχων Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39· τοσαύτης δαπάνης ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 3, 5· λόγων Πλάτ. Συμπ. 193Ε· **III.** ἀπ. τινι, εὑρίσκομαι ἐν

ἀμηχανία ἕνεκά τινος, Κῦρος δὲ τούτοις ἀπορῶν καὶ λυπούμενος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 8, Ἰσοκρ. 71B· πρβλ. **ἀμηχανέω**. **IV.** εἶμαι ἄπορος, ἐνδεής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐπορέω**, Ἀντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 1, Τιμοκλ. ἐν «Ἐπιχαιρεκάκῳ» 1· ὡσαύτως ἀντίθ. τῷ **πλουτέω**, Πλάτ. Συμπ. 203E: — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἄνθρωπος ἠπορημένος Κωμ. Ἀνώνυμ. 353: — Κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ οὐδαμοῦ παρ' Αἰσχύλ., τρὶς παρὰ Σοφ., ἅπαξ (ἢ δίς;) παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀπόρημα, ατος, τό, πρᾶγμα περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία, Πλάτ. Φίλ. 36E, Ἀριστ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ τοῦ Ἀριστ., ἔνστασις ἐγειρομένη ἐναντίον **ἐπιχειρήματος** (ὃ ἴδε); ἀπόρημα δὲ συλλογισμὸς διαλεκτικὸς ἀντιφάσεως Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12; πρβλ. **ἀπορέω** I. 2. **2)** πραγματικὴ δυσκολία, ἀμηχανία, δυσχέρεια, Πολύβ. 31. 21, 8.

ἀπορηματικός, ή, όν, = **ἀπορητικός**, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 221: ὁ ἐκφράζων ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, «ἀεὶ πάντα τὰ ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται, οἷον, τί χρήσωμαι .. πῇ τράπωμαι;» Ἐτυμολ. Μ. 414. 55, «κατ' ἐρώτησιν ἀπορηματικοῦ τύπου» Φωτ. Ἐπιστ. κ. 187, 4., 188, 8· ἐν τῇ γραμμ. ἀπορηματικοὶ σύνδεσμοι, ὡς, ἆρα, μῶν, κλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 1.

ἀπορησία, ἡ, = **ἀπορία**, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 22: ὡσαύτως, **ἀπόρησις, εως**, ἡ, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 12.

ἀπορητικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, Πλουτ. Αἰμίλ. 14, καὶ συχν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ., σκεπτικός, τὸν Πλάτωνα οἱ μὲν δογματικὸν ἔφασαν εἶναι, οἱ δὲ ἀπορητικὸν Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 221· ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοί, ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγορεύοντο, περὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πύρρωνος, Διογ. Λ. 9. 69, 70: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 30, κτλ.

ἀ-πόρθητος, ον, ὡσαύτως ἴσως **-η, ον**, Πόρσ. ἐν Εὐρ. Μήδ. 822: — μὴ ἁλούς, μὴ κυριευθείς, Πριάμοιο ἀπ. πόλις ἔπλεν Ἰλ. Μ. 11· Θάσον ἀπ. λείπειν Ἡρόδ. 6. 28· ἀπ. χώρα, περὶ τῆς Ἀττικῆς, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 348· περὶ τῆς Λακωνίας, Δείναρχ. 99. 27, πρβλ. Λυσ. 914. 16, Reisk.· οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε Ἀντιφάν. ἐν «Κιθαριστῇ» 1.

ἀπορθόω, κάμνω τι εὐθύ, ὀρθόν, ὁδηγῶ τινα ὀρθῶς, πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς, ἀπορθοῖς (αὐτάς) μοι, θέτεις αὐτὰς εἰς ἐμὲ ὡς κανόνας, Σοφ. Ἀντ. 635, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· πρός τι, συμφώνως πρός τι πρότυπον, Πλάτ. Νόμ. 757E.

ἀπόρθωσις εως, ἡ, τὸ ἀνορθοῦν τι, ποιεῖν αὐτὸ ὀρθόν, ἴσον, εἰς ἀπόρθωσιν γωνίας Εὐστ. 1531. 66: — ὡσαύτως, **ἀπόρθωμα**, τό, ἀνόρθωμα, ἀνέγερσις. Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. 2.

ἀπορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (ἄπορος), ἔλλειψις πόρου, δυσχέρεια, ὅθεν **I.** ἐπὶ τόπων, δυσκολία διαβάσεως, τὸ δύσβατον, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 10. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀμηχανία, δυσχέρεια, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., ἐς ἀπορίην ἀπιγμένος Ἡρόδ. 1. 79., 2. 141· ἐν ἀπορίῃ ἢ ἐν ἀπορίῃσι ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 9. 98., 4. 131, πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 12· ἀπορίῃσι ἐνείχετο Ἡρόδ. 1. 190· ἀπορίην παρασχεῖν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ἀπορία τελέθει, μετ' ἀπαρεμ., Πινδ. Ν. 7. 154, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 788C· εἰς φρέατα καὶ πᾶσαν ἀπ. ἐμπίπτων Πλάτ. Θεαίτ. 174C: — μετὰ γεν. πράγμ., κατὰ μὲν τὴν ἀπορίην τοῦ μὴ γινώσκειν κτλ. Ἱππ. περὶ Ἱερῆς Νόσου 301· ἀπ. τοῦ μὴ ἡσυχάζειν, τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μείνῃ τις ἥσυχος, Θουκ. 2. 49· ἀπ. τῆς προσορμίσεως ὁ αὐτ. 4. 10· ἀπ. τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι Πλάτ. Νόμ. 678. **2)** τὸ νὰ μὴ ἔχῃ προνοήσῃ τις περί τινος πράγματος, νὰ διατελῇ ἄνευ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Μένων 78E. **III.** ἐπὶ προσώπων, τὸ ἀκοινώνητον ἢ ἀπροσπέλαστον, καταλέγων τῶν Σκυθέων τὴν ἀπορίην (πιθαν. ἐνταῦθα νὰ σημαίνῃ τὴν ἔνδειαν) Ἡρόδ. 4. 83· τοῦ ἀποκτείναντος Ἀντιφῶν 119. 27. **2)** ἔλλειψις μέσων ἢ εὐκολιῶν, δυσχέρεια, ἀμηχανία, ἀμφιβολία, δυσκολία, Εὐρ. Ἴων 971, Ἀριστοφ. Βάτρ. 806, Θουκ. 7. 44, 75· συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ.· ἀπ. ἐν τῷ λόγῳ Αἰσχίν. 33. 30· ἀνία, στενοχωρία, ἀνησυχία, ἐν ἀσθενείᾳ, Ἱππ. 1153B, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5. **3)** ἀπορία τινός, ἔλλειψις προσώπου ἢ πράγματος, σοφῶν ἀνδρῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 806· τροφῆς, χρημάτων κτλ., Θουκ. 1. 11, κτλ.· ἀπώλλυντο .. ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύοντος, δι' ἔλλειψιν ἀνθρώπου ὅστις νὰ περιποιηθῇ αὐτούς, ὁ αὐτ. 2. 51· ἀπορία λόγων Πλάτ. Ἀπολ. 38D· κτλ.: — ἀπολ., στέρησις, χρεία, ἔνδεια, πενία, Θουκ. 1. 123, 4. 32· ἀπ. καὶ πενία Ἀνδοκ. 18. 42· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **εὐπορία**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· κατὰ πληθ., Δημ. 386. 15. **IV.** ἐν τῇ διαλεκτικῇ, **ἀπορία**, δυσχέρεια, δυσκολία τις, ἀπορίᾳ ἐχόμενος Πλάτ. Πρωτ. 321C, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 20, κ. ἀλλ.· ἔχει τι ἀπορίαν περί τινος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 15, 14· αἱ μὲν οὖν ἀπορίαι τοιαῦταί τινες συμβαίνουσιν ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 12· οὐδεμίαν ποιεῖ ἀπ. ὁ αὐτ. Μεταφ. 12. 9, 5, κτλ.· ἀπορίᾳ ἀπορίαν λύειν Διόδ. 1. 37, πρβλ. **ἀπόρημα**.

ἀπ-ορνεόομαι, = **ἀπορνιθόομαι**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1096, Ἀπολλόδ. 1. 8, 3: — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 251, 655.

ἀπορνέωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς ὄρνεον μεταμόρφωσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 215.

ἀπ-ορνῑθόομαι, παθ., γίνομαι πτηνόν, Στράβ. 284, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 100.

ἀπόρνῠμαι, παθ. ὁρμῶ, «ξεκινῶ» ἀπό τινος τόπου, ἀπορνύμενος Λυκίηθεν Ἰλ. Ε. 105, πρβλ. Ἡσ. Θ. 9, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 800.

ἀ-ποροποίητος, ον, ὁ ἄνευ πόρων, ὀπῶν, ἀδιάβροχος, διὰ ναστοῦ καὶ ἀποροποιήτου σώματος ἀδύνατον ὑγρὸν ῥεῖν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 309.

ἄ-πορος, ον, πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. (ἴδε κατωτ.), ἄνευ πόρου, διαβάσεως, μὴ ἔχων εἴσοδον, ἔξοδον, ἢ διάβασιν, ἐπομένως, **I.** ἐπὶ τόπων, ἀδιάβατος, ἄβατος, ἀδιόδευτος, πέλαγος, πηλὸς Πλάτ. Τίμ. 25D, Κριτί. 108E· ὁδός, ποταμός, ὄρος, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 4., 2. 5, 18, κτλ. **II.** ἐπὶ καταστάσεως ἢ περιστάσεως, ὁ ἄνευ διεξόδου, λίαν δύσκολος, δυσχερέστατος, ὡς τὸ **ἀμήχανος**, Ἡρόδ. 5. 3, καὶ Ἀττ.· ἀπ. ἀλγηδών, πάθος Σοφ. Ο. Κ. 513, Φ. 854· τἄπορον ἔπος ὁ αὐτ. Φ. 897· ἀπ. χρῆμα Εὐρ. Ὀρ. 70· ἀγών, κίνδυνος Λυσ. 108, 25., 111. 38· αἰσχύνη Πλάτ. Νόμ. 873C· βίος Μένανδ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1. 10· νὺξ Λογγῖν. 9. 10: — **ἄπορον**, τό, καὶ **ἄπορα**, τά, ὡς οὐσιαστ., ἐκ τῶν ἀπόρων ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσχερειῶν αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 53, Πλάτ. Νόμ. 699B· εὔπορος ἐν τοῖς ἀπόροις Ἄλεξ. ἐν «Τραυματίᾳ» 2. (πρβλ. ἄπορα πόριμος Αἰσχύλ. Πρ. 904)· ἐν ἀπόροις εἶναι, ἐν μεγίσταις δυσκολίαις, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 11· εἰς ἄπορον ἥκειν, πίπτειν Εὐρ. Ἑλ. 813, Ἀριστοφ. Νεφ. 703· ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο, ἦσαν, ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ πῶς νά .., Θουκ. 1. 25., 3. 22: — ἄπορόν [ἐστι] μετ' ἀπαρ. Πινδ. Ο. 10 (11). 48, Θουκ. 2. 77, κτλ.· οὕτως, ἄπορα [ἐστι] Πινδ. Ο. 1, 82: — Συγκρ.. -ώτερος ἡ λῆψις, Θουκ. 5. 110. **2)** ἄποροι ἐρωτήσεις, = **ἀπορίαι** (σημασία III), Πλουτ. Ἀλέξ. 64, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10, 8· ζήτησις Πλάτ. Πολιτικ. 284D. **3)** δυσπόριστος, σπάνιος, ἀντίθετον τῷ **εὐπόριστος**, ὁ αὐτ. Πολ. 378A, 453D· ὁ δυσκόλως λαμβανόμενος, ἄπορα ὀφλήματα, δυσκολοπλήρωτα χρέη, Δημ. 1209. 7. **III.** ἐπὶ προσώπων, κακότροπος, ἀκυβέρνητος, ἀδιόρθωτος, μαθὼν δὲ ὁ Περίανδρος ὡς ἄπορόν τι τὸ κακὸν εἴη τοῦ παιδός... ἐξ ὀφθαλμῶν μιν ἀποπέμπεται Ἡρόδ. 3. 52, Εὐρ. Βάκχ. 800, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, κ. ἀλλ.: μετ' ἀπαρ. ἀπ. προσμίσγειν, προσφέρεσθαι, ἀκατόρθωτον νά .., Ἡρόδ. 4. 46., 9. 49: — οὕτω, βορῆς ἄνεμος ἀπ., καθ' οὗ οὐδὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ, οὐδεμία ἀντίστασις νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα, ὁ αὐτ. 6. 44. **2)** ὁ ἄνευ πόρου τινὸς ἢ μέσου, ἔρημος, ἄπορος, Σοφ. Ο. Κ. 1735, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 629 κτλ. ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. Ο. Τ. 691· ἐπ' οὐδὲν ὁ αὐτ. Ἀντ. 360· ἄποροι γνώμῃ Θουκ. 2. 59· ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἀπορώτατοι, οἱ ἐν χειρίστῃ καταστάσει, ὁ αὐτ. 4. 32 (ὅπερ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι κατὰ τὴν I. σημασ., δυστροπώτατοι, ἴδε Σχολ.). **3)** πτωχός, ἐνδεής, Λατ. inops, Θουκ. 1. 9, Πλάτ. Πολ. 552A· ἀντιθέτως πρὸς τὸ **εὔπορος**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 7, 5., 4. 4, 22, κ. ἀλλ.· ἄπορος λειτουργεῖν, ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκεῖς πόρους ὅπως ἀναλάβῃ λειτουργίας, Λυσ. 188. 1: — Ὡσαύτως ἐπὶ καταστάσεων τοῦ βίου, πενιχρός, ἀπ. δίαιτα Πλάτ. Νόμ. 762E. **IV.** Ἐπίρρ. **ἀπόρως** Σιμων. 75, κτλ.· τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ Εὐρ. Ι. Α. 55· περί τινος Ἀντιφῶν 111, 35· ἀπ. ἔχειν, μετ' ἀπαρεμ., Διον. Ἁλ. 6. 14· ἀπόρως διατεθῆναι Λυσ. 151. 24: — Συγκρ. **-ώτερον** Θουκ. 1. 82· ἀλλὰ -ωτέρως διακεῖσθαι Ἀντιφῶν 121, 16: Ὑπερθ. **-ώτατα** Πλάτ. Τίμ. 51A, κτλ.

ἀπ-ορούω, ἀπολείπω τι καὶ φεύγω δρομαίως, Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε Ἰλ. Ε. 20, κτλ: πρβλ. Ὀδ. Χ. 95· ἀλλήλων Ὀρφ. Ἀργ. 703: — ἀναπηδῶ ἀπό τινος θέσεως, πρέμνων Πινδ. Ἀποσπ. 58.

ἀπορρ-, τὸ ρ κανονικῶς διπλασιάζεται ἐν ἅπασι τοῖς μετὰ τῆς **ἀπὸ** συνθέτοις τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ ρ, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε διαμένει ἁπλοῦν.

ἀπορρᾳθῡμέω, παραμελῶ τι ἕνεκεν ἀδιαφορίας ἢ ῥᾳθυμίας, μ. γεν. μὴ οὖν ἀπορρᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σεαυτοῦ προσέχειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 9· ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 449C, Δημ. 108. 21: πρβλ. **ἀποδειλιάω**. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **ἀπορρᾳθύμησις**, ἡ, Βυζ. καὶ ἐπίρρ. **ἀπορρᾳθυμήτως** Ἰουλιαν. 252A.

ἀπορραίνω, ἀποπυτίζω, τινάσσω ἔξω, ἐκχέω, τοῦ θοροῦ, τῶν ᾠῶν (γεν. διαιρ.) Ἡρόδ. 2. 93· ἀπορραίνουσι τὰ ᾠὰ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 13, 4, κ. ἀλλ. **II.** Μέσ. ῥαντίζω πρὸς καθαρισμόν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 138. 15, 26, 36., 142. 5.

ἀπορραΐς. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **αἱμορροΐς** (ὃ ἴδε): ἐν Γλωσσαρίῳ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ murex, πορφύρα.

ἀπορραίω, ἀφαιρῶ ἢ ἁρπάζω τι παρά τινος μετὰ διπλ. αἰτ.: μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνήρ, ὅς τίς σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραίσει Ὀδ. Α. 404· ἀπορραῖσαι [αὐτὸν] φίλον ἦτορ, ἀποστερῆσαι αὐτὸν τῆς ζωῆς, Π. 428· θυμὸν ἀπορραῖσαι (ἐνν. ἄνδρας) Ἐμπεδ. 426: — ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων Ἡσ. Θ. 393.

ἀπορραντήριον, τό, (ἀπορραίνω) ἀγγεῖον πρὸς ῥαντισμὸν ἡγιασμένου ὕδατος, Εὐρ. Ἴων 435, Συλλογ. Ἐπιγρ. 137, 140, 141.

ἀπορραντίζω, = **ἀπορραίνω**, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 48.

ἀπόρραξις, **εως**, ἡ, παιδιὰ διὰ σφαίρας, συνήθης καὶ σήμερον· ὁ παίζων ῥίπτει μεθ' ὁρμῆς τὴν σφαῖραν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀναπηδῶσαν ἀποκρούει αὐτὴν ὀπίσω πολλάκις, «ἔδει τὴν σφαῖραν εὐτόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥήξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο» Πολυδ. Θ', 103, 105, Εὐστ. 1601. 53.

ἀπορρᾰπίζω, ἀπωθῶ, ἀποκρούω, συμβήσεται . . τὰ βάρη . . ἀπορραπίζεσθαι Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 15, 12, Εὐστ. 561. 41: — Παθ., Ἀριστ. Περὶ τ. καθ' ὕπν. μαντ. 2. 9. **II**. τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα, ἀναγκαζούσης τὴν πνοὴν νὰ πάλληται κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ρ, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 14.

ἀπορράπισις, **εως**, ἡ, ἀπόκρουσις, ἀνασκευή, εἰς αἱρέσεων ἀπορράπισιν Γεωργ. Μετοχ. 558A καὶ 939B, Βυζ.

ἀπορρᾰπιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ, Εὐστ. 310. 23.

ἀπορράπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥάπτω πάλιν, λαγὸν μηχανησάμενος καὶ ἀνασχίσας τούτου τὴν γαστέρα, ὡς δὲ εἶχε, οὕτω ἐσέθηκε βιβλίον . . ἀπορράψας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα κτλ. Ἡρόδ. 1. 123· ῥάπτω τι, γεράνων ὄμματα καὶ κύκνων ἀπορράψαντες καὶ ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πιαίνουσιν Πλουτ. Ἠθ. 997A: μεταφ., κλείω, τὸ στόμα τινὸς Αἰσχίν. 31. 5, πρβλ. Φίλωνα 1. 476.

ἀπορράσσω, βιαίως, μεθ' ὁρμῆς τινάσσω τινὰ μακράν, ἀποδιώκω, ἀπορράξαι τοὺς Ῥωμαίους ἔγνωσαν ἀπὸ τοῦ λόφου Διον. Ἀλ. 6. 5· ἀποκρούσασθαί τε αὐτοὺς καὶ ἀπορράξαι Δίων Κ. 56. 14.

ἀπορραφανίδωσις, ἴδε **ἀποραφανίδωσις**.

ἀπορραψῳδέω, ἀπαγγέλλω χωρία ἐκ ῥαψῳδιῶν, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 54.

ἀπορρέζω: μέλλ. **-ρέξω**, προσφέρω θυσίαν ἐξ ὧν ἔχω, κεὐθὺς ἀπορρέξειν χίμαρον καλὸν Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 15 (διάφ. γραφ. **ἐπιρρέζω**) Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ. (ὅστις λέγει «ἀπορρέζοντες· ἀπομερίζοντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες»).

ἀπορρέμβομαι, ἀποθ. ἀποπλανῶμαι, διστάζω, ταλαντεύομαι, Μ. Ἀντων. 3. 4., 4. 22.

ἀπορρεπής, **ές**, (ῥέπω), ὁ κλίνων ἢ ἐπιρρεπὴς πρός τι, τὸ πρὸς τὴν ὕλην ὅλως ἀπορρεπὲς τοῦ Ἰσραηλίτου λαοῦ Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 293C.

ἀπόρρευμα, **ατος**, τό, τὸ ἀπορρέον, τὸ ἀποστάζον ἔκ τινος, ἄσχυ, ἀπόρρευμα δένδρου Θεογνώστου Κανόνες 79.

ἀπορρευματίζω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, καθαρίζω, ἀναγαργαρίζων ἀπορρευματίζω Παῦλ. Αἰγ. σ. 28, 28.

ἀπόρρευσις, **εως**, ἡ. ἀπορροή, ἀπόρροια, Πολύβ. 10. 28, 4 (ἀλλ. **ἀπόρρυσις**, ἐν 4. 39, 10, πρβλ. Ἰάμβλ. 6. 5, 17)· ἀπὸ λύπης καὶ μανίας ἀπόρρευσις Ἰοῦγκος παρὰ Στοβ. 587. 15 (μετὰ διαφ. γραφ. **-ρυσις**).

ἀπορρέω, Ἐπ. **-ρείω** Νικ. Θ. 404: μέλλ. **ἀπορρυήσομαι**: ἀόρ. **ἀπερρύην**, μετοχ. **ἀπορρυεὶς** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1294· ἀλλὰ παρὰ Πολυβ. 5. 15, 7, Ἀθην. 381B, **ἀπέρρευσα**. Ῥέω, χύνομαι ἀπό τινος, Κρήνην, ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον κτλ. Ἡρόδ. 4, 23· ἔκ τινος, ψυχρὸν δὲ [ὕδωρ] ἐκ τῆς κρήνης ἀπορρέον ἕτερον Πλάτ. Κριτί. 113E, κτλ.: — ἀπολ., ἀφθόνως ἐκρέω, ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1294· τὸ ἀπορρέον, ὁ ὀπὸς ἢ χυμός, ὅστις ἐκρέει, Ἡρόδ. 2. 94., 4. 23: — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξορμῶ, Πλάτ. Τίμ. 67C· λιγνὺς ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπ., ἐκπορευομένη ἐκ τῆς φλογός, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15, πρβλ. π. Κόσμ. 4. 2. **II**. ἀποπίπτω, ὡς οἱ καρποί, Ἡρόδ. 1. 193· πτερά, Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· φύλλα, Δημ. 615. 10· τρίχες, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3, 11, 6· σάρξ, σάρκες ἀπ' ὀστέων Εὐρ. Μήδ. 1201· ἀποχωρίζεσθαι, ἀπ. ἀλλήλων Πλάτ. Νόμ. 776A· τοῦ ἵππου, Πλούτ. 2. 288A. **2**) ἐκλείπω, φθείρομαι, ἀπόλλυμαι, ἀπ. δαίμων (ὁ ἐ. εὐδαιμονία), ἀπ. μνῆστις Σοφ. Ἠλ. 999, Αἴ. 523· τῶν καλῶν ἡ μνήμη ταχέως ἀπορρεῖ Λογγῖν. 33. 3. **3**) ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος, οἱ δὲ λοιποὶ παραχρῆμα πάντες ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ Πολύβ. 5. 26, 11· πίπτω κάτω ἐκ, ἀπερρύη τοῦ ἵππου Πλουτ. Εὐμ. 7. — ἀπολ., ἀναζεύγνυμι, διαλύω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ, Πολύβ. 10. 44, 7: — Ἡ λέξις κατέστη συχνὴ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφ., ἴδε Λοβ. Αἴ. ἔνθ' ἀν., Οὐϋττεμβαχ. Πλούτ. 2. 199A.

ἀπόρρηγμα, **ατος**, τό, τὸ ἀπό τινος ἀπορρηγνύμενον, μέρος ἀποσπώμενον ἀπό τινος, καὶ καταφερομένοις ἀπορρήγμασι μεγάλοις ὑποτρέχοντες, περὶ τῶν πιπτόντων μερῶν καιομένης οἰκίας, Πλουτ. Δίων 46.

ἀπορρήγνυμι, ἢ **-ύω**: μέλλ. **-ρήξω**: ἀποκόπτω, κόπτω, διαρρηγνύω, «σπάνω», δεσμὸν ἀπορρήξας Ἰλ. Ζ. 507· ἀπορρήξαντα τὸν δεσμὸν παραγενέσθαι Ἡρόδ. 3. 32· ἀποσπῶ, ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο Ὀδ. Ι. 481· πνεῦμ' ἀπορρῆξαι βίου, ἀποκόψαι τὸ νῆμα τοῦ βίου, ἀποβιῶσαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 507· οὕτως, ἀπ. πνεῦμα, βίον Εὐρ. Ὀρ. 864, Ι. Τ. 974, πρβλ. Τρῳ. 751· ἀπ. ψυχὴν Ἀνθ. Π. 7. 313· τὰ μακρὰ τείχη ἀπ. ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως Θουκ. 4. 69· ἀπ. τῆς εἰρήνης τὴν ξυμμαχίαν, φράσις τοῦ Δημ. ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνου 64. 3· ὅρα μή . . ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῴδιον Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 3. 3. **3**) κάμνω τι ἢ ἀφίνω αὐτὸ νὰ ξεσπάσῃ, ἀπ. τὸν θυμὸν Διον. Ἀλ. περὶ Ῥητ. 9. 5, πρβλ. Λουκ. Ἐρωτ. 43, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 81: — οὕτως ἐν τῷ παθ., πόλεμος . . ἀπερρήγνυτο Ἀππ. Συρ. 15. **II**. Παθ., κυρίως κατ' ἀόρ., **ἀπερράγην** [ᾰ] Ἡρόδ., κτλ.: — ἀποσπῶμαι ἢ ἀποχωρίζομαι, ἀπό τινος Ἡρόδ. 8. 19, 37: ἀπολ., διασπῶμαι, διαχωρίζομαι, ὁ αὐτ. 2. 29, Θουκ. 5. 10, κτλ., πρβλ. τὴν λ. **ἀκτίς**. **2**) ὁ ἐνεργ. πρκμ. **ἀπέρρωγα** κεῖται ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀρχίλ. 126, κτλ.· φωνὴ ἀπερρωγυῖα, φωνὴ διακεκομμένη, Ἱππ. 398, 3, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 71· ἀπερρωγώς, παραλελυμένος, ἀκόλαστος, ἄσωτος, Λουκ. Ψευδολ. 17· ἀλλόκοτος, γελοῖος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 165. **3**) παρὰ Φίλωνι ἀπαντᾷ καὶ παθ. πρκμ. **ἀπέρρηγμαι** 2. 510· καί, **4**) ὁ ἀόρ. α' κεῖται ἀμεταβ. ἐν Ἀνθ. Π. 9, 240 ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, καὶ ἐν Λουκ. Ἀποκηρ. 6 κακὸν ἀπέρρηξε.

ἀπορρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **ἀπερῶ**.

ἀπόρρημα, **ατος**, τό, (ἀπερῶ) ἀπαγόρευσις, Πλάτ. Πολιτ. 296A.

ἀπορρηματικός, **ή**, **όν**, ἀπαγορευτικός, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ.

ἀπόρρηξις, **εως**, ἡ, τὸ ἀπορρήγνυσθαι, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 19. 3, 1· διάρρηξις, σπάσιμον, π. χ. ἀποστήματος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀπόρρησις, **εως**, ἡ, (ἀπερῶ), ἀπαγόρευσις, Πλάτ. Σοφ. 258A· παρὰ τὴν ἀπ. Δημ. 902. 25. **II**. ἡ ἐγκατάλειψις ζητήματος, ἄρνησις, Πλάτ. Πολ. 357A, πρβλ. Φαίδωνα 99D. **III**. ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἀποκλήρωσις, Ἰσαῖος περὶ Μενεκλ. κλήρ. 36: — ἀποκήρυξις, διάλυσις ἀνακωχῆς, Πολύβ. 14. 2, 14. **IV**. ὑποχώρησις, κατάπτωσις, ἀποτυχία, Ἀριστείδ. 1. 374.

ἀπορρήσσω, μεταγεν. τύπ. τοῦ **ἀπορρήγνυμι**, Παυσ. 10. 15, 5.

ἀπορρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπερῶ**, πρέπει τις νὰ ἀπαγορεύσῃ, ἐκ τοῦ Δίωνος Χρυσ.

ἀπόρρητος, **ον**, (ἀπερῶ) ἀπηγορευμένος, ἀπόρρητον πόλει, πρᾶγμα ἀπηγορευμένον τοῖς πολίταις, Σοφ. Ἀντ. 44, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1668· τἀπόρρητα δρᾶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 520· ἰδίως, τὰ ἀπόρρητα, ἐμπορεύματα ὧν ἡ ἐξαγωγὴ ἦτο ἀπηγορευμένη, ὁ αὐτ. Ἱππ. 282, Βατρ. 362· πρβλ. Βοιχ. Π. Οἰ. 1. 74. **II**. ὁ μὴ λεγόμενος, περὶ οὗ δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος, μυστικός, Λατ. tacendus, ἀπ. ποιέεσθαι, φυλάττειν μυστικόν, Ἡρόδ. 9. 94· ἀπόρρητα ποιεύμενος, πρὸς μηδένα λέγειν ὑμέας αὐτόθι 45, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 432C· οὕτως, ἐν ἀπορρήτοις ἢ ἐν ἀπορρήτῳ λέγειν, εἰσαγγέλλειν, λέγειν τι ὡς ἀπόρρητον, Πλάτ. Θεαίτ. 152C, Ἀνδοκ. 22. 24· ἐν ἀπορρήτοις φυλάττειν, φυλάττειν τι ὡς ἀπόρρητον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 612· ἐν ἀπορρήτῳ ξυλλαμβάνειν, συλλαμβάνειν κρυφίως, ἄνευ θορύβου, Ἀνδοκ. 7. 5· οὕτω, δι' ἀπορρήτων Λυκοῦργ. 158. 26, Πλατ. Πολ. 378A· κύριον καὶ ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων, περὶ τοῦ Φιλίππου, ὅμοιον τῷ Λατ. dicenda tacenda, Δημ. 10. 10: — **ἀπόρρητον**, τό, μυστικὸν τῆς πολιτείας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 648, Λυσίας 126. 25, κτλ.· τἀπόρρητα οἶδεν Δημ. 579. 3· — **ἀπόρρητα**, ὡσαύτως τὰ ἐσωτερικὰ δόγματα τῶν Πυθαγορείων, Stallb. Φαίδων 62B: — Συγκρ. **-ότερος**, Παυσ. 2. 17, 4. **2**) ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἄρρητα, μυστικά, φλὸξ Εὐρ. Ι. Τ. 1331· μυστήρια ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 943· τἀπόρρητ' . . ἐκφέρειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 442, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 8. **3**) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ προφέρῃ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Λυσ. 116, 21, Πλάτ. Νόμ. 854E· τίς οὐκ οἶδεν . . τὰς ἀπορρήτους, ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ, τὰς τούτου γονάς; Δημ. 563. 1: — ὡσαύτως ἐπὶ φαύλης κακολογίας, κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγομεν ἀλλήλους Δημ. 268. 22, κτλ.· λέξεις τινὲς ἐθεωροῦντο διὰ νόμου **ἀπόρρητοι** καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐτιμωρεῖτο διὰ βαρέος προστίμου, ὡς π. χ. ἡ λέξις **ῥίψασπις**, Ἰσοκρ. 396A, Λυσ. 117. 18, πρβλ. Λεξικὸν Ἀρχαιολογ. καὶ τὴν λέξιν **πλύνω** II. **4**) **τὰ ἀπόρρητα**, = **τὰ αἰδοῖα**, «τὰ κρυφά», Πλούτ. 2. 284A, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 12. **III**. **ἀπορρήτως**, ἀρρήτως, ἀνεκφράστως, Φιλόστρ. 598: — μυστηριωδῶς, συχν. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. — Πρβλ. **ἄρρητος**.

ἀπορρῑγέω, β' πρκμ. **ἀπέρρῑγα**, φρίσσω, δειλιῶ, δὲν τολμῶ, μ. ἀπαρ., οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι, «δεδίασι, φοβοῦνται» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 52.

ἀπορρῑγόω, φρικιῶ, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, οἱ ψυχρῷ λουόμενοι ἀπορριγώσαντες ὀλίγον χρόνον . . τὴν λοιπὴν ἡμέραν οὐδὲν πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ Ἀριστ. Προβλ. 1. 29, 3.

ἀπορριζόω, = **ἐκριζόω**, «ξεριζώνω», Ἀλκίφρ. 3. 66.

ἀπορρῑνάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποκόπτω διὰ τῆς ῥίνης, τῶν δ' ἀπορρινῶσι τὰ κέρατα Στράβ. 307.

ἀπορρινήματα, τά, ῥινίσματα, Δαφίτας παρὰ Στράβ. 647.

ἀπορρῑπίζω, ἐκφυσῶ, ἀπομακρύνω διὰ τῆς πνοῆς, ὅταν μὲν οὖν ἡ ἄνεμος, ἀπορριπίζει τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμίασιν Ἀριστ. Προβλ. 26. 58, 2.

ἀπορρίπτω, ποιητ. **ἀπορίπτω** (Πινδ. Π. 6. 37), μεταγ. ὡσαύτως **ἀπορριπτέω** (ἴδε **ῥίπτω**): μέλλ. **-ρίψω**, ῥίπτω ἔξω, ῥίπτω μακράν, ἀποβάλλω, μῆνιν, μηνιθμὸν Ἰλ. Ι. 517., Π. 282· ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις . . . εἷμα Πινδ. Π. 4. 412· ἀπορρίψοντι ἐοικώς, ὁμοιάζων πρὸς μέλλοντα νὰ ῥίψῃ [δίκτυον], Ἡσ. Ἀσπ. 215. **II**. ἀποδιώκω, ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος του, Αἰσχύλ. Χο. 914· ἄπωστος γῆς ἀπορριφθήσομαι Σοφ. Αἴ. 1019: — ἀπερριμμένοι,

δεδιωγμένοι, Δημ. 242. 3· πρβλ. Διον. Ἀλ. 9. 10· Οὕτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπερρ. τῶν ἐδεσμάτων Ἡρωδιαν. 4. 12. 2) δὲν ἀναγνωρίζω, ἀποκηρύττω, Πινδ. Ο. 9. 54, Σοφ. Ἠλ. 1006. 3) ῥίπτω κατὰ μέρος, περιφρονῶ, ἡ ἡμετέρη εὐδαιμονίη οὕτω τοι ἀπέρριπται ἐς τὸ μηδὲν Ἡρόδ. 1. 32· Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπ λόγῳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 215· ὅταν .. τὰ χρηστὰ ἀπορρίπτηται Δημ. 792. 25. III. ἐπὶ λέξεων, ὡς τὸ Λατ. jacĕre, ἐξακοντίζω ὀξεῖς, διαπεραστικοὺς λόγους, ἔς τινα, κατά τινος, Ἡρόδ. 1. 153, 4. 142., 8. 92. 2) ὡσαύτως, ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν χειλέων μου λόγος τις, «ξεστομίζω τι», αἴδρείῃ τῶν τοιούτων ἐκεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος Ἡρόδ. 6. 69· οὕτω, χαμαιπετὲς ἔπος ἀπ. Πινδ. Π. 6. 37· μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος Αἰσχύλ. Ἱκ. 484· πρβλ. **ῥίπτω** V καὶ **ἐκρίπτω**.

ἀπορρῐφή, ἡ, ἀπόρριψις, Θεόδ. Στουδ. σ. 177Α.

ἀπορρίψιμος, ον, ὅστις δέον νὰ ἀπορριφθῇ, Ἀρτεμίδ. 5. 85.

ἀπόρριψις, εως, ἡ, τὸ ἀπορρίπτειν, ἱματίων Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.

ἀπορροή, καὶ **ἀπόρροια**, ἡ, τὸ δεύτερον (κατὰ Φρύνιχ.) ἧττον Ἀττ., ἀλλ' ἔτι κεῖται παρὰ Ξεν. ἐν Ἑλλ. 5. 2, 5, ἴδε Λοβ. Φρύν. 496· (ἀπορρέω): — ἐκροή, ῥεῦσις, αἵματος ἀπορροαὶ Εὐρ. Ἑλ. 1587· ἐπὶ ὕδατος, ἐμφραχθείσης δὲ τῆς ἀπορροίας ἤρετο τὸ ὕδωρ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ῥυάκιον, [IV] Πίναχ. Ἡρακλ. I_{17}· 22· 27· 32· 56· 87· ἀναθυμίασις, ἀτμοσφαιρικὴ ἐπίδρασις, Πλουτ. Σόλων 23. 2) ἐκροή, ἐκπόρευσις, ἔκχυσις, δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροὴν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐθερμάνθη Πλάτ. Φαῖδρ. 251Β· ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, **ἀπόρροιαι** ἐκαλοῦντο αἱ ἐκπηγάσεις ἢ ῥοαί, δι' ὧν χρώματα καὶ ἄλλαι ὁραταὶ ἰδιότητες τῶν πραγμάτων ἐγίνοντο καταληπταὶ εἰς τὸν νοῦν, Ἐμπεδ 337, πρβλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2. 10., 3. 15, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ φιλοσοφικῷ συστήματι τοῦ Δημοκρίτου, ὁ αὐτ. Περὶ τ. καθ' ὕπν. μαντ. 2, 5· οὕτως, ἐστὶ .. ἀπορροὴ σχήματος ὄψει ξύμμετρος Πλάτ. Μένων 76D· ἔνθα ἡ θεωρία ἀποδίδοται εἰς τὸν Γοργίαν, πρβλ. Τίμ. 67C. II. πτῶσις, τῶν φύλλων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 2.

ἀπορροιβδέω, ἀφίημι, ἐκπέμπω, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς, «ἀπηχεῖ, ἀφίησιν» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 1021· ἀπειλήτειραν ἀπερροίβδησεν ἰωὴν Νόνν. Δ. 2. 257: πρβλ. **ῥοιζέω, ῥοιβδέω**.

ἀπόρροος, ον, συνηρ. **-ρρους, ουν** (ἀπορρέω), ἀπορρέων, μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 8. II. ὡς οὐσιαστ. διακλάδωσις ἢ βραχίων ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, ἐκ τῶν ἄνωθεν τόπων ἔρχεται τοῦ Νείλου τις ἀπόρρους Ἀριστείδ. 2. 351. 354.

ἀπορροφέω, καὶ **-άω**, ῥοφῶ μέρος ἀπό τινος, τί οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10, Συνέσ. 55C.

ἀπορρυΐσκω, ἀπορρέω, ἐπὶ τοῦ ὀρροῦ τοῦ ἐκρέοντος ἐκ τοῦ μεταβληθέντος εἰς τυρὸν γάλακτος: «δηλοῖ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν, ἀλλ' ἀπορρυϊσκόμενον» Εὐστ. 1625. 65.

ἀπόρρῡμα, ατος, τό, = **ἀπορροή**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 269. II. μέτρον Αἰγυπτιακὸν διὰ ὑγρά, ὁ αὐτ. 2. 182D.

ἀπορρυπόω, καθαρίζω ἀπὸ ῥύπου, Ἡσύχ. ἐν λεξ. **ἀπινοῦται**.

ἀπορρύπτω, ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, Λουκ. Ἀλεκτρ. 9.—Μέσ., καθαρίζω ἐμαυτόν, Ἐμπεδ. 442 Stein, Πλουτ. Σύλλ. 36, Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 62. 2) ἀποπλύνω, τὸ λοετρὸν ἀπορρύπτει μελεδῶνας Ἀνθ. Π. 9. 815. Ὡσαύτως **-ρυπόω**, Ἡσύχ.: ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-πωσις**, ἡ, καθαρισμός, Ἐκκλ.

ἀπόρρυσις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀπόρρευσις**.

ἀπόρρῠτος, ον, = **ἀπόρροος**, ἀπορρέων, κρήνη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 593· ἀπ. ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **στάσιμον**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283. II. ὑποκείμενος εἰς ἐκροήν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἐπίρρυτος**, Πλάτ. Τίμ. 43Α· οὐκ ἀπέρρυτος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 7. III. ἀπ. σταθμά, σταῦλοι ἔχοντες κεκλιμένον τὸ ἔδαφος ὅπως καταρρέωσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, Ξεν. Ἱππ. 4, 3.

ἀπόρρυψις, εως, ἡ, καθαρισμός, Ἀθήν. 409C, Εὐσ. Ἱστ. Ἐ. 10. 4, 40· τῆς ψυχῆς Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 74.

ἀπορρωγάς, άδος, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἑβδ. (Μακκ. Β', ιδ', 45).

ἀπορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ἀπορρήγνυμι) ἀποκεκομμένος, ἀπότομος, κρημνώδης, Λατ. praeruptus, ἀκταὶ Ὀδ. Ν. 98· πέτρα Ξεν. Ἀν. 6. 4, 2, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 41· καὶ ἄνευ τῆς λέξ. πέτρα, κρημνός, Πολύβ. 7. 6, 3, κλ.: ἄβυσσος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1. 21, 3. II. ὡς θηλ. οὐσιαστ., μέρος ἀποσπασθέν, Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ, βραχίων ἢ διακλάδωσις τῆς Στυγ., Ἰλ. Κ. 514, πρβλ. Β. 755· ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ, εἶναι ἀπόρροια ἢ «ἀπόσταγμα» (Ἡσύχ.) τῆς ἀμβρ. καὶ τοῦ νέκταρος, Ὀδ. Ι. 359· ἀπ. Ἐρινύων, μέλος τῶν Ἐρινύων, Ἀριστοφ. Λυσ. 813· ἡ δὲ προφητείη δίης φρενός ἐστιν ἀπ. Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 40· μελέων ὀλίγη τις ἀπ., μικρόν τι μέρος μελῳδίας, Ἀνθ. Π. 7. 571· ἀπ. δραχμαίη, μέρος ἔχον βάρος μιᾶς δραχμῆς, Νικ. Θ. 519· Δημάδης ἔλεγε τὴν Σάμον ἀπορρῶγα τῆς πόλεως Ἀθήν. 99D.

ἀπ-ορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, σκάπτω ὀρύγματα, Γλωσσ.

ἀπορφανίζομαι, παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι ὀρφανός, ἀποστεροῦμαι, τοὺς ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμὸς Αἰσχύλ. Χο. 249· ἀπό τινος ἀπ., ἀποσπῶμαι ἀπό τινος, Ἐπιστ. πρὸς Θεσσαλ. Α', β', 17: — ὡσαύτως, **ἀπορφανεύομαι**, Ἐκκλ: — Οὐσιαστ. **-φάνισμα**, τό, στέρησις ἕνεκα θανάτου, Βυζ.

ἀ-πόρφῡρος, ον, ἄνευ πορφυροῦ ἱματισμοῦ, Πλούτ. 2, 528Β· ἰδίως ἐπὶ ἱματίου ἔχοντος πορφυροῦν τὸ κράσπεδον, ὁ αὐτ. Ἀντών. 71.

ἀπορχέομαι, χάνω τι ἕνεκεν ὀρχήσεως, ὦ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρχήσαό γε μὴν τὸν γάμον, δηλ. τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως ἀπέβαλες αὐτόν, Ἡρόδ. 6. 129.

ἄπος, εος, τό, = **κάματος**, Εὐστ. 381. 19· πρβλ. **αἶπος**.

ἀποσάλευσις, εως, ἡ, ἡ ἀποτίναξίς τινος, ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος, ὁ θάνατος ἦν ἀποσάλευσις τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Πολ. 10.

ἀποσᾰλεύω, ἐπὶ πλοίων, ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύω, ἐπ' ἀγκυρῶν ἵσταμαι, εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὰ ἀνοικτά, «'στὸ πανί», καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται ἐς Ἔφεσον Θουκ. 1. 137· ἐπ' ἀγκύρας Δημ. 1213, 24· πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4, 1, 8, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 72: — μεταφ. ἀφίσταμαί τινος, ὄρεξιν τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύουσαν Πλούτ. 2. 493D· «ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε. τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ρωμαϊκοῖς 'ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει, τὰ δὲ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν'. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ 'ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευεν'. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν· καὶ Αἰλιανὸς 'ἐπεὶ τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἐσάλευεν ἤδη, κομίζουσιν αὐτὸν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιοῦ» Σουΐδ. ἐν λ. **ἐσάλευε**. 2) μεταβ. σαλεύω τι ἀπὸ τῆς θέσεώς του, οὕτω τοι λόγος ἔχει τὸν Μίλωνα γυμνάζειν ἑαυτόν, ἐνίοτε μὲν ἀποσαλεῦσαί τε καὶ μετακινῆσαι τῆς ἕδρας ἐπιτρέποντα τῷ βουλομένῳ, .. ἐνίοτε δέ, κτλ. Γαλην. τ. 6. σ. 85, ἐκδ. Chart.—Παθ., ἀλλάσσω γνώμην, μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων· ἀπὸ τίνων; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 16.

ἀποσαλπίζω, διασαλπίζω, διακηρύττω, Φώτ. ἐν Coll. Nov. Vatic. 1. 259.

ἀποσαρκόομαι, παθ., συμπυκνοῦμαι, καθίσταμαι πυκνότερος, συνίσταται γὰρ ἡ σὰρξ καὶ κομιδῇ ἀποσαρκοῦται Ἀριστ. Προβλ. 1. 52, 3. 2) γίνομαι σάρξ, ἐνσαρκοῦμαι, Ἐκκλ. II. ἀποτίθημι τὴν σάρκα, Κύριλλ. Ἀλεξ., Ἰω. Δαμασκ. κλ.

ἀποσάρκωσις, εως, ἡ, ἀποβολή, ἀπόθεσις ἢ ἀφαίρεσις τῆς σαρκός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 335C.

ἀποσᾰρόω, σαρώνω τι καὶ ῥίπτω αὐτὸ ἔξω, ἀποβάλλω, ἀργολογίαν καὶ σαπρολογίαν .. ἀπεσάρωσε Νικητ. Χρον. 31D.

ἀποσάρωμα, τό, (σαρόω) «σκουπίδι», Νικητ. Χρον. 195D.

ἀποσάττω: μέλλ. **-ξω**, ἀφαιρῶ τὸ σάγμα, «ξεσαμαρώνω», «ξεφορτώνω», ἀντίθ. τῷ **ἐπισάττω** Ἑβδ. (Γεν. κδ', 32). II. φράττω, «ἀποσάξαντα: Δείναρχος ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα» Α. Β. 435, 10· παραγεμίζω μὲ τροφήν, σαυτὸν ἀποσάξεις (οὕτως ὁ Casaub. ἀντὶ τάξεις) Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 41· καὶ μέσ., πληρῶ ἐμαυτόν, γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, Φιλήμ. ἐν «Πτωχῇ» 2, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 219.

ἀποσαφέω, (σαφής), καθιστῶ σαφές, φανερώνω, οὐδὲν ἀπεσάφει .., ὁπότερα ποιήσοι Πλάτ. Πρωτ. 348Β, πρβλ. Κρατ. 384Α.

ἀποσᾰφηνίζω, = τῷ προηγ., Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 27.

ἀποσβέννῡμι, ἢ **ἀποσβεννύω**: μέλλ. **-σβέσω**: σβεννύω, σβύννω, τὸ φῶς Σοφ. Ἀποσπ. 497· τοὺς λύχνους Ἀριστ. 29. 255· τὸ πῦρ Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως μεταφ. ἀπ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556Α· τὸ γένος καὶ ὄνομα, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30· ψυχὴν Ἀνθ. Π. 7. 303· ἰὸν αὐτόθι 11. 321· τὰς ὁράσεις Πλούτ. 2. 681Ε. II. Παθ., ἐνεστ. παρ' Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, Ξεν. Λακ. 13. 3, κτλ. μετὰ μέσ. μέλλ. **ἀποσβήσομαι** Πλάτ. Νόμ. 805C: ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ. ἀμεταβ., **ἀπέσβην** Εὐρ. Μήδ. 1218, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30, κτλ., πρκμ. **ἀπέσβηκα** αὐτόθι 8. 8, 13, Πλάτ. Πολιτικ. 269Β, κτλ.· ὑπάρχει δὲ καὶ ἀόρ. α' παθ. **ἀπεσβέσθην** Ἀριστοφ. Λυσ. 293, Λυσ. 93. 2, κτλ., πρκμ. **ἀπέσβεσται** Παρμεν. Ἀποσπ. 75: — σβύννομαι, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω, χάνομαι, ἀποθνήσκω, ἔνθ' ἀνωτ.: ἐπὶ τοῦ γάλακτος γυναικός, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 8, 15· ἀπ. ὁ μαστὸς ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 9. 30, 3.

ἀπόσβεσις, εως, ἡ, σβέσις, σβύσιμον, πυρὸς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 8, 7, κ. ἀλλ.

ἀποσειριάω, σιχχαίνομαι, ἀηδιάζω, ἀποπτύσαντες καὶ ἀποσειριάσαντες Ἀμφιλόχ. σ. 53.

ἀπόσεισις, εως, ἡ, τὸ ἀποσείειν· ἀσελγής τις ὄρχησις, Πολυδ. Δ', 101.

ἀποσείω, τινάσσω, ἢ ῥίπτω τι μακράν, φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί, δεῖ δ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν Μένανδρος ἐν «Ἀνεψιοῖς» 4, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 20, 3: — Μέσ. ἀποσείω ἀπ' ἐμαυτοῦ, τινάσσω τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, πάντ' ἀποσεισάμενος Θέογν. 348· ἐπὶ ἵππου, ἀποσείω καὶ ῥίπτω τὸν ἀναβάτην μου. ὁ ἵππος ἀπεσείσατο τὸν Φαρνούχεα Ἡρόδ. 7. 88. 9. 22· ὁ δὲ ἵππος

πληγεὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον Ξεν. Κύρ. 7. 1, 37· τειχέων .. θριγκοὺς ἀποσεισαμένη, καταβαλοῦσα, καταρρίψασα, Σοφ. Ἀποσπ. 481· μεταφ., ἀποσείεσθαι λύπην, γῆρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 346, Λυσ. 670· νέφος ὁ αὐτ. Νεφ. 288· ἑταίρους Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 2. **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως, σείω ἐμαυτόν, τινάσσομαι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 2, 20.

ἀποσεμνόω, σεμνὸν καθιστῶ, ὀψὲ ἀπεσεμνώθη (ἀπεσεμνύνθη, Βεκκ.) Ἀριστ. Ποιητ. 4.

ἀποσεμνύνω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, μεγαλύνω, ἐξυμνῶ, τιμῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 168D, Διόδ. 2. 47. **II.** Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. ὡς τὸ **ἀβρύνομαι**. λαμβάνω ὕφος σοβαρὸν περί τινος, ἐναβρύνομαι, μετ' αἰτιατ., εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κἀποσεμνυνούμεθα Ἀριστοφ. Βάτρ. 703· οὕτως, ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον αὐτόθι 833· ὀψὲ ἀπεσεμνύνθη, περὶ τῆς τραγῳδίας ἔλαβε σοβαρόν, σπουδαῖον χαρακτῆρα, σπουδαίαν μορφήν, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 17, ἴδε **ἀποσεμνόω**· ἀποσεμνυνάμενοι Ἀριστείδ. 1. 214.

ἀποσεύω, ἀποδιώκω, Νικ. Θ. 77, Ἀνθ. Π. 9. 642: — Παθ. ὁρμῶ ἔξω, ἀφορμῶ, ἀπέρχομαι τρέχων, Ὅμ., μόνον κατὰ συγκεκομμένον ἀόρ β' **ἀπέσσυτο**, ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις Ἰλ. Ζ. 390, κτλ.· ὡσαύτως ἀόρ. **ἀπεσσύθην** [ῠ] Ἡσ. Θ. 183: — Μέσ., = τῷ Ἐνεργ., ἀπεσσεύοντο γυναῖκας Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 805.

ἀποσήθω, κοσκινίζω, χωρίζω διὰ κοσκινίσματος, ἀποσήθοντες τοῦ πυροῦ τὸ τρόφιμον Κλήμ. Ἀλ. 164: — στραγγίζω, σουρώνω, ὕδωρ, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 285. **2)** μεταφ. «ξεστραγγίζω», γυμνώνω τινά, κατακλέπτω αὐτόν, «Ἡρόδικος δὲ .. τὴν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτορσι ... Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας» Ἀθήν. 591C.

ἀποσηκάζω, μέλλ. -άσω, ἀποβάλλω ἢ ἀποκλείω τοῦ σηκοῦ, κλείω ἔξω, Νικήτ. Χρον. 131D, ἐν τῷ παθ.

ἀποσηκόω, (σηκὸς) μανδρώνω, κατακλείω, «ἀποσηκώσας· ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας» Ἡσύχ.

ἀποσημαίνω, ἀπαγγέλλω διὰ σημείων ἢ συνθημάτων, ἀποφαίνομαι, δηλῶ, τούτου μὲν πέρι αὐτοὶ ἀποσημανέετε Ἡρόδ. 5. 20· ἀπολ., κάμνω σημεῖον, Πλάτ. Εὐθύδ. 276B, Φιλόστρ. 86· νοσήματα ἀπ., ἐμφανίζονται, ἀναφαίνονται, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 25. **2)** μετ' αἰτ., δηλῶ διὰ σημείων ἢ συμπτωμάτων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 946· φανερώνω, σημαίνω, Πλουτ. Σύλλ. 7, κτλ.: — Μέσ. δεικνύω διὰ σημείων ἢ ἀποδείξεων, Ἡρόδ. 9. 71· εἰκάζω διὰ σημείων, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 58. **II.** ἀποσημαίνειν εἴς τινα, αἰνίττεσθαι, ὑποσημαίνειν, καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου ... ἀπεσήμαινεν Θουκ. 4. 27, πρβλ. Πλούτ. 2. 177B. **III.** δίδω σημεῖα ἐναντία, εἶμαι δυσοίωνος, κακὰ προμηνύω, τινὶ Φιλόστρ. 86. **IV.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφραγίζω τι ὡς δεδημευμένον, δημεύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 378, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 21· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, προγράφω, ἀποκηρύσσω, ἐπικηρύσσω ἀργύριον ἐπί τινι, καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο αὐτόθι 2. 4, 13. **2)** παρὰ μεταγεν. καθόλου, σφραγίζω, οἷον ἐπιστολήν, Ἡρωδιαν. 4. 12.

ἀποσημάντωρ, ορος, ὁ, ὁ σφραγιστής, γραμματεύς, ἐπόπτης, Εὐστ. 1590. 6.

ἀποσημειόομαι, ἀποθ., σημειώνω ἢ κρατῶ σημειώσεις, «ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν» Ἀμμών. εἰς Ἀριστ. Κατηγορίας.

ἀποσημείωσις, εως, ἡ, σημείωσις, ἀπόσπασμα, Βυζ.

ἀποσήπομαι, παθ. ἀόρ. **ἀπεσάπην** [ᾰ] Ἱππ. Ἀφ. 1258: μέλλ. **-σᾰπήσομαι** ὁ αὐτ. Προρρ. 83· μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **ἀποσέσηπα**, χάνω τι ἕνεκα ἀπονεκρώσεως καὶ ἀποσήψεως ἐκ παγετοῦ: ὑπὸ τοῦ ψύχους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσεσηπότες Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12, πρβλ. 5. 8, 15. **2)** ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 285 συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀφέψεσθαι**, ἐπὶ ὕδατος ἀποβάλλοντος τὰς ἀκαθαρσίας του διὰ βρασμοῦ. **II.** μεταβατ. κατ' ἐνεργ. ἀόρ., κάμνω τι νὰ σαπῇ, **ἀποσῆψαι** Γαλην.

ἀπόσηψις, εως, ἡ, σῆψις, Πλούτ. 9. 1087E.

ἀποσῑγάω, ἀποσιωπῶ, δὲν κάμνω λόγον, ἄκουσον πῶς υἱοῦ καὶ πνεύματος μέμνηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾷ Ἰω. Χρυσ.

ἀποσίγησις [ῑ], **εως, ἡ**, τὸ ἀποσιγᾶν, σιωπᾶν περί τινος, τὸ φυλάττειν μυστικόν, Ἱππ. 22. 48.

ἀποσιλλόω, κάμνω τι φαλακρόν, ἀποψιλῶ, Γλωσσ.

ἀποσῑμόω, κάμνω τι σιμόν: — Παθ., ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα, ἔχομεν σιμὴν τὴν ῥῖνα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 2. **II.** ἀποσ. τὰς ναῦς, στρέφω αὐτὰς ἐκτὸς τῆς γραμμῆς, κάμνω πλαγίαν κίνησιν ὥστε νὰ ἀποφύγω τὴν κατ' εὐθεῖαν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ προσβάλω αὐτὸν ἐκ καλλιτέρας θέσεως, Θουκ. 4. 25· ὅταν ἀποσιμώσαντες τὴν πρῷραν ἐπιτηδείαν ἐργάσωνται πρὸς τὸ ... καταδῦσαι Γαλην. τ. 12. σ. 161· — «ἀποσιμοῦν, ἀποτρέχειν πρὸς τὸ σιμόν· σιμὰ δὲ ἐκάλουν τὰ προσάντη χωρία· λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν, καὶ ἐπὶ σιδήρου τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκμήν» Ἐτυμ. Μ. 125. 51, πρβλ. **ἐπισιμόω**.

ἀποσίμωσις [ῑ], **εως, ἡ**, τὸ ἀποσιμοῦν, ἡ ἐκ πλαγίου ἐπίθεσις πολεμικῆς νεώς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 71.

ἀπ-οσιόομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀφ-οσιόομαι**.

ἀποσῑτέω, ἀπέχομαι τροφῆς, μένω ἄσιτος, ἀποκτείνω ἐμαυτὸν λιμῷ, Λουκ. Ὄν. 33: ἀποβάλλω, χάνω τὴν ὄρεξίν μου, Ὀρειβάσ. 3. 104, πρβλ. **ἀποκαρτερέω**.

ἀποσῑτία, ἡ, ἀποστροφὴ τροφῆς, ἔλλειψις ὀρέξεως, Ἱππ. Ἀφ. 1256, κτλ.

ἀποσιτίζομαι, ἀποθ. ἐπισιτίζομαι, ἀποσιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν Ἀρισταίν. 1. 3, ὁ Abresch διώρθωσεν **ἐπισιτίσασθαι**.

ἀποσῑτικός, ή, όν, ὁ διεγείρων ἀποστροφὴν πρὸς τὴν τροφήν, τὰ κατ' ὀσφὺν .. χρόνια ἀλγήματα ἀποσιτικὰ ἅμα πυρετῷ Ἱππ. Προρρ. 75· «ἀποσιτικά, ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά» Γαλην. Γλωσσ.

ἀπόσῑτος, ον, = **ἄσιτος**, ὁ μηδὲν φαγών, ἡμερῶν τοσούτων ἀπ. Ἡλιόδ. 8. 7. **2)** ἀπεχόμενος σιτίων, τροφῆς. Λουκ. πῶς Ἱστ. συγγρ. 21. **3)** πεινασμένος, πεινῶν, Φιλωνίδ. ἐν «Κοθόρνοις» 4. **II.** ὁ ἄνευ ὀρέξεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 982.

ἀποσιωπάω, τηρῶ σιγήν, Ἰσοκρ. 277D, Πολύβ. 30. 17, 9· παύομαι ὁμιλῶν καὶ σιωπῶ, μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε Πλουτ. Ἀλκιβ. 10. **II.** μεταβ., φυλάττω τι μυστικόν, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησε Λουκ. Ἀλ. 29.

ἀποσιώπησις, εως, ἡ, τὸ ἀποσιωπᾶν, τὸ μένειν τινὰ ἄναυδον, Πλουτ. Ἀλέξ. 52. **2)** ῥητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ χάριν ἐμφάσεως ἢ ἐξ αἰδοῦς ἢ κοσμιότητος ἡ πρότασις διακόπτεται, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 342, Σοφ. Ἀντ. 577, Εὐρ. Μηδ. 960, Οὐεργιλ. Ἐκλ. 3. 8, Αἰν. 1. 135, κτλ.· — κατ' Ἀλέξ. περὶ σχημάτων σ. 579, «λόγος ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν».

ἀποσκάλλω, ἀποξέω, «ἀπόκνιζε, ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε» Α. Β. 428. 31.

ἀποσκάπτω, μέλλ. -ψω, σκάπτω τάφρον, ἴσως δέ που ἢ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτειχίζει ὡς ἄπορος ᾖ (ἢ εἴη) ἡ ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 2. 4, 4. **II.** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **σκάπτω**, Πλάτ. Νόμ. 760E.

ἀποσκᾰρίζω, = **ἀπασκαρίζω**, ὃ ἴδε.

ἀποσκεδάννῡμι, ἢ **-ύω**: μέλλ. **-σκεδάσω**, συνηρ. **-σκεδῶ**, Σοφ. Ο. Τ. 138 (ποιητ. ὡσαύτως **ἀποκεδ-** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1360 ἐν τμήσει): — διασκορπίζω, σκορπίζω εἰς τοὺς ἀνέμους, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας Ἰλ. Τ. 309· ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ Ὀδ. Λ. 385· σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ Θ. 149· ἀπ. μύσος Σοφ. Ο. Τ. 138· ἀντιπάλων ὕβριν ἀποσκεδάσας Ἐπίγραμμα παρὰ Δημ. 322. 9: — Παθ. διασκορπίζομαι, τῶν ἐκ Τροίης ἀποσκεδασθέντων Ἡρόδ. 7. 91· διασκορπίζομαι μακρὰν ἀπό τινος μέρους, ἀπομακρύνομαι, ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Ἀν. 4. 4, 9· τῆς φάλαγγος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 42: — Μέσ., ἀπωθῶ καὶ διασκορπίζω, ἀποδιώκω, τὸν τοιόνδε φλύαρον Πλάτ. Ἀξ. 365E.

ἀποσκεπάζω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 83, Γεωπ.

ἀποσκεπαρνισμός, ὁ, (σκέπαρνον), τὸ διὰ σκεπάρνου ἀποκόπτειν τι, ὄνομα ἰδιαιτέρου τινὸς τραύματος ἐν τῇ κεφαλῇ, Ὀρειβάσ. Cocch. 106.

ἀποσκεπής, ές, ἄνευ σκεπάσματος, ἀσκεπής, γυμνός, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 37.

ἀποσκέπτομαι, ἄχρ. ἀποθ., ἐξ οὗ τὸ **ἀποσκέψομαι** μέλλ. τοῦ **ἀποσκοπέω**: — ῥηματ. ἐπίθ. **ἀποσκεπτέον**, πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 7.

ἀποσκέπω, = **ἀποσκεπάζω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 65, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποσκολύπτειν**.

ἀποσκευάζω, μέλλ. -άσω, ἀφαιρῶ τι, τὴν ὀροφὴν Λυκοῦργ. 166. 9. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δένω εἰς δέματα τὰς ἀποσκευάς, ἑτοιμάζω αὐτὰς πρὸς μετακόμισιν, Πολύβ. 2. 2, 26, κτλ. **2)** ἐκποδὼν ποιοῦμαι, «ξεφορτώνομαι» τινα, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας Λουκ. Τυρανν. 1, κ. ἀλλ. **3)** = **ἀποπατέω**, Πολυδ. Ε', 91.

ἀποσκευή, ἡ, μετακόμισις, μεταφορά, «ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδὴ» (Σουΐδ.), Πλούτ. 2. 174A, κτλ. **II.** ἀποσκευὴ ὡς καὶ νῦν, κατά τε τὸν ἑνικὸν καὶ πληθ., Πολύβ. 3. 3, 7., 1. 66, 7, κτλ., τὰ τῆς οἰκίας σκεύη, Ἑβδ. (Γεν. λδ', 29, κ. ἀλλ.). **III.** ἀποπάτημα, ἀκαθαρσία, διάφ. γραφ. ἐν Στράβ. 646· πρβλ. **ἀποσκευάζω** II. 3.

ἀπόσκημμα, ατος, τό, ὑποστήριγμα, στήριγμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 16. **II.** = **ἀπόσκηψις**, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

ἀποσκηνέω, κατασκηνῶ μακράν τινος, τούτου ἕνεκα πόρρω ἀπεσκήνουν τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35 (ὅπερ ἕτεροι ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **ἀποσκηνόω**).

ἀπόσκηνος, ον, (σκηνὴ) ὁ κατασκηνῶν χωριστά, ὁ ζῶν καὶ τρεφόμενος κατ' ἰδίαν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **σύσσιτος**, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14.

ἀποσκηνόω, ἔχω ἢ τηρῶ τι μακράν τινος, ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα τῶν μουσῶν Πλούτ. 2. 334B: — Παθ., = **ἀποσκηνέω**, ὁ αὐτ. 2. 627A· ἀλλ. ὡσαύτως, ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. Εὐμ. 15, Δημήτρ. 9· (ἴδε **ἀποσκηνέω**). **2)** μεταφέρω τὴν κατοικίαν μου, ἀλλάσσω κατοικίαν, Ἑβδ. (Γεν. ιγ', 18).

ἀποσκήπτω: μέλλ. -ψω, ῥίπτω, ἐξακοντίζω ἄνωθεν, ἐς οἰκή-

ματα τὰ μέγιστα.. ἀποσκήπτει τὰ βέλεα (ἐνν. ὁ θεός) Ἡρόδ. 7.10, 5· μεταφ., ἀπ. τὴν ὀργήν εἴς τινα, ἐκκενῶ τὴν ὀργήν μου ἐναντίον τινός, Διον. Ἁλ. 6. 55· ἀπ. τιμωρίαν Διόδ. 1. 70. II. ἀμεταβ. πίπτω αἰφνιδίως, ἐνσκήπτω, ὡς π. χ. κεραυνός, λοιμός, μανία, κτλ.· ὀργαὶ δ' ἐς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς, ἔπεσον ἐπάνω σου, Εὐρ. Ἱππ. 438· εἰς ἕνα ἀπ. Αἰσχίν. 27. 20· ἀπ. τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. π. Θαυμ. 152· αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας Πλουτ. Πομπ. 19· ὡσαύτως, ἀπ. ἐς φλαῦρον, ἀπολήγω εἰς ἄθλιον τέλος, καταλήγω εἰς μηδέν, Ἡρόδ. 1.120· εἰς μέγα τι κακὸν ἀπ. Διον. Ἁλ. 7. 15· ἀπ. ἐς ὄλεθρον Ἀλκίφρ. 1. 37. 2) παρ' ἰατρ. ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, ἀπ. εἴς τι, καταλήγω ἰδιαιτέρως εἴς τι μέρος.

ἀπόσκηψις, εως, ἡ, ἀποστάλαξις τῶν ὑγρῶν εἰς ἕν τι μέρος τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1258· ἀπ. νούσου ἐς ἕν τι, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9.

ἀποσκιάζω: μέλλ. -άσω, ἐπιρρίπτω σκιάν, σκιαὶ δι' ἑτέρου .. φωτὸς ἀποσκιαζόμεναι .. Πλάτ. Πολ. 532C. II. ἐπισκιάζω, Λογγῖν. 17 ἐν τέλ., οὕτω καὶ ὁ Bgk ἐν Ἐμπεδ. 174, ἀντὶ **ἀπεσκεύασεν**.

ἀποσκίασμα, ατος, τό, σκιὰ σώματός τινος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνθήλιος**. 2) σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα Γρηγ. Ναζ.

ἀποσκιασμός, οῦ, ὁ, τὸ ἀποσκιάζειν, ἀποσκιασμὸς γνωμόνων, καταμέτρησις τοῦ χρόνου διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, Πλουτ. Περικλ. 6:— ὡσαύτως **ἀποσκίασις**, ἡ, Γρηγ. Νύσσ.

ἀποσκίδναμαι, παθ., διασκορπίζομαι, Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἰλ. Ψ. 4· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀπ. ἔς τι, διασκορπίζεσθαι πρός τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 4.113· πρβλ. Θουκ. 6. 98:— ὡσαύτως **ἀποκίδν-** Ἄρατ. 735.

ἀποσκίμπτω: μέλλ. -ψω, = **ἀποσκήπτω**: παθ., δύο ἄγκυραι ἄγαθαι ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι, εἶναι καλὸν νὰ ἔχῃ τις δύο ἀγκύρας ἐρριμμένας ἐκ τοῦ πλοίου του εἰς τὴν θάλασσαν, Πινδ. Ο. 6.172.

ἀποσκιρρόω, εἰς σκίρρον μεταβάλλω, καθιστῶ τι σκληρόν, ἐν γένει ἀποσκληρύνω, καθιστῶ τι πάγιον, Μελέτιος ἐν Ἀν. Ὀξ. 3.47, 8.

ἀποσκίρρωμα, ατος, τὸ σκληρὸν ἐξόγκωμα, τύλωμα, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 552.

ἀποσκιρτάω, μέλλ. -ήσω, ἀποσκιρτῶ, φεύγω, Ἑλλάνικ. 97· ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης Διον. Ἁλ. 1. 35· παρὰ Στράβ. 807, ἐπὶ βοός, σκιρτῶ, πηδῶ τῇδε κἀκεῖσε.

ἀποσκλῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' ὡς εἰ ἐκ ῥημ. ***ἀπόσκλημι** (πρβλ. **σκέλλω**) εἶμαι ἀπεξηραμμένος, ξηραίνομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 160:— οὕτως ὡσαύτως ἐν τῷ πρκμ., λιμῷ ἀπεσκληκέναι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7· ἀλλά, ἀποσκλήσῃ Ἀνθ. Π. 11. 37:— Ἐπίρρ. ἀπεσκληκότως ἔχειν πρός τι, διακεῖσθαι σκληρῶς ἐναντίον τινός, Συνέσ. 275C.

ἀπόσκληρος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **σκληρός**, λίαν σκληρός, κατάσκληρος, τραχύς, Μυίας τῆς Πυθαγορικῆς ἐπιστ. σ. 63 ἐκδ. Ὀρελλ. Βασίλ. τ. 1. σ. 366.

ἀποσκληρόω, ἀποσκληρύνω, Ἰω. Χρυσ.

ἀποσκληρύνω, ποιῶ τι σκληρόν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 204:— Παθ., Ἀριστ. π. Θαυμ. 81. 3, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 16, 2.

ἀπόσκλησις, εως, ἀποσκλήρυνσις, ἀποξήρανσις, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 33.

ἀποσκνίπτω, -ψω, «ἀποσκνίψῃς, ἀποσκορακίσῃς, ἀπορρίψῃς, ἀποδοκιμάσῃς» καὶ «σκεδάσῃς, κρούσῃς» Ἡσύχ.

ἀποσκνιφόω, ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ, Ἐμπεδ. 175.

ἀποσκολιόομαι, (σκολιός) παθ., γίνομαι σκολιός, μηδ' ἀποσκολιοῦσθαι Γεώργ. Παχυμ. Μ. Παλαιολ. 5. 9. σ. 246C.

ἀποσκολοπίζω, ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας, Ἀκύλ. Ψαλμ. 118. 18.

ἀποσκολύπτω, μέλλ. -ψω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἀπογυμνῶ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, πάντ' ἄνδρα ἀποσκολύπτειν Ἀρχίλ. 111, Α. Β. 435. 24. II. περιτέμνω, «ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλουε· φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον· Σοφοκλῆς Μώμῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 373).

ἀποσκοπεύω, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Θρῆνοι 4. 17), Φίλων 1. 677, κτλ.: **-πευσις**, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. 120. 30.

ἀποσκοπέω, μετὰ μέλλ. **-σκέψομαι**: — ὡς τὸ **ἀποβλέπω**, ἀποσύρω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ προσηλῶ αὐτὰ εἰς ἓν καὶ ἑπομένως, βλέπω σταθερῶς, πρός τινα ἤ τι Σοφ. Ο. Τ. 746, Πλάτ. Πολιτ. 291E, κτλ.· εἴς τι, Σοφ. Ο. Κ. 1195· πόρρω ποι ἀπ. Πλάτ. Πολ. 432E. 2) μετ' αἰτ., βλέπω τι, παρατηρῶ, Εὐρ. Ἑκ. 939, Διον. Ἁλ. 6. 72: — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀποσκοπεῖσθαι τὸ μέλλον Πλουτ. Πομπ. 79. 3) ἀποσκοπεῖν εἰ.., Εὐρ. Ἰκ. 236.

ἀποσκόπησις, εως, ἡ, τὸ ἀποσκοπεῖν, τὸ ἀποβλέπειν εἴς τι, πρός τι Μαξ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 107A.

ἀποσκοπιάζω = **ἀποσκοπέω**, Κόϊντ. Σμ. 6. 114.

ἀποσκόπιος, ον, μακρὰν τοῦ σκοποῦ, ἀποσκόπιοι δ' ἀφάμαρτον Ἀνθ. Π. παράρτ. 70.

ἀπόσκοπος, ον, ὁ ἁμαρτάνων τοῦ σκοποῦ, οὐ γὰρ μῦθος ἀπόσκοπος οὐδ' ἀδαήμων Ἐμπεδ. 197. II. «ἀπόσκοπος· ἄγωθεν σκοπῶν» Ἡσύχ.

ἀποσκορακίζω: μέλλ. -ίσω, (ἐς κόρακας), πέμπω εἰς τοὺς κόρακας, «στέλνω 'ς τὸν διάβολον», ἀποδιώκω ὥστε νὰ μὴ φανῇ πλέον, Ἑβδ. (Ἡσ. ιζ', 13), Πλουτ. 2. 740Α, Ἀλκίφρ. 1. 38: — Ἐντεῦθεν, ῥηματ. ἐπίθ. **-κιστέον**, πρέπει τις ν' ἀποσκορακίσῃ, νὰ ἀποπέμψῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, ν' ἀποβάλῃ, Κλήμ. Ἀλ. 243.

ἀποσκορακισμός, ὁ, τὸ ἀποσκορακίζειν, ἀποδιώκειν, Ἑβδ. (Ἡσ. ξς', 15), «ἀποσκορακισμός· ἐξουδένωσις» Ἡσύχ.

ἀποσκορπίζω: μέλλ. **-ίσω** = **σκορπίζω**, Ἑβδ. (Μακκ. Α', ια', 55), Γεωπ. 20. 12, 1.

ἀποσκοτίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, σκοτίζω, ἀμαυρῶ, μετὰ γεν., τῆς ἐκείνου [τοῦ θεοῦ] ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 26 (376 ἐκδ. δευτ.) Mai. II. ἀποσύρομαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου ὅπως ἡ σκιά μου μὴ ἐπισκοτίζῃ τινά, σμικρὸν ἀποσκοτίσαι κελεύοντος Πλουτ. 2. 605D· ἀνθ' οὗ ἀποσκότησόν μου εὕρηται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι Διογ. Λ. 6. 38, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀποσκοτέω**.

ἀποσκοτόομαι, παθ., γίνομαι σκοτεινός, τυφλοῦμαι, ὑπὸ λιγνύος Πολύβ. 1. 48, 6· ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀθήν. 446B· σελήνη ἀποσκοτοῦται Εὐστ. 1769. 19· ἀποσκοτοῦσθαι τὴν ὄψιν ἢ τῆς ὄψεως Πλουτ. Σερτ. 17, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 93: — Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Πολυβ. Α', 118, ἀπ. τὰ ὄμματα. II. σκιάζομαι, γίνομαι σκιερός, ἐπὶ σκιαγραφίας ἐν τῇ ζῳγραφικῇ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 586.

ἀποσκουτλόω, καταστρέφω τὴν σκούτλην (σκυτάλην), εἶδος κοσμήματος ἀρχιτεκτονικοῦ εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀποσκουτλώσει Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. III, 1423, 1424.

ἀποσκυβαλίζω: μέλλ. **-ίσω**, θεωρῶ τι ὡς σκύβαλον καὶ ἑπομένως ἀπορρίπτω αὐτό, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 3. σ. 95, Εὐσέβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 7. 22, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3927: — **ἀποσκυβάλισις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1185.

ἀποσκυδμαίνω, ὀργίζομαι σφοδρῶς κατά τινος, Ἥρῃ, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, ὀργίζου ἢ ἐπιμέμφου, Ἰλ. Ω. 65, «ἀποσκύδμαινε· ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου» Ἡσύχ.

ἀποσκύζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ., Προκοπ. Ἀνεκδ. 32B.

ἀποσκυθίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν ὡς ἔπραττον οἱ Σκύθαι, Ἰωσήπ. Μακκ. ι', 7, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 64, Ἀθήν. 524F. 2) καταχρηστ. ἐν τῷ παθ., ξυρίζομαι μέχρι τοῦ δέρματος, κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένη Εὐρ. Τρῳ. 1026. — Ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας: «ἀποσκυθίσαι, κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ κεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι».

ἀποσκυλεύω, λαμβάνω ὡς σκῦλον, λάφυρον παρά τινος, καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος Θεόκρ. 24. 5.

ἀποσκύλω: μέλλ. **ἀποσκυλῶ**, ἀποσπῶ, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην Νικ. Θ. 690.

ἀπόσκωμμα, ατος, τό, σκῶμμα, «μυκτήρισμα» Ἡσύχ.

ἀποσκωπτικῶς, ἐπίρρ. ἐμπαικτικῶς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀποσκώπτω: μέλλ. **-ψομαι** (καὶ **-ψω**, παρὰ Βυζ.) ἐμπαίζω, περιπαίζω, Θαλῆν ἀστρονομοῦντα .. θεραπαινίς ἀποσκῶψαι λέγεται Πλάτ. Θεαίτ. 174Α: ὡσαύτως, ἀπ. πρὸς ἢ εἴς τινα, χλευάζω τινά, Δίων Κ. 48. 38, Λουκ. Ἑρμότ. 51, κτλ.: ἐπί τινι Δίων Κ. 60. 33· τὶ εἴς τινα Διογ. Λ. 5. 11.

ἀπο-σμάω, ἀποσπογγίζω, οὐλάς, Διοσκ. 5. 92· ῥύπον Λουκ. Ἀνάχ. 29. II. σπογγίζω καλῶς, καθαρίζω, Λουκ. Ἀλ. 14, ἐν τῷ παθ.

ἀπόσμηγμα, τό, ὁ ἀποσμώμενος ῥύπος, Γλωσσ.

ἀποσμηκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποσπογγίσῃ, νὰ καθαρίσῃ, Ἰατρ.

ἀπόσμηξις, εως, ἡ, «ἔκνιψις,... κάθαρσις» Ἡσύχ.

ἀποσμήχω = **ἀποσμάω**, Παυσ. 5. 5, 11, Λουκ. Τίμ. 54: — Μέσ., Ῥήτορες (Walz) 1. 639: — Παθ., Γεωπ. 16. 18, 2.

ἀποσμικρόω = τῷ ἑπομ., Τιμ. Λεξ. ἐν λ. **ὑποκορίζεσθαι**.

ἀποσμικρύνω, ποιῶ τι σμικρόν, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 21, κτλ.

ἀποσμιλαίνω, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἀπομυλλαίνω**.

ἀποσμίλευμα, τό, «τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα» Σουΐδ.

ἀποσμιλεύω, ξέω ἢ ἐκκαθαίρω διὰ τῆς σμίλης, τορνεύω, μεταφ., ῥήματα ἀποσμιλεύειν Θεμίστ. 251D, Συνέσ. 47C: — Ἐντεῦθεν οὐσ. **-ευτής**, ὁ, Ἀνώνυμ. ἐν Notices de Mss 6. 512.

ἀποσμύχομαι, [ῡ], παθ. τήκομαι, καταναλίσκομαι διὰ βραδέος πυρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3· κατατήκομαι, φθείρομαι, ἔνθα ὅμως ὁ Hemst. εἰκάζει ἀπομυγέντες (ἐκ τοῦ **ἀπομύσσω**), ἠπατημένοι, emuncti.

ἀποσοβέω: μέλλ. **-ήσω**, «σκιάζω», φοβίζω, ἀπελαύνω, ὡς ὅταν φοβῇ τις τὰ πτηνά, ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 60, πρβλ. Σφ. 460· μεταφ. ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ἀριστοφ. Βάτρ. 45· ἀπομακρύνω, ἀπ. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα Ξεν. Ἱππ. 5. 6, πρβλ. Πλουτ. 2. 11D:— Μέσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, Ξεν. Ἱππ. 5. 7:— Παθ., καταπτοοῦμαι, τρομάζω, ἀπεσοβήθησαν ταῖς διανοίαις, δείσαντες μήποτε, κτλ., Πολύβ. 30. 5, 16. II. ἀμετάβ., ἀπέρχομαι φεύγων, οὐκ ἀποσοβήσεις; «δὲν θὰ ξεκουμπισθῇς;» Ἀριστοφ. Ὄρν. 1029, 1258, πρβλ. Λουκ. Πλοῖον 4·

ἀποσοβῶμεν, ἃς πηγαίνωμεν, ἃς φύγωμεν, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 416.

ἀποσόβησις, ἡ, ἐκφόβησις, «τρόμαγμα», ἀπέλασις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 215, κτλ.

ἀποσοβητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκφοβῶν, ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποτρέπων, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 359, κτλ:— ὡσαύτως, **-ητήρ, -ῆρος**, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ξ. 531:— ῥηματ. ἐπίθ. **-ητέον**, πρέπει τις νὰ ἀποδιώξῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, διάφ. γραφ. ἐν Φρυνίχ. 323 Λοβ.:— ὡσαύτως **-ητήριος, α, ον**, ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀποδιώκων, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἀλεξητήριος**:—καὶ **ἀποσοβητικός, ή, όν**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 9.143.

ἄ-ποσος, ον, ὁ ἄνευ ποσότητος, μέτρου ἢ μεγέθους· «ἄποσον· τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπῖπτον», τὸ θεῖον ἀσώματον ἀνεἰδεόν τε καὶ ἄποσον Κύριλλ. πρὸς 'Ιουλιαν. 10. σ. 334.

ἀποσοφόομαι, παθ. γίνομαι, καθίσταμαι σοφός, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 18, 10.

ἀποσπάδιος, η, ον, (ἀποσπάω) ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος, λειμῶνος ἀποσπαδίην 'Ορφ. "Υμν. 18. 13: τὸ **ἀποσπάδιον** = **ἀπόσπασμα** 'Ανθ. Π. 6. 102.

ἀποσπάδων, οντος, ὁ, **σπάδων**, Σουΐδ.

ἀποσπαίρω, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», οἱονεὶ παῖδά τινα, ὑπὸ πληγῶν ἀναβοῶντα καὶ ἀποσπαίροντα Βασίλ. τ. 2, σ. 31D.

ἀποσπάραγμα, τό, = **ἀπόσπασμα**, 'Ανθ. Π. 13. 21.

ἀποσπᾰράσσω: μέλλ. **-ξω**, ἀποσπῶ βιαίως, ἀποσχίζω, Εὐρ. Βάκχ. 1127.

ἀποσπαργανόω, ἀφαιρῶ τὰ σπάργανα, 'Εκκλ.

ἀποσπαρθάζω, ἢ **ἀποσπαρτάζω** = **ἀσπαίρω**, «σπαρταρῶ», 'Ιππ. 464, 25.

ἀποσπάς, άδος, ἡ, ἀπεσπασμένη, ἀποκεχωρισμένη, διωκόμεναι δὲ σιδήρῳ ἄστεος ἐντὸς ἵκανον ἀποσπάδες ἠθάδος ὕλης Νόνν. Δ. 34, 347, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., παραφυὰς ἀποκεκομμένη πρὸς φύτευσιν, οὐ μόνον δὲ ἐξ ἀποσπάδων, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτορίζων κατατίθεται Γεωπ. 10,23,3· πύξος φυτεύεται ἔκ τε ἀποσπάδων καὶ κορυνῶν 11, 9, κτλ.· ἀπόσπασμα κλήματος μετὰ σταφυλῶν, ἢ «ἕνα τσαμπὶ σταφύλια», 'Ανθ. Π. 6. 300· μεταφ., βραχίων ἢ διακλάδωσις ποταμοῦ, διά τινος ἀποσπάδος τοῦ μεγάλου 'Ιστρου Εὐστ. 1712. 6.

ἀπόσπασμα, ατος, τὸ (ἀποσπάω) πᾶν μικρὸν μέρος ἀποσπώμενον, ἢ ἀποχωριζόμενον ἐκ μεγάλου, Πλάτ. Φαίδων 113B· κλάδος, διαίρεσις φυλῆς, Στράβ. 434· καθόλου ἀπεσπασμένον μέρος ἢ μόριον, ψυχῆς καὶ σώματος ἀπ. τὸ σπέρμα 'Επίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2, 905B, πρβλ. Φίλωνα 1. 119. **2)** κάταγμα τοῦ ἄκρου ὀστοῦ τινος, 'Ιππ. περὶ 'Ιητρεῖον 748, κατὰ τὸν Γαληνόν. **3)** ἀπόσπασμα ἢ τεμάχιον ἐκ τῶν ἔργων συγγραφέως τινὸς μεταγεν.

ἀποσπασμάτιον, τὸ ὑποκορ. = τῷ προηγ., τεμάχιον μικρόν, Κικ. πρὸς 'Αττ. 2. 1, 3.

ἀποσπασμός, ὁ, ἀποχωρισμός, Πλουτ. 2. 77C. **II.** διαίρεσις, διαχωρισμός, ὁ τῆς συνοδίας ἀποσπασμός, εἰς τἀναντία τῆς ὁδοῦ οὔσης, Στράβ. 346· τῶν ἀναγκαιοτάτων Διον. 'Αλ. 5. 55.

ἀποσπαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποσπάσῃ, νὰ χωρίσῃ, Φίλων Βελοπ. 92.

ἀπόσπαστος, ον, ἀπεσπασμένος, κεχωρισμένος, ἀπ' ἀλλήλων διάφ. γραφ. ἐν Θεαγ. παρὰ Στοβ. 8. 43.

ἀποσπάω: μέλλ. **-σπάσω** [ᾰ], ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ τινα ἤ τι ἀπό τινος, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ'.. κνώδοντος..; Σοφ. Αἴ. 1024, Πλάτ. Πολ. 491B, κτλ.· ἀπ. τινὰ ἀπὸ γυναικὸς καὶ τέκνων 'Ηρόδ. 3. 1, πρβλ. 102· ἀποσπάσας .. περόνας ἀπ' αὐτῆς Σοφ. Ο. Τ. 1268· μή μου τὸ τέκνον ἐκ χειρῶν ἀποσπάσῃς Εὐρ. 'Εκ. 277: — σπανίως, ἀπ. τινά τι, ὡς τὸ **ἀποστερέω**, Σοφ. Ο. Κ. 866: — ἀπ. τινὰ 'Ηρόδ. 6. 91· ἀπ. τι τῆς λείας, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ μέρος αὐτῆς, Πολύβ. 2. 26, 8: — μεταφ., ἀποσπ. τινὰ ἐλπίδος Σοφ. Ο. Τ. 1432· ἐπίσης καὶ ἀντιστρόφως, ἀπ. τῆς φρενὸς αἵ μοι .. παρῆσαν ἐλπίδων ὁ αὐτ. 'Ηλ. 809· ἀπ. πολίτας τῆς θαλάσσης Πλουτ. Θεμ. 19· ἀπ. τοῦ φρονεῖν τινα 'Αριστοφ. Βάτρ. 962. — Μέσ., ἀποσπῶ τι δι' ἐμαυτόν, Πλουτ. Πομπ. 76. — Παθ., ἀποσπῶμαι, ἕλκομαι μακράν, ἀποχωρίζομαι, τινὸς Πινδ. Π. 9. 59, Εὐρ. "Αλκ. 287, κτλ.· ἐξ ἱροῦ 'Ηρόδ. 1. 160· ἀπὸ τῶν ἱερῶν Θουκ. 3. 81· ἐπὶ ὀστοῦ, βιαίως ἐξάγομαι, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 790, Μοχλ. 849. **2)** ἀπ. τινὰ κόμης, ἕλκω, σύρω τινὰ ἀπὸ τῆς κόμης, Αἰσχύλ. 'Ικ. 909. **3)** ἀπ. πύλας, θύρας, ἀποσπῶ, ἐξάγω ἐκ τῆς θέσεώς των, 'Ηρόδ. 1. 17., 3. 159, Λυσ. 154. 37, κτλ.: μεταφ., πινακηδὸν ἀποσπῶν [ῥήματα] 'Αριστοφ. Βάτρ. 824. **4)** ἀπ. τὸ στρατόπεδον, ἀποσύρω τὸν στρατόν, Ξεν. 'Ελλ. 1. 3, 17· ἀπολ., ἀποχωρίζω ἐμαυτόν, Νέων μὲν ἀποσπάσας (δηλ. ἑαυτὸν) ἐστρατοπεδεύσατο χωρὶς ὁ αὐτ. 'Αν. 7. 2, 11· ἀλλ' ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ στρατοῦ, ἀποχωρίζομαι, ἀποσπῶμαι, τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ πλέον [τοῦ στρατεύματος] ἀπεσπάσθη τε καὶ ἀτακτότερον ἐχώρει Θουκ. 7. 80, Πολύβ. 1. 27, 9. **II.** ἀμετάβ. (ὑπον. ἑαυτὸν) ἀπομακρύνομαι, καὶ τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολὺ Αἰλ. π. Ζ. 10. 48, Λουκ. 'Ικαρομ. 11, κτλ.', ἴδε Hemst. ἐν Θ. Διαλ. 20. 5· καὶ ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 5, 3 χειρόγρ. τινα ἔχουσι: πολὺ γὰρ ἀπέσπα φεύγουσα (ἀντὶ ἀνέπτα), ἐξ οὗ ὁ Schneid. ἔγραψεν **ἀπεσπᾶτο**.

ἀποσπείρω, ῥίπτω τι ἢ διασκορπίζω ὡς ὅταν σπείρῃ τις σπόρον, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν Λουκ. 'Ενύπν. 15.

ἀποσπένδω: μέλλ. **-σπείσω**, ἐκχέω οἶνον ὡς σπονδήν, Λατ. bibare, κατὰ τὰς θυσίας, εὔχετ' ἀποσπένδων 'Οδ. Ξ. 331· ὤμοσ' ἀποσπένδων Γ. 394· ἀπ. μέθυ Εὐρ. "Ιων. 1198· ὡσαύτως ἐν 'Αντιφῶντι 113. 29· τινὶ Πλάτ. Φαίδων 117B.

ἀποσπερμαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, ἐκχέω τὸ σπέρμα μου, ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς 'Απολλόδ. 3. 14, 6. **2)** μεταφ., παράγω, γεννῶ, Εὐσέβ. Εὐαγγ. Παρ.

ἀποσπερμᾰτίζω, = τῷ προηγ. 1., 'Αριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 20, 3.

ἀποσπερματισμός, οῦ, ὁ, ἔκχυσις σπέρματος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 398: — ὡσαύτως, **-μάτισις**, ἡ, Σχόλ. εἰς 'Αριστείδ. σ. 329, ἔκδ. Frommel.

ἀποσπεύδω: μέλλ. **-σπεύσω**, προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐμποδίσω, ἀποτρέπω, ἣν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἕλῃ 'Ηρόδ. 6. 109· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἆρα σὺ δὴ ἐκεῖνος εἶς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξεα στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα ὁ αὐτ. 7. 17· ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπισπεύδω**, καὶ 'Αρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν ὁ αὐτ. 18, Θουκ. 6. 29.

ἀποσπινθηρίζω, ἐκπέμπω σπινθῆρας, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 4, 6: — Οὐσιαστικὸν **ἀποσπινθηρισμός**, ὁ, ἡ ἐξακόντισις σπινθήρων, Σουΐδ. ἐν λέξει **περίπτερα**.

ἀποσπογγίζω: μέλλ. **-ίσω**, καθαρίζω τι διὰ σπόγγου, σπογγίζω, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπολάζον, 'Αντιφῶν 134. 35: — Μέσ., «ὀμορξάμενος, ἀποσπογγισάμενος» Σχόλ. εἰς 'Οδ. Θ. 88.

ἀποσπόγγισμα, τό, ὁ διὰ τοῦ σπόγγου ἀποπλυθεὶς ῥύπος, Ρήτορες (Walz) 3. 530.

ἀποσπογγισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἀποσπογγίζειν, «σφούγγισμα», 'Ορειβάσ. Matthaei. Med. 248.

ἀποσποδέω, ἀφανίζω, καταστρέφω τι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, ν' ἀφανίσω τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων μου, 'Αριστοφ. "Ορν. 8.

ἀπόσπονδος, ον, (σπονδή) ἐντονώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἄσπονδος** (ὃ ἴδε), Πολυδ. Ϛ', 30, «ἀπόσπονδον, ἐχθράν, μισητήν· Πισίδης, 'ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ᾀσμάτων'» Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἀπόσπορος, ον, ὁ καταγόμενος ἀπό τινος, ἀπόσπορον 'Εννοσιγαίου .. Βελλεροφόντην Νόνν. Δ. 11. 145· ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης Μουσαῖος 249.

ἀποσπουδάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀποφεύγω παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάγων καὶ ἀποσπουδάζων Φιλόστρ. 141. **II.** περιφρονῶ, καταφρονῶ, δὲν δέχομαι, τι Φιλόστρ. 9, Κύριλλ.: παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδιαφέρωμαι εἴς τι, τινὸς Φιλόστρ. 505.

ἀποσσεύω, ποιητ. ἀντὶ **ἀποσεύω**.

ἀπόσσυτος, ὁ, ὁ σπεύδων ἐμπρός, ἐπὶ τοῦ ἡγητῆρος ἀγέλης ἰχθύων, εὖτε γὰρ ἀθρήσωσιν (αἱ ἀμίαι) ἀπόσσυτον (τὸν ἡγητῆρα) οἷον ἀπ' ἄλλων δελφίνων ἀγέλης 'Οππ. 'Αλ. 2. 506, ὁ ἀπερχόμενος ἀπό, ἀπόσσυτος 'Ωκεανοῖο 'Ηὼς Τρυφιόδ. 668.

ἀπόστα, ἀντὶ **ἀπόστηθι**, προστ. ἀορ. β' τοῦ **ἀφίστημι**.

ἀπόσταγμα, τό, τὸ στάζον ἀπό τινος, ἀπόσταγμα κυκεῶνος Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 607.

ἀποστᾰδόν, ἐπίρρ. (ἀφίστημι) ἐκ διαστήματος, ἐξ ἀποστάσεως, 'Ιλ. Ο. 556· προσέτι, **ἀποσταδὰ** 'Οδ. Ζ. 143.

ἀποστάζω: μέλλ. **-ξω**, ἀφίνω τι νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας, ἀφίνω νὰ στάζῃ, διυλίζω, «λαμπικάρω», δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ Αἰσχύλ. 'Ικ. 579· ἀμβροσίαν ἀπ. Θεόκρ. 15. 108· μεταφ., φάος Καλλ. εἰς "Αρτεμ. 118· φωνὴν 'Ανθ. Π. 15. 9. **II.** ἀμετάβ., πίπτω κατὰ σταγόνας, στάζω, ὡς τὸ **ἀπορρέω**, μανίας ἀποστάζει μένος, παραφορὰ σταλάζει, ἔρχεται ἐκ τῆς μανίας (ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ μεταβατικῶς ὡς ἐν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.) Σοφ. 'Αντ. 959· λόγων ἀπ. χρυσὸς Λουκ. περὶ 'Ηλέκτρου 6.

ἀποσταθμάω: μέλλ. **-ήσω**, ζυγίζω, παραδίδω ζυγισμένον, Εὐστ.

ἀποστάλαγμα, ατος, τό, = **ἀπόσταγμα**, Σχύμνος 397.

ἀποστᾰλάζω: μέλλ. **-άξω**, = **ἀποστάζω** I., καθαρίζω τι δι' ἀποστάξεως· μεταφ. ἐξαγνίζω, τὴν ψυχὴν Συνέσ. 55B. **II.** ἀμετ. Λουκ. "Ερωτ. 45· μετ' αἰτ. συστοίχ. 'Εβδ. ('Ιωὴλ γ', 18).

ἀποστᾰλάω, = **ἀποστάζω** I., 'Οππ. Κυν. 3. 370., 4. 198, 'Ανθ. Πλαν. 141.

ἀπόσταλσις, εως, ἡ, τὸ ἀποστέλλειν τι, «στάλσιμον», διάφ. γραφ. ἐν 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 8: — ὡσαύτως **ἀπόσταλμα**, τό, 'Ετυμολ. Μ. 176. 4: — καὶ **ἀποσταλτέον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποστέλλω**, πρέπει τις ν' ἀποστείλῃ, Θεόδ. Στουδ. σ. 462B.

ἀπόσταξις, εως, ἡ, τὸ ἀποστάζειν, 'Ιππ. 401. 29.

ἀποστᾰσία, ἡ, μεταγεν. τύπος, ἀντὶ τοῦ **ἀπόστασις**, ἐπανάστασις, ἐξέγερσις, 'Εβδ. ('Ησ. κβ', 22, κ. ἀλλ.), διάφ. γραφ. παρὰ Διον. 'Αλ. 7. 1, καὶ Πλουτ. Γάλβ. 1. **2)** ἀπόστασις, διάστημα, 'Αρχιμ. Ψαμμίτ. 319: — Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 528.

ἀποστᾰσίαστος, ον, ἐπαναστατικός, Φίλων, 1. 238: — τὸ ῥημ. **ἀποστασιάζω**, Τζέτζ. 'Ιστ. 5. 950.

ἀποστᾰσίου δίκη, ἡ, καταγγελία ἐναντίον ἀπελευθέρου κατα-

λιπόντος τὸν ἑαυτοῦ προστάτην ἢ προσελθόντος εἰς ἄλλον, Δημ. 790. 2., 940, 15, 'Αριστ.'Αποσπ. 387. 388· «ἀποστασίου δίκη: δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους» Ἁρποκρ. ἐν λέξει. II. βιβλίον ἀποστασίου, τό, ἔγγραφον διαζεύξεως, διαζύγιον, Ἑβδ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 7, κ. Μάρκ. ι', 4.

ἀπόστᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἵστασθαι μακρὰν ἀπό τινος, ἐπομένως, I. ἀποστασία, ἐπανάστασις, ἀπό τινος Ἡρόδ. 3. 128· ἀπ. ἐγίγνετο ὁ αὐτ. 5. 35· τὴν Κυπρίαν ἀπ. πρῆξαι αὐτόθι 113· τὴν Αἰγύπτου ἀπ. παρασκευάσασθαι 7. 4· ἀπ. τῆς ξυμμαχίας Θουκ. 5. 81· ἀπ. πρός τινα ὁ αὐτ. 1.75· διπλῆν ἀπόστασιν ἀποστήσεσθαι ὁ αὐτ. 3.13· ἀπόστασιν τῶν Ἀθηναίων ἀντὶ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Ἀθην., ὁ αὐτ. 8. 5, κτλ. 2) ἀποδημία ἀπό τινος, ἀσιτεῖ δὲ εἰς ἀπόστασιν βίου Εὐρ. Ἱππ. 277· ἀπ. τῶν κτημάτων Λατ. bonorum cessio, Δημ. 386.12· τὸ ἀφίστασθαι, ἀπέχεσθαί τινος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 192, Ἀρρ.'Επίκτ. 4. 4, 39. 3) ἀπόστασις, διάστημα, ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀπ. ᾗπερ.. Πλάτ. Φαίδων 111B· ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται ὁ αὐτ. Πολ. 587D, πρβλ. 546B· ἐκ μικρᾶς ἀπ. Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 8. τῇ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπ. ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 11, 3· ἐκ τῶν ἀπ., κατὰ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 9, 3· κατὰ τὴν πρὸς τὸ νῦν ἀπ. ὁ αὐτ. Φυσ. 4. 14, 2:— ἐν τῇ Ῥητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ οἱ διάφοροι ἰσχυρισμοὶ εἶναι διακεκριμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ μεμονωμένοι, Φιλόστρ. 492, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 288. II. μέρος ἔνθα τι εἶναι ἀποτεθειμένον, ἀποθήκη, Στράβ. 794, Φιλιππίδης ἐν «Μαστροπῷ» 1, Ἡρακλείδης Ποντικ. ἐν Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. Κοραῆ. III. παρ' ἰατρ. ἀπόστημα ἐξάγον πύον καὶ οὕτως ἐκκρῖνον τὰ ἐπιβλαβῆ ὑγρὰ ὅσα ἀφῆκεν ὁ πυρετὸς ἐν τῷ σώματι, κοιν. «ξεθύμασμα», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083· πρβλ. ἀπόστημα. 2) ἐπὶ νόσων, μετάβασις ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν, αὐτόθι Α', 944, πρβλ. Γ', 1059, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **μετάστασις**.

ἀποστᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ. 1) τοῦ **ἀφίσταμαι**, δεῖ ἀφίστασθαι, τινὸς Θουκ. 8.2· οὐκ .. ἀπ. τῇ πόλει τούτων Δημ. 295.1, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 257C. 2) τοῦ **ἀφίστημι**, δεῖ ἀφιστάναι, ἵππον ἀπό τινος Γεωπ. 16. 1, 4.

ἀποστᾰτέω: μέλλ. **-ήσω**, ἵσταμαι μακρὰν τινος, ἅτα δ' ἀποστατεῖ φίλων Αἰσχύλ. Χο. 826, Ἀποσπ. 156, 287· οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενὸς Σοφ. Ἀντ. 993· μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει, δὲν ἦτο μακρὰν ἀπό.., ὁ αὐτ. Ο. Τ.743· ἀποσκιρτῶ, καταλείπω, κοὐκ ἀποστατῶ φίλων Ἀριστοφ. Ὄρν. 314, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4.5,24, κτλ.· ἀπ. τῶν ὄντων, ἀπέχω ἀπό, διατελῶ ἄνευ, Πλάτ. Παρμ. 144B, πρβλ. Θεαίτ. 205A. II. ἀπολ., ἵσταμαι μακράν, εἶμαι ἀπών, Αἰσχύλ. Χο. 444· ἑκὰς, πρόσω ἀπ., ἵσταμαι μακράν, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1104, Εὐμ. 65· σμικρὸν ἀπ. Πλάτ. Κρατ. 428D.

ἀποστᾰτήρ, ὁ, ὁ ἔχων ἐξουσίαν νὰ διαλύσῃ ἐκκλησίαν, Νόμ. Λυκούργ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 6· πρβλ. **ἀφίστασθαι**:—**ἀφετήρ** (ὃ ἴδε) εἶναι ἐν χρήσει ὀλίγον διαφόρως.

ἀπο-στάτης, ου, ὁ, δραπέτης δοῦλος, Πλουτ. Ῥωμ. 9· λιποτάκτης, ἐπαναστάτης, ἀπ. τοῦ βασιλέως Πολύβ. 5. 57, 4, Πλουτ. Κίμ.10· ἀπ. κύων, δραπέτης, ὁ αὐτ. 2. 821D. II. παρ' Ἐκκλ., ἀποστάτης, ἀρνησίθρησκος.

ἀποστάτησις, εως, ἡ, ἐπανάστασις, ἀποστασία, καὶ **-στατησείω**, μελετῶ ν' ἀποστατήσω, Βυζ.

ἀποστᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἀποστάτας, ἔχων τάσιν πρὸς ἀποστασίαν, θράσος Πλουτ. Ῥωμ.7· οἱ ἀποστατικοί, οἱ ἐπαναστάται, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8709:—Ἐπίρρ., ἀποστατικῶς ἔχειν, ἔχειν διάθεσιν ἢ εἶναι ἕτοιμον πρὸς ἐπανάστασιν, Πλουτ. Πελοπ. 15. II. ἔχων τάσιν πρὸς σχηματισμὸν ἀποστήματος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767. III. ἐν τῇ γραμμ. = **ἀσύνδετος**, Εὐστ. 1389. 28:—Ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτ. 635. 58.

ἀποστάτις, ιδος, ἡ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ **ἀποστάτης**·—ἀπ. πόλις Ἑβδ., Ἰωσήπ.'Αρχ. Ι.11. 2,1.—Ὡσαύτως, **ἀποστάτρια**, ἡ, Θεόδ. Στουδ. σ. 250D.

ἀποσταυρόω, ἀποφράττω διὰ σταυρώματος, περιφράγματος ἐκ πασσάλων, Θουκ. 4. 69., 6. 101, Ξεν.'Ελλ.7. 4, 32: — Παθ., Φερεκρ. ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. 5. σ. 26: — πρβλ. **ἀποταφρεύω, ἀποχαρακόω**.

ἀποστᾰφῐδόομαι, παθ. = **σταφιδόομαι**, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 8, 3.

ἀποστᾰχύω, ἀναδίδω, βλαστάνω, στάχυς σίτου, Γεωπ. 2. 24, 3.

ἀποστεγάζω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», πυκινὸν ῥόον Ἐμπεδ. 356, ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ. 20.14,1· ἀπ. τὸ ἱερόν, ἀφαιρῶ τὴν στέγην αὐτοῦ, Στράβ.198· ἀπ. τὸ τρῆμα, ἀνοίγω αὐτό, Σωτάδ. Μαρωνίτης παρ' Ἀθην. 621B., ἀπεστέγασαν τὴν στέγην Εὐαγγ. κ. Μάρκ. β', 4. II. = **ἀποστέγω** I, στεγάζω καλῶς, σκεπάζω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6, 5.

ἀποστέγασις, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἀ[π]οστεγάσσιος τῶν τοίχων τῶν λιθίνων Ἐπιγρ. Τροιζ. 3362.

ἀποστέγασμα, τό, στέγασμα ἐναντίον τινός, ἔχει προβολὴν καὶ οἷον ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους τὴν ἁλμυρίδα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5.13, 3.

ἀποστεγνόω, στεγανῶς σκεπάζω, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207B: — Παθ., εἶμαι κεκλεισμένος ἢ κλείομαι, Ἱππ. 405. 2· περιαλείφομαι στεγανῶς διὰ μίγματος πηλοῦ ἢ σμηρίσματος, κλείομαι, φράσσομαι στεγανῶς, Ἥρων Πνευμ.177, 201· πρβλ. **καταστεγνόω**.

ἀποστέγω: μέλλ. **-ξω**, στέγω ἢ προφυλάττω ἐκ τῶν ὑγρῶν, αἱ βλεφαρίδες ἀπ. οἷον ἀπογείσωμα τῶν ὑγρῶν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 15, 1· μετ' αἰτ. μόνης, προστατεύω, ὑπερασπίζω, αὐτόθι 3. 11, 1· τὴν ζωὴν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 5. II. ἀποκλείω τι, ἐμποδίζω αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ, τὸ ὕδωρ Ἀριστ. Προβλ. 20. 13, πρβλ. 25. 21, Ἐμπεδ. 228, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 3, κ. ἀλλ.: μεταφ. τηρῶ εἰς ἀπόστασιν, ὄχλον πύργος ἀποστέγει Αἰσχύλ. Θήβ. 234· ἀπ. πληγὰς λίθων Πολύβ. 6. 23, 5. III. φυλάττω ἐντὸς τὸ ὕδωρ, περιορίζω αὐτό, ἐμποδίζω τὴν ἐκροὴν αὐτοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844B, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 25.18: — ἀπολ., εἶμαι ἀδιάβροχος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 2., 5. 12, 9· ἴδε τὴν λέξ. **στέγω**.

ἀποστεινόω, ποιητ. ἀντὶ **ἀποστενόω**.

ἀποστειρόομαι, παθ. γίνομαι ἄγονος, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 16: — **ἀποστείρωσις**, ἡ, στείρωσις, Θεόδ. Στουδ.

ἀποστείχω: ἀόρ. **ἀπέστῐχον**: — ἀπέρχομαι μακράν, πορεύομαι εἰς τὴν πατρίδα, Ὀδ. Λ. 132, κτλ.: προστακτ. **ἀπόστιχε** Ἰλ. Α. 522· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 9. 56, Σοφ., κτλ.· ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου Αἰσχύλ. Ἱκ. 769.

ἀποστέλλω, μέλλ. **-στελῶ**: στέλλω ἐκτὸς ἢ μακρὰν ἀπό, μή μ'.. τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς Σοφ. Ἠλ. 71, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 281· τῆσδ' ἀπ. χθονὸς ὁ αὐτ. Κύκλ. 468· ἔξω χθονὸς ὁ αὐτ. Φοίν. 485· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 607B: ἀπολ., στέλλω μακράν, ἐξορίζω, Σοφ. Φ. 450, Εὐρ. Ἑκ. 731: — Παθ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, «ξεκινῶ», Σοφ. Ο. Τ.115· ἀποστέλλου χθονὸς Εὐρ. Ἱκ. 582· δόμων .. τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης ὁ αὐτ. Ἑλ. 660· φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁ αὐτ. Φοίν. 319· πρὸς σε δεῦρ' ἀπεστάλην ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1409. II. στέλλω μακράν, ἀποστέλλω πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἢ ὑπηρεσίαν, Σοφ. Φ.125, 1297, κτλ.· αὕτη ἡ συνήθης σημασ. παρὰ τοῖς πεζοῖς, κυρίως ἐπὶ ἀγγελιαφόρων, πλοίων, κλ., Ἡρόδ. 1. 46, 123, κ. ἀλλ.· νέας ἐπί τινα ὁ αὐτ. 7. 235, πρβλ. 8. 64· στρατὸν παρά τινα ὁ αὐτ. 5. 32· ναῦς αὐτοῖς ἀπ. βοηθοὺς Θουκ. 1. 45: — ὡσαύτως, ἀπ. ἀποικίην Ἡρόδ. 4. 150· οἰκιστὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 2· πρεσβείαν Θουκ. 3. 28· ἀγγέλους Ξεν. Ἀν. 2.1, 5, κτλ.·—μετ' ἀπαρ., οἱ ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 3. 26, πρβλ. 5. 33: — Παθ. ἀποστέλλομαι, ἐκπέμπομαι, ὁ αὐτ. 3. 26. III. ἀποβάλλω, ἀπεκδύομαι, θαἰμάτια Ἀριστοφ. Λυσ. 1084, πρβλ. **στολή**. IV. ἀμετάβ., ὑποστρέφω, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Θουκ. 3. 89· ἐπὶ ναυτῶν Δημ. 883. 15.

ἀποστενοχωρέω, καταστενοχωρῶ, περιορίζω, Ἀθήν. Μηχαν. σ. 11.

ἀποστενόω, ποιητ. **-στεινόω**, στενόω, στενώνω, ἀναγκαῖον τὸ πῦρ ἀποστενοῦσθαι μᾶλλον Θεοφρ. π. Πυρ. 54· ἀπεστείνωτο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσυντ., Θεόκρ. 22. 101· τόπος ἀπεστενωμένος Διόδ. 3. 37.

ἀποστένω, θρηνῶ, στενάζω, ἀποστένουσα τὸν πόθον Ἀρισταίν. 2. 18.

ἀποστένωσις, εως, ἡ, στένωσις, στενά, Σχόλ. εἰς Ἰλ Ψ. 330.

ἀποστενωτικός, ή, όν, ὁ ἀποστενῶν, συντέμνων, σύντομος, ἀντίθετον τῷ **πλατυντικός**, Εὐστ. 315. 11.

ἀποστεπτικός, ή, όν, «ἀποστεπτικόν, ᾆσμα οὕτω καλούμενον· ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾔδετο» Ἐτυμ. Μ. 331. 38.

ἀποστέργω: μέλλ. **-ξω**, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀγάπης, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην, δὲν ἀγαπῶ πλέον, Θεόκρ.14. 50· μητέρα ἀπ. Φιλόστρ. 610: — Ἐντεῦθεν, μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, ἀπορρίπτω, Λατ. abominari· τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 499· ἀοιδὴν Τέρπανδρ. 1· πόθους τινὸς Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 14.

ἀποστερεόομαι, παθ. γίνομαι, καθίσταμαι στερεός, Ἀριστ. π. Θαυμ. 89. 134.

ἀποστερέω, μέλλ. **-ήσω**: — Παθ., μέλλ. **ἀποστερηθήσομαι** Λυσ. 126. 33, Δημ. 15, 24· ἀλλ' ὡσαύτως, μέσ. **ἀποστερήσομαι** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.137, Θουκ. 6,91, Δημ.765,14· καὶ **ἀποστεροῦμαι** Ἀνδοκ. 19. 26: πρκμ. **ἀπεστέρημαι**, κτλ. Στερῶ, ἀφαιρῶ διὰ βίας ἢ ἀπάτης, στερῶ τινά τινος, μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγ., χρημάτων ἀπ. τινα Ἡρόδ. 5. 92, 5, πρβλ. 7. 155· τῆς τυραννίδος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1605· τῆς ψυχῆς Ἀντιφῶν 125. 40· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., μή μ' ἀποστερήσῃς.. ἡδονὰν Σοφ. Ἠλ. 1276, πρβλ. Ἀντιφῶντα 122. 33, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 9, Ἰσαῖον 73. 46, κλ.· ἀπολ. ἐξαπατῶ, λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι Ἀριστοφ. Νεφ.487· ἀπεστερηκὼς γίγνεται, ἐλλειμματίας, καταχραστὴς χρημάτων (ὁ Βέκκ. προτείνει **ἀπειρηκώς**), Πλάτ. Φαῖδρ.

241B:—Παθ. ἀποστεροῦμαί τινος μετὰ γεν., Ἑλλάδος ἀπεστερημένος Ἡρόδ. 3.130· σοῦ δ' ἀπεστερημένη Σοφ. Ἠλ. 813· ἡδονῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1072· πάντων ἂν ἀπεστερήμην Δημ. 549. 12· μετ' αἰτ., ἵππους ἀπεστέρηνται Ξεν. Κύρ. 6.1, 12, κτλ.· ἀπολ. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα, ἐὰν δὲ ἀπετύχομεν, Σοφ. Αἴ. 781 (ὁ Bidh. εἴδ' ἄρ' ὑστερήκαμεν), ἴδε Jebb ἐν τόπῳ. 2) ἀπ. ἑαυτόν τινος, ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος προσώπου ἢ πράγματος, τῶν [ἀγαλμάτων] .. ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν Σοφ. Ο. Τ. 1381· οὐκ ἀποστερῶν γε τῶν ἐς τὴν πόλιν ἐμαυτὸν οὐδενὸς Ἀντιφῶν 128. 28· ἄλλου αὐτὸν ἀπ., Θουκ. 1. 40· ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν Κρώβυλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2· ὥστε ... ἐκείνους τε καὶ παντάπασιν ἀπεστερηκέναι, εἰ καὶ κρατοῖεν, μὴ ἂν ἔτι σφᾶς ἀποτειχίσαι, ὥστε... καὶ ἐκείνους [τοὺς Ἀθηναίους] ἀπεστέρησαν ἐντελῶς τῆς δυνάμεως [οἱ Συρακόσιοι], νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀποτειχίσωσιν αὐτοὺς καὶ ἂν ἀκόμη ἐνίκων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, Θουκ. 7. 6, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 868D):—ἀντιστρόφως, ἀπ. τί τινος Πλουτ. Αἰμίλ. 26. 3) μετ' αἰτ. προσ., ἀποστερῶ τῆς ἀρχῆς, ἀποστερήσας (ὁ Γέλων) τοὺς Ἱπποκράτιος παῖδας Ἡρόδ. 7. 155, Ἀριστοφ. Πλ. 373, Πλάτ., κτλ.:—Ἐν Εὐρ. Ἑλένῃ 577, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ, φαίνεται νὰ σημαίνῃ, ἡ βεβαιότης μὲ καταλείπει, ὅ ἐ. δὲν εἶμαι βέβαιος. 4) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, δὲν δίδω ὅπερ ὑπισχνοῦμαι, κατακρατῶ αὐτό, Αἰσχύλ. Πρ. 777, Σοφ. Ο. Τ. 323, Φ. 931, Ἀριστοφ. Νεφ. 1305, Δημ. 528. 16· Ζεὺς .. ἀποστεροίη γάμον, εἴθε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1063. II. ἐν τῇ λογικῇ, ἐξάγω ἀρνητικὸν συμπέρασμα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 28, 11· πρβλ. **στερητικός**.

ἀποστέρησις, εως, ἡ, στέρησις τῆς ἀκοῆς Θουκ. 7. 70. II. ἐπ' ἀποστερήσει τοῦ δούλου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κατακρατήσῃ τὸν δοῦλον, Πλάτ. Νόμ. 936D.

ἀποστερητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις δι' ἀπάτης νὰ στερήσῃ, τινά τινος Πλούτ. 2. 931D.

ἀποστερητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποστερῶν, κλέπτης, λῃστής, Πλάτ. Πολ. 344B, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3 4, 5·—ἀποστερητὴν ἀγοράσας ἀγρόν, ἀγρὸν ὅστις ἀπαιτεῖ δαπάνας χωρὶς νὰ φέρῃ εἰσόδημα, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 6, πρβλ. **ἀποστερητικός**.

ἀποστερητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀποστέρησιν, εἰς κατάχρησιν χρημάτων ἢ κτημάτων, εἰς κλοπήν, γνώμη ἀπ. τόκου, ἐπινόησις ὅπως μὴ ἀποτίνῃ τις τὸν ὀφειλόμενον τόκον, Ἀριστοφ. Νεφ. 747, πρβλ. 728:—οὕτω, γνώμη **ἀποστερητρὶς** αὐτόθι 730.

ἀποστερίσκω, = **ἀποστερέω**, Σοφ. Ο. Κ. 376:—τὸ ἐν Ἱππ. 273. 44, ἀποστερίζω, ἐκφέρω, καθαρίζω, ἴσως διορθωτέον **-ίσκω**.

ἀποστεφᾰνόω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, κλέπτω τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τινος, ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον (τὸν Ἀπόλλωνα) ἀπεστεφανωμένον ὑπὸ τῶν λῃστῶν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 10:—Μέσ., ἀόρ. **-ώσασθαι** Διογ. Λ. 2.54:—Οὐσιαστ. **-ωσις**, ἡ, Εὐμάθ. 425.

ἀποστέφω, = τῷ προηγ., Βυζ.

ἀποστηθίζω (στῆθος), λέγω ἢ ἀπαγγέλλω τι ἀπὸ στήθους, «ἀπ' ἔξω», Ἀθανάσ., κλπ., πρβλ. Εὐστ. 974. 7:—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-ισμός**, ὁ, ἀπαγγελία ἀπὸ στήθους, Ἐπιφάν.

ἀπόστημα, τό, διάστημα, διάλειμμα, ὡς τὸ **ἀπόστασις** I. 3, ἀπ. τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.13, 9· τῶν ἄστρων ὁ αὐτ. Μεταφ. 11. 8, 11· τοῖς ἀποστήμασι πρὸς τοὺς γονεῖς παντοδαπῶς ἔχειν, ἐν σχέσει πρὸς χρονικὸν διάστημα ἢ κατ' ἄλλους πρὸς ἠθικὴν ἑτεροιότητα καὶ ἀπόστασιν ἐκ τῶν προγονικῶν ἠθῶν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1.10, 4 (ἔκδ. Κοραῆ σ. 15 καὶ 220). 2) ἀπόστημα, κυρίως μετὰ πυρετόν, Ἱππ. Ἀφ. 1259, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, Θεοφρ. Ἀποσπ. 4. 61.

ἀποστημᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἀπόστημα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9.

ἀποστημᾰτικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς ἀπόστημα, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 56 Mai.

ἀποστημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀπόστημα**, Ὀρειβάσ. σ. 10, Mai.

ἀποστηματώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὴν ἰδιότητα ἀποστήματος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 139.

ἀποστήριγμα, ατος, τό, ὑποστήριγμα, Ἱππ. Κατ' Ἰητρ. 749. 2) μετατόπισις ἢ συγκέντρωσις χυμῶν τοῦ σώματος εἰς ἓν μόνον μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ **ἀπόσκηψις**, Ἱππ. 298. 41.

ἀποστηρίζομαι, μέσ., στηρίζομαι στερεῶς, Ἀνθ. Πλαν. 265. 2) ἀπερείδω, στηρίζω ἐμαυτὸν στερεῶς, ῥίπτω ὅλον τὸ βάρος μου ἐπί τι, τοῖς μηροῖς Ἀριστ. Προβλ. 5. 19, 1· πρὸς τὸ ὑποκείμενον ὁ αὐτ. π. Ζ. πορ. 3.1, πρβλ. π. Ζ. κιν. 2. 6. II. παρ' ἰατρ. ἐπὶ νόσων, βεβαιοῦμαι, Ἱππ. 83F. 2) ἀπ. ἐς .., ἐπὶ χυμῶν τοῦ σώματος, μετατοπίζομαι ἢ συγκεντροῦμαι εἰς ἰδιαίτερον μέρος τοῦ σώματος, Ἱππ. 49.11, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 9, 1·—οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. 99. 8.

ἀποστήριξις, εως, ἡ, ὑπομόχλιον, ὑποστήριγμα μοχλοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 868.

ἀποστῐβής, ές, (στίβος) ὁ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, «ἀποστιβής· ἀποπεφοιτηκώς, οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν, Σοφοκλῆς Σκυρίαις» Ἡσύχ. (Ἀποσπ. Σοφ. 502).

ἀποστιγγρόω καὶ **ἀποστίγγρωσις, εως**, ἡ, «τὸ δὲ Ἥλιδι δίῃ κακοφωνίαν μὲν ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας τῇ προφορᾷ, καθὰ καὶ τὸ Ἴριδι δίῃ, διὰ τὸ ποιεῖν σεσηρέναι ἀπεστιγγρωκότα τὰ χείλη», Εὐστ. Ἰλ. 879, 35, «ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη ... ἀποστίγγρωσις» αὐτόθι 1416, 31. Ἡ σημασία ἀμφοτέρων τούτων τῶν λέξεων εἶναι σκοτεινή, φαίνεται δὲ ὅτι σημαίνουσι τὴν χαλαρότητα τῶν χειλέων κατὰ τὴν συνεκφώνησιν πολλῶν ὁμοιοφώνων φωνηέντων.

ἀποστίζω, σημειῶ ἢ χωρίζω διὰ στιγμῆς, ἐν μέσῳ τύπῳ, πειρασόμεθα ἀποστίζεσθαι μετ' ἐπιστημονικῆς τινος διαιρέσεως Ἰάμβλ. ἐν Ἀνεκδ. Villois τ. 2. σ. 188:—σημειῶ διὰ στιγμῶν ἢ γραμμῶν, Γαλην.

ἀποστιλβόω, κάμνω τι στιλπνόν, Ἀνθ. Π. 7. 339, Ῥήτορες (Walz) 1. 640.

ἀποστίλβω, εἶμαι στιλπνός, ἀπολάμπω, ἀποστίλβοντες (οἱ λίθοι) ἀλείφατος, ὡς εἰ ἦσαν ἀληλιμμένοι δι' ἀλοιφῆς, Ὀδ. Γ. 408, μετὰ δοτ. (πρβλ. στίλβειν ἐλαίῳ), Λυκ. 253, Ἀνθ. Π. 5, 26. 2) ἀπολ., ἀποστίλβον φαίνεται τὸ ὕδωρ νυκτός, φωσφορίζον, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 17· λάμπω φαιδρῶς, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 2, 1, Λουκ., κτλ.· ἀκτὶς ἀπ. εἰς πέλαγος Ἀλκίφρ. 1.1. II. μετ' αἰτ., φωτίζω, λαμπρύνω, Κλήμ. Ἀλ. 89.

ἀπόστιλψις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις φωτός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1377, Ἡσύχ. ἐν λ. **αἰγίς**.

ἀποστιχίς, ίδος, ἡ, καὶ **ἀπόστιχος**, «τῇ τρίτῃ τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὸ στιχηρὸν τοῦ Μηναίου, ὡς συνήθως ἀποστιχὶς» Τριῴδιον. «Τῇ παρασκευῇ πρωὶ ἀπόστιχος τῶν αἴνων» Παρακλητική.

ἀποστλεγγίζω, ἀποξέω διὰ **στλεγγίδος** (ἴδε τὴν λέξιν):—Μέσ. ἀποξέομαι καὶ καθαρίζομαι διὰ στλεγγίδος, Ξεν. Οἰκ. 11.18· μετοχ. παθ. πρκμ. **ἀπεστλεγγισμένοι**, καθαροί, ὡς ἄρτι ἀποστλεγγίσαντες ἑαυτοὺς καὶ λουθέντες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 580, Ἀριστ. Προβλ. 2.12.

ἀποστλέγγισμα, τό, πληθ. τὰ ἀποστλεγγίσματα, αἱ ἀκαθαρσίαι ἃς ἀπέξεσέ τις διὰ τῆς στλεγγίδος ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ σώματος, Στράβ. 224.

ἀποστοιχέω, διευθετῶ, θέτω κατὰ τάξιν, Κων. Καιρ. σ. 182.

ἀποστολεῖον, τό, ἐκκλησία καθιερωμένη εἰς Ἀπόστολόν τινα, εἰς μνήμην Ἀπ. τινός, Ἐκκλ.: ἐνίοτε γράφεται **ἀποστόλιον**.

ἀποστολεύς, έως, ὁ, ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ὁ ἄρχων τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἦτο νὰ παρασκευάζῃ μοῖραν στόλου πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, Δημ. 262.18., 1146 ἐν τέλ., Αἰσχίν. 52. 2, Φιλόχ. 142, πρβλ. Ἑρμ. Πολ. Ἀρχ. § 161. 20. Πρβλ. **ἀπόστολος**. Κατὰ Πολυδ. (Η', 99), «ἀποστολεῖς οἱ προνοούμενοι τῶν ἀποστόλων καὶ τοῦ ἔκπλου τῶν τριήρων».

ἀποστολή, ἡ, (ἀποστέλλω) ἡ μακρὰν ἢ εἰς τὰ ἔξω ἀποστολή, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 688· Πυθίαις ἀποστολαῖσιν Εὐρ. Φοίν. 1043:—ἀπόπλους, τῶν νεῶν Θουκ. 8.9: τὸ προπέμπειν, ξένων ὑποδοχὰς καὶ ἀπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 15· δοῦναί τι ἀποστολάς τινι, ὡς δῶρον ἀποχωρισμοῦ, Ἑβδ. (Βασιλ. Γ', Θ', 16 Ἀλεξ. Κῶδ.). 2) ἐξακόντισις, βελῶν Φίλων Βελοπ. 69. II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀναχώρησις, ἐκστρατεία, Θουκ. 8.8. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστόλου, ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ, Ἐπιστ. π. Κορ. Α', θ', 2, π. Γαλάτ. β', 8.

ἀποστολίκιον, τό, ἀποστολικὸν ἢ ἀρχιερατικὸν ἔνδυμα, Ἀχμ. Ὀνειρ. 158.

ἀποστολικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐκκλ.

ἀποστολιμαῖος, α, ον, ὁ ἀποσταλείς, ὁ εἰς ἀποστολὴν ἀνήκων, Ἀχ. Τάτ. 2. 9, ἔνθα ἴδε Ἰακώψιον.

ἀπόστολος, ὁ, ἀπεσταλμένος, πρεσβευτής, ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἤϊεν Ἡρόδ. 1.21· ἐς Λακεδαίμονα τριήρει ἀπ. ἐγίνετο, ἀπήρχετο ὡς ἀπεσταλμένος εἰς Λακεδ., ὁ αὐτ. 5. 38. πρβλ. **ἀποστολεύς**. 2) ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ, κυρίως ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 2, κ. ἀλλ. 6) ἐν τῇ Ἐκκλ. βιβλίον περιέχον περικοπὰς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων. II. = **στόλος**, ἤτοι κατὰ θάλασσαν δύναμις ἑτοίμη πρὸς ἀπόπλουν, Λυσ. 153. 40· ἀπόστολον ἀφιέναι, ἀποστέλλειν, ποιεῖσθαι Δημ. 30. 5., 252. 7., 262. 15, κτλ. 2) **ἀπόστολον**, τό, μετὰ τῆς λέξεως **πλοῖον** ἢ ἄνευ αὐτῆς, ἐμπορικὸν πλοῖον ἢ ἀγγελιαφόρον, Πλάτ. Ἐπιστ. 346A, Βίος Ὁμ. 19, πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

ἀποστομᾰτίζω, (στόμα) διδάσκω ἄνευ βιβλίου ἀλλ' ἀπὸ στόματος, ὅστις ἦτο ὁ συνήθης τρόπος τοῦ διδάσκειν ἐν Ἀθήναις, τί οὖν; ἣ δ' ὅς, ἆρα σὺ μανθάνεις ἅττ' ἂν ἀποστοματίζῃ τις ..; Πλάτ. Εὐθύδ. 277A· ἀπολ., αὐτόθι 276C:—Παθ., τὸ ἀποστοματιζόμενον, τὸ ὑπαγορευόμενον μάθημα, αὐτόθι, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 4.1, πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. 2) ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω ἀποκρίσεις, ἐπερωτῶ, ὡς ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητήν του, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 53. II. ἀπαγγέλλω, ἐπαναλαμβάνω ἀπὸ στήθους, ἣν .. ἀποστοματίζειν οὐ δύνασθαι Ἀθήν. 359D: καθόλου, ἀπαγγέλλω, ἐπαναλαμβάνω, Πλουτ. Θησ. 24.

ἀποστομάτισμα, τό, ἀντὶ **ἀποστόμισμα**, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 665C.

ἀποστομαχίζω, -ίσω, «στομαχιάζω», «κακοστομαχιάζω», Ἀστέριος ἐν Coteler Monum. τ. 2. σ. 42B.

ἀποστομίζω, (στόμα) ἀμβλύνω τὴν ἀκμήν, τὸν «αἰθέρα» ξίφους ἢ ἄλλου ὅπλου, κτλ., Φιλόστρ. Εἰκ. 2.17, 11. 2) ἀποστομώνω, κάμνω τι νὰ νὰ μὴ δύνηται ν' ἀποκριθῇ, μεταγεν.

ἀποστομόω, κλείω τὸ στόμα τινός, κλείω, φράττω, Πολύβ. Ἀποσπ. 26· ἀντίθετον τῷ ἀναστομόω. II. = ἀποστομίζω 1, ὅπλα... ἀπεστομωμένα Διον. Ἁλ. 6.14: μεταφ. Λουκ. Τίμ. 10.

ἀποστομφάζω, κομπορρημονῶ, «κόφτω μεγάλα λόγια», Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρος 2, σ. 83.

ἀποστόμωσις, εως, ἡ, ἄνοιγμα, τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 8. 10: ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ ἀναστόμωσις πρβλ. ἀποστομόω I.

ἀπόστοργος, ον, = ἄστοργος, Πλούτ. 2. 491C.

ἀποστοχάζομαι, ἀποθ., ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, Ἀθαν. τ. 1. σ. 50, 578.

ἀποστραβόομαι, παθ. γίνομαι στραβός, ἢ ἰλλός, παραβλώψ, «ἀλλοίθωρος», Σωρανὸς π. Γυναικ. Παθ. σ.192, 4.

ἀποστραγγαλίζω, φονεύω διὰ στραγγαλισμοῦ, πνίγω, τριάκοντα συνήρπασε καὶ περιθεὶς κάλων ἀπεστραγγάλισε Διόδ. 14. 12, Στράβ. 796.

ἀποστραγγίζω, «ξεστραγγίζω», παύω, Θεολ. Ἀριθμ. 49A.

ἀποστράγγισμα, ατος, τό, παρ' ἰατρ. τὸ στράγγισμα, ἢ τὸ ἐκ τῆς στραγγίσεως προελθόν, ἐξαχθέν, Συνέσ. σ. 302.

ἀπ-οστρακίζω, ὀπτῶ τι εἰς ἰσχυρὸν πῦρ ἕως οὗ γείνῃ ἔξωθεν σκληρὸν ὡς ὄστρακον, Γαλην. 6. 484. II. ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀπ-οστρακόομαι, παθ. γίνομαι σκληρὸς ὡς ὄστρακον, ἐπὶ πάσχοντος ἀπεξηραμμένου ὀστοῦ μὴ τρεφομένου πλέον ὑπὸ τοῦ αἵματος, Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910.

ἀποστρατεύομαι, παθ. ἀπολύομαι ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Λατ. exauctorari, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 26.

ἀποστράτευτος, ον, ὁ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀποσυρθείς, ἀπόστρατος, Λατ. emeritus, Βυζ.

ἀποστράτηγος, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ στρατηγικοῦ ἀξιώματος ἀποσυρθείς, ἀπ. ποιεῖν τινα, θέτω αὐτὸν ἐν ἀργίᾳ, ἀντικαθιστῶ αὐτὸν δι' ἑτέρου, Δημ. 669. 7: — ἐπὶ στρατηγοῦ συμπληρώσαντος τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας αὐτοῦ, Πλουτ. Μάρκελλ. 22.

ἀποστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ.., στρατοπεδεύομαι μακρὰν ἀπό, οὔποτε γὰρ μεῖον ἀπεστρατοπεδεύοντο οἱ βάρβαροι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑξήκοντα σταδίων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 34· Σεύθης μὲν ἀπεστρατοπεδεύετο προσωτέρω, εἰς ἀπόστασίν τινα, αὐτόθι 7. 7, 1.

ἀποστρεβλόομαι, παθ., βασανίζομαι διὰ στρεβλώσεως, τίθεμαι εἰς τὴν φοβερὰν βάσανον τῆς στρεβλώσεως, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀποστρεβλοῦσθαι Ἑβδ. (Μακκ. Β', θ', 7).

ἀπόστρεπτος, ον, ὀπίσω ἐστραμμένος, ἀποστραφείς, «ἀπόστρεπτος ἄπιθι: ἀντὶ τοῦ ἀποστραφεὶς ἄπιθι» A.B.10.22· ἐχθρικός, ἀπαράδεκτος, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 138D.

ἀποστρέφω: μέλλ. **-ψω**: Ἰων. ἀόρ. **ἀποστρέψασκε** Ἰλ. Χ. 197, κτλ.: — Παθ. καὶ Μέσ.: μέλλ. **-στρέψομαι** Ξεν. Κύρ. 5. 5, 36, Πλούτ.: ἀόρ. **-εστράφην** [ᾰ], Σοφ., Εὐρ., κλ.: μεταγεν. **-εστρεψάμην**, Ἑβδ.: μέλλ. **-στραφήσομαι**, Ἑβδ.: πρκμ. **-έστραμμαι**, Ἡρόδ., κλ.: Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσ. **-εστράφατο** ὁ αὐτ. 1. 166. Στρέφω ὀπίσω, Ὅμ. κλ. καὶ ἑπομένως ἢ τρέπω εἰς φυγήν, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψησιν Ἰλ. Ο. 62 κτλ. πρβλ., Ἡρόδ. 8. 94, ἢ ἀναγκάζω τι νὰ στραφῇ ὀπίσω, γυρίζω αὐτὸ ὀπίσω, ἁμάξας.. καταλαβόντες καὶ ἀποστρέψαντες προσήλαυνον Ξεν. Κύρ. 4. 3, 1: — στρέφω τινὰ ὀπίσω, τὸν κάμνω νὰ ὑπάγῃ ὀπίσω, ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῷ, ὃς αὐτὸν ἀποστρέψας κτλ. Θουκ. 4. 97., 5. 75: — ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας, συστρέψαντες ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν (καὶ δέσαντες) χεῖρας καὶ πόδας κτλ., Ὀδ. Χ. 173, 190, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1154, Ἀριστοφ. Ἱππ. 264· ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 455· ἀπ. τὸν αὐχένα, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. αὖ ἐρύειν Ἡρόδ. 4. 188: — στρέφω ὀπίσω, οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας Ὀδ. Γ. 162· ἴχνι' ἀποστρέψας, στρέψας τὰ ἴχνη τῶν βοῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι οἱ βόες ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 76: ἀποστρέφω, στρέφω τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, αὐχέν' ἀποστρέψας Θεογν. 858· ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα Εὐρ. Μήδ. 1148· ἀλλά, τὸ πρόσωπον πρός τινα Πλουτ. Ποπλ. 6· ἀνακαλῶ τινα ἔκ τινος μέρους, οἱ Ἔφοροι.. ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο ἐξ Ἰσθμοῦ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 3· φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνης ἀδύτων Ἐμπεδ. ἐν Bgk. Λυρ. σ. 431. 2) στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω πρὸς ἄλλο μέρος δι' ἀντιπερισπασμοῦ, Θουκ. 4. 8, κτλ.· τὸν πόλεμον ἐς Μακεδονίαν Ἀρρ. Ἀν. 2.1, 1· ἀποτρέπω κίνδυνον, κακόν τι, κτλ.· πῆμ' ἀπ. νόσου Αἰσχύλ. Ἀγ. 850· δίκην Ἀριστοφ. Νεφ. 776· ἀποστρ. τύχην μὴ οὐ γενέσθαι Ἀντιφῶν 143.15· ἀπ. εἰς τοὐναντίον τοὺς λόγους Πλάτ. Σοφ. 239D. 3) ἀπ. τινά τινος, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω αὐτόν, ἀποστρέψας.. τοὺς παῖδας αὐτῶν τῶν πολυτελῶν.. ἱππωνιῶν Ξεν. Ἱππαρχ. 112. II. ὡς εἰ ἦτο ἀμετάβατον (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν, ἵππον, κτλ.), ὑποστρέφω, Θουκ. 6. 65· ἀπ. ὀπίσω Ἡρόδ. 4. 43· ἀπ. πάλιν Σοφ. Ο. Κ. 1403. 2) στρέφομαι κατὰ μέρος, Ἡρόδ. 8. 87· ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 4. 52· τἀναντία ἀπ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12. B. Παθ., λυγίζομαι ὀπίσω, κάμπτομαι, αἱ δὲ εἴκοσι [νῆες] αἱ περιεοῦσαι ἦσαν ἄχρηστοι· ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, διότι τὰ ἔμβολα αὐτῶν ἐκάμφθησαν, Ἡρόδ. 1. 166, πρβλ. 4. 188· ἀποστραφῆναι τὼ πόδε, ἔχειν τοὺς πόδας περιεστραμμένους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 279· τρίχες ἀπεστραμμέναι, πυκνὰ στρημμέναι, σγουραί, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8. II. στρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ἀπ. ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 9. 3, 5, ἰδίως, 1) στρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπό τινος, ἀποστρέφομαι, Λατ. aversari, μετ' αἰτ., Φωκυλ. 2· μή μ' ἀποστραφῇς Σοφ. Ο. Κ. 1272· μή μ' ἀποστρέφου Εὐρ. Ι. Τ. 801, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 683, Ξεν. Κύρ. 5. 5,36· τὸ θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης Εὐρ. Ἱκ. 159· ὡσαύτως, μετὰ γεν., ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς Σοφ. Ο. Τ. 431: — ἀπολ., μὴ πρὸς θεῶν,.. ἀποστραφῇς αὐτόθι 326· ἀπεστραμμένοι λόγοι, ἐχθρικοὶ λόγοι, Ἡρόδ. 7.160. 2) στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25· στρέφομαι καὶ φεύγω, αὐτόθι 6. 2, 17· ἀποστραφῆναι, διαφυγεῖν, Πλάτ. Πολ. 405C. 3) ἀποστραφῆναί τινος, ἐγκαταλείπω τινά, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 4.

ἀποστριγγόω, καὶ **-στρίγγωσις, εως**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποστιγγρόω** καὶ **ἀποστίγγρωσις**.

ἀποστροφέω, = **ἀποστρέφω**, ἀποτρέπω, ἀποστροφέουσι δ' ὀπωπὰς Τζέτζ. Ὅμ. 283.

ἀποστροφή, ἡ, (ἀποστρέφομαι), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω στροφή, Ξεν. Ἱππ. 9. 6· ἀποστροφὴν λαμβάνειν, στρέφεσθαι, ῥέειν πρὸς ἄλλο μέρος, ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ δὲ ῥεύματος ἀποστροφὴν λαμβάνοντος ἐπὶ τὰς δύσεις Πλουτ. Λούκουλλ. 27. II. τὸ στρέφεσθαι μακρὰν ἀπό.., ἐκφυγή, διαφυγή, μετὰ γεν., τύχης κακῶν Αἰσχύλ. Πρ. 769, Σοφ. Ἀποσπ. 684· ζημίας Εὐρ. Μήδ. 1223. 2) καταφύγιον, Ἡρόδ. 8. 109, Θουκ. 4. 76· ἥκει βίου τελευτή· κοὐκέτ' ἔστ' ἀπ. Σοφ. Ο. Κ. 1473, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 603· οὐκ ἔχων ἀπ. Δημ. 42. 2: — μετὰ γεν. ἀντικειμ., οὗ σφί ἐστι ὕδατος οὐδεμία ἄλλη ἀπ., οὐδὲν ἕτερον μέσον ὅπως προμηθευθῇ τις ὕδωρ, Ἡρόδ. 2. 13· οὕτω, σωτηρίας ἀπ. Θουκ. 8. 75· βίου Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6.1· ἀπ. τοῦ δήμου, βοήθεια παρ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 549. III. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀποστροφὴ εἶναι τὸ σχῆμα καθ' ὃ ὁ ἀγορεύων στρέφει τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ μερικὸν καὶ ἀποτείνει αὐτὸν εἰς ἕνα μόνον ἰδιαιτέρως, Λογγῖν. 16. 2, Κυϊντιλιαν. 9. 2, 38.

Ἀποστροφία, ἡ, ἡ ἀποστρέφουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Θήβαις, ἔθετο δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ τὰς ἐπωνυμίας ἡ Ἁρμονία.. τρίτα δὲ Ἀποστροφίαν, ἵνα ἐπιθυμίας τε ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων ἀποστρέφῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων Παυσ. 9.16, 3.

ἀπόστροφος, ον, ἐγὼ γὰρ ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, κατὰ πρόληψιν, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέψασα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, θὰ ἐμποδίσω νὰ σὲ ἴδῃ, Σοφ. Αἴ. 69: μετὰ γεν., ὁ ἀπεστραμμένος ἀπό τινος, ὁππότ' ἐκεῖνοι ἀπόστροφοι ὦσι Σελήνης Μανέθ. 1. 57. 2) ὡς ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων, φοβερός, ἀποτρόπαιος, Ὀρφ. Ὕμν. 70. 8. II. ὡς οὐσιαστ., **ἀπόστροφος**, ἐν τῇ γραμμ., σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος ἢ φωνηέντων, Ἀν. Ὀξ. 3. 356, 29. III. ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ἀρχ. θεάτρῳ, ὅτε ἐστρέφετο καὶ ὡμίλει πρὸς τὸν δῆμον, παράβασις, Πλατώνιος «περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν» ἐν προλεγομ. εἰς Ἀριστοφ. σ. XIII, 44, ἔκδ. Παρισ.

ἀποστρώννυμι, ἀφαιρῶ τὰ σάγματα, «ἀπέσαξεν· ἀπέστρωσεν» Ἡσύχ.

ἀποστυγέω: μέλλ. -στύξω: ἀόρ. α' -εστύγησα Σοφ. Ο. Κ. 692· ὡσαύτως -έστυξα Ὀππ. Ἁλ. 4. 370: ἀόρ. β' **ἀπέστυγον**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 223: πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. -εστύγηκα Ἡρόδ. 2. 47: μισῶ σφοδρῶς, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι εἰς ἄκρον, Ἡρόδ. 2. 47, Σοφ. Ο. Κ. 186, 692, Εὐρ. Ἴων 488· πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν οἶνον) Μελανιππίδης 4: μετ' ἀπαρ., ἀπ. γαμβρὸν οἱ γενέσθαι Ἱπποκλείδην Ἡρόδ. 6. 129.

ἀποστύγησις [ῠ], εως, ἡ, ἀποστροφή, βδελυγμία, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 77.

ἀποστυγητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ αἰσθάνηται ἀποστροφήν, βδελυγμίαν, Βυζ.

ἀποστυπάζω, στύπει ἀποδιώκω, «διώχνω μὲ τὸ ξύλον», θυρέων ἀπεστύπαζον Ἀρχίλ. 114, «ἀπεστύπαζον· ξύλοις ἀπεδίωκον» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. σ. 120, 3., 771, 47.

ἀποστυφελίζω, ἀπωθῶ, ἀποδιώκω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀπομακρύνω, τινά τινος Ἰλ. Σ. 158, Ἀνθ. Π. 7. 603.

ἀποστύφω, [ῡ], συστέλλω, συσπῶ, στύφω, ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν δριμέων, «στυφῶν», δριμέα.., ὥστε ἀποστύφειν Ἀριστ. Προβλ. 1. 33, πρβλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 8,1· χείλεα ἀποστύφειν Ἀνθ. Π. 7. 536: — πρκμ. παθ., οὖρα δ' ἀπέστυπται, «ἔστυψαν», δὲν ῥέουσι πλέον, Νικ. Θ. 433: πρβλ. Schäf. ἐν Γρηγορ. Κορίνθου σ. 42, ὅστις συγκρίνει τὴν λέξιν πρὸς τὴν Γερμανικὴν abstumpfen.

ἀποσυκάζω, τρυγῶ σῦκα, Ἀμειψίας ἐν A. B. 435, 9. 2) πιέζω διὰ τῶν δακτύλων καὶ δοκιμάζω τὰ σῦκα ἂν εἶναι ὥριμα ἢ μή, μεταφ., ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν, ἀποσυκάζεις, πιέζων τοὺς ὑπευ-

θύνους, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων Ἀριστοφ. Ἱππ. 259.

ἀποσῡλάω, λαμβάνω λάφυρα ἀπό τινος, ὅθεν ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, τί τινος Πινδ. Π. 4. 195. **II**. ἀποστερῶ τινά τινος, ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας Σοφ. Ο. Κ. 1330 (ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ. καὶ Ἕρμ.), Ἰσαῖος 54. 2: ὡσαύτως, ἀπ. τινά τι Εὐρ. Ἄλκ. 870, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀποσυλᾶσθαί τι Αἰσχύλ. Πρ. 174. —**ἀποσυλέω** καὶ **-όω**, εἶναι τύπος ἀμφίβολος.

ἀποσύλησις [ῡ], **εως**, ἡ, λαφυραγώγησις, Εὐμάθ. σ. 286.

ἀποσυμβαίνω, = **οὐ συμβαίνω**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 282, Ὠριγέν., κλ.

ἀποσυμβολάω, συναντῶ, Ἡσύχ.

ἀποσυμβουλεύω, συμβουλεύω τινὰ νὰ ἀπέχηται ἀπό τινος, ἀποτρέπω, τινὶ ποιεῖν τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 3.

ἀποσυμμίγνυμι, ἴσως διορθ. **συμμίγνυμι**, Ἑβδ. (Δαν. ια', 6).

ἀποσυνάγω, θεραπεύω τινὰ ἀπό τινος νόσου, ἀπὸ λέπρας Ἑβδ. (Βασιλ. Δ'. ε', 3)· μετὰ διαφ. γραφ. ἀπό τινος τὴν λέπραν αὐτόθι.

ἀποσυνάγωγος, ον, ὁ ἀποβληθεὶς τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 22, κτλ.

ἀποσύνακτος, ον, = **ἀποσυνάγωγος**, Κύριλλ., Ἐπιφάν.

ἀποσυνάπτω, χωρίζω, ἀντίθετον τῷ **συνάπτω**, Θεόδ. Στουδ. σ. 375B.

ἀποσυνεθίζω, ἀποκόπτω τινὰ ἀπό τι, τὸν «ξεσυνηθίζω», κατ' ὀλίγον ἀποσυνεθίζειν τὸ βρέφος τοῦ μαστοῦ Σωρανὸς π. Γυναικ. Παθ. σ. 200. 11.

ἀποσυνεργέω, ἐντονώτερον τοῦ **οὐ συνεργέω**, ἐναντιοῦμαι, ἀντενεργῶ, οὐ μόνον οὐ συνεργεῖ πρὸς τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἀποσυνεργεῖ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 212.

ἀποσῡριγγόω, = **συριγγόω**, Ἱππ. 280. 3.

ἀποσῡρίζω, συρίζω ἠχηρῶς μὴ ἔχων τι νὰ σκεφθῶ, ἢ ὅπως δείξω ἀδιαφορίαν, μάκρ' ἀποσυρίζων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 280:—Παθ., ψιθυρίζω ἐν εἴδει συριγμοῦ, ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων τερπνὰ.. μέλη ἀπεσυρίζετο Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 5. **II**. ἀποσυρίζω τινά, ἀπελαύνω αὐτὸν μετὰ συριγμῶν, ἀποσυριχθησόμεθα Εὐστ. Πονημάτ. 81. 90.

ἀπόσυρμα, τό, τὸ ἀποσυρόμενον, ἤτοι τὸ γύρωθεν ἀφαιρούμενον, ἐκλέπισμα, Ἱππ. 426. 10, Διοσκ. 1. 36 : πρβλ. **σύρμα** I. 3. **II**. σκωρίαι καταλελειμμέναι μετὰ τὴν ἐξεργασίαν τοῦ μετάλλου, Ἀριστ. π. Θαυμ. 42.

ἀποσύρω, [ῡ] : μέλλ. **σῠρῶ** : — ἀποσπῶ, Φερεκύδ. 57, Σοφ. Ἀποσπ. 365· τὰς ἐπάλξεις Θουκ. 7. 43· ἐκδέρω, «γδέρνω», μέτωπον ἐς ὀστέον Θεόκρ. 22. 105· σκάπτω, ἀφαιρῶ, τὴν ἐπιπολῆς γῆν Στράβ. 208.

ἀποσυσσῑτέω, λείπω, ἀπουσιάζω ἀπὸ τοῦ δημοσίου συσσιτίου, Πλάτ. Νόμ. 762C.

ἀποσύστασις, εως, ἡ, ἡ διάλυσις, ἀποσύνθεσις, Κλήμ. Ἀλ. 458.

ἀποσφᾰγή, ἡ, σφαγή, Ἰω. Μαλαλ. 12. σ. 374.

ἀπόσφαγμα, ατος, τό, = **ὑπόσφαγμα**, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 34.

ἀποσφάζω, ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ **-σφάττω**, Λυσ. 137. 11, Ξεν., κλ.: μέλλ. **-σφάξω** : ὑπερσυντ. **-εσφάκειν** Δίων Κ. 78. 7: —Παθ. ἀόρ. **-εσφάγην** [ᾰ] Ἡρόδ. 4. 84 : μέλλ. **-σφᾰγήσομαι** Ἀριστοφ. Θεσμ. 750: — κόπτω τὸν λαιμόν τινος, σφάζω, Λατ. jugulo, ἀποσφ. τινὰ ἐς ἄγγος, οὕτως ὥστε τὸ αἷμα νὰ ῥεύσῃ εἰς ἀγγεῖον, Ἡρόδ. 4. 62, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 43 : καθόλου, σφάζω, φονεύω, ἀποκτείνω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 327, Θουκ. 7. 86, Πλάτ., κλ.: — Μέσ. ἀποκόπτω τὸν λαιμόν μου, σφάζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25.

ἀποσφαιρίζομαι, παθ. ἀναπηδῶ ὡς σφαῖρα, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 3. **II**. ἐν τῷ ἐνεργ., πλήττω καὶ τινάσσω τι μακρὰν ὡς σφαῖραν, Τζέτζ. Λυκόφρ. 17: — Ἐντεῦθεν **-ρισις**, ἡ, τὸ ἀποσφαιρίζειν, αὐτόθι.

ἀποσφαιρόω, κάμνω τι σφαιρικόν, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα σφαίρας, Ἀθήν. 42F.

ἀποσφᾰκελίζω, ἀποναρκοῦμαι, ἀπονεκροῦμαι ἐκ σφακέλου καὶ ἀποθνήσκω, ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι Ἡρόδ. 4. 28, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 369. **II**. καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφαδασμοῦ, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16, πρβλ. **σφάκελος**.

ἀποσφᾰκέλισις, εως, ἡ, σῆψις, γάγγραινα, σαρκῶν, ὀστέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 831.

ἀποσφαλίζω, ἀποσφραγίζω, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1108.

ἀποσφάλλω: μέλλ. **-σφᾰλῶ** : ἀόρ. α' **-έσφηλα** : — ἀποπλανῶ τῆς ὁδοῦ, ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος, «ἀποκρουσθῆναι καὶ ἀποσφαλῆναι ποιήσωσιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 320· μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο, μήπως πάθῃ τι καὶ μεγάλως «ἀποσφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ποιήσῃ τοῦ ἔργου» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 567. **II**. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. καὶ κυρίως κατ' ἀόρ. β' ἀπεσφάλην [ᾰ], ἀποτυγχάνω, τῆς ἐλπίδος Ἡρόδ. 6. 5· χάνω, ἀποσφαλεὶς φρενῶν Σόλων 25. 4, Αἰσχύλ. Πρ. 472· γνώμης ὁ αὐτ. Πέρσ. 392· οὐσίας τινὸς ἀπεσφαλμένος, ἠπατημένος ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν τινός, Πλάτ. Νόμ. 950B· δὲν κατορθώνω νὰ φθάσω, Ἰταλίας Πλουτ. Πύρρ. 15:— ἀπολ., λείπω ἢ ἐχάθην, Δημ. 801. 15· ἀποσφάλλεσθαι εἴς τι, ἀποπλανᾶσθαι, Πλούτ. 2. 392B: — ἡ κυρία σημασία εἶναι ὀλισθαίνω, ἀποσφαλεὶς ἐξ ὕψους, ἔπεσε, Πλουτ. Περ. 13.

ἀποσφαλμάω, ἢ **-έω**, πίπτω κατακέφαλα, διάφορ. γραφ. ἐν Πολυβ. 35. 5, 2, πρβλ. Σουΐδαν ἐν λέξει **ἀποσφαλμήσας**.

ἀποσφάξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, ὡς τὸ **ἀπορρώξ**, Νικ. Θ. 521· καθ' Ἡσύχ. «ἀποσφάξ· τὸ ὑψηλόν».

ἀποσφάττω, ἴδε **ἀποσφάζω**.

ἀποσφενδονάω, (ἢ **ἀποσφενδονέω**) ῥίπτω τι μεθ' ὁρμῆς μακρὰν ὡς διὰ σφενδόνης, τοῖς ποσὶ τοὺς ὑποπίπτοντας λίθους .. ἀποσφενδονᾷ πρὸς τοὺς διώκοντας Διόδ. 2, 50, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 33.

ἀποσφενδόνητος, ον, ἀποσφενδονηθείς, Πλούτ. 2. 293B.

ἀποσφενδονίζω, = **ἀποσφενδονάω**, Ἰώσηπ. ἐν Μακκ. 16.

ἀποσφήλωσις, ἀποτυχία, ἔκπτωσις, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀποσφηκόω, λύω, «ξελύω», «ξεσφίγγω», Νόνν. Δ. 21. 152, κτλ.

ἀποσφηνόω, σφηνώνω, σφίγγω, ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας Εὐστ. εἰς Διον. Π. 369· ἀποσφηνῶν τὴν ἀντηρίδα Φίλων Βελοπ. 76, Ἥρων Βελοπ. 123. **II**. κάμνω τι σφηνοειδές, Παῦλ. Αἰγ. 6. 28.

ἀποσφίγγω, μέλλ. **-γξω**, συσφίγγω, σφίγγω καλά, περισφίγγω, Λατ. adstringere, τρῶμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 831· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε, Λουκ. Πενθ. 19· λόγος ἀπεσφιγμένος, ὕφος συμπεπυκνωμένον, Λατ. oratio adstricta· ἀπεσφιγμένα καὶ νευρώδη καὶ σκληρὰ (παραδείγματα λέγων) Λουκ. Ρητ. Διδ. 9.

ἀπόσφιγξις, εως, ἡ, τὸ ἀποσφίγγειν, «σφίξιμον», Ἱππ. π. Ἀγμ. 759, π. Ἄρθρ. 831.

ἀποσφρᾱγίζω, Ἰων. **-σφρηγίζω**: μέλλ. Ἀττ. **ἰῶ**:— σφραγίζω, κλείω διὰ σφραγῖδος ἐν τῷ παθ., οὐδὲν ἀποσφραγίζεσθαι τῶν κενῶν Πλουτ. Ἀλέξ. 2:— προσέτι ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ὀρ. 1108, Ἀθήν. 34A. **II**. λύω τὴν σφραγῖδα, ἀνοίγω, «ξεσφραγίζω», ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν Διογ. Λ. 4. 59.

ἀποσφράγισμα, τό, ἀποτύπωμα σφραγῖδος, Ἀθήν. 585D: σφραγίς, ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς Ἑβδ. (Ἱερ. κβ', 24).

ἀποσφραγιστής, ὁ, ὁ ἀποσφραγίζων, Γλωσσ.

ἀπ-οσφραίνω, κάμνω τι νὰ ἔχῃ τὴν ὀσμήν τινος, οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλκῳ αὐτὸν ἀποσφραίνει, δίδει εἰς ἑαυτὸν ὀσμὴν διχάλκου, Ἀνθ. Π. 11. 165:— Παθ., ἐπὶ φρενιτικῶν ἁρμόζει ἀποσφραινόμενον, νὰ τὸ ὀσφραίνωνται, Διοσκορ. 1. 64.

ἀποσφῡρηλᾰτέω, κατασκευάζω τι διὰ σφυρηλατήσεως, οὔτε μὴν σιδήρῳ τὴν ψυχὴν ἀπεσφυρηλάτημαι Λιβάν. ἐν Ἀνέκδ. Βοασσ. 1. 170.

ἀποσχάζω, ἐντονώτερον τοῦ **σχάζω**, χαράσσω, ἀνοίγω, ἀπ. φλέβα Κράτης ἐν Ἀδήλ. 5, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 4, 3:—Παθ., Ἱππ. Προγν. 45· καθ' Ἡσύχ. «ἀποσχάσαι· διαρρῆξαι, διαλῦσαι, φλεβοτομῆσαι»: πρβλ. **ἀποσχάω**. **II**. χαλαρώνω, ἀποσχάζουσι τὴν σχαστηρίαν Ἥρων Βελοπ. 130.

ἀποσχαλιδόω, στηρίζω τὰ δίκτυα διὰ σχαλίδων, Θησ. Στεφ.

ἀποσχᾰλίδωμα, ατος, τό, (σχαλιδόω) ξύλον δικρανοειδὲς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀγρευτικῶν δικτύων, Λατ. varus, Ξεν. Κυν. 10, 7.

ἀπόσχᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἄνοιγμα φλεβός, φλεβοτομία, Ἱππ. 1228D. **II**. ἡ ἐλευθέρα κίνησις μηχανῆς, Φίλων Βελοπ. 74.

ἀποσχάω, = **ἀποσχάζω** I., Ἱππ. 363F, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 2, 13.

ἀποσχεδιάζω: μέλλ. **-άσω**, = **αὐτοσχεδιάζω**, ποιῶ τι ἐκ τοῦ προχείρου, νόμος ἀπεσχεδιασμένος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 14. **2**) πράττω τι εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, Ἰουλιαν. 453B, Σχόλ., κτλ. **3**) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου, περί τινος Πολύβ. 12. 3, 7: ἐξ αὐτοσχεδίου λέγω, ὁμιλῶ ἐξ ὑπογυίου, ἐκ τοῦ παραυτίκα, Ἀθήν. 125C, Φιλόστρ. 222.

ἀπόσχεσις, εως, ἡ, ἀποχή, Πλούτ. 2. 123B, κτλ.· τῶν βρωμάτων Στράβ. 524.

ἀποσχετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπέχομαι**, ὡς τὸ **ἀφεκτέον**, πρέπει τις νὰ ἀπέχηται, νὰ κάμνῃ ἀποχήν, τινὸς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἀποσχετλιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **σχετλιάζω**, Α. Β. 36,

ἀπόσχημα, τό, ὁμοίωμα, ἀπεικόνισμα, τινὸς Σχόλ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 463.

ἀποσχηματίζω, δίδω σχῆμά τι εἴς τι, σχηματίζω, εἰς τὰ ἄλλα ζῷα ἀπεσχηματισμένας τέχνῃ τῇ παλαιᾷ Ἐπιστολὴ Σωκρ. 28. **II**. παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ἀπεκδύω τινὰ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ἀποσχηματίζειν μοναχὸν Θεόδ. Στουδ. 516C.

ἀποσχήσω, ἀποσχεῖν, -έσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπέχω**.

ἀποσχίζω, σχίζω ἢ ἀποκόπτω μέρος, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτὴν [τὴν πέτρην], «ὃ ἔστι μέρος αὐτῆς κατέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν», Ὀδ. Δ. 507· βιαίως ἀποσπῶ, Εὐρ. Ἄλκ. 172, Ὀππ. Ἀλ. 2. 623. **2**) ἀποχωρίζω ἢ ἀποσπῶ τινα ἀπό τινος, τινὰ ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ Ἡρόδ. 6. 9· ἀπ. Λυδούς, ἀποχωρίζω αὐτούς, Πλάτ. Πολιτ. 262B : — Παθ., ἀποσχισθῆναι ἀπὸ .., ἐπὶ ποταμίου ἀποχωρισθέντος ἀπὸ μεγάλου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 2, 17., 4, 56., ἐπὶ

φυλῆς ἀποχωρισθείσης ἀπὸ τοῦ ἀρχεγόνου στελέχους, κτλ. αἰτ. 1. 58. 143· ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβὸς ἀπ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 4, 5· ὡσαύτως, ἄνευ τῆς ἀπό, ἀποσχισθέντες τῆς ἄλλης στρατιῆς Ἡρόδ. 8. 35, πρβλ. 7. 233, Πλάτ. Πολιτ. 267Β· κτλ. : — Μέσ., ἀποσχίζομαι, ἀποχωρίζω ἐμαυτόν, ὁ αὐτ. Νόμ. 728Β. **3**) μεταφ.. ἀπ. τινὰ τοῦ λόγου, διακόπτω αὐτὸν ὁμιλοῦντα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1408.

ἀποσχίς, ίδος, ἡ, (σχίζω) μόνον κατὰ πληθ. **ἀποσχίδες**, κλάδοι φλεβῶν, Ἱππ. 275. 6, Ἀρετ.· ὀστῶν Γαλην.· ἐπὶ ὄρους, Στράβ. 521. Τὸ ἑνικ. εὕρηται παρὰ Γαλην. 2. 578.

ἀπόσχῐσις, εως, ἡ, διαίρεσις, τῇ πρότερον ἀποσχίσει τῆς φλεβὸς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 3, 21· δοιαὶ [φλέβες] ἐξ ἀποσχίσιος γιγνόμεναι Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 8.

ἀπόσχισμα, ατος, τό, τὸ ἀποσχισθὲν ἢ ἀποχωρισθὲν μέρος, Μ. Ἀντων. 4. 29.

ἀποσχιστής, οῦ, ὁ, ὁ σχισματικός, αἱρετικός, ὁ σχίσμα ἐνεργῶν καὶ ὑποστηρίζων, Ἐκκλ.

ἀποσχοινίζω, ἀποχωρίζω διὰ σχοινίου συρομένου ὁλόγυρα : ἐν γένει, ἀποχωρίζω, ἀπομονώνω, ἀποκλείω, ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις Δημ. 778. 16· πρβλ. Πλούτ. 2. 443Β, Φίλωνα 1. 205, 219. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. **-ισμός, οῦ**, ὁ, Θεόδ. Στουδ. σ. 228C.

ἀποσχολάζω, ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν, ἔν τινι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4. **2**) διέρχομαι ἢ ἀφιερῶ τὸν χρόνον εἴς τι, τῷ οἴνῳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1. **3**) διατρίβω παρά τινι, ὑπάγω πρὸς αὐτὸν χάριν διδασκαλίας, Βίος Ὁμ. 5 καὶ 34.

ἀπόσχολος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὰς σχολὰς τῶν σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 69.

ἀποσώζω (-σῴ-) σώζω ἢ διαφυλάττω ἀπό, θεραπεύω ἐκ, νόσου Σοφ. Φ. 1379· ἀπ. οἴκαδε, φέρω σῶον εἰς τὴν πατρίδα, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 19, πρβλ. Ἀν. 2. 3, 18. **2**) φυλάττω ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, Πλάτ. Φίλ. 26C, Νόμ. 692C· ἀπ. πατρὸς γνώμας, τηρῶ αὐτὰς ἐν τῷ νῷ, διαφυλάττω αὐτὰς ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 2. **II**. Παθ., ἀποσωθῆναι ἐς .., ἀφικέσθαι σῶον εἰς, Ἡρόδ. 5. 87., 7. 299, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 22· ἐπὶ .. αὐτόθ. 3. 1, 2· ἀπολ., σώζομαι ἐκ τοῦ κινδύνου, «γλυτώνω», Ἡρόδ. 2. 107, κ. ἀλλ. **III**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι, διατηροῦμαι σῶος, Πλάτ. Ἐπιστ. 336Β.

ἀποσωρεύω, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, Βυζ.

ἀποτᾰγή, ἡ, (ἀποτάσσω) ἀπόταξις, ἀποκήρυξις, τοῦ κόσμου, Ἐκκλ.

ἀποτᾰγηνίζω, ἴδε **ἀποτηγανίζω**.

ἀπόταγμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 138.

ἀποτάδην [ᾰ], (τείνω), ἐπίρρ., ἐκτεταμένως, κατ' ἔκτασιν, ἐκτάδην, κατὰ μῆκος, Λουκ. Ζεῦξ. 4, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 21· ἀπ. τρέχειν Πολυδ. Ϛ', 175. **2**) σχοινοτενῶς, μακροεπῶς, Φιλόστρ. 481, 500· ἀποτάδην φθεγγόμενον φθέγμα κηρύκων Πολυδ. Δ', 94.

ἀπότακτος, ον, ἢ **ἀποτακτός, όν**, (ἀποτάσσω): ἀποκεχωρισμένος πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν, ὁ ὁρισθεὶς ἰδιαιτέρως, ἔκτακτος, σιτία Ἡρόδ. 2. 69, πρβλ. Φιλήμονα ἐν «Σικελικῷ» 2. **2**) ὡρισμένος, τεταγμένος, ἡμέρα Κριτίας 2. 27. **3**) ἴδε **ἄπακτος**. **II**. **Ἀποτάκται, ῶν**, οἱ, αἱρετικοί τινες ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἐπιφανίου 2. 18: ὡσαύτως **-τακτικοὶ** ὁ αὐτ.· **-τακτισταί**, ἀποτακτιστάς τινας ὀνομάζουσιν οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι Ἰουλιαν. 224Α· **-τακτῖται** Ἐπιφάν. 2. 129.

ἀποτᾰλαντεύω, ζυγίζω, λίθον λίθῳ Ῥήτορες (Walz) τ. 1, 497.

ἀποταμειόω, ἐσφ. ἀντὶ **ἀποταμιεύω**.

ἀποταμίευτος, ὁ, ἡ, ἀποτεταμιευμένος, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 599, 21.

ἀποτᾰμιεύω, θέτω εἰς ταμεῖον, φυλάττω, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 488, 19 : — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Αἰλ. Π. Ἱστ. 1. 12 (ἔνθα τὸ **ἀποταμειώσασθαι** εἶναι ἐσφαλμ. γραφή).

ἀποτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἀποτέμνω**.

ἀποτανύω, = **ἀποτείνω**, τὴν χεῖρα Ἱππ. π. Ἀγμ. 757

ἀπόταξις, εως, ἡ, (ἀποτάσσω) ἀποχωρισμός, κυρίως ταξινόμησις ἀνθρώπων πρὸς φορολογίαν, «ἀπόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Σαμοθρακῶν φόρου» Ἁρπ., πρβλ. Βοίκχ. Π. Οἰ. 2. 156. **2**) = **ἀποταγή**, Ἐκκλ. : — ὡσαύτως **-ταξία**, ἡ, Ἐκκλ.

ἀπότᾰσις, εως, ἡ, παράτασις, ἐπὶ ἤχου, ὅσων ἐστὶν ἀπ. τῆς φωνῆς, δ. ἐ. ὅσων ἀποτείνεται ἡ φωνή, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 14, 8, πρβλ. π. Ψυχ. 2. 8, 9. **2**) ἐξάπλωμα, τέντωμα, τῶν ποδῶν Πλούτ. 2. 670C· τέτανος ἡ ἐς εὐθὺ ἀπότασις Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6. **3**) ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπει ὁ συγγραφεύς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 1070, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 113.

ἀποτάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, ἀποχωρίζω, προσδιορίζω ἰδιαιτέρως, μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς Πλάτ. Θεαίτ. 153Ε: ἀποσπῶ στρατιώτας, Πολύβ. 6. 35, 3, κτλ. : — Παθ., ἀπετέτακτο πρὸς τὸ δεξιόν, ἐτάχθη πρὸς τὸ δεξιόν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· ἀποτεταγμένη ἀρχή, ἀρχὴ διαρκὴς ἐξ ὡρισμένων προσώπων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 13· καθόλου, ὁρίζομαι, διορίζομαι, διανέμομαι, χῶρος Πλούτ. 2. 120Β. **II**. διορίζω, τάσσω ὡρισμένως, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 6, 6. **II**. Μέσ., ἀποτάσσομαί τινι, ἀποχαιρετίζω τινά, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 61, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 21, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ϛ', 46, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 11. 8, 6, Λιβάν. 4. 511· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., χωρίζομαι ἀπό τινος πράγματος, παραιτοῦμαι, ἐγκαταλείπω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 33· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἴδε Φρύν. ἐν λέξει καὶ Λοβ. ἐν τόπῳ· ὡσαύτως, ἀποτάξασθαι τῆς βασιλείας Μαλαλ. σ. 312: πρβλ. **συντάσσω** IV.

ἀποταυρόομαι, παθ., ἀγριεύω ἢ βλέπω ἀγρίως ὡς ταῦρος, καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσίν, «λείπει τὸ ἔχει, καίτοι φησὶν ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ ... ἔχουσα τετοκυίας λεαίνης τὸ βλέμμα» (Σχόλ.), Εὐρ. Μήδ. 188· εἶμαι ὠργισμένος, μανιώδης ἐξ ὀργῆς ὡς ταῦρος, Κύριλλ. **2**) περὶ τῆς Ἰοῦς, μεταβάλλομαι εἰς ταῦρον ἢ δάμαλιν, Ἐρωτιαν.

ἀπόταυρος, ον, μακρὰν ἀπὸ τοῦ ταύρου, ἀνόχευτος, διὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυρρικὰς [πυρρίχας] βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους καὶ καλοῦσιν ἀποταύρους Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 7, 3.

ἀπότᾰφος, ον, ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων, Δείναρχ. παρ' Ἁρπ. καὶ Α. Β. 437, κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (τὴν ἐλευθερίαν, Κῶδιξ) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς».

ἀποτάφρευσις, εως, ἡ, χαράκωσις, ὀχύρωσις, Διον. Ἀλ. 9. 9.

ἀποταφρεύω, περιβάλλω διὰ τάφρου, ὀχυρώνω, κατὰ τὸ πλεῖστον συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἀποσταυρόω**, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 1, Ἑλλ. 5. 4, 38, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 58.

ἀποτέθνασαν, ἀποτεθνειώς, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποθνήσκω**.

ἀποτείνω: μέλλ. **-τενῶ**: πρκμ. **-τέτακα**: γ' πληθ. παθ. πρκμ. **ἀποτέτανται** Λουκ. Ζεῦξ. 4. — Ἐκτείνω, τείνω πρός μέρος τι, μέρος τι αὐτοῦ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27· ἀπ. ἐκεῖ τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. περὶ Μνήμ. 2. 19· τὼ πόδε Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 13 : — Παθ, δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ἀποτεταμένα Ξεν. Ἀν. 1. 18, 10: ἡ ὄψις πόρρω ἀποτεινομένη Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 6, κτλ. **2**) ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω, προάγω, ἐπὶ τῆς γραμμῆς στρατεύματός τινος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· μακροτέρους ἀπ. μισθούς, ἐπεκτείνω τὰς ἀμοιβὰς πολὺ περαιτέρω, Πλάτ. Πολ. 363D· ἰδίως ἐπὶ λόγων ἢ ὁμιλιῶν, ἀπ. τὸν λόγον ὁ αὐτ. Γοργ. 466Α· ἀπ. μακρὸν λόγον, κάμνω μακρὰν ὁμιλίαν, Πρωτ. 335C, κ. ἀλλ. συχνὸν λόγον Γοργ. 465Ε· μακρὰν ῥῆσιν ἀπ. Πολ. 605D· ἐπὶ μεταλλίνων (χαλκῶν) ἀγγείων, μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει [τὸν ἦχον] Πρωτ. 329Α· ὀξὺν ἀπ. φθόγγον Πλούτ. Σύλλ. 7: — Παθ., ἐπιμηκύνομαι, ἀποτεινομένου τοῦ πότου Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 18. **3**) ἐφαρμόζω: Παθ., παραδείγματα ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς, μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβείας γεγραμμένα, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 9: — Μέσ., καταβάλλω προσπαθείας, Διογ. Λ. 5. 17· ὑπέρ τινος, περί τινος πράγματος, Λουκ. Ἔρωτ. 17· ἀποτείνεσθαι πρός τινα, ἐπιγλωσσᾶσθαί τι τινος, κατατρέχειν τινός, Εὐσεβ. Ἰ. Ἐκκλ. 6. 17., 7. 11: **II**. ἀμεταβ. ἐκτείνομαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων φλέβια ἀποτείνει Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 11, 9· μέχρι ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 6, 13· καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα, τοῦτ' ἔστι μακρολογήσομεν, Πλάτ. Γοργ. 458C· μετὰ μετοχ., ἐξακολουθῶ πράττων τι, ἀπ. μαχόμενοι Πλούτ. 2. 60Α.

ἀποτειχίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κλείω ἢ χωρίζω τι διὰ τείχους. **1**) πρὸς ὀχύρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἡρόδ. 6. 36, πρβλ. 9. 8. **2**) πρὸς ἀποκλεισμόν, ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θουκ. 4. 130, πρβλ. 1. 64, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4., 2. 4, 3: — Παθ., Θουκ. 6. 96: — μεταφ. κλείω, ἐμποδίζω, ἔλαθεν ἑαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Ἡλιόδ. 9. 20. **3**) Μέσ., ἀνεγείρω μεσότοιχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμόν, Λουκ. Ἔρωτ. 28. **II**. ἐγείρω ὀχυρώματα, Πολύαιν. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 88· ἔνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτείχῐσις, εως, ἡ, τὸ ἀποτειχίζειν, περιτειχίζειν, ἀποκλείειν, ἀποκλεισμός, Θουκ. 1. 65. **II**. ἀνέγερσις ὀχυρωμάτων, ὀχύρωσις, Πολύαιν. 1. 3, 5.

ἀποτείχισμα, ατος, τό, τεῖχος οἰκοδομηθὲν πρὸς ἀποκλεισμόν, Θουκ. 6. 99., 7. 79, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7.

ἀποτειχισμός, οῦ, ὁ, = **ἀποτείχισις**, I., Πλούτ. Νικ., κτλ.

ἀποτειχιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις διὰ τειχῶν νὰ ἀποκλείσῃ, ἀποχωρίσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ, μεταφ., διαβολὴν Θεμίστ. 278Α.

ἀποτεκμαίρομαι, ἀποθ., ἐξάγω τεκμήρια ἀποδείξεως ἀπό τινος πράγματος, τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1538.

ἀποτεκνόομαι, ἀποθ., γεννῶμαι, συνέβαινεν ἂν καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀποτεκνοῦσθαί ποτε ποταμοὺς Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 9. **II**. ἀποστεροῦμαι τῶν τέκνων μου, Ἑβδ. (Γέν. κζ', 45).

ἀποτέλειοι, οἱ, (τέλος) ἄρχοντες παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἴδε Schweigh. Πολύβ.10. 21, 9.

ἀποτελειόω, φέρω τι εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, ἀδρύνω, πεπαίνω. —Παθ., ἀδρύνομαι, φθάνω εἰς ἀκμήν, φθάνω εἰς ἥβην, ἡβάσκω, ἀποτελειοῦται τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων ἔμπροσθεν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 22, 11. II. μυσταγωγῶ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀποτελέσιμος, η, ον, ὁ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ, «θεμινήσασα· πρακτική, ἀνυσίμη, ἀποτελεσίμη» Ἡσύχ.

ἀποτέλεσις, εως, ἡ, τελείωσις, συμπλήρωσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.108.

ἀποτέλεσμα, ατος, τό, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις, μηνὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 9· τέχνης Πολύβ. 4.78, 5, Πλουτ. Λυκοῦργ. 30. 2) γεγονός, συμβάν, ἀποτέλεσμα, Πολύβ. 2. 39, 11. II. ὡς ἀστρολογικὸς ὅρος, τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἐπίδρασις θέσεών τινων τῶν ἄστρων ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης τύχης, Πλουτ. Ρωμ.12, Ἀρτεμίδ.1.9, κλ.: —συγγράμματα ἐπιγραφόμενα **ἀποτελέσματα** ἐγράφησαν ὑπὸ Ἑλικ. καὶ ἄλλων· ἀλλὰ κατὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἑλικώνιος** τὰ συγγράμματα ταῦτα ὠνομάζοντο **ἀποτελεσματικά** «Ἑλικώνιος ἀστρονόμος ἀποτελεσματικά, περὶ διοσημιῶν καὶ ἄλλα πολλά».

ἀποτελεσματικός, ή, όν, ὁ παράγων ἢ ἔχων ἀποτέλεσμα, τέχνη ἀπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θεωρητική**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11.197:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, Εὐσταθ. Πονημάτ. 64. 3. II. ἀστρολογικῶς, ὁ ἀσκῶν ἐπίδρασιν, Πτολ.: ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀστρολογίαν, τέχνη, ἐπιστήμη Εὐστ. 900. 44· **ἀποτελεσματικά**, ὄνομα συγγράμματος ἀστρολογικοῦ ὑπὸ Παύλου Ἀλεξανδρ.: —**-κοί**, οἱ, ἀστρολόγοι, Εὐσταθ.193.7.

ἀποτελεσματογραφία, ἡ, πραγματεία περὶ ἀστρολογίας, Πορφύρ. ἐν Πτολ. καὶ **ἀποτελεσματολόγος**, ὁ, συγγραφεὺς ἀστρολογικοῦ συγγράμματος, Θεο. Ἀριθμ.

ἀποτελεστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποτελέσῃ, νὰ συμπληρώσῃ, Διοσκ. Θηρ. 2: — Οὐσιαστ., **ἀποτελεστής, οῦ, ὁ**, ὁ συμπληρῶν, τελειωτής, Κύριλλ.

ἀποτελεστικός, ή, όν, ὁ ἀποτελῶν, ἐκτελῶν τι, ἀποτελεσματικός, τινος Πλάτ. Ὅρ. 412C, Πλούτ. 2. 652A.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 268.

ἀποτελευτάω, ἀμεταβ., τελευτῶ, εἴς τι, εἰς πρᾶγμά τι, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· εἰς ἀνίας, εἰς ἡδονάς, Πλάτ. Πρωτ. 353E, 354B· ἀποτελευτῶν, ἐπὶ τέλους, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 310E. II. φέρω εἰς πέρας, εἰς τέλος, ἀποτελειώνω ἐντελῶς, Ἀλέξ. Ἀφρ.

ἀποτελευτή, ἡ, = **ἀποτελεύτησις**, εἴς τι Ὀρειβάσ.14 Mai.

ἀποτελεύτησις, εως, ἡ, τὸ τελευτᾶν, καταλήγειν, εἴς τι Ἱππ. 409. 44, Θεοφρ. π. Πυρ. 54. II. συμπέρασμα, ἀποτέλεσμα, Πλάτ. Σοφ. 264Δ.

ἀποτελέω: μέλλ. **-τελέσω**, Ἀττ. **-τελῶ**, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω, συμπληρῶ ἔργον τι, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, Πλάτ., κλ.:— Παθ. Θουκ. 4, 69: μετοχ. **ἀποτετελεσμένος**, τέλειος, Λατ. omnibus, numeris absolutus, Ξεν. Οἰκ. 13, 3. 2) παράγω, προξενῶ, νοσήματα Πλάτ. Τίμ. 84C: — Παθ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 19, 20. 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ ὅ,τι ὀφείλω ἢ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἐκπληρώσω, ἐκτελέσω, τὰς εὐχάς σφι ἀπ. Ἡρόδ. 2. 65· τῷ θεῷ τὰ πάτρια ὁ αὐτ. 4. 180· τὰ νομιζόμενα Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, τελετάς τινας Πλάτ. Νόμ. 815C· ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ὁ αὐτ. 806E: —ὡσαύτως, τίνω, ὑφίσταμαι, ὑποφέρω, παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμβύσου παθήμασιν ὁ αὐτ. 695E. 4) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, ὅπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελῶσιν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5· προσταχθέντα Πλάτ. Νόμ. 823D· τὰ προσήκοντα ὁ αὐτ. Κριτ. 108D· ἀπ. ἄρτον Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9. 6) ἰδίως ἐπὶ ἐπιδράσεως τῶν ἄστρων, Δίων Κ. 45. 1, κτλ. πρβλ. **ἀποτέλεσμα**. 5) καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ὡς τὸ **ἀποδεικνύναι** ἢ **παρέχειν**, τὴν πόλιν ἀπ. εὐδαίμονα Πλάτ. Νόμ. 718B· ἀμείνους ἐκ χειρόνων ἀπ. ὁ αὐτ. Πολιτ. 297B· τοιούτους ἄνδρας ὥστε .. Πολύβ. 6.52,11· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἄμεμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι, καταστῆσαι αὐτὸν φίλον ἄμεμπτον, ἀγνόν, Ξεν. Λακ. Πολ. 2. 13:—Παθ. τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος Πλάτ. Πολ. 566D· ἐνύπνιον τέλεον ἀποτ., ἀποβαίνει.., αὐτόθι 443B. 6) πληρῶ, κορέννυμι, χορταίνω, (μεταβ.) τὰς ἐπιθυμίας Γοργ. 503D:— Παθ. Πολ. 558E, κ. ἀλλ. II. Παθ., προσκυνοῦμαι, λατρεύομαι, Συμπ. 188D.

ἀποτεμαχίζω, (τέμαχος) ἀποκόπτω τεμάχιον, χωρίζω, Θεόδ. Μετοχ. Σύμμικτ. σ. 92, 19.

ἀποτέμνω, Ἰων. καὶ Ἐπ. **-τάμνω**: μέλλ. **-τεμῶ**: ἀόρ. 6' **ἀπέτεμον**:— ἀποκόπτω, παρηορίας ἀπέταμνεν Ἰλ. Θ. 87· ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε Γ. 292, κτλ.· κρᾶτ' ἀπὸ .. καὶ ἄρθρα τεμὼ χερὶ Σοφ. Φ. 1207· τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 2. 39, κ. ἀλλ. τὰ σκέλεα ὁ αὐτ. 2. 40· τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ὁ αὐτ. 3. 154, κτλ.: ἀποκόπτω, κάμνω ἐγχείρησιν, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἀπ. τινά, ἀποκεφαλίζω, Βυζ.:— Παθ. ἀποκόπτομαι, τὰ ἀκρωτήρια ἀποτμηθήσεσθαι Λυσ.105, 29· τὴν γλῶτταν ἀποτμηθεὶς Αἰσχ. 24. 32· τὴν κεφαλὴν Λουκ. Πλοῖον, 33. 2) ἀποχωρίζω, ἢ διαχωρίζω, ὑπὸ γεωγραφικὴν ἔννοιαν, οὕτω ὁ Ἅλυς ποταμὸς ἀποτάμνει σχεδὸν πάντα τῆς Ἀσίης τὰ κάτω ἐκ θαλάσσης τῆς ἀντίον Κύπρου ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον Ἡρόδ.1. 72· οὔρεα ὑψηλὰ ἀπ. [τὴν χώρην] ὁ αὐτ. 4. 25· ἴδε κατωτ. II. 2:—μαθηματικῶς, ἥμισυ..ἡ γραμμὴ ἀπ. Πλάτ. Μένων πρβλ. Ἀριστ. Μηχ. 1. 13:— Παθ. ἐπὶ ἀποσπάσματος στρατιωτικοῦ, 85Δ, ἀποκόπτομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος τοῦ στρατοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 29. 3) ἀναχαιτίζω, σταματῶ, θέτω πέρας εἴς τι, τὰς μηχανὰς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 129. 4) ἀποχωρίζω ἐν τῇ συζητήσει, τίθημι ἐκτὸς τοῦ ζητήματος, Πλάτ. Νόμ. 653C· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Φίλ. 42B:— Παθ. ἀποκόπτομαι ἢ ἀποχωρίζομαι ἐν τῇ συζητήσει, Ἀριστ. Φυσ. 3. 3, 5. 5) ἀπ. τὰ βαλλάντια, εἶμαι βαλλαντιοτόμος, Πλάτ. Πολ. 348D. II. Μέσ., ἀποκόπτω τι δι' ἐμαυτόν, ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι Ἰλ. Χ. 347· ἀπ. πλόκαμον Ἡρόδ. 4.34· τὴν χώρην ἀπ. τάφρον ὀρυξάμενοι αὐτόθι 3· ἀπ. τοῦ ὠτός, ἀποκόπτω μέρος τοῦ ὠτός, αὐτόθι 71. 2) ἀποχωρίζω, ἀπάγω, κλέπτω, πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 74· τὰς Θυρέας .. ἀποταμόμενοι ἔσχον Ἡρόδ.1. 82· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ ἀποκοπείσης ἢ ἀποχωρισθείσης χώρας, ἀπ. τῆς χώρας, ἀποκόπτω μέρος τῆς χώρας, Ἰσοκρ. 134B· Φοινίκης ἀπ. Ἀραβίας τε, ἔχω μέρος ἢ μερίδιον ἐκ τῆς .., Θεόκρ. 17.86. 3) ἀποχωρίζω ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως, ἀφιερῶ, καθιερῶ, ὕλας Λουκ. π. Θυσιῶν 10. 4) ἀπ. ὡς μέγιστα τῶν Ἀθηναίων, ἀφαιρῶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν δύναμιν ἀπ' αὐτῶν, Θουκ. 8. 46.

ἀπότεξις, εως, ἡ, γέννα, τοκετός, γέννησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 53.

ἀποτερᾰτόομαι, παθ. (τέρας) ἐκπλήττομαι ὡς ἐκ τέρατος.

ἀποτερμᾰτίζω, περιορίζω, ὁρίζω, Ἀγαθήμ. 2. 4· καὶ **ἀποτερματισμός, οῦ, ὁ**, ὅριον, Πρόκλ. π. σφαίρ. 27, σ. 48· ὡσαύτως **ἀποτερμάτωσις, εως**, ἡ, Ἐτυμολ. Μ. 583. 17. II. ἐν τῷ μέσ. = τῷ Ὁμηρικῷ τέρμ' ὁράαν, ἐς ἀλήθειαν πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ἀποτερματιζόμενοι, ὅπερ ἐστίν, ἀποβλέποντες, ἀποσκοποῦντες, κατὰ διόρθ. Κοραῆ ἀντὶ ἀποτελματιζόμενοι, Ἱππ. 23. 2, (Πλουτ. Ρωμ.11, ἔκδ. Κοραῆ, τ. Α', σ. 369).

ἀποτέρπομαι, ἀντὶ ἐπιτέρπομαι, Ἰω. Γεωμ. ὕ. 4. 25.

ἀποτεταγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ὡρισμένως, ἀποκλειστικῶς, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ.198.

ἀποτετερματισμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ὡρισμένως, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀμφιτέρμως**.

ἀποτετευγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀποτυγχάνω**, ἀνεπιτυχῶς, ἄνευ ἐπιτυχίας, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 198.

ἀποτετμημένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., κεχωρισμένως, χωριστά, Βυζ.

ἀποτετολμημένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ. τολμηρῶς, παρατόλμως, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 6. σ. 306.

ἀπότευγμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ κακ. 7.5, Διόδ. 1. 1, Κικ. π. Ἀττ.13. 27.

ἀπότευξις, εως, ἡ, ἀποτυχία, Πλάτ. Ἀξ. 368C ἐλπίδος Πλουτ. Γάλβ. 23:— **ἀποτευκτικός, ή, όν**, προξενῶν ἀποτυχίαν, τινος Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. 554. 36:— ὑποκείμενος εἰς ἀποτυχίαν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 6, 6 καὶ 26, 14: — **ἀποτευκτέω**, = **ἀποτυγχάνω**, Φώτ., ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 395.

ἀποτεφρόω, μεταβάλλω εἰς τέφραν, Πολυδ. A, 167, Διοσκ. 5. 96.—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-ωσις**, ἡ, Βυζ.

ἀποτηγᾰνίζω, (τήγανον) τρώγω ἀπὸ τοῦ τηγάνου, τρώγω τηγανισμένον, ἢ ὀπτὸν ἀπὸ τῆς ἀνθρακιᾶς, ὡς τὸ **ἀπανθρακίζω**, Φερεκράτ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 1, Φρύν. Κωμ. ἐν Τραγῳδοῖς» 1. 1, Μάχων παρ' Ἀθην. 582E· — Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 1, ἀπετηγάνισα. 2) μεταγεν., τηγανίζω, ἢ ὀπτῶ ἐπὶ ἀνθρακιᾶς

ἀποτήκω: μέλλ. **-ξω**, ἀποχωρίζω τι ἀπό τινος, δι' ἀποτήξεως, τήκω, «λυώνω», ὥστε ἀποτήκειν αὐτὴ τῆς φύσεως Πλάτ. Τίμ. 65D, πρβλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.1, 4· τετυλωμένα βλέφαρα ἀποτήκει καὶ σμήχει, μαλακώνει καὶ καθαρίζει, Διοσκ. 5.115:—Παθ., καταναλίσκομαι, χάνομαι, ἀπετάκη αὐτοῦ τρία τάλαντα Ἡρόδ. 1. 50· ἀπετάκησαν οἱ μισθοὶ (κατὰ Graev. ἀντὶ **ἀπετάθησαν**) Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 28. 2.

ἀποτῆλε, ἐπίρ., τῆλε ἀπό, πόρρω, μακράν, ἠιόνων ἀποτῆλε τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῷ Ἀνθ. Π.7. 637, 3, Ἀνθ. Πλαν.86,1.

ἀποτηλοῦ, ἐπίρρ., πόρρω, μακράν, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ Ὀδ. Ι.117, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1092, κτλ., γράφεται δὲ καὶ διηρημένως:— ὡσαύτως **ἀποτηλόθι** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 728.

ἀπότηξις, εως, ἡ, τῆξις ἀπό τινος, ἀπορροή, Ἱππ. 304. 43.

ἀποτηρέω, περιμένω τὸ ἀποβησόμενον, ἀποτηροῦντες τὴν ῥοπὴν τοῦ πολέμου Διόδ.14. 21 (ἄλλοι **ἐπιτ-**).

ἀποτίβατος, ον, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ἀπρόσβατος**, Σοφ. Τρ.1030.

ἀποτίθημι: μέλλ. **-θήσω**: — ἀποθέτω, ἐναποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, θέτω, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ Ἰλ. Π. 254, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 3,15· ἀπ. εἰς δεσμωτήριον Λυκοῦργ.164. 2: ἴδε κατωτέρω II. 3. 2) ἐκθέτω βρέφος, Πλάτ. Θεαίτ. 161Δ· πρβλ.

ἀπόθεσις II. 2, κατωτέρ. II 6. **II.** Μέσ., ἀποτίθεμαι, τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, νὰ τὰ θέσωσι κατὰ γῆς, Ἰλ. Γ. 89· τὴν στολὴν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικήν, ἀποβαλών, ἀπεκδυθείς, Ἡρόδ. 4. 78· ἀπ. κόμας, ἀποκόπτω ὡς σημεῖον πένθους, (πρβλ. **κείρω**) Εὐρ. Ἑλ. 367· ἀπ. τὸν νόμον, θέτω αὐτὸν κατὰ μέρος, ὅ ἐ. δὲν τὸν φυλάττω, τὸν παραβαίνω, Θουκ. 1. 77· ἀπ. τὰν Ἀφροδίταν, καταπνίγω τὴν ἐπιθυμίαν, Εὐρ. Ι. Α. 558· ἀπ. ῥαθυμίαν Δημ. 42. 32., 101. 6· ὀργὴν Πλουτ. Κορ. 19· ἀρχὴν ὁ αὐτ. Πομπ. 23. **2)** ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποφεύγω τι μισητόν, ἀποθέσθαι ἐνιπήν, ἀποφυγεῖν τὸ ὄνειδος, Ἰλ. Ε. 492, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 760, Πινδ. Ο. 8. 90 (κατ' ἀόρ. **ἀπεθήκατο**), 10 (11), 47. **3)** θέτω κατὰ μέρος δι' ἐμαυτόν, ἀποθηκεύω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1219, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 15· ἀπ. τροφὴν τοῖς νεοττοῖς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 8· ὡσαύτως, ἀποτίθεσθαί τινα εἰς φυλακήν, Πολύβ. 24. 8, 8· ἴδε ἀνωτ. I. **4)** ἀποτίθεσθαι εἰς αὖθις, ἀναβάλλω, Εὐρ. Ι. Τ. 376, Πλάτ. Γοργ. 449B, Ξεν. Συμπ. 2. 7, κτλ.: — ἀπ. τιμωρίας εἰς τοὺς παῖδας Λυσ. Ἀποσπ. 31. 3. **5)** διατηρῶ, φυλάττω ὀπίσω, Πλάτ. Νόμ. 837C, Δείναρχ. 94. 6. **6)** ἀπεθήκατο κόλπον, ἐπὶ γυναικός, κατέθηκε τὸ φορτίον τῆς γαστρὸς αὐτῆς, ὅ ἐ. ἔτεκε, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἄρτεμ. 25, πρβλ. Στράβ. 485: — ἀλλά, **7)** μηδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων, νὰ μὴ ἐκθέτῃ τις κανὲν ἐκ τῶν τέκνων του, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 15· πρβλ. **ἀπόθεσις** II 2. **8)** ἀπ. χρόνον εἴς τι, ἀφιερῶ χρόνον, Πολύβ. 17. 9. 10.

ἀποτίκτω: μέλλ. **-τέξομαι**, γεννῶ, παράγω, Πλάτ. Θεαίτ. 150C. 182B, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 12, 1, κ. ἀλλ.: — Παθ., αὐτόθι 2, Φιλόστρ. 6· χθονός, ἧς ἀπετέχθην Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 261. 5.

ἀποτίλλω: μέλλ. **-τιλῶ**, Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 6· ἀόρ. **ἀπέτιλα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546: — ἀποσπῶ, μαδῶ, τὰς τρίχας Ἡρόδ. 3. 16· οὐδὲν ἀποτίλας, χωρὶς νὰ μαδήσῃ κανὲν μέρος τῆς δορᾶς, ὁ αὐτ. 1. 123. **II.** ἀποσπῶ ὅλας τὰς τρίχας, ἀποψιλῶ, κάμνω φαλακρόν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι Ἀριστοφ. Λυσ. 578· ἀποτιλῶ σε τήμερον Κρατῖν. ἐν Νόμοις 6: — Παθ., ἀποτετιλμένος σκάφιον, ὡς τὸ ἀποκεκαρμένος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 806, πρβλ. Ἐκκλ. 724. **2)** ἐπὶ ἰχθύος, σαπέρδην ἀποτῖλαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 546.

ἀπότιλμα, τό, μέρος ἀποσπασθέν, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, ἀποσπάσματα, μαδήματα, Θεόκρ. 15. 19.

ἀποτιλμός, ὁ, τὸ μάδημα, ἡ ἀπόσπασις, Ἰατρ.

ἀποτῑμάω, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 35, Καλλ. Ἀποσπ. 103, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 33. **II.** Μέσ., ὁρίζω τὴν τιμήν τινος δι' ἐκτιμήσεως, διατιμῶ, διμνέως ἀποτιμησάμενοι, ὁρίσαντες τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς δύο μνᾶς δι' ἕκαστον, Ἡρόδ. 5. 77· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ μὲν εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶσι, οὐδόλως ἀρέσκονται, δίδουν κάθε τι νὰ μὴ εἶναι ἀσχημόμορφοι, Ἱππ. π. Ἄρθ. 803: — Παθ., ἐκτιμῶμαι, πλειόνων χρημάτων παρὰ Δημ. 262. 4. **III.** ὡς Ἀττικὸς δικανικὸς ὅρος, **1)** ἐν τῷ ἐνεργ. ὑποθηκεύω κτήματα, περιουσίαν κατ' ἐκτίμησιν, δανείζομαι χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἢ ἐνεχύρῳ, ὁ αὐτ. 871. 19., 1930. 4. **2)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ὡς ἐνέχυρον, δανείζω ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ ἐνεχύρῳ, ὁ αὐτ. 871. 26. **3)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, ὑποθηκεύομαι ἢ δίδομαι ὡς ἐνέχυρον, ὁ αὐτ. 262. 4., 865. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2264 k.

ἀποτίμημα, τό, ἐνέχυρον ἀποτιμηθέν, δηλ. ὅπερ ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος ἐκτιμητῶν, Λυσ. παρ' Ἁρπ., Ἰσαῖος 59. 46, Δημ. 866. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 103, κ. ἀλλ. ἴδε Βοικχ. Πολ. Οἰ. σ. 191E, Ἀποσπ., καὶ πρβλ. τὸ ῥῆμα **ἀποτιμάω** III. 1.

ἀποτίμησις, εως, ἡ, ὑποθήκευσις κτημάτων, ἐν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν Δημ. 878, ἐν τέλ. **II.** Τὸ παρὰ Ρωμαίοις census, ἀπογραφή, ἀποτίμησιν πολιτῶν ἐποιήσατο Πλουτ. Κράσσ. 13, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 2. 1, διατίμησις, τῆς ὑπὲρ ἀξίαν μου ἀποτιμήσεώς σου Θεόδ. Στουδ. σ. 250E.

ἀποτῑμητής, οῦ, ὁ, ἐκτιμητής, ὁ ἐπιπεμπόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος ὅπως ἐκτιμήσῃ τὰ ἐνέχυρα τῶν μισθουμένων τοὺς οἴκους τῶν ὀρφανῶν: «οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι ἀποτιμηταὶ [ἐλέγοντο]» Ἁρποκρ. ἐν λέξει, Α. Β. 437. 15. **II.** Ρωμ. censor, κήνσωρ, τιμητής, ἀπογραφεύς, οὗ ἔργον ἦτο ν' ἀπογράφῃ τὸ ὄνομα, τὰ κτήματα καὶ τὸν βίον ἑκάστου τῶν πολιτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1306.

ἀπότῑμος, ον, ὁ μακρὰν πάσης τιμῆς, ἐντονώτερον τοῦ **ἄτιμος**, Ἡρόδ. 2. 167· τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεὸν Σοφ. Ο. Τ. 215, πρβλ. **ἀπόμισθος, ἀπόξενος**. **2)** ἀπότιμα χρήματα, τὰ ἀποτετιμημένα, ὑπέγγυα, ὑποτεθέντα, Δημ. σ. 866. 2.

ἀποτίναγμα, τό, τὸ ἀποτιναχθέν, Σύμμαχ. Ἡσ. α', 31.

ἀποτῐνακτικός, ή, όν, ὁ ἀποτινάσσων, Ῥήτορες (Walz) 3. 542.

ἀποτῐνάσσω, ἐκτινάσσω, ἀποσείω, οὐκ ἀποτινάσσεις κισσόν; Εὐρ. Βάκχ. 253: — Μέσ., ἀποτινάξασθαι Γαλην. 6. 821· ἀποτετίνακται τὴν φροντίδα, ἀπηλλάγη αὐτῆς, «τὴν ἐτίναξεν ἀπεπάνω του», Ἐδδ.

ἀποτιννύω, = **ἀποτίνω**, Ἐδδ.: — ὡσαύτως **ἀποτίννυμι**, ἐν τῷ ἀπαρ. **-τιννύναι**, μετοχ. **-τιννύντες**, Θεμίστ. 289C, 40D, **-τιννύτω**, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 4. 8, 36.

ἀποτίνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀποτίνομαι**, (ὃ ἴδε).

ἀποτίνω: μέλλ. **-τίσω**: πληρώνω τι εἴς τινα ὡς ποινήν, πρόστιμον, ἢ ὡς ἀντιστάθμισμά τινος, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν Ἰλ. Γ. 286· ἀνταποδίδω, εὐεργεσίας ἀποτίνειν Ὀδ. Χ. 235. **2)** πληρώνω δι' ὅσα ἔκαμα πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι Ὀδ. Ν. 193 (ἐν Γ. 206 εἶχεν εἰπεῖ, τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης, νὰ κάμῃ αὐτοὺς νὰ πληρώσωσι διὰ . .)· Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα . . ἀποτίσῃ, «τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως» (Σχόλ.), Ἰ. Σ. 93· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν, «καὶ σὺν μεγάλῳ τόκῳ ἀποτίσουσι σὺν ταῖς ἑαυτῶν κεφαλαῖς καὶ γυναιξὶ καὶ τοῖς τέκνοις» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Δ. 161· οὕτως, ἀπ. αἷμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1338· πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Σοφ. Ἀντ. 1352. **3)** συχνότερον πληρώνω ὁλοκλήρως, ἐξ ὁλοκλήρου, τίσιν οὐκ ἀποτίσει Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 56, πρβλ. 3. 109· ζημίην Ἡρόδ. 2. 65· ἀργύριον Ἀριστοφ. Σφ. 1256· ἐγγύας Ἀντιφῶν 117. 32, πρβλ. 136. 43· χρήματα Λυσ. 94. 26· ἀξίαν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. 1· ἀπότισον, «ἀπόδος τὸ συμπεφωνημένον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1059: — δικανικῶς, παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, συνεχῶς ἀντιτίθενται ὡς σημαίνοντα σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινήν, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 23, πρβλ. 523. 2· ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀπ. Πλάτ. Πολιτ. 299A, Ἀπολ. 36B, Νόμ. 843B, κ. ἀλλ. **4)** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1503 ἀλάστωρ . . τόνδ' ἀπέτισεν, ὁ Ἕρμαννος ἑπόμενος τῷ Conington ἑρμηνεύει, τὸν ἐπλήρωσεν ὡς χρέος, τὸν προσήνεγκεν ὡς θῦμα, διότι τὸ ἀπέτισεν δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐτέθη ἀντὶ τοῦ **ἀπετίσατο**, ἐξεδικήθη. **II.** Μέσ., **ἀποτίνομαι**, ποιητ. **ἀποτίνυμαι** (συχν. γραφόμενον **-τίννυμαι**), Ὁμ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 245, Θέογν. 362, Ἡρόδ. 6. 65, Αἰσχίν. 73. 8: μέλλ. **-τίσομαι**: — πληρώνομαι, εἰσπράττομαι δίκην, τιμωρίαν, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν, «πολλῶν δὲ εἰσεπράττετο δίκην» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. Π. 398 (ἔνθα ἴδε Spitzn), κτλ.· ἀποτίσασθαι δίκην πρβλ. Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 852· δέκα τάλαντ' ἀπ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 16, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἀποτίσασθαί τινα, τιμωροῦμαί τινα, ἀποτίσεται, «τιμωρήσεται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 24, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35, κτλ. **3)** μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐκδικοῦμαι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι, εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται Ὀδ. Γ. 216· τιμωρῶ τι, κείνων γε βίας ἀποτίσεται ἐλθών, θὰ τιμωρήσῃς τὰς βιαιοπραγίας των, αὐτόθι Λ. 118· τὰ παράνομα . . θεὸς ἀπ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 684: — μετὰ γεν. πράγμ., ἀπ. τῶν Ἰρῶν κατακαυθέντων Ἡρόδ. 6. 101, ἴδε ἀνωτ. Ι. 2: — ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἐκδικοῦμαι, Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Σόλων 15. 16. [Ἐν τῷ ἐνεστ. ῐ παρ' Ἐπ., ῑ παρ' Ἀττ.: μέλλ. ἀείποτε ῑ.]

ἀποτίπλαστος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀπροσπέλαστος**, Ἡσύχ.

ἀπότῐσις, εως, ἡ, πληρωμὴ χρέους ἢ ποινῆς, φωνῆς ἀπότισιν (ἔκδ. Casaub), φωνῆς ἀπότισον...καταλλαγὴν (ἔκδ. Schweigh καὶ Meineke) Ἀθήν. 503B.

ἀποτιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποτίσῃ, νὰ πληρώσῃ, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτιστέον Ξεν. Λακ. 9. 5.

ἀ-πότιστος, ον, (ποτίζω) ὁ μὴ ποτισθείς, δένδρον ἀκλάδευτον καὶ ἀπότιστον Γρηγ. Θαυμ. εἰς Ὠριγ. σ. 12. 62Δ.

ἀπότιτθος, ον, ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀπομακρυνθείς, ὁ ἀπογαλακτισθείς, Φίλων 2. 83.

ἀποτίτρημι ἢ **ἀποτιτράω**, τρυπῶ, σικυώνης ξηρῆς πεφυκυίας τὸν πυθμένα ἀποτρήσας Ἱππ. 680, 34.

ἀποτίω, τύπος ἐνεστῶτος ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ **ἀποτίνω**, ἐξαιρουμένου, ἐννοεῖται, τοῦ παρατατικοῦ.

ἀποτμήγω: μέλλ. **-ξω**, Ἐπ. ἀντὶ **ἀποτέμνω**, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος Ἰλ. Χ. 456· τὸν . . λαοῦ ἀποτμήξαντε Κ. 364, κτλ.· ἀποκόπτω τι διὰ ξίφους, χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας Λ. 146· πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, «πολλὰς δὲ ὀρέων ἀποκλίσεις ἀποτέμνονται οἱ ὑπὸ τῶν χειμάρρων ἐκρησσόμενοι αὐλῶνες» (Σχόλ.), Π. 390: — Παθ., μοῦνοι ἀποτμηγέντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1052.

ἀπότμημα, τό, τὸ τμηθέν, κοπὲν ἀπό τινος, τεμάχιον, Ἱππ. π. Ἄρθ. 803. Ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ἀποτμηματίζω**, χωρίζω, διαιρῶ εἰς τμήματα, εἰς δύο ἀποτμηματίσας τὴν στρατιὰν Νικήτ. Χρον. 125D.

ἀποτμήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπότομος, ὡς τὸ **ἀπορρώξ**, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἶσον, ὅ ἐ. ἀπερρηγμένη, ἀπεσχισμένη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 581.

ἀπότμησις, εως, ἡ, ἀποκοπή, ἀπόκοψις, Φίλων Βελοπ. 100.

ἀποτμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, μέρος αὐτῆς, Πλάτ. Πολ. 373D· κἂν ὅλη μελανθῇ (ἡ μήτρα) τὴν σύμπασαν ἀποτμητέον Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 128. 15.

ἄ-ποτμος, ον, ἀτυχής, δυστυχής, κακόμοιρος, ὡς τὸ **δύσποτμος**, ἀπότμου παιδὸς Ἰλ. Ω. 388, Ὀδ. Υ. 140· ἄποτμον βοὰν

Αἰσχύλ. Πέρσ. 280· πότμον ἄποτμον Εὐρ. Ἱππ. 1144: — Συγκρ. -ότερος Μόσχ. 4. 11· ὑπερθ. -ότατος Ὀδ. Α. 219.

ἀπότοκος, ον, ὁ ἀπό τινος γεννώμενος, πηγάζων ἢ προερχόμενος, ἅπασαι γὰρ αἱ νοῦσοι τῆσδε ἀπότοκοι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16., 2. 3: «ἀποτόκους· τὰς ἀπογεννήσεις τῶν νοσημάτων» Ἡσύχ.

ἀποτολμάω, ἐπιχειρῶ τι μετὰ τόλμης, μετὰ δοτ., ὥπερ καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες ἀπετολμήσαμεν Θουκ. 7. 67· μετ' ἀπαρ., ἀπ. ἐπιχειρῆσαι Λυσ. 110. 41· λέγειν Αἰσχίν. 72. 17· μετοχ. παθ. πρκμ. μετὰ ἐνεργ. σημασ., δι' ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης, λίαν τολμηρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 701B· ὡσαύτως μετὰ παθ. σημασ., εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα, ἀποτολμηθέντα, Πολ. 503B. — Ῥηματ. ἐπίθ. **ἀποτολμητέον** Πλούτ. 2. 11D.

ἀποτομάς, άδος, ἡ, ἰσόρρυθμον θηλ. τοῦ **ἀπότομος**, πέτρα Διόδ. 2. 13., 4. 78. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀποκεκομμένον τεμάχιον ξύλου, σχίζα, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 1, 2· ῥάβδος ἢ κοντὸς ἐν χρήσει κατὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, Πολυδ. Γ', 64, Ἡσύχ.

ἀποτομεύς, έως, ὁ, = τῷ προηγ. 2, Πολυδ. Γ', 151.

ἀποτομή, ἡ, ἡ ἐκτομή, ἀποκοπή, τῶν χειρῶν Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 32. 2) τεμάχιον, τμῆμα, μέρος, τᾶς γᾶς Τίμ. Λοκρ. 97D· τοιαύτας ἔχειν τὰς ἀπ., περὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 17, πρβλ. 13, 9: — ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ μεῖζον τμῆμα ἢ διάστημα τοῦ τόνου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λεῖμμα, ἴδε Chappell, Ἱστορ. τῆς Μουσικῆς σ. 202. 3) διακλάδωσις, τῶν φλεβῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 17, 16, πρβλ. **ἀπόσχισις**: — ὁδὸς ἀποτέμνουσα ἄλλην ὁδόν, διασταύρωσις, ἐπὶ τῶν διαμερισμάτων στρατοπέδου, Πολύβ. 6. 29, 9. 4) διακοπὴ ἐν περιόδῳ ἢ κώλῳ, Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσαίου 15.

ἀποτομία, ἡ, αὐστηρότης, νόμων Διόδ. 12. 16· ἐπιτιμημάτων Πλούτ. 2. 13D.

ἀπότομος, ον, ἀπόκρημνος, ἀπ. ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. 4. 62· ἀπ. ἐκ θαλάττης Πλάτ. Κριτί. 118A· ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν, μεταφορικῶς ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνου ὅστις περιπατῶν αἴφνης εὑρίσκει ἑαυτὸν παρὰ τὸ χεῖλος κρημνοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 877· πρβλ. αἰπὺς ὄλεθρος. 2) μεταφ., αὐστηρός, ἀδυσώπητος, ἀποτόμου λήματος Εὐρ. Ἄλκ. 983· κρίσις Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ς', 6). 3) σύντομος, συγκεφαλαίωσις Πολύβ. 9. 32, 6. II. ἀπόλυτος, ἐπίρρ. -μως, ἀπολύτως, ἀκριβῶς, Ἰσοκρ. 126B, Δημ. 1402. 16, ἴδε Jacobson εἰς Ἐπίστ. Πολυκάρπ. 6.

ἀποτοξεύω, ῥίπτω βέλη, ἀπὸ δένδρων Δίων Κ. 37. 2· παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., Λουκ. Προμ. 2: — μεταφ., ἐξακοντίζω τι ὡς βέλος, ῥηματίσκια Πλάτ. Θεαίτ. 180A. II. ῥίπτω βέλος κατά τινος, μεταφ., ἐμβάλλω εἰς ἀπορίαν, ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 24· ἔνθα ὁ Κόβητος V. LL. 238 προτείνει τὴν γραφὴν **κατατ-**.

ἀποτορεύω, ποιῶ τι γλαφυρόν, κομψὸν ὡς διὰ σμίλης, οὐκ ἀποτορεύοντες λέξεις οὐδὲ σμιλεύοντες ἐννοίας Εὐστ. Πονημάτ. 106. 28.

ἀποτορνεύω, ποιῶ τι στρογγύλον ὡς διὰ τόρνου, μεταφ., ἐπεξεργάζομαί τι μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας, ἐν τῷ παθ., σαφῆ καὶ στρογγύλα ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται Πλάτ. Φαῖδρ. 234E· τὴν φράσιν ταύτην ἐμιμήθη ὁ Πλούταρχος ἐν 2. 45A, καὶ ἄλλοι: — Ἐντεῦθεν καὶ τὸ οὐσιαστ. **ἀποτόρνευσις**, ἡ, τῆς τῶν λόγων ἀποτορνεύσεως Τζέτζης Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 20. 11.

ἀποτορνόω, = τῷ προηγ., Γεώργ. Κύπρ. Βοασσονάδου Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 352: — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **ἀποτόρνωσις**, εως, ἡ, ἀποστρογγύλωσις ὡς διὰ τόρνου, Ὀρειβάσ. 130 Mai.

ἄ-ποτος, ον, ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν, ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 81, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 4, κτλ. II. ἐνεργ., ὁ μηδέποτε πίνων, οὐσ' Ἡρόδ. 4. 192· ἐπὶ τῶν ἀκρίδων, Πλάτ. Φαῖδρ. 259C· ἐπὶ ἁρπακτικῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 3, 17., 18. 3. 2) ὁ μὴ πιών, ὁ ἄνευ ποτοῦ, ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος Σοφ. Αἴ. 324, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 33· ἀπ. ἀνέχεσθαι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 8, 2· ὁ μὴ δεδομένος εἰς τὸ πίνειν, ἐδωδοὶ καὶ ἀπ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 281.

ἀποτραγεῖν, ἴδε **ἀποτρώγω**.

ἀποτράγημα [ᾰ], τό, «τὸ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἴρηκεν Εὔπολις» Ἀθήν. 658D (Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 15.) διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποπάτημα**.

ἀποτραχηλίζω, ἀπάγχω, καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ὅπως διέφθειραν, σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες Εὐνάπ. σ. 104 Nieb.

ἀποτραχύνω, καθιστῶ τι τραχύ, σκληρύνω, Λατ. exasperare, (μεταφ.), Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 22: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι τραχύς, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 4, 2.

ἀποτρέκω, ἀντὶ **ἀποτρέχω**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

ἀποτρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ἀποτρέψῃ, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 3. 32· τι ἐπί τι Πλούτ. 2. 125D. 2) **-τέος**, α, ον, ἀφ' οὗ πρέπει τις νὰ ἀποτραπῇ, Εὐσεβ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 107B.

ἀποτρεπτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος ὅπως ἀποτρέψῃ, τινὸς Διοσκ. 1. 89, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8· ἀπ. εἶδος τῶν λόγων Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 2. 1.

ἀπότρεπτος, ον, βδελυκτός, ἄξιος ἀποστροφῆς, Θεμίστ. 170C.

ἀποτρέπω: μέλλ. -ψω, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο Ἰλ. Μ. 249, πρβλ. Υ. 256· τρέπω ὀπίσω, ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη Λ. 758· παρ' Ἀττ. προσπαθῶ νὰ πείσω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, τινος Θουκ. 3. 39· τινὰ τῆς κακουργίας ὁ αὐτ. 6. 38· τῆς γνώμης Ἀνδοκ. 26. 12, κτλ.· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἀπ. τὸ μὴ πορεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 105· ἀπ. βοᾶν Αἰσχύλ. Ἱκ. 900· δηλοῦν Δημ. 1397. 2, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 7. 5, 6· — οὕτω μετὰ μετοχ., ἀπ. τινὰ ὑβρίζοντα Αἰσχύλ. Ἱκ. 880. 2) μετ' αἰτ. προσωπ. μόνον, προξενῶ φόβον, κάμνω τινὰ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας Ἰλ. Ο. 276· μετὰ δοτ. ὀργαν., οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις Υ. 256, πρβλ. 109· τοὺς ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, ἀπομακρύνειν, ἀποδιώκειν, Πλάτ. Χαρμ. 173C· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παροξῦναι, Δημ. 526. 9· ἀντιθέτως τῷ **προτρέπω**, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 18, 1, κτλ. 3) μετ' αἰτ. πράγμ., στρέφω ὀπίσω, ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναὸς Πινδ. Ν. 4. 113. 4) κάμνω τι νὰ τραπῇ πρὸς ἄλλο μέρος, ἀποκρούω, ἀπὸ δὲ.. ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ' Ἡσ. Ἀσπ. 456· τὸ σφάλμα ἀπ., ἐμποδίζω ἢ ἀποκρούω, Ἡρόδ. 1. 207· τὸ μέλλον γενέσθαι 3. 65· πρβλ. 8. 29, κ. ἀλλ. ἀπ. βλάβην, ξυμφοράν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 509B, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἀποτρόπαιος, ἀπότροπος**: — ἀπ. τὴν εἰρήνην, ἐμποδίζω τὴν συνομολόγησιν αὐτῆς, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 12. 5) ἀφίνω τοὺς ἄλλους καὶ στρέφω τι πρὸς ἕνα (πρβλ. **ἀποβλέπω**), ἐπὶ τῷδε;. οὐκ ἔγχος τις.. ἀποτρέψει; Σοφ. Τρ. 1012: — Παθ., ἀποτετράφθαι πρὸς τόπον Πλουτ. Φάβ. 19· καὶ μέσ., ἀποτραπόμενος πρὸς θυσίαν, ὁ ἐ. στρέφων τὴν προσοχήν του ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων εἰς τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. Ρωμ. 7. II. Μέσ. καὶ (μεταγ.) παθ. στρέφομαι ἀπό τι, ἀπέχομαι, μετὰ μετοχ., ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ ὀλλὺς Ἀργείους Ἰλ. Κ. 200· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμ., Εὐρ. Ὀρ. 410, Ἀντιφῶν 133. 17, Δημ. 1434. 12· ἀπ. ἐκ κινδύνων Θουκ. 2. 40· ἀπ. τοῦ ἐρωτήματος Ξεν. Οἰκ. 15. 13: — ἀπολ. ἀπέχομαι, δὲν πράττω τι ἐκ φόβου, Θουκ. 3. 11, κ. ἀλλ. 2) ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπό τινος, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, οὐκ.. ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησεν Ἰλ. Μ. 329· ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 206D. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. ἀποστρέφομαι, Λατ. aversari, ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 1060, Εὐρ. Ι. Α. 336· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 7, Πολύβ. 7. 13, 1, Πλούτ., κτλ. 4) στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Θουκ. 5. 13, κτλ. ἀποτρεπόμενοι ἴεντο Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13· ἐς τὴν πόλιν Θουκ. 3. 24.

ἀποτρέφομαι, παθ. τρέφομαι ἔκ τινος, Πολυδ. ς', 32, ὡς καὶ διάγειν παρ' αὐτῷ καὶ τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέφεσθαι Εὐστ. 1. 14.

ἀποτρέχω: μέλλ. **-θρέξομαι**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, ἀλλ' **ἀποθρέξω** Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 65· ὡσαύτως, **ἀποδραμοῦμαι** Ξεν. Ἀν. 7. 6, 5· ἀόρ. β' **ἀπέδραμον**. Ἀπέρχομαι τρέχων ἀπό τινος μέρους, ἀποδραμόντες τε ὅσον ἑξήκοντα στάδια ἴζοντο Ἡρόδ. 4. 203, καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ, κτλ. II. τρέχω δρομαίως, ἐπὶ ἀθλητῶν ἀσκουμένων εἰς τὴν σταδιοδρομίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀπότρεψις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ **ἀποτρέπομαι**), ἀποστροφή, Ἱππ. 425. 35, ἐν τῷ πληθ.

ἀποτριάζω, ἀναδεικνύομαι νικητὴς ἐν πεντάθλῳ, «ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάξαι λέγουσιν» Πολυδ. Γ', 151, «ἀποτριάσαι, οἱ δὲ ἀποτριάξαι διὰ τοῦ ξ, πληγὰς τρεῖς δοῦναι» Α. Β. 438. 7, «οὐκ ἀτρίακτος, οὐκ ἀνίκητος ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 339.

ἀποτριβή, ἡ, τὸ ἀποτρίβεσθαι, ἡ ἐκ πολλῆς χρήσεως γινομένη ἀποτριβὴ πράγματος ἢ σκεύους τινός, κοινῶς «φάγωμα» ὡς τὸ Λατ. trimentum, περὶ δ' ἀποτριβῆς τῶν σκευῶν Δημ. 1215. 22: βλάβη, Δίων Κ. 37. 31.

ἀποτρίβω [ῑ]: μέλλ. -ψω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ τρίβω, συντρίβω, κατασυντρίβω, πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι, «ἀποτρίψουσιν αἱ τοῦ ξένου πλευραὶ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 232, — κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. ἐν τῷ Σχόλ., ὑπερβολικῶς, ἀντὶ πολλὰ σφέλα οἱ πλευρὰς ἀποτρίψει, ὡς εἴ τις ἔλεγε πολλὰς μάστιγας κατέτριψε τὸ νῶτον τοῦδε, ἀντὶ τὸ νῶτον κατέτριψαν πολλαὶ μάστιγες. II. καθαρίζω, διὰ τριβῆς, «ξυστρίζω», ἀποτρίβειν ἵππον Ξεν. Ἱππ. 6. 2. III. φθείρω, ἐξαφανίζω, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότατα Θεόκρ. 24. 131, πρβλ. 16. 17: — Μέσ. ῥίπτω τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἐξαλείφω, ἀπαλλάσσομαί τινος, ἀδοξίαν Δημ. 12. 19· ἐγκλήματα Αἰσχίν. 25. 29· τὸ πάθος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· διαβολὰς Διόδ. 17. 5· τὸν πόλεμον, τὸν κίνδυνον Πολύβ. 3. 8, 10., 10. 14, 1· τοὺς πελάζοντας ἀπ., ἀποδιώκω, ὁ αὐτ. 3. 102, 5: — ὡσαύτως, ἀπορρίπτω, τὴν μὲν πεῖραν ἰσχυρῶς ἀποτρίψασθαι Πλούτ. Θησ. 26. 2) ἐν τῷ παθ., ὥστε μηδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτριβῆναι, πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. ne quid detrimenti caperet resp., Δίων Κ. 40. 49, κτλ.

ἀπότριμμα, τό, τὸ ἀποτριφθέν, ἀκόνης Ναξίας τὸ ἀπότριμμα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀκονηθέντος σιδήρου Διοσκ. 5. 167 (168).

ἀποτρίς, ἐπίρρ., τρίς, τρεῖς φοράς, Ἀπολλ. περὶ συντάξ. 339.

ἀποτρῐτόω, βράζω μέχρις οὗ μείνῃ τὸ τρίτον μέρος, ἕως ἀποτριτωθῇ τὸ ἀπόζεμα Διοσκ. 4. 140.

ἀπότρῐχες, πληθ. τοῦ **ἀπόθριξ**.

ἀπότριχος, **ον**, φαλακρός, ἄτριχος, Εὐστ. Ἰλ. 581. 13.

ἀπότριψις, ἡ, τὸ ἀποτρίβειν, ἐπὶ ἐκκρίσεων ἢ περιττωμάτων, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 292. 16.

ἀποτροπάδην [ᾰ], ἐπίρρ., δι' ἀποστροφῆς, διὰ ταχείας πρὸς τὰ ὀπίσω στροφῆς, Ὀππ. Ἁλ. 3. 612.

ἀποτρόπαιος, **ον**, ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Λατ. averruncus, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1307, Ὄρν. 61, Πλ. 359, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 26, Συλλογ. Ἐπιγρ. 464: ἐν γένει, θεοὶ ἀπ. Ἱππ. 378. 31, Πλάτ. Νόμ. 854B, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4, Παυσ. 2. 11, 2. **2)** ἐπὶ θυσιῶν, Διον. Ἁλ. 5. 54, Πλούτ. 2. 290D, 292A. **II.** παθ. ὅστις ἔπρεπε νὰ ἀποτραπῇ, νὰ ἀποκρουσθῇ, δυσοίωνος, βδελυκτός, δυσφημίαι Πλούτ. 2. 587E· θέαμα Λουκ. Τίμ. 5· ἄκουσμα ὁ αὐτ. Ἀλεκτρ. 2, κτλ.

ἀποτροπάομαι, ἀποθ., ποιητ. ἀντὶ **ἀποτρέπομαι**, χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι, ἀποτρέπεσθαι, ἀποφεύγειν, Φωκυλ. 125.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὅ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360· λυπῶν ἀπαλλαγάς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B· τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. procuratio, Πλουτ. Φάβ. 18. **2)** τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D. **3)** τρόπος πρὸς ἀποτροπήν, πρὸς παρακώλυσιν, Θουκ. 3. 45· ἀποτροπῆς ἕνεκα κολάζειν Πλάτ. Πρωτ. 324B, πρβλ. Πολ. 382C. **4)** μετάπεισις, Πλάτ. Θεαγ. 128D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προτροπὴ** Ἀριστ. Ῥητ. 1. 3, 3. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπομάκρυνσις ἀπό τινος ἔργου, ἐγκατάλειψις αὐτοῦ, Θουκ. 3. 82.

ἀποτροπία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1504.

ἀποτροπιάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀποτρέπω**, Ἀρισταίν. 1. 1: — Μέσ., ἀποτρέπω, ἀποδιώκω κακὸν διὰ θυσίας, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ις', 21), Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 203: — ἐντεῦθεν **ἀποτροπίασμα**, τό, θυσία πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, «ἐξιλέωμα ἀποτρέπον τὸ φαῦλον» Ἡσύχ. **-ασμός**, ὁ, ἀποτροπὴ κακοῦ δι' ἱλαστηρίου θυσίας Βηρωσσὸς παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἀρχ. Ἰ. 1. 3, 6, κατὰ πληθ. Διογ. Λ. 8. 32· **-αστής**, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀποκρούων, ἐμποδίζων, Σχόλ. ἔνθ' ἀνωτ.· **-αστικός**, **ή**, **όν**, κατάλληλος πρὸς ἀποτροπήν, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 723.

ἀποτρόπιος, = **ἀποτρόπαιος**, Ὀρφ. Ἀργ. 479: — ὡσαύτως, **-τρόπιμος**, **ον**, Ἡσύχ.

ἀπότροπος, **ον**, (ἀποτρέπω) ὁ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, «ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος» (Εὐστ.), Ὀδ. Ξ. 372· ὁ τρεπόμενος εἰς φυγήν, Ὀππ. Ἁλ. 4. 254. **2)** ἀποτρόπαιος, φοβερός, δεινός, βδελυρός, ἀπ., ἄγος Αἰσχύλ. Χο. 155· τὸν ἀπ. Ἀΐδαν Σοφ. Αἴ. 608· σκότου νέφος ὁ αὐτ. Ο.Τ. 1314· πῦρ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 792· γνώμη ἀπ., αὐστηρά, ἐχθρικὴ ἀπόφασις, Πινδ. Π. 8. 133: κασιγνήτης ἀπότροπον .. εὐνὴν Ψευδο-Φωκυλ. 169. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀποτρέπων, μακρύνων, ὡς τὸ **ἀποτρόπαιος** I. — κακῶν Αἰσχύλ. Χο. 42, Εὐρ. Φοίν. 586· ἀπ. δαίμονες, Λατ. dii averrunci, Αἰσχύλ. Πέρσ. 203. **2)** ἐμποδίζων, ἀπότρ. μὴ .. Πλάτ. Νόμ. 877A.

ἀποτροφή, ἡ, τροφή, διατήρησις, διατροφή, ἀμφ. γρ. ἐν Διον. Ἁλ. 7. 28· ἐν Φίλωνι 1. 617 ἀκολουθεῖ τῷ ἀπὸ γῆς τροφάς.

ἀπότροφος, **ον**, ὁ ἀνατραφεὶς μακρὰν τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρικῆς ἑστίας, «ὁ μακρὰν τεθραμμένος», Ἡσύχ.· τὸν Ἄρεα ἀπότροφον ἐλθεῖν ἐξηνδρωμένον Ἡρόδ. 2. 64, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 9, 19: — μετὰ γεν., ἀπ. ἀλλήλων, ἀνατραφέντες μακρὰν ἀλλήλων, Πλούτ. 2. 915C· ὁ ἀποξενωθείς, τῆς ἐκκλησίας Συνέσ. 217A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τρόφιμος**, «ἔγωγ' ουν ὑμᾶς βούλομαι ἀποτρόφους μὲν εἶναι τῶν κοινῶν ἐθῶν, τροφίμους δὲ ταῖς ἐπιστήμαις» Ψελλ. Πονημάτ. σ. 151. 7· «ἀποτρόφους, τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους τῆς φιλοσοφίας» Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἀποτροχίζω, μετακομίζω, Γλωσσ.

ἀπότροχος, **ον**, (ἀποτρέχω) δρόμος, τρέξιμον, ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 541· «ἐξ ἀποτρόχου, ἐκ περιδρόμου» Ἡσύχ., «ἀποτρόχου, ἐξ ἅρματος δρόμου» ὁ αὐτ.

ἀποτρῡγάω, τρυγῶ, συλλέγω σταφυλὰς ἢ ἄλλους καρπούς, Φιλόστρ. 98· οὕτως, ἀπ. πέπερι ὁ αὐτ. 97· μεταφ., ἀρχὰς ἐθνῶν ἀπ. Ἑβδ. (Ἀμὼς ς', 1).

ἀποτρῡγίζω. (τρὺξ) ἀφοῦ καλῶς κατακαθίσῃ ἡ τρὺξ μεταγγίζω τὸν οἶνον, μετὰ δὲ ἰσημερίαν ἐαρινὴν ἀποτρυγίζομεν (τὸν οἶνον) εἰς ἀγγεῖα σύμμετρα Γεωπ. 8. 23, 2.

ἀποτρῡγόω, ἀποτρυγῶ, Ἀπολλιναρ. Ψαλμ. 79. 25.

ἀποτρυπῶν, «λάθρα ἐξιών» Ἡσύχ.

ἀποτρυχόω, ἴδε **ἀποτρύχω**.

ἀποτρύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Ἀντών. 24: — Παθ., Συνέσ. 49A. Ὁ τύπος **-χόομαι** ἀμφίβ. ἐν Πλουτ. Ἀντ. 38.

ἀποτρύω [ῡ]: μέλλ. -ύσω, ἀποτρίβω, ἀποξύω, ἀποβάλλω τι, φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Σοφ. Τρ. 124· καταπονῶ, καταβάλλω, χρόνῳ καὶ δαπάνῃ ἀποτρύειν τινὰ Πλουτ. Αἰμίλ. 13. **II.** συνεχῶς ἐνοχλῶ, κατατρύχω: — Μέσ., καταπονῶ τι, δὲν ἀφίνω αὐτὸ ἥσυχον, Γᾶν ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται, καταπονεῖ διὰ τῆς καλλιεργείας, Σοφ. Ἀντ. 339.

ἀποτρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. β' **ἀπέτρᾰγον**, Διογ. Λ. 9. 27: — ἀποδάκνω ἢ παρεσθίω τινός, κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 1· ἀποτρώγουσι τὸ ἱππομανὲς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 24, 9: μεταφ., μισθοὺς ἀπ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 367, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Κυβερνήταις» 3· ἀπ. τὸ ἀπορηθέν, ἐπιπολαίως ἐξετάζω τὴν ἀπορίαν χωρὶς νὰ προσπαθήσω νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 23. **2)** μ. γεν., τρώγω ἀπό τινος, τρώγω μέρος τινός, τῆς πόας ἀποτρώγων Βαβρ. 46. 6· μεταφ., τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις, δὲν ἀποτέμνεις τοὺς ἐν τῷ ὄγμῳ σου στάχυς, δὲν πολυθερίζεις τὰ στάχυα εἰς τὸ αὐλάκι σου (ἐν τῷ θερισμῷ, πρβλ. **αὖλαξ** II), Θεόκρ. 10. 6.

ἀπότρωκτος, **ον**, «φαγωμένος», «δαγκαμένος», μεταφ., ἐπὶ ἀποκεκομμένων λέξεων, π. χ. **ἄλφι** ἀντὶ **ἄλφιτον**, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λ. **ἄλφι**, πρβλ. Στράβ. 364.

ἀπότρωξις, ἡ, τὸ ἀποδάκνειν, διὰ δήγματος ἀποχωρίζειν, ὀφθαλμῶν ἐκκοπῆς ἢ μυκτήρων ἀποτρώξεως Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc. 1. 46D.

ἀποτρωπάω, θαμιστικὸν τοῦ **ἀποτρέπω**, Ἰλ. Υ. 119, Ὀδ. **Φ.** 112, κτλ.· πρβλ. Spitzn. Exc. XIX ad Il. § 2.

ἀποτυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**: — δὲν ἐπιτυγχάνω εἴς τι, τινὸς Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Νόμ. 744A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 27, κτλ.· τοῦ ὠφελιμωτάτου Πλάτ. Θεαίτ. 179A· τούτων τριῶν ἑνὸς .. ἀπ. Ἄλεξ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 3· μήτ' ἀξίως τυχεῖν τῆς ἀληθείας, μήτε πάντως ἀπ. Ἀριστ. Μεταφ. 1. (ἔλαττ.) 1, 1: — χάνω, ὧν εἶχον ἀπέτυχον Ξεν. Κύρ. 1. 6, 45: — κακοῦ ἀποτυχεῖν, διαφυγεῖν ἀπὸ .., Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. **2)** Παθ., ἀποτυγχάνεται, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πραγμάτων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτευχθὲν ἀπ. Διον. Ἁλ. πρὸς Πομπ. 2· τὰ προτεθεσπισμένα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Λουκ. Ἀλέξ. 28. **II.** ἀπολ., ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14· ὅλως ἀπ. Δημ. 155. 20· λέγοντες οὐκ ἀποτευξόμεθα, δὲν θὰ ἀποτύχωμεν τῆς ἀληθείας (δὲν θὰ εἴπωμεν ψεῦδος) λέγοντες, Πλάτ. Νόμ. 898E· ὡσαύτως, ἀπ. περί τινος Ξεν. Ἱππ. 1, 16· τυγχάνειν καὶ ἀποτ. κατά τι Ἀριστ. Ποιητ. 6. 7· τινί, ἔν τινι, Διόδ. 12. 12· ἔν τινι Πολύβ. 5. 98. 6: — μετ' ἀπαρ., ἀποτυγχάνω νά .., Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14.

ἀποτυκίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **τυκίζω**, Α. Β. 438, καὶ (ἐκ τοῦ λεξ. τοῦ Παυσ.) Εὐστ. 967. 21.

ἀποτῡλόω, ἀποκαθιστῶ τι σκληρόν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 356. 41. **II.** = **ἀναφλάω**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 71 Α. Β. 423. 11.

ἀποτῠμπανίζω, μέλλ. Ἀττ. **ιῶ**, ξυλοκοπῶ, «σκοτώνω 'ς τὸ ξύλον», «τουμπανίζω», πρβλ. τὸ Ῥωμαϊκὸν fustuarium, Δημ. 104. 25., 126. 17: — Παθ., Λυσ. 135. 9, Δημ. 383. 16, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 5, 14: — Οὐσιαστ. **-ισμός**, ὁ, Ἰω. Χρυσ. ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐσφαλμένως **ἀποκεφάλισις**.

ἀποτῠπόομαι, μέσ. ἀποτυπώνω τι ἐπί τινος ὕλης, ὡς π. χ. ἐπὶ κηροῦ, ἐντυπώνω τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους Πλάτ. Θεαίτ. 191D, πρβλ. Νόμ. 681B· πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος φύσιν ὁ αὐτ. Τίμ. 39E, πρβλ. Ἐπινομ. 990E: — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., ἀπ. σφραγῖδα, σφραγίζω, τυπώνω, ἀπετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα Λουκ. Ἀλέξ. 21: — Πρβλ. **ἀπομάσσω** II.

ἀπότῠπος, **ον**, ἀπότυπον ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἐκμαγεῖον, ἀποτύποις εἰκόσιν ἐκόσμει Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 20. 9, 4.

ἀποτύπτω, κτυπῶ ἕως ὅτου κουρασθῶ, Ἱππ. 481. 16. **2)** Μέσ., παύομαι, κτυπῶν ἐμαυτόν, παύομαι κοπτόμενος, παύομαι θρηνῶν, Ἡρόδ. 2. 40, πρβλ. **ἀπολοφύρομαι**.

ἀποτύπωμα [ῠ], τό, τὸ ἀποτυπωθὲν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐντύπωσις Πλάτ. Θεαίτ. 194B.

ἀποτύπωσις [ῠ], **εως**, ἡ, ἐντύπωσις ἀπό τινος πράγματος, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν ἢ πλασμάτων ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις Λογγῖν. 13. 9, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 51.

ἀποτῡρόομαι, μεταβάλλομαι εἰς τυρόν, Ἐρωτ. σ. 274, ἐν τέλει τῆς λέξ. ὀρρὸν (σ. 276).

ἀποτυφλώττω, ἀποτυφλόω, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 151.

ἀποτύφω, **-θύψω**, καίω, «ἀποτεθυμμένοι· κεκαυμένοι» Ἡσύχ.

ἀποτυχέω, ἀποτυγχάνω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντα 941.

ἀποτύχημα, ἀποτυχία, μεταγεν.

ἀποτυφλόω, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν, τινα Ἀριστ. π. Θαυμ. 144· τὴν ὅρασιν Διόδ. 3. 37: — Παθ., ἀποτυφλώνομαι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 19, 5., 9. 30, 3. **2)** μεταφ. ἀποκόπτω τὸν

ὀφθαλμὸν δένδρου, Πλούτ. 2. 529B. **3)** κάμνω τὸ ὕδωρ πηγῆς νὰ μὴ ῥέῃ πλέον, νάματος ἐμφορηθέντας πηγὴν ἀποτυφλοῦν αὐτόθι 703B: — Παθ. ἀποφράττομαι, ἐμφράττομαι, ἀποτυφλωθῆναι τοὺς πόρους Ἀριστ. Προβλ. 4. 26, 2· τὰς πηγὰς Στράβ. 58.

ἀποτύφλωσις, εως, ἡ, τὸ καταστῆσαί τινα ὅλως τυφλόν, τύφλωσις, τύφλωμα, πάντας τοὺς ἵππους πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει Ἑβδ. (Ζαχ. ιβ', 4).

ἀποτῠχής, ές, (τυγχάνω, τυχεῖν) ὁ ἀποτυγχάνων, ἐν τῷ συγκρ. ἀποτυχέστερος τοῦ μὴ ὄντος Πλάτ. Σίσυφ. 391D.

ἀποτῠχία, τὸ ἀποτυχεῖν, ἀτυχία, Δείναρχ. 94. 6, Πολυβ. Ε', 98. 5, κτλ.

ἀποτυχίζω, «ἀποτυχισθείς· ἀποτιλθείς· καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων, ἔστι δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον» Ἡσύχ.

ἀπ-ουλόω, κάμνω νὰ ἐπουλωθῇ ἕλκος, Διοσκ. 5. 92· μεταφ., Πλούτ. 2. 46F: — Παθ., ἐπὶ ἑλκῶν, ἀπουλωθῆναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 22· ἀπουλωθήσεται Γαλην. 13. 719.

ἀπούλωσις, εως, ἡ, τὸ ούσ. τοῦ προηγ., ἐπούλωσις ἕλκους, Διοσκ. 2. 5, κτλ.

ἀπουλωτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπούλωσιν, θεραπευτικός, Διοσκ. 1. 48· μετὰ γεν., ἑλκῶν ὁ αὐτ. 5. 99.

ἀπούλωτος, ον, ὁ ἄνευ οὐλῆς, πιθ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 1091E (ἀντὶ τῆς ἐν τῷ χειρογρ. γραφῆς **ἀπουλώτιστος**).

ἀπ-ουρᾱγέω, οὐραγῶ, ἄγω τὴν ὀπισθοφυλακήν, καλύπτω τὰ νῶτα τοῦ στρατοῦ, τινι Πολύβ. 3. 49, 13, κτλ.

ἀπούρας, -άμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπαυράω.**

ἀπ-ουρέω, ἐκβάλλω τι μετὰ τῶν οὔρων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 23.

ἀπούρησις, εως, ἡ, τὸ οὐρεῖν, κατούρημα, Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀπ-ουρίζω: μέλλ. **-ίσω·** ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἰλ. Χ. 489 ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας (Ἰων. ἀντὶ ἀφοριοῦνται, Σχόλ. Ἐνετ. Α), ἄλλοι θὰ θέσωσι τὰ ὅρια τῶν κτημάτων του, ὅ ἐ. θὰ τὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν Ἐνετ. Σχολ. Β. ἀναγινώσκεται ἀπουρήσουσιν, ὅπερ ὁ Βουττμ. ἀποδέχεται ὡς ἀπαυρήσουσι, θὰ ἀφαιρέσωσιν, ἴδε Λεξίλογ. ἐν λ. **ἀπαυρᾶν** 2.

ἄπουρος, ον (**ὅρος,** Ἰων. **οὖρος**), μακρὰν τῶν ὁρίων, ἀπ. πάτρας Σοφ. Ο. Τ. 194: — ὁ Campbell καὶ ὁ Jebb προτιμῶσι τὴν γραφὴν **ἔπουρος** = **ἐπουριζόμενος,** ἥτις βεβαίως εἶναι ἡ ὀρθοτέρα· πρβλ. Τραχ. 815 καὶ Κλημ. Ἀλ. Παιδ. 130.

ἀπουρόω, (οὖρος) ἔχω ἐναντίον ἄνεμον, Πολύβ. 16. 15, 4.

ἄπους, ὁ, ἡ, **ἄπουν,** τό, ἄνευ ποδὸς ἢ ποδῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 14, κ. ἀλλ. **2)** μὴ ἔχων τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, χωλός, Σοφ. Φ. 632: ὁ κακὸν ἔχων πόδα, κύνες Ξεν. Κυν. 3. 3· κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄποδες Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 21. **II.** ὡς οὐσιαστ., πτηνόν τι ὅμοιον χελιδόνι, cypselus apus, «οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅτι μὲν ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσίν, εἴρηται πρότερον· οὐ γὰρ ῥᾴδιον γνῶναι πρὸς τὴν χελιδόνα, πλὴν τῷ τὴν κνήμην ἔχειν δασεῖαν», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 30, 1.

ἀπουσία, ἡ, (ἀπεῖναι) τὸ μὴ παρεῖναι, ἀπουσία ὡς καὶ νῦν, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1259, τῆς ἐμῆς ἀπουσίας Εὐρ. Ἑκ. 962, Θουκ. 1. 70, κτλ. **II.** «ἀπόλειψις» (Ἡσύχ.) ἀπώλεια, κοιν. «φύρα», ὡς π. χ. κατὰ τὴν χώνευσιν μεταλλούχου γῆς, ἀπουσίαν γίγνεσθαι πολλὴν (δηλ. ἀπορρεῖν πολλὰ τοῦ σιδήρου τηκομένου) καὶ τὸν σταθμὸν ἐλάττω Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10, Διόδ. 3. 14. **III.** = **ἀποσπερματισμός,** καὶ γὰρ οἱ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν Πλούτ. 2. 364D, ἴδε Οὐϋττεμβ. ἐν τόπῳ.

ἀπουσιάζω, δίδω, δαπανῶ ἢ καταναλίσκω μέρος τῆς οὐσίας μου, «ἀπουσιάσει· ὁ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἀπουσιάσει' (Ἀρτεμίδ. 1. 78), τῆς οὐσίας μέρος δώσει» Σουΐδ.

ἀποφᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἀπεσθίω,** χὤπως τὰ κάλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 495.

ἀποφαιδρύνω, ἀποκαθαίρω, Κόϊντ. Σμ. 5. 616: — **Μέσ.,** Ἀνθ. Π. 9. 419.

ἀποφαίνω: μέλλ. **-φᾰνῶ:** ἀναδεικνύω, καθιστῶ, εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει Σόλων, 15. 32, κτλ.· φανερώνω τι, παρουσιάζω. τοσόνδε μέντοι ἀπέφαινόν μοι ἐς ὄψιν Ἡρόδ. 4. 81· ἀπ. τὴν φύσιν αὐτοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 352· ἀπ. παῖδας ἐκ γυναικός, ὅ ἐ. ἔχω τέκνα ἐξ αὐτῆς, Ἰσαῖος 58. 32· ἐπὶ γυναικός, παράγω, τίκτω, ἔπεδρον βασιλέα .. ἀπ. Ἡρόδ. 5. 41· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τέκνων, ἑπτὰ πάππους ἀπ., παρουσιάζω ἑπτὰ γενεὰς προγόνων, Πλάτ. Θεαίτ. 174E. **II.** καθιστῶ τι γνωστόν, διακηρύττω, ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε Βατραχομ. 144· γνώμην ἀπ. περί τινος Ἡρόδ. 1. 40· δικαίην ζόην ἀπ., φέρω ἐνδείξεις νομίμου διαβιώσεως, ὁ αὐτ. 2. 177: πρβλ. κατωτέρ. Β. II. **2)** ἀποδεικνύω, ἀποδεικνύω λογικῶς, παριστῶ· μετὰ μετοχ., τοὺς μὲν ἀπ. πεφευγότας Ἡρόδ. 1. 82· Ἀστυάγης δέ μιν ἀπέφαινε τῷ λόγῳ σκαιότατον ἐόντα, ἀπεδείκνυεν αὐτὸν λογικῶς ὅτι ἦτο σκαιότατος, αὐτόθι 129· πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἀδικουμένους Ἀριστοφ. Ἀχ. 314· ἀποφαίνω .. ὑμᾶς παντὸς κυριωτάτους ὄντας Θουκ. 2. 62· ἀπ. ἀγαθῶν .. οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Ἀριστοφ. Πλ. 468· καὶ παραλείψει τῆς μετοχ., ἑωυτὸν αἴτιον ἀπ. Ἡρόδ. 9. 41; ἀπ. τινὰ ἔνοχον Ἀντιφῶν 126. 13, πρβλ. Ἀνδοκ. 6. 32· ἀπ. τινὰ ἐχθρὸν Δημ. 160. 27· ἀπ. σεαυτὸν διδάσκαλον Πλάτ. Πρωτ. 349A· σοφὸν ἀπ. τινὰ .. Νόμ. 718E· ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντάς τι ἀπ. τινας Θεαίτ. 168B· ἀπ. ἡδονὴν τῶν φαύλων (ἐνν. οὖσαν) Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 1, 2. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., παριστῶ ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 338E. κ. ἀλλ.: — οὕτως, ἀπ. λόγῳ ὡς .., Ἡρόδ. 5. 84· ἀπ. ὡς .., ὅτι .., Θουκ. 3. 63, Πλάτ., κλ.: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 338E, κτλ. **4)** ἀποδεικνύω, καταγγέλλω, Ἀντιφῶν 142. 17· πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω .., οἷος ὢν θρασύνεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 845. **III.** δίδω λογαριασμὸν περί τινος, τὴν πρόσοδον, τὴν οὐσίαν Δημ. 828, 16, 1042. 2, κ. ἀλλ., κυρίως πληρώνω χρήματα (εἰς τὸ ταμεῖον) κατὰ τοὺς παραδοθέντας λογαριασμούς, ἐπὶ ἀρχόντων, Δημ. 480. 11., 481. 9· ἕνδεκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνεν ὁ αὐτ. 819. 16· οὕτως ἐπὶ ἰδιωτῶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀπ. Ξεν. Οἰκ. 713. **IV.** ὡς τὸ **ἀποδείκνυμι** II, καθιστῶ ἢ κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, Ἀθηναίους μικροπολίτας ἀπ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 817, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 1. 11., 10. 5. **2)** διορίζω, τινὰς ἄρχοντας Πλάτ. Νόμ. 753D, πρβλ. Θουκ. 8. 93: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀποφήνασθαί τινα ταμίαν Πινδ. Ν. 6. 43· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀποφαίνεσθαι εὐδοκίμου στρατιᾶς, ἀποδείκνυμαι (ἀρχηγὸς) εὐδοκίμου στρατοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 857: — Πρβλ. ὁλόκληρον τὸ **ἀποδείκνυμι.**

Β. Μέσ., ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω τι ἴδιον, Μοῦσαν στυγερὰν Αἰσχύλ. Εὐμ. 309· καλὰ ἔργα Πλάτ. Συμπ. 209E· ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν ἐμαυτοῦ, ἐπιδεικνύομαι, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 13. **2)** ἀπ. μαρτύρια, παρουσιάζω μαρτυρίας, Ἡρόδ. 5. 45· ἀπ. νόμους, προβάλλω, εἰσηγοῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 780A. **II.** ἀποφαίνεσθαι γνώμην, διακηρύττω, ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 1. 207., 2. 120, κ. ἀλλ. καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἰκ. 336, Πλάτ. ἐν Γοργ. 466C, Δημ. 40. 4· οὕτως, ἀπ. δόξαν Πλάτ. Πολ. 576E· δόξαν περί τινος Θεαίτ. 170D. **2)** ἀπολ., δίδω γνώμην, ταύτῃ ἀπ. Ἡρόδ. 7. 143· ἀπ. περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 274E, Λυσ. 214A· ἐπί τινος Ἀριστ. π. Ἑρμην. 7. 4: μετ' ἀπαρ. ἀπ. τι κινεῖσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 168B· ἀποπέφανται (ἐν ἐνεργ. σημασ.) χρήματα ἔχειν Δείναρχ. 92. 4: ἰδίως, δικάζω, κρίσιν ποιοῦμαι, ἐκφέρω δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἀπεφήναντο τὴν δίαιταν Δημ. 899. 9., 1265. 20. **II.** τὸ μέσ., ὡσαύτως κεῖται πολλάκις, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ὡς ἐν Πινδ. Ν. 6. 43, ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 97E, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 21: μετ' ἀπαρ. συμβουλεύω, τὸν δ' ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον ... καταλιθώσαντες Δημ. 296. 9. **IV.** ὁρίζω, διὸ καλῶς ἀπεφήναντο τἀγαθόν, οὗ πάντ' ἐφίεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 1, 1.

ἀποφᾰλακρόομαι, παθ. γίνομαι φαλακρός, Α. Β. 16. 32, ἐν λέξ. **ἀναφαλαντίας.**

ἀποφᾰνής, ές, ὁ μὴ φαινόμενος ἐναργῶς, ἀμαυρός, ἀποφανὲς πνεῦμα Ἰαμβλ. Μυστ. 10.

ἀποφανόω, φανερώνω, ποιῶ τι φανερόν, «ἀποφανῶσαι, εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι· οὕτω Σοφοκλῆς» Α. Β. 439, 10.

Ἀποφάνιος, ὄνομα ἐμφαῖνον τὸ ἐναντίον τοῦ **Ἐπιφάνιος,** μεταπλασθὲν δὲ ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Ὁμολ. (Παρασημ. τ. 1. τ. LXXXV.), οἱ περὶ τὸν Ἐπιφάνιον, μᾶλλον δὲ Ἀποφάνιον τὸν πυρίκαον.

ἀπόφανσις, εως, ἡ, (ἀποφαίνω) διακήρυξις, δήλωσις γνώμης, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 2, κτλ.: συχν. διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀπόφασις. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, βεβαίωσις, κατάφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος· ἀπόφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπό τινος Ἀριστ. π. Ἑρμ. 6. 1, πρβλ. **ἀπόφασις** Α.

ἀποφαντέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξενέγκῃ γνώμην, Φίλων 2. 461.

ἀποφαντικός, ή, όν, ὁ ἀποφαινόμενος, λόγος ἀπ., πρότασις, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 5. 1, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 71: — **ἔγκλισις ἀποφαντικὴ** = **ὁριστικὴ** Ἀπολλών. Δ. π. Συντ. 244, 26, **ἀποφαντ. ἐπίρρημα** αὐτόθι 245, 3: — Ἐπίρρ. **ἀποφαντικῶς** Ὠριγ. 3. 868A.

ἀποφαντός, ή, ον, διακηρυχθείς, δηλωθείς, ἐξενεχθείς, τὸ μὲν ἀξίωμά φασιν εἶναι λεκτὸν αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 104, Διογ. Λ. 7. 65.

ἀπόφαρσις· «ἡ ἑταίρα ὡς Ἡγήσανδρος» (Ἀθήν. 267C).

ἀποφάργνῡμι, ἴδε **ἀποφράγνυμι.**

ἀπόφᾰσις, (Α), εως, ἡ (**ἀπόφημι**) ἄρνησις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **κατάφασις,** Πλάτ. Σοφ. 263E· ἀπόφασίς ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπό τινος Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6. 1, πρβλ. Α. Ὕστ. 1. 2, 6· ἀπ. τινός, ἄρνησις, ἀπόκλεισις πράγματός τινος, Πλάτ. Κρατ. 426D.

ἀπόφασις (Β), εως, ἡ, (**ἀποφαίνω**) = **ἀπόφανσις,** κρίσις,

διακήρυξις, ἀπόφασις, κατά τινος Διόδ. 16. 24. 2) κατάλογος, ἀπογραφή· τὴν ἀπόφα(ν)σιν δοῦναί μοι τῆς οὐσίας τῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον Δημ. 1039. 2., 1043. 12. II. ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Πολυδ. 4. 31, 2, κτλ.

ἀποφάσκω, = ἀπόφημι· ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἐνεστ., καὶ ἐν τῷ παρατατ.: — ἀρνοῦμαι, Πλούτ. 2. 393 : ἀπαγορεύω, Κύριλλ.: — τὸ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 485 χωρίον, οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντ', ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ., οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα, οὔτε πίστιν ἐπιβάλλοντα οὔτε ἄρνησιν ἐπιδεχόμενα, (ἄλλοι ἀναφέρουσι τὰς λέξεις εἰς ὑπακουόμενον με, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ): — ὁ ἀποφάσκων [λόγος], ὅρος λογικός, ἐγὼ τὰ τοῦ ἀποφάσκοντος Ἐπίκτ. 3. 9, 21. II. ἀπ. τὰ φυτὰ τοῦ ζῆν, ἀποκλείω αὐτὰ τῆς ζωῆς, ἀρνοῦμαι ὅτι ζῶσιν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 11.

ἀποφᾰτικός, ή, όν, (ἀπόφημι) ἀρνητικός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **καταφατικός** Ἀριστ. Κατηγ. 10. 14, κτλ. ἴδε τὴν λέξιν **πρότασις**. — Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 15, 4.

ἀποφαυλίζω, = **ἀποφλαυρίζω** Ἐτυμολ. Μ. 789. 51.

ἀποφενᾰκίζω, φενακίζω, μυκτηρίζω, Μενάνδρ. Ἀποσπ. σ. 404.

ἀποφέρδομαι, ἀποθ. τρέφομαι ἀπό τινος, καρποῦμαι, ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν Εὐρ. Μήδ. 826.

ἀποφέρω· παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ μέλλ. ἀποίσω (Δωρ. -οισῶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 779, μέσ. **-οίσομαι** Λουκ. Δὶς κατηγ. 33) καὶ τῷ Ἰων. ἀόρ. **ἀπένεικα** : Ἀττ. ἀόρ. **-ήνεγκα** Θουκ. 5. 10· ἀόρ. β' **-ήνεγκον** Ἀριστοφ. Ἀχ. 582, κτλ. : πρκμ. **-ενήνοχα** Δημ. ἔνθα κατωτ. Κομίζω τι ἀπό τινος μέρους, μεταφέρω, Λατ. auferre, τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες Ὀδ. Π. 360, κτλ.· ἐπὶ ἀνέμου, Ξ. 255, Ο. 28, Ἡρόδ. 4. 179, Θουκ. 6. 104, ἴδε κατωτέρω : μεταφ. Πλούτ. 2. 374Ε· ἐπὶ νόσου, Ἡρόδ. 3. 66., 6. 27· καθόλου, ἀπ. σῆμα Σοφ. Τρ. 614· βρέφος ἐς ἄστρον Εὐρ. Ἴων 16: — Παθ., ἀποσπῶμαι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μου καὶ φέρομαι πρὸς ἄλλο μέρος, ὑπ' ἀνέμων Ἡρόδ. 2. 114, πρβλ. 116· ἀπενεχθέντες ἐς Λιβύην Θουκ. 7. 50· ἀπέρχομαι, ἀπηνέχθη Δημ. 542. 15: — ἀποπνέομαι, ἐξάγομαι, ἀναδίδομαι, ἐπὶ ὀσμῶν, ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων καὶ τῶν τοιούτων, Πλούτ. 2. 681Α, πρβλ. **ἀποφορά** II. II. φέρω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, ἐπὶ ἅρματος, τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι, τούτους δὲ τοὺς δύο δὲν θ' ἀποκομίσωσιν αὖθις εἰς τοὐπίσω οἱ ταχεῖς ἵπποι, Ἰλ. Ε. 257· ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσει Κ. 337· ἀπ. οἴκαδις Ἀριστοφ. Ἀχ. 779, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1161: οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐπὶ ἀγγελίας, ταῦτα ἀπενειχθέντα Ἡρόδ. 1. 66, 158. 160: — ἀλλ' ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Ἡρόδ. 4. 164, Θουκ. κτλ.· ἀπηνέχθη εἰς .. ἔτι ζῶν, μετηνέχθη εἰς τὸν οἶκόν του κτλ.: ἐπὶ ἀσθενοῦς, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 1. 2) δίδω ὀπίσω, εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο, ἀποφέρειν τὸ χρυσίον ἐκέετο νόμος Ἡρόδ. 1. 196, κτλ.: ἐντεῦθεν, ἀποτίνω, πληρώνω τὸ ὀφειλόμενον, π. χ. τὸν φόρον, κτλ., 4. 35., 5. 84, Θουκ. 5. 31· εἰς τὰ ἱερὰ ἀπ. τὰ ἴδια Πλάτ. Νόμ. 910C: — ἀποφέρω, φέρω τὸ γιγνόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας μου, ἐπὶ οἰκετῶν, «εἶχε δὲ οἰκέτας δημιουργοὺς τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης δέκα, ὧν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύο ὀβολοὺς», διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 14. 1, Φιλόστρ. 664. 3) καθόλου, φέρω, κομίζω, παραδίδω τι ὡς αἰτηθὲν παρ' ἐμοῦ, τί τινι Ἡρόδ. 4. 64· ὅπλα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 34. III. ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, εἰσάγω κατηγορίαν, λογαριασμούς, φόρους ἢ εἰσπράξεις, κτλ., ἀπ. γραφὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα παρὰ Δημ. 243. 11, πρβλ. 1244. 14, Αἰσχίν. 56, ἐν τέλ. ἀπήνεγκε παρανόμων [ἐνν. γραφὴν] Δημοσθένει Δημ. 261. 19· λόγον .. ἀπενήνοχεν ἀναλωμάτων ὁ αὐτ. 819. 22· ἀπ. τοὺς ἱππεύσαντας, εἰσάγω κατάλογον τῶν .., Λυσ. 146. 10· ναύτας Δημ. 1208. 6· ἀπ. ἐν τῷ λόγῳ, ἐπάγω εἰς τὸν λογαριασμόν, ὁ αὐτ. 1189. 8: — Παθ., εἰσάγομαι, παραδίδομαι ὡς .., ἀπηνέχθη ἀνώμοτος ὁ αὐτ. 542. 13· διαιτητὴς ἀπενηνεγμένος ὁ αὐτ. 1144. 14. 2) κομίζω, παραδίδω ἐπιστολήν, ὁ αὐτ. 909. 14. IV. φέρω εἰς τὰ ἴδια, λαμβάνω ὡς μισθόν, Λουκ. Τίμ. 12 (ὅπερ ἕτεροι ἀναφέρουσιν εἰς τὴν σημασ. II. 2). V. ἀμετάβ., φεύγω, ἀναχωρῶ, ὡς τὸ **ἄπαγε**, ἀπόφερ' ἐς κόρακας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1221.

B. Μέσ., λαμβάνω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, Ἡρόδ. 1. 132, Ἰσοκρ. 131C, κτλ.· λαμβάνω, κερδίζω, ἐπὶ βραβείου, μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ Θεόκρ. 1. 3· κάλλευς πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν Ἀνθ. Πλαν. 166· ἀπ. δόξαν Ἡρωδιαν. 1. 5· λαμβάνω καὶ φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐκλεκτὰ ἐδέσματα ἐκ συμποσίου εἰς ὃ ἤμην κεκλημένος, Λουκ. Συμπόσ. 38· (σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνεργ., αὐτ. Νιγρ. 25). 2) κτῶμαι, λαμβάνω, λέχη ἀλλότρια Εὐρ. Ἠλ. 1089· δέχομαι, λαμβάνω, μόρον ὁ αὐτ. Φοιν. 595. II. ἀποκομίζομαι, ὀπίσω Ἡρόδ. 7. 152· σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμῷ μάχεσθαι Ξεν. Ἀγησ. 6. 2· οὕτως, οὐδ' ἀποίσεται βίον τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ Μαινάλου κόρη, «οὐδ' ἀπαλλάξας ἐπανήξει ζῶν πρὸς τὴν καλλίτοξον μητέρα» (Σχόλ.) Εὐρ. Φοιν. 1161· πρβλ. Ι. Α. 298.

ἀποφεύγω· μέλλ. **-φεύξομαι** καὶ ποιητ. **-οῦμαι**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 932: πρκμ. **-πέφευγα** Ξεν. Ἀν. 3. 4, 9, κτλ. Ἐκφεύγω ἀπό τινος, διαφεύγω, μετ' αἰτ., Βατραχομ. 42, 47, Θεόγν. 1159, Ἡρόδ. 1. 1, 91, κλ.· τὴν μάχην ὁ αὐτ. 5. 102· κῆρα Σοφ. Φ. 1166, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολλ. 39Α· νόσον Δημ. 840. 8· ἀπ. ἐκ τόπου Ξεν. Ἀν. 3. 4, 9· εἰς τόπον Θουκ. 1. 114· σπάνιον μετὰ γεν., ἀπ. τῆς φθορᾶς Ἐπιστ. Πέτρ. Β', α', 4: — ἀπολ., κατορθώνω νὰ διαφύγω, ἐκφεύγω σῶος, Ἡρόδ. 9. 102. II. ὡς δικανικὸς ὅρος, ἀπαλλάσσομαί τινος, ἀπέφυγε τοὺς διώκοντας ὁ αὐτ. 6. 82, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 17· φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην Ἀριστοφ. Νεφ. 167, πρβλ. 1151· γραφὴν Ἀντιφῶν 115. 25· εὐθύνας Πλάτ. Νόμ. 946D· μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας Δημ. 1014. 8. 2) ἀπολ., ἐπίσης ἀπαλλάττομαι, ἀθῳώνομαι, Λατ. fugere judicium, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἁλίσκομαι, Ἡρόδ. 2. 174, καὶ Ἀττ.· κἂν .. εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει Ἀριστοφ. Σφ. 579.

ἀποφευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποφεύγω**, πρέπει τις ν' ἀποφεύγῃ ἢ ν' ἀποφύγῃ, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 385.

ἀποφευκτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀποφυγήν, τὰ ἀποφευκτικά, τὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἢ ἀθῴωσιν μέσα, Ξεν. Ἀπολ. 8.

ἀπόφευξις ἢ **ἀπόφυξις** (κατὰ τὸ τῆς Ραβ. χειρόγρ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 558, 562, 645), εως, ἡ, διαφυγή, ἀποφυγή, μέσα πρὸς ἀποφυγήν, ἀπόφευξις δίκης ἀθῴωσις Ἀριστοφ. Νεφ. 874, πρβλ. Ἀντιφῶν 137. 13.

ἀποφηληκίζω, = **ἀποπλανάω** Α. Β. 439, 9.

ἀπόφημι· μέλλ. **-φήσω**· ἀόρ. α' ἀπέφησα Πλάτ. Θεαίτ. 166Α, κ. ἀλλ.: — ὁμιλῶ καθαρῶς, διακηρύττω σαφῶς καὶ ῥητῶς, λέγω διαρρήδην, ἄντικρυ δ' ἀπόφημι γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, κτλ., Ἰλ. Η. 362· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀγγελίην ἀπόφασθε, «ἀπαγγείλατε», (Σχόλ.) Ι. 422: ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ μόνον Ἐπ. II. λέγω οὔ, καὶ φημὶ κἀπόφημι Σοφ. Ο. Κ. 317, κτλ. 2) μετ' αἰτ. ἀρνοῦμαι, οὔτε σὺ φῂς ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀπόφῃς Πλάτ. Πρωτ. 360D, πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 32, Ἀριστ. Ἑρμην. 6, 2, κ. ἀλλ.: ἀπ. τι κατά τινος, ἀντίθετον τῷ **καταφάναι** ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 3, 1· φέρω ἀντίρρησιν, ἀντιλέγω εἴς τι, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 11, 7, Ποιητ. 21. 15. Ἴδε τὰς λέξεις **ἀπόφανσις**, **ἀπόφασις**.

ἀποφημίζω, δυσφημῶ, καταρῶμαι, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 2. 22. σ. 112C.

ἀπόφημος, ον, = **δύσφημος**, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 44.

ἀπόφησις, ἡ, γνῶσις, γνώμη, Πολυδ. Β', 129.

ἀποφθαλμιάω ἀντὶ **ἐποφθαλμιάω**, ὃ ἴδε.

ἀποφθαράξασθαι· «τὸ τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι, ἀποφλάσαι, ῥογχάσαι. Κρῆτες καὶ Σάμιοι» Ἡσύχ.

ἀπόφθαρμα, ατος, τό, μέσον πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἐμβρύου, μέσον πρὸς ἔκτρωσιν, ἔκτρωσις, ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Ἱππ. 1013Ε, κ. τ. λ.

ἀποφθέγγομαι, ἀποθ., ἐκφέρω φανερὰ τὴν γνώμην μου, Λουκ. Ζεῦξ. 1: λέγω ἀπόφθεγμα, ἀποφαίνομαι, Πλούτ. 2. 405D· χρησμὸν Λουκ. Ἀλέξ. 25: — μεταφ. ἐπὶ ἀγγείων κρουομένων, ἠχῶ, σαπρὸν ἀπ., ὁ αὐτ. Παράσ. 4.

ἀποφθεγκτήριον, τό, ἔκφρασις, ἐκφώνησις, Μανέθ. 4. 550.

ἀπόφθεγκτος, ον, = **ἄφθεγκτος**, Εὐρ. Ι. Τ. 951.

ἀπόφθεγμα, τό, βραχὺ καὶ περιληπτικὸν λόγιον, εὐφυὴς ῥῆσις, εὔστοχος ἀπάντησις, ὡς ἡ τοῦ Θηραμένους πρὸς τὸν Σάτυρον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· Ἀναξαγόρου δὲ καὶ ἀπόφθεγμα μνημονεύεται πρὸς τῶν ἑταίρων τινὰς Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 13· ὥσπερ τὸ τοῦ Πιττακοῦ ἔχει ἀπόφθεγμα εἰς Ἀμφιάραον Ρητ. 2. 12, 6· τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα αὐτόθι 21. 8. Ὁ Πλούταρχος ἐποίησε συλλογὴν ἀποφθεγμάτων.

ἀποφθεγματικός, ή, όν, ὁ ὀλίγα καὶ ὀρθὰ λέγων, ὁ εὐφυὴς εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ὁ μεταχειριζόμενος ἀποφθέγματα ὅταν λαλῇ, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός Πλούτ. Λυκ. 19, Βρούτ. 2, πρβλ. Δημήτρ. Φαλ. 9. — Ἐπίρρ. -κῶς Εὐστ. 1870. 46.

ἀποφθείρω· μέλλ. **-φθερῶ**, καταστρέφω ὁλοσχερῶς, φθείρω, ἀφανίζω, Αἰσχύλ. Χο. 256· δέμας ἀσιτίαις Εὐρ. Ἱκ. 1106, κτλ. 2) ἐπὶ ἐγκυμονούσης, ἀμβλίσκω, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 953. II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἀπόλλυμαι, χάνομαι, Εὐρ. Τρῳ. 508, Θουκ. 2. 49· κυρίως ἐν ἐρωτημ. φράσ. μετὰ προστακτικῆς ἐννοίας, οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται; δὲν θὰ ξεκουμβισθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον; δὲν θὰ ὑπάγῃ ἀπ' ἐδῶ 'ς τἀνάθεμα; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1290· οὕτω καὶ ἡ φράσις, οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Λατ. abi in malam rem, passe corvos, Ἀριστοφ. Ἱππ. 892, Νεφ. 789· οὕτω παρὰ μεταγ. κατὰ προστ. ἀποφθάρηθι Λιβάν. 4. 630.

ἀποφθίθω, ἴδε **ἀποφθίνω**.

ἀποφθῐνύθω [ῠ], ῥῆμα ποιητ., φθείρομαι, ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ Ἰλ. Ε. 643, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 241, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 683. II. μεταβατ. φθείρω, καταστρέφω, θυμὸν ἀποφθινύθουσι, «τὴν ψυχὴν ἀποβάλλουσι» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. Π. 540. 2) ἐλαττώνω, τὰ μὲν αὔξεις τὰ δ' ἀπ. Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 108. Πρβλ. **ἀποφθίνω**.

ἀποφθίνω. I. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεστ., ἀλλὰ σπάν., χάνομαι ἐντελῶς, ἀπόλλυμαι, ἐκλείπω, ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 857· ἀποφθίνει τὰ χρηστὰ Σοφ. Φ. 457· οὕτω καὶ πρκμ. **ἀπέφθῐκα**, ἐν Θεμιστ. 341D: ἀλλά, II. μεταβατ. ἐν ἀόρ., **ἀπέφθισα**, [ῑ Ἐπ., ῐ Τραγ.]:—ἀπόλλυμι, φθείρω, καταστρέφω, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 664· πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον, ὑπὸ γυναικὸς ἔχασε τὴν ζωήν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1454· εἶδες ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν, καὶ νεκρὸς ὢν νά σε καταστρέψῃ, Σοφ. Αἴ. 1027· τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγέ μ', ὁ αὐτ. Τρ. 709: — ἐπὶ νόσων, προξενῶ θάνατον, εἶμαι θανατηφόρος, ὀλέθριος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, πρβλ. **φθίω** II. 2) συνηθέστατον ἐν τῷ παθ., = τῷ ἀμεταβάτῳ ἐνεργ., ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω, κυρίως κατ' ἀόρ. ἔχοντα τύπον ὑπερσυντελ. **ἀπέφθιτο** [ῐ], Ὀδ. Ο. 268· προστακτ. **ἀποφθίσθω** Ἰλ. Θ. 429· εὐκτ. **ἀποφθίμην** [ῑ], Ὀδ. Κ. 51., Λ. 330· μετοχ. **ἀποφθίμενος** [ῐ], Λατ. mortuus, Ὅμ., Πίνδ., οὐχὶ παρὰ τοῖς Τραγ. οὕτω, καὶ ἐν Ἐπ. ἀόρ. **ἀπέφθῐθον**, ὅπερ δὲν δύναται ἕνεκα τῆς σημασίας αὐτοῦ νὰ εἶναι παρατατ. ἐνεστῶτος **ἀποφθίθω** Ὀδ. Ε. 110, 133, Η. 251, (ὁ Βουττμ. καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν **ἀπέφθιθεν** γ' πληθ., ἴδε Ἐτυμολ. Μ. 532. 43). 3) Μέσ., ἀόρ. α', **ἀποφθίσασθαι** [ῑ], Κ. Σμ. 14. 545.

ἀποφθορά, ἡ, (ἀποφθείρω) = **φθορά**, σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 187· κυρίως ἔκτρωσις, ἀποβολή, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1078. 9.

ἀποφῑμόω, κλείω διὰ φιμοῦ τὸ στόμα, μεταφορ. ἀποστομώνω, Α. Β. 421. 27 ἐν λέξει **ἀπερράπισεν**.

ἀποφλαυρίζω: μέλλ. -ίσω, καὶ -ίξω, ἀποφαυλίζω, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι ἃ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν Πινδ. Π. 3. 23, Ἡρόδ. 1. 86.

ἀποφλεγμαίνω, παύομαι φλεγμαίνων, ἐπὶ φλογώσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1258· μεταφ., ἐπὶ ὀργῆς, Πλούτ. 2. 13D.

ἀποφλεγματίζω, ἐνεργῶ ὡς καθαρτικὸν τῶν φλεγμάτων, ἀποφλεγματίζει δὲ σὺν σταφίδι διαμασηθὲν (τὸ πέπερι) Διοσκ. 2.198 (189)· συντελῶ πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν φλεγμάτων, Γαλην. 11.769, κτλ.:—Οὐσιαστ. **ἀποφλεγματισμός, οῦ**, ὁ, αὐτόθι 5. 4·—ἐπίθ. **ἀποφλεγματικός, ή, όν**, Γαλην.

ἀπ-οφλέω καὶ **ἀπ-όφλω**, ἀποτίνω, ἐξοφλῶ, «ἔχεις τὸ χρέος ἅπαν σοι ἀποφληθὲν τελέως» Τζέτζ. Ἱστ. 13.614.

ἀποφλογίζω, καίω, φλογίζω τι, «ὁ στάχυς, ὅταν μήπω πέπειρος ὢν ἀποφλογισθῇ» Ἡσύχ. ἐν λέξει **εὔστρα**.

ἀποφλογόομαι, ἐκπέμπω φλόγας, τὰ ὄμματα ἀποφλογοῦνται Μάξ. Τύρ. σ. 425.

ἀποφλοιόω, (φλοιὸς) ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, μεταφ. ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ταυρείην ἀτόρητον ἀπεφλοίωσε καλύπτρην (δηλ. τὸ καλύπτον τὸν ταῦρον δέρμα) Νόνν. Δ. 14. 380· ἐν τῷ μέσ. πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα Ἀνθ. Π. 6. 263.

ἀποφλυᾱρέω, φλυαρῶ, Μανασσ. Χρον. 3587.

ἀποφλύζω: μέλλ. **-σω**, καὶ **-ξω**, ἀπερεύγομαι, ἐφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 583 καὶ κατὰ τὸν Schneidew, ἐν Ἀρχιλ. 32 (Bgk).

ἀποφοιβάζω, χρησμῳδῶ, μαντεύομαι, ταῦτα Δημήτριος, ὡσανεὶ θείῳ τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος ἀποπεφοίβακεν Πολύβ. 29. 6, 4· προφέρω, ἀπαγγέλλω μετ' ἐμπνεύσεως, ὁ Διογένης ποιήματα ὥσπερ ἀπεφοίβαζε Στράβ. 675.

ἀποφοιτάω: μέλλ. **-ήσομαι** Θωμ. Μ. 106: — παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβαίνω εἰς τὸν διδάσκαλόν μου, δὲν φοιτῶ πλέον εἰς αὐτόν, πρᾳότερόν με προδίδασκε, ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ, ἐπὶ τῶν φοιτώντων εἰς διδασκάλους, Πλάτ. Γοργ. 489D· οὕτως ἀπ. πρός τινα, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον διδάσκαλον ἢ τεχνίτην, Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **χρυσοχοεῖν**: ἀπολ., παύομαι τοῦ νὰ φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον, Λυσ. παρ' Εὐστ. 1167. 23: — οὕτω καὶ ἀπ. τῶν ἐκκλησιῶν Φιλόστρ. 504.

ἀποφοίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀποφοιτᾶν, ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 377D: —Ἐπίθ. **-φοιτος, ον**, ὁ ἀποφοιτήσας, ὁ ἀποχωρισθείς, Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. σ. 84.

ἀπόφονος, ον, (*φένω), ἀπόφονος φόνος, ἄτοπος φόνος, Εὐρ. Ὀρ. 163· ἀπόφονον αἷμα αὐτόθι 192.

ἀποφορά, ἡ, (ἀποφέρω) ἀποκομιδὴ ἢ καταβολὴ φόρων, Ἡρόδ. 2. 109, Πλουτ. Θησ. 23, κτλ., κυρίως τὰ χρήματα ἅπερ οἱ μισθούμενοι εἰς ἄλλους δοῦλοι ἀπέφερον εἰς τὸν κύριον αὐτῶν, ἀποφορὰς πράττειν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1.11· ἀποφορὰν κομίζεσθαι Ἀνδοκ. 6.11· φέρειν Αἰσχίν. 14. 1, Μένανδ. ἐν «Ῥαπιζομένῃ» 6, Βοίχχ. Πολ. Οἰ. 1. 99: καθόλου, εἰσόδημα, κέρδος, ἐνοίκιον, ἀποφορὰν φέρειν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 22· τελεῖν Πλουτ. Ἀριστείδ. 24., Ἠθικ. 2. 239D. II. τὸ ἀπό τινος πράγματος προερχόμενον, καπνός, ὀσμή, δυσωδία, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 10, Πλούτ. 2. 647F, κτλ. III. ἐν τῇ λογικῇ = **στέρησις** Ἀριστ. Μεταφ. 8. 2, 3, πρβλ. Ἀλέξ. Ἀφρ. σ. 463. 33.

ἀποφόρησις, εως, ἡ, = **ἀποφορὰ** III, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 126.

ἀποφόρητος, ον, ὁ ἀποφερόμενος, ὃν λαμβάνει τις καὶ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, τὰ ἀποφόρητα δῶρα, ἅπερ οἱ κεκλημένοι ἐλάμβανον κατὰ τὸ δεῖπνον ὅπως παραλάβωσιν αὐτὰ μεθ' ἑαυτῶν, Ἀθήν. 229E, πρβλ. Σουητών. ἐν βίῳ Καλιγ. 55, Οὐεσπ. 19.

ἀπόφορος, ον, ἀφόρητος, ἀποτρόπαιος, ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης ὡς εἰκὸς Φαλάρ. Ἐπιστ. 139, ἀμφίβολ.

ἀποφορτίζομαι, μέσ., ἐκβάλλω τὸ φορτίον μου, «ξεφορτώνομαι», ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον Πράξ. Ἀποστ. κα', 3· τῇ θαλάσσῃ τὰ φορτία Ἀθήν. 37C: κενώνω τὸν στόμαχον, Ἀρτεμίδ. 2. 26: καθόλου, ἀπαλλάττομαί τινος, «ξεφορτώνομαι», τι Φίλων 2. 434, κτλ., τὴν ὀργὴν Κύριλλ. (ὅστις μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ., ἐλαφρύνω πλοῖον ἀπὸ τοῦ φορτίου του):— Ἐντεῦθεν, **ἀποφορτισμός**, ὁ, ἐπὶ ἐμέτου, Matthaei Med. 188.

ἀποφράγνῡμι ἢ **-ύω**, ἀποφράττω διὰ φραγμοῦ, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, τὰς ὁδοὺς ἀπεφράγνυσαν Θουκ. 7.74: μεταφ., ἀποφράγνυσαι (ὁ Δινδ. ἀποφάργνυσαι) κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, «ἀσφαλίζῃ» (Σχόλ.) Σοφ. Ἀντ. 241: πρβλ. **ἀποφράσσω**.

ἀποφράζω, περιγράφω, ὁρίζω, ἐν τῷ παθ., εὐνοίας ἀποπεφρασμένας Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 345, 1.

ἀπόφραξις, εως, ἡ, ἀπόκλεισις, «φράξιμον», τῆς παρόδου Ξεν. Ἀν. 4. 2, 25.

ἀποφράς, άδος, ἡ, (φράζω) δυσοίωνος, κακή, Λατ. infandus, nefandus, ἀποφράδες ἡμέραι, Λατ. dies nefasti, «ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μηθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται» Λουκ. Ψευδ. 12 (;)· καθαραὶ ἡμέραι Πλάτ. Νόμ. 800D· Λυσίας Ἀποσπ. 31, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34· πρβλ. Att. Process σ. 152, Λοβ. Ἀγλαοφ. σ. 431: — ἀποφράδες πύλαι, αἱ πύλαι ἐν Ῥώμῃ, δι' ὧν ἀπήγοντο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι, Πλούτ. 2. 518B. II. σπανίως ὡς ὀρσ. ἐπίθ., ἀσεβής, μοχθηρός, ἄνθρωπος Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 22· βίος Λουκ. Ψευδολ. 32· ἀπ. ἐνιαυτοὶ Συνέσ. 150C.

ἀποφράση, ἡ, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ **δούλη**, Ἀθήν. 267C: — ὁ Εὐστ. ἐν 1090. 57, γράφει **ἀποφράττη**.

ἀποφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, = **ἀποφράγνυμι**, ἀποφράττω, ἀποκλείω, κλείω, Ἱππ. 253. 36., 588. 34· τὰς διεξόδους Πλάτ. Τίμ. 91C· ἀπ. καὶ παροικοδομεῖν Δημ. 1276. 10: — Μέσ. ἀποφράξασθαι αὐτούς, ἀποκλεῖσαι τὴν διάβασιν αὐτῶν, Θουκ. 8. 104.

ἀποφρέω, ἀόρ. **-έφρησα**, = **ἐκφρέω**, ἀπέφρησαν, ἀφῆκαν, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 11 (Ἡσύχ.)

ἀπόφρικτος, ον, (φρίσσω) ὁ φρίττων, τρέμων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.12.

ἀποφροντίζω, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ φροντίζω περί τινος, Νικήτ. Χρον. 164C.

ἀποφρύγω [ῡ], ἀποξηραίνω, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

ἀποφυάς, άδος, ἡ, = **ἀπόφυσις**, τῶν ἐντέρων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2.17, 15 καὶ 16, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 2, 5. 2) κλάδος φλεβός, Ἱππ. 277. 21, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 1. 3) ἄκανθα ἐκ τῶν φυομένων ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ὑπὸ τοῦ Κτησίου ἀναφερομένου ἀνθρωποφάγου θηρίου μαρτιχόρου, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2.1, 53, πρβλ. Κτησ. Ἰνδ. 5.

ἀποφυγγάνω, = **ἀποφεύγω** II, Δημ. 644. 25.

ἀποφῠγή, ἡ, (ἀποφεύγω) ὡς τὸ **ἀπόφευξις**, φυγὴ ἢ καταφύγιον, μέρος ἔνθα καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν, ἀποφυγὰς παρέχειν Θουκ. 8.106, διαφυγή, ἀποφυγὴ κακῶν λυπῶν Πλάτ. Φαίδων 107C, Φίλων 44C. 2) δικαιολογία, πρόφασις, Ἀριστείδ. 2. 85. II. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ καμπὴ ἥτις περιτρέχει ὡς δακτύλιος τὸ κατώτατον μέρος κίονος, ἀκριβῶς ἔνθα προσαρμόζεται εἰς τὸν στυλοβάτην, παρὰ Βιτρουβίῳ (4.1, 7) **ἀποφυγίς**.

ἀποφύλιος, ον, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φυλήν, «ἀποφύλιοι· ξένοι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλὴν Αἰσχύλος (.....) σατυρικῷ» Ἡσύχ. (Ἀποσπάσμ. Αἰσχύλ. 375), Πολυδ. Γ', 56.

ἀποφυλλίζω, ἀπογυμνώνω φυτόν τι ἀπὸ τῶν φύλλων του, «ξεφυλλίζω», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 12, 2· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1147.

ἀπόφυξις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀπόφευξις**.

ἀποφῡσάω, φυσῶν ἀπομακρύνω τι, κᾆπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμὴν Ἀριστοφ. Σφ. 330· ἀποφυσῶντες . . οἱ ἄνεμοι τὰ . . νέφη, ποιοῦσιν αἰθρίαν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18. II. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον Λουκ. Πλοῖον 26.

ἀποφύσησις, εως, ἡ, τὸ ἀποφυσᾶν Σχόλ. εἰς Πινδ. Πυθ. 4. 412.

ἀποφῡσητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ τοῦ φυσήματος, νὰ ἀποβάλῃ, Διοσκ. 5. 116.

ἀπόφῠσις, εως, ἡ, παραφυάς, παραβλάστημα, πολυκάλαμον εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 4, 4, Πολύβ. 18. 1, 10: ἐπὶ ἀρτηριῶν, κλάδος, αὕτη δὲ ἡ μεγίστη τῶν ἀρτηριῶν ἀποφύσεις ἑκατέρωσε πέμπει Γαλην. 6. σ. 291. II. ἐν τῇ ὀστεολογίᾳ, τὸ προεξέχον μέρος ὀστοῦ, ἐφ' οὗ προσκολλᾶται τένων (πρβλ. **ἐπίφυσις**), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

ἀποφῠτεία, ἡ, τὸ ἀποφυτεύειν, τὸ φυτεύειν παραφυάδας ἢ κλά-

δους ἐξ ἄλλων φυτῶν, Ἀριστ. περὶ Μακροβ. 6. 5, περὶ Νεότ. 3, 1, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 3.

ἀποφυτεύω, φυτεύω παραφυάδας ἀποσπασθείσας ἐκ φυτοῦ τινος, προσέτι κλάδους δένδρου ἢ τεμάχια κλημάτων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 11, κ. ἀλλ., Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 2, 1.

ἀποφύω, φύω, φυτρώνω, «βγάζω», ῥίζας Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 6, 4· ἐν Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 6 **ἀποπέφυκεν** (μεταβ.) φαίνεται ἐφθαρμένον· ὑπάρχει δὲ διάφ. γραφ. **ἀπέφηνεν**. **II.** Παθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. β' καὶ πρκμ., αὐξάνομαι ὡς παραφυάς, μόνα δ' ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀποφύεται ... πυρὸς καὶ κριθὴ ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 8, 5· ἐπὶ φλεβῶν, ἀπὸ τῆς κοίλης φλεβὸς αἱ καθ' ὅλον τὸ ζῷον ἀποπεφύκασι φλέβες Γαλην. τ. 6. σ. 290. **2)** εἶμαι διαφόρου φύσεως, πρός τινα ἢ τι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ., πρβλ. Ῥήτορας (Walz) τ. 1. σ. 564. **3)** «ἀποφῦναι, διαστῆναι» Ἡσύχ.

ἀποφώζω, φρύγω, ξηραίνω, λίνου σπέρμα ἀποπεφωσμένον Ἱππ. 641. 28.

ἀποφώλιος, ον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς = **ἀνεμώλιος, μάταιος**, Λατ. vanus, irritus, ἐν χρήσει παρὰ μόνῳ τῷ Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ., νόον ἀποφώλιός ἐσσι Θ. 177· οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς Ε. 182· ὡσαύτως συναπτόμενον τῷ **φυγοπτόλεμος** Ξ. 212· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, «ἄγονοι, ἄκαρποι· ἐκ μεταφορᾶς δὲ ᾠῶν καὶ τοῦτο ἅπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὔρια» (Εὐστ.)· ἀποφώλια μητιόων Μανέθ. 6. 565· πρβλ. **ἀπόφωλος**· — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ Μινωταύρου ξύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον τρέφος, τερατῶδες καὶ σύμμικτον γέννημα, Εὐρ. Ἀποσπ. 383· καὶ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 524, στομίων ἀπ. ἄσθμα ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ, χαλεπόν, — ἀλλ' ἴσως ὑποκρύπτεται λογοπαίγνιον ἀναφερόμενον εἰς τὸ φωλεύοντα (**φωλεός**), ὅπερ ἀπαντᾷ ὀλίγον ἀνωτέρω. (Ὁ Εὐστ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **φωλεός**: ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὴν ἐκ τῆς **ἀπὸ** καὶ τοῦ **ὄφελος**: ἀλλὰ τὸ **-ώλιος** φαίνεται ὅτι εἶναι κατάληξις, ὡς ἐν τῷ **ἀνεμώλιος**, καὶ ἂν ἔχῃ οὕτω, τότε μένει μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως **ἀποφ-** ὡς ἡ ἄγνωστος ῥίζα).

ἀπόφωλος, ον, = **ἀποφώλιος**, Μανέθ. 4. 316.

ἀποφωνέω, ἀναφωνῶ, βοῶ, Λέοντα τὸν θεῖον ἀποφωνοῦντα συνετῶς Μάξ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 93C.

ἀποφώρ, ῶρος, ὁ, κλέπτης, «ἀποφώρας· κλέπτας» Ἡσύχ.

ἀποχάζομαι, ἀποθ., ἀποσύρομαι, ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, χάζεο ἀπὸ βόθρου, ἀποχώρησον ἀπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Λ. 95· ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποχάζεο Ἀνθ. Πλαν. 181. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, «ἀπόχασον, ἀποχώρησον».

ἀποχαιρετίζω, (χαῖρε) κοινῶς «ἀποχαιρετῶ», «ἀφίνω 'γειά», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 532, εἰς Εὐρ. Φοιν. 996 (989): — Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. **-ισμός**, ὁ, καὶ ἐπίθ. **-ιστικός, ή, όν**, Βυζ.

ἀποχᾰλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], χαλαρώνω καὶ ἀφίνω, ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα, λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός, (ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν ἔτι τὰ παιδία ἐν Κυζίκῳ καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος) Ἀριστοφ. Νεφ. 762· ἑαυτὸν δέ πως ἀποχαλάσας ἀναπληρώσει Πλούτ. 2. 655B.

ἀποχᾰλινόω, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, Ξεν. Ἱππ. 11. 7· τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινοῦντα Πλούτ. 2. 794C.

ἀποχαλκεύω, χαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους Ξεν. Κυνηγ. 10. 3.

ἀποχαλκίζω, ἀπογυμνώνω τοῦ χαλκοῦ, ἀφαιρῶ τὸν χαλκὸν ἀπό τινος, ὅ ἐ. τὰ χρήματα, λογοπαίγνιον, Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀνθ. Π. 11. 283.

ἀποχᾰρᾰκόω, = **ἀποσταυρόω**, φράττω, ὀχυρώνω διὰ χαρακώματος, ἀπεχαράκου τὰ πέριξ καὶ ἀπετάφρευεν Διον. Ἀλ. 5. 58, τὸν ποταμὸν .. σταυροῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀποκεχαρακωμένον Πλούτ. Πομπ. 35.

ἀποχάραξις, εως, ἡ, ἐντομή, «χαραγματιά», πολλὰς ἀποχαράξεις λαμβάνοντα (τὸν κῶνον) βαθμοειδεῖς καὶ τραχύτητας Πλούτ. 2. 1079E, ἀμυχή, «τσουγκράνισμα», Γαλην. τ. 10. σ. 448.

ἀποχᾰράσσω, ἀττ. **-ττω**, ἀποξέω, ἐξαλείφω, οὐκοῦν ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ἀναιρῶν εἰκόνος τινὸς ἧττόν τι ποιεῖ τοῦ τὴν στήλην ἀποχαράττοντος; Δίων Χρυσ. λόγ. 31, σ. 612 (337). **II.** θεραπεύω δι' ἐγχαράξεως, Ἱππιατρ.

ἀποχᾰρίζομαι, ἀποθ., χαρίζω, κάμνω δῶρον, τί τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 3643, ἀποχαριζόμενοι τὰ δῆθεν ὑμέτερα φίλοις ἢ ἄλλοις οἰκείοις Εὐστ. Πονημ. 72. 30.

ἀποχαυνόω, ποιῶ τι χαῦνον, τὴν τῆς ἡλικίας ῥώμην Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. 15. 228.

ἀποχειμάζει, ἀπρόσ., παρέρχεται, λήγει ἡ κακοκαιρία, ὅταν ἀποχειμάζῃ, εὐδία εἴωθε γίνεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 26. 31, 2.

ἀποχειρίζω, ἀποκόπτω τὴν χεῖρα, ἀποκόπτω, «ἀπεχειρίσθη, τὴν χεῖρα ἀφῃρέθη» Σουΐδ.

ἀπο-χειρό-βιος, ον, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, «ἀποχειρόβιοι· οἱ ἁλιεῖς καὶ χειρώνακτες καὶ ἐγχειρογάστορες, οἱ τεχνῖται» Ἡσύχ., Πολυβ. Α', 50.

ἀποχειροβιωτικός, ή, όν, = τῷ ἑπόμ., Θεοδώρ. τ. 1. σ. 760.

ἀπο-χειρο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν, οὐδ' ἐδικαίωσα φέρειν ἐς ἀγορήν, καίπερ ἐὼν ἀποχειροβίωτος Ἡρόδ. 3. 42, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37.

ἀποχειρόομαι, μέσ., ὑποχείριον ποιοῦμαί τινα, ὑποτάσσω, Εὐστ. Πονημάτ. 283. 23.

ἀπόχειρος, ον, ἀπαράσκευος, Πολύβ. 23. 14, 8.

ἀποχειροτονέω, ἀπομακρύνω τι διὰ χειροτονίας, ἑπομένως, **I.** διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω κατηγορίαν τινὰ ἀπό τινος, κηρύττω αὐτὸν ἀθῷον, τινὸς Δημ. 583. 1. **II.** ἀπ. τινα ἀπὸ τῆς ἐπιμελείας, ἀπορρίπτω τινὰ ὡς ἀκατάλληλον διὰ τὸ ὑπούργημα, ὁ δῆμος ... ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας Δείναρχ. 110. 12· αὐτὸν ἀπ. τῆς ἀρχῆς Πλουτ. Νικ. 8: — μεταφ., ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς τὸν ἄνδρα, διὰ τῆς ψήφου σου κρίνεις ὅτι τοῦ ἀνδρὸς ἡ ποίησις δὲν ἔχει ἡδύτητα, Μάξ. Τύρ. 23. 5. **2)** παύω τῆς ἀρχῆς, ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν Δημ. 676. 10· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐπιχειροτονέω**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394. 395: — Παθ., ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν ὁ στρατηγός, διὰ τὸ μὴ περιπλεῦσαι Πελοπόννησον Δημ. 1187. 3: — παρ' Ἐκκλ., καθαιρῶ τινα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀξιώματος. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, φέρω ψῆφον ἐναντίον τινός, ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψήφου, τὴν εἰρήνην Ἀριστοφ. Εἰρ. 667: λύω, ἄκυρον ποιῶ, ἀκυρῶ, τοὺς νόμους παρὰ Δημ. 706. 17· τὰς συνθήκας ὁ αὐτ. 678. 1. **III.** ἀπ. τι μὴ εἶναι .., διὰ ψήφου, ἀποφαίνομαι ὅτι δὲν εἶναί τι .., ὡς ἀπεχειροτονήσαθ' ὑμεῖς μὴ φίλι' εἶναι ὁ αὐτ. 703. 24· πρβλ. Ἰσαῖον 60. 4· ἀπ. τινὸς ὡς οὐδὲν αὐτῷ προσήκει ὁ αὐτ. 60. 40: — Πρβλ. **ἀποψηφίζομαι**.

ἀποχειροτονητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στερήσῃ τινὸς Μάξ. Τύρ. 22. 5.

ἀποχειροτονία, ἡ, τὸ ἀποχειροτονεῖν, Δημ. 1330. 28.

ἀποχερσόω, μεταβάλλω εἰς χέρσον, εἰς γῆν ἄγονον, Γρηγ. Νύσσ. III, 925D, Σιμοκ. 164. 3.

ἀποχέτευμα, τό, ἐπὶ θαλάσσης, βραχίων, τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ὃς τῆς νοτίας θαλάσσης ἐστὶν ἀποχέτευμα Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 92. 11, ἐκδ. G. Bernhardy.

ἀποχέτευσις, εως, ἡ, τὸ ἀποχετεύειν, περιττωμάτων Φίλων 1. 29.

ἀπ-οχετεύω, ἀπομακρύνω τὸ ὕδωρ ἀπό τινος μέρους δι' ὀχετοῦ, Λατ. derivare, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντες, τὰ δ' ἀποχετεύοντες καὶ παρατρέποντες Πλάτ. Νόμ. 736B: — Παθ., ὥσπερ ῥεῦμα ἀποχετευόμενον ὁ αὐτ. Πολ. 485D. **2)** μεταφ., ἀποπέμπειν, μεταβιβάζειν, πρὸς ἑτέρους ἀποχετεύειν τὸ βάσκανον Πλούτ. 2. 485F.

ἀποχεύομαι, ἴδε **ἀποχέω**.

ἀποχέω: μέλλ. **-χεῶ**: ἀόρ. **ἀπέχεα**, Ἐπ. **-έχευα**: ἐκχέω, ῥίπτω, σκορπίζω, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε Ὀδ. Χ. 20, 85: ποιητ. ἐνεστ. μέσ., ἀποχεύονται παγὰν Εὐρ. Ἴων 148. **2)** χέω ἔξω ἀπό τινος, ἐκχέω, τῇ δὲ ἕκτῃ ἀπόχει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τοῦ κρόκου Διοσκ. 1. 64· τι εἴς τι ὁ αὐτ. 1. 63. **II.** Παθ. χύνομαι ἔξω, Πολύβ. 34. 9, 10· τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος τοῦ δὲ ἐπιχεομένου Διοσκ. 2. 90: χύνομαι, πίπτω, ἀποχυθέντα φύλλα Πλούτ. 2. 332B. **2)** ἐπὶ τοῦ στάχυος, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ κάλυξ καὶ ἀναφαίνηται οὗτος, ἐξέρχομαι, ἀλλ' οὐ πρότερον φανερὸς γίνεται (ὁ στάχυς) πρὶν ἂν προαυξηθεὶς ἐν τῇ κάλυκι γένηται, τότε δὲ ἡ κύησις φανερὰ διὰ τὸν ὄγκον· ἀποχυθεὶς δ' εὐθὺς ἀνθεῖ κτλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8, 2, 5, κτλ. καταλήγω, αὐξάνω εἰς .., ἀποχεῖται δὲ οὐκ εἰς στάχυν, περὶ τοῦ ὀρύζου (τῆς 'ρυζιᾶς), αὐτόθι 4. 4, 10: — Μέσ. ἐκβλαστάνω, φύω, νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην Νικ. Θ. 569· χαίτην ὁ αὐτ. 658.

ἀποχή, ἡ, (ἀπέχω) ἀπόστασις, διάστημα, ἐξ ἀποχῆς αὐτάρκους Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 4. **II.** τὸ ἀπέχεσθαί τινος, ἀποχή, ἐγκράτεια, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 5· ἀπ. τροφῆς Πλουτ. Δημήτρ. 38. **III.** ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως, ἐξόφλησις, Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν Ἀνθ. Π. 11. 233, Οὐλπιαν.

ἀποχηρόομαι, ἀποστεροῦμαι, ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1013.

ἀπόχια, τά, εἶδος δικτύου, «ὑποχαί, τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀπόχια» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 3.

ἀποχλωρίας, ου, ὁ, «οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἡ χρόα τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται» Ἡσύχ.

ἀποχοιριάζει, καθ' Ἡσύχ. «ἀπεχοιρίασεν· ἀπεσκίρτησεν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων ἀπέπληξεν»· πρβλ. Α. Β. 424. 3, Ἐτυμ. Μ. 125. 22.

ἀποχοίρωσις, ἡ, ἡ εἰς χοῖρον μεταμόρφωσις, Εὐστ. 1656. 32.

ἀποχον γραμμάτιον, ἀπόδειξις παραλαβῆς, πρβλ. **ἀποχή III.**

ἀποχον, «ἀπότεχνον, οἱ δὲ ἄγροικον, οἱ δὲ μάταιον» Ἡσύχ.

ἀπόχορδος, ον, παράχορδος, ἵνα μή τινες ἔκτονον καὶ ἀπόχορδον ᾄσωσιν Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 2. 493, 33.

ἀποχραίνω, ἐλαττῶ τοῦ χρώματος τὴν ζωηρότητα, σκιάζω,

Πλάτ. Νόμ. 769Α: — Παθ. σκιάζομαι, σκιερὸς γίνομαι, ὁ αὐτ. Πολ. 586Β, ἐπὶ καρπῶν, μεταβάλλω χρῶμα, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5.21.

ἀποχράω, Ἰων. **-χρέω**, ἀπαρ. **-χρῆν** Δημ. 46. 10· Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1, Λουκ. Ἑρμότ. 24 (οὐχὶ **ἀποχρῆναι**, κατὰ τὰ Α. Β. 81. 31), Ἰων. **-χρᾶν**, Ἡρόδ. μετοχ. **-χρῶν**, **χρῶσα**. ἴδε κατωτ.: ἀπαρέμ. **ἀπέχρη**, Ἰων. **-έχρα**: μέλλ. **-χρήσω**: ἀόρ. **-έχρησα**, ἀρκῶ, ἐξαρκῶ: **1**) ἀπολ., ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω Ἐπίχ.114 Ahr. (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα τὸ α' ἐνικ. πρόσωπον ἀπαντᾷ)· δύ' ἀποχρήσουσι μόνω Ἀριστοφ. Πλ. 484· ἀποχρήσει (ἐνν. ἡ ὑφαντική) Πλάτ. Πολιτικ. 279Β· τηλικαύτην ἀποχρῆν εἶμαι δύναμιν Δημ. 46. 10· οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ ἔμοιγε . . πρὸς τὰ νῦν κακά Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 6· ἡλικία ἀποχρῶσα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 417· ξύμβουλος ἀποχρῶν Πλάτ. Ἀλκ. ΙΙ. 145C· μετ' ἀπαρ., ἀποχρέουσι . . ἑκατὸν νέες χειρώσασθαι Ἡρόδ. 5. 31· Κνιδίους μούνους ἀποχρᾶν οἱ . . γίνεσθαι ὁ αὐτ. 3. 138, πρβλ. 9. 48· πεδίον ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξαι Φιλόστρ. 764. **ΙΙ**. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐνικ. μετὰ δοτ.

α) σὺν ὀνομαστ. ὑποκειμεν. ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, δὲν ἐξήρκεσεν, Ἡρόδ. 7. 43, 196, πρβλ. **ἀντιχράω**· συχν. ἐν τῇ φράσει, ταῦτα ἀποχρᾷ μοι Ἡρόδ.6.137, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1603, Πλάτ. Φαῖδρ. 279Β· ἀπόχρη μοι τοσοῦτον, ἐὰν .. Ἰσοκρ. 88Α· οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο Δημ. 520. 7. **β**) ἀπροσ. μετ' ἀπαρεμφ., ἀποχρᾷ μοι ἄγειν, ποιεῖν κτλ., εἶναι ἀρκετὸν δι' ἐμὲ νὰ ὁδηγῶ, νὰ κάμνω κτλ., Ἡρόδ. 1. 66., 8. 130., 9. 79, Ἱππ. Μοχλ. 863· [ἔφασαν] ἀποχρήσειν σφι φυλάσσειν Ἡρόδ. 8. 130· ὡσαύτως μετὰ δοτ. μετοχ., ἀπέχρα σφι ἡγεομένοισι, ἦτο ἀρκετὸν δι' αὐτοὺς ἂν εἶχον τὴν ἡγεμονίαν, ὁ αὐτ. 7. 148· κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι, εἶναι ὅλως ἐπαρκὲς εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω μικρὸν μέρος ἐκ τῶν κτημάτων μου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1574· (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.).
γ) ἀπροσ. ἀπόχρη τινός, ὑπάρχει ἀρκετὸν ἔκ τινος πράγματος, Ἱππ. 597. 7., 688. 49· ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, νομίζω θὰ εἶχεν ἱκανοποιήσῃ τινὰς ἐξ ὑμῶν, Δημ. 52. 13:— ἀπολ., κατὰ μετοχ., οὐκ ἀποχρῆσαν αὐτῷ, ἀφοῦ δὲν τῷ ἤρκεσε, Ἀριστ. περὶ Ξενοφάν. 2. 25. **3**) παθ., εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, μετὰ δοτ. ἀποχρεωμένων τούτοις τῶν Μυσῶν Ἡρόδ. 1. 37, πρβλ. Δημ. 215. 9. **β**) ἀπρσ. ὡς τὸ **ἀπόχρη**, οὐκ ἀπεχρᾶτο μούνων ἄρχειν τῶν Μήδων Ἡρόδ. 1. 102· ἀπεχρέετο σφι ἡσυχίην ἄγειν ὁ αὐτ. 8. 14. **ΙΙ**. χρησμοδοτῶ, ὡς τὸ **χράω**, παρὰ Σουΐδ.

Β. ἀποχράομαι, Ἰων. **-χρέομαι**, μεταχειρίζομαί τι πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, κάμνω ἐπωφελῆ χρῆσιν αὐτοῦ, ἐπικαιρότατον χωρίον .. ἀποχρῆσθαι Θουκ. 1. 68· ἀποχρήσασθε τῇ ὠφελίᾳ ὁ αὐτ. 6. 17, πρβλ. 7. 42· ὅταν . . ἀποχρήσωνται, χρῶνται λοιπὸν ὡς προδόταις, ἀφοῦ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὺς ὅσον δύνανται (καὶ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτῶν) τότε πλέον τοὺς μεταχειρίζονται ὡς προδότας, Πολύβ.17.15, 9. **2**) καταχρῶμαι, Λατ. abuti, μετὰ δοτ. Δημ. 515.8· εἰς ταῦτα ἀποχρῆσθαι τῷ πλουτεῖν ὁ αὐτ. 555. 22· ἀποχρωμένων μᾶλλον ἢ χρωμένων αὐτῷ Πλουτ. Ἀλκ. καὶ Κορ. Σύγκρ. 2· οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δ' ἀποχρῆσθαι ὁ αὐτ. 2. 178C. **3**) μετ' αἰτιατ., διαχρῶμαι, ἀποκτείνω, Λατ. conficere, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 328, Θουκ. 3. 81· πρβλ. Πολυδ. Η', 74, κτλ.
β) ἀπ. τὰ χρήματα, μεταχειρίζομαι, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 7.

ἀπόχρεα, τά, ἔπιπλα, Ἐκκλ., Δουκάγγ.

ἀπόχρεμμα, τό, τὸ διὰ τῆς ἀποχρέμψεως ἐκβαλλόμενον φλέγμα, Ἱππ. 415. 54· «ἀποχρέμματος· ἀποπτύσματος» Ἡσύχ.

ἀποχρεμπτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἀπόχρεμψιν, Ἰατρ.

ἀποχρέμπτομαι, ἀποθ. ἐκβάλλω δι' ἀποχρέμψεως φλέγματα, βήχω καὶ ἐκβάλλω φλέγματα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393. 414.

ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, τὸ ἀποχρέμπτεσθαι, αἱ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί, ἔνθα κεῖται τὸ **ἀποχρέμψεις** ἀντὶ τοῦ **ἀποχρέμματα**, Ἱππ. Ἀφ. 1251 κτλ., «ἀπόχρεμψις δὲ ἐπὶ τῇ καθάρσει τοῦ λάρυγγος (ἢ φάρυγγος) καὶ τραχείας ἀρτηρίας» Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 104. 24.

ἀποχρέομαι, **-χρέω**, **-χρή**, ἴδε ἐν λ. **ἀποχράω**.

ἀποχρηματίζω, ἐπὶ ζητήματος, δίδω τέλος εἰς τὴν συζήτησιν Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 176 Scott.

ἀποχρήματος, ον, ὁ, ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον, ὀργιζόμενον διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὸ ἀποχρήματοι ζημίαι = ἀχρήματοι τιμωρίαι, δηλ. τιμωρίαι δι' αἵματος, Αἰσχύλ. Χο. 275, πρβλ. καὶ 301.

ἀπόχρησις, εως, ἡ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος, ἀποχρήσεις καὶ συστολαὶ τῶν περιττῶν Πλούτ. 2. 267F. **ΙΙ**. τὸ νὰ εἶναί τις εὐχαριστημένος μέ τι, τινος Διον. Ἀλ. 1. 58· πρβλ. **ἀποχράω** Α. Ι. 3.

ἀποχρίω [ῑ]: μέλλ. **-ίσω**, ἀποξέω, ἀφαιρῶ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀποχρυσόω, καταχρυσόω ἢ μεταβάλλω εἰς χρυσὸν ἢ χρήματα, Ἀρτεμίδ.1. 52.

ἀποχρώννυμι, χρωματίζω ἢ σκιάζω διὰ χρωμάτων, Πολυδ. Ζ', 129, πρβλ. **ἀποχραίνω**.

ἀποχρώντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἀποχράω**, ἱκανῶς, ἐπαρκῶς, «αὐτάρκως» (Σουΐδ.), Θουκ.1.21.,7.77, Πλάτ. Πολ.429Α· ἀπ. ἔχει τινὶ Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1.16.

ἀπόχρωσις, **εως**, ἡ, (ἀποχρώννυμι) βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ χρώματος εἰς χρῶμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος εἰς βαθὺ καὶ τἀνάπαλιν, Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς Ἀθηναῖος ἦν Πλούτ. 2. 346Α.

ἀποχῡλίζω, ἐξάγω τὸν χυλὸν ἀπό τινος φυτοῦ, Διοσκ. 1. 115· ἴδε **ἀποξυλίζω**.

ἀποχύλισμα, τό, ὁ ἐξαχθεὶς χυλός, Γεωπ.15. 6,1.

ἀποχῡλόω, = **ἀποχυλίζω**, Ἱππ. 635. 4.

ἀπόχῠμα, τό, (χέω) τὸ ἀποχεόμενον ἢ ἐκρέον, Τίμ. Λοκρ.100Α.
2) = **ζώπισσα**, τὸ ἐκ τῶν πλοίων ξυόμενον ῥητινῶδες, ἢ παλαιὰ πίσσα, Διοσκ.1. 98.

ἀποχύνω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἀποχέω**, Ἑβδ.(Βασιλ.Γ', κβ', 35).

ἀπ-οχῠρόω, ὀχυρόω, μεταφ. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος, ἀδιάφθορος, ἀδέκαστος, Πλουτ. Δημ. 14.

ἀπόχῠσις, εως, ἡ, (ἀποχέω) ἔκχυσις, ἔκλαμψις, ἀκτίνων Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 51: — ἐπὶ φυομένου σίτου ἢ κριθῆς, ἡ ἐμφάνισις τοῦ στάχυος, ὅταν δηλ. ἀνοίγῃ ἡ κάλυξ καὶ ἀναφαίνηται ὁ στάχυς, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 10, 4. **ΙΙ**. αὐτὴ ἡ κάλυξ τοῦ στάχυος, ὁ αὐτ. 8. 3, 4.

ἀπόχῠτος, **ον**, (χέω) ὁ ἀποχεόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀράμενοι**.

ἀποχωλεύω, κάμνω τινὰ ἐντελῶς χωλόν, Ξεν. Ἑλλ.7. 2, 9· Οἰκ.11,17.

ἀποχωλόομαι, παθ., γίνομαι ἐντελῶς χωλός, Ἱππ. π. Ἀέρ.293, Θουκ.7. 27.

ἀποχώννυμι: μέλλ. **-χώσω**, κλείω ἢ φράττω διὰ χωματώσεως, ποταμόν, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4., 5. 2, 4.

ἀποχωρέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ **-ήσομαι**, Θουκ. 3.13, Δημ.793.14: — ἐξέρχομαι ἀπό τινος μέρους, ἀπέρχομαι, δόμων Ἀριστοφ. Ἀχ. 456· ἐκ τόπου Πλάτ. Πολ. 394Α. **2**) ἀπολ., ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, πάλιν ἀπ. Εὐρ. Ι. Τ. 265 (διάφ. γραφ. **ἀναχωρῶ**)· κυρίως μετὰ τὴν ἧτταν ἐν μάχῃ, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Θουκ. 2. 89, κτλ.· καὶ συχνάκις παρὰ Ξεν., ἀπ. ἐπὶ Κορίνθου Θουκ. 2, 94: — ἀπ. εἴς τι, καταφεύγω εἴς τι .., Δημ.793. 14· ἐπί τι ὁ αὐτ.772. 26. **3**) ἀπ. ἐκ .., ἀποσύρομαι ἀπό τι πρᾶγμα, καταλείπω αὐτό, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 13. **ΙΙ**. διέρχομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων τοῦ σώματος, Ἱππ. 53.1, Ξεν. Κύρ.1. 2, 16· τὰ ἀποχωροῦντα, τὰ ἐκκρινόμενα, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. Ἀπομν.1. 4, 6· τὸ ἀποχωροῦν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.18, 53, πρβλ. **ἀποχώρησις** ΙΙ. 2. **ΙΙΙ**. ἐπὶ τόπων, ἀπέχω, εἶμαι μακράν, μέρη ἀποκεχωρηκότα, Πολύβ.15. 27, 8, ξύλα κατὰ τὰ ἄκρα ἀποχωροῦντα ὡς πόδα, ἀπέχοντα ὡς ἕνα πόδα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 28.

ἀποχώρημα, τὸ ἀποχωροῦν, περίττωμα, Ἰατρ. Λεξ.

ἀποχώρησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι, ὑποχώρησις, Θουκ. 5. 73· οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν Ἡρόδ. 8. 21· τόπος καταφυγῆς ἢ μέσα ἀσφαλείας, ὁ αὐτ. 8.76.
ΙΙ. κένωσις ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πλήρωσις**. ὁ τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρήσεώς τε Πλάτ. Τίμ. 65Α. 81Α. **2**) κένωσις, ἐπὶ τῶν ἐκκρινομένων ἀπὸ τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.18, 62· καὶ ἑπομένως **ἀπόπατος** Πλουτ. Λυκοῦργ. 20· πρβλ. ἀποχωρεῖν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα Ξεν. Κύρ.1. 6, 36.

ἀποχωρητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀπέλθῃ ἀποχωρητέον ἡμῖν Ἡλιόδ.7.11.

ἀποχωρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**: — χωρίζω ἢ ἀποχωρίζω τι ἀπό τινος, τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος Πλάτ. Σοφ. 226D, πρβλ. Πολιτικ. 289C: — Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος, πυρὸς ὁ αὐτ. Τίμ. 59D· ἐξ ἰνῶν αἷμα ἀπ. αὐτόθι 84Α. **2**) ἀποχωρίζω, τίθημί τι χωρίς, κατ' ἰδίαν, ἀπομακρύνω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀποχωρίσαι τάξεις Λυσ.147.17· ἀπ. ὡς ἓν εἶδος, χωρίζω καὶ κατατάσσω εἰς μίαν τάξιν, Πλάτ. Πολιτ. 262D.

ἀποχωριστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρίσῃ, Γεωπ. 16.1, 5: — Οὐσιαστ. **-ιστής**, ὁ, ὁ ἀποχωρίζων, Γλωσσ.: — Ἐπίθ. **-τικός**, ή, όν, ὁ ἀποχωρίζων, Γρηγ. Νύσσ.

ἀπόχωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ χωμάτων ἀπόφραξις, ἀπ. ποταμοῦ Πλουτ. Ἀντ. 41.

ἀποψᾰλίζω, = **ψαλίζω**, ἀποκόπτω διὰ ψαλίδος, Διοσκ.1.130.

ἀποψάλλω: μέλλ. **-ψᾰλῶ**, τίλλω, «ἀποψάλλειν τὰς τρίχας· τίλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν» Ἡσύχ.· ἐπὶ παγίδος, ἀπ. πάγην, ἐγγίζω, ψαύω τὸ ἐλατήριον παγίδος καὶ κάμνω αὐτὴν νὰ κλείσῃ, Λυκόφρ. 407· ἡ γλῶττα ἀποψάλλει τὴν ἄκραν Ἀτθίδα, **ἀπηχεῖ** τὴν καθαρωτάτην Ἀττικὴν διάλεκτον, μεταφορ. ἀπὸ τῆς λύρας, Φιλόστρ. 553.

ἀπόψαλμα, τό, τὸ μέρος τῆς χορδῆς, ὅπερ ψαύει ἢ πλήττει ὁ μουσικός, «καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἰσὶ δη-

λονότι δεδεμέναι», Πορφύρ. εἰς Πτολ. Ἁρμ. 1. 8, Πτολ. Ἁρμ. σ. 18.

ἀποψάω: μέλλ. **-ήσω**: παρατ. **ἀπέψη** Εὐρ. Ι. Τ. 311: ἀόρ. **ἀπέψησα** Διοσκ. 1. 84, Λουκ. Ἀλεκτρ. 6. **Ι.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω, ἀφρόν τε ἀπέψη Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.: — Μέσ., ἀποσπογγίζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, «ἀπεμάξαντο ὡς οἱ παλαίοντες ἵνα μηδὲν ἴχνος ἔχοιεν πτώματος» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ἱππ. 572. **ΙΙ.** μετ' αἰτ. προσώπ., σπογγίζω, καθαρίζω, ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι πάνυ πονηρὸς εἶ Ἀριστοφ. Λυσ. 1035: — Μέσ., (ἴδε **ψάω**) σπογγίζομαι, σπογγίζω τὴν ῥῖνά μου, ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμέ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ, «ὅταν βγάζῃς τὴν μύξαν σου νὰ σφουγγίζῃς τὴν μύτην σου 'ς τὸ κεφάλι μου», ὁ αὐτ. Ἱππ. 909: podicem detergere, ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε, «ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτὸν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Πλ. 817· ἀπεψησάμην ὁ αὐτ. Βάτρ. 490· ὡσαύτως, ἀποψ. τὴν χεῖρα εἴς τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5.

ἀποψέ, ἐπίρρ. ὀψέ, ἀργά, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 336.

ἀποψεύδομαι, ἀποθ. παχυλῶς ψεύδομαι, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. κατασκευάζω, ἐπινοῶ τι ψευδές, παρανομήματι δ' ἐπὶ τηλικούτῳ μεγάλην ἀπεψεύδοντο πρόφασιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 4. 3, 5: — Παθ. ἀποτυγχάνω, οὐδὲ ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος Πλουτ. Μάρκελλ. 29.

ἀπόψηγμα, τό, ἀπορρίνημα, ἀπόξεσμα, Λατ. ramentum, Διοσκ. 5. 85.

ἀποψηκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀποσπογγίσῃ, ῥῖνας Γεωπ. 17. 20, 3.

ἀπόψημα, τό, ἀποκάθαρμα ἀνθράκων, Ἡσύχ. ἐν λ. **μαριλοκαυτῶν**.

ἀπόψηξις, εως, ἡ, ξύσιμον, πρὸς τὰς ἀποψήξεις ὁμοίαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ δήγματι μυρμήκων Παῦλ. Αἰγιν. σ. 137.

ἀπόψηστος, ον, (ἀποψάω) ὁ ἀποσπογγισθείς, Ἡσύχ.

ἀποψηφίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**: ἀποθ. μετὰ παθ. πρκμ. Δίων Κ. 39. 55: — δὲν ῥίπτω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **καταψηφίζομαι**, ὑμῶν δ' ἕκαστον χρὴ νομίζειν, τὸν Λεωκράτους ἀποψηφιζόμενον θάνατον τῆς πατρίδος καὶ ἀνδραποδισμὸν καταψηφίζεσθαι Λυκοῦργ. 169. 11 (ἔκδ. Κοραῆ σ. 43): — ἐντεῦθεν. **Ι.** ἀπ. τινὸς (γεν. προσωπ.), **1)** διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω τὴν κατηγορίαν ἀπό τινος, ἀθῳῶ αὐτόν, Ἀντιφῶν 140. 42· Λυσ. 128. 31, Δημ. 310. 17, 407. 8, κτλ. ἀπολ. βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τῆς ἀθῳώσεώς τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 34D· 39E: ἀπ. ὡς οὐκ ἀδικεῖ Ἀριστ. Προβλ. 29. 13, 5. **2)** διὰ τῆς ψήφου μου, ὡς δημότου, ἀποστερῶ τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, Δημ. 1302, 14, 1365. 14: Αἰσχίν. 16. 14· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. ἀποστεροῦμαι τῶν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων: τὸν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα Δημ. 271. 6· εἶτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος...; Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2· ὡσαύτως, ἀποψηφισθῆναι τοῦ πολιτεύματος Πλουτ. Φωκ. 28. **ΙΙ.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπὶ δικαστῶν, ἀπ. γραφήν, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ἐναντίον τῆς παραδοχῆς καταγγελίας, Αἰσχίν. 86. 31· ἀπ. τὸν νόμον, ἀπορρίπτω τὸν νόμον, Πλάτ. Νόμ. 800D· ἀπ. ἃ Διοπείθης κατεψηφίσατο Ἰσαῖος 54. 19, προβλ. Δημ. 507. 15· ἀποψηφιζόμενον μὲν κύριον δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος, νὰ δώσῃ τις εἰς τὸ πλῆθος ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀπορρίψεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15. **ΙΙΙ.** ἀκολουθοῦντος τοῦ **μὴ** μετ' ἀπαρεμ., δίδω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 8· Δημ. 396. 2· οὕτως, ἢν δ' ἀποψηφίσωνται (ἐνν. μὴ ἕπεσθαι) Ξεν. Ἀν. 1. 4, 15· ἀποψηφίσασθαι ἔφη (ἐνν. μὴ ἀφίστασθαι) ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 3, 2. Προβλ. **ἀποχειροτονέω**.

ἀποψήφισις, εως, ἡ, ἀθῴωσις, Ἀντιφῶν 130. 20. **2)** ἀποστέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, Δημ. 1299. 18, 1300. 12. **3)** ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, Ἐπιγρ. ἐν Hicks ἀρ. 149. 19.

ἀπόψηφος, ον, ὁ μὴ ψηφίσας, ὁ μὴ ἐνεγκὼν ψῆφον, «ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι, σημαίνει τὸ οἷον οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον» Α. Β. 9, 20.

ἀποψήχω, τρίβω διὰ τῆς παλάμης, πλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρῖβε ἐντόνως ἐν τῇ θυίᾳ, οἱονεὶ ἀποψήχων Διοσκ. 5. 89: — Παθ. ἐκτρίβομαι, πίπτω, ἐπὶ τριχῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 45, 6.

ἀποψῑλόω, μαδῶ τὰς τρίχας, καθιστῶ τι ἄτριχον, ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, τὸ αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 538: — Παθ. ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ ὁ αὐτ. Λυσ. 827. **2)** ἀπογυμνώνω, τὸ ὀστέον Ἱππ. 914D· τὸν Κύρου οἶκον ἀποψιλώσας Ἡρόδ. 3. 32. **ΙΙ.** μετὰ γεν., ἀποστερῶ, φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν Αἰσχύλ. Χο. 695.

ἀποψίλωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κλαδεύματος ἀραίωσις τῶν κλημάτων τῆς ἀμπέλου, κλάδευμα, καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

ἄπ-οψις, εως, ἡ, θέα, πεδίον ἄπειρον ἐς ἄποψιν, ἀπεριόριστον τὴν θέαν, Ἡρόδ. 1. 204· ἐκ τῆς ἀπ. ὁρᾶν τινα, θεωρεῖν τινα μακρόθεν, Πολύβ. 11. 31, 8· ἐν ἀπόψει εἶναι, γίγνεσθαι, εἶναι, γίγνεσθαι ὁρατόν, Στράβ. 256, Ἀνθ. Π. 9. 412. **2)** ὑψηλὸν μέρος ἢ πύργος ὁπόθεν βλέπει τις εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἔχει λαμπρὰν θέαν, Στράβ. 800, Πλουτ. Κίμ. καὶ Λουκ. Συγκρ. 1. **ΙΙ.** τὸ μέρος πρὸς ὃ βλέπει τις, τὸ βλεπόμενον, θέα, Ἀριστ. π. Θαυμ. 130, Πλούτ. 2. 133B.

ἀποψοφέω, εὔσχημος ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ **πέρδομαι**, «ἀποψοφεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων, εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν» Σουΐδ., προβλ. Α. Β. 439, 29· ἐν τῇσι προσόδοισι ἔστιν οἳ ἀποψοφέουσι Ἱππ. 1175H, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 49B, 11, Προβλ. 10. 44, 1, Μάχων παρ' Ἀθην. 349E.

ἀποψόφησις, εως, ἡ, τὸ ἀποπέρδεσθαι, πορδή, crepitus ventris, τὴν Ἀμάσιδος ἀποψόφησιν Πλούτ. 2. 866.

ἀπόψυγμα, τό, «ἀφόδευμα, κόπρος» Ἡσύχ.

ἀπόψυκτος, ον, ἀπεψυγμένος, ψυχρός, δροσερός, ἀποψύκτους τηρεῖν Γαλην.

ἀπόψυξις, εως, ἡ, ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις, ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόψυξις Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 10.

ἀποψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**: — Παθ., ἀόρ. **ἀπεψύχθην**, καὶ **ἀπεψύχην** [ῠ], ἴδε κατωτ., ὡσαύτως **ἀπεψύγην**, Ἡλιόδ. 2. 3. Κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, λιποθυμῶ, τὸν δὲ ποτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Ω. 348· οὕτως ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου. **2)** μετ' αἰτ., ἀπέψυξεν βίον, ἐξέπνευσεν, ἐτελεύτησεν, Σοφ. Αἴ. 1031· πνεῦμα Ἀνθ. Π. 12. 72: ἀπολ., ὡς τὸ **ἀποπνέω**, Λατ. exspiro, ἐκπνέω, ἀποθνήσκω, Θουκ. 1. 134· προβλ. Ἑβδ. (Μακκ. Δ' ιε', 17)· καὶ Κύπριν ἀνιῇ (ὁ Ἄδωνις) λεπτὸν ἀποψύχων, ἡσύχως ἐκπνέων, ἀποθνήσκων, Βίων 1. 9: — οὕτως, ἐν τῷ παθ. ἀορ. β' **ἀπεψύχη**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 102· ἀποψυχόμενοι, Λατ. exanimati, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 145, προβλ. Ἀλκίφρ. 2. 2, 8. **ΙΙ.** ψυχραίνω, ψυχρὸν καθιστῶ, ὄψων ... τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 54: — Παθ. ἢ Μέσ. ἀναψύχομαι, λαμβάνω ἀναψυχήν, ἀναλαμβάνω, ἀναζωογονοῦμαι, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ φράσει τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός, οὗτοι δὲ «πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 621· ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς (διὰ λούσεως) Φ. 561 (ἐξ οὗ τὸ ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1096 ἱδρῶ ἀποψύχοντε): — ἐν γένει, γίνομαι ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ὡς πρὸς .., Ἀριστ. Ῥητ. 2. 5, 14. **2)** ἀπροσ., ἀποψύχει, ἀρχίζει νὰ γίνηται ψῦχος, «ὅταν τὸ καῦμα λήγῃ καὶ εἰς ψῦχος τρέπηται» (Α. Β. ἔνθα κατ.), ἐπειδὰν ἀποψύχῃ, ἄπιμεν Πλάτ. Φαῖδρος 242A (κατὰ τὸν Φρύν. Α. Β. 26. 12), ἐν ᾧ ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι ἀποψυχῇ (ἀόρ. παθ.).

ἀποψωλέω, (ψωλὸς) μετὰ σημασίας ἀσέμνου, Λατ. praeputium retrahere alicui, verpum facere, γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 592· **ἀπεψωλημένος**, αἰσχρὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. 161.

ἄππα = πάππα, ἄττα, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 6. προβλ. **ἀπφά**.

ἀππαπαῖ, ἐπιφώνημα, Ἀριστοφ. Σφ. 235, προβλ. **ἀπαπαῖ, ἀτταταῖ**.

ἀππέμψει, σπαν. ποιητ. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ **ἀποπέμψει** Ὀδ. Ο. 83.

ἀπρᾱγέω, οὐδὲν πράττω, διατελῶ ἀργός, ἀπραγούντων καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν Πολύβ. 3. 70, 4., 4. 64, 7.

ἀπρᾱγία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν τι, διατελεῖν ἐν ἀργίᾳ, ἀπραξίᾳ, Πολύβ. 3. 103, 2· ἔλλειψις ἐνεργείας, τὴν δοκοῦσαν ἀπραγίαν Πλουτ. Φάβ. 1.

ἀ-πραγμάτευτος, ον, περὶ οὗ δὲν δύναται ν' ἀσχοληθῇ τις ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατ' αὐτοῦ, τὴν πόλιν κατὰ γῆν σχεδὸν ἀπραγμάτευτον οὖσαν, ἀνάλωτον, Διόδ. 17. 40. **ΙΙ.** ὀλίγον ἔχων ἐμπόριον, ἄνευ ἐμπορικῆς ἐπιμιξίας, χωρίον Πολύβ. 4. 75, 2, Σουΐδ. ἐν λέξει. **ΙΙΙ.** τὸ οὐδ. **ἀπραγμάτευτον**, πᾶν ὅ τι δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἄνευ πολλῶν πραγμάτων, δηλ. ἄνευ πολλοῦ κόπου καὶ φροντίδος, εὐπόριστον, τὸ ἀπραγμάτευτον τοῦ μετὰ πραγμάτων καὶ τὸ ἕτοιμον τοῦ ἀνετοίμου πρὸς τροφὴν πρεπωδέστερον Μουσώνιος περὶ τροφῆς παρὰ Στοβαίῳ 167. 50. — Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ κόπου, εὐκόλως, Συνέσ. 4B.

ἀπραγμοσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ **ἀπράγμονος**, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ πολιτικῶν πραγμάτων, ἀγάπη ἡσύχου βίου, Λατ. otium, Ἀριστοφ. Νεφ. 1007, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 16· οὕτως ἐπὶ τῶν πολιτειῶν, αἵτινες δὲν ἀναμιγνύονται εἰς ξένας πολιτικὰς ὑποθέσεις, Θουκ. 1. 32· ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπρ. ὁ αὐτ. 6. 18. **2)** = ἀτέλεια λειτουργιῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 3. 178, 8, προβλ. Πολυδ. 8. 156. **ΙΙ.** ὁ χαρακτὴρ τοῦ **ἀπράγμονος**, ἤτοι ἀγάπη πρὸς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἡσυχίαν, Θουκ. 2. 63, Δημ. 560. 22. προβλ. **ἀπράγμων**.

ἀ-πράγμων, ον, ὁ μὴ φιλοπράγμων, «ἐπιεικής, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλόνεικος ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνειμένος ἢ μωρὸς» (Σουΐδ.), συχν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ἀνθρώπων ζώντων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ μὴ ἀναμιγνυομένων εἰς τὰ δημόσια πράγματα, ἄνθρωπος φιλήσυχος, ἀντιθέτως πρὸς τὸν **πολυπράγμονα** (ἄνθρωπον ἀνήσυχον, ἀναμιγνυόμενον εἰς ξένα πράγματα), ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ .. μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα Εὐρ. Ἀποσπ. 193· ἄν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα Ἀριστοφ. Ἱππ. 261· προβλ. Ἀντιφῶντα 121. 13· αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες,

χωρικοί, μὴ ἀναμιγνυόμενοι εἰς τὰ πολιτικά, Πλάτ. Πολ. 565Α· ἀπρ. καὶ ἀφιλόνεικος, ἄκακος καὶ ἀπρ. Δημ. 1018. 1., 1164. 13· οἱ ἀπρ. οὐκ ἄδικοι Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 10: — ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ὁ τοιοῦτος ἐθεωρεῖτο ὡς παραμελῶν τὰ δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα, ὅθεν ὁ Περικλῆς λέγει, τὸν μηδὲν τῶνδε [τῶν πολιτικῶν] μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν Θουκ. 2. 40· οὕτω, πόλις ἀπρ., ἀπεχομένη τῶν ξένων πολιτικῶν, ὁ αὐτ. 6. 18: ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν καὶ τῶν ἕξεων τοιούτου ἀνθρώπου, ἀπηλλαγμένος φροντίδων, ἡσυχία ἀπρ. ὁ αὐτ. 1. 70· βίος ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος Πλάτ. Πολ. 620C· τὸ ἄπραγμον = Λατ. otium, Θουκ. 2. 63· οὕτω καὶ τόπος ἀπρ., τόπος ἀπηλλαγμένος δικαστηρίων καὶ ἐρίδων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 44· ἀπόλαυσις ἀπρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33: — οὕτως ἐπίρρ. ἄνευ κόπου ἢ φροντίδος, Εὐρ. Ἀποσπ. 785· ἀπραγμόνως ζῆν ἡδὺ Ἀπολλόδωρος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν εἴς τινα, ἐξέσται μοι τῇ τελευτῇ χρῆσθαι ἢ ῥάστῃ μὲν . . . κέκριται, ἀπραγμονεστάτῃ δὲ τοῖς φίλοις Ξεν. Ἀπολ. 7· οὕτως, ἐπίρρ. **-μόνως**, ἄνευ κόπου, ἀπόνως, Θουκ. 4. 61· σώζεσθαι ὁ αὐτ. 6. 87. Συγκρ. **-έστερον**, Ξεν. Ἀγησ. 4. 1· ἀπρ. εἴρηται, ἀμελῶς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 12.

Ἀπρᾱγό-πολις, εως, πόλις ἀνέσεως ἢ ῥαθυμίας, ὡς ἐκάλει ὁ Αὔγουστος τὸ ἐν Καμπανίᾳ παρὰ τὴν νῆσον Καπρέαν ἡσυχαστήριον αὐτοῦ, Σουητών. ἐν βίῳ Αὐγ. 98.

ἄπρᾱγος, ον, = **ἀπράγμων**, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Κριτ. Θ', 4).

ἀπρακτέω, εἶμαι ἄπρακτος, μένω ἀργός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 6· ἀντίθ. τῷ **πράττω**, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 3, 9. **2)** οὐδὲν κερδαίνω, οὐδὲν ἀπολαμβάνω κέρδος, παρά τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 6.

ἄ-πρακτος, Ἰων. **ἄπρηκτος**, ον, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πινδ. Ι. 8. 17. **I.** ἐνεργ., πράττων οὐδέν, ἀνωφελής, μὴ ἔχων ἀποτέλεσμα, ἄπρηκτον πόλεμον Ἰλ. Β. 121· ἀπρήκτους ἔριδας αὐτόθι 376· ἄπρ. ἐλπὶς Σιμων. 12. 14· πρβλ. Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἄπρ. γίγνεταί τι, μὴ ἔχον ἰσχύν, Δημ. 121. 15· ἄπρ. ἡμέραι, ἡμέραι ἐν αἷς ἐργασίαι δὲν γίγνονται, ἡμέραι ἀργίας, Πλούτ. 2. 270Α· ἄπρ. ἑορτὴ Ρήτορες (Walz) 4. 15· ἄπρ. ἔχειν τι, μὴ χρῆσθαι αὐτῷ, Πολύβ. 2. 31, 10. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἄνευ ἐπιτυχίας, ἀνεπιτυχής, ἄπρηκτος νέεσθαι, Λατ. re infecta, Ἰλ. Ξ. 221· καὶ παρὰ πεζοῖς, ἄπρ. ἀπιέναι, ἀπελθεῖν, ἀποχωρεῖν Θουκ. 4. 61, 99., 1. 161· ἄπρ. γίγνεσθαι, οὐδὲν κερδαίνειν, ὁ αὐτ. 2. 59· ἄπρακτον ἀποπέμπειν τινὰ ὁ αὐτ. 1. 24: — οὕτω καὶ ἐν ἐπιρρ. **-τως**, ἀνεπιτυχῶς, ὁ αὐτ. 6. 48· ἄπραχθ' (ᾠδῆ) ὀδυρόμενον, ματαίως, Βακχυλ. 49 (20). **3)** ὁ μὴ λαμβάνων μέρος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν δρώντων ἐπὶ σκηνῆς προσώπων, ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάρεστιν Ἀριστ. Προβλ. 19. 48, 3: — ὁ ἀπρακτῶν, ὁ μηδὲν πράττων, ἀργός, Τίμ. Λοκρ. 104Ε, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 10, 7. **II.** Παθ. ὡς τὸ **ἀμήχανος** ἢ **ἄπορος**, «πρὸς ὃ οὐδέν ἐστι πράξασθαι» (Σχόλ.)· νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ Ὀδ. Β. 79· Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην, «πρὸς ἣν πράξασθαί τι καὶ μηχανήσασθαι οὐκ ἐδυνάμεθα» (Σχόλ.), Μ. 223· μεληδόνες Σιμων. 54. **2)** ἄπρ. πρᾶγμα, ἔργμα, ὃ δὲν δύναταί τις νὰ πράξῃ, Θέογν. 1075, 1031· ἄπρηκτα, τὰ ἀδύνατα, ὁ αὐτ. 461. **3)** ὁ μὴ πραχθείς, ὁ μείνας ἄπρακτος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2, Δημ. 430. 13· ἄπρ. ποιεῖν τι, ἀνακαλῶ τὸ πραχθέν, ὡς εἰ ἐλέγομεν «ξεπράττω αὐτό», εἰ μὲν τοίνυν ἀγανακτοῦντας ἦν ἄπρακτόν τι ποιῆσαι τούτων, τοῦτ' ἂν ἔγωγε παρῄνουν ὑμῖν ἅπασιν ὁ αὐτ. 1449. 7. **4)** μετὰ γεν., κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, οὐδὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τέχνης ἔμεινα ἀνεπιβούλευτος ὑφ' ὑμῶν, Σοφ. Ἀντ. 1035.

ἀπραξία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν, μὴ ἐνεργεῖν, τὸ μέλλον ἴσον ἀπραξίᾳ, τὸ μέλλειν τι πρᾶξαι ἴσον τῷ μὴ πράττειν, Εὐρ. Ὀρ. 426· οὐδεμίαν .. πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν Πλάτ. Σοφ. 262C. **2)** ἀνάπαυσις ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀργία, ἀνάπαυσις, Μένανδ. ἐν Ἀδήλοις 93: κατὰ πληθ., ἡμέραι ἀργίας, διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων, Πλουτ. Σύλλ. 8. **II.** ἔλλειψις ἐπιτυχίας, Αἰσχίν. 26. 38· τὸ μὴ μετέχειν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Συνεσ. Ἐπιστ. 50 ἐν τέλει.

ἀπρᾱσία, ἡ, ἔλλειψις ἀγοραστῶν, οὐδεμία πώλησις, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «κεσάτ(ι)», Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 26, Δημ. 820. 2., 909. 24.

ἄ-πρᾱτος, ον, μὴ πωληθείς, ἢ ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πωλήσῃ, Λυσ. 108. 44, Δημ. 910. 1: — ἀπώλητος, ὁ οὐδὲν ἄπρατον ἔχων μέρος τοῦ σώματος, οὐδ' ὅθεν τὴν φωνὴν προΐεται Αἰσχίν. π. Παραπρ. 10, 3, (31. 19): — Ἐπίρρ. **ἀπρατί**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 99.

ἀπρέπεια, ἡ, ἀπρεπὴς διαγωγή, ἔλλειψις εὐπρεπείας, ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, τὸ τοῦ Κικέρωνος discrepantia, Πλάτ. Πολ. 465C, κτλ. **II.** ἀσχημία, εἴδους ἀπρεπία (Ἐπ. τύπ.) Ἀνθ. Πλαν. 319.

ἀ-πρεπής, ές, ἄκοσμος, οὐχὶ εὐπρεπής, ἀναιδής, ἀσχήμων, ἀπ. τι ἐπιγνῶναι, πάσχειν Θουκ. 3. 57. 67· ἀπρ. καὶ ἄσχημον Πλάτ. Νόμ. 788Β· ἀλλὰ μὴν μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον ὁ αὐτ. Πολ. 398Ε· τὸ . . τοιαυτὶ ποιεῖν ἀπρεπὲς Ἐπιχρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 33· **τὸ ἀπρεπὲς** = **ἀπρέπεια** Θουκ. 5. 46., 6. 11: — Ἐπίρρ. **-πῶς**, ποιητ. **-πέως**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 272, Πλάτ. Φαῖδρ. 274Β, κτλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, αἰσχρός, μιαρός, ὦ φθονερόν τι καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον Θεόκρ. 5. 40.

ἀπρεπίη, ἴδε ἐν λ. **ἀπρέπεια**.

ἀπρεπώδης, ες, = **ἀπρεπής**, Ἐπιφάν τ. 1. σ. 937D.

ἄπρηκτος, Ἰων. ἀντὶ **ἄπρακτος**.

ἀπρηξ ἢ **ἄπρηξ**, = **ἄπρακτος**, Τζέτζ. Πρὸ-Ὁμ. 138.

ἀ-πρηΰντος, ον, Ἀττ. **ἀπραΰντος**, ἀδιάλλακτος, ἀνεξίλαστος, Ἀνθ. Π. 7. 287.

ἀπριάτην [ᾰ], ἐπίρρ. τοῦ **πρίασθαι**, ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην, «ἔστι ἐν τούτοις τὸ ἀπριάτην ὡς ἐπίρρημα δηλοῦν τὸ δίχα τοῦ πρίασθαι, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ προῖκα, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄντην καὶ μάτην· ἴσως δὲ καὶ ὡς ὄνομα. — ἐν δέ γε τῇ Ἰλιάδι (Α. 99) ληφθεῖσα καὶ ὡς ὄνομα ἡ τοιαύτη λέξις θηλυκοῦ γένους ἦν» (Εὐστ.) Ὀδ. Ξ. 317· μή με ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίατο τιμῆς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 132· δόμεναι .. κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον Ἰλ. Α. 99· ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ (καθὰ λέγει καὶ ὁ Εὐστάθ., ἴδε ἀνωτέρω) ἐπειδὴ συνάπτεται μετὰ τῆς λέξεως ἀνάποινον, φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπίθετον, ὡς πιθαν. νὰ εἶναι καὶ ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ὕμν., ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Ἀποσπ. 151. 8, μεταχειρίζεται αἰτιατ. πληθ. ἀπριάτας, ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. εἶναι βεβαίως ἐπίρρ., ὁ δὲ Βουττμ. ἑπόμενος τῷ Ἀπολλων. Λεξιχ. Ὁμ. θέλει νὰ τὸ ἐκλάβῃ οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. — **ἀπριάδην** (κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ριανοῦ) θὰ ἦτο ὁ ἀναλογώτερος τύπος.

ἄπριγδα = **ἄπριξ** (πρβλ. **ἄμμιγα**, **ἀνάμιξ**) Αἰσχύλ. Πέρσ. 1057. 1063.

ἀπριγδό-πληκτος, ον, ὁ ἀδιακόπως πληττόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 425, ἐκ διορθώσεως τοῦ Βλωμφ. ἀντὶ **ἀπρίγκτοι πληκτά**.

ἄπριξ, ἐπίρρ. (α εὐφων., **πρίω**, πρβλ. **γνύξ**, **ὀδάξ**, **ὀκλάξ**, κτλ.: — μετὰ κεκλεισμένων ὀδόντων, Λατ. mordicus· ἐντεῦθεν, στενῶς, σφιγκτά, «προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς. ὁ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν» Ἡσύχ.· ἄπριξ ὄνυξι συλλαβὼν Σοφ. Αἴ. 310· ἄπριξ ἔχεσθαί τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 325, Λουκ. Νεκυομ. 5· τοῖν χεροῖν λαβέσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 155Ε· ἔχειν χερσὶ Θεόκρ. 24. 54· δράξασθαι Ἀνθ. Π. 5. 248.

ἄ-πριστος, ον, ὁ μὴ διὰ πρίονος κοπείς, Κόϊντ. Σμ. 12. 137.

ἀπρίωτος, ον, ἐν τῇ χειρουργικῇ ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάτρησιν διὰ τρυπάνου, ἢν μὲν δοκέῃ εἰς πρῖσιν ἀφίκειν ἡ τρῶσις τοῦ ὀστέου, πρίειν χρὴ καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρίστον Ἱππ. π. Κεφαλ. Τρωμ. 907.

ἀπροαιρεσία, ἡ, ἔλλειψις προαιρέσεως, ἀπερισκεψία, ἀλογιστία, Ἱππ. Ἐπιστολ. 1283. 37.

ἀ-προαίρετος, ον, ὁ ἄνευ ὡρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ ἐσκεμμένος, ὁ μὴ βεβουλευμένος, ἐπὶ πράξεων, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 5. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 4.

ἀ-προβίβαστος, ον, ὁ μὴ προβιβασθείς, Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 7. 35.

ἀ-πρόβλητος, ὁ μὴ καταβληθείς, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 2. σ. 6C.

ἀ-προβούλευτος, ον, μὴ σχεδιασθεὶς ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προμελετηθείς, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 5· ἀδολεσχία ἐστὶ διήγησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπροβουλεύτων Θεοφρ. Χαρ. 3. **2)** μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν βουλήν, Δημ. 594. 23, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 144· ἴδε Ἑρμάνν. Πολ. Ἀρχ. 125. 8. **II.** ἐνεργ., ὁ ἄνευ προμελέτης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8, 2· ἀπερίσκεπτος, Κέβητος Πίναξ 8: — Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. Νόμ. 867 Α. Β· ἀπρ. τοῦ ἀποκτεῖναι .., χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ ..., αὐτόθι 866Β.

ἀπροβουλία, ἡ, ἔλλειψις προηγουμένης σκέψεως ἢ μελέτης, Πλάτ. Νόμ. 867Β.

ἀπρόβουλος, ον, = **ἀπροβούλευτος**: — Ἐπίρρ. **-λως**, ἀπερισκέπτως, Αἰσχύλ. Χο. 620.

ἀ-πρόγνωστος, ον, ὁ μὴ προγινώσκων, ἀντίθ. τῷ **προγνωστικός**, Κλημεντίν. 3. 38, Ἱππόλ. Αἱρ. 218. 66, 67.

ἀ-πρόγρᾰφος, ον, ὁ μὴ δημοσίᾳ ἀναγεγραμμένος, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 144.

ἀ-προδιηγήτως, ἐπίρρ. (διηγέομαι) = **ἀπροοιμιάστως**, ἀπροδιηγήτως καὶ ἀκεφάλως Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 10, Ἔκδ. Γαισφ.

ἀ-πρόεδρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πρόεδρον, ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν Εὐνάπ. 249 Mai.

ἀπρόθεσμος, ον, ὁ μὴ γινόμενος ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, ὁ μὴ γινόμενος κατὰ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ὥραν τοῦ ἔτους, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἐμπρόθεσμος**, «διὸ καὶ τῶν πλείστων (ζώων) ἐμπρόθεσμος ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τὴν μῖξιν ὁρμῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπρόθεσμος πολλαχοῦ» Σωραν. 10, σ. 28.

ἀπροθέτως, ἐπίρρ. (προτίθημι) ἄνευ προθέσεως, τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν

οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον Πολύβ. 9. 12, 6 : πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἀπροθυμία, ἡ, ἔλλειψις προθυμίας, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀρρωστία**.

ἀ-πρόθῡμος, ον, ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ διστάζων, Ἡρόδ. 7. 220, Θουκ. 4. 86, κτλ.—Ἐπίρρ. **μως** Πλάτ. Νόμ. 665B.

ἀπροϊδής, ές, (προϊδεῖν) ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν προεῖδέ τις, ἀπρόοπτος, «ἀφανὴς» καθ' Ἡσύχ., Νικάνδρ. Θηρ. 2. 18, Ἀνθ. Π. 7. 213., 9 111. **2)** ἐνεργ., ὁ μὴ προϊδών, μὴ προσδοκῶν, ἀπρ. ἄνδρες Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 168.

ἄ-προικος, ον, (προὶξ) ὁ ἄνευ μεριδίου ἢ προικός, ἄπρ. τὴν ἀδελφὴν διδόναι Ἰσαῖος 41. 2· λαβεῖν Λυσ. 153. 14, κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν γυναῖκ' ἄπροικον ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων Διόδ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 72. 1.

ἀ-πρόϊτος, ον, «ἀνέξοδος» Κύριλλ.· «ἀπρόϊτος, ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος» Σουΐδ.· ἐν γένει ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἔκ τινος μέρους, «τῶν χειλέων τοῦ βασιλέως ἀπρόϊτα» Νικ. Χων. σ. 52. 24. — Ἐπίρρ. **ἀπροΐτως**, «ἀνεξόδως» Ἡσύχ.

ἀ-προκάλυπτος, ον, μὴ κεκαλυμμένος : — Ἐπίρρ. **-πτως**, φανερά, τάδε περὶ αὐτοῦ λελυμένως καὶ ἀποκαλύπτως ἐδήλωσα Χίωνος Ἐπιστ. 7. 3.

ἀ-προκατασκεύαστος, ον, μὴ παρεσκευασμένος, πρόχειρος, Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσαίου 14.

ἀπροκοπία, ἡ, «ἀπροκοπιὰ» Σχόλ. εἰς Λουκ. Δὶς Κατ. 21.

ἀ-πρόκοπος, ον, ὁ μὴ προκόπτων, μὴ προοδεύων, Μανέθ. 3. 375, ὁ ἄνευ προαγωγῆς, εἰς ἀνώτερον ἐκκλ. βαθμόν, Βασίλ. IV. 800C.

ἀ-προκρῐμᾰτίστως, ἐπίρρ. (προκρίνω), ἀδιακρίτως, Θεόδ. Βαλσ. Cotel. Eccl. Gr. Monum. τομ. 3. σ. 490C.

ἀ-πρόληπτος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ὡς δεδομένος, ὁ γὰρ τῆς εὐβουλίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρολήπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται Ἱεροκλ. σ. 150.

ἀ-πρόλογος, ὁ ἄνευ προλόγου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 126.

ἀπρομήθεια, ἡ, ἔλλειψις προνοίας, ἀπρονοησία, Πλάτ. Λάχ. 197B, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 5, 6.

ἀ-προμήθευτος, ον, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀπρομήθητος**, Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 5. 3, σ. 236B.—Ἐπίρρ. **-τως**, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀφειδήσας**.

ἀ-προμηθής, ές, ὁ μὴ λαμβάνων πρόνοιαν περὶ μηδενὸς πράγματος, ἀπρονόητος, ἄσκεπτος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 6, 5.

ἀ-προμήθητος, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται Αἰσχύλ. Ἱκ. 357.

ἀπρονοησία, ἡ, τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπερισκεψία, Ἐκκλ.· ἔλλειψις προνοίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸ δόγμα τῶν Ἐπικουρείων, Θεόφιλ. 2. 8. 38, Σωκρ. 420C : **-νοητέω**, εἶμαι ἀπρονόητος, Σχολ. εἰς Ἰλ. Δ. 2.

ἀ-προνόητος, ον, περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις ἐκ τῶν προτέρων, ὁ ἐξαίφνης γινόμενος, ἀκρασία Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 6, 42· χώρα ἀπρ., περὶ ἧς δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀπροφύλακτος, Πολύβ. 4. 5, 5· τόποι ἀπρονόητοι, μὴ ἐξερευνηθέντες, ὁ αὐτ. 3. 48, 4. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προνοῶν, μὴ ὑπολογίζων τί δύναται νὰ συμβῇ : ἡ μὲν γὰρ ὀργὴ ἀπρονόητον Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 7, Πολύβ. 5. 7, 2· ἀπρ. τινος Λουκ. Δὶς Κατ. 2, κτλ.: — Ἐπίρρ. **-τως** Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21. κτλ. ἀπρονοήτως τινὸς ἔχειν Στράβ. 109· ἀντίθ. τῷ **προνοίᾳ**, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 151.

ἀ-προνόμευτος, ον, ὁ μὴ παθὼν φθορὰν ἢ βλάβην τινὰ ἐξ ἐπιδρομῆς πολεμίων, Εὐστ. Πονημάτ. 283. 72.

ἀ-πρόξενος, ον, ὁ ἄνευ προξένου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 239.

ἀ-πρόοδος, ον, ὁ μὴ προερχόμενος ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ἢ ἀρχῆς, αὐθύπαρκτος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 224. 23.

ἀ-προοιμίαστος, ον, ὁ ἄνευ προοιμίου, Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 17, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. 23.—Ἐπίρρ. **τως** Ῥήτορες (Walz) 3. 478.

ἀ-πρόοπτος, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προΐδῃ.—Ἐπίρρ. **-τως** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 1038F. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ προβλέπων, ὁ μὴ περιμένων τι, Πολυβ. Α', 179· ἀπρόοπτος τοῦ μέλλοντος ὁ αὐτ. Γ', 117.

ἀ-προόρᾱτος, ον, = τῷ προηγ. I, Διόδ. 20. 96. **II.** = τῷ προηγ. II., Πολυβ. Α', 179.—Ἐπίρρ. **-τως** Διογ. Λ. 9. 62.

ἀ-προπέτεια ἢ **ἀπροπετία**, ἡ ἔλλειψις προπετείας, ὑπερβολικῆς σπουδῆς, Τίμ. Λοκρ. 102E.

ἀ-προπτωσία, ἡ, ὡς τὸ **ἀπροπετία**, ἔλλειψις προπετείας, περίσκεψις, Ζήνων ὁ Στωϊκὸς παρὰ Διογ. Λ. 7. 46 ὁρίζει αὐτήν, ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μὴ Μ. Ἀντων. 3. 9.

ἀ-πρόπτωτος, ον, ὁ μὴ ὁρμητικὸς ἢ ἀπερίσκεπτος, περιεσκεμμένος, προνοητικός, συγκατάθεσις Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8. 29. — Ἐπίρρ. **-τως** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1038C.

ἀ-πρόρρητος, ον, ὁ μὴ προρρηθείς, Πλάτ. Νόμ. 968E, κατὰ τὸν Ast ἀντὶ τοῦ **ἀπόρρητος**.

ἀ-προσαγόρευτος, ον, ὁ ἄνευ ὀνόματος, εἰς ὃν δὲν ἐδόθη ὄνομα, τὸ δὲ τοῦ σώματος μέρος ἔμεινεν ἀπροσαγόρευτον Ῥήτορες (Walz) τ. 4. σ. 21. 11.

ἀ-προσάρμοστος, ον, μὴ ἁρμόζων, ἀνάρμοστος, «ἀταίριαστος», λιμὸν ἐργατικῷ ἀνθρώπῳ ἀπροσάρμοστον Εὐστ. 1271. 58.

ἀ-προσάρτητος, ον, ὁ μὴ προσηρτημένος, ἀνεξάρτητος, Θεολ. Ἀρ. 46A.

ἀ-προσαύδητος, ον, μὴ προσαγορευθείς, ἀπαρατήρητος, τὸν Σθένελον ἀπροσαύδητον παρῆλθε, χωρὶς νὰ προσαγορεύσῃ αὐτόν, Πλούτ. 2. 29B· τὴν Στωϊκὴν δόξαν ἀπροσαύδητον ὑπερβαίνοντες, ἀπαρατήρητον, αὐτόθι 921F.

ἀ-πρόσβᾰτος, ον, Δωρ. **ἀποτίβατος, ον**, ἄβατος, ἀπροσπέλαστος, πέτραι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 5, 1· ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι Λουκ. Προμ. 1· **ἀποτίβατος** ἀγρία νοῦσος, ἀπροσπέλαστος, ἄμαχος, ἀκαταπολέμητος, Σοφ. Τρ. 1030.

ἀ-πρόσβλεπτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ, «ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων» Ἐτυμολ. Μ. 433. 49.— Ἐπίρρ. **-τως** Ἀμφιλόχ. 47.

ἀ-πρόσβλητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβάλῃ, ἀκαταμάχητος, τὰς ἐκείνου καθ' ἡμῶν προβαλλόμενοι συγγραφάς, φάσκοντες ἀπρόσβλητον ἔχειν αὐτὰς τὴν δείνωσιν Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. σ. 4. 10.

ἀ-προσδεής, ές, ὁ μὴ ἔχων χρείαν πλειοτέρου, ἢ ἁπλῶς ὁ μὴ ἔχων χρείαν τινὸς πράγματος, Πλούτ. 2. 122F, 381B, κτλ.· ἀπολ., Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 36.

ἀπροσδέητος, ον, = τῷ προηγ., Πολύβ. 22. 6, 4.

ἀ-πρόσδεικτος, ον, πέτρα, τόσον ὑψηλή, ὥστε δὲν δύναταί τις νὰ τὴν δείξῃ ἢ νὰ τὴν ἴδῃ κάτωθεν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 794. ἀλλ' ἡ λέξις διωρθώθη εἰς **ἀπρόσδερκτος**.

ἀ-πρόσδεκτος, ον, ἀνένδεκτος, ἀπαράδεκτος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 229· ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος, ἐλεημοσύνη γὰρ ἡ ἐκ τούτων ἀπρόσδεκτος τῷ θεῷ, καθὰ καὶ ἐκ μισθοῦ πόρνης Εὐστ. Πονημάτ. 70. 95.

ἀπρόσδερκτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ, ἴδε **ἀπρόσδεικτος**.

ἀ-προσδιόνῡσος, ον, ἀκατάλληλος, ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, ἐντεῦθεν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως, ἄτοπος, καὶ ἡ παροιμιώδης φράσις οὐδὲν πρὸς Διόνυσον Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 12, 1, Πλούτ. 2. 612E, Λουκ. Διόνυσος 6.

ἀ-προσδιόριστος, ὁ μὴ προσδιωρισμένος ἢ ὡρισμένος, Σχόλ. εἰς Δημ. 722. 12.—Ἐπίρρ. **-τως** Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ.

ἀ-προσδόκητος, ον, ὁ μὴ προσδοκώμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 680, Σοφ. Ἠλ. 1017, Θουκ. 3. 39, κτλ.· πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον Ἀριστοφ. Λυσ. 352· κακοπάθεια Ἀντιφῶν 122. 19· τύχη Πλάτ. Νόμ. 920D· ἀπρ. [ὁδὸν] πορευθεὶς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 3:— ἐξ ἀπροσδοκήτου, Λατ. necopinato, Ἡρόδ. 1. 129., 7. 204· οὕτως ἐπίρρ. **-τως** Θουκ. 4. 29, Λυσ. 92. 35, κτλ. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ προσδοκῶν καὶ μὴ περιμένων τι, ἐπιθέσθαι τισὶν ἀπροσδοκήτοις Θουκ. 2. 33, πρβλ. 7. 39· ἀπρ. εἶναι αὐτ. 6. 69· ἀπρ. μὴ ἄν ποτέ τινα σφίσιν ἐπιθέσθαι αὐτ. 7. 29.

ἀπροσδοκία, ἡ, τὸ μὴ προσδοκᾶν, Πλάτ. Ὅρ. 412D.

ἀ-προσέγγιστος, ον, ἀπροσπέλαστος, Ἡσύχ.

ἀ-πρόσειλος, «ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτει, ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἵλης» Ἡσύχ. (Εὐρ. Ἄδηλ. 203).

ἀπροσεκτέω, εἶμαι ἀπρόσεκτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ἀ-πρόσεκτος, ον, ὁ μὴ προσέχων, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 314.— Ἐπίρρ. **-τως** Πορφ. παρὰ Στοβ. 24. 33: — ὡσαύτως **ἀ-προσεχής, ές**, Εὐφραὶμ Σύρ. τ. 3. σ. 360B.

ἀ-προσέλευστος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀδιεξίτητος, «τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παραρρέοντα ποταμόν» Σουΐδ.

ἀπροσεξία, ἡ, «ὀλιγωρία, ῥαθυμία, παρὰ τῷ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις» Ἡσύχ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 12, 5, Ὠριγέν. καὶ ἄλλοι.

ἀ-προσηγόρητος, ον, ἀπροσφώνητος, Κικ. π. Ἀττ. 8. 8.

ἀ-προσηγορία, ἡ, τὸ μὴ προσαγορεύειν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 5. 1.

ἀ-προσηνής, ές, ὁ μὴ προσηνής, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 10.

ἀπροσθετέω, δὲν συναινῶ, Διογ. Λ. 9. 76.

ἀ-πρόσθετος, ον, ὁ μὴ αὐξηθεὶς διὰ προσθέσεως, Θεολ. Ἀρ. 30C.

ἀ-πρόσθικτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, «ἄψαυστος» Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀποτίμαστος**.

ἀ-πρόσικτος, ον, ἀνέφικτος, ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.

ἀ-πρόσῑτος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀπλησίαστος, ὄρη Πολύβ. 3. 49, 7· καταφυγὴ Διόδ. 19. 96: μεταφ., παρρησία Πλουτ. Ἀλκ. 4. —Ἐπίρρ. **-τως** Πλούτ. 2. 45F.

ἀ-προσκατασκεύαστος, ἀπαρασκεύαστος, Ἰω. Κλίμ. 301.

ἀ-πρόσκεπτος, ον, ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγεινε προηγουμένη σκέψις, ἀπρόβλεπτος, οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκεπτόν ἐστι Ξεν. Λακ. 13. 7. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ προνοῶν, μὴ προνοητικός, τῶν ἰδιωτῶν τοὺς μετὰ τὸ παθεῖν μανθάνοντας ἀπροσκέπτους ὀνομάζομεν Δημ. 1232. 18:—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνοις» 1. 9.

ἀ-πρόσκλητος, ον, ἀκλήτευτος, ἀπρόσκλητος δίκη, καταγγελία εἰς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας οὐδεμία πρόσκλησις ἐξεδόθη, Δημ. 1251. 12· οὕτως, ἀπρ. γνῶσις ὁ αὐτ. 544. 3.

ἀ-προσκλῐνής, ές, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο

μέρος, δίκαιος, τίς οὐκ ἂν ἀποδέξαιτο ψῆφον ἀπροσκλινῆ; Κύριλλ.—Ἐπίρρ. **-νῶς** Κλήμ. Ἀλ. 169.

ἀ-πρόσκλῐτος, ον, ἀσάλευτος, σταθερός, ὁ ἐν πᾶσι μείνας ἀπρόσκλιτος Θεόδ. Στουδ. σ. 24D.—Ἐπίρρ. **-τως,** «τῶν δυναμένων ἀπροσκλίτως καὶ σοφῶς οἰκονομεῖν τὰ πάντα» Βασιλικ. τ. 2. σ. 381Α.

ἀ-προσκόλλητος, ον, ὁ μὴ προσκεκολλημένος, πράγματι ἀπροσκόλλητος ὢν ἐκείνῳ Εὐστ. 1940. 20.

ἀπροσκοπέω, δὲν προβλέπω, «ἀπροσκοπεῖν· μὴ προορᾶν» Ἡσύχ.

ἀ-πρόσκοπος, ον, μὴ προσκόπτων, ἄμεμπτος, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. α' 10· ὁ μὴ πίπτων εἰς πταῖσμα, ἄπταιστος, συνείδησις Πράξ. Ἀποστ. κδ', 16:—Ἐπίρρ. **ἀπροσκόπως,** ἀπροσκόπτως, ἀσφαλῶς, Ἐκκλ. **II.** ὁ μὴ παρέχων πρόσκομμα ἢ σκάνδαλον, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 195, ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι, μηδενὶ σκανδάλου ἀφορμὴν παρέχοντες, πρὸς Κορ. Α', ι', 32, Κλήμ. Ἀλ. 525.

ἀ-πρό-σκοπος, ον, ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, μὴ προορῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 105· ἀπροσδόκητος, Π. Δ. (Μακκ. Γ', γ', 8).

ἀ-πρόσκοπτος, ον, ὁ μὴ προσκόπτων, ἄμεμπτος, Ἀνδρόβιος Λύκιος ναύκληρος ἔζησε ἀπρόσκοπτος ἔτη λς' Συλλ. Ἐπιγρ. 5625.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Χρυσ. Λειτ. τ. 6. 993, 15.

ἀ-προσκορής, ές, ὁ μὴ προξενῶν κόρον ἢ ἀηδίαν, Ἡλιόδ. 1. 6, Κλήμ. Ἀλ. 170.

ἀ-πρόσκρουστος, ον, ὁ μὴ προσκρούων, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. σ. 151.

ἀ-προσκύνητος, ον, ὁ μὴ προσκυνούμενος, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 512., 2. σ. 36.

ἀ-προσληπτικῶς, ἄνευ προσλήψεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 955D.

ἀ-πρόσληπτος, ον, ὁ μὴ προσληφθείς, Ἰωάν. Δαμασκ. Ὀρθόδ. Πίστ. 3. 6, σ. 197. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ προσλαμβάνων, ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 16C.

ἀ-προσλόγιστος, ὁ μὴ προσλογιζόμενος, συναριθμούμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 65. 43.

ἀ-πρόσλογος, ον, ἄκαιρος, ἀκατάλληλος, ἄτοπος, Ὠριγέν.—Ἐπίρρ. **-γως** Πολύβ. 9. 36, 6.

ἀ-πρόσμαστος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀπροτίμαστος.**

ἀ-προσμάχητος, ον, = ἀπρόσμαχος, Ἀνδρ. Κρήτης σελ. 154, 167.

ἀ-πρόσμαχος, ον, ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, Σοφ. Τρ. 1098· τινὶ Λουκ. Τόξ. 48.

ἀ-προσμηχάνητος, ον, ὁ καθ' οὗ οὐδεμία μηχανή, ἐπινόησις ἰσχύει, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 29.—Ὡσαύτως **ἀπροσμήχανος, ον,** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1053.

ἀ-προσμῐγής, ές, = τῷ ἑπομ., Στέφαν. Βυζ. ἐν λ. **Σῆρες,** Εὐστ. εἰς Διον. Π. 752.

ἀ-πρόσμικτος, ον, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπιμιξίαν, ὁ μὴ συγκοινωνῶν τινι, ξένοισι ἀπρόσμικτος Ἡρόδ. 1. 65: ἀπολ., «ἄφιλος, ἄμικτος, ἀπρόσμικτος» Πολυδ. Γ', 64.—Ἐπίρρ. **ἀπροσμίκτως** ὁ αὐτ. Ε', 193.

ἀ-προσόδευτος, ον, ἀπαρόδευτος, Διόδ. Σ., ὁ μὴ προσαγορευθείς, μὴ χαιρετισθείς, Εὐστ. Πονημάτ. 360. 91.

ἀ-πρόσοδος, ον, ὃν οὐδεὶς πλησιάζει, «ἀπρόσοδος βίος, ὃν οὐδεὶς πρόσεισιν, ἀλλ' ἔρημος» Α. Β. 25, 10· ἀπρόσιτος, «ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον» κτλ., Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀ-πρόσοιστος, ον, ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχητος, ἀπρόσοιστος γάρ ὁ Περσῶν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαὸς Αἰσχ. Πέρσ. 91. **II.** ὁ ἀποφεύγων τοὺς ἀνθρώπους, ἀκοινώνητος, ἐν ἐπιρρήματι **ἀπροσοίστως,** ἀμίκτως, ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον Ἰσοκρ. 198Ε.

ἀ-προσόμῑλος, ον, ἀκοινώνητος, δύστροπος, ἀπροσόμιλον γῆρας ἄφιλον Σοφ. Ο. Κ. 1236:—Μεταγεν. **ἀπροσομίλητος, ον,** Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. 9. 253 Boiss.

ἀ-πρόσοπτος, ον, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀτενίσῃ, ἀστραπή Πολυδ. Α', 117.

ἀ-προσόρᾱτος, ον, ὃν δὲν τολμᾷ νὰ ἴδῃ τις, φοβερός, τρομερός, τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον Πινδ. Ο. 2. 121· ἐπίθετον τοῦ Κύρβαντος, Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήιον, ἀπροσόρατον Ὀρφ. Ὕμν. 38. 2.

ἀ-προσόρμιστος, ον, ἔνθα δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ, Διόδ. 20. 74.

ἀ-προσπᾰθής, ές, ὁ μὴ προσπαθής, ὁ ἀπηλλαγμένος πάθους, Κλήμ. Ἀλ. 869.—Ἐπίρρ. **-θῶς** ὁ αὐτ. 187.—Ἐντεῦθεν **ἀπροσπάθεια, ἡ,** Θεόδ. Στουδ. σ. 292Ε.

ἀ-προσπέλαστος, ον, ἀπλησίαστος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, Στράβ. 20, Πλουτ. Ἀντών. 70.

ἀπρόσπληστος, ον, ὁ ἀπροσπέλαστος, ἀπροσέγγιστος, «ἀπροσπλήστῳ· ᾧ οὐκ ἄν τις προσπελάσειεν» Ἡσύχ.

ἀ-πρόσπλοκος, ον, ὁ μὴ προσπεπλεγμένος, ἀσύνδετος, «ἀπρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1379, Ὠριγέν.

ἀ-προσποίητος, ον, ὁ, ὁ μὴ προσπεποιημένος, φιλίαν ὄντως ἀκραιφνεστάτην καὶ ἀπροσποίητον Τζέτζ. Ἐπιστ. 7. σ. 10.—Ἐπίρρ. **-τως** Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 93.

ἀ-προσπόριστος, ον, ὁ μὴ προσκτηθείς, τὰ ἀπροσπόριστα, τὰ ἐκτὸς τῆς κληρονομίας πράγματα, Ἀρμενόπ. 5. 2, 12.

ἀ-πρόσπταιστος, ον, = ἀπρόσκοπος, Ἱππ. 1283. 50.

ἀπροσ-πτωσία, ἡ, διάφ. γρ. ἐν Δ. Λαερτ. 7. 46 ἀντὶ **ἀπροπτωσία.**

ἀπρόσ-πτωτος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀπρόοπτος,** Μακκ. Γ', γ', 14.

ἀ-πρόσρητος, ον, = ἀπροσηγόρητος, «καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ᾗ γίνεται ἀσπασμός, προσρητὴ καὶ προσρητέα· ἐν ᾗ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπρόσρητος» Πολυδ. Ε', 137, 138.

ἀπροστασία, ἡ, ἔλλειψις προστασίας, Βασίλ. τ. 3. σ. 197Β.

ἀπροστᾰσίαστος, ον, ὁ ἄνευ προστάτου ἢ συνηγόρου, ἀπροστασίαστον καὶ ἀνεπιτρόπευτον ὀρφανίαν Φίλων τ. 1. σ. 170. 20.

ἀ-προστασίου γραφή, ἡ, ἐν Ἀθήναις, καταγγελία ἐναντίον μετοίκου ὅτι δὲν ἐξέλεξε προστάτην ἐκ τῶν πολιτῶν, Δημ. 940. 15· ἀπροστασίου δίκη «κατὰ τῶν προστάτην μὴ ἀπογραψαμένων μετοίκων» Ἡσύχ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 387, 388.

ἀ-προστάτευτος [ᾰ], **ον,** «ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινὸς» Ἡσύχ., Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 20. 8, 8· ἀγέλη ἐρήμη καὶ ἀπροστάτευτος, ἄνευ ἡγεμόνος, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8.

ἀ-προστάτητος [ᾰ], **ον,** = τῷ προηγ., Μ. Ἀντων. 12. 14.

ἀ-προστίμητος [ῑ], **ον,** περὶ οὗ δὲν ὁρίζεται πρόστιμον ἢ ποινή, Βυζ.· ἀτιμώρητος, Ψελλ. π. Ὀνομ. Δικ. σ. 101, 6.

ἀ-πρόστομος, ον, ὁ μὴ «κοπτερός»: «πρόστομον δὲ ξίφος τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν, τὸ δὲ μαλακὸν καὶ ἄστομον, ἀπρόστομον, ὡς Μάγνης ὁ κωμικὸς» Πολυδ. Β', 101.

ἀ-προσφᾰλής, ές, (σφάλλομαι) ὁ μὴ σφαλλόμενος, Νικητ. Χρον. 136Δ.

ἀ-πρόσφιλος, ον, οὐχὶ φιλικός, ἐχθρικός, Ἡλιόδ. 5. 7.

ἀ-πρόσφορος, ον, ἀσύμφορος, ἀκατάλληλος, ἐπικίνδυνος, τὰς Ἐχινάδας λιπὼν νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους Εὐρ. Ι. Α. 287.—Ἐπίρρ. **-ρως** Ἐκκλ.

ἀ-προσφυής, ές, ὁ μὴ προσφυής, ἀκατάλληλος, ἀναρμόδιος, ἀπᾴδων, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 735, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ῶς** Εὐστ. 529. 31.

ἀ-πρόσφῡλος, ον, (φῦλον) μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλήν, «ταὐτὸν τῷ ἔκφυλος» (Κοραῆς), Ἡλιόδ. 4. 8, ἀμφίβ.

ἀπροσφωνητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἄνευ προσφωνήσεως, Αἰσώπ. μῦθ. 127, σ. 70, ἔκδ. Κοραῆ.

ἀ-προσφώνητος, ον, ἀπροσαύδητος, «ἀχαιρέτητος», Κικ. π. Ἀττ. 8. 8, 1. **2)** ἀπαρατήρητος, Πλούτ. 2. 575Β.

ἀ-προσχάριστος [ᾰ], **ον,** ὁ μηδὲν πρὸς χάριν ποιῶν, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 11.

ἀπρόσχημος, ον, ὁμοιόμορφος, Διομήδ. γραμμ. 3. σ. 498.

ἀπρόσχωρος, ὁ μέγα φρονῶν, ὑπερήφανος, Γλωσσ.

ἀ-πρόσψαυστος, ον, ὅστις δὲν ἔχει μέρος νὰ «πιασθῇ» τις, καὶ τῷ μὲν λείῳ εἶχε [ὁ παγετὸς] τὸ ὀλισθηρὸν καὶ ἀπρόσψαυστον Εὐστ. Πονημάτ. 310. 64.

ἀ-προσωπόληπτος, ον, ὁ μὴ προσωποληπτῶν, ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀδυσώπητος**: τὸ ἀπροσωπόληπτον Κλήμ. Ἀλ. 772.—Ἐπίρρ. **ἀπροσωπολήπτως,** ἄνευ προσωποληψίας, Ἐπιστ. Πέτρ. Α', α', 17. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-ληψία,** ἡ, Γρηγ. Ναζ. σ. 116, 29.

ἀ-πρόσωπος, ον, ἄνευ προσώπου, ὅ ἐ. ἄνευ καλλονῆς τοῦ προσώπου, ἀντίθ. τῷ **εὐπρόσωπος,** Πλάτ. Χαρμ. 154D, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 18· ἐπὶ χώρας, Λιβάν. 4. 784· καθ' Ἡσύχ. «καὶ ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος». **II.** ὡς ὅρος γραμμ., ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων α' καὶ β' πρόσωπον ῥημάτων, Α. Β. 420, 13:—Ἐπίρρ. **-πως** Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ. 16. τ. 2. σ. 110, 30.

ἀπροτί-ελπτος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀπροσ.-,** ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, Ὀππ. Κ. 3. 422 (ἀλλὰ τὸ ἄριστον χειρόγρ. ἔχει **ἀπροτίοπτον**).

ἀπροτίμαστος, ον, Ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀπρόσμαστος** (προσμάσσω), ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀμόλυντος, ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, περὶ τῆς Βρισηΐδος, Ἰλ. Τ. 263. **II.** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, «οὐ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως», περὶ Ὁμήρου, Εὐφορίων 62.

ἀπροτιόπιστος, «ἀπρονόητος» Ἡσύχ.

ἀ-προτίοπτος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀπρόσοπτος,** ἀόρατος, ἀμυδρός, Ὀππ. Ἀλ. 3. 159, Κόϊντ. Σμ. 7. 74, κτλ.· πρβλ. **ἀπροτίελπτος.**

ἀ-προφανής, ές, = ἀπρόφατος, ἀπροσδόκητος, Ὀρφ. Ἀργ. 785.

ἀ-προφάσιστος [ᾰ], **ον,** ὁ μηδεμίαν πρόφασιν προβάλλων, ὁ ἄνευ προφάσεως, προθυμία Θουκ. 6. 83· εὔνοια Λυσ. παρὰ Σουΐδ.· σύμμαχοι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10· συνεραστὴς Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 6.—Ἐπίρρ. **-τως,** ἄνευ προφάσεως, Θουκ. 1. 49, κτλ.: τιμίως, εἰλικρινῶς, ὁ αὐτ. 6. 72:—ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1002 ἡ λέξις φαίνεται ἐφθαρμένη.

ἀ-πρόφατος, ον, ὁ μὴ προρρηθείς, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, Ἄρατ. 424, 768, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 268, Νικ. Ἀλ. 611 (598):—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1201, Β. 580. **II.** ἄρρητος, ἄφατος, φοβερός, ὁ αὐτ. Δ. 645. **III. = ἀπροφάσιστος**: ἐν ἐπιρρ., ὁ αὐτ. Β. 68., Δ. 1005.

ἀ-προφύλακτος [ῠ], **ον,** ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν προεφυλάχθη τις,

ἀπροόρατος, ἀπρόοπτος, Θουκ. 4. 55: — Ἐπίρρ. -τως Δίων Κ. 38. 41. **2)** ἀφύλακτος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 106. **II.** ἐνεργητικ., ὁ μὴ λαμβάνων προφυλακτικὰ μέτρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀχ. Τατ.

ἀ-προφώνητος, ον, μὴ ἀναγγελθεὶς ἐκ τῶν προτέρων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 727.

ἀ-προχώρητος, ον, ὁ ἄνευ παραχωρήσεως, μεταγεν.

ἀ-πρόχωστος, ον, ὁ ἄνευ χειροποιήτου ἐπιχωματώσεως, αὐτοφυής, ἐπὶ λιμένων, Ῥήτορες (Walz) τ. 9. σ. 174.

ἀ-πταισία, ἡ, ὅταν τις δὲν κάμνῃ τὰς ἀπαιτουμένας παύλας ἐν τῇ μουσικῇ, Πλάτ. Νόμ. 669E: ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος θὰ ἦτο **ἀπταιστία**· ὁ Ἀστ. προτείνει **ἀπαυστία**, ὁ δὲ Μαδθίγιος **ἀπνευστία**.

ἄ-πταιστος, ον, ὁ μὴ προσκόπτων, ἀπταιστότερον παρέχειν τὸν ἵππον, καθιστῶν αὐτὸν ὀλιγώτερον ἐπιρρεπῆ εἰς τὸ προσκόπτειν, νὰ τὸν συνηθίσῃ τις νὰ μὴ σκοντάπτῃ, Ξεν. Ἱππ. 1. 6: μεταφ. ὁ ἄνευ πταίσματος ἢ σφάλματος, ἄπτ. ἐν τῷ βίῳ Ἐπικτ. Ἀποσπ. 62, πρβλ. Μ. Ἀντων. 5. 9: — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Θεαίτ. 144B· — **ἀπταιστὶ** Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 256. **II.** ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ ἀλλοίωσίν τινα, ὁ διαμένων ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, περὶ χιόνος, καὶ γὰρ ἀχύροις σπαργανοῦντες αὐτὴν (τὴν χιόνα) καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄπταιστον διατηροῦσι Πλούτ. 2. 691D.

ἁπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἅπτομαι**, πρέπει τις νὰ ἐπιδοθῇ, νὰ ἀφιερωθῇ εἴς τι, μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 377A· «νὰ βάλῃ χέρι», ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, πλακοῦντος Ἄλεξις ἐν «Φιλίσκῳ» 1.

ἀπτερέως, ἐπίρρ. τοῦ **ἄπτερος**, «τάχιστα» (Σχόλ.), κατ' ἄλλους ἑτοίμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως, Παρμενίδης 17, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1765· ἴδε Ἕρμαν ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 261.

ἄ-πτερος, ον, ὁ μὴ πτερόεις, ὁ παραμένων, Ὅμηρος μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, «ἄπτερος δὲ ὁ παράμονος...», ὁ μὴ ἀποπτάς, ἀλλ' ἐπιμείνας τῇ γυναικὶ» (Εὐστ.), ὁ εἰσδὺς εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς, Ὀδ. Ρ. 57., Τ. 29· μετὰ πτήσεως ἄνευ πτερύγων, δηλ. τάχιστα, ἀπτέροις ποτήμασι Αἰσχύλ. Εὐμ. 250· ἄπτερος δρόμος, περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἵππου, Τρυφ. 85, ἔνθα ἴδε τὸν Wernick.: — **ἄπτερα, τά,** τὰ ἄνευ πτερύγων ζῷα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 1, 6· **ἄπτερον, ἡ** τάξις τῶν τοιούτων ζῴων, ἡ ὁμοταξία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 3. **II.** ἄνευ πτερῶν, ἐστερημένος πτερῶν, ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 51, Εὐρ. Ι. Τ. 1095· ἐπὶ βελῶν, Ἡρόδ. 7. 92. **2)** ἐπὶ νεοσσῶν, μὴ ἔχων ἔτι πτερά, ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1039· ἄνθρωπος ζῷον ἄπ. Πλάτ. Ὅροι 415A. **3)** μεταφ. φάτις ἄπτ., ἄνευ πτερῶν (ὁ ἐ. μὴ ἐπιβεβαιωθεῖσα εἰσέτι, ἄπορος, ἀβέβαιος) φήμη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 283 (ὡς ὁ Ἕρμανος καὶ ὁ Οὐμβόλδος), ἢ ἄνευ πτερύγων (δηλ. ὁ μὴ ῥηθεὶς) λόγος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἔπεα πτερόεντα.

ἀ-πτέρυγος, ον, ὁ ἄνευ πτερύγων, Ἡδύλη παρ' Ἀθην. 297B.

ἀπτερύομαι, = πτερύσσομαι (μετὰ α εὐφων.), πέτομαι, ἵπταμαι, Ἄρατ. 1009 (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν **ἀμπτερύσσομαι** μετὰ τοῦ Ἑρμάννου Ἀγ. 261).

ἀ-πτέρωτος, ον, ἄνευ πτερῶν, ἐπὶ βελῶν ἢ ἀκοντίων, ἐπιγρ. ἐν Βοικχίου Urkund. σ. 411. 499· κατὰ Σουΐδ. «ἄπτιλα, τὰ ἀπτέρωτα», κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἀπτέρωτα· ταχέα, αἰφνίδια».

ἀπτήν, ῆνος, ὁ, ἡ, (πτηνὸς) ὁ μὴ δυνάμενος πτῆναι, ἀπτῆσι νεοσσοῖσι Ἰλ. Ι. 323: μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων Κωμ. Ἀνών. 167. **II.** ἄνευ πτερύγων, ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι Ἀριστοφ. Ὄρν. 687· ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 276A, μετ' οὐδ. οὐσιαστ. ἀπτῆσι ζῴοις.

ἁπτικός, ή, όν, (ἅπτομαι) ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος ἅπτεσθαί τινος, ἀνάγκη γὰρ τῶν ὄντων ὅσοις ἐστὶ μῖξις, εἶναι ταῦτ' ἀλλήλων ἁπτικὰ Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6, 5. **2)** ἀπολ. ἡ ἁπτικὴ αἴσθησις, ἡ αἴσθησις τῆς ἁφῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 2, 7· ἄνευ τοῦ ἁπτικοῦ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων αὐτόθι 2. 3. 8· γλῶττα ἁπτικωτάτη, ἔχουσα μεγάλην ἁπτικὴν δύναμιν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2.

ἄ-πτιλος, ον, ὁ ἄνευ πτίλων, λεῖος, Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἀπτιστις, ιδος, ἡ, «κριθαὶ ἀπτίστιδες», αἱ μὴ δεόμεναι πτίσεως, δηλ. «λικμήσεως», Ψελλ. ἐν Βοασσ. Ἀνεκδ. τ. 1. σ. 238.

ἄ-πτιστος, ον, μὴ λικμηθεὶς ἢ κοπανισθείς, ὁ μὴ κοπείς, ἀπτίστων πυρῶν, «ἀλεπίστων» (Ἐρωτ.), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13. 18, «ἀπτίστων· ἀκόπων» Ἡσύχ.

ἀπτοεπής, ές, (α στερ., πτοέω, ἔπος) μὴ πτοούμενος ἐν τῷ λέγειν, Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; «ἀπτόητε, ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα· ἔνιοι δὲ δασέως ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ, καθαπτομένη λόγοις», (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 209.

ἀ-πτόητος, ποιητ. **ἀπτοίητος, ον,** μὴ πτοούμενος, ἄφοβος, εἰς μόρον ἀπτοίητος ἑκούσιον εἶχε πορείην Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιθ', 88: — Ἐπίρρ. -τως Φαλάριδ. Ἐπιστ. 103. Οὐσιαστ. **ἀπτοησία, ἡ,** Νείλου Ἐπιστ. 192 Βοασσ.

ἀ-πτολέμιστος, ον, μὴ πολεμικός, Χρησμ. παρ' Ἀθην. 524B.

ἀ-πτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀπόλεμος**, Ἰλ., Εὐρ., κλ.

ἀ-πτολίεθρος, ον, = ἄπολις, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 8. 11.

ἁπτός, ή, όν, (ἅπτω) ὁ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἁφῆς ὑποπίπτων, τὸ τοῦ Κικέρωνος tractabilis, ὁρατὰ καὶ ἁπτὰ σώματα Πλάτ. Πολ. 525D, πρβλ. Τίμ. 32B, κ. ἀλλ., Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 11, 1.

ἄπτρα, ἡ, καὶ **ἄπτριον, τό,** (ἅπτω Β) ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλὶς παρὰ Σχολ. Διον. Θρ. ἐν Α. Β. 794. 12, 13.

ἀ-πτύελος, ον, ἄνευ πτυέλου ἢ φλέγματος, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 566D.

ἄ-πτυστος, ον, ἄνευ ἀποχρέμψεως φλεγμάτων, αἱ ξηραὶ τῶν πλευριτίδων καὶ ἄπτυστοι χαλεπώταται Ἱππ. Κωακ. Προγν. 177.

ἅπτω: μέλλ. **ἅψω**: ἀόρ. **ἧψα**: — Παθ. πρκμ. **ἧμμαι**, Ἰων. **ἅμμαι**, Ἡρόδ. 1. 86 (ἴδε **ἐάφθη**): μέλλ. **ἀφθήσομαι**, Γαλην. — Μέσ., μέλλ. **ἅψομαι**: ἀόρ. **ἡψάμην**. (Ἡ √ΑΦ φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσιν **ἀφ-ή**, **Ἔπαφ-ος**). Προσαρμόζω, προσδένω τι εἴς τι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἅπαξ ἐν τῷ ἐνεργ.· ἐπὶ ἀοιδοῦ προσαρμόζοντος νέαν χορδὴν εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ, ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν, ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς Ὀδ. Φ. 408· καὶ ἅπαξ ἐν τῷ μέσ., ἁψαμένη βρόχον.. ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, κρεμάσασα ἢ ἐκδήσασα ἀπὸ τῆς δοκοῦ βρόχον (ὅπως ἀπαγχονίσῃ ἑαυτὴν) περὶ τῆς Ἐπικάστης τῆς παρὰ Τραγικοῖς Ἰοκάστης, Ὀδ. Λ. 278· ἐπίσης, ἅψεται ἀμφὶ βρόχον.. δείρα Εὐρ. Ἱππ. 770· ἁψαμένη βρόχον αὐχένι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1065· οὕτως, ἐν τῷ ἐνεργ., δεῖ δ' ἢ βρόχους ἅπτειν κρεμαστούς, ἢ ξίφος θήγειν χειρὶ Εὐρ. Ὀρ. 1036· καὶ ἀντιστρόφως, βρόχῳ γ' ἅπ. δέρην ὁ αὐτ. Ἑλ. 136, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 493. **2)** συνάπτω, ἅπτειν χορὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. 307· πάλην τινὶ ἅπτειν, ἀγωνίζεσθαι, ὁ αὐτ. Χο. 868 (πρβλ. ἁφή): — Μέσ., ἅπτεσθαι τὴν Μεγαρέων πόλιν καὶ Κορινθίων τοῖς τείχεσιν Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 9. **II.** πολλῷ συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **ἅπτομαι**: μέλλ. **ἅψομαι**, μετὰ παθ. πρκμ. **ἧμμαι** (Σοφ., Πλάτ.): — προσάπτομαι, προσκολλῶμαι εἴς τινα, κρατῶ τινα, ἐγγίζω, μετὰ γεν., ἅψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν Ὅμ., κλ., ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν Ὀδ. Τ. 473· ἅπτεσθαι νηῶν Ἰλ. Β. 152· βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος Ὀδ. Κ. 379, πρβλ. Δ. 60· ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς.. ἅπτηται κατόπισθε.. ἰσχία τε γλουτούς τε (ἔνθα αἱ αἰτιατικαὶ προστίθενται ἐκτὸς πάσης κανονικῆς συντάξεως, Ἰλ. Θ. 339· — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἅπτ. τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δενδρέων καρποῦ Ἡρόδ. 2. 32· τῶν τύμβων ἁπτόμενοι ὁ αὐτ. 4. 172· ἅ. τινος, Λατ. manus injicere alicui, ὁ αὐτ. 3. 137, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. **6)** ἀπολ., τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, διότι τὰ δόρατα πάντων τῶν Τρώων φθάνουσιν εἰς τὸν σκοπόν των, Ἰλ. Ρ. 631· ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο Θ. 67: — πρβλ. ὡσαύτως τὸ **ἐάφθη**, πιθανῶς ἀνῆκον εἰς τὸ **ἅπτω**. — Βραδύτερον καὶ κυρίως οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μετήνεγκαν τὴν ἔννοιαν ταύτην εἰς πᾶν πρᾶγμα μεθ' οὗ τις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσιν τινά. **2)** προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι μετὰ δραστηριότητος, ὅστις.. μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων Σοφ. Ἀντ. 179· ἀγῶνος Εὐρ. Ἱκέτ. 317· ἅπτεσθαι πολέμου Θουκ. 5. 61· ἧπται τοῦ πράγματος Δημ. 564. 26· ἡμμένος φόνου, ἐμπερδευμένος εἰς.., Πλάτ. Φαίδων 108B· οὕτως, ἅπ. τῆς μουσικῆς ὁ αὐτ. Πολ. 411C· γεωμετρίας ὁ αὐτ. Πολιτικ. 266A· τῆς θαλάττης Πολύβ. 1. 24, 7: — συχνότατα, ἅπτεσθαι λόγου ἢ λόγων Εὐρ. Ἀνδρ. 662, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἅπτεσθαι τῶν λόγων, ἐπίσης, ἀμφισβητῶ τὸ ἐπιχείρημα ἑτέρου, Πλάτ. Πολιτ. 497E, Φαίδων 68D· ὡσαύτως, τούτων ἥψατο, ἤγγισε ταῦτα τὰ ζητήματα, ἐξήτασε, Θουκ. 1. 97. **6)** ἀπολ., τίθημι εἰς ἐνέργειαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 582. **3)** ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Πινδ. Ν. 8. 37, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1608, κτλ.· μόνον τῷ δακτύλῳ Ἀριστοφ. Λυσ. 365· τῆς οὐραγίας Πολύβ. 2. 34, 12· κυρίως διὰ λέξεων, Ἡρόδ. 5. 92, 3· οὕτως ἐκ νόσων, ἧπταί μου Σοφ. Τρ. 1009· ἥψατο τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 2. 48· ὅσα ἅπτεται ἀνθρώπων, ὅσα ἐγγίζουσιν, ἐσθίουσιν ἀνθρωπίνην σάρκα, αὐτόθι 50. **4)** ἐγγίζω, ἐπενεργῶ ἐπί τινος, ἄλγος οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 244, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 955, Πλάτ. Ἴων 535A· τῆς ἐμῆς ἧψω φρενὸς Εὐρ. Ῥῆσ. 916· ὡς μου χρησμὸς ἅ. φρενῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1237· πρβλ. **ἀνθάπτομαι**. **5)** λαμβάνω αἴσθησίν τινος, νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας Σοφ. Ο. Κ. 1550, Πλάτ. Φαίδων 99E. **6)** συγγίγνομαί τινι, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὔτε ποτὲ ἤγγισε γυναῖκα, Πλάτ. Νόμ. 840A, Ἀριστ. Πολ. 7. 16. 18, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ζ', 1: — ἐν γένει, ἀπολαύω, Πλάτ. Νόμ. 913A, κτλ. **7)** φθάνω, καταλαμβάνω, ἅπτεσθαι τῶν ἀνδρῶν παρεκελεύετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 43· γίνομαι κάτοχος, Λατ. assequi, attingere, πότε οὖν ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἅπτεται; Πλάτ. Φαίδων 65B, κ. ἀλλ.· τοῦ τέλους Συμπ. 211B· παιδείας ὀρθῆς Νόμ. 694C: — τὸ μέσον κεῖται παρὰ Πινδ. μετὰ τῆς τελευταίας σημασίας, μετὰ δοτ. (ὡς μεταχειρίζεται καὶ τὸ **ψαύω**), Π. 10. 44, Ι. 4. 20 (3. 30), ἂν καὶ ἔχει αὐτὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετὰ γεν. Ο. 3. 78, χρῶμαί

τινι, ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, ἀπόρως εἶχε .. τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἄριστα.

Β. Ἐν τῷ ἐνεργ., προσέτι, ἀνάπτω, καίω, ὡς συμβαίνει ὅταν τὸ πῦρ ἅπτηται εὐφλέκτου τινὸς ὕλης, Πινδ. 1. 3 (4). 74, Ἡρόδ. 8. 52, Θουκ. 4. 100· (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἄρτεμ. 116)· ἅπτειν τι πυρὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 295:—Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (ἐν Ὀδ. Ι. 379) ἀνάπτομαι, καίομαι, ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὡς ἄφθη τάχιστα τὸ λήϊον .. ἅψατο νηοῦ. εὐθὺς ὡς ἀνήφθη τὸ σπαρτόν, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὸν ναόν, Ἡρόδ. 1. 19· πυρῆς ἤδη ἀμμένης αὐτόθι 86· ἧπται πυρὶ Εὐρ. Ἑλ. 107. **ΙΙ.** ἅ. πῦρ, ἀνάπτω πῦρ, «ἀνάφτω φωτιάν», αὐτόθι 503:—Παθ., ἄνθρακες ἡμμένοι, «ἀναμμένα κάρβουνα», Θουκ. 4. 100· δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην, ἀναμμένην, Ἀριστοφ. Νεφ. 1490, πρβλ. Πλ. 301. **ΙΙΙ.** παρασκευάζω ἔδεσμα, μαγειρεύω, ἧψέ μοι δοκεῖ πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 1.

ἀ-πτώξ, ῶκος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ λαγωῶν, Θεογνώστ. Καν. 41. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. Χοιροβ. τ. 1. σ. 176, ἔκδ. Γαισφόρδου ἐν Ὀξων. 1842).

ἀπτώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (πίπτω) ὁ μὴ πίπτων ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις, ἐπὶ τεχνάσματος παλαιστοῦ, Πινδ. Ο. 9. 139· λόγος Πλάτ. Πολ. 534C· ἀ. ἑστάναι Μ. Ἀντων. 7. 61.

ἀπτωσία, ἡ, τὸ ἄπτωτον, σταθερότης, Μάξ. Ὁμολ. τ. 1. σ. 157· ἐν Θεολ. ἐνν., τὸ ἀδιάπτωτον, τὸ ἀναμάρτητον, Ἀλλάτ. Adv. Hotting. σ. 7. Βοασσ.

ἄ-πτωτος, ον, = **ἀπτώς,** Λογγῖν. 33. 6, Συλλογ. Ἐπιγρ. 5924. **ΙΙ.** ὡς γραμμ. ὅρος, ὁ ἄνευ πτώσεως, ἄκλιτος, Διογ. Λ. 7. 58, Α Β. 501.—Ἐπίρρ. **ἀπτώτως** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθημ. 8. 187.

ἀ-πτώχευτος, ον, ὁ πτωχείας ἄπειρος, Μεθόδ. σ. 438.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 140, τ. 5. σ. 885.

ἀπύ, Αἰολ. ἀντὶ **ἀπό,** ἴδε **ἀπὸ** ἐν ἀρχῇ.

ἄ-πυγος, ον, ὁ στερούμενος πυγῆς, «ἄκωλος», Σιμων. Ἰαμ. 6. 76, Κινησίας ἄπυγος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2· «ἄπυγοι· οἱ λεῖοι τὰς πυγάς· ἐσκώπτοντο δὲ ἐπιεικῶς Ἀθηναῖοι εἰς αἰσχρότητα» Ἡσύχ.

ἀπυδόας (= ἀποδούς), Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e.—Ἴδε περὶ τοῦ τύπου τούτου G. Meyer griech. Gram. § 253, σ. 397.

ἄπυθεν (Αἰολ.)· «ἄποθεν» Ἡσύχ.

ἀπύθμαντος, ον, ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, Codd. Par. 2667 καὶ 2640.

ἀ-πύθμενος, ον, ὁ ἄνευ πυθμένος ἢ βάσεως, Παρθένιος δὲ ὁ τοῦ Διονυσίου ἀμφίθετον ἀκούει τὴν ἀπύθμενον φιάλην Ἀθήν. 501Α:—**ἀπυθμένιστος, ον,** Εὐστ. 870. 28:—**ἀπύθμην, ενος,** Θεογνώστ. Καν. 86.

ἄ-πυκνος, ον, ὁ μὴ πυκνὸς ἢ πεπυκνωμένος, Πτολεμ. Ἁρμον. σ. 30Α, 31Α:—ὡσαύτως **ἀπύκνωτος, ον,** Εὐστ. 972. 39.

ἀ-πύλωτος [ῠ], **ον,** ὁ μὴ ἠσφαλισμένος διὰ πυλῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀθύρωτος,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 838.

ἀ-πυνδάκωτος [ᾰ], **ον,** = **ἀπύθμενος,** Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 541).

ἄ-πυος, ον, ὁ μὴ συνάγων πῦον, «χωρὶς ἔμπυον»· «ἄπυος διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ὁ δίχα ἕλκους» Σουΐδ. ἐν λέξει **ἄποιος.**

ἄ-πυργος, ον, ὁ στερούμενος πύργων, «ἀτείχιστος» Ἡσύχ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 749).

ἀ-πύργωτος, ον, = τῷ προηγ., Ὀδ. Λ. 264.

ἀ-πύρεκτος, ον, = **ἀπύρετος,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 21.

ἀ-πυρεξία, ἡ, ἔλλειψις πυρετοῦ, Γαλην. τ. 9. σ. 26.

ἀπυρετία, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ἀ-πύρετος [ῠ], **ον,** ἄνευ πυρετοῦ, Ἱππ. Ἀφ. 1249· ὡς ἀπύρετος ἔη (ἡ δίαιτα) ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 832D· ὁ βίος Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 1. 6.

ἀπυρηνομήλη, ἡ, μήλη (χειρουργικὸν ἐργαλεῖον) ἄνευ πυρῆνος, δηλ. κόμβου ἢ κομβίου εἰς τὸ ἄκρον, Γαλην.

ἀ-πύρηνος [ῠ], **ον,** ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα (κουκοῦτσι) ἢ ἔχων λίαν μαλακὸν πυρῆνα, Λατ. apyrenus, ῥοὰ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 165, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 13, 2· πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 10, 3. ὁ ἄνευ ἀκάνθης, ἔγχελυς ἢ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος [ἀπήρινος, Κοραῆς] μόνος ἰχθύς, ἄνευ τῆς ὀστώδους ἀκάνθης, Ἀθήν. 299Α.

ἄ-πυρος, ον, ὁ ἄνευ πυρός, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἀγγείων καὶ τριπόδων μήπω τεθέντων ἐπὶ τοῦ πυρός, καινός, ἀμεταχείριστος, ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας Ἰλ. Ι. 122, πρβλ. Ψ. 267· πινακίσκος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 449· σκευῶν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων Πλάτ. Νόμ. 679Α· χρυσίον Συλλογ. Ἐπιγρ. 150Β. 27. **2)** ἄπ. οἶκος, στερούμενος πυρός, ἀνήλιος, ψυχρός, ἀτερπής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 523. **3)** ἐπὶ τροφῆς, ἄπ. οἶνος Ἀλκμὰν 110· σιτία Πλούτ. 2. 349Α· ἄκολος Ἀνθ. Π. 9. 563, κτλ. **4)** ἄπ. χρυσίον, χρυσὸς μὴ τακείς, ἀχώνευτος, ἀκατέργαστος, ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἄπεφθον,** Ἡρόδ. 3. 97· ἄπ. τέχνη Ἀριστείδ. 1. 12. **5)** ἱερὰ ἄπ., θυσίαι, ἐν αἷς δὲν ἐγίνετο χρῆσις πυρός, Πινδ. Ο. 7. 88· θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Εὐρ. Ἀποσπ. 904· ἀλλά, **6)** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 70, ἄπυρα ἱερά, βεβαίως εἶναι θυσίαι ἀνάξιοι διὰ τὸ ἱερὸν πῦρ, ἀνόσιοι, μιαραί, οἷα ἡ τῆς Ἰφιγενείας (ἴδε Ἕρμαννον ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. Αἰσχίν. 72. 17., 75. 12), ἢ ἴσως θυσίαι μὴ προσενεχθεῖσαι, ἀμεληθεῖσαι, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 366· (ἡ παλαιὰ ἰδέα περὶ θυσιῶν ἄνευ πυρὸς προσφερομένων εἰς τὰς Ἐρινῦς ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ Εὐμ. 108). **7)** ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 880, ἄπ. ἄρδις, αἰχμὴ οὐχὶ ἐν τῷ πυρὶ χαλκευθεῖσα, ὅ ἐ. τὸ κέντρον τοῦ οἴστρου, πρβλ. **ἀποχρήματος.** **ΙΙ.** ὡς ὅρος Ἰατρ. ὁ ἄνευ πυρετοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938:—Ἐπίρρ. **ἀπύρως** ὁ αὐτ. Προρρ. 77.

ἀ-πύρσευτος, ον, ὁ μὴ πυρσευθείς, ὁ μὴ ἀναφθεὶς ὑπὸ πυρός, ἀπυρσεύτῳ ἀμαρυγῇ Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 333.

ἀ-πύρωτος [ῠ], **ον,** ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ὁ μὴ εἰς πῦρ χρήσιμος, ὡς τὸ **ἄπυρος,** φιάλη Ἰλ. Ψ. 270· ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλούτ. 2. 891Ε.

ἄ-πυστος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἤκουσέ τι, ᾤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, «ἀνήκουστος» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 242· πάμπαν ἄπ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 16. **2)** ἐπὶ λέξεων, ἄπυστα φωνῶν, λαλῶν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δηλ. οὕτως ὥστε οὐδεὶς ν' ἀκούῃ, Σοφ. Ο. Κ. 489. **ΙΙ.** ὁ μὴ ἀκούσας περί τινος πράγματος, ἀπληροφόρητος, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεὺς Ὀδ. Ε. 127· μετὰ γεν., οὐδ' ἄρα .. πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων Δ. 675.

ἀπύω, ἴδε ἐν λ. **ἠπύω.**

ἀπφά, ἢ **ἄπφα,** θωπευτικὴ προσαγόρευσις κυρίως μεταξὺ ἀδελφῶν, «ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μέν ἐστι κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελφὸς καὶ τὰ ὅμοια· λέγω δὲ ὅτι πᾶς ἂν εἴποι πατέρα τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος, καὶ υἱὸν καὶ ἀδελφόν· τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον **ἄπφαν** τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν, καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς ... Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ .. **ἄπφα** γίνεται καὶ τὸ **ἄπφιον,** ὑποκόρισμα ὃν ἐρωμένης· τινὲς δὲ καὶ τὸ **ἄπφα** ὑποκόρισμά φασιν Ἀττικόν· ὁ μέν τοι **ἀπφὺς** παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τόν, ἀφ' οὗ ἔφυ· τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν» Εὐστ. 565. 23· πρβλ. Σουΐδ. ἴδε καὶ τὰς λέξεις **ἄππα, ἄττα, πάππα, πέττα.**

ἀπφάριον [φᾰ], ὑποκορ. τοῦ **ἀπφά,** «τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι πατρίδια, τοὺς δὲ ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους» Ξέναρχ. ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 15.

ἀπφίδιον [φῐ], τό, Σχολ. Λουκ., καὶ **ἀπφίον** ἢ **ἄπφιον,** τό, Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., ὑποκορ. τοῦ **ἀπφά,** πρβλ. Πολυδ. Γ', 74.

ἀπφύς, ἢ **ἀπφῦς,** (Α. Β. 857), γεν. **-ύος,** ὁ, λέξις ἀγάπης καὶ τρυφερότητος λεγομένη ἐκ μέρους τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα, Ἑβραϊστὶ Ἀββᾶ, Θεόκρ. 15. 14· πρβλ. **ἀπφά** ἐν τέλει.

ἀ-πώγων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀπόγονοι.**

ἀπῳδέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀπᾴδω,** ἐν Πλουτ. 2. 1043Β.

ἀπ-ῳδός, όν, παράφωνος, παράχορδος Εὐρ. Κύκλ. 490, Λουκ Ἰκαρομ. 17.

ἄπωθεν, (παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς καὶ **ἄπωθε** Κοΐντ. Σμ. 6 647, Ἀνθ. Π. 7. 172), ἐπίρρ., πόρρωθεν, μακρόθεν, Σοφ. Ἀντ. 1206. Τρ. 816, Εὐρ. Ἡρακλ. 674, κλ,· οἱ ἄπωθεν Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 16, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό τινος, νεὼς Εὐρ. Ι Τ. 108, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 674, Θουκ. 3. 111, Βάβρ. 1. 12:—Παρὰ πεζοῖς τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ **ἄπωθεν** καὶ **ἄποθεν** καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐν μεταγεν. χρόνοις τὸ **ο** ὑπερίσχυσεν. Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀττικὸς τύπος ἦτο **ἄπωθεν,** ὡς φαίνεται ἐκ χωρίων τῶν τραγικῶν καὶ τοῦ Ἀριστοφ., ἐν οἷς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἀείποτε **ἄπωθεν.**—Πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 9.

ἀπωθέω: μέλλ. **ἀπώσω:** ἀόρ. **ἀπέωσα** καὶ Βυζ. **ἀπώθησα:**—Μέσ., ἀόρ. **ἀπωσάμην** Ὅμ. κτλ., **ἀπωθησάμην** Δίων Κ. 38. 28· «σπρώχνω», «σκουντῶ» ὀπίσω, ὠθῶ ὀπίσω, ὦσε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας Ἰλ. Ω. 446, πρβλ. Φ. 537· καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπώσαντες, ὠθήσαντες ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, ῥίψαντες αὐτὰς κάτω, Θουκ. 3. 23· καὶ κατὰ μέσ. τύπ., χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον Ὀδ. Ι. 305· ἀπώσατο ἦκα γέροντα, ἀπώθησεν αὐτὸν ἡσύχως, Ἰλ. Ω. 508. **2)** ἀποδιώκω, ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην [Ζεὺς] Ἰλ. Ρ. 649· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παραφέρω, ἀποπλανῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, Βορέης ἀπέωσε Ὀδ. Ι. 81· (οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο Ν. 276). **3)** μετὰ γεν., εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν Χ. 76, πρβλ. Β. 130· γῆς ἀπῶσαί [με] πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 641, πρβλ. 670:—Μέσ., ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο Ὀδ. Α. 270:—Παθ., ἀποδιώκομαι, ἐκβάλλομαι, Ἡρόδ. 1. 173· ἀπωθοῦμαι δόμων Ἀριστοφ. Ἀχ. 450. **4)** περιφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη Σοφ. Αἴ. 446, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.—Παθ., τὸν δῆμον πρότερον ἀπωσμένον, ἀπερριμμένον, Ἡρόδ. 5. 69. **5)** ἀπωθῶ, ἀποκρούω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τρῶας ἀπώσασθαι Ἰλ. Θ. 206· νεῖκος ἀπωσαμένους Μ. 276· ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν Ο. 503· νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ Π. 301, κτλ.:—οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἡρόδ. 8. 109, Ἀντιφῶν 128. 27, κτλ.:—Παθ., ἀπεῶσθαι Θουκ. 2. 39. **6)** ἐν μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ἀπορρίπτω, τὸ ἀργύριον Ἡρόδ. 1. 199· τὸν αὐλὸν Σοφ. Τρ. 216· φιλότητα ὁ αὐτ. Φ. 1122· τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 22· τὰ κέρδη Πλάτ. Πολ. 366Α· ἀπ. πόνους, ἀποφεύγω, Εὐρ. Ἀποσπ. 787· τὴν δουλοσύνην ἀπ.,

ἀποσείω τὴν δουλείαν, Ἡρόδ. 1. 95· οὕτως, ἀπ. ὕπνον Πλάτ. Πολ. 571C· ἀπολ., ἀρνοῦμαι νὰ πράξω τι, ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι Σοφ. Τρ. 1249.

ἀπωθητής, ὁ, ὁ ἀπωθῶν, Γλωσσ.

ἀπώθητος, ον, ὁ ἀπωσθείς, «ἀπώθητον, τὸ ἐξωθούμενον» Σουΐδ.

ἀπώλεια, ἡ, τὸ ἀπόλλυσθαι, καταστροφή, ἄσωτος γὰρ ὁ δι' αὑτὸν ἀπολλύμενος, δοκεῖ δὲ ἀπώλειά τις αὑτοῦ καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 5, πρβλ. 17. 3, 2· πληθ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 14, 5. **II.** ἀπώλεια, χάσιμον, ὁ αὐτ. Προβλ. 29. 14, 10. **2)** θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς, ἡ ἀπώλεια, ἡ καταστροφὴ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 13, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν Ἐπιστ. π. Ρωμ. θ', 22, πρὸς Θεσσ. β', 3.

ἀπωλεσί-οικος, ον, «ἀπωλεσίοικον μειράκιον, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύον δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον» Α. Β. 25, 15 (Κωμ. Ἀνώνυμ. 257).

ἀ-πώλευτος, ον, ἐπὶ ἵππων, ἀδάμαστος, Σουΐδ.

ἀ-πώμαστος, ον, (πῶμα) ὁ ἄνευ πώματος, χωρὶς «καπάκι», χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ Βάβρ. 60. 1· ἀπώμ. ἀγγεῖον Γαλην. 2. σ. 488: — ὡσαύτως, **ἄπωμος, ον**, Γεωπ. 6. 1, 4.

ἀπωμίζομαι, ἀποθ., ἀποσείω ἀπὸ τῶν ὤμων μου, ἄχθος τοιοῦτον ἀπωμισάμενος Ἄννα Κομν. σ. 163Β.

ἀπωμοσία, ἡ, (ἀπόμνυμι) ἔνορκος ἄρνησις, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐξωμοσία**, Πολυδ. Η', 54· Att. Process. σ. 696. n. 8· κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἀπωμοσία ὅταν τις κρινόμενος σκήπτηται μὴ εὐσχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομνύῃ δὲ ὁ ἀντίδικος· καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου προδικάζονται».

ἀπωμοτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἄρνησιν δι' ὅρκου, «Ἰστέον δὲ ὅτι, δύο τούτων ὄντων ἐπιρρημάτων ὀρκωμοτικῶν τοῦ **μὰ** καὶ τοῦ **νή**, ἀπωμοτικὸν μὲν ἤτοι ἀποφατικόν ἐστι τὸ **μά**· οἷον, μὰ τὴν δίκην οὐ ποιήσω τό· κατωμοτικὸν δὲ τὸ **νή**· οἷον, νὴ τοὺς λόγους ποιήσω τό», Εὐστάθ. 92. 22: — Ἐπίρρ., **ἀπωμοτικῶς**, «διὰ μὲν τοῦ **ναὶ** κατωμοτικῶς, ἀπωμοτικῶς δὲ διὰ τοῦ **μά**», αὐτόθι.

ἀπώμοτος, ον, ὁ, τὸ οὐδ., πᾶν ὅ τι τις ἀποφαίνεται δι' ὅρκου ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνῃ, χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον Ἀρχίλ. 69· βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον, «οὐκ ἔστιν ὅ τι ἀπομνύναι χρὴ βροτοὺς μὴ οὐκ ἂν γενέσθαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 388· τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον; Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 25· «ἀπηγορευμένον, φευκτὸν» Σουΐδ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος νὰ μὴ πράξῃ τι, καὶ περ ὢν ἀπ. Σοφ. Ἀντ. 394· κἂν ἀπ. τις ᾖ Ποιητ. παρὰ Θεμιστ. 207D.

ἀπωνέομαι, ἀποθ. ἀγοράζω, ἀπωνηθήσεται Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 34: πρβλ. **ἀποπρίασθαι**.

ἀπῶρυξ, υγος, ἡ, (ἀπορύσσω) διῶρυξ, ἢ ὑπόγειος ὀχετὸς πρὸς ἀγωγὴν ὕδατος ἀπό τινος μέρους, καθ' Ἡσύχ. ὑδρηγός, «ἀπώρυγας· ὑδρηγούς»· ἀπώρυγες συχναὶ Προκόπ. Ἱστ. 285Β, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σκαλιγήρου, ἀντὶ **ἀπορρῶγες**: πρβλ. **ἀπορρώξ**. **II.** ἐπὶ κλημάτων ἀμπέλου, ἐμβροχάς, καταβολάς, Λατ. mergus, καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον, καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ιζ', 6), Γεωπ. 5. 18, 1.

ἀ-πώρωτος, ον, ὁ μὴ σκληρυνθείς, ὁ μὴ ἀποστεωθείς, ὁ μὴ συγκολληθείς, ἐπὶ τεθραυσμένων ὀστῶν, Διοσκ. 1. 89· τὸ οὐσιαστ. **ἀπωρωσία** ἐν Cocch. Chirurg. 23.

ἀπωσί-κακος, ον, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, θεοὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 5991.

ἀπωσι-κύμᾰτος [ῡ], ον, ὁ τὰ κύματα ἀπωθῶν, Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἄπωσις, εως, ἡ, ἡ ἀπώθησις, ἀπέλασις διὰ τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν Θουκ. 7. 34. **2)** ἄπωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἕλξις, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3, κἑξ.

ἀπωσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (θρῆν. α', 7).

ἀπωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπωθήσῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 294.

ἀπώστης, ὁ, ὁ ἀπωθῶν, ὁ ἀπελαύνων, ἄνεμος, Εὐστ. 1741. 22. πρβλ. **ἐξώστης**.

ἀπωστικός, ή, όν, ὁ πρὸς ἄπωσιν ἢ ἀπέλασιν κατάλληλος, Γαλην.

ἀπωστός, ή, όν, ὁ ἀπελαθεὶς ἀπό τινος μέρους, «ἐκδεδιωγμένος» (Σουΐδ), τῆς ἑωυτοῦ (ἐνν. γῆς) Ἡρόδ. 6. 5, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1019· «ἀπωστός· φυγάς» Ἡσύχ. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ ἀπελάσῃ, νὰ ἀποδιώξῃ, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται Ἡρόδ. 1. 71.

ἀπωτάτω, ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ **ἄπωθεν**, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἀπό .., τινος Δημ. 675. 27.

ἀπώτερος, α, ον, συγκρ. (ἀπό), «μακρότερος» Σουΐδ.

ἀπωτέρω, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ **ἄπωθεν**, πορρωτέρω, ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος, «τουτέστιν οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου Βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ» (Σουΐδ.), Σοφ. Ο. Τ. 137, Ἀριστοφ. Νεφ. 761, Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, κτλ.· γένει ἀπ. ὄντες Δημ. 1066. 26· παροιμ. ἀπ. ἢ γόνυ κνάμα, «παροιμία ἐστὶ τὸ πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτούς, καὶ λεγόντων τιμιωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 16. 18. **2)** μετὰ γεν. ὅνοι δ' ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 6, Πλάτ. Πολ. 449Β.

ἀπ-ωχραίνω, καθιστῶ τι ὠχρόν, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 21, ἀντὶ **ἀποχραίνω**.

ἄρ, Ἐπ. πρὸ συμφώνου, ἀντὶ ἄρα, Ὅμ.

ἄρᾰ, Ἐπ. ῥά, (ὅπερ εἶναι ἐγκλιτικόν), πρὸ συμφώνου ἄρ: (πιθαν. συγγενεύει τῷ ***ἄρω, ἀραρίσκω**): — ὑπονοεῖ στενὴν συνάφειαν ἢ σχέσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συμπερασματικήν· ἀλλ' ἀεὶ μεθ' ὑποκειμενικῆς ἐννοίας, καθ' ὅσον ἐκφράζει ἐντύπωσιν ἢ αἴσθημα, ἐκ προσδοκίας ἢ συμπερασμοῦ, ἐνῷ τὸ **οὖν** τοὐναντίον δηλοῖ θετικὸν συμπέρασμα. Δὲν δύναται δὲ νὰ τεθῇ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου. — Ἡ Ἐπικὴ χρῆσις δὲν δύναται νὰ ταξινομηθῇ εὐκόλως, ἐνῷ ἡ Ἀττικὴ εἶναι εὐκρινεστέρα.

Α. ΕΠΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Παρ' αὐτοῖς σημαίνει, **I.** ἁπλῶς ἄμεσον μετάβασιν ἀπὸ ἑνὸς πράγματος εἰς ἕτερον, τότε, ἀμέσως, εὐθύς, αἴφνης, καὶ ἐνίοτε, ἰδού! ὣς φάτο, βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος Ἰλ. Β. 16· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἄλλων μορίων, δέ, ἤ, ὡς, κτλ.: οὕτω κατόπιν χρονικῶν ἐπιρρημάτων τότε δή ῥα, τῆμος ἄρα· συχνάκις ἐν ἀποδόσει, ὡς αὐτὰρ ἐπειδὴ θήήσατο .., αὐτίκ' ἄρ' ἤλυθεν Ὀδ. Ε. 77· ἐπαναλαμβανόμενον ἐκ τῆς προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 426, κτλ. **2)** κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν πολλῶν λεπτομερειῶν, π. χ. ἐν τῷ Ὁμηρ. καταλόγῳ, ἔπειτα, ἀκολούθως, οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον κτλ. **3)** ἔνθα ἔκπληξίς τις πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἢ νὰ διεγερθῇ ἡ προσοχὴ εἴς τι ἐκπληκτικόν, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον ... τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεύς, ἀκούετε; μόνος του .., Ἰλ. Ω. 456· ὁμοίως. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ, «ἀλλὰ τώρα ποῦ εἶσαι 'δῶ ἔλα κάθισε κάτω», Ω. 522, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 10· — πρὸς ὑπόδειξιν ἠθικῆς τινος ἢ γενικῆς ἀληθείας, φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκὴ Ἰλ. Ε. 532· ἴδε Hartung Partikeln A. 446· ἐν Ἰλ. Α. 93. 96, οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται .., ἀλλ' .., τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν, δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, δὲν εἶναι (ὡς σὺ φαίνεσαι νομίζων) .., ἀλλὰ ... διὰ τοῦτο λοιπὸν λέγω· ἴδε σημασίαν II. 1. **II.** πραγματικὴν σχέσιν μεταξὺ ἑνὸς πράγματος καὶ ἑτέρου, οἷα εἶναι, **1)** ἡ σχέσις τοῦ χρονικῶς προηγηθέντος καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, οἷον ἔνθα ὁ Ἥφαιστος ᾠνοχόει .., ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως Ἰλ. Α. 599, πρβλ. Ω. 507· οὕτω, τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε, διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν, Α. 96· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιστάσει συχνάκις εὑρίσκεται καὶ μετὰ τοῦ οὕνεκα ἐν τῇ προτάσει. Οὕτω καὶ ὅταν ἐρωτήσίς τις δηλῶται οὕτως εἰπεῖν ἀφ' ἑαυτῆς, τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, ποῖος λοιπὸν (λέγεις) νὰ ἦτο .., Β. 761· οὕτω καὶ μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἢ ἐπαναλήψει, ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς βάλε, ἐκεῖνος δηλ. τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστὸν ἤδη .., Δ. 501· οὕτω καὶ ἐν φράσεσιν οἷα ἡ ἑξῆς, ὣς ἄρα φωνήσας, ὣς ἄρ' ἔφη, ἦ ῥα, οὕτω λοιπὸν ὡμίλησεν, Ὅμ. — ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι καθολικὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ. **2)** ἐκφέρει ἐξήγησιν προηγηθέντος πράγματος, εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε ..., φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν, ἂν δὲν εἶχεν εἰπεῖ ἀσεβῆ λόγον, .. ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι .., ἴδε Ἑρμ. ἐν Ὕμ. εἰς Ἀφρ. 53: τὸ ἄρα τιθέμενον μετ' ἀναφορ. ἀντωνυμίας καθιστᾷ αὐτὴν ἐμφατικωτέραν, ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί, ἀκριβῶς ἐκεῖνος ὃν .., Ἰλ. Η. 182, ἴδε Ἑρμ. ἐν Ὕμν. εἰς Ἀπολλ. 360.

Β. ΑΤΤΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Ἐνταῦθα ἔχει πάντοτε δύναμίν τινα συμπερασματικήν, **1)** ἢ ἐν πραγματικοῖς συμπεράσμασι, παραπλησίως τῷ **οὖν**, ἀλλ' ὡς προερρέθη, μᾶλλον ὑποκειμενικῶς, ἑπομένως, κατ' ἀκολουθίαν, ἄρα, ἄριστον ἄρα ἡ εὐδαιμονία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 14, ἢ συχνότερον, **2)** ὅταν ἐξάγηται πλάγιόν τι συμπέρασμα, μάτην ἄρ', ὡς ἔοικεν, ἥκομεν, ὥστε κατὰ τὰ φαινόμενα ἤλθομεν ἐπὶ ματαίῳ, Σοφ. Ἠλ. 772· οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν, οὕτω τῷ ὄντι τὰ δάκρυα κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32: — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκφράζει πόνον ἢ θλῖψιν, Ἑρμ. ἐν Αἴ. 1005· ἀείποτε δὲ ποιάν ἔκπληξιν, Ἑλλ. Γραμμ. Jelf § 788. 4: — ἐνίοτε τὴν ἀνεύρεσιν ἢ ἐπανόρθωσιν γενομένου σφάλματος, ὡς οὐκ ἐνοήσαμεν ὅτι εἰσὶν ἄρα .. Πλάτ. Πολ. 375D· καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ αὐτόθι 432D· εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίγνετο, ὡς γὰρ ἐγὼ νῦν πυνθάνομαι .. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3· ἴδε Ἀρτούγγιον 1. 433. **3)** ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐρωτηματικόν, ὡς τὸ ἆρα, ἐκφράζει ὅμως τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἐρωτῶντος, ὡς, τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; τίς λοιπὸν ἐκ τῶν θεῶν θὰ σώσῃ, κτλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 92· ἐνῷ τὸ ἀρά τις ῥύσεται; ἀρά γε θὰ σώσῃ τις; Ἀρτούγγιος 1. 443, κἑξ. — Σχέσιν πρὸς τὰ εἰρημένα ἔχει ἡ χρῆσις τοῦ μορίου τούτου ἐν ἐπιφωνήμασιν, ἔνθα χρησιμεύει ὅπως ἐξάρῃ καὶ ἐπιτείνῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ αἰσθήματος, οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν, ὁποῖον ἐκλεκτὸν ὅμιλον ἀνδρῶν συμμάχων ἀπώλεσεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 733· οὕτω, ὡς ἄρα αὐτόθι 472, Σοφ. Ἀποσπ. 508· τίς ἄρα; τί ἄρα; Σοφ. Ἀντ. 1285· πῶς ἄρα; οὕτως ἄρα, κτλ., ἢ ἄνευ ἑτέρου μορίου, ἔζης ἄρα ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 603: — μάλιστα ὅταν ἐκφράζῃ τις τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις μετὰ εἰρωνείας ἢ ἐκπλήξεως περί τινος λε-

χθέντος, κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφίλεις μέγα Ἀριστοφ. Σφ. 3, Ὄρν. 476, 1371, κτλ. 4) ἐπεξηγητικόν, δηλαδή, ἤτοι, ἐρῶ, ὡς ἄρα .. Πλάτ. Θεαίτ. 152D, πρβλ. 156E. 5) περὶ τοῦ τοι ἄρα καὶ τἄρα ἴδε ἐν λ. τοι II. 2. 6) τὸ εἰ μὴ ἄρα φαίνεται νὰ σημαίνῃ, ἐκτὸς ἂν ἴσως, ἴδε Βουττμ. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. σ. 35· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἄρα συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ εἰ μή, Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 355B· μετά τινος εἰρωνείας, εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 8: — οὕτως, εἰ ἄρα, ἣν ἄρα, ἐν ὑποθετικοῖς λόγοις, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ἀπιθάνου τῆς ὑποθέσεως, ἣν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσιν Θουκ. 1. 93, κτλ.

Γ. οὐ μόνον αἱ κράσεις τἄρα, μεντἄρα, οὐτἄρα ἀπαντῶσιν, ἀλλὰ καὶ δηξομἄρα, ἀντὶ δήξομαι ἄρα Ἀριστοφ. Ἀχ. 325· οἰμώξετἄρα, κλαύσετἄρα Θεσμ. 248, Εἰρ. 532· ἴδε Ahrens περὶ Κράσεως σ. 7.

ἆρα, ἐρωτημ. μόριον ὑποδηλοῦν μέριμναν ἢ ἀνυπομονησίαν [τοῦ ἐρωτῶντος = τῷ Ἐπ. καὶ Λυρ. ἦ ῥα, Λατ. num? — κατά τε τὸν τόνον καὶ τὴν σημασίαν ἐντονώτερος τύπος τοῦ **ἄρα**: 1) ὁπόταν τίθεται μόνον, ἐμφαίνει ἁπλῶς τὴν ἐρώτησιν, ἡ φύσις τῆς ὁποίας ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, π. χ. ἐν Δημ. 939. 4, ἀρνητικὴ ἀπάντησις ὑποδηλοῦται διὰ τῆς ἐρωτήσεως, ἆρ' ἂν οἴεσθε ..; ἀλλὰ καταφατικὴ ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4, ἆρα βέβληκα δὶς ἐφεξῆς, πρβλ. ἆρ' εὐτυχεῖς .., ἢ δυστυχεῖς; Εὐρ. Φοίν. 424. Ὅπως καταστῇ ἡ ἀπάντησις καθαρῶς ἀρνητική, ὑπάρχει τὸ ἆρα μή ..; num vero? Αἰσχύλ. Θήβ. 208· καὶ ὅπως καταστῇ καθαρῶς καταφατικὴ τίθεται τὸ ἆρ' οὐ; ἆρ' οὐχί; nome vero? Σοφ. Ο. Κ. 791, Ο. Τ. 540, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 64C, Φίλ. 11D· ἴδε Ἀρτούγγιον 1. 454. 2) ἆρα οὖν; εἶναι ἐν χρήσει ὅπως ἐξαγάγῃ καταφατικὸν συμπέρασμα, Πλάτ. Γοργ. 477A· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς ὡς ἐντονώτερος τύπος τοῦ ἆρα· ὥστε εὑρίσκομεν αὐτὸ μόνον ἢ μετ' ἀρνητικοῦ μορίου, ἆρ' οὖν μὴ ..; ἆρ' οὖν οὐκ; ἴδε Ἑρμ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 268. 3) ἐν τῷ ἆρά γε ἑκάτερον μόριον τηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καθ' ὅσον τὸ γε χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τὴν ἐρώτησιν μᾶλλον ὡρισμένην, Ἀριστοφ. Πλ. 546, κτλ. 4) συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἐρωτηματ. τίς, εἶναι πολὺ ὅμοιον τῷ ἄρα, ἀλλὰ σπανίως ἀπαντᾷ, τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε Σοφ. Αἴ. 905· τί δ' ἆρ' ἐγώ σε; Εὐρ. Ι. Α. 1228· τίς ἆρ' ὁ φεύγων; Ἀριστοφ. Σφ. 893· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἦν, Εὐρ. Ῥῆσ. 118, πρβλ. Ἀρτούγγιον 1. 456· ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 70E, σκεψώμεθα τοῦτο, ἆρα .., δύο συντάξεις φαίνονται ἀναμιγνυόμεναι, πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱ. 2. 31. II. παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε πολὺ ὅμοιον τῷ ἄρα, Ἀρχίλ. 80. 82, Πινδ. Π. 4. 138· τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι Αἰσχύλ. Χο. 297, πρβλ. 435· τῷ δὲ ξιφήρης ἆρ' ὑφειστήκει λέχος Εὐρ. Ἀνδρ. 1114: — οὕτω καὶ ἐν ἐπιφωνήμασι, βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τῆνδε τὴν ὁδὸν πέμψας ἔπεμψεν Σοφ. Αἴ. 738· ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος! Εὐρ. Φοίν. 575, πρβλ. Ἠλ. 1229, Ἱππ. 1086· ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν Ἀριστοφ. Νεφ. 1301 (ἔνθα τὸ ἆρ' οὐ μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου θὰ ἐτίθετο ἂν ἦτο ἐρώτησις). Ὁ Ἕρμαννος ἀρνεῖται τὴν χρῆσιν ταύτην ὁλοτελῶς ἐν τῷ προοιμίῳ εἰς Σοφ. Ο. Κ., ἀλλ' ἴδε Ἀρτούγγιον ἔνθ' ἀνωτ. — Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ ἆρα εὕρηται ἀείποτε ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἀλλ' ὅμως πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 467E: — Παρὰ ποιηταῖς, ὡς εἰκός, μεγαλειτέρα ὑπάρχει ἐλευθερία, ἴδε ἀνωτ. I. 1. 4, 11.

ἀρά, Ἰων. ἀρή, ἡ, εὐχή, εὐχωλή, προσευχή, ἀράων αΐων (ὁ Ζεὺς) Νηληϊάδαο γέροντος Ἰλ. Ο. 378· ὠκέα δ' Ἶρις ἀράων ἀΐουσα Ψ. 199· Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν Ο. 598, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 724, Πινδ. Ι. 5 (6). 63· ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι Ἀρίστωνι Ἡρόδ. 6. 63· ἀρὰ Ἀνάω Ἐπιγρ. Κύπρ. 97, Hoff., GD. I. 83 = Meister 25 i ἀρὰ Διί, κτλ. 2) κατάρα, ἐπίκλησις τῆς θείας ἐκδικήσεως, ἐξ ἀρέων μητρὸς .., ἦ ῥα θεοῖσιν πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο Ἰλ. Ι. 566· συχν. παρὰ Τραγ., οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται αὐτὴν ἐν τῷ πληθυντ. π.χ. Αἰσχύλ. Πρ. 910, Σοφ. Ο. Τ. 295, Εὐρ. Φοίν. 67· ἀράς, ἀρᾶσθαι, προστιθέναι, ἐξανιέναι Σοφ. Ο. Κ. 952, 154, 1375· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ καθ' ἑνικ., πατρὸς δ' ἀρὰ .. κρανθήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 910, πρβλ. 946, Ἀγ. 457, κτλ.· ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ Πλάτ. Νόμ. 871B· ἀρᾷ .. ἔνοχος ἔστω αὐτόθι 742B, κτλ.: ἀραί, dirae, κατάραι εὕρηνται ἐπιγεγραμμέναι συχν. ἐν ἐπιγρ. ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες ἤθελον ἀκρωτηριάσῃ ἢ μετακινήσῃ αὐτάς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 989 — 991, 2664, κ. ἀλλ., ἴδε Newton Ἀλικ. 2. σ. 720—45. II. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατάρας, καταστροφή, ὄλεθρος, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμῦναι (εὐκτ.) Ἰλ. Μ. 334· ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι Σ. 100· ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι Ω. 489, πρβλ. Ὀδ. Β. 59· οὕτω καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 83, ἔνθα ἡ ἑρμην. τοῦ Σχολ. βλάβης ἐπιβεβαιοῖ τὴν γραφὴν **ἀρῆς** ἀντὶ **ἄρης**. III. ἡ Ἀρά, κατὰ προσωποποίησιν, εἶναι ἡ θεὰ τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἐκδικήσεως, Λατ. Dira, διακρινομένη τῶν Ἐρινύων ἂν καὶ εἶχε τὸ αὐτὸ ἔργον, ὦ πότνι' Ἀρά, σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες Σοφ. Ἠλ. 111, δεινόπους Ἀρὰ (πρβλ. χαλκόπους Ἐρινὺς) ὁ αὐτ. Ο. Τ. 418· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 417 αἱ Ἐρινύες λέγουσιν ὅτι Ἀραὶ εἶναι τὸ ἑαυτῶν ὄνομα ὑποκάτω τῆς γῆς, γῆς ὕπαι, πρβλ. Θήβ. 701· — ἐν Θήβ. 70 ἡ Ἀρὰ προσφωνεῖται ὡς προσωποποίησις τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος· Ἀρᾶς ἱερὸν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 481· (ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ἀράομαι**) [ᾰρ- Ἐπ. ἐν ἄρσει, ᾱρ- ἐν θέσει, ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ II. ᾱρ- ἀείποτε. Παρ' Ἀττ. πάντοτε ᾰρ-].

Ἀραβ-άρχης, ου, ὁ, ὁ τοῦ Ἀραβικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ νομάρχης, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4751, 5075, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8, 1. Ὑπὸ ἐκδοτῶν τινων παρελήφθη ἡ λέξις (ἐκ χειρογρ.) εἰς Κικ. Ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 2. 17, 3, Ἰουβεν. 1. 130, ἀντὶ τοῦ Ἀλαβάρχης, Alabarches. Ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον εἰσπράκτορα φόρων ἢ τελώνην, ἐν ᾗ σημασίᾳ μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Κικέρων σαρκαστικῶς περὶ τοῦ Πομπηΐου, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ηὔξησε μεγάλως τοὺς φόρους, Κικ. π. Ἀττ. ἔνθ' ἀν.· παρὰ δὲ τῷ Ἰωσήπῳ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἄρχοντος τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν ἀμφότεροι οἱ τύποι ὑπῆρχον, ἢ ὁ ἕτερος (καὶ ἂν οὕτω, πότερος) εἶναι παραφθορὰ τοῦ ἑτέρου: πρβλ. **ἀλαβαρχέω, ἀλαβαρχία** καὶ ἴδε ἐπὶ πᾶσι Stürz Dial. Mac. σ. 65 κἑξ.

ἄραβδος, ἴδε **ἄρραβδος**.

ἀράβδωτος, ἴδε **ἀρράβδωτος**.

ἀρᾰβέω: μέλλ. -ήσω (ἄραβος), ψοφῶ, ἠχῶ, προξενῶ ἦχον, κλαγγήν, Ὅμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ.) καὶ ἀείποτε ἐπὶ ὁπλισμοῦ, δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Ἰλ. Ε. 42, κτλ.· «ἐψόφησεν, ἤχησεν» Ἡσύχ.: ἐπὶ ὀδόντων, τρίζω, κτυπῶ, παταγῶ, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες Θεόκρ. 22. 126· ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος Ἐπίχ. 9. Ahr.: ἀλλὰ μεταβ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 249, Κῆρες κυάνεαι, Λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας, καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 281, ἄκρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας.

Ἀραβία, ἡ, Ἡρόδ. 2. 8, κτλ.· ποιητ. **Ἀρραβία** Θεόκρ. 17. 86: — ἐντεῦθεν, **Ἀράβιος, α, ον**, ἐξ Ἀραβίας, οἱ Ἀράβιοι Ἡρόδ. 1. 198, κ. ἀλλ.· μεταγεν. **Ἄραβες** (ἴδε **Ἄραψ**): — ὡσαύτως, **-ικός, ή, όν**, Πλουτ. Ἀντών. 69: — ἰδιόρρυθμον θηλ. **Ἀραβίς, ίδος**, Θεμίστ. 56.

Ἀρᾰβίζω, «τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ» Σουΐδ. ἐν λέξει. II. = ἀραβέω, «ἀράβιζε τὰ τεύχη» Τζέτζ. μεθ' Ὅμηρ. 242, 319.

Ἀραβιστί, ἐπίρρ., ἐν τῇ Ἀραβικῇ γλώσσῃ, «Ναβάτης δὲ φασὶν Ἀραβιστὶ ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος», Εὐστ. Διον. Π. 954.

ἄρᾰβος, ὁ, ὁ βρυγμός, τὸ «τρίξιμον» ἢ ἡ σύγκρουσις τῶν ὀδόντων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων Ἰλ. Κ. 375, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 404· ἀπολ., Πλούτ. 2. 654B. 2) ἐν γένει, κρότος, κτύπος, ψόφος, σάκεος Καλλ. εἰς Δῆλ. 147. (Πιθ. λέξις κατ' ὀνοματοποιΐαν, Κούρτ. σ. 425).

ἀράγδην, ἐπίρρ. (ἀράσσω), μετ' ἀραγμοῦ, πατάγου, κρότου, Λουκ. Λεξιφ. 5.

ἄραγμα, ατος, τό, = τῷ ἐπ., οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα Εὐρ. Κύκλ. 205.

ἀραγμός, ὁ, κτύπος ἢ κρότος ἐκ συγκρούσεως, πάταγος, τριγμός, ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται Αἰσχύλ. Θήβ. 249· ἐμαρνάμεσθα δ' ἐκβόλοις πετρῶν τ' ἀραγμοῖς Εὐρ. Φοίν. 1145· οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμούς, κτυπήματα τοῦ στήθους, Λατ. planctus, Σοφ. Ο. Κ. 1609.

ἀραδέω, ἴδε **ἄραδος**.

ἀ-ραδιούργητος, ον, ὁ ἄνευ ῥᾳδιουργίας, «ἀκαπήλευτον, ἄδολον, καθαρόν, ἀρᾳδιούργητον» Α. Β. 357, 28, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀκαπήλευτον**.

ἄρᾰδος, ὁ, ταραχώδης κίνησις καὶ σάλος τις ἐν τῷ στομάχῳ, «γουργούρισμα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385. κτλ.: παλμὸς τῆς καρδίας, Νικ. Θ. 775. (Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει καὶ ῥῆμα **ἀραδέω**, «ἀραδήσει· θορυβήσει, ταράξει» καὶ «ἀράδηται· κεκίνηται, συγκέχυται», πιθαν. ὀνοματοπ. ὡς τὸ **ἄραβος**).

ἀράζω, ἢ ἀρράζω (α εὐφων., ῥάζω), ἐπὶ κυνῶν, κνυζῶμαι, «γουρλιάζω», «γρυνίζω», Αἰλ. π. Ζ. 5. 51, Πολυδ. Ε', 86, Φίλων 1. 694.

ἀραιά, ᾶς, ἡ, ἡ γαστήρ, «ἀραιαί· γαστήρ, τὰ λεπτὰ ἔντερα» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λ. **ἀραιός** V.

ἀραι-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἀραιοὺς ἔχων τοὺς ὀδόντας, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 3, 2.

ἀραιό-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, τό, ὁ ἀραιὰν ἔχων τρίχα, Μοῖρ. ἐν λ. **ψεδνός**, σ. 421.

ἀραιό-πορος, ον, ὁ ἀραιοὺς ἔχων τοὺς πόρους, χαλαρός, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 2, κτλ.

ἀραῖος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Ἀντ. 867 (ἀρά): — Ἀττ. (κατὰ τὸ πλεῖστον Τραγ.) ἐπίθ., πρβλ. **εὐκταῖος**. 1) παθ., παρακαλούμενος, ἱκετευόμενος, Ζεὺς ἀραῖος = ἱκέσιος Σοφ. Φ. 1181. 2) ὁ καθ' οὗ προσηυχήθη τις, κατηραμένος, μεστὸς ἀρᾶς ἢ ἀρῶν, γονὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1565· πότμος ἀρ. ἐκ πατρὸς ὁ αὐτ. Θήβ. 898· ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, «τῇ ἀρᾷ ἔνοχον», (Σχόλ.), «ὥσπερ με εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς» Εὐστ., ἐπειδὴ μ' ἔχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὑπὸ κατάραν ὅπως εἴπω τὴν ἀλήθειαν, Σοφ. Ο. Τ. 276. II. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων κατάραν, βλάβην, μετὰ δοτ., φθόγγος ἀρ. οἴκοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 236· δόμοις ἀραῖος Σοφ. Ο. Τ. 1291· πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 608, Ι. Τ. 778· ἀραῖος γονεὺς ἐκγόνοις Πλάτ. Νόμ. 931C: — ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1398, Σοφ. Τρ. 1202,

ἀραιός, ά, όν, ἀραιὸς ὡς παρ' ἡμῖν, λεπτός, στενός, ὀλίγος ἰσχνός, Λατ. tenuis, ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡφαίστου, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, «αἱ δὲ ἀσθενεῖς καὶ λεπταὶ αὐτοῦ κνῆμαι ὑπερεκινοῦντο μετὰ κακοπαθείας» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 411· ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀφροδίτης, καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, λεπτήν, ἁβράν, Ε. 425· περὶ τῆς γλώσσης διψαλέου λύκου, λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ, διὰ λεπτῶν γλωσσῶν, Π. 161· περὶ τοῦ στενοῦ τῆς κατὰ τὸν λιμένα εἰσόδου, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, «στενὴ» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 90· ἐπὶ πλοίων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 807· φάλαγγες ἀρ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ βαθύτεραι, Ξεν. Λακ. 11. 6· ἀραιᾷ τροφῇ χρῆσθαι, ὀλίγῃ, οὐ συχνῇ, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14. **II**. μεταγεν. ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν σωμάτων ὅμοιον κατὰ πολὺ τῷ **μανός**, οὐχὶ πυκνός, ἀραιὸς τὴν σύστασιν, πορώδης, Λατ. rarus, ἀντίθετον τῷ **πυκνός**, Ἀναξαγ. 8· ἀντίθ. τῷ πίων, Ἀριστ. Προβλ. 8. 10· συχν. ἐν Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 17· δέρμα Ἀφ. 1256· ὀστέον περὶ Ἄρθρ. 799· εἴρια 588. 45· ὀμίχλη .. νέφους ἀραιοτέρα Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4, πρβλ. Μετεωρ. 2. 6, 21· σπόγγοι Διόδ. 3. 14. **III**. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς ἢ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ μετὰ διαλείμματος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 966, 970, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 11, κτλ.:—Ἐπίρρ. **-ῶς** Ἱππ. 243. 36, κτλ. **IV**. ὁ μὴ πυκνός, ἀραιός, τρίχες Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 5· ἀκτῖνες αὐτόθι 1. 6· φωναὶ ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 57· ὀδόντες Πολυδ. Β', 94, κτλ. **V**. ὡς οὐσιαστ., **ἀραιά** (ἐνν. γαστήρ), ἡ, ἡ λαγών, Ἰατρ. πρβλ. Νικ. Θ. 133.

ἀραιό-σαρκος, ον, Ἱππ. 241. 35., 588. 40, ἔχων ἀραιάν, σπογγώδη, χαλαρὰν σάρκα, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 288C.

ἀραιό-στημος, ον, ὁ ἔχων ἀραιὸν στήμονα, λεπτός, Ἡσύχ. ἐν λ. **μανόστημος**.

ἀραιό-στῦλος, ὁ ἔχων ἀραιοὺς στύλους, ἀντίθ. τῷ **πυκνόστυλος**, Βιτρούβ. 3. 2.

ἀραιο-σύγκρῐτος, ὁ ἀραιῶς συνεστώς, ἀραιὰν σύστασιν ἔχων = **εὐδιάπνευστος**, Γαλην. 6, σ. 171.

ἀραιότης, ητος, ἡ, χαλαρότης τῆς συστάσεως, τῶν σωμάτων, ἀντίθ. τῷ **πυκνότης**, Ἱππ. Ἀφ. 1255, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2· πλ., ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 7, 5. **II**. σπάνις, ὀλιγότης, τῶν πόρων ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 32.

ἀραιό-τρητος, ον, ὁ ἀραιῶς τετρυπημένως, ἀντίθ. τῷ **πολύτρητος** Γαλην. 4. σ. 493.

ἀραι-όφθαλμος, ον, ἐπὶ ἀμπέλων, ὁ ἔχων ὀλίγους ὀφθαλμούς, «μάτια», «μπουμπούκια», κλῆμα Γεωπ. 5. 8, 2.

ἀραιό-φυλλος, ον, ἔχων ὀλίγα, ἀραιὰ φύλλα, «μανίφυλλον (ἀλλ. γρ. μανόφυλλον)· ἀραιόφυλλον· μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν· οὕτως Ὧρος ὁ Θηβαῖος» Ζωναρ.

ἀραιόω, καθιστῶ τι ἀραιόν, χαλαρόν, πορῶδες, τὴν ἐπιδερμίδα Ἱππ. 241. 1· τὴν σάρκα ὁ αὐτ. 372. 42, Ἀριστ. Προβλ. 5. 34, 1· ἀντίθ. τῷ **πυκνόω**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 1, πρβλ. π. Αἰτ. 2. 2, κτλ. **II**. Παθ., γίνομαι ἀραιός, Ἱππ. 345. 31, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7.

ἀραίρηκα, -ημένος, -ητο, Ἰων. τύποι μετ' ἀναδιπλ., ἴδε τὸ ῥῆμα **αἱρέω**.

ἀραιώδης, ες, (εἶδος) χαλαρὸς τὴν σύστασιν, πορώδης, Γαλην. τ. 14. σ. 680. 11.

ἀραίωμα, ατος, τὸ (ἀραιόω) τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων μένον κενὸν διάστημα, ἀναμεσάδα, χαραγμάδα, ὡς π. χ. μεταξὺ σανίδων μὴ καλῶς συνηρμοσμένων, προσέτι σχίσμα γῆς, ῥαγάς, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ὀδόντων διάστημα κτλ., ἐκ τῶν κατὰ γῆν ἀραιωμάτων Διόδ. 1. 39· διὰ τῶν ἀραιωμάτων (τῶν ὀδόντων) ἡ ναῦς εἰς τὰ ἔσω διεξέπεσεν Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 30: πορῶδες μέρος, σαρκὸς Ἥρων Αὐτομ. 208:— ὀλίγον τι, μικρὸν τεμάχιον, Λατ. frustulum, Λογγῖν. 10. 12.

ἀραίωσις, εως, ἡ, τὸ ἀραιοῦσθαι, ἐξαραίωσις, ἀντίθ. τῷ **πύκνωσις**, Ἀναξίμανδ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγ. Πρ. 22D, Ἱππ. 278. 2, κλ.

ἀραιωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀραιώνῃ, ἀραιωτικὴ ὑγρῶν Διοσκ. 1. 75.

ἀράκη, ἡ, = **φιάλη**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀράη** (ἀνάγν. **ἀράκην**), καὶ ἐν λ. **ἀρκιάων** (ἀνάγν. **ἀρακάων**): οὕτως ἐν Ἀθην. 502B, Αἰολεῖς τὴν φιάλην ἀράκην (Κῶδ. **ἀρακὶν**) καλοῦσιν.

ἀρακίς, ίδος, ἡ, καὶ **ἀρακίσκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἄρακος**, Γαλην. Λεξ. σ. 442.

ἄρακος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, ὁ νῦν ὀνομαζόμενος ἀρακᾶς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 364, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 8, 3. **II**. «ἄρακος· ἱέραξ. Τυρρηνοὶ» Ἡσύχ.

ἀρακτήρ, ῆρος, ὁ, ἀμελκτήρ, Ἡσύχ.

ἀρακτόν, τό, «τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον χάλκανθον» Διοσκ. 5. 114.

ἀρακώδης, ες, ὅμοιος ἀράκῳ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 6, 12.

ἄραμα, τό, «βόρβορος» Ἡσύχ.

ἀράμεν καὶ **ἀράμεναι**, «μένειν, ἡσυχάζειν» Ἡσύχ.

ἀράμενα, «τὰ ἀπόλυτα ὕδατα» Ἡσύχ.

ἄραμος, «ἐρωδιὸς» Ἡσύχ.

ἀρανίς, «ἔλαφος» Ἡσύχ.

ἄραξ, ακος (;) = **ἄρακος**, Κλήμ. Ἀλ. 338.

ἄραξα, ἡ, εἶδος βοτάνης, γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ Ἀράξῃ ποταμῷ) βοτάνη ἄραξα καλουμένη τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων, ἥτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοπάρθενος Πλούτ. 1162F.

ἄραξις, εως, ἡ, σύρραξις, σύγκρουσις, Κασσ. Προβλ. 25.

ἄραξις, ἄρτου ὄνομα παρ' Ἀθαμᾶσι κατὰ τὸν Ἀθήν. 114B.

ἀραξί-χειρος, ον (ἀράσσω), ὁ διὰ τῆς χειρὸς κρουόμενος, τύμπανα Ἀνθ. Π. 6. 94. Ὁ τύπος **ἀραξόχειρος** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Λοβ. ἐν Φρυν. 770.

ἀράομαι, Ἰων. **ἀρέομαι**: μέλλ. **ἀράσομαι** [ᾱ], Ἰων. **ἀρήσομαι**: ἀόρ. **ἠρησάμην**: πρκμ. **ἤρᾱμαι** (ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέτοις **ἐπήραμαι, κατήραμαι**), ἀποθ.· (ἀρά). — Ποιητ. ῥῆμα (ἴδε κατωτ.), προσεύχομαι, ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι Ἰλ. Α. 35· δαίμοσιν Ζ. 115: — ἅπαξ μετ' αἰτ., ἐπικαλοῦμαι .., στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐρινῦς Ὀδ. Β. 135. **2**) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., παρακαλῶ, προσεύχομαι ὅπως .., ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ Ἰλ. Ι. 240· τὰ ἐναντία ... ἀρέομαι ὑμῖν γενέσθαι Ἡρόδ. 3. 65· ἠρῶντο (ἐνν. σφέας) ἐπικρατῆσαι, ηὔχοντο ὅπως ὑπερισχύσωσιν, 8. 94· ἤ σε θεοῖς ἀρᾶται .. μολεῖν Σοφ. Αἴ. 509, πρβλ. Ο. Κ. 1445, Ἀριστοφ. Θεσμ. 350. **β**) μετὰ μόνου ἀπαρεμ., πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, «εὔξαιντο» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 164. **γ**) ὡσαύτως ἑπομένης εὐκτικῆς, ἀρώμενος, εἷος ἵκοιο γῆράς τε λιπαρόν, εὐχόμενος νὰ φθάσῃς εἰς λιπαρὸν γῆρας, Ὀδ. Τ. 367, ἀλλ' ἴδε Mehlh Ἀνακρ. σ. 121 κέξ. **3**) εὔχομαί τι περί τινος, τινί τι, ἐνίοτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀρ. τινι ἀγαθὰ Ἡρόδ. 1. 132, πρβλ. 3. 65· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαί τινα, παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρησάμην Σοφ. Ο. Τ. 251· ἀρὰς ἀρ. τινι ὁ αὐτ. Ο. Κ. 952, κτλ., Ἀνδοκ. 5. 17, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 633, Πρ. 912· καὶ ἄνευ τῆς αἰτιατ., ἀρᾶσθαί τινι, καταρῶμαί τινα, Εὐρ. Ἄλκ. 714, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1291. **4**) μετ' ἀπαρεμφ. μέλλοντος, καθιερῶ τι δι' εὐχῆς, εὔχομαι νά .., «τάζω», Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς .., σοί τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην, «ὦ Σπερχειέ, εἰκῇ καὶ μάτην ηὔξατό σοι γε ὁ Πηλεύς ... σοί τε τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀποκόψειν καὶ θυσίαν ἁγίαν ποιήσειν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ψ. 144. **II**. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἐπ. ἀπαρεμ. **ἀρήμεναι**, εὔχεσθαι, Ὀδ. Χ. 322· ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν καταλόγῳ Ἀνωμ. ῥημάτ. παρατηρεῖ ὅτι παρῳχημένος χρόνος ἀπαιτεῖται ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ νομίζει ὅτι τὸ **ἀρήμεναι** δυνατὸν νὰ εἶναι Ἐπικὸν ἀντὶ τοῦ **ἀρῆναι** ἀόρ. β' παθ. = **ἀρήσασθαι**, «εὔξασθαι» (Σχόλ.). **III**. ἡ μετοχὴ **ἀρημένος** (ἴδε τὴν λέξιν) δὲν ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα.

ἀρᾰρίσκω, (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΑΡ, συναρμόζω, ἴδε ἐν λ. ***ἄρω**), γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ παρατ. **ἀράρισκε**, Ὀδ. Ξ. 23, Θεόκρ. 25. 103. Οἱ ἐν χρήσει χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ **ἄρω** καὶ διαιροῦνται εἰς μεταβατικοὺς καὶ ἀμεταβάτους συμφώνως πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος· ἅπαντες δὲ εἶναι ποιητ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπικοί, ἴδε κατωτ.

Α. ΜΕΤΑΒ.: Ἰων. ἀόρ. α' **ἦρσα** (ἐπ-) Ἰλ. Ξ. 167· Ἐπκ. **ἄρσα** Ὀδ. Φ. 45· προστ. **ἄρσον** Β. 289· μετοχ. **ἄρσας** Ἰλ. Α. 136: ἀόρ. β' **ἤρᾰρον**, Ἰων. **ἄρᾰρον**, ἀπαρ. **ἀρᾰρεῖν**, μετοχ. **ἀρᾰρὼν** (ἀλλὰ **ἄρᾰρον** κεῖται ἀμεταβ. ἐν Ἰλ. Π. 214, Ὀδ. Δ. 777, Σιμων. 54· ἐνῷ ἀντὶ τοῦ ἄρηρεν, μ. μεταβ. σημ. (Ὀδ. Ε. 248) **ἄρασσεν** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ἀλλ' ἴδε Πινδ. Ν. 5. 81: — Παθ. πρκμ. **ἀρήρεμαι**, (μεθ' οὗ συγγενεύει κατά τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν ὁ νέος ἐνεστὼς **ἀρέσκω**) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431 (ἐν συνθ. **προσαρήρεται**)· μετοχ. **ἀρηρεμένος** ἢ -έμενος Ἀπολλ. Ῥόδ.· ἀνθ' οὗ ἐσφαλμένως ὑπάρχει **ἀρηράμενος** ἐν Κοίντ. Σμ. 2. 265, κτλ.· γ' πληθ. ὑπερσυντ. **ἠρήρειντο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1398:—ἀόρ. α' **ἤρθην**, οὗ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ γ' πληθ. **ἄρθεν** ἀντὶ **ἤρθησαν** Ἰλ. Π. 211: — Μέσ., ἀόρ. α' **ἠρσάμην**, μετοχ. **ἀρσάμενος** Ἡσ. Ἀσπ. 320: γ' πληθ. ἀορ. β' εὐκτ. **ἀραροίατο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 369· συνάπτω, τίθημί τι πλησίον ἄλλου, συμπυκνῶ, οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσι, «οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἀλλήλους ἐπύκνωσαν καὶ κατέφραξαν ταῖς κατεσκευασμέναις βύρσαις, ἤτοι ταῖς ἀσπίσιν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. Μ. 105· (οὕτως ἐν τῷ παθ., μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν Π. 211)· ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, τοποθέτησον καλῶς ἅπαντα εἰς τὰ ἀγγεῖα, Ὀδ. Β. 289. **II**. συναρμόζω, κτίζω, ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν Ἰλ. Π. 212· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀρσάμενος παλάμῃσι Ἡσ. Ἀσπ. 320. **2**) μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντες, ὅμοιον τῷ ἀρτύναντες, «τεχνησάμενοι, τεκτήναντες, λέξις γάρ ἐστι τεκτονικὴ» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 169. **III**. ἐξαρτίζω εἰς πλοῦν, νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν Α. 280· καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας, προσάρμοσον εἰς ἅπαντας τοὺς ἀμφορεῖς πώματα, Β. 353, πρβλ. 289· καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ἱκανοποίησεν, ἔτερψεν, ηὔφρανε τὴν καρδίαν του διὰ τροφῆς, Ε. 95. **2**) ἀρέσκω, ποιῶ τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, εἶμαι σύμφωνος, «ταιριαχτὸς», ἐμὲ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας (ἔνθα τὸ **ἄρᾰρεν** εἶναι λυρ. ἀντὶ **ἤραρεν**) Σοφ. Ἠλ. 147· ἁ Νεμέα ἄραρε, ἡ Νεμέα ηὐνόησεν [αὐτόν], Πινδ. Ν. 5. 81.

IV. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν (ἐνν. τὸ γέρας), «ἁρμόσαντες κατὰ τὴν ψυχήν· τουτέστιν, ἀρεστὸν καὶ θυμῆρες ποιήσαντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 136. V. τοῦ παθ. πρκμ. ἡ μετοχ. εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει, ἄνεσαν δὲ πύλας .. δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 787, κτλ., ἀκριβῶς ὅπως ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν ἀμετάβ. μετοχ. τοῦ ἐνεργ. πρκμ. ἀρηρώς.

B. ΑΜΕΤΑΒ.: — πρκμ. ἄρᾱρα μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἄρηρα, μετοχ. ἀρᾱρώς, ἀρηρὼς Ὅμ., Τραγ., καὶ μεταγ. πεζ. (πλὴν ὅτι ὁ Ξεν. ἔχει προσαραρέναι Ἑλλ. 4. 7, 6): Ἐπ. θηλ. μετοχ. ἀρηρυῖα Ἡσ. Θ. 608, καὶ χάριν τοῦ μέτρου ἀρᾱρυῖα Ὅμ.· οὕτω καὶ ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3. 367, εὖ ἀρᾱρός: Ἰων. καὶ Ἐπ. ὑπερσυντ. ἀρήρειν, ὡσαύτως ἠρήρειν, μετὰ σημασ. παρατατ., Ἰλ. Κ. 265., Μ. 56, κτλ.· — τοῦ μέσ. εὑρίσκομεν μόνον μετοχ. ἀόρ. β' συγκεκομμ. ἄρμενος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 784 (ἀλλὰ πρβλ. ἀρηρεμένος)· περὶ τοῦ ἀορ. β' ἐν ἀμεταβάτῳ χρήσει, ἴδε ἀνωτέρω Α. I. Συμπυκνοῦμαι, συνάπτομαι, ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, οὕτως οἱ Τρῶες ἄλλοι μὲν ἔμπροσθεν συνησπισμένοι ἐν συμπαγεῖ τάξει, ὀπίσω δὲ ἄλλοι, Ἰλ. Ν. 800· ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες Π. 214· ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες [πίθοι οἴνου], τεθειμένοι ἐν τάξει, «ἀραδιασμένοι» πλησίον τοῦ τοίχου, Ὀδ. Β. 342: ἐντεῦθεν, 2) ἀπολ. ἡρμοσμένος, συμπαγής, οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὼς Κ. 553· θυμὸς ἀρηρὼς Θεόκρ. 25. 113· — παρὰ Τραγ. ἄρᾱρε, ἐστερεώθη, προσηρμόσθη, συνεπάγη, εἴτε φυσικῶς, ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη, προσηλώθη, ἐκαρφώθη, Αἰσχύλ. Πρ. 60· εἴτε μεταφ., ἄραρε γάρ τις ὅρκος ὁ αὐτ. Ἀγ. 1284 Δινδ.· θεῶν .. πίστις οὐκέτ' ἄραρε Εὐρ. Μήδ. 414· ὡς ταῦτ' ἄραρε αὐτόθι 322: — ἀπολ., ἄραρε, ὡρίσθη, ἐξησφαλίσθη, αὐτόθι 745, Ὀρ. 1330, ἔνθα ἴδε Πόρσ. II. προσαρμόζομαι, ζωστὴρ ἀρηρώς, ζώνη καλῶς προσαρμοζομένη, Ἰλ. Δ. 134· πύλαι, σανίδες εὖ (ἢ στιβαρῶς) ἀραρυῖαι Ὅμ., ἁρμόζω ἢ προσαρμόζομαι εἴς τι, δοῦρα, ἔγχος παλάμηφιν ἀρήρει, προσηρμόζετο εἰς τὰς χεῖρας, συχν. παρ' Ὁμ., κόρυθες κροτάφοις ἀραρυῖαι, κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι, Ὅμ.· κυνέην .. ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν, δυναμένην νὰ ἁρμόσῃ εἰς ἑκατὸν πόλεων μαχητάς, τ. ἔ. ἀρκούντως μεγάλην δι' αὐτούς, Ἰλ. Ε. 744· ὡσαύτως μετὰ προθ., κυνέη ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα Ὀδ. Σ. 378, Ἡσ. Ἀσπ. 137· ὄφρ' ἂν .. δοῦρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ Ὀδ. Ε. 361· κεραυνὸς ἐν κράτει ἀρ., συνημμένος μετ' ἰσχύος καὶ νίκης, Πινδ. Ο. 10 (11). 98.

III. εἶμαι ἡρμοσμένος, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει, «ἄνωθεν δὲ ξύλοις ὀρθοῖς εἰς ὀξὺ λήγουσιν ἥρμοστο» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Μ. 56· πόλις πύργοις ἀραρυῖα Ο. 737· ζώνη θυσάνοις ἀραρυῖα Ξ. 181· ἐντεῦθεν βραδύτερον κεκοσμημένος, πεπροικισμένος, χαρίτεσσιν ἀραρὼς Πινδ. I. 2. 29· κάλλει ἀραρὼς Εὐρ. Ἡλ. 948· πολλῇσιν ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρὼς Διον. Π. 28.

IV. εἶμαι ἁρμόδιος κατάλληλος, εὐχάριστος, ὡς τὸ συγγενὲς ἀρέσκω, ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, καλῶς ἥρμοσεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, Ὀδ. Δ. 777 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἡ σημασ. αὕτη παρ' Ὁμ.)· οὕτως, ἄκοιτιν ἀραρυῖαν πραπίδεσσι Ἡσ. Θ. 608: ὡσαύτως ἄραρεν, εἶναι καλὸν ἢ εὐνοϊκόν, Πινδ. Ν. 5. 81. V. πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ παρατηρήσωμεν τὸν συγκεκομμένον μέσ. ἀόρ. β', ἄρμενος, η, ον, ἁρμόζων, ἁρμόδιος, κατάλληλος εἴς τι (παρ' Ὁμ. ἀκριβῶς ὅπως ἡ μετοχ. τοῦ πρκμ. ἀρηρώς) μετὰ δοτ., ἱστὸν .. καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, προσηρμοσμένον εἰς τὸν ἱστόν, Ὀδ. Ε. 254 (ἴδε ἐν λ. ἄρμενα, τά)· ὡσαύτως τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν Ἰλ. Σ. 600· πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Ὀδ. Ε. 234. 2) εὖ ἡρμοσμένος, Λατ. habilis, ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται Ἰλ. Σ. 600· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν Ἡσ. Ἀσπ. 116· σπανίως μετ' ἀπαρεμφ. ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος, ἡμέρα κατάλληλος πρὸς γέννησιν κορασίων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 784 (ἔνθα ἡ μετοχ. κεῖται ὡς δικατάληκτον ἐπίθετον). 3) ἕτοιμος, χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 405· ἄρμενα πάντα παρασχεῖν ὁ αὐτ. Ἀσπ. 84, Θεόγν. 275· ἄρμενος εἴς τι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1461. 4) εὐχάριστος, εὐάρεστος, ἄρμενα πράξαις = εὖ πράξας, Πινδ. Ο. 8. 96· ἐν ἀρμένοις θυμὸν αὔξων Πινδ. Ν. 3. 99· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ξείνοις ἄρμενον Πλάτ. Ἐπιγράμμ. 28.

ἀρᾱρότως, ἐπίρρ. τοῦ ἀρᾱρώς, μετοχ. πρκμ. τοῦ ἀραρίσκω, στερεῶς, στενῶς, συμπαγῶς, ἰσχυρῶς, «ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς· ὅθεν καὶ τὸ ἄραρεν, παγίως δέδοκται» (Ἡσύχ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 945, Εὐρ. Μήδ. 1192, Πλάτ. Φαῖδρ. 240D. Ὁ Θεμίστ. 270C ἔχει συγκρ. ἀραρότερον.

ἀράσιμος [ρᾱ], ον (ἀράομαι), ἄξιος ἀρᾶς, «καταράσιμος» Σουΐδ.

ἀράσσω, Ἀττ. -ττω: Ἰων. καὶ ποιητ. παρατ. ἀράσσεσκον Πίνδ.: μέλλ. ἀράξω (συν-) Ὅμ., Δωρ. ἀραξῶ Θεόκρ. 2. 159: ἀόρ. ἤραξα (ἀπ-) Ὅμ., Ἐπ. ἄραξα Ἡσ. Ἀσπ. 461: — Παθ., ἀόρ. ἠράχθην, Ἐπ. ἀράχθην (συν-) Ὅμ.: μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. κατ-αράξεσθαι Πλουτ. Καῖσ. 44: (α εὐφων., ῥάσσω). Κτυπῶ, κρούω ἰσχυρῶς, συγκρούω, κατασυντρίβω (ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὰ σύνθετα αὐτοῦ, ἀπαράσσω, συναράσσω)· ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾶς κρούσεως μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐννοίας τοῦ κρότου, ὡς ἐπὶ ἵππων, ὁπλαῖς ἀρ. χθόνα Πινδ. Π. 4. 401· θύρας ἀρ., κρούειν μανιωδῶς τὰς θύρας, Εὐρ. Ἑκ. 1044· τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 978· ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τῆς θύρας, ἀνοίγομαι μετὰ κρότου ἢ τριγμοῦ, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15: ἀράσσειν στέρνα, κράτα, κρούειν τὸ στῆθος, τὴν κεφαλήν, ἐν πένθει καὶ θρήνῳ, Λατ. plangere, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054, Εὐρ. Τρῳ. 279· ἄρασσε μᾶλλον, κτύπει ἰσχυρότερον, «χτύπα δυνατώτερα», Αἰσχύλ. Πρ. 58: ὄψεις ἀράξας, πλήξας, Σοφ. Ο. Τ. 1276· ἤρασσε βλέφαρα ὁ αὐτ. Ἀντ. 52· ἀρ. πέτροις τινά, πετροβολῶ, Εὐρ. I. Τ. 327· ἀρ. κιθάρην, κρούω τὴν κιθάραν ἐντόνως, Ὀρφ. Ἀργ. 384· ἐντεῦθεν, ὕμνον, μέλος κτλ., συχν. παρὰ Νόννῳ. 2) μετὰ δοτ. τρόπου, ἀράσσειν ὀνείδεσι, προσβάλλειν τινὰ δι' ὕβρεων καὶ ὀνειδισμῶν, Σοφ. Αἴ. 725, κακοῖς Φ. 374, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1372 (καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα βάλλω I. 1.) II. Παθ., καταρρίπτομαι ἐπάνω εἰς .., πρὸς πέτρας Ἡρόδ. 6. 44· πέτραις Αἰσχύλ. Πέρσ. 460: — ἐπὶ πραγμάτων, κτυπῶ ἓν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 553, Αἰλ. π. Ζ. 16. 39. 2) ἐπὶ τραύματος, ποιοῦμαι ὑπό τινος, εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος, τὸ ἀραχθὲν εἶναι γραφὴ τοῦ Wunder, τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τυφλωθὲν καὶ τὴν γραφὴν ταύτην διετήρησεν ὁ Jebb καὶ ἄλλοι, Σοφ. Ἀντ. 972. — Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν ἀπαντῶν (ἅπαξ) παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζοῖς, πρβλ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-, συν-αράσσω.

Ἀράτειον, τό, ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἄρατον, Παυσ. 2. 9, 4, Πλουτ. Ἄρατ. 53.

ἀρᾱτήριον, τό, ἴδε ἀρητήριον.

ἀρᾱτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εὐχὴν ἢ κατάραν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 72, Διογ. Λ. 7. 66.

ἀρατός, Ἰων. ἀρητός, ή, όν, (ἀράομαι) κατηραμένος, βλαπτικός, κατάρατος, ἀρατὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας Ἰλ. Ρ. 37 (ἔνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν ἔν τισι χειρογρ. γραφὴν ἄρρητος)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «ἀρητόν· βλαβερόν, πολυχρόνιον». Ἐπὶ τῶν διαφόρων ἑρμηνειῶν ἴδε Spitzn.), Ω. 741· ἀρατὸν ἕλκος Σοφ. Ἀντ. 972. II. ὁ ὑπὲρ οὗ ηὔξατό τις, ὅθεν Ἄρητος, Ἀρήτη, κύρ. ὄν., (ὡς τὸ Ἑβρ. Σαμουήλ), Ὅμ.: μεταγεν. Ἄρᾱτος [ᾰρ- Ἐπ., ᾱρ- Ἀττ.].

ἀράχιδνα, ἡ, εἶδος ὀσπρίου, ἄρακος, βῖκος, «ἀρακᾶς», ἢ ἴσως ὁ ἐπιστημονικῶς καλούμενος λάθυρος ἀμφίκαρπος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 1, 7.

ἀραχναῖος, α, ον, ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ ἀνήκων εἰς ἀράχνην, Ἀνθ. Π. 6. 39, 206· ἀραχναίη = ἀράχνη αὐτόθι 9. 233: — ὡσαύτως, ἀράχνειος, ον, Βασίλ. τ. 1. σ. 55E.

ἀραχνάομαι, ὑφαίνω ἱστὸν ἀράχνης, ζῴφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα Εὐστ. 285. 41.

ἀράχνη, ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἀρσεν. ὁ ἀράχνης, κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1492. πρβλ. 1516, Σοφ. Ἀποσπ. 269, Ἀνθ. Π. 11. 110· αἱ λειμώνιαι ἀράχναι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 27, 3, ἂν καὶ ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸν ἀρσεν. τύπον ὁ ἀράχνης. II. τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, «ῥαχνιά», Λατ. aranea, Ἱππ. 269. 44, Ἀνθ. Π. 11. 106 (ἴδε ἐν λ. ἄρκυς).

ἀραχνήεις, εσσα, εν, = ἀράχνειος, Νικ. Θ. 733, Ἀλεξιφ. 492.

ἀράχνης, ὁ, τὸ ἔντομον, ἀράχνη, «σφαλαγγοῦρι», Λατ. araneus (γνωστὸν παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐκ τοῦ ἀράχνιον), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 775, Πινδ. Ἀποσπ. 268, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 119, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 49, 3, κ. ἀλλ.· παρ' Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ θηλ. ἡ ἀράχνη.

ἀράχνιον, τό, τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, Λατ. aranea, ἠύτ' ἀράχνια λεπτὰ Ὀδ. Θ. 280., Π. 35, Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 18, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 3, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 1, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 39, 7, κτλ.· — ὡσαύτως, ἀραχνίδιον, τό, Ἰω. Χρ. τ. 3. σ. 514. 2) νόσημά τι τῶν ἐλαιοδένδρων, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπὸν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 10. II. ὑποκορ. τοῦ ἀράχνη, μικρὰ ἀράχνη, «σφαλαγγουράκι», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 27, 1., 9. 39, 1. [ᾰρᾰχν- Ὅμ.· ᾰρᾱχν- Κωμ. ἔνθ' ἀνωτέρω].

ἀραχνιόω: μέλλ. -ώσω, ὑφαίνω ἱστὸν ἀράχνης πέριξ τινός, περιβάλλω δι' ἀράχνης, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 27, 2: — Παθ., πληροῦμαι ὑπὸ ἱστῶν ἀράχνης, «ἀραχνιάζω», αὐτόθι 9. 40, 23. II. σχηματίζω εἶδός τι ἀραχνείου ἱστοῦ, ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς φλέβιος Ἱππ. 280. 9.

ἀραχνιώδης, ες, ὅμοιος ἀραχνίῳ, Ἱππ. 267. 53, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 19, 6. 2) ἐπὶ ὑγρῶν, πλήρης καθιζημάτων (ὁμοίων ἱστῷ ἀράχνης), τὸ ἀραχνιῶδες οὖρον Ἱππ. Κωακ. Προγν. 213· καὶ ἀραχνιῶδες τὸ γάλα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 3, 4· οὕτω καὶ ἀραχνιώδες οὐρεῖν Διοσκ. 4. 66.

ἀραχνο-ειδής, ές, ὅμοιος ἱστῷ ἀράχνης, ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν οὔρων, Ἱππ. Προγν. 40· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων ἢ νεύρων, Γαλην. 2. 808, ἐν τῇ Ἰατρ. 366· ἀραχνοειδὴς χιτών, ὁ ἄλλως ὑαλοειδὴς ἢ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν καλούμενος, Greenhill, Θεοφιλ. σ. 164. 7.

ἄραχνος, ὁ, = **ἀράχνης**, ὁ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 886.

ἀραχνο-ϋφής [ῠ], ές, λεπτὸς ὡς ὕφασμα ἀράχνης, ἀραχνοϋφεῖς ἀμπεχόνας Φίλων 1. σ. 666, 5, χιτῶνας ὁ αὐτ. 2. σ. 479, 10· στρωμναὶ Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 8. σ. 389A.

ἀραχνώδης, ες, = **ἀραχνοειδής**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 23, 2:— πρβλ. **ἀραχνιώδης** Β. 2.

ἄραχος, ὁ, μεταγ. τύπος ἀντὶ **ἄρακος**, Γαλην.

Ἄραψ, ὁ, πλ. **Ἄραβες**, οἱ, Στράβ. 42.

ἀράω: μέλλ. -ήσω, παλ. ῥῆμα = **βλάπτω**· οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀράσοντι οὐδὲ συνέρξοντι οὐδὲ κωλύσοντι πορεύεσθαι (τὸ ἀράσοντι Δωρ. ἀντὶ ἀρήσουσι) Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5774.133: — ἄλλως εὕρηται μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **ἀρημένος** [ᾱ] καὶ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν γραμμ. **βεβλαμμένος**, ἅπαξ ἐν Ἰλ., ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος Σ. 435· συχνότερ. ἐν Ὀδ. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, καταπεπονημένος, (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου ludo fatigatumq. somno) 6. 2· τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας Ι. 403· γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρήμενον Λ. 136· δύῃ ἀρημένον Σ. 53. (Ἡ ῥίζα δὲν ἐξιχνιάσθη).

ἄρβηλος, ὁ, κυκλοτερὲς σκυτοτομικὸν μαχαίριον, «τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 423· ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. εἶναι οὐδέτ. τὸ **ἄρβηλον**: «ἄρβηλον· σμιλίον σκυτικὸν περιφερές, ἔστι δὲ καὶ ὅπλον» Ἐτυμ. Μ.135,10.

ἀρβύλη [ῠ], ἡ, ἰσχυρὸν ὑπόδημα ἐξικνούμενον μέχρι τῶν σφυρῶν, ἐφόρουν δὲ τοιαῦτα οἱ χωρικοί, οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ὁδοιπόροι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 944, Ἀποσπ. 255, καὶ συχν. ἐν Εὐρ.. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς Ὀρέστ. 1470· πηλοπατίδες ἀρβύλαι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα, δηλ. ὡς ἦτο μετὰ τῶν ὑποδημάτων τοῦ κυνηγίου· ὁ σχολιαστὴς ὅμως δίδει ἄλλην ἐξήγησιν ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ταυτόσημον τῷ ἐν τῷ δίφρῳ μέρει, ἔνθα ἵστατο ὁ ἡνίοχος, «ταῖς τοῦ ἅρματος (ἀρβύλαις) περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1189, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ. Πρβλ. Βάκχ. 1134 καὶ ἴδε Λεξ. Ἀρχ.

ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 7. 26, Ἀνθ. Πλαν. 306.

ἀρβυλό-πτερος, ον, ἔχων ὑποπτέρους ἀρβύλας, πτερόπους, Λυκόφρ. 839.

Ἀργαδεῖς, οἱ, ὄνομα μιᾶς τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν φυλῶν, Εὐρ. Ἴων 1580, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 66· πρβλ. **Αἰγικορεῖς**. Ἐν Πλουτ. Σόλωνι 23, εἶναι γεγραμμένον **Ἐργάδεις**, καὶ τὰς φυλὰς εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἴωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γενῶν εἰς ἃ διῃρέθησαν οἱ βίοι τῶν πρώτων, ὠνομάσθαι, τὸ μὲν μάχιμον, Ὁπλίτας (πρβλ. **Ὅπλητες**), τὸ δὲ ἐργατικόν, Ἐργάδεις, κτλ.

ἀργαίνω, λευκαίνω, ποιῶ τι λευκόν, «ἀργαίνειν, τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμέωνι» Εὐστ. 1430, (Εὐρ. Ἀποσπ. 74), Ὀππ. Κυνηγ. 3. 299.

ἀργαλεῖον, τό, = **ἐργαλεῖον**, μεταγεν,

ἀργᾰλέος, α, ον, χαλεπός, σκληρός, ὀχληρός, ἀφόρητος, βαρύς, Λατ. gravis, ἄνεμοι Ἰλ. Ν. 795· ἔρις Λ. 3· νοῦσος Ν. 667· νάσσατο δ'... ἐνὶ κώμῃ, Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ (ὅπερ δέον νὰ προφέρηται ἀργαλῇ), οὐδέποτ' ἐσθλῇ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 640· οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ., ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρὰ κωμ., ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου Ἀριστοφ. Πλ. 1· λύπη ὁ αὐτ. Θεσμ. 788· ἀργαλέας νύκτας ἄγειν ὁ αὐτ. Λυσ. 764· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Ἱέρ. 6. 4. **2)** ἐπὶ προσώπων, χαλεπός, ἀνιαρός, ἐνοχλητικός, Θέογν. 1208, Ἀριστοφ. Νεφ. 450· ἅπασι δ' ἀργαλέα ἐστὶν Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 2· ἀργαλεώτατος Ἀριστοφ. Ἱππ. 978· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Αἰσχίν. 9. 20. **II.** ἀργαλέον ἐστί, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι, «χαλεπὸν δέ μοί ἐστι διασκοπεῖσθαι ἕκαστον τῶν ἡγεμόνων» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ρ. 252, πρβλ. Μ. 410, Ὀδ. Ν. 312, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀργαλέον δέ με πάντ' ἀγορεύειν Ἰλ. Μ. 176· ἢ ἄνευ πτώσεώς τινος συντακτικῆς, ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς Φ. 498, πρβλ. Ὀδ. Η. 241, κτλ.:—ὡσαύτως, **2)** ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ἀργαλέος.. γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, ἀντὶ ἀργαλέον γάρ τ' ἐστὶ βροτῷ θεὸν δαμάσαι Ὀδ. Δ. 397· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι Ἰλ. Α.589. **III.** Ἐπίρρ. -ως Ἀνθ. Π. 9. 499. (Συγγενὲς τῇ λέξει **ἄλγος**, πρβλ. **στόμαργος** (ἀντὶ **στόμαλγος**), **λήθαργος**, κτλ.).

ἀργαλίδιος = **ἀργαλέος** Chart. Borg. fragm. 1, 2, 3 καὶ 4. 2, 6.

ἀργαλικόν, τό, ὑοσκύαμος, Δημ. Ἱερακοσοφ. 2. 23.

ἀργᾰλεότης, ητος, ἡ, χαλεπότης, τὸ νὰ εἶναί τις ὀχληρός.

ἀργᾶς, ᾶ, ὁ, «ὄφις καὶ ποιητὴς μοχθηρὸς (Ἀναξανδρ. Ι. 17, σ. 183). (Δωριεῖς καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν) ἀργᾶν ἐκάλουν καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου (περὶ Παραπρεσβ. σ. 260) Ἀργᾶς ὀνομάζεται· οἱ δὲ ὄνομα τυράννου (Θουκ. 7. 33. 4)» Ἡσύχ., πρβλ. Α.Β. 206, 6 καὶ 442, 30, ἔνθα ἡ λέξις εἶναι γεγραμμένη παροξυτόνως **Ἄργας**.

ἀργᾷς, Δωρ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἀργήεις**, ὃ ἴδε.

ἀργείης, «ὁ λευκὸς» Σουΐδ.

ἀργεί-λοφος (ἀργί-;), ον, ὁ ἔχων λευκὴν κορυφήν, οἵ τ' ἀργείλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν Πινδ. Ἀποσπ. 214.

Ἀργεῖος, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ Ἄργους: **Ἀργεῖοι**, παρ' Ὁμ. ὡς τὸ Ἀχαιοί, οἱ Ἕλληνες ἐν γένει: — **ἡ Ἀργεία** (ἐνν. γῆ), ἡ Ἀργολίς, Θουκ.· «ἀργεῖαι (Εὔπολ. ἐν Ἀποσπ. II. σ. 538)· ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα» Ἡσύχ., «Ἀργεῖος (Εὔβουλ. ἐν ἀποσπ. II. 233)· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα» ὁ αὐτ.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ (**Ἄργος**, ***φένω**) ὁ φονεὺς τοῦ Ἄργου, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, Ὅμ., ἴδε Nitzsch Ὀδ. Α. 38, Σοφ. Ἀποσπ. 972, καθ' Ἡσύχ. «Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς ἢ ὁ ἀργὸς φόνου ἢ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς, ἢ καταργῶν τοὺς φόνους». **II.** κατὰ Παυσ. παρ' Εὐστ. 183, 12 (ἐκ τοῦ **ἀργῆς**), ὁ τοῦ ὄφεως φονεύς, τ. ἔ. ὁ Ἀπόλλων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 569.

ἀργέλοφοι, ων, οἱ, «ἀργέλοφοι, Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τοὺς ποδεῶνας τῶν κωδίων καὶ τῶν ἀσκῶν· ποδεὼν δὲ Ἰωνικῶς» Φρύν. ἐν Α. Β. 8, 14· ἄχρηστος, σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων, «τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα· ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 672.

ἄργεμον, τό, Σοφ. Ἀποσπ. 221 (ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ 9.9,5, τινὲς ἀναγινώσκουσιν, **ἄργεμα**, τὸ) Διοσκ. 2. 96 :— «πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωματῶδες, ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνομάσθη» Ἐρωτ. Λεξ. Ἱππ. σ. 66 — «ἕλκωσις κατὰ μὲν τὸ μέλαν (τοῦ ὀφθαλμοῦ) λευκὴ φαινομένη, κατὰ δὲ τὸ λευκὸν ὑπέρυθρος» (auctor Definitt. Med.)· «ἄργεμόν ἐστιν ὅταν κατὰ μὲν τὸν τῆς ἴριδος κύκλον καὶ τὸ λευκόν, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν ἕλκος γίνεται στρογγύλον καὶ ὑπόλευκον» Isagoges s. Medici auctor· ὁ Πολυδ. Β', 65, ἔχει **ἄργεμος**, ὁ, μετὰ σημασίας ἀναφερομένης εἰς τοὺς ὄνυχας.

ἀργεμώνη, ἡ, «ὅλον μέν ἐστιν ὅμοιον ἀγρίᾳ μήκωνι· τὸ δὲ φύλλον ἔχει ἀνεμώνῃ ὅμοιον, ἐσχισμένον, ἄνθος φοινικοῦν, κεφαλὴν δὲ ἐοικυῖαν μήκωνι ῥοιάδι, ἐπιμηκεστέραν δὲ καὶ πλατεῖαν κατὰ τὰ ἄνωθεν μέρη, ῥίζαν στρογγύλην» Διοσκ. 2, 208, ἀγριοπαπαροῦνα ἐν Ζακύνθῳ, Sibth.

ἀργένναος, ον, = **ἀργεννός**, Ἀνθ. Π. 15. 35.

ἀργεννός, ή, όν, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ἀργός**, λευκός, παρ' Ὁμ. σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ προβάτων, ἀργεννῇς ὀΐεσσι Ἰλ. Ζ. 424, κτλ.· ἐπὶ μαλλίνων ἱματίων, ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι Γ. 141· σπάν. παρ' Ἀττ., ἀργ. μόσχος Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 575· ῥόδ' ὀξυφεγγῆ κρίνεσιν ἀργεννοῖς ὁμοῦ Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608F: — συχν. ἐν Ἀνθ.

ἀργεστής, ὁ, ἐν Ἰλ. Λ. 306., Φ. 334, ἐπίθ. τοῦ νοτίου ἀνέμου, ἀργεστᾶο Νότοιο, τοῦ αἰθριάζοντος, τοῦ αἰθρίαν ποιοῦντος, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου, Notus albus, detergens nubila caelo, πρβλ. **λευκόνοτος**. **2)** ἐν Νικ. Θ. 592, = **ἀργής**, λευκός, μετ' οὐδετ. οὐσιαστικοῦ. **II.** ὡς κύρ. ὄν. **Ἀργέστης** (παροξ.), ὁ βορειοδυτικὸς ἄνεμος (ὡς τὸ **Βορέας**, κτλ.), καλούμενος **Ἀργέστης Ζέφυρος**, Ἀργέστεω Ζεφύροιο, ἐν Ἡσ. Θ. 379, 870·—οὕτως ἐν τῷ διαγράμματι τῶν ἀνέμων τοῦ Ἀριστοτέλ., Μετεωρ. 2.6, 12.— περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Göttl. Ἡσ. ἐνθ' ἀνωτ.

ἀργέτι, ἀργέτα, ἴδε ἐν λ. **ἀργής**: — ἡ ὀνομ. **ἀργέτις** ἡ, = **ἀργήεσσα**, Νόνν. Δ. 16. 124· κτλ. **ἀργέτι** Ἀνθ. Π. 5. 254:— ὡσαύτως ὀνομ. ἀργέτᾰ Μήνη Μάξιμ. π. καταρχ. 305.

ἀργεύω = **ἀργέω**, ἀμφίβ., Γαλην.

ἀργέω: μέλλ. -ήσω (ἀργός, ἀεργός), μένω, διατελῶ ἀργός, οὐδὲν πράττω, Ἱππ. Μοχλ. 854, Σοφ. Ἀποσπ. 742, Εὐρ. Φοίν. 625, Ξεν. Κύρ. 1. 2,15, Πλάτ. κλ.· οἱ ἀργοῦντες, οἱ ἀργοί, οἱ μηδὲν πράττοντες, Σοφ. Ἀποσπ. 1. 288· γῆ ἀργοῦσα, διατελοῦσα ἀκαλλιέργητος, χέρσος, Ξεν. Κύρ. 1.6,11· ἀργεῖ τὸ ἐργαστήριον, δὲν εὑρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ, ἀντίθ. τῷ ἐνεργόν ἐστι, Δημ. 819.17: σχολάζω, ἀναπαύομαι, δὲν ἐνεργῶ, νυκτὸς δὲ τῆς ὄψεως ἀργούσης Ἀριστ. Προβλ. 11. 33, 4: — μετὰ γεν. πράγματος, ἂν οὖν κομίσας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγορὰν τι ὧν ποιεῖ ἤ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν μὴ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκῃ τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς ἑαυτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ; θὰ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ θὰ κάθηται νὰ περιμένῃ ἀργὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ; Πλάτ. Πολ. 371C. **II.** Παθ., μένω ἀνεκτέλεστος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 3: μένω ἀνόνητος, ἀλυσιτελής, ὁ αὐτ. Ἱέρ. 9. 9.

ἀργήεις, εσσα, εν, Δωρ. **ἀργάεις**, συνηρ. **ἀργᾷς**, γεν. **ᾶντος** (ἴδε **ἀργός**): — λευκός, λάμπων, ταῦρον ἀργᾶντα Πινδ. Ο. 13. 99· ἐν ἀργάεντι μαστῷ ὁ αὐτ. Π. 4. 14· καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ ἀναγνῶμεν **ἀργᾷς** ἀντὶ **ἀργίας** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 115· ἴδε ἐν λ. **πύγαργος**: — μετ' οὐδ., ἀργῆντα χαλινὰ Ὀππ. Κ. 2.140, ἐπὶ τοῦ Βορρᾶ, πρβλ. ἀργῆντες ἄελλαι Ὀρφ. Ἀργ. 685, ὡς τὸ **ἀργεστής**.

ἀργής, ῆτος, ὁ, ἡ: μετὰ διαφόρων Ἐπικ. τύπων, δοτ. καὶ αἰτ. **ἀργέτι, ἀργέτα** (ἴδε κατωτέρ.), ὡσαύτως Ἐπ. γεν. **ἀργέος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 305, καὶ δ. γρ. Θηρ. 856· δοτ. πλ. **ἀργήεσσι** Ὀρφ. Ἀργ. 685 (ἴδε ἀργός): — λαμπρός, ὁ ἀπαστράπτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζωηρᾶς ἀστραπῆς, Ἰλ. Θ. 133, Ὀδ. Ε. 128 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1747· ἀντίθ. τῷ ψολόεις κεραυνός, Ἀριστ. Μετεωρ. 3,1,10·

Ζεὺς ἀργής, ὁ ἐ. πῦρ, Ἐμπεδ. 160. 2) στίλβων, λευκός, ἐπὶ στέατος, πάχους, ἀργέτι δημῷ Ἰλ. Λ. 818· ἀργέτα δημὸν Φ. 127· ἐπὶ ἱματίου, ἑανῷ ἀργῆτι χαεινῷ Γ. 419· ἀργῆτι μαλλῷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 45, πρβλ. Σοφ. Τρ. 675· τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, τὸν λευκόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις, «τὸν λευκόγεων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Ο. Κ. 670· μετ' οὐδετέρου, ἀργῆτος ἐλαίου Νικ. Θηρ. 105.

ἀργῆς, Δωρ. ἀργᾶς, ὁ, εἶδος ὄφεως, ὄφις ἀργῆς Ἱππ. 1160C, πρβλ. **ἀργηστής**: ὡσαύτως ὡς ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους, Αἰσχίν. 41.15 (ἴδε ἐν λέξ. ἀργᾶς), Πλουτ. Δημ. 4.

ἀργηστής, οῦ, ὁ, = ἀργὴς ἢ ἀργήεις, ἀπαστράπτων, ὁ παλλόμενος, πτηνὸς ἀργ. ὄφις Αἰσχύλ. Εὐμ. 181. 2) λευκός, ἀφρὸς ὁ αὐτ. Θήβ. 60· κύκνοι Θεόκρ. 25. 131.

ἀργήτης, = ἀργής, κεραυνὸς ἀργήτης Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Θ. 62.

ἀργία, ἡ, = **ἀεργία**, ἔλλειψις ἐργασίας ἢ χρήσεως, ἀχρηστία, Σοφ. Ἀποσπ. 380, Ἱππ. Μοχλ. 854· ἀπραξία, ἀπραγμοσύνη, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας Εὐρ. Μήδ. 297, Ἡρ. Μ. 592· νόμος ἀργίας, κατὰ τῶν φυγοπόνων, ἀργίας νόμος, ᾧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι Δημ. 1308. 19· γραφὴ ἀργίας Ἀριστ. Ἀποσπ. 381, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 17. 31· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 148D. 2) ἐπὶ καλῆς σημ., ἀνάπαυσις, σχολή, τῶν οἰκείων ἔργων Πλάτ. Νόμ. 761Α. 3) κατὰ πληθ. πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Λατ. feriae, ἑορτάσιμοι ἡμέραι, διακοπαί, κτλ., ὡς τὰ παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας «τουτέστι τὰς τῶν μαθητῶν συνήθεις διακοπὰς» (σημ. Κοραῆ), Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 33, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 56.

ἀργίας, ἴδε ἐν λ. **ἀργήεις**.

ἀργι-βόειος, ον, ὁ ἔχων λευκοὺς βοῦς, ποιητικὸν ἐπίθετον τῆς Εὐβοίας, ἔνθεν τοι καὶ ἀργιβόειον (καθ' Ἐρχέριον ἀργίβοιον) ἐκάλουν οἱ ποιηταὶ τὴν Εὔβοιαν Αἰλ. π. Ζ. 12, 36.

ἀργι-κέραυνος, ον, ὁ ῥίπτων ἀπαστράπτοντας κεραυνούς, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Π. 121, κ. ἀλλ., Πινδ. Ο. 8. 3.

ἀργι-κέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ λευκὰ ἔχων κέρατα, αἶγες χρησμ. παρὰ Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 4.

ἀργικός, ή, όν, = ἀργός, ὀκνηρός, νωθρός, ἀργικοῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 793 (κατὰ Ναύκ. **μαντικοῖς**).

ἀργιλῐπής, ές, Ἀρχίλ. 150, καὶ **ἀργίλιψ**, ιπος, Νικ. Θ. 213 (ἐπὶ ὄφεων), λευκός, πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 290.

ἄργιλλα, ἢ **ἄργῑλα**, ἡ, ὑπόγειον οἴκημα, οὕτω καλούμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἔφορος παρὰ Στράβ. 244, πρβλ. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1166. II. = τῷ ἑπομ., Γαλην. Γλωσσ. σ. 452.

ἄργιλλος ἢ **ἄργῑλος**, ἡ, (ἴδε **ἀργός**), λευκὸν χῶμα, χῶμα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀγγειοπλαστῶν, Λατ. argilla, Ἀριστ. Προβλ. 9. 6, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 20, 3.

ἀργιλλώδης, ἢ **ἀργῑλώδης**, ες, ὅμοιος ἀργίλλῳ ἢ ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀργίλλου, ἀργιλλωδεστέραν γῆν, περὶ Σάμου, Ἡρόδ. 2. 12, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 17, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.18, 5· κατὰ Σουΐδ. «ἀργιλλώδης, ὁ ῥυπαρός· ἢ ἀργιλλώδης γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθαρά».

ἀργίλοφος, ἴδε **ἀργείλοφος**.

ἀργι-νεφής, ές, ὁ λευκὸς ὡς νέφος λευκόν, ὀπὸς Σοφ. Ἀποσπάσμ. 479.

ἀργῐνόεις, εσσα, εν, = ἀργὸς (ὃ ἴδε), ὁ λευκὴν ἐκπέμπων αἴγλην, οὗ ἡ λευκότης λάμπει μακρόθεν, ἐπίθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις μετὰ βεβαιότητος ἂν ἔλαβον τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐκ τοῦ λευκοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ ἔκειντο ἢ ἐκ τῶν λευκῶν αὐτῶν οἰκοδομῶν, ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Κ. 670, (οὕτως ὁ Ὁράτ. claram Rhodon), Ἰλ. Β. 647, 656· οὕτω καὶ τὰ ἔξωθεν τῆς Αἰολίδος νησίδια ἐκαλοῦντο **Ἀργινοῦσαι** Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 27· «ἀργ[ε]ινόεντα· λευκόν, λευκόγειον, ἀργι[λ]ώδη» Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 23· χαλινὰ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1607.

ἀργι-όδους, όδοντος, ὁ, ἡ, ὁ λευκοὺς ἔχων ὀδόντας ἢ χαυλιόδοντας, ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς Ἰλ. Κ. 264, πρβλ. Ὀδ. 8. 60, κτλ.· κύνες Ἰλ. Λ. 292· ὡσαύτως **ἀργιόδων**, οντος, ἐν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 820.

ἀργιόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἴδε **ἀργίπους**.

ἀργι-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., ἀργιπόδαν χίμαρον Ἀνθ. Π. 6. 299.

ἀργί-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ταχύπους, ἀργίποδας κύνας Ἰλ. Ω. 211· ἐπὶ κριῶν, Σοφ. Αἴ. 237 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει **λευκόποδας**, ἀλλ' ἴδε **ἀργός**). Ὁ ἰσοδύναμος τύπος **ἀργιόπους** (διορθωθεὶς ἤδη εἰς **ἀργίπους**) εἶναι καθ' Ἡσύχ. Μακεδονικός, καὶ σημαίνει ἀετόν.

ἀργίς, ίδος, ἡ, = **νύξ**, ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 5. 676,7.

ἄργμα, ατος, τό, (ἄρχω) ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. **ἄργματα**, = ἀπάργματα, ἀπαρχαί, αἱ ἀπαρχαὶ ἐν ταῖς θυσίαις, ἢ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς Ὀδ. Ξ. 446.

Ἀργο-γενής, ές, ὁ ἐν Ἄργει γεννηθείς, Ἀργεῖος, Ἀνθ. Π. παραρτ. 160.

ἀργο-θάνατος, ον, ὁ βραδύνων νὰ ἀποθάνῃ, ὀψίμορος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1.143.

Ἀργόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ Ἄργους, Σοφ. Ἀντ. 106, Εὐρ. Ι. Τ. 70.

ἀργό-θριξ, γεν. **τρῐχος**, ὁ, ἡ, τό, ὁ λευκόθριξ, Ἀρχιμήδ. Προβλ. βοεικ. 9.

ἀργόλας, α, ὁ, εἶδος ὄφεως περὶ οὗ πολλὰ ἀργολογεῖ ὁ Σουΐδας, πρβλ. **ἀργῆς**.

Ἀργολίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀργείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 34, Ἔφορ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει **Ἄργος**.

Ἀργολίς (ἐξυπακουομ. **γῆ**), **ίδος**, ἡ, ἡ παραλία πεδιὰς τοῦ Ἄργους παρὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἣν πρότερον ἐκάλουν **Ἄργος** ἢ **Ἀργεῖαν**, ἐν γένει πᾶσα ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, τὰς γὰρ Θυρέας ταύτας, ἐούσας τῆς Ἀργολίδος μοίρης... ἔσχον οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἡρόδ. 1. 82, κλ. 2) ὡς ἐπίθ., ὁ, ἡ, ἐκ τῆς Ἀργολίδος, Ἀργολικός, ἐσθὴς Αἰσχύλ. Ἱκ. 236· μεταγεν. **Ἀργολικός**, ή, όν, Πλουτ. Ῥωμ. 21.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Εὐστ. 722. 63.

Ἀργολιστί, ἐπίρρ., κατὰ τὴν Ἀργολικὴν διάλεκτον ἢ τὸν Ἀργολικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 411.

Ἀργολιστικὸς ἀντὶ **Ἀργολικός**, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 272,10.

ἀργο-λογέω, λέγω ἀνόητα καὶ μάταια, Βασίλ. III. 1305D, Γρηγ. Νύσσ. I. 272D, καὶ ἄλλοι.

ἀργολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Ἐκκλ.:—Ἐπίθ. **-λογικός**, ή, όν, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 14: —Ἐπίρρημ. **-κῶς** αὐτόθι 260. 86.

ἀργο-μέτωπος, ον, ἀκατέργαστον ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν, λίθοι ἀργομέτωποι Φίλων Βελοπ. 82.

Ἀργο-ναῦται, ῶν, οἱ, οἱ ἀποτελέσαντές ποτε τὸ πλήρωμα τῆς Ἀργοῦς ναῦται, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος ἔπλευσαν εἰς Κολχίδα ὅπως ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 16, κτλ.· ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας, δηλ. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Στράβ. 655, Ἀπολλόδ. 1.16, κἑξ.

ἀργοποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ἀργόν, τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν καθιδρύσας ὡς ἀργοποιὸν καὶ γυναικώδη, πρὸς πόλεμον ἔστρεψε τοὺς πολίτας Πλουτ. Νουμ. 22.

ἀργοπορία, ἡ, βραδυπορία, Κ. Μανασσ. Χρ. 4501.

ἀργόπους, ουν, βραδύπους, ἀργοκίνητος, Μανασ. Χρον. 3559.

Ἄργος, εος, τό, ὄνομα πολλῶν Ἑλλ. πόλεων ὧν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ εἶναι ἡ τὰ μάλιστα γνωστή, καλουμένη ὑπὸ τοῦ Ὁμ. Ἄργος Ἀχαιϊκὸν Ἰλ. Ι. 141, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ Πελασγικοῦ Ἄργους Β. 681. Ὑπὸ τὸ πρῶτον ὄνομα ὁ Ὅμ. περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἐνίοτε ἅπασαν τὴν Πελοπόννησιν, ὑπὸ δὲ τὸ δεύτερον ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν· πρβλ. Στράβ. 369. Ἴδε τὴν λεπτομερῆ καὶ ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ τοῦ Γλάδστωνος πραγματείᾳ, Hom. Studies, Achaeis, § 8. Ὁ Γλάδστων σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἀγρὸς** ὡς ἀναφερομένην εἰς πεδινὰς χώρας, ἐν ᾧ ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν καὶ τὸ regio σημασίαν (μέρος τι τῆς χώρας) ἐκ τοῦ **ὀρέγω**, ἴδε Κούρτιον σ. 184.—Ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθ. **Ἀργεῖος**, **Ἀργολίς**, **Ἀργολικός**, ἅπερ ἴδε· **Ἀργόλας**, ὁ, = **Ἀργεῖος**, πυραίθει στρατὸς Ἀργόλας Εὐρ. Ῥῆσ. 41, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 284.

ἀργός, ή, όν, στίλβων, «ὑαλιστερὸς» ἀργυρολαμπής, ἐπὶ χηνός, αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πελώριον Ὀδ. Ο. 161· λεῖος, εὐτραφὴς βοῦς, Λατ. nitidus, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ σημαίνῃ ἐνταῦθα ἡ λέξις καὶ τὸν μὴ ἐργαζόμενον βοῦν, τὸν ἀργοῦντα δηλ. καὶ βοσκόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, Ἰλ. Ψ. 30· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει πόδας ἀργοί, ὡς ἐπίθ. τῶν κυνῶν ἢ μᾶλλον τῶν θηρευτικῶν κυνῶν (οὕτω καὶ **ἀργίποδες** Ἰλ. Ω. 211, καὶ μόνον **ἀργοὶ** Α. 50., Σ. 283), ταχύπους, ἐπειδὴ πᾶσα ταχεῖα καὶ ὁρμητικὴ κίνησις περιαστράπτει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ κινούμενον φαίνεται ὡς στιλπνόν τι πρᾶγμα, Σ. 578, Ὀδ. Β. 11, κτλ.· πρβλ. **πόδαργος**. Ὑπάρχει παρομοία σχέσις ἐννοιῶν καὶ ἐν τῷ **αἰόλος**. Ἡ παλαιὰ ἑρμηνεία λευκὸς ἢ λευκόπους πρὸ πολλοῦ ἐγκατελείφθη ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς πάντας τοὺς κύνας, ἴδε Nitzsch Ὀδ. Β. 11· πρβλ. ἑπομ. 2) λευκός, ἔστι δὲ μείζων ἁμαρτία, εἰ καὶ ἀγνωστοτέρων ὀνομάτων τὴν μετάληψιν ἐποιήσατο, οἷον ἀντὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτὸν ἀργὸν Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 3. II. παροξ. ὡς κύρ. ὄνομα **Ἄργος**, ὁ, ὄνομα κυνός, ὁ ταχύπους, Ὀδ. Ρ. 292: — ἀλλ' ὁ μυθολογούμενος βουκόλος Ἄργος (γηγενὴς Αἰσχύλ. Πρ. 568, πρβλ. Ἱκ. 305) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν ἀείποτε ἀνοικτῶν καὶ λαμπρῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. (Ἐκ τῆς √ΑΡΓ παράγονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, **ἀργής**, **ἀργήεις**, **ἀργινόεις**, **ἀργεννός**, **ἄργυρος**, **ἀργύφεος**, **ἄργῑλος**, πρβλ. Σανσκριτ. râgami (λάμπω), argunas (φῶς), ragatas (λευκός), ragatam (ἄργυρος)· Λατ. argentum (Ὀσκ. arageton), argilla).

ἀργός, όν, μεταγ. καὶ ή, όν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5, 3, Μετεωρ. 1. 14, 11, Θεόφρ., κτλ., πρβλ. Λοβ. Φρύν. 105: (συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀεργός**)· κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, ζῶν ἄνευ ἐργασίας, Ἡρόδ. 5. 6: ἐντεῦθεν, ὁ μηδὲν πράττων, μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός, βραδύς, νωθρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐργάτις**, γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Σοφ. Φ. 97, Ἀριστοφ. Νεφ. 73, κτλ.· ἀργοὶ ἐπιθυμίαι Πλάτ. Πολ. 572Ε· ἀργοὶ τὴν διάνοιαν αὐτόθι 458Α· τὸ πρὸς πᾶν ξυνετὸν ἐπὶ πᾶν ἀργὸν Θουκ. 3. 82· θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται Μενάνδρου Μονόστ. 242· ἂν ἀργὸς ᾖ, ἂν δὲν ἔχῃ τέχνην τινὰ ἥτις νὰ τὸν ἀπασχολῇ,

Ἀντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 11: — μετὰ γεν. πράγμ., ἀπηλλαγμένος τινός, τῶν οἴκοθεν, τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν καὶ φροντίδων, Εὐρ. Ι. Α. 1000· πόνων σφοδρῶν Πλάτ. Νόμ. 835D· γυναῖκας ἀργοὺς ταλασίας αὐτόθι 806A· ἀργὸς αἰσχρῶν, βραδὺς πρὸς τὰ αἰσχρά, Αἰσχύλ. Θήβ. 411. — ὡσαύτως, ἀργότεραι ἐς τὸ δρᾶν τι Θουκ. 7. 67· ἀργὸς περί τι Πλάτ. Νόμ. 966D. 2) ἐπὶ πραγμάτων, δόρυ Εὐρ. Φοίν. 1387· ἐπὶ χρημάτων κειμένων ἀτόκων καὶ μηδὲν εἰσόδημα φερόντων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐνεργός, Δημ. 815.15., 819. 22. 3) ἐπὶ γῆς μενούσης ἀκαλλιεργήτου, χέρσου, Ἰσοκρ. 68A. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 9, 8· διατριβὴ ἀ., καθ' ἣν οὐδὲν πράττεται, ἀργή, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1498, Ἰσοκρ. 49C· χρόνος Πλουτ. Κορ. 31. — Ἐπίρρ. ἀργῶς ἐπιμέλεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 7· ἔχειν Δημ. 66. 16: Συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀργότερον, -ότατα, Ξεν. Οἰκ. 15, 1 καὶ 4. II. Παθ., μὴ κατειργασμένος, μὴ «δουλεμμένος», πηλὸς Σοφ. Ἀποσπ. 432, ἐξ εἰκασίας τοῦ Brunck· πυροὶ ἀργοί, μὴ παρεσκευασμένοι πρὸς τροφήν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἄργυρος Παυσ. 3. 12, 3. 2) ἀνεκτέλεστος, Λατ. infectus, κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν Σοφ. Ο. Κ. 1605· ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν Εὐρ. Φοίν. 767· οὐκ ἐν ἀργοῖς, οὐχὶ μεταξὺ τῶν ἀμεληθέντων καὶ μὴ ἐκτελεσθέντων, Σοφ. Ο. Τ. 287· τὰ μὲν προδέδηκεν ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι ἀργὰ Θέογν. 584. 3) ἐπὶ συζητήσεως, τὸ μὴ συζητηθέν, τὸ μένον ἔτι ἀσυζήτητον, ἢ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξείργασθον, μεταφορ. ἐκ τῶν μαχομένων, Πλάτ. Εὐθύδ. 272A.

ἀργότης, ητος, ἡ, βραδύτης, νωθρότης, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 837A.

ἀργο-τροφέω, τρέφομαι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι, ζῶ ἄνευ ἐργασίας, ἀργός, Κύριλλ. εἰς τὴν π. Κολασσ. Ἐπιστ. 366.

ἀργο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ μὴ ἐργαζόμενος διὰ τροφὴν του, ὁ ἀργός, μὴ ἄσωτος, μὴ μέθυσος ἢ ἀργοφάγος Διαταγ. Ἀποστ. 2. 49.

ἀργο-φωνία, ἡ, ἀργολογία, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 7.

ἀργό-χρως, ωτος, ὁ λευκὸς τὸ χρῶμα, Θεοδ. Πρόδρ. Τετράστ. σ. 204, 7.

ἀργῠρ-άγχη, ἡ, ἐσχηματίσθη σκωπτικῶς κατὰ τὸ **κυνάγχη**· ἐλέχθη δὲ περὶ τοῦ Δημοσθένους ὅτι δῆθεν ἕνεκα δωροδοκίας προσεποιήθη ὅτι εἶχε συνάγχην καὶ δὲν προσῆλθεν ὅπως ἀγορεύσῃ, «ἀργυράγχη, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, συνάγχην λέγοντα εἰλῆφθαι» Πολυδ. Ζ', 104, Πλουτ. Δημ. 25.

ἀργύραιος, α, ον, = **ἀργύρειος** Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 30.

ἀργυρ-ᾰμοιβικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀλλαγὴν νομισμάτων, Λουκ. Δίς. Κατ. 13· ἡ -κὴ (ἐνν. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 170, 209. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀργυραμοιβῶν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10.

ἀργυρ-ᾰμοιβός, ὁ, ὁ ἀνταλλάσσων νομίσματα, κολλυβιστής, Λατ. argentarius, Πλάτ. Πολιτ. 289E. Θεόκρ. 12. 37· «ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος» Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἀργυρ-άσπιδες, οἱ, οἱ ἀργυρᾶς ἀσπίδας φέροντες, σῶμα τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Πολύβ. 5. 79, 4, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539E· πρβλ. Ἡσύχ.

ἀργύρειος [ῠ], **ον**, = **ἀργύρεος**, ἀργύρεια μέταλλα, μεταλλεῖα ἀργύρου, Θουκ. 2. 55., 6. 91· οὕτω, τὰ ἀργύρεια (ὁ Κῶδιξ ἔχει **ἀργύρια**) ἔργα Ξεν. Πόρ. 4. 5· τὰ ἔργα τὰ ἀργύρεια Δημ. 588. 17· καὶ μόνον τὰ ἀργύρεια Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 2, Αἰσχίν. 14. 27. 2) = ἀργυροῦς, «ἀργύρειος σταυρὸς» Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 172, «ἀργύρειος στατὴρ» Σουΐδ. ἐν λέξει, Πλουτ. Κίμ. 10.

ἀργυρ-ένδετος, ον, ὁ ἀργύρῳ ἐνδεδεμένος, κεκοσμημένος, Ἰω. Χρυσ. εἰς τὸ κ. Ματθ. Εὐαγγ. Ὁμιλ. 63, τ. 2. σ. 404.

ἀργῠρένδυτος, ον. ὁ, ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος δι' ἀργύρου, Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 147.

ἀργύρεος, α, ον, συνῃρ. **ἀργῠροῦς, ᾶ, οῦν**: ἐξ ἀργύρου, «ἀσημένιος», λάμπων ὡς ἄργυρος, Λατ. argenteus, Ὅμ. περὶ τοῦ τόξου τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 49· περὶ πολυτελῶν κρατήρων, Ψ. 740, Ὀδ. Δ. 615· ἐπὶ καλαθίσκων χρησίμων διὰ τὰ ἐργόχειρα τῶν δεσποινῶν, Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε Δ. 125, πρβλ. Ἰλ. Σ. 412· ἐπὶ λουτήρων, ὃς Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους Ὀδ. Δ. 128, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 143, Πινδ. Ο. 9. 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 184, κτλ.· ἀργυροῦς πλοῦτος Πλάτ. Νόμ. 801D. 2) ἐπάργυρος, κλῖναι Ἡρόδ. 9. 92. II. ὡς οὐσιαστ. **ἀργυροῦς**, ὁ, ἀργυροῦν νόμισμα, Ἐπιφάν. καὶ Ἥρων. παρὰ Gronov. Pec. Vet. σ. 91. 435.

ἀργῠρεύω, σκάπτω πρὸς εὕρεσιν ἀργύρου, Διόδ. 5. 30, Στράβ. 147.

ἀργῠρ-ήλατος, ον, ὁ ἐξ ἀργύρου διὰ σφυρηλατήσεως κατεσκευασμένος, ἀργυρηλάτοις κέρασι, δηλ. ποτηρίοις ἐν σχήματι κέρατος, ἢ κέρασι κεκαλυμμένοις δι' ἀργυρῶν ἐλασμάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170, Εὐρ. Ἴων 1181: — **ἀργυρ-ηλάτης, ου**, κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον, «ἀργυροκόπος» καθ' Ἡσύχ.

ἀργῠρηρός, ά, όν, ὁ εἰς ἀργύριον ἀποτινόμενος, πληρωνόμενος, ἀργυρηρὸς ἔρανος Συλλογ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 2. 621, 4.

ἀργῠρίδιον [ρῐ], τό, = **ἀργύριον**, καθόλου μετὰ περιφρονητικῆς σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 147, Ἀποσπ. 462, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 42· ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες Ἰσοκρ. 291E· ἴδε ἐν λ. **χρυσίδιον**.

ἀργῠρίζομαι, μέσ., λαμβάνω χρήματα δι' ἐκβιασμοῦ ἢ διὰ τρόπου οὐχὶ ἐντίμου, πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, καὶ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν Δείναρχ. 95. 21· τινά, παρά τινος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 14. 14, 6, Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 52, πρβλ. 4879, κ. ἀλλ. II. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ οὐδετέρας σημασίας, ἔχω τὸ χρῶμα ἀργύρου, καθὰ καὶ θρὶξ ἀργυρίζουσα τῷ μακρῷ τοῦ χρόνου εἰς τοῦτο τὸ χρῶμα μετέπεσεν Εὐστ. Πονημάτ. 309. 36.

ἀργῠρικός, ή, όν, χρηματικός, ἀργυρικὴ ζημία, χρηματικὸν πρόστιμον, Διόδ. 12. 21, Πλουτ. Σόλων 23.

ἀργύριον [ῠ], τό, Βοιωτ. ἀργούριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 50: — μικρὸν νόμισμα, κερμάτιον, Ἀριστοφ. 5. 255, Ξεν. Οἰκ. 19. 16, κτλ.· πληθ. (ἴδε Πολυδ. Θ', 89), Ἀριστοφ. Ὄρν. 600, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 19, Πλάτ. Νόμ. 742D, Ξεν. Οἰκ. 19, 16: — ἑπομένως, 2) περιληπτικῶς, χρήματα, ὡς λέγομεν καὶ νῦν «ἀργύρια» ἀντὶ χρήματα, ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοὶ Ἀριστοφ. Πλ. 156, 158, κ. ἀλλ.· ἀργ. ῥητόν, ὡρισμένον ποσόν, Θουκ. 2. 70· εἰς ἀργύριον λογισθέντα, ὑπολογισθέντα εἰς νόμισμα, εἰς ἀξίαν νομίσματος, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 33· μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν ἢ δύο, «πλέον ἡλάλωσά φησιν ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου» (Σχόλ.), Θεόκρ. 15. 36: — παρὰ τοῖς κωμ. συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρου, τἀργύριον (τὰ χρήματα) δανείζεσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 756· ἀπαιτεῖν αὐτόθι 1247· κατατιθέναι Ἀντιφ. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 1. 14, κτλ.· οὕτω, τὸ ἀργ. καταβάλλειν Θουκ. 1. 27, κτλ. II. = **ἄργυρος**, ὡς μέταλλον, πεντηκοσίας μνέας ἀργυρίου Ἡρόδ. 3. 13· ἀργ. ἐπίσημον καὶ ἄσημον Θουκ. 2. 13· συχν. παρὰ Πλάτ.· ἀργυρίου ἄνθος Λατ. flos argenti, Ἱππ. 574. 53.

ἀργύριον νᾶμα, αἰθάλη θείου καὶ ὑδραργύρου, Γλῶσσαι χημικ. παρὰ Βερναρδίῳ εἰς Συνέσ. σ. 121.

ἀργύριος, «εἶδος βοτάνης» Ἡσύχ.

ἀργυρίς, ίδος, ἡ, ἀργυροῦν ποτήριον ἢ φιάλη, ἀγῶν' ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν Πινδ. Ο. 9. 137, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις; Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 6 (Ἀθήν. 502A), Συλλ. Ἐπιγρ. 140. 46., 141B. 12., 142. 13. 2) φιάλη ἐν γένει, οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου, καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν Ἀναξίλας ἐν Ἀδηλ. 8. II. = **δραχμή** κωμικῶς, «Ἀλέξανδρος ὁ τὴν Οὐρανόπολιν κτίσας διαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν· ὀρθοβόαν μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα καλῶν καὶ βροτοκέρτην τὸν κουρέα, καὶ τὴν δραχμὴν ἀργυρίδα» Ἀθήν. 98E.

ἀργῠρισμός, ὁ, (ἀργυρίζομαι) χρηματισμός, ἀργυρολογία, τοὺς ἥκιστα ἐν τοῖς συμβολαίοις καὶ τῷ ἀργυρισμῷ ζῶντας Στράβ. 300· τρίτην τοιαύτην ἀφορμὴν ἀργυρισμοῦ ἐπενόησε Δίων Κ. 59. 15· οὐδὲν οὐδὲ ... τῶν ἀτιμοτάτων ἐπ' ἀργυρισμῷ παραλείπουσα ὁ αὐτ. 60. 32· συχν. παρὰ Φίλωνι, ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4957. 37.

ἀργῠρίτης, ὁ, θηλ. **ἀργυρῖτις, ιδος**, ἡ, ἐξ ἀργύρου ἢ εἰς ἄργυρον ἀνήκων. I. **ἀργυρῖτις**, ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἀργυροῦχος γῆ ἢ ψάμμος, εἰς οὐδεμίαν τούτων οὐδὲ μικρὰ φλὲψ ἀργυρίτιδος διήκει Ξεν. Πόρ. 1. 5, πρβλ. 4. 4· κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῖτιν ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο Δημ. 974, 28, πρβλ. 29· γῆ ἀργυρῖτις Στράβ. 147· ἴδε Βοίκχιον περὶ τοῦ Λαυρείου ἐν Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 2. 427E, μετάφρ. Ἀγγλ. II. χρηματικός, ἀγὼν ἀργυρίτης, οὗ τὸ ἆθλον ἦτο ἀργύριον δηλ. χρήματα. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **στεφανίτης**, ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις Πλουτ. 2. 820C· οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστιν, ἀλλ' ἀργυρίτης Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 584C. 2) πλούσιος, ἢ ὁ ἔχων χρηματικὴν περιουσίαν· «ἀργυρῖται· οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες» Α. Β. 442, 12· «ἀργυρίτης· ὁ ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων» Ἡσύχ.

ἀργῠρό-βιος, ον (βίος), ὁ ἔχων ἀργυροῦν, λαμπρὸν τόξον, «ὁ ἀργυρόβιος ἤτοι λαμπρότοξος» Εὐστ. 41. 11, πρβλ. **ἀργυρότοξος**.

ἀργυρογνωμέω, δοκιμάζω, ἐξετάζω ἄργυρον, Εὐμάθ. 434: ἐν γένει, δοκιμάζω, ἐξετάζω τι, Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 433, 16.

ἀργῠρογνωμικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἄργυρον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 2.

ἀργῠρο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ δοκιμαστὴς τοῦ ἀργύρου, ὁ διαγινώσκων τὰ δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα νομίσματα ἀπὸ τῶν κιβδήλων καὶ παρακεκομμένων, ὥσπερ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστιν, ὅπως διακρίνῃ τὸ κίβδηλον δίκαιον καὶ τὸ ἀληθές Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 7, Πλουτ. Κράσσ. 2, κτλ.

ἀργῠροδάμας [ᾰ], **αντος**, ὁ, λίθος τις πολύτιμος, Πλίν. Φ. Ἱστ. 37. 10. 54 (πρβλ. ἀδάμας).

ἀργῠρο-δέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος ἄργυρον ἢ χρήματα, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 255.

ἀργῠροδίνης [ῑ], **ου**, ὁ, (δίνη) ὁ ἀργυροχρόους δίνας δηλ. ῥεύματα ἔχων, οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, «λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί»,

(Σχόλ.) Ἰλ. Β.753., Φ. 8,130, Ἡσ. Θ. 340, κτλ.· πρβλ. Νόνν. Δ. 19. 304.

ἀργῠρό-δουλος, ὁ, δοῦλος τοῦ ἀργυρίου, αἰσχρός, Κύριλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Σπάδων**.

ἀργῠρο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀργύρῳ, δῖναι Εὐρ. Ι. Α.752, Ἴων 95· ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 601· ἀργυροειδέϊ χαλκῷ κατὰ τὸν (Xylander ἀντὶ ἀργυροδινέϊ) Τρυφ. 98: — μεταφ. ἐπὶ πασχόντων ὀφθαλμῶν, Ἱππ. Προρρ.102.

ἀργῠρόεις, εσσα, εν, = **ἀργύρεος**, Ἐπίγραμμα ἐν Ζωναρ. Χρ. 13.13, διάφ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 54.

ἀργυρό-ηλος, ον, ὁ ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένος, ξίφος ἀργυρόηλον Ἰλ. Β. 45· θρόνος Ὀδ. Η. 162, κτλ.

ἀργῠρο-θήκη, ἡ, χρηματοθήκη, Ἀντιφάν. ἐν «Μίδωνι» 1, Θεοφρ. Χαρ.10· πρβλ. Πολυδ. Δ', 19.

ἀργῠρό-θρονος, ον, ἀργυροῦν ἔχων θρόνον, Ἥρα Ἱμέρ. σ.364.

ἀργῠρο-θώραξ, ᾱκος, ὁ, ὁ ἀργυροῦν ἔχων θώρακα, Ῥήτορες (Walz) 1. 531.

ἀργῠρο-κάπηλος, ὁ, χρηματοκάπηλος, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 721C.

ἀργῠρο-κέντητος, ον, κεντητὸς δι' ἀργυρῶν συρμάτων, χλανίδια ἀργυροκέντητα Κωνστ. Καισ. σ. 370.

ἀργῠροκοπεῖον, τό, ἐργαστήριον τοῦ ἀργυροκόπου, νομισματοκοπεῖον, «ἀργυροκοπεῖον: Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα· ὅπου κόπτεται τὰ νομίσματα· ὃ νῦν σημαντήριόν τινες καλοῦσι» Ἁρπ., Ἀνδοκ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1007, Ἀριστ. Προβλ. 24. 1, Συλλ. Ἐπιγρ.123. 30.

ἀργῠροκοπέω, κόπτω νομίσματα, Ἑβδ. (Ἱερ. ς', 29), ἀμφίβολ. ἐν Πολυδ. Ζ', 102.

ἀργῠρο-κοπιστήρ, ῆρος, ὁ, «τραπεζίτης, ἢ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος» Ἡσύχ.· ἀργυροκοπιστῆρες λόγων Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 7.

ἀργῠρο-κόπος, ὁ (κόπτω), νομισματοκόπος, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 5. **ΙΙ**. ὁ τὸν ἄργυρον κατεργαζόμενος, ἀργυροκόπος, Πλούτ. 2. 830Ε, Ἐπιγρ. Σμύρν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3154, Πολυδ. Ζ', 102,103, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.

ἀργῠροκοσμέω, κοσμῶ δι' ἀργύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8765. IV c.

ἀργῠρό-κρᾱνος, ον, ὁ ἀργυρᾶν ἔχων κεφαλὴν (πρβλ. **πολιόκρανος**). περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, Χρ. Σιβυλλ. 5. 47.

ἀργυρό-κρατος, κεκραμένος μὲ ἄργυρον, μεταγεν.

ἀργῠρό-κυκλος, ον, ἀργυρότροχος, Νόνν. Δ.18.10.

ἀργῠρο-λαμπής, ές, (λάμπω). λάμπων ἐκ τοῦ ἀργύρου ἢ ὡς ἄργυρος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 22 CA: — ἐντεῦθεν ῥῆμα **ἀργυρολαμπέω**, Ψελλ. εἰς Ἆσμα Ἀσμ. α', 11.

ἀργῠρο-λίβανος, ὁ λευκολίβανος, μεταγεν.

ἀργῠρό-λιθος, ὁ, ἀφροσέλινον, Γλωσσ. χημ. χειρογρ. σ. 123.

ἀργῠρολογέω, ἐπιβάλλω πληρωμὴν χρημάτων, συλλέγω διὰ τῆς βίας χρήματα, Ξεν. Ἑλλ.1. 1, 12· μετ' αἰτ. προσ., ἐπιβάλλω φόρον, εἰσπράττω φόρον, φορολογῶ, Θουκ.2, 69F., 8,3, Αἰσχίν.76.17, κτλ.· οὕτως, ἀργυρολογεῖν ἐκ πόλεων Ξεν. Ἑλλ.4.8,30· παρά τινος Θεμίστ. 289 Δ.

ἀργῠρολόγητος, ον, ποιηθεὶς πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν Ἑβδ. (Μακκ. Β', θ', 3).

ἀργῠρολογία, ἡ, συλλογὴ χρημάτων, εἴσπραξις χρημάτων, φορολογία, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 8, κτλ.

ἀργῠρο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ συλλέγων χρήματα, φορολογικός, ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν κατάλληλος, ναῦς.. ταχείας ἀργυρολόγους Ἀριστοφ. Ἱππ. 1071, Θουκ. 3. 19, κτλ. πρβλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 2, 375.

ἀργῠρό-λοφος, ον, ἔχων ἀργυροῦν λόφον, Στέφ. Ἀλεξ. ἐν Ideler Phys. 2. 200.

ἀργῠρο-μῐγής, ές, (μίγνυμι), μεμιγμένος μετ' ἀργύρου, περιέχων ἄργυρον, γῆ Στράβ. 147.

ἀργῠρόν, τό, Βυζαντιακὸν ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἄλλως μιλιαρίσιον καλούμενον, Ἐπιφάν. III. 289 Α.Β.

ἀργῠρο-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ περὶ τὰ χρήματα καταγινόμενος, χρηματιστής, Διατ. Ἀποστ. 2. 37.

ἀργῠρό-παστος, ον, κεκοσμημένος ἀργύρῳ, ὅπλα Πολύαιν. 4, 16· ἔνδυμα Μέλισσ. ἐν Gal. Opusc. σ. 749.

ἀργῠρό-πεζα, ἡ, ἀργυροῦς ἔχουσα πόδας, σύνηθες ἐπίθετον τῆς Θέτιδος, ἀργυρόπεζα Θέτις, «λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλή, πέζα γὰρ ὁ πούς» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 538· προσέτι τῆς Ἀφροδίτης, ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Πινδ. Π.9.16:—ἐντεῦθεν, παρὰ μεταγ. ἐσχηματίσθη ἐπίθετον, **ἀργυρόπεζος, ον**, Ἀνθ. 5. 60.

ἀργῠρό-πηχυς, υ, ὁ ἔχων, ἀργυροῦς, κομψοὺς πήχεις, βραχίονας, Νόνν. Δ. 42. 419.

ἀργῠρο-ποιός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον, Ἀνθ. Π. 14. 50:—**ἀργυροποίητος, ον**, ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος, Ἰουστῖν. Ἱστ. σ.153C·—**ἀργυροποιΐα**, ἡ, ἡ τοῦ ἀργυροποιοῦ τέχνη, μνημονεύεται ἐκ χειρογρ. Ψευδο-Δημοκρίτου.

ἀργῠρό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας κατεσκευασμένους ἐξ ἀργύρου, κλῖναι ἀργυρόποδες Ξεν. Ἀν. 4. 4, 21, πρβλ. Δημ. 741. 6, Πολύβ. 31. 3, 18.

ἀργυρο-πράτης [ᾱ], **ου**, ὁ, ἀργυραμοιβός, τραπεζίτης, Κύριλλ. Ἀλ. ΙΧ. 12Β, Ἰουστ. Νεαρ. 136: — Ἐντεῦθεν, **-ᾱτικός, ή, όν**, Βυζ. **-πρατεῖον**, τό, Βυζ.

ἀργῠρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἄργυρον, ἢ ἀργυραμοιβός, Σωζ. Ἱστ. Ἐκκλ. 8. 4. σ. 330, 47· **-πωλεῖον**, τό, αὐτόθι σ. 330, 44.

ἀργῠρό-ριζος, ον (ῥίζα), ὁ ἔχων τὰς ῥίζας ἀργυρᾶς, ἐπὶ ποταμοῦ ἐκρέοντος ἐξ ἀργυρούχου ἐδάφους, Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους Στησίχορος παρὰ Στράβωνι 148.

ἀργυρόρροος, ὁ, ὁ ἐν τῷ ῥῷ ἄργυρον ἄγων, Ἰω. Πεδιασ. σ. 108 καὶ **ἀργῠρορρόας** αὐτόθι.

ἀργῠρορρύτης [ῠ], **ου**, ὁ, (ῥέω) ὁ ἀργυρορρόας, περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 385.

ἄργυρος, ὁ (ἴδε **ἀργός, ή, όν**). λευκὸν μέταλλον, «ἀσῆμι», συχνάκις μνημονευόμενος παρ' Ὁμ., ἂν καὶ οὐχὶ τοσοῦτον συχν. ὅσον ὁ χρυσός· ἀποτελεῖ δὲ μέρος τοῦ ἅρματος, ὡς π. χ. αἱ πλῆμναι (τὰ «κεφαλάρια») τῶν τροχῶν, πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσί, «αἱ χοινικίδες τῶν τροχῶν δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε.726· ὁ ῥυμός, τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν αὐτόθι 729· ὡς κόσμημα ὅπλου ἢ ὁπλίσεως, πρβλ. **ἀργύρεος, ἀργυρόηλος**· ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρυς Ὀδ. Ζ. 232· ἐπὶ ἀργύρου κομιζομένου μακρόθεν ἐκ χωρίου τινὸς τῆς Βιθυνίας, τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη Ἰλ. Β. 857· οὕτως, ἀργύρου πηγή ... θησαυρὸς χθονὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 238, κτλ.· ἀργ. κοῖλος, ἴδε ἐν λ. **χρυσός**. 2) ἀργ. χυτὸς = **ὑδράργυρος** (ἴδε τὴν λέξιν) Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3, 11, Μετεωρ. 4. 8, 9, Θεοφρ. π. λίθ. 60. **ΙΙ**. χρήματα εἰς ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ ἐν γένει χρήματα, ἀργύρια, Αἰσχύλ. Ἱκ. 935· ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοὺς Σοφ. Ἀντ. 322· εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ', διὰ δωροδοκήματος, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 124·— ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς π. χ. παρ' Ἀλκίφρ. 2. 3· καθότι ἀεὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐπεκράτησεν ὁ δόκιμος τύπος **ἀργύριον**, ἴδε Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 1. 35.

ἀργῠρο-σάλπιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀργυρᾶν σάλπιγγα, Μανασσ. Χρον. 2334.

ἀργῠρο-σκελής, ές, ἀργυρᾶ ἔχων σκέλη, Νικητ. Εὐγ. 1. 146.

ἀργῠρο-σκόπος, ὁ, ἡ, = **ἀργυρογνώμων**, Α. Β.18, 30.

ἀργῠρο-στερής, ές, (στερέω) στερῶν τινα τοῦ ἀργύρου, ἤτοι τοῦ ἀργυρίου αὐτοῦ, βίος ἀργ., βίος λῃστοῦ, Αἰσχύλ. Χο.1002.

ἀργῠρο-τᾰμίας, ου, ὁ, ἄρχων ἐπὶ τῶν φόρων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ὑπὸ τοὺς αὐτοκράτορας πολίτευμα, Συλλογ. Ἐπιγρ. 354, 355.12· ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ 2782, 3631, 3773, κ. ἀλλ.—Ἐντεῦθεν, **ἀργυροτάμεια**, ἡ, ἀντὶ **-ταμιεία**, ταμεῖον, 2787, 2817: — καὶ **-ταμιεύω**, 2930, **ἀργυροταμιεῖον**, τό, ταμεῖον, Γλωσσ.

ἀργῠρό-τευκτος, ον, ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, Ἐπιφάν. κατὰ τῶν Αἱρέσ.1.1. 6. σ.7D.

ἀργῠρό-τοιχος, ον, ὁ ἀργυρᾶς ἔχων πλευράς, ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροίτης κατέχοντα χαμεύνην, εἴθε νά με ἐδέχεσο, ὦ γῆ, πρὶν ἴδω τοῦτον κατέχοντα τὴν χαμεύνην τῆς ἀργυροπλεύρου πυέλου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1539.

ἀργῠρό-τοξος, ον, ὁ ἀργυροῦν ἔχων τόξον, ὁ «καλλίτοξος» Ἡσύχ., ὁ «λαμπρότοξος» Εὐστ., Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· ὡσαύτως ἁπλῶς **Ἀργυρότοξος**, κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ' Ἰλ. Α. 37.

ἀργῠρο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώκτης τοῦ ἀργύρου, φιλάργυρος, πλεονέκτης, Γρηγ. Ναζ. IV.148Α, ἐπίθετον τοῦ Ἰούδα.

ἀργῠρο-φάλᾰρος, ον, ὁ κεκοσμημένος δι' ἀργυρῶν φαλάρων, κοσμημάτων τῆς κεφαλῆς, Πολύβ. 31. 3, 6 παρ' Ἀθην. 194Ε.

ἀργῠρο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων, λάμπων ὡς ἄργυρος, Ἀνθ. Π. 11.313:—ὡσαύτως **-φᾰνής, ές**, Κύριλλ. Ἀλ. III. 341Α.

ἀργῠρό-φλεψ, εβος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου, θηλ. ἀργυρίτιδος, νῆσος Σαρδὼ Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 427.

ἀργύρο-χάλῑνος, ον, ὁ ἔχων ἀργυροῦν ἢ ἀργύρῳ κεκοσμημένον χαλινόν, Φιλόστρ. 532.

ἀργῠρο-χεύμων, ον, (χέω) ἀργυρορρόας, Μανασσ. Χρον. 6257.

ἀργῠροχοέω, τήκω, χωνεύω, ἢ κατεργάζομαι τὸν ἄργυρον, Κύριλλ. V. 84D:—Ἐντεῦθεν **-χοεῖον**, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἀργυροχόου, Ἀστέρ. Ὁμ. σ. 40.

ἀργῠρο-χόος, ὁ, (χέω) ὁ τήκων ἄργυρον, ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον, κατὰ τὸ **χρυσοχόος**, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ιε', 9).

ἀργῠρό-χροος, ον, ὁ ἀργυροῦν χρῶμα ἔχων, Ψευδο-Χρυσ. ΙΧ. 854Α, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 483.

ἀργῠρό-χρυσος [ῡ], **ον**, ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἀλλ' ἴσως ὁ ἐξ ἀργύρου ἐπικεχρυσωμένου, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδ. Παλαιολ. σ. 746Ε.

ἀργῠρόω, καλύπτω δι' ἀργύρου, «ἀσημώνω» Συλλ. Ἐπιγρ. 435: — ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἐν τῷ παθητ. ἐπαργυροῦμαι, «ἀσημώνομαι», ῥύπος ἠργυρωμένος Μενάνδρ. Μονόστ. 469: — παρὰ Πινδ. ἐπὶ προσώπων, ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις, ἀνταμειφθέντες δι' ἀργυρῶν ποτηρίων οἴνου, Ν. 10. 80· οὕτως, ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι

πρόσωπα, ᾠδαὶ ἔχουσαι ἄργυρον ἐπὶ τῶν προσώπων, δηλ. μισθωταί, ὤνιοι, εὐτελεῖς I. 2, 13.

ἀργῠρώδης, ες, (εἶδος) πλούσιος εἰς ἄργυρον, τόπος Ξεν. Πόρ. 4. 3.

ἀργύρωμα [ῠ], τό, σκεῦος ἐξ ἀργύρου, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Λυσ. Ἀποσπ. 50· στρώματ', ἀργυρώματ', «ἀσημικά», Ἀντιφάν. ἐν «Χρυσίδι 1. 3, Μένανδ. ἐν «Ὑμνίδι» 3, κτλ.:—ἐντεῦθεν ὑποκορ. **ἀργυρωμάτιον**, τό, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 36.

ἀργῠρ-ώνητος, ον, ὁ δι' ἀργυρίου ἀγορασθείς, ἀργυρώνητοι οὐκ εἰσί σφι θεράποντες Ἡρόδ. 4. 72· φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους δ' ὑφὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 949· ὁ ἀργ., δηλ. δοῦλος, δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων Ἰσοκρ. 300B· ἀργυρ. σέθεν Εὐρ. Ἄλκ. 676.

ἀργῠρ-ωρυχεῖον, τό, μεταλλεῖον ἀργύρου, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 27. 30 ἔκδ. Ὀξων.

ἀργύφεος [ῠ], **η, ον,** Ἐπ. ἐπίθ., λάμπων ὡς ἄργυρος, λευκὸς ὡς ἄργυρος, Ἰλ. Σ. 50, Ὀδ. Ε. 230, Ἡσ. Θ. 574· τὸ **ἀργύ-φεος**, ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **ἄργυρ-ος**, οἵαν τὸ **λιγὺ-ς** πρὸς τὸ **λιγυρ-ός**: (ἴδε ἐν λ. **ἀργός**).

ἀργῠφής, ές, = τῷ προηγ., Ὀρφ. λιθ. 284.

ἄργῠφος, ον, = **ἀργύφεος**, (ἐπίθετον τῶν προβάτων) Ἰλ. Ω. 621, Ὀδ. Κ. 85.

Ἀργώ, όος, συνηρ. **οῦς**, ἡ, (**ἀργός, ή, όν**), ἡ Ἀργώ, ἤτοι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ὁ Ἰάσων ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα, πρῶτον ἐν Ὀδ. Μ. 70: — Ἐπίθ. **Ἀργῷος, α, ον,** ἀνήκων εἰς τὴν Ἀργώ, δόρυ, σκάφος Εὐρ. Ἀνδρ. 794, Μήδ. 477. 2) ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀργοῦς, Ἐρατοσθ. Καταστ. 35.

ἀργώδης, ες, ὁ, ἀργός, ὀκνηρός, τοὺς ἀργώδεις καὶ ὑπνώδεις Αἰσώπ. Μῦθ. 413, ἔκδ. Ἁλμίου, 284 ἔκδ. Κοραῆ.

ἄρδᾰ, ης, ἡ, (ἄρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, τὴν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 7 (Εὐστ. 707. 36).

ἀρδάλια, τά, «τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἔνιοι γοργύρας καλοῦσιν» Ἡσύχ.: ἐν Κυζίκῳ **γουργούρια** νῦν καλοῦσιν εἶδος κουμαρίων πηλίνων, ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ τῶν ὁποίων ὑπάρχει τρυπητὸν διάφραγμα ὡς τὸ τῶν χωνίων· πρβλ. **ἀρδάνιον**.

ἄρδαλος, ὁ, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἄρδα**, ἔνθ' ἀνωτ.

ἀρδαλόω, μολύνω, ῥυπαίνω, «τὸ μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ ἄρδαλος ἄνθρωπος ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν. μέμνηται τῆς λέξεως Φερεκράτης ἐν «Θαλάττῃ» καὶ Φιλήμων ἐν «Πανηγύρει» Ἐρωτ. σ. 98, Ἱππ. 582. 12., 599. 6: — Παθ., ἠρδαλωμένος, «λεπρὸς καὶ μεμιασμένος» Σουΐδ.· λίθῳ ἠρδαλωμένῳ συνεβλήθη ὀκνηρὸς Ἑβδ. (Σιρ. κα', 6).

ἀρδάνιον, τό, ἀγγεῖον κεράμειον, «τὸ δ' ὄστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον» Πολυδ. Η', 66, «κεράμιον, γάστρα, ὅθεν τὰ θρέμματα πίνουσι καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσι καὶ τοῖς ἐξιοῦσιν ἵνα περιρραίνωνται. Ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ» A. B. 441. 30, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀρδεία, ἡ, (ἄρδω) ἄρδευμα, πότισμα τῶν ἀγρῶν, Στράβ. 205, Πλούτ. 2. 687F· τῶν κτηνῶν, εἰς ἀρδείαν ἄγειν Αἰλ. π. Ζ. 7. 12

ἀρδεύσιμος, ον, = **κατάρρυτος** Ἡσύχ.

ἄρδευσις, εως, ἡ, (ἀρδεύω) = τῷ προηγ., Πολύβ. 9. 43, 5, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207D: — **ἄρδευμα**, τό, Εὐσέβ. εἰς Κωνστ. 6. σ. 729.

ἀρδευτέον, ποτιστέον, Γεωπ. 9. 11.

ἀρδευτής, οῦ, ὁ, ποτιστής, Μανέθ. 4. 258.

ἀρδευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ποτιζόμενος, Σωσίθεος ἐν Ἑρμάννου Opusc. 1. 55.

ἀρδεύω, = **ἄρδω**, ποτίζω, Λατ. irrigare, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 19, 1, Προβλ. 20. 15, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 5, 2, κτλ.:—**ἄρδω** εἶναι ὁ τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσιν, ἐξαιρουμένου τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 852:— πρβλ. Λοβ. Φρύν. 763, Meineke Ἑλλ. Κωμ. 3. 158.

ἀρδηθμός, ὁ, ἄρδευσις, πότισμα, ἀρδηθμῷ Διὸς Λυκόφρ. 622, Νικ. Θ. 401.

ἄρδην, ἐπίρρ. συνηρ. ἀντὶ **ἀέρδην** (ὡς **αἴρω** ἀντὶ **ἀείρω**): σηκωτὰ ὑψηλά, σηκωτὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, καὶ ἐκ κομψῶς εἰργασμένης πρόχου κρατουμένης ὑψηλὰ στέφει τὸν νεκρὸν διὰ τριπλῆς σπονδῆς, Σοφ. Ἀντ. 430, (ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· ὑψηλὰ ὑπεράνω, πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος ὕπερ ὁ αὐτ. Αἴ. 1279· φέρουσιν ἄρδην, ἐκκομίζουσι φοράδην, Εὐρ. Ἄλκ. 608· ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμόν, ἂς τὸ σηκώσῃ καὶ ἂς τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν ζοφερὸν Τάρταρον, Αἰσχύλ. Προμ. 1051. II. παντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, ἀπὸ θεμελίων, τί δ'; οὐ γυναῖκες ... Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν; Εὐρ. Ἑκ. 887· ἄρδην ἀπολλύναι, διαφθείρειν, Λατ. penitus, funditus evertere. Πλάτ. Πολ. 421A· ἄρδην διαφθείρεσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 677C, πρβλ. Δημ. 385. 2· ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς, πάντας ὁμοῦ, ὅλους διὰ μιᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 274.

ἀρδιο-θήρα, ας, ἡ, (ἄρδις) λαβὶς πρὸς ἐξαγωγὴν αἰχμῶν βελῶν κτλ., ἐργαλεῖον χειρουργικὸν παρὰ Σερβίῳ ἐν Ὑπομνήμ. εἰς Αἰνειάδα Οὐεργιλ. 8. 453.

ἄρδις, εως, ἡ, ἀκίς, αἰχμὴ βέλους, αἰτ. **ἄρδιν** Ἡρόδ. 4. 81· πληθ. **ἄρδις** (Ἰων.) 1. 215· γεν. **ἀρδίων** 4. 81· κέντρον, οἶστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος Αἰσχύλ. Πρ. 880, ἴδε τὴν λέξιν **ἄπυρος**.

ἀρδμός, ὁ, μέρος πρὸς ποτισμὸν τῶν βοσκημάτων, ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν Ἰλ. Σ. 521· ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν Ὀδ. Ν. 247, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1247.

ἄρδω: παρατ. **ἦρδον**, Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἰων. γ' ἑν. **ἄρδεσκε** Ἡρόδ. 2. 13: μέλλ. **ἄρσω** (;): ἀόρ. **ἦρσα** Ἡρόδ. 5. 12, ὑποτ. ἄρσῃ ὁ αὐτ. 2. 14, μετοχ. **ἄρσας** Ἡρόδ. 2. 14., 5. 12: ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ τῆς √ΑΡΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ἀρδεύω, ἀρδμός, ἄρδα, ἄρδαλος**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **ῥαίνω** (ἐρ-ράδ-αται)· πρβλ. τὸ Σανσκρ. ârdras (νοτερός, ὑγρός), ârdrayâmi (ὑγραίνω, βρέχω). Ποτίζω, καὶ ἑπομένως,

1) ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ποτίζω κτήνη, Ἄρτεμιν ὕμνει, ..., ἣ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος, ἀπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ βαθυσχοίνου Μέλητος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρτεμιν 3· οὔπω Σιμόεντος Ἀχαΐδας ἄρσαμεν ἵππους Εὐφορίων 75· ἦρσε τὸν ἵππον Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὡσαύτως ὁδηγῶ ἢ βάλλω νὰ κολυμβήσωσι κτήνη εἰς τὸ ὕδωρ, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀπόερσαι** 3.—Παθ., πίνω, ποτίζομαι, ἀρδόμενοί τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 263. 2) ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω γῆν, Λατ. rigare, irrigare, Ἡρόδ. 2. 14, Αἰσχύλ. Πέρσ. 487, 806, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων. μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις» 3, πρβλ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 8, 4:—Παθ. ποτίζομαι, βρέχομαι, ἐπὶ χωρῶν, Ἡρόδ. 2. 13· σῖτος χερσὶ ἀρδόμενος, ποτιζόμενος διὰ τῶν χειρῶν, ὁ αὐτ. 193· ἐκ τοῦ ποταμοῦ αὐτόθι πρβλ. Ἴσυκ. 1· καρποὺς ἀρδομέναν .. χθόνα Ἀριστοφ. Νεφ. 282. II. μεταφορ. περιποιοῦμαί τι, διατηρῶ αὐτὸ ἐν δροσερᾷ καὶ ἀνθηρᾷ καταστάσει, δροσίζω αὐτό, καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν Πινδ. Ο. 5. 28· ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει, διατηρεῖ αὐτὸν ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει, αὐτόθι 55· Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ, «τὴν δὲ τῶν Ψαλυχιδῶν φατρίαν τῇ τῶν Χαρίτων καλλίστῃ δρόσῳ καταβρέχουσι· φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοις» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Ι. 5 (6), 94 (ἴδε τὸ ῥῆμα **ῥαίνω**)· οὕτω, τὸ λογιστικὸν ἄρδειν καὶ αὔξειν Πλάτ. Πολ. 550B, πρβλ. 606D, κτλ.· ἄρδειν νοῦν οἴνῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 96, πρβλ. Φαῖδρ. 276D, Ξεν. Συμπ. 2. 24.

Ἀρέθουσα, ἡ, ὄνομα διαφόρων πηγῶν, ὧν πρώτη μνημονεύεται ἡ ἐν Ἰθάκῃ, αἱ δὲ νέμονται πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ Ὀδ. Ν. 408: — περιφημοτάτη αὐτῶν ἦτο ἡ ἐν Συρακούσαις, περὶ ἧς λέγεται ὅτι ἦτό ποτε Νύμφη τῶν Ἀρκαδικῶν λειμώνων καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀλφειοῦ, μετεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς κρήνην καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ ἔδαφος· ἀλλ' ἀνεφάνη παρὰ τὰς Συρακούσας, Στράβ. 270, πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1746, 41. Ἡ Νύμφη αὕτη κατέστη ἡ Μοῦσα τῆς Βουκολικῆς ποιήσεως. (Τύπος μετοχικός, ὡς εἰ ἦτο ἡ **ἄρδουσα** ἡ ποτίζουσα: — τὸ ῥῆμα **ἀρέθω** ἀναφέρεται ὑπὸ Θεογνώστ. Καν. 141).

ἀρειά [ᾰρ], Ἰων. καὶ ποιητ. **ἀρειή**. ἡ (ἀρά): — ὄνομα περιληπτικόν, ἀπειλαί, «φοβερίσματα», λευγαλέοις ἐπέεσσιν .. καὶ ἀρειῇ Ἰλ. Φ. 339., Υ. 109· πολλὰ δὲ μειλιχίοισι .., πολλὰ δ' ἀρειῇ Ρ. 431·— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ἀρειάω** = **ἀπειλέω**, Ἱππῶναξ ἐν Ἐτυμ. Μ. 139. 38, Γαισφ.

ἀρειανίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀρείου, εἶμαι ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Ἀρειανῶν, κλίνω πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, Γρηγόρ. Ναζ. ΙΙ. 476C, Ἐπιφ. 337C, Σωκρ. 2. 21 ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἀέτιος**.

Ἀρειανικός, ή, όν, = **Ἀρειανός**, Ἰουλ. 424C, Θεοδ. ΙΙΙ, 1145D.—Ἐπίρρ. **Ἀρειανικῶς**, κατὰ τοὺς Ἀρειανούς, Ἀναστ. Σιν. 292D.

Ἀρειανισμός, ὁ, ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, Γρηγ. Ναζ. Ι. 1108A.

Ἀρειανιστὴς ἢ **Ἀρειανίτης**, ὁ, = **Ἀρειανός**, Μαλ. 372, 3.

Ἀρειανός, ή, όν, ὁ τοῦ Ἀρείου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἄρειον, αἵρεσις Ἀθαν. Ι. 549A, μανία Βασίλ. IV. 712A, φρόνημα Καισάρ. 869.— Ὡς οὐσιαστ., **Ἀρειανός**, ὁ, ὀπαδὸς τοῦ Ἀρείου, Ἀθαν. Ι. 225C, ΙΙ. 17A, κ. ἀλλ., Ἐπιφάν. ΙΙ. 12B.

Ἀρειανόφρων, ονος, ὁ τὰ τοῦ Ἀρείου φρονῶν, Ἀθαν. τ. 2. σ. 48 κλ.

Ἀρειανῶς, ἐπίρρ., = Ἀρειανικῶς Γρηγ. Ναζ. ΙΙ. 169A.

Ἀρει-θύσανος, ὁ, Ἄρεως θύσανος, τολμηρὰ λέξις παριστῶσα τὸν γενναῖον καὶ δεδοκιμασμένον πολεμιστήν, Αἰσχύλ. Ἀπ. (203) 200. (Πρβλ. Εὐστ. 600. 43·— ἐκτὸς ἂν εἶναι ἐκ τοῦ **θύω**, — πρβλ. **ἀρειμανής**).

Ἀρειμᾰνής, ές (μαίνομαι) πλήρης πολεμικῆς μανίας, Σιμύλος παρὰ Πλουτ. ἐν Ρωμ. 17, Ἀνθ. Π. 9. 210: — ὡσαύτως, **ἀρειμάνιος, ον,** θρασύτης Φίλων 1. 375, πρβλ. Πλούτ. 2. 321E, κ. ἀλλ.: ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Μάγων εἰς τὸν κακὸν δαίμονα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀγαθὸν δαίμονα **Ὠρομάσδην**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 8, Πλουτ. 2. 369E, κ. ἑξ.: — ἐντεῦθεν **ἀρειμανιότης**, ἡ, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 322.

Ἀρειο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαίνων, βαδίζων, ὡς ὁ Ἄρης, ἀρειμανὴς τὸ βάδισμα, Χρησμ. Σιβυλλ. 12.160.

Ἀρειο-θολόομαι, παθ., μολύνομαι ἐκ τοῦ Ἀρειανισμοῦ, δηλ. ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρειανῶν, Χρον. Πασχ. τ. 1. σ. 562. 13.

Ἀρειομανίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ζῆλον μανιώδη ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου, χλευαστικὸν ὄνομα τῶν Ἀρειανῶν, Εὐστ. Ἀντ. 676D, Ἀθαν. 1. 225C, κτλ.

Ἀρειο-πᾰγίτης, Ἀρειόπᾰγος, ὁ, ἴδε **Ἄρειος πάγος.**

Ἄρειος [ᾰ], **ον,** καὶ **α, ον,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 413· Ἰων. **Ἀρήϊος, η, ον** (Ἄρης): ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἄρην, πολεμικός, φιλοπόλεμος, Λατ. Mavortius· παρ' Ὁμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμιστῶν, Μενέλαος Ἀρήιος Ἰλ. Γ. 339, κ. ἀλλ.· πρβλ. **Ἀρηΐφιλος**· Ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν Λ. 800, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ὅπλων αὐτῶν, ἀρήϊα τεύχεα δύω Ζ. 340, πρβλ. Κ. 407· ὁ Ἀττ. τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει τεῖχος Ἄρειον Δ. 407, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., ἀρήιοι ἀγῶνες, ἀγῶνες πραγματικοῦ πολέμου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γυμνικούς, 9. 33· ὅπλον ἀρ. 4. 23· ἐπὶ θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, ὡς οὐσιαστ., πολεμιστής, 6. 98: — Ἀθηνᾶ Ἀρεία, Ἐπιγρ. Παρίου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 70, πρβλ. 4393.— Τὸ μεταγ. συγκρ. **Ἀρειότερος** (ὃ ἴδε) ἐσχηματίσθη πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἀρείων,** ὡς **χερειότερος** ἐκ τοῦ **χερείων.** **II.** ὡς ὄνομα κύρ., ὁ πασίγνωστος αἱρεσιάρχης Ἄρειος, Ἐκκλ.· ἐντεῦθεν, **Ἀρειᾶνός, -νῶς, Ἀρειᾶνίζω, -ᾶνικός, -ᾶνισμός, -ᾶνιστής** ἢ **-ίτης,** καὶ **-ᾶνόφρων,** περὶ ὧν ἴδε ἀνωτέρω ἐν τῇ θέσει ἑκάστης λέξεως.

Ἄρειος πάγος, ὁ, ὁ πάγος, δηλ. λόφος τοῦ Ἄρεως, ἀπέναντι τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρήιος πάγος Ἡρόδ. 52· καὶ Ἄρεος πάγος (ἔνθα τὸ Ἄρεος εἶναι γεν. τοῦ Ἄρης) Σοφ. Ο. Κ. 947, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 1258 καὶ 950· ἐν τῇ Λατινικῇ ὅμως Areopagus ἀπαντᾷ ἐν Κικέρωνι καὶ Βάρωνι. Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου συνήρχετο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ὅπερ ἐδίκαζε τὰς φονικὰς δίκας, ἴδε Δημ. 271. 14. Κατὰ τὸν Πολυδ. Η', 117, «Ἄρειος πάγος· ἐδίκαζε δὲ φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ πυρκαϊᾶς, καὶ φαρμάκων, ἐάν τις ἀποκτείνῃ δούς· ἐγίνετο δὲ διωμοσία, καὶ μετὰ τὴν διωμοσίαν κρίσις· προοιμιάζεσθαι δὲ οὐκ ἐξῆν, οὐδ' οἰκτίζεσθαι· μετὰ δὲ τὸν πρότερον λόγον ἐξῆν φυγεῖν, πλὴν εἴ τις γονέας εἴη ἀπεκτονώς· καθ' ἕκαστον δὲ μῆνα τριῶν ἡμερῶν ἐδίκαζεν ἐφεξῆς, τετάρτῃ φθίνοντος, τρίτῃ, δευτέρᾳ· οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες, οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν μετὰ τὸ δοῦναι τὰς εὐθύνας ἀεὶ τοῖς Ἀρεοπαγίταις προσετίθεντο, ὑπαίθριοι δὲ ἐδίκαζον. φόνου δὲ ἐξῆν ἐπεξιέναι μέχρις ἀνεψιῶν καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ ἐπερωτᾶν τις προσήκων ἐστὶ τῷ τεθνεῶτι· κἂν οἰκέτης ᾖ, ἐπισκήπτειν συγκεχώρηται». Ὁ Ἄρειος πάγος κατ' ἀρχὰς εἶχε πολλὰ δικαιώματα πολιτικά τε καὶ θρησκευτικά, ἅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους ἠλαττώθησαν μεγάλως· καλεῖται δὲ ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου, Ἐπιγρ. παλ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 75, πρβλ. 123. 59, κ. ἀλλ., Δημ. 271.14, πρβλ. Λυσ. 176. 21, Ἀριστ. Ἀποσπ. 360· ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2.12, 2· ὡσαύτως, Ἀρεία βουλὴ Συλλ. Ἐπιγρ. 426· εἰς τὸν Ἄρειον πάγον ἀναβῆναι, μέλος γενέσθαι τοῦ δικαστηρίου, Ἰσοκρ. 147B, 265B· ἐν Ἀρ. πάγῳ δοῦναι δίκην Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 12· δίκαι ψευδομαρτυριῶν τῶν ἐξ Ἀ. πάγου ὁ αὐτ. Ἀποσπάσμ. 378. Τὴν μυθικὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ἐκτίθησιν ὁ Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 681, κἑξ.— περὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἴδε Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. τ. 2. σ. 49., τ. 3, σ. 23, καὶ Grote τ. 3. σ. 97·— τὸ σύνθ. **Ἀρειόπαγος** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. Ἀττ. ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 181.15), ἀλλ' οὐδεὶς δόκιμος συγγραφεὺς ποιεῖται χρῆσιν αὐτοῦ, Λοβ. Φρύν. 599·— εὑρίσκομεν ὅμως τὸ ὄνομα Ἀρεοπαγίτης (οὐχὶ Ἀρειο-, ὅπερ εἶναι μεταγεν., Λοβ. Φρύν. 698) παρ' Αἰσχίν. 11 ἐν τέλ., Συλλογ. Ἐπιγρ. 263, 372, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 366· παροιμ.. Ἀρεοπαγίτου σκληρότερος Θεμίστ. 263A, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1.13:— Ἐπίθ., Ἀρεοπαγῖτις βουλὴ ὁ αὐτ. 2. 3· **Ἀρεοπαγῖτικός, ή, όν,** Στράβ. 260.

ἀρειότερος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀρείων,** Θεογν. 548, κτλ.

ἀρειότης, ητος, ἡ, (ἀρείων) ὑπεροχή, ἀρετή, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 332C.

Ἀρεί-τολμος, ον, πολεμικός, φιλοπόλεμος, τολμηρός, Ἀνθ. Π. 9. 40.

ἀρείφᾰτος, Ἐπ. **ἀρηΐφατος, ον,** (*φένω, πέφαται) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως φονευθείς, ὅ ἐ. φονευθεὶς ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Τ. 31, κτλ.· φόνοι ἀρ. Εὐρ. Ἰκ. 603. **2)** βραδύτερον μεταπίπτει εἰς τὴν σημασ. τοῦ **ἄρειος,** πολεμικός, ἀρειφάτων .. ἀγώνων, ἀρείφατον λῆμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 913, Ἀποσπ. 146· κόποι Ῥῆσ. 124.

ἀρείων [ᾰ], ὁ, ἡ, **ἄρειον,** τό, γεν. **ονος** ἐν χρήσει ὡς συγκρ. τοῦ **ἀγαθός,** πρβλ. **ἄριστος** : (ἴδε *ἄρω)· ἱκανώτερος, ἰσχυρότερος, γενναιότερος, ἐξοχώτερος, παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ πάσης ὑπεροχῆς σώματος, καταγωγῆς ἢ πλούτου, ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα Ἰλ. Α. 260· ὡσαύτως παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 205, Πινδ. Ν. 7. 149, καὶ Αἰσχύλ. Πρ. 420, Θήβ. 305, Ἀγ. 81· — σπάν. παρὰ πεζοῖς, ἃ ὑμῖν ἄρειον μὴ γνῶναι Ἀριστ. Ἀποσπ. 40.

ἄ-ρεκτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄρρεκτος,** ἀνεκτέλεστος, Ἰλ. Τ. 150, Σιμων. 111.

ἀρέομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἀράομαι,** Ἡρόδ. **II.** ποιητ. μέλλ. τοῦ **αἴρομαι,** θὰ κερδήσω, θὰ νικήσω, Βοιχ. ἐν Πινδ. Π. 1. 75 (147).

Ἀρεο-παγίτης, ου, ὁ, ἴδε **Ἄρειος πάγος** ἐν τέλει.

Ἄρεος, α, ον, παράλληλος τύπος τοῦ **Ἄρειος,** Ἀρέα (ἐνν. κρήνη), ἡ πηγή, κρήνη τοῦ Ἄρεως, Πινδ. Π. 9. 97.

ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀρέσκω.**

ἀρέσκεια, ἡ, (ἀρεσκεύω) ὁ χαρακτὴρ τοῦ **ἀρέσκου,** τὸ νὰ προσπαθῇ τις διὰ παντοίων τρόπων, συνήθως ταπεινῶν, νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἴς τινα, «καλόπιασμα» μετὰ πολλῶν χαμερπῶν περιποιήσεων, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 7, Μεγ. Ἠθ. 1. 29, 1, Θεοφρ. Χαρακτ. 5· πᾶν ὅ,τι κολακεύει ἢ εὐχαριστεῖ τινα, εὐθέως ἡρμόσατο πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρέσκειαν Πολύβ. 6. 2, 12. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, πρὸς θεὸν καὶ ἀρετὴν Φίλων 1. 168.

ἀρέσκευμα, τό, «καλόπιασμα», κολακευτικὴ πρᾶξις, Πλουτ. Δημήτ. 11.

ἀρεσκεύομαι, κάμνω φιλοφρονήσεις, μετέρχομαι παντοίους χαμερπεῖς τρόπους ὅπως φανῶ ἀρεστός τινι, «ταῖς μεταπεμψαμέναις ἀρεσκευόμεναι κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως ὥστε ... τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι ... ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις» Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256D· οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις Πλούτ. 2. 4D· «ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι» Ἡσύχ.

ἀρεσκευτικός, ή, όν, κολακευτικός, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἀρεσκόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **ἀρέσκω,** κατὰ τρόπον ἀρεστόν, Εὐρ. Ι. Τ. 463, 581, Πλάτ. Πολ. 504B.

ἄρεσκος, ὁ, ἡ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἡδὺς τοὺς τρόπους οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἕνεκα, ὁ προσπαθῶν διὰ παντοίων τρόπων, ἐνίοτε γελοίων, ὅπως φανῇ τοῖς ἄλλοις ἀρεστός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 13., 4. 6, 1, Θεοφρ. Χαρ. 5: ἡ ῥάβδος τῶν πορνοβοσκῶν, Πολυδ. Α', 120, πρβλ. Ἡσύχ.

ἀρέσκω, καὶ παρατ. **ἤρεσκον,** Σοφ. καὶ Ἀττ. πεζ.: μέλλ. **ἀρέσω** Δημ. 1004. 13, Ἐπ. **ἀρέσσω** Ἀπολλ. Ῥόδ. (ἐν συνθέσ. **συν-**): ἀόρ. **ἤρεσα** Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπ. **ἄρεσσα** Ἀπολλ. Ῥόδ.· ἀπαρ. **ἀρέσαι** Ἰλ., Ξεν.· πρκμ. **ἀρήρεκα** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 238:—Μέσ.. μέλλ. **ἀρέσομαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 655, Ἐπ. **ἀρέσσομαι** Ἰλ. Δ. 362: ἀόρ. **ἠρεσάμην,** Ἐπ. **ἀρ-** Ἡσ. Ἀσπ. 255, Ἐπ. μετοχ. **ἀρεσσάμενος** Ἰλ. Ι. 112, Θέογν. (πρβλ. **ἐξαρέσκομαι**): ἀόρ. παθ. **ἠρέσθη** Ἰώσηπ. ἔνθα κατωτ., **ἀρεσθεὶς** Παυσ. ἔνθα κατωτέρω, μετὰ μέσ. σημασ. **ἀρεσθείη** Σοφ. Ἀντ. 500:—(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε *ἄρω). **1)** μετὰ προσωπικοῦ ὑποκειμένου, ἐπανορθῶ τὸ ἄτοπον ὅπερ ἔπραξα, συμβιβάζω τὸ πρᾶγμα, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, «εἰς ἀρέσκειαν ἐλθεῖν φιλοφρόνως» (Σχόλ.) Ἰλ. 1. 120., Τ. 138:— οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, «ταῦτα ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ ἐξιλεωσόμεθα, θεραπεύσομεν» (Σχόλ.), Δ. 362, πρβλ. Ὀδ. Χ. 55· σπονδὰς θεοῖς ἀρέσασθαι Θέογν. 760. **2)** παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπ. μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ δοτ. τρόπου, καθησυχάζω, καταπραΰνω, ἀνακτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν καὶ δώρῳ Ὀδ. Θ. 396, (οὕτω, 402, τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις)· ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν δώροισι Ἰλ. Ι. 112, πρβλ. 19. 199· καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται Αἰσχύλ. Ἱκ. 655· μετὰ γεν. πράγμ., ἀρέσαντο φρένας αἵματος, ἐκόρεσαν τὴν καρδίαν των δι' αἵματος, Ἡσ. Ἀσπ. 255. **3)** μεθ' Ὁμ., μετὰ δοτ. προσ. εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ, ἱκανοποιῶ, οὐ γάρ μοι Πολυκράτης ἤρεσκε δεσπόζων Ἡρόδ. 3. 142· δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Σοφ. Ἀντ. 75, πρβλ. 89· ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσιν, νὰ εἶναί τις ἀρεστός, περιποιητικός, κολακευτικός, Εὐρ. Ἀποσπ. 94· ἀρέσκειν τρόποις τινός, συμμορφοῦσθαι πρὸς τοὺς τρόπους τινός, Δημ. 1406. ἐν τέλ.· τὸ γὰρ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομ' ἔχει Ἀναξανδρίδης ἐν «Σαμίᾳ» 1· πρβλ. **ἄρεσκος**: — ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, μάλιστα ἠρέσκοντο [αὐτῷ] οἱ ἀπ' Ἀθηνέων ἀπιγμένοι, πρὸ πάντων ἦσαν αὐτῷ ἀρεστοὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντες, Ἡρόδ. 6. 128. **II.** ἔχον ὡς ὑποκείμενον πρᾶγμά τι, μετὰ δοτ. προσώπ., ταῦτα ἀρέσκει μοι Ἡρόδ. 1. 89· κάρτα οἱ ἤρεσε ἡ ὑποθήκη ὁ αὐτ. 8. 58, πρβλ. 3. 40., 6. 22· οὕτω παρ' Ἀττ. τῷ ταὔτ' ἤρεσεν; Σοφ. Ἠλ. 409· σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει ὁ αὐτ. Ἀντ. 211, κτλ.· τοῖς .. πρέσβεσιν ἤρεσκεν [ἡ πρότασις], ἤρεσκεν αὐτοῖς, Θουκ. 5. 37, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 157D κ. ἀλλ.:—ἐν Σοφ. Ἀντ. 500· ὁ παθ. ἀόρ. βεβαίως ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, μηδ' ἀρεσθείη ποτὲ (ἐνν. μηδὲν τῶν σῶν λόγων), ἴδε διεξοδικὴν σημείωσιν τοῦ Jebb ἐν τόπῳ. **III.** παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Σοφ. Αἴ. 584· οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν Εὐρ. Ἱππ. 185, πρβλ. Ὀρ. 210· τουτὶ μ' οὐκ ἀρέσκει Ἀριστοφ. Πλ. 353, πρβλ. Ἀχ. 189, Βατρ. 103, Θουκ. 1. 128· πότερός σε ὁ τρόπος ἀρ. Πλάτ. Κρατ. 433E, πρβλ. 391C, Πολ. 557B, Θεαίτ. 172D: — ἐντεῦθεν ἡ τοῦ παθ. χρῆσις, ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, τῇ κρίσει, μὲ τὴν ἀπόφασιν, Ἡρόδ. 3. 34· δίαιτῃ Σκυθικῇ 4. 78, πρβλ. 7. 160., 9. 66· τοῖς λόγοις Θουκ. 1. 129, πρβλ. 2. 68· τῇ σῇ συνουσίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 127B· μεταγεν. κατ' ἀόρ., ἠρέσθη τῇ γνώμῃ Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 12,

9, 6· ἀρεσθεὶς τῷ πώματι Παυσ. 2. 13, 8. **IV.** τὸ ἀρέσκει, κεῖται ὡς τὸ Λατ. placet, πρὸς δήλωσιν τῆς γνώμης ἢ ἀποφάσεως δημοσίου τινὸς σωματείου, ταῦτα ἤρεσέ σφι ποιέειν Ἡρόδ. 8. 19· ἣν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις Εὔπολ. (;) ἐν Ἀδήλ. 143. 20· ἀρέσκει .. εἶναι Δελφῶν, ἀπεφασίσθη ὅτι .., Συλλ. Ἐπιγρ. 1711. 10·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν Θουκ. 1. 35. **V.** μετ. **ἀρέσκων, ουσα, ον,** ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος, ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντ' Σοφ. Ο. Τ. 274· ἀρέσκον λέγειν Θουκ. 3. 34· ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους Ἰσοκρ. 159D· τὰ ἀρέσκοντα ἢ ἀρέσαντα, Λατ. placita, τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις δόγματα, Πλούτ. 2.348A, 1006C. **2)** ἐπὶ προσ., εὐαρεστῶν, δημοτικός, τῇ πόλει ἀρ. Λυσ. 153. 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 951E.

ἀρέσμιον, τό, μισθὸς διδόμενος εἰς τοὺς ἱεροταμίας διὰ τὰς γινομένας θυσίας, λανβανέτω [δ]ὲ ὁ ἱεροταμίας ἀρέσμιον ὃ τ[οὶ ἄ]ρχοντες ἐλάμβανον, ἡμι[μ]ναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπ[ίδ]αλὸν τῷ ἱεροταμίαι. Πρβλ. Κουμ. Συναγ. Λ. Ἀθ., ὅστις εσφαλμένως λέγει: «πιθανῶς ταὐτὸ τῷ ἀρεστήρ».

ἀρεστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἀρέσκειν, μετ' ἀπαρεμφ., Τζέτζ. Ἱστ. 8. 212.

ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος προσφερομένου τοῖς θεοῖς ὡς ἱλαστήριος προσφορά, Πολυδ. ς', 76, Α. Β. 215, 29:—**ἀρεστήριος, α, ον,** ἱλαστήριος, θυσίαι Διον. Ἁλ. 1. 67·— ὡσαύτως **ἀρεστής, οῦ,** ὁ, Ἐτυμολ. Μ. 138. 57 ἐν λέξει **ἀρεστήρ.**

ἀρεστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀρέσκω,** ἀρεστὸς ὡς καὶ νῦν, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 46, Ἡρόδ. 1. 119, κτλ.· ἐμοὶ οὐκ ἀρεστὰ ὁ αὐτ. 2. 64· ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδὲν μηδ' ἀρεσθείη ποτὲ Σοφ. Ἀντ. 500, πρβλ. Ο. Τ. 1096· πρβλ. **ἀρέσκω** II. 1· τὰ ἀρεστὰ ὑμῖν αὐτοῖς αἱρεῖσθαι Λυσ. 141. 2:—ἐπὶ προσ., εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 7, κτλ.—Ἐπίρρ., ἑωυτῷ ἀρεστῶς, ὅπως ἤθελε, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, Ἡρόδ. 6. 129.

ἀρεταίνω = ἀρετάω, Ἡσύχ., Εὐστ. 1599. 32.

ἀρετᾱλογία, ἡ, ἀστεϊσμός, Μανέθ. 4. 447. **II.** ἐν Σειρὰχ λς', 14, ἡ λέξις φαίνεται ἔχουσα τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, λαλεῖν περὶ ἀρετῆς ἢ ἐπαινεῖν τὴν ἀρετήν, πλῆσον Σιὼν ἀρεταλογίας σου.

ἀρετᾱλόγος, ὁ, (ἀρετή, λέγω) ὁ ἀεὶ περὶ ἀρετῆς λαλῶν φλυάρως· οἱ ἀρεταλόγοι ἦσαν πτωχοὶ φιλόσοφοι ἀεὶ ἐν ταῖς τραπέζαις τῶν πλουσίων Ρωμαίων βωμολοχοῦντες περὶ ἀρετῆς καὶ προξενοῦντες γέλωτα εἰς τοὺς ἑστιωμένους ὡς οἱ γελωτοποιοὶ τῶν βασιλέων· ἦσαν δὲ συνήθως κυνικοὶ ἢ στωϊκοὶ φιλόσοφοι τοῦ χειρίστου εἴδους, Casaub. εἰς Σουητωνίου βίον Αὐγ. 74, Ἰουβ. 15, 16· πρβλ. **ἠθολόγος.**

ἀρετάω, μέλλ. **-ήσω,** προκόπτω, τελεσφορῶ, εὐδαιμονῶ, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα Ὀδ. Θ. 329· λαοὶ ἀρετῶσι Τ. 114· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἀρετῶσα γῆ, ἐπὶ γῆς ἀγαθῆς εἰς καρπογονίαν, Φίλων 2. 372· ἀρετῶσα διάνοια, γόνιμος, 2. 280.

ἀρετή [ᾰ], ἡ, (ἴδε **Ἄρης** ἐν τέλ., * **ἄρω**): — ὑπεροχή, τελειότης, ἱκανότης παντὸς εἴδους, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κυρίως ἐπὶ ἀνδρικῶν ἀρετῶν (ὡς τὸ Λατ. vir-tus, ἀνδρεία, ἀρετή), ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων Ἰλ. Υ. 411· ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι καὶ νόον Ο. 642· οὕτως ἐπὶ τῶν θεῶν, τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε Ι. 498· οὕτω μετέπειτα, ἀρετῆς ἕνεκα, τῆς ἀνδρείας ἢ γενναιότητος αὐτοῦ ἕνεκα, Ἡρόδ. 8. 92· πλ. ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, ἐπεδείκνυον γενναῖα κατορθώματα, 1. 176., 9. 40. **2)** εὐγένεια ἐκ καταγωγῆς, τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος Θέογν. 30, κτλ.· ἡ διὰ τῆς φιλεργίας κτωμένη εὐδοξία καὶ τιμή, πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 311· πρβλ. **ἀγαθός.** **3)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, προτέρημα, πλεονέκτημα, ἀξιότης, ἡ ὑπεροχή τινος εἰς τὸ εἶδός του (Ἀριστ. Μεταφ. 4. 16, 3, Ἠθ. Ν. 2. 6, 2)· ἐπὶ τῆς γονιμότητος χώρας τινός, Ἡρόδ. 4. 198., 7. 5, Θουκ. 1. 2· ἐπὶ ζώων, τοῦ ἵππου Ἡρόδ. 3. 88· κυνῶν, ἵππων Πλάτ. Πολ. 335B· ἐπὶ πραγμάτων, σκεύους αὐτόθι 601D· ἐπὶ ἀσταχῶν, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 105A· ἐπὶ τῆς τάξεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἀνθρώπων, δικαστοῦ αὕτη ἀρετὴ Πλάτ. Ἀπολ. 18A· ἀρετὴ δημιουργική, πολιτική, κυβερνητικὴ ὁ αὐτ. Πρωτ. 322D, E, Ἀλκ. I. 135A· ὡσαύτως, ἀρετὴ βίου ὁ αὐτ. Πολ. 618C· πολιτείας Νόμ. 886B, κτλ. **4)** ἡ σημασία τῆς λέξεως παρ' Ἀττ. ἐξηκολούθει ὑπάρχουσα ὡς καὶ ἡ τῆς Λατ. virtus, μετ' ἐννοίας δηλούσης μᾶλλον ἐνεργητικὴν ὑπεροχὴν ἢ καθαρῶς ἠθικὰς ἀρετάς, πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα Πινδ. Ο. 7. 163, πρβλ. Π. 4. 331, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, κἑξ.· ἀρετὴ τεκτονική, κυβερνητική, ἐπὶ ὑπεροχῆς ἢ δεξιότητος ἐν τέχνῃ τινί, Πλάτ. Πρωτ. 322D, Ἀλκ. I. 135A·— στενῶς πρὸς τὴν σημασίαν ταύτην συνδέεται ἡ ἰδέα τῆς διακρίσεως, ὥστε ἡ λέξις ἀρετὴ φαίνεται ὑποδηλοῦσα τὴν ἔννοιαν φήμης ἢ ἐπαίνου δι' ὑπεροχήν τινα, Σοφ. Φ. 1420, Θουκ. 1. 33· ἀρετὴ καὶ δόξα Πλάτ. Συμπ. 208D· οὕτω, γενναίων ἀρεταὶ πόνων, λαμπρότης γενναίων ἔργων, κατορθωμάτων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 357, πρβλ. Λυσ. 193. 12· ἀρεταί, γενναῖαι πράξεις, Πλάτ. Πολ. 618B. **II.** παρὰ φιλοσοφικοῖς συγγραφεῦσι κυρίως ἐδήλου τὴν ἠθικὴν ἰδέαν τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Πολ. 500D, Νόμ. 963C, κἑξ., Δημ. 1394. 4, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, Πολ. 4. 11, 3, κ. ἀλλ. **III.** ὑπηρεσία, καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἡμῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. 3. 58, πρβλ. 2. 40· οὕτω, τῆς πρόσθεν ἕνεκα περὶ ἐμὲ ἀρετῆς Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8· πρβλ. ἀνταποδοῦναι ἀρ. Θουκ. 4. 19· ἀρετὰς παρασχέσθαι ὑπέρ τινος Δημ. 441. 19. **IV.** τὰ χαρίσματα τῆς ἀρετῆς, τὰ προσόντα τῆς ἀρετῆς, Ἑβδ. (Ἡσαΐας μβ', 8, μγ', 21).

ἀρετή [ᾱ], κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ἡ ἀρετή,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357.

ἀρετη-φόρος, ον, ἐνάρετος, Φιλοδήμ. Ρητ. σ. 74. 8, ἔκδ. Gros, πρβλ. αὐτόθι 163.

ἀρετόομαι, παθ., γίνομαι ἐνάρετος, προκόπτω ἐν τῇ ἀρετῇ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **κακύνομαι,** ἡ ψυχὴ τοῖς μὲν χείροσιν ὀρέξεων εἴδεσι κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 37. 2.

Ἄρευς, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **Ἄρης,** Ἀλκαῖος 28. 31, πρβλ. Koen. ἐν Γρηγ. Κορίνθου σ. 194.

ἄρηαι, Ἐπ. β' ἑν. πρόσ. ὑποτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **αἴρω,** Ἰλ., Ἡσ.

ἀρηγοσύνη, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Ἀνθ. Π. 9. 788, παράρτ. 333.

ἀρήγω [ᾰ]: μέλλ. **-ξω,** βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, συντρέχω, τινὶ Ἰλ. Β. 363, κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· ἀείποτε βοηθῶ τινα ἐν πολέμῳ, συχν. μετὰ δοτ. προσ. καὶ τρόπου, μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν Ἰλ. Α. 521., Ε. 507· καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Α. 77· καθόλου, ἐπικουρῶ, βοηθῶ, ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει, φοβερὸς τρόμος κατέλαβε τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν κοίτην, Πινδ. Ν. 1. 73, πρβλ. Π. 2. 115· θνητοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 267, καὶ συχν. παρὰ Τραγ. καὶ ἐν χωρίοις, ἐν οἷς παρῳδοῦνται οἱ Τραγικοὶ ὑπὸ τῶν κωμ., γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; Ἀριστοφ. Θεσμ. 696, πρβλ. Πλ. 475· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ ναυτικὸς τῷ πεζῷ ἀρήξει Ἡρόδ. 7. 236· τοῖς φίλοις ἀρ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· συντελῶ πρὸς ἴασιν νόσου τινός, Ἱππ. Προρρ. 108, πρβλ. 395. 6. **2)** ἀπρόσ. μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ Λατ. juvat, φέρειν ἀρήγει, «συμβάλλεται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 173· προσήκει, σιγᾶν ἀρήγει Αἰσχύλ. Εὐμ. 571. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἄρηξον .. ἅλωσιν Αἰσχύλ. Θήβ. 119· ὡσαύτως ὡς τὸ ἀρκέω, ἀρ. τινί τι, ἀποτρέπω, προλαμβάνω καὶ ἐμποδίζω τι, σπεύδω ὅπως σώσω τινὰ ἐκ κινδύνου, ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις Εὐρ. Μήδ. 1275, πρβλ. Τρῳ. 772. (Συγγενὲς τῷ **ἀρκέω,** arceo, ἴδε ἐν λέξει **ἀλαλκε.**)

ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ, ἀρωγός, βοηθός, Ἰλ. Δ. 7, Ε. 511· ἐν τῷ θηλ., ἐν δὲ τῷ ἀρσ. ἐν Βατραχομ. 280, κτλ.· ἀρηγόνος ἡνιόχοιο Ὀππ. Ἁλ. 5. 108.

Ἀρηΐ-θοος [ᾰ], **ον,** ταχὺς ὡς ὁ Ἄρης, ταχὺς ἐν πολέμῳ, ὁρμητικός, Ἰλ. Θ. 298, Ο. 315.

ἀρηϊκτάμενος [ᾰ], **η, ον,** (κτείνω) πεφονευμένος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Χ. 72.

Ἀρήϊος [ᾰ], **η, ον,** καὶ **ος, ον,** Ἰων. ἀντὶ **Ἄρειος** Ὅμ.·— ἰδιόρρυθμον θηλυκόν, **Ἀρηϊάς, άδος** Κόϊντ. Σμ. 1. 187.

ἀρηΐ-φατος [ᾰ], **ον,** Ἰων. ἀντὶ **ἀρείφατος** Ὅμ. Ἰλ. Τ. 31.

ἀρηΐ-φθορος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως φθαρείς, ἐν πολέμῳ, πτώματα ἀρηΐφθορα Κορνούτου π. θεῶν Φύσεως 21.

ἀρηΐ-φιλος [ᾰ], **η, ον,** ἀγαπητὸς εἰς τὸν Ἄρην, εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, συνήθεστ. ἐπίθ. τῶν πολεμιστῶν παρ' Ὁμ. ὡς ἐν Ἰλ. Β. 778, πρβλ. Ἡσ. Θ. 317, Πινδ. 1. 7 (8). 53, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Θερμώδοντος, Τρυφ. 33.

ἀρήμεναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀράομαι.**

ἀρημένος, η, ον, ἴδε **ἀράω.**

ἀρήν, Ϝαρήν, ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ **ἀρνός,** καὶ Ϝαρην (ϜΑΡΕΝ) τυτυι ἔτι δὲ φοῖρος Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. 12—13 Comp., Ἡρακλεῖ ἐς Κο[νισαλο]ν ἀρὴν καυτὸς Cos. 3638, ἴδε ἐν λέξει **ἀρνός.**

ἀρῆνα, ἡ, τὸ, Λατ. arena, ἡ ἄμμος, «ἀρῆναν δέ μοι γίνωσκε τὴν ἄμμον ὀνομάζειν» Τζέτζ. Ἱστ. 5. 708· θηριομαχεῖον, Ἀπόκρυφ. Πράξ. Παύλ. καὶ Θέκλ. 36.

ἀρηνοβοσκός, ὁ, = **προβατοβοσκός,** «ἀρηνοβοσκὸς ὁ προβατοβοσκὸς κατὰ Παυσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδή» Εὐστ. Ἰλ. 799. 35.

ἄρηξις, εως, ἡ, **ἀρήγω,** βοήθεια, συνδρομή, τινος, παρά τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 547, Σοφ. Ο. Κ. 829. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., βοήθεια, ἐναντίον τινός, μέσα πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ, π. χ. πημάτων Σοφ. Ἠλ. 876.

ἀρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρεμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀραρίσκω.**

ἀρηρομένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀρόω.**

Ἄρης, ὁ, Ἐπ. γεν. **Ἄρεος,** Ἀττ. **Ἄρεως** Αἰσχύλ. Θήβ. 64, Εὐρ. Ἠλ. 1258· ἀλλ' **Ἄρεος** (οὐδέποτε συνηρ.) ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 115, Σοφ. Ο. Κ. 947, Ἀντ. 125, Ἠλ. 1423, καὶ τρὶς ἐν Εὐρ.: δοτ. **Ἄρεϊ,** συνηρ. **Ἄρει**: αἰτ. **Ἄρεα** Σοφ. Ο. Τ. 190 (λυρ.), Ἀττ. **Ἄρη** (οὐδέποτε **Ἄρην,** ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, διότι οὐδέποτε ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου, καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 909 ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἴσως εἶναι **Ἄρη**'): κλητ. **Ἄρες,** Ἐπ. (χάριν τοῦ μέτρου) **Ἆρες**:—Ἰων. καὶ Ἐπ. κλίσις: **Ἄρης, ηος, ηι, ηα**: —Αἰολ. **Ἄρευς, ευος, ευι, ευα, ευ,** Ἀλκαῖος 20—23 Ahr.—Ὁ Ἄρης, ὁ ὑπὸ τῶν Λατίνων καλούμενος Mars, ὁ

υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν σφαγῶν, παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ὡς γιγαντώδης πολεμιστής, παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ὡς θεὸς τῆς καταστροφῆς, ἐν γένει, ὁ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 190, κτλ.· οὕτως, ἐς Οἰδίπου παῖδε .. Ἄρης κατέσκηψ' Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· παρὰ κωμ., Ἄρεως νεοττὸς Ὄρν. 385. **2)** ὁ πλανήτης Ἄρης Ἀριστ. Οὐρ. 2.12, 3. **II.** παρὰ ποιηταῖς ὡς προσηγορικόν, πόλεμος, μάχη, διαφωνία, ἔρις, σφαγή, φόνος, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, ἵνα συνάψωμεν μάχην, Ἰλ. Β. 381· Ἄρη μίξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1046· χρονίῳ σὺν Ἄρει Πινδ. Π. 11. 55· Ἄρης ἐμφύλιος, Ἄρης τιθασὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 863, 355· θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων Αἰσχύλ. Πρ. 861· ναύφρακτος Ἄρης ὁ αὐτ. Πέρσ. 961· λιθόλευστον Ἄρη, θάνατον διὰ λιθοβολίας, (πρβλ. τὴν λέξιν **δημόλευστος**), Σοφ. Αἴ. 254· ἔνθα μάλιστα γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, ἐπὶ θανατηφόρου τραύματος, Ἰλ. Ν. 569. **2)** φιλοπόλεμον μένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 78, Εὐρ. Φοίν. 134· κἀν γυναιξὶν .. Ἄρης ἔνεστιν Σοφ. Ἠλ. 1242, πρβλ. Ἀντ. 952· μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζειν Ἄρη Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη Ἀριστοφ. Πλ. 328· Ἄρη βλέπων Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 1, 7. **3)** σίδηρος, Ἀνθ. Π. 7. 531, πρβλ. Πλούτ. 2. 23C. (Ἡ √ΑΡ φαίνεται ὡσαύτως ἐν τοῖς **ἀρι-, ἀρετή, ἀρείων, ἄριστος.** καθ' ὅσον ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τῆς ἀρετῆς (vir-tus) ἦτο ἐν τῇ ἀνδρείᾳ, ἐν τῇ ἐν πολέμῳ γενναιότητι, ἴδε ***ἄρω.** Ὁ Μ. Müller, Sc. of L. 2. σ. 233, νομίζει πιθανὸν ὅτι τὰ ὀνόματα Ἄρης καὶ Mars εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ ἀναφέρει αὐτὰ εἰς τὴν Σανσκρ. √MAR (φοβῶ).) [ᾰ παρ' Ὁμ., ἀλλὰ τὸ α τῆς κλητ. δυνατὸν νὰ εἶναι μακρὸν ἐν ἄρσει, π. χ. Ἆρες, Ἆρες βροτολοιγὲ Ἰλ. Ε. 31, καὶ ἡ γεν. **Ἄρηος** ἔχει ᾱ ἐν Ἰλ. Β. 767, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 77, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 991., Γ. 183: — παρὰ Τραγ. κανονικῶς ᾰ, ἀλλ' ὁ Αἰσχύλ. μεταχειρίζεται ᾱ ἔτι καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις, ὡς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 244, 469· καὶ Σοφ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις ὡς ἐν Αἴ. 252, 614, καὶ ἐν Ἀντ. 139].

ἀρήτειρα [ᾱρ], ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ. Καλλ. εἰς Δήμ. 43, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 312, κτλ,

ἀρητεύω, εἶμαι ἀρητήρ, ἱερεύς, κατὰ τὸν Le Bass, ἀρήτευε Λέων [β]ωλᾶς σωτέρας SGDI 3237, ἀρήτευε δαμιοργῶν Δελφίων Τ[ι]μοκρίτου Δαιφοντεὺς 3315, κατὰ τὴν Helen M. Searles ἴσως σημαίνει ἀγορεύω, δημηγορῶ (Studies in Class. Philol.)· ἀλλ' ὁ Τσούντας ἐν Ἐφημ. Ἀρχ. 1887, 15.7 σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἀριστεύω.**

ἀρητήρ [ᾱ], **ῆρος**, ὁ (ἀράομαι) ὁ εὐχόμενος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἱερεὺς** (Ἀριστ. Ποιητ. 21.17), Ἰλ. Α. 11., Ε. 78, κ. ἀλλ, ὡσαύτως ἐν ἐμμέτρ. ἐπιγρ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 800, 827, 873· πληθ., 406. 10.

ἀρητήριον [ᾱ], τό, τόπος προσευχῆς, εὐκτήριον, Πλουτ. Θησ. 35.

ἀρητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **ἀρᾱτός: Ἀρήτη**, ἡ, ὄν. κύρ., Ὀδ. Η. 54, κτλ.

ἀρητυμένος, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ **ἀρυτημένος**: ἴδε **ἀρύτω.**

ἄρθεν, Ἰλ., ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀραρίσκω.**

ἀρθμέω: μέλλ. **-ήσω**, ἀμετάβ., συναρμόζω, συνδέω, ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, «τῷ ὄντι δὲ διεχωρίσθησαν ἐν φιλίᾳ ἁρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ)· «εἰς ἀρθμόν, ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις» (Εὐστ.) Ἰλ. Η. 302· ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει ἀρθμηθέντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Α. 1344.

ἄρθμιος, α, ον, ἡνωμένος, οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, φίλοι πρὸς ἡμᾶς, σύμμαχοι ἡμῶν, Ὀδ. Π. 427· οὕτω παρ' Ἡροδ. 7.101, κ. ἀλλ.· ἄρθμιος ἠδὲ φίλος Θέογν. 1312· **ἄρθμια**, τά, εἰρηνικαὶ σχέσεις, φιλία, τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, ἐκ τούτου δὲ πόλεμος Ἡρόδ. 6. 83.

ἀρθμός, ὁ, (***ἄρω**) δεσμός, σύνδεσμος, συμμαχία, φιλία, ἀρθμῷ καὶ φιλότητι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 524, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 191, Καλλ. Ἀποσπ. 199.

ἀρθρ-έμβολα, τά, (ἐμβάλλω) χειρουργικὰ ἐργαλεῖα χρήσιμα διὰ τὰς ἐξαρθρώσεις, Γαλην. τ. 14, σ. 781. 5· ἀλλὰ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ στρεβλωτικῶν βασανιστηρίων ὀργάνων, Ἰωσήπ. Μακκ. 8. 12.

ἀρθρεμβολέω, τοποθετῶ ἄρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, Math. Vett. σ. 10.

ἀρθρεμβόλησις, εως, ἡ, ἡ ἐμβολή, τοποθέτησις ἄρθρου, Ἀπολλ. Κιτ. σ. 2· ὡσαύτως **-βολία**, ἡ, Ὀρειβάσ. 138 Mai.

ἀρθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄρθρου**, Μ. Ἀντων, 4. 3.

ἀρθρικός, ή, όν, (**ἄρθρον I.**) ὁ ἀφορῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πιθ. σφάλμα ἀντὶ **ἀρθριτικός.** **II.** (**ἄρθρον II.**) ἀνήκων εἰς τὸ ἄρθρον, ὅρος γραμμ., Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. σ. 6. κτλ.

ἀρθρῖτικός, ή, όν, (ἄρθρον) ὁ περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθριτικὸν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794. **II.** ὁ πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος, Ἱππ. 1179, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1.32, Κικ. Epist. ad Fam. 9. 23: — τὰ **ἀρθριτικὰ** Ἱππ. Ἀφ. 1258.

ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, ὡσεὶ θηλ. τοῦ **ἀρθρίτης**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἡ τῶν ἄρθρων φλεγμονή, ἡ γνωστὴ νόσος τῶν ἄρθρων, ἀρθρῖτις φλεγμονὴ συνισταμένη περὶ τοῖς ἄρθροις ἔμμονος, πόνον ἰσχυρὸν ἐπιφέρουσα πασχόντων τῶν νεύρων Ὅροι Ἰατρ. σ. 398. 52· ἀρθρῖτις νοῦσος ὅταν ἔχῃ, λαμβάνει πῦρ καὶ ὀδύνη τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος, λαμβάνει δὲ καὶ ὀξέη, καὶ ἐς ἄλλοτε ἄλλο τῶν ἄρθρων ὀξύτεραί τε καὶ μαλακώτεραι καταστηρίζουσιν αἱ ὀδύναι Ἱππ. 524. 20, Ἀφορ. 1247.

ἀρθρο-κηδής, ές, ὁ τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος λυμαινόμενος, ἀρθροκηδέσιν πόνοις Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 15.

ἄρθρον, τὸ (* **ἄρω**, δ ἴδε), ἄρθρον ἢ μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κ. ἄλλ.· ἅπαν κατ' ἄρθρον Σοφ. Τρ. 769· χρῶτ' (κατὰ διόρθ. Ἑρμάννου ἀντὶ **κρᾶτ'**) ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερὶ ὁ αὐτ. Φ. 1208: ἰδίως τὰ ὀστᾶ τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἀρθρώσεως, ἐν οἷς προσαρμόζεται ὁ ἀστράγαλος· ὁ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἡρόδ. 3. 129· ἀλλὰ παρ' Ἱππ. ἡ περιφερὴς κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ ἡ προσαρμοζομένη εἰς τὴν κοτύλην, «Ἱπποκράτης θατέρου τῶν συνταττομένων ὀστῶν τὸ πέρας ἄρθρον ὀνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὁπότερόν γε ἔτυχεν, ἀλλὰ τὸ περιφερές τε καὶ τῇ κοιλότητι τοῦ πλησιάζοντος ἐπιβεβηκός» Γλωσσ. Γαλην. π. ὀστ., ὁ αὐτ. εἰς Ἱππ. π. Ἀγμ. 761Η: οὕτω, μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται Σοφ. Τρ. 776, πρβλ. Φ. 1201. **2)** κατὰ πληθ. συνημμένον ἄλλῃ τινὶ λέξει, ἄρθρα ποδοῖν, τὰ σφυρά, Σοφ. Ο. Τ. 718, πρβλ. 1032, Τρ. 776· ἄρθρων ἤλυσις, τὰ σκέλη, αἱ κνῆμαι, Εὐρ. Ἑκ. 67· ἄρθρα τῶν κύκλων, οἱ ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ. 1270. ἄρθρα στόματος, τὸ στόμα, Εὐρ. Κύκλ. 625· οὐδέ τι ἄρ. τῆς φωνῆς, οὐδὲν τῶν ὀργάνων τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 9, 8, πρβλ. 18· τὰ ἄρθρα μόνον, τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἡρόδ. 3. 87, 103., 4. 2, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 5, 12, κ. ἀλλ.· μετφ., ἄρθρα τῶν φρενῶν Ἐπίχ. 119 Ahr. **II.** τὸ ἄρθρον ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀριστ. Ποιητ. 21. 7, Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 26. 4, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 37, κ. ἀλλ.

ἀρθρο-πέδη, ἡ, πέδη, δεσμὸς τῶν ἄρθρων, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀρθρο-τομέω (τέμνω), ἀποκόπτω, ἀρθροτομεῖ τῶν μελῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα Θεοφ. Σιμ. 4.112Α.

ἀρθρόω (ἄρθρον), στερεώνω δι' ἁρμοῦ: — Παθ., προσαρμόζομαι, θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται, κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 2, 3· σώματα ἠρθρωμένα, καλῶς συνηρθρωμένα, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λέξεων, προφέρω καθαρῶς καὶ διακεκριμένως, γλῶσσα ἀρθροῖ τὴν φωνήν, παράγει ἐνάρθρους ἤχους (ὡς ὁ Λουκρέτ. 4. 549, [voces] articulat lingua), Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· ἀλλ' ἀρθροῦν γλῶσσην καὶ νόον, ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νοῦν, Θέογν. 758.

ἀρθρώδης, ες, (εἶδος) ἰσχυρός, νευρώδης, περὶ κυνῶν, ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς, σιμάς, ἀρθρώδεις Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8. **2)** ἔναρθρος, ἀντίθ. τῷ ἄναρθρος, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 26. — Ἐπίρρ. **-δῶς** Γαλην.

ἀρθρωδία, ἡ, ἰδιαίτερον εἶδος ἀρθρώσεως, καθ' ἣν αἱ ἐπιφάνειαι εἶναι μόνον ὀλίγον κυρταὶ καὶ κοῖλαι, Γαλην. 2.736.

ἄρθρωσις, εως, ἡ, σύνδεσις, συνάρθρωσις, Φίλων 2. 408, διάκρισις τῶν ἄρθρων, Στράβ. σ. 88.

ἀρῐ- [ᾰ], ἀχώριστ. προθεματ. μόρ. ὡς τὸ **ἐρι-**, ἐνισχῦον τὴν ἰδέαν ἣν ἐκφράζει τὸ μετ' αὐτοῦ συντιθέμενον: τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τῶν λέξεων **ἀρείων, ἄριστος,** ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἕκηλος** 9: κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἐπ. καὶ Λυρικ. (ἴδε ἐν λ. ***ἄρω**). **II.** ἴδε ἐν λ. **Ἀριμασποί.**

ἀρία, ἡ, εἶδος δρυός, = **φελλόδρυς**, κοινῶς «ἀριά», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.16. 3.

Ἀρία, ἡ, «Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος· τὸ ἐθνικὸν Ἄριος, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀριεύς» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Ἄριος.**

ἀρίγνως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ διακεκριμένος, ἐπιφανής, Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ Πινδ. Ν. 5. 21· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 181.

ἀρί-γνωτος [ᾰ], **η, ον,** Ὀδ. Ζ. 108, ὡσαύτως, **ος, ον,** Ἰλ. Ο. 490: εὐδιάγνωστος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ Ἰλ. Ν. 72, πρβλ. Ο. 490· δώματα Ὀδ. Ζ. 300· ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται αὐτόθι 108. **2)** λίαν γνωστός, πεφημισμένος, Ὁμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = τῷ Λατ. nimium notus, ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, «τουτέστιν ὦ ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 375 (ἔνθα πρέπει νὰ προφέρηται ὦ 'ρίγνωτε)· «Ἀττικὴ δὲ συναλοιφὴ τὸ ὦ 'ρίγνωτε, ὁμοίᾳ τῷ ὦ 'γαθέ», Εὐστ.

ἄ-ρῑγος, ον, μὴ αἰσθανόμενος ῥῖγος, ψῦχος, Ἀριστ. Προβλ. 31.22.

ἀρίγων, ωνος, ὁ, «εἶδος δόρατος», Θεογνώστου Κανόνες 31, 15, Χοιροβ. τ.1, σ.74, 35.

ἀρι-δάκρυος, ον, = τῷ ἑπομ., διά τί οἱ μεθύοντες ἀριδάκρυοι μᾶλλον; Ἀριστ. Προβλ. 3. 24.

ἀρί-δακρῦς, υ, γεν. **υος**, ὁ πολύδακρυς, γόος Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἐπὶ προσ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9.1.1, πρβλ. 30.1, 7· παροιμ., ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοὶ Σχόλ. Ἑν. εἰς Ἰλ. Α. 349.

ἀρι-δάκρῡτος, ον, ὁ λίαν θρηνηθείς, «ἀριδάκρυτον· πολυδάκρυτον» Ἡσύχ.

ἀρί-δᾱλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀρίδηλος**, Σίμων.

ἀριδείκετος, ον, (δείκνυμι) ὁ πολὺ δεικνυόμενος, ὅθεν ὡς τὸ Λατ. digito monstratus, ἐπιφανής, περίφημος, ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς ὑπερθετ. μετὰ γεν., ἀριδείκετος

ἀνδρῶν, «πάνυ ἔνδοξος» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 248, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι Ὀδ. Λ. 540· ἀρ. τέκνα Ἡσ. Θ. 385.

Ἀριδήλα, ἡ, «Ἀριδήλαν· τὴν Ἀριάδνην Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἀρί-δηλος, Δωρ. **-δᾶλος**, ον, εὐδιάκριτος, μακρόθεν ὁρατός, περιφανής, ἁ δ' ἀρίδαλος Ὄσσα Σιμωνίδ. 185· Ἀρκτοῦρος .. καὶ μάλα πᾶς ἀρίδηλος Ἄρατ. 94· μνῆμα Συλλογ. Ἐπιγρ. 1050. **II.** λίαν σαφής, κατάδηλος, φανερός, τάδε γὰρ ἀρίδηλα ὅτι θεῖον τὸ φθεγγόμενον Ἡρόδ. 8. 65.—Παρὰ Τυρταίῳ 8. 7, ἀΐδηλα φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή· πρβλ. τὸ ἑπόμ.—Ἐπίρρ. **ἀριδήλως**, φανερῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 948, Προλεγ. Χρησμ. Σιβυλλ. τ. 1. σ. 4, 1.

ἀρίζηλος, ον, καὶ η, ον, ἴδε κατωτέρ.: —Ἐπ. ἀντὶ **ἀρίδηλος** (ἴδε **Ζ ζ** II. 2), φανερός, ἐναργής, Λατ. insignis, ἐπὶ τοῦ φωτὸς ἀστέρος, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί, «μεγάλως ἔκδηλοι» (Σχόλ.) Ἰλ. Ν. 244, πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 101 ἐπὶ τοῦ ἤχου φωνῆς, ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή Ἰλ. Σ. 219, πρβλ. 221· ἐπὶ ἀνθρώπων οὓς πάντες θαυμάζουσιν, ὥστε θεῷ περ, ἀμφὶς ἀριζήλω Σ. 519· οὕτως Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 6, ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.—Ἐπίρρ. ἀριζήλως εἰρημένα, τὰ ἀριδήλως, σαφῶς ἤδη ῥηθέντα, Ὀδ. Μ. 453: —περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Β. 318, ἴδε ἐν λέξει **ἀΐζηλος**. **II.** (ζῆλος) = **ἀριζήλωτος** μόνον παρ' Ἡσυχ. ἐν ἄρι, «ἀρι· μεγάλως, ὅθεν καὶ ἀρίζηλος ὁ μεγάλως ζηλωτός».

ἀρι-ζήλωτος, ον, ὁ λίαν ζηλωτός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1329·— **ζήλητος** ἐν Χρησμῷ παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 413C.

ἀρι-ήκοος, ον, λίαν ἀκουστός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 308, «πολυήκοος» Ἡσύχ. **II.** ἐνεργ. ὁ μακρόθεν ἀκούων, προθύμως ἀκούων, «λίαν ἐπήκοος» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1707.

ἀριθμᾱτός, όν, Δωρ. ἀντὶ **ἀριθμητός**.

ἀριθμέω, παρατ. **ἠρίθμεον**, ὡς τρισύλλ., Ὀδ. Κ. 204, γ' ἑνικ. **ἠρίθμει** Ν. 218: μέλλ. **-ήσω**, Πλάτ.: ἀόρ. **ἠρίθμησα** κτλ.: —Μέσ. ἀόρ. **ἠριθμησάμην** Πλάτ. Φαῖδρ. 270D: — Παθ. φων. μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. **ἀριθμήσομαι**, Εὐρ. Βακχ. 1318: παθ. μέλλ. **ἀριθμηθήσομαι** Ἑβδ., Γαλην.: Ἐπ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἀριθμηθήμεναι** (ἀντὶ **ἀριθμηθῆναι**) Ἰλ. Β. 124. Ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, Ὀδ. Δ. 411, Πινδ. Ν. 10. 85 κτλ.· αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας .. ἑταίρους ἠρίθμεον, ἠρίθμουν αὐτοὺς χωρίζων εἰς δύο ὁμάδας, Ὀδ. Κ. 204· ἀριθμήσαντες Ἡρόδ. 7. 60: —οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν ἠρίθμησε, ἐστάθη ἢ ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τοὺς ἀριθμήσῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 570· ποιητ., ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην = μετρήσεις Ἀνθ. Π. 11. 349. — Παθ., Ἡρόδ. 6. 111., 9. 32: —Ἐν Θουκ. 3. 20, τὸ μέσ. **ἠριθμοῦντο**, ἐλάμβανον τὸν ἀριθμὸν τῶν πλίνθων, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνεργ. **ἀριθμοῦντες**. **2)** ὑπολογίζω πρὸς ἀπότισιν, καὶ ἐντεῦθεν ἀποτίνω, πληρώνω, ὡς μεταχειριζόμεθα νῦν τὸ **μετρῶ**, τὸ χρυσίον, ἀργύριον Ξεν. Συμπ. 4. 44, Δημ. 1192, ἐν τέλ. **3)** λογίζομαι, «λογαριάζω», θεωρῶ, ἐν εὐεργεσίας μέρει Δημ. 568. 5. ἀρ. τινα κλυτόπαιδα Ἀνθ. Π. 9. 262· κέρδος τι ἀρ. Δίων Χρ. σ. 649: — Παθ. λογίζομαι, ἀριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, ἔν τισι Εὐρ. Ἑλ. 729· ἐν γράμμασι Λουκ. Δίκ. Φων. 2· εἴς τινας Ἡρωδιαν. 1. 1· ὡσαύτως, ἀριθμεῖσθαι τῶν φιλτάτων, ὡς εἷς ἐκ τῶν .., Εὐρ. Βακχ. 1318· μακάρων Θεόκρ. 13. 72.

ἀρίθμημα, τό, ἀρίθμησις, τῶν πάλων Αἰσχύλ. Εὐμ. 753.

ἀρίθμησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαριθμεῖν, Ἡρόδ. 2. 143· «μέτρημα», πληρωμή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 36. **II.** = **ἀριθμητική**, ἡ, Ἱππ. Ἐπιστ. 934 Lind.

ἀριθμητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει ν' ἀριθμηθῇ, νὰ ὑπολογισθῇ, Ἱππ. 1031B. **2)** **ἀριθμητέον**, πρέπει τις ν' ἀριθμήσῃ, νὰ ὑπολογίσῃ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. 3.

ἀριθμητής, οῦ, ὁ, λογιστής, Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 980.

ἀριθμητικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἀριθμεῖν ἀνήκων, ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο, ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος Πλάτ. Γοργ. 453E· ἀναλογία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 7: ἡ ἀριθμητικὴ (ἐνν. τέχνη), ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Πολ. 525A, κ. ἀλλ.· ἀριθμητική, ἄνευ ἄρθρου, ὁ αὐτ. Γοργ. 450D· ἡ ἀρ. ἐπιστήμη Πλούτ. 2. 979E· πρβλ. **λογιστικός** 1.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλούτ. 2. 643C.

ἀριθμητός, ή, όν, Δωρ. **-ᾱτός** (ἀριθμέω), ὃν δύναταί τις νὰ ἀριθμήσῃ ὑπολογίσῃ, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί, ἀναρίθμητοι, ἀλογάριαστοι, Κρατῖν. ἐν «Πανόπταις» 2· ἀριθμούμενον ἢ ἀριθμητὸν Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 5· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μετρητόν**, ὁ αὐτ. Μεταφ. 4. 13, 1. **2)** εὐκόλως ἀριθμούμενος, εὐάριθμος, ὀλίγος τὸν ἀριθμόν, ἀριθματοὶ ἀπὸ πολλῶν, panci de multis, Θεόκρ. 16. 87. **3)** οὐκ ἀριθμητός, nullo numero habitus, ὁ αὐτ. 14. 48.

ἀρίθμιος, α, ον, = **ἐναρίθμιος**, ἀνθ' οὗ κεῖται ὡς διάφ. γρ. ἐν Ῥιαν. 1. 16, Ὀππ. Ἁλ. 1. 151· ἔν τισιν ἀρίθμιος Διον. Π. 263.

ἀριθμός [ᾰ], ὁ, (ἴδε * **ἄρω**) Λατ. numerus, πρῶτον ἐν Ὀδ., λέκτο δ' ἀριθμὸν Δ. 451· ἀριθμῷ παῦρα Σιμωνίδ. 47· ἐν ἀριθμῷ Ἡρόδ. 3. 6· ἀριθμὸν ἓξ ὁ αὐτ. 1. 14, πρβλ. 50· ἐς τὸν ἀρ. τρισχίλια ὁ αὐτ. 7. 97· πλῆθος ἐς ἀριθμόν, τὸ πλῆθος, τὸ ποσὸν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμόν, ὁ αὐτ. 7. 60· οὕτω παρ' Ἀττ., μήκωνος ἐπὶ πάσας ἄνω κόκκους τὸν ἀριθμὸν δώδεκα Εὔφρων ἐν Ἀδὴλ. 1. 11· δύο τινὲς ἢ τρεῖς ἑστήκασι πάντων ἔσχατοι εἰς τὸν ἀρ. Μένανδ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 2· ἔλαττον μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ Πλάτ. Θεαίτ. 155A· οὔτ' ἀριθμοῖς οὔτε μεγέθεσιν ἐλάττους ὁ αὐτ. Νόμ. 861E· σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ Ξεν. Συμπ. 4. 45· μέτρον καὶ ἀρ. Πλουτ. Περ. 16, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 616·—παροιμ., ὡς μὰν σαφὲς οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν, «κατὰ πολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην, ὥστε λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων, ἤγουν τῆς ψάμμου κτλ.» (Σχόλ), Πινδ. Ο. 13. 66, πρβλ. 2. 179· οὐ γιγνώσκω ψήφων ἀριθμούς, ἐπὶ ἠλιθίου, Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 1· οὔτ' ἀριθμὸν οὔτ' ἔλεγχον .. ἔχων Διονύσ. ὁ Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 13. **2)** διάστημα, ἔκτασις, ἐπὶ χρόνου ἢ τόπου, ποσόν, πολὺς ἀριθμὸς χρόνου Αἰσχίν. 7. 36· ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἀν. 2. 2, 6· ἀρ. ἀργυρίου, ποσὸν χρηματικὸν ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 2, 15. **3)** ἀριθμῷ ἀπολ. ἐπεὰν γὰρ ἀποθάνῃ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαίμονος .. ἀριθμῷ τῶν περιοίκων ἀναγκαστοὺς ἐς τὸ κῆδος ἰέναι, ἀριθμός τις ἐκ τῶν περιοίκων, Ἡρόδ. 6. 58· ἀλλά, δένδρα ἀριθμῷ ὑμέτερα, καὶ τὰ ὑμέτερα δένδρα πόσα εἶναι κατ' ἀριθμόν, Θουκ. 2. 72· ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 6. **4)** ἀριθμός, ὁ δεύτερος ἀρ. Εὐρ. Ἴων 1014· πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων Ἑλ. 410· τὸν τέτταρα ἀριθμὸν Λουκ. Ἑρμότ. 35. **5)** ἀριθμός, ὡς σημεῖον τάξεως, ἀξίας, ἀξιώματος, μετ' ἀνδρῶν ἵζεσθαι ἀριθμῷ, λαμβάνω θέσιν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, Ὀδ. Λ. 449· ἐν πολλαῖς Ἀττ. φράσεσιν, εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 495· εἰς ἀρ. τῶν κακῶν πεφύκαμεν ὁ αὐτ. Ἑκ. 1186· ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐκ ξενίας φίλων μου πρῶτος ὢν αὐτός, αὐτόθι 794· δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ ἀριθμόν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει, δὲν τοὺς λογαριάζει κανείς, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 523· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε, οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκεις λόγων, δὲν φθάνει οὐδ' εἰς σημεῖον τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συζητήσω μετ' αὐτῆς, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1054· οὐδεὶς ἀρ. ἐστί τινος, ὡς τὸ Λατ. nullo esse in numero, Πλούτ. 2. 682F· πρβλ. **ἀριθμέω**, **χώρα** I. 3. **6)** ὡσαύτως, ἁπλοῦς ἀριθμός, ποσότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποιότητα ἢ ἀξίαν, ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, ἁπλῆ παράταξις λέξεων, Σοφ. Ο. Κ. 382· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐγεινάμην τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν· δὲν ἐγέννησα ἁπλῶς μόνον ἀριθμὸν τέκνων, ἀλλ' ἄνδρας ὑπερτάτους Φρυγῶν, Εὐρ. Τρῳ. 476· οὕτως, ἀριθμὸς μόνον ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nos numerus sumus, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203· ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα, οὐχὶ ἁπλῶς μία μονὰς ἀλλὰ .., Εὐρ. Ἡρακλ. 997. **7)** εἴς τινας φράσεις ὡς σημεῖον τελειότητος ἢ ὁλοκληρίας, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος Πλάτ. Νόμ. 668D· πάντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβών, Λατ. omnibus numeris absolutus, Ἰσοκρ. 224D· πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ σύνολον τοῦ καθήκοντος, Μ. Ἀντων. 3. 1. **II.** ἀρίθμησις, τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ, ὑπέρτερα ἀριθμήσεως, ἀναρίθμητα, Πινδ. Ν. 2. 35· ἰδίως ἐν φράσεσιν, ἀριθμὸν ποιεῖσθαι τῆς στρατιῆς, τῶν νεῶν, ἀπαρίθμησιν, ἐπιθεώρησιν .. Ἡρόδ. 8. 7· ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 7. 1. 7, κλ.· παρεῖναι εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτόθι 11· εἴ τι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν, νὰ ἀριθμηθῇ, νὰ ὁρισθῇ δι' ἀριθμοῦ, Θουκ. 2. 72. **III.** ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν, ἀριθμητική, ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 459, πρβλ. Ἔφιππον ἐν «Πελταστῇ» 1· ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379· ἀρ. καὶ λογισμὸν εὑρεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 274C, πρβλ. Πολ. 522C: παροιμ. εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 19. **IV.** περὶ τοῦ Πυθαγορείου δόγματος ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἦσαν τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ παντός, ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 22 κέξ., 13. 3, κ. ἀλλ., πρβλ. Γροτίου Πλάτωνα 1. σ. 10. **V.** στίχος, προφερόμενοι ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν [Π.] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH 1894. 80, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ., φέρε γὰρ ἐπιχειρείτω τις προφέρεσθαι τούσδε ἀριθμούς, Ὄλυνθον μὲν καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν - - Ἴδε ὡσαύτως Larfeld Ber. ü. d. Epigr. 1896, σ. 208. H. Searles.

ἀρικύμων [ῡ], ον, (κύω) ἐπὶ γυναικός, «ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη», Γαλην. Γλωσσ., «εὐσύλληπτος» Ἡσύχ., Ἱππ. 262, κτλ.

ἀριμάζω, = ἁρμόζω, Ἡσύχ.

Ἀριμασποί, οἱ, Σκυθικὴ λέξις σημαίνουσα 'οἱ μονόφθαλμοι' κατὰ τὸν Ἡρόδ. 4. 27, ὅστις λέγει ὅτι **ἄριμα** = **ἓν** καὶ **σποῦ** = **ὀφθαλμός** (ἴδε Rawlinson, 3, σ. 197)· ἐν ᾧ ὁ Εὐστ. εἰς Διον. Π. 31 λέγει ὅτι **ἀρι** = **ἓν** καὶ **μασπὸς** = **ὀφθαλμός**· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 805 καλοῦνται **ἱπποβάμονες**.

ἀρίμηλον, τό, εἶδος μήλου, Ἀντίγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 82B.

ἀρῖν ἢ **ἀρίς**, ἴδε **ἄρριν**.

Ἄριοι, οἱ, τὸ παλαιὸν ὄνομα τῶν Μήδων κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7. 62· λεγόμενον περὶ αὐτῶν ἢ μέρους αὐτῶν, 3. 93., 7. 66., Στράβ. 510, 514· οὕτω, Μάγοι καὶ πᾶν τὸ Ἄριον (κοιν. Ἄρειον) γένος, Εὔδημ. παρὰ Δαμασκ. π. ἀρχῶν, ἐν τῇ ἀρχ.: **Ἀρία ἀναφέρεται**

ὡς Περσικὴ χώρα ὑπὸ Ἑλλανίκ. παρὰ Στεφ. Β. (οὕτως ἡ **Ἀρεία** ἐν Ἀρρ. Ἀν. 3. 25)· καὶ τὸ ὄνομα **Ἀριανὴ** διέμεινεν ὡς ὄνομα μεγάλου διαμερίσματος πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος, Στράβ. 720 κἑξ.— Ἐντεῦθεν ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου ἔκοψα κομμὸν Ἄριον (ἀντὶ Ἄρειον), ἐθρήνησα θρῆνον Μηδικόν, Αἰσχύλ. Χο. 423. (Ἐν τῇ Σανσκρ., Arya, εὐγενής, ἦτο τὸ ὄνομα τῶν τριῶν πρώτων φυλετικῶν τάξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Sutra, ὅπερ ἐσήμαινε τὴν κατωτάτην, ἴδε M. Müller Sc. of L. 1. 246 κἑξ.).

ἀρί-πικρος, ον, ὁ λίαν πικρός, «ἀρίπικρον· μεγάλως πικρὸν» Ἡσύχ.

ἀριπρέπεια, ἡ, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, Γρ. Ναζ. τ. 2. σ. 152.

ἀριπρεπής, ές, (πρέπω) ὁ λίαν εὐπρεπής, «ἀριπρεπές· μεγαλοπρεπές» Ἡσύχ., ὥς καί σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς Ὀδ. Θ. 176· δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι .. ἀριπρεπέα Τρώεσσιν Ἰλ. Ζ. 477· ἵππον ἀρ. Ψ. 453· ἀρ. βασιλῆες Ὀδ. Θ. 390. 2) ἐπὶ πραγμάτων, λίαν λαμπρός, στίλβων, λάμπων, ἔχε δ' αἰγίδα .. ἀριπρεπέα Ἰλ. 309· ἄστρα .. φαίνετ' ἀρ. Θ. 556· καὶ ἐπὶ ὄρους, λίαν ἐμφανές, ἐναργές, Νήριτον ἀρ. Ὀδ. Θ. 22.—Ἐπίρρ. -πῶς, Ἰων. -πέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 1656c, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 72, 270, κ. ἄλλοι.

ἄρις· «εἶδος βοτάνης» Ἡσύχ., πρβλ. Γαλην. Γλωσσ. 442.

ἀρῖς, ἴδε **ἄρρις**.

ἀρίς, ἀρίδος, ἡ, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, τρύπανον, κοινῶς «ἀρίδα» καὶ «τρυπάνι» Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, Καλλίας ἐν «Πεδήταις» 5 (Πολυδ. Ζ', 113), Ἀπολλοδ. Πολ. 18C, Ἀνθ. Π. 6. 103, 205· πρβλ. **φράκτης**.

ἀρί-σαμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀρίσημος**.

ἀρίσαρον, τό, «ἀρίσαρόν ἐστι μικρὸν βοτάνιον, ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας· ἔστι δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου» Διοσκ. 2. 198· κατὰ τὸν Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτοῦ εἶναι **δρακοντιά**.

Ἀρίσβηθεν, ἐξ Ἀρίσβης (ἐν Τρῳάδι), Ἰλ. Β. 838.

ἀρί-σημος, ον, (σῆμα) λίαν φανερός, ἀξιοσημείωτος, περιφανής, ἀρίσημα δὲ ἔργα τέτυκτο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 12· καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι Τυρταῖος 9. 29· εἰκών, Συλλ. Ἐπιγρ. 5362b. II. σφόδρα ἐναργής, ὁρατός, τρίβος Θεόκρ. 25. 158.— Ἐπίρρ. -μως Ἡλιόδ. 6. 14.

ἀρισθ-άρματος, ον (ἄριστος, ἅρμα), ἄριστος ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, ἀρισθάρματον γέρας, τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου ἅρματος ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, Πινδ. Π. 5. 39.

ἀρισκῡδής, ές, (σκύζω) λίαν ὀργίλος, ἀρισκυδὴς εὖνις Διός, ἡ ἄγαν σκυζομένη, ὀργιζομένη, Καλλιμ. Ἀποσπ. 108.

ἀρίστ-αθλος, ον, ὁ ἄριστος ἐν ἄθλοις, Ἀνθ. Πλαν. 94.

Ἀρισταῖος, ὁ, κύρ. ὄν., Ἡσ.: ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 116: ὡσαύτως ὄνομα ἀγροτικοῦ ἥρωος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἴσως ἡ λέξις σχετίζεται πρὸς τὴν Λατ. arista, Οὐεργ. Γεωργ. 1. 14.

Ἀριστάρχειος, α, ον, ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀρίσταρχον (τὸν κριτικὸν) Στράβ. 103.

ἀρίστ-αρχος, ὁ, ὁ ἄριστα κυβερνῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Σιμωνίδ. 70, παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς Βακχυλ. XIII. 25· πρβλ. Ἀπολλώνιον π. Συντάξ. 186, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.— Ῥῆμ. **ἀρισταρχέω**, κυβερνῶ κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον, Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 12: — Οὐσιαστ. **ἀριστ-αρχία, ἡ**, Θεόδ. Στουδ. σ. 544E.

ἀρι-στάφῡλος, ον, (σταφυλή) πολυστάφυλος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐριστάφυλος**, Ἀνθ. Π. 9. 580.

ἀριστάω, ἀπαρ. **ἀριστᾶν**, Ἰων. -ῆν Ἱππ. 366. 45: μέλλ. **ἀριστήσω**: ἀόρ. **ἠρίστησα**: πρκμ. **ἠρίστηκα** Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 25: τούτου τοῦ χρόνου μετεχειρίζοντο οἱ κωμ. ·καὶ συγκεκομμ. α' πληθ. **ἠρίσταμεν** Ἀριστοφ. Ἀπόσπ. 428, Θεόπομπ. ἐν «Καλλαισχρῳ» 2· ἀπαρ. **ἠριστάναι** Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 11· παθ. πρκμ. **ἠρίστημαι**, ἴδε κατωτέρω [ἀρ- Ἀριστοφ. Ἱππ. 815, Νεφ. 416, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 1, κ. ἄλλ. ἀλλ' ἄρ- ἐν Ἀνθ. Π. 11. 387.] Ἀριστοποιοῦμαι, λαμβάνω ἄριστον, πρόγευμα ἢ τὸ φαγητὸν τῆς μεσημβρίας, Λατ. prandere, (πρβλ. **ἄριστον**), Ἀριστοφ. Νεφ. 416, Ἱππ. 815· **ἠρίστων** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐδείπνουν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12, κτλ.· καὶ ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 6, 21 τὸ ἠρίστων πρέπει νὰ ληφθῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, διότι ἂν καὶ ἐν § 17 ἐπειδὰν δειπνήσωμεν ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ φαγητόν, ὅμως ἡ λέξις δεῖπνον ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ παντὸς φαγητοῦ: — μετ' αἰτ. πράγματος, λαμβάνω ὡς πρόγευμα, ἴα καὶ ῥόδα ἔφασαν αὐτὸν ἠριστηκέναι Διόδωρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 37, πρβλ. Φερεκράτ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5: — παθ. πρκμ. ἀπρόσ. ἠρίστηταί τ' ἐξαρκούντως Ἀριστοφ. Βάτρ. 376. 2) ἐσθίω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, δὲν περιορίζομαι εἰς ἓν γεῦμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μονοσιτέω** (ἐσθίω μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἀριστεία, ἡ, ὑπεροχή, ὑπεροχὴ ἐν ἀνδρείᾳ καὶ μεγαλοψυχίᾳ, γενναιότης, Σοφ. Αἴ. 443· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 942D· οὕτως αἱ ῥαψῳδίαι τῆς Ἰλ., ἐν αἷς ἡ ἀνδρεία τοῦ Διομήδους, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου περιγράφεται (Ἰλ. Ε, Λ, Ρ), ἐπιγράφονται Διομήδους ἀριστεία, Ἀγαμέμνονος ἀριστεία, Μενελάου ἀριστεία.

ἀριστεῖα, Ἰων. -**ήϊα, τά**, τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου καὶ γενναιοτάτου, ἡ ἀμοιβὴ ἐπὶ γενναιότητι καὶ ἀνδρείᾳ, ἀρ. διδόναι τῷ ἀξιωτάτῳ Ἡρόδ. 8. 123, πρβλ. 124· ἀπαίτεε τοὺς Αἰγινήτας τὰ ἀρ., ἀπῄτει παρὰ τῶν Αἰγ. τὴν ἀμοιβὴν (ἣν εἶχον λάβῃ) ἐπὶ ἀνδρείᾳ, αὐτόθι 122· τὰ ἀρ. τῆς νίκης φέρεσθαι Ἱππ. π. Ἀέρ. 294· οὕτως ἐν Σοφ. Αἴ. 464, Πλάτ. κτλ.· ἀρ. τῆς θεοῦ, προσενεχθέντα εἰς αὐτήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 150A. 29, κ. ἀλλ.· ἀρ. τῇ θεῷ αὐτόθι 151. 27· οὕτως, ἀριστεῖον τῷ θεῷ αὐτόθι 158. 31. 2) καὶ ἐν τῷ ἑνικ. ἀριθμ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀλλὰ σπανίως ἀπαντᾷ, Ἡρόδ. 8. 11 (Πλουτ. Θησ. 26, ἔχει γέρας ἀριστεῖον, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. ἀριστεῖος, ἔνθα ἢ τὸ γέρας ἢ τὸ ἀριστεῖον φαίνεται ὅτι παρενετέθη πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἄλλου). 3) ἐν τῷ ἑνικῷ ὡσαύτως, μνημεῖον ἀνδρείας ἢ νίκης, τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου Δημ. 428. 16, πρβλ. 616. 4., 1378. 5.

ἀριστερεύω, εἶμαι ἀριστερόχειρ, Ἑβδ. (Α' Παραλ. ιβ', 2).

ἀριστερεών, ἡ, = **περιστερεών**, Ὀρφ. Ἀργ. 916, Αἰλ. π. Ζ. 1. 35.

ἀριστερο-μάχος, ον, ὁ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μαχόμενος, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 992.

ἀριστερός, ά, όν, ἀριστερός, εἰς τὰ ἀριστερά, Λατ. sinister, ἐπ' ἀριστερά, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἰλ. Β. 526, κ. ἀλλ.· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς Ὀδ. Ε. 277· ἐπ' ἀρ. χειρῶν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1266· παρ' ἀριστερὰ Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 17, 151, 3156. 2) **ἀριστερὰ** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **χείρ**), ἡ, ἡ ἀριστερὰ χείρ, ἐξ ἀριστερῆς χειρός, «ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι», Ἡρόδ. 2. 30· ἢ ἁπλῶς, ἀριστερῆς χ. ὁ αὐτ. 4. 34: οὕτως, ἐξ ἀριστερᾶς Σοφ. Φ. 20, Πλάτ., κλ.· οὐξ ἀριστερᾶς .. ναὸς Σοφ. Ἠλ. 7· ἐς ἀριστερήν, ἐν ἀριστερῇ Ἡρόδ. 7. 42. 3) μεταφορ., προμηνύων κακόν, δυσοίωνος, διότι εἰς ἀρχαῖον Ἕλληνα οἰωνοσκόπον βλέποντα πρὸς βορρᾶν οἱ δυσμικοὶ ἢ κακοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις Ὀδ. Υ. 242, κἑξ.· ὡσαύτως ἐπὶ διαγωγῆς ἀτόπου, πεπλανημένης, ἄφρονος, παρεκτρεπομένης τοῦ ὀρθοῦ, φρενόθεν ἐπ' ἀριστερὰ .. ἔβας, ἐξέκλινες πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῶν φρενῶν σου, Σοφ. Αἴ. 183.— Πρβλ. ἐπὶ πᾶσι τὸ **ἐπαρίστερος**. (Ὁ Λήψιος παρὰ Δοναλδσῶνι ἐν Νέῳ Κρατύλῳ 203 σχετίζει τὸ ἀ-ριστερὸς πρὸς τὸ Λατ. si-nist-er.)

ἀριστερο-στάτης [ᾰ], **ου, ὁ**, ὁ πρὸς ἀριστερὰ ἱστάμενος, «ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ καλεῖται χορῷ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ, Κρατῖνος Σεριφίοις» Α. Β. 444, 16, Ἀριστείδ. 2. 161.

ἀριστερόφιν, Ἐπ. γεν. τοῦ **ἀριστερός**, ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; Ἰλ. Ν. 309.

ἀριστερό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἀντὶ τῆς δεξιᾶς, «ζερβός», Συνέσ. 162B.

ἀρίστευμα, τό, = **ἀριστεία**, ἔνδοξον κατόρθωμα, «ἔργοις καλλίστοις, καὶ τροπαίοις, καὶ νίκαις, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀριστεύμασιν» Γεωπ. Προοίμ. 2, Εὐστ. 115. 14.

ἀριστεύς, έως, ὁ: δυϊκ. **ἀριστέοιν** Σοφ. Αἴ. 1304 (ἄριστος): — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς, ἀριστῆες Λατ. optimates, οἱ ἄριστοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἡγεμόνες, οὕτω παρ' Ἡροδ. 6. 81, Πινδ. Π. 9. 188, καὶ Τραγ.· ἀλλ' ἑνικ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 306 (Blomf) ἀνδρὸς ἀριστέως Εὐρ. Ι. Α. 28, ἐπιγρ. Μιλήτου, Συλλ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 2881,$_{12}$· πρβλ. Kleemann, Voc. Hom., σ. 9.

ἀριστευτής, ὁ, ὁ βελτιῶν τὴν κατάστασίν τινος, πεδίων ἀριστευτής, ἐπὶ γεωργοῦ, Σεκούνδου γνωμ. ἐν Πονημ. Gal σ. 639.

ἀριστευτικός, ή, όν, ὁ ἀριστεύων, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄριστον, ὁ ἐπιτήδειος δι' ἔξοχα κατορθώματα, Μάξ. Τύρ. 21. 1, Πλουτ. 2. 319B.

ἀριστεύω, εἶμαι ὁ ἄριστος ἢ ὁ γενναιότατος, συχνὰ παρ' Ὁμ.· αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων Ἰλ. Ζ. 208· ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι Λ. 409· ἀρ. ἐν ἀέθλοις Πινδ. Ν. 11. 18: — λαμβάνω τὸ ἀριστεῖον ἐπ' ἀνδρείᾳ (ἴδε **ἀριστεῖα, τά**,) ἀξιοῦμαι ὑψίστης τιμῆς, Ἡρόδ. 3. 55., 9. 105, Πλάτ. Πολ. 468B, 540A. 2) μετὰ γεν., ἀριστεύεσκε .. Τρώων, ἦτο ὁ ἄριστος, ὁ πρῶτος τῶν Τρώων .., Ἰλ. Ζ. 460, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 112., 7, 206, κ. ἄλλ.· οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων Ἰλ. Λ. 627, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 17. 3) μετ' ἀπαρεμφ., ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, ἦτο πρῶτος ἐν μάχῃ, ἐν τῷ μάχεσθαι, Ἰλ. Π. 292, 551, κτλ.· ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἴδε ἀνωτ. 4) μετ' αἰτ. πραγμ., ἀρ. τι, εἶμαι ἄριστος ἔν τινι, Πινδ. Ο. 10 (11). 76., 13. 61· ἀρ. Σπέρχιν, εἶμαι ἄριστος εἰς [τὸ ᾄδειν] Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον (κατὰ Meineke πέρυσιν τὸν ἰάλεμον), Θεόκρ. 15. 98. 5) μετὰ συστοίχου αἰτ., πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας = τῷ ἀριστεῦσαι τὰ κ. λαβών, Σοφ. Αἴ. 435, πρβλ. 1300· πάντα ἀρ. Πλάτ. Πολ. 540A· ἀριστείαν ἀρ. Πλουτ. Πελοπ. 34. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀριστεύουσα χθονὸς εὐκάρπου, ἡ ἀρίστη μεταξὺ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς καρποφόρου γῆς, Πινδ. Ν. 1. 20· τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει Αἰσχύλ. Πρ. 890· ἐπὶ γνώμης, θεωροῦμαι ἀρίστη, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, Ἡρόδ. 7. 144.

ἀριστῆρες, οἱ, εἶδος οἰκονομικῶν ἀρχόντων ἢ ὑπαλλήλων, τὰνδὲ [σ]τάλαν τοὺς ἀριστῆρας θέσθαι (Ἐπιγρ. Ἐλατείας τοῦ 6', π. Χ. αἰῶνος) BCH X. 363, τὸ δὲ ἀνάλωμα δόμεν τοὺς Φωκάρ-

χας καὶ τοὺς ἀριστῆρας θέοθα[ι ἐν τοὺς λόγους] αὐτόθι XI. 333, στιχ. 21.

ἀριστητήριον, τό, παρ' Ἐκκλ. μέρος ἔνθα γευματίζει ἢ δειπνεῖ τις, δειπνητήριον, «τραπεζαρία».

ἀριστητής, οῦ, ὁ, (ἀριστάω) ὁ πολλάκις ἀριστῶν, πολυφάγος, πότερον φιλοπόται καὶ ἀρισταὶ καὶ ἀταλαίπωροι Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, 53. (Ἔκδ. Κοραῆ μικρὰ σ. 4. V).

ἀριστητικός, ή, όν, «ἀριστητικός: ἀντὶ τοῦ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν, Εὔπολις Δήμοις» Α. Β. 79, 22.

ἀριστίζω [ᾱρ-]: μέλλ. **-ίσω**, παρέχω εἴς τινα ἄριστον, πρόγευμα, ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμψεν Ἀριστοφ. Ἱππ. 538· τούτους ἀρίστισον εὖ ὁ αὐτ. Ὄρν. 659· τὴν πόλιν ἀριστίζων ἐπὶ πενταετίαν Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 42: — Μέσ. λαμβάνω ἄριστον, προγευματίζω, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12.

ἀριστίνδην, ἐπίρρ. (ἄριστος) κατ' ἀξίαν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀρίστου, Ἀνδοκ. 27. 22, Ἰσοκρ. 71B, Πλάτ. Νόμ. 855C· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλουτίνδην, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3 καὶ 8· παραπλήσιον τῷ κατ' ἀρετὴν αὐτόθι 9· ἢ κατ' ἀξίαν 3. 5, 5· πρβλ. **ἀριστοκρατία**.

ἀριστόβιος, ον, ὁ ἄριστα βιῶν, Χρησμ. παρ' Ἡλιοδ. 2. 35.

ἀριστό-βουλος, η, ον, ὁ ἄριστα βουλευόμενός τινι, ἠνίασε δὲ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰσάμενος, ἣν Ἀριστοβούλην μὲν προσηγόρευσεν (ὁ Θεμιστοκλῆς) ὡς ἄριστα τῇ πόλει καὶ τοῖς Ἕλλησι βουλευσάμενος κτλ. Πλουτ. Θεμ. 22: — Οὐσιαστ. **ἀριστοβουλία**, ἡ, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8750.

ἀριστο-γένεθλος, ον, ὁ γεννῶν ἢ παράγων πᾶν ὅ τι ἄριστον, ἢ τοὺς ἀρίστους ἄνδρας, εὐνομίης ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ὁδεύεις Ἀνθ. Π. 9. 686.

ἀριστο-γόνος, ον, (γενέσθαι), ἐπὶ μητρός, ἡ τὰ ἄριστα τέκνα τίκτουσα, Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ ματρὶ Πινδ. Π. 11. 5.

ἀριστό-δειπνον, τό, ἄριστον ἅμα καὶ δεῖπνον, παρ' ὧν γένοιτ' ἂν συντόμως ἀριστόδειπνον Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 25, Μένανδ. ἐν «Ὀργῇ» 6.

ἀριστό-δῑκος, ον, ἄριστος δικαστής, ἢ ὁ δικάζων δικαιότατα, Γρηγ. Ναζ. III. 1393A.

ἀριστοεπέω, ὁμιλῶ ἄριστα, καὶ **-επής, ές**, ὁ ὁμιλῶν ἄριστα, ὁ λέγων τὸ ἄριστον, τὸ ὀρθόν, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 8. σ. 258.

ἀριστό-καρπος, ον, ἐπὶ χώρας τινός, ἡ φέρουσα ἀρίστους καρπούς, ἀρ[ισ]τοκάρπου Σικελίας Βακχυλίδ. III. 1.

ἀριστο-κρᾰτέομαι, Παθ. κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν εὐγενῶν (ἀρίστων τὴν καταγωγήν), διάγω ὑπὸ ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 125· τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται Πλάτ. Πολ. 338D· πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 5.

ἀριστοκρᾰτία, ἡ, τὸ πολίτευμα καθ' ὃ κυβερνῶσιν οἱ ἄριστοι τὴν καταγωγήν, ἀριστοκρατία, ἀρ. σώφρων Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Πολιτ. 301A, κτλ., ἀλλά, **II.** ἐν Ἀριστ. Πολιτικ., ἰδανικὸν πολίτευμα καθ' ὃ οἱ ἄρχοντες ἐκλέγονται ἐκ τῶν πράγματι ἀρίστων (ὁπότε οἱ κυβερνῶντες ἐκλέγονται ἀριστίνδην, κατ' ἀξίαν), παραφθορὰ δὲ τοῦ τοιούτου πολιτεύματος εἶναι ἡ ὀλιγαρχία, περιγραφομένη ἐν 4. 7, κέξ.· πρβλ. Ἠθ. Ν. 8. 10, 3, Πλάτ. Μενέξ. 238D, Πολύβ. 6. 4, 3.

ἀριστοκρᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἢ ὁ κλίνων πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Πολ. 587D· ἀρ. πολιτεία (πρβλ. **ἀριστοκρατία** II.), Ἀριστ. Πολ. 2. 6. 16, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς** αὐτόθι 4. 15, 20., 6. 1, 4.

ἀριστο-λόχεια ἢ **ἀριστολοχία**, ἡ, βοτάνη διευκολύνουσα ἢ προκαλοῦσα τὸν τοκετόν, «ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν λοχείαις» (Διοσκ. 34)· «ἀμπελοκλαδόρριζα ἢ πικρόρριζα» νῦν κατὰ Sibth., Λατ. aristolochia, Νικ. Θ. 509, 937, Εὐστ. 887· ἀριστολοχία ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 20, 4: — **ἀριστολόχιον**, τό, Ἱππ. 572. 45.

ἀριστό-λοχος, ον, ὁ ἐξ ἀρίστων γεννηθείς, καὶ σὺ δὲ νύμφη χαῖρε ἀριστόλοχε Θεόδ. Πρόδρ. Ἀμαρανθ. σ. 458, Ἐπιγρ. ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 280.

ἀριστο-λύρης [ῡ], **ου**, ὁ, ὁ κρούων τὴν λύραν ἄριστα, Βυζαντ.

ἀριστό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἄριστος τῶν μάντεων, Ἕλενος ἀριστόμαντις Σοφ. Φ. 1338· πλ. ἀριστομάντιδες ὡς θηλ. Ἐπιγρ. Κηφ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 1929.

ἀριστο-μάχος, ον, (μάχη) ὁ ἀριστεύων ἐν ταῖς μάχαις, Πινδ. Π. 10. 3. **2)** ὡς κύρ. ὄνομ., Ἡρόδ. κλ.: — ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. **-μάχειος, ον**, Ἀνθ. Π. 13. 8. (Ὁ τονισμὸς ἀμφίβολος).

ἄριστον, τό, πρωινὸν φαγητόν, πρόγευμα, δὶς παρ' Ὁμήρῳ, ἐντύνοντο ἄριστον Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. Π. 2, ἔνθα λαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. εἶναι τὸ πρῶτον γεῦμα, τὸ πρόγευμα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα Ἀποσπ. 181, πρβλ. Ἀγ. 331· βραδύτερον τὸ πρόγευμα ἐκαλεῖτο **ἀκράτισμα**, τὸ δὲ **ἄριστον** ἦτο τὸ μεσημβρινὸν φαγητόν, τὸ Ἀγγλ. luncheon καὶ τὸ Ρωμ. prandium, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Θουκ. 4. 90., 7. 81· ἄριστον αἱρεῖσθαι, ποιεῖσθαι, λαμβάνειν πρόγευμα ἢ γεῦμα, Ἡρόδ. 3. 26., 6. 78· ἀπ' ἀρίστου μέχρι δείλης Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 7, πρβλ. **ἀριστάω**. (Κατὰ τὸν Pott, συγγενὲς τῷ ἦρι καὶ ἴσως τῷ Ἀγγλικῷ ear-ly «ἐνωρίς»· ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ εἶχε τὸ δίγαμμα, ἂν παραδεχθῶμεν τὴν κοινὴν γραφὴν ἐντύνοντο ἄριστον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ **α** εἶναι μακρὸν παρ' Ἀττ., προτείνουσί τινες τὴν γραφὴν ἐντύνοντ' ἄριστον).

ἀριστό-νῑκος, ον, ὁ διδούς, ὁ παρέχων ἀρίστην νίκην, λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος Ἀθήν. 457B, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὑποκρύπτεται λογοπαίγνιον ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ κύριον ὄνομα **Ἀριστόνικος**. **II.** ὁ ἐνδόξως νικῶν, στρατάρχης ἀριστόνικος, νίκαις πολλαῖς ἐκπρέπων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 3188.

ἀριστο-νομία, ἡ (νέμω), κατὰ μὲν τὸν Σουΐδαν, «ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «εὐνομία· ἄριστον γὰρ τὸ καλόν».

ἀριστό-νοος, ον, ὁ ἄριστον ἔχων νοῦν, ὁ ἀρίστην ἔχων διάθεσιν, Ἀνθ. Π. 9. 213.

ἀριστό-παις, παιδος, ὁ, = ἄριστος παῖς, Θεοδ. Διάκ. Ἅλ. Κρήτ. 3. 208 Boiss.

ἀριστο-πάτρα, ἡ, τέκνον ἀρίστου πατρός, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ δ' ἔκλυ' ἀριστοπάτρα θηροσκόπος εὐχομένου Βακχυλ. XI. 106.

ἀριστο-ποιέω, παρασκευάζω ἄριστον, τὰ ἀριστοποιούμενα, τὰ παρασκευασθέντα διὰ τὸ ἄριστον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 1: — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω ἄριστον, προγευματίζω, Θουκ. 4. 30., 8. 95, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 1., 4. 3, 9, κτλ.· ἠριστοπεποίηντο εἶναι τύπος πλημμελὴς ἐν Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 8, διορθωθεὶς ἤδη ἐκ χειρογρ. εἰς τὸ ὀρθὸν ἠριστοποίηντο. — ἐκ τοῦ ῥήματος τούτου ἔγεινε τὸ οὐσιαστ. **ἀριστοποιία**, ἡ, τὸ ἀριστοποιεῖσθαι, Ὀνησάνδ. Στρατηγ. 12.

ἀριστο-πολῑτευτής, οῦ, ὁ (πολιτεύω), ὁ ἄριστα πολιτευόμενος, ἢ ὁ ἄριστος τῆς πόλεως κυβερνήτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1340, κέξ.· ἴδε Βοίκχιον σ. 611: — **ἀριστοπολίτης**, ὁ, ἄριστος πολίτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1226. 10: — ἐντεῦθεν, **ἀριστοπολιτεία**, ἡ, ἀρίστη πολιτεία, κυβέρνησις, αὐτόθι 1242, 1343, 1346: — πάντα ταῦτα εἶναι ἐκ Πελοπονν. Ἐπιγραφῶν.

ἀριστο-πόνος, ον, ἐξόχως ἐργαζόμενος, χεῖρες Πινδ. Ο. 7. 94· μέλισσα Ψευδο-Φωκυλ. 159· ὁ Μανέθων ἔχει πληθ. **ἀριστοπονῆες**, ὡς εἰ ἐσχηματίσθη ἐξ ὀνομαστ. **ἀριστοπονεύς**, 4. 512. — Ἐπίρρ. **-νως** Κραμήρου Παρισ. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 281.

ἀριστοπόσεια, ἡ (πόσις), ἡ ἄριστον ἔχουσα πόσιν, ἄνδρα, ἡ σύζυγος ἀρίστου ἀνδρός, νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δὲ καλλιτόκεια Ὀππ. Κ. 1. 6.

ἀριστο-πρᾱγέω (πρᾶγος), = **ἀριστεύω**, Εὐστ. 621. 39. — Οὐσιαστ. **-πραξία**, ἡ, τὸ ἀριστοπραγεῖν, ὁ αὐτ. Πονημ. 152. 8, κατὰ πληθ.

ἄριστος, η, ον, (μετὰ τοῦ ἄρθρου Ἐπικῶς, **ὤριστος**, Ἀττ. **ἄριστος**: ἴδε **Ἄρης**, ***ἄρω**): — ὁ ἐξέχων εἰς τὸ εἶδός του ἐπὶ πάσης σχέσεως, ὡς τὸ **ἀγαθός**, εἰς ὃ χρησιμεύει ὡς ὑπερθ. (πρβλ. **ἀρείων**): **1)** ἐπὶ προσώπων, **α)** ὁ ἄριστος ὑπὸ ἔποψιν καταγωγῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος καὶ οὕτω παραπλήσιον τῷ **ἀριστεύς**, ἀρχηγός, Ἀργείων οἱ ἄριστοι Ἰλ. Δ. 260· πρβλ. Β. 580., Ζ. 209· ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς Β. 580· οὕτω, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος Τ. 258· πατρὸς πάντων ἀρίστου Σοφ. Ἠλ. 366: — ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ὁμιλίη, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **δῆμος**, Ἡρόδ. 3. 81. **2)** ὁ πρωτεύων ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γενναιότητος, ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας Ἰλ. Β. 768, πρβλ. Η. 50, κτλ.· οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος Ζ. 76. **β)** μετὰ δοτ. τρόπου, βουλῇ μετὰ πάντας .. ἔπλεν ἄριστος Ι. 54, κτλ.· ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Δ. 211. **γ)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἶδος ἄριστε Ἰλ. Γ. 39· ψυχὴν ἀρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1048. **δ)** μετ' ἀπαρεμφ., ἄριστοι μάχεσθαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 44· ἀρ. διαβολὰς ἐνδέκεσθαι, ἑτοιμότατοι νὰ δίδωσι προσοχὴν εἰς διαβολάς, Ἡρόδ. 3. 80· ἀπατᾶσθαι ἄριστοι, εὐκολώτατα ἀπατώμενοι, Θουκ. 3. 38. **3)** πρωτεύων ὑπὸ ἔποψιν ἠθικῆς ὑπεροχῆς, εἴς τινα Εὐρ. Ἄλκ. 83· οἱ ἀρ. ἁπλῶς κατ' ἀρετὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 2. **4)** ἄριστος, ὠφελιμώτατος, χρησιμώτατος, πόλει Εὐρ. Ἀποσπ. 194· αὐτῷ ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 5. **II.** ἐπὶ ζῴων, πραγμάτων, κλ. **1)** ὑπέροχος, ἐξέχων, κάλλιστος, ἄριστος .. ἵππων Ἰλ. Β. 762· μήλων, ὑῶν Ὀδ. Ι. 432., Ξ. 414· τεύχε' ἄριστα Ἰλ. Ο. 616· χῶρος Ὀδ. Ε. 442· ποταμῶν ἄριστος Ἡρόδ. 4. 90. **2)** οὐδ., **τὰ ἄριστα = τὰ ἀριστεῖα**, Σοφ. Ἠλ. 1097. **III.** οὐδ. πλ. ὡς ἐπίρρ. **ἄριστα**, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται Ἰλ. Γ. 110, Ὀδ. Ν. 365, Ἡρόδ. 1. 193, κ. ἀλλ., Πλάτ. κτλ.· ἄριστά γε, ἐν ἀποκρίσεσι, καλῶς ἐλέχθη, Πλάτ. Θεαίτ. 163C· παρὰ τῷ μεταγεν. Ἑλληνισμῷ καὶ **ἀρίστως**.

ἀριστο-σκόπος, ον, ὁ ἄριστα σκοπούμενός τι, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 27. 14.

Ἀριστοτελίζω, ἀκολουθῶ ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἀριστοτέλη, Στράβ. 609. — Ἐπίθ., **Ἀριστοτέλειος, α, ον**, Κικ. π. Ἀττ. 13. 9· καὶ **Ἀριστοτελικός, ή, όν**, Λουκ. Δημών. Βίος 56. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Τατιαν. σ. 245.

ἀριστο-τέχνης, ου, ὁ, ἄριστος τεχνίτης, ἐπὶ τοῦ Διός, Πινδ.

'Αποσπ. 29.—'Εντεῦθεν, **-τεχνία**, ἡ, ἔξοχος τεχνουργία, τέχνη, ἐργασία, Βυζ.

ἀριστο-τόκος, ον, = ἀριστογόνος, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, 'Οππ. Κ. 3. 62, 'Επιγρ. 'Ελλ. 896: — ποιητ. θηλ. **ἀριστοτόκεια**, Θεοφ. 24.72, Τρυφ. 401, Συλλ. 'Επιγρ. 2384· πρβλ. **δυσαριστοτόκεια**. **II**. Παθ. **ἀριστότοκος, ον**, ὁ γεννηθεὶς ἄριστος, ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο Εὐρ. Ῥῆσ. 909.

ἀριστουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἄριστα ἔργα ποιῶν, ἐντεῦθεν ῥῆμα **-ουργέω**, καὶ οὐσιαστ. **-ούργημα**, τό, πάντα, Βυζ.

'Αριστοφάνειος, α, ον, ὁ τοῦ 'Αριστοφάνους, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν 'Αριστοφάνη, Διον. 'Αλ. π. Ῥητ. 11.10.

ἀριστο-φόνος, ον, ὁ τοὺς ἀρίστους φονεύων, Τζέτζ. τὰ πρὸ 'Ομήρ. 322.

ἀριστο-φυής, ές, ὁ ἀρίστην ἔχων φύσιν, Ἔκφαντος παρὰ Στοβ. 324. 2, ἐν τῷ ὑπερθ. **-έστατος**.

ἀριστό-χαλκος, ον, ὁ ἔχων ἢ παράγων ἄριστον χαλκόν, περὶ τῆς ἐν Καλαβρίᾳ Τεμέσης, Σχόλ. Λυκ. 854.

ἀριστό-χειρ, ὁ, ἡ, ἐν τῇ φράσει ἀγὼν ἀριστόχειρ, «ὁ κρίνων τίς ἐστιν ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 935.

ἀριστ-ῳδῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, 'Ανθ. Πλαν. 221.

ἀρι-σφᾰλής, ές, ὁ λίαν ὀλισθηρός, ἐπισφαλής, ἐπεὶ ἦ φατ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν 'Οδ. Ρ. 196.

ἀρι-φανής, ές, περιφανής, λίαν πεφημισμένος, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀειφανής** ἐν 'Ανθ. II. 7. 698.

ἀρι-φρᾰδής, ές, (φράζομαι) λίαν σαφής, κατάδηλος, εὔγνωστος, εὐδιάκριτος, ὡς τὸ **ἀρίγνωτος, ἀρίζηλος**, σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει 'Ιλ. Ψ. 326· ὀστέα .. ἀριφραδέα τέτυκται 'Ιλ. Ψ. 240· οὕτω ποιητ. ἐπίρρ. **-δέως**, σαφῶς, ἀρ. ἀγορεύει Θεόκρ. 25. 176. **2)** φανερὸς εἰς τὴν ὅρασιν, λαμπρός, φωτεινός, Θεόκρ. 24. 39. **II**. λίαν συνετός, σοφός, Σοφ. 'Αντ. 347 (ὡς ἐν Εὐστ. 135. 25).

ἀρίφρων, ον, γεν. -ονος, (φρὴν) ὁ καλῶς φρονῶν, ὁ φρόνιμος, Σουΐδ.

ἀρῐχάομαι ἢ ἀρρῐχ-, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀναρριχάομαι**.

ἄρκαλα (κῶδ. ἄρκαλλα)· «λευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὑάλου περίχρυσα· οἱ δὲ ξύλα ξηρά» 'Ησύχ.

ἄρκᾱλος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἄρκηλος**.

ἀρκάνη, ἡ, «τὸ ῥάμμα, ᾧ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν αἱ διαζόμεναι» 'Ησύχ.· ἴδε Schneid Ind. Script. R. R. σ. 375 (πρβλ. **ἄρκυς**).

'Αρκάς, άδος, ὁ, ὁ κάτοικος τῆς 'Αρκαδίας, πληθ. **'Αρκάδες**, 'Ιλ. Β. 611· ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, 'Αρκὰς κυνῆ, «'Αρκαδικὸς πῖλος» 'Ησύχ. (Σοφ. 'Αποσπ. (251) 262):—**'Αρκᾰδία**, ἡ, ἡ χώρα, 'Ιλ.· ἐντεῦθεν **-ίηνδε** 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 1052· **-ίηθεν** ὁ αὐτ. Α. 161· **'Αρκᾰδικός, ή, όν**, ὁ ἐξ 'Αρκαδίας, Μένανδ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 8.

ἄρκειος, α, ον, = ἄρκτειος, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ θηρίου), στέαρ Διοσκ. 2. 21. **2)** πνοὴ ἄρκειος, ἄνεμος ἐξ ἄρκτου, βόρειος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 127b, ἐκ διορθώσεως Λοβ. χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ ἄρκιος· πρβλ. **ἀπαρκτίας**. **II**. **ἄρκειον**, τό, φυτὸν (ἀρκουδοβότανον ἢ πλατομαντηλίδα) Διοσκ. 4.107.

ἀρκεόντως, 'Αττ. συνῃρ. **ἀρκούντως**, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἀρκέω**, ἀρκετά, ἀφθόνως, ἀρκούντως ἔχει, ἀρκεῖ, φθάνει, Αἰσχύλ. Χο. 892, Θουκ. 1. 22, 'Ιππ. 660, κτλ.· ἀρκ. λέγεται 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 13, 9· ἀρκεόντως ἔχειν τοῦ βίου Βί. 'Ομ.· ἀρκ. ποδώκης, ἀρκετὰ ταχύπους, Ξεν. 'Ιππ. 3.12.

ἀρκεσί-γυιος, ον, ὁ τὰ μέλη ἐνισχύων, οἶνος 'Αντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 1. 8.

ἀρκέσιμος, η, ον, ὁ ἐπίκουρος, βοηθῶν, θεὸς Συλλ. 'Επιγρ. 9899.

ἄρκεσις, εως, ἡ, (ἀρκέω) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Κ. 73, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 2465 f· ὡσαύτως **ἄρκεσμα**, τό, «βοήθεια» 'Ησύχ. ἐν λέξει **ἄρκος**.

ἀρκετός, ή, όν, ὡς νῦν, ἱκανός, Χρύσιππ. Τυανεὺς παρ' 'Αθην. 113Β, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 34· ἰδίως, ἀρκετόν [ἐστι], ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., 'Ανθ. Π. 9. 749.—'Επίρρ. **-τῶς** 'Επιφάν. τ. 1. σ. 44Β, κτλ.

ἀρκεύθινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀρκεύθου, 'Εβδ. (Β'. Παραλ. 6', 8).

ἀρκευθίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, Θεοφρ. π. 'Οσμ. 5 (Schneid.), Πλούτ. 2. 383D: — ὅθεν, **ἀρκευθιδίτης, ου**, ὁ, κατεσκευασμένος ἐξ ἀρκευθίδων, ἢ ὁ ἀρωματισθεὶς δι' αὐτῶν, οἶνος Διοσκ. 5. 46. **2)** = τῷ ἐπ., Πλούτ. 2. 383Ε.

ἄρκευθος, ἡ, εἶδος θαμνοειδοῦς ἀκανθώδους κέδρου, κοινῶς ἀρδῆτσι, Λατ. juniperus, «ἡ ἄρκευθος δένδρον τι ἀκανθῶδες 'Απόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τῷ τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων» (Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ῥοδ. 'Αργ. Δ. 156), Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 3. 3, 1, Θεόκρ. 5. 97.

ἀρκέω: παρατ. γ' ἐν. **ἤρκει** 'Ιλ., 'Αττ.: μέλλ. **ἀρκέσω**: ἀόρ. **ἤρκεσα** Δωρ. **ἄρκεσα** Πίνδ. Ο. 9. 5:—Μέσ., ἀόρ. **ἠρκεσάμην**, μόνον διὰ τὸ **ἠρκέσω**, ὅπερ εἶναι ἐφθαρμένον ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 213, ἔνθα ὁ Wellauer καὶ ἄλλοι προτείνουσιν **ἠδέσω**, ὁ Ἕρμαννος **ἧκέ σοι**, ὁ J. Wordsworth **εἰργάσω**, κτλ.—Παθ., ἀπαρ. **ἀρκέεσθαι** 'Ηρόδ. 9. 33, **ἀρκεῖσθαι** 'Ησ. 'Αποσπ. 181: πρκμ. **ἤρκεσμαι** Σθενίδ. ἐν Στοβ. 332. 39: ἀόρ. **ἠρκέσθην** Πλουτ., Λουκ.: μέλλ. **ἀρκεσθήσομαι** Διον. 'Αλ. 6. 94, Διόδ., κτλ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **ἄλαλκε**: πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **χραισμεῖν** 4.)

'Ως τὸ Λατ. arceo, ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., σάκος, τό οἱ ἤρκεσκε λυγρὸν ὄλεθρον 'Ιλ. Υ. 289, πρβλ. Ζ.16, Σιμων. 104 (159), καὶ 'Αττ.· ὅς οἱ ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον 'Ιλ. Ν. 440, πρβλ. Ο. 534· ὥστε τοῦτο γ' ἀρκέσαι Σοφ. Αἴ. 535· ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ .. θανεῖν, δὲν θὰ ἀπεμάκρυνε τὸν θάνατον, αὐτόθι 727. **2)** μετὰ δοτ. μόνον, ὑπερασπίζω, προφυλάττω, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ 'Ιλ. Ο. 529· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ, ἄνευ δοτ., Ν. 371, 397: — βοηθῶ, Φ. 131, 'Οδ. II. 261, Σοφ. Αἴ. 824, 'Ηλ. 322, Εὐρ. 'Εκ. 1164. **II**. ἐν Σοφ. Αἴ. 439, κατορθώνω, οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς. **III**. συχνάκις παρ' 'Αττ., καὶ ἀείποτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, εἶμαι ἐπαρκής, ἐπαρκῶ, μετ' ἀπαρ., πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 9. 5· ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι Αἰσχύλ. Πρ. 621, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1209· ὡσαύτως, μετὰ μετοχ., ἀρκέσω θνήσκουσα, ὁ θάνατός μου θὰ ἐπαρκέσῃ, ὁ αὐτ. 'Αντ. 547, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 383· ἔνδον ἀρκείτω μένων, ἂς ἀρκεσθῇ μένων ἐντός, Σοφ. Αἴ. 76· ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 498· καὶ οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οὐκ ἤρκουν ἰατροὶ θεραπεύοντες Θουκ. 2. 47· ἐλλειπτ., σοφοὺς ὥσπερ σὺ μηδὲν μᾶλλον· ἀρκέσουσι γὰρ [σοφοὶ ὄντες] Εὐρ. 'Ηρακλ. 576, θὰ εἶναι ἀρκετοί, ἀρκ. εἴς τι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ταὐτὸν ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας, ἐφαρμόζεται ἐπίσης εἰς πάντας, Πλάτ. Θεαίτ. 174Α. **2)** μετὰ δοτ., ἀρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, ἱκανοποιῶ, ταῦτά τοι οὐκ ἤρκεσε 'Ηρόδ. 2.115, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 308, κτλ.· εἶμαι ἰσόπαλος πρός τινα, κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ ὁ αὐτ. Αἴ. 1123· πρὸς τοὺς πολεμίους Θουκ. 6. 84. **3)** ἀπολ., εἶμαι ἀρκετός, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἰσχύω, διαμένω, βίος ἀρκείτω Αἰσχύλ. 'Αγ. 1314· οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα ὁ αὐτ. Πέρσ. 278· διαρκῶ, ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν Θουκ. 1.71, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31· οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ, δὲν βαστῶ πλέον, Σοφ. 'Ηλ. 186· ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα, ἀρκετὰ τὸν ἀριθμόν, Ξεν. 'Αν. 5.1, 13· συχν. κατὰ μετοχ., **ἀρκῶν, οῦσα, οῦν**, ἱκανός, ἀρκετός, βίος ἀρκέων ὑπῆν 'Ηρόδ. 1. 31, πρβλ. 7. 28· τὰ ἀρκοῦντα, τὰ ἐξαρκοῦντα, ὅσα χρειάζονται, Εὐρ. 'Ικ. 865· ἀρκοῦσα ἀπολογία 'Αντιφῶν 120. 21· ἀρκοῦντα ἢ τὰ ἀρκοῦντα ἔχειν Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 1; Συμπ. 4. 35: πρβλ. **ἀρκεόντως**. **4)** ἀπρος., ἀρκεῖ μοι, μοὶ ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν .. εἴκειν Σοφ. Αἴ. 1242, πρβλ. Ξεν. 'Αν. 5. 8, 13: μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Σοφ. Αἴ. 80· ὡσαύτως, ἀρκεῖ μοι εἰ .., ἐάν .., ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14, πρβλ. 'Απομν. 1. 4, 13., 4. 4, 9: ὡσαύτως, ἔμ' ἀρκεῖ βουλεύειν, εἶναι ἀρκετὸν εἰς ἐμὲ νά .., Αἰσχύλ. Θήβ. 248· οὐκ ἀρκοῦν μοί ἐστι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 'Αντιφῶν 116. 30:— ὡσαύτως ἀπολ., ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, ὅτε πλέον δὲν χρησιμεύει, δὲν ὠφελεῖ, Σοφ. Τρ. 711· ἀρκεῖν δοκεῖ μοι, ἀρκεῖ μοὶ φαίνεται, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 1364. **IV**. ἐν τῷ παθ., ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, μετὰ δοτ. πράγμ., ἔφη οὐκέτι ἀρκέεσθαι τούτοισι 'Ηρόδ. 9. 33, πρβλ. Πλάτ. 'Αξ. 369Ε, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 7, 5, 'Ανθ. II. 6. 329, κτλ. **2)** πολλάκις παρὰ μεταγεν. πεζοῖς μετ' ἀπαρ., ἀρκοῦμαι νὰ πράξω τι, Πολύβ. 13. 2, 4, κτλ.

ἄρκη, ἡ, τὸ Λατ. arca, θήκη, λάρναξ, κιβωτός, Συλλ. 'Επιγρ. 3484.

ἄρκηλος, ὁ, σκύμνος παρδάλεως, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 201C· ὁ Εὐστάθ. 1535, 158 γράφει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ι καὶ ἑρμηνεύει, «ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκτων εἴτουν ἄρκων νεογνά»· Δωρ. **ἄρκᾱλος**, ἐπιγρ. παλαιὰ Λακων. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 15· καθ' 'Ησύχ., «ἄρκηλα· ᾠὸν (ἴσως διορθ. ζῷον)· Κρῆτες τὴν ὕστριχα».

ἄρκιος, α, ον, Ἄρατ. 741, **ος, ον**, 'Ανθ. II. 11. 59 (ἀρκέω): —'Επ. ἐπίθ., ὁ ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ στηριχθῇ, βέβαιος, ἀσφαλής, οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν, οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ ἐλπίδα διαφυγῆς, 'Ιλ. Β. 393· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, ἓν ἐκ τῶν δύο εἶναι βέβαιον ἢ νὰ ἀπολεσθῶμεν ἢ νὰ σωθῶμεν, Ο. 502· μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, ἐπαρκής, μέγας, Κ. 303, πρβλ. 'Οδ. Σ. 358, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 368· βίος ἄρκιος αὐτόθι 499, 575. **II**. ἐπαρκής, ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, «ὅπως ἂν χρήζων καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιόν, εὕρῃς τὸ ἀρκοῦν σοι» (Μοσχόπουλ.), 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 351 (349), 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 799, Θεόκρ. 8. 13· ὄφρα .. σφίσιν ἄρκιος εἴη, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εἶναι ἐπαρκὴς ἀντίπαλος αὐτῶν, ὁ αὐτ. 25. 190· δέμας ἄρκιος 'Οππ. Κ. 3. 185: ὠφέλιμος, χρήσιμος, Νικ. Θ. 508, 'Οππ. Κ. 3. 173· ἄρκια νούσων, φάρμακα ἐναντίον τῶν νόσων, Νικ. Θ. 837. —'Επίρρ. **ἀρκίως**, «ἀρκετῶς, ἱκανῶς» 'Ησύχ.

ἄρκιος, ἴδε ἐν λ. **ἄρκειος**.

ἀρκόν, «σχολήν· Μακεδόνες» 'Ησύχ.

ἄρκος, ὁ καὶ ἡ, = **ἄρκτος**, «ἀρκοῦδα», Αἰλ. π. Ζ. 1, 31, Εὐστ. 1156, 16, Σουΐδ. — πρβλ. 'Ιακωψ, 'Ανθ. Π. 3. σ. 696.

ἄρκος, εος, τὸ (ἀρκέω) ἀμυντήριον, βελέων Ἀλκαῖος 1, καθ' Ἡσύχ., «ἄρκεσμα, βοήθεια, κτλ.».

ἀρκούντως, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀρκεόντως ὃ ἴδε.

ἀρκόφθαλμος, ὁ, εἶδος θάμνου, τὸ χρυσόγονον, Διοσκ. 4. 56.

ἀρκό-φυτον, τό, εἶδος φυτοῦ, τὸ βήχιον, Διοσκ. 3. 116 (126).

ἀρκτεία, ἡ, (ἀρκτεύω) θυσία τελουμένη τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι ὑπὸ νεαρῶν κορασίων, «ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελετὴ κτλ.» Ἡσύχ., ἴδε ἀρκτεύω.

ἄρκτειος, α, ον, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ θηρίου), ἀρκτείῳ στέατι Γαλην. τ.12, σ. 399.

ἀρκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. **1)** τοῦ **ἄρχομαι**, πρέπει τις νὰ ἀρχίσῃ, Σοφ. Αἴ. 853· ἀρχὴν ἀρκτέον, πρέπει τις νὰ κάμῃ ἀρχήν, Πλάτ. Τίμ. 48Β· ἀπό τινος ἀρκτέον Στράβ. 685. **ΙΙ.** τοῦ ἄρχω, πρέπει τις νὰ ἄρξῃ, νὰ κυβερνήσῃ, τινί τινος Ἰσοκρ. 298D. **2)** μετὰ παθ. σημασ. Σοφ. Ο. Τ. 628 (ἔνθα ἴδε Schneidewin), πρέπει νὰ εἶσαι ὑπὸ ἀρχήν, νὰ ὑπακούῃς· οὕτω τό, σωστέον εἶναι παθ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 501· οὐ καταπληκτέον ἐν Δεινάρχ. 103. 45.

ἀρκτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ἄρκτος (σημ. ΙΙ.), «ἀρκτεῦσαι .. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ .. ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης .. Λυσιστράτῃ» Ἁρπ. ἐν λ.: — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 645.

ἀρκτῆ, (ἐξυπακουομ. δορά), «ἡ τῆς ἄρκτου δορά» Ἡσύχ. (Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 14).

ἀρκτήρια, λέξ. ἀμφίβ. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 698 ῥάκη ἀρκτήρια τύχης, ὁ Bernh. **ἀλκτήρια**.

ἀρκτικός, ή, όν, παρὰ τὴν ἄρκτον, ἀρκτικός, βόρειος, πόλος ἀρκτικὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 5, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 96· ἐν τῷ ἀρκτικῷ μέρει Συλλ. Ἐπιγρ. 4449.

ἀρκτικός, ή, όν. (ἄρχομαι) ὁ ἐν ἀρχῇ, ὁ πρῶτος, τῇ τάξει ἀρκτικὴ Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 17· ἀρκτικὸς σύνδεσμος Δημ. π. Ἑρμ. 56.

ἄρκτιον, τό, βοτάνη, ἥτις κατὰ τὸν Διοσκορ. (4. 106) «φλόμῳ ἔχει ἐοικότα τὰ φύλλα, δασύτερα δὲ καὶ στρογγυλώτερα· ῥίζαν ἁπαλήν, γλυκεῖαν, λευκήν· καυλὸν δὲ μαλακὸν μακρόν· καρπὸν δὲ κυμίνῳ μικρῷ ὅμοιον» κτλ. Νικ. Θ. 841, Γαλην.· κατὰ τὸν Sibthorp ἡ βοτάνη αὕτη ἐν Κρήτῃ ὀνομάζεται **φυλλόχορον**· κατὰ τὸν Adams = verbascum, κατ' ἄλλους lappa.

ἄρκτιος, ον, ἀρκτικός, βόρειος, Νόνν. Δ. 38. 329.

ἀρκτο-ειδής, ές, ὅμοιος ἄρκτῳ, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου σ. 295· καὶ **-μορφος, ον** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 481.

ἄρκτος, ἡ, ἡ ἄρκτος, «ἀρκοῦδα» κυρίως ἡ φαιὰ ἄρκτος, Ὀδ. Λ. 611, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 223, εἰς Ἀφρ. 160, Ἡρόδ. 4. 191, καὶ Ἀττ.· τὰ παραδείγματα τοῦ ἀρσ. γένους εἶναι ἀμφίβ. (ὡς ἐν Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 12), τὸ δὲ θηλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὅπου ἀμφότερα τὰ γένη περιλαμβάνονται, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 5. 2, 5. **2) ἄρκτος**, ἡ, ὁ ἀστερισμός, ἡ μεγάλη ἄρκτος, ἡ καλουμένη καὶ **ἅμαξα** (ὡς καλεῖται καὶ ὁ ἀκριβῶς ὄπισθεν αὐτῆς ἀστήρ, Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ ἢ Βοώτης), Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέονται Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273 (ἔνθα ὡσαύτως προστίθεται, οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, ὁ μόνος τότε γνωστὸς μετὰ ὀνόματος ἀστερισμός, ἴδε Lewis, Astron. of Ancients σ. 59)· τὰ ὑπὸ τὴν ἄρκτον ἄοικητα Ἡρόδ. 5. 10· ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Σοφ. Τρ. 131· ὁ Παλαμήδης ἀνεκάλυψεν Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 379. 11· κατὰ πληθ., ἡ μεγάλη καὶ μικρὰ ἄρκτος, Ἄρατ. 27, Στράβ. 132, 133, Κικ. Ν. D. 2. 41. **3)** Ἡ χώρα τοῦ βορρᾶ, τὰ ἀρκτικὰ μέρη, ἡ ἄρκτος, ἑνικῶς, Ἡρόδ. 1. 148., 5. 10, Εὐρ. Ἠλ. 733, κτλ.· ἀπὸ τοῦ ἄρκτου Συλλογ. Ἐπιγρ. 1534, κ. ἀλλ.· πλ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, 291, Πλάτ. Κριτίας 118Β, κτλ.· — ἡ ἑτέρα ἄρκτος, ὁ νότιος πόλος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 11·—πρβλ. **ἀρκτικός**. **ΙΙ. ἄρκτος**, ἡ, ἐν Ἀθήναις κοράσιον ὡρισμένον εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀρχηγέτιδος Εὐρ. Ἀποσπ. 767, Ἀριστοφ. Λυσ. 645· πρβλ. **ἀρκτεύω, ἀρκτεία**· — περὶ τῆς μυθολογικῆς σχέσεως τῆς τελετῆς ταύτης τῶν ἀρκτευομένων παρθένων πρὸς τὴν ἄρκτον, πρβλ. Hicks Inscrr. in Br. Mus. 1. σ. 79. **ΙΙ.** εἶδος καρκίνου, ὅστις ἴσως εἶναι ὁ Cancer arctus L., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 17, 10, Meineke εἰς Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1.45 (3. 574). (Πρβλ. τοὺς τύπους **ἄρκος, ἄρκηλος**. Σανσκρ. ṛkshas (ἀντὶ ṛarkshas)· Λατ. ursus ἀντὶ (urcsus).

ἀρκτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἄρκτους καὶ ἄλλα θηρία πρὸς ἔκθεσιν, θηριοκόμος, θηριονόμος, Προκόπ. ΙΙΙ. 58, 21.

Ἀρκτοῦρος, ὁ (οὖρος, φύλαξ), ὁ τὴν Ἄρκτον φυλάττων (ἴδε **ἄρκτος** Ι. 2), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 564, 608. **ΙΙ.** ὁ χρόνος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν τὰ κτήνη κατελίμπανον τὰς ὀρεινὰς νομάς, ὡς οὔσας θυελλώδεις, Plaut. Rud. prol. 69, κἑξ., Σοφ. Ο. Τ. 1137· ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844Ε· Ἀρκτούρου ἐπιτολαὶ Θουκ. 2. 78, κτλ.

Ἀρκτοφύλαξ, ὁ, = **Ἀρκτοῦρος**, Ἄρατ. 92.

ἀρκτό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων χεῖρας ὁμοίας τοῖς ποσὶν ἄρκτου, ἔδοξέ τις μεταμορφωθεὶς ἀρκτόχειρ γεγονέναι Ἀρτεμίδ. 5. 49.

ἀρκτύλος, ὁ, νεογνὸν ἄρκτου, «καλεῖται τὰ τῶν ἄρκτων ἔκγονα ἀρκτύλοι» Πολυδ. Ε', 15.

ἀρκτῷος, α, ον, (ἄρκτος) ὁ εἰς ἄρκτον ἀνήκων, «ἀρκουδένιος», ἀρκτῴαις γενύεσσιν Νόνν. Δ. 2. 44. **2)** ἀρκτικός, βόρειος, μῆκος ἐπ' ἀρκτῴοιο τιταινόμενα βορέαο Διον. Π. 519, κτλ.· τὰ ἀρκτῷα, αἱ ἀρκτικαὶ χῶραι, ὁ βορρᾶς, Λουκ. Ἐπισκ. 5.

ἄρκῡς, υος, ἡ, πλ., ὀνομ. **ἄρκυες**, αἰτ. **ἄρκυας**, Ἀττ. συνηρ. **ἄρκυς**: — δίκτυον θηρευτοῦ, Λατ. cassis, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116, Χο. 1000· συχνότερον κατὰ πληθ., ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν ὁ αὐτ. Εὐμ. 147· ἀρκύων μολεῖν ἔσω Εὐρ. Κύκλ. 196· οὕτω καὶ παρὰ Ξεν., ἄρκυς ἱστάναι, στήνω θηρευτικὰ δίκτυα, Κυν. 6, 5· εἰς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτειν, συλλαμβάνεσθαι ἐν αὐτοῖς, αὐτόθι· ἄρκυς πλέκεσθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 790·— μεταφ., ἄρκυες ξίφους, οἱ ἀγῶνες, οἱ κίνδυνοι τοῦ ξίφους, Εὐρ. Μήδ. 1278· οὓς .. Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 6·— ὡσαύτως, **ἄρκυον**, τό, «ἄρκυα· δίκτυα, λίνα» Ἡσύχ. (ὅστις ἔχει ἐπίσης καὶ **ἄρκυλον**, ὅπερ ἑρμηνεύει «δίκτυον»), Ἐτυμολ. Μ. 143, 11. **2)** δίκτυον γυναικείας κόμης, γυναικεῖος κεκρύφαλος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἄρκυν**. (Πιθ. ἐκ √ΑΡΚ, ἐξ ἐπεκτάσεως τῆς √ΑΡ (ἴδε * **ἄρω**), ἁρμόζω, συνδέω, ἐντεῦθεν καὶ τὸ **ἀρκάνη**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **ἀράχνη**· ὡσαύτως (κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς λ) **ἠλακάτη** Κούρτ. ἀρ. 489).

ἀρκυ-στᾰσία, ἡ, ἡ στάσις τῶν θηρευτικῶν δικτύων, **-στάσιον**, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, Ξεν. Κυν. 6. 6, Πολυδ. Ε', 32·— διάφ. γρ. **ἀρκυοστασία, ἀρκυοστάσιον**.

ἀρκύστᾰτος, η, ον, Εὐρ. Ὀρ. 1420 (ἄρκυς, ἵστημι): — ὁ ἐστημένος ὡς ἄρκυς, ὡς δίκτυον, ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπεσεῖν, εἰς παγίδα, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. **ΙΙ. ἀρκύστατα**, τά, μέρος περιδληθὲν ὑπὸ δικτύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 112, Σοφ. Ἠλ. 1476· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1375 ἡ διόρθωσις τοῦ Elmsley, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν ἐγένετο ἐν γένει παραδεκτὴ ἀντὶ τῆς γραφῆς πημονὴν ἀρκύστατον· ἐνῷ ἐν Πέρσ. 98, ὁ Ἕρμανος διώρθωσεν ἄρκυας Ἄττα ἀντὶ ἀρκύστατα, πρβλ. τὸν Σχολ.

ἀρκυωρέω, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐπὶ ἀράχνης ἐνεδρευούσης θήραμα, καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα Αἰλ. Π. Ἱστ. 1. 2, ἴδε σημειώσ. Κοραῆ ἐν τόπῳ. **ΙΙ.** μεταφ., φυλάττω τι μετὰ προσοχῆς, σὺ δὲ τὰ καλῴδια ταῦθ' ἀρκυώρει Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 18., «ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο Ἀττικῶς αἱ ἄρκυες οὐκ ἄδηλον· καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπόλιδος εἰς τοῦτο τοιαύτη, κτλ.» Εὐστ. Ὀδ. 1535, 18.

ἀρκυωρός, ὁ (οὖρος), ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Ξεν. Κυν. 6. 5, κλ.

ἅρμα, ατος, τό, ἐλαφρὸν ὄχημα, κυρίως πολεμικὸν δίτροχον ὄχημα, ὁ Ὅμ. συχν. ἔχει τὸν πληθ. ἀριθμ. ἀντὶ τοῦ ἑν., ἑστᾶσ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν Ἰλ. Δ. 366, κτλ.· ἵππους ὑφ' ἅρμασι ζευγνύναι Αἰσχύλ. Πέρσ. 190, Εὐρ. Ἱππ. 111· ἵππους ὑφ' ἅρματα ἄγειν Αἰσχύλ. Πρ. 465· πῶλον .. ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν ὁ αὐτ. Πέρσ. 795· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἁρμάμαξαν** (ἴδε τὴν λέξιν)· ὡσαύτως ἅρμα πρὸς ἁρματηλασίαν συρόμενον ὑπὸ ἵππων, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὄχημα (συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων) Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἅρ. τέλειον Συλλ. Ἐπιγρ. 1591. 6, κ. ἀλλ.·— ἀλλ' ἁρμάτων ὀχήματα Εὐρ. Ἰκ. 662, πρβλ. Φοίν. 1190. **2)** τὸ ἅρμα καὶ οἱ ἵπποι, τὸ ἐζευγμένον ἅρμα· ἅρμα τέθριππον, τετράορον, κτλ., Πινδ. καὶ Τραγ.· μεταφ., τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων, ἐπὶ τριῶν θεαινῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 277. **3)** οἱ σύροντες ἵπποι, ἅρμασιν ἐνδίδωσι κέντρον ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 881· ἅρματα .. φυσῶντα καὶ πνέοντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 901· ἅρματα τρέφειν, ὡς τὸ ἁρματοτροφεῖν, διατρέφειν ἵππους πρὸς ἁρματηλασίαν, Ξεν. Ἱέρ. 11, 5· ἅρματος τροφεὺς Πλάτ. Νόμ. 834Β. **ΙΙ.** «ἅρμα, τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ παροιμία ὅταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ, ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων» Σουΐδ., τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικήν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα, ὁπόταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ· ἀστραπήν τινα σημειουμένων κατὰ χρησμὸν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἅρμα, κτλ., Στράβ. 404, Πλούτ. 2. 679C. (Πρβλ. **ἁρμός, ἁρμόζω**, ἴδε δὲ καὶ τὴν λέξ. * **ἄρω**).

ἄρμα, ατος, τὸ (αἴρω), τὸ ὡς τροφὴ λαμβανόμενον, τροφή, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. **2)** τὸ αἰρόμενον βάρος, Ἀκύλ. Δευτ. 1.12, Ἡσ. κα', 13.

ἅρμα, ἡ (*ἄρω), ἕνωσις, φιλότης, ἀγάπη, Δελφικὴ λέξις, Πλούτ. 2.769Α· πρβλ. **ἁρμή, ἄρπυς**.

ἄρμαλα, ἐν Διοσκ. 3. 53· ὄνομα κατά τινας τοῦ ἀγρίου πηγάνου, κατὰ δὲ Γαληνὸν (τ. 13. σ. 605) «βήσασα, σπέρμα δὲ ἔστιν ἐν Συρίᾳ γεννώμενον τοῦ ἀγρίου πηγάνου, ὃ δὴ οἱ ἐντόπιοι ἄρμαλα καλοῦσιν».

ἁρμαλιά, ἡ, τὸ ὡρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους ἢ τὰ κτήνη, σιτηρέσιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 560, 765· ἁρμ. ἔμμηνος Θεόκρ. 16. 35· τὰ διὰ τὸν πλοῦν ἀπαιτούμενα τρόφιμα, κοινῶς «κουμπάνια», Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 393.

ἁρμ-άμαξα, ης, ἡ, ἅμαξα κεκαλυμμένη καὶ ἀναπαυτική, συνήθως μνημονεύεται ἐν σχέσει πρὸς Περσικὴν χλιδήν, οὕτως ὁ Ξέρξης, ὅτε κατὰ τὴν πορείαν ἐκουράζετο, μετεβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς ἁρμάμαξαν Ἡρόδ. 7. 41, πρβλ. 83· καὶ περὶ τῶν εἰς Περσίαν πεμπομένων πρεσβευτῶν λέγεται ὅτι ἐπορεύοντο ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 70· μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὰς κυρίως αἱ γυναῖκες, Ξεν. Κύρ. 3.1,40., 6.4,11. Ἀνάβ. 1. 2,16,18.

ἁρμᾰσί-δουπος, ον, ὁ ἱππικώτατος, ὁ ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ προξενῶν δοῦπον, Πίνδ. παρ' Εὐστ. (Ποιημάτ. 56.18).

ἁρματ-αρχία, ἡ, τάξις ἐκ δεκαὲξ ἁρμάτων, «καλοῦσι τὰ μὲν δύο ἅρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας συζυγίαν, δύο συζυγίας ἐπισυζυγίαν, δύο ἐπισυζυγίας ἁρματαρχίαν» Ἀσκληπ.όδ. Τακτ. σ. 161, 8, ἔκδ. Köchly.

ἁρμάτειος, ον, (ἅρμα) ὁ τοῦ ἅρματος, ὁ εἰς ἅρμα ἀνήκων, σύριγγες Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 230· δίφρος Ξεν. Κύρ. 6. 4, 9· (**ἁρμάτινον,** Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **δίφρον** εἶναι πιθ. ἀντιγραφέως σφάλμα)· τροχὸς Πλούτ. 2. 890Α· μέλος ἁρμ., εἶδος ἐπιταφίου μέλους, Εὐρ. Ὀρ. 1385· ἀλλὰ νόμος ἁρμ., μέλος πολεμικόν, Πλούτ. 2. 335Α, 1133 Ε· ἴδε Müller Εὐμ. § 19. 1.

ἁρματεύω, (ἅρμα) ἁρματηλατῶ, πορεύομαι καθήμενος ἐφ' ἅρματος Εὐρ. Ὀρ. 994.

ἁρματηγέω = τῷ προηγ., μεταφ., Φιλῆς.

ἁρματηγός, όν, (ἄγω) ἁρμάτειος, διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας Παρθέν. 6. 3.

ἁρματηλᾰσία, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἅρμα, Ξεν. Κύρ. 6.1, 27, Λουκ. Δημοσθ. 23.

ἁρματηλᾰτέω, ἐλαύνω ἅρμα, ὀχοῦμαι ἐφ' ἅρματος, Ἡρόδ. 5. 9, Ξεν. Συμπ. 4. 6.

ἁρματηλάτης, ου, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἅρμα, ὁ ὀχούμενος ἐφ' ἅρματος, Πινδ. Π. 5. 154, Σοφ. Ἠλ. 700, Ξεν., κτλ.

ἁρματ-ήλᾰτος, ον, ὁ περιελαυνόμενος, ὁ δινούμενος, ὁ προσδεδεμένος ἐπὶ τροχοῦ καὶ περιστρεφόμενος, καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1297. **2)** ὁδὸς ἁρμ., ὁδὸς ἁμαξιτός, ὁδὸς δι' ἁρματηλασίαν, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 60.

ἁρματιαῖος, α, ον, = **ἁρμάτειος,** Θεοδωρήτου Ἑλλ. παθ. Θερ. σ. 59.

ἁρματίζομαι, ἀποθ., ὀχοῦμαι ἐφ' ἅρματος, Λυκόφρ. 1319.

ἁρμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἅρμα, Γλωσσ.

ἁρματίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ὁ μεταχειριζόμενος ἅρματα, Λυδοὶ Φιλόστρ. 788.

ἁρματο-δρομέω, ἁρματηλατῶ, ἁρματοδρομεῖν διδάσκων Ἀπολλόδ. 3. 5, 5· κοιν. **-δραμέω,** ἴδε Λοβ. Φρύν. 617: **-δρομία, ἡ,** ἁρματηλασία ἢ ἀγὼν ἁρματηλασίας, Στράβ. 236: **-δρόμος, ον,** ὁ ἀγωνιζόμενος ἀγῶνα ἁρματηλασίας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1333.

ἁρματόεις, εσσα, εν, = **ἁρμάτειος,** Κριτίας παρ' Ἀθην. 28C.

ἁρματο-εργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος, ὁ κατασκευάζων ἅρματα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 277.

ἁρματο-θεσία, ἡ, (τίθημι) ἀγὼν ἁρματηλασίας, Εὐστ. 226. 6.

ἁρματό-κτῠπος, ον, ἁρματόκτυπος ὄτοβος, ὁ συνεχὴς κρότος ἢ δοῦπος τῶν ἁρμάτων, Αἰσχύλ. Θήβ. 204.

ἁρματο-μᾰχέω, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Εὐστ. 1088. 27.

ἁρματοπηγέω, συμπηγνύω, κατασκευάζω ἅρματα, Πολυδ. Ζ', 115.

ἁρματοπηγός, όν, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἅρματα, «ὁ ἅρματα πηγνύων, τέκτων» (Σχόλ.), τὴν μὲν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμ' Ἰλ. Δ. 485, Θεόκρ. 25. 247.

ἁρματοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόγνωστ. ἐν Α. Β. 1340.

ἁρματο-ποιός, όν, = **ἁρματο-πηγός,** Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 6. 3, 5·—ἐντεῦθεν ῥῆμα **-ποιέω,** Πολυδ. Ζ', 113·—Οὐσιαστ. **-ποιΐα, ἡ,** Ἐκκλ.

ἁρματο-στρόφος, ον, ὁ στρέφων, ὁδηγῶν, διευθύνων ἅρματα, Μανασσ. Χρον. 2030, κτλ.: — καὶ οὐσιαστ. **-στροφία, ἡ,** ὁ αὐτ.

ἁρματο-τροφέω, διατηρῶ, τρέφω ἵππους πρὸς ἁρματηλασίαν, κυρίως δὲ πρὸς ἀγῶνας ἁρματοδρομίας, Ξεν. Ἀγησ. 9. 6, Διογ. Λ. 4. 17· πρβλ. **ἅρμα** 2.

ἁρματο-τροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἵππους χάριν ἁρματηλασίας, Ξεν. Ἱέρ. 11. 5.

ἁρματο-τροχιά, ἡ, ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος, Λουκ. Δημοσθ. 23, Αἰλ. π. Ζ. 2. 37:— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν ποιητ. τύπ. **ἁρματροχιή,** Ἰλ. Ψ. 505· πρβλ. Κ. Σμ. 4. 516.

ἁρματωλία, ἡ, κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ **ἁρματηλασία,** μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἁμαρτωλία** (ἂν μὴ παραλάβωμεν αὐτὴν ταύτην τὴν λέξιν, ὡς ὁ Bentley προέτεινεν), Ἀριστοφ. Εἰρ. 415.

ἁρμ-ελάτης, ου, ὁ, = **ἁρματηλάτης,** Welcker Συλλ. Ἐπιγρ. 212· ὡσαύτως, **ἁρμελατήρ, ῆρος, ὁ,** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618. 1.

ἅρμενα, τά, ὁ ἐξαρτυσμός, τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου, τὰ ἱστία, κτλ. ὡς τὸ **ὅπλα,** Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 806, Θεόκρ. 22. 13. **2)** χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς λέξεως **ὄργανα,** Ἱππ. Κατ' Ἰητρ. 740, προβλ. περὶ Ἀγμ. 773. **3)** ὡς τὸ ὅπλα, πᾶν ἐργαλεῖον, Ἀνθ. Π. 6. 205, πρβλ. 11. 203, Συλλ. Ἐπιγρ. 2068Β, 52, κτλ. 2694δ. 4.— Κυρίως οὐδ. τοῦ **ἄρμενος,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀραρίσκω** Β. V. Ι.

Ἀρμενία, ἡ, χώρα ἐν Ἀσίᾳ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, Στράβ. 521, 527, κἑξ., πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 105: — **Ἀρμένιος, α, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς ἐπίθ., προσέτι καὶ **Ἀρμενιακός, ή, όν,** Στράβ. 530: — **Ἀρμενιστὶ** ἐπίρρ. κατὰ τὸν Ἀρμενιακὸν τρόπον, ἐσκευάσθαι ὁ αὐτ. 500.

ἁρμενίζω, μέλλ. ίσω, ὡς καὶ νῦν, πλέω, Γλωσσ.

ἁρμένιον, τό, ἴδε ἐν λ. **σάνδυξ.**

ἁρμή, ἡ, (*ἄρω) (καὶ **ἀρμὴ** ἢ **ἅρμη**) ἕνωσις, ἁρμογή, θέντες ἐπ' ἀλλήλησι (τὰς ἀσπίδας)· μὴ δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἅρμη Κόϊντ. Σμ. 11. 361, πρβλ. **ἅρμα:**—περὶ τῆς ῥαφῆς τραύματος, Ἱππ., Ἐρωτιαν. 78· ἅρμης, τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς Γαλην. Λεξ. σ. 442.

ἁρμογή, ἡ, (ἁρμόζω) συναφή, σύναψις, Λουκ. Ζεῦξ. 6: ἐφαρμογή, Πολύβ. 6. 18, 1, κτλ. **2)** ἡ συναφὴ δύο ὀστῶν ἀκινήτων = **σύμφυσις,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρθρον,** Γαλην. 19. 460, πρβλ. 2. 734. **II.** = **ἁρμονία,** Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 13.

ἁρμόδιος, α, ον, (ἁρμόζω) ὁ ἁρμόζων, προσαρμοζόμενος, πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι Θέογν. 422. **II.** ἁρμόδιος, ἀνάλογος, φιλικός, ἀρεστός, ὁ αὐτ. 724· ἔνθα μοι ἁρμόδιον δεῖπνον κεκόσμηται Πινδ. Ν. 1. 31· ἁρμ. τόπος, κατάλληλος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 1· πρβλ. **ἁρμόζω** II. 2:—Ἐπίρρ. **-ως** Πλουτ. Ἀριστείδ. 24.

ἁρμοδιο-τῠπής, ές, «ὁ ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος» Ἡσύχ.

ἁρμοδιο-φυής, ές, ὁ ἁρμοδίαν ἔχων φύσιν, Ῥήτορες (Walz) 6. 556.

ἁρμοζόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἁρμόζω,** ἁρμοδίως, Διόδ. 3.15· ὁ τύπος **ἁρμοττόντως** ἀπαντᾷ ἐν Φίλωνι Βελοπ. 82.

ἁρμόζω, καὶ Ἀττ. (ἐκτὸς τῶν Τραγικ.) **ἁρμόττω,** Λοβ. Φρύν. σ. 241· Δωρ. **ἁρμόσδω** Θεόκρ. 1. 53 (ἐν συνθ. **ἐφ-**)· ἡ μετοχὴ **ἁρμόσσον** (Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802) ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι τοῦ μέλλ. **ἁρμόσον:** — παρατ. **ἥρμοζον,** Δωρ. **ἅρμ-,** Πινδ. Ν. 8. 20· μέλλ. **ἁρμόσω,** Τραγ., Ἀττ.: ἀόρ. **ἥρμοσα** Ἰλ., Ἀττ., Δωρ. **ἅρμοξα (συν-)** Πινδ. Ν. 10. 22· πρκμ. **ἥρμοκα** Ἀριστ. Ποιητ. 24. 8:— Μέσ. Ἐπ. προστ. **ἁρμόζεο** Ὀδ., **-όζου** Ἀττ.: μέλλ. **-όσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἡρμοσάμην** Ἡρόδ., Ἀττ., Δωρ **ἁρμοξάμην** Ἀλκμὰν 66: — Παθ. πρκμ. **ἥρμοσμαι,** Εὐρ., Πλάτ., Ἴων, **ἅρμοσμαι** Ἡρόδ., Δωρ. γ' ἐν. **ἅρμοκται** Ἔκφαντ. παρὰ Στοβ. 333. 48: ἀόρ. **ἡρμόσθην** Πλάτ., Δωρ. **ἁρμόχθην,** Διογ. Λ. 8. 85: μέλλ. **ἁρμοσθήσομαι,** Σοφ. Ο. Κ. 908. Ἐκ √ΑΡ (ἴδε *ἄρω), συναρμόζω, συνενώνω, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ ξυλουργοῦ, ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν (ἐνν. τὰ δοῦρα) Ὀδ. Ε. 247· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συγκολλῶ, συναρμόζω, ἁρμόζεο χαλκῷ εὐρεῖαν σχεδίην αὐτόθι 162 (οὕτω, ναυπηγίαν ἁρμόζειν Εὐρ. Κύκλ. 460)· οὕτως, ἁρμόζειν χαίταν στεφάνοισι Πινδ. Ι. 7 (6). 54, πρβλ. κατωτ. II.· ἀρβύλαισιν ἁρμ. πόδας Εὐρ. Ἱππ. 1189· ἁρμ. πόδα ἐπὶ γαίας, στηρίζειν τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ὀρ. 233· ἁρμ. ποδὸς ἴχνια Σιμων. (;) 175· οὕτως, ἐν ἡσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἅρμοσαι (προστ. μέσ. ἀόρ.) Σοφ. Ο. Κ. 198· ἁρμόσατε ψαλίοις ἵππους Εὐρ. Ῥῆσ. 27. **6)** ἁρμόζω δίκην, ἐφαρμόζω τὴν δικαιοσύνην, εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην Σόλων 36.17· εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις, «εἴθε γὰρ αὐτοῖς ἐμπεδοσθενῆ τοῦτον τὸν βίον ἁρμόσαις» (Σχόλ.) Πινδ. Ν. 7. 145: — ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, Σοφ. Τρ. 687· τοὐπτάνιον Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 19: — Μέσ., προσαρμόζω ἐμαυτόν, διαθέτω ἐμαυτὸν ἁρμοδίως, πρὸς τὴν παροῦσαν ἁρμ. τύχην Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 84· πρός τινα Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 30· ἁρμ. σύνεσιν, κτᾶσθαι, Ἱππ. Λεξ. **2)** ἐπὶ γάμου, ἁρμόζειν τινὶ τὴν θυγατέρα τινός, ἐγγυᾶν, νυμφεύειν, Ἡρόδ. 9. 108· ὡσαύτως, ἁρμ. κόρᾳ ἄνδρα Πινδ. Π. 9. 207· ἁρμ. γάμον, γάμους, κτλ., αὐτόθι 9. 21, Εὐρ. Φοίν. 411: — Μέσ., λαμβάνω ὡς σύζυγον, τὴν θυγατέρα τινὸς Ἡρόδ. 5. 32, 47 (ἀλλὰ μέσ. = τῷ ἐνεργ., Ἐπιστ. π. Κορ. Β', ια', 2):—Παθ., ἡρμόσθαι θυγατέρα τινὸς γυναῖκα Ἡρόδ. 3.137, ἴδε Οὐύττεμ. Πλούτ. 2.138C· πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 570. **3)** δένω σφιγκτά, ἁρμ. τινὰ ἐν ἄρκυσι Εὐρ. Βάκχ. 231. **4)** βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, κυβερνῶ, στρατὸν Πινδ. Ν. 8. 20· στόμ' ἅρμοσον Εὐρ. Τρῳ. 758· οὕτως ἐν τῷ παθ., [νόμοις] οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται Σοφ. Ο. Κ. 908· ἐν ταῖσιν εὐστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην, ἐν ταῖς φλογίστραις (ἔνθα ἐφλόγιζον τοὺς χοίρους) ἐπαιδευόμην διὰ γρόνθων, εἰς τοῦτο δηλ. τὸ σχολεῖον ἐφοίτησα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1236:— Παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, εἶμαι, διατελῶ ἁρμοστής, ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν Ξεν. Πολ. Λακ. 14. 2, κτλ. μετ' αἰτ., κυβερνῶ ὡς ἁρμοστής, ἁρμοστὴν ὃς ἥρμοζε τὴν Ἀσίαν Λουκ. Τόξ. 17. **5)** συναρμόζω, συντίθημι κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἁρμονίας, ἔπεα Πινδ. Π. 3. 202· ἐντείνω, χορδίζω ὄργανα, Πλάτ. Φίληβ. 56Α, Φαίδων 85Ε, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἁρμόττεσθαι ἁρμονίαν, φυλάττω ἁρμονίαν, ὁ αὐτ. Πολ. 591D· ἁρμ. τὴν λύραν, χορδίζω τὴν λύραν μου, αὐτόθι 349Ε· πρβλ. **ἐναρμόζω** 1. 2· — μέλη ἔς τι ἁρμ., προσαρμόζω αὐτὰ εἴς τινα ὑπόθεσιν, Σιμων. 116. — Παθ., ἐπὶ τῆς

λύρας, ἡρμόσθαι εἶναι ἐν μέλει, ἐν ἁρμονίᾳ, Πλάτ. Θεαίτ. 144Ε· ἡρμοσμένος, ἐν ἁρμονίᾳ, ὁ αὐτ. Φαίδων 85Ε· ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμ. ὁ αὐτ. Λάχ. 188D· ὁμονοητικὴ καὶ ἡρμοσμένη ψυχή, διατελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ἑαυτήν, ὁ αὐτ. Πολ. 554Ε. **II.** ἀμεταβ. ἁρμόζω, ἐφαρμόζομαι ἀκριβῶς, «πηγαίνω καλά» ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὁπλισμοῦ, ἥρμοσε δ' αὐτῷ [θώρηξ], «τοῦ ἦλθε καλά, ἔστρωσεν εἰς τὸ σῶμά του», Ἰλ. Γ. 333· Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ Ρ. 210· ἐσθὰς ... ἁρμόζοισα ... γυίοις Πινδ. Π. 4. 141· ἆρ' ἁρμόσει μοι (ἐνν. τὰ ὑποδήματα); Ἀριστοφ. Θεσμ. 263· καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα, «οἷον ἁρμόττον σφόδρα, ὥσπερ τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν» (Φωτ. Λεξ. σ. 420, 14, ἔκδ. Πόρσ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σκευαῖς» 3· θώραξ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων Ξεν. Κύρ. 2.1,16. **2)** ἐφαρμόζομαι, ἐκπληροῦμαι, εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς Σοφ. Ο. Τ. 902, Ἠλ. 1293, Ἀνδοκ. 29. 31· τόδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον ἁρμόσει, δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἄλλον, Σοφ. Ἀντ. 1318· ἐπί τινος Ἀριστ. Πολ. 3.11, 5 (πρβλ. **ἐφαρμόζω**)· εἴς τι, πρός τι Πλάτ. Πολιτικ. 289Β, 286D, Ἰσοκρ. 21D. **3)** ἀπροσ., **ἁρμόζει**, εἶναι ἁρμοστόν, εἶναι πρέπον, πρέπει, Λατ. decet, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον Σοφ. Τρ. 731· μετ' ἀπαρ. μόνον, λόγους οὓς ἁρμόσει λέγειν Δημ. 240. 2· πάντα τὰ τοιαῦτα ἁρμόττει καλεῖν ὁ αὐτ. 568. 10, πρβλ. 1025. 4· ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ῥηθῆναι μάλιστ' ἂν ἁρμόσειεν Ἰσοκρ. 303Ε. **4)** μετοχ. **ἁρμόττων, ουσα, ον**, ἁρμόζων, ἁρμόδιος, κατάλληλος, Πινδ. Π. 4. 229· ἀλλήλοις Πλάτ. Λάχ. 188Α, κ. ἀλλ. (ἴδε ἐν λ. **σχηματίζω** II.)· μετὰ γεν., Πολύβ. 1. 44,1· πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 5, κτλ. **5)** εἶμαι ἢ γίνομαι ἐμμελής, ὥσπερ λύραν ἐπιτείνειν ἕως ἂν ἁρμόσῃ Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 9.

ἁρμοῖ, ἐπίρρ. = **ἄρτι**, ἀρτίως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, «τώρα», ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 615 (ἔνθα ἴδε Blomf.), Θεόκρ. 4. 51, Λυκόφρ. 106. **2)** ἡσυχῇ, μικρῶς, κατ' ὀλίγον, Ἱππ. 591. 47., 675. 18, κτλ. — γράφεται **ἁρμῷ** ὑπὸ τοῦ Πινδ. κατὰ τὸν Εὐστ. (Πονημάτ. 57. 18), πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 144. 19, καὶ ὑπὸ Φερεκράτ. (ἐν «Μεταλλεῦσι» 4) κατὰ τὸν Ἐρωτιανὸν (σ. 56), ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις εἶναι Δωρική, ὁ Meineke δικαίως ἀμφιβάλλει περὶ τῆς χρήσεως αὐτῆς ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδ. (εἶναι δὲ πράγματι ἀρχαία δοτικὴ ἐκ τοῦ **ἁρμός**· πρβλ. **οἴκοι, πέδοι**, κτλ.).

ἁρμολογέω, συναρμολογῶ, συναρμόζω, κατασκευάζω, τάφον Ἀνθ. Π. 7. 554: — Παθ., ἕκαστον τῶν ζῳδίων οὐ συνεχές ἐστι σῶμα, οὐδ' ὥσπερ ἡρμολογημένον τῷ πρὸ ἑαυτοῦ, συνηρμολογημένον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 78· πρβλ. **συναρμολογέω**.

ἁρμολόγος, ον, (ἁρμός, λέγω) ὁ συναρμολογῶν, Γλωσσ.· **-λόγησις**, ἡ, Γλωσσ., Πλούτ.· **ἁρμολογία = ἁρμονία**, Ἰωάνν. Ἱερ. 441C.

ἁρμονία, ἡ, (ἁρμόζω) μέσον πρὸς συναρμογήν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ὅπως αἱ σανίδες τοῦ πλοίου ὦσι καλῶς συνηρμοσμέναι πρὸς ἀλλήλας, γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε (τὴν σχεδίην) καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν Ὀδ. Ε. 248· ὄφρ' ἂν μὲν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ, ἐνόσῳ τὰ ξύλα διαμένουσι προσηρμοσμένα πρὸς ἄλληλα, αὐτόθι 361., πρβλ. **Ἁρμονίδης**. **2)** ἡ ἁρμογή, ἡ τῶν σανίδων πλοίου ἁρμογή, τὰς ἁρμ. ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, ἐστούπωσαν τὰς σχισμάδας (τὰς μεταξὺ τῶν σανίδων) διὰ τῆς βύβλου. τὰς «ἐκαλαφάτισαν διὰ παπύρου», Ἡρόδ. 2. 96· τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 533· αἱ τῶν λίθων ἁρμ., ἐν τοιχοδομίᾳ, Διόδ. 2. 8, πρβλ. Παυσ. 8. 8, 8., 9. 33,7: ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἡ ἕνωσις δύο ὀστῶν δι' ἁπλῆς παραθέσεως, Γαλην. 2. 255, in. pl. **3)** σκελετός, ῥηγνὺς ἁρμονίαν .. λύρας Σοφ. Ἀποσπ. 232, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 187Α· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σκήνους, ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο Ψευδο-Φωκυλ. 96, πρβλ. Ἱππ. 277. 6., 749D· κώλων ἔκλυτος ἁρμ. Ἀνθ. Π. 7. 283· τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος, ἐπὶ γηρασκούσης γυναικός, Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 2. 19. **6)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, δύστροπος γυναικῶν ἁρμ., ἡ ἰδιοσυγκρασία, Εὐρ. Ἱππ. 162. **II.** συμφωνία, συνομολογία, κατὰ πληθ. (ὡς τὸ .. συνθῆκαι, κτλ.), μάρτυροι .. καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων Ἰλ. Χ. 255. **III.** ὡρισμένη κυβέρνησις, τάξις, τὰν Διὸς ἁρμ. Αἰσχύλ. Πρ. 551. **IV.** ἁρμονία ὡς συμφωνία ἤχων, κατὰ πρῶτον ὡς πρόσωπον μυθικόν, ἡ **Ἁρμονία**, (ἡ μουσική), σύντροφος τῆς Ἥβης, τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὡρῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 195· τέκνον τῶν Μουσῶν, Εὐρ. Μήδ. 834· κυρίως Βοιωτικὴ θεότης, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσ. Θ. 937· γυνὴ τοῦ Κάδμου, αὐτόθι Πινδ. Π. 3. 161, Εὐρ. Βάκχ. 1356· συμβολικῶς παριστῶσα διὰ τε τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἑνώσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ εἰσαγαγόντος τὸ ἀλφάβητον, τὴν ἡμέρωσιν ἀγροίκου ἔτι λαοῦ διὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, πρβλ. Πλουτ. Πελοπ. 19. **2)** ὡς προσηγορ. συμφωνία, ἁρμονία, μουσική, ἢ μᾶλλον σύστημα μουσικῆς, ἰδίως τὸ τῶν ὀκτὼ φθόγγων σύστημα (ἡ διαπασῶν) ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Πυθαγόραν, Φιλόλαος σ. 66 Βοίκχ., Νικομ. ἐν Mus. Vett. σ. 17, Πλούτ. 2. 1145Α· ἐκ πασῶν ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἁρμ. ξυμφωνεῖν Πλάτ. Πολ. 617Β· ἑπτὰ χορδαὶ ἡ ἁρμ. Ἀριστ. Μεταφ. 13. 6, 5, πρβλ. Προβλ. 19. 25· πρβλ. Chappell Ἱστ. τῆς Μουσικ. 77 κἑξῆς· ἀλλ' ἡ λέξις **ἁρμονία** οὐδέποτε εἶχε τὴν σημασίαν τῆς σημερινῆς πολυφώνου ἁρμονίας, αὐτόθι 15. Ἡ τῶν Πυθαγορείων διδασκαλία περὶ τῆς συμφωνίας τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐν τῇ φορᾷ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐβασίζετο ἐπὶ τούτου τοῦ συστήματος, ἴδε Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 1 κἑξ., π. Κόσμ. 6, 17 κἑξ., πρβλ. Lewis Ἀστρονομία τῶν Ἀρχαίων σ. 131. **3)** ἰδιαίτερον εἶδος ἢ τρόπος μουσικῆς, ἁρμονία Λυδία Πινδ. Ν. 4. 73· Αἰολὶς Πρατίνας 5, Λᾶσος 1· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 398Ε, 443D, κἑξ., Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 8., 8. 7, 8, κἑξ.: — ὁ περὶ τούτου τεχνικὸς ὅρος ἦτο **τόνος** (ἴδε **τόνος** II. 2. δ.), ἢ **τρόπος** IV. **4)** ἁρμονίαν λόγων λαβών, προσήκουσαν κατάταξιν τῶν λέξεων ἁρμόζουσαν εἰς μελοποίησιν, Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε, 176Α· — ὡσαύτως ὁ τόνος ἢ ἐμμέλεια τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4. **5)** μεταφ., ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμ., ἁρμονία, συμφωνία, Πλάτ. Πολ. 431Ε, κτλ.

Ἁρμονίδης, ου, ὁ, Φέρεκλος υἱὸς τοῦ τέκτονος Ἁρμονίδου, «οἰκεῖον δὲ ὄνομα τέκτονος, παρὰ τὸ συναρμόζειν» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 60.

ἁρμονικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὴν μουσικήν, Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· ἁρμ., οὐ μάγειρος, μουσικός, Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 49. **II.** μουσικός, ἤτοι σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους τοῦ μουσικοῦ ἤχου, κατ' ἀριθμοὺς ἁρμ. Τίμ. Λοκρ. 96Α, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3,11. **III.** ὁ εἰς τὴν ἁρμονίαν ἢ μουσικὴν ἀνήκων· τὰ ἁρμονικά, ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς, μουσική, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Ε, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 2, 9· οὕτως, ἡ ἁρμονική (ἐνν. ἐπιστήμη) Ἀριστ. αὐτόθι 3.7, κ. ἀλλ.· ἁρμονικὴ πραγματεία, πραγματεία περὶ μουσικῆς ἁρμονίας, Πλούτ. 2. 1142F. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστ. Ἀριστ. 1.13.

ἁρμόνιος, ον, πρέπων, ἁρμονικός, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ιϛ', 20), Κλήμ. Ἀλ. 447. — Ἐπίρρ. **-ίως** Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 8. 3, 2, Φίλων 1. 179, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 20 (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γρ. **ἁρμοδίως**).

ἁρμονιώδης, ες, = **ἁρμόνιος**, Ἐπιστολ. Σωκράτ. 15 ἐν τῷ ὑπερθ. **-ωδέστατος**.

ἁρμο-ποιός, όν, ἑνώνων, συνδέων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 832.

ἁρμός, ὁ (ἴδε ἐν λ. ***ἄρω**), ἁρμὸς ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκοδομικῇ, Συλλογ. Ἐπιγρ. 160, ἴδε Βοίκχ. σ. 283· — κατὰ πληθ., χαλᾶτε κλῇδας .. ἐκλύεθ' ἁρμοὺς (τῶν πυλῶν), ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν Εὐρ. Μήδ. 1315, Ἱππ. 809· ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες, εἰσελθόντες διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῶν ἀφαιρεθέντων λίθων τοῦ τάφου, Σοφ. Ἀντ. 1216· ὥστε ἁρμὸς θύρας καταντᾷ νὰ σημαίνῃ ῥωγμήν, χαραγμάδαν εἰς τοὺς ἁρμοὺς τῆς θύρας, Διον. Ἀλ. 5.7, Πλούτ. Ἀλέξ. 3. **2)** ζύγωθρον θύρας, μοχλός, «μάνδαλον», «σύρτης», ἁρμὸς ἐν ξύλῳ παγεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 12. **3)** ὁ ἁρμὸς τοῦ ὤμου, ἡ ὠμοπλάτη, Λατ. armus, Ἱππιατρ.

ἅρμοσις, εως, ἡ, «ἁρμογή, μουσικὸν τοὔνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἁρμόσεων, ἃς ποιοῦνται οἱ μουσικοὶ ἐπειδὰν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἑτέραν ἁρμονίαν μετίωσιν ...» Α. Β. 15, 20.

ἅρμοσμα, τό, τὸ συνηρμοσμένον, τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων Εὐρ. Ἑλ. 411.

ἁρμοστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἁρμόζω**, δεῖ ἁρμόζειν, Κλήμ. Ἀλ. 196.

ἁρμοστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 39. **II.** = **κοσμητής** I. 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 9.

ἁρμοστής, οῦ, ὁ, ὁ ἁρμόζων, διατάττων ἢ κυβερνῶν, κυρίως δὲ ἁρμοστὴς ἐλέγετο ὁ ἀποστελλόμενος ἐκ Σπάρτης διοικητὴς ὅπως διοικήσῃ νῆσον ἢ πόλιν ὑπήκοον αὐτῇ, Θουκ. 8, 5, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 28, κτλ.· πρβλ. Ἑρμάννου Πολ. Ἀρχ. § 39, καὶ λεξ. Ἀρχαιολογ.: ὁ διοικητὴς ἀποικίας ἀπεσταλμένος ἐκ τῆς μητροπόλεως, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 19: — Ἐν Ἀπρ. Ἐμφυλ. 4. 7, κεῖται πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Triumvir, τριάρχης, καὶ ἐν Λουκ. Τοξ. 17 καὶ 32 τὸ Praefecti. **2)** μνηστήρ, «ὅθεν τινὲς τῶν παλαιῶν καὶ ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν» Πολυδ. Γ', 34.

ἁρμοστικός, ή, όν, κατάλληλος εἰς τὸ ἁρμόζεσθαι, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 34, 33. **2)** ἁρμόζων, «ἐγ.ώμια... ἁρμοστικώτατα» Χρον. Πασχ. σ. 2Α.

ἁρμοστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἁρμόζω**, καλῶς προσαρμοζόμενος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 116· κατά τι Πολύβ. 22. 11,15· ἁρμόδιος, κατάλληλος, καί μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν Φιλήμ. παρ' Ἀθην. 569D. Ἐπίρρ. **-τῶς** Πλούτ. 2. 438Α.

ἅρμοστρα, τά, τὰ ἀρραβωνιστικὰ δῶρα, sponsalia, Γλωσσ.

ἁρμόστωρ, ορος, ὁ, κυβερνήτης, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα Αἰσχύλ. Εὐμ. 456· πρβλ. **ἁρμοστής**.

ἁρμόσυνος, ὁ, πληθ. «ἁρμόσυνοι· ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν» Ἡσύχ.

ἁρμόττω, **ἁρμοττόντως**, Ἀττ. ἀντὶ **ἁρμόζω, -ζόντως**, ἃ ἴδε.

ἅρμυλα, «ὑποδήματα. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἅρμυμα, τά, «ἁρμώματα· ἀρτύματα» Ἡσύχ.

ἁρμῷ, ἴδε ἐν λ. ἁρμοῖ.

ἁρμώατος, «σπασμός. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἄρνα, αἰτ. τοῦ ἑνικ., δυϊκ. **ἄρνε**, πλ. **ἄρνες**. ἴδε ἐν λ. **ἀρνός**.

ἄρνα, ἡ, ὅρκος, «ἄρναν· τὸν ὅρκον Κλαζομένιοι· ὅθεν καὶ τὸ ἔξαρνος» Ἡσύχ.

ἀρνᾱγός, ὁ, ὁ ὁδηγὸς προβάτων (;), λέξις ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1465

ἀρνᾰκίς, **ίδος**, ἡ, προβάτου δορά, «προβειά,» «ἀρνακίδες· ἀρνῶν κώδια» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 730, Πλάτ. Συμπ. 220B, Ἀριστώνυμ. ἐν «Ἡλίῳ ῥηγοῦντι» 4· (ἐσχηματισμένον ὡς ἐξ ὑποχοριστ. τοῦ **ἀρνός**, *** ἄρναξ**).

ἀρνέα, ἡ, = τῷ προηγ. Ἡρωδιαν. σ. 445, ἔκδ. Πιερσ.

ἄρνειος, **α**, **ον**, (ἀρνὸς) «ἀρνίσιος», κρέα Χρησ. παρ' Ἡροδ. 1. 47, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1 3, 4, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 31· σπλάγχνα Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 5· ἄ. φόνος, ἐσφαγμένα πρόβατα, Σοφ. Αἴ. 309. II. **ἀρνεῖον**, τό, κρεοπωλεῖον, «ἀρνεῖα, τὰ κρεοπωλεῖα Δίδυμος» Ἐτυμολ. Μ. 146. 39· πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀρνειός, ὁ, «ὁ τριετὴς κριὸς» καθ' Ἡσύχιον,— καὶ ὁ Ἀμμώνιος λέγει: «ἄρνες καὶ ἀρνειοὶ διαφέρουσιν· ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί· ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον (Ἰλ. Π. 352)· ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ· ἀρνειῷ μιν ἐγώ γε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων (Ἰλ. Γ. 197).»— μετὰ τοῦ δῖς, ὡς τὸ ἴρηξ κίρκος, κτλ., ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν Ὀδ. Κ. 572, κτλ.· ὡσαύτως θῆλυν ἀρνειὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1033.

ἀρνεο-θοίνης, **ου**, ὁ, ἀρνοφάγος, Ἀνθ. Πλαν. 235.

ἀρνέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Αἰσχύλ., Ἀριστοφ.· ὡσαύτως, **ἀρνηθήσομαι (ἀπ-)** Σοφ. Φ. 527, Καιν. Διαθ.: ἀόρ. παθ. **ἠρνήθην** συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Θουκ. 6. 60, κτλ.· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. **ἠρνησάμην** Ὅμ. (ἴδε κατωτ.), Ἡρόδ. 3. 1, ἀλλὰ σπάνιος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἴων 1026, Αἰσχίν. 37, 8., 85. 45: πρκμ. **ἤρνημαι** Δημ. 843. 10:— πρβλ. **ἀπ-**, **ἐξ-**, **κατ-αρνέομαι**: ἀποθ. Ἀντίθετον τῷ φημί, **εἶπον**, ἀρνοῦμαι, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι Ἰλ. Ξ. 212, Ὀδ. Θ. 358, κτλ.· ἀρν. ἀμφί τινι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 390· ἀρν. ἃ εἶπον Εὐρ. Ἑκ. 303· πρβλ. Ἡρόδ. 2. 174. 2) ἀντίθετον τῷ **δοῦναι**, ἀρνοῦμαι νὰ δώσω, τόξον .. δόμεναι καὶ ἀρνήσασθαι Ὀδ. Φ. 345, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 406, Ἡρόδ. 3. 1· ἀρν. γάμον Ὀδ. Α. 249· καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθε χρόνον ταύτην τὴν χρείαν, μὴ ἀναδεχόμενος, ἀπορρίπτων ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, Δημ. 319. 26· ὅταν μὲν τοίνυν τὴν διαθήκην ἀρνῆται, ὅταν λέγῃ ὅτι δὲν ἔγεινεν ἡ διαθήκη, ὁ αὐτ. 955. 10· ζωὰν ἀρν., ἐπὶ αὐτοχτονίας, Ἀνθ. Π. 7. 473. 3) ἀπολ., λέγω ὄχι, δὲν θέλω, ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων Ἰλ. Π. 304· αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς Ψ. 42, κτλ. Σύνταξ.: ἐξηρτημέναι προτάσεις ἐκφέρονται κατ' ἀπαρ. ἢ ἄνευ τοῦ **μή**, ἀρνοῦμαι ὅτι .., Ἡρόδ. 6. 13, Αἰσχύλ. Εὐμ. 611, Εὐρ. Ι. Α. 966· ἢ μετὰ τοῦ **μή**, λέγω ὅτι .. δὲν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 572, Ἀντιφῶν 123. 12, Ξεν. Ἀθ. 2. 17, κτλ.· ἀρν. μὴ οὐ .., Δίων Κ. 50. 22· ὡσαύτως, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν Σοφ. Φ. 118· ἐπίσης, ἀρν. ὅτι οὐ .., ὡς οὐ .. Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2. 17, Λυσ. 100. 41, Δημ. 124. ἐν τέλει. — ὡσαύτως ποιητ. μετὰ μετοχ., οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι Εὐρ. Ἄλκ. 1158, πρβλ. Ὀρ. 1582.

ἀρνευτήρ, **ῆρος**, ὁ, (ἀρνεύω) ἐν τρισὶ χωρίοις ὁ Ὅμ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης περιγράφει ἄνθρωπον πίπτοντα κατακέφαλα ἀπὸ πύργου ἢ ἅρματος, ὁ δ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσε· Ἰλ. Μ. 385., Π. 742, Ὀδ. Μ. 413. Ἐκ τοῦ στίχ. 742 τοῦ Π, παραβαλλομένου πρὸς τοὺς στίχ. 745, 750, καθίσταται σαφὲς ὅτι τὸ **ἀρνευτὴρ** σημαίνει κυβιστητῆρα. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ἰλ. 1083, 56) «ἔστι γὰρ ἀρνευτὴρ καὶ κυβιστὴρ τὰ αὐτά, εἰ καὶ σαφέστερον τὸ κυβιστήρ. ἀρνευτήρ τε γὰρ ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι, διὸ καὶ ἵππουρον ἰχθὺν τὸν καὶ ἱππουρέα διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι ἀρνευτήν τινες ἐκάλουν κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν». (κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τὸν Σχολιαστὴν ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ **ἀρνός**, ὁ Κούρτ. παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰς Λατ. urinari (καταδύομαι εἰς τὸ ὕδωρ), urinator (δύτης), καὶ τὰς Σανσκρ. vâri (ὕδωρ), καὶ νομίζει ὅτι τὸ **ἀρνευτὴρ** σημαίνει δύτην).

ἀρνευτής, **οῦ**, ὁ, = τῷ προηγ.: ὄνομα ἰχθύος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304D, Εὐστ. 1083. 59.

ἀρνεύω, (ἀρνὸς) πηδῶ, κυβιστῶ, Λυκ. 465· δύομαι, καταδύομαι, βουτῶ, ὁ αὐτ. 1103.

ἀρνηΐς, **ΐδος**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀρνίς**.

ἀρνησί-θεος, **ον**, ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν, Ἰουστῖν. Μ. 442 ἔκδ. Βενεδ.:— Οὐσιαστ., **ἀρνησιθεΐα**, ἡ, Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 38. σ. 280 καὶ 283.

ἀρνήσιμος, **ον**, ὃν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ, τούτων δ' οὐδὲν ἔστ' ἀρνήσιμον Σοφ. Φ. 74.

ἄρνησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀρνεῖσθαι, τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 588· τῶν δ' ἀρν. οὐκ ἔνεστί μοι Σοφ. Ἠλ. 527, πρβλ. Ο. Τ. 578· ὡσαύτως ἑπομένου **τὸ μὴ** μετ' ἀπαρ., ὅτι τοίνυν οὐδ' ἄρνησίς ἐστιν αὐτοῖς τὸ μὴ ταῦθ' ὑπὲρ Φιλίππου πράττειν Δημ. 392. 12.

ἀρνησί-σταυρος, **ον**, ὁ τὸν σταυρὸν ἀρνούμενος, Εὐστ. Πονημ. 164. 82.

ἀρνησί-χριστος, **ον**, ὁ τὸν Χριστὸν ἀρνούμενος, Θεόδ. Στουδ. σ. 412A.

ἀρνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀρνοῦμαι**, πρέπει τις νὰ ἀρνηθῇ, Ἀριστ. Τοπ. 8. 7, 2, Ἡλιόδ. 1. 26.

ἀρνητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀρνούμενος, ἄρνησιν σημαῖνον, **ἀρν. ἐπίρρημα** Εὐστ. 211. 37. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1503.

ἀρνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀρνός**, μικρὸς κριός, ἀμνός, Λυσ. 906. 2, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15A. II. δορὰ ἀρνίου, Λουκ. Περὶ Ὀρχ. 43.

ἀρνίς, **ίδος** (καὶ **ἀρνηΐς** παρ' Αἰλ. ἔνθα κατωτ.), ἡ, Ἑορτὴ ἐν Ἄργει εἰς τιμὴν τοῦ Λίνου, «μηνά τε ὠνόμασαν ἀρνεῖον ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνανετράφη καὶ θυσίαν ἄγουσι καὶ ἑορτὴν ἀρνίδα» Κόνων 19, «ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν ἀρνηΐδας, οἱ αὐτοί, ἐὰν κύων ἐς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιροῦσιν αὐτόν» Αἰλ. π. Ζῴων 12. 34: πρβλ. **κυνοφόντις**.

ἀρνό-γλωσσον, τό, (γλῶσσα) εἶδος βοτάνης καλουμένης νῦν «πεντάνευρον», Λατ. plantago, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7, 10. 3, Διοσκ. 2. 153, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 150· ἴδε Sibthorp Fl. Gr. τ. 1. σ. 99.

ἀρνο-κτασία, ἡ, (κτείνω) σφαγή, φόνος προβάτων, Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 607.

ἀρνός, τοῦ, τῆς, γεν. ἄνευ ὀνομ. ἐν χρήσει, τῆς λέξεως **ἀμνὸς** (ἣν ἴδε) ἀντικαθιστώσης αὐτήν: (ἐν ἐπιγραφῇ Γόρτυνος Κρήτης σῴζεται ὀνομαστικὴ **ἀρήν**, ἴδε τὴν λέξ.· ἡ ὀνομ. **ἀρνός**, ὁ, ἀπαντᾷ παρὰ μεταγ., ὡς π. χ. παρ' Αἰσώπῳ, καὶ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8966, καὶ τὸ **ῥὴν** ὡσαύτως εἶναι μεταγενέστ.): δοτ. καὶ αἰτ. **ἀρνί**, **ἄρνα**: δυϊκ. **ἄρνε**: πληθ. **ἄρνες**, γεν. **ἀρνῶν**· δοτ. **ἀρνάσι** Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 8, 10., 10, 1, Ἐπ. **ἄρνεσσι** Ἰλ. Π. 352· αἰτ. **ἄρνας**:— ἀμνός, ἀρνίον, Λατ. agnus, agna, ἀρνῶν πρωτογόνων Ἰλ. Δ. 102· κτλ.· ἀρνῶν .. γαλαθηνῶν Κράτης ἐν «Γείτοσι» 1· πρβλ. τὴν λέξιν **μέτασσαι**. II. πρόβατον ἄρρεν ἢ θῆλυ, οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἄρνες κεραοί Ὀδ. Δ. 85. Ἐντεῦθεν, **ἀρνειός**, **ἀρνίον**. Πιθανῶς ἐκ τῆς √**FAP**· διότι τὸ **ἀρνὸς** ἔχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ. καὶ εὑρίσκομεν **Fαρὴν** ἐν ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ., **Fαρνῶν** ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ., ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 11. πρβλ. Σανσκρ. ura-bhras (κριὸς ἐκτομίας) = **ἐριο-φόρος**, καὶ urâ, ûrṇâ, πρόβατον, ἔριον. Πιθανὸν λοιπὸν ἡ λέξις νὰ σχετίζηται μᾶλλον πρὸς τὸ **ἔριον**, **εἶρος**, ἢ πρὸς τὸ **ἀρρήν**, aries, (κριός), ἴδε Κούρτ.

ἀρνο-τροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἀρνία, Γεωπ. 18. 1. 2.

ἀρνο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ ἐσθίων, ἢ ὁ καταβιβρώσκων ἀρνία, ἀρνοφάγοισιν λύκοισιν Μανέθων 4. 255.

ἄρνῠμαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **αἴρομαι** (πρβλ. **πταίρω**, **πτάρνυμαι**), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. **ἀροῦμαι** καὶ ἄλλοι χρόνοι: — λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν ἢ δι' ἄλλον, κομίζομαι, καρποῦμαι, κτῶμαι, πορίζομαι, μάλιστα ἐπὶ τιμῆς ἢ ἀνταμοιβῆς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ Ἰλ. Α. 159· ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος, διατηρῶν .., Ζ. 446· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, «ἐπειδὴ οὐ πρόβατον οὐδὲ βύρσαν ἔμελλον λήψεσθαι» (Μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Χ. 160· ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, προσπαθῶν νὰ διασώσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ, Ὀδ. Α. 5· οὕτως, ὧν .. τὴν μάθησιν ἄρνυμαι, κτῶμαι. Σοφ. Τρ. 711, κτλ.· κράτος ἄρνυται ὁ αὐτ. Φ. 838· τὴν δόκησιν ἄρν. Εὐρ. Ἀνδρ. 696· ἄρνυνται Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 7· προστ. ἄρνυσο Σαπφ. 75, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 18E· — ὡσαύτως σπανίως παρὰ πεζοῖς, μισθὸν ἄρνυσθαι ἀντὶ μισθαρνεῖν Πλάτ. Πρωτ. 349A, Πολ. 346C, Νόμ. 813C, Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 7· ζωὴν αἰσχρὰν ἄρν. μᾶλλον, προτιμῶ, Πλάτ. Νόμ. 944C·— ἔστιν ὅτε καὶ μετὰ κακῆς σημασίας, ἀρνύμενος λώβαν, λαμβάνων ἐκδίκησιν διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μοι ἔκαμαν (πρβλ. τίσασθαι λώβην), Εὐρ. Ἑκ. 1073. Πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

ἀρν-ῳδός, ὁ, ῥαψῳδός, «ῥαψῳδοί: τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός» Φώτ. σ. 484 ἔκδ. Πόρσ., Εὐστ. Ἰλ. 6. 26, Πονημάτ. 53. 49, Ἐτυμολ. Μ.· πρβλ. **τραγῳδός**.

ἄρομα, τό, ἐφθαρμένον, ἀντὶ **ἄρωμα** Λουκ. Λεξιφ. 2, πρβλ. **Α**. Β. 450, Λοβ. Φρύν. 227, Σουΐδ.

ἄρον, τό, Λατ. arum, βοτάνη παραπλησία τῷ δρακοντίῳ, κοινῶς ἀγριοκολοκυθιά, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 17, 4, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 6, 6, Διοσκ. 2. 197, Sibthorp Fl. Gr. τ. 2. σ. 246.

ἄρος [ᾰ], **εος**, τό, ὄφελος, ἐπικουρία, προστασία, βρετέων ἄρος ἄτα, ἡ προστασία τῶν ξοάνων ἀποδεικνύεται συμφορά, Αἰσχύλ. Ἱκ. 885. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1422, 20, ὅστις ἔχει «βρό*τεος ἄρος». Ὁ Sidgwick ἐν τῇ νεωτάτῃ ἔκδ. τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ὀξωνίᾳ ἔχει: βρετῶν ἀποσπάσας μ' ἀλαδ' ἄγει.

ἀρόσιμος, **ον**, (ἀρόω) ἐπιτήδειος πρὸς καλλιέργειαν, καρποφόρος, χώρα ἀρ. χώρα σιτοφόρος, Χρ. Σιβυλλ. 14. 115· «ἀρόσιμον κλῖμα, τὸ ἀροτριούμενον» Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄρομα**. II. μεταφ. ἐπὶ γυναικός, κατάλληλος πρὸς παραγωγὴν τέκνων, ἀρώσιμοι γὰρ

χἀτέρων εἰσὶν γύαι Σοφ. Ἀντ. 569 ἐν ποιητ. τύπῳ διὰ τοῦ ω, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 227.

ἄροσις, εως, ἡ, γῆ καλλιεργήσιμος, σιτοφόρος, Λατ. arvum, Ἰλ. Ι. 580, Ὀδ. Ι. 134.

ἀροτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀρόσῃ, ὀργώσῃ, Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. τ. 3. σ. 226, 2.

ἀροτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀρῶν, ὁ ὀργώνων, Ἰλ. Σ. 542., Ψ. 835, Εὐρ. Ἠλ. 104, κτλ.· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Σκύθαι ἀροτῆρες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νομάδες, Ἡρόδ. 4. 17, πρβλ. 191., 1. 125., 7. 50· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζ. ὡς ἐν Πλουτ. Πύρρ. 5. 2) ὡς ἐπίθ. βοῦς ἀροτήρ, ὃν μεταχειρίζονται πρὸς ἄροσιν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 403, Ἄρατ. 132, ὁλκὸς Νόνν. Δ. 3. 192. II. μεταφ. ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ, τῶν πεντήκοντα ἀροτῆρα τέκνων Εὐρ. Τρῳ. 135, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 356.

ἀρότης, ου, ὁ = τῷ προηγ., Πινδ. Ι. 1. 67, Ἡρόδ. 4. 2, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1· βόες ἀρ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784· Περίδων ἀρόται, θεράποντες τῶν Μουσῶν, δηλ. ποιηταί, Πινδ. Ν. 6. 55· ἀρόται κύματος, ἐργάται τῆς θαλάσσης, ναῦται, Καλλιμ. Ἀποσπ. 436

ἀροτήσιος, ον, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀροτρίασιν, καλλιέργειαν, ἀροτήσιος ὥρη, καιρὸς σπορητοῦ, Ἀριστ. 1053.

ἀροτικός, ή, όν, ὁ τῷ ἀρότῃ ἀνήκων, ἀγροτικός, ἀροτικὴ ἀναισθησία μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.

ἄροτος, ὁ, ἀροτρίασις, ἢ μέρος ἀρούμενον, οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν Ὀδ. Ι. 122· μεταφ., Ἄρη τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 638. 2) τοῦ ἀγροῦ ὁ καρπός, ἐσοδεία, Σοφ. Ο. Τ. 270 (Σχολ. καρπὸς) μεταφ. ἐπὶ ἐκγόνων, τέκνων ὃν ἔτεκες ἄροτον Εὐρ. Μήδ. 1281· ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν (διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Barnes ἀντὶ ἄροτρον) ὁ αὐτ. Ἴων 1095. 3) καλλιέργεια, ὄργωμα, Ἡσ. Ἔργ. Ἡμ. 382, 456· ζῆν ἀπ' ἀρότου, ζῆν διὰ τῆς γεωργίας, Ἡρόδ. 4. 46. 4) μεταφ., ἡ παιδογονία, ὁ ἀρ. ὁ ἐν γυναικὶ Πλάτ. Κρατ. 406Β· παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων, ἦτο ἡ συνήθης φράσις ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς τοῦ γάμου συμβολαίοις, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 185, ἔνθα ἴδε Meineke, Λουκ. Τίμ. 17, ἔνθα ἴδε Hemsterh.· πρβλ. **ἀρόω, ἄρουρα**. II. ἡ πρὸς καλλιέργειαν ἐποχή, ὁ σπορητός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448, Ἄρατ. 267, κτλ.· ἐντεῦθεν, ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔτος, τὸν παρελθόντ' ἀρ. Σοφ. Τρ. 69· δωδέκατος ἀρ. αὐτόθι 825. — περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε τὴν λέξιν **ἄμητος**.

ἀροτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀρόσῃ, ὀργώσῃ, καὶ ὁ ἠρημένος, Θεογνώστου Καν. 95.

ἀροτραῖος, η, ον, ἀγροτικός, ἀροτραίῃ θαλάμῃ Ἀνθ. Π. 7. 209.

ἀρότρευμα, ατος, τό, ἀλέτρισμα, ὄργωμα, μεταφ., ἄλλος ἐξ ἄλλου γεννώμενος ἠδ' ἀναβλαστῶν (μεταγεν. ἀντὶ ἀναβλαστάνων) ψυχοῦται γονίμου φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖς Ποιητ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1000.

ἀροτρεύς, έως, ὁ, = τῷ ἐπ., Θεόκρ. 25, 1, 51, Βίων 4. 8, κτλ.

ἀροτρευτήρ, ὁ, = ἀροτήρ, ταῦροι .. ἀροτρευτῆρες ἀρούρης Ἀνθ. Π. 9. 299· πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος αὐτόθι 242.

ἀροτρεύω, ἀροτριῶ, ὀργώνω, Φερεκύδ. 60, Λυκόφρ. 1072, Νικ. Θ. 6, κτλ.

ἀροτρητής, οῦ, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸ ἄροτρον, βίοτος, χαλκὸς Ἀνθ. Π. 9. 23., 6. 41 (ὀρθότερον θὰ ἦτο -τρευτής).

ἀροτρίᾱμα, ατος, τό, ἄρωμα, ἀλέτρισμα, ὄργωμα, μέρος ὠργωμένον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158.

ἀροτριασμός, οῦ, ὁ, ὄργωμα, ἀλέτρισμα, καλλιέργεια, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φ. 1232· — ὡσαύτως **-ασις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 129.

ἀροτριαστής, οῦ, ὁ, γεωργός, Ἐτυμολ. Μ. 207, 31.

ἀροτριάω, = ἀρόω, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 161, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 6, 3, Βαβρ. 55. 2.

ἀρότριος, ον, ὁ τοῦ ἀρότρου, ὁ προστάτης τῶν ἀροτριώντων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, χρυσολύρη, σπερμεῖε ἀρότριε, Πύθιε, Τιτὰν Ὀρφ. Ὕμν. 34. 3.

ἀροτρο-δίαυλος, ὁ, ὁ ἀροτριῶν, ὅστις ὑπάγει ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω ὡς ἐν διαύλῳ, Ἀνθ. Π. 10. 101.

ἀροτρο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀρότρῳ, Διόδ. 3. 3.

ἄροτρον, τό, (ἀρόω) τὸ κοινῶς «ἀλέτρι», λατ. arātrum, Ὀδ. Σ. 374· πηκτὸν ἄροτρον Ἰλ. Κ. 353· πρβλ. Θεόγν. 1201. Πινδ. Π. 4. 398, κτλ.· ἰλλομένων ἀρότρων Σοφ. Ἀντ. 340· ἀρότρῳ ἀναρρηγνύντες αὔλακας Ἡρόδ. 2. 14· ἐνίοτε κατὰ πληθ. ἀντὶ ἐνικ., Ἀριστοφ. Πλ. 515, Μόσχ. 8. 6. 2) κατὰ πληθ. μεταφ. ἐπὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὁπότε τέμνων ἄρσενα πατρὸς ἄροτρα, περὶ τοῦ Κρόνου, Νόνν. Δ. 12. 46, κτλ.

ἀροτρο-πόνος, ον, ὁ μετὰ τοῦ ἀρότρου συμπονῶν, συνεργαζόμενος, ἀροτροπόνους ζεύγλας Ἀνθ. Π. 9. 274.

ἀροτρό-πους, ποδος, ὁ, μέρος τοῦ ἀρότρου, «ἀλετροπόδι», Ἑβδ. (Κριταὶ γ', 31), πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **Αὐδώδ**.

ἀροτρο-φορέω, σύρω τὸ ἄροτρον, Ἀνθ. Π. 9. 347.

ἄρουρα, ἡ, (ἀρόω) ἀρουμένη ἢ ἀρόσιμος γῆ, «χωράφι», Λατ. arvum, ὄγμον ἐλαύνωσιν ... κατ' ἄρουραν Ἰλ. Λ. 68, κ. ἀλλ.· φυταλιῆς καὶ ἀρούρης Ζ. 195· οὖθαρ ἀρούρης Ι. 141, κ. ἀλλ.· τέλσον ἀρ. Σ 544· κὰς τὸ(ν) κᾶπον τὸν Ἰ(ν) Σίμ(μ)ιδος ἀρουραι Ἐπιγρ. Κύπρ. 60,20, ἐν ἀρού[ρ]ηι περὶ (π)ό[λιν] Ἐπιγρ. Ἰων. 156,16.: καὶ κατὰ πληθ. σιτοφόροι γαῖαι, ἀγροί, «χωράφια», Ξ. 122, Ψ. 599. 2) καθόλου, γῆ, χῶρος, χῶμα, ὀλίγη γ' ἣν ἀμφὶς ἀρ. Ἰλ. Γ. 115· σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα Δ. 174. 3) ἐν γένει = γῆ· πατρὶς ἄρουρα, πατρίς, Ὀδ. Α. 407· ἄρουρα πατρία, πατρῴα Πινδ. Ο. 2. 26, Ι. 1. 51. 4) χθών, γῆ, ἐπὶ ζείδωρον ἀρ. Ἰλ. Θ. 486, Ὀδ. Η. 332· ἄχθος ἀρούρης Ἰλ. Σ. 104, κ. ἀλλ. 5) μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ὡς δεχομένης σπέρμα καὶ φερούσης καρπόν, Θέογν. 582, Αἰσχύλ. Θήβ. 754, Σοφ. Ο. Τ. 1257, πρβλ. Τρ. 32· ἀρ. θήλεια Πλάτ. Νόμ. 839Α· πρβλ. **ἄροτος, 3, ἄλοξ**.— Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' εἶναι σπανία παρὰ τοῖς πεζοῖς, Πλάτ. Τίμ. 22Ε, 73C, 91D, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17, Μετεωρ. 1. 4, 5 (ἐν σημασ. Ι.). II. μέτρον γῆς ἐν Αἰγύπτῳ 100 τετραγωνικῶν Αἰγυπτιακῶν πήχεων σχεδὸν = τῷ Ῥωμαϊκῷ jugerum, Ἡρόδ. 2. 168, πρβλ. 14, 141. Ἐπιγρ. Ροζέτης ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4697, 30, Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. 1. 22.

ἀρουραῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός, μῦς ἀρ., μῦς τῶν ἀγρῶν, Ἡρόδ. 2. 141 πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 226· ἄληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ, αἰνίττεται τὸν Εὐριπίδην ὡς ὄντα υἱὸν λαχανοπώλιδος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 840· ἀρουραῖος Οἰνόμαος· ὁ Αἰσχίνης, ὅτι τὸν Οἰνόμαον ὑποκρινόμενος ἔπεσεν, ἀρουραῖος δὲ ὅτι ἐν τοῖς δήμοις ἐπεδείκνυτο, ἀνάξιος ὢν τῶν ἐν ἄστει ἀγώνων· Α. Β. 211, 32, Δημ. 307. 25, ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 98 κἑξ.

ἀρουρείτης, (ἡ -ῖτις), ὁ = τῷ προηγ., μῦς ἀρουρείτης Βαβρ. 105, 29.

ἀρούριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄρουρα**, Ἀνθ. Π. 11, 365.

ἀρουρο-πόνος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ πονῶν, ἐργαζόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 36, 104.

ἀρόω, Ἰων. ἀπαρ. ἐνεστ. **ἀρόμμεναι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 22: μέλλ. **ἀρόσω** Ἀνθ. Π. 9. 740, **-ώσω** ἢ **-όσσω** αὐτόθι 7. 175: μέσ. μέλλ. **ἀρόσομαι** Θεοδ. Μετοχ.: ἀόρ. **ἤροσα** Ἡσ., Πινδ., Σοφ., κλ., (ἄροσε Καλλ. εἰς Δήμητρ 138), Ἐπ. ἀπαρ. **ἀρόσσαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 497:—Παθ., ἐνεστ. **ἀροῦται** Δείναρχ. 93. 14: ἀόρ. **ἠρόθην** Αἰσχύλ. Ἱκ. 1007, Σοφ. Ο. Τ. 1485· Ἰων. μετοχ. πρκμ. **ἀρηρομένος** Ἰλ. Σ. 548 (ἔνθα ἴδε Spitzn.), Ἡρόδ. 4. 97: (ἴδε ἐν τέλ.) Ὀργώνω, ἀλετρίζω, καλλιεργῶ, Λατ. arare, οὔτε φυτεύουσιν .. οὔτ' ἀρόωσιν (Ἐπ. ἀντὶ **ἀροῦσιν**), Ὀδ. Ι. 108: μεταφ. ἐπὶ ποιητῶν, ἔδωκε Μοίσαις ἀρόσαι, ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ἔργον νὰ ἐκτελέσωσιν (πρβλ. **ἀρότης**), Πινδ. Ν. 10. 49· πόντος .. ἠρόθη δορὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. II. σπείρω, ἀροῦν εἰς κήπους Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 276Β· πρβλ. **σπείρω**. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνδρός, ἀλλοτρίην ἀροῦν ἄρουραν Θέογν. 582· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν Σοφ. Ο. Τ. 1497· ἐπὶ μητρός, τίκτω, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 496: Παθ., ἐπὶ τέκνου, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην, ἐγεννήθην, Σοφ. Ο. Τ. 1485. III. κατὰ μέσ. τύπον, ὡς τὸ **καρποῦμαι**, ἀπολαύω, ὄλβους ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 298. (Πιθανῶς ἐκ √ΑΡΟϜ, πρβλ. **ἄρου-ρα**, Λατ. arv-um), ὥστε ἡ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφερομένη ἀπαρέμφατος θὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀρόϜμεναι· ἐντεῦθεν καὶ **ἀροτήρ, ἄροτος, ἄροτρον**, πρβλ. Λατ. aro, aratrum, arvum·— Γοτθ. arjam (ἀροτριῶ), Παλαιο-Σκανδιν. erja, Ἀγγλο-Σαξ. erian (Παλ. Ἀγγλ. to ear, ἀροτριῶ), Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. aran, Λιθ. arti, Σλαβ. orati (ἀρόω)· ὡσαύτως Οὐαλιστὶ ar (ἀρόσιμος τόπος), arad (ἄροτρον)· κατὰ τὴν Κορνουαλλικὴν Διάλεκτον aradar: πρβλ. Μ. Müller ἐν Oxf. Essays 1856, σ. 27.

ἁρπάγδην, ἐπίρ. βιαίως, ἐσπευσμένως, «ἁρπαχτά», Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1017: ἀπλήστως, λαιμάργως, Ὀππ. Ἁλ. 3. 219, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12.

ἁρπᾰγεύς, εως, ὁ, = ἅρπαξ, Θεμίστ. 247Α. Ἐκκλ.

ἁρπᾰγή, ἡ, βιαία ἀπόσπασις, ἁρπαγή, λῄστευσις, λεηλασία, ἀπαγωγή, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 15. 13· ὀφλὼν ἁρπαγῆς δίκην, καταδικασθεὶς ἐπὶ ἁρπαγῇ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 534· αἰτέειν δίκας τῆς ἁρπ. Ἡρόδ. 1. 2· ἁρπαγῇ χρέεσθαι, ἁρπάζειν, λεηλατεῖν, ὁ αὐτ. 1. 2· ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι, ποιεῖν Θουκ. 6. 52, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 12· ἐπὶ ἢ εἰς ἁρπ. τρέπεσθαι Θουκ. 4. 104, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 25· τοῦ κρατῆρος ἡ ἁρπ. Ἡρόδ. 3. 48· ὡσαύτως κατὰ πληθ. ἐπὶ μιᾶς πράξεως, τὰς Ἑλένης ἁρπ. ὁ αὐτ. 5. 94, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 351, Ἱκ. 510, καὶ Εὐρ. Καδμείων ἁρπ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 1021. II. τὸ ἁρπασθὲν πρᾶγμα, λεία, λάφυρον, ἅρπαγμα, τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή Αἰσχύλ. Πέρσ. 752· οὕτω ἁρπ. κυσί, θηρσὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 1014, Εὐρ. Ἠλ. 896· ἁρπαγὴν ποιεῖσθαί τι Θουκ. 8. 62· πρβλ. **λεία**. III. ἁρπαγῆς ἐπιθυμία, ἀπληστία, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17.

ἁρπάγη, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιν. «γάντζος», «τσεγκέλι» (Τουρκ.), Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 210· καθ' Ἡσύχ. «ἁρπάγη· ἐξαυστήρ· ἔστι τὸ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, ὁ καὶ λύκος» Ἡσύχ.· σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπάγῃ δόμους Εὐρ. Κύκλ. 33: «κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα» Πολυδ. ς', 88· τοὺς δὲ τῶν κριῶν ἁρπάγαις ἀνέσπων Δίων Κ. 66. 4· ἁρπάγας ἕτεραι ἔχουσαι ἀνέσπων πλοῖα καὶ μηχανήματα ὁ αὐτ. 74. 11.

ἁρπαγιμαῖος, α, ον, «ἁρπαγιμαῖος: τῶν χρησίμων ἐστὶ καὶ σπανίων ἡ φωνή· ὁ γὰρ δι' ἔρωτα ἢ δι' ἄλλην τινὰ πρόφασιν ἁρπασθεὶς οὗτος ἂν ἁρπαγιμαῖος καλοῖτο καὶ ἁρπαγιμαῖα πράγμαμα τὰ εἰς ἁρπαγὴν ἕτοιμα καὶ ἁρπαζόμενα» Α. Β. 5, 25, 'Ορφ. Ὕμν. 28, 14.

ἁρπάγῐμος, η, ον, ὁ ἁρπασθείς, ἁρπαγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας Καλλ. εἰς Δήμ. 9, Ἀνθ. Π. 11. 290.

ἁρπάγιον, τό, ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαιμὸν καὶ πυθμένα διάτρητον, ὅμοιον τῇ κλεψύδρᾳ, «ἐπὶ τῶν λεγομένων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τοῦ πυθμένος» Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 95.

ἅρπαγμα, ατος, τό, λεία, εὕρημα, πρβλ. **ἅρπασμα**· ὥσπερ ἅρπαγμα καὶ λάφυρον εὐτυχίας ἀνελπίστου, ἕρμαιον, τυχηρὸν εὕρημα, Πλούτ. 2. 330D· οὐχ ἅρπ. οὐδὲ ἕρμαιον ἡγεῖται τὸ πρᾶγμα Ἡλιόδ. 7. 20· ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή, τῆς μοχθηρίας, ἐκ τῆς .., Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 8. 12, 2.

ἁρπαγμός, ὁ, ἁρπαγή, λῃστεία, Πλούτ. 2.12Α. 2) ἅρπαγμα, λεία, ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ Ἐπιστ. π. Φιλ. β', 6.

ἁρπάζω: μέλλ. **ἁρπάξω** Ἰλ. Χ. 310, Βατρ. 89· Ἀττ. **ἁρπάσω** Ξεν. Ἱππαρχ. 4.17, ἀναρπάσεις Εὐρ. Ἴων 1303· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνηθέστερος εἶναι ὁ μέσος μέλλων **ἁρπάσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1118, Ἐκκλ. 866, Ὄρν. 1460, Ξεν., κτλ., ὡς καὶ παρ' Ἡροδ.· συνηρ. **ἁρπῶμαι, ἁρπᾷ** Ἑβδ. (Λευ. ιθ', 13):—ἀόρ. **ἥρπαξα** Ὁμ., Πίνδ., Ἀττ. **ἥρπασα** Εὐρ. Ὀρ. 1634, Θουκ. (ὡσαύτως Ἰλ. Ν. 528, Ἡρόδ.): — πρκμ. **ἥρπακα** Ἀριστοφ. Πλ. 372, Πλάτ.: — Μέσ., ἀόρ. **ἡρπασάμην** Λουκ. Τίμ. 22, κτλ. (**ὑφ-ηρπάσαιο** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 921)· ἐν Ἀνθ. Π. 11. 59, ἔχομεν ἁρπαμένης ἴχνια Περσεφόνης (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἅρπημι**), πρβλ. 9. 619. καὶ συχν. παρὰ Νόννῳ:— Παθ. πρκμ. **ἥρπασμαι** Ξεν. Ἀν. 1.2.27, **ἀνήρπασται** Εὐρ. Φοίν. 1079: γ' ἑν. ὑπερσ. **ἥρπαστο** ὁ αὐτ. Ἠλ. 1045· μεταγ. **ἥρπαγμαι** Παυσ. 3. 18, 7, ἀπαρ. **-άχθαι** Στράβ. 587·— ἀόρ. α' **ἡρπάσθην** Ἡρόδ. 1. 1 καὶ 4, κτλ., Ἀττ., ἀλλ' ὡσαύτως (οὐχὶ παρ' Ἀττ.) **-χθην** Ἡρόδ. 2. 90., 8. 115· μεταγ. ἀόρ. β' **ἡρπάγην** [ᾰ] Λυκόφρ. 505, κτλ.· — μέλλ. **ἁρπᾰγήσομαι** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5. 10, 3. — Πρβλ. **ἀν-, δι-, ἐξ-, συν-, ὑφ-αρπάζω,** καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἅρπασμα.** (Ἐκ √ΑΡΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ἅρπαξ, ἁρπαγή, ἅρπη, ἅρπυια, ἁρπαλέος**· πρβλ. Λατ. rapio, rapax, rapidus, ὡσαύτως sarpio καὶ sarmentum· Παλαιὰ Ὑψ. Γερμ. sarf, scarp (ἀγγλ. sharp, ὀξύς). Ἁρπάζω ὡς καὶ νῦν, ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον ἁρπάξας Ἰλ. Γ. 444, κτλ.· ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ... ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ Ἰλ. Ρ. 62· τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρε πόντονδε θύελλα (ὅμοιον τῷ Λατ. raptim ferre), Ὀδ. Κ. 48, πρβλ. Ε. 416· ἁρπάσαι βίᾳ Σοφ. Φ. 644· ἁρπάσαι τοῦ βασιλέος τὴν θυγατέρα Ἡρόδ. 2· ἁρπ. χρυσὸν ὑπὲκ τῶν γρυπῶν ὁ αὐτ. 3. 116· ἁρπ. καὶ φέρειν Λυσ. 159. 28·—ἀπολ., κλέπτω, λῃστεύω, ὅτι ἠπιώρκεις ἡρπακὼς Ἀριστοφ. Ἱππ. 428, πρβλ. Πλ. 372: — Παθ. ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι, μοῦ τὴν ἁρπάζουσιν ἐκ τῶν χειρῶν μου, Εὐρ. Ἀνδρ. 661 (ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ εἶναι μέσ.). 2) ἁρπάζω τι ἐν σπουδῇ, λᾶαν Ἰλ. Μ. 445· δόρυ Αἰσχύλ. Θήβ. 624· τὰ ὅπλα Ξεν. Ἀν. 5. 9, 8· ἁρπάζει μέσον καὶ ἐξαείρας παίει ἐς τὴν γῆν, ἁρπάζει αὐτὸν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σηκώσας τὸν τινάσσει εἰς τὴν γῆν, Ἡρόδ. 9. 107· μετὰ γεν. τοῦ μέρους δι' οὗ ἁρπάζει τίς τινα, τὸν δ' αὖ τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδὸς Εὐρ. Κύκλ. 400· μετὰ γεν. μεριστ., ἁρπάσας τούτων ἐνέτραγον Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις σατύροις» 4. 7· ἀπολ. ἀπογεύονται ἁρπάζοντες Πλάτ. Πολ. 354Β:— Μέσ. ἐν Λουκ. Θυσ. 3. 3) περιγίγνομαι, καταβάλλω, κατανικῶ, κυριεύω, ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος Αἰσχύλ. Θήβ. 259· ὡσαύτως, καταλαμβάνω ἢ κυριεύω θέσιν τινά, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 11· ἐν Σοφ. Αἴ. 2, ἀεὶ μέν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον, σὲ ἔχω παρατηρήσῃ, ὦ παῖ τοῦ Λαέρτου, ὅτι πάντοτε προσπαθεῖς νὰ εὕρῃς καιρὸν εὔθετον ὅπως ἐπιτεθῇς κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου, Λοβ. ἐν τόπ., πρβλ. ἁρπ. τὸν καιρὸν Πλουτ. Φιλοπ. 15. 4) οἰκειοποιοῦμαι ἀφήγησίν τινος, ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου ... Αἰσχύλος ... ἥρπασε τὸ ἐγὼ φράσω Ἡρόδ. 2.156. 5) ἀντιλαμβάνομαι, ἁρπάζω διὰ τοῦ νοῦ, Πλούτ. 2. 647Ε. πρβλ. **συναρπάζω** 3. II. λεηλατῶ, ἁρπάζω, πόλεις, τοὺς φίλους, τὴν Ἑλλάδα, κτλ., Θουκ. 1. 5, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5, Δημ. 103. 16.

ἁρπάκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπ., Ἀνθ. Π. 7. 172.

ἁρπακτήρ, ὁ, λῃστής, Ἰλ. Ω. 262, Ὀππ. Ἁλ. 1. 373· ὡσαύτως Καλλ. Ἐπιγράμμ. 2. 6, μετὰ διαφ. γραφ. **ἁρπακτής,** Γλωσσ., προσέτι, **ἁρπάκτωρ,** ἐν Ἐφραίμ. Καισ. 1194.

ἁρπακτήριος, ον, = **ἁρπακτικός,** Λυκόφρ. 157.

ἁρπακτί, ἐπίρρ. = **ἁρπάγδην,** ἁρπακτὶ πίε Συλλ. Ἐπιγρ. 8470β.

ἁρπακτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἁρπάζῃ, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἁρπαγήν, ὁ ἁρπάζων, ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν Λουκ. Ἀλκ. 34· μετὰ γεν., δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν τοῦ πυρός, ὥστε ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν τοῦτο Διοσκ. 1. 101.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 250.

ἁρπακτός, ή, όν, ὁ δι' ἁρπαγῆς εἰλημμένος, κλοπιμαῖος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 318. 2) παρακεκινδυνευμένος, ἁρπακτός, χαλεπῶς κε φύγοις κακὸν αὐτόθι 682 (684).

ἁρπακτύς, ύος, ἡ, Ἰων, ἀντὶ τοῦ **ἁρπαγή,** Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 94.

ἁρπά-λαγος, ὁ, (-πᾰ-λᾰ-) κυνηγετικὸν ὄργανον, ἁρπάλαγον κάμακάς τε καὶ εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστὸν Ὀππ. Κ. 1. 153.

ἁρπᾰλέος, α, ον, (ἴδε ἁρπάζω): — παλαιὸν Ἐπ. ἐπίθ., ἄπληστος, ἀδηφάγος, ἀλλ' ἡ σημ. αὕτη εὕρηται μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ., ἀπλήστως, χανδόν, λάβρως, «'σὰν πεινασμένος», ἤ τοι ὁ πῖνε καὶ ἥσθε... ἁρπαλέως Ὀδ. Ζ. 250, πρβλ. Ξ. 110· προθύμως, ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως Θέογν. 1046· ἁρπ. εὕδειν, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς, Μίμνερμ. 8. 8· ἁρπαλέως ἐπεχήρατο, ὑπερβαλλόντως ἐπεχάρη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 56· ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ., ἁρπ. ἀραμένη, ἁρπάγδην, Λυσ. 331 (λυρ.). II. θελκτικὸς ἑλκυστικός, γοητευτικός, κέρδεα Ὀδ. Θ. 164· ἁρπ. ἔρως, ἐναντίον τῷ ἀπηνὴς Θέογν. 1353 Bekk.· ἄνθεα ἥβης ἁρπαλέα Μίμνερμ. 1. 4· πρβλ. Πινδ. Π. 8. 93., 10. 96.

ἁρπαλίζω: μέλλ. **-ίσω.** ἁρπάζω τι εὐθύς, ἐπὶ ἀγγελίας ἰδίως λυπηρᾶς, μή νυν, ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε, μὴ ἁρπάζετε εὐθὺς τὴν ἀγγελίαν μετὰ κωκυτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 243. 2) λαμβάνω διὰ τῆς βίας, Εὐμ. 983.

ἁρπάλιμος, η, ον, = «ἁρπακτός, προσφιλής,» Ἡσύχ.

ἁρπάμενος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἁρπάζω.**

ἅρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, (ἁρπάζω) ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ συνηθίζων νὰ ἁρπάζῃ, ἁρπάζων, Λατ. rapax, Ἀριστοφ. Ἱππ. 137, Ἀποσπ. 525, Ξεν. Ἀπομν. 3.1, 6: ὡσαύτως μετ' οὐδ., ἅρπαγι χείλει Ἀνθ Π. 9. 272:—Ὑπερθ. ἁρπαγίστατος Πλάτ. Κωμ. ἐν «Κλεοφῶντι» 2. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. 1) **ἅρπαξ, ἡ,** = ἁρπαγή, δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, «τὸ δῶσε εἶναι καλόν, τὸ ἅρπαξε κακόν», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 354. 2) **ἅρπαξ, ὁ,** λῃστής, κλέπτης, σφετεριστής, τῶν δημοσίων Ἀριστοφ. Νεφ. 351· ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δ' ἅρπαξ Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1· πάντες εἰσὶν ἅρπαγες (ἐνν. οἱ Ὠρώπιοι) Ξένων ἐν Ἀδήλ. 1. 3) παρ' Ὀππ. Κ. 3. 304, ὄνομα εἴδους τινὸς λύκου. 4) **ἅρπαξ, ὁ,** εἶδος σιδηρᾶς χειρὸς ἢ ἁρπάγης ἐν χρήσει ἐν ταῖς ναυμαχίαις, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 118, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208D.

ἁρπαξ-άνδρα, ἡ, ἡ ἁρπάζουσα ἄνδρας, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας Αἰσχύλ. Θήβ. 776, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ **ἀναρπαξάνδραν.**

ἁρπαξί-βιος, ον, ὁ δι' ἁρπαγῆς ζῶν, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 4Ε.

ἁρπαξ-ομίλης, ὁ, ἐν Κωμ. Ἀνων. 258, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ Φρυν. Α. Β. 25. 17· «ὁ ἁρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥᾳδίως διακορὴς γινόμενος».

ἅρπασμα, τό, Ἀττ. τύπ. τοῦ **ἅρπαγμα,** Πλάτ. Νόμ. 906D, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 241· ὅθεν ἴσως διορθωτέον ἐν Αἰσχίνῃ 85. 27:— οὕτως, **ἁρπασμός,** = **ἁρπαγμός,** Πλούτ. 2.644Α· **ἅρπᾰσις, εως, ἡ,** Α. Β. 36, 28 ἐν λέξει **δέσις.**

ἁρπαστικός, ή, όν, οὗ ἡ φύσις εἶναι ν' ἁρπάζῃ, ἁρπακτικός, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 47.

ἁρπαστόν, τό, εἶδος μικροῦ σφαιρίου ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐν σφαίρᾳ πεδιᾷ, Λατ. harpastum, Ἀθήν. 15Α, Ἀρτεμίδ. 1. 57· ὁ ὑποκορ. τύπος, **ἁρπάστιον,** ἐν Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 5, 19· ἴδε Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 282.

ἁρπαστός, ή, όν, ὁ ἁρπασθεὶς καὶ βιαίως μεταφερόμενος ὡς ὑπὸ θυέλλης, Ἀνθ. Π. 12. 167.

ἁρπεδής, ές, Νικ. Θ. 420· καὶ **ἁρπεδόεις, εσσα, εν,** Ἐτυμολ. Μ., 148, 8 (ἔνθα ἡ ἑρμηνεία τῆς λέξεως φαίνεται λίαν συγκεχυμένη), ἐπίπεδος, ὁμαλὸς (ἴσως ἀντὶ **ἀριπεδής**): **ἀ(ρ)πεδίζειν**· «ὁμαλίζειν» Ἡσύχ., ἴδε **ἀπεδίζω.**

ἁρπεδονάπται, ῶν, οἱ, ὄνομα τῶν σοφῶν τῆς Αἰγύπτου ἐν Δημοκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 357, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 472Β·— κατὰ τὸν Sturz, Μακεδ. Διάλ. σ. 99, 'ob redimitum caput', πρβλ. Λατ. flamen.

ἁρπεδόνη, ἡ, σχοινίον θηρευτικὸν πρὸς παγίδευσιν ἀγρίων ζῴων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 1, 28, Ἀνθ. Π. 9. 244, Πολυδ. Ε', 33, πρβλ. τὴν λέξιν **σειράς.** 2) νῆμα, κλωστὴ πρὸς ὕφανσιν, Ἡρόδ. 3. 47, Κριτίας 18, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 160, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 31: ὁ μίτος τῶν μεταξοσκωλήκων ἀφ' οὗ τὰς ἐσθῆτας ἐποίουν οἱ Σῆρες, Παυσ. 6. 26, 8· νευρὰ τόξου, Ἀνθ. Π. 5. 194. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. ῥῆμα arpayâmi (προσαρμόζω), ἴδε ἐν λ. * **ἄρω**).

ἁρπεδονίζω, μέλλ. **-ίσω,** «ἁρπεδονίζειν· λωποδυτεῖν. καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν» Ἡσύχ.

ἁρπεδών, όνος, ἡ, = **ἁρπεδόνη,** Ἀνθ. Π. 6. 207, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 7, 2.

ἅρπεζα, ἡ, «τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ὅ ἐστιν ἡ ὑπώρεια ἢ πέζα τοῦ ὄρους ἢ ὀρόπεζα» (Σχόλ.) Νικ. Θηρ. 323· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἁρπέζας· τοὺς αἱμασιώδεις τόπους· οἱ δὲ τείχη καὶ περιβόλους· οἱ δὲ τὰ κλιμακώδη χωρία». Περὶ δὲ τοῦ πνευματισμοῦ τῆς λέξεως ἴδε Δράκοντα σ. 25, 22, ὅστις λέγει: «Τρύφων γὰρ περὶ πνευμάτων φησὶ τὸ α προτασσόμενον τοῦ ρπ, συστέλλεται καὶ δασύνεται».

ἅρπη, ἡ, κατὰ τὸν Sundevall, milvus ater, ὁ Αἰγύπτιος ἰκτῖ-

νος· ἐν Ἰλ. Π. 350, ἡ Ἀθηνᾶ κατέρχεται ὁρμητικῶς, ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ·— τὸ ὄνομα (ἐκ τῆς √ΑΡΠ, ἁρπάζω) δηλοῖ πτηνὸν ἁρπακτικὸν περὶ οὗ λέγει ὁ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 1, 16, ὅτι εἶναι θαλάσσιον πτηνόν, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 47. **II.** ἅρπα, δρέπανον (κυρίως τὸ μετὰ μακροῦ στειλαρίου), ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 571, Σοφ. Ἀποσπ. 374· καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 987· ἐντεῦθεν, τὸ δρεπανοειδὲς ξίφος τοῦ Περσέως, Φερεκύδ. 26· πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 192. **2)** εἶδος δρεπανοειδοῦς κέντρου ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἐλεφάντων ὡς οἱ βοηλάται τὸ βούκεντρον, Αἰλ. π. Ζ. 13. 22. **3)** μεταφ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων βοσκομένου ἵππου, ἀρούρῃσιν δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἅρπην Νικ. Θ. 567.

ἀρπίς, ῖδος, ἡ, = **κρηπίς,** συγγενὲς τῷ **ἀρβυλίς,** Καλλ. Ἀποσπ. 66. Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 148. 36 κἑξ. εἶναι γεγραμμένον **ἀρπίδες** (οὐχὶ **ἀρπῖδες**) καὶ ἐν Σουΐδ. **ἄρπις, ιδος,** «ἄρπις δὲ διὰ τοῦ ι τὸ ὑπόδημα».

Ἅρπυιαι, αἱ, «Ἅρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς μέν, ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοὶ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται, κατεπιχειροῦντες καὶ σωμάτων βαρέων καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων ὡς τεθεώρηται, καὶ μετεωρίζοντες αὐτά· μυθικῶς δὲ Ἅρπυιαι δαιμόνιά τινα πτερωτὰ οἷα καὶ ἀνθρώπους ἁρπάζειν βιαίως· ὅθεν ἥτις ἀφανὴς ἐγένετο Ἅρπυιαι τὸν τοιοῦτον ἀνερείπειν ἐλέγετο» Εὐστ. 1414, 38, πρβλ. Φίλωνα 1. 333, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει· νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο Ὀδ. Α. 241· τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο Υ. 77, ἢ νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι Δ. 727· Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι Υ. 66· ὁπόθεν ἐναργῶς καταφαίνεται ὅτι **ἅρπυιαι = θύελλαι·** ὁ Ἡσ. ποιεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὰς τῆς Ἴριδος, ἦσαν δὲ δύο, ἡ Ἀελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη, ἣ δ' (ἡ Ἠλέκτρα) ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην (ἢ Ὠκυπέδην κατ' Ἀπολλόδ.) Θ. 267 (ἔνθα αἰτ. πληθ. **ἁρπυιᾶς**). Κατὰ τὴν μετέπειτα μυθολογίαν παρίστανται ὡς βδελυρὰ πτερυγωτὰ τέρατα, πρῶτον ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. ἔνθα (μετὰ τὸν στίχ. 50) στίχοι τινὲς ἀπωλέσθησαν, ὡς δεικνύει ὁ σχολ., πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 188 κἑξ.· ὁπόθεν ὁ Οὐεργίλιος (Αἰν. 3. 225) ἐδανείσθη τὴν περιγραφὴν αὐτῶν· πτηνά θ' Ἁρπυιῶν γένη Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 5. Καθ' ἑνικὸν ἀριθμ., Ἅρπυια Ποδάργη, ἡ μήτηρ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ, ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Π. 150, μετ' ἐννοίας ἐμφαινούσης ταχύτητα.— Ὡσαύτως, Ἅρπυια ὡς ὄνομα ἑνὸς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 239. (Τύπος ἔχων σχηματισμὸν μετοχικόν, πρβλ. **ἀγυιά, ὀργυιά,** ἴδε καὶ τὸ ῥῆμα **ἁρπάζω**).

ἁρπυίας, «ἁρπακτικοὺς κύνας» Ἡσύχ.

Ἁρπυιό-γουνος, ον, ὁ ἔχων γόνατα ἢ σκέλη Ἁρπυίας ἢ ὄρνιθος· Ἁρπυιογούνων .,. ἀηδόνων, «ὀρνιθογούνων, ἐπεὶ τὰ κάτω μέρη ὄρνιθος εἶχον» (Σχόλ.) ἐπὶ τῶν Σειρήνων, Λυκόφρ. 653.

ἅρπυς, ὁ, Αἰολ. «ὁ ἔρως· ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ· ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπυς ἐλήσατο. παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας» Ἐτυμολ. Μ. 148. 34· «ἅρπυν ἔρωτα· Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

ἀρρ-, ἐν λέξεσιν ἀρχομέναις ἀπὸ **ρ,** τὸ **ρ** διπλασιάζεται μετὰ τὸ προθεματικὸν **α.**

ἀρρᾰβάσσω, = ῥαβάσσω, μετὰ **α** εὐφων. (πρβλ. **ἀράσσω, ῥάσσω**)· — ἐντεῦθεν **ἀρράβαξ,** ὁ, ὁ ὀρχηστὴς καὶ ὁ βλάσφημος καθ' Ἡσύχ. καὶ κατὰ Παυσ. παρ' Εὐσταθίῳ 1854.35, πρβλ. Α.Β.446. 26.

ἄρ-ραβδος, ον, ὁ ἄνευ ῥάβδου ἢ βακτηρίας, Νικητ. Χρον. σ. 381, ἔνθα γέγραπται **ἄραβδος** δι' ἑνὸς **ρ.**

ἀρ-ράβδωτος, ον, ὁ μὴ ῥαβδωτός, ἔστι δὲ ὁ μὲν κτεὶς (τὸ χτένι) τραχυόστρακος ῥαβδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρράβδωτον λειόστρακον Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 6, Ἀποσπ. 287· ἐπὶ κιόνων, ὁ ἄνευ ῥαβδώσεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 55, 65.

ἀρρᾰβών, ῶνος, ὁ, χρηματικὴ προκαταβολὴ προκαταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, κοιν. «καπάρον», Λατ. arrhabo arrha, «ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς παρὰ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας» (Σουΐδ.), ἀρραβῶνα δοῦναί τινος Ἰσαῖος 71. 20, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 1. 4, 5· κατὰ πληθ. χρηματικαὶ καταθέσεις ἀπαιτούμεναι παρὰ τῶν μετὰ τοῦ δημοσίου συμβαλλομένων, καὶ εὐθὺς ἐνέγκαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν χρυσοῦς πεντακοσίους εἰς τοὺς ἀρραβῶνας Ψήφισμ. Ὀλβιοπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. **2)** καθόλου, ἐγγύη, ἀσφάλεια, ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν ἀεὶ πεινῶμεν Ἀντιφάνης ἐν «Κναφεῖ» 1, 6· τοῦ δυστυχεῖν .. ἀρρ. ἔχειν Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 148· ἐνέχυρον, Ἑβδ. (Γεν. λη', 17, 18), Ἐπιστ. π. Ἐφ. α', 14. **3) = μνηστεία** Βαλσαμ. ἐν Νομοκάν. 13.3, προσέτι = τῇ λέξει **μνῆστρον·** «μνῆστρον, ὁ τοῦ γαμβροῦ ἀρραβών» Λέοντ. Νεαρ. 172. — Ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλ. ὑπάρχει ἰδία τελετὴ ἀρραβῶνος, «ἀκολουθία ἐπὶ μνήστροις, ἤτοι τοῦ ἀρραβῶνος» Εὐχολόγ. σ. 238. (Λέξις καθαρῶς Σημιτική, πιθ. Φοινικική, Ἑβραϊστί: êrâvôn, ἣν οἱ Ἑβδομ. μετέφρασαν ἀρραβὼν ἐν Γεν. ἔνθ' ἀνωτ.: ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἀπαντᾷ τρίς, ἴδε Γεσένιον).

ἀρραβωνίζω, λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 1. 3.—Μέσ. παρ' Ἐκκλ. ἐξασφαλίζω τι δι' ἀρραβῶνος, ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἀρραβωνίζεται τοὺς ἀθλητὰς Ὠριγ. II. 1045A, Κλήμ. Ἀλ. I. 285A· «ἀρραβωνίζεται· ἀρραβῶνι δίδοται» Ἡσύχ. **2)** μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, «μνηστευόμενοι· ἀρραβωνιζόμενοι» Ἡσύχ.—Ἐν τῇ τελετῇ τοῦ ἀρραβῶνος, ὅταν ὁ ἱερεὺς θέτῃ τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ γαμβροῦ, λέγει: «ἀρραβωνίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ (ὁ δεῖνα) τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ (τὴν δεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς κτλ.», ὅταν δὲ θέτῃ αὐτὸν εἰς τὸν δάκτυλον τῆς νύμφης, λέγει: «ἀρραβωνίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ (ἡ δεῖνα) τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ (τὸν δεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα κτλ.» Εὐχολόγ. 240 κἑξ.— Ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. **-ωνικός, ή, όν,** ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀρραβῶνας, ὁ αὐτ.

ἀρραγάδωτος, ον, ἄνευ ῥαγάδος ἢ ῥωγμῆς, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 23, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ῥαγαδόω,** ἴδε ἐν λ. **ῥαγάς**).

ἀρρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) ὁ μὴ ῥαγείς, ὁ μὴ θλασθείς, ὀστέον Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 903· σίδηρος Πλουτ. Δημήτρ. 21: τὸ ἀρραγές, ἡ μὴ ῥαγεῖσα ἐπιφάνεια, Ἀριστ. Προβλ. 11. 7. **2)** ἄρρηκτος, ὁ μὴ ῥηγνύμενος, τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ κέδρων... καὶ ἐκ τῶν ἐλαΐνων ῥιζῶν· ἀρραγεῖς γὰρ αὗται, διότι δὲν ῥαγίζονται, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 3, 7· τεῖχος Διον. Π. 1006. **II.** ἀρραγὲς ὄμμα, ὅπερ δὲν «ξεσπᾷ εἰς δάκρυα», «οὐ δακρῦον· ᾧ τρόπῳ φαμὲν κατερράγη μου δάκρυον» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 847.)

ἀρραγίδες, «στήμονες, κρόκαι» Ἡσύχ.

ἀρρᾳδιούργητος, ον, ὁ μὴ ῥᾳδιουργηθείς, ἀπείρακτος, «ἀκαπήλευτον, ἄδολον, καθαρόν, ἀρρᾳδιούργητον» Α. Β. 357, 28, Πολυκράτ. παρ' Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 24.

ἀρρᾳδίουργος = τῷ προηγ. καὶ ἐπίρρ. **ἀρρᾳδιούργως,** ἀμφότ. μεταγεν.

ἀρράζει·, «κρατεῖ. ἀράσσεται» Ἡσύχ.

ἀρράζω, μέλλ. **άσω, = ἀράζω,** Αἰλ. π. Ζ. 5. 51.

ἀρραθάγησεν· «ἐψόφησεν» Ἡσύχ.

ἀρρᾳθύμως, Ἐπίρρ. ἑτοίμως, προθύμως, Εὐστ. Πονημάτ. 40. 41.

ἄρραιστος, ον, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Σχολ. εἰς Ὀδ. Ν. 259.

ἄρραντος, ον, (ῥαίνω) ἀρράντιστος, ἄβρεκτος, Ἄρατ. 868, Στράβ. 510.

ἄρρατος, ον, εὕρηται μόνον ἐν Πλάτ. Πολ. 535C, Κρατ. 407D, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ «σκληρός, ἀμετάστροφος» (πιθ. ἐκ τοῦ ῥαίω, Ρουγκ. Τίμ.).

ἀρρᾰφής, ές, = τῷ ἐπ., ἄνευ τοῦ πριονωτοῦ τοῦ κρανίου, ἄνευ ῥαφῶν τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, ἀρραφέες κεφαλαὶ Ἄρατ. παρ' Πολυδ. Β', 38.

ἄρρᾰφος, ον, (ῥάπτω) ἄνευ ῥαφῆς, ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, «μονοκόμματος», Εὐαγγ. κ. Ἰ ιθ', 23, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 7, 4.

ἀρραψῴδητος, ον, ὁ μὴ ῥαψῳδηθείς, ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ ῥαψῳδῶν, μὴ ψαλλόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2. σ. 134, 5 καὶ σ. 135, 7.

ἄρ-ρεκτος, ον, ἄπρακτος, ἀνεκτέλεστος, ποιητ. ἄρεκτος Ἰλ. Τ. 150, Σιμων. 69 (111)· «ἄρρεκτον· ἀποίητον, ἄθετον» Ἡσύχ.

ἀρρέμβαστος, ον, ὁ μὴ ῥεμβάζων, ἀπερίσπαστος, προσηλωμένος, εὐχὴ Νεῖλ. 569B, προσευχὴ Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 1088C.—Ἐπίρρ. **ἀρρεμβάστως,** ἄνευ ῥεμβασμοῦ, Νεῖλ. 79B, 509A.

ἄρρεμβος, ον, = ἀρρέμβαστος, Νεῖλ. 452D.

ἀρρενικόν, τό, ἴδε **ἀρσενικόν.**

ἀρρενικός, ή, όν, (ἄρρην), ἀρσενικός, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **θηλυκός,** Συλλ. Ἐπιγρ. 5858 б· ἧττον Ἀττ. τύπ. **ἀρσενικὸς** Καλλ. Ἐπιγράμμ. 26, Ἀνθ. Π. 5. 116. **2)** γένους ἀρσενικοῦ, Πλούτ. 2. 1011C.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀθήν. 590B.

ἀρρενιστέον, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἀρρενίζω,** πρέπει τις νὰ καθιστᾷ τι ἀρρενικόν, ἀνδρικόν, μάλιστα δὲ τῆς κοίτης τὸ μαλθακὸν συμμέτρως ἀρρενιστέον Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. σ. 237, 38.

ἀρρενοβασία, ἡ, ἡ μετὰ ἄρρενος συνουσία, Θεόφ. πρὸς Αὐτόλ. σ. 120.

ἀρρενο-βάτης, ὁ, ἀρσενοκοίτης, Ἡσύχ. ἐν λέξει **παιδοπίπης.**

ἀρρενογονέω, γεννῶ ἄρρενα τέκνα, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 18, 5, Φίλων 1. 262· καὶ **ἀρρενογονία,** ἡ, ἡ γέννησις ἀρρένων τέκνων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 6, 2· ἐκ τοῦ **ἀρρενογόνος, ον,** ὁ γεννῶν ἄρρενα τέκνα, αὐτόθι 7. 1, 19 καὶ 6, 2

ἀρρενογενής, ές, = ἀρσενογενής.

ἀρρενό-θηλυς, κτλ.: περὶ ταύτης καὶ ἑτέρων λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ **ἀρρεν-,** ἴδε **ἀρσεν-.**

ἀρρενο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ μετὰ ἀρρένων αἰσχρουργῶν, Ἀνθ. Π. 9. 686, Εὐσ.· ὡσαύτως **ἀρσενοκοίτης** Διογ. Λ. 6. 65 (ἔνθα ἴδε Μενάγ.), Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορ. ς', 9:— Τὸ ῥῆμα **-κοιτέω** ἐν Χρησμ. Σιβυλλ.· οὐσιαστ. **-κοιτία,** ἡ, Ἐκκλ.

ἀρρενο-κυέω, ἐπὶ γυναικός, τίκτω ἄρρενα τέκνα, ἀρρενοτοκῶ, Στράβ. 206.

ἀρρενο-μᾰνέω, εἶμαι ἀρρενομανής, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ συνουσίαν μετ' ἄρρενος, ἐπὶ ἀσελγῶν γυναικῶν, Βυζ.·— ὡσαύτως, ἐπίθ. **-μανής, ές,** καὶ οὐσιαστ. **-μανία,** ἡ, αὐτόθι.

ἀρρενο-μιξία, ἡ, μῖξις, συνουσία μετ' ἄρρενος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 152, 3. 199, Κλήμ. Ἀλ. 223·—ὡσαύτως **-μίκτης, ου,** ὁ, (ἐν τῷ τύπῳ **ἀρσεν-**), Μανέθ. 4. 590.

ἀρρενόομαι, Παθ. γίνομαι ἀνήρ, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα ἀνδρός, Λουκ. Ἔρωτ. 19, Δ. Β. 19:—τὸ ἐνεργ. καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἀνδρίζω, ἐπιρρωννύω, Συνεσ. Ἐπιστ. 146, ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἀρρενό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀρρένων τέκνων ἀποτελούμενος, γόνος Ἀνθ. Πλαν. 134· γονὴ Ἀνθ. Π. Παράρτ. 384. 12. **II.** μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, ἀρσενόθηλυς, τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρσενόπαιδα Κύπριν Ἀνθ. Π. 5. 54.

ἀρρενο-πίπης [ῑ], ου, ὁ, (ὀπιπτεύω) ὁ ῥίπτων λάγνα βλέμματα ἐπὶ ἄρρενων, Εὐστ. 827. 30· πρβλ. **παρθενοπίπης**.

ἀρρενοποιέω, καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θηλύνω**, Ἰωαν. Διάκ. Ἀλληγ. Ἡσ. Θ. σ. 492.

ἀρρενο-ποιός, όν, ὁ συντελῶν πρὸς γέννησιν ἀρρένων, οἶδε καὶ τοῦτο (ἡ οἶς), ὅτι ἄρα ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος εἶναι πέφυκε κτλ. Αἰλ. π. Ζ. 7. 27.

ἀρρενο-πρεπής, ές, ὁ πρέπων εἰς ἄρρενας, ἀνδρικὸς Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. περὶ Μουσικ. σ. 92.

ἀρρενότης, ἡ, ἀνδρότης, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 10, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 8.

ἀρρενοτοκέω, τίκτω ἄρρενα τέκνα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6, 19, 4. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 22.

ἀρρενο-τόκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἄρρενα τέκνα τίκτουσα, ἀρρενογόνος, Ἀριστ. π. Ζ. 1. 18, 21.

ἀρρενουργός, ον, (*ἔργω) = **ἀρρενοποιός**, Νικομ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 144, 15.

ἀρρενοφανής, ές, ὁ ἔχων ἐξωτερικὸν ἄρρενος, Ἰ. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 62.

ἀρρενο-φθορία, ἡ, = **ἀρρενομιξία**, Ὑπόθ. εἰς Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ.:—Ῥήμ. **-φθορέω**, καὶ ἐπίθ. **-φθόρος, ον**, ἐν Ἐκκλ.

ἀρρενό-φρων, ον, ονος, (φρὴν) ὁ ἀνδρικὸν ἔχων φρόνημα, Βυζ.

ἀρρενόω, ἴδε **ἀρρενόομαι**.

ἀρρενώδης, ες, (εἶδος), ἀνδρικός, γενναῖος, ὡς ἐπίρρ. **-δῶς** Ἑβδ. (Β' Μακκ. ι', 35.).

ἀρρενωνυμέω, (ὄνομα) σχηματίζω ἐκ τοῦ θηλυκοῦ ἀρσενικὸν ὄνομα, «μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωόν, ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν» Εὐστ. 560. 15.

ἀρρενωπάδες· «ἀνδρόγυνοι» Ἡσύχ.

ἀρρενωπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **ἀρρενωπός**, ἀρρενωπότης, Πλάτ. Συμπ. 192Α.

ἀρρενωπός, όν, ὡσαύτως, **ή, όν**, Λουκ. Δραπ. 27· (ὤψ): —ὁ ἔχων ἀνδρικὴν ὄψιν, ἀνδρώδης, ἀνδρικός, Πλάτ. Νόμ. 802Ε· γυναῖκες Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 16· εὔμορφία Λουκ. Σκύθ. 11· τὸ **ἀρρενωπὸν** = **ἀρρενωπία**, Διόδ. 4. 6. **2)** ἐπὶ πραγμ., ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός, στολή, τρόπος Αἰλ. π. Ζ. 2. 11, Βυζ. τύπος τις **ἀρρενωπάς, άδος**, ἡ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κρατίνου (Ἄδηλ. 32 β), πρβλ. Α. Β. 446, 24, Εὐστ. 827, 29 καὶ 1412, 31· καὶ οὐσιαστ. **ἀρρενωπότης, ητος**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 1274.

ἀρ-ρεπής, ές, κυρίως ἐπὶ πλάστιγγος, ἡ πρὸς μηδέτερον μέρος ῥέπουσα· ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἔχων σημασίαν τινὰ ἢ βαρύτητα, ὁ μὴ συντελῶν εἴς τι, τὸ ἄποιον καὶ ἀργὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀρρεπὲς Πλούτ. 1015Α· τὸ ἀγαθὸν ἀρρεπὲς ποιοῦσι καὶ ἀμαυρὸν ὁ αὐτ. 1062Β· ἀρρεπῆ πρὸς εὐδαιμονίαν ὁ αὐτ. 2. 1070Α· σταθερός, ἀμετάβλητος, ἀδιάσειστος, γνώμῃ ἀνενδότῳ καὶ ἀρρεπεῖ Φίλων 2.25. 34.—Ἐπίρρ. **ἀρρεπῶς** Κλήμ. Ἀλ. 60·—ὡσαύτως, **ἀρρεπὶ** Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 256.

ἀρ-ρευμάτιστος, ον, ὁ μὴ πάσχων ἐκ ῥευματισμοῦ, Ῥοὺφ. παρ' Ὀρειβ. ΙΙ., 218, 11, Ἀλέξ. Τραλλ. 149, 303, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, στυπτικός, Γαλην. 13. 77.

ἄρ-ρευστος, ον, ὁ μὴ καταρρέων ἢ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος, ὁ πατὴρ μετὰ τὸ γεννῆσαι ὁ αὐτὸς μεῖναι οὐκ ἠδύνατο, ἀρρεύστου καὶ ἀναλλοιώτου τῆς οὐσίας μενούσης; Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 142, τ. 5. σ. 891, 9.

ἀρρεύστωσις, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς ῥευστόν, μεταγεν.

ἀρρεψία, ἡ, ἰσορροπία κυρίως τῆς ψυχῆς, ἔλλειψις ῥοπῆς ἰδιαιτέρως εἴς τι, Διογ. Λ. 9. 74, Σέξτ. Ἐμπ. ΙΙ. 1. 190, κτλ.

ἀρρήδην, ἐπίρρ. ἀρνητικῶς, «οὐ κατατιθέμενος (ἴσως οὐ συγκατατιθέμενος) τῇ ῥήσει» Ἡσύχ.· ὁ Πολυδ. Β', 129, ἀναφέρει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **διαρρήδην**, «ἀρρήδην, διαρρήδην».

ἄρ-ρηκτος, ον, (ῥήγνυμι) ὁ μὴ διαρρηγνυόμενος, ἀδιάρρηκτος, δεσμὸν .. χρύσεον ἄρρηκτον Ἰλ. Ο. 20, πρβλ. Ν. 37· τεῖχος χάλκεον ἄρρηκτον Ὀδ. Κ. 4. πρβλ. Ἰλ. Ν. 56· ἵν' ἄρρ. πόλις εἴη Φ. 447· ἄρρηκτον νεφέλην Υ. 150· πολέμοιο πεῖραρ .. ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τ' (ἴδε ἐν λ. **ἐπαλλάσσω**) Ν. 360· φωνὴ τ' ἄρρηκτος Β. 490·—οὕτω βραδύτερον, ἄρρ. πέδαι Αἰσχύλ. Πρ. 6· σάκος ὁ αὐτ. Ἰκ. 191, Σοφ. Αἴ. 576· ἄρρηκτος φυάν, δηλ. ἄτρωτος, Πινδ. Ι. 6 (5). 68· δέρμα ἄρρ. ἐπὶ τοῦ νώτου, περὶ κροκοδείλου Ἡρόδ. 2. 68, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 10, 4. — Ἐπίρρ. ἀρρήκτως ἔχειν Ἀριστ. Λυσ. 182. **2)** ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀροθεῖσα, ἡ μὴ καλλιεργηθεῖσα, χέρσος Πίναξ. Ἡρακλ. Ι. 19. 21.

ἄρ-ρήμων, ον, ἐπὶ ῥήτορος, ὁ σιωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ὁ σιγηλός, Πολυδ. Β', 128.

ἄρρην, μεταγ. Ἀττ. ἀντὶ **ἄρσην**.

ἀρρηνής, ές, ἄγριος, ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 25. 83, «ἀρρηνές· ἄγριον, δυσχερές» Ἡσύχ. (ἴσως ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ἄρρην· κατὰ τὸν Λοβ. Παθολ. 194, ὀνοματοποιΐα ἐκ τοῦ κνυζήματος (τοῦ γρυνιάσματος) κυνός, πρβλ. litera canina).

ἀρρησία, ἡ, (ἄρρητος) σιωπή, «ἀρρησία ἡ σιωπὴ παρὰ Νικοφῶντι» Πολυδ. Β', 128.

ἀρρητο-γεννής, ές, ὁ ἀρρήτως, μυστηριωδῶς γεννηθείς, Μάξ. Μαργούν. Ὕμν. 3. σ. 196.

ἀρρητο-λεπτό-πνευστος, ον, ὁ ἀρρήτως λεπτὴν πνοὴν ἢ εὐωδίαν πέμπων, Παῦλ. Σιλ. εἰς τὰ ἐν Πυθ. Θερμ. 175.

ἀρρητολογία, ἡ βέβηλος, ἀνίερος ὁμιλία, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 3. 13, σ. 122Α.

ἀρρητοποιέω, ποιῶ ἄρρητα, ἀθέμιτα, βδελυρά, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 196 (202) κλ.:—τὸ οὐσιαστ. **-ποιΐα**, ἡ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 7:—Ἐπίθ. **-ποιός, όν**, ὁ ποιῶν ἄρρητα, αἰσχρά, βδελυρὰ πράγματα, «αἰσχροποιός» Ἡσύχ., Ὠριγέν. τ. 1. σ. 552C., κατὰ τὸν τοῦ Λουκιανοῦ Λεξιφάνην (10) μύστης, μυστοπόλος, εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς.

ἀρ-ρητόρευτος, ον, μὴ λαβὼν ῥητορικὴν παίδευσιν, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 217, 230, ὁ μὴ ῥητορικός, Ῥήτορες (Walz) 8. 58, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 52. 11.

ἄρ-ρητος, ον, ὡσαύτως, **η, ον**, Εὐρ. Ἑκ. 201·— ὁ μὴ ῥηθείς, Λατ. indictus, καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον Ὀδ. Ξ. 466· ἄνδρες .. ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 4· ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα Πλάτ. Συμπ. 189Β, κτλ., πρβλ. Αἰσχίν. 85. 4· οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ουκ ἄνευ προηγουμένης προρρήσεως παρ' ἐμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 556· ἄρρ. κἀτελῆ φυλάξομαι ὁ αὐτ. Ἠλ. 1012. **II.** ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἢ νὰ περιγραφῇ, ἀνέκφραστον, ἀπερίγραπτον, ἀδιανόητόν τε καὶ ἄρρητον καὶ ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον Πλάτ. Σοφ. 238C· ἐντεῦθεν, μέγα, μῖσος δὲ ἄρρητον ἐξ ἀρρήτου εὐνοίας τοῦ δήμου πρὸς τὸν Ἀντώνιον ἐγήγερτο Ἀππ. Ἐμφ. 3. 4. **III.** περὶ πραγμάτων περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος, καὶ ἑπομ. **1)** νὰ μένωσι μυστηριώδη καὶ ἄδηλα, ἱεροεργίαι, ἱρὰ Ἡρόδ. 5. 83., 6. 135· σέβας ἀρρήτων ἱερῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 302· ἄρρ. σφάγια Εὐρ. Ι. Τ. 41· ἄρρ. τινι εἰδέναι ὁ αὐτ. Βάκχ. 472· δίδακτά τε ἄρρητά τ', ὅ ἐ. ῥητὰ καὶ ἀπόρρητα, Σοφ. Ο. Τ. 301· ἄρρ. κόρη, ἡ κόρη ἣν οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὀνομαστί, ἡ Περσεφόνη, Εὐρ. Ἀποσπ. 64, πρβλ. Ἑλ. 1307· ἀρρήτων θέσμια, ἐνν. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης, Συλλ. Ἐπιγρ. 401. **2)** ἀθέμιτος, ἀνόσιος, φρικτός, Λατ. nefandus, δεῖπνα Σοφ. Ἠλ. 203· λώβη Εὐρ. Ἑκ. 201· ἄρρητ' ἀρρήτων, πράγματα ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἀκατονομάστων, Σοφ. Ο. Τ. 465. **3)** λόγος ὅστις δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ, ῥητὸν ἀρρητόν τ' ἔπος Σοφ. Ο. Κ. 1001, πρβλ. Αἴ. 214, 773· ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, 'dicenda tacenda locutus', Δημ. 268. 13· πάντας ἡμᾶς ῥητὰ καὶ ἄρρ. κακὰ ἐξεῖπον ὁ αὐτ. 540. 9· πρβλ. **ἀπόρρητος**·— οὕτως, ἐπίρρ. **ἀρρήτως** Διογ. Λ. 7. 187. **IV.** παρὰ μαθημ. **ἄρρητα**, ὡς τὸ **ἄλογα**, ποσὰ ἄνευ λόγου, ἄρριζα, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ῥητά**, ἀρρήτων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ συναμφότερα εἶναι, τάχα δὲ ἄρρητα Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 303Β, πρβλ. Πολ. 546C.

ἀρρητο-τόκος, ον, ὁ ἀρρήτως, πανσόφως τίκτων, σὺ γὰρ ἐξεχύθης, ἀρρητοτόκε, ἵνα παῖδα τέκῃς κλεινὰν σοφίαν Συνεσ. Ὕμν. 3. 202.

ἀρρητο-τρόπως, (τρόπος) ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἄρρητον, μυστηριωδῶς, Ψελλ. εἰς Ἆσμα Ἀσμάτων 2. στ. 3.

ἀρρητουργία, ἡ, = **ἀρρητοποιΐα**, Κλήμ. Ἀλ. 13:—Ἐπίθ. **-ουργός, όν**, Κ. Μανασσ. Χρον. 5043:—Ῥῆμα **-ουργέω**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 188:—οὐσιαστ. **-ούργημα**, τό, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 92, 13.

Ἀρρη-φόροι, αἱ, ἐν Ἀθήναις δύο κόραι εὐγενοῦς καταγωγῆς ἐκλεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας των μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου καὶ διαιτώμεναι ἐν τῇ Ἀκροπόλει μέχρι τῆς ἑορτῆς τῆς τελουμένης τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ Σκιροφοριῶνι μηνί.—«παρθένοι δύο τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος οἰκοῦσιν οὐ πόρρω, καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφᾶς Ἀρρηφόρους· αὗται χρόνον μέν τινα δίαιταν ἔχουσι παρὰ τῇ θεῷ, παραγενομένης δὲ τῆς ἑορτῆς δρῶσιν ἐν νυκτὶ τοιάδε. ἀναθεῖσαί σφισιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἃ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια δίδωσι φέρειν, οὔτε ἡ διδοῦσα ὁποῖόν τι δίδωσιν εἰδυῖα, οὔτε ταῖς φερούσαις ἐπισταμέναις,—ἔστι δὲ περίβολος ἐν τῇ πόλει τῆς καλουμένης ἐν Κήποις Ἀφροδίτης οὐ πόρρω, καὶ δι' αὐτοῦ κάθοδος ὑπόγαιος αὐτομάτη· ταύτῃ κατίασιν αἱ παρθένοι. κάτω μὲν δὴ τὰ φερόμενα λείπουσιν, λαβοῦσαι δὲ ἄλλο τι κομίζουσιν ἐγκεκαλυμμένον. καὶ τὰς μὲν ἀφιᾶσιν ἤδη τὸ ἐντεῦθεν, ἑτέρας δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρθένους ἄγουσιν ἀντ' αὐτῶν» Παυσαν. 1, 27, 4· «ἀρρηφορεῖν· Δείναρχος κατὰ Πυθέου· τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένειαν Ἀρρηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν· εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο» Ἁρποκρ., Α. Β. 446, 18·—«ἀρρηφόρος· μυσταγωγός» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβ. Ἀγλαοφ. 872.—Τὸ ῥῆμα ἦτο **ἀρρηφορέω**, ὑπηρετῶ ὡς **ἀρρηφόρος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 642, Ἁρποκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ πομπὴ ἐκαλεῖτο **ἀρρηφορία**,

ἡ, Λυσίας 162. 6· ἡ ἑορτὴ **Ἀρρηφόρια**. τά, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐτυμολ. Μ. 149. 13. (Ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὅτι ἡ λέξις εἶναι συγκεκομμένη ἐκ τοῦ **ἀρρητοφόρος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., Ἐτυμολ. Μ.: — ἄλλοι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ **ἄρριχος**: ἀλλ' οἱ τύποι **Ἐρρηφόρια**, **Ἐρσηφορία**, μνημονευόμενοι ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ., ὑποδεικνύουσι τὸ ὄνομα **Ἕρση** ὡς ἀρχὴν τῆς λέξεως· ἣν δὲ αὕτη θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἐλατρεύετο μετὰ τῆς Παλλάδος. Ἴδε Müller Minerv. Pol. σ. 14 κἑξ.)

ἀρ-ρῑγής, ές, = τῷ ἐπ.· ἐπίρρ. **-γέως**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ 388.

ἀρ-ρίγητος, ον, ὁ μὴ ῥιγῶν, ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, Ἀνθ. Π. 219.

ἄρ-ρῑγος, ον, ὁ μὴ αἰσθανόμενος ῥῖγος, ψῦχος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2.13. **II.** ἄνευ ῥίγους, χωρὶς «τρεμοῦλαν», Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.14.

ἄρ-ριζος, ον, ἄνευ ῥιζῶν, τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν ὅσα ἄρριζα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 17. 2. **II.** μεταφ., εἴ τι καὶ ἐκβράμοι ἐκ τῆς γλώσσης, ἄρριζόν ἐστιν ἐκ τῆς ἔνδον ὀργῆς, δὲν εἶναι ἐρριζωμένον .., Θεμίστ. 111B· ἄνευ κύρους, ἄκυρος, ἅπερ οὔτ' ἀκριβῶς ἐξετάζειν δεῖ οὔτ' ἄρριζα καὶ ἀνέστια ἐᾶν Στράβ. 26.—Ἐπίρρ. **-ζως** Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 8.

ἀρ-ρίζωτος, ον, ὁ μὴ ἐρριζωμένος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5.15, 20.

ἄρρινον, τό, = **νᾶπυ**, κάρδαμον ἄρρινόν τε (κάρδαμ' ἀνάρρινόν τε Meineke) μελάμφυλλόν τε σίνηπυ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 366D, πρβλ. Ἀνέκδ. Βοασσον. 1. 238.

ἀρ-ρίπιστος [ῑ], **ον**, μὴ ῥιπισθείς, μὴ ξηρανθείς, Γαλην. τ. 10, σ. 251.

ἄρρῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, στερούμενος ὀσφρήσεως, ἢ ὁ μὴ ἔχων ἰσχυρὰν ὄσφρησιν, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 2, μετὰ διαφ. γραφ. **ἄρινες**.

ἀρριχάομαι, ἴδε **ἀναρριχάομαι**.

ἀρρῑχίς, ίδος, ἡ, = ἄρριχος. Ἀθήν. 139C.

ἄρρῑχος, ἡ, κόφινος ἐκ λυγαριᾶς, «ἄρριχοι κόφινοι οἰσύϊνοι οὓς ἀρσίκους (ἀρσίχους) οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασίν» Α. Β. 446, 30 (ἴδε **σύριχος**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1309· ἄρσεν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 410· ὡσαύτως **ἄρσιχος** Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 55· διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 20. 41.

ἄρροια, Ἰων. **ἀρροίη**, ἡ, ἡ παῦσις ῥοῆς, ἣν αἱ μῆτραι ἀρροίην παράσχωσι Ἱππ. 424, 22 κἑξ.

ἄρ-ροιζος, ον, ἄνευ ῥοίζου, ἤτοι συριγμοῦ, Εὐστ. 1538. 31.

ἄρρυ, «ἐπίφθεγμα κωπηλατικόν· ὡς τὸ σίζε ἐπὶ κυνηγούντων καὶ τὸ σίττα ποιμένων» Ἡσύχ.—Ὁ Εὐστάθ. γράφει (855. 23) «ἀρῦ. εἰσὶ δὲ καί τινες μιμητικαὶ φωναὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρῦ ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν»· πρβλ. καὶ Θεογνώστου Κανόν. σ. 161, 8.

ἀρρυθμέω, δὲν εἶμαι ἐν ῥυθμῷ μετά τινος, δεινὸν γὰρ ὅλῃ γε ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν ἢ ῥυθμῷ ἀρρυθμεῖν Πλάτ. Νόμ. 802E.

ἀρρυθμία, ἡ, ἔλλειψις ῥυθμοῦ ἢ συμμετρίας, Πλάτ. Πολ. 401A.

ἀρρύθμιστος, ον, ὁ μὴ ῥυθμισθείς, ἀκανόνιστος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 4, 3, Φυσ. 2.1,11.

ἀρρυθμο-πότης, ου, ὁ, ὁ ἀρρύθμως, ἀμέτρως οἰνοποτῶν, Τίμων ὁ Φλιάσιος, οὕτως .. ὠνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον Ἀθήν. 445E.

ἄρ-ρυθμος, ον, ἐπὶ ἤχων, ὁ μὴ ἐν ῥυθμῷ, ἀντιθ. τῷ **εὔρυθμος**, Πλάτ. Πολ. 400D· λέξις .. μήτ' ἔμμετρος μήτ' ἄρρυθμος, ἄνευ ῥυθμοῦ τινος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1:—Ἐπίρρ., ἀρρύθμως βαδίζειν, ἀδεξίως, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 7. **II.** μεταφ., ἄτακτος, οὐχὶ σύμμετρος, Ἔρως, Ἔρως .. μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης, μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις Εὐρ. Ἱππ. 529: μὴ ἔχων ἀναλογίαν, ἀσύμμετρος, σώματα Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 11· πλίνθοι ἄρρυθμοι, ἄνευ εὐρυθμίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 97.

ἀρ-ρύπαντος, ον, ὁ μὴ ῥυπανθείς, μὴ μολυνθείς, ἄσπιλος, καθαρός, Εὐστ. 598. 43.—Ἐπίρρ. **-τως** Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334.—μνημονεύεται προσέτι **ἀρρύπωτος, ον**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀρ-ρύπᾰρος, ον, ὁ μὴ ῥυπαρός, Γρηγ. Ναζ. Ὁμιλ. 40, σ. 671B, Εὐστ. Πονημάτ. 152, 58: οὕτω καὶ **ἄρ-ρυπος, ον**, Κύριλλ. Ἱεροσ. σ. 119 κλ.

ἄρ-ρυπτος, ον, ἄπλυτος, Νικ. Ἀλ. 469.

ἀρ-ρῡσίαστος, ον, ὁ μὴ ἀπαχθεὶς ὡς ὅμηρος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δουλείαν, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κἀρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν Αἰσχύλ. Ἱκ. 610, Διον. Ἀλ. 6. 41, «ἀρρυσίαστον· ἄσυλον, ἀνε[νε]χυρίαστον» Ἡσύχ.

ἀρ-ρῡτίδωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδας, χρὼς Ἀνθ. Π. 5. 13., 6. 252· τὰ πρόσωπα ἀρρυτίδωτα ποιεῖ Διοσκ. 3. 106.

ἀρρωδέω, ἀρρωδίη, Ἰων. ἀντὶ ὀρρωδέω, ὀρρωδία.

ἄρ-ρωξ, ῶγος, ὁ, ἡ, ἄρρηκτος, ἀρραγής, ἄνευ ῥωγμῶν, στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἄρρωξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Σοφ. Ἀντ. 251· ὡσαύτως μετ' οὐδ. οὐσιαστ., ὅπλοις ἀρρῶξιν, ὡς τὸ **ἀρρήκτοις**, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 468· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 287.

ἀρρωστέω, γίνομαι ἢ εἶμαι ἄρρωστος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10. Δημ. 379. 15· μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἀρρωστίην, ἀρρώστημα Ἱππ. π. Κωακ. Προγν. 215, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 6.

ἀρρώστημα, τό, ἀσθένεια, ἀρρωστία, νόσος, Ἱππ. 298. 40, Δημ. 24. 5, πρβλ. 808. 14. **2)** ἠθικὴ ἀδυναμία, Πλουτ. Νικ. 28·—ὡς Στωϊκὸς ὅρος, ἡ ἀτέλεια πάντων πλὴν τῶν φιλοσόφων, Κικ. Tusc. 4. 10.

ἀρρωστήμων, ονος, ον, = **ἄρρωστος**, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 24.

ἀρρωστία, ἡ, ἀδυναμία, ἀσθένεια, νόσος, κοινῶς «ἀρρώστια», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Θουκ. 7. 47, κτλ.· διαρκὴς ἀδιαθεσία, ἀσθενὴς κατάστασις τοῦ σώματος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 10, 14, πρβλ. Α. Β. 8· ἀρρ. τοῦ στρατεύειν, ἀδυναμία πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, Θουκ. 3. 15· οὕτω, ἀρρ. τοῦ ἀδικεῖν Πλάτ. Πολ. 359B. **2)** ἠθικὴ ἀδυναμία, ἣ γὰρ ἂν ἡμέρᾳ τῆς λίαν ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆτε, ταύτῃ τούτους οὐδ' ὁρῶντες ἀνέξεσθε Δημ. 1459. 26.

ἄρρωστος, ον, (ῥώννυμι) ἀσθενής, ἀδύνατος, καχεκτικός, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 1, 16, Πλούτ.:—Ἐπίρρ. ἀρρώστως ἔχειν Αἰσχίν. 30. 5, κτλ. **2)** ὑπὸ ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀσθενής, ἀδύνατος, τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἀπολ. 30, πρβλ. Οἰκονομ. 4, 2. **3)** ἀρρωστότερος ἐς τὴν μισθοδοσίαν, ἀπροθυμότερος, ἧττον πρόθυμος .., Θουκ. 8. 83· ἴδε καὶ **ἄρωστος**.

ἄρσαι, ἆρσον, ἄρσαντες, ἀρσάμενος, ἴδε **ἀραρίσκω**.

ἀρσενικόν, τό, κίτρινον θειοῦχον ἀρσενικὸν (οὐχὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀρσενικόν), Ἀριστ. Πρβλ. 38. 2, Θεοφρ. π. Λιθ. (κατὰ τὸν τύπον ἀρρεν-), Διοσκ. 5. 121, Στράβ. 726· ἴδε τὴν λέξ. **σανδαράχη**: — ὡσαύτως, **ἀρσενίκιον**, τό, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 10, ἴδε Εὐστ. 913. 59.

ἀρσενικός, ἴδε **ἀρρενικός**.

ἀρσενικο-φανής, ές, ἐπὶ λέξεων, ἡ ἔχουσα τύπον ἀρσενικοῦ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 977.

ἀρσενο-γενής, ές, ἄρρην, γένος Αἰσχύλ. Ἱκ. 818.

ἀρσενό-θηλυς, υ, γεν. **εος**, ἑρμαφρόδιτος, ὁ ἔχων ἄρρενος καὶ θήλεος φύσιν, Πλούτ. 2. 368D, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 109D· ἢ **ἀρρενόθηλυς**, Μανέθ. 5. 140.

ἀρσενό-θυμος, ον, ὁ ἀνδρικὴν ψυχὴν ἢ διάθεσιν ἔχων, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Παλλάδ. 3, Δ. 34. 552.

ἀρσενο-κοίτης, ἴδε **ἀρρενοκοίτης**.

ἀρσενό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν ἢ εἶδος ἄρρενος, Ὀρφ. Ὕμν. 35. 7.

ἀρσενο-πληθὴς ἐσμός, μέγα πλῆθος ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 30.

ἄρσην, ὁ, ἡ, **ἄρσεν**, τό, γεν. **ἄρσενος**, Ἐπ. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ μεταγ. Ἀττ. **ἄρρην**, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ.: Ἰων. **ἔρσην**, ὡς ἐν Ἡροδ.: — ἀρσενικός, Λατ. mas, μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς .., μήτε τις ἄρσην Ἰλ. Θ. 7· βοῦν .. ἄρσενα Θ. 314· ἄρσενες ἵπποι Ψ. 377, κτλ.· ἄρσην σπορὰ Εὐρ. Τρῳ. 503· νηδὺς ὁ αὐτ. Βάκχ. 527 (περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Βάκχου)· γονὴ Ἱππ. 234. 14·— **ἄρρην**, ὁ, ἡ **ἄρρεν**, τό, τὸ ἀρσενικόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 861, Ἱκ. 393, Πλάτ. Νόμ. 665C, Συμπ. 191C, κτλ.· οἱ ἄρσενες, τὸ ἄρρεν φῦλον, Οἰκ. 2. 45. οὕτω, τὸ ἄρσεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 737· ἐπὶ φυτῶν, ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον (πρβλ. Ὀβιδ. Fast. 4. 741, ure mares oleas), Σοφ. Τρ. 1196. **2)** ἀνδρικός, ἰσχυρός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 952· φρένες Εὐρ. Ὀρ. 1204: μεταφ., δυνατός, κτύπος ἄρσην πόντου Σοφ. Φ. 1455· Ἀχέροντος ἄρσενας χοὰς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 469· ἄρρην βοὴ Ἀριστοφ. Θεσμ. 125. **3)** ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, ἀρσενικός, ἔτι δὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δὲ αὐτῶν θήλεα ὁ αὐτ. Νεφ. 682:—Ἐπίρρ. **ἀρρένως** Διογ. παρὰ Στοβ. 572. 16. (Πιθαν. συγγ. τῷ Σανσκρ. rshabhas (ταῦρος), Ζενδ. arshan (ἀνήρ), καὶ ἑπομένως οὐχὶ ταὐτὸν τῷ Λατ. ar-ies, τῷ Ἑλλ. Ἄρ-ης, κτλ., ἴδε *ἄρω, καὶ πρβλ. Κούρτ. ἀρ. 491· ἀλλὰ γεν. **Ϝάρρενος** ἐν Ἐπιγρ. Ἤλιδος 112 Roehl.)

ἀρσηνάλης, ου, ὁ, ναύσταθμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8680, ἴδε Δουκάγγ.

ἄρσιος, ον, (*ἄρω) κατάλληλος, ἁρμόδιος, πρέπων, «δίκαιος» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀνάρσιος**.

ἀρσί-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, συνηρ. ἀντὶ **ἀερσίπους**, ὁ τοὺς πόδας αἴρων, ζωηρός, ταχύς, ἵππους ἀρσίποδας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 212, Ἀνθ. Π. 7. 717.

ἄρσις, εως, ἡ, (αἴρω) τὸ αἴρειν, «σήκωμα» ὡς τὸ τῶν ποδῶν ὅταν περιπατῶμεν, τῶν σκελῶν Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 12. 10· πᾶσα πορεία ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως συντελεῖται ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 41· τὸ ἀνεγείρειν, τὸ οἰκοδομεῖν, Πολύβ. 8. 6, 6. **2)** (ἐκ τοῦ παθ.) ὕψωσις, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 35· θαλάττης Διόδ. 3. 41. **3)** τὸ αἰρόμενον, τὸ φορτίον, Ἑβδ. (Δ', Βασ. η' 9, κ. ἀλλ.): —προσφορὰ αὐτόθι (Β' Βασ. ιθ', 42, πρβλ. ια', 8). **II.** ἡ ἀφαίρεσις Ἀριστ. Μεταφ. 4.12, 8, φθορά, καταστροφή, Πλουτ. 2 1130A. **2)** ἄρνησις Φιλόδημ. ἐν Gomperz. **III.** παρὰ τοῖς μουσικοῖς, ἄρσις σημαίνει τὴν ὕψωσιν τοῦ ποδὸς ὅταν μέλλῃ τις νὰ κρούσῃ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν χάριν τοῦ μουσικοῦ χρόνου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θέσις:—Παρὰ τοῖς Λατίνοις μετρικοῖς συγγραφεῦσιν, ἄρσις εἶναι ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ μετρικοῦ

ποδός, θέσις δὲ ἡ καταβίβασις αὐτῆς κατὰ τὰς ἀκολουθούσας συλλαβάς: ἴδε Βοιχ. Μέτρ. Πινδ. σ.13.

ἄρσῐχος, ὁ, ἴδε **ἄρριχος**.

ἄρσω, μέλλ. τοῦ **ἄρδω**. II. Αἰολ. μέλλ. τοῦ αἴρω.

ἀρτάβη, ἡ, μέτρον Περσικὸν χωροῦν κατὰ τὸν Ἡρόδ. ἕνα μέδιμνον Ἀττικὸν καὶ τρεῖς χοίνικας, ἡ δὲ ἀρτάβη, μέτρον ἐὸν Περσικὸν χωρέει μεδίμνου Ἀττικῆς πλεῖον χοίνιξι τρισὶ Ἀττικῇσι Ἡρόδ. 1. 192· κατὰ Σουίδ., καὶ Ἡσύχ. «ἀρτάβη· μέτρον Μηδικὸν σίτου, Ἀττικὸς μέδιμνος».—Ὑπάρχει ὡσαύτως καὶ Αἰγυπτία **ἀρτάβη** = Ἀττ. **μετρητῇ** Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 30, 4862 β, Ἐπιγρ. Κυρήν. αὐτόθι 5109 πρβλ. Sturz Μακεδ. Διαλ. σ. 87, Rawlinson Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀρτᾰμέω, κατακόπτω, διαμελίζω, ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς Εὐρ. Ἠλ.· ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις ὁ αὐτ. Ἄλκ. 494.

Ἄρταμις, Ἀρταμίτιος, -μίτιον, ἴδε **Ἄρτεμις** κτλ.

ἄρτᾰμος, ὁ, «ὁ εἰς ἄρτια τέμνων» (Εὐστ.), μάγειρος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, Ἐπικράτ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 2) μεταφ. φονεύς, Σοφ. Ἀποσπ. 848, Λυκόφρ. 236, 797· ὁ ἐπὶ τῶν ἱερείων, ὁ σφάζων τὰ προσφερόμενα εἰς θυσίαν ζῷα, ϙυνίσϙος με ἀνέθηκε ὤρταμος Ϝέργων δεκάταν Ἐπιγρ. Καλαβρ., Ἐπιγρ. Ἑλλ. Σικελ. καὶ Ἰταλ. 643.

ἀρτάνη [ᾰ], ἡ, (ἀρτάω) σχοινίον δι' οὗ ἀρτῶσί τι ἀπό τινος μέρους, βρόχος, ἀγχόνη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 875, 1091, κτλ.· χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην Σοφ. Ο. Τ. 1266· πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον ὁ αὐτ. Ἀντ. 54: «ἀρτάνη· ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη» Ἡσύχ.· «κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ» Α. Β. 447, 7.

ἀρτάω: μέλλ. **ήσω**, Ἀνθ. Π. 6. 245· **ἤρτησα** Εὐρ. κτλ.: πρκμ. **ἤρτηκα (προσ-)** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.1, 14: —Παθ., πρκμ. **ἤρτημαι** Ἡρόδ., Εὐρ., κλ., Ἰων. γ' πλ. **ἀρτέαται** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἠρτήθην (προσ-)** Μανέθ. 4.199.— Πρβλ. **ἀν-, ἐξ-, κατ-, προσαρτάω**: (*ἄρω). Ἀρτῶ τι ἀπό τινος μέρους, κρεμῶ, τι ἀπό τινος Θουκ. 2.76· ἀρτ. δέρην Εὐρ. Ἀνδρ. 811· ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν, ἕλκει δὲ κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ ἱμᾶσιν ἐς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας, κρεμάσας, κλίνας τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1222: —Μέσ., βρόχους ἀρτωμένη, «ἀρτωμένη βρόχῳ· ἀπαγχομένη» (Ἡσύχ.) Εὐρ. Τρῳ. 1012· οὕτως ἀρτήσαντο Ὀρφ. Ἀργ. 1101·—ἀλλὰ II. συνήθως ἐν τῷ παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, τί δή ποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς ἠρτημένη θέλει τι σημῆναι νέον; Εὐρ. Ἱππ. 857, Πλάτ. Ἴων 533Ε, κτλ.· ὡσαύτως ἐν βρόχοις Εὐρ. Ἱππ. 779. 2) ἀρτᾶσθαι ἔκ τινος, ἐξαρτᾶσθαι, Λατ. pendere ab aliquo, Ἡρόδ. 3. 19., 6. 109, κ. ἀλλ.· ἐξ ὧν ὦλλοι.. ἀρτέαται Πέρσαι, ἐξ ὧν οἱ λοιποὶ Πέρσαι ἐξηρτῶντο, ὅ ἐ. οὓς ἐθεώρουν ὡς ἀρχηγοὺς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1.125· οὕτω, παρρησία ἐξ ἀληθείας ἠρτημένη Δημ. 1397. 1· καὶ ἀπὸ ταὐτοῦ ἠρτ. Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2.11, 11· ἐντεῦθεν ὁ αὐτ. Περὶ Νεότητ. 4. 5, Αἰλ. π. Ζ. 4. 51, Φιλόστρ. 848, κτλ., Πρβλ. **ἐξαρτάω, ἀρτέομαι**.

ἀρτέμεια, ἡ, = **ἀρτεμία**, Ἕρμανν ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 697.

ἀρτεμέω, εἶμαι σῶος καὶ ὑγιής, Νόνν. Δ. 35. 387· «ἀρτεμέοντα· ὑγιαίνοντα, ἰσχύοντα» Ἡσύχ.

ἀρτεμής, ές, (ἄρτιος) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ὑγιής, ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα Ἰλ. Ε. 515· φίλοισι σὺν ἀρτεμέεσσι Ὀδ. Ν. 43, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 415.—Ἐπ. λέξις.

ἀρτεμία, ἡ, ἀβλάβεια, ἀσφάλεια, ὑγεία, Ἀνθ. Π. 9. 644· πλ., Μάξ. π. κατ. 184.

Ἀρτεμιδό-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος βληθείς, πληγεὶς Μακρόβ. 1.17, σ. 273.

Ἄρτεμις, ἡ, γεν. **ιδος**, αἰτ. **ιν** καὶ **ιδα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 16:—Ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς θυγάτηρ, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ κυνηγίου, ἡ τῶν Ῥωμαίων Diana: παρ' Ὁμήρῳ, γυναῖκες αἰφνιδίως καὶ ἄνευ ὀδύνης ἀποθνήσκουσαι ἐνομίζοντο ὅτι ἐφονεύοντο τοῖς «ἀγανοῖς βελέεσσι» τῆς Ἀρτέμιδος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **δολιχὴ νοῦσος** Ὀδ. Λ. 172· ἡ κυναγὸς Σοφ. Ἠλ. 563· αἰὲν ἀδμήτη αὐτόθι 1238· μεταγενέστεροι μῦθοι σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Σελήνην, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 169, κτλ.· πρὸς τὴν Εἰλείθυιαν, Ἐπιγρ. Λεβαδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1598 (κατὰ πληθ.), πρβλ. Πορφ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 38D.— Δοτικὴ τις **Ἀρτέμιτι** εὕρηται ἐν Δωρ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 1416, κτλ.). Ὡσαύτως Δωρικ. **Ἄρταμις, ιτος**, Ἀλκμὰν 93, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688, κ. ἀλλ., Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ Newton ἀριθμ. 52, κτλ.· Ἀρτάμυτι Συλλογ. Ἐπιγρ. 1172.

ἀρτεμῐσία, ἡ, «πόα θαμνοειδής, παρόμοιος ἀψίνθῳ, μείζων δὲ καὶ λιπαρώτερα τὰ φύλλα ἔχουσα» Διοσκ. 3. 127· «ἀρτεμισία λεπτόφυλλος» ὁ αὐτ. 3.128, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 4.

Ἀρτεμίσιον, τό, ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, τόπος ἀφιερωμένος εἰς αὐτήν, Ἡρόδ. 8. 8 κέξ.· Δωρ. **Ἀρταμίτιον** Ἀριστοφ. Λυσ. 1251· **Ἀρτεμίτιον** Ἐπιγρ. Σικελ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.15.

Ἀρτεμίσιος, Δωρ. **Ἀρταμίτιος**, ὁ, Σπαρτιατικὸς καὶ Μακεδονικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ Ἀττ. μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος, Θουκ. 5.19, Πλουτ. Ἀλέξ. 16· ὡσαύτως, **Ἀρτεμισιών, ῶνος**, ὁ, ἐν Ἐφέσῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2220, ἐν Κυζίκῳ, σ. 915, ἀριθμ. 3657, 1. κτλ.

ἀρτέμων, ονος [ωνος], ὁ, (ἀρτάω) κατὰ τὸν Smith ἐν ' Voyage and Shipwreck of St. Paul ' (πλοῦς καὶ ναυάγιον τοῦ Ἀποστ. Παύλου) σ.102, 153 κέξ., εἶναι ὁ ἄλλως λεγόμενος δόλων, ὅστις ἦτο μικρὸν ἱστίον ἀναπεταννύμενον ἐπὶ ἱστοῦ οὐχὶ ὑψηλοῦ παρὰ τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου, Πράξ. Ἀποστ. 27. 40·— ὡσαύτως **-ώνιον**, τό, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 359. II. ἡ τρίτη τροχαλία ἐν τῇ μηχανῇ τῇ καλουμένῃ **πολύσπαστον**, ἣν οἱ Ἕλληνες κατὰ Βιτρούβιον (10. 5) ὠνόμαζον **ἐπάγοντα**.

ἀρτέομαι, μόνον ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι, μετ' ἀπαρεμ., οἱ δὲ αὖτις πολεμεῖν.. ἀρτέοντο Ἡρόδ. 5.120· ὡσαύτως, ἀρτέετο ἐς πόλεμον 8. 97·—μετ' αἰτ., οἳ οὐκ ἔων ναυμαχίην ἀρτέεσθαι (πρβλ. ναυμαχίην παρασκευασαμένους, ὀλίγον ἀνωτέρω), 7. 143·— τὸ ῥῆμα τοῦτο δυσκόλως δύναται νὰ εἶναι Ἰων. τύπος τοῦ **ἀρτάομαι**, μεθ' οὗ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν κατὰ τὴν σημασίαν, καθότι εἶναι ἀκριβῶς ταὐτόσημον τῷ **ἀρτύομαι** ἢ **ἀρτίζομαι**:— ἀπαντᾷ ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀν-, παραρτέομαι**, πρβλ. Veitch ἐν λ.

ἀρτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **αἴρω**, πρέπει τις νὰ ἄρῃ ἐκ μέσου, νὰ σηκώσῃ, ἀρτέον τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, «νὰ σηκώσουν τὸ τραπέζι καὶ νὰ φέρουν νίψιμον» Ἄλεξ. ἐν «Φιλίσκῳ» 1.

ἀρτ-επίβουλος, ὁ, ὁ τῷ ἄρτῳ ἐπιβουλεύων, ἐπίθ. μυὸς ἐν τῇ Βατραχομ. 261, Κναίσονος φίλος υἱὸς ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου.

ἄρτημα, τό, (ἀρτάω) ἠρτημένον κόσμημα, ἐνώτιον, Ἡρόδ. 2. 69· πρβλ. **λίθινος**. II. κρεμάμενον βάρος, οἷον τὸ τοῦ στατῆρος, Ἀριστ. Μηχαν. 18.1., 20,1· ἐπὶ τὸ αὐτοῦ ἀρτ. νεύειν Στράβ. 11., πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Νεώτ. 38, κτλ.

ἀρτήρ, ῆρος, ὁ, «ὑποδήματος γένος, Φερεκράτης Γραυσίν» Α. Β. 447, 29· κοινῶς ἔτι καὶ νῦν καλεῖται «ἀρτῆρι». II. ἀναφορεύς, «μανέλλα», Τουρκ. «σιρίκι», Ἑβδ. (Νεεμ. δ', 17).

ἀρτηρία, ἡ, Ἰων. **-ίη**, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἡ ἀρτηρίη μόλις ἀναπνεούσῃ ὑπεσύριζε Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ζ', 1216D, πρβλ. 1220Η, Πλάτ. Τίμ. 70D, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 2, 1, περὶ Ψυχ. 2. 8, 17, κ. ἀλλ. κατὰ πληθ. οἱ βρόγχοι, ἄσθμα .. περὶ στήθεα καὶ ἀρτηρίας Ἱππ. αὐτ. 1215Β, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 78C: οὕτω, πνεύμονος ἀρτηρίαι Σοφ. Τρ. 1054. II. ἀρτηρία, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν φλέβα, αἱ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν κοινωνίαι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809Η, πρβλ. 832Β: τὰς δὲ φλέβας καὶ τὰς ἀρτ. συνάπτειν εἰς ἀλλήλας καὶ τῇ αἰσθήσει φανερὸν εἶναι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5.11.—Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς γνησιότητος τῶν πραγματειῶν, ἐξ ὧν ἐλάβομεν τὰ ἀνωτέρω χωρία, ἂν τόσον ἐνωρὶς ἦτο γνωστὴ ἡ διάκρισις τῶν ἀρτηριῶν ἀπὸ τῶν φλεβῶν. Τοῦτο ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι τῆς τοιαύτης διακρίσεως οὐδεμία χρῆσις ἐγένετο. Ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα αἱ ἀρτηρίαι ἐξηκολούθουν θεωρούμεναι ὡς ἀγωγοὶ ἀέρος καὶ φαίνεται ὅτι ἐνομίζοντο ὡς ἀποφύσεις τῆς κυρίως ἀρτηρίας, ἤτοι τῆς τραχείας, «sanguis per venas in omne corpus diffunditur, et spiritus per arterias» Κικ. Ν. D. 2. 55. Ἡ κυρίως ἀρτηρία ἔλαβε τὸ ὄνομα **ἀρτηρία τραχεῖα** ἢ ἡ **τραχεῖα** ἁπλῶς, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐκαλοῦντο **ἀρτηρίαι λεῖαι**. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐν γένει ἴδε Littré Ἱππ. 1. σ. 201-215. III. = **ἀορτή**· δύο εἰσὶ κοῖλαι φλέβες ἀπὸ τῆς καρδίας, τῇ μὲν οὔνομα ἀρτηρίη, τῇ δὲ κοίλη φλέψ Ἱππ. 250Β· ὡσαύτως καλουμένη, ἡ ἀρτ. ἡ μεγάλη, ἡ παχεῖα, ἡ πνευματική, Greenhill Θεόφιλ. σ. 296· ἡ λέξις φαίνεται παραγομένη ἐκ τοῦ **αἴρω**, ὡς ἡ **ἀορτὴ** (πρβλ. **ἀορτήρ**) ἐκ τοῦ **ἀείρω**. Ἀλλ' ἡ σχέσις τῶν ἐννοιῶν φαίνεται σκοτεινή, καὶ ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς **ἀρτηρίας** συνετέλεσεν ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολογῶσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ **ἀέρος**.

ἀρτηριακός, ή, όν, ὁ τῆς ἀρτηρίας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τραχεῖαν ἢ τοὺς βρόγχους, Γαλην. 13.1· ἀρτ. πάθος, τὰ ἀρτ., τὰ νοσήματα τῶν εἰρημένων ὀργάνων, Παῦλ. Αἰγ. 3. 28· ἡ **ἀρτηριακή**, φάρμακον πρὸς ἴασιν τῶν ἀρτηριακῶν νοσημάτων, Ἀέτ. σ.165Β, κέξ.· ἡ ἀρτ. κοιλία τῆς καρδίας Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Πλουτ. 2. 899Α.

ἀρτηριο-τομέω, τέμνω ἀρτηρίαν, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 55· ὁ παθ. ἀόρ. **ἀρτηριοτ[ο]μηθέντες**, οἱ ὑποβληθέντες εἰς ἀρτηριοτομίαν· διὸ καί τινες αὐτῶν (τῶν πασχόντων ἐκ σκοτοδινίας) ἀρτηριοτμηθέντες ὤνηντο Γαλην. 8. 202:—Οὐσιαστ. **-τομία**, ἡ, Ἄντυλλ. ἔνθ' ἀνωτ., Γαλην. 11. 312.

ἀρτηριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀρτηρίᾳ, ἀρτ. φλέψ, ἡ πνευμονικὴ λεγομένη ἀρτηρία, Ἡρόφιλος παρὰ Ῥούφ. Ἐφ., ἴδε Greenhill Θεόφ. σ. 96.12.

ἀρτησμός, ὁ, (ἀρτάω) ἐξάρτησις, κρέμασμα, «ἀνακρεμασμός» Α. Β. 447. 19: — **ἀρτητός, όν**, κρεμαστός, «ἀρτητά. κρεμαστά» Ἡσύχ.

ἄρτι [ῐ], (ἴδε * **ἄρω**).—Ἐπίρρ. χρον., μόλις πρὸ ὀλίγου, ἀκριβῶς τώρα, τώρα δά, ταύτῃ τῇ στιγμῇ (οὐχὶ παρ' Ὁμ., διότι τὸ ἀρτι- ἐν τοῖς: **ἀρτι-επής, ἀρτί-φρων**, ἀνήκει εἰς τὸ **ἄρτιος**):

1) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετὰ χρόνου ἐνεστῶτος, ὡς πρῶτον ἐν Θεόγνιδι 998, Πινδ. 4. 281, Αἰσχύλ. Θήβ. 534· καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πάλαι**, μετὰ πρκμ., τέθνηκεν ἄρτι Σοφ. Ἀντ. 1283· βεβᾶσιν ἄρτι ὁ αὐτ. Ἠλ. 1386: οὕτω καὶ ἄρτι δὲ

ἥκεις ἢ πάλαι; Πλάτ. Κρίτων 43Α· — πληρέστερον, ἄρτι νυνὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 1008· ἄρτι .. νῦν ἢ νῦν .. ἄρτι Πλάτ. Πολιτικ. 291 Α. Β: — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως=τῷ νῦν, Θεόκρ. 23. 26, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 1. 6, 1· ἄρτι καὶ πρῴην, νεωστί, Πλουτ. Βροῦτ. 1. κτλ.· ἕως ἄρτι, ἕως τώρα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 12, πρβλ. **ἀπαρτί**: — μετ' οὐσιαστ., ὁ ἄρτι λόγος Πλάτ. Θεαίτ. 153Ε· ἡλικίαν ... τὴν ἄρτι ἐκ παίδων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4 25· ἐν τῷ ἄρτι (ἐνν. χρόνῳ) Πλάτ. Μένων 89C· ἡ ἄρτι ὥρα Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορ. δ', 11: — ἄρτι μὲν .., ἄρτι δὲ ..., ὁτὲ μὲν .., ὁτὲ δὲ.., Λουκ. Νιγρ. 4. 2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως, μετὰ παρατ., ἄρτι βλαστάνεσκε Σοφ. Ἀποσπ. 491, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 677, Πλάτ. Γοργ. 454Β· μετ' ἀόρ. λέξας ἄρτι Σοφ. Ἀγ. 1272· καθημάτωσεν ἄρτι Εὐρ. Φοίν. 1160· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νῦν, ὃ ἄρτι ἐρρήθη .., νῦν δὲ .. Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 130D, πρβλ. 127C· ἐν τῷ ἄρτι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ νῦν, ὁ αὐτ. Μένων 89C. 3) παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως, Λουκ. Σολοικ. 1, Ἀππ. Μιθρ. 69, Αἰσώπ. 142 Schäf.: ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172D, διωρθώθη, εἰ ἄρα τι ὀνήσει· — οὕτω μετὰ προστ. Νόνν. Δ. 20. 277, κτλ. — Πρβλ. **ἀρτίως**.

ἀρτιάζω: μέλλ. -άσω, (ἄρτιος) παίζω «μονὰ ζυγά», Λατ. par impar ludere, στατῆρσι δὲ οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 816· ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις Πλάτ. Λύσ. 206Ε· πρβλ. **ποσίνδα**. ΙΙ. ἀριθμῶ, Ἀνθ. Π. 12. 145.

ἀρτιάκις [ᾰ], κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **περισσάκις**, ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον, ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν Πλούτ. 2. 429D· ἄρτιά τε ἄρα ἀρτιάκις ἂν εἴη καὶ περιττὰ περιττάκις κτλ. Πλάτ. Παρμ. 144Α· ἀρτιάκις ἄρτιος, ἐπὶ ἀριθμοῦ ὅστις διαιρούμενος διὰ τοῦ δύο δίδει πηλίκον ἄρτιον, Πλάτ. Παρμ. 143Ε κἑξ.

ἀρτι-άλωτος, ον, ὁ ἀρτίως ἁλούς, ὁ ἄρτι συλληφθείς, περὶ τοῦ ἰχθύος σκάρου, ὁ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωγρίοις ἐγκεκλεισμένος πολλοῖς ἐγκάτοις εὔστομος Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ Ἐνύδρ. Τροφ. § λδ', σ. 6 ἔκδ. Κοραῆ.

ἀρτιασμός, ὁ, (ἀρτιάζω) ἡ παιδιὰ τοῦ ἀρτιάζειν, τὸ παιγνίδιον «μονὰ ζυγά», Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 4.

ἀρτι-βαφής, ές, ὁ ἀρτίως, νεωστὶ βαφείς, Συνέσ. 183Β.

ἀρτι-βλαστής, ές, =τῷ ἑπ., Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1.

ἀρτί-βλαστος, ον, νεωστὶ βλαστάνων, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206Β.

ἀρτι-βρεφής, ές, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, ἴδε **ἀρτιτρεφής**.

ἀρτι-βρεχής, ές, ὁ ἄρτι βραχείς, Ἀνθ. Π. 5. 175.

ἀρτι-γάλακτος, ον, ὁ ἄρτι ἀπογαλακτισθείς, τέκνον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 205· — οὕτω καὶ **ἀρτιγάλαξ, -λακτος**, ὁ, ἡ, Ἡρωδιαν. παρ' Εὐστ. Ὀδ. 1627. 44.

ἀρτί-γαμος, ον, πρὸ μικροῦ νυμφευθείς, νεόγαμος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 233, Ὀππ. Ἁλ. 4. 179.

ἀρτι-γένεθλος, ον, ὁ ἄρτι γεννηθείς, Ὀρφ. Ἀργ. 384.

ἀρτι-γένειος, ον, ὁ ἀρτίως εἰς γένειον μεταβληθείς, κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον Ἀνθ. Π. 9. 219, ὁ ἄρτι γενειῶν, Ἀππ. Καρχηδ. 8: — μεταφ., ὁ πλήρη αὔξησιν λαβών, σολοικισμοὶ Λουκ. Σολοικ. 2.

ἀρτι-γενής, ές, ὁ μόλις γεννηθεὶς ἢ ποιηθείς, Νικ. Ἀλ. 357, Αἰλ. π. Ζ. 4. 34.

ἀρτι-γέννητος, ον, =τῷ προηγ., Λουκ. Ἀλέξ. 12, Λόγγος 1. 7., 2. 3.

ἀρτί-γευστος, ον, ὃν ἀρτίως τις ἐγεύσατο, Θεόδ. Στουδ. σ. 228D.

ἀρτι-γλυφής, ές, ὁ ἀρτίως οὐ πρὸ πολλοῦ γεγλυμμένος, σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον Θεόκρ. Ἐπιγράμμ. 4.

ἀρτί-γνωστος, ον, νεωστὶ ἢ ἴσως ἀκριβῶς γνωσθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 12.

ἀρτί-γονος, ον, =**ἀρτιγενής**, Ἀνθ. Π. 6. 252, Ὀππ. Κ. 3. 9.

ἀρτι-γραφής, ές, ὁ ἄρτι γραφείς, Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἀρτι-δαής, ές, ὁ πρὸ ὀλίγου διδαχθείς, Ἀνθ. Π. 6. 227.

ἀρτι-δάϊκτος, ον, ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγείς, Νόνν. Δ. 15. 393.

ἀρτί-δακρυς, υ, ὁ ἄρτι δακρύων ἢ ἕτοιμος νὰ χύσῃ δάκρυα, Ἐλμσλ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 873 (903), ἀντὶ **ἀρίδακρυς** (ἴδε Ἕρμαν.), πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 4.

ἀρτι-δίδακτος [δῐ], ον, ὁ πρὸ μικροῦ διδαχθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 20.

ἀρτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄρτος**, μικρὸς ἄρτος, «ψωμάκι», Διογ. Λ. 7. 13.

ἀρτί-δομος, ον, ὁ ἀρτίως οἰκοδομηθείς, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 62.

ἀρτί-δορος, ον, ὁ ἄρτι γυμνωθεὶς τοῦ φλοιοῦ, ὁ πρὸ ὀλίγου «ξεφλουδισθείς», κάρυον χλωρῆς ἀρτίδορον λεπίδος (διάφ. γρ. ἀντὶ ἀντίδορον) Ἀνθ. Π. 6. 22.

ἀρτι-δρεπής, ές, ὁ πρὸ μικροῦ δρεφθείς, νεωστὶ συλλεχθείς, ἐντραγόντες ἀρτιδρεπῶν φοινίκων Ἡλιόδ. 2. 23: — ἀντὶ **ἀρτιδρόπος** ἴδε **ἀρτίτροπος**.

ἀρτιέπεια, ἡ, ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἡσ. Θ. 29.

ἀρτι-επής, ές, (ἄρτιος, ἔπος) «ὁ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν καὶ παραλογιστής» (Εὐστ.)· ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων Ἰλ. Χ. 281· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀπεφθέγξατο δ' ἀρτιεπής, ἀπήντησε ταχέως, προθύμως, Πινδ. Ο. 6. 105, πρβλ. Ι. 5 (4). 58.

ἀρτιζυγία, ἡ, (ζυγός) ἡ νεωστὶ γενομένη σύζευξις, συζυγία, αἱ δὲ ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν, ποθοῦσαι τοὺς νεογάμους συζύγους των, Αἰσχύλ. Πέρσ. 542.

ἀρτίζω: μέλλ. **-ίσω** (*ἄρω) κοσμῶ, παρασκευάζω, Ἀνθ. Π. 10. 25· ὡσαύτως κατὰ μέσ., χορὸν ἀρτίζοντο Θεόκρ. 13. 43, πρβλ. Διόδ. 14. 20. — Παθ., πρός τι Συλλ. Ἐπιγρ. 3601. 9, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 208.

ἀρτίζωος, ον, ὀλιγοχρόνιος, Ἱππ. 261. 55.

ἀρτι-θαλής, ές, μόλις βλαστάνων ἢ ἀνθῶν, Ἀνθ. Π. 5. 198· ἐλπίδες Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 348.

ἀρτι-θανής, ές, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανών, Εὐρ. Ἄλκ. 600.

ἀρτί-θηκτος, ον, νεωστὶ ἠκονημένος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6. σ. 557.

ἀρτί-θηρος, ον, ὁ ἄρτι θηρευθείς, συλληφθείς, ἀρτιθήρους ἐχίδνας Δημόκρ. παρὰ Γαλην. π. Ἀντιδ. 1, 15, σ. 893C.

ἀρτί-θροος, ον, συνῃρ. -θρους, ουν, ἀρτίως ψιθυρισθείς, καί τις παρεισέπνευσεν ἀρτίθρους (ἀντίθρους, καθ' Ἕρχερον) λόγος Νικήτ. Εὐγέν. Ε. 172.

ἀρτί-θυτος, ον, ὁ νεωστὶ σφαγείς, συναγωγὴ περδίκων ἀρτιθύτους Φιλῆ Ποιήμ. κῶδ. Φλωρ. 136, 4.

ἀρτί-καυτος, ον, ὁ ἀρτίως καυθείς, Θεόφρ. π. Πυρ. 65.

ἀρτί-κολλος, ον, ὁ ἀκριβῶς κεκολλημένος εἴς τι, ἱδρὼς ἀνήει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον, στερεῶς κολληθεὶς ὡς ὑπὸ τέκτονος, Σοφ. Τρ. 768. ΙΙ. μεταφ., καλῶς ἁρμοζόμενος, ἁρμόδιος, ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε, ὅπως ἀποβαίνωσιν ἀκριβῶς ὅπως πρέπει, Αἰσχύλ. Χο. 580· ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν, ἐν ἁρμοδίῳ καιρῷ, ὁ αὐτ. Θήβ. 373.

ἀρτι-κόμιστος, ον, ἀρτίως κομισθείς, Νόνν. Δ. 9. 53.

ἀρτι-κροτέομαι, «ἀρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι, ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι», φησὶ Μένανδρος» Α. Β. 447, 20 (Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 330): — τὸ ἐνεργ. εἶναι ἀμφίβ. γραφ. ἐν Πλάτ. Ἀξ. 369D.

ἀρτί-κυκλος, ον, ὁ ἀκριβῶς ἢ ἐντελῶς κυκλοτερής, Κ. Μανασ. Χρον. 112.

ἀρτί-ληπτος, ον, ὁ ἀρτίως ληφθείς, κυριευθείς, φρούρια ἀρτίληπτα Ἀππ. Μιθρ. 108.

ἀρτιλογία, ἡ, τὸ λέγειν τὰ ἄρτια, τὰ πρέποντα, Πολύβ. ς', 150. — Ἐπίρρ. -γως, αὐτόθι.

ἀρτι-λόχευτος, ον, ὁ ἄρτι, πρὸ μικροῦ γεννηθείς, Ἀνθ. Πλαν. 122, καὶ συχν. παρὰ Νόνν.

ἀρτι-μαθής, ές, ὁ ἄρτι μαθών τι, ἀρτιμαθὴς κακῶν Εὐρ. Ἑκ. 687· ἀπολ., Λόγγ. 3. 20.

ἀρτι-μελής, ές, ὁ ἄρτια ἔχων τὰ μέλη, ἀκέραια δηλ., Πλάτ. Πολ. 536Β.

ἀρτιμόνιον, βοτάνη, ἄλλως **ἀρτιμόριον**, πύρεθρον, Μυρεψ. Ἀντιδ. 27.

Ἀρτίμπασα, ἡ, ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Σκυθῶν, οὐνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ Ἱστίη μὲν Ταβιτί· Ζεὺς δὲ .. Παπαῖος· Γῆ δὲ Ἀπία .., οὐρανίη δὲ Ἀφροδίτη Ἀρτίμπασα Ἡρόδ. 4. 59, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6014d. 1.

ἀρτί-νοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν**, ὁ ἄρτιος τὸν νοῦν, Δίων Κάσσ. 69. 20.

ἀρτιογενής, ἴδε **ἀρτιοτεγής**.

ἀρτιο-δύναμος, ον, ὁ ἀρτίαν ἔχων δύναμιν, ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν, ὧν τὰ ἡμίση εἶναι ἄρτια, π. χ. ὁ ἀριθμ. 64 εἶναι ἀρτιοδύναμος, διότι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἶναι 32, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ 16, καὶ τούτου 8 μέχρι τῆς μονάδος, ἥτις «φύσει ἄτομος οὖσα οὐκέτι ἐπιδέχεται τὸ ἥμισυ», Νικομ. Ἀριθμ. 1. 8.

ἀρτιλιθία, ἡ, ἀκριβὴς συναρμογὴ λίθου, ἀρτιλιθίαν μηδαμοῦ ποιῶν Ἐφημ. Ἀρχ. 1891, 71.

ἀρτιο-λογέω, ὁμιλῶ ἀρτίως, σαφῶς, διακεκριμένως, Εὐστ. 1151. 59: πρβλ. **ἀρτιλογία**.

ἀρτιο-παγής, ές, ἐν ἀρτίῳ ἀριθμῷ συνηρμοσμένος, δηλ. ἀνὰ δύο, ἐν χορδαῖς ἀρτιοπαγέσιν ἀδύνατον μέσην μίαν ὑπάρξαι Νικομ. Εἰσαγ. Ἁρμ. σ. 22, 1.

ἀρτιο-πέρισσος, ον, ἐπὶ ἀρτίων ἀριθμῶν ὧν τὰ ἡμίση εἶναι περιττοὶ ἀριθμοί, ὡς π. 6, 10, κτλ., Πλούτ. 2. 1139F, Φίλων 3.

ἄρτιος, α, ον, (ἄρτι) πλήρης, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, ἁρμόδιος, ἀκριβῶς προσαρμοζόμενος, ἄρ. ἀλλήλοισι σπόνδυλοι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809· ἄρτια βάζειν, λαλεῖν τὰ δέοντα ἢ τὰ ἁρμόζοντα (πρβλ. **ἀρτιεπής**), Ἰλ. Ξ. 92, Ὀδ. Θ. 240· ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, «ὑγιῆ, ἡρμοσμένα» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 326, Ὀδ. Τ. 248· ἄρτια μήδεσθαι Πινδ. Ο. 6. 159· ἁρμόδιος, πρέπων, ἁρμόζων, Σόλων 3. 39, Θεόγν. 154, 946· ἄρτιος εἴς τι, κατάλληλος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 810. 6· **ἀρτιωτάτην** ἔχειν τάξιν, καταλληλοτάτην, Φιλόστρ. 516. 2) τελείως ηὐξημένος, τελείαν αὔξησιν λαβών, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 2. 5, 5· ὑγιὴς καὶ ἄρτιος κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, σώμασιν Διόδ. 3. 33.

3) μετ' ἀπαρ. παρεσκευασμένος ὡς τὸ **ἕτοιμος** (ἀρχαιότ. **ἑτοῖμος**), μετ' ἀπαρ., ἄρτιοι ποιέειν, πείθεσθαι Ἡρόδ. 9. 27, 48. 53. **II**. ἐπὶ ἀριθμῶν τέλειος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **περισσός**, Πλάτ. Πρωτ. 356E, κ. ἀλλ.· ἄρτιοι πόδες, ἄρτιος ἀριθμὸς ποδῶν; Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 5, 6· ἐν ἀρτίῃσι, ἐν ἀρτίαις ἡμέραις, ἐπὶ παροξυσμῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 954. **III**. Ἐπίρρ. **ἀρτίως**, ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου, τώρα πρώτην φοράν, ἀκριβῶς ὅπως τὸ **ἄρτι**, κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνάκις, **1**) ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετ' ἐνεστ. Αἴ. 678, Ο. Τ. 78, κτλ.· μετὰ πρκμ. Ο. Κ. 892, κτλ. **2**) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, μετὰ παρατατ., Τρ. 664, 674, κτλ., μετ' ἀορ. αὐτόθι 346, Ο. Τ. 243, κτλ. **3**) μετ' ἐπιθ., ἀρτίως νεοσφαγής Αἴ. 898, πρβλ. Ἀντ. 1282.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 18. (ἴδε ἐν λ. *ἄρω.).

ἀρτιοταγής, ές, ὁ τεταγμένος κατ' ἄρτιον ἀριθμόν, ὁ παριστῶν ἄρτιον ἀριθμόν, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ὑποδιαιρέσεις αὐτοῦ· «οἷον λόγου χάριν ἐὰν τὸν ρκη' θῶμεν τὸν μέγιστον, ἀρτιοταγεῖς ἔσονται αἱ αὐτοῦ ἐκθέσεις τῶν ὅρων». Ἔνθα ἄλλοι ἔχουσιν, **ἀρτιογενεῖς, ἀρτιοπληθεῖς** (**-πλησθεῖς**) Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 84B, 86A, 135C.

ἀρτιότης, ητος, ἡ, ὁλοκληρία, ἀκεραιότης Λατ. integritas Στοβ. Ἐκλογ. 1. 144. **2**) τὸ ἄρτιον ἀριθμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιττότης**, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 2, 18.

ἀρτιουργός, όν, (***ἔργω**) ὁ ἀρτίως καὶ μετὰ τελειότητος κατεργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.

ἀρτιό-χρειος, ον, πάνυ χρήσιμος, λίαν ὠφέλιμος, πρὸς πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀρτιόχρειος Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.

ἀρτιόω, περαίνω τι, περατῶ, φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ, τελειώνω, Εὐστ. Πονημ. 153, 74.

ἀρτιπᾱγής, ές, ὁ ἄρτι παγείς, στερεωθείς, κατασκευασθεὶς στάλικες Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3· ναῦς Ἀνθ. Π. 9.32. **II**. ἐπὶ τυροῦ, ὁ ἄρτι πεπηγώς, ὅστις «ἔπηξε» πρὸ ὀλίγου, Λατ. recens coactus, ἁλίτῡρος Ἀνθ. Π. 9. 412.

ἀρτί-παις, παιδος, ὁ, ὁ πρὸ μικροῦ παῖς, πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀντίπαις**, Θωμ. Μ. ἐν λ. **παῖς**, καὶ Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 46B.

ἀρτί-πλουτος, ον, ὁ ἀρτίως κερδανθείς, κτηθείς, ἀρτίπλουτα χρήματα Εὐρ. Ἰκ. 742· πρβλ. **ἀρχαιόπλουτος**.

ἀρτί-πνους, ὁ, ὀρθόπνους, Ἡσύχ.

ἀρτι-πόλεμος, ον, ὁ ἀρτίως πολέμου πεῖραν λαβών, ὁ ἀρτίως πολεμήσας, ἐν πλήθει ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων Ἀππ. Συρ. 37.

ἀρτί-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, γεν. **ποδος**· Ἐπ. ὀνομ. **ἀρτίπος**. **I**. (ἄρτιος, πούς) ὁ «ἄρτιος τοῖς ποσί, ὑγιόπους» (Ἡσύχ.), ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος· ἀντιθέτως πρὸς τὸ **χωλὸς** (ὅπερ ἀπαντᾷ δύο στίχους ἀνωτέρω) Ὀδ. Θ. 310, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 130, 4. 161. **2**) καθόλου, ἰσχυρός, ἢ ταχὺς τοὺς πόδας, ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος Ἰλ. Ι. 505· ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες Πλάτ. Νόμ. 795. **II**. (ἐκ τοῦ **ἄρτι, πούς**) = ὁ ἐν καιρῷ καταλλήλῳ ἐρχόμενος, ἀρτίπους θρῴσκει δόμους, «ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται» (Σχόλ.), Σοφ. Τραχ. 58.

ἀρτῐσις, εως, (ἀρτίζω) τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι ἢ περικοσμεῖσθαι, αὕτη μὲν δή σφι ἄρτισις περὶ τὸ σῶμα ἐστὶ Ἡρόδ. 1. 195.

ἀρτί-σκαπτος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ σκαφείς, Ἀνθ. Π. 7. 465.

ἀρτίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἄρτος**, ἀρτίδιον, «ψωμάκι», Ἱππ. 677. 27, Διοσκ. 2. 203.

ἀρτι-στεφής, ές, νεωστὶ στεφθείς, τοὺς ἀρτιστεφεῖς αὐτοκράτορας Ἄννα Κομν. σ. 76A.

ἀρτιστομέω, ὁμιλῶ ἀρτίως, ὀρθῶς, ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν Στράβων 662.

ἀρτιστομία, ἡ, τὸ εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλεῖν, Πολυδ. Ϛ', 150.

ἀρτί-στομος, ον, ὁμιλῶν εἰς καλὸν ἰδίωμα ἢ μετὰ σαφηνείας ἤτοι ὀρθῶς, ἀκριβῶς, Πλουτ. Κορ. 38· «σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος· οὕτω Διονύσιος» Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-μως** Πολυδ. Ϛ', 150. **II**. ὁ ἔχων καλὸν στόμιον, εἴσοδον, κόλπος ἀγχιβαθὴς καὶ ἀρτίστομος Στράβ. 244· ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ ἀμφίστομος. **III**. ἐν Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 903, ἐπὶ βελῶν λεγόμενον φαίνεται νὰ σημαίνῃ βέλος ἄνευ ὀξείας αἰχμῆς, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀμβλείας, τῶν βελέων ῥήγνυσι μάλιστα τὸ ὀστέον .. τὰ στρογγύλα τε καὶ τὰ περιφερέα καὶ ἀρτίστομα (κατὰ τὸν Γαληνὸν ἀρτίστομα πανταχόθεν ὁμαλά), Γλωσσ. Γαλην. 442.

ἀρτι-στράτευτος, ον, ὁ ἀρτίως εἰς τὸν στρατὸν καταταχθείς, νεοσύλλεκτος, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 49.

ἀρτι-σύλληπτος, ον, ἐπὶ τοῦ ἀρτίως συλληφθέντος ἐμβρύου ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 77.

ἀρτι-σύστατος, ον, ὁ ἀρτίως λαβὼν σύστασιν, ἀποσπασθὲν δίκην φυτοῦ ἀρτισυστάτου Κλήμ. Ἀλ. (Ἀποσπ.) 1021.

ἀρτι-σφαγής, ές, ὁ ἄρτι σφαγεὶς ἢ θυσιασθείς, Θεόδ. Στουδ. σ. 284C.

ἀρτι-τέλεστος, ον, ὁ νεωστὶ τελεσθεὶς ἢ συντελεσθείς, Νόνν. Δ. 5. 579, κτλ.

ἀρτι-τελής, ές, ὁ νεωστὶ μυηθεὶς εἰς μυστήρια, Πλάτ. Φαῖδρ. 251A. **II**. ὁ ἄρτι συντελεσθείς, τελειωθείς, Νόνν. Δ. 26, 46.

ἀρτι-τευχής, ές, ὁ ἄρτι κατασκευασθείς, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ.

ἀρτί-τοκος, ον, ὁ ἀρτίως τεχθείς, Ἀνθ. Π. 6.154, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7.1.· μεταφ., σελήνη Ὀππ. Κ. 4.123. **II**. **ἀρτιτόκος**, ον, (παροξυτόνως) ἡ ἀρτίως τεκοῦσα, ὄρνις ἀρτιτόκος Ὀππ. Κ. 3.119, Ἀνθ. Π. 7. 729., 9, 2: — οὕτω, καὶ **ἀρτιτοκοῦσα**, μετοχ. τοῦ **ἀρτιτοκέω**, Γεωπ. 5, 41, 1.

ἀρτί-τομος, ον, ὁ ἄρτι ἀποτμηθείς, Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1515. **II**. **ἀρτιτόμος**, (παροξυτόνως) ὁ ἄρτι τεμών, «ὁ νεωστὶ τέμνων» Σουΐδ.

ἀρτιτρεφής, ές, ὁ ἄρτι τρεφόμενος, ὁ πρὸ μικροῦ θηλάζων, ἐπὶ νεογνοῦ, βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται, «ἀρτιτρεφεῖς· ἀρτιτρεφῶν, ἤτοι νεογνῶν, ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ μαστιδίων, ἐπήνεγκε δὲ πρὸς τὸ βληχαί, αἵτινες τῶν νηπίων ἦσαν» (Σχόλ.) Αἰσχύλ. Θήβ. 350 (κατὰ τὸν Μεδ. Κώδικα)· ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ἀρτιβρεφεῖς**: ὁ Schütz διορθοῖ ἄρτι βρεφῶν.

ἀρτί-τροπος, ον, (ἐὰν ἡ λέξις αὕτη, ἣν δίδει ὁ Μεδ. Κῶδιξ ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 333, εἶναι ὀρθὴ) ἐπὶ κόρης, ἡ ἄρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τελειοτέραν τραπεῖσα, ἡ μήπω εἰς ὥραν γάμου ἐλθοῦσα κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις (ἀρτιτρόφοις, Schneider) ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν, «κλαυτὸν δὲ καὶ θρήνου ἄξιον ταῖς ἄρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἐπὶ τὴν τελειοτέραν τραπείσαις ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δωμάτων διαμεῖψαι καὶ ὁδεῦσαι ὁδὸν στυγεράν .. ἤτοι διακορηθῆναι — πρὸ τοῦ νενομισμένου καιροῦ — παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὠμοδρόπων — τῶν τὴν παρθενίαν αὐτῶν καὶ ἥβην ὠμὴν καὶ ἄωρον δρεπομένων — ἐκ τῶν Σχολ. —. Ὑπάρχει καὶ διάφ. γραφὴ **ἀρτιδρόποις**, ὅ ἐστ. τρυφεραῖς, νεαραῖς· — ἴδε **ἀρτιδρεπής**.

ἀρτί-τῡπος, ον, ὁ ἄρτι τύπον λαβών, ὁ ἄρτι σχηματισθείς, Νόνν. Δ. 39. 11 (ἕτεροι **ἀντίτ-**).

ἀρτι-ύπωχρος, ον, ὁ ἄρτι λαμβάνων χροιὰν ὕπωχρον, τούτου δὲ ἡ χροιὴ γίνεται ἔκλευκος, ἀρτιύπωχρος καὶ αὐχμηρὴ Ἱππ. 550, ἐν τελ.

ἀρτι-φαής, ές, ὁ ἄρτι ἀνακτησάμενος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Νόνν. μετάφ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 88. **II**. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἄρτι ἀρξαμένη λάμπειν, μήνη ἀρτιφαὴς σέλας ὑγρὸν ἀποστίλβουσα ὁ αὐτ. Δ. 5. 165.

ἀρτι-φᾰνής, ές, ὁ ἄρτι φανείς, ὁ νεωστὶ ἐμφανισθείς, Νόνν. Δ. 12. 5.

ἀρτί-φᾰτος, ον, (φάω) ὁ «νεωστὶ πεφονευμένος» Ἡσύχ., ἀρτιφάτου παιδὸς νέκυν Ὀππ. Ἁλ. 4. 256.

ἀρτί-φλεκτος, ον, ὁ ἄρτι φλεχθείς, Θεόδ. Πρόδρ. 154D.

ἀρτί-φονος, ον, ὁ ἄρτι φονευθείς, Γοργόνος ἀρτιφόνοιο νεόρρυτον αἷμα Μεδούσης Νόνν. Δ. 44. 275.

ἄρτιφος· «ὀρίγανον» Ἡσύχ.

ἀρτίφρων, ον, γεν. **ονος**, (ἄρτιος, φρὴν) ὁ τὰς φρένας ἄρτιος, ἔμφρων, οὔτε μάλ' ἀρτίφρων Ὀδ. Ω. 261, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 295, Πλάτ. Πολ. 536B· ἀρτίφρων .. πλὴν .., ἐντελῶς σώας ἔχων τὰς φρένας, πλὴν .., Εὐρ. Ι. Α. 877· μετὰ γεν., ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο μέλεος ἀθλίων γάμων, «ἐπεὶ ἔμφρων ἐγένετο, ἐπεὶ συνῆκεν ὃ ἔπραξε κατὰ τῆς μητρὸς» (Σχόλ.), «ἐπιγνώμων, εἰδήμων» (ἄλλα Σχόλ.) Αἰσχύλ. Θήβ. 778.

ἀρτι-φυής, ές, ὁ ἄρτι γεννηθείς, ἀρτιφυὴς ἔθανον Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3627.11: ὁ ἄρτι φυείς, ἡ δὲ πόα ἀρτιφυὴς οὖσα λαχανεύεται ἑφθή, ὥσπερ ἀσπάραγος Διοσκ. 3. 14 (16), Ἀνθ. Π. 6. 21, κτλ. **II**. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἄρτιος, ἀρτιφυὴς ἀριθμὸς καὶ τέλειος, ἀκέραιος καὶ τέλειος, Ἱππ. 257. 36.

ἀρτι-φύτευτος, ον, ὁ ἄρτι φυτευθείς, μεταγεν.

ἀρτί-φῠτος, ὁ ἄρτι φυείς, ἀρτιφυής, ἀρτ. ἄνθεσι Ἀνθ. Π. 4. 2, 14.

ἀρτιφωνία, ἡ, = **ἀρτιλογία**, Πολυδ. Ϛ', 150.

ἀρτί-φωνος, ον, = **ἀρτιλόγος**, ἀρτιεπής. — Ἐπίρρ. **-νως** Πολυδ. Ϛ', 150.

ἀρτι-χᾰνής, ές, ὁ ἄρτι χαίνων, ὁ μόλις ἀνοίγων, ἀρτιχανῆ ῥοιὰν Ἀνθ. Π. 6. 22.

ἀρτι-χάρακτος [χᾰ], ον, ὁ νεωστὶ χαραχθείς, γράμμα Ἐπιγραμμ. παρ' Ἀθην. 209D· ἐπὶ γῆς, ἀροτρεὺς ῥαίνων ἀρτιχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα παλμῷ Νόνν. Δ. 2. 65.

ἀρτι-χειλής, ές, ἢ **ἀρτιχείλης**, «ὁ ὑπερέχων τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος», Ἡσύχ.

ἀρτί-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀρτίας, δηλ. ἐξησκημένας, ἰσχυράς, καὶ οὐ μόνον τὴν δεξιάν, ὁ δυνάμενος νὰ ποιῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὅ,τι καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς, Πλάτ. Νόμ. 795D.

ἀρτί-χνους, ουν, γεν. **ου**, ὁ, ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἄρτι χνοάζων, ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τὸ δὲ μῆλον Ἀνθ. Π. 6. 22, ἐπὶ ἀνθρώπου, κυρίως ἐπὶ νέου ἄρτι χνοάζοντος τὸ γένειον, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. 6, 2, πρβλ. Φιλόστρ. 871· ἔρνος .. ἀρτίχνουν γονέων ἐλπίδα γηραλέων Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 201. 6. Κατὰ Φρύν. ἐν Α. Β. 20, 10: «ἀρτίχνους, ὁ ἄρτι τὸν χνοῦν ἀνιεὶς καὶ γενειάσκων· χνοῦς γάρ ἐστιν ἡ πρώτη καὶ τρυφερωτάτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν».

ἀρτι-χόρευτος, ον, ὁ ἄρτι ἐν χοροῖς πανηγυρισθείς, ἀρτιχόρευτος ἑορτὴ Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. 37, 11. 232· ἐπὶ νυμφίων ὧν οἱ γάμοι ἀρτίως ἐτελέσθησαν ἐν χοροῖς, ὁ αὐτ. Διον. 7. 46, κτλ.

ἀρτί-χριστος, ον, ἐπὶ φαρμάκου ἄρτι ἐπιχρισθέντος, τὸ φάρμακον.. σώζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Σοφ. Τρ. 687.

ἀρτί-χυτος, μόλις χυθείς, πρὸ ὀλίγου ἐκχυθείς, φόνος Ὀππ. Ἁλ. 2. 617.

ἀρτι-ώνυμος, ον, ἄρτιον ἔχων ὄνομα, ἐπίθ. πάντων τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. 1. 8: — ἐντεῦθεν ῥῆμα **-υμέω,** εἶμαι ἄρτιος, αὐτόθι, Ἰάμβλ.

ἀρτίως, ἴδε ἐν λ. **ἄρτιος** III.

ἀρτίωσις, εως, ἡ, ἀπαρτισμός, συμπλήρωσις, κατάρτισις, αἱ μὲν ἐπισκευάζονται τῶν τριηρῶν, αἱ δὲ νεωστὶ πήγνυνται καὶ πρὸς τὸν πλοῦν ἀρτίωσιν δέχονται Νικήτ. Χρον. 3. 2, σ. 42Α.

ἀρτιωτά, «βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελεσμένα» Ἡσύχ.

ἀρτο-δαισία, ἡ, (δαίω Β) διανομὴ ἄρτων, Προκόπ. Βανδ. 1. 13. σ. 210Β.

ἀρτοδοτέω, δίδω, διανέμω ἄρτον, Πλανούδ. Βίος Αἰσ.

ἀρτο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς ἄρτον, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 435.

ἀρτο-ζήτης, ου, ὁ ἐπαιτῶν ἄρτον, ἐπαίτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 775.

ἀρτο-θήκη, ἡ, μέρος ἔνθα φυλάττεται ὁ ἄρτος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1293 κ. ἀλλ.

ἀρτο-κλασία, ἡ, ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου, ἐκκλησιαστικὴ τελετή, «δεῖ γινώσκειν ὅτι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ... οὐ γίνεται ἀρτοκλασία» Πεντηκοστάριον, — «ὁ δὲ κελλαρίτης προτίθησιν ἐν τῷ ἀναλογίῳ ἄρτους πέντε, ἐξ ὧν ἐσθίομεν ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ στάμνον μεστὴν οἴνου τοῦ καλλίστου, καὶ ὀλίγον ἔλαιον εἰς ἀγγεῖόν τι· ὁ δὲ ἱερεὺς λαβὼν ἄρτον ἕνα ἐπὶ χεῖρας, καὶ τυπώσας ἐν αὐτῷ σταυρόν, ἐπεύχεται τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως... κτλ., ὁ δὲ κελλαρίτης διακλάσας τοὺς ἄρτους ἐπιδίδωσι τοῖς ἀδελφοῖς» κτλ. Τυπικ. κεφ. 2. Ἴδε καὶ Ἀνθολόγ. μηνὸς Δεκεμβρ., ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει. — **ἀρτόκλασμα,** τό, τεμάχιον ἄρτου, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 49, Ἐπιστ. 30. σ. 28.

ἀρτο-κοπεῖον, τό, ἀρτοποιεῖον, Διοσκ. 2. 38.

ἀρτοκοπέω, εἶμαι ἀρτοποιός, «ψωμᾶς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 11· πρβλ. **ἀρτοκόπος.**

ἀρτοκοπικός, ἡ, όν, ὁ τοῦ ἀρτοκόπου, τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἢ τοῦ ἀρτοκοπείου, ὄνομα βιβλίου Χρυσ. τοῦ Τυανέως παρ' Ἀθην. 647C.

ἀρτο-κόπος, ὁ, ἡ, ἀρτοποιός, Ἡρόδ. 9. 82, Πλάτ. Γοργ. 518Β, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 21, Ἑλλ. 7. 1, 38, Συλλ. Ἐπιγρ. 1018. 3, θηλ. Ἡρόδ. 1. 51. (Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐκ τῆς √ΚΟΠ ὡς εἰ κυριολεκτικῶς ἐσήμαινεν ὁ κόπτων τὸν ἄρτον (πρβλ. **τρισκοπάνιστος**) εἶναι ἤδη γενικῶς ἐγκαταλελειμμένη. Κατὰ τὸν Φρύνιχον σ. 222 (ἔκδ. Lobeck) «ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον· χρὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν». Τὸ ἀρτοπόπος βεβαίως εἶναι ἐκ τῆς √ΠΕΠ καὶ ὁ Κούρτιος παραδέχεται ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸν τύπον **-κόπος** ἐκ συγκρίσεως πρὸς τὸ Λατ. coq-uo, ὡς ἐπίσης ἔχομεν popina = coquina, ἴδε Κουρτίου Ἑλλ. Ἔτυμ. ἀριθμ. 630). Ἴδε καὶ σημείωσιν W. G. Rutherford ἐν Νέῳ Φρυνίχῳ σ. 303.

ἀρτό-κρεας, τό, ἄρτος μετὰ κρέατος, «κρεατόπητα», Πέρσιος 6, 50, πρβλ. Conington αὐτόθι, καὶ Ἐπιγρ. Ὀρέλλ. 4937. Πιθαν. = τῷ Λατιν. visceratio.

ἀρτο-λάγανον, τό, εἶδος ἄρτου ἠρωματισμένου, εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ Ἀθήν. 113D, Λατ. artolaganus, Κικ. Fam. 9. 20.

ἀρτο-λάγυνος πήρα, ἡ, πήρα πτωχοῦ πρὸς ἐναπόθεσιν ἄρτου καὶ λαγηνοῦ, πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη, ἀρτολάγηνος αὕτη Ἀνθ. Π. 11. 38.

ἀρτό-μελι, τό, ἔμπλαστρον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος, Γαλην. 10, 233Α, 263C, Ἀέτ. 3. 177, σ. 65, 38, Λέων Ἰατρ. 187.

ἀρτο-ποιεῖον, τό, τὸ μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ἄρτος, ἀρτοποιεῖον, «ψωμάδικον», Ἐφρ. Σύρ. τ. 1. σ. 221, πρβλ. **ἀρτοκοπεῖον.**

ἀρτο-ποιέω, κατασκευάζω τι εἰς ἄρτον, μετ' αἰτ., τὴν πόαν ἠρτοποίουν Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 61· «ἄλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 56· — ἐν τῷ παθ. Διοσκ. 2. 111.

ἀρτοποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ ἄρτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 205, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7. 6.

ἀρτοποιϊκός, ἡ, όν, ὁ τῆς ἀρτοποιΐας ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν Ἀθήν. 113Α, Πολυδ. Γ', 112· καὶ **ἀρτοποιητικός, ἡ, όν,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 358· ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη) Ἰω. Χρ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ. 52. τ. 2. σ. 334.

ἀρτο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἄρτον, ἀρτοποιός, «ψωμᾶς», Ξεν. Κύρ. 5. 5, 39· πρβλ. **ἀρτοκόπος** καὶ Λοβ. Φρύν. 222.

ἀρτοπόπος, ἴδε **ἀρτοκόπος,**

ἀρτ-οπτεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον ἢ τὸ σκεῦος ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτῶσιν, Πολυδ. Γ', 112.

ἀρτ-όπτης, ου, ὁ, (ὀπτάω) ὁ ὀπτῶν ἄρτους, ἀρτοποιὸς ἢ ἀρτοπώλης, Ἡσύχ. ἐν λέξει **πάσανος,** πρβλ. Ἰουβενάλ. 5. 72. **2)** σκεῦος πρὸς ὄπτησιν ἄρτου, Πολυδ. Γ', 112, πρβλ. Πλαῦτ. Αὐλ. 2. 9, 4, Πλίν. 18, 11, 28. § 107.

ἀρτοπτίκιος, ον, (ἄρτος) εἶδος ἄρτου, Χρύσ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 113Β.

ἀρτοπωλεῖον, ἴδε **ἀρτοπώλιον.**

ἀρτοπωλέω, πωλῶ ἄρτον, εἶμαι ἀρτοπώλης, Πολυδ. Ζ', 21.

ἀρτοπωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν ἄρτον, Πολυδ. Ζ', 21 καὶ 24, Α. Β. 20, 19.

ἀρτοπωλικός, όν, ὁ τοῦ ἀρτοπώλου, **εἰς τὸ ἀρτοπωλικόν,** εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἦσαν τὰ ἀρτοπωλεῖα, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II, 860.

ἀρτοπώλιον, τό, τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦνται οἱ ἄρτοι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 112· ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια Ἀποσπ. 199, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 21: — Κατὰ τὸν Σουΐδ. «ἀρτοπωλεῖον, τὸ μαγκιπεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· ἀρτοπώλιον δὲ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται» — κατὰ δὲ Ζωναρᾶν σ. 305 «ἀρτοπώλιον, ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται· ἀρτοπολεῖον δὲ τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· μικρὸν καὶ δίφθογγον»· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 21.

ἀρτόπωλις, (οὐχὶ **ἀρτοπῶλις**), **ιδος,** ἡ, ἡ πωλοῦσα ἄρτον, Ἀριστοφ. Σφ. 238, Βάτρ. 858: — ἀρσ. **-πώλης, ου** Πολυδ. Ζ', 21· ἴδε Κ. Κόντου Γλωσσικ. Παρατηρ. σ. 532. **2)** ὡς ἐπίθ. τηλία ἀρτόπωλις, κόσκινον ἀρτοπώλου, Πολυδ. Θ', 108.

ἄρτος, ὁ, ψωμί, ἄρτος, κυρίως ὁ ἐκ σίτου (ὁ κρίθινος ἄρτος ἐλέγετο μᾶζα, πρβλ. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389), τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθμ., Ὀδ. Σ. 120, κ. ἀλλ.· ἀκολούθως περιληπτικῶς καθ' ἑνικ., ἄρτος οὖλος, μαλακὸς ἄρτος, Ρ. 343· ἄρτος τρισκοπάνιστος Βατραχομ. 35· συχν. παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφεῦσι. (Ἡ ῥίζα ἀμφίβ.).

ἀρτο-σιτέω, ἐσθίω σίτινον ἄρτον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀλφιτοσιτέω,** Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28. **2)** ἐσθίω ἄρτον μόνον, ἐναντίον τῷ **ὀψοφαγέω** Πλάτ. ὁ Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 7, Ἱπποκρ. 228. 40., 366. 47.

ἀρτοσιτία, ἡ, τὸ σιτεῖσθαι ἄρτον μόνον, Ἱππ. 615. 45., 1155Α.

ἀρτοσπογγίτης, ὁ, ἄρτος σπογγώδης, ἐλαφρός, «κλῦσται, ἀρτοσπογγῖται», Θησ. Στεφ., Δουκάγγ.

ἀρτο-στροφέω, στρέφω τὸν ἄρτον ὅταν ὀπτᾶται, Πολυδ. Ζ', 22 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 587).

ἀρτοτροφέω, τρέφω δι' ἄρτου, Ἀρχ. Λεξ.

ἀρτο-τροφία, ἡ, = **ἀρτοσιτία,** Ἰω. Χρ. Ὁμιλ. 140, τ. 5. σ. 884.

Ἀρτότρωγος, ὁ, ὄνομα παρασίτου παρὰ Πλαύτῳ ἐν Mil. Glor.

ἀρτιτυριανός, ὁ, τόπος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνθα ἦν ἀγορὰ ἄρτων καὶ τυρῶν, Κωδιν. Κωνστ. 47.

ἀρτοτυρῖται, οἱ, αἱρετικοὶ οὕτω καλούμενοι, διότι ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει ἀνεμίγνυον ἄρτον καὶ τυρόν, Ἐπιφάν. Αἱρ. 49. (τ. 1, σ. 88Α).

ἀρτό-τυρος, ὁ, ἄρτος καὶ τυρός, «ψωμοτύρι», Osann. Auct. 105.

ἀρτουργός, όν, = **ἀρτοποιός,** Τζέτζ. Ἱστ. 5. 535.

ἀρτοφαγέω, ἐσθίω ἄρτον, Ἡρόδ. 2. 77, Ἱππ. 530, 14.

ἀρτο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ἄρτον, Ἑκαταίου Ἀποσπ. 290 (Müll.): — ὡς ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. 209.

ἀρτοφόριον, τό, κάνιστρον, κοινῶς «πανέρι», δι' ἄρτον, «οἷον τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται ... ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ μὴ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, καὶ εἰ βάρβαρόν ἐστιν» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ὁ τύπος **ἀρτοφορίς,** αὐτόθι εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένος. **2)** = **πυξίον,** ἔνθα φυλάσσεται ὁ προηγιασμένος ἄρτος, «καὶ λαβὼν προηγιασμένον ἄρτον ἐκ τοῦ ἀρτοφορίου, τίθησιν αὐτὸν μετ' εὐλαβείας πολλῆς ἐν τῷ ἁγίῳ δίσκῳ» Εὐχολόγ. **II. ἀρτοφόρια,** τά, ἑορτή, «τὰ διὰ τοῦ ια ὀνόματα ἐπὶ ἑορτῶν λεγόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον Ἀπατούρια, Ἀρτοφόρια», Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 277.

ἀρτοφόρον, τό, σκεῦος δι' οὗ φέρουσιν ἄρτον, «πανάριον», καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων Ἀθήν. 129Ε· «κανοῦν ἀρτοφόρον» Πολυδ. Ϛ', 32, Γ', 91.

ἀρτοχάριτες, αἱ, «πλακούντων εἴδη» Ἡσύχ. ἐν λέξει **χάρις.**

ἀρτύλη, ἡ, «ἀρτύλ(λ)ην· λόγχην, ἀγκύλην» Ἡσύχ. Ὁ κῶδιξ ἔχει **ἀρτύλλεν.**

ἀρτυλία, «διαθήκη» Ἡσύχ.

ἄρτυμα, τό, καρύκευμα, ἥδυσμα ἐδεσμάτων, μυρωδικόν, «μπαχαρικόν», κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι Βατραχομ. 41· βορᾶς ἀρτύματα Ἀθήν. 67F (Σοφ. Ἀποσπ. 601, πρβλ. 305)· τὰ παλαιὰ καὶ θρυλούμενα ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων.. οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον, τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν ἐχρᾶτο, κτλ. Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 4: — μεταφ., ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι Πλούτ. 2. 9C. — Παρ' Ἡσυχ. «ἄρτυμα· διαθήκη, δίκη» καὶ «ἀρτύμασι· τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις· Σοφοκλῆς Φινεῖ Βῳ» αὐτόθι.

ἀρτυματικός, ἡ, όν, ὁ χρησιμεύων ὡς ἄρτυμα, «ἄνηθον εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς» Σουΐδ.

ἀρτύνας [ῡ], ὁ, ἄρχων ἐν Ἄργει καὶ Ἐπιδαύρῳ, ὡς τὸ **ἁρμοστὴς** ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 5. 47· **ἄρτυνος** Πλούτ. 2. 291D, Ἡσύχ.· πρβλ. **Ἀρτυτήρ.**

ἀρτύνω, [ῡ]: μέλλ. -ῠνῶ, Ἰων. -ῠνέω: ἀόρ. ἐνεργ. **ἤρτῡνα**, μέσ. -υνάμην, παθ. -ύνθην. Ἕτερος τύπος τοῦ **ἀρτύω** ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς παρ' Ἐπικ., ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας Ὀδ. Λ. 366· λόχον ἀρτύναντες, πρβλ. Λατ. insidias struere, Ξ. 469· μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε Ω.153· ὑσμίνην ἤρτυνον Ἰλ. Ο. 303· ἀρτύνθη δὲ μάχη Λ. 216· ὡσαύτως ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Ὀδ. Α. 277· σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ταττόμενοι κατὰ σειρὰν, παρατάσσοντες ἑαυτούς, Ἰλ. Μ. 43 καὶ 86., Ν. 152:— Μέσ. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν Β. 55· ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, ἥρμοσαν δὲ τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλμοὺς διὰ δερματίνων τροπωτήρων, Ὀδ. Δ. 782, Θ. 53.

ἀρτύς, ύος, ἡ, (* ἄρω) Ἰων. ἀντὶ **ἀρθμός**, «ἀρτύν· φιλίαν, καὶ σύμβασιν, καὶ κρίσιν» Ἡσύχ., «ἀρτύς· σύνταξις» ὁ αὐτ. Ἡσύχ.

ἀρτῡσία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτύειν, καρυκεύειν δι' ἀρτυμάτων, ὡς τὸ **ὀψαρτυσία**, Ἀθήν. 544Ε, πρβλ. Mein. Ἄλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1, 9, ἔνθα γράφεται **ἀρτηρίαν**.

ἀρτῡσί-λαος, ἡ -λεως, ὁ, δημόσιός τις λειτουργὸς ἢ ὑπηρέτης ἐν Δήλῳ, Ἀθήν. 173Α.

ἄρτῡσις, εως, ἡ, (ἀρτύω) τὸ ἀρτύειν, καρυκεύειν Διόδ. 2. 59· περὶ ἄρτυσιν ὄψων Πλούτ. 2. 99C, 137Α· ἀνάμιξις μετάλλων κατὰ τὴν χώνευσιν, 395C· [ῡ ἐσφαλμένως ἐν Γρηγ. Ναζ.].

ἀρτῡτήρ, ῆρος, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἄρχων τις ἐν Θήρᾳ, ὑπὸ τοῦ κατατυγχάνοντος ἀρτυτῆρος Ἐπιγραφ. Θήρας Cauer 148Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448.

ἀρτῡτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἄρτυσιν, «σίλφιον, ῥίζα κατά τινας ἡδύοσμος ἐν Λιβύῃ γινομένη ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτική» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 894.

ἀρτῡτός, ή, όν, καρυκευτός, Διοσκ. 2. 176 (177).

ἀρτύω, Ὀδ. Δ. 771· παρατ. **ἤρτυον**, Ὅμ.: πλὴν τῶν Ὁμηρικῶν τούτων χρόνων ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι καὶ οἱ ἑξῆς: μέλλ. **ἀρτύσω** [ῡ], Σοφ. Ἀποσπ. 601: ἀόρ. **ἤρτῡσα**, Ἡρόδ. 1. 12, Κρατῖνος: πρκμ. **ἤρτῡκα (κατ-)** Αἰσχύλ. Εὐμ. 473:— Παθ., πρκμ. **ἤρτῡμαι** Φερεκρ., Εὔπολ., Ἱπποκρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἠρτύθην** [ῠ] Ὀρειβάσ.:—παρ' Ἀττ. τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει κυρίως ἐν συνθέσ. μετὰ τῶν προθέσ. **κατὰ** καὶ **ἐξ** (ἴδε ***ἄρω**). Σημαίνει δέ, ὡς τὸ **ἀρτύνω**, τακτοποιῶ, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω ἐπὶ παντὸς πράγματος ἀπαιτοῦντος τέχνην καὶ δεξιότητα, ὡς ἐπὶ σιδηρουργοῦ π. χ., τὰ δ' ἤρτυε Ἰλ. Σ. 379· ὡσαύτως, σοὶ δὲ .. δόλον ἤρτυε Ὀδ. Λ. 439· τῷδ' ἤρτυεν .. ὄλεθρον Π. 448, πρβλ. Υ. 242· γάμον .. ἀρτύει Δ. 771· οὕτως, ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν Ἡρόδ. 1. 12· πρβλ. **ἐπαρτύω**. **ΙΙ.** ἐν τῇ ὀψαρτικῇ, καρυκεύω, ἡδύνω ἔδεσμα, Σοφ. Ἀποσπ. 601, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 12· πρὸς ἡδονὴν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ἀρτ. τὰ ὄψα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 9: — Παθ., ὀπταὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 23· ὄψῳ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 49· ἠρτυμένος οἶνος Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 51.

ἀρῦ, ἴδε **ἄρρυ**.

ἀρυβαλλίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., **ἀρυβαλὶς** δι' ἑνὸς λ, «ἀρυβαλίδα· λήκυθον· Δωριεῖς· οἱ δὲ μάρσιπον» Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμολ. Μ.

ἀρύβαλλος [ῠ], **ὁ**, «πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1094, Στησίχ. 11·—«ἀρυβάλλους δὲ ἐπὶ τοῦ συσπαστοῦ (συσπάστου, κῶδ.) βαλλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὑτοῦ ἐρῶντι» Πολυδ. Γ΄, 152. **ΙΙ.** «ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσι. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι (1094)» Ἀθήν. ΙΑ. 783F (μετὰ τὸ 466)· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν Ἀθήν. 783F (μετὰ τὸ 465), «καὶ τὰ τῶν βαλαναίων ἀγγεῖα, ἀρύβαλλος, ἀρύταινα· ἄμφω δ' Ἀριστοφάνης λέγει» Πολυδ. Ζ΄, 166, Ι΄, 63.

ἀρυσάνη, ἡ, = **ἀρυτήρ**, Τίμων παρ' Ἀθήν. 445Ε.

ἀρύσσομαι, ὡς τὸ **ἀρύομαι**, σύρω ἐπάνω, ἐξάγω τι ἐκ βάθους, καὶ γὰρ ἄσφαλτον καὶ ἅλας καὶ ἔλαιον ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ (τοῦ φρέατος δηλ.) Ἡρόδ. 6. 119· πρβλ. **ἀρύω**.

ἀρυστήρ, ῆρος, ὁ, = **ἀρυτήρ**, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 28· μέτρον ὑγρῶν, οἴνου τέσσερες ἀρυστῆρες Ἡρόδ. 2. 168.

ἄρυστις, ιδος, ἡ, = **ἀρυτήρ**, Σοφ. Ἀποσπ. 703· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 442.

ἀρύστῐχος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀρυτήρ**, Ἀριστοφ. Σφ. 855, Φρύν. ἐν «Ποαστρίαις» 2·—«ἀρυστίχους· τὰς οἰνοχόας, οἷον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν, ἔνθεν καὶ ἡ ἀρύταινα· ἔλεγον δὲ καὶ ἔφηβον τὸ τοιοῦτον σκεῦος» Ἡσύχ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2139.

ἀρυστρίς, ίδος, ἡ, = **ἀρύταινα**, Ἀνθ. Π. 6. 306· γράφεται καὶ **ἀρυστίς**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8345.

ἀρύταινα [ῠ], **ης, ἡ**, θηλυκ. τύπος τοῦ **ἀρυτήρ**, εἶδος ἐλαιοδοχείου, ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν, «χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1091· λεκάνιον ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς βαλανείοις ὡς νῦν τὸ «τάσι» πρὸς ἐπίχυσιν ὕδατος, κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα .. ἀρύταιναν ὑμῶν ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος ζέοντος ὕδατος Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλειπτρίᾳ» 1· δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ προσελθὼν καὶ βάψας ἀρύταιναν, βοῶντος τοῦ βαλανέως, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι Θεοφρ. Χαρ. 9· ἴδε καὶ Α. Β. 20, 22: πρβλ. **ἀρύβαλλος**.

ἀρῠταινο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀρυταίνης, «ὁ τρίτος χόνδρος (τοῦ λάρυγγος) εἰς στενὸν κομιδῇ καὶ αὐτὸς τελευτᾷ, οὗ τὸ ἄνω πέρας ἀρυταινοειδὲς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνατομικῶν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος πρὸς ταύτας δὴ τὰς προχόους, ἃς ἤδη καὶ ἀρυταίνας ἔνιοι καλοῦσι», Γαλην. 3. 553, πρβλ. 556.

ἀρῡτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρύω) κύαθος, ἢ εἶδος κυχήθρου, «κοτύλας», βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον, καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, ἀνάχει, ἀρυτῆρι ταράσσων ῥαγδαίως Διοσκ. 2. 84.

ἀρῡτήσιμος, ον, ἐπὶ ὕδατος, ὃ ἀντλεῖ τις πρὸς πόσιν, πόσιμος, Ἀνθ. Π. 9. 575.

ἀρύω, Σιμων. 55. Ἀττ. **ἀρύτω** [ῡ], Πλάτ. Φαῖδρ. 253Α (πρβλ. **ἀνύω, ἀνύτω**): παρατ. **ἤρυον** Ἡσ. Ἀσπ. 301: ἀόρ. **ἤρῠσα** Φερεκρ. ἐν «Πετάλῃ» 5, Ξεν.:—Μέσ., **ἀρύτομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 272, **ἀρύομαι** Ἀνθ., κτλ. (πρβλ. **ἀρύσσομαι**): μέλλ. **ἀρύσομαι** Ἀνθ. Π. 9. 230, Λουκ.: ἀόρ. **ἠρῠσάμην** Πλούτ.: εὐκτ. **ἀρῠσαίμην** Εὐρ. Ἱππ. 210 (λυρ.), ἀπαρ. **ἀρύσασθαι** Ξεν., μετ. **ἀρῠσάμενος** Ἡρόδ., Ἐπ. **ἀρυσσάμενος** Ἡσ.: — Παθ., ἀόρ. **ἠρύθην, ἀπ-αρῠθεὶς** Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6, 6· ὡσαύτως, **ἠρύσθην** Ἱππ. 244. 44 καὶ 49, Πλούτ. 2. 690C· ἀντλῶ ὕδωρ ἢ οἱονδήποτε ἄλλο ὑγρόν, οἵγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, οἱ μὲν ἐπάτουν τὰς σταφυλὰς οἱ δὲ ἐλάμβανον τὸ γλεῦκος ἐκ τοῦ ὑποληνίου, Ἡσ. Ἀσ. 301· ἀρυόντεσσιν .. ὕδωρ Σιμων. 55· ἐκ πιθῶνος ἤρυσαν ἄκρατον Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς (τῆς φιάλης) τῷ κυάθῳ Ξεν. Κύρ. 1. 3. 9· μεταφ., κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν, καὶ ἂν ἐκ τοῦ Διὸς λαμβάνωσιν ἔμπνευσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 253Α. **ΙΙ.** Μέσ. ἀντλῶ, λαμβάνω ὕδωρ (δι' ἐμαυτόν), ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 548· σφῷν ἀρύτεσθαι Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 5· ἀρύσασθαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8· μετ' αἰτ., ἀρύσασθαι ὑδάτων πῶμα Εὐρ. Ἱππ. 210· ἀρ. ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα Πλάτ. Ἴων 534Α· μετὰ γεν. διαιρετ., ἀρύτεσθαι Νείλου ὑδάτων, ἀντλεῖν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 272· οὕτως, ἐς τὸν κόλπον τρὶς ἀρυσάμενος τοῦ ἡλίου, ἀντλήσας (οὕτως εἰπεῖν) ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, Ἡρόδ. 8. 137· μεταφ., ἀρ. μαντικῆς Πλούτ. 2. 411F. **2)** Ἐν Ἀράτῳ 746, ἐπὶ ἀστέρων, ὠκεανοῦ ἀρύονται, ἀνασύρουσιν ἑαυτούς, δηλ. ἀνατέλλουσιν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ, ἔνθα ὁ Βουττμ. καὶ Schneid. **αἴρονται**. **3)** **ἀρυτήμενος** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἀρύτημι**) Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. 38Ε (47 Bgk.) ἐκ διορθ. Seidl. ἀντὶ τοῦ **ἀρητύμενος**.

ἀρυφή· ἄρφα· «ἀρραβών» Ἡσύχ.

ἀρυφῆνα· «ῥυτίδα» Ἡσύχ.

ἀρφύς· «ἱμάς· Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἀρφύ· «ὁ δίσκος ὑπὸ Λυδῶν» Ἡσύχ.

ἀρχαγγελικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀρχαγγέλου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχάγγελον, Ὠριγέν. Ι. 176Β, Διον. Ἀρεοπ. 196Β, Ἀθαν. IV, 928Α.

ἀρχαγγελοπτέω, βλέπω τὸν ἀρχάγγελον, ἀρχαγγελοπτεῖς καὶ τρέμων πίπτεις κάτω Θεοδ. Προδρ. Τετράστ. εἰς Ἰησ. 64.

ἀρχ-άγγελος, ον, ὁ ἄρχων τῶν ἀγγέλων, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, λέξις τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, παλαιᾶς τε καὶ νέας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, Ἀνατόλ. Θεολογ. Ἀριθμ. 43Α, Φίλων Ι, 427, 4., 501, 44, Ἐνὼχ 187, 191, 193, Ἐπιστ. Παύλ. π. Θεσσ. Α΄. δ΄, 16, Ἰουδ. 9, Ὠριγ. Ι. 176Β κλ.

ἀρχᾱγέτης, ἀρχᾱγός, Δωρ. ἀντὶ **ἀρχηγέτης, ἀρχηγός**.

ἀρχᾱΐζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ἀρχαϊκὸς τοὺς τρόπους, μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν κτλ., οὔκουν ἀρχαΐζειν ἂν δοκοίη ὁ τὰ ὀλιγάκις εἰρημένα ἀρχαίοις λέγων, ἀλλ' ὁ τοῖς ἀεὶ λεγομένοις καὶ πανταχοῦ χρώμενος Διον. Ἀλ. π. Ῥητ. 10, 5, Πλούτ. 2. 558Α. **ΙΙ.** μεταβ. = παριστῶ τινα ὡς ἀρχαῖον, ἀρχαΐζειν τὸν Σάραπιν βουληθεὶς Κλήμ. Ἀλ. Προτρ. 43· ναὶ μὴν καὶ Τέρπανδρον ἀρχαΐζουσί τινες ὁ αὐτ. Στρώμ. 1. σ. 397, 20.

ἀρχαϊκός, (ἢ **ἀρχαικὸς** κατὰ τὸν Φρύν. 39), **ή, όν**, ὁ ἔχων ἢ μιμούμενος τρόπους ἀπηρχαιωμένους κατὰ τὸν ἱματισμόν, τὸ ἦθος, τὰς σκέψεις καὶ τὴν γλῶσσαν, ἀρχαϊκὰ φρονεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 821· ἐν Λακεδαίμονι γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον ἐστὶν ... ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκὸς Ἀντιφάν. ἐν «Ἄρχοντι» 1.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστ. Μεταφ. 13. 2, 5, ἔνθα ἴδε Bonitz.— Πρβλ. **ἀρχαῖος** Ι. 2, **Κρονικός**.

ἀρχαιο-γενής, ές, = **ἀρχαιόγονος**, Βυζ.

ἀρχαιογονία, ἡ, ἡ ἀρχαιότης, ἡ ἀρχὴ γένους τινός, ἡ ἀρχαία καταγωγή, Βασίλ. ΙΙΙ. 165C, Εὐστ. 1156. 54, κτλ.

ἀρχαιό-γονος, ον, ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους, λίαν ἀρχαῖος, Σοφ. Ἀντ. 981. **ΙΙ.** ἴσως παροξ. **ἀρχαιο-γόνος**, ἀρχικός, πρῶτος, αἰτία Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 21.

ἀρχαιο-γράφος, ον, ὁ γράφων περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, Γλωσσ.

ἀρχαιο-ειδής, ές, ὁ τὸ εἶδος ἀρχαῖος, ἀρχαϊκός, φεύγειν δεῖ τὸ ἀρχαιοειδὲς καὶ τοῦ ἤθους καὶ τοῦ ῥυθμοῦ Δημ. Φαλ. 245.

ἀρχαιόθεν, ἐξ ἀρχαίων χρόνων, Γλωσσ.

ἀρχαιολογέω, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ἀπηρχαιωμένων καὶ ἐω-

λων, Θουκ. 7. 69· ἀρχ. τὰ Ἰουδαίων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 6: — Παθ., ἱστορία ἀρχαιολογουμένη, ἐξεταζομένη ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν, Διον. Ἀλ. 1. 74, Ὠριγέν. **II.** μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαῖον, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀρχαιολογία, ἡ, ἱστορικὴ ἔρευνα ἀρχαίων πραγμάτων, ἐξέτασις ἀρχαίων μύθων καὶ παραδόσεων, περὶ πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἥδιστα ἀκροῶμαι Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 285D, Διόδ. 2. 46, Διον. Ἀλ. 1. 4.

ἀρχαιολογικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὰ τῆς ἀρχαιότητος, Στράβων 452.

ἀρχαιο-λόγος, ον, ὁ πραγματευόμενος περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, ἀρχαιολόγου ἱστορίας Θεόδ. Στουδ. σ. 548.

ἀρχαιο-μελῐ-σῑδωνο-φρῡνῐχ-ήρᾰτος, ον, ὁ, ἐπίθετον συντεθὲν ἐκ πολλῶν ὀνομάτων κωμικῶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα, «παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρύνιχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμιξεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη Φρυνίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι παρέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Σφ. 220· «Φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητής, ὃς ἔγραψε δρᾶμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνηται Σιδωνίων κτλ.» Σχόλια αὐτόθι.

ἀρχαῖον, τό, ἴδε **ἀρχαῖος**.

ἀρχαιό-νομος, ον, κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, ἀρχαϊκός, ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **αἵρεσις**.

ἀρχαιο-παράδοτος, ον, ὁ ἀρχαιόθεν παραδεδομένος, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 3.

ἀρχαιο-πῑνής, ές, ὁ τὴν σκωρίαν ἔχων τῆς ἀρχαιότητος, μεταφ., ὁ τὴν ἀφέλειαν ἔχων τοῦ ἀρχαίου ὕφους, ἵνα .. ἐπανθῇ τις αὐταῖς (ταῖς τοιαύταις συζυγίαις) χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀδίαστος Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἀρχαιό-πλουτος, ον, ὁ ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων πλούσιος, ὁ ἔχων ἀρχαῖον ἐκ κληρονομίας πλοῦτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1043, Σοφ. Ἠλ. 1395, Λυσ. 156. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 9, καὶ ἴδε **ἀρτίπλουτος**.

ἀρχαιο-πρεπής, ές, διαπρεπὴς ἐξ ἀρχαίων χρόνων, τετιμημένος καὶ σεβαστὸς ἕνεκα τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 409. **2)** ἐν γένει, ἀρχαϊκός, Πλάτ. Σοφ. 229E.

ἀρχαῖος, α, ον, (**ἀρχή** 1) ὁ ἐξ ἀρχῆς: **1)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, παλαιός, πρωτογενής, ὁ ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106· ἀκολούθως ἁπλῶς, παλαιός, ἀρχαῖος, ἐσθὴς Ἡρόδ. 5. 88· ἔπειτα παρὰ Πινδ. καὶ πᾶσι τοῖς συγγραφ., δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 579· Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις Σοφ. Ο. Κ. 1382· χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν, πίστιν διὰ παντὸς σταθεράν, αὐτόθι 1632. **2)** ὡς τὸ **ἀρχαϊκός**, ἀπηρχαιωμένος, Αἰσχύλ. Πρ. 317, Ἀριστοφ. Νεφ. 984, Δημ. 597. 18· ὡσαύτως, ἁπλοϊκός, εὐήθης, μωρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 915, 1357, 1469, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 62, Πλάτ. Εὐθύδ. 295C. **3)** ὁ παλαιός, ὁ πρότερον ὑπάρχων, τὸ ἀρχαῖον ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 75· τοῦ ἀρχ. λόγου ὁ αὐτ. 7. 160· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχ. δέμας Σοφ. Ο. Κ. 110: **οἱ ἀρχαῖοι**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οἱ ὕστερον**, Θουκ. 2. 16· — ἐνίοτε ἔχομεν τὸ **ἀρχαῖος καὶ παλαιὸς** ὁμοῦ, ὡς π. χ. παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου θηρὸς Σοφ. Τρ. 555, πρβλ. Λυσ. 107. 40, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., ὡς ἐν τῇ Λατ. priscus et vetustus, priscus et antiquus, Ruhnk. Vellei 1. 16. 3. **II.** ἐπὶ προσώπων, Θέμιν .. ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς Πινδ. Ἀποσπ. 6. 5· ἀρχ. θεαί, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 728· Πέλοψ Σοφ. Αἴ. 1292· **οἱ ἀρχαῖοι**, οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς Ἴωνας καὶ ἄλλους ἀρχαίους φιλοσόφους, Μεταφ. 11. 1, 2, π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 2., 1. 8, 3· ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ οἱ παλαιοὶ πατέρες, οἱ Προφῆται, κτλ. **2)** παλαιός, ἀρχαῖος, βαλὴν ἀρχαῖος βαλήν, περὶ τοῦ Δαρείου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 658· λάτρις Εὐρ. Ἑκ. 609· ἑταῖρος Ξεν. Ἀπομν. 2. 8. 1· μαθητὴς Πράξ. Ἀποστόλων κα', 16· πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων Εὐρ. Ἠλ. 287, πρβλ. 853. **III.** ἐπίρρ. **ἀρχαίως**, εἰς ἀρχαίους χρόνους ἢ κατὰ τρόπον ἀρχαῖον, Δημ. 123. 20· οὕτω καὶ **τὸ ἀρχαῖον** (πρβλ. **τὸ παλαιόν**) Ἰων. κατὰ κρᾶσιν **τὠρχαῖον** Ἡρόδ. 1. 56. 173, κ. ἀλλ., Ἀττ. **τἀρχαῖον** Αἰσχύλ. Ἱκ. 325· ἀπὸ τοῦ ἀρχ. Ἡρόδ. 4. 117· ἐξ ἀρχαίων Διόδ. 1. 14. **2)** εἰς ἀρχαῖον ὕφος, καινὰ ἀρχαίως λέγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 267B, πρβλ. Ἰσοκρ. 42C, Ἔφορ. 2· ἀρχαίως καὶ σεμνῶς Αἰσχίν. 26. 12. **IV.** ἀνώμαλ. συγκρ. **ἀρχαιέστερος** Πινδ. Ἀποσπ. 20 (περὶ τοῦ **ἀρχέστατος** ἴδε ἐν λέξει): τὸ σύνηθες συγκρ. **-ότερος** Ἀριστοφ. Ὄρν. 469: ὑπερθ. **-ότατος** Ἡρόδ. 1. 105, κτλ. **V.** ὡς οὐσιαστ., **τὸ ἀρχαῖον**, ἐπὶ χρημάτων, ἡ πρώτη ἀξία, τιμή, πλέον τοῦ ἀρχ. Ξεν. Πόρ. 3. 2· τὸ κεφάλαιον, Λατ. sors, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1155, καὶ παρὰ Ῥήτορ.· τὰ ἀρχαῖα ἀποδιδόναι Δημ. 914, ἐν τέλει, κτλ.· τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, ὅ ἐ. ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς ἀνικάνους νὰ πληρώσωσιν, ὁ αὐτ. 13. 21 (ἴδε ἐν λ. **κεφάλαιος**): — ἀντίθετον τῷ **τόκος, ἔργον, ἐπικαρπία, πρόσοδος** (ὁ αὐτ. 816. 15, Ἰσαῖος 60. 10, κτλ.), ὡς τὸ Λατ. sors ἢ caput ἀντιτίθεται πρὸς τὸ fenus, fructus, usus, usura, reditus. **2)** **ἀρχαία**, ἡ, = **ἀρχή**, Εὐστ. 475. 1, κτλ.· πρβλ. **σεληναία, ἀναγκαίη**.

ἀρχαιότης, ητος, ἡ, ἀρχαιότης, παλαιότης, ἀρχαιοτροπία, Πλάτ. Νόμ. 657B· ἁπλότης, εὐήθεια, ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου Ἀλκίφρ. 3. 64.

ἀρχαιοτροπία, ἡ, ἀρχαῖος τρόπος, ἀρχαῖον ἦθος, Πλουτ. Φωκ. 3.

ἀρχαιό-τροπος, ον, ὁ κατ' ἀρχαῖον τρόπον, ἀρχαϊκός, ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 71· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀρχαιότροπός τις ἀνὴρ ὁ Χαιρέας ἦν Δίων Κ. 59. 29. — Ἐπίρρ. **-πως** Φωτ. Βιβλ. κῶδ. 119, σ. 93, 41, κῶδ. 202, σ. 163, 38, Τζέτζ. κλ.

ἀρχαιο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχαῖος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 18.

ἀρχ-αιρεσία, ἡ, (αἵρεσις) ἡ ἐκλογὴ ἀρχόντων, ἀρχ. συνίζει, συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν γίνεται, Ἡρόδ. 6. 58· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 752C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, Ἰσαίῳ 66, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 8, κλ.· δι' αὐτῆς μετεφράζετο συνήθως ἡ Λατιν. λέξις comitia, Πολύβ. 3. 106, 1, κτλ. **II.** παρὰ μεταγεν. πεζοῖς καὶ κατ' οὐδ. τύπον, **ἀρχαιρέσια**, τά, Πολύβ. 4. 67, 1, Διον. Ἀλ. 6. 89., 8. 90, κτλ.· ἴδε Μοῖρ. σ. 11.

ἀρχαιρεσιάζω: μέλλ. **άσω**, συγκροτῶ συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν ἀρχόντων, Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Η', 82, Πλουτ. Κάμιλλ. 6, κτλ.· ἐκλέγω ἄρχοντα ἐν συνελεύσει, αὐτόθι 42, Διον. Ἀλ. 2. 14. **2)** ἐπιδιώκω ἀρχήν τινα ἢ ἀξίωμα, Λατ. ambire honores, Πολύβ. 26. 10, 6, Πλουτ. Κάμιλλ. 42.

ἀρχαιρεσιακός, ή, όν, ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας, Γλωσσ.: **-ιάρχης**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς πολιτικῆς τινος μερίδος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 167.

ἀρχαϊσμός, ὁ, φράσις ἀπηρχαιωμένη ἢ ὕφος ἀρχαΐζον, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.

ἀρχε-, ἀχώριστον συνθετ. προθεματ. μέρος (ἐκ τοῦ **ἄρχω**), = **ἀρχι-**, πρὸς ὃ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται, ἴδε **ἀρχιθέωρος**, καὶ πρβλ. Λοβ. Φρύν. 769.

ἀρχέ-γονος, ον, ὁ πρῶτος γένους ἢ γενεᾶς τινος, ἀρχαῖος, παλαιός, πρωτόγονος, Ἀριστ. Φυτ. 1. 3, 14, συχν. παρὰ Νόνν. **II.** ἡ πρώτη αἰτία ἢ ἀρχή, ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονόν ἐστ' Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 8, (ἴσως ἐνταῦθα ἔπρεπεν ἡ λέξις νὰ παροξύνηται): πρβλ. Διόδ. 1. 88.

ἀρχε-δίκης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἰδιοκτήτης, ὁ νόμιμος κτήτωρ, ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων Πινδ. Π. 4. 196.

ἀρχεθέωρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἡγέτης τῶν θεωρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 158, (ἴδε **ἀρχιθέωρος**).

ἀρχεῖον, Ἰων. **ἀρχήϊον**, τό, οὐδ. ἐπιθέτου ὁ **ἀρχεῖος**, α, ον, (**ἀρχὴ** II): — ὁ τόπος, τὸ μέρος ἔνθα συνήρχοντο αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἢ ἔνθα διέμενον ἢ συνήρχοντο οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες, Λατ. curia, Ἡρόδ. 4. 62, Λυσ. 115. 7, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 3· τὰ ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια Δημ. 145. 16· συχν. ἐν ἐπιγρ. ὡς ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 124 κ. ἀλλ. **2)** τὰ ἀρχεῖα, τὰ φυλαττόμενα δημόσια ἔγγραφα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 22, Διον. Ἀλ. 2. 26· τὰ ἀρχέτυπα ἢ πρωτότυπα ἔγγραφα, Ἐκκλ. **II.** ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων, οἱ ἄρχοντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 14., 5. 4, 8· ἀλλὰ **ἀρχεῖα**, τὰ ἰδιαίτερα σωματεῖα ἀρχόντων, αἱ ἰδιαίτεραι ἐπιτροπεῖαι, αὐτόθι 4. 15, 8., 5. 7, 9.

ἀρχέ-κᾰκος, ον, ὁ πρωταίτιος τοῦ κακοῦ, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας ἀρχεκάκους, «ἀρχὴν τῶν κακῶν παρασχούσας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 63, Πλούτ. 2. 861A.

ἀρχέ-λᾱος, ον, ἡγεμὼν λαῶν, ἀρχηγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 297· συνηρ. **ἀρχέλᾱς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 164. **2)** συχν. ὡς κύρ. ὄνομα, ὡσαύτ. ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **Ἀρχέλεως, ω**, Σοφ. παρ' Ἡφαιστ. σ. 8, 11.

ἀρχεληστής ἴδε **ἀρχιληστής**.

ἀρχ-έμπορος, ὁ πρωτέμπορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4485—86.

ἀρχέ-πλουτος, ον, ἄρχων, κύριος πλούτου, ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, «ἄρχοντα πλούτου καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον» (Σχόλ.), Σοφ. Ἠλ. 72· ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὴν λέξιν = τῷ **ἀρχαιόπλουτος**, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. καὶ Λοβ. Φρύν. 769.

ἀρχέ-πολις, ι, γεν. **εως**, (**ιδος**, Θησ. Στ.), ἄρχων πόλεως, ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις Πινδ. Π. 9. 91.

ἀρχ-ερᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιστῶν, οἵτινες ἀπετέλουν ἑταιρείαν, (ἴδε **ἔρανος** II), Συλλ. Ἐπιγρ. 2515 6, 40: — τὸ ῥῆμα **ἀρχερανιστέω**, αὐτόθι: — **ἀρχιερανιστής** ἐν 126. 35.

ἀρχεσί-μολπος, ον, ἐπὶ Μούσης, ἡ ἀρχομένη τῆς μολπῆς, «καλεῖ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον, Πίνδαρος δ' ἀγησίχορα τὰ προοίμια» Ἀθήν. 180E (Στησίχ. 75).

ἀρχ-έσπερος, ον, = **ἀκρέσπερος** ὃ ἴδε.

ἀρχέστατος, λέγεται ὅτι εἶναι ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ **ἀρχαῖος**, ἀρχαιότατος, Ἐτυμ. Μ. 31, 5· (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 186)· ἀλλ' ὁ Λοβ. ἐν Παραλειπ. 81 ἀντ' αὐτοῦ προτείνει **ἀρχέστρατος** (τῆς Κρήτης), πρβλ. Ὀδ. Τ. 181, κἑξ.· ἴδε καὶ τὴν λέξιν **ἀρχαῖος** IV.

ἀρχέτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἀρχέτης**, ἀρχηγός, ἡγεμών, Εὐρ. Ἠλ. 1149.· ὡς ἐπίθ. ἀρχ. θρόνος, ἡγεμονικὸς θρόνος, Εὐρ. Ἡρακλ. 753.

ἀρχέ-τῠπος, ον, πρωτότυπος, σφραγίς, παράδειγμα, Φίλων 1. 5. **II.** ἀρχέτυπον, τό, τὸ πρωτότυπον, ἀντίθετον τῷ **ἀπόγραφον**, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 11, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 204, Κικ. πρὸς

Ἀττ. 16. 3, 1, Ἰουβενάλ. 2. 7.· ὁ ἐπὶ τῆς σφραγῖδος τύπος, Λουκ. Ἀλέξ. 21· ἀρχ. Διδοῦς, εἰκὼν τῆς Δ. παριστῶσα αὐτὴν ὡς ἦτο πράγματι, Ἀνθ. Πλαν. 151, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1084. 4· καὶ ἴδε **πρωτότυπος**. — Ὡσαύτως ἐπίρρ. **-τυπικῶς** Εὐστ. 931. 22· — Οὐσιαστ. **-τυπία**, ἡ = **ἀρχέτυπον** Διον. Ἀρ. π. Οὐρ. Ἱερ. 2. 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 98, 33.

ἀρχεύω, (ἄρχω) εἶμαι ἀρχηγός, ἄρχω, μετὰ δοτ., ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Ἰλ. Ε. 200, πρβλ. Β. 345· μετὰ γεν. καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 347.

ἀρχ-εφηβεύω, προΐσταμαι τῶν ἐφήβων, εἶμαι ἐφηβάρχης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1121.

ἀρχέ-χορος, ον, ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, ὁ διευθύνων τὸν χορόν, πούς Εὐρ. Τρῳ. 151· ἐπὶ προσώπου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 221.

ἀρχή, ἡ, (ἴδε **ἄρχω**), ἡ ἀρχή, ἔναρξις, πρώτη αἰτία, νείκεος ἀρχή Ἰλ. Χ. 116· πήματος Ὀδ. Θ. 81· φόνου Φ. 4, κτλ.· ἀρ. γενέσθαι κακῶν Ἡρόδ. 5. 97· ἀρχήν τινος ποιεῖσθαι, νὰ κάμῃ τι; ἀρχὴν πράγματός τινος, Θουκ. 1. 128· ἀρχὴν ὑποθέσθαι, βάσιν, θεμέλιον ὑποθέσθαι, Δημ. 29. 4, κτλ.· ἀρχὴν ἄρχεσθαί τινος Πλάτ. Τίμ. 36Ε. β) συχν. μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει, ἐξ ἀρχῆς = ἀρχῆθεν, ἀπὸ παλαιοῦ, Ὀδ. Α. 188, κτλ.· οὐξ ἀρχῆς φίλος Σοφ. Ο. Τ. 385· ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔχθρα Ξεν., κτλ.· τὸ ἐξ ἀρχῆς Ξεν. Κυν. 12. 6· ἀλλά, πλουτεῖν ἐξ ἀρχῆς πάλιν, ἐκ νέου, Ἀριστοφ. Πλ. 221· λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖν Πλάτ. Πολ. 450Α· ὁ ἐξ ἀρχῆς λόγος ὁ αὐτ. Θεαίτ. 177C, πρβλ. 179D, κτλ.· αἱ ἐξ ἀρχῆς [μναῖ], ὅ ἐ. αἱ ἀρχικαί, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ κεφάλαιον, Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 5: — οὕτως, ἀπ' ἀρχῆς Ἡσ. Θ. 425, Ἡρόδ. 2. 104, Πίνδ., Τραγ.: — κατ' ἀρχάς, ἐν ἀρχῇ, Ἡρόδ. 3. 153., 7. 5· αὐτίκα κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτ. 8. 94· τὸ κατ' ἀρχὰς Πλάτ. Νόμ. 798Α, κ. ἀλλ. γ) κατ' αἰτ. μετ' ἐπιρρ. ἐννοίας, ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτω ὥστε κτλ., ἐν πρώτοις, πρώτιστα, Ἡρόδ. 1. 9., 2. 28, κ. ἀλλ.· τὴν ἀρχὴν Ἀνδοκ. 26. 5: — συχν. παρακολουθεῖται ὑπὸ ἀρνητ. μορίου καὶ τότε σημαίνει παντάπασι, παντελῶς, οὐδόλως, Λατ. omnino non, ἀρχὴν μηδὲ λαβών Ἡρόδ. 3. 39· ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Σοφ. Ἀντ. 92· ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐκ .. ἐβουλόμην ὁ αὐτ. Φιλ. 1239, πρβλ. Ἠλ. 439· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, τοῦτο οὐκ ἐνδέκομαι τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 4. 25, πρβλ. 28· τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐξῆν αὐτῷ μὴ γράφειν Δημ. 651. 23· πρβλ. Ἀντιφῶντα 138. 6, Πλάτ. Γοργ. 478C· ἡ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ καὶ ἄνευ ἀρνητικοῦ μορίου, ἐόντες ἀρχὴν ἑπτά, ἐν συνόλῳ, Ἡρόδ. 8. 132, ἴδε 1. 9: — πρβλ. **ἀρχῆθεν**. **2)** πρώτη ἀρχή, στοιχεῖον, πρῶτον ἐν τοιαύτῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἴωσι φιλοσόφοις, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 3, κἑξ.· συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., μάλιστα ἐν τῷ πληθ.: ὁ Ἡράκλειτος ἐκάλει τὴν ψυχὴν ἀρχήν, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19. **3)** ἡ ἄκρα ἐπιδέσμου, σχοινίου, σινδόνος, κτλ., Ἡρόδ. 4. 60, Ἱππ. Κατ' Ἰητρ. 743, Εὐρ. Ἱππ. 762, Πράξ. Ἀπ. ι', 11. **II.** ἡ πρώτη δύναμις, ἐξουσία, κράτος, κυριότης, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ.· Διὸς ἀρχὴ Πινδ. Ο. 2. 106· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Τραγ., κλπ.· μεγάλην ἀρχὴν εὕρηκας Δημ. 577. 22, πρβλ. 69. 1· καὶ κατὰ πληθ. ἀρχαὶ πολισσονόμοι Αἰσχύλ. Χο. 864· τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβειν Σοφ. Ἀντ. 744. κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, τῆσδ' ἔχων ἀρχὴν χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 737· ἀρχὴ τῶν νεῶν, τῆς θαλάσσης, τῆς Ἀσίας, ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 3. 90, Ξεν. Ἀθ. 2. 16, κτλ.: παροιμ., ἀρχὴ ἄνδρα δείξει Βίας παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 5. 1, 16, πρβλ. Δημ. 1455. 15· συχνάκις καὶ κατὰ πληθ., προστάγματα, ἐξουσία, Τραγ. **2)** κυριαρχία, ἐξουσία, κράτος ἢ βασίλειον, ὡς: Κύρου, Περδίκκου ἀρχή, ὅ ἐ. Περσία, Μακεδονία, Ἡρόδ. 1. 91, Θουκ. 1. 128, κτλ. **3)** ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξουσία, ὑπούργημα ἐν τῇ κυβερνήσει, ἀρχὴν ἄρχειν, λαμβάνειν, ἔχειν ἢ λαμβάνειν ὑπούργημά τι, Ἡρόδ. 3. 80., 4. 147· καταστήσας τὰς ἀρχὰς καὶ ἄρχοντας ἐπιστήσας Ἡρόδ. 3. 89· εἰς ἀρχὴν καθίστασθαι, ἀναλαμβάνειν ὑπούργημά τι, Θουκ. 8. 70· γενέσθαι ἐπ' ἀρχῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19· ἀρχὴν εἰσιέναι Δημ. 1369. 19, κτλ.· ἀρχὴν λαχεῖν, ἐπιτυχεῖν (διὰ κλήρου) ὑπούργημά τι, ὁ αὐτ. 1306. 14· Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον κατέστη ἀρχή Θουκ. 1. 96· ἔτι καὶ μετὰ ἑνικοῦ ὀνόματος, Κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε ὁ αὐτ. 4. 53: — ὡσαύτως διάρκεια ἀξιώματός τινος, ἀρχῆς λοιποὶ αὐτῷ δύο μῆνες Ἀντιφῶν 146. 16· πρβλ. ἦρξαν τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν Θουκ. 6. 54. — Εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ ἀνέλθῃ κατὰ δύο τρόπους, διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), καὶ τότε ἡ ἀρχὴ ἐκαλεῖτο **χειροτονητή**, ἢ διὰ κλήρου, καὶ τότε ἐκαλεῖτο **κληρωτή**, Αἰσχίν. 3. 35, πρβλ. 15. 11. **4)** κατὰ πληθ., **αἱ ἀρχαί**, οἱ ἄρχοντες, Θουκ. 5. 47, πρβλ. Ψήφισ. παρ' Ἀνδοκ. 11. 29· ὡσαύτως ἡ ἀρχή, περιληπτικῶς «ἡ κυβέρνησις», Δημ. 1145. 26· παραδιδόναι τινὰ τῇ ἀρχῇ Ἀντιφῶν 135. 8· οὕτω κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς, κατὰ τῆς ἐξουσίας, Αἰσχύλ. Ἱκ. 485· πομποὺς ἀρχὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 124.

ἀρχη-γενής, ές = **ἀρχέγονος**, ὁ αἴτιος τῆς πρώτης ἀρχῆς πράγματός τινος, καὶ ταῦτα τάπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1628.

ἀρχηγετεύω, ἡγεμονεύω, εἶμαι ἄρχων, βασιλεύω, ἀρχηγετεύειν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Δήμητρα καὶ Διόνυσον Ἡρόδ. 2. 123 (ἄλλ. γραφ. **ἀρχηγετέω**).

ἀρχηγετέω, = **ἄρχομαι**, ἢ κάμνω καλὴν ἀρχήν, μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν· Σοφ. Ἠλ. 83 ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀρχηγέτης, ου, ὁ, θηλ. **ἀρχηγέτις, ιδος**, ἀλλὰ δοτ. **ἀρχηγέτι** (Ἀριστοφ. Λυσ. 644): Δωρ. **ἀρχαγέτης**: (ἡγέομαι): — ὁ πρῶτος ἡγέτης, ὁ πρῶτος αἴτιος, κυρίως οἰκιστὴς πόλεως ἢ ὁ γενάρχης οἰκογενείας, ἀλλαχοῦ καλούμενος **κτίστης, οἰκιστής**. Ἡρόδ. 9. 86, Πινδ. Ο. 7. 143, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732 б. 2· καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Κυρήνῃ ὡς ὁ αἴτιος τῆς ἱδρύσεως τῆς πόλεως, Πινδ. Π. 5. 80· οὕτως ἐν Νάξῳ τῆς Σικελίας, Θουκ. 6. 3· ἐν Ταυρομενίῳ, Eckhel. 1. σ. 248· ἐν Ἱεραπόλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 3906, κτλ.: — ἐν Ἀθήναις οἱ ἥρωες ἐπώνυμοι οὕτως ἐκαλοῦντο, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 186, παρὰ Δημ. 1072. 25· οὕτω ὁ δήμου ἀρχ., ὅ. ἐ. ὁ προστατήριος ἥρως δήμου, ὁ δημοῦχος ἥρως, Πλάτ. Λύσ. 205D. ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν βασιλέων, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6· οὕτω θηλ. **ἀρχηγέτις** ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 476. 477, κ. ἀλλ.· τἀρχηγέτι = τῇ ἀρχηγέτιδι Ἀριστοφ. Λυσ. 644. **2)** καθόλου, ἀρχηγός, ἡγεμών, Αἰσχύλ. Θήβ. 999, Ἱκ. 184, 251, Σοφ. Ο. Τ. 751, κτλ. **3)** πρώτη αἰτία, πρωταίτιος, ἀρχ. τύχης Εὐρ. Ἠλ. 891· γένους Ὀρ. 555· — ἐντεῦθεν ἐπίθ. **-ετικός, ή, όν**, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμ. σ. 481. 5.

ἀρχηγικός, ή, όν, ὁ κυρίως πρωταίτιος, κακία ἀρχηγικὴ τυγχάνουσα τῆς ἐν ἀνθρώποις κακίας Ὠριγέν. τ. 3. σ. 602Α. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Διον. Ἀρεοπ. σ. 262.

ἀρχηγός, Δωρ. **ἀρχᾱγός, όν**, (ἡγέομαι): — ὁ πρωταίτιος, ὁ πρόξενος, λόγος ἀρχηγὸς κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 881· πρῶτος, μέγιστος, ἃ Τροίας ἀρχηγοὺς εἶχον τιμάς, ἥτις εἶχον τὰς ὑψίστας τιμὰς τῆς Τροίας, δηλ. ἤμην βασίλισσα, ὁ αὐτ. Τρῳ. 196· ἀρχικός, πρῶτος, δύο φλέβες ἀρχ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 22. **II.** οὐσιαστ., ὡς τὸ **ἀρχηγέτης**, ἱδρυτής, γενάρχης. Λατ. auctor, ἐπὶ πολιούχου ἥρωος ἢ θεοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 60· τοῦ γένους Ἰσοκρ. 32C· οἷς τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τίς ἐστιν Πλάτ. Τίμ. 21Ε· — ὁ γενάρχης οἰκογενείας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 12, 4. **2)** ἡγεμών, ἀρχηγός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 259· πρῶτος ἀρχηγός, ἡγεμών, Ἑλλήνων Σιμων. (198) παρὰ Θουκ. 1. 132· ὡσαύτως, ἀρχ. ἱερέων Συλλ. Ἐπιγρ. 6798, πρβλ. 2882. **3)** ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος πράγματός τινος, καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλὴν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4, πρβλ. Δείναρχ. 109. 15, Ἰσοκρ. 253D· Θαλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγὸς φιλοσοφίας Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 5· οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 14: — οὕτω, **τὸ ἀρχηγόν**, ἡ τὴν ἀρχὴν διδοῦσα δύναμις, Πλάτ. Κρατ. 401D.

ἀρχῆθεν, Δωρ. **-ᾶθεν**, Ἐπίρρ. ἐξ ἀρχῆς, παλαιόθεν, Πινδ. Ο. 9. 81, Ι. 4. 11 (3. 25), Ἡρόδ. 1. 131., 2. 138, κ. ἀλλ.; σπανίως παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 427, Σοφ. Ἀποσπ. 132· οὐδαμοῦ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Α. Β. 7. 12, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 93. **2)** μετ' ἀρν., κρέσσον .. ἀρχῆθεν μὴ ἐλθεῖν, μηδόλως ἐλθεῖν, Ἡρόδ. 5. 18· πρβλ. **ἀρχὴ** Ι. 1. γ.

ἀρχήϊον, τό, ἴδε **ἀρχεῖον**.

ἀρχήν, Ἐπίρρ. ἴδε **ἀρχὴ** Ι. 2.

ἀρχι-, ἀχώριστον πρῶτον συνθετικ. ὡς τὸ **ἀρχε-**, ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς τὰ **ἄρχω, ἀρχός** (πρβλ. Ἀγγλ. arch-, Γερμ. Erz-), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μεταγεν. λέξεσιν.

ἀρχιαριστάς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ἀρχιεριστής, οῦ**, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν ἱεριστῶν ἢ ἱερέων ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, BCH. V. 337, 15 κτλ.

ἀρχ-ίατρος, (κατὰ δὲ τὸν Ἀρκάδ. 86. 19· **ἀρχιατρός**). Ἰων. **ἀρχίητρος** ὁ: = ὁ πρῶτος ἰατρός, οὕτως εἰπεῖν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συλλόγου τῶν ἰατρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1227, 1407, κ. ἀλλ., ἴδε Franz. εἰς Ἐρωτιαν. σ. 2, καὶ Λεξ. ἀρχαιοτήτων. **II.** μέγας ἰατρός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5.

ἀρχι-βᾰσῐλεύς, έως, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βασιλέων, βασιλεὺς βασιλέων, Χρον. Πασχ. 708, 15.

ἀρχι-βασσάρα, ἡ, ἀρχιβακχεύτρια, Συλλ. Ἐπιγρ. 2052, ἴδε **βασσάρα** 2.

ἀρχι-βούκολος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 39, ἔνθα γράφεται παροξυτόνως **ἀρχιβουκόλον**.

ἀρχί-βουλος, ον, «βουληφόρος, πρόβουλος, ἀρχίβουλος» Σουΐδ.

ἀρχι-γένεθλος, ον, = **ἀρχέγονος**, Ὀρφ. Ὕμ. 13.

ἀρχι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γερόντων, πρόεδρος τῆς γερουσίας, Βυζ.

ἀρχι-γόης, ητος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἀπατεώνων, μέγας ἀπατεών, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 444Α.

ἀρχι-γραμμᾰτεύς, έως, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γραμματέων, Πολύβ. 5. 54, 12, Πλουτ. Εὐμ. 1.

ἀρχι-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων, Εὐστ. Ἀντ. 632Β.

ἀρχι-δαφνηφορέω, εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν δαφνηφορούντων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1766 ἐν τῷ Θεσσαλ. τύπῳ (;) **ἀρχιδαυχναφορείσας**. Ὁ

Ἡσύχ. ἔχει λέξιν **δαυχμόν**, καὶ ἑρμηνεύει: «εὔκαυστον ξύλον δάφνης», πρβλ. καὶ σχόλ. εἰς Νίκανδρ.

ἀρχι-δεσμοφύλαξ, καὶ **ἀρχιδεσμώτης**, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν δεσμοφυλάκων, Ἑβδ. (Γεν. λθ'. 21, κέξ., μ'. 4.).

ἀρχι-διάβολος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διαβόλων, ὁ μέγας διάβολος, Ψευδο-Νικόδημ. II. 7 (23).

ἀρχι-διάκονος, [ᾱ], ἀρχιδιάκονος ὡς καὶ νῦν, Ἱερώνυμ. I. 1080 (942), Ἰσίδ. 288C, Σωκρ. 749C, Σωζ. 1477A καὶ ἄλλοι.

ἀρχι-διδασκαλία, ἡ, ἡ πρώτη διδασκαλία, τὸ κύριον δόγμα, Ἀθαν. κατὰ Ἀρείου 2. 12, τ. 1. σ. 480B:—καὶ **ἀρχιδιδάσκαλος**, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διδασκάλων, Εὐστ. Πονημάτ. 16. 45.

ἀρχι-δικαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνώτατος δικαστής, Διόδ. 1. 48, Πλούτ. 2. 355A, Συλλ. Ἐπιγρ. 4734.

ἀρχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀρχή** (II. 3), μικρόν, ἀνάξιον λόγου ὑπούργημα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1107· ὑπογραμματεύων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις Δημ. 314. 7. II. ὑποκορ. τοῦ **ἀρχή** I, Φιλόλ. Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5235. — **ἐξ ἀρχιδίων** = ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν, Ἐπιγραφ. Δήλου (μέσα τοῦ Β' αἰῶνος π. Χ.) BCH. III. 292, στ. 3.

ἀρχι-επίσκοπος, ὁ, βαθμὸς Ἐκκλησιαστ., ὡς καὶ νῦν, Θεοδώρητ. τ. 3. σ. 1048 κτλ.: — καὶ **ἀρχιεπισκοπή**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, Ἐπιφάν. II. 185A, Εὐστ. Πονημάτ. 294, 60.

ἀρχιεράομαι, Μέσ. εἶμαι, διατελῶ ἀρχιερεὺς ἢ πρώτη ἱέρεια, ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἀρχιερᾶσθαι Ἰωσήπ. Μακκ. 4. 502, 43· ἀρχιερασαμένην τῆς σεβαστῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 1929, 3422, κ. ἀλλ.

ἀρχιερατεύω, εἶμαι ἀρχιερεύς, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ιδ', 47), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719, 2766, 4266, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν **ἀρχιερατεία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ ἀρχιερέως, Ἀθανάσ. τ. I. σ. 191, Ἱππόλ. Αἱρ. 4. 53· ὡσαύτως **ἀρχιεράτευμα**, τό, Εὐστ. Πονημάτ. 247. 55· — παρὰ Γαλην. 13. 600 ὡσαύτως καὶ **ἀρχιερεύω**.

ἀρχιερατικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ Πράξ. Ἀπ. δ', 6, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 3. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 4363. 2) ἐπισκοπικός, Συν. Ἐπιστ. 97 κτλ.

ἀρχιέρεια, ἡ, ἡ πρώτη ἱέρεια, Συλλ. Ἐπιγρ. 1718, 2511, κ. ἀλλ.· — ἐν Ῥώμῃ ἡ πρώτη τῶν Ἑστιάδων, Δίων Κ. 79. 9.

ἀρχ-ιερεύς, έως, ὁ: Ἰων. **ἀρχιέρεως**, εω, ὁ, Ἡρόδ. 2. 37, ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Νόμ. 947A: αἰτ. πλ. **ἀρχιρέας** (ἐκ τοῦ **ἀρχιρεὺς**) Ἡρόδ. 2. 142: — ἀρχιερεύς, ἔνθ' ἀνωτ. καὶ συχν. ἐν Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 381—3, 479, κ. ἀλλ.: — ἐν Ῥώμῃ ὁ Pontifex Maximus, Πλουτ. Νουμ. 9· ἀρχ. μέγιστος, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 320, 1305, κ. ἀλλ.: — ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 3, κτλ.

ἀρχιεροθύτης, ὁ πρῶτος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Λίνδ. Ross Inscr. fasc. 3. σ. 17, ἀρ. 271, 20.

ἀρχιερόπλοκος, ον, ὁ, ὁ διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθείς, τὸ ἀρχιερόπλοκον τῆς βασιλείας διάδημα Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149A.

ἀρχιεροπρεπής, ές, ὁ ἐμπρέπων ἀρχιερεῖ, Ταράσ. 1437B.

ἀρχ-ιερωσύνη, ἡ, τοῦ ἀρχιερέως τὸ ἀξίωμα, Πλουτ. Πομπ. 67, Ἑβδ. (Α'. Μακκ. ζ', 21, κ. ἀλλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719, 2767, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως **ἀρχιερότης**, ητος, ἡ, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 2. σ. 124B.

ἀρχι-εταῖρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἐν ἑταίροις, ὁ πρῶτος φίλος καὶ σύντροφος, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ις', 16, πρβλ. Α' Παραλ. κζ', 33).

ἀρχι-ευνοῦχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων, Ἑβδ. (Δαν. α', 3), Ἡλιόδ. 8. 3.

ἀρχι-ζάκορος, ὁ, ἡ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 4470.

ἀρχι-ζωγράφος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πρῶτος ἐν ζωγράφοις, Πονημάτ. 307. 23.

ἀρχίζω, ἄρχομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀρχίζει ἀπὸ κτίσεως κόσμου Φαβρ. Βιβλ. τ. 7. σ. 468. 8.

ἀρχί-ζωος, ον, ὁ ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ζωή, Διον. Ἀρεοπ. 558.

ἀρχι-θάλασσος, ον, ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 6. 38.

ἀρχί-θεος, ον, ὁ ἀπ' ἀρχῆς θεὸς ὤν, ὁ αἰώνιος θεός, Διον. Ἀρεοπ. σ. 178 (223B) κτλ.

ἀρχι-θεράπων, οντος, ὁ, πρῶτος τῶν θεραπόντων, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 49.

ἀρχιθεωρέω, εἶμαι ἀρχιθέωρος, Δημ. 552. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. I. 2336.

ἀρχιθεώρησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπ. Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Η', 82.

ἀρχιθεωρία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου, Λυσ. 162. 5.

ἀρχι-θέωρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν, ὁ ἡγέτης τῆς θεωρίας, Ἀνδοκ. 17. 19, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860. 6, κ. ἀλλ.· διὰ τοῦ **ε**, ἀρχεθέωρος αὐτόθι 158A, 33, 2270. 90· ἴδε **ἀρχεθέωρος** ἐν τόπῳ.

ἀρχι-θιασίτης, ὁ, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 2271. 4.

ἀρχι-θόωκος, ὁ, = **ἀρχίθρονος**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 82.

ἀρχι-θρόνος, ὁ, ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος, περὶ Τίτου τοῦ πρώτου ἐπισκόπου Κρήτης, ὁ τῆς καθέδρας ἀρχίθρονος Ἀνδρ. Κρήτης σ. 166D, Κράμ. Ἀν. Ὀξ. τ. Β', σ. 128. 25.

ἀρχι-θύτης [ῡ], ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θυτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8756, 8761.

ἀρχι-κέραυνος, ον, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν τοὺς κεραυνούς, Κλεάνθ. Ὕμ. εἰς τὸν Δία 31, Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 9 (ἄλλ. γρ. **ἀργικέραυνος**).

ἀρχί-κλωψ, ωπος, ὁ, ἀρχηγὸς κλεπτῶν, ἢ πρωτοκλέπτης, Πλουτ. Ἄρατ. 6.

ἀρχι-κοιτωνίτης, ου, ὁ, ἀρχιθαλαμηπόλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2132d. 6.

ἀρχικός, ή, όν, (ἀρχή) ἡγεμονικός, βασιλικός, οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει Αἰσχύλ. Χο. 260· γένος Θουκ. 2. 80. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς τὸ κυβερνᾶν, ἔμπειρος εἰς τὸ διοικεῖν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1. 16, Πλάτ. Πρωτ. 352B, κ. ἀλλ.: ὁ ὑπηρετήσας ὡς ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2774· μετὰ γεν., ὁ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ, νεὼς ἀρχικὸς Πλάτ. Πολ. 488D· φύσει ἀρχικὸν πατὴρ υἱῶν, καὶ πρόγονοι ἐκγόνων καὶ βασιλεῖς βασιλευομένων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 11, 2. 3) ὁ κυριεύων, ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος, ἡ ἀρχικωτάτη ἐπιστήμη, ἡ ἀνωτάτη ἐπιστήμη, δηλ. ἡ σοφία, ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 2, 7· τὴν ἀρχ. χώραν ἔχειν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 6· ἀρχ. ἀρετή, ἀντίθετον τῷ ὑπηρετικῇ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 1. 13, 9, κ. ἀλλ. II. ὁ πρῶτος πάντων, ὁ πρώτιστος, Ῥήτορες (Walz) 8. 657: — Ἐπίρρ. **ἀρχικῶς** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46, κτλ.

ἀρχι-κυβερνήτης, ου, ὁ, ὁ ἀνώτατος κυβερνήτης, ἀρχικυβερνήτης ὢν τοῦ παντὸς στόλου Διόδ. 20. 50, Στράβ. 698, Πλουτ. Ἀλέξ. 66.

ἀρχι-κύνηγος, ὁ, ὁ πρῶτος κυνηγὸς τοῦ βασιλέως, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 10, 3·—ὁ Μανέθων (5. 289) ἔχει τὴν λέξιν ὀξυτόνως **ἀρχικυνηγός**.

ἀρχίλλαν, «ἀρχιποίμενα· Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἀρχιλευίτης, ὁ, ἀρχιπρεσβύτερος, Ἐφρ. πατριάρχ. Κωνσταντιν. 10, 306, σ. 243.

ἀρχι-ληστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. II. 1. 10, 5, κτλ.

Ἀρχιλόχειος, α, ον, Ἀρχιλόχειον μέτρον, μέτρον κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, περὶ τῶν ἐν τῇ μετρικῇ ἀσυναρτήτων λεγομένων μέτρων, οἷς πρῶτος ἐχρήσατο ὁ Ἀρχίλοχος, Ἡφαιστ. κεφ. 15, 2, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 844.

ἀρχι-μάγειρος, ὁ πρῶτος μάγειρος, Ἑβδ. (Γεν. λθ', 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Φίλωνα. 2. 63): ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν βασιλέων ἐν Ἀνατολῇ φαίνεται ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀργιμαγείρου δὲν ἦτο μικρὸν καὶ δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου, Ἑβδ. (Δαν. β' 14, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 10. 10, 3), Πλούτ. 2. 11B.

ἀρχί-μάγος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάγων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. (προσήκαι) 903a. 7, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 61.

ἀρχι-μανδρίτης, ου, ὁ, κυριολεκτικῶς ὁ ἀρχηγὸς μάνδρας, ἀρχιποίμην, μεταφ. ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς μοναχικῆς κοινότητος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8726, κ. ἀλλ. Ὁ ἀρχιμανδρίτης συνήθως ἦτο πρεσβύτερος, ἐνίοτε δὲ διάκονος, Ἀκάκ. καὶ Παῦλ. παρ' Ἐπιφαν., ἡγούμενος μοναστηρίου, Ἰουστ. Νεαρ. 5. σ. 18: — θηλ. -ῖτις, ιδος, ἡ, Γλωσσ.

ἀρχι-μάρτυς, υρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν μαρτυρησάντων, Ἀστέρ. 324D.

ἀρχιμηνία = **νουμηνία**, Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 93. 5.

ἀρχί-μηνος, ἡ, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ πρώτη τοῦ μηνός, κατ' ἀρχίμηνον τὴν Ἰανουαρίου Τζέτζ. Ἱστ. 13. 247.

ἀρχι-μηχανητής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος μηχανορράφος, παμπόνηρος, πανουργότατος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 94. σ. 83.

ἀρχί-μιμος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μίμων, πρῶτος κωμικὸς ὑποκριτής, Πλουτ. Σύλλ. 36.

ἀρχι-μύστης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2052.

ἀρχι-νεωκόρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3831a. 13.

ἀρχι-νεωποιός, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωποιῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 15., 2795, 2811.

ἀρχιοινοχοεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου, Ἑβδ. (Γεν. μ', 13).

ἀρχι-οινοχόος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, ὁ «ἀρχικεραστής», Ἑβδ. (Γεν. μ', 1, κέξ.).

ἀρχι-πάρθενος, ον, πρῶτος μεταξὺ τῶν παρθένων, «τὸ τῆς ἁγνείας ξύλον ἀπὸ τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφυτευμένον» Ἐτυμ. Μ. 702. 6.

ἀρχι-πατριώτης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς πατριᾶς, οἰκογενείας, «καὶ προσῆλθον οἱ ἀρχιπατριῶται τῶν υἱῶν Λευὶ πρὸς Ἐλεάζαρ» Ἑβδ. (Ἰησ. κα', 1).

ἀρχι-πάτωρ, ορος, ὁ, γενάρχης οἰκογενείας ἢ ἔθνους, πατριάρχης, Δαμασκ. II. 276B.

ἀρχι-πειρατής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν πειρατῶν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, Διόδ. 20. 97, Πλουτ. Πομπ. 45.

ἀρχι-περσο-σατράπης, ὁ, ὁ πρῶτος σατράπης τῆς Περσίας, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 331.

ἀρχι-πλάνος, ὁ, ἀρχηγὸς νομαδικῆς φυλῆς, Λουκ. Τόξ. 39.

ἀρχι-ποίμην, ὁ, ὁ πρῶτος ποιμήν, Ἐπιστ. π. Ἐφ. ε', 23, κτλ.

ἀρχιπολιαρχέω, εἶμαι πρῶτος ἄρχων τῆς πόλεως, Ἐπιγρ. Φαλάννης Θεσσαλ. τοῦ Β' π. Χρ. αἰῶνος. Μ. VIII, 110.

ἀρχι-πρεσβευτής, οῦ, ὁ πρῶτος τῶν πρεσβευτῶν, Διόδ. 14. 53, Συλλ. Ἐπιγρ. 4347.

ἀρχι-πρόβουλος, ὁ, ὁ πρῶτος σύμβουλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4364.

ἀρχι-προφήτης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν, Φίλων 1. 594, Κλήμ. Ἀλ. 356.

ἀρχι-πρύτανις, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ πρόεδρος τῶν πρυτάνεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2878, 2881, κ. ἀλλ.

ἀρχι-ραβδοῦχος, ὁ, πρῶτος τῶν ῥαβδούχων, Γλωσσ.

ἀρχ-ιρεύς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἀρχιερεύς**.

ἀρχι-σατράπης, ου, ὁ πρῶτος τῶν σατραπῶν, Νικήτ. Εὐγ. 1. 237., 5. 181.

ἀρχι-σιτοποιός, ὁ, ὁ πρῶτος σιτοποιός, Ἑβδ. (Γεν. μ', 1. κέξ.). Φίλων 1. 661.

ἀρχι-σκηπτοῦχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν σκηπτούχων, Ἐπιγρ. Ἐφέσ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2987. 21.

ἀρχι-στράτηγος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. (Ἰησ. Ε', 15, κ. ἀλλ.), Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 6. 11, 9.

ἀρχι-συβώτης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν χοιροβοσκῶν, Ἀστέριος ἐν Φωτ. Βιβλ. κῶδ. 271, σ. 502, 17.

ἀρχι-σύμβολον, τό, τὸ πρῶτον σύμβολον, δηλ. τὸ τοῦ μυστικοῦ δείπνου, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 3. σ. 244.

ἀρχι-συνάγωγος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Ε', 22 κέξ., κ. ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 98946, 9906. **II.** ὁ ἀρχηγὸς σωματείου τινὸς ἢ ἑταιρείας Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2007, 2221.

ἀρχι-σωμᾰτο-φύλαξ, **ακος**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, Ἑβδ. (Ἐσθ. β', 21), Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 12. 2, 5, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2617, 4677, κ. ἀλλ.

ἀρχιτεκτονέω, εἶμαι ὁ ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς τινος, Πλουτ. Περικλ. 13, πρβλ. Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 1458, κ. ἀλλ. **2)** καθόλου, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι ἢ ἐπινοῶ τι, Λατ. struere, Ἀριστοφ. Εἰρ. 305, Ἀποσπ. 241.— Τὸ ῥῆμα **-εύω** καὶ τὸ οὐσιαστ. **-ευμα** ἐν Math. Vett., πιθ. εἶναι ἁπλῶς μόνον σφάλματα.

ἀρχιτεκτόνημα, τό, τεχνούργημα, μεταφ. ἐπινόημα, οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα Λουκ. Ὄν. 25.

ἀρχιτεκτονία, ἡ, ἀρχιτεκτονική, Math. Vett. 107, Ἑβδ. (Ἔξ. λε', 33).

ἀρχιτεκτονικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἢ δι' ἀρχιτέκτονα, ἡ ἐργασία αὐτοῦ καὶ τέχνη, Πλάτ. Πολιτικ. 261C· ὁ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἀσχολούμενος, ὁ ἀρχιτέκτων, ἰατρὸς δ' ὅ τε δημιουργὸς καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 11. **II.** ἡ -κή (ἐνν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 36. **2)** ὡς φιλοσοφ. ὅρος· ἡ ἀρχικὴ καὶ κυριωτάτη τέχνη ἢ ἐπιστήμη ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ὑπ' αὐτὴν ὡς ὁ ἀρχιτέκτων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐργάτας, ἐν ἁπάσαις δὲ τὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τέλη πάντων ἐστὶν αἱρετώτερα τῶν ὑπ' αὐτὸ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 1, 4, πρβλ. Μεταφ. 4. 1, 2, κ. ἀλλ. ἐπὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, ὁ αὐτ. Ποιητ. 19, 7.

ἀρχιτεκτοσύνη, ἡ, = ἀρχιτεκτονικὴ τέχνη, ὁ δῆμος ὁ Σιλλυέων ἐτείμησεν Κλέωνα ... ἐπαινεθέντα ἀρχιτεκτοσύνης ἕνεκεν Ἐπιγρ. Πισιδίας Ρωμ. Χρόν. BCH. X. 500, στίχ. 3.

ἀρχι-τέκτων, **ονος**, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων, ὁ διευθύνων οἱανδήποτε τεκτονικὴν ἐργασίαν, ἀρχιτέκτων ὡς καὶ νῦν, μηχανικὸς κτλ. ἀρχιτέκτων τοῦ ὀρύγματος, τῆς γεφύρας Ἡρόδ. 3. 60., ἐπὶ τὴν γέφυραν τῆς ἀρχιτέκτων ἐγένετο Μανδροκλέης 4. 87· ἀντίθετον τῷ **χειροτέχνης**, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 11· συχν. ἐν Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 77., 160. 2, 2158, κ. ἀλλ. **2)** ὁ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν, ἐπιστάτης αὐτῶν, καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικός, ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων Πλάτ. Πολιτ. 259E. **3)** μεταφορ. ὁ πρῶτος ἐπινοήσας τι, ὁ πρωτουργὸς πράξεώς τινος, σιγᾶτέ νυν ... χῶταν κελεύσω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι πείθεσθ' Εὐρ. Κύκλ. 477· οὐκ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς μόνος καθέστηκ' Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίοις» 1· ἀρχ. τῆς ἐπιβουλῆς Δημ. 1286. 10· τοῦ τέλους Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 11, 1· τοὺς ταῖς διανοίαις ἀρχ. τινος ὁ αὐτ. Πολ. 7. 3, 8. **II.** ἐν Ἀθήναις, ἰδίως ὁ ἐπὶ τοῦ δημοσίου θεάτρου καὶ τῶν Διονυσίων, Δημ. 234. 24· πρβλ. Βοιχχ. Π. Οἰ. 1. 294.

ἀρχι-τελώνης, ου, ὁ, ὁ ἀρχιτελώνης ὡς καὶ νῦν, τελωνάρχης, Λουκ. 19. 2.

ἀρχι-τέχνης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν, ὁ ἄριστος τεχνίτης, Ἐπιφάν. Αἱρ. 62. 5, σ. 517.

ἀρχί-τοκος, ὁ, τόκος προστεθεὶς εἰς τὸ κεφάλαιον, ἐπιτόκιον, Ἐπιγρ. Βοιωτ. Ρωμ. Χρον. Μ. V. 127.

ἀρχι-τρίκλῑνος, ὁ, συμποσίαρχος, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 9, ὁ διευθυντὴς ἢ ἐπιστάτης τοῦ τρικλινίου, τουτέστι τοῦ οἰκίσκου τῆς ἑστιάσεως, τοῖς ἀρχιτρικλίνοις καὶ ἀρχιοινοχόοις Ἡλιόδ. 7. 27.

ἀρχι-υπασπιστής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν, τῶν ἐνόπλων φυλάκων, Πλουτ. Εὐμ. 1.

ἀρχι-υπηρέτης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπηρετῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 600, πρβλ. τ. 3. σ. 302.

ἀρχι-φυλακέω, εἶμαι ἀρχιφύλαξ, Hell. J. 10. σ. 57.

ἀρχι-φύλαξ, **ακος**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλάκων, Ἐπιγραφ. παρὰ Lebas ἀριθμ. 1224.

ἀρχί-φῡλος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἑβδ. (Δευτ. κθ', 10).

ἀρχι-φώρ, **ῶρος**, ὁ, = **ἀρχίκλωψ**, Διόδ. 1. 80.

ἀρχί-φωτος, ον, (φῶς) ἡ ἀρχὴ ἢ ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, Ἰησοῦν, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον πατέρα προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν Διον. Ἀρεοπ. π. οὐραν. Ἱερ. 1, 2, σ. 2, ἔνθα ὁ Παχυμ. σ. 9· ἑρμηνεύει: «ἀρχίφωτος ἢ ὡς αἰτία καὶ ἀρχὴ τῶν φώτων, τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὤν».

ἀρχι-χῑλίαρχος, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν χιλιάρχων, Ὠριγέν. τ. 2. σ. 19C.

ἀρχο-γλυπτάδης, ου, ὁ, (ἀ) ἀρχολίπαρος, «ἀρχογλυπτάδης, ἤγουν ὡσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς» Εὐστ. 211, 2, Ἐτυμ. Μ. 151, 38.

ἀρχο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀρχῇ, πρῶτος, πρωτεύων, ἄλλως τε κἂν τις τὸ πρῶτον γένος ἀρχὴν τιθῇ· ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ μᾶλλον γε ἀρχοειδὲς τὸ ἕν ἐστιν, ἓν δὲ τὸ ἀδιαίρετον κτλ. Ἀριστ. Μεταφ. 2. 3, 9, Ἱστ. Ζ. 8. 2, 11, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Μοσχίων, περὶ γυναικείων παθῶν 2.

ἀρχονταρεῖον, τό, κατοικία χρησιμεύουσα ὡς μέγαρον ἄρχοντος ἢ αὐτὸ τὸ μέγαρον, «πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἔμπροσθεν τῆς κόρτης σκηνὴ πηγνύσθω τὸ ἀρχονταρεῖον Ἀνώνυμ.»· «κελεύει αὐτῷ, ἄπελθε εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἀναγράψας πάντα τὰ ἐν τῷ βεστιαρίῳ μου, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ ἀρχονταρείῳ» Ἰάκ. Διάκ. ἐν Βίῳ Ἁγ. Πελαγίας, ἔνθα ὁ Μεούρσιος ἀναγινώσκει **ἀργενταρείῳ**, Δουκάγγ.

ἀρχονταρίκιον, τό, διαμέρισμα ἐν μοναστηρίῳ μετ' αἰθούσης καὶ κοιτώνων πρὸς ὑποδοχὴν ἀρχόντων ἢ ξένων ὑψηλῆς περιωπῆς, τὸ νῦν ὀνομαζόμενον **ἀρχοντικόν**, «ἐφ' ἑκάστη τῶν παραβαλλουσῶν εὐλαβῶν γυναικῶν αἱ παραγινόμεναι ἀνάπαυσιν ἕξουσιν ἐν τῷ πλησίον τοῦ πυλῶνος γενομένῳ ἀρχονταρικίῳ» Τυπικ. Μοναστ. τῆς Κεχαριτωμένης (Χειρογρ. κεφ. 17)· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ὀνομάζεται **δεσποτικὸν οἴκημα**.

ἀρχ-οινόχους, ὁ, = ἀρχιοινοχόος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1793 b.

ἀρχολίπαρος, ὁ, «ὁ λιπαρῶν .. ἵνα ἀρχῆς τύχῃ ἢ ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος, ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης» Εὐστ. 211, 1, Ἡσύχ. ἐν λέξει, Ἐτυμ. Μ. 151, 35.

ἀρχο-μηνία, ἡ, = **ἀρχιμηνία**, «ἀρχιμηνιά», Συλλ. Ἐπιγρ. 71, 17 καὶ 37.

ἀρχοντεύω, εἶμαι ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2076, 2402:— ἐντεῦθεν **ἀρχοντία** ἢ **ἀρχοντεία**, ἐπικράτεια ἄρχοντος, ἐπαρχία, τοὺς τῶν ἄλλων ἀρχοντιῶν λαοὺς Νικηφόρος Κωνσταντινουπόλεως σ. 50. 15.

ἀρχοντιάω, ἐφίεμαι ἄρχων γενέσθαι, ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ἄρχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 341, Ἰ. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 28, Ἰσίδ. Πηλ. 3. 216.

ἀρχοντίκιον, τό, ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, «ὀφφίκια ἐκκλησιαστικὰ λέγονται τὰ ἀρχοντίκια» Βαλσαμ. εἰς Ζ' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδ. σ. 369.

ἀρχοντικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἄρχοντος ἢ ὁ εἰς ἄρχοντα ἀνήκων, εἰς ἀρχοντικὸν πέλεκυν Ἀνθ. Π. 9. 763 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἐπιγράμματος). **2)** ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἄρχοντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5799, 6615. **II.** οἱ **Ἀρχοντικοί**, αἱρετικοὶ πιστεύοντες καὶ δογματίζοντες ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἕνα μόνον δημιουργὸν καὶ κυβερνήτην, ἀλλὰ πολλούς, Ἐπιφάν. Ι. 580B κλ.

ἀρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἄρχων, ἡγεμών, κυβερνήτης, εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω Ἰλ. Α. 144· μετὰ γεν., ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας Β. 493, κτλ. Πινδ. Π. 1. 13, κτλ. **II.** τὸ ὀρθὸν ἔντερον, ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμαίνοντι καὶ ὑστέρῃ φλεγμαινούσῃ Ἱππ. Ἀφ. 1255, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 17, 7, κ. ἀλλ.

ἄρχω, Ἰλ. κτλ. Ἐπ. ἀπαρ. **ἀρχέμεναι** Ἰλ. Ω. 154. παρατ. **ἦρχον** Ἰλ. κτλ. Δωρ. **ἆρχον** Πινδ. μέλλ. **ἄρξω** Αἰσχύλ., Θουκ.: ἀόρ. **ἦρξα** Ὀδ., Ἀττ.: πρκμ. **ἦρχα** Συλλ. Ἐπιγρ. 3487. 14, Ψήφισμ. παρὰ Πλουτ. 2. 851F: — Μέσ., Ὀδ.: παρατ., Ἰλ., Ἡρόδ.: μέλλ. **ἄρξομαι** (μετὰ μέσης σημασίας) Ἰλ. Ι. 97, Εὐρ., Ξεν. Δωρ. **ἀρξεῦμαι** Θεόκρ.: ἀόρ. **ἠρξάμην** Ὀδ. Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., πρκμ. **ἦργμαι** μόνον μετὰ μέσης σημασίας, ἴδε κατωτ. 1. 2· ἀόρ. **ἤρχθην**, **ἀρχθῆναι** Θουκ. 6. 18, Ἀριστ.: μέλλ. **ἀρχθήσομαι**, ἀλλὰ καὶ **ἄρξομαι** μετὰ παθ. σημασ. ἴδε κατωτ. II. 5. (Ἐκ √ΑΡΧ, ἐξ ἧς παράγονται πρόσετι αἱ λέξεις **ἀρχή**, **ἀρχι-**, **ἀρχός**, **ἄρχων**, **ὄρχαμος**, **ἄργμα**· πρβλ. Σανσκρ. arh, arhâmi (δύναμαι), arhas (ἄξιος), argham (ἀξία).) Εἶμι πρῶτος, καὶ **I.** ἐπὶ χρόνου, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν, ἔν τε τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ., ἂν καὶ παρ' Ὁμ. τὸ ἐνεργ. εἶναι συχνότερον· ἐν δὲ τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ τὸ μέσ., καὶ

ἡ σημασία εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτή, μόνον ὅτι τὸ μέσ. περιλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν προσωπικῆς προσπαθείας ἢ ἐνεργείας· πολέμου ἄρχειν, ἀπὸ φίλου γίνομαι πολέμιος καὶ δεικνύω σημεῖα ὅτι θὰ ἀρχίσω τὸν πόλεμον, ἀδικεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολέμου ἄρχοντες καὶ σπονδὰς λύοντες Θουκ. 1. 53· πολέμου ἄρχομαι, ποιοῦμαι ἔναρξιν τοῦ πολέμου, εἰ δὲ ἄρα ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίγνεσθαι, ἡμᾶς δὴ χρὴ ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· ἄρχω τοῦ λόγου, ὁμιλῶ πρῶτος ὡς εἰσηγητής, ἔφη δὲ Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὧδε Ἀν. 1. 6, 6· ἄρχομαι τοῦ λόγου, ἀρχίζω νὰ ἀγορεύω, τοῦ λόγου δὲ ἤρχετο ὧδε αὐτόθι 3. 27. Συντάσσεται: **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικῆς, κάμνω ἀρχήν τινος, ἀρχίζω, ἄρχειν πολέμοιο, μάχης, ὁδοῖο, μύθων, κτλ., Ὅμ. κλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἀρχ. τῶν ἀδικημάτων αὐτόθι 1. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., ἦρξεν ἐμβολῆς Αἰσχύλ. Πέρ. 409· τοῦ κακοῦ αὐτόθι 353· ἄρχειν χειρῶν ἢ χειρῶν ἀδίκων, ἄρχειν τῆς πληγῆς Ἀντιφῶν 126. 5, 9· ἴδε **χείρ** II. 2. γ, 3. δ: — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ καὶ ἐπὶ θρησκευτ. ἐννοίας ὡς τὸ **ἀπάρχεσθαι** καὶ **ἐπάρχεσθαι** (πρβλ. **ἀπαρχή, καταρχή**), ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, πάντων ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν, «ἀπαρχόμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 428, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 651· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἄρχειν σπονδῶν Θουκ. 5. 19· ἀνθ' οὗ ὁ Πίνδ. ἐν I. 6. 55· ἔχει σπονδαῖσιν ἄρξαι, ἴδε Dissen (5. 37). **2)** Ὡσαύτως μετὰ γεν. ἄρχομαι ἀπό τινος, ἐν σοὶ μὲν λήξω σέο δ' ἄρξομαι Ἰλ. I. 97· ἄρχεσθαι Διός, Λατ. ab Jove principium, Πινδ. Ν. 5. 45· πόθεν ἄρξωμαι Αἰσχύλ. Χο. 855· ὁπόθεν ποτὲ ἧρκται Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· οὕτως, ἄρχεσθαι, ἦρχθαι ἔκ τινος Ὀδ. Ψ. 199, Ἱππ. κατ' Ἰητρ. 744· ἀπό τινος, συχν. παρὰ πεζοῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ παιδίων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 3. 12, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 3. 5, 15· ἀλλ' ἐπὶ χρόνου συχνότερ.: ἐκ παίδων, ἐκ παιδός, κτλ., Πλάτ. Πολ. 408D, Θεάγ. 128D: — μετὰ τῆς **ἀπὸ** τίθεται ἐπὶ ποικίλων ἄλλων σχέσεων, ἀρξάμενος ἀπὸ σοῦ Πλάτ. Γοργ. 471C, Δημ. 325. 7· μέχρι τῶν δώδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος Πλάτ. Νόμ. 771C· ἀφ' ἱερῶν ἠργμένη ἀρχή αὐτόθι 771Δ· ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος Ἀριστοφ. Σφ. 846. **3)** μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπου, ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης, «ἀλλὰ σύγε ἡγοῦ τοῖς θεοῖς τῆς κοινῆς εὐωχίας ἐν τοῖς οἴκοις» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ο. 95· τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Β. 433, κτλ.· τῇσι δὲ .. ἤρχετο μολπῆς Ὀδ. Ζ. 101· ἦρξε τῇ πόλει ἀνομίας τὸ νόσημα Θουκ. 2. 53, πρβλ. 12· ἄρχειν ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 23· ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον, οὐ μικρῶν κακῶν ἐγένετο ἡμῖν πρόξενον τὸ δῶρον, Σοφ. Τρ. 871. **4)** μετ' αἰτ., ἄρχειν ὁδόν τινι, ὁδηγεῖν, ὡς τὸ Λατ. praeire viam alicui, ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι, τὸν ὡδήγει δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν ἐβάδιζον καὶ οἱ ἄλλοι, Ὀδ. Θ. 107, πρβλ. **ἡγεμονεύω**· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακουομ. **ὁδόν**), προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἦρχε δ' Ἀθήνη Ὀδ. Γ. 12· σὺ μὲν ἄρχε Ἰλ. I. 69· ἦ ῥα καὶ ἦρχε λέχοσδε κιὼν Γ. 447· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης Ε. 592: πρβλ. κατωτ. II. 2: ἀλλὰ καὶ μετ' ἄλλων αἰτιατικῶν, ἄρχειν ὕμνον Πινδ. Ν. 3. 16· ἅπερ ἦρξεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1529· λυπηρόν τι Σοφ. Ἠλ. 553· ὕβριν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 337. **5)** ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ πράξεων μετ' ἀπαρ., τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, ἐν αὐτοῖς, Ἰλ. Α. 571, κτλ.· ἦρχε νέεσθαι, ἦρχ' ἴμεν Β. 84., Ν. 329· ἄρχετε φορέειν Ὀδ. Χ. 437, κτλ.· ὑφαίνειν ἤρχετο μῦθον Ἰλ. II. 324· οὕτω παρ' Ἀττ., ἤρξαντο οἰκοδομεῖν Θουκ. 1. 107· ἡ νόσος ἤρξατο γενέσθαι ὁ αὐτ. 2. 47: — ἀλλ' ἐπὶ ἀρχομένης καὶ ἐξακολουθούσης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως μετὰ μετοχ., ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων Ἰλ. Β. 378· ἦν ἄρξῃ ἀδικέων Ἡρόδ. 4. 119· ἡ ψυχὴ ἄρχεται ἀπολείπουσα Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26· ἄρχομαι ἐπαινῶν Πλάτ. Μενέξ. 237A, πρβλ. Θεαίτ. 187A, (ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρεμ., ἄρχομαι ἐπαινεῖν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 241E)· ἀρχ. διδάσκων Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2, (ἀλλὰ καὶ ἄρχομαι μανθάνειν ὁ αὐτ. Ἀπομ. 3. 5, 22). **6)** ἀπολ. μάλιστα ἐν τῇ προστ., ἄρχε «ἄρχισε» Ὅμ.: ὡσαύτως, ἄρχειν [τὴν ἐκεχειρίαν] τήνδε τὴν ἡμέραν παρὰ Θουκ. 4. 118, πρβλ. Δημ. 713. 25· μετοχ. ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ βραδυτάτου ἀρχόμενον οὕτως αὖ εἰς τὸ θᾶττον προάγειν Ξεν. Ἱππ. 9, 3, Κυν. 3, 8· ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, ἐν τῇ ἀρχῇ ὅταν ἀνοίγῃς τὸν πίθον τοῦ οἴνου καὶ εἰς τὸ τέλος ὅταν μείνῃ ὀλίγος οἶνος πῖνε εἰς κόρον, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 366, πρβλ. Ἀποσπ. 214 Marcksch.: ἀρχ. ἢ καταπαυομένοισι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1263· ὅπερ εἶπον ἀρχόμενος Ἰσοκρ. 25C· ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ Θουκ. 2. 1· θέρους εὐθὺς ἀρχομένου ὁ αὐτ. 2. 47. **II.** ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως ἢ θέσεως, ὁδηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, διοικῶ (οὐδέποτε οὕτω ἐν τῷ μέσ. τύπῳ): — Συντάσσεται: **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., κυβερνῶ, εἶμαι ἄρχων.., τινός Ὅμ. καὶ Ἀττ. **2)** σπανιώτερον μετὰ δοτ., ἀνδράσιν ἦρξα Ὀδ. Ξ. 230, πρβλ. 471, Ἰλ. Β. 805· καὶ οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Πινδ. Π. 3. 7, Αἰσχύλ. Πρ. 940, Εὐρ. Ἀνδρ. 666, I. A. 337, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569, 1573· ὡσαύτως, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ', ἡγεμόνευεν ἐν αὐτοῖς, Ἰλ. Ν. 690, οὕτω καὶ ἐν Πλάτ. Φαῖδρ. 238A: — Προστιθεμένου ἀπαρ. ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, ὡδήγει αὐτοὺς εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. II. 65 (ἐκτὸς ἂν τοῦτο ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν σημασ. I. 4, ἄρχε ὁδὸν..). **3)** ἀπολ. κυριαρχῶ, ἄρχω, δεσπόζω, ὅσον τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα Αἰσχύλ. Πρ. 927, πρβλ. Πέρσ. 774· προσέτι, ἔχω ὑποδεέστερόν τι ἀξίωμα (μετὰ τὸ ἀνώτατον), ὁκοῖόν τε εἴη ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν Ἡρόδ. 6. 65: — ἐν Ἀθήναις, εἶμαι εἷς ἐκ τῶν ἀρχόντων, Δημ. 572. 14 (πρβλ. **ἄρχων**)· ὡσαύτως, ἀρχάς, ἀρχὴν ἄρχειν Ἡρόδ. 3. 80, Θουκ. 1. 93· ἄρχειν τὴν ἐπώνυμον (ενν. ἀρχὴν) Συλλ. Ἐπιγρ. 402· ἴδε **ἀρχὴ** II. 3. **4)** σπανίως ὡς τὸ κρατέω, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ, «ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ἔσται ὅ,τι ἂν κρατῇ, καὶ συμφέρῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. I. 102. **5)** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **ἄρξομαι** Ἡρόδ. 1.174, Πινδ. Ο. 8. 60, Αἰσχύλ. Πέρσ. 589, Λυσ. 180. 6· ἀλλὰ παθ. **ἀρχθήσομαι** Ἀριστ. Πολ. 1.13, 5: — κυβερνῶμαι, διοικοῦμαι, ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι κτλ., ὑπό τινος Ἡρόδ. 1.103· ἔκ τινος Σοφ. Ἠλ. 264, Ἀντ. 63· ὑπό τινι Ἡρόδ. 1.91· σφόδρα Λυσ. 128. 36· ἄρχε πρῶτον μαθὼν ἄρχεσθαι Σόλων παρὰ Διογ. Λ. 1. 60, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 14· **οἱ ἀρχόμενοι**, οἱ ὑπήκοοι, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 19, κτλ.

ἀρχ-ῳδός, ὁ, ὁ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς, ὁ χοροστάτης, ἀρχῳδὸς καὶ ἐπιστάτης μελῳδιῶν τε καὶ μελῳδῶν Κωδιν. 2. 2, 4 σ. 176.

ἄρχων, οντος, ὁ, μετοχ. (τοῦ **ἄρχω**) κυβερνήτης, διοικητής, ἀρχηγός, νεὸς Ἡρόδ. 5. 33· ἀπολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 674, Σοφ. Αἴ. 668, κτλ.· κυρίαρχος, βασιλεύς, Ἀσίας Αἰσχύλ. Πέρσ. 74. **2) Ἄρχοντες**, οἱ κατ' ἐξοχὴν ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, ἐννέα τὸν ἀριθμόν, Θουκ. 1. 126, κτλ. — ὧν ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο ὁ Ἄρχων ἢ Ἄρχων ἐπώνυμος, ὁ δεύτερος Βασιλεύς, ὁ τρίτος Πολέμαρχος, καὶ οἱ λοιποὶ ἓξ Θεσμοθέται· ἴδε τὸ ῥῆμα **στεφανόω** III: — ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων κατεχόντων ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, τοὺς κληρωτοὺς ἀρχ., Αἰσχίν. 58. 7, κἑξ. **2)** τὸ ὄνομα **Ἄρχων** ἐδίδετο καὶ εἰς τοὺς ἀνωτάτους ἄρχοντας ἑτέρων πόλεων, ὡς ἐν Σπάρτῃ εἰς τοὺς Ἐφόρους, Ἡρόδ. 6. 106, πρβλ. Διόδ. 11. 40· Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλευδάμου Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. 3. 3, κτλ.· ἐν Πλαταιαῖς, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21· ἐν Βοιωτίᾳ, Keil's Inscrr. 2· εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπάτους, Πολύβ. 1. 39, 1. **3)** ἐδίδετο προσέτι εἰς ὑποδεεστέρους ἄρχοντας τοὺς προσαγορευομένους Πραιφέκτους, ὁ αὐτ. 6. 26, 5.

ἀρχώνης, ου, ὁ, -α, ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν, τῶν μισθουμένων τὰς δημοσίας προσόδους, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3912· διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Reisk ἐν Ἀνδοκίδ. 17. 24 (περὶ Μυστηρ. 132 ἔκδ. Blass), ἀντὶ ἄρχων εἰς τῆς πεντηκοστῆς. Κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. (151, 19) «ἀρχώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς οὑτινοσοῦν», πρβλ. Α. Β. 202, 27, κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «ἀρχώνης· ὁ προηγούμενος..»

* **ἄρω**, ῥιζικὸς τύπος τοῦ ἀραρίσκω (ὃ ἴδε). (Ἐκ τῆς √ΑΡ, ἥτις εἶναι λίαν γόνιμος, παράγονται τὰ **ἀραρίσκω· ἄρθρον, ἀρθμός· ἁρμός, ἁρμόζω, ἁρμονία· ἀριθμός· ἄρτι, ἄρτιος, ἀρτίζω· ἀρτύω, ἀρτύς· ἀρι-, ἀρείων, ἄριστος**, καὶ ἴσως **Ἄρης· ἀρέσκω, ἀρετή, ἐρίηρος**· πρβλ. Σανσκρ. ar, aram (ἐπιτήδειος, ὠκύς), aryas (πιστός)· îrmas (Λατ. armus, ἁρμός, ὠμοπλάτη)· Ζενδ. ar (irê), areta (τέλειος), erethê (ἀρετή)· Λατ. artus (οὐσιαστ.), articulus, armus, arma, artus ἢ arctus (ἐπίθ.), artare, ars (artis)· Γοτθ. arms (arm)· Λιθ. arti (πλησίον): — πρβλ. καὶ τὰς λέξεις **ἁμ-αρτῇ, ὁμ-αρτῇ, ὁμαρτέω, ὅμηρος, ἀρπεδόνη**).

ἀρωγή, ἡ, (ἀρήγω) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπεράσπισις, ποιητ. λέξις σπανία ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ζηνὸς ἀρωγῇ Ἰλ. Δ. 408· ἐς μέσον.. δικάσσατε μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ, δικάσατε ἀπροσωπολήπτως καὶ οὐχὶ ἐξ εὐνοίας πρός τινα, «μηδετέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 574· πέμπειν ἀρ. Αἰσχύλ. Χο. 477, 774· οὐδ' ἔχων ἀρ. Σοφ. Φ. 856· ὁ Ἀριστοφ. ἔχει τὴν λέξιν ἐν Βατρ. 1267 ἔνθα παρῳδεῖ τὸν Αἰσχύλον, ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; — ἀρ. νόσου, πόνων Πλάτ. Νόμ. 919C, Μενέξ. 238A. **II.** ἐπὶ προσώπων, βοήθεια, ἐπικουρία, διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. Ο. Κ. 1094· στρατιῶτιν ἀρ., ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 47, πρβλ. 73.

ἀρωγο-ναύτης, ου, ὁ, ὁ τῶν ναυτῶν ἀρωγός, βοηθός, Ἀνθ. Π. 9. 290.

ἀρωγός, όν, (ἀρήγω) ὁ βοηθῶν, ἐπικουρῶν, ὁ εὐνοϊκός, ὑπηρετικός, χρήσιμος, τινι Πινδ. Ο. 2. 81, Αἰσχύλ. Εὐμ. 289· ἀπολ., ὁ αὐτ. Πρ. 997, Σοφ. Ο. Τ. 206: — σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὠφέλιμος, ἰατρικός, Ἱππ. Π. Ἀέρ. 288· ἔλαιον.. ταῖς θριξὶν ἀρ. Πλάτ. Πρωτ. 334B. **2)** μετὰ γεν. ὠφέλιμος, χρήσιμος πρός τι βοηθητικός, ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα Αἰσχύλ. Εὐμ. 486· γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς θαλασσινὰ ἔργα, Σοφ. Αἴ. 357· ὡσαύτως, δίπους ἀρωγὸν Ἀντιφάν. ἐν «Μελεάγρῳ» 1· ὤμοι ἀρωγόν, ὦ τρίτου ποδὸς μοῖραν λελογχὼς βάκτρον Λουκ. Τραγῳδοπόδ. 54: — οὕτω καί, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός, «οὐ γὰρ ἐπιβοηθήσει ὁ Ζεὺς τοῖς ψεύσταις» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 235· πρός τι Θουκ. 7. 62· καὶ μετὰ δοτ. ἐχέεσσιν ἀρ. Νικ. Θ. 636. **II.** ὡς οὐσιαστ., καὶ οὕτως ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ, σημαίνει, βοηθόν, ἐπίκουρον, ἰδίως ἐν μάχῃ· ἐπίσης, συνήγορον, ὑπερ-

ασπιστὴν ἐνώπιον δικαστηρίου, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοὶ Ἰλ. Σ. 502.

ἄρωμα, τό, πᾶσα εὔοσμος καὶ ἀρωματικὴ βοτάνη ἢ εὐώδης καρπὸς φυτοῦ ἢ αὐτὸ τὸ φυτόν, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1, Ἀριστ. Προβλ. 12. 7, κ. ἀλλ. (ἡ ῥίζα ἀβέβαιος: ὁ M. Müller λέγει ὅτι δυνατὸν νὰ σημαίνῃ τὴν ὀσμὴν ἠροτριωμένου ἀγροῦ, Sc. of. L. σ. 263.)

ἄρωμα, τό, (ἀρόω) ἄρουρα, ἀγρός, χωράφιον Λατ. arvum, «ἀρώματα· ἀροτριάματα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται, Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 77), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158, «λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ ἄλφιτα καὶ τὸν λιβανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων ἀντὶ τῶν ἀλφίτων» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Εἰρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ἄρομα**, ἴδε καὶ Α. Β. 450, 23.

ἀρωματίζω, ποιῶ τι ἀρωματῶδες δι' ἀναμίξεως ἀρωμάτων, ἔνιοι κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν Διοσκ. 1. 79, 2. 91, 1. 60· παθ. 2. 91. **2)** ἔχω ἀρωματικὴν γεῦσιν ἢ ὀσμήν, τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν πολλὴν φέρει Διόδ. 2. 49· εὐωδίας ἀρωματιζούσης Πλούτ. 2. 623E· οὐδὲ τὴν ῥίζαν πικρὰν ἢ ἀρωματίζουσαν ἔχει Διοσκ. 1. 7.

ἀρωματικός, ή, όν, ὁ περιέχων ἄρωμα, ἀρωματώδης, εὐώδης, τῶν ἀρωματοφόρων δένδρων τινῶν μὲν ἡ ῥίζα ἀρωματική ἐστιν, τινῶν ὁ φλοιός, τινῶν τὸ ξύλον Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1, Διοσκ. 2. 202, Πλούτ. 2. 791B.

ἀρωματιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀρωματίσῃ, Διοσκ. 2. 91.

ἀρωματίτης, ου, ὁ, **-ῖτις**, **ιδος** ἡ, = **ἀρωματικός**, ἀρωματίτης οἶνος Διοσκ. 5. 64.

ἀρωματο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἀρώματα, Ἀρτεμίδ. 2. 22: — ὡσαύτως **ἀρωματοπράτης**, ου, ὁ, Θεόδ. Στουδ. σ. 193A.

ἀρωματο-φόρος, ον, ὁ παράγων ἀρώματα, ἀρωματοφόρων δένδρων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1, Στράβ. 39, Πλουτ. Ἀλέξ. 25, Ἠθ. 179E.

ἀρωματώδης, ες, (εἶδος) ἀρώματι ὅμοιος, πλήρης ἀρώματος, εὐώδης, Διοσκ. 1. 12.

ἀρώμεναι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀρόω.

ἀρωνία, ἡ, = **ἄρον**, Φανίας παρ' Ἀθην. 371D· ἀλλὰ παρὰ Διοσκ. (1. 169) = **μέσπιλον**.

ἀρωραῖος, Δωρ. ἀντί: **ἀρουραῖος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 762.

ἀρώσιμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀρόσιμος**, ὃ ἴδε.

ἄρωστος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄρρωστος**, Ἀνθ. Π. 11. 206.

ἅς, ὡσαύτως **ἃς** καὶ **ἇς**, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ἕως**, Πινδ. Ο. 10 (11). 61, Θεόκρ. 14. 70· ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 188.

II. **ἇς**, Δωρ. θηλ. γεν. τοῦ ὅς, ἥ, ὅ.

ἀσαγεύω, ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ, τὸν ξανθοδερκὴς πέφν' ἀσαγεύοντα δράκων, ἴσως ἀσαλεύοντα (ἐκ τοῦ **ἀσαλής**), ἀφροντιστοῦντα, ἢ κατ' ἄλλους ἀωτεύοντα, «ἀπανθιζόμενον» (Ἡσύχ.), συλλέγοντα ἄνθη, Βακχυλ. IX. 13.

ἀ-σαγήνευτος, ον, ὁ μὴ σαγηνευθείς, Κύριλλ. εἰς Ἰω. 21, σ. 1115.

ἀ-σαγής, ές, ἀσυνήθιστος νὰ φέρῃ τὸ σάγμα ἢ τὸ ἐφίππιον, ὡς πῶλος ἀσαγὴς Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 148E, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 221, 19.

ἆσαι, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **ἀάσαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀάω** βλάπτω.

ἆσαι, **ἄσαιμι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄω**, κορέννυμαι, χορταίνω.

ᾆσαι, **ᾄσας**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ᾄδω**.

ἄ-σακτος, ον, (σάττω) ὁ μὴ καταπατηθείς, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εὖ οἶδ' ὅτι πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ Ξεν. Οἰκ. 19. 11.

ἀ-σαλαμίνιος [μῖ], ον, ὁ μὴ πλεύσας εἰς Σαλαμῖνα, ὁ μὴ ναυτικός, ἢ ὁ μὴ μετασχὼν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, κᾆτα πῶς δυνήσομαι, ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; Ἀριστοφ. Βάτρ. 204.

ἀσάλγαν, «ὕβριν, ἀμέλειαν, τὴν πενίαν <πορνείαν>» Ἡσύχ.

ἀσαλγάνας· «φοβερός· εἴρηκε δὲ οὗτος (οὕτως) παραβαρβαρίζων» Ἡσύχ.

ἀσάλεια ἢ **ἀσαλέα**, ἡ, ἀφροντισία, ἀμέλεια, «ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ» Ἐτυμολ. Μ. 151. 51.

ἀ-σάλευτος, ον, ἀκίνητος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ἴδε ἐν λ. **ἀστάλακτος**), ἀσ. ἡ γῆ Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4: — μεταφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας βίοτος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτον .. μένει Εὐρ. Βάκχ. 390· ἀσ. ἡσυχία Πλάτ. Ἀξ. 370D· στάλα ἀσ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 4· νίκη αὐτόθι 855. 3. — Ἐπίρρ. **-τως** Πολύβ. 9. 9, 8.

ἀ-σαλής, ές, = τῷ προηγ., «ἀσαλής, ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος, Αἰσχύλος, 'ἀσαλὴς μανία': οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος» Ἐτυμ. Μ. 151, 47.

ἄ-σαλος, ον, = **ἀσάλευτος**, τῶν ποτίμων ὑδάτων τὸ πρᾳότατον καὶ ἄσαλον διώκοντες Πλούτ. 2. 981C.

ἀ-σάλπικτος, ον, ἄνευ τοῦ ἤχου σάλπιγγος, «ἀσάλπικτον ὥραν· τὸ μεσονύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Λημνίαις» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 351)· φέρεται καὶ γραφὴ **ἀσάλπιγκτος**, ἀλλ' ἡμαρτημένως.

ἀ-σάμβαλος, Αἰολ. ἀντὶ **ἀσάνδαλος**, Νόνν. Δ. 32. 256., 44. 14.

ἀσάμινθος, ἡ, λουτήρ, ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, καθίσασα ἐντὸς τοῦ λουτῆρος ἐλούετο ἐκ.. κτλ., Ὀδ. Κ. 361· ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος Γ. 468· ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο Ἰλ. Κ. 576, κ. ἀλλ.· ἀργυρέας ἀσαμίνθους Ὀδ. Δ. 128· σπάνιον παρ' Ἀττ., Κρατῖν. ἐν «Χείρωσιν» 13· «καὶ ἀσάμινθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὅμηρός τε μηνύει Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν, 'ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων'» Πολυδ. Ϛ', 98, πρβλ. καὶ Γ', 64, ἴδε καὶ Ἡσύχ.

ἄσᾱμος, Δωρ. ἀντὶ **ἄσημος**.

Ἀσάνα, **Ἀσᾶναι**, **Ἀσαναῖος**, Λακων. ἀντὶ **Ἀθηνᾶ**, **Ἀθῆναι**, **Ἀθηναῖος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1300, 980, κ. ἀλλ.

ἀ-σάνδᾰλος, ον, ὁ μὴ φορῶν σανδάλια, ἀνυπόδητος, Φερεκύδ. 60, Βίων 1. 21· ἴδε **ἀσάμβαλος**.

ἀσάνδιον, τό, τὸ μέσον τῆς πρύμνης Πολυδ. Α', 90, ἔνθα νῦν γράφεται σανίδιον.

ἄ-σαντος, ον, ἀκαταπράϋντος, ἄκαμπτος, σκληρός, θυμὸς Αἰσχύλ. Χο. 422, καθ' Ἡσύχ. «ἄσαντος· = οὐ σαίνων».

ἀ-σᾱπής, ές, (σήπομαι) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, ὁ μὴ σηπόμενος, κοινῶς, «ἀσάπιστος», Ἱππ. 1150G, Ἀριστ. Προβλ. 14. 7. — Ἐπίρρ. **ἀσαπέως**, = **ἀπέπτως**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, ἴδε Littré.

ἀσαρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἀρωματισθεὶς δι' **ἀσάρου**, Διοσκ. 5. 68.

ἀσαριφή, παρ' Αἰγυπτ. = **ἅλιμος** Διοσκ. 1. 120.

ἀσαρκέω, δὲν ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι ἰσχνός, συμφέρει δὲ καὶ ἀσαρκέειν τοῖσι τοιούτοισι Ἱππ. 352. 27.

ἀ-σαρκής, ές, ὁ μὴ σαρκικός, τοῦτ' ἔστι πνευματικός, Ἀνθ. Π. 8. 142.

ἀσαρκία, ἡ, ἔλλειψις σαρκός, ἰσχνότης, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8 καὶ 16.

ἄ-σαρκος, ον, ὁ ἄνευ σαρκός, ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός· ἀντίθετον τῷ **σαρκώδης**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ξεν. Κυν. 4, 1, Ἀριστ. Προβλ. 6. 6· ὁ γεγυμνωμένος πάσης σαρκός, Ἱππ. Ἀγμ. 764· ὀστᾶ Κωμ. Ἀνων. 41. **2)** ὁ οὐχὶ σαρκικὸς ἀλλὰ πνευματικός, Γρηγ. Ναζ. — Ἐπίρρ. **ἀσάρκως**, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 132, τ. 5, σ. 843, 30. **II.** (α ἀθροιστ.) ὁ πολύσαρκος, Λυκόφρ. 154.

ἀσαρκώδης, ες, (εἶδος) ἰσχνός, λεπτὸς φαινόμενος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἄσᾰρον, τό, φυτόν, τὸ κατὰ Λιν. asarabacca, asarum Europ., Διοσκ. 1. 9, ἴσως ἀγρία νάρδος. Κατὰ Sibthorp καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα.

ἄσαρον· «ἀσάρωτον: λυπηρόν· ἀηδές» Ἡσύχ.

ἀσᾱρός, Αἰολ. ἀντὶ **ἀσηρός**.

ἀσάρωτος [σᾱ], ον, ὁ μὴ σαρωθείς: παρὰ Πλιν. Η. Ν. 36. 25, οἶκος ἀσάρωτος, ἔχων ἔδαφος ψηφωτόν.

ἄσασθαι, **ἄσεσθε** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄω**, χορταίνω.

ἄσατο, συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀάσατο**, ἴδε ῥῆμα **ἀάω**, βλάπτω.

ἀσάφεια, ἡ, ἔλλειψις σαφηνείας, ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ Πλάτ. Πολ. 478C· — **ἀσάφεια** ἐγράφη ἐκ διορθώσεως ἐν Πολυβ. 1. 67, 11, ἀντὶ **ἀσαφία**, — ἀσαφίη δὲ εἶναι μόνον Ἰων. τύπος, Ἱππ. 28. 41. **Ἀσάφεια** κατὰ προσωποποιίαν ἐν Ἐμπεδ. 27.

ἀ-σαφήνιστος, ον, ὁ μὴ σαφηνισθείς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 722.

ἀ-σαφής, ές, ὁ μὴ σαφής, δυσδιάκριτος (εἰς τὰς αἰσθήσεις), σκοτεινός, ἀμυδρός, ἀσ. σημεῖα Θουκ. 3. 22· σκιαγραφία Πλάτ. Κριτίας 107C· ὁ μὴ σαφὴς (εἰς τὸν νοῦν), σκοτεινός, δυσκατάληπτος, ἀβέβαιος, πάντ' .. αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις Σοφ. Ο. Τ. 439, πρβλ. Θουκ. 4. 86· νὺξ ἀσαφεστέρα ἐστίν, ἐν καιρῷ νυκτὸς βλέπει τις ἧττον καθαρῶς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 156· ἀσ. γλῶσσα Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Αον 990, Littré· ἐπὶ ἤχων, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 24· φθέγματα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1003. 6. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἴπῃ ἢ νὰ ἐξηγήσῃ τι σαφῶς, διδάσκαλος Πλάτ. Πολ. 392D. **II.** Ἐπίρρ. **-φῶς**, σκοτεινῶς, ὁ αὐτ. Κρατ. 427D· ἀσαφῶς ποτέρων ἀρξάντων, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις τίνες πρῶτοι ἤρχισαν, ἀντί, ἀδήλου ὄντος πότεροι ἄρξαιεν, Θουκ. 4. 20.

ἀσαφό-γρᾰφος, ον, ὁ ἀσαφῶς γεγραμμένος, Ῥήτορες (Walz) τ. 6. σ. 587, 7.

ἀσάω [ᾰσ], ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. **ἀσάομαι**, προστ. **ἀσῶ**, μετοχ. **ἀσώμενος**: ἀόρ. **ἠσήθην**: (ἄση): — αἰσθάνομαι ἀηδίαν ἢ ναυτίαν ἐκ πολυφαγίας ἢ κραιπάλης ἢ ἄλλης αἰτίας· **ἀσᾶται** Ἱππ. 309, 15., 551. 17· **ἀσῶνται**, ἐπὶ γυναικῶν ἐν ἐγκυμοσύνῃ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 4, 6: — μεταφ., ἀνιῶμαι, θλίβομαι, μετὰ δοτ., μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν χαῖρ' Θέογν. 657· μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, (κατὰ Bgk. ἀντί, ἀσῶντα, ὅπερ ἄλλως θὰ ἦτο παράδειγμα τῆς χρήσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ), αὐτόθι 593· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς αὐτόθι 989· ἐδίζητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη Ἡρόδ. 3. 41· ἀσώμενος ἐν φρεσὶ Θεόκρ. 25. 240· ἀνθ' οὗ ἔχομεν τὸν Αἰολικὸν τύπον **ἀσάμενοι** [ἀσᾱ] ἀηδισθέντες, Ἀλκαῖος 29. — οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ.

ἄ-σβεστος, ον, ὡσαύτως η, ον, Ἰλ. Π. 123· — ὁ μὴ σβεσθεὶς

ἢ ὁ μὴ σβεννύμενος, ὑπερβολικός, μέγας, τῆς δ' αἶψα κατ' ἄσβεστη κέχυτο φλὸξ Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ὡς ἐπίθ. τῶν λέξεων **κλέος, γέλως, μένος, βοή**· οὕτω παρὰ Πινδ., ἐργμάτων καλῶν ἄσβεστος ἀκτὶς αἰεὶ Ι. 4. 71 (3. 60), καὶ Αἰσχύλ., ἀσβ. πόρος ὠκεανοῦ, ἡ ἄπαυστος αὐτοῦ ῥοή, Πρ. 532, πρβλ. Ἀγ. 958. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἄσβεστος** (ἐνν. τίτανος), ἡ, ἡ μὴ σβεσθεῖσα εἰς τὸ ὕδωρ τίτανος, κοινῶς «ἀσβέστης», Διοσκ. 5. 133, Πλουτ. Σερτ. 17, Εὐμ. 16· — ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ., ἐν λέξει **κονιαταί**· «ἀσβεστήριοι, καὶ οἱ χρί[σ]ται», ἀσβεστωταί· προσέτι παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν λέξει **κονίασις**· **ἀσβέστωσις, εως**, ἡ, ἡ δι' ἀσβέστου ἐπίχρισις, «ἀσβέστωμα». **2)** **ἄσβεστος**, ὁ, asbestus, ὀρυκτὸν σιδηρόχρουν, ὀρυσσόμενον ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ διαφέρον τοῦ κοινοῦ ἀσβεστολίθου, πιθαν. ἀμίαντος, διότι δὲν ἐκαίετο εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατεσκεύαζον ὑφάσματα μὴ βλαπτόμενα ὑπὸ τοῦ πυρός· τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἐκαλοῦντο **ἀσβέστινα**, Πλίν. 37. 10, 54, § 146.

ἀσβεστό-τῡρος, ὁ, (ἄσβεστος II. 1) τυρὸς ἀλιπὴς κατασκευασθεὶς ἐκ γάλακτος ἐξ οὗ ἀφῃρέθη τὸ βούτυρον, ἀπαχὴς καὶ ξηρὸς ὡς τεμάχιον ἀσβέστου, ἄγε δή, ὦ γύναι ... ἐμὲ κατὰ τὸ οἴκημά σου ἀπόδεξαι ψωμοῦ πιτυρώδους ἔφεσιν ἔχοντα καὶ ἀσβεστοτύρου Θεοφάν. 1. 4, 37, Σκυλίτζ. σ. 553 κτλ.

ἀσβηνοί, «ὄρνιθες» Ἡσύχ.

ἀσβολαίνω, μαυρίζω δι' ἀσβόλης, (καπνιᾶς), Γλωσσ.· προσέτι **ἀσβολάω**, Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀσβόλη, ἡ, = **ἄσβολος**. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 61.

ἀσβόλησις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀσβόλης ῥύπανσις, Αἴσωπ.

ἀσβολόεις, εσσα, όεν, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ **ἀσβολώδης**.

ἀσβολο-ποιός όν, ὁ ποιῶν, παράγων ἀσβόλην, Εὐστ. 1949. 36.

ἄσβολος, ἡ, (ὁ, Ἱππῶναξ 110), Ἀττικώτερος τύπος τοῦ **ἀσβόλη**, «καπνιά», ἰοὺ τῆς ἀσβόλου Ἀριστοφ. Θεσμ. 245· τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 16, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 113. (Συγγενὲς τῷ **ψόλος**).

ἀσβολόω, = **ἀσβολαίνω**, Μάχων παρ' Ἀθην. 581E, Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀσβολώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀσβόλῳ, ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ Διοσκ. 1. 83· «λιγνυῶδες, τὸ ἀσβολῶδες καὶ καπνῶδες» Ἐτυμ. Μ. 565. 26.

ἄσδος· «τὰ εἰς **δος** δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ σύμφωνον βαρύνεται, ὄγδοος, ῥάβδος, ἄσδος, στήλη λιθίνη» Ἀρκάδ. σ. 45. 5.

ἆσε, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἄασε**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀάω**, βλάπτω.

ἀσεβ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἀσεβείας, Θεόδ. Στουδ. σ. 342A, 337E, 409E.

ἀσέβεια, ἡ, ἔλλειψις εὐσεβείας, ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, διὰ τὴν ἐκείνων περὶ μὲν θεοὺς ἀσέβειαν περὶ δὲ ἀνθρώπους ἀδικίαν Ξεν. Κύρ. 8. 8, 7· ἀσ. εἰς θεοὺς Ἀντιφῶν. 1402, Πλάτ. Πολ. 615C, κτλ.· ἀσέβειαν ἀσκεῖν Εὐρ. Βάκχ. 476· ἀσ. πρὸς .., Λυσ. 104. 13· ἀσεβείας δίκη ἢ γραφή, καταγγελία, μήνυσις ἐπὶ ἀσεβείᾳ, Λυσ. 104. 13· ἀσ. γράφεσθαί τινα Πλάτ. Εὐθύφρων 5C· ἀσέβεια πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα (ὡς θεὸν), Δίων Κ. 57. 9. **2)** ἐν τῷ πληθ. = **ἀσεβήματα**, Πλάτ. Νόμ. 890A. — Πρβλ. **εὐσέβεια**.

ἀσεβέω, μέλλ. **-ήσω**, εἶμαι ἀσεβής, φέρομαι ἀσεβῶς, ἁμαρτάνω περὶ τὰ θεῖα, πράττω ἱεροσυλίαν, ἀντιδιαστέλλεται δὲ τοῦ **ἀδικέω**, Ἡρόδ. 1. 159, Ἀριστοφ. Θεσμ. 367· ἀσ. εἴς τινα ἢ τι Ἡρόδ. 8. 129, Εὐρ. Βάκχ. 490, Ἀντιφῶν 125. 26· περί τινα ἢ τι Ἡρόδ. 2. 139, Ἀντιφῶν 140. 27, Ξεν. Ἀπολ. 22, κτλ.· πρός τι ὁ αὐτ. Κυν. 13, 16· ὡσαύτως μετὰ συστ. αἰτιατικῆς, ἀσ. ἀσέβημα Πλάτ. Νόμ. 910C, πρβλ. 941A· περὶ οὗ τὴν ἑορτὴν ἀσεβῶν ἥλωκε Δημ. 587. 2. **2)** σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσώπου, ἁμαρτάνω ἐναντίον τινός, ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 271· ἀσ. θεοὺς Διόδ. 1. 77, Πλούτ. 2. 291C· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀσεβοῦνται οἱ θεοὶ Λυσ. 191. 10· ἐπὶ οἴκου μολυνθέντος ἐξ ἀσεβοῦς πράξεως τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅταν οὖν τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων Πλάτ. Νόμ. 877E. **3)** Παθ. καὶ ἐπὶ τῆς πράξεως, ἐμοὶ ἠσέβηται οὐδὲν περί τινος, ὑπ' ἐμοῦ οὐδὲν ἀσεβὲς ἐπράχθη περί τινος, Ἀνδοκ. 2. 27· τὰ ἠσεβημένα Λυσ. 103. 35.

ἀσέβημα, τό, ἀσεβὴς ἢ βέβηλος πρᾶξις, ἱεροσυλία, ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὸ **ἀδίκημα**, Ἀντιφῶν 115. 11, Θουκ. 6. 27, Δημ. 548. 11· τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβήματα ὁ αὐτ. 557. 16.

ἀ-σεβής, ές, (σέβω) ὁ μὴ εὐσεβής, ὁ μὴ σεβόμενος θεούς, ἄθεος, βέβηλος, ἐναγής, ἱερόσυλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐσεβής**, Πινδ. Ἀποσπ. 97. 1, Αἰσχύλ. Ἱκ. 9· τὸν ἀσεβῆ, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Τ. 1382, 1441: **τὸ ἀσ.** = **ἀσέβεια**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16· μετὰ γεν., θεῶν ἀσεβής, μὴ σεβόμενος θεούς, Παυσ. 4. 8, 1· περὶ θεοὺς Ξεν. Κύρ. 8. 8, 27· πρὸς ἀλλοτρίους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5. 10, 5. — Ἐπίρρ. **-βῶς**, ὑπερθ. **-έστατα**, Δίων. Κ. 79. 9.

ἀσεβό-τεκνος, ον, ὁ ἔχων ἀσεβῆ τέκνα, Νικήτ. Παφλ. 536C, κλ.

ἄ-σειρος, ον, ὁ ἄνευ σειρᾶς, σχοινίου, «ἄσειρος ἵππος, ὁ ἄδετος» Εὐστ. 1734. 2· «ἄσειρος ἵππος· ὁ μὴ ἔχων σειράν, μηδὲ δέσιν· ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος» Ἡσύχ.

ἀ-σείρωτος, ον, ἐπὶ ὀχήματος συρομένου ὑπὸ τῶν ζυγίων μόνον ἵππων ἄνευ σειραφόρων ἵππων, οἵτινες προσεδένοντο διὰ λωρίων πλησίον τῶν ζυγίων ἵππων, νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς ὄχημα ἔπαλλεν Εὐρ. Ἴων 1150· ἴδε **σειραφόρος**.

ἄ-σειστος, ον, ὁ μὴ σειόμενος, ἀκίνητος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 12. — Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 87· ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 33.

ἄσεκτος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἄψεκτος**, ἀγαθός, «ἄσεκτος· ἀγαθός· παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ» Ἡσύχ.

ἀ-σελάγητος, ον, ὁ μὴ φωτιζόμενος, εἰς ἄλλους χώρους ἀφεγγεῖς στυγνοὺς ἀσελαγήτους Κ. Μανασσ. Σύνοψ. Ἱστ. 4. 7.

ἀ-σέλαστος, ον, ὡς τὸ προηγ., ὁ μὴ φωτιζόμενος, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 445.

ἀσελγαίνω, ἀπαρ. **-αίνειν**, μετοχ. **-αίνων** Ἀνδοκ., Πλάτ.: παρατ. **ἠσέλγαινον** Δημ. 524. 15· μέλλ. **ἀσελγανῶ**, ὁ αὐτ.: ἀόρ. **ἀσελγῆναι** Δίων Κ. 52. 31.· — πρκμ. παθ. **ἠσέλγημαι** (ἴδε κατωτ.): — εἶμαι ἀσελγής, φέρομαι ἀσελγῶς, ἀκολάστως, Ἀνδοκ. 30. 2, Πλάτ. Συμπ. 190C· εἴς τινα Δημ. 1257. 25: — Παθ. ἐπὶ πράξεων, τὰ εἰς ἐμὲ ἠσελγημένα, ἀναισχύντως πεπραγμένα, ὁ αὐτ. 521. 2.

ἀσέλγεια, ἡ, ἀκολασία, ἡ μετὰ θρασύτητος βία, Πλάτ. Πολ. 424E, Ἰσαῖος 39. 23, κτλ.· οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος Δημ. 42. 25: μετὰ τοῦ **ὕβρις**· τὴν μὲν ἀσέλγειαν, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν ὕβριν, ὁ αὐτ. 514. 12· τῶν δημαγωγῶν Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 1. **II.** λαγνεία, ἀκολασία, αἰσχρότης, ἀσ. περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας Πολύβ. 37. 2, 4, κτλ.

ἀσελγής, ές, ἀκόλαστος, αἰσχρός, κτηνώδης, Ἀνδοκ. 34. 23, Ἰσαῖος 73. 42, Δημ. 23. 19· μετὰ τοῦ, βίαιος, εἰ μὲν τοίνυν ... εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγὴς οὕτω καὶ βίαιος ἐγεγόνει, ὁ αὐτ. 556. 21, Ἰσαῖος 73. 42· σκῶμμ' ἀσελγὲς Εὔπολ. ἐν «Προσπαλτίοις» 2· καθόλου, βίαιος, σφοδρός, ἄνεμος Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 25: — Ἐπίρρ., ἀσελγῶς πίονες, καθ' ὑπερβολὴν παχεῖς, Ἀριστοφ. Πλ. 560· ἀσελγῶς ζῆν Δημ. 958. 16· ἀσελγῶς διακεῖσθαι Λυσ. 169. 32· ἀσελγῶς τινι χρῆσθαι Δημ. 120. 10. **II.** λάγνος, μάχλος, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1. 22, 3, Λοβ. Φρύν. 184. (Ἴσως ἐκ τοῦ **θέλγω**, κατὰ μετατροπὴν τοῦ θ εἰς σ: παραβάλλουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **σαλάκων**).

ἀσέλγημα, τό, ἀσελγὴς πρᾶξις, ὕβρις, ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀσελγημάτων Πολύβ. 38, 2. 2, (ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ἀλογημάτων**), Κ. Μανασσ. 1209, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀστυάνασσα**.

ἀσελγισμός, ὁ, ἀσέλγεια, Ῥήτορες (Walz) τ. 8. σ. 739.

ἀσελγό-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπερφυῶς μεγάλα κέρατα, «ἀσελγόκερως τράγος, ὁ μέγας, ἢ ἀσελγόκερως ὁ κυρίττων» Σουίδ. ἐν λέξει **ἀσέλγεια**· «κριὸς ἀσελγόκερως· ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς, ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τόν τε δούριον .... ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγόκερων δέχεσθαι τὸν κυρίττοντα καὶ οἱονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν» Ἡσύχ. ἐν λέξει **κριὸς ἀσελγόκερως** (Πλάτ. Κωμ. Ἄδηλ. 24).

ἀσελγομανέω, εἶμαι ἐμμανῶς ἀσελγής, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 7.

ἀ-σέληνος, ον, ὁ ἄνευ σελήνης, νὺξ Θουκ. 3. 22, πρβλ. Πολύβ. 7. 16, 3.

ἀ-σέλῑνος, ον, ἄνευ τοῦ ἐκ σελίνου στεφάνου, νίκη ἀσέλινος, ἄναιμος, Δίων Κ. 68. 19 Bekk.

ἀ-σεμνολόγητος, ον, ὁ μὴ σεμνολογηθείς, ὁ μὴ ἀνυψωθεὶς διὰ σεμνῶν λόγων, Εὐστ. 342. 39.

ἄ-σεμνος, ον, ὁ μὴ σεμνός, ἀπρεπής, ἀνελεύθερος, ἄσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν αὐτουργεῖν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 13, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18· αἰσχρός, ἀσχήμων, Εὐστ. 1650. 63. — Ἐπίρρ. **-νως**, Ἰω. Χρυσ. Τιμόθ. τ. 4. σ. 333, 24.

ἀσεμνότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις σεμνότητος, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 619A.

ἀσεπτέω, = **ἀσεβέω**, χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν Σοφ. Ἀντ. 1350 κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Jebb, κατὰ δὲ τὸν Δινδόρφ.: χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν κτλ.

ἄ-σεπτος, ον, ὁ μὴ σεπτός, ἀνίερος, ἀσεβής, καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται Σοφ. Ο. Τ. 890· Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς Εὐρ. Ἑλ. 542.

ἄση [ᾰ], ἡ, κόρος, ναυτία, βδελυγμία, Ἱππ. Ἀφ. 1255. **2)** ἀνία, λύπη, στενοχωρία, Ἡρόδ. 1. 136, Πλάτ. Τίμ. 71C· ἔπαυσε καρδίαν ἄσης Εὐρ. Μήδ. 245: ὡσαύτως κατὰ πληθ. Σαπφ. 1. 3· λύπας καὶ ἄσας παρέχειν Πλάτ. Τίμ 71C. **II.** = **ἄσις** (ὅπερ ὁ Κόβητος προτιμᾷ), Λουκ. Κυν. 1, Πολυδ. 1. 49. (Ἐκ τοῦ **ἄω**, χορταίνω, συγγενὲς ὡσαύτως τῷ **ἄδην** ὡς τὸ **ἵσ-ημι** τῷ **ἰδ-εῖν**).

ἀ-σήκαστος, ον, ὁ μὴ κεκλεισμένος ἐν σηκῷ, ἐν μάνδρᾳ, ἀπροφύλακτος, Νικήτ. Χρον. 186A.

ἀ-σήμαντος, ον, ὁ ἄνευ ἀρχηγοῦ ἢ ποιμένος, μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν «ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 485, πρβλ. **σημάντωρ** — ἀσημάντοιο δόμοιο Ὀππ. Ἁλ. 3. 361. **II.** ἀσφράγιστος, ἄνευ σημείου, Ἡρόδ. 2. 38, Πλάτ. Νόμ. 954A. **III.** ἀσήμαντοι τούτου, ὅ ..

σῶμα ὀνομάζομεν, μὴ κεκλεισμένοι ὡς ἐν τάφῳ ἐντὸς τούτου, ὅπερ ὀνομάζομεν σῶμα, Πλάτ. Φαῖδρ. 250C, πρβλ. **σῆμα** 3. **IV.** ἐνεργ. ἄνευ σημασίας, λέξις, φωνὴ Διογ. Λ. 7. 57, Πλούτ. 2. 1026Δ.

ἀ-σημείωτος, ον, μὴ σεσημειωμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 22. **2)** ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ μὴ ἔχουσα μιλιάρια, ἤτοι λίθινα σημεῖα τῶν μιλίων, Ψευδο-Δημητρ. 89. 14.

ἀσημο-γράφος, ον, παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ὁ καταγράφων καὶ φυλάττων ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ σκεύη, ἴδε **ἄσημος** I.—οὕτω καὶ **ἀσημο-κλέπτης, ὁ,** ἐν Ἀνθ. Π. 11. 360, ὅπερ πιθανὸν νὰ σημαίνῃ τὸν κλέπτοντα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεύη, κοινῶς «ἀσημικά»: — **ἀσημο-ποιΐα, ἡ,** ἡ δι' ἀλχημείας ἐξ εὐτελῶν μετάλλων κατασκευὴ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἀσήμου, Δουκάγγ.

ἄσημος, Δωρ. **ἄσᾱμος, ον,** ὁ ἄνευ σημείου τινός, ἄσ. χρυσός, χρυσὸς ἄκοπος, χρυσὸς ἐν φυσικῇ καταστάσει ἢ κατασκευασθεὶς εἰς σκεύη, Ἡρόδ. 9. 41· ἄσ. χρυσίον, ἀργύριον Θουκ. 2. 13., 6. 8, «ἄσημον: ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου Ἄλεξις Ἐκπωματοποιῷ» Α. Β. 82, 7· συχν. ἐν Ἐπιγρ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπίσημον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 146. 10, κ. ἀλλ., Λουκ. Ἐπισκ. 10: — μεταγ. τὸ ἄσημον (ἐνν. ἀργύριον), σκεύη ἀργυρᾶ, ἄργυρος (ὡς τὸ **ἀσῆμι** τῆς νεωτέρ. Ἑλληνικῆς), Ἀνθ. Π. 11. 371· μέταλλα ἀσήμου, μεταλλεῖα ἀργύρου, Πτολ. Γεωγρ. 7. 2, 17·— καθόλου, ἄνευ σχήματος, ἀσχημάτιστος, ἄμορφος, Ὀππ. Κ. 3, 160·— ἄσ. ὅπλα, ὅπλα μηδὲν σῆμα φέροντα, Εὐρ. Φοίν. 1112. **II.** ἐπὶ θυσιῶν, χρησμῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὁ μηδὲν παρέχων σημεῖον, ἀκατάληπτος, χρηστήρια Ἡρόδ. 5. 92, 2· χρησμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 662· ὄργια Σοφ. Ἀντ. 1013. **III.** ὁ μὴ καταλείπων σημεῖόν τι ἢ ἴχνος, δυσδιάκριτος, ἀσαφής, **α)** τῇ ἀκοῇ, πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσ. ἦν αὐτόθι 1004· ἐπὶ ἤχων καὶ φωνῶν, ἄναρθρος, ἀκατάληπτος, ἄσημα φράζειν Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. 2. 2· ἄσημα βοῆς = ἄσημος βοή (πρβλ. ἀβρὰ παρηΐδος Εὐρ. Φοίν. 1500), Σοφ. Ἀντ. 1209, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 20. 6, Ρητ. 3. 2, 11· ἄσημα τρίζειν, ἐπὶ μυός, Βατραχομ. 108. 23. **β)** τῇ ὄψει, ἄσημον ἔχει μυελὸν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 6, 4, πρβλ. κ. Ἀκουστ. 30. **γ)** καθόλου, ἀδιάκριτος, ἀπαρατήρητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1596, Σοφ. Ἀντ. 252· ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων, κεκρυμμένων ὑπὸ τὴν θάλασσαν βράχων, Ἀνακρ. 38. **IV.** ἐπὶ προσώπων, πόλεων κλ., ἀσήμαντος, ἄγνωστος, μικρός, ἀφανής, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 849, πρβλ. Ἴωνα 8· νὺξ οὐκ ἄσημος, νὺξ ἀξιομνημόνευτος (ὡς ἑορτή), Ἀντιφῶν 120. 10. **V.** Ἐπίρρ. **-μως,** ἄνευ διακεκριμένων συμπτωμάτων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938, κτλ.· ἐπὶ κυνῶν ἰχνευόντων, ἀσήμως πορεύεσθαι, ἄνευ ὁρατοῦ τινος σημείου, αἱ μὲν γὰρ ἐπειδὰν λάβωσι τὰ ἴχνη πορεύονται ἀσήμως ὥστε μὴ γιγνώσκεσθαι ὅτι ἰχνεύουσιν Ξεν. Κυν. 3. 4· ἀσήμως καὶ κενῶς φθέγγεσθαι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 6. **2)** ποταπῶς, ἀφανῶς, ἄνευ σημασίας τινός, Διόδ. 5. 52.

ἀσημότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἄσημον, Γλωσσ.

ἀ-σήμων, ον, γεν. **ονος** = **ἄσημος** III, μόνον παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1668.

ἄ-σηπτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν ἢ φθοράν, Ἱππ. 885D, Ξεν. Κυν. 9, 13, Ἀριστ., κτλ. **2)** ἄπεπτος, ἀχώνευτος, σιτία Ἱππ. 522. 48.

ἀσηρός, όν, (ἄση) ὁ ναυτίαν προξενῶν, ἀηδής, Ἱππ. π. Ἀγμ. 766, 774· «ἀσηρόν, ἄσης ποιητικόν» Ἐρωτιαν. σ. 82. Ἐπίρρ. **-ρῶς,** «ἀχθεινῶς δὲ καὶ ἀσηρῶς» Πολυδ. Γ', 99. **2)** ὁ αἰσθανόμενος ἀηδίαν, ἢ περιφρόνησιν, ἐπὶ γυναικός, Σαπφὼ 78, ἴδε Gaisf. Ἡφαιστ. 64.

ἄ-σηστος, ον, (σήθω) ἀκοσκίνιστος, ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 115D.

ἀσηψία, τὸ μὴ σήπεσθαι, Τζέτζ. ἐν Ἀλληγ. Ὁμ. Boiss.

ἀσθενάριον, τό, τὸ νοσοκομεῖον μοναστηρίου, Βυζ., ἴδε Δουκάγγ.

ἀσθένεια, γεν. **ας,** Ἰων. **ης,** (Δινδ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡροδ. § 9), ἡ, ἔλλειψις δυνάμεως, ἀδυναμία, ἀτονία, Θουκ. 1. 3, Πλάτ. κλ.· ἐν τῷ πλ., ἰσχύες καὶ ἀσθ. Πλάτ. Πολ. 618D: ἰδίως ἔλλειψις ἐντελοῦς ὑγείας, νοσώδης κατάστασις, Ἡρόδ. 4. 135· ἀσθ. γήρως Ἀντιφῶν 27. 23· σωμάτων Θουκ. 4. 36, κτλ. **2)** νόσος, ὁ αὐτ. 2. 49, ἐν τῷ πληθ. **3)** ἀσθ. βίου, πενία, Ἡρόδ. 2. 47., 8. 51. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀδυναμία, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πλάτ. Νόμ. 854Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 8· τοῦ ἀκροατοῦ Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 4. — Σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 269.

ἀσθενέω, εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός, πάσχω ἐξ ἀτονίας· ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη, ἔχω ἀτονίαν τῶν μελῶν, Εὐρ. Ὀρ. 228· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσθ. Πλάτ. Λύσ. 209F· ἀπολ., Εὐρ. Ἱππ. 274, Θουκ. 7. 47, Πλάτ., κλ.· ἠσθένησεν, ἠρρώστησεν, Διογ. Λ. 13. 2· ἐγγύτατα δὲ τοῦ ἀσθενέοντός ἐστιν ὁ ἀσθενής· ἔστι δὲ ἀσθενέστερος ὁ ἀσθενῶν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. Διαφέρει κατὰ τὸν Φώτιον τοῦ **μαλακίζεσθαι,** κειμένου ἐπὶ γυναικῶν· «μαλακίζεται: ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι· τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν», Λεξ. Φωτ. σ. 243, 22, ἔκδ. Πόρσ.· ἰατρὸς ἀσθενοῦσι... τοῖς κάμνουσιν εἰσιών, τοῖς ἀσθενοῦσι καὶ οὖσι κατακοίτοις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκράτους, πρβλ. Πολύβ. 31. 21, 7. **2)** πάσχω ἔνδειαν Ἀριστοφ. Εἰρ. 636· ἴδε τὴν λέξ. **ἀσθενής** 4. **3)** μετ' ἀπαρ. ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, δὲν ἔχω ἀρκούσας δυνάμεις ὥστε νὰ πράξω τι.., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 2. 15, 5.

ἀσθένημα, τό, ἀδυναμία τις ἢ ἀσθενικὴ κατάστασις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 61.

ἀ-σθενής, ές, ὁ ἄνευ σθένους, δυνάμεως, ἀδύνατος, Λατ. infirmus: ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις, **1)** κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸν ὀργανισμόν, ἀδύνατος, ἀσθενικός, φιλάσθενος, καχεκτικός, τοὺς ἀσθενέας τῆς στρατιῆς Ἡρόδ. 4. 135, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Πινδ. Π. 1. 106, κτλ.· ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι Δημ. 567. 25· ἀσθενεστάτους ἐς τὰς ταλαιπωρίας, τοὺς ἀνικανωτάτους νὰ ὑποστῶσι ταλαιπωρίας, Ἡρόδ. 4. 134· ἀσθενέστερος πόνον ἐνεγκεῖν, παρὰ πολὺ ἀδύνατος ἢ ὥστε νὰ ὑποστῇ κόπον, Δημ. 637. 18· ὡσαύτως, ἀσθ. εἰς ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 1471. 4: = Ἐπίρρ., **ἀσθενῶς,** ἀσθενῶς ἴσχειν Πλάτ. Νόμ. 659E. **2)** κατὰ τὸν νοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ ἀσθενὲς τῆς γνώμης, ἡ ἀδυναμία, Θουκ. 2. 61. **3)** κατὰ τὴν δύναμιν, ἀνάξιος λόγου, μικρός, τῶν ἐπιστάμεθα μὲν τὴν μάχην, ἐπιστάμεθα δὲ τὴν δύναμιν ἐοῦσαν ἀσθενέα Ἡρόδ. 7. 9, 1, πρβλ. 1. 58, Αἰσχύλ. Πρ. 514, Σοφ. Ο. Κ. 1033. **4)** ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, ἀδύνατος, ἄπορος, πτωχός, οἱ χρήμασιν ἀσθενέστεροι Ἡρόδ. 2. 88· ἀπολ., ὅ τ' ἀσθενὴς ὁ πλούσιός τε Εὐρ. Ἱκ. 434, πρβλ. Λυσίαν 92. 2· οἱ ἀσθενέστεροι, οἱ κατώτεροι, οἱ ὑποδεέστεροι, οὕτω μᾶλλον οἵ γε ἀσθενέστεροι ἐθέλουσιν οὐδὲν ὑβριστικὸν ποιοῦντες φανεροὶ εἶναι Ξεν. Κύρ. 8. 1, 30. **5)** ἀσήμαντος, οὐκ ἀσθενέστατος σοφιστὴς Ἑλλήνων Ἡρόδ. 4. 95· οὕτω, ἀσθενὲς σόφισμα, οὐδενὸς ἄξιον, Αἰσχύλ. Πρ. 1011· ἐπὶ ποταμῶν ὅταν ἔχωσιν ὀλίγον ὕδωρ, τοῦ δὲ θέρεος, τῶν τε ὄμβρων ἐπιλειπόντων αὐτοὺς καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἑλκόμενοι ἀσθενέες εἰσὶ Ἡρόδ. 2. 25· ἐπὶ ὕδατος, ὀλίγον ἔχον εἰδικὸν βάρος, ἀραιόν, ἐλαφρόν, ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης ταύτης.., ὥστε μηδὲν οἷόν τε εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπλώειν μήτε ξύλον μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα ὁ αὐτ. 3. 23: ἐπὶ συμβεβηκότος, καὶ τά γε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα τελέως ἐς ἀσθενὲς ἔρχεται, εἰς τὸ τέλος καταντῶσιν εἰς μηδέν, ὁ αὐτ. 1. 120:—οὕτως, ἐπίρρ. **-ῶς,** ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Πλάτ. Πολ. 528B· καὶ συγκρ. ἀσθενεστέρως ἐπιθυμεῖν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 255E· ἀλλὰ καὶ **-έστερον** ὁ αὐτ. Χαρμ. 172B· καὶ παρὰ Θουκ. 1. 141 **-έστερα.**

ἀσθενικός, ή, όν, ὁ μὴ σθεναρός, πάσχων, ἀδύνατος, φιλάσθενος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 3; Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 55.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐλαφρῶς, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3. 17.

ἀσθενο-ποιέω, καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον; Ῥωμαῖοι ἀσθενοποιοῦντες ἀεὶ τὸν Φίλιππον Ἀππ. Μακεδ. 9. 7.

ἀσθενόρ-ριζος, ον, ἐπὶ φυτοῦ ἔχοντος ἀσθενῆ ῥίζαν, οὐχὶ ἰσχυράν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 14, 4.

ἀσθενό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων ψυχικὴν ἀδυναμίαν, ἀσθενόψυχοι ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες Ἰωσήπ. Μακκ. 15.

ἀσθενόω, καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον, ὡς τὸ ἀσθενοποιῶ, καὶ κινδυνεύοιεν; εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσοι, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντες καταστρέψασθαι Ξεν. Κύρ. 1. 5, 3· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. 79, κἑξ.

ἀσθένωσις, εως, ἡ, ἀδυναμία, τάσις πρὸς ἀσθένειαν, Ἱππ. 54. 4.

ἆσθμα, ατος, τό, (ἄω, πνέω) μικρὰ καὶ διακοπτομένη πνοή, «λαχάνιασμα», ἆσθμα καὶ ἱδρὼς Ἰλ. Ο. 241· ἄσθματι ἀργαλέῳ, αὐτόθι 10: ὑπ' ἄσθματος κενοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατεῖν Πλάτ. Πολ. 568D, πρβλ. 556D: — περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Ν. 10. 139, ἴδε **φρίσσω** ἐν τέλ. **II.** ὡς ὅρος ἰατρικός, ἡ ἀσθένεια ἡ καλουμένη **ἆσθμα,** Ἱππ. Ἀφ. 1248, κ. ἀλλ., ἴδε Adams εἰς Παῦλον Αἰγιν. 3. 29. **III.** ἐν γένει, πνοὴ ἀναπνοή, Μόσχ. 3. 52:— πνοὴ ἰσχυρά, φύσημα δυνατόν, ἆσθμα πυρὸς Ἀνθ. Π. 9. 677, Κόλουθ. 178· κεραυνοῦ Νόνν. Δ. 1. 2.

ἀσθμάζω, μέλλ. **-άσω,** = τῷ ἑπομ., Α. Β. 451: — ὡσαύτως, ἀσθματίζω Τζέτζ. Ἐπιστ. 95, σ. 85.

ἀσθμαίνω, πνευστιῶ, «κοντανασαίνω», «λαχανιάζω», ἀναπνέω μετὰ κόπου, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἐνεστῶτος, τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, πνευστιῶντες, «λαχανιασμένοι», Ἰλ. Κ. 376· ἐπὶ ἐκπνέοντος ἀνθρώπου, ὁ μετ' ἀγωνίας ἀναπνέων, ὃ γ' ἀσθμαίνων .. ἔκπεσε δίφρου Ε. 585, πρβλ. Κ. 496, Πινδ. Ν. 3. 84· οὐδὲν ἀσθμαίνων, ἄνευ προσπαθείας τινός, ἀκόπως, πρβλ. **κατασθμαίνω,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 651· γ' ἑνικ. **ἀσθμαίνει** Ἱππ. 489. 31· **ἀσθμαίνουσι** Ἀριστ. Προβλ. 11. 60· παρατ. **ἠσθμαινον** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 5. 4:— περιμένω τι ἀσθμαίνων, περιμένω τι ἀνυπομόνως, καὶ τὴν πανοπλίαν ἐνδὺς ἐφειστήκει τῇ βαλβῖδι τὸν δρόμον ἀσθμαίνων Ἡλιόδ. 4. 3· — ἀλλὰ μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., ἀσθμ. πυρὸς δριμεῖαν ὁμοκλὴν Ὀππ. Ἀλ. 4. 14. — Σπάν. παρ' Ἀττ.

ἀσθματικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ἄσθματος, Γαλην. 8. 292, Διοσκ. 1. 23· ὁ μετὰ κόπου ἢ βιαίως ἀναπνέων, ὁ αὐτ. 13. 106, Μανέθ. 4. 274: — οὕτω καὶ **ἀσθματίας, ου, ὁ,** Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 28, σ. 428.

ἀσθματώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., Ἱππ. 1014G. 1128G.

Ἀσία [ᾰσ-], Ἰων. **-ίη, ἡ,** πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 34, Ἡρόδ. 1. 4, Αἰσχύλ. Πρ. 411· γῆ Ἀσία Σοφ. Ο. Κ. 694· (ὁ Ἡσίοδ. ἐν

Θεογ. 359, ἔχει τὴν λέξιν ὡς ὄνομα μιᾶς τῶν 'Ωκεανίδων):—'Επίθ. **'Ασιᾱνός**, ή, όν, ὁ ἐξ 'Ασίας, ὁ κάτοικος τῆς 'Ασίας, οἱ 'Ασιανοί, οἱ ἐξ 'Ασίας, οἱ κάτοικοι τῆς 'Ασίας, Θουκ. 1. 6, κτλ.· θηλ. **'Ασιάς**, ἄδος, καὶ **'Ασίς**, ἴδος, [τὸ δεύτερον μετὰ ᾱ] συχν. παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ., οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ. Τὸ δὲ μέτρον ἀπαιτεῖ 'Ασιάς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, Εὐρ. 'Ορ. 1397, Βάκχ. 1169, Κύκλ. 443, 'Ασίς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 270, 'Ικ. 547· ἀλλαχοῦ δὲ ἑκάτερος τύπος ἁρμόζει.—'Ασιάς (ἐνν. γῆ), = 'Ασία, Εὐρ. Τρῳ. 743, Ἴων 1356· ἀλλ' ὡσαύτως (ὅρα ἐν λ. κιθάρα), ἡ 'Ασιανὴ κιθάρα ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ὁ ἐκ Λέσβου Κηπίων, 'Αριστοφ. Θεσμ. 120, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 443, Πλούτ. 2. 1133C.—ὡσαύτως 'Ασιάτης, -ᾶτις, 'Ιων. -ήτης, ῆτις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 61, Εὐρ., κτλ.: — **'Ασιατικός**, ή, όν, Στράβ. 723: — ὡσαύτως, **'Ασιῆθεν**, ἐπίρρ. ἐξ 'Ασίας, Συλλογ. 'Επιγρ. 6336.

'Ασιᾱ-γενής, ές, 'Ασιατικῆς καταγωγῆς, Διόδ. 17. 77· 'Ιων. **'Ασιηγενής**, 'Οππ. Κ. 1. 235· ἴδε Λοβ. Φρύνιχον 646.

'Ασιᾱνίζω, μιμοῦμαι τοὺς 'Ασιάτας, Φωτ. ΙΙ. 908C.

'Ασι-άρχης, ου, ὁ, ἄρχων τῆς 'Ασίας· ἑκάστη πόλις τῆς ἀνθυπατικῆς ἐπαρχίας τῆς 'Ασίας ἐξέλεγεν ἕνα ἐκ τῶν ἐντιμοτάτων καὶ πλουσιωτάτων πολιτῶν αὐτῆς ὅπως προεδρεύσῃ εἰς τοὺς κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος γενησομένους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τῶν θεῶν καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων. 'Εκάστη πόλις ἤγγελλε τὸν ἐκλεχθέντα εἰς τὸ κοινὸν τῆς 'Ασίας, ὅπερ συνήρχετο ἐν 'Εφέσῳ, ἢ Σμύρνῃ ἢ ἐν Σάρδεσι. Τὸ κοινὸν ἐξέλεγεν ἐκ πάντων τούτων δέκα οὓς ἐξέπεμπεν εἰς τὸν ἀνθύπατον, οὗτος δὲ ἐξέλεγεν ἕνα ἐξ αὐτῶν ὅπως προεδρεύσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ἐν ταῖς Πράξ. τῶν 'Αποστ. ἀναφέρονται πολλοὶ 'Ασιάρχαι, ἐνῷ ὁ Εὐσέβ. ἀναφέρει μόνον ἕνα, Στράβ. 649, Πράξ. 'Αποστ. ιθ' 31, Μαρτύρ. Πολυκάρπ. 1037Β (= 1045Α ἀρχιερεύς) Συλλ. 'Επιγρ. 2511, 2912, κ. ἀλλ.· 'Ασ. ναῶν τῶν ἐν 'Εφέσῳ 2464·—ὡσαύτως **'Ασίαρχος**, μετὰ τοῦ ῥήματος -αρχέω, 2990a, πρβλ. 3504, ἴδε Ramsay ἐν Amer. Inst. 1. σ. 103.

'Ασιᾱτο-γενής, ές, 'Ασιαγενής, 'Ασιατικῆς καταγωγῆς, πᾶσα ἰσχὺς 'Ασιατογενὴς φχωκε Αἰσχύλ. Πέρσ. 12.

ἀσῑγησία, ἡ, τὸ μὴ σιγᾶν, πολυλογία, καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία τὴν ἀνηκοΐαν Πλούτ. 2. 502C.

ἀ-σίγητος, ον, ὁ μὴ σιγῶν, ὁ ἀεὶ λαλῶν, ὁ ἀεὶ θορυβῶν, ἀσιγήτοιο λέβητος Καλλ. εἰς Δῆλ. 286, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 203, Νόνν.—'Επίρρ. -τως 'Ιω. Χρυσ. 21, τ. 5. σ. 129, 37.

ἄ-σιγμος, ον, ἄνευ τοῦ σῖγμα, εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ἔλας ἐποίουν Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 14· Λάσου τοῦ 'Ερμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδὴν 'Αθήν. 455C· ἐντεῦθεν ῥῆμα, **ἀσιγμο-ποιέω** συνθέτω ποίημα ἄνευ τοῦ σῖγμα, 'Αθήν. ἔνθ' ἀνωτ. (Πινδ. 'Αποσπ. 47)· ἴδε Εὐστ. 1335, 53, Casaub., 'Αθήν. 448D, Schäf. Διον. 'Αλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀσίδα, ἡ, = **πελαργός**, κοιν. «λελέκι», κατ' ἄλλους ἐρωδιός, 'Εβδ. ('Ιερ. η', 7).

ἀ-σίδηρος [ῐ], ον, ὁ οὐχὶ ἐκ σιδήρου, μοχλοὶ Εὐρ. Βάκχ. 1104· ὁ μὴ σχηματιζόμενος διὰ τοῦ σιδήρου, δηλ. τοῦ ἀρότρου, αὔλακα τὰν ἀσίδαρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἄμφω 'Ανθ. Π. 9. 299. II. ὁ ἄνευ ξίφους, χειρὸς ἀσιδήρου μέτα Εὐρ. Βάκχ. 736.

ἀσῐδήρωτος, ον, = **ἀσίδηρος**, Βυζαντ.

'Ασιῆτις, 'Ιων. ἀντὶ **'Ασιᾶτις**.

ἄ-σικχος, ον, ὁ μὴ ἰδιότροπος ἢ δύσκολος περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ «σιχασιάρης», τὰς τροφοὺς (ἐν Σπάρτῃ)... ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσικχα Πλουτ. Λυκ. 16. II. ὁ μὴ σικχός, ἀηδής, ἐν τῷ ὑπερθ. καὶ ὄψων ἀσικχότατον, ὁ αὐτ. 2. 132Β.

ἄσιλλα, ἡ, ξύλον ἔχον μῆκος ὀργυιᾶς καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῶν ὤμων οὕτως ὥστε ἐξ ἑκατέρων τῶν ἄκρων αὐτῶν νὰ ἐξαρτῶσι σπυρίδας ἢ ἄλλα πράγματα, ἔχων τρηχεῖαν ἄσιλλαν Σιμωνίδης παρ' 'Αριστ. (Ρητ. 1. 7)· τὰς ἀσίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες 'Αλκίφρ. 1. 1· πρβλ. **ἀναφορεύς**.

ἄσιλος, ον, ἴδε **ἀνάσιλος**.

ἀ-σῐνής, ές, ὁ μὴ ὑποστὰς βλάβην, περὶ τῶν βοῶν τοῦ 'Ηλίου, τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, ἐὰν δὲν τὰς βλάψῃς, 'Οδ. Λ. 110· ἀσινέα τινὰ ἀποπέμπειν 'Ηρόδ. 2. 189· ἀσινὴς ἀπικέσθαι, ἀναχωρέειν, ὁ αὐτ. 8. 19, 116· οὕτως, ἀσινὴς δαίμων, τύχη ἀπηλλαγμένη βλάβης, βίος ὄλβιος, τίς ἂν εὔξαιτο βροτὸς ὢν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων; Αἰσχύλ. 'Αγ. 1341· ἀσ. βίοτος, αἰών, ὁ αὐτ. Χο. 1018, Εὐμ. 315. 2) σπαν. ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποστάντων βλάβην, ἢ τὰ ὁποῖα ἀφίνει τις ἀβλαβῆ, τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς 'Ηρόδ. 2. 121, 3· ἐὰν τὰ ἐπιθέματα... ἀσινῆ Συλλ. 'Επιγρ. 989 6, πρβλ. 991 6. II. ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ βλαβερός, Σαπφ. 83, 'Ηρόδ. 1. 105, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 769· ἀσινέστεραι πηρώσιες ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 827· ἐπὶ τῶν θηρίων τῶν μὴ ἐπιτιθεμένων κατὰ τῶν ἀνθρώπων, αἱ δὲ ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ οἱ ἄγριοι οἶες καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι ἀσινεῖς εἰσιν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ἀβλαβής, ἀθῷος, ἡδονὰς ἀσινεῖς Πλάτ. Νόμ. 670D· ἀσινέσταται τῶν ἡδονῶν ὁ αὐτ. 'Ιππ. Μείζ. 303Ε. 2) ὁ ἀπὸ βλάβης προφυλάττων, πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι [τύχῃ προσετέθη ὑπὸ Δινδ.] Αἰσχύλ. Θήβ. 826.—'Επίρρ. -νῶς 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 938, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 18, 2· ὑπερθ. -έστατα Ξεν. 'Αν. 3. 3, 3.

ἀσινότης, ητος, ἡ, ἀθῳότης, Εὐνάπ. σ. 62.

ἀσιο-γεῖαι, αἱ, αἱμασιαί, φράκται ἐξ ὠμῶν πλίνθων, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Φ. 321.

ἄσιος, α, ον, πλήρης ἰλύος, ἰλυώδης, πηλώδης, ἐκ τοῦ **ἄσις**, [ᾰ], ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γραφήν, ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, ἐν 'Ιλ. Β. 461, ἀντὶ τῆς κοινῶς παραδεδεγμένης, 'Ασίῳ ἐν λειμῶνι· ὁ Στράβων 650, οἱ Σχολ. καὶ Εὐστ. ἀναφέρουσι γραφὴν **'Ασίω**, Δωρ. γεν. ἀντὶ **'Ασίου** ἐξ ὀνομαστ. ὁ **'Ασίας**, ὅπερ εἶναι τὸ ὄνομα ἥρωός τινος, ὁ Monro παρεδέχθη τὴν γραφὴν 'Ασίω ἐν Λειμῶνι· ἀλλ' ἴδε Spitzn.

ἀσίρακος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἄνευ πτερῶν, ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς ἀσίρακος ἢ ὄνος ἄπτερός ἐστι καὶ μεγαλόκωλος Διοσκ. 2. 57· πρβλ. **ὄνος** IV.

ἄσις [ᾰ], εως, ἡ, ἰλύς, οἵαν οἱ ὑπερεχχειλίζοντες ποταμοὶ καταλείπουσιν ὅταν ἀποσυρθῶσι τὰ ὕδατα αὐτῶν, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, τόσην αὐτῷ ἰλὺν ἄνωθεν περιθήσω, 'Οππ. 'Αλ. 3. 433, Νικ. Θ. 176· ἐκ θαλάσσης Χαρίτων 2. 2: — πρβλ. **ἄση** II.

ᾆσις, εως, ἡ, τὸ ᾄδειν, ᾆσμα, Πτολ. παρ' Εὐστ. 1312. 41.

'Ασίς [ᾰ], ἴδος, ἡ, ἴδε **'Ασία**.

ἀσῑτέω, διατελῶ ἄνευ τροφῆς, ἀπέχομαι τροφῆς, νηστεύω, Εὐρ. 'Ιππ. 277, Πλάτ. Συμπ. 220Α· ἀσ. ἡμέρας δύο, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 5, 5. 2) δὲν ἔχω ὄρεξιν, 'Ιππ. 'Αφ. 1245.

ἀσῑτία, 'Ιων. ίη, ἡ, ἔλλειψις τροφῆς, 'Ηρόδ. 3. 52, Εὐρ. 'Ικ. 1105, ἀμφότερα κατὰ πληθ. II. ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 389, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 9, 15. 2) ἔλλειψις ὀρέξεως, 'Ιππ. 'Αφ. 1258.

ἄ-σῖτος, ον, ὁ διατελῶν ἄνευ τροφῆς, νηστεύων, 'Οδ. Δ. 788, Σοφ. Αἴ. 324, Εὐρ. Μήδ. 24, Θουκ. 7. 40, κτλ.· ἰχθὺς Πλάτ. Κωμ. ἐν «'Εορταῖς» 3.—'Επίρρ. -ως Τζέτζ.· ἀλλὰ ἀσιτὶ 'Εβδ. ('Ιώβ. κδ', 6).

ἀ-σιώπητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποσιωπήσῃ, τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

ἀσκαθής Δωρ. ἀντὶ **ἀσκηθής**.

ἀσκαίρω, = **σκαίρω** (μετὰ α εὐφων.), Κ. Σμ. 5. 495, ἀμφ.

ἀσκάλᾰβος, ὁ, = τῷ ἑπ., Νικ. Θ. 484.

ἀσκᾰλᾰβώτης, ου, ὁ, = **γαλεώτης**, ἡ κατάστικτος σαύρα, Λατ. stellio· πρῴην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη ὑπ' ἀσκαλαβώτου, «ἑκατέρως λέγεται καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Νεφ. 170, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 4. 11, 9., 8. 29, 4, κ. ἀλλ.

ἀσκάλαφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιθ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ 'Οβιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ ἢ γλαυκός, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουΐδᾳ, ὅστις ἑρμηνεύει: «ἀσκάλαφος, παρὰ τὸ ἀσκελὲς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός». II. ὡς κύρ. ὄν., τῶν ἦρχ' 'Ασκάλαφος καὶ 'Ιάλμενος, υἷες Ἄρηος 'Ιλ. Β. 512, κτλ.

ἀσκᾰλίζω, σκαλίζω κατὰ πρόσθεσιν τοῦ α, Α.Β. 24, 18 ἐν λέξει ἀσκαρίζειν· πρβλ. **σκαλίζω**, **σκαλεύω**, κτλ.

ἄσκᾰλος, ον, ὁ μὴ σκαλισθείς, ὁ μὴ βοτανολογηθείς, Θεόκρ. 10. 14· **ἀσκάλευτος** καὶ **-ιστος**, ον, Σχόλ. αὐτόθι καὶ **ἄσκαλτος**, ον, «ἄσκαλτοι· κακῶς εἰργασμένοι» 'Ησύχ.

ἀσκαλώπας, ὁ, εἶδος πτηνοῦ ὅπερ ὁ 'Αριστοτέλης ('Ιστ. Ζ. 9. 26) περιγράφει λεπτομερῶς ὡς ἑξῆς: ἀσκαλώπας δ' ἐν τοῖς κήποις ἁλίσκεται ἕρκεσιν· τὸ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίς, τὸ ῥύγχος μακρόν, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἀτταγῆνι· τρέχει δὲ ταχὺ καὶ φιλάνθρωπόν ἐστιν ἐπιεικῶς.—'Εν Κρήτῃ τανῦν εἶδος γλαυκὸς ὀνομάζεται **σκλῶπα**.

ἀσκαληρές· «ἰσόπλευρον παρὰ Δημοκρίτῳ» 'Ησύχ. μετὰ τὴν λέξιν **ἀσκαροφόρον**.

ἀσκάληρον, τό, τὸ περικάρδιον (περικάρπιον Meineke) τοῦ καυλοῦ τῆς κάκτου, 'Αθήν. 70Ε.

ἀσκαλιάζοντες· «ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες» 'Ησύχ.

ἀ-σκαμβεύτως, (σκάμβος) ἐπίρρ. ἀστραβῶς, ὀρθῶς, «οὕτω κατορθωθῆναι καὶ τὸ δεύτερον, ἵνα μὴ θάτερον μὲν ἀσκαμβεύτως ἔχῃ, τὸ δὲ λοιπὸν ὑποσκάζῃ φαύλως» Εὐστ. Πονημάτ. 51. 73.

ἀσκαμωνία, ἡ, = **σκαμωνία**, εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς, Τζέτζ. 'Επιστ. 92. σ. 81, Σουΐδ.

ἀ-σκανδάλιστο· ον, ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος, Κλήμ. 'Αλ. Στρώμ. 4. σ. 597, 12, κλ.

ἀσκάνδης, ὁ, = «ἄγγελος» 'Ησύχ.· ὁ κῶδιξ ἔχει **ἀσκανδής**.

ἀσκάντης, ου, ὁ, κράβατος, κλινίδιον εὐτελές, ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβὼν 'Αριστοφ. Νεφ. 633, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 6. II. φέρετρον, νεκροκράβατον, 'Ανθ. Π. 7. 634.

ἀσκαρδᾰμυκτέω, βλέπω ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενῶς, χωρὶς νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 292.

ἀσκαρδᾰμυκτί, 'Επίρρ. ἐκ τοῦ **ἀσκαρδάμυκτος**, χωρὶς νὰ κλείσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, κτλ.

ἀ-σκαρδάμυκτος, ον, ὁ μὴ σκαρδαμύττων, ὁ μὴ βλεφαρίζων, ὁ μὴ κινῶν τὰ βλέφαρα, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 292:—'Επίρρ. -τως Εὐστ. 756, 59.—'Εν 'Ιππ. 1050 εὕρηται πληθ. **ἀσκαρδαμύκται**.

ἄσκαρθμος, ον, ὁ μὴ σκιρτῶν μὴ ἀναπηδῶν, 'Ησύχ.· οὕτως **ἀσκαρής**, ές, ὁ αὐτ.

ἀσκαρῑδώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης ἀσκαρίδων, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 144.

ἀσκαρίζω, μέλλ. -ιῶ, ποιητ. τύπος τοῦ σκαρίζω, σκιρτῶ, πηδῶ (μετ' εὐφων. α), ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπέπερδε Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσι» 3.

ἀσκαρίς, ἴδος, ἡ, σκώληξ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. Ἀφ. 1248· ἔστι δὲ αὐτῶν (τῶν ἑλμίνθων) γένη τρία, ἥ τε ὀνομαζομένη πλατεῖα καὶ αἱ στρογγύλαι καὶ τρίται αἱ ἀσκαρίδες Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 519, 4· «ἀσκαρίδες. ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ μακραὶ (ὁ. γρ. μικραὶ) ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γεννώμεναι» Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ., πρβλ. **ἕλμινς**. II. τὸ ἔμβρυον τῆς **ἐμπίδος** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.14 κἑξ.

ἀ-σκάριστος, ον, ὁ ἄνευ σφαδασμοῦ ἢ προσπαθείας, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἶ. 833.

ἄσκαρος, ὁ, εἶδος κροτάλου, Πολυδ. Δ', 60· «ἄσκαροι· γένος ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων· οἱ δὲ κρόταλα» Ἡσύχ.

ἀσκ-αύλης, ου, ὁ, (ἀσκὸς) ὁ παίζων τὸν ἄσκαυλον, τὴν «ἀσκομαντοῦραν» ἢ «γκάϊδαν», ἴδε Reisk. εἰς Δίωνα Χρυσ. 2. 381.

ἄ-σκαφος, ον, ὁ μὴ σκαφθείς, κοιν. «ἄσκαφτος», ἄσκαφοι ἄμπελοι μένουσαι διὰ τέλους Στράβ. 502.

ἀσκεθής, ές, Ὀδ. Ξ. 255, ἴδε **ἀσκηθής**.

ἀσκεία, ἡ, «ἀσκεία· θρησκεία, εὐσέβεια, κόσμησις» Ἡσύχ.

ἀσκελής, ές, (α εὐφων., **σκέλλω**), ὁ ἄγαν κατεσκληκώς, ὁ καταβεβλημένος ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν, ὁ ἄγαν κεκμηκώς, ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι Ὀδ. Κ. 463. 2) οὐδ. **ἀσκελὲς** ὡς ἐπίρρ. τραχέως, ἰσχυρογνωμόνως, ἐπιμόνως, ἀσκελὲς αἰεὶ Ὀδ. Α. 68., Δ. 543· ὡσαύτως, ἀσκελέως αἰεὶ Ἰλ. Τ. 68· πρβλ. **περισκελής**· (ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ χρήσει τινὲς προτιμῶσι νὰ θεωρῶσι τὸ α ὡς στερητ., καὶ ἑρμηνεύουσι: χωρὶς νὰ ξηραίνηται, ἀπαύστως). II. (α στερητ., **σκέλος**) ἄνευ σκελῶν, Πλάτ. Τίμ. 34Α, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 5, 1. 2) μεταφ. (**α ἀθροιστ., σκέλος**) = **ἰσοσκελής**, ἰσόρροπος ἐπὶ πλάστιγγος, Νικ. Θ. 41.

ἀσκελοποιός, όν, (α στερ., **σκέλλω, ποιέω**) ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν ἀποξήρανσιν, τὸν μαρασμόν, λέξις πλασθεῖσα πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος Ἀσκληπιός: «ἢ ἀσκελοποιός τις ὤν, ὁ μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι καὶ ξηραίνεσθαι καὶ νεκροῦσθαι ὑπὸ νόσων τοὺς ἀνθρώπους, σκέλλω γὰρ τὸ ξηραίνω» κτλ. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1054.

ἀ-σκέπαρνος, ον, ὁ μὴ σκεπάρνῳ πελεκηθείς, ἀπελέκητος, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Σοφ. Ο. Κ. 101.

ἀ-σκέπαστος, ον, ὁ μὴ ἐσκεπασμένος, Διοσκ. 5. 132·—ὡσαύτως **ἀ-σκεπής, ές**, Ἀνθ. Π. 5. 260:—καὶ **ἄ-σκεπος, ον**, Ψευδ-Λουκ. Φιλόπατρ. 21.

ἄ-σκεπτος, ον, ἀπερίσκεπτος, «ἀσυλλόγιστος», Πλάτ. Πολ. 438Α, Πλούτ. 2. 45Ε· — κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ. **ἀσκέπτως** Θουκ. 6. 21, Πλάτ. Χαρμ. 158Ε, κτλ.· ἀσκέπτως ἔχειν Πλάτ. Κρατ. 440D· ἀσκ. ἔχειν τινὸς ὁ αὐτ. Γοργ. 501C· ὡσαύτως **ἀσκεπτί**, οὐ γὰρ ἀσκεπτὶ βεβούλευνται Ἀθανάσ. κατὰ Ἀρειαν. 37, τ. 1. σ. 156Β: — Συγκρ. **-ότερον** Πλουτ. Δημήτρ. 1. II. ἀνεξέταστος, ἀπαρατήρητος, μὴ συζητηθεὶς ἔτι, ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἥν σ' οἱ τοξόται ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 258· ἵνα μηδὲ τοῦτο παραλίπωμεν ἄσκεπτον Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 19· μὴ ... ἄσκεπτον γένηται ὑπὸ τῶν ἐπεισκωμαζόντων λόγων, μήπως μείνῃ ἀνεξέταστον, Πλάτ. Θεαίτ. 184Α. 2) ἀόρατος, κεκρυμμένος, γάμοι Ὀππ. Ἁλ. 1. 773. 3) παρὰ πολὺ μικρὸς ὥστε νὰ παρατηρηθῇ, σμικρότατος, ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 34, 1.

ἀσκέρα, ας, ἡ, χειμερινὸν ὑπόδημα μαλλωτὸν ἔσωθεν, «ἀσκέραι· ὑπόδημα λάσιον, χειμῶνος χρήσιμον» Πολυδ. Ζ', 85·—κατὰ τὸν Τζέτζην εἰς Λυκόφρ. 855· «ἀσκέραι οὐ τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ τὰ πιλία, ἤτοι τὰ ὀρτάρια, εἰσίν» δηλ. εἶδος εὐμαρίδων ἐκ πίλου, οἷα εἶναι τὰ Τουρκικὰ «τερλίκια»· ἴδε Ἱππώνακτα 10 κτλ.: — ὑποκορ. **ἀσκερίσκος**, ὁ, πληθ. κατὰ μεταπλασμ. **ἀσκερίσκα** (πρβλ. **σαμβαλίσκα**) Ἱππῶναξ 9.

ἀ-σκεύαστος, ον, ὁ μὴ διὰ τέχνης κατασκευασθείς, μὴ τεχνητός, ἀνεπιτήδευτος, φυσικός, ἀσκεύαστον τὸ κάλλος Φιλόστρ. 826.

ἀσκευής, ές, μὴ ἔχων τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἑαυτοῦ τέχνης, ἀσκευὴς ἐὼν καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήια Ἡρόδ. 3. 131. II. ὁ ἄνευ σκευῶν οἰκιακῶν ἢ ἐπίπλων, Κράτης ἄοικός τε καὶ ἀσκευὴς καὶ ἀκτήμων τέλεον ἦν Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 412. 24.

ἄ-σκευος, ον, ἀπαράσκευος, οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκ. Σοφ. Ο. Κ. 1029· ἄσκ. βίος, ἀνεπιτήδευτος, ἁπλοῦς, ἀπροσποίητος, Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 357Β: — μετὰ γεν., ἄσκ. ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ, ἄνευ ὅπλων καὶ στρατοῦ..., Σοφ. Ἠλ. 36. II. **ἄσκευοι**, οἱ, ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται, ψιλοί, Παυσ. 8. 50, 2.

ἀ-σκευώρητος, ον, ὁ μὴ ὁλοσχερῶς ἐρευνηθείς, ἀνερεύνητος, θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν τορευμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν Στράβ. 381.

ἀ-σκεψία, ἡ, ἔλλειψις σκέψεως, ἀλογιστία, Πολύβ. 2. 63, 5.

ἀσκέω: μέλλ. **-ήσω**, κατεργάζομαι ἀκατέργαστον ὑλικόν, εἴρια, κέρατα Ἰλ. Γ. 388· κατασκευάζω τι περιέργως μετὰ τέχνης, ἐπεξεργάζομαί τι τεχνηέντως, [κρητῆρα] Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν Ἰλ. Ψ. 743· ἑρμῖν' ἀσκήσας, κλινόποδα κατασκευάσας, Ὀδ. Ψ. 198· πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, διπλώσασα καὶ διευθετήσασα, Δ. 439· ἅρμα .. χρυσῷ .. εὖ ἤσκηται, εἶναι καλῶς ἐπεξειργασμένον, κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ, Ἰλ. Κ. 438· χορὸν ἤσκησεν (ἴδε τὴν λέξ. **χορός**) σ. 592: — συχνὰ προστίθεται εἰς ῥήματα κατὰ μετοχ. ἀοριστου: [θρόνον] τεύξει ἀσκήσας, θὰ κατασκευάσῃ θρόνον μετὰ τέχνης, Ξ. 240· [χρυσὸν] βοὸς κέρασιν περιχεῦεν ἀσκήσας Ὀδ. Γ. 437· [ἑανὸν] ἔξυσ' ἀσκήσασα Ἰλ. Ξ. 178, πρβλ. Δ. 110. 2) ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐνδύω ἐπιμελῶς, στολίζω, κοσμῶ, παρασκευάζω, ἀσκεῖν τινα κόσμῳ Ἡρόδ. 3. 1· ἀσκεῖν εἰς κάλλος Εὐρ. Ἠλ. 1073· δέμας Εὐρ. Τρῳ. 1023: — συχν. ἐν τῷ παθ., πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 182 (ἴδε Γλωσσ. Blomf.)· οὐ χλιδαῖς ἠσκημένος Σοφ. Ἠλ. 452· οὕτως ἐπὶ οἰκοδομῶν, παστὰς ἠσκημένη στύλοισι Ἡρόδ. 2. 169· Παρίῳ λίθῳ ἠσκημένα ὁ αὐτ. 3. 57· ἀπολ., οἴκημα ἠσκημένον ὁ αὐτ. 2. 130· ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου (ἐνν. σῶμα βαστάζεις), πλὴν λόγῳ ἠσκημένον, λόγῳ πεπλασμένον, Σοφ. Ἠλ. 1217· Μέσ., προὔργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο, ἐγκαίρως δ' ἐκόσμησε διὰ ὅπλων εἰς ἀλκὴν τὸ ἴδιον σῶμα, ἢ ἐγύμνασεν αὐτὸ ἐγκαίρως εἰς τὰ ὅπλα, Εὐρ. Ἑλ. 1379, πρβλ. Ἀλκ. 161. 3) παρὰ Πινδ., τιμῶ θεότητά τινα, σέβομαι, λατρεύω αὐτήν, Λατ. colere, δαίμονα ἀσκ. θεραπεύων Π. 3. 193· ἀσκεῖται θέμις ὁ αὐτ. Ο. 8. 29. II. παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔν τε τῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξασκῶ, γυμνάζω, παιδεύω, Λατ. exercere, κυρίως ἐπὶ ἀθλητικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν τοιούτων: Συντάσσεται δέ, 1) μετ' αἰτ. τοῦ ἀσκουμένου προσώπου ἢ πράγματος, ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον Ἀριστοφ. Πλ. 47· ἀσκεῖν τὸ σῶμα εἴς ἤ πρός τι, εἴς τι ἢ πρὸς τινα σκοπόν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 20, Ἀπομν. 1. 2, 19· ἔχθρὸν ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικοῦτον ἠσκήκαμεν Δημ. 36. 13:—Παθ., σώματα εὖ ἠσκημένα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 41· ἀσκεῖσθαί τι αὐτόθι 2. 1, 24· ἀσκεῖσθαι λέγειν Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 4· τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὁ αὐτ. Τόξ. 27· τινι, ἔν τινι Δίων Κ. 45. 2., 60, 2· πρός τι Διόδ. 2. 54: — παρ' Ἐκκλ., ἀσκῶ εἰς σκληραγωγίαν τὸ σῶμα, ἀπονεκρῶ τὰ πάθη. 2) μετ' αἰτ. τοῦ ἀσκουμένου πράγματος, ἀσκ. τέχνην πεντάεθλον Ἡρόδ. 3. 125., 9. 33· μανθάνειν καὶ ἀσκ. τι Πλάτ. Γοργ. 509Ε· ἀ. παγκράτιον, στάδιον, κτλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 795Β, Θεάγ. 128Ε· ἠσκημέναι μηδεμίαν ἄσκησιν κυριωτέραν τῆς πολεμικῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 34:—συχν. μεταφ., ἀσκ. τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην Ἡρόδ. 7. 209., 1. 96· δίκαια Σοφ. Ο. Κ. 913· ἀρετὴν Εὐρ. Ἀποσπ. 219, Πλάτ.· κακότητα Αἰσχύλ. Πρ. 1066, πρβλ. Σοφ. Τρ. 384· ἀσέβειαν Εὐρ. Βάκχ. 476· λαλιὰν Ἀριστοφ. Νεφ. 931, πρβλ. Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 1102· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀσκ. αὐτὸν τὰ πολεμικὰ Ξεν. Κύρ. 8. 6, 10. 3) μετ' ἀπαρεμ., ἀσκεῖ τοιαύτη..μένειν, προσπάθει νὰ μένῃς τοιαύτη.., Σοφ. Ἠλ. 1024· οὕτω, λέγειν ἠσκηκότες ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 865· ἀσκ. γαστρὸς κρείττους εἶναι, τοὺς φίλους ἀγαθὰ ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 45., 5. 5. 12· ἤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς, συνείθιζε δὲ νὰ συναναστρέφηται μὲν μετὰ παντοδαπῶν ἀνθρώπων, νὰ ἔχῃ δὲ φίλους τοὺς ἀγαθούς, ὁ αὐτ. Ἀγησίλ. 11. 4. 4) ἀπολ. ἀσκοῦμαι, ἐκπαιδεύομαι, προσπαθῶ, κοπιάζω, Πλάτ. Πολ. 389C· οἱ ἀσκέοντες, οἱ ἀσκούμενοι εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29· περί τι Πολύβ. 9. 20, 9.—Πρβλ. **ἀσκητός, ἀσκητέον**.

ἄσκη, ἡ, = **ἄσκησις**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 48.

ἀσκηθής, ές, μὴ ὑποστὰς βλάβην τινά, σῶος, ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι ἀσκηθὴς Ἰλ. Κ. 212· καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν Ὀδ. Ι. 79. κτλ.: μεταγ. ἐπὶ πράγμ., ἀσκ. νόστος, ἀσφαλὴς ἐπάνοδος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 690· ἀσκηθὲς μέλι, ἄδολον, ἁγνὸν μέλι, Ἀντίμαχ. παρ' Ἀθην. 468Α: τὸ ἐν Ὀδ. Ξ. 255 **ἀσκηθέες** (κατὰ Οὔολφ. καὶ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ **ἀσκεθέες** τῶν χειρογρ.) πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται ὡς τρισύλλ. (Ἴσως ἐκ τοῦ α στερ. καὶ τῆς ῥίζης, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Ἀγγλ. scathe, Γερμ. schaden, ὅ ἐ. βλάβη).

ἄσκημα, τό, γύμνασμα, Ἱππ. κατ' Ἰητρ. 742, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 79, Οἰκ. 11, 19.

ἄ-σκηνος, ον, ὁ ἄνευ σκηνῆς, ὕπαιθρος, μὴ ὑπὸ σκηνήν, καὶ λιμὸν ἀνέχεσθαι καὶ δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον Πλουτ. Σερτ. 12. 2) ἄνευ σκηνικῆς, δηλ. θεατρικῆς ἀπάτης, ὡς ἐπίρρ., σεαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων, οὐχὶ θεατρικῶς, Συνεσ. Ἐπιστ. 138, (274D).

ἄσκησις, εως, ἡ, (ἀσκέω) ἄσκησις, ἐξάσκησις, γύμνασις, Πλάτ. Πρωτ. 323D, κ. ἀλλ.· ἰδίως ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἕξεων ἀθλητοῦ, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Θουκ. 2. 39· πολεμικὴ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 34· κατὰ πληθ. γυμνάσματα, Πλάτ. Πολ. 518Ε, Πολιτικ. 294D. II. μετὰ γεν. ἄσκ. τινος, ἄσκησις εἴς τι, Θουκ. 5. 67· ἀρετῆς Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 20· δειλίας, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείας Πλάτ. Νόμ. 791Β. III. καθόλου, ἐπάγγελμα, τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; τί ἐπάγγελμα ἐξασκεῖ; Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 7· περὶ φιλοσοφικῆς αἱρέσεως, ἡ κυνικὴ ἄσκ. ὁ αὐτ. Τόξ. 27. 2) παρ' Ἐκκλ. ὁ ἀσκητικὸς βίος, Εὐσέβ. ΙΙ. 181C, Ἀθαν. 1. 721C, Βασίλ. 648C κλ.

ἀσκητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ἡ σιωπὴ ἀσκητέα, πρέπει τις ν' ἀσκήσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸ σιωπᾶν, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43. II.

ἀσκητέον, δεῖ ἀσκεῖν· σοφίαν, σωφροσύνην Πλάτ. Γοργ. 487C, 507D· ποῖα πρὸς ποίους ἀσκ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 18.

ἀσκητήριον, τό, παρ' Ἐκκλ. κυρίως ἡ καλύβη τοῦ ἀσκητοῦ, Ἀθαν. II. 845B, Βασίλ. III. 877C, Γρηγ. Ναζ. II. 577B, Παλλαδ. Λαυσ. 1057C: μοναστήριον, Σωκράτ. 104B κλ.

ἀσκητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξασκῶν οἱονδήποτε ἐπάγγελμα, ὁ καταγινόμενος εἰς οἱονδήποτε πρᾶγμα, ἀσκ. τῶν πολεμικῶν κτλ., ἀντίθετον τῷ **ἰδιώτης**, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 11· λόγων Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου, 2· σοφίης Συλλογ. Ἐπιγρ. 938: ἀλλὰ κυρίως = **ἀθλητής**, μεθ' οὗ πολλάκις συγχέεται, Ἀριστοφ. Πλ. 585, Πλάτ. Πολ. 403E κἑξ. **II.** ἐρημίτης, ἀσκητὴς ὡς καὶ νῦν, Φίλων I. 643, 26, Ὠριγ. I. 1257C, Εὐσέβ. II. 176A, Παλλαδ. Λαυσ. 1011A κλ.

ἀσκητικός, ή, όν, ἐπίπονος, κοπιαστικός, βίος Πλάτ. Νόμ. 806A· ἀσκ. νόσημα, νόσημα εἰς ὃ ὁ ἀθλητὴς ὑπόκειται, Ἀριστοφ. Λυσ. 1085: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυδ. Γ', 145. **II.** Ἐκκλησ. ὁ τοῦ ἀσκητοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀσκητήν, ἀσκητικὸν σχῆμα Ἰωάνν. Μόσχ. 2881A. — **Ἀσκητικὴ βίβλος**, βιβλίον περὶ ἀσκητικῶν πραγμάτων, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Βασίλ., ἀλλ' ὁ Σωκράτης (1080A) ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸν Εὐστάθ. Σεβαστείας.

ἀσκητός, ή, όν. ὁ φιλοκάλως καὶ ἐπιμελῶς παρεσκευασμένος, κατεσκευασμένος, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον Ὀδ. Δ. 134· ἐν λέχει ἀσκητῷ Ψ. 189· ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B 3. 6· εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας Θεόκρ. 24. 140: κεκοσμημένος, ἔντοσθεν δὲ γυνά τι .. τέτυκται, ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἀμπυκι ὁ αὐτ. 1. 33. 2) ὃν δύναταί τις νὰ προκτήσηται διὰ τῆς ἀσκήσεως, οὐ διδακτόν, ἀλλ' ἀσκ., περὶ τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Μένων 70A, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 23· μαθητὸν ἢ ἐθιστὸν ἢ ἄλλως πως ἀσκητὸν Ἀριστ. Ἠθ. N. 1. 9, 1. **II.** ἐπὶ προσώπ., γεγυμνασμένος, ἐξησκημένος εἴς τι, τινὶ Σιμων. 215, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 30.

ἀσκήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀσκητής**: μοναχὴ ἀσκητικῶς διαβιοῦσα, μοναστήριον ἔχον ἀσκητρίας ρδ'. Βίος Ἁγ. Εὐπραξίας, Εὐσέβ. II. 1480A, Κύριλλ. Ἱερ. Κατήχ. 10. 19, Παλλαδ. Λαυσ. 1096C κλ.

ἀσκήτωρ, ορος, ὁ, = **ἀσκητής**, ὦ κοῦφοι ἀσκήτορες (ἀσκητῆρες Kühn) ἄθλιοι ἄνδρες Ποιητ. παρὰ Γαλην. τ. 2. 14 (1. σ. 36).

ἀ-σκίαστος, ον, ὁ μὴ σκιαζόμενος, Εὐστ. 1550. 63.

ἀσκίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., ἐν ἀσκιδίῳ φέρων πιεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 307· μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκίδια Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 692C.

ἀσκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀσκός**, Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 1, Πλουτ. Ἀρτοξ. 12.

ἄ-σκιος, α, ον, ὡς τὸ **δάσκιος**, σύνδενδρος, κατάσκιος ἐκ δένδρων, ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν Πινδ. N. 6. 73. **II.** ὁ μὴ ἔχων σκιάν, Θεοπόμ. Ἱστ. 272, Στράβ. 817, Ἡλιόδ. 9. 22· «ἄσκιον· μὴ ἔχον σκιάν» Ἡσύχ.

ἀ-σκίπων [ῐ], ον, γεν. **ωνος**, ἄνευ σκίπωνος, βακτηρίας ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον Ἀνθ. Π. 9. 298.

ἀσκίτης, ου, ὁ, [ῑ]. εἶδος ὕδρωπος (ἐκ τοῦ **ἀσκός**), νόσῳ νοσῶν ἀσκίτῃ Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1097E, Ἀρετ. 48· ὕδρωψ ἀσκίτης ἐστὶν ἐφ' οὗ κοιλία καὶ ὄσχεον καὶ σκέλη ἐξοιδίσκεται, τὰ δὲ ἄνω ἰσχνὰ γίνεται ἀπολεπτυνόμενα Γαλην. Ὅροι Ἰατρικ. τ. 19. σ. 424, ἴδε καὶ τ. 15. σ. 891 κτλ.

ἀσκληπιάς, άδος, ἡ, πόα τις ἀκριβῶς μὴ γνωστή, «κλωνία ἀνίησι μακρά· ἐφ' ὧν φύλλα κισσῷ ὅμοια, ῥίζας πολλὰς καὶ λεπτάς· ἄνθος βαρύοσμον ... φύεται ἐν ὄρεσι» Διοσκ. 3. 106, πρβλ. Γαλην. τ. 11, σ. 840.

Ἀσκληπιός, ὁ, Λατ. Aesculapius (πρβλ. τὸ Δωρ. **Ἀσκλᾱπιός**), παρ' Ὁμ. Θεσσαλὸς ἡγεμών, διάσημος ὡς ἰατρός, Μαχάονα .. Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος Ἰλ. Δ. 194, πρβλ. B. 731: μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, προστάτης θεὸς τῆς Ἰατρικῆς, Ὕμν. Ὁμ. 15: — ἐντεῦθεν, **Ἀσκληπιάδης**, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἰλ.· κατὰ πληθ. προσωνυμία τῶν ἰατρῶν, Θέογν. 432, Πλάτ. Πολ. 405D, — εἰλημμένον ἐξ Ἰλ. B. 732, ἴδε Littré Ἱππ. 1. 10· ἐν Σοφ. Φ. 1333 **Ἀσκληπιδῶν**, ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ: — **Ἀσκληπιεῖον**, τό, ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Πολύβ. 1. 18, 2, Στράβ. 832· ἐν χειρογράφοις ἡμαρτημένως, **Ἀσκλήπιον** ὡς ἐν Λουκ. Ἰκαρομ. 16: — **Ἀσκληπίειος**, α, ον, ὁ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, τὰ **Ἀσκληπίεια** (ἐνν. **ἱερά**), ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Πλάτ. Ἴων 530A· **Ἀσκληπιάδειος** [στίχος], ὁ, εἶδος μέτρου, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικήν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον Ἡφαιστ. 10. 7. [Ἀσκληπῑοῦ Ἰλ. B. 731, λέγεται ὅτι ὁ Δημ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν προπαροξ., **Ἀσκλήπιος**, ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἤπιος, Πλούτ. 2. 845B· πρβλ. Βοίκχ. ἐν Πινδ. Π. 3. 6].

ἀσκο-δέτης, ου, ὁ, λωρίον δι' οὗ δένουσι τοὺς ἀσκούς, Νικ. Θ. 928.

ἀσκο-δορέω, ἐκδέρω τὸ δέρμα τινός, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῇ ἀσκόν, ἐκδέρω τινὰ ζῶντα, Παλλάδ. π. Βραχμ. σ. 7· πρβλ. Σόλωνα 32, 7, Ἀριστοφ. Νεφ. 442.

ἀσκο-θύλακος, ὁ, δερμάτινος σάκκος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 217, πρβλ. Meineke Ἄρχιππ. ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 7, Διοκλῆς ἐν «Βάκχαις» 4.

ἀσκο-κήλη, ἡ, ὑπερμεγέθης ἐντεροκήλη, Μαξίμ. Πλαν. Βίος Αἰσώπ., σ. 19 Gesner.

ἀσκο-κήλης, ου, ὁ, ὁ πάσχων ἐξ ἐντεροκήλης, «σπασμένος», «καταιβασμένος», Γλωσσ.

ἀ-σκόπευτος, ον, ὃν οὐδεὶς θηρεύει, ἀθήρευτος, τί ἐστι πενία; ἄφθονον πρᾶγμα, ἀσκόπευτος οὐσία Σεκοῦνδος σ. 637.

ἀσκο-πήρα, ἡ, δερματίνη πήρα, σάκκος δερμάτινος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 482· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 25.

ἄ-σκοπος, ον, (σκοπέω), ἀστόχαστος, οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων, «ἄσκοπος, ἄστοχος τῇ γνώμῃ ... ἐξ οὗ ἀνόητος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 157, 186· ὄμμα πεπλανημένον Παρμεν. 54 Karsten· ἄσκοποί τινος, μὴ σκεπτόμενοι περί τινος .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 462. **II.** παθ., ἀόρατος, ἀθέατος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν, περὶ τοῦ κάτω κόσμου, Σοφ. Ο. Κ. 1682. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἢ ἐννοήσῃ, ἀκατανόητος, ἀσαφής, σκοτεινός, ἔπος Αἰσχύλ. Χο. 816, πρβλ. Σοφ. Φ. 1111· πρᾶγος ὁ αὐτ. Αἴ. 21· ἀσκ. χρόνος, ὁ λίαν μακρός, ὁ αὐτ. Τρ. 246· ἀπροόρατος, ἄσκ. ἃ λώβα ὁ αὐτ. Ἠλ. 864· εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα, ἀπροσδόκητα, αὐτόθι 1315.

ἄ-σκοπος, ον, (σκοπὸς) ὁ μὴ βάλλων τὸν σκοπόν, μάταιος, βέλος οὐδὲν ἄσκοπον ἦν πεπιλημένων γε ἐν βραχεῖ χώρῳ πολλῶν Διον. Ἀλ. 8. 86· ἄσκοπα τετοξεύκαμεν Λουκ. Τόξ. 62.

ἀσκο-πῡτίνη [ῑ], ἡ, πυτίνη ἐν εἴδει ἀσκοῦ, δερμάτινον οἰνοφόρον ἀγγεῖον, Ἀντιφάν. ἐν «Μελεάγρῳ» 1, Μένανδ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 6, Ἑβδ.

ἀσκόπως, ἐπίρρ., «ἀστόχως, ἀτυχῶς, διημαρτημένως» Πολυδ. Ϛ', 51· ἄνευ σκοποῦ τινος, οὕτως εἰκῇ καὶ ἀσκόπως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι Πολύβ. 4. 14, 6, καὶ ἄλλοι.

ἀσκός, ὁ, ὁ ἀσκός, κοινῶς «ἀσκί», Τουρκ. «τουλοῦμι», οἶνον εὔφρονα .. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ Ἰλ. Γ. 247, Ὀδ. Ζ. 78· ἀσκὸν .. μέλανος οἴνοιο Ε. 265., Ι. 196· πρβλ. **ποδεὼν II**, **ἀσκωλιάζω**: — ἀσκὸς βοός, ὁ ἀσκὸς ἐν ᾧ ὁ Αἴολος κατεῖχε τοὺς ἀνέμους, Ὀδ. Κ. 19, πρβλ. 45. 47· ἀσκοὺς καμήλων, κατεσκευασμένους ἐκ δέρματος καμήλων, Ἡρόδ. 3. 9· ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς ἐν τῇ πόλι ἀνακρέμαται ὁ αὐτ. 7. 26· εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει ὥσπερ ἡ Μαρσύου Πλάτ. Εὐθύδ. 285C· ἀσκοῖς καὶ θυλάκοις Ξεν. Ἀν. 6. 4, 23, πρβλ. Θουκ. 4. 26. 2) μεταφ., ἡ κοιλία, ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα, «ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρός, πόδα δὲ τὸ μόριον» (Σχόλ.), Εὐρ. Μήδ. 679· ἐπὶ ἀσκοῦ ὃν μετεχειρίζοντο τὸ πάλαι οἱ ἰατροὶ πρὸς θεραπείαν τῶν ἐχόντων ὕβωμα εἰς τὴν ῥάχιν, κἄπειτα αὐλὸν ἐκ χαλκείου ἐς τὸν ἀσκὸν ἐνιέντα φυσᾶν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814. 3) καθόλου, ἡ γαστήρ, Ἀρχίλ. 67. 4) παροιμ. χρήσεις· ἐπὶ μεθύσου, τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὑπιχώριοι Ἀντιφάν. ἐν «Αἰόλῳ» 2· πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Ἡσιόνῃ» 1· παιγνιῶδες ὄνομα διὰ παιδίον, καὶ τοῖς μὲν συμπαίζειν αὐτὸς λέγων 'ἀσκός, πέλεκυς' Θεοφρ. Χαρ. 5, ἴδε ἐν λ. **πέλεκυς**: — οὕτως, ἀσκὸν δείρειν, ἐκδέρειν ζῶντα, αἰκίζειν, κακοποιεῖν τινα, Ἀριστοφ. Νεφ. 441· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀσκὸς δεδάρθαι Σόλων 25. 7. (Ἡ ῥίζα ἀβέβαιος.)

ἀ-σκότιστος, ον, ἄνευ σκότους, Πάσχα φωτεινὸν καὶ ἀσκότιστον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 827D: — ὡσαύτως **ἀσκότωτος**, ον, Μανασσ. Χρον. 4618.

ἀσκότονοι, «κυνορραῖσται, κρότωνες» Ἡσύχ.

ἀσκουρῶτις, «ἄρκτος ἡ μικρά», Ἡσύχ.

ἀσκοφλαυρίζω, φλυαρῶ ματαίως, ἀλλ' ὁ Εὐστ. γράφει τὰς λέξεις διῃρημένως, «ἐκ τοῦ ἀσκοῦ φέρεται παροιμία τό: 'ἀσκῷ φλαυρίζεις', οἷον κενῷ σώματι φλυαρεῖς» Εὐστ. 1552. 23.

ἀσκοφορέω, φέρω ἀσκοὺς οἴνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, «ἀσκοφορεῖν: τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας ἣν βούλονται, ἀσκοὺς κατὰ τῶν ὤμων φέρειν· καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκοφόροι καλοῦνται», Α. Β. 214, 3: — Ἐπίθ. **-φόρος**, ον, αὐτόθι.

ἀσκο-φόρος, ον, ἴδε **ἀσκοφορέω**.

ἀσκόω, ἐφοδιάζω πλοῖον μὲ ἀσκώματα, Βοίκχ. Ἀττ. Ναυτ. 226, 38.

ἄσκρα, «δρῦς ἄκαρπος» Ἡσύχ. — **Ἄσκρα**, κώμη Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου.

ἀ-σκῠβάλιστος, ον, κεκαθαρμένος, ἄνευ ῥύπου, Ἀποστ. Διατ. 2. 43.

ἀ-σκύλευτος, ον, ὁ μὴ σκυλευθείς, ὁ μὴ λαφυραγωγηθείς, Διον. Ἀλ. 11. 27, Ἡλιόδ. 1. 1.

ἄ-σκυλτος, ον, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀνενόχλητος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 71. — Ἐπίρρ. **-τως**, δίχα τοῦ σκύλλεσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι, «καὶ αὔξειν ἀσκύλτως τὰ ἑαυτοῦ» Εὐστ. Πονημάτ. 190, 51· ἀσαλεύτως, ἀταράχως, ἀφόβως, «ἄφετέ με οὕτως· ὁ γὰρ διδοὺς ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ἡμετέρας ἐκ τῶν ἥλων ἀσφαλείας ἀσκύλτως ἐπιμεῖναι τῇ πυρᾷ» Πολύκαρπος παρ' Εὐσεβίῳ ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 14.

ἄσκυρον καὶ **ἀσκυροειδές**, τό, «ἄσκυρον, οἱ δὲ ἀσκυροειδές,

εἰ δὲ ἀνδρόσαιμον, καὶ τοῦτο εἶδός ἐστιν ὑπερικοῦ, μεγέθει διαφέρον, κλωσὶ μεῖζον, φρυγανωδέστερον δὲ καὶ πεφοινιγμένον τοῖς φύλλοις λεπτοῖς· ἄνθη δὲ μήλινα φέρει· καρπὸν δὲ ὅμοιον ὑπερικῷ, ὄζοντα ῥητίνης· καὶ ἐν τῷ παρατριβῆναι οἱονεὶ αἱμάσσοντα τοὺς δακτύλους· ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσαιμον καλεῖσθαι» Διοσκ. 3. 162 (172), Γαλην. 11, σ. 229, κλ. Κατὰ τὸν Sibthorp, τὸ σημερινὸν αὐτῶν ὄνομα εἶναι ἐν μὲν τῷ Ἄθῳ **βάλσαμον**, ἐν δὲ τῇ Ζακύνθῳ **λειχηνόχορτον**.

ἄ-σκυφος, ον, ὁ μὴ ἔχων σκύφον, δηλ. ποτήριον ξύλινον, ἔκλαιεν ἄσκυφος γενόμενος Ἀθήν.129F.

ἀσκώλια, τά, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἴδε **ἀσκωλιάζω**.

ἀσκωλιάζω, μέλλ. **-άσω**, πηδῶ ἐπάνω εἰς ἀσκὸν ὡς ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀσκωλίων, ἥτις ἤγετο τῇ β' ἡμέρᾳ τῶν κατ' ἀγροὺς Διονυσίων, «ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1130· «κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον, καθάπερ Εὔβουλός φησι» κτλ. αὐτόθι·—ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν Ἀριστοφ. Πλ.1129· καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες, εἰσάλλεσθε καὶ καχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελεύσματος Εὔβουλος ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 2· Οὐεργ. Γεωργ. 2. 384 (unctos saluere per utres)· ἀσκωλιάζειν ῥᾷον ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς, ὁπόθεν φαίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξ. ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφάλλομαι, ὡς νῦν παίζω τὸν «κουτσόν»,Ἀριστ. περὶ Πορ. Ζ. 4, 8· πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 190Δ, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13, Πλούτ. 2. 621F, Πολυδ. Β', 194, Ἡσύχ., κτλ.· τύπος τις **ἀσκωλίζω** μνημονεύεται ὑπὸ Φρυν. ἐν Α. Β. 24 «ἀσκωλιάζειν καὶ ἀσκωλίζειν: σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι», πρβλ. καὶ 452, An. Bachm.1. 366· οὕτω δὲ ἀνεγινώσκετο καὶ παρὰ Πλάτωνι ἔνθ' ἀνωτ. ὑπὸ Στοβαίου 395, 21.

ἀσκωλιασμός, ὁ, «ὁ δ' ἀσκωλιασμὸς τοῦ ἑτέρου ποδὸς αἰωρουμένου κατὰ μόνου τοῦ ἑτέρου πηδᾶν ἐποίει, ὅπερ ἀσκωλιάζειν ὠνόμαζον, ἤτοι εἰς μῆκος ἡμιλλῶντο, ἢ ὁ μὲν ἐδίωκεν οὕτως, οἱ δ' ὑπέφευγον ἐπ' ἀμφοῖν θέοντες, ἕως τινὸς τῷ φερομένῳ ποδὶ ὁ διώκων δυνηθῇ τυχεῖν. ἢ καὶ πάντες ἐπήδων ἀριθμοῦντες τὰ πηδήματα· προσέκειτο γὰρ τῷ πλήθει τὸ νικᾶν» Πολυδ. Θ', 121. Ἡ παιδιὰ αὕτη σήμερον ὀνομάζεται «κουτσαλωνάκι».

ἄσκωμα, ατος, τό, (ἀσκὸς) δερμάτιον τιθέμενον παρὰ τὸν σκαλμὸν πρὸς εὔκολον κίνησιν τῆς κώπης, «τὸ δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ σκαλμῷ δέρμα ἄσκωμα» Πολυδ. Α', 88· «ἄσκωμα δερμάτιον, ὃ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν» Ἡσύχ.· ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω Ἀριστοφ. Ἀχ. 97· ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον Βάτρ. 364. 2) εἶδος δερματίνων φυσητήρων, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 21.—Ὑποκορ. **-άτιον**, τό, Ἥρων Πνεύμ. 193. 3) ἐπὶ μαστῶν, «μαστοῦ δὲ τὸ μὲν ἄκρον θηλή, ἡ δὲ πρώτη ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις κύαμος, ὁ δὲ ὅλος ὄγκος ἄσκωμα· κυριώτερον δὲ ἐν γυναιξί» Ροῦφ. σ. 29 Clinch.·—ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς μαστοῖς γάλακτος «ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις κύαμος, τὸ δὲ ὑποπιμπλάμενον τοῦ γάλακτος κόλπος καὶ ἄσκωμα» Πολυδ. Β', 163.

ᾆσμα, τό, (ᾄδω) ᾆσμα ὡς καὶ νῦν κοινῶς «τραγοῦδι», κυρίως ᾠδὴ λυρική, Πλάτ. Πρωτ. 343C κἑξ., Ἄλεξ. ἐν «Ἀποβάτῃ» 1.

ἀ-σμάγαρος, ον, ἀθόρυβος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 428.

ᾀσματίζω, ᾄδω ᾄσματα, ᾀσματίζει ἡ γλῶσσα Εὐστ. Πονημάτ 137. 65:—Ἐπίθ. **ᾀσματικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων εἰς ᾆσμα, ἢ εἰς τὸ «ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων» Ἐκκλ. = Ἐπίρρ.**-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 73.

ᾀσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ᾆσμα**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 50· σύντομον ᾆσμα, «τραγουδάκι» Πολυδ. Δ', 64.

ᾀσματο-γραφέω, γράφω ᾄσματα, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἥφαιστ. σ. 120, 87· καὶ **-γράφος, ον**, ὁ γράφων, συνθέτων ᾄσματα, Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ. σ. 259.· ὡσαύτως, **ᾀσματο-ψαλμο-γράφος**, καὶ **-γραφέω**, Βυζ.

ᾀσματο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ κάμπτων, λυγίζων κατὰ παντοίους τρόπους τὰ ᾄσματα, περὶ τῶν διθυραμβοποιῶν τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοφάνους, κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας Ἀριστοφ. Νεφ. 333·—Τὸ ῥῆμ. **ᾀσματοκαμπέω**, παρὰ Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 339, ᾀσματοκαμπῶν πλειστοποικίλῳ τρόπῳ.

ᾀσματο-λογέω, λέγω ἢ ψιθυρίζω ᾄσματα, Ἀρτεμίδ. 1. 76.

ᾀσματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ᾄσματα, Ἀθήν. 181E.

ἀσμεναίτατα, -έστατα, ἴδε **ἄσμενος**.

ἀσμενέω, (ἄσμενος) = τῷ ἑπομ. μόνον παρὰ Δεινάρχ. 94. 34, ἀχθομένη (ἡ Ἑλλὰς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν κακῶν, ἠσμένιζεν, ἐπεθύμει.

ἀσμενίζω: μέλλ. **-ίσω**, δέχομαί τι εὐχαρίστως ἢ προθύμως, οἱ δὲ... ἀσμενίζοντες τὴν ἐπιτροπὴν οὐδὲν προυργιαίτερον ἐποιοῦντο τοῦ κοινοῦ συμφέροντος Πολύβ. 6. 8, 3· ἀμεταβ., μένω εὐχαριστημένος, τινί, ἢ σπανιώτερον ἐπί τινι, ὁ αὐτ. 3. 97, 5., 5. 87, 3· ἀσμενίζοντες, εἰ μή τις αὐτοῖς ἐγχειροίη καὶ βιάζοιτο κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 4. 11, 5· μετὰ μετοχ., ἄρτον λιτὸν ἀσμενίζουσιν ἔσθοντες, εὐχαριστοῦνται, Πλούτ. 1.101D —οὕτω καὶ μέσως, ἡ δὲ τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη Αἰσώπ. Μῦθ. 45 Halm (ἔκδ. Κοραῆ σ. 281, μῦθος 4).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 7-11.

ἀσμένισις, ἡ, = **ἀσμενισμός**, οἷς ἡ ταραχὴ τῆς ἐκκλησίας ἀσμένισις Γεώργ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 4. σ. 185E.

ἀσμενισμός, ὁ, τὸ ἀσμενίζειν, εὐχαριστεῖσθαι, Φίλων 1. 450, Στοβ. Ἐκλ. 2. 174.

ἀσμενιστέον, πρέπει τις νὰ δεχθῇ τι ἀσμένως, Ἱππ. 268. 1.

ἀσμενιστός, ή, όν, = **ἀσπαστός**, εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11. 85, Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 19. 6, 4, κλ.

ἄσμενος, η, ον, (ἴδε ἐν λ. **ἁνδάνω**) λίαν εὐχαριστημένος, εὐτυχής, χαίρων, ἀείποτε μετὰ ῥήματος, δύναται δὲ νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἰδίου ἐπιρρήματος, **ἀσμένως**, εὐχαρίστως προθύμως, ἢ διὰ περιφράσεως, εἶμαι εὐχαριστημένος ὅτι, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, ἀσμένως, ἡδέως διέφυγε τὸν θάνατον, Ἰλ. Υ. 350, πρβλ. Ὀδ. Ι. 63, Πινδ. Ο. Ν.13.103· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἄσμενος δὲ τὰν .. κάμψειεν γόνυ Αἰσχύλ. Πρ. 395· ἄσμ. αἱρεθεὶς Θουκ. 6. 12· ἐκάθευδον ἄσμενος, ἥκων ἐξ ἀγροῦ Λυσ. 92. 45:—συχν. κατὰ δοτ. ἐν φράσεσιν οἷαι οἱ ἑξῆς: ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, θὰ ἦτο εἰς ἐμὲ εὐχάριστον, Ἰλ. Ξ. 108 (ἀκριβῶς ὡς τὸ βουλομένῳ σοί ἐστι, Λατ. volentibus vobis est)· ἀσμένῳ δέ σοι .. νὺξ ἀποκρύψει φάος, θὰ χαρῇς ὅταν ἡ νὺξ ἀποκρύψῃ τὸ φῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 23· ὡς σφι ἀσμένοισι ἡμέρα ἐπέλαμψε Ἡρόδ. 8. 14· ἀσμένῃ δέ μοι .. ἦλθε Σοφ. Τρ. 18· ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις Ἀριστοφ. Εἰρ. 582, Πλάτ. Κρατ. 418C, κτλ. Ἐπίρρ. **ἀσμένως**, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, προθύμως, ὡς τὸ **ἀσπασίως**, Αἰσχύλ. Πρ. 728, Εὐρ. Ἑλ. 398, Ἄλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 2· (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. **ἡδέως**), Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις Σατύροις» 2· (ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. τοῦτο, ὅπερ εἶναι συνηθέστατον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, πολλάκις ἐτέθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀττ. συγγραφέων ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 4. 21, ἀντὶ τοῦ **ἀσμένοις** καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 614E ἀντὶ τοῦ **ἀσμένας**):—Ὑπερθ. **ἀσμεναίτατα, -έστατα** Πλάτ. Πολ.329C, 616A (καίτοι τοῦ ἐπιθέτου τὰ παραθετικὰ εἶναι, **-ώτερος, -ώτατος**· «ἀσμενώτερος: διὰ τοῦ ω· τὸ δὲ ἐπίρρημα ἀσμεναίτατα» Α. Β. 12, 11, Ἱππ. π. Ἄρθρ, 785).

ἄ-σμηκτος, ον, ὁ μὴ ἐκτριφθείς, μὴ διὰ τῆς τριβῆς λειανθείς, «ἄσμηκτος, ἀπαράλεκτος» Πολυδ. Β', 35, (Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 68)· «ἄσμηκτον· τὸ ἀπαράλεκτον» Ἡσύχ. δηλ. τὸ ἀπαράτιλτον.

ᾀσμός, ὁ, = **ᾆσμα**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 50.

ἀ-σολοίκιστος, ον, = **ἀσόλοικος**, Εὐστ. 591. 9.—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. 316. 32· καὶ **-κιστί**, Βυζ.

ἀ-σόλοικος, ον, ὁ ἄνευ σολοικισμοῦ, «ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας» Διογ. Λ. π. Ζήνωνος 7. 18· «ἀσόλοικον· ἥμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον, Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 555):—Ἐπίρρ. **-κως**, «ἀσολοίκως: τὸ ἀφελῶς» Α. Β. 452, 33. II. μεταφ., ἐπὶ κρέατος, ἁγνόν, οὐχὶ κεκαρυκευμένον, κρέας βόειον ἑφθὸν ἀσόλοικον μέγα Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1. 8· ἄσ. παιδιά, οὐχὶ ἄγροικος, φιλόκαλος, τὴν τε παιδιὰν ἐπίχαριν καὶ ἀσόλοικον ἐχόντων Πλουτ. Κλεομ. 13.

ἀ-σοφία, ἡ, ἔλλειψις σοφίας, ἀνοησία, μωρία, Πλουτ. Πύρρ. 29, Λουκ. Ἀστρολ. 2· ὁ Πολυδ. (Δ', 13) δὲν παραδέχεται τὴν λέξιν, «ἄσοφος, εἰ καὶ μὴ ἔστιν ἡ ἀσοφία».

ἀ-σόφιστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξαπατήσῃ διὰ σοφισμάτων, ἀνεξαπάτητός τε καὶ ἀσόφιστος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.7, 26· ἀσόφιστος λόγων παρασκευαῖς Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 2. 41. II. ὁ μὴ σοφιστικός, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, ἀφελής, Ψευδο-Χρυσ. Ὁμιλ. 13, τ. 7. σ. 275, 16.

ἄ-σοφος, ον, οὐχὶ σοφός, μωρός, ἠλίθιος, Θέογν. 370, Πινδ. Ο. 3. 79, Πλούτ. 2. 330Δ.—Ἐπίρρ. **-φως** Διόδ. 2. 29.

ἀσπάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, Ἐπ. ἀόρ. **ἡσπάσσατο**, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 990. 9.—Ἀποθ., δέχομαι ἀσπασίως, ὑποδέχομαί τινα φιλοφρόνως, χαιρετίζω, Λατ. salutare, τινά Ὅμ., κλ.· συχνάκις μετὰ δοτ. τρόπου, δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι Ἰλ. Κ. 542· χερσίν τ' ἠσπ. Ὀδ. Γ. 35 κ. ἀλλ.· φωνᾷ ἀσπ. Πινδ. Ι. 2. 37· μεγάλως ἠσπάζοντο αὐτόν, ἐδέχοντο αὐτὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς, Ἡρόδ. 1.122, πρβλ. 3.1· παρὰ τὴν πόσιν ἀσπ., παρὰ πότον φιλοφρονεῖσθαί τινα, ὁ αὐτ. 2.121, 4· παρ' Ἀττ. συνήθως ἄνευ τροπικῆς ἢ προσδιοριστικῆς τινος λέξεως, ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 524, Σοφ. Ο. Τ. 596· κυρίως ὡς συνήθης λέξις ἐπὶ τῇ συναντήσει φίλου ἢ γνωστοῦ, ἀσπάζομαί σε ἢ ἀσπάζομαι ἁπλῶς, Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, κἀγωγέ σ' Ἀριστοφ. Νεφ.1145, Πλ.1042 (ἴδε Σχόλ.), Πλάτ. Εὐθύδ. 273Β· ἀσπ. καὶ δεξιοῦσθαι, ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Πλ.752· πόρρωθεν ἀσπ. Πλάτ. Χαρμ.153Β· πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι, ἀσπάζομαι αὐτὴν μακρόθεν, ὡς εἰ ἔλεγεν οὐκ ἀσπάζομαι αὐτήν, ἀποφεύγω αὐτήν, Εὐρ. Ἱππ. 101, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499Δ· ἀσπ. ταῖς κώπαις, ἐπὶ χαιρετισμοῦ τῶν πλοίων, Πλουτ. Ἀντ. 76· ἀσπ. τινα βασιλέα, ὡς βασιλέα, Διον. Ἁλ. 4. 39· μεταφ., ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι ἀσπασίως, δέχομαι τὸ γεγονός, Εὐρ. Ἴων

587· ἐπὶ κυνός, ὃν ἂν γνώριμον [ἴδῃ], ἀσπάζεται Πλάτ. Πολ. 376Α. 6) ἀποχαιρετίζω τινά, «ἀφίνω ὑγείαν», Εὐρ. Τρῳ.1276, Ξεν. Κύρ.1. 3, 2, κτλ.· τὰ ὕστατα ἀσπ., δίδω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, Λυσ.133. 22. 2) ἐκ τῶν ἐν χρήσει τὸ πάλαι τρόπων χαιρετισμοῦ, φιλῶ, περιπτύσσομαι, θωπεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 607· ἀσπ. τοῖς στόμασι Πλουτ. Ρωμ. 1· ἐντεῦθεν ἐπὶ κυνῶν, σαίνω, καὶ τοὺς μὲν ποιμένας ἠσπάζετο Ξεν. Ἀπομν. 2. 3. 9· προσκολλῶμαι μετ' ἀγάπης εἴς τινα, ἀγαπῶ ἐγκαρδίως, ἴσον σ', ὡς τεκοῦσ', ἀσπάζομαι Εὐρ. Ἴων 1363· φιλεῖν καὶ ἀσπ. Πλάτ. Νόμ. 689Α· ἐγὼ ὑμᾶς ἀσπ. καὶ φιλῶ ὁ αὐτ. Ἀπολ. 29D. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδιώκω, παρακολουθῶ μετὰ ζήλου, ἐπιζητῶ, ὡς τὸ Λατ. amplector, τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι Πλάτ. Συμπ.192Α· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους (τοὺς φιλοίνους) ὁ αὐτ. Πολ. 475Α, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.11. 44· καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀσπ. τὰ ἴχνη Ξεν. Κυν. 3.7. 4) ἀσπάζομαι δ' ὅτι προθύμως ἥκετε, δέχομαι ὑμᾶς ἀσπασίως ὅτι ἤλθετε προθύμως, Ἀριστοφ. Πλ. 324.— Τὸ ἐνεργ. **ἀσπάζω** καὶ τὸ παθ. μετὰ μέλλ. **-σθήσομαι** ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν. Βυζ., ἴδε Ψελλὸν (Ἀνέκδ. Boiss. τ. 3. σ. 205, 96), Φιλόστρ. Ἐπιστ. σ. 72· ἠσπάζετο παρ' αὐτῶν Τιμαρίων Nottices τ. 9. σ. 238, 1· ἀσπασθήσεσθαι Θεόδ. Στουδ. 465D.

ἀσπάθητος, ον, (σπάθάω) μὴ κτυπηθεὶς καλῶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς σπάθης, μὴ ὑφανθεὶς πυκνῶς, «ἀσπάθητα· τὰ μὴ κεκρουσμένα τῇ σπάθῃ ἱμάτια» Ἡσύχ.· «ἀσπάθητον χλαῖναν· τὴν δοράν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται» ὁ αὐτ. (Σοφ. Ἀποσπ. 849): — ἐν γένει, ὁ μὴ πυκνός, τὴν φάλαγγα ἀσπάθητον οὖσαν καὶ λαγαρὰν Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 16. 7.

ἀσπαίρω: παρατ. **ἤσπαιρον**, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀσπαίρεσκον** Κοΐντ. Σμ.11. 104: (α εὐφων., **σπαίρω**): — ἀσθμαίνω μετ' ἀγωνίας, κινοῦμαι, τινάσσομαι σπασμωδικῶς, «σπαρταρῶ», παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων (διότι οὕτω πρέπει νὰ ἐκληφθῇ, τὸ κραδίη ἀσπαίρουσα Ἰλ. Ν. 443)· περὶ δουρὶ ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, κτλ. Ἰλ. Ν. 571· ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα Μ. 203, πρβλ. Ὀδ. Τ.228· οὕτως Αἰσχύλ. Πέρσ. 976, Εὐρ. Ι. Α.1587, Ἀντιφῶν 119. 39· ἀσπ. ἄνω κάτω Εὐρ. Ἠλ. 843· ἐπὶ νηπίου, Ἡρόδ. 1. 111· ἐπὶ ἰχθύος ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. 9. 120, Βαβρ. 6. 5:— ἀλλ' ἐν Ἡροδ. 8. 5, Ἀδείμαντος μοῦνος ἤσπαιρε, ὁ μόνος ὅστις εἰσέτι ἀνθίστατο, πρβλ. Διον. Ἀλ. 7. 25. — Λέξ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἅπαξ μόνον ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ, ἴδε ἀνωτ.

ἀσπάλᾰθος, ου, ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.588, ἀλλὰ συνηθέστερον, ἡ, ὡς Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 2· «θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, ἀκάνθαις πολλαῖς κεχρημένος... ᾧ χρῶνται οἱ μυρεψοὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στύψεις. Ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρὺς καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος ἢ πορφυρίζων, πυκνός, εὐώδης, πικρίζων ἐν τῇ γεύσει» κτλ. Διοσκ. 1. 19, Λατ. Genista acanthoclada, ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὅμοιον στρῶμα θανόντι Θέογν. 1193· στύφει δὲ καὶ ἡ ἀσπάλαθος ἡ εὐώδης Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 7, 3, Θεόκρ. 24. 87: — ὡς εἶδος βασανιστηρίου, συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν ... εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616Α. — Κατὰ τὸν Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι: **ἀσπάλατος** ἢ **ἀσπαλαθειά**.

ἀσπάλαξ [-πᾰ-], **ακος**, ὁ ἀλλαχοῦ **σπάλαξ** (ὃ ἴδε) ὁ τυφλοπόντικος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.4.8,2, κ. ἀλλ.· ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φῦλα Ὀππ. Κ. 2. 612· παροιμ. τυφλότερος ἀσπάλακος Διογενειαν. 8. 25.

ἀσπᾰλιεύομαι, ἀποθ. ἁλιεύω, ψαρεύω, Σουΐδ.—Παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ οὐσιαστ. **ἀσπαλία** θὰ περιέμενέ τις τύπον **ἀσπαλιεία**, ἡ, ἡ ἁλιεία. Ὁ Ἀρισταίν. 1. 17 ἔχει μέλλ. ἐνεργ. **-ιεύσω**: καὶ πιθαν. τὸ «ἀσπαλίσαι· ἁλιεῦσαι, σαγηνεῦσαι» ἐν Α. Β.183,14, ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἀσπαλιεῦσαι**. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὄνομα **ἄσπαλος**, ἰχθύς, «ἀσπάλους· τοὺς ἰχθύας Ἀθαμᾶνες».

ἀσπᾰλιευτής, οῦ, ὁ, ἁλιεύς, Πλάτ. Σοφ. 218Ε· οὕτω καὶ **ἀσπαλιεύς**, **έως**, ὁ Νικ. Θηρ. 704, καὶ συχν. παρ' Ὀππ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀσπᾰλιευτικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἁλιέως, ὁ ἀνήκων εἰς ἁλιέα: ἡ **ἀσπαλιευτικὴ** (ἐνν. τέχνη) ἡ ψαρευτική, Πλάτ. Σοφ.219D, 221Α.

ἀ-σπᾰνιστεία, ἢ **ἀσπανιστία**, ἡ, ἀφθονία, δαψίλεια, Τέλης παρὰ Στοβ. 524. 52.

ἀσπαραγία, **ἀσπάραγος**, **ἀσπαραγωνία**, ἴδε **ἀσφαραγία**, **ἀσφάραγος**, **ἀσφαραγωνία**.

ἀσπαρίζω, ἀντὶ **σπαρίζω**, = **ἀσπαίρω**, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 13, 11.

ἄ-σπαρτος, ον, ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ σπειρόμενος, ἀκαλλιέργητος, ἀλλ' ἥ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα Ὀδ. Ι. 123. 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ σπαρείς, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ φυόμενος, ἄγριος, ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται αὐτόθι 109, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 371Β.

ἀσπάσιος, α, ον, καὶ ος, ον, Ὀδ. Ψ. 233, Λουκ. Νεκυομ.1: (ἀσπάζομαι): — εὐπρόσδεκτος, ἀσπαστός, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ Ἰλ. Θ. 488· ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς Ὀδ. Ε. 394 κτλ. II. λίαν εὐχαριστημένος, πλήρης χαρᾶς, γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαν Ψ. 238· ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, τὸν ἀπήλλαξαν πρὸς μεγάλην χαράν του, Ε. 397: — Ἐπίρρ. **-ίως**, εὐχαρίστως, προθύμως, μετὰ χαρᾶς, ὁ Ὅμ. μετὰ ῥήματος, ὡς, φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν Ἰλ. Η. 118, οὕτω καὶ Σ. 232, Ὀδ. Δ. 523, κτλ. — Λέξις Ἐπ. ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. **-ίως** ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1555 (λυρ.), καὶ παρ' Ἡροδ. 7. 152. Πρβλ. **ἀσπαστός**, **ἄσμενος**.

ἄσπασμα, τό, = τῷ ἑπομ. ἰδίως κατὰ πληθ. ἐναγκαλισμοί, φιλήματα, ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων Εὐρ. Ἑκ.829, κτλ. II. πρᾶγμα ἀσπαστόν, ἀγαπητόν, προσφιλές, πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα ... παρεῖχεν ἑαυτὴν Πλούτ. 2. 608Ε.

ἀσπασμός, ὁ, χαιρετισμός, ἐναγκαλισμός, φίλημα, Θέογν. 858· ἐν γένει χαιρετισμός, Εὐ. κ. Ματθ. κγ', 7, κ. Μάρκ. ιβ', 38. 2) ἀγάπη, στοργή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῖσος**, Πλάτ. Νόμ. 919Ε.

ἀσπαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀσπάζεσθαι, Πλάτ. Φίλ. 32D.

ἀσπαστικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἀσπασθῇ, φιλικός, εὐμενής, Πολύβ. 28. 3, 10· οἶκος ἀσπ., αἴθουσα ὑποδοχῆς, Ἐκκλ.

ἀσπαστός, ή, όν = **ἀσπάσιος**, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.), ἀσπ. τινι Ε. 398., Ν. 35· Ἐπ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., κάρτα ἀσπ. [τὸ πρᾶγμα] ἐποιήσαντο 5. 98· οἷσιν ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον 1. 62· ὡσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Ῥῆσ. 348, Πλάτ. Φιλ. 32D.—Ἐπίρρ. **-τῶς** Ἡρόδ. 4. 201· οὐδ. **ἀσπαστὸν** ὡς ἐπίρρ. Ἡσ. Ἀσπ. 42.

ἀσπαστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἀσπασμός**, Καλλ. Ἀποσπ. 427.

ἄ-σπειστος, ον, (σπένδω) ὁ μὴ πραϋνόμενος διὰ σπονδῶν, ἀδιάλλακτος, ἀνεξιλέωτος, Δημ. 786. 10· κότος Νικ. Θ. 367· πόλεμος ἄσπειστος = ἄσπονδος, Πλούτ. 2. 537Β.

ἄ-σπερμος, ον, ἄνευ σπορᾶς, δηλ. ἄνευ ἀπογόνων, ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Ἰλ. Υ. 303· — κυριολεκτικῶς, ἀντίθετον τῷ **πολύσπερμος**, τὰ μὲν πολύσπερμα, τὰ δὲ ἄσπερμα πάμπαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 57· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 4.

ἀ-σπερχές, ἐσπευσμένως, σφοδρῶς, θερμῶς, ἀπαύστως, Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν οὐδ. τοῦτον τύπον, ὡς ἐπίρρ. ἰδίως ἐν ταῖς φράσ. ἀσπερχὲς μενεαίνειν Ἰλ. Δ. 32· ἀσπ. κεχολῶσθαι Π. 61, κτλ. (Παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν καὶ τὸ **σπέρχομαι**, εἶμαι ὀξύθυμος, ὀργίλος, ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Ἑρμάννου, ὅστις παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνεργ. **σπέρχω** καὶ τοῦ στερητ. α).

ἄσπετος, ον, (α στερ., **εἰπεῖν**) ἀνεκλάλητος, ἄφατος, ἄρρητος, Ὅμ., Ἡσ.· κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς σημασ. ἀφάτως, ἀπεριγράπτως μέγας, ἄσπ. αἰθήρ, ῥόος Ὠκεανοῦ, ὕλη, ὕδωρ Ἰλ. Θ. 558., Σ.403, κτλ.· οὕτως, ἄσπ. κλέος, κυδοιμός, ἀλκή, κλαγγή, κτλ., Ὅμ.· σπανιώτερον ἐπὶ ἀριθμ., ἀναρίθμητος, ἄσπετα πολλὰ Ὀδ. Δ. 75· κρέα ἄσπετα Ι. 162: — ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, δεδίττεσθε, φοβεῖσθε ὑπερβαλλόντως, Ἰλ. Ρ. 332· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει, φωνὴ ῥέει ἄσπετος, φαίνεται νὰ σημαίνῃ ὅτι ἡ φωνὴ ῥέει ἀμυδρὰ καὶ ἀσαφής, μόλις ἀκουομένη, περὶ τῆς φωνῆς τοῦ Τιθωνοῦ ὅστις ἐκ τοῦ πολλοῦ γήρατος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις καὶ ἀσθενὴς μόνον ψίθυρος ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 238 (ἔνθα ὁ Ἕρμαννος ἀναγινώσκει τρεῖ ἄσπετον),— ἀλλὰ δυνατὸν νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ ῥέει ἀπαύστως. — Ἡ λέξις εἶναι Ἐπ., ἀλλ' εὕρηται ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Τρ. 961) καὶ δὶς παρ' Εὐρ. (Τρῳ. 78, Κύκλ. 615), ἐκτεταμένος τις τύπος, **ἀάσπετος** ἀπαντᾷ παρὰ Κοΐντ. Σμ., 3. 673., 7. 193, κτλ.

ἀσπῖδ-αποβλής, ὁ, ῥίψασπις, εἶτ' Εὔαθλος χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς Ἀριστοφ. Σφ. 592.

ἀσπιδής, ἴδε **σπιδής**.

ἀσπῖδη-στρόφος, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ἀσπιδηφόρος** ἢ παρόμοιον ἐπίθ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 825.

ἀσπῖδη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀσπίδα, ἐπὶ πολεμιστῶν, Αἰσχύλ. Θηβ. 19, Ἀγ. 825, ἔνθα ἐτέθη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου **ἀσπιδηστρόφος**· κῶμος ἀσπ. Εὐρ. Ἰκ. 390· πρβλ. τὸ προηγ.

ἀσπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀσπίς** μικρὰ ἀσπὶς Ἕρμιππ. ἐν «Δημόταις» 2, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 227.

ἀσπῐδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀσπίς**, κόσμημα περικεφαλαίας ἔχον σχῆμα ἀσπίδος, «φάλοι, οἱ κατὰ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 743, Εὐστ. 601, 9· ὡσαύτως **-ίσκη** ἡ, Ἑβδ. (Ἔξ. λθ', 18): **-ίσκιον**, τό, Διοσκ.3.105· καὶ **-ισκάριον**, τό, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 11.

ἀσπῐδιώτης, ὁ, ἀσπιδοφόρος, πολεμιστής, ἀνέρες ἀσπιδιῶται Ἰλ. Β. 554., Π. 167, Ἀνακρ. 34: — οὕτω καὶ **ἀσπιδίτης** [δῑ], ου, Σοφ. Ἀποσπ. 376.

ἀσπιδο-γέννητος, ον, ὁ ἐξ ἀσπίδων, ἐχιδνῶν γεννηθείς, ὦ κακῆς λεαίνης ἀσπιδογέννητον τέκνον Ψευδο-Χρυσοστ. τ. 8. σ. 661C περὶ τῆς Ἡρωδιάδος.

ἀσπιδο-γοργών, όνος, ἡ, μυθώδης ἀσπὶς ἐν Αἰγύπτῳ ἥτις καταφαγοῦσα πρώτων πολλὰς ἄλλας ἀσπίδας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἑαυτῆς οὐρὰν κατέστη τερατώδης, ἴδε λεπτομερῆ περιγραφὴν αὐτῆς παρ' Ἐπιφαν. (Δίρ. 22. σ. 61C).

ἀσπιδό-δηκτος, ον, ὁ δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος, Διοσκ. 2. 36.

ἀσπῐδό-δουπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων ποιῶν δοῦπον, κρότον, ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις ἐν δρόμοις Πινδ. I. 1. 32· πρβλ. **ὁπλίτης** 1.

ἀσπῐδο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα ἀσπίδος, ὅμοιος ἀσπίδι, ἀσπιδοειδῆ γίνεσθαι τὸν ἥλιον Διόδ. 3. 48. II. ὅμοιος ἀσπίδι (τῷ ὄφει), Ἐπιγρ. Ροζέτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 44.

ἀσπῐδόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Ὀππ. Ἁλ. 1. 397.

ἀσπιδο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ἀσπίδας (τοὺς ὄφεις), Γλωσσ.

ἀσπῐδο-θρέμμων, ον, = **ἀσπιδοφέρμων**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 802.

ἀσπῐδοπηγεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον ἀσπιδοπηγοῦ, Δημ. 945. 15· χειρόγραφά τινα ἔχουσι **-πήγιον**, ὡς παρὰ Πολυδ. Ζ', 155, Λιβάν. 4. 626. 31.

ἀσπῐδο-πηγός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας, Πολυδ. Α', 149, Θεμίστ. 197C.

ἀσπῐδο-ποιΐα, ἡ, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ποιητικὴ περιγραφὴ τῆς ἀσπίδος ἣν κατεσκεύασεν ὁ Ἥφαιστος διὰ τὸν Ἀχιλλέα, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. (Σ. 480) σ. 1154, 41.

ἀσπιδο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας, Πολυδ. Ζ', 155.

ἀσπῐδό-τροφος, ον, ὁ, ἐσθίων ἀσπίδας (τοὺς ὄφεις), τοὺς ἀσπιδοτρόφους Μάρσους Γαλην. τ. 11, σ. 143.

ἀσπῐδοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ φέρων ἀσπίδα, Σοφ. Ἀποσπ. 376, Εὐρ. Ἰχ. 1144.

ἀσπῐδο-φέρμων, ον, (φέρβω) ὁ ἐν ἀσπίδι τραφείς, δηλ. ἐν πολέμῳ, πολεμικός, ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον Εὐρ. Φοίν. 796.

ἀσπῐδοφορέω, φέρω ἀσπίδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 984.

ἀσπῐδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀσπίδα, Θεοδ. Β' Βασ. ια', 4.

ἀσπιδο-χελώνη, ἡ, χελώνη ἀσπίδος ἔχουσα σχῆμα, ὄνομα μυθικοῦ τινος θαλασσίου τέρατος παρὰ Βυζ. συγγραφ., ἴδε Εὐστ. ἐν Ἑξαημ. σ. 19, Μιχαὴλ Γλυκᾶ Χρον. σ. 36Β κλ.

ἀσπίζω, ὑπερασπίζω, βοηθῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἠσπικότες**.

ἄ-σπῖλος, ον, = τῷ ἑπ., Διοσκ. 2. 197, Ἀνθ. Π. 6. 252, Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. ς', 14, Ἐπιστ. Α' π. Πέτρ. α', 19, κτλ.—Ἐπίρρ. **-λως** Ἐφρ. Σύρ. τ. 1. 73Α κ. ἀλλ.

ἀ-σπίλωτος [ῐ], **ον,** ὁ μὴ ἔχων σπίλον, ἄμωμος, καθαρός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σουΐδα.

ἀσπίνθιον, τό, ἀψίνθιον, ἴδε Meineke Ἑλλ. Κωμ. 4. 382.

ἀσπίς, ίδος, ἡ, κυκλοτερὲς ἀμυντήριον ὅπλον, (εὔκυκλος Ἰλ. Ξ. 428, κ. ἀλλ.· κυκλοτερὴς Ἡρόδ. 1. 194· ἀσπίδος κύκλος Αἰσχύλ. Θήβ. 489· ὀμφαλόεσσα Ἰλ. Δ. 448, κ. ἀλλ.)· παρ' Ὁμ. ἱκανῶς μεγάλη ὥστε νὰ καλύπτῃ ὅλον τὸ σῶμα ἀνδρός, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ δέρματος βοὸς ἐπικεκαλυμμένου διὰ μεταλλίνων πλακῶν, μετὰ ἐξοχῆς (ὀμφαλοῦ) ἐν τῷ μέσῳ· περιεκοσμεῖτο δὲ διὰ θυσάνων: διέφερε τοῦ ὅπλου, ἐπιμήκους ἀσπίδος ἣν κυρίως ἔφερον οἱ ὁπλῖται, ἀλλὰ συχνάκις τίθεται ἀντ' αὐτῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Θρακικὴν πέλτην καὶ τὸ Περσικὸν γέρρον, πρβλ. ἰδίως Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6, Ἀπομν. 3. 9, 2· ἡ ἀπώλεια τῆς ἀσπίδος, ἀσπίδα ἀποβαλεῖν, ἦτο ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου, Ἀριστοφ. Σφ. 19· ἴδε **ἀσπιδαποβλής** καὶ πρβλ. Bgk. Ἀνακρ. 26, Ἡρόδ. 5. 95· — μεταφ., οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ μικρὰ θράσους Αἰσχύλ. Ἀγ. 1437· τὴν ἀσπ. ἀποβέβληκει τοῦ βίου Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 5. 2) παρὰ πεζοῖς ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ὁλοκλήρου σώματος στρατοῦ (**ἀσπισταὶ ἢ ὁπλῖται**), ὀκτακισχιλίη ἀσπὶς Ἡρόδ. 5. 30, πρβλ. Φοιν. 78, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10· πρβλ. **αἰχμὴ** II. 2, **λόγχη** III: — ὡσαύτως πρὸς προσδιορισμὸν ἢ ἐκτίμησιν νίκης τινός, ἀσπίδας ἔλαβον ὡς διακοσίας Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 3. 3) στρατιωτικαὶ φράσεις: ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι τάξασθαι, εἰς βάθος εἴκοσι καὶ πέντε ἀνδρῶν, Θουκ. 4. 93· οὕτως, ἐπ' ἀσπίδων ὀλίγων τετάχθαι ὁ αὐτ. 7. 79· ἵστασθαι ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 47· ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος, εἰς μίαν γραμμήν, Ἰσοκρ. 136C· ἐπ' ἀσπίδα, παρ' ἀσπίδα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ δόρυ) πρὸς τὰ ἀριστερά, καθότι ἡ ἀσπὶς ἦτο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6, Ἀν. 4. 3, 26, πρβλ. **κλίνω** IV, 3, **κλίσις** III· οὕτω παρ' ἀσπίδος Αἰσχύλ. Θήβ. 624· ἐξ ἀσπίδος Πολύβ. 11 23, 5· πρβλ. **δόρυ** III: — ἀλλά, παρ' ἀσπίδα, κυριολεκτ. πλησίον τῆς ἀσπ., Ἰλ. Π. 400· παρ' ἀσπ. στῆναι, στῆναι ἐν μάχῃ, Εὐρ. Μήδ. 250, Φοίν. 1001· παρ' ἀσπ. βεβηκέναι αὐτόθι 1073· πονεῖν ὁ αὐτ. Ὀρ. 653, πρβλ. Ἑλ. 734· εἰς ἀσπίδ' ἥκειν ὁ αὐτ. Φοίν. 1326· — ἀσπίδας συγκλείειν (πρβλ. **συγκλείω**)· ἀσπίδα τίθεσθαι, ἢ φέρω ἀσπίδα, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης, Πλάτ. Νόμ. 756Α, ἢ καταθέτω αὐτήν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12, ὡς τὸ τίθεσθαι ὅπλα, ἴδε ἐν λ. **τίθημι** Α. II. 10· — ἐπειδὰν ἀσπὶς ψοφῇ, ὅταν κροτῶσιν αἱ ἀσπίδες, ἐκ τῶν ῥιπτωμένων ὑπὸ τῶν πολεμίων βελῶν, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29· ἀσπὶς ἐνίοτε ὑψοῦτο ὡς σημεῖον μάχης κτλ., Ἡρόδ. 6. 115, 121, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 27. 4) ἐπὶ στρογγύλης ἀβαθοῦς λεκάνης, Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδῃ» 1. II. ἀσπίς, ὄφις φαρμακερὸς τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 4. 191, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 154, ἴδε Νικ. Θ. 157-208, Αἰλ. π. Ζ. 10. 31.

ἀσπιστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπ., Σοφ. Αἴ. 565, Εὐρ. Ἡρακλ. 277.

ἀσπιστής, οῦ, ὁ, ὁ δι' ἀσπίδος ὡπλισμένος, πολεμιστής, Ὅμ. (ἐν Ἰλ.) ἀείποτε κατὰ γεν. πληθ. ἀσπιστάων Ἰλ. Δ. 90, κτλ.· ὡς ἐπίθ., Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων, περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἣν περιγράφει ὁ Ὅμηρος, Εὐρ. Ἠλ. 443.

ἀσπίστωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγ., κλόνοι ἀσπίστορες, θόρυβος, σύγκρουσις ἀσπιδοφόρων μαχητῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 404.

ἀσπλαγχνία, ἡ, ἔλλειψις εὐσπλαγχνίας, οἴκτου, σκληρότης, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 296, 300, 310, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 794, 17 κλ.: — Τὸ ῥῆμ. **ἀσπλαγχνέω** παρ' Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἄ-σπλαγχνος, ον, ἄνευ σπλάγχνων ἢ ἄνευ καρδίας (viscera thoracis)· μεταφ. δειλός, ἄνανδρος, Σοφ. Αἴ. 472· ὁ μὴ εὔσπλαγχνος, ἐν ἐπιρρ. τύπ. **-νως**, «ἀνηλεῶς: ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως» Ἡσύχ. II. ὁ μὴ φαγὼν σπλάγχνα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ποιητῇ» 1.

ἀσπλήνιος, ον, = τῷ ἑπομ., πόα Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 61· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 197.

ἄσπληνον, τό, (α εὐφων., **σπλὴν**) φυτὸν κληθὲν οὕτως ἐπειδὴ ἐνομίζετο ὅτι ἐθεράπευε τὰς παθήσεις τοῦ σπληνός, κοινῶς κατὰ τὸν Sibthorp **σκορπίδι ἢ χρυσόχορτον**, Διοσκ. 3. 151· ὡσαύτως ἄσπληνος πόα ὁ αὐτ. π. Εὐπορ. 2. 4.

ἀσπονδεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄσπονδος**, ἄνευ σπονδῶν, ἄνευ ἀνοκωχῆς, ἀδιαλλάκτως, πολεμεῖν Φίλων 2. 195. II. ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἄνευ ἐπισήμου συνθήκης, ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2134 б. 21., 2256. 16., 2354. 9, πρβλ. 2053. 9, κ. ἀλλ. καὶ διὰ τοῦ ι, **ἀσυλὶ καὶ ἀσπονδὶ** 3523.

ἀσπονδέω, δὲν κάμνω ἢ δὲν φυλάττω τὰς σπονδάς, τὴν συνθήκην, Φίλων 2. 423, ὕποπτ.

ἀσπονδία, ἡ, ἔλλειψις σπονδῶν, ἀνοκωχῆς ἢ συνθήκης, Πολυβ. Η', 18. 139. II. τὸ ἀδιάλλακτον, Λιβάν. 4. 967 (ἔνθα **-εία**).

ἄσπονδος, ον, ἄνευ σπονδῆς, ἄνευ λοιβῆς, ἑπομ., 1) ἐπὶ θεοῦ εἰς ὃν οὐδεμία σπονδὴ ἐγίνετο, ἄσπ. θεός, ὅ ἐ. ὁ θάνατος, Εὐρ. Ἄλκ. 424. II. ἄνευ κανονικῆς ἀνοκωχῆς (ἥτις ἐπεκυροῦτο διὰ σπονδῶν), ἀνοκωχὴ Θουκ. 5. 32· ἐπὶ προσ. χωρὶς νὰ κάμῃ τις ἀνοκωχήν, ὁ αὐτ. 3. 111, 173· ἀσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, νὰ λάβωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἄνευ σπονδῶν, ὁ αὐτ. 2. 22: τὸ **ἄσπονδον**, τὸ νὰ διατελῇ τις ἄνευ σπονδῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, οὐδετερότης, ὁ αὐτ. 1. 37. 2) ὁ μηδεμίαν δεχόμενος ἀνοκωχήν, ἀδιάλλακτος, θανάσιμος, ὁ μέχρις ἐξολοθρεύσεως, Λατ. internecinus, ἐπὶ πολέμου, ἄσπονδόν τ' Ἄρη (κοιν. ἀρὰν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1235· πόλεμος Δημ. 314. 16, Πολύβ. 1. 65, 6, κτλ.· ἀσπόνδοισι νόμοις ἔχθραν συμβάλλειν Εὐρ. Ἠλ. 605: πρβλ. **ἀκήρυκτος**.

ἀσπορία, ἡ, στείρωσις, ἀκαρπία, Μανέθ. 4. 585, Χρ. Σιβυλλ. 3. 542.

ἄ-σπορος, ον, = **ἄσπαρτος**, χώρα Δημ. 379. 4, Πλουτ. Ἀλέξ. 66, κτλ. II. ἐπὶ φυτῶν μὴ σπαρέντων ἢ φυτευθέντων ὑπό τινος, αὐτοφυής, Λουκ. Ρητ. διδ. 8, Νικ. παρ' Ἀθην. 684Β. III. Ἐπίρρ. **-ρως**, παρ' Ἐκκλ., ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος.

ἀ-σπούδαστος, ον, ὁ μὴ μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς ζητούμενος, γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους, μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τὸ χρεὼν πόσει μένουσα, κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους ἐκ τῆς Εὐρ. Μελανίππης παρὰ Στοβ. 425, 22 (Εὐρ. Ἀποσπ. 503). 2) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ζητῇ, ἐπιβλαβής, σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἃ μὴ χρεὼν ὁρᾶν σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω Εὐρ. Βάκχ. 713, Ι. Τ. 202· ἀνάξιος σπουδῆς. ὅσῃ σπουδῇ περὶ ἀσπούδαστα φιλοτιμούμενοι πάντες ἄνθρωποι τὸν βίον ἀναλίσκουσιν Ἱπποκρ. Ἐπιστ. 128, 39.— Ἐπίρρ. **ἀσπουδάστως** Αἰλ. π. Ζ. 10. 30. II. ἐνεργ., τὸ ἀσπούδαστον αὐτοῦ (τοῦ Λαρχίου) περὶ τὴν ἀρχὴν πονηρὸν εἶναι τῷ κοινῷ λέγοντες, ἡ ἀδιαφορία, τὸ ἀπρόθυμον αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὸ προσφερόμενον ἀξίωμα, Διον. Ἁλ. βιβλ. 5. 72.

ἀ-σπουδί [ῑ] **-εί**, Ἐπίρρ. «χωρὶς σπουδῆς ἢ κακοπαθείας, καὶ ἄνευ πόνου καὶ μόχθου» Ἡσύχ.· μὴ μὰν ἀσπουδί γε γεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι Ἰλ. Θ. 512· ἀσπουδί γε δαμασσάμενοι Ο. 476· ἄνευ ἀγῶνος, ἀγενῶς, αἰσχρῶς, μὴ μὰν ἀσπουδί γε .. ἀπολοίμην Χ. 304.

ἄ-σπουδος, ον, = ὁ μὴ **σπουδαῖος**, Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 29, (ὁ μὴ **σπουδαρχίδης** κατὰ Meinek). — Ἐπίρρ. **-δως** Βασίλ. τ. 1. 547Ε.

ἄσπρις, ἡ, εἶδος δρυός, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 8, 7.

ἀσπρομολόχη, ἡ, ἀλθαία, Γλωσσ. Βοταν. χειρογρ. Κολβ., Δουκάγγ.

ἄσπρος, η, ον, τὸ Λατ. asper, Αἰλ. π. Ζ. 1. 26, ἴδε σημ. Ἰακωβίου ἐν τόμ. 2. σ. 26 τῆς ἐκδ. αὐτοῦ, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν **λεπρός**, ἣν παρεδέχθη εἰς τὸ κείμενον ὁ Ἐρχέριος. II. παρὰ Βυζ. καὶ τοῖς νεωτέρ. Ἕλλησι, λευκός, ἐντεῦθεν **ἀσπρόσαρκος, ον**, λευκόσαρκος, **ἀσπρότης, ητος**, ἡ λευκότης· **ἀσπρο-φορέω**, φορῶ ἄσπρα, λευκὰ ἐνδύματα, **ἀσπρόχροος, ουν**, ὁ, λευκόχρους. — Πάντα παρὰ Βυζ.

ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ **ἅτινα**, οὐδ. πλ. τοῦ **ὅστις**, ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν Ἰλ. Κ. 208, καὶ ἀλλ., Ἡρόδ.· Ἀττ. **ἅττα**.

Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 6. 7, κτλ. 2) ἐν ἐρωτήσει, ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ.. ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα...; πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ...; ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν κτλ. Ἰλ. Κ. 409. II. ἅσσα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ τινά, Ἀττ. ἄττα, ὁ Ὅμ. μόνον ἅπαξ, εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἅσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ὁποῖά τινα, τί λογῆς ἐνδύματα ἐφόρει, Ὀδ. Τ. 218· πόσ' ἄττα Ἀριστοφ. Βάτρ. 173, πρβλ. 925· οἷ' ἄττα βαΰζει Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ χρον. ἐπιρρήμ., πηνίκ' ἄττα; ἴδε Meineke ἐν πίναξι Κωμ. Ἑλλ.

ἀσσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Λατ. as, σμικρότατον νόμισμα, λεπτόν, Διον. Ἁλ. 9. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347k, κ. ἀλλ., Πλουτ. Κάμιλλ. 13, Καιν. Διαθ. II. εἶδος βαλβίδος. Λατ. assarium, Βιτρούβ. 10. 13.

ἆσσον, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ ἄγχι, πλησιαίτερον, Ὅμ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτ. ἰέναι, ἱκέσθαι, στῆναι, ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, «ἐγγύτερον παραγενοῦ ὅπως ἂν τάχιον καταλάβῃς τὰ πέρατα τοῦ ὀλέθρου» (μετ. Γαζῆ), Ἰλ. Ζ. 143, ἆσσον ἰόντες Ψ. 8, ἆσσον ἴτω 667· ἆσσον ἰοῦσαι Ἡσ. Θ. 748· ἐνίοτε μετὰ γεν., ἆσσον ἐμεῖο, πλησιέστερον εἰς ἐμέ, Ἰλ. Ω. 74· προσέτι, ἆσσόν τινος ἰέναι, ἔρχεσθαι, στείχειν Ἰλ. Χ. 4, Ἡρόδ. 4. 3, Σοφ. Ο. Κ. 312, 722, κτλ.· καὶ μετ' ἄλλου συγκριτ., ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον ὁ αὐτ. Ἀντ. 1210, πρβλ. Ἠλ. 900·— ὁ Εὐστ. 1643. 32 ἀναφέρει Δωρικὸν τύπον ἄσσιον. II. ἐντεῦθεν ὡς νέον συγκρ., ἀσσοτέρω, μετὰ γενικῆς ἢ ἄνευ αὐτῆς, Ὀδ. Τ. 506, Ρ. 572· μεταγεν. συγκρ. ἐπίθ. ἀσσότερος = ἐγγύτερος, Ἄρατ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 546, Ὀππ. Κ. 4. 121.—Ὑπερθ. ἐπίρρ. ἀσσοτάτω Ἀνθ. Π. 9. 430· ὅθεν τὸ ἐπίθ. ἀσσότατος Ἀνθ. Π. 6. 345· ὡσαύτως ὑπερθ. ἐπίρρ. ἄσσιστα, «ἄσσιστα· ἔγγιστα. Αἰσχύλος Ἠδονοῖς» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 62). Εὕρηται ἡ λέξις καὶ ἐν Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 21Β = Cauer 10: εἰ δέ κα μὴ νόθοι ζῶντι, τοὶ ἄσσιστα ποθίκες ἀνελόσθω.

Ἀσσύριοι, οἱ, Ἡρόδ. 1. 192, κ. ἀλλ.— **Ἀσσυρία**, Ἰων. -ίη (ἐνν. γῆ), ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 17, κτλ.: — **Ἀσσύριος**, α, ον, ὡς ἐπίθ., Θεόκρ. 2. 162, κ. ἀλλ.· μεταγ. **Ἀσσυρικός**, ή, όν, Στέφ. Βυζ., κ. ἀλλ.

ἀσσύτεροι, = **ἐπασσύτεροι**, Ὀπ. Κ. 4. 121, 202.

ᾄσσω, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἀΐσσω**.

ἀ-σταγής, ές, ὁ μὴ στάζων, ἀσταγὴς κρύσταλλος, ἰσχυρῶς κρυσταλλωθεὶς πάγος, Σοφ. Ἀποσπ. 162. II. ὁ μὴ στάζων, ἀλλὰ ῥέων, ἐπὶ δακρύων, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως (κοιν. ἀστεγὲς) Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 805, Valck. Ad. σ. 228.

ἀστάθεια, ἡ, ἔλλειψις εὐσταθείας, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Κορ. Ἐπιστ. Ὁμ. 15. τ. 3. σ. 633.

ἀ-σταθής, ές, (ἵσταμαι) ὁ μὴ σταθερός, ἄστατος, ἀβέβαιος, ὁ ἀεὶ κινούμενος, ἀσταθέεσσι .. αὔραις Ἀνθ. Π. 10. 74· κύμασιν ἀσταθέεσιν ἐσύρετο νεκρὸς Νόνν. Δ. 16. 307, καὶ πολλαχοῦ·— ὡσαύτως **ἀ-στάθερος**, ον, Βυζ.

ἀ-στάθμητος, ον, ἄστατος, ἀσταθής, ἀστέρες Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 5: — ἐπὶ προσώπων, ὁ δῆμος ἀσταθμητότατον πρᾶγμα Δημ. 383. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 169, Πλάτ. Λύσ. 214D· ἐπὶ τοῦ βίου, ἀστ. αἰὼν Εὐρ. Ὀρ. 981· τὸ ἀστ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ἀβεβαιότης αὐτοῦ.., Θουκ. 4. 62, πρβλ. 3, 59.—Ἐπίρρ. -τως Δίων Χρυσ. σ. 180.

ἄ-σταθμος, ον, ὁ μὴ ζυγισθείς, οὗ τὸ βάρος δὲν μνημονεύεται, Συλλ. Ἐπιγρ. 137, 138, 140, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἄστατος**. II. ἀνίκανος νὰ σταθμίσῃ, νὰ μαντεύσῃ, Ἱππ. 683. 33.

ἀστακός, ὁ, ὁ κοινῶς λεγόμενος «στακός», Λατ. gammarus, ἢ cammarus, Ἀθήν. 86Ε (Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 1), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 2., 5. 17, 8· γράφεται δὲ καὶ **ὀστακός**, Ἀριστομένης ἐν «Γόησιν» 2· ὁ ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀστακός, ἡ «καραβίδα», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 35· ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλ. σ. 70. II. τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85.

ἀστακτί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπ., δηλ. οὐχὶ στάγδην, ἀλλὰ χύδην, Σοφ. (ὅστις ἔχει ῑ ἐν Ο. Κ. 1646, ῐ 1251), Πλάτ. Φαίδων 117C.

ἄ-στακτος, ον, = **ἀσταγής**, Εὐρ. Ι. Τ. 1242.

ἀ-στάλακτος, ον, μὴ σταλάζων, Πλουτ. Κράσσ. 4· ἐν τοῖς Ἠθ. 982F, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀσάλευτος** ἢ **ἀσάλακτος**.

ἀ-σταλής, ές, (στέλλομαι) ὁ μὴ ἐσταλμένος, «μὴ περιβεβλημένος» Ἡσύχ., Καλλ. Ἀποσπ. 266.

ἀσταλύζω, ἀναλύζω, κλαίω, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀνασταλύζω**, **σταλύξ**.

ἀστάνδης, ὁ, ταχυδρόμος, Περσικὴ λέξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 18, ἴδε Wyttemb. ἐν Ἠθ. Πλουτ. 2. 326F· πρβλ. **ἄγγαρος**.

ἀστασία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **ἄστατος**, ἔλλειψις σταθερότητος, ἀστάθεια, Μανέθ. 1. 19, τῇ τῆς γνώμης ἀστασίᾳ Γ. Παχυμέρ. Μ. Παλαιολ. 1. σ. 9Ε.

ἀ-στασίαστος, ον, ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ διαταρασσομένη ὑπὸ στάσεων, τὴν Ἀττικὴν ... ἀστασίαστον οὖσαν ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ Θουκ. 1. 2. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ στασιάζων, ἥσυχος, ἀστασιάστους παρέχοντες τοὺς συμμάχους Λυσ. 195. 38., Πλάτ. Πολ. 459Ε, κτλ.· ἐπὶ πολιτευμάτων, Ἀριστ. Πολ. 5. 1, 15:—Ἐπίρρ. -τως, ἀταράχως καὶ ἀστασιάστως διαμένειν Διόδ. 17. 54 (ἀνθ' οὗ παρὰ γραμμ. καὶ **ἀστασιαστικῶς**)· ὑπερθ. -ότατα, Πλάτ. Πολ. 520D.

ἀστατέω, εἶμαι ἄστατος, οὐδέποτε ἡσυχάζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 39· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀππ. 2) δὲν ἔχω κατοικίαν διαρκῆ, περιπλανῶμαι, καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορ. δ', 11.

Ἄστατοι, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμ. Hastati, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν πρώτην γραμμὴν Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ παρατεταγμένου εἰς μάχην, Πολύβ. 6. 23, 1. 2) Ἄστατοι ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῦ Σεργίου ὀπαδοί, Πέτρ. Σικ. 1301Α.

ἄ-στατος, ον, (ἵσταμαι) ὁ μηδέποτε ἱστάμενος ἥσυχος, ἀσταθής, ἀΐδιον γὰρ καὶ ἄστατον τὸ κύκλῳ σῶμα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 4· τροχὸς ἄστατος Μεσομήδ. Ὕμν. εἰς Νέμεσ. 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀστ. χειμῶσι Πλούτ. Κράσσ. 17. 2) ἄστατος, ἀβέβαιος, Πολύβ. 6. 57, 2· τὸ τῆς τύχης ἀστ. Πλούτ. 2. 103Ε· ἀστ. αἰὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 1656· θνητῶν βίος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 699. II. μὴ ζυγισθείς, Νικ. Θ. 602, Συλλ. Ἐπιγρ. 151, 152, 159· πρβλ. **ἄσταθμος**.

ἀσταφιδίτης, ου, ὁ, θηλ. -ῖτις, ιδος, ὁ τῆς ἀσταφίδος, ἀσταφιδίτιδα ῥάγα Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἀσταφίς, ίδος, ἡ, ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, ἀπεξηραμμέναι σταφυλαί, σταφίδες, Λατ. uva passa, Ἡρόδ. 2. 40· ἀσταφίδα κεκομμένην Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 2, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας φέρει Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 16· χρήσιμος πρὸς πάχυνσιν κτηνῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 7, 1· ἀσταφίδος οἶνος, ὁ ἐκ σταφίδος παρεσκευασμένος, «σταφιδίτης», Πλάτ. Νόμ. 845Β· γράφεται προσέτι καὶ **ὀσταφίς**, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσιν» 7· ὡσαύτως καὶ **σταφὶς** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Θεόκρ. 27. 9, κτλ. (σταφὶς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ῥιζικὸς τύπος· τὸ δὲ α ἢ ο προθεματικὰ φωνήεντα πρὸς εὐφωνίαν, πρβλ. **ἀστακός**, **ἄσταχυς**· ἡ σταφυλὴ φαίνεται οὖσα τῆς αὐτῆς ῥίζης).

ἀσταφύλῑνος, ἡ **ἀσταφυλῖνος**, ἀντὶ **σταφυλῖνος**, τὸν δὲ σταφυλῖνον Διοκλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Ὑγιεινῶν ἀσταφυλῖνον καλεῖ Ἀθήν. 371D.

ἀ-στάφυλος, ον, ὁ ἄνευ σταφυλῶν, ὄρχοι ἀμπέλων ἀργοὶ καὶ ἀστάφυλοι Κύριλλ. Ὁμ. Πάσχ. 30.

ἄ-σταχυς, υος, ὁ, (στάχυς μετὰ εὐφων. α, πρβλ. **ἀσταφίς**, **σταφίς**): στάχυς, κοινῶς «στάχυ», ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών,... ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν Ἰλ. Β. 148, Ἡρόδ. 5. 92:—οὐχὶ Ἀττ., ἀλλὰ πρβλ. Λουκ. Χαρίδ. 3.

ἀ-στέγαστος, ον, μὴ ἐστεγασμένος, ἐπὶ πλοίου, ἄνευ καταστρώματος, Ἀντιφῶν 132. 8· διὰ τὸ ἀστέγαστον, ἐπειδὴ δὲν εἶχον στέγην, Θουκ. 7. 87.

ἀ-στέγνωτος, ον, ἀκάλυπτος, ἄκλειστος, ἀστέγνωτον ἀγγεῖον καὶ γυμνὸν Γαλην. τ. 11, σ. 485.

ἄ-στεγος, ον, (στέγη) ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ ἄνευ κατοικίας, ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει Ψευδο-Φωκυλ. 22, Ἑβδ. (Ἡσ. νη', 7). II. (στέγω) ὁ μὴ στέγων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἐντός, μεταφ., ἀστ. χείλεσι, ἀκριτόμυθος, Ἑβδ. (Παροιμ. ι', 8)· στόμα δὲ ἄστεγον ποιεῖ ἀκαταστασίας αὐτόθι κς', 28)· πρβλ. **ἀθυρόστομος**.

ἀστεΐζομαι, ἀποθ. ἀστειολογῶ, εὐφυολογῶ, Πλουτ. Μάρκελ. 21.· τὸ ἐνεργ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. ἄστυ· προσέτι, **ἀστειεύομαι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1057, Εἰρ. 369:— **ἀστειορρημονέω**, Ζωναρ.·—καθ' Ἡσύχ. «ἀστεϊζόμενος· ὡραϊζόμενος»·— κατὰ τὰ Α. Β. 454. 14, «ἀστεΐζεσθαι, τὸ χαριεντίζεσθαι» καὶ κατωτέρω, «ἀστεΐζεται, ὡραΐζεται, κομψεύεται».

ἀστειολογία, ἡ, (λόγος) εὐφυὴς ὁμιλία, εὐφυολογία, ἀστειορρημοσύνη, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 29. 4· — προσέτι **ἀστεΐευμα**, τὸ Εὐστ. Πονημάτ. 106. 65: — **ἀστεΐσμα**, τό, συμποτικὰ ἀστεΐσματα, ἐν ἐπιγραφ. Ἀνθ. Πλαν. ἐν προλεγ. Ἰακωβίου σ. 84.:— **ἀστειασμός**, ὁ, Ἐκκλ.

ἀστεῖος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Δίφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἄστυ): — ὁ ἐκ τοῦ ἄστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασ. εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξ. **ἀστικός**. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἁρμόζων εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τεθραμμένος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, εὔχαρις, εὐτράπελος, κομψός, ἀντίθ. τῷ **ἀγροικος**, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένοιτ' ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασιφάῃ» 1. 2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτός, κομψός, εὐφυής, διάλεκτον ἀστείαν ὑποθηλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βάτρ. 5, 901· ἀστεῖα λέγεις (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφυὴς καὶ δημοτικός, δηλ. κεχαρισμένος τοῖς πολλοῖς) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀνών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαῖδρ. 227D· ἀστειοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λέγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφυεῖς λόγοι, εὐφυολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἀλλ.:— Ἐπίρρ. **ἀστείως**, Πλούτ. 2. 123Ε, κ. ἀλλ. 3)

ὡς γενικὴ λέξις ἐπαίνου, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, λεπτός, ἡδύς, ἁβρός, θελκτικός, κομψός, νὴ τὸν Δί' ἀστείω γε τὼ βοσκήματε 'Αριστοφ. 'Αχ. 811· καὶ μάλα γε ἀστείας ἑορτῆς, λαμπρᾶς, Πλάτ. Γοργ. 447Α· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης (ἐπὶ καλῆς σημασίας) ὁ αὐτ. Πολ. 349Β, πρβλ. Φαῖδρ. 242Ε· ἀλλ' ἀντιτίθεται τῷ ἁπλοῦς παρ' 'Αναξίλᾳ ἐν «Νεοττίδι» 2 (ἐστὶ γοῦν ἁπλῆ τις; ἀστεία μὲν οὖν νὴ τὸν Δία)· ἀστεῖόν γε, ἡ δ' ὅς, ὅτι ἐρυθριᾷς.. καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα Πλάτ. Λύσ. 204C. 3) εἰρωνικῶς, ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων, ὡραῖον τῷ ὄντι κέρδος.., 'Αριστοφ. Νεφ. 1064· ἀστεῖος εἶ, εἶσαι νόστιμος, Δίφυλ. ἐν «Συνωρίδι» 1. 4) ἐπὶ ἐξωτερικοῦ παραστήματος, κομψός, κόσμιος, εὐπρεπής, χαρίεις, 'Ιππ. 1276. 38, κ. ἀλλ., 'Εδδ. ("Εξ. β', 2), κ. ἀλλ.· οἱ μικροὶ ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὔ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 5· ἀλλὰ τὸ παρὰ τοῖς 'Εβδ. (Κριτ. γ', 17) καὶ 'Εγλὼμ ἀνὴρ ἀστεῖος σφόδρα, ἐν τῷ 'Εβρ. ἀρχετύπῳ εἶναι «καὶ ὁ 'Εγλὼμ ἦν ἄνθρωπος παχὺς σφόδρα»: — παρὰ Κωμ. συχν. ἐπὶ λιχνευμάτων ἢ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, κραμβίδιον ἑφθὸν χάριεν ἀστεῖον πάνυ 'Αντιφάν. ἐν «'Αγροίκοις» 6· τριωβόλου κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ ὕειον "Αλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 4· ἀλλὰ μεταγ. καὶ ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀγαθός, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ἐλλέβορος Στράβ. 418, κτλ.

ἀστειότης, ητος, ἡ, κομψεία, εὐφυΐα, χάρις, Λατ. urbanitas, Λιβάν. 1. 365, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.· οὕτω καὶ **ἀστειοσύνη,** Λιβάν. 1. 322.

ἄ-στειπτος, ον, ἴδε **ἄστιπτος.**

ἀστεϊσμός, ὁ, εὐφυὴς ὁμιλία, εὐφυολογία, Διον. 'Αλ. π. Δημ. 54, Φιλόστρ. 540: — ὡσαύτως, **-έϊσμα, ατος,** τό, Τζέτζ. 'Αλληγ. 'Ομηρ. 'Ιλ. Σ. 568, κ. ἀλλ.

ἄ-στεκτος, ον, (στέγω) ἀφόρητος, ἀβάστακτος, Αἰσχύλ. ('Αποσπ. 220) ἐν Δ. Β. 456 «ἄστεκτα: ἀβάστακτα, ἀνυπομόνητα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι», πρβλ. καὶ 'Ησύχ.—'Επίρρ. **ἀστέκτως,** «ἀνυπομονήτως, ἀνυποστάτως» 'Ησύχ.

ἀστέλεφος, ὁ, δερματίνη θήκη λύρας·—«ἀστέλεφος· τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα» 'Ησύχ.

ἀστελέχης, ες, ὁ ἄνευ στελέχους, πόα δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης φυλλοφόρον προϊὸν ἀστέλεχες Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 3, 1· καὶ **ἀστέλεχος, ον,** Εὐστ. Πονημάτ. 166. 11· κατὰ τὸν 'Ησύχ. «ἀστέλεχος· ὁ δακτύλιος, ἕδρα».

ἀ-στέμβακτος, ον, = ἀστεμφής, Εὐφορ. 106, Λυκόφρ. 1117· ἔνθα διάφ. γραφ. **ἀστένακτα.**

ἀ-στεμφής, ές, (στέμβω) ἀκίνητος, ἀδιάσειστος, ἀμετάτρεπτος, βουλὴ 'Ιλ. Β. 344· βίη 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 1375· ἀστεμφὲς ἔχεσκεν [τὸ σκῆπτρον], ἐκράτει αὐτὸ ὄρθον καὶ ἀκίνητον, 'Ιλ. Γ. 219· οὐδὸς 'Ησ. Θ. 812· ἀστ. οἷή νέκυς 'Οππ. 'Αλ. 2. 70.—'Επίρρ., ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, σεῖς δὲ νὰ τὸν κρατῆτε γερά, νὰ τὸν βαστᾶτε καλά, 'Οδ. Δ. 419, πρβλ. 459· ὡσαύτως οὐδέτ. **ἀστεμφὲς** ὡς ἐπίρρ., ἀκινήτως, ἀσείστως, Μόσχ. 4. 113. 2) ἐπὶ προσώπων, στερρός, ἄκαμπτος, ποιηταὶ σκληροὶ καὶ ἀστ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 563· αὐτῷ θ' 'Ηρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, ἀκαμπεῖ καὶ σκληρῷ ἢ στερρῷ, Θεόκρ. 13. 37. 3) μεταφ., ἐπὶ ποδάγρας, ἀμείλικτος, ἀπηνής, ἀστεμφῆ ποδάγρην 'Ανθ. Π. 6. 296· ζυγός, δεσμὸς 'Οππ. 'Αλ. 1. 417., 2. 84· νὺξ 'Ανθ. Π. 9. 424.

ἀ-στένακτος, ον, ἄνευ στεναγμοῦ, ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος Σοφ. Τρ. 1200, πρβλ. 1074· ἄκλαυτος, ἀστένακτος Εὐρ. "Αλκ. 173· ἀστ. ἡμέρα, ἡμέρα ἄνευ στεναγμῶν, ὁ αὐτ. 'Εκ. 640. 'Επίρρ. **-τως** Πλούτ. 2. 107Α: ὡσαύτως **ἀστενακτί,** Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 297, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 464.

ἀ-στενοχώρητος, ον, ὁ μὴ στενοχωρηθείς, ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ στενοχωρήσῃ ἢ φέρῃ εἰς δυσκολίας, 'Εκκλ.—'Επίρρ. **-τως** 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 19.

ἀ-στένωτος, ον, ὁ μὴ στενωθεὶς ἢ συσταλείς, 'Αθανάσ. τ. 2. σ. 453Β.

ἀστέον, ῥημ. ἐπίθ. δεῖ ᾄδειν ἢ ᾆσαι, ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μουγκώμιον 'Αριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ. Πολ. 390Ε.

ἄ-στεπτος, ον, (στέφω) ὁ μὴ στεφθείς, τίς ἄστεπτος θεῶν; Εὐρ. 'Ηρακλ. 440.

ἀστερ-άρχης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἀστέρων, νῦν τοῦ φεραυγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου Νικήτ. Εὐγεν. 1, 1.

ἀ-στεργάνωρ [-ᾱν-], **ορος,** ἐπὶ παρθενίας, ἡ μὴ στέργουσα, μὴ ἀγαπῶσα ἄνδρας, ἀστεργάνωρα παρθενίαν 'Ιοῦς Αἰσχύλ. Πρ. 898.

ἀ-στεργής, ές, μὴ ἐπιθυμητός, φοβερός, ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργὴν Σοφ. Αἴ. 776· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδέν, ἄλλο μὲν οὐδὲν δυσάρεστον, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 229.

ἀ-στέρητος, ον, ὁ ἄνευ στερήσεως, ἀστέρητος ἔσῃ 'Αθανάσ. τ. 2. σ. 256C.

ἀστεριαῖος, α, ον, ὡς ἀστήρ, ὅμοιος ἀστέρι, Κλεομήδ. 1. 11.

ἀστερίας, ου, ὁ, ἀστερόεις, ποικίλος, ἑπομ., I. εἶδος γαλεοῦ (θαλασσ. ἰχθύος), «ὁ δὲ Σουνίνιος (Voyag. en Grèce τ. 2. σ. 212) σκυλόψαρον παρ' ἡμῖν νῦν λέγεσθαί φησι τῶν γαλεῶν τὸν καλούμενον **ἀστερίαν** (τὸν τοῦ Λινναίου Squalus stellaris), ὅπερ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ παρ' 'Αριστοτέλει καλουμένῳ **ποικίλῳ**» Στμ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. κ. Γαλην. σ. 187, Φιλύλλ. ἐν «Αἰγεῖ» 2, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 10, 1. II. πτηνόν, 1) ἐρωδιὸς ὁ ἀστερίας, Λατ. ardea stellaris, τῶν δ' ἐρωδιῶν ἐστὶ τρία γένη, ὅ τε πέλλος καὶ ὁ λευκὸς καὶ ὁ ἀστερίας ὁ αὐτ. 9. 1, 23. 2) εἶδος ἱέρακος, ὁ αὐτ. 9. 36, 1.

ἀστερίζω: μέλλ. **-ίσω,** μεταβάλλω εἰς ἀστέρα, 'Αναξαγόρας τὸν περικείμενον αἰθέρα ... ἀναρπάζοντα πέτρους ἐκ τῆς γῆς καὶ καταφλέξαντα τούτους ἠστερικέναι Πλούτ. 2. 888C. II. σημειώνω, στίζω δι' ἀστέρων, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀστεριζομένης ἡμῖν σφαίρας Πτολ. Γεωγρ. 8. 2, 3.

ἀστερικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀστέρος, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνήκων, ἑπτὰ γὰρ κινημάτων ἀστερικῶν ὑπαρχόντων Θεολ. ἀριθμ. σ. 37.

ἀστέριος, α, ον, καὶ **ος, ον,** ὁ ἐξ ἀστέρων, ἀστερόεις, "Αρατ. 695· ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν (ἴδε ἐν λ. **ἄρκτος**) Καλλ. 'Αποσπ. 146. II. **ἀστέριον,** τό, εἶδος ἀράχνης, Νικ. Θ. 725· — εἶδος φυτοῦ, **ἀστὴρ 'Αττικός,** εἶδε **ἀστὴρ** V.

ἀστερίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., μικρὸς ἀστήρ, τὸ ἀστεροειδὲς κόσμημα εἰς ὃ ἔληγεν ὁ φάλος περικεφαλαίας, ἢ αὐτὸς ὁ φάλος, «τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δὲ ἀστερίσκια ἐκάλουν» 'Απολλων. Λεξ. 'Ομ. ἴδε **φάλος.**

ἀστερίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀστήρ,** μικρὸς ἀστήρ, Καλλ. 'Αποσπ. 94. 2) = ἀστερίσκιον Εὐστ. 424. 5. II. ἀστερίσκος, τὸ σημεῖον ⋇, δι' οὗ οἱ γραμμ. διέκρινον ἐκλεκτὰ χωρία ἐν τοῖς χειρογρ.·—«τίθεται δὲ ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ τῶν ἄριστα ἐχόντων ἐπῶν καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων» (ἴδε στοιχ. Χ, χ) Εὐστ. 599. 34, κτλ.· ἦτο προσέτι ἐν χρήσει καὶ ὡς μετρικὸν σημεῖον, 'Ηφαιστ. σ. 137. III. φυτοῦ εἶδος, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 4. 12, 2, ἴδε **ἀστὴρ** V.— εἶδος κοσμήματος τῆς κεφαλῆς ἔχοντος σχῆμα ἀστέρος, Διόδ. 19. 34 — κόσμημα περικεφαλαίας, «φάλος δὲ κόρυθος ἀσπιδίσκιον ἢ ἀστερίσκος προμετωπίδος» Εὐστ. 'Ιλ. 422. 5, πρβλ. **ἀστερίσκιον.**

ἀστερισμός, ὁ, ἡ σημείωσις τῶν ἀστέρων ἐπὶ σφαίρας, τὸν αὐτὸν τρόπον τῷ τῆς στερεᾶς σφαίρας ἀστερισμῷ Πτολ. Γεωγρ. 1. 22, 5· σύστημα ἀστέρων, ἀστερισμός, ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς 'Αργοῦς "Ιππαρχ. εἰς 'Αράτ. Φαινόμ. σ. 193D· κόσμημα ἀστεροειδές, ἀμφ. ἐν Διοδ. 19. 34, ἔνθα διορθοῦται εἰς **ἀστερίσκος.**

ἀστερίτης, ὁ, λίθος τις εὑρισκόμενος, καθ' ἃ λέγεται, ἐντὸς θαλασσίου κητώδους ἰχθύος, «ὃν (τὸν ἀστερίαν) εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον» Φωτ. Βιβλιοθ. κῶδ. 190. σ. 153, 28.

ἄ-στερκτος, ον, = ἀστεργής, ἴδε ἐν λ. **ἄστεκτος.**

ἀστερο-δίνητος, ον, (δινέω) ὁ ἐπιφερόμενος διὰ τῆς περιδινήσεως ἢ περιστροφῆς τῶν ἀστέρων, εἰ δέ τι μοιριδίοισιν ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις ἀστεροδινήτοις ὑπὸ νήμασιν οὔλοδν ἄμμιν ἔρχεται Πρόκλ. "Υμν. 1. 49.

ἀστερο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀστέρι, Πλούτ. 2. 933Ε. — 'Επίρρ. **-δῶς** Διοσκ. 1. 18. II. πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, Εὐρ. ('Αποσπ. 114) παρ' 'Αριστοφ. Θεσμ. 1067.

ἀστερόεις, εσσα, εν, πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, οὐρανῷ ἀστερόεντι 'Ιλ. Δ. 44, 'Επιτάφ. Κερκ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 1907bb, κ. ἀλλ. II. ὁ ὡς ἀστὴρ ἀπαστράπτων, θώρηξ 'Ιλ. Π. 134· 'Ηφαίστου δόμος Σ. 370. III. ἀστερόεντα πέδιλα, τὰ τῶν γερουσιαστῶν, ἅτινα εἶχον πρὸς τὴν ἄκραν ὡς διακριτικὸν κόσμημα ἡμισέληνον, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 1046. 23.

ἀστερόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῶν ἀστέρων, "Αρατ. 1013, μετὰ διαφ. γραφ. **οὐρανόθεν.**

ἀστερο-λέσχης, ου, ὁ περὶ ἀστέρων ὁμιλῶν, Μανασσ. Χρον. 2047, 2098·— τὸ ῥῆμα **ἀστερολεσχέω,** αὐτόθι 3935.

ἀστερο-μάντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ἀστέρων μαντευόμενος, προφητεύων τὰ μέλλοντα, Θεοδώρ. τ. 2. σ. 1639· πρβλ. **ἀστρόμαντις.**

ἀστερο-μαρμαρυγή, ἡ, ἡ μαρμαρυγή, λάμψις τῶν ἀστέρων, Σχόλ. εἰς "Αρατ. 328.

ἀστερό-μορφος, ον, ὁ μορφὴν ἔχων ἀστέρος, ὁ λάμπων ὡς ἀστήρ, ὁ πρώην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγὰς λάμπων Μανασσ. 'Ερωτ. 9. 67.

ἀστερό-νωτος, ον, ὁ κατάστικτα ἐξ ἀστέρων ἔχων τὰ νῶτα, οὐρανὸς Νόνν. Δ. 2. 335.

ἀστερο-όμματος, ον, ὁ ἔχων τὰ ἄστρα ὡς ὀφθαλμούς, ἐπίθ. τῆς νυκτός, ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης 'Ορφ. "Υμν. 34. 13.

ἀστεροπαῖος ον, = ἀστεροπητής, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 9.

ἀστεροπή, ἡ, **= στεροπή, ἀστραπή,** 'Ιλ. Κ. 154, Πινδ. Ν. 9. 44, 'Αριστοφ. "Ορν. 1746, 1748 (ἐν ἀναπαιστ. στίχῳ).

ἀστεροπητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀστράπτων, ἐπὶ τοῦ Διός, 'Ιλ. Α. 580, 'Ησ. Θ. 390· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Φ. 1198, ἐν δακτυλικῷ στίχῳ.

ἀστερο-πληθής, ές, ὁ πλήρης ἀστέρων, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 193C.

ἀστερόρ-ρυσις, εως, ἡ, ἀπόρροια ἐκ τῶν ἀστέρων, ὃ ἐ. κομήτης, «τὰς ἀστερορρύσεις, τοὺς κομήτας» Τζέτζ. 'Αλληγ. 'Ομ.

ἀστεροσκοπέω, σκοπῶ, παρατηρῶ τοὺς ἀστέρας, Σέξτ. 'Εμπ.

π. Μ. 5. 68:—τὸ οὐσιαστ. **-σκοπία**, ἡ, αὐτόθι 5. 8:—Ἐπίθ. **-σκοπικός**, ή, όν, Ὠριγέν. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 293D.

ἀστερο-σκόπος, ον, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, Ἀρτεμίδ. 2.69.

ἀστερο-φεγγής, ές, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων φέγγων, Ὀρφ. Ὕμν. 2. 3 καὶ 4. 4· ὡσαύτως **-φανής**, ές, Νικ. Δαβ. παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 75. 20.

ἀστερό-φοιτος, ον, ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων περιπατῶν, συχνάζων, Νόνν. Δ. 2. 262, κτλ.

ἀστερό-φωτος, ον, ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος, Μαυρικ. Στρατηγ. σ. 207 ἐν τέλει.

ἀστερόωνται, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Ἀράτ. 548, ἀντὶ **ἀστερόεντες**, πρβλ. Πλούτ. 2. 879E: ὁ Στοβ. (Ἐκλογ. 1. 505) μνημονεύει ἐκ τοῦ Ἀναξαγ. **ἠστερωκέναι**, ἀνθ' οὗ **ἠστερικέναι** ὑπάρχει ἐν Πλουτ. 2. 888D.

ἀστερώδης, ες, = **ἀστεροειδής**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 47.

ἀστερ-ωπός, όν, ἀστεροειδής, ὅμοιος ἀστέρι, λαμπρός, οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 169· σελήνη Εὐρ. Ἱππ. 851, ὅπου ὅμως, ὡς ἐν Φοιν. 129, ὁ τύπος **ἀστρωπὸς** (διατηρηθεὶς ἐν χειρογρ. Ἡρ. Μαιν. 406) ἀναγινώσκεται χάριν τοῦ μέτρου ὑπὸ τοῦ Δινδ. **II**. ὁ ἔχων ἀστέρας ὡς ὀφθαλμούς, κατάστερος, αἰθὴρ Εὐρ. Ἴων 1079.

ἀστερωτός, όν, πλήρης ἀστέρων, κατάστερος, Ἰουλιαν. 165B.

ἀ-στέφανος, ον, ἄνευ στεφάνου, κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς σημεῖον νίκης, Εὐρ. Ἱππ. 1137· ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους (nullos habitura triumphos) ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1020.

ἀ-στεφάνωτος, ον, ὁ μὴ στεφανωθείς, ἢ ὅστις δὲν πρέπει νὰ στεφανωθῇ, Σαπφ. 44, Πλάτ. Πολ. 613C, Δημ. 331. 5· ἀστ. ἐκ τῶν νόμων Αἰσχίν. 79. 3. **2**) ἄνευ τοῦ γαμηλίου στεφάνου, ἄγαμος, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 33.

ἀ-στεφής, ές, = **ἀστεφάνωτος**, Μανέθ. 6. 517.

ἄστεφος, ον, Ἀπολλων. Ἀντωνυμ. 38C.

ἀστή, ἡ, θηλ. τοῦ ἀστός, Ἡρόδ. 1. 173, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 541.

ἀ-στηλίτευτος, ον, ὁ μὴ ἐπὶ στήλης ἀναγραφείς, ἀμνημόνευτος, ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοσαύτην ἀρετὴν ἀστηλίτευτον καταλεῖψαι Παλλάδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 1035C.

ἄ-στηλος, ον, ἄνευ ἐπιτυμβίου στήλης, Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἄστηνος, ον, ἴδε ἐν λ. **δύστηνος**.

ἀστήρ, ὁ, γεν. **-έρος**, δοτ. πλ. **ἀστράσι** Ἰλ. Χ. 28. 317:— ἀστὴρ εἷς καὶ μόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄστρον (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπὶ τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, ἀστέρ' ὀπωρινῷ Ἰλ. Ε. 5· οὔλιος ἀ. Λ. 62· οὕτω Σείριος ἀ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 415· ὡσαύτως, ἀ. Ἀρκτοῦρος, ὁ κύριος ἀστὴρ ἐν τῷ ἀστερισμῷ, αὐτόθι 563. κτλ.: — διάττων ἀστὴρ ἢ μετέωρον, Ἰλ. Δ. 75, Πλάτ. Πολ. 621B· οἱ διατρέχοντες ἀστέρες Ἀριστοφ. Εἰρ. 838· ᾄττοντας ὥσπερ ἀστέρας Πλάτ. Πολ. 621B, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1.3,33. **2**) φλόξ, φῶς, πῦρ, Εὐρ. Ἑλ. 1131. **3**) ἀστὴρ πέτρινος, ἀερόλιθος, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 53. **II**. μεταφ., ὡς τὸ ἄστρον, ἐπὶ ἐξόχων προσώπων, κτλ.· ἀστὴρ Μουσῶν, Ἀθήνης Valk. Ἱππ. 1122. **III**. μαλάκιόν τι θαλασσινόν, κοινῶς «σταυρός», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 15, 20, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 50. **IV**. εἶδος ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξ. 3. 2. **V**. φυτόν τι, πιθ. τὸ Aster Atticus ἢ τὸ ἐν Ζακύνθῳ **καρφόχορτον** λεγόμενον, ἴδε Sibthorp., Νικ. παρ' Ἀθην. 684D, πρβλ. Ἀριστ. Φυτ. 2. 3, 2, Διοσκ. 4. 120. **VI**. Σαμία γῆ χρησιμεύουσα ὅπου νῦν ὁ σφραγιδόκηρος, Θεοφρ. π. Λίθ. 63. (Πρβλ. **ἄστρον**, ὡσαύτως **τέρας**, **τεῖρος** (signum)· Σανσκρ. staras, târâ· Λατ. astrum, stella (ὅ ἐ. ster-ula).—Γοτθ. stairnô, Παλαιο-Σκανδιν. stjarna, Ἀγγλοσαξ. steorra (star ἀστήρ) Παλ. Ὑψ. Γερμ. sterro (Γερμ. stern). Ἐπειδὴ δὲ τὸ α ἐλλείπει ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων γλωσσῶν πλὴν τῆς Ἑλλην. καὶ τῆς Λατ. astrum, εἶναι πιθανῶς εὔφων. καὶ ἡ ῥίζα πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἐν τῷ Σανσκρ. STAR (sternere στρώννυμι).— καθ' ὅσον οἱ ἀστέρες εἶναι κατεστρωμένοι ἐν τῷ οὐρανῷ.).

ἀ-στήρικτος, ον, ὁ μὴ ἔχων στήριγμα, ὁ μὴ σταθερός, ἀσταθής, ἀνερμάτιστος, Ἀνθ. Π. 6. 203, Λογγῖν. 2. 2, Καιν. Διαθ.

ἄστης, ου, ὁ, (ᾄδω) ψάλτης, «τραγουδιστής», Γλωσσ.

ἀ-στιβής, ές, (στείβω) ὡς τὸ **ἄστιπτος**, ἀπάτητος, τινὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 859: ἐντεῦθεν. **2**) ἔρημος, ἄβατος, χῶρος Σοφοκλ. Αἴ. 657· ἀστ. πόρος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀρίων παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12.45. **3**) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ πατήσῃ, ἱερός, ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 126· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10. **II**. μὴ ἀφίνων ἴχνος, τροχὸς Μεσομήδ. ὕμν. εἰς Νέμεσ. 7.

ἀ-στίβητος, ον, Λυκόφρ. 121· καὶ **ἄ-στιβος**, ον, Ἀνθ. Π. 7. 755, = τῷ προηγ.

ἀστικός, ή, όν, (ἄστυ) ὁ τοῦ ἄστεως, ὁ εἰς ἄστυ ἀνήκων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀγροτικὸς** ἢ **κατ' ἀγρούς**· — λεὼς ἀστικὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 997· βωμοὶ ὁ αὐτ. Ἱκ. 501· τὰ ἀστικὰ Διονύσια (ἐπίσης καλούμενα τὰ κατ' ἄστυ) Θουκ. 5.20, ἴδε ἐν λ. **Διονύσια** IV: ὡσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ξενικός**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 618· ἀστικαὶ δίκαι, αἱ μεταξὺ ἀστῶν δίκαι, Λυσ. 148 .21. **2**) ὡς οὐσιαστ. = **ἀστός**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4269d. **II**, ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν καὶ τὸν ἐν πόλει βίον, Δημ. 1274. 24. **2**) ὡς τὸ **ἀστεῖος**, εὐγενής, λεπτός, ἐπίχαρις, **ἀστικά** (ὡς ἐπίρρ.) Θεόκρ. 20. 4. — ἐν τοῖς χειρογρ. πολλάκις γράφεται **ἀστυκὸς** διὰ τοῦ υ, ἴδε Bremi Λυσ. περὶ δημ. ἀδικ. 3· — ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 171 κἑξ.

ἄ-στικτος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὸ σῶμα ἐστιγμένον διὰ ποικίλων σχημάτων, καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται (παρὰ τοῖς Θρᾳξί), τὸ δὲ ἄστικτον ἀγεννὲς Ἡρόδ. 5. 6. **II**. «**ἄστικτον χωρίον**: τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ· ὅταν γὰρ ὑποκέηται, εἰώθει ὁ δανείσας αὐτὸ τοῦτο δηλοῦν γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν» Ἁρποκρ., Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 322· «ὅρους ἐφιστάναι χωρίῳ· λίθος δ' ἦν ἡ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἐστιν ὑπόχρεών τινι χωρίον· ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἄστικτον» Πολυδ. Γ', 85.

ἀστιλάζει· «συμπεριπατεῖ» Ἡσύχ.

ἀστιξία, ἡ, ἔλλειψις στίξεως, Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 51, 14.

ἄστιπτος, ον, ὡς τὸ ἀστιβής, ἀπάτητος, ἀκτὴ .. βροτοῖς ἄστ. Σοφ. Φ. 2· Εὐστ. **ἄστειπτος**, ἀλλ' ἴδε **στιπτός**.

ἀστίτης [ῑ], ου, ὁ, (ἄστυ) ἀστός, κάτοικος τοῦ ἄστεως, πολίτης Σοφ. Ἀποσπ. 81· γράφεται δὲ **ἀστείτης** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2134 6, 23.

ἀ-στλέγγιστος, ον, μὴ ξεσθείς, καθαρισθεὶς διὰ τῆς στλεγγίδος, καθαρός, Ἀνθ. Π. 6. 298.

ἄστλιγξ, ιγγος, ἡ, = **ὄστλιγξ**, Φιλητ. 36.

ἀ-στοβος, ον, «ἀλοιδόρητος», Ἡσύχ.

ἀ-στοιχείωτος, ον, ἀγνοῶν τὰ πρῶτα στοιχεῖα, εἰσαγαγὼν ἡμᾶς οἷα παῖδας ἄρτι μανθάνειν ἀρχομένους διὰ τῶν σοφίας δογμάτων καὶ θεωρημάτων καὶ μὴ ἀστοιχειώτους ἐάσας ἐν ὑψηλῷ καὶ οὐρανίῳ λόγῳ καταφύτευσον Φίλων 1. 337· ἐπὶ πώλων, ὁ μὴ ἔτι δαμασθείς, τὰ σκληρὰ καὶ ἀστοιχείωτα τῶν ἀλόγων ζῴων χαλινοῖς περιτρέπουσιν Κύριλλ. Ἀλ. κ. 2. σ. 33: τὸ παθ. ῥῆμ. **ἀστοιχειόομαι**, εὕρηται παρὰ τῷ Οἰκουμ. εἰς Ἀποκ. σ. 315, 29.

ἄ-στοιχος, ον, ὁ οὐχὶ ἐν γραμμῇ· ἐπὶ τῶν κόκκων τοῦ στάχυος τοῦ σίτου, διαφέρει δὲ ἡ κριθὴ καὶ τούτῳ τῶν πυρῶν· ἡ μὲν γὰρ στοιχειώδης, ὁ δὲ πυρὸς ἄστοιχος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 4, 2.

ἀ-στόλιστος, ὁ μὴ ἐστολισμένος, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 21 (1,216), Ἡσύχ. ἐν λέξει **αὐσταλέος**.

ἄ-στολος, ον, ὁ μὴ συνεσταλμένος, ἀλλ' ὁ ἀνειμένος, ἐπὶ χιτῶνος, τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν· καὶ σαφέστατα τὸ γινόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις: καὶ τὰν νέορτον ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν κτλ. Πλουτ. Λυκ. καὶ Νουμᾶ Σύγκρ. 3, (Ἀποσπ. Σοφ. 791), πρβλ. **φαινομηρίς**. **2**) ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, ἐν χρήσει καθ' ὃν τρόπον τό, νᾶες ἄνᾱες, γάμος ἄγαμος· — ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται, μελάγκροκον ναῦν ἄστολον [ναύστολον] θεωρίδα Αἰσχύλ. Θ. 857 (Κῶδ. Μ. ἄστονος).

ἀστομάχητος, ον, ἄχολος, ἀόργητος, Λατ. sine bile, Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐπίρρ. **-τως** Συλλ. Ἐπιγρ. 6647. 5· **ἀστομαχὶ** αὐτόθι 7314, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ Λατ. stomachari).

ἀ-στόμιος, α, ον, ἄνευ στομίου, χαλινοῦ, ἀστομίων γὰρ οὐρήων ζυγόδεσμα Νόνν. Ο. 7. 244, πρβλ. **ἄστομος** II.

ἄ-στομος, ον, ὁ στερούμενος στόματος, ἢ «ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 78), τοὺς ἀστόμους καὶ ἄρρινας ἱστοροῦντες Στράβ. 70, Λουκ. Λεξιφ. 15· ὁ σιωπῶν, «οὐ βλέπεις πῶς κέχρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν Ἑλλήνων περὶ λόγους, Ὀδυσσεῖ καὶ Φοίνικι; πῶς αὐτοὺς ἀστόμους πεποίηκε; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 26, Συλλ. Ἐπιγρ. 6308. **II**. ἐπὶ ἵππων, σκληρόστομος, δυσήνιος, τραχύς, «ἄστομον δὲ εἶπεν Αἰσχύλος τὸν τραχὺν» (στόμα, Βεκκ.) Πολυδ. Β', 100· ἄστομοι ἵπποι βίᾳ φέρουσι Σοφ. Ἠλ. 724. **III**. ἐπὶ κυνῶν, ὁ μαλακὸν ἔχων τὸ στόμα, ἀνίκανος νὰ κρατήσῃ τι διὰ τῶν ὀδόντων, αἱ δὲ γρυπαὶ ἄστομοι καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγὼ Ξεν. Κυν. 3. 3. **IV**. ἐπὶ ἐδέσματος καὶ ποτοῦ, δυσάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, «ἄνοστος», ἀπειθεῖς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόμους Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 323A. **V**. ἐπὶ μετάλλου, μαλακὸς ἀνεπίδεκτος στομώσεως, νόμισμα σιδηροῦν, πρῶτον μὲν ὀξεῖ καταβαπτόμενον ἐκ πυρός, ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἄστομον καὶ ἀδρανὲς γένοιτο Πλουτ. Λύσ. 17.

ἀ-στόμωτος, ον, μὴ ἐστομωμένος, ὁ μὴ ἠκονημένος, μὴ βεβαμμένος, ἐπὶ σιδήρου, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἄβαπτος**.

ἀ-στονάχητος, ον, = τῷ ἑπ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 337.

ἄ-στονος, ον, ὁ ἀποδιώκων, ἀποσοβῶν, τοὺς στόνους, ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον πότον ἄστονον κομίζων Mehlhorn Ἀνακρ. 50. 6, σ. 188· πρβλ. **ἄχολος** II. ἴδε καὶ **ἄστολος**.

ἀστό-ξενος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ τῆς πόλεως φιλοξενούμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 356.— Κατὰ τὸν Εὐστ. 405. 36, καὶ Ἡσύχ., συγγενὴς ἐξ αἵματος καίπερ ἐν ξένῳ τόπῳ γεννηθείς (οἷον ὁ Ἀτρεὺς ἐν Φρυγίᾳ)· ὁ Ἕρμαννος εἰκάζει **ἀστο-ξένια**, τά, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1590, ἀντὶ αὐτοῦ ξένια ..

ἀστοργία, ἡ, ἔλλειψις φυσικῆς στοργῆς, Μένανδ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 5, Διον. Ἀλ. 3. 18.

ἄ-στοργος, ον, ὁ ἄνευ φυσικῆς στοργῆς, ἄστοργος ψυχὴν Αἰσχίν. 47. 29· ὤστοργος (δηλ. ὁ ἄστοργος) ὁ σκληροκάρδιος. Θεόκρ. 2. 112· ἄστ. γυνὴ ὁ αὐτ. 17. 43· ἄστ. πρὸς τὰ ἔκγονα Ἀθήν. 655C· ἄστ. θάνατος, σκληρός, Ἀνθ. Π. 7. 662, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 146. 6. **2**) ὁ ἄνευ θελγήτρου, Πλούτ. 2. 926F: — ὡσαύτως **ἀστοργής, ές**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1. 50. Ἐπίρρ. **-γως** Ἀθανάσ. Ἀπολ. κ. Ἀρειαν. τ. 1, σ. 129C.

ἀ-στορής, ές, ὁ μὴ ἐστρωμένος, ἀστορέας ... χαμεύνας Νόνν. Δ. 16, 93.

ἀστός, ὁ, (ἄστυ) κάτοικος τοῦ ἄστεως, πολίτης, ἀστοῖσιν ἀρήγων Ἰλ. Λ. 242· ἀστοί τε φίλοι τε Ὀδ. Ν. 192, κτλ.· ἀντιδιαστέλλεται δὲ τοῦ **πολίτης**, καθ' ὅσον **ἀστὸς** μὲν εἶναι ὁ ἔχων ἀστικὰ δικαιώματα μόνον, ἐνῷ **πολίτης** εἶναι ὁ ἔχων καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 8· ἀστὸς πικρὸς πολίταις Εὐρ. Μήδ. 223: — **οἱ ἀστοί**, ὁ λαός, ὁ κοινὸς λαός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **οἱ ἀγαθοί**, Πινδ. Π. 3. 124· **ἀστὸς** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, ὁ αὐτ. Ο. 7. 165, Ἡρόδ. 2. 160., 3. 8· ἰδίως ἐν Ἀθήναις, Λυσ. 104, 41, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 817, Ο. Κ. 13, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μέτοικος**, Πλάτ. Πολ. 563Δ. — θηλ. **ἀστή**, ὃ ἴδε.

ἆστος, ου, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἄϊστος**.

ἀ-στόχαστος, ον, μὴ σκοπευόμενος, ἀσκόπευτος, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, τότε δ' ἐκ τῶν πλαγίων ἀστοχάστους πληγὰς ἐπέφερον Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 14. 17. **2**) περὶ οὗ χαλεπὸν εἶναι νὰ εἰκάσῃ τις, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν νέων, ἀστόχαστος γὰρ ἡ ἡλικία καὶ πολλὰς ἔχουσα μεταβολὰς Θεόφραστ. παρὰ Στοβ. 358. 18· προσέτι = **ἄστοχος** Φιλόδημ. περὶ Ῥητορ. σ. 20, 21.

ἀστοχέω, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, τινος Πολύβ. 5. 107, 2, κτλ.· τοῦ μετρίου Πλούτ. 2. 414F: — πρὸς τὸ μεταθεῖναι τοὺς ἠγνοηκότας ὁλοσχερῶς ἀστοχοῦσι Πολύβ. 3. 21, 10· περί τι Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. ς'. 21, πρβλ. Β', 6', 18· ἔν τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 2. 8, 12· ἀπολ., Ἀλκίφρ. 3. 53.

ἀστόχημα, τό, ἀποτυχία, σφάλμα, Πλούτ. 2. 520B.

ἀστοχία, ἡ, ἀποτυχία, Πλούτ. 2. 800Α. **2**) ἀφροσύνη, ἀσκεψία, πλάνη, «ἀστοχασιά», εἰς τηλικαύτην ἀστοχίαν ἐνέπεσε Πολύβ. 2. 33, 8, κτλ.

ἄ-στοχος, ον, ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ κακῶς σκοπεύων ἐναντίον τινός, τινος Πλάτ. Τίμ. 19Ε, Ἀνθ. Π. 9. 370. **2**) ἀπολ., ὁ ἄνευ στοχασμοῦ, ἀσυλλόγιστος, οὐκ ἀστόχου διανοίας Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 1· κατηγορία, ἄνευ σκοποῦ τινος, μωρά, Πολύβ. 5, 49, 4. Ἐπίρρ. **ἀστόχως**, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1, 14. Πολύβ. 1. 74, 2.

ἀστραβαλίζειν, «ὁμαλίζειν, ἀπευθύνειν» Ἐτυμ. Μ. 159, 56· παρ' Ἡσυχ. **ἀστραβίζειν** μετὰ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας.

ἀστραβεύω, ὀχοῦμαι ἐπὶ ἡμιόνου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 13.

ἀστράβη, ἡ, (ἀστραβής) τὸ ἐπίσαγμα ἡμιόνου, σάγμα «σαγμάρι» ἀναπαυτικὸν ὅπερ συνήθως μετεχειρίζοντο ἁβροδίαιτοι ἄνθρωποι· ἀλλ' ἐκ τῶν χωρίων ἔνθα ὑπάρχει ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἡ ἀστράβη ἦτο καὶ εἶδος ὀχήματος, εἰ γὰρ ἐκεκτήμην οὐσίαν ἐπ' ἀστράβης ἂν ὠχούμην, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίους ἵππους ἀνέβαινον Λυσ. 169. 13· ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς Δημ. 558. 16· ἡ Γναθαίνιον εἰς Πειραιᾶ κατέβαινε πρὸς ξένον τινὰ ἔμπορον ἐραστὴν εὐσταλῶς ἐπ' ἀστράβης τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μεθ' ἑαυτῆς τρία Μάχων παρ' Ἀθην. 582B· μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεὶς Λουκ. Λεξιφ. 2. — Κατὰ τὸν Ἁρποκρατ. «ἀστράβη: ἡ ἡμίονος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. μήποτε δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ ἄνθρωποι ὀχοῦνται οὕτως ἐκαλεῖτο». — Κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «ἀστράβη· τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων. οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα + ὑποζυγοῦντα». — «ἀστράβη ξύλον ὄρθιον τοῖς δίφροις τῶν ἁρμάτων εἰς ὃ ἐπικεκύφασιν οἱ ἡνίοχοι ἐλῶντες ... ἀστράβη καὶ ἡ σέλλα δὲ ὡς ἀστραβῆ τηροῦσα τοῖς νώτοις ἐγκαθέζεσθαι τῶν ἵππων τὸν ἱππέα» Τζέτζ. Ἱστ. 9. 847 κτλ.

ἀστρᾰβ-ηλάτης, ου, ὁ, ὁ τὴν ἀστράβην ἐλαύνων, τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς· ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε Λουκ. Λεξιφ. 2, Πολυδ. Η', 185· κατὰ τὸν Εὐστάθ. (1625) «ἀσταβηλάται, οἱ αὐτοὺς (τοὺς ἡμιόνους) ἐλαύνοντες».

ἀστράβηλος, ὁ, = **στράβηλος** (μετὰ **α** εὐφων.), εἶδος μεγάλης κογχύλης χρησιμευούσης εἰς τὸ σαλπίζειν, Ἀγίας καὶ Δερκύλ. παρ' Ἀθην. 86F.

ἀστραβής, ές, = **ἀστραφής**, μὴ ἐστραμμένος, μὴ στραβός, εὐθύς, ἀκλόνητος, κύων Πινδ. Ο. 2. 146· γένυες Ἱππ. π. Ἄρθρ. 798· τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 73B· τὸ σῶμα ποιεῖν ἀστρ. Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2· ἐπὶ ξύλων, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 9, 2· εὐθύς, ἄκαμπτος, ἀστρ. ἐντέταται Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1, 6. — Ἐπίρρ. **-βῶς** Αἰλ. π. Ζ. 2. 11.

ἀστρᾰβίζω, (ἀστράβη) χρησιμεύω ὡς ὑποζύγιον, ἐκτελῶ ἔργα ἡμιόνου, ἀστραβίζουσαι κάμηλοι Αἰσχύλ. Ἰκ. 285 (χωρίον ἀμφίβολον). — Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἀστραβίζειν· ὁμαλίζειν, εὐθύνειν».

ἀστραβιστήρ, ῆρος, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς χωροστάθμησιν, χωροβάτης, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν Βοιχχ. Urkund σ. 411, κτλ.: Καθ' Ἡσύχ. «ἀστραβιστήρ· ὄργανόν τι, ὡς δίοπτρον».

ἀστραγάλειος χιτών, ὁ, εἶδος μακροῦ ποδήρους χιτῶνος καταβαίνοντος μέχρι τῶν ἀστραγάλων, Λατ. tunica talaris· χιτῶνα ἀστραγάλειον Ἀκύλ. Π. Δ. (Γέν. 37. 3).

ἀστρᾰγάλη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἀστράγᾰλος**, Ἀνακρ. 44.

ἀστρᾰγαλίζω, = ἀστραγάλοις παίζω, παίζω τὴν παιδιὰν τῶν ἀστραγάλων, ἀναρρίπτω ἀστραγάλους, Πλάτ. Λύσ. 206Ε, Ἀλκ. Ι. 110B· κωμικῶς, οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν, ὅτε τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, «ἔπαιζον ἀστραγάλους μὲ ψωμιά», Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 2, πρβλ. Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 14· ἀστραγαλίζω τινί, παίζω μετά τινος ἀστραγάλους, Ἀρισταίν. 1. 23.

ἀστρᾰγᾰλῖνος, ὁ, ὁ στραγαλῖνος, ἡ καρδερῖνα, ἀλλαχοῦ **ποικιλίς**, Ὀππ. Ἰξ. 3. 2· «ζῆνα, ζῶον καὶ πτηνὸν μικρὸν πᾶσι γνωστὸν ὃ καὶ παρ' ἐνίοις ἀστραγαλῖνος καλεῖται, παρ' ἄλλοις τραγωδῖνος» Συμεὼν π. πτηνῶν.

ἀστρᾰγάλισις, εως, ἡ, τὸ ἀστραγαλίζειν, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 15.

ἀστρᾰγαλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἀστράγαλος**, Πολυδ. ς', 99.

ἀστρᾰγᾰλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀστραγαλίζων· ἐν τῷ πληθ. ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλεξάνδρ Αἰτωλοῦ.

ἀστρᾰγᾰλιστικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀστραγάλου, ἀνήκων εἰς τὸν ἀστράγαλον, καί τις βόλος ἀστραγαλιστικὸς κύων ἐκαλεῖτο Εὐστ. 1397. 47.

ἀστρᾰγᾰλῖτις [ῑ], **ιδος, ἡ**, εἶδος ἴριδος (ἢ ἴρεως) ὁμοίας πρὸς ἀστράγαλον, ἴρεως ἀστραγαλίτιδος Γαλην.

ἀστρᾰγᾰλό-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ μαντευόμενος διὰ τῶν ἀστραγάλων, Ἀρτεμίδ. 2. 69.

ἀστράγᾰλος [-τρᾰ-], ὁ, (ἴδε **ὀστέον**) εἷς τῶν σπονδύλων, ἰδίως τοῦ τραχήλου, τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, νείατον ἀστράγαλον, «τοῦτον δὴ ἔτρωσεν ἐν τῷ συνδέσμῳ καὶ τῇ συναφῇ τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν ἔσχατον σπόνδυλον» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ξ. 466, Ὀδ. Λ. 65. **II**. τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τῆς κνήμης καὶ τοῦ ἄκρου ποδὸς ἐξόγκωμα ἔνθα τὰ σφυρά, Λατ. talus· «παρὰ δὲ τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν προὔχουσιν ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσιν· οἱ δὲ ἀστραγάλους οὐ τὰ προὔχοντα, ἀλλὰ τὰ ἔνδον κρυπτόμενα ὑπὸ σφυρόν» (Πολυδ. Β', 192), Ἡρόδ. 3. 129, Ξεν. Ἱππ. 1, 15, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 25· ὁ Θεόκρ. 10. 36 παραβάλλει κομψοὺς πόδας πρὸς **ἀστραγάλους**, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευς, «οἷον εὔρυθμοι καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι [τῶν κυβευόντων]» Σχόλ. αὐτόθι. **III**. πλ. **ἀστράγαλοι**, οὓς μετεχειρίζοντο ἀστραγαλίζοντες, ἢ ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων παιζομένη παιδιά, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς Ἰλ. Ψ. 88, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 94· διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους κτλ. Αἰσχίν. 9. 9· «διασείστους (ἀστραγάλους) — παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι ... Μένανδρος Πωλουμένοις» Ἁρποκρ. — ἀστρ. μεμολιβδωμένοι, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ παῖδες, ἀνοίγοντες ὀπὴν εἰς τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου καὶ χέοντες ἐντὸς αὐτῆς ἀναλελυμένον μόλυβδον), Ἀριστ. Προβλ. 16. 3· πρβλ. **ἀρτιάζω**: — κατὰ πρῶτον ἦσαν ἁπλῶς οἱ φυσικοὶ ἀστράγαλοι οὓς συχνὰ μετεχειρίζοντο οἱ παῖδες παίζοντες καθὼς φαίνεται ἐν μαρμάρῳ τινὶ ἐν τῷ Βρετ. Μουσείῳ, (ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρχ. **Α**. Ραγκαβῆ σ. 145), πρβλ. Λατ. tali· ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ λέξις **ἀστράγαλοι** κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς **κύβους** — ἀντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζετε Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλοις» 9. Ἀλλ' οἱ ἀστράγαλοι ἐξηκολούθουν νὰ ἔχωσι μόνον τέσσαρας ἐπιπέδους πλευρὰς τὰς δὲ ὑπολοίπους δύο στρογγύλας. Αἱ ἐπίπεδοι πλευραὶ ἔφερον στίγματα· ἡ δὲ πλευρὰ ἡ φέρουσα τὸ ἓν στίγμα ἦτο ἐν τῇ ἐναντίᾳ πλευρᾷ τῆς φερούσης τὰ ἕξ, ἡ δὲ φέρουσα τὰ τρία ἐν τῇ ἐναντίᾳ τῆς ἐχούσης τὰ τέσσαρα· οἱ ἀριθμοὶ τέσσαρα καὶ πέντε ἔλειπον. Οἱ κυρίως καλούμενοι κύβοι εἶχον στίγματα καὶ εἰς τὰς ἕξ πλευράς. Ἔπαιζον δὲ ῥίπτοντες τέσσαρας ἀστραγάλους ἐκ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς ἢ ἀπὸ πυξίδος ἥτις ἐκαλεῖτο πύργος. Ὁ ἄριστος βόλος, δηλ. ἡ ῥῖψις ὅτε ἕκαστος ἀστράγαλος εἶχε διάφορον θέσιν τῶν ἄλλων, δηλ. διάφ. ἀριθμόν, ἐκαλεῖτο Ἀφροδίτη, Λατ. jactus Veneris, ὡσαύτως Μίδας καὶ Ἡρακλῆς· ὁ δὲ χείριστος ὅτε πάντες ἐδείκνυον τὴν αὐτὴν πλευράν, κύων, Λατ. canis, canicula. Ἴδε Εὐστ. 1397. 34 κἑξ. καὶ Πολυδ. Θ', 99 κἑξ., ἔνθα οὐκ ὀλίγα ὑπάρχουσι περὶ ἀστραγάλων. — Τὴν παιδιὰν τῶν ἀστραγάλων ἔπαιζον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅστις ὠνομάζετο **τρόπα** (τροῦπα νῦν ἐν Κυζίκῳ)· «ἡ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀφιέντες στοχάζονται βόθρου τινὸς εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως ἐξεπίτηδες πεποιημένου· πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐχρῶντο» Πολυδ. Θ', 103. Ὑπῆρχε καὶ ἄλλη παιδιὰ παιζομένη διὰ πέντε ἀστραγάλων ἢ λιθαρίων, ἴδε **πεντέλιθοι**. **IV**. ἡ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιξ, μαστίγιον ἀποτελούμενον ἐκ κομβολογίου ἀστραγάλων, Λουκ. Ὄν. 38· καλεῖται προσέτι, ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, «παρὰ δὲ Κράτητι ἐν ταῖς Τόλμαις καὶ ἀστραγαλωτή τις μάστιξ ὠνόμασται» Πολυδ. Ι', 54· ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦνται Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153Α. **V**. κόσμημά τι περιθέον τὸ κιονόκρανον Ἰωνικοῦ

ῥυθμοῦ, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 35 κἑξ. (§ 11), Βιτρούβ. 3· 3· πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων. **VI.** εἶδος φυτοῦ, «θάμνος ἐστὶ μικρός, ἐπὶ γῆς φυόμενος, φύλλοις καὶ κλωνίοις ὅμοιος ἐρεβίνθῳ· ἄνθη πορφυρᾶ, μικρά· ῥίζα ὕπεστι στρογγύλη, ὥσπερ ῥάφανος εὐμεγέθης, παραφυάδας ἔχουσα στερεάς, μελαίνας, σκληροτέρας ὡς κέρατα ἀντεμπεπλεγμένας ἀλλήλαις, γευσαμένῳ στυπτικάς» Διοσκ. 4. 62. **VII.** μέτρον τι παρ' ἰατροῖς ἐν χρήσει.

ἀστρᾰγᾰλόω, (**ἀστράγαλος IV.**), μαστιγώνω, Ἐκκλ.

ἀστρᾰγᾰλώδης, **ες**, ἔχων τὸ σχῆμα ἀστραγάλου, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 231.

ἀστρᾰγᾰλωτός, **ή**, **όν**, κατεσκευασμένος ἐξ ἀστραγάλων, ἴδε ἐν λ. **ἀστράγαλος IV.**

ἀστραῖος, **α**, **ον**, (ἄστρον) ἀστερόεις, ἀστερωπός, ἀστεροειδής, ἀστρώδης, Ἑρμείας προβέβηκα λιπὼν ἀστραῖον ἄνακτα Χρησ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. II. 124A.

ἀστρακλεῖν· «ἀδυνατεῖν» Ἡσύχ.

ἀστραλός, ὁ, «ἀστραλός· ὁ ψαρὸς ὑπὸ Θετταλῶν» Ἡσύχ.

ἀστρᾰπαῖος, **α**, **ον**, ὁ πρόξενος ἀστραπῶν, «ἀστραπαῖοι· ἄνεμοι πνέοντες, ἀφ' ὧν ἀστραπαὶ γίνονται» Ἡσύχ.· ἀστραπαῖοι ... διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐγγύθεν πνεῖν ψυχροί εἰσι, διὰ δὲ τὸ ψυχρὸν ἀστραπὴ γίνεται Ἀριστ. Μετεώρ. 2. 6, 22, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 2, 8· ἀστρ. ὕδατα, βροχὴ μετ' ἀστραπῶν, Πλούτ. 2. 664D· ἓν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιθέτων τοῦ Διός, ἀστραπαῖός τε καὶ βρονταῖος καὶ αἴθριος κτλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2.

ἀστρᾰπεύς, **έως**, **ὁ**, = **ἀστεροπητής**, Διὸς ἀστραπέως Ὀρφ. Ὕ. 19. 5.

ἀστραπή [ᾰ], ἡ, = **ἀστεροπή**, **στεροπή**, λάμψις ἀστραπῆς, ἀστραπή, βροντὴ καὶ ἀστραπὴ Ἡρόδ. 3. 86, κτλ.· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Τίμ. 68A, καὶ Κρατ. 409C, καὶ παρ' Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 7. κ. ἀλλ.· συχνάκις κατὰ πληθ., τὰς ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 430· ὦ <τᾶν> πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων (τὸ <τᾶν> παρενετέθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμάννου, ἐνεκρίθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Jebb) Σοφ. Ο. Τ. 201· ἴδε διαφ. γρ. ἐν τῇ Ἐκδ. τοῦ Jebb. **2)** ἐπὶ λαμπάδος, λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 383· ἐπὶ λύχνου, ἔσται φωτεινὸν ὅλον (τὸ σῶμά σου) ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζῃ σε Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 36. **3)** μεταφ., ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων Σοφ. Ἀποσπ. 421· βλέπων ἀστραπὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 566, ἴδε **βλέπω II**· τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου ... τύπτειν κεραυνὸς [εἰμί], ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπὴ Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνοις» 1. 4.

ἀστρᾰπηβολέω, πέμπω ἀστραπάς, «ἀστραποβολῶ», Εὐστ. 1060. 43.

ἀστρᾰπη-βόλος, **ον**, (βάλλω) ὁ ἀστραπηβολῶν, Εὐμάθ. 6. 197 = 232, Εὐστ. 1682. 5.

ἀστρᾰπηδόν, Ἐπίρρ. ὡς ἀστραπή, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 378A.

ἀστρᾰπηλάτης, **ου**, **ὁ** (ἐλαύνω) ὁ ἀπελαύνων τὰς ἀστραπάς, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλιάδ. σ. 75. 30. — Ἔχει προσέτι ὁ αὐτὸς τὸ ῥῆμα **ἀστραπηλατέω**, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἀστραπηβολέω**, Κραμήρου Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 98, 17.

ἀστρᾰπη-τόκος, **ον**, **ὁ**, **ἡ**, ὁ γεννῶν, παράγων ἀστραπάς, Ἡσύχ. Πρέσβύτ. σ. 1013B.

ἀστρᾰπηφορέω, φέρω ἀστραπάς, ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ, «ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖν» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 722.

ἀστρᾰπη-φόρος, **ον**, ἀπαστράπτων, Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ Εὐρ. Βάκχ. 3.

ἀστράπιος, **ον**, = **ἀστρᾰπαῖος**, Ὀρφ. Ὕμν. 15. 9.

ἀστραπή-χροος, **οον**, ὁ ἔχων χρῶμα ἀστραπῆς, μεταγεν.

ἀστραπό-βλητος, **ον**, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς βληθείς, κεραυνόβλητος, Γεώργ. Παχυμ.

ἀστρᾰπο-βολέω, = **ἀστραπηβολέω**, Εὐμάθ. Ὑσμ. σ. 534. 32.

ἀστρᾰπο-βροντο-χᾰλαζο-ρειθρο-δάμαστος, **ον**, ὁ ὑπὸ ἀστραπῶν, βροντῶν, χαλάζης καὶ ῥείθρων δαμασθείς, Ψευδο-Βασίλ. Ἐκκλ. 3. σ. 467A.

ἀστρᾰπο-ειδής, **ές**, ὅμοιος ἀστραπῇ, Γλωσσ.

ἀστρᾰπό-πληκτος, **ον**, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς πληγείς, κεραυνόπληκτος, Σενέκας Quaest. Nat. 1. 15.

ἀστραποΰφαντος, **ον**, ἔχων συνυφασμένους λίθους λάμποντας ὡς ἡ ἀστραπή, Νικηφ. Πρεσβύτ. ἐν Βίῳ Ἀνδρέου.

ἀστρᾰπό-φρικτος, **ον**, ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς καταπλαγείς, τρομάξας, ἐμβρόντητος γενόμενος, Ψευδο-Χρυσ. Ὁμιλ. 83. 9. 7. σ. 498.

ἀστραπτικός, **ή**, **όν**, ἀστράπτων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 580.

ἀστράπτω, (πρβλ. **στράπτω**): παρατ. **ἤστραπτον**, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἀστράπτεσκον** Μόσχ. 2. 86· μέλλ. **ἀστράψω**, Νόνν.: ἀόρ. **ἤστραψα** Ὅμ., κλ.: — Παθ., ὁ ὑπερσυντ. **ἤστραπτο** εἶναι ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἤστραπτε** ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1: — Μέσ., ἀόρ. ὑποτ. **ἀστράψηται** Ἀριστείδ. 2. 391. Ἀστράπτω, κοιν. «ἀστράφτω», πέμπω ἀστραπάς, συχνάκις ἐπὶ διοσημιῶν, ἀστράπτων ἐπιδέξι' Ἰλ. Β. 353· Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει Ι. 237· ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης Κ. 5· ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε Ρ. 595· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Ἀχ. 531, πρβλ. Σφ. 625. **2)** ἀπρος., **ἀστράπτει**· ἤστραψε ὡς καὶ νῦν, οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε Σοφ. Ἀποσπ. 507, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 21. **II.** λάμπω ὡς ἀστραπή, ὡς καὶ νῦν, πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς Σοφ. Ο. Κ. 1067· κατάχαλκον ἀστρ. πεδίον, λάμπει, «ἀστράφτει» ἀπὸ τὸν χαλκόν, Εὐρ. Φοίν. 110· οὕτω, ἀστρ. χαλκῷ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδον τὴν ὄψιν .. ἀστράπτουσαν Πλάτ. Φαῖδρ. 254B· ἀστρ. ὄμμασι Ξεν. Κυν. 6. 15· ἐπὶ ἀνθέων, ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, λάμπουσαι, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε .. σέλας (ἐνν. **Τυφῶν**) ἐξηκόντιζε φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 356· ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος Ἀνθ. Π. 12. 161· ἤστραψε γλυκὺ κάλλος αὐτόθι 110. **III.** μεταβατ. καταφλέγω διὰ τῆς ἀστραπῆς, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισι» 4. **2)** φωτίζω, οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας Μουσαῖος 276.

ἀστρ-άρχη, ἡ, βασίλισσα τῶν ἀστέρων, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 10.

ἀστρᾰτεία, ἡ, ἐξαίρεσις ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 526. **2)** ἀποφυγὴ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις ἐν Ἀθήναις ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα ἔγκλημα ὑποκείμενον εἰς καταδίωξιν, φεύγειν γραφὴν ἀστρατείας, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 443· ἀστρατείας ἁλῶναι, ὀφλεῖν, καταδικασθῆναι, Λυσ. 140. 10, Ἀνδοκ. 10. 22· ὡσαύτως, αἱ τῆς ἀστρ. δίκαι Πλάτ. Νόμ. 943D, πρβλ. Δημ. 999. 6· — πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτήτ. **II.** ἡ ἀναχαιτίζουσα εἰσβολήν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 3. 25, 3.

ἀ-στράτευτος [ᾰ], **ον**, ὁ ἄνευ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἑπομένως, **1)** ἐξηρημένος ἀπ' αὐτῆς, Λυσ. 115, 26. **2)** ὁ μηδέποτε ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης, Ἀριστοφ. Σφ. 1117, Αἰσχίν. 78. 41: — Ἐπίρρ. **-τως** Πολυδ. Α', 159.

ἀστρᾰτηγησία, ἡ, ἀνικανότης, ἀπειρία εἰς τὸ στρατηγεῖν, Διον. Ἁλ. 9. 31.

ἀ-στρᾰτήγητος, **ον**, ὁ μηδέποτε χρηματίσας στρατηγός, Πλάτ. Ἀλκ. Δεύτερος 142A. **2)** ἀνίκανος νὰ στρατηγήσῃ, Κικ. π. Ἀττ. 7. 13a. **II.** ἄνευ στρατηγοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 2. 12, 4: — Ἐπίρρ. **-τως** Ἀππ. Ἐμφ. 1. 47.

ἀστρᾰφής, **ές**, = τῷ ἑπομ., ἐν σημασίᾳ I. 3, Σοφ. Ἀποσπ. 367: — ὡσαύτως ἐν σημασίᾳ II, πύλαι Ἀριστείδ. 1. 310· παρ' Ἡσυχ. καὶ **ἀστρεφής**, **ές**. (ἀστραφής, ές, Schmidt.)

ἄστρεπτος, **ον**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ στρέψῃ, νὰ κάμψῃ, ἐπὶ ξύλων σκληρῶν μὴ καμπτομένων, Θεόφρ. (;) **2)** χωρὶς νὰ στραφῇ τις νὰ ἴδῃ ὀπίσω, ὡς τὸ **ἄστροφος**, Θεόκρ. 24. 94. — Ἐπίρρ. **-τεὶ** ἐν Ἀνθ. Π. 7. 436. **3)** ἀκράδαντος, ἀμετάβλητος, ἀστρέπτοις δόγμασι πειθόμενος Ἀνθ. Π. 7. 103, πρβλ. 6. 71· πρβλ. **ἄστροφος**. **II.** ὁπόθεν οὐδὲν ὑποστρέφει, οὐδὲν ἐπανέρχεται, «ἀγύριστος», Ἅιδης Λυκόφρ. 813.

ἄστρητα, **τά**, μέρος τι τοῦ ἅρματος, Πολυδ. Α', 143.

ἀστρίζω: μέλλ. **-ίσω** (ἄστρις) = **ἀστραγαλίζω**, Πολυδ. Θ', 99.

ἀστρικός, **ή**, **όν**, ὁ τῶν ἀστέρων, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνήκων, Εὐστ. Πονημάτ. 264. 41: — **ἡ ἀστρική**, ἡ ἀστρονομία ἢ ἀστρολογία, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 270, κτλ.

ἄστριον, **τό**, εἶδος μικρᾶς βοτάνης, «πρόμηκες βοτάνιον κατὰ τοῦ ἐδάφους ἐστρωμένον, = **κορωνόπους**» Διοσκ. 2. 158. **II.** λίθος πολύτιμος, ὁ μετὰ λευκῶν διαφύσεων ἴασπις, ὁ αὐτ. 5, 159 (160).

ἀστρίον, **τό**, μικρὸν ἄστρον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3281, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 168, 41.

ἄστρις, **ιος**, **ἡ**, = **ἀστράγαλος**, Καλλ. Ἀποσπ. 238, 239· — ὡσαύτως **ἄστριχος**, ὁ· ἐπαίζομεν δὲ ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπιδαυρίῳ» 1.

ἀστρο-βλής, **ῆτος**, **ὁ**, **ἡ**, ὑπὸ ἀστέρος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βληθείς, ὁ παθὼν ἡλίασιν, ὁ γενόμενος παράλυτος, Λατ. sideratus, οἷον γλάνις ὑπὸ κύνα μάλιστα διὰ τὸ μετέωρος νεῖν ἀστροβλής τε γίνεται καὶ ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καροῦται Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 20, 1. Ἐν ἐπιγραφῇ Συβάρεως 1654 = IG. Sic. et It. 641 εὕρηται ὁ τύπος **ἀστεροβλῆτα**· ἀστεροβλῆτα κεραυνὸν μετὰ σημασ. ἐνεργ., ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι σκοτεινόν.

ἀστροβλησία, ἡ, πιθ. γραφ. ἀντὶ **-βολησία**· ἴδε καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 507.

ἀστρό-βλητος, **ον**, = **ἀστροβλής**, «εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα καὶ μὴ δύναται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα» Ἀριστ. π. νεότητος 6, 3, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 7, καθ' Ἡσύχ. «ἀστροβλήτους· τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους».

ἀστρο-βολέομαι, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀποξηραίνομαι, Λατ. siderari, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 2, κτλ.: — τὸ ἐνεργ. παρὰ Πορφ. ἐν Βίῳ Πλωτίνου 10.

ἀστρο-βολησία, ἡ, τὸ βληθῆναι ὑπὸ ἀστέρος, ὑπὸ τοῦ ἡλίου,

Λατ. sideratio, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 4 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἀστροβλησία**).

ἀστρο-βόλητος, ον, = ἀστροβλής, δι. γραφ. ἐν Θεοφρ. ἀντὶ **-βλητος**.

ἀστρο-βολία, ἡ, = **ἀστροβολησία**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 2.

ἀστρο-βολίζομαι, παθ. = **ἀστροβολέομαι**, Γλωσσ.

ἀστρο-βρόντης, ου, ὁ, ὁ ἄνωθεν ἐκ τῶν ἀστέρων βροντῶν, ἐπίθ. τοῦ Μίθρα, Συλλ.Ἐπιγρ. 6012.

ἀστρο-γείτων, ον, γεν. **ονος**, ὁ γειτνιάζων τοῖς ἄστρασι, ἀστρογείτονας .. κορυφὰς Αἰσχύλ. Πρ.721.

ἀστρο-γοητεία, ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων γοητεία, ἀστρολογία, Κύριλλ.Ἀλ.Ὁμιλ. Πάσχ.14, σ.195.

ἀστρο-δίαιτος, ον, ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα, τ. ἔ. ἐν ὑπαίθρῳ διαιτώμενος, Ὀρφ.Ὕμν.11. 5 (ἐκτὸς ἂν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ **ἀντροδ-**).

ἀστρο-ειδής, ές, ἀστεροειδής, Φίλων 1. 485· ἀστρ. περίοδος, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν τῶν ἀστέρων, Στράβ.173.

ἀστροθεάμων [ᾰ]. **ονος**, ὁ, ἡ, (θεάομαι) ὁ τοὺς ἀστέρας θεώμενος· τέχνη ἀστροθεάμων, ἀστρονομία, Φιλόστοργ.Ἐκκλ.Ἱστ. 8. 9, Εὐστ. εἰς Διον. Π.74, 35, Νικήτ. Χρον. σ. 293Β, κλ.

ἀστροθεσία, ἡ, ἡ σχετικὴ θέσις τῶν ἀστέρων, Κλήμ.Ἀλ. σ. 986, 31, κλ. **2)** ἄθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, ἀστροθεσία τῶν Πλειάδων Ἀθήν. 490F.

ἀστροθετέω, ταξινομῶ ἢ κατατάσσω τοὺς ἀστέρας εἰς ἀστερισμούς, Στράβ. 3.

ἀστροθέτημα, τό, ἄθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀστήρ**.

ἀστρο-θέτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς ἀστέρας κατατάσσων εἰς ἀστερισμοὺς καὶ δίδων ἀνάλογα ὀνόματα εἰς αὐτούς, Ὀρφ.Ὕμν. 64. 2.

ἀστρό-θετος, ον, ἀστρονομικός, ἀστροθέτους κανόνας Ἀνθ. Π.7. 683.

ἀστρο-θύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ θύων εἰς τοὺς ἀστέρας, ὁ λατρεύων αὐτούς, μετάφρασις τῆς λέξεως **Ζωροάστρης**, Διογ. Λ. προοίμ. 8, Σχόλ. Πλάτ.: ὡσαύτως, **ἀστρολάτρης, ου,** ὁ, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 78.

ἀστρο-κύων, υνος, ὁ, ὁ ἀστρῷος κύων, ὁ Σείριος, Ὡραπόλλ.1.3.

ἀστρο-λάβον, τό, ὄργανον μετεωροσκοπικόν, ὡροσκόπος, Πτολεμ. Γεωγρ.1. 2, 2, Γεωργ. Χρυσοχ. παρὰ Lambee. Bibl. Caes. τ. 7. σ. 518Β. Ἐν τῷ Θησ. Στ. κεῖται **ἀστρολάβος**, ὁ, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.

ἀστρο-λέσχης, ου, ὁ, ὁ περὶ ἀστέρων ἀδολεσχῶν, Νικήτ.Χρον. 64Α· — ῥῆμα **ἀστρολεσχέω**, αὐτόθι 100D.

ἀστρολογέω, σπουδάζω ἢ ἐξασκῶ ἀστρονομίαν, Θεοφρ. Σημ.1. 4, Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 15, Πολύβ. 9. 20, 5: — Παθ., **τὰ ἀστρολογούμενα**, ἀστρονομικαὶ πραγματεῖαι, Κλήμ. Ἀλ. 757.

ἀστρολόγημα, τό, ἀστρονομία, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 363.

ἀστρολογία, ἡ, ἀστρονομία, Λατ. astrologia, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 4, Ἰσοκρ. 226Α· κλάδος τῶν μαθηματικῶν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 4, Μεταφ. 1. 8, 17, πρβλ. 2. 2, 23, κ. ἀλλ. **2)** μεταγεν. ἀστρολογία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἀστρονομίαν**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 1.

ἀστρολογικός, ή, όν, ὁ περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Ἀριστ. Ἀναλυτ.Ὕστ.1. 13, 7· **ἡ ἀστρολογική** (ἐνν. ἐπιστήμη), = **ἀστρολογία**, αὐτόθι· **τὰ ἀστρολογικὰ** ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 11, 3.

ἀστρο-λόγος, ον, (λέγω), ... Λατ. astrologus, = **ἀστρονόμος**, Ξεν.Ἀπομν. 4. 2, 10, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 34. **2)** μεταγεν. = **ἀστρόμαντις**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 93, Εὐδ.

ἀστρο-μαντεία, ἡ, = τῷ ἑπ., Διόδ. 36. 5.

ἀστρο-μαντική, (ἐνν. **τέχνη**) ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία, Διόδ. 36. 5, Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 9. 132.

ἀστρό-μαντις, εως, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων μαντευόμενος, προφητεύων, Πολυδ. ΙΓ', 188.

ἄστρον, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἀστήρ**) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην Ἰλ. Θ. 555· μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει Ὀδ. Μ. 312· ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις Αἰσχύλ. Πρ. 458, Ἀγ. κτλ.· τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς = τοῦ ἐν οὐρανῷ Σοφ. Τρ. 1106· ἄστρων εὐφρόνη = εὐφρ. ἀστερόεσσα ὁ αὐτ. Ἠλ. 19, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ: — ἐν τῷ ἑνικ. ὡς τὸ ἀστήρ, κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τοῦ Σειρίου, Ἀλκαῖος 39, Ξεν. Κυν. 4, 6, καὶ συχν. παρὰ Θεοφρ., ἢ ποιητικῶς ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πινδ. Ο. 1. 9: — ἀλλὰ σπανίως ἐπὶ κοινοῦ τινος ἢ μικροῦ ἀστέρος, πρβλ. Γαλην. 17. 1, σ. 16, Σχόλ. εἰς Ἄρατ.11· ἄστρα πλανώμενα ἢ πλανητά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀπλανῆ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 822Α, πρὸς τὸν Τίμ. 38C, 40Β· κατ' ἀντίθ. καὶ πρὸς **τὰ ἐνδεδεμένα**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7· ἐπὶ τοῖς ἄστροις, κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς ἐπιτολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 15, 9· ἄστροις σημαίνεσθαι, τεκμαίρεσθαι, ὁδηγεῖσθαι ὑπὸ ἀστέρων, Αἰλ. Π.Ἱ.2. 7, 7. 48· πρβλ. **ἐκμετρέω**. **2)** μεταφ. ἐπὶ λαμπροῦ, θαυμαστοῦ τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 7. 297., 9. 400, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 66.

ἀστρονομέω, εἶμαι ἀστρονόμος, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 194, Πλάτ. Θεαίτ.173Ε· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Διογ. Λ. 1. 34, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ.112: — Παθ., ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, ὡς νῦν ἡ ἀστρονομία ἐξασκεῖται, Πλάτ. Πολ. 530C.

ἀστρονόμημα, τό, ποιητικὴ ἔκφρασις ἀντὶ **ἀστρονόμος**, Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις παρὰ Διογ. Λ. 1. 34.

ἀστρονομία, ἡ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 201, Πλάτ., κλπ.

ἀστρονομίζω, μέλλ. -σω, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Θεοφρ.Χαρ.18.

ἀστρονομικός, ή, όν, εἰδήμων τῆς ἀστρονομίας, τὸν τῷ ὄντι ἀστρονομικὸν ὄντα Πλάτ. Πολ. 530Α, κτλ.· ἅτε ὄντα ἀστρονομικώτατον ὁ αὐτ. Τίμ. 27Α: **τὰ ἀστρονομικά**, τὰ τὴν ἀστρονομίαν ἀφορῶντα, Πρωτ. 315C: — Ἐπίρρ. **ἀστρονομικῶς** Πολυβ. Δ', 16, ὑπερθ. **ἀστρονομικώτατα** Τζέτζ. Ἀλληγ.Ὁμ. **II.** ἐπὶ ζητημάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Πλάτ. Πρωτ. 315C.

ἀστρο-νόμος, ὁ, (νέμω) ἀστρονόμος ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 531Α, κτλ.· πρβλ. **ἀστρολόγος**.

ἀστρόομαι, παθ., εἶμαι κατάστικτος ἐξ ἀστέρων, σφαίρας ἠστρωμένας καὶ ἀνάστρους Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.

ἀστρό-πληγος, ον, = **ἀστροβολής**, Γεωπ. 5. 36: — Ὡσαύτως **ἀστρό-πληκτος, ον,** Γαλην. τ.14, σ. 402,13.

ἀστρο-ποιέω, ποιῶ ἢ καθιστῶ τι ἀστερισμόν, «εἴ τινες πλοκάμους γυναικῶν ἀνάγουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀστροποιοῦσιν ἀποκειρομένας ἐθείρας» Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 164,19.

ἀστρο-πολεύω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τοὺς ἀστέρας, Γρηγ. Ναζ. III. 428Α.

ἀστρο-πολέω, «περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέρω τὴν διάνοιαν» Λεξικ. Βαρίνου ἐν λέξει.

ἀστρόρ-ρυσις, εως, ἡ, ἡ τῶν ἄστρων φορά, διαδρομὴ αὐτῶν, Τζέτζ.Ἀλληγ.Ἰλ. σ. 330,169.

ἀστρο-σκοπία, ἡ, ἡ κατασκόπησις, ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων, Κεδρην. σ. 8, κλ.

ἀστρο-τοξία, ἡ, ἡ φορά, διαδρομὴ διαττόντων ἀστέρων, Βυζ.

ἀ-στρούθιστος, ον, ὁ οὐκ ἐστρουθισμένος, ὁ μὴ πλυθεὶς διὰ χυμοῦ στρουθίου (σαπωνοχόρτου), Διοσκ. 2. 84.

ἀστρο-φαής, ἢ φάνής, ές, λάμπων ὡς ἀστήρ, Εὔμολπ. παρὰ Διοδ.1.11.

ἀστρο-φέναξ, ᾱκος, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἀστρολογίας φενακίζων, ἀπατῶν, Νικήτ. Χρον.142D.

ἀστρο-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἀστέρων φερόμενος, Συνεσ. Ὕμν. 2.15.

ἀστρο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ἀστέρας, Ἐπιγράμμ.Ἑλλ. 1028. 23.

ἄ-στροφος, ον, (στρέφω) ὁ μὴ στρεφόμενος ὀλόγυρα ἢ ὀπίσω, ἀκίνητος, ἀτενής, Λατ. irretortus, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν Αἰσχύλ. Χο. 99· ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος, ἔπειτα ν' ἀποσυρθῇς χωρὶς νὰ στραφῇς ὀπίσω, Σοφ. Ο. Κ. 490· πρβλ. **ἄστρεπτος** 2. **2)** ὁ μὴ ἐστραμμένος, δηλ. ὁ μὴ κεκλωσμένος, ἄκλωστος, Πλάτ. Πολιτ. 282D. **II.** μετρ. ὁ ἄνευ τῆς στροφῆς (λυρικῆς), Ἡφαίστ.126.

ἀστρο-φύτευτος, ον, ὁ πεφυτευμένος, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, καὶ κῆπον ἀστροφύτευτον τὸν οὐρανὸν ἐποίει Μανασσ. Χρον.132.

ἀστρο-χίτων, ον, ὁ περιβεβλημένος ἀστέρας, ἐπὶ τῆς νυκτός, νὺξ δὲ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν Ὀρφ.Ἀργ. 1031, Νόνν. Δ. 40. 367.

ἀστρώδης, ες, = **ἀστροειδής**, Ἰω. Λυδ. περὶ μηνῶν 4.73.

ἀστρῷος, α, ον, καὶ παρὰ Γραμμ. **ος, ον,** = **ἀστρικός**, ἀστερόεις, τὸν οἶκον ἄστρῳον βλέπων· εἰς οὐρανὸν γάρ ἐστι σοῦ τὰ πράγματα Ἀνθ. Π. 9. 400· ἀστρῴη .. ἀνάγκη, ὁ τῶν ἀστέρων νόμος, αὐτόθι 505.14.

ἀστρωπός, όν, ἴδε **ἀστερωπός**.

ἀστρωσία, ἡ, ἡ ἕξις τοῦ κατακλίνεσθαι οὐχὶ ἐπὶ στρωμνῆς, ἀστρωσίαι καὶ ἀνυποδησίαι Πλάτ. Νόμ. 633C.

ἄ-στρωτος, ον, ἄνευ στρωμνῆς ἢ κλίνης, ἄστρωτος εὕδω Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 236Β, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 321C, Πολιτικ. 272Α· πρβλ. Δ. Β.14.13. **2)** μεταφ., μὴ ἰσοπεδωθείς, μὴ ὁμαλυνθείς, πέδον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 52. **3)** ἐπὶ ἵππου, ὁ ἄνευ σάγματος, ἐφιππίου, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐξωκέλης**.

ἄστυ, τό, Ἐπ. γεν. **εος**, Ἀττ. **εως**, ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγ., καθότι οὐδαμοῦ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **ἄστεος**, ἐνῷ τὸ **ἄστεως** (τρισύλλ.) εἶναι ἀναγκαῖον παρ' Εὐρ. Ὀρ. 761, Φοιν. 842, Ἠλ. 246, καὶ εὕρηται ἐν Ἀττ.Ἐπιγρ.· εἶναι δὲ δισύλλαβ. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 298, Βάκχ. 840: — Ἀττ. πληθ. **ἄστη** ὁ αὐτ. Ἰκ. 952. Πόλις, Λατ. urbs, oppidum, Ὅμ., κλ., ἄστυ μέγα Πριάμοιο Ἰλ. Β. 332, κ. ἀλλ.· — τὸ ὄνομα τῆς πόλεως συχνάκις προστίθεται κατὰ γεν., Σουσίδος ἢ Σούσων ἄστυ Αἰσχύλ. Πέρσ. 119, 535· ἄστυ Θήβης Σοφ. Ο. Κ. 1372, Τρ. 1154, κτλ. **II.** οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλουν τὰς Ἀθήνας **ἄστυ**, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην urbs, τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἄρθρου, στυγῶν μὲν ἄ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 33· ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 169· ἔγημα .. ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως, ἐπῆρα γυναῖκα ἐκ τῆς πόλεως, ὁ αὐτ.

Νεφ. 47· τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων Μένανδ. ἐν «Γεωργῷ» 5· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, πρὸς τὸ ἄστυ Πλάτ. Πολ. 327B, 328C, κ. ἀλλ.: —**ἄστυ** συχνάκις σημαίνει τὰς Ἀθήνας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ ἢ τὸ Φάληρον, ὁ αὐτ. Συμπ. 172A, Δημ. 460.12, 18, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 8, κ. ἀλλ.· ἄρχοντος ἐν ἄστει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν Σαλαμῖνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 1, ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ἐσήμαινε τὴν κατωτέραν πόλιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν (ἥτις συχνάκις καλεῖται **πόλις**· ἴδε **πόλις** I. 1).
III. ἄστυ, τὸ κυριολεκτικῶς ἄστυ, τὸ ὑπὸ ἀστῶν οἰκούμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πόλις**, ὅταν αὕτη σημαίνῃ τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, τοὺς πολίτας, (Λατ. civitas), ἴδε **πόλις** III. **IV.** Ἐπίρρ. **ἄστυδε**, ἴδε τὴν λέξιν. (Αἱ Ἐπικαὶ φράσεις ἀνὰ ἄστυ, κατὰ ἄστυ, περὶ ἄστυ, προτὶ ἄστυ κτλ., δεικνύουσιν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου ἡ λέξις εἶχε δίγαμμα, καὶ ἐπομένως ἦτο Ϝάστυ, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 373, Θεόκρ. 25. 45, καὶ γενικὴ τις Ϝάστιος ἀπαντᾷ ἔν τινι Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1569 c·—πρβλ. Σανσκρ. vas (κατοικεῖν), vâstu (οἶκος), vastis, vastyam (οἰκητήριον)· Γοτθ. visan (μένειν)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. wist (οἴκησις). Ὅρα Κόντον ἐν τῷ Περιοδ. Ἑβδ. ἀριθ. 31. — Περὶ τῆς γενέσεως τοῦ ἄστεως πρβλ. καὶ Fustel de Coulanges (μετάφρ. Τ. Φιλήμονος) Τὸ ἀρχαῖον Ἄστυ.

ἀστυ-άναξ, ακτος, ὁ, ὁ ἄναξ τοῦ ἄστεως, ἐπίθ. θεῶν τινων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1019· παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, **Ἀστυάναξ**, ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος: — ἐντεῦθεν ἐπίθ. **Ἀστυανάκτειος, α, ον**, Ἀνθ. Π. 9. 351. **II.** κατά τι ἄσεμνον λογοπαίγνιον, = **ἄστυτος**, Εὐστ. 849. 54.

ἀστῠ-βοώτης, ου, ὁ, (βοάω) κράζων, ἀνακράζων ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐπὶ κήρυκος, κήρυκά τε ἀστυβοώτην Ἰλ. Ω. 701

ἀστῠγειτονέομαι, ἀποθ. κυριολεκτικῶς, γειτνιῶ τῷ ἄστει, ἐν γένει, γειτνιάζω, χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας, κατεχούσας χώραν γειτνιάζουσαν τοῖς Αἰθίοψιν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 286· — οὕτω καὶ **ἀστυγειτνιῶσα** πόλις, γειτνιάζουσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2820. A. 20.

ἀστῠ-γειτονικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀστυγείτονος, ὁ μετὰ ἀστυγειτόνων, πόλεμος Πλούτ. 2. 87E.

ἀστῠ-γείτων, ον, γεν. **ονος**, τῷ ἄστει γείτνιῶν, ἀστυγειτονικός, ἀστυγείτονας σκοπὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 309· πόλεις Ἡρόδ. 6. 99, πρβλ. 9. 122, Εὐρ. Ἱππ. 1161· καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας πολέμους Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 11. **2)** ὡς οὐσιαστ. ὁ γειτνιάζων τῇ πόλει, ὅμορος, γείτων, Ἡρόδ. 2. 104., 5. 66, Θουκ. 1. 15, κτλ.

ἄστῠδε, εἰς ἢ πρὸς τὸ ἄστυ, ἄστυδε νῦν ἰέναι Ἰλ. Σ. 255, Ὀδ. Ρ. 5, κτλ., καὶ παρὰ μεταγενεστέροις πεζοῖς.

ἀστῠ-δίκης, ου, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμ. Praetor urbanus, Ἰ. Λυδ. περὶ μηνῶν 1. 19.

ἀστῠ-δρομέομαι, παθ., μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν, πόλιν, διαρπαζομένην, λεηλατουμένην ὑπὸ τῶν πολεμίων, Αἰσχύλ. Θήβ. 221.

ἀστύθεμις, ιδος, αἰτ. **ιν**, ὁ, ὁ θεμίζων τὸ ἄστυ, ἀστύθεμίν θ' Ἰ[έρω]να γεραίρει Βακχυλ. IV. 3.

ἄ-στῦλος, ον, ἄνευ στύλου ἢ ὑποστηρίγματος, οἶκος Ἀνθ. Π. 7. 648, πρβλ. Πλίν. Ν. Η. 34. 19.

ἀ-στύλωτος, ον, παρὰ Σχολ. Αἰλ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀνερμάτιστος**.

ἀστῠ-μέριμνος, ον, ὁ μεριμνῶν περὶ τοῦ ἄστεως, Συνέσ. 319D.

ἀστῠ-νῖκος πόλις, ἡ, Ἀθῆναι ἡ νικηφόρος πόλις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 915.

ἀστῠνομέω, εἶμαι ἀστυνόμος, Δημ. 1461. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 2085 i, k, κ. ἀλλ.: — ἐν Ρώμῃ, εἶμαι πραίτωρ, Δίων Κ. 42, 22.

ἀστῠνομία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ ἀστυνόμου, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 5. **2)** ἐν Ρώμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ πραίτωρος, Δίων Κ. 42. 22.

ἀστῠνομικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἀστυνόμου, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀστυνόμον, ἢ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 425D, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 21.

ἀστῠνόμιον, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνηδρίαζον ἢ ἐδίκαζον οἱ ἀστυνόμοι, Πλάτ. Νόμ. 918A.

ἀστῠ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ τὴν πόλιν προστατεύων, θεοὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 88· ἀγλαΐαι ἀστυνόμοι, δημόσιαι ἑορταί, Πινδ. Ν. 9. 74· ἀστυνόμοι ὀργαί, αἰσθήματα καὶ διαθέσεις τῆς κατὰ νόμους κοινωνικῆς διαβιώσεως, Σοφ. Ἀντ. 355· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀστυνομίας, τῶν ὁδῶν καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν· τοιοῦτοι ἄρχοντες ἦσαν δέκα, ὧν οἱ πέντε ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἄλλοι πέντε ἐν Πειραιεῖ, Ἰσαῖος 36. 40, Δημ. 735. 10, καὶ συχν. ἐν Πλάτ. Νόμ., πρβλ. Βοίκχ. Π. Οἰ. 1. 272· «δέκα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει» κτλ. Ἁρπ. ἐν λέξει. Ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 72, 7, ἔκδ. Blass· — ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον ἐν Τήνῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 203—206· πρβλ. Βοίκχ. 2. σ. 89 καὶ 250. **2)** Ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἱστορίᾳ χρησιμεύει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Praetor urbanus, Δίων Κ. 53. 2· (ἐν 54.32 ἴσως ἀναγνωστέον **ἀγορανόμος**). **III.** παρὰ Βυζαντίνοις κυριολεκτικῶς, ὁ ἐν τῷ ἄστει κατοικῶν, παρὰ τοῦ πλήθους παντὸς τῶν ἀστυνόμων προσδέχεται Νικήτ. Χρον. σ. 18C.

ἀστύ-ξενοι· «οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν οἰκίαν ἰδίαν» Ἡσύχ.

ἀστύοχος, ον, (ἔχω) ὁ τὸ ἄστυ προστατεύων, τεῖχος Ἀνθ. Π. 9. 764· μέριμνα Ἀνθ. Πλαν. 4. 36· πρβλ. **πολιοῦχος**.

ἀστῠ-πολέω, περιφέρομαι ἐν τῷ ἄστει, διαμένω ἐν αὐτῷ, περιπολῶ τὸ ἄστυ, χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν Θεοπόμπου Ἱστ. Ἀποσπ. 129, Μάξ. Τύρ. 8. 9. — Καθ' Ἡσύχ. «ἀστυπολεῖ· ἀγελοφορεῖ. ἰχθυοφορεῖ».

ἀστῠπολία, ἡ, διαμονὴ ἐν πόλει, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 34.

ἀστῠ-πόλος, ον, ὁ διαμένων ἐν πόλει, Συνέσ. 27B:— ὡσαύτως **-πολίτης**, ὁ, Νικήτ. Χρον. 205C, κλ.

ἄστῠρον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄστυ**, Καλλ. Ἀποσπ. 19, Νικ. Ἀλ. 15·—«ἄστυρον· πόλισμα ἢ ἀκρόπολις» Ἡσύχ.

ἄστῡτος, ον, ὁ στύειν ἀδύνατος, ὅστις ἐλέγετο καὶ **νώθουρος**, «ἤγουν ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίγνεσθαι, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον· ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ οἶκος ἄστυτος ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα» Εὐστ. 862, 43, Ξέναρχ. παρ' Ἀθην. 63F: Ἐντεῦθεν **ἀστῡτίς, ίδος**, ἡ, Λατ. lactuca, θρίδαξ (μαροῦλι) χρησιμεύουσα ὡς ἀνταφροδισιακόν, «Λύκος δ' ὁ Πυθαγόρειος τὴν ἐκ γενέσεώς φησι θρίδακα πλατύφυλλον τετανὴν ἄκαυλον ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι εὐνοῦχον, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστυτίδα· διουρητικοὺς γὰρ παρασκευάζει καὶ ἐκλύτους πρὸς τὰ ἀφροδίσια» Ἀθην. 69E·—καὶ οὐσιαστ. **ἀστυσία**, ἡ, ἀνικανότης, Δίων Κ. 79. 16.

ἀστύ-τριψ, ῖβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) ὁ διαρκῶς ἐν ἄστει διατρίβων, Κριτίας 63, Φιλόστρ. 852· πρβλ. **οἰκότριψ**.

ἀ-στῠφέλικτος, ον, «ἀτίνακτος» Σουΐδ., «ἄσειστος» Ἡσύχ.· ἀδιάσειστος, ἀδιατάρακτος, ἀκράδαντος, βασιλεία Ξεν. Λακ. 15, 7· θεὸς Καλλ. εἰς Δῆλ. 26· Ἅιδης Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 540. 3.

ἀ-στῠφελος, η, ον, Θέογν. 1040, **ος, ον**, Ἀνθ. Π. 9. 413.· — οὐχὶ τραχύς, οὐχὶ πετρώδης.

ἄ-στῡφος, ον, (στύφω) οὐχὶ στυφός, οὐχὶ δριμύς, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 1, σ. 41.

ἀ-συγγενής, ές, ὁ μὴ συγγενής, «ἀξυγγενές· ἀλλότριον κατὰ γένος» Ἡσύχ.

ἀ-συγγνωμόνητος, ον, = τῷ ἑπομ., Φίντυς παρὰ Στοβ. 74. 61.

ἀ-συγγνώμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ μὴ συγγνώμων, ὁ μὴ παρέχων τινὶ συγγνώμην, ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, ἀνίλεως, Δημ. 547. 8, Πλούτ. 2. 59D: — ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ἀσυγγνωμότατος** ἢ **ἀσυγγνωμονέστατος**, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445. 38.

ἀ-σύγγνωστος, ον, ὁ μὴ ἄξιος συγγνώμης, ἀσυγνωστότερον ἑαυτῷ τὸ κακὸν ἀποφαίνει Γαλην. 1. 13, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 266C, κλ.:—Ἐπίρρ. **ἀσυγγνώστως**, Βασίλ. III, 633B, κλ.

ἀ-σύγγρᾰφος, ον, ἄνευ συγγραφῆς, δηλ. γραπτῆς ὁμολογίας, ἄνευ συμβολαίου, ἀσύγγραφα δανεισαμένους Διόδ. 1. 79.

ἀ-συγγύμναστος, ον, ὁ μὴ συγγεγυμνασμένος, Λουκ. Παράσ. 6.

ἀ-συγκάλυπτος, ον, ὁ μὴ συγκεκαλυμμένος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 174, 274.

ἀ-συγκατάβᾰτος, ον, ὁ μὴ συγκαταβαίνων, Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 2. σ. 100B.

ἀσυγκαταθετέω, δὲν συγκατατίθεμαι, τὸ ἀσυγκαταθετεῖν οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ τὸ ἐπέχειν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 157.

ἀ-συγκατάθετος, ον, ὁ μὴ συγκατατιθέμενος, μὴ συναινῶν, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761D, Φίλων 1. 287.—Ἐπίρρ. **ἀσυγκαταθέτως** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1057A.

ἀ-συγκάταινος, ον, ὁ μὴ συναινῶν, Γ. Παχυμ. Ἀνδ. Παλ. 4, σ. 202C.

ἀ-συγκέραστος, ον, ὁ μὴ συγκεκραμένος, ἀμιγής, ἄκρατος, Ἀνθ. Π. 9. 180, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἄκρατος**.

ἀ-συγκίνητος, ον, ὁ μὴ προξενῶν συγκίνησιν, οἱ δὲ ἐν λειμῶνι (περίπατοι) προσηνέστατοι καὶ ἀσυγκινητότατοι (ἔνθα ὁ κῶδιξ ἔχει ἀσυγκινώτατοι) Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. σ. 109, 8.

ἀ-σύγκλειστος, ον, ὁ μὴ ἐγκεκλεισμένος, μετὰ δὲ τὸ στῆθος ὁ περὶ τὴν κοιλίαν ἐστὶ τόπος, ἀσύγκλειστος ταῖς πλευραῖς Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 44.

ἀ-σύγκλωστος, ον, ὁ μὴ συγκεκλωσμένος, μεταφορ. ἀσυμβίβαστος, πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα Συνεσ. Ἐπιστ. 57, σ. 198C, πρβλ. Κικ. π. Ἀττ. 6. 1.

ἀ-συγκοινώνητος, ον, ὁ ἀνεπικοινώνητος, ἀμετάδοτος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1028B.

ἀ-συγκόμιστος, ον, ὁ μὴ συγκομισθείς, καρπὸς Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10.

ἀ-σύγκρᾱτος, ον, = **ἀσυγκέραστος**, ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, οὐδεὶς μὲν τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων καὶ περὶ θεῶν δόξας ἀσυγκράτους ἡμῖν ἐχόντων πάρεστιν Πλούτ. 2. 418D, πρβλ. Οὐϋττεμβάχ. αὐτόθι 134D.

ἀ-σύγκρῐτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συγκρίνῃ, ἀνόμοιος, ἀετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην· κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τὴν Ἑλένης. Οὕτως ἀμφότερ' ἐστὶν ἀσύγκριτα Ἀνθ. Π. 5. 65, Πλουτ. Μάρκελλ. 17:—Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ συγκρίσεως, «ὑποκοριστικὸν δέ ἐστι τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν ἀσυγκρίτως» Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρ. 635, 16. **2)** ὁ μὴ

ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ὑπέρτερος, ἔξοχος, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν ἀσύγκριτον ἔχοντι Πλουτ. Δίων 47:—Ἐπίρρ. -τως Συλλ. Ἐπιγρ. 3493.14. **II**. ἐναντίος, βλαβερός, Πλούτ. 1.134D.

ἀ-συγκρότητος, ον, ἴδε **ἀξυγκρότητος**.

ἀ-σύγκρουστος, ον, ὁ, μὴ συγκρουόμενος, Μ. Ψελλ. Σύνοψ. Ρητ. ἰδεῶν cod. Reg. 1182.

ἀ-σύγκτητος, ὁ μὴ εὔκτητος, ὁ μὴ εὐπόριστος, Σεκούνδου Γνῶμαι 14.

ἀ-σύγχριστος, ον, ὁ μὴ χρισθείς, μὴ ἀλειφθείς, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 415 Dar.

ἀ-σύγχῠτος, ον, ὁ μὴ συγκεχυμένος, Πλούτ. 2. 735B· ὁ μὴ συναναμιχθείς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 8.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 4.8,20.

ἀ-συγχώρητος, ον, ὁ μὴ συγχωρούμενος, ὃν ἀδύνατον νὰ συγχωρήσῃ τις, ἀσυγχώρητος ἁμαρτία Βασίλ. III. 613B· ὁ μὴ ἐπιτρεπόμενος, πρὸς ἀσυγχώρητον ἀκρασίαν Διόδ. 1. 78· ὡς ἀσυγχώρητον τὸ τὴν φαντασίαν ἡγεμονικοῦ τύπωσιν εἶναι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 380·—μετὰ ἐνεργ. σημασ., ὁ μὴ συγχωρητικός, Κύριλλ. Α. Χ. 1084Α, Κλίμ. 888Α.—Ἐπίρρ. -τως Ἀναστ. Σιν. 1061Β, C.

ἀ-σύζευκτος, ον, ἀσυνδύαστος, ἀσύμπλοκος, Σουΐδ.—Ἐπίρρ. **ἀσυζεύκτως** = ἀσυνδυάστως, ἀσυμπλόκως, Α. Β. 456.

ἀ-συζῠγής, ές, = τῷ προηγ., ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, μετὰ δὲ ταῦτα ἀπόλυτόν τε καὶ ἀσυζυγῆ τὴν φωνὴν παρατίθεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 452D: ὡσαύτως -υγος, ον, εἴ γε αἱ πλείους (τῶν ἀντωνυμιῶν) ἀσύζυγοι Ἀπολλών. π. Συντάξ. 100, 27. —Ἐπίρρ. -τως Ἀρχιγ. παρὰ Γαλ. 8. 625, 9.

ἀ-σύζωος, ον, ὁ μὴ ζῶν ὁμοῦ, ὁ μὴ συζῶν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 104.

ἀ-σῦκος, ον, ὁ ἄνευ σύκων, μὴ ἀποθάνοιμεν ἄμηλοί τε καὶ ἄσυκοι καὶ ἀνάπιοι Τζέτζ. Ἐπιστ. 57, σ. 50, 27.

ἀ-σῡκοφάντητος, ον, ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ὑπὸ συκοφαντῶν, ὁ μὴ συκοφαντηθείς, διαβληθείς, Αἰσχίν. 84. 44, Πλούτ. 2. 756D, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 81.—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2. 529D.

Ἀσῠλαῖος, α, ον, ὁ παρέχων ἄσυλον, ἱερόν τι φύξιμον τοῖς ἀφισταμένοις κατασκευάσαντες, ὃ Θεοῦ Ἀσυλαίου προσηγόρευον Πλουτ. Ρωμ. 9.

ἀσῦλεὶ ἢ **λί**, ἐπίρρ. τοῦ **ἄσυλος**, ἀσφαλῶς, ἀπαραβιάστως· —«τὰ εἰς **λει** ἐπιρρήματα διὰ τῆς **ει** διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀσυλεί, πανομιλεί, ἀτρεμεί, ἠρεμεί» Θεόγν. Καν. σ. 165, 10· ἴδε **ἀσπονδεί**.

ἀ-σύλητος, ον, = **ἄσῦλος** 1, Εὐρ. Ἑλ. 449, Δίων Κ. 75. 14.

ἀσῦλία, ἡ, τὸ ἀπαραβίαστον δηλ., **1**) ἀσφάλεια προσωπική, ἐπὶ ἱκετῶν, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κἀρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν Αἰσχύλ. Ἱκ. 610· ἐν ἐπιγραφαῖς, προνόμιον διδόμενον εἰς τὸν εὐεργετήσαντα τὴν πόλιν καὶ ἄξιον αὐτῆς καταστάντα, εἶμεν δ' αὐτῷ ἀτέλειαν καὶ ἀσυλίαν, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, πρβλ. 1355, 1542, κ. ἀλλ.· συχν. ἐν Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, Κούρτιος 41 κ. ἑξῆς. **2**) ἱερότης, ἁγιωσύνη, τὸ ἀπαραβίαστον τῆς ὑπολήψεώς τινος, ἀσυλία ἱερέως Διον. Ἀλ. 11. 25· — ἐπὶ τόπου πρὸς καταφυγήν, καταφύγιον, ἄσυλον, Πολύβ. 4. 74, 2.

ἀ-συλλάλητος, ον, ὁ μεθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ συνομιλήσῃ, ἀσυνομίλητος, Ἐκκλ.

ἀ-σύλληπτος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ συλλαμβάνουσα ἐν γαστρί, Διοσκ. 4. 19· ὁ μὴ συλλαμβανόμενος, Ψευδο-Ἰουστῖνος 1372C, ὅποθεν τὸ ἐπίρρ. **ἀσυλλήπτως**.

ἀσυλληψία, ἡ, ἐπὶ γυναικός, τὸ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρί, Διοσκ. 3. 41.

ἀ-συλλόγιστος, ον, μὴ ἐξαγόμενος δι' ὀρθοῦ συλλογισμοῦ, μὴ λογικός, παράλογος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2.5, 2:— Ἐπίρρ. **ἀσυλλογίστως** αὐτόθι 1. 12, 7. **2**) ὁ μὴ ὑπαγόμενος εἰς συλλογισμούς, ἀλόγιστος, ἀνυπολόγιστος, Μένανδ. ἐν «Ξενολόγῳ» 2, Πλούτ. 2. 24B, 580C. **II**. ὁ μὴ ὀρθῶς συμπεραίνων τι, παραλογιζόμενος, Ἀριστ. Φυσ. 1. 3, 1, Μένανδ. ἐν Μονοστίχ. 50· ἀσυλλόγιστος τοῦ συμφέροντος, μὴ ὑπολογίζων αὐτό, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 9. 12, 3: — Ἐπίρρ. **ἀσυλλογίστως** Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 7· ἀσ. ἔχειν τινὸς Πλουτ. Καῖσ. 59.

ἄ-σῦλος, ον, ἀπαραβίαστος, ἀσφαλής, ἐπεὶ πᾶν ἐστιν ἄσυλον Παρμεν. 108: ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἐκζητούντων ὑπεράσπισιν καὶ ἀσφάλειαν, μενεῖς ἄσυλος Εὐρ. Μήδ. 728· ἐκπεμπέτω ἄσυλον Πλάτ. Νόμ. 866D· ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ὄνομα εὐπρεπὲς ἀσύλου ἀρχῆς Διον. Ἀλ. 7. 45., 10. 39· τὸ ἄσυλον, τὸ δικαίωμα τοῦ ἱεροῦ, τοῦ ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2557B. 4. κ. ἀλλ. **2**) μετὰ γεν., ἄσυλος ἦν γάμων, ἀπέλαυον ἀσυλίας ἐν σχέσει πρὸς γάμον, ἤμην ἀσφαλής, οὐδείς με ἠνώχλει, Εὐρ. Ἑλ. 61. **II**. ἐπὶ τόπων, γῆν ἄσυλον παρασχεῖν, καθιστῶ τὴν χώραν καταφύγιον ἀσφαλές, ὁ αὐτ. Μήδ. 387· ἱερὸν δ' ἄσυλον νενόμισται Πολύβ. 4. 18, 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2715:—(ἐντεῦθεν τὸ Λατ. asylum).

ἀσύλωτος, ἴδε **ἀτύλωτος**.

ἀ-σύμβᾰμα, τό, = **παρασύμβαμα** Πρισκ. 18. 1, 4 (ἴσως δὲ ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι **παρασύμβαμα**).

ἀ-συμβᾰσία, ἡ, ἀνακολουθία, ἀτοπία, τὸ ἀσύστατον, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 115, τ. 5. σ. 740.

ἀ-σύμβᾰτος, παλ. Ἀττ. **ἀξύμβατος**, ον, μὴ ἐρχόμενος εἰς συμβιβασμόν, ἀσυμβίβαστος, ἡμῖν τε πῶς οὐ βλάβη δαπανᾶν καθημένοις διὰ τὸ ἀξύμβατον ..., διὰ τὸ μὴ συμβιβάζεσθαι, Θουκ. 3. 46· ἀσ. ἐχθρὸς Φίλων 1. 223· ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις, πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, ἀδιάλλακτος, Πλούτ. 2. 946E·—τραῦμα ἀσύμβατον, μὴ θεραπευόμενον, Ἀρετ. 97:—Ἐπίρρ. **ἀσυμβάτως**, Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, μὴ συνδιαλλασσομένου, Πλουτ. Κικ. 46. **II**. ἄνευ συμβιβαστικοῦ ἀποτελέσματος, Ἀννίβας καὶ Πόπλιος ἐχωρίσθησαν ἀξύμβατον ποιησάμενοι τὴν κοινολογίαν Πολύβ. 15. 9, 1.

ἀ-συμβίβαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φέρῃ εἰς συμβιβασμόν, εἰς ἁρμονίαν, νὰ συνδιαλλάξῃ, κἄνπερ ἀλληγορῇ ἀσυμβίβαστα Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 3, 19.

ἀ-σύμβλητος, ον, ὁ μὴ συγκρινόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συγκρίνῃ, νὰ παραβάλῃ πρὸς ἕτερον, ἀπαράβλητος, πλὴν τοῦ πάσας τὰς μονάδας εἶναι ἀσυμβλήτους Ἀριστ. Μεταφ. 12. 6, 2 καὶ 4· ἐπὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, μὴ παραβεβλημένος, ἀσύμφωνος πρὸς τὸ πρότυπον ἢ ἐπίσημον βάρος ἢ μέτρον, ὅπως μηθεὶς τῶν πωλούντων τι ἢ ὠνουμένων ἀσυμβλήτῳ μέτρῳ ἢ σταθμῷ χρῆται, ἀλλὰ δικαίοις Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 17· ἀσ. πρός ... Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 83· πρβλ. κ. Ἡσύχ. ἐν λέξει. **II**. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, ἀκατάληπτος, δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Σοφ. Τρ. 694, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 60. **III**. ἀσυνάντητος, ἀκοινώνητος, «ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι» (Εὐστ. 1405, 57), Σοφ. Ἀποσπ. 350.

ἀσυμβολέω, = ἀσύμβολός εἰμι, οὐ συμβάλλομαι, ἵνα μὴ ἀσυμβολήσω μυθολογίας παντάπασι Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 17, ἀμφ.

ἀ-σύμβολος, ον, ὁ ἄνευ συμβολῆς, συνεισφορᾶς, συχν. παρὰ μεταγεν. Κωμικ. **I**. ἐπὶ δείπνου, δεῖπν' ἀσύμβολα, πρὸς ἃ οὐδεὶς συνεισφέρει τι, Ἄλεξ. ἐν «Φυγάδι» 1, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 3· χαίρουσι δείπνων ἡδοναῖς ἀσυμβόλοις Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 10:— μεταφ. ἀσ. βίος, ἀκοινώνητος, μονήρης, Πλάτ. 2. 957A.
II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ συνεισφέρων ἔρανον εἰς συμπόσιον, ὁ μὴ πληρώνων τὸ μερίδιόν του, Λατ. immunis, δεῖπνα δειπνεῖν ἀσύμβολον Αἰσχίν. 11. 13· ὑπερησχυνόμην μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν, χωρὶς νὰ πληρώσω ἔρανον, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1· ἀσύμβολος κινεῖν ὀδόντας, νὰ τρώγῃ χωρὶς νὰ συνεισφέρῃ, Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιστολαῖς» 1· ὁ ἀσύμβολος ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἀναπληρώνῃ τὴν ἔλλειψίν του ταύτην δι' ἀστειολογιῶν, τὸν ἀσ. εὗρε γελοῖα λέγειν Ραδάμανθυς καὶ Παλαμήδης Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 2, πρβλ. Τερέντιον (Ἄφρον) ἐν Φορμ. 2. 2, 25· «Κτησίβιος δ' ὁ Χαλκιδεὺς ὁ Μενεδήμου γνώριμος ... ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τί περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ; ἔφη, ἀσύμβολος δειπνεῖν» Ἀθήν. 162F· ἐδίδετο δὲ καὶ ὡς προνόμιον ὑπὸ τῆς πόλεως, ἔστω δὲ ἀσύν[βολ]ος καὶ ἀλειτούργητος ἐν ταῖς γινομέναις συνόδοις πάσαις Συλλ. Ἐπιγρ. 2271, 44.

ἀ-συμβούλευτος, ον, ὁ μὴ συμβουλευόμενός τινι, ὁ μὴ χρώμενος συμβούλῳ, ὁ ἄνευ συμβουλῆς, Βασίλ. τ. 1. σ. 452B.

ἀ-σύμβουλος, ον, ὁ μὴ λαβὼν συμβουλήν, ἄβουλος, ἄφρων, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 349A.

ἀ-συμμελής, ές, ὁ δυσανάλογα ἔχων μέλη, δύσμορφος, δυσειδής, ἀνάπηρος, νῦν καὶ ἱεροποιοῦσι κολοβοὺς καὶ ἀσυμμελεῖς Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 113, 8.

ἀ-συμμετρία, ἔλλειψις συμμετρίας, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2, 15, κ. ἀλλ. **II**. ἔλλειψις ἀναλογίας, ἁρμονίας, ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχρότητος γέμουσαν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525A· πρός τι Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 5. **III**. ἀκαιρία, Τίμ. Λοκρ. 102B.

ἀ-σύμμετρος, παλ. Ἀττ. **ἀξύμμετρος** -ον, ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον, ὁ μὴ ἐν ἁρμονίᾳ τινί, ἀξύμμετρον ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις Πλάτ. Τίμ. 87D, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ.· πρός τι Πλουτ. Θεμ. 22· ἀπολ., ἀσύμμετρος ἡ διάμετρος καὶ ἡ πλευρὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 2. **II**. μὴ ἔχων συμμετρίαν, δυσανάλογος, Ξεν. Κυν. 2, 7, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 16, κ. ἀλλ.· ἀσύμμετρος πρός τι, δυσανάλογος πρὸς αὐτό, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Πορ. 8, 2· ἀσ. οὐσία, ὑπέρμετρος, μεγάλη, Πλάτ. Νόμ. 918B: — Ἐπίρρ. **ἀσυμμέτρως**, Ἀττικὸς παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 805C. **III**. μετ' ἀπαρ., ὁ μὴ ἔχων σύμμετρον μέγεθος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 12, 4.

ἀ-συμμῑγής, ές, = τῷ ἑπομ., Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 525B.

ἀ-σύμμικτος, ον, μὴ δυνάμενος νὰ συμμιχθῇ, νὰ ἑνωθῇ μετ' ἄλλου, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22: — τὸ οὐσιαστ. **ἀσυμμιξία** Διον. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὀν. 4. 7.

ἀ-συμπᾰγής, ές, οὐχὶ συμπαγής, Λουκ. Γυμν. 24.

ἀ-συμπάθεια, ἡ, ἔλλειψις συμπαθείας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 44.

ἀ-συμπᾰθής, ές, μὴ ἔχων συμπάθειαν, τινὶ Πλουτ. Κορ. 21· πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 976C.—Ἐπίρρ. **-θῶς** Διόδ. 13. 111.

ἀ-συμπάθητος, ον, = τῷ προηγ., Νικηφ. Βλεμμ. ἐν Μαΐου Coll. nov. Vat. τ. 2. σ. 616.

ἀ-συμπέραντος, ον, ὁ μὴ συμπεραινόμενος, ἀνεπακόλουθος, ἐλλιπής, Ἀριστ. Φυσ. 1. 3, 4.

ἀ-συμπέραστος, ον, ἀτελείωτος, ἀτελής, «ἐάσας ἀσυμπέραστον τὸ εἰς Δῆλον ποίημα» Ὑπόθεσις εἰς Πινδ. Ἴσθμ.

ἀ-συμπερίφορος, ον, ἀκοινώνητος, ἀνεξοικείωτος, πρός τι Φιλόδ. ἐν Vol. Herc. Ox. 1. 58.

ἀ-σύμπλεκτος, ον, ὁ μὴ συμπλεκόμενος, Θεοφρ. Αἰτ.Φ.6.10.3.

ἀ-συμπλήρωτος, ον, μὴ πλήρης, μὴ συμπληρωθείς, τὰ ἀσυμπλήρωτα πληροῖ Διοσκ. 1. 89.

ἀ-σύμπλοκος, ον, μὴ συμπεπλεγμένος, μὴ συνημμένος, μὴ συνδεδεμένος μετά τινος, ἀπόλυτος, ἀσύμπλοκος καὶ ἀμιγὴς ἰδέα Φίλων 2.19.—Ἐπίρρ. **ἀσυμπλόκως**, ἀσυνδυάστως, Α. Β.456. 13.

ἀ-σύμπτωτος, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, συμπιεζόμενος, συγκλείων, Ἱππ. 47. 42, Γαλην. τ. 14, σ. 715.

ἀ-συμπώρωτος, ον, (πωρόομαι) ὁ μὴ συμπαγεὶς εἰς πόρον, ὁ μὴ συμπωρωθείς, ὁ μὴ συγκολληθείς, ἐπὶ τεθραυσμένων ὀστῶν, τὸ τῶν φύλλων δὲ ἀφέψημα (τῆς μυρσίνης) .... καὶ πρὸς ἀσυμπώρωτα κατεαγότα ὠφελίμως καταντλεῖται Διοσκ. 1. 155.

ἀ-συμφανής, ές, ἀφανής, ἀόρατος, διὰ δὲ τούτου τοῦ χάσματος ἀσυμφανής ἐστιν ὑπόνομος Ἀριστ. π. Θαυμ. 82, 2: σκοτεινός, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 400Β·—«ἀσυμφανὲς· περικεκαλυμμένον» Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, σκοτεινῶς, «ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ἐπικεκαλυμμένως» Ἡσύχ., πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἀ-συμφερόντως, ἐπίρρ. ἀσυμφόρως, ἀνωφελῶς, Νικηφ. Χοῦμ. ἐν Ἐπιστ. 65.

ἀ-σύμφθαστος, ον, (συμφθάνω) ἀνάρμοστος, ἀνεπαρκής, Βυζ.

ἀ-συμφορία, ἡ, τὸ ἀσύμφορον, ἀνωφελές, Βυζαντ.

ἀ-σύμφορος, παλ. Ἀττ. **ἀξύμφορος**, ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελής, ἀπρόσφορος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 780: μετὰ δοτ. μὴ συντελῶν πρός τι, ἐναντίος εἴς τι, βλαπτικός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, Εὐρ. Τρῳ. 491, Ἀντιφῶν 116. 11, Θουκ. 3. 40. ἔς τι ὁ αὐτ. 1. 32· πρός τι ὁ αὐτ. 2. 91: Ὑπερθ., ἀσυμφορώτατον ὑμῖν ἔθος εἰσάγειν Δημ. 341. 20.—Ἐπίρρ. **-ρως** Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 1, Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 13.

ἀ-συμφυής, ές, ὁ μὴ συμφυής, «ἀνοίκειος, ἀνόμοιος» (Σουΐδ.), Πλούτ. 2. 908D, Κλήμ. Ἀλ. 223.

ἀ-σύμφυλος, ον, ὁ μὴ σύμφυλος, ξένος, ἀνόμοιος, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ., Πλούτ. 2. 709Β, κτλ. — Ἐπίρρ. **-λως** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 643.

ἀ-σύμφυρτος, ον, μὴ συμπεφυρμένος, ἄμικτος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 74Α, 236Β, 478D κ. ἀλλ. —Ἐπίρρ. **ἀσυμφύρτως** Παχυμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 122.

ἀ-σύμφυτος, ον, ὁ μὴ συμφυόμενος, Ἱππ. 6. 22, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπεύτ. 1. 7.

ἀσυμφωνία, παλ. Ἀττ. **ἀξυμφωνία**, ἡ, ἔλλειψις συμφωνίας, ἁρμονίας, διαφωνία, παραφωνία, Πλάτ. Νόμ. 861Α. Τὸ ῥῆμα **ἀσυμφωνέω** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλωτίνου.

ἀ-σύμφωνος, παλ. Ἀττ. **ἀξύμφωνος**, ον, μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, μὴ ἁρμονικός, Πλάτ. Πολ. 402D· χορδὴ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11. **2**) μεταφ. ὡς καὶ νῦν, ὁ διαφωνῶν πρός τινα, ἐμαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν Πλάτ. Γοργ. 482C· πρὸς ἀλλήλους, Πράξ. Ἀπ. κη', 25:—Ἐπίρρ. **ἀσυμφώνως** Πλάτ. Νόμ. 860C. **II**. μὴ λαλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, πρός τινα ὁ αὐτ. Πολιτικ. 262D, πρβλ. Νόμ. 777D· ἀσ. ταῖς διαλέκτοις Διόδ. 17. 53.

ἀ-σύμψηφος, ον, ὁ μὴ σύμψηφός τινι, μὴ συμφωνῶν πρός τινα, τινος Πλουτ. Δίων 30 Schäf.

ἀ-συναίρετος, ον, ὁ μὴ συνῃρημένος, Εὐστ. 50. 36.—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. 16. 32.

ἀ-συναίσθητος, ον, ὁ μὴ συναισθανόμενος, οὐκ ἀσυναίσθητοι οἱ ἀπόστολοι τυγχάνοντες τῶν ἐν οἷς προσκόπτουσιν Ὠριγ. IV. 185Α.

ἀ-συνακόλουθος, Ἀττ. **ἀξ-**, ον, ἄνευ ἀκολούθων θεραπόντων, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀθάμαντι» 1.

ἀ-σύνακτος, ον, ἀσυμφυής, ἀσύμπλεκτος, ἀσυνάρτητος, ἄλογος, Φιλόδημ. ἐν Gomperz Herk. Stud. 1. 18· τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν εἰσὶ συνακτικοί, οἱ δὲ ἀσύνακτοι· συνακτικοὶ μὲν ὅταν τὸ συνημμένον ... ὑγιὲς ᾖ ... ἀσύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 137, Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. 44. **II**. παρ' Ἐκκλ. ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως, «ἐξώβλητος» καθ' Ἡσύχ.·—«ὁ Θεόφιλος ἐποίησε τούτους ἀσυνάκτους καὶ ἀκοινωνήτους τριετῆ χρόνον» Βίος Ἐπιφαν. σ. 371C.

ἀ-συναλγής, ές, ὁ μὴ αἰσθανόμενος οἶκτον, ἀνοικτίρμων, Κύριλλ. ἐν Μαΐου Nova Patrum Biblioth. τ. 2. σ. 359.

ἀ-συνάλειπτος, ον, (συναλείφω) ἄνευ συναλοιφῆς, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 7. 15.—Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. 19. 39, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Γ. 150. **II**. παρ' Ἐκκλ. ἄνευ συναφείας ἢ συγχύσεως, ἀσυγχύτως, Καισάρ. 857, 860.

ἀ-συνάλλακτος, ον, ὁ μὴ συναλλασσόμενος μετ' ἄλλων, ὁ διατελῶν ἄνευ σχέσεων κοινωνικῶν, ἀκοινώνητος, ἀδιάλλακτος, ἀνεπίμικτα τὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ποιοῦσι καὶ ἀσυνάλλακτα Πλούτ. 2.416F.—Τὸ οὐσιαστ. **ἀσυναλλαξία**, ἡ, ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 320.

ἀ-συνάντητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συναντήσῃ, ἀκοινώνητος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀξύμβλητον**.

ἀ-σύναπτος, ον, ὁ μὴ συνάπτων, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς συναφήν, αὗται μὲν συνάπτουσιν, αἱ δ' ἄλλαι ἀσύναπτοι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 7, 6· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 25, 5.

ἀ-σύναρθρος, ον, ἄνευ τοῦ ἄρθρου, παρὰ γραμμ., φασὶ γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας Ἀπολλών. π. Συντάξ. 101.—Ἐπίρρ. **-θρως**, «ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 1.

ἀ-συναρίθμητος, ον, ὁ μὴ συναριθμούμενος μετ' ἄλλου, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συναριθμήσῃ μετ' ἄλλων, «ἀσυναρίθμητος ἑτέρῳ θεῷ, θεὸς ὢν μόνος καὶ κατὰ φύσιν, ὁ πάντων ἐπέκεινα» Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 10. σ. 344D.

ἀ-συνάρμοστος, ον, ὁ μὴ συναρμοζόμενος, ἀκατάλληλος, Πλούτ. 2. 709Β.

ἀσυναρτησία, ἡ, τὸ ἀσυνάρτητον, πολλή σου ἡ ἀσυναρτησία τῶν λόγων Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 661C.

ἀ-συνάρτητος, ον, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, ἀνακόλουθος, εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 6. **II**. ἐν τῇ μετρικῇ, ἀσυνάρτητοι στίχοι εἶναι οἱ συγκείμενοι ἐξ ἑτερογενῶν μερῶν, «γίνεται δὲ καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνηται στίχου» Ἡφαιστ. 15, πρβλ. Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. π. Μουσ. 56. 12.

ἀ-συναφής, ές, = **ἀσύναπτος**, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 122Β.

ἀ-σύνδετος, ον, μὴ συνδεδεμένος, χαλαρός, μὴ συνημμένος, Ξεν. Κυν. 5. 30, Πλούτ. 2. 386Α. **II**. ἐπὶ λόγου, ἀσύνδετος, ὡς καὶ νῦν ὁ μὴ συνδεδεμένος διὰ συνδέσμων, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 5. 2, πρβλ. Ρητ. 3. 12, 4· (ἀλλ' αὐτόθι 3. 6, 6, ἄνευ μὲν συνδέσμου, μὴ ἀσύνδετα δέ, οἷον πορευθεὶς καὶ διαλεχθείς, πορευθεὶς διελέχθην)· ἀσύνδετον σχῆμα, σχῆμα λόγου, ἄνευ συνδέσμων, οἷον, λέγει, λοιδορεῖται, βοᾷ Πλουτ. Ἠθ. 1011Α, Εὐστ. Ἰλ. σ. 656, 32:—οὕτως, Ἐπίρρ. **-τως** Ἑρμογεν. Ρητορ. 247, 8, Φιλόστρ. 503.

ἀ-σύνδηλος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἄδηλος**, Πλουτ. Λυκ. 28.

ἀσύνδιος (γράφε **ἀσύνδοιος** ἢ **ἀσύνδυος**), ον, = **ἀσυνδύαστος**, Ἀναστ. Σιν. 1053C.

ἀ-συνδρομία, ἡ, ἔλλειψις προθυμίας ἢ ἱκανότητος πρὸς συνδρομήν, τὸ μὴ συντρέχειν, Θεόδ. Στουδ.

ἀ-συνδύαστος, ον, μὴ συνδυαζόμενος, μὴ συνενούμενος, μὴ συζευγνύμενος, τοῦτο τὸ ὄρνεον μένειν, εἰ διαζευχθείη τῆς συζυγίας εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀσυνδύαστον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 507D, πρβλ. καὶ 667Β. **II**. Ἐπίρρ. **ἀσυνδυάστως**, ἄνευ συζεύξεως, οἱ γῦπες ἀσυνδυάστως τίκτουσιν Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 731, 10.

ἀσυνέγκλιτος, ὁ, ὁ μὴ συνεγκλινόμενος, Α. Β. σ. 506, 1.

ἀ-συνέθιστος, ον, ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος, Βυζ.

ἀσυνειδησία, ἡ, ἔλλειψις συνειδήσεως, ἔλλειψις συναισθήσεως, ἀσυνειδησίας ἀπίστου δόξαν λαβών Ἰω. Χρυσ. τ. 9. σ. 272Β.

ἀ-συνείδητος, ον, (συνεῖδον) ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν πράγματός τινος:—Ἐπίρρ., **ἀσυνειδήτως**, ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις, Λατ. clam ceteris, Πλούτ. 2. 214Ε. **II**. ἀσύνετος, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Ρωμ. Ἐπιστ. Ὁμιλ. 23, τ. 3. σ. 191:—Ἐπίρρ. = ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 258Α, ὁ τύπος: **ἀσυνειδότως**, ἄνευ συνειδήσεως, «ἀσυνείδητα» παρ' Ἰω. Χρυσ. ἐν Ὁμ. 5. τ. 2. σ. 581 εἶναι ἀδόκιμος, ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. Κόντου σ. 255.

ἀ-συνείκαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραβάλῃ πρὸς ἄλλον, ἀσυνείκαστον φόρτον, ἐμβαλλομένη ναῦς Ἐπιφάν. 1. 477. **2**) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συνεικάσῃ, ἀνυπολόγιστος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 694.

ἀ-συνείσφορος, ον, ὁ μηδὲν συνεισφέρων, ὁ Μέγας Γρηγόριος εἰς οὐδὲν εἶδος τῆς ῥητορικῆς οὐδὲ εἰς ἰδέαν τινὰ ἀσυνείσφορος εὑρεθήσεται σοι. Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 573, 5.

ἀ-συνέλευστος, ον, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος, διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν Ἀπολλών. π. Ἀντων. 57Α.

ἀ-συνέμπτωτος, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, διαφέρων, «ἵνα πάντη ἀσυνέμπτωτα εἶεν ἡ τοῦ Νηλέως γενικὴ καὶ ὁ Νείλεως· εἰκὸς δὲ καὶ τῆς Νηλέως γενικῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν αἰτιατικὴν ταύτης εἶναι τὸν Νείλεων Βοιωτικῶς ἅμα καὶ Αἰολικῶς, ἵνα βοιωτιάζηται μὲν ἡ ἄρχουσα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ στοιχείου μετάπτωσιν εἰς τὴν ες δίφθογγον, αἰολίζηται δὲ ἡ προπαροξυτόνησις» Εὐστ. 879. 30.

ἀ-συνέξωστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξώσῃ, νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἐπὶ ἀθλητοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5912-14.

ἀ-σύνεργος, ον, ὁ μὴ συνεργῶν πρός τι, ὁ μὴ χρησιμεύων εἴς τι, καὶ ἦν μόσχος .. καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἀπηρτημένον εἶχεν ἀσύνεργον (περίεργον Ἐρχέριος) μὲν ὅσα ἐπιβῆναι, τέλειον δὲ ὅσα εἰς πλάσιν Αἰλ. π. Ζ. 11. 40·—ὡσαύτως **-γητος**, ον, Matthaei Medic. 331.

ἀσυνεσία, παλ. Ἀττ. **ἀξ-**, ἡ, (ἀσύνετος) ἔλλειψις συνέσεως, ἀσκεψία, ἠλιθιότης, Εὐρ. Φοίν. 1727, Θουκ. 1.122· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σύνεσις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.10.

ἀσυνετέω, εἶμαι ἄνευ συνέσεως, Ἱππ. π. Ἀγμ. 761, κτλ. Τύπος τις ἀσυνέτημι ἀπαντᾷ παρ' Ἀλκαίῳ (18 Bgk.), ἐκ διορθώσεως

τοῦ Ahrens (10) ἐκ τῶν Δ. Β.1045.—Ὡσαύτως **ἀσυνετίζομαι**, Π. Δ. Ἱερεμ. ι', 8 Κῶδ. Μόσχας.

ἀσυνετο-ποιός, όν, ὁ ἀσύνετα ποιῶν, μωρός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ.1319, ὁ Βεκκ. ἔχει ἀσύνετα ποιοῦντα διῃρημένως.

ἀ-σύνετος, παλ. Ἀττ. **ἀξύνετος**, ον, ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν, ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, Ἡρόδ. 3. 81, Ἱππ. π. Ἀγμ. 772, Εὐρ. Ὀρ. 493, Θουκ. 1. 142, κλ.· φρὴν ἀξ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 456· τί τάδ' ἀσύνετα; τί εἶναι αὗται αἱ ἀνοησίαι; Εὐρ. Ἑλ. 352:—Ἐπίρρ. **-τως** Πλούτ. 2.141Β. **2)** ἀσύνετός τινος, ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τι, Πλούτ. 2. 713Β, πρβλ. Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. ἐν 3. 5, 6. **II.** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, Εὐρ. Ἴων 1205, Φοίν.1731.

ἀ-σύνεχής, ές, ὁ μὴ συνεχής, ἐπὶ ἀνέμων, εὐμετάβολος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 5.11.

ἀ-συνηγόρητος, ον, ὁ ἄνευ συνηγόρου, ἀνυπεράσπιστος, Βασίλ. III. 593Δ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 266D: — προσέτι **ἀσυνήγορος** Βασίλ. I. 515C.

ἀ-συνήθεια, ἡ, ἔλλειψις συνηθείας ἢ πείρας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικὰ 1 (ἔλαττον), 3,1, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 17, 2· ἀσ. τοῦ δικολογεῖν, ἔλλειψις πείρας ἐν τῷ..., Ἀριστ. Ρητ.1. 9, 38, πρβλ. Πολύβ.15. 32,7.

ἀ-συνήθης, ες, γεν. **εος**, μὴ συνήθης, ἰδὼν ἀσυνήθεα χῶρον Ἐμπεδ. 17· τὰ ἀσυνήθη Ἱππ. Ἀφ. 1246· ἀσύνηθες τοῖς ζώοις τὸ πίνειν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 28,13. **II.** ἐπὶ προσώπων (ἐνεργητικῶς), μὴ εἰθισμένος, ἀσυνήθιστος, ἄπειρος, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· τινὸς Πολύβ. 10. 47, 7· μετ' ἀπαρ., ἀσ. ὁρᾶσθαι Διον. Ἀλ. 8. 44:—Ἐπίρρ. **-θως** Πλούτ. 2. 678Δ. **2)** ὁ μὴ συνήθης, μὴ γνώριμος, μὴ σχετικός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 5.

ἀ-συνήμων, παλ. Ἀττ. **ἀξυνήμων**, ον, = **ἀσύνετος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1060: — **ἀσυνημονέω** = **ἀσυνετέω**, Τζέτζ. Ἐπιστ. 19. σ. 46, 6.

ἀσυνθεσία, ἡ, παράβασις συνθηκῶν, ἀνομία, παράβασις, Ἑβδ. (Ἔσδρ. (Β') θ', 2, 4). **II.** τὸ εἶναι ἀσύνθετον, ἡ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας Ἀπολλων. Ἀντων. 39Β.

ἀσυνθετέω, παραβαίνω τὰς συνθήκας, παραβαίνω τὸν νόμον, παρανομῶ, Ἑβδ. (Ψαλ. οη', 15, κ. ἀλλ.)

ἀ-σύνθετος, παλ. Ἀττ. **ἀξύνθετος**, ον, (συντίθημι) ὁ μὴ σύνθετος, ἁπλοῦς, Πλάτ. Φαίδων 78C, Θεαίτ. 205C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1.1, 3, κ. ἀλλ., καὶ συχνάκις παρὰ γραμμ.:—Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. 17. 6. **II.** (συντίθεμαι) ὁ μὴ περιοριζόμενος ὑπ' οὐδεμιᾶς συνθήκης, ἀτίθασος, ὁ δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσυνθετώτατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων Δημ. 383. 6, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 1. 31: — Ἐπίρρ. **-τως** Ἰουστῖν. Μ.

ἀσυνθηκέω, Σύμμ. Π. Δ: **-θηκος**, **ον**, Ὀνήσανδρ. 37· = **ἀσυνθετέω**, **-θετος**.

ἀ-συννεφής, ές, ὁ μὴ συννεφής, «ἀσυννέφιαστος», Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1, 16.

ἀ-σύννοος, ον, συνῃρ. **-νους**, **ουν**, ὁ μὴ σὺν νῷ, συγκεχυμένος, Πλάτ. Σοφ. 267D.

ἀ-συνόδευτος, ον, μὴ συνοδευόμενος, γυμνός, ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, ἀσυνόδευτος, Ἐφρ. Σύρ. τ. 3. σ. 262Ε. **II.** ὁ μὴ συνοδεύων τινά, μὴ μετ' αὐτοῦ περιπατῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. Ἰὼβ 1. 59.

ἀ-συνοίκιστος, ον, ὁ μὴ ἢ ὁ ἀραιῶς συνῳκισμένος, Νικήτ. Χρον. 97D.

ἀ-σύνοπτος, ον, ὁ μὴ εὐκόλως διακρινόμενος, δυσδιάκριτος, ἅ ἐστι τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσύνοπτα Αἰσχίν. 47, 31.

ἀσύνορον· «ἀσύμφωνον» Ἡσύχ.

ἀ-συνουσία, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἀσυνουσίαστον, Βίος Ἰωάνν. Κλιμ. 600Α.

ἀ-συνουσίαστος, ον, ὁ ἄνευ συνουσίας, συναναστροφῆς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 51.

ἀ-σύντακτος, παλ. Ἀττ. **ἀξύντακτος**, ον, ἐπὶ στρατιωτῶν, μὴ συντεταγμένος πρὸς μάχην, ἐνταῦθα οἱ Θηβαῖοι προσπεσόντες ἔπαιον παρεσκευασμένοι ἀπαρασκεύους καὶ συντεταγμένοι ἀσυντάκτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 16· μετὰ δοτ., ὁ μὴ ἰσοβάθμιός τινι, περὶ δὲ τοῦ ἁγίου πνεύματος φανερᾷ χρῆται τῇ βλασφημίᾳ λέγων ἀσύντακτον εἶναι πατρὶ καὶ υἱῷ, ἀμφοτέροις δὲ ὑποτεταγμένον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 324C. **2)** ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὑρισκόμενος, πολλοὶ δ' αὐτῶν μεθύουσι, πάντες δὲ ἀσύντακτοί εἰσιν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 21· ἄκοσμος, ἀκατάστατος, τῶν πολλῶν τὴν ἀξύντακτον ἀναρχίαν, τὴν ἄνευ πειθαρχίας, Θουκ. 6. 72· ἡ πρόνοια τυφλόν τι κἀσύντακτον, ἄστοχον, Νικόστρ. παρ' Ἀθην. 693Α:—Ἐπίρρ. **-τως** Πλουτ. Νικ. 3. **3)** ἐπὶ ὑποτεταγμένων διαφόρων ἐθνῶν μὴ ὁμοφρονούντων, ἀλλὰ διῃρημένων μεταξύ των, καὶ ἀσυντάκτους ὄντας εὥρα Ξεν. Κύρ. 8. 1, 45. **4)** ἀσύμμετρος, δυσανάλογος, σῶμα ὁ αὐτ. Κυρ. 3. 3. **5)** ἀνώμαλος, ἀσύμφωνος τοῖς γραμματικοῖς κανόσι, Χοιροβ. 2. 486: — ἀλλ' ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ περιεχόμενος ἐν καταλόγῳ, Διογ. Λ. 9. 46. **6)** μὴ τεθειμένος ἐν τῷ φορολογικῷ καταλόγῳ, ἀπηλλαγμένος δημοσίων ὑποχρεώσεων, Δημ. 170, 19. **II.** ἐνεργ. ἀπαράσκευος, ὅπως ἀγορεύσῃ, ὁ Περικλῆς καλούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις οὐχ ὑπήκουσε, λέγων ἀσύντακτος εἶναι Πλούτ. 2. 6D.

ἀσυνταξία, ἡ, ἀταξία, σύγχυσις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 16Α· ἀνωμαλία, Χοιροβ. 2. 488.

ἀ-συντέλεστος, ον, ὁ μὴ συντετελεσμένος, ὁ μὴ ἀποπερατωθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 57, Διόδ. 4, 12, Πλούτ.

ἀσυντελέω, δὲν συντελῶ εἰς τίποτε, δὲν ὠφελῶ, δὲν εἶμαι χρήσιμος, Μάξ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 71D.

ἀ-συντελής, ές, ὁ μὴ συντελῶν εἴς τίποτε, ἄχρηστος, Θεμίστ. 352C, Συνέσ.—Ἐπίρρ., ἀσυντελῶς ἔχειν πρός τινας Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 81. **II.** = **ἀσυντέλεστος**, ἀσυντελὴς βίος Μ. Ἀντων. 3. 8.

ἀ-σύντονος, ον, μὴ σύντονος, χαλαρός: — Ἐπίρρ. **-νως**, οὐχὶ συντόνως, ὑπερθ. **-ώτατα**, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-σύντρητος, ον, μὴ συνδιατρηθείς, ἀδιάτρητος, Γαλην. 19. 438.

ἀ-σύντριπτος, ον, μὴ συντριφθεὶς εἰς τεμάχια, Φίλων Βελοπ. 60, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 414C.

ἀ-σύντροχος, ον, ὁ μὴ συντρέχων, Εὐστ. Πονημάτ. 122. 53.

ἀ-συνύπαρκτος, ον, ὁ μὴ συνυπάρχων, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 202.

ἀσυρής, ές, ῥυπαρός, βδελυρός, αἰσχρός, ἀκόλαστος, ἄνθρωπος Πολύβ. 4. 4, 5· βίος αὐτ. 18. 38, 7· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ Ἡσυχ.— (Ἑλληνιστ. λέξ. ἀγνώστου ἀρχῆς, ἴσως ἐκ τοῦ **ἀνασύρω**).

ἀ-σύρρηκτος, ον, μὴ διαρραγείς, μεταγ. Ἰατρ.

ἀ-σκεύαστος, ον, μὴ συσκευασθείς, ἀπαράσκευος, Ξεν. Οἰκ. 8. 13.

ἀ-συσκίαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συσκιάσῃ, νὰ καλύψῃ, νὰ κρύψῃ, τὰ ἀσυσκίαστα συσκιάζειν ἐπιχειρῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 460, 12.

ἀσυστασία, ἡ, τὸ ἀσύστατον εἶναι, ἔλλειψις ἑνότητος, σύγχυσις, Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 8. 626.

ἀσυστατέω, εἶμαι ἀσύστατος, ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, Α. Β. 494. **2)** ἐνεργ., ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, οὗτος ὁ χρυσὸς τὸ πᾶν ἀσυστατεῖ, τὸ κάμνει ἄνω κάτω, Μανασ. Σύνοψ. 5. 7.

ἀ-σύστατος, παλ. Ἀττ. **ἀξύστατος**, ον, (συνίσταμαι) ὁ μὴ ἔχων σύστασιν, συνοχὴν ἢ συνεκτικότητα, γῆ Πλάτ. Τίμ. 61Α. ὕδωρ Πλούτ. 2.949Β, κτλ.· τὸ ἀσ. ἔλλειψις συνοχῆς, ὁ αὐτ. 2.697Α· γάλα ἀσύστατον εἰς τυρόν, τὸ ὁποῖον δὲν «πήζει», Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13. **2)** μεταφ. ἀνακόλουθος, ἄτοπος, ἀκατάστατος, Λατ. dispar sibi, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν, «τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βασανιζόμενα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν» (Γλωσσ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1367· καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Αἰσχύλῳ ἀπαντᾷ ἡ λέξις καὶ φαίνεται σημαίνουσα τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον σύγκρισιν, τὸ ὑπερβάλλον, μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς ... ὡς μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ' ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1467· ἐν Ξενάρχ. ἐν «Βουταλίωνι» 1, ὁ Meineke διορθοῖ ἀσυστάτοισι... τύχαις, ἀντὶ ἀσυντάτοισι. **3)** ὁ ἄνευ νόμου ἢ τάξεως, Πλούτ. 2. 963F, κτλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, συγκεχυμένως, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 400C.

ἀσυστόλως, ἄνευ συστολῆς, Γραμματ.

ἀ-σύστροφος, ον, ὁ ἄνευ συστροφῶν, Ἱππ. 272, ἐπὶ ὕφους λόγου, ὡς τὸ **ἀξυγκρότητος**, τὸ μὴ συμπεπυκνωμένον, Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. σ. 646. **II.** ἠμελημένος, «ἀσυγύριστος», κελλίον ἀσύστροφον καὶ ἀφιλοκάλητον Δωρόθ. 1668Α, 1800Α· Ἐκκλ.— Τὸ ῥῆμα **ἀσυστροφέω**, καὶ οὐσιαστ. **-φία**, ἡ, Ἐκκλ.

ἀσύφη, ἡ, εἶδος κασίας, πιθ. γραφ. ἐν Διοσκ.1.12.

ἀσύφηλος [ῠ], ον, ποταπός, μηδαμινός, ἀνάξιος λόγου, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην Ἰλ. Ι. 647· χαμερπής, πρόστυχος, οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον Ω. 767.—Ἐπίρρ. **ἀσυφήλως**, χαμερπῶς, Δῖος παρὰ Στοβ. 408. 53. **2)** ἴσως ἐνεργ., καταφρονῶν, ἀτιμάζων, ὑποβιβάζων, ταπεινωτικός, Κόϊντ. Σμ. 9. 521. (Ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ **ὀπός**, Λατ. sucus, sapor, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο: ἄνοστος).

ἄσυχα, Δωρ. ἀντὶ ἥσυχα, Θεόκρ. 2.11.

ἀσυχαῖος, ἀσύχιμος, Δωρ. ἀντὶ **ἡσυχαῖος, ἡσύχιμος.**

ἀ-σφαγής, ές, ὅστις δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἱερεῖον, Φίλων 2. 323.

ἀ-σφάδαστος [ᾰδ], ον, ἄνευ σπασμῶν ἢ ἀγωνίας, κυρίως ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, Αἰσχύλ. Ἀγ.1293, Σοφ. Αἴ. 833.—Ἐπίρρ. **ἀσφαδάστως**, ἄνευ σφαδασμοῦ — πρβλ. **σφαδάζω.**

ἀ-σφακέλιστος, ον, μὴ παθὼν σφάκελον, δηλ. γάγγραιναν, μελασμόν, «ἀσφακέλιστον· ἀπερίστατον, οὐ μελανθέν» Ἡσύχ. ἴδε τὴν λέξιν **σφάκελος**.

ἄσφακτος, ον, ὁ μὴ σφαγείς, Εὐρ. Ἴων 228.

ἀσφάλαθος, ἴδε ἐν λ. **ἀσπάλαθος**.

ἀσφάλαξ, ἄκος, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἀσπάλαξ**, «τυφλοπόντικος», Βαβρ.108.13.

ἀσφάλεια, γεν. ας, Ἰων. ης, ἡ, (ἀσφαλὴς) τὸ μὴ σφάλλεσθαι ἢ

προσκόπτειν ἢ καταπίπτειν ἐν τῷ περιπατεῖν, τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλὸν Θουκ. 3. 22· ἑδραιότης, ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν, ἀνόρθωσον αὐτὴν ἐπὶ ἑδραίων βάσεων ὥστε νὰ μὴ πέσῃ πλέον, Σοφ. Ο. Τ. 51· κατασκευάζειν τὴν τῆς πόλεως ἀσφάλειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 2. **2)** ἀσφάλεια ἀπὸ κινδύνου, προσωπικὴ ἀσφάλεια, Λατ. securitas, Αἰσχύλ. Ἱκ. 495, κτλ.· τηρεῖν ἀσφ. ἐπιβουλῆς Ἀντιφῶν 117. 15· ἀσφ. τινός, προφύλαξις ἀπό τινος, Ἀνδοκ. 27. 37, πρβλ. Θουκ. 4. 68., 8. 4· ἡ ἰδία ἀσφάλεια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁ τῆς πόλεως κίνδυνος Λυσ. 187. 20· δεηθεὶς τῆς ἀσφ. ἔτυχε, δεηθεὶς περὶ ἀσφαλοῦς διαβάσεως ἔτυχεν αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 7· ἀσφ. διδόναι, παρέχειν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 2, Κύρ. 4. 5, 28·— συχν. μετὰ προθ., ἀσφαλείης εἵνεκεν Ἡρόδ. 4. 33· ἀσφαλείας οὕνεκα Ἀριστοφ. Ὄρν. 293· δι' ἀσφαλείας οἰκεῖν Θουκ. 1. 17· ἐν ἀσφαλείᾳ καθιστάναι τινὰ Ἰσοκρ. 194D· ἐν ἀσφ. καταστῆναι Ξεν. Ἱέρ. 2. 10· κατ' ἀσφάλειαν, ἐν ἀσφαλείᾳ, Θουκ. 4. 128· μετ' ἀσφαλείας ὁ αὐτ. 1. 120, Πλάτ.· πληθ. ἀσφάλειαι, περίοδοι εἰρήνης, Ἰσοκρ. 163C. **3)** ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἀσφ. πολλὴ μὴ ἐλθεῖν αὐτοὺς Θουκ. 2. 11· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 4, 5. **4)** ἀσφάλεια λόγου, πειστικότης, βεβαιότης ἐπιχειρήματος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 15· πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 4· ἴδε ἀσφαλὴς I. 4. **5)** ὡς νομικὸς ὅρος, ἐνέχυρον, ὁμολογία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 13, 7.

Ἀσφάλειος, ον (μετ' ἰσοδυνάμου τύπου **-λιος**), ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ φυλάττων τινὰ ἐν ἀσφαλείᾳ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 682, Παυσ. 7. 21, 7, Πλουτ. Θησ. 36, οὕτω καὶ **Ἑδραῖος** ἐν Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. τ. 10, σ. 81.

ἀ-σφαλής, ές (σφάλλομαι, σφαλῆναι)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, ἑδραῖος, στερεός, ἀσάλευτος, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ὡς ἐπίθ. (πρβλ. κατωτέρ. II), θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς Ὀδ. Ζ. 42, πρβλ. Ἡσ. Θ. 128· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ., Πινδ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συγγρ., ἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Σοφ. Ἀντ. 454· ἀσφ. ὁ νοῦς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 322, κτλ. **2)** ἐπὶ φίλων κ.τ.τ., πιστός, βέβαιος, ἀσφαλὴς βοηθὸς ἐν ἀνάγκῃ, Λατ. tutus, cautus, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Σοφ. Αἴ. 1251· ἀσφ. στρατηλάτης Εὐρ. Φοίν. 599, πρβλ. Θουκ. 1. 69, Πλάτ. Σοφ. 231A· μετ' ἀπαρ., φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς, οἱ ταχέως σκεπτόμενοι καὶ ἀποφασίζοντες δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, Σοφ. Ο. Τ. 617· σῴζειν .. ἀσφαλέσταται Εὐρ. Ι. Τ. 1062: — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, βέβαιος, ἀναμφίβολος, Θουκ., κλ. **3)** ἐξησφαλισμένος ἀπὸ κινδύνου, ἀκίνδυνος, ἀβλαβής, ἀσφαλής, Λατ. tutus, securus, ἀσφ. αἰὼν Πινδ. Π. 3. 153· ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ Σοφ. Ο. Κ. 1288· ἀσφ. ὅρος Ξεν. Λακεδ. Πολιτ. 12, 1· ὁδὸς ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 51· ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν ἀσφαλείᾳ, Θουκ. 1. 137., 8. 39, Ξεν.· ἐν ἀσφαλεῖ βίου Εὐρ. Ἱππ. 785· οὕτω, μένειν ἐν τῷ ἀσφ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 8· ἐξ ἀσφαλοῦς, ἐξ ἀσφαλοῦς θέσεως, ὁ αὐτ. Ἱππαρχικ. 4, 16· τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκεν Ἡρόδ. 1. 109· **τὸ ἀσφαλὲς = ἡ ἀσφάλεια**, Θουκ. 6. 55, κλ.· ἀσφαλὲς [ἐστι], μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι ἀσφαλὲς νά .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1489, Εὐρ. Φοίν. 891, Πλάτ., κτλ.· φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλέστερον Ξεν. Ἀν. 3. 2, 19. **4)** ἀσφ. ῥήτωρ, πειστικός, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 6, 15· πρβλ. **ἀσφάλεια** 4. **II.** Ἐπίκ. ἐπίρρ., ἀσφαλέως ἔχειν ἢ μένειν, εἶμαι, διαμένω ἀσφαλής, ἑδραῖος, Ὅμ.· οὕτω καὶ τὸ οὐδ. **ἀσφαλὲς** τιθέμενον ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ.· ἀσφ. ἀγορεύει, ἄνευ διακοπῆς, συνεχῶς, Ὀδ. Θ. 171 (ἔνθα ἴδε Nitzsch, πρβλ. **μειλίχιος**), Ἡσ. Θ. 86· ὁ Ὅμ. καὶ μετὰ συνδυασμοῦ ἄλλης λέξεως, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἀνεμποδίστως, ἀπαραμειώτως, σταθερῶς, διαρκῶς, «τὸ ἀσφαλέως καὶ τὸ ἔμπεδον τὴν αὐτὴν μὲν δηλοῖ ἔννοιαν. ἔστι δὲ ἔμπεδον μὲν τὸ περὶ τὴν γῆν, ἀσφαλὲς δὲ ὁ μὴ σφάλλεται κλονούμενον ἢ ἐμποδιζόμενον» (Εὐστ.), Ἰλ. Ν. 141, Ὀδ. Ν. 86· καὶ μετὰ πλειοτέρας ἐπιτάσεως, ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἰλ. Ο. 683.—Τὸ Ἀττ. ἐπίρρ. **ἀσφαλῶς** εἶναι ἐν χρήσει μετὰ πασῶν τῶν σημασιῶν τοῦ ἐπιθ., ἐν ἀσφαλείᾳ, μετὰ βεβαιότητος, Σοφ. Ο. Τ. 613· ἀσφ. βουλεύειν Ἀνδοκ. 28. 1· ἀσφ. ἔχει Ἡρόδ. 1. 86· μετ' ἀπαρ., Λυσ. 178. 15: —Συγκρ. **-έστερον** Ἡρόδ. 2. 161, Πλάτ. Φαίδων 85D· ἀλλ' **-εστέρως** Ἱππ. Προρρητ. 100, Θουκ. 4. 71.—Ὑπερθ. **-έστατα** Ἱππ. Προρρητ. 105, Πλάτ. Πολ. 467E.

ἀσφᾰλίζω [ῐ], Πολύβ. 18. 13, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπον: μέλλ. **-ιοῦμαι**, Διόδ., Ἰώσηπ.: πρκμ. **ἠσφάλισμαι** Πολύβ. 5, 43, 6: ἀόρ. **ἠσφαλισάμην** ὁ αὐτ.· ὡσαύτως **ἠσφαλίσθην** ὁ αὐτ. 5. 7, 12:—ἀλλὰ τῶν χρόνων τούτων τινὲς εὕρηνται ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, ἴδε κατωτέρ. Καθιστῶ τι ἀσφαλές, ἐξασφαλίζω, ὀχυρώνω, τόπον ἀσφαλίζειν Πολύβ. 18. 13, 3, κτλ. **2)** συχνότερ. κατὰ μέσ. = τῷ ἐνεργ., ἐξασφαλίζω, τὰς πλευράς, τὴν χώραν, κτλ. ὁ αὐτ. 1. 22, 10, κτλ.· ἀσφαλίζεσθαι πόδας εἰς τὸ ξύλον, συγκλείειν αὐτοὺς ἀσφαλῶς, Πράξ. τῶν Ἀποστ. ις', 24· ἐντεῦθεν παρὰ Βυζαντ. φυλακίζω. **3)** **ἀσφαλίζομαι**, ὡσαύτως ὡς παθ., καθίσταμαι ἀσφαλής, ὀχυροῦμαι, Πολύβ. 1. 42, 7., 4. 70, 9, κτλ. **II.** κατὰ μέσ. τύπον, ὡσαύτως καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀσφαλῆ ἀπό τινος, ἀποκρούω, τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ὁ αὐτ. 6. 23, 4, πρβλ. 9. 3, 3.— Κατὰ τὰ Α. Β. σ. 456, 27, «ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλὲς Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον» δηλ. ἀδόκιμον.— Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλέγετο κατὰ περίφρασιν ἀείποτε: ποιῶ τι ἀσφαλές, καθίστημι ἀσφαλές, ἀσφάλειαν παρέχω, δίδωμι, κλπ.

Ἀσφάλιος, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **Ἀσφάλειος**, (ὃ ἴδε), Ὀππ. Ἁλ. 5. 680.

ἀσφάλισις, εως, ἡ, ἐξασφάλισις, ἀσφάλεια, βεβαιότης, Νικήτ. Χων. παρὰ Φαβρ. τ. 6. σ. 408, 10, ἔκδ. α'.

ἀσφάλισμα, τό, κατὰ τὸ Βυζαντιακὸν δίκαιον ἐνέχυρον καθόλου, ἀσφάλεια, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 372B, τ. 3. σ. 78A, κλ.

ἀσφαλιστός, όν, ὁ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ καλῶς κεκλεισμένος, εὔκλειστος, ὁ ἀσφαλιστὸς Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 178.

ἀσφαλτίας, ου, ὁ, (α στερ., **σφάλλω**), ὁ μὴ σφαλλόμενος, μὴ ὑποχωρῶν, σφόνδυλος ἀσφ., ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τῆς ὀσφύος, Πολυδ. Β', 179 (μετὰ διαφ. γραφ. **-τίτης**).

ἀσφαλτίζω, εἶμαι ὅμοιος ἀσφάλτῳ, ἀσφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ. (ἐν Θησ. Στεφ. ὑπάρχει παραπομπὴ I [5, 45], ἀλλ' εἶναι ἐσφαλμένη).

ἀσφάλτιον, τό, εἶδος τριφύλλου, καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ἀσφαλτώδους ὀσμῆς αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 123.

ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, ιδος**, ὁ ἐξ ἀσφάλτου ὁ περιέχων ἄσφαλτον, ἀσφαλτώδης, καιομένης, ὡς εἰκός, τῆς βώλου τῆς ἀσφαλτίτιδος Στράβ. 316· λίμνη Ἀσφαλτῖτις, ἡ Νεκρὰ θάλασσα, Διόδ. 19, 98.

ἀσφαλτό-πισσα, ἡ, = **πισσάσφαλτος**, Ἑβδ. (Ἔξ. β', 3).

ἄσφαλτος, ἡ, σχηματιζομένη εἰς ὄγκους (θρόμβους) καὶ ἐπιπλέουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὑδάτων τινῶν, ὡς ἐν ποταμῷ τινι παρὰ τὴν Βαβυλῶνα, οὗτος ὢν ὁ Ἷς ποταμὸς ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλοὺς Ἡρόδ. 1. 179· ἐξήγετο ἡ ἄσφαλτος καὶ ἐκ φρεάτων, οἷον ἦν τὸ παρὰ τὰ Ἀρδέρικκα τῆς Περσίας φρέαρ, τὸ παρέχεται τριφασίας ἰδέας· καὶ γὰρ ἄσφαλτον καὶ ἅλας καὶ ἔλαιον ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ ... καὶ ἡ μὲν ἄσφαλτος καὶ οἱ ἅλες (ὅταν ἐξαχθῶσι) πήγνυνται παραυτίκα, τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγηΐοισι ὁ αὐτ. 6. 119· ἀσφ. ὀρυκτὴ Ἀριστ. π. Θαυμ. 127· ὡσαύτως, **ἄσφαλτον**, τό, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284, Τίμ. Λοκρ. 99C. **II.** εἶδος πετρελαίου, Διοσκ. 1. 99. (Λέξις οὐχὶ Ἑλληνική· ὁ Φίλων, 1. 420, ἐσφαλμένως παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ **σφάλλω**).

ἀσφαλτοφόρος, ον, ὁ παράγων ἄσφαλτον, Ἀσφαλτοφόρος λίμνη = ἡ Ἀσφαλτῖτις λίμνη, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρ. 17. 6, 5.

ἀσφαλτόω, ἀλείφω δι' ἀσφάλτου, Ἑβδ. (Γεν. ς', 14).

ἀσφαλτώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἀσφάλτου ἢ ὅμοιος ἀσφάλτῳ, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 25, Στράβ. 316, κτλ.—Ἐπίρρ. συγκρ. **ἀσφαλτοδεστέρως** Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 4. σ. 191.

ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀσφάλτου ἐπάλειψις, κατὰ Σουΐδ. «πίσσωσις», Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 30E.

ἀσφᾰράγέω, (α εὔφων. **σφαραγέω**) ἀντηχῶ, κλαγγὴν ποιῶ, ἐπὶ ἐνόπλων ἀνδρῶν, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι Θεόκρ. 17. 94· ἀλλ' ὁ Meineke διορθοῖ πολλοὶ δέ μιν ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι **ἀμφαγέρονται**.

ἀσφαραγιά, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἀσφαράγου, «σπαραγγιά», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 4, 2.

ἀσφάρᾰγος [φᾰ], ὁ = φάρυγξ, οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια, «φάρυγγα, βρόγχον» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 328.

ἀσφάρᾰγος, ὁ, Λατ. asparagus, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 135, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 37, Ἀμειψ. ἐν Ἀδήλ. 3, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4, κτλ. **II.** τὸ τρυφερὸν βλαστάριον ἄλλων φυτῶν ὅσα τρώγονται ὡς ὁ ἀσφάραγος, Νικ. Θ. 883, Ἀνθ. Π. 11. 325, Γαλην.· πρβλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 10, 6., 6. 4, 1. — Ὁ μετὰ τοῦ **φ** τύπος ὁμολογεῖται ὡς Ἀττ., παρὰ μεταγεν. ὑπερισχύει ὁ μετὰ τοῦ **π**, Φρύν. 110, Α. Β. 24. 28, κτλ. (πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς τὰ **σπαργάω, σφριγάω** μετὰ προθεμ. α).

ἀσφᾰρᾰγωνία, ἡ, πλέγμα, στέφανος ἐξ ἀσφαράγου, Πλούτ. 2. 138C.

ἄσφηλος, ον, ἀκίνητος, «ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον» Ἡσύχ. ἐν λέξει **σφηλόν**, ἀλλ' ἐν λέξει **ἄσφηλοι** ἑρμηνεύει ὁ αὐτός: «ἀσθενεῖς», (πιθανῶς ἐκ τοῦ **σφάλλω**, **ἔσφηλα**).

ἄσφι, ἄσφε, Αἰολ. ἀντὶ **σφί, σφέ**, ἴδε ἐν λ. **σφεῖς**.

ἄ-σφιγκτος, ον, ὁ μὴ σφιγκτός, ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σφίγξῃ, χαλαρός, Γαλην. 12. 373.

ἀσφοδέλινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀσφοδέλου, ναῦν μονόξυλον ἀσφοδελίνην, ἐκ τῶν στελεχῶν ἀσφοδέλου, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 26.

ἀσφόδελος, ὁ, τὸ «σφερδοῦκλι», εἶδος φυτοῦ κρινοειδοῦς, οὗ αἱ ῥίζαι ἐτρώγοντο, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 41· «βοτάνη τῶν βολβωδῶν ... πολλὰ εἰς τροφὴν παρεχομένη χρήσιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σταθευόμενος καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον καὶ πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκου» Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 10, 7., 7. 13, 2-4., Θεόκρ. 7. 68 κτλ.· σφοδελὸς Ἀριστοφ. ἐν Mein. Ἀποσπ. 2. 2. 1198. **II.** ὀξυτ. ὡς ἐπίθ., **ἀσφοδελὸς** λειμών, ὁ πλήρης ἀσφοδέλων λειμών, ἔνθα ἡσύχαζον αἱ σκιαὶ τῶν ἡρώων, Ὀδ. Λ. 539., Ω. 13· καθόλου, λειμὼν πλήρης ἀνθέων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 221, 344.

ἀσφοδελώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀσφοδέλῳ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 9.

ἀσφράγιστος [ᾰ], **ον,** ὁ μὴ σφραγισθείς, «ἀσήμαντα· τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα» Ἁρποκρ.: παρ' Ἐκκλ. ἀβάπτιστος, Γρηγ. Ναζ. σ. 653.

ἀσφυκτέω, δὲν ἔχω σφυγμόν, ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν Διοσκ. προοίμ.

ἄ-σφυκτος, ον, (σφύζω) ὁ ἄνευ σφυγμοῦ, λιπόθυμος ὡς νεκρός, Ἀνθ. Π. 11. 211· μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἄνευ σφοδρᾶς συγκινήσεως, ἄνευ βιαιότητος, ἤρεμος, Πλούτ. 2. 446D· μέτριος, χαλαρός, νωθρός, αὐτόθι 500C. **II.** μὴ παράγων ἰσχυρόν, βίαιον σφυγμόν, αὐτόθι 132D.

ἀσφυξία, ἡ, ἡ στάσις τοῦ σφυγμοῦ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11.

ἀ-σχάδης, ές, (σχάζω) ἀκατάσχετος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 363, πρβλ. Ἡσύχ. ἔνθα ἑρμηνεύεται «ἀμετάσχετος».

ἀσχαλάω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα, οὗ ὁ Ὅμηρ. ἔχει τοὺς ἑξῆς ἀνωμάλους σχηματισμούς, γ' ἑν. **ἀσχαλάᾳ,** γ' πλ. **ἀσχαλόωσι,** ἀπαρ. **ἀσχαλάαν,** μετοχ. **ἀσχαλόων**: προστ. **ἀσχάλα** Ἀρχίλ. 60· ὁ τύπος **ἀσχάλλω** ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ (ἀσχάλλης Ὀδ. Β. 193), καὶ τοῦτον τὸν τύπον μεταχειρίζονται πρὸ πάντων οἱ Τραγ. (ὁ Εὐρ. ἐν Ι. Α. 920 ἔχει **ἀσχαλᾶν,** πρβλ. **συνασχαλάω**), ἀλλ' εἶναι σπάνιον τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ Ξεν. Ἱππ. 10. 6, Δημ. 555. 26: παρατατ. **ἤσχαλλον** Ἡσ. Ἀποσπ. 37 (67), Ἡρόδ. 3. 152., 9. 117· προστ. **ἄσχαλλε** Θέογν. 219· γ' ἑν. μέλλ. **ἀσχαλεῖ** (κατὰ τὸν Λ. Δινδόρφ. ἀντὶ **ἀσχαλᾷ**) Αἰσχύλ. Πρ. 764, πρβλ. 161, 243. Λυποῦμαι, ἀδημονῶ, θλίβομαι, ἀπολ., ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ Ἰλ. Β. 297, πρβλ. Χ. 412, κτλ.· τὴν δὲ αἰτίαν τῆς θλίψεως ἐκφέρει ὁ Ὅμ. ἢ μετὰ μετοχ., μένων ἀσχαλάᾳ Ἰλ. Β. 293, πρβλ. Ὀδ. Α. 304· ἥν κε (ἐνν. θωὴν) τίνων ἀσχάλλῃς Β. 193· ἢ μετὰ γεν., ἀσχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, στενοχωρεῖται, ἀδημονεῖ ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι.., Τ. 159· κτήσιος ἀσχαλόων, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 534· μετέπειτα μετὰ δοτ., ἀσχ. τινὶ Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Πρ. 764, Εὐρ. Ι. Α. 920· ὡσαύτως, ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην ἀσχάλλειν Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρός τι Λόγγος 3. 8· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀσχάλλειν θάνατον Εὐρ. Ὀρ. 785.

ἀ-σχαστος ἢ ἄσκαστος, ον, ὁ μὴ ἐσχασμένος, κοινῶς «ἄσκαστος», ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄσχαστοι λίθοι Ἐπιγρ. Βοιωτ. CIGS. I, 3073_{161}, ἄσκαστοι λίθοι 4255_{26}.

ἀσχέδωρος, ὁ, κάπρος, ὡς ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 252), Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

ἄσχετος, Ἐπ. ὡσαύτως **ἀάσχετος, ον,** (σχεῖν) ἀκατάσχετος, ἀκατανίκητος, πένθος.. ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν Ἰλ. Π. 549· ἀάσχετον ἵκετο πένθος Ω. 708· μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, ἀκαταγώνιστοι, ἀπροσμάχητοι, Ὀδ. Γ. 104· μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον οὐδ' ἐπιεικτὸν Ἰλ. Ε. 892.—Ἐπίρρ. **-τως** Πλάτ. Κρατ. 415D· ἀλλ' ὡσαύτως **ἄσχετον, -τα,** ὡς ἐπίρρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 4. 1738, 1087.

ἀ-σχημάτιστος, ον, ὁ μὴ ἐσχηματισμένος, ἄνευ μορφῆς ἢ σχήματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 12. **II.** ἄνευ σχημάτων ῥητορικῶν, Δημήτρ. Φαλ. 67:—Ἐπίρρ. **-τως** Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 10, 11.

ἀσχημίζω [ῑ], ἄσχημον ποιῶ, **ἠσχήμισα,** μεταγεν. Ἴδε Δουκάγγ.

ἀσχημονέω, φέρομαι ἀσχημόνως, καταισχύνω ἐμαυτόν, αἰσχύνης ἄξια πράττω, Εὐρ. Ἑκ. 407, Κρατῖν. ἐν «Πανόπταις» 4, Πλάτ. Πολ. 506D, κτλ.· ὡσαύτως, ἢ ἄλλα ἀσχημονοίη Δημ. 609. 17· ἀσχ. τὰ δεινότατα ὁ αὐτ. 1396. 26· μηδὲν ἀσχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 10:— μετὰ μετοχ., Πλούτ. 2. 178D.— Παθ., πολλὰ ἀσχημονεῖται, πολλὰ ἀπρεπῆ πράττονται, Διον. Ἀλ. 2, 26.

ἀσχημόνημα, τό, πρᾶξις ἀπρεπής, Νικήτ. Χρον. 94B.

ἀσχημόνησις εως, ἡ, = **ἀσχημοσύνη,** Σύμμ. Παλ. Διαθ.

ἄσχημος, ον, τύπος μεταγεν. ἀντὶ **ἀσχήμων,** ὡς καὶ νῦν, Πολέμων. Φυσιογν. 1, 6·— ὑπερθ. **-ότατος** Διογ. Λ. 2. 88.—Ἐπίρρ. **-μως,** Βυζ.

ἀσχημοσύνη, ἡ, ἔλλειψις σχήματος, μορφῆς, ἀσχ. καὶ ἀμορφία Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8, πρβλ. 1. 5, 5. 2) παραμόρφωσις τοῦ προσώπου ἐν τῷ αὐλεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14· ἔλλειψις εὐσχημοσύνης, Πλάτ. Συμπ. 196Α. **II.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κακὴ διαγωγή, ἀπρεπὴς τρόπος, ὁ αὐτ. Πολ. 401Α, κτλ.

ἀσχήμων, ον, γεν. ονος, (σχῆμα) μὴ ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, κακῶς ἐσχηματισμένος, δυσειδής, ἄσχημος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796. **II.** ἀπρεπής, ἄξιος αἰσχύνης, αἰσχρός, Λατ. turpis, ἀντίθετον τῷ **εὐσχήμων,** Εὐρ. Ἑλ. 299, Πλάτ. Φιλ. 46Α, κ. ἀλλ. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀσχήμων γενέσθαι, Ἡρόδ. 7. 160· **ἀσχημονέστερος** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 11. **III.** Ἐπίρρ. **-νως** Ἰωσήπ. Ἰουδ. II. 2. 12, 1· ὑπερθ. **-έστατα** Πλάτ. Νόμ. 959D.

ἀ-σχιδής, ές, (σχίζω) ὁ μὴ σχιστός, ἄσχιστος, ἰσχάδες Ἀριστ. Προβλ. 22, 9· ἐπὶ ζῴων, τὸ μὴ δίχαλον, ἀσχιδῆ, οἷον τὰ μώνυχα ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 30, πρβλ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 3, 2.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Εὐστ. Πονημάτ. 49. 14.

ἀσχίον, τὸ = **ὕδνον,** Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 6, 9.

ἄ-σχιστος, ον, ὁ μὴ ἐσχισμένος, ἐπὶ τῶν μὴ διχήλων ζῴων, ἀντίθετον τῷ **σχιζόπους,** Ἀριστ. Μεταφ. 6. 12, 8. **II.** ὁ μὴ διαιρεθείς, Πλάτ. Σοφ. 221Ε, Τίμ. 36D· πτερὸν ἄσχ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 12, 5· δάκτυλοι αὐτόθι 3. 9, 6· φλέψ, αὐτόθι 3. 3, 14. 2) ὁ μὴ διαιρούμενος, ἀδιαίρετος, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 8, 5.; 4. 9, 20.—Ἐπίρρ. **-τως,** Βυζ.

ἀσχολέω, ἐνασχολῶ, τινὰ Λουκ. Ζεῦξ. 7:— Παθ., παρατ. **ἠσχολεῖτο,** ἴδε κατωτέρ.: μέλλ. **-ήσομαι,** Μ. Ἀντ. 12. 2, Ἀριστείδ. 1. 423: **-ηθήσομαι** Ἑβδ. (Σειράχ. λθ', 1): πρκμ. **ἠσχόλημαι** Δίων Κ. 71. 10· μέσ. ἀόρ. **ἠσχολησάμην** μόνον Γαλην., **-ήθην** Διόδ. 4. 32, Λουκ. Μακρόβ. 8 κλ. Εἶμαι ἐνησχολημένος, ἔχω ἀσχολίας, Ἄλεξ. ἐν «Πυραύνῳ» 5, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 415· ἀσχολούμεθα, ἵνα σχολάζωμεν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6· περὶ ἢ ἐπί τι Διόδ. 2. 40., 17. 94· μετὰ μετοχ., λαλῶν ἠσχολεῖτο Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1. 12, κτλ.· ἀσχ. ἀσχολίας ἀνωφελεῖς Δίων Χρ. 2. 231. **II.** τὸ ἐνεργ. κεῖται ὡσαύτως ἀμεταβ. ὑφ' ἣν ἔννοιαν τὸ παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 14., 8. 3, 2, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 130Δ· ἐνασχολοῦμαι εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 11, δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 443.

ἀσχόλημα, τό, ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, διατριβή, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 182D· ὡσαύτως **-ησις, ἡ,** Βυζ.

ἀσχολία, ἡ, ἐνασχόλησις, ἐργασία, Πινδ. Ι. 1. 2, Θουκ. 8. 72, κτλ.· πράστης καὶ ἀσχολία Λυσ. 106. 15· ἀσχ. καὶ ἀπραγμοσύνη Δημ. 560. 22· ἀντίθ. τῷ **ἡσυχία,** Θουκ. 1. 70· ἐμοὶ ἀσχ. τίς ἐστιν, ἔχω ἀσχολίαν τινά, Πλάτ. Πρωτ. 335C· δι' ἀσχολίαν, ἕνεκεν ἀσχολίας, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 12· ὑπ' ἀσχολίας Πλάτ. Θεαίτ. 172D. **II.** ἔλλειψις σχολῆς, ἀσχολίας τινὸς οὔσης Θουκ. 1. 90· ἀσχ. ἔχειν φιλοσοφίας πέρι, μὴ ἔχειν σχολὴν πρὸς ἐπιδίωξιν, σπουδὴν αὐτῆς, Πλάτ. Φαίδων 66D· ἀσχ. ἄγειν, σχολάζειν, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39Ε· ἀντίθετ. τῷ **σχολή,** Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 12· ἀσχ. παρέχειν τινί, παρέχω εἴς τινα ἐνόχλησιν, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 12· μυρίας.. ἡμῖν παρέχει ἀσχολίας τὸ σῶμα Πλάτ. Φαίδων 66Β· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 13· ἀσχ. μοι ἦν παρεῖναι, δὲν εἶχον εὐκαιρίαν ὥστε νὰ παρευρεθῶ, Ἀντιφῶν 42. 38, πρβλ. Πλάτ. Φαίδων 58D· εἰς δὲ τὸ ἀπαρέμφατον συχν. προτάσσεται τὸ ἄρθρον, ἀσχ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11, (καὶ ἡ δοτ. τῷ ἔπρεπε πιθαν. νὰ εἶναι τοῦ ἐν Κύρ. 8. 7, 12)· ὡσαύτως, εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 1, 16.

ἄ-σχολος, ον, (σχολή) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων σχολήν, ὁ ἐνησχολημένος, ὁ ἔχων ἐργασίαν, Πλάτ. Νόμ. 832Α, Δημ. 36. 5· ἄσχ. ἔς τι, μὴ ἔχων σχολὴν εἴς τι, Ἡρόδ. 4. 77· ἀλλά, ἄσχ. περί τι, ἠσχολημένος περί τι, Πλουτ. Τιμολ. 12· πρός τινι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8:— μετ' ἀπαρ., μὴ ἔχων σχολὴν νὰ.., Πινδ. Π. 8. 40· ἄσχ. εἰσιν ἐπιβουλεύειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 8· ἤ, ἄσχ. ὥστε μὴ πολλάκις ἐκκλησιάζειν αὐτόθι 6. 4. 2:—Ἐπίρρ. ἀσχόλως ἔχειν Δημ. 900. 18. **II.** ἐπὶ πράξεων, κτλ., ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ, δὲν εὐκαιρῶ, διότι ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν νοσοκομίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου, Εὐρ. Ὀρ. 93· ὑπ' ἔρωτος πλούτου πάντα χρόνον ἄσχολον ποιοῦντος τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι πλὴν τῶν ἰδίων κτημάτων Πλάτ. Νόμ. 831C· ἄσχ. πράξεις, συνεχεῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6· κίνησις ἄσχ., ἄπαυστος, συνεχής, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 1, 6.

ἄσχυ, τό, ὁ ὀπὸς τοῦ καρποῦ δένδρου καλουμένου **ποντικοῦ** (pruns padus)· ἀπορρέει δ' ἀπ' αὐτοῦ παχὺ καὶ μέλαν, οὔνομα δὲ τῷ ἀπορρέοντί ἐστι ἄσχυ Ἡρόδ. 4. 23, Θεογν. Κανόν. σ. 79. 11.

ἀσώδης [ᾰ], (ἄση) μετ' ἄσης, μετὰ ναυτίας, ναυτιώδης, ὀδύνη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· ὁ πάσχων ἐκ ναυτιάσεως, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 395·—Ἐπίρρ. **-δῶς** Ὀρειβάσ. ἐν Chirurg. Vett. 73. **II.** (ἐκ τοῦ **ἄσις**), ἰλυώδης, βορβορώδης, χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει Αἰσχύλ. Ἰκ. 32.

ἀ-σώματος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἔχων σῶμα, Πλάτ. Φαίδων 85Ε, κ. ἀλλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 10, περὶ Ψυχ. 1. 2, 20, κ. ἀλλ.· ἀσωματώτατον ὁ αὐτ. 1. 5, 4. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ., κτλ.: — καὶ **ἀσωματοειδής, ές,** Κύριλλ.

ἀσωματότης, ἡ, τὸ εἶναι ἀσώματον, Φίλων 1. 44· **ἀσωμασία** Γρηγ. Ναζ. κ. Ἀστρον. σ. 40.

ἀσωματόω, καθιστῶ τι ἀσώματον, Ἐκκλ., ἐντεῦθεν **-τωσις, ἡ,** Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 13.

ἄ-σωμος, ον, = **ἀσώματος,** Ἐτυμ. Μ. σ. 161, 40, Γρηγ. Ναζ.

ἄ-σωστος, ον, (σώζω) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἀθεράπευτος, ἀνίατος, ἄσωστά οἵ ἐστιν Αἰλ. π. Ζ. 13. 7: — ἐν Πλουτ. Ἀλκ. 3, ὁ Κόβητος (V. LL 386) προτείνει **ἀθέωτον.**

ἀσωτεία, ἡ, = **ἀσωτία,** Ἡρωδιαν. 2. 7.

ἀσωτεῖον, τό, τὸ ἐνδιαίτημα ἀσώτου, Στράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 1· διορθωθὲν ἀντὶ τοῦ **ἀσώτιον** ἐκ τοῦ Φρυν. Α. Β. 24, 29, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 188. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 401.

ἀσωτεύομαι, ἀποθ. μετὰ πρκμ. **ἠσώτευμαι,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 201:— διάγω βίον ἄσωτον, ζῶ ἐν ἀσωτίᾳ, Ἀριστ. Πολιτικ.

5. 12, 17, Βαβρ. 108. 12. **2)** μετ' αἰτιατ., κατασπαταλῶ ἀσώτως, χρήματα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 9.— Τὸ ἐνεργ. εὕρηται μετὰ τῆς σημασ. Ι· παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 677, 13.

ἀσωτία, ἡ, ὁ βίος τοῦ ἀσώτου, ἡ σπατάλη, Πλάτ. Πολ. 560E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.1,3· τὴν ἀσ. ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσί τινες Κρώβυλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1· «**ἀσωτία** ἐκ τοῦ **ἄσωτος**, οὐχὶ **ἀσωτεία** ἐκ τοῦ **ἀσωτεύομαι**, οὗ παρὰ πρώτῳ τῷ Ἀριστοτέλει εὑρίσκεται παράδειγμα» Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 400.

ἀσωτο-διδάσκαλος, = **ἀσωτίας διδάσκαλος**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀλέξιδος.

ἀσωτο-ποσία, ἡ, ἡ ἐν τῷ πότῳ ἀσωτία, ὑπερβολικὴ πόσις, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 1073D.

ἄσωτος, ον, (σῴζω) ὁ ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ὁ ἐν ἀπεγνωσμένῃ καταστάσει εὑρισκόμενος, διὸ καὶ τοὺς ἐκθνήσκοντας κινοῦσι πταρμικῷ, ὡς ἐὰν μὴ τοῦτο δύνωνται πάσχειν, ἀσώτους ὄντας Ἀριστ. Πρβλ. 33. 9. πρβλ. Κλήμ. Ἀλ.168. 6.· — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀσώτως ἔχειν, μὴ σωτηρίως ἔχειν, εὑρίσκεσθαι ἐν κινδύνῳ θανάτου, Πλούτ. 2.918D. **II.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, σπάταλος, ἀκόλαστος, διεφθαρμένος, ἐξώλης, «ἄσωτος, ἐκκεχυμένος ..., οὐ περισκοπῶν τὸ μέλλον, ὅλος τῆς σήμερον ἡμέρας, ῥίπτων τὰ χρήματα, κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα, καταναλίσκων, ἐκχέων, ἀπολλύς, σπαθῶν τὴν οὐσίαν, κατακυβεύων, καταπορνοκοπῶν, ἐφήμερος τῷ βίῳ ... τῶν δὲ πραγμάτων ὄνομα οὐκ ἔστιν ὅτι μὴ ἀσωτία» Πολυδ. Γ', 117· ἀσώτους αὐτοὺς οἱ καλέσαντες πρῶτον εὖ μοι δοκοῦσιν αἰνίττεσθαι τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ σ στοιχείου νενοηκότες Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 168· 6· τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Σοφ. Αἴ. 190, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 743B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2, 7, 5., 4. 1, 4, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **ἀσώτως**, Δημ. 1025, 19· συγκρ. **-ότερον** Δίων Κ. 62. 27. **III.** ἐνεργ., ἄσωτος γένει, ὁ ἐπιφέρων κατάραν εἰς τὸ γένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1597.

ἀ-σωφρόνιστος, ον, μετ' ἐνεργ. σημασ., ὁ μὴ σωφρονίζων τινά, ὁμοίως γὰρ ἐστι κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. Ναζ.—Μετὰ παθ. σημ., ἀδιόρθωτος, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 36.—Ἐπίρρ. **-τως** Οἰκουμέν. σ. 197.

ἀ-σωφρόνως, ἐπίρρ. = **ἀσελγῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 560.

ἀτακτέω, ἐπὶ στρατιώτου, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀτακτῶ, ἀντίθετον τῷ **εὐτακτέω**, Ξεν. Κύρ.7. 2, 6, Δημ. 31. 17· ὁ Ἰώσηπ. ἐν Ἀρχ. Ἰ. 17.10,10, ἔχει παθ. τύπον, πολλὰ γὰρ ἠτάκτητο αὐτοῖς. **2)** ἐν γένει, διάγω βίον ἄτακτον, εἶμαι ἄτακτος, ἀκατάστατος, Λυσ. 141. 19, Ξεν. Οἰκ. 7, 31· μετὰ γεν. ἀτακτήσας τῆς πατρίου ἀγωγῆς, ἀποσκιρτήσας αὐτῆς, Πλούτ. 2. 235B, κτλ.

ἀτάκτημα, τό, πρᾶξις ἄτακτος, ὑπέρβασις, Στοβ. Ἐκλογ.2.194.

ἄ-τακτος, ον, ἐπὶ στρατοῦ, ὁ μὴ ἱστάμενος ἐν τάξει, ὁ μὴ παραταχθεὶς ἐν τάξει μάχης, ἐοῦσι ἀτάκτοισι Ἀθηναίοισι Ἡρόδ. 6. 93, Θουκ. 8.105, κτλ. **2)** ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει εὑρισκόμενος, ἐντεῦθεν, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν μάχην, τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε ἢ μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον αὑτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, ἡνίκα ἡ μὲν ἧττα...προσηγγέλλετο, κτλ. Λυκοῦργ. 153. 22. **II.** ὁ ἄνευ πειθαρχίας, ἄτακτος, ἄκοσμος, θόρυβος Θουκ. 8. 10· ποιεῖν τὴν πολιτείαν ἀτακτοτέραν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 17· ἀνώμαλος, πυρετὸς Ἱππ. Κωακ. Προγν. 121· οὐδὲν ἄτ. τῶν φύσει Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 16· φθορὰ ἄτ., τυχαία, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 5. 29:—ἐπὶ ὑπερβολικῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, ἀκανόνιστος, ἀνυπότακτος, ἄμετρος, ἡδοναί, Ἀφροδίτη Πλάτ. Νόμ. 660B, 840E·— ἐν τῇ μουσικῇ, ἄνευ ῥυθμοῦ, Ἀριστείδ. Κοΐντ. σ. 32. **2)** ἀπολίτιστος, ἄνευ νόμων, βίος Κριτίας 9. 1. **B.** Ἐπίρρ. **-τως**, κατ' ἀνώμαλον, ἀκατάστατον τρόπον, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀτ. καὶ οὐδενὶ προσπίπτοντες Θουκ. 3. 108· ἀτ. διώκειν ὁ αὐτ. 2. 91· ἀτακτότερον προσπεσόντες ὁ αὐτ. 6. 27, πρβλ. Ἰσοκρ. 9A, Ξεν., κτλ. **2)** ἀνωμάλως ἐπὶ πυρετῶν, Ἱππ. 945E, κ. ἀλλ.· ζῆν Ἰσοκρ. 21A, κτλ.

ἀ-ταλαίπωρος, ον, ὁ ἄνευ κόπου ἢ ὑπομονῆς, ἀδιάφορος, ἀμελής, οὕτως ἀτ. τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας Θουκ. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 250. **II.** ἀνίκανος νὰ ὑποφέρῃ κόπους καὶ ταλαιπωρίας, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280:—Ἐπίρρ. **-ρως** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389. Ὡσαύτως **-πώρητος, ον** Πολυδ. Δ', 28:—Ἐπίρρ. **-πωρήτως** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 204.

ἀ-ταλάντευτος, ον, ὁ μὴ ζυγισθεὶς ἢ μὴ ζυγιζόμενος, ὑπερβολικός, τὸ τῆς γλώσσης ἀταλάντευτον Ἐφρ. Σύρ. τ. 3. σ. 405F.

ἀτάλαντος, ον, (ἀ ἀθροιστ. τάλαντον), ἴσος κατὰ τὸ βάρος, ἰσοδύναμος ἢ ἴσος πρός τι, ὅμοιος, τινι Ὅμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀτάλαντον Ἄρηϊ Ἰλ. Ε. 576· Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, «τῷ Διὶ τὴν εὐβουλίαν ἴσον» (Σχόλ.) Β. 169, κτλ.· ἐν γένει, ὅμοιος, ἀστέρι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 40. **2)** ἰσόρροπος, ἔχει δὲ ἀτάλαντον ἀπάντη μεσσηγὺς γαῖαν Ἄρατ. 22.

ἀταλά-φρων, ον, γεν. **ονος** (φρονέω) ὁ ἀταλάς, τρυφερὰς ἔχων φρένας, ὁ ἀπαλόφρων, ἐπὶ νηπίου, παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὕτως Ἰλ. Ζ. 400· δι. γρ. **ἀταλόφρων**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 325. 13.

ἀτάλλω [ᾰ], μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., σκιρτῶ, διασκιρτῶ εὐθύμως μετὰ παιδικῆς ζωηρότητος, χοροπηδῶ, ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ Ἰλ. Ν. 27, Μόσχ. 2. 116. **II.** ἐνεργ., ἀνατρέφω βρέφος, παιδίον, «μεγαλώνω», περιποιοῦμαι, ὡς τὸ **ἀτιτάλλω**, νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 4. 2· νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Σοφ. Αἴ. 559· μεταφ., ἐλπὶς ἀτάλλοισα καρδίαν Πινδ. Ἀποσπ. 233· — Παθ. αὐξάνω, μεγαλώνω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 400: — καὶ τὸ ἐνεργητ. δὲ κεῖται ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἀμεταβάτως, ἔτρεφετ' ἀτάλλων [ᾰτ-] Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 130. — Ἐπ. λέξις ἀπαντῶσα ἅπαξ παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ.— Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἀτάλλει· τρέφει, τιθηνεῖ, σκιρτᾷ· χαίρει, φιλεῖ, ἀγαπᾷ».

ἄταλμα, τό, παιγνιῶδες χοροπήδημα, ζωηρότης·—«ἀτάλματα· ἀντὶ τοῦ ἅλματα, παίγνια» Ἡσύχ.

ἀταλὸς [ᾰτᾰ-], ή, όν, (συγγενὲς τῷ **ἁπαλός**), τρυφερός, λεπτός, ἁπαλός, παρθενικαί τ' ἀταλαὶ Ὀδ. Λ. 39· ἐπὶ πώλων, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι Ἰλ. Υ. 222· ἀταλὰ φρονέοντες, νεανικόν, τρυφερὸν φρόνημα ἔχοντες, εὔθυμοι, Σ. 567, πρβλ. Ἡσ. Θ. 989, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 24, καὶ **ἀταλάφρων**: — μετὰ δοτ. ἀταλὸς πατρί, ὅ ἐ. ὑπήκοος, εὐπειθής, Πινδ. Ν.7.134, ἴδε Dissen. **II.** ἐν Εὐρ. Ἠλ. 699· τὸ ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος ἐνίοτε ἑρμηνεύεται ὡς ἐνεργ., θηλαζούσης τὸν ἀμνὸν αὐτῆς, (ὁ Paley ἑρμηνεύει: ἀπαλῆς, τρυφερᾶς μητρός), ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 537 πολλαὶ τ' ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι, ὁ Ἕρμαννος ἐννοεῖ χεῖρας ἡλικιωμένων γυναικῶν καὶ ἑπομένως ἑρμηνεύει δι' ὑποτρεμουσῶν χειρῶν, (ἕτεροι: ἀμαλαῖς). Λέξις Ἐπικὴ ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. καὶ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἐπίρρ. **ἀταλῶς**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 271.

ἀτᾰλό-φρων, ονος, ἴδε ἐν λ. **ἀταλάφρων**.

ἀτᾰλό-ψῡχος, ον, ἁπαλόψυχος, ὁ ἔχων τρυφερὰν ψυχήν, Ἀνθ. Π. 5. 297.

ἀτάλυμνος, ὁ, = **κοκκυμηλέα**, Νικ. Ἀλ. 108.

ἀ-τᾰμίευτος, ον, ὁ μὴ ταμιευόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, νὰ κρατήσῃ ἐντός, δαψιλής, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 27· ἀταμιεύτοις καὶ πλουσίαις χάρισι Φίλων 1. 5: ἀκυβέρνητος, ἀνυπότακτος, ἀκατάσχετος, ἀταμίευτον γὰρ τῶν ἡδονῶν ἡ ἀκμὴ καὶ σκιρτητικὸν καὶ χαλινοῦ δεόμενον Πλούτ. 2. 12B: — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀφειδῶς, ἀσώτως, Πλάτ. Νόμ. 867A.

ἀταξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ (ἄτακτος), ἔλλειψις τάξεως καὶ πειθαρχίας, ἀκαταστασία, ἰδίως ἐπὶ στρατῶν, ἀντίθετον τῷ **εὐταξίᾳ**, Ἡρόδ. 6.11, Θουκ. 2. 92, Ξεν. Ἑλλ. 3.1, 9, κτλ. **2)** ἐν γένει, ἀκαταστασία, σύγχυσις, ἀνωμαλία, ἀταξία καὶ ἀκολασία Πλάτ. Κρίτων 53D, πρβλ. Ξεν. Ἀθ. Πολ. 1. 5· ἀταξία καὶ ἀναρχία Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 5· ἐκ τῆς ἀταξίας, τὸ τοῦ Κικέρωνος ex inordinato, Πλάτ. Τίμ. 30A· ἀπὸ τύχης καὶ ἀταξίας Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 37· κατὰ πληθ. διαταράξεις, Πλάτ. Νόμ. 653E. **3)** μετὰ γεν., διαίτης ἀταξία, ἀνωμαλία, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 152, ἀκαταστασία, νόμων Αἰσχίν. 59. 5.

ἀτάομαι [ᾱτ], παθ. (**ἄτη**) μεγάλως ὑποφέρω, εὑρίσκομαι ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ, ἀείποτε κατὰ μετοχ. ἐνεστῶτος, ἀτώμενος Σοφ. Αἴ. 384, Ἀντ. 17, 314, Εὐρ. Ἱκ. 182· ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν, ἀφοῦ λοιπὸν παρῆλθε τὸ κακόν, πάσχομεν ἡμεῖς τώρα, Σοφ. Αἴ. 269, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. Ἐν τῇ Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης (IV_{21}) προφανῶς ἡ λέξις σημαίνει, ἀποτίνω ζημίαν, τιμήματι περιπίπτω, νικῶμαι (ἐν δικαστηρίῳ), αἱ δέ τις ἀταθείη, ἀποδάτταθθαι τῶι ἀταμένωι, ἆι ἔγραττι. Ἐν X_{21} τὸ ἀταμένος εἶναι παράλληλον τῷ νενικαμένος. Ἴδε Κομπαρέττην σ. 183· Ins. Jurid. Gr., σ. 436· Roberts, σ. 334.

ἀ-τᾰπείνωτος, ον, ὁ μὴ τεταπεινωμένος, Πλούτ. 2. 28C, κτλ. —Ἐπίρρ. **ἀταπεινώτως**, Βασίλ. τ. 1. σ. 575C.

ἀτάρ, ἐπικ. ὡσαύτως, **αὐτάρ** (ὃ ἴδε), σύνδεσμ. ἀλλά, δή, δέ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, ἐν τούτοις: τὸ **ἀτὰρ** ὡς τὸ Λατ. at, δηλοῖ ἰσχυρὰν ἀντίθεσιν ἐν τῷ νῷ τοῦ λαλοῦντος, συχνὸν παρ' Ὁμήρ., εἰσάγει δὲ ἔνστασιν ἢ ἐπανόρθωσιν, τίμησόν μοι υἱόν.... ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἠτίμησεν Ἰλ. Α. 506, κτλ.· ἐν γένει ἐρωτηματικῶς, ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου Εὐρ. Ἑκ. 258, κτλ.: τίθεται δὲ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ προτάσεως καὶ ἐν ἀποστροφαῖς τίθεται μετὰ τὴν κλητικήν, Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, τῷ ὄντι εἶπες, Ἰλ. Χ. 331· Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ ..., ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε Ζ. 429:— τὸ γε συχνάκις προστίθεται εἰς αὐτό, μετὰ παρεντιθεμένης λέξεως, ὡς εἰς τὸ ἀλλά, ἀτάρ τοτε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας Π. 573, πρβλ. Ἐλμσλ. Μήδ. 83:—τὸ **ἀτὰρ** ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ **μὲν** ὡς ἐμφαντικώτερον τοῦ **δὲ**, καὶ τότε μέν μιν ... ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὠνον ἔδωκεν Ἰλ. Φ. 41, Ὀδ. Γ. 298, Ἡρόδ. 6. 133, καὶ Ἀττ.· πῶς παισὶ μὲν πληθύεις, ἀτάρ.. οὐ πέμπεις τινά; Σοφ. Τρ. 54, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 225C· ἐνίοτε μετὰ τὸ ἐπειδή, ὁπότε δύναται νὰ μεταφρασθῇ **τότε**, ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε Ἰλ. Μ.143·

ἀτὰρ ἤδε σημειοῦται ὡς ἰδιάζον τῷ λόγῳ τοῦ Ἀρεταίου, ὡς π.χ. ἐν τῷ π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9, 11, κτλ. 2) συχνάκις (παρ' Ἀττ.) ἐκφράζει ταχεῖαν μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς σκέψεως εἰς ἑτέραν, Αἰσχύλ. Πρ. 341, Σοφ. Ο. Τ. 1052, Πλάτ. Φαῖδρ. 227Β, κλ.· οὕτως, ἀτὰρ δὴ Εὐρ. Τρῳ. 63, κτλ. 3) δηλοῖ προσέτι ταχεῖαν διαδοχὴν λεπτομερειῶν ἄνευ πραγματικῆς ἀντιθέσεως, συχν. παρ' Ὁμήρ., ὡς π. χ. ἐν Ἰλ. Β. 214., Γ. 268, 270, κτλ.—Ἡ λέξις αὕτη εἶναι συχνοτέρα παρὰ ποιηταῖς (ἰδίως Ἐπ.) ἢ παρὰ πεζοῖς, ἂν καὶ εὑρίσκομεν αὐτὴν παρὰ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεαίτ. 142D, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Ἀν. 4. 6, 14, κτλ.

ἀτᾰρακτέω, διαμένω ἀτάραχος, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 80, Μ. Ἀντων. 9. 41.

ἀτᾰρακτο-ποιΐα, Ἰων. **-ποιΐη**, ἡ, ἐνέργεια μετὰ τελείας ἀταραξίας, Ἱππ. 24. 43 (ἔνθα τὰ χειρόγραφ. ἔχουσι τὸν ἐφθαρμένον τύπον **-ποιησίη**).

ἀ-τάρακτος, ον, ὁ μὴ τεταραγμένος, ἀεὶ ὅμοιος, περιφοραὶ Πλάτ. Τίμ. 47C. II. ὁ μὴ ταραχθείς, ὁ μὴ εἰς σύγχυσιν περιπεσών, εὐσταθής, περὶ τῶν ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρετῶν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 31· οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Ἱππαρχ. 2, 1 (ἐν τῷ ὑπερθ. **-ότατα**): καθόλου, ἄνευ ταραχῆς, ἥσυχος, ὁ αὐτ. Ἱππ. 7, 10. III. ὁ μὴ ὑπὸ πάθους διαταραχθείς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 45, 7: ἀπαθής, Μ. Ἀντων. 4. 24.

ἀτᾰραξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀπάθεια, ψυχρότης, ἠρεμία, Δημόκρ. σ. 416 Mullach., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 82, Πλούτ. 2. 101B, κτλ.· ἐπὶ ἀσθενείας ἀντίθετον τῷ **ταραχῇ**, Ἱππ. 28. 45.

ἀ-τάρᾰχος, ον, = **ἀτάρακτος** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 15., 4. 5, 3, Στράβ. 61, κτλ. Ἐπίρρ. **-χως**, ἠρέμα, ἡσύχως, Διόδ. 17. 54.

ἀ-τᾰρᾰχώδης, ες, (εἶδος) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ταραχήν, ὁ μὴ ταρασσόμενος, ἀταραχωδέστερος Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς 2. 6.

ἀ-ταρβής, ές, ὁ μὴ φοβούμενος, ἄφοβος, ἀτρόμητος, Ἰλ. Ν. 299, Πινδ. Π. 5. 68: ἀταρβὴς τῆς θέας, μὴ τρομάξας ἐκ τοῦ θεάματος, Σοφ. Τρ. 23. 2) ὁ μηδένα προξενῶν φόβον, Αἰσχύλ. Πρ. 849 (ἀλλ' ἴδε Ἕρμαννον ἐν τόπῳ).

ἀ-τάρβητος, ον, ἄφοβος, ἄτρομος, ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶν Ἰλ. Γ. 63· πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 110, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196.—Ἐπίρρ. **ἀτάρβητα** (γ' πλ. τοῦ οὐδ.), ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα ὁρμᾶται Σοφ. Αἴ. 197, κατὰ δὲ Σουΐδ. «**ἀταρβήτως**, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ»· ἀλλ' ἴδε ἐκτενῆ σημ. Jebb ἐν τόπῳ. II. ὃν δὲν φοβεῖταί τις, κάματοι Ἐπιγρ. Ἑλλ. 831. 2.

ἀταρβομάχας, ὁ, ὁ ἀτρόμητος ἐν ταῖς μάχαις, Διὸς υἱὸς ἀταρβο[μ]άχας Βακχυλίδ. XVI, 28.

ἀ-ταρίχευτος [ῐ], **ον**, ὁ μὴ τεταριχευμένος, πρόσφατος, Ἀριστ. Προβλ. 20. 31, 1.

ἀ-τάρμυκτος, ον, ἐπὶ ὄμματος. «ἀτάρμυκτον, τὸ ἄφοβον· κυρίως τὸ μὴ μῦον. Εὐφορίων, — ὅτι ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα, — παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύειν, τὸ ἀτενές· ἢ παρὰ τὸ τάρβος ἀταρβύνηκτον, καὶ ἀτάρμυκτον· καὶ γὰρ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν ὡς Λυκόφρων· σημαίνει δὲ καὶ τὸν θρασύν» Ἐτυμ. Μ. 162, 5· γνώμα Πινδ. Π. 4. 149, ὡς ἀναγινώσκει ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ **ἀτάρβακτος**· πρβλ. ὡσαύτως Πόρσ. Ἑκ. 958, Βεντελ. Ὁρατ. Ὠδ. 1. 3, 18· οἶστρος Νικ. Ἀλ. 161.

ἀταρπῑτός, ἀταρπός, Ἰων. ἀντὶ **ἀτραπιτός, ἀτραπός**.

ἀταρτάομαι, ἀποθ., βλάπτω, λυπῶ·— «ἀταρτᾶται· βλάπτει, πονεῖ, λυπεῖ» Ἡσύχ.

ἀταρτηρός, όν, χαλεπός, δηκτικός, πειρακτικός, ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223· ἐπὶ προσώπων, Μέντορ ἀταρτηρέ, «ὑβριστικέ, χαλεπέ» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 243· γενέθλη Ἡσ. Θ. 610· στόμα Πόντου Θεόκρ. 22, 28· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων Κόϊντ. Σμ. 4. 223, (θεωρεῖται ὡς ἐξ ἐπικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ προκύψας τύπος τοῦ **ἀτηρός**).

ἀ-τάρχῡτος, ἄταφος, Ψευδο-Φωκυλ. 93, Λυκόφρ. 1326.

ἀτασθᾰλία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἄνοια, ἀφροσύνη, ἀλαζονεία, ἁμαρτία, ἀσέβεια, κακότης, κοινῶς «ἀτσαλιά», Ὁμ., ἀείποτε κατὰ πληθ., κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο Ἰλ. Δ. 409· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν Ὀδ. Α. 34, κτλ.· ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν Φ. 146· τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν Ψ. 67· ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν Μ. 300·—καθ' ἑνικ. ἀτασθαλίη μέγα ῥέξαι, ἐπὶ τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θ. 209· εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου, αὐτόθι 516· οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην Σιμωνίδ. (170) παρὰ Θουκ. 6. 59· ἀτασθαλίῃ χρέεσθαι Ἡρόδ. 2. 111·— ὡσαύτως παρὰ τοῖς μετέπειτα πεζοῖς, Ἀλκιδάμ. παρ' Ἀριστ. (Ρητ. 3. 3, 2,), Λουκ. Ἀστρ. 15· ἀτ. εἰς τὸ θεῖον Ἀρρ. Ἀν. 7. 14, 9, πρβλ. **ἀτάσθαλος**.

ἀτασθάλλω, εἶμαι ἀτάσθαλος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., μή τις ἔπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ πλήξῃ ἀτασθάλλων, «ἐνυβρίζων με ὑπερηφάνως» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 57· τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσ', ἀκολασταίνουσα, Τ. 88.—ὡσαύτως, **ἀτασθαλέω**, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 16, Γρηγ. Ναζ.

ἀτάσθᾰλος [ᾰτ], **ον**: κακός, μοχθηρός, αὐθάδης, ὑβριστής, ἀνόσιος, ἄφρων, ἀκόλαστος, θρασύς, «ἄτσαλος», ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργὸν Ἰλ. Χ. 418· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας Ὀδ. Θ. 166, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ἡρόδ., ἄνδρα ἀνόσιόν τε καὶ ἀτάσθαλον 8. 109· ἀνὴρ δεινὸς καὶ ἀτάσθαλος 9. 116. 2) ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἢ λόγων, κλ.· Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον Ἰλ. Ν. 634· λίην γὰρ ἀτ. ὕβριν ἔχουσιν Ὀδ. Π. 86· οὕτω, λέγειν βάρβαρά τε καὶ ἀτάσθαλα Ἡρόδ. 7. 35· ἔρδειν πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ὁ αὐτ. 3. 80· πρῆγμα ἀτ. ποιήσαντες αὐτόθι 49.— Λέξις Ἐπ. ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ., σπανιωτάτη παρ' Ἀττ., Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 38· ἀλλ' εὕρηται παρὰ μεταγ. πεζοῖς, Λουκ. Ἐπισκ. 3, Ἀρρ. Ἀν. 6. 27, 9, κτλ.· — ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 261. 56 ὡσαύτως **ἀτασθάλεος, ον**. (Πιθαν. συγγενὲς τῇ λέξει, ἄτη, ἂν καὶ ἐναντιοῦται εἰς τοῦτο τὸ ᾰ, ἴδε Γλάδστωνος Ὁμηρ. Μελέτ. 2. 430).

ἀ-ταύρωτος, ον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 244, ὡσαύτως, **η, ον**, Ἀριστοφ. Λυσ. 217:— ἄγαμος, ἀνύπανδρος, παρθένος, Αἰσχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Σχόλ., Πολυδ. Β', 173·—Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ὁ Ἕρμανος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, μὴ ἐξαγριωθεῖσα, πραεῖα καὶ ἥμερος (ἐκ τοῦ **ταυρόομαι**), πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 91. 190· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀτᾰφία, ἡ, ἔλλειψις ταφῆς, Λουκ. π. Ὀρχ. 43, Πλουτ. Μάρκελλ. 30.

ἄ-τᾰφος, ον, ὁ μὴ ταφείς, Ἡρόδ. 9. 27, Σοφ. Ἀντ. 29, Ο. Κ. 1732, Θουκ. 2. 50, κτλ. II. ἄτ. πράξεις, ἡ ἄρνησις τῶν τελετῶν τῆς ταφῆς, Πλάτ. Νόμ. 960Β.

ἀτάω, ἴδε **ἀτάομαι**.

ἅτε, κυρίως αἰτιατ. πληθ. τοῦ οὐδετ. τοῦ **ὅστε**, I. ἅπερ, καθά, καθάπερ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ, ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ὁ δὲ χρυσὸς μεγάνορος ἔξοχα πλούτου διαπρέπει ἅτε πῦρ αἰθόμενον (διαπρέπει) νυκτί, Πινδ. Ο. 1. 3· φιλίων δ' ἐπέων ἄρχεται, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται κτλ., «λόγων δὲ φιλοφρονητικῶν κατάρχεται ὥσπερ τοῖς ξένοις παραγεγονόσιν οἱ ξενισταί» (Σχόλ.), Π. 4. 53, Ἡρόδ. 5. 85· παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι, καθάπερ ... Σοφ. Αἴ. 168: — ἐν Ἰλ. Χ. 127 (ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε), δύναται νὰ θεωρηθῇ ἁπλῶς ὡς αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὅστε· οὕτω καὶ ἐν Λ. 779. II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ αἰτιολογικῆς ἐννοίας, καθ' ὅσον, ἐπειδή, ὡς, ἀφοῦ, Λατ. quippe, μετὰ μετοχ., ἅτε τὸν χρυσὸν ἔχων Ἡρόδ. 1. 154, πρβλ. 108, Θουκ. 4. 130, κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ γεν. ἀπολύτου, ἅτε τῶν ὁδῶν φυλασσομένων, quippe viae custodirentur, Ἡρόδ. 1. 123, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223Β, κτλ.:— ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς μετοχῆς, δίκτυα δοὺς [αὐτῷ] ἅτε θηρευτῇ [ὄντι] Ἡρόδ. 1. 123, κτλ.· ἅτε γένους προμάτωρ Αἰσχύλ. Θήβ. 140, Σοφ. Ο. Τ. 478: — ἅτε δή, εἶναι ὡσαύτως σύνηθες, Ἡρόδ. 1. 171, Πλάτ. Πρωτ. 321Β, κτλ. — Τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: σπάν. παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἀτέγεια, ἡ, Λατ. attegia, εἶδος προχείρου σκηνῆς ἢ καλύβης, «φροντίσεις καὶ ἑτοιμάσεις καὶ τὰς λεγομένας τένδας καὶ ἀτεγείας μετὰ τῆς αὐτῶν ἐξοπλίσεως, αἵτινες καὶ βροχὰς καὶ καύματα ἀπαντήσουσι» Λέων Τακτ. 5. 9.

ἄ-τεγκτος, ον, ὁ μὴ τεγκτός, ὁ μὴ γινόμενος μαλακώτερος ὅταν βραχῇ, χαλκὸς ἄτεγκτον, τηκτὸν ὄν, ἔριον δὲ καὶ γῆ τεγκτὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2· κηρὸς Πλούτ. 2. 15D, ἴδε **τεγκτός**. II. μεταφ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μαλάξῃ, ἀμάλακτος, ἄτεγκτος παρηγορήμασιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 413· ἀπολ., σκληροκάρδιος, ἄκαμπτος, ἀνηλεής, ἀνοικτίρμων, Σοφ. Ο. Τ. 336, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 833, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1047, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ὡς Διον. Ἁλ. 5. 8, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 3, κτλ.· ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ. **τέγγεσθαι** καὶ πρβλ. **ἄτηκτος**.—Ἐπίρρ. **ἀτέγκτως** Φιλόστρ. 931.

ἀ-τειρής, ές, ὃς οὐ τείρεται, ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος, ἀκατέργαστος, σκληρός, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Ἰλ. Ε. 292, κτλ. II. μεταφ., ἰσχυρογνώμων, σκληρός, ἄκαμπτος, αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς Ἰλ. Γ. 60, πρβλ. Ο. 697· [Ἡρακλῆς] μένος αἰὲν ἀτειρὴς Ὀδ. Λ. 270· ἐπὶ φωνῆς, Ἰλ. Ν. 45, Ρ. 555· ὄμματα Ἐμπεδ. 218· ἀτειρέσιν ἀκτίνεσσιν αὐτόθι 225· ἀγαθὸν Πινδ. Ο. 2, 60· ἐπὶ ἀνδρός, ἀτειρῆς οἴνῳ Ἀνθ. Π. 12. 175· **τὸ ἀτειρές**, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ σκληρότης, τὸ ἄκαμπτον, Πλουτ. Κρατ. 395Β. — Ἐν Ἀρχιγ. παρὰ Γαλ. **ἀτειρός**, πρβλ. Διογ. Λ. 2. 130.

ἀ-τείχιστος, ον, ὁ μὴ τετειχισμένος, μὴ ὠχυρωμένος, Θουκ. 1. 2., 8. 62, Λυσ. 914. 16.—Ἐπίρρ. **ἀτειχίστως** Φιλόστρ. 245, 23, Σύμμ. ἐν Ζαχ. β', 4. 2) ὁ μὴ ἀποτειχισθείς, ὁ μὴ ἀποκλεισθείς, Θουκ. 1. 64.

ἀ-τέκμαρτος, ον, ὁ μὴ τεκμαρτός, ὃν δὲν δύναταί τις ἐξ εἰκασίας νὰ κατανοήσῃ, ἀνείκαστος, ἀνυπολόγιστος, ἀπροσδιόριστος, ἀβέβαιος, ἄδηλος, ἀσαφής, χρηστήριον Ἡρόδ. 5. 92, 3· μοῖρα Αἰσχύλ. Πέρσ. 910· ἀτέκμαρτον προνοῆσαι, ἄνευ τεκμηρίου ἐξ οὗ νὰ κρίνῃ τις περὶ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 10, 98· ἀτ. δέος Θουκ. 4. 63, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 638Α:—Ἐπίρρ. ἀτεκμάρτως ἔχειν ὅτου ἕνεκά ἐστι Ἀπομν. 1. 4, 4: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, Πινδ. Ο. 7. 83. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀβέβαιος, ἀσταθής, ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων Ἀριστοφ. Ὄρν. 170. II. ἀπερι-

ὅριστος, ἀτελεύτητος, ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 1150· μεταφ. γαστὴρ Ὀππ. Ἁλ. 2. 206.

ἀ-τέκμων, ονος, ἡ, (τίκτω, τεκεῖν) ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ τίκτουσα, ἡ μένουσα ἄτεκνος, στείρας τοι δείξει καὶ ἀτέκμονας ἀνδράσι νύμφας Μανέθ. 4. 584.

ἀτεκνέω, εἶμαι ἄτεκνος, δὲν ἔχω τέκνα, Ἱππ. 677. 32.

ἀτεκνία, ἡ, ἡ ἔλλειψις τέκνων, στείρωσις, διὰ τὰς ἀτεκνίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 12, κ. ἀλλ.· διὸ καὶ τὰ ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀτεκνίαν ποιεῖ, τὰ δὲ θηλυτοκίαν ὁ αὐτ. π. Ζ. γεν. 2. ἐν τέλει.

ἄ-τεκνος, ον, ὁ μὴ ἔχων τέκνα, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 600· ὁ μήπω τεκνοποιήσας, Αἰσχύλ. Θήβ. 828· ἄτεκνος, τάλαιν', ἀνύμφευτος, μὴ νυμφευθεῖσα καὶ ἄτεκνος, Σοφ. Ἠλ. 164, κτλ.· ἐπὶ ζώων τὸ μὴ τεκνοποιοῦν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀτ. ἀρσένων παίδων Εὐρ. Βάκχ. 1306. **II.** ἐπὶ ἐνεργητικ. ἐννοίας, λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος, λειχὴν προξενῶν ἀκαρπίαν καὶ ἀτεκνίαν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 785, [**ᾱτε̆κνος** Σοφ. ἔνθ' ἀνωτέρ., **ᾰτε̄κνος** Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἀτεκνόω, καθιστῶ τινα ἄτεκνον, Εὐστ. Πονημάτ. 306. 55:— Παθ. στεροῦμαι τῶν τέκνων μου, Ἀνθ. Π. 14, 40:— ἐπὶ γῆς, εἶμαι ἄγονος, Ἑβδ. (Δ', Βασ. 6', 19), ἔνθα διάφ. γρ. **ἀτεκνουμένη**, ἀλλὰ πρβλ. τὴν νέαν ἐκ τοῦ Ἑβρ. μετάφρ. τῆς Βιβλ. Ἑταιρείας. — Οὐσιαστ., **ἀτέκνωσις**, ἡ, στείρωσις, Βασιλ. τ. 2. σ. 121Α.

ἀτέλεια, Ἰων. -είη, ἡ, ἡ ἔλλειψις τελειότητος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 7, 15, Γεν. Ζ. 3. 9, 7, Μετεωρ. 4. 2, 7, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.13,1. **II.** ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν τελῶν καὶ τῶν λειτουργιῶν (Λατ. immunitas) παρεχομένη εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας τὴν πόλιν ἐπαξίως τῆς τοιαύτης τιμῆς, ἀτ. στρατηίης καὶ φόρου Ἡρόδ. 3. 67· Δελφοὶ δὲ .. ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηίην καὶ ἀτελείην καὶ προεδρίην ὁ αὐτ. 1. 54, πρβλ. 9. 73, Δημ. 471. 10., 475, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, κτλ.· ἐς τὴν ἀτέλειαν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀτελείας των, Συλλ. Ἐπιγρ. 82· ἀτ. τινὸς ποιεῖν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 6· εὑρέσθαι, ἄγειν, ἀπολαύειν αὐτῆς, Δημ. 457, 9., 462. 25, κτλ.· καθόλου, τοιούτων πραγματειῶν ἀτ. Ἰσοκρ. 263C· καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 363, ἀτέλειαν θεῶν ἐπικραίνειν, τὴν ἐξαίρεσιν αὐτῶν ἀπὸ πάσης ἐνοχλήσεως, ἴδε Ἑρμάννου Πονημάτ. 6, 2, σ. 70· ἐξ ἀτελείας, ἄνευ πληρωμῆς, δωρεάν, Δημ. 1358, 11, πρβλ. Πολυδ. Δ', 46.

ἀ-τελείωτος, ον, μὴ τετελειωμένος, ἀτέλεστος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 59.— Ἐπίρρ. **-τως** Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 456.

ἀ-τέλεστος, ον, ὁ ἄνευ τέλους ἢ ἀποτελέσματος, ἄσκοπος, ἀνεκπλήρωτος, ἀκατόρθωτος, ὁ μὴ μέλλων νὰ ἐκτελεσθῇ, ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον, «ἀπλήρωτον» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 26, πρβλ. 57, 168, Ὀδ. Β. 273· μὰψ αὔτως ἀτέλεστον Ὀδ. Π. 111 (ἔνθα ἴσως εἶναι ὡς ἐπίρρ.)· τὰ δὲ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν, ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη Θ. 571· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ἀντιφῶν 113, 39: — ἀτέλεστα ὡς ἐπίρρ., μάτην, λαλεῖν Ἀνθ. Π. 12. 21. **II.** ὁ μὴ μεμυημένος, ὁ μὴ μυσταγωγηθείς, μετὰ γεν., ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων Εὐρ. Βάκχ. 40· ἀπολ., ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται Πλάτ. Φαίδων 69C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 1· ἀτ. τῷ θεῷ Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 9:— ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ., ἀβάπτιστος, Γρηγ. Ναζ. 658. **III.** = ἀτελὴς III, Δημ. 1461. 16, ἴδε Reisk. ἐν τόπῳ.

ἀ-τελεσφόρητος, ον, ὁ μὴ τελεσφορῶν, μὴ εὐδοκιμῶν, ἀτελής, Γρηγ. Νύσσ. II. 249C, Σύμμ. 31, 40.

ἀ-τελεύτητος, ον, μὴ εἰς τέλος ἐνεχθείς, ἀτελείωτος, ἀτελής, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ Ἰλ. Δ. 175, πρβλ. Δ. 527. **2)** ἄνευ τέλους, ἄνευ τέρματος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 14, Μεταφ. 10. 10, 1. **3)** ἀΐδιος, αἰώνιος, Πλούτ. 2. 114F, κτλ.:— Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 167, 177. **II.** παρὰ Σοφ. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δίδων τέλος εἰς πρᾶγμά τι, ἰσχυρογνώμων, «ἀνοικονόμητος», ἄτεγκτος κἀτελεύτητος Ο. Τ. 336.

ἀ-τέλευτος, ον, ἀτελεύτητος, αἰώνιος, τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1451.

ἀ-τελής, ές, ἄνευ τέλους, δηλ., **1)** ὁ μὴ ἐνεχθεὶς εἰς τέλος ἢ πέρας, μὴ τελεσθείς, ἀτέλεστος, τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο Ὀδ. Ρ. 546· εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής, ἡ εἰρήνη δὲν κατωρθώθη νὰ γείνῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 15. **2)** οὐχὶ πλήρης, ἀτελείωτος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν Πινδ. Ἀποσπ. 227· τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι Σοφ. Ἠλ. 1012· ἀτελεῖ τῇ νίκῃ .. ἀνέστησαν Θουκ. 8. 27· ἐπὶ οἰκοδομήματος, αὐτόθι 40· ἄνευ τέλους ἢ σκοποῦ, Λατ. irritus, ἡ φύσις οὐθὲν .. ἀτελὲς ποιεῖ Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 12. **3)** ὁ ἀρχόμενος, ὁ ἀρχὴν λαμβάνων, ὁ μήπω συντελεσθείς, ἐπὶ αὐξήσεως, Ἱππ. π. Ἀρθ. 807· ἔρημον καὶ ἀτ. φιλοσοφίαν λείπειν Πλάτ. Πολ. 495C· ᾠὰ ἀτ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 21. 14· ζῷα αὐτόθι 4. 6, 1, καὶ ἀλλ.· πολῖται ἀτ., cives non optimo jure, αὐτ. Πολ. 3. 1, 5· ἀτ. συλλογισμὸς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 1, 7. κ. ἀλλ.· ἀτ. ποιεῖν τινα Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θ. 20:— Ἐπίρρ. **-λῶς**, οὐχὶ ἐντελῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5, Πλούτ. 2. 472F. **4)** ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελῆ δ' ὄντε δήπου παντάπασιν ἀπείρω γίγνεσθον Πλάτ. Φίληβ. 24Β. **II.** ὁ μὴ φέρων τι εἰς πέρας, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, Λατ. re infecta, ἀτελεῖ νόῳ Πινδ. Ν. 3. 74· ἐπὶ προσώπων, Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ Ἅιδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἧκεν Πλάτ. Συμπ. 179D· μετὰ γεν., ἀτελὴς τῆς θέας ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 248Β· ἀτελὴς περί τινος, μὴ ἐντελῶς κατάλληλος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 9· ἀτελὴς εἴς τι Φίλων 2. 417· μετ' ἀπαρεμ. ἀνίκανος νὰ πράξῃ τι ἀποτελεσματικῶς, ἄκυρος καὶ ἀτ. σῶσαι Ἀνδοκ. 30. 12. **2)** ὁ μὴ ἐκπληρῶν, ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν Πινδ. Π. 5. 83. **III.** (**τέλος IV.**) ἀπηλλαγμένος φόρων ἢ εἰσφορῶν, «ἀσύδοτος», Λατ. immunis, ἢ ἀπολ., ὡς παρ' Ἡροδ. 2. 168., 3. 91 καὶ Λυσ. 908. **3**· ἢ μετὰ γεν., ἀτελὴς τῶν ἄλλων, ἀπηλλαγμένος πάντων τῶν ἄλλων φόρων, Ἡρόδ. 1. 192· καρπῶν ἀτ., ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τῆς δεκάτης ἐπὶ τῶν προϊόντων, ὁ αὐτ. 6. 46· τῶν ἄλλων λειτουργιῶν Δημ. 595. **4**· στρατείας ὁ αὐτ. 568. 11· πάντων πραγμάτων ἀτελεῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. 737 6, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 18. **6)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀφορολόγητος, Δημ. 917. 26, πρβλ. 1044. 17. **2)** ἐπὶ χρηματικοῦ ποσοῦ, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς ἔκπτωσιν, «καθαρόν», «σωστόν», χιλίους ἀνθρώπους οὓς... ἐξεμίσθωσεν, ἐφ' ᾧ ὀβολὸν .. ἀτελῆ ἑκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι Ξεν. Πόρ. 4. 14 καὶ ἑξ.· τριάκοντα μνᾶς ἀτελεῖς ἐλάμβανε τοῦ ἐνιαυτοῦ Δημ. 816. 8· ἀτελέα ἔστω Συλλ. Ἐπιγρ. 2550. 23. **3)** οὐχὶ δαπανηρός, Σοφ. Ἀποσπ. 248, Ἄμφις ἐν «Πανὶ» 1. **IV.** (**τέλος V**) ἀμύητος, μετὰ γεν., ἱερῶν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 481.

ἀτέμβω [ᾰ], μόνον κατ' ἐνεστῶτα εὔχρηστον, βλάπτω, ἐνοχλῶ, στερῶ, «κακομεταχειρίζομαι» τινα, οὐ καλὸν ἀτέμβειν .. ξείνους Τηλεμάχου Ὀδ. Υ. 294., Φ. 312: λυπῶ, στενοχωρῶ, ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν Β. 90: — Παθ., μετὰ γεν. στεροῦμαί τινος, στεροῦμαί τινος δι' ἀπάτης, ἀτέμβονται νεότητος, ἀπώλεσαν τὴν νεότητα αὐτῶν, Ἰλ. Ψ. 445· ἀτεμβόμενός γε σιδήρου αὐτόθι 834· μήτις ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης αὐτόθι Λ. 704, Ὀδ. Ι. 42. **II.** Μέσ. ὡς ἐνεργ., Κόϊντ. Σμ. 5. 147, 173· καὶ μετὰ δοτ., ψέγω τινά, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ἐξ αὐτοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 56, Γ. 99. (Ἐτυμολογία ἄγνωστος).

ἀτενής, ές, (α ἀθροιστ., **τείνω**) ὁ ἐξαπλούμενος, ὁ προσκολλώμενος, τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν Σοφ. Ἀντ. 826· συχν. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ἀτενίζων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 10, 3· τὸ ἀτ. τῆς ὄψεως Διον. Ἁλ. 5. 8· τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτ. ἀπερείδεσθαι, ἀσκαρδαμυκτεὶ βλέπειν, Λουκ. Ἰκαρομ. 12· ἴδε κατωτ. II. **2)** σφοδρός, ἰσχυρός, δεινός, ὀργαὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 71. **3)** κατ' εὐθεῖαν, ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων Εὐρ. Ἀποσπ. 66. **II.** ἐπὶ τῆς διανοίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἀνθρώπου, ἀτενεῖ .. νόῳ Ἡσ. Θ. 661, πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 129· ἁπλοῖ καὶ ἀτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 547Ε· ἀτ. παρρησία Εὐρ. Ἀποσπ. 737. **2)** ἄκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, ἀτενὴς ἀτεράμων τε Ἀριστοφ. Σφ. 730· ἀστένακτος καὶ ἀτ. Διον. Ἁλ. 5. 8. **III.** ἐπίρρ. **ἀτενῶς**, Ἰων. **-έως** Ἱππ. Προρρ. 78· ἀτ. ἐμβλέπειν Διόδ. 3. 18· ἀτ. ἔχειν πρός τι Πλουτ. Γάλβ. 25: συχνότερον κατ' οὐδέτ., ἀτενὲς ἴκελοι, καθ' ὑπερβολὴν ὅμοιοι, Πινδ. Π. 2. 141· καταμαθεῖν ἀτενὲς Ἐπίχ. 96 Ahr.· ἀτενὲς τηρεῖν Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 2, 4· ἀτ. βλέπειν Πολύβ. 18. 36, 9· πρβλ. **ἀτενίζω**.

ἀτενίζω: μέλλ. **-ίσω**, βλέπω ἀτενῶς, ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἴς τι, παρατηρῶ τι ἀσκαρδαμυκτεί, εἴς τι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 12· πρός τι ὁ αὐτ. Προβλ. 39, 19, 1· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀτενίζοντες αὐτῷ Εὐαγγ. κ. Λουκ. 4. 20· ἀπολ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 31. 4:— Παθ. θεωροῦμαι, βλέπομαι, παρατηροῦμαι ἀτενῶς, Σιμων. (;) 188. **II.** μεταφ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀτ. τὴν διάνοιαν πρός τι Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3.· εἶμαι ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Ἀθήν. 313F.

ἀτενισμός, ὁ, τὸ ἀτενίζειν, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 9.

ἄτεξ, -κος, ἡ, = **ἄτοκος**, Κύριλλ. Ἁλ. σ. 700.

ἄτερ [ᾰ], πρόθ. μετὰ γενικῆς, ἄνευ, χωρίς, Ὅμ. καὶ Πινδ. Ν. 7. 40· ἄτερ Ζηνός, ἄνευ τῆς θελήσεως αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 292· οὐ θεῶν ἄτερ, non sine diis, Πινδ. Π. 5. 102. **II.** χωρίς, μακρὰν ἀπό, Ἰλ. Δ. 498· ὁ Ἡσ. ἐκφέρει ἐν συνδυασμῷ, νόσφιν ἄτερ Ἔργ. κ. Ἡμ. 91.— Συχνὸν ὡσαύτως καὶ παρὰ Τραγ., τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτοῦ πτῶσιν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 456, Ἱκ. 700, Χο. 338, Σοφ. Φ. 703, Ἠλ. 866. — Λέξις ποιητ. ἀπαντῶσα παρὰ μεταγ. πεζοῖς, Διον. Ἁλ. 3. 10, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 5, Ἑβδ. Πρβλ. **ἄτερθε, ἄνευ, χωρίς**.

ἀτεραμνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, σκληρότης, τραχύτης, ὑδάτων Ἱππ. π. Ἀέρ. 282.

ἀ-τέραμνος, ον, μὴ μαλακυνθείς, τραχύς, ὕδατα Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 2, 8· ἀτ. κοιλία, ἀνέκκριτος κοιλία, ἔμφραξις, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. 282. **II.** μεταφ. ἀνοικτίρμων, σκληρός, ἀνηλεής, κῆρ' Ὀδ. Ψ. 167· ὀργή, βροντὴ Αἰσχύλ. Πρ. 190, 1062.

ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 2.

ἀτεραμνώδης, ες, (εἶδος) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ, νὰ καταστήσῃ μαλακόν, Γαλην.

ἀτεράμων [-ᾰμ-], **ἀτέραμον**, γεν. ονος, Ἀττ. ἀντὶ **ἀτέραμνος**, τραχύς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 181, Πλάτ. Νόμ. 853D, 880E· ἐπὶ ὀσπρίων, πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτεράμονα Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2, 4, 2.

ἀ-τεράτευτος, ον, οὐδόλως τερατώδης ἢ θαυμαστός, Εὐστ. 918. 5.

ἀτέρεμνος, ον, = **ἀτέραμνος**, — «ἀτέρεμνα· τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια» Ἡσύχ.

ἀ-τερηδόνιστος, ον, ὁ μὴ σκωληκόβροτος, Διοσκ. 1. 15.

ἄτερθε, καὶ πρὸ φωνήεντος -θεν, = **ἄτερ**, ὡς τὸ **ἄνευθε** = **ἄνευ**, Πινδ. Ο. 9. 118, καὶ Τραγ.· μετὰ γεν., ἄτερθε πτερύγων Αἰσχύλ. Ἱκ. 783· λιτρῶν ἄτ. αὐτόθι 1011· ἄτ. τοῦδε Σοφ. Αἴ. 645. **II.** ὡς ἐπίρρ. μακράν, χωριστά, Πινδ. Π. 5, 129.

ἀ-τερμάτιστος, ον, ἀπεριόριστος, ἄπειρος, ἄμετρος, ἐπιθυμία Διόδ. 19. 1· χρόνος Εὐσέβ.— ὡσαύτως, **ἀτέρμαντος**, ον, Ἀπολλιν. Ψαλμ. ια', 17 κ. ἀλλ.

ἀ-τέρμων, ον, γεν. ονος, ἄνευ τέρματος ἢ τέλους, αἰὼν Ἀριστ. π. Κόσμ. 7· 2· ὕπνος Μόσχ. 3. 105· ἐνόπτρων ἀτέρμονες αὐγαί, αἱ ἀναρίθμητοι ἀκτῖνες τοῦ κατόπτρου, Εὐρ. Ἑκ. 926· ἀτ. πέπλος, ἄνευ ἄκρας, ἀδιέξοδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 634 (πρβλ. **ἄπειρος**, **ἀπέραντος**).

ἀτερόπτιλος, ἢ **-ιλλος** = **ἑτερόφθαλμος**, Δωρικ., ἐκ τοῦ **ἄτερος** καὶ **ὀπτίλος** ἢ **ὄπτιλλος** = **ὀφθαλμὸς** Δωριστί. Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, σ. 123, 34 καὶ 126, 72. Ἴδε Κ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς Τομ. Α', σ. 18.

ἄτερος [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἕτερος**, Ἀρχύτας, κλ. τὸ ἄτερον, Μεγαρικὸν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 813. 2) **ἅτερος** [ᾱ], Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **ὁ ἕτερος**, οὐδέτ. **θἄτερον**, γεν. **θατέρου**, δοτ. **θατέρῳ**, **θατέρα** ἢ μετὰ κορωνίδος, **θἀτέρου**, καὶ τὰ ἑξῆς, Τραγ.: — ἀλλὰ κρᾶσις, ὅταν τὸ ἄρθρ. λήγῃ εἰς σύμφωνον, οἷον **θάτερον** ἀντὶ **τὸν ἕτερον**, **θατέρας** ἀντὶ **τῆς ἑτέρας**, κτλ., εἶναι πάντη ἐσφαλμένη καὶ σόλοικος.

ἀτέρπεια, ἡ, = **ἀτερψία**, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 498, Διογ. Λ. 7. 97.

ἀ-τερπής, ές, ὁ μὴ παρέχων τέρψιν, λιμός, Ἰλ. Τ. 354· περὶ τοῦ κάτω κόσμου, νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον Ὀδ. Λ. 94, κτλ.· πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπεῖ χώρῳ Η. 279· πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 31, Σιμων. 44. 6· οὕτω, λόγοι Εὐρ. Ἠλ. 293· γῆρας Μόσχ. 4. 114· ἀτερπέστερον εἰς ἀκρόασιν, ἧττον τερπνὸν εἰς τὸ οὖς, Θουκ. 1. 22. **II.** ἐνεργ., ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀπόλαυσιν ἔκ πράγματός τινος, ὁ μὴ τερπόμενος ἐξ αὐτοῦ, μετὰ γεν., κράτους Αἰσχύλ. Ἱκ. 685.

ἄ-τερπνος, ον, «ἄτερπνος ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις. Παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ ὕπνος γίνεται ἀτέρυπνος ὁ χωρὶς ὕπνου ὤν· καὶ συγκοπῇ τοῦ υ ἄτερπνος» Ἐτυμ. Μ. 163, 8, Ἴδυκ. 9, Στησίχ. 76.

ἄτερπος, ον, = **ἀτερπής**, Ἰλ. Ζ. 285.

ἀτερψία, ἡ, ἡ ἔλλειψις τέρψεως, Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 14.

ἀτευκτέω, ἀποτυγχάνω, ἐλπίδων Βαβρ. 123. 6, πρβλ. Συνέσ. 8C.

ἄ-τευκτος, ον. ὁ μὴ ἐπιτυχών τινος, Μάξ. Τύρ. 43. 17.

ἀτευξία, ἡ, ἀποτυχία, στέρησις, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 56, Ἐκκλ.

ἀ-τευχής, ές, (τεῦχος) μὴ ὡπλισμένος, ἄοπλος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1119, Ἀνθ. Π. 9. 320.

ἀ-τεύχητος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 9. 543.

ἀ-τέχναστος, ον, ἄτεχνος, Θεμίστ. 39D.

ἀτεχνέω, εἶμαι ἄτεχνος, ἀνεπιτήδειος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 296.

ἀ-τεχνής, ές, = **ἄτεχνος**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 395, Βαβρ. 75, 4· ἐν τῷ συγκρ., **-έστερος** Ἱππ. π. Ἀγμ. 763· πρβλ. **ἀτέχνως** II.

ἀτεχνία, ἡ, ἔλλειψις τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος, ἀνεπιτηδειότης, Γλωσσ. Ἱππ. 2, Πλάτ. Φαίδων 90D, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 4, 6.

ἀ-τεχνίτευτος, ον, ἄτεχνος, ἁπλοῦς, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8· — τὸ ῥῆμ. **-ιτεύομαι**, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐρρωπίζομεν**.

ἀ-τεχνολόγητος, ον, οὐχὶ τεχνητός, Βασίλ. τ. 3 σ. 5D.

ἄ-τεχνος, ον, ἄνευ τέχνης, ἀνεπιτήδειος, Πλάτ. Πολιτ. 274C· ἰδίως ὁ ἀγνοῶν τοὺς κανόνας ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἔντεχνος** ἢ **τεχνίτης**, ἀνεπιτήδειος, μὴ ἐξ ἐπαγγέλματος τεχνίτης, ἐμπειρικός, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Σοφιστ. 219Α.· — οὕτω καὶ ἐπὶ ἐνασχολήσεων, ἄτ. τριβὴ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 260E, πρβλ. 262C, Νόμ. 938Α· πίστεις ἄτ., ἐπιχειρήματα μὴ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος εὑρεθέντα ἢ πορισθέντα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 2., 1. 15· αἰσχρὸν καὶ ἄτ., μὴ ἔχον τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἐντέχνου, Ἱππ. π. Ἀγμ. 772.

ἀτέχνως, ἐπίρρ. τοῦ **ἄτεχνος**, ἄνευ τέχνης, ἄνευ τῶν κανόνων τῆς τέχνης, ἐμπειρικῶς, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 7, Πλάτ. Γοργ. 501Α, ἔνθα ἴδε Stallb. **II.** **ἀτεχνῶς**, (μετὰ τῆς παραληγούσης βραχείας), ἐπίρρ. τοῦ **ἀτεχνής**, ἁπλῶς, τοὐτ' ἔστι, πράγματι, ἀπολύτως, Λατ. plane, prorsus, omnino, συχν. παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, Πλάτ., κλ.· ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 37, πρβλ. Νεφ. 408, 1174, κ. ἀλλ.· καλὸν ἀτεχνῶς, ἁπλῶς ὡραῖον ὁ αὐτ. Ὄρν. 820· ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα ὁ αὐτ. Βάτρ. 106· ῥύγχος ἀτεχνῶς ἔσθ' ὑός, ἁπλῶς τὸ ῥύγχος χοίρου, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 3· ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 12· ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπεπόνθη Πλάτ. Συμπ. 198C· bona fide, εἰλικρινῶς, ἀντιθ. τῇ φράσει κόμπου ἕνεκα, Φιλόστρ. 260· — συχν. ἐν συγκρίσεσιν, ἀτεχνῶς ὥσπερ, ἀκριβῶς ὅπως, Πλάτ. Φαίδων 90C, κτλ.· ἀτεχνῶς οἷον ὁ αὐτ. Νόμ. 952E· — μετ' ἀρνήσεως, οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς οὐδὲ λέξιν θὰ ἔλεγον εἰς αὐτόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 425· ἀτεχνῶς οὐδείς, ἁπλῶς οὐδείς, ὁ αὐτ. Ὄρν. 605, πρβλ. Πλ. 362, Πλάτ. Πολιτ. 288Α.— περὶ τοῦ **ἀτέχνως** καὶ τοῦ **ἀτεχνῶς** ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 109.

ἀτέω [ᾰ], Ἰλ. Υ. 332, Ἡρόδ. 7. 223, εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία κατὰ μετοχ. **ἀτέων**, δαιμονιῶν, θεόληπτος, παράφορος, ἔξω φρενῶν, Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει ἀντία Πηλεΐωνος.. μάχεσθαι..., Ἰλ. ἔνθ. ἀνωτ. 2) μετὰ γεν., ἁμαρτάνω ἐναντίον τινός, Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει Καλλ. Ἀποσπ. 471.—Ἐν ἐπιγραφῇ Γόρτ. Κρήτ. Comp. $152V_{11}$ καὶ 155_7 φαίνεται ἡ λέξις ἔχουσα τὴν σημ.: ἐπιβάλλω πρόστιμον, προσέτι, νικῶ.

ἄτη, ἡ, Αἰολ. **αὐάτα**, ἴδε ἐν τέλ.: — σύγχυσις φρενῶν, τεταραγμένη κατάστασις τῆς ψυχῆς καὶ ἀπερίσκεπτός τις ὁρμὴ προερχομένη ἐκ πλάνης ἀποστελλομένης ὑπὸ τῶν θεῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τιμωρίαν ἐνόχου θρασύτητος, τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε Ἰλ. Π. 805· Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη.. βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας Θ. 237· Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ.. Ἐρινὺς.. φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην Τ. 88· (οὕτως, οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς κτλ. αὐτόθι 136)· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε, λέγει ἡ Ἑλένη ἐν Ὀδ. Δ. 261.—Ἐντεῦθεν συχνάκις εὑρίσκομεν τὴν **Ἄτην** προσωποποιουμένην, εἶναι δὲ τότε ἡ θεὰ τῆς βλάβης, ἡ πρώτη αἰτία πάσης ἀπερισκέπτου πράξεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται Ἰλ. Τ. 91· ἐξασκοῦσα δύναμιν καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διός, αὐτόθι 95· αἱ Λιταὶ ἔρχονται βραδέως κατόπιν αὐτῆς θεραπεύουσαι τὸ κακὸν ὅπερ αὐτὴ ἔπραξεν, Ι. 500 κἑξ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 230, Πλάτ. Συμπ. 195D· καὶ ἴδε Γλάδστωνος Ὁμηρ. Μελέτ. 2. 159 κἑξ.· παρὰ Τραγ. αἱ πράξεις αὐτῆς συχνάκις συμπίπτουσι πρὸς τὰς τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433, κ. ἀλλ., ἴδε Ἕρμαννον ἐν Σοφ. Ἠλ. 111. **II.** ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν τοιούτου εἴδους δυστυχημάτων, **1)** μετὰ ἐνεργ. ἐννοίας, ἀπερίσκεπτος ἐνοχὴ ἢ ἁμαρτία, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης Ἰλ. Ζ. 356· κατὰ πληθ., ὀλέθρια, φθοροποιὰ τεχνάσματα, Κ. 391· ἢ **2)** μετὰ παθητικῆς, ὄλεθρος, καταστροφή, Ἰλ. Ω. 480, Ὀδ. Δ. 261, Ἡρόδ. 1. 32· οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ Τραγ., διαφέρει δὲ ἡ **ἄτη** τοῦ **πήματος** σημαίνοντος ἁπλοῦν πάθημα, Σοφ. Αἴ. 363, κτλ., πρβλ. Εὐστ. 767. 63· ὁ καρπὸς τῆς ὕβρεως, ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 822· βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθὼ προβούλου παῖς... ἄτας ὁ αὐτ. Ἀγ. 386· ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Πέρσ. 652, 1037, Σοφ. Αἴ. 848, κτλ. **6)** παρὰ Τραγ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ὀλέθριος ἄνθρωπος, καταστρεπτικός, δίκην ἄτης λαθραίου Αἰσχύλ. Ἀγ. 1230· ἐπὶ δύο προσώπων, δύο ἄτα Σοφ. Ἀντ. 533.—Ἡ λέξις εὕρηται παρ' Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 8· ἀλλαχοῦ οὔτε ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ οὔτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ· τὸ ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα εἶναι ἀρχαία παροιμία μνημονευομένη ὑπὸ Κρατίνου, «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὐχ οὕτω ἔχειν, ἀλλὰ μόνον ἐγγύη ἄτη καὶ παρέχουσι μάρτυρα τούτου Κρατῖνον τὸν νεώτερον λέγοντα... ἐγγύην ἄτην» Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 324 Bekk.· τό τε μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ ἐγγύη πάρα δ' ἄτη Πλάτ. Χαρμ. 165Α, Δημ. 419. 14, ἐκτὸς ἂν τὸ **ἄτης** ληφθῇ ἀντὶ τοῦ **αὐτῆς** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 605· οὔτε παράγωγόν τι ἐκ τοῦ **ἄτη** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἐξαιρέσει τῶν μοναδικῶν παραδειγμάτων **ἀτηρὸς** καὶ **ἀτηρία**. (Ἐκ τοῦ **ἀάω**, ὅ ἴδε: ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο **ἀάτη** ἢ ἀκριβέστερον **ἀϝάτη**, ὅπερ διετηρήθη ἐν τῷ Αἰολ. **αὐάτα** Πινδ. Π. 2. 52., 3. 42· πρβλ. **ἀτάσθαλος**). [Ἡ ποσότης εἶναι **ᾱ̆τη**, **ᾱτη**].

ἄ-τηκτος, ον, ὁ μὴ τακεὶς ἢ μὴ τηκόμενος (ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ θερμότητος ἐν γένει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἄτεγκτος**), ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος; Πλάτ. Φαίδων 106Α· ἄτ. πυρὶ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 18, πρβλ. Μετεωρ. 4. 8, 5, καὶ ἴδε **τεγκτός**. **II.** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μαλάξῃ ἢ ὑποτάξῃ, νόμοις ἄτηκτοι Πλάτ. Νόμ. 853D.

ἀτημέλεια καὶ **-ησία**, ἡ, ἀνεπιμελησία, ὀλιγωρία, «παραμέλησις», Βυζ.

ἀτημελέω, κατολιγωρῶ, ἀμελῶ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 609· ἠτημελημένος Προκόπ. Βάνδ. σ. 226B.

ἀ-τημελής, ές, παρημελημένος, κόμη Πλουτ. Ἀντ. 18. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀμελής, ὀλίγωρος, χρημάτων Εὐρ. (;) παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 27: — ἐπίρρ., ἀτημελῶς ἔχειν Πλουτ. Ἆγις 17· ἀτημελέως ἀλάληντο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 812, μετὰ διαφ. γρ. -λέες.

ἀτημέλητος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς προσέχει ἢ φροντίζει, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 18., 8. 1, 14. **2)** ὁ ἐκπεσὼν τῶν ἐλπίδων, ὁ ἀποτυχών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 891. **II.** ἐνεργ., μηδεμίαν προσοχὴν δίδων,

ἀμελής, νωθρός, Ἀλκίφρ. 3. 55: — Ἐπίρρ., ἀτημελήτως ἔχειν τινός, μηδόλως προσέχειν εἴς τι .., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 15.

ἀτημελία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀτημέλεια**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 830.

ἀ-τηρής, ές, = **ἀτηρός**, Ἱππ. ἴδε Foës Οἰκον. ἐν λ.

ἀ-τήρητος, ον, ἀπαρατήρητος, Θεμίστ. 294C.

ἀτηρία, ἡ, βλάβη, κακόν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 8, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀπομ. 3. 5, 17.

ἀτηρός [ᾱ], ά, όν, ἀποτυφλωθεὶς ὑπὸ τῆς ἄτης, εἰς καταστροφὴν ὠθούμενος, Θέογν. 433, 634. **II.** ὀλέθριος, καταστρεπτικός, βλαβερός, Αἰσχύλ. Πρ. 746, Ἀγ. 1484, Σοφ. Τρ. 264· τὸ ἀτηρόν, ὄλεθρος, βλάβη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1007. Ἅπαξ παρὰ κωμ., ἀτηρότατον κακὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1299· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Διογ. Λ. 6. 99· ἐν Πλάτ. Κρατ. 395B· ἀναφέρεται μόνον χάριν ἐτυμολογικοῦ λόγου, ἴδε **ἄτη** ἐν τέλ.

ἀτήσιμος, ον, = **ἀτηρός**, προτείνεται ὑπὸ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 4, ἀντὶ τοῦ **ἄτης ἄτερ**, περὶ οὗ ἴδε Jebb ἐν τόπῳ καὶ ἐν τῷ παραρτήματι σ. 243, περὶ δὲ τοῦ τύπου πρβλ. **ἀκούσιμος, ἀρνήσιμος**.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. παρὰ μεταγ. ποιητ. = **Ἀττική**. **II.** ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ χώρα), Ἀττική, Εὐρ. Ι. Α. 247· γῆς ἀπ' Ἀτθίδος Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπολέμῳ» 1.6. **2)** (ἐξυπακουομ. γλῶττα), ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος, Στράβ. 333. **3)** (ἐξυπακουομ. γυνή), γυνὴ Ἀθηναία, Σαπφ. 43.

ἀ-τίετος [ᾰ], **ον**, (τίω) μὴ τιμηθείς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 385, 839. **II.** ἐνεργ. ὁ μὴ τιμῶν τι, τινος Εὐρ. Ἴων 700.

ἀτίζω, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἀλλὰ καὶ κατὰ β' καὶ γ' ἑνικ. πρόσ. τῆς ὁριστ., Εὐρ. Ῥῆσ. 252, 327: καὶ κατ' ἀπαρ., Σοφ. Ο. Κ. 1153: μέλλ. **ἀτίσεις** [ῐ] Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 103: ὑποτακτ. ἀόρ. **ἀτίσῃς** [ῐ] ὁ αὐτ. Εὐμ. 540: Ἐπ. ἀόρ. **ἄτισσα** Ἀπολλ. Ῥόδ.:— ἀδιαφορῶ, δὲν δίδω προσοχήν, ἐπὶ λέοντος, ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται, μετ' ἀδιαφορίας καὶ περιφρονήσεως, Ἰλ. Υ. 166.· μετ' αἰτ. ὡς τὸ **ἀτιμάω**, καὶ **ἀτιμάζω**, θεοὺς ἀτίζων Αἰσχύλ. Θήβ. 441, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 19, Monk Ἄλκ. 1056:— μετὰ γεν. πράγματος ἀποστερῶ τῆς ὀφειλομένης τιμῆς, γεράων μιν ἄτισσαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 615.— Οὐδέποτε παρὰ πεζοῖς. (Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ **τίζω = τίω**, ὁ δὲ σχηματισμὸς οὗτος ὡς καὶ ὁ τοῦ **ἀτίω**, εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἐπειδὴ τὸ α- κυρίως συντίθεται μετ' ὀνομάτων καὶ τῶν παραγώγων αὐτῶν.

ἀ-τῑθάσευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ τιθασεύσῃ, ἄγριος, Πλουτ. Ἀρτοξ. 25., 2. 728A.

ἀ-τίθᾰσος, ον, = τῷ προηγ., Ἡρωδιαν. 5. 6, 21· ἀτιθάσους λύττας Φίλων 20, 19.

ἀ-τίθηνος, ον, ὁ ἄνευ τιθήνης, τροφοῦ, Μανέθ. 4. 368· διάφ. γρ. ἐν Ὕμν. Ὁμ. 19, 38 ἀντὶ τοῦ **τιθήνη**.

ἀτῑμᾰγελέω, καταλείπω τὴν ἀγέλην, ἐπὶ ταύρου, ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις, τὸν δὲ πρότερον χρόνον μετ' ἀλλήλων εἰσίν, ὃ καλεῖται ἀτιμαγελεῖν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 18, 16., μηδὲν ἀτιμαγελοῦντες, μηδαμῶς καταλείποντες τὴν ἀγέλην, 9. 3, 4, Θεόκρ. 9, 5. **II.** μεταφ., ὑπερφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, Λουκ. Λεξιφ. 10.

ἀτῑμ-άγέλης, ου, ὁ, (ἀγέλη) «ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος, οὕτω Σοφοκλῆς» Α. Β. 459, 31 (Σοφ. Ἀποσπ. 850), Θεόκρ. 25.132, Ἀνθ. Π. 6, 255·— «ἀτιμαγέλου, μὴ συναγελαζομένου» Σουΐδ.

ἀτῑμάζω: μέλλ. **-άσω** καὶ ἀόρ. **ἠτίμασα**, Τραγ., Πλάτ., κτλ.: πρκμ. **ἠτίμακα** Πλάτ. Πολιτικ. 266D: — Παθ., πρκμ. **ἠτίμασμαι**, Εὐρ., Πλάτ.: ἀόρ. **ἠτιμάσθην** Πινδ. Ἀποσπ. 100, Πλάτ.: μέλλ. **ἀτιμασθήσομαι**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1068, Σοφ. Ο. Τ. 1081. (**ἄτιμος**). Δὲν τιμῶ, δὲν ἔχω ἐν τιμῇ, καταφρονῶ, δεικνύω καταφρόνησιν, μετ' αἰτ., ὁ Ὅμ. ἅπαξ ἐν Ἰλ. (Ι. 450, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν), συχνάκις ἐν Ὀδ., τοὔσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Ζ. 283· οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν Φ. 332, πρβλ. 427· οὕτω, ἀτ. τοκῆας Θέογν. 821· συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 1018, Εὐμ. 712, 917, κ. ἀλλ.· μή μ' ἀτιμάσας γένῃ Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 10· συχνὸν ὡσαύτως παρὰ Πλάτ., τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτ. Φαίδων 107A, κ. ἀλλ.: — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σοφ. Αἴ. 1342: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔπη ... ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; δι' ὧν νῦν σὺ ἀτιμάζεις ταύτην τὴν πόλιν; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 340:— Παθ., ὑποφέρω ἀτιμίαν, ὄνειδος, προσβολήν, ἀτιμάζομαι, πρός τινος Πινδ. Ἀποσπ. 89.7, Ἡρόδ. 1. 61· οὐκ ἀτιμασθήσομαι Σοφ. Ο. Τ. 1081· μετ' οὐδ. πληθ., ἀνάξι' ἠτιμασμένη Εὐρ. Ι. Α. 943, πρβλ. Δημ. 538. 24. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἀνάξιόν τινος, μή μ' ἀτιμάσῃς λόγου Αἰσχύλ. Πρ. 783· μή μ' ἀτιμάσῃς .. ὧν σε προστρέπω φράσαι = τούτων ἃ σε πρ. φρ., Σοφ. Ο. Κ. 49, πρβλ. Ἀντ. 22. **3)** μετ' ἀπαρεμ., ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν, μή με θεωρήσῃς ἀνάξιον τῆς ἐπισκέψεώς σου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 244: πληρέστερον, μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι, μή, ἀδελφή μου, μή με θεωρήσῃς ἀναξίαν νὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ καὶ τὸν ἀποθανόντα νὰ ἁγνίσω, Σοφ. Ἀντ. 544· ἀλλ' ὡσαύτως, οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προσειπεῖν, οὐκ ἀτιμάσω θεούς, ὥστε μὴ προσειπεῖν αὐτούς, δὲν θὰ ὀλιγωρήσω νὰ προσενέγκω αὐτοῖς τὰς πρεπούσας τιμάς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 608, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 182C. **II.** = **ἀτιμόω**, ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20, πρβλ. Θουκ. 3. 42, ἔνθα ἀπὸ τῆς μιᾶς σημασίας γίνεται μετάπτωσις εἰς τὴν ἄλλην, Δίων Κ. 38. 13.— Πρὸ πάντων παρὰ ποιηταῖς· πρβλ. **ἀτιμάω, -όω**.

ἀτῑμασμός, ὁ, ἀτίμωσις, περιφρόνησις, Ἑβδ. (Α' Μακκ. α', 40, δι. γρ.).

ἀτῑμαστέος, α, ον, ὃς πρέπει νὰ ἀτιμάζηται, Ἱππ. Ἀποσπ. 773D, Πλάτ. Φαῖδρ. 266D. **2) ἀτιμαστέον**, δεῖ ἀτιμάζειν, πιθ. γραφ. ἐν Ξεν. Συμπ. 4.17.

ἀτῑμαστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀτιμάζων, Αἰσχύλ. Θήβ. 637: **ἀτιμαστήριος, ον**, μεταγ. Ἐκκλ.: **-αστής, οῦ**, ὁ, Γλωσσ.

ἀτῑμαστός, όν, (ἀτιμάζω) ὁ μὴ ἀξιούμενος τιμῆς, ὁ περιφρονούμενος, ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτιμαστὸς (ἀτίμαστος Bergk κακῶς) δὲ γυναιξὶν Μίμνερμ. 1. 9.

ἀτῑμάω: Ἐπ. παρατ. **ἀτίμων**: μέλλ. **ἀτιμήσω**: ἀόρ. **ἠτίμησα**: πρκμ. **ἠτίμηκα** καὶ ἀόρ. παθ. **-ήθην** (μόνον παρὰ Γαλην.): — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ **ἀτιμάζω**, ἀτιμάζω, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, σὲ δ' ἀτιμᾷ Ὀδ. Π. 307· ὃν τότ' ἀτίμα Φ. 99· τὸν πάντες ἀτίμων Ψ. 28· τὸν Χρύσην ἠτίμησε Ἰλ. Α. 11, πρβλ. 94, κτλ.· νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι Θ. 163, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 185· εὕρηται ἅπαξ παρὰ Πινδ. κατὰ Δωρ. ἀόρ. **ἠτίμᾱσα** Π. 9. 139· ἅπαξ παρὰ Σοφ. κατὰ προστ. **ἀτίμα** Αἴ. 1129· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα πεζοῖς, διότι τὸ ἐν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 14 **ἀτιμῶσι** διωρθώθη ἤδη εἰς **ἀτιμοῦσι** (ἐκ τοῦ **ἀτιμόω**), πρβλ. **ἀτιμητέον**.

ἀτιμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀτιμάσῃ, καταρρίψῃ εἰς ἀτιμίαν ἢ ὄνειδος, τοὺς συκοφαντοῦντας ἀτιμητέον Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 175 (ἂν μὴ ἀναγν. **-ωτέον**).

ἀτίμητος, ον, (τῑμάω) ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ καταφρονούμενος, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Ἰλ. Ι. 648., Π. 59· ἄγαλμα ἀτ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 805· οὐκ ἀτίμητος, οὐχὶ ἄνευ ἀμοιβῆς, Ξεν. Ἱέρ. 9, 10. **II.** (**τῑμή** II) μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ διατιμηθείς, δίκη ἀτίμητος, δίκη καθ' ἣν ἡ τιμωρία δὲν ἀποφασίζεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλ' εἶναι ὑπὸ τοῦ νόμου ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένη, Δημ. 543. 1., 834. 28, Αἰσχίν. 84. 7· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τιμητός** (ὁπότε ἡ ποινὴ ὡρίζετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ), Δημ. 834. 26· «ἀτίμητος ἀγὼν καὶ τιμητός: ὁ μὲν τιμητὸς ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμᾶσθαι ὅ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι· ὁ δὲ ἀτίμητος τοὐναντίον ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου» Ἁρποκρ., πρβλ. Πολυδ. Η', 54, 63· ὁ Σουΐδ. ἐσφαλμένως λέγει τὰ ἐναντία. **2)** ἀνεκτίμητος, ἀσύγκριτος, ἀπαράβλητος, Εὐστ. 781. 19.

ἀτῑμία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀτιμία, αἰσχύνη, ὄνειδος, Ὀδ. Ν. 142 (ἴδε **ἰάλλω**) Πινδ. Ο. 4. 33, Σοφ., κτλ.· ἐν ἀτιμίῃ τινὰ ἔχειν Ἡρόδ. 3. 3· ἀτιμίην προστιθέναι τινὶ 7. 11· ἀτ. ἔχειν 7. 231., 9. 71· ἀτιμίης κυρεῖν πρός τινος 7. 158· ἀτ. τινός, ἀτιμία γενομένη εἴς τινα, Εὐρ. Ἡρακλ. 72· διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν Πλάτ. Ἵππαρχ. 229C· οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 796: — πληθ., ταῖς μεγίσταις κολάζειν ἀτ. Πλάτ. Πολιτ. 309A, πρβλ. 310E, Πολ. 492D, κ. ἀλλ.· ὕβρεις καὶ ἀτιμίας Δημ. 296. 21., 552. 13, ἔνθα ἴδε Δινδόρ. **2)** ἐν Ἀθήναις δημοσίᾳ καταισχύνη, στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ πάντων ἢ μέρους αὐτῶν, δυσφημία, Λατ. deminutio capitis, Αἰσχύλ. Εὐμ. 395: Ἀνδοκ. 10. 14, Ἀριστ. Πολ. 7. 17· ἴδε **ἄτιμος** I. 2. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀτιμία ἐσθημάτων, ῥακώδης κατάστασις ἐνδυμάτων, ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 847· ὠμολίνοις κόμη βρύουσ', ἀτιμίας πλέως Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 8. [Ἐπ. **ἀτιμίη**, Ὅμ. ἔνθ' ἀνωτ., Τυρταῖος 1. 10].

ἀτῑμο-πενθής, ές, πενθῶν δι' ἐπελθοῦσαν ἀτιμίαν ἢ ὄνειδος, κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 792.

ἀτῑμο-ποιός, ον, ὁ ἄτιμον ποιῶν, ὁ προξενῶν ἀτιμίαν, ἀτιμοποιὸν σφόδρα καταψιλοῦσθαι τὴν κεφαλὴν Κύριλλ. Ἀλ. σ. 336.

ἄ-τῑμος, ον, (τιμή I) ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ ἀτιμαζόμενος, καταφρονούμενος, ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν Ἰλ. Α. 171· ὄφρ' εὖ εἰδῶ ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι αὐτόθι 516· ἀτιμότερον δέ με θήσεις Π. 90· ἄτιμοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λαχόντες τιμῆς, Θέογν. 1111· ἀτ. μόρος, ἐπονείδιστος, Αἰσχύλ. Θήβ. 589· ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην, χλευαστικῶς, καὶ δὲν ἐστερήθησαν ἀμφότεροι ἐπαξίας τιμῆς, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1443· ἄτιμος Ἀργείοισι, ὑπὸ τῶν Ἀργείων, Σοφ. Αἴ. 440· ἔκ γ' ἐμοῦ, ὑπ' ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 51. **б)** μετὰ γεν., ἀτ. δωμάτων, ἄνευ τῆς τιμῆς τῶν .., μὴ θεωρούμενος ἄξιος τῶν .., Αἰσχύλ. Χο. 408, πρβλ. 295· ἐκφορᾶς, ὁ αὐτ. Θήβ. 1024· ὡσαύτως, χάρις οὐκ ἄτιμος πόνων, οὐχὶ ἀναξία ἀμοιβὴ διὰ .., ὁ αὐτ. Ἀγ. 354· ὧν μὲν ἱκόμην, ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄτιμον τούτων ἃ ἱκόμην, ἐξέπεμψέ με χωρὶς νὰ μὲ τιμήσῃ δι' ἀπαντήσεως δι' ἐκεῖνον δι' ὃν μετέβην εἰς αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἀπόλλωνα), Σοφ. Ο. Τ. 789· ἄτιμον .., χέρα τεκτοσύνας (ἴδε **τεκτοσύνη**) Εὐρ. Ἀνδρ. 1085. **2)** ὁ στερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἀγενής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γενναῖος**, ἄτιμα τὰ τέκνα γίνεται Ἡρόδ. 1. 173· ἰδίως ἐν Ἀθήναις ἐπὶ πολίτου δικαστικῶς ἀφαιρεθέντος

τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ τιμωρηθέντος διὰ τῆς ἀτιμίας (ἴδε **ἀτιμία** 2), Λατ. capite deminutus, ærarius, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπίτιμος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 766. Βάτρ. 691, Ἀνδοκ. 19, 13· ἄτιμός τι ἢ κατά τι, ὁ αὐτ. 10. 23, 25. — ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 10, 28· ἄτ. γερῶν, ἀποστερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων, Θουκ. 3. 58· ἄτιμος τοῦ τεθνηκότος, ἀναξία τοῦ ἀποθανόντος, Σοφ. Ἠλ. 1214, πρβλ. 1215· ἄτ. τοῦ συμβουλεύειν, ἀπεστερημένος τοῦ δικαιώματος τοῦ γνωμοδοτεῖν, Δημ. 200, 15· ἄτιμον τῆς πόλεως καθιστάναι τινά Λυσ. 122, 9· τὰ διάφορα εἴδη τῆς ἀτιμίας ἐν Ἀθήναις μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἀνδοκ. 10, 13 κἑξ., πρβλ. Δημ. 122. 12· τὰ δὲ ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ Ξεν. Λακεδ. 9, 4 καὶ 5. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ἔντιμον, Ἡρόδ. 5, 6· ἄτιμον ποιεῖσθαί τι = **ἀτιμάζειν**, ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι (ἐνν. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμα) Σοφ. Ἀντ. 78· ἄτιμα ποιεῖν ἔς τινα Ἡρόδ. 2. 141· ἄτ. ἔργον Ἀριστοφ. Ὄρν. 166· ἕδρα ἀτιμοτέρα, μικροτέρας τιμῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τιμιωτέρα ἕδρα, ἐπὶ τῶν θέσεων ἃς ἐλάμβανον οἱ συνδειπνοῦντες μετὰ τοῦ Κύρου, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 5· ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τὸ τιμιώτερον καὶ τὸ ἀτιμότερον Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 3· οὕτως ἐπὶ ζῴων, αὐτόθι 1. 5, 5. **II.** (**τιμὴ** II), τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, τοῦ ὁποίου νῦν καταβιβρώσκεις τὴν περιουσίαν δωρεάν, «ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· ἄτιμον δὲ τὸν ἀτιμώρητον· ἢ καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως, προῖκα, δωρεάν, μὴ καταβαλὼν τιμήν, ὅ ἐστι τίμημα τῶν ἐσθιομένων» (Εὐστ.) Ὀδ. Π. 431· ὀλίγης ἀξίας, μικρὰν ἔχων τιμήν, εὐθηνός, ἀντίθετον τῷ **τίμιος**, Ξεν. Πόρ. 4. 10, πρβλ. Διόδ. 17. 66: — οὕτως, **2)** = τῷ **ἀτιμώρητος**, οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν· ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1279, Valck. Ἱππ. 1416. **3)** μὴ τιμωρηθείς, Πλάτ. Νόμ. 855C. **III.** Ἐπίρρ. **-μως**, ἀτίμως, ἐπονειδίστως, Αἰσχύλ. Πρ. 195, 919, Θήβ. 1021, Σοφ. Ο. Κ. 428, Λυσ. 903, 12, κτλ.: — ὑπερθ. **ἀτιμότατα**, Πλάτ. Νόμ. 728B.

ἀτιμόω: μέλλ. **-ώσω**: ἀόρ. **ἠτίμωσα**, Αἰσχύλ. Ἰκ. 644, κτλ.· πρκμ. **ἠτίμωκα**, Δημ. 548. 8: — Παθ. πρκμ. **ἠτίμωμαι** Εὐρ. Ἑλ. 455, Δημ.: ὑπερσυντ. **ἠτίμωτο** Ἡρόδ. 7. 231: ἀόρ. **-ώθην** Αἰσχύλ. Χο. 636, Ἀνδοκ., κτλ.: μέλλ. **ἀτιμωθήσομαι** Ἰσοκρ. 95A· καὶ **ἠτιμώσομαι** διορθωθὲν ἐκ χειρογράφων ἐν Δημ. 432. 17. Ἀτιμάζω, Αἰσχύλ. Ἰκ. 644. Παθ., ἀτιμάζομαι, καταισχύνομαι, Ἡρόδ. 4. 66., 7. 231, Αἰσχύλ. Χο. 636, Εὐρ. Ἑλ. 455. **II.** ἐν Ἀθήναις, τιμωρῶ τινα δι' **ἀτιμίας** (ἴδε **ἀτιμία** 2), ὡς τὸ Λατ. aerarium facere, Ἀριστοφ. Εἰρ. 743, Ἀνδοκ. 5. 28., 14. 25, Δημ. 253. 3, κτλ.· ἄτ. ἐπὶ αἰτίᾳ Λυσ. 105. 25: — Παθ., Πλάτ. Πολ. 553B: — πρβλ. **ἄτιμος** I. 2.

ἀτῑμωρησία, ἡ, ἔλλειψις τιμωρίας, πολλοὶ ῥαθυμότεροι ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας γίνονται Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 341, 18.

ἀτῑμωρητεὶ ἢ **-τί**, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. σ. 734. 37, Ἐτυμ. Μ. 664, 37, κλ.

ἀ-τῑμώρητος, ον, **I.** ὁ μὴ τιμωρούμενος, ὅκως ἀτιμώρητος γίγνηται, ὅπως διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν, Ἡρόδ. 2. 100, Θουκ. 6. 6, κτλ.· ἀτ. ἁμαρτημάτων, μὴ τιμωρηθεὶς διὰ.., Πλάτ. Νόμ. 959C: — Ἐπίρρ. **-τως** = **ἀτιμωρητεί**, ἄνευ τιμωρίας, αὐτόθι 762D. **II.** ὁ ἄνευ ἀντεκδικήσεως, ὁ διαφθαρεὶς ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμώρητος γενόμενος Ἀντιφῶν 123. 18· ἐάσας ἀτιμώρητον τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον Αἰσχίν. 20. 22. **III.** ἀβοήθητος, ἀνυπεράσπιστος, Θουκ. 3. 57. — Πρβλ. Ruhnk Τίμ.

ἀτίμωσις [ῐ], εως, ἡ, τὸ ἀτιμάζειν, ἀτιμία γενομένη εἴς τινα· μετὰ γεν., τραπέζας ἀτίμωσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 702· πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει ὁ αὐτ. Χο. 435.

ἀ-τίνακτος [ῐ], ον, ὁ μὴ τινασσόμενος, ὁ μὴ σειόμενος, ἄσειστος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 8, κτλ., καὶ συχν. παρὰ Νόνν.

ἀτῑσ-ανδρέω, ἀτιμάζω ἄνδρα· — «ἀτισανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερηφανεῖν» Ἡσύχ., πρβλ. **ἀτιμαγελέω**.

ἀτῑσία, ἡ, τὸ μὴ δύνασθαι τίνειν, ἀποτίνειν, χρεοκοπία, Κικ. π. Ἀττ. 14. 19.

ἀτῑτάλλω: ἀόρ. α', Ἰων. **ἀτίτηλα** Συλλ. Ἐπιγρ. 6289: — Μέσ. **ἀτιτήλατο** Ὀππ. Κ. 1. 271: (**ἀταλός**). Ἀναδιπλασιασθεὶς τύπος τοῦ **ἀτάλλω**, τρέφω, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Ὀδ. Σ. 323· οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον Ἰλ. Ξ. 202, πρβλ. Π. 191, πρβλ. Ἡσ. Θ. 480, Πινδ. Ν. 3. 99, Θεόκρ. 17. 58: — ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, τοὺς μὲν [ἵππους].. ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ Ἰλ. Ε. 271: — Παθ., χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ Ὀδ. Ο. 174. **2)** μεταφ. περιποιοῦμαι, περιθάλπω, μετὰ δοτ., Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν Θεόκρ. 15. 111· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, σκιράφοις ἀτ. Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 82.

ἀτιτάλλας, ἐπιμαστίδιον βρέφος (;), Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. Ὁ Δ. Κομπαρέττης ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν ὡς οὐσ. τοῦ **ἀτιτάλλω**.

ἀτίταν, ανος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων ἀποτῖσαι· «Τιτᾶνες· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν· ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτῖσαι ἀτίτανες (κῶδ. ἀτιτᾶνες) ὠνομάζοντο· οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **Τιτᾶνες**.

ἀτῑτέω, = **ἀτίω**, Διον. Π. 1158.

ἀτίτης [ῐ], ου, ὁ, ἀτιμώρητος Αἰσχύλ. Εὐμ. 257. **II.** ὁ μὴ τιμώμενος, ἡμεῖς δ' ἀτῖται σαρκὶ παλαιᾷ Αἰσχύλ. Ἀγ. 72, ἔνθα ὁ Blomf. ἄτιτοι· ἀλλὰ πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 428.

ἄτῑτος, ον, ὡσαύτως η, ον, ἴδε προηγ.: (τίω): ἀνεκδίκητος, οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος Ἰλ. Ν. 414· ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ, «ὅπως μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντέκτισις καὶ τιμωρία ἐπὶ πολὺ ἀτιμώρητος ὑπάρχῃ» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ξ. 484 [ἔνθα ῑ], ἴδε **ἀτίτης**.

ἀτίω [ῐ], = **ἀτίζω**, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν Θέογν. 621· ἀτίουσι Ὀρφ. Λιθικ. 62: — Μέσ. ἀόρ. **ἀτίσατο** [ῐ] Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρ. 702· πρβλ. **ἀτίζω**.

Ἀτλᾱγενής, ές, (γένος), ἐπίθ. τῶν Πλειάδων, Πλειάδων Ἀτλαγενέων, «ἤγουν τῶν τὸ γένος, τουτέστι τὴν γένεσιν, τὴν εἰς φῶς προαγωγὴν ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος ἐχουσῶν» (Σχόλ. Μοσχοπούλου εἰς Ἡσ.) Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 381· ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀτλαγγενής, ὁ κανονικὸς ὅμως τύπος ὤφειλε νὰ εἶναι **Ἀτλαντογενής**.

Ἀτλαντικός, ή, όν, ὁ τοῦ Ἄτλαντος, ὁ Ἀτλαντικός, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν, δηλ. τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Ἱππ. 3, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν αὐτόθι 1053· τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος Πλάτ. Τίμ. 24E· ἡ Ἀτλαντικὴ θάλασσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 3· 2: — ὡσαύτως **Ἀτλάντειος, α, ον**, Εὐρ. Ἀποσπ. 597· — **Ἀτλαντίς, ίδος**, ὡς πατρωνυμ., Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν Ἡσ. Θ. 938· ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα ἡ Ἀτλαντὶς καλεομένη Ἡρόδ. 1. 203: ἡ Ἀτλ. νῆσος, μυθική τις νῆσος εἰς τὰ ἀπώτατα δυσμικὰ μέρη, Πλάτ. Τίμ. 24A, Στράβ. 102.

Ἄτλας, αντος, ὁ: αἰτ. **Ἄτλαντα** καὶ **Ἄτλαν** (πρβλ. **Ἀτλαγενής**) Αἰσχύλ. Πρ. 427, ἔνθα ἴδε Σχόλ.: (α εὐφων., καὶ **τλάς**, ἴδε ἐν λ. ***ταλάω**): — ὁ Ἄτλας, εἷς τῶν θεῶν τῆς παλαιοτέρας γενεᾶς, ἀνέχων τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι Ὀδ. Α. 53· βραδύτερον, εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θ. 513, Αἰσχύλ. Πρ. 348, 427· αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 298. **II.** παρὰ τοῖς ἱστορ. συγγραφ., τὸ ὄρος **Ἄτλας** ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ὡς ὁ κίων τοῦ οὐρανοῦ, ἔχεται δὲ τοῦ ἁλὸς τούτου οὖρος τῷ οὔνομά ἐστι Ἄτλας· ἔστι δὲ στεινὸν καὶ κυκλοτερὲς πάντῃ, ὑψηλὸν δὲ οὕτω δή τι λέγεται ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι Ἡρόδ. 4. 184, κτλ.: καὶ κατὰ πληθ., Διονυσ. Περ. 66· κατὰ Στράβωνα (825) οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι τὸ ὄρος τοῦτο **Δύριν**. **III.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, **Ἄτλαντες**, εἶναι ἀγάλματα ἀνδρῶν ῥωμαλέων χρησιμευόντων ἀντὶ κιόνων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θριγγοῦ, καλούμενοι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἀρχιτεκτόνων **τελαμῶνες**, Ἀθήν. 208B, Βιτρούβ. 6. 10, πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων· κίονες ἄτλαντες, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3431. 7. **IV.** ὄνομα τοῦ πρώτου τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ κεφαλή, Πολυδ. Β', 132. [ᾰτλ-, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. ἔνθ' ἀνωτ.]

ἄ-τλας, αντος, ὁ, «ἄτολμος· ἀπαθής· καὶ ἡ διϊοῦσα εὐθεῖα ἕως τῶν πόλων» Ἡσύχ.

ἀτλητέω, εἶμαι ἀνυπόμονος, δὲν ὑπομένω ἢ δὲν ὑποτάσσομαι εἴς τι, Σοφ. Ο. Τ. 515.

ἄ-τλητος, καὶ Δωρ. **ἄτλᾱτος, ον**, ἀφόρητος, πένθος, ἄχος Ἰλ. Ι. 3., Τ. 367, ἄτλητα παθὼν Ἡρόδ. 5. 56, Πινδ. Ο. 6. 65· ἀγγελία Σοφ. Αἴ. 223. **2)** ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ τολμηθῇ, ἄτλητα τλᾶσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 408. **II.** ἐνεργ. ἀνίκανος νὰ ὑπομείνῃ τι, μὴ ὑπομένων τι, μετὰ γεν., μόθων ἄτλητος Ἀνθ. Π. 9. 321.

ἀτμενία, ἡ, (ἀτμήν), «δουλεία, δυστυχία» (Ἡσύχ.), ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς δμῶας μυιοσόβου ῥύομαι ἀτμενίης Ἀνθ. Π. 9. 764, Μανέθ. 6. 59.

ἀτμένιος, ον, «πολυκατέργαστος, πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας γενόμενος» (Σχόλ.), ἀτμένιον λίπος Νικ. Ἀλεξιφ. 178, 242.

ἀτμεύω, ἀντὶ **ἀτμενεύω**, εἶμαι δοῦλος, δουλεύω, Νικ. Ἀλεξιφ. 172.

ἀτμή, ἡ, = **ἀτμός, ἀτμίς**, Ἡσ. Θ. 862.

ἀτμήν, ένος, ὁ, δοῦλος, ὑπηρέτης, Ἐτυμολ. Μ. 164. 32· ὡσαύτως, **ἄτμενος**, ὁ, Εὐστ. 1750. 62, Ἡσύχ.· ἀλλὰ καὶ θηλ. τύπος **ἀδμενίς, ίδος**, ἐν Ἐτυμ. Μ. 18. 32, — ὅπερ ἐτυμολογικῶς εἶναι ὀρθόν, ἂν ὡς τὸ δμώς παράγηται ἐκ τοῦ **δαμάω**.

ἄ-τμητος, ον, μὴ τμηθείς, ἄκοπος, ἔθειραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 708· ἐπὶ πολεμίας χώρας, ἡ μὴ ἐρημωθεῖσα διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων, μὴ δῃωθεῖσα, γῆ Θουκ. 1. 82· ἄμπελοι Πλουτ. Νόμ. 14· ἀργυρεῖα ἄτμητα, μεταλλεῖα ἀργύρου μήπω ἀνασκαφέντα, Ξεν. Πόρ. 4, 27· ἐπὶ ζῴων, τὸ μὴ εὐνουχισθέν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 50, 5. **II.** ὁ μὴ διαιρεθείς, Σοφ. Ἀποσπ. 126· ὁ μὴ διαιρετός, ἀδιαίρετος, Πλάτ. Φαῖδρ. 277B, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 22, 4. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἀθαν. τ. 1. σ. 329 κλ.

ἀτμιάω, (ἀτμή) ἐξάγω ἀτμόν, ἐκβάλλω ἀτμίδας, μνημονεύεται, ἐκ τοῦ Ἱππ. — Πρβλ. **ἀτμίζω**.

ἀτμῐδόομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 3.

ἀτμῐδοῦχος, ον, (ἔχω) περιέχων ἀτμόν, ὑγρός, Ἡσύχ.

ἀτμιδώδης, ες, (εἶδος) ἀτμοειδής, ἀτμώδης, περιέχων ἀτμόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 2., 2. 4, 3, κ. ἀλλ.· ὁ βορέας αὐτόθι 2. 3, 25· ἀὴρ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 6, 6.

ἀτμίζω: μέλλ. -ίσω, πρκμ. ἥτμικα Ἀριστ. Προβλ. 22. 9:— καπνίζω, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σοφ. Ἀποσπ. 340· ἐπὶ ὕδατος, ἐκπέμπω ἀτμόν, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 15· καθόλου, ἐκπέμπω ἀτμούς, «ἀχνίζω», ἐπὶ θερμοῦ κρέατος, ἥδιστον ἀτμ. Φερεκρ. ἐν Μεταλλεῦσι 1. 15·— ἐπὶ τοῦ ἱδρῶτος, Ἱππ. Προγν. 38· ἐπὶ νεωστὶ ὠπτημένων πλίνθων, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 7, πρβλ. 10. 11. **II.** γίνομαι ἀτμός, εὑρίσκομαι ἐν ἀτμώδει καταστάσει, αὐτόθι 1. 13, 9., 2. 3, 28, κ. ἀλλ.

ἀτμίς, ίδος, ἡ, = ἀτμός, Ἡρόδ. 4. 75, Πλάτ. Τίμ. 86Ε, κτλ.· κυρίως ὑγρὰ ἀναθυμίασις, ἀτμός, ἀντίθετ. τῷ καπνός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 1, πρβλ. 1. 9, 4, κ. ἀλλ.· ἡ ἀ. συνίσταται εἰς ὕδωρ αὐτόθι 4. 7, 5.

ἀτμιστός, ή, όν, ὁ μεταβεβλημένος εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

ἀτμο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀτμῷ (πρβλ. ἀτμιδώδης), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 119.— Ἐπίρρ. -δῶς, ἐν εἴδει ἀτμοῦ, Γαλην. τ. 2. σ. 77.

ἀτμός, ὁ, (ἴδε ἄω, φυσῶ, πνέω) ἀτμός, «ἀχνός», ἀναθυμίασις, βαρεῖα καὶ δυσώδης ἀναθυμίασις, ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1311· ἀναπνοή, ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρὶ Εὐμ. 138· ὅταν ἐκ γῆς ἀ. ἀνίῃ.. ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἀριστ. Προβλ. 1. 21· κατὰ πληθ., ἀναθυμιάσεις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195, Λιβάν. 1. 394· — πυρὸς ἀτμός, περιφραστικῶς, ἀντὶ πῦρ, μεταγενέστ. ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8639.

ἀτμώδης, ες, (εἶδος), ὁ περιέχων ἀτμόν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 2· ὁ περιέχων ἰκμάδα, ἔνικμος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 16, 4, πρβλ. ἀτμιδώδης.

ἄ-τοιχος, ον, ὁ μὴ ἔχων τοίχους, ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων Εὐρ. Ἴων 1133, Δίων Κ. 74. 4.

ἀ-τοιχώρυκτος, ον, οὗ ὁ τοῖχος δὲν διωρύχθη, ὃν δὲν ἐλήστευσαν οἱ νυκτοκλέπται, Ἰω. Χρυσ.

ἀτοκέω, δὲν τίκτω, στειρωθῆναι καὶ ἀτοκῆσαι Φίλων 1. 478.

ἀτοκί, ἐπίρρ. τοῦ ἄτοκος (σημασ. II), ἄνευ τόκου, Δίων Κ. 58. 21.

ἀτοκία, ἡ, τὸ μὴ τίκτειν, στείρωσις, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 450. 15.

ἀτόκιος, ον, ὁ προξενῶν ἀτοκίαν, στείρωσιν, Διοσκ. 1. 109· **ἀτόκιον** (ἐνν. φάρμακον), τό, φάρμακον προξενοῦν ἀτοκίαν, Ἱππ. 623. 11, Διοσκ. 1, 105.

ἄ-τοκος, ον, ἡ μὴ τίκτουσα, τὸν πρότερον χρόνον ἄτοκος ἐοῦσα Ἡρόδ. 5. 41· ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος Εὐρ. Ἠλ. 1127· πολλὰς ἀτόκους ὑπὸ νόσου καὶ οὐ φύσει Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, 44· δι' ἡλικίαν Πλάτ. Θεαίτ. 149C· ἐπὶ ἡμιόνων, πᾶσα ἡμίονος ἄτοκος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 8. **II.** ὁ μὴ φέρων τόκον, χρήματα Πλάτ. Νόμ. 921C, Δημ. 1250. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 42.

ἀ-τολμέω, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἄτολμος, Ἱππ. 1194Η:— ὡσαύτως, **ἀτολμόω**, Α. Β. 407, 10, **ἀτολμάω**, Σουΐδ. ἐν λέξει ἀντεφιλοτιμοῦντο.

ἀ-τόλμηρος, ον, = ἄτολμος, Γαλην. τ. 14. σ. 603.

ἀ-τόλμητος, Δωρ. -μᾱτος, ον, = ἄτλητος, ον, ἀφόρητος, μόχθος Πινδ. Ι. 8 (7), 23· οὕτω καὶ ἐπὶ μοχθηρῶν ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 375.

ἀτολμία, ἡ, ἔλλειψις τόλμης, δειλία, Εὐρ. Ἀποσπ. 366 (ἄλλ. ἀνανδρία), Θουκ. 2. 89, κτλ. **2)** ἁπλῶς τὸ μὴ τολμᾶν, τὸ ὑποχωρεῖν, Δημ. 1407. 14.

ἄ-τολμος, ον, ὁ στερούμενος τόλμης, ὁ μὴ τολμηρός, ὁ μὴ ἔχων θάρρος, δειλός, Πινδ. Ν. 11. 42, Θουκ. 2. 39, κτλ.· λῆμα.. οὐκ ἄτ. ἀλλ' ἕτοιμον Ἀριστοφ. Νεφ. 458· ἄτ. καὶ μαλακὸς Δημ. 105. 22, κτλ.· — ἐπὶ γυναικῶν, μὴ ἀποτολμῶσα, ὑποχωροῦσα, Αἰσχύλ. Χο. 630·— Ἐπίρρ. -μως Πολύβ. 3. 103, 3, Πλούτ.· — μετ' ἀπαρ., ἄτολμός εἰμι.. δῆσαι, δὲν ἔχω τὴν τόλμην νὰ δέσω, Αἰσχύλ. Πρ. 14.

ἄ-τομος, ον, ὁ μὴ τμηθείς, ἄκοπος, ἀθέριστος, λειμὼν Σοφ. Τρ. 200· ἄτομα πώγωνος βάθη Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 7. **II.** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κόψῃ, ἀδιαίρετος, ἄτμητος, Πλάτ. Σοφ. 229D, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 2, Μεταφ. 1. 9, 25, κ. ἀλλ.· ἄτ. σώματα, τὰ «ἄτομα» ἤτοι ἀδιαίρετα μόρια ὕλης, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 8, πρβλ. Μεταφ. 6. 13, 10, Φυσ. 8. 9. 9, π. Ψυχ. 1. 2, 3· ὡσαύτως **ἄτομοι** (ἐνν. οὐσίαι) Πλούτ. 2. 1110F· εἰς τὴν Λατ. εἰσήχθη ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40, πρβλ. Κικέρωνος De Finibus 1. 6. **2)** προσέτι ἐπὶ χρόνου, οὐχ οἷόν τε εἰς ἄτ. χρόνους διαιρεῖσθαι τὸν χρόνον Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 24· κατ' ἄτ. χρόνον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 7, 8· ἐν ἀτόμῳ, ἐν μιᾷ στιγμῇ χρόνου, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιε', 52. **6)** μεταφ., ἀπείρως σμικρός, διαφοραὶ Πλούτ. Φωκ. 3. **3)** ἐν τῇ λογικῇ, τὰ ἄτομα, = τὰ καθ' ἕκαστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἴδη, ἁπλῶς δὲ τὰ ἄτομα καὶ ἐν ἀριθμῷ κατ' οὐδενὸς ὑποκειμένου λέγεται Ἀριστ. Κατηγ. 2. 3· τῶν δὲ δευτέρων οὐσιῶν τὸ μὲν εἶδος κατὰ τοῦ ἀτόμου κατηγορεῖται, τὸ δὲ γένος κατὰ τοῦ εἴδους καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου αὐτόθι 5. 28, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 6, κ. ἀλλ.:— Ἐπίρρ., ἀτόμως, ὑπάρχειν ἀτομικῶς ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως μέσου ὅρου, αὐτόθι 1. 15 καὶ 17.

ἀτονέω, γίνομαι ἄτονος, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου, ἐκλύομαι, χαλαροῦμαι, εἶτα ἡ δύναμις ἀτονεῖ Ἀριστ. Προβλ. 26. 42, Πλουτ. Κορ. 25· ὁδοιπορίαις Συλλ. Ἐπιγρ. 6287· στόμαχος Διοσκ. 1. 150.

ἀτονία, ἡ, ἔκλυσις, χαλάρωσις τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Πλούτ. 2. 535D.

ἀτονιάω, ἔχω ἀτονίαν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 297, 34.

ἄ-τονος, ον, ὁ μὴ τεταμένος, μὴ τεντωμένος, χαλαρός, ἐκλελυμένος, ἀδύνατος, ἐπὶ τῶν μελῶν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, 292· φωνεῖν ἄτονον Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 51· ἐπὶ ῥητορικοῦ ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20·— Ἐπίρρ. -νως Πλουτ. Λυκ. 18. **II.** ἄνευ τόνου, Γραμμ.

ἀτονόω, καθιστῶ τι ἄτονον, Ἀκύλας Ψαλμ. ξη', 24.

ἀ-τόξευτος, ον, ἐκτὸς τόξου βολῆς, καὶ πέτρας ἀτοξεύτους Πλούτ. 2. 326Ε, πρβλ. Ὀδ. Μ. 84 κ. ἑξ.

ἄ-τοξος, ον, στερούμενος τόξου, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄστοχος; Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.

ἀ-τόπαστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, ἀνείκαστος, Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 115).

ἀτοπέω, πράττω τι ἀτόπως, τὸ ἀτοπούμενον = ἀτόπημα, Νικήτ. Χρον. 296Δ.

ἀτόπημα, τό, ἄτοπος λόγος ἢ πρᾶξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 80, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43, 18: — βραδύτερον, ἀδίκημα, πλημμέλημα, ἔνοχος ἀτοπημάτων Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 618.

ἀτοπηματο-ποιός, ό, ὁ ἄτοπα ποιῶν, Γλωσσ.

ἀτοπία, ἡ, τὸ μὴ εἶναι ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, ἑπομένως: **1)** τὸ ἄτοπον, τὸ ἀλλόκοτον, ἡ ἀνοησία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1372, Πλάτ. Συμπ. 215Α· ἐπὶ προσώπ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 349. **2)** ἔκτακτος φύσις, παράδοξος χαρακτήρ, νοσήματος Θουκ. 2. 51· τῶν τιμωριῶν ἀτοπία ὁ αὐτ. 3. 82· τοῦ πάθους Πλάτ. Φαῖδρ. 251D.

ἄ-τοπος, ον, ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκείας θέσεως, ἑπομένως, **1)** παράδοξος, ἀσυνήθης, ἔκτακτος, ἐπὶ συμπτωμάτων νοσήματος, Ἱππ. Ἀφ. 1251· ἡδονὴ Εὐρ. Ι. Τ. 842· ὄρνις Ἀριστοφ. Ὄρν. 276· πόθος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 956· συχνὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. **2)** παράλογος, ἀλλόκοτος, μὴ συνήθης, θαυμαστός, δοῦλοι τῶν ἀεὶ ἀτόπων Θουκ. 3. 38· ἄτοπόν τι πάσχειν Ἀνδοκ. 33. 34· τῶν ἀτοπωτάτων ... ἂν εἴη Δημ. 16. 24· ἄτοπα τῆς σμικρότητος παράδοξα διὰ τὴν σμικρότητα αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 175Α· ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 19, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 3, Πλάτ. Γοργ. 521D, κ. ἀλλ.· οὐδὲν ἄτ. (ἐνν. ἐστιν) Ἀριστ. Κατηγ. 8, 41, καὶ ἀλλ. **6.** ἐπὶ προσώπ. Ἰσοκρ. 263Ε, Πλάτ. Πολ. 493C, κ. ἀλλ.· ἄτ. καὶ δυσχερεῖς τῇ πόλει Δημ. 493. 27· τὸν ἄτοπον φεύγειν ἀεὶ Μένανδ. ἐν Ἡνιόχῳ 3. **3)** ὁ παρὰ φύσιν ἀηδής, καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει Θουκ. 2. 49· τερατώδης, ἀτοπώτατον πρᾶγμα ἐξευρὼν Λυσ. 97. 7. **II.** Ἐπίρρ., ἀτόπως, θαυμασίως ἢ παραλόγως, Θουκ. 7. 30, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· ἀτόπως καθίζων = ἀνυπόπτως Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 3.

ἀ-τόρητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διατρυπήσῃ, ἄτρωτος, Νόνν. Δ. 14. 380.

ἀ-τόρνευτος, ον, ὁ μὴ τορνευθείς, ὁ μὴ γενόμενος διὰ τοῦ τόρνου στρογγύλος, Γλωσσ.

ἀ-τόρυτος, ον, μὴ ταραχθείς, μὴ ἀνακατωθεὶς διὰ κοχλιαρίου, οὐ γὰρ ἐνδέχεται προσκαῆναι, ἄνπερ ἀτόρυτον τὸ ἑψόμενον ὅσον δήποτε χρόνον ἑψῆται Matthaei Med. 49, 9· πρβλ. τορύνη καὶ τορύνω.

ἆτος, τό, «πλάτος ... παρὰ τὸ πολὺ καὶ τὸ ἆτος, ὃ σημαίνει τὸ εὖρος» Ἐτυμ. Μ. 674. 35.

ἆτος, ον, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄατος.

ἀ-τραγῴδητος, ον, ὁ μὴ πομπώδης, ἁπλοῦς, ἀτραγῴδητα δὲ καὶ πεζὰ πάντα καὶ δημοτικὰ Λουκ. περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 19.

ἀ-τράγῳδος, ον, ὁ μὴ τραγικός, ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τραγῳδίαν, ἀτραγῳδότατον τοῦτο Ἀριστ. Ποιητ. 13. 3. — Ἐπίρρ., ἀτραγῴδως, ἄνευ θορύβου, ταραχῆς ἢ ματαιοσπουδίας, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἀτράκτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄτρακτος, λίαν μεταγ.

ἀτρακτο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἀτράκτου, Διοσκ. 4. 36.

ἄτρακτος, ὁ, καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 271F, ἡ, (ἴδε τρέπω): — «ἀδράχτι», ἄτρακτον στρέφειν Ἡρόδ. 5, 12, πρβλ. 4. 34, 162· λίνου μεστὸν ἄτρ. Ἀριστ. Βάτρ. 1348, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 281Ε, κ. ἀλλ.· Ἀνάγκης ἄτρ. ὁ αὐτ. Πολ. 616C· τῶν Μοιρῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6, πρβλ. Ἐπιγράμμ. 222. 7. **II.** βέλος, ἄτρ. τοξικὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 129· ὡσαύτως, ἄτρ. μόνον Σοφ. Φ. 290, Τρ. 714: — οὕτω καὶ ἡ ἠλακάτη, ἔχει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, διότι ἥ τε ἄτρακτος καὶ ἡ ἠλακάτη ὡς καὶ τὰ βέλη κατεσκευάζοντο ἐκ καλάμου καὶ εἶχον τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ φαίνεται ὅτι ἦτο ἰδιαζόντως λέξις Λακωνική, ἴδε Θουκ. 4. 40· πρβλ. χρυσηλάκατος. **III.** τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ πλοίου, πρβλ. ἠλακάτη, Πολυδ. Α', 91.

ἀτρακτυλίς, ἡ ἀτρακτυλλίς, ίδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον ἀτράκτους, Carthamus

Creticus κατὰ τὸν Sprengel, (τὸ δὲ Euonymus Europaeus εἶναι τὸ Ἀγγλ. Spindle-tree), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 49, Θεόκρ. 4. 52, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 4, 6·—«ἀτρακτυλίς· φυτὸν ἀκανθῶδες· οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν κνῆκον» Ἡσύχ.—Κατὰ τὸν Sibthorp ἡ νεωτέρα ὀνομασία τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι **ἀτρακτύλι** ἢ **σταυραγκάθι**.

ἀτρακτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀτράκτῳ, Εὐστ. 1328. 46.

ἀ-τράνωτος [ᾱ], ον, μὴ καταστὰς σαφής, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -τως Ὠριγέν.·—ὡσαύτως, **ἀτρᾱνής**, ές, Τζέτζ., Κύριλλ.—Ἐπίρρ. -νῶς, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀσήμως**.

ἀ-τράπεζος, ον, (τράπεζα) ὁ ἄνευ τραπέζης, τούτου χάριν ἄστεγος ἦν καὶ ἀτράπεζος, πένης, ἀλήτης, γυμνός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 419D. 2) ἀκοινώνητος, ἀλλόφρων, δύσμικτος.. ἀτράπεζος Μανέθ. 4. 563.

ἀ-τράπελος, ον, = **δυστράπελος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 913.

ἀτρᾰπίζω, (ἀτραπὸς) διέρχομαι, «περνῶ»·—«ἀτραπίζειν: βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν· οὕτω Φερεκράτης Αὐτομόλοις· ἀτραπίζοντες τὰς ἁρμονίας διὰ πασῶν» Ἡσύχ.

ἀτρᾰπιτός, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ὀδ. Ν. 195, Ἀπολλ. Ῥόδ., κτλ.: ὡσαύτως **ἀταρπιτός**, Ὀδ. Ρ. 234· καὶ **ἀταρπητὸς** ἐν Α. Β. 460. 17.

ἀτρᾰπός, Ἐπ. **ἀταρπός** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., π. χ. ἐν Ἰλ. Ρ. 743, ἡ: (α στερητ., **τρέπω**): — κυρίως «ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπάς, ἀλλ' εὐθεῖα» Ἡσύχ., ἐν γένει «μονοπάτι», ὁδός, Ὁμ. Ἡρόδ. 7. 215, Ἀριστοφ. Νεφ. 77, Θουκ. 4. 36, κτλ. 2) μεταφ. ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βίου, τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρήσει; Πλάτ. Πολιτ. 258C· λόγων Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 418C· ἱστορίης Συλλ. Ἐπιγρ. 380· ἀτρ. μύρμηκος, ἴδε **μυρμηκιά**.

ἀ-τραυμάτιστος, ον, ἄτρωτος, Λουκ. Ὠκύπ. 36. Ἐπίρρ. -τως Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

ἀτράφαξυς, υος, ἡ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πρὸς «σπανάκι», Λατ. atriplex· κατὰ Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτῆς εἶναι **ἀγριοσπανακιά**· ὅτι δὲ ὁ διὰ τοῦ υ τύπος εἶναι ὁ ὀρθὸς φαίνεται ἐκ τοῦ **ψευδ-ατραφάξυς** ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 630, πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 565, 17· ἀλλ' ἐν Διοσκ. 2. 145, κτλ., εἶναι γεγραμμένον **ἀτράφαξις** = **χρυσολάχανον**· ἐν δὲ Ἱππ. 359. 43, Θεοφρ., κτλ., **ἀνδράφαξις**· παρὰ δὲ Εὐστ. 539. 5, **ἀδράφαξυς**.

ἀτρᾰφής, ές, (τρέφω) ὁ μὴ τρεφόμενος, ὁ ἐξ ἀτροφίας πάσχων, φθίνων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 6, 4, μετὰ δι. γρ. **ἀτρεφὴς** ἢ **ἀτροφής**.

ἀ-τράχηλος, ον, ἄνευ τραχήλου, Τέλης παρὰ Στοβ. 575. 46, Ἀνθ. Π. 6. 196.

ἀ-τράχυντος, Ἰων. **ἀτρήχυντος**, ον, ὁ μὴ τραχυνθείς, ὁ μὴ σκληρυνθείς, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10: — ὡσαύτως **ἀ-τρᾱχυς**, υ, Εὐστ. 340. 21, Ἡσύχ. ἐν **οὐκ ἀτραχὺς** (ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt **οὐκ ἀτραχής**).

ἀτρεής, ές, = **ἄτρεστος**: αἰτ. **ἀτρέα** ἀντὶ **ἀτρεέα**·— «ἀτρέα δῆμον ἄτρεστον, ὡς Εὐφορίων» Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 130, 20· πλ. ἀτρεῖες (ἀντὶ ἀτρεέες) ἀνάγκαι Ἡρώδης ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 77· πρβλ. **εὐκλεής**.

Ἀτρείδης, ου, Ἐπ. **Ἀτρεΐδης**, εω, Δωρ. **Ἀτρείδας**, α, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, Ὁμ., κλ.

ἀτρέκεια, ἡ, Ἰων. **ἀτρεκηίη**, **ἀτρεκίη** ἢ **ἀτρεκείη**, ἴδε Δινδ. Διαλ. Ἡροδ. σ. IX: (**ἀτρεκής**): — πραγματικότης, ἀκριβὴς ἀλήθεια, βεβαιότης, Πινδ. Ἀποσπ. 232. 4· τῶν ἡμεῖς ἀτρεκείην ἴδμεν, τὴν ἀκριβῆ ἀλήθειαν, τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν, Ἡρόδ. 4. 152., 6. 1· μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκηίην ὅτι οὐκ αἱρέει τὸ Ἄργος αὐτόθι 82, πρβλ. Ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 2· κατὰ πληθ. Ἱππ. Προρρητ. 84· ἴδε **ἀτρεκὴς** ἐν τέλ. II. **Ἀτρέκεια**, Δικαιοσύνη, νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων Πινδ. Ο. 10 (11). 17.

ἀτρεκέω, εἶμαι βέβαιος, βεβαιοῦμαι, ἀκριβοῦμαι, ἀτρεκήσασα· «ἀκριβωσαμένη» Ἡσύχ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 317).

ἀτρεκής, ές, (ἴδε **τρέπω**)· πραγματικός, ἀληθής, ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλὼν Ἰλ. Ε. 208. 2) ἀκριβής, ἀλάθεια, καιρὸς Πινδ. Ν. 5. 31, Π. 8. 9· ἀριθμὸς Ἡρόδ. 7. 187· βιότου ἀτρ. ἐπιτηδεύσεις Εὐρ. Ἱππ. 261, ἔνθα ἴδ. Monk: — **τὸ ἀτρεκὲς** = **ἀτρέκεια**, **φράσαι**, εἶπαι τὸ ἀτρ. Ἡρόδ. 5. 9., 7. 60· τὸ ἀτρεκέστερον τούτων ὁ αὐτ. 5. 54· τὸ ἀτρεκέστατον αὐτόθι 214, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12·—σπανίως ἐπὶ προσώπ., ἀκριβής, αὐστηρός, Πινδ. Ο. 3. 21, πρβλ. **ἀτρέκεια** II. 3) βέβαιος, ἀσφαλής, ποδὶ ἀτρεκεῖ ὁ αὐτ. Ν. 3. 72· ἀτρ. δόξα Εὐρ. Ἱππ. 1114. II. Ἐξαιρουμένου τοῦ μνημονευθέντος χωρίου ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. **ἀτρεκέως**, τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτων **ἀγορεύειν**, **καταλέξαι**, Ἰλ. Β. 10, Ὀδ. Α. 169, κτλ.· ὡσαύτως, ἀτρ. μαντεύσομαι Ρ. 154· ἀτρεκέως ἔφρασεν Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 380· ἀτρ. ὀλίγοι Θέογν. 636· συχν. καὶ παρ' Ἡροδ., ἀτρ. εἶπαι Α. 57, κ. ἀλλ.· εἰδέναι 1. 209· κ. ἀλλ.· ἐπίστασθαι 3. 130· ἐκμαθεῖν 7. 10, 7· διακρίνειν 1. 172· διασημαίνειν 5. 86· φαίνειν 2. 49·—Ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 790· ἀποκαυλισθεῖσα, θραυσθεῖσα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παραμηκέως. 2) ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., δεκὰς ἀτρεκές, ἀκριβῶς ἢ μόνον μία δεκὰς ἐξ αὐτῶν, Ὀδ. Π. 245· οὕτω, τὸ δ' ἀτρεκὲς Θέογν. 167· ἐπ' ἀτρεκὲς Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 12· ἀτρ. ἔφυγεν, πραγματικῶς, αὐτόθι 3685. Ἡ λέξις καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς εἶναι σπάνια παρ' Ἀττ. (ἴδε ἀνωτ.), διότι ἀντ' αὐτῆς μεταχειρίζονται τὸ **ἀκριβὴς** καὶ τὰ παράγωγα αὐτοῦ. Συνήθης εἶναι ἡ χρῆσις αὐτῆς παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφ., μάλιστα παρ' Ἱππ. καὶ Ἀρετ. καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ὡς π. χ. παρὰ Πολυβ. 1. 4, 9, Πλουτ., κλ.

ἀτρεκότης, ητος, ἡ, = **ἀτρέκεια**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1114.

ἀτρέμᾰ, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **ἀτρέμας** πρὸ συμφώνου, ἅπαξ παρ' Ὁμήρ. ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 318· μέν'.. ἀτρ. σοῖς ἐν δεμνίοις Εὐρ. Ὀρ. 258, πρβλ. Βάκχ. 1072, Ἀριστοφ. Νεφ. 743, Ὄρν. 1244, Βάτρ. 339· ἅπαξ παρὰ Πλάτ., ἀτρ. σκοπεῖσθαι Γοργ. 503D.

ἀτρεμαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀτρεμής**· ἀτρ. βοά, ψιθυρισμός, Εὐρ. Ὀρ. 147· οὐκ ἀτρεμαῖοι Ἱππ. 309. 9· — **ἀτρεμαιότης**, ητος, ἡ, ὁ αὐτ. 28. 33.

ἀτρέμᾱς, ἐπίρρ.· ἄνευ τρόμου, ἀκινήτως, ἡσύχως, ἠρέμα, ἀτρέμας ἑστασαν Ἰλ. Ν. 438· ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι Ὀδ. Π. 212· ἀτρέμας εὕδειν Ἰλ. Ξ. 352, Ὀδ. Ν. 92· ἀτρέμας ἧσο, κάθου ἥσυχα, Ἰλ. Β. 200· ἀτρέμας εἶχεν, ἔμενεν ἥσυχος, Ἡρόδ. 5. 19., 8. 16· ἀτρ. εἶχον τὸ στρατόπεδον ὁ αὐτ. 9. 53, πρβλ. 54· οὕτω παρ' Ἀττ., ἀτρ. ἴθι Εὐρ. Ὀρ. 150· ἀτρ. ἔχειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1200, κ. ἀλλ.· ἀτρ. ἅπτεσθαί τινος, ἡσύχως, ἁπαλῶς, ἠρέμα, Εὐρ. Ἱππ. 1353· ἀτρ. πορεύεσθαι, ἀθορύβως πορεύεσθαι, Ξεν. Κυν. 5, 31· ἀντίθετον τῷ **ταχύ**, Δημ. 982. 17· πρβλ. **ἀτρέμα**, **ἀτρεμεί**.

ἀτρεμεί, ἢ -ί, Ἐπίρρ. τοῦ **ἀτρεμὴς** γραφόμενον **ἀτρεμὶ** ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 261, ἀλλ' **ἀτρεμεὶ** ἐν Ἀλέξιδος «Λέβητι» 5. 12, κατὰ τὸν κανόνα τῶν Γραμματ., ἴδε Δινδ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀτρεμεότης, ητος, ἡ, σταθερότης, χειροτριβίης ἀτρεμεότητι Ἱππ. 28. 33.

ἀτρεμέω: μέλλ. **ήσω**, Πλούτ., Ἀππ., κλ.: ἀόρ. **ἠτρέμησα** Ἡρόδ., Ἱππ.:— δὲν τρέμω, μένω ἥσυχος, ἀκίνητος, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 537· οὐδαμά κω ἠτρεμήσαμεν, ἐπὶ ἀντσύχων ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 7. 8, 1· κτλ.· ἐπὶ καταστάσεως τῆς ὑγείας, διαμένω στάσιμος, Ἱππ. Ἀφ. 1242, Ἀρετ.:— τὸ μέσ. ἀπαρ. **ἀτρεμέεσθαι** παρὰ Θεόγν. 47, μεταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Bgk. εἰς ἀτρεμιεῖσθαι. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. π. Ξενοφάνους 3, 9, ἀλλ' οἱ δόκιμοι Ἀττ. μεταχειρίζονται κατὰ προτίμησιν τὸ **ἠρεμέω**.

ἀτρεμής, ές, (τρέμω) ὁ μὴ τρέμων, ἀτάραχος, γαλήνιος, θάλασσα Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. 37· φάσματα Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· ὄμμα Ξεν. Συμπ. 8, 3· τὸ οὐδ. **τὸ ἀτρεμὲς** ὡς οὐσιαστ. ἀταραξία, ἠρεμία, ὁ αὐτ. Ἀγησ. 6, 7. Ἐπίρρ. -**έως** Θέογν. 978, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1101. II. ἀτρεπής, ὁ μὴ ἔχων ἐκτροπὰς ἀλλ' εὐθύς, ἐπὶ ὁδῶν, εὐθεῖαι γὰρ ἦγοντο διὰ τῶν χωρίων ἀτρεμεῖς Πλουτ. Γ. Γράκχ. 7, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ἀτρεμί, ἴδε τὴν λ. **ἀτρεμεί**.

ἀτρεμία, ἡ, τὸ ἀτρεμεῖν, τὸ μένειν ἀκίνητον, ἀτρεμίαν ἔχειν ἢ ἄγειν, = ἀτρεμεῖν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 13·—ἀταραξία, ἀφοβία, Πινδ. Ν. 11, 15. ὡσαύτως **ἀτρεμησία**, ἡ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 3. τ. 6, σ. 97Ε.

ἀτρεμίζω: μέλλ. Ἀττ. **ιῶ**, Ἰων. ἀπαρ. **-ιέειν**, ἀόρ. **ἠτρέμισα** Ἱππ.:— διατελῶ ἀτρεμής, ἡσυχάζω, Θέογν. 303· καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογρ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., ἀσπίδος.. οὐδαμὰ ἀτρεμιζούσης, οὐδέποτε ἡσυχαζούσης, Ἡρόδ. 9. 74· ἐπὶ βασιλέων ἢ ἐθνῶν ἀνησύχων καὶ ἐπιθετικῶν. οὐκ ἀτρεμίζειν ὁ αὐτ. 1. 185, 190· ἐπὶ λαοῦ προσβαλλομένου, οὐδὲ αὐτοὺς οἰκός.. ἀτρεμιέειν ὁ αὐτ. 8. 68, 2· ἄνευ ἀρνήσ., γνώμην εἶχον ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι, ὁ αὐτ. 7. 18· συχν. καὶ παρ' Ἱππ., ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. ἐξαιρέσει τοῦ Ἀντιφῶντος 120, 13., 124. 21 καὶ 29, ἔνθα κεῖται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **νεωτερίζω**. Πρβλ. **ἀτρεμέω**.

ἄ-τρεπτος, ον, ὁ μὴ τρεπόμενος, ἄκαμπτος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 704· Μοῖρα Συλλ. Ἐπιγρ. 1778· τὸ πρόσωπον Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 23· ἀτρ. πρός τι, μὴ φροντίζων περί τινος, Πλουτ. Ἀλκ. 13. Ἐπίρρ. -**πτως** Φίλων 2. 87· ὡσαύτως -**πτί** Α. Β. 1346.

ἀτρεπτότης, ητος, ἡ, τὸ ἄτρεπτον, τὸ ἀμετάβλητον, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 505, 506.

ἀτρεστί, ἐπίρρ. = **ἀτρέστως**, Ἕρμανν. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 963, ἐξ εἰκασίας.

ἄ-τρεστος, ον, (τρέω) ἄτρομος, ἄφοβος, Λατ. intrepidus, Τραγ. καὶ Πλάτ. Κρατ. 395B· μετὰ γεν., ἀτρ. μάχας, μὴ φοβούμενος τὴν μάχην, Αἰσχύλ. Πρ. 416· ἀτρ. ἐν μάχαις Σοφ. Αἴ. 365· ἄτρεστον εὕδειν, ἀσφαλῶς, ἀφόβως, καθεύδειν, Σοφ. Ο. Τ. 586. Ἐπίρρ. -**τως** Αἰσχύλ. Ἱκ. 240· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **ἄτρεστα**, ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἴων 1198· πρβλ. **ἀτρεστί**.

ἀτρεύς, έως, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἀτρεής**. 2) παρ' Ὁμ. ὡς κύρ. ὄν. **Ἀτρεύς**, ὁ.

ἀτρεφής, ἴδε **ἀτραφής**.

ἀτρεψία, ἡ, τὸ ἀμετάβλητον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Ἀθαν. τ. 1. σ. 162, 365, 416, κτλ.

ἄ-τρητος, ον, ὁ μὴ τετρημένος, ὁ ἄνευ τρήματος, ἤτοι ὀπῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 279Ε, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 7, 5. **II.** περὶ τοῦ ἄτρητα ζῷα, αὐτόθι 1. 1, 28, ἴδε τὴν λέξ. **τρηματώδης**.

ἀτρήχυντος, Ἰων. ἀντὶ **ἀτράχυντος**, ὃ ἴδε.

ἀ-τριάκαστος, ον, ὁ μὴ μετέχων τριακάδος (ἴδε **τριακὰς** III.) Ἡσύχ. ἴδε Βοίκχ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 1. 140.

ἀ-τρίακτος, ον, ἀνίκητος, ἀήττητος, τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; Αἰσχύλ. Χο. 338· πρβλ. **τριάζω**, **ἀποτριάζω**.

ἀ-τρίαστος, ον, ὁ μὴ τριπλασιασθείς, Δαμασκ. ἐν Οὐολφ. Anecd. Gr. τ. 3. σ. 231.

ἀτρίβαστος, ον, = τῷ ἑπομ., ὁ μὴ τριβείς, ἵππος ἀτρ. πρὸς τραχέα, ἵππος τοῦ ὁποίου αἱ ὁπλαὶ δὲν ἐτρίβησαν ἐπὶ τραχέος ἐδάφους, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 3.

ἀ-τριβής, ές, ὁ μὴ τριβείς, καὶ ἑπομένως: **1)** ἐπὶ τόπων, δν δὲν διῆλθέ τις, ὁ ἄνευ τρίβου, ἄβατος, ἄνοδος, Θουκ. 4. 8, 29· ἐπὶ ὁδῶν, ἡ μὴ τετριμμένη, ἀπάτητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερὰ ὁδός, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 8· καθόλου, πρόσφατος, νέος, ἀμεταχείριστος, Λατ. integer, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 3, 13. **2)** ὁ μὴ ἐν κοινῇ χρήσει, ἐκλεκτός, σπάνιος, Εὐστ. Πονημάτ. 54. 5. **3)** ὁ μὴ τριβεὶς ἐν ταῖς ἀσκήσεσιν, ἀτριβῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτὸν ὑπὸ τῶν μεριμνῶν; Πλάτ. Ἀντερ. 134Β· ἀτρ. ζεύγλης Βαβρ. 37. **II.** ὁ μὴ ἐντριβὴς ἔν τινι πράγματι, ἄπειρος, τινος Διον. Ἁλ. 3. 52.—Ἐπίρρ. **-βῶς** Πολυδ. Ε. 145.

ἀτρίβων, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀτριβής**, μὴ ἐντριβὴς ἔν τινι, τινὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 476.

ἄτριον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἤτριον**, **στήμων**, πυκνώτερον ἄτριον ἱστῷ κερκίδι συμπλέξασα Θεόκρ. 18. 33· ὕφασμα λεπτόν, Ἐτυμ. Μ. 439. 39, Ἡσύχ.

ἄτριον τό, τὸ Λατ. atrium, πρόδομος Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4683c.

ἀ-τριπτος, ον, = **ἀτριβής**, ἀήθης, χεῖρας.: ἀτρίπτους, ἁπαλάς, μὴ ἀποσκληρυνθείσας διὰ τῆς ἐργασίας, «διασαφητικὸν δὲ τοῦ ἀτρίπτους τὸ ἁπαλὰς» (Εὐστ.) Ὀδ. Φ. 151· ἐπὶ σίτου, μὴ ἠλοημένος, μὴ ἀλωνισθείς, Ξεν. Οἰκ. 18. 5· ἐπὶ ἄρτου, ἄζυμωτος, Ἱππ. 548. 6, Ἀριστ. Προβλ. 21. 17· ἀτρ. ἄκανθαι, ἐφ' ὧν δὲν δύναταί τις νὰ πατήσῃ, ἄβατοι, Θεόκρ. 13. 64· κέλευθοι ἀτρ., ἀπάτητοι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 68, πρβλ. Ἀπ. Ἰσπ. 62. **2)** μεταφ., ἄγνωστος, παράδοξος, Ἀρτεμίδ. 4. 63. **II.** ἀγύμναστος, Θεμίστ. 121C, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 499D.

ἀτριχο-κούρευτος, ὁ μὴ κουρευθεὶς τὰς τρίχας, Coteler. ἀρ. 533 (Eccl. Gr. Mon. τ. 1. σ. 156Β).

ἄ-τριχος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἄθριξ**, ἄνευ τριχῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 77· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ἀτριχέω** Matth. Med. 304.

ἀτριχό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων τὸ δέρμα λεῖον καὶ ἄτριχον, Πρόκλ. εἰς Πτολεμ. σ. 202.

ἀ-τρίχωτος, ον, μὴ ἔχων τρίχας, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. 180. 4.

ἄ-τριψ, ιβος, ὁ, = **ἀτριβὴς** II, Α. Β. 11· μετὰ γεν., «ἄτριψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης» Σουίδ.

ἀτριψία, ἡ, ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία, Κικ. π. Ἀττ. 13.16.

ἀτρομέω, = **ἀτρεμέω**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 355.

ἀ-τρόμητος, ον, = τῷ ἑπομ., οὐδ' Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν Ἀνθ. Π. 6. 256.

ἄ-τρομος, ον, ὁ μὴ τρομάζων, ἄφοβος, ἀνέκπληκτος, Λατ. intrepidus, ἐν δέ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι Ἰλ. Π.163· μένος .. ἄτρομον Ε. 126., Ρ. 157· νεῦρα Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 2· ἄτρομος ὕπνος, ἤρεμος, ἀτάραχος, Ἀνθ. Π. 6. 69.—Ἐπίρρ. **-μως** Πλουτ. 2. 474D, 475F.

ἀτροπία, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλειν τρόπον ἢ ἦθος, κρεῖσσόν τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης Θέογν. 218· τραχύτης, χαλεπότης, σκληρότης, ἀτροπίη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 387· ἀτροπίῃσι αὐτόθι 1006.

ἀτρο-ποιός, όν, (Λατ. ater) ὁ κατασκευάζων ἄτρον, δηλ. μέλαν, μελάνην, Τζέτζ. Ἐπιστ. 96, σ. 94, 9. Ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει **ἄτρον**.

ἄ-τροπος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ τρέψῃ, ἀμετάβλητος, αἰώνιος, ὕπνος Θεόκρ. 3. 49. **2)** σκληρός, ἄκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀδυσώπητος, Ἅιδης Ἀνθ. Π. 7. 483· ἀρετὴ αὐτόθι 10. 74: — ἐντεῦθεν **Ἄτροπος**, ἡ, τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μοιρῶν (Λατ. Parcae), πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 218, 905, Ἀσπ. 259, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 960C· ἄτροπος Κλωθὼ Συλλ. Ἐπιγρ. 1066. **II**· ἐντεῦθεν τὸ πεπρωμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἄτροπα γραψάμεναι αὐτόθι 956. 4· ἀτρ. νόμος αὐτόθι 2647. **3)** ὁ ἄνευ καλοῦ τρόπου, ἀπρεπής, ἔπεα Πινδ. Ν. 7. 151. **II.** μὴ ἀνατραπεὶς διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀκαλλιέργητος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 11.

ἀτροφέω, δὲν λαμβάνω τροφήν, περὶ τοῦ κροκοδείλου, φωλεύων δὲ ἄρα καθ' ἕκαστον ἔτος ἑξήκοντα ἡμερῶν ἀτρεμεῖ τε καὶ ἀτροφεῖ Αἰλ. π. Ζ. 10. 21, κτλ.: φθείρομαι, φθίνω, ὑποφέρω ἐξ ἀτροφίας, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 28, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 9, 9, Πλουτ. Ρωμ. 20· ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτίκα σβέννυται, ὅταν δὲν ἔχῃ καύσιμον ὕλην, Φίλων 2. 620.

ἀτροφής, ἴδε ἐν λ. **ἀτραφής**.

ἀτροφία, ἡ, ἔλλειψις τροφῆς ἢ θρέψεως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 9, Πλουτ. 2. 949Α. **2)** νόσος, ἡ ἀτροφία, Ἀριστ. Προβλ. 8. 9, 2, Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 108.

ἄ-τροφος, ον, κακῶς τρεφόμενος, ὁ μὴ λαμβάνων ἐπαρκῆ τροφήν, οὕτως ἀτρόφους, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν, περὶ ἵππων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4· ἀτροφώτερος εἶναι Αἰλ. π. Ζ. 12. 20· ἀσθενὴς ἐξ ἀτροφίας, φθίνων κατὰ μικρόν, Πλούτ. 2. 912D. **2)** ἐνεργ. ὁ μὴ συντελῶν πρὸς θρέψιν, ὁ μὴ θρεπτικός, Θεοφρ Αἰτ. Φ. 2. 6, 40· ἀτρ. καὶ ἄγονα τῶν φυτῶν αὐτόθι 2. 5, 1. **II.** ἐπὶ γάλακτος, ὅπερ δὲν πήγνυται, δὲν «πήζει», Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 9· πρβλ. **τρέφω** I.

ἀτρύγετος, ον, μεταγ. καὶ η, ον, Ἀνθ. Π. παρέρτ. 234: — ὁ μὴ παρέχων τρυγητόν, μὴ τρυγούμενος, ἄκαρπος, ἄγονος, συχν. παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Α. 316, κτλ.· πόντον ἐπ' ἀτρύγετον Ὀδ. Β. 370, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Ρ. 425, Ὕμν. εἰς Δήμ. 67. 457· Ἐπ. ἐπίθ., παραληφθὲν ὑπὸ Σοφ. (Ἀποσπ. 423), Ἀριστοφ. ἐν Σφηξὶ 1521, Ὄρν. 1338, (ἅπαντα λυρικά.): — οὕτως ὁ Εὐρ. ὁμιλεῖ περὶ ἀκαρπίστων πεδίων τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ τραφερή, καρποφόρος χώρα, γῆ, ἀντιτίθεται παρ' Ὁμ. τῇ θαλάσσῃ, ἴδε Heyne Ἰλ. Α. 316. **2)** μεταφ. ἀτρύγετος νύξ, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἀνθ. Π. 7. 735. (Ἡ λέξις ἑρμηνεύεται ἀνωτ. ὡς εἰ παρήγετο ἐκ τοῦ **α-**, **τρυγάω**: ἀλλ' ὅμως εἶναι = **ἄτρυτος**, ἀκαταπόνητος, ἀνήσυχος κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. ἐν Ἐτυμ. Μ. 167· ὁπόθεν ὁ Κούρτιος ὑποπτεύει, ὅτι ἀρχικῶς ἦτο **ἀτρύϜετος**, καὶ ὅτι τὸ γ παριστᾷ τὸ δίγαμμα).

ἀ-τρύγητος, ον, ὁ μὴ τετρυγημένος, ἐπὶ σταφυλῶν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 23, 1· **ἀ-τρυγής**, ές, Ἀνθ. Π. 7. 622.

ἄ-τρυγος, ον, ἄνευ τρυγὸς ἢ τρυγίας, δηλ. καθιζήματος, διηθημένος, «λαγαρισμένος», καθαρός, οἶνος, ἀντίθετον τῷ **τρυγίας**, ὁ, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 205Ε· ἔλαιον Ἑβδ. (Ἔξοδ. κζ', 20).

ἀ-τρύμων [ῡ], ον, = **ἄτρυτος**, μετὰ γεν., ἀτρ. κακῶν, ὁ μὴ καταπονηθεὶς ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν, Αἰσχύλ. Θηβ. 875.

ἀ-τρύπητος [ῡ], ον, = **ἄτρητος**, ψῆφοι ἀτρύπητοι ἀντίθετον τῷ τετρυπημέναι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424· τὸ οὖς ἔχειν ἀτρύπητον Πλουτ. Κικ. 26., 2. 205Β.

ἄ-τρυτος, ον, μὴ καταπονηθείς, ἀκατάβλητος, ἀκούραστος, πούς Αἰσχύλ. Εὐμ. 403· ἀκαταπόνητος, Πλουτ. Πομπ. 26· τὸ ἄτρυτον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 2· Ἐπίρρ. **-τως** Ὀρφ. Ἀποσπ. 33. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ κοπάζων, ὁ μὴ ἐλαττούμενος, ἀδιάκοπος, ἀδιάπτωτος, π. χ. πόνος Πινδ. Π. 4. 317· κακὰ Σοφ. Αἴ. 788· ἄλγεα Μόσχ. 4. 69· Ἰξίονος μοῖρα ἀΐδιος καὶ ἀτρ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 1, 6· ἐπὶ ὁδοῦ ἐπίπονος, κοπώδης, ἀτελεύτητος, Θεόκρ. 15. 7· ὁδοιπορίαι Πλουτ. Καῖσ. 17.

Ἀτρυτώνη, ἡ, ἡ Ἀκαταπόνητος, ἡ Ἀδάμαστος, ὄνομα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Β. 157, Ὀδ. Δ. 762, κτλ. (κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ **ἀτρύτη** ὡς τὸ **Ἀϊδωνεὺς** ἐκ τοῦ **Ἅιδης**).

ἀ-τρύφερος [ῠ], ον, ὁ οὐχὶ τρυφερὸς ἢ μαλθακός, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 10· ἁπλοῦς, ἀπέριττος, στολὴ Κέβης 20.

ἀ-τρύφητος, ον, (τρυφάω) = τῷ προηγ., Πλουτ. 2. 10Β.

ἄ-τρυφος, ον, = **ἄθρυπτος**, τυρὸς Ἀλκμ. 25. **II.** = **ἀτρύφερος**, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7, 37, σ. 387, 17.

ἀ-τρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = **ἄτρωτος**, Χοιροβ. 1. 49.

ἀτρωσία, ἡ, τὸ μὴ τιτρώσκεσθαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 57.

ἄ-τρωτος, ον, ὁ μὴ τρωθείς, καρδία Πινδ. Ν. 11. 12· οὖθαρ Αἰσχύλ. Χο. 532· ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν Σοφ. Ο. Κ. 906, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 4, κτλ. **II.** ὁ μὴ τιτρωσκόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ τραυματίσῃ, ἄτρωτοι παῖδες θεῶν Πινδ. Ι. 3. 31, Εὐρ. Φοίν. 594, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12· μεταφ. ἀτρ. χρήμασιν Πλάτ. Συμπ. 219Ε.

ἄττα, Ἀττ. ἀντὶ ἄσσα = τινά, — οἷ' ἄττα βαύζει Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 173· δείν' ἄττα, αὐτόθι 925· μικρ' ἄττα ὀρτύγια (μικρά γ' ὀρτύγια Meineke) Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 9, κτλ.· συχν. παρὰ Πλάτ.· μετ' ἀριθμητικῶν, δύ' ἄττα, δύο ἐπάνω κάτω, δύο περίπου, Σοφ. 255C· τρί' ἄττα Λυσ. 216Δ, κ. ἀλλ.· οὕτως, ὀλίγ' ἄττα, ὀλίγα τινά, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3. 12· ἔστιν ἄττα ὁ αὐτ. Φυσ. 5. 4, 2, κ. ἀλλ. **II.** **ἅττα** μετὰ δασείας, ἀντὶ ἅσσα = **ἅτινα** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 6, κτλ.

ἄττα, προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, διοτρεφὲς Ἰλ. Ι. 607, Ὀδ. Π. 31, κτλ.: πρβλ. Εὐστ. 777. 54., 1793. 12, (πρβλ. **ἄππα**, **ἄπφα**, **πάππας**, **τέττα**· Σανσκρ. attâ (μήτηρ)· Λατ. atta· Γοτθ. atta = πατήρ). **Τάττα**, νῦν ὁ πατὴρ παρὰ τοῖς νομάσι τῆς Πίνδου, τοῖς ὀνομαζομένοις Βλάχοις ἢ Σαρακατσανέοις.

ἀτταγᾶς, ᾶ, πληθ. **ἀτταγαῖ**, ῶν, κτλ. ἰσοσυλλάβως, «ἀτταγᾶς· Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, ἀτταγᾶς ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιός φησιν ὅτι μικρῷ μὲν μείζων ἐστὶ πέρδικος, ὅλος δὲ κατάγραφος τὰ περὶ τὸν νῶτον, κεραμεοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυρρίζων μᾶλλον .... περισπῶσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ .. τοὔνομα ... λεκτέον δὲ καὶ **ἀτταγαῖ** καὶ οὐχὶ **ἀτταγῆνες**» Ἀθήν. 387F· περιποίκιλος, ποικίλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 247, 761· ὡς λίχνευμα, οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων Ἱππῶναξ 33 (26), Ἀριστοφ. Ἀχ. 875· ἦτο εἶδος πέρδικος, Pterocles alchata, εὑρισκομένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀνατολῆς, ἴδε C.T. Newton ἐν τῷ Cont. Review 1876, σ. 92· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. (Σφήκ,

257) λέγει: «ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι τερπόμενον ἐν ἕλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν, ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτταγῆνα», κοινῶς **ἀτταγανάρι** (Walpole Memoirs of Europ. and As. Turkey 1817)· ἀλλαχοῦ ὀνομάζεται καὶ **λιβαδοπέρδικα**.

ἀτταγήν, ῆνος, ὁ, πτηνὸν κατὰ τὸ φαινόμενον διάφορον τοῦ **ἀτταγᾶ**, πιθ. εἶδος μελεαγρίδος, tetrao orientalis, Φοινικίδης ἐν «Μισουμένῃ» 1. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 26· τάσσεται μετὰ τῶν κονιστικῶν ὀρνίθων, τῶν ὀρνίθων ... ὅσοι μὲν μὴ πτητικοί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορίς, πέρδιξ, ἀτταγήν,..φασιανὸς ὁ αὐτ. 9. 50 ἐν τέλει· attagen Ionicus, περιζήτητον λίχνευμα παρὰ Ρωμαίοις, Ὁρατ. Ἐπῳδ. 2. 54, πρβλ. Μαρτιάλιν 13. 61: — ὑποκορ. **ἀτταγηνάριον**, τό, Χοιροβ. 1. 43.

ἀτταγῆς, έος, ὁ, = **ἀτταγήν**, Ὀππ. Κ. 2. 405, 427.

ἀττάκης, ου, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἐχούσης κεφαλὴν λείαν καὶ συχναζούσης εἰς πετρώδη μέρη, πιθαν. λέξις Χαλδαϊκὴ σημαίνουσα τὸν καταβιβρώσκοντα, καὶ ταῦτα φάγεσθε ἀπ' αὐτῶν τὸν βροῦχον καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ Ἑβδ. (Λευ. ια', 23), ἴδε Sturz Διαλ. Μακ. σ. 70· — παρὰ Φίλωνι (1.85) καὶ **ἄττακος**·—Πρβλ. **ἀττέλαβος**.

Ἀτταλισταί, οἱ, ἑταιρεία ἢ σύνδεσμος ἀνθρώπων συνδεδεμένων μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου ἐν Περγάμῳ, ὀνομασθέντες οὕτως ἐκ τοῦ Ἀττάλου, ὅστις ᾠκοδόμησε χάριν αὐτῶν οἴκημα συναθροίσεως, κληθὲν τὸ **Ἀτταλεῖον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3067—71, ἴδε Βοίκχ. σ. 658.

ἀττανίτης, ου, ὁ, εἶδος πλακουντίου μνημονευομένου μετὰ τοῦ **τηγανίτου**, Ἱππῶναξ 27.

ἄττανον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τήγανον**, «ἄττανα· τήγανα· καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος» Ἡσύχ.

ἀττάραγος, ἢ **-χος**, ὁ, ψιχίον ἢ τεμάχιον ἄρτου, Ἀθήν. 646C· μεταφ. ἐλάχιστον, οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48. 9. Κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. 167, 56: «ἀττάραγος, ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων ἀπὸ τῆς φλογὸς γινομένη ῥῆξις· οἱ δὲ τῶν κλωμένων ἄρτων τὰ ψιχίδια· τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων».

ἀτταταῖ, ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν ὡς τὸ **βαβαί**, **φεῦ**, Τραγ., διπλοῦν, ἀτταταῖ, ἀτταταῖ, στυγερὰ τάδε κρυερὰ πάθεα ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1190· μετ' ἐπιτάσεως· **ἀττατατταῖ**, ὁ αὐτ. Θεσμ., ἴδε **ἰατταταῖ**.

ἀττέλαβος, Ἰων. **-εβος**, ὁ, εἶδος ἀπτέρου ἀκρίδος, Ἡρόδ. 4. 172, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 29., 5. 30, 4, «ἀττέλαβος· ἀκρὶς μικρά· καὶ εἶδος κνωδάλου, ζῴου μικροῦ καὶ λεπτοῦ» Ἡσύχ.

ἀττελεβ-όφθαλμος, ον, ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀκρίδος, τ. ἔ. προέχοντας καὶ ἀτενεῖς, Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 10.

ἄττηγος, ὁ, Ἰων., ἡλικία τις τράγου, «περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν γράφει ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης.. τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι, τράγοι καὶ ἴξαλοι ... Ἰωνικοὶ δέ τινες καὶ ἀττήγους καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀρρένων».

Ἄττης, Ὕης, μυστικός τις τύπος ἐξορκισμοῦ, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος Ὕης Ἄττης, Ἄττης Ὕης Δημ. 313. 26, πρβλ. Α. Β. 207, Λοβ. Ἀγλαοφ. 1045 κἑξ.

Ἀττικεύομαι, ἀποθ. = **Ἀττικίζω**, τὴν γλῶσσαν Ἀττικευομένην ἔχων Εὐμάθ. 438.

Ἀττικηρῶς, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Ἄλεξ. ἐν «Συντρέχουσιν» 1. 4.

Ἀττικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3. 62, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 13. **II.** ὁμιλῶ τὴν Ἀττικὴν διάλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 1, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Ἑλληνίζω**, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 2.

Ἀττίκισις, εως, ἡ, τὸ Ἀττικὸν ὕφος, ὁ Ἀττικισμός, Λουκ. Λεξιφ. 14, πρβλ. Φιλόστρ. 568.

Ἀττικισμός, ὁ, τὸ Ἀττικίζειν, τὸ λαμβάνειν τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3. 64., 4. 133. **II.** = τῷ προηγ., Ἀλκίφρ. 2. 4, πρβλ. Κικ. π. Ἀττ. 4. 17.

Ἀττικιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπομιμούμενος ἢ περισυνάγων Ἀττικὰς ἐκφράσεις, Ἰαμβλ. Βί. Πυθ. 80, Γραμμ.

Ἀττικιστί, ἐπίρρ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, Δημ. 1424. 1· Ἀττ. λέγειν, λαλεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Εὐθυδίκῳ» 3, Ἄλεξ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1.

Ἀττικίων, ωνος, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ Ἀττικός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 214.

Ἀττικο-πέρδιξ, ικος, «ὑποκριτὴς δ' ἦν (Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος) ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀπελεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέρδιξ» Ἀθήν. 115B.

Ἀττικός, ή, όν, (**ἀκτή**) Ἀττικός, Ἀθηναῖος, Σόλων 2, Αἰσχύλ. Εὐμ. 681, κτλ.· σφόδρ'.. Ἀττικάς, ἐξ ἀληθοῦς Ἀττικοῦ γένους, Ἀριστοφ. Λυσ. 56· Ἀττικὸς πάροικος, παροιμ. ἐπὶ φιλοταράχου γείτονος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 12. **II.** ἡ **Ἀττική** (ἐνν. γῆ), Ἡρόδ. 5. 76, κτλ.· πρβλ. **Ἀτθίς**. **III.** τὸ **Ἀττικόν**, τὸ Ἀττικὸν ὕφος ἢ κομψότης, Πλούτ. 2. 79D:—Ἐπίρρ. **-κῶς** Δημ. 202. 11.

Ἀττικουργής, ές, εἰργασμένος κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 428.

Ἀττικωνικός, ή, όν, κωμικὴ μετατροπὴ τοῦ **Ἀττικός**, κατὰ τὸν τύπον τοῦ **Λακωνικός**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 215.

ἄττομαι, ἀποθ. = **διάζομαι**, «ἄττεσθαι: ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς» Α. Β. 461, 26.

ᾄττω, Ἀττ. ἀντὶ **ᾄσσω**, **ἀΐσσω**· ἐν τοῖς χειρογράφοις συχν. γράφεται ἄττω, ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμ. ι, Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1388.

ἀτυζηλός, ή, όν, ἐκπληκτικός, φοβερός, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1058.

ἀτύζομαι, κατ' ἐνεστ. καὶ κατὰ μετοχ. ἀορ.: Παθ. ταράσσομαι, ἐκπλήσσομαι, θορυβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ Ἰλ. Θ. 183· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο, φεύγοντες ἔντρομοι διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλ. Ζ. 38., Σ. 7, κτλ., πρβλ. Ὀδ. Λ. 606· προσέτι ἀπολ., ἀτύζονται, ἀτυζόμενος Πινδ. Π. 1. 16, Ο. 8. 51· εἶμαι τεταραγμένος ἐκ λύπης, ὄρνις ἀτυζομένα Σοφ. Ἠλ. 149, Εὐρ. Τρῳ. 808· μετ' αἰτ., ἐκπλήττομαι, γίνομαι ἔκθαμβος, ὄψιν ἀτυχθείς, «ἐκπλαγεὶς ἢ ταραχθεὶς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 468, πρβλ. Τρυφ. 685· μετ' ἀπαρ., ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, ἐκ τρόμου ἀποθανεῖν, Ἰλ. Χ. 474:— ὡσαύτως, ἀτυζομένᾳ δέμας αἰκέλιον καταλείβειν τεθλιμμένη Εὐρ. Ἀνδρ. 131· **II.** παρὰ μεταγ. ἐπικοῖς εὑρίσκομεν τὸ ἐνεργ. **ἀτύζω**, ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ ἢ νὰ ἐκπλαγῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 465· εὐκτ. ἀόρ. **ἀτύξαι** Θεόκρ. 1. 56: μέλλ. **-ύξω**, Ἀπολλιν. Ψαλμ. κ', 18.— Ρῆμα Ἐπικ. ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἄτυκτος, ον, μὴ τετυγμένος, οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον Ψευδο-Φωκ. 50, ὡς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (Ἠθ. Νικ. 6.2.) τὸ δὲ γεγονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι.— Καθ' Ἡσύχ. «ἄτυκτον· ἄκοσμον· σκληρόν· ἀκατασκεύαστον».

ἀ-τύλωτος [ῡ], **ον**, (α εὐφων.) ἀποσκληρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐργασίας, ὦμοι Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 213, (κατὰ Toup. ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου **ἀσύλωτοι**.)

ἀ-τύμβευτος, ον, ἄνευ τάφου, θάνατος Ἀνθ. Π. 9. 439· τάφος ἀτ., ταφὴ οὐχὶ ἐν τύμβῳ, Ὀππ. Ἁλ. 5. 346.

ἄ-τυμβος, ον, ἄταφος, ἢ ἄνευ τύμβου, Λουκ. Ἐπισκ. 22.

ἄ-τῠπος, ον, ὁ μὴ λαλῶν εὐκρινῶς, μογιλάλος, πρβλ. Γέλλιον 4. 2. **II.** ὁ μὴ λαμβάνων ὡρισμένον καὶ εὐκρινῆ τύπον (ἐπὶ ἀσθενείας), Γαλην. 7. 471.

ἀ-τύπωτος [ῠ], **ον**, ἀσχημάτιστος, Αἰλ. π. Ζ. 2. 19, Πλούτ. 2. 636C.

ἀ-τῠράννευτος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τυράννων κυβερνώμενος, Θουκ. 1. 18.—Ἐπίρρ. **-τως** Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 3. σ. 93: — ὡσαύτως **ἀ-τυράννητος, ον**, Κλήμ. Ἀλ. I. 1381A: — **ἀ-τύραννος, ον**, Α. Β. 19. 3.

ἀ-τύρβαστος, ον, ἄνευ τύρβης, ἥσυχος, Ῥήτορες (Walz) 3. 602.

ἀ-τύρωτος, ον, ἐπὶ γάλακτος, τὸ μὴ πηγνύμενον ἢ μὴ πεπηγὸς εἰς τυρόν, «ὁ ἡδύοσμος ..... καὶ γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει, ἐναποκλυσθέντων αὐτῷ τῶν φύλλων» Διοσκ. 3. 41 [ῡ].

Ἄτυς, υος, ὁ, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ, Ἡρόδ. 1, 7, κτλ.· υἱὸς τοῦ Κροίσου, αὐτόθι 34.

ἀτῡφία, ἡ, ταπεινοφροσύνη, Μένανδ. ἐν «Κυβερνήταις» 4, Πλούτ. 2. 582B.

ἄ-τῡφος, ον, ὁ μὴ τετυφωμένος, μὴ ἀλαζών, ταπεινόφρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 230A, Τίμων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761E: — συγκρ. **ἀτυφότερος**, ἀτυφοτέραν μὲν ἐκείνης Πλουτ. Ἀλέξ. 45. — Ἐπίρρ. **-φως** Πλούτ. 2. 32D· ὡσαύτως **ἀτυφί** (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 1645 β., **ἀτυφότατα** Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀτυφία**.

ἀτῠχέω: μέλλ. **ήσω**, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 25: ἀόρ. **ἠτύχησα** Ἡρόδ., Ἀττ.: πρκμ. **ἠτύχηκα** 472. 28, Μένανδ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 1, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 22: — σπανίως ἐν τῷ παθ., ἴδε κατωτ. Εἶμαι ἀτυχής, «δὲν ἔχω καλὴν τύχην», ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, Ἡρόδ. 9. 111, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Θουκ. 1. 32, κτλ., καὶ συχν. παρὰ τοῖς κωμ. Ποιητ. ἀντίθετον τῷ **κατορθόω**, Ἰσοκρ. 31D, κτλ.· ἀτ. ἔν τινι ὁ αὐτ. 254C· καὶ ἐν Ἀθήναις ἀτυχούντων πεζῇ οἱ γνώριμοι ἐλάττους ἐγένοντο Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 7· οἱ ἀτυχοῦντες = οἱ ἀτυχεῖς Ἀντιφῶν 120. 12· κατ' εὐφημισμόν, ἀντὶ τοῦ **ἀτιμοῦσθαι** Δημ. 533. 22. **2)** μετὰ γεν., δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτύχω, ἀποτυγχάνω, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Θεαίτ. 186C· καὶ ὁ Δερκυλίδας μέντοι ἔλεγεν ὡς τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσοι Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 22· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἴσχιον δὲ ἔχοντες ἀφαιρεθῆναι ἢ κτωμένους ἀτυχῆσαι Θουκ. 2. 62. **3)** ἀποτυγχάνω αἰτῶν τι, καὶ ἄλλα ὁπόσα ἂν βούλῃ λέγων πρὸς ἐμὲ οὐκ ἀτυχήσῃς, δὲν θ' ἀποτύχῃς εἰς τὴν αἴτησίν σου, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους ... εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν αὐτόθι, 1. 6. 6· λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς, κοὐδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 25.: — Παθ., τὰ ἀτυχηθέντα, ἀτυχήματα, ἀποτυχίαι, Δημ. 298. 28· τὰ ἠτυχημένα Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 8, 6· ἠτύχητο ἡ μάχη Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 9. — Πρὸ πάντων παρὰ Κωμ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττ., οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἀτύχημα, τό, δυστύχημα, ἀποτυχία, σφάλμα, δυσάρεστον συμβὰν Ἀντιφῶν 124. 29, Ἰσαῖος 81. 42, Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1. 18, Δημ. 643. 10, κτλ. **2)** σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, λάθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀδίκημα** καὶ **ἁμάρτημα**, Ἀριστ. Ρητ. 1.13,

16, Ἠθ. Ν. 5. 8, 7· κατ' εὐφημισμόν, ἔγκλημα, κακούργημα, Πολύβ. 12.14, 2, πρβλ. αὐτόθι 13. 5.

ἀ-τῠχής, ές, ἀτυχής, δυστυχής, Ἀντιφῶν 116. 23 (ἐν τῷ ὑπερθ.) Πλάτ. Νόμ. 905Α· οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀτυχής εἰμι Δημ. 34. 13:—Ἐπίρρ. **-χῶς** Ἰσοκρ. 236Δ. **II.** ἄμοιρος, ἀλλὰ γοῦν συνέσεως καὶ τῆς καθ' ἑαυτὰ σοφίας οὐκ ἀτυχῆ (ἀτυχεῖ Ἑρχέριος) Αἰλ. π. Ζ. 11. 31.

ἀτυχία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀτυχοῦς, κακὴ τύχη, δυστυχία, οἵα ὑποτίθεται ὅτι προσκολλᾶται εἴς τινας ἀνθρώπους, Δείναρχ. 100. 6, πρβλ. Ἄμφιν ἐν «Ἀμπελουργῷ» 1. **II.** = **ἀτύχημα** Ἱππ. π. Ἀγμ. 767, Ἀντιφῶν 117. 40, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 8, κτλ. **2**) κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ **ἀτιμία**, Δημ. 533. 11· καὶ ἐπὶ ἐγκλήματος, Πολύβ. 12.13, 5, κτλ.· πρβλ. **συμφορά**, **ἀτυχέω**.

ἀτῶμαι, ἴδε **ἀτάω**.

αὖ, ἐπίρρ. **1**) τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ἴδε **αὐερύω** ἐν τέλει. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐπομένως ἐπὶ πάσης ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος, πάλιν, ἐκ νέου, αὖθις, τίς δὴ αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλάς; Ἰλ. Α. 540, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς λίαν συχνόν, πολλάκις μετὰ τὰ ἀριθμητικά, δεύτερον αὖ, τρίτον αὖ, κτλ., Ὅμ.· τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω Αἰσχύλ. Θήβ. 526, πρβλ. Χο. 1066. **III.** ἐν γένει σημαίνει, πάλιν, δηλ. προσέτι, ἀκόμη, πλὴν τούτου, Λατ. porro, υἱέας δ' αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Δ. 211, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: ἔτι γε αὖ Πλάτ. Θεαίτ. 192Β. **2**) ἀκολούθως (ὅπως τὸ Ἀγγλικὸν a g a i n σχετίζεται πρὸς τὸ against καὶ τὸ Γερμαν. wieder πρὸς τὸ wider) λαμβάνει τὸ μόριον τοῦτο τὴν σημασίαν τοῦ ἀφ' ἑτέρου, τοὐναντίον, τιθέμενον μετὰ τὸ δέ, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται... τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἰλ. Δ. 417· ὡσαύτως ἀμοιβαδόν, ἐν τῷ μέρει, Λατ. vicissim, ἥξει γὰρ ἄλλος αὖ τιμάορος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1280: — ἐντεῦθεν = δέ, ἔτι καὶ ὅταν προηγῆται ὁ **μέν**, Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει Ἰλ. Λ. 109, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ δέ, ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι Ἰλ. Β. 198· ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1295, πρβλ. Εὐμ. 954· ὁ μὲν ἥμαρτε, ὁ δ' αὖ.. κατειργάσατο Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4· οὐκ..., οὐδ' αὖ Σοφ. Ο. Κ. 1373, Ἰλ. 911, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 160Β. **3**) ἐνίοτε φαίνεται = τῷ δή, ὡς τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν = «τούτων δὴ τέσσαρες ἀρχηγοὶ ἦσαν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Β. 618. **IV.** αἱ πλεοναστικαὶ φράσεις, πάλιν αὖ, αὖ πάλιν, ἔμπαλιν αὖ, αὖθις αὖ, αὖθις αὖ πάλιν, εἶναι μόνον Ἀττ., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Τραγ.· μάλ' αὖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 254, κτλ.· — ἴδε ἐν λ. **αὖθις**, **αὖτε**. Τὸ **αὖ** τίθεται συνήθως δεύτερον ἐν τῷ λόγῳ, ἀλλ' εὕρηται καὶ πρῶτον ἐν Μεγαρ. Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Keil, ἀρ. IV 6. 10.

αὖ, **αὖ**, γαῦ, γαῦ, ἐπὶ ὑλακτοῦντος κυνός, Ἀριστοφ. Σφ. 903.

αὖα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **ἠώς**, «τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς αὖαν φασὶ» Ἐτυμ. Μ. 174, 39, πρβλ. Α. Β. 596. 14.

αὐαίνω, Ἀττ. **αὑ-** (πρβλ. **ἀφ-**, **ἐπαφ-αυαίνω**): παρατ. (**καθ-**) **αὔαινον** Λουκ. Ἔρωτ. 12: μέλλ. **αὐανῶ** Σοφ., ἴδ. κατωτ.: ἀόρ. **ηὔηνα** ἢ **αὔ-** Ἡρόδ.· — Παθ., παρατ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514· ἀόρ. **ηὐάνθην** ἢ **αὐ-**, ἴδε κατωτ. **ἐξ-** Ἡρόδ. 4. 151: μέλλ. **αὐανθήσομαι** (πρβλ. **ἀφ-**)· ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. **αὐανοῦμαι** μετὰ παθ. σημασ., Σοφ., ἴδε κατωτ. Χειρόγραφα καὶ ἐκδόται διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν: (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὸ **αὔω**). Ξηραίνω, αὐανθὲν (ἐπὶ ξύλου) Ὀδ. Ι. 321· αὐαίνειν ἰχθῦς πρὸς ἥλιον Ἡρόδ. 1.200, πρβλ. 2. 77, 92., 4. 172:—Παθ., Ξεν. Οἰκ. 16. 14., 19, 11, Ἀν. 2.3, 16, κτλ. **2**) καταξηραίνω, μαραίνω, αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα Σόλων 15. 35· αὐανθεὶς πυθμήν, ξηρανθείς, Αἰσχύλ. Χο. 260· αὐανῶ βίον, θὰ φθείρω τὴν ζωήν μου, θὰ μαρανθῶ, Σοφ. Ἠλ. 819· αὐανοῦμαι, θὰ μαρανθῶ, θὰ «λυώσω», ὁ αὐτ. Φ. 954· ηὐαινόμην θεώμενος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514. **II.** ἀμετάβ. = τῷ Παθ., τὰς δὲ ὑστέρας ὧδε μελεδαίνειν, ὅκως μήτε ὑγραὶ ἔωσι μήτε λίαν αὐαίνουσαι Ἱππ. 598. 27.— Τὸ ἐνεργ. εἶναι σχετικῶς σπάνιον, ἰδίως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ.

αὐᾰλέος, α, ον, (**αὖος**) ξηρός, κατάξηρος, μεμαραμμένος, αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 586· ἐπὶ κόμης, αὐχμηρός, αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν Σίμων. 50. 9· ἐπὶ φυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 248· ἐπὶ τοῦ στόματος, Καλλ. εἰς Δήμ. 6· ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἄϋπνος, Ἀνθ. Π. 5. 280. Πρβλ. **αὐσταλέος**, **αὐχμηρός**.

αὔανσις, **εως**, ἡ, ἀποξήρανσις, μαρασμός, πᾶσα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν φθορὰ εἰς τοῦθ' ὁδός ἐστιν, οἷον γῆρας καὶ αὔανσις Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1, 5, Γεν. Ζ. 5. 5, 5· τοῖς μὲν οὖν φυτοῖς αὔανσις, ἐν δὲ τοῖς ζῴοις καλεῖται τοῦτο γῆρας ὁ αὐτ. π. Ἀναπνοῆς 17.

αὐαντὴ (ἐνν. **νόσος**), ἡ, μαρασμός, Ἱππ. 484. 24.

Αὔασις, ἡ, = **Ὄασις** (ὃ ἴδ.), Στράβ. 170.

αὐασμός, ὁ, ἀποξήρανσις, ξηρασία, ξηρότης, Ἱππ. 47. 43, κτλ.· πρβλ. Α. Β. 462. 15.

αὐάτα, ὃ ἐ. ἀϜάτα Αἰολ. ἀντὶ **ἄτη** (ὃ ἴδε ἐν τέλει).

αὐγάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀόρ. **ηὔγασα** Ἀνθ. Π. 7. 726: Παθ. ἴδε κατωτ.: (**αὐγή**):— ὁρῶ, παρατηρῶ, ἀτενίζω, ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον Σοφ. Φ. 217· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Ἰλ. Ψ. 458, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 476, Εὐρ. Βάκχ. 596:—Παθ., **αὐγασθεῖσα**, κατοπτρισθεῖσα ἐν τῷ ἡσύχῳ ὕδατι, Σοφ. Ἀποσπ. 587. 6. **II.** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καταλάμπω, φωτίζω, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς ἅλιος αὐγάζει, περὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Ἑκ. 637. **2**) στίλβω αὐγάζον τηλαυγὲς λευκὸν Ἑβδ. (Λευ. ιγ', 25, κ. ἀλλ.).

αὔγασμα, τό, ἐξάνθημα λευκὸν στίλβον, ἐὰν γένηται ἐν δέρματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ αὐγάσματα αὐγάζοντα, λευκανθίζοντα Ἑβδ. (Λευ. ιγ', 38), λάμψις, στιλπνότης, Σειρὰχ μγ', 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 8686.

αὐγασμός, ὁ, ἀκτινοβολία, λάμψις, λαμπρότης, στιλπνότης, Πλούτ. 2. 894Ε.

αὐγέω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, Ἑβδ. (Ἰὼβ κθ', 3).

αὐγή, ἡ, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ κατὰ πληθ. αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ, πέπτατο δ' αὐγὴ ἠελίου Ἰλ. Ρ. 371, πρβλ., Ὀδ. Ζ. 98., Μ. 176· ἠελίου ἴδεν αὐγάς, ὅ ἐ. ἐγεννήθη, Ἰλ. Π. 188· ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, δηλ. ἐν τῇ ζωῇ, Ὀδ. Λ. 498, 619· ὡσαύτως, ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, καὶ Δία αἰγλήεντα, Ἰλ. Ν. 837· αὐγὰς ἐσιδεῖν, ὁρᾶν τὸ φῶς, δηλ. ζῆν, Θέογν. 426, Εὐρ. Ἄλκ. 667· αὐγὰς λεύσσειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 710· αὐγὰς βλέπειν Εὐρ. Ἀνδρ. 935· ἀλλά, ὑπ' αὐγὰς λεύσσειν ἢ ἰδεῖν τι, πλησιάζειν τι πρὸς τὸ φῶς καὶ βλέπειν αὐτό, ὁ αὐτ. Ἑκ. 1154, Πλάτ. Φαῖδρ. 267Ε· ὑπ' αὐγὰς δεικνύναι τι Ἀριστοφ. Θεσμ. 500· (ἐνῷ **πρὸς** καὶ **ὑπ' αὐγήν**, ἐν Ἱππ. Κατ' Ἰητρ. 740, ἑρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα, ἐν πλήρει φωτί, καὶ ἐν πλαγίῳ φωτί)· δυσμαὶ αὐγῶν, δύσις, Πινδ. Ι. 4. 110 (3. 83)· ξύνορθρον αὐγαῖς, ἀνατέλλον μετὰ τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 254· ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον, ἐγείρεσθαι, ἀνυψοῦσθαι πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου πολὺ μεῖζον κτλ., αὐτόθι 1182· λαμπροτάτη τῶν παρεουσέων αὐγέων, τῶν παρουσῶν ἡμερῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 752· συχνὸν παρ' Ἀριστ.:— μεταφ., ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς, δύει μετὰ τῶν τελευταίων αὐγῶν τοῦ δύντος βίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1123· — ἐνῷ, αὐγαὶ ἠελίοιο, παρὰ Διονυσ. Π. 84, 231 σημαίνει τὴν ἀνατολήν:— **αὐγή**, ὡς καὶ νῦν, τὰ χαράγματα, Πράξ. Ἀπ. κ', 11. **2**) ἐν γένει, πᾶν λαμπρὸν φῶς, οἷον ἐπὶ τοῦ πυρὸς (ἴδε ἐν λ. **ἐσχάρα**), Ὀδ. Ζ. 305, Ἰλ. Β. 456· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί, ἐπὶ ἀστραπῆς, Ἰλ. Ν. 244, πρβλ. Σοφ. Φ. 1199· ἐπὶ πυρσοῦ, Ἰλ. Σ. 211, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9· τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς; Ἀνώνυμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 7, 163· πρβλ. **ἠλεκτροφαής**, **ἀτέρμων**. **3**) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων αὐγαὶ Σοφ. Αἴ. 70· ὡσαύτως **αὐγαὶ** μόνον, ὡς τὸ Λατ. lumina, οἱ ὀφθαλμοί, Εὐρ. Ἀνδρ. 1180, Ῥῆσ. 737· οὕτω πιθ. καὶ τό, ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν Πλάτ. Πολ. 540Α. **4**) πᾶσα αἴγλη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στιλπνῶν πραγμάτων, λαμπηδών, αὐγὴ χαλκείη Ἰλ. Ν. 341· χρυσὸς αὐγὰς ἔδειξεν Πινδ. Ν. 4. 134· ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλου Εὐρ. Μήδ. 983· αὐγὴ τῆς κρόκης Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 33· οὕτω καὶ ἐπὶ λίθων, κλ. ὅρμοι καὶ αὐγαὶ λίθων Φιλοστρ. Εἰκόνες (Μέλης) 2. 8.— Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ., ἀλλὰ συχν. παρ' Ἀριστοτέλει, κυρίως ἐπὶ ἡλιακοῦ φωτός. (Ἡ ῥίζα εἰσέτι δὲν ἐξηκριβώθη).

αὔγαρος· «ἄσωτος ὑπὸ Κυπρίων» Ἡσύχ.

αὐγήεις, **εσσα**, **εν**, ὁ, ὀξυδερκής, Νικ. Θ. 34.

αὐγήτειρα, ἡ, ἐπίθετον τῆς σελήνης, ἡ αὐγὰς πέμπουσα, ἡ φέγγουσα, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 5.

αὐγο-ειδής, ές, λαμπρός, φωτεινός, Πλούτ. 2. 565C· Συγκριτ.: αὐγοειδέστερον τοῦ πυρὸς Φίλων. Βίος Μωϋσ. 1, § 12, σ. 91, Ὑπερθ. αὐγοειδεστάτου φέγγους ὁ αὐτ. τ. 1. σ. 653, 38.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Φίλων 2. 487.

αὖγος, τό, ἡ αὐγή, Ἰω. Μαλαλᾶς, σ. 123, 12, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἠώς.

αὔγουρ, **-ρος**, ὁ, τὸ Λατ. augur, οἰωνόμαντις, Συλλ. Ἐπιγρ. 6494.

Αὔγουστος, ὁ, Augustus ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ. = τῷ Ἑλλ. **σεβαστός**, Παυσ. 3. 11, 4, κτλ.— Ἐντεῦθεν **Αὐγούστειος**, **ον**, Δίων Κ. 61. 20· **Αὐγουστεῖον**, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Αὐγούστου, αὐτόθι 57. 10: — **Αὐγουστάλιος**, **ον**, Augustalis, τὰ **Αὐγουστάλια**, ludi Augustales, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου, αὐτ. 54. 34. **II.** ὁ μὴν Αὔγουστος, ὁ πρότερον **Σεξτίλιος** ὀνομαζόμενος, ἤτοι ἕκτος ἀπὸ Μαρτίου, Πλουτ. Νουμ. 19.

αὐγ-ωπός, **όν**, ἀκτινοβολῶν, ἀκτινοβόλος, Welcker Συλλ. Ἐπ. 32. 7.

αὐδάζομαι, ἀποθ.: (**αὐδή**): — αὐδῶ, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51· — ὀνομάζω, ἀποκαλῶ, οὕσθ' ἁλιῆες ἀνδρὸς ἐπωνυμίην θηλύφρονος ηὐδάξαντο Ὀππ. Ἁλ. 1. 127· — ἐνεργητικός τις μέλλων **αὐδάξω** ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρ. 892· ἀόρ. **ηὔδαξα** ὁ αὐτ. 360, Ἀνθ. Π. 6. 218: ἀόρ. παθ. **αὐδαχθεῖσα** Ὀρφ. Ὕμν. 27. 9.

αὐδάω: παρατ. **ηὔδων**, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἀττ.: μέλλ. **αὐδήσω**, Δωρ. **-άσω** [ᾱ] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. **αὐδασοῦντι** Ἀνθ. Πλαν. 120: — ἀόρ. **ηὔδησα**, Δωρ. **αὔδᾱσα** Πινδ., κλ.· μετοχ. **αὐδήσας** Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. **αὐδάσαις** Πινδ.· Ἰων. γ' ἑνικ. **αὐδήσασκε** Ἰλ.: πρκμ. **ηὔδηκα** (**ἀπ-**) Ἱππ. 273. 19: — **Παθ.**,

παρατ. ηὐδώμην (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. ηὐδήθην Σοφ. Τρ. 1106· Δωρ. μετ. αὐδαθεὶς Εὐρ. Μήδ. 175: μέλλ. αὐδηθήσομαι Λυκόφρ. 630:—Ἐπ. γ' πληθ. αὐδώωνται Ὀπ. Ἁλ. 1. 776.—Ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς ἀποθ. αὐδάομαι Αἰσχύλ. Πρ. 766, Εὐμ. 380, Σοφ. Φ. 130: παρατ. ηὐδᾶτο ὁ αὐτ. Αἴ. 772: μέλλ. -ήσομαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 846, Δωρ. -ἅσομαι Πινδ. Ο. 2. 166· (αὐδή). I. μετ' αἰτ. πράγμ. 1) λαλῶ, φθέγγομαι, φωνῶ, βοῶ, καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων Ἰλ. Α. 92, κτλ.· τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα Ε. 786· ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν Ρ. 420· αὐδᾶν κραυγήν, ἐκβάλλω κραυγήν, Εὐρ. Ἴων 893. 2) ὁμιλῶ, λέγω, ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα Ἰλ. Ζ. 54· αὔδα ὅτι φρονέεις Σ. 426· οὕτως, ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν Σοφ. Ο. Τ. 1409· πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμὶν ἐμπόρων ὁ αὐτ. Ο. Κ. 25· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπ., ὁ αὐτ. Φ. 130, 852: — ὡσαύτως παθητ., ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτα, ἐλέγοντο, Ο. Τ. 731, πρβλ. 527· ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ. αὐτόθι 940. 3) ἐπὶ χρησμῶν, ἐκφωνῶ, διακηρύττω, λέγω, αὐτόθι 392, κτλ.· οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν, τοὺς γάμους περὶ ὧν κομπάζεις ὅτι θὰ κάμῃς λόγον, Αἰσχύλ. Πρ. 948. 4) ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, τὸ Λατ. dicere, μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν Πινδ. Ο. 1. 12. 5) ἀπολ. φθέγγομαι, ἐκπέμπω αὐδήν, ἦχον, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμνονος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 988. 989. 8, 991. 998. 5, 1000. 7· πρβλ. **αὐδὴ** II. 2, **αὐδήεις** II.
II. μετ' αἰτ. προσ., 1) ὁμιλῶ πρός τινα, προσαγορεύω τινά, παρ' Ὁμ., ἀντίον αὐδᾶν τινα, ὁμιλεῖν πρός τινα, προσαγορεύειν αὐτόν, προσέτι, ἔπος τέ μεν ἀντίον ηὔδα Ἰλ. Ε. 170· αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακὰ Εὐρ. Ἱππ. 584· ἐντεῦθεν ἐπικαλοῦμαι θεόν τινα, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 499, 1215. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. λέγω, παραγγέλλω, διατάττω νὰ πράξῃ τίς τι, αὐδ. σε χαίρειν Πινδ. Π. 4. 108, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1630· αὐδ. σε μὴ .. ἀπαγορεύω, ὡς τὸ **ἀπαυδάω**, Αἰσχύλ. Θήβ. 1042, κτλ.· αὐδῶ τινι ποιεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 1226· αὐδῶ σιωπᾶν Σοφ. Ο. Κ. 864· αὐδήσας χαίρειν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 205, 7· οὕτω κατὰ μέσ. τύπ., Σοφ. Αἴ. 772. 3) ὀνομάζω, καλῶ, Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾷ Εὐρ. Ἀνδρ. 20· συχνότερον ἐν τῷ παθ., αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως, καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Σοφ. Φ. 241· Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος ὁ αὐτ. Τρ. 1106· κἀνταῦθ', ἵνα χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν· ὁ αὐτ. Φ. 430· κάκιστ' αὐδώμενος, περὶ οὗ ὑπάρχει ἡ κακίστη φήμη, Αἰσχύλ. Θήβ. 678· ὁ παραμασήτης ἐν βροτοῖς αὐδώμενος Ἄλεξ. ἐν «Τροφωνίῳ» 2. 4) ὡς τὸ **λέγειν**, Λατ. dicere, θέλω νὰ εἴπω, ἐννοῶ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον, Ἱππόλυτον αὐδᾷς; τὸν Ἱππόλυτον θέλεις νὰ εἴπῃς; Εὐρ. Ἱππ. 352: — τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εὕρηται ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδ., ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ Κωμικοῖς (Ἀριστοφ. Βάτρ. 369, Ἄλεξ. ἐν «Τροφωνίῳ» 2), οὐδαμοῦ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ. Πρβλ. **ἀπ-**, **προσ-αυδάω**, κτλ.

αὐδή, Δωρ. **αὐδά**, ἡ, ἀνθρωπίνη φωνή, λαλιά, ὁμιλία, ἀντίθετον τῷ **ὀμφή**, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ Ἰλ. Α. 249· πρβλ. **αὐδήεις**. 2) ὁ ἦχος ἢ ἡ κλαγγὴ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, πειρήσατο νευρῆς· ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν Ὀδ. Φ. 411· ὡσαύτως ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Εὐρ. Ῥῆσ. 989· περὶ τοῦ τέττιγος Ἡσ. Ἀποσπ. 396:— ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ἐξέπεμπε τὸ ἄγαλμα τοῦ Μέμνονος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 990. 7· πρβλ. **αὐδάω** I. 5.
II. λόγος, φήμη, ἔργων ἀΐοντες αὐδὴν Σοφ. Ο. Κ. 240, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. 600, Ἱππ. 567. 2) χρησμός, Εὐρ. Ι. Τ. 976. 3) **αὐδά τινος**, ᾆσμα ἢ ὕμνος πρὸς τιμήν τινος, Πινδ. Ν. 9. 10. (Πρβλ. Σανσκρ. vad (διαλέγεσθαι), ἴδε ἐν λ. **ἀείδω**·— τὸ δὲ va ἢ Ϝa πάσχει μετάθεσιν γραμμάτων ὡς ἐν τοῖς **αὔξομαι**, **αὔρα**, ἐκ τοῦ Σανσκρ. va (πνέω).)

αὐδήεις, εσσα, εν, ὁ ἐνάρθρῳ φωνῇ χρώμενος, ὁ ἀνθρωπίνως φθεγγόμενος, ἤ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων Ὀδ. Ζ. 125· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἰνοῦς τῆς θαλασσίας θεᾶς, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα Ε. 334· καὶ τοῦ ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ Ἰλ. Τ. 407· θνητοὶ αὐδήεντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀθάνατοι, Ἡσ. Θ. 143:—ἑπομένως ὁπόταν τὸ θεὸς αὐδήεσσα ἀναφέρηται εἰς τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Κίρκην, Ὀδ. Κ. 136, Λ. 8, Μ. 150, 449, σημαίνει θεὰν ποιουμένην χρῆσιν τῆς γλώσσης τῶν θνητῶν· οὕτω χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1322· Ἀργοῦς .. αὐδῆεν ξύλον (κατὰ Bgk. ἀντὶ αὔδασον); Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 19·— ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἐπὶ θεᾶς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς συζητήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἔδωκε τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐξήγησιν, ὁ δὲ Ἀρίστ. προέτεινε γραφὴν **οὐδήεσσα**, κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν Ὀδ. Ε. 334· καὶ **αὐλήεσσα**, κατοικοῦσα ἐν αὐλαῖς, ἐν Κ. 136, κ. ἀλλ. 2) ἐν γένει ἡ λέξις σημαίνει φωνήεις, ἔμφωνος, κόσμον αὐδάεντα λόγων Πινδ. Ἀποσπ. 206· ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμνονος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1000, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς **ἄναυδος**, παρὰ Παυσ. 10. 12, 8.

αὔδρία, ἡ, = **ἀνυδρία**, Πλάτ. Νόμ. 844Α, Βεκκ.

αὔδρος, ον, = **ἄνυδρος**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὔελλα, ὁ ἐ. **ἄϜελλα**, Αἰολ. ἀντὶ **ἄελλα**.

αὐερύω: Ἐπ. ἀόρ. **αὐέρυσα**: — ἕλκω τι ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰς [στήλας] οἵγ' αὐέρυον Ἰλ. Μ. 261· ἕλκω τὸ τόξον, αὐερύοντα παρ' ὦμον Θ. 325· τὸ πλεῖστον ἀπολ., ἐν θυσίᾳ, ἕλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως δυνηθῶ νὰ κόψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν, «ἐκ τοὐπίσω ἀνέκλασαν τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου» (Σχόλ.) (πρβλ. **σφάζω**), Α. 459., Β. 422, Πινδ. Ο. 13. 114. II. ἐπὶ βδελλῶν, μυζῶ, βυζαίνω, Ὀππ. Ἁλ. 2. 603 (Δὲν δύναται νὰ εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ αὖ καὶ ἐρύω, ἐπειδὴ τὸ αὖ οὐδαμοῦ κεῖται ἐπὶ τῆς τοπικῆς σημ. τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ Döderl θεωρεῖ τὸ α ὡς κατέχον τὴν θέσιν τῆς ἀνὰ καὶ τὸ υ ὡς = τῷ Ϝ, ὥστε τὸ ῥῆμα θὰ ἦτο κυρίως **ἀνϜερύω**· πρβλ. καυάξαις ἀντὶ **κατϜάξαις** καὶ ἴδε **κατάγνυμι**.)

αὐετής, ὁ ἐ. **ἀϜετής, ές**, (α ἀθροιστ. καὶ **ἔτος**) = **αὐτοετής**, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ἀετής**, «ἀετέα· τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα» ὁ αὐτ.

ἀ-ύετος, ον, ἄβροχος, ἄβρεκτος, «ἤτει τὸν μὲν περὶ τὸν πόκον ἔδαφος ὑγραίνεσθαι, τὸν δὲ πόκον ἀύετον μένειν» Ἰωσήπ. Ὑπομν. σ. 137.

αὐηλός, ή, όν, = **αὐαλέος**, Ἀνθ. Π. 12. 121, ἔνθα κοινῶς **αὐηρός**.

αὐήρ, ὁ ἐ. **ἀϜήρ**, Αἰολ. ἀντὶ **ἀήρ**.

αὐθ-αγιότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ἁγιότης, ἀληθὴς ἁγιότης, Θεόδ. Πρόδρ. Ἀνέκδ. Boiss. τ. 4. σ. 440, 11.

αὐθάδεια, ποιητ. **-ία**, ἡ, αὐθαιρεσία, ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, προπέτεια, ἀπειθαρχία, ἀπότομος τρόπος, τὸ δυσήνιον, ἀλαζονεία, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι Αἰσχύλ. Πρ. 79, Σοφ. Ο. Τ. 549, Ἀριστοφ. Θεσμ. 704, κτλ. (ἐν τῷ ποιητ. τύπ.), Πλάτ. Πολ. 590Α, κτλ. (κατὰ τὸν κοινὸν τύπον)· ἀντίθ. τῷ **εὐβουλία**, Αἰσχύλ. Πρ. 1034, 1036· τῷ **ἀρέσκεια**, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 7· αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ [ἐξελαύνειν] Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 13· ἡ αὐθ. τῶν συνθηκῶν Διον. Ἁλ. 9. 17.

αὐθάδης [ᾱ], **ες**, (ἥδομαι) φίλαυτος, αὐθαίρετος, ἐπίμονος, θρασύς, ὑπερόπτης, ὑπέρφρων, ἰσχυρογνώμων, ὁ μὲν γὰρ μηδὲν πρὸς ἕτερον ζῶν, ἀλλὰ καταφρονητικὸς αὐθάδης Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 3. 7· ἔσαν τε αὐθαδέστεροι Ἡρόδ. 92, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 295, Θεοφρ. Χαρ. 15· αὐθάδη φρονῶν Αἰσχύλ. Πρ. 908· ἐπὶ κυνός, Ξεν. Κυν. 6. 25. Καθ' Ἡσύχ. «αὐθάδης· ὑπερήφανος, θυμώδης, παράνομος, αὐτάρεσκος». 2) μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, σκληρός, ἀνάλγητος, σφηνὸς γνάθος αὐθάδης Αἰσχύλ. Πρ. 64· πρβλ. **ἀναιδής**.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1020 (κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμ. (171, 40) ὅμως **αὐθάδως**)· συγκρ. **-έστερον** Πλάτ. Ἀπολ. 34C. II. ὁ Ἰων. τύπος ἦτο **αὐτώδης**, ὃ ἴδε.

αὐθαδία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **αὐθάδεια**.

αὐθαδιάζομαι, ἀποθ. μεταγ. τύπ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5. 3, 4, ἀμφ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 237: — ἐντεῦθεν **-διασμός**, ὁ, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 110, 25, Θεόδ. Στουδ. σ. 573.

αὐθαδίζομαι, ἀποθ., φέρομαι αὐθαδῶς, θρασέως, ὑπερηφάνως, οὐκ αὐθαδιζόμενος Πλάτ. Ἀπολ. 34D· ἀόρ. **-ισάμενος** Θεμίστ. σ. 467. 23 Δινδ.: Ἐνεργ. παρὰ Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 66.

αὐθαδικός, ή, όν, ὁ ἔχων αὐθάδη, ἀγέρωχον τρόπον, αὐτογνώμων, αὐθαίρετος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

αὐθάδισμα [ᾱ], **τό**, αὐθάδης λόγος ἢ τρόπος, Αἰσχύλ. Πρ. 964.

αὐθαδό-στομος, ον, ὁ αὐθαδῶς, ἀγερώχως ὁμιλῶν, ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν αὐθαδόστομον Ἀριστοφ. Βάτρ. 837.

αὐθαίμων, ον, γεν. **ονος**, (αἷμα) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀδελφός, ἀδελφή, συγγενής, Σοφ. Τρ. 1041· οὕτω καὶ **αὔθαιμος**, ον, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1078, Ἀνθ. Π. 7. 707.

αὐθαίρετος, ον, ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκλεχθείς, αὐτοχειροτόνητος, στρατηγοὶ Ξεν. Ἀν. 5. 7, 29 (πρβλ. 28). II. ὁ κατ' ἰδίαν ἐκλογήν, ἀφ' ἑαυτοῦ, Εὐρ. Ἱκ. 931· ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, εὐβουλία Θουκ. 1. 78. III. ἐπὶ πραγμάτων, ὃ αὐτὸς αἱρεῖται, αὐτὸς προκαλεῖ εἰς ἑαυτόν, ἑκούσιον, θεληματικόν, τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι Σοφ. Ο. Τ. 1231· (ἐν τῷ ἐν Ο. Κ. 523 χωρίῳ, τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν, τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἄλλην τινὰ λέξιν. Ὁ Ἕρμαννος προέτεινεν **ἐθελητόν**· ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· οὐκ αὐθαίρετοι βροτοῖς ἔρωτες Εὐρ. Ἀποσπ. 340· νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μέν εἰσ' αὐθαίρετοι αὐτόθι 294· κίνδυνοι, δουλεία Θουκ. 1. 144., 6. 40· θάνατος Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 36· λύπη, ἀτύχημα, δυστύχημα Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 70, κτλ. Ἐπίρρ. **-τως**, ἀνεξαρτήτως, Λουκ. Ἀνάχ. 34.

αὐθ-έδραστος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἱδρύσας, αὐτοστήρικτος, Ῥήτορες (Walz) 3. 476.

αὐθ-έκαστος, ον, ὁ λέγων τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἕκαστα, κοινῶς, «ὀρθὰ κοφτά», ὁ μὴ λέγων αὐτὰ πλαγίως, ἀλλ' ὡς ἔχουσιν, ἀνυπόκριτος, ἀληθής, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, ὁ δὲ μέσος αὐθέκαστός τις ἂν ἀληθευτικὸς καὶ τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 4· ἀκολούθως ἐν τῇ Νέᾳ Κωμῳδίᾳ, οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων, ἡ δ' αὐθέκαστος Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 3, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 229, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 13· — ἐπὶ λόγων, ἀκόμψευτος, σαφής, ἀληθής, Διον. Ἁλ. π. συνθ. 22· ἴδε Α. Β. 462, 25, Ἡσύχ. ἐν λέξει. Παρὰ παλαιοτέροις συγγραφ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 950,

Εὐρ. Ἐκ. 1227, τὸ αὐθέκαστα, νῦν γράφεται, αὔθ' ἕκαστα. Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. Λύσ. 21. — Τὸ οὐσιαστ. **αὐθεκαστότης, ητος**, ἡ, καταχρίνεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. σ. 349, ἔνθα ἴδε Λοβ.

αὐθεκούσιος, ον, διάφ. γρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. 247C ἀντὶ **αὐτεξούσιος**.

αὐθεντέω, αὐτοδικῶ, «αὐτοδικεῖν λέγε καὶ οὐκ αὐθεντεῖν» Θωμ. Μάγ. σ. 128· εἶμαι αὐθέντης, ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Α', β' 12· ἔχω αὐθεντίαν, κῦρος νόμου, Χρον. Ἀλεξ. α. 7. Ἰουστινιαν. σ. 619, 9. 2) ἐκτελῶ φόνον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 42.

αὐθέντης, ου, ὁ, συνεσταλμένον ἐκ τοῦ **αὐτοέντης**, (ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ Σοφ.), ὁ πράττων τι ἰδίαις χερσίν, αὐτόχειρ φονεύς, ὅκως... μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ μήτε αὐτῷ σοι εἴην αὐθέντης Ἡρόδ. 1. 117, Εὐρ. Ῥῆσ. 873, Θουκ. 3. 58· τινὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1359:— ὁ ἑαυτὸν ἀποκτείνων, αὐτόχειρ, Ἀντιφῶν 122, ἐν τέλ.: γενικώτερον, ἡ λέξις τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ φονεύσαντός τινα, Εὐρ. Ἀνδρ. 172. 2) ὁ πρωτουργός, ὁ πραγματικὸς ἐκτελεστὴς οἱασδήποτε πράξεως, Πολύβ. 23. 14. 2, Διόδ. 16. 61· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 120. 3) ἀπόλυτος κύριος, δεσπότης, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 69., 8. 309· (ἀντὶ τοῦ δῆμος αὐθέντης χθονὸς ἐν Εὐρ. Ἱκ. 442, ὁ Markland διορθοῖ εὐθυντής). II. ὡς ἐπίθ., αὐθέντης φόνος, αὐθένται θάνατοι, φόνος ἐκτελεσθεὶς ὑπό τινος τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 212, Ἀγ. 1572.— Ἐπίρρ. **αὐθεντῶς** (παρὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἑλλ. γλωσσ.), εὕρηται ἐν Εὐστ. Πονημ. 40. 51, κ. ἀλλ. (Τὸ δεύτερον συνθετικὸν τῆς λέξεως **ἕντης**, ὅπερ ὡσαύτως φαίνεται ἐν τῷ «**συνέντης**· συνεργὸς» παρ' Ἡσυχίῳ, ἀπωλέσθη).

αὐθεντία, ἡ, ἀπόλυτος κυριότης, ἐξουσία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2701. 9, Ἐκκλ. 2) αὐθεντίᾳ ἀποκτείνας, ἰδίᾳ χειρὶ φονεύσας, Δίων Κ. Ἔκλογ. σ. 49.

αὐθεντικός, ή, όν, ἔγκυρος, γνήσιος, Ἐκκλ.:— Τὸ ἐπίρρ. **-κῶς** παρὰ Κικ. π. Ἀττ. 9. 14., 10. 9.

αὐθέντρια, ἡ, δέσποινα, κυρία, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ **αὐθέντης**, Βυζ.

αὐθ-ερμήνευτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἑρμηνεύων, τί δὲ οὕτως αὐθερμήνευτον τῶν νῦν καταλελεγμένων; Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. ρ', τ. 1. σ. 927.

αὐθ-έψης, ου, ὁ, (ἕψω) Λατ. authepsa, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ βράζων, ἀγγεῖον πρὸς βράσιμον ἔχον ὑφ' ἑαυτὸ μέρος διὰ τὸ πῦρ, (πρβλ. **πανθέψης**), πρβλ. Κικ. pro Roscio Amer. 46, Λαμπρίδ. Elagabali Vita 19.

αὐθημεραῖος, α, ον, = **αὐθήμερος**, Ἱππ. 868D.

αὐθημερεί, = **αὐθημερόν**, Σχόλ. Αἰσχίν. σ. 33. 8, Ἔκδ. Ὀξον.

αὐθημερίζω, «τὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν διὰ μιᾶς ἡμέρας ἐπανελθεῖν αὐθημερίσαι» Πολυδ. Α', 64.

αὐθημερινός, όν, = τῷ ἑπομ., ἐφήμερος, ἀπὸ μὲν βλεφάρων αὐθημερινῶν ποιητῶν λῆρον ἀφέντα Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 5. 2) μίσθιος αὐθημερινός, ἐργάτης «μὲ τὴν ἡμέραν», μὲ τὸ «ἡμεροκάματον», Ἑβδ. (Ἰὼβ ζ', 1).

αὐθ-ήμερος, ον, ὁ πραχθεὶς ἢ γενόμενος τὴν αὐτὴν ἡμέραν, «τὸ δὲ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθὲν αὐθήμερον» (Πολυδ. Α', 64), ἡ ῥὶς καταγεῖσα ἀναπλάσσεται μάλιστα μὲν αὐθήμερος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· λόγοι αὐθήμεροι, πρόχειροι, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελέτητοι· ἀμφίβ. παρ' Αἰσχίν. 83. 38. II. Ἐπίρρ. αὐθημερὸν (ὀξύτ., ἴδε Ἡρωδιαν. παρ' Ἰω. Ἀλεξ. 30), ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀμέσως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 456, Ἀριστοφ. Ἀχ. 522, κ. ἀλλ., Θουκ. 2. 12, Δημ. 543. 11· Ἰων. **αὐτημερόν**, Ἡρόδ. 2. 122., 6. 139· ἀλλ' αὐθημερὸν ἐν Ἱππ. Προγν. 42, Ἀφορ. 1249· — αὐθήμερα ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 766.

αὖθι, ἐπίρρ. συντετμημένον ἀντὶ τοῦ **αὐτόθι**, ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνταῦθα, ἐκεῖ, Ἰλ. Κ. 402, κτλ.: αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ Λ. 48· ἐνθάδε κ' αὖθι μένων Ὀδ. Ε. 208· ἐν Λακεδαίμονι αὖθι Ἰλ. Γ. 244· αὖθι δ' ἔχειν, ἐκεῖ δὲ νὰ τὸν κρατῆτε, Ὀδ. Δ. 416. 2) ἐντεῦθεν (εἰ καί τινες ἀμφιβάλλουσι περὶ ταύτης τῆς σημασίας) ἐπὶ χρόνου, παραυτα, παρευθύς, ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι Ἰλ. Ζ. 281, κτλ. — Ἐπ. λέξις ἣ ἐχρήσατο καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἀποσπ. 468)· ἴδε τὴν λέξιν **αὐτόθι**. 3) μεταγεν. = **αὖθις**, Λυκόφρ. 732, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 241· πρβλ. Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. 537.— ὡσαύτως **αὖθιν**, ὅπερ κατὰ τοὺς Θεογν. Καν. 161, 163 λέγεται ὅτι εἶναι τῆς διαλέκτου τῶν Ῥηγίνων.

αὐθι-γενής, Ἰων. **αὐτιγενής, ές**:— αὐτόχθων, ἰθαγενής, ἐπιχώριος, ἐντόπιος, Λατ. indigena, τῷ αὐτιγενεῖ θεῷ Ἡρόδ. 4. 180, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 9· αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοί, οἱ ἐκεῖ ἔχοντες τὰς πηγὰς αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 48· τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτογενὲς μὲν οὐκ ἔστι, δὲν πηγάζει ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 149· κυπάρισσος Εὐρ. Ἀποσπ. 475 a· οἶνος Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 70· γνήσιος, εἰλικρινής, ἰάλεμος Εὐρ. Ῥῆσ. 895· «αὐθιγενής, αὐτόχθων, γνήσιος, ἰθαγενής» καὶ «αὐθιγενές· ἐγγενές, ἐπίγονον» Ἡσύχ.

αὖθις, Ἐπ. καὶ Ἰων. **αὖτις** (ὁ τύπος **αὖτις** ὑπ' ἀγνοίας εἰσαχθεὶς εἰς χειρόγραφα Ἀττ. συγγραφέων, π.χ. Σοφ. Ο. Κ. 234, 1438, διωρθώθη ἤδη καὶ νῦν γράφεται **αὖθις**)· — Ἐπίρρ., ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **αὖ**, πρὸς ὃ συμφωνεῖ κατὰ τὰς πλείστας σημασίας: I. ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν, αὖτις ἰέναι, βαίνειν κτλ., Ἰλ.· ὡσαύτως ἂψ αὖτις Ἰλ. Θ. 335· τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις Ζ. 391· δεῦρο καὖθις ἐκεῖσε Ἀριστοφ. Βάτρ. 1077· — ἀλλ' ἡ σημ. αὕτη εἶναι σπανία παρ' Ἀττ. II. ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ἐκ νέου, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἀττ.· συχνάκις ἐνισχυόμενον, ὕστερον αὖτις Ἰλ. Κ. 27, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 858· ἔτ' αὖτις Ἰλ. Ι. 375· πάλιν αὖτις Ε. 257· οὕτω παρ' Ἀττ., πάλιν αὖθις Σοφ. Ἀποσπ. 434· ἢ συχνότερον, αὖθις πάλιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 364, κτλ.· αὖθις αὖ πάλιν αὐτόθι 1418· αὖ πάλιν αὖθις Ἀριστοφ. Νεφ. 975· μάλ' αὖθις Αἰσχύλ. Χο. 654, πρβλ. 876, Ἀγ. 1345:— ἐπὶ ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος, ἐβόων **αὖθις**, ἔκραζον: «πάλιν», «ξανά»! Ξεν. Συμπ. 9. 4. 2) ἐπὶ μελλοντικῆς ἐννοίας, ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, ἀκολούθως, ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καὶ ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ βουλευσόμεθα, Ἰλ. Π. 140, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 317, Σοφ. Αἴ. 1283, Ἰσοκρ. 63D. III. ἐπὶ ἀκολουθίας, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου, προσέτι, ἐν τῷ μέρει, ἐξ ἄλλου, Αἰσχύλ. Θήβ. 576, Σοφ. Ο. Τ. 1403· οὔτ' ἀδέλτερος οὔτ' αὖθις ἔμφρων Ἀλεξ. ἐν «Φαίδρῳ» 1. 8· ἐνίοτε ἐν τῇ ἀποδόσει ἀντὶ τοῦ δέ, τοῦτο μὲν .., τοῦτ' αὖθις .., Σοφ. Ἀντ. 167· πρῶτα μὲν .., αὖθις δὲ .., Ἡρόδ. 7. 102:—περὶ τοῦ αὖθις αὖ, ἴδε **αὖ** IV· πρβλ. καὶ τὸ **εἰσαῦθις**.

αὐθ-όμαιμος, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὅμαιμος**, Σοφ. Ο. Κ. 335, Λυκόφρ. 222:—Ῥῆμα **αὐθ-ομαιμονέω**, εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής, μαθὼν οὖν ὡς ἡρμόσατο τὴν αὐθομαιμονοῦσαν Μανασσ. Χρον. 3938.

αὐθ-ομολογέομαι, ἀποθ. ἐν τῇ φράσει, πρᾶγμα αὐθομολογούμενον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φανερόν, Λουκ. Ἑρμότ. 59 (ἀμφ. ἀντὶ τοῦ αὖθις ὁμολογούμενον).

αὐθ-όρμητος, ον, αὐτοθέλητος, ἑκούσιος, αὐτοκέλευστος, Εὐστ. 1188. 13. Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. 1370. 23.

αὐθ-ύπαρκτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, οὐσία ἐστὶ πρᾶγμα αὐθύπαρκτον, μὴ δεόμενον ἑτέρου πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύστασιν Ἀναστ. καὶ Κύριλλ. π. Πίστ. σ. 426.

αὐθ-υπόστατος, ον, (ὑφίσταμαι) = τῷ προηγ., Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἔκλογ. 2. 400.

αὐθ-υπότακτος, ὁ, ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἀόρ. β', ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ ἀόρ. α', Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 278, Α. Β. 1086, 144. Ἐπίρρ. **-τως**.

αὐθωρεί, ἢ **αὐθωρί**, Ἐπίρρ. εὐθύς, παραυτα, αὐτοστιγμί, ἡ Πυθία καὶ πρὸ ἐρωτήσεως αὐθωρὶ χρησμοὺς εἴωθέ τινας ἐκφέρειν Πλουτ. 2. 512E, Κικ. π. Ἀττ. 2. 13, 1.

αὐθωρόν = **αὐθωρεί**, Ἱππ. Μοχλ. 845, Στράβ. 3. 172, Πολυδ. Ε', 102 κλ.

αὐΐαχος, ον, (ὁ ἐ. **ἀϝίαχος**), 1) ἢ ἐκ τοῦ α ἀθροιστ. καὶ ἰαχή, καὶ σημαίνει θορυβώδης, πολυτάραχος, 2) ἢ ἐκ τοῦ αν ἢ α στερητ. καὶ δηλοῖ ἀθόρυβος:— ἐν Ἰλ. Ν. 41, ἐπὶ τῶν Τρώων εἰς μάχην βαινόντων, ἄβρομοι, αὐΐαχοι, ὅπερ ὁ Ἀρίσταρχος καὶ ἕτεροι λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ. ἀναφερόμενοι εἰς τὸ Ἰλ. Γ. 2-9. Δ. 429—438· ὅσοι δὲ προτιμῶσι τὴν δευτέραν σημασίαν ἀναφέρουσι τὸν Κόϊντ. Σμ. 13. 70 (ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀνίαχοι**)·— ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξει ἔχει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας: «αὐΐαχοι· ἄνευ βοῆς· μετὰ μεγάλης ἰαχῆς» ἢ ἀΐαχοι· σιωπῇ, ἄφοβοι καὶ αὖοι ἠχοῦντες»· πρβλ. ἄβρομος καὶ ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. 515.

αὐΐδετος, ὅ. ἐ. **ἀϝίδετος, ον**, ἀόρατος, «αὐϊδέτου· ἀφανοῦς, ἀοράτου» Ἡσύχ.

αὐκάν· ἀλκήν· «Κρῆτες» Ἡσύχ.

αὐλαϝυδός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **αὐλῳδός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 15.

αὐλαία, ἡ, (αὐλή) Λατ. aulaeum παραπέτασμα, «ἔξεστι δὲ καὶ τὸ παραπέτασμα αὐλαίαν καλεῖν, Ὑπερείδου εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους 'οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ περιφραξάμενοι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ'», Πολυδ. Δ', 122· ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 201 (ἔνθα -αῖα), Πλουτ. Ἀλέξ. 49, κλ.: ὡσαύτως, τάπης, αὐτόθι 40.

αὐλᾰκ-εργάτης, ου, ὁ, ὁ τέμνων αὔλακας, αὐλακεργάτης σίδηρος Ἀνθ. Π. 9. 742.

αὐλᾰκίζω, μέλλ. -ίσω, (αὖλαξ) ἀνοίγω αὔλακας, ἀροτριῶ, οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, παροιμ. ἐπὶ τῶν μὴ ἐπαναλαμβανόντων τὰ αὐτά, τὰ συνήθη δηλ. καὶ πεπατημένα, Πρατίν. 3: μεταφ., «βωμὸν ἔπλησε θρήνων καὶ κωκυτῶν, τὴν παρειὰν αὐλακίζουσα» Εὐμάθ. 213.

αὐλάκιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **αὖλαξ**, Α. Β. 794.

αὐλάκισμα, τό, -ισμός, ὁ, τὸ ἀνοίγειν αὔλακας, Μανασ. Χρον. 2549, 347.

αὐλακοειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα αὔλακος, Εὐστ. σ. 455. 37.

αὐλακόεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων αὔλακας ἢ ὁ πλήρεις αὐλάκων, Μαξίμου π. καταρχ. 506.

αὐλᾰκοτομέω, αὐλακίζω, γῆν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 40.

αὐλακώδης, ες, (εἶδος) ὁ μετὰ αὐλάκων, ὁ ἔχων αὔλακας· — «ὄγμος σημαίνει ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν» Εὐστ. 831. 59.

αὖλαξ, ᾰκος, ἡ, (ὡσαύτως ὁ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Ἀνθ. Π. 9. 274)· προσέτι **ἄλοξ, οκος**, τὸ δὲ **ὦλξ** εὕρηται μόνον

κατ' αἰτ. ὦλκα, ὦλκας· Δωρ. ὦλαξ Ἐτυμ. Μ. 625. 38)· — τὸ κατὰ τὴν ἄροσιν σχηματιζόμενον «αὐλάκι», Λατ. sulcus, [βόε] ἱεμένω κατὰ ὦλκα, σπεύδοντας κατὰ μῆκος τῆς αὔλακος, Ἰλ. Ν. 707 (οὕτω, κατὰ ὦλκας Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1054)· τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην Ὀδ. Σ. 375· [βόε] ἐρίσαντε ἐν αὔλακι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 437· ἰθεῖαν .. αὔλακ' ἐλαύνειν αὐτόθι 441· ὀρθάς .. αὔλακας ἤλαυνε Πινδ. Π. 4. 405· ἀρότρῳ ἀναρρηγνύντες αὔλακας Ἡρόδ. 2, 14· αἰθέρος αὔλακα τέμνων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1400· ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1016· βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (ἴδε καρπόω) ὁ αὐτ. Θήβ. 593· ἐν ἄλοκι Ἀριστ. Ὄρν. 234. 2) μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ὡς φερούσης τέκνα, σπείρειν τέκνων ἄλοκα Εὐρ. Φοίν. 18· πατρῷαι ἄλοκες, τοῦ πατρός σου ἡ σύζυγος, Σοφ. Ο. Τ. 1210. 3) μεταφ. ὡσαύτως αὖλαξ ἐπὶ τοῦ δέρματος, τραῦμα, κόψιμον, «τζαγγρούνισμα», ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ Αἰσχύλ. Χο. 25· δορὸς ἄλοκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 164· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐφ' ἧς γράφει τις, ποίαν αὔλακα; Ἀριστοφ. Θεσμ. 782, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 68. 4) = ὄγμος, ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἣν ἀποτελεῖ ὁ θερίζων, ποῖός τις δειλαῖε τύ γ' ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ, ὃς νῦν ἀρχόμενος (ἀρχομένω Ahrens) τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις; «ποταπὸς ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας ὅτε νῦν βραθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος.. καὶ οὐχ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν;» (Σχόλ.) Θεόκρ. 10. 6. 5) αὖλαξ ὑδροφόρος, ὑδραγωγεῖον, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 594. 4. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ λέξις εἶναι ποιητική, οὐδαμοῦ ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅτι ὁ μόνος παρ' Ὁμήρ. ἀπαντῶν τύπος εἶναι ἡ αἰτ. ὦλκα· ὅτι τὸ αὖλαξ εὕρηται μόνον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδ., τὸ δὲ ἄλοξ μόνον παρὰ τραγ. ἀμφότερα δέ, τό τε αὖλαξ καὶ ἄλοξ, παρ' Ἀριστοφ. (Ἐκ συγκρίσεως πρὸς τὸ ὁλκός, Λατ. sulcus, καταφαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, δηλ. FΕΛΚ (πρβλ. ἕλκω), διότι παρ' Ὁμ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ Fῶλκα, καὶ τὸ αὖλαξ εἶναι = ἄFλαξ).

αὐλ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς, δηλ. τῶν ἀνακτόρων ὡς καὶ νῦν, καὶ οἱ υἱοὶ Δαυὶδ αὐλάρχαι ἦσαν Ἑβδ. (Β' Βασ. η', 18).

αὔλειος, α, ον, ἐνίοτε καὶ ος, ον, (πρβλ. κατωτ.): — ὁ τῆς αὐλῆς ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι, εἰς τὴν «αὐλόθυραν», Ὀδ. Σ. 239, κτλ.· ἐπὶ προθύροις.., οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου Δ. 104, πρβλ. Πινδ. Ν. 1. 29, Ἡρόδ. 6. 69· ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν Σοφ. Ἀντ. 18· πρὸς αὐλείοισιν ἑστηκὼς πύλαις Εὐρ. Ἑλ. 438: — οὕτω καὶ ἐν τῇ Κωμῳδ. καὶ τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ, ἡ αὔλεια θύρα Ἀριστοφ. Εἰρ. 982, Πλάτ. Συμπ. 212C, πρβλ. Σόλωνα 3· ἡ αὔλειος θύρα Λυσ. 93. 20· αὔλιος καὶ αὐλία θύρα, ἀμφότερα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν «Ἱερείᾳ» 2· ὡσαύτως ἡ αὐλεία καὶ αὔλειος, ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ θύρα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 251, Πολύβ. 5. 76, 4, Πλουτ. Πομπ. 46· ὧν δὲ ἕνεκα κλεὶς καὶ μοχλὸς καὶ αὔλειος Πλούτ. 2. 516F· τὴν αὔλειον ἀποκλείειν Λουκ. Τόξ. 17. Πρβλ. αὐλή, αὐλέειον.

αὐλείτης, ου, ὁ, = αὐλίτης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1487.

αὐλέω: μέλλ. -ήσω· Βοιωτ. μετοχ. αὐλίων Συλλ. Ἐπιγρ. 1579 —80: (αὐλός): — παίζω τὸν αὐλόν, πρῶτον παρὰ Ἀλκμᾶνι 71, Ἡρόδ. 1. 141., 2. 60, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327Α· μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Συμπ. 2, 8, κτλ.· αὐλεῖν ἔξοδον, δηλ. τὸ τελευταῖον αὔλημα, Ἀριστοφ. Σφ. 582. II. Παθ. ἐπὶ ῥυθμῶν, ὁ Βάκχειος ῥυθμὸς ηὐλεῖτο Ξεν. Συμπ. 9, 3· ἀλλά, αὐλεῖται πᾶν μέλαθρον, ὅλος ὁ οἶκος ἀντηχεῖ ἐκ τῶν αὐλημάτων, Εὐρ. Ι. Τ. 367. 2) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἀρκάδων ἀναστάντες ... ᾖσάν τε ἐν ῥυθμῷ. πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι, καὶ ἐπαιώνισαν Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11· οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 7, Ἀριστ. Προβλ. 19. 1· ἴσως εἶναι μέσ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 791Α, πρβλ. ψάλλω 2.

αὐλή, ἡ, πιθαν. ἐκ τοῦ ἄημι, πνέω· διότι ἡ αὐλὴ ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἀναπεπταμένη εἰς τὸν ἀέρα, ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγεται Ἀθήν. 189Β): — Παρ' Ὁμήρ. ἡ πρὸ τῆς οἰκίας ἀνοικτὴ αὐλή, ἔχουσα πέριξ οἰκήματα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Διὸς Ἑρκείου τὸν βωμὸν οὕτως ὥστε οὐ μόνον ἦτο τὸ συνεντευκτήριον τῆς οἰκογενείας ἀλλὰ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς μάνδρα διὰ τὰ κτήνη, Ἰλ. Δ. 433., Λ. 774. Εἶχε δὲ δύο θύρας, δηλ. τὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτην θύραν (πρβλ. αὔλειος), καὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐλῆς φέρουσαν διὰ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν πρόδομον, Ὀδ. Ι. 185: ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν αὐλὴν περὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, Ἰλ. Ω. 452· ὁ θάλαμος τοῦ Τηλεμάχου ἦτο ἐν τῇ αὐλῇ, Ὀδ. Α. 425. 2) ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, αὐλῆς ὑπεράλμενον Ἰλ. Ε. 138, πρβλ. Ὀδ. Ν. 5. II. μεθ' Ὅμηρον αὐλὴ ἦτο τὸ τετράγωνον, περὶ ὃ ἦτο ᾠκοδομημένη ἡ οἰκία ἔχουσα ὁλόγυρα περιστύλιον ἐξ οὗ θύραι ἦγον εἰς τὰ οἰκήματα τῶν ἀνδρῶν· ἀπέναντι δὲ τῆς αὐλείου θύρας ἦτο ἡ μέσαυλος ἢ μέταυλος ἄγουσα εἰς τὸν γυναικῶνα, Ἡρόδ. 3. 77, Ἀριστοφ. Σφ. 131, Πλάτ. Πρωτ. 311Α, κτλ.· πρβλ. Βεκκήρου «Χαρικλέα» 1 σ. 173 κἑξ., 182 κἑξ. III. καθόλου, πᾶσα αὐλή, Ζηνὸς αὐλὴ Ὀδ. Δ. 74, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 247· τὴν Διὸς αὐλὴν Αἰσχύλ. Πρ. 122· αὐλὴ νεκύων Εὐρ. Ἄλκ. 259: — πᾶσα κατοικία, ἐνδιαίτημα, οἴκημα ἢ θάλαμος, Σοφ. Ἀντ. 945, κτλ.· ἐπὶ σπηλαίου, ὁ αὐτ. Φ. 153· ἀγρόνομοι αὐλαί, ἴδε Διντ. εἰς Ἀντ. 785· — μεταγ. ἀγροτικὴ οἰκία, ἔπαυλις Λατ. villa, Διον. Ἁλ. 6. 50· πρβλ. αὔλιον. IV. μεταγ. ἡ αὐλή, ἡ βασιλικὴ αὐλή, Λατ. aula regia, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 347, Πολύβ. 5. 26, 9· οἱ περὶ τὴν αὐλήν, οἱ αὐλικοί, κτλ., ὁ αὐτ. 5. 36, 1, κτλ.· πρβλ. αὐλικός.

αὔλημα, τό, τὸ αὐλούμενον, ὁ αὐλούμενος ῥυθμός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1302· καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν αὐλημάτων καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ σατύρου Πλάτ. Συμπ. 216C, κ. ἀλλ.

αὔληρα, τά, Δωρ. ἀντὶ εὔληρα· — «τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάντας .... παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ αὔληρα εἴρηται» Ἐτυμ. Μ. 393. 5· «αὔληρον: ἱμὰς ἢ σχοινίον, ὅπερ Ἴωνες εὔληρον» Α. Β. 464. 2. (Π.6. ἀντὶ ἄFληρα· ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει τὸν τύπον ἀβληρα (ἀβληρὰ Schmidt).

αὔλησις, εως, ἡ, τὸ αὐλεῖν, μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐοντας Πλάτ. Πρωτ. 327Β, C, κ. ἀλλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14, κτλ.

αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, = αὐλητής, Ἡσ. Ἀσπ. 283, 299, Ἀρχίλ. 110, Θέογν. 825, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 478.

αὐλητήριον, τό, «τόπος παρὰ Ταραντίνοις» Ἡσύχ. — ἐν τῷ ἐν τοῖς Ἱπ. Πλουτ. (1109Ε) χωρίῳ, σύμμικτον, ὥστε γλεῦκος αὐλητήριον, ἐὰν ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐφθαρμένη, ἴσως σημαίνει τὸ ἐν βρασμῷ γλεῦκος.

αὐλητής, οῦ, ὁ, (αὐλέω) ὁ τὸν αὐλὸν παίζων, Λατ. tibicen, Θέογν. 941, Ἡρόδ. 1. 141., 6. 60, 129, Ἀριστοφ. Σφ. 581, Ἀνδοκ. 2. 43, κτλ.

αὐλήτης, ου, ὁ, (αὐλὴ III.) ἴδε αὐλίτης.

αὐλητικός, ή, όν, (αὐλός) ὁ τοῦ αὐλοῦ, ὁ εἰς τὸν αὐλὸν ἀνήκων, κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος δι' αὐλόν, ἢ αὐλητὰς μὲν οὐ νομίζει, αὐλητικὰ δὲ πράγματα; Πλάτ. Ἀπολ. 27Β· ἡ συβώτρια ... ἔχει δὲ μόνον δακτύλους αὐλητικούς Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 12· — ἡ αὐλητικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ αὐλεῖν Πλάτ. Γοργ. 501D, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 15.

αὐλήτρια, ἡ, = αὐλητρίς, Διογ. Λ. 7. 62.

αὐλητρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλητρίς, Θεοπόμπ. Ἱστ. 238, Διογ. Λ. 7. 13.

αὐλητρίς, ίδος, ἡ, κόρη ἔχουσα ὡς ἐπάγγελμα τὸ αὐλεῖν ἐπὶ μισθῷ, αὐλήτρια, Λατ. tibicina, Σιμων. (;) 181, Ἀριστοφ. Ἀχ. 551, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 23, Πλάτ. Πρωτ. 347D· — πολλάκις ἀπεικονίζονται αὐλητρίδες ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων αὐλοῦσαι ἐν συμποσίοις· ἴδε τὸν κατάλογον τῶν ἐν τῷ Βρετ. Μουσείῳ ἀγγείων ἀρ. 740. Ἴδε Γλωσσ. Παρατ. Κόντου σ. 194.

αὔλια, ἡ, (αὖλος) ἔλλειψις ὕλης ἢ ὑλικοῦ, τὸ αὖλον, Ἰεσοκλ. 216.

Αὐλιάδες Νύμφαι, αἱ προστατεύουσαι τὰς αὐλὰς (μάνδρας) τῶν κτηνῶν, ἢ αἱ ἐν αὐλαῖς κατοικοῦσαι, Ἀνθ. Πλαν. 291.

αὐλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλή· τόπος ἔνθα ἐγίνοντο ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐπιδείξεις ῥώμης, Θεοφρ. Χαρ. 5. II. (ἐκ τοῦ αὐλός) μικρὸς σωλήν, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. 6, σ. 61.

αὐλίειον, τό, = αὔλιον II. (εἰμὴ ἀναγνωστέον, αὔλειον) Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1075. 6.

αὐλίζομαι: ἀόρ. α' ηὐλισάμην, ἀείποτε παρὰ Θουκ., ὡς ἐν 4. 13., 6. 7· ηὐλίσθην, ἀείποτε παρὰ Ξεν., πρβλ. Πόππου Ξεν. Ἀν. 2. 3, 22· ἀμφότερα παρ' Ἡροδ., πρβλ. 8. 9., 9. 15: — μεταγν. μέλλ. αὐλισθήσομαι, Ἑβδ.: πρκμ. ηὔλισμαι Ἀρρ. Ἀν. 3. 29, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 1. 17, 5· πρβλ. ἐν-, ἐπ-, κατ-αυλίζομαι; (αὐλή). Εἶμαι ἢ μένω ἐν τῇ αὐλῇ μυκηθμὸν ... βοῶν αὐλιζομενάων Ὀδ. Μ. 265· κλαγγὴ ... συῶν αὐλιζομενάων Ξ. 412· συχνάζω, κατοικῶ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν ἄντρῳ, ἐπὶ προβάτων, Ἡρόδ. 9. 93· περὶ τὴν λίμνην, ἐπὶ πτηνῶν, 3. 110, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 9· οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι Εὐρ. Ἡλ. 304· ἄδειπνος .. ηὐλιζόμην, διηρχόμην τὴν νύκτα, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 28· κυρίως ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, στρατοπεδεύω, καταλύω, Ἡρόδ. 8. 9: — ἐπὶ αἵματος σεσωρευμένου ἔν τινι τόπῳ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2. — Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδομ., ἀλλὰ πρβλ. ἐν-, παρ-αυλίζω.

αὐλικός, ή, όν, (αὐλή) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, ὁ ὅμοιος ἀνθρώπῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἦν μὲν ὁ Δεινοκράτης οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος Πολύβ. 24. 5, 4: ὡς οὐσιαστ. αὐλικὸς ὁ αὐτ. 16. 22, 8, Πλούτ. 2. 778Β.

αὔλιον, τό, οἰκία ἀγροτική, οἰκημάτιον ἐν τοῖς ἀγροῖς, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 103· μάνδρα, σταῦλος, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 345, 593, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4, κτλ.· «βοῦς ἐν αὐλίῳ» παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων» Ἡσύχ. (Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν» 10)· πληρέστερον: «βοῦς ἐν αὐλίῳ γέρων, ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων» Διογεν. Παροιμ. III. 70. II. θάλαμος, σπήλαιον, δι' ἀμφιτρήτος αὐλίου Σοφ. Φ. 19, πρβλ. 954, 1087, 1134, Ἀνθ. Π. 6. 334.

αὔλιος, α, ον, (αὐλὴ I), ἀνήκων εἰς ἐπαύλεις, αὐλίοις .. ἐν ἄντροις, ἐν ἀγροτικοῖς σπηλαίοις, Εὐρ. Ἴων 500, (εἰ καὶ ὁ Ἑρμάννος περιορίζει τὴν σημασ. ταύτην εἰς τὸ αὔλειος ὡς ἐπιθέτου τοῦ ὀνόματος αὐλή, παράγει δὲ τὸ αὔλιος ἐκ τοῦ αὐλός)· — ἀλλ' ἀστὴρ αὔλιος, εἶναι ὁ ἕσπερος, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ὁποίου

ἀποσύρονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, «αὔλιον ἀστέρα τὸν ἕσπερον λέγει, ἢ παρὰ τὸ αὐλίζεσθαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐλαῖς διατρίβειν καθ' ἣν ὥραν ὁ ἕσπερος ἀνατέλλει» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1630, Καλλιμ. Ἀποσπ. 465 (Blomf.). **II.** αὔλιος θύρα = **αὔλειος**, Μένανδ. ἐν «Ἱερείᾳ» 2.

αὖλις, ιδος, ἡ, κατασκήνωσις, ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο «τὸν αὐλισμὸν ἐποιήσαντο, ἐστρατοπέδευσαν» (Σχόλ.) Ἰλ. Ι. 232· αὖλιν ἐσιέμεναι, ζητοῦσαι τὴν κοίτην αὐτῶν, ἐπὶ περιστερῶν ἢ κιχλῶν, Ὀδ. Χ. 470· ἐπίσης ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμ. 71, Εὐρ. Κύκλ. 362.

αὔλισις, εως, ἡ, = **αὐλισμός**, Αἰλ. π. Ζ. 4. 59.

αὐλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ αὐλός, μικρὸς κάλαμος, μικρὸς αὐλός, λιγύφθογγος Θέογν. 241· παροιμ., φυσᾷ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις, ποιεῖ μέγαν θόρυβον, Σοφ. Ἀποσπ. 753. **II.** ἐν γένει, μικρὸς σωλήν, Ἱππ. 238. 30, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424, κτλ.

αὐλισμός, ὁ, κατασκήνωσις, διανυκτέρευσις, κατάλυμα, Σύμμ. Ἱερ. θ', 2, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 180, Ἐτυμ. Μ. 170, 23, Ἡσύχ.

αὐλιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μανδρώσῃ, ἐπὶ κτηνῶν, τὰ δὲ τεχθέντα κατὰ μόνας αὐλιστέον Γεωπ. 18. 3, 8.

αὐλιστήριον, τό, μάνδρα, Στοβ. Ἐκλ. 1. 1074, κατάλυμα, Ἀκύλ. Π. Δ., Ἡσύχ. ἐν λ. **συοβαύβαλοι**.

αὐλιστρίς, ίδος, ἡ, γείτων, τᾶς ἁμᾶς αὐλιστρίδος Ἕρμανν. ἐν Θεοκρ. 2. 146, ἀλλ' αὐλητρίδος Ahrens.

αὐλίτης [ῑ], ου, ὁ, (**αὐλή** III), ἐργάτης ἐν ἐπαύλει, Σοφ. Ἀποσπ. 445· κοιν. γράφεται **αὐλήτης**· προσέτι καὶ **αὐλείτης**, ὃ ἴδε.

αὐλο-βόας, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ ποιῶν βοήν, ὁ αὐλῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 928. 6.

αὐλο-δόκη, ἡ, θήκη αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 5. 206.

αὐλο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα αὐλοῦ, σωληνοειδής, Γρηγ. Νύσσ. — Ἐπίρρ. **-δῶς** ὁ αὐτ.

αὐλο-θετέω, κατασκευάζω αὐλούς, Ἀνθ. Π. 6. 120.

αὐλο-θήκη, ἡ, θήκη αὐλοῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **συρβηνεύς**.

αὐλομᾰνέω, αὐλῶ μετὰ μανίας ἢ ἀγαπῶ μέχρι μανίας τὸ αὐλεῖν, Διοδ. Ἀποσπ. βιβλ. 36.

αὐλο-μανής, ές, ὁ ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὸν αὐλόν, ὁ ἔχων ἰδιάζουσαν μανίαν εἰς τὸ αὐλεῖν, Νόνν. Δ. 8. 29.

αὐλο-μελῳδία, ἡ, ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ μελῳδία, Ψευδο-Καλλισθ. σ. 51Α.

αὐλοποιία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν αὐλούς, Πολυδ. 8. 193.

αὐλοποιική, (ἐνν. τέχνη), ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Εὐθύδ. 289C. Ἐπίρρ. **αὐλοποιικῶς**, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Πολυδ. Ζ', 153 ἀντὶ **αὐλοποιητικῶς**.

αὐλο-ποιός, ὁ, (ποιέω) ὁ κατασκευάζων αὐλούς, Πλάτ. Πολ. 399Δ, 601Δ.

αὐλο-πρωτόκτιστος, ον, αὖλος καὶ πρώτως δημιουργηθείς, Λέων Σικελ. γραμμ. παρ' Ἀλλατ. Hotting. σ. 174.

αὐλός, ὁ, (πιθ. ἐκ τοῦ **ἄημι** φυσῶ): — πᾶν πνευστὸν ὄργανον, συνήθως ἑρμηνευόμενον διὰ τῆς λέξεως φλογέρα, διέφερεν ὅμως αὐτῆς διότι εἶχε γλωσσίδα· ἦτο λοιπὸν εἶδος «κλαρινέτου», Αἰσχίν. 86. 29· οἱ αὐλοὶ κατεσκευάζοντο ἐκ καλάμου ἢ ξύλου ἢ ὀστοῦ ἢ ἐλέφαντος ἢ μετάλλου· ἡ πρώτη περὶ αὐτῶν μνεία γίνεται ἐν Ἰλ. Κ. 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων, πρβλ. Σ. 495· Λύδιος Πινδ. Ὀ. 5. 45· Ἔλυμος ὁ ἐ. Φρύγιος (ὃ ἴδε), Σοφ. Ἀποσπ. 398· Λίβυς Εὐρ. Ἄλκ. 347· ἐν Ἡροδ. 1. 17 αὐλοὶ ἀνδρήϊοι, διακρίνονται ἀπὸ τῶν γυναικηΐων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ τόνου ὡς τὸ Λατ. tibia dextra ἀπὸ τὸ sinistra· ἐν μεταγ. χρόνοις ὑπῆρχον τρία εἴδη αὐλῶν — **ἀνδρεῖοι, παιδικοί, παρθένιοι**, Ἀθήν. 176F, Πολυδ. Δ', 81· ὁ παρθένιος αὐλὸς τοῦ παιδικοῦ ὀξύτερος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7, 1, 7· ἴδε **παιδικός** Ι. 1. Ἐνίοτε ὁ αὐτὸς αὐλητὴς ἔπαιζε δύο αὐλοὺς συγχρόνως, Λῆς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἁδύ τί μοι; Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 5· ὡς συχνάκις ἀπεικονίζεται ἐπὶ Ἑλληνικῶν ἀγγείων, ἴδε Λεξ. Ἀρχ. ἐν λέξει **αὐλός**: — ἐμφυσᾶν εἰς αὐλοὺς Διοδ. 3. 59: — αὐλὸς Ἐνυαλίου, τουτέστι σάλπιγξ Ἀνθ. Π. 6. 151· ὑπ' αὐλοῦ, πρὸς τὸν ἦχον αὐλοῦ, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως πρὸς αὐλόν, ὑπὸ τὸν αὐλὸν Ξεν. Συμπ. 6. 3, κτλ.: — πλ., αὐλοὶ πηκτίδος, οἱ κάλαμοι τῆς πηκτίδος, δηλ. τῆς ποιμενικῆς σύριγγος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 271. **2)** πᾶν ἔγκοιλον, ὀπή, ἡ «θηλεία» εἰς ἣν ἐφηρμόζετο ἡ περόνη τῆς χλαίνης, Ὀδ. Τ. 227· ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς αἱματόεις, «ὁ ἐγκέφαλος δὲ ἀνεπήδησε καὶ ἐξέρρευσεν ἐκ τοῦ τραύματος παρὰ τὴν ἀνάτασιν τοῦ κράνους, ἢ παρὰ τὸν αὐλόν, ἤγουν τοῦ μέρους τοῦ δόρατος, εἰς ὃ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται, κεκραμένος τῷ αἵματι», (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. Ρ. 297 (πρβλ. Ξεν. Κυν. 10, 3, Πολυδ. Ε', 20, καὶ ἴδε ἐν λ. **δίαυλος, δολίχαυλος**)· καὶ ἐν Ὀδ. Χ. 18 τὸ αὐλὸς παχὺς φαίνεται σημαῖνον τὴν ἐκροὴν τοῦ αἵματος διὰ τῶν μυκτήρων, «αὐλὸς νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς κρουνός, ἐξακόντισμα αἵματος, ὀξεῖα ἀναφορά» Σχόλ. — Ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814, 837, αὐλὸς ἐκ χαλκείου, ὁ φυσητὴρ τοῦ χαλκέως, πρβλ. Θουκ. 4. 100· ὁ σωλὴν τῆς κλεψύδρας, Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 7· βλέπειν δι' αὐλοῦ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 35· πρβλ. **σῦριγξ**. **3)** ἐπὶ τῶν κητωδῶν ἰχθύων σημαίνει τὴν ὀπὴν δι' ἧς ἐκφυσῶσι τὸ ὕδωρ, ἔχει δὲ ὁ μὲν δελφὶς τὸν αὐλὸν διὰ τοῦ νώτου, ἡ δὲ φάλαινα ἐν τῷ μετώπῳ ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 1. 5, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 25· ὁ ἐντερικὸς σωλὴν τῶν μαλακίων, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 4. 1, 11· τὸ ἀγγεῖον τὸ συνδέον τὴν καρδίαν μετὰ τῆς ἀορτῆς, ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 16. 4, κτλ. **4)** τὸ στάδιον (πρβλ. **δίαυλος**), Λυκόφρ. 40. **II.** εἶδος ὀστρακοδέρματος ὃ καλεῖται καὶ **σωλήν**, κοινῶς «**σουλῆνα**», ἴδε **σωλὴν** 4.

ἄϋλος [ῡ], ον, στερούμενος ὕλης, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 5, 28, Κλήμ. Ἀλ. 928· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 729 κἑξ. — Ἐπίρρ. **ἀΰλως** Ἀνδρ. Κρήτ. 39, Διον. Ἀρεοπ. σ. 18. 174, 235 κτλ. **2)** ἴδε ἐν λ. **ἄνυλος**.

ἀϋλότης, ητος, ἡ, τὸ ἄϋλον, τὸ ἀσώματον, Πλωτῖν. τ. 1. σ. 32. 14.

αὐλο-τρύπης [ῠ], ὁ, ὁ τρυπῶν αὐλούς, Στράττις ἐν «Ἀταλάντῃ» 1, Ἀριστ. Προβλ. 18. 23.

αὐλο-τρῡπητικῶς, ἐπίρρ., καθ' ὃν τρόπον τρυπᾶται ὁ αὐλός, Πολυδ. Ζ', 153.

αὐλ-ουρός, ὁ, φύλαξ τῆς αὐλῆς ἢ μάνδρας, «αὐλουρός· οἰκοφύλαξ» Ἡσύχ.

αὐλύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλή, μικρὰ αὐλή, Ἀποφθεγμ. Πατέρ. παρὰ Γελασ. (Coteler Eccl. Gr. mon. τ. 1. σ. 417C.)

αὐλῳδία, ἡ, ᾠδὴ ᾀδομένη πρὸς αὐλόν, Πλάτ. Νόμ. 700Δ, Πλούτ. 2. 1132F, Πολυδ. Δ', 58, 83.

αὐλῳδικός, ή, όν, ὁ τῆς αὐλῳδίας, ὁ ἀνήκων εἰς αὐλῳδίαν, Πλούτ. 2. 1132C, κτλ.

αὐλ-ῳδός, ὁ, ὁ ᾄδων πρὸς αὐλόν, Πλούτ. 2. 149F· διάφορος τοῦ αὐλητοῦ, Ἀθήν. 538F, Συλλ. Ἐπιγρ. 1584. 13· πρβλ. **αὐλαϝυδός**.

αὐλών, ῶνος, ὁ, ὡσαύτως ποιητ. ἡ, Σοφ. Ἀποσπ. 493, Ἀριστοφ. Ὄρν. 244, Καρκίνος ἐν «Ἀχιλλεῖ» παρ' Ἀθην. 189D· — πᾶν κοίλωμα μεταξὺ βουνῶν ἢ ὑψωμάτων, κοιλάς, νάπος, χαράδρα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 95, Ἡρόδ. 7. 128, 129, Ἀριστοφ. ἔνθ. ἀνωτ. **2)** διῶρυξ, αὐλαξ, ὀχετός, δαινυμένοισι δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου Ἡρόδ. 2. 100, 127· καὶ ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεσιν ὡς μὴ δύνασθαι διαβαίνειν ἄνευ γεφυρῶν Ξεν. Ἀν. 2. 3, 10. **3)** πορθμός, στενόν, Μαιωτικὸς Αἰσχύλ. Πρ. 731· οὕτω παρὰ Σοφ. Τρ. 100, πόντιοι αὐλῶνες, τὰ θαλάσσια στενά, ποιητικὴ ἔκφρασις περιγράφουσα τὰ μεταξὺ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου στενά. **4)** ὑδραγωγός, αὐλός, σωλήν, ῥεῖν ὥσπερ αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος τὰ τῶν φλεβῶν ποιεῖ ῥεύματα Πλάτ. Τίμ. 79Α· ὁ αὐλοειδὴς πόρος, οὗ γάρ ἐστιν ἀναπνοὴ μυκτήρων ἴδιος, ἀλλὰ παρὰ τὸν αὐλῶνα τὸν περὶ τὸν γαργαρεῶνα, ἢ τὸ ἔσχατον τοῦ ἐν τῷ στόματι οὐρανοῦ Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 8, π. Ζ. Μορ. 3. 3, 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «αὐλὼν στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος καὶ λειμών, ἢ ἔφυδρος τόπος», προσέτι: «αὐλῶνα· Αἰσχύλος καὶ τὴν τάφρον καὶ τὴν πυράν», ὡσαύτως: «αὐλῶνες· οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. φάραγγες (ἢ) τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ ὄρη».

αὐλωνάζειν, «τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύλων» Ἡσύχ.

Αὐλωνιάς, άδος, ἡ, νύμφη τῶν κοιλάδων ἢ φαράγγων, Ὀρφ. Ὕμν. 50.

αὐλωνίζω, «αὐλωνίζουσα· ἐν αὐλῶσι διάγουσα» Ἡσύχ.

αὐλωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **αὐλών**, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 7, 1.

αὐλωνο-ειδής, ές, ἐπὶ χώρας, ὁμοία αὐλῶνι, κοίλη, Διόδ. 19. 17.

αὐλωπίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὁ ἄλλως **καλλιώνυμος** ἢ **ἀνθίας** καλούμενος, τίκτει δὲ καὶ αὐλωπίας, ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν τοῦ θέρους Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 17, 7, Ἡνίοχος ἐν «Πολυπράγμονι» 1, Αἰλ. π. Ζ. 13, 17· πιθ. ὁ αὐτὸς καὶ **αὐλωπός**, ἐν Ὀππ. Ἁλ. 1. 256. Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκράτ. σ. 69 ἐν τέλει.

αὐλῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), ἐν Ἰλ. ἀείποτε, αὐλῶπις τρυφάλεια — κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εἶδος περικεφαλαίας, πάραμήκεις ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν (ὀπάς) καὶ εἰς ὀξὺ ληγούσης· οἱ δὲ ἐκτεταμένον ἔχουσα τὸν λόφον», ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. ἐσήμαινεν αὐλὸν εἰς ὃν προσηρμόζετο ὁ λόφος, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ, «αὐλίσκον ἐχούσῃ, καθ' οὗ πήγνυται ὁ λόφος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 182, κτλ.· ὁ δὲ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 851) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ λόγχης «αὐλῶπιν· αὐλοὺς ἔχουσαν, Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν εἶπεν» Ἡσύχ.

αὐλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων αὐλούς, «αὐλωτοὶ φιμοί· οἱ κημοί, διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο» Ἡσύχ. — «ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ αὐλωτοὶ φιμοὶ διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν προσηρτημένους, οἷς ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ» Πολυδ. Γ', 56· — δς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341· πρβλ. Θήβ. 463, ἴδε καὶ τὴν λέξιν **κώδων**.

αὐξάνω, Πινδ. Ἀποσπ. 130, Ἡρόδ. 7. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 756, Εὐρ. (δίς), Πλάτ., Δημ.· ὡσαύτως **αὔξω** (ποιητ. **ἀέξω**, ὃ ἴδε) Θέογν. 823, Σοφ., Ξεν., Πλάτ.· μέλλ. **αὐξήσω** Θουκ., κτλ., (**αὐξανῶ** μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ.): ἀόρ. α' **ηὔξησα** Σόλων 11, Ξεν.: πρκμ. **ηὔξηκα** Πλάτ. Τίμ. 90Β, Ξεν. Ἱέρ. 2. 15: — Παθ., **αὐξάνομαι** Ἡρόδ., Εὐρ. Μήδ. 918, Ἀριστοφ., Ἰσοκρ., Πλάτ.: **αὔξομαι** Ἡσ. Θ. 493, Μίμνερμ. 2, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ.: πρκμ. **ηὔξημαι** Εὐρ. Ἀποσπ., Πλάτ., Ἰων. αὔξ- Ἡρόδ.· ἀλλ' ὑπερσυντ. ηὔξητο ὁ αὐτ. 5. 78: ἀόρ. **ηὐξήθην** Θουκ., Πλάτ.: μέλλ. **αὐξη-**

θήσομαι Δημ. 1297. 15· ἀλλ' αὐξήσομαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 497Α. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἀέξω). Ποιῶ τι μέγα, τὸ μεγαλώνω, τὸ αὐξάνω, οὐχὶ παρ' Ὁμ. (ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἀέξω), ἀλλὰ συχν. ἀπὸ τοῦ Πινδάρ. π. χ. Ἀποσπ. 118 (125) καὶ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· τῆς μὲν ὕβριν αὐξανούσης Ἡρόδ. 7. 16, 1· πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 756· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἰσχναίνειν**, Πλάτ. Πολιτ. 293Β· εἰς ἄπειρον αὔξ. τι ὁ αὐτ. Νόμ. 910Β· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. Πολ. 573Α· ἐπὶ πλεῖον ηὖξον τὴν .. τέχνην Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1.16, κτλ. **2)** αὐξάνω, προάγω εἰς δύναμιν, ἐνισχύω, ὑψώνω, μεγαλύνω, εἰ δὲ Θεσσαλοὶ τὰ Ἑλλήνων αὔξον, ὡς ἐμοὶ δοκέειν, ἐμήδιζον ἂν οἱ Φωκέες Ἡρόδ. 8. 30· αὔξ. πόλιν Σοφ. Ἀντ. 191, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 2· ὡσαύτως ἀνυψῶ διὰ τῶν πράξεών μου, δοξάζω, μεγαλύνω, πόλιν, πάτραν Πινδ. Ο. 5. 8, Π. 8. 53, καὶ Τραγ.· τιμῶ, μεγαλύνω, ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινεῖν καὶ αὔξειν τινὰ Πλάτ. Λυσ. 206Α· σέ γε .. καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν, τιμᾶν σε ὡς .., Σοφ. Ο. Τ. 1092:— ἐπὶ ῥήτορος, μεγαλοποιῶ, ἐπὶ μεῖζον αἴρω, ἐξογκώνω, αὔξειν καὶ μειοῦν Ἀριστ. Ρητ. 2. 26, 1. **3)** μετ' ἐπιθ., αὔξ. τινὰ μέγαν (δηλ. ὥστε γίγνεσθαι μέγαν), ἀνατρέφω τινὰ καὶ καθιστῶ αὐτὸν μέγαν, Πλάτ. Πολ. 565C· μείζω πόλιν αὔξει Εὐρ. Ι. Α. 573· τὸν ὄγκον .. ἄπειρον αὔξειν Πλάτ. Πολ. 591D· ἴδε κατωτ. II. 2. **4)** αὔξειν ἔμπυρα, θυσιάζειν, Πινδ. Ι. 4. 107 (3. 80), πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 537. **II.** Παθ. αὐξάνομαι, ἐνδυναμοῦμαι, «μεγαλώνω», γίνομαι περισσότερος, μεγαλείτερος, ἰσχυρότερος, κτλ., Ἡσ. Θ. 493, Πινδ. Π. 8. 132, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 7. 189, κτλ.· αὔξηται ἐς πλῆθος ὁ αὐτ. 1. 58· ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι ὁ αὐτ. 2. 14· ἐπὶ παιδίου, «μεγαλώνω», ὁ αὐτ. 5. 92, 5· ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται, περὶ τοῦ Θησέως, Εὐρ. Ἱκ. 323· ηὐξανόμην ἀκούων, ὑπερηφανευόμην, «ἐκόρδωνα», Ἀριστοφ. Σφ. 638· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅσοι μὲν νυν αὐτῶν αὐξόμενον ἔμαθον τὸν ἄνεμον Ἡρόδ. 7. 188· ὡσαύτως, γίνομαι τέλειος, Δημ. 1402, ἐν τέλει. **2)** μετ' ἐπιθ., αὔξεσθαι μέγαν, γίγνεσθαι μέγαν, Εὐρ. Βάκχ. 183, Πλάτ., κτλ.· αὔξ. μείζων Αἰσχύλ. Ἱκ. 337, Πλάτ. Νόμ. 681Α· αὔξ. ἐλλόγιμος ὁ αὐτ. Πρωτ. 327C· μέγας ἐκ μικροῦ .. ηὔξηται Δημ. 1168· ἴδε ἀνωτ. I. 3. **3)** ἐπὶ ῥημάτων, λαμβάνω αὔξησιν, Ἐτυμ. Μ. 399. 47. **III.** τὸ ἐνεργ. μετ' ἀμεταβάτου σημασίας μόνον παρὰ τοῖς μεταγ. Ἀττ., ὡς παρ' Ἀριστ. (Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 13, 3, Ἱστ. Ζ. 9. 42, 5), συχνότατα δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα μέχρι σήμερον.

αὔξη, ἡ, = **αὔξησις**, Ἱππ. 238. 4, καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι, σώματος αὔξη καὶ φθίσις Πολ. 521Ε· τὴν γένεσιν καὶ αὔξην καὶ τροφὴν αὐτόθι 509Β· ὡσαύτως κατὰ πληθ. αὐτ. Φιλ. 42D. **II.** διάστασις, ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμβάνειν Πλάτ. Πολ. 528Β. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Α. Β. 464. 3, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 249. 2.

αὔξημα, τό, = τῷ προηγ., Ἱππ. 259. 2.

αὐξηρός, όν, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὑγιῶς ἐν Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 588, πρέπει νὰ σημαίνῃ τὸν τελείως ηὐξημένον, «τὸν μέγαν» ὡς ἑρμηνεύει καὶ ὁ Σχολ., ἀλλ' ἴσως ἦτο αὖ ξηρῶν, διότι ὁ Σχολιαστ. προστίθησι καὶ τὴν ἑρμηνείαν «ἢ ξηρῶν, τῶν αὐχμηρῶν».

Αὐξησία, ἡ, θεὰ τῆς αὐξήσεως, Ἡρόδ. 5. 82 κέξ.· πρβλ. **Αὐξώ**, **Ἀζησία**.

αὔξησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Θουκ. 1. 69, Ἀριστ., κτλ.· ἐπὶ γεννημάτων, Ἡρόδ. 2. 13· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 546Β, πρβλ. **αὔξη**. **2)** μέγεθος, ἐπὶ ῥητορικοῦ λόγου, ἔχει οὖν αὔξησιν Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 4. **3)** παρὰ Γραμμ. ἡ αὔξησις, Ἐτυμ. Μ. 338. 48.

αὐξητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ αὐξάνειν, αἴρειν, μεγαλύνειν, Μένανδ. 93, ἔκδ. Heeren.

αὐξητής, οῦ, ὁ, αὐξάνων, ὁ προξενῶν αὔξησιν, κοσμοκράτωρ αὐξητά, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν Ὀρφ. Ὕμν. 10. 11., 14. 8.

αὐξητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ αὐξάνῃ, νὰ μεγαλώνῃ. ἀφοριστέον ἄρα τήν τε θρεπτικὴν καὶ τὴν αὐξητικὴν ζωὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12· εἰς μῆκος αὐξητικά, τὰ αὐξάνοντα εἰς μῆκος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 9, 1: — Ἐπίρρ. **-κῶς** Φίλων 1. 492. **II.** ἐνεργ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν αὔξησιν, τινος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394. **2)** μεταφ. ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ μεγεθύνων, ὁ μεγαλύνων, χρηστέον δὲ καὶ τῶν αὐξητικῶν πολλοῖς Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 38· — Ἐπίρρ. **-κῶς** Λογγῖν. 38. 2.

αὐξητός, όν, ὃν δύναταί τις νὰ αὐξήσῃ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 2, Ἱστ. Ζ. 10. 5, 5.

αὐξί-βιος, ον, ὁ ἐπιμηκύνων τὴν ζωήν, Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 96.

αὐξι-θαλής, ές, (θάλλω) ὁ τὴν αὔξησιν προάγων, αὐξιθαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὥρῃσι βρύουσα Ὀρφ. Ὕμν. 26. 3.

αὐξί-κερως, ω, ὁ φύων κέρατα, κερασφόρος Meineke Ἀρχίππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 2.

αὔξιμος, ον, ὁ προάγων τὴν αὔξησιν, Ἱππῶναξ 87, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7. 5, Ξεν. Κυν. 7. 3. **II.** ἀμετάβ., ὁ αὐξάνων, ὁ μὴ μένων ἀναύξητος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825.

αὐξίς, ίδος, ἡ, «αὐξίς, εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορδύλην λέγουσι. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς» 7, Α. Β. 464. 5· ὅταν γὰρ τέκωσιν οἱ ἰχθύες ἐν τῷ Πόντῳ, γίγνονται ἐκ τοῦ ᾠοῦ ἃς καλοῦσιν οἱ μὲν σκορδύλας, Βυζάντιοι δὲ αὐξίδας διὰ τὸ ἐν ὀλίγαις αὐξάνεσθαι ἡμέραις Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 17, 13, Νικ. Ἀλεξιφ. 469. Ἡ γραφὴ **αὖξις, ιδος** εἶναι ἡμαρτημένη.

αὐξί-τροφος, ον, ὁ τὴν αὔξησιν τρέφων, προάγων, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 17., 50. 12.

αὐξι-φαής, ές, ὁ τὸ φῶς αὔξων, Μανέθ. 5. 174, 257.

αὐξί-φυτος, ον, ὁ αὐξάνων τὰ φυτά, ὁ προξενῶν τὴν αὔξησιν αὐτῶν, θεοῦ φυτηκομούμενος παλάμαις αὐξιφύτοις Μανασσ. Χρον. 5715.

αὐξί-φωνος, ον, ὁ ἐνισχύων τὴν φωνήν, Φιλήμ. Λεξ. ἐν λ. **ἀλεξίκακος**.

αὐξί-φωτος, ον, ὁ αὐξιφαής, ὁ ἔχων ἢ πέμπων πλειότερον φῶς, Ἐτυμολ. Μ. 59. 40·— ῥῆμα **-φωτέω**, αὐξάνω ὡς πρὸς τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς σελήνης· — καὶ οὐσιαστ. **-φωτία**, ἡ, αὔξησις φωτός, Βυζ.

αὐξο-μείωσις, εως, ἡ, ἡ πλήμμυρα καὶ ἡ ἄμπωτις τῆς παλιρροίας, Χρηστομάθ. Στράβ. 32 Huds.· ἡ αὔξησις καὶ ἐλάττωσις τῆς σελήνης, Φωτ. Βιβλ. 109. 29:— τὸ ῥῆμα **αὐξο-μειόω**, παρὰ Πτολ.

αὐξο-σέληνον, τό, ἡ αὔξησις τῆς σελήνης, ἡ αὐξομένη σελήνη, Ἀνθ. Π. 5. 271.

Αὐξώ, οῦς, ἡ, (αὐξάνω) μία ἐκ τῶν Χαρίτων κατ' Ἀθηναίους, τιμῶσι .. ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην· τὸ γὰρ τῆς Καρποῦς ἐστιν οὐ Χάριτος ἀλλὰ Ὥρας ὄνομα Παυσ. 9. 35, 1, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 22. Ἐν τῷ ὅρκῳ ὃν ὤμνυον οἱ ἔφηβοι ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Αὐξοῦς, Πολυδ. Η', 106 ἐν τέλει.

αὔξω ἴδε **αὐξάνω**.

αὐό-κωλος, ον, ὁ ἔχων τὰ κῶλα ξηρά, Σιμων. Ἰάμβ. 6. 76, κατὰ Bgk. ἀντὶ **αὐτόκωλος**.

αὐονή, ἡ, (αὖος) ξηρότης, ξηρασία, στέγνη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 333, ἔνθα ἴδ. Ἕρμαννον.

αὐονή, ἡ, (αὔω, κράζω) κραυγή, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 20.

αὖος, η, ον, καὶ Ἀττ. **αὖος**, α, ον, (αὔω): — ξηρός, αὖα πάλαι, περίκηλα, ξηρὰ ἀπὸ πολλοῦ, περισσῶς κατεσκληκότα, ἐπὶ ξύλων, Ὀδ. Ε. 240· αὔην καὶ διερὴν ἀρόων (ἐνν. γῆν) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 458· ξηρός, ἐπὶ καρποῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁπαλός**, Ἡρόδ. 2. 71, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 761C· μεμαραμμένος, ἐξηραμμένος, ἐπὶ φύλλων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 534:— ἐν Ἰλ. μόνον ἐν τῇ φράσει, αὖον ἀϋτεῖν ἢ αὔειν, ἀποτελῶ ξηρὸν ἦχον (ὡς τὸ aridus fragor ἐν Οὐεργ., πρβλ. **καρφαλέος**), ἐπὶ μετάλλου, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. «αἱ περικεφαλαῖαι δὲ αὐτῶν ξηρὸν ἦχον ἀπετέλουν, περιήχουν» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 160· αὖον ἄϋσεν, [ὁ χαλκοῦς χιτών], Ν. 441:— μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ, «μὴ ἐξονυχίζου ἐν ταῖς ἑορταῖς, μηδὲ τὸν ξηρὸν ὄνυχα ἐκ τῶν χλωρῶν καὶ ζώντων δακτύλων τῆς πεντόζου χειρὸς ἀποτέμνε», (Σχόλ. Τζέτζ.) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 741. **2)** κατεσκληκώς, μεμαραμμένος, ἐπὶ γέροντος, ἀλλ' αὖός εἰμ' ἤδη τρέμων Ἀριστοφ. Λυσ. 385· σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὖον ἐγένετο Ἀλεξ. ἐν «Ὀλυμπιοδώρῳ» 1. **3)** ἀπεξηραμμένος, ξηρός, χὠ τὰς βῶς βόσκων χαὶ βόες αὐότεραι Θεόκρ. 8. 48· δίψῃ αὔη Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1037. 8· ἐκπεπληγμένος, ἐγὼ δ' ὥσπερ τυφῶνι βληθεὶς αὖος, ἀπόπληκτος εἱστήκειν, ὡς τὸ τῆς σημερινῆς «ἔμεινα ξερός», Ἡλιοδ. Αἰθ. 1. 12, σ. 19, ἴδε σημείωσιν Κοραῆ τ. 2. σ. 23.

αὐότης, Ἀττ. **αὐότης**, ητος, ἡ, ξηρότης, ξηρασία, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 11. 5.

ἀϋπνέομαι, ἀποθ. εἶμαι ἄϋπνος, Α. Β. 7.

ἀϋπνία, ἡ, τὸ ἄϋπνον εἶναι, Πλάτ. Νόμ. 807Ε, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6.

ἄ-ϋπνος, ον, [ῠ] ὁ ἄνευ ὕπνου, ὁ μὴ κοιμώμενος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ι. 404., Κ. 84., Τ. 591, Αἰσχύλ. Πρ. 32, Εὐρ. Ὀρ. 83, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26· ἔχειν ἀΰπνους ἄγρας, ἐπὶ ἁλιέων, Σοφ. Αἴ. 880· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἄυπνα τ' ὀμμάτων τέλη Εὐρ. Ἱκ. 1137: — ἀκολούθως μεταφ. ὁ μὴ ἠρεμῶν, ἀΰπνων πηδαλίων (ἄτον Elmsley, ἄπυον Δινδόρφ. κλ.) Αἰσχύλ. Θήβ. 206· ἄϋπνοι κρῆναι, ἀεὶ ῥέουσαι, Σοφ. Ο. Κ. 685· ἀΰπνους ἀκτάς, ἀεὶ τρικυμιώδεις, Εὐρ. Ι. Τ. 423. **2)** ἐπὶ νυκτῶν, ἃς διέρχεταί τις ἄϋπνος, πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον Ἰλ. Ι. 325, Ὀδ. Τ. 340: — ὡσαύτως, ὕπνος ἄϋπνος, ἀνήσυχος, τεταραγμένος ὕπνος, Σοφ. Φ. 848.

ἀϋπνοσύνη, ἡ, = **ἀϋπνία**, Κόϊντ. Σμ. 2. 155.

αὔρα, Ἰων. **αὔρη**, ἡ, (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄημι**) ἀὴρ ἐν κινήσει, πνοὴ ἀέρος, κυρίως δροσερὰ πνοὴ ἐκ θαλάσσης ἢ ἐκ ποταμῶν ἐρχομένη, ἢ ὁ δροσερὸς ἀὴρ τῆς πρωίας, Λατ. aura, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει Ὀδ. Ε. 469, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 147, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668, καὶ συχν. παρὰ ποιηταῖς· σπάν. ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ λόγῳ, αὔρας ἀποπνεούσας ὁ Νεῖλος μοῦνος οὐ παρέχεται Ἡρόδ. 2. 19, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 401C, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29, Συμπ. 2, 25. **2)** μεταφ., θυμιαμάτων αὔρα, ἡ εὐώδης πνοὴ θυμιαμάτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1717· ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται, ἐπὶ τοῦ ἀχνοῦ τηγανιζομένων ἰχθύων, Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 22· δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς Διονύσ,

ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 40. **3)** μεταφ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς εὐμεταβόλου φορᾶς τῶν πραγμάτων, μετάτροποι πνέουσιν αὖραι Εὐρ. Ἠλ. 1148· πολέμου μετάτροπος αὖρα Ἀριστοφ. Εἰρ. 945· ἐπὶ τρόμου ἢ ὀξέος πόνου διαθέοντος ὅλον τὸ σῶμα, δι' ἐμᾶς ἦξέν ποτε νηδύος ἅδ' αὔρα Εὐρ. Ἱππ. 165· εὐναῖος γαμέτας συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις γενναίας ἀλόχῳ ψυχᾶς Ἱκ. 1029· ἔνθα ἡ φράσις, αὖραι ἄδολοι ψυχᾶς, σημαίνει τὴν ἁγνὴν καὶ ἄδολον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς· αὔρῃ φιλοτησίῃ, ἐπὶ τῆς ἑλκυστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ θήλεος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 114.

αὐράω, ἴδε **ἀπαυράω**.

αὔρηκτος, ὅ ἐ. **ἄ-Fρηκτος**, Αἰολ. ἀντὶ ἄρρηκτος, Εὐστ. 548, 31.

αὐριβάτης, ὁ, (**αὖρι** = ταχέως, Α. Β. 464) ὁ ταχέως βαδίζων, ταχυβάμων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 263.

αὐρίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀναβάλλω εἰς τὴν αὔριον, «αὐρίζειν· ῥιγοῦν (Κύπριοι) καὶ τὸ εἰς αὔριον ὑπερτίθεσθαι» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 171, ἐν τέλ.

αὔριον, ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. **ἠώς**)· Λατ. cras, Ἰλ. Ι. 357, Ὀδ. Α. 272, Ἀττ.: αὔριον τηνικάδε, αὔριον τοιαύτην ὥραν, Πλάτ. Φαίδων 76Β.— ὡσαύτως, ἐς αὔριον Ἰλ. Θ. 538, ἢ μέχρι τῆς αὔριον, ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον Ὀδ. Λ. 351· οὕτως, ἐς αὔριον Νικοχάρης ἐν Ἀδήλ. 1. πρβλ. **ἐπαύριον**. **II**. ὡς οὐσιαστ. αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, τῇ αὔριον ἡμέρᾳ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν ἐπιγνώσεται, (ἴδε **διαείδω**), Ἰλ. Θ. 535. **III**. παρ' Ἀττ., ἡ αὔριον (ἐνν. **ἡμέρα**) Σοφ. Ἀποσπ. 945, (ἐν Ο. Τ. 1090, ἀνάπαιστός τις οἷον ἑτέραν, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου)· τὴν αὔριον μέλλουσαν Εὐρ. Ἄλκ. 784· μετὰ τοῦ **ἡμέρα**, ἡ αὔρ. ἡμέρα Ξεν. Οἰκ. 11. 6, Λυσ. 175. 35· ὡσαύτως, ἡ ἐς αὔριον ἡμέρα Σοφ. Ο. Κ. 567· τὸ ἐς αὔριον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 685· εἰς τὴν αὔριον Ἄλεξ. ἐν «Ὕπνῳ» 2, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, εἰς ταὔριον Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγχίσῃ» 1. Meineke· ὁ αὔριον χρόνος Εὐρ. Ἱππ. 1117·— ἡ Αὔριον, κατὰ προσωποποίησιν ὑπὸ Σιμωνίδου 47.

αὐρινός, **ή**, **όν**, ὁ τῆς αὔριον, «αὐρινὸς διὰ τοῦ ι· ἐπὶ καιροῦ γάρ ἐστιν» Χοιροβ. ἐν Ὀρθογρ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 331.

αὖρον, τό, Λατ. aurum, χρυσός, Ζώσιμ. 4. 28.

αὖροι· «λαγοί· ἴσαυροι» Ἡσύχ., κατὰ Κοραῆν διορθωτέον «αὖροι· λαγοί, ἢ σαῦροι», ἴδε Ἡλιοδ. Αἰθ. τ. 2. σ. 345.

αὐρο-φόρητος, **ον**, ὁ ὑπὸ τῆς αὔρας ἤτοι τοῦ ἀνέμου φερόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1485.

αὔρω, ἴδε **ἀπαυράω**.

αὖς, **αὐτός**, = **οὖς**, **ὠτός**, «αὖς, αὐτός· Κρῆτες καὶ Λάκωνες» Ἡσύχ.: «ὃ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οὖς, ὠτός, ἐκάλουν, τοῦτο Κρῆτες καὶ Λάκωνες ... αὖς, αὐτός, ὠνόμαζον· ὡς οὖν παρὰ τὴν ὠτὸς γενικὴν τὸ ὠτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν αὐτός, τὸ αὐτίον ἐσχημάτισται» Σημείωσ Κοραῆ ἐν Ἡλιοδ. Αἰθ. τ. 2. σ. 345.

αὑσαυτοῦ, **-τᾶς**, **-τοῦ**, Κρητ. τύπος ἀντὶ **ἑαυτοῦ**, **-ῆς**, **-οῦ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2566, πρβλ. Ahrens Δωρικ. Διαλ. 273.

αὔσιος, = **τηΰσιος**, Ἴβυκ. ἐν Ἐτυμ. Μ. σ. 171. 7.

αὐσταλέος, **α**, **ον**, Ἐπ. **ἀϋσταλέος** Ὀδ. Τ. 327, Ἡσ. Ἀσπ. 265, Θεόκρ. 14. 4· ὁ τύπος αὐσταλέος παρὰ Καλλ. εἰς Δήμ. 17, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 200, κλ. (**αὔω**, ξηραίνω): — ἡλιοκαής, αὐχμηρός, ξηρός, στεγνός, Λατ. siccus. squalidus· πρβλ. **αὐαλέος**, **αὐχμηρός**.

αὐστηρία, ἡ, = **αὐστηρότης**, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 12, 6: — μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐστηρότης, τραχύτης, Πολύβ. 4. 21, 1. κτλ.

αὐστηρός, **ά**, **όν**, (**αὔω**, ξηραίνω) ὁ καθιστῶν τὴν γλῶσσαν ξηρὰν καὶ τραχεῖαν, τραχύς, δριμύς, πικρός, ὕδωρ Πλάτ. Φίλ. 61C, πρβλ. Τίμ. 65D· οἶνος αὐστ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **γλυκὺς** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, π. Ἀγμ. 770, Ἀριστ. Προβλ. 3. 13· ὀσμὴ ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 9, 5: — αὐστηρίζων, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. αὐστηρίζω, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς τοῦ Ermerins Ἰατρικοῖς Ἀνεκδότοις 235. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. austerus, τραχύς, στρυφνός, δύσκολος, ποιητὴς Πλάτ. Πολ. 398Α· σοβαρὸς ἀκόμψευτος, πραγματεία Πολύβ. 9. 1, 2, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Δημ. 47· γυμνάδος αὐστηρὸν .. πόνον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 201. **6)** ἐπὶ ἠθ. ἐννοίας, τραχύς, χαλεπός, σκληρός, αὐ. καὶ αὐθάδης Διον. Ἁλ. 6. 27, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 19. 21:— Ἐπίρρ. **-ρῶς** Διον. Ἁλ. π. Δημ. 55, κτλ.

αὐστηρότης, **ητος**, ἡ, τραχύτης, δριμύτης, οἴνου Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29· ἡ περὶ οἴνου αὐστ., ἀντιθέτως πρὸς τὸ **γλυκύτης** Πλάτ. Θεαίτ. 178C. **2)** μεταφ. τραχύτης, χαλεπότης, τοῦ γήρως ὁ αὐτ. Νόμ. 666Β, πρβλ. Δίωνα Κ. 56. 3.

αὐτ-άγαθος, **ον**, ὁ, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὴν ἀγαθότητα, ὁ φύσει ἀγαθός, Θεοδ. Προδρ. Τετράστ. εἰς τὴν Γέν. σ. 10—καὶ οὐσ.

αὐταγαθότης, **ητος**, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, Νικήτ. Δαβ. Παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 179.

αὐτ-άγγελος, ὁ, ὁ αὐτοπροσώπως ἀναγγέλλων τι, Σοφ. Φ. 568, πρβλ. 500 (ἔνθα διαιρεῖται, πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον)· ὁ φέρων ἀγγελίαν περὶ πράγματος ὅπερ ἰδίοις ὄμμασιν εἶδεν, Θουκ. 3. 33· μετὰ γεν. πράγμ., λόγων αὐτ. Σοφ. Ο. Κ. 333, πρβλ. Πλούτ. 2. 489Ε.

αὐτ-άγγελτος, **ον**, αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγγελλόμενος, αὐτοάγγελτος, αὐτάγγελτος ἡ συμφορὰ Βασίλ. τ. 2. σ. 956D.

αὐτ-άγητος, **ον**, (ἄγαμαι), ὁ ἑαυτὸν θαυμάζων, «αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν, Ἴων Ἀλκμήνῃ (ἀποσπ. 8)· ἔνιοι δὲ αὐθάδεις. καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται» Ἡσύχ.

αὐταγρεσία, ἡ, ἑκουσία πρᾶξις ἣν πράττει τις ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδενὸς ἐπιτάξαντος, ἐξ αὐταγρεσίης Καλλ. Ἀποσπ. 120. 2.

αὐτ-άγρετος, **ον**, (ἀγρέω) ποιητ. ἀντὶ τοῦ **αὐθαίρετος**, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, «τουτέστιν, εἴπερ αὐθαίρετα ἢ μᾶλλον αὐτόθεν ἀγειρόμενα ἢ ἀγρευόμενα καὶ παραυτὰ γινόμενα ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ πράγματα, πρῶτον ἂν τὸν τοῦ Ὀδυσσέως εἱλόμεθα νόστον» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 148· σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 474. **2)** ὁ ἰδίαις χερσί τινος ἀγρευθείς, εἰ μὴ κούρην αὐτάγρετον .. ἄξουσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 231. **II**. ἐνεργητ. λαμβάνων ἢ ἐκλέγων ἐλευθέρως, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 19, Ὀππ. Ἁλ. 5. 588.

αὐτ-άδελφος, **ον**, ἀδελφικός, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὸν τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; Αἰσχύλ. Θήβ. 718, Εὐμ. 89· ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Σοφ. Ἀντ. 1. **II**. ὡς οὐσιαστ. ὁ καθ' αὐτὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, αὐτόθι 503, 696.

αὐτ-αίτιος, **ον**, ὁ ἑαυτοῦ αἴτιος, Ἐκκλ.

αὐτ-αιώρητος· «ὑφ' ἑαυτοῦ μετεωριζόμενος» Ἡσύχ.

αὐτ-άλκης· «ζωμός. καὶ ὁ αὐτάρκης» Ἡσύχ.

αὐτ-άναξ, **κτος**, ὁ, = **αὐτοκράτωρ**, Κ. Μανασσ. Χρον. 2343, 2468, κ. ἄλλοι.

αὐτανδρί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., Πολύβ. 3. 81, 11.

αὔτ-ανδρος, **ον**, (ἀνὴρ) «σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν» Ἡσύχ., ναῦς αὐτάνδρους λαβεῖν, κτλ., Πολύβ. 1. 23, 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 582· πρβλ. Θουκ. 2. 90· ἐντεῦθεν, τὸν τῆς πόλεως λαὸν αὔτανδρον, ὁλόκληρον τὸν ἐξ ἀνδρῶν συνιστάμενον λαὸν τῆς πόλεως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 31.

αὐτ-ανέψιος, ὁ, ἀνεψιός, δηλ. ἐξάδελφος, «οἱ μέντοι αὐτανέψιοι οὐδὲν πλέον τῶν ἀνεψιῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ταὐτόν» Πολυδ. Γ', 28· πῶς φῶ, πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; Αἰσχύλ. Ἱκ. 933, 984, Εὐρ. Ἡρακλ. 987· αὐτανέψιος δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου Πλάτ. Εὐθύδ. 275Β· «αὐτανέψιος... πρῶτος ἐξάδελφος» Εὐστ. Πονημάτ. 271, 90· τὸ θηλ. **-ία** παρὰ Λυκόφρ. 811.

αὐτάντης, «ὁ προεστὼς τινος πράγματος. καὶ αὐθεντῶν» Ἡσύχ. ἔνθα ἡ γραφὴ εἶναι **αὐτάντας** ὡς ὀνομαστική.

αὐτανίδας· «αὖθις πάλιν» Ἡσύχ.

αὐτ-απειρία, ἡ, αὐτὸ τὸ ἄπειρον, ἀπειρίαν ἄπειρον αὐταπειρίαν Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 476, 23: — ὡσαύτως, **αὐτοπειρία** Πρόκλ.

αὐτάρ, σύνδεσμ., ἀλλά, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, πρὸς τούτοις, Ὅμ.· κυρίως ἐπὶ ἀντιθέσεως, π. χ. ἐν Ὀδ. Ν. 286. οἱ δ' ἐς Σιδονίην... ᾤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ· ἀλλ' ὡσαύτως πρὸς δήλωσιν ταχείας διαδοχῆς λεπτομερειῶν, π. χ. Ἰλ. Β. 405· ἀντιτίθεται τῷ μέν, Ἥφαιστος μὲν .., αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς Ἰλ. Β. 102 κἑξ. πρβλ. Ὀδ. Τ. 513 κἑξ.· αὐτάρ τοι, ἀλλ' ὅμως, ἐν τούτοις, αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην Ἰλ. Ο. 45.— ὡς τὸ **ἀτὰρ** τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ περιόδου.—Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀτάρ**, παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμίππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 17, ἐν ἑξαμέτρῳ.

αὐταρέσκεια, ἡ. οὐσιαστ. τοῦ **αὐτάρεσκος**, τὸ ἀρέσκειν ἑαυτῷ, Συμμ. Π. Δ., Βασίλ. III 929C.

αὐτ-άρεσκος, **ον**, ἑαυτῷ ἀρέσκων, αὐθαίρετος, αὐθάδης, Ἰγνάτ. πρὸς Ἐφεσ. 47, 19 ἔκδ. Cotel., Θεόδ. Στουδ. σ. 28, κλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 621. Τὸ ῥῆμα **αὐταρεσκέω**, εἶμαι αὐτάρεσκος, Γεωρ. Παχυμ. Μιχ. Παρακλ. 5. 263D.

αὐτ-άρεστος· «ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος», Ἡσύχ.

αὐτάρκεια, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **αὐτάρκης**, τὸ νὰ ἀρκῆται τις εἰς ὅσα ἔχει, τὸ νὰ ζῇ τις ἀνέτως ἐκ τῆς ἑαυτοῦ περιουσίας, οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, Πλάτ. Φίλ. 67Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 5, κ. ἀλλ.· αὐτ. ζωῆς ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 5, 3· κτήσεως ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8, 14· ἡ τῆς τροφῆς αὐτάρκεια ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 6.

αὐταρκέω, παρέχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, αὐτάρκησεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπήρκησεν αὐτῷ, Ἑβδ. (Δευτ. λβ', 10). Τὸ χωρίον τοῦτο κατὰ τὸ νῦν Ἑβρ. κείμενον εἶναι: «ἐν γῇ ἐρήμῳ εὕρηκεν αὐτόν»· Ἴδε μετάφρ. Ἱερ. Γραφ. τῆς Βιβλ. Ἑταιρ.

αὐτάρκης, **αὔταρκες**, (ἀρκέω) ὁ ἐπαρκὴς ἑαυτῷ, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐπαρκής, ὁ ἱκανὰ ἔχων, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὔταρκές ἐστι Ἡρόδ. 1. 32· αὐτ. εἰς πάντα Πλάτ. Πολιτικ. 271D· οὐκ αὐτ., ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεὴς ὁ αὐτ. Πολ. 369Β· αὐτάρκη φρονεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 29· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων, «ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται· ὅ ἐστιν, ἀνύειν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 757· χώρα ἢ πόλις αὐτάρκης, ἐπαρκὴς ἑαυτῇ, Θουκ. 1. 37, πρβλ. 2. 36, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 8., 3. 9, 12, κτλ.· αὐτ. πρός τι, ἐπαρκῶς, ἰσχυρῶς πρός τι πρᾶγμα, Θουκ. 2. 51, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 11:— μετ' ἀπαρ., ἱκανός, ἐπαρκής, εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψηφίσματα ἦν ἢ ὑμᾶς ἀναγκάζειν, κτλ., Δημ. 32. 12, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 4· ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει

τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ, ἔνθα νομίζω ὅτι ὁ διεγείρων τὰς μάχας Θησεὺς καὶ αἱ δύο παρθένοι ἀδελφαὶ θὰ συναντηθῶσιν ἐν μέσῳ πολεμικῶν κραυγῶν ἀνδρῶν ἱκανῶν πρὸς σωτηρίαν, Σοφ. Ο. Κ. 1057, ἴδε σημ. Jebb:—ἐπὶ ἀρετῆς, 'Ηθ. Ν.1.7,6, κτλ.—'Επίρρ. αὐτάρκως ἔχειν ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 6, 2· ὑπερθ., αὐταρκέστατα ζῆν Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 14.

αὐταρχέω, κυβερνῶ μοναρχικῶς, εἶμαι μονάρχης, μοναρχῶ, εἰ δ' οὖν καὶ φαῦλός τις αὐταρχήσειεν, ἀλλά τοῦ γε πλήθους τῶν ὁμοίων αἱρετώτερός ἐστιν Δίων Κ. 44. 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 2978, καὶ μετὰ γεν., αὐτόθι 5914.

αὐτ-αρχή, ἡ, ἡ πρώτη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρχῶν, Σιμπλίκ. εἰς 'Επίκτ. σ. 9, ὁ τύπος **αὐτοαρχὴ** ἀπαντᾷ παρ' 'Ιουλιαν. ἐν 'Επιστ. σ. 455Β.

αὐταρχία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, μοναρχία, Δίων Κ. 45. 1.

αὔταρχος, ον, δεσποτικός, ἀπόλυτος, ἰσχὺς Δίων Κ. 61. 7:—ὡς οὐσιαστ. = **αὐτοκράτωρ**, Κ. Μανασσ. Χρον.3867, 5410, 6245.

αὐταύτου, ἡ -τῳ, **αὐταύτης**, Δωρ. ἀντὶ **ἑαυτοῦ**, **ἑαυτῆς**· πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὑπο 'Επίχ. 96 Ahr.· πρὸ αὐταύτας, δι' ἑαυτήν, Συλλ.'Επιγρ. (προσθῆκαι) 5776, συχνάκις ἐν Δωρ. 'Αποσπάσμασι παρὰ Στοβ., πρβλ. 'Απολλώνιον π. 'Αντωνυμ. 79Β, Πόρσωνος Tracts 277, Ahrens Δωρ. Διάλ. 273: — ὡσαύτως, **αὐτούτα**, ἀντὶ **ἑαυτοῦ**, 'Επιγρ. Σεγέστ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 5542C, 5543.

αὐταχάτης, ὁ, autachates, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίν. Η. Ν. 37. 54, ἀλλ' ὁ Jan ἐξέδωκεν αἰθαχάτης, ὀρθότερον ἴσως διὰ τὰ ἑπόμενα· quae, cum uritur, murram redolet. Καὶ ἡ γραφὴ δὲ αἰθαχάτης λείπει ἐν τῷ Θησ. Στ. Κουμαν. Συναγ. Λ. 'Αθ.

αὖτε, ἐπίρρ. (**αὖ**, **τε**,—ἔνθα τὸ **τε** εἶναι πλεοναστικὸν ὡς ἐν τοῖς **ὥστε**, **ἄλλοτε**, κτλ.) ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ὡς τὸ **αὖ**, **I.** ἐπὶ χρόνου, 'Ιλ. Α. 202, 340., Β. 105, 225, 370, κτλ. **II.** πρὸς δήλωσιν ἀκολουθίας, ἐπαλληλίας, πάλιν, περαιτέρω, πρὸς τούτοις, προσέτι, ἕκτον δ' αὖτ' 'Οδυσῆα 'Ιλ. Β. 407· Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν Αἰνείας αὐτόθι 819, πρβλ. 826, κτλ.· κυρίως ἐπὶ ἀγορεύσεων, τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γ. 58, κτλ.· ἦδ' αὖθ' ἕρπει Σοφ. Τρ. 1009. **2)** ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ **μὲν** ἀντὶ τοῦ **δέ**, 'Ιλ. Α.237, 'Οδ. Χ. 5, 'Ύμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 137, Κρατῖνος ἐν «Πηλαίᾳ» 1, 'Αριστοφ. Νεφ. 595, Σφ. 1015, Λυσ. 66, ἢ συνδυάζεται μετὰ τοῦ δέ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 183, Θήβ. 5. 'Αγ. 553:— οὗτος ὁ τύπος εὕρηται συχν. παρ' Αἰσχύλ., ἅπαξ παρὰ Σοφ., οὐδαμοῦ παρ' Εὐρ.· ἂν καὶ παρὰ κωμικοῖς δὲν εἶναι σπάνιος, παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν τούτοις οὐδόλως φαίνεται ἀπαντῶν που.

αὐτ-εθελεί, ἐπίρρ. ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἑκοντί, ἐθελοντί, 'Αττ. 'Επιγραφ. ἐν Βοιχχ. Πολ. Οἰκ. 'Αθ.

αὐτεῖ, 'Επίρρ. Δωρ. ἀντὶ **αὐτοῦ**, 'Απολλώνιος π. Συντάξ. 335, Γρηγ. Κορίνθου 351.

αὐτ-είκελος, σφόδρα ὅμοιος, ἀρετὴν ἐπιφαίνουσα διαβόλῳ αὐτείκελον, ὁμοίαν αὐτῷ τῷ διαβόλῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 73, 38.

αὐτ-ειρήνη, ἴδε **αὐτοειρήνη**.

αὐτ-εκδίκητος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκδικῶν, Θεόδ. Στουδ.σ.229.

αὐτ-έκμαγμα, τό, ἀπαράλλακτον καθομοίωμα, 'Αριστοφ. Θεσμ. 514.

αὐτ-έλεγκτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλέγχων, 'Αθανάσ. τ. 1. σ. 924C, Εὐστ. 'Οδ. 1805, 36.

αὐτ-ελεύθερος, ὁ φύσει ἐλεύθερος, Παχυμ. εἰς Δ. 'Αρεοπ. π. Οὐρ. 'Ιερ. 8. 1.

αὐτ-εναντίος, ον, αὐτὸς ἑαυτῷ ἐναντίος, ἀντιφάσκων ἑαυτῷ, 'Ιωάνν. Κλίμακ. σ. 259, 31.

αὐτ-ενέργητος, ον, ἢ **αὐτοενέργητος**, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. σ. 18·—«τὸ σημαῖνον ἐνέργειαν αὐτενέργητον καλεῖται· τὸ δὲ πάθος αὐτοπαθές» Γραμματ.

αὐτ-ενιαυτος, ον, τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ, πρὸ δὲ γε πάντων ἐκεῖνο παραφυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ αὐτενιαύτῳ κόπρῳ χρήσωνται οἱ γεωργοὶ Γεωπ. 2. 21, 10.

αὐτ-εξουσία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 1, 59.

αὐτ-εξούσιος, ον, αὐτὸς ἑαυτοῦ κύριος, ἐλεύθερος, 'Αρρ. 'Επίκ. 4. 1, 62· ἐπὶ αἰχμαλώτων, ὁ ἀπολυθεὶς ἄνευ ὅρων, Διόδ. 14.105·—**τὸ αὐτεξούσιον**, μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον κεχρημένων Βαβρ. 49. 'Επίρρ. **-ως** 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. ΙΙ. 5. 13, 5.

αὐτ-εξουσιότης, ητος, ἡ, ἀνεξάρτητος ἐξουσία, τὸ αὐτεξούσιον, 'Ιωσήπ. Μακκ. 3, 'Εκκλ.

αὐτ-επάγγελτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθορμήτως ποιῶν τι χωρὶς νὰ παρακινηθῇ ὑπό τινος, Λατ. sponte, αὐτεπάγγελτος... ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα 'Ηρόδ. 7. 29· αὐτ. ὑποστῆναι Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 706· παρεῖναι, χωρεῖν Θουκ. 1. 33., 4. 120· βοηθεῖν 'Ισοκρ.7C· παραχωρῆσαι Δημ.247.25. 'Επίρρ. **-τως** Φίλων 2.173.

αὐτ-επαίνετος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαινῶν, αὐτεπαινέτους μισεῖ ὁ Θεὸς Κλήμ. Ρωμ. 'Επιστ. π. Κορινθ. 30, σ. 165C.

αὐτ-επίβουλος, ον, ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπιβουλεύων, «αὐτοφονεύς» καθ' 'Ησύχ., Μῦθοι Αἰσώπ. Notices et Extr. τ. 2. σ. 699. 'Ο Κοραῆς ὑποπτεύει μήπως ἦτο **ἀντεπίβουλος**, ἴδε ἔκδ. Κοραῆ σ. 481.

αὐτ-επίσκοπος, ον, ὁ, αὐτόπτης, Κύριλλ. Δ. εἰς 'Ιωανν.σ.165.

αὐτ-επίσπαστος, ον, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπισπώμενος, καθ' 'Ησύχ. «αὐθεπισπάστῳ· αὐθαιρέτῳ».

αὐτ-επιστατέω, αὐτὸς ἐπιστατῶ, αὐτοπροσώπως, «ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ηὐτούργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν», — καὶ οὐσ. **αὐτεπιστασία**, ἡ, τὸ αὐτεπιστατεῖν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 6.

αὐτ- ἢ **αὐτο-επιστήμη**, ἡ, ἡ ἀπόλυτος ἐπιστήμη, αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, Πρόκλ. Πλάτ. Θεολ. 4. 14, Πλωτῖν. τ. 2. σ. 1009, 2.

αὐτ-επιτάκτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιτάσσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 260Ε.

αὐτεπιτακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόλυτον ἐξουσίαν· ἡ **αὐτεπιτακτικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἄρχειν, μοναρχικῶς, Πλάτ. Πολιτ. 260Ε, κτλ.

αὐτ-επίτακτος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπιτάσσων, ἀφ' ἑαυτοῦ, Πολυβ. 1. 156, Συνέσ. 148D.

αὐτ-επώνυμος, ον, ὁμώνυμος, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενος, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον Εὐρ. Φοιν. 769.

αὐτ-ερέτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ταὐτῷ στρατιώτης καὶ ἐρέτης· «οὕτω γὰρ Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρέττοντας καὶ ἀπομαχομένους» (Πολυδ. Α', 95), Θουκ. 1. 10., 3. 18., 6. 91· πρβλ. Βοιχχ. Π. Οἰ. 1. 373.

αὐτ-έρως, ὁ, αὐτὸς ὁ ἔρως, Θεὸς αὐτέρως, αὐταγάπη Θεόδ. Πρόδρ. 'Επ. 98 ἢ 'Αν. Boiss. τ. 4. σ. 440, 3.

αὔτέω [ῡ], ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ γ' προσ. τοῦ παρατ. καὶ παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· **ἠΰτησα** Νόνν. Δ. 11. 185, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 995. 7, πρβλ. **ἐπαϋτέω** (**αὔω**, κραυγάζω). Βοῶ, κράζω μεγάλῃ τῇ φωνῇ, «χουϊάζω», μακρὸν ἄϋτει, «μέγα ἐβόα» (Σχόλ.), 'Ιλ. Υ. 50· καὶ μέγ' ἄϋτει Φ. 582· κληδὼν ἀϋτεῖ Αἰσχύλ. 'Αγ. 927·—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., βοὰν ἀϋτῶ Εὐρ. 'Εκ.1092· τοιαῦτ' ἀϋτεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 284· ἀϋτεῖ δ' ὀξὺ ὁ αὐτ. Πέρσ. 1059· τί τινι Εὐρ. 'Ηλ.757, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. προσ., καλῶ, «φωνάζω», ἄϋτει πάντας ἀρίστους 'Ιλ. Λ. 258, Εὐρ. 'Ιππ.168· τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; τί ἐπικαλεῖσαι τὸν Δία; 'Αριστοφ. Λυσ.717·—μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρεμφ., ὑμᾶς δ' ἀϋτῶ .. κοιμίσαι ξίφη Εὐρ. Ρῆσ. 668. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε ἐν λ. **αὖος** I.

ἀϋτή [ῡ], ἡ, (αὔω, βοῶ, φωνάζω): — κραυγή, βοή, φωνή, κυρίως κραυγὴ πολεμική, βοὴ μάχης, ἀλαλητός, θόρυβος, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν 'Ιλ. Β.153. κτλ.· φιλεῖ δὲ ὁ 'Ομ. νὰ ἐκφέρῃ τὴν λέξιν καὶ μετ' ἄλλης, ἀϋτή τε πτόλεμός τε 'Ιλ. Ζ. 328, κτλ.· κίνδυνος ὀξείας ἀϋτᾶς Πινδ. Ν. 9. 83· πρβλ. **βοή**· ἐν γένει, γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος Αἰσχύλ. Χο. 564: — ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, ὁ αὐτ. Πέρσ. 395: — ἐπὶ τοῦ τριγμοῦ τοῦ ἄξονος, Παρμεν. 8 Mullach καὶ Karst. (Γράφεται **ἀϜυτά** ἐν Κερκυρ. 'Επιγρ., 'Επιγρ. 'Ελλ.180. 3).

αὐτήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ ἰδίοις ὠσὶν ἀκούων τινός, μ. γεν. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου τι λέγοντος Θουκ.1.133, Πλάτ. Νόμ. 658C, καὶ ἐμπροθέτως, παρ' αὐτῶν τῶν Περσῶν ... αὐτήκοον καταστάντα Φωτ. Βιβλ. Κῶδ.12, σ. 36, 3.

αὐτ-ῆμαρ, ἐπίρρ. = **αὐθημερόν**, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ 'Ιλ. Α. 81, κτλ.

αὐτημερόν, 'Ιων. ἀντὶ **αὐθημερόν**, ἴδε **αὐθήμερος**.

αὐτι-γενής, ές, 'Ιων. ἀντὶ **αὐθιγενής**.

αὐτίκα [ῐ], ἐπίρρ. (αὐτός) εὐθύς, πάραυτα, παραχρῆμα, αὐτίκα δ' ἔγνω Παλλάδ' 'Αθηναίην 'Ιλ. Α.199· αὐτίκα γὰρ μνήσονται 'Αχαιοὶ πατρίδος αἴης Δ. 172· καὶ μετ' ἐπιτάσεως, ἣ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ 'Οδ. Κ.111· Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε 'Ιλ. Β. 322, κτλ.· μετὰ μετοχ., οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, μόλις ἀπέλθῃς, 'Οδ. Β. 367· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, αὐτίκα γενόμενος, εὐθὺς ὅτε ἐγεννήθη, 'Ηρόδ. 2. 146· αὐτίκα μάλα ὁ αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318Β· αὐτίκα δὴ μάλα, εὐθύς, ἀμέσως (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. **2)** νῦν, ἐν τῷ παρόντι, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα 'Οδ. Ξ. 403· ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει Αἰσχύλ. Χο. 1020· ἡδὺ μὲν γὰρ αὐτίκα .., ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. 'Ανδρ. 780· οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 36) ἀντιτίθεται τὸ **αὐτίκα** πρὸς τὸ **μέλλον**, πρβλ. 2. 41:—μετ' οὐσιαστ., τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 433· ὁ αὐτίκα φόβος, ὁ στιγμιαῖος φόβος, Θουκ. 4. 108, πρβλ. 1. 41, 124, Δημ. 346.10. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ μελλοντικῆς πως ἐννοίας, ἐν βραχεῖ, μετ' οὐ πολύ, Λατ. mox, Σοφ. Φ. 14, 1001, 'Αριστοφ. Πλ. 347, κτλ.· ἀντιτίθεται τῷ **νῦν**, Πλάτ. Γοργ. 495C, Πολ. 420C· ἐμπέπτωκεν εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ... ἁρμόσει λέγειν Δημ. 240. 2. **4)** αὐτίκα τε .. καὶ .. ὡς τὸ ἅμα τε .. καὶ .., εὐθὺς ὡς, Λατ. simul ac, 'Ηρόδ. **II.** ἐπὶ παραδείγματι, καὶ λοιπόν, λοιπόν, αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεύς; 'Αριστοφ. Πλ. 130, πρβλ. 'Ορν. 166, 573, Πλάτ. Πρωτ. 359D, Πολ. 340D, κτλ.· αὐτίκα δὴ μάλα, παραδείγματος χάριν τώρα, Δημ.778. 25: — ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι μόνον 'Αττ., ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 416, Ruhnk. Τίμ. σ. 56, καὶ πρβλ. **εὐθύς**. **III.** = **αὖθις**, 'Αρατ. 880, 1076. ('Ο Βουττμ. (Λεξίλ. ἐν λ. **εὖτε** σημ. 1) παρά-

γει τὸ **αὐτίκα** ἐκ τοῦ: τὴν αὐτὴν ἴκα προϋποθέτων ὅτι ὑπῆρχε παλαιά τις λέξις *ἴξ, Fίξ, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Λατ. vice, vices: — ἀλλ' ἴδε Hartung Partik 1. 157).

αὖτις, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **αὖθις** ὃ ἴδε.

αὐτίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (αὐτὸς) ὁ καθ' ἑαυτόν, μονήρης, Ἀριστ. παρὰ Δημ. Φαλ. 144. II. ὡς οὐσιαστ., αὐτίτης (ἐνν. οἶνος) ὁ, αὐθιγενής, ἐντόπιος, ἐπιχώριος, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 9, ἀπαράχυτος, ἀμιγής, ἁγνός, «οἶνος αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοτυνδάρεῳ φησιν» Ἀποσπ. Κωμ. Meineke τόμ. Β', σ. 477· ἔκδ. ἐλάσσων, Ἱππ. 492. 4.

ἀϋτμή, ἡ, (ἄημι) ἀναπνοή, πνοή, εἰς ὅ κ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ Ἰλ. Ι. 609, κτλ.· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ Ἡφαίστοιο, ἡ πυρώδης πνοὴ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ. 366· ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ Ὀδ. Π. 290· (ἐντεῦθεν ἀπολ. πρὸς δήλωσιν θερμότητος Ι. 389)· κατὰ πληθ., περισχίζοντο δ' ἀϋτμαὶ Ἡφαίστου Κόϊντ. Σμ. 13. 329: — ἐπὶ φυσητήρων, εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι Ἰλ. Σ. 471· ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν Ὀδ. Λ. 400. 2) ὀσμή, καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ Μ. 369, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 174· θήρειος ἀϋτμὴ ὀσμὴ κυνηγίου, Ὀππ. Κ. 1. 467.

ἀϋτμήν, **ένος**, ὁ, = **ἀϋτμή**, κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Ψ. 765· ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦεν Ὀδ. Γ. 289.

αὐτο-αγαθόν, τό, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, τὸ ὄντως ἀγαθόν, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 2· ἀπαντᾷ καὶ **αὐτοάγαθον**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959Α, κλ.: — τὸ ἄρσεν. ἐπίθ. παρ' Ἐκκλ. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **αὐταγαθότης**, **ητος**, αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, ἀπόλυτος ἀγαθότης, Διον. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὀνομ. 2. 414, κλ.

αὐτο-αγάπη, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἡ πραγματικὴ ἀγάπη, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 58, Εὐστ. Πονημάτ. 86, 36.

αὐτο-άγγελτος, **ον**, = **αὐτάγγελτος**, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 694C.

αὐτο-αγιασμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἁγιασμός, ὁ κυρίως ἁγιασμός, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 46C: — ὡσαύτως **αὐτο-αγιότης**, **ητος**, ἡ, Διον. Ἀρεοπ.: **αὐτοάγιος**, **ον**, Βασίλ. τ. 1, σ. 290Ε.

αὐτο-αδάμας, **αντος**, ὁ, ἀληθής, πραγματικὸς ἀδάμας, ὅλως ἀδάμαστος, ἄκαμπτος, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 564.

αὐτο-αήρ, **έρος**, ὁ, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀήρ, Ἑρμ. ἐν Στοβ. 137. 36.

αὐτο-αθανασία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀθανασία, ἡ πραγματικὴ ἀθανασία, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 17 εἰς τὸν π. Τιμόθ. Α' Ἐπιστ. 6.

αὐτο-αΐδιος, **ον**, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀΐδιος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 939D.

αὐτο-αίσθησις, αὐτὴ ἡ αἴσθησις, ἡ πραγματικὴ αἴσθησις, ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 933C.

αὐτο-αιών-ῶνος, αὐτὸς ὁ αἰών, Διον. Ἀρεοπ. σ. 230.

αὐτο-αλήθεια, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ὁ τύπος τῆς ἀληθείας, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 622D, κτλ.· ὡσαύτως **-αληθής**, **ές**, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 708· — Ἐπίρρ. **-θῶς**, κατὰ ἀλήθειαν, ὄντως, δι. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Τοπ. 8. 11, 14.

αὐτο-άλφα, **-βῆτα**, τό, αὐτὸ τὸ **ἄλφα**, αὐτὸ τὸ **βῆτα**, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 10, 6 (ἕτεροι διῃρημένως).

αὐτο-αμαρτία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἁμαρτία, Γρηγ. Ναζ. σ. 188.

αὐτοαναμάρτητος, **ον**, ὅλως ἀναμάρτητος, Διδ. Ἀλεξ. 593, ἔκδ. Mi.

αὐτο-άνθρωπος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ κυρίως ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5. II. ὡς ἀληθὴς ἄνθρωπος, ἀπαράλλακτα ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ ἀνδριάντος, Λουκ. Φιλόψ. 18.

αὐτοανόσιον, τό, αὐτὸ τὸ ἀνόσιον, τὸ ὅλως ἀνόσιον, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ταρμ. σ. 113 ἔκδ. Stallb.

αὐτο-απειρία, ἡ, ἴδε **αὐταπειρία**: — Ἐπιθ. **-ος**, **ον**, Πλωτῖν. 2. 4, 7.

αὐτ-απλότης, **ητος**, ἡ, αὐτὴ ἡ ἁπλότης, Bud.

αὐτο-απολύτρωσις, αὐτὴ ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ, Ὠριγέν. εἰς Ἰωαν. σ. 11.

αὐτοαπροσδεές, τό, τέλειον ἀφ' ἑαυτοῦ, Διδ. Ἀλεξ. σ. 529, ἔκδ. Mi.

αὐτο-αρετή, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀρετή, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959.

αὐτο-αριθμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς Ἀλέξ. Ἀφρ. Χειρογρ. Κῶδ. Παρισ. ἀρ. 1876 φύλλ. 255.

αὐτο-αρχή, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀρχή, Ἰουλ. Ἐπιστ. 455Β.

αὐτο-ασέβεια, αὐτὴ ἡ ἀσέβεια, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 257.

αὐτο-βασιλεία, ἡ, αὐτὴ ἡ βασιλεία, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 622.

αὐτο-βασιλεύς, ὁ, αὐτὸς ὁ βασιλεύς, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ἐπιστ. τ. 3. σ. 30.

αὐτο-βαφής, **ές**, ὁ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν βεβαμμένος, ἔχων τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα, Νόνν. Δ. 30. 123· ὡσαύτως **-βαπτος**, **ον**, Μανασσ. Χρον. 1163.

αὐτο-βῆτα, ἴδε **αὐτο-άλφα**.

αὐτο-βλάβη, ἡ, αὐτὴ ἡ βλάβη, ἡ ὄντως βλάβη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 301· **αὐτο-βλαβής**, **ές**, ὁ ἑαυτὸν βλάπτων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 917.

αὐτο-βοάω, αὐτὸς ἐμαυτῷ μαρτυρῶ, Α. Β. 465, 8.

αὐτο-βοεί, Ἐπίρρ. «παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ. οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος» (Α. Β. 214. 32.)· Ἀμπρακίαν μέντοι οἶδα ὅτι, εἰ ἐβουλήθησαν Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἀμφίλοχοι Ἀθηναίοις .. πειθόμενοι ἐξελεῖν, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον Θουκ. 3. 113., 2. 81., 8. 62, κτλ.

αὐτο-βοηθέω, βοηθῶ ἐμαυτῷ, Μάρκ. Ἐρημ. π. Βαπτ. σ. 939Α.

αὐτο-βοηθός, **όν**, = **αὐτάρκης**, Φαβωρ. σ. 137.

αὐτο-βόητος, **ον**, ἀφ' ἑαυτοῦ ἠχῶν, ὄργανον Νόνν. Δ. 1. 432.

αὐτο-βορέας, **ου**, ὁ, ὡς πραγματικὸς βορέας, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν Λουκ. Τίμ. 54.

αὐτο-βούλησις, **εως**, ἡ, αὐτὴ ἡ βούλησις, διάφ. γρ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 8, 7: — ὡσαύτως, **αὐτοβουλή**, ἡ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 838C.

αὐτο-βούλητος, **ον**, ὁ ἐξ οἰκείας βουλήσεως πράττων τι, Εἰρην. σ. 72, Ἐπιφ. τ. 1. σ. 240D: — Ἐπίρρ. **-τως** Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐθελοντής**, καὶ **-βουλος**, **ον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 1053.

αὐτοβοῦς, ὡς πραγματικὸς βοῦς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 343, 6. Ἔκδ. Λάμπρ.

αὐτό-γαμος, **ον**, ὁ ἑκουσίως εἰς γάμον ἐλθών, Νόνν. Δ. 40. 405.

αὐτο-γέεννα, ἡ, ἀληθὴς γέεννα, κόλασις, Ἰω. Χρυσ. κ. Ματθ. Ὁμ. 73, τ. 2. σ. 457.

αὐτο-γένεθλος, **ον**, αὐτογέννητος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 38.

αὐτογένεσις, ἡ, αὐτὴ ἡ γένεσις, Πορφύρ. σ. 22, 3.

αὐτο-γενής, **ές**, ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, αὐτογέννητος, δαίμων Στοβ. Ἐκλογ. 1. 972· — φυσικός, ἔμφυτος, αἰδὼς Χριστοδ. Ἔκφρ. 339. II. ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους γεννηθείς, συγγενής, αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ Αἰσχύλ. Ἱκ. 9 κατὰ Bamberger ἀντὶ τοῦ αὐτογένητον φυλαξάνοραν τῶν χειρογράφων. Ὁ Paley ἑρμηνεύει τὸ χωρίον: «τῇ ἑκουσίᾳ ἡμῶν ἀποχωρήσει ἀπὸ συζυγίας μετ' ἀνδρός»· ἀλλ' ἴδε Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 430.

αὐτο-γέννητος, **ον**, = **αὐτογενής**: κοιμήματά τε αὐτογέννητ' ... μητρός, καὶ κοιμήματα μητρὸς μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος τέκνου, Σοφ. Ἀντ. 864· — ὡσαύτως, **αὐτογεννήτωρ**, **ορος**, ὁ, αὐτὸς ὁ πατήρ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 239Α.

αὐτο-γῆ, ἡ, αὐτὴ ἡ γῆ, γῆ αὐτογῆ καὶ οὐδὲν ἄλλο Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. 137, 36.

αὐτό-γλυφος, **ον**, ἀφ' ἑαυτοῦ γεγλυμμένος, λίθος αὐτόγλυφος καλούμενος Ψευδο-Πλούτ. 2. 1156Β.

αὐτο-γλώχῑν, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰδίαν αἰχμήν, τὰ δὲ ἄκρα πρὸς τὸ ἀκμαιότατον ἀποξέσας αὐτογλώχινα τὸν οἰστὸν ἀπεργάζεται Ἡλιόδ. 9. 19.

αὐτογνωμονέω, πράττω τι αὐτογνωμόνως, πράττω τι ὅπως ἐγὼ θέλω, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6, «αὐτογνωμονήσαντες· ἰδιογνωμονήσαντες» Α. Β. 467. 11.

αὐτο-γνώμων, **ον**, γεν. **ονος**, ὁ πράττων ἢ ἀποφασίζων τι αὐτογνωμόνως χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει μήτε τοὺς νόμους μήτε τὴν γνώμην ἄλλου, ἔτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσὶ μεγάλων κύριοι οἱ τυχόντες· διόπερ οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 23· αὐτ. ἄρχειν, ἀπολύτως ἄρχειν, αὐτόθι 2. 10, 11. Ἐπίρρ. **-όνως** Πλουτ. Δημήτρ. 6. — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **αὐτογνωμοσύνη**, ἡ, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1371.

αὐτο-γνωσία, ἡ, αὐτὴ ἡ γνῶσις, Ῥήτορες (Walz) 3. 476· — προσέτι, **αὐτόγνωσις**, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 88, 8.

αὐτό-γνωτος, **ον**, αὐθαίρετος, σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, «αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 875, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

αὐτό-γονος, **ον**, αὐτογενής, αὐτογένεθλος, Νόνν. Δ. 8. 103. II. **αὐτογόνος**, ἐνεργ. Ἥφαιστος, ἄσπορος ἐκ γενετῆρος, ὃν αὐτογόνος τέκεν Ἥρη αὐτόθι 9. 229.

αὐτο-γραμμή, ἡ, ἡ ἁπλῶς ἐξ ἀφαιρέσεως γραμμή, οἵα εἶναι ἡ μαθηματική, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 11, 6.

αὐτό-γραφος, **ον**, ἐπὶ ἐπιστολῆς, ἡ ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ ἐπιστέλλοντος γραφεῖσα, τὰ δόξαντα εἰς ἐπιστολὰς κατεχώριζον αὐτογράφους Διον. Ἁλ. 5. 7, Πλουτ. Σερτ. 27: τὸ αὐτόγραφον, τὸ ἰδιοχείρως ὑπό τινος γεγραμμένον, τὸ πρωτότυπον, Πλούτ. 2. 1115C.

αὐτογύμναστος, **ον**, αὐτὸς ἑαυτὸν γυμνάσας, Μιχ. Μοναχ. Βίῳ Θ. Στουδ. σ. 240, ἔκδ. Mi.

αὐτό-γυος, **ον**, αὐτόγυον ἄροτρον, «μονόξυλον ἀλέτρι», δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα ... αὐτόγυον καὶ πηκτόν, «εἰ μὲν οὖν ἐν ξύλον ᾖ τὸ ὅλον ὁ γύης μέχρι τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος, καλεῖται τὸ ἄροτρον αὐτόγυον· ἐὰν δὲ μικρότερος ᾖ τῆς χρείας ὁ γύης, ἐνσφηνοῦται τὸ ἕτερον αὐτῷ ξύλον τὸ συνάπτον αὐτὸν καὶ τὸν ζυγόν, καὶ καλεῖται τὸ μὲν ὅλον πηκτόν, τὸ δὲ ἐνσφηνωθὲν ἱστοβοεύς», (Πρόκλ. Σχόλ.) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 430, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 232, 1285, ἴδε τὰς λέξεις **γύης**, **ἔλυμα** καὶ **ἱστοβοεύς**.

αὐτο-δαής, **ές**, αὐτοδίδακτος, ἀρετὰ Διαγόρ. ἐν Bgk. Λυρ. σ. 846: ὄρχημαθ' αὐτοδαῆ, «αὐτομαθῆ, ἃ σὺ σαυτὸν ἐδίδαξας» (Σχόλ.) Σοφ. Αἰ. 700.

αὐτο-δάϊκτος, ον, αὐτοφόνευτος, Αἰσχύλ. Θήβ. 735, Ὀππ. Ἁλ. 2. 349.

αὐτό-δαιτος, ον, = **αὐτόδειπνος**, Λυκόφρ. 480.

αὐτοδακὴς μῆνις· «μικρὰ» Ἡσύχ.

αὐτ-οδάξ, ἐπίρρ. δι' αὐτῶν τῶν ὀδόντων, γυναῖκες αὐτοδὰξ ὠργισμέναι, εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ δάκνωσιν ἀλλήλας, Ἀριστοφ. Λυσ. 687· τὸν αὐτοδὰξ τρόπον, τὸν «δαγκανιάρικον» τρόπον, ὁ αὐτ. Εἰρ. 607.

αὐτο-δεής, ές, οἴκοθεν ἐνδεής, Ἑρμ. Τρισμέγ. σ. 74.

αὐτό-δειπνος, ον, «ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ δεῖπνον» Ἡσύχ., πρβλ. **αὐτόσιτος**.

αὐτό-δεκα, ἀκριβῶς δέκα, Θουκ. 5.20·— **αὐτο-δεκάς**, άδος, ἡ, αὐτὸς ὁ ἀριθ. δέκα, αὐτὴ ἡ δεκάς, Πλωτῖν. 6. 6, 14.

αὐτό-δερμος, ον, αὐτόφλοιος, Ἡσύχ.

αὐτο-δεσπότης, ου, ἀπόλυτος κύριος, Νικήτ. Εὐγ. 2. 226.— Ἐντεῦθεν **-ποτεία**, ἡ, Πρόκλ. εἰς Παρμεν. σ. 229 Stallb.

αὐτο-δέσποτος, ον. κύριος ἑαυτοῦ, ἐλεύθερος, Ἱεροκλ. 242· ἀπόλυτος κύριος, παθῶν Ἰωσήπ. Μακκ. 2. 13.—Ἐπίρρ. **αὐτοδεσπότως**, μεταγεν.

αὐτό-δετος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δεδεμένος, Ὀππ. Κ. 2. 376.

αὐτό-δηλος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερός, Αἰσχύλ. Θήβ.848· οὕτω καὶ ὁ Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 463.

αὐτο-δημιούργητος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς, ὅ ἐ. ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, Ἡσύχ. ἐν λέξει **αὐτόξυλον**.

αὐτο-διακονία, ἡ, τὸ νὰ διακονῇ τις αὐτὸς ἑαυτῷ, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 18Β.— Τὸ ῥῆμα **-κονέω** Εὐστ. 732, 65.

αὐτο-διάκονος [ᾰ], ον, ὁ ἑαυτῷ διακονῶν, Στράβ. 783· βίος Κλήμ. Ἀλ. 157.

αὐτο-δίδακτος, ον, ὑφ' ἑαυτοῦ διδαχθείς, Ὀδ. Χ. 347· αὐτ. ἔσωθεν θυμὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 991· φιλοσοφία Διον. Ἀλ. 5. 12. Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτομάτως, Κλήμ. Ἀλ. 279.

αὐτο-διδάσκομαι, διδάσκομαι μόνος μου, ὑπὸ τῆς φύσεως Συνέσ. 126C.

αὐτο-διήγητος, ον, ἐξιστορούμενος ἀπ' εὐθείας, πρωτοπροσώπως, οὐχὶ ἐν σχήματι διαλόγου, Διογ. Λ.9.111· **αὐτοδιηγούμενος**, η, ον, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, αὐτόθι.

αὐτο-δίκαιον, τό, αὐτὸ τὸ δίκαιον, τὸ πραγματικὸν δίκαιον, Ἀριστείδ. 2. 182:— **αὐτοδικαιοσύνη**, ἡ, αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 611.

αὐτοδικέω, εἶμαι αὐτόδικος, ὁρίζω μόνος μου τὸ δίκαιον, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Πολυδ. Η', 24.

αὐτό-δικος, ον, «αὐτόδικοι· οἱ ἑαυτοῖς δικασταῖς χρώμενοι, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν παραγινομένοις» (Ἡσύχ.)· καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια Θουκυδ. 5. 18, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 19. 2, 2.

αὐτό-διον, ἐπίρρ. παραχρῆμα, μόνον ἐν Ὀδ. Θ. 449. (Φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἡ λέξις κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ **αὐτός**, ὡς τὸ **μαψίδιος** ἐκ τοῦ **μάψ**, **μινυνθάδιος** ἐκ τοῦ **μίνυνθα**).

αὐτο-διπλάσιον, τό, αὐτὸ τὸ διπλάσιον, ἡ ἰδέα τοῦ διπλασίου, ὁ τύπος αὐτοῦ, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 9, 6.

αὐτο-δόξα, ἡ, δοξασία ἀφῃρημένως, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 14. II. αὐτὴ ἡ δόξα, ἀπόλυτος δόξα ἐπὶ τῆς θεότητος, Ἐκκλ.: — οὕτως, **αὐτοδοξάζομαι**, παθ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὅστις δοξάζεται, εἶναι ἔνδοξος ἐν ἑαυτῷ, Ἐπιφάν.

αὐτο-δόξαστος, ον, «αὐτοδόξαστον λέγοντες τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν» Σουΐδ.

αὐτό-δορος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ δορᾷ, ταῦρον μέλανα κατακόψαντες αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν Πλούτ. 2. 694Β.

αὐτοδρομέω, τρέχω αὐτομάτως, αὐθορμήτως, Διονυσ. Βοσπόρ. Διάπλους σ. 53, Ἔκδ. Wescher.

αὐτό-δρομος, ον, τρέχων ἢ κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος, Γαλην. Λεξικ. σ. 444.

αὐτο-δυάς, άδος, ἡ, αὐτὴ ἡ δυάς, ὁ ἰδεώδης ἀριθμὸς δύο, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 452 Ἔκδ. Γαισφ.

αὐτο-δύναμις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ δύναμις, ἡ ἀπόλυτος δύναμις, παντοδυναμία, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 51, κλ.

αὐτο-δύναμος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἰσχυρός, Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 711D: ὡσαύτως **αὐτοδύνατος**, ον, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 2. 4, 13.

αὐτο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος ἑαυτῷ, ὁμοιόμορφος, Μ. Ἀντων. 11. 12· ἀλλὰ πιθ. ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἦτο **αὐγοειδής**.

αὐτο-εἶναι, τό, (**εἰμί**) τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχειν, τὸ αὐθύπαρκτον, ἐπὶ θεότητος, Διον. Ἀρεοπ. 513Α.

αὐτο-ειρήνη, ἡ, αὐτὴ ἡ εἰρήνη, πραγματικὴ εἰρήνη, Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 209, 258.

αὐτο-έκαστος, ον, = **αὐθέκαστος**, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 14· τὸ αὐτοέκαστον, ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν.1.6, 5.

αὐτο-εκουσίως, ἐπίρρ. ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἑκουσίως, Βυζ.

αὐτο-εκτᾶτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκταθείς, Εὐστ. 943. 59.

αὐτο-έλικτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ ἑλισσόμενος, ὁ ἐκ φύσεως «σγουρὸς» ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Χριστοδ. Ἔκφρ. 269· ὁ εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέφων, κύκλος Νόνν. Δ. 33. 272 κτλ.

αὐτο-έν, τό, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ ἑνός, Πρόκλ.: — **αὐτοενάς**, άδος, ἡ, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τῆς μονάδος, Πρόκλ.

αὐτο-εννεάς, ἡ, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ ἀριθμοῦ ἐννέα, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 833. 1.

αὐτοεντεί, ἐπίρρ. αὐτοχειρί, Δίων Κ. 58. 24· διάφ. γρ. **αὐτοεντία**.

αὐτο-έντης, ου, ὁ, παρὰ Σοφ. ἀντὶ **αὐθέντης**, φονεύς, Ο.Τ. 107, Ἠλ. 272· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 120.

αὐτο-έπαινος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπαινῶν, αὐτοέπαινον Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 70.

αὐτο-επιθυμία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, δι. γραφ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 8, 7.

αὐτο-ετεί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπ., τῷ αὐτῷ ἔτι, Θεόκρ. 28. 13 (ὁ Bgk. αὐτοένει ἐκ τοῦ ἕνος, ἐνιαυτός), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 12, 1. Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 187.

αὐτο-ετής, ές, (ἔτος), τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐνιαύσιος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 14, 10· αὐτοετεῖς αὐαίνονται Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 7, 1·—Ἐπίρρ. **αὐτόετες**, τῷ αὐτῷ ἔτει, Ὀδ. Γ. 322, Δίων Κ. 36. 20.

αὐτο-ζήμιος, ον, ὑφ' ἑαυτοῦ τιμωρηθείς, Ἡσύχ. ἐν λέξει **αὐτόχαρνος**.

αὐτο-ζήτητος, ον, «ὁ μὴ παρ' ἑτέρου ζητηθείς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγών» Ἐτυμ. Μ. 173. 13· πρβλ. **αὐτοδόνητος**.

αὐτό-ζυμος, ον, ὁ, ἀφ' ἑαυτοῦ ζυμωθείς· ἀλλ' ἴσως σημαίνει ἄρτον ἄνευ ζύμης, ἄζυμον, «σῖτος ἑψητὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄρτοι ἤτοι αὐτόζυμοι» Ermerins Anecd. Med. σ. 275.

αὐτο-ζωή, ἡ, ὕπαρξις μὴ ὀφειλομένη εἰς ἕτερον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 3. σ. 46C, κλ.

αὐτό-ζωον, ἢ **αὐτοζῷον**, τό, τὸ ζῷον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀφῃρημένως, Ἀριστ. Τοπ. 5. 7, 7. II. **αὐτό-ζωος**, ον, ἢ **αὐτόζως**, ζων, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Θεολ. σ. 18, 38, 145, 149, Δαμασκ. τ. 2. σ. 837Ε, κλ.

αὐτό-ηδυ, τό, αὐτὸ τὸ ἡδύ, ἡδονὴ ἀφῃρημένως, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 8, 7, ἀντὶ **αὐτοῦ ἡδέος**.

Αὐτο-θαΐς, ἡ, αὐτὴ ἡ Θαΐς, ἀπαράλλακτος, Λουκ. Ρητόρ.διδ.12.

αὐτο-θάνατος [ᾰ], ον, αὐτὸς ἑαυτὸν φονεύσας, Πλούτ.2.293Ε.

αὐτόθε, ἴδε **αὐτόθεν**.

αὐτοθέλημα, τό, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ θέλημα, Ἐπιφάν. τ.1.σ.963.

αὐτοθελεί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἑκουσίως, αὐτοθελήτως, Ἀνθ.Π.7. 470· ἴδε ἐν λ. **αὐτεθελεί**.

αὐτοθελής, ές, ἑκούσιος, Ἀνθ. Π. 9. 79. Ἐπίρρ. **-λῶς** Εὐστ. Ἰλ. σ. 771, 20, Τζέτζ. Ἐπιστ. 79, σ. 73, 2.

αὐτο-θέλητος, ον, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτόματος, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. 3. 54. Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπιγρ.

αὐτο-θέμεθλος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθείς, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιδ', 23.

αὐτόθεν, πρὸ συμφώνου ἐνίοτε **αὐτόθε** (Θεόκρ. 5, 60): Ἐπίρρ. (αὐτοῦ):— τοπικόν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὡς τὸ Λατ. illinc, indidem, ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους, κοινῶς «αὐτοῦθε», Ὅμ. καὶ Ἀττ., ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ., συχνάκις μετὰ προθέσεως.., αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, Ἰλ.Τ.77· αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων Ὀδ. Ν. 56, πρβλ. Φ. 420· αὐτόθεν ἐκ Σαλαμῖνος Ἡρόδ. Θ. 64· ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν Θουκ. 5.83· Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο αὐτόθεν Θεόκρ. 25. 170· σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἵστασαι, χωρὶς νὰ ἔλθῃς πλησιέστερα, Σοφ. Ο. Κ. 1137· τῶν μὲν αὐτόθεν, τῶν δὲ ἀπὸ Στρυμόνος, τινῶν μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας, ἑτέρων δὲ.., Ἡρόδ. 1. 64· αὐτόθεν βιοτεύειν, εὑρίσκειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ τόπου, Θουκ. 1. 11, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 1. 28:—οἱ αὐτόθεν, οἱ ἐπιχώριοι, Θουκ. 2. 25., 6. 21, πρβλ. 4. 129· χρυσὸς αὐτόθεν καθαρός, ἐκ τούτου τοῦ μέρους, Πολύβ. 34. 10, 12· ἐνθένδ' αὐτόθεν Ἀριστοφ. Ἀχ.116. 2) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτομάτως, Δημ. 1215, ἐν τέλει. II. χρονικόν, παραχρῆμα, πάραυτα, «'ς τὴν στιγμήν», ἀμέσως, Λατ. illico, Αἰσχύλ. Ἱκ. 101, Ἡρόδ. 8. 64· δῆλος ἐστιν αὐτ. Ἀριστοφ. Ἱπ. 330, πρβλ. Ἐκκλ. 246· λέγετε αὐτόθεν Πλάτ. Γοργ. 470Ε, Συμπ. 213Α· ἅπαξ διὰ παντός, Θουκ. 1. 141. III. ἁπλῶς μόνον, τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν.., τὸ δὲ πληγῇ Πλάτ. Σοφ. 220Β.

αὐτό-θεος, ὁ, αὐτὸς ὁ Θεός, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, σ.109Α: — **αὐτοθεότης**, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ θεότης, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 900D.

αὐτό-θερμος, ον, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ θερμός, Ὀλυμπιόδ. ἐν τῷ Πίνακι τῶν Α. Β. σ. 1348. — **αὐτοθερμότης**, ητος, ἡ, Βασίλ.

αὐτό-θετος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ τεθειμένος, Α. Β. 848, 16.

αὐτό-θηκτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ τεθηγμένος, ἠκονημένος, λαβὼν αὐτόθηκτον Εὐβοϊκὸν ξίφος, «κατασκευασθὲν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν» (Πλούτ. 434Δ) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371.

αὐτο-θηλύνομαι, ἐκθηλύνω αὐτὸς ἐμαυτόν, μεταγεν.

αὐτο-θήρευτος, ον, ὁ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θηρευθείς, = **αὐτάγρετος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 5. 588.

αὐτο-θήριον, τό, αὐτὸ τοῦτο θηρίον, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ὁμιλ. 2. τ. 3. σ. 16.

αὐτόθῐ, ἐπίρρ. ἀντὶ αὐτοῦ, = **ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ**, αὐτόθ' ἔασε κεῖσθαι Ἰλ. Ε. 847, κτλ.· παρ' αὐτόθι, (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **αὐτόφι**) Ψ. 147· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 1. 93., 2. 44, 56, κ. ἀλλ.· συχν. παρ' Ἀττ., κωμικοῖς τε καὶ πεζ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 119, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 2, (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει **εὐθέως**), Πλάτ. Πρωτ. 314Β, κ. ἀλλ.

αὐτό-θροος, ον, αὐτόθροος μαρτυρίη, ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦ λέγοντος προερχομένη, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 124.

αὐτο-ἵππος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἵππος, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ ἵππου, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 16, 6.

αὐτό-ῑσος, ον, ὁ πράγματι ἴσος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ.1509a 19).

αὐτο-ισότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ἰσότης, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τῆς ἰσότητος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 493Α.

αὐτο-ισχύς, ύος, ἡ, αὐτὴ ἡ ἰσχύς, Ὠριγέν. Ψαλμ. τ. 1. σ. 326, 22.

αὐτο-κάβδαλος, ον, εἰργασμένος ἢ πεπραγμένος ἀμελῶς, νωθρῶς, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11· περὶ εὐόγκων αὐτοκαβδάλως λέγειν, ὁμιλεῖν εἰκῇ καὶ ἀλογίστως ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων, αὐτόθι 3. 7, 2· ἀτὐοκάβδαλον σκάφος, προχείρως ναυπηγηθέν, «αὐτοκατασκεύαστον» (Σχόλ.) Λυκόφρ. 745. **II.** Αὐτοκάβδαλοι, ἦσαν εἶδος ὑποκριτῶν βωμολόχων ἀπαγγελλόντων αὐτοσχέδια καὶ ἀνάξια λόγου ποιήματα, «Σῆμος δ' ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων, οἱ αὐτοκάβδαλοι, φησί, καλούμενοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις. Ὕστερον δὲ ἴαμβοι ὠνομάσθησαν αὐτοί τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν» Ἀθήν. 622Β, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 16, Λουκ. Λεξιφ. 10. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως **κάβδαλος** εἶναι ἄγνωστος, ἴδε Λοβ. Παθολ. 94).

αὐτο-κάθαρσις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ κάθαρσις, ἀληθὴς ἡ ἀπόλυτος κάθαρσις, Γρηγ. Ναζ. II. 400C.

αὐτο-καθόλου, αὐτὸ τὸ καθόλου, Παχυμ. ἐν Δ. Ἀρεοπ. 481.

αὐτο-κᾰκία, ἡ, αὐτὴ ἡ κακία, Εὐστ. Πονημάτ. 123, 31.

αὐτό-κᾰκος, ον, «αὐτόκακον ἔοικε τῷδε: ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρως ἔοικε· τὸ δὲ κακὸν πρόκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος. Ὅμηρος· αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν (Ἰλ. Γ. 158), τὸ γὰρ αἰνῶς καὶ δεινῶς τῷ κακῶς ταὐτὸ σημαίνει» Α. Β. 8. 27. **2)** ὁ εἰς ἑαυτὸν κακός, ὁ ἑαυτὸν κολάζων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Θησεῖ» 4· ὁ πλήρης κακίας, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων πᾶσαν κακίαν, ὁ ἀποτελῶν αὐτὴν τὴν κακίαν, «μνησικακίας αὐτοὺς γράφοντες οἱ αὐτόκακοι (μοναχοί)» Εὐστ. Πονημάτ. 262, 20.

αὐτο-καλλονή, ἡ, αὐτὴ ἡ καλλονή, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τῆς καλλονῆς, τὸ ἀπόλυτον κάλλος, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 1. 24.

αὐτοκαλλοποιός, αὐτὸς ὁ καλλοποιός, Διον. Ἀρεοπ. Θ. Ὀν. 11. 6. 517C.

αὐτό-καλλος, τό, αὐτὸ τὸ κάλλος, ἡ ἰδέα τοῦ κάλλους, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 5. 14.

αὐτο-κᾰλον, τό, αὐτὸ τὸ καλόν, τὸ ἰδεῶδες καλόν, ὁ τύπος τοῦ καλοῦ, Ἀριστείδ. 2. 182.

αὐτό-καρνος, ον, παρ' Ἡσυχ. = **αὐτοζήμιος**.

αὐτό-καρπος, ον, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ κάρπιμος, Α. Β. 464.

αὐτο-κᾰσιγνήτη, ἡ, αὐταδέλφη, Ὀδ. Κ. 137, Εὐρ. Φοιν. 136, κτλ.

αὐτο-κᾰσίγνητος, ὁ, αὐτάδελφος, Ἰλ. Β. 706, κ. ἀλλ.

αὐτο-κατάθετος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμολογῶν, Θεοφ. Σιμοκ. σ. 158 ἐν τέλει.

αὐτο-κατάκρῐτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κατακρινόμενος, Ἐπιστ. π. Τιτ. γ', 11, Ἐκκλ.

αὐτο-κατάρα, ἡ, αὐτὴ ἡ κατάρα, Γρηγ. Ναζ. 1. 496.

αὐτο-κατασκεύαστος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ κατασκευασθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 298, 301.

αὐτο-κατήγορος, ον, κατήγορος ἑαυτοῦ, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπ. 29 ἐν Notices et Extr. τ. 5. σ. 744.

αὐτό-καυστος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καείς, Θεοδ. Προδ. Ροδ. 1. σ. 6.

αὐτο-κέλευθος, ον, ὁ ἰδίαν πορευόμενος ὁδόν, Τρυφ. 314, Ἀνθ. Π. 9. 362.

αὐτο-κέλευστος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ οἰκείας θελήσεως, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 5, Διον. Ἁλ. 8. 66, Ἀνθ. Π. 5. 22. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ. ἀλλ' ὡσαύτως **αὐτοκελευστί** Φίλων σ. 19. Mai.

αὐτο-κελής, ές, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 9. 5.

αὐτόκερας (κεράννυμι), ἢ **αὐτοκέρας**, «σημαίνει: τὸ αὐτοκέραστον καὶ συμμέτρως κεκερασμένον, ἤγουν πεφυκὸς κεράννυσθαι· εἴρηται δὲ ἐπιρρηματικῶς» Φρύν. ἐν Α. Β. 3, Πολυδ. Ϛ', 24, ἴδε Λοβ. Παραλειπ. σ. 223.

αὐτο-κέραστος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κεκερασμένος, δηλ. ἀμιγής, κυρίως ἐπὶ ἐλαφρῶν οἴνων, οἵτινες δὲν ἐπιδέχονται ὕδωρ, οὐδὲ χρήζουσιν αὐτοῦ, Α. Β. 3· μεταφ., μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 135.

αὐτο-κέφαλος, ον, παρ' Ἐκκλ. ἐπὶ ἀρχιεπισκοπῶν ἢ ἀρχιεπισκόπων ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας, τοῦ αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκόπου τῆς Κυπρίων νήσου Χρυσόβουλλον Ἀλέξ. Κομν. παρὰ Montfauc. Bibl. Coisl. σ. 103, 47, κτλ.

αὐτο-κήρυξ, ῡκος, ὁ, «ὁ μὴ δι' ἑτέρων ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κηρυκεύων· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ αὐτουργός, αὐτεπάγγελτος», Α. Β. 5, 14.

αὐτο-κῑνέω, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τὴν τοῦ κινεῖν ἐνέργειαν, Πρόκλ.· — ὡσαύτως **-κινητίζω**, Α. Β. 1348 ἐν τῷ πίνακι.

αὐτο-κίνησις [ῑ], εως, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ κινεῖσθαι, ἢ ἡ ἑκουσία κίνησις, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 10· **-νησία**, ἡ, Πρόκλ.

αὐτο-κίνητος [ῑ], ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 21, Πλούτ., κλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.· — ὡσαύτως **αὐτοκινητικός**, ή, όν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 202.

αὐτο-κλᾶδος, ον, σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις, ἐκωπηλάτουν κυπαρίττοις μεγάλαις αὐτοκλάδοις καὶ αὐτοκόμοις ὥσπερεὶ ἐρετμοῖς Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. Α. 40.

αὐτό-κλητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ κληθείς, ὅ ἐ. ἄκλητος, ἀπρόσκλητος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 170, Σοφ. Τρ. 392, αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι ξυμβουλεύσων Πλάτ. Ἐπιστ. 331Β.— Ἐπίρρ. **-τως** Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Μιχαίαν σ. 418.

αὐτο-κμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) = **αὐτοπόνητος**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 718.

αὐτό-κομος, ον, μετὰ φυσικῆς κόμης, δασύς, λοφιὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 822. **II.** σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ, δηλ. σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ τῆς κυπαρίσσου, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. Α. 40, ἴδε **αὐτόκλαδος**.

αὐτοκόμματον, μονοκόμματον, Λύδ. καὶ Ροδ. στ. 2527. Ἐκδ. Wr.

αὐτό-κρᾶνος, ον, «αὐτόκρανον λόγον, τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα· οὕτως Αἰσχύλος» (Ἀποσπ. 429) Α. Β. 467, 10. **II.** Παθ., ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερός, αὐτόδηλος, Ἐτυμ. Μ· — «αὐτόκρανα· αὐτόδηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα, ἡ κίονα μονόλιθον» Ἡσύχ.

αὐτό-κρας, = **αὐτοκέραστος**, Πολυδ. Ϛ', 24.

αὐτοκράτεια, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, κυριαρχία, Πλάτ. Ὅροι 412D.

αὐτοκράτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **αὐτοκράτωρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 69. 8.

αὐτο-κρᾰτής, ές, ὁ κυβερνῶν κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, αὐτεξούσιος, ἀπόλυτος κύριος, νοῦς Ἀναξαγ. 8 (πρβλ. **αὐτοκράτωρ** 3)· τύχη Ἱππ. 423. 5· φρὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 483· ἀπειθής τε καὶ αὐτ. Πλάτ. Τίμ. 91Β: — τὸ αὐτ., ἡ αὐτοκράτεια, ἡ ἐλευθέρα βούλησις, Πλούτ. 2. 1026C.—Ἐντεῦθεν ῥῆμα **αὐτοκρατέω**, εἶμαι αὐκρατής, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 48: — ὡσαύτως **αὐτοκρατητικός**, ή, όν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἱερ. 15. 2, σ. 57 (129Α).

αὐτοκρᾰτορεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι **αὐτοκράτωρ**, Δίων Κ. 69. 4: — ὡσαύτως **αὐτοκρατορέω**, Γεώργ. Ἀκροπ. σ. 163, 14, κλ.

αὐτοκρᾰτορία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία ἢ κυβέρνησις, τὸ κράτος τοῦ αὐτοκράτορος, τῷ Τραϊανῷ ἡ τῆς αὐτοκρατορίας ἀρχὴ προερρήθη Δίων Κ. 67. 92· παρὰ Βυζ., ἡ σὴ Αὐτοκρατορία = ἡ σὴ Μεγαλειότης.

αὐτοκρᾰτορικός, ή, όν, ὁ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἀνήκων, ἢ διὰ τὸν αὐτοκράτορα ἁρμόδιος, Διον. Ἁλ. 8. 59. **2)** ἐλεύθερος, αὐτεξούσιος, Κλήμ. Ἀλ. 434.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δεσποτικῶς, Πλουτ. Ἀντ. 15.

αὐτοκρατόριος, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4283, 1.

αὐτοκρᾰτορίς, ἡ, ἡ ἕδρα ἀπολύτου ἄρχοντος, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 2, 1: — **αὐτοκρατόρισσα**, ἡ, αὐτοκράτειρα, Ἄννα Κομν. σ. 463: — **αὐτοκρατορόθεν**, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἄννα Κομν. σ. 363

αὐτό-κρᾶτος, ον, = **αὐτοκέραστος**, Ἀθήν. 32Ε, Α. Β. 18, 15.

αὐτο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (κρατέω) ἑαυτοῦ κύριος, ἑπομένως, **1)** ἐπὶ πόλεως ἀνεξαρτήτου ἢ πολιτῶν ἐλευθέρων, αὐτεξούσιος, Λατ. sui juris, πόλιν ἕξοντες ἕκαστος ἐλευθέραν, ἀφ' ἧς αὐτοκράτορες ὄντες τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνούμεθα Θουκ. 4. 63· ἐπὶ παίδων εἰς ἥβην ὁρμωμένων, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν, εἴτε κτλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21. **2)** ἐπὶ πρέσβεων καὶ ἐπιτρόπων ἐχόντων πλήρη ἐξουσίαν, αὐτοκράτορά τινα ἐλέσθαι, πληρεξούσιον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 359· πρέσβεις ὁ αὐτ. Ὀρν. 1595, πρβλ. Λυσίαν. 130. 29· ξυγγραφεῖς Θουκ. 8. 67· προσέτι αὐτ. βουλὴ Ἀνδοκ. 3. 13, πρβλ. Ἑρμάνν. Πολιτ. Ἀρχ. § 125. 10· ἀποδεῖξαι δὲ ἄνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι, τοῦ μὴ καταφανεῖς γίγνεσθαι τοὺς μὴ πείσαντας τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 27. **3)** ἐπὶ ἀρχόντων, ἀπόλυτος, ἀνεύθυνος, στρατηγοὶ ὁ αὐτ. 6. 72· ἄρχοντες Ξεν. Ἀν. 6. 1, 21· ἀνυπεύθυνος καὶ αὐτ. ἄρχειν Πλάτ. Νόμ. 875Β· ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα ἄρχουσι τὴν φυλακήν, καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορσι διαθεῖναι, νὰ διαθέσωσι τὰ πάντα κατ' ἰδίαν βούλησιν, Θουκ. 1. 126, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 299C· ἦρχε τῶν ἀκολουθούντων αὐτοκράτωρ ὤν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 305. 26· μόναρχοι Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 2· ὁπόθεν στρατηγία τις αὐτοκράτωρ, πρέπει νὰ γραφῇ (ἀντὶ αὐτοκρατόρων)

ἐν 3. 14, 4· νοῦς αὐτ. (πρβλ. **αὐτοκρατής**) Ἀναξαγ. παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 413C: — ἐντεῦθεν ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Dictator, Πολύβ. 3. 86, 7, κτλ.. μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβε τὴν σημερινὴν σημασίαν τοῦ **αὐτοκράτορος**, Πλουτ. Γάλβ.1, κτλ. 4) ὁ μὴ δεχόμενος ἀντιλογίαν, εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, ὃ δὲ μὴ προσίενται λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι, «ἔθος ὂν τοῦτο ἀνθρώποις ἀρχαῖον, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἀπερισκέπτως ἐλπίζειν καὶ δέχεσθαι, κἂν ἐπιβλαβὲς ᾖ καὶ σφαλερόν· ᾧ δὲ μὴ ἀρέσκονται, χρῆσθαι λογισμῷ αὐτοκράτορι πρὸς τὸ ἀπωθεῖσθαι τοῦτο κἂν ὠφέλιμον τύχῃ ὂν καὶ σωτήριον» (Σχόλ.), Θουκ. 4. 108. II. μετὰ γεν., ἐντελὴς κύριος, ἑαυτοῦ, τῆς τύχης ὁ αὐτ. 3. 62., 4. 69: τῆς αὐτοῦ πορείας Πλάτ. Πολιτικ. 274A· τῆς ἐπιορκίας αὐτοκράτωρ, ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ ἐπιορκήσῃ, Δημ. 215. 2: — μετ' ἀπαρ., αὐτ. κολάσαι, ἔχων πλήρη ἐξουσίαν νὰ τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ. 1372. 14. Κλητ.: **ὦ αὐτοκράτορ** Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. Πταίσμ. 18.

αὐτο-κρηής, ές, = **αὐτοκέραστος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 163.

αὐτό-κρῐτος, ον, (κρίνω) ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν κρίσιν, τὴν ἑρμηνείαν, οὕτως οὖν καὶ τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένας κρίσεις τῶν ὀνείρων, ἐὰν μὲν ἁπλαῖ ὦσι καὶ μὴ αἰνιγματώδεις, αὐτοκρίτους εἶναι νόμιζε καὶ ἔχειν αὐτὰς ἐν ἑαυταῖς τὰς κρίσεις Ἀρτεμίδ. 4. 72.

αὐτό-κτητος, ον, ἰδιόκτητος, χωρίον Συλλ. Ἐπιγρ. 2488, II. I.

αὐτο-κτίστης, αὐτὸς ὁ κτίστης, Πλουτ. Ἠθ. σ. 223.

αὐτό-κτῐτος, ον, (κτίζω) ὁ αὐτομάτως γενόμενος, ὁ ἐκ φύσεως σχηματισθείς, πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα Αἰσχύλ. Πρ. 301· «αὐτοκτί[σ]τους δόμους· οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 306).

αὐτοκτονέω, κτείνω ἰδίᾳ χειρί, ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν Σοφ. Ἀντ. 56, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. Ἡ τῶν χειρογρ. γραφὴ εἶναι **αὐτοκτενοῦντε** καὶ **αὐτοκτενοῦντες**· ὁ Κοραῆς ἐν Ἡλιοδ. Αἰθ. τόμ. Β', σ.7 λέγει: «ἀναγνωστέον αὐτοκτονοῦντε (ὅ ἐστιν ἑαυτοκτονοῦντε, ἤγουν ἀλληλοκτονοῦντε), ὀμικρογραφοῦντας τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους».

αὐτοκτονία, ἡ, = **αὐτοφονία**, Κλήμ. Ὁμιλ. 12. 14.

αὐτο-κτόνος, ον, ὁ ἰδίᾳ χειρὶ κτείνων. — Ἐπίρρ. **αὐτοκτόνως**, ἰδιοχείρως, δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως Αἰσχύλ. Ἀγ. 1635: — οὕτω, τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, ἐπὶ τῆς Μηδείας, ἥτις ἀπέκτεινε τὰ ἴδια ἑαυτῆς τέκνα, Εὐρ. Μήδ. 1254. 2) ἀλληλοκτόνος, ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων Αἰσχύλ. Θήβ. 805· ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος, ἀμοιβαῖος, διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, αὐτόθι 681, πρβλ. **αὐτοκτόνως**, ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι αὐτόθι 734· αὐτοκτόνα δῶρα, τὰ προξενοῦντα θάνατον εἰς τὸν λαμβάνοντα, Ἀνθ. Π. 7. 152.

αὐτο-κῠβερνήτης, ου, ὁ, αὐτὸς κυβερνῶν, αὐτοκυβερνῆται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν Ἀνθ. Π. 9. 438.

αὐτό-κυκλος, ὁ, αὐτὸς ὁ κύκλος, ἡ ἰδέα, ὁ τύπος τοῦ κύκλου, Θεμίστ. 165A, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 342C.

αὐτο-κύλιστος [ῠ], ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλιόμενος, εἰσόκεν .. αὐτοκύλιστα πέσῃ μεθύουσιν ὁμοῖα Ὀππ. Ἁλ. 2. 604· αὐτοκίνητος, Νόνν. Δ. 2. 434.

αὐτο-κύριος, ὁ ὄντως κύριος, Γρηγ. Ναζ. σ. 610B.

αὐτό-κωλος, ἴδε **αὐόκωλος**.

αὐτό-κωπος, ον, σχεδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη, «τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη, σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα, καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 163· πρβλ. **πρόκωπος**: — Παρ' Ἡσυχ. δὲ **αὐτόλαβον**· «ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον».

αὐτο-λᾰλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἑαυτῷ διαλεγόμενος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 69.

αὐτο-λεξεί, ἐπίρρ., αὐταῖς λέξεσι, Κλήμ. Ἀλ. 804: — οὕτω καὶ ἐπίθ. **αὐτόλεκτος**, ον, «ἵνα καὶ τῆς αὐτολέκτου αὐτοῦ λέξεως μνημονεύσω ἣν αὐτολεξεὶ αὐτὸς εἶπεν» Βίος Σάβα ἐν Cotel. Eccl. Gr. mon. τ.3. σ.331A. — Ἐπίρρ. -τως, αὐτολεξεί, Ἰω. Δαμ. τ.2. σ.856D.

αὐτο-λήκῠθος, ον, ὁ, «ὁ πένης, ἀπὸ τοῦ ἑαυτῷ τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα. οἱ δ' ἄσωτος, παρὰ τὸ τὰς συμβολὰς ἐν ταῖς ληκύθοις ἔχειν καὶ φέρειν εἰς τὰ συμπόσια» Α. Β. 204, 27· — κατὰ δὲ Ἁρποκρ. «αὐτολήκυθοι: Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος (1261.17)· ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους, ἢ αὐτουργούς, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ λέγοι ἂν τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις· καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον· τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἔν τε Ἡνιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ. ὅτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίοτε, Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ· ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ». Πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἀθάμαντι» 1 (Πολυδ. Γ', 62). II. κόλαξ, παράσιτος, Λουκ. Λεξιφ. 10, Πλούτ. 2. 50C, ἔνθα ἴδε Οὐϋττεμβάχ.

αὐτο-λίθινος, ον, ὅλως λίθινος, μεταφ., σκληρὸς ὡς λίθος, αὐτολίθινος τὴν ψυχὴν Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1. σ. 30. 42.

αὐτό-λῐθος, πεποιημένος ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου, αὐτολίθοισι ληκύθοις Σοφ. (Ἀποσπ. 133) παρὰ Πολυδ. Γ', 120, κατ' εἰκασίαν τινὰ ἀμφίβολον τοῦ Hemsterth. ἀντὶ **αὐτοχείλεσι**. 2) ὄντως λίθος, Ἰω. Χρυσ. τ.10, σ. 287E.

αὐτο-λόγος, ὁ, αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 2, σ. 79. 32.

αὐτο-λόχευτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, Νόνν. Δ. 4. 427, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 20.

αὐτο-λυρίζων, ὁ ἑαυτῷ λυρίζων, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, 'ὄνος αὐτολυρίζων, φασίν' αὐτόχρημα ὄνος ὀγκώμενος, παροιμ. ἐν Λουκ. Ἑταιρ. διαλ. 14. 4.

αὐτό-λῠσις, εως, ἡ, σχοινίον ἢ λωρίον διὰ κύνας θηρευτικούς, Ἡσύχ. (οὗ ἡ ἑρμηνεία ἀσαφής)· ἐντεῦθεν ἐν Ὀππ. Κ. 4. 357, ἀντὶ αὐτόλυγοι κύνες ὁ Schneid. διορθοῖ: αὐτόλυτοι κύνες, εἰς ζεύγη δεδεμένοι.

αὐτομάθεια, ἡ, ἡ ἄνευ διδασκαλίας μάθησις, Πλούτ. 2. 973E: — ὡσαύτως **-μαθία**, ἀμφ. ἐν Φίλωνι 1. 552.

αὐτομᾰθής, ές, ἀφ' ἑαυτοῦ μαθών, αὐτοδίδακτος, Πλούτ. 2. 992A· μ. γεν., τὸν ὀρχησμῶν αὐτομαθῆ Κυβέλης Ἀνθ. Π. 6. 218. — Ἐπίρρ. **-θῶς** Φιλόστρ. 498.

αὐτο-μακαριότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ μακαριότης, ἡ ὄντως μακαριότης, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Τιμ. Ἐπιστ. Ὁμιλ. 4. σ. 325, 31.

αὐτο-μανία, ἡ, καθαρὰ μανία, Ἰω. Χρυσ. εἰς Γέν. Ὁμ. 10, τ.1. σ. 61, 19.

αὐτο-μαρτῠρέω, ἐν Διογ. Λ. 9. 110, διορθωτέον αὐτῷ μαρτυρ-.

αὐτό-μαρτῠς, ῠρος, ὁ, ἡ, αὐτὸς ὁ μάρτυς, ὃ ἐ. αὐτόπτης μάρτυς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 989, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5. σ. 440E.

αὐτομάτει ἢ **-τεί**, ἐπίρρ. τοῦ **αὐτόματος**, Νόνν. Δ. 4. 153, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 133, τ. 5. σ. 846.

Αὐτοματία, ἡ, ἡ θεὰ τῆς τύχης, Πλούτ. 2. 816D, 2. 542E.

αὐτοματίζω: μέλλ. -ίσω, πράττω τι αὐτομάτως, προχείρως ἢ ἀλογίστως, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· εἰσάγω τὴν ἐνέργειαν τῆς τύχης ὡς ὑπάρχουσαν, περὶ τοῦ Ἀναξαγόρου, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σ. 73. 2) ἐπὶ πραγμάτων συμβαινόντων τυχαίως, ἀφ' ἑαυτῶν, Ἱππ. 402. 36· φήμη Διόδ. 16. 92. 3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ἐνεργῶ ἐξ ἐμαυτοῦ, αὐτομάτως, ὥσπερ αὐτοματιζούσης τῆς φύσεως Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 11.

αὐτοματισμός, ὁ, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ συμβαῖνον, τύχη, Ἱππ. 406, Διον. Ἁλ. 1. 4.

αὐτοματιστής, οῦ, ὁ, ὁ τὰ πάντα ἀποδίδων εἰς τὴν τύχην, Ἐπικούρειος, Ἰω. Μαλαλᾶς σ. 251, 1, κλ.

αὐτοματο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων αὐτόματα· **ἡ αὐτοματοποιητικὴ** ἢ ὀρθότερον **αὐτοματοποιικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ αὐτοματοποιοῦ· **τὰ αὐτοματοποιητικά**, πραγματεία περὶ ταύτης τῆς τέχνης, ἴδε Ἥρωνα ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 243.

αὐτόμᾰτος, η, ον, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ος, ον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 103, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 14, Ἱστ. Ζ. 10. 6, 43. 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ πράττων τι ἐξ οἰκείας βουλήσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε Ἰλ. Β. 408· αὐτ. φοιτῶσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 103· αὐτ. ἥκειν Ἀριστοφ. Πλ. 1190, Θουκ. 6. 91. 2) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, αὐτοκίνητος, αὐτενεργός, ἐπὶ τῶν πυλῶν τοῦ Ὀλύμπου, αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ Ἰλ. Ε. 749· ἐπὶ τῶν τριπόδων τοῦ Ἡφαίστου, οἵτινες ἐκινοῦντο ἀφ' ἑαυτῶν διὰ τροχίσκων, τρίποδας γὰρ .. ἔτευχεν ... χρύσια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα Σ. 376, προβλ. Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 6· ὅπλα.. αὐτ. φανῆναι ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ Ἡρόδ. 8. 37· αὐτ. κοχλίας, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πολύβ. 12. 13, 11· **τὰ αὐτόματα** μηχανήματα ἀφ' ἑαυτῶν κινούμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 40. 3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ὁ ποταμὸς αὐτ. ἐπελθών, ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 2. 14· οὕτω καὶ ἐπὶ φυτῶν φυομένων ἀφ' ἑαυτῶν, αὐτ. ἐκ τῆς γῆς γίνεται ὁ αὐτ. 3. 100· αὐτ. φύεσθαι ὁ αὐτ. 2. 94., 8. 138· καὶ δὴ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μέδοντος ἔρχεται Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 8· μεταφ., αὐτόματα ταῦτ' ἀγαθὰ.. πορίζεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 978, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Πλούτοις» 6· ἐπὶ φιλοσόφων τινῶν, ἀλλ' αὐτόματοι ἀναφύονται Πλάτ. Θεαίτ. 180C. 4) ἐπὶ γεγονότων συμβαινόντων ἀφ' ἑαυτῶν ἄνευ ἐξωτερικῆς ἐπενεργείας, αὐτόματα δεσμὰ διελύθη Εὐρ. Βάκχ. 347· αὐτόματος βίος, βίος μὴ ἔχων ἀνάγκην ἐξωτερικῆς ὑποστηρίξεως, Πλάτ. Πολιτικ. 271E· αὐτόματος θάνατος, φυσικός, Δημ. 296. 18· κόπος αὐτ., ὁ ἄνευ γνωστῆς αἰτίας, Ἱππ. Ἀφ. 1244· ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης Πλάτ. Σοφ. 265C· ἄνευ φανερᾶς αἰτίας, τυχαῖος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ πείρης, Ἡρόδ. 7. 9, 2. II. **αὐτόματον**, τό, ἁπλῆ τύχη, Λυσ. 105. 27· διὰ τὸ αὐτ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4. 1· **τῷ αὐτομάτῳ** ἀντιθέτως πρὸς τὸ **τέχνῃ**, ὁ αὐτ. Μεταφ. 11. 3, 2· — ἀλλὰ συχνότατα ἐν τῇ φράσει, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἢ ἀπὸ ταὐτομάτου, ὅμοιον τῷ Λατ. sponte, ἀποθανεῖν

ἀπὸ τοῦ αὐτ. Ἡρόδ. 2. 66, πρβλ. Θουκ. 2. 77, Πλάτ., καὶ συχν. παρ' Ἀριστ.· ἐκ τοῦ αὐτομάτου Ξεν. Ἀν. 1. 3, 13. **III.** Ἐπίρρ. **-τως** = **ἀπὸ ταὐτομάτου**, Ἡρόδ. 2. 180, Ἱππ. π. Ἀγμ. 778, Ἀριστ.: — ὡσαύτως **αὐτοματεὶ** ἢ **-τὶ** (ἃ ἴδε), καὶ **αὐτομάτην** Διόδ. 2. 25.

αὐτομαχεί, ἐπίρρ. τοῦ αὐτομαχέω, Δίων Κ. Ἀποσπ. σ. 161 Mai.

αὐτομᾰχέω, (μάχομαι) μάχομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσίν μου ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Λυσ. παρ' Ἁρποκρ., πρβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «αὐτομαχεῖν· αὐτοδικεῖν».

Αὐτομέδων, οντος, ὁ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν κυβερνῶν, ὄνομα τοῦ ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. — κλητ. ὦ **Αὐτόμεδον**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157.

αὐτο-μέλαθρος, ον, ὁ τῆς αὐτῆς οἰκίας, Νόνν. Δ. 48. 519.

Αὐτο-μέλιννα, ἡ, αὐτὴ ἡ Μέλιννα, ἀπαράλλακτος, Ἀνθ. Π. 6. 353.

αὐτο-μεμφής, ές, ὁ ἑαυτὸν μεμφόμενος, Βυζ.

αὐτομεμψία, ἡ, τὸ ἑαυτὸν μέμφεσθαι, Ἰω. Κλίμ. σ. 294.

αὐτομέριμνος, ον, ὁ περὶ ἑαυτοῦ μεριμνῶν, Ἰω. Κλίμ. 5. 2.

αὐτο-μετοχή, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ μετοχή, Δ. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὀνομ. 5. 5, σ. 225, 226.

αὐτο-μῆκος, τό, αὐτὸ τὸ μῆκος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 4, Ἰάμβλ.

αὐτομηνί, ἐπίρρ., τὸν αὐτὸν μῆνα, Ἀττικ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 796D.

αὐτο-μήνῡτος, ον, «ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν καταμηνύων» Α. Β. 29. 6.

αὐτο-μήτωρ, ορος, ἡ, αὐτὴ ἡ μήτηρ ἀπαράλλακτος, ἀκριβῶς ὡς ἡ μήτηρ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 7 [8]. 12· — ὁ τύπος **αὐτομήτηρ, ερος** εἶναι ἀντίθετος τῇ ἀναλογίᾳ, Λοβ. Φρύν. 659.

αὐτό-μοιρος, ον, «μονόμοιρος. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 249).

αὐτομολέω, δραπετεύω ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ καταφεύγω εἰς τὸν ἐχθρόν, Ἡρόδ. 8. 82, Ἀριστοφ. Ἱππ. 26, Θουκ. 3. 77, κτλ.· οἱ δὲ αὐτομόλεον πρὸς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 1. 127, κτλ.· ἐς αὐτοὺς ὁ αὐτ. 3. 154, κ. ἀλλ.· ἐς Ἀθήνας ἐκ Περσέων ὁ αὐτ. 3. 160· παρά τινος Ξεν. Ἀν. 1. 7, 13· αὐτομολήσας οἴχεσθαι Ἀνδοκ. 7. 4. **II.** μεταφ., αὐτ. ἐν τῇ πολιτείᾳ, μεθίστασθαι ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην μερίδα, Αἰσχίν. 64. 22· αὐτομολεῖν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν Διόδ. 2. 26.

αὐτομόλησις, εως, ἡ, = **αὐτομολία**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 533, 573 ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Θ. Μαγίστρου 128.

αὐτομολητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ αὐτομολεῖν, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1. σ. 12D.

αὐτομολία, ἡ, τὸ αὐτομολεῖν, Θουκ. 7. 13, κτλ.

αὐτό-μολος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄκλητος ἐρχόμενος, κλητοί τ' αὐτόμολοί τε Ὀππ. Ἁλ. 3. 360, Ἀνθ. Π. 5. 22· ἀλλὰ πρὸ πάντων, **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁ αὐτομολῶν εἰς τὸν ἐχθρόν, Ἡρόδ. 3. 156, κ. ἀλλ., Θουκ. 4. 118, κ. ἀλλ.· παρά τινος Ξεν. Ἀν. 1. 7, 2· γυνὴ αὐτόμολος Ἡρόδ. 9. 76. — Ἐπίρρ. **αὐτομόλως**, «προδοτικῶς, Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 617)· — καὶ **αὐτομολεί**, ἐπίρρ., Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 343, ἔκδ. Σ. Οἰκ.

αὐτομόλπως, «αὐτόμολπα, ὁμοίως ἐκείνοις» Ἡσύχ.

αὐτό-μορφος, ον, αὐτοσχημάτιστος, φυσικός, Εὐρ. Ἀποσπ. 124.

αὐτό-νεκρος, ον, ὁ ἐντελῶς νεκρός, τοῦτ' αὐτὸ πτῶμα, Ἀλκίφρ. 3. 7.

αὐτό-νεως, ων, σὺν αὐτῇ τῇ νηΐ, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 5. σ. 269D.

αὐτο-νόητος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ νοούμενος, ἀφ' ἑαυτοῦ δῆλος, σαφής, εὐνόητος, Τζέτζ. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 4. σ. 52, 23.

αὐτονομέομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. ἀόρ. **-ήθην** Στράβ. 545: — εἶμαι αὐτόνομος, ζῶ κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους, εἶμαι ἀνεξάρτητος, Θουκ. 1. 144, κτλ., Δημ. 41. 16. Τὸ ἐνεργ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 1. 587.

αὐτονομία, ἡ, ἐπὶ πολιτείας, τὸ αὐτονομεῖσθαι, ἀνεξαρτησία, Θουκ. 3. 46, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 2845.

αὐτό-νομος, ον, ὁ αὐτονομούμενος, ἀνεξάρτητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τυραννευόμενος**, ἐπὶ προσώπων καὶ πόλεων, Ἡρόδ. 1. 96., 8. 140, 1, καὶ συχν. παρὰ Θουκ., π. χ. αὐτ. οἰκεῖν 2. 63· ἀφιέναι αὐτ. τινα 1. 139· αὐτ. ποιεῖν τινα 5. 33· προσέτι, αὐτ. ἀπό τινος Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36· ἡ πόλις .. ἐλευθέρα καὶ αὐτ. Συλλ. Ἐπιγρ. 340, κ. ἀλλ. **2)** καθόλου, κατ' ἰδίαν ἐλευθέραν θέλησιν, ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ θνητῶν Ἀΐδην καταβήσει Σοφ. Ἀντ. 821· πρβλ. Ξεν. Λακ. 3, 1. **3)** ἐπὶ θηρίων, ὁ ζῶν καὶ περιφερόμενος ἐν τοῖς δρυμοῖς καὶ τοῖς ὄρεσιν ἐλευθέρως, Ἀνθ. Π. 7. 8. — Ἐπίρρ. **-μως** Φωτ. Βιβλ. σ. 205. 31.

αὐτό-νοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν**, ὁ ἰδίαν ἔχων θέλησιν, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, αὐτόνῳ γνώμᾳ Αἰσχύλ. Πρ. 543, κατὰ Δινδ. ἀντὶ ἰδίᾳ γνώμᾳ, ὅπερ παραβιάζει τὸ μέτρον. **2)** ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν Φαιάκων, ἅπερ καθ' Ὅμηρον εἶχον νοημοσύνην τινά, Εὐστ. 1153. 32, ὑπονοουμένης πως καὶ τῆς νύμφης Αὐτονόης.

αὐτό-νους, ὁ καθαρὸς νοῦς, διαυγὴς διάνοια, Πλωτῖν. 3. 2, 16, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 327A.

αὐτο-νυκτί, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Ἰωσὴπ. Ἀρχ. Ἰ. 17. 9, 5.

αὐτο-νῠχὶ [ῐ], καὶ **-εί**, ἐπίρρ. (νὺξ) τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, Ἰλ. Θ. 197· κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, Ἄρατ. 618. **II.** **αὐτονυχὶ** (ὄνυξ), «αὐτοῖς ὄνυξι» Ἐτυμ. Μ. 173. 57.

αὐτο-νύχιος, ον, νυκτερινός, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἔννυχος**.

αὐτονῠχίς, καὶ **αὐτονῠχηδίς**, = **αὐτονυχί**, Θεόγνωστ. σ. 163. 17 (Β. Α. σ. 1319).

αὐτό-ξυλος, ον, ἐξ ἁπλοῦ ἀκατεργάστου ξύλου, ἔκπωμα Σοφ. Φ. 35, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 235, Στράβ. 502.

αὐτο-ολότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ὁλότης, ἀπόλυτος ὁλότης, Πρόκλ. Θεολ. 106.

αὐτο-ομοιότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ὁμοιότης, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-ουσία, ἡ, ἀφῃρημένη, ἰδεώδης οὐσία, Πλωτῖν. 6. 8, 12· — ἐντεῦθεν **-ούσιος, ον**, Ἐπιφαν.· **αὐτο-υσίωσις**, ἡ, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-πᾰγής, ές, (πήγνυμι) αὐτοποίητος, αὐτόκτιστος, Ἐφόρ. Ἀποσπ. 108· αὐτοπαγεῖς θαλάμαι Ἀνθ. Π. 9. 404· «ὕδωρ αὐτοπαγές: τὸ συνεστηκὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς· ἢ τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον» Φωτ. Λέξ. Συναγ. σ. 615. 15, ἔκδ. Πόρσ.

αὐτο-πάγητος [ᾰ], **ον**, ἀντὶ **αὐτοποίητος**, ὡς γράφεται νῦν, Σώφρων παρὰ Πολυδ. Ι', 107.

αὐτο-πάθεια, ἡ, ἐξ αὐτοπαθείας, ἐξ ἰδίας πείρας, Πολύβ. 3. 108, 2· αὐτοῦ λέγοντος ἐκείνου τὰ ἑαυτοῦ μετὰ τῆς ἀξιώσεως, ἧς εἶχε τὴν αὐτοπάθειαν Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 1023. **2)** παρὰ γραμμ., ἐπὶ λέξεων αὐτοπαθῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μεταβατ., Ἀπολλών. π. Συντ. 147.

αὐτο-πᾰθής, ές, αὐτὸς λαβὼν πεῖραν πράγματός τινος. — Ἐπίρρ. **-θῶς**, ἐξ αὐτοπαθείας, ἐξ ἰδίας πείρας, Πολύβ. 3. 12, 1, κτλ. **II.** παρὰ γραμμ., αὐτοπαθῆ εἶναι ὀνόματα, ἀντωνυμίαι καὶ ῥήματα, ἅτινα ἀντανακλῶσι τὴν ἐνέργειαν εἰς ἑαυτά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀλλοπαθῆ ἢ μεταβατικά, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 56A, Bachm. Ἀνέκδ. 2. 302.

αὐτό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ, αὐτὸς ὁ παῖς, τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, «γνησίῳ παιδί» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 826. Καθ' Ἡσύχ. καὶ Α. Β. (467.15): «αὐτόπαιδα· αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα».

αὐτο-πάμων, ον, (πέπᾱμαι) ὁ μόνος κληρονόμος, Ἡσύχ. (χειρόγρ. **αὐτόπομα**).

αὐτο-παράκλητος, ον, αὐθόρμητος, ὁ ἄνευ παρακλήσεως ποιῶν τι, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 151.

αὐτο-πάρακτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν παραγαγών, Ψευδ-Ἰουστῖν. 1432B, 1444A.

αὐτοπαραξία, ἡ, οὐσ. τοῦ **αὐτοπάρακτος**, Ψευδ-Ἰουστῖν. 1441C.

αὐτο-παράχρηστος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἄχρηστος, Φωτ. Βιβλ. σ. 18. 9.

αὐτο-πάρθενος, ἡ, ἀληθῶς παρθένος, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 5.

αὐτο-πάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, φύσις Ὀρφ. Ὕμν. 9. 10.

αὐτό-παστοι πύλαι· «παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι» Ἡσύχ.

αὐτο-πατήρ, ὡς ἀληθὴς πατήρ, Γρ. Νύσσ. τ. 3. 316C, ἴσως γραπτέον, **αὐτοπάτωρ**.

αὐτό-πειρος, ον, ὁ ἐξ ἰδίας πείρας μαθών τι, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 344. 20. — Ἐπίρρ. **-ρως** Νικητ. Χρον. 117A.

αὐτο-περίγραφος, ον, ὑφ' ἑαυτοῦ περιγραφόμενος, περιοριζόμενος, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 247.

αὐτο-πηγή, ἡ, αὐτὴ ἡ πηγή, καλῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 2. 608. 14.

αὐτο-πήμων, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων, δαΐκτὴρ γόος αὐτόστονος, αὐτοπήμων Αἰσχύλ. Θήβ. 916.

αὐτο-πικρία, ἡ, αὐτὴ ἡ πικρία, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 840. 32.

αὐτό-πῑπτον, τό, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ πῖπτον, Coteler. I. 29A (Βασίλ.)

αὐτό-πιστος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν πιστός, ἀξιόπιστος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 228D, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 129· — οὐσιαστ. **αὐτοπιστία**, ἡ, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστον, Θεοδ. Βαλσαμ. Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 119 σ. 1192, Λιβάν. 11, σ. 363D, ἔνθα ὁ Ρείσκιος μετέβαλε τὴν λέξιν εἰς **ἀτοπίαν**.

αὐτό-πλαστος, ον, ὁ ἑαυτὸν πλάσας, πιθ. γραφ. ἐν Γρηγ. Ναζ. (τ. 2 σ. 294) ἀντὶ **αὐτοπλάστης**.

αὐτό-πλεκτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ πεπλεγμένος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 449.

αὐτό-πληθος, τό, αὐτὸ τὸ πλῆθος, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 3. 21.

αὐτο-πλήρης, ες, ἐντελῶς πλήρης, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 159.

αὐτο-ποδητί, Ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ. Λουκ. Λεξιφ. 2.

αὐτο-ποδί, ἐπίρρ., πεζῇ, ὁ δὲ Ἀντώνιος αὐτοποδὶ αὐτῇ μετὰ τῶν εὐνούχων ἠκολούθει Δ. Κάσσ. 50. 5.

αὐτο-ποδία, ἡ, μόνον κατὰ δοτ. **αὐτοποδίᾳ** = **αὐτοποδὶ** Δίων Κ. 44. 8.

αὐτό-ποδον (κῶδ. **αὐτόπεδον**) καὶ **αὐτοποδητί**· «τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν» Ἡσύχ.: — «αὐτόπεδον: τὸ πεζῇ ὁδεύειν» Α. Β. 467. 17.

αὐτο-ποιητικός, ή, όν, ἀντίθετον τῷ **εἰδωλοποιϊκός**, ποιῶν οὐχὶ εἰκόνα πράγματός τινος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Πλάτ. Σοφ. 266A.

αὐτο-ποίητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, τοῦ αὐτοπαράκτου τὸ αὐτογέννητον καὶ αὐτοποίητον οὐδὲν διαφέρει

Ἰουστῖν. Μάρτ. 526Δ, = **αὐτοπάγητος** Σώφρων. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 60, κατὰ δὲ Ἡσύχ. «αὐτοποίητον· εὐτελές».

αὐτόποιος, ον, ὁ ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ ἑαυτὸν παράγων, αὐτοφυής, περὶ ἐλαίας, ἀλλὰ κυρίως περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερᾶς ἐλαίας, ἥτις τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως ταύτης ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐξέφυσε βλαστὸν πηχυαῖον, φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον Σοφ. Ο. Κ. 698. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Chandler (§ 457) φρονεῖ ὅτι δὲν ἔχει ὑγιῶς, διότι πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ εἰς -ποιος λήγουσαι καὶ οὖσαι σύνθετοι ἐκ τοῦ ῥήματος ποιῶ ὀξύνονται, διὸ καὶ ὁ Jebb εὖ ποιῶν ἐτόνισε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν γράψας αὐτοποιόν. Ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

αὐτοπόκιστον· «μὴ κεχαρμένον. οἱ δὲ εὐτελὲς ἱμάτιον» Ἡσύχ.

αὐτό-ποκος, ον, ὁ ἐξ ἁπλοῦ ἐρίου κατεσκευασμένος, «ἣν συρίαν οἱ πολλοὶ ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοὶ» Πολυδ. Ζ', 61. (Κωμ. Ἀνώνυμ. 322).

αὐτό-πολις, πόλις, ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος πόλις, Θουκ. 5. 79.

αὐτο-πολίτης, ου, ὁ, πολίτης αὐτονόμου πόλεως, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 14 (κατὰ Οὐαλέσιον ἀντὶ αὐτοὶ πολῖται).

αὐτο-πόνητος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ πεπονημένος, ῥεῦμα μελισσῶν Ἀνθ. Π. 9. 404.

αὐτό-πονος, ον, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 23.

αὐτό-πορος, ον, αὐτοκίνητος, Νόνν. Δ. 1. 308., 6. 370.

αὐτο-πόρφυρος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα γνησίας πορφύρας, Φιλῆς π. Φυτ. σ. 136 Wernsd.

αὐτό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, πεζῇ, ἰδίοις ποσί, Λουκ. Τίμ. 24· γραφὴ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 565, ἀντὶ αὐτὸν ὡς.

αὐτο-πρᾱγέω, διάγω αὐτογνωμόνως, ἀνεξαρτήτως, Στράβ. 355.

αὐτοπρᾱγία, ἡ, ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος ἐνέργεια, Πλάτ. Ὅροι 411Ε, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1043Β· ἐξουσία αὐτοπραγίας ἡ ἠθικὴ ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν (potestas vivendi at velis, Κικ. Parad. 5. 1), Διογ. Λ. 7. 121.

αὐτο-πρᾱγματεύτως, ἁπλῶς, ἄνευ τέχνης, αὐτοφυῶς καὶ αὐτοπρ. λέγεσθαι Διον. Ἀλ. Ρητ. σ. 174. 41, ἔκδ. Huds., ἀλλ' ἴσως διορθωτέον ἀπραγματεύτως κατὰ Ρείσκιον.

αὐτό-πρακτος, ον, ὁ ἑκουσίως πραττόμενος, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 156.

αὐτο-πραότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ πραότης, ἀληθὴς πραότης, Εὐστ. Πονημάτ. 320. 72.

αὐτό-πρεμνος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ, αὐτόρριζος, ἐπὶ δένδρων, τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται Σοφ. Ἀντ. 714· πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 10· αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 903· ὁλόκληρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 401.

αὐτο-προαίρετος, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει γινόμενος, Bl. Ὁμ. 105. **II.** ἐνεργ., ὁ ἰδίᾳ προαιρέσει ἐνεργῶν, Ἀριστ. Φυτ. 1. 2, 17, Ῥήτορες (Walz) τ. 4. σ. 27. 3.—Ἐπίρ. **-τως** Ἐκκλ.

αὐτο-πρόβλητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ διορισθείς, Εὐστ. Πονημάτ. 127. 93.

αὐτο-προθύμως, ἐπίρρ. ἐξ οἰκείας προθυμίας, λίαν προθύμως, Ἐτυμ. Μ. 173. 8.

αὐτο-πρόνοια, ἡ, αὐτὴ ἡ πρόνοια, Νεμέσ. 350.

αὐτο-προσωπέω, ὁμιλῶ ἢ πράττω τι αὐτοπροσώπως, Κλήμ. Ἀλ. 152.

αὐτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἄνευ προσωπείου, ἐπὶ ἠθοποιοῦ, Ἀθήν. 452F· αὐτ. φανῆναι Λουκ. ὑπερ. τ. εἰκ. 3· αὐτ. ὁρᾶν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. Τίμ. 27: καὶ τὸν μὲν Δᾶμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, αὐτοπροσώπως, οὐχὶ δι' ἄλλου, ὁ αὐτ. Ζεὺς τραγ. 29· τὸ αὐτοπρόσωπον (ἐνν. σύγγραμμα), σύγγραμμα ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ διαλογικὰ συγγράμματα· πρβλ. **αὐτοδιήγητος.** — Ἐπίρρ., αὐτοπροσώπως λέγειν Κλήμ. Ἀλ. 543.

αὐτό-πρυμνος, ον, ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 186.

αὐτό-πτερος, ον, σὺν ταῖς ἰδίαις πτέρυξι, Ἀριστείδ. 1. 15.

αὐτ-οπτέω, ἰδίοις ὀφθαλμοῖς ὁρῶ, Παυσ. 4. 31, 5, Ἡλιόδ. 3. 1.

αὐτ-όπτης, ου, ὁ, ὁ ἰδίοις ὄμμασι βλέπων, Ἡρόδ. 2. 29., 3. 115, κ. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 900Α, Εὐάγγελος ἐν «Ἀνακαλυπτομένῃ» 1. 4. — εὕρηται καὶ θηλ. **αὐτόπτις** ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

αὐτοπτικός, ή, όν, ὁ τοῦ αὐτόπτου, πίστις αὐτ. Σκύμν. 128. **2)** ὁ τῆς αὐτοψίας, Ἰάμβλ. 73. 14., 82. 16.

αὐτ-οπτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποκαλυπτόμενος, φανερὸς γινόμενος, Ἰουλιαν. 221Α·—«ἐπ' αὐτόπτῳ» Σουΐδ. ἐν ἐπ' αὐτοφώρῳ. —Ἐπίρρ. **τως** Ἐκκλ.

αὐτο-πύθιος τρίπους, ὁ, αὐτὸς ὁ τρίπους τῆς Πυθίας, Ψελλ. 144.

αὐτο-πῦρ, τό, αὐτὸ τὸ πῦρ, αὐτόχρημα πῦρ, Ἑρμ. παρὰ Στοβ. 137. 35.

αὐτό-πῡρος, ὁ, ὁ πεποιημένος ἐξ ἀκοσκινίστου σιτίνου ἀλεύρου, ἄρτος Ἄλεξ. ἐν «Κυπρίῳ» 2· ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι Γαλην. π. Γλαῦκ.

αὐτο-πῡρίτης [ῑ], ου, ὁ, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ποαστρίαις» 1, Ἱππ. 542, 56., 544. 7.

αὐτο-πύρσευτος, ον, λαμπρὸς ὡς ἀληθὴς πυρσός, Φιλῆς.

αὐτοπωλέω, εἰμὶ αὐτοπώλης, ἔμπορος, κάπηλος. Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ἰσοκρ 2.1, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Naber ἀντὶ τοῦ αὐτὰ πωλοῦντες.

αὐτο-πώλης, ου, ὁ, «ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον». καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης Πλάτ. Πολιτικ. 260C· αὐτ. περί τι ὁ αὐτ. Σοφ. 231D· πρβλ. **μεταβολεύς.**

αὐτοπωλικός, ή, όν, = τῷ προηγ., **ἡ αὐτοπωλική** (ἐνν. τέχνη), τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **αὐτοπώλου,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐμπορικὴ** καὶ **καπηλική,** Πλάτ. Σοφ. 223D, πρβλ. 224Ε.

αὐτὸρ = αὐτός, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ., Arch. Ztg. 1876 σ. 183.

αὐτο-ρέγμων, ον, (ῥέζω) «αὐτορέγμων· ἑαυτὸν ἐργαζόμενος» Ἡσύχ.·— «αὐτορέγμονος πότμου· ὅσον ἑαυτὸν ἔρρεξε καὶ κατέθυσε. ἢ .. παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα» ὁ αὐτ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 117).

αὐτο-ρήτωρ, ορος, ὁ, ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος ῥήτωρ, Εὐστ. 1301. 32.

αὐτ-όροφος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐστεγασμένος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων ὀροφήν, πέτραι Ὀππ. Ἁλ. 1. 22· σκηναὶ Διον. Ἀλ. 1. 79· αὐτόροφος στέγη, φυσικὴ στέγη, Αἰλ. π. Ζ. 16. 17.

αὐτόρ-ρεκτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γινόμενος, Ὀππ. Κ. 2. 567, Ἁλ. 1. 763.

αὐτόρ-ριζος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ, Διόδ. 4. 12· ποιητ. αὐτόριζος Βαβρ. 36. 1. **II.** ἀφ' ἑαυτοῦ ῥιζωθείς, ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθείς, ἑστία Εὐρ. Ῥῆσ. 287.

αὐτορ-ριφής, ές, (ῥίπτω) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ῥιφθείς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 640.

αὐτόρ-ρῡτος, ον, (ῥέω) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ῥέων, Ἀνθ. Π. 9. 669, Γαλην. 13. 626· ποιητ. αὐτόρυτος Πινδ. Π. 12. 30.

αὐτός, αὐτή, αὐτό, ὁριστικὴ ἢ κάλλιον διασταλτικὴ ἀντωνυμία, Λατ. ipse:— ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἐν χρήσει ἁπλῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ γ' προσ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας: — μετὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό·** (ὡσαύτως **ταὐτόν**), κτλ., ὁ ἴδιος.

I. ἴδιος, ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὺ ὁ ἴδιος, κτλ. κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· συχνάκις δὲ συνδυάζεται καὶ μετὰ τοῦ **ἐγώ, σύ,** κτλ., ὡς αὐτὸς ἐγώ, ἐγὼ ὁ ἴδιος, Ὅμ.· ἴδε κατωτ.: **1)** αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ ὄντως ἄνθρωπος, δηλ. ἡ ψυχὴ οὐχὶ τὸ σῶμα, ἐν Ὀδ. Λ. 602· ἀλλ' ὡσαύτως τἀνάπαλιν τὸ σῶμα οὐχὶ ἡ ψυχή, ἐν Ἰλ. Α. 4· ἢ ὁ ἴδιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους, ὑποδεεστέρους ὡς ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους, Ζ. 18., Θ. 4· ὁ πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ, Β. 317· ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Ὀδ. Ξ. 265· ὁ πολεμιστὴς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους, Ἰλ. Β. 466· ὁ ποιμὴν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, Ὀδ. Ι. 167, πρβλ. Ἰλ. Α. 51· ὁ λαὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους, Λ. 220· οἱ ναῦται πρὸς τὰ ἑαυτῶν πλοῖα, Η. 338· ἐν γένει τὸ ὅλον πρὸς τὰ ἑαυτοῦ μέρη, Η. 474· ἐντεῦθεν αὐτός τε καὶ .., ἐπὶ πρωτεύοντος προσώπου μετὰ τῶν ἑαυτοῦ ὀπαδῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1, κτλ.· ἐντεῦθεν καθίσταται ἐμφατικὴ ἄνευ ἀντιθέσεως καὶ κεῖται ἀπολ. ἀντὶ τοῦ «διδάσκαλος» ἢ «δεσπότης» (Ipse, Κάτουλλ. 3. 7), οἷον τὸ περιώνυμον τῶν Πυθαγορείων, Αὐτὸς ἔφα, αὐτὸς οὗτος, δηλ. ὁ διδάσκαλος, Λατ. Ipse dixit· οὕτω, τίς οὗτος; — Αὐτός—δηλ. Σωκράτης, Ἀριστοφ. Νεφ. 219· ἀνοιγέτω τις δώματ'. Αὐτὸς ἔρχεται, ὁ δεσπότης, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 261· αὐτὸς ἀΰτεῖ Θεόκρ. 24. 50 ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας κεῖται καὶ τὸ οὐδέτ., αὐτὸ δείξει, αὐτὸ σημανεῖ, res ipsa declarabit, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ δείξῃ, Valck. Φοίν. 626, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288Β· πλῆρες, τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει Ἀριστοφ. Λυσ. 375· διπλασιαζόμενον, αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 798, πρβλ. Ἀποσπ. 266·— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπὸ λόφον αὐτόν, Λατ. sub cristam ipsam, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ἰλ. Ν. 615· αὐτὸ τὸ περίορθρον, περὶ αὐτὰ τὰ χαράγματα, Θουκ. 2. 3·— ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. vel, adeo, ἔτι, ἀκόμη, οὔ μοι μέλει ἄλγος οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης Ἰλ. Ζ. 451. — Ἐπὶ τούτων τῶν σημασιῶν ἡ **αὐτὸς** ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ ἢ προηγεῖται τοῦ τε ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἕπεται αὐτοῖς ἀμφοτέροις, π. χ. αὐτὸς ὁ υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς αὐτός. Τὸ ἄρθρον δύναται νὰ παραλειφθῇ μόνον ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων ἢ οὐσιαστικῶν δηλούντων ἄτομα, π. χ. αὐτὸς Μένων Krüg. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 20· αὐτὸς βασιλεύς, αὐτὸς πατήρ, κτλ. **2)** ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας θελήσεως, Λατ. sponte, ὡς τὸ **αὐτόματος·** ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, ἂς ὑπάγῃ ἕκαστος μόνος του, ὁ ἴδιος, Ἰλ. Ρ. 254· σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις Θ. 293· καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων Ὀδ. Β. 168· ἥξει γὰρ αὐτὰ Σοφ. Ο. Τ. 341. **3)** καθ' ἑαυτόν, = μόνος· αὐτός περ ἐών, καί περ μόνος, Ἰλ. Θ. 99· ἀνακομισθῆναι αὐτὸν ἐς Φάληρον, μόνον, Ἡρόδ. 5. 85· αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, εἴμεθα μόνοι, «μεταξύ μας» «'μεῖς καὶ 'μεῖς», ξένοι δὲν ὑπάρχουν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 504, πρβλ. Θεσμ. 472, Πλάτ. Παρμ. 137Β· αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι .., ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις Ξεν. Ἀν. 2. 3, 7· — ἐνίοτε ἐπιτείνεται, αὐτὸς κτήσατο οἶος, ὁ ἴδιος, μόνος του, Ὀδ. Ξ. 450· αὐτὸς μόνος, ἴδε **μόνος** II· αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ἴδε **ἑαυτοῦ.** **4)** ὁ Πλάτων μετεχειρίζετο τὸ **αὐτὸς** ὅπως δηλώσῃ

πρᾶγμά τι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἢ ἐν ἑαυτῷ, δηλ. τὴν ἀφῃρημένην αὐτοῦ ἔννοιαν, τὸ δίκαιον αὐτὸ Φαίδων 65D· αὐτὸ τὸ ἓν Παρμ. 143A, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 22. Τὸ οὐδ. **αὐτὸ** εἶναι συχνὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, συναπτόμενον πρὸς ὀνόματα καὶ τῶν τριῶν γενῶν, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις Πλάτ. Πολ. 363A, ἔνθα ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Stallb.· πληρέστερον, εἰ αὐτὸ τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἆρα ὁ πατήρ ἐστι πατήρ τινος ἢ οὔ; ὁ αὐτ. Συμπ. 199D· ἀδελφός, αὐτὸ τοῦθ' ὅπερ ἔστιν, ἡ ἰδέα, τὸ ἀφῃρημένον, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια πατήρ, ἀδελφός, αὐτόθι E:— ἐντεῦθεν μεταγ. ἐν συνθέσει, **αὐτοαγαθόν, αὐτοάνθρωπος, αὐτογραμμή, αὐτοΐππος, αὐτοϋγίεια**, κτλ.· ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 6. 16, 6·— ἡ κανονικωτέρα σύνταξις, ἵνα αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη, ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Πολ. 612C, κτλ. τίθεται καὶ διπλῆ, ἐκ τῆς εἰκόνος μανθάνειν αὐτήν τε αὐτήν, εἰ καλῶς ἤκασται, αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὁ αὐτ. Κρατ. 439A. **5)** κατὰ δοτ. μετὰ οὐσιαστ., ἡ **αὐτὸς** σημαίνει τὸ ὁμοῦ μετά τινος, ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, ἀνεπήδησε σὺν αὐτῇ τῇ φόρμιγγι, δηλ. κρατῶν αὐτήν, Ἰλ. I. 194· αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη, τὴν κεφαλὴν σὺν αὐτῇ τῇ περικεφαλαίᾳ, Ξ. 498, πρβλ. Ὀδ. N. 118, κτλ.· καὶ ἄνευ τῆς προθ. **σύν**, αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', «σὺν αὐτῇ τῇ γῇ ἑλκύσαιμι» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 24 ἡ τελευταία αὕτη χρῆσις εἶναι κοινοτάτη ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, αὐτοῖς ἀνδράσι, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι, Ἡρόδ. 6. 93· αὐτοῖσι συμμάχοισι, σὺν αὐτοῖς τοῖς συμμάχοις, Αἰσχύλ. Πρ. 221· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι Ἀριστοφ. Ἱππ. 849, κτλ.· αὐτοῖς τοῖς ἵπποις Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ἐνίοτε ὅμως οἱ Ἀττ. προσθέτουσι καὶ τὴν πρόθ. **σύν**, π. χ. αὐτῷ ξὺν ἄγγει Εὐρ. Ἴων 32, πρβλ. Ἱππ. 1213, ἴδε Ἐλμσλ. Μήδ. 160· πρβλ. κατωτέρω, ἴδε 9.

6) προστίθεται εἰς τὰ τακτικὰ ἀριθμητικά, π. χ. πέμπτος αὐτός, δηλ. τέσσαρες ἄλλοι καὶ αὐτὸς πέμπτος, Θουκ. 1. 46, πρβλ. 8. 35, κτλ.: ἡ **αὐτὸς** ἐμφαίνουσα ἀείποτε τὸ κύριον πρόσωπον

7) ὁσάκις ἡ **αὐτὸς** φαίνεται ὅτι ἐτέθη ἀντὶ τῆς **οὗτος** ἢ **ἐκεῖνος**, αἱ λέξεις αὗται πράγματι ἐξυπακούονται, οἷον αὐτὸ ἄν, ἔφη, τὸ δέον εἴη, αὐτὸ τοῦτο, τοῦτο ἀκριβῶς, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 7· αὐτὸ οὐκ εἴρηται, ὃ μάλιστα ἔδει Πλάτ. Πολ. 362D· μάλιστα παρὰ Πλάτωνι τὸ αὐτὸ τοῦτο εἶναι λίαν συχνόν, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητηθὲν Πολιτικ. 267C, κτλ.· αὐτὸ τοῦτο μόνον Γοργ. 500B· οὕτω, λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν .. αὐτὰ δὲ τάδε Θουκ. 1. 139. **8)** ἡ **αὐτὸς** ἐνίοτε φαίνεται ὡς πλεονάζουσα, ἔνθα προηγήθη ὄνομα, εἰς ὃ χρησιμεύει νὰ ἐπανάγῃ τὴν προσοχὴν ἐξαίρουσα καὶ ὁρίζουσα αὐτὸ σαφέστερον, ὡς τὰ hic καὶ is ἐν τῇ Λατιν. εἴτε ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ αὐτοῦ λόγου (κατωτέρ. II.), ἴδε Βουττμ. Σοφ. Φ. 766· εἴτε μετά τινα διακοπήν, ὡς ἐν Ὀδ. H. 73. Ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῇ ἀποδόσει δηλοῖ ἰσχυρὰν ἀγανάκτησιν, αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος σώσειν .., αὐτὸς ἀπώλεσεν Λυσ. 126. 20, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 4. **9)** ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας, ἐγὼ αὐτός, ἐμέθεν αὐτῆς, σὲ αὐτόν, κτλ., ἀλλὰ ἀείποτε διῃρημένως παρ' Ὁμ.· μετὰ ἐγκλιτ. ὅμως ἀντων. θέτει πρῶτον τὴν **αὐτός**, ὡς αὐτόν μιν Ὀδ. Δ. 244· οὕτως, αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως Αἰσχύλ. Πρ. 86· οὕτω καὶ αὐτὸς ἔγωγε Πλάτ. Φαίδων 59B, κτλ.:— ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἡ **αὐτὸς** ἑνοῦται εἰς μίαν λέξιν μετὰ τῆς προσωπ., ὡς π.χ. **ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ**, κτλ.· ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμ., ἴδε τὰς λέξεις. **β)** ἐνίοτε ἡ προσωπ. ἀντωνυμία παραλείπεται, ὡς αὐτὸς .. ἧσθαι λιλαίομαι, ἀντὶ ἐγὼ αὐτός, Ἰλ. N. 252· αὐτὸν ἐλέησον, ἀντὶ ἐμὲ αὐτόν, Ω. 503· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν Ὀδ. K. 27· ἐν B. 33, οἱ αὐτῷ, εἶναι ἁπλῶς ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ οἱ· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ὁπότε τὸ σὲ αὐτόν, ἐμοὶ αὐτῷ, κτλ., ἀναγινώσκονται διῃρημένως, εἶναι ἁπλῶς ἐμφατικά, οὐχὶ αὐτοπαθῆ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ **αὐτὸς** συνήθως προτάσσεται τῆς προσ. ἀντων., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 25 πρὸς 6. 1, 14. **γ)** ἡ **αὐτὸς** συνδέεται μετὰ τῶν αὐτοπαθ. **ἑαυτοῦ, αὑτοῦ**, κλ., ὅπως προσθέσῃ δύναμιν καὶ καταστήσῃ μᾶλλον ὡρισμένον τὸ πρόσωπον, αὐτὸς καθ' αὑτοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 406· αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν αὐτόθι 194· καὶ ἐνίοτε μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, τοῖς αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται ὁ αὐτ. Ἀγ. 836, πρβλ. Πρ. 762· τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους Σοφ. Αἴ. 1132· ὡσαύτως κατ' αὐτὸς αὑτοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 124· ἴδε Ahrens Δωρ. Διάλ. σ. 274 κἑξ. **δ)** προσέτι ἡ **αὐτοῦ** τίθεται μετὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμ., πατρὸς κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ Ἰλ. Z. 446· θρῆνον .. ἐμὸν τὸν αὐτῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1323· ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ Σοφ. O. T. 416· τοῖς οἷσιν αὐτοῦ αὐτόθι 1248· ὡσαύτως, αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν Ὀδ. A. 7· τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27. **ε)** αὐτὸς ἑαυτοῦ ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐπιθέτου, ἐξ οὗ ἡ γενικὴ ἐξαρτᾶται, π. χ. αὐτὸς ἑωυτοῦ ῥέει πολλῷ ὑποδεέστερος Ἡρόδ. 2. 25· τῇ ετρυτάτη ἐστὶ αὐτὴ ἑωυτῆς ὁ αὐτ. 1. 203. **10)** αὐτὸς ἀντὶ ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἐπ., π.χ. ἐν Ἰλ. M. 225, Ὀδ. K. 263, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς· διότι εἰς ἅπαντα τὰ ἐξ Ἀττ. συγγραφέων παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ αὐτὸς ὑπάρχει ὡς κατηγορούμενον (καὶ πέρα τούτου οὐδεὶς ἐκτείνει τὴν ὑποτιθεμένην Ἀττ. χρῆσιν τῆς αὐτὸς ἀντὶ ὁ αὐτός), δυνάμεθα νὰ ἑρμηνεύσωμεν αὐτὴν ὡς ἐμφατικὴν «ἀτός του», κτλ., ἂν καὶ τὸ Λατιν. ἰδίωμα θὰ ἀπῄτει idem· ὅρα περὶ τούτων Ἕρμαννον ἐν Σοφ. Ἀντ. 920· πρβλ. Σοφ. O. T. 458 καὶ 557 (ἂν καὶ ἕτεροι ἐνταῦθα γράφουσιν αὑτός), Ellendt Λεξ. Σοφ. ἐν λ. **αὐτὸς** ἐν τέλ. **11)** ἐν Ἐπιχ. 2 (Ahrens) συγκρ. **αὐτότερος**· ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 83, ὑπερθ. **αὐτότατος**, Λατ. ipsissimus, πρβλ. Bast Γρηγ. Κορ. σ. 366, 896.

II. αὐτός, ή, ό, ἁπλῶς ὡς γ' πρόσ. τῆς προσ. ἀντωνυμ. μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ λόγου: ὅθεν ἄνευ ἀνάγκης ἐθεωρήθη ὡς ἐγκλιτικὴ ὑπό τινων παλαιῶν γραμμ., ἴδε Spitzn. Ἰλ. M. 204. Ἐν ἀρχῇ στίχου εὕρηται ἐν Ἰλ. Ξ. 457, Ὀδ. Π. 388· βραδύτερον δὲν εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἂν καὶ οἱ Τραγικοὶ σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὴν εἰ μὴ ἐν τοῖς διαλογικοῖς (ὡς τὸ Λατ. is εἶναι σπάνιον ἐν τῇ Λατ. ποιήσει, Βεντλ. Ὁρατ. Ὠδ. 3. 11, 18)· παρὰ πεζοῖς χρησιμεύει ὅπως ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην ὄνομα προηγουμένως τεθὲν ἐν τῷ λόγῳ, ἐγὼ μὲν οὖν βασιλέα .., οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι Ξεν. Ἀν 2. 4, 7· πειράσομαι τῷ πάππῳ ... συμμαχεῖν αὐτῷ ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 3, 15· μετὰ ἀναφορικὴν ἀντων., ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται .., ἔκλυον αὐτοῦ Ἰλ. A. 218· οὓς μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 9, πρβλ. 1. 9, 29· ἰδίως ἔνθα δεύτερον ῥῆμα ἀπαιτεῖ μεταβολὴν τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἀντωνυμ., οἳ ἂν ἐξελεγχθῶσι .., ὡς προδότας αὐτοὺς ὄντας τιμωρηθῆναι ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 5, 27· ἐκεῖνοι, οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο οἱ λέγοντες, οὐδ' ἐφίλουν αὐτοὺς Δημ. 35. 4· ἐπὶ ὑποδιαιρέσεων, ὡς ὅσοι .. οἱ μὲν αὐτῶν .. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 168E.—Ἡ πλησιεστάτη πρὸς ταύτην χρῆσις ἐν τῇ ὀνομαστικῇ εἶναι οἵαν δεικνύουσι τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἐν I. 7 (ἃ ἴδε).— Πλεοναστική τις χρῆσις ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. Φ. 315, οἷς Ὀλύμπιοι δοῖέν ποτ' αὐτοῖς, ἔνθα ὅμως ἀναγνωστέον κατὰ Πόρσωνα (οὗ τὴν γραφὴν παρεδέχθη ὁ Jebb) οἵ' ἀντὶ οἷς (πρβλ. 278)· ἡ χρῆσις ἐν τούτοις αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ Καλλιμ., ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Ἐπιγράμμ. 44· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν Ἀνθ. Π. 7. 72· οὐχὶ σπάνιον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ K. Δ.—Περὶ τῶν λεπτῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν πλαγίων πτώσεων **αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν**, καὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμ. **αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν**, ἴδε ἐν λέξ. **ἑαυτοῦ**. **III.** Μετὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό**, καὶ Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. **αὑτός, αὑτή, ταὐτό**, καὶ **ταὐτὸν** (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου· πρβλ. Σοφ. O. T. 734 πρὸς τὸ 325, Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 550)· γεν· **ταὐτοῦ**, δοτ. **ταὐτῷ**, πλ. οὐδετ. **ταὐτά**: Ἰων. **ὡὐτός, τὠὐτό**·— ὁ αὐτὸς ἀκριβῶς, ὁ ἴδιος, Λατ. idem, τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσί τινα παραδείγματα ἔτι καὶ παρ' Ὁμ., ὡς ἐν Ἰλ. Z. 391, Ὀδ. H. 55, 326· οὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτε Εὐρ. Τρῳ. 1206· ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ Θουκ. 3. 38, πρβλ. 5. 75· ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον ὁ αὐτ. 1. 79.

2) συχνάκις λαμβάνει δοτ. συντακτικήν, ὡς τὸ **ὅμοιος, παραπλήσιος**, κτλ.· πρὸς δήλωσιν ὁμοιότητος τελείας συμφωνίας, ἰδίως παρὰ πεζ. ὡς τὠυτὸ ἂν ὑμῖν ἐπρήσσομεν Ἡρόδ. 4. 119· τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπὼν ἐμοὶ Αἰσχύλ. Χο. 543· ὁ αὐτὸς τῷ λίθῳ, ὅμοιος μὲ λίθον, Πλάτ. Εὐθύδ. 298A· τὸ αὐτὸ πράσσειν ἢ πάσχειν τινὶ Ἡρόδ. 4. 119, κτλ.· ἐν ταὐτῷ εἶναί τινι, εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ μετά τινος. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 27· ἐμοί, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς κτλ., μήτε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μὲ ἡμᾶς νὰ ἐπιτρέπωμεν κτλ., αὐτόθι 1. 30, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 210· ὡσαύτως κατὰ ταὐτά τινι Ἡρόδ. 2. 20:— ὡσαύτως, ὁ αὐτὸς .. καὶ (ὡς τὸ Λατ. simul ac ..) ὁ αὐτ. 4. 109· τὴν αὐτὴν ταύτην διάνοιαν καὶ κατ' ἐκείνην ἡλικίαν Ἰσοκρ. 99A· ὁ αὐτός τε .., καὶ .., Wolf. Λεπτ. σ. 258, 370:— ὁ αὐτὸς .. ὥσπερ Stallb. Πλάτ. Φαίδων 86A·— ἴδε ἀνωτ. 1. 10. **IV.** εἰδικαὶ φράσεις: **1)** αὐτὸ ἕκαστον, ἕκαστον πρᾶγμα καθ' ἑαυτό, ὡς τῷ ὄντι ἔχει, ἴδε **αὐτοέκαστος**, Πλάτ. Φαίδων 65E, κτλ. **2)** αὐτὸ μόνον, ὡς τὸ **αὐτόχρημα**, ἁπλῶς, μόνον, οὐδὲν ἄλλο εἰ μή, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **μόνον**, Valk. Καλλ. σ. 28. **3) αὐτό**, ἀκριβῶς, περίπου, ἐπὶ τυχαίας συναντήσεως καὶ ἐν χαλαρῷ ὁρισμῷ ἀριθμοῦ, Ἑρμ. Vig. ἀρ. 123, xiv· ἀλλά, κατὰ ταὐτό, καὶ ὑπὸ ταὐτό, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον, Λατ. sub idem tempus, αὐτόθι.

4) εἰς ταὐτό, ἐν ταὐτῷ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, Ἀττ. **5) αὐτὸ** ὡς ἐπίρρ. = **ἄρτι**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 540. 1. **V.** ἐν συνθέσει: **1)** ἀφ' ἑαυτοῦ, φυσικός, οὐχὶ τεχνητός, ὡς π.χ. **αὐτόκτιτος, αὐτόροφος**. **2)** ἐν ἀκατεργάστῳ φυσικῇ καταστάσει, ὡς π. χ. **αὐτοπόκιστος**. **3)** ἐξ ἁπλοῦ .., ἐκ μηδενὸς ἄλλου εἰ μὴ ἐκ.., π. χ. **αὐτόξυλος, αὐτολίθινος**. **4)** ἀφ' ἑαυτοῦ .., ὡς ἐν τῷ **αὐτοδίδακτος, αὐτόματος**: καὶ ἑπομ. ἀνεξαρτήτως, ὡς π. χ. **αὐτοκράτωρ, αὐτόνομος**. **5)** ἐντεῦθεν, ὡς «ἄλλος ἐγώ», ἀληθής, ἴδιος, ἀπαράλλακτος, «σωστὸς» ὡς ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων, **Αὐτοθαΐς**, Λατ. altera, Thaïs Schäf. Μέλας 28. **6)** ἀφῃρημένως, τὸ ἰδανικόν, ἴδε ἀνωτ. I. 4. **7)** ἀκριβῶς, «σωστά» ὡς ἐν τῷ **αὐτόδεκα**. **8)** σπανίως μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἐννοίας τοῦ **αὑτοῦ** καὶ τοῦ **ἀλλήλων**, ὡς **αὐθέντης, αὐτοκτονέω**.

9) ὁμοῦ μετά τινος, ὡς π. χ. **αὐτόπρεμνος, αὐτόρριζος**,

μετ' αὐτῆς τῆς ῥίζης· ἴδε ἀνωτ. I. 5. — Περὶ τοῦ **αὐτοῦ, αὐτῆς**, κτλ.· ἴδε τὰ προσήκοντα ἄρθρα. (Ἡ ἀρίστη πραγματεία ἐπὶ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης εἶναι ἔτι καὶ νῦν ἡ τοῦ Ἑρμάννου Dissertatio de Pron. **αὐτός**, Opusc. 1. 308, κτλ., τυπωθεῖσα ὡσαύτως ἐν τέλει τοῦ Viger μετὰ περιλήψεως τῶν περιεχομένων αὐτῆς, αὐτόθι § 123B).

αὐτός, ἴδε ἐν λ. **αὐτός** III.

αὐτο-σανδαράκη, ἡ, αὐτὴ ἡ σανδαράκη, ἀπαράλλακτος ὡς σανδαράκη, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 4.

αὐτο-σαπρία, ἡ, ἀληθὴς σαπρία, αὐτοσαπρίας ἀγγεῖον Φωτ. Ἐπιστ. σ. 169, 41.

αὐτο-σάρξ, ὁ, ἡ, οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ σάρξ, ὅλως σαρκικός, Ἰω. Χρυσ.

αὐτοσαυτοῖς = **ἑαυτοῖς** Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Bull. de Cor. Hell. 3. 240: — **αὐτοσαυτῷ** = **ἑαυτῷ**, αὐτόθι 4. 350.

αὐτόσε, ἐπίρρ. (αὐτοῦ) εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν θέσιν, στέλλεσθαι Ἡρόδ. 3. 124· καταβαίνειν Ἀριστοφ. Λυσ. 873· αὐτομολεῖν Θουκ. 7. 26, κτλ.· ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνη οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ' Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 19.

αὐτο-σίδηρος, ον, ἐξ αὐτοῦ τοῦ σιδήρου, σιδηροῦς, ἅμιλλα αὐτ., κτύπημα ξίφους, Εὐρ. Ἑλ. 356.

αὐτό-σιτος, ον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τροφὴν αὐτοῦ, κωμικῶς ἐπὶ παρασίτου, Κρώβυλ. ἐν «Ἀπαγχομένῳ» 1, πρβλ. Ἀθήν. 47E, καὶ ἴδε **αὐτόδειπνος**.

αὐτο-σκᾰπανεύς, έως, ὁ, αὐτὸ τοῦτο σκαπανεύς, Ἀλκίφρ. 3. 70.

αὐτο-σκεύαστος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ σκευασθείς, φυσικός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 22.

αὐτό-σκευος, ον, ὁ μὴ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τεχνίτου, ὅ ἐ. ἄτεχνος, κακοκαρωμένος, λύριόν τι ποιμενικόν, λιτὸν καὶ αὐτόσκευον, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιμένος κατασκευασθὲν ἀτέχνως, Συνεσ. Ἐπιστ. 147, σ. 227A, Πολυδ. Γ', 14· φύσεως ἔρευθος αὐτ. Ἀρισταίν. 2. 21. — Ἐπίρρ. -ως Συνεσ. 16D.

αὐτο-σκῶμμα. τό, καθ' αὐτὸ σκῶμμα, Ruhnk ἐν Ἀλκίφρ. 3. 43.

αὐτόσμικρον καὶ **αὐτοσμικρότης**. τὸ καθ' αὐτὸ σμικρόν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 676-677, ἔκδ. Stallb.

αὐτο-σοφία, ἡ, αὐτὴ ἡ σοφία, ἡ ἀληθὴς σοφία, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 46 καὶ 545, Ἰω. Χρυσ. κλ.

αὐτό-σοφος, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὴν σοφίαν, ἀληθῶς σοφός, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 437.

αὐτό-σπορος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σπαρείς, ἀφ' ἑαυτοῦ γόνιμος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198.

αὐτόσ-σῠτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἐρχόμενος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 170· — «αὐτόσσυτον. αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 503), πρβλ. A. B. 467, 31.

αὐτο-στάδίη, (ἐνν. μάχη), ἡ, Ἐπικὴ λέξις ἀπαντῶσα μόνον κατὰ δοτικ. (πρβλ. **αὐτοσχέδιος**), ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, «ἐν τῇ συστάδην μάχῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. N. 325.

αὐτο-στατέω, (ἵσταμαι) εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἐπαρκῶ ἐμαυτῷ, Φίλων I. 688.

αὐτόστατον κανοῦν Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν «Χρυσαλλίδι» Ἀθηνῶν 15 Δεκεμβρίου 1865.

αὐτό-στεγος, ον, = **αὐτόροφος**, Διονύσ. ὁ τύραννος παρ' Ἀθην. 401F.

αὐτο-στέριφος, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἰσχυρός· — «αὐτοστέριφον· ἰσχυρόν· αὐτοφυές» Ἡσύχ.

αὐτό-στοιχος, ον, «αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων» Σουΐδ.

αὐτό-στολος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σταλεὶς ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἢ ἐκτελῶν τι, Σοφ. Φ. 496, ἔνθα ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb, Μουσαῖος 255, Ἀνθ. II. 7. 585· αὐτόστολον ναυλοῦν, ναυλώνω πλοῖον δι' ἰδιωτικοῦ συμβολαίου, Συλλ. Ἐπιγρ. [προσθῆκαι] 4302α.

αὐτο-στοματί, τῷ ἰδίῳ στόματι, Ῥήτορες (Walz) 7. 736. — Τὸ ἐπίθ. **αὐτοστόματος**, ον, ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν Ἐπ. 22, σ. 24. 16.

αὐτό-στονος, ον, ὁ στενάζων ἢ θρηνῶν δι' ἑαυτόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 916.

αὐτόστροφος ἐσχάρα μεγάλη, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθηνᾷ (1860) φύλλ. 1 Σεπτεμβρίου, καθ' ἑαυτὴν στρεφομένη.

αὐτό-στῡλος, ον, ὁ ἐπὶ φυσικῶν στύλων ἐρειδόμενος· — «αὐτόστυλον· αὐτοσκεύαστον» Ἡσύχ.

αὐτο-σύμμετρος, ον, ἄκρως σύμμετρος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509α 19).

αὐτο-σύνεσις, ἡ, αὐτὸ τοῦτο σύνεσις, ἀληθὴς σύνεσις, Ἐπιφάν. τ. 1. 1024B.

αὐτο-σύστατος, ον, ὁ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν συνιστῶν, Ἐπιφάν. II. 44D.

αὐτο-σφαγή, ἡ, ἰδιόχειρος σφαγή, Βυζ.

αὐτο-σφᾰγής, ές, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν σφαγείς· ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι ὑπάρχουσιν ἐν Σοφ. Αἴ. 841· αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο· κατὰ τὸν Σχολ. οἱ στίχοι οὗτοι ἐθεωροῦντο νόθοι· ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1316.

αὐτοσχεδά, ἴδε **αὐτοσχεδόν**.

αὐτοσχεδιάζω: μέλλ. **-άσω**, (αὐτοσχέδιος) ποιῶ, πράττω, ἐκτελῶ, ὁμιλῶ ἄνευ προετοιμασίας, ἐκ τοῦ προχείρου, Πλάτ. Κρατ. 413D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 21. **2)** μετ' αἰτ. εὑρίσκω ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἐκ τοῦ προχείρου τί πρέπει νὰ γείνῃ, φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος (ὁ Θεμιστοκλῆς) αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο Θουκ. 1. 138, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 32. **II.** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πράττω, ποιῶ, ὁμιλῶ ἢ σκέπτομαι, ἀπερισκέπτως, ἐπιπολαίως, ἐσπευσμένως, ἐπιχειρῶ τι ἀπερισκέπτως, κάμνω παρατόλμους ἀποπείρας, Πλάτ. Εὐθύφρ. 16A, Εὐθύδ. 278E· περί τινος ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 5A, Ἀπολ. 20C· περί τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 13· εἰς τὰ σώματα τῶν Ἑλλήνων Αἰσχίν. 76. 12.

αὐτο-σχεδίασμα, τό, πᾶν τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ σκέψεως ἢ προπαρασκευῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 7, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νυκτὶ μακρᾷ» 5.

αὐτο-σχεδιασμός, ὁ, τὸ πράττειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου Ἀρχιδάμ. σ. 48 Bekk.

αὐτο-σχεδιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου πράττων ἢ ὁμιλῶν καὶ ἑπομ., ἀρχάριος, ἀνεπιτήδειος, τεχνίτης Ξεν. Πολ. Λακ. 13, 5.

αὐτο-σχεδιαστικός, ή, όν, ὁ αὐτοσχεδίως λεγόμενος ἢ γινόμενος, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 14· ὡσαύτως **-σχεδιαστός**, όν, Ἀρχιδάμ. σ. 47 Bekk.

αὐτο-σχέδιος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Πλουτ. Σύλλ. 7: — μετὰ δοτ. ὡς τὸ **αὐτοσταδίῃ**, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε Ἰλ. O. 510· κατ' αἰτ. ὡς Ἐπίρρ. = **αὐτοσχεδόν**, Ἀντιφάτην δ'.. πλῆξ' αὐτοσχεδίην M. 192., Γ. 294· αὐτοσχεδίην οὐτασμένος Ὀδ. Λ. 536. **II.** ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος (ἄνευ προπαρασκευῆς), πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 55· ποιήματα αὐτ. Διον. Ἁλ. 2. 34· τριήρη ναυπηγεῖν ὁ αὐτ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 558· ἐπὶ προσώπων, αὐτοσχέδιος ὢν περὶ τὰς ἰσηγορίας Πλούτ. 2. 642A· ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου εἰπεῖν Δίων K. 73. 1· πρόχειρος, σκηνὰς... ποιοῦνται καλάμου τε καὶ ἄλλης ὕλης αὐτοσχεδίου Παυσ. 10. 32, 15: — Ἐπίρρ. **-ίως** Παυσ. 6. 34, 3, Ἐδδ.

αὐτο-σχεδόν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὁμόθεν, ἐκ χειρός, συστάδην, Λατ. cominus, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ μάχης ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο Ἰλ. H. 273· δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδὸν O. 708· αὐτ. ὡρμήθησαν N. 496· πρβλ. Ὀδ. X. 293: — καὶ ἅπαξ, αὐτοσχεδὰ δουρὶ .. ἐπόρουσε Ἰλ. Π. 319· **αὐτοσχέδιος**. **2)** μετὰ γεν. πλησίον, ἀλλήλων Ἄρατ. 901. **II.** ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, παραχρῆμα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 12., Γ. 148, κτλ.

αὐτο-σχημάτιστος, ον, ἀντίθετον τῷ **πολυσχημάτιστος**, ἁπλοῦς τὸ σχῆμα ἢ τὸ ὕφος, Φωτ. Βιβλ. σ. 73. 25.

αὐτο-σχῐδής, ές, ἁπλῶς εἰργασμένος, αὐτοσχιδὲς ὑπόδημα, τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον, Ἕρμιππος ἐν «Δημόταις» 5 (Πολυδ. Z', 89).

αὐτο-σῶμα, τό, τὸ νοητὸν σῶμα, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ σώματος· καὶ **αὐτο-σωφροσύνη**, ἡ, ἀφῃρημένη ἰδέα τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀληθὴς σωφροσύνη, ἀμφότερα παρὰ τῷ Ἑρμείᾳ εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 151, κτλ.

αὐτό-τᾱγος, ον, «αὐτόταγος μύλη· ἀδέσποτος, παρ' ὅσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν. ταγοὺς γὰρ τοὺς ἡγουμένους ἔλεγον. ἔνιοι δὲ αὐτάγγελον» Ἡσύχ.

αὐτο-τέλεια, ἡ, αὐτὴ ἡ τελειότης, ἄκρα τελειότης, ἐντέλεια, Ὄχελλ. Λευκ. σ. 510, A. B. 595· — Ἐπίθ. **-τέλειος, ον**, ἀφ' ἑαυτοῦ τέλειος, Πρόκλ. **αὐτοτελειότης**, ἡ, τὸ εἶναί τινα αὐτοτέλειον, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 26. 24.

αὐτο-τέλεστος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τελούμενος, κατορθούμενος, αὐτόματος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 763, Ἀνθ. II. 1. 19.

αὐτοτελεταρχία, ἡ, αὐτὴ ἡ Ἁγία Τριάς, Ψευδο-Διονύσ. π. Οὐρ. Ἱερ. 3. 2, σ. 29C.

αὐτο-τελής, ές, ὁ τελειῶν ἐν ἑαυτῷ, τέλειος ἐν ἑαυτῷ, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 9, Πολιτικ. 7. 3, 8: — Ἐπίρρ. **-λῶς**, ἐντελῶς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 85. **2)** ἀπόλυτος, αὐθύπαρκτος, Οὐϋττεμβ. Πλούτ. 2. 122E. **3)** ἀπόλυτος, μετ' αὐτοτελοῦς δυνάμεως, Δίων K. 52. 22· περί τινος Πολύβ. 3. 4, 4· πρός τι αὐτόθι 36. 2· δίκη Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-λῶς**, ὡς θέλει τις, οὐκ αὐτ., ἀλλ' ἀκριβῶς Λυσ. Ἀποσπ. 22, πρβλ. Πολύβ. 3. 29, 3, A. B. 467. **4)** ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀρκῶν, ἐπαρκής· ὡσαύτως ὁ ὑποστηρίζων ἑαυτόν, Ἱππεῖς Λουκ. Τόξ. 54. **5)** ἀπολύτως κατορθωθείς, ἐν οἷς δ' αὐτοτελὴς ἡ νίκη γίνεται τῶν ἡγουμένων, ὑπὸ τῶν ἡγουμένων, Πολύβ. 5. 12, 4. **II.** (**τέλος** IV) ὁ ἑαυτὸν φορολογῶν, αὐτοφορολογούμενος, Θουκ. 5. 18, πρβλ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 55.

αὐτό-τεχνος, ον, αὐτοδίδακτος, τῶν ζώων ἕκαστον οὐ μόνον πρὸς ἴασιν αὐτότεχνόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς διατροφὴν Πλουτ. 2. 991E.

αὐτότης, ητος, ἡ, ταυτότης, ἀντίθ. τῷ **ἑτερότης**, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 261.

αὐτό-τιγρις, ὁ, ἡ, αὐτόχρημα τίγρις, Μανασσ. Χρον. 2234.

αὐτο-τιμή, ἡ, αὐτὴ ἡ τιμή, ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα αὐτῆς, μεταγ., Ἐκκλ.

αὐτό-τμητος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τμηθείς, χωρισθείς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 349.

αὐτό-τοκος, ον, μετ' αὐτῶν τῶν ἐν γαστρὶ ἐμβρύων, πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 137· ἀλλά, II. παροξ. **αὐτοτόκος**, ον, ἐνεργ., ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεννῶν, Νόνν. Δ. 8. 81, κτλ.

αὐτο-τρᾰγικός, ή, όν, ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ἐναργῶς τραγικός, αὐτοτραγικὸς πίθηκος Δημ. 307. 25.

αὐτο-τριάς, άδος, ἡ, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ τρία, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 821. 36, κτλ.

αὐτο-τρίγωνον, τό, αὐτὸ τὸ τρίγωνον, ἡ ἰδέα τοῦ τριγώνου, ὁ τύπος τοῦ τριγώνου, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 11, Θεμίστ. 165Α.

αὐτοτροπήσας, ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 86, ὁδὸν αὐτ., ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **αὐτοτροπάω**, στρέφω κατ' εὐθεῖαν· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφ., ἄλλα χειρόγρ. ἔχουσιν αὐτοπρεπὴς ὥς, ἄλλα αὐτοτροπὴς ὥς, ὁ δὲ Ἕρμανν. εἰκάζει, ὁδὸν ἀντιτορήσων, penetraturus viam, ὁ δὲ Tyrrell αὐτοπορήσας.

αὐτό-τροφος, ον, = **αὐτόσιτος**, λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ Φρυν. 201.

αὐτό-τῡπος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ πληγείς, κτυπηθείς, ὠτειλῇσι Ὀππ. Ἁλ. 2. 358.

αὐτοῦ, Δωρ. **αὐτῶ** καὶ **αὐτεῖ**, ἐπίρρ., κυρίως γεν. τοῦ **αὐτός**, = ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἢ ἀκριβῶς ἐνταῦθα, αὐτοῦ, τοπικῶς, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, Λατ. illico, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐπίσχες αὐτοῦ «στάσου αὐτοῦ»! Κρατῖνος ἐν «Εὐνείδαις» 6: — συχνάκις προστίθεται καὶ ὁ τόπος, αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἐδῶ εἰς τὴν Τροίαν, κτλ., Ἰλ. Β. 237, Ὀδ. Κ. 271· αὐτοῦ ἔνθα Ἰλ. Θ. 207· αὐτοῦ που ἀγρῶν, αὐτοῦ κάπου εἰς τὰ χωράφια, Ὀδ. Δ. 639· αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς Θ. 68· αὐτοῦ περὶ τεῖχος Αἰσχύλ. Ἀγ. 452· αὐτοῦ ταύτῃ, εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀκριβῶς αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 214., 3. 77., 4. 135· ἐνθάδ' αὐτοῦ Σόλων 35 (25). 11, Ἀριστοφ. Πλ. 1187· τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις Σοφ. Ο. Κ. 78· αὐτοῦ τῇπερ ἔπεσεν Ἡρόδ. 1. 30: — ὥστε τὸ αὐτοῦ κυρίως προτάσσεται, ἀλλὰ κεῖθι αὐτοῦ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 374· κατ' οἴκους αὐτοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 89.

αὑτοῦ, Ἀττ. συνῃρ. ἀντὶ **ἑαυτοῦ**.

αὐτο-υγίεια, ἡ, ἡ ὑγεία ἀφῃρημένως, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509α. 17), Ἑρμείας εἰς Πλάτ.

αὐτο-υμνηγορία, ἡ, τὸ ἰδεῶδες τῆς ὑμνῳδίας, Ἐπιφάν.

αὐτο-υπερούσιος, ον, ὁ ἀληθῶς ὑπερούσιος, Διον. Ἀρ.

αὐτουργέω, εἶμαι αὐτουργός, ἐργάζομαι διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 1. II. ἐγὼ αὐτὸς ἐπιτελῶ ὃ βούλομαι τελεσθῆναι, ἐγὼ αὐτὸς πράττω τι ἢ αὐτὸς ἐφίσταμαι παντὶ ἔργῳ, μηδὲ εὔσχημον αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ τοῦ Θεοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 7· καὶ τὴν μαντηίην ἐς τέλος αὐτουργέει Λουκ. π. Συρ. Θ. 36· αὐτουργῶν τὴν ἐπιβουλὴν Φιλόστρ. 517, κτλ.·—Παθ., Διονύσ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 744Ε.

αὐτούργημα, ατος, τό, ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος, Δίωνι Χρ. 1. 403. 2) ἀγροκήπιον, ὑποστατικόν, τὰ γονικὰ αὐτουργήματα Βίος Θεοδ. Στουδ., ἴδε Δουκάγγ.

αὐτούργητος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰργασμένος, ἀτέχνως κατειργασμένος, Ἀνθ. II. 6. 33.

αὐτουργία, ἡ, τὸ πράττειν τι ἰδίαις χερσίν, αὐτοκτονία ἢ τὸ κτείνειν συγγενῆ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 336. II. ἡ προσωπικὴ ἐργασία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γινομένην διὰ τῶν δούλων, Πολύβ. 4. 21, 1, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 1. III. πεῖρα, Πολύβ. 9. 14, 4.

αὐτουργικός, ή, όν, πρόθυμος ἢ ἱκανὸς νὰ ἐργασθῇ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, Μ. Ἀντων. 1. 5· ἐπιμελής, ἐργατικός, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. σ. 370. 11:—Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ τοῦ ἰδίου κόπου, Κλήμ. Ἀλ. 283. II. ἡ **αὐτουργική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν πραγματικόν τι καὶ οὐχὶ ἁπλοῦν ὁμοίωμα (εἴδωλον), Πλάτ. Σοφ. 266D.

αὐτούργιον, τό, κτῆμα καλλιεργούμενον ὑπὸ αὐτουργῶν, Συνόδ. Τρούλ. Κανὼν 28.

αὐτουργός, όν, (*ἔργω) αὐτὸς ἐργαζόμενος, αὐτουργῷ χερὶ Σοφ. Ἀντ. 52· αὐτ. βίος Διον. Ἁλ. 10. 19. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ὁ μὴ διὰ δούλων, ἀλλ' αὐτὸς καλλιεργῶν τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, γεωργός, πτωχὸς ἀγρότης, ὡς τὸ **ἐργάτης**, Εὐρ. Ὀρ. 920, Πλάτ. Πολ. 565Α· αὐτ. γεωργοὶ Ξεν. Οἰκ. 5, 4· ἐπὶ τῶν Πελοποννησίων, Θουκ. 1. 141. 3) μεταφ., αὐτουργὸς τῆς φιλοσοφίας, ὁ μελετήσας αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τὴν φιλοσοφίαν ἄνευ διδασκάλου ἢ ὁδηγοῦ, Ξεν. Συμπ. 1, 5· αὐτὸς ἑαυτὸν ὑποβάλλων εἰς βαρεῖαν ἐργασίαν, γινόμενος αὐτουργὸς τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας Πολύβ. 3. 17, 8. II. παθ. ἀτέχνως, ἄνευ ἐπεξεργασίας ποιηθείς (πρβλ. **αὐτοσχέδιος**), Διον. Ἁλ. π. Δημ. 39: ἁπλοῦς, φυσικός, μέλος Ἀνθ. II. 9. 264.

αὐτουργό-τευκτος, ον, = τῷ προηγ. II, Λυκόφρ. 747.

αὐτούτα, ἴδε **αὐταύτου**.

αὐτο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἑαυτὸν κατατρώγων, Ἡσύχ. ἐν λέξει **αὐτόφορβος**.

αὐτοφάνεια, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις, παρουσία, Ψελλ. π. Δαιμ. 42, 45.

αὐτο-φανής, ές, (φαίνομαι, φανῆναι) αὐτὸς φαινόμενος, προσωπικῶς φαινόμενος, Ἰάμβλ., κτλ.—Ἐπίρρ. -νῶς Βυζ.

αὐτοφαρίζω, = **αὐτοματίζω**, Ἡσύχ.

αὐτό-φθονος, ον, ἡ προσωποποίησις, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ φθόνου, Εὐστ. Πονημάτ. 205. 4.

αὐτο-φθορά, ἡ, αὐτὴ ἡ φθορά, ἀληθὴς καταστροφή, Ἐκκλ.·

αὐτοφθόρος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φθαρεὶς ἢ καταστραφείς, Ἐκκλ.

αὐτόφι, -**φιν**, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **αὐτός**, παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετὰ προθέσεως, ἀπ' αὐτόφιν «ἀπ' αὐτῶν» (Σχόλ.) Ἰλ. Λ. 44· οὕτω, παρ' αὐτόφιν ἢ -φι Μ. 302, Ν. 42, κτλ.· ἐπ' αὐτόφιν «ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου» (Σχόλ.) Τ. 255.

αὐτο-φιλανθρωπία, ἡ, αὐτόχρημα φιλανθρωπία, Γρηγ. Ναζ.

αὐτο-φίλαυτος, ον, ὁλοκλήρως δεδομένος εἰς φιλαυτίαν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 5. 6, 3.

αὐτό-φλοιος, ον, μετὰ τοῦ φλοιοῦ, βάκτρον Θεόκρ. 25. 208, πρβλ. Ἐπιγράμμ. 4, Ἀνθ. Π. 6. 99.

αὐτο-φονευτής, οῦ, ὁ, = **αὐτοφόντης**, Ἐκκλ.

αὐτο-φόνευτος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ φονευθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 735.

αὐτο-φονία, ἡ, = **αὐτουργία** 1, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 336.

αὐτο-φόνος, ον, ὁ ἑαυτὸν φονεύων, ὁ φονεύων τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ οἰκογενείας, αὐτοφόνα κακὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 850, Ἀγ. 1091· παλάμη Ἀνθ. Π. 7. 149· πρβλ. **αὐθέντης**. — Ἐπίρρ. -νως Αἰσχύλ. Ἱκ. 65·— παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, υἱὸς τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης Ἰλ. Δ. 395.

αὐτο-φόντης, ου, ὁ, φονεύς, Εὐρ. Μήδ. 1260.

αὐτό-φορβος, ον, (φέρβω) = **αὐτοφάγος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 112, περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 88.

αὐτο-φόρητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ φερόμενος, Νόνν. Δ. 10. 150.

αὐτό-φορτος, ον, ὁ τὸ ἑαυτοῦ φορτίον φέρων, αὐτοδιάκονος, Αἰσχύλ. Χο. 675, Σοφ. Ἀποσπ. 250, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Χείρωσι» 20. II. σὺν αὐτῷ τῷ φορτίῳ, ναῦς Πλουτ. Αἰμίλ. 9., 2. 467D.

αὐτο-φρόνησις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ φρόνησις, ἡ ἀληθὴς φρόνησις, Ἱμερ. Ἐκλογ. 32.

αὐτο-φρούρητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ φρουρούμενος, Ἰουστῖνος Μ. π. Ἑλλ. 194.

αὐτο-φυής, ές, ἀφ' ἑαυτοῦ φυόμενος, στρωμνὴ οἰκεία καὶ αὐτ., ἡ μαλλωτὴ δορὰ τῶν ζῴων, Πλάτ. Πρωτ. 321Α· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Κριτίας 15, Εὐρ. Ἀποσπ. 596. 2) ὁ φυόμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ τόπῳ, περὶ τῶν προϊόντων τῆς Ἀττικῆς, Ξεν. Πόροι 2, 1· οὕτως ὡς τὸ **αὐτόχθων**, ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162. 3) φυσικὸς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **τεχνητός**, οὐδὸς Ἡσ. Θ. 813· λιμὴν Θουκ. 1. 93· χρυσὸς αὐτ. Διόδ. 3. 45· αὐτ. λόφοι, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει μὴ λατομούμενοι ἢ ὀρυσσόμενοι πρὸς εὕρεσιν μετάλλων, Ξεν. Πόροι 4. 2· κορύναν αὐτοφυῆ, τραχεῖαν ἀκατέργαστον οἷα ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐκόπη, Θεόκρ. 9. 24· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν, τὰ διὰ τέχνης, ἄγριος, ἀκαλλιέργητος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 1, 1· ἐπὶ ἵππου, τὸν αὐτοφυῆ [ἐνν. δρόμον] διατροχάζειν, τὸ φυσικὸν τρέξιμον, Ξεν. Ἱππ. 7, 11· αὐτ. γηρύματα, ἄγριαι, φυσικαὶ φωναὶ τῶν πτηνῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔναρθρον φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, Πλούτ. 2. 973Α· ἐπὶ ὕφους, φυσικόν, ἁπλοῦν, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 7.—Ἐπίρρ. αὐτοφυῶς ὅμοιον, ἐκ φύσεως ὅμοιον, Πλάτ. Γοργ. 513Β. 4) τὸ αὐτοφυές, αὐτὴ ἡ φύσις, ἡ φύσις τινός, Πλάτ. Πολ. 486Ε· τὸ ἐκ φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπίκτητον**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 33. II. ἐνεργ., φύων, παράγων ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτομάτως, γῆ αὐτ. ὧν φέρει Φιλόστρ. 840.

αὐτο-φυΐα, ἡ, ἡ αὐτόματος ἀνάβλυσις, ἐπὶ πηγῆς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λιβαν.

αὐτό-φῦλος, ον, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Ἐκκλ.

αὐτό-φῠτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ φύς, γεννηθείς, ἕλκεα Πινδ. Π. 3. 83· ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Νόνν. Μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 3· ἐγγενής, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἀρετὴ Δίων Κ. 44. 37. 2) φυσικός, αὐτ. ἐργασία = **αὐτουργία**, ὁ ἐ. γεωργία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δι' ἀλλαγῆς πορίζειν τὴν τροφὴν Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 8.

αὐτοφωνία, ἡ, αὐτὴ ἡ φωνή, Ἰουλιαν. 209Β.

αὐτό-φωνος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἠχῶν, χρησμὸς αὐτ., ὃν αὐτὸς ὁ θεὸς ἀπήγγειλε, Λουκ. Ἀλέξ. 26.—Ἐπίρρ. -νως Βασίλ.

αὐτο-φώρᾱτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ προδοθείς, φανερωθείς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 173.

αὐτό-φωρος, ον, (φώρ) ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνακαλυφθείς, ἀμπλακήματα Σοφ. Ἀντ. 51. II. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν, καταλαμβάνειν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει, Λατ. in ipso furto deprehendere, Εὐρ. Ἴων 1214, Λυσ. 137. 43 κέξ., Δημ. 382. 5., 646 ἐν τέλει· ἐπ' αὐτ. ἐλέγχειν Λυσ. 112. 8., 132. 30· οὕτω καὶ μετὰ παθ. ῥήματ., ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλῶναι Ἡρόδ. 6. 72·

εἰλῆφθαι Ἀριστοφ. Πλ. 455, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 5, Ἀντιφῶν 111. 48, κτλ., πρβλ. ἀπαγωγὴ IV· ἐντεῦθεν, 2) ἐπὶ γενικωτέρας ἐννοίας, πασιφανῶς, πανηγυρικῶς, ἐπιβουλεύοντας φανῆναι ἐπ' αὐτοφώρῳ Ἡρόδ. 6.137· ἐπ' αὐτ. καταλαμβάνειν τινὰ ἀμαθέστερον ὄντα Πλάτ. Ἀπολ. 22B, πρβλ. Πολ. 359C· ἐπ' αὐτ. εἴλημμαι πλουσιώτατος ὢν Ξεν. Συμπ. 3. 13· ἀξιῶ σε .. ἐπ' αὐτ. ταῦτά μοι ἐπιδεῖξαι Λυσ. 93. 37· ἐπ' αὐτ. κλέπτης ὢν Αἰσχίν. 55.12· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγωγῆς ἀναφερομένης ὑπὸ Δημ. 646, ἐν τέλει, ἔνθα τὸ πλημμέλημα ἦτο παλαιόν, πρβλ. Λυσ.137, ἐν τέλει.

αὐτό-φως, ωτος, καὶ **αὐτοφῶς, ῶτος**, τό, αὐτὸ τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς θεότητος, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 170B, Γρηγ. Ναζ. κλπ.

αὐτο-χάλκευτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ χαλκευθείς, Βυζ.

αὐτο-χάρακτος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ χαραχθεὶς ἢ ἀπεικονισθείς, ἐπὶ τῆς ἐν κατόπτρῳ ἀπεικονιζομένης εἰκόνος, Νόνν. Δ. 5. 599.

αὐτο-χάρις, ιτος, ἡ, αὐτὸ τοῦτο χάρις, αὐτοχάριτες Ἀττικαί, αὐταὶ αἱ Ἀττικαὶ χάριτες, Ἀλκίφρων 3. 43.

αὐτο-χειλής, ές, ἴδε ἐν λ. **αὐτόλιθος**.

αὐτό-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ πράττων τι, φυτουργὸς αὐτόχειρ ἄναξ κτλ., Αἰσχύλ. Ἱκ.592· αὐτόχειρ λούειν, παίειν, κτείνειν Σοφ. Ἀντ. 900, 1315, Αἴ. 57· τίνες ᾠκοδόμησαν; .. ὄρνιθες αὐτόχειρες; Ἀριστοφ. Ὄρν.1132 κέξ., πρβλ. Λυσ. 269, Θεοπόμπ. Κωμ. Ἀδηλ. 29· ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς ὁ ἐργάτης, ὁ πρωτουργὸς πράγματός τινος, αὐτ. τοῦδε τοῦ τάφου Σοφ. Ἀντ. 306· τῆς ἀσελγείας ταύτης Δημ. 524. 3· οἶμαι δὲ σ' οὐκ ἀγνοεῖν, ὃν τρόπον οἱ θεοὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικοῦσιν· οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὔτε τῶν ἀγαθῶν οὔτε τῶν κακῶν γίγνονται τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, δηλ. τοῖς ἀνθρώποις, Ἰσοκρ. 1121). II. ἀπολ. ὡς τὸ **αὐθέντης**, ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ τινα τῶν ἰδίων συγγενῶν, Ἕρμαν. εἰς Σοφ. Ἀντ.1160· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, φονεύς, ἀνθρωποκτόνος, Σοφ. Ο. Τ. 231, Δημ. 552. 18· αὐτὸν .. νομίζω αὐτόχειρά μου γεγενῆσθαι τούτοις τοῖς ἔργοις ὁ αὐτ. 549. 5· ἐν πλήρει φράσει, τὸν αὐτ. τοῦ φόνου Σοφ. Ο. Τ. 266, πρβλ. Ἠλ. 955, Πλάτ. Πολ. 615C, Δημ. 321.18. III. ὡς ἐπίθ., φονικός, ἰδίως ἐπὶ φόνου τελεσθέντος ἰδίᾳ χειρὶ ὑπό τινος, ἢ ὑπὸ συγγενοῦς, αὐτ. θάνατος, σφαγή, μοῖρα Εὐρ. Φοίν. 880, Ὀρ. 947, Μήδ.1281· πληγέντες αὐτόχειρι μιάσματι, ἐπὶ ἀδελφῶν ἀμοιβαίως σφαγέντων, Σοφ. Ἀντ.172· πρβλ. **αὐθέντης** II. 2) αὐτόχειρα γράμματα, γεγραμμένα τῇ ἰδίᾳ χειρί τινος, αὐτόγραφα, Δίων Κ. 59. 4.

αὐτοχειρί, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ., τῇ ἰδίᾳ χειρί, ἰδιοχείρως, Λυκοῦργ. 165. 8, Παυσ. 7. 16, 4, πρβλ. Πόρσ. Ὀρ. 1037· πρβλ. **αὐτοχερί**.

αὐτοχειρία, ἡ, φόνος τελεσθεὶς ὑπό τινος ἰδίᾳ χειρί, Πλάτ. Νόμ. 872B. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοτ. **αὐτοχειρίᾳ**, Ἰων. -ίῃ, ἐπιρρηματικῶς = **αὐτοχειρί**, τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου, σφαγῆς, αὐτ. κτείνειν Ἡρόδ. 1. 140· ἀπολέσαι ὁ αὐτ. 3. 74, πρβλ. 66· ἐν γένει, ποιεῖν τι ἰδίᾳ χειρί, αὐτ. διελέειν ὁ αὐτ. 1, 123· διασπείρειν ὁ αὐτ. 3.13· λαβεῖν Δημ. 787. 26.

αὐτοχειρίζω· μέλλ. -ίσω, πράττω τι ἢ τελῶ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός, Φίλιστ. (60) παρὰ Πολυδ. Β', 154, ὅστις λέγει: «τὸ γὰρ παρὰ Φιλίστῳ αὐτοχειρίσαντες παμμίαρον».

αὐτοχείριος, α, ον, = **αὐτόχειρ**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ.1269, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 89Α.

αὐτόχειρος, ον, «ὁ ἑαυτὸν ἐγχειρίσας» Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. -ρως = **αὐτοχειρί**, Βυζ.

αὐτο-χειροτόνητος, ον, ὁ ἑαυτὸν χειροτονήσας, Ὑπόθεσις εἰς τὸν π. Παραπρεσβ. λόγον τοῦ Δημοσθ. 338. 7, Ἐκκλ.

αὐτοχερί, ἐπίρρ. τοῦ **αὐτόχειρ**. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **αὐτοχειρί**, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 21· μετὰ γεν., αὐτοχερὶ ποσίων ἐδάμησαν Μανέθ. 3. 200.

αὐτό-χθονος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ χθονί, ὁμοῦ μετὰ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 536· ἀλλ' ὁ Blomf. προτείνει αὐτόχθον' ὄν.

αὐτόχθων, ον, γεν. -ονος, ἀναφυεὶς ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς, Λατ. terrigena·—**αὐτόχθονες**, οἱ, ὡς τὸ Λατ. Aborigines, Indigenae, οὐχὶ ἔξωθεν ἐλθόντες, οἱ ἐγχώριοι, Ἡρόδ.1.171, Θουκ. 6. 2, κτλ.· μετὰ γεν., αὐτ. Ἰταλίας Διον. Ἀλ.1.10:—οἱ Ἀθηναῖοι ἠρέσκοντο οὕτω καλούμενοι, Εὐρ. Ἴων 29, 589, 737, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 362. 8, Ἀριστοφ. Σφ.1076, πρβλ. Θουκ.1. 2, Ἰσοκρ. 45C, 258C. II. ὡς ἐπίθ., γηγενής, ἐπιχώριος, τὰ μὲν δύο αὐτόχθονα τῶν ἐθνέων Ἡρόδ. 4.197· ἀρετὴ Λυσ.194. 37· λάχανα τῶν αὐτοχθόνων Πολίοχος ἐν Ἀδήλ.1. 6.

αὐτο-χόλωτος, ον, καθ' ἑαυτοῦ ὠργισμένος, Ἀνθ. Π. 7. 688.

αὐτο-χορήγητος, ον, ἄνευ ξένης χορηγίας, εἰλαπίναι Πλάτ. Ἀξίοχ. 371D.

αὐτο-χόωνος, ον, Ἐπ. ἀντὶ **αὐτοχόανος, -χωνος**, προχείρως χυθείς, ὀγκώδης, ἐπὶ ὄγκου σιδήρου χρησιμεύοντος πρὸς δισκοβολίαν, Ἰλ. Ψ. 826. Καθ' Ἡσύχ. «αὐτοχόωνον· αὐτοχώνευτον ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα ... αὐτόχυτον κτλ.»

αὐτόχρημα, ἐπίρρ., «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα» (Ἡσύχ.), τῇ ἀληθείᾳ, πράγματι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 78. II. ἀκριβῶς, ἀπαραλλάκτως, Αἰλ. π. Ζ. 2. 44, Λουκ. Δημ. Ἐγκ.13.

αὐτό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, ἔχων τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ χρῶμα, δηλ. τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα, Πλουτ. 2. 270E. 2) τοῦ αὐτοῦ χρώματος, αὐτόθι 330Δ.

αὐτό-χρῡσος, ον, ἐξ ἀληθοῦς χρυσοῦ, πολύτιμος, «αὐτόχρυσα· τὰ τίμια» Ἡσύχ.

αὐτό-χῠτος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χυθεὶς ἢ χυνόμενος, Ἀριστείδ.1, 253, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7.12· συχν. παρὰ Νόνν.

αὐτοψεί, ἢ -ψί, ἐπίρρ. τοῦ **αὔτοπτος**, ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 405, 18, κτλ.

αὐτοψεῦδος, τό, αὐτὸ τὸ ψεῦδος, Ἰω. Καταχ. τ. 2, σ. 480, 9, ἔκδ. Βεν.

αὐτοψία, ἡ, τὸ ἰδίοις ὄμμασι βλέπειν τι, Διοσκ. προοίμ., Λουκ. π. Συρ. Θ.1· ἐκ τῆς αὐτοψίας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1711A. 4· ἐπὶ τὴν αὐτ. ἐλθεῖν αὐτόθι 1732a.

αὐτῶ, Δωρ. ἀντὶ **αὐτοῦ**, ἐδῶ, αὐτῶ (αὐτεῖ, Ahrens) ἐπ' ἀϊδόνος κατετάκετο ... ἐξ ἀοῦς Θεόκρ.11.14.

αὐτώδης, ες, Ἰων. ἀντὶ **αὐθάδης** Ἀπολλώνιος π. Ἀντων. 354C, Ἡσύχ. ἀλλ' ἐν Ἡροδ. 6. 92 ὑπάρχει ὁ κοινὸς τύπος **αὐθαδέστερον**.

αὐτώλης, ες, = **αὐτόχειρ** II, Ἡσύχ.

αὐτ-ωνητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγοράζων δι' ἑαυτόν, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81· καὶ ἐπίθετ. **αὐτώνητος, ον**, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 201.

αὐτώρης, ες, (ὥρα), αὐτὸς φροντίζων, αὐτοκέλευστος, ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῶν τι ἢ λέγων, αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε Καλλ. Ἀποσπ. (264) παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Πινδ. Π. 4.107.

αὐτώροφος, ον, ἀντὶ **αὐτόροφος**, χάριν τοῦ μέτρου, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 184Α, 9.

αὔτως, ἐπίρρ. 1) κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν τρόπον, οὕτω μάλιστα, ὡς ἔχει τὸ πρᾶγμα, κτενεῖ δέ με γυμνὸν ἐόντα, αὔτως— ὥστε γυναῖκα, θὰ μὲ φονεύσῃ δὲ ἄοπλον ὄντα ἀκριβῶς ὡς ἐὰν ἤμην γυνή, Ἰλ. Χ. 125· αὔτως ὅπωσπερ .. Σοφ. Αἴ. 1179· αὔτως ὡς .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 890. 2) ἐντεῦθεν, ἐπὶ περιφρονητικῆς ἐννοίας, ἀκριβῶς οὕτω, οὕτω δά, οὐχὶ καλλίτερα, τί σὺ κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν, διατί δὲν λαμβάνεις καλλιτέραν πρόνοιαν, Ἰλ. Ζ. 55 (Spitzn. οὕτως, ὡς ἐν Β. 342)· οἴχεται αὔτως, ἀπῆλθεν ὅπως ἤθελεν, Ὀδ. Δ. 665· συχνάκις συνεκφέρεται μετὰ λέξεων περιφρόνησιν δηλουσῶν, πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, ἐντελῶς βρέφος, Ἰλ. Ω. 726 (ἀλλ' ἐν Ζ. 400 ἡ αὐτὴ φράσις σημαίνει ἀγάπην, στοργήν)· οὕτω, μὰψ αὔτως Υ. 348· ἀνεμώλιον αὔτως Φ. 474· αὔτως ἄχθος ἀρούρης Ὀδ. Υ. 379, κτλ.—Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι παράγεται ὁ τύπος **ὡσαύτως** (παρ' Ὁμ. ἀείποτε ὡς δ' αὔτως), ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, συνήθως παρ' Ἀττ., πρβλ. Stallb. Πλάτ. Φαίδωνα 102E· ἐν Σοφ. Τρ. 1040, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν. II. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ παρελθόν, ἀκριβῶς ὡς πρότερον ὅπως ἦτο, Ἰλ. Α. 133., Σ. 338, Ὀδ. Υ. 130· ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔτι, λευκὸν ἔτ' αὔτως, λευκὸν εἰσέτι ὡς ὅτε ἦτο νέον, Ἰλ. Ψ. 268· ἔτι κεῖται αὔτως ἐν κλισίῃσι, ἔτι κεῖται ὅπως ἀκριβῶς ἦτο, Ω. 413· οὕτως, ἡ δὲ καὶ αὔτως, καὶ καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, Α. 520, Ε. 255. III. εἰκῆ, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ Ὀδ. Ξ.151· ἀλλὰ πολλὰ χωρία ἐν ἃ αὕτη ἡ σημασία ἀποδίδοται, δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἴς τινα τῶν προηγουμένων διαιρέσεων, ὡς ἐν Ἰλ. Π.11., Σ. 584, κτλ.—(Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γραμμ. διαφωνοῦσιν ἂν ἔπρεπε νὰ γράφηται **αὔτως** (ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ **οὗτος**) = **οὕτως**, ἢ **αὔτως** (ἐκ τοῦ **αὐτός**), πρβλ. Ἀπολλώνιον ἐν Α. Β. 585, Ἐτυμ. Μ. 172. 34 μετὰ τοῦ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. ἐν λ., Ἕρμανν. π. τῆς Ἀντων. **αὐτὸς** § 15. Ἡ τελευταία ἐκ τῶν δύο φαίνεται ἡ πιθανωτέρα γνώμη. Ὁ τονισμός, **αὔτως** ἀντὶ **αὐτῶς**, καλεῖται Αἰολ.).

αὔφην, κατὰ Ἰω. τὸν Γραμμ. 344, Αἰολ. ἀντὶ **αὐχήν**.

αὐχᾰλέος, α, ον, (αὐχή) ἀλαζών, μεγάλαυχος, Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B.

αὐχενίζω· μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, (**αὐχήν**) ἀποκόπτω τὸν αὐχένα, λαιμοτομῶ, ἀποκεφαλίζω, τοὺς μὲν ηὐχένιζε Σοφ. Αἴ. 298. 2) ἐν Φίλωνι 1. 654 (πρβλ. 2. 372) πιθ. ἄγχω, ἀποπνίγω, στραγγαλίζω· αὕτη δὲ ἡ ἔννοια μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἱππιατρ. σ. 41. 22.

αὐχένιον, τό, = **αὐχὴν** III, Εὐστ. 1533. 46, Ἀν. Ὀξ. τ. 2. 356. 31, κτλ.

αὐχένιος, α, ον, ὁ τοῦ αὐχένος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐχένα, τένοντες αὐχ., οἱ τένοντες τοῦ αὐχένος, Ὀδ. Γ. 450· χαίτη Ὀππ. Κ. 3. 255. II. εἶδος χιτῶνος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 79.

αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ, βρόχος αὐχ., πρὸς ἀπαγχόνισιν, Λυκόφρ.1100.

αὐχέω, μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ. **ηὔχουν**, πλὴν ὅτι ὁ μέλλ. **αὐχήσω** ἀπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 22. 2, ἀόρ. **ηὔχησα** ἐν Ἀνθ. Π.15. 4, Ἀπολλόδ. 2. 4, 3, καὶ ἐν συνθέσ. μετὰ τῶν προθ. **ἐξ-, ἐπ-, κατ-** I. (αὐχή). Ὡς τὸ **καυχάομαι**, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπί τινι Βατραχομ. 57, Ἀνθ.

Π. 6. 283· τινὶ Εὐρ. Ι. Α. 412· μετ' οὐδ. ἐπιθ., τοσοῦτον αὐχεῖν Ἡρόδ.7.103· μέγ' αὐχεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 353· μηδὲν τόδ' αὔχει ὁ αὐτ. Ἀνδ. 463· μετ' αἰτιατ. ἀντικ., ἀστέρας Ἀνθ. Π. 7. 373.

II. μετ' αἰτ. ἀκολουθουμένης ὑπὸ ἀπαρ. ἀορ. ἢ ἐνεστ., καυχῶμαι ἢ μεγαλοφώνως διακηρύττω ὅτι .., αὐχέοντες κάλλιστα τιθέναι ἀγῶνα Ἡρόδ. 2.160, πρβλ. Θουκ. 2. 39, Εὐρ. Ἀνδρ. 311, Βάκχ. 310· ἀλλ' ἡ ἀπαρέμφ. ἐνίοτε παραλείπεται, αὐχῶ Σεβήραν, καυχῶμαι (ὅτι κατέχω αὐτήν), Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 567. 3, πρβλ. 822. 5., 932.7: — Μέσ., ηὐχούμην .. ἐκ βασιλήων, ἐκαυχώμην (ὅτι κατάγομαι) ἐκ βασιλικοῦ γένους, αὐτόθι 192.1. **2)** μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., λέγω μετὰ πεποιθήσεως ὅτι, καυχῶμαι ὅτι θά, αὐχῶ γὰρ .. τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δί' Αἰσχύλ. Πρ. 338, πρβλ. 689, Πέρσ. 741, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1· μετ' ἀρνήσεως, οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν .. μεθέξειν, οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 506, πρβλ. Εὐμ. 561, Εὐρ. Ἡρακλ. 931. — Οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., εἰ καὶ ὑπάρχει τὸ **ἐπαυχῶ**, Ἠλ. 65· σπάνιον παρὰ κωμ. καὶ πεζολόγοις.

αὔχη (καὶ **αὐχή**), ἡ, καύχησις, ὑπερηφανία, κενεόφρονες αὖχαι Πινδ. Ν. 11. 38· Δωρ. **αὐχάν**· «καύχησιν» Ἡσύχ. (Πιθανῶς συγγεν. τῷ **εὔχομαι**, ὃ ἴδε).

αὐχήεις, εσσα, εν, ἀλαζών, κομπαστής, καυχητής, ὑπεροπτικός, Ὀππ. Ἁλ. 2. 677· βοῦς Ἀνθ. Π. 6.114.

αὔχημα, τό, πρᾶγμα δι' ὃ καυχᾶταί τις καὶ ὑπερηφανεύεται, καύχημα, χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 710· αἰτία πρὸς καύχησιν, δόξα, σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἶσας αὔχημ' αὐτόθι 713, πρβλ. Θουκ. 7. 75.

II. = **αὔχη**, καύχησις, πεποίθησις εἰς ἑαυτόν, Θουκ. 2. 62., 7. 66: — Περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Π. 1.180, πρβλ. **ὀπισθόμβροτος**.

αὐχηματίας, ου, ὁ, ὁ καυχηματίας, Εὐστ. 537. 42. — Ἐπίθ. **-ματικός, ή, όν**, ὁ αὐτ. 1967. 9.

αὐχήν, ένος, ὁ, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων μέρος, τράχηλος, λαιμός, «σβέρκος», ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Η. 12, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 813. κτλ.· εἴτε τὸ ὄπισθεν μέρος (Ὀδ. Κ. 559) εἴτε τὸ ἔμπροσθεν (Ἡσ. Ἀσπ. 418)· περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν ἴδε Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1.12, 1, π. Ζ. Μορ. 4.11,16: — σπανίως ὁ φάρυγξ, Νικ. Θ. 350: — Ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. cervices, ἐπὶ ἑνὸς αὐχένος, Σοφ. Ἀποσπ. 487. 4, Ἀνθ. Π. 5. 28, Ὀρφ. Λ. 137. **II.** μεταφ., πᾶν στενὸν μέρος συνδέον δύο ἄλλα μέρη ὡς λαιμός: **1)** αὐχὴν γῆς, λαιμός, ἰσθμός, Ἡρόδ. 1.72., 6. 37, Ξεν. Ἀν. 6. 2 (4) 3. **2)** στενὴ θάλασσα, στενὸν πέρασμα, πορθμός· ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Ἡρόδ. 4. 85, 118· αὐχ. πόντου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 72· ἐπὶ τοῦ σημείου καθ' ὃ ὁ Ἴστρος ποταμὸς διαχωρίζεται εἰς διαφόρους βραχίονας, Ἡρόδ. 4. 89. **3)** στενὸν ὀρεινὸν πέρασμα, στενοπορία, χαράδρα, αὐτ. 7. 223. **4)** τὸ ἔξω μέρος τῆς κοτύλης τοῦ ἄρθρου τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ, τὸ ἄκρον τῆς μήτρας, κτλ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822D, κ. ἀλλ. **5)** ὁ οἴαξ, τὸ «δοιάκι» τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α', 90, Πολύαιν. 3. 11, 14. — Πρβλ. **τράχηλος**. (Ἡ √ΑΥΧ ἦτο ἴσως κατ' ἀρχὰς ϜΑΧ = τῷ Σανσκρ. vah (veho), ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔχω**).

αὔχησις, εως, ἡ, (αὐχέω) καύχημα, ἀφορμὴ πρὸς τὸ ἐπαίρεσθαι καὶ κομπάζειν, Θουκ. 6.16.

αὐχητής, οῦ, ὁ, κομπαστής, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Θ', 146.

αὐχητικός, ή, όν, = **αὐχήεις**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 1. 4. — Ἐπίρρ. **-ῶς** Εὐστ. 750. 24.

αὐχμαλέος, α, ον, = **αὐχμηρός**, Χοιρίλος σ. 130.

αὐχμέω, (αὐχμός) εἶμαι αὐχμηρός, ξηρός, ῥυπαρός, ἄλουτος, Λατ. squaleo, αὐχμεῖς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἕσσαι Ὀδ. Ω. 250· οὕτως, αὐχμεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 442. 9, Πλάτ. Πολ. 606D· αὐχμεῖ Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4.10, 7: — ὁ ἕτερος τύπος **αὐχμάω** ἀπαντᾷ ἐν τῇ μετοχῇ **αὐχμῶσαι** Ἱππ. 37. 21· **αὐχμώσης** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9· **αὐχμῶντες** Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8.10· **αὐχμῶντα** Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7· **αὐχμῶσαν** Πλούτ. 2. 187D, Λουκ., κτλ.· Ἐπ. **αὐχμώοντα** Νόνν. Δ. 26. 108, κτλ. — ὁ Φρύν. ἐν τοῖς Α. Β. 7. 26 παρατηρεῖ ὅτι πλὴν τῆς μετοχῆς πανταχοῦ ἄλλοθι μετεχειρίζοντο μόνον τὸ **αὐχμέω**· τὸ δὲ **αὐχμᾷς** μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Φρυν. τοῦ κωμ. (Ἄδηλ. 18) εἶναι ἀμφίβ., ἴδε Meineke: ἕτεροι σχηματισμοὶ δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἀμφοτέρας τὰς συζυγίας, αὐχμῶν Ἀριστοφ. Πλ. 84, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 6· **αὐχμήσῃ** Πλάτ. Φαῖδρ. 251D, κτλ.

αὐχμή, ἡ, = **αὐχμός**, Κόϊντ. Σμ. 9. 372, ἴδε Α. Β. 7.

αὐχμήεις, εσσα, εν, = **αὐχμηρός**, Ὕμν. Ὁμ. 18. 6.

αὐχμηρο-κόμης, ου, ὁ ἔχων αὐχμηρὰν, ξηράν, ῥυπαρὰν κόμην, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 9.

αὐχμηρός, ά, όν, ξηρός, ἄνευ βροχῆς, χειμὼν Ἱππ. Ἀφ. 1247, πρβλ. π. Ἀέρ. 287, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 27· ἔαρ ὁ αὐτ. Προβλ. 1. 9· ἐπὶ τόπων, ξηρός, ἄνυδρος, ὅπως ἂν ... τοὺς αὐχμηροτάτους τόπους πολυύδρους τε καὶ εὐύδρους ἀπεργάζωνται Πλάτ. Νόμ. 761B· χωρία Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9.11, 10, κτλ.· καρποὶ Διόδ. 2. 53. **2)** ξηρός, τραχύς, ῥυπαρός, Εὐρ. Ἄλκ. 947· σκληρὸς καὶ αὐχμ. Πλάτ. Συμπ. 203C· ἰδίως ἐπὶ κόμης, (πρβλ. προηγ.), Σοφ. Ἀποσπ. 422, Εὐρ. Ὀρ. 387· βίος Λουκ. π. Ὀρχ. 1. — Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 4 ἔχει τὸ ἀνώμαλ. ὑπερθετ. αὐχμότατος (διάφ. γραφ. ἀθλιώτατος). — Ἐπίρρ. **-ρῶς** Φιλόστρ. 147. Πρβλ. **αὐσταλέος**.

αὐχμός, ὁ, (αὔω) ξηρασία, Ἡρόδ. 2. 13., 4. 198, Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 1. 23, Ἰσοκρ. 191D: — μεταφ., ὥσπερ αὐχμός τις τῆς σοφίας, ξηρασία, σπάνις, Πλάτ. Μένων 70C· καὶ οὕτως ἴσως αὐχμὸς τῶν σκευαρίων Ἀριστοφ. Πλ. 839. **2)** τὰ ἀποτελέσματα τῆς ξηρασίας, ξηρότης, τραχύτης, ῥυπαρία, μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως Πλάτ. Πολ. 614D. **3)** ἐπὶ ὕφους, ξηρότης, ἰσχνότης, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 44.

αὐχμώδης, ες, (εἶδος) αὐχμηρός, στυγνός, τὸ αὐχμῶδες, ξηρασία, Ἡρόδ. 1. 142, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 19· χώρα αὐχμωδεστέρα Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8.1, 6· κόμη Εὐρ. Ὀρ. 223· σάρξ Πλούτ. 2. 688D· πρβλ. **αὐχμηρός**.

αὖχος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, Ἡρόφιλ. ἐν Notices des Mss., 11, 2, σ. 193.

αὖχος, τό, = **αὔχημα**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 871.

αὔω, Ἀττ. **αὔω** (πρβλ. ἀφ-αύω)· ἀναύω, ἀνάπτω, ἀνάπτω πῦρ, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι Ὀδ. Ε. 490, — ἔνθα οἱ Ἀττικοὶ θὰ ἔλεγον ἐναύοι, πρβλ. Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 589) ἐν τοῖς Α. Β. 13. — Μέσ. ἀνάπτομαι, «παίρνω φωτιά», Ἄρατ. 1035. — Μόνον ποιητ. πρβλ. **ἀφαύω, ἐναύω**, (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις **αὖος, αὐαίνω, αὐσταλέος, αὐστηρός, αὐχμός**, ὡσαύτως **εὕω** ἢ **εὔω, εὔστρα, Εὖρος**, πρβλ. Σανσκρ. ush, ôshâmi (καίω), ushnas (θερμός)· Λατ. uro (√us), ustus, Auster (;))

αὔω: μέλλ. **ἀΰσω**: ἀόρ. **ἤϋσα**· [ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατ. τὸ αυ- εἶναι δίφθογγος, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. δύο συλλαβαὶ ἀΰσω, ἤϋσα, πρβλ. **ἐπαύω**]. Βοῶ ἰσχυρῶς, φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, «χουγιάζω», συχνὸν παρ' Ὁμ., αὖε δ' Ἀθήνη Ἰλ. Υ. 48· πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 56, κἑξ.· κέκλετ' ἀΰσας Δ. 508, πρβλ. Ζ. 66, κτλ.· μακρὸν ἄϋσε Ε. 301· ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε ὄρθι' Λ. 10· ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον αὐτόθι 275, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Τραγ., αὐειν, λακάζειν Αἰσχύλ. Θήβ. 186· μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς Σοφ. Ἠλ. 830· δεινὸν δ' ἀΰσας Ο. Τ. 1260· μετὰ συστοίχου αἰτ.; ἀφίημι, ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, στεναγμὸν .. ἀΰσατ' Εὐρ. Ἰκ. 798· τίν' αὐδὰν ἀΰσω ὁ αὐτ. Ἴων 1446· ἤϋσεν φωνὴν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4748. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., καλῶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, αὖε δ' ἑταίρους Ἰλ. Λ. 461., Ν. 475, πρβλ. Ὀδ. Ι. 65, Θεόκρ. 13. 58. **3)** σπάν. ἐπὶ πράγμ., ἠχῶ, καρφάλεον δέ οἱ .. ἀσπὶς ἄϋσεν Ἰλ. Υ. 409 (ἴδε ἐν λ. **αὖος** 1)· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, βρέμω, ῥοθῶ, παταγῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 566· (ἐντεῦθεν **ἀϋ-τή, ἀϋ-τέω ἰ-ω-ή** (= ἰ-ωϜ-ή)· ἡ δὲ πρώτη ῥίζα εἶναι **αϜ-, ἄ-ημι** ὃ ἴδε).

αὔως, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ἀώς, **ἠώς**.

ἀφάδρωμα, τό, Μεγαρικὸν ὄνομα γυναικείου ἐνδύματος, Πλούτ. 2. 295A· πρβλ. **ἄβρωμα** παρ' Ἡσυχ.

ἀφαγία = **ἀσιτία**, Ἀκρίτου ἔπος, ἔκδ. Α. Μηλιαρ. ς. 1798.

ἀφαγνεύω, = τῷ ἑπομ., ὅσον ἀφαγνεῦσαι Πλούτ. 2. 943C· ὁ Δινδ. προτείνει ἀφαγνίσαι.

ἀφαγνίζω: μέλλ. **-ιῶ**. Ἑβδ.: ἀόρ. **-ήγνισα** Παυσ., Ἑβδ.: — Μέσ., μέλλ. **-ιοῦμαι** Ἱππ. 303. 39· ἀόρ. **-ηγνισάμην** Εὐρ.: — Παθ. μέλλ. **-αγνισθήσομαι**: ἀόρ. **-ηγνίσθην** Ἑβδ. (Ἀριθ. ιθ', 12.19). Ἐξαγνίζω, καθαγνίζω, ἀφιερώνω, Παυσ. 2. 31, 8· πυρκαϊὴν χρὴ ἀφαγνίσαι .. σῖνῳ Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1034. 28: — Μέσ., πρὶν ἂν θεοῖσι νερτέροις ἀφαγνίσηται Εὐρ. Ἄλκ. 1146 (ἴδε προηγ.), πρβλ. Ἡσύχ., Σουΐδ., Α. Β. 26. Ῥημ. ἐπίθ. **-ιστέον**, δεῖ ἀφαγνίζειν, πᾶν οὖν εἴ τι ῥυπαρὸν ... ἀφαγνιστέον τοῦ γάμου Κλήμ. Ἀλ. 506.

ἀφαγνισμός, ὁ, ἐξάγνισις, καθαρισμός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 98.

ἀφαδία, ἡ, «ἀφαδία, ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. Εὔπολις ἐν Δραπέταις: 'δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν'» Ἐτυμ. Μ. 174. 50.

ἀφαδός, όν, «ἀφαδός, ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν» Ἐτυμ. Μ. 174, 50.

ἀφαδρύνομαι, παθ., ἀδρύνομαι, γίνομαι ἀδρός, ἐπὶ τοῦ σπέρματος τοῦ λωτοῦ, Θεοφρ. Αἰτ. Φ, 4.7, 8.

ἀφαιλ(ησέσθαι), (ἀ)φαίληται (= **ἀφαιρήσεσθαι, ἀφαιρῆται, ἢ ἀφέληται**), Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42, B, 81. 82.

ἀφαίμαξις, εως, ἡ, τὸ ἀφαιμάσσειν, αἵματος ἀφαίρεσις, Βυζ.

ἀφαιμάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, ἀφαιρῶ αἷμα, φλεβοτομῶ, Βυζ.

ἀφαιρείμενος (= **ἀφαιρούμενος**) μτχ. μέσ. διαθ., Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 417. 450, Ἀθήν. τ. Ζ', σ. 277.

ἀφαίρεμα, τό, ὅ,τι ἀφαιρεῖται ὡς τὸ ἐκλεκτότατον μέρος, Ἑβδ. (Ἔξ. λε', 22, Ἀριθμ. ιη', 27, κἑξ., κ. ἀλλ.). Καθ' Ἡσύχ. «ἀφαίρημα· ἀνάθημα, δῶρον».

ἀφαιρεματικός, ή, όν, ὁ ἀφαιρῶν, ἀποχωρίζων, Γραμμ.

ἀφαιρέ-οικος, ον, ἐστερημένος οἴκου, Βυζ.

ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, ἀποχωρίζειν, λαμβάνειν κατὰ μέρος, Πλάτ. Κρίτων 46C, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσθεσις**, Πλουτ. Λυκ. 13. **2)** ὡς δικανικὸς ὅρος, ἡ ἀξίωσις περὶ βεβαιώσεως τῆς ἐλευθερίας τινὸς θεωρουμένου δούλου, Ὑπερείδ. παρὰ Σουΐδ. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, ἐξ ἀφαιρέσεως, ἀφη-

ρημένως, καθ' ἑαυτό τι θεωρούμενον, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1 18, 1· — ὁ Κικέρων παίζει ἐπὶ τούτου τοῦ φιλοσοφ. ὅρου, πρὸς Ἀττ. 6. 1, 2. **2)** παρὰ Γραμμ., ἡ ἀπάλειψις ἀρκτικῶν γραμμάτων, οἷον ἔστη στῆ, ἔδη δῆ, ἔφη φῆ Χοιροβ. τ. 1. σ. 84, 15.

ἀφαιρετέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀφαιρέσῃ, Ἱππ. Ἀφ. 1253, Πλάτ. Πολ. 361A· πρέπει τις νὰ ἀποκλείσῃ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 291C. **ΙΙ. ἀφαιρετέος, έα, έον**, ὅστις πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ αὐτ. Πολ. 398E.

ἀφαιρέτης, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν ἢ ἁρπάζων τι, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ν. 224, Σουίδ. ἐν λέξει **ἐξαίτης**.

ἀφαιρετικός, ή, όν, πρὸς ἀφαίρεσιν ἐπιτήδειος, ἡ δὲ ἀφέλεια ἕξις ἀφαιρετικὴ τῶν περιττῶν Κλήμ. Ἀλ. 286.

ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ, ἡ ἀφαιροῦσα, ἐπίθετον τῶν Μοιρῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 59. 18.

ἀφαιρετός, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 303E. **ΙΙ.** προπαροξ., **ἀφαίρετος**, ὁ ἀφαιρεθείς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 3· (περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 479: — ἀλλ' ὑπάρχει ἀμφιβολία).

ἀφαιρέω, Ἰων. **ἀπαιρέω**: μέλλ. **-ήσω**: πρκμ. **ἀφῄρηκα**, Ἰων. **ἀπαραίρηκα**· ἀόρ. **ἀφεῖλον**, μεταγ. **ἀφῄρησα** παρὰ Γαλην.· (ἴδε **αἱρέω**)· λαμβάνω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ: — Σύνταξ.: ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἀφ. τί τινι, ὡς σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, «ἐσήκωσε τὸ τραπέζι», Ὀδ. Ξ. 455· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 360, κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύ-ως, ἀπαλλάττω τινὰ καθήκοντός τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 44) : — σπανιώτερον, ἀφ. τί τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 561, Ξεν. Πολ. Λακ. 4. 7· κῆρα χώρας Αἰσχύλ. Θήβ. 777· ἔκ τινος ὁ αὐτ. Εὐμ. 444· ἀλλ' ὡσαύτως τινά τι αὐτόθι 360, Σοφ. Φ. 933, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1., ΙΙΙ : — μετὰ γεν. πράγμ., ἀφαιρῶ ἀπό τινος πράγματος, τὸ ἐλαττώνω, Ξεν. Πόρ. 4, 4· — μετ' αἰτ. μόνης, ἀπελὼν τὰ ἄχθεα, ἀφελών, ἀφαιρέσας, Ἡρόδ. 1. 80· βασιλέων .. ὀργὰς ἀφῄρουν Εὐρ. Μήδ. 455, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 22, Βατρ. 518. **2)** ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, θέτω κατὰ μέρος, τὸ Ἑλληνικὸν ὡς ἓν ἀπὸ πάντων ἀφαιροῦντες χωρὶς Πλάτ. Πολιτ. 262D· τί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 360E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προστιθέναι**, ὁ αὐτ. Φαίδων 95E, κτλ. **ΙΙ.** Μέσ.: μέλλ. **ἀφαιρήσομαι** (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὑγιῶς, Ἡρόδ. 5. 35), καὶ μεταγ. **ἀφελοῦμαι** Τιμόστρ. ἐν «Φιλοδεσπότῃ» 1, (πρβλ. Meineke Ἑλλ. Κωμ. 5. 117), Πολύβ. 3. 29, 7: ἀόρ. **ἀφειλόμην**, καὶ μεταγεν. **ἀφειλάμην**, ἴδε Φρύν. 183 : πρκμ. **ἀφῄρημαι** (μετὰ μέσης σημασ.), Ξεν. Κύρ. 7. 5, 79: — ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς συχνότερ. τοῦ ἐνεργητ., λαμβάνω, ἀποχωρίζω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω, ἀλλὰ σπανίως ἄνευ τῆς ἐννοίας ὅτι λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, (τὸ δὲ λαμβανόμενον πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ δικαιώματι νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν ἀπολέσαντα)· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀλληλοπαθείας, ἀφαιρεῖσθον τύχην, ἐλάβετε ἑκάτερος τὴν τύχην τοῦ ἑτέρου, Εὐρ. Ἠλ. 928. — Συντάσσ. ὡς τὸ ἐνεργ., ἀφαιρεῖσθαί τί τινι, ὡς, καὶ δή μοι γέρας .. ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς Ἰλ. Α. 161· — τί τινος Ε. 673, 691., Ι. 335, κτλ., Λυσ. 168. 36· (ὡσαύτως, τεύχεα .. ὤμοιϊν ἀφελέσθαι Ἰλ. Ν. 510)· οὕτω, τὶ πρός τινος Εὐρ. Τρῳ. 1034· τι ἀπό τινος Ἀριστοφ. Σφ. 883· ἔκ τινος Ξεν. Κυν. 12. 9· — ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ. πράγμ. καὶ προσώπ., ἀποστερῶ τινά τινος, μήτε σὺ τόνδ' .. ἀποαίρεο κούρην Ἰλ. Α. 275, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 71, 7. 104· συχν. παρ' Ἀττ., τέκνα ἀφ. τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 613, ἴδε Ἐλμσλ. Ἀχ. 464· σπανίως μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματος, ἀφαιροῦνται τὰς κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸν λαγῶ Ξεν. Κυν. 6. 4, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 60, Παυσ. 5. 10, 9. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀφ. ψήφισμα, ἐξαλείφω, ἐξουδετερῶ, ἀκυρῶ, Ἀνδοκ. 22. 37· ἀφελομένης τῆς νυκτὸς τὸ ἔργον, διακοψάσης ἢ κωλυσάσης, Θουκ. 4. 134· οὕτως, ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 16· ἀφ. τὴν μνήμην πολλῶν ἀγαθῶν Δημ. 597. 17. **3)** ἑπομένου μὴ μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω, κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς; Σοφ. Φ. 1303 πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1146· ἔκτεινας, ἤ τις συμφορά σ' ἀφείλετο [μὴ κτεῖναι] ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 913· ἢ μετὰ μόν. ἀπαρεμ., Πινδ. Ι. 1 87· πρβλ. Heind. Πλάτ. Πρωτ. 260Δ **4)** ἀφαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, Λατ. vindicare in libertatem, ἀπελευθερῶ τινα, Πλάτ. Νόμ. 914E, Ἰσοκρ. 252E, Δημ. 100. 8, πρβλ. Λυσ. 167. 20, 23. Αἰσχίν. 9. 29. **ΙΙΙ.** Παθ. μέλλων **-αιρεθήσομαι** (ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. ἐν ἀρχ.): πρκμ. **ἀφῄρημαι**, Ἰων. **ἀπαραίρημαι** Ἡρόδ. 7. 159, κτλ.: — ἀφαιροῦμαι, ἐκλείπω, μέγα τ' ἀφῃρέθη ψάλιον οἰκέων Αἰσχύλ. Χο. 962, Ἡρόδ. 3. 137, κτλ. τι πρὸς ἢ ὑπό τινος ὁ αὐτ. 1. 70., 3 65., 7. 159· ἐκ χερῶν ἀφῃρέθην Εὐρ. Τρῳ. 486 μετ' ἀπαρεμφ., ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν, ἐστερήθη, ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τὰς ἀκτὰς τοῦ Σκείρωνος, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1207· σπανιώτερον, μηδὲν ἐμοῦ ἀφαιρεθέντος τοῦ ὄγκου (κατὰ Badham ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, ἐν παραβολῇ πρὸς τὸ μικρὸν κατωτέρω, μηδὲν ἀπολλὺς τοῦ ὄγκου), Πλάτ. Θεαίτ. 155B. **2)** ὁ ἀφαιρεθείς, δικανικῶς, ὁ ὑποστὰς τὴν ἀπώλειαν, παρ' οὗ ἀφῃρέθη τι, ὁ διώκων, ὁ αὐτ. Νόμ. 915Δ, πρβλ. 914D.

Ἄφαιστος, Δωρ. ἀντὶ **Ἥφαιστος**.

ἀφάκη, ἡ, (φακός) εἶδος ὀσπρίου (ἴδε **φακῆ**), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 10, 3, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 3, κτλ., ἴδε Meineke εἰς Φερεκρ. Ἄδηλ. 17. **ΙΙ.** εἶδος ἀγρίας βοτάνης, ἡδύπνοις, ἴσως ἔντυβον (Γεωπ. 12. 1, 7), ἀμφίβολον παρὰ Θεοφρ., ἴδε ἐν λ. **ἀπάπη**.

ἀφ-άλλομαι: μέλλ. **-αλοῦμαι**, μετ' Ἐπικ. ἀόρ. **ἀπάλμενος** Βίων 4. 15· ἅλλομαι, πηδῶ ἀπό τινος, ἐπί τι, πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο, ὅμοιον τῷ πήδημα πηδᾶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 305· ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο (ἡ ψύλλα), ἀπεπήδησε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κεφ., κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 147· ἀφ' ἵππου Πλουτ. Καῖσ. 27. **ΙΙ.** ἀποπάλλομαι, ἀπὸ τῶν λείων Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 11, πρβλ. Νικ. Θ. 906, Ἀνθ. Π. 9. 159· ἀντανακλῶμαι, ἐπὶ φωτός, Πλουτ. 2. 931D.

ἄ-φαλος, ον, ἄνευ τοῦ **φάλου**, «ἄφαλος· περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους· φάλοι δέ εἰσιν οἱ λαμπροὶ ἧλοι ἢ τὰ ποικίλματα» Ἡσύχ.· κυνέη Ἰλ. Κ. 258· πρβλ. **τετράφαλος**.

ἄφ-αλσις, εως, ἡ, ἡ ἀποπήδησις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 3: — ὡσαύτως **ἀφαλμός, ὁ**, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. σ. 121.

ἄφ-αλτος, ον, ὁ ἀναπηδῶν, πηδῶν ὀπίσω, «ἄφαλτοι· οἱ ἀναπηδῶντες» Ἡσύχ.

ἀφαμαρτάνω: μέλλ. **-αμαρτήσομαι**· Ἐπ. ἀόρ. **ἀπήμβροτεν** Ἰλ. Ο. 521, Π. 466, 467· ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, μετὰ γεν.. καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν Ἰλ. Θ. 119, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Ἀντιφῶν 121. 39, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 15. **ΙΙ.** ἀποστεροῦμαί τινος, σεῦ ἀφαμαρτούσῃ Ἰλ. Ζ. 411, πρβλ. Χ. 505.

ἀφαμαρτο-επής, ές, = **ἁμαρτοεπής**, «ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων» (Σχόλ.), ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς Ἰλ. Γ. 215.

Ἀφάμιος, ὁ, μὴν ἐν Φωκεῦσιν, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἰλαίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 312. 368.

Ἀφαμιῶται, ῶν, οἱ, δοῦλοι γεωργοὶ ἐν Κρήτῃ, ὅμοιοι τοῖς ἐν Λακεδαίμονι Εἵλωσι, Στράβ. 701, Ἀθήν. 263F· γράφεται Ἀμφαμιῶται παρ' Εὐστ.· — «ἀφαμιῶται· οἰκέται ἀγροῖκοι, περίοικοι» Ἡσύχ.

ἀφανδάνω: μέλλ. **ἀφαδήσω**· Ἰων. ἀόρ. ἀπαρεμφ. **ἀπαδεῖν** Ἡρόδ. 2. 129: — ἀπαρέσκω, δυσαρεστῶ, εἰ δ' ὑμῖν δδε μῦθος ἀφανδάνει Ὀδ. Π. 387· σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ Σοφ. Ἀντ. 501.

ἀφᾶνεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἀφανής**, ἀφανῶς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 255.

ἀφάνεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἀφανής**, τὸ μὴ φαίνεσθαι, σκότος, ἀσάφεια, Πινδ. Ι. 4. 52 (3. 49)· μεταφ., ἀξιώματος ἀφ., ἔλλειψις ἐνδόξου καταγωγῆς ἢ βαθμοῦ, Θουκ. 2. 37. **ΙΙ.** ἐξαφάνισις, παντελὴς ὄλεθρος, ἀπώλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 384· — ὁ τύπος **ἀφανία** μνημονεύεται ὑπὸ Ἀπολλων. ἐν τῷ π. Συντάξ. σ. 341.

ἀ-φάνερος, ον, ὁ μὴ φανερός· ὡσαύτως **ἀφανέρωτος, ον**, ἀμφότερα παρὰ Βυζαντ.

ἀφανής, ές, (φαίνομαι, φανῆναι) μὴ φαινόμενος, ἀόρατος, ἀθέατος, Λατ. caecus, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Τάρταρος Πινδ. Ἀποσπ. 223, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 860· οὕτω, χάσμα ἀφανές, μὴ ὁρώμενον, Ἡρόδ. 6. 76· ἡ ἀφ. θεός, ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Σοφ. Ο. Κ. 1556· ὁ ἀφ. πόλος, δηλ. ὁ νότιος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 2, 15, π. Κόσμ. 4. 14· περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 4. 67, ἴδε **φυλακή** Ι. 1. **2)** ἀφ. γίγνεσθαι, = **ἀφανίζεσθαι**, ἐξαφανίζεσθαι, Ἡρόδ. 3. 104, Εὐρ. Ι. Τ. 757, Πλάτ. Πολ. 359E· οὕτω, ἀφ. ἦν, ἐξηφανίσθη, Ἡρόδ. 7. 37, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· ἐπὶ στρατιωτῶν μὴ ἀνευρισκομένων μετὰ τὴν μάχην, Θουκ. 2. 34. **3)** ἀόρατος, κεκρυμμένος, ἀκατάληπτος, ἀφ. νόος ἀθανάτων Σόλων 10· ἀφ. νεῦμα, κρυπτόν, μυστικὸν σημεῖον, Θουκ. 1. 134· ἀφ. χωρίον, ὃ δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ὁ αὐτ. 4. 29· ἀφ. ξιφίδιον, κεκρυμμένον, ὁ αὐτ. 8. 69· μετὰ μετοχ., ἀφ. εἰμι ποιῶν τι, πράττω τι χωρὶς νά με ἴδῃ τις, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 4· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀφ. ὧν ποιῶ τι Θουκ. 1. 68· μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἦτο πασίγνωστος ὅτι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2. **4)** ὁ ἄγνωστος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀφ. νόσος Ἡρόδ. 2. 84· σὺν ἀφανεῖ λόγῳ, ἐπὶ κατηγορίᾳ μὴ φανερᾷ, μὴ βεβαίᾳ, Σοφ Ο. Τ. 657· ἐν ἀφανεῖ λ. Ἀντιφῶν 136. 18· μόρος Σοφ Ο. Κ. 1683· ὄνομα Εὐρ. Τρῳ. 1322· ἐλπὶς Θουκ. 5. 103· πρόφασις ἀφανεστάτη λόγῳ ὁ αὐτ. 1. 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Ξεν. Ἀγησ. 6. 1· μεθέντας τἀφανῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πρὸς ποσίν, Σοφ. Ο. Τ. 131, πρβλ. **ἑτοῖμος** Ι. 2, ἐν τέλει· ἀφ. χάρις, χάρις παρ' ἀγνώστου προσώπου, Δημ. 416, 4· ἰδίως ἐπὶ μελλόντων πραγμάτων, τὸ ἀφανές, ἡ ἀβεβαιότης, Ἡρόδ. 2. 23· μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 770· τὰ ἀφανῆ μεριμνᾶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. Ἄδηλ. 61, Meineke· ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 6· τὸ τῆς τύχης ἀφ. Εὐρ. Ἄλκ. 785· τὸ ἀφ. τοῦ κατορθώσειν Θουκ. 2. 42· ἐν ἀφανεῖ κεῖσθαι, ἐν τῷ ἀφανεῖ εἶναι ὁ αὐτ. 1. 42, κτλ.· ἐν ἀφ. κεκτῆσθαί τι, κρυφίως, μυστικῶς, Πλάτ. Νόμ. 954D· — οὕτως, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς Θουκ. 1. 51., 4. 96, κτλ.· καὶ ἐξ ἀφανοῦς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ἀλλ' ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **ἀφανῆ**, ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἱππ. 1289· καὶ κανονικὸν ἐπίρρ. **ἀφανῶς** Θουκ. 3. 43, κτλ.· ὑπερθ. **ἀφανέστατα** Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 27. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἀπαρατήρητος, ἄσημος, Εὐρ. Τρῳ.

1244, 1322, Θουκ. 3. 57. **5)** ἀφανὴς οὐσία, κινητὴ περιουσία, οἷον χρήματα, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ καταστήσῃ ἀφανῆ (πρβλ. **ἀφανίζω** I. 7), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερὰ (ἀκίνητος περιουσία). οἷον εἰς κτήματα, Λυσ. 'Αποσπ. 47· ἀφανῆ καταστῆσαι τὴν οὐσίαν, μετατρέψαι αὐτὴν εἰς χρήματα, ὁ αὐτ. 160. 8· οὕτως, ἀφ. πλοῦτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γῆ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 602· ἀλλ' ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, πλοῦτος ἀφ. ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 16.

ἀφανίζω: μέλλ. 'Αττ. **ἰῶ**: πρκμ. **ἠφάνικα**, Δημ. 950. 3: — καθιστῶ τι ἀφανές, ἀποκρύπτω, νεφέλη .. ἠφάνισεν ἥλιον (πιθ. γραφὴ) Ξεν. 'Αν. 3. 4, 8· ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατ. abscondo, χάνω τὴν θέαν τινός, δὲν βλέπω τι, Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 18, ἔνθα ἴδε Meineke· ἀφ. τὸ συμφορώτατον, ἐξαλείφειν, ἀπαλείφειν, καταστρέφειν, 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 17· αἴρω ἐκ τοῦ μέσου πολιτικοὺς καταδίκους, ὥστε ἡ τύχη αὐτῶν διαμένει ἄγνωστος, 'Ηρόδ. 3. 126, Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 53, πρβλ. Θουκ. 4. 80, Ξεν. 'Αν. 1. 6, 11· καθόλου, ἐπὶ θανάτου, αἴρω ἐκ τῆς γῆς, «παίρνω», 'Επιγρ. 'Ελλ. 376. 8., 380. 6, κ. ἀλλ.: — Παθ., τὴν γνώμην μηδὲν .. ἀφανισθεῖσαν, οὐδαμοῦ ἢ ἀποκρυφθεῖσαν, σκεπασθεῖσαν, Θουκ. 7. 8. **2)** αἴρω ἐκ τοῦ μέσου, ἀπομακρύνω, ἄχος Σοφ. Ο. C. 1712· ἐξαφανίζω, ὁπότε πόλεος ἀφανίσειεν ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν Εὐρ. Φοίν. 1041· Μούσας ἀφ. 'Αριστοφ. Νεφ. 971· ἀφ. αὐτὸν εἰς τὸν νεὼν ὁ αὐτ. Πλ. 741. **3)** καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς ἐξαλείφω, καθαιρῶ μέχρις ἐδάφους, ἐξαλείφω τὸ γεγραμμένον κτλ., Θουκ. 6. 54, κτλ.; ὅλως ἀφ. τὰ ἱερὰ Δημ. 562. 17. **4)** καθιστῶ ἀφανῆ, ἐξαλείφω τὰ ἴχνη, Ξεν. Κυν. 5. 3, κτλ.· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη αἵματος, 'Αντιφῶν 134. 37· ἐξαφανίζω μάρτυρα ἢ μαρτυρίαν, ὁ αὐτ. 135. 29: ἀπαλλάττομαί τινος, δίκην 'Αριστοφ. Νεφ. 760. **5)** ἀποκρύπτω, κλέπτω, Ξεν. Οἰκ. 14. 2. **6)** ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ, καταστρέφω τὴν ὑπόληψίν τινος, ἀρετήν, ἀξίωσιν, δόξαν, τὸ δίκαιον, κτλ., Θουκ. 7. 69., 2. 61, Πλάτ., κτλ.: ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀφ. ἀγαθῷ κακόν, ἐξαλείφειν τὸ κακὸν διὰ τοῦ ἀγαθοῦ, Θουκ. 2. 42· δύσκλειαν ὁ αὐτ. 3. 58· τὰ χρώματα ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σώματος (ἡ λύπη καὶ τὸ ζῆν κακῶς), 'Αντιφάν. ἐν «Εὐπλοίᾳ» 1· τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν, προσεπάθει νὰ τὴν κάμῃ διὰ βαφῆς νὰ μὴ φαίνηται τοιαύτη, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 7. 20· ἀφανίζειν τὰ πρόσωπα (πρβλ. **ἀπρόσωπος**), ἐπὶ τῆς προσποιητῆς σκυθρωπότητος τῶν ὑποκριτῶν ὅταν νηστεύωσιν, ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 16· πρβλ. 'Εβδ. ('Ιωὴλ Β', 20, Ζαχ. Ζ', 14). **7)** καταστρέφω, ἐξαφανίζω περιουσίαν, ἀργύριον, ναυτικὸν Αἰσχίν. 14. 24., 85. 31· ὅλον τὸ ἐργαστήριον Δημ. 821, ἐν τέλει, πρβλ. 820 ἐν τέλει, 839. 15· — ὡσαύτως ἀφ. τὴν οὐσίαν, μετατρέπω τὴν περιουσίαν (κτηματικὴν ἢ ἄλλην) εἰς χρήματα ἵνα ἀποκρύψω αὐτήν, ἢ ἄρω ἐκ τοῦ μέσου (πρβλ. **ἀφανής** 5), Δημ. 827. 12, Αἰσχίν. 14. 38. **8)** ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς ποτήριον οἴνου, Εὔβουλ. ἐν «Παμφίλῳ» 3· πρβλ. Meineke 'Αποσπ. Κωμ. 2. 829. **II.** Παθ., γίνομαι ἀόρατος, ἐξαφανίζομαι, 'Ηρόδ 4. 8, 124, Σοφ. 'Αντ. 255· ἐπὶ ἀνθρώπων καταχωσθέντων ὑπὸ θυέλλης ἄμμου, 'Ηρόδ. 3. 26· ἢ ἀπολεσθέντων ἐν τῇ θαλάσσῃ, Θουκ. 8. 38, Ξεν. 'Ελλ. 1. 6, 24· ἀφ. κατὰ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ νήσων, 'Ηρόδ. 7. 6· ὑποβρύχιος ἠφ. Πλουτ. Κράσσ. 19 ἀφ. ἐξ ἀνθρώπων 'Ηρόδ. 4. 95, Λυσ. 191. 27· ἀφ. εἰς ὕλην, ἐντὸς δάσους, Ξεν. Κυν. 10. 23· καταγελασθὲν ἠφανίσθη Θουκ. 3. 83. **2)** ζῶ ἰδιωτεύων, Ξεν. 'Αγ. 9. 1.

ἀφάνισις, **εως**, ἡ, ἀπαλλαγὴ ἔκ τινος, δίκης 'Αριστοφ. Νεφ. 764· ἐξάλειψις, λόγων Πλάτ. Σοφ. 259E· **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἐξαφάνισις, 'Ηρόδ. 4. 15, 'Αριστ. Προβλ. 30. 1, 2.

ἀφανισμός, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολύβ. 5. 11, 5. **II.** = τῷ προηγ. II, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 37, 3· ἄστρων Θεοφ. 'Αποσπ. 6. 1, 2· τῆς σελήνης Πλούτ. 2. 670B.

ἀφᾰνιστέος, **έα**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθ., ὅστις πρέπει νὰ ἀφανισθῇ, νὰ ἀρθῇ ἐκ τοῦ μέσου, λόγος 'Ισοκρ. 281B

ἀφανιστήριος, **α**, **ον**, ὁ, καταστρεπτικός, Κ. Μανασσ. Χρον. 3099.

ἀφανιστής, **οῦ**, ὁ καταστροφεύς, ὕποπτον ἐν Πλουτ. 2. 828F, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 175, κτλ.· θηλ. **ἀφανίστρια** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 187, Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ. 2. 487· — ἐντεῦθεν, **ἀφανιστικός**, **ή**, **όν**, καταστρεπτικός, Συνέσ. 98B, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 145· καὶ ἐπίρρ. **-κῶς** Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Φ. 220.

ἀφᾰνιστός, **ή**, **όν**, φθαρτός, Γλωσσ.

ἀ-φαντασίαστος, **ον**, μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, 'Ιω. Χρυσ. τ. 3. σ. 533.

ἀ-φαντασίωτος, **ον**, στερούμενος φαντασίας, ἀνίκανος νὰ φαντασθῇ τι, Πλούτ. 2. 960D.

ἀ-φάνταστος, **ον**, ἄνευ φαντασίας, φύσις Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 9. 114.

ἀφαντικά, τά, εἶδος δασμῶν, 'Ιω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 70. — Κῶδ. Θεοδοσ. 13, 11, 3.

ἄφαντος, **ον**, (φαίνομαι) ὁ καταστὰς ἀφανής, ἀόρατος, ὁ ἐξαφανισθείς, «λησμονημένος», ἀκήδεστοι καὶ ἄφ. 'Ιλ. Ζ. 60· ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφ. ὄληται Υ. 303, κτλ.· κεκρυμμένος, ἄφ. ἕρμα Αἰσχύλ. 'Αγ. 1007· ἔφην' ἄφαντον φῶς (silicis venis abstrusum excudit ignem), Σοφ. Φιλ. 297· ἀφ. ἔπελες Πινδ. Ο. 1. 72· ἐκ βροτῶν ἀφ. βῆναι Σοφ. Ο. Τ. 382· ἀνὴρ ἄφαντος ἐκ .. στρατοῦ Αἰσχύλ. 'Αγ. 624· ἀφ. οἴχεσθαι, ἔρρειν, = ἀφανισθῆναι αὐτόθι 657, Σοφ. Ο. Τ. 560· ἀρθεῖσ' ἄφαντος Εὐρ. 'Ελ. 606· ἐκ χερῶν ὁ αὐτ. 'Ιππ. 827· ἴχνος ἄφ. πλατᾶν Αἰσχύλ. 'Αγ. 695· **2)** ἐν κρυπτῷ, ἄφαντ. βρέμειν Πινδ. Π. 11. 46. **3)** σκοτεινός, ἄσημος, ἀφανής, Πινδ. Ν. 8. 58. Μόνον ποιητ. λέξις καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ἀφαντόω, καθιστῶ τινα ἄφαντον, ἐξαφανίζω τινά, Εὐστ. 'Ιλ. 882, 45, κτλ.

ἀφάντωσις, **εως**, ἡ; ἐξαφάνισις, καταστροφή, ὄλεθρος, Νικήτ. Χρον. 127C.

ἀφάπτω, δένω ἔκ τινος ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἅμματα ἀφ., δένω κόμβους ἐπὶ σχοινίου, 'Ηρόδ. 4. 98, πρβλ. 'Ιππ. 885C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Εβδ. (Παροιμ. 3. 3, κ. ἀλλ.): — Παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, ἐξαρτῶμαι, μετοχ. πρκμ. **ἀπαμμένος** ('Ιων. ἀντὶ **ἀφημμ-**), 'Ηρόδ. 2. 121, 4· ἀφημμένος ἔκ τινος Θεόκρ. 22. 52.

ἄφαρ [υυ], ποιητ. ἐπίρρ., κυρίως σημαῖνον ἄμεσον ἀκολουθίαν, εὐθύς, πάραυτα, ἀμέσως, παρ' 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου ἐπακολουθοῦντος τοῦ **δέ**, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι 'Ιλ. Τ. 405, πρβλ. Ρ. 417· ἢ ἄνευ τοῦ **δέ**, μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα, Λ. 418, 'Οδ. Β. 95. **2)** αἰφνιδίως, ταχέως, εὐθέως, ἀμέσως, ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστι Β. 169· ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι Δ. 85· μετ' ἄλλου ἐπιρρ. πρὸς ἐπίτασιν, ἄφαρ αὐτίκα 'Ιλ. Ψ. 593· — ὡσαύτως παρὰ Πινδ., πέμπε δράκοντας ἄφαρ Ν. 1. 60· καὶ σπανίως παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 469, Σοφ. Τρ. 135, 529, 821, 958, Εὐρ. Ι. Τ. 1274. **II.** παρὰ Θεόγν. 716, ὡς εἰ ἦτο ἐπίθετον, ταχύς, ὠκὺς (πρβλ. **ἀφάρτερος**), παῖδες Βορέω τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες. 'Υπάρχει 'Ιωνικός τις τύπος **ἀφαρεὶ** ἐν τῷ 'Ετυμ. Μ. 175. 15, Σουΐδ. κτλ. Πρβλ. Sturz Μακ. Διαλ. σ. 70.

ἀφαρεύς, **έως**, ὁ, «τοῦ θήλεος θύννου τὸ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον» ('Ησύχ.), 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 9, 6.

ἀ-φαρής, **ές**, ἄνευ φάρους, μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός, Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν Εὐφορίων 66 (Πολυδ. Δ', 95)· ὡσαύτως **ἄφᾱρος**, **ον**, «ἄφαροι· ἀνίματοι, ἀνένδυτοι» 'Ησύχ.

ἀφάρκη, ἡ, δένδρον τι ἀειθαλές, ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον «λυγιστικόν», Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 1. 9, 3.

ἄφαρκτος, **ον**, ἴδε **ἄφρακτος**.

ἀ-φαρμάκευτος, **ον**, ἄνευ φαρμάκου, ἐὰν ἀφαρμάκευτον εἶναι 'Ιππ. 401. 15· ἄνευ καλλωπιστικῶν φαρμάκων, ξανθίζειν ἀφαρμάκευτα 'Αλκίφρων 'Αποσπ. 5. 4· — ὁ ἄνευ φαρμάκων θεραπεύων, 'Ιατρὸν ἀφαρμάκευτον, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, Βασίλ. Σελ. λογ. 35. σ. 180.

ἀ-φάρμακτος, **ον**, = τῷ προηγ., ἰδίως μὴ δηλητηριασθείς, Νικ. Θ. 115· κύλιξ ἀφ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2· ἀφαρμάκτοις .. βέλεσι Στράβων 499 (ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ φαρμακτοῖς).

ἀφ-αρμόζω, 'Αττ. **-ττω**, δὲν ἁρμόζω, εἶμαι ἀπρεπής, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 217D.

ἄ-φᾰρος, **ον**, = **ἀφάρωτος**. Καλλ. 'Αποσπ. 183· πρβλ. **φαράω**, **ἀφαρής**. **II.** ἀλλὰ **ἄ-φᾱρος**, **ον**, = **ἀφαρής**, 'Ησύχ.

ἀφ-αρπάζω: μέλλ. 'Επ. **-άξω**, 'Αττ. **-άσομαι**: Παθ. πρκμ. **-ήρπασμαι** Ξεν. Κυν. 9, 18· ἀορ. α' **-ηρπάσθην** 'Ελλ. 5. 4, 17· ἐν μεταγ. 'Επιγρ. **-ηρπάγην** [ᾰ]. 'Αποσπῶ, ἁρπάζω ἀπό τινος, Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα .. κρατὸς ἀφαρπάξαι 'Ιλ. Ν. 189· ἁρπάζω, κλέπτω ἀπό τινος, τί τινος 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1062· μετὰ μόνης αἰτιατ., ἁρπάζω τι μετὰ ζήλου καὶ ζέσεως, Σοφ. Τρ. 548, Εὐρ. Ἴων 1178· ἀφ. τὸν στέφανον Δημ. 535. 15: — Παθ., Λυσ. 154. 36· φωτὸς ἀφαρπασθείς, ἐπὶ νεκροῦ, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 577. 3.

ἀφάρτερος, **α**, **ον**, συγκρ. 'Επίθ. (ἐκ τοῦ **ἄφαρ**), ταχύτερος, εὐκινητότερος, τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, «ἀμείνους» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ψ. 311· πρβλ. Διονύσ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει **Κάσπειροι**.

ἀφάρωτος [ᾰ], (φᾰράω) ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, Καλλ. 'Αποσπ. 421.

ἀφᾰσία, ἡ, (ἄφατος) τὸ μὴ δύνασθαι λαλεῖν, ὅπερ προέρχεται ἐκ φόβου ἢ ἐκπλήξεως, ἔκπληξιν ἡμῖν, ἀφασίαν τε προστίθης Εὐρ. 'Ελ. 549· ἀφασία μ' ἔχει ὁ αὐτ. Ι. Α. 837, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 904· ἀφ. ἡμᾶς λαμβάνει τί ποτε χρὴ λέγειν Πλάτ. Νόμ. 636E. εἰς ἀφ. τινὰ ἐμβάλλειν ὁ αὐτ. Φίλ. 21D· ἀφασία πράγματος, τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ εἴπῃ τι περὶ τοῦ πράγματος, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 2. 21· — πρβλ. **ἀμφασία**.

ἀφάσσω, 'Ιων. ῥῆμα = **ἀφάω**, ψηλαφῶ, 'Ιππ. 565. 30, κτλ.· ἄφασον αὐτοῦ τὰ ὦτα 'Ηρόδ. 3. 69· οὕτως 'Απολλ. Ρόδ. Β. 710, Καλλ., κλ.: — Μέσ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 181: — τὸ β' ἑνικὸν τοῦ ἀορ. ἀφασσήσῃ παρ' 'Ιππ. 566. 45· φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλ. γραφὴ ἀντὶ **ἀφάσσῃ**.

ἀφατῆλες· «μαστοί, θηλαί» 'Ησύχ.

ἄ-φᾰτος, ον, ὁ μὴ λόγου ἄξιος, ἄσημος, ἄδοξος, ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε, «ἀνώνυμοί τε καὶ ὀνομαστοί» (Σχόλ. Μοσχ.). Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 3. 2) ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, «ἄφατον. ἀμήχανον. πολύ, ἄρρητον. ἀμέτρητον, δεινόν» Ἡσυχ. (πρβλ. **ἀναύδητος**), Εὐρ. Ἴων 784· ἀφ. μέλεα Πινδ. Ν.1. 70· ἄφ. χρήματα, ἀνυπολόγιστα, Ἡρόδ. 7. 190· ἀφ. νέφος, κτύπος Σοφ. Ο. Τ. 1314. Ο. Κ. 1464· ὀρνιθαρίων ἄφατον (οὕτως ἀναγν.) πλῆθος Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 62· πώλων ἄφατον τάχος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618. 4· ἄφατον ὡς φρόνιμος, θαυμαστῶς, ἀπείρως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 427, Λυσ. 198.—Ἐπιρρ. **ἀφάτως** Διοσκ. 1. 12.

ἀφαυαίνω = ἀφαύω, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3. 18. 9:— Παθ., δίψῃ ἀφαυανθήσομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 146, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 10. 46

ἀφαυρός, ά, όν, ἄνευ σθένους, ἀδύνατος, ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ Ἰλ. Η. 235· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡς καὶ ἄλλοι ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ σχεδὸν μόνον ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., σέο πολλὸν ἀφαυρότερος αὐτόθι 457· ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη Μ. 458· οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν Ο. 11, πρβλ. Ὀδ. Υ. 11, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 584, Πίνδ., κτλ.· ῥείθρων ἀφαυροτέρην, ἐπὶ γεφύρας μὴ ἀρκούντως ἰσχυρᾶς, ὥστε νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ῥεύματος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1078. 6· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Ἱππ. 22. 8· ἀλλὰ τὸ θετικ. ἀπαντᾷ παρὰ Τιμ. Λοκρ. 102C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 5. — Ἐπίρρ. **ἀφαυρῶς** Ἀνθ. Π. 6. 267. (Πιθ. = **φαῦρος,** ὃ ἐ. **φαῦλος, φλαῦρος** μετὰ α εὐφων.· πρβλ. **ἀμαυρός**).

ἀφαυρότης, ητος, ἡ, ἀδυναμία, Ἀναξαγ. Ἀποσπ. 25.

ἀφαυρόω, καθιστῶ ἀσθενῆ, ἀδυνατίζω, Ἐρωτιαν. σ. 56 ἐν λέξει **ἀμαλδύνεται** (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ἀμαυροῦται**), Νικήτ. Χρον. 335C.

ἀφαύω (αὔω, Ἀττ. αὕω) ξηραίνω, τοὺς στάχυς Ἀριστοφ. Ἱππ. 394. Πρβλ. **ἀφεύω.**

ἀφάω, (ἀφή) καὶ **ἀφ-,** Ἐπ. ῥῆμα ψαύω, ἅπτομαι, θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, «ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 322· ὠτειλὰς ἀφόωσιν Ὀππ. Ἁλ. 5. 329· ἀφόων θησαυρὸν Ἀνθ. Π. 11. 366.—Πρβλ. **ἀμφ-, ἐπ-αφάω, ἀφάσσω.**

ἀφέγγεια, ἡ, ἔλλειψις φέγγους, φωτός, Μάξιμ. Τύρ. 40. 4.

ἀ-φεγγής, ές, ἄνευ φέγγους, φωτός, φῶς ἀφ., φῶς μὴ ὂν φῶς (δηλ. τοῖς τυφλοῖς), Σοφ. Ο. Κ. 1549· ὁ Εὐρ. ἀποκαλεῖ τὴν σελήνην, νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἥλιον, Φοίν. 543· Ἀΐδα.. τὸν ἀφεγγέα χῶρον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 372. 13. 2) ἀφανὴς εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἢ ἁπλῶς, ἀμυδρός, ἀσαφής, ὀδμὰ Αἰσχύλ. Πρ. 115. 3) μεταφ., εἴ τι.. τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρειν, ἀτυχές τι, Σοφ. Ο. Κ. 1481.

ἀφέδιτος, «ἡμέρα παρὰ Λάκωσιν, ἐν ᾗ θύουσιν» Ἡσύχ. Ἴδε **ἀφίδιτος.**

ἀφεδράζω, μέλλ. **-άσω,** μετατοπίζω, Βυζ.

ἀφεδρεύω, «ἀφεδρεῦσαι· ἐπὶ δίφρῳ καθίσαι» Ἡσύχ.:— **ἀφεδρεία,** ἡ, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ γυναικὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἐμμήνων, Δαμάσκ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἡραΐσκος.**

ἀφεδριατεύοντες, οἱ, ἀρχή τις παρὰ Βοιωτοῖς διάφορος τῶν Βοιωταρχῶν, Ἐπιγρ. Ὀρχομ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1593.

ἄφεδρος, ἡ, ἡ ἔμμηνος κάθαρσις τῶν γυναικῶν, Ἑβδ. (Λευ. ιε', 19, κ. ἀλλ.), Διοσκ. 2. 85.

ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, (ἕδρα) τὸ ἀναγκαῖον, ὁ ἀπόπατος, Λατ. cloaca·—εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 17, Α. Β. 469. 23, κατὰ δὲ Σουΐδ. «τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον».

Ἀφείδας, αντος, ὁ, κύρ. ὄνομα, ὁ μὴ φειδόμενος, Ὀδ. Ω. 304.

ἀφειδέω, μέλλ. **-ήσω,** εἶμαι ἀφειδής, ἀψηφῶ, ψυχῆς Σοφ. Ἠλ. 980· τοῦ βίου Θουκ. 2. 43· ἑαυτοῦ αὐτόθι 51· τῶν σωμάτων Λυσ. 193. 5:— ἀπολ., ἀφειδήσαντες [κινδύνου, πόνου ἢ τῶν ὁμοίων], τολμήσαντες, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· γινόμενοι παράτολμοι, Εὐρ. Ι. Τ. 1354. II. ἐν Σοφ. Ἀντ. 414, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, ὀλίγην δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸν κόπον, δηλ. ἀμελήσῃ αὐτοῦ, ἀποφύγῃ τὸν κόπον, ὥστε τὸ ἀφειδεῖν καταντᾷ νὰ σημαίνῃ περίπου τὸ αὐτὸ καὶ τὸ φείδεσθαι, ἴδε Ἕρμαννον ἐν τόπῳ, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 98, 869· ὁ Δινδ. παρεδέχθη ἤδη τὴν εἰκασίαν τοῦ Bonitz: **ἀκηδήσοι.**

ἀφειδής, ές, (φείδομαι) ὁ μὴ φειδόμενος, δαψιλής, ἀφθόνως παρέχων τι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 195· ἀφ. δείματος, ὀλίγον φροντίζων περὶ αὐτοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1252· ἀφ. πρός τι Καλλ. Ἐπιγράμμ. 47. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀφ. ὁ κατάπλους καθεστήκει, ἔγεινε χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ δαπάνη ἢ ὁ κίνδυνος, Θουκ. 4. 26· ὃν δὲν φείδεταί τις, δαψιλῶς χορηγούμενος, Καλλ. εἰς Δήμ. 128, Ἀνθ. Π. 11. 59· ἀφειδέες ἀγῶνες Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1064. 12. II. Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἰων. **-δέως,** Ἀλκαῖος 34, Ἡρόδ. (Ἐπ. **-δείως,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 897)· ἀφθόνως, Ἀλκαῖος ἔνθ' ἀν.· διδόναι Ἡρόδ. 1. 163, Δημ. 255. 7· ἀφ. ἀπιέναι τὰ τοξεύματα Ἡρόδ. 9. 61·— ὡσαύτως ἄνευ φειδοῦς κόπων, μετὰ πάσης προθυμίας, Δημ. 152, ἐν τέλ. 2) ἀνηλεῶς, κατακόψαι Ἡρόδ. 1. 207· φονεύειν ὁ αὐτ. 9. 39· ἀφειδέστερον κολάζειν, ἀφειδέστατα τιμωρεῖν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 47, Ἀν. 1. 9, 13· ἀφ. ἔχειν ἑαυτῶν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 31, πρβλ. Παυσ. 4. 4, 8.

ἀφειδία, ἡ, ἀφθονία, Πλάτ. Ὅροι 412ι., Πλούτ. 2. 762D. 2) σκληραγωγία, σώματος Ἐπιστ. π. Κολοσσ. β', 23.

ἀφείργνυμι, = ἀπείργω (ὃ ἴδε), Αἰλ. π. Ζ. 12. 21.

ἀφ-εκάς [ᾰς], ἐπίρρ., πόρρω, μακράν, Νικ. Θ. 674.

ἀφεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἀπέχομαι,** πρέπει τις νὰ ἀπέχηταί τινος, δῆλον ὅτι ἀφεκτέον εἴη τοῦ ὀρθῶς λέγειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 34, κτλ.· οὕτω κατὰ πληθ. **-τέα** Ἀριστοφ. Λυσ. 124. Πρβλ. **ἀποσχετέον.**

ἀφεκτικός, ή, όν, (ἀπέχομαι) ἀπεχόμενος, ἐγκρατής, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 20.

ἀφέλεια, ἡ, ἁπλότης, φυσικότης, ἔλλειψις προσποιήσεως, Ἀντιφάν. ἐν «Μύστιδι» 1. 8, πρβλ. Ῥήτορας (Walz) τ. 3. σ. 606· περὶ τὴν δίαιταν Πολυβ. 6. 48, 3· ἐπὶ ὕφους, Ἀθήν. 693F, πρβλ. Εὐστ. 1279. 44.

ἀφελής, ές, (φελλεύς) ἄνευ λίθων, ἐπίπεδος, ὁμαλός, διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων Ἀριστοφ. Ἱππ. 527· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 648) ἐν Α. Β. 83. 23. II. ἐπὶ προσώπων, ἁπλοῦς, ἀπέριττος, ἁπλοϊκός, Δημ. 1489. 10, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3· ἀφ. ψυχή, ἀπλῆ, ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 727. 5, πρβλ. 14:— Ἐπίρρ. **ἀφελῶς,** μετ' ἀφελείας, ἁπλότητος, Θέογν. 1211, Πολύβ. 39. 1, 4, Πλουτ. Πομπ. 40, κτλ. 2) ἐπὶ γλώσσης, ἢ ὕφους, οὐχὶ περίπλοκος, ἢ πολύπλοκος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν κώλοις, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 5· ἀπέριττος, ἄτεχνος, ἀπροσποίητος, Πλουτ. Λυκ. 21.

ἀφελκόω, ποιῶ ἐντομήν, ἐπὶ δένδρων χάριν τῆς ῥοῆς τοῦ ὀποῦ, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 9. 1, 5:— Παθ. ἑλκοῦμαι, καθίσταμαι ἑλκώδης, Ἱππ. 1136B, Ἀριστ. Προβλ. 9. 1, 2.

ἀφέλκυσις, εως, ἡ, τὸ ἀφελκύειν, Γλωσσ.

ἀφελκυστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀφελκύειν, Ἀντυλλ. ἐν Matth. Med. 148.

ἀφέλκω, Ἰων. **ἀπέλκω:** μέλλ. **ἀφέλξω,** Εὐρ. Ἑκ. 144· ἀλλ' ἀόρ. **ἀφείλκῦσα,** ἴδε κατωτ. Ἀποσπῶ σύρω διὰ τῆς βίας, οὐ περιορέοντες ἀπέλκειν τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ ἱροῦ Ἡρόδ. 3. 48, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 844, Εὐρ. Ἡρακλ. 113· ἀφ. τέκνον ἀπὸ μαστῶν ὁ αὐτ. Ἑκ. 144· τινὰ ἀπὸ τῶν τέκνων Λυσ. 129 13· ἐπὶ δημοσίων ὑπηρετῶν συλλαμβανόντων ἐγκληματίας, Πλάτ. Πρωτ. 319C· ἀφ. τὰς τριήρεις, σύρω ἢ ῥυμουλκῶ τὰ πλοῖα, Θουκ. 2. 93, πρβλ. 7. 53, 74· σύρω κατὰ μέρος, ἐπί τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 6· τὸ δέρμα ἀφ., ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, Ἱππ. 787H. II. ἀφαιρῶ, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων Ἀρχίλ. 4· ῥοφῶ, θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου Αἰσχύλ. Εὐμ. 184. 2) Μέσ., φέρε τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον, νὰ ἐκβάλω τὴν θήκην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120.

ἀφέλκωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἕλκους, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 5, 3.

ἀφελληνίζω, ἐξελληνίζω, ἐξημερῶ, τὴν βάρβαρον Φίλων 2. 567.— Παθ., ἀόρ. **-ηλληνίσθη** Δίων Χρυσ. 2. 114. 2) παύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι Ἕλλην, δηλ. ἐθνικός, εἰδωλολάτρης, Κλήμ. Ὁμ. 13, 9, σ. 270.

ἀφελότης, ητος, ἡ, **= ἀφέλεια,** Πράξ. Ἀποστόλ. β', 46, καὶ Ἐκκλ.

ἀφελπίζω, = ἀπελπίζω, Γλωσσ.

ἄφεμα, τό, ἀπαλλαγὴ ἐκ φορολογίας, ἀτέλεια, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ι', 28, κ. ἀλλ.)

ἀ-φενάκιστος, ον, ὁ μὴ φενακιζόμενος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, Φίλων 1. 564.

ἄφενος (καὶ παρὰ Πινδ. **ἄφνος**), τό, πρόσοδος, περιουσία, ὄλβος, ἀφθονία ἀγαθῶν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν Ἰλ. Α. 171, πρβλ. Ψ. 298, Θέογν. 30· ἐπὶ τοῦ πλούτου τῶν θεῶν, ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο Ἡσ. Θ. 112· ποιηταί τινες ἔχουσιν ἀρσ. αἰτιατ. **ἄφενον,** ὡς Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 24, Καλλ. ἐν Ὕμνῳ εἰς Δία 96, Ἀνθ. Π. 9. 234. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο πιθανῶς **ἄφνος** (ὁπόθεν **ἀφνειός**), τὸ δὲ ε παρεισήχθη ὑπὸ τῶν Ἐπ. ποιητῶν· πρβλ. Σανσκρ. ap-nas (εἰσόδημα, περιουσία), Λατ. op-es, op-ulentus, copia, δηλ. co-op-ia).—Ἴδε καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 66.

ἄφεξις, εως, ἡ, (ἀπέχομαι) ἡ ἀποχή, τινος, ἀπό τινος πράγματος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἀφέργω, ἀπείργω, Πίνακες Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 83.

ἀφερεπονία, ἡ, τὸ μὴ φέρειν πόνους, μαλθακότης, Εὐστ. 222. 28.

ἀ-φερέπονος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος φέρειν πόνους, μαλθακός, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-νως,** Ἐκκλ.

ἄφερκτος, ον, (ἀπέργω) ἀποκεκλεισμένος, μυχοῦ δ' ἄφερκτος Αἰσχύλ. Χο. 446, πρβλ. **μυχός** 2.

ἀφερμηνευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀφερμηνεύειν ἢ ἀφερμηνεῦσαι, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 554, ἔκδ. Stallb.

ἀφερμηνεύω, ἑρμηνεύω, ἀναπτύσσω, τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφ. Πλάτ. Σοφ. 246E· ἀπολ., ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις ὁ αὐτ. Νόμ. 660B.

ἄ-φερνος, ον, ἄνευ προικός, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀεδνον.

ἀφερπετόομαι, παθ., γίνομαι ἑρπετόν, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1098.

ἀφερπυλλόομαι, παθ., γίνομαι ἕρπυλλος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 7, 2.

ἀφέρπω, ἐκφεύγω ἡσύχως, φεύγω κρυφίως, Σοφ. Τρ. 813, Ο. Κ. 490· ἐν γένει, ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρῶ, ὁ αὐτ. Αἴ.1162.

ἄ-φερτος, ον, ἀφόρητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 386, 395, 564, 1103, 160, Εὐμ.146.

ἀφεσῖμος ἡμέρα, ἑορτή, Ἀριστ. Ἀποσπ. 395, Ἀριστείδ.1. 344.

Ἀφέσιος, ὁ, ὁ λυτρωτής, ἐλευθερωτής· ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἀρρ. ἐν τῷ β' τῶν Βιθυνιακῶν (Ἐτυμ. Μ.176. 32), Παυσ. 1. 44, 13.

ἄφεσις, εως, ἡ, (ἀφίημι) τὸ ἀφιέναι, ἀπολύειν, ἀπόλυσις, περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 3· ἐπὶ αἰχμαλώτου ἢ δούλου, Πλάτ. Πολιτ. 273C. **2)** μετὰ γεν., περὶ τῆς ἀφέσεως .. φόνου, περὶ τῆς ἀθωώσεως ἀπὸ κατηγορίας φόνου, Πλάτ. Νόμ. 869D· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ὑποχρεώσεων συμβολαίου, Δημ. 893.13.,1114. 8: ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόδοσις χρημάτων, Ἰσοκρ. 364D· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Πλουτ. Ἀγησ. 24. **3)** χαλάρωσις, ἐξάντλησις, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085. **4)** ἀπόλυσις, διάζευξις, διαζύγιον, Πλουτ. Πομπ. 44· **5)** ἡ ἄφεσις, τὸ ξεκίνημα (Λατ. missio) ἵππων ἐκ τῆς βαλβῖδος, ἵππων ἀφ. ποιεῖν Διόδ. 4.73· καὶ ἑπομένως αὐτὴ ἡ βαλβίς, ἰσώσας τἀφέσει (οὕτως ὁ Musgr. ἀντὶ τῇ φύσει) τὰ τέρματα, ἰσώσας τῇ ἀφέσει τὸ τέρμα, δηλ. συμπληρώσας τὸν δίαυλον καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὕσπληγγα, Σοφ. Ἠλ. 686, πρβλ. Ἀριστείδ.1. 339, Παυσ. 5.15, 4., 6. 20,7, καὶ ἴδε **ἀφετήριος** 2: — μεταφ., ἡ πρώτη ὁρμή, ἀρχὴ πράγματός τινος, Μανέθων 3. 405, κτλ. **6)** ἔκχυσις, τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.13, 26· τοῦ θοροῦ, τοῦ ᾠοῦ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6,10· τοῦ κυήματος ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 8. 30,7· ἡ γέννησις πώλου, αὐτόθι 6. 22, 8. **7)** = **ἀφεσμός**, αὐτόθι 9. 40, 25.

ἀφεσμός, ὁ, νεαρὸν σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 42, 3.

ἀφεσταίη, γ' ἑν. εὐκτ. πρκμ. συγκεκομμ. τοῦ **ἀφίστημι**.

ἀφεστήξω, παλαιὸς Ἀττ. ἀμετάβ. μέλλ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ **ἀφέστηκα**, θὰ λείπω, θὰ εἶμαι μακρὰν ἀπὸ .., τινὸς Πλάτ. Πολ. 587Β, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5.— Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πρβλ. **τεθνήξω** καὶ ἴδε Βουττμ. Ἀνώμαλ. Ῥήμ. ἐν λ. **ἕστημι**.

ἀφεστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ προεδρεύων ἄρχων ἐν τῇ βουλῇ τῆς Κνίδου, Ἐπιγρ. Κνίδ. 3505. 7, Πλούτ. 2. 292Α· πρβλ. **ἀποστατήρ**.

ἀφέστιος, ον, ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας, τῆς οἰκογενείας, ἀμφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἀφέταιρος, ον, ἄνευ ἑταίρων, ἄνευ φίλων, Θεοπόμπ. Ἱστ. 332, παρὰ Πολυδ. Γ', 58, ὅστις κατακρίνει τὴν λέξιν. **2)** ὁ μὴ ὢν μέλος τῆς Ἑταιρείας ἐν Κρήτῃ, Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης II_5. II_{25} II_{44}.

ἀφετέον, πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ, ἀπορρίψῃ, ἐγκαταλίπῃ. τὴν σκέψιν, τὸ νῦν λεχθέν, κτλ., Πλάτ. Πολ. 376D, Φαῖδρ. 260Α, κ. ἀλλ. **2)** **ἀφετέος**, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐγκαταλίπῃ, ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 15D.

ἀφετήρ, ῆρος, ὁ, = **ἀφέτης**, Ἰάμβλ. Προτρεπτ. σ. 160.

ἀφετήριος, α, ον, (ἀφίημι) κατάλληλος πρὸς τὸ ἐκρίπτειν τι, κτλ.· ἀφ. ὄργανα, μηχαναὶ πρὸς τὸ ἐκρίπτειν λίθους, κτλ. Ἰωσήπ. Ἰου. Πόλ. 3. 5, 2, πρβλ. 5. 6, 3. **2)** **ἀφετηρία** (ἐνν. γραμμή), ἡ, ὕσπληγξ, βαλβίς, ἄφεσις, δηλ. τὸ μέρος ὅθεν ἀφίενται οἱ σταδιοδρόμοι (Πολυδ. Γ', 147), Συλλ. Ἐπιγρ. 2758. ΙΙΙ. Δ. 7, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1156, πρβλ. Συνέσ. 161C: — ἐντεῦθεν, ἀφ. Διόσκουροι, ὧν τὰ ἀγάλματα ἐκόσμουν τὸ στάδιον. Παυσ. 3. 14, 7, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 319: — μεταφ., ἀφετήριον πρὸς μάθησιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 41. **3)** **τὸ ἀφετήριον** (ἐνν. πλοίων), ἡ ἔξοδος λιμένος, Στράβ. 494· πρβλ. **ἄφετος** ΙΙ.

ἀφέτης, τοῦ, ὁ, (ἀφίημι) ὁ ῥίπτων, ὁ ἐκσφενδονῶν, ἔτι δὲ λιθοφόρους τέτταρας, καὶ πρός, τοὺς ἀφέτας τούτοις, τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους πρὸς τὸ ἐκσφεδονᾶν διὰ τῶν μηχανῶν τὰς πέτρας, Πολύβ. 4. 56, 3. **2)** ἀστρολογ. ὅρος ἐπί τινων οὐρανίων σωμάτων, Πτολ. **ΙΙ.** Παθ., δοῦλος ἀπελεύθερος ἐν Σπάρτῃ, «πολλάκις ...., ἠλευθέρωσαν Λακεδαιμόνιοι δούλους· καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας» Μύρων παρ' Ἀθην.271F.

ἀφετικός, ή, όν, ὁ ἀφιείς, ὁ συγχωρῶν, μετὰ γεν., ἁμαρτημάτων Κλήμ. Ἀλ. 464.

ἀφετο-θυρ-ανοίκτης, ου, ὁ, παρὰ Βυζ. ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας ἢ τὰ κωλύματα εἰς τὰ μέλλοντα νὰ ἀγωνισθῶσιν ἅρματα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. σ. 196Β.

ἄφετος, ον, (ἀφίημι) ὁ ἀφειμένος ἐλεύθερος, ἀφεθεὶς ἐλεύθερος νὰ περιφέρηται ὅπου καὶ ἂν θέλῃ καὶ νὰ βόσκηται, κυρίως ἐπὶ ἱερῶν κτηνῶν, οἷον βοῶν, δαμάλεων, κλ., ἀφ. ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις Αἰσχύλ. Πρ. 666· ἀφέτων ὄντων ταύρων ἐν τῷ .. ἱερῷ Πλάτ. Κριτίας 119D· νέμονται ὥσπερ ἄφετοι ὁ αὐτ. Πρωτ. 320Α, πρβλ. Πολ. 498C, Ἰσοκρ.108Α, Καλλ. εἰς Δῆλ. 36. **ΙΙ.** μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀφιερωμένος εἴς τινα θεόν, ἀπηλλαγμένος τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου, Εὐρ. Ἴων 822, Πλούτ. 2. 768Α. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀφ. ἡμέραι, ἡμέραι ἀργίας, Πολυδ. Α', 36· νομὴ ἀφ., ἐλευθέρα βοσκή, Πλουτ. Λύσ. 20. **3)** **τὸ ἄφετον**, ἡ ἀκολασία, Κύριλλ. 315Ε· τὸ ἀφ. τῆς κόμης Λουκ. π. Οἰκ. 7.— Ἐπίρρ., **ἀφέτως** ὁρμᾶν, ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, Φίλων 1.135. **4)** ἐπὶ ὕφους, χαλαρός, διεξοδικός, Λουκ. Τόξ. 56. **ΙΙΙ.** **Ἀφεταὶ** ἢ **Ἀφεταὶ** χῶρος ἐν τῷ κόλπῳ .. τῆς Μαγνησίης, ἔνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονος ... ἐνθεῦτεν γὰρ ἔμελλον..ἐς τὸ πέλαγος ἀπήσειν, ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὔνομα γέγονε Ἀφεταὶ Ἡρόδ. 7. 193· — «Ἀφεταί, πόλις τῆς Μαγνησίας ... ὅτι ἐντεῦθεν δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο ....» Στ. Βυζ. ἐν λέξει. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 475 κἑξ., Δινδ. π. τῆς Διαλέκτ. Ἡροδ. σ. VI.).

ἄ-φευκτος, ἴδε **ἄφυκτος** ἐν τέλει.

ἀφεύω, ἀόρ. α' ἄφευσα (ἄνευ αὐξήσεως) Σιμων. παρ' Ἀθην. 659F, Ἀριστοφ. Θεσμ. 590· ἀλλὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **ἡφευμένος** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321· ἀόρ. μετοχ. **ἀφευθεὶς** Σουΐδ.: — Ἀποκαίω, περιφλέγω, «καψαλίζω», «τσουρουφλίζω», ἀφεύων τὴν .. τρίχα Ἀριστοφ. Ἐκκλ.13· ἀπολ., ἀποκαίω ἐντελῶς τὴν τρίχα μέχρις ἐξαλείψεως αὐτῆς, μέχρι ῥίζης, συνάπτεται δὲ μετὰ τοῦ ἀποξυρεῖν, τίλλειν, ὁ αὐτ. Θεσμ. 216, 236, 590. — Παθ., καλῶς ἡφευμένος ὁ χοῖρος, καλῶς καψαλισμένος, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** φρύγω πυρί, ὀπτῶ, κρέα Σιμων. Ἰαμβ. 22· φασήλους Ἀριστοφ. Εἰρ.1144.

ἀφέψαλος, ον, «ἀφεψάλου· ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ» Ἡσύχ.

ἀφέψημα, τό, ἀπόβρασμα, ὁ ζωμὸς τοῦ βρασθέντος πράγματος, Διοσκ. 2. 129, Γαλην.13. 9.

ἀφέψησις, εως, ἡ, = ἄφεψις, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 82.

ἀφεψιάομαι, ἀποθ. = ἀφομιλῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τῆς ὁμιλίας ἢ συναναστροφῆς, ἀφεψιασάμην (οὕτως ἀναγν. ἐν Α. Β. 470, 13) = ἀφωμίλησα, Σοφ. (Ἀποσπ. 142) παρ' Ἡσυχίῳ: ὁ Σοφ. ἔχει ὡσαύτως καὶ **ἐψία** (Σοφ. Ἀποσπ. 4).

ἄφεψις, εως, ἡ, ἀφέψησις, ἀπόβρασις, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 9. 2, 5.

ἀφέψω, μέλλ. **ἀφεψήσω**, Ἰων. **ἀπέψω**, κτλ.— Καθαρίζω, διυλίζω, ἢ «λαγαρίζω» διὰ βρασμοῦ, καρπὸν Ἡρόδ. 2. 94· — ἰδίως, βράζω τι μέχρις ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἀπὸ σκωρίας καὶ ἀκαθαρσίας, καθαρίζω, «λαγαρίζω», χρυσίον καθαρώτατον ἀπεψήσας ὁ αὐτ. 4. 166· τὸν Δῆμον ἀφεψήσας .. καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1321, πρβλ. 1336: — Παθ., ὕδωρ ἀπεψημένον Ἡρόδ. 1. 188, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ὥσπερ ἀφηψημένον τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ ἐστὶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 258. **2)** καταναλίσκω διὰ βρασμοῦ, τοῦ ὕδατος μέρος τι Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 37: — Παθ., ἀφέψεται τὸ ἁλμυρὸν ὁ αὐτ. Προβλ.23,18· τοῦ ὀγδόου μόνον ἀφεψηθέντος Πολύβ. 34.10, πρβλ. **ἄπεφθος**.

ἀφέωνται, σπάνιος τύπος τοῦ **ἀφεῖνται**, γ πληθ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἀφίημι**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 23· πρβλ. **ἀνέωνται** ἐκ τοῦ **ἀνίημι**.

ἀφή, ἡ, (ἅπτω) τὸ ἀνάπτειν, ἄναμμα, περὶ λύχνων ἀφάς, περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, Λατ. prima face, Ἡρόδ.7. 215. **ΙΙ.** (ἅπτομαι) τὸ ἅπτεσθαί τινος, ψηλάφησις, ψαῦσις, ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν τέξεις .. Ἔπαφον (κατὰ Wieseler ἀντὶ γεννημάτων) Αἰσχύλ. Πρ. 850· ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς, Πλάτ. Πολ. 523Ε, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 9, κἑξ., π. Ψυχ. 2. 11· ἀκριβεστάτην .. τῶν αἰσθήσεων τὴν ἀφὴν ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ.1.15,14· ἡ ἀφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι παρέσπαρται Λουκ. π. Ὀρχ.72. **2)** ἡ ψαῦσις, κροῦσις τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας, μεταφ., ἐμμελοῦς ἀφῆς καὶ κρούσεως Πλουτ. Περικλ. 15· οὐχὶ συμφώνους ἀφὰς Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 42. **3)** λαβή, ἐπαφή, «πιάσιμον», ἐπὶ παλαιστῶν, κ.τ.τ., ἀφὴν ἐνδιδόναι αὑτοῦ Πλούτ. 2. 86F. Ἐντεῦθεν μεταφ., τοῖς ἀθληταῖς τῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἀφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβὰς Διον. Ἁλ. π. Δημ. 18· ἀφὰς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς ὁ αὐτ. π. Λυσ.13· ἀφὴν εἶχεν ἄφυκτον, περὶ τῆς Κλεοπάτρας, Πλουτ. Ἀντών. 27. **4)** ἐπὶ τῆς κιτρίνης ἄμμου, δι' ἧς οἱ παλαισταὶ ἀφοῦ πρῶτον ἠλείφοντο δι' ἐλαίου ἐπεπάσσοντο ὅπως παρέχωσιν εἰς ἀλλήλους λαβήν, «πιάσιμον», Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.15, 4, ἔνθα ἴδε Schweigh. **5)** πληγή, τραῦμα, Ἑβδ. (2 Βασιλ. ζ', 14, κ. ἀλλ.). **ΙΙΙ.** ἄρθρωσις ἐν τῷ σώματι, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 8, 24., 1. 9, 3· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιχορηγέω**.

ἀφηβάω, μέλλ. **-ήσω**, ἔχω παρέλθῃ τὴν ἥβην, ἀφηβηκώς, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκώς, τουτέστι τὴν νεότητα, Σουΐδ., Πολυδ. Β', 10 καὶ 18, Λιβάν. 4. 309· τὴν ἀκμὴν τῶν παθῶν ἀφηβῶντες Φίλων 1. 516· ἀφηβηκότες κλάδοι Πολυδ. Α', 236.

ἄφηβος, ον, ὁ ὑπερβὰς τὴν ἥβην, τὴν νεότητα, ἀμφίβολον παρὰ Κυρίλλ.

ἀφηγέομαι, Ἰων. **ἀπηγέομαι**, μέλλ. **-ήσομαι**: — Ἀποθ., προηγοῦμαι ἀπό τινος σημείου, καὶ ἑπομένως ἐν γένει, ὁδηγῶ, προηγοῦμαι, προπορεύομαι, Πλάτ. Νόμ.760D, κτλ.· οἱ μὲν Ἀβυδηνοὶ ἀφηγούμενοι, προπορευόμενοι, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 37· ἀφ. τῆς ἀποικίας, τῆς ἀγέλης, εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 471, Θαυμ. 10· τῆς πρεσβείας Στράβ. 47· τῆς σχολῆς Διογ. Λ. 4. 14. **ΙΙ.** λέγω, διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 24, 86, καὶ συχν. ὁ πρκμ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημ. παρ' Ἡροδ., ἀπηγη-

ταί μοί τι 5. 62· τὸ ἀπηγημένον, τὸ λεχθέν, 1. 207, πρβλ. 9. 26.—Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Ψευδο-Εὐριπ. ἐν Ἰκ. 186 μετὰ σημασ. II.

ἀφήγημα, Ἰων. **ἀπήγημα**, τό, διήγημα, ἱστορία, Ἡρόδ. 2. 3. **II.** τὸ ὁδηγεῖν, ὁδηγία, ἀρχηγία, Ἰωσήπ. Μακκ. 14.

ἀφηγηματικός, ή, όν, διηγηματικός, Διον. Ἀλ. Ρητ. 1. 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πρόκλ.

ἀφηγήμων, ονος, ὁ, = **ἀφηγητής**· «ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός» Ἡσύχ.· ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἀφηγεμών**.

ἀφήγησις, Ἰων. **ἀπήγησις-εως**, ἡ, διήγησις, ἀξιωτάτη ἀπηγήσιος, δηλ. ἀξιωτάτη διηγήσεως, Ἡρόδ. 2. 70· οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος, κατὰ τρόπον ἀνάξιον διηγήσεως, ὁ αὐτ. 3. 125.

ἀφηγητήρ, ῆρος, ὁ, Ἀνθ. Π. 14. 114· καὶ παρ' Ἡσυχ., **ἀφηγητής, οῦ**, ὁ, ὁδηγός.

ἀφηδύνω: μέλλ. **-ὑνῶ**, ἡδύνω, καθιστῶ τι ἡδύ, Λουκ. Ἔρωτ. 3, Πλουτ. Δίων 17.

ἀφήκω, ἀφικνοῦμαι, φθάνω που, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεί, οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλάτ. Πολ. 530Ε· εἴς τι Ἱππ. 900Η.

ἀφηλικία, ἡ, παρὰ Βασιλ. (τ. 3. σ. 502C) ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἢ τῆς ἀνήβου ἡλικίας, πρβλ. Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 30: — οὕτως **ἀφηλικιότης, ητος**, ἡ, Εὐστ. 1282. 24· — καὶ **ἀφηλικίωσις**, ἡ, Βυζ.

ἀφῆλιξ, Ἰων. **ἀπῆλιξ, ικος**, ὁ, ἡ, ὁ ὑπερβὰς τὴν μέσην ἡλικίαν, κλίνων πρὸς τὸ γῆρας, ἀνὴρ ἀπηλικέστερος Ἡρόδ. 3. 14· ἀφηλικεστέραν Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 65· κατὰ τὸν Φρύν. ἐν Α. Β. 3, ἡ χρῆσις τῆς λέξεως περιωρίζετο εἰς τὸ συγκριτικόν, ἀλλὰ τὸ θετικὸν ἀπαντᾷ ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 140, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Ἀδήλ. 95, Φρυν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8 (ὅστις μετεχειρίζετο αὐτὴν ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν), Λοβ. Φρύν. 84.

ἀφηλιώτης, ου, ὁ, ὁ ἀνάλογος (ἀλλ' οὐχὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.) τύπος τοῦ **ἀπηλιώτης** (ὃ ἴδε), Συλλ. Ἐπιγρ. 6180, καὶ ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῆς Ἀρρ. Ἀν. 5. 6, 4, κ. ἀλλ.·—οὕτω τὸ ἐπίθ. **ἀφηλιωτικὸς** παρὰ Πτολεμ. ἐν Γεωγρ. 1. 11.

ἀφηλόω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **προσηλόω**, ἀποσπῶ, ξεκαρφώνω, Λατ. refigo, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 1. 57. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ., **ἀφήλωσις**, ἡ, Γλωσσ.

ἄφημαι, κάθημαι χωριστά, μετοχ. **ἀφήμενος**, «ἄπωθεν καθήμενος» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Ο. 106.

ἀφημερεύω, ἀπουσιάζω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἀφ., ἀποκοιτεῖν ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 10.

ἄ-φημος, ον, καὶ **ἀφήμων, ον**, (φήμη) ἄγνωστος, «ἄφημοι· ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς» καὶ «ἀφήμονες· ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι» Ἡσύχ.

ἀφηνιάζω: μέλλ. **-άσω**, (**ἡνία**) ἀποπτύω, ἀποβάλλω τὰς ἡνίας, δὲν ὑποτάσσομαι, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25: ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπανίσταμαι Ἡρόδ. 1. 4, 12, Φίλων 1. 85· ἀφ. τινός, ἐπανίσταμαι κατά τινος, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 20· πρός τι Συνέσ. 101Α.

ἀφηνιασμός, ὁ, ἐπανάστασις, Πλούτ. 2. 371Β· ὡσαύτως **ἀφηνίασις**, ἡ, Βυζ.

ἀφηνιαστής, ὁ, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς ἡνίας, ἵππος Φίλων 1. 114· ἐπαναστάτης, ἐπαναστατικός, Ἐκκλ.

ἀφηρωΐζω, ἀόρ. **-ηρώϊξα** (ἥρως), ἀνακηρύττω, καθιερῶ τινα ὡς ἥρωα, ὁ δᾶμος Εὐάνασσαν Κρινοτέλους .. διὰ τὰς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας ἀφηρώϊξε Ἐπιγρ. Ἀνάφης 3437, πρβλ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 2467-73, 2480, κ. ἀλλ. (σ. 1078 κἑξ.).

ἀφησυχάζω, μένω ἥσυχος, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, Ἱππ. 1275. 43, Πολύβ. 2. 64, 5.

ἀφήτωρ, ορος, ὁ (ἀφίημι) «ὁ τοξικὸς ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως» (Σχόλ.), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Ἰλ. Ι. 404· ὁ Σχολ. πρὸς τῇ ἀνωτέρω δίδει καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν, «ἤτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ»:—ουσ. **ἀφητορεία**· «μαντεία» Ἡσύχ., ὅπερ κατὰ Κόντον γραπτέον **ἀφητορία** ὡς παρηγμένον ἐκ τοῦ **ἀφήτωρ**, Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

ἄφθα, ἡ, (ἅπτω) εἶδος ἐξανθήματος ἢ ἕλκους ἐν τῷ στόματι («ἄφτραις»), κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ. **ἄφθαι**, Ἱππ. Ἀφ. 1248· «ἄφθα ἐστὶν ἕλκωσις ἐπιπόλαιος περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ ὅλον τὸ στόμα, μάλιστα ἐπὶ παιδίων γινομένη, ὅταν δριμύτερον ᾖ τὸ γάλα» Λέων Φιλ. Ἑρμερ. Ἀν. Ἰατρ. σ. 153.

ἀφθαρσία, ἡ, ἡ ἔλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. β', 23), Πλούτ. 2. 881Β, κτλ.

ἀφθαρτίζω, καθιστῶ ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 253Β, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιοῦμαι, γίγνομαι ἄφθαρτος, καὶ Ἰω. Κλίμ. 1157Β, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἄ-φθαρτος, ον, ὁ μὴ φθαρείς, Matt. Vett. 67D. **II.** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 22, 3, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 24, 5, κ. ἀλλ. **2)** ἀθάνατος, Διον. Ἀλ. 8. 62, κτλ.· ἐπὶ ποιημάτων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 226. 5· οὕτως, ἐπίρρ., ἀφθάρτως τιμᾶν αὐτόθι 919.10.

ἀφθάω, ἔχω ἄφθας, ὑποφέρω ἐξ αὐτῶν, Ἱππ. 581. 31., 583. 10., 584. 43, κτλ.

ἀφθεγγής, ές, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄφωνος, Α. Β. 473, 14.

ἀφθεγκτέω: μέλλ. **-ήσω**, δὲν φθέγγομαι, δὲν λαλῶ, Πολυδ. Ε', 146.

ἀφθεγκτί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἀφώνως, Πολυδ. Ε', 147.

ἄ-φθεγκτος, ον, = **ἄφθογγος**, ἄνευ φωνῆς, μηνυτὴρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 245· στόμα Ἀνθ. Π. 9. 162. **2)** ἐπὶ τόπων, κτλ., ἔνθα πρέπει νὰ σιγᾷ τις, νὰ μὴ λαλῇ, τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ νάπει Σοφ. Ο. Κ. 155· ὄργια Χριστοδ. Ἔκφρ. 301. **II.** Παθ., ἄρρητος, ἀνεκλάλητος, Βακχυλ. Ἀποσπ. 45 [Β.11]; Πλάτ. Σοφ. 238C.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 153.

ἀφθιτό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, οὗ ἡ γνώμη εἶναι ἄφθιτος, ἀμετάτρεπτος, αἰώνιος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 147.

ἀφθιτό-μισος, ὁ ἔχων ἄφθιτον, αἰώνιον μῖσος, Μανέθ. 4. 234.

ἄφθιτος, ον, μεταγ. καὶ **η, ον**, Ἀνθ. Π. Παράρτ. 323 (φθίνω): — μὴ ὑποκείμενος εἰς φθορὰν ἢ ἀπώλειαν, ἄφθαρτος, συχνάκις παρ' Ὁμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ.) καὶ Τραγ.: **1)** ἐπὶ πραγμάτων, σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ Ἰλ. Β. 46· χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος Ε. 724· καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ Ξ. 238· Ἡφαίστου .. δόμον .. ἄφθιτον ἀστερόεντα Σ. 370, κτλ.· ὡσαύτως, ἄφθιτοι ἄμπελοι Ὀδ. Ι. 133· πῦρ Αἰσχύλ. Χο. 1037· γῆ Σοφ. Ἀντ. 339. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀθάνατος, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 326, πρβλ. Ἡσ. Θ. 389, 397· ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, Πίνδ. Ο. 1. 101· ἄφθ. ὑμνοπόλος, ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, Σιμωνίδ. 116· ἀφθίτους θεῖναι βροτοὺς Αἰσχύλ. Εὐμ. 724· γέννας ἀφθίτου λαχόντες Σοφ. Ἀποσπ. 267. **3)** ἐπὶ διανοημάτων καὶ βουλῶν, Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς Ἰλ. Ω. 88, Ἡσ. Θ. 545· κλέος ἄφθ. Ἰλ. Ι. 413· ἄφθ. ὄπις, ἀκατάπαυστος, διηνεκὴς φροντίς, Πινδ. Π. 8. 101· ἄφθιτοι γνῶμαι, μηδέποτε μεταβαλλόμεναι, ἀμετάβλητοι, Σοφ. Ἀποσπ. 368· ἄφθιτα μηδομένοισι Ἀριστοφ. Ὄρν. 689.—Λέξις ποιητικὴ ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Πλούτ. 2. 723Ε.—Ἐπίρρ. **ἀφθίτως** Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 503 [ἔνθα τὸ ι εἶναι μακρόν].

ἄ-φθογγος, ον, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄφωνος, ἄλαλος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 198, Ἡρόδ. 1. 116, Αἰσχύλ. Πέρσ. 206, κτλ.· ἄφθογγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448· ἄφθ. ἄγγελος, ἐπὶ πυρσοῦ, Θέογν. 549· ἀφθόγγῳ φθεγγομένα στόματι, ἐπὶ ἐπιταφίου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 234. 4. **2)** ἄφθογγα (ἐνν. γράμματα) Πλάτ. Θεαίτ. 203Β, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. **ἄφωνος**). **II.** Παθ., **ἄφατος**, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀ-φθόνητος, ον, ὁ μὴ φθονούμενος, Πινδ. Ο. 10 (11) 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 939· αἶνος Πινδ. Ο. 10. 7. **II.** μὴ ἔχων φθόνον κατά τινος, ὁ μὴ νεμεσῶν τινι, ἀφθόνητος ἔπεσιν αὐτόθι 13. 35:—Ἐπίρρ. **-τως** Εὐστ. 823. 8.

ἀφθονία, ἡ, ἔλλειψις φθόνου, ἕξις ψυχῆς μὴ φθονούσης, πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἴχομεν ἀλλήλους διδάσκειν Πλάτ. Πρωτ. 327Β, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 474· ὥστ' ἀφθονία τὴν ἔνθεσιν ἦν .. καταπίνειν Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1.10. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀφθονία, δαψίλεια, Πίνδ. Ν. 3.14, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, 24Ε· ἀφθονίας οὔσης ὀργίζεσθαι, ἄφθονος ὕλη πρός .., Λυσ. 120. 20· τοσαύτην ἀφθονίαν .. κατηγοριῶν Δημ. 547. 26· εἰς ἀφθονίαν, ἀφθόνως, δαψιλῶς, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 33· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφορία**, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 55.

ἄ-φθονος, ον, ὁ μὴ ἔχων φθόνον, ἑπομένως, **I.** ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, Πινδ. Ο. 6. 10· ἄνδρα τύραννον ἄφθ. ἔδει εἶναι Ἡρόδ. 3. 80, Πλάτ. Πολ. 500Α:—Ἐπίρρ. **-νως** ὁ αὐτ. Νόμ. 731Α. **2)** ὁ μὴ φειδωλός, δαψιλής, ἀφειδής, δαψιλῶς καὶ γενναίως παρέχων τι, Λατ. benignus, περὶ τῆς γῆς, Ὕμν. Ὁμ. 30. 16· ἀφθόνῳ μένει, ἀφθόνῳ χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 305, Εὐρ. Μήδ. 612. **II.** συνηθέστερον (ἰδίως παρὰ τοῖς πεζολόγοις), ὁ ἄνευ φειδοῦς διδόμενος, δαψιλής, ἄφθ. πάντα παρέσται Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 536· καρπὸν πολλόν τε καὶ ἄφ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 118· πλοῦτος Σόλων 32· χρυσὸς ἄφθ. Ἡρόδ. 6. 132, πρβλ. 7. 83· χώρη .. ἄφθ. λίην ὁ αὐτ. 2. 6· οὕτω παρ' Ἀττ., ἄφθ. βίοτος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198· ἄφθ. μένει ὁ αὐτ. Ἀγ. 305· ἄφθονος χρήμασιν Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 13· πολὺς καὶ ἄφθ. ἢ ἄφθ. καὶ πολὺς Ξεν. Ἀν. 5. 6, 25, Αἰσχίν. 83. 2· λόγους δὲ ἀφθόνους τοιούτους Δημ. 559. 11· ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν, ζῆν ἐν ἀφθονίᾳ, Ξεν. Ἀν. 3. 2. 25· ἐν ἀφθόνοις τραφῆναι Δημ. 312.18. **2)** = **ἀνεπίφθονος**, ὃν δὲν φθονεῖ τις, ὁ μὴ προκαλῶν φθόνον, ὄλβος Αἰσχύλ. Ἀγ. 471. **III.** ἀνώμαλ. συγκρ. **-έστερος** Πινδ. Ο. 2. 171, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 68, Πλάτ. Πολ. 460Β ὑπερθ. **-έστατος** Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' οἱ κανονικοὶ τύποι **-ώτερος, -ώτατος** παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 7. 6, 28, Κύρ. 5. 4, 40, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ., **ἀφθόνως**, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα Σόλων 37· ἀφθόνως ἔχειν τινὸς Πλάτ. Γοργ. 494C· ἀφθ. διδόναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 19· πολλά με διδάσκεις ἀφθ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 62.

ἀφθορία, ἡ ἔλλειψις φθορᾶς, πιθ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀδιαφθορία**· ἐν τῇ πρὸς Τίτ. Ἐπιστολ. 6', 7, Γρηγ. Νύσσ.

ἄ-φθορος, ον, ὁ μὴ φθαρείς, ἁγνός, ἀθῷος, κυρίως ἐπὶ νέων καὶ νεανίδων ἀπείρων ἔτι τῶν ἀφροδισιων, Ἀρτεμίδ. 5. 95, Ἀνθ. Π. 9. 229.

ἀφθώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ἄφθας, ὁ πάσχων ἐξ αὐτῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083.

ἀφία (;), ἡ, εἶδος ἐδωδίμου φυτοῦ ἀγρίου, Θεοφρ. Ἱστ. Φ.7. 7, 3.

ἀ-φίδιτος ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Σπαρτιάταις νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ φιδίτιον, ἢ διότι ἔθυον ἢ διότι ἐξήρχοντο εἰς θήραν, Ἡσύχ. (Ἔκδ. Ἀλβέρτ. τ. 1. σ. 637), ἔνθα ὅμως γράφεται **ἀφέδιτος,** πρβλ. Πλουτ. Λυκ.12.

ἀφιδρόω, μέλλ. **-ώσω,** ἱδρώνω, ἀπαλλάττομαι νοσήματός τινος διὰ τοῦ ἱδρῶτος, Ἱππ.1226C, Ἀριστ. Προβλ. 2. 22, 1:—Παθ., ἐξέρχομαι ὡς ἱδρώς, ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ κλήματος καιομένου ἀφιδρούμενος ἰχὼρ Διοσκ. 5.1.

ἀφίδρῡμα, τό, εἰκών, ἄγαλμα, «ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα: 'εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρυμάτων'» Σουΐδ.·—ἀντίτυπον, πανομοιότυπον, ἀφιδρύματα λαβεῖν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ προγονικῶν αὐτοῖς βωμῶν Διόδ.15. 49, Κικ. π. Ἀττ.13.79, 2.

ἀφίδρῡσις, εως, ἡ, ἵδρυσις ἢ καθιέρωσις ἀγάλματος πεποιημένου κατ' ἀπομίμησιν ἀρχετύπου, Στράβων 385, Πλούτ. 2.1136A.

ἀφιδρύω· μέλλ. -ύσω, μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς ἐς βάρβαρ' ἔθνη Εὐρ. Ἑλ. 273. **II.** κατασκευάζω ἀγάλματα ἢ κτίζω ναούς, κατ' ἀπομίμησιν ἑτέρων ἢ κατά τι ὡρισμένον σχέδιον, Στράβων 403· ἀφιδρυθῆναι ἐκ Κρήτης Διόδ. 4. 79:—ὡσαύτως ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **ἱδρύω,** Ἀνθ. Πλαν.4. 260 ἐν τῷ μεταγεν. τύπ. τοῦ ἀορ. **-ύνθην:** [ῠ ἐν τῷ ἐνεστῶτι, ῡ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀορ. α', παθ. πρκμ.]

ἀφίδρωσις, εως, ἡ, ἵδρωμα, τὸ προκαλεῖν ἱδρῶτα διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων, Ἀριστ. Προβλ. 2. 8.

ἀφιδρωτήριος, α, ον, ὁ προκαλῶν ἱδρῶτα, φάρμακα Ὀρειβάσ. Matth. 342.

ἀφιερόω, ἐξαγνίζω, ἁγιάζω, καθιερῶ, συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ὡς ἐν Διοδ.1.90, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην.110B, Ἐπιγρ. Κυρήν. 15 (Newton), ἴδε Οὐΰττεμβ. Πλούτ. 2. 271A· πρβλ. Λοβ. Φρύν.192. **II.** Μέσ., ταῦτ' ἀφιερώμεθα, ταύτας τὰς καθαρτηρίους τελετὰς ἐξετελέσαμεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 451· πρβλ. **ἀφοσιόομαι.**

ἀφιέρωμα, τό, τὸ ἀφιερωθέν, ἀνάθημα, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ.134D.

ἀφιέρωσις, εως, ἡ, τὸ καθιεροῦν τι, ἡ καθιέρωσις, Διόδ.1. 90, Πλουτ. Ποκλ.15.

ἀφιερωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀφιερῶν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 68· ὡσαύτως ἐπίθ. **-ωτικός, ή, όν,** ὁ αὐτ. σ.134.

ἀφιζάνω, «ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας» Σουΐδ.:—οὕτως **ἀφίζω,** «ἀφίζειν· ἀποκαθίζειν» Ἡσύχ.

ἀφίημι, ἀνώμαλον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ.· ἐνεστ., β' ἐνικ. **ἀφίης** Πλάτ., κλ., γ' **ἀφίει** Ἰων. **ἀπίει** Ἡρόδ. 2. 96, α' πληθ **ἀφίεμεν** Ἀριστοφ. Νεφ. 1426, **ἀφιᾶσι** Ἀνδ. 3. 18· προστακτ. **ἀφίει** ὁ αὐτ. Σφ. 428:—παρατατ. **ἀφίην,** καὶ μετὰ διπλ. αὐξήσ. **ἠφίην** Πλάτ. Εὐθύδ. 293A· γ' ἐνικ. **ἀφίει,** Ἰων. **ἀπίει** Ἡρόδ. 4. 157, **ἠφίει** Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Λάχ. 222B, Δημ. 70. 27, **ἤφιε** Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ια', 16· β' πληθ. **ἠφίετε** (δι. γρ. **ἀφ-**) Δημ. 683. 20· γ' πληθ. **ἀφίεσαν** Εὐρ., Θουκ., κλ., **ἠφίεσαν** Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 11, Δημ. 540.11, πρβλ. **ἀνίημι:**—μέλλ. **ἀφήσω** Ἰλ., κτλ., Ἰων. **ἀπήσω** Ἡρόδ.:—πρκμ. **ἀφεῖκα** Ξεν. Ἀν. 2. 3, 13, Δημ.:—ἀόρ. α' **ἀφῆκα,** Ἰων. **ἀπῆκα,** Ἐπ. **ἀφέηκα,** καθ' ὁριστ. μόνον, Ὅμ., κλ.:—ἀόρ. β' **ἀφῆν,** ὁριστ. μόνον ἐν τῷ δυϊκ. καὶ πληθ. **ἀφέτην, ἀφεῖμεν, ἀφεῖτε, ἀφεῖσαν** ἢ **ἄφετε, ἄφεσαν·** προστ. **ἄφες,** ὑποτακτ. **ἀφῶ,** εὐκτ. **ἀφείην** (β' πληθ. **ἀφεῖτε** ἀντὶ **-είητε** Θουκ. 1.139), ἀπαρέμφ. **ἀφεῖναι,** μετοχ. **ἀφείς:**—Μέσ., Ὀδ. Ψ. 240, Ἀττ.· παρατ. **ἀφιέμην,** γ' ἐνικ. **ἠφίετο** Δημ. 25. 47· μέλλ. **ἀφήσομαι** Εὐρ.: ἀόρ. β' **ἀφείμην** Ξεν. Ἱέρ. 7, 11· προστακτ. **ἀφοῦ, ἄφεσθε** Σοφ., Ἀριστοφ.: ἀπαρέμφ. **-έσθαι** Ἰσοκρ., μετοχ. **-έμενος** Ἀριστοφ.:—Παθ., πρκμ. **ἀφεῖμαι** Σοφ. Ἀντ. 1165, Πλάτ. (πρβλ. **ἀφέωνται**):—ἀόρ. **ἀφείθην** Εὐρ., **ἀφέθην** Βατραχομ.87, Ἰων. **ἀπείθην** Ἡρόδ.: μέλλ. **ἀφεθήσομαι** Πλάτ., κλ. [ῐ τὸ πλεῖστον παρ' Ἐπ. (ἐκτὸς τῶν χρόνων τῶν δεχομένων αὔξησιν): ῑ ἀείποτε παρ' Ἀττ. Ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ἔχει ἀφῑετε χάριν τοῦ μέτρου, Ὀδ. Χ. 251, πρβλ. Η. 126]. Ῥίπτω, βάλλω, πέμπω, Λατ. emittere, ἐπὶ παντὸς πράγματος ῥιπτομένου μεθ' ὁρμῆς, ἔγχος, δίσκον ἀφῆκεν Ἰλ. Κ. 372, Ψ. 432· ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν Θ. 133· οὕτως, ἀπῆκε βέλος Ἡρόδ. 9. 18, κτλ.· ἐντεῦθεν, κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἀφ. ἑαυτὸν ἐπὶ ἢ εἴς τι, ῥίπτομαι ἢ παραδίδομαι εἴς τι, Πλάτ. Πολ. 373D, κτλ.· ἀφ. γλῶσσαν, ἀφίνω λυτὴν τὴν γλῶσσάν μου, προφέρω, ἀφίνω τὴν γλῶσσάν μου νὰ λέγῃ, Ἡρόδ. 2.15, Εὐρ. Ἱππ. 991· ὡσαύτως, ἀφ. φθογγὴν αὐτόθι 418· ἔπος Σοφ. Ο. Κ. 731· φωνὰς Δημ. 301.11· γόους Εὐρ. Ἠλ. 59 (ἴδε κατωτ. II. 2)· ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ ὁ αὐτ. Ἱππ. 1324· ἀφ. θυμόν, ὀργὴν (ἴδε κατωτ. II. 2), Σοφ. Ἀντ. 1088, Δημ. 611. 3· ἀφ. δάκρυα Αἰσχίν.75. 23· ἀφ. παντοδαπὰ χρώματα, ἀλλάσσω εἰς διάφορα χρώματα, Πλάτ. Λυσ. 222B· συχν. ἐπὶ ὑγρῶν, ἀφ. τὸ ὑγρόν, τὸν θολόν, σπέρμα, κτλ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.1. 1,13., 4.1, 11, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἀφ. ᾠόν, κύημα αὐτόθι 6.14, 12, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀράχνης, ἀφ. ἀράχνιον αὐτόθι 5. 27, 2:—Παθ., ἀποστέλλομαι, Ἰλ. Δ. 77· ἐπὶ στρατευμάτων, ἀφίνομαι, πέμπομαι, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 6.112. **2)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐκ τῆς χειρός μου, Ἰλ. Μ. 221· ἀντίθετ. τῷ **κατέχω,** Πλούτ. 2. 508D· πόντιον ἀφ. τινὰ Εὐρ. Ἑκ.797. **3)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀφίνω πτηνὸν νὰ πετάξῃ, περιστερὰς ἀφῆκε.. πετόμεναι δ' αὗται κύκλῳ Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 3. **4)** παραδίδω ἢ παραχωρῶ, τινί τι Ἡρόδ. 9. 106, Αἰσχύλ. Θήβ. 306, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2.13:—Παθ., ἡ Ἀττικὴ ἀπεῖτο ἤδη Ἡρόδ. 8. 49. **II.** ἀποπέμπω, Λατ. dimittere, **1)** ἐπὶ προσώπ., κακῶς ἀφίει Ἰλ. Α. 25· αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω Β. 263. **β)** ἀφίνω, ἀπολύω, ἐλευθερῶ, ζωόν τινα ἀφ. Ἰλ. Υ. 464· ἀφ. τινὰ αὐτόνομον Θουκ.1.139· ἀφ. ἐλεύθερον, ἀζήμιον Πλάτ. Πολ. 591A, κτλ.· ἀφέντ' ἐᾶν τινα Σοφ. Αἴ.754, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 466· ἐς οἴκους, ἐκ γῆς Σοφ. Ο. Τ. 320, Εὐρ. Ι. Τ. 739:—μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, ἀπελευθερῶ τινα ἀπό τινος, ἀπαλλάττω ἀπό τινος, Ἡρόδ. 4.157· ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, ἀπαλλάττω ἀπὸ ὑποχρεώσεως, κατηγορίας, κτλ.· ἀφ. τινὰ φόνου, συναλλαγμάτων, ἐγκλημάτων, λειτουργιῶν, κτλ., Δημ. 983. 22., 896.11, κτλ.· κινδύνου ἀφιέμενοι Θουκ. 4.106· μετ' αἰτ. μόνον, ἀθῳώνω, Ἀντιφῶν 115.10, κτλ.· ἴδε κατωτ. 2. γ. **γ)** ἀποπέμπω, διαλύω, ἐπὶ στρατοῦ, Ἡρόδ. 1.77, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 7. 122:—διαλύω τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις, ἐνῷ τὸ λύειν ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, Ἐλμσλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 173, πρβλ. Σφ. 595, Ἐκκλ. 377. **δ)** ἀπολύω, ἀφίνω, χωρίζω, γυναῖκα Ἡρόδ. 5. 39· ἀφ. γάμους, διαλύω γάμον, Εὐρ. Ἀνδρ. 973· ὡσαύτως, ἀφ. τὸν υἱόν, ἀποκληρῶ, ἀποκηρύττω αὐτόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 4. **ε)** ἀφίνω τι ἐλεύθερον ὡς ἄφετον, καθιερῶ, Ξεν. Κυν. 5, 14· ἱερὸν .. ἄβατον ἀφεῖτο Πλάτ. Κριτί.116C. **2)** ἐπὶ πραγμ. ἀποβάλλω τι, ἀπαλλάσσομαί τινος, ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν Ἰλ. Λ. 642· ἐπὶ φυτῶν, ἄνθος ἀφιεῖσαι, «ἀπὸ ἄνθους εἰς ὄμφακας μεταβάλλουσαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Η.126· ἀφίει μένος [ἔγχεος], ἐχαλάρωσε τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Ἰλ. Ν. 444 (ἔνθα ἴδε Heyne)· ἀφ. ὀργήν, ἀφίνω τὸν θυμὸν (ἴδε ἀνωτ. I. 1), Αἰσχύλ. Πρ. 315· γόους (ἴδε ἀνωτ. I. 1) Εὐρ. Ὀρ. 1022· νόσημα Ἱππ. Προρρ. 112· ἀφ. πνεῦμα, παραδίδω τὸ πνεῦμά μου, Εὐρ. Ἑκ. 571, Ὀρ. 1171:—οὕτω παρὰ πεζολόγοις, ἀφίνω, παραιτοῦμαι, μόχθον Ἡρόδ.1. 206· ξυμμαχίαν, σπονδὰς Θουκ. 5.78,115, κτλ., οὕτως ἐν μέσῳ τύπῳ, ἀφ. τὸ προλέγειν Διόδ. 19. 1. **β)** ἀπίει ἐς Λιβύην τὰ πλοῖα, ἀπέλυσε τὰ πλοῖα διὰ τὴν Λιβύην, Ἡρόδ. 5. 42. **γ)** ἐπὶ δικανικῆς σημασίας (ἴδε ἀνωτ. I. β), μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀφ. τινὶ αἰτίαν, ἀθῳώνω τινὰ ἀπὸ κατηγορίας, Ἡρόδ. 6. 30· τὰς ἁμαρτάδας 8.140, 2· τὰς δίκας .. ἠφίεσαν τοῖς ἐπιτρόποις Δημ. 540.11· ἀφ. τινὶ χιλίας δραχμὰς ὁ αὐτ.1354.26· ἀφ. πληγάς τινι, ἀπαλλάσσω αὐτὸν τῶν πληγῶν, δηλ. τοῦ ξύλου, Ἀριστοφ. Νεφ.1426· ἀφ. ὅρκον παρὰ Ἀνδοκ.13.19. **III.** παρέρχομαι, δὲν δίδω προσοχήν, Λατ. omittere, praetermittere, Ἡρόδ. 3. 95, κτλ.· παραμελῶ, τὰ θεῖα Σοφ. Ο. Κ. 1537· τὸν καιρὸν Δημ.11. 8· λέκτρων εὐνὰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 544· ἀκολουθοῦντος κατηγορουμένου, ἀφύλακτον ἀφ. τὴν ἑωυτῶν Ἡρόδ. 8. 70· ἄτιμον, ἔρημον ἀφ. τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 1297, Ἀντ. 887· ἀφ. τι ἀόριστον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6,10:—Παθ., ἰδίως ἐν τῇ προστακτ. τοῦ πρκμ., ἀφείσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος, missum fiat, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 9. 4, 6, πρβλ. Πολιτικ. 3.15, 2., 4. 2, 4· ἴδε κατωτ. V. 2. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀφ. τι δημόσιον εἶναι, παραχωρεῖν τι ὥστε νὰ εἶναι δημοσία περιουσία, Θουκ. 2.13· ἀλλά, ἀφ. τὸ πλοῖον φέρεσθαι, καταλείπει τὸ πλοῖον νὰ παρασυρθῇ, Ἡρόδ.1.194. **IV.** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀφίνω, ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, Λατ. permittere, ἀφ. τινὰ ἀποπλέειν Ἡρόδ. 3. 25, πρβλ. 6. 62, κ. ἀλλ., Πλούτ., κλ.:—Παθ., ἀφείθη σχολάζειν Ἀριστ. Μεταφ.1.1,16. **V.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβατον (ἐξυπακουομ. **στρατόν, ναῦς,** κτλ.), ἐκπλέω, ἐνθεῦτεν γὰρ ἔμελλον ... ἐς τὸ πέλαγος ἀπήσειν Ἡρόδ.7.193· ὁρμήσαντες ἀπὸ τοῦ Ταινάρου ... ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν Θουκ.7.19· πρβλ. σημ. II. 2. β. **2)** μετ' ἀπαρ., παύομαι ποιῶν τι, ἀφεὶς σκοπεῖν τὸ δίκαιον Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ.14· ἀφ. ζητεῖν Ἀριστ. Μεταφ.1. 6, 4· ἀφ. περί τινος αὐτόθι 1. 4,12.

B. Ἐν μέσ. τύπ., ἀφίνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, συχν. παρὰ πεζολόγοις, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ. **2)** ἀφίνω, δειρῆς δ' οὔπω .. ἀφίετο πήχεε λευκώ, δὲν ἄφινε τοὺς βραχίονάς της ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, Ὀδ. Ψ. 240. **3)** συχν. παρ' Ἀττ. μετὰ γεν. μόνον, τέκνων ἀφοῦ, ἄφες τὰ τέκνα, Σοφ. Ο. Τ. 1521· οὕτω, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφ. Θουκ. 2. 60· λόγων Πλάτ. Γοργ. 458C, Αἰσχίν. 25. 22· μὴ ἀφίεσο τοῦ Θεαιτήτου, ἀλλ' ἐρώτα Πλάτ. Θεαίτ. 146B, κτλ.· ἀφεῖσθαι τοῦ δικαίου τούτου Δημ. 966. 6· ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας Ἀριστ. Ποιητ. 5. 6. Πρβλ. **μεθίημι** III.

ἀφῑκάνω [ᾱ], Ἐπ. λέξις ἀντὶ τοῦ ἑπομ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀφικνοῦμαι, ἥκω, Ὅμ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ.· ὡσαύτως μετὰ προθ., πρὸς τεῖχος .. ἀφικάνει Ἰλ. Ζ. 388.

ἀφικνέομαι, Ἰων. **ἀπικνέομαι,** Ἡρόδ., Ἀττ.: παρατατ. **ἀφικνεῖτο** Θουκ. 3. 33: μέλλ. **ἀφίξομαι** Ἰλ. Σ. 270, Ἀττ., Ἰων.

β' ἐνικ. **ἀπίξεαι** Ἡρόδ. 2. 29: πρκμ. **ἀφῖγμαι** Ὀδ. Ζ. 297, Ἀττ. **ἀφῖξαι** Αἰσχύλ. Πρ. 303, Σοφ., **ἀφῖκται** ὁ αὐτ. Ο. Κ. 794, Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσυντ. **ἀπίκατο** Ἡρόδ. 8. 6: ἀόρ. **ἀφῑκόμην** Ἰλ. Σ. 395, Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. **ἀπικέατο** Ἡρόδ. 1. 169 (ὁπόθεν ἐπήγασε παρὰ Βυζ. ὁ παράδοξος τύπος τοῦ ἐνεστῶτος **ἀφίκομαι**), ἀπαρέμφ. **ἀφικέσθαι** ἀόριστός τις α' **ἀφιξάμενος** ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 981. 9: Ἀποθ. Ἔρχομαι, φθάνω εἰς τόπον τινά:— Σύνταξις, παρ' Ὁμ., Πινδ. καὶ Ἀττ. ποιηταῖς, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 645 ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν, ἐν Πινδ. Π. 5. 37 ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων· ἀφ. ὄνδε δόμονδε Ἡσ. Ἀσπ. 38· συχνάκις ὡσαύτως, ἀφ. ἐς.. Ἰλ. Ω. 431, Ὀδ. Δ. 255, κτλ.· σπανιώτερον ἐπὶ .., Ἰλ. Κ. 281., Χ. 208· καὶ ἔτι σπανιώτερον κατὰ .., πρὸς .., Ν. 329, Ὀδ Ζ. 297· ἀπολ., φθάνω, ὁπποίης ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; Α. 171· ὅταν ἀφ. ὥρη Θέογν. 723· καὶ μετὰ τοῦ τόπου ἢ τοῦ προσώπου παρ' οὗ, παρά τίνος ἀφ. Σοφ. Ο. Τ. 935, κτλ.· ὁ Ὅμ. ὡσαύτως θέτει τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ἀφίκετό τις κατ' αἰτ., μνηστῆρας ἀφ., ἦλθεν εἰς αὐτούς, Ὀδ. Α. 332, πρβλ. Λ. 122, κτλ.· ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο Ἰλ. Σ. 395· οὕτω, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, φθάσατε τώρα τοῦτο τὸ ῥίψιμον (τοῦ δίσκου), Ὀδ. Θ. 202: — ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἡ πρόθ. **εἰς** ἢ **ἐπὶ** (ἢ ἐπὶ προσώπων **πρός, παρά, ὡς**) σπανίως παραλείπονται· ὡσαύτως, ἀφ. πρὸς τέλος γόων Σοφ. Ο. Κ. 1621· ἐπί τινος, εἰς τόπον τινά, Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 2, κτλ.· ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφ. ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 37· θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτου τοὔπος ἀφῖκται Σοφ. Ἀντ. 934. Φράσεις: **1**) ἀφ. ἐπὶ ἢ εἰς πάντα, δοκιμάζω πᾶν μέσον, Σοφ. Ο. Τ. 265, Εὐρ. Ἱππ. 284· ἀπ. ἐς πᾶσαν βάσανον Ἡρόδ. 8. 110· ἐς διάπειράν τινος ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 2. 28, 77. **2**) φθάνω, καταντῶ εἴς τινα κατάστασιν, ἀπ. ἐς πᾶν κακὸν ἢ κακοῦ Ἡρόδ. 7. 118· ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι ὁ αὐτ. 8. 52· ἐς ἀπορίην ὁ αὐτ. 1. 79· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, δὲν θὰ ἠξιοῦσο τοιαύτης τύχης, αὐτόθι 124· ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, νὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δυστυχίας, Θουκ. 7. 86· ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα .. νικηθῆναι, παρ' ὀλίγον νὰ νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα, ὁ αὐτ. 4. 129· εἰς τὸ ἴσον ἀφ. τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5· ἐλλειπτ., εἰς ἄνδρ' ἀφίκου, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Εὐρ. Ἴων 322. **3**) ἐπὶ σχέσεως μετ' ἄλλων καὶ κοινωνίας, ἀπ. τινὶ ἐς λόγους, συνομιλεῖν, Ἡρόδ. 2. 28· οὕτως, ἐς ἔριν, ἐς ἔχθεα ἀφ. τινι ὁ αὐτ. 3. 82, Εὐρ. Ι. Α. 319· διὰ μάχης, δι' ἔχθρας ἀπ. τινί, ἔρχεσθαι εἰς μάχην ἢ εἰς ἔχθραν πρός τινα (πρβλ. τὴν πρόθ. **διὰ** Α. IV), Ἡρόδ. 1. 169, Εὐρ. Ἱππ. 1161· διὰ λόγων τινὶ ὁ αὐτ. Μήδ. 872· ὁπόθεν ἴσως προέρχεται ἡ σπανία φράσις ἀφ. τινι, ἔρχεσθαι πρός τινα, Πινδ. Ο. 9. 101, Ἡρόδ. 5. 24, Θουκ. 4. 85. **4**) ἐς τόξευμα ἀφ., φθάνω εἰς ἀπόστασιν τοξεύματος, Ξεν. Κύρ. Ι. 4, 23, κτλ. **5**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐς ὀξὺ ἀπ. (ἀλλ' ἴδε **ἀπάγω** 1. 1), Ἡρόδ. 2. 28., 7. 64· ὁ λόγος εἰς ταὐτὸν ἀφ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 2, πρβλ. 9. 5, 3, κ. ἀλλ. **II.** συχνάκις ἑρμηνεύεται, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ὡς ἐν Ὀδ. Κ. 420, Πινδ. Π. 8. 75, Εὐρ. Ἠλ. 6, Πλάτ. Χαρμ. 153Α· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη ὑπάρχει ἁπλῶς ἐν τοῖς συμφραζομένοις καὶ οὐδέποτε ἐν αὐτῇ τῇ λέξει. (Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 451, κἑξ.)

ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, = **ἱκέτης**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 241. **2**) Ζεὺς ἀφίκτωρ = ἱκέσιος αὐτόθι 1. Μόνον ἐν ποιήσει.

ἀ-φῐλάγαθος, ον, μὴ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, Ἐπιστ. Β' πρὸς Τιμόθ. κ. γ', 3.

ἀ-φιλάδελφος, ον, ἄνευ ἀδελφικῆς ἀγάπης, Βασίλ.

ἀ-φῐλάλληλος, ον, ἄνευ ἀμοιβαίας ἀγάπης, Κύριλλ.

ἀ-φιλάνθρωπος, ον, ὁ μὴ φιλάνθρωπος, Πλούτ. 2. 135C: — ὡσαύτως **ἀφιλανθρώπευτος**, ον, Ἐκκλ.

ἀ-φιλαργῠρία, ἡ, ἔλλειψις φιλαργυρίας, Ἱππ. 23. 35: — Τὸ ῥῆμα -γυρέω, παρὰ Κυρίλλ.

ἀ-φῐλάργυρος, ον, ὁ μὴ φιλάργυρος, Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. γ', 3, π. Ἑβρ. ιγ', 5.

ἀφ-ῐλᾰρύνω, = **ἱλαρύνω**, φαιδρύνω, Διογ. Λ. 7. 86 ἐν τῷ παθ.

ἀ-φίλαρχος, ον, ὁ μὴ φίλαρχος, Ἐκκλ.

ἀφ-ιλάσκομαι: μέλλ. **-άσομαι**, ἀποθ., ἱλάσκομαι, θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873Α.

ἀ-φίλαυτος, ον, ὁ μὴ φίλαυτος, Πλούτ. 2. 542Β. — Ἐπίρρ. -τως Κλήμ. Ἀλ. 914.

ἀ-φῐλένδεικτος, ον, μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐπίδειξιν, Εὐστ. Πονημάτ. 191. 10.

ἀ-φιλεργής, ές, ὁ μὴ φίλεργος, **ἀφῐλεργέω**, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, **ἀφῐλεργία**, ἡ, ἀποστροφὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν: πάντα παρὰ Κυρίλλῳ.

ἀ-φῐλέταιρος, ον, ὁ μὴ θέλων νὰ ἔχῃ φίλους, Βασίλ.

ἀ-φιλέχθρως, Ἐπίρρ. ἄνευ διαθέσεως πρὸς ἔχθραν, Τζέτζ.

ἀ-φῐλήδονος, ον, μὴ φιλῶν τὰς ἡδονάς, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἀ-φιλήκοος, ον, μὴ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ, Ἰουλιαν. 358D, ἐν τῷ συγκρ. **-κοέστερος**.

ἀ-φίλητος [ῐ], ον, μὴ φιλούμενος, Σοφ. Ο. Κ. 1702.

ἀφῐλία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν φίλους, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 3, Ῥητ. 2. 8, 10.

ἀ-φῐλίωτος, ον, μεθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ φιλιωθῇ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀδιάλλακτος**.

ἀφῐλοδοξία, ἡ, ἔλλειψις φιλοδοξίας, Κύριλλ.

ἀ-φῐλόδοξος, ον, ὁ μὴ φιλόδοξος, Κικ. π. Ἀττ. 2. 17, 2. — Ἐπίρρ. ξως Κλήμ. Ἀλ. 914.

ἀ-φιλοδωρία, ἡ, ἀποστροφὴ πρὸς τὰ δῶρα, πρός τε τὸ διδόναι καὶ τὸ λαμβάνειν, Βυζ.

ἀ-φῐλοθεάμων, ον, ὁ μὴ φιλοθεάμων, Κύριλλ.

ἀ-φῐλόθεος, ον, ὁ μὴ φιλόθεος, ἀσεβής, **ἀφιλοθεΐα**, ἡ, ἀσέβεια, ἀμφότερα παρὰ Κυρίλλ.

ἀ-φῐλοικτίρμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ μὴ φιλοικτίρμων, ἀνελεήμων, Κύριλλ. — Ἐπίρρ. **-μόνως** ὁ αὐτ.

ἀ-φίλοικτος, ον, = τῷ προηγ., μεταγ.

ἀφῐλοκᾰλία, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ ἀφιλοκάλου, Ἀθήν. 3Α.

ἀ-φῐλόκᾰλος, ον, ὁ μὴ φιλόκαλος, Πλούτ. 2. 672Ε. — ὡσαύτως παρ' Εὐστ. 669. 41, **ἀφιλοκάλητος**, ον.

ἀ-φῐλοκίνδυνος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, μεταγεν.

ἀ-φῐλόκομπος, ον, ἀποστρεφόμενος τὸν κόμπον, τὴν ἀλαζονείαν, Κύριλλ.: — ἐντεῦθεν, ῥῆμα **ἀφιλοκομπέω**, καὶ οὐσιαστ. **-κομπία**, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀ-φῐλόλογος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν φιλολογίαν, Πλούτ. 2. 673Α.

ἀ-φῐλομαθής, ές, ὁ μὴ φιλομαθής, ἀμαθής, Κύριλλ. — Οὐσιαστ. **ἀφιλομαθία**, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀ-φῐλόμαχος, ον, = τῷ ἑπομ., Κύριλλ.

ἀ-φιλόνεικος, ον, μὴ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, Ἀριστ. π. Ἀρ. κ. Κακ. 4. 3., 6. 4. — Ἐπίρρ. **-κως** Πολύβ. 22. 3, 1. — Παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ἀφιλονείκητος**, ον.

ἀ-φῐλοξενέω, εἶμαι ἀφιλόξενος, Κύριλλ. — Οὐσιαστ. **ἀφιλοξενία**, ἡ, Κλήμ. Ῥώμ. — Ἐπίθ. **ἀφιλόξενος**, ον, Εὐστ. 1733. 20.

ἀ-φῐλοπλουτία, ἡ, καταφρόνησις τοῦ πλούτου, Πλουτ. Σύγκρ. Λυσ. καὶ Σύλλα 3.

ἀ-φῐλοπόλεμος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, εἰρηνικός, Κύριλλ.

ἀ-φῐλόπονος, ον, ἀποστρεφόμενος τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ φιλόπονος, Πολυβ. Ἐκλογ. σ. 402 Mai.

ἀφιλοπράγμων, ον, Θ. Στουδ. σ. 828, ἔκδ. Mi.

ἀ-φῐλοπρωτεία ἢ **-ία**, ἡ, ἔλλειψις φιλοπρωτίας, Βυζ.

ἄ-φῐλος, ον, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων φίλους, Αἰσχύλ. Χο. 295, Σοφ. Ἠλ. 819, Πλάτ. Νόμ. 730C· ἄφ., ἔρημον, ἄπολιν Σοφ. Φ. 1018· ἄκλαυτος, ἄφιλος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 876· μετὰ γεν., ἄφ. φίλων Εὐρ. Ἑλ. 524. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, οὐχὶ φιλικός, μισητός, ἀπεχθής, Αἰσχύλ. Θήβ. 524. Σοφ. Ο. Κ. 186, Πλάτ. Πολ. 580Α· ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσε [Ἀτρείδαις] Σοφ. Αἴ. 620. — Ἐπίρρ. **ἀφίλως**, κατὰ τρόπον οὐχὶ φιλικόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 805.

ἀ-φῐλοσόφητος, ον, μὴ ἠσκημένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Διον. Ἀλ. 2. 20. **II.** ἄτεχνος, Ὑπόθ. Σχολίων εἰς Ὀδ. Α.

ἀ-φῐλοσοφία, ας, καταφρόνησις τῆς φιλοσοφίας, Πλάτ. Ὅροι 415Ε.

ἀ-φῐλόσοφος, ον, ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Σοφ. 259Ε. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκατάλληλος πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, δίαιτα Πλάτ. Φαῖδρ. 256Β· γαστριμαργία ὁ αὐτ. Τίμ. 73Α· ἀφ. τήρησις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 165. — Ἐπίρρ. **ἀφιλοσόφως**, Ὠριγέν. κτλ.

ἀ-φῐλοστάχυος, ον, ὁ μὴ φιλῶν τοὺς στάχυς, ὁ στερούμενος αὐτῶν, τῆς ἀφιλοσταχύου .. πενίης Ἀνθ. Π. 6. 40.

ἀ-φῐλοστοργέω, εἶμαι ἀφιλόστοργος, Κύριλλ.

ἀ-φῐλόστοργος, ον, ὁ μὴ ἔχων στοργήν, ἀγάπην, Πλούτ. 2. 140C.

ἀ-φῐλοτεχνία, ἡ, ἔλλειψις φιλοτεχνίας, Βυζ.

ἀφῐλοτῑμία, ἡ, ἔλλειψις φιλοτιμίας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 4, 5, Θεοφρ. Χαρ. 22.

ἀ-φῐλότῑμος, ον, ὁ μὴ ἔχων φιλοτιμίαν, Ἰσαῖος 67. 5, Λυκοῦργ. 156. 31, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 4, 3, «ἀφιλότιμος· ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν (ἢ) ἡττᾶσθαι ..» Ἡσύχ.: — Ἐπίρρ. **ἀφιλοτίμως** Πολύβ. 12. 23, 8. **II.** ἐπὶ πράγμ., ἀνάξιος τιμῆς, φαῦλος, πρόστυχος, ἡ ἀπὸ μικρῶν δόξα ἀφ. Πλούτ. 2. 35Α.

ἀ-φιλοχρηματία, ἡ, καταφρόνησις τῶν χρημάτων, Πλουτ. Ἄγιδος καὶ Γράκχ. Σύγκρ. 1: — τὸ ἐπίθ. **ἀφῐλοχρήματος**, ον, Εὐνάπ. σ. 44.

ἀφῑματόω (ἱμάτιον) ἀφαιρῶ τὰ ἱμάτια, «ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι» Σουΐδ.

ἄ-φῑμος, ον, ὁ ἄνευ φιμοῦ, αὐθάδης, ὑβριστής, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 438.

ἄφιξις, εως, Ἰων. **ἄπιξις**, ιος, ἡ, (ἀφικνέομαι): — ἄφιξις, ἔλευσις, «ἐρχομός», Ἡρόδ. 1. 69, κ. ἀλλ.· τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἄπιξιν, τὴν ἀπὸ Κορ. ἄφιξιν, ὁ αὐτ. 5. 92, 6· ἐς τόπον ὁ αὐτ. 9. 17, κ. ἀλλ.· ἀπ. ἐπὶ τόπον ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 58· ἐπεί τε αὐτῆς

μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν Μάγον, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ αὐτῆς νὰ εἰσέλθῃ παρὰ τὸν Μάγον, ὁ αὐτ. 3. 69, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 337Ε· ἀφ. εἴς τινα ποιεῖσθαι Δημ. 58, κ. ἀλλ.: ἡ ἐνθάδε, ἡ ἐνθαῦτα ἀπ. Ἡρόδ. 3.145, Λυσ. 193. 9· ἡ οἴκαδε ἀφ. Δημ. 1463. 6., 1484.7. **2)** ἐν ταῖς πράξ. Ἀπόστ. κ', 29, σημαίνει ἀναχώρησιν. **II.** = ἱκεσία Αἰσχύλ. Ἱκ. 483.

ἀφιππάζομαι, ἀόρ. **-ασάμην** Ἡλιόδ. 7. 29. Ἀποθ.—Ἀφιππεύω, ἀπέρχομαι ἔφιππος, Πολύβ. 29. 6, 16, Πλουτ. Αἰμίλ. 19.

ἀφίππευσις, ἡ, ἡ ἐφ' ἵππου ἀναχώρησις, Βυζ.

ἀφιππεύω, ἀπέρχομαι ἱππεύων, ξεκινῶ νὰ ὑπάγω που ἔφιππος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, Διόδ. 2.19: — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡλιόδ. 4.18. (Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31-34).

ἀφιππία, ἡ, ἀνεπιτηδειότης, ἀδεξιότης περὶ τὸ ἱππεύειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 8.13.

ἄφιππος, ον, ἀνεπιτήδειος, ἀκατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 47. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἄπειρος ἔχων ἱππικῆς, ὁ μὴ ἐπιστάμενος ἱππεύειν, ἀντίθετον τῷ **ἱππικός**, Πλάτ. Πρωτ. 350Α, Πολ. 335C. **2)** ἐπὶ στρατοῦ, ἄνευ ἱππικοῦ, Πολύαιν. 4. 6, 6.

ἀφιπποτοξότης, ἴδε **ἀμφιπποτοξότης**.

ἀφίπταμαι, = **ἀποπέτομαι**, πετόμενος ἀπομακρύνομαι, φεύγω μακράν, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α.1608.

ἀφιστάνω, μεταγ. τύπ. τοῦ **ἀφίστημι**, Διοσκ. 3.101.—Ὡσαύτως **ἀφιστάω**, Ἀθήν. 9Β· εὐκτ. **ἀφιστῴην**, ἀμφίβολον παρὰ Ξεν. ἐν Συμπ. 2. 20 (ἴδε τὸ ἑπόμ. ἐν Α. II): πρβλ. Λουκ. Σολοικ. 7. Ἴδε Κοβήτου Novae Lectiones σ. 610.

ἀφίστημι: **Α.** μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν τῷ μέλλ. **ἀποστήσω** καὶ ἀόρ. α' **ἀπέστησα**, ὡς καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀόρ. α', ἴδε κατωτ. Ἀπομακρύνω, παραμερίζω, τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23· ἀπέστασεν ἄχος Αἰσχύλ. Χο. 416· ἀπ. ἀλλήλων Πλάτ. Πολιτικ. 282Β· κάμνω νὰ ἀποχωρισθῇ, τῆς μὲν ἐλάας ἀφιστὰς τὸν φλοιὸν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 2· ἀφ. τινὰ λόγου, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ, Εὐρ. Ι. Τ. 912· ἀφ. τὴν ἐπιβουλήν, ματαιῶ αὐτήν, Θουκ. 1. 93· ἀφ. τὸν ἄρχοντα, καθαιρῶ αὐτόν, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 45· οὕτω κατὰ μέσ. ἐνεστ., ἀποσύρομαι, αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕλοιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας ἦμεν, «τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον» Πλουτ. Λυκοῦργ. 6· καὶ κατὰ μέσον ἀόριστον, Ἀργείων δόρυ πυλῶν ἀπεστήσασθε, «ἀπεδιώξατε» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1087. Ἐν Ἡρόδ. 9. 23 τὸ **ἀποστήσαντες** = **ἀποστάντες**, ἀποσυρθέντες. **2)** διεγείρω εἰς ἀποστασίαν, τινὰ Ἡρόδ. 8. 19, Ἀριστοφ. Ἱππ. 238, Θουκ. 1. 81· τινὰ ἀπό τινος Ἡρόδ. 1. 76, 154, κτλ.· τινὰ τινος Ἀνδοκ. 26.16. **II.** ζυγίζω, κἂν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῴης ὥσπερ ἄρτους κτλ., Ξεν. Συμπ. 2, 20· ἀποστησάτωσαν τὰ χρυσία Συλλ. Ἐπιγρ. 1570α. 19· ὡσαύτως κατὰ μέσον ἀόρ. α', δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, φοβοῦμαι «μήπως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες», (Σχόλ.), Λατ. ne debitum nobis rependant, Ἰλ. Ν. 745, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 26, 20., 2360, 15: — ἀλλ' ὁ Δημ. ἐν 1199. 24 ἔχει τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ αὐστηρῷ μέσῃ αὐτοῦ σημασίᾳ, τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκόν· ὁ Ὅμ. ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ ἔχει τὸ ῥῆμα μεταβατικῶς. **III.** πρβλ. **ἀποστατήρ**.

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀόρ. β' **ἀπέστην**, προστακτ. **ἀπόστηθι**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 627, **ἀπόστα** Μένανδ. ἐν «Παιδίῳ» 6· πρκμ. **ἀφέστηκα** μετὰ σημ. ἐνεστ., συγκεκομμ. ἐν τῷ πληθ. **ἀφέσταμεν**, **ἀφεστάτε**, = **στᾶσι**, καὶ ἐν ἀπαρεμ. **ἀφεστάναι**, μετοχ. **ἀφεστώς**, **-ῶσα**, **-ός**, ἢ **-ώς** ὑπερσυντ. **ἀφεστήκη** ἢ **-ειν**, Πλάτ. Θεαίτ. 208Ε: μέσ. μέλλ. **ἀποστήσομαι** (Εὐρ. Ἐκ. 1054, Θουκ. 5. 64, κτλ.), ἐνῷ ὁ μέσ. ἀόρ. α' ἔχει δύναμιν μεταβατ. (ἴδε ἀνωτ.): περὶ τοῦ μέλλ. **ἀφεστήξω**, ἴδε ἐν λέξει. Ἵσταμαι μακρὰν ἢ ἐν ἀποστάσει ἀπό τινος, ἀπέχω ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται Ἰλ. Ψ. 517· οὐ μέν κ' ἄλλη ὧδε γυνὴ.. ἀνδρὸς ἀφεσταίη Ὀδ. Ψ. 101, 169· ἀποστὰς ἐκποδὼν Εὐρ. Ἑλ. 1023· μεταβαίνω, ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου ὁ αὐτ. Μήδ. 1039· ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου Αἰσχύλ. Χο. 872· ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς Εὐρ. Ἑκ. 807· μακρὰν τόποις καὶ χρόνοις ἀφ. Διόδ. 13. 22· — ἐντεῦθεν ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, ἀφεστάναι φρενῶν, νὰ χάσῃ τις τὰς φρένας του, Σοφ. Φ. 865· φύσεως Ἀριστοφ. Σφ. 1457· ἀφ. τῶν δικαίων Θουκ. 4. 118· ἀφ. φόνου Εὐρ. Ὀρ. 1544· ἀφ. ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 928D· ἀφ. πραγμάτων, τῆς πολιτείας κτλ., Δημ. 131. 8., 328. 5· ἀφ. κινδύνου, πόνων Ἰσοκρ. 57C, Ξεν. κτλ.· ὧν εἷλεν ἀποστάς, παραιτηθεὶς πάντων ὅσα (διὰ τοῦ νόμου) ἐκέρδησε, Δημ. 573. 4, πρβλ. 386· ἐν τέλει, 924. 22, κτλ.· ἀφίστασθαι τῶν ἀδελφοῦ ὁ αὐτ. 939. 7· τὴν πολιτείαν.. τὴν ἀφεστηκυῖαν τοῦ μέσου πλεῖον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 21· ἀποστὰς τῶν πατρίων Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 3· ἀποστῆναι ἐκ Σικελίας, ἀποχωρῆσαι ἀπὸ τῆς Σικελίας, Θουκ. 7. 28· — σπανίως μετ' αἰτ., ὡς τὸ φεύγειν, Ξεν. Κυν. 3. 3. **2)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος δι' ἐπαναστάσεως, πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν Μῆδοι ἤρξαντο ἀπίστασθαι Ἡρόδ. 1. 95· ἀπέστησαν ἀπὸ τοῦ Δαρείου αὐτόθι 130, κτλ.· τινος ὁ αὐτ. 2. 113· ὡσαύτως ἀφ. πρὸς ἢ εἴς τινας ὁ αὐτ. 2. 30, 162, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 6, 7· ἐς δημοκρατίαν ἀπ. Θουκ. 8. 90· ἀπολ. ἐπανίσταμαι, ἀποστατῶ, Ἡρόδ. 1.102, κτλ.· ὑπό τινος, κατὰ παρακίνησίν τινος, Θουκ. 8. 35. **3)** ἀπομακρύνομαι καὶ ἐγκαταλείπω πρᾶγμά τι εἰς ἕτερον, ἀλλ' εἰάκατε; ἀφέστατε ... αὐτῷ Δημ. 99. 4· καὶ ἐντεῦθεν, ἀφ. τινι, μόνον, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος, ἀποφεύγω αὐτόν, Εὐρ. Ἐκ. 1054, Πλάτ. Νόμ. 960Ε: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω τὸ νὰ πράξω τι, ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς Εὐρ. Ἑλ. 536. **4)** ἀπολ. ἵσταμαι μακράν, ὑποχωρῶ ἐκ φόβου, τρόμου, κτλ., τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε Ἰλ. Δ. 340· πολλὸν ἀφεσταότες Ρ. 375· πρβλ. Γ. 33, Πινδ. Ὀ. 1. 84, Π. 4. 259, Πλάτ. Θεαίτ. 169Β, Δημ. 355. 20, κτλ.· δοῦλος ἀφεστώς, δραπέτης, Λυσ. 167. 12. **5)** ὡς ἰατρ. ὅρος, **ἀφίσταται** = **ἀπόστασις γίγνεται**, εἰς ἄρθρα Ἱππ. Ἀφ. 1252· — ἀνάγκη ὀστέον ἀφίστασθαι, ἀπολεπιδοῦσθαι, αὐτόθι 1258· ὡσαύτως, ἀφ. ἀπὸ τῶν ὀστέων Πλάτ. Τίμ. 84Δ, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 1. 5.

ἀφιστορέω, παρατηρῶ ἔκ τινος τόπου, τινὰ ἀπὸ τόπου Φιλόστρ. 840.

ἄφλαστον, τό, Λατ. aplustre, ἡ καμπύλη πρύμνα τοῦ πλοίου μετὰ τῶν ἑαυτῆς κοσμημάτων, Ἰλ. 15. 717, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1089· κατὰ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς πλοίου, Ἡρόδ. 6. 114.

ἄ-φλεβος, ον, (φλέψ) ἄνευ φλεβῶν, Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 5, 3· — ὁ Εὐστ. 54. 16, ἔχει **ἀφλεβής**, **ές**.

ἀφλεγής, **ές**, μὴ φλέγων ἢ μὴ φλεγόμενος, Νόνν. Δ. 40. 475., 45. 100.—Ἐπίρρ. **-γέως** Τζέτζ. Ὅμ. 50.

ἀ-φλέγμαντος, ον, ὁ μὴ φλεγμαινόμενος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, π. Ἀγμ. 772· μὴ ὑποκείμενος εἰς φλεγμονήν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 33. **2)** ὁ προφυλάττων ἐκ φλεγμονῆς, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 35. **3)** ἐπὶ τῶν μὴ πυρωτικῶν τροφῶν, Ἴων παρὰ Πλουτ. 2. 686Β. **II.** ἄνευ φλέγματος, Ἰατρ.

ἄ-φλεκτος, ον, (φλέγω) ὁ μὴ φλεχθείς, ὁ μὴ καείς, πέλανοι Εὐρ. Ἑλ. 1334· πεῦκαι Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. (προσθῆκαι) 241α. 1· ὁ μὴ ἐν πυρὶ κατασκευασθείς, ἀφλ. ἔδοντες Ἀπολλ. Ρόδ. Α.1074. —Ἐπίρρ. **-τως** Ἰω. Δαμασκ.

ἄ-φλεψ, **βος**, = **ἄφλεβος**, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. 52.

ἀ-φλόγιστος, ον, ὁ μὴ φλογιζόμενος, ὁ μὴ ἐκπέμπων φλόγα καιόμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30.

ἄ-φλογος, ον, (φλόξ) ὁ ἄνευ φλογός, Λυκόφρ. 36.—Ἐπίρρ. **-γως** Τζέτζ.

ἄ-φλοιος, ον, μὴ ἔχων φλοιόν, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 7. 9, 4, Ἀνών. παρ' Ἀθήν. 455Ε, Ἐπίγραμμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Φλαμιν. 9.

ἄ-φλοισβος, ον, ὁ ἄνευ φλοίσβου, Νόνν. Δ. 1. 89, κτλ.

ἀφλοισμός, ὁ, ἐν Ἰλ. Ο. 607, ἐπὶ ὠργισμένου ἀνθρώπου, ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, πιθ. (ἐκ τοῦ α εὐφων.) = **φλοῖσβος**, πάφλασμα, τὸ φύρδην τὰ ῥήματα ἐκβάλλειν τοῦ στόματος· καθ' Ἡσύχ. «ἀφλοισμός· ἀφρός» (πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 475). Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. (177, 48) «.. ἢ παρὰ τὸ ἀφρίζω, ἀφρισμός ... ἢ παρὰ τὸ φλέω, φλοισμὸς καὶ ἀφλοισμός, ἔτι δὲ ψόφος ποιός, ἢ ἀφρός». Πρβλ. τὸ ῥῆμα **φλέω**.

ἀ-φλύαρος, ον, ὁ μὴ φλύαρος, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἀ-φλυκταίνωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων φλυκταίνας, Διοσκ. 5. 176.

ἀφνειός, όν, καὶ ἡ, όν, Ἡσ. Ἀποσπ. 39, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 57, κτλ. (ἄφενος): εὔπορος, εὐκατάστατος, πλούσιος, Ἰλ. Β. 825, κτλ.· εἴς τι πρᾶγμα, πλούσιος εἴς τι, ἀφνειὸς βιότοιο Ε. 544· χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε Ὀδ. Α.165· μετ' αἰτ., φρένας ἀφνειὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 453· μετὰ δοτ., ἀφν. ἀρούραις, μήλοις Θεόκρ. 24.106., 25.118: — ἄφθονος, ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 648· δάκρυα Νόνν. Δ. 2. 156.—Ἀνώμαλ. ὑπερθ. **-έστατος**, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 72· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ ὁμαλὸν συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰλ. Υ. 220.—Ἐπ. λέξις, ἣν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ἀλλ' ὁ Πίνδ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν ἰσοδύναμον τύπον **ἀφνεός**, **ά**, **όν**, εὑρισκόμενον καὶ παρὰ Θεόγν. 188, 159, Αἰσχύλ. Πέρσ. 3. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Ἠλ. 457, Βακχυλ. 1.172 (ἔκδ. Blass). [ἀφνπαρ' Ὁμ.· ἄφν- παρ' Αἰσχύλ.· **ἀφνεώτερος** παρὰ Σοφ., ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ Θέογν. ἔχει ἀμφότερα ᾱ καὶ ᾰ].

ἀφνήμων, ον, γεν. **ονος**, = **ἀφνεός**, Ἀντίμαχ. (Ἀποσπ. 61) ἐν Ἐτυμ. Μ.178.12.

ἄφνος, **εος**, τό, συντετμημ. ἀντὶ τοῦ **ἄφενος**, Πινδ. Ἀποσπ. 240.

ἀφνύνω, κάμνω πλούσιον, πλουτίζω, «ἀφνύει, ἀφνύνει, ὀλβίζει» Ἡσύχ.

ἄφνω, ἐξαίφνης, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195, Εὐρ. Μήδ. 1205, Ἀλκαῖος 420, Εὔπολ. ἐν «Φίλοις» 4, κτλ.· παρὰ πεζολόγοις, Θουκ. 4. 104, Δημ. 527.16· ὡσαύτως **ἄφνως** Συλλ. Ἐπιγρ. 6862. (Πρβλ. **αἰφνης**, **αἰφνίδιος**, **ἐξαίφνης**, **ἐξαπίνης**).

ἀ-φόβητος, ον, ὁ μὴ φοβούμενός τι, δίκης Σοφ. Ο. Τ. 885. Ἀπολ., ἄφοβος Ἀνθ. Π. 9. 59.

ἀφοβία, ἡ, τὸ μὴ φοβεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 649Δ, κἑξ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 2.

ἀφοβο-ποιός, όν, ὁ ἀπομακρύνων τὸν φόβον, πραϋντικός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 849.

ἄ-φοβος, ον, ὁ ἄνευ φόβου, ἑπομένως: 1) ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, ἀπτόητος, Πινδ. Ι. 5 (4). 50, Σοφ. Ο. Κ. 1325, κτλ.· πρός τι, περί τινος Πλουτ. Λυκοῦργ. 16, Γάλβ. 23· τινος Δίων Χρυσ. 1. 90· τὸ **ἄφοβον** = **ἀφοβία**, Πλάτ. Λάχ. 197Β.— Ἐπίρρ. **-βως** Ξεν. Ἱέρ. 7.10, κτλ. 2) μὴ ἐμποιῶν φόβον, οὐχὶ φοβερός, Αἰσχύλ. Πρ. 902· λόγος οὐκ ἄφ. εἰπεῖν Πλάτ. Νόμ. 797Α. 3) ἄφοβοι θῆρες ἐν Σοφ. Αἴ. 366, εἶναι ὀξύμωρον, θηρία τὰ ὁποῖα δὲν φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς φοβεῖται, ἥμερα θηρία ἢ κτήνη.

ἀφοβό-σπλαγχνος, ον, ὁ τὴν καρδίαν ἀπτόητος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 496.

ἀφόδευμα, τό, τὸ περίττωμα, κόπρος, Γεωπ. 12.11·— **ἀφόδευσις**, ἡ, τῶν περιττωμάτων ἡ κένωσις, Ἐπιστ. Βαρνάβ. 10, Κλήμ. Ἀλ. 221.

ἀφοδευτήριον, τό, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1185.

ἀφοδεύω, ὑπάγω εἰς τὸν ἀπόπατον, ἀποπατῶ, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἀδώνιδι» 4, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 50 κ. ἀλλ.

ἄφ-οδος, ἡ, τὸ ἀπέρχεσθαι, ἡ ἀναχώρησις, Ἡρόδ. 5.19., 9. 55, Ξεν. Ἀν. 6. 4. 13, κτλ.· ἀποδημία ἀπὸ τοῦ βίου, θάνατος, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 39. 2) ἐπάνοδος, Ἡρόδ. 4. 97, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 20· ὑποχώρησις, ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 2, 21· μέρος ἀνοικτὸν πρὸς ὑποχώρησιν, ἄφοδον λείπειν τινὶ ὁ αὐτ. 4. 2,11. II. ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 763, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1059, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀρκάδι» 1. 5. 2) περίττωμα, κόπρος, Ἱππ. 388. 51., 633. 14, Ἀριστ. Θαυμ. 1. 5: — καθόλου, κένωσις, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 3, 12·— οὐσιαστ. **ἀφοδία**, ἡ (= ἀφόδευμα) Καισάρ. σ. 916, ἔκδ. Μί.

ἀ-φοίβαντος, ον, ὁ μὴ καθαρθείς, ἀκάθαρτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 237, Ἀποσπ. 147.

ἀ-φοίνικτος, ον, ὁ μὴ λαβὼν χρῶμα φοινικοῦν, κόκκινον, Ἀχιλλ. Τάτ. 3.7.

ἀ-φοίτητος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀπρόσιτος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 527.

ἀ-φολίδωτος, ον, ὁ μὴ φολιδωτός, Πορφ. π. Ἀποχ. 4.14.

ἀφ-ολκή, ἡ, ἀπομάκρυνσις, ἀπόσπασις, ἀπό τινος Κλήμ. Ἀλ. 503.

ἄφ-ολκος, ον, (ὁλκὴ) λιποβαρής, ἔχων ὀλιγώτερον βάρος, δραχμὴ ἀφολκότερον, κατὰ μίαν δραχμὴν ἐλαφρότερον, Στράβων 735.

ἀφομιλέω, ἀποχωρῶ ἀπὸ ὁμιλίας, συναναστροφῆς, Κικ. Fam. 6.17· πρβλ. **ἀφεψιάομαι**.

ἀφ-όμοιος, ον, ἀνόμοιος, Διοσκ. 5. 119: — ἀλλά, 2) ἀφομοιωθείς, γενόμενος παρόμοιος, Βυζ.—Τὸ οὐσιαστ. **ἀφομοιότης**, ητος, ἡ, ἐν Ἀμφιλοχ. σ. 44.

ἀφ-ομοιόω, μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο, ἀφομοιώνω, τινί τι Πλάτ. Κρατ. 427C, Ξεν. Ἱππ. 9. 9· τοῖς μαινομένοις.. ἀφ. αὐτοὺς Πλάτ. Πολ. 396Α· τὰ [τῶν θεῶν] εἴδη ἑαυτοῖς ἀφ. οἱ ἄνθρωποι Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 7: — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἢ παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὅμοιος πρός τινα, τινὶ Πλάτ. Πολ. 396Β, κ. ἀλλ.· πρός τι ὁ αὐτ. Σοφ. 240Α. II. συγκρίνω, τινί τι ὁ αὐτ. Πολ. 517Β, 564Α. III. μετὰ μόνης αἰτιατ. πράγμ., ἀπεικονίζω, ἀντιγράφω. ἀπομιμοῦμαι, ἐπὶ ζωγράφων, ὁ αὐτ. Κρατ. 424D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2.

ἀφομοίωμα, τό, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον, ἀντίγραφον, Πλάτ. Πολ. 395Β. Τὸ ἐπιθ. **-ωματικός**, ή, όν, Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 127.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Πρόκλ.

ἀφομοίωσις, εως, ἡ, τὸ ἀφομοιοῦν, Πλούτ. 2. 988D.

ἀφομοιωτικός, ή, όν, εἰς τὸ ἀφομοιοῦν ἐπιτήδειος, Δαμάσκ. π. Ἀρχ.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Πρόκλ.

ἀφ-οπλίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός, τινά τινος Λουκ. Θ. Διάλ. 19. 1· τινά Διόδ. 11. 35, Ἀνθ. Πλαν. 4. 171.— Μέσ., ἀφοπλίζεσθαι ἔντεα, ἐκβάλλειν τὸν ὁπλισμόν, Ἰλ. Ψ. 26.

ἀφοπλισμός, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὁπλισμοῦ· καὶ **-ιστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν τὸν ὁπλισμόν τινος, ὁ ἀφοπλίζων τινά, Βυζ.

ἀφ-οράω, Ἰων. **-έω**: μέλλ. **ἀπόψομαι**: ἀόρ. **ἀπεῖδον**: πρκμ. **ἀφεόρακα** ἢ **ἀφεώρακα**: — βλέπω τι μακρόθεν, διακρίνω αὐτὸ καλῶς, Λατ. prospicere, ἐπεὶ δὲ ἀγχοῦ τε ἦσαν οἱ βάρβαροι ἐπιόντες καὶ ἀπώρεον τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 8. 37· ἀκολούθως ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ **ἀποβλέπω**, Λατ. respicere, τι Λυκοῦργ. 150. 5. Δημ. 1472. 15· πρός τι Θουκ. 7. 71, Πλάτ. Πολ. 585Α· ἀφ. ὅθεν.., παρατηρεῖν πόθεν πρᾶγμά τι προέρχεται, αὐτόθι 584D· εἴς τι ἢ τινα Πλουτ. Λυκ. 7, κτλ.· ἐπί τινα, πρός τινα ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 52, Κάτων Πρεσβ. 19· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπ., Ἀριστοφ. Νεφ. 281. 2) θεωρῶ ἀπό τινος θέσεως, ἀπὸ δενδρέου Ἡρόδ. 4. 22· πόρρωθεν Τιμοκλῆς ἐν «Λήθῃ» 1. 6. II. σπανίως, ἀποστρέφω τὸ βλέμμα, ἀφορῶντας παίειν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 36.

ἀφόρδιον, τό, = **ἀφόδευμα** Νικ. Θ. 692, Ἀλεξιφ. 140.

ἀφορέω, (ἄφορος) εἶμαι ἄγονος, Ξεναγόρας παρὰ Μακροβ. Saturn. 5. 19, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 4. 16, 6.

ἀ-φόρητος, ον, οὐκ ἀνεκτός, οὐκ ἀνασχετός, ἀνυπόφορος, κρυμὸς Ἡρόδ. 4. 28· χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον ὁ αὐτ. 7. 188· μεγέθει βοῆς ἀφορήτῳ Θουκ. 4. 126· οὐκ ἔστιν.. οὐδὲν τῆς ὕβρεως ἀφορητότερον Δημ. 529. 9· ἀφ. κακὸν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 13:— Ἐπίρρ. **ἀφορήτως** Πολυβ. Γ', 130. II. ὃν τις δὲν ἐφόρεσε, κοινῶς «ἀφόρετος», λέξις ἀδόκιμος, Λουκ. Λεξιφ. 9, Ἀθήν. 98Α.

ἀφορία, ἡ, (ἄφορος) τὸ μὴ φέρειν, τὸ ἄφορον εἶναι: — ἐντεῦθεν, 1) μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἔλλειψις παραγωγῆς, ἔνδεια, σπάνις, καρπῶν Ξεν. Πόροι 4. 9· παίδων Πλάτ. Νόμ. 470C· ἀπολ. σιτοδεία, αἱ ἀφ. γίγνονται Ἀντιφῶν 115. 18, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 6. 2) ἐπὶ ὑποκειμ. σημασ., στείρωσις, ἔλλειψις γονιμότητος, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 9. 2, 4· ἀφ. ψυχῆς τε καὶ σωμάτων Πλάτ. Πολ. 546Α· φρενῶν Ξεν. Συμπ. 4. 55.

ἀφ-ορίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**: — τίθημι ὅρους, ὁροθετῶ, ὁρίζω τὰ ὅρια μέρους τινός, ἐξελόντας τὸ ὄρος τῷ θεῷ καὶ ἀφορίσαντας Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 30· οὐσία ἀφωρισμένη, ὑποθηκευμένη, Δημ. 1202. 21: — Μέσ., ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω δι' ἐμαυτόν, κυριεύω, χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι Ἰσοκρ. 106D· καὶ μεταφ., κτῶμαι, ἀφ. τιμὰς Εὐρ. Ἀλκ. 31: — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἡ ὑπό τινος ἀφορισθεῖσα χώρα Ἰσοκρ. 48Α. 6) ἔχω ὡς σύνορον, ἐν ἀριστερᾷ ἀφ. τὸν Ἀσωπὸν Πλάτ. Κριτίας 110Ε. 2) ὁρίζω, δίδω ὁρισμὸν ἔν τε τῷ ἐνεργ. καὶ τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. Σοφ. 240C, Πολιτικ. 280C· ἀφορίζεσθαι περί τινος, παρέχειν ὡρισμένας προτάσεις περί τινος ὑποθέσεως, ὁ αὐτ. Χαρμ. 173Ε· χρόνος ἀφωρισμένος, ὡρισμένος, ὁ αὐτ. Νόμ. 785Β· ἀφωρισμένα, ὡρισμέναι ὑποθέσεις, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7: — μετοχ. **ἀφορίσας**, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἐπιρρ. **ἀφωρισμένως**, ὡρισμένως, Δημ. 778. 27:— ἀπολ., ὁμιλῶ δι' ἀφορισμῶν, ἤτοι διὰ βραχειῶν περιληπτικῶν προτάσεων, Συνέσ. 255Β. 3) ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, διακρίνω, Πλάτ. Πολ. 501D, κ. ἀλλ.· πληρέστερον, ἀφ. χωρὶς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 2· ἀφ. τί τινος Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298D· ἱππέων ἕδρας ἀπὸ τῶν ἄλλων Δίων Κ. 36. 25: — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Σοφ. 227C, Νόμ. 643Ε: — Παθ., ἀφορίζεσθαί τινος ἢ ἀπό τινος ὁ αὐτ. Σοφ. 229C, Συμπ. 205C, κτλ.· ἀπολ., ὅροι ἀφωρισμένοι, διακεκριμένα ὅρια, ὁ αὐτ. Κριτίας 110D· ἐπιστήμη ἀφωρισμένη Ἀριστ. Πολ. 1.1,1. 4) φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Πολύβ. 2.71,10. 5) παρέχω ὡς ἰδιαίτερον δῶρον, τᾷ κάλλος ἀφώρισε Κύπρις Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 244. 3. II. μετ' αἰτ. προσ., 1) ἐξορίζω, ἐν τμήσει, καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισε Εὐρ. Ἑκ. 940. 2) ἀποχωρίζω, Πράξ. Ἀποστ. 19. 9, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Τίμ. 24Α· ἔκ τινων ἀφωρισμένων, ἐξ ὡρισμένης τινὸς τάξεως ἀνθρώπων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5,1· τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος, ἀφωρισμένος ἑαυτῷ, ἔχων αὐτὴν ὡς ἐπάγγελμα, Πλάτ. Σοφ. 231Ε. 6) ἀποχωρίζω, ἀποβάλλω ἐκ τῆς κοινωνίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 22 Ἐκκλ. γ) ἀποχωρίζω διά τι ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα, Πράξ. Ἀπ. ιγ', 2. πρβλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 1, π. Γαλάτ. α', 15· ἀφωρισμένος πρὸς τὰς θυσίας Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 20.

ἀφόρισμα, τό, τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον. προσφορά, καὶ ἀφοριεῖς αὐτὰ ἀφόρισμα ἔναντι Κυρίου Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 24. 26, κ. ἀλλ.)

ἀφορισμός, ὁ, περιορισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 1711.13. II. ἀποχωρισμός, διάκρισις, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 9. 2,1,1. 3, 5. 2) ὁρισμός, Λατ. determinatio, Ἀριστ. Κατηγ. 5. 31. 3) βραχεῖα, περιληπτικὴ καὶ σαφὴς περιγραφὴ πράγματός τινος ἢ σύντομος ὁρισμὸς αὐτοῦ, ὡς οἱ **Ἀφορισμοὶ** τοῦ Ἱπποκράτους.

ἀφοριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀφορίσῃ, ν' ἀποχωρίσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.7, 12: — πρέπει τις νὰ ὁρίσῃ, Ἀρχ. Μαθημ. 92D.

ἀφοριστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ὁρισμόν, ὅμοιος ἀφορισμῷ, ἐκ βραχειῶν καὶ περιληπτικῶν προτάσεων συνιστάμενος, Φωτ. Βιβλ. 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, εὐκρινῶς καὶ συντόμως, Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου 7.

ἀφορκίζω, = **ἐξορκίζω**, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Βατικαν. Χειρογρ. ἐν Κυρίλλ. 496C.

ἀφορμάω, Δωρ. μετοχ. δοτ. **ἀφορμίοντι** (κοιν. **-ῶντι**) Ἀρχύτας παρὰ Διογ. Λ. 3. 22· ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἐξορμῶ, «ξεκινῶ», δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Β. 794· ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι Ὀδ. Β. 375., Δ. 748, καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν. ἀπό τινος τόπου, οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν Σοφ. Ο. Κ. 1401· δόμων Εὐρ. Ὀρ. 844· ἐκ τόπου Θουκ. 8.10·— εἰς τόπον, δεῦρο Ἀριστοφ. Νεφ. 607. II. ἐν τῷ ἐνεργ. μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ σημασ., ἀφορμᾶν χθονὸς Εὐρ. Ρῆσ. 98· ἐκ δόμων ὁ αὐτ. Τρῳ. 939, πρβλ. Θουκ. 4.78, κτλ.· εἰς τόπον Πολύβ. 1. 39,1· ἐπὶ ἀστραπῆς, ἐκρήγνυμαι, Σοφ. Ο. Κ 1470· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., τί τήνδ'.. ἀφορμᾷς πεῖραν, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὁρμᾶν ὁρμήν, ὁ αὐτ. Αἴ. 290.

ἀφ-ορμή, ἡ, ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁρμᾶταί τις, ἰδίως ἐν πολέμῳ, ὁρμητήριον, Θουκ. 1. 90. Πολύβ. 1. 41, 6, κτλ.· ὡσαύτως, τόπος ἀσφαλείας, Εὐρ. Μήδ. 342. 2) ἐν γένει τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὁρμᾶταί τις, ἀρχή, αἰτία, ἀφορμὴ ἢ πρόφασις, ἀφορμαὶ λόγων Εὐρ. Ἑκ.

1239, Φοίν. 199· ἀφορμὴν παρέχειν Δημ. 270. 27., 279. 26· διδόναι ὁ αὐτ. 546. 19· λαβεῖν ἀφ. Ἰσοκρ. 53Α: — ἡ αἰτία, ἡ ἀρχὴ ἀσθενείας τινός, Ἱππ. 1009Η· εἰ δέ τις οἴεται μικρὰν ἀφορμὴν τὸ σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις, μικρὸν μέσον προτροπῆς ἢ προσελκύσεως, Δημ. 48. 7· τὸ γὰρ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν αὐτ. 16. 2. **3)** τὰ μέσα δι' ὧν ἀρχίζει τις ἢ ἐπιχειρεῖ τι, πόρος, κεφάλαιον, ἀφ. τοῦ βίου Λυσ. 170. 27· εἰς τὸν βίον Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 4· τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἡ πόλις Δημ. 305· 7· ἀφελεῖν τὴν ἀφ., δι' ἣν ὑβρίζει, ὁ αὐτ. 546. 16· πίστις ἀφ. μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, καλὴ πίστις εἶναι τὸ μέγιστον κεφάλαιον, ἡ μεγίστη βοήθεια πρὸς χρηματισμόν, ὁ αὐτ. 958. 3, πρβλ. 156. 20· ἀφ. ἐπί..., ὁ αὐτ. 37. 21· — ἰδίως μέσα πολέμου, ὡς χρήματα, ἄνδρες, πλοῖα, Ἀνδοκ. 14. 37, Οὐολφ. Λεπτ. σ. 287· ἀφ. εἰς ξένους χιλίους, μέσα πρὸς στρατολογίαν χιλίων μισθοφόρων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 33· ἀφορμὴ ἔργων, μέσα πρός..., ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 7, 11· πρβλ. 3. 5, 11· πρὸς ἀφορμὴν ἐμπορίας ἢ γεωργίας Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 8· πάντων ἀφ. τῶν καλῶν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 14. **4)** τὸ κεφάλαιον τραπεζίτου κτλ., Λατ. fundus, Λυσ. Ἀποσπ. 22, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12, Λυκοῦργ. 151. 21, Δημ. 186. 18., 947. 22. **II.** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ. τῷ **ὁρμή**, ἔλλειψις ὁρμῆς, ἢ κλίσεως πρός τι, Πλούτ. 2. 1037F, Διογ. Λ. 7. 104: — ὡς τὸ **ἀφορμητικός, ή, όν,** κεῖται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ὁρμητικὸς** ἐν Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 1, 12.

ἀφορμίζομαι, λύω τὰ πλοῖά μου ἀπὸ τοῦ λιμένος, κάμνω ὥστε νὰ ἐκπλεύσωσιν, Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς πρὶν ἂν κτλ. Εὐρ. Ι. Τ. 18, ἔνθα ὅμως, ἀφορμήσῃ (ἢ -ει) ἐκ τοῦ ἀφορμάω, εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή.

ἀ-φόρμικτος, ον, ὕμνος, ἄνευ φόρμιγγος, παράφορος, μελαγχολικός, (πρβλ. **ἄλυρος**) Αἰσχύλ. Εὐμ. 332· ἴδε Μύλλερον § 18.

ἄφ-ορμος, ον, = **ἀφορμηθείς**, σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε Σοφ. Ο. Κ. 234.

ἀ-φορολόγητος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς φορολογίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3045. 20, Πολύβ. 4. 25, 7, Ἑβδ.

ἄ-φορος, ον, μὴ φέρων καρπόν, ἄκαρπος, ἄγονος, δένδρεα Ἡρόδ. 2. 156· γῆ Ξεν. Οἰκ. 20. 3· ἐπὶ γυναικῶν συχν. παρ' Ἱππ. **2)** ἐπιφέρων ἀφορίαν, ἀκαρπίαν, σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον Αἰσχύλ. Εὐμ. 784 (ἀλλ' ἀντὶ τοῦ χθονὶ ἄφορον ὁ Heimsöth προτείνει, χθονὶ φθοράν). **II.** ἀπηλλαγμένος φόρων, ἀτελής, Στράβων 704. **III.** παθ. ἀφόρητος, νόσημα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11 (μετὰ διαφ. γρ. **ἄπορος**).

ἄ-φορτος, ον, ὁ μὴ φορτικός, ἐπεὶ πολιτικὸς καὶ ἄφορτος (τρόπος) εὐγνώμων Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 78. 13. — Ἐπίρρ. ἀφόρτως φέρειν, φέρω τι εὐκόλως, Τέλης παρὰ Στοβ. 10. 34· μὴ φορτικῶς, Ὀνήσανδρ. 42, § 10 Boiss.

ἀ-φόρυκτος, ον, ἀκηλίδωτος, καθαρός, Ἀνθ. Π. 9. 323.

ἀφ-οσιόω, Ἰων. **ἀποσιόω**: μέλλ. **-ώσω**, ἐξαγνίζω διὰ καθαρμῶν ἐκ μιάσματος ἢ ἄγους, Λατ. religione exsolvere, τὴν πόλιν Πλάτ. Νόμ. 873Β, πρβλ. Εὐθύφρ. 4C. **2)** καθιερῶ, ἀφιερώνω, κόρας ἑταιρισμῷ Ἀθήν. 516Β. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαγνίζω ἐμαυτὸν ἐκ πλημμελήματος ἀμελείας τῶν πρὸς τὸ θεῖον καθηκόντων, Πλάτ. Φαίδων 60Ε, Φαῖδρ. 240C· ἀποσιοῦσθαι τῇ θεῷ, προσφέρειν ἱλαστηρίους θυσίας εἰς.., Ἡρόδ. 1. 199· ἀφ. ὑπὲρ αὐτοῦ Πλάτ. Νόμ. 874Α. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπολύω ἐμαυτόν τινος, ἀποσιοῦσθαι τὴν ἐξόρκωσιν Ἡρόδ. 4. 154· λόγιόν τι ἀποσιεύμενοι, ἀπολύοντες, ἀπαλλάσσοντες ἑαυτοὺς τῶν διατάξεων χρησμοῦ τινος, αὐτόθι 203. **6)** ἱλασμῷ καθαίρω, ἐξιλάσκομαι, ἀποδιοπομποῦμαι κατάραν ἢ κακὸν οἰωνόν, Διον. Ἀλ. 4. 79, πρβλ. Μύλλερον ἐν Εὐμ. § 58. 8. **γ)** ἀφοσιοῦσθαί τι, πράττειν τι «διὰ τὸν τύπον», Λατ ominis causa, δηλ. πράττειν τι ἐν παρέργῳ, Λατ. re defungi perfunctorie, dicis causa tractare, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τ' ἄριστα παρασκευαζόμενος Ἰσαῖος 67. 20· ἀφ. περί τινος Πλάτ. Νόμ. 752D, πρβλ. Ἐπιστ. 331Β. **III.** Παθ. **ἀφωσιωμέναι**· «ἀνόσιαι, ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ» Ἡσύχ. (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 251).

ἀφοσίωμα, τό, πρᾶξις καθαρισμοῦ, ἁγνισμοῦ, «ἀφοσιώματα· καθάρματα, καθάρσια» Ἡσύχ.

ἀφοσίωσις, εως, ἡ, καθαρμός, ἁγνισμός, Διον. Ἀλ. 2. 52. **2)** πρᾶξίς τις γινομένη διὰ τὸν τύπον, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, χάριν τοῦ τύπου, Πλουτ. Εὐμ. 12· τιμῆς ἀφοσίωσις, ἐξωτερικός, τυπικὸς σεβασμός, ὁ αὐτ. Τιμολ. 39.

ἀφοσιωτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τύπον καθῆκόν τι, Βυζ.

ἀφότε, τοῦτ' ἔστιν **ἀφ' ὅτε**, = **ἀφ' οὗ**, Βυζ.

ἀφρᾰδέω, μόνον κατ' ἐνεστ., εἶμαι ἀσύνετος, φέρομαι ἀπερισκέπτως, Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, «ἀσυνετοῦντι» (Σχόλ.) Ἰλ. Ι. 32· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσι Ὀδ. Η. 294.

ἀ-φρᾰδής, ές, (φράζομαι) ἀνόητος, ἀσύνετος, ἀστόχαστος, μνηστῆρες Ὀδ. Β. 282· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἀναίσθητος, Λ. 476. — Ἐπίρρ. **ἀφραδέως,** ἀσυνέτως, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως Ἰλ. Γ. 436, κτλ.

ἀφρᾰδία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἀσυνεσία, μωρία, ἀπερισκεψία· παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ δοτ. πληθ., ἀνέρος ἀφραδίῃσι Ἰλ. Ε. 649· ποιμένος ἀφραδίῃσι Π. 354, κτλ.· πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 523, ἔνθα τὸ δι' ἀφραδίας κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· καὶ Ἰλ. Β. 368, ἔνθα ἔχομεν ἀφραδίῃ πολέμοιο. — Λέξις ποιητ., ἀνθ' ἧς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κεῖται ἡ λέξις **ἀφροσύνη**, ἀλλ' ἀφραδίῃσι παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1064.

ἀ-φράδμων, Ἀττ. **ἀφράσμων, ον,** γεν. **-ονος,** = **ἀφραδής,** μετ' ἀπαρ., ἀφράδμων προγνώμεναι, μὴ ἔχων φρόνησιν ὥστε νὰ προΐδῃ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 257· γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1401, Σοφ. Ἀποσπ. 542. — Ἐπίρρ. **ἀφρασμόνως** Αἰσχύλ. Πέρσ. 417. Μόνον ποιητ.

ἀφραίνω, (**ἄφρων**) εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, ἀνοηταίνω, Ἰλ. Β. 258., Η. 109, Ὀδ. Υ. 360, Φωκυλ. 5. — Ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρὰ μεταγ. ὡς φιλοσοφ. ὅρος, Πλούτ. 2. 1037D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 94· — ὁ τύπος **ἀφράζω** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. ὑπὸ Γαληνοῦ, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ ὑπάρχοντι κειμένῳ.

ἄφρακτα, ων, τά, πλοῖα ἄνευ καταστρωμάτων, Πολύβ. 4. 53, 1, κατ., Κικ. π. Ἀττ. 5. 11, 12· — κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἑπομένου.

ἄ-φρακτος, ον, παλ. Ἀττ. **ἄφαρκτος** (ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος κατὰ τὸ πλεῖστον μετεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε Δινδ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 958, Αἴ. 909, πρβλ. **κατάφρακτος**)· — μὴ πεφραγμένος, μὴ ὠχυρωμένος, ἀφύλακτος, οἴκησις, στρατόπεδον Θουκ. 1. 6, 117· μετὰ γεν., ἀφρ. φίλων, μὴ προστατευθεὶς ὑπὸ φίλων, Σοφ. Αἴ. 910· ναῦς ἄφρακτος, ἀντιθ. πρὸς τὸ κατάφρακτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2524-5. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συγκρατήσῃ, ἀκράτητος, σταγόνες Αἰσχύλ. Χο. 186 (μετὰ διαφ. γραφ. **ἄφραστοι**). **II.** ἀπαραφύλακτος, εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην Εὐρ. Ἱππ. 657, Ἀριστοφ. Θεσμ. 581, Θουκ. 6. 33· πρός τινα ὁ αὐτ. 3. 39.

ἀφράσμων, ἴδε **ἀφράδμων.**

ἄ-φραστος, ον, (φράζω) ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος, παράδοξος, θαυμαστός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 80· οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 5. 2· πέδη Σοφ. Τρ. 1029· — ἀπερίγραπτος, μέριμνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 165· φάτις Σοφ. Τρ. 694· — ἄφατος, ἀναρίθμητος, σταγόνες ἄφρ., διάφ. γραφ. ἀντὶ ἄφρακτοι Αἰσχύλ. Χο. 186. **II.** (φράζομαι) μὴ διακρινόμενος, ἀόρατος, ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 353· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ ἢ εἰκάσῃ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 94· τὸ ἀφραστότατον χωρίον, θέσις περὶ ἧς ἥκιστα πάντων ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τις, Ἡρόδ. 5. 92, 4· ἀπρόβλεπτος, ὄλεθρος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 224. — Ἐπίρρ. **-τως,** ἀπροσδοκήτως, Σοφ. Ἠλ. 1263. **2)** ἐπὶ προσ., ἀλόγιστος, ἄφραστοι γελῶσι «ἀλογίστως» (Σχόλ.) Νικ. Θ. 776.

ἀφραστότης, ητος, ἡ, τὸ ἀνεξήγητον, τὸ ἀνέκφραστον, Ἀθανάσ.

ἀφραστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἀφραδία**, ἀσυνεσία, Ποιητ. παρὰ Σουίδ.

ἄ-φρενος, ον, = **ἄφρων** Βυζ.

ἀφρέω, (ἀφρὸς) ἀφρίζω, ἀφροὺς ἐκβάλλω, Ἱππ. 305. 47, κτλ. **II.** μετ' αἰτ., καλύπτω μὲ ἀφρούς, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «πληροῦμαι ἀφροῦ», ἵπποι ἄφρεον στήθεα (ἔνθα εἶναι δισύλλαβ.) Ἰλ. Λ. 282.

ἀφρη-λόγος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀφρολόγος** (ὅπερ ὅμως δὲν ἀπαντᾷ), ὁ συνάγων τὸν ἀφρόν, ὁ «παίρνων» τὸν ἀφρόν, ζωμήρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον, καὶ τὸ κοχλιάριον τὸ ἀφαιροῦν τὸν ἀφρόν, Ἀνθ. Π. 6. 101.

ἀφρηστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀφρίζων, ὁ ἐξάγων ἀφρόν, ἐπὶ δελφῖνος, Ἀνθ. Π. 7. 214.

ἀ-φρήτωρ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀφράτωρ**, «ὁ φρατρίαν καὶ συγγένειαν μὴ ἔχων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 63.

ἀφριάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀφρέω**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 772, Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 114C.

ἀφρίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **ἀφρέω**, κάμνω ἢ ἐκβάλλω ἀφρούς, Σοφ. Ἠλ. 719, Ἱπποκρ. 645. 2· ἐπὶ ποτηρίου οἴνου, πλῆρες, ἀφρίζον Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοίοις» 1, 6· κρατὴρ ... πλήρης, ἀφρίζων Ἀλεξ. ἐν «Κύκνῳ» 1.

ἀ-φρικτί, ἐπίρρ. (φρίσσω) ἄνευ φρίκης, Ἀνθ. Π. 7. 531, Νικ. Ἀλεξιφ. 206.

Ἄφριος, ὁ, μὴν ἐν Λαρίσῃ καὶ Κραννῶνι, Ἐπιγρ. Rev. arch. 1876, σ. 256-7.

ἀφρισμός, ὁ, (ἀφρίζω) τὸ ἀφρίζειν, Ἐπιφάν., διάφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 475.

ἀφριστής, οῦ, ὁ, ὁ παράγων ἀφρόν, ὁ ἀφρίζων, Μανασσ. Χρον. 302, Σχολ. Βενετ. Β. εἰς Ἰλ. Ι. 539.

ἀφρῖτις, ιδος, ἢ **ἀφρύη, ης,** ἡ, εἶδος ἀφύης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 292, Ὀππ. Ἁλ. 1. 776· καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρὸν Ἀθήν. 325Β· — «ὅθεν ἔοικε παράγεσθαι τὸ τῶν Γάλλων frai, ἴσως δὲ καὶ τὸ fretin, οἷς σημαίνουσι τὰ μικρὰ ἰχθύδια καὶ τὰ παρ' ἡμῖν νῦν ἀφρόψαρα, οἷς δηλοῦσιν, ὥς φησιν ὁ Σοννίνιος (Voyage en Grèce τ. 1, σ. 278), τὰ λεπτὰ μελανουρίδια» Κοραῆς εἰς Ξενοκράτην σ. 54.

ἀφρό-γαλα, ακτος, τό, τὸ καὶ νῦν οὕτω καλούμενον, Γαλην.

Ἀφρο-γένεια, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖσα, ἡ Ἀφροδίτη, Μόσχ. 2. 71· **ἀφρογενής, ές**, ἐντεῦθεν. ἀφρογενέα τε θεάν Ἡσ. Θ.196 Goltl., πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 1.11.

Ἀφροδίσια, ων, τά, ἴδε **Ἀφροδίσιος**.

ἀφροδισιάζω: μέλλ. -άσω, ἀπολαύω τῶν ἀφροδισίων, ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἱππ. 370. 36, κ. ἀλλ., Πλάτ. Πολ. 426Δ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 14, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, ὁ αὐτ. Ἱέρ. 3. 4, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.7.1, 9, κτλ.

ἀφροδισιακός, ή, όν, εἰς τὰ ἀφροδίσια, τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς ἀνήκων, τέρψεις Διόδ. 2. 23.

Ἀφροδισιάς, ἡ, ἱερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὄνομα νήσου, Ἡρόδ. 4.169.

ἀφροδισιασμός, ὁ, ἀπόλαυσις ἀφροδισίων, σαρκικὴ μῖξις, Ἱππ. Ἀφ.1257, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.18, 54, κτλ.

Ἀφροδισιασταί, οἱ, ἑταιρεία ἢ σύλλογος ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. 2. σ. 357.

ἀφροδισιαστικός, ή, όν, = **ἀφροδισιακός**, χάρις Ἀριστ. Πολιτικ. 5.10, 17. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 7, κτλ. II. διεγερτικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἐδέσματα ὁ αὐτ. Προβλ. 30.1,13.

Ἀφροδίσιος [δῐ], α, ον, καὶ ος, ον, Λατ. venereus, ἀνήκων εἰς τὴν θεὰν τοῦ ἔρωτος, Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. 48, Σοφ. Ἀποσπ. 257· ὅρκος Πλάτ. Συμπ. 183Β. II. **Ἀφροδίσια**, τά, σαρκικαὶ ἡδοναί, Ἱππ. Μοχλ. 861, συχν. εἰς Πλάτ.· τέρπν' ἄνθε' Ἀφρ. Πινδ. Ν. 7. 79· τὰ τῶν ὡραίων Ἀφρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· ὡσαύτως, ἔργα Ἀφρ. Ἱππ. Ὅρκ. 1:— ὡσαύτως ὡς συγκεκριμένον, ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά, Λατ. amasius, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 8. 2) ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 4, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Φιλούσῃ» 1. 3) τὰ αἰδοῖα, Λουκ. Νιγρ. 16 (;). III. **Ἀφροδίσιον**, τό, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 162· ἢ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, Πλουτ. Θησ. 21. IV. **Ἀφροδίσιος**, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Κύπρῳ, Πορφ. π. Ἀποχ. 2. 544, κτλ.

Ἀφροδίτη [ῑ], ἡ, (ἀφρός) Λατ. Venus, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς καλλονῆς. Ἡ πρώτη περὶ αὐτῆς μνεία ὡς γεννηθείσης ἐξ ἀφροῦ (πρβλ. ἀφρός, Ἀφρογένεια) γίνεται ἐν Ὕμν. Ὁμ. 5, πρβλ. Ἡσ. Θ. 192 κἑξ.· διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη Πλάτ. Κρατ. 406C. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης ἐν τῇ Ὀδ. παρίσταται ὡς σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἄρεως. II. ὡς προσηγορικόν, σαρκικὸς ἔρως, ἡδονή, φιλότης, ἐπιθυμία, Ὀδ. Χ. 444· ὑπό τινι ψαύειν Ἀφροδίτας Πινδ. Ο. 6. 58· ἔργα Ἀφροδίτης Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 1. 9, κτλ.· μὰ τὴν Ἀφρ., νὴ τὴν Ἀφρ., τρόπος καθ' ὃν αἱ γυναῖκες ὠρκίζοντο, Ἀριστοφ. Λυσ. 208, Ἐκκλ. 189, κτλ. 2) πᾶσα σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ πόθος ὡς τὸ ἔρως, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α.1264· Ἀφρ. τιν' ἡδεῖαν κακῶν, ἀπόλαυσιν, Εὐρ. Φοίν. 399. 3) ὡς τὸ χάρις, ἑλκυστικὴ καλλονή, θέλγητρον, Λατ. venustas, Αἰσχύλ. Ἀγ. 419· τοιαύτην Ἀφρ. ἐπὶ τῇ γλώττῃ.. ἔχει Λουκ. Σκύθ. 11, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 11. III. Ἀφροδίτης πόλις, ὄνομα διαφόρων ἐν Αἰγύπτῳ πόλεων, Στράβων 802, κτλ.· ἐντεῦθεν Ἀφροδιτοπολίτης νομός, ὄνομα νομοῦ τινος ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ὁ αὐτ. 809. IV. ὁ τᾶς Ἀφροδίτας, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, Τίμ. Λοκρ. 97Δ, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 987Β, Ἀριστ. Μεταφ.11. 8, 10.

ἀφρό-κομος, ον, ὁ ἔχων κόμην ἀφρώδη, ῥαθάμιγξ Μουσαῖος 262, Νόνν. Δ. 2. 618.

ἀφρό-λιτρον, τό, Ἀττ. ἀντὶ **ἀφρόνιτρον**.

ἀφρονεύομαι, ἀποθ., = ἀφρονέω, Σύμμ. Παλ. Διαθ. (Ἰώβ, α', 22), Βυζ.

ἀφρόνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀφρόνως πράττειν τι, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 100.

ἀφρονέω: μέλλ. -ήσω, (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, μωραίνω, Ἰλ. Ο. 104, Ἱππ. 370, Ἀνθ. Π.10. 66, μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. 2) μεταβατ., ματαιῶ, καθιστῶ μάταιον, Ἀκύλας Παλ. Διαθ.

ἀφρόνη, ἡ, = ἀφροσύνη, Α. Β. 472. 20· ἴδε **δυσφρόνη**.

ἀφρονικός, ή, όν, = **ἄφρων**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δὶς Κατ. 21.

ἀφρό-νιτρον, Ἀττ. **ἀφρό-λιτρον**, τό, εἶδος οὐχὶ καθαρᾶς σόδας ἢ ποτάσσης (πρβλ. **νίτρον**), διακρινομένης ὑπὸ τοῦ Γαλην. ἀπὸ τῆς καθαρωτέρας, ἥτις καλεῖται ἄνθος νίτρου· παρ' Ἱππ. καὶ τοῖς δοκίμ. συγγραφ. διῃρημένως, ἀφρὸς νίτρου Λοβ. Φρύν. 303.

ἄ-φροντις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ φροντίδος, ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος, Λατ. securus, μετὰ γεν., ἀφρ. τοῦ θανεῖν Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 76, πρβλ. Πλούτ. 2.45D· ἀπολ., 792Β (κατ' αἰτιατ. **ἄφροντιν**), κτλ.

ἀφροντιστέω, εἶμαι ἄφροντις, Πλάτ. Νόμ. 917C. 2) δὲν φροντίζω περί τινος, οὐδεμίαν δίδω προσοχὴν εἰς πρᾶγμά τι, τινος αὐτόθι 885Δ, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 20· περί τινος Ἱππ. 27. 30· ὑπέρ τινος Φιλόστρ. 47· οὕτω ῥηματ. ἐπίθ. **ἀφροντιστητέον**, Πολύβ. 9. 16, 5.

ἀφροντιστί, ἐπίρρ. τοῦ **ἀφρόντιστος**, Ἀθήν. 632D.

ἀφροντιστία, ἡ, ἔλλειψις φροντίδος, ἀνεπιστασία, ἀδιαφορία, Θεμίστ.186C.

ἀ-φρόντιστος, ον, ὁ μὴ φροντίζων, ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, Λατ. securus, Ξεν. Συμπ. 6, 6· ἔρως Θεόκρ. 10. 20·— μετὰ γεν., τοῦ καλοῦ Πολύβ. 38. 1, 5.— Ἐπίρρ. -τως Σοφ. Τρ. 366, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 1· ἀφρ. ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 42· ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἄφρων εἶναι Σοφ. Αἴ. 355. II. παθ., περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις, ἀπροσδόκητος, ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρ. .: ἦλθε Αἰσχύλ. Ἀγ.1377.

ἀφρόνως, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ἄφρων**.

ἀφρόομαι, παθ. γίνομαι ἀφρώδης, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 40.

ἀφρός, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τῆς θαλάσσης, ῥόος Ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων Ἰλ. Σ. 403, κτλ.· ποταμοῦ, Ε. 599:— ὡσαύτως ἐπὶ ὠργισμένου λέοντος, περὶ δ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται 20. 168· ἀφρὸς περὶ στόμα Ἱππ. Ἀφ. 1246· μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν, ἀφρῶδες αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 183, πρβλ. Ἀποσπ. 434· θρομβώδεις ἀφροὶ Σοφ. Τρ. 702· βακχίου παλαιγενοῦς ἀφρῷ, ἐπὶ οἴνου, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 15· κύλικα .. ἀφρῷ ζέουσαν Θεόφιλος ἐν «Βοιωτίᾳ» 1. II. ἀφρὸς νίτρου, ἴδε ἐν λ. ἀφρόνιτρον, ἴδε Ἱππ. 621. 47, Θεοφρ. Ἀποσπ. 20. 21. III. ὁ θαλάσσιος γόνος, ὁ ἄλλως ἀφύη ἢ ἀφρύη ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐπιστεύετο ὅτι ἐγεννᾶτο ἐκ τῆς ἄμμου, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15. 4. κ. ἑξ., Ἀθήν. 325Β. Ἴσως συγγενὲς τῷ ὄμβρος, imber, πρβλ. Σανσκρ. abhram (νεφέλη), ambu (ὕδωρ), ἴδε **ἀφρῖτις**.

ἀφρο-σέληνος, ὁ, Διοσκ. 5. 159, ἴδε ἐν λ. **σεληνίτης**.

ἀφροσι-βόμβαξ, ὁ, ἄνθρωπος ἄφρων καὶ μάταιος, φανταζόμενος ἑαυτὸν μέγα τι καὶ ἀλαζονευόμενος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 126. Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. γράφεται, **ἀφροσιβόμβυξ**, υκος.

ἀφροσύνη [ῠ], ἡ, (ἄφρων) ἔλλειψις φρονήσεως, ἀνοησία, ἀπερισκεψία, μωρία, Ὅμ. ἐν τῷ πληθ., παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων Ὀδ. Ω. 456, πρβλ. Π. 278· ἐν τῷ ἑνικ., οὐ δέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης Ἰλ. Η. 110, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 146., 9. 82: κοῦφαι ἀφ. Σοφ. Ο. Κ. 1230· καταφρόνησιν ἢ.. ἀφρ. μετωνόμασται Θουκ. 1. 122· ἀντίθ. τῷ **σωφροσύνη** ἢ **σοφία**, Πλάτ. Πρωτ. 332Ε.

ἀφρο-τόκος, ον, παράγων ἀφρόν, ἀφρίζων, Νόνν. Δ. 45. 156.

ἀφρουρέω: μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἄνευ φρουρῶν, Στράβων 709.

ἀ-φρούρητος, ον, ὁ μὴ φρουρούμενος, στερούμενος φρουρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 760Δ, Πολύβ. 4. 25, 7.

ἄ-φρουρος, ον, ὁ μὴ φρουρούμενος, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· ἀφρ. καὶ ἄοπλος Πλουτ. Δημήτρ. 32. 2) ὁ μὴ φρουρῶν, ἀπηλλαγμένος τοῦ καθήκοντος τοῦ φρουρεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 18.

ἀφρο-φόρος, ον, ὁ ἀφρὸν παράγων, ὁ ἀφρίζων, Ἰω. Χρυσ.

ἀφρο-φυής, ές, ὁ παράγων ἀφρόν, ἐπὶ τῶν θριδάκων (μαρουλίων) ἕνεκα τοῦ γαλακτώδους αὐτῶν ὀποῦ, (ὡς τὸ Λατ. lactuca ἐκ τοῦ lac), Ἀνθ. Π. 9. 412.

ἀφρύη, ἴδε **ἀφρῖτις**.

ἄ-φρυκτος, ον, μὴ πεφρυγμένος, κριθαὶ Πολυδ. Ϛ', 77, Ἁρποκρ. ἐν λ. **προκώνια**, κτλ.

Ἀφρώ, οῦς, ἡ, = **Ἀφροδίτη**, Νικ. Ἀλεξιφ. 406.

ἀφρώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, πλήρης ἀφροῦ, αἷμα Ἱππ. Ἀφ.1253, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 220, Πλάτ. Τίμ. 60Β.

ἄφρων, ον, γεν. ονος (φρήν) στερούμενος φρενῶν, ἐπὶ ἀγαλμάτων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4:— καὶ ἑπομένως παράφρων, μανιώδης, ἄφρονα κούρην Ἰλ. Ε. 875, πρβλ. 761, Αἰσχύλ. Εὐμ. 377, Σοφ. Ἠλ. 941· ἢ μωρός, ἀνόητος, Λατ. amens, Ἰλ. Γ. 220, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 208, κτλ.· φρένας ἀφρ. Ἰλ. Δ. 104· τὸ ἄφρον = ἀφροσύνη, Θουκ. 5. 105, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55· ἐξ ἄφρονος σώφρων ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 17· πρβλ. **ἀπόπληκτος**.— Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἀφρονέστερος, -έστατος**.— Ἐπίρρ. **ἀφρόνως**, ἀνοήτως, Σοφ. Αἴ.766, κτλ.

ἀφ-υβρίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ὑβρίζω εἰς κόρον, ὥστε ἀποκάμνω πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ὑβριστικός, ἀλαζών, Μένανδ. ἐν «Παλλάκῃ» 4· ἐπὶ οἴνου, δὲν βράζω πλέον, δὲν ὑφίσταμαι ζύμωσιν, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6. II. ἀφίνω ἐμαυτὸν ἐλεύθερον εἰς ἡδυπαθείας, εἰς τρυφὰς Πλουτ. Δημήτρ.19.

ἀ-φυγής, ές, (φυγεῖν) μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ φύγῃ τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.11.164.

ἀφ-υγιάζω, = ὑγιάζω, θεραπεύω, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 114.

ἀφυγιασμός, οῦ, ὁ, θεραπεία, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 64.

ἀφ-υγραίνω, = ὑγραίνω, καθιστῶ τι ὑγρόν, ὕποπτον ἐν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.10. 6, 5.

ἀφύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀφύη**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 442. [ῠ Meineke ἐν Μενάνδ. σ.160.]

ἀφυδραίνω, ἀποπλύνω:— Μέσ., πλύνομαι, λούομαι, καθαραῖς δρόσοις Εὐρ. Ἴων 97.

ἄφυδρος, ον, ἄνυδρος, Ἱππ. 289. 23.

ἄφυζα, ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. (Ἀποσπ. 238 Marcksch.) ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὁ μὴ φεύγων, «πεφυζότες, ὅθεν ἄφυζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδος φησιν» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 528.

ἀφύη [ῠ], ἡ, (ἀλλ' ἐν τῇ γεν. πληθ. **ἀφύων**, οὐχὶ **ἀφυῶν**, Α. Β. 473)· κοινῶς ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ σαρδέλλα, ἀλλὰ κατὰ τὸν Yarrell καὶ Adams εἶναι διάφορόν τι εἶδος, ἡ Motella glauca, κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπιχ. 35 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 640, κτλ.· πρβλ. Ἀθήν. 586Β· πρβλ. **ἀφρῖτις** καὶ ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 54.

ἀ-φυής, ές, αἰτ. ἀφυῆ, Σοφ. Φ.1014 (φυή): — ὁ στερούμενος φυσικῆς ἱκανότητος, ἤτοι ὑπεροχῆς διανοίας, οὐχὶ ἔξυπνος, ἀδέξιος, ἀντίθετον τῷ **εὐφυής**, τὸν μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ Πλάτ. Πολ. 455B· οὐκ ἀφ., οὐδόλως μωρός, ὁ αὐτ. Νόμ. 832A· ἀφ. πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν, ἀνίκανος, ὁ αὐτ. Φαίδων 96C· εἴς τι 'Ανθ. Π. 14. 62· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁπλοῦς, ἀπονήρευτος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** φύσει ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ ποιεῖν τι, πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς ὄντες Ξεν. Κύρ.1. 6, 32· ἐπὶ τόπων, κτλ. Πολύβ.1. 30,7, κτλ.—'Επίρρ., ἀφυῶς διακεῖσθαι πρός τι ὁ αὐτ.1. 88, 11· ἀφ. ἔχειν πρός τι Πλουτ. Αἰμίλ. 6. **III.** ὁ μὴ αὐξανόμενος, = **δυσφυής**, 'Αθήν. 324D.

ἀφυΐα, ἡ, ἔλλειψις φυσικῆς ἱκανότητος ἢ δεξιότητος, τὴν ἀφυΐαν τῆς κάμψεως 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 7· ὀργάνων Στράβων 662, πρβλ. Πλουτ. 2. 104C· ἀφ. πρός τι, φυσικὴ ἀνεπιτηδειότης, ὁ αὐτ. 2.1088B.

ἄ-φῡκος, ον, ἀκαλλώπιστος, 'Ησύχ.

ἄ-φυκτος, ον, (φεύγω) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, θάνατος Σιμωνίδ. 54· χείρ, γυιοπέδαι Πινδ. I. 8 (7),140, Π. 2. 80· ὄμμα Αἰσχύλ. Πρ. 903,1016· ἀφ. κύνες, ἐπὶ τῶν 'Ερινύων, Σοφ. 'Ηλ.1388· ἐπὶ βέλους, Λατ. certa sagitta, ὁ αὐτ. Φ.105, Τρ. 265, Εὐρ. Μήδ. 634: — ἐπὶ ζητήματος ἢ ἐρωτήσεως ἀνεπιδέκτου ὑπεκφυγῆς, Πλάτ. Θεαίτ. 165B, πρβλ. Αἰσχίν. 56. 14· ἄφυκτα ἐρωτᾶν Πλάτ. Εὐθύφρ. 276E:—'Επίρρ. **-τως** Λυκ. 493, κτλ. **II.** ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ ἢ ἐκφύγῃ, ἔχω λαβὼν ἄφυκτον 'Αριστοφ. Νεφ.1047· ἐν Αἰσχύλ. 'Ικ.784 ὁ Δινδ. προτείνει **ἄθικτον**.— 'Εν τοῖς χειρογρ. συχνάκις γράφεται **ἄφευκτος**, Φιλήμ. ἐν 'Αδήλ. 20· οὕτως, ἄφευκτος ἀνάγκη Συλλ. 'Επιγρ. 5820. 7· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 726.

ἀφ-ῡλακτέω, ὑλακτῶ, γαυγίζω, λόγοι ἀφυλακτούμενοι Λουκ. 'Ερωτ. 17.

ἀφῠλακτέω, εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φυλάττομαι, Ξεν. 'Αν. 7. 8, 20, 'Ιππαρχ. 5. 15· μετὰ γεν., ἀμελῶ, δὲν φροντίζω περί τινος, ὁ αὐτ. Κύρ.1. 6, 5.—Παθ., κακῶς φυλάττομαι, Πολύβ. 5. 73, 10.

ἀ-φύλακτος, ον, (φυλάσσω) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφέντες τὴν ἑωυτῶν ἀφύλακτον 'Ηρόδ. 8. 70, πρβλ. Θουκ. 2.13, 93· ἀφ. ἡ τήρησις, οὐδεμία φύλαξις εἶναι ἐπαρκής, Εὐρ. 'Αποσπ.162. **II** (φυλάσσομαι) ὁ μὴ φυλασσόμενος, μὴ προσέχων, ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἀδεής, Λατ. securus, 'Ηρόδ. 9.116, Θουκ.7. 32· πρός τι 'Αριστ. Πολ. 1. 12, 4· ἀφύλακτον εὕδειν εὐφρόνην, καθεύδειν ἐν ἀσφαλείᾳ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, Αἰσχύλ. 'Αγ. 337· ἀφ. τινα λαμβάνειν, καταλαμβάνειν τινὰ ἀφύλακτον, Ξεν. Κύρ.1. 6, 37· ἵνα .. ἀφ. ληφθῇ Δημ. 45. 6· τὸ ἀφ., ἔλλειψις προφυλάξεως, Θουκ. 3. 30:—'Επίρρ. **-τως** Ξεν. 'Ελλ. 4.1,17, κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ, 'Αριστ. Ρητορ.1.12, 5, κέξ.· ἄφυκτος, τύχη Διον. 'Αλ. 9. 25· τὸ πεπρωμένον Πλουτ. Καῖσ. 63· 'Ερινὺς 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 218. 7.

ἀφῠλαξία, ἡ, ἀμέλεια περὶ τὴν φύλαξιν, Ξεν. Οἰκ. 4, 10· ἀφροντιστία, 'Αντιφῶν 124. 37· ἔλλειψις φυλάκων, Ξεν. 'Ιέρ. 6. 3.

ἀφῡλίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **ὑλίζω**, διυλίζω, 'Ανθ. Π. 6.191.

ἀφύλισμα [ῠ], τό, καθίζημα, ἀποστράγγισμα, 'Ησύχ. ἐν λ. ὀρρός.

ἀ-φυλλάκανθος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἀκάνθας ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 6. 4, 8.

ἀ-φυλλ-ανθής, ές, ἀμφ. ἐν Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 8, 3, ἴσως ὁ μὴ ἔχων φυλλῶδες ἄνθος· — τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς ὄνομα φυτοῦ καὶ ὁ Πλίνιος γράφει phyllanthes.

ἀ-φυλλόρρους, ουν, οὗ τὰ φύλλα δὲν πίπτουσιν, ἀειθαλής, 'Επιφάν.

ἄ-φυλλος, ον, ὁ ἐστερημένος φύλλων· ἐπὶ ξηροῦ ξύλου, 'Ιλ. Β. 425· ἀπογεγυμνωμένος τῶν φύλλων, στέφανος Ξέναρχ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1:— ἀφ. στόμα, λόγοι μὴ συνοδευόμενοι ὑπὸ κλάδου ἐλαίας, ὃν οἱ ἱκέται συνήθως ἔφερον, Εὐρ. 'Ορ. 383. **II.** ἐνεργ., ὁ προξενῶν πτῶσιν τῶν φύλλων, ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ φύλλα, λειχὴν Αἰσχύλ. Εὐμ. 785.

ἀ-φύλλωτος, ον, ἄνευ φύλλων, ἄδενδρος, πέτρα Σοφ. 'Αποσπ. 281.

ἄ-φῡλος, ον, = **ἀφρήτωρ**, ἐν 'Ετυμολ. Μ.

ἀφύξιμος, ον, ἐν Νικ. Θ. 603, κατά τινας ἐκ τοῦ **α** στερητ. καὶ τοῦ **φύξιμος**, ὁ μὴ ἐξίτηλος ἢ βραχύς, ὁ διαρκής, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **ἀφύσσω**, δαψιλής, ἄφθονος.

ἀφυπνίζω: μέλλ. 'Αττ. **-ιῶ**, ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, Εὐρ. Ρῆσ. 25, Πλουτ. Νικ. 9·— Παθ. ἐξεγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, διαμένω ἄγρυπνος, Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ. 5, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 31· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Φιλόστρ. ἐν Βίῳ 'Απολλ. 2. 36. 1:— ἐντεῦθεν οὐσιαστ., **-πνισις**, ἡ, Βυζ.· **-νισμός**, ὁ, Εὐστ. 1297. 31· **-νιστής, οῦ**, ὁ, Βυζ.

ἀφ-υπνος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθείς, Κύριλλ.

ἀφυπνόω, μέλλ. **-ώσω**, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, 'Ανθ. Π. 9. 517. **II.** ἀποκοιμῶμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 23· οὕτω καὶ ἐν μέσ. τύπ., 'Ηλιόδ. 9. 12· μετὰ διαφ. γραφ. **ὑφυπν-** πρβλ. Λοβ. Φρύν. 224: — ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθ. **-ωτέον**, πρέπει τις νὰ ἀποκοιμηθῇ, Νικήτ. Χρον. 47A.

ἀφυπνώττω, = **ἀφυπνόω** II, Βυζ.

ἀ-φύρατος [ῡ], 'Ιων. **-ητος, ον**, ὁ μὴ πεφυρμένος, ἀζύμωτος, 'Ιππ. π. 'Ιητρ. 13.

ἄ-φυρτος, ον, μὴ μεμιγμένος, ἀσύγχυτος, Βυζ.:—'Επίρρ. **-τως** Νικ. Δαμασκ.

ἀφυσγετός, ὁ, αἱ ἰλυώδεις ἀκαθαρσίαι ἃς καταβιβάζουσιν οἱ χείμαρροι, ἰλύς, συρφετός, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει 'Ιλ. Λ. 495, πρβλ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 779. **II.** ὡς ἐπίθ. ἄφθονος (πρβλ. **ἀφύξιμος**), Νικ. 'Αλεξιφ. 597.

ἀ-φύσητος [ῡ], **ον**, ὁ μὴ φυσηθείς, μὴ φουσκωθείς, ἀσκὸς 'Ιππ. π. 'Αρθ. 814, 837.

ἀ-φύσικος [ῠ], ὁ μὴ παραδεχόμενος τὰ πορίσματα τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 250. **II.** ὁ μὴ σύμφωνος τῇ φύσει, ὁ μὴ φυσικός, Θεοδώρητ.

ἀ-φυσιολόγητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τῆς φυσιολογίας, 'Επίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B.

ἀφυσμός, ὁ, ἀπάντλησις, ἐπὶ ὑγρῶν, Σουΐδ.

ἄ-φῦσος, ον, (φῦσα) μὴ προξενῶν φῦσαν, ὁ μὴ φυσώδης, 'Ιππ. 47. 33, Διοκλ. παρ' 'Αθην. 46D.

ἄφυσσα, ἡ, κοτύλη παρὰ Ταραντίνοις, 'Ησύχ.

ἀφύσσω, 'Επικ. παρατατ. **ἄφυσσον**, Καλλ. εἰς Δήμ. 70· μέλλ. **ἀφύξω**, Δωρ. **-ξῶ** Θεόκρ. 7. 65· ὡσαύτως **ἀφύσω** [ῠ] 'Ανθ. Π. 5. 226· ἀόρ. **ἤφυσα** 'Οδ. (πρβλ. **δι-**), 'Επ. **ἄφυσσα** 'Οδ. Β. 379, Εὐρ. Ι. Α. 1051 (λυρ.), προστακτ. **ἄφυσσον** 'Οδ. Β. 349:—Μέσ. ἀόρ. **ἠφυσάμην**, 'Επ. **ἀφύσσατο** 'Ιλ. Π. 230: —('Ο ἀόρ. ἀποδίδοται ὑφ' ἑτέρων εἰς ἐνεστῶτα **ἀφύω**, ὅστις ἀπαντᾷ ἐν συνθέτοις **ἐξαφύω, ὑπεξαφύομαι**). 'Απαρύομαι, ἀπαντλῶ, ἐπὶ ὑγρῶν, κυρίως ἀπαντλῶ ἀπὸ μεγαλειτέρου ἀγγείου διά τινος μικροτέρου, νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων 'Ιλ. Α. 598, πρβλ. 'Οδ. Ι. 9· οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἠφύσαμεν Ι. 165· εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσου "Εργ. κ. 'Ημ. 611· οὕτως ἐν τῷ παθ., πίθων ἠφύσσετο οἶνος, ἠντλεῖτο ἐκ τῶν πίθων, 'Οδ. Ψ. 305· μεταφ., ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, «ἀπαντλήσειν, περισωρεύσειν», τινί, χάριν ἄλλου, 'Ιλ. Α.171:— περὶ τοῦ ἐν Ν. 508., Ρ. 315, ἴδε τὸ ῥῆμα **διαφύσσω**. **II.** Μέσ., ἀπαντλῶ δι' ἐμαυτόν, οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν 'Ιλ. Ψ. 220· ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς .. ἀφυσσαμέναν, περὶ τῆς 'Αφροδίτης, Εὐρ. Μήδ. 838· μεταφ., φύλλα ἠφυσάμην, «ἐπεχεάμην» (Σχόλ.), 'Οδ. Η. 286, πρβλ. Ε. 482.—Λέξις 'Επικὴ ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ι. Α. 1051, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς παρὰ Λουκ. ἐν Παρασ.10.

ἀφύστα· «κοτύλη, στάμνος» 'Ησύχ.

ἀφυστερέω, ἔρχομαι παρὰ πολὺ ἀργά, καθυστερῶ, Πολύβ.1. 52, 8., 22. 5. 2, Διον. 'Αλ.10. 26. **II** ἀποστερῶ, καὶ τὸ μάννα σου οὐκ ἀφυστέρησας ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῶν 'Εσδ. (Νεεμ. θ', 20).

ἀφυταῖος, ἡ, εἶδος ἀμπέλου· «ἔνια γὰρ [κλήματα] οὐ φέρουσι .... ἀλλ' εἰς τὴν βλάστησιν τρέπονται καθάπερ ἡ ἀφυταῖος καλουμένη» Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.15, 5.

ἀ-φύτευτος, ον, ὁ μὴ πεφυτευμένος, χῶρος Ξεν. Οἰκ. 20. 22.

ἀφύω, ἴδε **ἀφύσσω**.

ἀφύω, ἀπολευκαίνομαι, 'Ιππ. 553. 47.

ἀφυώδης, ες, (εἶδος), ἀφυῶδες χρῶμα, τῷ ἀφύης χρώματι ἐοικός, 'Ιππ. 638. 20., 641. 12.

ἄ-φωκτος, ον, μὴ πεφρυγμένος, Dieuch. ἐν Matth. Med. σ. 42.

ἀφωνέω, εἶμαι ἄφωνος, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Δ', 990.

ἀ-φώνητος, ον, ἀνεκφώνητος, ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει Πινδ. Π. 4. 422. **II.** ἄφωνος, ἄλαλος, πάρεσχε φωνὴν τοῖς ἀφ. Σοφ. Ο. Κ. 1283· δεσμός, πόνος ἀφ. Χριστοδ. 'Εκφρ. 44, 256.

ἀφωνία, ἡ, ἡ ἔλλειψις τῆς φωνῆς, σιωπή, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Γ', 1098, Πλάτ. Συμπ.198C.

ἄφωνος, ον, (φωνή) ὁ στερούμενος φωνῆς, ἄλαλος, βωβός, σιωπῶν, Θεογν. 669, 'Ηρόδ. 1. 85, πρβλ. Δημ. 292. 6· ῥήτωρ 'Αντιφάν. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 14· ἐντονώτερον τοῦ **ἀναύδος** (ὃ ἴδε), 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Γ', 1098· μετὰ γεν., ἀφ. τῆσδε τῆς ἀρᾶς, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ αὐτήν, Σοφ. Ο. Κ. 865: —'Επίρρ. **-νως**, αὐτόθι 131· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἄφωνα σημανοῦσιν .. ὡς .. Αἰσχύλ. Πέρσ. 819. **2)** ἄφωνα (ἐνν. γράμματα), τὰ σύμφωνα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φωνοῦντα ἢ φωνήεντα·—ἄφωνα καὶ φωνοῦντα Εὐρ. 'Αποσπ. 582· τοῖς .. ἄλλοις φωνήεσί τε καὶ ἀφώνοις Πλάτ. Κρατ. 393D· ἀλλ' ἐν Φιλήβῳ 18C, ὁ Πλάτ. φαίνεται διαιρῶν τὰ σύμφωνα εἰς **ἄφωνα** καὶ **ἄφθογγα**· ἄφθογγα δὲ εἶναι τὰ παρ' ἡμῖν ἄφωνα, καὶ ἄφωνα τὰ παρ' ἡμῖν ἡμίφωνα (φωνήεντα μὲν οὔ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα), πρβλ. Κρατ. 424C· οὕτως ὁ 'Αριστ. (Ποιητ. 20, 3) διαιρεῖ τὰ γράμματα εἰς **φωνήεντα, ἡμίφωνα** καὶ **ἄφωνα**, πρβλ. Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 14· βραδύτερον ἐπεκράτησεν ὡς τὸ γενικὸν ὄνομα διὰ τὰ μὴ φωνήεντα ἡ λέξις **σύμφωνα**

μετὰ τῶν ἀνωτέρω ὑποδιαιρέσεων. **II.** ὁ ἄνευ διαθήκης, αἱ δέ τίς κα τῶν καρπιζομένων ἄτεκνος, ἄφωνος ἀποθάνει, τᾶς πόλιος πᾶσαν τὰν ἐπικαρπίαν ἦμεν Πίναχ. Ἡρακλεωτ. I_{153}.

ἀ-φώρατος, ον, ὁ μὴ συλληφθείς, μὴ ἀνακαλυφθείς, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 211C.—Ἐπίρρ. **-τως** Φίλων 2. 521.

ἀφωρισμένως. ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀφορίζω,** χωρίς, ἰδιαιτέρως, χωριστά, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 32, κ. ἀλλ.

ἄ-φως, ωτος, ἐστερημένος φωτός, Εὐστ. 968. 48.

ἀ-φώτιστος, ον, ὁ μὴ πεφωτισμένος, σκοτεινός, ἀμαυρός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 164. **2)** παρ' Ἐκκλ. ὁ μὴ βαπτισθείς.

ἀχά. ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἠχέω, ἰαχή.**

Ἀχαία, Ἰων. **Ἀχαιή,** ἡ. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδ. 5. 61· «Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν» Ἡσύχ.· ἄλλοι γράφουσιν **Ἀχαιά,** Ἐλμσλ. Ἀχ. 709.) **II.** ἴδε ἐν λ. **Ἀχαιός.**

Ἀχαιικός, ή, όν, (Ἀχαιὸς) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἀχαιούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 184. 624, Εὐρ.

ἀχαιίνη, ἡ, εἶδος μεγάλου ἄρτου κατασκευαζομένου ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμοφόρια, Σῆμος παρ' Ἀθην. 109F.

Ἀχαιίς, ίδος, ἡ, ἡ Ἀχαιική, μετὰ τοῦ γαῖα ἢ ἄνευ αὐτοῦ, Ἰλ. Α. 254., Γ. 75, κτλ. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή) Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ Ἰλ. Β. 235, κτλ.· ὡσαύτως **Ἀχαιιάς, άδος,** Ἰλ. Ε. 424, κτλ.·— ὁ τύπος **Ἀχαΐς** φαίνεται μεταγενέστερος.

ἀχαΐνης ἔλαφος [ῐ], ὁ, διετὴς ἔλαφος, ἕνεκα τῶν εἰς ὀξὺ ληγόντων κεράτων αὐτῆς (**ἀκίδες,** πρβλ. **ἀκαχμένος**), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 5, 8· ὡσαύτως καὶ θηλ. **ἀχαΐνη,** αὐτόθι 2. 15, 9· ἐν γένει ἔλαφος, Βαβρ. 95. 87·— ὁ ποιητ. τύπος **ἀχαιινέη** παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 175, Ὀππ. Κ. 2. 426 (ὁ Sundeval θεωρεῖ τὴν λέξιν = **ἀχαιικός**).

ἀχαιόμαντις, εως, ὁ, πληθ. **ἀχαιομάντεις·** «οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ» Ἡσύχ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Ἀχαιός, ά, όν, ὁ ἐξ Ἀχαΐας, Λατ. Achivus, Ὅμ., κλ.· ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ., **1) Ἀχαιοί,** οἱ, παρ' Ὅμ. ἀντὶ τοῦ **Ἕλληνες** ἐν γένει, κυρίως δὲ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι, Παυσ. 7. 1. **2) Ἀχαΐα,** ἡ, ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. κλ., ἀλλ' ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους περιελάμβανεν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, πλὴν τῆς Θεσσαλίας.

Ἀχαϊστί, ἐπίρρ. Χρ. Σιβυλλ. παρὰ Φλέγοντι ἐν Μυλλέρου Ἑλλ. Ἱστορ. Ἀποσπ. τ. III, σ. 620.

ἀ-χάλαζος, ον, ἄνευ χαλάζης, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 369.

ἀ-χάλαστος, ον, ὁ μὴ χαλαρούμενος, Γρηγ. Νύσσ.

ἀ-χαλέπως, ἐπίρρ., ἄνευ δυσκολίας, Matth. Vett. σ. 92.

ἀ-χᾰλῑνᾰγώγητος, ον, = τῷ ἑπομ., Εἰρηναῖος.

ἀ-χάλῑνος, ον, ἄνευ χαλινοῦ, στόμα Εὐρ. Βάκχ. 385, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 383, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838, Πλάτ. Νόμ. 701C· ἀχ. ὑπ' ἀργύρου, ὅ ἐ. ὁ μὴ διαφθαρεὶς διὰ δώρων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 855. 7.—Ἐπίρρ. **-νως** Κύριλλ.

ἀ-χᾰλίνωτος [ῐ], **ον,** ὁ μὴ ἔχων χαλινόν, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ χαλιναγωγήσῃ, ἵππους Ξεν. Ἱππ. 5. 3· στόμα Ἀνθ. Π. 11. 177· ἀνάγκαι Ὀρφ. Ὕμν. 55. 13.

ἀ-χάλκεος, ον, ὁ ἄνευ χαλκοῦ, «ἀπένταρος» τοὔνεκα νῦν φεύγεις πενίης τὸν ἀχάλκεον οὐδὸν (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ χάλκεος οὐδός) Ἀνθ. Π. 11. 403.

ἀ-χάλκευτος, ον, ὁ μὴ κατασκευασθείς, σφυρηλατηθεὶς ἐκ μετάλλου, πέδαι Αἰσχύλ. Χο. 493, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 640.

ἀχαλκέω, (χαλκοῦς) εἶμαι ἄνευ χαλκοῦ, «χωρὶς πεντάρα», πάμπτωχος, Ἀνθ. Π. 11. 154.

ἀ-χαλκής, ές, ἄνευ χαλκοῦ, ὅπλα Τρυφ. 87.

ἄ-χαλκος, ον, ἄνευ χαλκοῦ, ἄχαλκος ἀσπίδων, δηλ. ἄνευ χαλκῶν ἀσπίδων, Σοφ. Ο. Τ. 190·— ἄνευ χρημάτων, ἄχαλκος καὶ ἄρραβδος καὶ μονοχίτων Γρηγ. Ναζ.

ἀχάνη, ἡ, Περσικὸν (ὡσαύτως Βοιωτικὸν) μέτρον = πρὸς 45 μεδίμνους Ἀριστοφ. Ἀχ. 108, 109. **2)** κίστη, κιβώτιον, Φανόδημ. ἐν Ἀποσπ. 25, Πλουτ. Ἄρατ. 6· — ἴδε Πολυδ. Γ', 164 κἑξ. [ᾰχᾱνη, Ἐλμσλ. Ἀχ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἀ-χᾰνής, ές, (χάσκω, χανεῖν) «ἄφθογγος. μὴ ἀνοίγων στόμα» (Ἡσύχ.)· ἀχανὴς ... ἄφωνος Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 25, Πολύβ. 7. 17, 5, Λουκ. Ἰκαρομ. 23: — ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29, δι' ἀχανοῦς, διὰ μέσου στενοῦ ἀνοίγματος. **II.** (α εὐφων.) χάσκων, κρημνὸς Τίμαι. ἐν Ἀποσπ. 28· ἴδε Οὐύττεμβ. 2. 76C· χάσμα Παρμεν. 18: — τὸ ἀχανές, τὸ ἄπειρον κενόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16· «ἀχανές· τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον, ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου» Α. Β. 28, 28. **2)** καθόλου, μέγας, πολύς, ἄμετρος, στράτευμα Πλούτ. 2. 866A· πέλαγος ὁ αὐτ. Κικ. 6.

ἀ-χαρακτήριστος, ον, ὁ στερούμενος ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων ἢ χαρακτηριστικῶν, Ἐπιφάν.

ἀ-χάρακτος, ον, ὁ μὴ κεχαραγμένος, Νόνν. Δ. 13. 84., 16. 158, κτλ.

ἀ-χᾰράκωτος, ον, ὁ μὴ κεχαρακωμένος, ὁ ἄνευ χαρακωμάτων, Πολύβ. 10. 11, 2, Πλουτ. Μάρ. 20.—Ἐπίρρ. **-τως** Ἀππιαν. Ἐμφ. 3. 70.

ἀχᾰριότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις χάριτος, εὐήθεια, μωρία, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος **Χαριμόρτης,** Πολύβ. 18. 38, 2 (Λοβ. **ἀγριότητα**).

ἄ-χαρις, ὁ, ἡ, **ἄχαρι,** τό, γεν. **-ιτος,** ἄνευ χάριτος ἢ θελγήτρων, μὴ ἔχων χάριν, συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι Θέογν. 496· ἐπὶ ἀνήβου, ἀνηλίκου κορασίου, Σαπφὼ 38. **2)** δυσάρεστος, οὐχὶ εὐάρεστος, οὐδὲν ἄχαρι παθέειν Ἡρόδ. 2. 141., 6. 9· πρός τινος 8. 143· οὐδὲν ἄχ. παριδεῖν τινι 1. 38, 108· ἐνδιδόναι οὐδὲν ἄχ. 7. 52· ἰδίως κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ ὀλεθροῦ δυστυχήματος, ἄχ. συμφορὴ 1. 41., 7. 190· τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχ. 8. 13· βίος οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβὴν Ἀριστοφ. Ὄρν. 156. **II.** μὴ γνωρίζων χάριν, οὐκ εὐγνώμων, Λατ. ingratus, ἄχ. τιμή, ἀξίωμα μὴ παρέχον ἱκανοποίησιν, Ἡρόδ. 7. 36· χάρις ἄχαρις, χάρις μὴ ἐπισύρουσα εὐγνωμοσύνην, Αἰσχύλ. Πρ. 545, Ἀγ. 1545· κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο Εὐρ. Ι. Τ. 566· πρβλ. **ἀχάριστος, ἀχάριτος.**

ἀχᾰριστέω, εἶμαι ἀχάριστος, δεικνύω ἀχαριστίαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 2, Πλουτ. Φωκ. 36. **2)** = **οὐ χαρίζομαι,** τινι Πλάτ. Συμπ. 186C. **3)** Παθ., ὑφίσταμαι ἀχαριστίαν παρά τινος, ἐπὶ τοσοῦτον ἀχαριστεῖσθαι παρ' αὐτῶν Πολύβ. 23. 11, 8.

ἀχᾰριστία, ἡ, ἔλλειψις εὐγνωμοσύνης, ἀγνωμοσύνη, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7· εἰς ἀχ. ἄγειν Δημ. 330. 14. **2)** ἔλλειψις χάριτος, τραχύτης, ἀγροικία, Πλάτ. Πολ. 411E.

ἀχάριστος, ον, (χᾰρίζομαι) ἄχαρις, δυσάρεστος, οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις Ὀδ. Θ. 236· ἀνώμαλ. συγκρ., δόρπου **ἀχαρίστερον** (ἀντὶ **-ιστότερον**) Ὀδ. Υ. 392· ἄνευ χάριτος ἢ θελγήτρων, οὐκ ἀχάριστα λέγειν Ξεν. Ἀν. 2. 1, 13· πρβλ. τὸ ἑπόμ.· ἀχ. ἐπιμέλημα, ἐργασία, φροντὶς μὴ ἐπισύρουσα εὐγνωμοσύνην, ὁ αὐτ. Οἰκ. 7. 37. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἄχαρις, οὐχὶ εὐμενής, δυσμενής, Θέογν. 839. **2)** ἀγνώμων, ἀχάριστος, Ἡρόδ. 1. 90, Ξεν., κτλ.· δῆμος Ἡρόδ. 5. 91· προδότας Εὐρ. Ἴων 880, πρβλ. Μήδ. 659· ἀχ. πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 14· τινι Εὐρ. Ἑκ. 140· σπείρων εἰς ἀχάριστα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 816. 14. **3)** Παθ., ὁ μὴ λαβὼν χάριν, ὁ μὴ ἀνταμειφθείς, Λυσ. 162. 34· οὐκ ἂν ἀχαρίστως μοι ἔχοι πρός τινος Ξεν. Ἀν 2. 3, 18.—Ἐπίρρ. **ἀχαρίστως,** μετ' ἀχαριστίας, ἀχαρίστως ἀποπέμψαι ἄνδρας εὐεργέτας ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 7, 23· ἀχαρίστως ἕπεσθαι, δυσαρέστως, δυστρόπως, Ξεν. Κύρ. 7. 4. 14· οὐχὶ μετὰ χάριτος, μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενος Ἰσοκρ. 8E. Πρβλ. **ἄχαρις, ἀχάριτος.**

ἀχαριτό-γλωσσος, ον, μὴ ἔχων χάριν ἐν τῷ λέγειν, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 358.

ἀχάρῑτος, ον, = **ἀχάριστος,** ὁ μὴ ἔχων χάριν, Πλουτ. Σόλ. 20: — παρ' Ἡρόδ. ὡς τὸ **ἄχαρις** κατ' εὐφημ., παθήματα ἀχάριτα ἐόντα Ἡρόδ. 1. 207. **2)** ἀγνώμων, ἀχάριστος, δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτώτατον ὁ αὐτ. 7. 156· χάρις ἀχάριτος, ὡς τὸ ἄχαρις, Εὐρ. Φοιν. 1757· καὶ ἀχάριτον διωρθώθη ὑπ' Ἐλμσλ. χάριν τοῦ μέτρου, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 42.

Ἀχαρναί, ῶν, αἱ, διάσημός τις δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Θουκ. 2. 19 κἑξ.: — **Ἀχαρνεύς, έως,** ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, πληθ. **Ἀχαρνεῖς** — **Ἀχαρνῆς,** μία ἐκ τῶν Κωμῳδ. τοῦ Ἀριστοφάνους· ποιητ. **Ἀχαρνηΐδαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 322.—Ἐπίθ. **Ἀχαρνικός, ή, όν,** αὐτόθι 180. — Ἐπίρρ. **Ἀχαρνῆσι,** ἐν Ἀχαρναῖς, Λουκ. Ἰκαρομ. 18· **Ἀχαρνῆθεν,** ἐξ Ἀχαρνῶν, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 18.

ἀχαρνώς, ῶ, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος = **ὀρφώς·** «ἀχαρνὼς καὶ ὀρφὼς ὁ αὐτός. Καλλίας Κύκλωψιν» Α. Β. 474· **ἄχαρνος** παρ' Ἀθην. 286B· **ἀχάρνας** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 19, 7· γεν. **ἀχάρνου** αὐτόθι 2. 27·— ὡσαύτως **ἀχάρνα** καὶ **ἀχέρλα,** ὀνόματα ἰχθύων παρ' Ἡσυχ.

ἀ-χάσμητος, ον, ἄνευ χασμωδίας, Εὐστ. 919. 35·— ὡσαύτως **ἀχασμώδητος, ον,** Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 544.

ἀχάτης, ου, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Θεόφρ. π. Λίθ. 31, Διον. Π. 1075. [ᾰχᾱ-]

ἀ-χαύνωτος, ον, ὁ μὴ χαυνωθείς, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 548.

Ἀχέα (= **Ἀχαία**;) ἐπίθ. Δήμητρος, Ἐπιγρ. Θεσπιῶν, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 191.—Ἴδε **Ἀχαία.**

ἀχεδών, Δωρ. ἀντὶ **ἠχεδών,** Μόσχ.

ἄχει, ἢ **ἄχι,** τό, ἡ χλόη λειμῶνος (Ἑβραϊκὴ ἢ ἴσως Αἰγυπτ. λέξις), ἴδε Sturz. Μακ. Διάλ. σ. 88.

ἀ-χείμαντος, ον, ὁ μὴ χειμαινόμενος, ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαὶ Ἀλκαῖος 46, Βακχυλ. Ἀποσπ. 65 [Β. 39]· οὕτως **ἀχείμαστος, ον,** Ἡσύχ.· **ἀ-χείματος, ον,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 135· **ἀ-χείμερος, ον,** Ἄρατ. 1121· **ἀ-χείμων, ον,** γεν. **ονος,** Νόνν. Δ. 1. 142.

ἄ-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ χειρῶν, Πλουτ. 2. 798A: — ἐντεῦθεν, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, Συνέσ. 308C. Πρβλ. **ἄχειρος.**

ἀ-χειρᾰγώγητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ χειραγωγήσῃ, δυσμαθής, δυσδίδακτος, Κύριλλ. Ἀλ.

ἀ-χειράπτητος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῆς χειρός, ἐσφ. γρ., Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. σ. 330, ἔνθα διορθωτέον **ἀχείραπτος.**

ἀ-χειρής, ές, = **ἄχειρ,** Βατραχομ. 298, ἐν τῷ πληθ. **ἀχειρέες,** ἐπὶ τῶν καρκίνων.

ἀχειρί, ἐπίρρ., ἄνευ χειρῶν, ταῖς πύλαις ἀχειρὶ καὶ αὐτοματὶ αἴρεσθαι ἐπιτρέπομεν Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 271D.

ἀ-χειρία, ἡ, ἔλλειψις χειρῶν, ἀδεξιότης, Ἱππ. 446. 22.

ἀ-χειρίδωτος, ον, ὁ ἄνευ χειρίδων, χωρὶς «μανίκια», περὶ τῶν Σπαρτιατικῶν χιτώνων, Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. 2. 10.

ἀ-χειρόγραφος, ον, μὴ γεγραμμένος διὰ χειρός, Βυζ.

ἀ-χειρόκλωστος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρῶν κεκλωσμένος, Βυζ.

ἀ-χειρομίαντος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρὸς ἢ διὰ τῆς ἀφῆς μιανθείς, Ἐκκλ.

ἀ-χειρόπλαστος, ον, = τῷ ἑπομ., Κύριλλ. Ἱεροσολ.

ἀχειρόπλοκος, ον, ὁ μὴ πλεχθεὶς διὰ χειρῶν, στέφανος Ἰωσ. Ὑμνογρ. ἐν Μί. Πατρ. Ἑλλ. τ. 105, σ. 1021.

ἀ-χειροποίητος, ον, ὁ μὴ διὰ τῶν χειρῶν πεποιημένος, ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ ἀγαλμάτων, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 58, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 1, Ἐκκλ.· ἀχειροποίητος περιτομή, δηλ. πνευματική, Ἐπιστ. π. Κολ. β', 11.—Ἐπίρρ. **-τως,** Κύριλλ.

ἄ-χειρος, ον, = **ἄχειρ,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 5, 7· τὰ ἄχειρα, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45.

ἀ-χειρότευκτος, ον, (τεύχω) = **ἀχειροποίητος,** Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἐκκλ.

ἀ-χειρότμητος, ον, ὁ μὴ τμηθεὶς διὰ τῆς χειρός, Ἐκκλ.

ἀ-χειροτόνητος, ον, μὴ ἐκλεχθείς, Γραμμ. 2) μὴ χειροτονηθείς, Ἐκκλ.

ἀ-χείρωτος, ον, ὁ μὴ χειρωθείς, μὴ ὑποταχθείς, Θουκ. 6. 10, Διόδ. 5.15. II. ἀχ. φύτευμα, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Σοφ. Ο. Κ. 698· ὁ Πολυδ. Β,' 158 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ἀχειρούργητον, «ἀχείρωτον δὲ Σοφοκλῆς εἴρηκε τὸ ἀχειρούργητον», ὅ ἐ. **αὐτοφυές,** μὴ φυτευθὲν ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχελωΐδες (ἐνν. **νῆσοι**), αἱ, νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 866.

Ἀχελῷος, ποιητ. **Ἀχελώϊος,** ὁ, ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὁ γνωστότατος δ' ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ῥέων διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἤδη καλούμενος **Ἀσπροπόταμον,** Ἰλ. Φ. 194, Ἡσ. Θ. 340· ἕτερος ἐν Φρυγίᾳ, Ἰλ. Ω. 616· ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβων 434. II. παρὰ μεταγ. ποιητ. ἐσήμαινε πάντα ποταμὸν (πρβλ. **Ἄναυρος**), ἢ ἐν γένει τὸ ὕδωρ, Εὐρ. Βάκχ. 625, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 427C, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 866· οὕτως Οὐεργίλ. Acheloïa pocula, πρβλ. Ἐφορ. 27, Λοβ. Ἀγλαόφαμ. 2. 883.

ἄχερδος, ἡ, σπανιώτερον ὁ (Θεόκρ. 24. 88)· ἄγριός τις ἀκανθώδης θάμνος, ὃν μετεχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν φρακτῶν, ἴσως εἶδος ἀγρίας ἀχράδος, ἀγριαπιδιᾶς, Ὀδ. Ξ. 10, Σοφ. Ο. Κ. 1596, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 32.

Ἀχερδούσιος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **Ἄχερδος,** ὡς εἰ ἦν ὄνομα δήμου τινός, ἰσχυρογνώμων, μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην Ἀχερδούσιος Κωμικὸς ἐν τοῖς Ἀποσπ. τοῦ Meineke 4. σ. 621· πρβλ. **ἀχραδούσιος.**

Ἀχερόντειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, ναῦς Καλλ. Ἀποσπ. 110· ὡσαύτως **Ἀχερόντιος** Εὐρ. Ἄλκ. 444, Ἀριστοφ. Βάτρ. 471· καὶ **Ἀχερούσιος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1160· θηλ. **Ἀχερουσιάς, άδος,** Ξεν. Ἀν. 5. 10, 2, Πλάτ. Φαίδων 113A.

ἀχερωΐς, ίδος, ἡ, ἀλλαχοῦ καλουμένη **λεύκη,** Ἰλ. Ν. 389., Π. 482· (ἐκ τοῦ **Ἀχέρων,** διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἐκομίσθη ἐκ τοῦ κάτω κόσμου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. 5. 14, 2· πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 13, Ἀχ. ὄχθαι): «τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ» Ἁρπ. ἐν λέξει **λεύκη.**

Ἀχέρων, οντος, ὁ, (ἄχος) ποταμὸς τῶν στεναγμῶν, (πρβλ. **Κωκυτός**), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ κάτω κόσμου, Ὀδ. Κ. 513, πρβλ. Ἀποσπ. ἐν Valck. Diatr. σ. 17. II. ὄνομα ποταμοῦ ἐν Θεσπρωτίᾳ, Θουκ. 1. 46· καὶ ἄλλου ἐν Καμπανίᾳ, πρβλ. Στράβωνα 243, κτλ.

ἀχέται· «τεττίγων εἶδος οἱ καλούμενοι ἀχέται, διαιροῦνται δὲ ὑπὸ τὸ διάζωμα καὶ ἔχουσιν ὑμένα φανερόν· μεγάλοι δέ εἰσιν, ᾄδουσι» Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 7.

ἀχέτας, ἢ **ἀχέτᾱ,** Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἠχέτης,** ὃ ἴδε.

ἀχεύω, καὶ **ἀχέω,** (ἴδε **ἄχγω**), ῥήματα Ἐπικ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. στενάζων, αἰάζων, οἰμώζων, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Ἰλ. Ι. 612, Ὀδ. Β. 23· κεῖτ' ἀχέων Ἰλ. Β. 724· ἀχέουσά περ ἔμπης Ὀδ. Ο. 362· μετ' αἰτ., κῆρ ἀχέων, θλιβόμενος ἐνδομύχως, Ἰλ. Ε. 399· θυμὸν ἀχεύων αὐτόθι 869. Σ. 461, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 397· μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πυκινόν περ ἀχεύων Ὀδ. Λ. 88, πρβλ. Η. 139· μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, τῆς ἀχέων, θλιβόμενος δι' αὐτήν, Ἰλ. Β. 694., Σ. 446· Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων Ὀδ. Π. 136· οὕτως ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων Ἰλ. Υ. 298· τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων Ὀδ. Φ. 318· μεταγεν., ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 643. II. Ἐκ √ΑΧ παρήχθησαν διάφοροι τύποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρ' Ἐπ. ποιηταῖς. 1) μεταβατικῶς, λυπῶ, δυσαρεστῶ, ἐνοχλῶ, θλίβω, ἀόρ. β' μετ' ἀναδιπλασμ. **ἤκαχε** (ἀλλὰ μετοχ. **ἀκαχών,** ἀμετ., θλιβόμενος λυπούμενος, Ἡσ. Θ. 868): ἐντεῦθεν πάλιν ἐσχηματίσθη ἐνεστ. μετ' ἀναδιπλασμ. **ἀκαχίζω:** ὡσαύτως δὲ καὶ μέλλ. μετ' αναδιπλασ. **ἀκαχήσω:** ἀόρ. α' **ἀκάχησα:** — Σύνταξις: μετ' αἰτ. προσώπ. μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἰλ. Π. 822, πρβλ. Ὀδ. 427· ἐμὲ μεγάλως ἀκαχίζεις αὐτόθι 432· μετὰ μετοχ. τροπικῆς, θανὼν ἀκάχησε τοκῆας, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, Ἰλ. Ψ. 223· ἤκαχ' ἀποφθιμένη Ὀδ. Ο. 357· ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 286. 2) Παθ. **ἄχομαι, ἄχνυμαι, ἀκαχίζομαι·** προστ. **ἀκαχίζεο, -ίζευ·** πρκμ. **ἀκάχημαι,** γ' ἑνικ. **ἀκάχηται** Ἐπ. γ' πληθ. **ἀκηχέδαται** (μετὰ διαφόρου γραφ. **ἀκηχέαται** ὅ ἐ. **ἀκήχηνται**) Ἰλ. Ρ. 637· ὑπερσυντ. **ἀκαχείατο** Μ. 179· προστακτ. **ἀκάχησο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1324· ἀπαρεμφ. **ἀκάχησθαι·** μετοχ. **ἀκαχήμενος** (τονίζεται ὡς ἐνεστ.), Ἐπικ. ὡσαύτως **ἀκηχεμένη** Ἰλ. Ε. 364· **ἀκηχέμεναι** Σ. 29· ἀόρ. β', γ' πλ. **ἀκάχοντο,** εὐκτ. **ἀκαχοίμην, -οιτο, -οίμεθα** Ὁμ.· μεταγεν. ἀόρ. α' **ἀχνυνθέντι** Ἀνθ. Π. 6. 343: — Σύνταξις: ἀπολ., ἄχομαι Ὀδ. Σ. 256., Τ. 129· ἄχνυται Ἰλ. Σ. 62· **ἀχνύμενος,** ὡς τὸ ἀχέων ἢ ἀχεύων, Α. 103, 241, κτλ.· ἀχνυμένη κραδίη Ω. 584· οὕτω καὶ ἀχνύμενος κῆρ Η. 428, 431, κτλ.· ἀκαχήμενος ἦτορ Ὀδ. Ι. 62, κτλ.· ἀκηχεμένη θυμὸν Ἰλ. Σ. 29· ἀκαχείατο θυμὸν Μ. 179· σπανίως μετὰ δοτ. ἀκαχίζεο θυμῷ Ζ. 486· ὡσαύτως, κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, ἄχνυτο.. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ζ. 524., Ξ. 38:—μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, λυποῦμαι διά τι· ἐνίοτε μετὰ μετοχ., ἀχνύμενός περ ἑταίρου Θ. 125· ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος Ω. 550, κτλ.· σεῖο.. ἀχνύμεθα φθιμένοιο Ὀδ. Λ. 557, πρβλ. Ξ. 376, Ἰλ. Π. 16· σπανίως μετὰ δοτ., οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην Ὀδ. Α. 236· καὶ ἀχνυμένη περὶ παιδὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 77· βραδύτερον μετ' αἰτ., θρηνῶ, τόδ' ἄχνυμαι Πινδ. Π. 7. 18· ἀχνύμενος μόρον Ἀντιγόνης Σοφ. Ἀντ. 627· τὸ αἴτιον τῆς λύπης δύναται ὡσαύτως νὰ ἐκφρασθῇ καὶ κατὰ μετοχ., ὁρόων ἀκάχημαι Ὀδ. Θ. 314, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 637· μή τι θανὼν ἀκαχίζεο Ὀδ. Θ. 314, πρβλ. Κ. 133. Πάντες οἱ τύποι τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι Ἐπ., μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., ἐν Σοφ. ἔνθ' ἄνωτ.· οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

ἀχέω [ᾰ], παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ **ἰαχέω,** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 479, Εὐρ. Φοίν. 1523. Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλογ. ἐν λέξει.

ἀχέω [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ **ἠχέω** (ὃ ἴδε).

ἄ-χηλος, ον, ὁ μὴ ἔχων χηλήν, δηλ. σχιστὸν ὄνυχα, δύο γένη ζῴων, τὸ μὲν κερασφόρον καὶ δίχηλον, τὸ δὲ ἄκερόν τε καὶ ἄχηλον Γαλην. 2. 431.

ἀ-χήλωτος, ον, ὁ μὴ ἐσχισμένος ὡς χηλή, Ἀρχ. Μαθημ. 73D.

ἀχήν, ὁ, ἡ, **ῆνος,** «ἀχῆνες· πένητες» Ἡσύχ., πτωχός, ἐνδεής, Θεόκρ. 16. 33, (ἴδε ἐν λ. **ἄχγω**) [ᾱ Meineke Θεόκρ. ἔνθ' ἄνωτ.· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τύπον **ἠχὴν** ἂν καὶ ἡ λέξις **ἀχηνία** ἔχει ᾰ].—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 626.

ἀχηνία, ἡ, ἔνδεια, ἀνέχεια, ἔλλειψις, χρεία, χρημάτων Αἰσχύλ. Χο. 301· φίλων ἀχηνία Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 91· ὀμμάτων ἀχηνίαις, ἐλλείψει ζώντων ὀμμάτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 419.

ἀχηρής, ές, (ἀχέω) = **ἀχθηρής,** Σουΐδ.

ἀχθεινός, ή, όν, (ἄχθος) φορτικός, ἐπαχθής, καταθλιπτικός, «βαρετός», ἐπὶ προσώπων, Εὐρ. Ἱππ. 94· ἐπὶ πραγμάτων, ὁ αὐτ. Ἑκ. 1240, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1: — Ἐπίρρ. **-νῶς,** δυσαρέστως, οὐκ ἀχθεινῶς ἑώρα ὁ τῶν Βυζαντίων δῆμος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 8, 27.

ἀχθέω, βαρύνω, καταθλίβω, καταπονῶ, τινὰ Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13. 2) ἀμεταβ., καταθλίβομαι, αὐτόθι 2· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀχθήσας.**

ἀχθηδών, όνος, ἡ, βάρος, φορτίον, ἀχθ. κακοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 26. 2) μεταφ., λύπη, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, ἀνία, δυσθυμία, Θουκ. 2. 37, Πλάτ. Νόμ. 734A· ἐρέσθαι τινὰ δι' ἀχθηδόνα, χάριν ἐνοχλήσεως, διὰ «πείραγμα», Θουκ. 4. 40· πρὸς ἀχθηδόνα μου, μετ' ὀργῆς ἐναντίον μου, Λουκ. Τόξ. 9. (Ἐκ τοῦ **ἄχθος,** ὡς τὸ **ἀλγηδὼν** ἐκ τοῦ **ἄλγος,** πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 419C.)

ἀχθηρής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

ἀχθηρός, όν, ἀνιαρός, ἐνοχλητικός, βαρύς, ἐπαχθής, Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1· ἀλλαχοῦ ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀχθεινός.**

ἀχθηφορέω, = **ἀχθοφορέω,** Λοβ. Φρύν. 680.

ἀχθίζω, μέλλ. **-σω,** φορτώνω, Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας Βαβρ. 8. 1.

ἄχθομαι, παθ., μέσ. μέλλ. **ἀχθέσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 865, 1441, Ὄρν. 84, Πλάτ. Πολ. 603E, Ἱππ. Μείζ. 292E (μετὰ διαφ. γραφ. **ἀχθήσομαι**)· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ **ἀχθεσθήσομαι,** Ἀνδοκ. 26. 7, Πλάτ. Γοργ. 506C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 10 **(συν-)** Αἰσχίν. 88. 23· πρκμ. **ἤχθημαι** Λυκόφρ. 827· ἀόρ. **ἠχθέσθην** Ἡρόδ. 2. 103, Αἰσχύλ. Πρ. 390, Θουκ. (ἴδε ἐν λ. **ἄχγω**). Βαρύνομαι διὰ φορτίου, φορτώνομαι, ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, ἐφορτώθη πρὸς ἀπόπλουν, Ὀδ. Ο. 457· μετὰ γεν., τράπεζα τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη Ξενοφάν. 1. 10· μετὰ δοτ., ἐλάτην.. ἀχθομένην ὄζοις Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1191. II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ ψυχικοῦ ἄχθους, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, δυσθύμως ἔχω, στενοχωροῦμαι: — Σύνταξις: ἀπόλ., ἤχθετο γὰρ κῆρ Ἰλ. Λ. 274, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 390· ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη (συντάσσ. ὡς τὸ ἀσμένῳ, βουλομένῳ ἐστί), Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· ὡσαύτως ἀχθομένην ὀδύνησι Ἰλ. Ε. 354· ἀλλ' ἄχθ. τινι, ἐπί τινι ἢ ἐναντίον

προσώπου τινός, Ἡρόδ. 2. 103., 3. 1, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 62, Εἰρ.119, Θουκ. 6. 28, κτλ.· μή μοι ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ Πλάτ. Ἀπολ. 31Ε· ὡσαύτως, ἐπί τινι Ξεν. Ἑλλ.7.1, 32, κτλ.· ἐπί τινος Πλάτ. Παρμ.130Δ· περί τινος Ἡρόδ. 8. 99· ὑπέρ τινος Ἀριστοφ. Λυσ. 10, Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε· διά τινα Ἰσοκρ. 236C: — ὡσαύτως μετ' αἰτ., λίην ἄχθομαι ἕλκος Ἰλ. Ε. 361· οὕτω μετ' οὐδετέρ. ἐπιθ., τοῦτο Ξεν. Ἀν 3. 2, 20· μεῖζον Πλάτ. Συμπ. 216C· μετὰ γεν., τῆς οἰκίας Πλουτ. Ποπλ. 10: — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἢ τοῦ ὑποκειμένου, ὡς οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον Σοφ. Φ. 671, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 234. Θουκ. 1. 92, κτλ., ἢ τοῦ ἀντικειμένου, ἤχθετο δαιναμένους, ὅτι ἐνικῶντο, Ἰλ. Ν. 353· Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 7· ἀλλ' ἡ μετοχὴ τοῦ ἀντικειμένου τίθεται ὡσαύτως κατὰ γεν., οὐδὲν ἤχθετο αὐτῶν πολεμούντων Ξεν. Ἀν.1.1, 8, πρβλ. Θουκ.1. 95· καὶ ἐνίοτε μετὰ δοτ., ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι Πλάτ. Μένων 99Ε: — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἄχθ. εἰ .., ἢ ἦν .., Εὐρ. Ι. Α. 1414, Θουκ. 8. 109, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292Ε· ἧττον συχνῶς, ἄχθ. ὅτι .., Ἀριστοφ. Πλ. 899, Ξεν. Κύρ. 3. 3,13, Πλάτ. Πολ. 549C.

ἄχθος, εος, τό, (ἄχθομαι) βάρος, φορτίον, Ἰλ. Μ. 433, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 690, Τυρταῖος 4, κτλ.· ἄχθεα δυνατώτερα φέρειν, ἐπὶ καμήλων, Ἡρόδ. 3. 102, πρβλ. 1. 80, Ἀριστοφ. Βάτρ. 9, Θουκ. 4.115· ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον Αἰσχύλ. Πρ. 352, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1116· ἄχθος ἀρούρης, βάρος τῆς γῆς, ἐπὶ ὀκνηρῶν καὶ ἀχρήστων ἀνθρώπων, Λατ. pondera terrae, fruges consumere nati, Ἰλ. Σ. 104, Ὀδ. Υ. 379, κτλ.· οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι, περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί Σοφ. Ἠλ. 1242· οὕτω, γῆς ἄλλως ἄχθη Πλάτ. Θεαίτ.176D· ἀλλὰ φίλτατον ἄχθος Εὐρ. Ρῆσ. 377. **II.** βάρος, θλῖψις, λύπη, χάρμα καὶ ἄχθος Ἡσ. Ἀσπ. 400· ἀπὸ φροντίδος ἄχθος .. βαλεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 165· λύπης ἄχθος Σοφ. Ἠλ. 120· φέρειν ἄχθη κακῶν Εὐρ. Ι. Τ.710: — ἀπολ., βάρος, ταλαιπωρία, θλῖψις, λύπη, ἀδημονία, Πινδ. Ν. 6. 99, Τραγ., κτλ.· ἄχθος φέρειν, φέρω ἢ προξενῶ ἄχθος, Ξεν. Ἐπιστ.1,4.

ἀχθοφορέω, φέρω ἄχθη, βάρη, φορτία, Πολύβ. 4. 32,7, Πλουτ. Μάρ. 13· εἶμαι φορτωμένος, ἡ κοιλία Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388. **2)** φέρω ὡς φορτίον, τι Ἀνθ. Π.7. 468, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ.1102.

ἀχθοφορία, ἡ, τὸ ἀχθοφορεῖν, βαρῶν Πλούτ. 2. 1130D· πᾶσα βαρεῖα πίεσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829: — οὕτως, **ἀχθοφόρημα,** τό, Νικήτ. Χρον. 40C· **-φορικός, ή, όν,** κατάλληλος πρὸς τὸ φέρειν βάρη ἢ ἀνήκων εἰς ἀχθοφορίαν, Βασίλ.

ἀχθο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων φορτία, κτήνεα Ἡρόδ.7.187· ὑποζύγια Διον. Ἀλ.1. 85, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἀχθοφόρος, Τουρκ. «χαμάλης», Γέλλ. 5. 3.

ἄχι (= ἦχι) Δωρικῶς, κατὰ Διονύσιον. Ἴδε G. Meyer Griech. Gram. σ. 316, σημ. 2.

ἀχί, ἴδε **ἀχεί.**

Ἀχίλλειος, α, ον, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐρ., κτλ.· ποιητ. **Ἀχιλλεῖος** Θεόκρ. 29. 34: Ἰων. **Ἀχιλλήιος** Ἡρόδ. 4. 55, 76· ἐν χρήσει ἐν λυρικοῖς χωρίοις παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 164), πρβλ. **Φοίβειος:** — ἔκτροπον θηλ. **Ἀχιλλεῖτις, -ιδος,** Διογ. Λ. 1. 74. **II.** ἀχιλλεία κριθή (ἀχιλλῆς κριθή Wimmer), ἐκλεκτὸν εἶδος κριθῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 21, 3, Ἀθήν.124F· ὡσαύτως, κριθαὶ **Ἀχιλληΐδες** Ἱππ. 496. 53· οὕτως **Ἀχίλλειοι** μᾶζαι, πλακούντια ἐκ τῆς ἀρίστης κριθῆς, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 1.4· Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι (ἴδε ἐν λ. **ἀπομάσσω**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 819· **Ἀχίλλειον,** εἶδος ἐκλεκτοῦ πλακοῦντος, Εὐστ. Ὀδ. 1414. 33. **2)** ἀχ. (ἐξυπακουομ. **σπόγγος**), ὁ, εἶδος ἐκλεκτοῦ λεπτοῦ σπόγγου, δι' οὗ ἔσωθεν ἐνέδυον τὰς περικεφαλαίας, τὰς περικνημῖδας, κ.τ.τ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5.16. 3 καὶ 6.

Ἀχιλλεύς, γεν. **Ἀχιλλέως** (τετρασύλλαβος ἢ τρισύλλαβος κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Σοφ. Φ. 4. 50 πρὸς 57. 364): αἰτιατ. **Ἀχιλλέᾱ** αὐτόθι 331, 358, κλητ. **Ἀχιλλεῦ**: Ἐπ. γεν. **Ἀχιλλῆος,** κτλ.: Ἐπ. ὀνομαστ. ὡσαύτως **Ἀχιλεύς,** δι' ἑνὸς **λ**: (ἐκ τοῦ **ἄχος** καθ' ὅσον τὸ ἄχος, ἤτοι ἡ λύπη τοῦ ἥρωος εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἰλιάδος, πρβλ. Ὀδυσσεύς): — Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος καὶ ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, ἥρως δὲ τῆς Ἰλιάδος. **II.** ὁ τοῦ Ζήνωνος παραλογισμὸς ὁ καλούμενος, **Ἀχιλλεύς,** ἔστι δ' οὗτος ὅτι τὸ βραδύτερον οὐδέποτε καταληφθήσεται θέον ὑπὸ τοῦ ταχίστου κτλ. Ἀριστ. Φυσ. 6. 9, 3, Διογ. Λ. 9. 29.

ἀ-χιλος, ον, ἄνευ χιλοῦ, χόρτου ἢ (μετὰ α ἐπιτατ.) πολύχορτος, ἀμφότεραι αἱ σημασίαι παρ' Ἡσυχ.

ἀ-χιόνιστος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 44.

ἀ-χίτων [ῐ], **ον,** γεν. **-ωνος,** ὁ ἄνευ χιτῶνος, δηλ. φορῶν μόνον τὸ **ἱμάτιον,** περὶ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 2· οὕτω καὶ περὶ τοῦ Ἀγησιλάου, Αἰλ. Π. Ἱστ. 7.13, Πλούτ. 2. 210Β, πρβλ. 276C· περὶ Κλεάνθους τοῦ κυνικοῦ, Διογ. Λ. 7. 169· περὶ τοῦ Γέλωνος, ἀχ. ἐν ἱματίῳ Διόδ.11. 26.

ἀχλαινία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν χλαῖναν, ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας ἐσθῆτα λήψει Εὐρ. Ἑλ. 1282.

ἄ-χλαινος, ον, ὁ μὴ ἔχων χλαῖναν, ἐπανωφόριον, Σιμωνίδ. 237, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 115.

ἀχλάς, άδος, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀχράς** (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Θεόκρ.: ἐντεῦθεν **ἀχλαδηφορέω,** φέρω **ἀχράδας,** ἀχλάδια, Βυζ.

ἀ-χλεύαστος, ον, ὁ μὴ χλευασθεὶς ἢ μὴ χλευαζόμενος, Ἀθανάσ.

ἀ-χλοηφόρος, ον, ὁ μὴ φέρων χλόην, Ἐκκλ.

ἄ-χλοος, ον, συνῃρ. **ἄχλους, ουν·** (χλόα): ἄνευ χλόης, Εὐρ. Ἑλ. 1327. **II.** ξηρός, μεμαραμμένος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 496.

ἀχλυη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀχλύν, σκότος, Ἰω. Χρυσ.

ἀχλύνω, = **ἀχλύω** II, Κόϊντ. Σμ. 2. 550, ἐν τῷ παθ.

ἀχλυόεις, εσσα, εν, πλήρης ἀχλύος, σκοτεινός, στυγνός, δεσμὸς Σιμωνίδ. (188) παρ' Ἡροδ. 5. 77.

ἀχλυό-πεζα, ἡ, ἡ τοὺς πόδας ἐν ἀχλύϊ ἔχουσα, ἀχλυόπεζαν.. ἔτραπεν ἠῶ Τρυφ. 210.

ἀχλυόω, καθιστῶ τι ἀχλυῶδες, σκοτεινόν, ἀμαυρόν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 3.— Παθ., καθίσταμαι ἀχλυώδης, ἀμαυρός, σκοτεινός, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

ἀχλύς, ύος, ἡ γνόφος, ζόφος, Λατ. caligo, «θόλωσις ἀέρος ἐν τῷ μεταξὺ νέφους τε καὶ ὁμίχλης ἔχουσα τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μὲν μᾶλλον πεπιλῆσθαι, νέφους δὲ ἧττον Γαλην. ἐν Προρρ. 2. σ. 71Α, Ὀδ. Υ. 57· ἀλλ' ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἀχλύος καλυπτούσης τοὺς ὀφθαλμούς, οἷον τοῦ ἀποθνήσκοντος, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Ἰλ. Ε. 696, Π. 344· ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας, ἀχλύες Ἱππ. Προρρ. 102· ἢ ἐπὶ συγκινήσεως, κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν Ἀρχίλ. 94· ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θεός τις ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ὁρᾶν καὶ διακρίνειν τοὺς ἄλλους, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν Ἰλ. Υ. 321· ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν ὁ αὐτ. 341, πρβλ. Ε. 127: — κατὰ προσωποποίησιν ἡ θεότης τῆς θλίψεως, πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή, χλωρή, αὐσταλέη (πρβλ. **ἀχνύς**) Ἡσ. Ἀσπ. 264. **2)** μεταφ., δνοφεράν τιν' ἀχλύν .. αὐδᾶται Αἰσχύλ. Εὐμ. 279, πρβλ. Πέρσ. 669. — Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ., ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. (ἴδε ἀνωτ.) καὶ Ἀριστ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 26., 3. 3,6, κ. ἀλλ. [ῠ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. ἑνικ., Ὁμ., Ἡσ.: ῡ παρὰ μεταγεν. ποιητ.].

ἀχλύω (πρβλ. **ἐπ-**), ἀόρ. α' **ἤχλῡσα**: — εἶμαι ἢ γίνομαι ἀχλυώδης, σκοτεινός, Ὀδ. Μ. 406., Ξ. 304. **II.** μεταβ., ποιῶ τι σκοτεινόν, ζοφῶδες, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 963, Κόϊντ. Σμ. 1. 598· ἐντεῦθεν παθ. ἀόρ., **ἠχλύνθην** Κόϊντ. Σμ. 2. 550.

ἀχλυώδης, ες, (εἶδος) = **ἀχλυόεις,** Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8,19.

ἀχνάσδημι, (ἄχω) εἶμαι δυστυχὴς ἢ τεθλιμμένος, θρηνῶ, Ἀλκαῖος 98· ἴδε Koen Γρηγ. Κορίνθου σ. 620.

ἄχνη, Δωρ. **ἄχνα,** ἡ, (συγγενὲς τῷ **λάχνη,** Λατ. lana, lanugo)· πᾶν ὅ,τι ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, πᾶν ἐλαφρὸν καὶ λεπτὸν πρᾶγμα. **I.** ἐπὶ ὑγρῶν, ἀφρός, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, «τὸ λεπτὸν καὶ ἀφρῶδες τὸ ἔξω προσρηγνυμένου κύματος» (Εὐστ.) Ὀδ. Μ. 238, κ.ἀλλ.· ἁλὸς ἄχνη Ε. 403· οἰνωπὸς ἄχνη, ὁ ἀφρὸς τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ὀρ. 115· ἄχνη οὐρανία, ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ (ἡ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῆς χλόης, κτλ. κοιν. πάχνη), Σοφ. Ο. Κ. 681· δακρύων ἄχνη, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιπολάζοντα δάκρυα, ὁ αὐτ. Τρ. 849· ὡσαύτως ἄχνη πυρός, δηλ. καπνός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 364. **II.** ἐπὶ στερεῶν, τὸ λεπτὸν ἄχυρον (ὁ χνοῦς), τὸ ὁποῖον παρασύρει ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν λίκμησιν, ἐν τῷ πληθ., ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει Ἰλ. Ε. 499· καρπόν τε καὶ ἄχνας αὐτόθι 501· ὁ ἐπὶ τῶν κοκκυμήλων, κυδωνίων ἢ μήλων, χνοῦς Ἀνθ. Π. 6. 102· ἄχνη ὀθονίου κτλ., μοτός, ξαντόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Μοχλ. 845· ἄχνη χαλκίτιδος, κόνις χαλκοῦ, Πλούτ. 2. 659C. **III.** **ἄχνην,** κατ' αἰτιατ., ὡς ἐπίρρ. ὀλίγον, «ἕνα κομματάκι», κἂν ἄχνην καταμύσῃ Ἀριστοφ. Σφ. 92.

ἄ-χνοος, ον, συνῃρ. **ἄχνους, ουν,** ἄνευ χνοῦ, χωρὶς χνοῦδι, Ἀνθ. Π. 6. 259· ὀνομαστ. πληθ. κατὰ μεταπλασμόν, **ἄχνοες,** ἐν Μανέθωνι 1. 126.

ἄχνυμαι, ἴδε **ἀχεύω, ἀχέω.**

ἀχνύς, ύος, ἡ, = **ἄχος,** Ἰων. τύπος ἐν Ἐτυμ. Μ. 182. 1 (ἴσως διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **Ἀχλὺς** ἐν Ἡσ.).

ἀχνώδης, ες, (εἶδος) «ἄχνῃ ὅμοιος» Ἡσύχ.

ἀχολία, ἡ, ἔλλειψις χολῆς, ἀοργησία, Πλούτ. 2. 608D.

ἄ-χολος, ον, ὁ στερούμενος χολῆς, Ἱππ. Προρρ. 75Β· ἧπαρ ἀχ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 15, 11· τὰ μώνυχα ἀχ. ὁ αὐτ. 4. 2, 11. **2)** μεταφ., πόλεως τᾶς ἀχόλω Ἀλκαῖος 37 (ἔνθα ὁ Bgk. ζαχόλω, πρβλ. Πλούτ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ.84Α. **II.** ἐνεργ., καταπαύων ἐξουδετερῶν τὴν χολὴν ἢ ὀργήν, φάρμακον .. νηπενθές τ' ἄχολόν τε Ὀδ. Δ. 221· πρβλ. **ἄστονος, ἄκοπος** II. 2.

ἄχομαι, ἴδε **ἀχεύω, ἀχέω.**

ἀ-χονδρος, ον, ὁ στερούμενος χόνδρου, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 6. 4.

ἄ-χορδος, ον, ἄνευ χορδῶν, ἄμουσος, μὴ ἁρμονικός, Ποιητ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 3. 6, 7, πρβλ. 3. 11, 11.

ἀχόρευτος, ον, ὁ ἔξω τοῦ χοροῦ, ὁ μὲν ἀπαίδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται Πλάτ. Νόμ. 654Α. **II.** ὅμοιον τῷ **ἄχορος.** μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ χοροῦ, οὐδὲν ἡδονῆς ἔχων, ἀτερπής,

ὀνείδη Σοφ. Ἠλ. 1069· ἆται Εὐρ. Τρῳ. 121· φάμα Τελέστης 2. Bgk (Ἀθήν. 617Δ).

ἀχορηγησία, ἡ, ἔλλειψις τῶν ἐπιτηδείων, Πολύβ. 28. 8, 6· ἐφθαρμένος τύπος τοῦ **ἀχορηγία**, αὐτόθι 5. 28, 4.

ἀ-χορήγητος, ον, ὁ μὴ ἔχων χορηγίαν τινά, ὁ στερούμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 15· ἀχ. τῶν ἀναγκαίων ὁ αὐτ. Πολιτικ. 4. 1, 4.

ἄ-χορος, ον, ὁ ἄνευ χοροῦ, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, δηλοῦν τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 635, 681· περὶ τοῦ θανάτου, μοῖρ'.. ἄλυρος, ἄχ. Σοφ. Ο. Κ. 1223· ἄχ στοναχαὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1038.

ἀ-χόρταστος, ον, ἀκόρεστος, ἄπληστος, τύχη Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 144· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-τασία**, ἀκορία, ἀπληστία, Σύμμ. Παλ. Διαθ.

ἄχος, εος, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἄγχω**), ἐνδόμυχος, σφοδρὰ λύπη, «ἔστι δὲ ἄχος λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα» Εὐστ.· παρ' Ὁμ. ἀείποτε θλῖψις τῆς ψυχῆς, ἄχος αἰνόν, ἄλαστον, ἄτλητον, ὀξὺ Ἰλ. Δ. 169, κ. ἀλλ., ἄχεος νεφέλη μέλαινα Ρ. 591· ἄχε' ἄκριτα Γ. 412· παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐπί τε τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, δειμάτων· ἄχη Αἰσχύλ. Χο. 505· ἀκοῦ δ' ἄχος Σοφ. Τρ. 1035· περὶ τοῦ οὐρανίου ἄχους, ἴδε ἐν λ. **οὐράνιος**· ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα κατέλιπε, παρῳδούμενος τραγικὸς στίχος ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1353.—Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, οἷον ἐν Ἡροδ. 2.131, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6.

ἆχος, Δωρ. ἀντὶ **ἦχος**.

ἀχράαντος [ρᾱ], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἄχραντος** (ὃ ἴδε), Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 110.

ἀχρᾰδο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἀγρίων ἀχλαδίων, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσιν» 1.

Ἀχραδούσιος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἀχρὰς** ὡς εἰ ἐξ ὀνόματος δήμου τινός, στυφός, δριμύς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 362· πρβλ. **Ἀχερδούσιος**.

ἀ-χραής, ές, γεν. -έος, = τῷ ἑπομ., Νικ. Θ. 846, Ἀνθ. Π. 9. 314.

ἄ-χραντος, ον, ἀμίαντος, ἄσπιλος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1574, Πλάτ. Ἀλκ. 1.113Ε, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1025, κτλ.· μετὰ γεν., αἵματος Ὀππ. Ἁλ. 2. 648· ἐντεῦθεν παρὰ Βυζ., οὐσιαστ. **ἀχραντία**, ἡ, κτλ.

ἀχράς, άδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου ἀπιδίου, ἀχλάδι, pyrus pyraster, Τηλεκλείδης ἐν «Στερροῖς» 2, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ δένδρου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 6, 4., 9. 40, 58, πρβλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 4, 1, Αἰτ. Φυτ. 2. 8, 2· πρβλ. **ἄχερδος**.

ἀ-χρεία, ἡ, ἄχρηστον πρᾶγμα, φορητός, συρφετός, Βυζ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 106.

ἀχρειάστως, ἄνευ χρείας ἢ ἀνάγκης, Βυζ.

ἀχρειό-γελως, ων, ὁ ἀκαίρως γελῶν, ἐπίθ. τῶν Ἀθηναίων, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 51· πρβλ. **ἀχρεῖος**.

ἀ-χρεῖος, ον, καὶ σπανίως α, ον (Λοβ. Φρύν. 106)· Ἰωνικ. **ἀχρήϊος**·—ἄχρηστος, ἀνωφελής, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἀχρήϊος ἀνὴρ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 295· ἀχρεῖος δ' ἐπέων νομὸς αὐτόθι 401· δέμας Αἰσχύλ. Πρ. 363· οἰκητὴρ Σοφ. Ο. Κ. 627· ἀντίθετον τῷ **εὐγενής**, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 583· ἐρινὸς ἀχρ. ὢν ἐς βρῶσιν αὐτόθι 190· ἀχρ. κοὐ σοφὸς Εὐρ. Μήδ. 300· οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν Θουκ. 2. 40· μετ' ἀπαρεμφ., ἀκατάλληλος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, ἀχρ. πράττειν τι Πλάτ. Πολ. 371C (πρβλ. **ἄχρηστος**). 2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀνίκανος πρὸς πόλεμον, ἀχρ. ὅμιλος Ἡρόδ. 3. 81· τὸ ἀχρήϊον τοῦ στρατοῦ, τὸ ἄχρηστον μέρος τοῦ στρατεύματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καθαρόν**, ὁ αὐτ. 1.191, πρβλ. Θουκ. 1. 93., 2. 6, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· οὕτω, τὸ ἀχ. τῆς ἡλικίας Θουκ. 1. 44· πρβλ. **χρεῖος, ζαχρεῖος**. II. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται δὶς τὸ οὐδ. **ἀχρεῖον** ὡς ἐπίρρ., ἀχρεῖον ἰδών, ῥίψας ἠλίθιον βλέμμα, περὶ τοῦ Θερσίτου, ἀφοῦ ἐκτύπησεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, Ἰλ. Β. 269· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε, ἐγέλασεν ἄνευ αἰτίας, ἔκαμε βεβιασμένον γέλωτα, περὶ τῆς Πηνελόπης πειρωμένης νὰ κρύψῃ τὰ ἑαυτῆς αἰσθήματα (πρβλ. **ἀχρειόγελως**), Ὀδ. Σ. 163· οὕτω, τὸν δὲ γέροντα ἀχρεῖον κλάζον (οἱ κύνες), ἐγαύγυζαν ἄνευ ἀνάγκης ἢ αἰτίας, Θεόκρ. 25. 72.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως, ὁ μὲν Ἀρκάδιος (87, 6) λέγει: «χρεία ἄχρειος τὸ κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικόν»· ὁ δὲ Εὐστ. (1442, 54): «Ἀττικοὶ δέ, φασί, τὴν λέξιν ταύτην προπαροξύνουσιν»· πρβλ. Σχόλ. Ἰλ. Β. 269, κτλ.

ἀχρειότης, ητος, ἡ, ἀχρηστία, ἔλλειψις ἀξίας, Ἑβδ. (Τωβ. δ', 13).

ἀχρειόω, πρκμ. **ἠχρείωκα**, καθιστῶ τι ἄχρηστον, τοὺς.. ἵππους ἠχρειωκότα Πολύβ. 3. 64, 8· ἀχρειοῦται τὸ ὅλον ὁ αὐτ. 1. 14, 6.

ἀχρειώδης, ες, (εἶδος) = **ἀχρεῖος**, Εὐστ. Πονημάτ. 253. 36, κτλ.

ἀχρείωσις, εως, ἡ, βλάβη, ζημία, Βυζ.

ἄχρεος, ον, = **ἀχρεῖος**, Τρυφ. 125.

ἀχρεώστητον, τό, τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀχρεώστητα εἰς τὸ δημόσιον ἀπαιτούμενοι Μ. Ἀτταλ. σ. 77. 10· ἀποτίσεις ἀχρεωστήτων ὁ αὐτὸς 182. 23, ἔκδ. Β, Σκυλίτζ. 707. 8.

ἀχρήεις, εσσα, εν, = **ἀχρεῖος**, διάφ. γραφ. ἐν Μανέθωνι 4. 76· οὕτως **ἀχρήϊστος, ον**, Μουσαῖος 328.

ἀχρήϊος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀχρεῖος**.

ἀχρηματία, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Θουκ. 1. 11, Διον. Ἁλ. 7. 24:—Ῥῆμα **ἀχρηματέω**, Τζέτζ.

ἀ-χρημάτιστος, ον, ἡμέρα ἀχρημάτιστος, καθ' ἣν οὐδεμία δημοσία ὑπηρεσία ἐγίνετο, Λατ. 'dies non', Πλούτ. 2. 273C, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4703d.

ἀ-χρήματος, ον, ὁ στερούμενος χρημάτων ἢ μέσων, Ἡρόδ. 1. 89· ἀχρ. τὴν πόλιν ποιεῖν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 37· μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 167· πρβλ. **ἀποχρήματος**.

ἀχρημονέω, εἶμαι **ἀχρήμων**, Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 196.

ἀχρημοσύνη, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Ὀδ. Ρ. 502, Θέογν. 156.

ἀχρήμων, ον, γεν. ονος (χρήματα), πτωχός, ἐνδεὴς ὡς τὸ ἀχρήματος Σόλων 5. 41, Πινδ. Ἀποσπ. 198 (239), Εὐρ. Μήδ. 460 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.).

ἀχρησία, ἡ, (χράομαι) ἔλλειψις χρήσεως, Πανδέκτ.

ἀχρήσιμος, ον, ἄχρηστος, ἀνωφελής, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 3, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 382· παρὰ Βυζ. προσέτι **ἀχρησίμευτος**:—Οὐσιαστ. **ἀχρησιμότης**, ἡ, Γλωσσ.

ἀ-χρησμῴδητος, ον, οὐχὶ ὅμοιος χρησμῷ, ἀναμφίβολος, Βυζ.

ἀχρηστέω, εἶμαι ἄχρηστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 259:—ὡσαύτως **ἀχρηστεύω** Α. Β. 793. 35.

ἀχρηστία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἄχρηστος, Ἱππ. 27. 49, Πλάτ. Πολ. 489B. II. τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζηταί τις πρᾶγμά τι, αὐτόθι 333D.

ἀχρηστολογέω, ὁμιλῶ ἄχρηστα καὶ ἀνόητα, μωρολογῶ, Ἐτυμ. Μ. 463. 23.

ἀχρηστο-ποιέω, καθιστῶ τι ἄχρηστον, Ἰω. Χρυσ.

ἄ-χρηστος, ον, ἀνωφελής, μετάνοια Βατραχομ. 70· νῆες Ἡρόδ. 1. 166· ἀχρ. ὁ ὀφθαλμὸς γίνεται Ἱππ. Προρρ. 102· οὐκ ἀχρ. ἥδ' ἡ ἄνοια Θουκ. 6. 16· χρεομένῳ ἄχρηστα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· ἀχρ. πίπτει θέσφατον, ἄνευ ἀποτελέσματος, Εὐρ. Ι. Τ. 121:—ἀχρ. ἔς τι ἢ πρός τι, κατάλληλος πρός τι, Ἡρόδ. 9. 142, Λυκοῦργ. 154· 33· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, ἀχρ. τῶν ἔργων Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ἀχρ. τινι, ἀνωφελής εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 80, Εὐρ. Ἡρακλ. 4· οὐκ ἄχρηστόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμ., Ἀριστ. Κατηγ. 7, ἐν τέλ. 2) ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ **ἀχρεῖος** (ὅπερ καὶ σχεδὸν ἀντικατέστησε παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ τοῖς μεταγεν.), ἐπὶ ἀνθρώπων μηδὲν ποιούντων, ἀχρ. πολῖται Ἰσαῖος 67.15 σοφισταὶ Λυσ. 212. 11, κτλ.· οὕτω (μετὰ λογοπαιγνίου, ὁ μὴ λαβὼν χρησμὸν) παρ' Ἀθην. 98C:—Ἐπίρρ., ἀχρήστως ἔχειν πρός τι Δημ. 1414. 5. II. οὐχὶ **χρηστός**, δυσμενής, χαλεπός, θεοὶ Ἡρόδ. 8.111· λόγος ὁ αὐτ. 9. 111. III. ἐνεργ., ὁ μὴ ποιῶν χρῆσίν τινος, μετὰ δοτ. (ὡς τὸ χράομαι), συνέσει τ' ἄχρηστον τῇ φύσει τε λείπεται Εὐρ. Τρῳ. 667. IV. ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις, ἀμεταχείριστος, νέος, ἱμάτια Λουκ. Λεξιφ. 9, Ἀθήν. 97Ε. 2) ἀπηρχαιωμένος, ἄχρηστος, ἐπὶ λέξεων κ.τ.τ. Γραμμ. 3) ὃν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἀπρεπής, Ἐτυμ. Μ. 463. 23· πρβλ. **ἀχρηστολογέω**.

ἀχρηστόω, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθείρω, «Βαρβαροφώνων, ἀγριοφώνων καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β. 867· «ἠχρήστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνὴν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schäf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρι καὶ **ἄχρις** (ἴδε ἐν τέλει): I. ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς, παντελῶς, Λατ. usque, ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν Ἰλ. Δ. 522· ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε Π. 324, πρβλ. Ρ. 599. 2) μεθ' Ὅμηρον, προτάσσεται τῶν προθέσεων, ὡς τὸ Λατ. usque, ἕως εἰς, ἄχρι εἰς Κοτύωρα Ξεν. Ἀν. 5. 5, 4· ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὴν πόλιν Λουκ. Νιγρ. 36, Ἑρμότ. 24· ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1403· ἄχρις ἐς ἠῶ Κόϊντ. Σμ. 6.177· ἄχρι ὑπὸ τὴν πυγὴν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4· σπανιώτερον μετὰ τὸ ὄνομα, ἐς τέλος ἄχρις ὁ αὐτ. 2. 617, πρβλ. Νόνν. Δ. 5. 153, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ., ἄχρι.. θρόνον ἦλθεν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618. 8· μετ' ἐπιρρ., ἄχρι πόρρω, ἔτι περαιτέρω, ὁ αὐτ. Ἔρωτ. 12· ἄχρι δεῦρο Πλουτ. Ἀντών. 34. II. πρόθ. μετὰ γεν., ἕως.., 1) ἐπὶ χρόνου, ἕως, μέχρι, ἄχρι μάλα κνέφαος, «ἤγουν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 370· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας Δημ. 118. 12· ἄχρι τῆς τελευτῆς ὁ αὐτ. 218. 11· ἄχρι γήρως Ἀπολλόδ. ἐν «Ἀφανιζομένῳ» 1· ἄχρι δὲ τούτου Σόλων 12. 35· ἄχρι τοῦ νῦν, μετὰ ἄρθρου, Τιμόστρ. ἐν «Ἀσώτῳ» 1· ἄχρι νῦν, ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Λουκ. Τίμ. 39· ἄχρι παντός, διηνεκῶς, Πλουτ. Κικέρων 6. 2) ἐπὶ τόπου, μέχρις, ἕως, ἄχρι τῆς ἐσόδου τοῦ ἱροῦ Ἡρόδ. 2.138 (ὅστις ἀλλαχοῦ ἔχει μέχρι)· ἔδακνεν ἄχρι τῆς καρδίας Κωμ. Ἀνώνυμ. 198· ἄχρι ἥπατος Τίμ. Λοκρ. 101Α, πρβλ. 100Ε· ἄχρι τῆς πόλεως Διον. Ἁλ. 2. 43· 3) ἐπὶ μέτρου ἢ βαθμοῦ, ἄχρι τούτου, μέχρι τούτου τοῦ σημείου, Δημ. 660, ἐν τέλ.· ἄχρι τοῦ μὴ πεινᾶν Ξεν. Συμπ. 4.

37· ἄχρι τοῦ θορυβῆσαι Δημ. 109. 11. **III.** ὡς σύνδεσμ., ἄχρι οὗ ἢ ἄχρι μόνον, **1)** ἐπὶ χρόνου, Λατ. donec, ἔστε, ἐφ' ὅσον, ἐνόσῳ, ἄχρι οὗ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 37· ἄχρις ὅτου Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 314. 24· ἄχρι οὗ ἂν ἢ ἄχρι ἂν μεθ' ὑποτακτ., ἄχρι ἂν σχολάσῃ, μέχρις ὅτου εὐκαιρήσῃ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2· ἄχρι οὗ ἂν δοκέῃ Ἱππ. 884F· ἄχρι ἂν αἱ ἡμέραι παρέλθωσιν ὁ αὐτ. 553, ἐν τέλ.· ἀλλ' ὁ **ἂν** συχνάκις παραλείπεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφ., ἄχρις . ῥεύσῃ Βίων 1. 47· ἄχρι οὗ τελευτήσῃ (διάφ. γραφ. -σει) Ἡρόδ. 1. 117· ἴδε Λοβ. Φρύν. 16 καὶ πρβλ. τὸ **ἂν** Α. Ι. 2. **2)** ἐπὶ διαστήματος, διώξας, ἄχρι οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 16, πρβλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 1, 8· ἄχρι ἂν ἔχῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.— Πρβλ. **μέχρι** ὁλόκληρον τὸ ἄρθρ.— Οἱ Ἐπικ. ποιηταὶ ἔχουσιν **ἄχρι** ἢ **ἄχρις** κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου: παρὰ τοῖς Ἴωσι συνηθέστερον εἶναι τὸ **μέχρι** (ἴδε ἀνωτ.)· ἀλλὰ τὸ **ἄχρι, -ις** εἶναι συνηθέστερον παρ' Ὁμ. ἢ τὸ **μέχρι**: οἱ μόνοι Ἀττ. τύποι εἶναι **ἄχρι, μέχρι** πρὸ συμφώνων τε καὶ φωνηέντων, ὡς οἱ ἀττικίζοντες παρατηροῦσι (Φρύν. VI, σ. 14, Μοῖρις σ. 35, κτλ.)· οἱ Τραγ. οὐδαμοῦ μεταχειρίζονται τὰς λέξεις ταύτας· παρὰ τοῖς Κωμικ. ἡ πρὸ φωνήεντος χασμῳδία ἐπιτρέπεται ὡς ἐν τῷ **ὅτι** καὶ ἄλλαις λέξεσι, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 93, Δίφιλ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 26. Παρὰ μεταγεν. συγγραφ. οἱ Ἐπικ. τύποι **ἄχρις, μέχρις** ὑπερίσχυσαν καὶ ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφεων εἰσήχθησαν καὶ εἰς χειρόγραφ. δοκίμων συγγραφ. (Εἰ καὶ τὰ μόρια **ἄχρι** καὶ **μέχρι** πλεῖστον ὅσον ὁμοιάζουσι πρὸς ἄλληλα κατά τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν, ἐν τούτοις ὁ Κούρτιος δὲν νομίζει ὅτι συγγενεύουσι κατὰ τὴν ῥίζαν, Κούρτ. σ. 545).

ἀχροέω καὶ **ἀχροιέω**, (ἄχροος) εἶμαι ἄχρους ἢ γίνομαι ἄχρους, ὠχρός, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767.

ἀχροια, ἡ, ἔλλειψις χρώματος, ἀπώλεια χρώματος, ὠχρότης, Ἱππ. Προρρ. 107, Ἀριστ. Προβλ. 38. 4· ἀντίθετον τῷ **εὐχροια**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 39.

ἄχροιος, ον, = **ἄχροος**, Ἱππ. Προρρ. 110.

ἄ-χρονος, ον, ὁ στερούμενος χρόνου, βραχύς, Πλούτ. 2. 908C· ὁ μὴ ἐν χρόνῳ ὤν, αἰώνιος, Νόνν. Παράφρ. α', 1, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 225.— Ἐπίρρ. **-νως** Θεμίστ. 196B.

ἀ-χρονο-τρῐβής, ές, ὁ μὴ χρονοτριβῶν, «ἀχρονοτριβές· σύντομον, ταχύ· παρὰ τὸ μὴ τετρῖφθαι ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολὺν διατρῖψαι» Ἡσύχ.

ἄ-χροος, ον, συνῃρ. **ἄχρους**, ουν, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, Ἱππ. Προρρ. 72, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 7, 7, Νικ. Θ. 236. **II.** ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα, ὠχρός, ἀντίθετον τῷ **εὔχροος**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, π. Κεφαλ. Τρωμ. 911, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, κ. ἀλλ.·—συγκρ. **ἀχρούστερος** Ἱππ. Προρ. 86, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 4, 3· ὡσαύτως **ἀχροώτερος** Ἱππ. 363. 47.

ἀ-χρῡσό-πεπλος, ον, ἄνευ χρυσοῦ πέπλου, ἐσφ. γραφ. ἐν Σιμωνίδῃ παρὰ Πλουτ. 2. 402D.

ἄ-χρῡσος, ον, ἄνευ χρυσοῦ, ἐστερημένος χρυσοῦ, ἄχρ. καὶ ἀνάργυροι Πλάτ. Νόμ. 679B· πτωχός, ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος, ὡς Φανίας τέ φησιν ὁ Ἐρέτριος καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τῶν Φιλιππικῶν Ἀθήν. 231E.

ἀ-χρύσωτος, ον, ὁ μὴ κεχρυσωμένος, Achmet Ὀνειρ. 150.

ἀ-χρωμάτιστος, ον, ὁ μὴ κεχρωματισμένος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 6., 3. 6, 1, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 31.— Ἐπίρρ. **-τως** Λιβάν. 4 1070.

ἀ-χρώματος, ον, ὁ στερούμενος χρώματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Πλούτ. 297A. **2)** ὁ μὴ ἐρυθριῶν, ἀναιδής, Α. Β. 475, 9, Σουίδ. ἐν λέξει **ἄχρωμος**.

ἄ-χρωμος, ον, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, μὴ ἐρυθριῶν, ἀναίσχυντος, Ἱππ. 1240D· ἀναιδής, Σουίδ.

ἄ-χρως, ων, γεν. ω, = **ἄχροος**, Ἱππ. 1233E, Πλάτ. Χαρμ. 168D.

ἄχρωστος, ον, (χρώζω) ἄψαυστος, ἄθικτος, ἄχρ. χερῶν ἐμῶν Εὐρ. Ἑλ. 831. **II.** μὴ χρωματισθείς, ἄχρωμος, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1111A.

ἄ-χῡλος, ον, μὴ ἔχων χυλόν, ἄχυμος, ἄνοστος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 4.

ἀ-χύλωτος, ον, μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυλόν, Γαλην.

ἄ-χῡμος, ον, = **ἄχυλος**, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 13, π. Αἰσθ. 5. 4.

ἀ-χύμωτος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ.

ἀχύνετος [ῡ], ον, (χέω, χύνω) ἐπὶ ὕδατος, ἀχύνετον ὕδωρ, πολύχυτον, πολύ, ἄφθονον κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας, Νικ. Ἀλεξιφ. 174.

ἀχύνωψ, ὁ, ψύλλιον, «ψυλλοβότανον» ἢ «ψυλλόχορτον»· σταχυώδη μὲν οὖν ἐστιν ὅ τε ἀχύνωψ ὑπό τινων καλούμενος πλείους ἔχων ἰδέας ἐν ἑαυτῷ Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 11. 2. πρβλ. **κύνωψ**.

ἀχύρινος, η, ον, (ἄχῠρον), οἱ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἀχυρίνης φλογὸς ἐργάζονται τὸν χρυσόν, δηλ. τῆς γινομένης διὰ φλεγομένων ἀχύρων, Πλούτ. 2. 658E.

ἀχύριος, ὁ, ἀποθήκη ἀχύρων, ἀχυρών, — τὸν δὲ ἀχύριον μηκεῖον τὸ μὲν μᾶκος ὀκτὼ καὶ δέκα ποδῶν κτλ. [IV] Πίνακ. Ἡρακλεωτ. Ι. 139, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἄχυρος**.

ἀχυρῖτις, ιδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ἀχύρινος**, οἱ δὲ νέας, [κάρφας] ἀχυρίτιδας, ἀντιφέροντες, ... ἐτρόχασαν Ἀνθ. Π. 9. 438.

ἀχυρμιά, ἡ, σωρὸς ἀχύρων, Ἰλ. Ε. 502· κρίνω ἐγὼ Δηὼ καὶ ἀχυρμιάς Ἀνθ. Π. 9. 384. 15.

ἀχύρμιος, α, ον, = **ἀχύρινος**, Ἄρατ. 1098.

ἀχυρμός, οῦ, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἀχυρός**.

ἀχυρο-δολών, ῶνος, ὁ, ἀχυρμιά, σωρὸς ἀχύρων, Εὐστ. 1698. 32.

ἀχῠρο-δόκη, ἡ, ἀποθήκη ἀχύρων, Ξεν. Οἰκ. 18. 7.

ἀχῠροθήκη, ἡ, (τίθημι) = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 202.

ἄχῠρον [ᾰ], τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἄχυρα**, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 14· ἐν τοῖς ἀχ. κυλινδουμένην Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2· ὁ ἑνικ. ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 4, 1, κτλ.· παροιμ. ὄνος εἰς ἄχυρα, ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμενων, Φώτ.· — μεταφ. τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω Ἀριστοφ. Ἀχ. 508· ἄχυρα ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀποσπᾶν, ἐπὶ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων Ἱππ. Προγν. 38.

ἀχῠρόομαι, παθ. σκεπάζομαι δι' ἀχύρων, περὶ ὀρχήστρας τῶν θεάτρων, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν; Ἀριστ. Προβλ. 11. 25·— μᾶζαν ἠχυρωμένην, μεμιγμενην μετ' ἀχύρων, Πολίοχος ἐν Ἀδήλ. 1, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 1.

ἀχῡρός ἢ **ἄχῡρος**, (ὡς γράφει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), θημών, «στοίβα» ἀχύρων, εὕρηται ἡ λέξις παρ' Εὐπόλ. ἐν Ἀδήλ. 22, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἀδώνιδι» 6, Κωμ. Ἀνώνυμ. 100, καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογρ. τῶν Ἀριστοφ Σφ. 1310· ἀλλ' ἡ ποσότης τῆς παραληγούσης εἶναι ὕποπτος. Χειρόγραφά τινα τοῦ Ἀριστοφ. ἔχουσιν **ἀχῡρῶνας**· ἀλλ' ὁ Δινδ. διώρθωσεν **ἀχυρμὸν** καὶ ὁ Meineke ἀκολουθεῖ αὐτῷ ἐν τοῖς ἄλλοις τρισὶ Κωμικοῖς χωρίοις: — τὸ χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ἐκ τῆς παροιμίας ὄνος εἰς ἄχυρα, ἴδε ἐν λ. **ἄχυρον**.

ἀχυρό-τριψ, ῐβος, ὁ, ἡ, ὁ τρίβων τὰ ἄχυρα, τριβόλους.. ἀχυρότριβας Ἀνθ. Π. 6. 104.

ἀχυρο-φᾰγέω, τρώγω ἄχυρα, ἐπὶ ἡμέρων ζῴων, Κύριλλ.— Ἐπίθ. **-φάγος**, ον, ὁ τρώγων ἄχυρα, Ἐπιφάν.

ἀχυρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀχύρῳ, Ἀριστ. Προβλ. 21. 92, 2, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 328C· ἐπὶ ἐξανθημάτων τοῦ δέρματος, Ἱππ. 427. 26.

ἀχυρών, ῶνος, ὁ, ἀποθήκη ἀχύρων, κοινῶς «ἀχερῶνα», ἀχυρῶνα ἄθυρον Ἐπιγρ. Δήλου BCH. 1890, 426.

ἀχῠρώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀχύρου ὀνομαζόμενος, Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως Cod. Coils. 278, fol. 4. v°.

ἀχύρωσις, εως, ἡ, τὸ ἀναμιγνύειν τι μετ' ἀχύρων, τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 7, 1.

ἀ-χύτλωτος, ον, ὁ μὴ λουθείς, μὴ ἀλειφθείς, Νόνν. Δ. 9. 25.

* **ἄχω**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀχέω**.

ἀχώ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἠχώ**.

ἀ-χώλαντος, ον, ὁ μὴ χωλαίνων, ὁ μὴ χωλός, διάφ. γραφ. παρ' Ἐπιφαν.

ἀ-χώνευτος, ον, ὁ μὴ χωνευθείς, μὴ χυθεὶς εἰς τύπον, Ἐκκλ. **2)** ὃν δὲν δύναταί τις νὰ χωνεύσῃ, δηλ. νὰ τήξῃ, «ἀχώνευτον· ἄκαυστον» Ἡσύχ.

ἄχωρ, ορος, ὁ· οὗτος εἶναι ὁ γνήσιος τύπος, οὐχὶ **ἀχώρ**, **ῶρος**, ὡς γράφεται ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἰχώρ**, **ῶρος**· ἕλκος μικρὸν ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γινόμενον· ῥέει δὲ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ὅμοιος μέλιτι, «ἄχωρ, ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. Μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι» Ἐρωτιαν. σ. 100, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Bgk. ἐν τοῖς Meineke Κωμ. Ἀποσπάσμ. 2. 1120.

ἀ-χώρητος, ον, ὃν δὲν δύναται χῶρός τις νὰ περιλάβῃ, Ἰουστῖν. Μ., κτλ.· ἐντεῦθεν, ἄμετρος, ἄπειρος, Κλήμ. Ἀλ. 82. **2)** ἀδύνατος, τὸ ἡμῖν ἀχώρητον οὐδὲ θεῷ δυνατὸν εἶναι κατασκευάζουσι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 115C.

ἀχωριστέω, καταλείπω τὴν ὁρισθεῖσάν μοι θέσιν, Ἀποσπ. Ἡρακλ. σ. 160, 22 Scott.

ἀχώριστος, ον, (χωρίζω) ὁ μὴ χωριζόμενος, μὴ διαιρούμενος, Πλάτ. Πολ. 524B· ἀναπόσπαστος, ἀχώριστος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 10, π. Ψυχ. 3. 2. 19 κ. ἀλλ. **II.** (χῶρος) δι' ὃν δὲν ὡρίσθη θέσις τις, Ξεν. Λακ. 9. 5.— Ἐπίρρ. **-τως** Ἐκκλ.

ἄ-χωρος, ον, «ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας (-είαν) ἔχων» Ἡσύχ.·— «κατηύχοντό τε τοὺς ταῦτα δρῶντας ἀχώρους τε καὶ ἀτάφους κυσὶ καὶ ὄρνισιν ἐκριφθῆναι ..» Σουίδ. (Αἰλιαν. Ἀποσπ. 77 Hercher).

ἄ-χωστος, ον, μὴ κεχωσμένος, ἰσόπεδόν τι καὶ ἄχωστον διαλιπὼν Ἡλιόδ. 9. 3.

ἄψ, (ἀπὸ) τοπικὸν ἐπίρρ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, συχν. παρ' Ὁμ., τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, πολλάκις πρὸ

τῶν προθέσεων **ἐς, ἀπό, ἐκ,** ὡς, ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον Ἰλ. Θ. 456, πρβλ. Κ. 211, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ μεταβατ. ῥήμ., ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε Α. 220, πρβλ. Ο. 418· ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε Π. 395· ἂψ ἵππους στρέψαι Ν. 396, πρβλ. Σ. 224. 2) ἐπὶ πράξεων, πάλιν, ἂψ διδόναι Ἰλ. Χ. 277· ἂψ ἀφελέσθαι Π. 54· ἂψ ἀπολύειν Ζ. 427· ἂψ ἀρέσαι Ι. 120· ἂψ τέτατο ὑσμίνη Ρ. 543· ἂψ ἐπιμισγομένων Ε. 105· ἂψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν, Θεόκρ. 25. 65:— πλεοναστικ. ἂψ αὖτις, καὶ πάλιν, Ἰλ. Θ. 335., Ο. 364· ἂψ πάλιν Σ. 280.

ἄψαλα· «ἀψοφητὶ πορεύεται» Ἡσύχ., κατὰ Βαρῖνον, **ἀψαλᾷ.**

ἀψάκειν· «ἀποτυχεῖν» Ἡσύχ., κατὰ Ζωναρᾶν, **ἀψακεῖν.**

ἀ-ψάλακτος [ᾰ], ον, ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀψηλάφητος, Σοφ. Ἀποσπ. 495, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 11. 2) «ἀπαθής, ἀτιμώρητος» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Λυσ. 275.

ἄ-ψαλτος, ον, ἄνευ ψαλμῳδιῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἄταφος καὶ ἄψαλτος Ἰωάν. Κιννάμ. 2, Δουκάγγ.

ἀ-ψάμαθος, ἄ-ψαμμος, ον, στερούμενος ἄμμου, οὐχὶ ἀμμώδης, Ἡσύχ.

ἀψαυστέω, ἀφίνω ἄψαυστον, Ἀππ. παρὰ Σουΐδ.: ἐν τῷ παθ., ἀψαυστούμενον Πολυδ. Α', 9.

ἀψαυστί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄψαυστος,** ἀνεπάφως, Πλούτ. 2. 665F.

ἀψαυστία, ἡ, τὸ μὴ ψαύεσθαι, ἐπὶ γραμμῶν παραλλήλων μὴ ψαυομένων, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 81C.

ἄ-ψαυστος, ον, ὁ μὴ ψαυσθείς, Ἡρόδ. 8. 41· ὃν δὲν δύναταί τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ψαύσῃ, ἱερός, ὡς τὸ **ἄθικτος,** Θουκ. 4. 97. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψαύσας, μετὰ γεν., ἂψ ἔγχους Σοφ. Ο. Τ. 969· ἂψ τέκνων, ἐπὶ τῶν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀποθνησκόντων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 241. 2.

ἀ-ψεγής, ές, ἄψογος, ἄμεμπτος, Σοφ. Ἠλ. 497 (ὁ Δινδ. προτείνει ἀψεφές). Ἐπ. ἐπίρρ. **ἀψεγέως,** ἀψεγέως μέσσησιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1024.

ἄ-ψεκτος, ον, = **ἀψεγής,** ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδεὶς Θέογν. 799.

ἀψεύδεια, ἡ, τὸ μὴ ψεύδεσθαι, ἀλήθεια, Πλάτ. Πολ. 485C· **ἀψευδία** Θεμίστ. 257C.

ἀψευδέω, δὲν ψεύδομαι, λαλῶ τὴν ἀλήθειαν, πρός τινα Σοφ. Τρ. 469, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 591, Πλάτ. Θεαίτ. 199Β· περί τι Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 1. 17.

ἀ-ψευδής, ές, ὁ μὴ ψευδόμενος, ἀληθής, εἰλικρινής, ἀξιόπιστος, κυρίως ἐπὶ χρησμῶν καὶ τῶν ὁμοίων, Ἡσ. Θ. 233, Ἡρόδ. 1. 49., 2. 152, κ. ἀλλ.. μάντις ἀψ., περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλ. Χο. 559, πρβλ. Ἀποσπ. 181 5· ἀψευδεῖ τέχνῃ, ἐπὶ τῆς μαντικῆς, οἰωνοσκοπικῆς, ὁ αὐτ. Θήβ. 26· ἦθος Εὐρ. Ἰχ. 869· ὁ μὴ σφαλλόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 160D, κτλ.:— (παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀδιάφθορος, μὴ ἀπατηλός, ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, «ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἔσο, ἤτοι ἀλήθευε» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 166. II. Ἐπίρρ. **-δέως,** Ἀττ. **-δῶς,** κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, πρὸς τοὺς ἀψευδέως ἀρίστους Ἡρόδ. 9. 58.

ἀψευστέω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἀψευδέω,** Πολύβ. 3. 111, 8· ἴδε Λοβ. Φρύν. 593 κ. ἑξ.: — οὕτως **ἄ-ψευστος, ον,** μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀψευδής,** Πλουτ. Ἀρτοξ. 28· ἀπροσποίητος, πένθος Ἀνθ. Π. 7. 638.

ἀψεφής, ές, (ψέφω) = **ἀφρόντιστος,** περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, Σοφ. (Ἀποσπ. 618) παρ' Ἡσυχ., καὶ Α. Β 476· πρβλ. **ἀψεγής.**

ἄ-ψηκτος, ον, (ψήχω) ἀκατέργαστος, μὴ «ἀργασμένος», ἀμάλακτος, σκληρός, κόθορνος Ἀριστοφ. Λυσ. 658· ἀκτένιστος, χαῖται Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 50.

ἀ-ψηλάφητος, ον, ἀνέπαφος, Πολύβ. 8. 21, 5. 2) ἄθικτος, μὴ ψηλαφητός, Ἐκκλ.

ἀ-ψήφιστος, ον, ὁ μὴ ψηφίσας, ἵν' ὁ κῆρυξ φησί, τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω Ἀριστοφ. Σφ. 752.

ἄ-ψηφος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψῆφον, ἤτοι λίθον, δακτύλιος Ἀρτεμίδ. 2. 5. Καθ' Ἡσύχ.: «ἄψηφον· πολύ, μέγα, ἰσχυρόν».

ἀ-ψηφοφόρητος, ον, ὁ μήπω ψηφοφορήσας, Πολύβ. 6. 14, 7.

ἀψῖδο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἀψῖδος, κυκλικός, Δίων. Κ. 68. 25.

ἀψιδόομαι, παθ. συνάπτομαι ἐν κύκλῳ, δικτύοις μόλιβδος ἡψιδωμένος Ἀνθ. Π. 6. 90· πρβλ. **ἀψίς.**

ἀψίδωμα, τό, ἀψίς, θόλος, οὐρανῶν ἀψίδωμα Εὐστ. Πονημάτ. 167. 16:— ὡσαύτως **ἀψίδωσις,** ἡ, ὁ αὐτ. 180. 58.

ἀψῑδωτός, όν, ἐπὶ τροχοῦ κατασκευασθέντος ἐξ ἀψίδων, δηλ. καμπύλων τεμαχίων ξύλου, ἴδε Loring ἐν Hell. Jor. 11. σ. 310.

ἀψι-κάρδιος, ον, (ἅπτομαι) ὁ τῆς καρδίας ἀπτόμενος, Μ. Ἀντων. 9. 3.

ἀψῐκορία, ἡ, τὸ ἀψίκορον, τὸ ταχέως αἰσθάνεσθαι κόρον πράγματός τινος, Πολύβ. 14. 1, 4, Πλούτ. 2. 504D· — ῥῆμα **-κορέω,** εἶμαι ἀψίκορος, Βυζ.

ἀψίκορος, ον, (ἅπτομαι, κόρος) ὁ ταχέως κορεννύμενος, ὁ ἅμα τῷ ἅψασθαι τῶν σιτίων κορεννύμενος, δύσκολος, Πλάτ. Ἀξ. 369Α· ἀψ. πρὸς τὰς ἐπιθυμίας οἱ νέοι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4· — τὸ **ἀψίκορον** = **ἀψικορία,** Πλουτ. Κοριολ. 4, Λουκ. π. Διαβολ. 21.— Ἐπίρρ. **ἀψικόρως** «ἀμεταβλήτως» Ἡσύχ.

ἀψῐμᾰχέω, συνάπτω ἀψιμαχίαν, ἀκροβολισμὸν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πολύβ. 17. 8, 4, Διόδ. 11. 52· προκαλῶ εἰς μάχην, Πλουτ. Κράσσ. 10, κτλ.

ἀψῐμᾰχία, ἡ, τὸ ἀψιμαχεῖν, ἀκροβολισμός, Πολύβ. 5. 49, 5, Διόδ. 20. 29·— μεταφ., ῥητόρων Αἰσχίν. 51. 37· ἀψιμ. χειρῶν, πυγμαχία, Διον. Ἁλ. 6. 22.

ἀψίμᾰχος, ον, (ἅπτομαι, μάχη) ὁ ἀπτόμενος μάχης, «ἀνδρεῖος καὶ ἀψίμαχος καὶ θυμικός» Α. Β. 8. 24.— Ἐπίρρ. **-χως,** ὡς ἐν ἀψιμαχίᾳ, Ἀλ. 6. 59.

ἀψῑμῑσία, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἔχθρα ταχέως παρερχομένη, «πρὸς ὀλίγον διαφορά» Σουΐδ.

ἀψίνθιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψινθιά, Ἱππ. 491. 1., 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψινθίῳ κατέπασας Ἀττικὸν μέλι Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 160·— ὡσαύτως **ἄψινθος,** ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαθ. καὶ **ἀψινθία,** ἡ, Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 487: **ἀψινθιάζω,** εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψίνθιον, Βυζ.·— **ἀψινθᾶτον** (ἐνν. **πρόπομα**), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15· — **ἀψινθίζομαι,** καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψίνθιον, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 65·— **ἀψίνθινος, η, ον,** ἐξ ἀψινθίου παρεσκευασμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψινθίτης [ῑ] οἶνος, ὁ, οἶνος περιέχων ἄψινθον, ἀψινθίτης οἶνος ποικίλως σκευάζεται Διοσκ. 5. 49.

ἀψινθιώδης, ες, ὅμοιος ἀψίνθῳ, πικρός, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 56, πρβλ. 112. 10.

ἀψινθο-κρᾱής, ές, ἀναμεμιγμένος μετ' ἀψινθίου, Ἀνέκδ. Boisson. τ. 3. σ. 410.

ἀψίς, Ἰων. **ἁψίς, ῖδος,** ἡ, (ἅπτω) ἅμμα, συναφή, κόμβος, Λατ. commissura, οἷα τὰ σχηματίζοντα δίκτυον, ἁψῖσι λίνου Ἰλ. Ε. 487, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 146, ἔνθα τὸ ἁψῖδες ἀπολύτως σημαίνει δίκτυα. 2) **ἀψῖδες,** καμπύλα τεμάχια ξύλου, τέσσαρα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦσι τὸν κύκλον τροχοῦ, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τροχός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424, Ἡρόδ. 4. 72, Εὐρ. Ἱππ. 1233· κύκλος ἀψῖδος, ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως, Ἀνθ. Πλαν. 191. 3) πᾶς κύκλος ἢ δίσκος, τὴν ἡμερίαν ἀψῖδα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Ἴων 88· τόξον, ἐπὶ τοῦ οὐρανίου τόξου τῆς ἴριδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 3, πρβλ. Ποιητὴν παρὰ Πλουτ. 2. 103F. 4) θόλος (πρβλ. **ψαλίς** II), ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψῖδα Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **αἰθεροβατεῖν,** Συλλ. Ἐπιγρ 2644, 4440, κ. ἀλλ.· κατὰ τὴν ἀψῖδα ποτώμενον Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33· θριαμβευτικὴ ἀψίς, Δίων Κ. 53. 22 καὶ 26, κτλ.: — μεταφ., κάμπτειν ἐπῶν ἀψῖδας Ἀριστοφ. Θεσμ. 53. 6) σελάνας ἐς δεκάτην ἀψῖδα, εἰς τὴν δεκάτην περιφορὰν τῆς σελήνης, ἤτοι τὸν δέκατον μῆνα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 37. γ) ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἀρχιτεκτον., ἀψὶς τῶν βασιλικῶν λεγομένων στοῶν, Λατ. concha, κοινῶς ἀχιβάδα, τὸ ἡμικύκλιον τοῦ ἱεροῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Ὀρθοδόξων, ἔνθα τίθενται οἱ ἀρχιερατικοὶ θρόνοι, ἴδε Suicer. [ἀψῖδα παρὰ μεταγεν. ποιητ., Ἐπιγρ. Ἑλλ. 440. 9, 445. 4.]

ἄψις, εως, ἡ, (ἅπτομαι) ψαῦσις, Ἱππ. 1211Β, Πλάτ. Παρμ. 149Α, κἑξ. 2) μεταφ., ἄψις φρενῶν, διατάραξις φρενῶν, παραφροσύνη, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.

ἄ-ψογος, ον, ὁ ἄνευ ψόγου, ἄμεμπτος, Πολυδ. Γ', 139.— Ἐπίρ. **-γως** Εὐστ. 19. 17.

ἀψόρροος, ον, συνηρ. **-ρρους, ουν** (ἄψ, ῥέω)·— «ὁ κύκλῳ περινοστῶν τὴν γῆν καὶ ἂψ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀφικνούμενος» (Σχόλ. εἰς Ὀδ. Υ. 65), Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ποταμὸς περιρρέων τὴν γῆν, Ἰλ. Σ. 399, Ὀδ. Υ. 65.

ἄψορρος, ον, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄψορροι ἐκίομεν Ἰλ. Φ. 456· ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο Γ. 313· ἐκ δόμων ἄψορρος .. περᾷ Σοφ. Ἀντ. 386, πρβλ. Ο. Τ. 431: — ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. **ἄψορρον,** ὡς ἐπίρρ., πολὺ ὅμοιον τῷ **ἄψ,** πρὸς τὰ ὀπίσω, πάλιν ὀπίσω, ἄψορρον .. ἔβη Ἰλ. Η. 7. 413, πρβλ. Δ. 152, κτλ.· ἄψορρον ἥξεις Αἰσχύλ. Πρ. 1021, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 53· ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον (ἐνν. ἄπιτε) αὐτόθι 1430· ἐν Αἴ. 369, δυνατὸν νὰ ἐκληφθῇ ἢ ὡς ἐπίθ. ἢ ὡς ἐπίρρ. [Ἴσως συντετμημένος τύπος τοῦ προηγ., ὡς **χείμαρρος** ἀντὶ **χειμάρρους·** ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ **ἄψ** καὶ **ὄρω, ὄρνυμι,** ὡς τὸ **παλίνορσος.**

ἄψος, εος, τό, (ἅπτω) ἡ συναφὴ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἄρθρωσις, ἄψεα πάντα λύθεν, πᾶσαι αἱ ἀρθρώσεις τῶν μελῶν αὐτῆς [διὰ τοῦ ὕπνου] ἐχαλαρώθησαν, Ὀδ. Δ. 794, Θ. 189· ἄψεα δεσμοῦ Ὀππ. Ἁλ. 3. 538.

ἀψοφητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομέν., Πλάτ. Θεαίτ. 144Β, Δημ. 797, 12, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 8, 15.

ἀψόφητος, ον, (ψοφέω) ἀθόρυβος· μετὰ γεν., ἀψ. κωκυμάτων, ἄνευ θορύβου κωκυμάτων, Σοφ. Αἴ. 321, πρβλ. **ἄπεπλος, ἄσκευος, ἄχαλκος.**

ἀ-ψοφοποιός, όν, = **ἄψοφος,** Ἐπιφάν.

ἄ-ψοφος, ον, = **ἀψόφητος,** Ἱππ. 344. 51, Σοφ. Τρ. 967, Εὐρ. Τρῳ. 887. Ἐπίρρ. **-φως** Γρηγ. Ναζ.: **-φέως** Ἐτυμ. Μ. 183, 20.

ἀ-ψυδρακίωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψύδρακας, ἐξανθήματα «ὑδροτσίλαν», σῶμα Διοσκ. 2. 81.

ἀ-ψυδής, ές, = **ἀψευδής**, Ἡσύχ.

ἀ-ψυκτος, ον, ὁ μὴ ψυχόμενος, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπῄει. οὔποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο, οὐδ' ἀπώλλυτο, ἀλλὰ σῶν ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο Πλάτ. Φαίδων 106Α.

ἀ-ψυχαγώγητος, ον, ὁ μὴ ψυχαγωγῶν, ὁ μὴ τέρπων, Πολύβ. 9. 1, 5. Ἐπίρρ. **-τως**, ἄνευ ψυχαγωγίας, Ἰουλιαν. 252Α.

ἀψυχεί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄψυχος**, Ἡρωδ. Ἐπιμερ. σ. 257.

ἀψυχέω, λιποψυχῶ, λιποθυμῶ, Ἱππ. 463. 15, 1207Α.

ἀψυχία, ἡ, ἔλλειψις ψυχῆς ἢ ζωῆς, λιποθυμία, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Κωακ. Προγν. 155. **II.** ἔλλειψις θάρρους, ὀλιγοψυχία, Αἰσχύλ. Θήβ. 259, 383, Εὐρ. Ἄλκ. 642, κτλ.

ἀψυχόομαι, παθ., εἶμαι ἄψυχος, ἄνευ ζωῆς, Ἀνέκδ. Boiss, 3. 453.

ἀψυχο-ποιός, όν, ὁ ἄψυχον ποιῶν ἢ προξενῶν λιποθυμίαν, Εὐστ. 611. 5.

ἄ-ψυχος, ον, ὁ μὴ ἔχων ζωήν, στερούμενος ψυχῆς, ἀντίθετον τῷ **ἔμψυχος**, Ἀρχίλ. 77, Σιμωνίδ. 111, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 743, Εὐρ. Τρῳ. 619, Συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. **2)** ἄψ. βορά, οὐχὶ ζωϊκὴ τροφή, Εὐρ. Ἱππ. 952. **II.** μικρόψυχος, δειλός, ἄτολμος, κάκη Αἰσχύλ. Θήβ. 192· ἀνὴρ Κωμ. Ἀνών. 253· ἀψυχότεραι αἱ θήλειαι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 1, 30· ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 20:—Ἐπίρρ. **-χως**, Πολυδ. Β', 227.

ἄω, (Α), = **ἄημι**, (ὃ ἴδε) πνέω, φυσῶ· ἐν χρήσει μόνον κατὰ παρατ. **ἄεν**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 605, Β. 1229, ἀλλὰ πρβλ. **διάημι**. **II.** = **ἰαύω, ἀωτέω**, κοιμῶμαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόριστον, ἐνὶ κοίτῃ ἄεσσα Ὀδ. Τ. 341· νύκτα μὲν ἀέσαμεν Γ. 151· ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν αὐτόθι 490· προσέτι καὶ ἐν συνῃρημένῳ τύπῳ, νύκτ' ἄσαμεν Π. 367.

ἄω (Β), βλάπτω, συντετμημένον ἐκ τοῦ **ἀάω** (ὃ ἴδε)· πρβλ. **ἄτη**.

ἄω (Γ), Ἐπ. ἀπαρ. **ἄμεναι** (συνῃρ. ἀντὶ **ἀέμεναι**): μέλλ. **ἄσω**, Ἰλ. Λ. 817· ἀόρ. α' ὑποτακτ. **ἄσω** Ι. 281, ἀπαρέμφ. **ἆσαι** Ἰλ.—Μέσ., Ἐπ. γ' ἑνικ. **ἆαται** Ἡσ. Ἀσπ. 101 (ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἄατος**): μέλλ. **ἄσομαι** καὶ ἀόρ. **ἀσάμην** Ἰλ.—Κορέννυμι, χορταίνω τινά. αἵματος ἆσαι Ἄρηα, «κορέσαι, πληρῶσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 289· ἀλλά, **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κορέννυμαι, πληροῦμαι, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι, «πληρωθῆναι, κορεσθῆναι» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 70· ἱεμένη χροὸς ἆσαι αὐτόθι· λιλαιομένα χροὸς ἆσαι Ο. 317· γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι Ψ. 157:—Μέσον, ἄσεσθε .. κλαυθμοῖο Ω. 717: ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ Τ. 307.— Ἴδε ὡσαύτως **ἔωμεν**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **ἅδην**: ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπίθ. **ἄ-ατος, ἆτος**).

ἀώδης, ες, (ὄζω) ἄοσμος, ἄνευ ὀσμῆς, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 18, Πλούτ. 2. 1014F.

ἀῶθεν, ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ **ἠῶθεν**, Θεόκρ.

ἀώιος, ἀντὶ **ἠῷος**, ἀστὴρ Ἴων 11· «ἀώιος· πρωινός, ὀρθρινός» Ἡσύχ.

ἀών, ἀόνος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἠϊών**, Μόσχ.

ἀών, όνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 34 Ahrens. [ᾱ].

ἄωρ, ὁ, ἴδε **ἄορ**.

ἀωρέω, ὀλιγωρῶ, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἀωρί, ἐπίρρ. τοῦ **ἄωρος**, οὐχὶ ἐν καταλλήλῳ ὥρᾳ, ἀκαίρως, παρὰ πολὺ ἐνωρίς, Ἡρακλείδ. ἐν Mein. Κωμ. 3. 565, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1, Ἀνθ. Π. 12. 116· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἀείποτε προστίθεται, τῆς νυκτός, ἢ ὅμοιόν τι (πρβλ. **ἀωρόνυκτος**), ἀωρὶ τῆς νυκτός, ἀργὰ τὴν νύκτα, Λατ. intempesta nocte Ἀντιφῶν 119. 39, Θεόκρ. 11. 40· ἀωρὶ τῶν νυκτῶν Ἀντιφῶν 115. 18· νυκτὸς ἀωρί που [ἐξυπ. ἐστὶ] Θεόκρ. 24. 38· ἀωρὶ νύκτωρ (κοινῶς νυκτῶν) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 741, Φαλάριδος Ἐπιστ. Ἐμ. 88. Πρβλ. **ἀωρία**.

ἀωρία, ἡ, ἄκαιρος ὥρα, ἄκαιρος τύχη ἢ θάνατος, Πινδ. Ἀποσπ. 101:—μετὰ γεν., ἀωρία θέρους, ἄκαιρον θέρος, Πλούτ. 2. 371Β· ἀωρία νυκτός, μεσονύκτιον, ἀργὰ τὴν νύκτα, Λατ. nox intempesta, Ἀλκίφρων 3. 47· οὕτω καὶ μόνον ἀωρία Αἰλ. παρὰ Σουΐδ., Ἡσύχ. κτλ.· μεταφ., ἀωρίη τοῦ πράγματος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4:— κατ' αἰτ., ὡς ἐπίρρ., ἀωρίαν ἥκειν, πολὺ ἀργά, Ἀριστοφ. Ἀχ. 23, ἔνθα ἴδε Δινδ.· οὕτω ποῦ βαδίζεις ἀωρίᾳ; ποῦ ὑπάγεις τοιαύτην ὥραν; δηλ. τόσον ἀργά; Λουκ. Ὄνος 24· πρβλ. Hemst. Θωμ. Μ. 136.

ἀωρι-λουστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀωρὶ λουόμενος, διάφ. γραφ. ἐν Μ. Ἀντων. 1. 16· ἀντὶ ἀωρὶ λούστης, ἴδε ἔκδ. Κοραῆ σ. 7.

ἀώριος, α, ον, = **ἄωρος**, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 2, 2, Ἄρατ. 1076, Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἀωρο-θάνατος, ον, «ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ ἢ γυνή» Α. Β. 24, 22, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 592 ὡς Δινδ. ἀντὶ ἀωρὶ θανάτῳ· πρβλ. **ἀωροθανής**, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3846g.

ἀωρό-λειος, ον, παρὰ φύσιν λεῖος, κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν, οἵτινες τίλλοντες τὰς τρίχας τοῦ προσώπου αὐτῶν προσπαθοῦσι νὰ φαίνωνται νέοι, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 9· ἐπὶ νεανίου, ἀγένειος, Αἰλ. π. Ζ. 13. 27.

ἀωρό-νυκτος, ον, (νύξ) μεσονύκτιος, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα, Λατ. intempesta nocte, Αἰσχύλ. Χο. 34· πρβλ. **ἀωρί**.

ἄωρος (Α), **ον**, (ὥρα) ὁ παρὰ τὴν ὥραν, ἄκαιρος, ἄωρος, χειμών, τύχαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 496, Εὐμ. 956· θάνατοι Εὐρ. Ὀρ. 1030· τελευτὴ Ἀντιφῶν 121. 4· ἄωρος θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 168, πρβλ. **ἄνωρος**· οἱ ἄωροι, οἱ ἀώρως ἀποθνήσκοντες, Ἀπολλόδ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 1· ἐν ἐπιταφίοις, ὤλετ' ἄωρος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 12, κ. ἀλλ.· — μετὰ γεν., γήρως ἀωρότερα πράττειν, πράγματα μὴ ἁρμόζοντα εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, Πλουτ. Σύλλ. 2. **2)** ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ ὥριμος, κοινῶς «ἄγουρος», Διοσκ. 1. 180· ἐπὶ ἰχθύος, ὁ μὴ εἰς τὸν καιρόν του, ἀντίθετον τῷ **ὥριμος**, Νικόμαχ. ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 21·—μεταφ., ἄωρος πρὸς γάμον, ὁ μὴ ἐν ὥρᾳ γάμου, Πλουτ. Λυκ. 15. **3)** ὁ μὴ ἐν ἀκμῇ τῆς νεότητος, οὐκ ἀτρύφερος οὐδ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ, ἀντίθετον τῷ **ὡραῖος**, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 4, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 14, Πλάτ. Πολ. 574C: —Ἐπίρρ. **ἀώρως** Πλούτ. 2. 119F.

ἄωρος (Β), **ον**, (**ἀείρω**, πρβλ. **μετέωρος**) μετέωρος, ὁ παραιωρούμενος, ὁ πέριξ κινούμενος ἢ κυμαινόμενος, περὶ τῶν ποδῶν τῆς Σκύλλης, τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι Ὀδ. Μ. 89· εἷς ἐκ τῶν Σχολ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς ἀνωτέρω, «κρεμαστοὶ ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ», ἀλλὰ καὶ διάφοροι ἄλλαι ἑρμηνεῖαι δίδονται. **II.** παρὰ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 51a, ἄωροι πόδες εἶναι οἱ πρόσθιοι, οὐ τοὺς ἀώρους εἶπά σοι, μαστιγία, πόδας πρίασθαι; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους.

ἄωρος (Γ), συνῃρ. **ὦρος**, ὁ, ὕπνος, Σαπφὼ 39· καὶ ἴσως ἤλασ' ἄωρον ἀπὸ ἀναγνωστέον ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 150, ἀντὶ ἤλασεν ὦρον, ἀλλὰ πρβλ. **ὥριος** (Β).

ἀωροσύνη, ἡ, τὸ ἄωρον, τὸ ἄνηβον τῆς ἡλικίας, ἡρπάσθην δ' ἑκκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ ἕκτον [ἀ]ωροσύνῃ μῆνα παρερχόμενος Συλλ. Ἐπιγρ. 4708.

ἀωρό-τοκος, ον, ὁ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, δηλ. πρωώρως γεννηθείς, Ἰππιατρ.

ἄωρτο, Ἐπ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ **ἀείρω**, Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, ἐκρέματο, Ἰλ. Γ. 272.

Ἀώς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **Ἠώς, Ἕως**.

Ἀωσφόρος, ὁ, = **Ἑωσφόρος**.

ἀωτέω, κοιμῶμαι, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα, ἔγρεο, Τυδέος υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς Ἰλ. Κ. 159· μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, «ἀπανθίζετε τὸν ὕπνον» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 548· ἀπολ., Σιμωνίδ. 50. 7· παρ' Ἡσυχ. **ἀωτεύω**. (Κατά τινας ἐκ τοῦ **ἄημι, ἄω**, πνέω, φυσῶ, καὶ ἐντεῦθεν κοιμῶμαι, πρβλ. **αὔω, ἰαύω**, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἄωτος** 8).

ἀωτίζομαι, ἀποθ., δρέπω τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον, ἴδε **λωτίζομαι**.

ἄωτον, τὸ, καὶ **ἄωτος**, ὁ, τὸ ἄριστον, τὸ κάλλιστον, ἐκλεκτότατον τοῦ εἴδους του: Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου ἐρίου, οἰὸς ἄωτον Ἰλ. Ν. 599, 716, Ὀδ. Α. 443· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ οἰὸς (ὅπερ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων), ἔριον, ἀώτου .. εἰχόμην Ι. 434· καὶ ἅπαξ ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου λίνου, λινοιό τε λεπτὸν ἄωτον Ἰλ. Ι. 657· οὕτως ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. καλεῖ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, χρύσειον ἄωτον, Δ. 176· καὶ ὁ Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 111, καλεῖ τὸ καθαρὸν ὕδωρ, ἄκρον ἄωτον ὕδατος: — ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι συχνοτάτη παρὰ Πινδ., ἄωτος ζωᾶς, ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, Ι. 5 (4). 14· ἄωτ. στεφάνων, ὁ κάλλιστος, ἄριστος τῶν .., Ι. 6 (5). 5· Χαρίτων ἄωτος, τὸ ἄριστον τῶν δώρων αὐτῶν, Ι. 8 (7). 37· σοφίας ἄκρος ἄωτ., τὸ ἐκλεκτότατον δῶρον τῆς τέχνης τοῦ ποιητοῦ, Ι. 7 (6). 25· ἄωτ. γλώσσης, δηλ., ᾠδή, ᾆσμα, Ι. 1. 75· δίκας ἄωτος, Ν. 3. 50· οὕτως, Ἀφροδίτας .. ἄωτον Αἰσχύλ. Ἱκ. 665: — σπανίως κατὰ πληθ., στεφάνων ἄωτοι Πινδ. Ο. 9. 30, κτλ.· ἡρώων ἄωτοι Ν. 8. 15· ῥόδων ἄωτοι Σιμωνίδ. 150): — ἐν ἐπιταφίοις, θνήσκω .. ἀκμᾶς ἐν ἀώτῳ, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 154· τὸν .. ἄωτον τοῦ δήμου Συλλ. Ἐπιγρ. 2804, πρβλ. 4650. **II.** ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐν ἄλλῃ σημ., ὅ,τι παρέχει τιμὴν καὶ δόξαν εἴς τι πρᾶγμα, ὡς ἄωτος ἵππων, ᾠδὴ πρὸς ἐξύμνησιν ἵππων, Ο. 3. 6· ἄωτος ἀρετᾶν Ο. 5. 2· ἄωτος χειρῶν Ο. 8. 99.— Περὶ τοῦ γένους δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ἐκ τοῦ Ὁμ. ἢ τοῦ Αἰσχύλ. (ὅστις μόνος ἐκ τῶν τραγ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ τοῦτο μόνον ἅπαξ)· ὁ Πινδ. ἔχει πανταχοῦ **ἄωτος**, οὕτω καὶ ὁ Θεόκρ. 13. 27· ὁ δὲ Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ οἱ μεταγ. Ἐπ. **ἄωτον** (Ὀππ. Κυν. 4. 154, οἰὸς ἄωτα κατὰ πληθ.). (Ἡ σημασία «ἄνθος», ἥτις ἐπὶ πολὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀρχική, οὐδαμῶς εὑρίσκεται πλὴν ἐν μεταφορικῇ ἐννοίᾳ· ἴδε **ἄνθος**, **λώτισμα**· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. Φαίνεται δὲ ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ λεπτοῦ ἐρίου).

ἄωτος, ον, (οὖς) στερούμενος ὤτων, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυφλός, οὐδὲ ἄωτος ὁ ἄνθρωπός ἐστιν Πλουτ. 2. 963Β· ἐπὶ ἀγγείων στερουμένων λαβῆς ἢ λαβῶν, «ἄωτον παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. Φιλητᾶς δὲ ποτήριον οὓς οὐκ ἔχον» Ἀθήν. 783.

B

B, β, βῆτα, ἄκλ., δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου· ἐντεῦθεν ὡς ἀριθμ. β′ = δύο καὶ δεύτερος, ἀλλὰ ‚β = 2000.

I. β εἶναι ἄφωνον χειλόφωνον μέσον μεταξὺ τοῦ ψιλοῦ π καὶ τοῦ δασέος φ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. β ἔπρεπε νὰ ἀναφαίνηται ὡς b ἐν τῇ Λατ., Σανσκρ., κτλ., καὶ νὰ τρέπηται εἰς p ἐν ταῖς βορείαις γλώσσαις· ἀλλὰ τοῦ πρώτου κανόνος ὑπάρχουσιν ὀλίγα παραδείγματα (ἴδ. **βληχάομαι, βραχύς, βύας**), τοῦ δὲ δευτέρου οὐδέν, Κούρτ. σ. 273. Μάλιστα ἐν τῇ Σανσκρ. καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ Λατ. τὸ β παρίσταται διὰ τοῦ g καὶ ἐν τῇ Γοτθ. κτλ. διὰ τοῦ k (qu), ὡς βαίνω (√ΒΑ) = Σανσκρ. gâ, gigâmi, Γοτθ. quiman, (Ἀγγλ. go): βάλλω = Σανσκρ. gal, galâmi, Παλαιο-Γερμ. quillu (Γερμ. quellen)· βαθὺς = Σανσκρ. gahanas· βαρὺς = Σανσκρ. gurus, Λατ. gravis, Γοτθ. kaurs· βοῦς = Σανσκρ. gâus, Ἀγγλο-Σαξ. cû, (Ἀγγλ. cow, Γερμ. kuh), κτλ., ἴδε Κούρτ. σ. 431 κἑξ. **II.** ἡ προφορὰ τοῦ β ἦτο μαλακωτέρα τοῦ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις b· συχνάκις ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ πρὸς παράστασιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος F, ἴδ. κατωτ. 3· ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἡ προφορὰ αὐτοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ v τῶν Εὐρωπ. γλωσσῶν, διὸ Λατινικὰ ὀνόματα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ στοιχείου v εἶναι γεγραμμένα ἑλληνιστὶ διὰ τοῦ β, ὡς Βάρρων, Βεργίλιος (ἐνίοτε ὅμως ἀντὶ τοῦ β τίθεται ἡ μαλακὸν ἔχουσα τὸν ἦχον δίφθογγος **ου**, ὡς Οὐαλέριος, Οὐελία)· παρὰ Μακεδόσιν ἀντικαθίστα τὸ φ, ὡς Βίλιππος, Βερενίκη, ἀντὶ Φίλιππος, Φερενίκη. **III.** ἡ ἐν ταῖς διαλέκτοις ποικίλη χρῆσις τοῦ β ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τὴν προφοράν: **1)** ἀντὶ γ, ὡς βληχὼν ἀντὶ γληχών, βλέφαρον Δωρ. γλέφαρον, βανὰ Αἰολ. ἀντὶ γυνή, βέφυρα ἀντὶ γέφυρα, πρεῖγυς Κρητ. ἀντὶ πρέσβυς· πρβλ. τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας μεταβολάς. **2)** Αἰολ. ἀντὶ δ, βλῆρ ἀντὶ δέλεαρ, βελφὶς ἀντὶ δελφίς, Βελφοὶ ἀντὶ Δελφοί. **3)** πρὸς παράστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος F· ἴδε ἐν λ. **δίγαμμα** III. **4)** παρ' Ἀρκάσι τὸ β μετεβάλλετο εἰς ζ, ὡς ζέλλω, ζέρεθρον, ἐπιζαρέω, ἀντὶ βάλλω, βέρεθρον (βάραθρον), ἐπιβαρέω, Πόρσ. Φοίν. 45. **5)** περὶ τῆς θρυλουμένης ἐναλλαγῆς τῶν στοιχείων β καὶ κ ἴδε ἐν λ. **τήκω**. **6)** ἀντὶ μ, ὡς βεμβρὰς ἀντὶ μεμβράς, βροτὸς ἀντὶ μορτὸς (mortalis). **7)** παρὰ Δελφοῖς ἀντὶ π, ὡς βατεῖν, βικρὸς ἀντὶ πατεῖν, πικρός, Πλούτ. 2. 292F· πρβλ. Λατ. buxus πύξος, Burrus Πύρρος. **8)** τὸ β ἐνίοτε παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν γραμμάτων **μλ, μρ**, ἵνα παράσχῃ εἰς αὐτὰ πληρέστερον καὶ διακριτικώτερον ἦχον ὡς ἐν τοῖς ἄμβροτος, μεσημβρία, γαμβρός, μέμβλεται.

βᾶ, συντετμημένον ἀντὶ **βασιλεῦ**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 892, Βαλκ. Ἡρόδ. 4. 59, Ἀδων. σ. 383· οὕτω μᾶ, δῶ ἀντὶ μάτηρ, δῶμα, πρβλ. Λοβ. Παραλ. σ. 78. Ὀνομαστικὴ τις **Βᾶς** ἀπαντᾷ παρὰ Μέμν. ἐν Φωτ. Βιβλ. 228, πρβλ. Α. Β. 1181. **II.** ἐπιφώνημα, **μπᾶ**! Ἕρμιππ. Δημ. 9.

βαβάζω, μετ' ἀναδιπλασ. ἀντὶ **βάζω**, Ἡσύχ.· πρβλ. **βάβαξ**, **βαβάκτης**.

βαβαί, Λατ. papae! ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ· μπᾶ, μπᾶ! Εὐρ. Κύκλ. 156, Ἀριστοφ. Ὄρ. 272, κτλ.· οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαί, πρὸς δήλωσιν ἀνθρώπων ὑπερβολικῶν ἐν ταῖς ἐκφράσεσιν αὐτῶν, Ἄλεξ. Σικ. 1, ἔνθα ἴδε Meineke· μ. γεν., βαβαὶ τοῦ λόγου, μπῶ, μπῶ, τί λόγος! Πλάτ. Φίλ. 23B. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 183).

βαβαιάξ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βαβαί**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 64, κτλ.· βαβαὶ βαβαιὰξ Εἰρ. 248.

βαβάκινος, κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶδος χύτρας.

βάβακοι, ἐν Ἤλιδι = τέττιγες, ἐν τῷ Πόντῳ = βάτραχοι Ἡσύχ.

βάβαξ, ὁ, (βαβάζω) φλύαρος, Ἀρχίλ. 29· παρ' Ἡσύχ. βαβάκτης· — **βαβάκτης**· ὡσαύτως, ὁ μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, κεκράκτης, «φωνακλᾶς», θορυβωδῶς διασκεδάζων, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Κρατ. Ἀδήλ. 22, πρβλ. Εὐστ. 1431. 46.

βαβέλιος, ἐν τῇ Παμφυλίᾳ διαλέκτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀέλιος, ἥλιος Εὐστ. 1654. 20.

βαβράζω, φλυαρῶ, τερετίζω ἐπὶ ᾠδικοῦ τινος εἴδους ἀκρίδων ἢ τοῦ τέττιγος, Ἀναν. 1. 6.

βαβύας, ὁ, πηλός, λάσπη, παρ' Ἡσυχ.· ὡσαύτως **βαβύλας**, Σουίδ., κτλ.

βαβύκα, ἡ, Λακων. γέφυρα, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. Λυκ. 6, πρβλ. Πελοπ. 17.

βαβυκάς, = πελεκάν, Φιλητ. 40.

Βαβυλών, ῶνος, ἡ, πόλις Ἀσσυρίας, Ἡρόδ., κτλ.:— **Βαβυλώνιος**, ὁ, ὁ κάτοικος, καὶ **Βαβυλωνεύς**, έως, ὁ, Στέφ. Β.· θηλ. **Βαβυλωνίς**, ίδος, Νόνν. Δ. 40. 203·— ἐπίθ. **Βαβυλώνιος**, α, ον, Ἡρόδ. -ος, ον, Ἀρρ. Ἀν. 6. 29· ἢ **Βαβυλωνιακός**, ή, όν, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 55.

βάγμα, ατος, τό, (βάζω) ὁμιλία, λόγος, δύσθροα βάγματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 636.

βαγός, ὁ, Λακων. ἀντὶ **ἀγός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 58· «βαγός· βασιλεύς» Ἡσύχ.

βαγώας, ὁ, Λατ. Bagoas, Bagōus, Περσικὴ λέξις, σημαίνουσα, ὡς λέγεται, **εὐνοῦχος**, ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Στράβ. 15, κτλ., ἴδε Πλίν. Ν. Η. 13. 4, 9.

βάδην, ἐπίρρ. (βαίνω) βῆμα πρὸς βῆμα, Λατ. pedetentim, βάδην ἀπιόντος Ἰλ. Ν. 516· ἄραχνος ὣς β. Αἰσχύλ. Ἱκ. 886· μὲ βῆμα πορείας, ἦγε β. Ἡρόδ. 9. 57· ἡγοῦ β. Ἀριστοφ. Λυσ. 254· β. ταχὺ ἐφέπεσθαι, μὲ βῆμα ταχύ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δρόμῳ ἔθεον Ξεν. Ἀν. 4. 6, 25· θᾶττον ἢ β. Ἑλλην. 5. 4, 53, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 221· β. ὑποχωρεῖν Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 9. 44, 3. **2)** βαθμηδόν, ἐπὶ τὸ μᾶλλον, πεινῆν Ἀριστοφ. Ἀχ. 535. **II.** μὲ περιπάτημα, πεζῇ, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐφ' ἵππου, ἐφ' ἁμάξης ἢ ἐπὶ πλοίου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 19.

βαδίζω: μέλλ. Ἀττ. **βαδιοῦμαι** Ἀριστοφ. Θεσμ. 617, Πλ. 495, Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. **βαδίσομαι** Γαλην., καὶ **βαδιῶ** (δια-) Λουκ. Δημ. ἐγκ. Ι, κτλ.: ἀόρ. **ἐβάδισα** Ἱππ. 556.16, Ἀρρ., κτλ., (δια-) Θουκ. 6.101· πρκμ. **βεβάδικα** Ἀριστ. μετ. τ. φυσ. 8. 6, 9· Ἰώσηπ.—Μέσ., προστακτ. **βαδίζου** Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 167·—πρβλ. **ἀπο-βαδίζω**· (βάδος, βαίνω, vado) = ὑπάγω βραδέως, περιπατῶ, Λατ. ambulare, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν Ὁμ. Ὕ. Ἑρμ. 210· ἀντίθετ. τῷ **τρέχω** Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10, κτλ.· ἐπὶ ἱππέων, ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 3, 19· ἐπὶ κτήνους β. Δίων Χρυσ. 2. 34· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **πλέω**, Δημ. 392. 6., 398. 15·— ἐπί τινων ζῴων, κατὰ σκέλη β., ἴδε **σκέλος** 1·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., βάδον β. Ἀριστοφ. Ὄρν. 42· ὁδὸν Ξεν. Ἀπομ. 2. 1. 22· ἀεὶ μίαν ἀτραπὸν Ἀρισ. Ζ. Ἱ. 9. 38, 2·— ὡσαύτως, ὁδῷ β. Λουκ. Τίμ. 5. **2)** περιφέρομαι, περιδιαβάζω, Κρατῖν. Διον. 5, κ. ἀλλ.· κατὰ ζυγά, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 5. 12. **3)** καθόλου, ὑπάγω, πορεύομαι, Ἀντιφῶν 132. 15· ἐπ' οἰκίας βαδ., εἰσέρχομαι εἰς οἰκίας, εἰσβαίνω, Δημ. 271. 13· β. ἐπί τινα, προβαίνω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 1251. 20· εἰς τὸ πολίτευμα, εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς τὰ ἀρχεῖα Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 9., 4. 14, 4., 4. 15, 6· β. εἰς τὰ πατρῷα, εἰσέρχομαι καὶ καταλαμβάνω τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, Ἰσαῖ. 44. 14· προβαίνω ἐν τῇ συζητήσει, Δημ. 314. 21, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 13, 12, κτλ. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, αἱ τιμαὶ ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, αἱ τιμαὶ ἠλαττοῦντο, Δημ. 1285. 22· τὸ πρᾶγμα περαιτέρω β. ὁ αὐτ. 688. 14.— ἡ λέξις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀνήκει εἰς τοὺς κωμικοὺς καὶ πεζούς· ἀπαντᾷ ὅμως ἐν Εὐρ. Φοιν. 544.

βάδισις, εως, ἡ, τὸ βαδίζειν, πορεύεσθαι, τὸ περιπάτημα, Ἀριστοφ. Πλ. 334· βαδίσει χρῆσθαι Ἱππ. π. Ἀέρ. 290· ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 8, 3· ἀντίθ. τῷ **πτῆσις, ἅλσις**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 3.

βάδισμα, ατος, τό, περιπάτημα, τρόπος τοῦ βαδίζειν, Ξεν. Ἀπολ. 27, Δημ. 982. 18.

βαδισματίας, ου, ὁ, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατεῖν πεζῇ, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 105.

βαδισμός, ὁ, = βάδισις, Πλάτ. Χαρμ. 160C, κτλ.

βαδιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βαδίσῃ ἢ ὑπάγῃ ἢ περιπατήσῃ, σοὶ βαδ. πάρος Σοφ. Ἠλ. 1502, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 16·— οὕτω κατὰ πληθ., **βαδιστέα** Ἀριστοφ. Ἀχ. 394.

βαδιστής, οῦ, ὁ, ὁ βαδίζων, περιπατῶν, ταχὺς βαδ., ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, Εὐρ. Μηδ. 1182.

βαδιστικός, ή, όν, καλός, ἱκανὸς εἰς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 128· τὸ βαδιστικόν, ἱκανότης πρὸς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστ. Ἑρμην. 12.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Ζωναρ.

βαδιστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις πεζῇ νὰ διέλθῃ, ἐν ᾧ δύναταί τις νὰ βαδίσῃ, Ἀρρ. Ἰνδ. 43.

βάδος, ὁ, περιπάτημα, περίπατος, βάδισις, ὁδός, βάδον βαδίζειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 42.

βαδύς, (ὅ ἐ. **Fαδύς**) Ἠλεῖοι, ἀντὶ **ἡδύς**, ἴδε Φερεκύδ. Ἀποσπ. 36, Παυσ. 5. 3. 2.

βάζω, ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει πρὸ πάντων κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· παθ. πρκμ. (ἴδε κατωτ.)· πρβλ. **βαβάζω**·— ὁμιλῶ, λέγω, Ὅμ., ὅστις συχνάκις σχηματίζει φράσεις: ἄρτια βάζειν, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 92· ἀνεμώλια βάζειν Ὀδ. Δ. 837· πεπνυμένα βάζεις Ἰλ. Ι. 58· οἵτ' (Βεκκ. οἵ τ') εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν Ὀδ. Σ. 167· βάζειν τινά τι, λέγω τι εἴς τινα, Ἰλ. Π. 207, Εὐρ. Ἱππ. 119· πολλὰ κακῶς β. τινὰ ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 719· ὡσαύτως, τινί τι Αἰσχύλ. Χο. 882· ὡσαύτως μ. δοτ. τρόπου, χαλεποῖς βάζειν ἐπέεσσι, προσφωνῶ, ὁμιλῶ μὲ λόγους τραχεῖς, Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 184· κακοῖσι β. πολλὰ Τυδέως βίαν Αἰσχύλ. Θήβ. 571· ὑπέραυχα β. ἐπί τινι αὐτόθι 483:— Παθ., ἔπος.. βέβακται, λόγος τις ἔχει λαληθῆ (οἱ σχολ. = πεφλυάρηται), Ὀδ. Θ. 408. (Ἐκ τῆς √ΒΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν βέ-βαγ-μαι, βάξ-ις· ἐντεῦθεν καὶ βαβάζω).

βαθίων, **βάθιστος**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **βαθύς**.

βαθμηδόν, ἐπίρρ. (βαθμός) κατὰ βαθμοὺς ἢ βαθμίδας, Γαλην. 12. σ. 479, Ἀθήν. 1C.

βαθμίς, ή: γεν. **-ίδος** Πίνδ. Ν. 5. 3· **-ῖδος** Ἀνθ. Π. 7. 428·— βαθμὶς ἢ κατώφλιον, ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο Πινδ. Π. 5. 9, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰ. Ἀ. 15. 11, 5·— τύπος τις, **βασμίς**, ίδος, ἐτέθη ἐκ διορ-

θώσεως ἐν Παυσ. 8. 6, 4 ἐκ τῶν χρων. **II.** = βάσις, βάθρον, ὑπόβαθρον, Πίνδ. Ν. 5. 3. **2)** κοίλωμα ὀστοῦ κατὰ τὸν ἁρμόν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· καθόλου, κοιλότης ἐν ὀστῷ, αὐτόθι 776.

βαθμο-ειδής, ές, πρὸς βαθμίδας ὁμοιάζων, Πλουτ. 2.1079E.

βαθμὸς ἢ βασμός, ὁ, (βαίνω) βαθμίς, κατώφλιον, Ἑβδ. (1 Βασ. ε', 9), Ψευδοσοφοκλ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 602· βαθμὸς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, Ἑβδ. (4 Βασ. κ', 9 κέξ.). **II.** μεταφ. βαθμός, πρόοδος, (οἱ β. κλίμακος προκοπὴν σημαίνουσι Ἀρτεμίδ. 2. 42), 1 Ἐπ. Τιμ. 3. 13· τολμημάτων βαθμοὶ Ἰώσηπ. Ἰ. II. 4. 3, 10, ἴδε ἐν λ. **ἀναλογέω**· ὡσαύτως ἐπὶ γενεαλογίας, ἀπωτέρω δυοῖν β., κατὰ δύο βαθμοὺς περαιτέρω, δηλ. πέρα τοῦ πάππου, Δίων Χρυσ. 2.181. **III.** = βάσισις Ἐκκλ.— Κατὰ τὸν Φρύν. βαθμὸς εἶναι ὁ Ἰων., βασμὸς ὁ Ἀττ. τύπος· οὕτω καὶ ὁ Μοῖρ. καὶ Θωμ. Μ. Τὰ χειρ. τοσοῦτον ποικίλλουσιν, ὥστε ἐλάχιστα σαφηνίζουσι τὴν διαφορὰν τοῦ τύπου· ἴδε Λοβ. Φρύν. 324· βασμὸς ἀπαντᾷ ἐν Μυτιλ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 2189), καὶ ἔν τινι Λυδ. (3486).

βάθος, εος, τό, (βαθύς) βάθος ἢ ὕψος, ὅπως ἤθελέ τις μετρήσει πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. altitudo, ταρτάρου βάθη Αἰσχύλ. Πρ. 1029· αἰθέρος βάθος Εὐρ. Μηδ. 1297, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1715· βάθους μετέχειν, δηλ. νὰ εἶναί τι σῶμα στερεόν, ἔχον βάθος ὡς καὶ μῆκος καὶ πλάτος, Πλάτ. Πολ. 528B, πρβλ. D:— μετὰ προθ., ἐκ βάθεος, κατὰ τὸ βάθος, Ἡρόδ. 1. 186· εἰς βάθος Ἀριστ. Μετεωρ. 4.9.18, κλ.· ἐν βάθει ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 3.14, κτλ.· κατὰ βάθους ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1.3, 5:—ἰδίως ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας = τὸ βάθος γραμμῆς τινος στρατοῦ, ἀντιθ. πρὸς τὸ μέτωπον, Σουΐδ. «ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος», Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 4. 13, κλ.· ἐπὶ βάθος, κατὰ βάθος στήλης ἢ φάλαγγος, Θουκ. 5. 68· οὕτως ἐς β. ἐκτάσσειν Ἀρρ. Ἀν. 1. 2· β. τριχῶν, ἐπὶ μακρᾶς καὶ πυκνῆς κόμης, Ἡρόδ. 5. 9· ἄτομα πώγωνος βάθη Ἐφιππ. Ναυαγ. 1.7: — παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ Κ. Δ. τὸ βάθος, τὸ βαθὺ ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παρὰ τὴν ἀκτὴν ῥηχά·— πληθ. τὰ βάθη Πλάτ. Τιμ. 44D, κτλ.· ἐν βάθεσιν ὁ αὐτ. Πολιτ. 299E· ἐν τοῖς βάθεσιν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.15, 3· πρβλ. **βαθύς**. **2)** μεταφ., κακῶν ὁρῶν βάθος Αἰσχ. Περσ. 465· ἡ μακροῦ πλούτου βάθει (πρβλ. **βαθύπλουτος**) Σοφ. Αἴ. 130· βάθος διανοίας, β. τι ἔχειν γενναῖον, περὶ τοῦ Παρμενίδου, Πλάτ. Θεαιτ. 183E· ἐν βάθει πόσιος, βεβυθισμένος εἰς τὴν πόσιν, Θεόκρ. 14. 29.

βάθρα, ἡ, = βαθμός, Ετ. Γουδ.· ἐν χρήσει μόνον ἐν συνθέτοις, ἀπο-, ἐπι-βάθρα.

βαθράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βάθρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 433. ὁ Hemst. **βαθρίδιον**.

βάθρακος, ἴδε **βάτραχος**.

βαθρεία, ἡ, = βάθρον, Αἰσχ. Ἱκέτ. 859· χωρίον ἐφθαρμένον.

βαθρηδόν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ πυθμένος, Λατ. funditus, Χρησ. Σιβύλλ. [5,118.

βαθρικόν, τό, βάθρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3924.

βάθρον, τό, συντετμημένον ἐκ τοῦ **βατήριον** (βαίνω), ἐκεῖνο ἐφ' οὗ τι βαίνει ἢ ἵσταται· ἐντεῦθεν, **1)** βάσις, ὑπόβαθρον, τὸ β. καὶ ὁ θρόνος Ἡρόδ. 1. 183· ἀγάλματος, ὁ αὐτ. 5. 85· οὕτω, δαιμόνων ἱδρύματα .. ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχ. Περσ. 812, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 1.1. **2)** σκηνὴ ἢ ἰκρίωμα, Ἡρόδ. 7. 23. **3)** καθόλου, στερεὸν ἔδαφος, ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος β. Σοφ. Αἴ. 135, πρβλ. Φ. 1000, Ο. Κ. 1662· ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον, δηλ. οἰκία τοῦ πατρός μου, ὁ αὐτ. Αἴ. 860:—κατὰ πληθυντ., θεμέλια, βάθρα πολίων Πίνδ. Ο. 13.7· Ἰλίου .. ἐξαναστήσας βάθρα Εὐρ. Ἱκ. 1198· ἐν βάθροις εἶναι, ἵσταμαι στερεῶς, ὁ αὐτ. Τρῳ. 47· ἐκ βάθρων, ὁλοσχερῶς, Λατ. funditus, Διον. Ἀλικ. 8.1. (**4** βαθμίς, Σοφ. Ο. Κ. 1591· αἱ βαθμίδες κλίμακος, Εὐρ. Φοιν. 1179. **5)** κάθισμα, Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 142, Ο. Κ. 101, Φρύν. Κωμ. 1. 5· τὰ β., θρανία σχολείου κ.τ.τ., Πλάτ. Πρωτ. 315C, 325E, κτλ.· τὰ βάθρα σπογγίζων Δημ. 313.12· ἐπὶ τῶν θρανίων τοῦ βουλευτηρίου, Λυσ. 133.11. **6)** μεταφ., κινδύνου βάθρα, τὸ χεῖλος τοῦ κινδύνου, Εὐρ. Κύκλ. 352.

βαθρόω, θεμελιῶ στερεῶς, Τζέτζ.

βαθυ-αγκής, ές, ἔχων βαθείας φάραγγας, Ἀνθ. Π. 9. 283.

βαθύ-βουλος, ον, ἔχων βαθείας βουλάς, Αἰσχ. Περσ. 142.

βαθύ-γειος, ον, Καλλ. Ἀπόλλ. 64, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 9· Ἰων. **βαθύγαιος** Ἡρόδ. 4.23· Ἀττ. **βαθύγεως, ων,** Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2.4, 10:—ὁ ἔχων βάθος γῆς, πολλὴν γῆν, εὔφορος, γῆ, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **λεπτόγεως**.

βαθυ-γένειος, ον, ὁ βαθύν, πυκνὸν ἔχων πώγωνα, βαθυπώγων Πολυδ. 2. 88, Ἰουλιαν. 349C.

βαθυγέρων, = **βαθυγήρως**, Νικήτ. Χρον. 9.

βαθύγεος, = **γεως**, ἴδε ἐν λ. **βαθύγειος**.

βαθυ-γήρως, ων, γεν. **ω**, ἐν βαθεῖ γήρατι, ὑπέργηρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6.13· μεμαραμμένος, Ἀνθ. Π. 6. 247.

βαθύ-γλυπτος, ον, βαθέως γεγλυμμένος, Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 156.

βαθύ-γλωσσος, ἐλλόγιμος, εὔγλωττος, Ἡσύχ., Σουΐδ.

βαθύ-γνοφος, ὁ ἐν βαθεῖ γνόφῳ κείμενος, σκοτεινότατος, Ναζ. 2,279

βαθυ-γνώμων, βαθύνους, Βάβρ. 127. 4, 5.

βαθυγνωμοσύνη, ἡ, βάθος σοφίας, βαθύνοια, Θεοφύλ. Βουλγ. 3. σ. 685.

βαθύ-δενδρος, ον, πυκνόδενδρος, πολύδενδρος, Λυρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1104E.

βαθυ-δίνης, ου, ὁ, ὁ βαθεῖαν δίνην σχηματίζων, ποταμός Ἰλ. Υ. 73, κτλ.· ὠκεανὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 169· — οὕτω καὶ **βαθυδινήεις, εσσα, εν,** Ἰλ. Φ. 15· καὶ **-δινής, ές,** Δημ. Βιθυν. παρὰ Στεφ. Β. ἐν λ. Ἡραία.

βαθύ-δοξος, ον, ὁ λίαν πεφημισμένος, ἐνδοξότατος, Πίνδ. Π. 1. 127.

βαθυεργέω, (*ἔργω) βαθέως ὀργώνω, βαθεῖαν αὔλακα σχηματίζω, Γεωπ. 2. 23, 14.

βαθύ-ζωνος, ον, βαθέως ἐζωσμένος, δηλ. οὐχὶ ὑψηλὰ καὶ ὑπὸ τὸ στῆθος (πρβλ. **εὔζωνος**), ἀλλὰ χαμηλὰ κατὰ τὴν ὀσφὺν ὥστε ἡ ἐσθὴς νὰ σχηματίζῃ μέγαν πτυχώδη κόλπον (πρβλ. **βαθύκολπος**), βαθυζώνους τε γυναῖκας Ἰλ. Θ. 594, Ὀδ. Γ. 154· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ ξένων γυναικῶν αἰχμαλωτισθεισῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, («βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον», Σχόλ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.)· οὕτω, βαθυζώνων .. Περσίδων Αἰσχύλ. Περσ. 155· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 339, Böckh. Expl. Pind. O. 3. 35.

βαθύ-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς τρίχας, Ὀππ. Κυν. 1. 313· ἐπὶ προβάτων ἐχόντων πυκνὰ ἢ μακρὰ ἔρια, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 412.

βαθυ-καμπής, ές, ὁ ἰσχυρῶς κεκαμμένος, Ἀνθ. Π. 6. 306.

βαθυ-κάρδιος, μεγαλόκαρδος, Πρόκλ.

βαθύ-καρπος, ον, πλούσιος ἐν καρποῖς, ἀφθόνους φέρων καρπούς, εὔκαρπος, εἰρήνη Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 792.

βαθυ-κήτης πόντος, ἡ βαθεῖα καὶ χαίνουσα θάλασσα, Θέογν. 175· πρβλ. **μεγακήτης**.

βαθυ-κλεής, ές, = **βαθύδοξος**, Ἀνθ. Π. 9. 575.

βαθύ-κληρος, ον, ὁ πλουσίας, εὐφόρους ἔχων χώρας, ἐπὶ προσώπων, πολυκτήμων, Ἐπ. Ὁμ. 16. **II.** βαθύπλουτος, εὔφορος ἐπὶ γῆς, Κόλουθ. 214 (218), Μανέθ. 3. 229.

βαθυ-κνήμις, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰς φορῶν περικνημῖδας, Κόϊντ. Σμ. 1. 54.

βαθύ-κολπος, ον, ὁ ἔχων ἢ φορῶν ἱμάτιον σχηματίζον βαθείας πτυχὰς (πρβλ. **βαθύζωνος**), ἐπίθ. τῶν Τρῳάδων, Ἰλ. Σ. 122, 339., Ω. 315· τῶν Νυμφῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 5, εἰς Ἀφροδ. 258. **II.** ἡ ἔχουσα βαθέα, πλήρη στήθη, τ. ἔ. μαστοὺς πληροῦντας τὸ στῆθος, ἐκ β. στηθέων Αἰσχύλ. Θήδ. 864· μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἔχουσα βαθείας κοιλάδας ἢ βαθὺ στῆθος (πρβλ. **βαθύστερνος**), Πίνδ. Π. 9.177, Ν. 9. 60. **2)** ἁπλῶς, λίαν βαθύς, χειὴ Νόνν. Δ. 12. 327· οὕτω πιθ. πηγὴ βαθ. ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4.17.

βαθύ-κομος, ον, ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην ἢ φύλλα πυκνά, ἔρεα βαθ., κεκαλυμμένα ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 557· — ὡσαύτως **-κόμης, ου,** Πολυδ. 2. 24.

βαθυ-κομέω, ἔχω πυκνὴν κόμην, Βυζ.

βαθύ-κρημνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ἅλς Πίνδ. Ι. 4. 96· β. ἀκταί, ὑψηλαὶ καὶ ἀπόκρημνοι, ὁ αὐτ. Ν. 9. 95.

βαθυ-κρηπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθέα, ἰσχυρὰ θεμέλια, Μουσαῖ. 229.

βαθυ-κρύσταλλος, ον, ὁ ἔχων βαθύν, παχὺν πάγον, Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 220.

βαθυ-κτέανος, ον, ὁ ἔχων μεγάλα κτήματα, πλούσιος καὶ ἄφθονος, ναετῆρες Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 1069· τύχη Ἀνθ. Π. 10. 74· ῥέεθρον Νόνν. Δ. 12.126· πρβλ. **βαθύπλουτος**.

βαθυ-κτήμων, ον, = **βαθυκτέανος**, Μανασσ. Χρον. 2606.

βαθυ-κύμων [ῡ] ον, ὁ ἔχων βαθέα, μεγάλα κύματα, Μουσαῖ. 189, κτλ.

βαθύ-λειμος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Ι. 151, 293.

βαθυ-λείμων, ον, γεν. **-ωνος**, ἔχων ἢ περικυκλούμενος ὑπὸ πλουσίων λειμώνων, πέτρα βαθ., ἡ Κίρρα, ἔνθα ἡ χώρα ἦτο ἱερὰ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καλλιεργήσῃ αὐτήν· πρβλ. τοῦ Tennyson deep-meadow'd», Πινδ. Π. 10. 23.

βαθυ-λήιος, ον, ὁ ἔχων βαθέα σπαρτά, λίαν εὔφορος, Ἰλ. Σ. 550, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 830.

βαθύ-μαλλος, ον, πυκνόμαλλος, Πίνδ. Π. 4. 286, Ἀππ. Μιθρ. 103.

βαθυμῆτα, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ βαθυμήτης (πρβλ. **μητίετα**), βαθείας ἔχων βουλάς, βαθύνους, Πίνδ. Ν. 3. 92.

βαθύ-νοος, συνηρ. **-νους, ουν,** ἔχων βαθὺν νοῦν, Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 9. 23 (Ἀποσπ. 13 Bgk.).

βαθύνω, μέλλ. βαθυνῶ· πρκμ. **βεβάθυγκα**:—Παθ. ὑπερσυντ. βεβάθυστο Νόνν. Δ. 39. 305· (βαθύς)·—καθιστῶ τι βαθύ, σκάπτω καὶ κοιλαίνω τι ἐπὶ πλέον, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, ἐπὶ χειμάρρου, Ἰλ. Ψ. 421· ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε (ἐνν. τὸ σκάφος), ἔσκαψε καὶ κατέστησε βαθύ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 48. **2)** ὡς στρατ. ὅρος, δίδω βάθος, συμπυκνῶ, τὴν φάλαγγα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 23., 8. 5, 15:—Παθ., καθίσταμαι βαθύς, γίνομαι βαθύς, λίμνη β. Θεοφρ. Ι. Φ. 4.11, 3· βαθυνομένας ἀπὸ ῥιζῶν, περὶ τῆς Δήλου, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 1028.70· ἐπὶ βαθείας πληγῆς, Νόνν. Δ. ἔνθ' ἀνωτ.· βαθυνομέναις χερσί, μὲ βαθείας χεῖρας, εἰς κοιλαινομένας, κοίλας χεῖ-

ρας, εἰς τὸ κοῖλον τῶν χειρῶν, αὐτόθι 11.180, Εὐαγγ. κ.'Ιω.2(6).48.

βᾰθύ-ξῠλος, ον, πυκνόδενδρος, ὕλης βαθυξύλῳ φόβη Εὐρ. Βάκχ.1138· β. δρυμοὶ 'Αριστ. π. Κόσ. 3. 1.

βᾰθύ-πεδος, ον, ἔχων βαθεῖαν πεδιάδα, χαμηλὴν δηλ. (μεταξὺ ὀρέων κειμένην), περὶ τῆς Νεμέας, Πίνδ. Ν. 3. 30.

βᾰθύ-πελμος, ον, (πέλμα) ἔχων παχὺ τὸ πέλμα, εὔμαρις 'Ανθ. Π.7. 413.

βᾰθύ-πεπλος, ον, μακρὸν ἔχων πέπλον, Κόϊντ. Σμ. 13. 552.

βαθύ-πικρος, ον, καθ' ὑπερβολὴν πικρός, ἀψίνθιον Διοσκ. 3. 26 (διάφ. γραφ. βαρύ-).

βᾰθυ-πλεκής, ές, ὁ πυκνῶς πεπλεγμένος, 'Οππ.'Αλ. 4. 638.

βᾰθύ-πλευρος, ον, ὁ ἔχων βαθείας πλευράς, βόες Γεωπ.17. 2,1.

βᾰθυ-πλήξ, ό, ἡ, ὁ βαθέως πλήττων, βαθεῖαν πληγὴν ἐμποιῶν, σκορπίος Νίκ. παρ' Αἰλ. Ζ. 'Ιδ. 3. 40.

βᾰθυ-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ δασεῖς πλοκάμους, 'Απολλ. Ῥόδ.1.742.

βᾰθύ-πλοος, ον, ὁ εἰς βαθέα ὕδατα πλέων, ναῦς, πιθ. γραφ. παρὰ Διοδ. 3. 40.

βᾰθυ-πλούσιος, ον, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. 3.109.

βᾰθύ-πλουτος, ον, καθ' ὑπερβολὴν πλούσιος, Αἰσχύλ. 'Ικ. 555, Εὐρ. 'Αποσπ. 462, 'Αριστοφ. 'Αποσπ.163· πρβλ. **βαθυκτέανος, βάθος** 2.

βᾰθύ-πόλεμος, ον, βεβυθισμένος εἰς πόλεμον, ῎Αρης Πίνδ. Π. 2. 2.

βᾰθύ-πόνηρος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πονηρός, μοχθηρός, διεφθαρμένος, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 223.

βᾰθύ-πρῄων, ό, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλάς, ἀποκρήμνους ἀκτάς, βαθύκρημνος, ῥάχις Παῦλ. Σιλ.'Εκφρ. 219.

βαθύ-πρωρος, Διόδ. 3, 40, ἴδε **βαθύπλοος**.

βᾰθύ-πύθμην, ό, ἡ, ὁ ἔχων βαθὺν πυθμένα, πάτον, **Α**. Β.1339. 'Ετυμ. Μ. 696. 35.

βᾰθύ-πώγων, ον, πυκνοπώγων, Λουκ. Δι. Τραγ. 26.

βᾰθυρρείτης, ου, ό, (ῥέω) = **βαθύρροος**, 'Επ. γεν. **βαθυρρείταο** 'Ιλ. Φ.195, 'Ησ. Θεογ. 265.

βᾰθυρ-ρείων, ον, γεν. **οντος**, = **βαθύρροος**, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 659, 795.

βᾰθύρρηνος, ον, (ῥήν) = πυκνόμαλλος, τάπης 'Ανθ. Π.6.250.

βᾰθυρριζία, ἡ, τὸ βάθος ῥίζης, τὸ ἔχειν βαθεῖαν ῥίζαν, Θεοφρ. Ι. Φ.1.7,1.

βᾰθύρ-ριζος, ον, ὁ βαθέως ἐρριζωμένος, δρῦς Σοφ. Τρ.1195· συγκρ. **-ριζότερος** Θεοφρ. Ι. Φ.1.7, 2.

βᾰθύρ-ροθος, ον, ὁ βαθέως ῥοθῶν, ἠχῶν, ὄμβρος Μανασσ. Χρον. 411.

βᾰθύρ-ροος, ον, συνῃρ. **-ρους, ουν**, ὁ βαθὺ ῥεῦμα ἔχων, ὑπερχειλίζων, 'Ιλ. Η. 422, κτλ.· β. ποταμὸν Εὔηνον Σοφ. Τρ. 559· ὡσαύτως, χρόνος β. Συνέσ. ῞Υμν. 9. 61.

βᾰθύρρωχμος, ον, (ῥωχμή) = ὁ ἔχων βαθείας σχισμάδας, χαράδρας, Κόϊντ. Σμ. 1. 687.

βᾰθύς, εῖα ('Ιων. **βαθέᾰ**), **ύ**· θηλ. **βαθὺς** ῞Υμν. 'Ομ. εἰς Δήμ.384, Καλλ. εἰς Δῆλ. 37· γεν. **βαθέος, είας** ('Ιων. **-έης**): δοτ. **βαθέϊ, -είῃ** ('Ιων. **-έῃ**):— συγκρ. **βαθύτερος**, ποιητ. **βαθίων** (ῑ 'Αττ., ῐ Θεόκρ. 5. 43), Δωρ. **βάσσων** (ὃ ἴδε): — ὑπερθ. **βαθύτατος**, ποιητ. **βάθιστος**. ('Εκ τῆς √ΒΑΘ παράγονται καὶ τὰ **βάθος, βένθος** (πρβλ. **πάθος, πένθος**), **βυθός, βυσσός, βῆσσα**· πρβλ. Σανσκρ. gâh (λούομαι), gahanas (βαθύς), κτλ.· περὶ τῆς ἀντιστοιχίας ταύτης μεταξὺ τοῦ **β** καὶ **γ** ἴδε ἐν ἄρθρ. **Β, β** ΙΙ.).

Βαθὺς ἢ ὑψηλὸς κατὰ τὴν θέσιν τοῦ θεωροῦντος, ὡς τὸ Λατ. altus, ῞Ομ., κ.λ.· βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, αὐλῆς εὑρισκομένης ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλοῦ περιτειχίσματος, 'Ιλ. Ε. 142, πρβλ.'Οδ. Ι. 239· ᾐιόνος προπάροιθε βαθείης, ἐκτεταμένης ἀκτῆς, 'Ιλ. Β. 92· τάφρος 'Ιλ. Π. 341 κ.ἀλλ.· κρατὴρ Σοφ.'Αποσπ.149· βαθὺ πτῶμα, πτῶσις ἐξ ὑψηλοῦ, Αἰσχύλ. 'Ικ. 796· πλευρὰ βαθυτάτη (κοινῶς βαρυτάτη) ἐπὶ ἀθλητοῦ, 'Αριστοφ. Σφηκ. 1193· παρὰ πεζοῖς ἐπὶ γραμμῆς στρατοῦ, β. φάλαγξ Ξεν. Λακ. 11, 6· β. τομή, πληγή, βαθεῖα, εἰς βάθους γινομένη, Πλούτ. 2. 231Α, Λουκ. Νιγρ. 35· τὰ βαθέα τοῦ πόντου 'Αριστ. Μετεωρ.1.13,1· ἐν τοῖς βαθέσι ὁ αὐτ. 'Ι. Ζ.6.14,11(ἀλλαχοῦ γράφεται βάθεσι ἐκ τοῦ βάθος). **2**) τὴν σύστασιν, πυκνός, ἐπὶ ὁμίχλης, ἠέρα βαθεῖαν 'Ιλ. Φ.7, πρβλ.'Οδ. Ι.144· ἐπὶ ἄμμου, ἀμάθοιο βαθείης 'Ιλ. Ε. 587· ἐπὶ ἠροτριωμένης γῆς, νειοῖο βαθείης Κ. 353· β. γῆ, ἐναντίον πρὸς τὸ πετρῶδες ἔδαφος, Εὐρ.'Ανδρ. 657, Θεοφρ.Αἰτ.Φ. 1.18, 1· πρβλ. **βαθύγειος**:—ἐντεῦθεν, ἐπὶ ἀφθόνου βλαστήσεως, βαθύς, πυκνός, ἐπὶ δασῶν, σιτηρῶν, νεφῶν, βαθείης τάρφεσιν ὕλης 'Ιλ. Ε. 555· βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Λ. 415· βαθὺ λήιον (πρβλ. **βαθυλήιος**) Β.147, Θεογν.107· τοῦ ληίου τὸ .. βαθύτατον 'Ηρόδ. 5. 92, 6· λειμὼν Αἰσχύλ. Πρ. 652· χλόα Εὐρ. 'Ιππ.1139· χαίτη, τρίχες, πώγων (πρβλ. **βαθύμαλλος** κτλ.) Σιμων. 'Ιαμβ. 7. 66, Ξεν. Κυν.4. 8, Λουκ.'Αλι.41:—βαθύς, ἐπὶ χρώματος, πρβλ.**βαθύχροος**. **3**) ἐπὶ ποιότητος, ἰσχυρός, σφοδρός, βαθείῃ λαίλαπι 'Ιλ.Λ.306. **6**) καθόλου, μέγας, ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, βαθὺς κλῆρος Πινδ.Ο.13.83· βαθὺς ἀνήρ, πλούσιος ἄνθρωπος, Ξεν.Οἰκ. 11.10· βαθὺς οἶκος Καλλ. εἰς Δήμ.113· βαθὺς πλοῦτος Αἰλ. Π. Ι. 3.18· βαθὺ χρέος, πολύ, μέγα, Πινδ.Ο.10(11).10· στεφάνων βαθεῖα τέρψις Σοφ. Αἴ.1200· β. εἰρήνη Jacobson Κλήμ.'Επ.1. 2: ὡσαύτως, βαθὺ κλέος Πινδ. Ο.7. 98· κίνδυνος Π. 4. 368· β. ὕπνος, καθ' ὃν ἡ ἀναισθησία μεγάλη, Θεόκρ. 8. 65, πρβλ. Λουκ. 'Εναλ. Διαλ. 2. 3· β. γῆρας 'Επιγράμ.'Ελλ. 452.12. **4**) ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας· συνετός, φρὴν βαθεῖα 'Ιλ. Τ. 125· πρβλ. Πινδ. Ν. 4.13, Αἰσχύλ.'Ικ. 407· μέριμνα Πινδ. Ο. 2. 100· (οὕτω μεταφ., βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος Αἰσχ. Θήβ. 593): οὕτω, βαθύτερα ἤθεα 'Ηρόδ. 4. 95, Πλάτ. Νόμ. 930Α:— ἐπὶ προσώπων, βαθύς, σοφός, συνετός, βαθὺς τῇ φύσει Ποσείδιππ. ἐν 'Αδήλ.4· τῇ ψυχῇ Πολύβ.6.24,9· ἀλλ' ὡσαύτως βαθύς, πονηρός, πανοῦργος, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ.414. **5**) ἐπὶ χρόνου, βαθὺς ὄρθρος (ἴδε ἐν λ. ὄρθρος)· β. νύξ, ὥρα τῆς νυκτὸς παρῳχηκυῖα, Λουκ. ῎Ον. 34· περὶ ἑσπέραν β. Πλούτ. 2.179D· βαθὺ τῆς ἡλικίας 'Αριστοφ. Νεφ. 514· β. γῆρας 'Ανθ. Π.7.163. **ΙΙ**. 'Επίρρ. **-έως** Θεόκρ. 8. 66· ὑπερθ. **βαθύτατα** Αἰλ. Π. Ι. 2. 36.

βᾰθύ-σκαρθμος, ον, (σκαίρω) ὁ ὑψηλὰ σκιρτῶν, Νόνν.Δ.10.238.

βᾰθυ-σκαφής, ές, ὁ βαθέως ἐσκαμμένος, Σοφ.'Ηλ. 435.

βᾰθύ-σκιος, ον, ὁ βαθέως σκιαζόμενος, βαθεῖαν ἔχων σκιάν, σκιερός, σκοτεινός, πέτρης κευθμῶνα ῞Υμν.'Ομ. εἰς 'Ερμ. 229, πρβλ. Θεόκρ. 4.19· ὕλη Βάβρ. 92. 2. **ΙΙ**. ἐνεργ. ὁ σχηματίζων βαθεῖαν σκιάν, ἀστὴρ Μουσαῖ. 111.

βᾰθυ-σκόπελος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖς, ὑψηλοὺς σκοπέλους ἢ κρημνούς, 'Ορφ.'Αργ. 492, Κόϊντ. Σμ.1.316.

βᾰθύ-σκοτος, ον, ὁ ἔχων βαθὺ σκότος, σκοτεινὸς λίαν, θολός, γνοφώδης, θύελλα Τζέτζ.'Ιστ.10. 294.

βάθυσμα, τό, βάθος, Θεοφρ. Ι. Φ. 4.11, 8.

βᾰθυ-σμῆριγξ, ιγγος, ό, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν χαίτην καὶ πυκνήν, Νόνν. Δ.1. 528.

βᾰθυ-σπήλυγξ, υγγος, ό, ἡ, ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια, Νόνν. Δ. 40. 260.

βαθύ-σπορος, ον, ὁ βαθέως ἐσπαρμένος, καρποφόρος, Εὐρ.Φοίν. 648. **2**) κατὰ τὸν 'Ησύχ.καὶ ἐπὶ ἐνεργ.σημασ., «βαθεῖαν σπείρων γῆν».

βᾰθύ-στερνος, ον, βαθύ, μέγα ἔχων στέρνον, λέων Πινδ. Ι. 3. 19· βαθ. αἶα, γῆ ἔχουσα εὐρὺ καὶ ἐκτεταμένον στῆθος, 'Ομ. 'Αποσπ. 23, πρβλ. Πινδ. Ν. 9. 59. καὶ ἴδε **βαθύκολπος** ΙΙ.

βᾰθυ-στήριγξ, ιγγος, γρ.βαθὺ στήριγμα 'Ανθ. Παλ.7. 413.

βᾰθυ-στολέω, φορῶ μακρὰ καταπίπτοντα εἰς πτυχὰς ἱμάτια, Στράβ. 530.

βᾰθύ-στολμος, ον, ὁ φορῶν μακράν, μεγάλην ἐσθῆτα, 'Ανθ. Π.7. 413.

βᾰθύ-στομος, ον, ὁ βαθὺ στόμα ἔχων, βαθύς, σπήλαια Στράβ. 756.

βᾰθύ-στρωτος, ον, ὁ βαθέως ἐστρωμένος, ὁ παχέα στρώματα ἔχων, καλῶς ἐστρωμένος, λέκτρα Μουσαῖ. 266· κλίνη Βάβρ.32.7.

βᾰθύ-σχοινος, ον, ὁ κατακεκαλυμμένος ὑπὸ σχοίνων, 'Ασωπὸς 'Ιλ. Δ. 383· χλόη Βάβρ. 46. 2.

βᾰθύ-τέρμων, ον, βαθέως προχωρῶν ἢ βαρέως πεφορτωμένος, ναῦς 'Οππ. Κυν. 2. 87.

βᾰθύτης, ητος, ἡ, βάθος, Λουκ.'Ικαρομ. 5.

βᾰθύ-τιμος, ἴδε ἐν λέξ. **βαρύτιμος**.

βᾰθύ-τροπος, ον, βαθύνους, πανοῦργος, Μανασσ. Χρον. 5313.

βᾰθύ-υδρος, ον, βαθέα ἔχων ὕδατα, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Π. 3.

βᾰθύ-υπνος, ον, ὁ βαθέως ὑπνώττων, ἐν βαθεῖ ὕπνῳ διατελῶν, Νίκ. Θ. 394.

βᾰθύ-φάραγξ, αγγος, ό, ἡ, ὁ ἔχων βαθείας φάραγγας, Μανασσ. Χρον. 4817.

βᾰθύ-φρων, ον, = **βαθύβουλος**, Σόλ. 25. 1, Πινδ. Ν.7.1.

βᾰθύ-φυλλος, ον, πυκνόφυλλος, φυλλώδης, φυλλοφόρος, Μόσχ. 5. 11.

βᾰθύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖαν, βαθεῖαν, δυσκατάληπτον φωνήν, 'Εὐδ., ἀμφιβ. ἀντὶ **βαρύ-**.

βᾰθυ-χάϊος ἢ **χαῖος, ον**, ὁ ἐκ παλαιοῦ εὐγενοῦς γένους, Αἰσχύλ.'Ικέτ. 858· ἴδε **χάϊος**.

βᾰθυ-χαιτήεις, εσσα, εν, = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ.'Αποσπ.450.

βᾰθυ-χαίτης, ου, ό, ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην, 'Ησ. Θ. 977.

βᾰθυ-χεύμων, ον, (χεῦμα) = **βαθυκύμων**, Πρόκλ. ὕμν.Μουσ.6.

βᾰθυ-χθων, ον, γεν. **-ονος**, = **βαθύγειος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 306.

βᾰθυ-χρήμων, ον, γεν.**-ονος**, = **βαθύπλουτος**, Μανέθ.4.66.

βαθύ-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, ὁ βαθὺ χρῶμα ἔχων, Διοσκ. 5. 109, πρβλ. Σαλμάσ. Σωλῖν. 346.

βαΐα, ἡ, τροφός, Στράβ.'Επιτ. 5 (3. σ. 483 Kramer).

βαΐνός, όν, (βάϊς) ἐκ κλάδων φοίνικος, Σύμμ. Παλ. Διαθ. (Γενέσ. 40, 1).

βαίνω: μέλλ. **βήσομαι** ῞Ομ., Τραγ., Δωρ. **βᾱσεῦμαι** Θεόκρ. 2. 8, κτλ., 'Επ. **βέομαι** ἢ **βείομαι** (ἴδε **βέομαι**):— πρκμ. **βέβηκα** ῞Ομ., 'Αττ., Δωρ. **βέβᾱκα**, μετὰ συγκεκομμ. τύπων **βεβάᾱσι** 'Ιλ. Β. 134, συνῃρ. **βεβᾶσι** Τραγ.· ὑποτακτ. **βεβῶσι** (ἐμ-) Πλάτ. Φαῖδρ. 252Ε· ἀπαρεμφ. **βεβάμεν** 'Ιλ. Ρ. 359· **βεβάναι**

Εὐρ. Ἡρακλ. 610· μετοχ. βεβαώς, -αυῖα Ὅμ., Ἀττ. συνῃρ. βεβώς· ὑπερσυντ. **ἐβεβήκειν** Ἰλ. Λ. 296, κτλ., Ἐπ. **βεβήκειν** Ζ. 495· συγκεκομμ. γ΄ πληθ. **βέβασαν** Ρ. 286, κτλ.: — ἀόρ. β΄ **ἔβην** Ὅμ., Τραγ., Δωρ. **ἔβᾱν**· Ἐπ. γ΄ ἑνικ. **βῆ** Ἰλ. Ν. 297· Ἐπ. γ΄ δυϊκὸν **βάτην** [ᾰ] Α. 327· γ΄ πληθ. **ἔβαν** Αἰσχύλ. Πέρσ. 18, (**κατ-**) Σοφ. Τρ. 504· προστακτ. **βῆθι**, Δωρ. **βᾶθι** Σοφ., (ὡσαύτως **βᾶ** ἐν συνθέσ. **ἔμβα, κατάβα**, κτλ.), β΄ πληθ. **βᾶτε** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 191, Εὐμ. 1033· ὑποτακτ. **βῶ**, Ἐπ. γ΄ **βήῃ** (**ὑπερ-**) Ἰλ. Ι. 501· **βείω** Ζ. 113, **ἐμ-βέῃ** Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 15 (πρβλ. **βέομαι**), Δωρ. **βᾶμες** (ἀντὶ **βῶμεν**) Θεόκρ. 15. 22· εὐκτ. **βαίην**· ἀπαρέμφ. **βῆναι** (Ἀττ. πεζ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτ.), Ἐπ. **βήμεναι** Ὀδ. Τ. 296, Δωρ. **βᾶμεν** Πινδ. Π. 4. 69· μετοχ. **βάς, βᾶσα, βάν**, Δωρ. πληθ. **ἐκ-βῶντας** Θουκ. 5. 77.—Μέσ. Ἐπ. ἀόρ. α΄ **ἐβήσετο**, οὐχὶ **ἐβήσατο**, ἴδε Spitz. Ἰλ. Α. 428.— Παθ., ἐνεστ. (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1)· ἐν συνθέσ. ἀόρ. **ἀν-, παρ-, συν-εβάθην**· **ἀνα-, παρα-βέβαμαι**· μέλλων τις **παραβαθήσομαι** ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 802:—περὶ τοῦ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀορ. α΄ ἴδε κατωτ. Β. Οἱ τύποι τῆς λέξεως ταύτης ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τοῦ **ἵστημι**, καὶ οὕτως εὑρίσκομεν παρ' Ὅμ. ἐνεστῶτα μετοχ. μετ' ἀναδιπλασ. **βιβάς**·— ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ὁ ἐνεστὼς **βαίνω** εἶναι σχεδὸν ὁ μόνος εὔχρηστος χρόνος, ὡς δὲ μέλλων παραλαμβάνεται τὸ **εἶμι**, ὡς παρατ. τὸ **ᾔειν**, καὶ ὡς ἀόρ. καὶ πρκμ. τὸ **ἦλθον, ἐλήλυθα**· ἀλλὰ τῶν συνθέτων οἱ πεζοὶ μεταχειρίζονται ἅπαντας τοὺς χρόνους ἐλευθέρως. (Ἐκ τῆς √ΒΑ παράγονται ὡσαύτως τὸ **βάσις, βάσκω, βῆμα, βιβάς, βιβάσθων, βιβάζω** (μεταβ.), **βάδος, βαδίζω, βάθρον, βέβαιος, βηλός, βέβηλος, βωμός**· ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι gâ (ἴδε ἐν τῷ ἄρθρ. **Β β**), gigâmi (Ἀγγλ. gae ἢ go), gatis (Ἀγγλ. gate, gait, going)· Γοτθ. quim-an· Παλαιο-Γερμ. queman, koman (kommen), κτλ.).

Α. ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις, **Ι.** ἀμετάβ., περιπατῶ, βαδίζω, κυρίως ἐπὶ κινήσεως διὰ τῶν ποδῶν (πεζῇ), ποσσὶ βαίνειν Ὅμ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πάσης κινήσεως γινομένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ διεύθυνσις συνήθως ὁρίζεται διά τινος προθέσεως· τὸ εἶδος τῆς κινήσεως ἢ ὁ τρόπος ἐκφέρεται διὰ μετοχ., ἔβη φεύγων, ἔβη ἀΐξασα Ἰλ. Β. 665, κτλ.· μετοχὴ δὲ μέλλοντος τίθεται πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ, βῆ ῥ' ἴσον .. ἐξεναρίξων, ὑπῆγε διὰ νὰ φονεύσῃ, Ἰλ. Λ. 101·—μετ' οὐδετ. ἐπιθ. ὡς ἐπιρρ., σαῦλα ποσὶν β. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 28· ἁβρὸν β. παλλεύκῳ ποδὶ Εὐρ. Μηδ. 1164, πρβλ. 830· ἴσα ἢ ὁμοίως β. τινὶ Δημ. 442. 15, Ξεν. Ἱππ. 1. 3· ἐν ποικίλοις β. Αἰσχύλ. Ἀγ. 936, πρβλ. 924· βαδίζω ἢ χορεύω, μετὰ ῥυθμοῦ, ἐν ῥυθμῷ Θουκ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 670Β· — συχν. μετ' ἀπαρ. παρ' Ὁμ. βῆ δ' ἰέναι, ἐκίνησε διὰ νὰ ὑπάγῃ, ἐξεκίνησεν, «ἐπῆρε τὸν δρόμον του» Ἰλ. Δ. 199, κτλ.· βῆ δ' ἴμεν Ε. 167, κτλ.· βῆ δὲ θέειν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ, Β. 183, κτλ.· βῆ δ' ἐλάαν Ν. 27· —συντάσσεται μετ' αἰτιατ. τόπου, Σοφ. Ο. Τ. 152, Ο. Κ. 378· καὶ μετὰ πάσης προθέσεως ἐμφαινούσης κίνησιν· σημειωτέα τὰ ἑπόμενα: ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν, ἀνέβαινεν, ἐπέβαινεν, εἰσήρχετο εἰς τὸ πλοῖον, Ὀδ. Λ. 533 (πρβλ. **ἀναβαίνω**· ἀλλά, ἐν δὲ ἑκάστῃ [νηΐ].. ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον, ἦσαν ἐφ' ἑκάστης, Ἰλ. Β. 510· ἐφ' ἵππων βάντες, ἀναβάντες εἰς τὸ ἅρμα, Ὀδ. Σ. 531· ἐπὶ πῶλον βεβῶσα, ἐπιβαίνουσα, ἀναβιβασμένη εἰς .., Σοφ. Ο. Κ. 312 (πρβλ. **ἐπιβαίνω**)· ἐς δίφρον Ἰλ. Ε. 364· ἐς ἅρματα Εὐρ. Ἠλ. 320· βαίνειν δι' αἵματος, διέρχομαι διὰ μέσου, Εὐρ. Φοιν. 20· ἀλλά, β. δι' ὀδύνης, διὰ πόθου, ἀντὶ ὀδυνάομαι, ποθέω, κτλ., ἴδε **διὰ** Α. IV. **2)** κατὰ πρκμ., ἵσταμαι ἢ εἶμαι ἔν τινι τόπῳ, χῶρος ἐν ᾧ βεβήκαμεν Σοφ. Ο. Κ. 52· συχνάκις σχεδόν, εἰμὶ (sum) εὖ βεβηκώς, ἐπὶ καλῆς βάσεως, καλῶς τεθεμελιωμένος, εὐτυχής, [θεοὶ] εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσ' Ἀρχίλ. 51· τυραννίδα εὖ βεβηκυῖαν Ἡρόδ. 7. 164, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 979· καὶ παρὰ Νικομάχ. **Ναυμαχ.** 1, ὁ Meineke (Κωμ. Ἀποσπ. 5. 117) προτείνει εὖ βίου βεβηκότα (πρβλ. **ἥκω** Ι. 2. γ)· οὕτως, ἀσφαλέως βεβηκώς, ἱστάμενος, σταθερός, Ἀρχίλ. 52· ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω Εὔβουλ. ἐν Σφιγγ. 23· οἱ ἐν τέλει βεβῶτες, οἱ ὄντες ἐν ἀξιώμασι, Ἡρόδ. 9. 106, Σοφ. Ἀντ. 67· ἐν κακοῖς βεβ. Σοφ. Ἠλ. 1057, πρβλ. 1094· βοῦς, κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκεν, ἴδε ἐν λ. **βοῦς** IV, **κλεὶς** 4· ἐπὶ ξυροῦ βεβηκέναι, ἴδε ἐν λ. **ξυρόν**. **3)** ἀπέρχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' Ἰλ. Μ. 16· ἔβαν ἄγοντες, ἔβαν φέρουσαι, ἀνεχώρησαν καὶ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν, Α. 391, Β. 302· ἄφαρ βέβακεν Σοφ. Τρ. 135· θανάσιμος βέβηκεν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 959, πρβλ. 832· βεβᾶσι φροῦδοι Εὐρ. Ι. Τ. 1289· ἐντεῦθεν, βέβηκα κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ τέθνηκα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1002, Σοφ. Ἀντ. 996, κτλ.·— μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων ἔτι παρ' Ὅμ., ἐννέα ἐνιαυτοὶ βεβάασι, ἐννέα ἔτη ἦλθον καὶ παρῆλθον, Ἰλ. Β. 134· πῇ ὅρκια βήσεται; αὐτόθ. 339, πρβλ. Θ. 229. **4)** ἔρχομαι, τίπτε βέβηκας; Ἰλ. Ο. 90· φθάνω, Σοφ. Ο. Τ. 81, Αἴ. 921. **5)** χωρῶ, προχωρῶ, προβαίνω, ἐς τόδε τόλμης, ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων Σοφ. Ο. Τ. 125, 772· ἐπ' ἔσχατα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 217. **II.** μ. αἰτ., ἀναβαίνω· παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. μέσ., βήσασθαι δίφρον Ἰλ. Γ. 262, Ὀδ. Γ. 481·—ἀκολούθως (ἐν τῷ ἐνεργ.) ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω, ὀχοῦμαι, μίγνυμαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 250Ε, Ἀχαι. παρ' Ἡσυχ. (πρβλ. **Νυμφόβας**), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 21, 1, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ἵπποι βαινόμεναι, φορβάδες, Ἡρόδ. 1. 192. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., βαίνειν κέλευθον, περιπατῶ ὁδόν, πατῶ ὁδόν, Πινδ. Ἀποσπ. 201· ἴδε **Καλλαϊς**·— μεταφ., β. μέτρον, ποδίζειν, κατὰ πόδας μετρεῖν, scandere versum, Διον. Ἁλικ. π. Συνθέσ. 21, Α. Β. 85. 21, κτλ.· βαίνεται τὸ ἔπος, ποδίζεται, Ἀριστ. Μεταφ. 11. 6, 7. **3)** αἶνον ἔβα (ἐπέβα, Christ) κόρος, ἐπέρχεται ἀηδία μετὰ τὸν ἔπαινον, Πινδ. Ο. 2. 173· οὕτω, χρέος ἔβα με, χρέη μὲ κατέλαβον, Ἀριστοφ. Νεφ. 30· πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1371·—πρβλ. ὡσαύτως **ἔρχομαι** Α. ΙΙ. 2. **4)** παρὰ ποιητ. μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθῶς πλεοναστική, βαίνειν πόδα Εὐρ. Ἠλ. 94. 1173· οὕτω, **πόδα ἐκ-, ἐπι-, προ-βῆναι, ἐπαΐσσειν, χρίμπτω**, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ.), πρβλ. Πόρσ. Ὀρ. 1427, Jelf. Ἑλλ. Γραμμ. § 558. 2.

Β. μτβ. κατὰ μέλλ. **βήσω**, (**ἐπι-**) Ἰλ. Θ. 197, (**εἰσ-**) Εὐρ. Ι. Τ. 742· ἀόρ. α΄ **ἔβησα**·— κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων, τοὺς ἔκαμε νὰ καταβῶσι, Ἰλ. Π. 810· ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς, τοὺς κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐν κακῇ καταστάσει, Ε. 164· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 6. 40· σπανίως παρ' Ἀττ. ποιητ. ὡς ἐν Εὐρ. Μηδ. 209, πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, εἰσ-, ἐμ-, ὑπερ-βαίνω**· ἐπειδὴ παρ' Ἀττ. ὑπῆρχε μτβ. ῥῆμα **βιβάζω**, μετὰ μέλλ. **βιβῶ**, ἀόρ. α΄ **ἐβίβασα**, ὁ Λουκ. ἐπέστρεψεν εἰς τὴν παλαιὰν ποιητ. χρῆσιν, Νεκρ. Διαλ. 6. 4, κ. ἀλλ., πρβλ. Α. Β. 395.

βάϊον, τό, = **βάϊς**, ὃ ἴδε.

βαιός, ά, όν, μικρός, ὀλίγος, Πινδ. Π. 9. 134· β. νῆσος Αἰσχ. Πέρσ. 448· μέρος β. ἔχειν ὁ αὐτ. Ἀγ. 1574· μικρός, καὶ ἐπὶ ἀριθμ. ὀλίγος, μόνος, σῦκα βαιά Ἀναν. Ἀποσπ. 3 Bgk.· βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1023· βαιὰ κύλιξ, Σοφ. Ἀποσπ. 49· ῥάκη β., ὀλίγα, ἀσήμαντα, ὁ αὐτ. Φ. 274· εἰπὲ πρός με βαιά, ὀλίγους λόγους, ὁ αὐτ. Αἴ. 292, πρβλ. Ἀποσπ. 255. 2 (ἀλλά, βαιὰν .. λόγων φάμαν, χαμηλῇ τῇ φωνῇ λαλουμένην, ὁ αὐτ. Φ. 845)· ἐχώρει βαιός, μὲ ὀλίγην συνοδίαν, δηλ. μόνος, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 750· ἐπὶ καταστάσεως, χαμηλός, χαμερπής, πρόστυχος, ταπεινός, βαιοί, ἀντίθ. τῷ οἱ μεγάλοι, ὁ αὐτ. Αἴ. 160· ἐκ .. βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ', ἐκ ποταπῆς καταστάσεως, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 255· οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1199· βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ ὁ αὐτ. Φ. 286· ἐπὶ χρόνου, βραχύς, Σόλων 17, Σοφ. Τρ. 44· ἀπὸ βαιῆς [ἐνν. ἡλικίας], ἐκ νηπιότητος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 210·— οὐδ. βαιόν, ὡς ἐπίρρ., ὀλίγον, Σοφ. Αἴ. 90, Φ. 20· ἐπὶ χρόνου, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1653, Τρ. 335· οὕτω πληθ., βαιὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 2· κατὰ βαιόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Διον. Π. 622· συγκρ., βαιότερος Ὀππ. Κυν. 3. 86.— Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ὀλίγος**.—Πρβλ. τὸν Ἰων. τύπον **ἠβαιός**.

βαΐουλος, ὁ, = **παιδοτρίβης**, παιδαγωγός, ὁδηγὸς τῆς γυμναστικῆς, Σχόλ. εἰς Σοφ. 549, Βυζ.

βαϊο-φόρος, ον, ἴδε **βαϊφόρος**.

βάϊς, ἡ, κλάδος φοίνικος (τὸ Κοπτικὸν bai), Χαιρήμ. Στωιχ. παρὰ Πορφ. π. Ἀποχ. 4. 7· βάϊα φοινίκων Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 13, πρβλ. 1. Μακκ. 13. 51· ἴδε Sturz. Διαλ. Μακεδ. σ. 88 κέξ., πρβλ. **σπάδιξ**.

βαίτη, ἡ, τοῦ ποιμένος ἢ χωρικοῦ τὸ ἐκ δορᾶς ἔνδυμα, «γοῦνα» (Ἀττ. σισύρα), Ἡρόδ. 4. 64, Θεόκρ. 3. 25., 5. 15· ὁ Λ. Δινδόρφ. διορθοῖ **βαιτο-φόρος** (ἀντὶ **βαττο-**) ἐν Διοδ. Excerpt. Vat. 15. **II.** σκηνὴ ἐκ δερμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 853.

βαίτυλος, ὁ, καὶ **βαιτύλιον**, τό, μετεωρικὸς λίθος θεωρούμενος ἱερὸς ὡς πεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 348. 10 καὶ 28.

βαΐτυξ, υγος, ἡ, βδέλλα, Α. Β. 1199.

βαϊφόρος καὶ **βαϊοφόρος, ον**, ὁ φέρων κλάδον φοίνικος, Ἐκκλ.

βαιών, όνος, ὁ, = **βλέννος**, Ἐπίχ. 37, Ahr. **II.** παρ' Ἀλεξ. Γρ., μέτρον τι, Ἡσύχ.

βάκανον, ὁ τῆς κράμβης ἢ τῆς ῥαφάνου σπόρος, ἤτοι ἡ πυρίνη, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, 20, Παῦλ. Αἰγ. 3. 105, 7.

βάκηλος, ὁ, Λατ. bacelus, baceolus, εὐνοῦχος, ὑπηρέτης ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, Gallus, Λουκ. Εὐν. 8· ὡσαύτως **βακέλας** Ἀνθ. Π. 7. 709. **II.** ἀνὴρ θηλυδρίας, αἰσχρός, ἢ ἀδύνατος, ἠλίθιος, βλάξ, Ἀντιφ. Καρ. 1, Μένανδ. Ὕμν. 9· ἴδε Θωμ. Μ. σ. 138.

Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1072, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 20.

Βάκις, ὁ, παλαιός τις Βοιωτὸς προφήτης, Ἡρόδ. 8. 20, 77 κ. ἀλλ.· δύο ἕτεροι ὡσαύτως ἀναφέρονται, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1071· καὶ **Βάκιδες** κατήντησε προσηγορικόν, δηλοῦν τοὺς γόητας καὶ μάγους, Ἀριστ. Προβλ. 30. 3.

βακκάρις, ἡ, γεν. **-ιδος** Μάγν. Λυδ. 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 303· **-εως** Ἱππῶν. 27, κτλ., παρ' Ἀθην. 690· δοτ. **βακκάρει** ἢ **-ῖ**, Σιμων., κτλ., αὐτόθι· πληθ. **βακκάρεις** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 12, κτλ., αὐτόθι:—baccar ἢ baccaris, ἄγνωστόν τι φυτὸν ῥίζαν ἔχον ἀρωματώδη, ἐξ ἧς ἐξῆγον ἔλαιόν τι (**βακχάριον ἔλαιον** Ἱππ. 569. 49, πρβλ. 645. 45), καλούμενον ὑπό τινων νάρδος, ὑφ' ἑτέρων κόνυζα· πρβλ. **βάκχαρις**. (Λέξις Λυδικ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 41).

βάκλον, τό, Λατ. baculum, ῥάβδος, ῥόπαλον, Αἴσωπ. 180 (Halm), κτλ.·— πληθ. **βάκυλα**, Λατ. fasces, Πλουτ. Ρωμ. 26.

βακταρικροῦσα, λέξ. βαρβαρ., Ἀριστοφ. Ὄρ. 1629 (βακτηρία, κρούω).

βακτηρεύω, = **βακτρεύω**, Ἐκκλ.

βακτηρία, ἡ, = **βάκτρον**, ῥάβδος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 682, Θουκ. 8. 24, Ξεν. **II.** ἡ ῥάβδος, ὡς σημεῖον ἀρχῆς, ἣν ἔφερον οἱ δικασταί, Δημ. 298. 6: ὁ λαβὼν τὴν β. βαδίζει εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ὁμόχρουν τῇ β. Ἀριστ. (Ἀποσπ. 420), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 277, πρβλ. 973·— τύπος τις **βακτηρίς, ἴδος**, ἡ, εἶνε πιθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἀκτηρίς**, Ἀχαι. παρὰ Πολυδ. 10. 157.

βακτηριάζω, ὑποστηρίζω ὥς τις βακτηρία, Ἰω. Χρυσ.

βακτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βακτηρία**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448·— οὕτω **βακτηρίδιον**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κάλιον**.

Βάκτρα, τά, πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς, παρὰ νεωτέροις Balkh, Ἀριστ. π. θαυμασ. 46, Στράβ. 514, κ. ἀλλ.·— οἱ κάτοικοι **Βάκτριοι** αὐτόθι 513· ἢ **Βακτριανοὶ** αὐτόθι 514·— περίφημοι ἦσαν αἱ Βακτριαναὶ κάμηλοι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2.1, 24.

βάκτρευμα, τό, βακτηρία, ὑποστήριγμα, βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδός, δι' ὑποστηρίξεως παρεχομένης εἰς.., Εὐρ. Φοιν. 1539, πρβλ. 1719.

βακτρεύω, «ἀκκουμβῶ», στηρίζομαι ἐπὶ βακτηρίας, Σουΐδ.

βακτριασμός, οῦ, ἐσφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. 4. 104 ἀντὶ **μακτρισμός**.

βάκτρον, τό, (√ΒΑ, βιβάζω), Λατ. baculus, βακτηρία, ῥάβδος, ῥόπαλον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201, Χο. 632, Εὐρ. Φοιν. 1719, Θεόκρ. 25. 207· μεταφ., τοκέων β. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 257. 2.

βακτρο-πηρίτης, ου, ὁ, ὁ μετὰ βάκτρου καὶ πήρας περιπατῶν καὶ ἐπαιτῶν, ἐπίθ. κυνικοῦ φιλοσόφου, Ἱερών. εἰς Ματθ. 11, 10.

βακτρο-προσαίτης, ου, ὁ, ὁ περιφερόμενος μὲ βακτηρίαν καὶ ἐπαιτῶν, ἐπίθ. κυνικοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 410.

βακτρο-φόρας, ου, ὁ, ὁ φέρων βακτηρίαν, ἐπίθ. Διογένους τοῦ κυνικοῦ, Κερκίδ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 76.

Βακχανάλια, τά, Λατ. Bacchanalia, Ἰω. Λυδ.

βάκχαρις, ἡ, = **βάκκαρις** Κηφισόδ. Τροφ. 1.

βακχασμός = **βάκχευμα**, Φώτ.

Βακχᾶς, ὁ, = **βακχευτής**, Σοφ. Ἀποσπ. 598· ἴδε Λοβ. Φρύν. 433 κέξ.

Βακχάω, διατελῶ ἐν βακχικῇ μανίᾳ, μαίνομαι, παραφρονῶ, Αἰσχύλ. Θήβ. 498.

Βακχέβακχον ᾆσαι, νὰ ψάλῃ τις τὸ ᾆσμα (εἰς τὸν Βάκχον) τὸ ἀρχόμενον ἀπό: Βάκχε, Βάκχε! Ἀριστοφ. Ἱππ. 408.

Βακχεία, ἡ, ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, βακχικὴ μανία, παραφροσύνη, ἔκφρων εὐθυμία, Βακχείας καλῆς Αἰσχύλ. Χο. 698 (ὁ Ἑρμανν. προτείνει Βακχείας ζάλης), πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 232, καὶ ἴδε ἐν λέξει **Φρυγιστί**· τῆς φιλοσόφου μανίας καὶ Βακχείας, ἡ μανία καὶ τρέλλα, ἐνθουσιασμὸς τῆς φιλοσοφίας, Πλάτ. Συμπ. 218Β·— κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 215. 1294.

Βακχεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1. **II.** βακχικὴ μανία, Εὐρ. Φοιν. 21·— κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Ἀριστοφ. Βατρ. 357· ὡσαύτως, Βάκχια Εὐρ. Βάκχ. 126 (ἔνθα ἴδε Δινδ.).

Βάκχειος ἢ **Βακχεῖος**, α, ον, ὡσαύτως **Βάκχιος**, α, ον (κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου), θηλ. **-ος** Λουκ. Ὠκυπ. 3· (Βάκχος)·— βακχικός, ἐκ τοῦ Βάκχου ἢ ἀνήκων εἰς αὐτὸν καὶ τὰς τελετάς του, βότρυς Σοφ. Ἀποσπ. 239· νόμος Εὐρ. Ἑκ. 685· ῥυθμὸς Ξεν., κτλ.· ἐντεῦθεν, ἐκμανής, μαινόμενος, ἐνθουσιῶν, Βάκχειος Διόνυσος Ὕμν. Ὁμ. 18. 46, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 79· ὁ Βάκχειος θεὸς Σοφ. Ο. Τ. 1105· ὁ Βάκχειος δεσπότης Ἀριστοφ. Θεσμ. 988, πρβλ. Wess. Ἡρόδ. 4. 79· τὸν Β. ἄνακτα, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βατρ. 1259. **II.** ὡς οὐσιαστ., **Βάκχιος**, ὁ, = **Βάκχος**, Σοφ. Ἀντ. 154, Εὐρ. Κύκλ. 9· πρβλ. Βαλκ. Εὐρ. Φοιν. 21·— ὡσαύτως = οἶνος Εὐρ. Ι. Τ. 953, Κύκλ. 519, Ἀντιφ. Ἀδήλ. 15. **2)** **Βάκχια** ἢ **-εῖα**, τά, ἴδε ἐν λ. **Βακχεῖον**. **3)** **Βακχεῖος** (ἐνν. **πούς**), ὁ, ὡσαύτως, **Βακχειακός**, Λατ. bacchius, μετρικὸς ποὺς ἐκ τριῶν συλλαβῶν, ‒ ‒ υ, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐκαλεῖτο (υ ‒ ‒) **ὑποβάκχειος** (Διον. Ἁλ. π. συνθέσ. 17) ἢ **παλιμβάκχειος**, Λατ. antibacchius, (Δράκων σ. 128, Σχόλ. Ἡφαιστ. σ. 159 Gaisf.)· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐνίοτε ἀναστρέφονται, Santen ad Terent. Maurum σ. 89· τὸ Β. μέτρον Ἡφαιστ. 77, 79 κ. ἀλλ.

Βάκχευμα, τό, κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 40, 317, Πλούτ. Τιβ. Γράκχ. 10.

Βακχεύς, έως, ὁ, = **Βάκχος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 394, Σοφ. Ἀντ. 1122, Εὐρ. Βάκχ. 145, κτλ., ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

Βακχεύσιμος, ον, εἰς βακχικὰ ὄργια δεδομένος, μανιώδης, Εὐρ. Βάκχ. 298.

Βάκχευσις, εως, ἡ, βακχικὴ μανία, εὐθυμία ἔκφρων, Εὐρ. Βάκχ. 357.

Βακχευτής, οῦ, ὁ, ὁ πλήρης βακχικῆς μανίας ἢ οἴνου, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 21., 46. 6·— θηλ. **-εύτρια** Α. Β. 225, Ἡσύχ. **II.** ὡς ἐπίθ., Β. ῥυθμὸς Ἀνθ. Π. 11. 64.

Βακχευτικός, ή, όν, διατεθειμένος πρὸς βακχικὰ ὄργια, Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 14.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ, = **Βακχευτής**, Συλλ. Ἐπιγρ. 38, Ἀνθ. Π. 9. 524.

βακχεύω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, τελῶ τὰ μυστήρια αὐτοῦ, ἰδίως κατὰ τὰς μεγάλας τριετηρίδας, Ἡρόδ. 4. 108. **2)** ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ὥς τις ὑπὸ μανίας κατεχόμενος, εἶμαι ἐκμανής, ἢ ἐνθουσιῶ, Λατ. bacchari, Σοφ. Ἀντ. 136, Εὐρ., κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 64a, Εὐρ. Ι. Τ. 1243. **II.** μτβ., ἐμπνέω μανίαν, Εὐρ. Ὀρ. 411, Ἡρ. Μαιν. 966:— Παθ., ὁ αὐτ. Ὀρ. 835· φιλοσοφία εὖ μάλα βεβακχ., ὅσα πλήρης ἐμπνεύσεως, Πλούτ. 2. 580C.

Βακχέ-χορος, ον, ὁ ἄγων τὸν βακχικὸν χορόν, Ὀρφ. Ὕμν. 56.

Βάκχη, ἡ, ἡ τὰ ὄργια τελοῦσα ἐκ τοῦ θεοῦ κατεχομένη, μαινὰς (ἴδε **Βάκχος** III), Αἰσχύλ. Εὐμ. 25, Σοφ. Ἀντ. 1125, Πλάτ., κτλ.·— καθόλου, Βάκχη Ἅιδου, ἡ μανιώδης θεράπαινα τοῦ Ἅιδου, Εὐρ. Ἑκ. 1076· β. νεκύων ὁ αὐτ. Φοίν. 1489. **II.** εἶδος ἀπίου, Νικ. Ἀλ. 354.

Βακχιάζω, = **βακχεύω**, Εὐρ. Κύκλ. 204, Βάκχ. 931.

Βακχιακός, ή, όν, = **Βάκχιος**, Ὀρφ. Ὕμν. 78.

Βακχιάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **Βάκχειος**, Ἀνθ. Π. 6. 72, καὶ συχν. παρὰ Νόνν.

Βακχικός, ή, όν, = **Βάκχειος**, Ἀριστ. Προβλ. 19. 48, Διόδ. 1. 11 κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Στράβ. 687· συγκρ. **-ώτερον** Ἀθήν. 560F.

Βάκχιος, α, ον, = **Βάκχειος**, ὃ ἴδε.

βακχιόω, κινῶ εἰς βακχικὴν μανίαν, βεβακχιωμένην βροτοῖς Νῦσαν Σοφ. Ἀποσπ. 782· πρβλ. **καταβακχιόω**.

Βακχίς, ίδος, ἡ, = **Βάκχη**, Σοφ. Ἀντ. 1129, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 671.

Βακχιώτης, ου, ὁ, = **Βακχευτής**, Σοφ. Ο. Κ. 678.

Βάκχος, ὁ, Bacchus, νεώτερον σχετικῶς ὄνομα τοῦ Διονύσου, ὅστις ἐκαλεῖτο Διόνυσος Βάκχειος καὶ ὁ Βάκχειος Ἡρόδ. 4. 79, καὶ τὸ ῥῆμα **βακχεύειν** ἀπαντᾷ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· ἀλλὰ τὸ ὄνομα Βάκχος πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 211, καὶ εἶναι συχν. παρ' Εὐρ.· πρβλ. **Ἴακχος**. Τὸ παλαιότερον καὶ ἐπικρατέστερον αὐτοῦ ὄνομα Διόνυσος ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., ἀλλ' οὐχὶ συχνάκις (ἴδε τὴν λέξ.). Ἀλλ' ἡ λατρεία αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο παλαιοτάτη καὶ πολυειδής· καὶ αὐτὸς δὲ πολλαχῶς παρίσταται ὡς ἐκπολιτίσας τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐμπνεύσας εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν, ὡς τὸ σύμβολον τῆς γενετικῆς καὶ παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, κτλ.· ἴδε Creuzer's Dionysos, Müller Archäol. d. Kunst. § 383 κέξ. **II.** συχνάκις ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ι. Α. 1061, κτλ.· πρβλ. **Βάκχειος**. **III.** ὁ ὑπὸ τοῦ Βάκχου κατεχόμενος, ὡς Βάκχη ἡ κατεχομένη, καθόλου πᾶς ὁ ἐνθουσιῶν, ἐμπνεύσεως πλήρης, πλήρης πάθους, κτλ., Ἅιδου Βάκχος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1119· πρβλ. Heind. Πλάτ. Φαίδ. 69C. **IV.** εἶδος ἰχθύος, = ὀνίσκος II, Δωρίων παρ' Ἀθήν. 118C. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ϜΑΧ, ὥστε ἡ λέξις **Βάκχος** εἶναι κυρίως **Ϝάκχος**· καὶ **Ἴακχος** εἶναι ἀντὶ **ϜίϜακχος**· σχετίζεται δὲ πιθανῶς πρὸς τὸ **ἠχέω**, **ἰαχή**, δηλ. **ϜιϜαχή**· πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **αὐίαχος** = **ἀϜίαχος**· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **βα-βάκτης**· **κραύγασος**, ὅθεν καὶ **Βάκχος**).

βακχούρια, τά, Ἑβραϊκὴ λέξις παρὰ τοῖς Ἑβδ., πρωτογεννήματα, ἀπαρχαί.

βάκχῡλος, ὁ, ἄρτος ὠπτημένος ἐντὸς θερμῆς τέφρας, ἄρτος σποδίτης, λέξις Ἠλείων, Ἀθήν. 111D.

Βακχώδης, ες, (Βάκχος, εἶδος) ἐμπεπλησμένος ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Βάκχου, Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 1.

Βάκχων, ωνος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Βάκχος**, Α. Β. 856.

βάλαγρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος ζῶν ἐντὸς γλυκέων ὑδάτων, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 11, 7.

βᾰλᾰν-άγρα, ἡ, κλειδίον τι ἢ ἄγκιστρον πρὸς ἐξαγωγὴν τῆς βαλάνου, ὁπότε ἡ θύρα ἠνοίγετο (ἴδε **βάλανος** II. 3), Ἡρόδ. 3. 155. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29·— παρὰ Πολυβ. 7. 16, 5, κατὰ τὸ φαινόμενον, = **βάλανος** II. 3.

βᾰλᾰνει-όμφαλος, ον, φιάλη βαλ., ἔχουσα κυρτὸν τὸν πυθμένα, ὀμφαλωτή, Κρατῖν. Δραπ. 9, ἔνθα καὶ Meineke· «Καλεῖται δ' οὕτως ὅτι τῶν φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι» Ἀθήν. 11, 501· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

βᾰλᾰνεῖον, τό, Λατ. balineum, balneum, λουτὴρ ἢ λουτρών, συχνάκις παρὰ κωμ. ὡς ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 837, 1054· συχνότερον κατὰ πληθ., αὐτόθι 991, Ἱππ. 1401, κτλ. **2)** λουτρὸν ὅπερ ἔκαμέ τις, Ἀρίστων παρὰ Πλουτ. 2. 42Β, Γαλην.— Ἡ ποιητ. λέξις εἶναι **λοετρά**, **λουτρά**, τά.

βᾰλᾰνείτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 30. 20, 4.

βᾰλᾰνεύς, έως, ὁ, ὁ τοῦ λουτροῦ ὑπηρέτης, Λατ. balneator, ὅστις ὤφειλε νὰ κείρῃ τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα καὶ τοὺς ὄνυχας νὰ ἀποκόπτῃ καὶ νὰ παρέχῃ ῥύμματα, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1403, Βατρ. 710, Πλάτ., κτλ. Παροιμιώδης ἦτο ἡ πρόθυμος αὐτῶν φλυαρία, ὡς ἡ τῶν κουρέων,— βαλανεὺς ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων Παροιμιογρ.

βαλανευτής, οῦ, ὁ, = **βαλανεύς**, Ἰω. Χρυσ.· θηλ. **βᾰλᾰνεύτρια** Πολυδ. 7. 166, Λιβάν. 4. 140.

βᾰλᾰνευτικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῶν λουτρώνων ἢ εἰς λουτρῶνας

ἀνήκων, κονία Γεωπ.10. 29, 4· ἡ **βαλανευτικὴ** (ἐνν. τέχνη) Πλάτ. Σοφ. 227Α.

βᾰλᾰνεύω, ὑπηρετῶ τινα κατὰ τὸ λουτρόν, ἁπλ. ὑπηρετῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 337· β. ἑαυτῷ, ὑπηρετεῖν ἑαυτὸν ἐν τῷ λουτρῷ, ὁ αὐτ. Εἰρ.1103· καταβρέχω τινὰ ὡς ὁ βαλανεύς, οἴνῳ β. τινὰ Φερεκρ. Περσ.1. 6.—Παθ., Τιμοκλ. Βαλαν.1.

βᾰλᾰνηρός, ά, όν, (βάλανος) ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βαλάνων, κατὰ τύπον ὅμοιον τῷ καρυηρός, σταχυηρός, κτλ., Θεόφρ. Ι. Φ.1.11.3.

βᾰλᾰνηφᾰγέω, τρώγω βαλανίδια. Ἀπ. Ἐμφυλ.1. 50.

βαλανηφαγία, ἡ, τὸ ζῆν διὰ βαλανιδίων, Φίλων 2. 409.

βᾰλᾰνη-φάγος, ον, ὁ τρώγων βαλανίδια, Ἀλκαῖ. 89, Χρησμ. παρ' Ἡροδ.1. 66, Πλούτ. Κορ. 3.

βᾰλᾰνη-φόρος, ον, ὁ φέρων βαλάνους, παράγων βαλανίδια ἢ φοίνικας, Ἡρόδ.1.193.

βᾰλᾰνίζω δρῦν, σείω δρῦν καὶ συλλέγω τὰ πίπτοντα βαλανίδια· ἐντεῦθεν ὡς παροιμιακὴ ἀπάντησις πρὸς ἐπαίτην: ἄλλην δρῦν βαλάνιζε Ἀνθ. Π.11. 417. ΙΙ. (**βάλανος** ΙΙ. 4) βαλ. τινά, ἐμβάλλω εἰς τὴν ἕδραν τινὸς κλυστῆρα ξηρόν, πεσσὸν (κ. ὑποθετὸν) πρὸς ἐνέργειαν καθαρτικήν, Ἱππ. παρὰ Πολυδ. 10. 150· ῥηματ. ἐπίθετον, Παῦλ. Αἰγ. 3,98.

βᾰλᾰνικός, ή, όν, ἐκ τοῦ λουτροῦ ἢ εἰς λουτρὸν ἀνήκων, τὸ β. = ἐπίλουτρον, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 2.

βᾰλᾰνῐνος, η, ον, ἐκ βαλάνου παρεσκευασμένος, β. ἔλαιον, ἔλαιον ἐκ βαλάνων, Θεόφρ. π. ὀσμ. 29, Διοσκ.1. 40.

βᾰλάνιον, τό, ἀφέψημα ἐκ βαλανιδίων χορηγούμενον εἰς τὸν μεθύοντα πρὸς ἀνάνηψιν, Νικοχάρ. ἐν Ἀδήλ.1. 2) = **βάλανος** ΙΙ. 4, Ἱππ. 627. 31., 679, 35, κτλ.

βᾰλανίς, ίδος, ἡ, = **βάλανος** ΙΙ. 4, Ἱππ. 658. 51. ΙΙ. παρὰ Σουΐδ., κτλ., = τῷ ἑπομ.

βᾰλάνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **βαλανεύς**, ὡς **βασίλισσα** τοῦ **βασιλεύς**, γυνὴ ἐν λουτρῶνι ὑπηρετοῦσα, Ἀνθ. Π. 5. 82.

βᾰλᾰνίτης [ῑ], ὁ, βαλάνου σχῆμα ἔχων, β. λίθος, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37.10.

βαλανῖτις, ιδος, ἡ, εἶδος καστάνου, Πλίν.15. 23.

βᾰλᾰνο-δόκη, ἡ, (δέχομαι) ὀπὴ ἢ θήκη ἐν τῇ παραστάδι τῆς θύρας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς βαλάνου (ΙΙ. 3), Αἰν. Τακτ.18, ἔνθα ἴδε Kasaub.

βᾰλᾰνο-ειδής, ές, βαλάνῳ ὅμοιος, Διοσκ. 5.155.

βᾰλᾰνο-κάστᾰνον, τό, κάστανον, Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 312.

βάλᾰνος [βᾰ], ἡ, βαλανίδιον, Λατ. glans, ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς (πρβλ. **ἄκυλος**) παρεχόμενος εἰς τοὺς χοίρους, Ὀδ. Κ. 242., Ν. 409, πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 21, 6·— πᾶς ὅμοιος τῇ βαλάνῳ καρπός, ὁ φοίνιξ, Ἡρόδ. 1. 193, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· Διὸς βάλ., τὸ γλυκὺ κάστανον, ἴδε Sprengel Διοσκ. 1. 145· ἡ μυρεψικὴ βάλανος, glans murepsica, Θεόφρ. Ι. Φ.1.12,1. 2) τὸ βαλανηφόρον δένδρον, αὐτόθι 4. 2, 6. ΙΙ. ἕνεκεν ὁμοιότητος σχήματος, 1) εἶδος ὀστρακοδέρμου, «τὸ μύδι», Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 8. 33., 5.15,16. 2) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, glans membri virilis, αὐτόθι 1.13, 3. 3) σιδήριον ἢ καρφίον, Λατ. pessulus, εἰσερχόμενον διά τινος ὀπῆς εἰς τὸν ξύλινον μοχλόν, ὅστις ἐτίθετο ὄπισθεν τῆς θύρας καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα εἴς τινα ὀπὴν ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας ἀνεῳγμένην (βαλανοδόκη), ὥστε ὁ μοχλὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μετακινηθῇ πρὶν τὸ σιδήριον ἀφαιρεθῇ ἐκ τῆς βαλανοδόκης διά τινος κλειδίου ἢ ἀγκίστρου (βαλανάγρα) Ἀριστοφ. Σφ. 200, Θουκ. 2. 4· πρβλ. κλεὶς 3, καὶ ἴδε Σαλμάσ. in Solin. σ. 648—656, Kasaub. Αἰν. Τακτ.18·—παρόμοιον τρόπον κλεισίματος μετεχειρίζοντο εἰς περιδέραια, Ἀριστοφ. Λυσ. 410. 4) παρ' ἰατρ., «τὸ ἐντιθέμενον τῇ ἕδρᾳ ἐκ στέατος καὶ λίτρου πρόμηκες πλάσμα, ᾧ ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται» Πολυδ.,10,150, πεσσὸς (κοιν. ὑποθετόν), Ἱππ. Ἐπιδ.1.966· ἴδε **βαλανίζω**, Λατ. pessus, pessarium, αὐτόθ. (Πρβλ. Λατ. glans, ἔνθα τὸ g ἰσοδυναμεῖ τῷ b, ἴδε Ββ. IV. Ἴσως ἐκ √ΒΑΛ (βάλλω), ὅ,τι ῥίπτεται ἢ πίπτει, Κούρτ. ἀρ. 637).

βᾰλᾰνο-φάγος, = **βαλανηφάγος**, Ἐτυμ. Μ. 790. 36:— ῥημ. -φαγέω Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 163.

βᾰλᾰνόω, ἀσφαλίζω, στερεώνω διὰ βαλάνου (ΙΙ. 3), βεβαλάνωκε τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 361.— Παθ., **βεβαλανωμένος**, η, ον, ἀσφαλῶς κεκλεισμένος, ἠσφαλισμένος, αὐτόθι 370, ὁ αὐτ. Ὄρν.1159.

βαλαντίδιον (πιθ. (βαλλ), τό, ὑποκοριστ. τοῦ **βαλλάντιον** Εὔπολ. Αἰγ. 23 [-τῐ].

βᾰλαντιητόμος, = **βαλαντιοτόμος**, ἴδε ἐν λ. **βαλλάντιον**.

βᾰλαντιοειδής, ές, χιτὼν β., θυλακοειδής, Μελέτ. σ.115. 4.

βᾰλάντιον, τό, ἴδε **βαλλάντιον**.

βᾰλαντιοτομέω, κόπτω καὶ κλέπτω βαλλάντια, Πλάτ. Πολ. 575Β, Ξεν. Ἀπομν.1. 2, 62·— καὶ **βᾰλαντιο-τόμος**, ον, ὁ λαθραίως κόπτων τὸ βαλλ., Τηλεκλείδ. Ἡσ. 8, Ἔκφαντ. ἐν Ἀδήλ. 3, Πλάτ. Πολ. 552D·— ἀλλὰ πιθ. διορθωτέον **βαλλ-**· ἴδε ἐν λ. **βαλλάντιον**.

βᾰλᾰνώδης, ες, (εἶδος) βαλάνῳ ὅμοιος, ὡς βαλανίδιον, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 4.

βᾰλᾰνωτός, ή, όν, (βαλανόω) ἠσφαλισμένος, ἐστερεωμένος διὰ βαλάνου (ΙΙ. 3), ὀχεὺς Παρμενίδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 111, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 9. 5. ΙΙ. κεκοσμημένος διὰ βαλάνων, φιάλη Ἀθήν. 502Β· πρβλ. **καρυωτὸς** ΙΙ. ἀνθεμωτός.

βαλαρός, ὁ, Κυρνίῳ λέξις ἀντὶ φυγάς, Παυσ.10. 17, 9.

βαλαύστιον, τό, ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς, Ἀριστ. Αἰτ. 1. 6, ἐν τέλ., Διοσκ.1.154.

βαλβῑδώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ἑκατέρωθεν δύο προεξεχούσας ἄκρας, Ἱππ. Μοχλ. 842.

βαλβίς, ῖδος, ἡ, κυρίως τὸ σχοινίον τὸ τεινόμενον ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου πρὸ τῶν ἀγωνιζομένων· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. carceres, τὰ ξύλα ἢ οἱ στῦλοι, ἀφ' ὧν ἦτο τὸ σχοινίον τοῦτο διατεταμένον, ἑπομένως ἡ γραμμὴ ἐξ ἧς οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀνεχώρουν καὶ εἰς ἣν ἐπέστρεφον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1159· ὡσαύτως τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ὁ δίσκος ἐρρίπτετο, Φιλόστρ.798· ἐντεῦθεν, πᾶν σημεῖον ἀναχωρήσεως, ἀπὸ βαλβίδων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 867, Ἀριστοφ. Σφ. 548· μεταφ., ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου Εὐρ. Μηδ. 1245· ἐκ β. εἰς τέρμα Θεμίστ. 177D. ΙΙ. ἐπειδὴ δὲ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἦτο καὶ τέρμα, βαλβῖδες ἐκαλεῖτο πᾶν ὅ,τι πρέπει τις νὰ κερδήσῃ, οἷον αἱ ἐπάλξεις (ὑπὸ τοῦ ἀναβαίνοντος τὸ τεῖχος), Σοφ. Ἀντ.131· πρβλ. Λυκ. 286, Ὀππ. Κ. 1. 513. (Π.Θ., ὡς τὸ βηλός, ἐκ √ΒΑ (βαίνω).)

βάλε, εἴθε! μετ' εὐκτ., Ἀλκμὰν Ἀποσπ. 12· πρβλ. **ἄβαλε**. (κυρίως, προστακτ. τοῦ **βάλλω**).

βάλερος ἢ **βαλῖνος**, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 14.12· ἴσως τὸ **βαλλιρὸς** αὐτόθι 9. 20, 2, εἶναι τὸ αὐτό.

βαλήν, ὁ, ἴδε **βαλλήν**.

βαλῐός, ά, όν, (βάλλω) Λατ. varius, στικτός, ποικίλος, παρδαλός, ἔλαφος, λύγκες Εὐρ. Ἑκ. 90, Ἀλκ. 579. 2) παροξυτ. **Βαλίος**, ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, «Παρδάλης», Ἰλ. Π.149 κ. ἀλλ., πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 222. ΙΙ. ὠκύς, Ὀππ. Κ. 2. 314· πρβλ. **αἰόλος**.

βαλλάντιον, τό, σακκίδιον, χρηματοφυλάκιον, «σακκοῦλα», Σιμων.181, Ἐπίχ. 6, Ἀριστοφ. Ἱππ.707, 1197, Ὄρν.157 κ. ἀλλ.· παῖς ἐκ βαλλαντίου, τέκνον ὑποβολιμαῖον, ἀγοραστόν, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ.1. 2) παρὰ μεταγ. συγγραφ., «πουγγί», δηλ. ποσὸν 250 δηναρίων, Ἐπιφάν.· (οὕτω καὶ μέχρι ἐσχάτων παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ).— Συνήθως ἐγράφετο **βαλάντιον** δι' ἁπλοῦ **λ**· ἀλλ' ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Σιμων. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **βαλλ-**· καὶ τὸν τύπον τοῦτον πιστῶς παρέχει τὸ Ραβ. χφον τοῦ Ἀριστοφ.· ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 772, ἀληθῶς τοῦτο τὸ χειρόγραφον καὶ τὸ Ἐνετ. ἔχουσι **τοῖς βαλαντιοτόμοις**, καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ μέτρου οἱ διορθωταὶ εἰσήγαγον τὸν τύπον **βαλλαντιητόμοις**, ἀλλ' ὁ Lachm. προέτεινε: **τοῖσι βαλλαντιοτόμοις**, ὅπερ ἤδη ἐγένετο δεκτόν, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ.14. ΙΙ. ἀκόντιον (ὥσπερ ἐκ τοῦ **βάλλω**), λογοπαίγνιον, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 98Β.

βαλλ-αχράδαι, οἱ, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν παίδων ἐν Ἄργει, ἴδε Πλούτ. 2. 303Α.

βαλλήν, ὁ, (οὐχὶ βαλὴν Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 144. (Λέξις Φρυγική, πιθανῶς συγγενὴς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρβλ. Ἡσύχ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 313).

Βαλληνάδε βλέπειν, λογοπαίγνιον μεταξὺ τοῦ ῥήματος **βάλλω** καὶ τοῦ Ἀττ. δήμου **Παλλήνη**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 234.

βαλλητύς, ύος, ἡ, βολή, ῥίψιμον, λιθίνη β., = λίθων βολή, Ἀθήν. 406D, 407C.

βαλλίζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς πόδας· ἐντεῦθεν, χορεύω, σκιρτῶ, πηδῶ ὀλόγυρα, ἐν Σικελίᾳ καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἐπίχ. σ. 46· πρβλ. Ἀθήν. 362Β κἑξ. (Πρβλ. Ἰταλ. ballare, Γαλλ. ballet, Ἀγγλ. ball).

βαλλιρός, οῦ, ὁ, ἴδε ἐν λ. **βάλερος**.

βάλλις, εως, ἡ, ἄγνωστον φυτόν, περὶ οὗ ὑπετίθετο ὅτι εἶχε θαυμασίας ἰατρικὰς ἰδιότητας, ἴδε Creuzer Ξανθ. Λυδ. Ἀποσπ.16.

βαλλισμός, ὁ, τὸ πηδᾶν πέριξ, χορεύειν, Ἄλεξ. Κουρ.1.

βάλλω: μέλλ. **βᾰλῶ** (ἀλλὰ μόνον ἐν συνθέτοις), Ἰων. **βαλέω** Ἰλ. Θ. 403, σπανίως **βαλλήσω** Ἀριστοφ. Σφ. 222, 1491· ἀόρ. β' **ἔβαλον**, Ἰων. **προ-βάλεσκε** Ὀδ. Ε. 331· Ἰων. ἀπαρ. **βαλέειν** Ὅμ., Ἡρόδ., ἀλλὰ **βαλεῖν** Ἰλ. Ν. 387., Ξ. 424· εὐκτ. **βλείης** ἐν Ἐπιχ. Ἀποσπ.154 (ἴδε Ahrens π. Δωρ. σ. 338), ὡς εἰ ἐξ ἀόρ. **ἔβλην** (ἴδε **συμβάλλω**)· πρκμ. **βέβληκα**· ὑπερσ. **ἐβεβλήκειν**, Ἐπ. **βεβλήκειν** Ἰλ. Ε. 661.—Μέσ., Ἰων. παρατ. **βαλλέσκετο** Ἡρόδ. 9. 74· μέλλ. **βαλοῦμαι** (ἐν συνθέσ.) Ἀριστοφ. Βατρ. 201, Θουκ., κτλ., Ἐπ. **βαλεῦμαι** (ἀμφι-) Ὀδ. Χ. 103· ἀόρ. β' **ἐβαλόμην**, Ἰων. προστ. **βαλεῦ** Ἡρόδ. 8. 68,— ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις.—Παθ., μέλλ. **βληθήσομαι** Ξεν. Ἑλλ.7. 5, 11, (δια-) Εὐρ.· ὡσαύτως **βεβλήσομαι** Εὐρ., (δια-) Δημ. 202. 17· (Ἐπ. μέλλ. **ξυμ-βλήσομαι**, ἴδε **συμβάλλω**)· ἀόρ. **ἐβλήθην** Ἡρόδ., Ἀττ. πεζ. (Εὐρ. ἐν συνθέτ.)·— ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως Ἐπικ. συγκεκομμ. παθ. ἀόρ. μὲ τύπον ὑπερσυντελ. **ἔβλητο** Ἰλ. Λ. 675, **ξύμβλητο** Ξ. 39· ὑποτακτ. **βλήεται** (ἀντὶ **βλῆται**) Ὀδ. Ρ. 472· εὐκτ. **βλῇο** ἢ **βλεῖο** Ἰλ. Ν. 288· ἀπαρέμφ. **βλῆσθαι** Δ.115· μετοχ. **βλήμενος** Ἰλ., Ὀδ.·—πρκμ. **βέβλημαι** Ἰων. γ'

πληθ. **βεβλήαται** 'Ιλ. Λ. 657, εὐκτ. **δια-βεβλῆσθε** 'Ανδοκ. 22. 41· ὑπερσυντ. **ἐβεβλήμην** (περι-) Ξεν.· Ἰών. γ' πληθ. **ἐβεβλήατο** 'Ηρόδ. 6. 25.—'Ωσαύτως 'Επικός τις πρκμ. **βεβόλημαι** ἀπαντᾷ ἐπὶ ἰδιαιτέρας ἐννοίας, ἴδε ἐν λ. * **βολέω**. ('Εκ √ΒΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **βέλος**, **βέλεμνον**, **βελόνη**, **βολή**, **βόλος**, **βολίς**· πρβλ. Σανσκρ. gal, galâmi (decĭdo), galanas (stillans)· Παλαιο-Γερμ. quillu (scaturio), quella (Γερμ. quelle)· περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν στοιχείων β καὶ γ, ἴδε ἐν ἄρθρῳ Β, β).

Α. 'Ενεργ., ῥίπτω. **I.** μετ' αἰτιατ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος καθ' οὗ σκοπεύει τις, ῥίπτω οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσω, κτυπῶ τινα δι' οἱουδήποτε βλήματος, κυρίως ἀντιθέτ. πρὸς τὰ ῥήματα ὅσα σημαίνουσι πληγώνω ἔχων τὸ ὅπλον ἐν χερσί, κεντῶν ἢ πλήττων δι' αὐτοῦ (**τύπτω**, **οὐτάω**), βλήμενος ἠὲ τυπεὶς 'Ιλ. Ο. 495· οὔ τις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν Ξ. 424· τὸν βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε Λ. 350, πρβλ. Δ. 473, κτλ.· δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ λάβωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ **τύπτω** ἐν 'Ιλ. Ε. 73, ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει .. δουρί· ἢ ἐν Π. 807, δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε.—Σύνταξις: μ. δοτ. τοῦ ὀργάνου, β. τινὰ δουρί, ἰῷ, ἔγχεϊ, πέτρῳ, κεραυνῷ, κτλ., 'Ομ.· μετὰ διπλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ μέρους, μὶν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ 'Ιλ. Λ. 583· καὶ μετ' αἰτ. μόνον τοῦ μέρους, Ε. 19, 661· οὕτω, τὸν δ' 'Οδυσεὺς κατὰ λαιμὸν .. βάλεν ἰῷ 'Οδ. Χ. 15· δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος 'Ιλ. Λ. 144· προστιθεμένης συστοίχου αἰτιατ., ἕλκος .., τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ 'Ιλ. Ε. 795·—ὡσαύτως, βάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα, ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς .., 'Ιλ. Ε. 281. **2)** σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων, ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον 'Ιλ. Ψ. 502· οὕτως ἐπὶ σταγόνων αἵματος, Λ. 536, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1390· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτῖσιν ἔβαλλεν [χθόνα] 'Οδ. Ε. 479, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 885· προσβάλλω τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ ἤχου, κτύπος οὔατα βάλλει 'Ιλ. Κ. 535, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 1188, Φ. 205· καὶ ἐπὶ ὀσμῆς, ὀσμὴ β. τινὰ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 411, πρβλ. 483. **3)** μεταφ., β. τινὰ κακοῖς, φθόνῳ, ψόγῳ, πλήττω τινὰ μὲ ὀνειδισμούς, κτλ., ὁ αὐτ. Αἴ. 1244, Εὐρ. 'Ηλ. 902, 'Αριστοφ. Θεσμ. 895· ἔτι δὲ καί, στεφάνοις β. τινὰ Πινδ. Π. 8. 80· (ὅθεν ἁπλῶς, ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, ὁ αὐτ. Ο. 2. 161, Π. 11. 62)· ὡσαύτως, φθόνος βάλλει Αἰσχύλ. 'Αγ. 947· φίλημα βάλλει τὴν καρδίαν 'Αχ. Τάτ. 2. 37· πρβλ. * **βολέω**

II. μετ' αἰτ. τοῦ βαλλομένου ὅπλου, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, σπάν. παρ' 'Ομ., βαλὼν βέλος 'Ιλ. Ι. 495· χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν 'Ιλ. Ε. 346, πρβλ. 'Οδ. Υ. 62· ἐν νηυσὶν πῦρ .. β. 'Ιλ. Ν. 629·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ βλήματος, ῥίπτω, κτυπῶ μέ τι πρᾶγμα, οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι .. βάλλον 'Ιλ. Μ. 155· βέλεσι 'Οδ. Π. 277·—παρὰ πεζοῖς ἀπολ., β. ἐπί τινα, ῥίπτω ἐναντίον τινός, Θουκ. 8. 75· ἐπὶ σκοπὸν ἢ σκοποῦ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29, Λουκ. 'Ερωσ. 16· καὶ μόνον, οἱ ψιλοὶ βάλλοντες εἶργον Θουκ. 4. 33. **2)** γενικῶς ἐπὶ παντὸς βαλλομένου πράγματος, εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον 'Ιλ. Α. 314· τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλεν 'Οδ. Ξ. 429· [νῆας] β. ποτὶ πέτρας Μ. 71· εὐνὰς β., ῥίπτω ἔξω τοὺς ὡς ἄγκυρα χρησιμεύοντας λίθους, Ι. 137· β. σπόρον, ῥίπτω τὸν σπόρον, Θεόκρ. 25. 26·—μεταφ., ὕπνον .. ἐπὶ βλεφάροις β. 'Οδ. Α. 364· β. σκότον ὄμμασι Εὐρ. Φοίν. 1530· β. λύπην τινὶ Σοφ. Φ. 67. **6)** ἐπὶ προσώπων, β. τινὰ ἐν κονίῃσιν, ἐν δαπέδῳ 'Ιλ. Θ. 156, 'Οδ. Χ. 188· γῆς ἔξω β. Σοφ. Ο. Τ. 622· β. τινὰ ἄθαπτον ὁ αὐτ. Αἴ. 1333, πρβλ. Φ. 1068· καὶ ἐν τῷ παθ., 'Ανθ. Π. 5. 165, κτλ.·—ἀκολούθως μεταφ., ἐς κακὸν β. τινὰ 'Οδ. Μ. 221· ὅς με μετ'.. ἔριδας καὶ νείκεα β. 'Ιλ. Β. 376· β. τινὰ ἐς ἔχθραν, ἐς φόβον Αἰσχύλ. Πρ. 388, Εὐρ. Τρῳ. 1058· ὡσαύτως, ἐν αἰτίᾳ ἢ αἰτίᾳ β. τινὰ Σοφ. Ο. Τ. 657, Τρ. 940, (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρῳ. 305, β. αἰτίαν ἔς τινα)· κινδύνῳ β. τινὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 1048. **3)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ἑτέρωσε κάρη βάλεν 'Ιλ. Θ. 306, πρβλ. Ψ. 697· β. ἀπὸ δάκρυ παρειῶν 'Οδ. Δ. 198, πρβλ. 114· κατὰ βλεφάρων βάλλω δάκρυα Θέογν. 1026· κατ' ὄσσων Εὐρ. 'Ιππ. 1396· αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ β. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 182·—β. τοὺς ὀδόντας, ἐκβάλλω αὐτούς, ἀποκτῶ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 20, 11, κτλ.· οὕτω βάλλειν μόνον, αὐτόθι 22. 6. **4)** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, ῥίπτω, διευθύνω, 'Οδ. Π. 179· οὕτως, ὄμμα, αὐγάς, πρόσωπον β. εἴς ἢ πρός τι Εὐρ., κτλ. **5)** ἐπὶ ζῴων, ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ εἰς τὸ μέτωπον, τοὺς σοὺς [ἵππους] πρόσθε βαλὼν 'Ιλ. Ψ. 572· πρ. βαλόντες (ἐνν. ἵππους) αὐτόθι 639· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία Θεόκρ. 4. 44· οὕτως, β. ψυχὰν ποτὶ κέρδεα Βίων 5. 12. **6)** ἐπὶ χαλαρωτέρας ἐννοίας, ῥίπτω «πετῶ», δηλ. θέτω, τοποθετῶ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ ἔννοιάν τινα σπουδῆς, τὼ μὲν .. βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων 'Ιλ. Ε. 574, πρβλ. Ρ. 40., Φ. 104· μῆλα .. ἐν νηῒ β. 'Οδ. Ι. 470· ἐπὶ γᾶν ἴχνος ποδὸς β. Εὐρ. Ῥῆσ. 721· φάσγανον ἐπ' αὐχένος β. ὁ αὐτ. 'Ορ. 51·—μεταφ., ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν 'Ιλ. Ε. 513· ὅπως .. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, θέσωμεν φιλίαν μεταξὺ αὐτῶν, Δ. 16· β. τί τινι ἐν θυμῷ, ὡς τὸ τιθέναι ἐπὶ φρεσὶν 'Οδ. Α. 201, πρβλ. Ξ. 269· οὕτως, ἐν καρδίᾳ β. Πίνδ. Ο. 13. 21· ἀλλὰ καί, θυμῷ, ἐς θυμὸν β., βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου, ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Αἰσχύλ. Πρ. 705, Σοφ. Ο. Τ. 975. **6)** ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας βάλλω ὁλόγυρα, ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα 'Ιλ. Ε. 722, πρβλ. 731· καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὅπλων, ἀμφὶ δ' 'Αθήνη ὤμοις .. βάλ' αἰγίδα Σ. 204· πρβλ. **ἀμφιβάλλω**, **περιβάλλω**. **7)** καὶ ἐπὶ τῶν κύβων, ῥίπτω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ῥίψιμον, ἴδε ἐν λ. **κύβος**·—οὕτω πιθ., ψῆφος βαλοῦσα, ἀπολ., διὰ τοῦ ῥιψίματός της, ῥιπτομένη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 751, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 165. **8)** ἡ μετοχὴ **βαλὼν** προστίθεται ἐνίοτε ὡς τὸ **λαβὼν** ἢ **ἔχων**, ἐν τέλει περιόδου ἢ προτάσεως σχεδὸν πλεοναστικῶς, μὲ .., Σοφ. Ο. Κ. 475.

III. ἀμετάβ., πίπτω, ῥίπτομαι (πρβλ. **ῥίπτω** 7), ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων 'Ιλ. Λ. 722, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 744, κτλ.· [ἵππους] περὶ τέρμα βαλούσας, δραμούσας περὶ τὸ τέρμα (ἐκτὸς ἂν εἶναι κατὰ τμῆσιν ἀντὶ τοῦ περιβ-), 'Ιλ. Ψ. 462· ἐγὼ δὲ .. τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ (ἐνν. ἐμαυτήν) Αἰσχύλ. 'Αγ. 1172, πρβλ. **ῥίπτω** 7· (ἐν Χο. 574 ὁ Ἕρμαννο. διορθώνει: ἀρεῖ .. καὶ κάτ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ)·—μεταγ., β. εἰς τόπον, φθάνω εἰς .., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1579· βαλὼν καθεῦδε, κατεκλίθη καὶ ἐκοιμᾶτο, 'Αρρ. 'Επικτ. 2. 20, 10. **2)** οὕτως ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, βάλλ' ἐς κόρακας, πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίσου! Λατ. pasce corvos! abi in malam rem! 'Αριστοφ. Σφ. 835, κτλ.· βάλλ' ἐς μακαρίαν Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 293Α.

Β. Μέσ., βάλλω, θέτω εἴς τι τῶν ἐμῶν, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, διὰ νὰ τὸ βάλῃς εἰς τὴν καρδίαν σου, εἰς τὸν νοῦν σου, 'Ιλ. Υ. 196, πρβλ. 'Οδ. Μ. 218· οὐδ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 107· εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ .. βάλλεαι 'Ιλ. Ι. 435· ἐς θυμὸν βάλλεσθαί τι 'Ηρόδ. 1. 84, κτλ.· εἰς ἢ ἐπὶ νοῦν, εἰς μνήμην Πλουτ. Θησ. 24, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Α. 11. 6· ἐφ' ἑωυτοῦ βαλόμενος, κατ' ἰδίαν κρίσιν, ἀφ' ἑαυτοῦ, 'Ηρόδ. 3. 71, 155. 4. 160., 5. 73·—ἐν 'Οδ. Α. 234, ἐβόλοντο ἐτέθη ἤδη ἐκ διορθώσεως. **2)** τόξα ἢ ξίφος ἀμφ' ὤμοις βάλλεσθαι, ῥίπτω εἰς τοὺς ὤμους μου πέριξ, 'Ιλ. Κ. 333., Τ. 372, κτλ.· ἐπὶ κάρα στέφη β. Εὐρ. Ι. Α. 1513. **3)** ἐς γαστέρα βάλλεσθαι, συλλαμβάνειν, 'Ηρόδ. 3. 28. **4)** καταθέτω ὡς θεμέλιον, κρηπῖδα βάλλεσθαι, Λατ. fundamenta jacere, Πινδ. Π. 7. 4, πρβλ. 4. 245· ὡσαύτως, καταβάλλω τὰ θεμέλιά τινος, ἀρχίζω νὰ κατασκευάζω τι, οἰκοδομίαν, στρατόπεδον, κτλ., Πλάτ., κτλ.· β. ἄγκυραν, ῥίπτω ἄγκυραν, 'Ηρόδ. 9. 74, κτλ. **II.** σπαν., χρόα βάλλεσθαι λουτροῖς, κτυπῶ ἐμαυτὸν μὲ ὕδωρ, ῥίπτω ἐπάνω μου ὕδωρ, λούομαι, Ὕμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 50· (ἀλλά, λουτρὰ ἐπὶ χροὸς βαλεῖν Εὐρ. 'Ορ. 203).

βαλλωτή, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἴσως τὸ μέλαν πράσιον, ἀγριομελισσόχορτον, Διοσκ. 3. 117.

βᾱλός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **βηλός**, ὃ ἴδε.

βαλσαμίνη, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ βαλσάμου, βούφθαλμον, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ.

βάλσαμον, τό, τὸ φυτὸν τὸ παράγον τὸ βάλσαμον, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 6, 1. **2)** ἡ εὐώδης ῥητίνη τοῦ φυτοῦ τούτου, αὐτόθι 4., 'Αριστ. 'Αποσπ. 105. **II.** εἶδος ἀρωματικῆς βοτάνης ὁμοίας πρὸς ἡδύοσμον, Γεωπ. 11. 27. (Πιθανῶς Σιμητικὴ ἡ λέξις· ἴδε τοῦ Pusey ἑρμηνείαν εἰς τὸ Δαν. παραρτ. g.). [**βάλσᾱμον** Νίκ. Θ. 847, ἀλλὰ ᾰ 'Ανδρόμ. καὶ Δαμοκρ. παρὰ Γαλην., ὡς balsămum παρὰ Λατ. ποιηταῖς].

βάλσαμος, ἡ, τὸ βαλσαμοφόρον φυτόν, Παλλάδ., παρ' ᾧ κεῖται καὶ **βαλσαμουργός**, ὁ, ὁ παρασκευάζων τὸ βάλσαμον· τὸ ῥῆμα **-ουργέω** παρὰ Βυζ.

βαλσᾰμο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων, παράγων βάλσαμον, χωρίον Γεώργ. Σύγκελλ.

βαλσαμώδης, **ες**, (εἶδος) βαλσάμῳ ὅμοιος, Πλίν. 12. 19.

βαλσᾰμών, **ῶνος**, ὁ, ἄλσος βαλσάμων, Παλλάδ.

βάλτη, ἡ, ἕλος, «βάλτος» Βυζ.·—**βαλτώδης**, **ες**, ἑλώδης, αὐτόθ.

βᾶμα, τό, Δωρ. ἀντὶ **βῆμα**, Πίνδ.

βαμβαίνω, λέξις ὠνοματοπ., κτυπῶ, συγκρούω, κροτῶ τοὺς ὀδόντας, 'Ιλ. Κ. 375· τραυλίζω, Βίων 4. 9, 'Ανθ.·—οὕτω καὶ **βαμβακύζω** 'Ιππῶν. 10· ὡσαύτως, **βαμβαλίζω** ἢ **-ύζω** Α. Β. 30, Εὐστ. 812. 46, καὶ ἐντεῦθεν διορθωθὲν (ἀντὶ **βομβυλιάζω**) ἐν 'Αριστ. Προβλ. 27. 11·—**βαμβάλω** εἶναι ἀμφ., Meineke Μόσχ. 3. 7.

βαμβακεία, **-κεύτρια**, ἡ, = **φαρμακεία**, **-κεύτρια**, 'Ησύχ.:—**βάμβακος**, ὁ, = **φαρμακὸς** Α. Β. 85.

βάμβαξ, ᾰκος, ἡ, βαμβάκι, 'Αχμὲτ 'Ονειρ. 222· ἐντεῦθεν **βαμβάκιον**, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, Σουΐδ.·—ἐπίθ. **βαμβάκερὸς** ἢ **-ηρός**, ά, όν, καὶ **βαμβάκινος**, **η**, **ον**, ἐκ βάμβακος, Βυζ.·—**βαμβᾰκο-ειδής**, ές, ὅμοιος πρὸς βάμβακα, Διοσκ. 3. 18.

βαμβραδών, **όνος**, = **βεμβράς**, 'Επίχ. καὶ Σώφρ. παρ' 'Αθην. 287Β, 305C.

βᾶμες, Δωρ. ἀντὶ **βῶμεν**, α' πληθ. ὑποτακτ. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**, Θεόκρ.

βάμμα, τό, (βάπτω) ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τι βάπτεται, βυθίζεται, βαφή, χρῶμα, Πλάτ. Νόμ. 956Α· βάμμα Σαρδιανικόν, Κυζικηνικόν, ἴδε **βάπτω** Ι. 2·—β. λευκώματος, λευκὴ βαφή, 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 49. **II.** ἔμβαμμα (σάλτσα), καρύκευμα, Νίκ. Θ. 622, κτλ.

βαμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βάμμα, 'Αθήν. Θ'. 404. ὀρθ. ἐμβ-.
βάν [ᾰ], 'Επ. ἀντὶ ἔβαν, ἔβησαν, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ βαίνω.
βανά, Βοιωτ. ἀντὶ γυνή, Κόριννα 21· πληθ. **βανῆκες** 'Ησύχ.· **γάνα**, Γρηγ. Κορ. σ. 345·—ἴδε ἐν λ. γυνή.

βαναυσέω, εἶμαι βάναυσος, Συνέσ. 22D.

βᾰναυσία, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βαναύσου, ἤτοι ἁπλοῦ ἐργάτου ἐργαζομένου μηχανικὴν ἐργασίαν ἄνευ ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, ὡς τὰ χειρωναξία καὶ τέχνη, 'Ηρόδ. 2. 165, πρβλ. 167, κτλ. II. ὁ βίος, αἱ ἕξεις καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἁπλοῦ ἐργάτου, ἀγροικία, ἔλλειψις ἀνατροφῆς, τρόπων, αἰσθήματος, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 7, 6., 4. 2, 4, πρβλ. Πολ. 6. 2, 7.

βᾰναυσικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐργάτας· τέχνη β., ἁπλῶς μηχανικὴ τέχνη, Λατ. ars sellularia, Ξεν. Συμπ. 3. 4, Οἰκ. 4. 2.

βάναυσος, ον, (ὡσεὶ βαύναυσος, ἐκ τοῦ βαῦνος, αὔω)·— κυρίως, ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, μηχανικός, ἐπίθ. τῶν ἐργατῶν ὅσοι διάγουσι βίον ἑδραῖον, καταφρονούμενοι μὲν μεταξὺ φιλοπολέμων καὶ νομαδικῶν λαῶν, ἀλλὰ πολύτιμοι εἰς τὴν πολιτείαν, καθ' ὅσον ἀσχολοῦνται περὶ τὰς τέχνας. ὧν ἄνευ πόλιν ἀδύνατον οἰκεῖσθαι 'Αριστ. Πολ. 4. 4, 9· ἡ βελτίστη πόλις οὐ ποιήσει β. πολίτην αὐτόθι 3. 5, 3, κτλ.· ὁ β. δῆμος, τὸ ἀντίθ. ὁ γεωργικὸς αὐτόθι 4. 3, 2· ὡς οὐσιαστ., ὁ μηχανικός, σιδηρουργός, κτλ., αὐτόθι 3. 5, 3· καὶ τὸ βάναυσον = οἱ βάναυσοι, ἡ τάξις τῶν μηχανικῶν ἐργατῶν, αὐτόθι 7. 9, 7, πρβλ. 6. 7, 1. II. τέχνη βάναυσος, ἁπλῶς μηχανικὴ ἐργασία, πρόστυχος, ταπεινὴ τέχνη, Σοφ. Αἴ. 1121, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 176C· β. ἔργον 'Αριστ. Πολ. 8. 2, 4· βαναυσότατοι τῶν ἐργασιῶν αὐτόθι 1. 11, 6· β. βίον ζῆν, ζωὴ ἁπλοῦ ἐργάτου, αὐτόθι 3. 5, 5., 7. 9, 3·—ἐντεῦθεν, 2) ἄγροικος, ἄνευ αἰσθήματος, ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 4. 2, 20·—ἐπίρρ., -σως Κλήμ. 'Αλ. 273.

βαναυσο-τεχνέω, = τῷ ἑπομ., Στράβ. 782.

βαναυσουργέω, ἐπαγγέλλομαι τέχνην ἁπλῶς μηχανικήν, χειρωνακτικήν, Πολύβ. 7. 6.

βαναυσουργία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ βαναύσου, Πλούτ. Μαρκέλλ. 14.

βαναυσ-ουργός, οῦ, ὁ, ὁ μετερχόμενος βάναυσον τέχνην, 'Ιουστῖν. Μ. 'Απολ. 1. 55, Πολύβ. 7. 6.

βαναυσώδης, ὅμοιος πρὸς βάναυσον, κοινός, ἄγροικος, Βυζ.

βάξις, εως, ἡ, (βάζω), ποιητ. ὄνομα, λόγος, ἰδίως προφορικὸς λόγος, λόγιον, ὡς τὸ φήμη, ἐναργὴς βάξις ἦλθεν 'Ινάχῳ Αἰσχύλ. Πρ. 663· θεσφάτων βάξιν Σοφ. Τρ. 87. 2) φήμη, ἀγγελία, μιν.. β. ἔχει χαλεπὴ Μίμνερμ. 15, πρβλ. 16· θεῶν ἐποπίζεο μῆνιν βάξιν τ' ἀνθρώπων Θέογν. 1298· β. ἀλγεινήν, β. καλὴν λαβεῖν Σοφ. Αἴ. 494, 'Ηλ. 1006· σπείρειν ματαίαν β. ἐς πᾶσαν πόλιν αὐτόθι 642, πρβλ. 637· διὰ δὲ πόλεας ἔρχεται βάξις Εὐρ. 'Ελ. 223· ὀξεῖα γάρ σου βάξις.. διῆλθ' 'Αχαιούς, φήμη περὶ σοῦ, Σοφ. Αἴ. 998· ἁλώσιμος β., ἀγγελία τῆς ἁλώσεως, Αἰσχύλ. 'Αγ. 10· θανόντος β. ἀνδρὸς Εὐρ. 'Ελ. 350· οὕτω, τήν τ' ἀμφὶ Θησέως β. ὁ αὐτ. 'Ικ. 642. II. φωνή, ἦχος, 'Επιγράμ. 'Ελλην. 989. 2.

βαπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βάψῃ, τρίχας Κλήμ. 'Αλ. 291.

βάπτης, ου, ὁ, ὁ βάπτων ἢ βυθίζων·— οἱ βάπται ἦσαν ἱερεῖς τινες τῆς Κοτυττοῦς, ἴσως οὕτω καλούμενοι ἐπειδὴ ἔβαπτον τὴν κόμην αὐτῶν· ἴδε Meineke Κωμ. 'Αποσπ. 1. σ. 119, κἑξ.

βαπτίζω, μέλλ. 'Αττ. -ιῶ, βυθίζω εἰς ἢ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, βάπτισον σεαυτὸν Πλούτ. 2. 166A· ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω ἢ ἀνίκανα ποιῶ αὐτά, Πολύβ. 1. 51, 6, κτλ., πρβλ. 16. 6, 2· ἐβάπτισαν τὴν πόλιν, μεταφ. ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὅπερ ἠθροίσθη εἰς 'Ιερουσαλὴμ κατὰ τὴν πολιορκίαν, 'Ιώσηπ. Ι. Π. 4. 3, 3· ὡσαύτως, β. τινὰ ὕπνῳ 'Ανθ. Π. 11. 49.—Παθ., ὡς ἐκ τοῦ βεβαπτίσθαι ἀναπνέουσι 'Ιπποκρ. 5. 242 (Littré)· καταβρέχομαι, Εὔβουλ. ἐν Ναυσικ. 1· μεταφ., βεβαπτισμένοι, καταβεβρεγμένοι μὲ οἶνον, «στουπί», Λατ. vino madidi, Πλάτ. Συμπ. 176B· ὀφλήμασι βεβ., βεβυθισμένος εἰς χρέη, Πλούτ. Γάλβ. 21· γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βλέπων ὅτι ἐβυθίζετο, ἐπνίγετο ἐκ τῶν ἐρωτήσεων, «ἐπήγαινε βαθύτερα», Πλάτ. Εὐθύδ. 277D· β. εἰς ἀναισθησίαν καὶ ὕπνον, 'Ιώσηπ. Ι. 'Αρχ. 10. 9, 4· ὁ τῷ θυμῷ βεβαπτισμένος καταδύεται 'Αχ. Τάτ. 6. 19· πρβλ. Dorvill. Χαρίτ. 2. 4. 2) ἀντλῶ οἶνον βυθίζων τὸ ποτήριον εἰς τὴν λεκάνην ἢ τὸν κρατῆρα, 'Αριστοφῶν ἐν «Φίλωνι» 1· φιάλαις β. ἐκ.. κρατήρων Πλούτ. 'Αλέξ. 67· πρβλ. **βάπτω** 1. 3. 3) «βαπτίζω», ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, τινὰ Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. 1. 4, κτλ.· συχν. ἐν τῷ παθ., βαπτίζεσθαι εἰς μετάνοιαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. 3. 11· εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν Πράξ. 'Αποστ. 2. 38· εἰς Χριστὸν 'Επιστ. πρὸς Ρωμ. 6, 3, κτλ. —Μέσ., βουτῶ ἐμαυτόν, βυθίζομαι, 'Εβδ. (4 Βασιλ. 5. 14)· βαπτίζομαι, τελῶ τὴν τελετήν, Πράξ. 'Αποστ. 22. 16, πρβλ. 1, 'Επιστ. πρὸς Κορινθ. 10. 2.

βάπτῐσις, εως, ἡ, βούτημα· βάπτισμα, 'Ιώσηπ. 'Αρχ. Ι. 18. 5, 2.

βάπτισμα, τό, ὁ συνήθης τύπος ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ τοῦ 'Ιωάννου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος.

βαπτισμός, ὁ, ἡ εἰς τὸ ὕδωρ βύθισις· ἀπόνιψις, πλύσις, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. 7. 4, 8, 'Επιστ. πρὸς 'Εβρ. 9. 10. 2) βάπτισμα, 'Ιώσηπ. 'Αρχ. 'Ι. 18. 5, 2, 'Εκκλ.

βαπτιστήριον, τό, μέρος πρὸς κολύμβημα, λουτρόν, Πλίν. Ep. 2. 17. II. τὸ βαπτιστήριον ἐκκλησίας, κολυμβήθρα, 'Εκκλ.·— ὡσαύτως, βαπτιστήρ, ῆρος, ὁ, Βυζ.

βαπτιστής, οῦ, ὁ, ὁ βυθίζων, ὁ βαπτίζων, ὁ βαπτ., Κ. Δ.; πρβλ. 'Ιώσηπ. 'Αρχ. Ι. 18. 5, 2.

βαπτιστικός, ή, όν, ὁ εἰς βάπτισμα ἀνήκων ἢ κατάλληλος, τὸ βαπτιστικόν μου (ὄνομα), τὸ κατὰ τὸ βάπτισμα διδόμενον, Κεδρην. 1. σ. 797, ἐκδ. Bonn.

βαπτός, ή, όν, βουτημένος, βεβαμμένος, Διόδ. 5. 30· λαμπρὸν ἔχων χρῶμα, ὄρνις 'Αριστοφ. Ὄρν. 287· ἱμάτια ὁ αὐτ. Πλ. 530· τὰ βάπτ' ἔχοντες, βεβαμμένα, δηλ. μέλανα, 'Ηγήσιππ. ἐν «'Αδελφοῖς» 1. 13. 2) πρὸς βαφὴν κατάλληλος, χρώματα Πλάτ. Νόμ. 847C. II. ἐπὶ ὕδατος ἀντλουμένου διὰ καταδυθίσεως ἀγγείων (πρβλ. βάπτω 1. 3), Εὐρ. 'Ιππ. 123.

βάπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ βάπτης Εὔπολ. 'Αδήλ. 111.

βάπτω: μέλλ. **βάψω** (ἐμ-) 'Αριστοφ. Εἰρ. 959: ἀόρ. **ἔβαψα** Τραγ., κτλ.:—Μέσ. μέλλ. **βάψομαι** 'Αριστοφ. Λυσ. 51: ἀόρ. **ἐβαψάμην** 'Ανθ.:—Παθ. μέλλ. **βαφήσομαι** 'Εβδ., Μ. 'Αντων. 8. 51: ἀόρ. **ἐβάφθην** (ἀπ-) 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 366· παρ' 'Αττ. καθόλου, **ἐβάφην** [ᾰ] Πλάτ., κτλ.: πρκμ. **βέβαμμαι** 'Ηρόδ., 'Αριστοφ. ('Εκ √ΒΑΦ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀόρ., **βαφῆναι**, **βαφή**, κτλ., οὔσης πιθ. συγγενοῦς τῇ √ΒΑΘ, βαθύς, ὃ ἴδε). I. μεταβ., βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ, «βουτῶ», Λατ. immergere, ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν.. εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ, ἵνα καταστήσῃ ἰσχυρότερον τὸν χάλυβα αὐτοῦ ἐρυθρὸν ὄντα ἐκ τοῦ πυρός, 'Οδ. Ι. 392· β. εἰς ὕδωρ Πλάτ. Τιμ. 73E· εἰς μέλι, εἰς κηρὸν 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 26, 1, κ. ἀλλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., βαπτόμενος σίδηρος, ἐξ ὑπερθέρμου βυθιζόμενος εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, σκληρός, (πρβλ. **βαφή**), Πλούτ. 2. 136A· καὶ ἐπὶ κοραλλίου, καθίσταμαι σκληρός, Διοσκ. 5. 138. β) ἐπὶ σφαγῆς, παρὰ Τραγ., ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος Αἰσχ. Πρ. 863· ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς 'Αργείων στρατῷ; Σοφ. Αἴ. 95· φάσγανον εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν Εὐρ. Φοιν. 1577· καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, εἰς τὰς πλευρὰς β. τὴν αἰχμὴν Διον. 'Αλ. 5. 15, πρβλ. 'Ιώσηπ. Π. Ι. 2. 18, 4. γ) ὡσαύτως, ἐμβάπτω εἰς δηλητήριον, ἔβαψεν ἰοὺς Σοφ. Τρ. 574· χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα αὐτόθι 580. 2) βυθίζω εἰς βαφήν, «βάφω», ἔβαψεν.. ξίφος, τὸ ξίφος ἔβαψε [τὴν ἐσθῆτα] ἐρυθράν, Αἰσχ. Χο. 1011· β. τὰ κάλλη, χρωματίζω τὰ ὡραῖα ἐνδύματα, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 45· β. ἔρια ὥστε εἶναι ἁλουργὰ Πλάτ. Πολ. 429D· εἵματα βεβαμμένα 'Ηρόδ. 7. 67· τρίχας βάπτειν 'Ανθ. Π. 11. 68· ἀπολ. κατὰ μέσ. τύπ., βάπτω τὴν κόμην, τὰς τρίχας, μελαίνομαι, Μένανδ. 'Οργ. 1, Νικόλ. 'Αδήλ. 1. 33, πρβλ. **βάπτης**·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς στιλβώσεως τῶν πηλίνων ἀγγείων, 'Αθήν. 480E.—Κωμικῶς: βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, χρωματίζω τινὰ μὲ τὴν ἐρυθρὰν βαφὴν τῶν Σάρδεων, ὅ ἐ. παρέχω αἱματηρὸν κόσμημα = δέρω μέχρις αἱματώσεως, 'Ελμσλ., 'Αριστοφ. 'Αχ. 112· ἀλλά, βέβαπται β. Κυζικηνικόν, εἶναι κεχρωματισμένος μὲ τὸ χρῶμα τῆς Κυζίκου, εἶναι τέλειος δειλός, γνωστὸς ὡς δειλός, ὁ αὐτ. Εἰρ. 1176 (ἴδε Σχόλ.). 3) ἀντλῶ ὕδωρ βυθίζων εἰς αὐτὸ ἀγγεῖον (πρβλ. **βαπτίζω** 2), ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι Θεόκρ. 5. 127· ἀρύταιναν.. ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος.. ὕδατος, ἀντλῶ ὕδωρ βυθίζων ἀρύταιναν, 'Αντιφ. 'Αλειπτρ. 1, πρβλ. Θεόφρ. Χαρ. 9· βάψασα ποντίας ἁλὸς (ἐνν. τὸ τεῦχος), βυθίσασα αὐτὸ ὥστε νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης, Εὐρ. 'Εκ. 610· πρβλ. **βαπτός** II. II. ἀμετ., ναῦς ἔβαψεν, τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη, Εὐρ. 'Ορ. 707· β. εἰς ψυχρὸν αἱ ἐγχέλυες 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 2, 37· μ. συστοιχ. αἰτ., νῆα.. βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτόν, βυθιζομένην εἰς τὸ.., Βάβρ. 71. 2, Ἄρατ. 858. 2) βάψας πλεῖν (ἐνν. τὰς κώπας) 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 16.

βαραγχιάω, **βαράγχιον**, = **βραγχ-**.

βάραγχος, ὁ, = **βράγχος**, 'Ιππῶν. 94.

βάραθρον, 'Ιων. **βέρεθρον** (πρβλ. **ζέρεθρον**), συντετμημένον: βέθρον (ὃ ἴδε), τό, ἄνοιγμα, χάσμα βαθύ, 'Αριστ. Προβλ. 26. 28· —ἰδίως ἐν 'Αθήναις κρημνῶδες, βαθὺς λάκκος, πέραν τῆς ἀκροπόλεως, εἰς ὃν κατερρίπτοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες, ὡς ἐν Σπάρτῃ ὁ καιάδας, 'Ηρόδ. 7. 133, 'Αριστοφ. Νεφ. 1450, Πλάτ. Γοργ. 516E, πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 431. 2) μεταφ., ὄλεθρος, ἀπώλεια, καταστροφή, Δημ. 101. 1· ὄνομα ἑταίρας, Θεόφιλ. ἐν Φιλαύλῳ 2. II. γυναικεῖον κόσμημα, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 8. III. = βράθυ, Διοσκ. 1. 104. ('Η ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **βιβρώσκω**, κατατρώγω, καταβροχθίζω, πρβλ. Λατ. vorago καὶ vorare· ἴδε **βιβρώσκω**).

βάραθρος, ὁ, ὁ ἄξιος νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν λάκκον, (βάραθρον), Λουκ. Ψευδολ. 17.

βαραθρόω, ῥίπτω εἰς βάραθρον, Κύριλλ.

βαραθρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος λάκκῳ ἢ χάσματι βαθεῖ, πιθ. γραφ. ἐν Στράβ. 614, Πλούτ. Λυκ. 16·—β. πέλαγος, ἀβυσσῶδες, ἐπὶ ἐπικινδύνου θαλάσσης, Φίλων 2. 514·—ἀπόκρημνος, ἐπὶ ὁδοῦ, Στράβ. σ. 217.

βάραξ, ὁ, εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, Ἐπίλυκ. ἐν «Κωρ.» 2, ἔνθα ἴδε Meineke.

βαρβάρα, ἡ, εἶδος ἐμπλάστρου ἀναφερόμενον ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. 3. 8.

βαρβαρία, ἡ, χώρα τῶν βαρβάρων, Στέφ. Βυζ.

βαρβᾰρίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, φέρομαι ὡς βάρβαρος ἢ ξένος, ὁμιλῶ ὡς τοιοῦτος, Ἡρόδ. 2. 57· ὁμιλῶ ἐφθαρμένην ἑλληνικήν, Πλάτ. Θεαιτ. 175D· παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης, κάμνω σφάλματα περὶ τὰς λέξεις, βαρβαρισμούς, τῇ λέξει β. Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 3. 2· πρβλ. Στράβ. 663, Λουκ. Ρητ. διδ. 17 καὶ 23, κτλ. II. φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων ἤτοι τῶν Περσῶν (πρβλ. μηδίζω, κτλ.), Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 35.

βαρβαρικός, ή, όν, ξένος ἢ ὅμοιος ξένῳ, ἀντίθ. τῷ Ἑλληνικός, Σιμων. 138· τὸ βαρβαρικόν, = οἱ βάρβαροι Θουκ. 1. 6, πρβλ. 7. 29· τὰ β. ἔθνη Ἀριστ. Πολ. 1. 9, 5, κτλ.· νόμιμα β., leges barbarorum, ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Ἀριστ. (Ἀποσπ. 562)· —ἰδίως ἐπὶ τῶν Περσῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6· ἐς τὸ βαρβαρικώτερον, μᾶλλον κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Ἀρρ. Ἀν. 4. 8·— ἐπίρρ., ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, δηλ. καὶ Περσιστὶ καὶ Ἑλληνιστί, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 1· λεγόμενον β., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας, Ἀριστ. Θαυμαστ. 159. II. βάρβαρος, βίαιος, Πλούτ. 2. 114E· τὸ β., βάρβαρος χρῆσις, κακομεταχείρισις, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 27. 3.—Ἐπίρρ. -κῶς, ὠμῶς καὶ β. Πλούτ. Δίων. 35.

βαρβᾰρισμός, χρῆσις ξένης τινὸς γλώσσης ἢ αὐτῆς τῆς γλώσσης τοῦ λαλοῦντος ἐσφαλμένη, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 4 καὶ 6· πρβλ. Gellius 5. 20·—τὸ περὶ τὴν λέξιν ἁμάρτημα, Γραμματ.

βαρβᾰριστί, ἐπίρρ., κατὰ βαρβαρικὸν τρόπον, ἐπορχεῖσθαι Πλούτ. 2. 336C. II. μὲ βαρβαρικήν, ἤτοι ξένην γλῶσσαν, κεκράξονται β. (Περσιστί), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 45· ἀξύνετα βαρβαριστὶ παρακαλούντων Ἀππ. Μιθρ. 50.

βαρβᾰρό-γλωσσος, ον, = **βαρβαρόφωνος**, Τζέτζ. εἰς Λυκ. 276.

βαρβαρό-θυμος, ον, βαρβαρικοῦ πνεύματος, διαθέσεως, Χρησ. Σιβυλ. 3. 332.

βαρβᾰρο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων βαρβάρους, Θωμ. Μ. σ. 141.

βάρβᾰρος, ον, βάρβαρος, δηλ. οὐχὶ Ἑλληνικός, ξένος πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν, ξένος· ἦτο δὲ ἡ λέξις γνωστὴ τῷ Ὁμήρῳ διότι λέγει: Κᾶρες βαρβαρόφωνοι Ἰλ. Β. 867· μετὰ ταῦτα ὡς οὐσιαστ., **βάρβαροι**, οἱ, κατ' ἀρχὰς πάντες οἱ μὴ Ἕλληνες, ἀκολούθως δὲ κατ' ἐξοχὴν οἱ Μῆδοι καὶ Πέρσαι, Σιμων. 141, Αἰσχύλ. Πέρσ. 255, 337, 434, Ἡρόδ., κτλ.· τίθεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλ. (Πέρσ. 187) καὶ εἰς τῆς Ἀτόσσης τὸ στόμα. Οὕτως ὁ Πλάτων διαιρεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, Πολιτ. 262D, πρβλ. Θουκ. 1. 3, Ἀριστ. Ἀποσπ. 81, Στράβ. 661 κἑξ.·—τούτων οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς φύσει ἀνωτέρους, βαρβάρων Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς Εὐρ. Ι. Α. 1400· β. καὶ δοῦλον ταὐτὸν φύσει Ἀριστ. Πολ. 1. 2, 5· οἱ β. δουλικώτεροι τὰ ἤθη φύσει τῶν Ἑλλήνων αὐτόθι 3. 14, 6· β. πόλεμον, πόλεμον πρὸς τοὺς βαρβάρους, Θουκ. 2. 36·—ἡ βάρβαρος (ἐξυπακουομ. γῆ), ἀντίθ. τῷ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις Θουκ. 2. 97, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 5, 16. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον παρόμοιον ὅρον δι' ἅπαντας τοὺς ξένους (Ἡρόδ. 2. 158), ὡς οἱ Σῖναι τανῦν· καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲ ἐκάλουν περιληπτικῶς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους Goim, Ἐθνικούς. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐχαρακτηρίζοντο πᾶσαι αἱ ἐλλείψεις ὅσας οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν ξένας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ φυσικὰς εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἔθνη· ἀλλά, 2) ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι διέφερον ἀλλήλων πάντων μάλιστα κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἡ λέξις ἀνεφέρετο πρὸ πάντων εἰς τὴν γλῶσσαν, φωνὴ β. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1051, Πλάτ. Πρωτ. 341C· γλῶσσα β. Σοφ. Αἴ. 1263, κτλ.· οὕτως ὁ Ἀριστοφ. (Ὄρν. 199) καλεῖ τοὺς ὄρνεις βαρβάρους, ὡς ᾄδοντας ἀνάρθρως, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 57, Στράβ. 662, ἔνθα ὑπάρχει πλήρης τῆς λέξεως ἐξέτασις·—οὕτως ἐπίρρ., βαρβάρως ὠνόμασται, ἔχουσι ξένα ὀνόματα, Στράβ. 471· ἴδε **βαρβαρικός**, **κάρβανος**. 3) παρὰ γραμμ. ἡ λέξις ἐδήλου σφάλμα γινόμενον ἐν τῇ χρήσει τῆς Ἑλλην. γλώσσης, Λουκ. Σολοικ. 5· πρβλ. **βαρβαρισμός**. II. μετὰ τὰ Περσικὰ ἡ λέξις ἔλαβε τὴν περιφρονητικὴν σημασίαν τοῦ ξένος, κτηνώδης, ἀμαθής, ἄγροικος, ἀμαθὴς καὶ βάρβαρος Ἀριστοφ. Νεφ. 492· τὸ τῆς φύσεως βάρβαρον Δημ. 563. 13· βαρβαρώτατος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1573, Θουκ. 8. 98, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 34, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 1. 2, 4. III. οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν καὶ ἑαυτοὺς βαρβάρους μέχρι τῶν χρόνων καθ' οὓς ἡ Ἑλλην. γλῶσσα καὶ φιλολογία μετεφυτεύθησαν εἰς Ῥώμην ('Marcus vortit barbare', τ. ἔ. Latine, λέγει ὁ Πλαῦτος περὶ ἑαυτοῦ, Prolog. Asin.· ἀλλ' ἴδε Ὀβίδ. Trist. 5, 10, 37). Ἀπὸ τῶν χρόνων δ' ὅμως τοῦ Αὐγούστου τὸ ὄνομα ἐδίδετο εἰς πάντα τὰ ἔθνη ὅσα δὲν μετεῖχον τῆς Ἑλληνικῆς ἢ Ῥωμαϊκῆς παιδείας. IV. καθ' ὅσον δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξετείνοντο καὶ ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Ῥωμαϊκὸς πολιτισμός, τὸ ὄνομα περιωρίσθη εἰς τὰ Τευτονικὰ φῦλα· ἂν καὶ οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπέμενον ἀποκαλοῦντες οὕτω τοὺς Ῥωμαίους μέχρι τέλους. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς ὠνοματοποιημένη πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἤχου ξένης γλώσσης, Στράβ. 662· ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ Σανσκριτ. varvaras ἢ barbaras (ὅπερ φαίνεται ὅτι σημαίνει οὖλος), καὶ παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰ Λατ. balbus, balbutio. Πρβλ. ὡσαύτως τοῦ Gibbon κεφ. 51, Roth über Sinn u. Gebrauch des Wortes B a r b a r, Nürnberg 1814).

βαρβᾰροστομία, ἡ, (στόμα) βάρβαρος τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν καὶ προφέρειν, Στράβ. 662.

βαρβαρό-στομος, ον, ἐπίθ. τοῦ προηγ.

βαρβᾰρότης, ητος, ἡ, ἡ φύσις ἢ διαγωγὴ τοῦ βαρβάρου Τζέτζ. Ἱστ. 9. 972.

βαρβαρό-τροπος, ον, ὁ βαρβαρικοὺς ἔχων τρόπους, Μανασσ. Χρον. 3999.

βαρβαρο-τρόφος, ὁ τρέφων βαρβάρους, Κρήτη, Βυζ.

βαρβᾰρό-φρων, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ βαρβαρικὰ φρονῶν, ὁ νοῦν ἔχων βαρβαρ.κόν, Χρησ. Σιβυλ. 1. 342, κλπ.

βαρβαρό-φῦλος, ον, φυλαὶ β., βαρβαρικαί, Μανασσ. Χρον. 5760.

βαρβᾰροφωνέω, ὁμιλῶ τὴν Ἑλληνικὴν βαρβαρικῶς, Στράβ. 663·—οὐσιαστ. **-φωνία**, ἡ, Φώτ., Εὐστ.

βαρβᾰρό-φωνος, ον, ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, Κᾶρες Ἰλ. Β. 867, πρβλ. Στράβ. 661 κἑξ., Nitzsch Ὀδ. Α. σ. 35· ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησ. παρ' Ἡροδ. 8. 20., 9. 43· ἴδε **βάρβαρος**. II. ὁμιλῶν κακῶς τὴν Ἑλληνικήν, Στράβ. 663.

βαρβαρόω, κάμνω τινὰ βάρβαρον· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., γίνομαι βάρβαρος, ἀγριαίνομαι, βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις Εὐρ. Ὀρ. 485· κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ, ἐπὶ βαρβάρου ἤτοι ξένου καὶ ἀκαταλήπτου ἤχου, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1002.

βαρβαρώδης, ες, (εἶδος) βαρβαρικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 753.

βάρβῑλος, ἡ, ἡ ἀγρία ῥοδακινέα, Γεωπ. 10. 13· (συγγ. **βράβυλος**).

βαρβῐτίζω, παίζω τὴν βάρβιτον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 594.

βαρβῐτιστής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τὴν βάρβιτον, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μάγνητος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 519.

βάρβῐτος, ἡ, ἢ ὁ, μουσικὸν ὄργανον μὲ πολλὰς χορδὰς (πολύχορδος Θεόκρ. 16. 45), ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν καὶ συχνάκις ἐν χρήσει ἀντ' αὐτῆς τῆς λύρας, πρῶτον παρ' Ἀνακρ., ἴδε Bgk. Ἀποσπ. 113· ἀκολούθως ἐν Εὐρ. Κύκλ. 40, Ἀριστοφ. Θεσμ. 137, κτλ.· θηλ. ἐν Ἀνακρεοντ. 1. 3, ἀλλ' ἀρσ. ἐν 9. 34·—παρὰ παλαιοτέροις ποιηταῖς τὸ γένος δὲν εἶναι ὡρισμένον. Παρὰ μεταγεν. ἔχομεν καὶ τύπον **βάρβιτον**, τό, ὡς ἐν τῇ Λατιν., Διον. Ἁλ. 7. 72, Ἀθήν., κλ. (Λέξις ξένη, πιθ. ἀνατολική, ὡς τὰ μάγαδις, νάβλας ἢ νάβλα, σαμβύκη, Στράβ. 471).

βαρβιτ-ῳδός, όν, ὁ ᾄδων πρὸς τὴν βάρβιτον, Λουκ. Λεξιφ. 14.

βαρβός, ὁ, = μύστρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 320.

βάρδιστος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ βραδὺς Ἰλ. Ψ. 310· ἕτερος τύπος **βαρδύτερος** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοκρ. 29. 30.

βάρδοι, οἱ, οἱ ποιηταὶ (ῥαψῳδοὶ) τῶν Κελτῶν, Bards, Διόδ. 5. 31, Στράβ. 197.

βαρέω, μέλλ. -ήσω, πρκμ. βεβάρηκα, κτλ.· πρβλ. **ἐπιβαρέω**·—ἕλκω ἢ πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταπιέζω, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ **βαρύνω**· βαρήσει ταῦτα τὸ πορθμεῖον Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 4· ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν Συλλ. Ἐπιγρ. 5853, 15· τὸ ἔθνος ἐβάρει ταῖς εἰσφοραῖς Ἰωσηπ. Π. Ι. 2. 14, 1, πρβλ. Δίωνα Κ. 78. 17, Πλούτ. Αἰμίλ. 34·—ἐν τῷ παθ. μ. αἰτ., ἀγανακτῶ ἐπί τινι, πρός τι, αὐτῶν τὴν εὐγένειαν Ἡρωδιαν. 8. 8, 2· οὓς ἐβαροῦντο Μ. Ἀντων. 8. 44. II. ἀμεταβ. κατὰ μετοχ. Ἐπ. πρκμ., βεβαρηώς, βεβαρημένος, βαρύς, οἴνῳ βεβαρηότες Ὀδ. Γ. 139., Τ. 122·—ἀντὶ τούτου παρὰ τοῖς μετέπειτα ἦτο ἐν χρήσει ἡ παθ. μετοχὴ **βεβαρημένος**, Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Συμπ. 203B, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, Θεόκρ. 17. 61, Ἀνθ., κτλ.· ὡσαύτως παθητ. ἐνεστ. **βαρέεται** Ἱππ. 7. 578 Littré· ἀόρ. **ἐβαρήθην** Διον. Ἁλ. 1. 14· **βεβάρηται** Πλούτ. 2. 895F.

βαρέως, ἴδε ἐν λ. **βαρύς**.

βάρημα, τό, φορτίον, βάρος, Βυζ.

βάρησις, εως, ἡ, θλῖψις, πίεσις, κατάθλιψις, Ἰάμβλ. Προτρ. σ. 326.

βαρί-βας, αντος, ὁ, ὁ τῆς βάρεως ἐπιβαίνων, ναύτης, Σοφ. Ἀποσπ. 453.

βαρίη, ἡ, Ἰων. λέξις = βάρος, Ἀρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 11.

βαρῖνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **βάλαγρος**.

βᾶρις, ιδος, Ἰων. ιος, ἡ: πληθ. **βάρεις** Ἑβδ., Ἰων. **βάρις**, Ἡρόδ. 2. 41· ποιητ. δοτ. πληθ. **βαρίδεσσι** Αἰσχ. Πέρσ. 554:—πλοῖον μὲ πυθμένα εὐρύν, ἐπίπεδον, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 874, Ἡρόδ. 2. 41, 96, 179· βάρβαροι βάριδες Εὐρ. Ι. Α. 297· ἴδε **ἀμφίστροφος**. 2) μεταφ., μεγάλη οἰκία, πύργος, ἀνάκτορον, Ἑβδ. (Ψαλ. μδ', 9, Δαν. θ, 1 κ. ἀλλ.)· πρβλ. Βαλκ. Ἀμμων. σ. 44, Sturz Μακ. Διαλέκτ. σ. 89, καὶ ἴδε **πυργόβαρις**.

βάρμος, ὁ, μουσικὸν ὄργανον, Ἀθήν. 14. 636.

βάρναμαι, = **μάρναμαι**, ἐπιτύμβ. Κερκυραϊκ. ἐν Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 180.

βάρος [ᾰ], εος, τό, ἄχθος, Ἡρόδ. 2. 73, κτλ. II. βάρος, φορτίον, φόρτωμα, Αἰσχ. Χο. 992, Σοφ., κτλ.· β. περισσὸν γῆς, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν ἄχθος ἀρούρης, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 682:—πληθ. **βάρη** Ἀριστ. Μηχαν. 3, κτλ. III. τὸ καταθλιπτικόν, ἡ καταπιε-

τις, τὸ τῆς ὀσμῆς β. Ἑϐδ. (2 Μακκ. ϛ', 10), πρβλ. Διοσκ. 4. 76. **IV**. ἡ βεϐαρημένη κατάστασις, νάρκη, β. ναρκῶδες Πλούτ. 2. 345A· βάρος τῶν ὤτων Συνέσ. Φαλ. Ἐγκ.· β. σπληνὸς Ἱππ. 396. 45. **V**. μεταφ., μέγα βάρος, δυσκολία, ἀπορία, σιγῆς β. Σοφ. Ἀντ. 1256, πρβλ. Ο. Κ. 409· βάρος πημονῆς, συμφορᾶς ὁ αὐτ. Ἠλ. 939, κτλ.· χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις Ξεν. Ἀπομν. 2.7,1, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.11, 2· καὶ ἀκολούθως μόνον ἐπὶ θλίψεως, βαρυθυμίας, ἄλγους ψυχικοῦ, Αἰσχ. Πέρσ. 945· κεφαλῆς πόνος καὶ β. Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 8. 21, 2· β. ἔχειν, Λατ. graviter ferre, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 5,10:—ἐπὶ δυσκόλων ἀπαιτήσεων, β. τῶν ἐπιταγμάτων, τῶν φόρων Πολύϐ. 1. 31, 5, κτλ. **VI**. ἀφθονία, πλούτου, ὄλϐου Εὐρ. Ἠλ. 1287, Ι. Τ. 416· ἰσχύς, στρατοπέδων Πολύϐ. 1.16, 4· β. τῆς ὑλακῆς, σφοδρότης, Ἀλκίφρ. 3.18. **VII**. δύναμις, βαρύτης, Λατ. gravitas, Πολύϐ. 4. 32,7, Πλούτ. Περ. 37, κτλ.

βᾶρος, ὁ, ἢ **βᾶρον**, τό, εἶδος ἀρώματος, Μνησίμ. Ἱππ. 1. 62.

βαρ-ουλκὸς (ἐνν. μηχανή), ἡ, μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν ἢ ἀνεγείρειν βάρη, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους, Ἥρων Μαθ.·—ὡσαύτως, **βαρυολκός**.

βᾰρυ-ᾱής, ές, ὁ βαρέως ἀναπνέων, βαρύπνους, ὕπνος Ὀππ. Κ. 3. 421. **II**. ὁ ἰσχυρὰν ὀσμὴν παρέχων, Νίκ. Θ. 43.

βᾰρυ-αλγής, ές, ὁ βαρέως ὑποφέρων, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 7. **II**. = τῷ ἑπομ. νοῦσος Ἀνθ. Π. παραρτ. 269, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 803.

βᾰρυ-άλγητος, ον, λίαν ὀδυνηρός, προξενῶν βαρεῖς πόνους, Σοφ. Αἴ. 199.

βᾰρυ-αχής, ές, ὁ πλήρης θλίψεως, στεναγμῶν, (πρβλ. **δυσᾰχής**) Σοφ. Ο. Κ. 1561.

βᾰρυ-ᾱχής, ές, Δωρ. ἀντὶ **βαρυηχής**, Ἀριστοφ. Νεφ. 278, Ὄρν. 1750.

βᾰρυ-αχθής, ές, λίαν φορτικός, ἐπαχθής, Νόνν. Δ. 40. 155.

βᾰρῠ-ϐόας, ου, ὁ, ὁ βαρέως, ἰσχυρῶς βοῶν, βαρύηχος, βαρυϐόαν πορθμὸν .. Ἀχέροντος Πίνδ. Ἀποσπ. 107. 2.

βᾰρῠ-ϐρεμέτης, ου, ὁ, ὁ ἠχηρῶς βροντῶν, Ζεὺς Σοφ. Ἀντ. 1117·—ὡσαύτως, **-ϐρομήτης**, πέτρος Ἀνθ. Π. 7. 394· θηλ. **-ϐρεμέτειρα** Ὀρφ. Ὕμν. 9. 25.

βαρυ-ϐρίμητος [ῑ], ον, λίαν ἠγανακτημένος, Boisson. Anecd. Nov. 377.

βᾰρύ-ϐρομος, ον, ὁ βαρύν, ἰσχυρὸν κρότον προξενῶν, Ἀποσπ. Ὁμ. 71, Εὐρ. Φοιν. 183, κτλ.·—αὐλός, τύμπανα Εὐρ. Βάκχ. 156, Ἑλ. 1305· βαρ. ἁρμονία Αἰολὶς Λᾶσος 1 Bgk.

βᾰρυ-ϐρώς, ὁ, ἡ, κατατρώγων, φθείρων, στόνος Σοφ. Φ. 695.

βᾰρύ-γδουπος, ον, ὁ ἠχηρῶς βροντῶν, ἠχηρῶς κροτῶν, Ζεὺς Πίνδ. Ο. 8. 58· ἄνεμοι ὁ αὐτ. Π. 4. 373· ἔρωτες Ἴων 9.1 Bgk.

βᾰρύ-γλωσσος, ον, ὁ βαρεῖαν, δηκτικὴν ἔχων γλῶσσαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ι', 33.

βαρύ-γουνος, ον, ὁ βαρέα ἔχων τὰ γόνατα, ὀκνηρός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 78· **βᾰρῠ-γούνατος** Θεόκρ. 18. 10.

βᾰρύ-γυιος, ον, ὁ βάρος προξενῶν εἰς τὰ μέλη, κοπιαστικός, κέλευθα Ὀππ. Ἁλ. 5. 63· νοῦσος Ἀνθ. Π. 6. 190.

βᾰρῠδαιμονέω, εἶμαι θλιβερῶς ἀτυχής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 558.

βᾰρῠδαιμονία, ἡ, θλιβερὰ δυστυχία, ἀθλιότης (κακομοιριὰ) Ἀντιφ. 116. 29, Λυσ. 101. 24.

βαρυδαιμονιάω, = **βαρυδαιμονέω**, Ἡλιόδ. (. Λοϐ. Φρυν. 81.

βᾰρῠ-δαίμων, ον, γεν. **-ονος**, = βαρυνόμενος ὑπὸ σκληρᾶς μοίρας, κακότυχος, Ἀλκαῖ. 5, Εὐρ. Ἀλκ. 866, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1102.

βᾰρῡ-δάκρυος, ον, τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 40. 194, βαρυδάκρυον Πολυξείνην Χριστόδ. Ἐκφρ. 194.

βᾰρύ-δακρυς, υ, ὁ χύνων πικρὰ δάκρυα, αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδὼν Ἀνθ. Π. 9. 262, κτλ.

βᾱρύ-δεσμος, ον, ὁ φέρων βαρέα δεσμά, Νόνν. Δ. 25. 140, κτλ.

βᾰρύ-δῐκος, ον, βαρεῖαν, μεγάλην ἐκδίκησιν λαμϐάνων, Αἰσχύλ. Χο. 936.

βαρύδιον, ὑποκορ. = μικρὸν βάρος ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ὑδροστάτου τοῦ διὰ τοῦ ὕδατος δεικνύοντος τὴν ὁριζόντιον ἐπιφάνειαν, Ἥρων (Μαθ. Ἀρχ.)

βᾰρῠ-δότειρα, ἡ, ἡ παρέχουσα τὰ βάρη, τὰς δυστυχίας, Μοῖρα Αἰσχύλ. Θήϐ. 975, 988.

βᾰρύ-δουπος, ον, = **βαρύγδουπος** (ὃ ἴδε), Μόσχ. 2. 116, Μουσαῖ., κτλ.· θρῆνος Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 344. 13.

βᾰρυ-εγκέφᾰλος, ὁ, «χονδροκέφαλος», Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1086E.

βᾰρυ-εργής, ές, ὁ βαρέως, μετὰ πόνου ἐργαζόμενος, Ἀπп. Ἐμφύλ. 1. 83.

βᾰρύ-ζηλος, ον, ὑπερϐαλλόντως ζηλότυπος ἢ φθονερός, Λυκόφρ. 57, Ἀνθ. Π. 5. 273.

βᾰρυηκοέω, βαρέως, δυσκόλως ἀκούω, Ἱππ. 462 (Littré 7.10)·—οὐσιαστ. **βαρῡηκοΐα**, ἡ, δυσκολία περὶ τὴν ἀκοήν, δυσηκοΐα, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1247.

βᾰρυ-ήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ βαρέως ἀκούων, δυσκόλως δηλ., Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4, Πολυδ. 2. 81. **II**. ἐνεργ., ὁ προξενῶν δυσηκοΐαν, κωφαίνων, νότοι Ἱππ. Ἀφ. 1247, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 49.

βᾰρυ-ηχής, ές, ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἠχῶν, Διόδ. 5. 31, Ὀππ. Ἁλ. 4. 317, κτλ.·—ὡσαύτως, **-ήχητος**, ον, Ἰω. Δαμασκ.· καὶ ἐν Α. Β. 225 **βαρύ-ηχος**, ον· ἐν τῷ ὑπερθ. **-ηχότατος** Ἀγαθ. 294. 8.

βαρύ-θροος, ον, βαθέως ἢ ἰσχυρῶς ἠχῶν, Μόσχ. 2. 119, Gaisf.

βᾰρῠ-θῡμέω, εἶμαι βαρύθυμος, μελαγχολικὸς ἢ ἠγανακτημένος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 20· ἐπί τινι Διόδ. 20. 41· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. Σύλλ. 6.

βᾰρῠθῡμία, ἡ, κατήφεια, μελαγχολία, Ἀριστ. π. ἀρ. κ. κακ. 6. 2, Πλούτ. Μαρ. 40.

βᾰρύ-θῡμος, ον, ὁ βεϐαρημένος τὴν ψυχήν, ἠγανακτημένος, κατηφής, Εὐρ. Μηδ. 176, Καλλ. εἰς Δήμ. 81, κτλ.—Ἐπίρρ. **-μως** Ἀλκίφρ. 2. 3, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. 3. 99.

βᾰρύθω [ῠ], καταϐαρύνομαι, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ [τοῦ ἕλκεος] Ἰλ. Π. 519· βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς, καταϐαρύνεται, καταϐάλλεται, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 213· καμάτῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 47· ὑπὸ κύματι Νίκ. Θ. 135. **2**) ἀπολ., εἶμαι βαρύς, Ἀνθ. Π. 7. 481· βαρύθεσκε .. γυῖα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 43·—οὕτως ἐν τῷ παθ., Μάξιμ. π. καταρχ. 212, Κόϊντ. Σμ. 13. 5.

βᾰρῠ-κάρδιος, ον, βαρύς, ἀναίσθητος τὴν καρδίαν, ὀκνηρός, Ἑϐδ. (Ψαλμ. δ', 3), Ἐκκλ.

βᾰρῠ-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν τὴν κεφαλήν, βαρὺς τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος, Ἰουστῖν. Μ.·—ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν, ἐπὶ κυνῶν, Ἀρρ. Κυν. 4. 4. **II**. μεταφ., ὁ βαρὺ ἔχων τὸ ἀνώτατον μέρος (ἐπὶ οἰκοδομημάτων), Βιτρούϐ 3. 2.

βρύ-κομπος, ον, ὁ ἠχηρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πίνδ. Π. 5. 76.

βᾰρύ-κοτος, ον, ὁ βαρεῖαν, ἰσχυρὰν ὀργὴν ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 780.

βαρύ-κρᾱνος, ον, = **βαρυκέφαλος**, Γρηγ. Ναζ.

βαρυ-κτήμων, ονος, ὁ, ἡ, (κτῆμα) λίαν πλούσιος, πολυκτήμων, Εὐστ. Πονημ. 243. 44.

βαρύ-κτῠπος, ον, ὁ βαρέως κροτῶν, φοϐερῶς ἠχῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 3, κτλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 79· ὡσαύτως τοῦ Ποσειδῶνος Ἡσ. Θ. 818, Πίνδ. Ο. 1. 116· ὡσαύτως **βᾰρυ-κτυπής**, ές, Χρησ. Σιϐυλ. 8. 433.

βᾰρῠ-λαῖλαψ, ᾰπος, ὁ, ἡ, ὁ βαρεῖαν, φοϐερὰν τρικυμίαν ἐγείρων, Ἀνθ. Π. 9. 247.

βᾰρύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βάρος**· ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τοῦ βάρους τῶν ὑγρῶν, Συνέσ. 175A.

βᾰρύ-λογος, ον, ὁ διὰ πικρῶν λέξεων ἐκδηλούμενος, ἔχθεα Πίνδ. Π. 2. 100.

βᾰρύ-λῡπος, ον, ὁ λίαν τεθλιμμένος, Πλούτ. 2. 114B.

βᾰρύ-μαστος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους καὶ βαρεῖς μαστούς, Στράϐ. 827.

βᾰρῠ-μελής, ές (μέλος) ὁ ἔχων μέλη βαρέα, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 360.

βᾰρῠ-μηνιάω, εἶμαι καθ' ὑπερϐολὴν ὠργισμένος, Ἡλιόδ. 1. 15.

βᾰρῠ-μήνιος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόκρ. 15. 138.

βᾰρύ-μηνις, ι, βαρὺς τὴν ὀργήν, ὑπερϐολικὴν ὀργὴν ἔχων, φυλάττων, δαίμων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1482· ἡ β. Κλωθὼ Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 693.

βᾰρύ-μισθος, ον, ὁ βαρέως πληρωνόμενος, ἄπληστος, πλεονέκτης, Ἀνθ. Π. 5. 2.

βᾰρύ-μοχθος, ον, ὁ ὑπομένων μεγάλους μόχθους, πλήρης κόπων, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1231, Ἀνθ. Π. 10. 97.

βᾰρύ-νουσος, ον, (νόσος) βαρέως νοσῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ϛ', 2.

βάρυνσις, εως, ἡ, κατάθλιψις, δυσαρέστησις, Ἀρτεμίδ. 1. 17.

βαρυντέον, πρέπει τις νὰ θέσῃ τὴν βαρεῖαν (τόνον), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 264.

βᾰρυντικός, ή, όν, ὁ βαρύνων, ἕλκων πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3. **II**. ὁ ἀγαπῶν νὰ μεταχειρίζηται τὴν βαρεῖαν, ὡς οἱ Αἰολεῖς, Γραμμ.

βᾰρύνω, Πίνδ., Πλάτ.· παρατ., Ὅμ.: μέλλ. **-ῠνῶ** Ξεν. Ἀπολ. 9· ἀόρ. **ἐϐάρῡνα** Πλούτ., κτλ.·—Παθ., ἐνεστ., Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **βαρυνθήσομαι** Σοφ. Ἀποσπ. 627, Πολύϐ.· ἀόρ. **ἐϐαρύνθην** Ὅμ., Ἀττ.· πρκμ. **βεϐάρυμμαι** Ἱππ. Ἐπιστ., Ἑϐδ. (**βαρύς**). Βαρύνω πρὸς τὰ κάτω, καταθλίϐω διὰ τοῦ βάρους, καταπιέζω, εἵματα γάρ ῥ' ἐϐάρυνε Ὀδ. Ε. 321· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον Ἰλ. Ε. 664, κτλ.—Παθ., λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, εἶναι βαρύς, δηλ. κουρασμένος ὡς πρὸς τὰ μέλη, Ἰλ. Τ. 165· χεῖρα βαρυνθείς, κατὰ τὴν χεῖρα τεθεὶς ἐκτὸς μάχης, γενόμενος ἀνίκανος, Υ. 480· πιέζομαι ὑπ' ἀηδίας, κτλ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 10, πρβλ. Ζ. Ἱστ. 7. 2, 2· βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα, εἶμαι ἔγκυος, ἐγκυμονῶ, Λουκ. π. τ. μισθ. συν. 34, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· τόκοις Εὐρ. Ι. Τ. 1228· οὕτω, βαρύνεταί τινι τὸ σκέλος Ἀριστοφ. Ἀχ. 220· ὄμμα β., ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, Εὐρ. Ἀλκ. 385. **2**) μεταφ., καταθλίϐω, κουράζω, τοὺς δικαστὰς Ξεν. Ἀπολ. 9· ἐπὶ ψύχους, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3. 9.—Παθ., καταθλίϐομαι, λυποῦμαι, Λατ. gravari, aegre ferre, Σιμων. 116, Πίνδ. Ν. 7. 63, Σοφ. Ἠλ. 820· πήμασιν, ὑπὸ δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 836, πρβλ. 189·

χόλῳ Σοφ. Αἴ. 41· κακῇ ὀσμῇ ὁ αὐτ. Φ. 890· ξυντυχίᾳ Κρατῖν. Πλουτ. 7· διά τι Θουκ. 5.7· ἐβαρύνθη ἡ καρδία, ἐσκληρύνθη, ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος ἰσχυρογνώμων, Ἑβδ. (Ἔξοδ. η', 15 κ. ἀλλ.). **II**. σημειῶ διὰ τῆς βαρείας, Γραμμ.

βᾰρύ-νωτος, ον, ὁ ἔχων βαρέα τὰ νῶτα, Ἐμπεδ. 300.

βαρυοδμία, ἡ, βαρεῖα ὀσμή, Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

βᾰρύ-οδμος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν ὀσμήν, Νίκ. Θ. 51· πρβλ. **βαρύοσμος**.

βᾰρύ-οζος, ον, (ὄζω) = τῷ προηγ., Διοσκ. 5.123.

βᾰρύ-ολβος, ον, πολὺ πλούσιος, βαθύπλουτος, Εὐστ. Πονημ. 322. 85.

βᾰρυ-ολκός, όν, ὁ ἐγείρων βάρος, ἡ β., μηχανὴ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, Τζέτζ. Ἱστ. 2.155, κτλ.· πρβλ. **βαρουλκός**.

βᾰρυόπης, ου, ὁ, (ὄψ) ὁ ἔχων ἠχηρὰν φωνήν, ἐπὶ τοῦ Διός, Πίνδ. Π. 6. 24.

βᾰρυ-όργητος, ον, ὁ βαρέως, σφοδρῶς ὠργισμένος, Ἀνθ. Π. 5. 107.

βᾰρύ-οσμος, ον, = **βαρύοδμος**, Ἀριστ. Θαυμ. 17.

βᾰρῠ-παθέω, παραπολὺ θλίβομαι, ἐνοχλοῦμαι, Πλούτ. 2. 167F· —ἐπίθ., **βαρυ-παθής**, ές, παραπολὺ θλίβων, ἐνοχλῶν, λυπῶν, φθορὰ Εὐσ. Ἐ. Ἱ. 10. 4.

βᾰρύ-πάλᾰμος, ον, ὁ βαρεῖαν ἔχων χεῖρα, χόλος Πίνδ. Π. 11. 37.

βᾰρῠ-πειθής, ές, ὁ δυσκόλως πειθόμενος ἢ πιστεύων, ἀκουαὶ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 12.

βᾰρυ-πενθής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 212, 367. **II**. ὁ προξενῶν πάθος, θλῖψιν, λύπην βαρεῖαν, Ἀνθ. Πλαν. 4.134, Φίλων 2. 268.

βᾰρῠ-πένθητος, ον, ὁ βαρέως, ὑπερβαλλόντως πενθῶν, Ἀνθ. Π. 7.743.

βᾰρῠ-πενθία, ἡ, βαρεῖα, βαθεῖα θλῖψις, Πλούτ. 2.118B.

βᾰρῠ-πεσής, ές, ὁ βαρέως πίπτων, ποὺς Αἰσχ. Εὐμ. 369.

βαρυπεψία, ἡ, δυσπεψία, δυσκολία περὶ τὴν πέψιν, Ἑρμῆς Τρισμέγ. Ἰατρομαθ. 50.

βᾰρῠ-πήμων, Δωρ. **-πάμων**, ον, ὁ βαρεῖαν βλάβην προξενῶν, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028. 44, Σουΐδ.

βᾰρύ-πλους, ουν, ὁ δύσκολον παρέχων τὸν πλοῦν, δύσπλευστος, Βυζ.

βᾰρύ-πλουτος, ον, βαθύπλουτος, λίαν πλούσιος, Εὐστ. Πονημ. 286. 36.

βᾰρύπνοια, ἡ, βαρεῖα, ἰσχυρὰ ὀσμή, Σωραν. 227.

βᾰρύ-πνοος, ον, = **βαρυαής**, Νίκ. Θ. 76, Ἀλ. 338.

βᾰρύ-πονος, ον, ὁ βαρεῖς πόνους ἔχων, ταλαίπωρος, Φίλων.

βᾰρύ-ποτμος, ον, = **βαρυδαίμων**, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Φ. 1096· ἐπὶ δυστυχημάτων, θλιβερός, ἀλγεινός, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1449·— Συγκρ. **-ότερος**, ὑπερθ. **-ότατος**, Πλούτ. 2. 989E, Τιβ. Γράκχ. 5· ἀλλά, ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας (χάριν τοῦ μέτρου) Εὐρ. Φοιν. 1345, πρβλ. Πόρσ. 1367.

βᾰρύ-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ἐπὶ ῥοπάλου, βαρὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀνθ. Πλαν. 104.

βᾰρυ-πρεπής, ές, μεγαλοπρεπής, πολυτελής, Σουΐδ.

βᾰρύ-πυκνος, ον, βαρὺς καὶ πυκνός, ἐπὶ τῶν μουσικῶν φθόγγων· «βαρύπυκνοι μὲν οὖν εἰσι πέντε οἵδε, ὑπάτη ὑπατῶν, ὑπάτη μέσων, μέση, παραμέση, νήτη διεζευγμένων» Εὐκλείδ. 6.

βαρυρ-ρήμων, ον, ὀγκηρὰς λέξεις μεταχειριζόμενος, ἐξήγ. τοῦ **κομποφακελορρήμων**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 863.

βᾰρύς, εῖα, ύ: ποιητ. γεν. πληθ. θηλ. **βαρεῶν** (ἀντὶ **-ειῶν**) Αἰσχ. Εὐμ. 932· συγκρ. **βαρύτερος**, ὑπερθ. **βαρύτατος**. (Πρβλ. τὰς ποιητ. λέξεις **βρῖ**, **βριαρός**, **βρίθω**, **βριθύς**, **βρίζειν**, καὶ Λατ. brutus· Σανσκρ. gurus, garîyas, = Λατ. gravis, gravior· Γοτθ. kaurs (βαρύς)· ἴδε ἐν ἄρθρ. **Β β**). Βαρύς, μέγα ἔχων βάρος, ἀντίθ. τῷ κοῦφος Ἡρόδ. 4.150, Πλάτ. Θεαίτ. 152D, κ. ἀλλ.· παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παρακολουθούσης ἐννοίας ἰσχύος καὶ δυνάμεως, χεῖρα βαρεῖαν Ἰλ. Α. 219, κτλ.· οὕτως, ἀκμᾷ βαρὺς Πίνδ. Ι. 4 (3), 86·—ἀλλ' ὡσαύτως, βαρὺς ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀδυναμίας ἢ τῶν παθημάτων, γήρᾳ, νόσῳ Σοφ. Ο. Τ. 17, Τρ. 235· ἐν γήρᾳ ὁ αὐτ. Αἴ. 1017·— β. βάσις, βῆμα βραδύ, βαρύ, ὁ αὐτ. Τρ. 966· τυπάδι βαρείᾳ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 724. **2**) βαρὺς ἵνα φέρῃ τις αὐτόν, θλιβερός, ὀδυνηρός, ἄτη, ἔρις, κακότης Ἰλ. Β. 111, κτλ.· Κῆρες, Κατακλῶθες Α. 97, Ὀδ. Η. 197· ὡσαύτως, βαρὺ ἢ βαρέα στενάχειν, στενάζω βαρέως, δυνατά, Θ. 95, 534, Ἰλ. Θ. 334, κτλ.·—ἐντεῦθεν, παρὰ Τραγ. καὶ Ἀττ. πεζοῖς, φορτικός, ἐπαχθής, βαρύς, καταπιεστικός, βαρὺ.. φίλοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 441· β. ξυμφορά, τύχαι, καταλλαγαί, κτλ., ὁ αὐτ. Πέρσ. 1044, Θήβ. 332, 767, κτλ.· ἡδονὴ Σοφ. Ο. Κ. 1204· ἀγγελία Πλάτ. Κρίτ. 43D· βαρὺ καὶ οὐχὶ δίκαιον Δημ. 535, κτλ.: ἐπὶ πληγῆς, θλιβερά, ἀηδίαν παρέχουσα, Σοφ. Φ. 1330· ἐπὶ τόπου, καταθλιπτικός, ἐπιβλαβής, οὐχὶ ὑγιεινός, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 12· ἐπὶ τροφῆς, δύσπεπτος, ὁ αὐτ. Κυν. 7, 4· οὕτω, β. νότος Παυσ. 10.17, 11·— βαρέως φέρειν τι, δυσκόλως ὑποφέρω τι, δὲν ὑποφέρω τι μεθ' ὑπομονῆς, Λατ. graviter ferre, Ἡρόδ. 5.19, κτλ.· β. ἔχειν, μ. μετοχ., Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 3, 18· πρός τι ὁ αὐτ. Πολ. 5.10· βαρέως ἀκούειν, μετ' ἀηδίας ἀκούω, Ξεν. Ἀν. 2.1, 9. **3**) σφοδρός, θυμὸς Θεόκρ. 1. 96· ἐπιθυμία Πλάτ., κτλ. **4**) ἔχων βαρύτητα, παρέχων ἐντύπωσιν, αἱ ἐπιστολαὶ Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Β', ι', 10· εὐδαιμονία Ἡρωδιαν. 2.14, 7. **II**. ἐπὶ προσώπων, αὐστηρός, τραχύς, β. ἐπιτιμητὴς Αἰσχύλ. Πρ. 77· εὔθυνος ὁ αὐτ. Πέρσ. 828, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 546·—ὡσαύτως, κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, καταθλιπτικός, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 926, Εὐρ. Ἱκέτ. 894, Πλάτ. Θεαίτ. 201C, Δημ. 307.15. **2**) ἐπὶ καλῆς σημασίας, βαρύς, ἀξιοπρεπής, ἠπιωτέρα ἔκφρασις τῆς διὰ τοῦ σεμνός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4· σημαντικός, ἰσχυρός, Πολύβ. 1. 17, 5, κτλ. **3**) ἐπὶ στρατιωτῶν, βαρέως ὡπλισμένος, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 37· τὰ β. τῶν ὅπλων, οἱ ὁπλῖται, Πολύβ. 1.76, 3. **4**) δύσκολος, ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ β. Σοφ. Ἀποσπ. 672. **III**. ἐπὶ ἐντυπώσεων διὰ τῶν αἰσθητηρίων, **1**) ἐπὶ ἤχου, ἰσχυρός, βαθύς, βαρύς, ἀντίθ. τῷ ὀξὺς Ὀδ. Ι. 257, Αἰσχύλ. Πέρσ. 572, Σοφ. Φ. 208· φθέγγεσθαι βαρύτατον Ἱππ. π. Ἀέρ. 290·—ἐπὶ τόνου, βαρύς, ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα Πλάτ. Κρατ. 399Α· ὀξείᾳ καὶ βαρείᾳ καὶ μέσῃ φωνῇ Ἀριστ. Ρητ. 3.1, 4, κτλ.·—ἐντεῦθεν, ἡ βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία) ὡς παρ' ἡμῖν ἡ βαρεῖα (accentus gravis), Γραμμ. **2**) ἐπὶ ὀσμῆς, ἰσχυρός, ἀποκρουστικός, Ἡρόδ. 6. 119, Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 10. 1, 17, κ. ἀλλ.

βᾰρύ-σαρκος, ον, πολύσαρκος, Βυζ.

βᾰρύ-σίδηρος [ῐ], ον, βαρὺς ἐκ τοῦ σιδήρου, ῥομφαία, Πλούτ. Αἰμίλ. 18.

βᾰρῠ-σκελής, ές, ὁ ἔχων βαρέα σκέλη, βραδύς, Ἡσύχ.

βᾰρυ-σκίπων [ῐ], ον, γεν. **-ωνος**, ὁ ἔχων βαρὺ ῥόπαλον, Καλλ. Ἀποσπ. 120.

βᾰρυ-σμάρᾰγος [σμᾰ], ον, = **βαρύκτυπος**, Ἀνθολογ. 3,149. Νόνν. Δ. 1.156.

βᾰρύ-σπλαγχνος, ον, ὁ ἔχων κακὸν θυμόν, σφοδρὰν ὀργήν, Φίλων 2. 269.

βᾰρυ-σταθμέω, βαρεῖα ζυγίζω, ἔχω βάρος, Διοσκ. 1. 25·— **βᾰρύ-σταθμος**, ον, βαρύς, Ἀριστοφ. Βατρ. 1397, Κάνθαρ. Μηδ. 3, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 8, 7.

βᾰρῠ-στενάχων, ουσα, ὁ βαθέως στενάζων, κάλλιον γραφόμενον: βαρὺ στ-, διῃρημένως, Ἰλ. Α. 364, κτλ.

βᾰρύ-στομος, ον, ὁ ἔχων βαρύ, δηλ. κακολόγον στόμα, Νόνν. Δ. 48. 420. **2**) ἐπὶ ὅπλου, ὁ βαθέως κόπτων, βουπλήξ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 481.

βαρυστοναχέω, = τῷ ἑπομ., Μανασσ. Χρον. 5274.

βαρυστονέω, ἐκ βάθους στενάζω, Ἐπιφάν.

βᾰρύ-στονος, ον, ὁ ἐκ βάθους ἢ βαρέως στενάζων, τοῖς βαρυστόνοις ἐπικαλουμένοις.. ὑποκριταῖς, σκωπτικῶς τοῖς ἐκ βάθους στενάζουσι, Δημ. 314. 11, πρβλ. Ἐπίκουρ. ἐν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 4.—Ἐπίρρ. **-νως** Αἰσχύλ. Εὐμ. 794. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, βαρέως θρηνούμενος, πενθούμενος, θλιβερός, Σοφ. Ο. Τ. 1233, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 9, 11.

βᾰρύ-σύμφορος, ον, ὁ ὑπὸ κακῆς τύχης βεβαρημένος, μόνον ἐν τῷ ὑπερθ. **-ώτατος** Ἡρόδ. 1. 45, Ἀππ., κτλ.

βᾰρύ-σφάρᾰγος [σφᾰ], ον, = **βαρυσμάραγος**, ὁ ἠχηρῶς βροντῶν, ἐπὶ τοῦ Διός, Πίνδ. Ι. 8 (7). 47.

βᾰρύ-σφυρος, ον, ὁ ἔχων βαρέα σφυρά, ἐλέφας, Βυζ.

βᾰρύ-σωμος, ον, ὁ βαρὺς τὸ σῶμα, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 41.

βᾰρύ-ταρβής, ές, ὁ καθ' ὑπερβολὴν φοβερός, εἰκὼν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55.

βᾰρύτης [ῠ], ητος, ἡ, (βαρύς) βάρος, βαρύτης, Θουκ. 7. 62· βαρύτης μέλους, ὀκνηρία, Πλουτ. 2. 978C. **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀχληρία, ἐνόχλησις, Ἰσοκρ. 239Β· δυσαρέσκεια, Δημ. 237.14, Πλουτ., κτλ.· β. φρονήματος Πλουτ. Κάτ. Νεωτ. 57. **2**) ἐπὶ καλῆς σημασίας, βαρύτης, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια (ἴδε βαρὺς ΙΙ. 2), Ἀριστ. Ρητορ. 2. 17, 4· τοῦ ἤθους Πλουτ. Φαβ. 1. **III**. ἐπὶ ἤχου, ἰσχύς, βάθος ἢ βάρος τοῦ ἤχου, ἀντίθ. τῷ **ὀξύτης**, Πλάτ. Πρωτ. 316Α, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5.1, 1 κ. ἀλλ.·—ὁ βαρὺς τόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ὀξύτης**, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 4.

βᾰρύ-τῑμος, ον, ὁ βαρέως, αὐστηρῶς τιμωρῶν· ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ Ἅδου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 25. **II**. λίαν πολύτιμος, Στράβ. 798, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 7 (Lachm. **πολυτίμου**).

βαρύ-τλητος, ον, ὁ μέγα βάρος ὑπομένων, βαρὺ φορτίον φέρων, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 420. 4· Ἀττικίηβαρ. Ἀνθ. Π. 7. 343. **II**. παθ., ὃν δὲν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ, ὀδύναι Ἀνθ. Πλαν. 4. 245.

βᾰρῠτονέω, σημειῶ μὲ βαρεῖαν, θέτω τόνον βαρεῖαν, Διον. Ἁλ. 2. 58· **βαρυτονητέος**, α, ον, ἐφ' ὃν πρέπει νὰ τεθῇ βαρεία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 864, κτλ.

βᾰρῠτόνησις, εως, ἡ, ὁ διὰ βαρείας τονισμός, Εὐστ. 70. 45.

βᾰρύ-τονος, ον, (τόνος) ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἠχῶν, β. φωνεῖν, ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 50· καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι ὅπερ ὁ Ξεν. νοεῖ διὰ τοῦ βαρ. στῆθος Κυν. 5. 30. **2**) παρὰ Γραμμ., ἐπὶ συλλαβῶν φερουσῶν βαρεῖαν· ἐπὶ λέξεων, παροξύτονος.—Ἐπίρρ.

-νως Μοῖρ. 109. **3)** Ρητορ., ἰσχυρῶς ἐκπεφρασμένος, ἐμφαντικός.

βᾰρύ-υπνος, ον, βαρέως ὑπνώττων, Νόνν. Δ. 48. 765.

βᾰρυ-φθέγκτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., λέων Πίνδ. Ἀποσπ. 265.

βᾰρύ-φθογγος, ον, ὁ μεγάλως ἠχῶν, ἠχηρῶς βρυχώμενος, λέων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 160· βόες Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7, 13· β. νευρά, ἡ μεγάλως, ἰσχυρῶς κλάζουσα, κλαγγὴν ἐκφέρουσα, Πίνδ. Ι. 6 (5). 50.

βᾰρύ-φθονος, ον, ὁ ἰσχυρῶς φθονῶν, χεὶρ Ἐπίγραμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3814, 3815, κ. ἀλλ.

βᾰρύ-φλοισβος, ον, ὁ μέγαν κρότον (φλοῖσβον) ἀποτελῶν, κῦμα Πρόκλ. ἐν Ἀνθ. Ἰακ. 3, σ. 148.

βᾰρύ-φορτος, ον, ὁ βαρέως πεφορτωμένος, Νόνν. Δ. 48, 769.

βᾰρῡφρονέω, εἶμαι μελαγχολικός, Τζέτζ. π. Ο. 362.

βᾰρυφροσύνη, ἡ, μελαγχολία, βαρυθυμία, Πλούτ. 2. 710Ε· ἀγανάκτησις, ὁ αὐτ. Κορ. 21.

βᾰρύ-φρων, ον, γεν. **-ονος,** (φρήν) βαρύθυμος, μελαγχολικός, κατηφής, συντυχίαι Λυρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 174·—ἄγριος, ταῦρος Λυκόφρ. 464. **2)** σπουδαῖον ἔχων σκοπὸν (βαθύφρων, Kiessling), Θεόκρ. 25. 110, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 731.

βᾰρῠφωνέω, ὁμιλῶ μὲ φωνὴν βαρεῖαν ἢ βαθεῖαν, Ἀριστ. Προβλ. 11. 15.

βᾰρῠφωνία, ἡ, βαρύτης ἢ βάθος φωνῆς, τὸ νὰ εἶναί τις βαρύφωνος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 51, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7, 9.

βᾰρύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, ἀντίθ. τῷ **ὀξύφωνος,** Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7, 9, κτλ.

βᾰρύ-χειλος, ον, ὁ ἔχων παχέα χείλη, Ἀνθ. Πλαν. 20.

βᾰρύ-χειμων, ον, ωνος, ὁ βαρὺν ἔχων χειμῶνα, βαρείας θυέλλας, Θεόγνωστ. Καν. 460.

βᾰρύ-χολος, ον, ἄγριος, ἐξηγριωμένος, Μανασσ. Χρον. 5711.

βᾰρύ-χορδος, ον, ὁ βαρὺν τόνον ἔχων, βαρέως ἠχούσας τὰς χορδὰς ἔχων, φθόγγος Ἀνθ. Π. 12. 187.

βᾰρύ-ψῡχος, ον, ὁ βαρεῖαν ἔχων ψυχὴν ἢ διάθεσιν, «μικρόψυχος καὶ καταπεπτωκὼς τὴν ψυχήν», Σοφ. Αἴ. 319.

βᾰρυώδης, ες, (ὄζω) = **βαρύοδμος** Νίκ. Θ. 595.

βᾰρυώδῡνος, ον, (ὀδύνη) ὁ πάσχων βαρεῖς πόνους, Νόνν. Δ. 48. 808.

βᾰρυ-ωπέω, ἀμυδρῶς βλέπω, Ἑβδ. (Γεν. 48. 10)·—ἐπίθ. **-ωπής, ές,** Ἐκκλ.

βάς, βᾶσα, βάν, ἴδε ἐν λ. **βαίνω.**

βᾰσᾰν-αστραγάλα, ἡ, ἡ φθοροποιὸς νόσος τῶν ἄρθρων, ἀρθρῖτις, ἐπίθ. τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγοπ. 190.

βᾰσᾰνεύω, = τῷ ἑπομ., ἀναφέρεται παρ' Ἡσυχ.

βᾰσᾰνίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** Ἀριστοφ. Βατρ. 802, 1121, Ἐκκλ. 748· ἀόρ. **ἐβασάνισα,** ὑποτακτ. **βασανίσω** Βατρ. 618 (Ραβ. Χφ.).—Παθ., ἀόρ. **ἐβασανίσθην**· πρκμ. **βεβασάνισμαι.** Τρίβω ἐπὶ τῆς δοκιμαστικῆς λίθου (βάσανος), βασ. χρυσὸν Πλάτ. Γοργ. 486D· ἐντεῦθεν ἐπὶ πραγμάτων, ὑποβάλλω εἰς ἐξέτασιν, δοκιμάζω, ἐξελέγχω, ὁ αὐτ. Πολ. 413, Συμπ. 184Α, κτλ.· ἐπιστημονικῶς ἐρευνῶ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας, κάμνω ἐρωτήσεις ἐπανειλημμένας καὶ διαφόρους, Ἡρόδ. 1. 116., 2. 151, Ἀριστοφ. Ἀχ. 110, Βάτρ. 802, κτλ.· βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, οὗ ἡ πρὸς δικαιοσύνην ἀγάπη ἐδοκιμάσθη, Πλάτ. Πολ. 361C· ὑπὸ δακρύων βασανίζεσθαι, δηλ. ἀποδεικνύομαι ὅτι εἶμαι ἐψιμυθιωμένος (ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν ἐκπλυνόντων τὸ ψιμύθιον), Ξεν. Οἰκ. 10, 8. **2)** ἐξετάζω ἐφαρμόζων τὸ βασανιστήριον (ἴδε βάσανος III), Ἀριστοφ. Βατρ. 616, 618· [δούλους] πάντας δίδωσι βασανίσαι Ἀντιφ. 120. 8.—Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς βάσανον ὅπως εἴπω τὴν ἀλήθειαν, Θουκ. 7. 86., 8. 92, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 37. 27· βασανίζομαι ὑπ' ἀσθενείας, ταλαιπωροῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 6· ὑπὸ τῶν κυμάτων αὐτόθι ιδ', 24. **3)** μεταφ. ἐπὶ ὕφους, **βεβασανισμένος, η, ον,** βεβιασμένος, παρὰ φύσιν, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. Ἰστ. 55.

βᾰσᾰνισμός, ὁ, βάσανον, τιμωρία, ὁ γὰρ Κορίνθιος (ἐνν. οἶνος) β. ἐστι Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 23.

βᾰσανιστέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ δοκιμάσῃ ἢ ἀποδείξῃ διὰ βασάνων, Ἀριστοφ. Λυσ. 478, Πλάτ. Πολ. 539Ε. **II. βασανιστέον,** πρέπει τις νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ βασανιστήριον, τὴν βάσανον, τινά αὐτόθι 503D, Δημ. 855. 2.

βᾰσᾰνιστήριον, τό, ὁ τόπος τῶν βασάνων, κολαστήριον, Θεόπομπ. Κωμ. Ἀδηλ. 1. **II.** δοκιμαστήριον, δοκιμή, Θεμίστ. 248Α.

βασανιστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βάσανον, ὄργανον Ἰώσηπ. Ι. Π. 2. 8, 10.

βᾰσᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξετάζων, ἀνακρίνων, βασανίζων, Ἀντιφῶν 112. 19, Δημ. 978. 11· ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 34 φαίνεται ὅτι οὐδὲν πλέον σημαίνει ἢ τὸν δεσμοφύλακα·—θηλ. **βᾰσᾰνίστρια,** ἀνακρίνουσα, ἐξετάζουσα, ἐπῶν Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

βᾰσᾰνος [βᾰ], ἡ, ἡ Λυδία λίθος, ἡ πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσίου, Λατ. lapis Lydius, μέλαινα τὴν χροιάν, ἐφ' ἧς ὁ καθαρὸς χρυσὸς τριβεὶς ἀφίνει ἰδιαίτερον ἴχνος, ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολύβδῳ χρυσὸς Θεογν. 417· χρυσὸν τριβόμενον βασάνῳ αὐτόθι 450, πρβλ. 1005· παρατρίβεσθαι πρὸς τὰς β. Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 7. **II.** ἡ χρῆσις τῆς λίθου ταύτης πρὸς δοκιμήν, χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει Πίνδ. Π. 10. 105· καθόλου, δοκιμὴ καὶ ἔρευνα ὁρίζουσα ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι γνήσιον, σωστὸν ἢ πραγματικόν, οὐκ ἔστι μείζων β. χρόνου Σιμων. 101· ἐς πᾶσαν β. ἀπικνέεσθαι Ἡρόδ. 8. 110· δοῦναί τι βασάνῳ Πίνδ. Ν. 8, 33· σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἁδύπολις Σοφ. Ο. Τ. 510, πρβλ. 494· βάσανον λαμβάνειν περί τινος Πλάτ. Νόμ. 648Β· εἰς β. εἶ χερῶν, θὰ ἔλθῃς εἰς δοκιμὴν τῆς ἰσχύος σου, Σοφ. Ο. Κ. 835· πλοῦτος β. ἀνθρώπου τρόπων Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 60· [νόσου] ἔσχ' ἐπὶ σοὶ βάσανον, σὺ πρῶτος τὴν ἐδοκίμασας, δηλ. σὺ πρῶτος τὴν εἶχες, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 722· πρβλ. **ἔλεγχος** II. **III.** ἐξέτασις διὰ βασάνου, ἀνάκρισις δι' ἐφαρμογῆς βασάνου, ἐν χρήσει πρὸς ἀπόσπασιν μαρτυρίας ἀπὸ τῶν δούλων, Ἀντιφῶν 112. 24., 133. 29, κτλ., ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 26· εἰς βάσανον παραδιδόναι Ἰσαῖ. 70. 34· ἐκ βασάνων εἰπεῖν αὐτόθι 8· κατὰ πληθ., ὁμολογία διὰ βασάνου, Δημ. 1254. 9·—ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ βασανίσῃ τις τὸν ἐλεύθερον ἐν Ἀθήναις, Ἀνδοκ. 6. 44, Λυσ. 102. 4., 132. 16· ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. tormentum. **2)** κόπος βασανιστικός, βάσανος τῆς νόσου, κτλ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 24, Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 24. (Ἐν τῇ Σανσκρ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ μεμονωμένος τις τύπος pâshânas (lapis), καὶ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ, Bâshan = Βασαλτικὴ χώρα· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἄγνωστος).

βᾰσίλειᾰ, ἡ, βασιλέα Πίνδ. Ν. 1. 59· (βασιλεύς)—βασίλισσα, ἡγεμονίς, γυνὴ βασιλικῆς καταγωγῆς, Ὀδ. Δ. 770, Αἰσχύλ. Ἀγ. 84, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ θεαινῶν, βασίλεια θεά, ἀμφότερα ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 794· β. γύναι Αἰσχύλ. Πέρσ. 623, Εὐρ. Ἠλ. 988.—Πρβλ. **βασίλη, βασιλίς, βασίλισσα.**

βᾰσιλείᾱ, Ἰων. **-ηΐη, ἡ,** (βασιλεύω) = βασίλειον, ἀρχή, κράτος, Ἡρόδ. 1. 11, κτλ.· ἡ βασιλεία, ὁ χρόνος καθ' ὃν βασιλεύει τις, Διόδ. 17. 1· κληρονομικὴ μοναρχία, ἀντίθ. τῷ **τυραννίς,** Θουκ. 1. 13, Ἀριστ. Πολ. 3. 14, κτλ.· πρβλ. Arnold Παραρτ. Θουκ. 1·—ἡ πρώτη πολιτεία μετὰ τὰς β., μετὰ τὴν ἐποχήν, μετὰ τὸν αἰῶνα τῶν μοναρχιῶν, Ἀριστ. Πολ. 4. 13, 10. **2)** τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως, τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, αὐτόθι 2. 11, 10. **3)** ἐν Ἀθήναις, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος ὅστις ἐκαλεῖτο βασιλεύς, Παυσ. 1. 3, 1. **4)** παθ., κυβέρνησις, διοίκησις ὑπό τινος, τῆς ὑπ' ἐκείνου βασιλείας Ἰσοκρ. 197C. **II.** διάδημα, Διόδ. 1. 47, Lapis Rosett. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 43 κἑξ. **III.** μεγαλειότης, ὡς τύπος προσφωνήσεως, Βυζ.

βασιλειάω, ἐπιθυμῶ τῆς βασιλείας, Ἰώσηπ. Ι. Π. προοιμ. 2., 1. 4, 1.

βασιλείδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ βασιλέως, βασιλόπαις, τῶν δέκα βασιλειδῶν Πλάτ. Κριτ. 116C.

βᾰσῐλείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βασιλεύς,** μικρὸς βασιλεύς, Πλούτ. Ἀγησ. 2.

βᾰσίλειον, Ἰων. **-ήϊον, τό,** βασιλικὸν ἐνδιαίτημα, ἀνάκτορον, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3, κτλ.· ἀλλὰ κοινότερον κατὰ πληθ., Ἡρόδ. 1. 30, 178, κτλ.·—ἡ ἕδρα κράτους τινός, ἡ πρωτεύουσα, ἡ βασιλικὴ πόλις, Πολύβ. 3. 15, 3, κτλ. **2)** τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον, Ἡρόδ. 2. 149. **II.** τιάρα, διάδημα, Πλούτ. 2. 358D. **III.** ὄνομα διδόμενον εἰς ἐκλεκτὰ πράγματα, ὡς «βασιλικὰ σῦκα» (πρβλ. **βασιλεὺς** IV), Ἡσύχ.· σπάνιόν τι μύρον, Πολυδ. 6. 105, κτλ.

βᾰσίλειος, ον, καὶ **α, ον,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 589· Ἰων. **-ήϊος, η, ον,** Αἰολ. **βασιλῆος** Μελιννὼ παρὰ Στοβ. 87. 23, Ἐπιγρ. Ἀνδρ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1028. 48·—τοῦ βασιλέως, βασιλικός, δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι κτείνειν Ὀδ. Π. 401· ὁ β. θρόνος Ἡρόδ. 1. 14, κτλ.· β. οἶκοι, μέλαθρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 156, Χο. 343· ἰσχύς, τιάρα ὁ αὐτ. Πέρσ. 589, 663· νόστος ὁ β., τοῦ βασιλέως ἡ ἐπιστροφή, αὐτόθι 8· τοῖς β. νόμοις Σοφ. Ἀντ. 382·—πρβλ. **πῆχυς** V, **στοὰ** II. 2. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄρχοντα βασιλέα, ἡ β. στοά, ἴδε **στοά.**

βᾰσῐλεύς, ὁ, γεν. **-έως,** Ἰων. **-ῆος,** αἰτ. **βασιλέα,** συνηρ. **βασιλῆ** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 220, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 25· ὀνομ. πληθ. **βασιλεῖς,** Ἰων. **-ῆες,** παλ. Ἀττ. **βασιλῆς** Σοφ. Αἴ. 189. 959· αἰτ. πληθ. **βασιλεῖς,** παλ. Ἀττ. **βασιλῆς** αὐτόθι 390· ὡσαύτως, **βασιλέας** Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 25. Βασιλεύς, ἀρχηγὸς (ἴδε ἐν λ. **ἄναξ**), Ὁμ.· συχνάκις μετὰ τῆς συνακολουθούσης ἐννοίας τοῦ στρατηγοῦ ἢ δικαστοῦ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 200· τοῦ Ὁμήρου οἱ βασιλεῖς εἶναι διοτρεφέες Ἰλ. Β. 445, κτλ., θεῖοι Ὀδ. Δ. 691, κτλ.· καὶ βραδύτερον τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἦτο κληρονομικόν, ἀντίθ. τῷ **τύραννος** (πρβλ. **βασιλείᾱ**)· ἀλλ' ὑπὸ ποιητῶν ἀπεδίδετο εἰς τυράννους, οἷον τὸν Ἱέρωνα, Πίνδ. Ο. 1. 35· εἰς τὸν Πεισίστρατον, Εὔπολ. ἐν Δημ. 33, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 61.—Ὁ Ὅμηρ. συνάπτει βασιλεὺς ἀνὴρ Ἰλ. Γ. 170, κτλ.· ἀνὴρ β. Ἡρόδ. 1. 90· ἄναξ β., ἄρχων βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5· μ. γεν., β. νεῶν ὁ αὐτ. Ἀγ. 115· οἰωνῶν β., ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, αὐτόθι. Ὑπάρχει δὲ συγκριτ. **βασιλεύτερος,** βασιλικώτερος, Ἰλ. Ι. 160, 392, Ὀδ. Ο. 533, Τυρταῖ. 9. 7· καὶ ὑπερθ. **βασιλεύτατος** Ἰλ. Ι. 69· (πρβλ. **κύων, κύντερος**).—Ἐν χρήσει εἰς προσφωνήσεις πρὸς τοὺς θεοὺς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 886 καὶ Πινδ. (διότι ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ **ἄναξ**). **2)** ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, τοῦ ἡγεμόνος ἢ παντὸς λαμβάνοντος μέρος ἐν τῇ κυβερνή-

σει, 'Οδ. Α. 394, Θ. 390, Ξεν. Οἰκ. 4,16. **3)** καθόλου, κύριος, δεσπότης, οἰκοδεσπότης, 'Ιλ. Σ. 556, Πίνδ. Ο. 6.79· τὸ ὄνομα τοῦτο μετεχειρίζοντο οἱ δοῦλοι περὶ τῶν ἰδίων κυρίων, οἱ παράσιτοι, κόλακες καὶ πελάται ἐπὶ τῶν προστατῶν αὐτῶν, ὡς παρὰ Λατ. τὸ rex. **II.** ἐν 'Αθήναις ὁ β' τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἐκαλεῖτο βασιλεύς· εἶχε δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς λατρείας καὶ θρησκείας καὶ εἰσῆγεν εἰς τὸ δικαστήριον τὰς φονικὰς δίκας, 'Αντιφῶν 145. 41, Λυσ. 130, 30, Πλάτ. Εὐθύφρον. 2Α, Θεαιτ. 210D, κτλ.· πρβλ. **στοὰ** II. **2)** θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις ἐν 'Αθήναις καὶ ἀλλαχοῦ ἦσαν ἡ μόνη ἀπολειφθεῖσα ἀσχολία τῷ βασιλεῖ (πρβλ. τὸ rex sacrificulus ἐν Ρώμῃ), 'Αριστ. Πολ. 3.14, 13, 'Αποσπ. 385. **III.** Μετὰ τὰ Περσικὰ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐκαλεῖτο βασιλεὺς (ἄνευ τοῦ ἄρθρ.), 'Ηρόδ. 7.174, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5, 144, 633, 855, 'Αριστοφ. 'Αχ. 61, Θουκ., κτλ.· (βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου, ἐπὶ τῶν σατραπῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 24, πρβλ. 44)· σπανιώτερον ὁ βασιλεὺς 'Ηρόδ. 1. 132, 137, 'Αριστ. Πολ. 5. 4, 13· ἢ ὁ μέγας βασ. 'Ηρόδ. 1. 188· ἐν ᾧ ὁ 'Αλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἐκαλοῦντο κοινῶς ὁ βασιλεύς, οἱ βασιλεῖς Μένανδ. Κολ. 1, Μισουμ. 2, 'Αντιφ. Παρεκδ. 1, ''Αλεξ. Κρατ. 3, 'Υποβ. 1· καὶ βραδύτερον, βασιλεὺς βασιλέων Wessel. Διόδ. 1. 47. **2)** ἔτι δὲ μεταγεν. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων μετὰ τὸν Αὔγουστον, 'Ηρωδιαν. 1. 6, 14, κτλ.· πρβλ. Eckh. Doctr. Num. 8. 366. **IV.** ἐπὶ παντὸς ἐπιφανοῦς ἀνδρός, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν Ψευδο-Φωκυλ. 106, πρβλ. 'Ορ. 'Ωδ. 1. 4, 13. **2)** ὁ πρῶτος ἢ πλεῖστον διακρινόμενος ἔκ τινος τάξεως ἀνθρώπων, Φιλόστρ. 586, κτλ.· βασιλέως ἐγκέφαλος, δηλ. τὸ κάλλιστον βρῶμα, ἔδεσμα, Σουΐδ.· β. σῦκα, ἔξοχον εἶδος σύκων, Φιλήμ. ἐν 'Αδήλ. 130, πρβλ. Πολυδ. 6. 81. **V.** = **συμποσίαρχος**, Λουκ. Κρόν. 4. **VI.** εἶδος πτηνοῦ μικροῦ μετὰ χρυσοῦ λοφίσκου (τροχίλος), Λατ. regulus cristatus, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 11, 5. **VII.** ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων εἰς τὴν βασίλισσαν τῶν μελισσῶν, αὐτόθι 9. 40, 12 κἑξ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 3. 10, κτλ. ('Η ἀρχὴ εἶναι ἔτι ἀβέβαιος. 'Η κοινότερον δεκτὴ παραγωγὴ εἶναι ἐκ √ΒΑ (μετβ. ὡς ἐν τῷ **ἔβησα**) καὶ **λεὺς** = **λεὼς** ἢ **λαὸς** (ὡς ἐν τῷ **Λευτυχίδης**) ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, ὁδηγός· ἀλλὰ τὸ -**ευς** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῆ κατάληξις ὡς ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν, **ἀριστεύς, νομεύς**).

βᾰσῐλευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., κατάλληλος διὰ βασιλικὴν κυβέρνησιν, 'Αριστ. Πολ. 3. 17,1 (διάφ. γραφ. **βασιλικόν**).

βᾰσῐλεύτωρ, ορος, ὁ, = **βασιλεύς**, 'Αντίμαχ. ἐν Μ. 'Ετυμ. 189. 5.

βᾰσῐλεύω, εἶμαι βασιλεύς, κυβερνῶ, βασιλεύω, διοικῶ, οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' 'Αχαιοὶ 'Ιλ. Β. 203· ἶσον ἐμοὶ βασίλευε Ι. 616· ἐν ὑμῖν .. βασίλευε, ἦτο βασιλεὺς μεταξύ σας, 'Οδ. Β. 47· ὄφρ' 'Ιθάκης κατὰ δῆμον .. βασιλεύοι Χ. 52· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ, ἦτο βασίλισσα, ἐκυβέρνα ὡς βασίλισσα, 'Ιλ. Ζ. 425, πρβλ. 'Οδ. Λ. 285· κατ' ἀόρ., ἔγω γείνῃ βασιλεύς, 'Ηρόδ. 2. 2·—ὡσαύτως μ. γεν., εἶμαι βασιλεύς τινος, βασιλεύω ἐπί τινος, ἐν .. 'Ιθάκῃ βασιλεύσει 'Αχαιῶν 'Οδ. Α. 401, κτλ.·—ὡσαύτως μ. δοτ., εἶμαι βασιλεὺς μεταξὺ ... Γιγάντεσσιν βασίλευεν Η. 59.—Παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ βασιλέως, Πλάτ. Πολ. 576D, Ε, κ. ἀλλ., 'Αριστ. Πολ. 3. 14,1, κτλ.: καὶ μετὰ σύστοίχ. αἰτιατ., βασιλείαν βασιλεύεσθαι Πλάτ. Νόμ. 680Ε· καὶ καθόλου, κυβερνῶμαι, διευθύνομαι, διοικοῦμαι, Πίνδ. Π. 4. 189, Πλάτ. Νόμ. 684Α· ὑπὸ νόμου Λυσ. 192. 22·—ἐντεῦθεν, ὑποτάσσομαι εἰς τὸν βασιλέα, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Σύλλ. 12. **β)** μεταγεν., ἡ βασιλεύουσα πόλις, ἔνθα ὁ θρόνος τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῆς Ρώμης, 'Αθήν. 98C· ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βυζ. **2)** ἀπολαύω ὡς ἀπόλυτος κύριος, τῷ χρυσῷ β. Θεόκρ. 21. 60. **3)** ἀπολ., ζῶ βασιλικῶς, β. ἐν πενίᾳ Πλούτ. 2. 101Ε, πρβλ. 1, 'Επιστ. π. Κορινθ. δ', 8. **II.** μετ' αἰτιατ., διορίζω βασιλέα, καθίστημί τινα βασιλέα, τινὰ 'Εβδ. ('Ιουδ. θ', 6)· ἀλλά, β. τισὶ βασιλέα, ὁρίζω ἐπί τινας βασιλέα, ἐκλέγω δι' αὐτοὺς καὶ καθίστημι, αὐτόθι (1 Βασιλ. η', 22, θ', 1).

βασιλέω, = **βασιλεύω**, Συλλ. 'Επιγρ. 2107 c (προσθ.) 2691 d, e, 2919.

βᾰσίλη, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **βασίλειᾰ**, βασίλισσα, ἡγεμονίς, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **'Αγάμμεια**· «λέγεται δὲ καὶ 'Αγάμμη, ὡς πρέσβεια πρέσβη καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη», Σοφ. 'Αποσπ. 292, 'Ησύχ., οὕτως ὁ Δινδόρφ. ἐν Πινδ. Ν. 1. 59 ἀντὶ **βασίλεια**. **2)** θεὰ ἔχουσα ἱερὸν ἐν 'Αθήναις λατρευομένη μετὰ τοῦ Νηλέως, CIA IV 2, 53a, Πλάτ. Χαρμ. 153a (ὅπου ἐσφαλμ. γράφεται **βασιλικῆς**). Πρβλ. Hermes XXX. 1895, 268· γενική τις **βασιλέας** ἀπαντᾷ ἐν 'Επιγράμ. 'Ελλ. 768. 8.

βᾰσῐληΐη, βᾰσῐλήϊος, 'Ιων. ἀντὶ τῶν **βασιλείᾱ, -λειος**.

βᾰσῐληΐς, ΐδος, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ **βασίλειος**, βασιλικός, τιμὴ 'Ιλ. Ζ. 193· ὡσαύτως ἐν 'Ησ. Θ. 462, Εὐρ. 'Ιππ. 1281. **2)** = **βασίλειᾰ**, βασίλισσα, Μανέθ. 1. 283, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 989. 3, κ. ἀλλ.

βᾰσιλίζω, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Φλαμ. 16.—Μέσ., λαμβάνω τὸ ὕφος καὶ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως, φέρομαι βασιλικῶς, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3.18· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., 'Ιώσηπ. 'Αρχ. Ι. 1. 10, 4.

βασιλικο-πλώϊμος, ον, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό, Βυζ.

βᾰσῐλικός, ή, όν, ὅμοιον τῷ **βασίλειος**, βασιλικός, ἐμπρέπων εἰς βασιλέα, 'Ηρόδ. 2. 173, Αἰσχύλ. Πρ. 869, Πλάτ., κ. ἀλλ.· μοναρχίαι β., ἀντίθ. τῷ τυραννικαί, 'Αριστ. Πολ. 3. 14, 11· αἱ β. βίβλοι, τὰ βιβλία τῶν βασιλέων ἢ βασιλειῶν (τῆς Π. Δ.), Φίλων 1. 427. **2)** ὅμοιος βασιλεῖ, βασιλικός, ἡγεμονικός, βασιλικώτατος καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος Ξεν. 'Αν. 1. 9, 1, πρβλ. 'Ισοκρ. 20D· ἦθος β. Ξεν. Οἰκ. 21, 10· οὕτω, τὸ βασ. ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 3, 18.—'Επίρρ., βασιλικῶς παρών, ὡς βασιλεύς, μετὰ βασιλικῆς ἐξουσίας, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· β. ἄρχειν 'Αριστ. Πολ. 1. 12, 1. **3)** ἐκ τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὸν βασιλέα ἀνήκων, οἱ βασιλικοί, οἱ τοῦ βασιλέως φίλοι ἢ ἀξιωματικοί, Πολύβ. 8. 12, 10· ἐγκλήματα βασ., κατηγορίαι ἐσχάτης προδοσίας, ὁ αὐτ. 26. 5, 1· ὀφειλήματα βασ., χρέη πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ αὐτ. 26. 5, 3· τὰ β., τὰ δικαιώματα τοῦ βασιλέως, εἰσοδήματα, φόροι, 'Εβδ. (1 Μακκ. ιε', 8, κ. ἀλλ.)· ὁδὸς β., ἡ δημοσία ὁδός, αὐτόθι ('Αριθμ. κ', 17)· μὴ εἶναι βασιλικὴν ἀτραπὸν ἐπὶ γεωμετρίαν, οὐδεμία βασιλικὴ ὁδός, Εὐκλ. ἐν Πρόκλ. Διαδ. Προβλ. 2. 19. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1) βασιλική, ἡ**, **α)** (ἐξυπακουομ. τοῦ **τέχνη**), κληρονομικὴ μοναρχία (πρβλ. **βασιλείᾱ**, Πλάτ. Πολιτ. 291Ε). **β)** (ἐξυπακ. τοῦ **στοά**, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Στράβ. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἡ βασίλειος στοὰ 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685)· ἴδε **στοὰ** II. 2. **γ)** ἐν Ρώμῃ, δημόσιόν τι οἰκοδόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κιόνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔνθα ἔμποροι συνηθροίζοντο, δίκαι ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρβλ. Πλούτ. Ποπλ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ᾠκοδόμησε τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ὠνομάσθησαν βασιλικαί. **2) βασιλικόν, τό**, **α)** (ἐξυπακ. **ταμιεῖον**) = τὸ βασιλικὸν ταμεῖον, Διόδ. 2. 40, Συλλ. 'Επιγρ. 3137. 107., 4697. 29. **β)** (ἐξυπακ. **δῶμα**) = τὸ ἀνάκτορον, Δίων Κ. 60. 4. **γ)** (ἐξυπακ. τοῦ **πρόσταγμα**) = βασιλικὸν διάταγμα, βασιλικὴ ἀπόφασις, 'Εβδ. ('Εσθ. α', 19). **δ)** (ἐξυπακ. **φάρμακον**) εἶδος ἐμπλάστρου, καλούμενον basilicon, ὡσαύτως, τετραφάρμακον 'Αλέξ. Τραλλ. **ε)** (ἐξυπακ. τοῦ **λάχανον**) τὸ φυτὸν ὁ βασιλικός, ocimum basilicum, 'Αριστ. Φυτ. 1.4, 10. **3) βασιλικός, ὁ**, (ἐξυπακ. τοῦ **οἶκος**), ἀνάκτορον, παλάτιον, Συλλ. 'Επιγρ. 2782. 25.

βασῐλῖναῦ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **βασίλιννα, βασίλειᾰ**, 'Αριστοφ. ''Ορν. 1678.

βᾰσῐλίνδα, ἐπίρρ., ἡ βασ. παιδιά, παιγνίδιον τῶν παιδίων, καθ' ὃ ἐκλέγεταί τις βασιλεὺς (πρβλ. **ὀστρακίνδα**, κτλ.), Πολυδ. Θ', 110, Α. Β. 1353.

βᾰσίλιννα, ἴδε ἐν λ. **βασίλισσα**.

βᾰσῐλίς, ίδος, ἡ, = **βασίλειᾰ**, βασίλισσα, ἡγεμονίς, Σοφ. 'Αντ. 941, Εὐρ. 'Εκ. 552· συναπτόμενον τοῖς νύμφη, γυνὴ Εὐρ. Μηδ. 1002, 'Ιππ. 778· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, β. γυναικῶν Πλάτ. Νόμ. 694Ε, πρβλ. Πλούτ. 'Αλεξ. 21· πρβλ. **βασίλισσα** 2. **2)** ὡς ἐπίθ., βασιλικός, ἑστία, εὐναὶ Εὐρ. Ρῆσ. 718, Ι. Α. 1306· ἡ β. πόλις, ἐπὶ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, 'Ιουστ. Μ. 1 'Απολ. 26, 56, Εὐάγρ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 2. 9. **II.** βασιλικὸν ἀνάκτορον, Διόδ. 'Εκλ. σ. 623 Wessel. **III.** εἶδος ὑποδημάτων, Πολυδ. Ζ', 85, 'Ησύχ.

βᾰσῐλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **βασιλεύς**, μικρὸς βασιλεύς, ἀρχηγός, Λατ. regulus, Πολύβ. 3. 44, 5, Συλλ. 'Επιγρ. 5072, πρβλ. 'Αθήν. 566Α. **II.** εἶδος ὄφεως, ἴσως ὁ Cobra di Capello, 'Εβδ. (Ψαλμ. ϟ', 13, κ. ἀλλ.), 'Ηλιόδ. 3. 8· πρβλ. Πλίν. 8. 21. **III.** ὁ χρυσοῦν λόφον ἔχων τροχίλος, πτηνὸν μικρόν, Αἴσωπ. ἐν Πλούτ. 2. 806Ε. **IV.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 129.

βᾰσίλισσα, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **βασίλειᾰ**, βασίλισσα, 'Αλκαῖ. Κωμ. Γαν. 5, Φιλήμ. Βαβ. 1, Ξεν. Οἰκ. 9, 15, Θεόκρ. 15. 24, Συλλ. 'Επιγρ. 4893· ἡ β. τῶν μελισσῶν 'Αρρ. 'Επικτ. 3. 22, 99·—ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν 'Αττικιζόντων, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 225. **2)** ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως ἐν 'Αθήναις, 'Αριστ. 'Αποσπ. 385·—οὕτως ἐν τῷ τύπῳ **βασίλιννα**, Δημ. 1370. 17, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 336, καὶ **βασιλὶς** Εὐστ. 1425. 42. **3)** ἡ παρὰ Ρωμαίοις αὐτοκράτειρα, 'Ηρωδιαν. 1.7, 6, κ. ἀλλ.—Πρβλ. Φρύν. σ. 225, Κούρτ. σ. 637.

βάσιμος [ᾰ], **ον**, (βαίνω) ὃν δύναταί τις νὰ διαβῇ, βατός, προσιτός, Δημ. 763. 5· χρόνος ἱστορίᾳ βάσ. Πλούτ. Θησ. 1.

βάσις [ᾰ], **εως, ἡ**, (βαίνω) βῆμα καὶ περιληπτικῶς βήματα, βάδισις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36, Σοφ. Αἴ. 8. 19, κτλ.· μεταφ., ἡσύχῳ φρενῶν βάσει Αἰσχύλ. Χο. 452· οὐκ ἔχων βάσιν, δύναμιν νὰ πατήσω ἢ βαδίσω, Σοφ. Φ. 691· τροχῶν βάσεις, ἡ περιστροφὴ τῶν τροχῶν, οἱ κυλιόμενοι τροχοί, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 717· ἀρβύλης β., τὸ πάτημα ἢ πέλμα τοῦ ὑποδήματος, Εὐρ. 'Ηλ. 532·—ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν (= ἐπεμβαίνει βάσιν, βάσιν, αἰτιατ. σύστοιχος) Σοφ. Αἴ. 42· πρβλ. **ἐφίστημι** C. **2)** βῆμα κανονικόν, ῥυθμικόν, β. χορείας 'Αριστοφ. Θεσμ. 968, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 4·—ἐντεῦθεν, ῥυθμικὴ ἢ μετρικὴ κίνησις, Πλάτ. Πολ. 399Ε, Νόμ. 670D·—ἐν τῇ Ρητορ. τὸ ῥυθμικὸν τέλος περιόδου τινὸς ἢ κώλου, 'Ερμογ.· καὶ παρὰ Γραμμ. στίχος συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς

μόνον μέτρου, μονόμετρος, 'Αριστ. Πολ. 2. 5, 14, Μεταφ. 13.1. **II**. τὸ δι' οὗ τις πατεῖ, πούς, Πλάτ. Τιμ. 92Α· ποδῶν β. Εὐρ. 'Εκ. 837· θηλύπους β., οἱ γυναικεῖοι αὐτῶν πόδες, ὁ αὐτ. Ι. Α. 421· ἀπολ., αἱ βάσεις Πράξ. 'Αποστ. γ', 7. **III**. τὸ ἐφ' οὗ τις βαίνει ἢ ἵσταται, βάθρον, ὑπόβαθρον, κρατῆρος Ἄλεξ. Κυκν. 1· τρία ἔργα .. ἐπὶ μιᾶς β. Στράβ. 637· θεμέλιον, κρηπίς, κρηπίδωμα, ῥίζα πάντων καὶ βάσις ἁ γᾶ ἐρήρεισται Τίμ. Λοκρ. 97Ε. **2**) μία τῶν πλευρῶν τοῦ τριγώνου, Πλάτ. Τιμ. 55Β, 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 1. 24, κ. ἀλλ. **IV**. θέσις, στάσις, σταθερότης, στασιμότης, ἀντίθ. τῷ **φορά**, Πλάτ. Κρατ. 437Α· πεδίων β. 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 1028. 72.

βασκαίνω: μέλλ. **-ἄνῶ**· ἀόρ. **ἐβάσκηνα**, **-ᾱνα** 'Αριστ. Προβλ. 20. 34.—Παθ., ἀόρ. **ἐβασκάνθην**. **1**) μ. αἰτιατ., ὀνειδίζω, ψέγω, κακολογῶ, συκοφαντῶ, αἰτιῶμαι, μέμφομαι, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 8, Δημ. 94. 19· ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει ὁ αὐτ. 291. 21· εἰσί τινες .. οὓς τὸ βασκαίνειν τρέφει Διονύσ. ἐν 'Αδήλ. 1. 6. **2**) μ. δοτ., φθονῶ, φειδωλεύομαι νὰ παράσχω, Δημ. 464. 11, κτλ.· τινί τινος, φθονῶ τινα διά τι, Φιλόστρ. 250, πρβλ. Λουκ. Φιλοψ. 35· ἐπί τινι ὁ αὐτ. Πλοῖ. 17. **II**. μεταχειρίζομαι κακὰς λέξεις, μαγεύω τινὰ διὰ μαγείας, κακοῦ ὀφθαλμοῦ, κτλ., 'Αριστ. Προβλ. 20. 34· ἐβάσκηνε πάντα .. τύχη 'Ηρῳδιαν. 2. 4.—Παθ., ἵνα μὴ βασκανθῶσι 'Αριστ. 'Αποσπ. 271·— ἡ μαγικὴ ἐνέργεια κατεστρέφετο ἄν τις ἔπτυε τρίς, Θεόκρ. 6. 39. ('Η συγγένεια τῆς λέξεως πρὸς τὸ Λατ. fascino, ὡς ἐκ √ΦΑΣ, ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου).

βασκᾰνία, ἡ, κακολογία, φθόνος, Πλάτ. Φαίδ. 95Β, Δημ. 311. 8· ὄχλος καὶ β. Δημ. 348. 24. **II**. μαγεία, «μάτιασμα», Καλλ. 'Επ. 22· βασκανίας φάρμακον τὸ πήγανον 'Αριστ. Προβλ. 20. 34.

βασκάνιον, τό, φυλακτήριον ἐναντίον μαγείας, μαγικόν τι μέσον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 510. **II**. κατὰ πληθ., γοητεῖαι, μαγεῖαι, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 381· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 86.

βάσκᾰνος, ον, κακολόγος, ὑβριστικός, φθονερός, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 103, Πλ. 571· ὁ συκοφάντης πανταχόθεν βάσκανον Δημ. 307. 20· βάσκανον .. πρᾶγμα ποιοῦντες ὁ αὐτ. 330. 24· βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα Ἤριννα 6· με β. ἥρπασε δαίμων Συλλ. 'Επιγρ. 3715, καὶ συχν. ἐν ἐπιτυμβ. ἐπιγραφαῖς ὡς ἐν 6200, 6315, γραφόμενον **βάσκαἰνος** ἐν 2059. 31·—ὑπερθ. **-ώτατος**, Κωμ. ἐν Mein. 'Αποσπ. 4. 671.—'Επίρρ. **-νως** 'Ιωσήπ. Α. Ι. 11. 4, 9. **II**. ὡς οὐσιαστ., κακολόγος, ὑβριστής, διαβολεύς, ὡς τὸ **συκοφάντης**, Δημ. 271. 10. **2**) μάγος, γόης, ὁ αὐτ. 582. 1 (ἴδε ἐν λ. **ὄλεθρος**), Στράβ. 654.

βασκαντικός, ή, όν, ὑβριστικός, φθονερός, φιλοκατήγορος, Πλούτ. 2. 682D.

βασκὰς (ἢ **-ᾶς**), ἡ, εἶδος νήσσης, 'Αριστοφ. Ὄρν. 885· πρβλ. **βοσκάς**, **φασκάς**.

βασκοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **βασκανία**, Ποιητὴς π. Βοτ. 51. 210.

βάσκω (συγγ. τῷ **βαίνω**, πρβλ. **χάσκω**, **χαίνω**), ἐν χρήσει μόνον κατὰ προστακτ., βάσκ' ἴθι, ἔλα πήγαινε! φύγε! «ἔλα, δρόμο!» 'Ιλ. Β. 8, κτλ.· βάσκετε 'Αριστοφ. Θεσμ. 783· ἀλλά, βάσκε = ἐλθέ! Αἰσχύλ. Πέρσ. 664, 672. Πρβλ. **δια-**, **ἐπι-βάσκω**.

βασμίς, **βασμός**, ἴδε **βαθμ-**.

βᾶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **βῆσσα**.

βασσάρα, ἡ, = ἀλώπηξ, Σχόλ. εἰς Λυκ. 771· πρβλ. **βασσάριον**. **II**. χιτὼν τῶν ἐν Θρᾴκῃ βακχῶν, πιθανῶς πεποιημένος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος, Α. Β. 222. **2**) Θρᾷσσα βάκχη, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 20—22, 'Ανθ. Π. 6. 74, 'Αθήν. 198Ε, 'Ησύχ., ἀλλ' ἴδε Gaisf. 'Ηφαιστ. σ. 70·—γυνὴ ἀναιδής, πόρνη, Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ. 1393.

Βασσαρεύς, έως, ὁ, ὄνομα τοῦ Βάκχου, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 30, 'Ορ. 'Ωδ. 1. 18, 11.

Βασσαρέω, = **Βακχεύω**, ἴδε **ἀναβασσαρέω**.

βασσαρικός, ή, όν, = **βακχικός**, 'Ανθ. Π. 6. 165· τὰ βασσαρικὰ = τὰ Διονυσιακὰ Σωτήριχ. παρὰ Σουΐδ.

βασσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βασσάρα** I, μικρὰ ἀλώπηξ, καὶ βασσάρια καὶ ὕαιναι 'Ηρόδ. 4. 192.

βασσαρίς, ίδος, ἡ, = **βασσάρα** II. 2, 'Ανακρ. 55.

Βάσσαρος, ὁ, = **Βασσαρεύς**. 'Ορφ. Ὕμν. 44. 2.

βάσσων, ον, γεν. **-ονος**, Δωρ. συγκρ. τοῦ **βαθύς**, 'Επίχ. 164 Ahr.· πρβλ. **θάσσων**, **βράσσων**, **ἐλάσσων**, **ἥσσων**.

βαστᾰγή, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ βαστάζειν, τῶν ἀναγκαίων 'Ιω. Λυδ. π. 'Αρχ. 1. 13.

βάσταγμα, τό, τὸ βασταζόμενον, φορτίον, Εὐρ. 'Ικέτ. 767, Πλούτ. 2. 59Β, κτλ.· δύναμις, Πολύβ. 36. 4, 7.

βαστάζω, Ὅμ., 'Αττ.· μέλλ. **-άσω**, Αἰσχύλ. Πρ. 1019, Σοφ. Αἴ. 920· μεταγεν. **-άξω** Μαυρ. Στρατηγ., κτλ.: ἀόρ. **ἐβάστασα** Ὅμ., 'Αττ., μεταγ. **ἐβάσταξα** 'Ανθ. Π. παράρτ. 324.—Παθ., μέλλ. **βασταχθήσομαι** Ψευδο-Καλλισθ. 1. 42· ἀόρ. **ἐβαστάχθην** Διογ. Λ. 4. 59, 'Αθήν. 693Ε· ἀόρ. β' **βασταγῆναι** 'Αρτεμίδ. 2. 68. Ὑψώνω, σηκώνω, ἐγείρω, λᾶαν βαστάζοντα .. ἀμφοτέρῃσιν 'Οδ. Λ. 594· ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε Φ. 405· πεπτῶτα βαστ. τινὰ Σοφ. Αἴ. 827, κτλ.· ἐγείρω κάλυμμα, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 1470. **2**) μεταφ., ὑψῶ, ἐξυψῶ, ἐξευγενίζω, Πίνδ. Ο. 12. 27, Ι. 3. 14, κτλ. **II**. φέρω, «κουβαλῶ», Αἰσχύλ. Πρ. 1019, κτλ.· χερσὶν β. τινὰ Σοφ. 'Ηλ. 1129, πρβλ. 1216· δόρυ, ὅπλα Ἕρμιππ. Μοιρ. 1, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 297. **2**) κρατῶ ἐν χερσί, φέρω ἀνὰ χεῖρας, Σοφ. 'Ηλ. 905· χεροῖν ὁ αὐτ. Φ. 657, πρβλ. 1127, Ο. Κ. 1105.—Παθ., in manibus esse, εἶμαι κοινός, διαδεδομένος, ἐπὶ βιβλίων, 'Αριστ. Ρητ. 3. 12, 2. **2**) βαστάζειν ἐν γνώμῃ, ἔχω ἐν νῷ, θεωρῶ, ἐξετάζω, σταθμίζω, δοκιμάζω, Αἰσχύλ. Πρ. 888· φρενὶ 'Αριστοφ. Θεσμ. 437· β. βούλευμα, σκέπτομαι περί τινος .., Εὔπολ. Βαπτ. 6· βαστάσας αἱρήσομαι, σκεψάμενος, ὁ αὐτ. ἐν 'Αδήλ. 3. **III**. ἀπάγω, λαμβάνω καὶ φεύγω, «παίρνω», Εὐαγγ. κ. 'Ιω. κ', 15· καὶ οὕτω, κλέπτω (πρβλ. τὴν παρὰ Σκώτοις χρῆσιν τοῦ ἀγγλ. ῥήματος to lift), Πολύβ. 32. 25, 4, Διογ. Λ. 4. 59, Λουκ., 'Ιώσηπ. Α. Ι. 1. 19, 9· τινὲς τοιαύτην ἔννοιαν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν ἐν Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ιβ', 6. **IV**. 'Αττ. ὡσαύτως = **ψηλαφάω**, λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, ἐγγίζω, ἐξετάζω διὰ τῆς ἀφῆς, χέρα ἄνακτος .. τῇδε βαστάσαι χερὶ Αἰσχύλ. 'Αγ. 35, ἔνθα ἴδε Blomf.— 'Εν χρήσει παρ' 'Ομήρ. καὶ τοῖς 'Αττ. ποιητ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργητ. οὐχὶ δὲ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογρ. 'Αττικῶν.

βαστακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βαστάσῃ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 769.

βαστακτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ βαστάσῃ, νὰ φέρῃ, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 259.

βαστακτής, οῦ, ὁ, ὁ βαστάζων, ἀχθοφόρος, Γλωσσ.

βαστακτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τὸ βαστάζειν.—'Επίρρ. **-κῶς**, πρὸς ἐξήγ. τοῦ **ἀέρδην**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. 'Αγ. 240.

βαστακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., βασταζόμενος, φερόμενος, βαστακτὸς ἐπ' ὤμοις 'Ανθ. Π. 12. 52.

βασυνίας (ἐνν. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πλακοῦντος, Σῆμος παρ' 'Αθην. 645Β.

βατᾰλίζομαι, ἀποθ., ζῶ ὥς τις **βάταλος**, Θεανὼ 'Επ. 1.

βάτᾰλος, ὁ, = **πρωκτός**, Εὔπολ. Βαπτ. 14·—ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων = κίναιδος, pathicus, Κλήμ. 'Αλ. 266. **II**. σκωπτικὸν ἐπώνυμον διδόμενον τῷ Δημοσθένει, ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ ῥῆμα **βατταρίζω**, ἐπειδὴ ἐτραύλιζεν ὅτε ἦτο νέος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ρ, Αἰσχίν. 41. 14, πρβλ. Δημ. 288. 17. Τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῆς γραφῆς **βάταλος** καὶ **βάτταλος**·—τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ὡς κύριον ὄνομα **Βάτταλος**, 'Ηδύλ. παρ' 'Αθην. 176D.

βᾰτάνη, [τᾰ], ἡ, = **πατάνη**, Λατ. patina, Σικελ. λέξις, Μάτρων παρ' 'Αθην. 163D·—ὑποκορ. **βατάνιον**, τό, 'Αντιφ. Εὐθ. 1, Εὔβουλ. 'Ιων. 1, Ἄλεξ. 'Ασκλ. 1, Παννυ. 1. 18, κτλ.

βᾶτε, Δωρ. προστακτ. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**.

βᾰτέω, (βαίνω) ὀχεύω, βατεύω, τὰς χιμάρας ἐβάτευν 'Ανθ. Π. 9. 317.—Παθητ. ἐπὶ αἰγῶν, οἷα βατεῦνται Θεόκρ. 1. 87. **II**. ἐν Δελφοῖς = πατέω Πλούτ. 2. 292F.

βᾰτήρ, ῆρος, ὁ, (βαίνω) τὸ ἐφ' οὗ τις πατεῖ, οὐδός, κατώφλιον, 'Αμειψ. ἐν 'Αδήλ. 5. **2**) τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀναχωρεῖ τις, = βαλβίς, Α. Β. 224, 'Ησύχ., Εὐστ. **3**) ἐφ' οὗ τις στηρίζεται περιπατῶν, βακτηρία, Νίκ. Θ. 377. **4**) ἐν λύρᾳ τὸ κατώτερον μέρος, ἔνθα αἱ χορδαὶ ἐντείνονται, κόλλοψ, στρόφιγξ ἢ κλειδίον, ὡσαύτως **χορδότονον**, Νικόμ. 'Αρμον. σ. 13. 19.

βατηρία, ἡ, = **βακτηρία**, 'Ηρώδης ἐν Σχολ. Νικ. Θ. 377, 'Ησύχ.

βατηρίς, ίδος, ἡ, κλῖμαξ β., κλῖμαξ πρὸς ἀνάβασιν, 'Ανθ. Π. 7. 365.

βάτης, ου, ὁ, (βαίνω) ὁ πατῶν ἢ βατεύων, 'Ησύχ.·—ἐντεῦθεν, βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν, ὅ ἐ. εἰς ὀχείαν, Ψευδο-Φωκ. 175.

βατία, ἡ, = **βάτος**, θάμνος ἀκανθώδης, Πίνδ. Ο. 6. 90.

βατιάκη, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Δίφιλ. Τιθρ. 1· β. χρυσαῖ, χαλκαῖ 'Αριστ. Θαυμασ. 49·—ὑποκορ. **βατιάκιον**, τό, ἀμφ. ἐν Φιλήμ. Χηρ. 1.

βατιδο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν, κατασκοπεύων τὰς βατίδας, ὀρεγόμενος αὐτῶν, 'Αριστοφ. Εἰρ. 811.

βάτινος, η, ον, (βάτος) ἐκ βάτου, Γαλην. 6, 346.

βάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βάτος** (ἡ), ὃ ἴδε. **II**. = **βατιάκη**, ὁ αὐτ. 784Β. **III**. ἐν 'Αριστοφ. Πλ. 1011, ὁ Βεντλ. διώρθωσε **φάττιον**.

βᾰτίς, ίδος, ἡ, εἶδος πλατέος ἰχθύος, 'Επίχ. 68 Ahr., 'Αριστοφ. Σφηκ. 510, καὶ συχν. ἐν τῇ κωμῳδ., πρβλ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 10, 9., 6. 12. 10· ἴδε **βάτος**. **II**. πτηνὸν συχνάζον εἰς θάμνους, rubicola, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 3, 4. **III**. φυτὸν συγγενὲς τῇ βάτῳ, Πλίν. 21. 50 καὶ 101.

βᾰτο-δρόπος, ον, ὁ ἀνασπῶν ἀκάνθας, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 190.

βᾰτόεις, εσσα, εν, (βάτος) ἀκανθώδης, Νίκ. 'Αλ. 267.

βάτον, τό, ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βατόμουρον, βάτσινον, Διόδ. 1. 34.

βάτος [ᾰ], ἡ, θάμνος ἀκανθώδης, βατσινιά, 'Οδ. Ω. 230· ἀλλ' ἀρσ. ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 593 καὶ παρὰ Θεοφρ., ὡς 'Ι. Φ. 1. 5, 3· βάτος 'Ιδαία, ἡ σμεουριά, εἶδος ἡμέρου βάτου, Διοσκ. 4. 38· ὁ ὑποκορ. **βάτιον** παρ' 'Αθην. 51F, συκαμινέα, πρβλ. Α. Β. 224.

βάτος, ὁ, εἶδος πλατέος ἰχθύος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 13, 6, κτλ.· πρβλ. **βατίς**.

βάτος, ὁ, τὸ ἑβραϊκὸν μέτρον δι' ὑγρά, bath, = τῇ Αἰγυπτ. **ἀρτάβῃ** καὶ τῷ Ἀττ. **μετρητῇ**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 6· ὡσαύτως **βάδος** Ἰώσηπ. Α. Ι. 8. 2, 9.

βατός, ή, όν, (βαίνω) διαβατός, εὔβατος, τοῖς ὑποζυγίοις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17, Ἀρρ. Ἀν. 4. 21, 5, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 39.—Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 109, ἴδε ἐν λ. βέβηλος.

βατράχειος, ον, (βάτραχος) ὁ ἐκ βατράχου ἢ εἰς βάτραχον ἀνήκων, βατράχεια (ἐνν. χρώματα), χρῶμα τοῦ βατράχου, πρασινοκίτρινον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 523·—ὡσαύτως **βατράχεος**, α, ον, Νικ. Ἀποσπ. 11.

βατραχειοῦς, ὁ, ἔχων χρῶμα βατράχου, β. χιτωνίσκος, CIA 2, 759, 2, 17.—**βατραχειοῦν**, τό, δικαστήριον ἐν Ἀθήναις καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτοῦ, (πρβλ. **φοινικειοῦν**) Παυσαν. 1. 28, 8. (θηλ. **-ᾶ**, οὐδ. **-οῦν**)

βατραχεοῦν, τό, = τῷ προηγ., CIA 2, 758, Β, 2, 12.

βατραχίζω, εἶμαι ἢ κινοῦμαι ὡς βάτραχος, Ἱππιατρ.

βατράχιον, τό, ranunculus, ἀγριοσέλινον, πολυάνθεμον, Ἱππ. 570. 43, κ. ἀλλ., Διοσκ. 2. 206. ΙΙ. = βάτραχος 3, Πτολ.

βατραχιοῦν, τό, ἡμαρτημ. γραφή, Παυσαν. 1, 28. 8· γραπτ. **βατραχειοῦν**.

βατραχίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἐσθῆτος ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1406, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 19, 50. 2) = **βατράχιον** 1, Ἀλέξ. Τραλλ.· ἀλλά, ΙΙ. **βατραχίς**, ίδος, ὑποκορ. τοῦ **βάτραχος**, Νικ. Θ. 416.

βατραχίτης [ῑ], λίθος, ὁ, λίθος πρασίνου ἀνοικτοῦ χρώματος, Πλίν. 37. 10.

βατραχο-μυο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν βατράχων καὶ μυῶν (ποντικῶν), παρῳδία ἡρωική.

βάτραχος, [βᾰτρᾰ-], ὁ, τὸ γνωστὸν ζῷον, Βατρ. 6, 18, 59, κτλ., Ἡρόδ. 4. 131, κτλ.·—παροιμ., ὕδωρ πίνειν βάτραχος, «σωστὸς βάτραχος εἰς τὸ πίνειν», Ἀριστοφῶν Πυθ. 1. 3· βατράχοις οἰνοχοεῖν, ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες, ὡς ὁ τοῦ Ὁρατίου Καλαβρὸς ξένος, Φερεκρ. Κορ. 4. ΙΙ. εἶδος ἰχθύος ἐκ τῶν σελαχοειδῶν, Lophius piscatorius ἢ barbatus, καλούμενος καὶ **ἁλιεύς**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 5, 3., 9. 37, 5, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. Ι. 13. 5, Πλούτ. 2. 978Α. ΙΙΙ. τὸ κοῖλον μέρος τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου, Γεωπ. 16. 1, 9· ἴδε **χελιδὼν** ΙΙΙ. ΙV. νόσημα τῆς γλώσσης, ἰδίως παρὰ τοῖς παιδίοις, καλούμενον λατινιστὶ rana, ranula, Ἀέτ.—Οἱ Γραμματικοὶ ἀναφέρουσιν ἱκανοὺς τύπους τῶν διαφόρων διαλέκτων: 1) Ἰων. **βάθρακος**, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἡροδ. (πιθ. 4. 131) ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἰλ. Δ. 243, Εὐστ. 1570. 18· Ἰων. ὡσαύτως **βότραχος** ἢ **βρόταχος** ἐκ τοῦ Ξενοφάνους ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 214. 42. 2) **βράταχος**, Ἡσύχ.· ὅπερ πιθανῶς γραπτέον ἐν τῇ Βατρ. 294, Μάρκελλ. Σιδ. 21. 3) Κυπρ. **βρούχετος**, Ἡσύχ. 4) Φωκ. **βριαγχόνη καὶ βρόαγχος**, ὁ αὐτ. 5) Ποντικ. **βάβακος**, ὁ αὐτ.·—μεθ' ἱκανῶν ἄλλων τύπων ἀνηκόντων εἰς ἀγνώστους διαλέκτους.

βατραχώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος βατράχῳ, Γρηγ. Νύσσ.

βάτταλος, ὁ, ἴδε **βάταλος**.

βαττᾰρίζω, λέξ. ὠνοματοπ., ψελλίζω, τραυλίζω, Ἱππῶν. 108, Λουκ. Δι. Τραγ. 27, πρβλ. Κικ. π. Ἀττ. 6. 5. Ἐντεῦθεν **βατταρισμός**, ὁ, ἄναρθρα λέγειν, ἄναρθρος καὶ ἀδιανόητος ὁμιλία, τραύλισμα· καί, **βατταριστής**, οῦ, ὁ, ὁ τραυλίζων, Ἡσύχ.

βαττο-λογέω, = **βατταρίζω**, ὁμιλῶ τραυλίζων, ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ πολλάκις (ὡς ποιοῦσιν οἱ ἔχοντες δυσκολίαν περὶ τὴν γλῶσσαν), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 7, Σιμπλίκ. π. Ἐπίκτ. 340·—ῥηματ. ἐπίθ., **-λογητέον**, Ἐκκλ.·—ἐντεῦθεν **βαττολογία**, ἡ, = **βατταρισμός**, ματαιολογία, φλυαρία, Ἐκκλ., οἵτινες ὡσαύτως μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν **βαττολόγημα**, τό, καὶ **βαττολόγος**, ὁ, ἡ. (Ἡ ῥίζα εἶναι τὸ κύριον ὄνομα **Βάττος**, ὅπερ φαίνεται ὡς ὀνοματοπ. ἀπὸ τινος τραυλίζοντος, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 155· περὶ τῆς παροιμίας τὸ Βάττου σίλφιον, ἴδε **σίλφιον**).

βατύλη, ἡ, ἡ νᾶνος, ἡ βραχύσωμος γυνή, ἀμφιβ. ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Θεοπόμπου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1011.

βᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀκάνθῃ, ἀκανθώδης, Στράβ. 194. ΙΙ. κεκαλυμμένος μὲ ἀκάνθας, Πολύβ. 2. 28, 8.

βαύ, **βαύ**, = γαῦ, γαῦ, ἀπομίμησις τῆς ὑλακῆς (γαυγίσματος) τῶν κυνῶν, Κωμ. Ἀνών. 195.

βαυβαλίζω, = τῷ ἑπομ., Ἀλέξ. Τιτθ. 4.

βαυβάω, πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμῶμαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 684, Κάνθαρ. Μηδ. 2. ΙΙ. ἀποκοιμίζω, ὡς τὸ **βαυκαλάω**, Ἡσύχ.

βαΰζω. Δωρ. **βαΰσδω**, ὠνοματοπ. λέξις ὡς τὸ Λατ. baubor, κραυγάζω βαά, βαά, ὑλακτῶ, γαυγίζω, Ἡράκλειτ. παρὰ Πλουτ. 2. 787c, Θεόκρ. 6. 10· ἐπὶ ὠργισμένων ἀνθρώπων, φωνάζω δυνατά, ὑβρίζω, «σὐρλιάζω», παῦσαι βαΰζων Ἀριστοφ. Θεσμ. 173, πρβλ. 895· τάδε σῖγά τις βαΰζει, κρυφίως ἀπειλεῖ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 449· οὕτως, οἷ' ἄττα β. Κρατῖν. Ἀρχίλ. 3· βαΰξας (δισύλλ.) Ἰαμβ. τρίμ. ἐν Τζέτζ. Σχολ. εἰς Λυκ. 77. ΙΙ. μεταβ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ, τινὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 13 (ἔνθα ὁ Herm. μεταβάλλει οὕτως, ὥστε νὰ τὸ καταστήσῃ ἀμετάβατον). Πρβλ. **δυσβάϋκτος**.

βαυκαλάω, συγγενὲς τῷ βαυβάω, ἀποκοιμίζω, Λουκ. Λεξιφ. 11, Ὠριγέν. Ἐντεῦθεν **βαυκάλημα**, τό, νανούρισμα, Ἐπ. Σωκρ. 27. Ὡσαύτως **βαυκαλίζω**, = **βαυκαλάω** (πρβλ. τὸ σύνθετ. **καταβ-**)· καὶ ἀμφίβολ. τύπος **βαυκανίζω** παρ' Ἡσυχ. (Ὀνοματ. ἐκ τοῦ ᾄσματος τῆς τροφοῦ. Πρβλ. τὸν Μοῖρ.).

βαυκάλιον ἢ **καυκάλιον**, τό, στενόλαιμον ἀγγεῖον, ὅπερ πληρούμενον ὕδατος ἢ κενούμενον παρεῖχεν ἠχόν τινα, μεταγεν. ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

βαύκᾰλις, ἡ, ἀγγεῖον πρὸς ψύχρανσιν ὕδατος ἢ οἴνου, ἀλλαχοῦ καλούμενον ψυκτήρ, Ἀνθ. Π. 11. 244· ὡσαύτως **καύκαλις**, Κοραῆ Ἰσοκρ. σ. 446.—Ἀλεξανδρ. λέξις, ἴδε Ἀθήν. 784Β· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 31. 10.

βαυκίδες, αἱ, εἶδος γυναικείων πεδίλων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 311, Ἄλεξ. Ἰσοστ. 1. 7.

βαυκίζω, (βαυκός) θρύπτομαι, χαϊδεύομαι, Λατ. delicias facere, Α. Β. 225.—Μέσ., Ἄλεξ. Ταραντ. 4. 9, Ἡσύχ.

βαύκισμα, τό, προσποίησις, «χάϊδεμμα», Α. Β. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.· καὶ **βαυκισμός**, ὁ, εἶδος τρυφηλῆς ὀρχήσεως, Πολυδ. Δ', 100, Ἡσύχ.

βαυκο-πανοῦργος, ὁ, «οἱ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι βαυκοπανοῦργοι λέγονται καὶ εὐκαταφρόνητοί εἰσιν» Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 15.

βαυκός, ή, όν, προσποιούμενος, χαϊδευόμενος, θρυπτόμενος, ὡς τὸ τρυφερός, Ἀραρὼς Καμπ. 2.

βαῦνος ἢ **βαυνός**, ὁ, (αὔω) κλίβανος, κάμινος, Α. Β. 654, Πολυδ. Γ', 100· παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **βαύνη**, ἡ.

βαϋστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ὑλακήν, Σχόλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 721.

βᾰφεῖον, τό, ἐργαστήριον βαφέως, Στράβ. 757.

βᾰφεύς, έως, ὁ, (βάπτω) ὁ βάπτων ἐνδύματα κττ., Πλάτ. Πολ. 429D, Δίφιλ. Συντρ. 1, κτλ.· οἱ βαφεῖς φαίνεται ὅτι εἶχον σύνδεσμον ἐν Θυατείροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3496—8, πρβλ. Πράξ. Ἀπ. ις', 14, καὶ ἴδε Βοίκχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3480.

βᾰφή, ἡ, (βάπτω) ἡ καταβύθισις πεπυρακτωμένου σιδήρου εἰς τὸ ὕδωρ, ἡ σκλήρυνσις ἡ οὕτως ἐπιτυγχανομένη, τὴν βαφὴν ἀφιᾶσιν ὥσπερ σίδηρος, εἰρήνην ἄγοντες Ἀριστ. Πολ. 7. 14, κτλ.·—μεταφ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, Πλουτ. 2. 650Β. ΙΙ. ἡ καταβύθισις εἰς βαφήν, τὸ βάψιμον, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 6, 5· ὡσαύτως καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 317, Πλάτ., κτλ.· κρόκου βαφάς. ἐσθὴς βυθισθεῖσα εἰς βαφὴν κρόκου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 239· βαφαὶ ὕδρας, ἡ ἐσθὴς ἡ βυθισθεῖσα εἰς τὸ αἷμα τῆς ὕδρας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1188· μεταφ., β. τυραννίδος Πλούτ. 2. 779C. ΙΙΙ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 612 τὸ χαλκοῦ βαφαὶ ἐκλαμβάνει ὁ Blomf. καὶ ἕτεροι ὡς σημαῖνον τὴν τέχνην τοῦ χρωματίζειν χαλκόν, ὡς παροιμιακὴν ἔκφρασιν, δηλ. ἐπί τινος ἀγνώστου ἢ ἀδυνάτου (βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἀναφέρεται ὑπὸ Ἀντιφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 169· καί, φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκὸν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 395Β)· ἀλλὰ κατὰ τὸν Herm., χαλκοῦ βαφαί, εἶναι ἁπλῶς ἡ βύθισις ξίφους εἰς τὸ αἷμα, ἤτοι ὁ φόνος (πρβλ. βάπτω Ι. 1)· διότι (ὡς αὐτὸς παρατηρεῖ) ἡ πράγματι μὲν μοιχαλίς, διανοίᾳ δὲ δολοφόνος, φυσικῶς ἤθελεν ἀποκρύπτει ταῦτα ἀκριβῶς τὰ ἐγκλήματα. ΙV. ἐν Σοφ. Αἶ. 651 ὡσαύτως, βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα, ἡ λέξις παρέχει δυσκολίαν, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος σκληρύνεται διὰ τῆς βαφῆς, ἀλλὰ δὲν θηλύνεται, δὲν μαλακύνεται· ἴσως ἐν τῷ χωρίῳ πρέπει ἡ λέξις νὰ νοηθῇ ἐπὶ καθολικωτέρας τινὸς σημασίας, ἔγεινα ἐν λόγοις ἥμερος καὶ μαλακός, ὡς ὁ σίδηρος μαλακύνεται διὰ τῆς τέχνης τοῦ σιδηρουργοῦ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 411Α· ἕτεροι λέγουσιν ὅτι ἡ εἰς ἔλαιον ἢ ἄλλας λιπαρὰς οὐσίας ἐμβύθισις μαλακύνει τὸν σίδηρον, ἄλλοι ὀρθότερον συνάπτουσι τὸ βαφῇ σίδηρος ὣς μετὰ τοῦ ἐκαρτέρουν.

βᾰφικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς βαφήν, βοτάνη Λουκ. Ἀλεξ. 12· βίβλοι β., βιβλία πραγματευόμενα περὶ βαφῆς, Συνέσ.· ἡ βαφική (ἐνν. τέχνη) Πλούτ. 2. 228Β.

βάψιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ βάψῃ, Ἰαμβλ. β. Πυθ. 17.

βάψις, εως, ἡ, ἡ βύθισις, τὸ βάψιμον, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Ζ', 169. ΙΙ. βαφή, χρῶμα, Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 487. 52.

βάω, = βαίνω, εὑρισκόμενον μόνον ἐν συνθέτ. **ἐκ-**, **προ-βάω**.

βδάλλω, ἀόρ. **ἔβδηλα**, Νίκ. Ἀλ. 262, μετοχ. **βδάλας** Ἀλκίφρ. 3. 16·—ἀμέλγω ἀγελάδας, πολὺ βδάλλων, ἀμέλγων πολλὰς ἀγελάδας, πλούσιος εἰς ἀγελάδας, Πλάτ. Θεαιτ. 174D· βδ. τινὰ αὐτόθι· ὁ βδάλλων, ὁ γαλακτοκόμος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 21, 2.—Μέσ., παρέχω, δίδω γάλα, ἐπὶ τῆς ἀγελάδος, βοΐδια .., ὧν ἕκαστον βδάλλεται γάλα πολὺ αὐτόθι· βόες βδάλλονται ἑκάστη ἀμφορέα αὐτόθι· ἀπολ., βδαλλόμεναι, ἔχουσαι γάλα, αὐτόθι 3. 20, 8. ΙΙ. βυζαίνω, μυζῶ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 7, 8.

βδάλσις, εως, ἡ, τὸ ἄμελγμα, Γαλην.

βδέλλᾰ, ἡ, (βδάλλω) τὸ γνωστὸν ἔντομον ἢ σκώληξ, Ἡρόδ. 2. 68, Θεόκρ. 2. 56. (Ἐν τῷ διηγήματι αὐτοῦ περὶ τοῦ κροκοδείλου ὁ Ἡρόδ. ἔπρεπε νὰ εἴπῃ μυίας καὶ οὐχὶ βδέλλας, ἴδε Bähr ἔνθ'

ἀνωτ.). 2) εἶδος ἰχθύος ὁμοίου ἐγχέλει, Στράβ. 826. **II.** = **βδέλλιον**, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 39.

βδελλίζω, βάλλω, προσκολλῶ βδέλλας, Γαλην.11. 317, Ἄντυλλ. σ.148, ἐν τῷ παθ.

βδέλλιον, τό, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ.1.80·—εὐῶδες κόμμι ἐκρέον ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ.· ἴδε Πλίν. Ν. Η.12. 9.

βδελλο-λάρυγξ, [ᾰ], υγγος, ὁ, ὁ ἔχων λάρυγγα δίκην βδέλλης, ἐπίθετον τοῦ ἀδηφάγου παρασίτου, Κρατῖν. Διονυσ. 4.

βδέλυγμα, τό, πρᾶγμα βδελυκτόν, δηλ. εἴδωλον ἢ πρᾶγμα προσφερόμενον εἰς εἴδωλα, Ἑβδ (Δαν. θ', 27., 1 Μακκ. α', 54), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 15·—**βδελυγμός**, ὁ, παρ' Ἡσυχ.

βδελυγμία, ἡ, ἀηδία, σικχασία, «ναυτία κινοῦσα ἔμετον», Κρατῖν. Ὥρ. 6, Ξεν. Ἀπομν. 3.11, 13, Β. Ἀν. 30. 2) ἀκαθαρσία, ἀηδὲς πρᾶγμα, Ἱππ. 883D.

βδελύζομαι, ἀποθ. = **βδελύσσομαι**, Βυζ.

βδελυκτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ βδελύττηταί τις, Μανασσ. Χρον. 558.

βδελυκτός, ή, όν, ὁ προξενῶν βδελυγμίαν ἢ ἀηδίαν, ἄξιος ἀποστροφῆς, Ἐπ.Τίτ.1.16, Φίλων 2. 261·—παρὰ Βυζ. καὶ **-κτέος, α, ον.**

βδελύκ-τροπος, ον, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 52· ἴδε Λοβ. Φρύν. 671.

βδελῠρεύομαι, ἀποθ., φέρομαι βδελυρῶς, μέλλ. παρὰ Δημ. 214. 24.

βδελῠρία, ἡ, κτηνώδης διαγωγή, ἔλλειψις αἰδοῦς καὶ εὐπρεπείας, κτηνώδη πάθη, Ἀνδοκ.16.13, Ἰσαῖ.73. 38, Αἰσχίν.15.17. 2) ἀηδία, ναυτία, Ἱππ. 546. 47.

βδελῠρός, ά, όν, ἀηδής, ἀποστροφῆς ἄξιος, ἀναίσχυντος, Ἀριστοφ. Βατρ. 465, κ. ἀλλ., καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὑπερθ. **-ώτατος**, Δημ. 405. 12, 27· ἴδε καθόλου Θεόφρ. Χαρ. 12.—Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Φίλων 1. 209.

βδελῠρότης, ητος, ἡ, = **βδελυρία**, Μανασσ. Χρον. 4662, 5091.

βδελύσσομαι. Ἀττ. **-ττομαι**· μέλλ. **-ύξομαι** Ἱππ. 606.49., 607. 33· ἀόρ. **ἐβδελύχθην**· Ἀριστοφ. Σφηξ. 792, Πλούτ. Ἀλεξ. 57, κτλ.· μεταγεν. **ἐβδελυξάμην** Ἑβδ., Ἰώσηπ.· ἀποθ. (**βδέω**). Αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρὸς τὴν τροφήν, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἔχω ταραχὴν ἐν τῷ στομάχῳ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 792. 2) μ. αἰτ. αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρός τι, ἀποστρέφομαί τι, ὁ αὐτ. Ἀχ. 586, κτλ. **II.** μεταγ. ἐν τῷ ἐνεργητ. μετὰ μεταβατ. σημασ. = κάμνω τινὰ νὰ γείνῃ βδελυκτός, κάμνω τινὰ ἀποστροφῆς ἄξιον, μέλλ. **-ύξω**, ἀόρ. **ἐβδέλυξα**, Ἑβδ.—Μέσ. καὶ παθ., εἶμαι βδελυκτός, ἀποστροφῆς ἄξιος, μέλλ. **-ύξομαι** καὶ **-υχθήσομαι**, ἀόρ. **ἐβδελυξάμην** καὶ **-ύχθην**, πρκμ. **ἐβδέλυγμαι**, αὐτόθι· οἱ ἐβδελυγμένοι, οἱ μεμολυσμένοι (ἐν σχέσει πρὸς τὴν χρῆσιν βδελύγματος, οἷον εἰδώλου), Ἀποκ. κα', 8·—οὕτος ὁ πρκμ. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, Ἑβδ. (Παροιμ. κη', 9).

βδελυχρός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ **βδελυρός**, Ἐπίχ. 34 Ahr.

βδέννυμαι, = **βδέω**, Σουΐδ.

βδέσμα, τό, (βδέω) πορδή, ἡ φῦσα, Λατ. visium, Γλωσσ.

βδεῦ, (βδέω) κωμικὴ παρῴδησις τοῦ Ζεῦ, ὦ βδεῦ δέσποτα Κωμ. Ἀνών. 338 b.

βδέω, ποιητ. ἀόρ. **βδέσα** Ἀνθ. Π.11.242·—«κλάνω», πέρδομαι, Ἀριστοφ. Πλ. 693, Εἰρ. 151, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐ λιβανωτὸν βδέω ὁ αὐτ. Πλ.705·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἢ παθ., ὁ αὐτ. Ἱππ. 900. 2) καθόλου, ἀποφέρω δυσωδίαν, βρωμῶ, Γαλην., Ἀέτ. (Ἐντεῦθεν τὰ **βδύλλω, βδέννυμαι, βδελυρός, βδελύσσομαι, βδόλος**· πρβλ. Λατ. visire, visium).

βδόλος, ὁ, (βδέω) δυσωδία, βρῶμα (πορδῆς ἢ λύχνου), Κωμ. Ἀνών. 65.

βδύλλω (βδέω), Λατ. oppedere, ἐξευτελίζω, κακῶς καὶ βαναύσως φέρομαι πρός τινα, τινὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 354. 2) φοβοῦμαί τινα, ὁ αὐτ. Ἱππ. 224· πρβλ. Λουκ. Λεξιφ.10.

βεβαιό-πιστος, ον, βέβαιος, στερεὸς ἐν τῇ πίστει, Ἐκκλ.

βέβαιος, ος, ον, ὡσαύτως **α, ον.** ἴδε κατωτ.· (βαίνω)·—στερεός, σταθερός, κρύσταλλος Θουκ. 3. 23· ὄχημα Πλάτ. Φαίδων· 85D· σταθερός, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, διαρκής, ὁμιλία .. πιστὴ καὶ βέβαιος Σοφ. Φ. 71· ἀρετῆς βέβαιαι .. αἱ κτήσεις μόναι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 202· ψῆφος βεβαία Εὐρ. Ἠλ. 1263· τὴν χάριν βέβαιον ἔχειν (διάφ. γραφ. **-αίαν**, ἀλλ' ὁ Θουκ. προτιμᾷ **-ος, ον**) Θουκ.1. 32· οὐδέπω βέβαιος ἦν ἡ σωτηρία Ἀνδοκ. 8. 9· εἰρήνην βεβαίαν ἀγαγεῖν Ἰσοκρ.76E· φιλία βέβαιος Πλάτ. Συμπ. 183C· βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ὁ αὐτ. Πολ. 586A· πίστεις βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς ὁ αὐτ. Τιμ. 37B, κτλ.·—βέβαιος, ἀσφαλής, ἀναμφίβολος, τέκμαρ Αἰσχύλ. Πρ. 450· ἄκος ὁ αὐτ. Εὐμ. 506· β. τοξεύματα (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου certa sagitta), Σοφ. Ἀντ. 1086· βεβαιότερος κίνδυνος, φανερώτερος, ἀναμφιβολώτερος, Θουκ. 3. 39· ὑπερθ. **-ότατος**, ὁ αὐτ. 1. 124. 2) ἐπὶ προσώπ., κτλ., σταθερός, ἀμετακίνητος, ἀσφαλής, μόνιμος, ἀμετάβλητος, φίλος Αἰσχύλ. Πρ. 297, πρβλ. Θουκ. 5. 43· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· μ. ἀπαρ., βεβαιότεροι μηδὲν νεωτεριεῖν, ἀσφαλέστεροι ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι δὲν ἤθελον .., Θουκ. 3.11· βέβαιος ἦν, ἦτο βέβαιον ὅτι .., Διον. Ἁλ. 3. 35 3) τὸ βέβαιον, βεβαιότης, Ἡρόδ.7. 50· τὸ β. τῆς διανοίας, σταθερότης, ἀποφασιστικότης, Θουκ. 2. 89, πρβλ. Πλάτ. Φιληβ. 59C, κτλ. **II.** Ἐπίρρ. **-ως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 15· β. κλῃστὸν Θουκ. 2. 17· β. οἰκεῖσθαι ὁ αὐτ.1. 2· ἔχειν Δημ. 99. 29· συγκρ. **-ότερον**, Θουκ. 1.8· **-οτέρως**, Ἰσοκρ.171C· ὑπερθ. **-ότατα**, Θουκ. 6. 91.

βεβαιότης, ητος, ἡ, σταθερότης, στερεότης, εὐστάθεια, τῆς οὐσίας Πλάτ. Κρατ. 386A· μετὰ βεβαιότητος, κατὰ τρόπον βέβαιον, σταθερόν, ἀσφαλῆ, ὁ αὐτ. Πολ. 503C· πρβλ. Νόμ.735A, 790B. 2) βεβαιότης, πεποίθησις, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 277D· ἀσφάλεια, βεβαιότητος ἕνεκα Θουκ. 4. 66.

βεβαιό-τροπος, ον, στερεός, ἀποφασιστικός, Δαμάσκ. παρὰ Φωτ. σ. 336.

βεβαιόω, μέλλ. **-ώσω**: καθιστῶ βέβαιον, στερεόν, ἐπιβεβαιῶ, ἐξασφαλίζω, Πλάτ. Κρίτων 53B, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2, κτλ.· ἔργῳ βεβαιούμενα, ἀντίθ. τῷ ἀκοῇ λεγόμενα, Θουκ.1. 23· β. λόγον, ἐπιβεβαιῶ τὸν λόγον τινός, Λυσ.161.1· β. τὴν πρᾶξιν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 17·—β. τινί τι, ἐξασφαλίζω τὴν κτῆσιν πράγματός τινος, οὐδ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαιοῦμεν [τὴν ἐλευθερίαν] Θουκ.1.122, πρβλ. Λυσ.105. 38.—Μέσ. βεβαιῶ δι' ἐμαυτόν, ἐπιστηρίζω, ἐξασφαλίζω, σφᾶς αὐτοὺς Θουκ.1. 33· τὴν ἀρχήν, τὴν φιλίαν τινὸς ὁ αὐτ. 6.10, 78· β. τινάς, καθιστῶ βεβαίους φίλους, ἐξασφαλίζω πρὸς τὸ συμφέρον μου, αὐτόθι 34. 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἐξασφαλίζω, ἐπιστηρίζω τὴν ἐν τῇ συζητήσει στάσιν μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου, Πλάτ. Θεαιτ. 169E· βεβαιῶ ἰσχυρῶς, διισχυρίζομαι, ἐπικυρώνω, ὁ αὐτ. Γοργ. 489A, Πρωτ. 348D, Δείναρχ. 95. 22. 3) ἐπικυρώνω, πιστοποιῶ περὶ τῆς ἰσχύος ἀγορᾶς τινος, β. τινὶ τὸ βαλανεῖον Ἰσαῖ. 53.11, πρβλ. Δημ. 969, κτλ.·—ἐντεῦθεν, βεβαιώσεως δίκη, ἐν Ἀθήναις, ἡ δίκη καθ' ἣν πρόκειται περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν συμβολαίων δι' ὧν κτήματα ἐπωλήθησαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸν ἐνάγοντα, Πολυδ. Η', 34, πρβλ. Aff. Proc. σ. 525—528· ἴδε **βεβαιωτής**. 4) παθ., πληροφοροῦμαι περί τινος, Λατ. certior fieri, Ἄννα Κομν. **II.** ἀμετάβ., ὁρίζω, ἐκδηλῶ ἀσφαλῶς, δεικνύω ὁποῖος ἀληθῶς εἶμαι, τοῖσιν ἐνδοιαστῶς ἔχουσι .. ἐβεβαίωσε [ἡ νοῦσος] Ἱππ. Ἐπιδ.1. 939.

βεβαίωμα, τό, βεβαίωσις, ἀπόδειξις, ἐπικύρωσις, Ἰώσηπ. Α. Ι. 2.12, 4, πρβλ.17.1, 1.

βεβαίωσις, εως, ἡ, ἐπικύρωσις, β. γνώμης Θουκ.1.140, πρβλ. 4.87, Αἰσχίν. 89. 17· εἰς β., πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, διὰ νὰ ὑπάρχῃ βεβαιότης, Ἑβδ. (Λευ. 25. 23). 2) περὶ τῆς δικανικῆς σημασίας, ἴδε **βεβαιόω** I. 3.

βεβαιωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, νὰ καταστήσῃ βέβαιον, ὅρκον Φίλων 2. 272.

βεβαιωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιβεβαιῶν τι, παρέχων βεβαιότητα, Διον. Ἁλ. 1. 1242. 2) ἐπὶ δικανικῆς σημασίας, ὁ ἐπιβεβαιῶν τι, ἐγγυητής, Λατ. fidejussor, Πολύβ. 2. 40, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693 e· β. τῆς ὠνῆς 2694 a·—οὕτω, **βεβαιωτήρ, ῆρος, ὁ**, Δελφ. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.1699, 1702 κ. ἀλλ.

βεβαιωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιβεβαιῶν, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 52.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐσ.

βεβάμεν, ἴδε ἐν λ. **βαίνω.**

βεβᾰρηώς, ἴδε ἐν λ. **βαρέω.**

βέβᾰσαν, ἴδε ἐν λ. **βαίνω.**

βεβασᾰνισμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., μετ' αὐστηρᾶς ἐξετάσεως, ἐρεύνης, Πολυδ. Ϛ', 150, Ὠριγ.

βέβηλος, ον, (βαίνω, βηλός) ὃν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσῃ τις, παραδεδομένος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν, Λατ. profanus, ἀντίθ. τῷ ἱερός, ὡς τὸ **βάσιμος** τῷ **ἄδυτος**· καὶ πῶς β. ἄλσος ἂν ῥύσιτό με; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 509· ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, ἢ ἐπὶ κοινοῦ ἐδάφους ἢ .., Σοφ. Ο. Κ. 10· ἔς τε τάβατα καὶ πρὸς βέβηλα (κοινῶς, τὰ βατά) ὁ αὐτ. Ἀποσπ.109· καὶ βέβηλα καὶ κεκρυμμένα λόγια, δημόσια καὶ διαδιδόμενα, ἀντίθ. τῷ **μυστικά**, Εὐρ. Ἡρακλ. 404· ἐν βεβήλῳ Θουκ. 4. 97· βέβηλα, φαγητά, ὧν ἐπιτρέπεται ἡ βρῶσις, Ἀθήν. 65F· πρβλ. ὅσιος. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἡγιασμένος, ἀμύητος, Λατ. profanus (οὕτως, odi profanum vulgus· procul este, profani), Σοφ. Ἀποσπ. 154·—ἀκάθαρτος, Εὐρ. 650. Πλάτ. Συμπ. 218B·—ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ μὴ μεμυημένος, β. τελετῆς Ἀνθ. Π. 9. 298.—Ἐπίρρ. **-λως**, Φίλων 1. 253.—Πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

βεβηλόω, καταπατῶ, καταλύω, ἀθετῶ, τὸ σάββατον Ἑβδ. (Ἐξοδ. λα', 14), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 5. 2) μιαίνω, μολύνω, τινὰ Ἑβδ. (Λευ. κα', 9), Ἡλιόδ. 2. 25.

βεβήλωσις, εως, ἡ, τὸ μιαίνειν, ἡ κατάργησις, κατάλυσις, ἀθέτησις, Ἑβδ. (Λευ. κα', 4), Φίλων 1. 523.

βεβιασμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. πρκμ., ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, Διόδ. 3. 25.

βεβολήατο, βεβολημένος, ἴδε ἐν λ. **βάλλω.**

βεβουλευμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ. τοῦ **βουλεύομαι**, ἐσκεμμένως, ἐπίτηδες, Λατ. ex consulto, Δημ. 527. 21.

βεβρός, ά, όν, ἀνόητος, βλάξ, δεσπότεω βεβροῦ, ἐν τέλει χωλιαμβικοῦ στίχου, Ἱππῶν. ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. σ. 310· ὁ Ἡσύχ. γράφει **βεμβρός.**

βέβρῡχε, ἴδε ἐν λ. βρύχω.

βεβρώθοις, ἴδε ἐν λ. βιβρώσκω.

βεβώς, βεβῶσα, ἴδε ἐν λ. βαίνω.

βέδυ, τό, = ἀήρ, Φιλύλλ. ἐν Ἀδὴλ. 1· ὡσαύτως = ὕδωρ Ὀρφ. Ἀποσπ. 19. 9· ἴδε Κλήμ. Ἀλ. 673.

βέη, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βέθρον, τό, συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ **βέρεθρον**, Εὐφορ. Ἀποσπ. 136, ἔνθα ἴδε Meineke.

βεῖκουλον, τό, Λατ. vehiculum, Συλλ. Ἐπιγρ. 2509. 12.

βείομαι, βείω, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βεκκε-σέληνος, ον, = ἀρχαῖος, ὁ διὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀνίκανος, ἀνόητος, βλάξ, ὡς τὰ κρονικός, κρόνιος Ἀριστοφ. Νεφ. 398, πρβλ. Πλοῦτ. 2. 881Α. (Ὁ Ἀριστοφάνης, φαίνεται, ἐδημιούργησε τὴν λέξιν αἰνιττόμενος τὸ διήγημα περὶ τοῦ βέκος παρ' Ἡροδ. 2. 2. καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Ἀρκάδων ὅτι ἦσαν προσέληνοι).

βεκός, τό, ἄρτος· ὁ Ἱππῶν. 57 ἔχει Κυπρίων βέκος, ὁπόθεν τινὲς ἐνόμισαν τὴν λέξιν Κυπρίαν· ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. ἐν 2. 2 λέγει ὅτι εἶναι Φρυγική· ἴδε Höck's Kreta, 1. 116.—Αἱ ἄρισται ἐκδόσεις τοῦ Ἡροδ. ἔχουσι βεκός, ἕτεραι βεκκὸς ἢ βέκκος (πρβλ. **βεκκεσέληνος**)· γεν. **βέκους** Ἀριστείδ. 2. 3.

βελεη-φόρος, ον, ὁ φέρων βέλη, Ἀνθ. Π. 14. 111.

βέλεκος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον λαθύρῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 595· Σουΐδ. κ. ἄλλ.

βέλεμνον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **βέλος**, βέλος, βλῆμα, ἀκόντιον, ἐν Ἰλ. μόνον κατὰ πληθ. ὡς πικρὰ βέλ. Χ. 206· ἐν τῷ ἑνικ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1496, 1520· ποιητ. ἐπὶ κόκκων χαλάζης, Ὀρφ. Λιθ. 591.

βελένιον, τό, εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι εἶναι δηλητηριῶδες ἐν Περσίᾳ, ἀβλαβὲς δὲ μεταφυτευόμενον εἰς Αἴγυπτον ἢ Παλαιστίνην, Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

βελεσσι-χαρής, ές, ὁ χαίρων εἰς τὰ βέλη, εὐφραινόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 3.

βελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς βέλη, Ἀθην. π. Μηχαν. 3.

βελίτης κάλαμος, ὁ, κάλαμος κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν βελῶν, Γεωπ. 2. 6, 23. [ῑ]

βελο-θήκη, ἡ, φαρέτρα, Λιβάν. 4. 1070.

βελο-μαντία, ἡ, εἶδος οἰωνισμοῦ ἢ μαντικῆς διὰ τῆς ἐξαιρέσεως βελῶν ἐκ τῆς φαρέτρας, ῥαβδομαντία Ἱερώνυμ. π. Ἰεζεκ. 21.

βελόνη, ἡ, (βέλος) πᾶσα ὀξεῖα αἰχμή, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν ῥαπτικὸν ὄργανον, Βατραχομ. 130, Εὔπολ. Ταξ. 11, Ἀριστ. Οὐρ. 4. 6, 1· βελόνας διείρειν Αἰσχίν. 77. 28. **II.** εἶδος ὀξυρρύγχου ἰχθύος «ζαργάνα», ἀλλαχοῦ ῥαφίς Ἀρχιππ. Ἰχθ. 5, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 11, 2., 6. 13, 9., 9. 2, 1.

βελονίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὰ βελόνη, Ἕρμιππ. Μοιρ. 8· (ὡσαύτως **βελόνιον**, τό, Εὐστ. Πονημ. 305. 67). **II.** μικρὸς ἰχθύς, Σχόλ. Ὀππ. [2. 375.

βελονο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βελόνης, αἰχμηρός, Γαλην.

βελονο-ποικίλτης, ου, ὁ, ὁ διὰ τῆς βελόνης ποικίλλων, κεντῶν, Λατ. phrygio, Ἡσύχ.

βελονο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν βελόνας, Ἀριστοφ. Πλ. 175· θηλ. **-πωλις, ιδος**, Πολυδ. Ζ', 197.

βελο-ποιΐα, ἡ, κατασκευὴ βελῶν, Ἥρων Βελοπ. σ. 121, Πολυδ. Ζ', 156·—ὡσαύτως **βελο-ποιική** (ἐξυπακ. τοῦ τέχνη), ἡ, Ἥρων σ. 122.

βελο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων βέλη, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 58, Πολυδ. Ζ', 156.

βέλος, εος, τό, (βάλλω) πᾶν τὸ βαλλόμενον, βλῆμα, ἰδίως βέλος, ἀκόντιον, κεραυνός· συχν. παρ' Ὁμ.· ἐπὶ τοῦ τεμαχίου βράχου ὅπερ οἱ Κύκλωπες ἐξεσφενδόνησαν, πόντονδε βαλὼν βέλος Ὀδ. Ι. 495· ἐπὶ τοῦ βοείου ποδός, τὸν ὁποῖον εἷς τῶν μνηστήρων ἔρριψε κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Υ. 305, πρβλ. Π. 464· (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Θ. 513, ἴδε **πέσσω** ἐν τέλει)· ὑπὲκ βελέων, ἔξω τῆς προσβολῆς τῶν βελῶν, Ἰλ. Δ. 465· ἐκ βελέων Λ. 163· οὕτω, ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69, κτλ.· ἔξω βέλους Ἀρρ. Ἀν. 2. 27, 1· ἀντίθ. τῷ ἐντὸς βέλους, Διόδ. 20. 6, Ἀρρ. Ἀν. 1. 2, 5· εἴσω β. ὁ αὐτ. 1. 6, 8·—β. ἰθύνειν, ἰάπτειν, σκήπτειν, κτλ., ἴδε ἐν λέξει. **2)** ὡς τὸ ἔγχος, ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς ὅπλου, οἷον ἐπὶ ξίφους, Ἀριστοφ. Ἀχ. 345, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 658· ἐπὶ πελέκεως, Εὐρ. Ἠλ. 1159· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ σκορπίου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165, πρβλ. Ἱκέτ. 556. **3)** τὰ ἀγανὰ βέλεα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε δηλοῦσι τὸν αἰφνίδιον καὶ εὔκολον θάνατον τῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν προσβάλλοντα θεόν· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Λ. 269, τὸ βέλος ὀξὺ τῆς Εἰλειθυίας εἶναι αἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ· πρβλ. Θεόκρ. 27. 28. **4)** μεθ' Ὅμηρ. ἐπὶ παντὸς ταχέως πλήττοντος ἢ ἀκαριαίως ἐξακοντιζομένου, Διὸς βέλη, οἱ κεραυνοὶ αὐτοῦ, Πίνδ. Ν. 10. 15, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 79, κτλ.· Ζηνὸς ἄγρυπνον β. Αἰσχύλ. Πρ. 371· πύρπνουν β. αὐτόθι 917· βέλεσι πυρπνόου ζάλης, ἐπὶ τρικυμίας, αὐτόθι 371· βέλη πάγων, οἱ διαπερῶντες πάγοι, οἱ διατρυπῶντες, Σοφ. Ἀντ. 358·— μεταφ., ὀμμάτων βέλος, τὸ βλέμμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, «ἡ ματιά», Αἰσχύλ. Ἀγ. 742· φίλοικτον βέλος, ἐλεῆμον βλέμμα, αὐτόθι 240· ἱμέρου βέλος, τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. Πρ. 649· θυμοῦ βέλη Σοφ. Ο. Τ. 893· ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, πᾶν τετόξευται βέλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 679, πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 23Β· ὡσαύτως ἐπὶ ψυχικῶν πόνων, ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ φόβου ἀγωνίας, ἄτλατον β. Πίνδ. Ν. 1. 71· ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει Συλλ. Ἐπιγρ. 1935.

βελό-στασις, εως, ἡ, συστοιχία πολεμικῶν μηχανῶν πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν ἢ θέσις ἐν ᾗ τοποθετοῦνται αἱ τοιαῦται μηχαναί, Πολύβ. 9. 41, 8, Διόδ. 20. 85·—ὡσαύτως **βελοστασία**, ἡ, Ἀθην. π. Μηχαν. σ. 6.

βελο-σφενδόνη, ἡ, βέλος μὲ στυππεῖον καὶ πίσσαν τετυλιγμένον καὶ ῥιπτόμενον ἐκ μηχανῆς, ἐνῷ διατελεῖ φλεγόμενον, Πλούτ. Σύλλ. 18· Λατ. falarica, Λίβ. 21. 8.

βελουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ ἐκσύρων, ἀνασύρων βέλος ἐκ πληγῆς· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **βελουλκέω**, ἕλκω, ἐξάγω βέλη, αὐτὸς ἑαυτὸν βελουλκεῖ, μόνος του ἐκβάλλει τὸ βέλος, δηλ. τὸ ἄγκιστρον, Πλούτ. 2. 977Α· οὐσιαστ. **βελουλκία**, ἡ, ἡ ἐξαγωγὴ βελῶν, ἡ ἐξέλκυσις αὐτῶν, Εὐστ. 464. 41· ἐπίθ. **βελουλκικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς βελουλκίαν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88.

βελοφόροι, οἱ Λατ. sagitarii, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α. 46.

βελοφύλαξ γωρυτός, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 112.

βέλτερος, α, ον, = βελτίων, ποιητ. συγκρ. τοῦ **ἀγαθός**, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδέτερον, βέλτερόν [ἐστι], εἶναι καλλίτερον (ἀπροσώπως) μετ' ἀπαρεμφ., Ἰλ. Ο. 511, Φ. 485· μ. δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ὀδ. Ρ. 18· βέλτερον εἰ .. Ζ. 282· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 91, Αἰσχύλ. Θήβ. 337, κτλ. —Ἐντεῦθεν σπάνιόν τι ὑπερθ. **βέλτατος, η, ον**, ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 487, Ἱκέτ. 1055.

βελτιόνως, ἐπίρρ. **βέλτιον**, Ἱπποκρ. 590.

βελτιόω, βελτιώνω, καλλιτερεύω· ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φίλωνος· —ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 3, Πλούτ. 2. 85C (ἔνθα ἴδε Wytt.).

βέλτιστος, η, ον, Δωρ. **βέντ-**, ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 765, Πλάτ., κτλ.· β. γενέσθαι περί τινα, ἔχω ὑπηρετήσει αὐτὸν ἐξόχως, ἔχω βοηθήσει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 765·—ὦ βέλτιστε ἢ βέλτιστε, κοινὸς τρόπος προσφωνήσεως, φίλε μου, «ἀδελφέ», Ἀριστοφ. Πλ. 1172, Ἀντιφ. ἐν Ἀδὴλ. 42, Πλάτ., κτλ.· ὦ βέλτιστε σὺ Εὔβουλ. Σφιγγ. 3· ὦ β. ἀνδρῶν Πλάτ. Γοργ. 513Α, κτλ.· βέντισθ' οὗτος Θεόκρ. 5. 76·—ὑπὲρ τὸ βέλτιστον Αἰσχύλ. Ἀγ. 378·—οἱ βέλτιστοι ἢ τὸ βέλτιστον, οἱ ἄριστοι, ἡ ἀριστοκρατία, Λατ. optimates, (ὡς τὸ οἱ ἀγαθοί, κτλ.), Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 6, Κύρ. 8. 1, 16, Ἀθην. Πολ. 1. 5, κτλ.·— τὸ βέλτιστον, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τὸ ἀπόλυτον ἀγαθόν, τὸ ἀπολύτως ἄριστον, Πλάτ. Φαίδων. 99Α, Β, κτλ.

βελτιώματα, τά, Ἰω. Γενέσ. σ. 98. 22, ἐκδ. Βόνν.

βελτίων, ον, γεν. **-ονος**, συγκρ. τοῦ **ἀγαθός**, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. (διότι ἐν Ὀδ. Ρ. 18, βέλτερον ἤδη ἐγένετο δεκτὸν ὡς ὀρθότερον)· βέλτιόν [ἐστι], εἶναι ὀρθόν, πρέπον, συμφέρον, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 1· μανθάνειν βελτίονα Σοφ. Ἀποσπ. 779. 5· ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖν, βελτιοῦσθαι, προχωρεῖν, Θουκ. 7. 50· οὕτως, ἐπὶ τὸ β. ἐλθεῖν Δείναρχ. 98. 25· ἄγειν ὁ αὐτ. 94. 2· τὰ βελτίω προσδοκᾶν ἀεὶ Ἀπολλόδ. Παιδ. 1. [ῑ Ἀττ., ἀλλὰ βέλτῐον Μίμνερμ. 2. 10].

βελτίωσις, εως, ἡ, (βελτιόω) προαγωγή, καλλιτέρευσις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 23.

βελτιῶτα. Τελέσιλ. 7 (Ἡσύχ.)· Lob. **βελτιωτέρας**.

βελτιωτής, οῦ, ὁ, διορθωτής, ὁ ἐπιφέρων βελτίωσιν, Ἐπιφ.

βελτιωτικός, ή, όν, ὁ διορθώνων, διορθωτικός, β. ψυχῆς Κλήμ. Ἀλ. 700.

βεμβῑκιάω, (βέμβιξ) περιστρέφομαι ὡς βέμβιξ, οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1465.

βεμβῑκίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, (βέμβιξ), κάμνω νὰ περιστρέφηταί τι, ἵνα βεμβικίζωσιν ἑαυτοὺς Ἀριστοφ. Σφηξ. 1517.

βεμβῑκώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς βέμβικα, Ἀθήν. 496Α.

βέμβιξ, ῑκος, ἡ, Λατ. turbo, «σβοῦρα», ἣν στρέφουσι διὰ μάστιγος (ὡσαύτως καὶ ῥόμβος, στρόμβος) Ἀριστοφ. Ὄρν. 1461, Καλλ. Ἐπ. 1. 9. **II.** δίνη, ἀνεμοστρόβιλος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 222. **III.** ἐντομόν τι βομβοῦν, Νίκ. Ἀλ. 183.

βεμβράς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **μεμβράς**.

βεμβρ-αφύη, ἡ, ἔδεσμα βεμβράδων καὶ ἀφύων Ἀριστομ. Ἠλ. 1.

βεμβρός, ἴδε ἐν λ. **βεβρός**.

Βενδῖς, ῖδος, ἡ, αἰτιατ. **Βενδῖν**, (οὐχὶ **Βένδις, ιδος**, Ἀρκάδ. σ. 36, Göttl. Θεοδοσ. σ. 243)·— ἡ Θρᾳκικὴ Ἄρτεμις λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Πειραιεῖ, Ρουγκ. Τίμ., πρβλ. Herm. praef. Εὐρ. Ι. Τ. XXXII. Ἐντεῦθεν **Βενδίδειον**, τό, ὁ ναὸς τῆς Βενδῖδος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 11·— **Βενδίδεια, ων**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτῆς· ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Πλάτ. Πολ. 354Β.

βενετιανός, ὁ, ὁ εὐνοῶν τοὺς βενέτους, τοὺς τὸ κυανοῦν χρῶμα ἐνδεδυμένους, Μᾶρκ. Ἀντ. 1. 5· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6354.

βενετίζω, ὁ φρονῶν τὰ τῶν βενέτων τῶν γνωριζομένων διὰ τοῦ κυανοῦ χρώματος, Βυζ.

βένετος, ον, =καλλάϊνος, κυανοῦς, Ἰω. Λυδ. σ. 43. 12 (Bonn)· κατὰ πληθ., **οἱ Βένετοι**, ἡ κυανῆ φατρία ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ τοῦ Βυζαντίου, Ἰω. Λυδ. 43. 10 κἑξ., Προκόπ. 1. 119, 14· —**βενέτειος, ον**, ὡς ἐπίθ., ὁ αὐτ. 1.128, 2.

βένθος, εος, τό, ποιητ. ἀντὶ **βάθος**, ὡς **πένθος, πάθος**, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κατὰ βένθος ἁλὸς Ἰλ. Σ. 38. 49· ἁλὸς βένθοσδε Ὀδ. Δ. 780., Θ. 51·—ἐν τῷ πληθ., ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν Α. 53· ἐν βένθεσσιν ἁλὸς Ἰλ. Α. 358· βένθεσι λίμνης ὁ αὐτ. Ν. 21, 32·—ὡσαύτως, βαθείης βένθεσιν ὕλης Ὀδ. Ρ. 316·—μεταφ., βένθεϊ σῆς κραδίης Ἀνθ. Π. 5. 274.—Ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ Τραγ. ἐν χορικοῖς, Εὐρ. Ἀποσπ., πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 666.

βέντιστος, η, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **βέλτιστος**, ὃ ἴδε.

βέξιλλον, τό, Λατ. vexillum, Ἰουστ. Μ.

βέομαι καὶ βείομαι, παρ' Ὁμήρ. μόνον, μετὰ σημασ. μέλλ., θὰ ζήσω, οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν Ἰλ. Ο. 194· οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ Π. 852, πρβλ. Ω. 131· ἐγὼ δειλή τέ νυ βείομαι Χ. 431. (Ὁ Κούρτιος φρονεῖ ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν τῶν λέξεων βίος, βιόω).

βερβεία, ἐφθαρμένη λέξις, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. 557.

βέρβερι, εος, τό, ὄστρακον φέρον τὸν μαργαρίτην κτενὶ παραπλήσιον, λέξις ξενική, Ἀνδροσθ. παρ' Ἀθην. 93B.

βερβερίζω, =βατταρίζω, παρὰ μεταγ., Μ. Ἐτυμ. 191. 35.

βερβέριον, τό, ἔνδυμα πτωχόν, Ἀνακρ. 19, ἔνθα ἴδε Bgk.

βέρεθρον, Ἰων. ἀντὶ **βάραθρον**.

Βερέκυντες, οἱ, φυλὴ Φρυγική, Στράβ. 469, 580·—ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀποσπ. 146 ἔχει αἰτιατ., χώραν Βερέκυντα·—ἐπίθ. **Βερεκύνθιος, α, ον**, Φρύγιος ἀφιερωμένος τῇ Κυβέλῃ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 246.

βερεκυντίας, ὁ, =ἀπηλιώτης, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 62.

Βερενίκη, ἡ, Μακεδον. τύπος ἀντὶ **Φερενίκη**, συχν. κύρ. ὄνομα κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων·—ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ **Βερνίκη**.

βερέσχεθος, ὁ, ἀνόητος, εὐήθης, βλάξ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 635,—πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθέν.

βέρηδος, ὁ, =ὁ δημόσιος ἵππος, Λατ. veredus, Προκόπ. 1. 241, 11.

βερίκοκκον, τό, ὁ γνωστὸς καρπός, Γεωπ. 10.73, 2 καὶ **βερικόκκιον** ὁ αὐτ. 3.1, 4.

βέρνα, ὁ, Λατ. verna, Συλλ. Ἐπιγρ. 3095.

βέρρης, ὁ, =**δραπέτης**, φυγάς· καὶ **βερρεύω, =δραπετεύω**, Ἡσύχ.

βετέρανος, βέτρανος, ὁ, Λατ. veteranus, Συλλ. Ἐπιγρ. 6557, 3112.

βεῦθος, εος, τό, γυναικεία ἐσθὴς πολυτελής, Σαπφὼ (Ἀποσπ. 101) παρὰ Πολυδ. Ζ', 49· ὡσαύτως **βεῦδος**, Καλλ. Ἀποσπ. 155.

βέφυρα, Βοιωτ. ἀντὶ γέφυρα, Στράττ. Φοιν. 3. 5.

βῆ βῆ, μπαι.. αἶ, ἡ βληχὴ τῶν προβάτων, βῆ βῆ λέγων βαδίζει Κρατῖν. Διον. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 562, Varro R. R. 2.1.

βῆγμα, τό, (βήσσω) ἀπόχρεμψις, φλέγμα, Ἱππ. 475. 40.

βηλά, ῶν, τά, =**πέδιλα**, Πανύασ. ἐν Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 591.

βῆλον, τό, Λατ. velum, Συλλ. Ἐπιγρ 2758. B, 4283. 16.

βηλός, Δωρ. **βᾱλὸς** (ὅστις τύπος εἶναι ὁ σταθερῶς ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., Α. Β. 224), ὁ, (√ΒΑ, βαίνω)·—ὁ οὐδός, τὸ κατώφλιον, Λατ. limen, Ἰλ. Α. 591, Αἰσχύλ. Χο. 571.

βῆμα, τό, (βαίνω) βάδισμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 222, 345, Πίνδ. Π. 3.75, Αἰσχύλ. Χο. 799· σπουδῇ.. βημάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαβεβηκὼς τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἱππ. 76· ἐν Σοφ. Ἠλ. 164 λαμβάνει εἶδός τι μεταβ. σημασίας, Διὸς εὔφρονι βήματι μολεῖν, ὁδοιπορῆσαι ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ὁδηγίαν τοῦ Διός, ὡς τὸ πομπῇ Διός. **2)** ὡς μέτρον μήκους τὸ βῆμα, =10 παλαισταί, περίπου 2 ½ πόδες, Ἥρων ἐν Ἀναλ. Βενεδικτ. σ. 309. **II.** =**βάθρον**, βῆμα, κάθισμα, Σοφ. Ο. Κ. 193·—ὑψηλή τις θέσις ἢ ἔδαφος, ὁπόθεν ὁμιλεῖ τις ἐνώπιον δημοσίας συνελεύσεως, κτλ., Λατ. rostra, suggestus, Θουκ. 2. 34· ἰδίως ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Πυκνί, Ἀντιφῶν 146.7, Δημ. 53. 8, κτλ. Ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑπῆρχον δύο βήματα, τὸ μὲν διὰ τὸν ἐνάγοντα, τὸ δὲ διὰ τὸν ἐναγόμενον, ὁ αὐτ. 1176. 2, Αἰσχίν. 83. 32, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 382. **2)** =**θυμέλη**, Πολυδ. Δ', 123· β. θεήτρου Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 820. **3)** βάσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3595, 36.

βημᾰτίζω, μετρῶ διὰ βημάτων, Πολύβ. 3. 39, 8· βηματίζεσθαι αἰθέρα ὄμμασι Διόνυσ. Ἐλεγ. 3. **II.** καθόλου, πατῶ, βαδίζω, Εὐστ. Πονημ. 27. 40· ἴδε Sturz Μακ. Διαλ. σ. 37sq.

βημᾰτιστής, οῦ, ὁ, ὁ διὰ βημάτων μετρῶν, Ἀθήν. 442C.

βήμεναι, ἴδε ἐν λ. βαίνω.

βήξ, βηχός, (βήσσω) κ. βῆχας· τὸ γένος ἀβέβαιον ἐν Ἱππ. Προγν. 41, Ἀφ. 1247· ἀρσεν. παρὰ Θουκ. 2. 49· θηλ. παρὰ Φρυν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 6, Ἀριστ. Ψυχ. 2. 8, 11, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.18, 3.

βήρυλλος, ἡ, πολύτιμός τις λίθος χρώματος θαλασσοπρασίνου, Διον. Π. 1012, Τρυφ. 70· Ἰνδὴ β. Ἀνθ. Π. 9. 544· β. λίθος Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 2.11·—ὑποκορ. **βηρύλλιον**, τό, Ἐπιφάν.· **βηρύλλιος**, ὁ, Ἑβδ.· **βηρυλλιό-λιθος**, ὁ, αὐτόθι.

βήσαλον (ἢ βήσσ-), τό, ὀπτὴ πλίνθος, «τοῦβλον», Βυζ.· ἐπίθ. **βησαλωτός, όν**, αὐτόθι.

βήσετο, ἴδε ἐν λ. βαίνω.

βῆσσα, Δωρ. **βᾶσσα**, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνδενδρος φάραγξ, κοιλὰς δρυμώδης, παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον, οὔρεος ἐν βήσσῃσι ἐν ταῖς ὀρειναῖς κοιλάσι, Ἰλ. Γ. 34, κτλ.· ἐν καλῇ βήσσῃ Σ. 588· ἐς βῆσσαν Ὀδ. Τ. 435· κοίλη δ' ὑποδέδρομε βήσση, τρηχεῖα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικοῦ, ἐν βήσσῃσι Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ δὶς παρὰ Σοφ. (ἐν χορικοῖς) Ο. Κ. 673, Αἴ. 198. **II.** ποτήριον (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν) εὐρύτερον κάτω καὶ στενώτερον ἄνω, Ἀθήν. 784B. (Πιθ., ὡς τὸ **βυσσός**, ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **βαθύς**· ὅρα τὰς Σανσκρ. λέξεις τὰς ἀναφερομένας ἐν λ. **βαθύς**).

βησσήεις, εσσα, εν, κοιλώδης, φαραγγώδης, δρυμώδης, ἄγκεα, δρυμά Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 389, 530.

βήσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **βήξω** Ἱππ. 607. 46· ἀόρ. **ἔβηξα** Ἡρόδ. 6.107, Ἱππ.·—λέξ. ὠνοματοπ., κ. «βήχω», Ἱππ. Προγν. 39, κτλ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 56, κτλ.·—Μέσ. ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, Ἱππ. 479. 33· πρβλ. **ἀποβήσσω**.

βητ-αρμός, ὁ, (βαίνω) ἔμμετρον, ἔρρυθμον βῆμα, χορός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1135.

βητάρμων, ονος, ὁ, ὀρχηστής, χορευτής, Ὀδ. Θ. 250, 383, κατὰ πληθ.· μεταγ. ὡς ἐπίθ., ῥυθμικός, ὀρχηθμὸς β. Μανέθ. 2. 335, κτλ.

βηχία, ἡ, (ἢ **βηχίας**, ὁ), (βήξ) βραγχιότης, Νικόμ. Γερασ. σ. 20.

βηχικός, ή, όν, ὑπὸ βηχὸς πάσχων, Ἱππ. 1236. 4· β. φάρμακα, φάρμακα κατὰ τοῦ βηχός, Ἰατρ.

βήχιον, τό, εἶδος φυτοῦ, Λατ. tussilago, χρησιμεῦον πρὸς κατάπαυσιν τοῦ βηχός, Ἱππ. π. Ἄρθ. 816, Διοσκ. 3.126. **II.** ὀλίγος, μικρὸς βήξ, Διοσκ. Εὐπ. 2. 31.

βηχ-ώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων βῆχα, ἐνοχλούμενος ὑπὸ βηχός, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 941. **2)** ὅμοιος πρὸς βῆχα, κατάρροοι ὁ αὐτ. Ἀφ. 1248.

βία, Ἰων. **βίη**, ἡ, Ἐπ. δοτ. **βίηφι** Ὀδ. Ζ. 4·—σωματικὴ ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις, Ὅμ., κτλ.· συχνάκις ὡς τὸ ἴς, σχηματίζον περίφρασιν τοῦ ὀνόματος ἰσχυρῶν ἀνδρῶν, οἷον, βίη Ἡρακληείη Ἰλ. Β. 658. ἔνθα ἀκολουθεῖ ἡ μετοχ. πέρσας κατ' ἀρσ. γένος, πρβλ. Λ. 690· βίη Ἐτεοκληείη, Ἰφικλείη, κτλ.· βίη Διομήδεος Ε. 781· ἐν Ἡσ. Θ. 332, ἴς.. βίης Ἡρακληείης· οὕτω παρὰ τοῖς Τραγ., Τυδέως βία, Πολυνείκους β. Αἰσχύλ. Θήβ. 571, 577, κτλ· φίλτατ' Αἰγίσθου β., ὡς εἰ εἶχε γράψει Αἴγισθε, ὁ αὐτ. Χο. 893· θήρειος β., =Κένταυροι, Σοφ. Τρ. 1059. **2)** προσωποπ., Κράτος Βία τε Αἰσχύλ. Πέρσ. 12. **3)** ἐπὶ τοῦ πνεύματος, οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν Ἰλ. Γ. 45. **II.** βία, πρᾶξις βίας, ἐφαρμογὴ βίας, βίαιος τρόπος, ὕβρις τε βίη τε Ὀδ. Ο. 329· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς Λ. 117., Π. 189· βίαι ἀνέμων Ἰλ. Π. 213·—ἰδίως παρ' Ἀττ., βίᾳ τινός, ἐναντίον τῆς θελήσεώς τινος, παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 746, Σοφ. Ἀντ. 791, Θουκ. 1. 43, κτλ.· βίᾳ φρενῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 612· β. καρδίας ὁ αὐτ. Ἱκ. 798· ὡσαύτως, βίᾳ μόνον, ὡς ἐπίρρ., διὰ τῆς βίας. Ὀδ. Ο. 231, Ἡρόδ. 6. 5, Αἰσχύλ. Πρ. 74, κ. ἀλλ.· οὕτω, πρὸς βίαν τινὸς ὁ αὐτ. Εὐμ. 5· καὶ μόνον, πρὸς βίαν ὁ αὐτ. Πρ. 208, Σοφ. Ο. Τ. 805, Ἀριστοφ. Σφηξ. 443, κτλ.· ἀντίθ. τῷ ἑκών, Πλάτ. Φαῖδρ. 236D· ἐκ βίας Σοφ. Φ. 563, 945, 985· ὑπὸ βίης Ἡρόδ. 6. 107·—ἐπὶ τῆς ἰδιαιτέρας εἰ καὶ φιλικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Διός, εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1068.

βιάζω, μεταγ. τύπος τοῦ **βιάω**, τὸ ἐνεργ. μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν τῷ ἦ μάλα δή με βιάζετε Ὀδ. Μ. 297· ἐβίασε τὴν γυναῖκά μου Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 3· ἀπολ., εἰ ἐβίαζον, ἂν μετεχειρίζοντο βίαν, Ἱππ. 1016H·—παθ., μέλλ. **βιασθήσομαι** Παυσ. 6. 5, 9 (ἴδε **βιάω 1**)· ἀόρ. **ἐβιάσθην**, πρκμ. **βεβίασμαι** (ἴδε κατωτ.)· —ἰσχυρῶς πιέζομαι, ἀναγκάζομαι, καταβάλλομαι, βελέεσσι βιάζεται Ἰλ. Λ. 589· βιάζετο γὰρ βελ. Ο. 727· βιασθέντες λύᾳ Πίνδ. Ν. 9. 34· νόσῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 91· ἀναγκάζομαι ἢ πιέζομαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. Θεσμ. 890· ἀπολ., βιάζομαι τάδε, ἐν τούτοις ὑποφέρω βίαν, Σοφ. Ἀντ. 66, πρβλ. 1073· βιασθεὶς ὁ αὐτ. Ἠλ. 575· ἐπεὶ ἐβιάσθη Θουκ. 4. 44, πρβλ. 1. 2., 4. 10· βιασθεὶς ἄκων Δημ. 69.14· ἵνα ἢ συγχωρήσωσιν.. ἢ βιασθῶσιν ὁ αὐτ. 286. 26· βιαζόμενος ὑπό τινος ἐξήμαρτεν Ἀντιφῶν 128. 32· βεβιασμένοι, διὰ βίας γενόμενοι δοῦλοι, Ξεν. Ἱέρ. 2, 12, πρβλ. Ἑλλ. 5. 2, 23· τὸ βιασθέν, ὅσοι ἐβιάσθησαν, Ἀριστ. Πολ. 1. 6, 2·—ἐπὶ πραγμάτων, τοὔνειδος ὀργῇ βιασθέν, βίᾳ ἐξενεχθὲν ἕνεκα ὀργῆς, Σοφ. Ο. Τ. 524· τὸ βεβιασμένον, ὅ,τι ἐπιβάλλεται διὰ τῆς βίας εἴς τινα, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 7, 24· βεβ. σχήματα, σχήματα λόγου οὐχὶ φυσικά, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. Ἱστ. 33. **II.** κοινότερον ὡς ἀποθ., **βιάζομαι**, μετὰ μέσ. ἀόρ. **ἐβιασάμην**, καὶ ἐνίοτε πρκμ. **βεβίασμαι** (Δημ. 405. 21, Δίων Κ. 46. 45)·—καταβάλλω διὰ δυνάμεως, πιέζω βαρέως, ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Χ. 229· οὕτως ἐν Ὀδ. Κ. 410, Πίνδ., καὶ Ἀττ. (πρβλ. **ἀγέλαστος**)· βιάζεσθαι νόμους, παραβιάζω, Θουκ. 8. 53· βιασάμενοι πάντα, διασπάσαντες πάντα

δεσμόν, Λυσ. 107. 44·—β. γυναῖκα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἐνεργ., 'Αριστοφ. Πλ. 1092· ἀντίθ. τῷ **πείθειν** Λυσ. 94. 41·—β. αὐτόν, ἐπιβάλλειν βίαν εἰς ἑαυτόν, αὐτοκτονεῖν, Πλάτ. Φαίδων. 61C, D·—β. τινα, μ. ἀπαρ.· βίᾳ ἀναγκάζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ξεν. 'Αν. 1. 3, 1, 'Αριστ. 'Αποσπ. 40· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., β. τὰ σφάγια, ἀναγκάζω τὰ θύματα (νὰ δειχθῶσιν εὐνοϊκά), 'Ηρόδ. 9. 41· β. ἄστρα Θεόκρ. 22. 9, πρβλ. Heind. Πλάτ. Σοφ. 246Β·—μ. διπλ. αἰτ., αὐδῶ πόλιν σε μὴ β. τόδε Αἰσχύλ. Θήβ. 1042. 2) μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐπιτυγχάνω διὰ τῆς βίας, βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν, ἐκβιάζω τὴν ἔξοδον, Θουκ. 7. 72· τὴν ἀπόβασιν ὁ αὐτ. 4. 11· πρβλ. 'Ανδοκ. 31. 21, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 12. 3) ἀπολ., ἐνεργῶ μετὰ βίας, μεταχειρίζομαι βίαν, ἀγωνίζομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 1010, 'Αγ. 1509, Σοφ., κτλ.· ἀντίθ. τῷ **δικάζομαι**, Θουκ. 1. 77· β. διὰ φυλάκων, βιαίως διέρχομαι, ὁ αὐτ. 7. 83· β. ἐς τὸ ἔξω, β. εἴσω αὐτόθι 69, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69· δρόμῳ β. Θουκ. 1. 63· ὡσαύτως μ. ἀπαρ., β. πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 7. 79· βιαζόμενοι βλάπτειν, μεταχειριζόμενοι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως με βλάψωσι, Λυσ. 115. 29·—ἰδίως κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἵνα βιασάμενοι ἐκπλεύσωσι, δυνηθῶσι νὰ ἐκπλεύσωσιν ἀνοίξαντες διὰ τῆς βίας δρόμον, Θουκ. 7. 67· συνεξέρχονται βιασάμενοι Ξεν. 'Αν. 7. 8, 11·—ἐπὶ μᾶλλον ἔτι β. (ἐπὶ λιμοῦ), ἀπὸ χειροτέρου εἰς χειρότερον μεταπίπτω, 'Ηρόδ. 1. 94. 4) ἀγωνίζομαι ἢ ἀμφισβητῶ, λογομαχῶ μετὰ σφοδρότητος, μ. ἀπαρ., Πλάτ. Σοφ. 241D, 246B· ἀπολ., ἐπιμένω διαβεβαιῶν, Δημ. 580. 16.

βιαιοθᾰνᾰσία, ἡ, βίαιος θάνατος, Παῦλ. 'Αλεξ. 'Αποτ. 50, 24.

βιαιοθᾰνᾰτέω, ἀποθνήσκω βίαιον θάνατον, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1152B.

βιαιο-θάνᾰτος, **ον**, ὁ ἀποθνήσκων βίαιον θάνατον, Α. Β. 1354, Λοβ. Φρύν. 642 κέξ.· λέξις μεταγεν. συχνάκις διαφθειρομένη εἰς **βιοθάνατος** ἢ **βιοθανής**, ἴδε Δουκάγγ.

βιαιο-κλώψ, **ῶπος**, ὁ, (κλέπτω) ὁ κλέπτων βίᾳ, Λυκ. 548.

βιαιο-μάχας, **α**, ὁ, ὁ βιαίως μαχόμενος, οὐ δόλῳ, ἀνδρεῖος μαχητής, 'Ανθ. Π. 6. 129 (ἔνθα τὸ Παλ. χφον ἔχει **-μάχος**).

βιαιομᾰχέω, ὁ βιαίως, ἀνδρείως (οὐχὶ κρυφίως ἀλλὰ φανερῶς), Πολύβ. 1. 27, 12.

βίαιος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Πλάτ. Πολιτ. 399A· (βία)·— ἰσχυρός, σφοδρός, μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης,—τὸ ἐπίθ. ἅπαξ παρ' 'Ομ., ἔρδειν ἔργα βίαια 'Οδ. Β. 236· ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. δίς, διὰ τῆς βίας, κατέδουσι βιαίως οἶκον 'Οδυσσῆος Β. 237· γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως Χ. 37·—ἀκολούθως παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφ., Θέογν. 1343· χρόνος καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα Σιμων. 90· β. θάνατος, οὐχὶ φυσικός, 'Ηρόδ. 7. 170, Πλάτ., κτλ.· β. νόσος Σοφ. 'Αντ. 1140· ὁ πόλεμος β. διδάσκαλος, διδάσκαλος μετὰ βίας, Θουκ. 3. 82·—δίκη βιαίων, δίκη περὶ βιαίας καταλήψεως, τοῖς β. ἔνοχος Λυσ. 167. 3· συναλλάγματα βίαια, προσβολαί, ἀδικήματα κατὰ τοῦ προσώπου, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 2, ἐν τέλ.—'Επίρρ., βιαίως ἀποθανεῖν 'Αντιφῶν 114. 13· ἀλλά, βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων, ἐν τῇ ἀκαταγωνίστῳ αὐτῶν ἰσχύϊ, Αἰσχύλ. 'Αγ. 183· βιαίων [ἐγκαλεῖ] Δημ. 976. 7· τὰ περὶ τῶν βιαίων ὁ αὐτ. 976. 10· χαλεπῶς καὶ βιαίως, ἀγωνιζόμενοι καὶ ἐξαναγκάζοντες τὴν πορείαν των, Θουκ. 3. 23· οὕτω καὶ οὐδ. πληθ. βίαια Αἰσχύλ. 'Ικ. 821· καὶ πρὸς τὸ βίαιον ὁ αὐτ. 'Αγ. 130· ἐκ τοῦ β. Διον. 'Αλ. 10. 36. II. παθ., διὰ βίας γενόμενος, ἐπιβληθείς, ἀναγκαστικός, ἀλλαχοῦ βεβιασμένος, ἀντίθ. τῷ **ἑκούσιος**, Πλάτ. Πολιτ. 603C, 'Αριστ., κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **φύσει** (φυσικός, ἐκ φύσεως), Πλάτ. Τιμ. 64D, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 5, 8· τὸ β. = οὗ ἔξωθεν ἡ ἀρχὴ μηδὲν ξυμβάλλοντος τοῦ βεβιασμένου αὐτόθι 3. 1, 12· ἡ β. τροφή, ἐπὶ τῆς τῶν ἀθλητῶν διαίτης, ὁ αὐτ. Πολ. 8. 4, 7· οὕτω, πόνοι β. αὐτόθι 7. 16, 13.—'Επίρρ. **-ως**, = παρὰ φύσιν ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 3, 8, πρβλ. 9.

βιαιοτέρως, Γαλην. τ. 17, μέρ. 1, σ. 119, ἔκδ. Kuhn.—'Ιω. Λυδ, π. διοσημ. σ. 64, Hase.—**βιαιοτάτως**, Τζέτζ. 'Αλληγ. εἰς 'Ιλ. Σ. 436.

βιαιότης, **ητος**, ἡ, σφοδρότης, ἀνάγκη, βία, 'Αντιφῶν 130. 16, 'Ανδοκ. 30. 17.

βιαρκής, **ές**, (βίος, ἀρκέω) ὁ παρέχων τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, ἐπαρκῶν εἰς τὰ τοῦ βίου, 'Ανθ. Π. 6. 179.

βί-αρχος, ὁ, (βίος) ὁ ἄρχων, γενικὸς ἐπιστάτης τῶν ζωοτροφιῶν (στρατεύματος), πρβλ. **σιτάρχης**, **σίταρχος**, 'Ιω. Λυδ. σ. 160. 15, 'Αθανάσ.

βιασμός, ὁ, βία, παραβίασις, Εὔπολ. Αὐτολ. 26· ἁρπαγή, Διον. 'Αλ. 1. 77.

βιαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἐπενέγκῃ τις βίαν εἰς, τύχην Εὐρ. Ῥῆσ. 584.

βιαστής, **οῦ**, ὁ, = **βιατάς**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 12.

βιαστικός, **ή**, **όν**, ἰσχυρός, ἐπιβλητικός, βίαιος, νόμος Πλάτ. Νόμ. 921E, 'Αριστ. π. Κινήσ. Ζῴ. 10, 4, κτλ.—'Επίρρ. **-κῶς**, μετὰ βίας, ἐπὶ βεβιασμένης, τραχείας κατασκευῆς λόγου, 'Ετυμ. Μ. ἐν λ. **βία**, Σχόλ. Φιλοστρ. 'Ηρωϊκ. 484.

βιαστός, **ή**, **όν**, ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος, Λιβάν. 4. 793.

βιᾱτάς, **οῦ**, ὁ, ἰσχυρός, ἐπιβάλλων βιαίως, δυνατός, συχν. παρὰ Πινδ.· σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ Π. 1. 81· β. νόος Ο. 9. 114· ἐπὶ οἴνου, ἰσχυρός, Ν. 9. 122.

βιάω, παλαιότερος 'Επ. τύπος τοῦ **βιάζω**· ἀναγκάζω, στενοχωρῶ, τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πρκμ., ἄχος, χρειὼ βεβίηκεν 'Αχαιοὺς 'Ιλ. Κ. 145, 172., Π. 22.—Παθ., μετὰ βίας παρασύρομαι· ἐπὶ πυρός, ἀνέμῳ βιώμενον 'Ηρόδ. 1. 19· πῦρ βεβιημένον 'Ανθ. Π. 9. 546· θανάτῳ βιηθεὶς 'Ηρόδ. 7. 83, πρβλ. 'Ιππ. 606. 55· μέλλ., οὐ βιήσεται (ἐπὶ παθ. σημασ.), δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν βίαν, ὁ αὐτ. 647. 53· βιᾶται Πλάτ. Τιμ. 63C· (ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τύπος οὗτος οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ. εὑρίσκεται, ὁ Veitch λέγει ὅτι πιθανὸν τὸ **βιᾶται** νὰ εἶνε 'Αττ. μέλλ. τοῦ **βιάζομαι**, ὡς **βιβῶμαι** ἐκ τοῦ **βιβάζω**)· **βιωομένη** (διάφ. γραφ. **βιαζ-**) Μόσχ. 2. 13. II. συχνάκις ὡς ἀποθ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, οἵ κεῖνον βιόωντο 'Οδ. Λ. 503, πρβλ. Ψ. 9· ὡς εἴ ἑ βιῴατο (εὐκτ.).. Τρῶες, ἂν ἤθελον στενοχωρήσει αὐτόν, 'Ιλ. Λ. 467· βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου, μὲ ἐξώθησε βιαίως.., 'Οδ. Η. 278· ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, ἐξαπατήσας, 'Ιλ. Ψ. 576· τότε νῶϊ βιήσατο μισθόν, μᾶς ἐστέρησε βιαίως τὸν μισθόν μας, Φ. 451· τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται Σιμων. 76, πρβλ. Πίνδ. Ν. 8. 57· εἰ μή τινα.. φθόνος βιᾶται Βακχύλ. 12. 200 (ἔκδ. Blass), φρένα.. κέρδος βιᾶται ὁ αὐτ. ἀποσπ. 1, (4).—ἐκβιάζω, φθείρω, παρθένον 'Ηρόδ. 4. 43·—ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω, βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθὼ Αἰσχύλ. 'Αγ. 385.

βιβάζω, μέλλ. **βιβάσω**, 'Αττ. **βιβῶ** Σοφ. Ο. Κ. 381, (**δια-**) Πλάτ. Νόμ. 900C, Δημ. 672. 13, (**ἐμ-**) Ξεν. 'Αν. 5. 7, 8, (**προσ-**) 'Αριστοφ. Ὄρν. 426, Πλάτ. (ὁπόθεν ὁ Dind. διορθοῖ **διαβιβάσοντες** ἐν Ξεν. 'Αν. 4. 8, 8., 5. 2, 10)· ἀόρ. **ἐβίβασα** (**ἀν-**) Ξεν. 'Ελλ. 4. 5, 3, (**ἀπ-**) Πλάτ. Γοργ. 511E.—Μέσ., ἐνεστ. (**ἀνα-**) Θουκ. 3. 33· μέλλ. **βιβάσομαι**, 'Αττ. **βιβῶμαι** (**ἀνα-**) 'Αμειψ. ἐν 'Αδήλ. 10, Αἰσχίν. 47. 33, Δημ., (ὁπόθεν πιθ. **ἀναβιβάσομαι** παρ' 'Ανδοκ. 19. 18, Λυσ. 151. 28 πρέπει νὰ διορθωθῶσιν)· ἀόρ. **ἐβιβασάμην** (**ἀν-**) Θουκ. 7. 35, Λυσ. 161. 9, κτλ.—Παθ., μέλλ. **βιβασθήσομαι** (**δια-**) Διόδ. 13. 81· ἀόρ. **βιβασθεὶς** 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 23, 3· πρκμ. **βεβίβασται** (**συμ-**) Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 283. Μεταβ. τοῦ **βαίνω**, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν συνθέτοις (ἴδε ἀνωτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ, ἐγείρω, ἐξυψῶ, πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Σοφ. Ο. Κ. 381. II. ἐπὶ ζῴων, ἀναβιβάζω τὸ ἄρρεν ἐπὶ τὸ θῆλυ, 'Αλκαῖ. Κωμ. Καλλ. 2, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 18, 28.—Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, αὐτόθι 6. 23, 3, 'Εδδ.

βιβάσθω, = **βιβάω**, **βίβημι**, μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιβάσθων, μακρὰ βήματα ποιῶν, μὲ μεγάλους βηματισμούς, 'Ιλ. Ν. 809, Π. 534.

βίβᾰσις, **εως**, ἡ, ἴδιόν τι εἶδος χοροῦ (οἷον περιγράφεται ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 82), Πολυδ. Δ', 102.

βῐβαστής, **οῦ**, ὁ, ἄρρεν ζῷον, ἐξ οὗ τις λαμβάνει γενεάν, τὸ βατεῦον, σπορίτης, Γλωσσ.

βῐβάω, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **βαίνω**, βηματίζω, διασκελίζω, πέλωρα βιβᾷ, κάμνει μεγάλα βήματα, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 225· **ἐβίβασκε**, 'Ιων. παρατ., ὁ αὐτ. εἰς 'Απόλλ. 133·—ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιβῶντα, μακρὰ βιβῶσα 'Ιλ. Γ. 22, 'Οδ. Λ. 539· κοῦφα βιβῶν, ἐλαφρῶς βαδίζων, Πίνδ. Ο. 14. 24· πρβλ. **βίβημι**, **βιβάσθω**.

βίβημι, ποιητ. ἰσοδ. τύπος τοῦ **βαίνω**, περιπατῶ, βαδίζω, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιβὰς 'Ιλ. Η. 213, κτλ.· ὕψι βιβάντα Ν. 371, κτλ. (καὶ νεώτεροι ἐκδόται ἀναγινώσκουσι **βιβάντα**, **βιβᾶσα** ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς μνημονευθεῖσιν ὑπὸ τὸ ἄρθρον **βιβάω**)· Δωρ. γ' πληθ. **βίβαντι**, 'Επιγρ. Λακών. ἐν Ahrens Δ. Δωρ. σ. 483.

βιβλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βίβλος**, 'Ανθ. Π. 11. 78: **βιβλαρίδιον**, 'Αποκάλ. ι', 2 κέξ.

βιβλιᾱ-γράφος, ἴδε ἐν λ. **βιβλιογράφος**.

βιβλιακός, **ή**, **όν**, ὁ εἰς βιβλία ἀσχολούμενος, ἔμπειρος, Λατ. literatus, ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατος Πλούτ. Ρωμ. 12· πολυμαθὴς ἐξ ἀναγνώσεως βιβλίων, Τίμων παρ' 'Αθην. 22D.

βιβλιάριον, τό, = **βιβλάριον**, 'Αντισθ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 3.

βιβλιᾱ-φόρος, **ον**, = **βιβλιοφόρος**, Πολύβ. 4. 22, 2.

βιβλίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **βιβλίς**, Δημ. 1283, 5, 'Ανθ. Π. 12. 208, 'Αντιφ. Μύλ. 1· ὡσαύτως **βιβλιδάριον**, τό, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 596.

βίβλινος οἶνος, ὁ, κληθεὶς οὕτως, ὡς λέγεται, ἔκ τινος μέρους τῆς Θρᾴκης, 'Ησ. Ἔργα κ. 'Ημ. 587, Θεόκρ. 14. 15, 'Αθήν. 1, 34· γράφεται Βύβλινος ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1195· καὶ ἴσως ἁ βυβλία καὶ ἁ βυβλίνα μασχάλα ἐν τῇ Κρητ. 'Επιγρ. (Συλλ. 'Επιγρ. 5774. 58, 92) σημαίνουσι τὸν ἀμπελῶνα.

βιβλιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων βιβλία, 'Αντιφ. Σαπφ. 2· ποιητικῶς καὶ **βιβλιαγράφος**, Κρατῖν. Χειρ. 18, ἴδε Λοβ. Φρύν. 655·— ἐντεῦθεν **βιβλιογρᾰφέω**, γράφω βιβλία, Εὐστ. Πονημ. 281. 11· καὶ **βιβλιογρᾰφία**, ἡ, ἡ γραφὴ βιβλίων, Διοσκ. 1. 114, Διογ. Λ. 7. 36.

βιβλιοδέτης, ὁ, ὁ δένων βιβλία, Βυζ.

βιβλιο-θήκη, ἡ, θήκη βιβλίων, Κρατῖν. Νεώτ. Ψευδ. 2. 2) συλλογὴ βιβλίων ἐν τάξει, Πολύβ. 12. 27, 4·—ἡ πρώτη μεγάλη βιβλιο-

θήκη ἀποδίδοται εἰς Νηλέα, μαθητὴν τοῦ Ἀριστ., Στράβ. 608· ἀλλὰ ταχέως μετὰ ταῦτα αἱ βιβλιοθῆκαι ἐγένοντο κοιναὶ ἐν μεγάλαις πόλεσιν, οἷον ἐν Περγάμῳ, ὁ αὐτ. 624· ἐν Σμύρνῃ, ὁ αὐτ. 646· ἐν Ἀντιοχείᾳ, Σουΐδ. ἐν λ. **Εὐφορίων**· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἰώσηπ. Α. I. 12. 2, 1. κτλ.·—ἴδε ἐν λ. **Μουσεῖον**, πρβλ. Lewis Cred. of Early R. Hist. 1.196 κἑξ.

βιβλιο-κάπηλος [ᾰ], ὁ, ἔμπορος βιβλίων, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 4. 24.

βιβλιο-λάθας [λᾱ], **α**, ὁ, (λήθη) ὁ τῶν βιβλίων ἐπιλανθανόμενος, σκωπτικὸν ἐπώνυμον Διδύμου τοῦ γραμματικοῦ, ὅστις εἶχε γράψει τοσαῦτα βιβλία (3500!) ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἐνθυμῆται, Ἀθήν. 139C.

βιβλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βίβλος**, μικρὰ πραγματεία, ἐπιστολή, Ἡρόδ. 1.123., 3.128, Ἀριστοφ. Ὄρν. 974, Ξεν. κ. ἀλλ.· συχνάκις δὲ γράφεται **βυβλίον**. 2) περγαμηνή, πίναξ, ἔγγραφον, Ἑβδ. (Τωβ. ζ', 14). **II.** ἄνευ τῆς ὑποκορ. ἐννοίας, ὡς παρ' ἡμῖν = βίβλος, Θεόγνητ. Φάσμ. 1, Ἀριστ. Φυτ. 2. 2, 1. **2**) βιβλίον ὡς διαίρεσις ἔν τινι ἔργῳ, ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ Διοσκ. 2 προοιμ. **3**) τὰ βιβλία, μέρος ἔνθα τὰ βιβλία φυλάττονται, βιβλιοθήκη, ἀνεθήκατε εἰς τὰ β. Δίων Χρ. 2.104. **4**) τὰ βιβλία τὰ ἅγια, τὰ βιβλία τῆς ἁγ. Γραφῆς, Ἑβδ. (1 Μακκ. ιβ', 9).

βιβλιοπωλεῖον, τό, κατάστημα, ἐργαστήριον βιβλιοπώλου, Ἀθήν. 1E:—**βιβλιο-πώλης, ου**, ὁ, ἔμπορος βιβλίων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 25, Νικοφ. Χειρ. 1, Ἀριστ. Ἀποσπ. 134.

βιβλιο-φόριον, τό, θήκη βιβλίων ἢ ἐπιστολῶν, **A. B. 314.**

βιβλιο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐπιστολάς, γραμματοκομιστής, Λατ. tabellarius, Πολυβ. Ἀποσπ. 38.

βιβλιο-φυλάκιον, τό, μέρος ἔνθα φυλάττονται βιβλία, τὰ βασιλικὰ β., τὰ βασιλικὰ ἀρχεῖα, Ἑβδ. (1 Ἔσδρ. ς', 21, 23)·—τὸ ῥῆμα **-φυλακέω** ἐν Εὐστ. Πονημ. 158. 23· οὐσιαστ. **-φύλαξ**, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 964.

βιβλίς, ίδος, ἡ, = **βιβλίον**, Μ. Ἐτυμ. 197. 30. **II.** κατὰ πληθ., σχοινία ἐκ βίβλου πεπλεγμένα, αὐτόθι.

βιβλοπώλης καὶ **βιβλογράφος** = **βιβλιο-**, A. B. 29. 29.

βίβλος, ἡ, ὁ ἐσώτερος φλοιὸς τοῦ παπύρου (βύβλος)· καθόλου, φλοιός, Πλάτ. Πολιτ. 288E. **II.** βιβλίον τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἦσαν πεποιημένα ἐκ τούτου τοῦ φλοιοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 947, Δημ. 313. 13, κτλ.· αἱ βίβλοι, τὰ ἐννέα βιβλία ἤτοι διαιρέσεις τῆς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου, Λουκ. Ἡροδ. 1· πρβλ. **βύβλος**.

βιβρώσκω, Βάβρ. 108. 9· **βρώσομαι** Φιλόστρ. 129, Χρησμ. Σιβ. 7. 157 (ἴδε Φρύν. σ. 347)· ἀόρ. **ἔβρωσα** (**ἀν-**) Νικ. Θ. 134· (οἱ τύποι **βρώξω, ἔβρωξα** εἶναι πιθ. σφάλματα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ **βρύξω, ἔβροξα**, ἴδε Λυκ. 678, Ἀνθ. Π. 11. 271, καὶ πρβλ. * **βρόχω**)· Ἐπ. ἀόρ. β' **ἔβρων** Καλλ. εἰς Δία 49, (**κατ-**) Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 127· πρκμ. **βέβρωκα** Ὅμ., Ἀττ.· μετοχ. κατὰ συγκοπὴν **βεβρώς, ῶτος**, Σοφ. Ἀντ. 1022· εὐκτικὴ τις **βεβρώθοις**, ὡσεὶ ἐκ πρκμ. **βέβρωθα**, ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Δ. 35 (πρβλ. **καταβρώθω**).—Παθ., ἐνεστ., Ἱππ.· μέλλ. **βρωθήσομαι** Λυκ. 1121, Σέξτ. Ἐμπ.· **βεβρώσομαι** Ὀδ.· ἀόρ. **ἐβρώθην** Ἱππ. 389. 32, κτλ., (**κατ-**) Ἡρόδ. 3. 16· πρκμ. **βέβρωμαι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερσ. **ἐβέβρωτο** Ἱππ. 112H·—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἐσθίω**. (Ἐκ √ΒΟΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **βορά, βορός, βρῶμα**· πρβλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις **βάραθρον** ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν)· Σανσκρ. gar, girâmi (sorbeo)· Λιθ. gérti (bibere)· ἴδε ἐν **B β**). Τρώγω, κατατρώγω, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' Ἰλ. Χ. 94, κτλ.· οὐδὲν βεβρ. Εὔπολ. Βαπτ. 3 κ. ἀλλ.· (ἴδε **ἐκβιβρώσκω, λέπος**)· μ. γεν., τρώγω ἔκ τινος πράγματος (μέρος δηλ.), [λέων] βεβρωκὼς βοὸς Ὀδ. Χ. 403· τῶν μελῶν βεβρωκότες Ἀριστοφ. Σφηξ. 462· ἀπολ., βεβρωκώς, ἀντίθ. τῷ πεινῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 44, 2, πρβλ. Ἀποσπ. 223·—παθ., τρώγομαι, Ἱππ., κτλ., ἴδε ἀνωτ.· χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, θὰ καταφαγωθῶσιν, Ὀδ. Β. 203.

βίδη, ἡ, εἶδος κρούματος Σοφ. (Ἀποσπ. 79) παρ' Ἡσυχ.. πρβλ. **βυδοί**.

Βιδιαῖοι, οἱ, ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ ἔχοντες τὴν ἐποπτείαν τῶν νέων κατὰ τὰ γυμνάσια, πέντε τὸν ἀριθμόν, Παυσ. 3.11, 2, Ἐπιγραφ.· ἀλλ' ἓξ ἀναφέρονται ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1271, 1364.—Ὁ τύπος ἐν Λακων. Ἐπιγραφ. εἶναι **βίδεοι** ἢ **βίδυοι** (ἑνικ. δὲ **βίδεος** 1241. 18., 1242. 23, κτλ.), **βείδεοι** ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 290, Εὐστ., Σουΐδ.· ἡ λέξις ἀναμφιβόλως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **ἰδυῖοι**, δηλ. **Ϝιδυῖοι** (ἐκ τοῦ **Ϝιδεῖν** videre), δηλ. μάρτυρες (λέξις ἀναφερομένη παρὰ Φωτ., Ἡσυχ. καὶ ἐν ἄλλοις λεξικ.), ἴδε Βοίκχ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 609, Μύλλερ. Δωρ. 3. 7, § 8.

βιη-μάχος, ον, = **βιαιομάχας**, Ἀνθ. Π. 5. 293.

βικάριος, ὁ, τὸ Λατ. vicarius, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 919. 2.

βῖκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπ., Διοσκ. 1. 96· ὡσαύτως **βικίδιον**, Σουΐδ. **II.** = **κύαμος** (πρβλ. vicia), Γαλην. 6,332.

βῖκος, ὁ, λέξις ἀνατολική, πίθος ἢ ἀμφορεύς, πρὸς ὑποδοχὴν οἴνου, Ἡρόδ. 1.194, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 25·—ὡσαύτως, ποτήριον φιαλῶδες ἢ πινακοειδές, Ἀθήν. 784D. [Περὶ τῆς ποσότητος τοῦ ι, ἴδε Ἔφιππ. Ἐφηβ. 1, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 116F].

βῖνέω, συνέρχομαι, συνευρίσκομαι ἐπὶ παρανόμου συνουσίας, ἀντίθ. τῷ **ὀπυίω**, Ἀριστοφ. Βατρ. 740· μ. αἰτ. προσώπ., ὁ αὐτ. Ὄρν. 563, κτλ.—Μέσ., Ἰων. παρατατ. **βινεσκόμην**, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1242.—Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 2, Φιλέταιρ. Κυν. 1.

βῖνητιάω, ἐφετικὸν τοῦ βινέω, ἐπιθυμῶ συνουσίας, Ἀριστοφ. Λυσ. 715· πρβλ. **κινητιάω**.

βιογρᾰφία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τινὸς Φώτ. Βιβλ. 335.114.

βιο-δότης, ὁ, ὁ διδοὺς τὴν ζωὴν ἢ τροφήν, θεὸς Πλάτ. Νόμ. 921A.

βιό-δωρος, ον, ὁ ζωῆς πάροχος, Ποιητ. ἐν Πλάτ. Πολ. 381D, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170· γῆ Σοφ. Φ. 1162.

βιο-δώτης. ου, ὁ, = **βιοδότης**, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 2· **βιοδῶτα** Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1026. 5·—θηλ. **-δῶτις, ιδος**, Ὀρφ. Ὕμν. 28. 3· ὡσαύτως **βιο-δώτωρ, ορος**, ὁ, Ὀρφ. Ὕμν. 72. 2, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 820.

βιο-ζῠγής, ές, ὁ συζευγνὺς βίους, συνδέων, ὑμέναιοι Νόνν. Δ. 33. 179.

βιο-θάλμιος, ον, (θάλλω) ζωηρός, ἀκμαῖος, θάλλων, βιοθάλμιος ἀνὴρ γίγνεται Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 190.

βιο-θανασία, -θανατέω, -θάνατος, ἴδε ἐν **βιαιο-**.

βιο-θρέμμων, ον, ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν, πάντων Ἀριστοφ. Νεφ. 570.

βιο-θρέπτειρα, ἡ, ἡ συντηροῦσα τὴν ζωήν, Ὀρφ. Ὕμν. 26.13.

βιο-κωλύτης [ῡ], ὁ, ἄρχων ὡρισμένος πρὸς παρακώλυσιν βίας ἢ παρανομίας, Βυζ.

βιο-λογέομαι, παθ., ἀντιγράφομαι ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου, καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ κοινοῦ, τὰ βιολογούμενα Λογγῖν. 9.15.

βιολογικὸς, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς βιολόγον, Σουΐδ. ἐν λέξει **Φιλιστίων**.

βιο-λόγος, ὁ, ὡς τὸ **ἠθολόγος**, ὁ παριστῶν αὐτὴν τὴν ζωήν, ὡς εἶνε, ὅ ἐ. ἠθοποιός, Συλλ. Ἐπιγρ. 6750, ἴδε Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 970.

βιομηχᾰνία, ἡ, ἐπιμέλεια, δραστηριότης ἐν τῷ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Ζ', 189.

βιο-μήχᾰνος, ον. εὐφυής, ἐπιτήδειος ἐν τῷ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9.15, 3.

βιό-πλαγκτος, ον, = τῷ ἑπομ., τύχη Νόνν. Δ. 3. 356.

βιο-πλᾰνής, ές, πλανώμενος ὅπως πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐπαίτης, **βιοπλανὲς** (ποιητ. ἀντὶ **-πλανέες**) Καλλίμ. ἐν Δ. Β. 1253.

βιοπονητικός, ή, όν, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249.2, = τῷ ἑπομ.

βιο-πόνος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ κόπου του, αὐτόθι 248. 26.

βιο-ποριστικός, ή, όν, ὁ παρέχων, προμηθεύων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Εὐσ. Ε. Π. 15C.

βίος, ὁ, οὐχὶ ἡ τῶν ζῴων ἔμψυχος ὕπαρξις (ζωή), ἀλλὰ κατάστασις ζωῆς, τρόπος ζωῆς, (διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἴδε Ἀμμών. σ. 30· διεχώριζον ζώων τε βίον δένδρων τε φύσιν Ἐπιχρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 14· ἀλλ' ἴδε Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 6), ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον Ὀδ. Ο. 491· ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύειν Σ. 254., Τ. 127· αἰῶνα βίοιο Ἡσ. Ἀποσπ. 172.1 Gottl.·—ἀκολούθως παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφεῦσι, τὸν μακρὸν β. τείνειν Αἰσχύλ. Πρ. 537· ὁ καθ' ἡμέραν β. Σοφ. Ο. Κ. 1364· βίον διάγειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 439· τελεῖν Σοφ. Ἀντ. 1114· διατελεῖν Ἰσοκρ. 125B· διέρχεσθαι Πίνδ. Ι. 4.7· τελευτᾶν Ἰσοκρ., Πλάτ., κτλ.· τέρμα βίου περᾶν Σοφ. Ο. Τ. 1530· ὁδὸς βίου Ἰσοκρ. 2A, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 21· διὰ βίου Ἀριστ. Πολ. 2.10, 11, κτλ.·—ὡσαύτως, βίος ζωῆς Πλάτ. Ἐπινομ. 982A· οὕτω, ζόας βιοτὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 664· ζῆν θαλάττιον βίον Ἀντιφ. Ἐφεσ. 1· ἀμέριμνον ζῆν βίον Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 7. 8· λαγὼ βίον ἔζης δεδιὼς καὶ τρέμων Δημ. 314. 21· σπαν. κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41, Ἄλεξ. Κυβ. 1. 6 καὶ 11, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 291· τίνες καὶ πόσοι εἰσὶ βίοι; Πλάτ. Νόμ. 733D, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 3, Πολ. 1. 8, 4 κἑξ. **2**) ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς = ζωή, βίον ἐκπνεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1517· ἀποψύχειν Σοφ. Αἴ. 1031· φείδεσθαι βίου ὁ αὐτ. Φ. 749· νοσφίζειν τινὰ βίου αὐτόθι 1427, κτλ. **3**) ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς, Ἡρόδ. 6.109, Πλάτ. Φαίδρ. 242A. **II.** τὰ μέσα πρὸς ζωήν, εἰσόδημα, περιουσία, κτλ. (παρ' Ὁμ. **βίοτος**), βίος ἐπηετανὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 31, Πίνδ. Ν. 6. 19· τὸν βίον κτᾶσθαι, ποιεῖσθαι, ἔχειν ἀπό τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔκ τινος, ἀποζῶ ἔκ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 8.106, Θουκ. 1. 5, κτλ.· ἀπεστέρηκας τὸν βίον, δηλ. τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, Σοφ. Φ. 931, πρβλ. 933, 1282 (ἴδε **βιοστερής**)· κτᾶσθαι πλοῦτον καὶ βίον τέκνοις Εὐρ. Ἱκέτ. 450· πλεῖον' ἐκμοχθεῖν β. αὐτόθι 451· β. πολὺς 861· ὀλίγος Ἀριστοφ. Πλ. 751. **III.** ὁ κόσμος ἐν ᾧ ζῶμεν· οἱ ἀπὸ τοῦ βίου, ἐναντίον τοῦ οἱ φιλόσοφοι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 49· ἐκκαθαίρειν τὸν β., ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 1. **IV.** κατοικία, κατοίκησις, διαμονή, ἐν Θρακίᾳ βίους ἱδρύσαντο Διον. Ἀλ. 1. 68, 72. **V.** βιογραφία, ἔκθεσις τοῦ βίου τινὸς.., οἷαι αἱ τοῦ Πλουτάρχου, ὃ ἴδε, Θησ. 1, πρβλ. Φίλωνα 2.180. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὸ **βιοτή, βίοτος, βιόω**, Λατ. vivo, vivus, vita, victus, ἴδε **ζάω**· πρβλ. Σανσκρ. **giv, givâmi** (vivo), **givi-**

tam, givitu (vita), πρβλ. **B β**· Γοτθ. qvius (vivus), ga-quium (ἀναζῆν)· Παλαιογερμ. quek (τὰ ἀγγλ. quick, quicken)· Λιθ. gyvenù (vivo), gývas (vivus).)

βιός, ὁ, τόξον Ἰλ. Α. 49, κτλ. (Qu. biegen, bug, bogen· τὸ ἀγγλ. bow? ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σανσκρ. gya (τοῦ τόξου ἡ νευρά).)

βιοσ-σόος, ον, ὁ τὴν ζωὴν σῴζων, Νόνν. Δ. 33.109.

βιο-στερής, ές, ὁ στερούμενος ἢ στερηθεὶς τῶν μέσων τῆς ζωῆς, Σοφ. Ο. Κ. 747· πρβλ. **βίος** II.

βιοτεία, ἡ, μέσον ζωῆς, τρόπος πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, Ξεν. Οἰκ. 6, 10, Πολύβ. 6.7, 5.

βιότευμα, τό, τρόπος ζωῆς, Ἐπιστ. Σωκρ. 29.

βιοτεύω, ζῶ, Πίνδ. Ν. 4.11· ἀβίωτον χρόνον β. Εὐρ. Ἀλκ. 242· β. ἀκρατῶς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5,14. 2) λαμβάνω τροφήν, πορίζομαι τὰ πρὸς τροφήν, αὐτόθεν Θουκ. 1. 11· ζῶ ἔκ τινος, ἀπὸ πολέμου Ξεν. Κύρ. 3. 2, 25· ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9.1, 26.

βιοτή, ἡ, Λατ. vita, = βίοτος, βίος Ὀδ. Δ. 565, Φωκυλ. 10, Πίνδ. Π. 4. 503, καὶ παρ' Ἀττ. ποιητ., οἷον Αἰσχύλ. Πέρσ. 852, Σοφ. Φ. 690, Εὐρ. Ἀνδ. 786· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 7. 47, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 27, Λουκ. II. μέσα ζωῆς, εἰσόδημα, Σοφ. Φ. 164, 1160, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1452.

βιότης, ητος, ἡ, = τῷ προηγ., Ὕμν. Ὁμ. 7.10, Ὀρφ. 88, Συλλ. Ἐπιγρ. 6206, 6290.

βιοτήσιος, ον, ὁ τὴν ζωὴν ὑποστηρίζων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1006.

βιοτικός, ή, όν, ὁ πρὸς ζωὴν κατάλληλος, ζωηρός, β. τὴν διάνοιαν καὶ εὐμήχανος = βιομήχανος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9.17, 2· κατὰ τὸν Φρύν. 354 (ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν) = χρήσιμος ἐν τῷ βίῳ. II. ὁ κατάλληλος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ζωήν, Πολύβ. 4.73, 8, κτλ.· χρεία β. Διόδ. 2. 29· ἡ -κή (ἐξυπακ. τέχνη), Μ. Ἀντων. 7. 61· τὰ β., ἀντιτίθενται πρὸς τὰ φιλοσοφικὰ ἀντικείμενα, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2.15· ἢ πρὸς ὑποθέσεις θρησκευτικάς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 34, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** κατὰ τὸν τρόπον τῆς κοινῆς ζωῆς, Διον. Θρᾷξ ἐν Α. Β. 629. 2) παρ' Ἐκκλ., κοσμικός, ἐγκόσμιος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μοναστικὸν καὶ «θρησκευτικόν», ἴδε Bingham 1. 5, 5.—Ἡ ἐκφορὰ **βιωτικός**, πλημμελής.

βιότιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βίοτος**, ὀλίγον εἰσόδημα, Ἀριστοφ. Πλ. 1165.

βίοτος, ὁ, (βιόω) = **βίος** I, ζωή, Ἰλ. Η. 104, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 360, 708, 711, κτλ. (πρβλ. **ἀβίοτος**)· ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφάνει (ἐν ἀναπαίστοις), ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. II. = **βίος** II, μέσα πρὸς ζωήν, περιουσία, Λατ. victus, ναῖε δὲ δῶμα .. βιότοιο Ἰλ. Ξ. 122· β. κατακείρετε πολλὸν Ὀδ. Δ. 686· γύαι φέρουσι β. ἄφθονον βροτοῖς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 189. III. = **βίος** III, ὁ κόσμος, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 262.

βιοτο-σκόπος, ον, ὁ δεικνύων τὴν γέννησίν τινος, ὥρην Ἠελίου βιοτοσκόπον αὐγάζοντος Μανέθ. 4. 572.

βιο-φειδής, ές, φειδωλός, Ἀνθ. Π. 6. 251.

βιοφθορία, ἡ, καταστροφὴ ζωῆς, Ὀρφ. Ὕμν. 72. 8.

βιο-φθόρος, ον, καταστροφεὺς τῆς ζωῆς, Ψευδοφωκύλ. 39.

βιόω, βιοῖ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 33, 5. κ. ἀλλ., βιοῦσι Ἐμπεδ. 52, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 22, 9· βιοῦν Εὐρ. Ἀποσπ. 240· βιῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 12, 6·—παρατατ. **ἐβίουν** Ἱππ. 1153H·—μέλλ. **βιώσομαι** Εὐρ., Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. **βιώσω** Μένανδ. Μονοστ. 270, Διογ. Λ. 2. 68, Ἀπφ.·—ἀόρ. α' **ἐβίωσα** Ἡρόδ. 1. 163, Πλάτ. Φαίδων. 113D, Ξεν. Οἰκ. 4, 18, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 9· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἀόρ. β' εἶναι εὐχρηστότερος, **ἐβίων** Ἰσοκρ. 203C, Ἰσαῖ. 38. 14· γ' ἑνικ. προστ. **βιώτω** Ἰλ. Θ. 429, ὑποτακτ. **βιῶ** Πλάτ. Νόμ. 872C· εὐκτ. **βιῴην** ὁ αὐτ. Γοργ. 512E, Τιμ. 89C· ἀπαρεμφ. **βιῶναι** Ἰλ., Ἀττ.· μετοχ. **βιούς** Ἡρόδ. 9.10, Θουκ. 2. 53, κ. ἀλλ., **βιοῦσα** Ἀνθ. Π. παράρτ. 262·—πρκμ. **βεβίωκα** Ἰσοκρ. 315C, D, Πλάτ. Φαίδων. 113D, κτλ.—Μέσ., **βιόομαι** Ἡρόδ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 11· περὶ τοῦ μέσ. ἀορίστ. ἴδε ἐν λ. **βιώσκομαι**.—Παθ., μέλλ. **βιωθήσομαι** Μ. Ἀντων. 9. 30· πρκμ. **βεβίωμαι** (ἴδε κατωτ.).—παρὰ τοῖς πρὸ τοῦ Ἀριστοτ. συγγραφεῦσιν ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατ. παραλαμβάνονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ **ζάω**, ἀλλ' ὅμως ἴδε ἀνωτ.· ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἀόρ. β'. Πρβλ. **ἀνα-**, **δια-βιόω**. (Ἴδε ἐν λ. **βίος**). Ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου (ἐνῷ τὸ **ζάω** κυρίως σημαίνει ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ), βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι Ἰλ. Ο. 511, πρβλ. Κ. 174· ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω Θ. 429·—παρ' Ἀττ. συχν. βίον ζῆν, ὡς παρὰ Πλάτ. Λάχ. 188A, κτλ.· β. παρανόμως, κοσμίως, καλῶς, φαύλως, κτλ., Δημ. 601. 2, Πλούτ., κτλ.· μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου, ἀπ' αὐτῶν ὧν αὐτὸς βεβίωκεν ἄρξομαι .., ἐξ αὐτῶν τῶν πράξεων τῆς ἰδίας του ζωῆς, Δημ. 270.19· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, αἱ πράξεις τοῦ σοῦ βίου καὶ τοῦ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. 315. 5, πρβλ. Ἰσοκρ. 311D, Λυσ. 145. 35· τὰ πεπραγμένα καὶ βεβ. Δημ. 609. 23· τοιούτων ὄντων τῷ βδελυρῷ τούτῳ .. ὧν βεβίωται ὁ αὐτ. 563.17· οὕτως, ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται ὁ αὐτ. 618, 11· ὡσαύτως, ὅ γε βεβιωμένος [βίος] ὁ αὐτ. 403. 25· ἀπροσ., βεβίωταί μοι, ἔχω ζήσει, Λατ. vixi, ὁ αὐτ. 617 ἐν τέλ.· ἴδε ἐν λ. **ζάω** I.—Μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ., Ἡρόδ. 2.177, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 9, 11.—Ἀντὶ τοῦ **βιόμεσθα** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **βίομαι**) Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 528 ὁ Wolf προὐτίμα τὴν ἀνάγνωσιν **βεόμεσθα**, ἴδε **βέομαι**.

βιόωνται, **-το**, ἴδε ἐν λ. **βιάω**.

βιπτάζω ἀντὶ **βαπτίζω**, Ἐπίχ. καὶ Σώφρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 197.

βίρρος, ὁ, εἶδος χλαμύδος, Ἀρτεμίδ. 2. 3.

βίσεκτος, ον, = **δίσεκτος**, Ἰω. Λυδ. σ. 34. 23.

βίσων [ῐ], ωνος, ὁ, εἶδος ἀγρίου βοὸς Θρᾳκικοῦ, Παυσ. 10, 13, Ὀππ. Κ. 2. 159.

βίττακος, ου, ὁ, = **ψίττακος**, Εὔβουλ. ἐν Ἀθήλ. 14.

βιῶ, **βιῴην**, **βιῶναι**, **βιώτω**, ἴδε ἐν λ. **βιόω**.

βιώατο, ἴδε ἐν λ. **βιάω**.

βιώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βίον ἢ τὸ ζῆν, κοσμικός, πρόσκαιρος, Ἐκκλ.

βι-ώλεθρος, ον, καταστρεπτικὸς τῆς ζωῆς, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 203, Ζωναρ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 706.

βιώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) ὁ ἀγοράζων τροφήν, κτλ., Σουΐδ.

βιώσιμος, ον, (βιόω) ὡς τὸ **βιωτός**, ὃν πρέπει νὰ διέλθῃ τις ἐν τῇ ζωῇ, χρόνος Εὐρ. Ἀλκ. 650· ἰδίως, οὐ βιώσιμόν ἐστί τινι, δὲν εἶναι καλὸν αὐτὸς νὰ ζῇ, Ἡρόδ. 1. 45· τί γάρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ β., Σοφ. Ἀντ. 566· οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις Ἡρόδ. 3.109. 2) περὶ οὗ ὑπάρχουσι πιθανότητες ὅτι θὰ ζήσῃ, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.12, 1, Ἀρρ. Ἀναβ. 2. 4.

βίωσις, εως, ἡ, τρόπος ζωῆς, Ἑβδ. (Σιράχ. προλογ.), Πράξ. Ἀποστ. κς', 4.

βιώσκομαι, ἀποθ., μτβ. τοῦ **βιόω**, ζωογονῶ, ζωοποιῶ, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Ὁμ. κατ' ἀόρ., σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη Ὀδ. Θ. 468· ἀλλ' ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀναβιώσκομαι**. II. μεταγ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναζωογονοῦμαι, **βιώσκονται** Ἀριστ. Μετεωρ. 1.14, 3· ἁπλῶς, ζῶ, **βιωσαμένῳ** Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6295, πρβλ. 6412· **βιώσκεσθαι** Ἀρρ. Ἰνδ. 9·—τὸ ἐνεργ. μόνον ἔν τινι μεταγεν. ἐπιγρ. ἐν Notices de Mss. 8. σ.183.

βιωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ζήσῃ, Πλάτ. Γοργ. 500D.

βιωτικός, ἴδε **βιοτικός**.

βιωτός, όν, (βιόω) ὡς τὸ **βιώσιμος**, ὃν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἄξιος ζωῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, ἐμοίγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτὸς Σοφ. Ο. Κ. 1692, Ἀριστοφ. Πλ. 197, Πλάτ. Ἀπολ. 38A· οὐ βιωτὸν οὐδ' ἀνασχετὸν Ἀντιφ. Πλουσ. 1. 10· οὐκ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι Δημ. 554. 5·—ἄνευ ἀρνήσ., μετ' ἐκείνου ἄρα ἡμῖν βιωτόν, πρέπει νὰ ζήσωμεν, Πλάτ. Κρίτων. 47E· πρβλ. **ἀβίωτος**.

βι-ωφελής, ές, χρήσιμος εἰς τὴν ζωήν, Λουκ. Ἔρωσ. 51· συχν. παρὰ Φίλωνι.—Ἐπίρρ. **-λῶς** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 279.

βλαβερ-αυγής, ές, ὁ βλαβερῶς φωτίζων, φέγγων, Μανέθ. 4. 309.

βλᾰβερός, ά, όν, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, βλαπτικός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 363, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 36, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 14, Πλάτ. κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-ρῶς** Πολυβ. Ε', 135.

βλάβη [ᾰ], ἡ, (ἴδε **βλάπτω**), βλάβη, ζημία, φθορά· κυρίως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἑκούσιον κακὸν ὃ προξενεῖ τις εἰς ἕτερον (ἀδίκημα), Αἰσχύλ. Πρ. 763, κτλ.· βλάβην ἔχειν, λαβεῖν ὁ αὐτ. Ἀγ. 889, Χο. 498, κτλ.· πεπονθέναι τι ἐς βλάβην φέρον Σοφ. Ο. Τ. 517· τίς βλάβη; μ. ἀπαρ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1187· οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν, δι' οὓς ἦτο βλαβερά, ἐπιζήμιος ἡ ὀχύρωσις, Θουκ. 5. 52· —ὡσαύτως πληθ., ἐν ὄμμασιν βλάβας ἔχω Αἰσχύλ. Ἀγ. 889, πρβλ. Εὐμ. 799·—βλ. τινός, ζημία εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, αἱματηρὰς βλάβας νέων (ἔνθα τὸ θηγάνας σπλάγχνων εἶναι παρενθετικόν), Αἰσχύλ. Εὐμ. 859· προσκαλοῦμαί σε .. βλάβης τῶν φορτίων Ἀριστοφ. Σφηξ. 1407· ἀλλά, βλάβη θεοῦ, ζημία ἐκ μέρους θεότητός τινος πεμπομένη, Εὐρ. Ἴων. 520, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1104·—ἐπὶ προσώπου, ἡ πᾶσα βλάβη, οὗτος οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ὅλος ζημία, ὁ αὐτ. Ἠλ. 301, πρβλ. 784, Φ. 622. 2) βλάβης δίκη, διαδικασία περὶ ζημίας ἐπενεχθείσης ὑπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον (ἴδε ἐν λ. **αἰκία**) Δημ. 522, ἐν τέλ.· τοιαύτη δίκη ἐγίνετο καὶ διὰ βλ. τετραπόδων, διὰ ζημίαν δηλ. ἣν ἐπέφερον τὰ κτήνη (εἰς τὰ σπαρτά), Πλουτ. Σόλ. 24, πρβλ. Σόλ. παρὰ Λυσ. 117. 41, Πλούτ. 2. 642B· οἱ περὶ τῆς βλάβης νόμοι .. ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν Δημ. 528.1· διπλῆν τὴν βλάβην ὀφείλειν Δείναρχ. 97 ἐν τέλ.· πρβλ. **βλάβος**.

βλαβόεις, εσσα, εν, = **βλαβερός**, Νίκ. Ἀλ. 186.

βλάβομαι, = **βλάπτομαι**, μόνον κατὰ γ' ἑνικὸν **βλάβεται**, Ἰλ. Τ. 82.166.

βλαβο-ποιός, όν, (ποιέω) βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ἐκκλ.

βλάβος, γεν. **-εος**, συνηρ. **-ους**, τό, = **βλάβη** (ἴδε **βλάπτω**), Ἡρόδ. 1. 9, Εὐρ. Ἡρακλ. 255, Ἴων 998, Ἀριστοφ. Βατρ. 1151, καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, π.χ. παρ' Ἀντιφῶντι 140.17, Πλάτ. Νόμ. 843C, κτλ.· μάλιστα ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται **βλάβη** πολλῷ συχνότερον ἢ

βλάβος, εἰ καὶ οἱ ἀττικίζοντες προτιμῶσι τὸν τύπον **βλάβος**, Piers. Μοῖρ. σ.103, Osann. Φιλήμ. σ. 293.

βλᾰδᾰρός, ά, όν, = **πλαδαρός**, μαλακός, ὑποχωρῶν εἰς πίεσιν, Γαλην. (συγγενὲς τῷ βλάξ).

βλαισόομαι, παθ., εἶμαι **βλαισός**, πρκμ. **ἐβλαίσωται** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2.1,11, π. Ζῴων πορ. 16, 3., 17,1· **βεβλαίσωμαι** Γαλην.

βλαισός, ή, όν, ὁ ἔχων τὰ σκέλη κεκαμμένα πρὸς τὰ ἔσω, τοὺς δὲ πόδας πρὸς τὰ ἔξω, «στραβοπόδης», Λατ. valgus, ἀντίθ. τῷ **ῥαιβὸς** καὶ **κυλλός**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, 827, Ξεν. Ἱππ. 1, 3, κτλ.· β. καρκίνοι Βατρ. 299, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 2, 13· τὰ βλαισὰ τῶν ὀπισθίων, τὸ κοῖλον ἢ κεκυρτωμένον μέρος τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῶν μελισσῶν, ἐν ᾧ φέρουσι τὴν ὕλην τοῦ μέλιτος, αὐτόθι 9.40, 14·—καθόλου, συνεστραμμένος, διεστραμμένος, στρεβλός, βλαισήν τε πλατάνιστον Ἀνθ. Π, 4.1,17· κισσὸς αὐτόθι 7. 21.

βλαισότης, ητος, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἔξω (κυρ. τῶν ποδῶν) στρεβλότης, τὸ στράβωμα, τῶν σκελῶν Ἀριστ. π. Ζῴων πορείας 16, 4· τῶν τριχῶν ὁ αὐτ. Προβλ. 14. 4.

βλαίσωσις, εως, ἡ, = **βλαισότης**, Γαλην. **II.** μεταφ., ἡ ἐπιστροφὴ διλήμματος ἐπὶ τὸν προτείναντα αὐτό, Ἀριστ. Ῥητ. 2.23,15.

βλᾱκεία, ἡ, ὀκνηρία, νωθρότης, ἠλιθιότης, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25., 7. 5, 83, Πλάτ. Εὐθυδ. 287Ε·—**βλάκευμα**, τό, ἀνόητον, μωρὸν τέχνασμα, Εὐστ.

βλᾱκεύω, εἶμαι νωθρός, ὀκνηρός, Ξεν. Ἀν. 2. 3,11., 5. 8,15· ἔν τινι Ἱππ. π. Ἀγμῶν 764.—Μέσ. = **τρυφάω**, Ἡλιόδ. 7.27. **II.** μ. αἰτ., χάνω ἢ φθείρω, καταστρέφω ἕνεκα ὀκνηρίας, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 26.

βλᾱκικός, ή, όν, (βλάξ) ὀκνηρός, ἀνόητος, μωρός, Πλάτ. Πολ. 432D, Ξεν. Οἰκ. 8,17, κτλ.· ἠλίθιος, τὸ ἦθος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 30, 2· πρβλ. βλὰξ καὶ ἴδε Ρουγκ. Τίμ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1323.

βλακισμός, ὁ, = **βλακεία**, Κ. Μανασσ. ἐν Annu. Assoc. enc. d. ét. grecqu. en Fr. IX. σ. 56.

βλᾱκ-ώδης, ες, (εἶδος) πρὸς βραδύν, νωθρὸν ὁμοιάζων, νωθρός, Ξεν. Ἱππ. 9,1.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, ὀκνηρῶς, νωθρῶς· συγκρ. **-δέστερον** Πολυδ. Γ', 123.

βλάμμα, τό, (βλάπτω) = **βλάβη**, Πλούτ. 2.1041D, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 204, πρβλ. Κικ. Fin. 4. 21.

βλάξ, βλᾱκός, ὁ, ἡ, μαλθακός, νωθρὸς τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, μωρός, ἠλίθιος, Πλάτ. Γοργ. 488Α, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· θεὸς κολάζει τοὺς βλᾶκας ὁ αὐτ. Οἰκ. 8,16· βλὰξ ἄνθρωπος Ἡράκλειτ. παρὰ Πλουτ. 2. 40F· συνήθως ἐπὶ προσώπων, ἀλλά, βλ. ἵππος, ἀντίθ. τῷ θυμοειδής, Ξεν. Ἱππ. 9,12·—ἐν Ἀπομν. 4. 2. 40., 3.13, 4. τὰ χφα παρέχουσι συγκρ. καὶ ὑπερθ. **βλᾱκώτερος, βλᾱκώτατος**· ἀλλ' οἱ τύποι οὗτοι εἶναι βεβαίως ἐσφαλμένοι· ὁ Ἀθήν., 277D, ἀναφέρων τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω χωρίων, ἀναγινώσκει **βλακίστατος**, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἴσως **βλακικώτερος** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή. (√ΒΛΑΚ ἐν τοῖς **βλάξ, βληχρός** = √ΜΑΛΑΚ ἐν τοῖς **μαλακός**, πρβλ. **βλώσκω, μολεῖν**· ἴδε ἐν λ. **μαλακός**).

βλαπτήριος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁ. 2. 456.

βλαπτικός, ή, όν, ἐπιβλαβής, βλαβερός, Φίλων 1. 14, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 4·—μ. γεν., ἀνθρώπων Στράβ. 707.

βλάπτω, μέλλ. **-ψω**· ἀόρ. **ἔβλαψα**, Ἐπ. **βλάψε** Ἰλ. Ψ. 774· πρκμ. **βέβλᾰφα** Δημ. 398. 4, **ἔβλαφα** (**κατ-**) Συλλ. Ἐπιγρ. 1570 α. 51.—Παθ., μέλλ. **βλᾰβήσομαι** Ἰσοκρ. 7Β, Πλάτ. Μένων. 77Ε, Γοργ. 475D, Ἱππ. Ἐλ. 373Α· **βεβλάψομαι** Ἱππ. 385. 52· ὡσαύτως, μέσ. μέλλ. **βλάψομαι** (μὲ παθ. σημασ.) Θουκ. 1. 81., 6. 64· ἀόρ. α' **ἐβλάφθην** Ὅμ., συχν. καὶ παρ' Ἀττ.· ἀόρ. β' **ἐβλάβην** [ᾰ], Ἀττ., γ' πληθ. **ἔβλαβεν, βλάβεν** Ἰλ. Ψ. 461, 545, **βλαβεὶς** Αἰσχύλ. Ἀγ. 120· (μέσ. ἀόρ. **βλάψαντο** μόνον παρὰ Κοίντ. Σμ. 5. 466)· πρκμ. **βέβλαμμαι** Ἰλ., Ἀττ. (√ΒΛΑΒ, ἐξ ἧς καὶ τὰ **βλάβομαι, βλαβῆναι, βλάβη, βλάβος**, δὲν εὑρέθησαν δὲ ἀκόμη τὰ ἴχνη αὐτῆς ἐν ἄλλαις γλώσσαις). Ἀνίκανον καθιστῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, σταματῶ, μή τιν' ἑταίρων βλάπτοι ἐλαύνοντα Ὀδ. Ν. 22· βλάψας δέ μοι ἵππους Ἰλ. Ψ. 571· βλ. πόδας, καθιστῶ τοὺς πόδας ἀνικάνους πρὸς δρόμον, χωλαίνω αὐτούς, ἐπιφέρω κούρασιν εἰς αὐτούς, Ψ. 782.—Παθ., ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατά κλόνον, περιπλακέντα ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ παραπλανηθέντα, Π. 331· ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ [οἱ ἵπποι], περιπλακέντες (ἐμπερδευθέντες) εἰς κλάδον .., Ζ. 39· βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω, ἀνεχαιτίσθησαν τὰ ἅρματα καὶ οἱ ἵπποι, Ψ. 545· Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, ἐμποδισθέντα, ματαιωθέντα ὑπὸ τοῦ Διός, Ο. 489, πρβλ. 485. **2)** μ. γεν., κωλύω ἀπό τινος, τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου Ὀδ. Α. 195· οὐδέ τις αὐτὸν βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει Τυρταῖ. 8. 40, πρβλ. Θέογν. 938.—Παθ., βλαβέντα λοισθίων δρόμων, ἀναχαιτισθέντα ἐν τῷ τελευταίῳ δρόμῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 120. **II.** ἐπὶ τοῦ πνεύματος, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, μωραίνω, παροδηγῶ, ἐπὶ τῶν θεῶν, τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας Ὀδ. Ξ. 178· οὕτω μ. αἰτ. προσώπ., Ἰλ. Χ. 15, Ὀδ. Ψ. 14· οὕτω περὶ τῆς Ἄτης, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους Ἰλ. Ι. 507· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ὀδ. Φ. 294· βλαφθείς, Λατ. mente captus, Ἰλ. Ι. 508·—οὕτω μ. γεν., ἥ τε [Περσεφόνη] .. βλάπτουσα νόοιο Θέογν. 705· νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ ὁ αὐτ. 222· πρβλ. **βλαψίφρων, φρενοβλαβής**. **III.** μεθ' Ὅμηρ., βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην, ζημιῶ, φθείρω, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἑκουσίως πράττω τὸ κακὸν εἴς τινα (ἀδικεῖν), οἷσι μὴ βλάπτῃ θεὸς (ἐνν. τὰ τέκνα) Αἰσχύλ. Εὐμ. 661, κτλ.·—ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., πλείω βλ. τινά Θουκ. 6. 33· μείζω Πλάτ. Ἀπολ. 30C· ἄλλο τι Ξεν. Ἑλλ. 1.1, 22, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., μέγα, μεγάλα βλάπτεσθαι ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 3,13, πρβλ. Πόρσ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1475· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτιατικῆς, βλ. τοὺς βίους μείζους βλάβας, κάμνω μεγαλειτέρας βλάβας εἰς .., Ποσείδιππ. Ἐφεσ. 1·—ὡσαύτως πράγματι μετὰ διπλ. αἰτιατ., βλ. τὴν πόλιν τοὺς ὑπολοίπους, ἀποστερῶ αὐτὴν τῶν .., Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 131· καὶ ἐν τῷ παθ., τοσούσδε βλαβῆναι τὴν πόλιν, νὰ χάσῃ ἡ πόλις, ὁ αὐτ. Ἀνν. 28· τὸ βλαβὲν = βλάβη Πλάτ. Νόμ. 933Ε. **2)** μ. αἰτ. πράγμ., βλ. λόγον, ἀλλοιώνω, φθείρω τὴν προφητείαν, Πινδ. Π. 9.167· τοὺς ὅρκους, παραβιάζω αὐτούς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 143.—Ἡ σημασία αὕτη οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ., διότι ἐν Ἰλ. Π. 660 ἡ γραφὴ βεβλημένος ἦτορ δικαίως προτιμᾶται τῆς βεβλαμμένος, ἴδε Spitzn. ἐνταῦθα.

βλάσαμον, τό, κατὰ μετάθ. ἀντὶ **βάλσαμον**, Νικ. Ἀλ. 64.

βλαστάνω (ἴδε **βλαστέω**)· Ἰων. παρατ. **βλαστάνεσκε** Σοφ. Ἀποσπ. 491· μέλλ. **βλαστήσω** Τραγικ. Ἄδηλ. 269 (Wagner), Θεόφρ.: ἀόρ. β' **ἔβλαστον** Σοφ., κτλ.· ὡσαύτως ἀόρ. α **ἐβλάστησα** Ἐμπεδ., Ἱππ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ.· πρκμ. **βεβλάστηκα** Ἱππ., Πλούτ.· **ἐβλάστηκα** Εὐρ. Ι. Α. 595, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 41· ὑπερσυντ. **ἐβεβλαστήκει** (ἀλλὰ διορθοῦται νῦν εἰς ἐπεβλαστήκει) Θουκ. 3. 26. (Ἐκ √ΒΛΑΣΤ παράγονται καὶ τὰ **βλάστη, βλαστός**. Ἐν τῇ Σανσκριτ. ὑπάρχει μετοχή τις vriddhas (adultus), ὁπόθεν ὁ Κούρτιος ὑποθέτει √vardh ἢ vradh, = √Ϝλαθ ἢ βλαθ, ἐξ ἧς βλαστ) Ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω, ἀναδίδω, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 594, Σοφ. Ο. Κ. 697, Θουκ. 3. 26, κτλ.· ὁ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστε Σοφ. Ἀποσπ. 314· εἰς ἴα σου .., καὶ εἰς κρίνα βλαστήσειεν ὀστέα Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5759. **2)** μεταφ. παρὰ ποιητ., φυτρώνω, παρουσιάζομαι, ἔρχομαι εἰς φῶς, ἀποκαλύπτομαι, ἔβλαστε νᾶσος ἐξ ἁλός, περὶ τῆς Δήλου, Πινδ. Ο. 7.127· ἐπὶ τέκνων, γεννῶμαι, ὁ αὐτ. Ν. 8. 12· ἀνθρώπου φύσιν βλαστών, γεννηθεὶς μὲ ἀνθρωπίνην φύσιν, Σοφ. Αἴ. 761, πρβλ. Ο. Τ. 1376, Ἠλ. 440· ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε ὁ αὐτ. Ἀντ. 286· βλ. δ' ἀπιστία ὁ αὐτ. Ο. Κ. 611, πρβλ. Ἠλ. 1095, κτλ.· οὐχὶ κοινὸν παρὰ πεζοῖς, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 495Β, Φαίδρ. 251Β. **II.** Μτβ., κάμνω τι νὰ βλαστήσῃ, ἐνεργῶ βλάστησιν, παράγω, πολλαπλασιάζω, κατ' ἐνεστ., Ἱππ. 383. 20· μελλ. **βλαστήσω** Τραγικ. Ἄδηλ. 269 Wagner· τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α' **ἐβλάστησα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1131· θεὸς .. ἄμπελον ἐβλάστησεν Νόνν. Δ. 36. 356· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γέν. α', 11, Ἀριθ. ιζ', 8)· πρβλ. **ἐκβλαστάνω**.

βλαστάω, μεταγ. τύπος τοῦ **βλαστάνω**, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 113.

βλαστεῖον, τό, = **βλάστη**, Νίκ. Ἀλ. 622, κατὰ πληθ.

βλαστέω, σπανιώτερος τύπος τοῦ **βλαστάνω**, συχνάκις ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰσαγόμενος εἰς τὰ χειρόγραφα ἀντὶ τῶν τοῦ ἀορ. β τύπων **βλάστη, βλαστών**· ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ συγγραφ. τοῦ μεταγενεστέρου Ἑλληνισμοῦ, ὡς ὁ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17· **βλαστήσομαι** Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 6· **βλαστηθεὶς** Φίλων 1. 667· τὰ δὲ **βλαστοῦσι** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 589 καὶ **βλαστουμένη** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 239 φαίνονται ἐφθαρμένα.

βλάστη, ἡ, = **βλαστός**, Σοφ. Ἀποσπ. 296, Πλάτ., κτλ. πετραία βλ., ὁ αὐξανόμενος βράχος, Σοφ. Ἀντ. 827· βλάστην καὶ ἐπίδοσιν Πλάτ. Νόμ. 3, 679Β. **II.** ἐπὶ τέκνων, βλάσται πατρός, βλαστήματα ἐκ τοῦ πατρός, Σοφ. Ο. Κ. 972· παιδὸς βλάσται, ἡ γέννησις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ παιδός, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 717, πρβλ. Ἀποσπ. 382.

βλάστημα, τό, = **βλάστη** Ι., κισσίνοις βλ. Εὐρ. Βάκχ. 177, πρβλ. Ἰσοκρ. 13Β. Θεόφρ. Ι. Φ. 1.1, 9. **II.** μεταφ., γέννημα, τέκνον, μητρὸς βλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 533· τέκνων γλυκερὸν βλ. Εὐρ. Μήδ. 1099, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. Κύκλ. 206. **III.** ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, Ἀρεταῖος.

βλαστημός, ὁ, = **βλάστη** Ι. Αἰσχύλ. Θήβ. 12, Ἱκέτ. 317·—ὁ Herm. ὅμως θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς ἐπίθ. ἐν Ἱκέτ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἐν Θήβ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀναγινώσκει **βλαστησμὸς** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηναίῳ 7, 372.

βλαστήμων, ον, γεν. **-ονος**, = **βλαστικός**, Νίκ. Ἀλ. 561.

βλάστησις, εως, ἡ, τὸ βλαστάνειν, ἀναδίδειν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 9, 2, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3. 5, 4, κ. ἀλλ.

βλαστητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν πρὸς βλάστησιν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1, 11, 4.

βλαστικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3.12, 8. **2)** προάγων τὴν αὔξησιν, ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 63· ὥρα Γεωπ.

βλαστο-κοπέω, ἀποκόπτω νεαρὰ βλαστήματα, βλαστάρια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 9,13.

βλαστο-λογέω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, βλαστολογῶ, συλλέγω βλα-

στάρια, Λατ. pampinare, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 16, 1· ὅστις ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. **βλαστολογία**, ἡ, αὐτόθι.

βλαστός, ὁ, (βλαστάνω) βλαστάρι, κλωνάρι, Λατ. germen, Ἡρόδ. 6. 37., 8. 55, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 8, κ. ἀλλ.· ὁ τοῦ βλαστοῦ καιρός, δηλ. τὸ ἔαρ, Διόδ. 17. 82·— ὡσαύτως **βλαστόν**, τό, Νίκ. Ἀποσπ. 2. 20. **II.** ἐπὶ ζῴων, ὁ γόνος, τὸ σπέρμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 23, 2., 2. 4, 32· τέκνον, γέννημα, Σοφ. Ἀποσπ. 314, Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2258.

βλαστο-φυέω, ἀναδίδω βλαστούς, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 11, 7, Schneid.

βλαστόω, = **βλαστάνω**, Ἀν. Ὀξ. 1. 96.

βλασφημέω: πρκμ. **βεβλασφήμηκα**, Δημ. 228. 14· (βλάσφημος) προφέρω κακοὺς ἢ βεβήλους λόγους, ὁμιλῶ μετ' ἐλαφρότητος ἢ περιφρονήσεως περὶ ἱερῶν πραγμάτων, εἰς θεοὺς Πλάτ. Πολ. 381E (πρβλ. τὸ ἐναντίον **εὐφημέω**)· ἐν Ἀλκ. II. 149C, ἀναπέμπω ἀπερισκέπτως προσευχάς· παρ' Αἰσχίν. 25. 39, προφέρω λόγους δυσοιώνους. **2**) ὁμιλῶ κακὰ περί τινος, κακολογῶ ἢ συκοφαντῶ, κατηγορῶ, ψέγω, περί τινος Ἰσοκρ. 310B, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ ὁ αὐτ. 252. 29· βλ. κατά τινος Ἰσοκρ. 246Α, Ἀριστ.· ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησεν Δημ. 1229. 5· ὡσαύτως, βλ. τινα Βάβρ. 71. 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 23. 39, κτλ.: — Παθ., κακολογοῦμαι, κατηγοροῦμαι, Ἐπιστ. π. Κορινθ. ι', 30. — Πρβλ. ἑπόμ. **3**) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ Θεοῦ, Ἑβδ., Κ. Δ.

βλασφημητέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ κακολογήσῃ ἢ κατηγορήσῃ τις, Κλήμ. Ἀλ. 843.

βλασφημία, ἡ, ὁμιλία ἢ λόγος δυσοίωνος, ἀσεβὴς ὁμιλία (ἀντίθ. τῷ **εὐφημία**), βλασφημίαν ἐφθέγξατο, ἐν καιρῷ θυσίας, Εὐρ. Ἴων. 1189· παραστὰς τοῖς βωμοῖς βλ. πᾶσαν βλασφημεῖ Πλάτ. Νόμ. 800C· βλασφημίαν ἱερῶν καταχέουσι αὐτόθι D. **2**) δυσφήμησις, κακολογία, ὕβρις, κατηγορία, συκοφαντία, Δημ. 141. 2., 257. 22· βλ. ποιεῖσθαι εἴς τινα Αἰσχίν. 24. 4· ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν, ὁλόκληρα φορτία ὕβρεων, Λουκ. Εὐν. 2. **3**) ἀσεβὴς καὶ ἀνόσιος λόγος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἢ εἰς τὸ θεῖον βλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 169· συχν. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., τινός, ἐναντίον .., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 31· πρός τινα Ἀποκάλ. ιγ', 6.

βλασφημό-γλωσσος, **ον**, ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν, Ἐπιφάν.

βλάσ-φημος, **ον**, (ἴσως ἐκ τοῦ **βλὰξ** καὶ **φήμη**· ἕτεροι ἐκ τοῦ **βλάπτω**, ἀντὶ τοῦ **βλαψίφημος**): — ὁμιλῶν δυσοιώνους λόγους, κακολόγος, μ. γεν. = ἐναντίον .., Πλούτ. 2. 1100D, κτλ. **2**) ἐπὶ λέξεων, ὑβριστικός, κακός, δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν ἀληθὲς δ' ᾖ Δημ. 110. 9: — Ἐπίρρ. **-μως** Φιλόστρ. 156· ὑπερθ. **-ότατα** Λουκ. Ἀλεξ. 4. **3**) ὁ λαλῶν βλασφημίας, ὑβριστής, Ἑβδ., Κ. Δ.· ὡς οὐσιαστ., ὁ **βλάσφημος** Ἑβδ. (2 Μακκ. ι', 36), 1 Τιμ. 1. 13, κτλ.

βλασφημοσύνη, ἡ, = **βλασφημία**, Συνέσ. 198B.

βλάττη, ἡ, blatta, ὄνομα βαφῆς πορφυρᾶς, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (ed. Dioclet) Leb. Wad. 535.

βλαύτη, ἡ, εἶδος σανδαλίου ἐλαφροῦ (παντόφλας) ὃ οἱ κομψευόμενοι ἐφόρουν, Λατ. solca, Ἕρμιππ. Μοιρ. 2. 4, Λύσιππ. Βακχ. 2· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., βλαύτας σύρων Ἀναξίλ. Λυροπ. 1. 2· ὑποδεδεμένος Πλάτ. Συμπ. 174Α.

βλαυτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βλαύτη**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 889, Ἀθήν. 338Α.

βλαυτόω, πλήττω διὰ τῶν σανδαλίων, Ἡσύχ.· πρβλ. Ter. Eun. 5. 7, 4.

βλᾱχά, Δωρ. ἀντὶ **βληχή**.

βλάψις, **εως**, ἡ, βλάβη, βλάψιμον, ζημία, Πλάτ. Νόμ. 932E.

βλαψί-τᾰφος, **ον**, ὁ ὡρισμένος διὰ τοὺς βλάπτοντας τοὺς τάφους, κόλασις Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 6307.

βλαψί-φρων, **ον**, (φρὴν) ἐπιφέρων παραφροσύνην, φάρμακα Εὐφορ. Ἀποσπ. 10· ἄτη Τρυφ. 411, Ὀρφ., κτλ. **II.** = **φρενοβλαβής**, Αἰσχ. Θήβ. 726. — Ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηναίῳ 6, 327.

βλείης, **βλεῖο**, ἴδε ἐν λ. **βάλλω**.

βλεμεαίνω, (βλέπω) βλέπω ἀγρίως, περιβλέπω βλοσυρῶς, σθένεϊ βλεμεαίνων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 42· ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, Θ. 337. **II.** ἐν Βατραχομ. 275, = **μενεαίνω**, μετ' ἀπαρεμφ.

βλέμμα, τό, (βλέπω) = κύτταγμα, «ματιά», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 306, Ἀριστοφ. Πλ. 1022, Δημ., κτλ.· αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 12.

βλέννα, ἡ, = **μύξα**, μυκώδης παχεῖα ὕλη ἐκ τῆς ῥινὸς καταβαίνουσα, Ἱππ. 611. 5.

βλέννος, τό, κολλώδης ὕλη, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 2, 26. **II.** ὁ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς «γλῖνος», καλούμενος ὡσαύτως καὶ **βαιών**, Σώφρων παρ' Ἀθην. 288Α.

βλεννός, **ή**, **όν**, σαλιάρης, μυξιάρης, μωρός, Σώφρων ἐν Α. Β. 85.

βλεννώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς βλέννον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2. 26.

βλεπε-δαίμων, **ον**, δεισιδαίμων, Πολυδ. Α', 21· σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Σωκρατικῶν, Κωμ. παρ' Εὐστ. 206. 27, Ἡσύχ.

βλέπησις, **εως**, ἡ, βλέμμα, ματιά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 597.

βλέπος, τό, = **βλέμμα**, ματιά, Ἀττικὸν βλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1176.

βλεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἴδῃ, νὰ ἀποβλέψῃ, εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 965D.

βλεπτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ὅρασιν, αἴσθησις Ἀνθ. II. παράρτ. 304· ὀξέως βλέπων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 101.

βλεπτός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ἄξιος νὰ ἴδῃ τις αὐτόν, Σοφ. Ο. Τ. 1337.

βλέπω: μέλλ. **βλέψομαι**, Δημ. 799. 21, **βλέψω** Χρησμ. Σιβ. 8. 207, Ἑβδ., κτλ.: ἀόρ. **ἔβλεψα**: πρκμ. **βέβλεφα** (ἀπο-) Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 428. 10. — Παθ. ἀόρ. **ἐβλέφθην** (προσ-) Πλούτ. 2. 680F: πρκμ. **βέβλεμμαι** Ἀθήν. 409C: — ὀλίγον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις, εἰμὴ κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ.· ἐν συνθέσ. ὅμως ὁ μέλλ. **-βλέψομαι** δὲν εἶναι σπάνιος (πρβλ. **ἀνα-**, **ἀντι-**, **ἀπο-**, **δια-**, **περι-**, **προσ-**, **ὑπο-βλέπω**)· τὸ μέσ. (πλὴν τοῦ μέλλ.) καὶ τὸ παθ. εὕρηνται μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι. Βλέπω, κυττάζω, ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, ἀντίθ. τῷ τυφλός εἰμι, Σοφ. Ο. Τ. 302, 348, Ο. Κ. 73, Ἀριστοφ. Πλούτ. 15, κτλ.· βλέποντες ἔβλεπον μάτην Αἰσχύλ. Πρ. 447· βλέποντας ἐν ἀλαωτάτοις Ἄλεξ. ἐν Τραυμ. 2 (ἴδε Meineke 5. 91)· μὴ βλέπῃ ὁ μάντις, μὴ τύχῃ καὶ βλέπει παραπολὺ καθαρά, Σοφ. Ο. Τ. 747· ὁ βλέπων, ὁ προφήτης, κατὰ λέξιν ἀπόδοσις τοῦ Ἑβραϊκοῦ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (3 Βασιλ. θ', 9). **II.** κυττάζω, βλέφ' ὧδε Σοφ. Τρ. 402· ἐπὶ ἐμοὶ ὁ αὐτ. Αἴ. 345· εἴς τι Αἰσχύλ. Πέρσ. 802· ἐπί τι Θουκ. 7. 71· εἴς τινα Δημ. 320. 3, κτλ.· ὡσαύτως· πῶς βλέπων; μὲ τί πρόσωπον; Σοφ. Φ. 110· ὄμμασιν ποίοις βλ.; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1371· — μετ' ἐπιρρ., φιλοφρόνως, ἐχθρῶς βλ. πρός τινα Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 10, 4, κτλ.· — συχν. ἀκολουθούμενον ὑπὸ ὀνόματος κατ' αἰτιατ., φόβον βλ., ὢν φοβερός, ἔχων ὄψιν φοβεράν, βλέμμα φοβερόν, Θυιὰς ὣς φόβον βλέπων Αἰσχύλ. Θήβ. 498 (οὕτως, Ἄρη δεδορκότων αὐτόθι 53)· καὶ παρὰ Κωμικοῖς, ἔβλεψε νᾶπυ, εἶχε βλέμμα ὡς τὸ σίναπι, δριμύ, φλογερόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 631· ἀνδρεῖον .. καὶ βλέποντ' ὀρίγανον ὁ αὐτ. Βατρ. 602· βλεπόντων κάρδαμα ὁ αὐτ. Σφ. 455· πυρρίχην βλέπων, φαινόμενος ὡς πολεμικὸς χορός, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1169· αἰκίαν βλέπων, φαινόμενος ὥς τις προσβεβλημένος, αὐτόθι 1671· σκύτη βλ. ἐπὶ δούλου, Εὔπολ. Χρυσ. γέν. 12· βλ. ἀπιστίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 22· ὡσαύτως ἀκολουθοῦντος ἐπιθ., γλισχρὸν βλ. Εὔφρων Συνεφ. 1. 16· ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφ., ὀρχεῖσθαι μόνον βλ. Ἄλεξ. Ἰσοστ. 2· μετοχ. οὐδετέρου, τί πεφροντικὸς βλέπεις; Εὐρ. Ἀλκ. 773· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 119. **2**) ἀποβλέπω εἴς τινα παρ' οὗ ἀναμένεται βοήθεια, εἰς θεοὺς Σοφ. Ἀντ. 923· οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ,τι βλέπω ὁ αὐτ. Αἴ. 514· εἰς σὲ δὴ βλέπω, ὅπως .., ἐπ' ἐλπίδι ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἠλ. 954· — ὡσαύτως, ἀποβλέπω, τείνω εἴς τι, ἡ πολιτεία βλ. εἰς πλοῦτον Ἀριστ. Πολ. 4. 7, 4· ἐπὶ διευθύνσεως, οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα, spectans ad ..., Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9· οὕτω, κάτω γὰρ οἱ ὀδόντες βλέπουσι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 5· τὸ οὖθαρ βλ. κάτω αὐτόθι 3. 21, 6. **3**) βλέπω μετὰ πόθου, προθύμως περιμένω, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 376, Σφηξ. 847. **4**) βλέπω πρός τι πρᾶγμα, προσέχω, προφυλάττομαι, ἀπό τινος Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. η', 15· τι Ἐπιστ. π. Φιλιππ. 3. 2· μετ' αἰτ. προσ.: βλ. ἑαυτοὺς Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιγ', 9· βλ. ἵνα .. 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. ις', 10· βλ. μὴ .. 2 Ἐπιστ. Ἰωάν. η'. **III.** μεταβ., βλέπω, θεωρῶ, μ. αἰτ., Τραγ., κτλ.· ἐξ ἑαυτοῦ βλεπόμενον, αὐτόδηλον, αὐταπόδεικτον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 184. **2**) βλ. φάος, φῶς ἡλίου, βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ζῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 261. 299, Εὐρ. Ἑλ. 60· οὕτω, βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον (δηλ. ὄντα τυφλὸν) Σοφ. Ο. Τ. 419· — ἐντεῦθεν ἄνευ τοῦ φάος, εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 677, κτλ.· βλέποντα κάμπνέοντα Σοφ. Φ. 883, πρβλ. 1349, Αἴ. 962· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀληθῆ καὶ βλέποντα, πράγματι ὑπάρχοντα, Αἰσχύλ. Χο. 844. **3**) βλέπω πρός τι ἢ διά τι, βλ. καὶ ζητεῖν τι Πλάτ. Χαρμ. 172C. — (τὸ παράγωγον **βλέφαρα** ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' οὐχὶ αὐτὸ τὸ **βλέπω**).

βλεφαρίζω: μέλλ. **-ίσω**, σκαρδαμύσσω, ἀνοιγοκλείω τὰ βλέφαρα, Κλήμ. Ἀλ. 294.

βλεφᾰρικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τὰ βλέφαρα, Καίλ. Αὐρηλ.

βλεφᾰρίς, **ίδος**, ἡ, θρὶξ τοῦ βλεφάρου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 402· τὸ πλεῖστον πληθ. = τρίχες τῶν βλεφάρων, Λατ. cilia, ὁ αὐτ. Ἱππ. 373, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6, Ἀριστ. Ζῷ. Μορ. 2. 14, 1, κτλ. **II.** = **βλέφαρον**, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 2. 12, 7., 3. 11, 7. κ. ἀλλ. [ὁ Δράκων σ. 45 λέγει ὅτι σχηματίζει τὴν γεν. εἰς **-ῖδος** παρ' Ἴωσιν· ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο παράδειγμα εἶναι γνωστόν.]

βλεφαρῖτις, **ιδος**, ἡ, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βλέφαρα ἢ ἐπ' αὐτῶν εὑρισκόμενος, τρίχες Παῦλ. Αἰγ. 7. σ. 255.

βλεφᾰρο-κάτοχος, **ον**, ὁ συγκρατῶν, κατέχων τὸ βλέφαρον, Παῦλ. Αἰγ. 6. σ. 179.

βλέφᾰρον, Δωρ. **γλέφαρον** (ἴδε **Β β** III. 1), τό, (βλέπω) τὸ πλεῖστον πληθ. (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.)· = τῶν ὀφθαλμῶν τὰ καλύμματα, βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας Ὀδ. Ι. 389· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὕπνου, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας 5. 493· ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν (δυϊκὸν) Ἰλ. Κ. 187· ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν Ὀδ.

Υ. 54, κτλ.· παῦρον ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ἀναλίσκοισα Πίνδ. Π. 9. 43· οὕτως ἐπὶ ὕπνου, γλεφάρων ἀδὺ κλάϊστρον αὐτόθι 1. 14· βλ. συμβαλεῖν, κοιμᾶν Αἰσχ. Ἀγ 15, Θήβ. 3· ἐπὶ κλαυθμοῦ, δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιϊν Ὀδ. Ρ. 490, πρβλ. Ψ 33· ἐπὶ τοῦ θανάτου, λύειν βλ. Σοφ. Ἀντ. 1302· σπανίως καθ' ἑνικ., βλέφαρον κέκληται ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 85, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 302· βλ. τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 9,1, πρβλ. Ζῷ. Μορ. 2. 13. **II.** οἱ ὀφθαλμοί, βλεφάρων κυανεάων Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 7 (ἔνθα τὸ θηλ. ἐπίθ. ὑποδεικνύει ὀνομαστικὴν ἡ βλέφαρος), (κυανεόντων Flach, ὁ δὲ Nauck κυανεόντων), καὶ συχνάκις παρὰ Τραγ., σκοτώσω βλ. καὶ δεδορκότα Σοφ. Αἴ. 85, πρβλ. Τρ. 107· ἐν τῷ ἑνικῷ ὁ Σοφ. καλεῖ τὸν ἥλιον ἁμέρας βλέφαρον Ἀντ. 104· καὶ ὁ Εὐρ. τὴν σελήνην, νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον Φοιν. 546.— Πρβλ. ὄμμα III.

βλεφαρό-ξυστον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμὸν τῶν βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγ. 3. σ 73.

βλεψίας, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Δωριέων παρ' Ἀθην. 306F.

βλέψις, εως, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ὄψις, ὅρασις, Πλούτ. Πελοπ. 32, Ἡσύχ.

βλήδην, ἐπίρρ., (βάλλω) «μετὰ τοῦ βάλλειν» Ἡσύχ. βλητικῶς, ῥιπτά.

βλήεται, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλῆμα, τό, (βάλλω) ῥίψιμον, βολὴ τῶν κύβων, ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 330· ῥίψιμον πολεμικοῦ βλήματος, Διον. Ἀλ. 10. 16· ὡσαύτως αὐτὸ τὸ βλῆμα, Φίλων 2. 431. **2)** πληγή, τραῦμα ἐκ βλήματος, Ἡρόδ. 3. 35. **3)** εἶδος καλύμματος, σκέπασμα, Ἀνθ. Π. 7. 413.

βλήμενος, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλῆρ, Αἰολ. ἀντὶ δέλεαρ, Ἀλκαῖ. 122 Bgk.

βλής, ητός, ὁ, ἡ, βεβλημένος, ἐρριμμένος, Ποιητ. ἐν Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Ψ. 254. Ἴδε Καλλιμάχεια τ. 2. σ. 776 (ἔκδ. Schneider).

βλῆσθαι, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βληστρίζω, μέλλ. -ίσω, (βλητός) ῥιπτάζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐμαυτὸν βλ., «παραδέρνω», περὶ ἀσθενοῦς ἐπὶ τῆς κλίνης του, Ἱππ. 489. 40· βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γᾶν Ξενοφάν. 7. 2. — Μέσ. = βληστρίζειν ἑαυτὸν Ἀρεταῖ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 1.

βληστρισμός, ὁ, ἀνησυχία, στενοχωρία, τὸ ῥίπτεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἱππ. Ἐπιδ. Α', 970.

βλήτειρα, ἡ, ἡ ῥίπτουσα, ἐξακοντίζουσα, οἰστῶν Ἀλεξ. Αἰτωλ. ἐν Macr. Sat. 5. 22.

βλητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ῥίψῃ ἢ θέσῃ, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. 6', 22.

βλητικόν, τό, = βλητὸν (ἴδε βλητὸς II), Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 314B.

βλῆτο, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

-βλητός, ή, όν, (βάλλω) βεβλημένος, προσβεβλημένος, Λατ. sideratus, Ἱππ. Ὀξ. 386. Κωακ. 182· κτυπηθεὶς ὑπὸ ἀσθενείας, προσβληθείς, λεχωΐδες Καλλ. εἰς Ἄρτ. 127, πρβλ. ὁ αὐτ. εἰς Δήμ. 102. **II.** ὁ πλήττων· βλητὸν (ἐνν. ζῷον), τό, κτῆνος τὸ ὁποῖον πλήττει, ἀντίθ. τῷ δακετὸν Αἰλ. Ζ. Ι. 3. 32.

βλῆτρον, τό, σιδηροῦς δεσμός, κρίκος, καρφίον, εἶδος σφηνός, ξυστὸν κολλητὸν βλήτροισι Ἰλ. Ο. 678.

βληχάζω, = τῷ ἑπομ., Αὐτοκρ. (Ἀδήλ. 1) ἐν Α. Β. 336.

βληχάομαι, ἀόρ. ἐβληχησάμην Ἀνθ. Π. 7. 657, Λόγγος· ἀποθ.— βελάζω, ἐπὶ ἀρνίων, σπαν. ἐπὶ αἰγῶν, προβατίων βληχωμένων Ἀριστοφ. Εἰρ. 535, πρβλ. Ἀποσπ. 344· βληχώμενοι προβατίων αἰγῶν τε .. μέλη ὁ αὐτ. Ιλ. 293·—ὡσαύτως ἐπὶ νηπίων, τὰ δὲ συγκύψανθ' ἅμα βληχᾶται ὁ αὐτ. Σφ. 570·—παρὰ Θεοκρ. 16. 92 ἀντὶ τῆς εὐκτ. βληχοῖντο (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. -έομαι), ὁ Ahrens ἀναγινώσκει βληχῷντο. (Πρβλ. **βληχή**, **βληχάς**. Λατ. balo· Παλαιο-Γερμ. blâzu· Γερμ. blöken, Ἀγγλ. bleat. Ἡ λέξις εἶναι ἀπομίμησις τῶν φωνῶν τῶν ἀμνῶν καὶ σπανίως τῶν αἰγῶν, ὅπως τὸ **μηκάομαι**, συνήθ. ἐπὶ αἰγῶν· οὕτω, **μυκάομαι** ἐπὶ ταύρων, **βρυχάομαι** ἐπὶ λεόντων, κτλ.).

βληχάς, άδος, ἡ, βληχωμένη, βελάζουσα, οἷας περὶ βλ. Ὀππ. Κ. 1. 145.

βληχή, Δωρ. **βλᾱχά**, ἡ, τὸ βέλασμα, οἰῶν Ὀδ. Μ. 266· αἱ κραυγαί, κλαυθμυρισμὸς τῶν νηπίων, Εὐρ. Κύκλ. 48· πρβλ. **ἀρτιτρεφής** (Ἴδε **βληχάομαι**).

βληχηθμός, ὁ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ζ. Ι. 5. 51.

βλήχημα, τό, = βληχή, Ἡσύχ., Βασίλ.

βληχητά, ῶν, τά, τὰ βληχώμενα, δηλ. πρόβατα, Αἰλ. Ζ. Ι. 2. 54· βληχητὰ τέκνα, προβατώδη, μωρά, ἐπὶ τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκράτους, Εὔπολ. Δημ. 38· οἵτινες καλοῦνται **βλιτομάμμαι** ὑπὸ Ἀριστοφ. Νεφ. 1001·— ὁ Βασίλ. ἔχει καὶ **βληχητικός**, ή, όν.

βλῆχνον, τό, εἶδος πτέριδος, Διοσκ. 4. 186.

βληχρός, ά, όν, (βλάξ) ὀλίγος, ἀμυδρός, μαλακός, ἥσυχος, ἄτονος, ἄνεμοι Ἀλκαῖ. 16 (46)· ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ ᾅδου, δυσκίνητος, ῥόος (τοῦ Ὁρατίου τὸ languidum flumen), Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 9· βλ. πυρετός, ὀλίγος, ἀδύνατος, Ἱππ. Ἀφ. 1255, πρβλ. Πλούτ. Περικλ. 38· βλ. σφυγμοὶ Ἱππ., κτλ.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ὀλίγον ἀσθενῶς, Ἱππ. 671. 31, Κτησ. παρὰ Φωτ. 41. 11.— Δὲν ὑπάρχει παρ' Ὅμ. (ὅστις ἔχει μόνον τὸν τύπον **ἀβληχρός**), οὐδὲ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ.

βλῆχρος, ἡ, φυτόν τι ἀνθοῦν ἀργά, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 7, 4.

βληχώδης, ες, (εἶδος) βελάζων, προβατώδης, εὐήθης, Βάβρ. 93. 5.

βλήχων, ἡ (μεταγεν. ὁ, Γεωπ.), γεν. -ωνος, ὡσαύτως **βληχώ**, γεν. **-οῦς**· καὶ **γλήχων**, -ώ, Δωρ. **γλάχων**, **-ώ**:— εἶδος φυτοῦ, («φλησκοῦνι»), Λατ. mentha pulegium, ἴδε κατωτ. **II.** = ἐφήβαιον, κατ' αἰτιατ. βληχὼ Ἀριστοφ. Λυσ. 89.—Ὁ Φρύν. ἐν Α. Β. 30 καὶ ἕτεροι γραμματικοὶ παριστάνουσι τὸν μὲν τύπον **γλήχων** (ἢ **γληχώ**) ὡς Ἰων., τὸν δὲ **γλάχων** (**γλαχώ**) ὡς Δωρικ. καὶ τὸν **βλήχων** (**βληχώ**) ὡς τὸν Ἀττικόν, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 712· τὰ δὲ ἑπόμενα παραδείγματα ἐπικυροῦσι τὴν διάκρισιν ταύτην: γεν. **γλήχωνος** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 209, **γλήχους** Ἱππ. 497. 33 καὶ 47· **γλάχωνος** Βοιωτ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 869· αἰτιατ. **γλάχωνα** αὐτόθι 861· **γλαχὼ** αὐτόθι 874, Θεόκρ. 5. 56· **βληχὼ** Ἀριστοφ. Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **βληχωνίας**· ἀλλὰ δοτ. **γληχοῖ** Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 16, 1.

βληχωνίας, ου, ὁ, ἐκ βλήχωνος παρεσκευασμένος, κυκεὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 712.

βλίζω, = **βλίττω**, Γραμμ.

βλίκανος, ὁ, = **βάτραχος**, Ἡσύχ., Χοιροβοσκ.

βλιμάζω [ῐ], Λακων. **-άττω**·— δοκιμάζω διὰ τοῦ δακτύλου ὄρνιθας ὅπως γνωρίσω ἂν ἔχωσιν ᾠά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 530· ἐντεῦθεν ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 23. Κράτ. ἐν Ἀδήλ. 3, Ἀριστοφ. Λυσ. 1164.—Παθ., πιέζομαι, θλίβομαι, Ἱππ. 1142D. **II.** = **βλίττω**, Ἐτυμ. Μ. 200.

βλίμασις [ῐ], εως, ἡ, αἰσχρὰ ἀφή, θλῖψις, Ἡσύχ.

βλίσσω, ἴδε **βλίττω**.

βλιστηρίς, ίδος, ἡ, (βλίττω) ἡ τὸ μέλι τρυγῶσα, λαμβάνουσα, χεὶρ Ἀνθ. Π. 9. 226.

βλιτάς, άδος, ἡ, εὐτελὴς γυνή, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 346.

βλιτάχεα, τά, κογχύλια ἢ σελάχια, Ἐπίχ. παρ' Ἡσύχ.

βλιτο-μάμμας, ἢ -μάμας, ου, ὁ, εὐήθης, ἴδε ἐν λ. **βληχητά**· συγγενῆ εἶναι τὰ **μαμμάκυθος**, **συκομάμμας**.

βλίτον, τό, εἶδος φυτοῦ, λάχανόν τι, Θεόπομπ. Κωμ. Φιν. 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 14. 2· κατὰ πληθ., Δίφιλ. ἐν Ἀπλ. 1.

βλίττω: ἀόρ **ἔβλῐσα**, Πλάτ. Πολ. 564E, πρβλ. **ἀποβλίττω**: — ἀποκόπτω τὴν κηρήθραν καὶ ἀφαιρῶ, τρυγῶ τὸ μέλι, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· σφηκιὰν βλ., Σοφ. Ἀποσπ. 856· μεταφ. βλ. τὸν δῆμον, ἀποστερῶ τὸν δῆμον τοῦ μέλιτος, τρυγῶ τὸν δῆμον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794, πρβλ. Λυσ. 475.— Παθ., πλεῖστον δὴ .. τοῖς κηφῆσι μέλι βλίττεται (ἐκ διορθώσεως τοῦ Ρουγκ. ἀντὶ τοῦ βλύττει) Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· βλ. τὰ σμήνη τὰ σμήνη ἢ αἱ κυψέλαι στεροῦνται τοῦ μέλιτος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 22. 9, πρβλ. 9. 40, 55. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ μέλι, **μέλιττα**, τῇ προσθήκῃ τοῦ β, πρβλ. **μάλακός**, **βλάξ**, **βροτός ἄ-μβροτος**, **μολεῖν βλώσκω**, **ἡμέρα μεσ-ημβρία**, κτλ.).

βλίτυρι, τό, ὁ ἦχος χορδῆς τῆς κιθάρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 133, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 57, Γαλην. 8. 662.

βλιτυρίζομαι, παθ., ἠχῶ ὡς χορδὴ κιθάρας, Γαλην. 8. 69, 662.

βλιχ-ώδης, ες, γλοιώδης, οὗ ἡ ῥὶς ῥέει = **κορυζῶν**, Ἱππ. παρ' Ἡσύχ.· οὕτω, **βλιχανώδης**, ες, ἐπὶ ἰχθύος = κολλώδης, Δίφιλ. Ἀπολειπ. 1. 15.

βλοσυρός, ά, όν, καὶ ός, όν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 250:—φοβερός, αὐστηρός, ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἀνδρικοῦ προσώπου, μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι Ἰλ. Η. 212· τῷ δ' ἐπὶ ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν Ἰλ. Ο. 608, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 147· οὕτως ἐπὶ λεόντων, αὐτόθι 175· ἐπὶ τῶν Κηρῶν, αὐτόθι 250· ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, πρὸς περιγραφὴν γυναικός, Φωκυλ. 3. 3· μετὰ ταῦτα ἐπὶ παντὸς φοβεροῦ πράγματος, ἄγος Αἰσχ. Εὐμ. 168· ἀκρὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 740· — παρὰ Πλάτωνι, θαρραλέος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, γενναίους τε καὶ βλ. τὰ ἤθη Πολ. 535B· βλ. γε τὴν ψυχὴν ἔχεις Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 4· οὕτως ἐπὶ γυναικός, μαῖα γενναία καὶ βλ. Πλάτ. Θεαιτ. 149A·— ὡσαύτως, τραχύς, πρόστυχος, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 2, 3.—Ἐπίρρ. **-ρῶς** Ἡλιόδ. 10. 27.

βλοσυρότης, ητος, ἡ, αὐστηρότης, φοβερότης, ἀγριότης βλέμματος, Εὐστ. 1194. 46.

βλοσυρό-φρων, ον, ὁ ἔχων βλοσυρόν, ἄγριον φρόνημα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 833.

βλοσυρ-ώπης, ου, ὁ, μεταγεν. ἀρσ. τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 1. 144.

βλοσυρ-ῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) ἡ ἄγριον καὶ φοβερὸν ἔχουσα τὸ βλέμμα, Γοργὼ Ἰλ. Λ. 36.

βλοσυρ-ωπός, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ προηγ., Διον. Π. 423.

βλύζω: μέλλ. **βλύσω** [ῡ] Ἀνθ. Π. 9. 819· ἀόρ. **ἔβλυσα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1446, Κόϊντ. Σμ., κτλ.· ποιητ. εὐκτ. **βλύσσειε** Ἀνθ. Π. 11. 58· παθ. ἀόρ. ἐβλύσθη Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Π. 204D· πρβλ. **ανα-**, **απο-βλύζω** (ἴδε ἐν λ. **φλέω**).—Ἀναφύσω, ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ, ἐπὶ ὑγρῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· Χρησμ. παρὰ Παυσ. 5. 7, 3, Φιλόστρ. 132, κτλ.· θερμῶν ὑδάτων βλ.,

ἀναβλύζω, ἀναδίδω.., Συλλ. Ἐπιγρ. 5127Β. 11· μετὰ δοτ., βλ. Λυαίῳ, οἶνον, Ἀνθ. Π. 11. 58· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέθυ βλ., ἐκχύνω, ἀναδίδω οἶνον, αὐτόθι 7. 27· ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 601.— Πρβλ. **βλύω.**

βλύσις [ῠ], **εως**, ἡ, ἀνάβλυσις, Ἀνθ. Π. 9. 819. — Ὡσαύτως **βλύσμα**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 11, **βλυσμός**, ὁ, Γλωσσ.

βλύω, = βλύζω, μ. δοτ., φόνῳ βλύουσαι Λυκ. 301· μ. αἰτ., ὕδωρ.. ἔβλυε πηγή Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 2. στίχ. 6· ἀόρ. ἔβλυσε Χρ. Πάσχ. 1087· οὕτω καὶ **βλύσσω**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 7. στίχ. 38· **βλυστάνω** Ἰωάνν. Χρυσ., κτλ.· πρβλ. **βλίττω**. [ῠ μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν παρ' Ἐπ., ἀναβλύεσκε Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 223, πρβλ. 4. 1417].

βλωθρός, ά, όν, (βλώσκω) ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἠὲ πίτυς βλωθρή Ἰλ. Ν. 390· στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην Ὀδ. Ω. 234.

βλωμός, ὁ, = **ψωμός**, τεμάχιον ἄρτου, «βουκιά», Καλλ. Ἀποσπ. 240· πρβλ. **ὀκτάβλωμος**·— ὑποκορ. **βλωμίδιον**, τό, Εὐστ. 1817. 55. Παρὰ Φιλήμ. ἐν Ἀθην. 114Ε, **βλωμιαῖοι ἄρτοι** εἶναι ἡ πιθ. γραφ., τὸ Λατ. quadrati.

βλῶσις, εως, ἡ, ἄφιξις, παρουσία, Ἡσύχ.

βλώσκω, Νίκ. Θ. 450, (**κατα-, προ-**) Ὅμ.: μέλ. **μολοῦμαι**, Αἰσχ. Πρ. 689, Σοφ. Ο. Κ. 1742: ἀόρ. β' **ἔμολον**, παρ' Ὁμ., Ἀττ. ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζοῖς· προστακτ. **μόλε** Κρατῖν. Νεμ. 10: πρκμ. **μέμβλωκα** Ὀδ., Εὐρ. Ρῆσ. 629: μεταγεν. μέλ. **βλώξω** (**κατα-**) Λυκ. 1068: ἀόρ. α' **ἔβλωξα** ὁ αὐτ. 448, 1327: ἀόρ. β' **ἔβλων** παρ' Ἡσυχ. (**βλώσκω** (ὃ ἐ. **μλώσκω**, ἴδε ἐν λ. **βλίττω**), **μολοῦμαι, μολεῖν** εἶναι κατὰ τύπον ἀκριβῶς ὅμοια τοῖς **θρώσκω, θοροῦμαι, θορεῖν**, καθ' ὅσον αἱ ῥίζαι εἶναι ΜΟΛ-, ΘΟΡ-· ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶσι τύποι ἐνεστώτων **μολέω, θορέω**, εἰμὴ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰακωψ. Ἀνθ. II. σ. 27, 609.) Ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς κατ' ἀόρ. β', δεῦρο μολόντες Ὀδ. Γ. 44· μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' Ἰλ. Ζ. 286· ἐπὶ χρόνου, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς Ω. 781· μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ Ὀδ. Ρ. 190· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., ὅτε τὸ κύριον μόλῃ Αἰσχύλ. Ἀγ. 766· συχνάκις μετὰ προθ., μολεῖν εἰς.., ἐπὶ.., πρὸς.., ἢ ἀπὸ.., ἐξ..· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μόνης αἰτιατ., ἔμολεν Ἥρας λαὸν Πινδ. Ν. 10. 66· γῆν μολόντες Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 809, πρβλ. Ἀγ. 968, Ἱκέτ. 239, Σοφ. Φ. 1332, Εὐρ. Ρῆσ. 223, 289· ἥβης τέλος μ. Εὐρ. Μηδ. 921, πρβλ. Ι. Τ. 1421· μ. δοτ. προσ., μηδέ μοι.. θάνατος μόλοι Σόλων 1. 5, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 70, Ἀντ. 233, κτλ.· δι' ἔχθρας μ. τινί, διὰ μάχης μολεῖν τινι (πρβλ. **διὰ** Α. IV) Εὐρ. Φοιν. 479, Ι. Α. 1392· εἰς ὕποπτα μ. τινι = ὑφορᾶν τινα ὁ αὐτ. Ἠλ. 345· ἐς λόγους μ. τινι ὁ αὐτ. Μηδ. 666.— Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 33· καὶ ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς (Ὄρν. 404, Θεσμ. 1146, 1155, κτλ.), ἢ ὅταν τις Λάκων ὁμιλῇ, ὁ αὐτ. Λυσ. 984, πρβλ. Πλοῦτ. 2. 220Ε, 225D.

βοαγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **βουαγός**: — **βοαγίδης**, ὁ, περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λυκ. 652.

βοάγριον, τό, ἀσπὶς ἐκ δέρματος ἀγρίου ταύρου, Ἰλ. Μ. 22, κ. ἀλλ.

βό-αγρος, ὁ, (βοῦς) βοῦς ἄγριος, ἄγριος ταῦρος, Φιλόστρ. 265.

βοαθόος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **βοηθόος**, Πινδ., ὄνομα Δελφικοῦ τινος μηνός, Ἀνέκδ. Δελφ. 16. 19, 26.

βόαμα, τό, (βοάω) Δωρ. ἀντὶ **βόημα**, ἀλλ' ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος, = κραυγή, χαμαιπετὲς β. Αἰσχ. Ἀγ. 920· ἠχηρὰ μελῳδία, Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας Κυδίας παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 967 (Ἀποσπ. 1).

βο-άνθεμον, τό, = **βούφθαλμον**, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Νικ. παρ' Ἀθην. 683C.

βοάνθρωπος, ὁ, βοῦς (ἢ ταῦρος) καὶ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ Μινωταύρου, Τζέτζ. Χιλ. 1. 489.

βόαξ, ακος, ὁ, συνηρ. **βῶξ** (Δίφιλ. Σιφν. παρ' Ἀθην. 356A), εἶδος ἰχθύος ἱεροῦ τοῦ Ἑρμοῦ, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ ἤχου (μποξ) ὃν ἐκπέμπει, Ἐπίχαρμ. 10 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 400, ἴδε Ἀθήν. 286 κἑξ.

βοάριος, α, ον, τό, Λατ. boarius, ἡ β. ἀγορά, ἡ τῶν βοῶν ἀγορὰ ἐν Ῥώμῃ, Δίων. Ἀλ. 1. 40.

βοαρμία, ἡ, (*ἄρω) ἡ τοὺς βοῦς ζεύξασα ὑπὸ ζυγὸν βαλοῦσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκ. 520.

βόαρχος, ον, = **βούπρῳρος**, τριττόα βόαρχον, θυσία ἐκ τριῶν ζῴων, ὧν ἐξῆρχε βοῦς, CIA 1, 5. 534, suovetaurilia.

βοάτις, ιδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **βοητής**.

βόαυλος, ὁ, (βοῦς, αὐλή) σταῦλος βοῶν, βούσταθμον, Θεόκρ. 25. 108· ὡσαύτως **βόαυλον**, τό, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1288· **βοαύλιον** Ὀρφ. Ἀργ. 436.

βοάω, Ἐπ. γ' ἑνικ. **βοάᾳ**, γ' πληθ. **βοόωσιν**, μετοχ. **βοόων**, Ὁμ.: Ἰων. παρατ. **βοάασκε** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 588·— Ἀττ. μέλλ. **βοήσομαι**, Δωρ. **βοάσομαι**· μεταγεν. **βοήσω**, αὐτόθι 3. 792, Ἀνθ. Π. 7. 32, κτλ., (**βοάσω** Εὐρ. Ἴων 1446 εἶναι ἀόρ. ὑποτακτ.)· — ἀόρ. **ἐβόησα** Ὅμ., Σοφ.· Ἐπ. **βόησα** Ἰλ. Ψ. 847· Ἰων. **ἔβωσα** Μ. 337 καὶ Ἡρόδ.· ἐνίοτε ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 168, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1155· πρκμ. **βεβόηκα** Φιλόστρ. 561.— Μέσ., **βοώμενος** Ἀριστοφ. Σφηκ. 1228· Ἐπ. ἀόρ. **βοήσατο** Κόϊντ. Σμ. 10. 465, Ἰων. **ἐβώσατο** Θεόκρ. 17. 60.— Παθ., Ἰων. ἀόρ. **ἐβώσθην** Ἡρόδ.· πρκμ. **βεβόημαι** Ἀνθ. Π. 7. 138, Ἰων. μετοχ. **βεβωμένος** Ἡρόδ. 3. 39· ὑπερσυντ. **ἐβεβόητο** Παυσ. 6. 11, 2. Πρβλ. **ἀνα-, ἐπι-, κατα-βοάω.** (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΒΟF, πρβλ. Λατ. bov-are παρ' Ἐννίῳ καὶ bovinator πρὸς τὸ re-boare· Σανσκρ. gu, μετ' ἀναδιπλ. gôgu (notum facere), ὥστε ἴσως τὰ **γοάω, γόος** ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρβλ. **βϐ.** I). Φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, ἐκβάλλω κραυγήν, ὀξὺ βοήσας Ἰλ. Ρ. 89· ὅσον τε γέγωνε βοήσας (ἴδε ἐν λ. **γέγωνα**) Ὀδ.· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1106· ὡς δράκων βοᾷ ὁ αὐτ. Θηβ. 381· βοᾷ γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς, ἔνθα τὸ βοᾷ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀλαζονικὰς φωνὰς τοῦ Καπανέως, οὐχὶ δὲ εἰς ἄναρθρόν τινα φωνὴν ἢ λόγον, αὐτόθι 468· οἱ βοησόμενοι, ἕτοιμοι νὰ φωνάξωσιν (ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ), Δημ. 172. 4· ἴδε ἐν λ. **κράζω.** **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἠχῶ ἰσχυρῶς, κροτῶ, βροντῶ, παταγῶ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, Λατ. reboare, οὐδὲ.. κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον Ἰλ. Ξ. 394· ἀντηχῶ, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν Ρ. 265· βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων Αἰσχύλ. Πρ. 431, πρβλ. 392, κτλ.· βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος, ἠχεῖ, ὁ αὐτ. Πέρσ. 605· τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ, λαλεῖ μεγαλοφώνως περὶ ἑαυτοῦ, Ἀριστοφ. Σφηκ. 921. **II.** μ. αἰτιατ. προσ., ἐπικαλοῦμαί τινα (μεγαλοφώνως) Πινδ. Π. 6. 36, Εὐρ. Μηδ. 205, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5. **2)** μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐκβάλλω φωνὴν διά τινα (ὅπως ἀκούσῃ) Σοφ. Τρ. 772. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., β. βοὰν Ἀριστοφ. Νεφ. 1153· β. μέλος, ἰωὰν Σοφ. Αἴ. 976, Φ. 216· οὕτω, β. λοιγὸν Αἰσχύλ. Χο. 402· ἄλγος Εὐρ. Τρῳ. 1310· μετὰ διπλ. αἰτιατ., βοᾶτε τὸν ὑμέναιον.. νύμφαν, ψάλλετε μεγαλοφώνως τὴν γαμήλιον ᾠδὴν εἰς τιμὴν τῆς νύμφης, αὐτόθι 335 (λυρ.). **4)** διαφημίζω, ἐπαινῶ, ἡ ῥάφανος ἣν ἐβόατε Ἀλεξ. Ἀπεγλ. 1. 7· πρήγματα βεβωμένα ἀνὰ Ἰωνίην Ἡρόδ. 3. 39· ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 6. 131· πρβλ. **καταβόητος, περιβόητος.** **5)** μετ' ἀπαρ., ἐπιτάσσω μεγαλοφώνως, διατάττω τινὰ μετὰ ἰσχυρᾶς φωνῆς νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Ο. Τ. 1287, Εὐρ. Ἀνδρ. 298· βοᾶν τινι ἄγειν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 12· β. τινι μὴ θεῖν αὐτόθι 1. 8, 19· ὡσαύτως, λέγω μεγαλοφώνως ὅτι.., Ἐπικράτ. ἐν Ἀδήλ. 1. 31· ὡσαύτως, β. ὅτι.., ὡς.., Ξεν. Ἀν. 1. 8, 1, Ἀντιφ. Κνοιθ. 2.

βοειακός, ή, όν, = τῷ ἑπομ. μόνον ἐν τῷ Ε. Μ. 254. 46.

βοεικός, ή, όν, (βοῦς) = **βόειος**, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς βοῦς, ζεύγη β., ἅμαξαι συρόμεναι ὑπὸ βοῶν, Θουκ. 4. 128, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163. Ὁ τύπος **βοϊκός**, συχνὸς ἐν χειρόγραφοις (ἴδε Διον. Ἀλ. 8. 87), κατακρίνεται ὑπὸ Ἡρωδιαν. ἐν Α. Β. 1354.

βόειος, Ἐπ. καὶ Ἰων. **βόεος, α, ον**· (βοῦς)·— ἐκ βοὸς ἢ βοῶν· ἰδίως ἐκ δέρματος βοός, Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τύπους, δέρμα βόειον Ὀδ. Ξ. 24· βοέοισιν ἱμᾶσιν Ἰλ. Ψ. 324· βοείας ἀσπίδας Ε. 452· βόεα κρέα Ἡρόδ. 2. 37, 168· τὰ βόεια κρέα Πλάτ. Πολ. 338C· γάλα βόειον, ἀγελάδος, Εὐρ. Κύκλ. 218· τὸ βόειον γάλα Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 20, 14· μεταφ., βόεια ῥήματα, λόγοι μεγάλοι καὶ ὑπερήφανοι («χονδρά, παχιὰ λόγια»), (πρβλ. **βούπαις**, κτλ.), Ἀριστοφ. Βατρ. 924. **II.** = **βοείη** ἢ **βοέη** (ἐνν. δορή), ἡ, δέρμα βοός, ἀδέψητον βοέην Ὀδ. Υ. 2, 142, πρβλ. Χ. 364· βοὸς μεγάλοιο βοείην Ἰλ. Ρ. 389· ἀσπὶς ἐκ δέρματος βοός, βοέῃς εἰλυμένω ὤμους αὔῃσι στερεῇσι Ρ. 492· βοῶν τ' εὖ ποιητάων (συνηρ. ἀντὶ **βοέων**) Π. 636· ἴδε ἑπόμ. καὶ πρβλ. **ἱερεῖον.** **2)** = βοεύς, λύσαντε βοείας Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 487, πρβλ. 503· ὁ Βουττμ. προύτεινε τὴν γραφὴν **βοῆας**.

βοεύς, έως, ὁ, σχοινίον ἤτοι λωρίον ἐκ δέρματος βοός, ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι Ὀδ. Β. 426.

βοή, ἀντὶ **βοέη**, ἴδε ἐν λ. **βόειος**.

βοή, Δωρ. **βοά**, ἡ, (βοάω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγή, Ὅμ., κτλ.·— παρ' Ὁμήρ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ τοῦ πολέμου κραυγή, βοὴν ἀγαθός, ἐπίθετον τῶν ἡρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἀλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' ἔστω, ἂς μὴ εἶναι μηδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συχνάκις, ἡ κραυγὴ τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀείδουσα.. βοὰς ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ Εὐρ. Ἴων 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θορύβου τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρβλ. Πινδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. σάλπιγγος Αἰσχύλ. Θηβ. 394· ἡ φωνή, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάκχ. 1085· βοὴν θωΰσσειν, αὐτόθι Σοφ. Αἴ. 335, Εὐρ. Ἑκ. 1092· ἐφθέγξατο βοή τις ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1386· βοάσομαι τὰν ὑπέρτονον βοὰν Φρύν. Κωμ. Ποαστρ. 4· βοὴν ἱστάναι Ἀντιφ. Σαπφ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον. πρὸς τὸ θεαθῆναι, Θουκ. 8. 92, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. **II.** = **βοήθεια**, ἐπικουρία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοη-γενής, ές, = **βουγενής**, γεννηθεὶς ἐκ βοός, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 363,13· πρβλ. **βούπαις** ΙΙ.

βογγία, ἡ, ἀμφίβ. λέξις ἣν ἐνόμισεν ὁ Chishull = **ταυροκαθαψία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2858· πρβλ. **κυνήγιον** 2.

βοηδόν, ἐπίρρ., ὡς βόες, πίνειν Ἀγαθαρχίδ. Περιπλ. 38.

βοη-δρομέω, τρέχω πρὸς τὴν βοήν, πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον βοήθειαν, σπεύδω πρὸς βοήθειαν, Εὐρ. Ὀρ. 1356, Ἡρακλ. 121, κτλ.· πρβλ. **βοηθέω**. **2)** τρέχω μετὰ κραυγῆς, βοῆς, Ἀππ. Ἀννίβ. 42, Ἐμφ. 2. 119.

Βοη-δρόμια, ων, τά, πανήγυρις καὶ ἀγῶνες εἰς ἀνάμνησιν τῆς βοηθείας, τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, Πλουτ. Θησ. 27· Β. πέμπειν, ἄγειν, ἑορτάζειν τὰ Βοηδρόμ. Δημ. 37. 6 (διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τοῦ **βοΐδια**).

βοη-δρομία, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Μάξιμ. π. Καταρχ. 381.

βοη-δρόμιος, ον, = **βοηδρόμος**, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 68, Παυσ. 9.17, 2.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ, ὁ τρίτος Ἀττ. μήν, ἐν ᾧ ἤγοντο τὰ Βοηδρόμια, ἀναλογῶν περίπου πρὸς τὸ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρ. μέχρι 15 Ὀκτωβρ. διάστημα, Δημ. 29, ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 29, 2., 8. 12, 6.—**Βοιηδρομιών** ἐν ἀττικ. ἐπιγραφ. CIA. 2, 314, 2 κ. ἀλλ.

βοη-δρόμος, ον, (πρβλ. **βοηθόος**) παρέχων βοήθειαν, βοηθός, ἐπίκουρος, Εὐρ. Φοιν. 1432· β. ποδὶ ὁ αὐτ. Ὀρ. 1290· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 69.

βοήθ-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπικούρων, παρὰ Καρχηδονίοις ὄνομα ἄρχοντος, Πολύβ. 1.79, 2, Ἀππ. Καρχ. 70.

βοήθεια, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, προστασία, Θουκ. κ. ἄλλ.· β. τῷ λόγῳ πρός τινα Πλάτ. Παρμ. 128C· ἡ ὑπὲρ τῶν δικαίων β. Δημ. 1287. 27· βοήθειαν ἔχειν πρός τι Ἀριστ. περὶ Ζ. Μ. 2. 5, 4, πρβλ. 2. 7, 2· πληθ. ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 5, 17, κτλ. **2)** ἰατρικὴ βοήθεια, θεραπεία, Πλουτ. Ἀλεξ. 19. **ΙΙ.** = **βοηθοί**, ἐπίκουροι, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 20· νεῶν βοήθεια Θουκ. 4. 8· ἰδίως ἐπὶ ἐκτάκτου βοηθείας, οἷον διὰ μισθοφόρων κ. τ. τ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διαρκῆ δύναμιν (παρασκευὴ συνεχής), Δημ. 49.1.

βοηθέω, Ἰων. **βωθέω** (ὡς πρέπει πιθ. νὰ διορθωθῇ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, ὁπουδήποτε τὰ χειρόγρ. παρέχουσι τὸν ἕτερον τύπον, Διντ. Διαλ. Ἡροδ. σ. VIII.): μέλ. **-ήσω**, κτλ. Ὡς τὸ **βοηδρομέω** (πρβλ. **βοηθόος**), ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συνεργῶ, μ. δοτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 82, Εὐρ. Ι. Α. 79· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· τινὶ ἀντία τινὸς Ἡρόδ. 5. 99· τινὶ πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 38· ναυσὶ β. τινι, βοηθῶ τινα μὲ.., αὐτόθι 1. 6, 22· ὡσαύτως, β. τινὶ τὰ δίκαια ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 6, 25· ἔτι καί, β. τοῖς τῶν προγόνων ἀτυχήμασιν Αἰσχίν. 78. 3· β. τῷ λόγῳ τῇ ὑποθέσει κτλ, Πλάτ. Φαίδων. 88E, κτλ.· β. τῷ θεῷ, ὑπερασπίζω τὰ δίκαιά του, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 280· β. τοῖς νόμοις Αἰσχίν. 5. 23, κτλ.· ἐπὶ ἰατροῦ, Πλούτ. Ἀλεξ. 19. **2)** ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, σπεύδω εἰς σωτηρίαν, Ἡρόδ. 1. 30., 7.158, κτλ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 608· β. παρά τινα Ἡρόδ. 9. 57· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 1. 62, Θουκ. 1.126, κτλ.· β. ἐς ἢ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 6. 103., 4. 125, Θουκ., κλ.· ἐκεῖσε Δημ. 52. 1· β. πρός τι, προάγω σκοπόν τινα, ἐφαρμόζω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 1, 2, ἢ ἀποκρούω, ὁ αὐτ. Πολιτ. 8, ἐν τέλ., Ἱστ. Ζ. 9. 37, 9· χρήμασι, μὲ χρήματα, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 2· ἀπροσ., βοηθεῖ πρός τι, εἶναι ὠφέλιμον, συντελεῖ.., Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9. 20, 1. **3)** Παθ., βοηθοῦμαι, δέχομαι, λαμβάνω βοήθειαν, Διοσκ. 4. 83, Πλούτ. 2. 687E, 689B, 720C· βοηθήσομαι Ἑβδ.· ἐβοηθήθην αὐτόθι· ἀπροσ., ἐμοὶ βεβοήθηται τῷ τεθνεῶτι Ἀντιφῶν 116. 36· ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφία Πλάτ. Ἐπ. 347E.

βοήθημα, ατος, τό, βοήθεια, καταφύγιον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 8· ἐπικουρία, πρός τι Πολύβ. 1. 22, 3. **2)** θεραπεία, φάρμακον, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Διόδ. 1. 25.

βοηθηματικός, ή, όν, = **βοηθητικός**, Διοσκ. Δηλητ. σ. 2.

βοηθήσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ ἢ θεραπεύσῃ, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 16, 7.

βοηθητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 10, Δημ. 14. 5.

βοηθητικός, ή, όν, ἕτοιμος ἢ ἱκανὸς νὰ βοηθήσῃ, ὠφέλιμος, χρήσιμος, τινὶ Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 12· πρός τι, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκρούσῃ αὐτό, ὁ αὐτ. Πολ. 2. 7, 13· ἢ ὅπως ὑποβοηθήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 3. 5, 4.

βοη-θόος, Δωρ. **βοᾱ-, ον**, (βοή, θέω, πρβλ. **βοη-δρόμος**), σπεύδων πρὸς τὴν βοὴν τῆς μάχης, πολεμικός, Ἰλ. Ν. 477· βοηθόον ἅρμα, ὅπερ σπεύδει πρὸς τὴν μάχην, Ρ. 481. **ΙΙ.** βοηθῶν, ἐπικουρίαν φέρων, Πινδ. Ν. 7. 48· καὶ ὡς οὐσιαστ., Θεόκρ. 22. 23, Καλλ. εἰς Δῆλ. 27.—παρὰ πεζοῖς, **βοηθός, όν**, ὁ βοήθειαν παρέχων, βοηθητικός, συμμαχικός, νῆες Θουκ. 1. 45· καὶ συχνάκις ὡς οὐσιαστ. Ἡρόδ. 5. 77., 6. 100, Ἀντιφῶν 111. 40, Πλάτ., κ. ἄλλ.

βοηλᾰσία, ἡ, ἀπαγωγή, ἁρπαγὴ βοῶν, Ἰλ. Λ. 671. **ΙΙ.** μέρος ἔνθα κτήνη, βόες βόσκονται, νομὴ βοῶν, Ἀνθ. Π. 7. 626. **ΙΙΙ.** ἀγὼν πρὸς ταῦρον ἢ βοῦν, Ἡλιόδ. 10. 31.

βοηλᾰτέω, ἀπάγω βοῦς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 598· καθόλου, ἐρεθίζω, κεντῶ βοῦν ὅπως προχωρήσῃ, Σωσίθ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 173, ἴδε Näke Opusc. σ. 7. **2)** φροντίζω περὶ βοῶν, περιποιοῦμαι, Λυκ. 816. **ΙΙ.** (βοή) ἐγείρω βοήν, κραυγήν, Ὀππ. Κ. 4. 64.

βοηλάτης, ου, ὁ, θηλ. **-ηλάτις, ιδος**, ἡ, (βοῦς, ἐλαύνω) = ὁ ἀπάγων βοῦς, κλέπτης βοῶν, Ἀνθ. Π. 11. 176. **ΙΙ.** ὁ τοὺς βοῦς κεντῶν, ἀναγκάζων, ἐρεθίζων, ῥάβδος Ἀνθ. Πλαν. 200· ὁ τοὺς βοῦς βασανίζων, μύωψ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 307. **ΙΙΙ.** ὁ βόσκων βοῦς, Λυσ. 110. 7, Πλάτ. Πολιτ. 261D. **IV.** ἐν Πινδ. Ο. 13. 26, β. διθύραμβος, ὅστις κερδαίνει ταῦρον ὡς βραβεῖον· ἢ δυνατὸν ἡ λέξις νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου Ταύρου· ἴδε Donaldson ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ.

βοηλᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βόσκησιν βοῶν· ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ βοηλάτου, τοῦ βόσκοντος βοῦς, Πλάτ. Εὐθύφρον. 13D.

βόημα, τό, ἴδε **βόᾱμα**.

βοη-νόμος, ὁ, = **βουνόμος**, Θεόκρ. 20. 41.

βόηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **βόαξ**, Νουμήν. (Ἀθην. 286F).

βοήροτος, ον, ἀροθεὶς ὑπὸ βοῶν, Νίκ. παρὰ Στεφ. Β. ἐν λ. **Ἀσπαλάθεια**.

βόησις, εως, ἡ, = **βοή**, κραυγή, φωνὴ δυνατή, ἐπίκλησις βοηθείας, Τρικλίν. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 419, διάφ. γραφ. ἐν Ψαλμ. κϐ', 2.

βοητής, οῦ, ὁ, ὁ βοῶν, φωνάζων ἰσχυρῶς, Ἱππ. 1286. 38, καὶ ἤδη οὕτω διορθοῦται ἐν 309. 6, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠπύται**.—Δωρ. θηλ. βοᾶτις αὐδὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 575.

βοητικός, ή, όν, βοῶν, θορυβώδης, Ἀριστ. Κοΐντιλ. 96.

βοητός, ή, όν, (βοάω) ὁ μεγαλοφώνως ᾀδόμενος, θρήνοισι βοητὸν ὑμήνασν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 418.7.

βοητύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **βόησις**, Ὀδ. Α. 369.

βόθρευμα, τό, βόθρος, ὄρυγμα, Μανασσ. Χρον. 1673.

βοθρεύω, σκάπτω βόθρον, λάκκον, Γεωπ. 9. 6, 2· **βοθρέω**, Νόνν. Δ. 47. 69.

βοθρίζω, μέλλ. **-ίσω**, = τῷ προηγ., Ὀρειβάσ. σ. 117. 8, ἐκδ. Cocch., Ἐκκλ.

βοθρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βόθρος**, Γεωπ. 8. 12, 2. **ΙΙ.** ἕλκος τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος κοῖλον περιφερὲς ὡς τὸ τρῦμα βελόνης, Ἱππ. 427. 22.

βοθρο-ειδής, ές, ὅμοιος βόθρῳ, κοῖλος, Ἱππ. 641. 52.

βόθρος, ὁ, λάκκος, ὄρυγμα ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, Λατ. puteus, βόθρον ὀρύξαι Ὀδ. Κ. 517· τὸ ὄρυγμα ἐν ᾧ τὸ δένδρον εἶναι πεφυτευμένον, βόθρου τ' ἐξέστρεψε [τὴν ἐλαίαν] Ἰλ. Ρ. 58· φυσικὸς πλυνὸς πρὸς πλύσιν ἐνδυμάτων, Ὀδ. Ζ. 92 (πλυνοὶ αὐτόθι 86)·—κοίλωμα τῆς χιόνος τηκομένης ὑπὸ πυρός, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 6. Πρβλ. Dissen Πινδ. Ν. 5. 15. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ βαθύς, ὃ ἴδε· πρβλ. ὡσαύτως τὸ Λατ. fod-io).

βοθρόω, = **βοθρεύω**, Γαλην. 8.77.

βόθῡνος, ὁ, = **βόθρος**, Κρατῖν. Σεριφ. 7, Ξεν. Οἰκ. 19, 3, Λυσ. Ἀποσπ. 17 κ. ἀλλ. **2)** **βόθυνοι** παρ' Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1. 5, εἶδος φωτεινῶν μετεώρων.

βοθυνοποιός, ον, ὁ ποιῶν τοὺς βοθύνους 2. Θ. Λάσκ. σ. 769 (ἐκδ. Migne).

βοθυνωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνοίγων βόθρον, Π. Δ. (Βασιλ. 2, 25, 12).

βοῖ, ὡς τὸ **αἰβοῖ**, ἐπιφώνημα δυσαρεσκείας ἢ περιφρονήσεως, οὔφ! Ἀριστοφ. Εἰρ. 1066.

βοιδάριον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ **βοῦς**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 585, Ἀποσπ. 52.

βοιδής, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς βοῦν, πρᾶος, εὐήθης, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 437.

βοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βοῦς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1036, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 21, 2· ἴδε ἐν λ. **Βοηδρόμια**, πρβλ. Piers. Μοῖρ. 276. Τὸν τύπον **βοΰδιον**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ Φρυν. 86, μετεχειρίσθη ὁ Ἕρμιππ. (Κέρκωψι 1) κατὰ τὰ ἐν Α. Β. 85· ἀλλ' ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

Βοιηδρομιών, ἴδε **Βοηδρομιών**.

βοϊκός, ἴδε ἐν λ. **βοεικός**.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πορφ. Ἀποχ. 3. 3.

βοϊστί, ἐπίρρ., εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν βοῶν, λαλεῖν Πορφύρ. ἐν βίῳ Πυθ. 24.

Βοιωτ-άρχης, ου, ὁ, εἷς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν Θήβαις, Ἡρόδ. 9.15, Θουκ. 4. 91, κτλ.· ὡσαύτως **Βοιώταρχος** Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 4.—Ἐντεῦθεν **Βοιωταρχέω**, εἶμαι Βοιωτάρχης, Θουκ. 4. 91, Δημ. 1378. 22· καὶ **Βοιωταρχία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρχου, Πλούτ. Πελοπ. 25.

Βοιωτιάζω, φέρομαι ὡς Βοιωτός, ἰδίως, ὁμιλῶ Βοιωτικὴν διάλεκτον, Ξεν. Ἀν. 3.1, 26, Κωμ. Ἀνών. 341. **ΙΙ.** φρονῶ τὰ τῶν Βοιωτῶν· ἀκολουθῶ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν φρονήματα, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34, Αἰσχίν. 73. 24·—ὡσαύτως **Βοιωτίζω**, Πλούτ. 2. 575D.

Βοιωτίδιον [τῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **Βοιωτός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 872.

Βοιωτι-ουργής, ές, (*ἔργω) Βοιωτικῆς ἐργασίας, κράνος Ξεν. Ἱππ. 12. 3.

Βοιωτός, ὁ, κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β. 494, κτλ.·—**Βοιωτία**, ἡ, χώρα κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῶν νομῶν, ἃς ἔχει πρὸς βόσκησιν βοῶν, Ἡσ. Ἀποσπ. 4 (146), κτλ.—Ἐπίθ. **Βοιώτιος, α, ον**, Βοιωτικός, μὲ ἔννοιάν τινα ἀδηφαγίας, οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος Εὔβουλ. Ἴων. 3, πρβλ. Εὐρωπ. 1· εἰμὶ γὰρ Β.

πολλὰ .. ἐσθίων Μνησίμ. Βουσ. 1· ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Β. Δημόν.'Ἀγελ.1· καὶ βλακείας, ἀνοησίας, Πλούτ. 2. 995Ε· ὁπόθεν ἡ παροιμία ὗς Βοιωτία Βοίκχ. Πινδ. Ο. 6.152, Meineke Μένανδ. ἐν 'Ἀδήλ. 249·— ὡσαύτως **Βοιωτικός** ἢ **-ιακός**, ή, όν, Διόδ. 14. 81, Στράβ. 404, 406.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Στράβ. 404· ἐν τῷ Σχολ.'Ἰλ. Β. 494, ἔνθα τοῦ Ἑλλανίκου τὰ **Βοιωτιακὰ** ἀναφέρονται·— θηλ. **Βοιωτίς**, **ίδος**, Ξεν.'Ἑλλ. 5.1, 36.

βολαῖος, **α**, **ον**, (βολή) σφοδρός, βίαιος, Τραγ. παρὰ Πλουτ. Λουκούλλ. 1.

βόλβα, ἡ, Λατ. vulva, 'Ἀνθ. Π.11. 410.

βολβάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βολβός**, 'Ἐπίκτ. Ἐγχειρ.7.

βολβίδιον ἢ μᾶλλον **βολβιτίον**, τό, εἶδος μικροῦ πολύποδος (θαλασσίου) μὲ ἰσχυρὰν ὀσμὴν (πρβλ. **ὄζαινα, ὀσμύλη**), Ἱππ. 649. 35., 651. 50·— καλεῖται δὲ καὶ **βολίταινα, βολβοτίνη, βολβιτίς**.

βολβίνη, ἡ, λευκὸν εἶδος βολβοῦ, Θεόφρ. Ι. Φ.7.13, 9, Μάτρ. παρ' Ἀθην. 64C.

βολβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βολβός**, Ἱππ. 669. 53·— **βολβίσκος**, ὁ, 'Ἀνθ. Π.11. 35.

βολβιτίς, **ίδος**, ἡ, = **βολβίδιον**, 'Ἐπίχ. 33 Ahr.

βόλβιτον, τό, **βόλβιτος**, ὁ, τύποι ἧττον δόκιμοι τοῦ **βόλιτον, -τος**, Φρύν. 357.

βολβο-ειδής, **ές**, ὅμοιος βολβῷ, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βολβοῦ, Παῦλ. Αἰγ.7. σ. 249.

βολβός, ὁ, Λατ. bulbus, εἶδος κρομμυοειδοῦς ῥίζης, ἥτις εὑρίσκετο (καὶ ἔτι εὑρίσκεται) ἐν τοῖς ἀγροῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ λίαν ἐτιμᾶτο, «βορβὸς» ἢ «βρουβὸς» τανῦν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 26, Θεόφρ. Ι. Φ.7.13, 8, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ.189,Θεόκρ.14.17· συχν. παρὰ τοῖς Κωμ., Πλάτ. Κωμ. Φα.1 κ. ἄλλ.

βολβοτίνη, ἡ, = **βολβίδιον**, Ἀθήν. 318Ε.

βολβο-φακῆ, ἡ, φακῆ μαγειρευμένη μετὰ βολβῶν, Ἀθήν. 584D.

βολβώδης, **ες**, = **βολβοειδής**, Θεόφρ. Ι. Φ.7.13, 8.

βολεύς, **έως**, ὁ, σφενδονήτης, Τζέτζ. π. Ὁμ. 393.

* **βολέω** = **βάλλω**, ἀλλὰ σχεδὸν ἄχρηστον, πλὴν ἐν τῷ Ἐπ. παθ. πρκμ. **βεβόλημαι**, εἶμαι κατειλημμένος ὑπὸ θλίψεως κττ.· ἄχεϊ .. βεβολημένος ἦτορ Ἰλ. Ι. 9, πρβλ.'Ὀδ. Κ. 247· πένθεϊ .. βεβολήατο πάντες (γ' πληθ. ὑπερσυν.) Ἰλ. Ι. 3· ἀμηχανίῃ βεβόλησαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1318· ἀμφασίῃ βεβόλητο Κόϊντ. Σμ.7.726.

βολεών, **ῶνος**, ὁ, (βολὴ) σωρὸς ἀκαθαρσιῶν, κόπρου, Φιλήμ. ἐν 'Ἀδήλ.120· πρβλ. **σιτοβολών**.

βολή, ἡ, (βάλλω) τὸ ῥίψιμον ἢ τὸ κτύπημα βλήματος πολεμικοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πληγή, δηλαδὴ κτύπημα ξίφους ἢ δόρατος εὑρισκομένου ἐν τῇ χειρὶ τοῦ πλήττοντος. Ὀδ. Ρ. 283, πρβλ. Ω. 160· β. πέτρων Εὐρ. Ὀρ. 59· μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς Θουκ. 5. 65· ὡσαύτως, κύβων βολαί, ῥίψιμον τῶν κύβων, Σοφ.'Ἀποσπ. 381· βολαῖς .. σπόγγος ὤλεσεν γραφὴν Αἰσχύλ. Ἀγ.1329. **2)** μεταφ. ὡς τὸ **βέλος**, β. ὀφθαλμῶν, ταχὺ βλέμμα, Ὀδ. Δ. 150· κάτω .. βλεμμάτων ῥέπει β. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238, πρβλ. Ἀγ. 742. **3)** ὡσαύτως, βολαὶ κεραύνιοι, κεραυνοί, ὁ αὐτ. Θήβ. 430· βολαὶ ἡλίου, ἀκτῖνες, Σοφ. Αἴ. 877· καὶ ἄνευ τοῦ ἡλίου, πρὸς μέσας βολὰς Εὐρ. Ἴων.1135· οὕτω, χρυσοῦ .. βολαῖς, μὲ χρυσᾶς ἀκτῖνας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 832· βολὴ χιόνος, νιφετός, Εὐρ. Βάκχ. 661.

βολίζη, ἡ, δούλη, Κρητικὴ λέξ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 267C.

βολίζω, (βολὶς) ῥίπτω τὴν βολίδα, ἐξετάζω τὸ βάθος, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 28: — Παθ., βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ, καταβυθίζομαι, Γεωπ. 6.17.

βόλινθος, ὁ, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ βόνασος Ἀριστ. Θαυμ.1. 2.

βολίς, **ίδος**, ἡ, βλῆμα, ἀκόντιον, Πλούτ. Δημητρ. 3. **2)** ἡ βολὶς δι' ἧς ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (πρβλ. **καταπειρατηρίη**), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 80. **3)** ἀστραπῶν βολίς, λάμψις ἀστραπῆς, Ἑβδ. **4)** ῥίψιμον τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 9. 767·— κύβος, αὐτόθι 768.

βολιστικός, ή, όν, (βόλος) ὃν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ εἰς τὸ ῥιπτόμενον δίκτυον (τὸν «πεζόβολον»), Πλούτ. 2. 977Ε.

βολίταινα, ἡ, = **βολβίδιον**, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4.1, 27., 9. 37, 16.

βολίτινος, η, ον, ὁ ἐκ κόπρου βοῶν κατεσκευασμένος, Ἀριστοφ. Βατρ. 295.

βόλιτον, τό, ἢ **βόλιτος**, ὁ, κόπρος βοῶν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Κρατῖν. Διονυσ. 6, Ἀριστοφ. Ἀχ.1026, Ἱππ.658· ἴδε **βολβ-**.

βόλλα, Αἰολ. ἀντὶ βουλή, Πλούτ. 2. 288Β, Ἐπιγρ. Λεσβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 33. **βολλεύω**—**βουλεύω**, Hicks In.131.29.

βαλο-κτυπίη, ἡ, τὸ κτύπημα, ὁ κρότος τῶν κύβων, Ἀνθ.Π.9.767.

βόλομαι = **βούλομαι**, Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος Ἰλ. Λ. 319· εἰ .. βόλεσθε αὐτόν τε ζώειν Ὀδ. Π. 387· νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ (κοινῶς ἐβάλοντο), Α. 234· ὡσαύτως παρατ. ἐβολλόμαν Θεόκρ. 28.15. Ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. **βούλομαι** 8.

βόλος, ὁ, ῥίψιμον τοῦ «πεζοβόλου», ἤτοι τοῦ ῥιπτομένου ἀπὸ τῆς χειρὸς δικτύου, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62 (πρβλ. **ῥίπτω** Ι)· — μεταφ., εἰς βόλον καθίστασθαι, ἔρχεσθαι, εἶναι ἐντὸς τοῦ διαστήματος ὅπερ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ δίκτυον, Εὐρ. Βάκχ. 847, Ῥῆσ. 730· — ἐντεῦθεν, δίκτυον, Αἰλ. Ζ. Ι. 8. 3· διὰ πτηνά, Ἀνθ. Π. 6. 184. **2)** τὸ συλλαμβανόμενον πρᾶγμα, ἰχθύων βόλος, μία ἄγρα ἰχθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 424· βόλον ἐκσπᾶσθαι, εἰς τὴν ξηρὰν ἐκβάλλω τὴν ἄγραν τῶν ἰχθύων, Εὐρ. Ἠλ. 582. **II.** ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 22, 12, π. Ζ. Γ. 2. 8, 18. **III.** ῥίψιμον τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ', 204.

βολοτυπής, ές, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου βληθείς, Ἀνθ. Παραρτ. 394. 7.

βομβάζω = **βομβέω**, Σουΐδ.

βομβάξ, ἡρωικὴ κατὰ παρῳδίαν ἔκφρασις θαυμασμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ.45· καὶ αὐτόθι 48, ἐν τῷ ἐξωγκωμένῳ τύπῳ **βομβαλοβομβάξ**.

βομβαύλιος, ὁ, (βομβέω, αὐλὸς) κωμικὸν σύνθετον ἀντὶ τοῦ **ἀσκαύλης**, ὁ τὸν ἄσκαυλον παίζων, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **βομβυλιός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 866, Σφηξ. 107.

βομβέω, μέλλ. **-ήσω**, κάμνω ἦχον βομβοῦντα, ὑποκώφως ἠχοῦντα (πρβλ. **βόμβος**)· παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πιπτόντων ἀντικειμένων, ἐκβάλλω ἦχον βαθὺν καὶ ὑπόκωφον, τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα Ἰλ. Ν. 530· αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβ. πεσ. Π. 118, πρβλ. Ὀδ. Σ. 396· βόμβησαν .. κατὰ ῥόον, αἱ κῶπαι ἔπεσον μετὰ μεγάλου θορύβου .., Ὀδ. Μ. 204· βόμβησεν δὲ λίθος, διῆλθε ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος βομβῶν, Θ.190·— ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἠχῶ, παταγῶ, Σιμων. 2·—μεταγεν. ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασ., ὡς αἱ μέλισσαι, ἐκβάλλω ἦχον συνεχῆ καὶ ὑπόκωφον, Ἀριστ. Ἰ. Ζ.4. 9, 3., 9. 40, 53, Θεόκρ. 3.14, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 564D· οὕτως, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος Σοφ. Ἀποσπ. 693· ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγουσιν οἱ κώνωπες, Ἀριστοφ. Πλ. 538· καθόλου, ἐπὶ ἤχου ὃν αἰσθάνεταί τις συνεχῶς εἰς τὰ ὦτά του, Πλάτ. Κρίτων. 54D· ὡσαύτως, ὦτα βομβεῖ μοι Λουκ. Δ. Ἑταιρ. 9. 2.

βομβηδόν, ἐπίρρ., μετὰ βόμβου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.133.

βομβήεις, **εσσα**, **εν**, = **βομβητικός**, Ἀνθ. Π. 4. 74.

βόμβησις, **εως**, ἡ, τὸ βομβοῦν, ἡ βοή· τὸ βομβοῦν πλῆθος, Ἑβδ. (Βαροὺχ ϛ', 29).

βομβητής, οῦ, ὁ, ὁ βομβῶν, Ἀνθ. Π. 6. 236.

βομβητικός, ή, όν, βομβῶν, Εὐστ. 945. 23· **βομβικός**, ή, όν, Σχόλ. Πινδ.

βόμβος, ὁ, Λατ. bombus, ἦχος συνεχὴς καὶ ὑπόκωφος, βαρὺς καὶ βαθύς, Πλάτ. Πρωτ. 316Α, Ἀριστ. Πολ. 9, 5· β. ἀνέμου κατιόντος, ἦχος τοῦ ἀνέμου, Ἡλιόδ. 5. 27·— ἐπὶ βροντῆς, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Λ.10.102· βόμβος εἰς τὰ ὦτα, κατάστασις καθ' ἣν ἀκούει τις ἦχόν τινα συνεχῆ καὶ βαθύν, Ἱππ. Κωακ.149· βορβορυγμὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 7. 241·— **βόμβο**, τό, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ.1176. (ὀνοματοπ.).

βομβύκια, **ων**, τά, εἶδος μελισσῶν, αἵτινες κατασκευάζουσι φωλεὰς ἐκ πηλοῦ, apis caementaria, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 24 (διάφ. γραφ. **βομβυκοειδῶν**). **II.** τὰ κουκούλια, θυλάκια τῶν μεταξοσκωλήκων, αὐτόθι 5. 19, 11.

βομβυκίας, ὁ, ἴδε ἐν λ. **βόμβυξ** II.

βομβύλη, ἡ, = **βομβύλιος**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 569.

βομβυλιάζω, (βομβέω) ἴδε ἐν λ. **βορβορύζω**.

βομβυλιός ἢ **-ύλιος**, ὁ, ἔντομον βομβοῦν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σφηξ.107, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κώνωψ, Ἡσύχ. **2)** τὸ ἔμβρυον ἢ ἡ χρυσαλλὶς τοῦ μεταξοσκώληκος (διάφ. γραφ. **βομβυλὶς**) Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5.19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372. **II.** ἀγγεῖον στενόλαιμον, τὸ ὁποῖον παράγει ἦχον κατὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἱππ. 494. 55, ἴδε Ἀθήν. 784C, Δ. Β. 220. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἐτυμ. Μ. 380).

βομβυλίς, **ίδος**, ἡ, = **πομφόλυξ**, Ἡσύχ. **II.** πρβλ. **βομβυλιός** 1. 2.

βόμβυξ, **υκος**, ὁ, μεταξοσκώληξ, εἶδος τοιαύτης κάμπης (πρβλ. **βομβυλιός** 1. 2), Ἀριστ. Ἰ. Ζ. παρ' Ἀθήν. 352F. **2)** μέταξα ἢ μεταξοειδὴς κλωστή, Ἀλκίφρων 1. 39. **II.** εἶδος αὐλοῦ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ.13. 6, 8, Πολυδ. Δ', 82· ἡ μέρος αὐλοῦ, αὐτόθι 70.—Ἐντεῦθεν **βομβυκίας** κάλαμος Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 3· ἴδε Chapell Hist. of Anc. Mus. σ. 268 κἑξ. παρ' Ἀριστ. Ἀκουσμ. 11,11, ὁ λάρυγξ τῶν πτηνῶν. **III.** παρὰ Λάκωσι, = στάμνος Α. Β.1354.

βομβώδης, **ες**, (εἶδος) = **βομβητικός**, Αἰλ. Ζ. Ἰ. 6. 37.

βομβών, **ῶνος**, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **βουβών**· ὁπόθεν **βομβωνάρια**, τά, ἀναξυρίδες, βρακία, Ἰω. Μαλαλ. 288. 10 Bonn.

βόνασος ἢ **βόνασσος**, ὁ, ἄγριος βοῦς, bos urus, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2.1, 35., 9. 45, Ζ. Μ. 3. 2, 5.

βοο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων βοῦς, βουκόλος, Σουΐδ.

βοό-γληνος, **ον**, ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς βοός, Νόνν. Δ.7. 260.

βοο-δμητήρ, **ῆρος**, ὁ, (δαμάω) ὁ δαμάζων βοῦς, Κόϊντ. Σμ. 1. 524, 587.

βοο-ζύγιον, τό, ζυγὸς βοῶν, Ἑβδ. (Σιράχ. λγ', 7).

βοο-θύτης, **ου**, ὁ, = **βουθύτης**, Σουΐδ.

βοό-κλεψ, συνῃρ. **βοῦκλεψ**, ὁ, κλέπτης βοῶν, Σοφ. Ἀποσπ.857.

βοο-κλόπος, **ον**, κλέπτης βοῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 1055, Νόνν. Δ.1.337.

βοό-κραιρος, **ον**, ὁ ἔχων κέρατα βοός, Νόνν. Δ.13. 314.

βοοκτᾰσία, ἡ, (κτείνω) σφαγὴ βοῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1724.

βοόκτῐτος, ον, (κτίζω) ἡ πόλις τῶν Θηβῶν, κτισθεῖσα κατὰ τὸν περὶ τῆς βοὸς τοῦ Κάδμου μῦθον, Νόνν. Δ. 25. 415.

βοο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων βοὸς πρόσωπον, Πορφύρ. π. Ἀποχ. 3. 16, σ. 250.

βοορ-ραίστης, ου, ὁ, ὁ ἀποκτείνων, σφάζων βοῦς, ἀφανίζων αὐτούς, Τρυφ. 361.

βοο-σκόπος, ον, ὁ ἐπιτηρῶν τοὺς βοῦς, Νόνν. Δ. 31. 225.

βοοσσόος, ον, (σεύω) ὁ ἐλαύνων, ἐρεθίζων τοὺς βοῦς, ἐπὶ τοῦ οἴστρου, Κόϊντ. Σμ. 5. 64· συνηρ., βουσσόον, ὅν τε μύωπα.. καλέουσιν Καλλ. Ἀποσπ. 46.

βοό-στᾰσις, εως, ἡ, = **βούστασις**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 102.

βοό-στολος, ον, ὁ συρόμενος ὑπὸ βοῶν ἢ ἐπὶ βοῶν ἐπιβαίνων, Νόνν. Δ. 1. 66.

βοο-σφᾰγία, ἡ, σφαγὴ βοῶν, Ἀνθ. Πλαν. 101· πρβλ. **βουσφαγέω**.

βοοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σχῆμα βοὸς (ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος) Ν. Χωνιάτ. σ. 464. 8 (ἐκδ. Βόννης).

βοο-τρόφος, ον, = **βουτρ-**, Διον. Π. 558, Νόνν. Δ. 14. 377. — **βοοτροφῶ**, Ἀνών. Cod Par. 2420 p. 3, part. 3α.

βοόω, μέλλ. **-ώσω**, εἰς βοῦν μετατρέπω, μεταβάλλω, ὡς τὸ ἱππόω, Εὐστ. 70. 28.

βορά, ἡ, (ἴδε **βιβρώσκω**) τροφή, κυρίως ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν σαρκοβόρων θηρίων, ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν Αἰσχύλ. Προμη. 583, πρβλ. Χο. 530· θηρσὶν ἄθλιον β. Εὐρ. Φοιν. 1603, Σοφ. Ἀντ. 30· κυνὸς β. Ἀριστοφ. Ἱππ. 417· ὁ λέων.. [χαίρει], ὅτι βορὰν ἕξει Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 7· ἔπειτα ἐπὶ εὐωχιῶν κανιβαλικῶν (παρατιθεμένων κρεῶν ἀνθρωπίνων), Ἡρόδ. 1. 119· κρεῶν.. οἰκείας βορᾶς, ἐκ τῆς ἰδίας των σαρκός, ἥτις ὡς τροφὴ παρετέθη εἰς αὐτοὺς (δηλ. τῶν τέκνων τοῦ Θυέστου), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1220, πρβλ. 1597· βορᾶς τοῦ.. Οἰδίπου γόνου, τροφὴ ἀποκοπεῖσα ἐκ τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίπου, Σοφ. Ἀντ. 1017, πρβλ. 1040· βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ, τρεφόμενοι ἐκ τῶν πτωμάτων τῶν φονευθέντων ἀνθρώπων, Εὐρ. Κύκλ. 127, πρβλ. 249, 367· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ τὸ χρηστὸν εἶναι, ἐν τῇ λαιμαργίᾳ, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 865· — σπανιώτερον ἐπὶ ἁπλῆς τροφῆς, Πίνδ. Ἀποσπ. 94, Αἰσχύλ. Πέρσ. 490, Σοφ. Φ. 274, κτλ.

βόρασσος, ὁ, ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος (ὢν ἔτι ἐν τῷ περικαλύμματι αὐτοῦ), Διοσκ. 1. 150.

βόρατον, τό, εἶδος κέδρου, Διόδ. 2. 49, ἔνθα ἴδε Wessel.

βορβορίζω, (βόρβορος) εἶμαι ὡς βόρβορος, ὡς λάσπη, ἐν γεύσει Διοσκ. 5. 85.

βορβορό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων βρωμερὸν θυμόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 753.

Βορβορο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ βορβόρῳ κοιταζόμενος, ὄνομα βατράχου τινός, Βατρ. 229.

βορβορ-όπη, ἡ, ἡ ἔχουσα βορβορώδη ὀπὴν (πόρνη), Ἱππῶν. 98, Κωμ. ἐν Meineke 4. 631.

βόρβορος, ὁ, ἀκαθαρσία, βρωμερὰ λάσπη, Λατ. coenum, Ἄσιος 1, Αἰσχύλ. Εὐμ. 694, Ἀριστοφ. Σφηξ. 259, Πλάτ., κ. ἀλλ. — διαφέρει τοῦ **πηλός**, ὑγρὰ γῆ, λάσπη, Λατ. lutum (ὃ ἴδε), ἴδε Hemsterh. Λουκ. Προμ. 1.

βορβορο-τάραξις, ὁ, ὁ τὸν βόρβορον ἀναταράττων («σκατοχούλιαρον»), Ἀριστοφ. Ἱππ. 309.

βορβορότροφος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῷ βορβόρῳ τρεφόμενος, β. σύες Μ. Φιλῆς τ. Α΄, σ. 342 (ἔκδ. Mil).

βορβορο-φάγος, ον, ὁ τρεφόμενος ἐκ τοῦ βορβόρου, Μανασσ. Χρον. 4236.

βορβορόφυρτος, ὁ, ἡ, πεφυρμένος, μεμιγμένος βορβόρῳ β-χοῖρος, Ἑρμ. Κωνσταντινουπόλ. Cod Coisl. 278. fol. 129.

βορβορόω, μιαίνω, μολύνω, Ἐκκλ. — Παθ., γίνομαι βορβορώδης, ἀκάθαρτος, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 11, 31.

βορβορύζω, παρ' Ἡσυχ., ἔχω γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. (Προβλ. 27. 11) μεταχειρίζεται **βομβυλιάζω**· — οὐσιαστ. **βορβορυγμός**, ὁ, γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἱππ. Προγν. 40· ἡ **βορβορυγή**, Ἡσύχ. Πρβλ. **κορκορυγέω**, **κορκορυγή**.

βορβορώδης, ες, (εἶδος) πλήρης βορβόρου, ἀκάθαρτος, πηλὸς βορβορωδέστερος Πλάτ. Φαίδωνι 111Ε· ἰλὺς Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 19, 16, πρβλ. 15· θάλαττα Μένανδ. Ἀλ. 12· ἐπὶ πύου, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Ἱππ. Ἀφ. 1260.

βορβόρωσις, ῥύπανσις διὰ βορβόρου, λάσπωμα, Θ. Στουδίτ. σ. 928 (ἐκδ. Migne).

Βορεάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Βορέου, Διόδ. 4. 44· Ἐπ. **Βορηιάδης**, Ἀνθ. Π. 9. 550.

Βορέας, ου, ὁ· Ἰων. **Βορέης**, Ὅμ., ἢ **Βορῆς**, **έω**, Ἡρόδ. 2. 101., 4. 37· Ἀττ. **Βορρᾶς**, **ᾶ**, Κρατῖν. Σεριφ. 1, Θουκ. 6. 2 κ. ἀλλ., πρβλ. **Βορρᾶθεν**· — ὁ βόρειος ἄνεμος, Λατ. Aquilo, προσωποποιηθεὶς ὡς Βορέας, Ὀδ. Ε. 296, κτλ.· — τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ἐδήλου ἀνέμους πνέοντας ἐκ διαφόρων βορείων μερῶν, καθόλου ἀντίθ. τῷ **νότος**, β. καὶ ἀπαρκτίας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 25., 2. 6, 6· πληθ., αὐτόθι 2. 4, 18, Ἱ. Ζ. 9. 6, 10. 2) ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ βορείου σημείου τοῦ ὁρίζοντος, πρὸς βορῆν ἄνεμον, πρὸς βορρᾶν, Ἡρόδ. 2. 101· πρὸς βορέαν τινός, πρὸς βορρᾶν θέσεως ἢ τόπου τινός, Θουκ. 2. 96, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 139. (Ἴδε ἐν λ. ὄρος, mons).

Βορεάς, Ἰων. **Βορειάς**, Ποιητ. **Βορηιάς**, **άδος**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βορέου, Σοφ. Ἀντ. 985· ὡσαύτως **Βορηίς**, **ίδος**, Νόνν. Δ. 33. 211. II. καθόλου ὡς θηλ. ἐπίθ., βορεία, ἐκ τοῦ βορρᾶ ἐρχομένη, πνοαὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195.

Βορεασμός, ὁ, ἑορτὴ τοῦ Βορρᾶ ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ.

Βορέηθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βορρᾶ, Διον. Π. 79· πρβλ. **Βορρᾶθεν**.

Βορέηνδε, ἐπίρρ., πρὸς βορρᾶν, Διον. Π. 137.

Βορεῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **Βόρειος**, Διον. Π. 243.

βορειαῖος, α, ον, = **βόρειος**, Ἀνθ. Πλαν. 230.

Βορειάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **Βορεάς**, Ὀρφ. Ἀργ. 736.

Βορειόθεν, ποιητ. ἀντὶ **Βορέηθεν**, Νόνν. Δ. 6. 127.

βόρειος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Ο. Κ. 1240· Ἰων. **βορήιος**, η, ον· — ἐκ τοῦ μέρους τοῦ βορείου ἀνέμου, ἀντίθ. τῷ **νότιος**, Ἡρόδ. 4. 37., 6, 31, κτλ.· β. ἀκτά, ἡ ἐκτεθειμένη εἰς τὸν βορρᾶν, πρὸς βορρᾶν βλέπουσα, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ β. τεῖχος, ἓν τῶν μακρῶν τειχῶν ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 269, Ἀνδοκ. 24. 2, Πλάτ. Πολ. 439Ε· τὰ β., τὰ βόρεια μέρη, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 19, 10· τῆς Πλειάδος βορείου γενομένης, ἀφοῦ ἐφάνη εἰς τὸν βορρᾶν, αὐτόθι 5. 8, 10. 2) ἐπὶ τοῦ βορείου ἀνέμου, β. χειμών, χειμὼν καθ' ὃν βόρειοι ἄνεμοι ὑπερισχύουσι, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Προβλ. 1. 8 κἑξ.· βόρεια, τά, βόρειοι ἄνεμοι, αὐτόθι 26. 31, κτλ.· (σπανίως καθ' ἑνικ., Ξεν. Κυν. 8, 1)· βορείοις, καθ' ὃν καιρὸν πνέουσι βόρειοι ἄνεμοι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 19, 4, κ. ἀλλ.· οὕτω, βορείων ὄντων αὐτόθι 8. 2, 36· — ὑπερθ. **-ότατος**, Μανέθ. 4. 241.

Βορεύς, ὁ, = **Βορέας**, ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι **Βορῆος**, **-ῆι**, **-ῆα**, Ἄρατ. 430, 829, 882, κτλ.· ὀνομ. πληθ. **Βορεῖς** Ἀλκίφρ. 1. 1.

Βορεῶτις, ιδος, ἡ, = **Βορεάς**, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 163.

Βορηιάς, **Βορήιος**, **Βορηίς**, Ἰων. ἀντὶ τῶν **Βορειάς**, **Βόρειος**, **Βορεία**.

Βορῆς, **έω**, ὁ, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ **Βορέας**, Ἡρόδ.

βοροποιός, όν, (ποιέω) κάμνων τινὰ νὰ τρώγῃ, παρέχων ὄρεξιν, Εὐστ. 1538. 30.

βορός, ά, όν, (βορὰ) καταβροχθίζων, ἀδηφάγος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 38, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10. — Ἐπίρρ. **-ῶς** Ἀθήν. 186C.

βορότης, ητος, ἡ, ἀδηφαγία, πολυφαγία, Εὐστ. Πονημ. 91. 26.

Βορρᾶθεν, ἐπίρρ., Ἀττ. ἀντὶ **Βορέηθεν**, Θεόφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 11· ὡσαύτως ἐν Ἱππ. 353. 49.

Βορραῖος, α, ον, καὶ ος, ον Ἀνθ. Π. 9. 561, = **Βόρειος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 527, Ἀνθ. Π. 6. 245, κτλ.

Βορρ-απηλιώτης, ου, ὁ, ἄνεμος ΒΑ, Πτολ. — Ἐπίθ. **-απηλιωτικός**, ή, όν, ὁ αὐτ.

Βορρᾶς, ᾶ, ὁ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **Βορέας**, ὃ ἴδε.

βορρολιβικός, ή, όν, ὁ πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα τετραμμένος, Πρόκλ. Πτολ. 56· ἐπίθ. τοῦ

βορρόλιψ, ιβος, ὁ, ὁ μεταξὺ βορρᾶ καὶ λιβὸς πνέων ἄνεμος, Πτολ. Τετρ. 60, 66.

βόρυες, οἱ, ἄγνωστα τῆς Λιβύης ζῷα, Ἡρόδ. 4. 192· πρβλ. **ὄρυες**.

Βορυσθένης, ους, ὁ, ὁ Δνείπερος, ποταμὸς τῆς Σκυθίας, Ἡρόδ. 4. 18· — **Βορυσθενείτης**, ου, Ἰων. **είτης**, **εω**, ὁ, κάτοικος τῶν ὀχθῶν του, Ἡρόδ. 4. 17, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 491.

βόσις, εως, ἡ, (βόσκω) τροφή, βορά, βοσκή, ἰχθύσι Ἰλ. Τ. 268· οἰωνοῖς καὶ θηρσὶ Κόϊντ. Σμ. 1. 329.

βοσκάδιος, α, ον, τεθραμμένος, παχύς, χὴν Νικ. Ἀλ. 228.

βοσκάς, άδος, ἡ, ἡ βοσκομένη, τρεφομένη, Νικ. Θ. 782, Ἀλ. 293. II. ὡς οὐσιαστ., εἶδος μικρᾶς νήσσης, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 15· πρβλ. **βασκάς**.

βοσκεὼν (οὐχὶ **βοσκέων**), **ῶνος**, ὁ, ὁ βόσκων, τρέφων, Ἡσύχ.

βοσκή, ἡ, τροφὴ (τῶν ζῴων), Αἰσχύλ. Εὐμ. 266· πέτεσθαι ἐπὶ βοσκὴν Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 40, 12· κατὰ πληθ., μήλων τε βοσκὰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 1331.

βόσκημα, τό, τὸ βοσκόμενον· κατὰ πληθ., ζῷα τεθραμμένα, θρέμματα, Σοφ. Τρ. 762, Εὐρ. Βάκχ. 677, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6· ἐπὶ προβάτων, Εὐρ. Ἀλκ. 576, Ἠλ. 494· ἐμῆς χερὸς β., ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1356· ζῆν ἀπὸ βοσκημάτων Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 11· — ἐν τῷ δυϊκῷ ἐπὶ ζεύγους χοίρων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 811· ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ἑνὸς ζῴου, ἄκανθα ποντίου βοσκήματος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270· ἐν τρόπῳ βοσκήματος Πλάτ. Νόμ. 807Α· ἀντίθ. τῷ **θηρίον**, Ἀριστ. Ἠθ. Μ. 2. 7, 4, Στράβ. 775. II. τροφή, β. πημονῆς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 620, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 364· ἀναίματον β. δαιμόνων, θῦμα τῆς ὀργῆς τῶν Ἐρινύων ἄνευ αἵματος, διότι τὸ ἀφήρεσαν αὐταί, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302.

βοσκηματώδης, ες, (εἶδος) κτηνώδης, θηριῶδες καὶ β. Στράβ. 224.

βόσκησις, εως, ἡ, τὸ βόσκειν, ἡ βοσκή, νομή, Συμμ. Π. Δ.

βοσκητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ θρέψῃ, βοσκήσῃ, τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1359.

βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων ἀγέλην, Ἀνθ. Π. 7. 703· β. προβάτων, ποιμήν, Διοσκ. 4. 118· — παρὰ Γραμμ. καὶ **βοσκήτωρ**.

βόσκω, παρατ. ἔβοσκον, Ἐπ. **βόσκε** Ἰλ. Ο. 548· μέλλ. **-ήσω**

'Οδ. Ρ. 559, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 599· ἀόρ. **ἐβόσκησα** Γεωπ.—Παθ. καὶ μέσ., Όμ., 'Αττ.· 'Ιων. παρατ. **βοσκέσκοντο** 'Οδ. Μ. 355· μέλλ. **βοσκήσομαι** Σεραπ. παρὰ Πλουτ. 2. 398D, Χρησμ. Σιϐ. 3. 788, Δωρ. **βοσκοῦμαι** Θεόκρ. 5. 103· ἀόρ. **ἐβοσκήθην** Τραγ. 'Αδήλ. 268 Wagner· πρβλ. **κατα-, περι-βόσκω**. I. κυρίως ἐπὶ τοῦ βόσκοντος, τοῦ βοσκοῦ, τρέφω, περιποιοῦμαι, Λατ. pasco, αἰπόλια 'Οδ. Ξ. 102· ταῶς Στράττις Μακεδ. 7· ὁ βόσκων, ὁ τρέφων, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 2, 8. 2) καθόλου, τρέφω, ὑποστηρίζω, βόσκει . γαῖα ἀνθρώπους 'Οδ. Λ. 365, πρβλ. Ξ. 325· γαστέρα βόσκειν, τρέφειν τὴν κοιλίαν, Ρ. 559· πάντα βόσκουσαν φλόγα .. Ἡλίου Σοφ. Ο. Τ. 1425·—ἐπὶ στρατιωτῶν, κλπ., διατηρῶ, ἐπικούρους Ἡρόδ. 6. 39· ναυτικὸν Θουκ. 7. 48· μεταφ., β. νόσον Σοφ. Φ. 313· πράγματα β., ἐνοχλήσεις, δηλ. τέκνα, 'Αριστοφ. Σφηξ. 313. II. παθ. ἐπὶ κτηνῶν, τρέφομαι, βόσκομαι, Λατ. pascor, 'Οδ. Φ. 49, κτλ.· κατὰ ξύλοχον 'Ιλ. Ε. 162:—τρώγω τι, τρέφομαι ἔκ τινος, μέ τι, τι Αἰσχύλ. 'Αγ. 118, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 2, 24, κ. ἀλλ.· τινὶ Αἰσχύλ. Θήϐ. 244. 2) μεταφ., τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, ἰυγμοῖσι ὁ αὐτ. Χο. 26· κούφοις πνεύμασιν Σοφ. Αἴ. 559· ἐλπίσιν Εὐρ. Βάκχ. 617· καὶ β. τινὶ ἢ περί τι, παραδίδομαι εἴς τι, τρυφῶ, ἀσελγαίνω, 'Ανθ. Π. 5. 272, 286. ("Αν καὶ τὰ **βόσκω, βόσκομαι** συμφωνοῦσι τοσοῦτον κατά τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφὴν πρὸς τὰ pasco, pascor, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· ἐπειδὴ οὐδεμία τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων b καὶ p εἶνε δυνατή. Ἡ ῥίζα τοῦ **βόσκω** εἶναι ΒΟΤ, πρβλ. **βοτήρ, βοτόν, βοτάνη**· τὸ δὲ pasco εὑρίσκεται ἐν τῷ **πατέομαι**).

βόσμορον, τό, εἶδος 'Ινδικοῦ σιτηροῦ, Στράϐ. 690· ὡσαύτως **βόσμορος**, ὁ, ὁ αὐτ. 690.

Βόσπορος, ὁ, (βοὸς πόρος 'Οππ. 'Αλ. 1. 617) κυρίως «τὸ πέρασμα τοῦ βοός», ὄνομα διδόμενον εἴς τινας πορθμούς, ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότατοι εἶναι ὁ Θρακικὸς καὶ ὁ Κιμμέριος, Ἡρόδ. 4. 83 καὶ 12, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο καὶ εἰς τὸν 'Ελλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 723, 756, Σοφ. Αἴ. 886, καὶ Σχόλ. εἰς 'Ιλ. (Περὶ τῆς μυθικῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος ἴδε Αἰσχύλ. Πρ. 732, Λόγγ. 1. 30·—εἶναι ὅμως μοναδικὸν παράδειγμα συνθέσεως τὸ βοσ- ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βοῦς).—'Επίθ. **Βοσπόρειος, ον**, Στέφ. Β.· **Βοσπόριος, α, ον**, Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐντεῦθεν τὸ **Βοσπορεῖον**, ὡς ὄνομα ναοῦ ἀπαντᾷ ἐν ψηφίσμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 11:—**Βοσπορίτης** [ῑ], ου, ὁ, ὁ παρὰ τὸν Βόσπορον κατοικῶν, Σοφ. 'Αποσπ. 446· ὡσαύτως, **Βοσπορανός**, ὁ, Στράϐ. 312, 495· **Βοσπορηνός**, ὁ αὐτ. 762.

βοστρῠχηδόν, ἐπίρρ., κατὰ βοστρύχους, ἐν εἴδει βοστρύχων, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 19.

βοστρῠχίζω, πλέκω εἰς βοστρύχους, σγουραίνω τὴν κόμην, 'Αναξίλ. ἐν 'Αδήλ. 10, Διον. 'Αλ. 7. 9· μεταφ., κτενίζω, κοσμῶ, διαλόγους Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 25.

βοστρύχιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 11. 66·—πλόκαμος ἀμπέλου, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 18, 1· μικρὸς πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος, ὁ αὐτ. 5. 12, 2.

βοστρυχίς, ίδος, ἡ, = **βόστρυχος** I. Μ. Ψελλ. (Σάθ. Μεσ. Βιϐλ. τ. Ε', σ. 319).

βόστρῠχος, ὁ, πλ. **βόστρυχα** ἐν 'Ανθ. Π. 5. 260· (ἴδε ἐν λ. **βότρυς**):—πλέγμα τριχῶν, πλόκαμος, πλεξίδα τριχῶν, 'Αρχίλ. 52, Αἰσχύλ. Χο. 178, κτλ. 2) ποιητ., ὡς τὸ **ἕλιξ**, πᾶν ὅ,τι εἶναι συνεστραμμένον ἢ συμπεπλεγμένον ἑλικοειδῶς, πυρὸς β., ἐπὶ ἀστραπῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 1044, πρβλ. Βαλχ. Φοιν. 1261· ἴδε **βοστρύχιον**. II. ἔντομον πτερυγοφόρον, κατά τινας τὸ ἄρρεν τῆς πυγολαμπίδος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 19, 14.

βοστρῠχόω, = **βοστρυχίζω**, Πολυδ. 2. 27, 'Αχιλλ. Τάτ. 1. 19, ἐν τῷ παθ.

βοστρῠχώδης, ες, σγουρός, ἑλικοειδής, Φιλόστρ. 571.—'Επίρρ. **-δῶς** Γαλην.

βοστρύχωμα, ατος, τό, πλόκαμος τριχῶν, βόστρυχος, Εὐμάθ. 2. 2.

βοτάμια, τά, (βόσκω) βοσκαί, ἀμφίϐ. παρὰ Θουκ. 5. 53· ἀλλ. **παραποτάμια**.

βοτάνη [ᾰ], ἡ, (βόσκω) τροφὴ τῶν ζῴων, χόρτος, 'Ιλ. Ν. 493, Πλάτ. κ. ἀλλ.· ἐκ βοτάνης, ἐκ τῆς βοσκῆς, ἐκ τοῦ λειμῶνος, ἐκ τῆς τροφῆς, Θεόφρ. 25. 87· ἔγρονται ἐς βοτάναν, ἐπὶ ἵππων, Εὐρ. 'Αποσπ. 775. 27· βοτ. ἁ λέοντος, ἡ τοῦ λέοντος νομή, δηλ. ἡ Νεμέα (πρβλ. **χόρτος**), Πίνδ. Ν. 6. 71· ἐν κακῇ β., ἐν κακῇ βοσκῇ, κακῷ λειμῶνι, Πλάτ. Πολ. 401C. II. πόα, χορτάρι, βότανον, ἀντίθ. τῷ **λάχανον**, 'Αριστ. Φυτ. 1. 4, 7.

βοτάνηθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς βοσκῆς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 393.

βοτᾰνη-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων βοτάνην, χορτοφάγος, 'Οππ. 'Αλ. 3. 424.

βοτᾰνη-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων βοτάνην, Νόνν. Δ. 25. 520.

βοτᾰνία, ἡ, = **βοτάνη**, Φίλων 1. 8, κατὰ πληθ.

βοτᾰνίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἐκριζώνω ἄγρια χόρτα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 20, 9.

βοτᾰνικός, ή, όν, ἐκ χόρτου, ἐκ βοτανῶν, φάρμακα Πλουτ. 2. 663C· ἡ β. παράδοσις, ἡ βοτανολογία, Διοσκ. προοιμ.

βοτάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βοτάνη**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17, 3.

βοτᾰνισμός, ὁ, ἡ ἐκρίζωσις βοτανῶν ἀγρίων, «τὸ βοτάνισμα», Γεωπ. 2. 24.

βοτᾰνο-λογέω, συλλέγω βοτάνας, 'Ιππ. 1278. 21.

βοτᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος βοτάνῃ, Διοσκ. 4. 175:—ἔχων ἀφθονίαν βοτάνης, Γεωπ.

βοτέομαι, = **βόσκομαι**, Νίκ. Θ. 394.

βοτήρ, ῆρος, ὁ, (βόσκω) βοσκός, 'Οδ. Ο. 504· οἰωνῶν β., ὁ οἰωνοσκόπος, Αἰσχύλ. Θήϐ. 24· κύων βοτήρ, κύων ποιμενικός, Σοφ. Αἴ. 297· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Πλουτ. Ρωμ. 7, κ. ἀλλ.·—θηλ. **βότειρα**, ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἴδε Ruhnk. εἰς Ύμν. Δήμ. 122.—'Ωσαύτως, **βότης, ου**, ὁ, (ἴδε **βούτης**), 'Ετυμ. Μ. 218. 42.

βοτηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς βοσκόν, Πλουτ. Ρωμ. 12, 'Ανθ. Π. 6. 170.

βοτόν, τό, (βόσκω) = **βόσκημα**, κτῆνος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1415, Σοφ. Τραχ. 690· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κτήνη τρώγοντα ἐκ τῆς χλόης τῆς γῆς, 'Ιλ. Σ. 521, Τραγ., κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ πτηνῶν, 'Αριστοφ. Νεφ. 1427· ἐπὶ ἰχθύων, 'Οππ. 'Αλ. 4. 630.

βοτρύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **βότρυς**, "Αλεξ. Παυν. 1. 13. II. ἐνώτιον τοιοῦτο τὸ σχῆμα, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ε', 97· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε **βότρυς** 3.

βοτρῡδόν, ἐπίρρ. (βότρυς), ὡς βότρυς, κατὰ τὸ εἶδος βότρυος, ὡς σταφυλή, βοτρυδὸν πέτονται, ἐπὶ μελισσῶν, 'Ιλ. Β. 89· τίκτει ὁ πολύπους ᾠὰ β. 'Αριστ. 'Αποσπ. 315·—ὡσαύτως **βοτρυηδόν**, κατὰ τὸ Οὐρϐιν. χειρόγρ. ἐν Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 16, 4.

βοτρυηρός, ά, όν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σταφυλῶν, σταφυλοειδής, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 11, 5.

βοτρυη-φόρος, ον, σταφυλὰς φέρων, ἄμπελος Φίλων 1. 681.

βοτρύϊος, α, ον, βοτρύϊνος, ἐκ βοτρύων, φυτὸν = ἄμπελος, 'Ανθ. Π. 6. 168.

βοτρυΐτης [ῑ], ου, ὁ, ὅμοιος σταφυλῇ, πολύτιμός τις λίθος, Πλίν. Ν. Η. 34. 10 (22)·—θηλ. **βοτρυΐτις**, καδμεία (γῆ), Γαλην.

βοτρυό-δωρος, ον, ὁ βότρυς παράγων, 'Αριστοφ. Εἰρ. 520.

βοτρυο-ειδής, ές, ὅμοιος σταφυλῇ, Διοσκ. 4. 191.

βοτρυόεις, εσσα, εν, πλήρης βοτρύων, οἰνὰς Ἴων 1. 4 ('Αθήν. 447D)· κισσὸς 'Ανθ. Π. 9. 363· δένδρεα Συλλ. 'Επιγρ. 6280Α. 10.

βοτρυό-κοσμος, ον, κεκοσμημένος μὲ σταφυλάς, 'Ορφ. Ύμν. 51. 11.

βοτρυο-μήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ βοτρύων·—ἄμπελος, Κ. Μαν. Χρον. 3.

βοτρυόομαι, παθ., ἐπὶ ἀμπέλων, αἱ ἄμπελοι βοτρυοῦνται, κάμνουν σταφύλια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 18, 4.

βοτρυό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς σταφυλῆς, χάρις 'Ανθ. Π. 11. 33. 2) ἐνεργ., παράγων σταφυλάς, Θεόκρ. 'Επ. 4. 8.

βοτρυο-στᾰγής, ές, ὁ βότρυς ἀποστάζων, ἔρνη 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 29C.

βοτρυο-στέφᾰνος, ον, μὲ σταφυλὰς ἐστεμμένος, ἐπὶ χώρας τρεφούσης ἀμπέλους, 'Αρχύτ. παρὰ Πλουτ. 2. 295Α· κωμῳδία 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 38.

βοτρυο-φορέω, τρέφω βότρυς, Φίλων 2. 54.

βοτρυο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων βότρυς εἰς τὴν κόμην του, 'Ανθ. Π. 9. 524.

βότρυς, υος, ὁ, σταφυλή, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν 'Ιλ. Σ. 562· οὕτω παρ' 'Αττ. 2) = βόστρυχος, βότρυς χαίτης 'Ανθ. Π. 5. 287, Νόνν. Δ. 1. 528, κτλ. 3) ἐνώτιον (ἴδε **βοτρύδιον** II), 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 10. II. εἶδος βοτάνης ἥτις καλεῖται καὶ **ἀρτεμισία**, Διοσκ. 3. 130. ('Εκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ **βόστρυχος**, ὡς δεικνύει ὁ τύπος **βότρυχος**).

βοτρυ-φόρος, ον, ὁ φέρων σταφυλάς, Ψελλ.

βότρῠχος, ὁ, = **βόστρυχος**, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 67, πρβλ. Bgk. 'Ανακρ. σ. 255, Δινδ. Εὐρ. 'Ορ. 1267. II. τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ βότρυος, Γαλην.

βοτρυχώδης, ες, = **βοστρυχώδης**, Εὐρ. Φοιν. 1485, ἔνθα ἴδε Δινδ.

βοτρυώδης, ες, = **βοτρυοειδής**, Εὐρ. Βάκχ. 12, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 13, 6.

βου-, συχνὸν ἐν συνθέσ. πρὸς ἔκφρασιν καθ' ὑπερβολὴν μεγάλου τινὸς ἢ τερατώδους πράγματος, π. χ. **βούλιμος, βούπαις, βουγάιος, βουφάγος, βουχανδής**. 'Αναμφιβόλως εἶναι τύπος τις τῆς λέξεως **βοῦς**, ἐπειδὴ εὑρίσκομεν σύνθετα καὶ ἐκ τοῦ **ἵππος**, ὡς τὰ ἀγγλ. horse-laugh, horse-chesnut, horse-radish, κτλ.

βούα, ἡ, = **ἀγέλη παίδων**, καὶ **βουαγόρ**, ὁ, = **ἀγελάρχης**, λέξεις Λακεδ. παρ' Ἡσυχ.· **βουαγὸς** ἀπαντᾷ εἰς πολλὰς Λακων. ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1241, 1245, 1251 κ. ἀλλ.· γραφόμενον ὡσαύτως **βοαγός**, 1350, 1370, 1453· ἴδε Böckh 1. σ. 612.

βουδάλια, ων, τά, εἶδος ψελλίων, Νικόστρ. ἐν 'Αδήλ. 7, Δίφιλ. Παλλ. 1. II. καθ' ἑνικ., εἶδος κολοκύνθης, Ἡσύχ.

βούβᾰλις, ιος, ἡ, εἶδος ἐλάφου ἢ ἀντιλόπης, αἰγάγρου τῆς

Ἀφρικῆς, σχηματισμοῦ ἰσχυροῦ καὶ ὁμοίου πρὸς βοῦν, Antilope bubalis πιθ., Ἡρόδ. 4. 192, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 316· γεν. **βουβαλίδος** (sic), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 6, 2, πρβλ. Ἀρκάδ. σ. 31.

βούβαλος, ὁ, πιθ. = βούβαλις, διότι συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐλάφων καὶ δορκάδων, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, πρβλ. Πολύβ. 12. 3, 5.

βουβῆτις, ιδος, ἡ, ῥυάκιον πρὸς πότισιν βοῶν, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 11. 13· ἴδε Franz σ. 771.

βου-βαύκαλος, ον, ἄσωτος, Ἀναξανδρ. παρ' Ἀθην. 131·— **βουβαυκαλόσαυλος** (Haupt.). Ἴδε Kock Com. Att. Fr. 2, σ. 153.

βουβόσιον, τό, (βόσκω) μέρος ἔνθα βόσκονται βόες, Καλλ. Ἀπ. 49, Ἄρατ. 1120·— κατὰ πληθ., κτηνοτροφία βοῶν, Στράβ. 565.

βούβοσις, εως, ἡ, (βόσκω) = **βούβρωστις**, Ἐτυμ. Μ. 206.

βου-βότης, ου, ὁ, ὁ βόσκων βοῦς, τρέφων αὐτούς, πρῶνες Πινδ. Ν. 4. 85. **2)** ὡς οὐσιαστ., βουκόλος, ὁ αὐτ. Ι. 6. (5). 46.

βού-βοτος, ον, ὁ ὑπὸ βοῶν νεμόμενος, Ὀδ. Ν. 246, Ἀνθ. Π. 6. 114.

βού-βρωστις, εως, ἡ, μεγάλη πεῖνα, βουλιμία, Ὀππ. Ἁλ. 2. 208, Καλλ. εἰς Δήμ. 103, Συλλ. Ἐπιγρ. 3973· πρβλ. **βούλιμος**·— παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ., καταθλίβουσα πενία, ἀνάγκη, δυστυχία, ἀθλιότης, Ἰλ. Ω. 532.

βουβών, ῶνος, ὁ, ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος, Λατ. inguen, Ἰλ. Δ. 492, κτλ.· κοινὸν μέρος.. μηροῦ καὶ ἤτρου β. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 14, 2· κατὰ πληθ., μέχρι βουβώνων Φερεκρ. Αὐτομ. 1·— ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. inguen, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Μένανδ. Γεωργ. 7. **2)** πρήξιμον τῶν βουβώνων, Ἱππ. Ἀφ. 1251, Ἀριστ. Προβλ. 5. 26.

βουβωνιάω, ὑποφέρω ἐξ ἐξογκώσεως τῶν βουβώνων, Ἀριστοφ. Βατρ. 1280, Σφηξ. 277, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 6.— **βουβωνικός**, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς βουβῶνας ἢ ἐπηρεάζων αὐτούς, Γεώργ. Κεδρην. 1, σ. 676 (Bonn).

βουβώνιον, τό, φυτὸν ὅπερ καὶ Ἀττικὸς ἀστὴρ λέγεται, ἐν χρήσει ὡς θεραπευτικὸν διὰ τὴν πάθησιν τῶν βουβώνων Διοσκ. 4. 120.

βουβωνίσκος, ὁ, δεσμὸς διὰ βουβωνοκήλην, Ὀρειβάσ. σ. 111 Mai, Γαλην. 12, 473.

βουβων-οειδής, ές, ὅμοιος βουβῶνι, Πολυβ. Δ', 198.

βουβωνο-κήλη, ἡ, κήλη (σπάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας, Ὀρειβ. σ. 112 Mai· τὸ ἐπίθ. **-κηλικός, ή, όν**, ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς, Παῦλ. Αἰγ. 6. 66, σ. 200.

βουβωνόομαι, παθ., ἀποκτῶ πρήξιμον εἰς τὸν βουβῶνα, Ἱππ. 272. 5.

βουβωνοφύλαξ, ὁ, = **βουβωνίσκος**, Ὀρειβ. 112.

βουγάϊος [ᾰ], ὁ, (γαίω) ὁ ὑπερβολικῶς χαίρων, καυχώμενος, μεγαλαυχῶν (πρβλ. βου-), ἐν χρήσει μόνον κατὰ κλητ. ὡς ἐπίπληξις, Ἰλ. Ν. 824, Ὀδ. Σ. 79.

βουγενής, ές, = **βοηγενής**, Ἐμπεδ. 215, Καλλ. Ἀποσπ. 230.

βούγλωσσον, τό, = τῷ ἑπομ. Ι., Διοσκ. 4. 120.

βού-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος**, ὁ, γλῶσσα βοός, φυτόν τι, πουράντσα, ἴδε Πλίν. 25. 8. **II.** ὁ, καὶ ἡ (ἴδε Μάτρ. παρ' Ἀθην. 136C, Ἀρχέστρ. αὐτόθι 288Α)· εἶδος ἰχθύος, «γλῶσσα» Ἐπίχ. 38 Ahr., πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 277, Ξέναρχ. Πορφ. 2, Ὀππ. Ἁλ. 1. 99.

βούδιον, τό, ἴδε **βοΐδιον**.

βουδόκος, ον, ὁ δεχόμενος, περιλαμβάνων βοῦν, ἢ βοῦς, Καλλιμάχεια II, 489 (Sceider).

βουδόρος, ον, (δέρω) ὁ δέρων, ἐκδέρων βοῦς, βασανίζων αὐτούς, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 502. **II.** ὡς οὐσιαστ., μάχαιρα πρὸς ἐκδοράν, Βάβρ. 97. 7.

βου-δύτης, ου, ὁ, μικρὸν πτηνόν, πιθ. ἡ «σουσουράδα» Ὀππ. Ἰξ. 3. 2.

Βου-ζύγης, ὁ, ἐπίθ. Ἀττικοῦ τινος ἥρωος, ὅστις πρῶτος ἔζευξε βοῦς, Ἡσύχ.· ὁ Ἡρακλῆς κατὰ Σουΐδ.·— ὡσαύτως, ὁ τηρῶν τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσῖνι, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 491.— Πρβλ. Εὔπολ. Δημ. 7 καὶ 34.

Βουζύγιος (ἐνν. ἄροτος), ὁ, ἑορτὴ θερισμοῦ ἐν Ἀθήναις, Πλούτ. 2. 144Β· ὡσαύτως, τὰ Βουζύγια Φίλων 2. 630·— β. ἀρὰ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. 139, ἴδε Βαλκ. Ἡρόδ. 7. 231.

βου-θερής, ές, ὁ παρέχων βοσκὴν θερινήν, λειμὼν Σοφ. Τρ. 188.

βου-θοίνης, ου, ὁ, ὁ ἐσθίων βοῦς, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Πλαν. 123.

βου-θόρος, ον, ὁ τὰς βοῦς ὀχεύων, ταῦρος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 301.

βου-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων βοῦς, πόα Μανασσ. Χρον. 84· βουκόλος, αὐτόθι 6126.

βουθυσία, ἡ, ἡ θυσία βοῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 10., 5853. 11. Ἀνθ. Π. 7. 119· Ἥρας, εἰς τιμὴν τῆς Ἥρας, Πινδ. Ν. 10. 42· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Ο. 5. 12.

βου-θυτέω, σφάζω ἢ θυσιάζω βοῦς, Σοφ. Ο. Κ. 888, Εὐρ. Ἠλ. 785, κτλ.· καθόλου, κατασφάζω, κατακόπτω, β. ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν Ἀριστοφ. Πλ. 819· τὰς θυσίας τὰς καθηκούσας Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 5.

βου-θύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ θυσιάζων βοῦς, Σουΐδ., ἴδε Ἀθην. 660Α.

βού-θυτος, ον, ὁ ἐκ θυσιῶν ἢ ἀνήκων εἰς θυσίας, ἰδίως βοῶν, τιμαὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 706· ἡδονὴ Εὐρ. Ἴων. 664. **2)** ἐφ' οὗ βόες προσφέρονται, θυσιαστικός, ἑστία Σοφ. Ο. Κ. 1495· ἐσχάρα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1232· ἦμαρ, ἡμέρα Αἰσχύλ. Χο. 261, Εὐρ. Ἑλ. 1474.

βουκαῖος, ὁ, (βοῦκος), Λατ. bubulcus, βουκόλος, «ἀγελαδάρης», Νίκ. Θ. 5. **II.** ὁ ἀροτριῶν διὰ βοῶν, Θεόκρ. 10. 1, 57, Νίκ. Ἀποσπ. 35.

βουκανάω, βουκανισμός, ἴδε ἐν **βυκ-**.

βου-κάπη, ἡ, σταῦλος βοῶν, Ἡσύχ.

βου-κάπηλος, ου, ὁ, ἔμπορος βοῶν, Πολυδ. Ζ', 185.

Βουκάτιος, ὁ, Δελφικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Γαμηλιῶνα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1702, Κούρτ. Ἀνεκδ. σ. 29, Πλούτ. Πελοπ. 25.

βου-κέντης, ου, ὁ, ὁ τοὺς βοῦς κεντῶν, βοηλάτης, Διογενειαν. 7. 86.

βού-κεντρον, τό, κέντρον βοῶν, Γρηγ. Ναζ. 1, 891.

βουκέραος, ον, = **βούκερως**, Νόνν. Δ. 14. 319.

βούκερας, τό, φυτόν, τὸ ἄλλως καλούμενον αἰγόκερας, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 8. 8, 5, Νικ. Ἀλ. 424.

βού-κερως, ων, γεν. **-ω**, ὁ ἔχων κέρατα ὥς τις βοῦς, Ἡρόδ. 2. 41· β. παρθένος, ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 588. **II.** = τῷ προηγ., Διοσκ. 2. 124.

βουκεφάλιον, τό, βοὸς κεφαλή, Λυσ. Ἀποσπ. 18.

βου-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων βοὸς κεφαλήν· ἐπίθ. θεσσαλικῶν τινων ἵππων, τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 135·— **Βουκεφάλας**, γεν. **-α**, ὁ ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Στράβ. 698, Πλούτ. Ἀλεξ. 61.

βουκινίζω, Λατ. buccino, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω, στρόμβοις Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 24· ὡσαύτως **βυκανίζω** ἢ **-ινίζω**, Εὐστ. 1321. 33, κτλ.· **βουκινάτωρ**, ὁ, buccinator, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187c. 8.

βουκολέω, Δωρ. **βωκ-**· (βουκόλος)·— βόσκω βοῦς, ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες (Ἰων. παρατ.), Ἰλ. Φ. 448.— Μέσ.: βουκολεῖσθαι αἶγας Εὔπολ. Αἰξ. 25.— Παθ., ἐπὶ κτηνῶν, πλανῶμαι ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, βόσκομαι, ἕλος κάτα βουκολέοντο, ἐπὶ ἵππων (πρβλ. **ἱπποβουκόλος**), Ἰλ. Υ. 221· μεταφ. ἐπὶ μετεώρων, πλανῶμαι ἀνὰ τὸν οὐρανόν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 176. **2)** ἐπὶ προσώπων, βουκολεῖς Σαβάζιον, περιποιεῖσαι αὐτόν, λατρεύεις (ἴσως μετὰ ὑπαινιγμοῦ τῆς λατρείας αὐτοῦ), Ἀριστοφ. Σφηξ. 10· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπ., μὴ πρόκαμνε, τόνδε βουκολούμενος πόνον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 73. **II.** μεταφ. ὡς τὸ **ποιμαίνω**, Λατ. pasco, lacto, ἐμπαίζω, ἐξαπατῶ, «ξεγελῶ», πόθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 669, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 81· β. λύπην Βάβρ. 19. 7· καὶ κατὰ μέσ. τύπ., ἐλπίσι βουκολοῦμαι, ἐξαπατῶ ἐμαυτὸν μὲ ἐλπίδας, Βαλκ. Ἱππ. 151· κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 153.

βουκόλησις, εως, ἡ, βόσκησις βοῶν· μεταφ., ἐξαπάτησις, Πλούτ. 2. 802Ε·— **βουκόλημα**, τό, ἐξαπάτησις, «ξεγέλασμα», ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις, παρηγορία, τῆς λύπης Βάβρ. Ἀποσπ. 3 Lewis.

βουκολία, ἡ, ἀγέλη βοῶν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 498, Ἡσ. Θ. 445. **II.** σταῦλος βοῶν, βούσταθμος, Ἡρόδ. 1. 114.

βουκολιάζω, Βίων 5, 5· καὶ μέσ. **βουκολιάζομαι**, Δωρ. **βωκολιάσδομαι**, μέλλ. **-αξοῦμαι**, ἀποθ., ψάλλω ἢ ποιῶ βουκολικὰ ᾄσματα, Θεόκρ. 5. 44 (μετὰ διαφ. γραφ. **-αξεῖς**), 60., 7. 36., 9. 1 καὶ 5·— παρ' Εὐστ. 1416. 39 καὶ **-ίζω**.

βουκολιασμός, ὁ, τὸ ψάλλειν βουκολικὰ ᾄσματα, Ἀθήν. 619Α (ἄλλ. **-ισμός**).

βουκολιαστής, Δωρ. **βωκ-**, ὁ, βουκολικὸς ποιητής, Θεόκρ. 5. 68.

βουκολικός, Δωρ. **βωκ-**, ή, όν, ἀγροτικός, εἰς βουκόλους ἀνήκων, Θεόκρ. 1. 64, 70, κτλ.

βουκολίνη, ἡ, «κίγκλος, τὸ ὄρνεον», Ἡσύχ.

βουκόλιον, Δωρ. **βωκ-**, τό, ἀγέλη βοῶν, Ἡρόδ. 1. 126, Θεόκρ. 8. 39., 25. 13. **2)** τὰ βουκ., διαμέρισμα τῆς κάτω Αἰγύπτου οἰκούμενον ὑπὸ βουκόλων, Ἡλιόδ. 1. 5. **II.** παρηγορία, ἀνακούφισις, πενίης Ἀνθ. Π. 9. 150.

βουκολίς, ίδος, ἡ, ἐπιτηδεία εἰς νομὴν βοῶν, γῆ Διον. Ἁλ. 1. 37· οὕτω β. πόα αὐτόθι 39.

βου-κόλος, Δωρ. **βωκ-**, ὁ, βοσκὸς ἀγέλης βοῶν, «ἀγελαδάρης», Ἰλ. Ν. 571, Ὀδ. Λ. 292, κ. ἀλλ.· μετὰ οὐσιαστ., β. δοῦλος Πλάτ. Ἴων. 540C· ποιμὴν αἰπόλος.. καὶ β. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 20· βέλει βουκόλου πτερόεντος, ὅ ἐ. τοῦ οἴστρου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 557·— ὡσαύτως, β. ἵππων Δίλ. Ζ. Ἰ. 12. 44. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **αἰπόλος**).

βου-κόρυζα, ης, ἡ, ἰσχυρὸς κατάρρους τῆς ῥινός, Μένανδρ. Ἀποσπ. 413.

βουκόρυζος, ον, μωρὸς καὶ σαλιάρης, μυξιάρης, Ἡσύχ.

βοῦκος, Δωρ. **βῶκος**, ὁ, = **βουκαῖος**, Θεόκρ. 10. 38.

βου-κράνιον, τό, βοὸς κεφαλή, κρανίον, Ε. Μ. 207. 55. **II.** ὄνομα φυτοῦ τινος, τὸ ἄλλως ἀντίρρινον, Διοσκ. 4. 185. **III.** εἶδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, Ὀρειβάσ. σ. 129 Mai.

βού-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός, Ἐμπεδ. 216, Καλλ. Ἀποσπ. 203· **βούκρανον**, τό, κεφαλὴ βοός, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Πρόκλου.

βούκριοι καὶ ταυρελέφαντες, Ψευδοκαλλισθ. Γ', 17.

βου-κτᾰσία, ἡ, = **βοοκτασία**, Γρ. Ναζ. 'Επιγρ. 217.

βουλαῖος, α, ον, (βουλὴ) ἀνήκων εἰς τὴν βουλήν· ἐπίθ. τῶν θεῶν ὅσων τὰ ἀγάλματα ἵσταντο ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ('Εστία βουλαία· ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη 'Αρπ.)· τὴν 'Εστίαν ἐπώμοσε τὴν β. Αἰσχίν. 34.10, πρβλ. 'Ανδοκ. 7, 2, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 52· ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς 'Αθηνᾶς, 'Αντιφῶν 146. 35, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 1245· τῆς 'Αρτέμιδος, Συλλ. 'Επιγρ. 112, 113· ἐπὶ ἀνθρώπου, θεῶν βουλαῖος, σύμβουλος, συμπάρεδρος αὐτῶν, αὐτόθι 1167· ὁ τύπος **βουλίαιος** εἶναι πλάσμα τοῦ Fourmont, ἴδε Böckh 1. σ. 95.

βουλαπτεροῦν, ἀνόητος παραγωγὴ τοῦ **βλαβερὸν** (βουλόμενον ἅπτειν ῥοῦν) προτεινομένη ἐν Πλάτ. Κρατ. 417Ε.

βουλαρχέω, εἶμαι βούλαρχος, Συλλ. 'Επιγρ. 1725, 'Αριστ. Πολ. 4. 11, 5.

βουλαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλάρχου, 'Επιγρ. Δρυμαίας Φωκίδος, Bull. V. 140.—Μυτιλήνης, Conze Reise Lesb. XVIII, 1.

βούλ-αρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς ἐν Θυατείροις, Συλλ. 'Επιγρ. 3494· ἐν 'Αμοργῷ, 'Επιγράμ. 'Ελλ. (προσθήκ.) 277α. "Ιδε Λεξικὸν ἀθησ. λέξ. Κουμανούδ. **II**. ὁ τὴν πρωτοβουλίαν ἔχων ἔν τινι σχεδίῳ, Λατ. auctor consilii, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 12, 969.

βουλᾱ-φόρος, Δωρ. ἀντὶ **βουληφόρος**.

βουλεία, ἡ, (βουλεύω) τὸ ὑπούργημα τοῦ βουλευτοῦ, 'Αριστοφ. Θεσμ. 809.

βουλεῖον, τό, τὸ δικαστήριον, Βίος 'Ομ. 12. **II**. τὸ βουλευτήριον, ἐν τῷ τύπῳ βουλῆον, Συλλ. 'Επιγρ. 5878.

βούλευμα, ατος, τό, ἀπόφασις μετὰ προηγουμένην σκέψιν, σκοπός, σχέδιον, Λατ. consilium, 'Ηρόδ. 3. 80, 82, Αἰσχύλ. Πρ. 170, 619, κτλ.· συχνότερον κατὰ πληθ., Πίνδ. Ν. 5. 52, Τραγ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ.

βουλευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., 'Αριστοφ. 'Ιππ. 100.

βουλεύς, ὁ, = **βουλαῖος**, ἐπίθ. τοῦ Διός, 'Επιγρ. Μυκόνου ('Αθηναῖ. Β, 237).

βούλευσις, εως, ἡ, ἀπόφασις μετὰ σκέψιν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 3, 12. **II**. ὡς 'Αττ. δικαν. ὅρος, **1**) ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς τινος. **2**) ἡ παρὰ τὸ δίκαιον ἐγγραφή τινος μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, γραφὴ (ἢ δίκη) τῆς βουλεύσεως, καταγγελία διὰ τὸ τοιοῦτον ἔγκλημα, Δημ. 778. 19., 792. 2, 'Αριστ. Πολιτ. 57. 59. 'Αρπ. ἐν λ.

βουλευτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βουλευθῇ, νὰ σκεφθῇ, Θουκ. 7. 60· ὅπως .. Αἰσχύλ. 'Αγ. 847· τί χρὴ δρᾶν Σοφ. 'Ηλ. 16.

βουλευτήρ, ῆρος, ὁ, = **βουλευτής**, 'Ησυχ.

βουλευτήριον, τό, = **βουλεῖον**, τόπος ἐν ᾧ συνέρχονται οἱ βουλευταί, τόπος συνδιασκέψεως, Λατ. curia, 'Ηρόδ. 1. 170, Αἰσχύλ. Εὐμ. 570, 684, Εὐρ. 'Ανδρ. 1097, 'Ανδοκ. 6. 3, Δημ., κ. ἄλλ.·— ἡ Ρωμαϊκὴ curia, 'Ηρωδιαν. 5. 5, 12. **II**. αὐτὴ ἡ βουλή, τὸ σύνολον τῶν βουλευτῶν ὡς σωματεῖον, Διον. 'Αλ. 2. 12· ἐπὶ προσώπων, ἀτόμων, δόλια βουλευτήρια, δόλιοι, ἄπιστοι σύμβουλοι, Εὐρ. 'Ανδρ. 446· ῥυσὰ β. Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδηλ. 6.

βουλευτήριος, ον, = **βουλευτικὸς** I. 2, ὁ παρέχων συμβουλήν, κακῶν τ' 'Αδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον Αἰσχύλ. Θήβ. 575.

βουλευτής, οῦ, ὁ, μέλος τῆς βουλῆς, τῆς γερουσίας, 'Ιλ. Ζ. 114, 'Ηρόδ. 9. 5, Πλάτ., κ. ἄλλ.·— ἐν 'Αθήναις, εἷς τῶν 500, 'Αντιφῶν 146. 35, 'Ανδοκ. 6. 41, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 808·— ἐν Ρώμῃ, Διον. 'Αλ. 2. 12, κ. ἄλλ. **2**) ὁ συμβουλεύων τι, θανάτου 'Αντιφῶν 127. 29.

βουλευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς βουλευτὰς ἢ τὴν βουλήν, βουλ. ὅρκος, ὃν ἔδιδον οἱ βουλευταί, Ξεν. 'Απομν. 1. 1, 18· νόμοι παρὰ Δημ. 706. 13· β. τιμαὶ Συλλ. 'Επιγρ. 1716· ἀρχὴ β., τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καθίσῃ τις ἐν τῇ βουλῇ, 'Αριστ. Πολ. 3. 1, 12. **2**) ἱκανὸς νὰ συμβουλεύσῃ ἢ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ, ὁ β., ἀντίθετ. ὁ πολεμικός, Πλάτ. Πολ. 434Β, 441Α, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 8, 3., 7. 10, 3· τὸ β., ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, κρίσις, ὁ αὐτ. Πολ. 1. 13, 7. **II**. ὡς οὐσιαστ., **βουλευτικόν**, τό, ἐν τῷ 'Αθηναϊκῷ θεάτρῳ τὰ πλησιέστατα τῇ ὀρχήστρᾳ ἑδώλια ὡρισμένα διὰ τοὺς 500 βουλευτάς, 'Αριστοφ. "Ορν. 794. **2**) ἡ τάξις τῶν συγκλητικῶν. Πλούτ. Ρωμ. 13.

βουλευτίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **βουλευτής**, Αἰσχύλ. (ἢ Πλάτ. Κωμ. Ξαντρ. 3) ἐν τῷ 'Ετυμ. Μ. 595. 40· ἴδε Λοβ. Φρύν. 256.

βουλευτός, ή, όν, ἐπινοηθείς, σχεδιασθείς, Αἰσχύλ. Χο. 494. **II**. ἀντικείμενον σκέψεως καὶ συζητήσεως, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν, σκέψιν καὶ ἀπόφασιν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 3, 17, κτλ.

βουλεύω, μέλλ. -σω· ἀόρ. **ἐβούλευσα** "Ομ., 'Αττ., 'Επ. **βούλ-** "Ομ.· πρκμ. **βεβούλευκα** Σοφ. Ο. Τ. 701· περὶ τοῦ μέσ. καὶ παθ. ἴδε κατωτ.· (**βουλή**). Σκέπτομαι, κρίνω, συσκέπτομαι πρὸς λῆψιν μέτρων, σχεδιάζω, καὶ ἐν τοῖς παθητ. χρόνοις, ὁρίζω ἢ ἀποφασίζω μετὰ τὴν σκέψιν. **1**) ἀπολ., ὡς βουλεύσαντε 'Ιλ. Α. 531· βουλευέμεν ἠὲ μάχεσθαι, εἰς συμβούλιον, σύσκεψιν ἢ εἰς μάχην, 'Οδ. Ξ. 491· β. ὅπως τι γένηται Ι. 420, Λ. 228· δυσμενέεσσιν φόνου πέρι β. Η. 234· ἔς γε μίαν βουλεύσομεν [ἐνν. βουλήν], θὰ συμφωνήσωμεν εἰς ἓν σχέδιον, Β. 379· θυμῷ β. Μ. 58· β. περί τινος 'Ηρόδ. 1. 120, Θουκ. 3. 28., 5. 116· ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς ἡ ἔννοια αὕτη ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ μέσον, ἴδε κατωτ. Β. **2**) μ. αἰτ. πράγμ., σκέπτομαι περί τινος, σχεδιάζω, μηχανῶμαι, β. βουλὰς (ἴδε ἐν λ. **βουλή**)· σὺ .. τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ 'Οδ. Ε. 23· ὁδὸν Α. 444· φύξιν Κ. 311. 398· κέρδεα Ψ. 217· ψεύδεα Ξ. 296· μ. δοτ. προσωπ., τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον 'Ιλ. Ξ. 464· β. πῆμά τινι 'Οδ. Ε. 179, κτλ.· καὶ οὕτως παρ' 'Ηροδ. 9. 110, καὶ 'Αττ.· νεώτερα β. περί τινος 'Ηρόδ. 1. 210.—Παθ. (μετὰ μέσ. μέλλ.; Αἰσχύλ. ἔνθα κατωτ.)· ἀόρ. **ἐβουλεύθην** Θουκ. 1. 120, Πλάτ.· πρκμ. **βεβούλευμαι** (συχνότερον μὲ μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. Β)·— ὡρισμένος εἶμαι, ἀποφασισμένος, ψῆφος κατ' αὐτῶν βουλεύσεται Αἰσχύλ. Θήβ. 198· βεβούλευται τάδε ὁ αὐτ. Πρ. 998, πρβλ. 'Ηρόδ. 7. 10, 4· τὰ βεβουλευμένα = βουλεύματα ὁ αὐτ. 4. 128, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 2. **3**) μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα .. οὐτάμεναι 'Οδ. Ι. 299· οὕτως 'Ηρόδ. 1. 73., 6. 52, 61, κτλ.—Παθ., βεβούλευτό σφι ποιέειν ὁ αὐτ. 5. 92, 3. **II**. δίδω γνώμην, ἐκφέρω γνώμην, τὰ λῷστα β. Αἰσχύλ. Πρ. 204, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 694Β· μ. δοτ. προσ., συμβουλεύω, 'Ιλ. Ι. 99, Αἰσχύλ. Εὐμ. 700. **III**. παρ' ἱστορικοῖς καὶ πολιτικοῖς συγγραφ., εἶμαι μέλος τῆς βουλῆς, εἶμαι βουλευτής, 'Ηρόδ. 6. 57, 'Αριστ. Πολ. 3. 11, 16· ἰδίως τῆς ἐν 'Αθήναις βουλῆς τῶν 500, 'Αντιφ. 146. 34, 'Ανδοκ. 10. 27, Πλάτ. Γοργ. 473Ε, Ξεν. 'Απομν. 1. 1, 18, Δημ., κτλ.· ἡ βουλὴ ἡ βουλεύουσα Λυσ. 131. 16.

B. Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Αἰσχύλ. 'Αγ. 846, Χο. 218, Θουκ. 1. 43, Πλάτ.· ἀόρ. **ἐβουλευσάμην** ὁ αὐτ., κτλ.· 'Επ. **βουλ-** 'Ιλ. Β. 114· ὡσαύτως **ἐβουλεύθην** 'Ηρόδ. 7. 157, Διον. 'Αλ.· πρκμ. **βεβούλευμαι** 'Ηρόδ. 3. 134, Σοφ. 'Ηλ. 385, Θουκ. 1. 69, Εὐρ., κτλ.· ἂν καὶ τοῦτο ὡσαύτως κεῖται ἐπὶ παθ. σημασίας, ἴδε ἀνωτ.·— συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ. ἢ τὸ ἐνεργ., **1**) ἀπολ., σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, κρίνω, ἀποφασίζω, 'Ηρόδ. 7. 10, 4, συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ 'Αριστ., ἅμα τινὶ 'Ηρόδ. 8. 104· περί τινος Θουκ. 3. 44, Πλάτ. Φαίδρ. 231Α, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. Πολ. 604C· ὑπέρ τινος αὐτόθι 428D· πρός τι Θουκ. 7. 47·— μ. συστοίχ. αἰτιατ., β. βούλευμα 'Ανδοκ. 27. 15· βουλὴν Πλάτ., κτλ.· ἴσον τι ἢ δίκαιον Θουκ. 2. 44. **2**) ἐνεργῶ ὡς μέλος συμβουλίου, ἑπομένως, προτείνω τί τὸ πρακτέον, ἀντίθετον τῷ **συμβουλεύομαι**, 'Αριστ. Πολ. 4. 14, 15· τὸ βουλευόμενον αὐτόθι 16. **3**) μ. αἰτ. πράγματος, ὁρίζω τι κατ' ἐμαυτόν, ἀποφασίζω, κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο 'Ιλ. Β. 114 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ "Ομ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ.)· ἀλλοῖόν τι περί τινος 'Ηρόδ. 5. 40. **4**) μ. ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ πράξω, ὁ αὐτ. 3. 134, Πλάτ. Χαρμ. 176C. **5**) σπανίως ἀκολουθούσης ἐξηρτημένης προτάσεως, β. ὅ τι ποιήσεις αὐτόθι· β. ὅπως .., μεθ' ὑποτακτ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13.

βουλή, ἡ, Δωρ. **βωλά**, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 21, κτλ.· Αἰολ. **βόλλα**, Πλούτ. 2. 288Β·— ὁ 'Ησ. ἔχει βουλᾰς ἐν τῇ αἰτ. πληθ., Θ. 534· (βούλομαι)·— θέλησις, ἀπόφασις, Λατ. consilium, ἰδίως τῶν θεῶν, 'Ιλ. Α. 5, κτλ. **2**) γνώμη, συμβουλή, σχέδιον, σκοπός, βουλὰς βουλεύουσι 'Ιλ. Ω. 652, πρβλ. Κ. 147, 327, 415· καθόλου, γνώμη, συμβουλή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν τῇ μάχῃ ἀνδρείαν, 'Ιλ. Α. 258, πρβλ. Δ. 323, Ε. 54, κτλ.· οὕτω μεταγ., πρᾶτος .. καὶ βουλᾷ καὶ χερσὶν ἐς "Αρεα 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 187· νυκτὶ βουλὴν διδόναι 'Ηρόδ. 7. 12· ἐν βουλῇ ἔχειν τι ὁ αὐτ. 3. 78· βουλὴν ποιεῖσθαι = βουλεύεσθαι ὁ αὐτ. 6. 101, κτλ.· β. εἰσηγεῖσθαι 'Ανδοκ. 9. 4· β. προτιθέναι περί τινος Δημ. 292. 13· οὐ κοινὴ βουλὴ ἡμῖν, δὲν ἔχομεν κοινὸν ἔδαφος, κοινὸν πεδίον σκέψεως, Πλάτ. Κρίτων. 49D· βουλῆς ὀρθότης ἡ εὐβουλία 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 9, 3·— κατὰ πληθ., σχέδια γνῶμαι, Αἰσχύλ. Πρ. 219, Θήβ. 842· ἐν βουλαῖς ἄριστος, ἐν βουλαῖσι κράτιστος 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 854, 878. **3**) ἀπόφασις, γνωμοδότησις, Λατ. auctoritas, 'Ανδοκ. 9. 4., 23. 15. **II**. ὡς τὸ Λατ. concilium, συμβούλιον ἢ συνέδριον τῶν γερόντων ἢ προεχόντων (πρβλ. **ἀγορά**), βουλὴν ἷζε γερόντων 'Ιλ. Β. 53, πρβλ. 202, 'Οδ. Γ. 127· ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 884, πιθανῶς τὸ συμβούλιον τῆς ἀντιβασιλείας ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ βασιλέως·— ἐν 'Αθήναις τὸ συνέδριον ἢ συμβούλιον τῶν 500, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους, ὅπερ ἦτο πράγματι ἐπιτροπεία τις τῆς ἐκκλησίας, ὅπως παρασκευάζῃ σχέδια νόμων (προβουλεύματα) δι' αὐτήν, κτλ., 'Ηρόδ. 9. 5, 'Αριστοφ. Σφηκ. 590, 'Αντιφῶν 145. 27, κτλ.· κοινῶς καλουμένη ἡ βουλὴ (ἢ ἡ β. οἱ πεντακόσιοι Αἰσχίν. 56. 35, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἑτέρας ἥτις ἐκαλεῖτο ἡ β. ἡ ἐν 'Αρείῳ Πάγῳ αὐτόθι 30)·— οὕτω καὶ τὸ ἐν "Αργει Συμβούλιον, 'Ηρόδ. 7. 140, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 29· ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος, Διον. 'Αλ. 6. 69, κτλ.·— βουλῆς εἶναι, εἶναι ἐκ τῆς βουλῆς, μέλος αὐτῆς, Θουκ. 3. 70 (ὅθεν ὁ Σχολ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἐσχημάτισαν οὐσιαστ. **βουλῆς, ὁ**)· ἀνὴρ βουλῆς τῆς Ρωμαίων Παυσ. 5. 20, 8· ἄνδρι ἐκ τῆς βουλῆς ὁ αὐτ. 7. 11, 1. Πρβλ. **"Αρειος πάγος**.

βουλ-ηγόρος, ὁ, ὁ ἐν τῇ βουλῇ ὁμιλῶν, Πολυδ. Δ', 25· ἐντεῦθεν **βουληγορέω**, ἀγορεύω ἐν τῇ βουλῇ, 'Απ. 'Εμφ. 3. 51· καὶ **βουληγορία**, ἡ, ἀγόρευσις ἐν τῇ βουλῇ, Πολυδ. Δ', 26.

βουλήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, συνετός, Σόλων 25. 1.

βούλημα, τό, σκοπός, πρόθεσις, Πλάτ. Νόμ. 769D, 802C, κ. ἀλλ. **II**. ἡ ἐκπεφρασμένη θέλησις, συναίνεσις, τῆς συγκλήτου Πολύβ. 6.15, 4.

βουλῆον, ἴδε **βουλεῖον**.

βούλησις, εως, ἡ, θέλησις· τὸ θέλημά τινος, σκοπός, πρόθεσις, πράσσειν β. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1305· πρβλ. Θουκ. 3. 39, Πλάτ. Γοργ. 509D, κτλ.· βούλησιν ἐλπίζει, τρέφει ἐλπίδα καὶ σκοπόν, Θουκ. 6.78· κατὰ τὴν β. Πλάτ. Κρατ. 420D, κ. ἀλλ.· παρὰ τὴν β. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 5·—πληθ., Πλάτ. Νόμ. 688B, κτλ. **II**. ὁ σκοπὸς ἢ ἡ σημασία ποιήματος, ὁ αὐτ. Πρωτ. 344B· ἡ σημασία λέξεώς τινος, ὁ αὐτ. Κρατ. 421B.

βουλητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Μ. 2. 11, 7. **2)** **βουλητέον**, πρέπει τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ, ὁ αὐτ. Ῥητ.π.Ἀλ.1.

βουλητός, ή, όν, ὅν τινα θέλει ἢ πρέπει νὰ θέλῃ τις·—τὸ β., τὸ ἀντικείμενον τῆς βουλήσεως, Πλάτ. Νόμ.733D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 1.

βουλη-φόρος, ον, ὁ γνώμην ἐκφέρων, συμβουλεύων, ἐν τῇ Ἰλ. σταθερὸν ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχηγῶν, βουλ. ἄνδρα Β. 24, κτλ.· ὡσαύτως μ. γεν., βουλ. Ἀχαιῶν, Τρώων, κτλ.· ἐν Ὀδ. Ι. 112, οὔτ' ἀγοραὶ βουλ. οὔτε θέμιστες, πρβλ. Πίνδ. Ο. 12. 6. —Ἐπίρρ. **-ρως**, ὥς τις βουλευτής, μὲ τρόπον βουλευτικόν, Μένανδ. Δὶς ἐξαπ.1.

βουλῑμία, ἡ, μεγάλη πεῖνα, ὑπερβολική, Τιμοκλ. Ἡρ. 2, Ἀριστ. Προβλ.7. 9.

βουλῑμιακός, ή, όν, ὁ πάσχων ὑπὸ βουλιμίας, Θεόδ. Πρισκιαν. 2.16.

βουλῑμίᾱσις, εως, ἡ, τὸ πάσχειν ὑπὸ βουλιμίας, Πλούτ. 2. 695D.

βουλῑμιάω, πάσχω, ἔχω βουλιμίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 7, κ. ἀλλ.

βού-λῑμος, ὁ, = **βουλιμία**, Ἀλεξ. Λιν.1.17, Πλούτ. 2. 693F.

βου-λῑμώδης, ες, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ **βουλίμου**, Ἰατρ. ἐν Matthaei σ.77· ὡσαύτως **βουλιμιώδης** ἐν Γαλην.13.122 Kühn.

βουλῑμώττω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **βουλιμιάω**, Σουΐδ.

βούλιος, ον, =(βουλή) = **βουλευτικὸς** 2, συνετός, σοφός, Αἰσχύλ. Χο. 672 (ἐν τῷ συγκρ.), καὶ (ὡς διωρθώθη ὑπὸ Aurat. ἀντὶ δούλιος) Ἱκέτ. 599.

βουλογραφία, ἡ, καταγραφὴ τῶν βουλευτικῶν ἀποφάσεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 4015.

βούλομαι (Ἐπ. ὡσαύτως **βόλομαι**, ἴδε ἐν λ.), Ἰων. β' ἑνικ. **βούλεαι** Ὀδ. Σ. 364, Ἡρόδ.· παρατ. **ἐβουλόμην** Ἰλ. Λ. 79, Ἀττ.· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως **ἠβουλόμην** Εὐρ. Ἑλ.752, Δημ., κτλ., Ἰων. γ' πληθ. **ἐβουλέατο** Ἡρόδ. 1. 4., 3. 143·—μέλλ. **βουλήσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 867, Σοφ., κτλ.· μεταγεν. μέλλ. **βουληθήσομαι** Ἀριστείδ., Γαλην.·—ἀόρ. **ἐβουλήθην**, ὡσαύτως Ἀττ. **ἠβ-**, **βουληθεὶς** Σοφ. Ο. Κ. 732, κτλ.·—πρκμ. **βεβούλημαι** Δημ. 226.11· ὡσαύτως **βέβουλα** (προ-) Ἰλ. Α. 113·—λέγεται δὲ ὅτι οἱ μετὰ διπλῆς (διὰ τοῦ **η**) αὐξήσεως τύποι εἶναι ἀττικώτεροι· δὲν ἐπιβάλλονται ὑπὸ οὐδενὸς ποιητ. χωρίου, ἀλλ' ἀπαντῶσι συχνάκις ἐν χφοις, ὡς **ἠβούλοντο** Θουκ. 2. 2., 6. 79, Δημ. 307. 4· πρβλ. **μέλλω**. Ἐν ταῖς ἀττ. ἐπιγρ. ἀπὸ τ. 300 π. Χ. ἡ αὔξησις γίνεται διὰ τ. **η**, πρότερον διὰ τ. **ε**. (Ἐκ √ΒΟΛ (πρβλ. **βόλομαι**) παράγονται ὡσαύτως **βουλή**, **βούλησις**, **βουλεύω**, κτλ., πρβλ. Λατ. vol-o, vol-untas, ul-tro· Γοτθ. viljan (βούλεσθαι), Ἀγγλ. will, κτλ.· Σανσκρ. var, vrinômi (eligo), vratam (votum).)

Ἐν νῷ ἔχω, ἐπιθυμῶ, (**ἐθέλω**.= προθύμως, ἑκὼν ποιῶ τι), Ὁμ. κτλ.· Ἰλ. Ω. 226, Ὀδ. Ο. 21· λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι Εὐρ. Ἀλκ.281· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ **βούλομαι** ἀντὶ τοῦ **ἐθέλω** ἐπὶ τῶν θεῶν· διότι παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπιθυμῆσαι εἶναι θέλειν. Ἕπεται λοιπὸν ὅτι τὸ **ἐθέλω** εἶναι ἡ γενικωτέρα λέξις, καὶ ἐνίοτε τίθεται ὅπου ἠδύνατο νὰ τεθῇ τὸ **βούλομαι**, π. χ. ἐν Ἰλ. Η.182.—Σύνταξ.· κατὰ τὸ πλεῖστον μ. ἀπαρ., Ὁμ., κτλ.· ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., Θέογν. 187· μ. αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀδ. Δ. 353, Ἰλ. Α. 117, καὶ συχν. παρὰ πεζοῖς· ὅταν τὸ **βούλομαι** ἀκολουθῆται ὑπὸ μόνης αἰτιατ., ἀπαρέμφατον δύναται συνήθως νὰ νοηθῇ, ὡς, καί κε τὸ βουλοίμην (ἐνν. γενέσθαι) Ὀδ. Υ. 316· ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο (ἐνν. τυχεῖν) Ἀντιφ. Αἰολ. 1· πλακοῦντα β. (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Ἀφροδ.1,11·. ἐκ τῆς συντάξεως ταύτης μετ' ἀπαρ. ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ Ὁμηρ. χρῆσις (ἐπὶ τῶν θεῶν). μ. αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., Τρώεσσιν ἐβούλετο νίκην, ἐπεθύμει νὰ νικήσωσιν οἱ Τρῶες, ἀπεφάσισεν, Ἰλ. Η. 21· πλῆρες, Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Λ. 79, πρβλ. Ψ. 682· οὕτω, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ (ἐνν. τοῦτο γενέσθαι) Ο. 51· οὕτω, εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι (ἐνν. ἰέναι) Ἀριστοφ. Βατρ. 1279· βουλοίμην ἂν (ἐνν. τόδε γενέσθαι) Πλάτ. Εὐθύφρ. 3A·—ὡσαύτως, βουλόμενον τὴν πολιτείαν πλῆθος, εὔνουν τῇ πολιτείᾳ, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 5. **II**. Ἀττ. χρήσεις: **1)** βούλει ἢ βούλεσθε, ἑπομένης ὑποτακτ. προσθέτει δύναμιν εἰς τὸ αὐθυπότακτον, βούλει λάβωμαι, θέλεις νὰ πιάσω, Σοφ. Φ. 762· βούλει φράσω Ἀριστοφ. Ἱππ. 36, πρβλ. Valck. Ἱππ, 782, Heind. Φαίδων.79A. **2)** εἰ βούλει, εὐγενής, φιλόφρων φράσις, ὡς τὸ Λατ. sis (si vis), «ἂν ἀγαπᾷς», Σοφ. Ἀντ. 1168, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 41· ὡσαύτως, εἰ δὲ βούλει, ἐὰν δὲ βούλῃ, πρὸς δήλωσιν ὑποχωρήσεως ἢ = ἂν εἶνε ἀρεστόν, Λατ. sin mavis, vel etiam, Πλάτ. Συμπ. 201A, κτλ. **3)** ὁ βουλόμενος, Λατ. **quivis**, ὁ πρῶτος θελήσας, Ἡρόδ. 1. 54, Θουκ. κ. ἀλλ.· ἔδωκε παντὶ τῷ βουλομένῳ Δημ. 528. 26·—οὕτω καὶ ὃς βούλει Πλάτ. Γοργ. 517B· ὅστις βούλει ὁ αὐτ. Κρατ. 432A. **4)** βουλομένῳ μοί ἐστι, nobis volentibus est, μετ' ἀπαρ., = εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ.., Θουκ. 2. 3· εἰ σοὶ β. ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Γοργ.448D· πρβλ. **ἄσμενος**, **ἀσπάσιος**·—ἀλλὰ τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται Εὐρ. Ι. Α. 33· τὸ κείνου βουλόμενον, τὴν ἐπιθυμίαν του, αὐτόθι 1270. **5)** τί βουλόμενος; μὲ τίνα σκοπόν; Πλάτ. Φαίδων. 63A, Δημ. 285.24· τί βουληθεὶς πάρει; Σοφ. Ἠλ.1100. **6)** ἐννοῶ, θέλω νὰ εἴπω τοῦτο καὶ τοῦτο (πρβλ. **ἐθέλω** 4-6), Πλάτ. Πολ. 590E, κτλ.· εἰ βούλει ἀνδρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. Μένων. 71E· τί βούλεται εἶναι; quid sibi vult haec res? ὁ αὐτ. Θεαιτ.156C·—ἐντεῦθεν, βούλεται εἶναι, ἰσχυρίζεται, ἐπαγγέλλεται, προσποιεῖται ὅτι εἶναι, ὡς τὸ μέλλει ἢ κινδυνεύει εἶναι ὁ αὐτ. Πολ. 595C, Κρατ.412C, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ., τὸ ἑκούσιον βούλεται λέγεσθαι, οὐκ εἰ .., Ἠθ. Ν. 3. 2, 15, πρβλ. 4. 1, 5., 4. 5, 3, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ τάσεων; ἡ τοῦ ὕδατος φύσις β. εἶναι ἄχυμος π. Αἰσθ. 4, 4· β. ἤδη τότε εἶναι πόλις, ὅταν .., Πολ. 2. 2, 8, πρβλ. 4. 8, 4. βούλεται δηλοῦν Διον. Ἀλ Ρ. Α. 2, 12. **III**. ἑπομένου τοῦ ἢ .., προτιμῶ, ἀντὶ τοῦ βούλομαι μᾶλλον (ὅπερ συχνότερον παρὰ πεζοῖς), καθ' ὅσον πᾶσα ἐπιθυμία περιλαμβάνει προτίμησιν, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, θέλω περισσότερον .., Ἰλ. Α. 117, πρβλ. Ψ. 594, Ὀδ. Β. 232, Λ. 489, Μ. 350· β. τὸ μέν τι εὐτυχέειν .., ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα Ἡρόδ. 3. 40· β. παρθενεύεσθαι πλέω χρόνον ἢ πατρὸς ἐστερῆσθαι, ἔνθα τις θὰ περιέμενε πολὺν χρόνον, μᾶλλον ἢ .. αὐτόθι 124· πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 351·—σπανιώτερον ἄνευ τοῦ ἢ .., πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, πολὺ προτιμῶ .., Ἰλ. Α.112, πρβλ. Ὀδ. Ο. 88. Πρβλ. **μάλα** ΙΙ. 3.

βουλό-μᾰχος, ον, ὁ ἐπιθυμῶν, ἐφιέμενος μάχης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1293.

βουλύσιος ὥρα, καιρὸς πρὸς λύσιν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, Ἀρατ.825. [ῡ]

βού-λῡσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., μόνον παρὰ Κικ. π. Ἀττ.15.27,3.

βου-λῡτὸς (ἐνν. καιρός), ὁ, ὁ καιρὸς τῆς ἀποζεύξεως τῶν βοῶν, ἑσπέρα, Ἀριστοφ. Ὄρν.1500, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1342· ὑπὸ .. ἀστέρα βουλυτοῖο Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618.15·—παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ἐπίρρ. **βουλῡτόνδε**, πρὸς ἑσπέραν, Ἰλ. Π. 779, Ὀδ. Ι. 58.

βού-μασθος ἢ **-μαστος** (ἐνν. ἄμπελος), ἡ, bumastus, εἶδος ἀμπέλου φερούσης μεγάλας σταφυλάς, Verg. G. 2. 102, Μακρόβ. Saturn. 2.16.

βου-μελία, ἡ, εἶδος μεγάλης μελίας, πελωρίας δρυός, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.11, 4., 4. 8, 2·—διάφ. γραφ. **βουμέλιος**, ὁ.

βου-μολγός, ὁ, (ἀμέλγω) ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων, Ἀνθ. Π. 6. 255.

βού-μῡκοι, οἱ, βοὴ ἠχηρὰ ὁμοία μυκηθμῷ βοός, εἶδος ὑπογείου μυκηθμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 1· παρ' Ἡσυχ., **βούμῡκαι**.

βουναία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, ἧς τὸ ἱερὸν ἵστατο ἐπί τινος βουνοῦ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἀκροκόρινθον ὁδοῦ, Παυσ. 2. 4, 7.

βού-νεβρος, ὁ, μέγας νεβρός, Αἴσωπ. 39.

βού-νευρον, τό, μάστιξ ἐκ δέρματος βοός, Ἀχμὲτ Ὀνειρ.17. 90.

βουνιάς, άδος, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥαφάνου, Διόδ. 3. 24, Διοσκ. 2. 136.

βουνίζω, (βουνὸς) ἐπισωρεύω, Ἑβδ. (Ῥούθ, Β', ιδ', 16).

βούνιον, τό, φυτόν τι, bunium, Διοσκ. 4. 124.

βοῦνις, ιδος, ἡ, βουνώδης, Ἀπίαν βοῦνιν Αἰσχύλ. Ἱκέτ.117· κλητ., ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας (ὡς ὁ Paley ἀντὶ βουνῖτι ἔνδικον) αὐτόθι 776.

βουνέτης [ῑ], ου, ὁ, κάτοικος τῶν βουνῶν ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6.106. **2)** = **βούτης**, Σουΐδ.—Ὁ Δωρ. τύπος **βωνίτης** παρ' Ἡσυχ. καὶ Καλλ. Ἀποσπ.157. **II**. κατεσκευασμένος ἐκ βουνίου ἢ παρεσκευασμένος δι' αὐτοῦ, ἔχων τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 56.

βουνο-βᾰτέω, περιπατῶ ἢ ἀναβαίνω βουνά, πρῶνας ἔβουν. Ἀνθ. Π. 6. 218.

βουνο-ειδής, ές, ὅμοιος βουνῷ, βουνώδης, Διόδ. 5. 40, Πλούτ. Θησ. 36.

βουνομέω, βόσκω βοῦς, Στράβ. 586.

βού-νομος, ον, βοσκόμενος ὑπὸ βοῶν ἐπὶ νομῶν, λειμώνων πρὸς νομήν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 243, Σοφ. Ἠλ.181· ἀλλά, **2)** ἀγέλαι βουνόμοι (παροξ.) ἀγέλαι βοσκομένων βοῶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 26.

βουνός, ὁ, βουνόν, ὕψωμα, λόφος, πιθανῶς λέξις Κυρηναϊκή; Ἡρόδ. 4. 158, 199· δεκτὴ γενομένη ὑπὸ Αἰσχύλ. ἐν Σικελίᾳ καὶ μετὰ ταῦτα συχνή, ἴδε Φιλήμ. Νοθ. 1, Ἀδήλ. 34A, Ἐπιγρ. Μιλησ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D.12,14.

βουνώδης, ες, = **βουνοειδής**, ὀρεινός, Πολύβ. 2.15, 8, κτλ.

βού-παις, αιδος, ὁ, μέγας παῖς, Ἀριστοφ. Σφηξ.1206, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 95. **II**. τέκνον τοῦ βοός, = **βουγενής**, ἐπὶ τῶν

μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογουμένην αὐτῶν καταγωγήν, Ἀνθ. Π.7. 36, πρβλ. Verg. G. 4. 281. **III.** παρ' Ἡσυχ., εἶδος ἰχθύος.

Βουπάλειος, ον, ὅμοιος τῷ Βουπάλῳ, δηλ. βλάξ, Καλλ. Ἀποσπ. 90, Ἀνθ. Π.7. 405.

βουπάλια καὶ **βουπάλινα, τά,** = ἴσως **βουβάλια,** Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de cor. hel. VI, 47. 127.

βούπᾰλις, εως, ὁ, ἡ, (πάλη) συνιστάμενος εἰς πάλην δεινήν, ὡς ἡ μεταξὺ βοῶν, ἀεθλοσύνη Ἀνθ. Πλαν. 4. 67.

βου-πάμων [ᾱ], **ον,** (πάομαι) πλούσιος εἰς βοῦς, Ἀνθ. Π.7.740.

βού-πεινα, ἡ, = **βουλιμία,** Λυκόφρ. 581, 1395.

βου-πελάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** βοσκὸς βοῶν, βουκόλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1342, Νικ. Ἀλ. 39.

βου-πλᾰνό-κτιστος, ον, (βοῦς, πλάνη, κτίζω) ἐκτισμένος ἐπὶ τῶν ἰχνῶν βοός· ἐπὶ τῆς Τροίας, λόφος Λυκόφρ. 29.

βου-πλάστης, ου, ὁ, πλάττων βοῦς, ἐπὶ τοῦ χαλκοπλάστου Μύρωνος, Ἀνθ. Π. 9. 734.

βού-πλευρος, ἡ, φυτόν τι, bupleurum, εἶδος λαχάνου, Νίκ. Θ. 586, ἔνθα τὸ γένος ὁρίζεται ὑπὸ τῶν Σχολ.

βου-πληθής, ές, πεπληρωμένος βοῶν, Εὐφορ. Ἀποσπ. 82.

βού-πληκτρος, ον, ὁ κεντῶν βοῦς, ἄκαινα Ἀνθ. Π. 6. 41.

βου-πλήξ, ῆγος, ὁ, (καὶ ἡ, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, Ἐτυμ. Μ. 371) κέντρον βοός, βούκεντρον, Λατ. stimulus, θεινόμεναι βουπλῆγι (τὸ γένος ἀόριστον) Ἰλ. Ζ. 135. **2)** πέλεκυς πρὸς σφαγὴν βοός, Ἀνθ. Π. 9. 352, Τίμων παρ' Ἀθην. 445E, Κοΐντ. Σμ. 1. 159.

βου-ποίητος, ον, = **βούπαις** II, Ἀνθ. Π.12. 249.

βου-ποίμην, ενος, ὁ, βουκόλος, βοσκὸς βοῶν, Ἀνθ. Π.7. 622.

βου-πόλος, ον, (πολέω), ὁ περιποιούμενος βοῦς, Ἡσύχ.

βου-πομπός, όν, ἑορταζόμενος διὰ πομπῆς βοῶν, ἑορτὴ Πίνδ. Ἀποσπ. 205.

βου-πόρος, ον, (πείρω) ὁ διαπερῶν, διατρυπῶν βοῦν, βουπ. ὀβελός, σοῦβλα ἱκανῶς μεγάλη δι' ὁλόκληρον βοῦν, Ἡρόδ. 2. 135, Εὐρ. Κύκλ. 302· ἀμφώβολοι σφαγῆς .. βουπόροι, ὀβελοὶ κατάλληλοι ὅπως διατρυπήσωσι τὸν λαιμὸν βοός, ὁ αὐτ. Ἀνδρ.1134, πρβλ. Ξεν. Ἀν.7. 8, 14.

βού-πρηστις, ιδος ἢ εως, ἡ, (πρήθω) εἶδος δηλητηριώδους κανθαρίδος, ἥτις τρωγομένη ὑπὸ βοῶν μετὰ τοῦ χόρτου ἐπιφέρει εἰς αὐτοὺς ἐξοίδησιν τοῦ σώματος καὶ θάνατον, Ἱππ. 573.14 κέξ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 338, Νικ. Ἀλ. 346, Διοσκ. 2. 66. **II.** εἶδος λαχάνου, Θεόφρ. Ι. Φ.7.7, 3.

βου-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον βοός, Πορφ. π. Ἀποχ. 3.16, Ἰω. Λυδ.

βού-πρῳρος, ον, (πρῷρα) ὁ ἔχων μέτωπον ἢ πρόσωπον βοός, Σοφ. Τρ.13 (κατὰ Στράβ., τὸ Λαυρ. χφον **βούκρανος**). **II.** βούπρ. ἑκατόμβη, προσφορά, θυσία 100 προβάτων καὶ ἑνὸς βοὸς προπορευομένου (ἢ 99 προβάτων καὶ ἑνὸς βοὸς προπορευομένου), Πλούτ. 2. 668C. Πρβλ. **βόαρχος.**

βούρινον, τό, = **κυνοκεφάλιον,** Pseudo-Apulej. herb. 86.

βοῦς, ὁ καὶ **ἡ·** γεν. **βοός,** ποιητ. καὶ **βοῦ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ.430, Σοφ. Ἀποσπ. 277· Ἀττ. **βοῦν,** ἢ (ἐν Ἰλ. Η. 238 καὶ Ἡσ.) **βῶν,** ποιητ. ὡσαύτως **βόα** Ἀνθ. Π. 9. 255·— δυϊκ. **βόε** Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 436·— πληθ., ὀνομ. **βόες,** σπανίως συνῃρ. **βοῦς** Ἀριστοφ. παρὰ Θωμ. Μ., Ἀντιφ. Οἰνομ.1. 5, Πλούτ., κτλ.· γεν. **βοῶν,** συνῃρ. **βῶν** Ἡσ. Θ. 983· Βοιωτ. **βουῶν** Συλλ. Ἐπιγρ.1569. III. 45· δοτ. **βουσί,** Ἐπ. **βόεσσι,** ἐν Ἀνθ. Π. 7. 622 **βοσί·** Βοιωτ. **βούεσσι** Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ., 38· αἰτ. **βόας,** Ἀττ. **βοῦς** Σοφ. Αἴ.175, κτλ. (Πρὸς τὸ **βοῦς,** Λατ. bos, πρβλ. Σανσκρ. gâus· Παλαιο-Γερμ. chuo (ἀγγλ. cow)· Λιθ. gohu·— περὶ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τοῦ β καὶ γ, ἴδε **Β β I**). Νέος βοῦς, ταῦρος, βοῦς ἢ ἀγελάς· κατὰ πληθ., βόες ἢ ἀγελάδες, κτήνη· ἂν τὸ γένος δὲν εἶναι σεσημειωμένον, εἶναι καθόλου θηλυκόν· πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀρσ. ὁ Ὅμηρος συχνάκις προσθέτει λέξιν, ὡς βοῦς ἄρσην (ἴδε **ἄρσην**), ἢ ταῦρος βοῦς Ἰλ. Ρ. 389· ὁ μόσχος ἐκαλεῖτο πόρτις, πόρις, πόρταξ.— Ὁ βοῦς καὶ ἡ ἀγελὰς ἐχρησίμευον κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους καὶ ὅπως σύρωσιν ἅμαξαν καὶ ὅπως ἀροτριῶσι τὴν γῆν, Ἰλ. Η. 332, Ν. 703· πρὸς ἀλώνισμα τοῦ σίτου, Υ. 495· βόειον κρέας ἦτο ἡ κοινὴ τροφὴ τῶν ἡρώων, πρβλ. **νῶτον·** τὸ δέρμα τοῦ βοὸς ἐχρησίμευε δι' ἀσπίδας, σχοινία, κτλ.· οἱ βόες ἐχρησίμευον ὡς μέτρον ἐκτιμήσεως, λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον Φ. 885, πρβλ. Η. 472· νύμφη τις λαμβάνει ὡς μερίδιον ἑκατὸν βοῦς, Λ. 211, πρβλ. **ἀλφεσίβοιος·** πρβλ. ὡσαύτως **τεσσαρά-, ἐννεά-, δωδεκά-, ἑκατόμ-βοιος**·— τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα εἶναι εἰλίποδες, ἕλικες, ὀρθόκραιρος, εὐρυμέτωπος, ἐρίμυκος, ἐρύγμηλος, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ χρῶμα ἀργός, αἴθων, οἴνοψ· βόσκονται ἐλεύθεραι καὶ ἀφειμέναι (ἄγραυλοι), ἢ εἶναι περιωρισμέναι ἐντὸς μάνδρας (αὐλιζόμεναι), πρβλ. **ἀγρόμενος, ἀγελαῖος·** αἱ εἰς θυσίαν προσφερόμεναι πρέπει νὰ εἶναι ἄδμηται, ἠκέσται· πρβλ. **ἑκατόμβη.** **2)** μεταφ. ἐπὶ πάσης μητρός, μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ καὶ Σαλμωνεῖ Πίνδ. Π. 4. 253· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ.1125, καὶ ἴδε ἐν λ. **ταῦρος.** **II.** = **βοείη** ἢ **βοέη** (ἀείποτε θηλ.), δέρμα βοός, ἀσπίς, νωμῆσαι βῶν Ἰλ. Η. 237· τυκτῆσι βόεσσιν Μ. 105· βόας αὔας αὐτόθι 137. **III.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 5, 3. **IV.** παροιμ., βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε, βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει, ἐπὶ ἀνθρώπων τηρούντων σιωπὴν ἕνεκα σπουδαίου τινὸς λόγου, Θέογν. 813, Αἰσχύλ. Ἀγ. 36· βοῦς ἐμβαίνει μέγας Στράττις ἐν Ἀδήλ. 8·— μᾶλλον ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι δωροδόκημά τι ἀναγκάζει τὴν γλῶσσαν νὰ ἡσυχάζῃ ἢ ἐκ τοῦ ὅτι νόμισμα (Πλούτ. Θησ. 25) φέρον τὴν εἰκόνα βοὸς πείθει εἰς σιωπήν, (διότι ὁ Μένανδ. Ἀλ.1 ἔχει, παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, πρβλ. **κλεὶς** I. 4·— βοῦς ἐν πόλει, παράδοξόν τι πρᾶγμα ἢ συμβεβηκός, Βαστ. Ἐπ. Κρ. σ.133· βοῦς ἐν αὐλίῳ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνωφελοῦς, Κρατῖν. Δηλ. 10· βοῦς λύρας (πρβλ. **ὄνος**), Μάγων παρ' Ἀθην. 349C.

βουσέλινον, τό, Πλίν. 20, 188. Πρβλ. **ἱπποσέλινον.**

βου-σκᾰφέω, ὑποσκάπτω, Λυκόφρ. 434.

βού-σταθμον, τό, σταῦλος βοῶν, Εὐρ. Ἑλ. 29, Ι. Α.76· ὡσαύτως ἀρσ., ἀμφὶ βουστάθμους ὁ αὐτ. Ἑλ. 359·— οὕτω **βού-στᾰσις, εως, ἡ,** Αἰσχύλ. Πρ. 653· **βουστασία, ἡ,** Λουκια. Ἀλεξ.1· καὶ **βουστάς, άδος, ἡ,** Σοφ. Ἀποσπ. 417.

βου-στροφηδόν, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν στρέφονται οἱ βόες κατὰ τὴν ἄροσιν· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου τρόπου τῆς ἑλλ. γραφῆς, ἥτις ἐφέρετο ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά· οὕτω τοῦ Σόλωνος οἱ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐπιγραφαί, πρβλ. Παυσ. 5.17, 6.

βού-στροφος, ον, ὑπὸ βοῶν ἠροτριωμένη, Λυκόφρ.1438· ἀλλά, **II.** παροξ. **βουστρόφος, ον,** ὁ τοὺς βοῦς ὁδηγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 104· ὡς οὐσιαστ., βούκεντρον, αὐτόθι 95.

βού-σῡκον, τό, (βου-) μέγα, χονδροειδὲς σῦκον, Ἡσύχ., πρβλ. Varro R. R. 2. 5, 4.

βου-σφᾰγέω, σφάζω βοῦς, Εὐρ. Ἠλ. 627· πρβλ. **βοοσφαγία.**

βούταλις, ἡ, εἶδος νυκτερινοῦ ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Αἴσωπ. 235.

βουτελάτης, ου, ὁ, = **βούτης,** Χρησμ. Σιβ. 8. 480.

βούτης, ου, Δωρ. **βούτας** ἢ (παρὰ Θεοκρ.) **βώτας, α, ὁ,** (βοῦς) βουκόλος, Αἰσχύλ. Πρ. 569, Ἀγ. 719, Εὐρ. Ἀνδρ. 280, Θεόκρ. 1. 80, κτλ.·— ὡς ἐπίθ., βούτ. φόνος, σφαγὴ βοῶν, Εὐρ. Ἱππ. 537.

βού-τῑμος, ον, ἄξιος τοσούτου ὅσου καὶ βοῦς, ἴδε Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

βού-τομον, τό, ἢ **βούτομος, ὁ,** (τέμνω) φυτὸν φυόμενον ἐν τῷ ὕδατι ἢ εἰς ἑλώδεις τόπους, ἴσως butomus, κοινῶς «βούτημο», Ἀριστοφ. Ὄρν. 662, Θεόκρ.13. 35·— ὁ Θεόφρ. τὸ ἔχει ἀρσ., Ι. Φ. 1.10, 5· οὐδ., αὐτόθι 4. 10, 4.

βού-τρᾰγος, ὁ, βοῦς καὶ τράγος, μυθῶδες ζῷον, Φιλόστρ. 265· παρὰ Τζέτζ., **βου-τραγο-ταυρ-άνθρωπος, ὁ,** τέρας σύνθετον ἐκ βοός, αἰγός, ταύρου καὶ ἀνθρώπου.

βου-τρόφος, ον, ὁ τρέφων βοῦς· ὁ βουτρόφος, = βούτης, Πολυδ. Α', 249, Ἐτυμ. Μ. 209· παρὰ Διον. Η. 558, βοοτρόφος.

βούτρωκτον, τό, ὄροβος, Ἡσύχ.

βουτυπέω, τύπτω, ἐλαύνω βοῦς, Μανασσ.

βου-τύπος [ῠ], **ον,** ὁ βοῦς σφάζων, φονεύων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 468. **II.** ὡς οὐσιαστ., κρεοπώλης βοείου κρέατος, σφαγεύς, πιθ. γραφ. Ἀθην. 660A, Σουΐδ. **2)** = οἶστρος, τὸ ἐνοχλητικὸν ἔντομον, Ὀππ. Ἁλ. 2. 529.

βουτύρινος, η, ον, ἐκ βουτύρου, μύρον Διοσκ. 1. 64, πρβλ. Πλούτ. 2.1109B.

βούτῡρον, τό, (βοῦς, τυρός), τὸ πῖον τοῦ γάλακτος Ἱππ. 508. 46, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 593· παρὰ Γαλην. ὡσαύτως **βούτῡρος, ὁ.** Ἐκ τοῦ Πλιν.11. 96., 28. 46, φαίνεται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ βουτύρου ὡς στοιχείου τροφῆς παρελήφθη ἐκ τῶν βορείων λαῶν. **II.** τὸ ἀρσεν. σημαίνει καὶ εἶδός τι φυτοῦ, Ἀθήν. 395, Ἡσύχ.

βουτῡρο-φάγος, ου, ὁ, ὁ τρώγων βούτυρον, Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 8, ἴδε Meineke.

βου-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ τρώγων βοῦς, Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 217, πρβλ.7. 426· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λουκ. Ἔρωσ. 4, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 59.

βούφθαλμον, τό, (βοῦς, ὀφθαλμὸς) τοῦ βοὸς ὀφθαλμός, chrysanthemum segetum, ἢ (κατ' ἄλλους) χαμομήλιον, Διοσκ. 3.156, κτλ.·— βοὸς ὄμμα ἐν Ἀνθ. Π. 4. 1, 52. Πρβλ. **ζῳόφθαλμον.**

βουφονέω, φονεύω, σφάζω βοῦς, Ἰλ.Η. 466.

βουφόνια (ἐνν. ἱερά), **τά,** ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις γινομένη μὲ θυσίας βοῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 985, πρβλ. Ἀνδροτ. παρὰ Σχολ.

βου-φόνος, ον, βοῦς φονεύων, βοῦς θυσιάζων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 436·— ὡς οὐσιαστ., ἱερεύς, Παυσ.1. 28, 10· ἀλλά, β. θεράπων Ἀθήν. 456C sq. **II.** ὁ καθ' ὃν ἢ δι' ὃν βόες νέοι σφάζονται, θοῖναι Αἰσχύλ. Πρ. 531.

βουφορβέω, τρέφω, διατηρῶ βοῦς, Εὐρ. Ἀλκ. 8.

βουφόρβια, ων, τά, ἀγέλη βοῶν, Εὐρ. Ἀλκ.1031, κτλ.

βου-φορβός, όν, ὁ βοῦς τρέφων·— ὡς οὐσιαστ., βοσκός, βουκόλος, Εὐρ. Ι. Τ. 237, Πλάτ. Πολιτ. 268A.

βού-φορτος, ον, (ἴδε **βου-**) = **πολύφορτος,** Ἀνθ. Π. 6. 222.

βου-χανδής, ές, (χανδάνω) δυνάμενος νὰ χωρήσῃ ἕνα βοῦν, λέβης Ἀνθ. Π. 6.153.

βού-χῑλος, ον, πλούσιος εἰς νομήν, τρέφων βοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 540.

βοώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς βοῦν, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2. 26, Ἐτυμ. Μ. 206.

βοών, ῶνος, ὁ, σταῦλος βοῶν, βούσταθμον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2694b. 12., 5774. 1. 139, Φρύν. ἐν Α. Β. 29.

βο-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) ἐν Ἀθήναις ἄρχων ὁ ὁποῖος ἠγόραζε βοῦς διὰ τὰς θυσίας, Δημ. 570. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 257. 8, Ἁρπ.· — ἐντεῦθεν **βοωνέω.** ἀγοράζω βοῦς, ἐπιγρ. Ἀττ. παρὰ τῷ Ussing. σ. 46· **βοωνία,** ἡ, ἀγορὰ βοῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 157. 10· **βοώνητος, ον,** ὁ ἀγορασθεὶς δι' ἑνὸς βοός, Ἡσύχ.· τὰ βώνητα, ὄνομα μέρους τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. 3. 12, 1.

βο-ῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) ἔχουσα ὀφθαλμοὺς βοός, δηλ. ἔχουσα μεγάλους, πλήρεις, στρογγύλους ὀφθαλμούς, ἐπὶ θηλειῶν ἀείποτε· συνηθέστατον τὸ βοῶπις πότνια Ἥρη· ἀλλ' ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Γ. 144, Η. 10., Σ. 40.—Τὸ ἀρσ. **βοώπης** παρ' Εὐστ. 768. 43.

βοωτέω, ἀροτριῶ, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 389.

βοώτης, ου, ὁ, ἀρότης, γεωργός, Λυκόφρ. 263, Βάβρ. 52. 3. **ΙΙ.** ὄνομα διδόμενον εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἀρκτούρου, ὡς τὸ ἅμαξα εἰς τὸν τῆς Ἄρκτου, Ὀδ. Ε. 272, Ἄρατ. 92.

βοωτία, ἡ, χώρα καλλιεργήσιμος ἢ ἡ γεωργία, Κρίτων παρὰ Σουΐδ.

βρᾰβεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ βραβέως· καθόλου, κρίσις, διαιτησία, ὅπως κλύοιμί σου κοινὰς βραβείας Εὐρ. Φοιν. 450.

βρᾰβεῖον, τό, ἆθλον ἐν τοῖς ἀγῶσι, Μένανδ. Μονοστ. 653, Συλλ. Ἐπιγρ. 3674 κ. ἀλλ., Ὀππ. Κ. 4. 197, Κ. Δ., κτλ.

βραβεύς, έως, ὁ, Ἀττ. πληθ. **βραβῆς·** αἰτ. ἑνικ. **βραβῆ** ἐν ἀρχ. ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 322. 11· — ὁ κριτὴς ὁ δίδων τὰ βραβεῖα ἐν τοῖς ἀγῶσι, Λατ. arbiter, Σοφ. Ἠλ. 690, 709, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 949Α· καθόλου, κριτής, διαιτητής, δίκης Εὐρ. Ὀρ. 1650· λόγου ὁ αὐτ. Μηδ. 274, κτλ. **2)** καθόλου, ἀρχηγός, ἄρχων, μυρίας ἵππου βρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 302· φιλόμαχοι βρ. ὁ αὐτ. Ἀγ. 230· ὁ πρωτουργὸς ἢ αὐτουργός, μόχθων Εὐρ. Ἑλ. 703 (ἀγνώστου ἀρχῆς).

βρᾰβευτής, οῦ, ὁ μεταγεν. τύπος τοῦ **βραβεύς,** Ἰσαΐ. 78. 28· βρ. τῶν λόγων Πλάτ. Πρωτ. 338Β· βρ. τοῦ δικαίου ὁ δικαστής Ἀρ. στ. Ρητ. 1. 15, 24.

βρᾰβεύω, (βραβεὺς) ἐνεργῶ ὡς κριτὴς ἢ διαιτητής, Ἰσοκρ. 114Β· προεδρεύω ἐπὶ ἐκλογῆς, ἐπὶ τοῦ Ρωμ. δημάρχου, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 44. **ΙΙ.** μ. αἰτ., κρίνω, ἀποφασίζω περί τινος, τὰ δίκαια Δημ. 36. 7· ἅμιλλαν Πλούτ. 2. 960Α, κτλ.—Παθ., τὰ παρά τινι βραβευόμενα Ἰσοκρ. 96Β· συνέβη .. τὴν κρίσιν βραβευθῆναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2561b (προσθηκ.). **2)** διευθύνω, τακτοποιῶ, κυβερνῶ, Ἀνθ. Π. 12. 56.—Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 10, Πολύβ. 6. 4, 3.

βράβῦλον, τό, εἶδος ἀγρίου δαμασκήνου, κορόμηλον, Θεόκρ. 7. 146 (κατὰ τὸν Σχολ. τὸ δαμασκηνόν).

βράβυλος, ἡ, δαμασκηνέα, τὸ δένδρον τὸ φέρον βράβυλα, Ἀρετ. π. Θεραπ. Ὀξ. Παθῶν. 2. 2· πρβλ. **βάρβιλος.** **ΙΙ.** = **βράβυλον,** Ἀνθ. Π. 9. 377.

βραγχαλέος, α, ον, (βράγχος) βραγχνός, Ἱππ. 405. 50.

βραγχάω, εἶμαι βραγχνός, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 21, 3· πρβλ. **βραγχιάω.**

βράγχη, ἡ, = **βράγχος,** Ξενοκλ. 52.

βραγχία, ἡ, καὶ **βραγχίᾱσις, εως,** ἡ, παρὰ Χοιροβ. = **βράγχος,** ὁ.

βραγχιάω = **βραγχάω,** Ἀριστ. Προβλ. 11. 22, 2. Ἀκουσμ. 64· —ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, ἴδε Λοβ. Φρύν. 80.

βραγχιοειδής, ές, = **βραγχοειδής,** Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 2, 13.

βράγχιον, τό, πτερύγιον, πτέρωμα βραγχίου Αἰλ. Ζ. Ι. 16. 12, πρβλ. Ἀρίωνα αὐτόθ. 12. 45 (σ. 566 Bgk.) **ΙΙ.** κατὰ πληθ., Λατ. branchiae, τὰ σπάραχνα τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 8, Ζ. Μ. 4. 13, 15 κ. ἀλλ. **ΙΙΙ.** = **βρόγχιον, βρόγχος,** ὁ αὐτ. Προβλ. 50. 5, Πνεύμ. 5, 1· **βράγχια,** ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 8. 21, 1· ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ **βρογχ-** εἶναι διάφ. γραφ. καὶ πιθανῶς ἔπρεπεν οὕτω νὰ διορθωθῶσι.

βραγχιώδης, ες, = **βραγχοειδής,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 2, 13.

βραγχο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὰ σπάραχνα τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. Ζῷ. Μ. 4. 8, 7.

βράγχος, ὁ, «βραγχνάδα», ἢ κρυολόγημα τοῦ λαιμοῦ προξενοῦν «βραγχνάδαν», Ἱππ. Ἀρχ. Ἰατρ. 16, κτλ., Θουκ. 2. 49, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 21, 1· πρβλ. **κατάρροος.** **ΙΙ. βράγχος,** τό, κατὰ πληθ., = **βράγχια,** Ὀππ. Ἁλ. 1. 160. (Συγγενὲς τῷ **βρόγχος**).

βραγχός, ή, όν, βραγχνός, Ἀνθ. Π. 11. 382.

βραγχώδης, ες, (εἶδος) ὑποκείμενος εἰς βραγχνάδαν, Ἱππ. Ἀέρ. 283, Ἐπιδ. Α', 939.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Γαλην. 13. 4. **2)** ἐπιφέρων αὐτήν, Ἱππ.

βρᾰδινός, ά, όν, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ῥαδινός,** Σαπφ. Ἀποσπ. 32, 34.

βρᾰδος, εος, τό, = **βρᾰδυτής,** Ξεν. Ἱππ. 11, 12.

βρᾰδῠ-βάμων [ᾱ], **ον,** ὁ βραδέως περιπατῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 44.

βρᾰδῠ-βουλία, ἡ, βραδύτης ἐν τῇ σκέψει, Φίλων 2. 662 (ἐν λήμματι).

βρᾰδῠ-γᾰμος, ον, βραδὺς ἐν τῷ γάμῳ, ὀψίγαμος, ἀργὰ ἐρχόμενος εἰς γάμον, Προκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 256.

βρᾰδῠ-γενής, ές, ἀργὰ γεννηθείς, Σχόλ. εἰς Λυκ. 1276.

βρᾰδῠ-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὁ βραδέως ἢ μὲ δυσκολίαν ὁμιλῶν, Ἑβδ. (Ἔξοδ. δ', 10).

βρᾰδῠ-γνώμων, ονος, ὁ, βραδύνους, Ἀδαμ. Φυσιογν. 425.

βρᾰδῠ-δινής, ὁ βραδέως δινούμενος ἢ περιστρεφόμενος, Νόνν. Δ. 37. 482.

βρᾰδυήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ βραδέως ἢ δυσκόλως ἀκούων, Ἐτυμ. Μ. 430. 28.

βρᾰδῠ-θάνατος, ον, = **δυσθάνατος,** Γαλην. 8, 738.

βρᾰδῠ-καρπος, ον, ὀψίκαρπος, ἀργὰ καρποφορῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 17, 6.

βρᾰδῠ-κίνητος, ον, ὁ βραδέως κινούμενος, Γαλην. 5, 121·— **βραδυκινησία,** ἡ, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 81.

βρᾰδῠ-λαλέω, ὁμιλῶ βραδέως, Ὠριγέν. Migne 16, σ. 3086.

βρᾰδῠ-λογία, ἡ, τὸ βραδέως ὁμιλεῖν, βραδύτης ἐν τῷ λόγῳ, Πολυδ. Β', 121· ἐπίθ. **-λόγος, ον,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 155.

βρᾰδῠ-μᾰθής, ές, βραδὺς εἰς τὸ μανθάνειν, Ἡσύχ. ἐν λ. ὀψιμαθής·—οὐσιαστ. **-μαθία,** ἡ, Ζωναρ.

βρᾰδῠ-νοια, ἡ, βραδύτης νοήσεως, Διογ. Λ. 7. 93.

βρᾰ-δύνοος, ον, συνηρ. **νους, ουν,** βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, Ἐκκλ. Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 760 (Migne).

βρᾰδύνω, μέλλ. **-ῠνῶ,** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐβράδῡνα** Λουκ., Ἀππ.· ὑπερσυντ. **ἐβεβραδύκειν** Λουκ. Συμπ. 20· (βραδύς). **Ι.** μεταβ., κάμνω τι βραδέως, ἐπιβραδύνω, ἀναβάλλω, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. 46. 13).—Παθ., ἀναβάλλομαι, τἀπὸ σοῦ βραδύνεται Σοφ. Ο. Κ. 1628· ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται ὁ αὐτ. Ἠλ. 1501. **ΙΙ.** ἀμετάβ., βαίνω βραδέως, ἀργοπορῶ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 730 (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ., χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται ὁ αὐτ. Θήβ. 623)· μὴ βράδυνε Σοφ. Φ. 1400· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 528D· βραδύνει σοι τοῦτο; εἶσαι βραδύς, νωθρὸς ἐν τούτῳ; Φιλόστρ. 770.

βρᾰδῠ-πειθής, ές, (πείθομαι) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πεισθῇ ἢ πιστεύσῃ, Ἀνθ. Π. 5. 287.

βρᾰδῠ-πεπτέω, βραδέως χωνεύω, Διοσκ. 5. 49.

βρᾰδῠπεψία, ἡ, βραδύτης ἐν τῇ πέψει, Γαλην. 7. 62.

βρᾰδῠ-πλοέω, πλέω βραδέως, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 7, πρβλ. Α. Β. 225·—οὐσιαστ. **-πλοια,** ἡ, βραδὺς πλοῦς, Βυζ.

βρᾰδῠ-πνοος, ον, ὁ βραδέως ἀναπνέων, Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 16.

βρᾰδῠπορέω, περιπατῶ βραδέως, Πλούτ. 2. 907F.

βρᾰδῠ-πόρος, ον, ὁ βραδέως διερχόμενος, ἐπὶ τροφῆς = δυσκολοχώνευτος, Ἱππ. Ὀξ. 394· καθόλου, βραδύς, νωθρός, ἀργός, δρασις Πλούτ. 2. 626Α· βρ. πέλαγος, τὸ ὁποῖόν τις βραδέως περᾷ, αὐτόθ. 941Β.

βρᾰδῠ-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, βραδὺς τὸν πόδα, ἀργοκίνητος, ἤλυσις Εὐρ. Ἑκ. 66.

βρᾰδύς, εῖα, ύ, συγκρ. **βραδύτερος,** Ἱππ. Προγν. 44· μεταθ. **βαρδύτερος** Θεόκρ. 29. 30· ποιητ. **βραδίων** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· **βράσσων** (ἴδε ἐν λ.)· ὑπερθ. **βραδύτατος,** ὡσαύτως **βράδιστος** (μεταθ. **βάρδιστος** Ἰλ. Ψ. 310. 530), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 324. (Πρὸς √ΒΡΑΔ, πρβλ. Σανσκρ. mridus (tener, lentus), Σλαυ. mladŭ (tener).) Βραδύς, ἀντίθετ. τῷ ταχὺς ἢ ὠκύς, Ὅμ., κτλ.: — μ. ἀπαρ., ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν, βραδύτατοι εἰς τὸ τρέχειν, Ἰλ. Ψ. 310· β. λέγειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 237, κτλ.:—Ἐπίρρ., βραδέως χωρεῖν Θουκ. 5. 70· θεῖν Πλάτ. Πρωτ. 336Α, κτλ.· συγκρ. **-ύτερον** ὁ αὐτ. Θεαιτ. 190Α· ὑπερθ. **-ύτατα** ὁ αὐτ. Τιμ. 39Β. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὡς τὸ Λατ. tardus, βράσσων νόος Ἰλ. Κ. 226· ἐπιλήσμων καὶ βρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 129· ἀντίθετον τῷ ἀγχίνους, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Α· μετ' ἀπαρ., προνοῆσαι βραδεῖς Θουκ. 3. 38· τὸ βρ. καὶ μέλλον, ἡ βραδύτης καὶ τὸ ἀναποφάσιστον, ὁ αὐτ. 1. 84.—Ἐπίρρ., βραδέως βουλεύεσθαι αὐτόθι 78. **ΙΙ.** ἐπὶ χρόνου, ἀργός, Ἱππ. ὡς ἄνωτ., Σοφ. Τρ. 395, Θουκ. 7. 43· οὕτως ἐπὶ ὁδοιπορίας, βραδεῖαν .. ὁδὸν πέμπων Σοφ. Αἴ. 738·—ἐπίρρ., Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας Διογ. Λ. 2. 139.

βρᾰδῠ-σιτέω, τρώγω ἀργά, οὐχὶ ἐνωρίς, Ἀλεξ. Τραλλ. 7. σ. 343· ὡσαύτως **-σιτία,** ἡ, ὁ αὐτ. 1. σ. 86.

βραδυ-σκελής, ές, βραδύπους, Ἀνθ. Π. 6. 101.

βραδυσμός, οῦ, ὁ, ἐπιβράδυνσις, Σχόλ. Ὀρ. 426, Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. Α. 133. 1.

βραδυ-στομέω, βραδέως ὁμιλῶ, εἶμαι βραδύγλωσσος, Κύρ. Ἀλ.

βρᾰδυτής, ῆτος, ἡ, βραδύτης, ἀργοπορία, βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε Ἰλ. Τ. 411· ἀκολούθως ἐν Σοφ. Ἀντ. 932, Θουκ. 1, 71., 5. 75, Πλάτ. κτλ.· κατὰ πληθ., Ἰσοκρ. 70Α, Δημ. 308. 29. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, Πλάτ. Φαίδων. 109C, Θεόφρ. Χαρ. 14.

βρᾰδυ-τόκος, ον, ὁ ἀργὰ τίκτων, βραδέως γεννῶν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 9·— ὅπόθεν **-τοκέω,** Ἰωάν. Χρυσ. 2, 795.

βράζω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ὡς παρ' ἡμῖν, μεταβ., Καλλ. παρὰ Μακροβ. 5. 19, Ἡλιόδ. 5. 16· πρβλ. **βράσσω.** **ΙΙ.** γρυλλίζω, ὡς ἄρκτος φωνάζω, ἐπὶ ἄρκτου, Ἰόβας παρὰ Πολυδ. Ε', 88.

βράθυ, υος, τό, εἶδος θάμνου μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ, Διοσκ. 1. 104.

βράκαι, ῶν, αἱ, Λατ. bracae, αἱ ἀναξυρίδες, τὰ βρακία τῶν

Κελτῶν (πρβλ. **ἀναξυρίς**), Διόδ. 5. 30· ὡσαύτως **βράκια, τά,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. (Κελτικ. breac, = φέρων στίγματα).

βράκανα, τά, ἄγριαι βοτάναι, Φερεκρ. Ἀγρ. 2, Λουκ. Λεξιφ. 2.

βράκος, τό, πλουσίας γυναικὸς τὸ ἔνδυμα, Σαπφ. Ἀποσπ. 23, Θεόκρ. 28.11· πρβλ. **ῥάκος.**

βράσις, εως, ἡ, βράσιμον, ἐπὶ ὕδατος, Ἰατρ. (Matthaei σ. 84).

βράσμα, τό, τὸ ἀναβραζόμενον, ἀφρός, Εὐστ. Πονημ. 304. 89.

βρασματίας, = **βράστης,** ἀντίθετον τῷ **σεισματίας,** Ποσειδ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 154, Ἡρακλεἰδ. Ἀλληγ. 38. [2, 98.

βρασματώδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, ἐκβάλλων ἀέρια, Γρηγ. Ναζ.

βρασμός, ὁ, ἀναβρασμός, βράσιμον· ἐντεῦθεν, ταραχή, κλονισμός, σεισμός, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 628, Ὀρφ. Ὕμν. 46. 3· τὸ τρέμειν ὡς ἀπὸ τοῦ ψύχους, Ἀρετ. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 3. II. = **βράστης,** Δίων Κ. 68. 24.

βρασμώδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, προξενῶν κλονισμόν, κίνησις Γρηγ. Νύσσ. 1, 160 (Migne).

βράσσω, Ἀττ. **-ττω:** ἀόρ. **ἔβρᾶσα:** — Παθ. ἀόρ. **ἐβράσθην** Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5· πρκμ. **βέβρασμαι·** πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-βράσσω.** Βιαίως σείω, ῥίπτω ἐπάνω, «βγάζω», ἐπὶ τῆς θαλάσσης, σκολόπενδραν .. ἔβρασ' ἐπὶ .. σκοπέλους Ἀνθ. Π. 6, 222· τὸν πρέσβυν .. ἔβρασε .. εἰς ἠϊόνα αὐτόθι 7. 294. — Παθ., ὀστέα .. βέβρασται .. τῇδε παρ' ἠϊόνι αὐτόθι 288. 2) λικμίζω σῖτον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 267, Πλάτ. Σοφ. 226Β· — βραστέον Γεωπ. 3.7,1. II. ἀπολ. ὡς τὸ **βράζω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 323, Ὀππ. Ἁλ. 2. 637. — Παθ., βράσσομαι ὑπὸ γέλωτος, σείομαι ἐκ τοῦ γέλωτος, «σκάνω ἀπὸ τὰ γέλοια», Λουκ. Εὐν. 12. (Τὸ β πιθανῶς παριστᾷ **F**, ὡς φαίνεται ἐν τῇ Σλαυϊκῇ λέξει vrěti (fervere), Λεττ. virti (coquere), κτλ.).

βράσσων, ον, Ὁμηρ. συγκρ. τοῦ **βραδύς·** ἀλλὰ κατὰ τὸν Κούρτιον Ἑλλην. Ἐτ. σ. 623, τοῦ **βραχύς,** ὡς **ἐλαχύς, ἐλάσσων·** ἀλλ' ὅμως τὸ **βραχὺς** δὲν εἶναι Ὁμηρικὴ λέξις.

βράστης [ᾰ], **ου, ὁ,** (βράσσω) ἐπὶ σεισμοῦ, ὁ ἀνασείων τὴν γῆν καθέτως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 30· πρβλ. **βρασματίας.**

βραστικός, ή, όν, (βράζω) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βράσιν ἢ ζύμωσιν, κίνησις Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 742.

βράταχος, ἴδε ἐν λ. **βάτραχος.**

βραττίμης, ὁ, = πιτυρίτης ἄρτος, Ἀθήν. 114Ε.

βραυκανάομαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **βρυχανάομαι,** Νίκ. Ἀλ. 221.

βράχεα, τά, ὡς ἐξ ὀνομαστ. **βράχος, τό,** (ἢ **βραχέα,** οὐδ. πληθ. τοῦ **βραχύς,** ὡς ὁ Bekk. τὸ γράφει, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6, 14, 12) — «ῥηχὰ νερά», Λατ. vada, brevia, ὡς τὸ **τενάγη,** Ἡρόδ. 2. 102., 4. 179, Θουκ. 2. 91, κτλ. — τὸ ἑνικὸν μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, ὡς παρὰ Προκοπ.

βρᾰχείς, εῖσα, έν, ἴδε ἐν λ. **βρέχω.**

βραχιάριον, τό, ψέλλιον, Σύμμ. 2, Βασιλ. 1, 10.

βραχιόλιον, τό, ψέλλιον, Ἑβδ. 2, Βασιλ. 1, 10. 2) δακτύλιος, Ἀλ. Τραλλ. 64.

βραχῑόνιον, τό, = **βραχιονιστήρ,** Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 127.

βρᾰχῑονιστήρ, ῆρος, ὁ, ψέλλιον, Λατ. torques, Πλούτ. Ρωμ. 17.

βρᾰχίων [ῑ], **ονος, ὁ,** τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρός, Λατ. brachium, ἀντίθετον τῷ **πῆχυς,** Ἰλ. Ν. 529 κ. ἀλλ., πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 12, 5· πρυμνὸς βραχίων, ὁ ὦμος, Ἰλ. Ν. 532, Π. 323· πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 3· ὡσαύτως, ἡ ὠμοπλάτη τῶν ζῴων, αὐτόθι 8. 5, 4· — παρὰ ποιηταῖς ὡς σύμβολον ἰσχύος, ἐκ βραχιόνων, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀνθρωπίνης, Εὐρ. Ἱκέτ. 478· ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ. (Ἡ ἀρχὴ ἄγνωστος).

βρᾰχίων [Ἰων. ῐ, Ἀττ. ῑ], **βράχιστος,** συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **βραχύς.**

βράχος [ᾰ], **ὁ,** πιθ. σφάλμα ἀντὶ τοῦ **βρασμός,** Ἔφιππ. Κυδ. 2.

βράχος, εος, τό, ἴδε ἐν λ. **βράχεα.**

βρᾰχῠ-βάμων [ᾱ], **ον,** ὁ βραχέα βήματα κάμνων, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 44.

βρᾰχύ-βιος, ον, ὁ βραχὺν ἔχων βίον, ὀλιγόζωος, Πλάτ. Πολ. 546Α, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1.15, 4, κτλ. — συγκρ., Ἱππ. Ἄρθρ. 807, Ἀριστ. — οὐσιαστ. **βρᾰχῠβιότης, ητος, ἡ,** βραχυχρονιότης ζωῆς, Ἀριστ. Προβλ. 34. 10 (ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ περὶ μακρο- καὶ βραχυβιότητος)· ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. Ι. Φ. 4.13, 1.

βραχυ-βλαβής, ές, ὁ ὀλίγον βλάπτων, Λουκ. Τραγ. 323.

βρᾰχύ-βωλος, ον, ὁ ὀλίγους ἔχων βώλους γῆς, β. χέρσος, μικρὸν μέρος ἐδάφους, Ἀνθ. Π. 6. 238, πρβλ. 7. 2.

βραχυ-γνώμων, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν, ὀλιγόνους, βλάξ, Ξεν. Ἱππαρχικ. 4, 18.

βρᾰχῠ-γρᾰφέω, γράφω τι διὰ βραχείας συλλαβῆς, Τζέτζ.

βρᾰχῠ-δάκτυλος, ον, ἔχων βραχεῖς δακτύλους, Πολέμ. Φυσιογν. 2, 27.

βρᾰχῠ-διάστατος, ον, ἔχων βραχείας διαστάσεις, Βυζ.

βρᾰχῠ-δρομος, ον, ὁ ὀλίγον τρέχων, Ξεν. Κυν. 5, 21.

βρᾰχῠέπεια, ἡ, βραχυλογία, Ρ. Λούπερκ. 2, 8.

βρᾰχῠ-επής, ές, ὁ ὀλίγα λέγων, ὀλιγολόγος. — Ἐπίρρ. **-πῶς** Ἰουστῖν. Μ.

βρᾰχῠ-ῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, μικρὰν ἡλικίαν ἔχων, μετγν.

βρᾰχῠ-κατάληκτος, ον, ὁ κατὰ ἕνα πόδα βραχύς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1043, κτλ. — ἐντεῦθεν **-ληκτέω,** οὕτω καταλήγω, Σχόλ. εἰς Βατρ. 317· καὶ οὐσιαστ. **-ληξία, ἡ,** ὅταν ὁ στίχος εἶνε βραχὺς κατὰ ἕνα πόδα, Ἰωάν. Ἀλεξ. σ. 21. Πρβλ. **καταληκτικός, ὑπερκατάληκτος.**

βρᾰχῠ-κερκος, ον, ἔχων βραχεῖαν κέρκον (οὐράν), μετγν.

βρᾰχῠ-κέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλήν, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. (Φαβρικ. 9. 457).

βρᾰχῠ-κομέω, ἔχω βραχεῖαν κόμην, Στράβ. 520.

βρᾰχύ-κωλος, ον, ὁ ἔχων βραχέα μέλη ἢ ἄκρα, Στράβ. 168. II. ἐκ βραχέων (συντόμων) κώλων ἀποτελούμενος, περίοδοι Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 6· — **-κωλία, ἡ,** Ἑρμογ. 337.

βρᾰχῠλογέω, εἶμαι βραχυλόγος, ὀλίγα λέγω, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 23, 5· ῥημ. ἐπίθ. **βραχυλογητέον** αὐτόθι 36, 10: — Οὐσιαστ. **-λόγημα, τό,** Τζέτζ. Ἱστ. 5. 317.

βρᾰχῠλογία, ἡ, συντομία ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ἢ τῇ γραφῇ, Ἱππ. 24, 43, Πλάτ. Γοργ. 449C, ὁ αὐτ. Πρωτ. 343Β, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **μῆκος,** ὁ αὐτ. Νόμ. 887Β.

βρᾰχῠ-λόγος, ον, ὀλιγολόγος, ὀλίγα λέγων, τὴν συντομίαν ἐπιδιώκων, Πλάτ. Γοργ. 449C, κτλ.· ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 641Ε, κτλ.

βρᾰχῠ-μέρεια, ἡ, σύστασις ἐκ μικρῶν μερῶν, μτγν.

βρᾰχῠ-μερής, ές, ὁ συγκείμενος ἐκ βραχέων μερῶν, **μτγ.**

βρᾰχῠ-μέριμνος, ον, ὁ περὶ μικρῶν μεριμνῶν, Ἐκκλ.

βρᾰχῠ-μογής, ές, ὁ ὑποφέρων ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον, διάφ. γραφ., Ἱππ. 1017G.

βρᾰχῠ-μῦθία, ἡ, = **βραχυλογία,** Σουΐδ.

βρᾰχυντικός, όν, ὁ δυνάμενος βραχύνειν τι, μτγ.

βρᾰχύνω, μέλλ. **-ῠνῶ,** κάμνω τι βραχύ, συντομεύω, Ἱππ. Ἀφ. 1243· μεταχειρίζομαί τι ὡς βραχύ, συλλαβὴν Πλούτ. Περικλ. 4.

βρᾰχύ-νωτος, ον, ὁ ἔχων βραχέα τὰ νῶτα, Χρησμ. παρὰ Στράβ. 262.

βρᾰχυ-όνειρος, ον, καθ' ὃν τις σύντομα ἢ ὀλίγα ὄνειρα βλέπει, ὕπνος Πλάτ. Τιμ. 45Ε.

βρᾰχῠπαραληκτέω, ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων σ. 20.

βρᾰχῠ-παραλήκτως, ἐπίρρ., μὲ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων 33, Schäf. Γρηγ. Κορ. σ. 121.

βρᾰχύπνοια, ἡ, βραχύτης, συντομία τῆς πνοῆς, Γαλην. — ῥῆμ. **-πνοέω,** ἐν Ὀρειβασ. σ. 108· — **βρᾰχύ-πνοος, ον,** συνῃρημ. **-πνους, ουν,** βραχεῖαν ἔχων πνοήν, Ἱππ. Ἐπιδ. Γ'., 1115.

βρᾰχύ-πορος, ον, βραχὺ ἔχων πέρασμα, Πλάτ. Πολ. 546Α· οἱ βρ. ὄρνιθες, ὁ μὴ ἱπτάμενος μακράν, βραχεῖαν ἔχων πτῆσιν, Φιλόστρ. 134· — ῥῆμ. **-πορέω,** κάμνω βραχεῖαν ὁδόν, διαβαίνω μικρὸν πέρασμα, Εὐστ. Πονημάτ. 274. 94. 2) ὁ ἔχων βραχὺ πέρασμα, σύντομον ἄνοιγμα, εἴσπλους Πλούτ. Μαρ. 15.

βρᾰχῠ-πότης, ου, ὁ, ὁ ὀλίγον πίνων, Ἱππ. Προρρ. 68.

βρᾰχύ-ποτος, ον, ὀλίγον πίνων, Γαλην. 17. 1, 755 Kühn.

βραχυ-προ-παραληκτέω, ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν, Δράκων σ. 22.

βρᾰχύ-πτερος, ον, ὁ βραχείας ἔχων πτέρυγας, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 1. 4, 2.

βρᾰχύ-πτολις, εως, ἡ, μικρὰ πόλις, Λυκ. 911.

βρᾰχυρ-ρήμων, ον, (ῥῆμα) βραχυλόγος, Θεμίστ. 315Α.

βρᾰχυρριζία, ἡ, τὸ ἔχειν βραχείας ῥίζας, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 2.

βρᾰχύρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων βραχεῖαν ῥίζαν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 1.

βρᾰχύς, εῖα (Ἰων. **έα,** Ἡρόδ. 5. 49), **ύ:** συγκρ. **βραχύτερος, βραχίων** (πρβλ. **βράσσων**): ὑπερθ. **βραχύτατος, βράχιστος.** (Πρὸς τὴν √ΒΡΑΧ πρβλ. Λατ. brevis (οὕτως, **ἐλαχύς,** levis).) — Σύντομος, «κοντός», 1) ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, βρ. οἶμος, ὁδὸς Πίνδ. Π. 4. 441, Πλάτ. Νόμ. 718Ε, κτλ.· βίος Ἡρόδ. 7. 46· χρόνος Αἰσχύλ. Πρ. 939, κτλ.· μῦθος, λόγος, αὐτόθι 505, Πέρσ. 713, κτλ.· ἐν βραχεῖ συνθεὶς λέγω, ἐν ὀλίγοις, συντόμως, Σοφ. Ἠλ. 673· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν βραχεῖ (Ἰων. βραχέϊ) ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, Ἡρόδ. 5. 24, κ. ἀλλ.· διὰ βραχέος Θουκ. 2. 83· βραχεῖ χρόνῳ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 193· βραχύ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 7, κτλ.· ἐπὶ βραχὺ αὐτόθι 3. 3, 17· πρὸ βραχέος Ἰάμβλ. βίῳ Πυθ. 112· — ἐπίρρ., βραχέως [πολέμους] ἐπ' ἀλλήλους ἐπιφέρειν, σπανίως, ὀλίγον, κατ' ἀραιὰ διαστήματα, Θουκ. 1. 141. 2) ἐπὶ μεγέθους, ἤτοι ὄγκου, κοντός, μικρός, ὀλίγος, βραχὺς μορφὰν Πίνδ. Ι. 4. 89 (3. 71), πρβλ. 7 (6). 61· βρ. τεῦχος Σοφ. Ἠλ. 1113, πρβλ. 757· βρ. τεῖχος, χαμηλόν, Θουκ. 7. 29· βραχὺ μοι στόμα, εἶναι παραπολὺ μικρὸν διὰ νὰ .., Πίνδ. Ν. 10. 35· κατὰ βρ., κατ' ὀλίγον, «ἀπὸ 'λίγο, 'λίγο», Θουκ. 1. 64, Πλάτ. Σοφ. 241C· παρὰ βραχύ, παρ' ὀλίγον, σχεδὸν, φυγεῖν Ἀλκίφρων 3. 5· βραχύ τι λωφᾶν ἀπὸ .., Θουκ. 6. 12: — πρβλ. **βράχεα, τά.** 3) ἐπὶ ποσοῦ, ὀλίγος, διὰ βραχέων, μὲ ὀλίγας λέξεις, Πλάτ. Πρωτ. 336Α· ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων Δημ. 814. 4, πρβλ. Λυσ. 146. 27, κτλ.· ἐν βραχυτάτοις Ἀντιφῶν 113. 21· — οὕτως ἐπίρρ.,

βραχέως ἀπολογεῖσθαι, συντόμως, δι' ὀλίγων, Ξεν. Ἑλλ. 1.7, 5. 4) ἐπὶ ἀξίας ἢ σπουδαιότητος, ἐπὶ προσώπ., ταπεινός, ἄσημος, Σοφ. Ο. Κ. 880· τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε Εὐρ. Ἡρακλ. 613· βρ. τὴν διάνοιαν Ἰωσηπ. Ἀρχ. 1.12. 4, 1·— ἐπὶ πραγμάτων, μικρός, ἀσήμαντος, μηδαμινός, βρ. ἐλπίς, χάρις Σοφ. Ο. Τ. 21, Τρ. 1217· πρόφασις Εὐρ. Ι. Α. 1180· λυπεῖν βραχύ, ἀντίθετον τῷ μέγ' εὑρεῖν κέρδος Σοφ. Ἠλ. 1304· οὐ περὶ βραχέων βουλεύεσθαι Θουκ. 1.78· βραχὺ καὶ οὐδενὸς ἄξιον ὁ αὐτ. 8.76· βρ. κέρδος Λυσ. 109. 41· οὐσία Ἰσαῖ. 82.23, κτλ.:— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., βραχὺ φροντίζω: τινός, σκέπτομαι ἐπιπολαίως περί τινος, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, Δημ. 212. 25. 5) ἐπὶ ποσότητος συλλαβῶν, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 3, Ρητ. 3. 8, 6.

βρᾰχῠ-σίδηρος [ῐ], Δωρ. **-σίδᾱρος, ον**, ἄκων βρ., ἀκόντιον ἔχον κεφαλὴν (αἰχμὴν) βραχεῖαν, μικράν, Πίνδ. Ν. 3.79.

βρᾰχυ-σκελής, ές, ἔχων βραχέα σκέλη, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4.12,1, Ἄδηλ. Ἀν. 17, 6.

βρᾰχύ-σκιος, ον, ἔχων ὀλίγην σκιάν, Ἀχ. Τάτ. εἰς Ἄρατ.

βρᾰχυ-στελέχης, ες, ἔχων βραχύ, κοντὸν στέλεχος, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 4. 6,10.

βραχύ-στῐχος, ον, ἔχων βραχεῖς στίχους, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1052.

βρᾰχυστομία, ἡ, τὸ ἔχειν βραχύ, μικρὸν στόμα, Εὐστ. 767.16.

βραχύ-στομος, ον, ὁ ἔχων στενόν, μικρὸν στόμα, Στράβων 641, Πλούτ. 2. 47Ε.

βρᾰχῠσυλλαβία, ἡ, ὀλιγότης συλλαβῶν, συντομία, Καλλ. Ἐπ. 9.

βρᾰχῠ-σύλλᾰβος, ον, ὁ βραχείας ἔχων συλλαβάς, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 218.

βρᾰχῠ-σύμβολος, ον, ὁ μικρὰν συνεισφορὰν εἰσφέρων, Ἀνθ. Π. 9. 229.

βραχυ-τελής, ές, ὁ βραχέως, συντόμως τελευτῶν, σύντομος, Ἑβδ. (Σοφ. 15. 9).

βρᾰχύτης, ητος, ἡ, συντομία, σμικρότης, ἀντίθετον τῷ **μῆκος**, Πλάτ. Πολιτ. 283C· μελέτης βραχύτητι, μὲ σύντομον ἄσκησιν, Θουκ. 1.138· στενότης, ἔλλειψις, μετὰ βραχύτητος γνώμης ὁ αὐτ. 3. 42. 2) σμικρότης, ὀλιγότης, τοῦ βάθους Ἀριστ. Μετεωρ. 2.1,11. 3) ἐν προσῳδίᾳ, βραχύτης συλλαβῆς, ὁ αὐτ. Ποιητ. 20, 4.

βρᾰχῠτομέω, ἀποκόπτω, κλαδεύω βαθειά, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3.14,2.

βρᾰχύ-τομος, ον, ὁ κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθειά, ἄμπελος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 2, 3.

βρᾰχῠτονέω, ἐκτείνομαι, φθάνω ἐπ' ὀλίγον, ἔχω ὀλίγην ἐλαστικότητα, Φίλων Βελοπ. 53.

βρᾰχύ-τονος, ον, ὁ μέχρις ὀλίγου ἐξικνούμενος, Πλούτ. Μαρκ. 15.

βρᾰχῠ-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων βραχὺν τὸν τράχηλον, Πλάτ. Φαῖδρ. 253Ε, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.12, 13.

βρᾰχύ-υπνος, ον, ὁ ἔχων βραχὺν ἢ ὀλίγον ὕπνον, Ἀριστ. π. Ὕπν. 1, 13, Ἱ. Ζ. 4.10, 3.

βρᾰχῠ-φεγγίτης [ῑ], **ου, ὁ**, ὁ παρέχων ὀλίγον φῶς, ἐπ' ὀλίγον φέγγων, ἀμφ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 251.

βρᾰχύ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, Ἀνθ. Π. 9. 612.

βρᾰχῠ-φωνία, ἡ, ὀλιγότης, ἀσθένεια τῆς φωνῆς, Πολύαιν. 1,21,2.

βρᾰχύ-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ βραχείας ἔχων χεῖρας, ἀντίθετον τῷ **μακρόχειρ** Εὐστ. 610. 32.

βρᾰχῠ-χρόνιος, ον, ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, Πλάτ. Τιμ. 75Β· τὸ βρ. Πλούτ. 2.107Α.

βρᾰχύ-ωτος, ον, (οὖς) ὁ ἔχων βραχείας, κοντὰς λαβάς, κώθων Ἡνίοχ. Γοργ. 1.

***βράχω**, ῥίζα ἧς εὑρίσκεται τὸ γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. β' **ἔβραχε** ἢ **βράχε**,— ῥῆμα ὠνοματοπ., κροτῶ, βροντῶ, Ἰλ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὅπλων καὶ ὁπλισμοῦ, δεινὸν ἔβραχε χαλκὸς Δ. 420· βράχε τεύχεα χαλκῷ Μ. 396, κτλ.· οὕτω, βράχε δ' εὐρεῖα χθὼν (ἐκ τοῦ κρότου τῆς μάχης) Φ. 387· ὡσαύτως ἐπὶ χειμάρρου, ῥοθῶ, παταγῶ, βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα αὐτόθι 9· τρίζω, ὁ δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Ε. 838· κραυγάζω, «ξεφωνίζω» ἐκ τοῦ πόνου, ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης αὐτόθι 859· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων (ἐπὶ τετρωμένου ἵππου) Π. 468.

βραχώδης, ες, τραχύς, Ἡσύχ.

βρέγμα, τό, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Λατ. sinciput, Βατρ. 230, Ἱππ. Κεφ. Τρ. 896, Στράττις Μηδ. 2, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1.7, 2 κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ζ. Μ. 2.7,18 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **βρεγμὸς** ἢ **βρεχμός, βρέχμα**· (πιθανῶς ἐκ τοῦ βρέχω, διότι τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ὀστοῦ βραδύτερον τῶν ἄλλων ἀποστεοῦται, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 36). II. = **ἀπόβρεγμα**, διάλυσις σώματός τινος εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρόν, Διόδ. 3. 32.

βρεκεκεκέξ, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, Ἀριστοφ. Βατρ. 209 κέξ.

βρεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑγράνῃ, νὰ βρέξῃ, Γεωπ. 3.8.

βρέμω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.·— παταγωδῶς ἠχῶ, ἐπὶ κύματος, ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει Ἰλ. Δ. 425· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται Β. 210· ἐπὶ τρικυμίας, μέγα βρέμεται χαλεπαίνων Ξ. 399, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 592, Ἀριστοφ. Θεσμ. 998. II. παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, ἐπὶ ὅπλων, κλάζω, ἐκφέρω κλαγγήν, Εὐρ. Ἡρακλ. 832· ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω, θορυβῶ, βρ. ἐν αἰχμαῖς Αἰσχύλ. Πρ. 423, πρβλ. Θήβ. 378, Εὐρ. Φοιν. 113· δεινὰ βρ. τινί, ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 962· ἐπὶ ἀνυποτάκτου πλήθους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 978, πρβλ. Πίνδ. Π. 11. 46· θρηνῶ, ἐν τῷ μέσ. τύπ. (ἴδε ἐν λ. **βληχή**)· καὶ ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς λύρας, Ν. 11. 8 (ἐν τῷ μέσ. τύπ.), πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 161. (Πρβλ. **βρόμος, ὑψιβρεμέτης**, καὶ Λατ. fremo).

βρένθειος (οὐχὶ **-ειος**), **α, ον**, πολύτιμος, ἀκριβός, δαπανηρός, μύρον Φερεκρ. Μεταλλ. 5.

βρένθις, ἡ, λέξ. κυπρ. = θρίδαξ, Νίκ. Κολοφ. παρ' Ἀθην. 67.

βρένθος, ὁ, ἄγνωστόν τι θαλάσσιον πτηνόν, ἔχον μεγαλοπρεπὲς τὸ παράστημα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 16· ἀλλ' αὐτόθι 11. 5 (μετὰ δι. γραφ. **βρίνθος**) εἶδος ᾠδικοῦ πτηνοῦ. II. τρόπος ὑπεροπτικός, ἀλαζονεία, Ἀθήν. 611Ε· (πρβλ. **σκώπτω, σκώψ**).

βρενθύομαι [ῡ], ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., φέρομαι ὑπεροπτικῶς, κρατῶ τὴν κεφαλήν μου ὑψηλά, κομπάζω, «φουσκώνω», «σηκώνω τὴ μύτη μου» (βρενθ., ἐπηρκώσ), Hemsl. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 8· ὑπὸ φρονήματος Ἀριστοφ. Εἰρ. 26, πρβλ. Νεφ. 362, Πλάτ. Συμπ. 221Β· πρός τινα Ἀριστοφ. Λυσ. 887· βρ. ἐπί τινι, ὑπερηφανεύομαι διά τι.., Ἀθήν. 625Β· ἐβρενθύετο Λιβάν.

βρέξις, εως, ἡ, (βρέχω) = βροχή, βρέξιμον, ὕγρανσις, Ξεν. Ἱππ. 5, 9.

Βρετᾰνικὸς ἢ **Βρεττανικός, ή, όν**, νῆσοι Ἀριστ. Κόσμ. 3,12.

βρέτας, τό, γεν. **βρέτεος**· πληθ., ὀν. καὶ αἰτ. **βρέτεα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 463, ἀλλὰ **βρέτη** Θήβ. 95, 185, κτλ.· γεν. **βρετέων** ὁ αὐτ. 97, Ἱκέτ. 430· Ἐπ. δοτ. **βρετάεσσιν** Νίκανδ. παρ' Ἀθην. 684D·— ξύλινον ὁμοίωμα θεοῦ, ξόανον, ὁ αὐτ. Εὐμ. 80, 242, 258, 409, Εὐρ. Ἀλκ. 974, Ἀριστοφ. Ἱππ. 31, κτλ.· ἀνθρώπου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 958·— παρὰ πεζοῖς, Στράβ. 385. 2) παρ' Ἀναξανδρ. Διδ. 1, ἁπλῆ εἰκών, μόνον ὁμοίωμα «ξόανον», δηλ. ἀναίσθητος, βλάξ.

Βρέττιος, α, ον, ἐκ Βρεττίας, γλῶσσα Βρ., δηλ. βαρβαρική, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 719.

βρεφικός, ή, όν, νηπιώδης, Φίλων 2. 84, καὶ μεταγεν.

βρέφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βρέφος**, Βυζ.

βρεφόθεν, ἀπὸ βρέφους, ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, Εὐστ. 14, 20, κτλ.

βρεφο-κομέω, ἀνατρέφω βρέφη, Εὐστ. 565. 40.

βρεφοκτονία, ἡ, ὁ φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, Μανασσ.

βρεφο-κτόνος, ον, ὁ τὰ βρέφη ἀποκτείνων, Λυκόφρ. 229.

βρέφος, εος, τό, τὸ οὔπω γεννηθέν, τὸ ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ· δηλ. τὸ ἔμβρυον, Λατ. foetus, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν Ἰλ. Ψ. 266. II. τὸ νεωστὶ γεννηθὲν τέκνον, Σιμων. 44. 15 Bgk., Πίνδ. Ο. 6. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1096· νέον βρέφος Εὐρ. Βάκχ. 289· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.·— ἐπὶ ζῴων, νεογνόν, πῶλος, σκύμνος, Ἡρόδ. 3.153, Ὀππ. Ἁλ. 5. 464, κτλ.·— ἐκ βρέφεος, ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, Ἀνθ. Π. 9. 567, κτλ. (Πρβλ. Σανσκρ. garbhas (foetus, pullus), ἐκ τῆς ῥίζης grabh (concipere)· Ζενδ. garewa (foetus)· Σλαυον. žrěbe (pullus)·— περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β καὶ γ ἴδε Β β. I.)

βρεφο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων βρέφη, Μανασσ. Χρον. 4032· **-τροφέω**, Τζέτζ.· **-τροφεῖον, τό**, μέρος ἔνθα ἀνατρέφονται τὰ ἐκτεθέντα βρέφη, Ἐκκλ.

βρεφουργέω, ποιῶ βρέφος, παιδοποιῶ, Ἐκκλ.·— παθ. **βρεφουργοῦμαι**, Ἀθαν. 2, 417.

βρεφόω, ποιῶ τι βρέφος·— **βρεφόομαι**, γίνομαι βρέφος, Ἐκκλ.

βρεφύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βρέφος**, Λουκ. Δραπ. 19, Δ. Ἑταιρ. 9, κτλ.

βρεφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μὲ βρέφος, νηπιώδης, Φίλων 1. 394, Κλήμ. Ἀλ. 123, κτλ.

βρεφωδῶς, ἐπίρρ., ὡς βρέφος, Ὠριγ. 3, 476c (Migne).

βρέχμα, τό, = **βρεχμός**, Ἀλκίφρων 3, 5.

βρεχμός, ὁ, = **βρέγμα**, τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Ε. 586, Νικ Θ. 239, Κόϊντ. Σμ. 13,155.

βρέχω, μέλλ. **-ξω**, μεταγεν., Χρησμ. Σιβ. 5. 376, κτλ.· ἀόρ. **ἔβρεξα** Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, Ξεν., κτλ.— Παθ., ἀόρ. **ἐβρέχθην** Εὐρ., Ξεν., κτλ.· μεταγ. ἀόρ. β' **ἐβράχην** [ᾰ] Ἱππ. 630.7, Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, 6· πρκμ. **βέβρεγμαι** Πίνδ., Ἱππ., κτλ.· πρβλ. **ἀνα-, κατα-βρέχω**. (Ἐκ τῆς √ΒΡΕΧ παράγονται ὡσαύτως βροχή, βροχετός· τὸ β ἀπωλέσθη ἐν τῷ Λατ. rig-o, irriguus· Γοτθ. rign (βροχή), rignjan (βρέχειν), Παλαιο-Γερμ. regan (Γερμ. regen, ἀγγλ. rain).) Ὑγραίνω (μάλιστα τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντίθ. τῷ **τέγγω**), τὸ γόνυ Ἡρόδ. 1.189· πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4,17, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α· διαβρέχω, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· ἐν οἴνῳ ὁ αὐτ. Ἀγμ. 770· βρ. χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν Πίνδ. Ο. 7. 64 (πρβλ. Ἰλ. Β 670)· δακρύοισιν ἔβρεξαν ὅλον τάφον Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 699.— Παθ., ὑγραίνομαι, διαβρέχομαι, βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλὸν Ξεν. Ἀν. 4. 5, 2· βρέχομαι ἐν ὕδατι, λούομαι ἐν τῷ ἱδρῶτι (ὡς συνήθως ἑρμηνεύεται), Ἡρόδ. 3.104 (οὕτως, ἱδρῶτι βρέχειν τὴν

ψυχὴν Πλάτ. Φαῖδρ. 254C)· βεβρεγμένος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διερὸς Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 2, 9· ἐπὶ σπόγγων, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 9,14· ὑγραίνομαι διὰ βροχῆς, Πολύβ.16.12, 3·— μεταφ., ἀκτῖσι βεβρεγμένος, βουτημένος εἰς τὸ φῶς, περιλαμβανόμενος πανταχόθεν, Πίνδ. Ο. 6. 92· σιγᾷ βρέχεσθαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ.269· ἐπὶ μεθύσων, μέθῃ βρεχθεὶς Εὐρ. Ἑλ. 326· βεβρεγμένος, «στουπί», μεθυσμένος, Λατ. uvidus, madidus, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 10. 4. II. βρέχω, πέμπω βροχήν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 45· μετ' αἰτ., ἔβρεξε Κύριος χάλαζαν Ἑβδ. (Ἔξοδ. 9. 23), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 29. 2) βρέχει, ὡς τὸ ὕει, Λατ. pluit, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 16· ὅταν βρέχῃ Ἀρρ. Ἐπίκτ.1. 6, 26· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ., Κ.Δ., κτλ.

βρῖ, συντετμημένος τύπος τοῦ βριθύ, Α. Β. 567· ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. ἀντὶ βριαρόν, ὡς ῥᾶ ἀντὶ ῥᾴδιον, κρῖ, δῶ, κτλ., Στράβ. 364. (Πρβλ. βριαρός, Βριάρεως, βριάω, ὄ-βριμος, βριθύς, βρίθω, βρίμη, βριμάομαι. Ἴδε ἐν λ. βαρύς.)

Βρίακχος, ἡ, = Βάκχη, Σοφ. Ἀποσπ. 860.

Βριάρεως, ὁ, (βριαρὸς) γίγας ἑκατόγχειρ, καλούμενος οὕτως ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Αἰγαίων, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Δία, Ἰλ. Α. 403, πρβλ. Ἡσ. Θ. 714, 817· ἦτο γαμβρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Κόττου καὶ Γύ(γ)ου ἐβοήθησε τοὺς θεοὺς ἐναντίον τῶν Τιτάνων·— Βριάρεω στῆλαι, παλαιότερον ὄνομα τῶν Ἡρακλ. στηλῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 628.— Ὡσαύτως Ὀβριάρεως, ἴδε ὄβριμος ἐν τέλ. [-ρεως προφέρεται ὡς μία συλλαβὴ παρ' Ἐπικ.]

βριαρός, ά, όν, Ἰων. βριερός, ή, όν, (ἴδε βαρὺς) Ἐπ. ἐπίθ., ἰσχυρός, κόρυς, τρυφάλεια Ἰλ. Π. 413, Τ. 381, κ. ἀλλ.· στρατιὴ Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 448· λέων αὐτόθι 2.

βριαρότης, ητος, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, Εὐστ. 1289. 14.

βριαρό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἰσχυρὰν ἔχων χεῖρα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8750, Εὐστ. 586. 2.

βριάω, (βρῖ) κάμνω τινὰ ἰσχυρὸν καὶ δυνατόν, βριάει Ἡσ. Θ. 447. II. ἀμετάβ., εἶμαι ἰσχυρός, βριάων Ὀππ. Ἁλ. 5. 96. — Ὁ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 5 συνδυάζει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει, ἐπὶ τοῦ Διός.

βρέγκος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ἐφίππ. Κυδ. 1. 3, Μνησίμ. Ἱπποτρ. 1. 38.

βριερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ βριαρός.

βρίζα, ἡ, σιτηρόν τι ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἔτι καὶ νῦν καλούμενον οὕτω, τοῦ αὐτοῦ εἴδους μὲ τὸ καλούμενον τίφη, Γαλην. (Ἡ λέξις φαίνεται οὖσα Αἰολικὴ ἀντὶ τοῦ ῥίζα, Γρηγ. Κορ. σ. 576.)

βρίζω, ἀόρ. ἔβριξα Εὐρ. Ρησ.825 (ἀλλὰ ἔβρῖσα ἐν Χρ. Πάσχ.)· πρβλ. ἀποβρίζω (ἴδε ἐν λ. βαρύς)·— ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι νυσταλέος, νυστάζω, ἀπρακτῶ, ἀδρανῶ, οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα Ἰλ. Δ. 223· κοιμῶμαι, βρίζων Αἰσχ. Χο. 897; δόξαν.. βριζούσης φρενὸς ὁ αὐτ. Ἀγ. 275· μεταφορ. ἐπὶ ἐνοχῆς, βρίζει γὰρ αἷμα ὁ αὐτ. Εὐμ. 280.

βρι-ήπυος, ον, (ἠπύω) ὁ μεγάλως, ἰσχυρῶς φωνάζων, ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ν. 521.

βρῖθος, εος, τό, βάρος, Ἱππ. 609. 15, Εὐρ. Τρῳ. 1050· τῶν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρ. καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.11, 3.

βριθοσύνη, ἡ, βάρος, βαρύτης, Ἰλ. Ε. 839, Μ. 460.

βριθύ-κερως, ων, γεν. -ω, ὁ βαρέα ἔχων κέρατα, Ὀππ. Ἁλ. 2. 290.

βριθύ-νοος, ον, ἐμβριθὴς τὸν νοῦν, συνετός, Ἀνθ. Π. 9. 525.

βριθύς, εῖα, ύ, (βρῖ) βαρύς, σταθερός, ἔγχος Ἰλ. Ε. 746, κτλ.· ἅπαξ μόνον παρὰ Τραγ., βριθύτερος Αἰσχύλ. Ἀγ. 200, πρβλ. Ἀποσπ. 447.

βρίθω [ῑ], Ἐπ. ὑποτακτ. βρίθῃσι Ὀδ. Τ. 112· Ἐπ. παρατ. βρῖθον Ι. 219· μέλλ. βρίσω, Ἐπ. ἀπαρέμφ. -έμεν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 456· ἀόρ. Ἐπ. ἔβρῖσα Ἰλ., κτλ.· πρκμ. βέβριθα Ὅμ., Ἱππ., Εὐρ.· ὑπερσυντ. βεβρίθει Ὀδ. Π.474·— παθ. (ἴδε κατωτ.)· πρβλ. καταβρίθω· (ἴδε ἐν λ. βαρύς). Ποιητ. ῥῆμα, βαρύνω, εἶμαι βαρύς, πλήρης μέ τι πρᾶγμα· μ. δοτ., σταφυλαῖς βρίθουσα ἀλωὴ Ἰλ. Σ. 561· βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ Ὀδ. Τ.112, πρβλ. Π. 474· ὡσαύτως, ὑπὸ λαίλαπι.. βέβριθε χθὼν (ἐνν. ὕδατι) Ἰλ. Π. 384·— μεταφ., ἀλάστωρ ξίφεσι βρίθων Εὐρ. Φοιν. 1556· ὄλβῳ βρίθειν ὁ αὐτ. Τρῳ. 216· πίνῳ.. βέβριθα ὁ αὐτ. Ἠλ. 305. 2) μ. γεν. (ὡς τὸ πίμπλαμαι), εἶμαι κατάφορτος, κάμπτομαι ὑπὸ τοῦ βάρους, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι Ὀδ. Ο. 334· πάντα δ' ἐρίθων.. βρίθει Σοφ. Ἀποσπ. 269. 3) μ. αἰτ., φόνον βρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3973. 4) ἀπολ., εἶμαι βαρύς, ἔρις.. βεβριθυῖα = βαρεῖα, Ἰλ. Φ. 385· εὔχεσθαι.. βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 464·— οὕτως ἐν τῇ Ἰάδι τοῦ Ἱππ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἢ ἂν.. βρίσῃ, ὁπουδήποτε κλίνῃ τὸ βάρος, Ἱππ. 299, 30· βεβρίθασιν οἱ μαζοί, εἶναι πλήρεις, ὁ αὐτ. 640. 8· ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρ' Ἀττ., βρίθει ὁ ἵππος, κλίνει, ῥέπει, Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ὅταν βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος, κλίνῃ πρὸς τὸ ἓν μέρος, Ἀριστ. Προβλ.16.11. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερβαίνω κατὰ τὸ βάρος, ὑπερισχύω, ἐέδνοισι βρίσας Ὀδ. Ζ. 159· ἀπολ., ὑπερισχύω ἐν τῷ ἀγῶνι, εἶμαι κύριος, νικῶ, ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ Ἰλ. Μ. 346· τῇ δὲ γὰρ ἔβρισαν.. Ἕκτωρ Αἰνείας τε Ρ. 512, πρβλ. 233·— οὕτω μετέπειτα, εὐδοξίᾳ βρ., εἶμαι ἰσχυρὸς ἔν τινι, ἐξέχω.., Πίνδ. Ν. 3. 70· εἰ.. χειρὶ βρίθεις ἢ πλούτου βάθει Σοφ. Αἴ. 130· πρβλ. ἐπιβρίθω, καταβρίθω. III. μεταβ., ἐπιβαρύνω, καταφορτώνω, ὥσπερ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ Πίνδ. Ν. 8. 31· τάλαντα βρίσας Αἰσχύλ. Πέρσ. 346·— ἀλλά, 2) τὸ παθ., εἶμαι φορτωμένος, ἔτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὅμ., μήκων καρπῷ βριθομένη, φορτωμένη μὲ καρπόν, Ἰλ. Θ. 307· μόροισι βρίθεται [ἡ βάτος] Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 114· τῷ δ' οὐ βρίθεται [ἡ τράπεζα]; Εὐρ. Ἀποσπ. 470· μ. γεν., πέτηλα βριθόμενα σταχύων Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 290· συμποσίων.. βρίθοντ' ἀγυιαὶ Βακχυλ. 13· βριθομένης ἀγαθῶν τραπέζης Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 34· βριθομένη χαρίτων Ἀνθ. Π. 5.194· ἀπολ., ἄξονες βριθόμενοι Αἰσχύλ. Θηβ. 154.

βρίκελος, ὁ, ὄνομα τραγικοῦ προσωπείου, Κρατῖν. Σερ. 11, Ἡσύχ.

βριμάζω καὶ -αίνω, = **βριμάομαι**, Σουίδ., Ἡσύχ.

βριμάομαι, (βρίμη) ἀποθ. (τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτ. **ἐμβριμάομαι**)·— φρυάττω ἐξ ὀργῆς, εἶμαι πλήρης ἀγανακτήσεως, εἰ σὺ βριμήσαιο Ἀριστοφ. Ἱππ. 855·— οὕτως (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **βριμόομαι**) ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ, ἦτο σφόδρα ὠργισμένος, ἐφρύαττεν ἐναντίον, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9.

βρίμη, ἡ, ἰσχύς, ὄγκος, ὡς τὸ βρῖθος, Ὕμν. Ὁμ. 28.10, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1677·— ὡσαύτως = ἀπειλὴ (πρβλ. βριμάομαι), Ἡσύχ.

βριμηδόν, ἐπίρρ., μετὰ φρυάγματος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 38.

βρίμημα [ῑ], **ατος**, τό, = **βρίμη**, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 4. 103.

βριμόομαι, ἴδε ἐν λ. **βριμάομαι**.

Βριμώ, ἡ, (βρίμη) ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφόνης, ἡ ἀγρία, ἡ ὀργιζομένη, ἡ φοβερά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.861, πρβλ. Λουκ. Νεκυομ. 20.

βριμώδης, ες, (εἶδος) ὀργίλος, ἄγριος, αὐστηρός, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 986.

βρίμωσις, εως, ἡ, ἀγανάκτησις, Φιλόδημ. ἐν Ἡρακλεωτ. Κυλίνδρ. 1. 50.

βρισ-άρματος, ον, (βρίθω) ὁ βαρύνων, πιέζων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ τὸ ἅρμα, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 441, Ὕμν. Ὁμ. 7.1.

Βριτόμαρτις, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, virgo dulcis, κατὰ Σωλῖν.· γεν. -εως Στράβ. 479, Καλ. Ἄρ. 190, Παυσ. 3, 14.

βρόγχια, ων, τά, οἱ βρόγχιοι σωλῆνες ἢ διακλαδώσεις, δι' ὧν ἡ τραχεῖα εἰσδύεται εἰς τοὺς πνεύμονας, Ἱππ. Ὀξ. 386, Auct. ad Herenn. 3.12· πρβλ. βράγχια. 2) τὸ ἑνικ. **βρόγχιον**, τό, = **βρόγχος** (ἴδε **βράγχιον** III), Γαλην., κτλ. II. ὡσαύτως, οἱ χόνδροι τῆς ῥινός, Ἱππ. 252. 51.

βρογχία, ἡ, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, Ἱππ. 916A.

βρογχο-κήλη, ἡ, οἴδημα τοῦ λάρυγγος, Παῦλ. Αἰγ. 6, σ.183.

βρογχοκηλικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ βρογχοκήλης, Διοσκ. 4. 120.

βρογχοπαράταξις, ἡ, κωμ., παράταξις βρόγχων, λαρυγγοπόλεμος πρὸς καταβρόχθισιν βρωμάτων, Ἀθήν.7, 298e.

βρόγχος, ὁ, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, Ἱππ. Ἀφ.1257, Ἀριστ. Προβλ. 11.11. II. ῥούφημα, κατάποσις, «ῥουφιξιά», Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 17. (Πρβλ. βράγχος).

βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν ἄνοιγμα τοῦ ἐνδύματος δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ κεφαλή, «τραχηλιά», Ἰώσηπ. Α. Ι. 3. 7, 4.

βρόδον, Αἰολ. ἀντὶ ῥόδον, Σαπφὼ 69 Ahr.

βρομέω, = βρέμω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἐπὶ μυιῶν, βομβῶ, Ἰλ. Π. 642· ἐπὶ τοῦ πυρός, κροτῶ, παραγῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 787· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Νίκ. Ἀλ. 609· ἐπὶ βράζοντος ὕδατος, ὁ αὐτ. Ἀποσπ.1. 5.

βρομιάζομαι, ἀποθ. = **βακχεύω**, ἐκ τοῦ **βρόμιος**, Ἀνθ. Π. 9. 774.

βρομιάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἀντιφ. Ἀφρ.1.12·— μέγα ποτήριον, Ἀθήν.784D.

βρόμιος, α, ον, (βρόμος) ὁ ἠχῶν, ἀντηχῶν, φόρμιγξ Πίνδ. Ν. 9. 18·— θορυβώδης, ἄγριος, θυελλώδης. II. **Βρόμιος**, ὁ, ὡς ὄνομα τοῦ Βάκχου, Πίνδ. Ἀποσπ. 45, Αἰσχύλ. Εὐμ. 24, συχν. παρ' Εὐρ.· **Βρομίου πῶμα**, οἶνος, Εὐρ. Κύκλ. 123· ὡσαύτως παρὰ κωμ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 991, Τηλεκλ. ἐν Ἀδήλ. 24, Ἀλεξ. Τοκ. 1. 2) ἐπίθ. **Βρόμιος, α, ον**, βακχικός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 889, κτλ.· Β. χάρις, ἐπὶ τῶν Διονυσίων, Ἀριστοφ. Νεφ. 311·— οὕτω **Βρομιώδης**, ες, (εἶδος) βακχικός, Ἀνθ. Π.11. 27·— θηλ. **Βρομιῶτις**, ιδος, ἡ, Ὀππ. Κ. 4. 340· βάκχη, αὐτόθι 300.

βρόμος, ὁ, (βρέμω), Λατ. fremitus, πᾶσα μεγάλη ταραχή, ἰσχυρὸς κρότος, οἷον ἡ βοὴ τοῦ πυρός, Ἰλ. Ξ. 396· ὁ πάταγος τῆς βροντῆς, Πίνδ. Ο. 2. 45, Εὐρ.· τῆς τρικυμίας, Αἰσχύλ. Θηβ. 213, Ἀποσπ.195· ὁ ἦχος τοῦ τυμπάνου, Σιμων.191· τῶν ἵππων, Αἰσχύλ. Θηβ. 476· τοῦ αὐλοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.452, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 454·— ἐντεῦθεν, ὀργή, μανία, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1212·— σπάν. παρὰ πεζοῖς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4.17 καὶ 32, Θαυμασ.130· ἐπὶ ἠφαιστείου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 591.

βρόμος ἢ βόρμος, ὁ, εἶδος σιτηροῦ, ἡ παρ' ἡμῖν βρώμη, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 9, 2.

βρονταῖος, α, ον, ὁ βροντῶν, Ζεὺς Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2· νεφέλαι Ὀρφ. Ὕμν. 14. 9.

βροντάω, (ἴδε **βροντή**), βροντῶ, μπουμπουνίζω, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε Ὀδ. Ξ. 305, πρβλ. Ἰλ. Θ. 133· μεταφ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἀριστοφ. Ἀχ. 531, πρβλ. Σφηξ. 624· βροντᾷ (ὁ Ζεὺς) ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 142 κ. ἄλλ.· βροντήσαντος (τοῦ Διός), ἂν βροντήσῃ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 3, 4. — **II.** παθ., πλήττομαι ὑπὸ τῆς βροντῆς, ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀριστ. π. Ὕπν. Μαντ. 1, 9.

βροντεῖον, τό, μηχανὴ πρὸς παραγωγὴν βροντῶν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου, Πολυδ. Δ', 130.

βροντή, ἡ, παρ' Ὁμήρῳ ἀποδιδομένη ἀείποτε εἰς τὸν Δία, Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν δεινήν τε βρ. Ἰλ. Φ. 198· ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς Ν. 796· Ζηνός τε βροντῇ Ὀδ. Υ. 121· βρ. καὶ ἀστραπὴ Ἡρόδ. 3. 86· βρ. στεροπῇ τε Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 35· βρ. καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ ὁ αὐτ. Πρ. 1017· βροντῆς μύκημα αὐτόθι 1062, πρβλ. 1083· βρ. δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507, κτλ.·— κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1514· χθόνιαι βρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1745. **II.** ἡ κατάστασις τοῦ ὑπὸ βροντῆς βληθέντος, κατάπληξις. φόβον ἢ βροντὴν ἐμβάλλειν Ἡρόδ. 7. 10, 5.

βροντηδόν, ἐπίρρ., ὡς βροντή, Χρησμ. Σιβύλλ. 5345.

βρόντημα, τό, κρότημα βροντῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 993.

Βρόντης, ὁ, ὁ βροντῶν, εἷς τῶν τριῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θ. 140.

βροντησι-κέραυνος, ον, ὁ ἐκπέμπων βροντὴν καὶ ἀστραπὴν ἢ κεραυνόν, νεφέλη Ἀριστοφ. Νεφ. 265.

βροντήσιος, ὁ, = βρονταῖος, Ζεύς, Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. CIG 4040.

βροντιαῖος, α, ον, = **βρονταῖος,** τῆς βροντῆς, Ἱππ. 1180F.

βροντοηχέω, ἠχῶ ὡς βροντή, λόγους Θ. Λάσκ. (ἴδε Λεξ. Κουμ.).

βροντο-ποιός, όν, (ποιέω) ὁ ποιῶν βροντήν, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 4. 24.

βροντο-σκοπία, ἡ, τὸ ἐκ τῶν βροντῶν μαντεύεσθαι, Ἰω. Λυδ. πρβλ. **κεραυνοσκοπία.**

βροντοφωνέω, Ν. Χωνιάτ.

βροντώδης, ες, (εἶδος) βροντῇ ὅμοιος, βροντερός, Παῦλ. Σιλ. 74. 51.

βρόξαι, ἴδε ἐν λ. ***βρόχω.**

βρόταχος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **βάτραχος,** ὃ ἴδε.

βρότειος, ον, ὡσαύτως **α, ον,** Ἀρχίλ. 13, Εὐρ. Ἱππ. 19·— ποιητ. ἐπίθ., θνητός, Αἰσχύλ. Πρ. 116, κτλ.· βρ. γένος Σοφ. Ἀποσπ. 132· ψυχὴν βρότειος Εὐρ. Ἱκέτ. 777· βρ. πόνοι, τῶν θνητῶν, Ἀλεξ. Ὕπν. 1. 9·— παρ' Ὁμ. μόνον **βρότεος, η, ον,** Ὀδ. Τ. 345, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 47· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 9. 52, κτλ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 171.

βροτήσιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 771, Εὐρ. Βάκχ. 4.

βροτο-βάμων [ᾱ], **ον,** ὁ καταπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, Ἀνθ. Π. 15. 21.

βροτό-γηρυς, υ, ὁ ἀνθρωπίνην ἔχων φωνήν, ψιττακὸς Ἀνθ. Π. 9. 562.

βροτο-δαίμων, ὁ, = ἡμίθεος, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀνθρωποδαίμων.**

βροτο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ἔχων φύσιν ἀνθρωπίνην, Μανέθ. 5. 446.

βροτόεις, εσσα, εν, (βρότος) ᾑματωμένος, κεκηλιδωμένος μὲ ἀνθρώπινον αἷμα, ἐπὶ τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν φονευθέντων, ἔναρα Ἰλ. Ζ. 480, κτλ.· ἀνδράγρια Ξ. 509.

βροτο-κέρτης, ου, ὁ, ὁ κείρων τοὺς βροτούς· λέξις κομπαστικὴ ἀντὶ τοῦ **κουρεύς,** Ἀλέξαρχ. παρ' Ἀθην. 98E.

βροτοκλώστειρα, ἡ, ἡ τὴν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων κλώθουσα, ὁρίζουσα, Μανέθ. 4, 11.

βροτοκτονέω, ἀποκτείνω, φονεύω ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 421.

βροτοκτονία, ἡ, ἀνθρωποκτονία, Ἀνών. εἰς τοὺς ψαλμούς, (ἴδε Λεξ. Κουμ.).

βροτο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἀνθρώπους, ἀνθρωποκτόνος, θυσίαι Εὐρ. Ι. Τ. 384· οὐ τὴν Οἰδιπόδαο βροτοκτόνον, δηλ. τὴν Σφίγγα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4700.

βροτο-λοιγός, όν, ὀλέθριος, φθορὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδ. Θ. 115, καὶ συχν. ἐν Ἰλ., ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1034. 29·— ἅπαξ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 665· ἔρως Ἀνθ. Π. 5. 180.

βροτομήτωρ, ἡ, ἡ τῶν θνητῶν μήτηρ, γαῖα Θ. Πρόδρ.

βροτόομαι, παθ. (βρότος) εἶμαι κεκηλιδωμένος μὲ αἷμα, βεβροτωμένα τεύχεα Ὀδ. Λ. 41, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 1. 717. **II.** (βροτός), γίνομαι ἄνθρωπος, σαρκοῦμαι, ἐπὶ τοῦ Λυτρωτοῦ, παρ' Ἐκκλ.·— ἐν τῷ ἐνεργ., βρ. τοὺς λίθους, μετατρέπω αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους, Νικήτ. Εὐγ. 5. 205.

βροτός, ὁ, ποιητ. ὄνομα, θνητὸς ἄνθρωπος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἀθάνατος** ἢ **θεός,** συχν. παρ' Ὁμήρῳ ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνότερον ὡς οὐσιαστ., οἷοι νῦν βροτοί εἰσι Ἰλ. Ε. 304, κτλ.· βροτὸς ἀνὴρ Ε. 361·— ὡς θηλ., βροτὸς αὐδήεσσα Ὀδ. Ε. 334· β. οὖσαν Ἀνθ. Π. 9. 89· παρὰ Τραγ. ὁ ἑνικ. δὲν εἶναι συνήθης· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ἡ γεν. πληθ., βροτῶν, μετὰ τὰ τις, οὐδείς, πολλοί, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 437, 981, κτλ.· τὸ **βροτοὶ** οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πλὴν ὁπόταν προστεθῇ ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμία, τῶν πολυπόνων βρ. Εὐρ. Ὀρ. 175· ἡμεῖς οἱ βρ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 601, πρβλ. Σαννυρ. Γελ. 1· οἱ ταλαίπωροι βρ. Ἀλεξ. εἰς τὸ Φρέαρ 2· οἱ πάντες βρ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 9.— Σπάν. παρὰ πεζοῖς. Πλάτ. Πολ. 566D, Ἀριστ. Τοπ. 5. 4. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 129, βροτοῖς κεῖται χαλαρώτερον ἐπὶ θνητῶν ἀνθρώπων (μετὰ θάνατον)· ὁ Herm. ἀναγινώσκει φθιτοῖς, ὁ δὲ Σχολ. νεκροῖς. (Τὸ **β** παριστᾷ τῆς ῥίζης τὸ **μ,** ἴδε ἐν λ. **ἄ-μβροτος**).

βρότος, ὁ, αἷμα ῥεῦσαν ἐκ πληγῆς, πηκτὸν ἢ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα, **cruor,** (λύθρον), ἐν Ἰλ. ἀείποτε αἱματόεις, Η. 425· μέλας Ὀδ. Ω. 189. (ἀβεβαίου ἀρχῆς).

βροτο-σκόπος, ον, παρατηρῶν τὸν ἄνθρωπον, παρακολουθῶν, ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 499.

βροτοσσόος, ον, (σαόω, σῴζω) ὁ σῴζων τοὺς βροτούς, Ὀρφ. Λ. 750.

βροτο-στῠγής, ές, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισούμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 799, Χο. 51.

βροτόσχημος, ον, ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου, δράκων Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 97 (Mil.).

βροτό-σωμος, ον, (σῶμα) ὁ ἔχων ἀνθρώπινον σῶμα, Χρησμ. παρὰ Βεντλ. Ἐπ. Μιλλ. σ. 10.

βροτοσώστης, ὁ, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων, Πτωχοπρόδρ. (Rev. Arch. 1874, σ. 376).

βροτουργός, όν, ὁ τῶν θνητῶν δημιουργός, Ἐκκλ.

βροτο-φεγγής, ές, ὁ παρέχων εἰς τοὺς ἀνθρώπους φῶς, Ἀνθ. Π. 9. 399.

βροτό-φηλος, ον, «ὁ ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν» Ἡσύχ.

βροτο-φθόρος, ον, ὁ τοὺς ἀνθρώπους φθείρων, καταστρέφων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 787, Ἱκέτ. 264, κτλ. **II.** σκῦλα βροτοφθόρα, φονευθέντων ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποσπ. 268.

βροτόω, ἴδε **βροτόομαι.**

βροτωφελής, ές, ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις, μελέταν βροτω(φε)λέα Βακχυλ. 12. 191 (Blass.)

βροῦκος ἢ **βροῦχος,** ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἀπτέρου, ὡσαύτως ἀττέλαβος, Θεόφρ. Ἀποσπ. 14. 4.

βρουλλο-κύπερος, ὁ, εἶδος κυπέρου, Ἀέτ. 1, σ. 7b, 35.

βροῦλλον, τό, ἴδε **βρύλλον.**

βροχετός, ὁ, (βρέχω) ὑγρασία, βροχή, Ἀνθ. Π. 6. 21.

βροχέως, Αἰολ. ἀντὶ **βραχέως,** Σαπφὼ 2. 7.

βροχή, ἡ, (βρέχω) = **βροχετός,** Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 25. Χρησμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 50.

βροχθίζω, καταπίνω, Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 4· πρβλ. **καταβρ-.** **II.** καθαρίζω τὸν λαιμόν, τινι, μέ τι, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 623C.

βρόχθος, ὁ, ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, λάρυγξ, Θεόκρ. 3. 54, Ἀνθ. Π. 11. 298. **II.** ῥόφημα, κατάποσις, Ἱππ. 485. 30., 487. 22.

βρόχιος, ον, ὁ διὰ βρόχου γινόμενος, β. μόρος, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Νόνν. (Ἰω. σ. 103, 5).

βροχίς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 3. 595, Ἀνθ. Π. 9. 372. **II.** (βρέχω) μελανοδοχεῖον (ἐκ κέρατος), Ἀνθ. Π. 6. 295. **III.** μέτρον τι μήκους, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2439c.

βρόχος, ὁ, σχοινίον πρὸς ἀπαγχόνισιν ἢ στραγγαλισμόν, θηλειά, Ὀδ. Λ. 278, Χ. 472, Ἡρόδ. 4. 60, Σοφ. Ἀντ. 1222, κτλ.·— εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 527· θηρῶν βρ. Εὐρ. Ἑλ. 1169· ἁλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ξέναρχ. Βουτ. 1. 8·— τὰ μεταξὺ τῶν σχοινίων ἀνοίγματα τοῦ δικτύου, Ξεν. Κυν. 2, 5, κτλ.· β. ἀρκύων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 729· μεταφ., ληφθέντες ἐν ταὐτῷ βρόχῳ Αἰσχύλ. Χο. 557· ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχω, πράττω τι πιεζόμενος καὶ διὰ φόβον, Δημ. 744. 6. [Ὁ Θέογν. 1095 μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν καὶ ἔν τισι χειρογράφοις εἶναι γεγραμμένον βρόγχον, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε βρόκχον, ὡς ἰακχέω ἀντὶ ἰαχέω, κτλ.]. (Ἄγνωστος ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως).

βρόχω, ῥοφῶ, καταπίνω (Ἡσύχ. βρόξαι· ῥοφῆσαι), ῥίζα εὑρισκομένη μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α' **ἔβροξα** Ἀνθ. Π. 9. 1·— ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν συνθέσ. **1)** ἀναβρόξαι, καταπίνω ἐκ νέου, ἐκ νέου μυζῶ, ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε .. ἁλμυρὸν ὕδωρ, ἀντίθ. τῷ ὅτ' ἐξεμέσειε, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ. 240· πάντας ἀναβρόξασα, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως; Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 826· καὶ ἐν τῷ παθ., ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχὲν Ὀδ. Λ. 585·— ἐν Ἰλ. Ρ. 54, ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν ἅλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ (ἐνν. ὁ χῶρος), κατέπιεν ἱκανὸν ὕδωρ (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ ἀναβέβρυχεν). **2)** καταβρόξαι, νὰ ἀναρροφήσῃ (καταβρόξαι, καταπιεῖν Ἡσύχ.), ὃς τὸ καταβρόξειε, ὅστις καταπίῃ τὸ ποτὸν τοῦτο, Ὀδ. Δ. 222· παθ. ἀόρ. μετοχ. **καταβροχθεὶς** Λυκόφρ. 55·— οἱ τύποι **καταβρώξῃ** ὁ αὐτ. 742, **-βρώξειε** Διον. Π. 604, **-βρώξας** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 271 πρέπει πιθανῶς νὰ διορθωθῶσιν εἰς **καταβρόξῃ, -βρόξειε. -βρόξας·** διότι ὁ ἀόρ. α' τοῦ βιβρώσκω εἶνε **ἔβρωσα,** οὐχὶ **ἔβρωξα·** πρβλ. **καταβροχθίζω.**

βροχωτός, όν, ἐν τῷ βρόχῳ εἰλημμένος, πεπαγιδευμένος, Νεόφρ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 1337, ἴδε Herm. Opusc. 3. 255. **2)** δικτυωτὸς ἢ κατὰ τετράγωνα, β. ἔργον, **opus laqueatum,** Σύμμ. Ἐξ. 28. 15.

βρυάζω, ὡς τὸ βρύω, ἐξοιδαίνομαι, πρήσκομαι, φουσκώνω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν ὅτι ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει καὶ μέλλοντα **-άσομαι**, καὶ ἀόρ. δὲ **ἐβρύαξα** ἀπαντᾷ ἐν συνθέσ. μετὰ τῆς **ἀνα-**), καρποῖσι βρ. Ὀρφ. Ὕμν. 53. 10, πρβλ. 33. 7· ἐπὶ λεαίνης, ἐγκυμονῶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 4· ἀναβλύζω, δέπας ἀφρῷ βρυάζον Τιμόθ. 4 Bgk.· — μεταφ., γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 878· καὶ καθόλου, ἥδομαι, χαίρω, εὐχαριστοῦμαι, Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. 159. 25, πρβλ. Πλούτ. 2. 1098B.

βρυάκτης, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ εὔθυμος θεός, Ὀρφ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 68.

βρυαλίκτης ἢ **βρυαλλίκτης**, ου, ὁ, ὁ ὀρχούμενος πολεμικὸν χορόν, Στησίχ. 77, Ἴβυκ. 46 (παρ' Ἡσυχίῳ).

βρύας, ου, ἴδε ἐν λ. βύας.

βρυασμός, ὁ, τὸ βρυάζειν, εὐφροσύνη, τέρψις, Πλούτ. 2. 1107Δ.

βρῦγδην, ἐπίρρ. (βρύκω) κυρίως μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας· ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 9. 14, ἐπὶ πολύποδος, σφικτά, δυνατά.

βρύγμα, τό, δῆγμα, δάγκαμα, Νίκ. Θ. 483.

βρυγμός, ὁ, δάγκαμα, Νίκ. Θ. 716· τρισμὸς τῶν ὀδόντων, ἀκόνησις μυλῶν, Εὔπολ. Κολ. 13, Ἡσύχ., Σουΐδ.

βρύζω, παρ' Ἀρχιλ. 31, ἔβρυζε βρῦτον, ζῦθον (;) παρεσκεύαζε· ἀλλ. ἔβρυξε, κατέπιε.

βρύκω ἢ **βρύχω** [ῡ], (τὸ πρῶτον εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος κατὰ Μοῖριν καὶ Ἀμμών.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.· μέλλ. **βρύξω** Ἱππ. 589. 44, Λυκόφρ. 678· ἀόρ. **ἔβρυξα** Ἱππ. 1160D, Ἀνθ. Π. 7. 624· ἀόρ. β' **ἔβρυχε** αὐτόθι 9. 252 (ἐκτὸς ἂν ὁ μεταγεν. οὗτος ποιητὴς μετεχειρίσθη ῡ ἐν τῷ παρατ.)· περὶ τοῦ **βέβρυχα** ἴδε **βρυχάομαι**· — παθ. ἴδε κατωτ. Τρώγων ποιῶ πολὺν κρότον, τρώγω λάβρως, λαιμάργως, γνάθος Ἤπειρος βρύκει Ἐπιγρ. Ὁμ. 14. 13· ἐφθὰ καὶ ὀπτὰ κρέ .. βρύκειν Εὐρ. Κύκλ. 358, πρβλ. 372· πρὸς ταῦτα βρύκετ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1315· βρύκουσ' ἀπέδεσθαι .. τοὺς δακτύλους, δάκνουσα, ὁ αὐτ. Ὄρν. 26· ἐπὶ καπνοῦ, ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ ὁ αὐτ. Λυσ. 301· — μεταφ., κόπτω εἰς τεμάχια, σπαράττω, κατατρώγω, ἐπὶ διαβρωτικῆς νόσου, βρύκει Σοφ. Τρ. 987· βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν Κρατῖν. Δραπ. 2· τὰ πατρῷα βρύκει Δίφιλ. Ζωγρ. 1. 27· — παθ., ἀπόλωλα, τέκνον, βρύκομαι Σοφ. Φ. 745· ἀλὶ βρυχθεὶς Ἀνθ. Π. 9. 267. **II.** τρίζω τοὺς ὀδόντας, τοὺς ὀδόντας βρύχει Ἱππ. 593. 29, κτλ.· ὡσαύτως μόνον βρύχει ὁ αὐτ. 643. 42· καὶ μὲ σημασ. οὐδετέρ., οἱ ὀδόντες βρύχουσι ὁ αὐτ. 604. 20· οὕτω βρῦκον στόμα Νίκ. Ἀλ. 226.

βρύλλον ἢ **βροῦλλον**, τό, = σπάρτον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 663, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5, 125.

βρύλλω, = **ὑποπίνω**, ἢ μᾶλλον φωνάζω ζητῶν νὰ πίω, ἐπὶ παιδίων (πρβλ. **βρῦν**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1123, ἔνθα ἴδε Σχολ.

βρῦν, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1382, βρῦν εἰπεῖν, λέγω «μπρρ..», κράζω ζητῶν ὕδωρ ἐπὶ παιδίων· — ἐν Α. Β. 31 εὑρίσκομεν βρῦ .. τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν, πρβλ. Σχολ. καὶ ἴδε **βρύλλω**.

***βρύξ**, κατ' αἰτιατ. **βρύχα**, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. 2. 588.

βρυόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης βρύων, ποταμὸς Νίκ. Θ. 208. **II.** θάλλων, ἀκμάζων, ὁ αὐτ. Ἀλ. 371, 478.

βρύον, τό, (βρύω) εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένου, Θεόκρ. 21. 7· βρ. θαλάσσιον Ἱππ. 610. 14, πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 2, 29, κτλ.· ὡσαύτως, φυτὸν τῶν ἑλῶν, Πλούτ. 2. 911F, Νίκ. Θ. 416. **II.** λειχήν, ἐπὶ τῶν δένδρων αὐξανόμενος (ἴδε **σφάκος**), Διοσκ. 1. 20, Παῦλ. Αἰγ. **III.** τὸ βρυοειδὲς ἄνθος πολλῶν φυτῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 40, 14· καθόλου, ἄνθος, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3. 7, 3, Νίκ. Θ. 71, 898· — ὅθεν ἡ ἄρρην δάφνη καλεῖται **βρυο-φόρος**, φέρουσα βρυοειδὲς ἄνθος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 11, 4.

βρυόομαι, ἀόρ. **ἐβρυώθην**, παθ., κατακαλύπτομαι μὲ βρύον Ἀριστ. π. Χρωμ. 1, 11 καὶ 12.

βρύσις, **εως**, ἡ, ἀνάβλυσις, Σουΐδ. Εὐστ.· — **βρυσμός**, ὁ, Ἀρκάδ. 58.

βρυσσός, ὁ, εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 5, 2.

Βρυσωνο-θρασυμαχειο-ληψι-κέρματος, **ον**, ὁ λαμβάνων μικρὸν νόμισμα ὡς ὁ Βρύσων καὶ ὁ Θρασύμαχος, Ἔφιππ. Ναυαγ. 1.

βρύτεα ἢ **βρύτια**, τά, Λατ. bryssa, brissa, τὰ ἐκπιέσματα (τσίπουρα) ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν, Ἀθήν. 56D.

βρῦτικός, **ή**, **όν**, ὁ μὲ ζῦθον μεθυσμένος, Ἀντιφ. Ἀσκληπ. 1, ἀμφ.

βρύτινος, **η**, **ον**, ὁ ἐκ βρύτου ἢ διὰ βρῦτον κατάλληλος, Κρατῖν. Μαλθ. 4, ἔνθα ἴδε Meineke.

βρῦτος, ὁ (Σοφ. Ἀποσπ. 533), **βρῦτον**, τό (Ἀθήν. 447C), ἀλλαχοῦ τὸ γένος εἶναι ἀμφίβολον· εἶδος ποτοῦ λαμβανομένου ἐκ ζυμώσεως κριθῆς· εἶδος ζύθου, Ἀρχίλ., Ἑκατ., Ἑλλάνικ. κ. ἄλλ.; παρ' Ἀθην., ἔνθ' ἀνωτ.; πρβλ. **βρύζω**.

βρῦχανάομαι, ἀποθ., μεταγ. τύπος τοῦ ἑπομ., Νίκ. Ἀλ. 221.

βρῦχάομαι, μέλλ. **-ήσομαι** (**κατα-**, Εὐμάθ.)· ἀόρ. **ἐβρυχησάμην** Δίων Κ. 68. 24, (**ἀν-**) Πλάτ. Φαίδων 117D· ὡσαύτως **ἐβρυχήθην** (ἴδε κατωτ.)· ἀποθ. μετὰ ἐπ. πρκμ. **βέβρυχα** (πρβλ. **μυκάομαι**, **μέμυκα**)· ὑπερσ. **ἐβεβρύχει** Ὀδ. Μ. 242· ῥῆμα ὀνοματοπ. (πρβλ. **βληχάομαι**), βρέμω, μουγκρίζω, Λατ. rugire, κυρίως ἐπὶ λεόντων κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ἀμμών.· ἐπὶ ταύρου: ταῦρος ὣς βρυχώμενος Σοφ. Αἴ. 322, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 823· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο Θεόκρ. 25. 137· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Πλούτ. Πύρρ. 33· — ἐν Ἰλιάδι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν πληγωμένων, κεῖτο τανυσθείς, βεβρυχώς Ν. 393, Π. 486· οὕτω, βρυχώμενον σπασμοῖσι, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 805, πρβλ. 904· βέβρυχα κλαίων αὐτόθι 1072· δεινὰ βρυχηθεὶς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1265 — ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τοῦ βρυχηθμοῦ τῶν κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχεν ῥόθιον Ε. 412, πρβλ. Μ. 242, οὕτω Ἰλ. Ρ. 264· — ὡσαύτως παρ' Ἱππ. 302. 7 (βρύχωνται ἐν τοῖς χφοις), Λουκ. Ἐν. Δ. 1. 4 (βρυχόμενος τὰ χφα)· βρυχομένη (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. βρύχομαι) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Κοίντ. Σμ. 14. 484.

βρῦχετός, ὁ, (βρύκω) τριγμὸς τῶν ὀδόντων, πυρετός, ῥῖγος, Ἡσύχ.

βρῦχή, ἡ, τριγμός, τρίξιμον, ὀδόντων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 83, κτλ. **II.** (βρυχάομαι) βρυχηθμός, Ὀππ. Ἁλ. 2. 530.

βρῦχηδόν, ἐπίρρ. (βρύχω) μὲ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, Ἀνθ. Π. 9. 371. **II.** (βρυχάομαι) μὲ βρυχηθμόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1374, κ. ἄλλοι.

βρῦχηθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 4. 171.

βρύχημα, τό, ἀγρία φωνή, μούγκρισμα, Ὀππ. Κ. 3. 36· ἀτόπως ἐπὶ προβάτων (πρβλ. **βληχάομαι**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούτ. Μαρ. 20, Ἀλεξ. 51.

βρῦχητής, **οῦ**, ὁ, ὁ βρυχώμενος, μουγκρίζων, Ἀνθ. Π. 6. 57.

βρῦχητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βρυχᾶσθαι, Γρηγ. Νύσσ. 1. 145.

βρύχιος [ῠ], **α**, **ον**, καὶ **ος**, **ον**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397· (***βρύξ**)· — ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, βαθύς, ἅλμη Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἅλς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1310· βρυχία ἠχὼ βροντᾶς, ὁ ἦχος τῆς βροντῆς ἐκ τῆς ἀβύσσου, Αἰσχύλ. Πρ. 1082, ἔνθα ἴδε Herm.· — καθόλου, βρύχιον ὑποστένειν, στενάζειν ἐκ βάθους, Ἡλιόδ. 6. 9. — Πρβλ. **ὑποβρύχιος**, **περιβρύχιος**.

βρυχμή, ἡ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **βρυχή**, Κόϊντ. Σμ. 4. 241.

βρύχω, ἴδε ἐν λέξει **βρύκω**· — περὶ τοῦ **βέβρυχα** ἴδε ἐν λέξει **βρυχάομαι**.

βρύω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.; μέλλ. **βρύσω** [ῡ], Χρησ. Σιβ. 6. 8· (ἴδε ἐν λ. **φλέω**). Εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρήξεως, ῥῆμα ποιητ. εὑρισκόμενον ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς. **1)** μ. δοτ., εἶμαι πλήρης, κατάμεστος, ἰδίως ἐπὶ φυτῶν, ἔρνος .. βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, εἶναι κατάφορτος μὲ .., Ἰλ. Ρ. 56, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 107· κισσῷ κάρα βρύουσαν Εὔβουλ. Κυβ. 1· — μεταφ., βίος .. βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις κτλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 46· ἐπὶ ἀνθρώπων, παμμάχῳ θράσει βρύων Αἰσχύλ. Ἀγ. 167· ἀγαθοῖσι βρύοις ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 966· μαντικὴ βρ. τεχνῇ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 281· ἄλλων ἰατρός, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων Εὐρ. Ἀποσπ. 1071. **2)** μ. γεν., εἶμαι πλήρης τινός, χῶρος .. βρύων δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου Σοφ. Ο. Κ. 16· τράπεζαν .. κόσμου βρύουσαν Ἄλεξ. Ἡσ. 2· μεταφ., νόσου βρ. Αἰσχύλ. Χο. 70. **3)** ἀπολ., εἶμαι ἄφθονος, αὐξάνομαι ἀφθόνως, πλουσίως, Σοφ. Ἠλ. 422· ἐπὶ τῆς γῆς, εἶμαι κατάφορτος ἐκ προϊόντων, καρπῶν, Ξεν. Κυν. 5, 12· — τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χο. 64 εἶναι ἐφθαρμένον. **4)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἀναβλύζω τι, «βγάζω», ὕδωρ Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 11· ῥόδα Ἀνακρεόντ. 47. 2. — Ποιητ. λέξις εὑρισκομένη παρ' Ἀριστ. Κόσμ. 3, 1. — «βρύειν. Μένανδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι» ἴδε Λεξ. Κουμ.

βρυώδης, **ες**, (εἶδος) πλήρης βρύων ἤτοι θαλασσίων φυτῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 10, 4.

βρυώνη, ἡ, ἄγριόν τι φυτὸν περιπλεκόμενον ἢ ἀναρριχώμενον, Νίκ. Θ. 939· — οὕτω **βρυωνία**, ἡ, Διοσκ. 4. 184· καὶ **βρυωνίς**, **ίδος**, ἡ, Νίκ. Θ. 858.

βρῶμα, τό, (βιβρώσκω) τὸ τρωγόμενον, τροφή, φαγητόν, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Θουκ. 4. 26 κ. ἄλλ.· μεταφορ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313· — συχν. κατὰ πληθ., Ἀντιφ. Ἀδήλ. 14, Πλάτ., κτλ.· ἀντίθ. τῷ ὄψα, Σωσίπατ. Καταψ. 1. 30. **II.** πληγὴ καρκινώδης, Ἱππ. 1131E· συναπτόμενον τῷ ἰός, παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Βαρούχ, ς', 11)· — ὀπή, «κούφωμα» ἐν ὀδόντι, Διοσκ. 1. 141 κ. ἄλλ.

βρωμάομαι, ἀποθ., ὀγκῶμαι, «γκαρίζω», Λατ. rudere, **βρωμησάμενος** Ἀριστοφ. Σφηκ. 618. **II.** = **βρωμέω**, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 29, 6.

βρωματικός, **ή**, **όν**, βρώσιμος, φαγώσιμος, Θ. Βαλσαμ. Συντ. Καν. 2, 481.

βρωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βρῶμα**, Ἀθήν. 111A.

βρωμᾰτο-μιξ-ἀπάτη, ἡ, ἡ ἀπατηλὴ ἢ ψευδὴς ἡδονὴ τοῦ τρώγειν μεμιγμένα φαγητά, Ἀνθ. Π. 9. 642.

βρωματώδης, **ες**, = **βρωμώδης**, Ξενοκρ. 20.

βρωμέω, (βρῶμος) δυσωδίαν ἀποφέρω, «βρωμῶ», Κύριλλ.· πρβλ. βρωμάομαι II.

βρώμη, ἡ, (βιβρώσκω) = βρῶμα, τροφή, Ὀδ. Κ. 460, Ὀππ. Κ. 2. 352.

βρωμήεις, **εσσα**, **εν**, ὁ ὀγκώμενος, δηλ. ὄνος, Νίκ. Ἀλ. 409, 486.

βρώμησις, εως, ἡ, ὁ ὀγκηθμὸς ὄνου, Αἰλ. Ζ. Ἱ. 3. 7.

βρωμητής, οῦ, ὁ, ὁ ὀγκώμενος, δηλ. ὄνος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 683C.

βρωμήτωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγ., Νίκ. Θ. 357.

βρωμο-λόγος, ον, ὁ βρωμεροὺς λόγους λέγων, αἰσχρολόγος, Λουκ. Ψευδολ. 24.

βρῶμος, ὁ, (βιβρώσκω) = βρῶμα, Ἄρατ. 1021.

βρῶμος, ὁ, δυσωδία, ἰδίως τῶν ζώων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀχείας· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι, Φρύν. σ. 156, ἔνθα ἴδε Λοβ. Τὰ χειρόγραφα πάντοτε ποικίλλουσι μεταξὺ τῆς γραφῆς **βρῶμ-** καὶ **βρόμ,** Schweigh. Ἀθην. τόμ. 2, σ. 94· περὶ τῆς γραφῆς **βρόμ-**, ἴδε Ἀλκαῖ. παρὰ Σχολ. Σοφ. Ο. Τ. 153· περὶ τῆς γραφῆς **βρῶμ-**, Ἀρκάδ. 60, καὶ πρβλ. **βρωμάομαι.**

βρωμώδης, ες, (εἶδος) ὁ βρωμῶν, δυσωδίαν ἀποφέρων, Στράβ. 246.

βρωσείω, ἐφετικὸν τοῦ **βιβρώσκω,** πεινῶ, ἔχω ὄρεξιν, Καλλ. Ἀποσπ. 435.

βρώσιμος, ον, φαγώσιμος, Αἰσχύλ. Πρ. 479, Δίφιλ. Ἀναζωσ. 2.

βρῶσις, εως, ἡ, (βιβρώσκω) φαγητόν, ἀντίθ. τῷ πόσις, Ὀδ. Ο. 490, Ἡσ. Θ. 797, Πλάτ. Νόμ. 783C· βρ. ἀναγκαία Θουκ. 2. 70. **II.** τὸ τρώγειν, Ἱππ. Ὀξ. 388, Πλάτ. Πολ. 619C· ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Σοφ. Ἀποσπ. 190. **2)** σῆψις, σκωρίασις, Εὐάγγ. κ. Ματθ. ϛ', 19.

βρωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ φάγῃ, Λουκ. Παρασ. 9.

βρωτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τρώγων, κατατρώγων, ἀφανίζων, βρωτῆρας αὐχμοὺς (οὕτως ὁ Scalig. ἀντὶ αἰχμάς) Αἰσχύλ. Εὐμ. 803· ὀδόντες Νίκ. Ἀλ. 421· ἱππάκης βρωτῆρες .. Σκύθαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203.

βρωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς βρῶσιν, ἀδηφάγος, Ἀριστ. Προβλ. 23. 39, π. Ζ. Γ. 4. 5, κτλ. **II.** ὁ προάγων τὴν τάσιν ταύτην, ὀρεκτικός, δυνάμεις Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 335D.

βρωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **βιβρώσκω,** ὃν δύναταί τις νὰ φάγῃ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321E. **II. βρωτόν,** τό, φαγητόν· ἀντίθ. τῷ **ποτόν,** Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι Εὐρ. Ἱκέτ. 1110.

βρωτύς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **βρῶσις,** Ἰλ. Τ. 205, Ὀδ. Σ. 407, κατ' αἰτ. **βρωτῦν** [μετὰ ῡ]· γεν. **βρωτύος** Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147C.

βύας, ου, ὁ, νυκτερινὸν πτηνόν, εἶδος μεγάλης γλαυκός, «μποῦφος», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 3, 2· βύας ἔβυζε, «ἕνας μποῦφος ἐφώναξε», Δίων Κ. 56. 29., 72. 24·— ὁ τύπος **βῦζα** καὶ τὸ ῥῆμα **βύζω** δεικνύουσιν ὅτι τὸ **βρύας** εἶναι ἐσφ. γραφὴ παρ' Ἀριστ.

βυβλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βύβλος,** Ἀνθ. Π. 11. 78.

βυβλινο-πέδιλος, ον, ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ βύβλου, παρ' Εὐστ. 1913. 44.

βύβλινος, η, ον, (βύβλος) κατεσκευασμένος ἐκ βύβλου, ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης βύβλινον Ὀδ. Φ. 391, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 25, 36· ὑποδήματα, ἱστία ὁ αὐτ. 2. 37, 96.— Πρβλ. **βίβλινος.**

βυβλίον, τό, χάρτης ἐκ βύβλου, Ἡσύχ.· συχν. ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **βιβλίον,** καὶ οὕτω γραφόμενον ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VIII. 30., 3311, 3408.

βύβλος, ἡ, ὁ Αἰγύπτιος πάπυρος, Cyperus papyrus, τοῦ ὁποίου τὸ τριγωνικὸν στέλεχος καὶ τὰς ῥίζας ἔτρωγον οἱ πένητες (πρβλ. **πάπυρος**), Ἡρόδ. 2. 92, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 761. **2)** οἱ ἰνώδεις αὐτοῦ φλοιοὶ παρεσκευάζοντο πρὸς κατασκευὴν σχοινίων, ἱστίων, στρωμάτων, χάρτου, (ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ φυτοῦ ἦν γνωστὴ τῷ Ὁμήρῳ, ἴδε **βύβλινος**), Ἡρόδ. 2. 96·— ὁ ἔξω φλοιὸς τοῦ παπύρου χρήσιμος, ὅπως γράφῃ τις ἐπ' αὐτοῦ, ἐντεῦθεν κατὰ πληθ., φύλλα βύβλου, ὁ αὐτ. 5. 58, Ἕρμιππ. Φορμ. 1. 13. **3)** χάρτης, βιβλίον, Ἡρόδ. 2. 100, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 305, 1005·— ἀλλ' ἐπὶ τοιαύτης σημασίας συνήθως γράφεται **βίβλος** (ὃ ἴδε)·— πληθ. **βύβλα,** τά, Ἀνθ. Π. 9. 98. **II.** β. στεφανωτρίς, ἕτερον φυτὸν μνημονευόμενον ὑπὸ Θεοπόμπ., Ἱστ. Ἀποσπ. 11, πρβλ. Πλούτ. Ἀγησ. 36. [ῡ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 761].

βυδοί, οἱ, = **μουσικοί,** Σοφ. (Ἀποσπ. 79) παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **βίδη.**

βῦζα, ἡ, = **βύας,** Νίκ. παρ' Ἀντων. Λιβ. 10.

βύζην, ἐπίρρ., στενῶς πεπιεσμένος, στενῶς, β. κλείειν Θουκ. 4. 8.

βύζω (Α), μέλλ. **βύσω,** (**βύω**) συμβαίνω συχνά, βύζεται (βύζει;) Ἀρεταῖ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, πρβλ. Ἡσύχ. **βύζον· πυκνόν.**

βύζω (Β), ἀόρ. **ἔβυξα,** φωνάζω ὡς ὁ βύας (μποῦφος), ἴδε ἐν λ. **βύας.**

βυθάω, (βυθός) εἶμαι ἐν τῷ βυθῷ, Νίκ. Θ. 505.

βυθίζω, καταβυθίζω πλοῖον, Σοφ. (;) παρ' Ἡσυχ.· μίαν τριήρη ἐβύθισαν Πολύβ. 2. 10, 5· β. ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. ϛ', 9·— παθ., ἐπὶ πλοίου, κτλ., καταβυθίζομαι, Ἀριστ. Φυτ. 2. 2, 6, Διόδ. 11. 18, κτλ.

βύθιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** Γαλην.·— ἐν τῷ βάθει, βεβυθισμένος, Λουκ. Ἐναλ. Δ. 1. 3· κρηπῖδας βυθίας πῆξα Ἀνθ. Π. 9. 791· ἐκ βυθίας ἰλύος, ἐκ τοῦ πηλοῦ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πυθμένος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 71. **II.** ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης, τὰ βύθια (ἐνν. ζῷα), ἔνυδρα ζῷα, Ἀνθ. Π. 6. 182· β. Κρονίδης, ὁ Ποσειδῶν, Λουκ. Ἐπιγράμμ. 34. **III.** μεταφ., βαθύς, ἐκ βάθους, βύθιον φθέγγεσθαι Πλούτ. Κράσσ. 23· β. λογισμὸς Φίλων 1. 639.

βυθισμός, οῦ, ὁ, καταβύθισις, τὸ καταβυθίζειν ἢ καταβυθίζεσθαι, Ἡλιόδ. 9. 8.

βυθῖτις, ιδος, ἰδιότρ. θηλ. τοῦ **βύθιος,** ψάμμος Ἀνθ. Π. 9. 290.

βυθόθεν = **βυσσόθεν,** Ρωμαν. Μονῳδ. (Bul. Coresp. Hel. 11, σ. 273.

βυθός, ὁ, τὸ βάθος, ἰδίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὰ βαθέα ὕδατα, ὁ πυθμὴν τῶν βαθέων μερῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 432· μεταφ., ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν Σοφ. Αἴ. 1083· ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 24· ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα, ἐκ τῆς βαθείας πληγῆς, ὁ αὐτ. Φ. 783· καταφέρεσθαι εἰς β. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 5, κτλ.· ἐκ τοῦ β. αὐτόθι 9. 37, 29· ἐν τῷ β. τῆς θαλάττης αὐτόθι 4. 10, 5·— μεταφ., ἐν βυθῷ ἀτεχνίης, εἰς τὰ βάθη τῆς .., Ἱππ. 27. 10· ἀθεότητος Πλούτ. 2. 757B· β. ἀγνοίας, κακῶν, κτλ., Ἐκκλ. (Ἴδε ἐν λ. **βαθύς**).

βυθο-τρεφής, ές, ὁ ἐν τῷ βυθῷ ζῶν, Ἑβδ. (3 Μακκ. ϛ', 8)· **-τρόφος, ον,** Μανασσ.

βυκάνη, ἡ, σάλπιγξ, Λατ. buccina, Πολύβ. 15. 12, 2· καλουμένη ἐξ ἀρχῆς, κῆρυξ Chappell Hist. of Anc. Mus. σ. 283 κἑξ.·— **βυκανάω** ἢ **βουκανάω,** φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω, Πολύβ. 6. 35, 12·— **βυκάνημα,** τό, ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Ἀππ. Καρχ. 21· — **βυκανητής** καὶ **-ιστής, οῦ,** ὁ, ὁ σαλπιγκτής, Πολύβ. 2. 29, 6., 30. 13, 11·— **βυκανισμός,** ὁ, = **βυκάνημα,** Νικόμ. Ἀρμον. σ. 35· **βουκανισμὸς** παρὰ Πτολ. Μουσ. 1. 4. (Τινὲς σχετίζουσι τὴν οἰκογένειαν ταύτην τῶν λέξεων οὐχὶ πρὸς τὸ Λατ. buccina, ἀλλὰ πρὸς τὸ βοῦς,— καθ' ὅσον σημαίνεται ἦχος ὅμοιος τῷ μυκηθμῷ τοῦ βοός).

βύκτης, ου, ὁ, (βύζω, βύω) φουσκώνων, ἠχητικός, παταγώδης, ἄνεμοι βύκται Ὀδ. Κ. 20, κατὰ γεν. πληθ. **βυκτάων.** **II.** ὡς οὐσιαστ., ἄνεμος, θύελλα, Λυκ. 738, 757.

βυνέω, = **βύω,** χρυσίῳ .. ἐβύνουν τὸ στόμα Ἀριστοφ. Εἰρ. 645· πρβλ. **διαβύω.**

βύνη, κριθὴ ἡτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζύθου, Ἀέτ. 10. 29.

Βύνη [ῡ], ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰνοῦς ἢ Λευκοθέας, Λυκ. 107· ἐντεῦθεν, αὐτὴ ἡ θάλασσα, Εὔφορ. 90.

βύρσα, ἡ, τὸ ἐκδαρέν, ἀφαιρεθὲν δέρμα, δορά, Λατ. corium, Βατραχομ. 127, Ἡρόδ. 3. 110, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 6, 1· βύρσης ὄζω, μυρίζω ἐκ δέρματος, ἔχω ὀσμὴν δέρματος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 892· βύρσης κτύπος, τοῦ τυμπάνου, Εὐρ. Βάκχ. 505· ἀσκὸς οἴνου, Λουκ. Λεξιφ. 6. **2)** τὸ δέρμα ζῶντος ζώου, Θεόκρ. 25. 238, 272.

βυρσ-αίετος, ὁ, ὁ δερμάτινος ἀετός, ἐπώνυμον τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 197.

βυρσεργάτης, ὁ, = **βυρσοδέψης,** Μ. Φιλῆς (Mil. τ. Β', σημ. 1.

βυρσεύς, έως, ὁ, λέξις μεταγεν. ἀντὶ **βυρσοδέψης,** Ἀρτεμίδ. 4. 56, Πράξ. Ἀποστ. θ', 43· ὑπῆρχεν ἑταιρεία ἢ σύνδεσμος τῶν βυρσέων ἐν Θυατείροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3499· πρβλ. **βαφεύς.**

βυρσεύω, κατεργάζομαι δέρματα, βύρσας, ποιῶ τοῦ βυρσοδέψου τὸ ἔργον, Ἡσύχ.

βυρσικός, ή, όν, ἐκ δορῶν ἢ δέρματος, Γεωπ. 6. 2, 7.

βυρσίνη, ἡ, μάστιξ ἐκ δέρματος, λωρί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 59, 449, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως μυρσίνη.

βύρσινος, η, ον, ἐκ δέρματος, δερμάτινος, πλοιάρια Δίων Κ. 48. 19.

βυρσίς, ίδος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **βύρσα,** Ἡσύχ.

βυρσο-δεψέω, κατεργάζομαι δέρματα, Ἀριστοφ. Πλ. 167.

βυρσο-δέψης, ου, ὁ, (δέψω) ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 44, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 6665.

βυρσο-δεψικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς κατεργασίαν δερμάτων, Ἱππ. 628. 22, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 9, 3.

βυρσοδέψιον, τό, τόπος ἢ ἐργαστήριον ἐν ᾧ κατεργάζονται δέρματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 71· **-δεψεῖον,** Ἐτυμολ. Μ. 187. 17.

βυρσο-παγής, ές, (πήγνυμι) ἐκ δερμάτων κατεσκευασμένος, Πλούτ. Κράσσ. 23.

βυρσο-παφλαγών, ὁ, ὁ βυρσοδέψης Παφλαγών, κωμ. ὄνομα τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 47.— **βυρσοδεψοπαφλαγών,** Κ. Ροδίου ποιημ. Matr. An. gr. 11, σ. 626.

βυρσο-ποιός, όν, ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 160.

βυρσο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν δέρματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 136.

βυρσο-τενής, ές, = **βυρσότονος,** τύμπανα Εὐρ. Ἑλ. 1347.

βυρσο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ κόπτων δέρματα, Μανέθ. 4. 320, Ἡσύχ. ἐν λ. **ῥινοτόμος**·— ἐντεῦθεν **βυρσοτομέω,** κόπτω δέρματα, Πολυδ. Ζ', 81.

βυρσό-τονος, ον, ὁ ἔχων δέρμα ἐκτεταμένον ἢ τεντωμένον ἐπάνω του, β. κύκλωμα = τύμπανον Εὐρ. Βάκχ. 124.

βυρσόω, καλύπτω μὲ δορὰν ἢ δέρμα, Ἀθην. (Ἀρχ. Μαθημ. 4).

βυρσώδης, ες, (εἶδος) ὡς βύρσα, χονδρός, Γαλην.

βυσ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, (βύω) ὁ ἔχων τὸν λαιμὸν βραχύν, «κοντολαίμης» Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Β', 135 (Ἀποσπ. 648), Ξέναρχ. Βουτ. 1.

Βύσιος, ὁ, Δελφικὸς μήν, Συλλ.'Επιγρ. 1704.

βύσμα, τό, (βύω) στούπωμα, βούλλωμα, Ἱππ. 640.12, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285· Στίλπωνος βύσματα, στουπώματα, βουλλώματα τοῦ Στίλπ., δηλ. ἐπιχειρήματα, δι' ὧν ἐφίμου τῶν ἀντιπάλων του τὰ στόματα, Δίφιλ. Γαμ. 2.

βύσσα, ἡ, = **βυσσός**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 453. II. θαλάσσιον πτηνόν, Ἀντων. Λιβ.15.

βύσσινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ βύσσου, σινδὼν β., λεπτὴ λευκὴ σινδὼν ἐν χρήσει πρὸς περιτύλιξιν τῶν ταριχευμένων σωμάτων, Ἡρόδ. 2. 86· διὰ πληγάς, ὁ αὐτ. 7.181· πέπλοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 125· φάρος Σοφ. Ἀποσπ. 342· ὀθόνια β., πληρωνόμενα ὡς φόρος ἐν Αἰγύπτῳ, Συλλ.'Επιγρ. 4697.18.

βυσσοδομεύω, (δομέω) οἰκοδομῶ ἐν τῷ βάθει, ὅθεν, σκέπτομαι περί τινος πράγματος ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς μου, κατὰ βάθος καὶ κατ' ἐμαυτὸν σκέπτομαι καὶ κρίνω, Ὅμ.· μόνον ἐν Ὀδυσσ. ἀείποτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, κακὰ φρεσσὶ βυσσοδομεύων Ρ. 66, κτλ.· ὡσαύτως, μύθους βυσσοδ. Δ. 676· οὕτω, δόλον φρεσὶ βυσσοδ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 30· οὕτω παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ὀργὴν βυσσοδ. Λουκ. Διαβολ. 24· τὰ βυσσοδομευόμενα, μυστικὰ σχέδια, Ἡλιόδ. 7.11·— ὡσαύτως **-δομέω** Εὐστ. 1513. 46, Σουΐδ.

βυσσόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ἀντ. 590· κινήσασα βυσσόθεν γνώμην Βάδρ. 95.49, πρβλ. Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθήν. 36F.

βυσσομέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν τὰ βάθη, ἐπίθ. τοῦ ἁλιέως, Ἀνθ. II. 6. 193.

βυσσός, ὁ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **βυθός**, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὁ πυθμήν, Ἰλ. Ω. 80· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 2. 28, 96, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 15, 15.

βύσσος, ἡ, (Ἑβραϊστὶ bûtz, Γεσέν. Λεξ. ἐν λ.) λεπτὸν ὑποκίτρινον λίνον (ἰδίως Αἰγυπτιακὸν καὶ Ἰνδικόν), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, Ἐμπεδ. 293, Θεόκρ. 2. 73·— ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζοντο τὰ ὑφάσματα τῶν μουμιῶν τῶν Αἰγυπτίων (πρβλ. **βύσσινος**), οὐχὶ ἐκ βάμβακος, ἴδε Wilkinson's Egypt (1η σειρά), 3. σ.115·— παρὰ μεταγεν. συγγραφ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ βάμβακος, ὡς ὑπὸ Φιλοστρ. 71, Πολυδ. Ζ', 76· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς καννάβεως καὶ τοῦ λίνου, Παυσ. 6. 26, 6, πρβλ. 5. 5, 2· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μετάξης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς εἶδος βάμβακος, τὰ Σηρικά, ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου Στράβ. 693. (Ἡ byssus τῶν νεωτέρων φυσιοδιφῶν εἶναι ἡ μεταξώδης κλωστὴ τῆς pinna marina).

βυσσόφρων, ον, (φρήν) = **βαθύφρων**, ὁ βαθέα σκεπτόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 651.

βύσσωμα, τό, = **βύσμα**, ἐπὶ δικτύων, τὰ ὁποῖα ἔκλεισαν τὴν διάβασιν εἴς τι πλῆθος θύννων, Ἀνθ. II. 6. 33.

βύσταξ, ακος, ὁ, = **μύσταξ**, Ἀντιφ. Ἀρχ. 1· πρβλ. **καταφρονέω** II.

βύστρα, ἡ, = **βύσμα**, Ἀντιφ. Ὀρφ. 1.

βυτίνη, ἡ, = **πυτίνη**, λέξις Ταραντίνη, Ἡσύχ.—Ἴδε καὶ Λεξ. Κουμανούδη ἐν λ. **β(υ)τινάριον**.

βύω Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 50, 6 (πρβλ. **βύζω, βυνέω**)· μέλλ. **βύσω** [ῡ] (**ἐπι-**) Κρατῖν. Πυτ. 7, (**προ-**) Ἀριστοφ. Σφηξ. 250· ἀόρ. **ἔβυσα** Ἱππ. 492. 2, (**ἐπι-**) Ἀριστοφ. Πλ. 379, (**προ-**) ὁ αὐτ. Σφηξ. 249.— Μέσ. (ἴδε **δια-, ἐπι-, παρα-βύω**).— Παθ., ἀόρ. **ἐβύσθην** (**παρ-**) Λουκ. Θ. Ἐκ. 10· πρκμ. **βέβυσμαι**, ὅστις εἶναι ὁ κυρίως ἐν χρήσει χρόνος. Στουπώνω, βουλλώνω, κλείω, φράττω, **1**) μ. γεν. πράγμ., γεμίζω μέ τι, στουπώνω γεμίζων· μόνον ἐν τῷ παθ., νήματος βεβυσμένος, βουλλωμένος μὲ νῆμα, Ὀδ. Δ. 134· τὸ στόμα ἐβέβυστο [ἐνν. χρυσοῦ] Ἡρόδ. 6. 125. **2**) μ. δοτ. πράγμ., στουπώνω μέ τι, διά τινος, βύσας τὴν ἕδρην σπόγγῳ Ἱππ. 492. 2, πρβλ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.— παθ., σπογγίῳ βεβυσμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 463· κηρίῳ ὁ αὐτ. Θεσμ. 506· ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος Ἀλκίφρων 3. 62· πρβλ. **βύσμα**. **3**) ἀπολ., βεβυσμένος τὴν ῥῖνα, ἔχων στουπωμένην τὴν ῥῖνα, Ἡγήσιππ. Ἀδ. 1. 27· βεβ. τὰ ὦτα, κωφός, Λουκ. Κατάπλ. 5· εἷμα βεβ., ἔνδυμα κλειστόν, πυκνῶς ὑφασμένον, Ἱππ. 588. 43.

βώδιον, τό, = **βοΐδιον**, Δωρ.

βωθέω, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ **βοηθέω**.

βωκαλίς, ἡ, εἶδος Ἰνδικοῦ πτηνοῦ, Αἰλ. Ζ. Ἰ. 13. 25.

βωκολιάσδω, -αστής, βωκόλος, -ικός, Δωρ. ἀντὶ **βουκ-**.

βῶκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **βοῦκος, βουκαῖος**.

βωλά, Δωρ. ἀντὶ **βουλή**, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20.

βωλάζω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν, Ὀνήσανδρ. 10, 1.

βωλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βῶλαξ**, Ἡσύχ., Ζωναρ.

βωλάκιος, α, ον, ὁ ἔχων βώλακας, παχύς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἔδαφος ἀμμῶδες ἢ ξηρόν, Πίνδ. Π. 4. 406.

βῶλαξ, ακος, ἡ, = **βῶλος**, Πίνδ. Π. 4. 66, Θεόκρ. 17. 80.

βωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βῶλος**, Στράβ. 777.

βωλεύομαι, Δωρ. ἀντὶ **βουλ-**, Συλλ.'Επιγρ. 2556. 75.

βωληδόν, ἐπίρρ., ἐν εἴδει βώλου, Διοσκ. 5.123.

βώλινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ βώλων, ὃ ἐ. πλίνθων, Ἡσύχ.

βωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βῶλος**, Ἀριστοφ. Σφηξ. 203, Ἀριστ. Θαυμασ. 46.

βωλίτης, ου, ὁ, εἶδος μύκητος, Λατ. boletus, Γεωπ. 12. 17. 8 κ. ἀλλ.

βωλο-ειδής, ές, ἔχων βώλακας ἢ βώλους, Θεόφρ. Πυρ. 65.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Διοσκ. 1.100.

βωλοκοπέω, θραύω βώλους τῆς γῆς, συντρίβω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 600.

βωλο-κόπος, ον, ὁ συντρίβων βώλους, Κρατῖν. Ἀρχ. 6.

βώλομαι, Δωρ. ἀντὶ **βούλ-**, Συλλ.'Επιγρ. 2556. 49.

βωλο-ποιέω, εἰς βώλους μεταβάλλω, Ἱππ. Ἐπ. 1282.

βῶλος, ἡ, σπανιώτερον ὁ (ἴδε ἐν τέλ.), ὄγκος γῆς ἢ χώματος, Λατ. gleba, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ Ὀδ. Σ. 374· ὑγρᾶς ἀρούρας β. Σοφ. Αἴ. 1286· ὡς βαλῶ ταύτῃ τῇ βώλῳ Ξεν. Κύρ. 8. 3, 28· συχν. ἐν τῇ **Ἀνθ.** καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς· βῶλος ἀρουραν, παροιμία ὡς ἡ ἀγγλική: carrying coals to Newcastle, Παροιμιογρ. Σουΐδ. **2**) παρὰ ποιηταῖς, ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. gleba, γῆ, χωράφι, ἔδαφος, Μόσχ. 4. 37, Ἀνθ. II. 9. 561, κτλ.·— ὑποστατικόν, κτῆμα, Συνέσ. Ἐπ. 38. **3**) καθόλου, ὄγκος παντὸς πράγματος, οἷον χρυσοῦ, Ἀριστ. Θαυμασ. 45, Ἀποσπ. 248, Στράβ. 146· οὕτως ὁ Εὐρ. ὡς μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου (ἴδε **μύδρος**) ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἥλιον τὸ ὄνομα χρυσέα βῶλος, παρὰ Διογ. Λ. 2.10, πρβλ. Ὀρ. 983 καὶ Πέρσ. ἐν τόπῳ (975)· β. μολίβδου Διόδ. 3. 14.— Τὸ γένος εἶναι θηλ. κατὰ τοὺς ἀρίστους γραμμ., ὡς Φρύν. ἐν Α. Β. 30, Μοῖρ. 95· καὶ τὸ ἀρσ. διωρθώθη πολλαχοῦ· μένει δὲ παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Δίων. Κ. 40. 47, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν μεταγεν. συγγρ. —Ἐν Ἀνθ. II.7.719, ὑπὸ βώλεω ὑπάρχει ἐν τῷ χφ, ὁ Reiske **βώλακι**.

βωλο-στροφέω, ἀναστρέφω βώλους, ἐν ᾧ ἀροτριῶ, Γεωπ. 2. 23, Εὐστ. 581.16· **βωλο-στροφία**, ἡ, τὸ ἀναστρέφειν βώλους, Γλωσσ.

βωλο-τόμος, ον, ὁ συντρίβων βώλους, μύρμηκες Ἀνθ. II. 9. 438·— **βωλοτομέω**, ἐν Βίῳ Ὁμ. εἶναι πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **κωλο-**, πρβλ. Πλούτ. 2. 377E.

βωλώδης, ες, (εἶδος) = **βωλοειδής**, Θεόφρ. Λίθ. 42.

βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, = **βωμολόχος**, Ἀγαθ. 130. 21, Ἐτυμ. Μ., Σουΐδ.· ἴδε **κώμαξ**·— ἐντεῦθεν **βωμάκευμα**, τό, = **βωμολόχευμα**, Ἀπολλ. Καρ. παρὰ Σχολ. Πλάτ. Πολ. 606C. II. **βῶμαξ**, ακος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **βωμός**, Α. Β. 85. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Δράκοντα 18].

βωμιαῖος, α, ον, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Σοφ. Ἀποσπ. 36.

βώμιος, ον, ὡσαύτως α, ον, ἴδε κατωτ.· (**βωμός**)·— ὁ ἀνήκων εἰς βωμόν, ἀκτὰν παρὰ βώμιον Σοφ. Ο.Τ. 184· βώμιοι ἐσχάραι Εὐρ. Φοιν. 274. **2**) ἐπὶ ἱκέτου, βωμία ἐφημένη, παρὰ τὸν βωμόν, ὁ αὐτ. Ἱκ. 93, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1301· ἀμφὶ βωμίους λιτὰς Εὐρ. Φοιν. 1750.— **βωμικός**, Bull. Cor. Hell. 11, 600.

Βώμιος, ὁ, ὄνομα Λαμιακοῦ τινος μηνός, Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. σ. 14.

βωμίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **βωμός**, βαθμίς, Ἡρόδ. 2.125.

βωμισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βωμός**, Συλλ.'Επιγρ. 5996.

βωμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **βωμός**, σφηνοειδὲς σῶμα, Ἥρων Πνευμ. σ.191 κἑξ.

βωμίστρια, ἡ, ἱέρεια, Νίκ. Ἀλ. 217.

βωμο-ειδής, ές, βωμῷ ὅμοιος, Πλούτ. Θεμιστ. 32.

βωμολόχευμα, τό, κολακεία, μόνον κατὰ πληθ., χαμερπεῖς κολακεῖαι, ἀπρεπὲς καὶ ταπεινὸν σκῶμμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 902, Εἰρ. 748.

βωμολοχεύομαι, μεταχειρίζομαι χαμερπῆ κολακείαν, λέγω φλυαρίας, τέρπομαι εἰς ἀπρεπῆ σκώμματα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 212· ἀντίθ. τῷ **σεμνύνομαι**, Ἰσοκρ. 149D·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀθλίας μουσικῆς, ἴδε ἐν λ. **βωμολόχος** I. 2. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ., ἴδε **Λέσβιος ᾠδός**, Σουΐδ.

βωμολοχέω, ἐπαιτῶ, Πολυδ. Γ', 111. **2**) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 407C.

βωμολοχία, ἡ, ἐπαιτεία, Πολυδ. Γ', 111. **2**) χαμερπὴς κολακεία, ἄγροικος ἀστειότης, φλυαρία, ἀπρεπὴς καὶ ἀνόητος ὁμιλία, Πλάτ. Πολ. 606C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 13, κτλ.· πρβλ. **βωμολόχος**.

βωμολοχικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς φλυαρίαν, βωμολοχίαν, Λουκ. Ἑρμοτ. 58.

βωμολόχος, ον (λοχάω), κυρίως ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς παραμένων, ἵνα ζητήσῃ ἢ κλέψῃ μέρος τοῦ ἐκεῖ προσφερομένου κρέατος, ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα Φερεκρ. Τυρ. 2· ἐντεῦθεν, ἐπαίτης πάσχων ὑπὸ πείνης, Λουκ. Μισθ. Συν. 24, πρβλ. Plaut. Rud. 1. 2, 52, Ter. Eun. 3. 2, 38· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **2**) μεταφ., ἐπὶ τῶν δυναμένων καὶ δεχομένων νὰ πράξωσιν οἱανδήποτε χαμερπῆ ἐργασίαν, ἵνα κερδήσωσι τὸν ἄρτον, ἀγροίκως ἀστειζόμενος, ἀναίσχυντος καὶ φλύαρος γελωτοποιός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1358, Βατρ. 1085, 1521, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2,

7, 13., 4, 8, 3, Ρητ. 3.18,7· βωμολόχον τι ἐξευρεῖν, νὰ εὕρῃ, νὰ ἐπινοήσῃ πρόστυχόν τι παιγνίδιον, τέχνασμα σκωπτικόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1194· τὸ β. = βωμολοχία, Πλοῦτ. 2. 68Δ, κέξ. — ὁ Ἀριστοφ. (Νεφ. 970) ἐφαρμόζει τὸ ῥῆμα καὶ (Βατρ. 358) τὸ ἐπίθ. εἰς τὴν μουσικὴν τῆς ἐποχῆς του, ἥτις εἶχε χάσει τὴν προτέραν σεμνότητα καὶ ἐζήτει νὰ γαργαλίζῃ τὴν χυδαίαν ἀκοὴν διὰ τεχνασμάτων. II. εἶδος κολοιοῦ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 24,1.

βωμο-νίκης [ῑ], ου, ὁ, ἐν Σπάρτῃ ὁ παῖς, ὅστις ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον ἐπὶ καρτερίᾳ κατὰ τὴν ἑκουσίαν μαστίγωσιν περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1364b, πρβλ. Thiesch Epochen der Kunst, σ. 172.

βωμός, ὁ, (βαίνω) πᾶν ὑψωμένον ἔδαφος, ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ θέσῃ τι, ὑποστήριγμα, βάθρον, Λατ. suggestus, δι' ἅρματα, Ἰλ. Θ. 441· τὸ βάθρον ἀγάλματος καὶ τῶν ὁμοίων, ἀλλαχοῦ βάσις, βαθμός, Ὀδ. Η. 100, Χριστοδ. Ἐκφρ. 1· — ἀλλά, 2) μέρος ὑψωμένον (ἡ ἐσχάρα δὲν ἦτο ὑψωμένη) ὅπως προσφέρωνται ἐπ' αὐτοῦ θυσίαι, θυσιαστήριον μετὰ βάσεως ἢ βαθμίδων, Ὅμ., ὅστις ἐνίοτε προσθέτει ἱερός, Ἰλ. Β. 305, κτλ.· συχν. παρὰ τραγ., πρβλ. λακτίζω, κτλ.· πρὸς βωμῷ σφαγεὶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 305· βωμὸς ἀρᾶς φυγάσιν ῥῦμα ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 83· βωμῶν ἀπείργειν τινὰ ὁ αὐτ. Χο. 293· ἀγυιεὺς β. Σοφ. Ἀποσπ. 340· βωμοὺς ὁρίζειν (πρβλ. ὁρίζω II)· ἐπὶ ἱκετῶν, ποτὶ βωμὸν ἵζεσθαι Ὀδ. Χ. 334· βωμῷ προσῆσθαι, καθῆσθαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 16, Ο. Κ. 1158· βωμὸν ἵζειν Εὐρ. Ἴων. 1314· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Πλάτ., κ. ἀλλ.· ἐπὶ βωμῶν καθέζεσθαι Λυσ. 191. 31. 3) μεταγεν., τάφος, τύμβος, Λατ. tumulus, Ἀνθ. Π. παραρτ. 262, Jac. A. II. σ. 922.

βωμό-σπειρα, ἡ, ἡ στρογγύλη βάσις κίονος κειμένη ἐπὶ τετραγώνου πλίνθου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 31.

βῶν, μεταγ. Δωρ. ἀντὶ βοῦν, αἰτ. τοῦ βοῦς, Ahr. Δωρ. Δ. σ. 166.

βωνίτης, Δωρ. ἀντὶ βουνίτης.

βῶξ, βωκός, ὁ, συντρ. ἀντὶ βόαξ.

βωρεύς, ὁ, εἶδος ἰχθύος ταριχευτοῦ (κοινῶς βοῦρος), Ξενόκρ. Ἐνύδρ. 36· — ὑποκορ. **βωρίδιον**, τό, αὐτόθι.

Βωρθέα, = Ὀρθία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἐπιγρ. Σπάρτης L. F. 162 a. j. καὶ **Βωρσέα** 162 b. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται **Βωρθία**.

βῶς, μεταγ. Δωρ. ἀντὶ βοῦς, Θεόκρ. 9. 6· τὰς βῶς ὁ αὐτ. 8. 48· ἴδε Ahr. Δωρ. Δ. 166.

βώσας, βῶσον, ἴδε ἐν λ. βοάω.

βώσεσθε, ποιητ. ἀντὶ βιώσεσθε (πρβλ. σωπάω), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 685.

βωστρέω, βοῶ, ἰδίως κράζω εἰς βοήθειαν, βωστρεῖν δὲ Κράταιιν Ὀδ. Μ. 124, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1146, Θεόκρ. 5. 64· β. τινι ποιεῖν τι Ὀππ. Κ. 4.193. — (ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **βοάω**, ὡς τὸ καλιστρέω ἐκ τοῦ καλέω, ἐλαστρέω ἐκ τοῦ ἐλάω).

βώτας, Δωρ. ἀντὶ βούτης, Θεόκρ. 1. 86, κτλ.

βωτιάνειρα, ἡ (βόσκω), ἡ ἄνδρας τρέφουσα, τροφὸς ἡρώων, ἐπίθ. καρποφόρων χωρῶν, οἷον τῆς Φθίας, Ἰλ. Α. 155, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 363.

βώτωρ, ορος, ὁ, = βοτής, βοτήρ, Ἰλ. Μ. 302, καὶ συχν. ἐν Ὀδ.

Γ

Γ, γ, γάμμα (Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5, Οἰκ. 19, 9), Ἰων. **γέμμα** (Δημόκρ. παρ' Εὐστ. 370. 15), ἄκλιτ. τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. γ' = τρεῖς, τρίτος· ἀλλὰ ͵γ = 3000.

I. γ εἶναι οὐρανισκόφωνον ἄφωνον, μέσον τοῦ ψιλοῦ κ καὶ τοῦ δασέος χ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλληνικόν, Λατ. καὶ Σανσκριτ. g = τῷ Γοτθικῷ, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. k (c), = τῷ Παλαιο-Γερμαν. ch ἢ k (ἀλλὰ παραδείγματα τοῦ τελευταίου τούτου εἶναι πολὺ σπάνια) — ὡς, ἄγω, Λατ. ago, Σανσκρ. ag, agâmi, = Παλαιο-Σκανδ. aka· ἀγρός, Λατ. ager, Σανσκρ. agras, = Γοτθ. akrs, Παλαιο-Σκανδ. akr, Ἀγγλο-Σαξ. æcer, = Γερμ. acker· ἀμέλγω, Λατ. mulgeo, Σανσκρ. marg, mârgâmi, = Παλαιο-Σκανδ. mylkja, Ἀγγλο-Σαξ. melcian, = Παλαιο-Γερμ. milchu (πρβλ. γάλα) · — ζεύγνυμι (ζυγ-όν), Λατ. jungere (jug-um), Σανσκρ. yug, yunagmi, = Γοτθ. juk, ga-juk (ζεῦγος), = Παλαιο-Γερμ. joh, joch, κτλ.· ἴδε Κούρτ. σ. 161, κέξ. II. πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ χ** καὶ **ξ** τὸ γ προφέρεται ὡς ν ἔρρινον, οἷον ἐν ταῖς λέξεσιν **ἄγγος, ἄγκος, ἀγχι, ἄγξω**· πρὸ τῶν αὐτῶν γραμμάτων τὸ **ἐν**- ἐν συνθέσει γίνεται ἐγ-, πλὴν τῶν Αἰολικῶν λέξ. III. τροπαὶ τοῦ γ, κτλ.: 1) τὸ γ ἐνίοτε προτάσσεται, οἷον παρ' Ὁμ., αἶα γαῖα, δοῦπος γδοῦπος· παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον πρὸ τοῦ λ καὶ ν, λεύσσω γλαύσσω, λήμη γλήμη, lac γλάγος, γάλακτος (ὡς καὶ τὸ χ συχνάκις προτάσσεται τοῦ λ, πρβλ. χ), νοέω γνῶναι, νέφος γνόφος. 2) περὶ τῆς θρυλουμένης μεταβολῆς τοῦ γ εἰς δ, ἴδε ἐν ἄρθρῳ **Δ δ**. II. 2. 3) ἐνίοτε μετὰ τοῦ β, ἴδε **Β β**. 1. 4) ὡσαύτως μετὰ τοῦ κ, γνάπτω κνάπτω. 5) μετὰ τοῦ λ, μόγις μόλις. 6) τιθέμενον ἀντὶ τοῦ **F**, ἴδε **δίγαμμα** IV.

γᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **γε**, Ἀριστοφ. Λυσ. 82, κτλ.· ὡς ἐν συνθέτ. ἔγωγα, τύγα· ἀκριβῶς ὡς **κα** εἶναι Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κε**.

γᾶ, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **γῆ**.

Γαγάτης, ου, ὁ, gagâtes, ὀρυκτὸν σκληρότατον καὶ μέλαν, Ὀρφ. Λ. 468, Διοσκ. 5.146· οὕτω καλούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος **Γάγας** ἢ Γάγγαι, πόλεως καὶ ποταμοῦ ἐν Λυκίᾳ.

γαγγαλίζω, μεταγεν. τύπος τοῦ Ἀττ. **γαργαλίζω**, Λοβ. Φρύν. 97, Mehlhorn Ἀνακρ. 5.7 (ἀλλὰ τοὐναντίον λέγεται ἐν Α. Β. 31)· — **γαγγαλάω** ἢ **γαγγαλιάω** μόνον παρὰ γραμμ.

γαγγᾰμευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἁλιεύων ὄστρεα, ἐκ διορθώσεως τοῦ Sylburg. ἐν Ε. Μ. 219. 25, ἀντὶ **γαγγαμεύς τις**.

γάγγᾰμον, τό, μικρὸν στρογγύλον δίκτυον πρὸς ἄγραν ὀστρέων, Ὀππ. Ἁλ. 3. 81· μεταφ., μέγα δουλείας γ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 361· ὡσαύτως **γαγγάμη**, ἡ, Στράβ. 307. 2) τὸ ἐπίπλοον, omentum, Πολύβ. Β΄, 169 (ἔνθα ὁ τύπος **γαγγαμῶν** εἶναι σφάλμα).

γαγγαμουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ σύρων δίκτυον ὀστρέων, Ε. Μ. 219. 23.

γάγγλιον, τό, οἴδημα ὑπὸ τὸ δέρμα, ἐπὶ τενόντων καὶ συνδέσμων ἢ παρ' αὐτά, Πολυδ. Δ΄, 197, Παῦλ. Αἰγ. 6. 39, κτλ.· (ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀνατομικῇ = σύνδεσμος ἢ συμπλοκὴ νεύρων). Πιθ. ἐγράφετο ἐξ ἀρχῆς **γαγγάλιον**. (Ἡσυχ.), ἀπόστημα ἀνώδυνον.

γαγγλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος γαγγλίῳ, Ἱππ. Ἄρθρ. 106. Ὡσαύτως **γαγγλιο-ειδής**, ές, Ἡσύχ.

γάγγραινα, ἡ, (γράω) πληγὴ ἢ ἀπόστημα διαβρωτικόν, φέρον σῆψιν καὶ εἰς τὰ πέριξ μέρη, ὅπερ καταλῆγον εἰς νέκρωσιν ὀνομάζεται σφάκελος, Γαλην., πρβλ. Πλοῦτ. 2. 65D.

γαγγραινικός, ή, όν, ὁ εἰς γάγγραιναν ἀνήκων, Διοσκ. 4. 94. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ὀρειβάσ. 158.

γαγγραινόομαι, παθ., γίνομαι γαγγραινώδης, μεταβάλλομαι εἰς γάγγραιναν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828.

γαγγραινώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γάγγραιναν, Ἱππ. 1238Ε.

γαγγραίνωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς γάγγραιναν μεταβολή, νόσημα γαγγραινῶδες, φλεβῶν Ἱππ. Ἀγμ. 759· οὕτω, **γαγγραίνωμα**, τό, Παλλάδ. Πυρ. 26.

Γάδαρα, ων, τά, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, Στράβ. 759: — **Γαδαρεὺς** ἢ **Γαδαρηνός**, ὁ, κάτοικος αὐτῆς· — ἡ **Γαδαρὶς** (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

Γάδειρα, ων, τά, Λατ. Gades, τανῦν Cadix, πόλις τῆς Ἱσπανίας, Πίνδ. Ν. 4.114, κτλ.· Ἰων. **Γήδειρα**, Ἡρόδ. 4. 8· — **Γαδειρείτης, Γαδειρεύς**, ὁ, κάτοικος τῶν Γαδείρων· — ἐπίθ. **Γαδειρικός**, ή, όν, Εὔπολ. Μαρικ. 23· ἢ **Γαδειραῖος**, α, ον, ὡς, Γ. πορθμός. ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Πλούτ. Σερτ. 8. — Ἐπίρρ. **Γαδειρᾶθεν**, Ἀνθ. Π. 14. 121, καὶ οὕτως ἀναγνωστέον παρ' Εὐθυδ. ἐν Ἀθην. 116C.

γάδος, ἰχθύς, ὁ αὐτὸς καὶ **ὄνος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 315F.

γαεών, ῶνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **γαιών**.

γάζα, ἡ, θησαυρός, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8.11, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 5127Δ. 22· ἐκ τῆς βασιλικῆς γ. Διόδ. 17. 35· παρὰ Πολυβ., ποσότης τις χρημάτων, 11. 34, 12, κτλ. (Ἡ λέξις λέγεται Περσική).

γαζο-φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, θησαυροφύλαξ, ταμίας, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 261Β, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ι. 11. 1, 3· — **γαζοφυλακέω**, Διόδ. 17. 74· — **γαζοφῠλάκιον**, τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Λατ. aerarium, Στράβ. 319, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα΄, 1, κ. ἀλλ.

γᾱθέω, γάθω, Δωρ. ἀντὶ **γηθέω, γήθω**.

γαῖα, ἡ, γεν. **γαίης**, Ὅμ. (καὶ Ἀντιφ. ἔνθα κατωτ.), αἰτιατ. **γαίας**, δοτ. **γαίᾳ**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 618, Σοφ. Αἴ. 659, Εὐρ. Μηδ. 736, κτλ., αἰτ. **γαῖαν**· ὀνομαστικὴ τις **γαίη** μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀνθ. Π. παραρτ. 153, 172· Δωρ. **γαίᾱ**, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 563· — πληθ. **γαῖαι** Ὀδ., Ἑσδ. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ γῆ, χώρα, τόπος, πατρὶς παρ' Ὁμ., συχν., φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, εἰς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα, γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε Ὀδ. Θ. 555· καὶ οὕτω κατὰ πληθ., οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων Μ. 404. 2) χῶμα, χυτὴ γαῖα, ἐπισωρευθεῖσα πρὸς σχηματισμὸν λοφίσκου, Ἰλ. Ψ. 256· ἴδε κατωτ. Παρ' Ὁμ. γαῖα εἶναι ὁ συνηθέστατος τύπος· γίνεται δὲ χρῆσις αὐτοῦ ὡσαύτως παρὰ τραγ. ὅπως καὶ τοῦ αἶα, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτήσῃ· ἐνίοτε καὶ παρὰ κωμ., ὦ γαῖα κεραμίς, ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἢ χώματος τοῦ κεραμέως, Εὔβουλ. Καμπ. 2, πρβλ. Σαννυρ. Γελ. 4· κύτος πλαστὸν ἐκ γαίης Ἀντιφ. Ἀφροδ. 1. 2. II. Γαῖα, ὡς κύρ. ὄνομα, Gaia, Tellus, ἡ γῆ, σύζυγος τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Τιτάνων, Κυκλώπων καὶ ἄλλων τεράτων, Ἡσ. Θ. 45. — Πρβλ. **αἶα**.

γαιηγενής, ές, ποιητ. ἀντὶ **γηγενής**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1186.

γαίηθεν, ἐπίρρ. (γαῖα) ἐκ τῆς γῆς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 39. 2) «ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν γῆν», ἐκφύεται γ. Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 237Α.

Γαιήιος, η, ον, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναπηδήσας, ἀναφυείς, Τιτυὸν Γαιήϊον υἱὸν Ὀδ. Η. 324, πρβλ. Ἀνθ. Π. 14. 23.

γαιήοχος, Δωρ. **γαιάοχος** ἢ **γεάοχος**, ἴδε κατωτ., ον, (ἔχω) ποιητ. ἀντὶ **γηοῦχος**, ὁ ἀνέχων ἢ περιέχων, περικυκλῶν τὴν γῆν· παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἴσως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, ἢ μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς

ποιητικῆς ἰδέας περὶ Ὠκεανοῦ, ὃ ἴδε· οὕτως Αἰσχύλ. Θήβ. 310, Σοφ. Ο. Κ. 1072· Δωρ. **γαιάοχος** ἀπολύτ., Πίνδ. Ο. 13. 114. **II.** ὁ προστατεύων τὴν χώραν, ὑπερασπίζων αὐτήν, γαιάοχε, παγκρατὲς Ζεῦ Αἰσχύλ. Ἱκ. 816· γαιαόχαν τ' Ἄρτεμιν Σοφ. Ο. Τ. 160.

γαιη-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων χῶμα, Ἀθήν. 305A.

γαιο-γράφος [ᾰ], **ὁ**, = **γεωγράφος**, Ἡσύχ.

γαιο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ δίδων γῆν, χώραν, Καλλ. Ἀποσπ. 158· διάφ. γρ. **γαιοδάτης**, ὁ διανέμων γῆν (δαίω).

γαιομᾰχέω, ἀπὸ τῆς γῆς μάχομαι, Μανασσ. 6481· **-μάχος, ον**, ὁ αὐτ. 6707.

γαιο-μέτρης, ου, ὁ, = **γεωμ-**, Μανέθ. 4. 210.

γαιο-νόμος, ον, ὁ κατοικῶν τὴν γῆν, κάτοικος, τεκμήρι', ἃ γαιονόμοισιν ἄελπτα, ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ τεκμήρια τά τ' ἀνόμοια εἶδ' ἄελπτα ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 54.

γαιορύχος, ον, ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ **γεωρύχος**, παρὰ Στράβ. 144.

γάϊος, ον, Δωρ. ἀντὶ **γήϊος**, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 826, πρβλ. Herm. εἰς Θήβ. 736· παῖς γάϊος, τέκνον τῆς γῆς, ἐπὶ δούλου μὴ δυναμένου νὰ ὁρίσῃ τινὰ ὡς πατέρα του, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 606· πρβλ. γῆς ὢν πρόσθε γόνος μητέρα γαῖαν ἔχω αὐτόθι 4· γῆς παῖς αὐτόθι 1037. 6· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 371. **II.** τὸν γάϊον Αἰσχύλ. Ἱκ. 156, = καταχθόνιον, εἶναι διόρθωσις κατ' εἰκασίαν τοῦ Wellauer ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου τόνταιον, ἴδε Δινδ. Ἀποσπ. 229.

γαιο-τρεφής, ές, ὑπὸ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς τραφείς, Συνέσ. 340D.

γαιο-φάγος [ᾰ], **ον**, = **γαιηφάγος**, Νίκ. Θ. 784.

γαιο-φᾰνής, ές, ὁ ἔχων τοῦ χώματος τὸ χρῶμα, Ἀρχιγ. ἐν Matth. Med. σ. 158·— τὸ γαιοφ., ἡ πρὸς τὴν γῆν ὁμοιότης τῆς σελήνης, Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 562.

γαιόω, κάμνω τι γῆν, κάμνω τι στερεόν, πληρῶ τι χώματος, Τζέτζ. Χιλ. 1. 907 κ. ἀλλ.·— παθ., γίνομαι γῆ ἢ χῶμα, Συνέσ. 139A.

γαῖσος, ὁ, ἢ **γαῖσον, τό**, (A. B. 88) gaesum, εἶδος ἀκοντίου, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Κελτοὶ (Πολύβ. 6. 39, 3, κλπ.), οἱ Ἴβηρες (Ἀθήν. 273F), οἱ Καρχηδόνιοι (Διόδ. Σ. 15, 57), οἱ Λίβυες (Πολ. 7, 156)·— ἐντεῦθεν ἴσως τὸ Κελτικὸν ὄνομα **Γαισάται** ἢ **-οι, οἱ**, ὅπερ ὁ Πολύβ. μεταφράζει: «μισθοφόροι», 2. 22, 1. (Ἰβηρικὴ λέξις κατὰ τὸν Ἀθήν. 273F.)

γαίω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φράσει κύδεϊ γαίων, γαυριῶν ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Ἄρεως, Διός, Ἰλ. Α 405, Ε. 906, Θ. 51 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· μονίῃ γαίων Ἐμπεδ. 24. (Ἐκ τῆς √ΓΑϜ ἢ ΓΑΥ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **ἀ-γαυ-ός, ἀγαυρός, γαῦρος**, Λατ. gaudeo, gaudium, gavisus· πρβλ. ὡσαύτως **γηθέω, γάνυμαι**).

γαιώδης, ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **γεώδης** παρὰ Πολυβ. 2. 15, 8, Ἡσύχ. ἐν λ. **Σκυρία**.

γαιών, ῶνος, ὁ, σωρὸς χώματος, λοφίσκος ὡς ὅριον, Πίν. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 88· **γαεὼν** ἐν Σικελ. τινι ἐπιγρ. 5594. 83.

γάκῑνος, ὁ, πληθ. **γάκῑνα, τά**, σεισμός· καὶ **γᾱκίνας, ὁ**, ὁ τὴν γῆν κινῶν, σείων·— μόνον παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμ. Μ.

γάλα [ῠῠ], **τό**, γεν. **γάλακτος**, ὡσαύτως **γάλατος** Φερεκρ. Μεταλλ. 1. 18 (ἴδε Meineke ἐν τόπῳ, Δινδ. Εὐρ. Φοιν. 1527, πρβλ. **γαλατοθρέμμων**)· ὡσαύτως **τοῦ γάλα** ἄκλ., Πλάτ. Κωμ. Ἀδήλ. 39 (ἔνθα ἴδε Meineke)· δοτ. πληθ. **γάλαξι** Πλάτ. Νόμ. 887D. (Ὁ τύπος **γαλακτ** φαίνεται ἐν τῷ Λατ. lact (lac), μετὰ προθεματικοῦ **γα**· πρβλ. ὡσαύτως **γλάγος, γάλατος**· εἶναι δύσκολον νὰ μὴ πιστεύσῃ τις ὅτι τὸ Γοτθ. mi-luk-s (ἀγγλ. milk) εἶναι τύπος ἰσοδύναμος, ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ **ἀμέλγω**, mulgeo, θὰ ὦσι συγγενῆ πρὸς τὴν προκειμένην λέξιν). Γάλα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ., κλπ.· εὔποτον γ., εὐτραφὲς γ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 611, Χο. 898· ἐν γάλακτι εἶναι, γενέσθαι, εἶμαι «εἰς τὸ βυζί», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1266, Πλάτ. Τιμ. 81C· ἐν γάλαξι τρέφεσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. ἔνθ' ἀνωτ.· γάλα ἐδοῦναι Ξεν. Κυν. 7, 4· ἐμπλῆσαι γάλακτος, νὰ γεμίσῃ ἐντελῶς μὲ γάλα, Θεόκρ. 24. 3· μεταφ.— οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 490. **2)** ὀρνίθων γάλα (ὄνομα φυτοῦ τινος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 371C, πρβλ. ornithogalum), ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παροιμιωδῶς ἐπὶ σπανίων καὶ πολυτελῶν πραγμάτων, ὡς παρ' ἡμῖν «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», Ἀριστοφ. Σφηξ. 508, Ὄρν. 733, ἔνθα ἴδε Σχόλ., Στράβ. 637· οὕτως, οὐδ' εἰ γάλα λαγοῦ εἶχον.. καὶ ταῶς, κατήσθιον Ἄλεξ. Λαμπ. 1· οὕτω παρὰ Πλινίῳ, gallinacei lactis haustus, οὕτω καὶ παρ' Ἄγγλοις παροιμιωδῶς «pigeon's milk». **II.** ὁ ὀπὸς φυτῶν τινων, οἷον τῶν θριδάκων (μαρουλίων), Ἀριστ. Φυτ. 2. 9, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 3, 4, κτλ. **III.** τὸ γάλα, ὁ γαλαξίας ἐν οὐρανῷ, Ἀναξαγ. κ. ἀλλ.· παρ' Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 4, πρβλ. 1. 1, 2., 1. 6, 1.

γᾰλᾰθηνός, ή, όν, βυζαίνων, θηλάζων, νέος, τρυφερός, νεβροὶ Ὀδ. Δ. 336· τέκος Σιμων. 20· ἄρνες Θεόκρ. 18. 41· γαλαθηνὰ (ἐνν. πρόβατα) Ἡρόδ. 1. 183· ἐπὶ θηλαζόντων χοίρων, Κράτ. Γειτ. 1, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 21, 5· ἔτι δὲ βρέφη Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 396C· ἐπὶ γαλαθεινῷ (sic), ἀντίθ. πρὸς τὸ τῷ τελείῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 32.

γᾰλακτίας, ἴδε ἐν λ. **γαλαξίας**.

γᾰλακτιάω, παρέχω πολὺ γάλα, Πολυδ. Γ', 50, Ἡσύχ.

γᾰλακτίζω, εἶμαι ὡς τὸ γάλα λευκός, Διοσκ. 2. 174.

γᾰλακτικός, ή, όν, γαλακτώδης, ὅμοιος γάλακτι, λευκὸς ὡς γάλα, διάφ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 2. 205.

γᾰλάκτινος, η, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 5. 193.

γαλακτίς, ίδος, ἡ, = **τιθύμαλος**, εἶδος βοτάνης (κοιν. «γαλατζίδα»). Ἀέτ. 1, σ. 23.

γᾰλάκτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γάλα**, = «ὀλίγο γαλατάκι», Μ. Ἀντων. 5. 4. **2)** πληθυντ., γαλακτῶδες ἔδεσμα, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6, 10.

γᾰλακτίτης λίθος, ὁ, εἶδος λίθου, ὅστις ὑγρανθεὶς καὶ τριβόμενος παράγει χυμόν τινα γαλακτώδη, Διοσκ. 5. 150· ὡσαύτως **γαλακτὶς πέτρα** Ὀρφ. Λιθ. 2. 11· πρβλ. **γαλαξίας** II.

γαλακτοδοτέω, δίδω γάλα, Ὠριγ. 2, 1253C.

γᾰλακτο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος, κρατῶν, περιέχων γάλα, Σχόλ. Θεοκρ. 1. 25.

γᾰλακτο-ειδής, ές, ὅμοιος γάλακτι, ὡς γάλα λευκός, Παρμενίδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 574, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 1, 16· πρβλ. **γαλακτώδης**.

γᾰλακτο-θρέμμων, ἴδε ἐν λ. **γαλατοθρ-**.

γαλακτο-κόμος, ὁ, ποιμήν, Ἡσύχ.

γᾰλακτόομαι, γίνομαι γάλα ἢ γαλακτώδης, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 7, 3, Διοσκ. 1. 18, Πλούτ. 2. 968A.

γᾰλακτο-πᾰγής, ές, ὡς πεπηγμένον γάλα, λευκός, χρὼς Ἀνθ. Π. 5. 60., 12. 204· ἄρνα γαλ., ἐπὶ τρυφεροῦ παιδός, Στράτ. 46.

γᾰλακτοποσία, ἡ, τὸ πίνειν γάλα, Ἱππ. 540. 39.

γᾰλακτοποτέω, πίνω γάλα, Ἱππ. 479. 26., 540. 39, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 15, 4. Ὡσαύτως **-πωτέω**, Ἀμμών. 115, ἴδε Λοβ. Φρύν. 456.

γᾰλακτο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων γάλα, Ἡρόδ. 1. 216., 4. 186, Εὐρ. Ἠλ. 169.

γαλακτο-τροφέω, τρέφω μὲ γάλα, Ἑβδ. (4 Μακκ. ιγ', 20)· **-τροφία, ἡ**, αὐτόθι ις', 7.

γᾰλακτουργέω, κατασκευάζω ἐκ γάλακτος, οἷον τυρόν, Πολυδ. Α', 251. **II.** κάμνω, παρασκευάζω γάλα, ὡς ἡ τροφός, Σωραν. σ. 212.

γαλακτουργός, όν, ὁ παρασκευάζων ἐδέσματα ἐκ γάλακτος, Παρμενίδ. παρ' Ἀθην. 608A.— **γαλακτουργία, ἡ**, ἴδε Λεξ. Κουμ.

γᾰλακτουχέω, ἔχω γάλα, γάλακτι τρέφω, θηλάζω, Πολυδ. Γ', 50· **γαλακτουχούσης** πρέπει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλουτ. 2. 640F ἀντὶ **γαλακτούσης**.

γαλακτουχία, ἡ, τὸ θηλάζειν, Κλήμ. Ἀλ. 456.

γᾰλακτοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων γάλα, ὁ γάλακτι τρέφων, Πολυδ. Γ', 50.

γᾰλακτοφᾰγέω, διὰ γάλακτος τρέφομαι, Φιλόστρ. 553.

γᾰλακτο-φάγος, ον, ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 36, Στράβ. 311· ἴδε **γλακτ-**.

γᾰλακτοφορέω, φέρω ἢ παράγω γάλα, Γρηγ. Νύσσ. 1, 556.

γᾰλακτο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων γάλα, Ἰωσηπ. Π. Ι. 3. 3, 4. Ὀππ. Κ. 1. 443· τιθῆναι Νίκ. Θ. 554.

γᾰλακτό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ τὸ χρῶμα ἔχων γάλακτος, Φιλύλλ. Αὐγ. 2, Ναυσικρ. Ναυκλ. 2· οὐδ. πληθ. **γαλακτόχροα** Διοσκ. 3. 47·— ὀνομ. πληθ. **γαλακτόχροες** παρ' Ὀππ. Κ. 3. 478 εἶνε ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **γλακτόχροες** ἢ **γαλατόχροες**.

γᾰλακτώδης, ες, = **γαλακτοειδής**, ὑγρότης Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 5, 6· γ. τροφὴ ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 11, 20·— μεταφ., γ. λόγοι Εὐσ. Ε. Ι. 4. 23. **2)** ὡς τὸ γάλα χλιαρός, Ἱππ. 1235G.

γαλάκτωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς γάλα μεταβολή, ἴδε Schneid. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 4, 7.

γᾰλάνα, γαλᾱνός, Δωρ. ἀντὶ **γαλην-**.

γάλαξ, ἡ, εἶδος μαλακοστράκου, Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 4. 6.

γαλαξαῖος, α, ον, γαλακτώδης, λευκός, Νόνν. Δ. 6. 338. **2)** ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, γαλαθηνός, αὐτόθι 3. 389.

γαλαξήεις, εσσα, εν, λευκὸς ὡς τὸ γάλα, ῥέεθρα Νόνν. Δ. 22. 18.

γαλάξια, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης, καθ' ἣν ἔτρωγον εἶδος κριθίνου πόλτου μετὰ γάλακτος (**γαλαξία, ἡ**), Ἡσύχ., CIA 2, 470, 13.

γαλαξίας, ου, ὁ: **1)** (ἐξυπακ. κύκλος), ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ λευκὸς καὶ πολυάστρος δρόμος (κοιν. ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς) Λατ. circulus lacteus, via lactea, Διόδ. 5. 23, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 16, κτλ.· παρὰ Πτολεμ., **γαλακτίας**. **II.** (ἐξυπακ. λίθος) = **γαλακτίτης**, Διοσκ. 5. 152. **III.** εἶδος ἰχθύος, Γαλην. 6. σ. 395, ἔνθα **γαλεξίας**.

Γαλαξιών, μὴν Δηλίων, Ἐπιγρ. Δήλου, **Bul. d. cor. hel. V.** σ. 468.

Γαλάται, οἱ, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **Κελτοί**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30, Πολύβ. 1. 6, 2, κ. ἀλλ.·— ἐπίθ. **Γαλατικός, ή, όν**, Ἀριστ. Κόσμ. 3, 9 καὶ 11.

Γαλατάρχης, ὁ, ὄνομα ἱερατικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ Ῥωμαίων· CIG 4014, 4075, 4076. **2)** ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν, αὐτόθι 4017, 4031.— Πρβλ. **Ἀσιάρχης, Βιθυνάρχης, Ἑλλαδάρχης**.

γᾰλᾰτοθρέμμων, ον, (τρέφω) ὁ διὰ γάλακτος τραφείς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. παρ' Ἀντιφ. Ἀφρ. 1. 4 ἀντὶ **γαλακτο-**.

γάλατος, ἴδε ἐν λ. γάλα.

γαλατό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν λ. **γαλακτ-**.

γᾰλε-άγρα, ἡ, παγίς, δι' ἧς συλλαμβάνονται γαλαῖ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 474· μεταφ., ἐπὶ κλωβοῦ καθειργμένων, Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 616C, Στράβων 273, Ἑβδ.

γαλεάγκων, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **γαλιάγκων**, ὃ ἴδε.

γαλέη, συνῃρ. **γαλῆ**, ῆς, ἡ, ἡ κοιν. λεγομένη γάτ(τ)α, ἣν ὁ Διοσκ. 2, 27 γαλῆν κατοικίδιον ὀνομάζει, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. 362, 43 Διδ. φέρεται «γαλῆ ἡ κάττα, μυγαλῆ ἡ νυφίτζα» Ἡρόδ. 4, 192, Ἀριστοφ. Ἀχ. 255· βδέουσα δριμύτερον γαλῆς ὁ αὐτ. Πλ. 693· εἰ διάξειεν γαλῆ Ἐκκλ. 792, Θεόκρ. 15, 28, Γαλεομυομ. παροιμ., θύρα, δι' ἧς γαλῆ .. οὐκ εἰσέρχεται Ἀπολλ. Καρ. Διαθ. 1, Θεόκρ. 15, 28.—Ἡ γ. ἀγρία (περιγραφομένη ὡς ἐχθρὰ τῶν μυῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 37, 4) φαίνεται ὅτι ἦτο ἐγχώριος τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἱσπανίας, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Στράβων 144· ἴσως γ. Ταρτησία ἦτο ἡ αὐτή, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἡ παροιμία γαλῆ κροκωτὸν ἢ χιτώνιον, ἐπὶ ἀναρμόστων πραγμάτων εἰλημμένη ἐκ τοῦ μύθου τῆς εἰς γυναῖκα μεταβληθείσης γαλῆς Βάβρ. 32. **II.** εἶδος μικροῦ ἰχθύος διακρινομένου ἀπὸ τοῦ γαλεοῦ παρ' Αἰλ. Ζ. Ι. 15. 11.

γαλεό-βδολον, τό, εἶδος φυτοῦ, κνίδῃ ὅμοιον, Διοσκορ. 4, 95. πρβλ. **γαλίοψις**.

γᾰλεοειδής, ές, (γαλεὸς) ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρχαριῶν, οἱ γαλεοειδεῖς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 11, 8· ἀλλ' οἱ γαλεώδεις εἶναι συνηθέστερον, αὐτόθι 2. 13, 6., 2. 17, 4, κτλ.· τὰ γαλεώδη αὐτόθι 2. 13, 6, κ. ἀλλ.

γαλεο-μυο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν γαλῶν πρὸς τοὺς μῦς, ἐπιγραφὴ κωμικοῦ ποιήματος τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου.

γᾰλεός, ὁ, εἶδος καρχαρίου κηλιδωτοῦ ὡς ἡ γαλέη, Λατ. mustelus, Πλάτ. Κωμ. Σοφ. 4, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 5, 2., 5. 5, 5, κ. ἀλλ.· γ. ἀστερίας = ἀσκαλαβώτης, Φιλύλλ. Αἰγ. 1. **II.** = **γαλέη** I, οἱ ἐνοικίδιοι γ. Ἀρεταῖ. π. Θεραπ. Χρον. Παθ. 1. 4.

γαλέριον, τό = **γάλιον**, Διοσκ. 4, 96.

γαλερός, ά, όν, εὔθυμος, Α. Β. 229.—Ἐπίρρ. **-ρῶς** Ἀνθ. Π. 12. 50.

γαλερ-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν εὔθυμον καὶ φαιδράν, Α. Β. 229.

γαλεώδης, ες, = **γαλεοειδής**, ὃ ἴδε.

γαλεώνυμος, ὁ, = **γαλεὸς** I., Γαλ. 6. 395, Πλίν. 32. 2.

γαλεώτης, ου, ὁ, σαύρα κηλιδωτή, γουστέρα παρδαλή, ἀλλαχοῦ **ἀσκαλαβώτης**, Λατ. stellio, Ἀριστοφ. Νεφ. 173· γαλεώτης γέρων, ψαρὸς ὡς γαλῆ, Μένανδρ. Εὐν. 3, πρβλ. Βεντ. Τερεντ. Εὐν. 4. 4, 22. **II.** ὁ ἰχθὺς ξιφίας Πολύβ. 34. 2, 12.

γαλῆ, ἡ, συνῃρ. τοῦ **γαλέη**, ὃ ἴδε.

γαληναίη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ **γαλήνη**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1156.

γαληναῖος, α, ον, = **γαληνός**, Ἀνθ. Π. 10. 21, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ως** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 319.

γαλήνεια, Δωρ. **γαλάνεια**, ἡ, = **γαλήνη**, Εὐρ. Ι. Α. 546, Ἡρ. Μαιν. 402.

γᾰλήνη, ἡ, ἡσυχία τῆς θαλάσσης (ταὐτὸν γ. μὲν ἐν θαλάσσῃ νηνεμία δ' ἐν ἀέρι Ἀριστ. Τοπ. 1. 17, 1), Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ.· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη 10. 94, πρβλ. 12. 168 (ἐν Ε. 452 σημαίνει μόνον τὴν νηνεμίαν ἢ ἔλλειψιν ἀνέμου, ὡς δεικνύουσι τὰ ἑπόμενα) οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, θὰ πλεύσωσι διὰ τῆς γαληναίας θαλάσσης. Ὀδ. Η. 319· νηνεμίας τε καὶ γ. Πλάτ. Θεαίτ. 153C· ἐν γ. καὶ εὐδίαις Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 8, 15·—μεταφ. ἐπὶ ψυχῆς, ἡσυχία, ἀταραξία, πραότης, φρόνημα νηνέμου γαλάνας, μεγάλης ἀταραξίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 740· ἐν γαλήνῃ, ἐν ἀταραξίᾳ, ἡσύχως, Σοφ. Ἠλ. 899. **II.** εἶδος ἀργυρόχρου μολυβδούχου γῆς, «ἀσημόχωμα», Πλίν. 33. 6. **III.** ἀντίδοτον κατὰ δηλητηρίου, Γαλην. (ὁ Κούρτ. προτείνει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ **γάλα**· ἴσως μᾶλλον πρὸς τὸ **γελάω**).

γαληνής, ές, = **γαληνός**, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 29.

γαληνιάζω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. 361, 35, Φίλων 1. 276, Θεμίστ. 17A·—παθ., ἀόρ. **γαληνιασθῆναι** Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 43C.

γαληνιάω, εἶμαι γαλήνιος, Ὀππ. Κ. 1. 115, Ἀνθ. Π. 9. 208, Θεμίστ. 195A· Ἐπικ. μετοχ. **γαληνιόωσα** Ἀνθ. Π. 5. 35.

γαληνίζω, ποιῶ γαλήνιον, καθησυχάζω, κατασιγάζω· ἰδίως τὰ κύματα ἢ τοὺς ἀνέμους, Ἱππ. 369. 54, Εὐρ. Ἀδήλ. 47. **2)** ἀμετάβ., εἶμαι γαλήνιος, ἥσυχος, Ἄλεξ. Παρασ. 1 (ἔνθα ἴδε Meineke)· τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης Ἀριστ. Προβλ. 23. 41·—οὕτω παρ' Ἰατρ. Ξενοκρ. Matthaei σ. 22.

γαλήνιος, ον = **γαληνός**, Λουκ. Ἀλκ. 2.

γαληνισμός, ὁ, γαλήνη, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 83.

γαληνός, όν, ἥσυχος, ἰδίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γαλήν' ὁρῶ (οὐδ. πληθ.) βλέπω γαλήνην, Εὐρ. Ὀρ. 279, ἔνθα ἴδε Πορσ.· γ. ἦμαρ, κατὰ τὸν Herm. ἀντὶ κάλλιστον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 900· ἐπὶ προσώπων, πρᾶος, μαλακός, ἤπιος, Εὐρ. Ι. Τ. 345· γ. προσφθέγματα ὁ αὐτ. Ἑκ. 1160· γαληνὴ ἕξις μετώπου Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 30· γαλι.ναίησιν [ὀπωπαῖς] Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 403. 2.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Διογ. Λ. 9. 45.

γαληνότης, ἡ, = **γαλήνη**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 10· ὡς τίτλος, serenitas, Εὐάγρ. Ι. Ε. 2. 9.

γαλι-άγκων, ωνος, ὁ, γαλῆς βραχίονας ἔχων, ὅ ἐ. βραχεῖς, Ἱππ. Ἄρθρ. 789, κτλ.·—γράφεται γαλεαγκὼν παρ' Ἀριστ. Φυσιογν. 2 περὶ τὸ τέλος, 6, 5, καὶ ἐν Πλουτ. 2. 520C· καὶ οὗτος φαίνεται θὰ ἦτο ὁ ὀρθὸς τύπος.

γαλῐδεύς, έως, ὁ, μικρὰ γαλῆ, «γατ(τ)άκι», Κρατῖν. Ὡρ. 19.

Γαλι(ν0)ιών, ῶνος, ὁ, μὴν τῶν Ἐφεσίων, CIG 3953 б. (ἴδε Λεξ. Κουμ.).

γάλιον, τό, galium, εἶδος βοτάνης, χρησίμου εἰς στρώματα, Διοσκ. 4. 95.

γαλίοψις, εως, ἡ, εἶδος φυτοῦ νεκροῦ φέροντος ὀρθίας τρίχας ἀκανθιζούσας (κνίδης εἶδος), Διοσκ. 4. 95.

Γάλλος, ὁ, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 17, ἔνθα ἴδε Schweigh.· καθόλου, εὐνοῦχος, Ἀνθ. Π. 6. 234. (Ἐκ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ποταμοῦ Γάλλου.)

γαλουργέω, **-ουργός**, **-ουχέω**, **-ουχία**, τύποι μεταγενέστεροι ἀντὶ **γαλακτ-**.

γαλόως, ἡ, γεν. **γαλόω**, δοτ. καὶ ὀνομ. πληθ. **γαλόῳ**, Ἰλ. Γ. 122., Χ. 473· Ἀττ. **γάλως**, γεν. **γάλω**·—ἀνδραδέλφη ἢ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Λατ. glos (πρβλ. Κούρτ. 124), Ἰλ., κτλ. Τὸ ἀνάλογον ἀρσ. εἶναι **δαήρ**· πρβλ. ὡσαύτως **ἀέλιοι**.

γαμβρεύω, συνάπτω συγγένειαν διὰ γάμου, πρός τινας Ἑβδ. (Δευτ. 7. 3)·—παθ., συγγενεύω πρός τινα διὰ γάμου, τινὶ Ἰώσηπ. Α. Ι. 14. 12, 1.

Γάμβρειον, τό, πόλις τῆς Μυσίας, Ξεν. Ἑλλ. 3, 16 καὶ Ἀθήν. 30A, ὡς διώρθωσε Γ. Σωτηρίου Κριτικ. Παραχορηγ. ἀντὶ τοῦ γάμβριον.

γαμβρο-κτόνος, ον, ὁ τὸν γαμβρὸν φονεύων, Λυκ. 161.

γαμβρός, ὁ. πᾶς ὁ ἐκ κηδεστίας ἤτοι διὰ γάμου συγγενής, Λατ. affinis, Πινδ. Ν. 5. 67, Αἰσχύλ. Ἀγ. 740 (κατὰ πληθ.)· ἑπομένως, **I.** ὁ γήμας τὴν θυγατέρα τινός· αὕτη ἡ συνήθης παρ' Ὅμ. σημασία, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· οὕτω παρ' Ἡροδ. 5. 30, 67, Εὐρ. Φοιν. 427, κτλ. **II.** ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρός, ὁ τῆς ἀδελφῆς ἀνήρ, Ἰλ. Ε. 474., Ν. 464, Ἡρόδ. 1. 73, κτλ.· ἢ ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικός τινος, γυναικάδελφος, Σοφ. Ο. Τ. 70. **III.** = **πενθερός**, ὁ πατὴρ τῆς γυναικός τινος, Εὐρ. Ἱππ. 636, Ἀνδρ. 641. **IV.** Δωρ. καὶ Αἰολ. νυμφίος, μνηστήρ, ἐραστής, Πινδ. Π. 9. 206· πρβλ. νυὸς καὶ ἴδε Θεόκρ. 18. 49, καὶ 15. 129, ἔνθα ἴδε Valck. (Πρβλ. Σανσκρ. gâmâtri (gener), gâmâ (socer)· ἴδε **γάμος** περὶ τὸ τέλος.)

γᾰμεν, Δωρ. ἀντὶ **ἔγημεν**, ἀόρ. α' τοῦ **γαμέω**, Πινδ. Π. 3. 161, Θεόκρ. 8. 93.

γᾰμετή, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ. = ἔγγαμος γυνή, σύζυγος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν παλλακὴν (κτητή), γυνὴ γαμ., νόμιμος σύζυγος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 404, Πλάτ. Νόμ. 841D, 868D, 874C· γαμετῇ ἀλόχῳ Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 310· οὕτω, γαμετὴ μόνον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 164, Λυσ 94. 36, Ἀριστ. Ἀποσπ. 172.

γᾰμέτης, ου, ὁ, ἀνήρ, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πρ. 896, Εὐρ. Τρῳ. 312· ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Ξενοφ. Κύρ. 4. 6, 3· Δωρ. γεν. **γαμέτα**, Εὐρ. Ἱκέτ. 998·—θηλ. **γαμέτις**, ιδος, σύζυγος, Ἀνθ. Π. 5. 180.

γαμετρία, = **γεωμετρία**, Περικτιόν, παρὰ Στοβ. 1. 1. 63· οὕτω **γαμέτρας** ἀντὶ **γεωμέτρης**, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 187.

γᾰμέω, μέλλ. **γαμέω**, Ἰλ. Ι. 388, 391, Ἡρόδ., Ἀττ. συνῃρ. **γαμῶ** Αἰσχύλ. Πρ. 764, Σοφ. Ο. Τ. 1500, Ἀντ. 750, Εὐρ. Ὀρ. 1655, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 12, κτλ.· μεταγεν. γαμήσω, Πλούτ. 2. 386C, Λουκ., κτλ. (ἐκτὸς ἂν καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τούτοις συγγραφεῦσιν ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λουκ. Τίμ. 52, ἔνθα ἀμέσως πρὸ τοῦ **γαμήσεις** ὑπάρχει μέλλων **γαμῶ**)·—ἀόρ. α' **ἔγημα** Ὅμ., Ἀττ.· μεταγεν. **ἐγάμησα** Διόδ. 2. 39, Λουκ., κτλ. (ἴδε κατωτέρ. ΙΙ. 2)·—πρκμ. γεγάμηκα Ἀριστοφ. Λυσ. 595, Πλάτ.· ὑπερσυντέλ. **ἐγεγαμήκει** Θουκ. 1. 126.—Μέσ., μέλλ. Ἐπ. **γαμέσσεται** (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2), Ἀττ. **γαμοῦμαι** Εὐρ. Φοιν. 1673, Ἀριστοφ. Θεσμ. 900, μεταγ. **γαμήσομαι** Πλούτ. Ἀρταξ. 26, κτλ.· ἀόρ. **ἐγημάμην** Ὀδ., Ἀττ.—Παθ., μέλλ. **γαμηθήσομαι** Δίων Κ. 58. 3, Ἡλιόδ., κτλ.· ἀόρ. **ἐγαμήθην** Διον. Ἀλ. 11. 34, Στράβ., κτλ.· ποιητ. βραχυνθὲν **γαμεθεῖσα** παρὰ Θεοκρ. 8. 91, πρβλ. Εὐστ. 758. 52· πρκμ. **γεγάμημαι** Ξεν. Ἀν. 4. 5, 24, Δημ. 954. 22· ὑπερσυντ. **ἐγεγάμητο** Ἀππ. Ἐμφ. 4. 23 (γάμος).

Λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύομαι, Λατ. ducere, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, συχνὸν ἐν Ἰλ.· Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀδρ., Ἰλ. Ξ. 121· ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα Ὀδ. Ο. 241· γ. γυναῖκα ἐς οἰκία, ὡς τὸ ἄγεσθαι, Ἡρόδ. 4. 78, ἔνθα ἴδε Valck.· μετὰ συστοίχου αἰτ., γάμον γαμεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 764, 909· τὸν Ἑλένης γάμον .. γήμας Εὐρ. Ι. Α. 467· γῆμαι λέκτρα βασιλέως, τὴν κόρην τοῦ βασιλ., ὁ αὐτ. Μηδ. 594· σπάνιον μετὰ διπλῆς αἰτ., γάμους τοὺς πρώτους ἐγάμεε Κύρου δύο θυγατέρας, ἀντὶ πρῶτον ἐγάμεε .. θυγατέρας Ἡρόδ. 3. 88, πρβλ. 4. 145, Εὐρ. Τρῳ. 357·—ὡσαύτως, γάμῳ γ., νομίμως νυμφεύομαι,

Δημ. 1002. 12·— ἐκ κακοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γ... λαμβάνω γυναῖκα ἐκ ταπεινῆς ἢ εὐγενοῦς οἰκογενείας, Θέογν. 189. 190, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 88· οὕτω, γ. ἀπό ἢ παρά τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 975, Πλάτ. Πολιτ. 310C· ἐπὶ θυγατρὶ γ. ἄλλην γυναῖκα, λαμβάνω μητρυιάν, ἣν ἐπιβάλλω τῇ θυγατρί, Ἡρόδ. 4. 154. πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 372· ἀλλά, ἐπὶ δέκα ταλάντοις γαμεῖν, λαμβάνειν γυναῖκα μὲ προῖκα δέκα ταλάντων, Ἀνδοκ. 30. 37. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ἁπλῆς σαρκικῆς μίξεως, λαμβάνω ὡς ἐρωμένην, παλλακήν, Ὀδ. Α. 36, πρβλ. Λουκ. Ὀν. 32· γ. βιαίως σκότιον λέχος Εὐρ. Τρῳ. 44. **II.** Μέσ., δίδω ἐμαυτὸν ἢ τὸ τέκνον μου εἰς γάμον. **1)** ἐπὶ τῆς γυναικός, δίδω ἐμαυτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι, Λατ. nubere, μ. δοτ., γαμέεσθαι τῷ ὅτῳ τε πατὴρ κέλεται Ὀδ. Β. 113· γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας γῆμεν Λ. 273, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 117· σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 11· γήμασθαι εἰς.., ὑπανδρεύομαι εἴς τινα οἰκογένειαν, εἰσέρχομαι ὡς νύμφη εἰς.., Εὐρ. Τρῳ. 474· γήματο δ' εἰς Μαραθῶνα, δηλ. ὑπανδρεύθη τὸν ἐκ Μαραθῶνος Ἥρωδην, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1046. 5·—(ἐν Εὐρ. Μηδ. 262, ἥ τ' ἐγήματο δικαίως διωρθώθη ἀντὶ τοῦ ἥν τ'.. ὑπὸ Πόρσ. καὶ Ἔλμσλ. 99· ἴδε τὰς σημειώσ. αὐτῶν ἐν τόπῳ, ἴδε κατωτ. 2)·— εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνδρὸς ὑποκειμένου εἰς τὴν γυναῖκα, κεῖνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο Ἀνακρ. 84 (ὡς τὸ τοῦ Μαρτιαλίου, uxori nubere nolo meae)· οὕτως ἡ Μήδεια ὁμιλεῖ περιφρονητικῶς περὶ τοῦ Ἰάσονος ὡς εἰ αὐτὴ ἦτο ὁ ἀνήρ, μῶν γαμοῦσά σε; Εὐρ. Μηδ. 606· καὶ Ἀντιφ. Ἀσωτ. 1 μεταχειρίζεται τὸ ἐγημάμην ἐπὶ ἀνδρὸς λαβόντος πλουσίαν γυναῖκα· γαμεῖται ἕκαστος (ἐπὶ ἑτέρας ἐννοίας) Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 22· τἀνάπαλιν, γαμούμεναί τε καὶ γαμοῦσαι γυναῖκες, αἵτινες εἶναι γυναῖκες ἅμα καὶ ἄνδρες, Κλήμ. Ἀλ. 264. **2)** ἐπὶ γονέων διδόντων τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς γάμον ἢ μνηστευόντων αὐτά· λαμβάνω γυναῖκα διὰ τὸν υἱόν μου, Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. γε μάσσεται, θὰ ζητήσῃ) Ἰλ. Ι. 394·— ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας πρέπει νὰ ληφθῇ τὸ ἥν τ' ἐγήματο παρ' Εὐρ. Μηδ., ἂν τηρηθῇ ἡ γραφὴ αὕτη (ἴδε ἀνωτ. II. 1)· καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. α΄. **ἐγάμησα** ἐν Ἀδηλ. 303. **III.** παθ., δίδομαι εἰς ἄνδρα, ἑπομένως ἀκριβῶς ὅπως τὸ μέσ., ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα, ἴδε τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα χωρία· ἀλλὰ σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις, Πολυδ. Γ΄, 45.

γαμήλευμα, τό, = **γάμος**, Αἰσχύλ. Χο. 624.

γαμήλιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς γάμον, νυμφικός, κοίτη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 805· τέλος Εὐμ. 835· χοαὶ Χο. 487· λέκτρα Ἀποσπ. 238· εὐνὴ Εὐρ. Μηδ. 673· οὐδ' ἧψαν φῶς τὸ γ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 256. 7· ζυγὸν γ. αὐτόθι 564·— ἐπί τινων θεοτήτων προστατευουσῶν τὸν γάμον, Ἀθήν. 185B, Πολυδ. Α΄, 24. **2)** γαμήλιον διάγραμμα Πλούτ. Ἠθ. 373, τρίγωνον ὀρθογώνιον, οὗ αἱ πλευραὶ παρίστανται διὰ 3, 4, 5. **II.** ὡς οὐσιαστ. **γαμήλιος**, ὁ, (ἐνν. πλακοῦς), Φιλέταιρ. Οἰν. 1. **2) γαμηλία** (ἐνν. θυσία), ἡ, ἐπὶ τῷ γάμῳ ἑορτή, Ἰσαῖ. 45. 33., 46. 5· γαμηλίαν εἰσφέρειν τοῖς φράτερσι, ἑστιᾶν τοὺς πολίτας τῆς ἰδίας φρατρίας ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ τῆς νύμφης, Δημ. 1312. 12., 1320. 13, Schöm. εἰς Ἰσαῖ. σ. 263, Ἡσύχ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ, ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους (ἀπὸ 15 Ἰανουαρ. μέχρι 15 Φεβρουαρ.), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 1, 2· (ἐκ τοῦ γαμέω, ἐπειδὴ ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίνοντο οἱ γάμοι·— κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐκαλεῖτο Ληναιών).

γαμησείω, ἐφετικὸν τοῦ **γαμέω**, ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ, Ἀλκίφρων 1. 13, κτλ.

γαμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ νυμφευθῇ, Πλούτ. Δημητρ. 14.

γαμίζω, δίδω θυγατέρα εἰς γάμον, Ἀπολλ. π. συντ. σ. 277, καὶ οὕτως ὁ Lachm. ἐν τῇ Α΄ πρὸς Κορινθ. ζ΄, 38·— μέσ., λαμβάνω εἰς γυναῖκα, Ἐκκλ.

γαμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς γάμον, νόμοι Πλάτ. Νόμ. 721A· γ. ὁμιλία, ἡ σαρκικὴ μῖξις, Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 1· γ. ὕμνος, γαμήλιον ᾆσμα, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 130A· τὰ γαμ., ὁ γάμος, Λατ. nuptiae, Θουκ. 2. 15., 6. 6.—Ἐπίρρ., γαμικῶς ἑστιᾶν, ὡς εἰς γάμον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐν ἡλικίᾳ γάμου ὤν, Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2647, πρβλ. 5719. **2)** ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν γυναῖκά του, Χρησμ. Σιβ. 7. 5.

γάμιος, α, ον, = **γαμήλιος**, Μόσχ. 2. 120, Ὀππ. Κ. 3. 149· γαμίης ἐλπίδος ἐστέρησεν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 325. 14.

γαμίσκω = **γαμίζω**, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 486. 49·— μέσ. ἐν Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 7.

γάμμα, τό, ἄκλ., τὸ γράμμα γ, ὃ ἴδε.

γαμμάτιον, τό, καὶ **γαμματίσκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **γάμμα**· ἴδε Δουκάγγ.

γαμμο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα Γ, Ὀρειβάσ. σ. 21 Mai.— Ἐπίρρ. -δῶς Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 28. Ὡσαύτως **γαμματοειδής**. —Ἐπίρρ. -δῶς Λέων Τακτ. 19. 61.

γαμο-δαίσια (ἐνν. ἱερά), τά, τελετὴ καὶ συμπόσιον τοῦ γάμου, Δίλ. π. Ζ. Ἰ. 12. 34.

γαμοκλοπέω, ἀθεμίτως μίγνυμαι, μοιχεύω, Ψευδο-Φωκυλ. 3.

γαμοκλοπία, ἡ, ἀθέμιτος μῖξις, μοιχεία, Χρησμ. Σιβ. 2. 52., 5. 429.

γαμο-κλόπος, ον, (κλέπτω) μοιχευτικός, μοιχός, Ἀνθ. Π. 9. 475, Τρυφ. 45.

γαμο-ποιΐα, ἡ, ἡ ἑορτή, τὸ ἑορτάζειν γάμον, Ἀθήν. 180C.

γᾱμόρος, Δωρ. ἀντὶ **γημόρος**.

γάμος, ὁ, ὡς παρ' ἡμῖν, ἡ τελετή, Ἰλ. Ε. 429 κ. ἀλλ' ἰδίως ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου (ἴδε ἐν λ. **εἰλαπίνη**), γάμον τεύχειν, παρασκευάζειν γάμον, Ὀδ. Α. 277· γ. δαινύναι Δ. 3· ἀρτύειν αὐτόθι 770· συχν. κατὰ πληθ., γάμους ἑστιᾶν, διδεῖν συμπόσιον γάμου, Ἰσαῖ. 69. 35· ποιεῖσθαι Μένανδ. Συναρ. 1· ἐπιτελεῖν γάμους τῆς θυγατρὸς Ἀριστ. Ἀποσπ. 508· οἱ κεκλημένοι εἰς τοὺς γ. Δίφιλ. Ἀπολ. 1, 2· ἐν τοῖς γ. ἄκλητος εἰσδεδυκέναι Ἀπολλόδ. Καρ. Ἱερ. 1. **II.** ἡ κατάστασις τοῦ γάμου, ὁ ἔγγαμος βίος, ἡ ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ὅμ. κτλ.· τὸν Οἰνέως γ., τὴν μετ' αὐτοῦ ἕνωσιν, Σοφ. Τρ. 792· γ. θεῶν τινος Εὐρ. Τρῳ. 979, πρβλ. Ι. Τ. 25· εἰς γάμον τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Ι. Α. 1044·— ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. nuptiae, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, Αἰσχύλ. Πρ. 559, 739, Ἀγ. 1156, κτλ., πρβλ. **γαμέω** I·— ὡσαύτως, τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις, ὅ ἐ. πορνείαις, Δημ. 270. 10· Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους, ὅ ἐ. ἁρπαγὴν καὶ βίαν, Εὐρ. Ἑλ. 190· γάμοι ἄρρενες Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1, 22. —Τὰ χωρία: Εὐρ. Ἀνδρ. 103, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 19, ἀναφέρονται πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρας σημασίας, καθ' ἣν γάμος = γυνή, σύζυγος· ἀλλ' ἄνευ λόγου. (Πρβλ. Σανσκρ. gam (uxor), gam-patî (σύζυγος, ἀρσ. καὶ θηλ.)·— gener, ὁ Λατ. τύπος τοῦ **γαμβρὸς** (ὃ ἴδε), δεικνύει ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ΓΕΝ, gigno· πρβλ. Κούρτ. σ. 536).

γαμοστολέω, παρασκευάζω γάμον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 97.

γαμο-στόλος, ον, ὁ ἑτοιμάζων τὰ διὰ τὸν γάμον, pronuba, ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ Ἀφροδίτης, Πείσανδ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1760, Ἀνθ. Π. 6. 207.

γαμφαί, αἱ, = τῷ ἑπομ., Λυκ. 152, 358. (Πρβλ. **γόμφος**).

γαμφηλαί, ῶν, αἱ, (πρβλ. **γόμφος**), αἱ σιαγόνες τῶν ζῴων· τοῦ λέοντος, Ἰλ. Π. 489· τοῦ ἵππου, Τ. 394· τοῦ Τυφῶνος, Αἰσχύλ. Πρ. 325· τὸ ῥάμφος τῶν πτηνῶν, Εὐρ. Ἴωνι 159. Οὐδαμοῦ καθ' ἑνικ.

γαμψός, ή, όν, (κάμπτω) καμπύλος, κεκαμμένος, κέρατα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 45, 4· ῥύγχος ὁ αὐτ. Ζῳ. Μορ. 3. 1, 14· ὄνυχες ὁ αὐτ. 4. 12, 21· κέρατα ὁ αὐτ. 3. 2, 5. **2)** ἐπὶ ἁρπακτικῶν ὀρνέων, = γαμψῶνυξ Ἀριστοφ. Νεφ. 337.

γαμψότης, ητος, ἡ, κυρτότης ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 12.

γαμψόω, ποιῶ τι καμπύλον· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι καμπύλος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 32, 7.

γαμψωλή, ἡ, = **γαμψότης**, Ἡσύχ., Α. Β. 1356.

γαμψ-ῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) γαμψούς, κυρτοὺς ἔχων ὄνυχας· ἐπὶ ἁρπακτικῶν ὀρνέων· αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες Ἰλ. Π. 428, Ὀδ. Χ. 302· οἰωνὸν Αἰσχύλ. Πρ. 488· τὰν γ. παρθένον, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 1199· γ. ἅρπη Νόνν. Δ. 12. 336, κτλ.— τύπος τις **γαμψώνυχος**, ον, ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 7, 2, π. Ζ. Γ. 3. 1, 13· πληθ. **γαμψώνυχοι** Ἐπίχ. 13 Ahr.· οὐδ. **γαμψώνυχα** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 9, 6. **2)** σπανιώτερον ἐπὶ σαρκοφάγων θηρίων, αὐτόθι, πρβλ. 2. 11, 4.

γάνα [ᾰ], Δωρ. ἰδίως Σικελ. ἀντὶ τοῦ **γυνή**, ἴδε Γρηγ. Κορ. 345· πρβλ. **βάνα**.

γανάεις, εσσα, εν, χαίρων· πρβλ. **γανάω** II.

γᾰνάω, (γάνος) λάμπω, στίλβω, ἀπαστράπτω· ἐπὶ μετάλλων· ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε κατ' ἐπικὴν μετοχ., θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες Ἰλ. Ν. 265· κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι Τ. 359· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. nitere, φαίνομαι θαλερός, ζωηρός, δροσερός, μειδιῶν, πρασιαὶ.. ἐπηετανὸν γανόωσι, ἐπὶ κήπων, Ὀδ. Η. 128· νάρκισσον.. γανόωντα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 10· — ἀκολούθως, χαίρω, ἀγάλλομαι, Ὀππ. Ἁλ. 1. 659·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392, ἴδε **γάνος** 2. **II.** ποιῶ τι στιλπνόν, ἢ τὸ διατηρῶ τοιοῦτον, Ἄρατ. 190· εὐφραίνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 4935 b (προσθῆκ.)· καὶ ὁ Herm. προτείνει γανάοντες (ἀντὶ -εντες) ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 1019, ἐπὶ τῆς ἐννοίας δοξάζοντες, μεγαλύνοντες.

γάνειον, τό, Λατ. ganeum· **γανῖται**, οἱ, Λατ. ganeones, Ἡσύχ.· ἴδε Schneid. Ind. Script. R. R. σ. 205.

γάνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **γλάνος**.

γάνος [ᾰ], εος, τό, (γαίω, πρβλ. **γάνυμαι**)·— λαμπρότης, στιλπνότης, φαιδρότης, χαρά, ὑψηλοφροσύνη, λάφυρα.. ἀρχαῖον γάνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 579. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὕδατος καὶ οἴνου διὰ τὴν ζωογόνον καὶ δροσιστικὴν αὐτῶν ἰδιότητα, χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ Διὸς νότῳ γᾶν εἰ), ὅ ἐ. βροχῇ, αὐτόθι 1391· κρηναῖον γ. ὁ αὐτ. Πέρσ. 483· γ. ἀμπέλου, βότρυος αὐτόθι 615, Εὐρ. Βάκχ. 261, 380· πρβλ. οὖθαρ II· ὡσαύτως ἐπὶ μέλιτος, γ. μελίσσης ὁ αὐτ. Ι. Τ. 634·—

παρὰ Λυκ. ἀπολ., ἀντὶ ὕδωρ, αὐτόθι 1365· οὕτως, Αἰσωποῦ γ. Εὐρ π. Ἰκ. 1151.

γανόω, λαμπρύνω, στιλβόω, Πλούτ. 2 74D, 683E· ἐοῖς ἐγάνωσεν ἰάκχοις, ἐδόξασεν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 985·— παθ., πληροῦμαι χαρᾶς, ἀγάλλομαι, ταῦθ' ὡς ἐγανώθην Ἀριστοφ. Ἀχ. 7· ἀλλ' ἀείποτε σχεδὸν κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **γεγανωμένος**, ὡς τὸ Λατ. nitidus, Ἀνακρ. 11, Πλάτ. Πολ. 411A, πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 42B·— παρ' Εὐστ. 1188. 61, γεγανωμένα, ἀγγεῖα διὰ κασσιτέρου ἐπικεχρισμένα.

γάνῠμαι [ᾰ], ἀποθ., τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.· παρατ. **ἐγάνυντο** Κόϊντ. Σμ. 5. 652· Ἐπ. μέλλ. **γανύσσομαι** Ἰλ.· μετοχ. πρκμ. **γεγανῡμένος** ἐν Ἀνακρεοντ. 38. 3 ἔπρεπε πιθανῶς νὰ ἦτο **γεγανωμένος**· (ἴδε ἐν λ. γαίω). Λαμπρύνομαι, φαιδρύνομαι, χαίρω ἐπί τινι, ἀγάλλομαι, γάνυται φρένα, χαίρει καθ' ἑαυτόν, ἡ καρδία του εἶναι φαιδρά, Ἰλ. Ν. 493· μ. δοτ., δάμαρ ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται Ξ. 504, πρβλ. Υ. 405, Ὀδ. Μ. 43· γ. ἐπί τινι Εὐρ. Ι. Τ. 1239· τινος Αἰσχύλ. Εὐμ. 970, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 504· ὑπό τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 234D·— σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζοῖς ὡς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πλουτ., Ἡλιοδ., κλπ., συχνάκις γραφόμενον **γάννυμαι**.

γανύσκομαι, ἀποθ. = γάνυμαι, Θεμίστ. 26D, 254C· μ. γεν., γ. τοῦ τόπου Ἐπ. Σωκρ 18.

γάνυσμα, ατος, τό, = γάνος, Παῦλ. Σιλ. 74. 6.

γανώδης, ες, (εἶδος) λαμπρός· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, γόνιμος, πλούσιος, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 5. 4.

γάνωμα, τό, = γάνος, στιλπνότης, λαμπρότης, Πλούτ. 2. 48C, 50A, κτλ.

γάνωσις, εως, ἡ, λάμπρυνσις, στίλβωσις, κόσμησις, Πλούτ. 2. 287B· τὸ γάνωμα, ἡ ἐπίχρισις, τὸ «βερνίκωμα» Σύμμ. Παλ. Διαθ.

γᾰνωτός, ή, όν, κασσιτερωμένος, ἐστιλβωμένος, Βυζ.

γάπεδον, τό, Δωρ. ἀντὶ γήπεδον.

γάποτος, ον [ᾱ], ὃν δύναται νὰ καταπίῃ ἡ γῆ, γ. χύσις, γ. τιμαί, ἐπὶ σπονδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 97, 163, Πέρσ. 621· πρβλ. γάπεδον.

γάρ, σύνδεσμος· ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς τὸ κοινότατον αἰτιολογικὸν ἢ συλλογιστικὸν μόριον· κοινῶς θεωρούμενον ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ γε, ἄρα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον εἰδοποιεῖ καὶ ὁρίζει, τὸ δὲ δεύτερον ἐπιβάλλει τὴν παραδοχήν· ἂν καὶ εἶναι μάταιον νὰ πειραθῇ τις νὰ ὁρίσῃ κατὰ ποίαν ἀναλογίαν αἱ δύο αὗται ἔννοιαι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μορίῳ κατὰ τὰς διαφόρους χρήσεις αὐτοῦ, καθ' ἃς εἶναι:

Ι. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ· καὶ τοῦτο, 1) ἁπλῶς εἰσάγων τὸν λόγον ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ προηγουμένου = διότι· ἀλλ' ὅμως ἐν λόγῳ οἷος ὁ Ζεὺς πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα.., τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον Ἰλ. Β. 118, κτλ., ἡ αἰτιολογία ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς μέρος τι τῆς προηγηθείσης γνώμης ἢ καὶ εἴς τι περιλαμβανόμενον ἀλλὰ μὴ ῥητῶς ἐκφραζόμενον, ἢ εἰς τὴν ὅλην κυρίαν πρότασιν ὡς ὑπάρχει· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ «βέβαια» ἢ «ὄχι βέβαια» κατὰ τὸ εἶδος τοῦ λόγου· οὕτως ἐπὶ ἀποκρίσεων εἰς ἐρωτήσεις προκαλούσας κατάφασιν ἢ ἄρνησιν, οὔκουν .. ἀνάγκη ἐστί;— ἀνάγκη γάρ, ἔφη, βέβαια, ἀναμφιβόλως εἶναι ἀνάγκη, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7, πρβλ. § 4 καὶ 12· οὕτως ἐν ἀποκρίσει, ἔχει γάρ — Πλάτ. Φαῖδρ. 268A· ἱκανὸς γάρ, ἔφη,— συμβαίνει γάρ, ἔφη, ὁ αὐτ. Πολ. 502B, C, πρβλ. Ἀπολ. 41A, κτλ.· οὔκουν δὴ τὸ εἰκός .. οὐ γάρ· ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 276C. 6) συχνάκις εὕρηται ἀντὶ ἐπεὶ ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ὥστε ἡ αἰτιολογία προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου, ὁπότε ἐξηγεῖται ὡς τὸ ἐπεί, (ἀφοῦ, ἐπειδή), ὡς, Ἀτρεΐδη, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοί, .. τῷ σε χρὴ πόλεμον παῦσαι Ἰλ. Η. 328· τὸ παρ' Ἡροδότῳ χωρίον 1. 8 χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος (χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς) ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιάδε· Γύγη, οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθαι .. (ὦτα γὰρ τυγχάνει, κτλ.), ποίεε ὅκως .., παρέχει ἀξιοσημείωτον παράδειγμα· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς παρενθέσεως εἶναι συχνὸν παρ' Ἡροδ., πρβλ. 1. 24, 30., 6. 102, κτλ.· ἐνίοτε καθ' ἕλξιν τινὰ συγχωνευομένη μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως, οἷον τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἔδεε γενέσθαι εἶπε, ἀντί, ἡ δὲ (κακῶς γὰρ οἱ ἔδεε γενέσθαι) εἶπε ὁ αὐτ. 9. 109, πρβλ. 4. 149, 200, Θουκ. 1. 72., 8. 30.— Ἐν ὑποθετ. προτάσεσι τὸ γὰρ ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τῷ ὑποθετικῷ μορίῳ ἀντὶ νὰ ἑνωθῇ πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν, οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν, δηλ. οὐδὲ γάρ, εἰ ἦν .., Σοφ. Ο. Τ. 255. γ) ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι· ἔτικτε γὰρ .. ὁ αὐτ. Ο. Κ. 980, πρβλ. Ἀντ. 659 κἑξ., 1255. 2) τίθεται ἐν προτάσεσιν, ἔνθα παραλείπεται ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον δίδει τὸ γάρ, καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ νοηθῇ. α) σύνηθες ἐν τοῖς τραγικοῖς διαλόγοις, ἔνθα τὸ ναὶ ἢ οὒ εὐκόλως δύναται νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;— οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, [ναί], διότι δὲν ἦτο ὁ Ζεύς, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 405, πρβλ. Ο. Τ. 102, 339, 433, 626, κτλ.· οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ Πλάτ., ἔστι γὰρ οὕτω [μάλιστα], διότι οὕτως ἔχει, = μάλιστα, βεβαίως, ἴδε Σταλβ. Συμπ. 194A· οὕτω λέγεταί τι καινόν; γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον ἤ .. ; [μάλιστα], διότι δύναται νὰ ὑπάρξῃ. ; Δημ. 43. 8· καὶ ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 262, τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε [κράξετε], ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ ὑπερισχύσητε διὰ τούτου τοῦ μέσου· περὶ τοῦ ἀλλὰ γάρ, ἴδε κατωτ. IV. 1. 6) ὅπου τὸ γὰρ κεῖται ἁπλῶς, ὅπως ἐπιβεβαιώσῃ ἢ ἐνισχύσῃ τι λεχθέν, οἶδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται, [σοῦ τὸ λέγω], διότι θὰ σὲ δαγκάσῃ («θὰ σοῦ πονέσῃ»), Εὐρ. Μηδ. 1370· οὕτω μετ' ἐπιφώνημα, ὦ πόποι· ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα Σοφ. Ο. Τ. 167, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 857. γ) ἐν ὑποθετικαῖς προτάσεσιν, ἔνθα ἡ πρότασις παραλείπεται, ὅτε δύναται νὰ μεταφρασθῇ «ἄλλως», οὐ γὰρ ἄν με ἔπεμπον πάλιν [ἐνν. εἰ μὴ ἐπίστευον] Ξεν. Ἀν. 7. 6, 33· γίνεται γὰρ ἡ κοινωνία συμμαχία Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 8· πρβλ. **ἐπεὶ** II. 3. γ.

II. ΕΠΕΞΗΓΗΤΙΚΟΣ, ἔνθα εἰσάγει πλήρη καὶ λεπτομερῆ ἐξήγησιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου, καὶ οὕτως εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἔναρξιν διηγήσεως, οἷον, ὅμως δὲ λεκτέα ἃ γιγνώσκω· ἔχει γὰρ ἡ χώρα πεδία κάλλιστα.., δηλαδή, ἡ χώρα.., Ξεν. Ἀν. 5. 7, 6· συχνάκις προηγουμένης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος..· Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει Ἰλ. Θ. 148, πρβλ. Ὀδ. Β. 163· μετὰ τὰ ὑπερθετικὰ ὃ δὲ (ἢ τὸ δὲ) μέγιστον, δεινότατον, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 514· μετὰ τὰς εἰσαγωγικὰς φράσεις, σκέψασθε δέ, δῆλον δέ, τεκμήριον δέ, μαρτύριον δέ, κτλ., ἰδίως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς ῥήτορσιν· ἡ πληρέστερον, τούτου δὲ τεκμήριον· τόδε γάρ.., Ἡρόδ. 2. 58, πρβλ. Θουκ. 1. 2 (δίς), 3, 20, κτλ. III. ΕΠΙΤΑΤΙΚΟΣ, 1) ἐπιτείνων ἐρώτησιν, ὡς τὸ Λατ. nam, πρβλ. τὰ Ἀγγλ. why, what· τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν; καὶ ποῖος σὲ ἔστειλε; Ἰλ. Σ. 182· πῶς γὰρ δὴ .. εὕδουσι; Κ. 424· πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί; τί; θὰ κατοικήσῃς μετ' ἐμοῦ; Αἰσχύλ. Χο. 909· καὶ οὕτω καθόλου προηγουμένων ἐρωτηματικῶν μορίων, ἢ γάρ.. ; ἀλήθεια, ἦτο.. ; Σοφ. Ο. Τ. 1000, 1039, κτλ.· τί γάρ; quid enim? δηλ. «πρέπει νὰ ἔχῃ οὕτω», ὁ αὐτ. Ο. Κ. 539, 542, 547, κτλ.· ἴδε Herm. Vig. ἀρ. 108· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πῶς γάρ; πόθεν γάρ; δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ οὕτω·— τί γὰρ δήποτε; quidnam enim? Δημ. 528. 12· ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ μορίου τινός, ὡς Αἰσχύλ. Χο. 927. 2) ἐπιτείνει εὐχήν, μετὰ τῆς εὐχτικῆς, κακῶς γὰρ ἐξόλοιο! εἴθε νὰ ἀφανισθῇς! Εὐρ. Κύκλ. 261· παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἲ γάρ, Ἀττ. εἰ ἢ εἴθε γάρ, Λατ. utinam· οὕτω καὶ πῶς γάρ, εἴθε νά ..·— ἴδε ἐν λ. **εἰ** VII. 2. 6. IV. ΕΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΜΟΡΙΩΝ: 1) ἀλλὰ γάρ, ἔνθα τὸ γὰρ περιέχει τὸν λόγον προτάσεως, ἥτις πρέπει νὰ νοηθῇ καὶ τεθῇ μεταξὺ τοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ γάρ, ὡς, ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ, ἀλλὰ [πολὺ διαφόρως], διότι .., Ἰλ. Ο. 739· ἀλλὰ γὰρ ἤκουσ' αἶδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν, ἀλλὰ [σιώπα], διότι .., Αἰσχύλ. Θήβ. 861· ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω.., ἀλλὰ [πρόσεχε], διότι .., Ἰλ. Η. 242, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 355, κτλ.·— πλήρης ἡ σύνταξις εὕρηται παρ' Ἡροδ. 9. 109, ἀλλ', οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φᾶρος, ὥστε τὸ γὰρ δὲν ἔπρεπε κυρίως νὰ ἀκολουθῇ τῷ ἀλλά, ὡς παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῇ τῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς προτάσεως λέξει, ὡς παρ' Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) γὰρ ἄρα, διότι ἀληθῶς, διότι τῷ ὄντι, Πλάτ. Πρωτ. 309C, 315C. 3) γὰρ δή, διότι βέβαια, διότι ὡς γνωστόν, Ἰλ. Β. 301, Ψ. 607, Ἡρόδ. 1. 34, 114, κτλ.· φαμὲν γὰρ δή, μάλιστα, βεβαίως λέγομεν οὕτω, Πλάτ. Θεαιτ. 187E, πρβλ. 164D· πρβλ. **οὐ γὰρ δή**. 4) γάρ νυ Ὀδ. Ξ. 359. 5) γὰρ οὖν, «διότι τῇ ἀληθείᾳ ..», πρὸς βεβαίωσιν ἢ ἐξήγησιν, Ἰλ. Ο. 232, Ἡρόδ. 5. 34, καὶ Ἀττ., ἴδε Πόρσ. Μήδ. 585· φησὶ γὰρ οὖν, «μάλιστα, λέγει βέβαια», Πλάτ. Θεαιτ. 170A· ὡσαύτως, γὰρ οὖν δὴ ὁ αὐτ. Παρμ. 148C, κτλ.· πρβλ. **οὐ γὰρ οὖν, τοιγαροῦν**. 6) γάρ που, διότι ὑποθέτω, στοχάζομαι .., ὁ αὐτ. Πολ. 381C, κτλ.· πρβλ. **οὐ γὰρ που**. 7) γάρ ῥα, ὡς τὸ γὰρ ἄρα, ἴδε παρ' Ὁμ. 8) γάρ τε, Λατ. etenim, Ἰλ. Ψ. 156· πρβλ. **τε**. 9) γάρ τοι ποιεῖ τὴν αἰτιολογίαν ἰσχυροτέραν, διότι βεβαίως .., συχνότατα, ὡς ἐν Εὐρ. Ἠλ. 93, Ἱκέτ. 564· πρβλ. **οὐ γάρ τοι, τοιγάρτοι**.

B. ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΟΥ: — τὸ γάρ, ὡς τὸ Λατ. enim, κυρίως τίθεται δεύτερον μετὰ τὴν πρώτην λέξιν ἐν τῇ προτάσει, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς δύναται νὰ κατέχῃ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην θέσιν, ὅταν αἱ προηγούμεναι λέξεις ἰσχυρῶς ἀλλήλαις συνδέωνται, ὡς ὁ μὲν γάρ .. Σοφ. Αἴ. 764· χὴ ναῦς γάρ .. ὁ αὐτ. Φ. 527· τό τ' εἰκαθεῖν γάρ .. ὁ αὐτ. Ἀντ. 1096· τὸ μὴ θέμις γάρ .. Αἰσχύλ. Χο. 641, πρβλ. 753· ἐνίοτε ὅμως καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη σύνδεσις τίθεται τρίτον ἕνεκα μετρικῶν λόγων (Αἰσχύλ. Ἀγ. 222, 729, Σοφ. Φ. 219), ἢ τέταρτον (Ἀριστοφ. Ὄρν. 1545)·— ἀλλ' ἡ ἐλευθερία τῶν μεταγενεστ. κωμικῶν ποιητῶν ἦτο μεγαλειτέρα, διότι ἔθετον αὐτὸ πέμπτον, (Μένανδ. παρ' Ἀθην. 132D)· ἕκτον (Ἀντιφ. αὐτόθι 339B)· ἔτι δὲ καὶ ἕβδομον (Ἄλεξ. αὐτόθι 21D, Ἀθηνίων 660E). Ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται ἅπαξ τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν, Φ. 1451 καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν. 2) παρεντίθεται μεταξὺ τῆς λέξεως καὶ τοῦ δεικτικοῦ προσχηματισμοῦ -ί, ὡς, **νυνγαρὶ** ἀντὶ νυνὶ γάρ· ἴδε **νῦν**.

Γ. ΠΟΣΟΤΗΣ: — Τὸ γὰρ εἶναι ἐνίοτε μακρὸν παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἄρσει πρὸ δύο βραχειῶν συλλαβῶν· ἴδε ὅμως Ὀδ. Λ. 580. — Παρ' Ἀττ. ἀείποτε βραχύ· τὰ δὲ χωρία Ἀριστοφ. Ἱππ. 366, Σφηξ. 217, Λυσ. 20 διωρθώθησαν ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος.

γαργαίρω, μέλλ. ἀρῶ, (γάργαρα) βρύω, γέμω, εἶμαι πλήρης, ἀνδρῶν Κρατῖν. Ἀδήλ. 141, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 327 (ἀλλ' ἴδε Bgk. ἐν Meineke Κωμ. 2. 1099)· ἀργυρωμάτων ἐγάργαιρεν ἁ οἰκία Σώφρων 59 Ahr. (ἔνθα ὁ Ἀθήν. ἔχει ἐμάρμαιρεν), ἀλλὰ πρβλ. τὰ μνημονευθέντα χωρία παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 3.

γαργαλής, ές, = **δυσγάργαλις**, δυσήνιος, γαργαλεῖς καὶ δύσλοφοι ἵπποι Αἰλ. Ζ. Ἰ. 16, 9.

γαργαλίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, δυσαρέστως ἐρεθίζω, Λατ. titillare, Πλάτ. Φιλ. 47Α· αὐτὸς αὑτὸν οὐθεὶς γ. Ἀριστ. Προβλ. 35, 6. — Παθ., γαργαλίζεται μόνος ὁ ἄνθρωπος ὁ αὐτ. Ζῷ. Μ. 3. 10, 8, πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 8· ὡσαύτως, καθόλου, αἰσθάνομαι γαργαλισμὸν ἢ ἐρεθισμόν, ὀργήν, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C. — Πρβλ. **γαγγαλίζω**.

γαργάλισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐμάθ. 5. 1.

γαργαλισμός, ὁ, τὸ γαργάλισμα, Λατ. titillatio, (γέλως διὰ κινήσεως τοῦ μορίου τοῦ περὶ τὴν μασχάλην Ἀριστ. Ζῷ. Μ. 3. 10, 8), Πλάτ. Συμπ. 189Α, Φαῖδρ. 253Ε, Ἡγήσιππ. Ἀδελφ. 1. 16· — ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 133 (καὶ πιθ. Ἀποσπ. 218), **γάργαλος**, ὁ, ὅπερ λέγεται ἀττικώτερον· ὡσαύτως ἀναφέρεται θηλυκὸν **γαργάλη** ὑπὸ Ἐρωτιαν. σ. 114.

γάργανον, τό, φυτόν τι, Διοσκ. 4, 50.

γάργᾰρα, τά, πλῆθος, σωρός, ἀφθονία, Ἀριστομ. Βοηθ. 1, Ἀλκαῖ. Κωμ. Κωμῳδ. 1· πρβλ. **ψαμμακοσιογάργαρα**. (Ἐντεῦθεν γαργαίρω, καὶ πιθ. τὸ ὄρος **Γάργαρα**; ἴδε Βεργ. Γεωρ. 1. 103).

γαργαρεών, ῶνος, ὁ, ἡ σταφυλὴ ἐν τῷ στόματι, Λατ. uvula, Ἱππ. Προγν. 45, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 11, 7· γ. ἀνεσπασμένος Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1074. Πρβλ. **πρηγορεών**.

γαργαρίζω, ἀνακογχυλιάζω, κάμνω γαργάραν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 48· gargarizari, Πλίν. 28. 51· — **γαργαριστέον**, ῥημ. ἐπίθ., Ὀρειβ. 4, 547.

γαργαρισμός, ὁ, γαργάρα, Πλίν. 28, 12, 51.

γαρῖνος, ὁ, ἄγνωστος ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδ. 37.

γάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γάρος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20. 29.

γαρίσκος, ὁ, ἄγνωστος ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδ. 33.

γάρκα, ἡ, ῥάβδος, Μακεδον. λέξις παρ' Ἡσύχ.· πρβλ. Λατ. virga.

γάρ-οινον, τό, = **οἰνόγαρον**, Apicius, d. art. coquin. 2, 43. 4, 149.

γάρος [ᾰ], ὁ, ζωμός τις ἢ ἔμβαμμα ἐξ ἅλμης καὶ μικρῶν ἰχθύων, ἢ τὰ ἐντόσθια τῶν ἰχθύων ταριχευτά, τῶν ἰχθύων γ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 209, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 531, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 67C· ὡσαύτως **γάρον**, τό, Στράβ. 1591: — **γαρ-έλαιον**, τό, ἔμβαμμα ἐκ ταριχευτῶν ἰχθύων καὶ ἐλαίου, Γαλην.· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλκίφρ. 3. 58, **Φιλο-γαρέλαιος**, ὡς ὄνομα παρασίτου.

γᾱρότας, α, ὁ, (γῆ, ἀρόω) Σικελιωτ. λέξις δηλοῦσα βοῦν, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 98D.

γᾱρύω, μέλλ. -ύσω, Δωρ. ἀντὶ γηρύω, Πίνδ.

γᾰρώδης, ες, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ **γάρου**, Θεόφιλ. π. Οὔρων σ. 267 Ideler.

γάσσα, ἡ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. = ἡδονή. (πιθ. συγγενὲς τῷ **γηθέω**).

γαστερό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, = **γαστρόχειρ**, ὃ ἴδε.

γαστήρ, ἡ, γεν. -έρος, κατὰ συγκοπ. **γαστρός**· δοτ. πληθ. **γαστράσι**. Κοιλία, τὸ ὑπογάστριον, Λατ. venter, Ὅμ., κτλ.· ἐντεῦθεν, γ. ἀσπίδος, τὸ κοῖλον αὐτῆς, Τυρταῖ. 11. 24· — ἡ κοιλία ἢ τὸ ἐξωγκωμένον μέρος ἀγγείου, Meineke Κρατῖν. Πυτ. 18· τὸ μέσον ἤτοι τὸ σαρκῶδες μέρος μυός, Γαλην. 5. 366. **2**) ὁ στόμαχος ὡς ἐπιζητῶν τροφήν, κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Ὀδ. Ζ. 133· γαστέρι δ' οὔ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι, δηλ. διὰ τῆς νηστείας, Ἰλ. Τ. 225· ἐν γαστρὸς ἀνάγκαις Αἰσχύλ. Ἀγ. 726· — πρὸς ἔκφρασιν λαιμαργίας, γαστέρες οἷον Ἡσ. Θ. 26· γαστέρες ἀργαὶ Ἐπιμεν. ἐν τῇ πρὸς Τίτ. ἐπιστολ. α', 12· γαστρὸς καὶ ποτοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8· γαστρὸς ἐγκρατής, κύριος τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 2, 1· ἀντίθ. τῷ γαστρὸς ἥττων αὐτόθι 1. 5, 1· γαστρὶ δουλεύειν ἢ χαρίσασθαι, εἶναι δοῦλος τῆς κοιλίας του, αὐτόθι 1. 6, 8., 2. 1, 2· γαστρὶ δελεάζεσθαι αὐτόθι 2. 1, 4· τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν Δημ. 324. 25· τᾶς γαστρὸς φείδεσθαι, κωμικὴ ἔκφρασις προκειμένου περί τινος, ὅστις δὲν ἔχει νὰ φάγῃ τι, Θεόκρ. 21. 41. **3**) ὁ στόμαχος τῶν ζῴων πεπληρωμένος μὲ λεπτοκομμένον κρέας καὶ αἷμα κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀλλάντων (πρβλ. **φύσκη**), Ὀδ. Σ. 44. 118., Υ. 25, Ἀριστοφ. Νεφ. 409, πρβλ. **γαστρίον**· — ἐντεῦθεν **γαστρόπτης**, ου, ὁ, ἀναφερόμενος μεταξὺ τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, Πολυδ. Ι', 105. **II**. ἡ μήτρα, Λατ. uterus, ὅντινα γαστέρι μήτηρ κ. φέροι Ἰλ. Ζ. 58· ἐκ γαστρός, ἐκ τῆς μήτρας, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, Θέογν. 305· ἐν γαστρὶ ἔχειν, ἔγκυον εἶναι, ἐγκυμονεῖν, Ἡρόδ. 3. 32· φέρειν Πλάτ. Νόμ. 792Ε· ἐν γ. λαβεῖν, συλλαβεῖν ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 50, 8· — ὡσαύτως, γυνὴ ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα Φιλόστρ. 129. (Πρβλ. Σανσκρ. gathar-as (venter), Γοτθ. quith-us· τὸ Λατ. venter πιθ. ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρβλ. voro = Σανσκρ. gar (ἴδε ἐν λ. **βιβρώσκω**), γέντα = ἔντερα, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Ἡσύχ.· καὶ ἴσως παραβλητέον τὸ γέντο = ἔλαβε).

γάστρα, Ἰων. **-τρη**, ἡ, τὸ κατώτερον μέρος ἀγγείου, ἐξογκούμενον ὡς κοιλία, Ἰλ. Σ. 348, Ὀδ. Θ. 437, πρβλ. Διοσκ. 5. 144, Ἀθήν. 199C.

γαστραία, ἡ, εἶδος γογγυλίδος, Λακων. λέξ., Ἡσύχ.· διορθωθ. παρ' Ἀθην. 369Α ἀντὶ **γαστέρας** ἢ **γαστέας**.

γαστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γαστήρ**, **γαστρίον**, Ἀριστοφ. Νεφ. 392.

γαστρί-δουλος, ὁ, κοιλιόδουλος, Διόδ. Ἐκλ. 549. 82.

γαστρίζω, μέλλ. **-ίσω**, (γάστρις) κτυπῶ τινα εἰς τὴν κοιλίαν, ὡς τὸ **κολετράω**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 274, 454, Σφηξ. 1529. **II**. γεμίζω, ὑπερπληρῶ τὴν κοιλίαν μου, Λουκ. Ἑταιρ. Δ. 10. 4. — Μέσ., πληροῦμαι, γεμίζομαι, τρώγω λαιμάργως, Θεόπομπ. Ἱστ. 213, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 210F· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 94.

γαστρῐμαργία, ἡ, λαιμαργία, ἀδηφαγία, Ἱππ. 534. 20, Πλάτ. Φαίδωνι 81Ε, κτλ.

γαστρί-μαργος [ῐ], **ον**, ἀδηφάγος (πρβλ. **λαίμαργος**), Πίνδ. Ο. 1. 82, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 11, 3· **-μαργέω** Φίλων 2. 22, Ἐκκλ.· **-μαργικός**, ή, όν, Ἐπιφάν.

γαστρίοικος, ον, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ οἰκῶν, ἴδε Λεξ. Κουμ.

γαστρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γαστήρ**, λουκάνικον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 286D. **2**) εἶδος πλακοῦντος, Ἐτυμολ. Μ. 221. 45.

γάστρις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, πίθος Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 14. 26. **2**) ὡς οὐσιαστ. = λαίμαργος, γαστρίμαργος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1604, Θεσμ. 816· συγκρ. **γαστρίστερος** = λαιμαργότερος, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 11. **II**. εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647F.

γαστρισμός, ὁ, (γαστρίζω) τὸ λαιμάργως τρώγειν, Σώφιλ. Φυλ. 1.

γαστρο-βᾰρής, ές, βεβαρημένος τὴν γαστέρα μὲ ἔμβρυον, ἔγκυος, Ἀνθ. Π. 5. 54.

γαστρο-βόρος, ον, = **γαστρίμαργος**, Πολυδ. Β', 168, 175.

γαστρο-ειδής, ές, ὅμοιος γαστέρι, κυρτός, στρογγύλος, ναῦς Πλούτ. Περικλ. 26· παρ' Εὐστ. 1684. 28, **γαστροοιδής**.

γαστροιές, = τῷ προηγ., Φερεκρ. Τυρ. 1. 5, κατὰ πληθ.

γαστρο-κνημία, ἡ, τὸ σαρκῶδες μέρος τὸ ὄπισθεν τοῦ ὀστοῦ τῆς κνήμης, Ἱππ. Ἄρθρ. 826, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 15, 5, κτλ. — οὕτω, **-κνήμη**, Γαλην.· **-κνήμιον**, τό, Πολυδ. Β', 190.

γαστρο-λογία, ἡ, ποίημα γραφὲν ὑπὸ τοῦ ὀψοδαιδάλου Ἀρχεστράτου, περιέχον κανόνας καὶ ὁδηγίας πρὸς θεραπείαν τῆς κοιλίας, Ἀθήν. 104Β, 278Β· ἀναφέρεται δὲ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα **γαστρονομία**, **ὀψοποιΐα**, **ἡδυπάθεια**, ὁ αὐτ. 4Ε, 56C, 40C, 310Α.

γαστρο-μαντεύομαι, ἀποθ., μαντεύομαι διὰ τῆς κοιλίας, Ἀλκίφρων 2. 4.

γαστρο-νομία, ἴδε ἐν λ. **γαστρολογία**.

γαστρο-πίων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ παχεῖαν ἔχων κοιλίαν, Δίων Κ. 65. 20.

γαστρ-όπτης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **γαστὴρ** Ι. 3.

γαστρορραφία, ἡ, (ῥάπτω) τὸ συρράψαι πληγὴν τῆς κοιλίας, Γαλην., Ὀρειβάσ. σ. 22 Mai.

γαστρόρ-ροια, ἡ, διάρροια, Ἰω. Λυδ. σ. 320. 22 (Bonn), Χοιροβ.

γαστρο-τόμος, ον, ὁ τέμνων κοιλίας πρὸς ταρίχευσιν, Μανέθ. 4. 267.

γαστρό-φιλος, ὁ, φίλος τῆς γαστρός, λαίμαργος, Γρ. Ναζ. 3, 1532Α (Migne).

γαστρο-φορέω, φέρω ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ λαγήνου, χάριτας Βακχιακὰς Ἀνθ. Π. 9. 232.

γαστρο-χάρυβδις, ιος, ὁ, ἡ, ἔχων κοιλίαν ὡς τὴν Χάρυβδιν, «φαγᾶς», Κρατῖν. Ἀδήλ. 130.

γαστρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν ζῶν, γραφόμενον γαστερόχειρ ἐν Στράβ. 373, Ἐτυμ. Μ. 221· ὡσαύτως **χειρογάστωρ**, ὃ ἴδε.

γαστρώδης, ες, = **γαστροειδής**, ὁ εὐρεῖαν ἔχων κοιλίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 560· καθόλου, ἐξωγκωμένος, φουσκωμένος, Ἱππ. 20. 40.

γάστρων, ωνος, ὁ, = **γάστρις**, κοιλαρᾶς, Ἀλκαῖ. 6, Ἀριστοφ. Βατρ. 200.

γατάλης, ὁ, = **ἀστράγαλος** VI, θαμνῶδες φυτόν, Διοσκ. 4, 62.

γᾱτομέω, Δωρ. ἀντὶ **γητομέω**.

γᾱ-τόμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **γη-τόμος**, ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. (πρβλ. **γάπεδον**) κόπτων τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198, Ἀνθ. Π. 6. 95, Ἡσύχ. ἐν λ. **τμηγάς**.

γαυλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς γαῦλον· — χρήματα γ., αἱ πραγματεῖαι, τὸ φορτίον, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 1· διάφ. γραφ. **γαυλιτικά**.

γαυλίς, ἡ, = **γαυλός**, Ὀππ. Κ. 1. 126.

γαυλός, ὁ, σκεῦος πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ γάλακτος κατὰ τὸ ἄμελγμα, «καρδάρι», Ὀδ. Ι. 223· κάδος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, «κουβᾶς», Ἡρόδ. 6. 119· καθόλου, πᾶν στρογγύλον σκεῦος, ἡ τῶν μελισσῶν κυψέλη, Ἀνθ. Π. 9. 404, πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀντιφ. Χρυσ. 1· εἶδος

μεγάλου ποτηρίου, Θεόκρ. 5. 104, Λογγ. 3. 4. **II. γαῦλος** (προπερισπ., Εὐστ. 1625. 3, κτλ.· ἂν καὶ ἐν τοῖς χφοις δὲν τηρεῖται ἡ διάκρισις, ἴδε Δινδ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 602)· στρογγύλον φοινικικὸν πλοῖον ἐμπορικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μακρὰ ναῦς καὶ χρησιμεῦον πρὸς πόλεμον, γαύλοισιν ἐν Φοινικικοῖς Ἐπίχ. 24 Ahr., πρβλ. Ἡρόδ. 3. 136, 137, κτλ. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σανσκρ. gôlâ, gôlam (στρογγύλον ἀγγεῖον ὕδατος)· ἕτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν Σημιτικὴν ῥίζαν gol (περιστρέφω)· ἀλλ' οὐδεμία παρεμφερὴς πρὸς τὴν ῥίζαν ταύτην λέξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἢ Συριακῇ σημαίνουσα πλοῖον· ἕτεροι παραβάλλουσι: Βυζ. γαλέα, ἐφθαρμ. Λατ. galea, galio, Ἀγγλ. galleon, gallias, galley).

γαυνάκης, ου, ὁ, = **καυνάκης**, Κλήμ. Ἀλ.

γαύρηξ, ηκος, ὁ, (γαῦρος) ἀλαζών, κομπαστής, Ἀλκαῖ. 38, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ.

γαυρίαμα, τό, ἀλαζονεία, κόμπος, ἀγαλλίαμα, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ. ι', 8), Πλούτ. Αἰμίλ. 27, κτλ.

γαυριάω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. ἐνεργητ. καὶ μέσ.· ἀόρ. α' **ἐγαυρίασα** Ἑβδ. (Ἰουδὶθ. θ', 7). Φέρομαι ὑπερηφάνως, ἐπαίρομαι· κυρίως ἐπὶ ἵππων βαινόντων «καμαρωτά», γαυριῶντες Πλούτ. Λυκ. 22· καὶ ἐν μέσ. τύπῳ, φυσῶντα καὶ γαυριώμενον Ξεν. Ἱππ. 10, 16· εἶμαι λαμπρός, γαυριῶσαι .. τράπεζαι Κρατῖν. Ἀδήλ. 9·—μ. δοτ., ἐπαίρομαι ἐπί τινι, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς Δημ. 308. 6· οὕτω, ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες (Meineke -όωντο) Θεόκρ. 25. 133, πρβλ. Πλούτ. Λυκ. 30, Παλαίφ. 1, 8.

γαῦρος, ον, καυχώμενος, ἐπαιρόμενος ἐπί τινι, βοστρύχοισι Ἀρχίλ. 52· ὄλβῳ Εὐρ. Ἱκέτ. 862· ἀπολ., ὑπερήφανος, σοβαρός, Εὐρ. Ἀποσπ. 786, Ἀριστοφ. Βατρ. 282· ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλοπρεπής, Δίων Κ. 68. 31·— ἐπὶ μόσχου, εὐπτόητος, Θεόκρ. 11. 21·—τὸ γαῦρον = γαυρότης, τὸ γ. ἐν φρεσὶν κεκτημένη Εὐρ. Ἱκέτ. 217. (Πρβλ. ἀγαυρός, καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε γαίω).

γαυρότης, ητος, ἡ, ὑπερηφανία, ἀγερωχία, Πλούτ. Μαρκέλλ. 6· ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. Πελοπ. 22.

γαυρόω, κάμνω τινὰ γαῦρον, ὑπερήφανον· μόνον κατ' ἀόρ. **ἐγαύρωσε** Δίων Κ. 55. 6·— ἀλλαχοῦ ὡς παθ. **γαυρόομαι**, ὅμοιον τῷ **γαυριάω**, ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, στῇ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος Βατραχομ. 266· ἐπαίρομαι ἐπί τινι, μὴ γαυροῦ σοφίῃ Φωκυλ. 47· ξανθοῖς βοστρύχοις γαυρούμενος Εὐρ. Ὀρ. 1532, πρβλ. Βάκχ. 1142· ἐπὶ τῷ ἔργῳ γαυροῦται Ξεν. Ἱερ. 2, 15·— παρατ. **ἐγαυρούμην** Βαβρ. 43. 15, Δίων Κ. μέλλ. -**ωθήσομαι** Ἑβδ., ἀόρ. **ἐγαυρώθην** Δίων Κ. 48. 20· πρκμ. **γεγαύρωμαι** Ἑβδ.·— πρβλ. **ἐκ-, ἐπι-γαυρόομαι**.

γαύρωμα, τό, τὸ ἐφ' ᾧ τις ἐπαίρεται, αἰτία ὑπερηφανίας, Εὐρ. Τρῳ. 1250, Ἀριστείδ. 2. 394.

γαύσαπος ἢ **-άπης**, ου, ὁ, τὸ Λατ. gausăpa, Στράβ. 218.

γαυσός, ή, όν, καὶ Αἰολ. **γαῦσος**, α, ον, κυρτός, «στραβός», καμπύλος, μηρὸς Ἱππ. Ἀγμ. 765, Ἄρθρ. 837·— **γαυσόομαι**, εἶμαι κυρτός, κυρτοῦμαι, Σωραν. Med. Min. 1. 251.

γδοῦπος, γδουπέω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ **δοῦπος, δουπέω**, (ἰδίως ἐν συνθέτ., π. χ. **ἐρίγδουπος, ἐριγδουπέω**), ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἰλ. Λ. 45.

γε, Δωρ. **γα**, ἐγκλιτικὸν μόριον χρησιμεῦον ὅπως κινήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς λέξιν τινὰ ἢ λέξεις προηγουμένας, περιορίζον ἢ ἐνισχῦον τὴν ἔννοιαν· πρβλ. **γοῦν**. Ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν προκύπτει ἐκ μεταβολῶν τινων ἐν ταῖς σημασίαις τοῦ γε, ἀλλ' ἐκ τῆς φύσεως τῶν λέξεων, ἃς συνοδεύει, καὶ ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ συμφραζόμενα. Μόνον αἱ κυριώταται χρήσεις τοῦ μορίου τούτου δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐνταῦθα: **I.** ὅταν τὸ **γε** συνοδεύῃ μεμονωμένας λέξεις, ἡ γενικὴ ἔννοια αὐτοῦ εἶναι: «τοὐλάχιστον», βεβαίως, Λατ. quidem, saltem· ἀλλὰ πολλάκις ἡ δύναμις τοῦ γε δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεώς τινος ἐν τῇ Λατινικῇ, ἐν δὲ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις συνήθως ἡ δύναμις τοῦ **γε** ἐκφέρεται διὰ κυρτῶν γραμμάτων ἢ ἁπλῶς δι' ἐμφάσεώς τινος κατὰ τὴν προφορὰν τῆς λέξεως, ἥτις παρὰ τοῖς Ἕλλησι συνοδεύεται διὰ τοῦ **γε**: τὸ γὰρ .. σιδήρου γε κράτος ἐστίν, τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ σιδήρου, Ὀδ. Ι. 393· ὧδέ γε, οὕτω βεβαίως, οὕτω καὶ οὐχὶ ἄλλως, Ἰλ. Β. 802· εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ .. εἰσίν, ἂν ὑπάρχωσι θεοὶ διὰ πτωχοὺς νὰ φροντίζ., Ὀδ. Ρ. 475· μάλιστά γε Δ. 366· ὅ γ' ἐνθάδε λεώς, τοὐλάχιστον ὁ ἐδῶ λαός, Σοφ. Ο. Κ. 43, κτλ.· μετὰ ἀρνητικῶν, οὐ δύο γε, Λατ. ne duo quidem, οὐδὲ δύο κἄν, Ἰλ. Ε. 203., 20. 286· οὐ φθόγγος γε, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἦχος, Εὐρ. Ι. Α. 9. **2)** μετ' ἀντωνυμιῶν: — μετὰ τῆς προσωπικῆς τοῦ α' προσ. τόσον στενῶς συνδέεται ὥστε καὶ ὁ τονισμὸς μεταβάλλεται, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς **ἔγωγε, ἔμοιγε** καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ **ἔμεγε**· διὰ ταῦτα τὸ **ἐμοῦγε** ἐνίοτε γράφεται ἐμοῦ γε, καὶ οὕτως αἱ ἄλλαι ἀντωνυμίαι σύ γε ἢ σύ γε κτλ.· οὕτω παρ' Ὅμ. συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου οὐ γίνεται χρῆσις ἀντὶ ἀντωνυμίας, ἴδε ἐν λ. **ὅγε**· ὡσαύτως μετ' ἄλλων δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, κεῖνός γε, τοῦτό γε, κτλ.· καὶ παρ' Ἀττ. (οὐχὶ τοῖς Τραγ.) παρ' οἷς καὶ συγχωνεύεται μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ **-ί**, οἷον: αὐτηγί Ἀριστοφ. Ἀχ. 784· τουτογί, ταυταγί, κτλ., ὁ αὐτ. Σφηξ. 781, Εἰρ. 1057, κτλ.·— μετὰ τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας, ἐμόν γε θυμὸν Ἰλ. Υ. 425, κτλ.·— παρ' Ἀττ. συχνάκις μετὰ τὰς ἀναφορ. ἀντωνυμίας, ὅς γε, οἵ γε, κτλ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Λατ. quippe qui, οἵ γέ σου καθύβρισαν Σοφ. Φ. 1364· ὅς γ' ἐξέλυσας δασμὸν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 35, κτλ.· οὕτω καί, ὅσον γε χρῄζεις, Λατ. quantum quidem, ἀκόμη ὅσον χρειάζεσαι .., αὐτόθι 365· οἷόν γέ μοι φαίνεται Πλάτ. Πολ. 329Α·— σπανίως μετ' ἐρωτηματ. ἀντωνυμιῶν, τίνα γε .. εἶπας; Εὐρ. Τρῳ. 241· ποίου γε τούτου πλὴν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Σοφ. Φ. 441, ἔνθα ἴδε Herm. **3)** ἀκολουθοῦν συνδέσμους παντὸς εἴδους τὸ **γε** ἐνισχύει καὶ ἐπιτείνει τὴν τροποποίησιν ἢ τὸν ὅρον, ὃν εἰσάγει ἡ πρότασις, ὡς: πρίν γε, πρὶν τοὐλάχιστον, ἐνίοτε ἐπαναλαμβανόμενον, οὐ μὲν .. δίω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γε .. αἵματος ἆσαι Ἄρηα Ἰλ. Ε. 287, πρβλ. Ὀδ. Β. 127· οὕτω, πρὶν ἄν γε ἢ πρίν γ' ἂν Ἀριστοφ. Ἱππ. 961, Βατρ. 78, κτλ.·— ὅτε γε, ὁπότε γε, ἐπεί γε, ἐπειδή γε, ὅπου γε, κτλ., Λατ. quandoquidem, ὅταν δηλαδή, ὅπου δηλαδή, ἀφοῦ δηλαδή, κτλ., Σοφ. Ο. Κ. 1699, Θουκ. 6. 18, Ξεν., κτλ.·— εἴ γε, ἐάν γε, ἄν γε, Λατ. siquidem, ἂν δηλαδή, ἂν ἀληθῶς, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Φαῖδρ. 253C· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἁπλῶς ὅπως δώσῃ ἔμφασιν εἰς τὸν τιθέμενον ὅρον, κἂν γε μὴ λέγω, καὶ ἐὰν (ἀκόμη) δὲν .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 317· ὡσαύτως, εἴπερ γε, ἐὰν τοὐλάχιστον, Ἡρόδ. 7. 16, 143, κτλ.·— ὥς γε ἢ ὥστε γε, μετ' ἀπαρ., τοὐλάχιστον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε .., Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β· ὥς γ' ἐμεὶ χρῆσθαι κριτῇ Εὐρ. Ἀλκ. 801· ἀλλά, ὥς γε ἢ ὥσπερ γε, ὡς τοὐλάχιστον, ἀκριβῶς ὡς, Σοφ. Ἀντ. 570, Ο. Τ. 715, κτλ.·— τὸ **γε** δύναται ν' ἀκολουθῇ τῷ **τε**, ὅταν τὸ τε εἶναι στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τῆς προηγουμένης λέξεως, ὡς: οἷός τέ γε Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 2, Πλάτ. Πολ. 412Β· ἐάν τέ γε ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D· οἵ τέ γε ὁ αὐτ. Γοργ. 454D· ἴδε κατωτ.·— περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μορίου ἐν ἀντιθετικοῖς ἢ διαζευκτικοῖς λόγοις ὅρα κατωτ. ΙΙ. 3. **4)** μετὰ ἕτερα μόρια τὸ γε διατηρεῖ τὴν ἁπλῆν αὐτοῦ δύναμιν, ὡς συχνάκις μετὰ τὰ ἀλλὰ μήν, καὶ μήν, οὐ μήν, ἀλλὰ παρ' Ἀττικοῖς ἀείποτε παρεμπιπτούσης μεταξὺ ἑτέρας λέξεως, Πόρσ. Φοιν. 1638·— μετὰ δὲ τὸ ὑποθετικὸν ἄν, μόνον ὅταν προηγῆται οὐ ἢ καί, Ἐλμσλ. Μηδ. 837·— ἀτάρ γε, καὶ ὅμως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448·— καίτοι γε, ἴδε ἐν ἄρθρῳ **καί τοι**·— ἀλλά, **5)** τὸ γε συχνάκις προστίθεται μορίων τινῶν, ὁπόταν κυρίως ἀναφέρηται εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ἐν ᾧ τὸ ἀκολουθοῦν μόριον δή, μέν, μήν, κτλ., διατηρεῖ τὴν οἰκείαν δύναμιν· ἐνίοτε ὅμως τὸ γε τροποποιεῖ τὴν σημασίαν τοῦ ἑπομένου μορίου, γε μήν, ἀλλ' ὅμως, πάντως γε μὴν Ἀριστοφ. Ἱππ. 232, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 754, Ξεν., κτλ.· οὕτως ἐν τῇ Ἐπ. καὶ Ἰων. γε μέν, Ἰλ. Β. 703, 726, Ἡρόδ. 7. 152· γε μὲν δὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 661, Σοφ. Τρ. 484· γε μέντοι Πλάτ. Θεαιτ. 164Α, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9, κτλ.·— παρ' Ἀττ. γε δὴ καὶ γέ τοι εἶναι συχνὰ πρὸς ἐνίσχυσιν προτάσεως τινος τιθέμενα, γε δὴ ἁπλῶς, ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 42, Θουκ. 2. 62, κτλ.· γε δή, πολὺ ὅμοιον τῷ γοῦν, Πλάτ. Εὐθυδ. 275Α· ὡσαύτως πρὸς δήλωσιν μεταβάσεως ἔν τινι σειρᾷ, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 156Β·— γέ τοι δηλοῖ ὅτι τὸ λεγόμενον εἶναι τὸ ἐλάχιστον ἐξ ὅσων δύναταί τις νὰ διαβεβαιώσῃ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 934, Ἱππ. 424, 1041, κτλ., ἴδε Herm. Vig. n. 297· οὕτω, γε δή που Πλάτ. Φαίδ. 94Α, κτλ.· γέ τοι δὴ Σοφ. Ο. Τ. 1171, Πλάτ.· γέ τοί που ὁ αὐτ. Νόμ. 888Ε·— γέ που, τοὐλάχιστον, ὁπωσδήποτε, Ἀριστοφ. Ἀχ. 896, Πλάτ., κτλ. **II.** ἐξασκεῖ δύναμιν ἐπὶ τῆς ὅλης προτάσεως: **1)** ὡς ἐπεξηγητικὸς = δηλαδή, τουτέστιν, οἷον: Διός γε διδόντος, δηλαδὴ ἂν .., Ὀδ. Δ. 390· κλῦθι, Ποσείδαον .., εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, ἂν κατὰ ἀλήθειαν εἶμαι ἰδικός σου, Ι. 529·— ἐντεῦθεν πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐνίσχυσιν γενικῆς τινος διαβεβαιώσεως, ἀνὴρ .. ὅστις πινυτός γε, πᾶς ἀνήρ, τοὐλάχιστον ὅστις εἶναι συνετός, Ὀδ. Δ. 229· πολλάκις προηγουμένου καί, ὡς: ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός, μάλιστα, καὶ πλὴν τούτου καὶ θὰ .., Αἰσχύλ. Πρ. 73· παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε, τινὲς καὶ πολλοὶ μάλιστα, Πλάτ. Φαίδων 58D· καὶ οὕτω πολλάκις συνοδεύει τὰς τελευταίας λέξεις ὁλοκλήρου σειρᾶς, ταύτῃ ἄρα .. πρακτέον καὶ γυμναστέον, καὶ ἐδεστέον γε καὶ ποτέον ὁ αὐτ. Κρίτων 47Β·— ἐντεῦθεν, **2)** συχνάκις ἐν Ἀττ. διαλόγοις κατὰ τὰς ἀποκρίσεις, ὅπου προστίθεταί τι εἰς ὅ,τι ὁ προλαλήσας εἶπεν, οἷον .. ὤλετο—πορθῶν γε τήνδε γῆν, .. ἀπέθανε·— μάλιστα καὶ τοῦτο ἐνῷ κατέστρεφε ταύτην τὴν χώραν, Σοφ. Ἀντ. 518· ἔπεμψέ τίς σοι .. κρέα; Ἀπόκρισ.: καλῶς γε ποιῶν, μάλιστα, καὶ καλὰ ἔκαμεν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1049· κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει τι; Ἀπόκρ.: σά γ' ἔνδυτα .., ναί, μάλιστα τὰ ἐνδύματά σου, Εὐρ. Ἴωνι 1412· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις. Ἀπόκρισ.: σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή, μάλιστα, ἀληθῶς, καὶ σὺ .., ὁ αὐτ. Μηδ. 817· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 679, κτλ.· οὕτω, πάνυ γε, κτλ., Πλάτ. Εὐθύφρ. 8Ε, κτλ.· οὕτω γέ πως, κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 165C· ἐνίοτε προηγουμένου καί, ὡς, καὶ οὐδέν γε ἀτόπως, μάλιστα, καὶ οὐδόλως παράδοξον, αὐτόθι 142Β, πρβλ. D, 147Ε·— ἐνίοτε εἰρωνικῶς, εὖ γε κηδεύεις πόλιν Εὐρ. Ι. Τ. 1213. **3)** πρὸς ἐξύψωσιν ἀντιθέσεως ἢ ἀντιπαραβολῆς, **α)** προηγουμένων ὑποθετικῶν προτάσεων, εἰ μὲν δὴ σύ γ' .., τῷ κε Ποσειδάων γε .., ἂν σὺ κάμῃς οὕτω, τότε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Ποσειδῶν θὰ .., Ἰλ. Ο. 48, κέξ.· ὡς πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ἥδιόν σοι .., τόδε γε εἰπέ, τοὐλάχιστον τοῦτο εἰπέ μοι, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20, πρβλ. 8. 1,

30, Δημ. 317. 1, κτλ. — οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ ὑποθετικῇ προτάσει, εἰ δὲ μὴ ἑκόντες γε .., ἀλλ' ἄκοντες .. Ἡρόδ. 4.120. 6) ἐν διαζευκτικοῖς λόγοις, ἤτοι κεῖνόν γε .. δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ .. ὁ αὐτ. 1.11·— ἵνα δὲ ἐπαυξήσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀντιπαραβολῆς ὁ Ὅμ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀντωνυμίαν μετὰ τοῦ γε ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει, εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἤ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι Ὀδ. Γ. 214, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 10. 8, Σοφ. Ο. Τ. 1098, κἑξ.· συχνάκις δὲ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, πατὴρ δ' ἐμὸς .., ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε Ὀδ. Β.131, πρβλ. Ἰλ. Κ. 504. 4) ἐν ἐπιφωνήμασι καὶ τοῖς τοιούτοις, ὥς γε μή ποτ' ὤφελον λαβεῖν Εὐρ. Ι. Α.70, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 977, Φ.1003, Ἀριστοφ. Ἀχ. 93, 836, κτλ. — οὕτως ἐπὶ ὅρκων, οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρά γ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 698· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρεμπιπτούσης μεταξὺ λέξεως ἢ λέξεων, νὴ τὸν Δία .. γε, κτλ. — καὶ οὕτω συχνάκις ἁπλῶς ἐπὶ ἰσχυρᾶς διαβεβαιώσεως, τίς ἄν φιλέοντι μάχοιτο; ἄφρων δὴ κεῖνός γε .., Ὀδ. Η. 209, κτλ. 5) δηλοῦν ὑποχώρησιν, εἰμί γε, πολὺ καλά, θὰ πηγαίνω, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 861· δρᾷ γ' εἴ τι δράσεις ὁ αὐτ. Ι. Α. 817, πρβλ. Ἀνδρ. 239. III. τὸ γε συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἔν τε τῇ προτάσει καὶ τῇ ἀποδόσει, ὡς, πρίν γε .., πρίν γε, ἴδε ἀνωτ. Ι. 3· εἰ μή γε .. τινι μείζονι, τῇ γε παρούσῃ ἀτιμίᾳ Λυσ. 189. 31· καὶ συχνάκις ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους Ἀριστοφ. Σφηκ. 1507, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 977, Ἑλμσλ. Μηδ. 837 (867). IV. ΘΕΣΙΣ τοῦ γε. Ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῇ τῇ λέξει ἣν περιορίζει, ἀλλ' ἐπὶ οὐσιαστικῶν συχνάκις ἕπεται μετὰ τὸ ἄρθρον, οἷον, οἵ γε Λυδοί, ὅ γ' ἄνθρωπος. ἢ μετὰ τὴν πρόθεσιν, κατά γε τὸν σὸν λόγον, ἔν γε ταῖς Θήβαις, κτλ. οὕτω τὸ γε ἀκολουθεῖ τῷ δέ, ὅπερ δὲν παραχωρεῖ τὴν δευτέραν θέσιν, ἐνῷ τὸ γε ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, νῦν δέ γε Πλάτ. Θεαιτ. 144Ε· τὸ δέ γε αὐτόθ. 164Α, κτλ.

γέα, ἡ, σπάνιος ἀσυναίρετος τύπος τοῦ γῆ, ὃ ἴδε.

γεάοχος, ον, Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος, ὡς Βεκκ. ἐν Πινδ. Ο. 13.114.

γεγάατε, γεγάασι, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.

γεγάθει, ἴδε ἐν λ. γηθέω.

γεγάκειν [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **γεγακέναι** = **γεγονέναι**, Πίνδ. Ο. 6.83.

γεγάμεν, γεγαώς, ἴδε ἐν λ. **γίγνομαι**.

γέγειος, ον (πρβλ. **γεῖος**), ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **αὐτόχθων**, ἴδε Βεντ. Καλλ. Ἀποσπ. 103, Ἑκαταῖ. Ἀποσπ. 366.

γεγηθότως, ἐπίρρ. πρκμ. τοῦ **γηθέω**, μετὰ χαρᾶς, ἐν ἀγαλλιάσει, Ἡλιοδ. 7. 5, Φίλων 2, 295.

γέγονα, ἴδε ἐν λ. **γίγνομαι**.

γέγωνα, ἐπ. πρκμ. μετὰ σημασίας καὶ ἐνεστῶτος καὶ παρωχ., ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐν τῷ γ' ἑν. προσώπῳ **γέγωνε** καὶ μετοχ. **γεγωνώς** (ἴδε κατωτ.), γ' ἑν. ὑπερσ. (μὲ σημασίαν παρατ.) **ἐγεγώνει** Ἰλ. Χ. 34, Ψ. 425, Ὀδ. Φ. 368 (Βεκκ.).—Ἐν Ἰλ. Θ. 223., Λ. 6, ἔχομεν ἀπαρέμφ. **γεγωνέμεν**, ὅπερ φαίνεται προϋποθέτον ἐνεστῶτα **γεγώνω**, ὡς καὶ γ' ἑνικ. παρατ. **ἐγέγωνεν** (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν **γέγωνεν**) ἐν Ἰλ. Ξ. 469·— προστακτ. **γέγωνε** Αἰσχύλ. Πρ. 193, Σοφ. Φ. 238, Εὐρ. Ὀρ. 1220· ὑποτακτ. **γεγώνω** Σοφ. Ο. Κ. 213· μετοχ. **γεγωνὼς** Ἀριστ. Προβλ. 11. 25. Ἐνεστώς τις **γεγωνέω** εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. κατ' ἀπαρέμφ. **γεγωνεῖν**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 523, 657, 787, κτλ. παρατ. **ἐγεγώνευν** Ὀδ. Ρ.161, **γεγώνευν** Ι. 47, Μ. 370· οὗτος ὁ τύπος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον συγγραφεῦσι, γ' ἑνικ. **γεγωνεῖ** Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 7, Προβλ. 19. 2· προστακτ. **-είτω** Ξεν. Κυν. 6, 24· ἀπαρ. **-εῖν** Πίνδ., Τραγ., Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292D· μέλλ. **γεγωνήσω** Εὐρ. Ἴων 696, Πλούτ.· ἀόρ. ἀπαρ. **γεγωνῆσαι** Αἰσχύλ. Πρ. 990, μετοχ. **-ήσας** Δίων Κ.· ῥημ. ἐπίθ. **-ητέον** Πίνδ. Ο. 2. 10.— Περὶ τοῦ ἐνεστῶτος **γεγωνίσκω**, ἴδε ἐν λέξει. 1) ἀπολ., κράζω, φωνάζω δυνατὰ ὥστε γίνομαι ἀκουστός, κώκυσεν .., γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ Ἰλ. Ω. 703· ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι Ὀδ. Θ. 305· (ἐν οἷς χωρίοις κεῖται ὡς ἀόρ.)· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει ὅσσον τε γέγωνε βοήσας (Ὀδ. Ζ. 294) εἶνε ἀναμφιβόλως ἐνεστ., «ὅσον [τις] δύναται νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἀκουστὸν» ἐὰν φωνάζῃ· ἐνῷ ἀλλαχοῦ δύναται νὰ εἶναι καὶ ἀόρ., ὅσον ἠδυνήθη τις .., Ὀδ. Ε. 400, Ζ. 294, Ι. 473, Μ.181· οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν Ἰλ. Μ. 337·— μ. δοτ. προσ., κράζω πρός τινα, ἐγεγώνει .. Πουλυδάμαντι Ξ. 469, κτλ.· θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν Ὀδ. Μ. 370·— ἐνίοτε παρ' Ἀττ., ἀκούομαι ὁμιλῶν, εἶμαι ἀκουστός, πλέον γεγωνεῖν, ἐκ διορθώσεως τοῦ Cobet ἐν Ἀντιφῶντι 134. 30, ἀντὶ τοῦ πλέον γ' ἀγνοεῖν, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 2· ὁ ἀὴρ οὐ γεγωνεῖ ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 7· οὐ δύνανται γεγωνεῖν .., ἀλλὰ μόνον φωνοῦσιν ὁ αὐτ. π. Ἀκουσμ. 72, πρβλ. 32, 37. 2) μ. αἰτιατ. προσώπου, ψάλλω, ἐξυμνῶ, Πίνδ. Ο. 2. 10, Π. 9. 3. 3) μ. αἰτ. πράγμ., φανερώνω, διακηρύττω, διαδηλῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 523, 657, 787, 820, 990· τινί τι ὁ αὐτ. 192, 784, Σοφ. Φ. 238·— ὡσαύτως, οὐκ ἔχω .. γεγωνεῖν ὅπα, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ποῦ [εἶνε], Εὐρ. Ἱππ. 585.

γεγώνησις, εως, ἡ, μεγαλόφωνος ὁμιλία, τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, Πλούτ. 2.722F.

γεγωνίσκω, ἐπιτεταμένος ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ **γέγωνα**, μεγαλοφώνως κράζω, ὡς ἐπὶ πλεῖστον Θουκ. 7. 76· παρατ. **ἐγεγώνισκον** Δίων Κ. 56. 14. 2) μ. αἰτ. πράγμ., ἐκδηλῶ, διακηρύττω, Αἰσχύλ. Πρ. 627, Εὐρ. Ἠλ. 809.

γεγωνο-κώμη, ἡ, ἡ πληροῦσα βοῆς τὴν κώμην, Κωμ. Ἀνών. 106.

γεγωνός, όν, ἐπίθ. (ἐκ μετοχ. **γεγωνώς**, ὡς **ἀραρός**, όν, ἐκ τοῦ **ἀραρώς**) μεγάλως ἠχῶν, ἠχηρός, ἐς οὐρανὸν πέμπει γεγωνὰ .. ἔπη Αἰσχύλ. Θήβ. 443· ὄντα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνὰ Ἀντιφ. Σαπφ. 1. 2· ἠχηρὰν ἔχων φωνήν, ἀνὴρ Ἀνθ. Π. 7. 428· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Διον. Ἁλ. 8. 56, κτλ.·— συγκρ. **γεγωνότερος** Ἀνθ. Π. 9. 92, Διον. Ἁλ. 5. 24· γεγ. φθέγγεσθαι Ἀθήν. 662Ε, κτλ. 2) ὡσαύτως **γεγωνὸς** ὡς οὐδ. μετοχ., γ. μέλος Αἰλ. Π. Ἱστ. 2. 44· γεγωνὸς ἀναβοᾶν Λουκ. Ὀνειρ. 1, πρβλ. Φιλόστρ. 195.

γεγώς, ῶσα, ώς, ἴδε ἐν λ. **γίγνομαι**.

γέεννα, ης, ἡ, Ἑβραϊκὴ λέξις σύνθετος, gê-hinnôm, κοιλὰς Ἐννόμ, ἥτις παρίστα τὸν τόπον τῆς μελλούσης κολάσεως, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22 κ. ἀλλ.

γεηπόνος, γεηπονικός, γεηπονία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **γεωπ-**.

γεήοχος, ὁ, = **γαιήοχος**, Ἡσ. Θ.15.

γεηρός, ά, όν (γέα) ἐκ τῆς γῆς, γήϊνος, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 55, κτλ.· γ. καὶ πετρώδη Πλάτ. Πολ. 612Α, πρβλ. Ἱππ. Ἀέρ. 284.

γέθεν, ὁ ἐ. **Ϝέθεν**, Ἀλκαῖ. 6 Ahr.

γει-ἀρότης, ου, ὁ, ὁ ἀροτριῶν τὴν γῆν, Ἀνθ. Π. 9. 23, κτλ.· ἐπὶ βοῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 793· ὡσαύτως **γει-ἀροτήρ**, Τζέτζ. π. Ὅμ. 202.

γεϊκός, ή, όν, ἐκ γῆς, γήϊνος, τῆς ξηρᾶς, γ. πόδες, ἐπὶ καταμετρήσεων τῆς ξηρᾶς, Ἥρων Scriptt. Metr. σ.186, Hultsch.

γείνομαι, (ἐξ ἀχρήστου ἐνεργ. ***γείνω**, = **γεννάω**). I. ὡς παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., γεννῶμαι, ἀκριβῶς ὅπως τὸ **γίγνομαι** (ὅπερ ὁ Βεκκ. ἀναγινώσκει ἁπανταχοῦ ἀντὶ τοῦ **γείνομαι**), γεινομένῳ, κατὰ τὴν γέννησίν τινος, Ἰλ. Υ.128, Ω. 210, Ὀδ. Δ. 208, πρβλ. Ἡσ. Θ. 82, Ἔργ. κ. Ἡμ. 821· παρατ. γεινόμεθ' Ἰλ. Χ. 477, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 88. II. ὡς μέσ., ἀόρ. α' **ἐγεινάμην**, ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ. ὡς τὸ **ἐγέννησα**, ἐπὶ τοῦ πατρός, ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον Ἰλ. Ε. 880, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ.751, Σοφ. Αἴ. 1172· συχνότερον ἐπὶ τῆς μητρός, θεά δέ σε γείνατο μήτηρ Ἰλ. Α. 280, πρβλ. Ζ. 26, Ὀδ. Ζ. 25, κτλ.· οἱ γεινάμενοι, οἱ γονεῖς, Ἡρόδ. 1. 120, Ξεν. Ἀπολ. 20· ἡ γειναμένη, ἡ μήτηρ, Ἡρόδ. 4. 10., 6. 52, Εὐρ. Τρῳ. 825· αἱ γειν., γυναῖκες, αἵτινες κατέστησαν μητέρες, γυναῖκες ἐν λοχείᾳ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 2, 4· οὕτως, ἥ μ' ἐγείνατο, ἡ τεκοῦσά με, Αἰσχύλ. Εὐμ.736, Ἀποσπ.172, πρβλ. Ἱκέτ. 581, Σοφ. Ο. Τ. 1020· πατρίς ἥ μ' ἐγείνατο Εὐρ. Φοιν. 996. 2) ἐπὶ τοῦ Διός, ζωοποιῶ, οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι (ἐπ. ἀντὶ γείνῃ) αὐτὸς Ὀδ. Υ. 202. 3) μεταφ., γ. μόρον αὐτῷ Αἰσχύλ. Θήβ. 751. III. οὗτος ὁ ἀόρ. α' παρὰ μεταγ. ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐγενόμην, Καλλ. εἰς Δῆμ. 58, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 9.

γειόθεν, ἐπίρρ. = **γαιόθεν, γῆθεν**, Καλλ. Ἀποσπ. 509.

γειο-κόμος, ον, ὁ περιποιούμενος, καλλιεργῶν γῆν, Ἡσύχ.

γειομόρος, ἴδε ἐν λ. **γημόρος**: — **γειοπόνος, γειοτόμος**, ἴδε ἐν λ. **γεω-**.

γεῖος, ον, ἐπίθ. τοῦ γῆ, γηγενής, Ἑρμ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 858· πρβλ. **γέγειος**.

γειο-φόρος, ον, ὁ φέρων γῆν, σκαφίδες Ἀνθ. Π. 6. 297.

γεισίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γεῖσον**, χαμηλὸς τοῖχος, Ἰώσηπ. Π. Ι. 5. 5, 6.

γεισι-ποδίζω, ὑποστηρίζω τὸ γεῖσον, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρπ.· καὶ **γεισιπόδισμα**, τό, ἢ **γεισίποδες**, οἱ, προέχουσαι δοκοὶ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ γείσου, Πολυδ. Α', 81, Α. Β. 227.—Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. **γεισηπόδισμα** CIA 2,167, 63.114· **γεισήποος** CIA 2,167, 51· ὡς **ἁμαξήποος** ἀντὶ **ἁμαξίποος** CIA 2, add. 834, C, 42.

γεῖσον (ἐν χειρογρ. συχν. **γεῖσσον**, ἀλλ' ὁ πληθ. **γεῖσα** ἀπαντᾷ ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. Συλλ. Ἐπιγρ.160, 2. 25), τό, τὸ προέχον μέρος τῆς ὀροφῆς, ἡ «κορνίζα», Θεόφρ. Σημ. 1. 18, κτλ., πρβλ. Böckh Συλλ. Ἐπιγρ.1. σ. 284·—καθόλου, τὸ προέχον ἀνώτατον μέρος τοῦ τοίχου, ὡς τὸ θριγκός, Εὐρ. Ὀρ.1569, 1620, Φοιν.1165, 1187. 2) μεταφ. τὸ κράσπεδον, ἡ παρυφὴ ἱματίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 602· τὸ ἄνωθεν προέχον μέρος τοῦ κράνους, Winckelm. Monum. Ined.199· γεῖσα ὀφρύων Πολυδ. Β', 49· πρβλ. **ἀπογεισόω**.—Ἐν Α. Β. 227, **γεῖσα**, ἡ· παρ' Ἡσύχ. καὶ τοῖς Ἑβδ. **γεῖσος** ἢ **γεῖσσος**, ὁ· **γεῖσος**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 23. (Λέγεται ὅτι ἡ λέξις εἶναι Καρική, Στέφ. Β. ἐν λ. Μονόγισσα, Ruhnk. Τίμ., Valck. Φοιν. 1165).

γεισόω ἢ **γεισσόω**, ὑπερασπίζω ἢ προφυλάττω διὰ γείσου, Jac. Α. Π. 3. 640.

γείσωμα, τό, στέγασμα προέχον (πρβλ. **ἀπογεισ-**), διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ζῷ. Μ. 2.15,1, Πολυδ. Α', 76.

γείσωσις, εως, ἡ, στέγασις προέχουσα, Ἡσύχ., Ε. Μ. 229. 41.

γείταινα, ἡ, θηλ. τοῦ **γείτων**, ὡς **τέκταινα** τοῦ **τέκτων**, Α. Β.1199.

γειτνία, ἡ, = **γειτονία**, Ἱππ. Ἐπιστ. 1289. 13, Δ. Β. 32.

γειτνιάζω, = **γειτνιάω**, Ἀριστ. Φυτ. 2. 8, 6.

γειτνιᾰκός, ή, όν, γειτονικός, Ἰώσηπ. Α. Ι. 2. 14, 6.

γειτνίᾰσις, ἡ, = **γειτονία**, τὸ εἶναι πλησίον, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 10. 5, κτλ. 2) οἱ γείτονες, ἡ «γειτονιά», Πλούτ. Περικλ. 19, Κοριολ. 24. II. πλησιότης, ὁμοιότης, κατὰ τὴν γ. καὶ ὁμοιότητα Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 5, 1, πρβλ. 3. 6, 2, πρβλ. Πολ. 1. 9, 1.

γειτνιάω, κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.· ἐπὶ τοπικῆς σημασ., εἶμαι γείτων, συνορεύω· μ. δοτ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327, Δημ. 1272. 20, κ. ἀλλ.· Ἐπ. μετοχ., γειτνιόωσαν Πόντῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 5956. II. συνορεύω, ὁμοιάζω, γ. τῇ πολιτείᾳ Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 2· γ. τῷ καλῷ ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 9, 30: — μεταγ. μέλλ. -άσω, Γαλην.· ἀόρ. ἐγειτνίᾱσα Ψευδο-Λουκ. Φιλοπ. 1.

γειτονεύω, = τῷ προηγ., Ξεν. Πόρ. 1, 8, Στράβ., κλπ.· ἐν μέσ. τύπῳ, γειτονεύεσθαί τινι Ἱππ. Ἀγμ. 764.

γειτονέω, = **γειτνιάω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 311, Θήβ. 780, Σοφ. Ο. Κ. 1525, Πλάτ. Νόμ. 843Α.

γειτόνημα, τό, γειτονία, τόπος γειτονικός, Ἀλκμὰν 62, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 705Δ· — ὡσαύτως **-ευμα**, Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6.

γειτόνησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Συμπ. 33.

γειτονία, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Νόμ. 843C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 15. 2) μέρος, συνοικία, ἐνορία πόλεως, Βυζ.· ἐντεῦθεν **γειτονιάρχης**, ὁ, αὐτόθι.

γειτονιάω, = **γειτνιάω**, Θεόπομπ. Ἱστ. 326.

γειτοσύνη, ης, = **γειτονία**, Στράβ. 591.

γειτόσυνος, ον, γειτνιάζων, Ἀνθ. Π. 9. 407.

γείτων, ονος, ὁ, ἡ, (γῆ) ὁ γειτνιάζων, συνορεύων, ὁ πλησίον, γείτονες ἠδ' ἔται Μενελάου Ὀδ. Δ. 16, πρβλ. Ι. 48, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 344, κτλ.· γείτων τινὸς Εὐρ. Ι. Τ. 1451, Κύκλ. 281, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 4· τινὶ Εὐρ. Ἴωνι 294, Ἡρ. Μαιν. 1097, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 18· (ἡ τελευταία σύνταξις προτιμητέα θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρ. σ. 184)· — ἐκ τῶν γειτόνων ἢ ἐκ γειτόνων, ἐκ τῆς γειτονίας ἢ ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Πλ. 435 (καὶ αὐτόθι Kust.), Πλάτ. Πολιτ. 531Α· λύχνον ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι Λυσίας 93. 2· ἐκ γειτόνων τῆς πατρίδος μετοικεῖν Λυκοῦργ. 150. 33· σπανίως ἀπὸ γ. Διόδ. 13. 84· ἐν γειτόνων οἰκεῖν (ἐνν. οἴκοις) Λουκ. Φιλοψ. 25, κτλ.· μεταφ., ἐν γειτόνων εἶναι, εἶμαι ὅμοιος, Ἰκαρομ. 8· — παροιμ., μέγα γείτονι γείτων Ἀλκμὰν 34, πρβλ. Πίνδ. Ν. 7. 130. II. ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς ὡς ἐπίθ. = γειτονικός, πλησιόχωρος, πόλις, πόντος Π. 1. 60, Ν. 9. 103· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 67, Θήβ. 486, Σοφ. Αἴ. 418· καὶ παρὰ πεζοῖς, ἡ γ. πόλις Πλάτ. Νόμ. 877Α· οὐδ. πληθ. γείτονα Ἀριστ. Φυτ. 2. 8, 8, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 259· — **γείτω**, CIA. 2, 814, a, B, 36. 39.

γειω-πείνης, ὁ, = **γεωπείνης**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 15.

γειώρας, ου, ὁ, ἔπηλυς, ξένος, παρεπίδημος, Ἑβδ., Φίλων 1. 417· — προσήλυτος, Ἡσύχ.

γελᾰνής, ές, (γελάω) γελαστικός, εὔθυμος, καρδία, θυμὸς Πίνδ. Ο. 5. 5, Π. 4. 322.

γελανόω, φαιδρύνω, γελανώσας θυμὸν Βακχύλ. 5. 80 (Blass).

γελᾰσείω, ἐφετ. τοῦ **γελάω**, ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω, Πλάτ. Φαίδωνι 64Β, Valck. Φοιν. 1214.

γελάσιμος, ον, γέλωτος ἄξιος, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 13· — τύπος ἧττον δόκιμος τοῦ **γέλοιος**, κατὰ τὸν Φρύν. 226.

γελασῖνος, ὁ, (γελάω) ὁ συνεχῶς γελῶν, ἐπὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. Π. Ἱ. 4. 20· θηλ. **γελασίνη**, Ἀναξανδρ. Κωμῳδ. 1. II. οἱ γελασῖνοι (ἐνν. ὀδόντες), δηλ. οἱ πρόσθιοι, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅταν τις γελᾷ, οἱ τομεῖς, Πολυδ. Β', 91. 2) ἐν τῷ πληθ., αἱ μικραὶ κοιλότητες αἱ ἐν ταῖς παρειαῖς καὶ κατὰ τὰς γνάθους σχηματιζόμεναι ὅταν τις γελᾷ, Χοιροβ., Μαρτιαλ. 7. 24· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλκίφρ. 1. 39, Ἀνθ. Π. 5. 35, αὔλακες καὶ κοιλότητες εἰς τὰ ὀπίσθια γινόμεναι, περὶ ὧν ὁ Λουκ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν **γέλωτες**.

γέλᾰσις, εως, ἡ, γέλως, τὸ νὰ γελάσῃ τις, Ε. Μ. 801. 13.

γελάσκω, = **γελάω**, Ἀνθ. Π. 7. 621.

γέλασμα, τό, γέλως, κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα τὸ τοῦ Keble «manytwinkling smile of Ocean» (πρβλ. ridentibus undis, Lucret.), Αἰσχύλ. Πρ. 90, ἔνθα ἴδε Blomf.· πρβλ. **ἐπιγελάω**, **γέλως** I. 2.

γελαστέον, ῥημαт. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γελάσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 167. II. **γελαστέος**, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ καταγελάσῃ, περιγελάσῃ, Τζέτζ.

γελαστής, οῦ, ὁ, ὁ γελῶν, ἐμπαίκτης, Σοφ. Ο. Τ. 1422· θηλ. **γελάστρια**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059.

γελαστικός, ή, όν, ἔχων τάσιν πρὸς γέλωτα, φιλόγελως, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2, 211, Λουκ. Β. Πρ. 26. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Σουΐδ.

γελαστός, ή, όν, ἄξιος γέλωτος, γελοῖος, Ὀδ. Θ. 307, Βάβρ. 45. 12.

γελαστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **γέλως**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 329.

γελάω, Ἐπ. **γελόω**, Ὀδ. Φ. 105, Αἰολ. **γέλαιμι**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λεξ. σ. 23· Ἐπ. μετοχ. **γελόωντες** Ὀδ. Σ. 40, **γελώοντες** **-ώωντες** ἢ **-οίωντες** αὐτόθι 110., Υ. 390· Ἐπ. παρατ. **γελοίων** ἢ **-ώων** Υ. 347 (πρβλ. **γελοιάω**)· Δωρ. μετοχ. **γελᾶσα**, γ' πληθ. **γελᾶντι** (κοιν. -ῶσα, -ῶντι) Θεόκρ. 1. 36, 90 (ἴδε Ahrens Δωρ. Δ. σ. 197)· Αἰολ. **γελαίσας** (ἀντὶ -άσας) Σαπφ. 2. 5· — Ἀττ. μέλλ. **γελάσομαι**, Πλάτ., Ξεν., κτλ.· μεταγεν. **γελάσω**, Ἀνθ. Π. 5. 179., 11. 29, Ἀνακρέοντ. 41. 8, κτλ.· — ἀόρ. **ἐγέλᾰσα**, Εὐρ., κτλ.· Ἐπ. **ἐγέλασσα**, Δωρ. **ἐγέλαξα**, Θεόκρ. 7. 42., 20. 1· γ' πληθ. **γέλαν** ἀντὶ **ἐγέλασαν** (ὡς **βρόντας** ἀντὶ **βροντήσας**) Ε. Μ. 255. 6, ἐξ ἀρχαίου τινὸς ποιητοῦ. — Παθ. μέλλ. **-ασθήσομαι** Διογ. Λ. 1. 78, Λουκ.· ἀόρ. **ἐγελάσθην** Δημ. 23. 22 (**κατα-**), Θουκ., Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **γεγέλασται** (**κατα-**), Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 1. (√ΓΕΛ φαίνεται ὅτι ἐδήλου μᾶλλον λαμπρότητα προσώπου καὶ μειδιῶσαν εὐθυμίαν ἢ θορυβώδη γέλωτα, ἄν, ἐννοεῖται, αἱ λέξεις **γαλήνη**, **γαληνός** παράγωνται ἐξ αὐτῆς).

I. ἀπολ., γελῶ, ἁπαλὸν ἢ ἡδὺ γελᾶν, ἀχρεῖον γ., ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γ., Σαρδόνιον γ. Ὅμ. (ἴδε τὰ ἐπίθετα ταῦτα)· δακρυόεν γ. Ἰλ. Ζ. 484· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1011· ἡ δ' ἐγέλασσεν χείλεσιν, ἐπὶ προσπεποιημένου γέλωτος, Ἰλ. Ο. 101· ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ, ἡ καρδία του ἐντός του ἐγέλασεν, Φ. 389. — Παθ., ἕνεκα τοῦ γελασθῆναι, διὰ νὰ γείνῃ γέλως, Δημ. 23. 22. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν Ἰλ. Τ. 362· ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς .., γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 14· γελᾷ δέ τε δώματα .. θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ Ἡσ. Θ. 40.

II. γελῶ πρός τινα, διά τινα, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Ἰλ. Β. 270, Ψ. 784· ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν Θέογν. 1113· γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ, ἐμπαικτικῶς ἢ περιφρονητικῶς γελᾷ πρός .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 560· ὡσαύτως, ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 5, Συμπ. 2, 18· συχνάκις ὁμοίως μετὰ δοτ., γελᾷ δὲ τοῖσδε .. ἄχεσιν πολὺν γέλωτα Σοφ. Αἴ. 957, πρβλ. 1043, Ἀριστοφ. Νεφ. 560· ἐγέλασα ψολοκομπίαις, ἀστεῖα μοὶ ἐφάνησαν, ὁ αὐτ. Ἱππ. 696· ὡσαύτως, εἰς ἐχθροὺς γ. Σοφ. Αἴ. 79· ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς Αἰσχύλ. Χο. 222· — σπανίως, ὡς τὸ καταγελάω, μ. γεν. προσ., γελᾷ μου Σοφ. Φ. 1125, πρβλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 16. 2) μ. αἰτ.; καταγελῶ, περιγελῶ, τινά Θεόκρ. 20. 1· ἢ τόδε γελᾶτε, εἰ .. Ξεν. Συμπ. 2, 19· τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἑτεόν; τί εἶναι τοῦτο διὰ τὸ ὁποῖον γελᾷς; Ἀριστοφ. Νεφ. 820· μὴ γελάσῃς .. μοῖραν Ἐπιγρ. Ἑλλ. 284· — ἐντεῦθεν κατὰ παθ., περιπαίζομαι, περιγελῶμαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 789, Σοφ. Ἀντ. 838· πρός τινος ὁ αὐτ. Φ. 1023· παρά τινος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1423.

γέλγη, ῶν, τά, = **ῥῶπος**, μικραὶ πραγματεῖαι, «ψιλικά» ἢ παλαιὰ πράγματα, καὶ ὁ τόπος ἔνθα πωλοῦνται, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 5, Λουκ. Λεξιφ. 3. (**γέλγη**, ἡ, φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν γραμμ.).

γελγῖδόομαι, ἀποκτῶ κεφαλήν, αὐξάνομαι ἕως οὗ σχηματίσω βολβὸν (γέλγις), ἐπὶ τοῦ σκορόδου, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 4, 11.

γέλγις, ἡ, γεν. **γέλγῖθος**, ὡσαύτως **γέλγιος** καὶ **-ιδος**, (ἐν γραφοῖς συχνάκις μετ' ἐσφαλμένου τονισμοῦ **γελγίς**, **γελγῖθος**, κτλ., ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἀρκαδ. σ. 29)· πληθ. **γέλγεις** Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 5· — ὅμοιον τῷ **ἄγλις**, κεφαλὴ ἢ βολβὸς ἢ σκελὶς σκορόδου, Λατ. spica ἢ nucleus allii, πότιμοι γέλγιθες Ἀνθ. Π. 6. 232· πρβλ. Θεόκρ. 14. 17.

γελγο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς παντοίων εὐτελῶν πραγμάτων, παντοπώλης, ῥωποπώλης, Πολυδ. Ζ', 198· θηλ. **γελγόπωλις**, ιδος, Κρατῖν. Διον. 10: — **γελγοπωλέω**, Ἕρμιππ. Ἀρτ. 6.

Γελέοντες, οἱ, ἴδε ἐν λ. **Τελέοντες**.

Γελλώ, οῦς, ἡ, εἶδος λάμιας ἢ φαντάσματος, ὅπερ ὑπετίθετο ὅτι ἀφήρπαζε τὰ μικρὰ παιδία, Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα Σαπφὼ 52, Ἡσύχ., Ζηνόβ.

γελοιάζω, μόνον κατ' ἐνεστ., χαριεντίζομαι, λέγω ἀστεῖα, σκώπτω, Ἀρίσταρχ. παρ' Ἀθην. 39Ε, Πλούτ. 2. 231C.

γελοιασμός, ὁ, ἀστεϊσμός, σκῶμμα, Ἑβδ. (Ἱερ. 31 (48). 27).

γελοιαστής, οῦ, ὁ, γελωτοποιός, σκώπτης, Ἀθήν. 246C, Πολυδ. Ε', 128, Ἑβδ.

γελοιάω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **γελάω**, κατὰ μετοχ. ἀόρ. **γελοιήσασα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 49.

γελοιο-μελέω, ποιῶ κωμικά, ἀστεῖα ᾄσματα, Ἀνθ. Π. 7. 719.

γέλοιος ἢ **γελοῖος**, α, ον, (γελάω) γέλωτα προξενῶν, ἄξιος γέλωτος, καταγέλαστος, ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., Ἰλ. Β. 215 (ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **γελοίϊος**), Ἀρχίλ. 73, Ἡρόδ. 8. 25· Αἰσώπου τι γέλοιον Ἀριστοφ. Σφηκ. 566, πρβλ. 1259, κτλ.· γελοῖα, ἀστεῖα, σκώμματα, Θέογν. 311· γέλοια λέγειν Ἀναξανδρ. Γεροντ. 2, Ἄλεξ. Ποιητ. 2· κατ' ἀντίθεσιν τῷ **σπουδαῖος**, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1. — Ἐπίρρ. **-ως**, κατὰ τρόπον ἀξιογέλαστον, Πλάτ. Πολ. 527Δ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 14. II. ἐπὶ προσώπων, γέλωτα ἐμποιῶν, γελωτοποιός, μισῶ γελοίους Μελανιππ. 29· — ὡσαύτως γέλωτα προξενῶν, ἀξιογέλαστος, Πλάτ., κτλ.· μ. μετοχ., γ. ἔσομαι αὐτοσχεδιάζων Πλάτ. Φαῖδρ. 236D. — Κυρίως διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **καταγέλαστος**, ὡς τὸ facetus ἀπὸ τοῦ absurdus· γελοῖα εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα Πλάτ. Συμπ. 189Β· τὰ γ. ἤδεα Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 29, πρβλ. Ποιητ. 5, 2· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται πολύ, ἴδε Πρωτ. 340D, Πολ. 392D, κτλ.

(Αἱ γνῶμαι τῶν γραμματ. περὶ τοῦ τονισμοῦ παραδόξως διαφέρουσιν· ἀλλ' ὁ παλαιότερος αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐθεώρησε τὸ μὲν γέλοιος ὡς τὸν παλαιὸν 'Αττ. τύπον, τὸ δὲ γελοῖος ὡς τὸν νεώτερον, ἴδε 'Απολλών. περὶ 'Αντων. 323, Σχολ. 'Αριστοφ. Βατρ. 6 (ὅστις προστίθησιν ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή), Μοῖρις 109. Ἕτεροι ἔγραφον γέλοιος ἐπὶ τῇ σημασ. I, γελοῖος ἐπὶ τῇ σημασ. II, ἴδε Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 205, 'Αμμών. 36, 'Ετυμ. Μ. 224· ἕτεροι δὲ ἀκριβῶς τοὐναντίον, Θωμ. Μ.185, διάφ. γραφ. ('Ετυμ. Μ. ἔνθ' ἀνωτ.).

γελοιότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἤ τι γελοῖον, 'Αθήν. 497F.

γελοιώδης, ες, = **γέλοιος** II, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφηξ. 579. — 'Επίρ. -δῶς Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 681.

γελοίων, γελοίωντες, γελόω, γελόωντες, ἴδε ἐν λ. **γελάω**.

γέλος, ὁ, ἴδε **γέλως**.

γελωομιλία, ἡ, κοινωνία ἐν τῷ γέλωτι, 'Ανθ. Π. 9. 573· ἀντίθ. **κλαιωμιλία**.

γέλως, Αἰολ. **γέλος** (ὡς **ἔρος** ἀντὶ **ἔρως**, Γρηγ. Κ. 608), ὁ· γεν. **γέλωτος**, δοτ. **γέλωτι**, 'Επ. **γέλῳ**, 'Οδ. Σ. 100· αἰτιατ. **γέλωτα**, ποιητ. **γέλων**, ἴδε κατωτέρ. (αἰτιατ. **γέλω** ἀναγινώσκεται ἔν τισι χωρίοις τῆς 'Οδυσσείας, ἴδε κατωτ., ἀλλ' οὐδαμοῦ μετὰ βεβαιότητος)· — πληθ. **γελώτων** Πλάτ. Νόμ. 732C· (γελάω). Ὡς παρ' ἡμῖν, γέλῳ ἔκθανον 'Οδ. Σ. 100· γέλωτα .. παρέχουσαι (διάφ. γραφ. γέλω τε) Υ. 8, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 319, κτλ.· ἄσβεστον γέλον ὦρσεν (διάφ. γραφ. γέλω) 'Οδ. Υ. 346· ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως .. θεοῖσι 'Ιλ. Α. 599, πρβλ. 'Οδ. Θ. 326· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχεν Σ. 350· γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις Εὐρ. Ἴωνι 1172· γέλωτα ποιεῖν, κινεῖν, παρασκευάζειν, μηχανᾶσθαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 2. 2, 11, Συμπ. 1,14, κτλ.· γέλων ξυντιθέναι, γέλωτα ἄγειν Σοφ. Αἴ. 303, 382· ὡσαύτως, γέλως ὄρνυται (ἴδε ἀνωτ.)· γ. ἔχειν τινὰ 'Οδ. Θ. 344· γ. γίγνεται, 'Αττ.· καταρρήγνυται 'Αθήν. 511C· — κατέχειν γέλωτα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5, κτλ.· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν Εὐρ. Μηδ. 404, πρβλ. 'Αριστοφ. ἐν Mein. Κωμ. 'Αποσπ. 2. 1176· — ἐπὶ γέλωτι, ὅπως προκαλέσῃ τις γέλωτα, 'Ηρόδ. 9. 82, 'Αριστοφ. Βατρ. 404· γέλωτος ἄξια, γελοῖα, Εὐρ. 'Ηρακλ. 507· ἅμα ἢ σὺν γέλωτι Πλάτ. Νόμ. 789D, Ξεν. 'Αν. 1. 2, 17· μετὰ γέλωτος 'Αντιφ. Λημν. 2. 6· ἐν γέλωτι, ἐν ἀστεϊσμῷ, Πλούτ. 2.124D· ἐπίθετα: ἄσβεστος (ἴδε ἀνωτ.)· πολὺς γ., ἠχηρός, Ξεν. Κύρ. 2. 3,18, κτλ. (ἐνῷ τὸ πλατὺς γ., ὅπερ ὁ Θωμ. Μάγ. συνιστᾷ ὡς ἀττικώτερον, εὑρίσκεται παρὰ Συνεσ.188C, ἀλλὰ πρβλ. **κατάγελως**)· μέγας, ἰσχυρὸς γ. Πλάτ. Πολιτ. 295Ε, Πολ. 388Ε· Σαρδόνιος γ. (ἴδε ἐν λ. **Σαρδόνιος**)· Αἰάντειος γ., κακός, δυσμενὴς γέλως, Παροιμιογρ. **2)** μεταφ. ἐπὶ κυμάτων (πρβλ. **γέλασμα**), 'Οππ. 'Αλ. 4. 334. **II.** αἰτία διὰ γέλωτα, ὑπόθεσις γέλωτος, ὕλη διὰ γέλωτα, γ. γίγνομαί τινι Σοφ. Ο. Κ. 902· ταῦτ' οὐ γ. κλύειν ἐμοὶ Εὐρ. Ἴωνι 528· γέλωτα τίθεσθαι ἤ ἀποδεῖξαί τι 'Ηρόδ. 3. 29., 7. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 166Α· εἰς γ. τρέπειν, ἐμβάλλειν Θουκ. 6. 35, Δημ. 151.19· ἐν γέλωτι ποιεῖσθαί τι Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 32, κτλ.· γ. ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι Δημ. 47. 6· ὅσα γάρ .., πλείων ἐστὶ γ. τοῦ μηδενὸς ὁ αὐτ. 185.18. **III.** κοιλότης ἐν τῇ παρειᾷ κατὰ τὸν γέλωτα, πρβλ. **γελασῖνος**.

γελωτο-ποιέω, κάμνω, προξενῶ, κινῶ γέλωτα, ἰδίως ὡς γελωτοποιός, Πλάτ. Πολ. 606C, Ξεν. Συμπ. 3,11. — Ρηματ. ἐπίθ. **γελωτοποιητέον**, Κλήμ. 'Αλ. 196.

γελωτοποιΐα, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τις γελοῖα πράγματα, ὅπως διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων, Ξεν. Συμπ. 4, 50.

γελωτοποιϊκῶς, ἐπίρρ., γελοίως, Πολυβ. Θ', 149.

γελωτο-ποιός, όν, τὸν γέλωτα κινῶν, γελοῖος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 179· — ὡς οὐσιαστ., ὁ ποιῶν ἢ λέγων γελοῖα, Ξεν. 'Αν. 7. 3, 33, Συμπ. 1.11, Πλάτ. Πολιτ. 620C.

γελώων, γελώωντες, ἴδε ἐν λ. **γελάω**.

γεμίζω, μέλλ. ἀττ. **-ιῶ** (γέμω), πληρῶ ἐντελῶς, φορτώνω μέ τι, κυρίως ἐπὶ πλοίου, τινὸς Θουκ. 7. 53, Ξεν. 'Ελλ. 6. 2, 25, κτλ.· γεμίσας τὴν ναῦν ξύλων Δημ. 569. 4· ἀκολούθως, σποδοῦ γ. λέβητας, πληρώσας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 443· γεμίσω σε, πρὸς ποτήριον, Θεόπομπ. Κωμ. Νεμ. 1. 4. — Παθ., γεμίζομαι, φορτώνομαι, πληροῦμαι, Δημ. 466. 28· μεταφορ. ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. Κύκλ. 505· ἐπὶ μελισσῶν, γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 40,14. **II.** μεταγεν. μετ' αἰτιατ. πράγμ., γεμίζειν ὕδωρ (ἐνν. τὴν ὑδρίαν), πληροῦν ὕδατος ἐντελῶς, Παυσ. 3. 13, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., οἶνον, πῦρ γεμισθεὶς 'Ανθ. Π. 12. 85.

γεμιστός, ή, όν, πεφορτωμένος, πλήρης, 'Αθήν. 381Α.

γέμος, τό, βάρος, φορτίον, σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, ἐπειδὴ ἔφερον τὰ ἴδια αὐτῶν σπλάγχνα εἰς τὰς χεῖρας των, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1232.

γέμω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι γεμᾶτος, πλήρης, κυρίως ἐπὶ πλοίου, 'Ηρόδ. 8. 118, Ξεν. 'Ελλ. 5. 1. 21. **2)** μ. γεν. πράγμ., εἶμαι πλήρης πράγματός τινος, πλοῖα γέμοντα χρημάτων Θουκ. 7. 25· λιμὴν ἔγεμε πλοίων Πλάτ. Κριτ. 117Ε, πρβλ. Ξεν. 'Αν 4. 6, 27, κ. ἀλλ.· μεταφ., κόμπος τῆς ἀληθείας γ. Αἰσχύλ. Ἀ. 613, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 4, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1245· ὡσαύτως μ. δοτ., εἶμαι πεπληρωμένος μέ τι, ἰτρίοισι, πέμμασι Ἀρχιππ. 'Ηρ. γαμ. 4, 'Αντιφ. 'Ομ. 1. (Πρβλ. Λατ. gemo· παρομοία σχέσις ἐννοιῶν ἀπαντᾷ ἐν τοῖς **στένομαι, στένω**).

γεν-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἱδρυτὴς ἢ πρῶτος πρόγονος οἰκογενείας τινός, Λυκ. 1307, Herm. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 531· περὶ τοῦ 'Ιουλίου Καίσαρος, Φίλων 2. 527· — ἐντεῦθεν, **γεναρχέω**, εἶμαι γενάρχης, 'Ιαμβ. Μυστ. σ. 177.

γενεά, ᾶς, 'Ιων. **γενεή, ῆς**, ἡ, ἐπ. δοτ. **γενεῆφι** (γενέσθαι). **I.** ἐπὶ τῶν προσώπων οἰκογενείας τινός, **1)** γενεά, οἰκογένεια, Πριάμου γ. 'Ιλ. Υ. 306, πρβλ. 'Οδ. Α. 222., Π. 117· γενεὴν τε τόκον τε 'Ιλ. Ο. 141· ἴδμεν .. γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας Υ. 203, πρβλ. 214, Ζ. 145, 151, κτλ.· γενεῇ ὑπέρτερος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πρεσβύτερος, Λ. 786· ταύτης εἶναι γενεῆς καὶ αἵματος, ἐκ ταύτης τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ αἵματος, Ζ. 211· ἐκ γενεῆς, κατὰ τὴν καταγωγήν του, Κ. 68· γενεῇ, δικαιώματι καταγωγῆς, 'Οδ. Α. 387· γενεὴν Αἰτωλός, ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν, 'Ιλ. Ψ. 471· γενεὴν εἶναί τινος, Φ. 187· γενεῇ ὑπέρτερος, τὴν καταγωγὴν ἀνώτερος, Λ. 785· γενεὴ ἔκ τινος, καταγωγὴ ἀπό τινος .., Φ. 157· — ἐπὶ ἵππων, ἡ καταγωγή των, τὸ γένος των, Ε. 265, 268· — καθόλου, γενεήν, κατὰ τὸ εἶδος, 'Ηρόδ. 2. 134· — ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς καταγωγῆς ἢ οἰκογενείας μεταβαίνει ἡ λέξις εἰς τὴν τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους, Περσῶν γ., Τυρρηνῶν γ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 912, 'Αποσπ. 448· — σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Πλάτ. Σοφ. 268D, Φίλ. 66Β· τίς ὢν γενεάν; Ξεν. Κύρ. 1.1, 6. **2)** γενεά, γένεσις, ἀνθρωπίνη ἡλικία, οἵηπερ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν 'Ιλ. Ζ. 146· δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Α. 250, κλπ.· τρεῖς γενεαὶ ἀπετέλουν ἑκατὸν ἔτη, 'Ηρόδ. 2. 142, πρβλ. Θουκ. 1.14· — ὡσαύτως, ἐποχή, γ. ἀνθρωπηΐη, ἡ ἱστορικὴ ἐποχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μυθικήν, 'Ηρόδ. 3. 122. **3)** γέννημα, τέκνα, Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 6. 86· καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, Τυροῦς γ. (δηλ. ὁ Πελίας) Πίνδ. Π 4. 242, πρβλ. Ι. 8 (7). 143, Σοφ. Αἴ. 190· καὶ οὕτως ἴσως ἐν 'Ιλ. Φ. 191· πρβλ. **γένος** II. **II.** ἐπὶ χρόνου ἢ τόπου σχετιζομένου πρὸς τὴν γέννησιν, **1)** πατρίς, ὁ τόπος ἔνθα ἐγεννήθη τις, γ. ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ 'Ιλ. Υ. 390· ἐπὶ τοῦ φωλεοῦ ἀετοῦ, 'Οδ. Ο. 175. **2)** ἡλικία, χρόνος τῆς ζωῆς, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι γενεῇ νεώτατος, πρεσβύτατος, προγενέστερος, ὁπλότερος, νεώτατος, πρεσβύτατος κτλ. κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἐκ γεννήσεως, συχν. παρ' 'Ομ., ἰδίως ἐν 'Ιλ. **3)** ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως, μεθ' Ὅμ.· ἐκ γενεῆς (Ὅμ. ἐκ γενετῆς) 'Ηρόδ. 3. 33., 4. 23· ἀπὸ γ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8.

γενεᾱλογέω, ἀνιχνεύω τοὺς προγόνους, ἐξετάζω τὴν γενεάν, γεν. γένεσιν 'Ηρόδ. 2. 146· γεν. τινα, εὑρίσκω τὴν γενεαλογίαν του καὶ τὴν ἐκθέτω, αὐτόθι 143· γ. τὴν συγγένειαν Ξεν. Συμπ. 4, 51· γεν. τινά τινος Πλούτ. 2. 894Β· γ. τινα γενέσθαι ἢ εἶναι .. ὁ αὐτ. Λυκούργ. 2, Παυσ. 5. 14, 9· περί τινος Λουκ. 'Ορχ. 7. — Παθ., ταῦτα μέν νυν γεγενεηλόγηται 'Ηρόδ. 6. 53· τὰ νῦν δὴ γενεαλογηθέντα Πλάτ. Τιμ. 23Β· γενεαλογούμενος ἔκ τινος πρὸς 'Εβρ. ζ', 6· ἐγενεαλογήθη (ἀπροσώπ.), ἡ γενεαλογία ὑπελογίσθη, 'Εβδ. (Α' Παραλ. ε', 1).

γενεᾱλόγημα, τό, γενεαλογία, Εὐστ. 18. 29.

γενεᾱλογία, ἡ, ἡ ἐξεύρεσις τοῦ γένους ἢ τῆς καταγωγῆς, ἡ ἀνίχνευσις οἰκογενείας, 'Ισοκρ. 223Β, Πλάτ. Κρατ. 396C καὶ ἀλλ.· κατὰ πληθ., ἔργον τι τοῦ 'Εκαταίου.

γενεᾱλογικός, ή, όν, εἰς γενεαλογίαν ἀνήκων, Πολύβ. 9.1, 4.

γενεᾱ-λόγος, ὁ, ὁ τὴν γενεαλογίαν εὑρίσκων, Διον. 'Αλ. 1. 13.

γενε-άρχης, ου, ὁ, = **γενάρχης**, 'Απολλόδ. 2. 1, 4, καὶ μεταγ. συγγραφ., τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γραφ. **γενάρχης**.

γενεᾶτις, ιδος, ἡ, = **γενειάτις**, ὃ ἴδε.

γενῆθεν, ἐπίρρ., ἐκ γεννήσεως, διὰ καταγωγῆς, Ἄρατ. 260, 'Ανθ. Π. 7. 445.

γενέθλη, Δωρ. **-θλα**, ἡ: **1)** ἐπὶ προσώπων, φυλή, γενεά, οἰκογένεια. μ. γεν. προσ. Παιήονός εἰσι γενέθλης 'Οδ. Δ. 232, πρβλ. Ν. 130· σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, ἐκ τῆς ἰδικῆς σου γενεᾶς δι' αἵματος, 'Ιλ. Τ. 111· ἐπὶ ἵππων, γενεά, γένος, Ε. 270· θηρῶν γ. Ὕμν. 'Ομ. 27. 10· τῶν ἁλιθίων ἀπείρων [ἐστὶ] γενέθλα Σιμων. 8. 13. **2)** γένος, τέκνα, ἀπόγονοι, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 136, Σοφ. 'Ηλ. 129, 226, κτλ. **II.** ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου, ἀργύρου γ., μεταλλεῖον ἀργύρου, 'Ιλ. Β. 857. **2)** γενεά, ἡλικία, οὔ τι παλαιόν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ 'Οππ. 'Αλ. 5. 459. **3)** ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἐκ γενέθλης Διον. Π. 1044.

γενεθλήϊος, ον, = **γενέθλιος**, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 258Ε, Πρόκλ. Ὕμν. 2. 8.

γενέθλια, τά, ἴδε ἐν λ. **γενέθλιος**.

γενεθλιάζω, μέλλ. **-άσω**, ἑορτάζω τὴν γενέθλιον ἡμέραν, 'Αππ. 'Εμφ. 4.134.

γενεθλιᾰκός, ή, όν, ὁ εἰς τὰ γενέθλια ἀνήκων, 'Ανθ. Π. 6. 321. **II.** = **γενεθλιαλόγος**, Γαλην., πρβλ. Γέλλ. 14.1.

γενεθλιαλογέω, ἐξετάζω τὰ γενέθλια, ἤτοι τοὺς ἐπὶ τῇ γεννήσει ἀστερισμοὺς καὶ μαντεύομαι διὰ τῆς ἀστρολογίας ταύτης, πρβλ. **ὡροσκοπέω**, Στράβ. 739.

γενεθλιᾰλογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν γενεθλίων ἀστερισμῶν, ἀστρολογία, Ἰώσηπ. Ἀρχ. I.18. 6, 9.

γενεθλιᾰλογικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, Ὠριγέν., κλπ.· ἡ -κή (ἐξυπακ. τέχνη) = τῷ προηγ., Φίλων 1. 466.

γενεθλιᾰ-λόγος, ὁ, ὁ ἐξετάζων τοὺς γενεθλίους ἀστερισμούς, Ἱεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ.172. 8.

γενεθλιάς, **άδος**, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ **γενέθλιος**, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 7.

γενεθλίδιος, **ον**, = **γενέθλιος**, Ἀνθ. Π. 6. 325, πρβλ. 243.

γενεθλιο-λογία, **γενεθλιο-λόγος**, = **γενεθλιαλ-**.

γενέθλιος, **ον**, ὡσαύτως **α**, **ον**, Λυκ.1194·— ἀνήκων εἴς τινος τὴν γέννησιν, Λατ. natalis, γ. δόσις, δῶρον ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις, Αἰσχύλ. Εὐμ.7· τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰ γενέθλιά τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2930b (προσθήκ.), 3417, 3902b· καὶ ἡ γενέθλιος ἄνευ τοῦ ἡμέρα, 3957b· γενέθλιον ἦμαρ Ἀνθ. Π. 6. 261·— ὡσαύτως, ἀγὼν γ., ἀγὼν πρὸς τιμὴν τῶν γενεθλίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 4342d, κέξ.· τὰ γενέθλια, ἡ ἐπὶ τῇ γεννήσει ἢ τοῖς γενεθλίοις ἑορτὴ (ἀλλὰ παρ' Ἐκκλ. ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου μάρτυρός τινος, ἴδε **γενέσια**), γ. θύω, , προσφέρω ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις μου θυσίαν, Εὐρ. Ἴωνι 653, Πλάτ. Ἀλκ.1.121C· ἑστιᾶν, ἄγειν Λουκ. Ἑρμότ. 11, κτλ. **II**. ἀνήκων εἰς τὸ γένος ἢ τὴν οἰκογένειάν τινος, ἰδίως οἱ προστάται θεοὶ (dii gentiles), Ζεὺς γ. Πίνδ. Ο. 8. 20, Π. 4. 299· γ. δαίμων ὁ αὐτ. Ο. 13. 148· γ. θεοὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 639 (ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 729C, 879D, dii genitales, οἱ προϊστάμενοι τῆς γενέσεως)·— γενέθλιον αἷμα, συγγενικόν, Εὐρ. Ὀρ. 89· γ. ἀραί, κατάρα τοῦ πατρός, Αἰσχύλ. Χο. 912. **III**. ὁ παρέχων γέννησιν, γεννητικός, γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ, δηλ. ὁ ἥλιος, Πίνδ. Ο. 7. 129· γεν. πόρος, τὸ ῥεῦμα ἔνθα ἐγεννήθης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 293· βλάσται γεν. Σοφ. Ο. Κ. 972· ἀνέλυσα γενέθλιον .. [νηδύν], ἐπὶ τοῦ πρώτου τέκνου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 17.

γενεθλέωμα, τό, = **γενέθλη**, Ἰάμβλ. παρὰ Σχολ. Ἡσ. Θ. 459.

γένεθλον, τό, = **γενέθλη**, γένος, καταγωγή, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 290. **2**) = γέννημα, γόνος, ἀπόγονοι, ὁ αὐτ. Ἀγ. 784, 914, κτλ.· γ. Οἰταίου πατρὸς Σοφ. Φ. 453· τὰ θνητῶν γ., «οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων», ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1425.

γενειάζω, Δωρ. **-άσδω**, (γένειον)·— προσκτῶμαι γένεια, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Διον. Ἀλ. 1. 76, Ἀνθ.· ἄρτι γενειάσδων Θεόκρ.11. 9, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3715· πρκμ. **γεγενείακα** Φιλήμ. Αὐλ.1·— πρβλ. **γενειάω**, **γενειάσκω**.

γενειάς, **άδος**, ἡ, (γένειον) γένειον, πώγων, κυάνεαι .. γενειάδες ἀμφὶ γένειον (πληθ. ἀντὶ ἑνικ.) Ὀδ. Π. 176· δάσκιον γενειάδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 316, πρβλ. Σοφ. Τρ. 13· πρός σε τὴν γενειάδα .. ἄντομαι Εὐρ. Ἱκέτ. 277· πρβλ. **γένειον**. **2**) κατὰ πληθ., τὰ πλάγια τοῦ στόματος, γνάθοι, παρειαί, Εὐρ. Ἴωνι 1460, Φοιν.1381, Ι. Τ. 1366. **II**. δεσμὸς διὰ τὴν κάτω σιαγόνα, Γαλην. 12, 476, 480.

γενείασις, ἡ, τὸ ἔχειν γένεια, Πλωτ. 4. 3, 13.

γενειάσκω, = **γενειάζω**, ἀρχίζω νὰ προσκτῶμαι γενειάδα, Πλάτ. Συμπ 181D, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5· ἄρτι γενειάσκων Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 100.

γενειαστήρ, ὁ, ὁ περὶ τὰ γένεια ἱμάς, Πολυδ. Α', 147.

γενειάτης [ᾱ], **ου**, ὁ, γενειοφόρος, Θεόκρ.17. 33· Ἰων. **-ειήτης** Καλλ. εἰς Ἄρ. 90·— θηλ. **-ειᾶτις**, **ιδος**, ἡ **-εᾶτις** Σώφρων παρ' Ἀθην. 324F.

γενειάω, = **γενειάζω**, τρέφω γενειάδα, προσκτῶμαι γενειάδα, ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι Ὀδ. Σ.175, 268, πρβλ. Ἱππ. 240. 56, Πλάτ. Πολιτ. 270E, Ξεν., κτλ.· εἰς ἄνδρα γενειῶν Θεόκρ.14. 28. **2**) ἔχω γενειάδα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.145, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 7, 15.

γενειήτης, **ου**, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **γενειάτης**.

γενειόλης, ὁ, πιθ. = **γενειάτης**, Ἡρῳδ. παρ' Εὐσταθ. 1684, πρβλ. **μαινόλης**, **σκωπτόλης**, **ὀπυιόλης**, **φαινόλης**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 233.

γένειον, τό, (γένυς) τὸ μέρος ὅπερ καλύπτεται ὑπὸ τοῦ πώγωνος, ἡ κάτω σιαγών, τὸ πηγοῦνι, mentum, Γερμ. kinn, Ὀδ. II. 176 (πρβλ. **γενειάς**)· πολιὸν γ. Ἰλ. Χ. 74· ἰδίως ἐν ἱκετείᾳ, ἔλλαβε χειρὶ γενείου Θ. 371· γενείου χειρὶ παχείῃ ἀψάμενος Κ. 454· γενείου .. λευκήρη τρίχα Αἰσχύλ. Πέρσ.1056, πρβλ. Θήβ. 666, κτλ.· κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Τ. 1277·— παροιμ. ἐπὶ ἰσχνοῦ ζῴου, οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειόν τε καὶ κέρατα, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ πηγοῦνι καὶ κέρατα (πετσὶ καὶ κόκκαλο), Ἀριστοφ. Ὄρν. 902. **2**) ὁ πώγων, Ἡρόδ. 6. 117· κατὰ πληθ., Παυσ. 2. 10, 3., 2.13, 5. **3**) ἐν τῇ Ἀριστ. Ἱ. Ζ.1. 11, 10, ἡ ἄνω σιαγὼν (ἴδε **γένυς**)· ἡ παρειά, Νίκ. Θ. 53, Ἀνθ. Π.7. 531.

γενειο-συλλεκτάδαι, οἱ, οἱ τὸν πώγωνα συλλέγοντες, οἱ περιποιούμενοι αὐτόν, Ἀθήν.157B.

γένεο, Ἐπ. ἀντὶ **ἐγένου**.

γενεσι-άρχης, **ου**, ὁ, = **γενάρχης**, Ἑβδ. (Σοφ. 13. 3).

γενεσιο-λόγος, ὁ, = **γενεθνιαλόγος**, Ἀρτεμίδ. 2. 69 Reiff.

γενέσιος, **ον**, = **γενέθλιος**, θεὸς Πλούτ. 2. 402Α, πρβλ. Παυσ. 2. 38, 4. **II**. **γενέσια**, τά, ἡμέρα τηρουμένη εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν (πρβλ. **νεκύσια**, Ἡρόδ. 4. 26, πρβλ. Ἀμμών. 34, Λοβ. Φρύν. 103· διακριτέα δὲ ταῦτα τῶν γενεθλίων, ἤτοι τοῦ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις ζῶντος συμποσίου καὶ τῆς ἑορτῆς, ἴδε Στάλβ. Πλάτ. Ἀλκ.1.121C· ἂν καὶ εὑρίσκεται ἀντ' ἐκείνου παρὰ τῷ Ἀλκίφρ. 3. 18 καὶ 55, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 6, κ. Μᾶρκ. ς', 21·— οὕτω, ἡ γ. ἡμέρα = ἡ γενέθλιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2883c.

γενεσιουργέω, κατασκευάζω, παράγω· καὶ **-ουργία**, ἡ, γένεσις, παραγωγή, ἀμφότερα παρ' Ἐκκλ.

γενεσιουργός τινος, παραγαγών τινα εἰς τὸ εἶναι, δημιουργός, πατήρ, Στοβ. Ἐκλογ. 2, 962, Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. § 228, Ἑβδ.

γένεσις, **εως**, ἡ, (γενέσθαι) ἀρχή, πηγή, παραγωγὸς αἰτία, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν Ἰλ. Ξ. 201· Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται αὐτόθι 246, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 180D· ἀρχή, κατὰ δυϊκ., τοῖν γενεσίοιν ἡ ἑτέρα ὁ αὐτ. Φαίδ. 71E. **II**. τρόπος τῆς γεννήσεως, Ἡρόδ.1. 204., 6. 69, κτλ.· γένος, καταγωγή, ὁ αὐτ. 2.146· πατρὸς οὖσα γένεσιν Εὐρύτου Σοφ. Τρ. 380. **2**) ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀστερισμῶν. Ἀνθ. Π. 11. 164, 183. **III**. παραγωγή, γένεσις, ἀντίθ. τῷ φθορά, Πλάτ. Φιλ. 55Α, κτλ.· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς·— ἡ μόρφωσις ἢ ὁ σχηματισμὸς παντὸς πράγματος, π. χ. πύου Ἱππ. Ἀφ.1246·— καθόλου, παραγωγή, ποίησις, κατασκευὴ ἔτι καὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἱματίων, ἀμφιεσμάτων Πλάτ. Πολιτ. 281B, E· καὶ ἐπὶ ἀφῃρημένων ἰδιοτήτων, π. χ. δικαιοσύνης ὁ αὐτ. Πολ. 359Α. **2**) = τὸ γίγνεσθαι, ἡ μόρφωσις ἡ συνεχής, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμπεπληρωμένην καὶ τελείαν ὕπαρξιν (οὐσία) αὐτόθι 525B. **IV**. ἡ δημιουργία, δηλ. σύμπαντα τὰ δημιουργήματα, Λατ. rerum natura, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 245E, Τιμ. 29E, συχν. παρὰ Φίλωνι· ἴδε Sturz Μακ. Διάλ. σ. 99. **V**. γενεά, γένος, εἶδος τῶν ζῴων, Πλάτ. Πολιτ. 265B, κτλ.· οἰκογένεια, ὁ αὐτ. Νόμ. 691D. **VI**. γενεά, ἡλικία, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 252D, Πολιτ. 310D. **VII**. παιδοπόρος γ., genitalia muliebria, Ἀνθ. II. 9. 311. **VIII**. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ γενέθλιος ἀστερισμός, Λατ. genitura, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 314. 21· οὕτω πιθ., μοῖρα γενέτειρα αὐτόθι 287.

γενέτειρα, θηλ. τοῦ **γενετήρ**, μήτηρ, Πίνδ. Ν. 7. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 4132, 4735· πρβλ. **γένεσις** VIII. **II**. θυγάτηρ, Εὐφορ. 47, ἴδε Meineke σ.112.

γενετή. ἡ, = **γενεή**, ἐκ γενετῆς, ἐκ τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη τις, Ἰλ. Ω. 535, Ὀδ. Σ. 7· εὐθὺς ἐκ γ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.13,1· ἀντίθ. πρὸς τὸ δι' ἔθος, αὐτόθι 7.14, 4· μεταγεν. ἀπὸ γενετῆς Ἰάμβλ. II. Β. 171.

γενετήρ, **ῆρος**, ὁ, = **γενέτης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 380, 391· κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτόθι 1656.

γενετήριος, **α**, **ον**, ὁ γεννῶν, Συνέσ. 317B.

γενέτης, **ου**, ὁ, ὁ γεννήσας, πατήρ, πρόγονος, Εὐρ. Ὀρ. 1011, Συλλ. Ἐπιγρ.765, κ. ἀλλ.· κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτόθι 1212·— καθόλου, δημιουργός, παραγωγός, ποιητής τινος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 979. 4· πρβλ. Ἰακ. Α. II. σ. 48. **2**) ὁ γεννηθείς, ὁ υἱός, ὁ Διὸς γ. Σοφ. Ο. Τ. 472· ὁ ἐμὸς γ. Εὐρ. Ἴωνι 916· πρβλ. **γενέτειρα**. **II**. ὡς ἐπίθ. = **γενέθλιος**, Λατ. gentilis, π. χ. θεοὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ.77, Εὐρ. Ἴωνι 1130· πρβλ. **γεννήτης**.

γενετήσιος, **ον**, γεννητικός, ὁρμὴ Ἀνθ. Π.15.12.

Γενετυλλίς, **ίδος**, ἡ, θεότης ἐφορῶσα κατὰ τὴν γέννησιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 52· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Θεσμ.130.

γενέτωρ, **ορος**, ὁ, = **γενέτης**, Ἡρόδ. 8. 137, Εὐρ. Ἴωνι 136, Συλλ. Ἐπιγρ.1408, 6224, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 4 καὶ 22· Ἀπόλλων ὁ γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 447· Ἀδριανῷ γενέτορι Συλλ. Ἐπιγρ.3841. (Πρὸς τὰ **γενέτωρ**, **γενέτειρα**, πρβλ. τὰ Λατ. genitor, genitrix, Σανσκρ. ganitâr, ganitî).

γενή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **γενεά**, Καλλ. Ἀποσπ. 241.

γενηΐς, **-ηΐδος**, Ἀττ. **γενῄς**, **ῇδος**, ἡ, = **γένυς**, πέλεκυς, ἀξίνη, Σοφ. Ἀντ. 249.

γενήτης, **γενητικός**, ἀμφίβ. τύπος ἀντὶ **γεννήτης**, **γεννητικός**.

γενητός, **ή**, **όν**, (γενέσθαι), λαβὼν ἀρχήν, ἀντίθ. τῷ **ἀΐδιος**, Ἀριστ. Οὐρ.1.11, πιθ. γραφὴ ἐν Πλάτ. Τιμ. 28B, 29C· πρβλ. **γεννητός**.

γενικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὸ γένος, τοῦ γένους, ἀντίθ. τῷ **εἰδικός**, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 7· ἡ διαφορὰ γ. ὁ αὐτ. 1. 4·— ἐπίρρ. **-κῶς** Μ. Ἀντων. 8. 55. **II**. = Λατ. gentilis, Διον. Ἁλ. 4. 14, κτλ. τῆς οἰκογενείας, νόμος Συλλ. Ἐπιγρ. 3167, πρβλ. 2712. **III**. σαρκικός, ἁμάρτημα Ἡρῳδιαν. 5. 1. **IV**. παρὰ γραμμ., ἡ γενικὴ (ἐνν. πτῶσις). **V**. παρὰ Βυζ. ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ γ., τὸ ταμεῖον, τὸ θησαυροφυλάκιον, Δουκάγγ. Graec. Inf. Lex.

γέννᾰ, Αἰσχύλ. Ἀγ.1477, ἀλλὰ **γέννᾱ** ἐν χορικοῖς τοῦ Εὐρ., Δινδ. Ἑκ.159, **ας**, ἡ·— ποιητ. ἀντὶ τοῦ **γένος**, καταγωγή, γέννησις, γέννᾳ μεγαλυνομένων Αἰσχύλ. Πρ. 892, πρβλ. Ἀγ. 760. **2**) καθόλου, ἀρχή, παραγωγή, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.

14 καὶ 15, κτλ. **II.** γέννημα, τέκνον, Πινδ. Ο. 7. 39· γέννας ἄτερ θνήσκειν Αἰσχύλ. Θήβ. 748, Ἀγ. 119· γενεά, πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα ὁ αὐτ. Πρ. 853. **2)** γένος, οἰκογένεια, «ράτσα», αὐτόθι 165, 774, 853, Εὐρ. Μηδ. 428· — σπάν. παρὰ πεζοῖς, Πλάτ. Φιλήβ. 25D, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Γ', 6.

γεννάδας [ἄ], ου, ὁ, πληθ. **γεννάδαι**, εὐγενής, γενναῖος, μεγαλόφρων, Λατ. generosus, Ἀριστοφ. Βατρ. 179, Πλάτ. Φαῖδρ. 243C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 12.

γενναιό-θυμος, ον, καὶ **-κάρδιος**, ον, εὐγενῆ καρδίαν κεκτημένος, Μανασσ. 5754, 2056.

γενναιο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς εὐγενῆ· μόνον ἐπιρρ. **-πῶς** Ἀριστοφ. Εἰρ. 988.

γενναῖος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἑκ. 592 (γέννα)· — ἁρμόζων εἰς τὴν γενεάν τινος ἢ καταγωγὴν (τὸ γενναῖόν ἐστι τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 32)· οὔ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι Ἰλ. Ε. 253 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμήρ.)· ἐντεῦθεν, **I.** ἐπὶ προσώπων, ὑψηλῆς καταγωγῆς, εὐγενής, Λατ. generosus, Πινδ. Π. 8. 65, Ἡρόδ. 1. 173, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ὦ γονῇ γενναῖε Σοφ. Ο. Τ. 1469· ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων γεγῶτας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 794· γενναῖός τις ἑπτὰ πάππους ἔχων Πλάτ. Θεαιτ. 174E· οἱ γενναῖοι, ἀντίθ. τῷ οἱ ἀγεννεῖς, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 12, 2· — οὕτως ἐπὶ ζώων, «καλῆς ράτσας», σκύλαξ, κτλ., Πλάτ. Πολ. 375A, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· ζῷα γ., ἀντίθ. τῷ ἀγεννῆ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 32. **2)** εὐγενὴς τὸ ἦθος, μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων, Ἀρχίλ. 96, Ἡρόδ. 3. 146, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. — μάλιστα αἱ δύο ἔννοιαι συχνάκις συγχωνεύονται, ὡς παρὰ Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ παρὰ Τραγ.· καὶ ὁ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητορ. 2. 15, 3 διακρίνει τὸ **γενναῖος** ἀπὸ τοῦ **εὐγενής**, ὡς κατ' ἀνάγκην περιέχον καὶ τὰς δύο ἐννοίας, πρβλ. Ἱστ. Ζ. ἔνθ' ἀνωτέρω· — τὸ γ. = γενναιότης, Σοφ. Ο. Κ. 569· — οὕτως ἐπὶ πράξεων, εὐγενής, Ἡρόδ. 1. 37, Σοφ. Ο. Κ. 1640, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 624· — ὡσαύτως, γενν. ἔπος, λόγος, πόνοι Σοφ. Φ. 1402, Εὐρ. Ἡρακλ. 538, Ἡρ. Μαιν. 357. **3)** ἐν χρήσει ὡς τύπος εὐγενοῦς ἀποποιήσεως ἢ ἀποκρούσεως, γενναῖος εἶ, εἶσαι πολὺ εὐγενής, Ἀριστοφ. Θεσμ. 220· — ὡσαύτως εἰρωνικῶς, Wytt. Ep. Cr. σ. 233. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ἔξοχος, σῦκα Πλάτ. Νόμ. 844E· σημειώσεως ἄξιος, πολλὰ .. γενναῖα ἐποίησεν ὁ ἄνεμος Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 17· γένει γ. σοφιστική Πλάτ. Σοφ. 231B· γνήσιος, «σωστός», δυνατός, δύη Σοφ. Αἴ. 938, κτλ. **III.** ἐπίρρ. **-ως**, εὐγενῶς, Ἡρόδ. 7. 139, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1198, Θουκ. 2. 41· συγκρ. **-οτέρως** Πλάτ. Θεαιτ. 166C· ὑπερθ. **-ότατα** Εὐρ. Κύκλ. 657.

γενναιότης, ητος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια, Εὐρ. Φοιν. 1680, Θουκ. 3. 82· ἐπὶ γῆς, εὐφορία, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38.

γεννάω, μέλλ. **-ήσω**, μέσ. μέλλ. **γεννήσομαι**, ἐπὶ παθ. σημ., Διόδ. 19. 2· (γέννα)· — ἐνεργ. τοῦ **γίγνομαι** (πρβλ. **γείνομαι**), τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πατρός, παράγω εἰς τὸ εἶναι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 48, Σοφ. Ἠλ. 1412· οἱ γεννήσαντες, οἱ γονεῖς, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27· τὸ γεννώμενον, τὸ τέκνον, Ἡρόδ. 1. 108, κτλ.· ὅθεν γεγενναμένοι, γεννηθέντες, Πινδ. Π. 5. 99· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μητρός, τίκτω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 47, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5, 6, κτλ. — Μέσ., ἀπ' ἐμαυτοῦ παράγω, δημιουργῶ, Πλάτ. Τιμ. 34B, Μενεξ. 238A· — ὡς τὸ **φύω** I. 2, ὡς: κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, καὶ ἂν ἔτι ἀποκτήσῃ μέγα σῶμα, δηλ. καὶ ἂν ᾖ γίγας τὸ σῶμα, Σοφ. Αἴ. 1077. **2)** μεταφ., παράγω, δίδω ἀρχὴν εἴς τι, παντοίαν ἀρετὴν Πλάτ. Συμπ. 209E· διανοήματά τε καὶ δόξας ὁ αὐτ. Πολιτ. 469A, κτλ.· γεννῶσι τὸν οὐρανὸν [οἱ φιλόσοφοι], τὸν καλοῦσιν εἰς τὴν ὕπαρξιν, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 1· ὁ ἐξ ἀσωμάτου γεννῶν λόγος αὐτόθι 3. 6, 5.

γέννημα, τό, τὸ παραγόμενον ἢ γεννώμενον, τέκνον, Σοφ. Τρ. 315· παίδων τῶν σῶν νέατον γ. ὁ αὐτ. Ἀντ. 627· τῶν Λαΐου .. τις ἦν γεννημάτων (ἔνθα σημείωσαι τὸ ἀρσεν. τις) ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1167· — προϊόν, ἔργον, Πλάτ. Πολιτ. 597E, κτλ.· κατὰ πληθ., οἱ καρποὶ τῆς γῆς, Πολύβ. 1. 71, 1, κτλ. **2)** γένος, φύσις, δηλοῖ τὸ γ. ὠμὸν (ἐνν. ὄν) Σοφ. Ἀντ. 471. **II.** ἐνεργ., τὸ γεννᾶν, Αἰσχύλ. Πρ. 850 (ἀλλ' ἴδε **ἀφή**). **2)** παραγωγή, τὸ παράγειν, Πλάτ. Σοφ. 266D.

γεννηματικός, ή, όν, = **γεννητικός**, Ἰώσηπ. Π. Ι. 4. 8, 3.

γέννησις, Δωρ. **-ᾶσις**, εως, ἡ, τὸ γεννᾶν, παράγειν, Εὐρ. Ι. Δ. 1065, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· γ. καὶ τόκος Πλάτ. Συμπ. 206E. **2)** παραγωγή, ἀγαθῶν Ἀριστ. Πολ. 7. 13, 7.

γεννήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **γεννητήρ**, Πλάτ. Κρατ. 410C.

γεννητής, οῦ, ὁ, (γεννάω) ὁ γεννῶν, γονεύς, Σοφ. Ο. Τ. 1015, Ἀποσπ. 772, Πλάτ. Κρίτωνι 51E, Νόμ. 717E· τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 5. **II.** **γεννῆται**, οἱ, (ὡς ἐξ ὀνομ. **γεννήτης**) (γέννα) ἐν Ἀθήναις, οἰκογενειάρχαι συνδεόμενοι διὰ κοινῶν θυσιῶν καὶ τελετῶν, Πλάτ. Νόμ. 878D, πρβλ. Δημ. 1319. 27· εἰς τοὺς γ. ἐγγράφειν, ἄγειν Ἰσαῖ. 64. 35., 65. 2· — 30 γεννῆται ἀπετέλουν ἓν γένος (πρβλ. **γένος** III.), 30 γένη ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν, 3 φρατρίαι μίαν φυλήν, ἴδε Thirlw. Ἑλλ. Ἱστ. 2. σ. 12. (Συχνάκις γράφεται ἐσφαλμένως **γενητής**).

γεννητικός, ή, όν, γεννῶν, παραγωγός, παράγων, ἡ πρᾶξις ἡ γ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 2, 2· — μ. γεν., γεννῶν ἢ παράγων .., Ἱππ. 404. 47, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 9. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ γεννήσεως, Ἐκκλ. **2)** ἐπὶ ζῴων, ἱκανὸς νὰ γεννήσῃ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 14, 3, π. Ψυχ. 3. 9, 6.

γεννητός, ή, όν, (γεννάω) γεννηθείς, υἱὸς γ., ἀντίθ. τῷ ποιητός, Πλάτ. Νόμ. 923E· θνητός, Διον. Ἀλ. 5. 29, Λουκ. Ἰκαρομ. 2· γεννητοὶ γυναικῶν, γεννηθέντες ἐκ γυναικῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 11, Λουκ. ζ', 28. **II.** ὁ γεννῶν, παράγων, ἀντίθ. τῷ φθαρτός, Ἀριστ. Μεταφ. 5. 3, 1· ὕλη γ. αὐτόθι 7. 1, 8· πρβλ. **γενητός**.

γεννήτρια, ἡ, = **γεννήτειρα**, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 235, Δ. Β. 35· — καὶ **γεννητρές**, Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

γεννήτωρ, Δωρ. **-ἄτωρ**, ορος, ὁ, = **γενέτωρ**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 206, Εὐρ. Ἱππ. 683, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· θεῷ γεννήτορι πάντων Ἐπιγρ. Ἑλλ. 915. 7· πρβλ. **νάτωρ**.

γεννικός, ή, όν, = **γενναῖος**, εὐγενής, γενναῖος, γενναιόφρων, ἐξαίρετος, Λατ. generosus, Ἀριστοφ. Ἱππ. 457, Πλάτ. Φαῖδρ. 279A. — Ἐπίρρ. **-ῶς** Ἀριστοφ. Λυσ. 1071.

γεννο-δότειρα, ἡ, ἡ παρέχουσα κληρονόμους, γενεά, Ἀφροδίτη Ὀρφ. Ὕμν. 54. 12.

γένος, **-εος**, τό, (γενέσθαι) καταγωγή, γενεά, οἰκογένεια εἴτε ἐξ αἵματος, εἴτε δι' ἐθνικότητος, ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γ. ἠδ' ἴα πάτρη Ἰλ. Ν. 354· αἷμά τε καὶ γ. Ὀδ. Θ. 583· ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γ. βασιλεύτερον Ο. 533· γένος πατέρων αἰσχυνέμεν Ζ. 209· γ. ἀπόλωλε τοκήων Δ. 62· ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ Ζ. 35· — συχνάκις ἀπολ. κατ' αἰτιατ., ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, ἐκ τῆς Ἰθ. κατάγομαι οἰκογενειακῶς, Ο. 267, πρβλ. Δ. 63, Ἰλ. Ε. 544, 896, κτλ.· παρ' Ἀττ. συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρ., ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; Ἀριστοφ. Εἰρ. 187· οὕτω κατὰ δοτ., γένει πολίτης Δημ. 628. 8· γένει υἱός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς υἱὸν ἐξ υἱοθεσίας (ποιήσει), ὁ αὐτ. 1081. 7· οἱ ἐν γένει = συγγενεῖς, Σοφ. Ο. Τ. 1430· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ ἔξω γένους αὐτόθι 1016· οὐδὲν ἐν γένει ὁ αὐτ. Ἀντ. 660· γένει προσήκειν τινί Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1· γένει ἀπωτέρω εἶναι Δημ. 1084. 16· κατὰ γεν., γένους εἶναί τινος, ἐνν. τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, ἄγαγνος καὶ γένους τοῦ Λαΐου Σοφ. Ο. Τ. 1383, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 9· ἐγγυτέρω, ἐγγύτατα γένους, πλησιέστερον, πλησιέστατα κατὰ τὸ γένος, Ἰσαῖ. 72. 30, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 388. **2)** κατ' εὐθεῖαν, ἐξ αἵματος καταγωγή· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ κηδεστίας συγγένειαν, γένος γάρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια Ἰσαῖ. 72. 33· αἱ κατὰ γένος βασιλεῖαι, μοναρχίαι κληρονομικαί, Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 5., 5. 10, 38. **II.** ἔκγονος, γόνος· ἔτι καὶ ἐπὶ ἑνός, τέκνον, Λατ. genus (Ὀρ. Ὠδ. 1. 3, 27, κτλ.)· σὸν γένος Ἰλ. Τ. 124, Φ. 186· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων Ζ. 180· ἀμὸν γ. Αἰσχύλ. Θήβ. 654· Διὸς γ., περὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 117· Τέκμησσα δύσμορον γ. ὁ αὐτ. Αἴ. 784· (πρβλ. **γενεὰ** I. 3)· οὕτω κατὰ πληθ., ἵνα σφι γένεα ὑπογίνηται Ἡρόδ. 3. 159. **2)** περιληπτικῶς ἔκγονοι, ἀπόγονοι, ἐκεῖνοι καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων Θουκ. 1. 126· ἐξώλη ποιεῖν αὐτὸν καὶ γένος καὶ οἰκίαν Δημ. 363. 23. **III.** γένος, ἄθροισμα, δηλ. πολλῶν ὁμοίων, γ. ἀνδρῶν, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Ἰλ. Μ. 23· ἡμιόνων, βοῶν γ. Ἰλ. Β. 852, Ὀδ. Υ. 212· ἵππειον γ. = ἵπποι Σοφ. Ἀντ. 342· ἰχθύων πλωτὸν γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 678. **β)** ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς, φυλή, οἰκογένεια, φῦλον, Λατ. gens, τὸ Δωρικὸν γένος Ἡρόδ. 1, 56 (πρβλ. 1, 101), ὁ αὐτ. 1. 125· Φρὺξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ τοῦ βασιληΐου ὁ αὐτ. 35· τοὺς ἀπὸ γένους, ἄνθρωποι ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, Πλούτ. Ρωμ. 21· — ἐν Ἀθήναις, ὑποδιαίρεσις τῆς φρατρίας (ἴδε ἐν λ. **γεννητής** II), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 120E, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347· — οἱ Εὐμολπίδαι, Κήρυκες, κτλ., ἀπετέλουν γένη ἐν Ἀθήναις, Ἐπιγρ. ἐν τῷ Βρεττ. Μουσ. 19. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 397, 399. **γ)** φυλή, ὡς ὑποδιαίρεσις τοῦ **ἔθνους**, Ἡρόδ. 1. 56, 101. **δ)** τάξις, ὁ αὐτ. 2. 164, Πλάτ. Πολ. 434B, Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 1· — ἐπὶ ζῴων, γένος, «ράτσα», Ἡρόδ. 4. 29. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, γενεά, Ὀδ. Γ. 245, ἔνθα ἴδε Nitzsch· γ. χρύσειον, κτλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 109· — ἐντεῦθεν, ἡλικία, χρόνος ζωῆς, γένει ὕστερος Ἰλ. Γ. 215, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 6. **IV.** φῦλον, Πλάτ. Συμπ. 189D· γένος ὡς διάκρισις μεταξὺ ἄρρενος καὶ θήλεος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 5. **V.** τάξις, εἶδος, τὰ γ. τῶν κυνῶν ἐστι δισσὰ Ξεν. Κυν. 3, 1· τῶν ἰχθυοπωλῶν γ. Ξέναρχ. Πορφ. 1. 4· τὸ τῶν παρασίτων γ. Νικόλ. Ἀδήλ. 1, 1, κτλ. **2)** ἐν τῇ λογικῇ ἀντίθ. τῷ **εἶδος** (species), Πλάτ. Παρμ. 129C κ. ἀλλ., Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 6., 4. 1, 9 κ. ἀλλ.· τὰ γ. εἰς εἴδη πλείω καὶ διαφέροντα διαιρεῖται Μεταφ. 10. 1, 12· ἀλλὰ τὸ γένος δύναται νὰ ᾖ εἶδος ὡς πρὸς περιληπτικώτερόν τι γένος, καὶ τἀνάπαλιν, — καὶ ἐν τῷ τῶν ζῴων βασιλείῳ, τὰ μέγιστα γ. = αἱ παρὰ τοῖς νεωτέροις καλούμεναι τάξεις, οἷον πτηνά, ἰχθύες, Ἱστ. Ζ. 1. 6, 1, πρβλ. 1. 1, 4 κ. ἀλλ.· ἐνῷ τὰ εἴδη τούτων τῶν μεγίστων γενῶν εἶναι συχνάκις γένη ὡς πρὸς ἄλλα εἴδη κατώτερα αὐτῶν, ὡς τὸ τῶν περδίκων γ., τὸ τῶν ἀλεκτρυόνων, κτλ., αὐτόθι 1. 1, 30 κ. ἀλλ. **3)** τὰ γένη,

τὰ στοιχεῖα, Πλάτ. Τιμ. 54B.—Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Spitzn. Exc. ix. εἰς Ἰλ., Nitzsch Ὀδ. Δ. 64.

γενούστης, ου, ὁ, = γεννήτης, ἴδε Stallb. Πλάτ. Φιλήβ. 30D· διάφ. γραφ. γένους τῆς· Bekk. γένους τοῦ.

γέντα, τά, = ἔντερα, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Νίκ. Ἀλ. 62, 569.

γεντιανή, ἡ, κοινὸν φυτὸν τῶν Ἄλπεων, Διοσκ. 3. 3.—Ὡσαύτως **γεντιάς**, ἄδος, ἡ, Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην.

γέντο, ἥρπασεν, = ἔλαβεν, γ' ἑνικ. παλαιοῦ τινος ῥήματος εὑρισκόμενον μόνον ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ, Ἰλ. Θ. 43, Ν. 25, 241, κτλ.·— λέγεται δὲ ὅτι εἶναι Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἕλετο**, ὡς **κέντο** ἀντὶ **κέλετο**, **ἦνθον** ἀντὶ **ἦλθον**. κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ῥίζης γεμ (γέμω). **II.** συγκεκομμ. ἀντὶ **ἐγένετο**, ἴδε ἐν λ. **γίγνομαι**.

γένυς, υος, ἡ· δοτ. **γένυι** Πίνδ. Ο.13.121 Εὐρ. Ἴωνι 1427·— πληθ., γεν. **γενύων** συνηρ. **γενῦν** Πίνδ.Π. 4. 401, Αἰσχύλ. Θήβ. 123 (πρβλ. **Ἐρινύς**)· δοτ. **γένυσι** Σοφ. Ἀντ. 121, Ἐπ. **γένυσσι** Ἰλ. Λ. 416· αἰτ. **γένυας**, συνηρ. **γένῦς**·— ἡ κάτω σιαγὼν (ἴδε **γένειον**), Ὀδ. Λ. 320· ἡ ἄνω γ., ἡ κάτωθεν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 11, 10 κ. ἀλλ.· πληθ. **γένυες**, ἀμφότεραι αἱ σιαγόνες, τὸ στόμα μετὰ τῶν ὀδόντων, Ἰλ. Ψ. 688, Λ. 416, Πίνδ. Π. 4. 401, καὶ Τραγ.· καὶ οὕτω καθ' ἑνικ., Θέογν.1327, Εὐρ. Φοιν.1180·— καθόλου, τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, παρειά, φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα Εὐρ. Ἰκ.1155. **II.** ἡ ἀκμή, τὸ κοπτερὸν τοῦ πελέκεως, ὁ «δάκνων» πέλεκυς, Σοφ. Φ. 1205, Ἠλ. 197, ἴδε Valck. Diatr. σ.145·— ἐπὶ ἀγκίστρου ἁλιευτικοῦ, Ὀππ. Ἁλ. 3. 539· ἢ ἐπὶ περονίου, Νίκ. Ἀλ. 50. (Πρβλ. **γένειον**, **γνάθος**, **γναθμός**· Σανσκρ. hanus (maxilla)· Λατ. gena· Γοτθ. kinnus, kinn (παρειά)· Ἀγγλο-Σαξ. cyn, κτλ.·— πρβλ. ὡσαύτως gingiva (τὰ οὖλα), Ἰρλανδ. καὶ Οὐαλλ. gên, Κορν. genau). [ῠ δὶς παρ' Εὐρ., Ἠλ.1214, Ἀποσπ. 534. 6].

***γένω**, ἴδε **γίγνομαι**.

γεο-ειδής, ές, πρὸς γῆν ἢ χῶμα ὅμοιος, Τίμ. Λοκρ.101Α, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 23, ἐν τέλ., 5. 28, 3· συνηθέστερον **γεώδης**.

γεο-θαλπής, ές, ὁ τὴν γῆν περιθάλπων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3769.

γεο-κτείτης, ου, = **γεωμόρος** (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 3695 b (προσθήκ.).

γεόομαι, παθ., γίνομαι γῆ, Διόδ. 3. 40.

γεοῦχος, ον, = **γηοῦχος**, Συλλ. Ἐπιγρ.1086, Ἐκκλ.

γεραιός, ά, όν, (γέρων, γῆρας) = γηραιός, γέρων· παρ' Ὁμ. (ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει γηραιός) ἀείποτε ἐπὶ ἀνδρῶν μετά τινος ἐννοίας ἀξιοπρεπείας ὡς τὸ signor· καὶ οὕτω παρὰ Πινδ. Ν. 4. 145, καὶ Τραγ.· ὁ γεραιός, ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, Ἰλ. Α. 35, κτλ.· γεραιὲ Κ.164, κτλ.· γεραιαὶ Ζ. 87·— συγκρ. **γεραίτερος**, ὡς τὸ **παλαίτερος**, Ὅμ., κ. ἀλλ.· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας, οἱ γεραίτεροι, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ γέροντες ἢ δημογέροντες, οἵτινες κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀπετέλουν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ τόπου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 848, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 5, Πλάτ. Νόμ. 952Α, κ. ἀλλ.·— πρβλ. **γέρων**·— ὑπερθ. **γεραίτατος** Ἀριστοφ. Ἀχ. 286, Πλάτ. Νόμ. 855Ε, κτλ.· σπανίως = **πρεσβύτατος**, γεροντότατος, Θεόκρ.15.139. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀρχαῖος, παλαιός, πόλις Αἰσχύλ. Ἀγ. 710· σῶμα Σοφ. Ο. Κ. 200· χεὶρ Εὐρ. Ἑκ. 64. [**γεραῖὸς** Τυρταῖ.7. 20, κτλ.· πρβλ. **γεραός**].

γεραιό-φλοιος, ον, ἔχων πεπαλαιωμένον, ἐρρυτιδωμένον φλοιόν, δέρμα, Ἀνθ. Π. 6. 102.

γεραιό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) γέρων τὰς φρένας, σοφός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 361, κατὰ Burges ἀντὶ **γεραφρόνων**· πρβλ. **παλαιόφρων**.

Γεραιρά, ἡ, ἴδε **γεραρός**.

γεραίρω· Ἐπ. παρατ. **γέραιρον** Ἰλ.· μέλλ. **γεραρῶ** Ἀνθ. Π. παραρτ. 393· ἀόρ. α' **ἐγέρηρα** Συλλ. Ἐπιγρ. 2936, Ἀνθ., **γέρηρα** Συλλ. Ἐπιγρ.1167· **ἐγέραρα** Πίνδ. Ο. 5.11; Ν. 5.15· πρβλ. **ἐπιγεραίρω**· (γέρας). Τιμῶ ἢ ἀνταμείβω διὰ δώρου, νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν Ἰλ. Η. 321, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 437, 441, κτλ.· καθόλου, τιμῶ, δοξάζω, τινὰ Πίνδ. Ο. 3. 3· μ. δοτ. τρόπου ἢ ὀργάνου, βωμοὺς ἑορταῖς αὐτόθι 5. 11· γ. τινὰ φωνῇ Ἀριστοφ. Θεσμ. 961· δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς Ξεν. Κύρ. 8.1, 39· στεφάνοις ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 7, 33· ὃν .. ἐστεφάνωσε γεραίρων Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 401. —Παθ., τίμιος γεραίρεται Εὐρ. Ἱκέτ. 553· τιμαῖς Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4. **2)** τἀνάπαλιν, γ. τινί τι, παρέχω ὡς τιμητικὸν δῶρον, δωροῦμαι, τὰ Ἰοβάκχεια τῷ Διονύσῳ παρὰ Δημ.1371. 25· οὕτω μέσος τις ἀόρ. ἀπαντᾷ ἔν τινι ἐπιτυμβ., γονέσι μνῆμα γερασσάμενος Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 425. **II.** ἑορτάζω, τὰ πάθεα τραγικοῖσι χοροῖσι Ἡρόδ. 5. 67.—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ Ξεν.· τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. 468D ἀναφέρεται εἰς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

γεραίτερος, **γεραίτατος**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **γεραιός**, ὃ ἴδε.

γεράνδρυον, τό, (δρῦς) παλαιὸν δένδρον ἢ στέλεχος, κορμός, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 7, 2· ἐντεῦθεν ἐπὶ γέροντος ἢ γραίας, ὡς παρ' ἡμῖν «παληὸ κόκκαλο», Ἀρισταίν. 2.1. [ῠ, Jac. Α. Π. σ.185], Ἀπ.Ῥόδ.

γεράνειον, τό, εἶδος βολβοῦ ἢ ὑπογείου μύκητος, Εὐστ. 1017. 19· διάφορον τοῦ ὕδνου, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 6, 5.

γερᾱνίας, ου, ὁ, (γέρανος) ὁ μακρὸν ἔχων λαιμὸν ὡς τὸν τοῦ γεράνου, Α. Β. 31.

γεράνιον, τό, (γέρᾰνος) φυτόν τι, Διοσκ. 3. 131. **II.** = **γέρανος** II, ἴδε Δουκάγγ.

γερανίς, ίδος, ἡ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12, 491 κ. ἀλλ.

γερανίτης (ἐνν. λίθος), ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν.37.11.[ῑ]

γερανο-βωτία, ἡ, τὸ βόσκειν γεράνους, Πλάτ. Πολιτ. 264C, ἴδε ἐν λ. **χηνοβοσία**·— παρὰ Πολυδ. Θ', 16 **-βοσία**.

γερανο-μᾰχία, ἡ, μάχη γεράνων, Στράβ.70.

γερανο-πόδιον, τό, = λυχνίς, φυτόν, Διοσκ. 3, 114.

γέρᾰνος, ἡ, ὡσαύτως ὁ, Θεόφρ. Σημ. 3.1·— ὁ γέρανος, τὸ πτηνόν, grus cinerea, Ἰλ. Γ. 3, κτλ.· ἡ διάβασίς του ἐδήλου τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρόσεως, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 446, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν.710· περὶ τῶν μεταναστεύσεων αὐτοῦ ὅρα Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 12, 3· πρβλ. **πυγμαῖος**. **II.** μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν, ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ, Πολυδ. Δ', 130. **III.** χορὸς μιμούμενος τὴν πτῆσιν τῶν γεράνων, Λουκ. Ὀρχ. 34. **IV.** ἰχθύς, Αἰλ. π. Ζ. 15. 9, ἔνθα εἶναι ἀρσ. (Πρὸς τὸ **γέρανος**, πρβλ. Λατ. grus, Παλαιο-Γερμ. chranuh (Γερμ. kranich)· Ἀγγλο-Σαξ. cran· Λιθ. gérve· Ἀρμορ. καὶ Κορν. garan·— ἴσως ἡ ῥίζα εὑρίσκεται ἐν τῷ Σανσκρ. gar (ἴδε ἐν λ. **γῆρυς**), ὥστε **γέρανος** πιθανῶς σημαίνει ὁ κράκτης ἢ κεκράκτης, ὁ κραυγάζων).

γερανώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος γεράνῳ, Α. Β. 31.

γεραός, ή, όν, = **γεραιός**, Σοφ. Ο. Κ. 200, 238, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 853 b.

γερᾰρός, ά, όν, (γεραίρω) ἔχων ἐπιβάλλον ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπής, Ἰλ. Γ. 170· γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεὺς αὐτόθι 211· γεραρὴ τράπεζα, τράπεζα τιμῆς, Ξενοφάν.1. 9 Bgk.· γεραραῖς χερσὶν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 670. **2)** βραδύτερον, = γεραιὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 722· γ. τοκῆες Συλλ. Ἐπιγρ. 765. **3)** **γεραροί**, οἱ, ἱερεῖς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 667· οὕτω **γεραραί**, ὡς νῦν γράφεται ἀντὶ τοῦ **γεραιραὶ** ἐν Δημ. 1369, 1371, 1372, ἱέρειαι τοῦ Διονύσου· ἀλλά, Μητρὸς .. πρόπολος σεμνή τε γεραιρά, ἀπαντᾷ ἐν Ἀττ. Ἐπιτυμβ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 44.

γέρᾰς, αος, ως, τό· ὀνομ. πληθ. **γέρᾱ**, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ **γέραα**, Ἰλ. Β. 237, Θ. 334, Ὀδ. Δ. 66· ἀλλ' Ἀττ. **γέρᾱ**, συνηρ., Πέρσ. Φοιν. 888· **γέρεα** Ἡρόδ. 2. 168· τύπος τις **γέρατα** ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην.1046. 29· Ἐπ. δοτ. **γεράεσσιν** αὐτόθι 857·— δῶρον τιμῆς, ὁποῖον οἱ ἀρχηγοὶ ἐλάμβανον ἐκ τῆς λείας πρὶν αὕτη διανεμηθῇ, λίαν συχν. παρ' Ὁμήρῳ· **γέρας**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μοῖρα**, Ὀδ. Λ. 534· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, ἐπὶ τῶν τελευταίων τιμῶν τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Π. 457·— πᾶν δικαίωμα ἢ προνόμιον ἀποδιδόμενον ἐξαιρετικῶς εἰς βασιλεῖς ἢ εὐγενεῖς ὡς τιμή· γέρας θ' ὅτι δῆμος ἔδωκεν Ὀδ. Η.150· πρβλ. Ἰλ. Υ.182, Ἡρόδ. 1. 114, κτλ.· πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι Θουκ.1.13· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχή, Αἰσχίν. 56. 21· οὕτω, δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα Αἰσχύλ. Πρ. 229, πρβλ. 83, 107, 439. **2)** καθόλου, δῶρον, Ὀδ. Υ. 297, κτλ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Ζενδ. gar (dignitas), garaňh (reverentia).)

γεράσμιος, ον, (γέρας) τιμῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.122. **II.** = **γεραρός**, τιμώμενος, τετιμημένος, Εὐρ. Φοιν. 923· ἀξιοσέβαστος διὰ τὸ γῆρας, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 95.

Γεράστιος, Σπαρτιατικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἐλαφηβολιῶνα, Θουκ. 4.119 (ἴδε Arnold), Ἀθήν. 639Β.

γερασ-φόρος, ον, κτώμενος, λαμβάνων γέρας, τιμήν, Πίνδ. Π. 2. 81.

γεργέριμος (ἐνν. ἐλαία), = **δρυπετής**, Καλλ. Ἀποσπ. 50, πρβλ. Σουΐδ., Ἡσύχ., Εὐστ.· ὡσαύτως ἐπὶ σύκων, Ἀθήν. 56D.

γέργυρα, ἴδε ἐν λ. **γόργυρα**.

γέρεα, Ἰων. ὀνομ. πληθ. τοῦ **γέρας**, Ἡρόδ.

Γερήνιος, ὁ, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, ἐκ τῆς Γερηνίας ἢ τῶν Γερήνων, πόλεως τῆς Μεσσηνίας· ξεῖνος ἐὼν .. παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις Ἡσ. Ἀποσπ. 22.10.

Γερητο-θεόδωροι, οἱ, ἄνθρωποι ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος, δηλ. εὐτελεῖς, οὐτιδανοί, Ἀριστοφ. Ἀχ. 605.

γερη-φορία, ἡ, τὸ ἔχειν ἀξίαν, ἀξιοπρέπειαν, τιμήν, Διον. Ἁλ.2.10.

Γερμᾱν-ολέτης, ου, ὁ, καταστροφεὺς τῶν Γερμανῶν, ὁ τοὺς Γερμανοὺς φονεύων, Χρησμ. Σιβύλ.14. 45.

γεροντᾱγωγέω, (ἀγωγὸς) ὁδηγῶ γέροντα, Σοφ. Ο. Κ. 348, Κωμ. παρὰ Meineke 4. σ. 674· μ. αἰτ., Πηλέα γερ. Σοφ. Ἀποσπ. 434·— ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ.1099, παρῳδία τοῦ **παιδαγωγέω**.

γερόντειος, α, ον, ἀνήκων εἰς γέροντα ἢ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, Πολυδ. Β', 13, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 603·— **γεροντιαῖος** ἐν Εὐστ. Πονημ. 343. 83.

γεροντεύω, εἶμαι γέρων ἢ γερουσιαστής, γεροντεύσας Ἐπιγρ. Λακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.1261·— μέσ. παρ' Ἡσυχ.

γεροντία, ἡ, Λακων. τύπος τοῦ **Γερουσία**, Ξεν. Λακ.10,1.

γεροντίας, ου, ὁ, πρὸς πατρὸς πάππος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 118, Εὐστ. 971. 23.

γεροντιάω, γηράσκω, γίνομαι παιδαριώδης, παλίμπαις, Διογ. Λ. 3. 18.

γεροντίζω, γηράσκω, γεροντίζων οἶνος, παλαιός, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. σ. 524.

γεροντικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς γέροντα ἢ ὅμοιος γέροντι, Πλάτ. Νόμ. 761C· — πρβλ. ἑπομ. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλούτ. 2. 639D.

γερόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γέρων**, «γεροντάκι» ἢ «γεροντάκος», μικρὸς γέρων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 993, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 22. **II.** τῶν Καρχηδονίων ἡ γερουσία, Πολύβ. 6. 51, 2, μετὰ καὶ ἄλλης πιθαγωτ. γραφῆς **γεροντικόν**.

γεροντο-γρᾴδιο [ᾱ], τό, (γραῦς) γεροντογρηά· βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1199· ἔνθα ὁ Δινδ. διῃρημένως.

γεροντο-δῐδάσκαλος, ὁ, ἡ, διδάσκαλος γέροντος, Πλάτ. Εὐθυδ. 272C.

γεροντο-ειδής, ές, ὅμοιος γέροντι, Εὐστ. 1923. 63.

γεροντοκομεῖον, τό, (κομέω) τόπος ἔνθα περιποιοῦνται τοὺς ἀπόρους γέροντας, Ἰουστινιαν. Κῶδ., ἔνθα εὕρηται ὡσαύτως καὶ τὸ οὐσιαστ. **γεροντοκόμος, ὁ**.

γεροντο-μᾰνία, ἡ, γέροντος τρέλλα, ὄνομα κωμῳδ. τοῦ Ἀναξανδρίδου, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3.

γερουσία, ἡ, συνέδριον τῶν γερόντων, Εὐρ. Ρῆσ. 401· ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα τὸ σωματεῖον τοῦτο ἦτο μικρότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον τῆς **βουλῆς**, Δημ. 489. 19, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 22 (εἶναι δὲ τὰ Λακων. ὀνόματα **γερωΐα** καὶ **γεροντία**, ἅπερ ἴδε)· — ἦτο δὲ χαρακτηριστικὸν τῶν Δωρικῶν πολιτειῶν ἡ ἱερὰ γερουσία ἢ -ωσία Keil Inscrr. σ. 92, Müller Δωρ. 3. 6· πρβλ. **γέρων**· — ὡσαύτως τῶν Καρχηδονίων ἡ γερουσία, Ἀριστ. Πολ. 9. 11, 3· καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ σύγκλητος, Πλούτ. 2. 789F. **II.** = **πρεσβεία**, Εὐρ. Ρῆσ. 936.

γερουσιακός, ή, όν, ὁ ἐκ τῆς γερουσίας ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, χρήματα Συλλ. Ἐπιγρ. 3080.

γερουσιαστής, οῦ, ὁ, μέλος τῆς γερουσίας, Πολύβ. 7. 9, 1, Ἐπιγραφ. παρὰ Keil σ. 91· — τὸ ῥῆμα **-άζω**, εἶμαι γερουσιαστής, Νικήτ. Ἱστ. 308A.

γερούσιος, α, ον, ὁ προωρισμένος ἢ ἁρμόδιος διὰ τοὺς γέροντας, γ. οἶνος, ὃν πίνουσι μόνον οἱ ἀρχηγοί, Ἰλ. Δ. 259· γ. ὅρκος, ὃν δίδουσιν οἱ ἀρχηγοί, Χ. 119.

γερράδια, τά, σκεπάσματα ἐκ πλεγμάτων, Ἡσύχ.

γέρρον, τό, (εἴρω) Λατ. gerra, πᾶν πλεκτὸν ἐκ λεπτῶν ῥάβδων, **1)** ἐπιμήκης ἀσπὶς κεκαλυμμένη διὰ δέρματος βοός, ὁποίαν οἱ Πέρσαι μετεχειρίζοντο, Ἡρόδ. 7. 61, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 33, κτλ.· πρβλ. **γερροφόροι**. **II.** **γέρρα**, τά, περιφράγματα πλεκτὰ ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ ἀγορᾷ, εἶδος παραπηγμάτων, τὰ γ. ἐνεπίμπρασαν Δημ. 284. 24· τὰ γ. ἀναιρεῖν ὁ αὐτ. 1375. 20. **III.** τὸ πλεκτὸν σῶμα ἁμάξης, Στράβων 294. **IV.** = **γερροχελώνη, ἡ**, Λατ. vinea, Πολύβ. 8. 5, 2, Ἀππ. Ἀν. 1. 21, 10, κτλ. **V.** ῥάβδος, σκόλοψ, ξύλον μακρόν, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 140· ὀϊστός, βέλος, ὕποπτον παρ' Ἀλκμᾶνι 125. **2)** = **αἰδοῖον**, ἴδε Ἐπίχαρμ. παρὰ Σχολ. Λουκ. Ἀναχ. 32.

γερρο-φόροι, οἱ, στρατιῶται φέροντες πεπλεγμένας ἀσπίδας, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 9, Πλάτ. Λάχ. 191C.

γερρο-χελώνη, ἡ, ἴδε **γέρρον**, πολιορκητικὴ μηχανὴ ὁμοία χελώνῃ ἐκ γέρρων πεποιημένη, Φίλων ἐν Μαθ. Ἀρχ. σ. 99.

γέρῡνος, ὁ, = **γύρινος**, Νίκ. Θ. 620, Ἀλ. 576.

γερωΐα, ἡ, Λακων. τύπος τοῦ **γερουσία**, Ἀριστοφ. Λυσ. 980.

γέρων, οντος, ὁ, «γέροντας», Ὅμ.· πλεοναστικῶς: παλαιοὶ γέροντες Ἀριστοφ. Ἀχ. 676· ἄνους τε καὶ γέρων Σοφ. Ἀντ. 281, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1349· ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 584· καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφὰ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 292. **2)** ἔτι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου λαμβάνει σημασίαν πολιτικήν, καθ' ἣν ἡ ἔννοια τῆς ἡλικίας ὑποχωρεῖ καὶ ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἀξιώματος· γέροντες ἐκαλοῦντο οἱ πρεσβύτεροι ἢ ἀρχηγοί, οἵτινες μετὰ τοῦ βασιλέως ἀπετέλουν τὴν κυρίαν βουλήν· κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν Ἰλ. Β. 404 κέξ., πρβλ. Ι. 570, Ὀδ. Β. 14· (δημογέροντες ὅμως εἶναι ὄντως γέροντες, Ἰλ. Γ. 149)· — βραδύτερον ἐλέγοντο οὕτως οἱ βουλευταὶ ἢ γερουσιασταί, Λατ. Patres, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, Ἡρόδ. 1. 65., 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 692A, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 17, κτλ. καὶ ἐν ἄλλαις Δωρ. πόλεσι (πρβλ. **γερουσία**), ὡς ἐν Ἤλιδι, αὐτόθι Ε. 6, 11· ἐν Κρήτῃ, αὐτόθι 2. 10, 6· πρβλ. **πρέσβυς** III. **II.** ὡς ἐπίθ., παλαιός, γέρον σάκος Ὀδ. Χ. 184· γ. γράμμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305· ἀλλὰ συνηθέστερον κατ' ἀρσεν., φῶς γ. Θέογν. 1351· γ. χαλκὸς Σιμων. 146· γ. λόγος, φόνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 750, Χο. 805, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 26· ἵππος Σοφ. Ἠλ. 25· πόνος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1258· οἶνος Ἄλεξ. Ὀρχ. 1, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 4· πέπλος, λέμβος Θεόκρ. 7. 17., 21. 12 (οὕτως οἱ Λατῖνοι ἔλεγον anus mater, charta, fama, amphora, κτλ., Catull. 68. 46, κτλ., Martial 6. 27)· σπανίως οὕτω παρὰ πεζοῖς, οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων, τῶν ἐλάφων Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 30, 6., 9. 5, 5· ὡσαύτως, Ἀντίγονος ὁ γ., Ἀντίγ. ὁ πρεσβύτερος, Πλούτ. Πελοπ. 2· οὕτω καὶ κατ' οὐδ. πληθ., γέροντα βουλεύειν (ἀντὶ ἀρχαῖα) Σοφ. Ἀποσπ. 682. **III.** τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον ἀναρτῶντες τὰ στυππεῖα, ἔχον κεφαλὴν γέροντος, Φερεκρ. Μυρμ. 4, ἔνθα ἴδε Meineke. Πολυδ. 7, 73. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὸ **γραῦς, γραῖα, γῆρας**, ἀλλ' ἴσως οὐχὶ τὸ **γέρας** (ἴδε τὰς λέξεις)· Σανσκρ. garam, garâ (senex, senectus)· Ἀγγλο-Σαξ. grœg (Ἀγγλ. grey, «ψαρός»)· Παλαιο-Γερμ. grâ, grâwêr (grau).)

γευθμός, ὁ, = **γεῦσις**, Νίκ. Ἀλ. 399.

γεῦμα, τό, (γεύω) γεῦσις, ἀπόγευσις πράγματός τινος, Εὐρ. Κύκλ. 150, Ἀριστοφ. Ἀχ. 187, κτλ.· γεύματος χάριν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 6, 8. **II.** τροφή, Ἱππ. Ὀξ. 385.

γεῦσις, εως, ἡ, ἡ αἴσθησις τῆς γεύσεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 8, κτλ. **II.** ἀπόγευσις, δοκιμή, Ἑβδ. **III.** τροφή, Ἑβδ. (Σοφ. ις', 2).

γευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **γεύω**, καὶ γεύομαι, τινά τινος Πλάτ. Πολιτ. 537A.

γευστήριον, τό, ποτήριον δι' οὗ γεύεταί τις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285, Φερεκρ. Τυρ. 1. 3.

γεύστης, ου, ὁ, ὁ γευόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2214. 8.

γευστικός, ή, όν, ὁ εἰς γεῦσιν ἀνήκων, ἢ εἰς γεῦσιν ἐπιτήδειος, γ. αἰσθητήριον, ἡ ἕδρα τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10, 5.

γευστός, ή, όν, οὗ δύναταί τις νὰ γευθῇ, τὸ γ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 5, π. Ψυχ. 2. 10, 3, κ. ἀλλ.

γεύω, μέλλ. **γεύσω**, Ἀνάξιππ. Ἐγκ. 1. 27· ἀόρ. **ἔγευσα** Ἡρόδ., Εὐρ.: — Μέσ., μέλλ. **γεύσομαι**, Ὅμ., Πλάτ.· ἀόρ. **ἐγευσάμην** Ὀδ., Ἡρόδ., Ἀττ. **γεύσεται, -σόμεθα**, Ἐπ. ἀντὶ **-ηται, -ώμεθα**, Ἰλ. Φ. 61., Υ. 258., πρβλ. Ω. 356· γ' πληθ. εὐκτ. **γευσαίατο**, Εὐρ. Ι. Α. 423· πρκμ. **γέγευμαι**, Αἰσχύλ., κτλ. (**γεύμεθα** Θεόκρ. 14. 51)· ὑπερσυντ. **ἐγέγευντο** Θουκ. (Ἐκ √ΓΕΥ, ἢ μᾶλλον ΓΕΥΣ, παράγονται ὡσαύτως **γεῦμα, γεῦσις**· πρβλ. gush, gushé (delectari), gushtis, gôshas (delectatio)· Λατ. gus-to, gustus· Γοτθ. kaus-jan (γεύεσθαι)· Παλαιο-Σκανδιν. kostr (Γερμ. kost, cibus).) Παρέχω γεῦσιν, ἀπόγευσίν τινος, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα Ἡρόδ. 7. 46, ἔνθα ἴδε Valck.· σπανίως, τινά τι Εὐρ. Κύκλ. 149· ἢ τινά τινος Ἀνάξιππ. ἔνθ' ἀνωτ.· Πλάτ. Νόμ. 634A· πρβλ. **γευστέον**· ἀλλά, **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπ., **γεύομαι**, μετὰ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ. παθ., ἀπογεύομαι, δοκιμάζω, μ. γεν., προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν Ὀδ. Ρ. 413· ἀλλήλων ἐγέγευντο, εἶχον γευθῇ, εἶχον φάγει, ἐξ ἀλλήλων, Θουκ. 2. 70· μέλιτος Πλάτ. Πολιτ. 559D, κτλ. **2)** μεταφ., γεύομαι, δοκιμάζω, αἰσθάνομαι, δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται Ἰλ. Φ. 60· ὀϊστοῦ Ὀδ. Φ. 98· χειρῶν Υ. 181· ἀλλ' ἄγε .. γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείαις, ἂς δοκιμάσωμεν ἀλλήλους διὰ τῆς λόγχης, Ἰλ. Υ. 258· γ. στρατοῦ Σοφ. Αἴ. 844· δοκιμάζω τὰς ἡδονάς, τὰς εὐχαριστήσεις τινὸς πράγματος, ἀρχῆς, ἐλευθερίης Ἡρόδ. 4. 147., 6. 5· ὕμνων Πίνδ. Ι. 5. 25 (4. 22)· ἀλκᾶς, στεφάνων ὁ αὐτ. Π. 9. 61, Ι. 1. 29· γεύεσθαί τι τινος, ἔχειν εὐχαρίστησίν τινα ἢ κέρδος παρ' αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ν. 7. 127· ἐπὶ ἐγγάμου γυναικός, ἀνδρὸς γεγευμένη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· γ. πόνων, δοκιμάζω, λαμβάνω πεῖραν αὐτῶν, Πίνδ. Ν. 6. 41· μόχθων Σοφ. Τρ. 1101· πένθους Εὐρ. Ἀλκ. 1069· ἀμφοτέρων Πλάτ. Πολιτ. 358E· γ. ἐμπύρων, τὰ δοκιμάζω, Σοφ. Ἀντ. 1005· — σπανίως μ. αἰτιατ., ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος Ἀνθ. Π. 6. 120. **3)** ἐν τῷ μεταγ. Ἑλληνισμῷ ἀπολύτ. = ἐσθίω, λαμβάνω τροφήν, Ἑβδ. (Ἰων. γ', 7), Πράξ. Ἀποστ. ι', 10.

γέφῡρα (Βοιωτ. **βέφυρα** ἢ **βλέφυρα**, Στράττις Φοιν. 3), ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἀείποτε κατὰ πληθ. Εἶναι ἄδηλον ἂν ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τοῦ φραγμοῦ, προχώματος πρὸς παρακώλυσιν τοῦ ῥεύματος ἢ γεφύρας πρὸς διάβασιν αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ φυσικώτατον ἐν Ἰλ. Ε. 88 κέξ. (ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας· τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανόωσιν), καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς χρήσεως τοῦ **ἀπογεφυρόω** παρ' Ἡροδ. καὶ **γεφυρόω** ἐν τῷ Χρον. Εὐσεβ.· τὸ δὲ τελευταῖον δεικνύει ἡ παρ' Ὁμήρῳ χρῆσις τοῦ **γεφυρόω**. — Ὑπάρχει δὲ ἡ αὐτὴ ἀδηλότης περὶ τοῦ ἂν πολέμοιο γέφυραι σημαίνει τὸ ἔδαφος τὸ μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν ἢ τὴν μεταξὺ τῶν φαλάγγων δίοδον, ἀλλ' ἡ γενικὴ ἔννοια εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἐν χρήσει μεταιχμίου, τὸ πεδίον τῆς μάχης, Ἰλ. Δ. 371, Λ. 160, κτλ.· οὕτως, ὅταν ὁ Πίνδ. Ν. 6. 67 καλῇ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου πόντου γέφυραν, ἀμφότεραι αἱ σημασίαι εἶναι δυναταί, πρβλ. Ι. 4. 34 (5. 38). **II.** μεθ' Ὅμ. καθ' ἑνικ., βεβαίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας γεφύρας, γέφυραν ζευγνύναι Ἡρόδ. 4. 97· γ. γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 73· γ. λῦσαι Ξεν. Ἀν. 2. 4, 17· πόρον ὑπὲρ γεφυρῶν ἄγοντες Λιβάν. 1. 353· — ὡσαύτως ἐπὶ ὑπογείου δρόμου ἢ διόδου, ὑποστείχει γ. Φιλόστρ. 33. (Παραγωγὴ ἄδηλος.) [υ μακρόν· βραχὺ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀνθ. Π. παραρτ. 223, Orell. Inscr. Lat. 1. 1949.]

γεφῡρ-εργάτης, ου, ὁ, = **γεφυροποιός**, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 82.

γεφῡρίζω, λοιδορῶ ἀπὸ τῆς γεφύρας (ὑπῆρχε γέφυρα μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἐλευσῖνος, καὶ ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι διήρχοντο αὐτὴν ἐν σεμνῇ πομπῇ, εἶχον παλαιὰν συνήθειαν νὰ λοιδορῶσιν ὅν τινα ἤθελον, Ἡσύχ., Σουΐδ.), καὶ οὕτως, ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως λοιδορῶ, χλευάζω, ὑβρίζω τινά, Πλούτ. Σύλλ. 6. 13· — ἐντεῦθεν, **γεφῡρισμός, ὁ**, πα-

χυλὴ λοιδορία, χλευασμός, ὕβρις, Στράβων 400· καὶ **γεφῡριστής**, οῦ, ὁ, λοίδορος, κακολόγος, ὑβριστής, Πλούτ. Σύλλ. 2.

γεφύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γέφυρα, Αἰλ. Π. Ἱστ. 8. 14.

γεφῡρο-ποιέω, κάμνω γέφυραν, Πολύβ. 3. 64,1.

γεφῡρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων γεφύρας, Λατ. pontifex, Πλούτ. Νουμ. 9.

γεφῡρουργία, ἡ, (*ἔργω) ἡ κατασκευὴ γεφυρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 931.

γεφῡρόω, (γέφυρα) συνδέω διὰ γεφύρας, καθιστῶ διαβατὸν διὰ γεφύρας, γεφύρωσε δέ μιν (ἐνν. τὸν ποταμὸν) ἡ πτελέη, ἡ πεσοῦσα πτελέα ἀπετέλεσε γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ. 245· οὕτω παρὰ πεζοῖς, γ. τὸν ποταμόν, κάμνω γέφυραν ὑπεράνω αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 118, πρβλ. 88, Πλάτ. Κριτ. 115C· ἐγεφυρώθη ὁ πόρος Ἡρόδ. 7. 36· ποταμὸν πλοίοις γ. Πολύβ. 3. 66, 6· νεκροῖς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 2. **2)** κάμνω [δίοδόν τινα] ὡς γέφυραν, γεφύρωσε κέλευθον, ἔκαμε δρόμον διὰ γεφύρας, γεφυρωτόν, Ἰλ. Ο. 327· νόστον Ἀτρείδαις γ. Πίνδ. Ι. 8 (7). 111. **II.** ὑπερασπίζω διὰ προχώματος (πρβλ. ἀπογεφ-), Εὐσ. Χρον.

γεφύρωσις [ῠ], εως, ἡ, ἡ διὰ γεφύρας ζεῦξις, Στράβων 59.

γεφῡρωτής, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων γεφύρας, γεφυροποιός, Πλούτ. Λουκ. 26.

γεωγρᾰφέω, περιγράφω τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 13· — παθ., τὰ γεωγραφούμενα, γεωγραφικὴ περιγραφή, Ἀθήν. 657F.

γεωγρᾰφία, ἡ, ἡ τῆς γῆς περιγραφή, Πλούτ. Θησ. 1. **II.** χάρτης γεωγραφικός, Γέμιν. Φαινομ. 3.

γεωγρᾰφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς γεωγραφίαν, γ. ἐμπειρία, γ. πίναξ, κτλ., Στράβ. 2, 7, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 94, κτλ.·— τὰ **Γεωγραφικά**, γεωγραφικὴ πραγματεία, Ἀθήν. 121A, Στράβων 67 κἑξ.

γεω-γράφος [ᾰ], ον, (γῆ, γράφω) ὁ τὴν γῆν περιγράφων, ὁ γεωγράφος, ὁ Στράβων, συχν. παρ' Εὐστ.

γεω-δαισία, ἡ, (δαίω) ἡ διανομὴ τῆς γῆς, ἡ τέχνη τῆς καταμετρήσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς γεωμετρίας, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 26· γεωδαίτης, ὁ, ὁ καταμετρῶν τὴν γῆν, μτγν.

γεώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῇ γῇ, χωματώδης, Πλάτ. Φαίδ. 81C· γ. καὶ ἄλιθον, ἔχον βάθος γῆς, πολὺ χῶμα (πρβλ. βαθύγεως), Ξεν. Ἀν. 6. 4, 5, κ. ἀλλ.· τὸ γ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 2, 17., 5. 3, 15, κ. ἀλλ.· τὸ γεωδέστερον αὐτόθι 3. 1, 31, κ. ἀλλ.· ἄνθρακες γεωδέστατοι Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 9, 1.

γεωλοφία, ἡ, λόφος ἐκ γῆς, ἐκ χώματος, Στράβ. 242, Ἀνθ. Π. 6. 98.

γεώ-λοφος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ χώματος, ὄρη Στράβ. 755. πρβλ. 570. **II.** ὡς οὐσιαστ. **γεώλοφος**, ὁ, λόφος, λοφίσκος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28 (διάφ. γραφ. γήλ-), Πολύβ. 1. 75, 4· οὕτω **γεώλοφον**, τό, Θεόκρ. 1. 13., 5. 101.

γεω-μαντεία, ἡ, μαντεία ἐκ τῆς γῆς, Varro παρ' Ἰσιδώρ. Origin. 8. 9, 13.

γεώ-μαντις, ἡ, Varro παρὰ Σερβ. εἰς Οὐεργ. Αἰν. 3, 359.

γεω-μετρέω, μετρῶ τὴν γῆν, εἶμαι γεωμέτρης, Πλάτ. Θεαιτ. 162E, Μένωνι 85E, Ἀριστ., κ. ἀλλ. **II.** μετρῶ, καταμετρῶ· μ. αἰτ., τὰ ἐπίπεδα παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. 173E· πόδας Ξεν. Συμπ. 6, 8.

γεω-μέτρης, ου, ὁ, ὁ τὴν γῆν μετρῶν, γεωμέτρης, Πλάτ. Θεαιτ. 143B, κ. ἀλλ., πρβλ. Μένανδ. Ὑπ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3544, κ. ἀλλ.· ἴδε **γαμέτρας**.

γεω-μετρία, ἡ, τὸ μετρεῖν τὴν γῆν, ἡ τέχνη τοῦ γεωμέτρου, Ἡρόδ. 2. 109, Πλάτ. Μένωνι 76A· πρβλ. **γεωδαισία**.

γεωμετρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν γεωμετρίαν, Πλάτ. Πολ. 546C, κτλ.· **γεωμετρικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ γεωμετρία, ὁ αὐτ. Γοργ. 450D· τὰ **γεωμετρικά**, ἀντικείμενα ἐσχετισμένα πρὸς τὴν γεωμετρίαν, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 12. **II.** ἔμπειρος εἰς τὴν γεωμετρίαν, γεωμέτρης, Πλάτ. Πολ. 511D, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 3, Στράβων 94.

γεω-μῐγής, ές, ἀναμεμιγμένος μετὰ γῆς, μετὰ χώματος, Στράβ. 571, Πλούτ. 2. 893B.

γεωμορέω, καλλιεργῶ, περιποιοῦμαι τὴν γῆν, Ἀλέξανδ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 427D.

γεωμορία, ἡ, μέρος γῆς, ἀγρός, Ὀππ. Κ. 4. 430, Νικ. Ἀλ. 10, κτλ. **II.** = **γεωργία**, Ἀλκίφρων 1. 4, Ἀνθ. Π. 7. 532.

γεωμορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς **γεωμορίαν**, γ. νόμος, ἀγρονομικὸς νόμος, Διον. Ἀλ. 10. 39.—Περὶ τοῦ **γεω-μόρος** ἴδε ἐν λ. **γημόρος**.

γεω-νόμος, ον, (νέμω) ὁ λαμβάνων μέρος τῶν διανεμομένων γαιῶν, ἄποικος, Δίων Κ. 38. 1· οὕτως ἐν τῷ τύπῳ **γεωνόμης**, Α. Β. 32.

γεω-πέδιον, τό, μέρος, τεμάχιον γῆς, κῆπος, ἰδίως ἐντὸς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 28, ἔνθα τὸ Sancr. χφον ἔχει **γεωπέδων**, ὅστις τύπος φαίνεται ἐν Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 15· πρβλ. **γήπεδον**.

γεω-πείνης, ου, ὁ, πτωχὸς ὡς πρὸς τὴν γῆν, ὀλίγην κεκτημένος γῆν, Ἡρόδ. 2. 6., 8. 111· πρβλ. Ruhnk. Τίμ.

γεωπονέω, καλλιεργῶ τὴν γῆν, Φίλων 1. 212· γᾱπονεῖν Εὐρ. Ῥῆσ. 75.

γεωπονία, Ἰων. -ίη, ἡ, καλλιεργία τῆς γῆς, Ψευδο-Φωκυλ. 161, Συλλ. Ἐπιγρ. 4598· γεηπονίαν Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

γεωπονικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς γεωργίαν·— τὰ **Γεωπονικά**, πραγματεία περὶ τῆς καλλιεργίας τῆς γῆς, συναρμολογηθεῖσα ὑπὸ Κασσιανοῦ Βάσσου.

γεω-πόνος, ὁ, γεωργός, Ἀνθ. Π. 7. 175, 281, Φίλων 1. 212· παρὰ Βαβρ. 108. 14, **γεηπόνος**. Ὁ Δωρ. τύπος **γᾱπόνος** ἦτο εὔχρηστος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἱκέτ. 420· πρβλ. **γητόμος**.

γεωργέω, εἶμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν, διατηρῶ κτῆμα ἀγροτικόν, Πλάτ. Νόμ. 805E, Ξεν., κτλ.· γ. ἐν τόπῳ Ἀνδοκ. 12. 28, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4C, κτλ.· μετὰ συστοιχ. αἰτ., γεωργίαν γ., ἀσκῶ τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8. 7· τὸ ἔλαιον γ., παράγω, ἐξάγω ἔλαιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 2. **II.** μ. αἰτ., καλλιεργῶ, ἀροτριῶ, περιποιοῦμαι, γῆν, ἀγρόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 592, Θουκ. 3. 88, κ. ἀλλ.· γεωργῶν τὰ ἐκείνων Δημ. 239. 28· ἐπὶ ποταμοῦ ἢ κοπρίσεως, καθιστῶ τὴν γῆν γόνιμον, Ἡλιόδ. 2. 28·— παθ., ἐπὶ ξηρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732. 39· τὰ γεωργούμενα φυτά Ἀριστ. Προβλ. 10. 45. **2)** καθόλου, περιποιοῦμαι, καλλιεργῶ, ἐλαίας Γεωπ. 9. 2· ἐντεῦθεν, γ. ἔλαιον, οἶνον, παράγω, Δίων Κ. 49. 36. **3)** ἐργάζομαι εἴς τι, ἀσκῶ αὐτό, Λατ. agitare, Δημ. 794. 22· φιλίαν Πλούτ. 2. 776B· γ. ἔκ τινος, λαμβάνω ὠφέλειαν ἔκ τινος, ζῶ δι' αὐτοῦ, Δημ. 442. 6.

γεώργημα, τό, κεκαλλιεργημένη γῆ, Πλάτ. Νόμ. 674C.

γεωργήσιμος, ον, κατάλληλος πρὸς γεωργίαν, καλλιεργίαν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, 4.

γεωργία, ἡ, ἡ καλλιεργία, ἡ τῆς γῆς περιποίησις, γῆς, χώρας, Θουκ. 1. 11, Πλάτ. Σοφ. 219A, κτλ.: τὸ διατηρεῖν ἀγροτικὸν κτῆμα, ὁ αὐτ. Συμπ. 186E, κτλ.· γ. ψιλή, ἡ καλλιεργία ἀροσίμου γῆς καὶ βοσκῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πεφυτευμένη, ἐπὶ ἀμπελώνων καὶ μηλώνων, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 2. **2)** κατὰ πληθ., ἀγροτικὰ κτήματα, «χωράφια», κεκαλλιεργημένη γῆ, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μισθώσεσι παραδιδόντες Ἰσοκρ. 146A, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 806D, κτλ.· ἡ ἔννοια σπανία ἐν τῷ ἑνικῷ, Δημ. 872. 11.

γεωργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς καλλιεργίαν, σκεύη, βίος Ἀριστοφ. Εἰρ. 552, 590· ὁ γ. λεώς, ὁ χωρικὸς λαός, ὁ αὐτ. 920· κόποι γ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4659· βιβλίον γ., βιβλίον περὶ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, Πλούτ. Κάτ. Πρεσβ. 25·— ἡ γ. (ἐνν. τέχνη), καλλιεργία τῆς γῆς, Πλάτ. Νόμ. 889B, κτλ.·— τὰ γεωργικά, χωράφια, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1044D· ἀλλ' ὡσαύτ., πραγματεία περὶ γεωργίας, Ἀθήν. 649D. **II.** ἐπιτήδειος, ἔμπειρος περὶ τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 2·— ὡς οὐσιαστ., καλὸς γεωργός, Πλάτ. Ἀπολ. 20B, κτλ.: ὁ ἐπιδιώκων, ἀγαπῶν ἀγροτικὰ ἔργα, Πλούτ. 2. 268B·— ἐπίρρ. -κῶς Κλήμ. Ἀλ. 325, Πολυδ. Ζ', 141.

γεώργιον, τό, χωράφι, ἀγρός, Θεαγέν. παρὰ Σχολ. Πινδ. Ν. 3. 21 (36), Στράβ. 671. **II.** καλλιεργία, Ἑβδ. (Σειρὰχ κζ', 6). **III.** εἰσόδημα (Παροιμ. 24. 5).

γεωργός, όν, (γῆ, *ἔργω), ὁ τὴν γῆν ἀνακόπτων, βοίδιον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1036·— ὡς οὐσιαστικόν, **γεωργός**, ὁ, Ἡρόδ. 4. 18, Ἀριστοφ. Εἰρ. 296, Πλάτ. Φαίδρ. 276B, κτλ.· οἱ γ., ἦσαν ἀναμφιβόλως μικρῶν ἀγρῶν κύριοι, ἐπειδὴ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ οἱ μισθαρνοῦντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 3· ἀλλὰ τὸ ὁ γεωργὸς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ὁ δεσπότης τοῦ χωρίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 21· οὕτως ἐπὶ ἀμπελουργῶν, κηπουρῶν, κτλ., Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Αἰλ. π. Ζ. 7. 28, Φιλόστρ. 78· γ. ὄχλος, οἱ χωρικοί, Διον. Ἀλ. 10. 53.

γεωργώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γεωργόν, γεωργικός, Πλούτ. 2. 8B.

γεωρῠχέω, σκάπτω ἐν τῇ γῇ, ἀνοίγω ὑπόνομον ἢ μεταλλεῖον, Ἡρόδ. 4. 200, Αἰλ. π. Ζ. 16. 15·— ἀλλ' ὡσαύτως γ. χρυσίον Κλήμ. Ἀλ. 242.

γεωρῠχία, ἀνασκαφὴ τῆς γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 27, Αἰλ. Ζ. Ἰ. 6. 43.

γεωρύχος [ῠ], ον, (γῆ, ὀρύσσω) ὁ ἀνασκάπτων τὴν γῆν, Στράβων 144.

γεωτομία, ἡ, τὸ κατακόπτειν τὴν γῆν, ἡ καλλιεργία αὐτῆς, γεωργία, Μάξιμ. π. καταρχ. 499.

γεω-τόμος, ον, ὁ κόπτων, ἀνοίγων τὸ ἔδαφος, γεωργῶν, Ἀνθ. Π. 10. 101.

γεω-τρᾶγία, ἡ, τὸ τρώγειν γῆν, Ἱππ. 513. 19, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 3.

γεω-φάνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέρος γῆς, ἐν Σάμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὤχρας, Θεόφρ. Λίθ. 61·— οὕτω **γεωφάνιον** ἢ -**ειον**, τό, Δείναρχ. παρ' Ἁρπ., Πολυδ. Ζ', 99, Ἐτυμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ὁ, ὁ φύλαξ τῆς γῆς, τῆς χώρας, Σουΐδ.

γεω-χάρής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν γῆν, ἐπὶ χαμηλῶν ἑρπυζόντων φυτῶν, Ἰουλιαν. 175C.

γῆ, ἡ, (συνῃρ. ἀντὶ γέα, ἴδε κατωτ.), ὁ μόνος τύπος παρ' Ἀττ. πεζοῖς εὑρισκόμενος καὶ παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ γαῖα, αἶα· δυϊκ. γαῖν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 736· ὁ πληθ. εἶναι λίαν σπάνιος, γαῖ Ἀριστ. Προβλ. 23. 29, ἀσυναίρ. γέαι Ἀνθ. Π. 9. 430· γεν. γεῶν Ἡρόδ. 4. 198· γῶν Ἡσύχ.· αἰτ. γᾶς Στράβ. 126, γέας Δημόκρ. παρὰ Κλ.

Ἀλ. 357 (Πρβ. **γαῖα**· Σανσκρ. gaûs (γῆ)· ὡσαύτως ἴδε Γοτθ. gavi (Γερμ. gau).) Γῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἢ ξηρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Γῆ τε καὶ Ἥλιος Ἰλ. Γ. 259, πρβλ. Γ. 104· τίς γῆ; Ὀδ. Ν. 233· θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν παλαιοτέρων συγγραφέων ὡς ἐπίπεδος καὶ κυκλοτερὴς ἐπιφάνεια περικυκλουμένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡρόδ. 4. 36, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 13, Γέμιν. Φαινομ. 13· προσωποποιουμένη, Αἰσχύλ. Θήβ. 69, Πέρσ. 629, κτλ.·— κατὰ γῆν, κατὰ ξηράν, διὰ ξηρᾶς, ἀντίθ. τῷ ναυσί, Θουκ. 1. 18· ἢ τοῦ: ἐκ θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 81· ὡσαύτως, κατὰ γῆν στέλλεσθαι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 5, κτλ.·— ἐπὶ γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νέρθε, Σοφ. Ο. Τ. 416· κατὰ γῆς, ὡς τὸ κατὰ χθονός, ὑπὸ γῆς, ἔνερθε Αἰσχύλ. Χο. 377, 475, Σοφ. Ο. Κ. 1775, κτλ.· οὕτω, κάτω γῆς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 968· ὑπὸ γῆς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 964· γᾶς ὕπαι ὁ αὐτ. Ἠλ. 1419· νέρθε γῆς, κτλ.·— ἡ γεν. μετὰ τοπ. ἐπιρρ. ἵνα γῆς, ποῦ ἢ ποῖ γῆς, ὅπου ἢ ὅποι γῆς. ubi terrarum, εἰς τί μέρος τοῦ κόσμου, ποῦ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, παρ' ἀγγλ. where on earth, where in the world, Σοφ. Ἠλ. 922, Ο. Τ. 108, Φ. 1211, Εὐρ. Ἀνδρ. 168, Ἀριστοφ. Ὄρν. 9, κτλ.·— γῆς γόνος, γῆς παῖς, ἴδε ἐν λ. **γάϊος**. 2) γῆ ὡς στοιχεῖον κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὕδατος, πυρός, Πλάτ. Πρωτ. 320D, Νόμ. 889B, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 2 κἑξ., Οὐρ. 3. 7, 7, κ. ἀλλ.· πρβλ. **στοιχεῖον**. II. γῆ, χώρα, καὶ γῆν καὶ πόλιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 993· γῆν πρὸ γῆς, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ὁ αὐτ. Πρ. 682, Ἀριστοφ. Ἀχ. 235· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ ἔναρθρος ἀντωνυμία (κτητική) ἀπαντᾷ συχνάκις ἄνευ τοῦ γῆ, ὡς: ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ (ἐνν. γῆς) δραπέτας Εὐρ. Ἡρακλ. 140, κτλ.·— παρὰ Τραγ. συχν. = πόλις, ὡς τὸ χθών, γῆ δορὶ πεσοῦσ' Ἑλληνικῷ ὁ αὐτ. Τρῳ. 868. III. ἡ γῆ, ἢ τὸ ἔδαφος ὡς γεωργούμενον, Σοφ. Ο. Τ. 270, 665, κτλ.· τὴν γῆν ἐργάζεσθαι ἢ θεραπεύειν, καλλιεργεῖν τὴν γῆν, Πλάτ. Πολιτ. 420E, κτλ.· τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 10·— κτῆμα ἀγροτικόν, ἔπαυλις, κ. τ. τ., χωράφι, γῆν πρίασθαι Λυσ. 906, τέλ.· ἐπὶ γῇ δανείζειν τι, δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ, Δημ. 946. 6. IV. χῶμα, βῶλος γῆς, ἐν τῇ φράσει γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, ὡς σημεῖα ὑποταγῆς, Ἡρόδ. 5. 17, 18., 7. 133, Λυκοῦργ. 156. 43· γῆν καὶ ὕδωρ διδόναι, φέρειν Ἡρόδ. 5. 18, 73. V. ἐπὶ ἰδιαιτέρων εἰδῶν γαιῶν, ἤτοι ὀρυκτῶν, Γαλην. 13. σ. 246.

γηγενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Τιμόθ. Ἀποσπ. 10 Bgk., Εὐρ. Φοιν. 128.

γη-γενής, ές, ἐκ τῆς γῆς γεννηθεὶς ἢ γεγεννημένος, βολβὸς Ξέναρχ. Βουταλ. 1· ἐπὶ ἀγγείου κεραμεοῦ, Ἀντιφ. Παρασ. 1. 2) ὡς τὸ αὐτόχθων, ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς, ἐπὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 8. 55, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 250· τοὺς ἔμπροσθεν φύεσθαι γηγενεῖς καὶ μὴ ἐξ ἀλλήλων γεννᾶσθαι Πλάτ. Πολιτ. 269B, πρβλ. Νόμ. 727E, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 25· ἐπὶ τῶν Θηβαίων, Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 16, 2. II. γεννηθεὶς ἐκ τῆς Γῆς, ἐπὶ τῶν Τιτάνων καὶ Γιγάντων, Αἰσχύλ. Πρ. 351, 677· ὁ γ. στρατὸς γιγάντων Σοφ. Τρ. 1058·— παρὰ κωμ. ὡς τὸ Λατ. terrae filius, περιφρονητικῶς καὶ μετά τινος ὑπαινιγμοῦ ἀσεβείας ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Ἀριστοφ. Νεφ. 853, Ἄλεξ. Κρατευ. 2·— οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πελώριος, ἰσχυρός, μανιώδης, γηγενεῖ φυσήματι Ἀριστοφ. Βατρ. 825·— ὑπερθ. **γηγενέστατος** Πρόκλ. Παρμ. 763E.

γήδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γῆ**, μικρὸν τεμάχιον γῆς, χωράφι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 570, Ἀποσπ. 344. 2, Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 8· μικρὸν γ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38.

γηθαλέος, α, ον, (γηθέω) πλήρης χαρᾶς, Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. 13. 876.

γῆθεν, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 247, Εὐμ. 904, Σοφ. Ο. Κ. 1591· κάτωθεν, ὁ αὐτ. Ἠλ. 453.

γηθέω, γηθεῖ ἐνὶ (συνῃρ.) Ἰλ. Ξ. 140 (ἕτεροι: γηθέει ἐν..), Δωρ. **γαθεῖ**, Θεόκρ. 1. 54 (ἀλλ' ὁ πρκμ. κεῖται ἀείποτε ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. παρ' Ἀττ., ἐκτὸς ἂν διατηρήσωμεν τὴν γραφὴν γηθούσῃ φρενὶ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 772, καὶ παρατ. ἐπ-εγήθει (ἴδε κατωτ.) ὁ αὐτ. Πρ. 157)· παρατ. **ἐγήθεον** Ἰλ. Η. 127, 214· μέλλ. **γηθήσω** Ἰλ., Ἡσ.· ἀόρ. **ἐγήθησα**, Ἐπ. **γήθησα**, Ὅμ., Ἡσ.· πρκμ. **γέγηθα**, Δωρ. **γέγᾱθα** (μὲ σημασ. ἐνεστ. ἴδε ἄνωτ.), Ὅμ., Ἀττ.· ὑπερσυντ. **ἐγεγήθειν** ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐλμσλ. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 157, Ἐπ. **γεγήθειν** Ἰλ. Λ. 682, Ν. 494, Δωρ. **γεγάθειν**, Ἐπίχ. 75, Ahr. Ἰσοδύναμος δέ τις τύπος **γήθω**, Δωρ. **γάθω**, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν γραμμ., εὕρηται παρ' Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3632· ἀλλὰ μέσ. **γήθομαι** παρὰ Κ. Σμ. 14. 92, Ἀνθ. Π. 6. 261, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **γαίω**). Χαίρω, ἀγάλλομαι, Ὅμ.· μ. αἰτ. πράγμ., τίς ἂν τάδε γηθήσειεν Ἰλ. Ι. 77· γ. κατὰ θυμὸν Ν 416· γηθήσει προφανεῖσα (δυϊκ.), θὰ χαρῇ ἅμα ἐμφανισθῶμεν, Θ. 378·— συχνάκις μετὰ μετοχ., χαίρω πράττων τι, γέγηθας ζῶν Σοφ. Φ. 1021· πίνων Εὐρ. Κύκλ. 168·— γέγηθε φρένα Ἰλ. Λ. 683, κτλ.· θυμῷ γηθήσας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 116· ἄν περὶ ψυχὰ γάθησεν Πινδ. Π. 4. 218·— ὡσαύτως, παλαιαῖσιν ἐν ἀρεταῖς γ. ὁ αὐτ. Ν. 3. 56· καὶ παρ' Ἀττ., γεγηθέναι ἐπί τινι Σοφ Ἠλ. 1231, Δημ. 332. 8·— κατὰ μετοχ., γεγηθώς, ὡς τὸ χαίρων, Λατ. impune, ἡ καὶ γεγ. λέξειν δοκεῖς; Σοφ. Ο. Τ. 368.

γῆθος, εος, τό, = τῷ ἑπομ., Πάρ. Χρον. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 27, Πλούτ. Ἀγησ. 29, κτλ.

γηθοσύνη, ἡ, χαρά, εὐφροσύνη, Ἰλ. Ν. 29, Φ. 390· κατὰ πληθ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 437, Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 878.

γηθόσυνος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀνθ. Π. 6. 235·— πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Ἰλ. Η. 122· τινι, διά τι πρᾶγμα, Ν. 82.— Ἐπίρρ. **-νως** Ἱππ. Ἐπ. 1285. 46, Σουΐδ.

γηθυλλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **γήθυον** (κατὰ τὸν Μοῖρ. 115, τὸ παρ' Ἀττ. ἰσοδύναμον πρὸς τὸ **ἀμπελόπρασον**)· Ἐπίχ. (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **γᾱθυλλίς**) 89 Ahr., Εὔβουλ. Πορν. 2, Νίκ. Ἀλ. 431.

γήθυον, τό, εἶδος πράσου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 122, Φρύν. Κωμ. Κρον. 3· ἴδε Schneid. Θεόφρ. 3. 574· πρβλ. **γήτειον**.

γήθω, ἴδε **γηθέω**.

γήινος, η, ον, ἐκ γῆς, τὴν δὲ .. πλάσαντες γηΐνην Σιμων. Ἰαμβ. 6. 21· πλίνθοι Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14· τείχη Πλάτ. Νόμ. 778D· σῶμα ὁ αὐτ. Φαίδρ. 246C· τὸ ξύλον οὐ γῆ, ἀλλὰ γήινον Ἀριστ. Μεταφ. 8. 7, 5.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἐκκλ.— Ὡσαύτως **γήιος** Ἀνθ. Π. παραρτ. 39· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 97.— Ὑπερθ. **γηινώτατος**, ὁ γὰρ ἀριθμὸς πέντε γηινώτατος Ἰω. Λυδ. Διοσημ. 95 (Wachsm.).

γηίτης, ου, ὁ, γεωργός, Σοφ. Τρ. 32, ἐν τῷ συνῃρ. τύπῳ **γήτης**.

γη-λεχής, ές, κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ γῆς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 286.

γή-λοφος, ὁ, = **γεώλοφος**, λόφος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8, κτλ.

γη-μόρος, ὁ, Δωρ. καὶ Τραγ. **γᾱμόρος** Αἰσχύλ. Ἱκ. 613 καὶ (ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree) τῆσδε γαμόρῳ χθονὸς ἀντὶ τῇ δὲ γ' ἀμοίρου, ὁ αὐτ. Εὐμ. 890, πρβλ. **γάπεδον**· Ἀττ. **γεωμόρος**·— ὁ ἔχων μερίδιόν τι γῆς, ὁ κτηματικός· ἐν ταῖς δωρικαῖς πολιτείαις τῆς Σικελίας οἱ πλούσιοι πολῖται ἐκαλοῦντο **οἱ γαμόροι**, Ἡρόδ. 7. 155, πρβλ. Valck. εἰς 6. 22· καὶ οὕτως ἐν Ἄργει, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνῷ ἐν Ἀθήναις **γεωμόροι** ἦσαν πάντες οἱ ἔχοντες ὡς κτῆμα γῆν εἴτε πολλὴν εἴτε ὀλίγην, κατ' ἀντίθεσιν ἔνθεν μὲν πρὸς τοὺς **εὐπατρίδας**, ἔνθεν δὲ πρὸς τοὺς **δημιουργούς**, Πλάτ. Νόμ. 737E, πρβλ. Θουκ. 8. 21, Ἀριστ. Ἀποσπ. 346. 2) **οἱ γεωμόροι**, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις triumviri agris dividundis, Διον. Ἀλ. 9. 25. II. ὡς ἐπίθ., ὁ διαιρῶν τὴν γῆν, δηλ. ἀροτριῶν, βοῦς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1214· γεωμόρος τέχνα Ἐπιγρ. Κερκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 8.

γηοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων, κατέχων γῆν, Εὐστ. 1392. 23, πρβλ. **γαιήοχος**.

γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **γηουχέω**, Ἡρόδ. 7. 190.

γή-πατταλος, ὁ, πάσσαλος τῆς γῆς, ῥαφανὶς ἢ «δαυκίον», κωμ. λέξ. ἐν Λουκ. Λεξιφ. 2.

γή-πεδον, τό, = **γεωπέδιον**, τεμάχιον, μέρος γῆς, ἐδάφους, Πλάτ. Νόμ. 741D, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 2· πρβλ. Φρύν. ἐν Α. Β. 32. II. ὁ δωρ. τύπος **γάπεδον** [ᾱ] παρελήφθη ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **δάπεδον** [ᾰ] ἐν Πινδ. Ν. 7. 121, Αἰσχύλ. Πρ. 829, χάριν τοῦ μέτρου· πρβλ. Στέφ. Β. «γήπεδον .., ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ᾱ φασὶ δωρίζοντες»· οὕτω μετεχειρίζοντο τοὺς δωρ. τύπους **γαμόρος**, **γάποτος**, κτλ.

γηπετής, ές, (πίπτω) ὁ πίπτων ἢ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 668.

γηπονέω, γηπονία, γηπονικός, γηπόνος, = **γεωπ.**, ἃ ἴδε.

γή-ποτος, ον, ἴδε ἐν λ. **γάποτος**.

γηραιός, ά, όν, (γῆρας)·— μακρὸς τύπος τοῦ **γεραιός**, ἡλικιωμένος, γέρων, γηραιὸς δὲ θάνοις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 376· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 3. 64, Πινδ. Π. 4. 280, Αἰσχύλ. Πέρσ. 854, Ἱκέτ. 606, Ἀνθ.· πρβλ. **γηραός**.— Ποιητ. ἐπίθ. εὑρισκόμενον παρ' Ἀντιφῶντι 125. 25, ὅστις ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸ **γηραιὸς** ὡς θηλ.

γηραλέος, α, ον, = τῷ προηγ., Ξενοφάν. 1. 18 Bgk., Πινδ. Π. 4. 216, Αἰσχύλ. Πέρσ. 171, Κρατῖν. Νομ. 5.

γήραμα, τό, = **γήρειον**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 921.

γηράναι, ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**.

γήρανσις, ἡ, τὸ γηράσκειν, Ἀριστ. Μεταφ. 10. 9, 3.

γηράός, όν, = **γηραιός**, Ἀνθ. Π. παραρτ. 147.

γηράς, ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**.

γῆρας, τό, γεν. γήραος παρ' Ὁμ., Ἀττ. συνῃρ. γήρως καὶ πολὺ μεταγεν. γήρατος· δοτ. γήραϊ, Ἀττ. συνῃρ. γήρᾳ, Σοφ. Αἴ. 507, μεταγ. γήρει, Ἑβδ., Τζέτζ. (ἴδε ἐν λ. **γέρων**)·— γεροντικὴ ἡλικία· ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον προσθέτει ἐπίθετα λυγρόν, στυγερόν, χαλεπὸν (ἴδε ἐν λ. **οὐδός**)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γ. λιπαρόν, Ὀδ. Τ. 368· γ. πολιὸν Θέογν. 174· γῆρας ἐκδῦναι, ἀποσείσασθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 336, Λυσ. 670 (ὅπερ φαίνεται σχετιζόμενον πρὸς τὴν σημασ. II)· ἐπὶ γήρως, εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, «'ς τὰ γεράματα», ὁ αὐτ. Ἱππ. 524· ἐν τῷ γήρᾳ, ἐν γήρᾳ Πλάτ. Πολιτ. 329C, Λυσίας 197. 25· σὺν γήρᾳ, ἐν γ. βαρὺς Σοφ. Ο. Τ. 17, Αἴ. 1017· διανοίας γ. Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 25· μεταφ., οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, δηλ. τοῦτο οὐδέποτε τελευτᾷ ἢ λησμονεῖται, λήγει, Αἰσχύλ. Θήβ. 682. II. τὸ παλαιὸν δέρμα, ὅπερ ὁ ὄφις ἀποδύεται, γῆρας ἐκδύνειν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 17, 10., 8. 17, 11.

γηράσκω, Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· μέλλ. **γηράσομαι** [ᾰ], Κριτίας 7. 5 (καὶ ἐν συνθέτ. **ἐγ-**, **κατα-**, **συγ-**, Θουκ. 6. 18, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308, Εὐρ. Ἀποσπ. 1044)· ἀλλὰ **γηράσω** Σιμων. 85. 9, Πλάτ. Πολιτ. 393Ε· ἀόρ. **ἐγήρᾱσα** Ἡρόδ. 7. 114, (κατ-) ὁ αὐτ. 2. 146, Πλάτ. Θεαιτ. 202D (ἴδε κατωτ. II)· πρκμ. **γεγήρᾱκα** Σοφ. Ο. Κ. 727, Εὐρ. Ἴωνι 1392·— εὕρηται ὡσαύτως ἐνεστὼς **γηράω** (Ξεν. Κύρ. 4. 1, 15, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 3, Μένανδρ. Ὑποβ. 2 14, Μονοστ. 283, 608, Πλούτ. 2. 911Β, πρβλ. **καταγηράω**)· ἀπαντῶσι δὲ καὶ τινες τύποι ἀορ. β΄, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ., **γήρημι** ἢ **γήρᾱμι**, ἤτοι **ἐγήρα** Ἰλ. Ι. 148, Ρ. 197, Ὀδ. Ξ. 67, (κατ-) Ἡρόδ. 6.72· ἀπαρ. **γηράναι** [ᾰ] Αἰσχύλ. Χο. 908, Σοφ. Ο. Κ. 870 (ἔνθα τινὲς γράφουσι **γηρᾶναι**, ὡς εἰ ἐξ ἀορ. α΄ **ἐγήρᾱνα**, ἀλλ' ἴδε Ε. Μ. 250. 53, Θωμ. Μ. 192· μετοχ. **γηράς** Ἰλ. Ρ.197 (πρβλ. **ἀπογηράσκω**), δοτ. πληθ **γηράντεσσι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.188· (πρβλ. τὰς μετοχ. τοῦ ἀόρ. **ἀποκλάς**, **βροντάς**, **γελάς**, ἀντὶ **ἀποκλάσας**, κτλ.)· ἕτερος σπάνιος τύπος τῆς μετοχῆς εἶναι **γηρείς**, **έντος**, Ξενοφάν. (8) ἐν τῷ Ε. Μ. (**γῆρας**, **γέρων**).

Γίνομαι γέρων καὶ ἀδύνατος, καὶ ἐν τῷ ἀορ. καὶ πρκμ., εἶμαι τοιοῦτος, κηρύσσων γήρασκε, εἰσήρχετο εἰς τὸ γῆρας, ἐγίνετο γέρων ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ὑπουργήματος αὐτοῦ ὡς κήρυκος, Ἰλ. Ρ. 325, πρβλ. Β. 663, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γ. Ὀδ. Η. 120· χρόνος γηράσκων Αἰσχύλ. Πρ. 981· πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γ. ἀνὴρ Σοφ. Ἀποσπ. 434· μετὰ τὴν δόσιν γ. χάρις Μένανδ. Μονοστ. 347· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., βίον τοιοῦτον γηράναι Σοφ. Ο. Κ. 870·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡσ. παρὰ Πλουτ. 2. 415C. **II.** μεταβατ. ἐν τῷ ἀόρ. α΄ **ἐγήρᾱσα**, ἔφερα εἰς τὸ γῆρας, ἔκαμα νὰ γηράσῃ τις, ἐγήρασάν με τροφῇ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 894· γηράσας πόδα Ἀνθ. Π. 6. 94.

γήρειον, τό, ὁ χνοῦς ἀνθέων τινῶν ἀποξηρανθεὶς καὶ ἀποπίπτων ἢ ὑπ' ἀνέμου αἰρόμενος, κοιν. μαντατοῦρα ἢ κλέπτης, Λατ. pappus, Ἄρατ. 921, Νίκ. Ἀλ.126.

γηροβοσκέω, τρέφω ἢ περιποιοῦμαι ἐν τῷ γήρατι, γηροκομῶ, ἰδίως τοὺς γονεῖς μου, Εὐρ. Μηδ.1033, Ἀλκ. 663.— Παθ., τυγχάνω περιποιήσεως ἐν τῷ γήρατι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 678.

γηροβοσκία, ἡ, φροντὶς περὶ γέροντος, Ἄλεξ. Ἀδήλ. 48, Πλούτ. 2. 111Ε.

γηρο-βοσκός, **όν**, (βόσκω) ὁ τρέφων ἢ περιθάλπων τινὰ ἐν τῷ γήρατι, ἰδίως τοὺς γονεῖς, Σοφ. Αἴ. 570· γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω .. παῖδα Εὐρ. Ἱκέτ. 923· γ. χάριτες, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἣν δεικνύει τις διὰ τῆς τοιαύτης περιθάλψεως, Δίων. Ἀλ. 8. 47· γ. ἐλπίδες, αἱ ἐλπίδες τῆς τοιαύτης περιθάλψεως, αὐτόθι 51.

γηρο-κομέω, = **γηροβοσκέω**, Καλλ. Ἐπ. 53, Λουκ. Τοξ. 22.

γηρο-κομία, = **γηροβοσκία**, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 5., 2. 583C.

γηροκομικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν γηροκομίαν, Γαλην. 6.146.

γηροκόμος, **ον**, (κομέω) ὁ περιθάλπων τὸ γῆρας, χήτει γηροκόμοιο Ἡσ. Θ. 605· δαίμων ἀντ' ἐμέθεν ὤπασε γηροκόμους, δηλ. θυγατέρας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 536· χεὶρ γ. Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 765.14· φροντίδες γ. Ὀππ. Ἀλ. 5. 85.

γῆρος, **τό**, = **γῆρας**, Ἑβδ. (Ψαλμ. 91. 15 κ. ἀλλ.), Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 426. 3.

γηροτροφέω, = **γηροβοσκέω**, Ἰσαΐ. 1. 47, Πλάτ. Μενεξ. 248D. — Παθ., γηροτροφούμενοι Ἰσοκρ. 305Ε· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., γηροτροφήσονται Δημ. 1399. 17· ὑπὸ τῶν .. παίδων γηροτροφηθέντες Λυσ.133 ἐν τέλ.

γηροτροφία, **ἡ**, = **γηροβοσκία**, Πλούτ. 2. 579Ε.

γηροτρόφιον ἢ **-τροφεῖον**, τό, τόπος ἔνθα ἄποροι γέροντες τυγχάνουσι περιθάλψεως, Βυζ.·— ὡσαύτως **-κομεῖον** Ζωναρ.

γηρο-τρόφος, **ον**, (τρέφω) = **γηροβοσκός**, Εὐρ. Ἀλκ. 668· γηρ. ἐλπὶς Πίνδ. Ἀποσπ. 233, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2240.

γηρο-φορέω, φέρω γέροντα, Πλούτ. 2. 983Β.

γηρυ-γόνη, **ἡ**, ἡ ἐκ τοῦ ἤχου γεννηθεῖσα, κούρας γηρυγόνας, δηλ. ἀντηχήσεις, Θεόκρ. Σύριγγι 6.

γήρῦμα, **τό**, (γηρύω) φωνή, ἦχος, φθόγγος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 569.

Γηρυόνης, **ου**, **ὁ**, (γηρύω, ὁ φωνάζων, κράζων) ὁ τριπλοῦν σῶμα ἔχων γίγας, Πίνδ. Ι. 1. 13, κτλ.· ὡσαύτως **Γηρυονεύς**, **έως**, Ἐπ. **-ῆος** Ἡσ. Θ. 287· **Γηρυών**, **όνος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 870·— ἐντεῦθεν **Γηρυονὶς** ἢ **-ηίς**, **ίδος**, **ἡ**, ποίημα τοῦ Στησιχόρου εἰς τὸν Γηρυόνην ἀναφερόμενον, Ἀθήν. 499Ε, Παυσ. 8. 3, 2.

γῆρυς, **υος**, **ἡ**, φωνή, λαλιά, ὁμιλία, Ἰλ. Δ. 437· στονόεσσα γ. Σοφ. Ο. Τ. 186· Ὀρφεία γ., ὁ Ὀρφεύς, Εὐρ. Ἀλκ. 969· ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Πλουτ. 2. 397C.

γηρύω, Δωρ. **γᾱρύω** Πίνδ., ἀπαρεμφ. **γαρύεν**, **-έμεν** ὁ αὐτ. Ο. 1. 5, Ν. 3. 55· μέλλ. **-ύσω**· ἀόρ. **ἐγήρυσα** Ἀριστοφ. Εἰρ. 805. — Μέσ., μέλλ. **-ύσομαι** Πίνδ., Εὐρ.· ἀόρ. **ἐγηρυσάμην** Εὐρ. Ἠλ.1327 Θεόκρ., κτλ.· ὡσαύτως **ἐγηρύθην** (ἴδε κατωτ.).

(Πρβλ. **γῆρυς**, **Γηρυόνης**, καὶ ἴσως **γέρανος**· Σανσκρ. gar, grinâmi (voco, laudo), gir (vox), girâ (oratio)· Ζενδ. gar (cano)· Λατ. garrio, garrulus· Παλαιο-Γερμ. kirru (Γερμ. knarren), quiru (Ἀγγλ. groan, στόνος, στοναχή)· Λιθ. gârsas (vox), gyrà (laus).— Ὁ Κούρτ. ὡσαύτως ἀναφέρει Λατ. gallus, Παλαιο-Σκανδ. kalla (Ἀγγλ. call, φωνάζω, καλῶ) εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν). Ψάλλω ἢ λέγω, ὁμιλῶ, κράζω, Σιμων. 38, Πίνδ. Ο. 2.158. — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., γ. εὖχος Πίνδ. Ν. 6. 100· γλυκύ τι γηρ. Ν. 3, 31. ὄπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 805· τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἃς ψάλωσιν αἱ γλαῦκες ἐναντίον τῶν ἀηδόνων, Θεόκρ. 1. 136 (ἔνθα ὁ Scaliger προτείνει δαρίσαιντο, Δωρ. ἀντὶ δηρίσαιντο). **2)** μεταβ., ψάλλω, ἐξυμνῶ, τινὰ· Πίνδ. Ν.7.122· τι ὁ αὐτ. Ο. 13. 70, κτλ. **II.** τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀπολ., ψάλλω, ᾄδω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 426· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., γηρύετ' ἀνθρώπων νόον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 258· γαρύσομαι αἶσαν Πίνδ. Ι. 1. 50, πρβλ. Π. 5. 97· οὐ μὴ τάδε γηρύσει Εὐρ. Ἱππ. 213· αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἕξει Αἰσχύλ. Ἱκ. 460. [Τὸ υ τοῦ ἐνεστ. βραχὺ παρ' Ἡσ., Πινδ., κτλ., ἀλλὰ μακρὸν παρὰ Θεοκρ. 8. 77, Ὀρφ., Ἀνθ., ἔτι δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλ. Πρ 78· ῡ ἀείποτε ἐν τῷ μέλλοντ. καὶ ἀορ.].

γηρωβοσκέω, **γηρωκομέω**, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ γηρο-, Λοβ. Φρύν. 692.

γήρως, συνκρ. γεν. τοῦ **γῆρας**.

γήτειον, **τό**, λέγεται ὅτι εἶναι Ἀττ. ἀντὶ **γήθυον** (ὃ ἴδε), Ἀριστοφ. Ἱππ. 677, Ἄλεξ. Λεβ. 2· **γήτιον**, ὁ αὐτ. Παννυχ. 3. 6.

γήτης, **ὁ**, συνηρ. ἀντὶ **γηίτης**, ὃ ἴδε.

γητομέω, κατακόπτω τὴν γῆν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1005, Λυκόφρ. 263, πρβλ. **γατόμος**.

γηφαγέω, τρώγω γῆν, Ἀριστ. ἐν τῷ Ε. Μ. 222. 9.

γη-φάγος [ᾰ], **ον**, = **γαιηφάγος**, Καλλ. Ἀποσπ. 58.

γή-χῠτον, **τό**, (χέω) τὸ μαλακόν, τὸ μὴ λιθῶδες ἔδαφος ἢ χῶμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, Γαλην. Γλωσσ. Ἱππ. σ. 452.

Γῐγάντειος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς γίγαντας, πελώριος, Λουκ. Φιλοψ. 23·— ὡσαύτως **Γιγαντιαῖος**, **α**, **ον**, Αἴσωπ. καὶ Γραμμ.·— καὶ **Γιγαντικός**, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Γίγαντας, Εὐσ. Ε. Π.186C.

γῐγαντία, **ἡ**, τῶν γιγάντων πόλεμος, Φιλόστρ. 518.

Γῐγαντιάω, φέρομαι ὡς γίγας, Βυζ.· πρβλ. γεροντιάω, κτλ.

γιγαντικός, **ή**, **όν**, = **γιγάντειος**, Πλουτ. Ἠθ. 360Ε.

γῐγαντ-ολέτης, **ου**, ὁ τοὺς γίγαντας φονεύων, καταστρέφων, ὄνομα τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 524, 525· **-ολέτωρ**, **ορος**, **ὁ**, Λουκ. Τίμ. 4· θηλ. **-ολέτειρα** καὶ **-ολέτις**, **-ιδος**, Σουίδ., Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 8.

γῐγαντο-μᾰχία, **ἡ**, ἡ μάχη τῶν Γιγάντων, Πλάτ. Πολιτ.378C.

γιγαντο-μίμητος, **ον**, ὁ Γίγαντας μιμούμενος, Γ. Σύγκελλ.79.

γιγαντο-πάλαμος, **ον**, ὁ ἔχων Γίγαντος παλάμας, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.115.127.

γῐγαντό-ραιστος, **ὁ**, ἐξολοθρευτὴς τῶν Γιγάντων, γιγαντοφθόρος, Λυκόφρ. 63.

γῐγαντό-σωμος, **ον**, ὁ ἔχων Γίγαντος σῶμα, Μανασσ. Χρον.127.

γῐγαντο-φόνος, **ον**, ὁ τοὺς Γίγαντας φονεύων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1191.

γῐγαντο-φόντις, **ιδος**, **ἡ**, = τῷ προηγ., Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20.

γῐγαντό-χειρ, **ειρος**, **ὁ**, ὁ χεῖρας Γίγαντος ἔχων, Μανασσ. Χρον.106.

γῐγαντώδης, **ες**, (εἶδος) γιγάντειος, Ἑβδ. (Σειρ. κγ΄, 4), Φίλων 2.117.

γίγαρτον [ῐ], ὁ πυρὴν (τὸ κουκοῦτζι) τῆς σταφυλῆς, Σιμων. 91· κατὰ πληθ. = σταφυλαί, Ἀριστοφ. Εἰρ. 634.

γῐγαρτώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γίγαρτον ἢ πλήρης ἐξ αὐτοῦ, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3.17, 6, Θεοδ. Π. Δ.

Γίγας [ῐ], **αντος**, **ὁ**, καὶ συνηθέστατα κατὰ πληθ. = οἱ **Γίγαντες**, φυλὴ ἀνθρώπων ἀγρία καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν· καλοῦνται δὲ ὑπέρθυμοι, λαὸς ἀτάσθαλος, Ὀδ. Η. 59, 60· Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων αὐτόθι 206· οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ Γίγασιν Κ. 120· ἐν Ἡσ. Θ.185 παριστάνονται ὡς υἱοὶ τῆς Γαίας, πρβλ. **γηγενὴς** καὶ ἴδε Εὐρ. Φοιν. 129. 1131· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ Καπανέως τοῦ περιφρονοῦντος τὸν Δία καὶ τοὺς κεραυνούς του, Αἰσχύλ. Θήβ. 424. **II.** ὡς ἐπίθ., ἰσχυρός (γίγαντος· μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερφυοῦς Ἡσύχ.), Ζεφύρου γίγαντος αὔρα Αἰσχ. Ἀγ. 692. (Κοινῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ γαῖα, γῆ, ἴδε ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥίζαν γέγαα, γίγνομαι).

γιγγίδιον, **τό**, φυτοῦ εἶδος, λέγεται δὲ ὅτι εἶναι τὸ παρὰ βοτανολόγοις daucus gingidium, Διοσκ. 2. 167.

γιγγίς, **ίδος**, **ἡ**, φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν γογγυλῶν, δαυκίον, Ἀλεξ. Τραλλ. 8. σ.140.

γίγγλαρος, **ὁ**, εἶδος αὐλοῦ, Πολυδ. Δ΄, 82· ὑποκορ. **γιγγλάριον**, τό, Α. Β. 88· πρβλ. **γίγγρας**.

γιγγλισμός, **ὁ**, γαργάλισμα, Γραμμ.

γιγγλῠμοειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς **γίγγλυμον**, Ἱππ. Ἀγμ.751. — Ἐπίρρ. **-δῶς** Γαλην.

γιγγλῠμόομαι, συναρμόζομαι, διαρθροῦμαι, ὡς ὁ γίγγλυμος μὲ γιγγλυμοειδῆ ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

γίγγλῠμος ἢ **γιγγλυμός**, **ὁ**, ἄρθρωσις, κλείδωσις, ἐμβολὴ ἐξοχῆς τινος εἰς κοιλότητα καὶ διὰ τούτου ἐξασφάλισις κινήσεως περιστροφικῆς, Λατ. ginglymus, Ἱππ. 411. 12, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 10,

9. 2) σύνδεσμος, ἄρθρωσις ἐν τῷ θώρακι, Ξεν. Ἱππ. 12, 6. 3) τρόπος φιλήματος, Ἡσύχ. (Ἴσως κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ **γλύφω.**)

γιγγλῡμώδης, ες, (εἶδος) = **γιγγλυμοειδής,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 22.

γιγγλῡμωτός, όν, συνδεδεμένος διὰ γιγγλύμου, Μαθ. Ἀρχ. 91.

γιγγράϊνος, ον, ὅμοιος πρὸς τὸν **γίγγραν·** αὐλοὶ Ἀθήν. 174F.

γιγγραντός, ή, όν, συντεθειμένος διὰ τὸν **γίγγραν,** ὡς καλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Ἀξιονίκου παρ' Ἀθην. 175B.

γίγγρας, ου, ὁ, μικρὸς Φοινικικὸς αὐλὸς ὀξεῖαν ἔχων φωνὴν καὶ θρηνώδη, Ἄμφις Διθ. 1· ὡσαύτως **γίγγρος** αὐλὸς Ἀντιφ. Ἰατρ. 2, Μένανδ. Καρ. 1· πρβλ. Ἀθήν. 174F. 2) ἡ μουσικὴ ἡ διὰ τοιοῦτον αὐλόν, ὁ αὐτ. 618C· χορὸς πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ τούτου, Πολυδ. Δ', 102. (Πρβλ. Λατ. gingrire, gingritus).

γιγγρασμός, ὁ, ὁ ἦχος ὃν ἐκφέρει ὁ γίγγρας, Ἡσύχ.

γίγνομαι, Ἰων. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. **γίνομαι** [ῑ], ἀλλ' ἀείποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττικῶν **γίγνομαι,** πρβλ. **γιγνώσκω,** ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς μόνον **γίγνομαι** μέχρι τοῦ 292 π. Χ., **γίνομαι** ἀπὸ τοῦ 290-30 π. Χ., σπανιώτατον δὲ τὸ **γίγνομαι,** κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνηθέστερον τὸ **γίνομαι** (ἴδε Meisterh. 3. σ. 177, 20).— Μέλλ. **γενήσομαι·**— ἀόρ. **ἐγενόμην** (Δωρ. **ἐγενάμην,** Δινδ. Δημ. 255. 22), Ἰων. β' ἑνικ. **γένευ** Ἰλ. Ε. 897, γ' ἑνικ. **γενέσκετο** Ὀδ. Λ. 207· συγκεκομ. γ' ἑνικ. **ἔγεντο** Ἡσ. Θ. 283, 705, Σαπφὼ 19, Πίνδ. Π. 3. 153, καὶ διωρθώθη ὑπὸ Bentl. ἐν τῷ σχολίῳ παρ' Ἀριστοφ. Σφηξ. 1226, Ἐπ. **γέντο** Ἡσ. Θ. 199, Ἐμπεδ. 207 Stein.— πρκμ. **γέγονα** Ὅμ., Ἀττ.— ὑπερσυντ. **ἐγεγόνει,** Πλάτ., κτλ.,—Ἰων. **ἐγεγόνεε** Ἡρόδ.· πλὴν τούτων ὑπάρχουσι ποιητ. τύποι (ὡς ἐκ πρκμ. **γέγαα**), β' πληθ. **γεγάᾰτε** Βάβρ. 143, πρβλ. Ὁμ. Ἐπιγρ. 16· **γεγάᾱσι** Ἰλ. Δ. 325, συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· γ' δυϊκ. ὑπερσυντ. **ἐκ-γεγάτην** [ᾰ] Ὀδ. Κ. 138· ἀπαρέμφ. **γεγάμεν** [ᾰ] Πίνδ. Ο. 9. 164 (**ἐκ-**) Ἰλ. Ε. 248, κτλ.· μετοχ. **γεγαώς, -υῖα,** πληθ. **-ῶτες, -υῖαι** Ὅμ., κτλ., συνῃρ. **γεγώς, -ῶσα** Σοφ. Αἴ. 472, 1013, Εὐρ.· ὁ Πίνδ. Ο. 6. 83 ἔχει ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφ. **γεγάκειν** [ᾰ]. —Ἀλλὰ τούτοις προσθετέον παθητικούς τινας τύπους ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μέλλ. **γενηθήσομαι** (μόνον παρὰ Πλάτ. Παρμ. 141E, οὔτε γενήσεται, οὔτε γενηθήσεται, ἔνθα ὁ Schleierm. προὔτεινε γεγενήσεται,— διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο μελλόντων)· ἀόρ. **ἐγενήθην** Ἱππ. 1202A, 1208E, καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀττικ., ὡς Φιλήμ. Ἀδήλ. 39 καὶ 73, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 109· πρκμ. **γεγένημαι,** συχν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζοῖς· γ' πληθ. **γεγενέανται** Φιλητ. Ἀποσπ. 65· ὑπερσ. **ἐγεγένητο** Θουκ. 7. 18, ἀλλ.· **γεγένητο** ὁ αὐτ. 5. 14.—Πρβλ. **ἐκγίγνομαι,** καὶ περὶ τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων, ἴδε **γείνομαι, γεννάω.** (**γί-γνομαι** εἶναι = **γι-γένομαι,** ἀναδιπλ. ἐκ τῆς **√ΓΕΝ,** πρβλ. **μί-μνω, μι-μνήσκω·** ἐντεῦθεν καὶ **γείνομαι, γεννάω, γένεσις, γυνή,** κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. gan, ga-ganmi (gigno), gayê (γέ-γαα, gnascor), ganitâ, ganitrî (genitor, genetrix), ganus (gens)· gnâ, βραδύτερον δὲ ganî (γυνή)· Ζενδ. zan (gigno), ghena (γυνή)· Λατ. gigno, genus, genius, gnascor, gnatus, nat-ura· Γοτθ. kein-an (βλαστάνειν), us-keinam (ἐκφύναι), quinô, quens (θῆλυς), ganus (γένος)· Παλαιο-Σκανδ. kona, kvenna, Ἀγγλο-Σαξ. cwên (quean), κτλ.). Ἡ ῥιζικὴ σημασία εἶναι: ἔρχομαι εἰς νέαν κατάστασιν ὑπάρξεως· ἐντεῦθεν, **I.** ἀπολ., ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, λαμβάνω ὕπαρξιν, Λατ. gigni, καὶ ἑπομένως, **1)** ἐπὶ προσώπων, γεννῶμαι, νέον γεγαώς, νεωστὶ γεννηθείς, Ὀδ. Τ. 400· ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, γεννηθέντας (καὶ ἑπομένως κατοικοῦντας) ὑπὸ τὸν Τμῶλον, Ἰλ. Β. 866· γιγνομέναισι λάχη τάδ'.. ἐκράνθη, ἐνῷ ἐγεννώμεθα, κατὰ τὴν γέννησιν ἡμῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 347· γεγονέναι ἔκ τινος Ἡρόδ. 7. 11, κτλ.· σέθεν .. ἐξ αἵματος Αἰσχύλ. Θήβ. 142· σπανιώτερον, ἀπό τινος Ἡρόδ. 8. 22, κτλ.· τινος Εὐρ. Ἑκ. 380, κτλ.—γεγονέναι κακῶς, καλῶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 218, Ἰσοκρ. 147B, κτλ.· κάλλιον, εὖ Ἡρόδ. 1. 146., 3. 69· τὸ μὴ γενέσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 395·—συχνάκις μετ' ἀριθμητικῶν, ἔτεα τρία καὶ δέκα γεγονώς, Λατ. natus annos tredecim, Ἡρόδ. 1. 119· ἢ πρὸς δήλωσιν ἀμφιβολίας ἢ ἀβεβαιότητος, ἀμφὶ τὰ ἑκκαίδεκα ἔτη γενόμενος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16· γεγονὼς ἔτη περὶ πεντήκοντα Δημ. 564. 18· ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονώς, ἔχων ἡλικίαν ὑπερβαίνουσαν τὰ.., Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4· ὡσαύτως μετὰ γεν., γεγονὼς πλειόνων ἐτῶν ἢ πεντήκοντα Πλάτ. Νόμ. 951C. καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζοῖς· σπανίως μετὰ τακτικῶν, ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς, Λατ. annum agens octogesimum, Λουκ. Μακροβ. 22, πρβλ. Πλούτ. Φιλοπ. 18. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, παράγομαι, γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου Πλάτ. Πολ. 527B, κτλ.· γίγνεσθαι διά τινος ἢ τινι αὐτόθι 392D· ἐκ τῆς χώρας γίγνεται σῖτος Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 13· τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ γιγνόμενα αὐτόθι 2. 9, 4· ὡσαύτως ἐπὶ κερδῶν, καρποὶ οἱ ἐξ ἀγελῶν γιγν. ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2, κτλ.· τὰ ἆθλα ἀπὸ τεττάρων ταλάντων ἐγένετο, παρήχθησαν ἐκ.., δηλ. ἦσαν ἄξια τεσσάρων ταλάντων, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 7· τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γενόμενον ἀργύριον, τὸ συναχθὲν ἀπὸ [τῶν λύτρων] τῶν αἰχμ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 3, 4· οἱ γιγν. δασμοί, οἱ συλλεγόμενοι φόροι, τὸ ἐκ τῶν φόρων εἰσόδημα, αὐτόθι 1. 1, 8·—ἐπὶ ποσῶν, ὁ γεγονὼς ἀριθμός, τὸ ὅλον ποσόν, Πλάτ. Ἀπολ. 36A· ἑκατὸν εἴκοσι στατήρων γίγνονται τρισχίλιαι τριακόσιαι ἑξήκοντα δραχμαί = 120 στατ. ἀναβαίνουσιν εἰς 3360 δραχ., Δημ. 914. 14, κτλ.—ἐπὶ τῶν διαφόρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας, ὡς ἡ ἡμέρα ἐγένετο Θουκ. 7. 81, Ξεν., κτλ.· ἕως ἂν φῶς γένηται Πλάτ. Πρωτ. 311A· ἅμα ἕω γιγνομένῃ Θουκ. 4. 32. **3)** ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, καὶ ἐπὶ παρῳχ. χρόνων, ἔχω συμβῆ, κ.τ.τ.· γίγνεται ἄχος τινί, κτλ.· γίγνεται μάχη, πόλεμος, ἀνοκωχή, κτλ.· ἐκεχειρία γίγνεταί τισι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 58· ἡ νόσος ἤρξατο γίγνεσθαι ὁ αὐτ. 2. 47· πνεῦμα, ὕδωρ, ὄμβρος γ. αὐτόθι 84, κτλ.· τὰ Ὀλύμπια γίγνεται, τραγῳδοὶ γίγνονται, ἑορτάζονται, ἄγονται, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 28, Αἰσχίν. 59. 23, κτλ.· ψήφισμα, κρίσις γ., τελεῖται, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· πιστὰ γίγνεται, ὅρκοι γ., δίδονται ὅρκοι, ὑποσχέσεις, κτλ., αὐτόθι 7. 4, 3, Δημ. 390. 28· γίγνεταί τι ὑπό τινος Θουκ. 6. 88, κτλ.· ἔκ ἢ ἀπό τινος Ἡρόδ. 1. 1, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 30· παρά τινος Πλάτ. Πολ. 614A — ὃ μὴ γένοιτο, Λατ. quod dii prohibeant, Δημ. 381. 22., 842. 15, κτλ.—μ. δοτ. καὶ μετοχ., γίγνεταί τί μοι βουλομένῳ, ἀσμένῳ (ἴδε ἐν λ. **βούλομαι, ἄσμενος**)· οὕτως, οὐκ ἄν ἔμοι γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο, δηλ. δὲν ἠδυνάμην νὰ περιμένω τοιαῦτα πράγματα νὰ γείνωσιν, Ὀδ. Γ. 228· ἡδομένοισι ἡμῖν οἱ λόγοι γεγόνασι Ἡρόδ. 9. 46, κτλ.—ἐπὶ θυσιῶν, οἰωνῶν, κτλ., οὐ γάρ σφι ἐγίνετο τὰ σφάγια χρηστὰ ὁ αὐτ. 9. 61, πρβλ. 62· τὰ ἱερὰ καλὰ ἐγ. Ξεν. Ἀν. 6. 2, 9· ἀλλὰ τὸ ἐπίθ. συχν. παραλείπεται, τὰ διαβατήρια ἐγ., ἦσαν εὐνοϊκά, Θουκ. 5. 55, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 2. 14 κἑξ.—κατ' οὐδέτ. μετοχ., τὸ γενόμενον, τὸ συμβάν, τὸ γεγονός, τὸ πρᾶγμα, Θουκ. 6. 54· τὰ γενόμενα, τὰ γεγονότα, ἡ ἀλήθεια, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, κτλ.· ὡσαύτως, τὸ γιγνόμενον Πλάτ. Θεαιτ. 161B, κτλ.· τὰ γεγενημένα, πρότερον συμβάντα, τὸ παρελθόν, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 14· τὸ γενησόμενον, τὸ μέλλον, Θουκ. 1. 138·—ἐπὶ χρόνου, ὡς τρίτη ἡμέρη ἐγένετο, ὡς ἔφθασε, Ἡρόδ. 1. 113· ἕως ἂν χρόνοι γένωνται Πλάτ. Φαιδ. 108C· ἀλλὰ κατὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ., ἔχω παρέλθει, ὡς διετὴς χρόνος ἐγεγόνεε Ἡρόδ. 2. 2· πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι Πλάτ. Πρωτ. 320A· ὡσαύτως, ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις, εἰς τὸν προσήκοντα καιρόν, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 51· ἐντεῦθεν, τακτικός, συνήθης, τὸ γιγν. τίμημα Δημ. 726. 26, πρβλ. 992. 3·— ἀπρόσ., ἐγένετο ὥστε .. ἢ ὡς.., συνέβη ὥστε.., Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 10, συχνὸν ἐν τῇ Κ. Δ.· ὡσαύτως, γίγνεται εὑρεῖν, εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρῃ τις, Θέογν. 639. **II** ἑπομένου κατηγορουμένου, ἔρχομαι εἴς τινα κατάστασιν, καταντῶ, Λατ. fieri, καὶ (ἐν τοῖς παρῳχ. χρόνοις), εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, **1)** συνοδευόμενον ὑπὸ οὐσιαστ., δηΐοισι δὲ χάρμα γ. Ἰλ. Ζ. 85, πρβλ. Θ. 282, Αἰσχύλ. Χο. 2, κτλ.· [οὖροι] νηῶν πομπῆες γίγν. Ὀδ. Δ. 362, κτλ.· πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, στρεφόμενος κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, αὐτόθι 417· ἐντεῦθεν παρὰ πεζοῖς, παντοῖος γ., ἑπομένου τοῦ μὴ μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 3. 124· οὕτω, παντοῖος γ. δεόμενος ὁ αὐτ. 7. 10, 3· καὶ οὕτω παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφεῦσι μετὰ παντοίων ὀνομάτων· σπανίως μετὰ μετοχ., μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ, ὅ ἐ. προδότης ἡμῶν, Σοφ. Αἴ. 588, πρβλ. Φ. 773, Θουκ. 3. 68, κτλ.— μετ' ἀντων., τί γένωμαι; τί νὰ γείνω; Αἰσχύλ. Θήβ. 297, πρβλ. Θεόκρ. 15. 51· οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται Θουκ. 2. 52· σπανιώτερον, οὐκ ἔχω τίς ἂν γενοίμην Αἰσχύλ. Πρ. 905· γίγνονται πᾶν ὅ τι βούλονται Ἀριστοφ. Νεφ. 348. **2)** μετ' ἐπιρρ., κακῶς ἐγένετό μοι, κακῶς συνέβησαν εἰς ἐμὲ (τὰ πράγματα), Ἡρόδ. 1. 8, κτλ.· εὖ, καλῶς, ἡδέως γ., «πάει καλά», ἔχει καλῶς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 7, 5, κτλ.· δίχα γ., εἶμαι οὕτω διαιρεταί, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20· τριχῇ γ., εἶμαι εἰς τρία διῃρημένος, ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2, 16· γ. ἐμποδών, ἐκποδών, ἐκεῖ, ἐγγύς, κτλ. **3)** ἀκολουθούμενον ὑπὸ πλαγίων πτώσεων τῶν οὐσιαστικῶν, **α)** μ. γεν., γ. τῶν δικαστέων, τῶν γεραιτέρων, καθίσταμαι εἰς ἐξ αὐτῶν, Ἡρόδ. 5. 25, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 107, κτλ.—πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἀνήκω εἴς τινα, ἡ νίκη γίγνεταί τινος Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 20·— εἶμαι ἢ γίνομαι κύριός τινος, Λατ. compos esse, sui juris esse, ἑαυτοῦ γ. Σοφ. Ο. Κ. 660, Πλάτ. Φαῖδρ. 250A, κτλ.· ὑμῶν αὐτῶν γενέσθαι Δημ. 42. 11· (ὡσαύτως, ἐντὸς ἑαυτοῦ γ. Ἡρόδ. 1. 119· ἐν ἑαυτῷ γ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 17)· οὕτως, ἐλπίδος γίνεσθαι Πλούτ. Φωκ. 23·—ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω τιμὴν .. τόσον πωλοῦμαι, τόσον ἀξίζω, αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοὐβολοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 662, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 33. **6)** μετὰ προθέσ., γ. ἀπὸ ἢ ἐκ δείπνου, ἔχω τελειώσει τὸ δεῖπνόν μου, Ἡρόδ. 2. 78, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἀπὸ** II, **ἐκ** II. 2)· γ. ἀπό τινος, χωρίζομαι ἀπό τινος.., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25·— γ. εἴς τι, μεταβάλλομαι εἴς τι, τὸ κακὸν γ. εἰς ἀγαθὸν Θέογν. 164· γ. εἰς τόπον, ἔρχομαι εἰς θέσιν ἢ πλησίον.., Ἡρόδ. 5. 38· (παρ' Ὁμ. καὶ ἄνευ προθ., ἐμὲ χρεὼ γ. Ὀδ. Δ. 634)· οὕτω, γ. τι εἴς τινα, ἔρχεται, συμβαίνει εἴς τινα, καταλαμβάνει τινά, Ἰσαΐ. 41. 39— γ. ἐξ ὀφθαλμῶν τινι, ἀπομακρύνεσθαι τῆς ὄψεως, τῆς ὁράσεώς τινος, Ἡρόδ. 5. 24· ἐξ ἀνθρώπων γ., ἐξαφανίζομαι ἐκ μέσου τῶν .., Πανσ. 4. 26, 6—

γ. ἐν τόπῳ, εἶμαι ἐντός τινος τόπου, Ἡρόδ. 5. 33, κτλ.· ὡσαύτως, γ. ἐν.., ἀσχολοῦμαι εἴς τι.., ἐν ποιήσει, εἰς τὴν ποίησιν, ὁ αὐτ. 2. 82· ἐν πολέμῳ Θουκ. 1. 78· ἐν πείρᾳ γ. τινος Ξεν. Ἀν. 1. 9, 1· ἐν ὀργῇ, ἐν αἰτίᾳ γ. Πλούτ. Φλαμ. 16, Ρωμ. 7· ἐπὶ πραγμάτων, ἐν καιρῷ γ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 2· ἐν τύχῃ γ. μοί τι Θουκ. 4. 73·— γ. διὰ γηλόφων, ἐπὶ δρόμου, ὁδοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 24· ἀλλά, δι' ἔχθρας, δι' ἀπεχθείας, δι' ἔριδος γ. τινι, γίνομαι ἐχθρὸς πρός τινα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1412 (ἴδε ἐν λ. διά Α. ΙΙΙ. γ)·— γ. ἐπὶ τόπῳ, φθάνω ἢ εἶμαι ἐπάνω εἰς.., Ἡρόδ. 1. 189, κτλ.· γ. ἐπί τινι, ἐμπίπτω ἢ εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13, κτλ.· οὕτω, ἐπὶ συμφοραῖς γ. Δημ. 533, 4· ἀλλά, γ. ἐπί τινι, τοποθετοῦμαι, ὁρίζομαι ἐπάνω εἴς τινα, ὡς κυβερνήτης.., Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53· γ. ἐφ' ἑαυτοῦ, εἶναι μόνος, Αἰσχίν. 33. 4· γ. ἐπί τινος, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Δίων Κ. 43. 48· γ. ἐπ' ἐλπίδος, ἔχω ἐλπίδα, Πλούτ. Σόλ. 14·— γ. κατά τινα ἤ τι, εἶμαι πλησίον ἢ ἔναντί τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 14, Ἑλλ. 4. 2, 18· ἀλλά, κατὰ ξυστάσεις γ., σχηματίζομαι εἰς κεχωρισμένας φατρίας, Θουκ. 2. 21· καθ' ἓν γ. ὁ αὐτ. 3. 10· καθ' αὑτοὺς γ., εἶναι μόνοι, Δημ. 145. 11·— γ. μετά τινος, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, πηγαίνω μὲ τὸ μέρος του, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 27, κτλ.· οὕτω, γ. σύν τινι ὁ αὐτ. Ἀγησ. 2, 13·— γ. παρά τινα, ἔρχομαι ἢ ὑπάγω εἴς τινα, Ἡρόδ. 3. 69· παρὰ ποταμῷ γ. Θουκ. 7. 80· γ. παρά τινι, εἶμαι παρὼν ὅταν γίνεταί τι, ὁ αὐτ. 5. 26· γ. παρά τι, ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, Δημ. 305. 3·— γ. περί τι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Ἰσοκρ. Νικ. 4, κτλ.· ἀλλά, γ. περί τινα, φέρομαι [κατά τινα τρόπον] πρός τινα, Πλάτ., κτλ.·— γ. πρὸς τόπῳ, εἶμαι εἰς, ἢ πλησίον.., Πλάτ. Φαῖδ. 118Α, κτλ.: γ. πρός τινι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι.., Ἰσοκρ. 289C, Δημ. 287. 4· οὕτω, γ. πρός τι Πλάτ. Πολ. 604C, κτλ.· ἀπροσ., ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 6· γ. πρό τινος, κλίνω πρός τινα·— γ. πρὸ ὁδοῦ, εἶμαι ἐμπρὸς ἐν τῇ ὁδῷ, «πηγαίνω ἐμπρός», Ἰλ. Δ. 382·— γ. ὑπό τινι, ὑπόκειμαι εἴς τινα, Ἡρόδ. 7. 11, Θουκ. 7. 64 (ἀλλά, ὑπό τινος ὁ αὐτ. 6. 86)· ὡσαύτως, διατελῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τινός, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 34.— Εἶναι περιττὸν νὰ συνάγῃ τις παραδείγματα περιστάσεων καθ' ἃς ἡ σημασ. τοῦ ῥήμ. γίγνομαι οὐδόλως μεταβάλλεται ἐκ τῆς ἀκολουθούσης προθέσεως. 4) τὸ γίγνεται ἐνίοτε ἀκολουθεῖται ὑπὸ πληθ. ὀνομάτων (πρβλ. εἰμὶ Α. V). ἵνα γίγνηται.. ἀρχαί τε καὶ γάμοι Πλάτ. Πολ. 363Α, πρβλ. Συμπ. 188Β· ἐγένετο.. ἡμέραι ὀκτὼ Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 28.

γιγνώσκω (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΓΝΟ, ἴδε ἐν τέλ.), Ἰων. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. **γινώσκω**, ἀλλὰ **γιγνώσκω** ἀείποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., πρβλ. γίγνομαι καὶ ἴδε Meisterh. 3 Gr. Att. I. 178, 21· μέλλ. **γνώσομαι** Ἰλ. Ψ. 497, Ἀττ., σπανίως **γνώσω** Ἱππ. 3. 7· ὑπάρχει καὶ Κρητικός τις τύπος **ἀνα-γνώονται** Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 40·— (περὶ τοῦ ἀόρ. α' ἴδε κατωτ. Β καὶ **ἀναγιγνώσκω**)·— πρκμ. **ἔγνωκα** Ἀττ.·— ἀόρ. β' **ἔγνων** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. εἰς -μι), Ἰλ., Ἀττ., Ἐπ. γνῶν Ὀδ. Φ. 36, Δωρ. γ' πληθ. **ἔγνον** Πίνδ. Π. 7, 79 καὶ Ἰ. 2, 23 (ἀνέγνον)· προστ. **γνῶθι** Ἀττ.· ὑποτ. γνῶ, γνῷς, γνῷ, Ἰλ., Ἀττ., Ἐπ. ὡσαύτως γνώω, γνώομεν Ὀδ. Π. 304, γνώωσι Ἰλ. Ψ. 610· εὐκτ. γνοίην Ἰλ., Ἀττ., πληθ. γνοῖμεν [ἀντὶ γνοίημεν] Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 129Α· ἀπαρέμφ. γνῶναι Ὀδ., Ἀττ., Ἐπ. γνώμεναι Ἰλ. Φ. 266· μετοχ. γνοὺς Ἀττ.— Μέσ., ἀόρ. α' γνώσασθαι Μανέθ. 2. 51.— Παθ., μέλλ. **γνωσθήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 918, Θουκ., κτλ.· ἀόρ. **ἐγνώσθην** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7, Εὐρ., κτλ.· πρκμ. **ἔγνωσμαι** Εὐρ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.) Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, διακρίνω, καταλαμβάνω, σημειῶ, μανθάνω, καὶ ἐν τοῖς παρωχ. χρόνοις = γνωρίζω, ἐξεύρω, μ. αἰτ., Ὅμ., κτλ.·— ὡσαύτως, διακρίνω, παρατηρῶ· ὡς εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, διὰ νὰ κάμῃς διάκρισιν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Ε. 128· ἀσπίδι γιγνώσκων, ἐκ τῆς ἀσπίδος του, διὰ τῆς ἀσπ., αὐτ. 182, πρβλ. 815, 824· εἰρωνικῶς, εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται, καλὰ θὰ τὸν γνωρίσῃ μὲ ζημίαν του, Σ. 270, πρβλ. 125, Σοφ. Ἀντ. 960, Θεόκρ. 3. 15 (ὡς τὸ Λατ. sentire καὶ scire, Τερ. Εὐν. 1. 1, 21, Βεργ. Ἐκλ. 8. 43)· ἐνίοτε ὡσαύτως μ. γεν., γνώτην ἀλλήλων, ἐγίνωσκον ἀλλήλους, περὶ ἀλλήλων.., Ὀδ. Φ. 36, πρβλ. Ψ. 109 (ἣν σύνταξιν ἐνίοτε εὑρίσκομεν μετὰ τοῦ εὖ εἰδώς)· οὕτω δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Οἰκ. 16, 3. 2) ἑπομένων ἐξηρτημένων προτάσεων, γιγνώσκω δ' ὡς.., ἐννοῶ ὅτι, καταλαμβάνω.., Ὀδ. Φ. 209· ἔγνως ὡς θεός εἰμι, Ἰλ. Χ. 10· ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις Ἀριστοφ. Νεφ. 1095· οὕτω, γιγν. ὅτι.. Αἰσχύλ. Πρ. 104, 377, κτλ.· ἵν' εἰδῆτε ὑμεῖς καὶ γνῶτε ὅτι.. Δημ. 561. 12· οὕτω, γνώμεναι εἴ μιν.. φοβέουσι Ἰλ. Φ. 266· Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη Ε. 85· γ. τί πέπονθε Πλούτ. Φιλ. 60D·— οὕτω καὶ μετὰ μετοχ., ἔγνων μιν.. οἰωνὸν ἐόντα, ἐνόησα ὅτι ἦτο.., Ὀδ. Ο. 532· γνόντες οὐδεμίαν σφίσι τιμωρίαν οὖσαν Θουκ. 1. 25· ἔγνωκα.. ἠπατημένη Σοφ. Αἴ. 807· ἔγνων ἡττημένος, ᾐσθάνθην ὅτι ἤμην νικημένος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 658, πρβλ. Νεφ. 912· Ἀντιφ. 133. 20, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 17· ὡσαύτως μ. γεν., ὅταν ἐνόησεν ὅτι.., ὡς γνῶ χωομένοιο Ἰλ. Δ. 357·— ἀλλὰ μετ' ἀπαρ., ἵνα γνῷ τρέφειν, διὰ νὰ μάθῃ πῶς νὰ ἀνατρέφῃ, Σοφ. Ἀντ. 1089·— μ. διπλ. αἰτ., καταλαμβάνω ἢ γνωρίζω ὅτι ἄλλος τις εἶναι.., οἵους γνώσεσθε τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Ἀν. 1. 7, 4·— ἀπολ., ὁ γιγνώσκων, ὁ ἐννοῶν, ἀντίθ. πρὸς τὰ γιγνωσκόμενα, τὰ ἐννοούμενα, Πλάτ. Πολιτ. 508Ε· ἀλλά, ὁ γ., ὡσαύτως, ὁ ἐννοῶν τὰ πράγματα καὶ τὰς περιστάσεις, φρόνιμος ἄνθρωπος, συνετός, αὐτ. 347D·— οὕτως ἐν τῷ παθ., εἰ γνωσθεῖεν ὦ.. ἐὰν ἐγίνετο γνωστὸν περὶ αὐτῶν.., Πλάτ. Πρωτ. 342Β. II. παρὰ πεζοῖς, παρατηρῶ, καὶ οὕτω σχηματίζω κρίσιν περί τινος πράγματος, κρίνω ἢ νομίζω οὕτω καὶ οὕτω, Ἡρόδ. 9. 2, Θουκ., κτλ.· τἀναντία γ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 38· οὕτω γ. ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 9, 19, κτλ.· τὰ δίκαια γ. Λυσ. 164. 22· ἃ γιγνώσκω λέγειν (= τὴν ἐμὴν γνώμην λ.) Δημ. 40. 6· περὶ τῆς βοηθείας ταῦτα γιγνώσκω ὁ αὐτ. 14. 18· τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι.. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 47, πρβλ. 113· ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου, οὕτω γίγνωσκε Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15· ἀπολ., αὐτὸς γνώσει Πλάτ. Γοργ. 505C· ἰδίως ἐν διαλόγῳ, ἔγνων, ἐνόησα, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, «κατάλαβα», Σοφ. Αἴ. 36· ἔγνως, ἔχεις δίκαιον, «καλὰ λέγεις», ὁ αὐτ. Τρω. 221, Εὐρ. Ἀνδρ. 885· ἔγνωκας; Λατ. tenes? Ναυσικρ. Ναυκρ. 1.— Παθ., διακηρύττομαι, γνωστὸς γίνομαι, ἐπὶ ἀποφάσεως ἢ κρίσεως, Θουκ. 3. 36· παρανόμως γνωσθεῖσα δίαιτα Δημ. 903. 11, πρβλ. 1360. 23· κρίσις ἐγνωσμένη ὑπό τινος Ἰσοκρ. 121Ε·— ὡσαύτως, κρίνω, δοκιμάζω, ὁρίζω, ἀποφασίζω νά.., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 74, 78., 6. 85, Θουκ. 1. 43, Ἀνδοκ. 14. 28, Ἰσοκρ. 361D, κτλ. 2) ἐπὶ προσώπων, δικαζόμενος εὑρίσκομαι ἔνοχος, κηρύττομαι ἔνοχος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7· γνωσθέντα ζημιοῦσιν οἱ νόμοι Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 16, 2. 3) παθ. πρκμ. μετὰ ἐνεργ. σημ., ὡμολόγηκεν ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ὅτι εἴσθε ἀποφασισμένοι (ἐκτὸς ἂν ἀναγνωσθῇ ἡμᾶς), Δημ. 303. 27·— πρβλ. γνώμη. III. γνωρίζω σαρκικῶς, λαμβάνω πεῖραν σαρκικήν, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 32, Καλλ. Ἐπ. 58. 3, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. IV. γ. χάριν, ὡς τὸ εἰδέναι, μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς ἐν Δίωνι Κ. 39. 9, Πλουτ. Γάλβ. 22, κτλ.

Β. Σπανιώτατα μεταβ. (πρβλ. **ἀναγιγνώσκω**), κάμνω γνωστόν, ἐξυμνῶ, κατὰ μέλλ., γνώσομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον Πίνδ. Ο. 13. 3, πρβλ. 6. 150· κατ' ἀόρ., πᾶσιν δ' ἔγνωσεν.. Μεγακλέα Συλλ. Ἐπιγρ. 2221. (Ἐκ √ΓΝΟ παράγονται πρὸς τούτοις τὰ **νοέω** (ὅ ἐ. **γνοέω**, πρβλ. **ἀ-γνοέω**), **ἀμφι-γνοέω**, **γνῶναι**, (δι' ἀναδιπλ.) **γιγνώσκω**, **γνώμη**, **γνωρίζω**· πρβλ. Σανσκρ. gnâ, gânâmi (cognosco), gñânam (cognitio)· gñâs, gñâtis (gnotus ἢ notus)· Λατ. gnosco, notus, nomen, gnarus, i-gnoro· Γοτθ. kunnam (γιγνώσκειν), kunths (γνωστός), kunthi (γνῶσις)· Παλαιο-Σκανδ. kenna· Ἀγγλο-Σαξ. cnâwan· Παλαιο-Γερμ. knâu (Γερμ. kennen), κτλ.— Ἡ ῥίζα αὕτη συνήθως ἀντιτίθεται πρὸς ἑτέραν ὁμοίας σημασίας, ὡς ἐν τῇ Ἑλλ. τὸ γνῶναι πρὸς τὸ Ϝειδέναι, ἐν τῇ Ἀγγλ. τὸ know πρὸς τὸ wit ἢ wot, Γερμ. kennen πρὸς τὸ wissen (ἅπερ ἅπαντα ἔχουσιν ἀντιστοιχούσας ῥίζας), ὡς καὶ τὸ Λατ. novisse πρὸς τὸ scire, τὸ Γαλλικὸν connaître πρὸς τὸ savoir, κτλ. Ἡ ἀκριβὴς διάκρισις φαίνεται νὰ εἶναι αὕτη: ὅτι δηλ. τὰ μὲν τῆς πρώτης τάξεως ἐγνωκέναι, novisse, κτλ., σημαίνουσι γνῶσιν ἐκ παρατηρήσεως, τὰ δὲ τῆς δευτέρας εἰδέναι, scire, κτλ., γνῶσιν ἐκ σκέψεως καὶ συλλογισμοῦ, γνόντες δὲ εἰδότας περιορᾶν Θουκ. 1. 60· ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι γιγνώσκετε τοῦτον ἅπαντες Δημ. 318. 6· χαλεπὸν ἐστι τὸ γνῶναι εἰ οἶδεν ἢ μή, εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις ἂν γνωρίζει ἢ ὄχι, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 9, 5, πρβλ. *εἴδω Β. II. 1. Ἡ πρώτη τῶν τάξεων τούτων συντάσσεται μετ' αἰτιατ. συνήθως· ἡ δὲ δευτέρα ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐξηρτημένης προτάσεως ἀπαρεμφ. ἢ (ἐν τῇ Ἑλλην.) ὑπὸ μετοχῆς, ἴδε ἀνωτ. I, ἐν τέλ. Ἡ διάκρισις ἧττον αὐστηρῶς τηρεῖται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἢ ἐν ἄλλαις γλώσσαις. Τὸ **γιγνώσκω**, συντασσόμενον ὡς τὸ **οἶδα**, σημαίνει: καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἴδε ἀνωτ. I. 2.)

γιζί, ἡ, εἶδος κασσίας, Γαλην.· γίζιρ ἢ ζίγιρ Διοσκ. 1. 12.

γίννος, ὁ, ἀνάπηρος, ἀτελὴς ἡμίονος, μικρὸς ἡμίονος (ὀρεύς), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 24, 2, πρβλ. Γεν. Ζ. 2. 8, 24, Varro R. R. 2. 8, Plin. N. H. 8. 69·— γραφόμενον γῖνος ἐν Ροδ. Ἐπιγραφ. (Trans. of R. Soc. of Lit. 11. μέρος 3. σ. 9). ὅπερ δικαιολογεῖ τὸν τύπον **γῖννος** ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἀριστ. Πρὸς τὸ ἔννος ἐν τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790, πρβλ. τὸ Λατ. hinnus.

γίνομαι, γινώσκω, ἴδε τὴν λ. γιγν-.

γλᾰγάω, εἶμαι γαλακτώδης, πλήρης ὀποῦ ἢ χυμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 384, 23.

γλᾰγερός, ά, όν, πλήρης γάλακτος, Ὀππ. Κ. 1. 200, Ἀνθ. Π. 6. 154.

γλᾰγόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., μαζοὶ Ἀνθ. Π. 5. 56. 2) λευκὸς ὡς τὸ γάλα, Ὀππ. Ἁλ. 4. 113.

γλᾰγο-πήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ τὸ γάλα πηγνύων, γαυλοὶ γλ., ἀγγεῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, Ἀνθ. Π. 6. 35.

γλάγος [ᾰ], εος, τό, ποιητ. ἀντὶ γάλα (ὃ ἴδε), Ἰλ. Β. 471., Π. 643.

γλαγό-τροφος, ον, ὁ διὰ γάλακτος τραφείς, Λυκόφρ. 1260.

γλάζω, τύπος ἠπιώτερος τοῦ κλάζω, μεγαλοφώνως ᾄδω, Πίνδ. Ἀποσπ. 64.

γλακτο-φάγος [ᾰ], ον, συγκεκομ. ἀντὶ γαλακτ-, ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, ζῶν, Ἰλ. Ν. 6· ἐντεῦθεν οἱ **Γλακτοφάγοι**, λαὸς Σκυθικὸς ποιμενικός, Ἡσ. Ἀποσπ. 16· πρβλ. **γαλακτοπότης**.

γλᾰμάω, Ἀττ. ἀντὶ **λημάω**, Πολυδ. Δ΄, 185, Μοῖρ. 111.

γλαμυξιάω, = **γλαμάω**, Ζωναρ.· καὶ **γλάμυξος**, ον, = τῷ ἑπομ., Ε. Μ. 232. 42.

γλᾰμῠρός, ά, όν, (ἴδε ἐν λ. **λήμη**) λημώδης, «τζιμπλιάρης», Λατ. gramiosus, Ἱππ. 641. 11· ὡσαύτως, ὀφθαλμοὶ γλ. ὁ αὐτ. 642. 50· ἐν τυφλῶν πόλει γλ. βασιλεύει Παροιμ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ω. 192.

γλαμώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., Ε. Μ. 232. 42.

γλάμων, ον, = **γλᾰμυρός**, Ἀριστοφ. Βατρ. 588, Ἐκκλ. 254, Εὔπολ. Αἶξὶ 14, Λυσίας 142. 4.

γλάνις, **ιδος** ἢ **ιος**, ὁ καὶ ἡ, πληθ. **γλάνεις**, αἱ, Ἀριστ.·— ἰχθὺς ὅμοιος τῷ σιλούρῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1004, 1097, πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 20, 1.

γλάνος, ὁ, ἡ ὕαινα (hyaena striata), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 5, 2.

γλάξ, ἡ, φυτὸν μὲ γαλακτώδη χυλόν, Ἀρκάδ. 125, Ε. Μ. 232, κτλ., διορθωθὲν παρὰ τῷ Διοσκ. 4.141, καὶ Γαλην. ἀντὶ **γλαῦξ**.

γλαρὶς [ᾰ], **ίδος**, ἡ, γλυφὶς πρὸς κατεργασίαν εἴτε ξύλου, εἴτε λίθου, Λατ. caelum, scalprum, Σοφ. Ἀποσπ. 477, Καλλ. Ἀποσπ. 159, Πολυδ. Ι΄, 147.

γλάρος, ὁ, = **λάρος**, πολὺ μεταγεν., Ἱερακοσόφ.

γλάσσα [ᾰ], ἡ, = **γλῶσσα**, Ἡρώνδ. 3. 84, 93., 5, 8., 7, 110· πληθ. γλάσσαι, 6. 16.

γλαυκειοῦς, **ᾶ**, **οῦν**, γλαύκινος, ἔχων χρῶμα γλαυκόν, CIA II, 759, II, 11· πρβλ. **βατραχειοῦς**, **(ᾶ, οῦν)**, **φοινικειοῦς**, κλ.

γλαυκη-πόρος, ον, ὁ κυλινδῶν γλαυκά, κυανᾶ κύματα, κλύδων Ἐμπεδ. 142.

γλαυκιάω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐπ. μετοχ. **γλαυκιόων**, ἐξακοντίζων βλέμματα ἄγρια, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Υ. 172· γλαυκιόων δ' ὄσσοισι δεινὸν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 430· ἐπὶ ἀκτινοβολούσης πολυτίμου λίθου, Διον. Π. 1121· γ' πληθ. **γλαυκιόωσι** Ὀππ. Κυν. 3.70· μόνον παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, γλαυκιῶν τὸ βλέμμα Ἡλιόδ. 7. 368. 2) ἔχω γλαύκωμα, τυφλῶς ἀτενίζω, ὀφθαλμοὶ .. δυσαλθέα γλαυκιόωντες Κόϊντ. Σμ. 12. 408.

γλαυκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γλαῦκος**, Ἀντιφ. Φιλοτ. 1.

γλαυκίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἔχω χρῶμα γλαυκόν, κυανόφαιον, Στράβων 222.

γλαυκῑνίδιον [νῐ], τό, = **γλαυκίδιον**, Ἄμφις Φιλετ. 1.

γλαύκῑνος, η, ον, ἔχων χρῶμα κυανόφαιον, Πλούτ. 2. 821Ε.

γλαύκιον, τό, φυτὸν ὁμοιάζον πρὸς μήκωνα καὶ ὁ ὀπὸς αὐτοῦ, Λατ. corniculatum, Διοσκ. 3.100. II. θαλάσσιόν τι πτηνὸν ἔχον γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθήν. 395C.

γλαυκίσκος, ὁ, ἰχθὺς οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος καλούμενος, Φιλήμ. Στρατ. 1. 21, πρβλ. Ἀθήν. 102, κλ.

γλαυκ-όμματος, ον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων γλαυκούς, Πλάτ. Φαῖδρ. 253Ε.

γλαυκόομαι, παθ., πάσχω ἐκ γλαυκώματος, Ἱππ. 102C. Τὸ ἐνεργ. ἐν τῷ Ε. Μ. 233. 24.

γλαυκός, ή, όν, Αἰολ. **γλαῦκος**, α, ον·— κατὰ πρῶτον πιθ. ἄνευ ἐννοίας τινὸς χρώματος, ἀπαστράπτων, ἀργυρόχρους, λάμπων, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ (ἂν καὶ εὑρίσκονται παρ' αὐτῷ τὰ παράγωγα **γλαυκιάω**, **-ῶπις**) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα Ἰλ. Π. 34 (ὁπόθεν ὁ Ἡσ. Θ. 440 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἁπλῶς **γλαυκήν**)· οὕτω παρὰ Τραγ., γλ. λίμνη, ἅλς, οἶδμα, κῦμα, κτλ.· οὕτως ὡσαύτως, γλ. σελήνη Ἐμπεδ. 176· γλ. ἀὼς Θεόκρ. 16. 5· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. Ἐπ.· ὡσαύτως γλ. δράκων Πίνδ. Ο. 8.48, ἔνθα ὁ Σχολ. λαμβάνει αὐτὸ ὡς = **γλαυκώψ**, **γλαυκῶπις**. II. βραδύτερον βεβαίως μετ' ἐννοίας χρώματος (κυανοῦς λευκῷ κεραννύμενος Πλάτ. Τιμ. 68C), κυανόφαιος ἢ κυανοπράσινος, Λατ. glaucus, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Πίνδ. Ο. 3. 23, Σοφ. Ο. Κ. 701, Εὐρ. Ι. Τ. 1101, Τρῳ. 799, κτλ. (πρβλ. **γλαυκόχροος**)· ἐπὶ τῆς ἰτέας καὶ τῆς λύγου, Βεργ. Γ. 4.182, Αἰν. 6. 416· παρὰ Σοφ. Τρ. 703 ὡσαύτως ἐπὶ σταφυλῶν· ἐπὶ πολυτίμων τινῶν λίθων, οἷον τῆς βηρύλλου καὶ τοπαζίου, Διον. Π. 1119, κἑξ.· τῆς σμαράγδου Νόνν., Πλίν. 2) συχν. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαφρῶς κυανοῦν ἢ φαιόν, Λατ. caesius, παριστάνον τὸν ἀνοικτότερον χρωματισμὸν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι γνωστῶν, ὑφ' ὧν διεκρίνετο: μέλας ἐπὶ τοῦ σκοτεινοτάτου χρώματος, μετὰ τοῦτο χαροπός, εἶτα γλαυκός, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 1, 20 κἑξ., Ἱ. Ζ. 1. 10, 1, πρβλ. Foës. Οἰκον. Ἱππ. ἐν λ. γλαυκώσεις· οὕτως ὁ Ἡρόδ. 4.108 ὁμιλεῖ περί τινος ἔθνους ὅτι ἦτο γλαυκὸν ἰσχυρῶς καὶ πυρρόν, εἶχε δηλ. κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ ξανθοκοκκίνην τρίχα, πρβλ. Ἱππ. Ἀέρ. 289, Ἀριστ. Προβλ. 10.11· οὕτω, γλ. Ἀθάνα Εὐρ. Ἡρακλ. 754, κτλ.· πρβλ. Φιλόστρ. 321· ἴδε **γλαυκῶπις**·— τὸ χρῶμα τοῦτο δὲν ἐθαυμάζετο, Λουκ. Ἑτ. Δ. 2. 1. (Ὅτι τὸ γλαυκός, ἔτι καὶ ἐνῷ ἀνεφέρετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσήμαινε: βλοσυρῶς βλέπων, ἀκτινοβολῶν, ὡς ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς γλαυκῶπις, γλαυκιάω, φαίνεται ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ **χαροπὸς** (ὅπερ ὡσαύτως μετέβη εἰς τὴν ἔννοιαν χρώματος), ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γλαυκὸς δὲν εἶναι κυανοῖ, οὐδὲ φαιοί. Αὕτη ἡ σειρὰ τῶν σημασιῶν τῆς λέξεως συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὴν παρατήρησιν ὅτι συγγενεύει πλησιέστατα πρὸς τὸ **γλαύσσω** = **λάμπω**, **γλαυσὸς** = **λαμπρὸς** (Ἡσύχ.).)

γλαῦκος, ὁ, ἰχθὺς ἐδώδιμος χρῶμα ἔχων φαιόν, Ἐπίχ. 55 Ahr., Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 30, 5, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 295. II. παρ' Ὁμ. ὡς κύρ. ὄνομα Λυκίου τινὸς ἥρωος· παροιμ. Γλαύκου τέχνη, μαγικὴ τέχνη, Πλάτ. Φαίδωνι 108D.

γλαυκότης, **ητος**, ἡ, τὸ κυανόφαιον χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5.1,19, κἑξ.

γλαυκ-όφθαλμος, ον, = **γλαυκόμματος**, Διοσκ. 1.179.

γλαυκο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων φαιὰν κόμην ἢ χαίτην, Χοιροβ.

γλαυκό-χροος, ὁ, ἡ, αἰτ. **γλαυκόχροα**, ὁ τὸ χρῶμα ἔχων γλαυκόν, φαιός, κυανόφαιος, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Πίνδ. Ο. 3. 23· πρβλ. **γλαυκός**, καὶ Dissen ἐν τόπ.

γλαυκώδης, ες, (εἶδος) ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γλαυκός, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 12. 7.

γλαυκ-ώλενος, ον, περὶ τῆς Τηθύος, ὁ ἔχων βραχίονας κυανοπρασίνους ὡς τὴν θάλασσαν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 58.

γλαύκωμα, τό, ἐπισκότισις, ἀδιαφάνεια τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ, εἶδος καταρράκτου (ἐκ τῆς σκοτεινῆς ὑποφαίου λάμψεως, ἣν παρέχει ὁ οὕτω πάσχων ὀφθαλμός), Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 1, 28, πρβλ. Foës. Οἰκον. Ἱππ.· ἴδε **λεύκωμα**, **ὑπόχυσις**.— **γλαυκωματικός**, ὁ πάσχων γλαύκωμα, μετγν.

Γλαυκώπιον, τό, ναὸς τῆς Γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς, Ἀλκ. παρὰ Στράβ. 600, πρβλ. 299.

γλαυκ-ῶπις, ἡ· γεν. **-ιδος**· αἰτ. **-ιδα**, ἀλλὰ καὶ **-ιν** Ὀδ. Α. 156·— παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, οὐχὶ τοσοῦτον ἐκ τοῦ χρώματος, ὅσον ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς λάμψεως, ἡ ἀκτινοβολοῦντας ἔχουσα ὀφθαλμούς, ἴδε ἰδίως Ἰλ. Α. 206, Σχόλ. Βεν. εἰς Ε. 458, Ἡσύχ. ἐν λ.· ἐν Ἀνακρεοντ. 85, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μαλακότητα (τὸ ὑγρὸν) τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀφθαλμῶν, Παυσ. 1.14, 6. II. = **γλαυκός**, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Εὐφορ. Ἀποσπ. 140·— ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 934C, Εὐρ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1280.

γλαυκ-ωπός, όν, = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. Ἱ. 17. 23, Εὐστ. 86. 46·— ὡσαύτως **-ώπης**, ὁ, Εὐστ. 1389. 2.

γλαύκωσις, **εως**, ἡ, τύφλωσις ἐκ γλαυκώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1248.

γλαυκ-ώψ, **ῶπος**, ὁ, ἡ, = **γλαυκῶπις**, Πίνδ. Ο. 6. 76, Π. 4. 443.

γλαύξ, Ἀττ. **γλαῦξ**, **γλαυκός**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1081, Λοβ. Φρύν. 76·— ἡ γλαύξ, «κουκουβάγια», κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς ἀγριότητος τῶν ἀκτινοβολούντων αὐτῆς ὀφθαλμῶν (ἴδε **γλαυκός**), Ἐπίχ. 116 Ahr., κτλ.· συχν. τῆς Ἀθηνᾶς ἡ γλαὺξ ὡς σύμβολον αὐτῆς (πρβλ. **γλαυκῶπις**), Müller Ἀρχαιολ. d. Kunst § 371. 9. Παροιμία, γλαῦκ' Ἀθήναζε, γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 301, πρβλ. Ἀντιφ. Ὁμοπ. 1.—ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν, ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων, Ἡσύχ., Σουΐδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 301.— Ἀθηναϊκὰ νομίσματα ἐκαλοῦντο γλαῦκες Λαυρεωτικαί, ἐκ τῆς εἰκόνος ἣν ἔφερον, αὐτόθι 1106.— **γλαὺξ** ἦτο πιθ. ὄνομα γένους, καθ' ὅσον τὰ ἰδιαίτερα εἴδη αὐτῆς εἶναι **σκώψ** (τὸ μόνον παρ' Ὁμήρῳ μνημονευόμενον εἶδος), **βύας**, **ἐλεός**, **αἰγωλιός**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 2. 2) ἀγγεῖον τὸ σχῆμα ὅμοιον πρὸς γλαῦκα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8345 b. II. εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. 629F· πρβλ. **ἀλώπηξ** VI. III. εἶδος φυτοῦ, ἴδε ἐν λ. **γλάξ**.

γλαύσσω, λάμπω, ἀπαστράπτω, Ἡσύχ.· ἀόρ. **γλαῦξον** Ἐτυμ. Μ. 234.15· πρβλ. **διαγλαύσσω**. (Ἴδε ἐν λ. **γλαυκός**).

γλάφῠ [ᾰ], τό, (γλάφω) κοιλότης, ὀπή, σπήλαιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 531.

γλᾰφῠρία, ἡ, λειότης, στιλπνότης, Πλουτ. Πύρρ. 8· μεταφ., λειότης τρόπων, ἡμερότης, πρᾳότης, ὁ αὐτ. 2.1065D.

γλᾰφῠρός, ά, όν, (γλάφω) κοῖλος, «βαθουλός», κοινὸν ἐπίθετον τῶν πλοίων παρ' Ὁμήρῳ· γλ. πέτρη, σπέος Ὅμ.· γλ. φόρμιγξ, πεποιημένη κοίλη χάριν τοῦ ἤχου, Ὀδ. Ρ. 262· γλ. ἅρμα Πίνδ. Ν. 9. 28· γλ. λιμήν, βαθὺς λιμὴν ἢ ὅρμος, Ὀδ. Μ. 305.— Ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ πλεῖστον παρ' Ἐπ. καὶ Πινδ.· οὐδέποτε παρὰ Τραγ.· σπανίως παρὰ κωμ. ὡς Ἐπιγεν. Ἡρω. 1 (τὸ δὲ παρ' Ἑρμίπ. Φορμ. 1 εἶνε ἐπικὴ παρῳδία)· **κοῖλος** δὲ εἶναι ἡ Ἀττ. λέξις. II. λεῖος, στιλπνός, τέλειος· ἐντεῦθεν, 1) ἐπὶ προσώπων, λεπτός, ἀκριβής, τὰ πάντα ἐξετάζων καὶ ἐπικρίνων, ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1272· γλαφυρώτερος τῶν νῦν νομοθετῶν Ἀριστ. Πολ. 2.12, 11· γλαφυρωτέραν ἔχειν τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4, 2·— ἐντεῦθεν, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, ἱκανός, χεὶρ Θεόκρ. Ἐπ. 7. 5· ἐπὶ ἀραχνῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 27, 4., 9. 38, 1.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἐπιτηδείως, κομψῶς, Ἄλεξ. Κρατ. 1. 20· γλ. βιώσας Συλλ. Ἐπιγρ. 2004· γλ. ἔχειν Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 1· ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., γλαφυρὸν μειδιᾶν, μελῳδεῖν Λουκ. Θ. Διαλ. 20.11., 7. 4· συγκρ., γλαφυρωτέρως εἴρηκεν.., λεπτοτέρως, μετὰ πλείονος ἐπιτηδειότητος καὶ ἀκριβείας, Ἀριστ. π.

Ψυχ. 1. 2, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κομψός, λεπτός, ὡραῖος, πόδες ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 4. 11, 12· ῥύγχος ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 1, 15· κηρίον ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 5. 23, 2. 3) ἐπὶ φαγητῶν, νόστιμος, δειπνάριον Δίφιλ. Πελιάσ.1· ἐμβαμμάτια Ἀνάξιππ. Ἐγκ.1.

γλαφυρότης, ητος, ἡ, = **γλαφυρία,** Λουκ. Δημ.6, Φίλων1.170.

γλάφω [ᾰ], ξέω, ἀνασκάπτω, κοιλαίνω, ποσσὶ γλάφει, ἐπὶ λέοντος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 431· ἴδε **ἀπο-, δια-γλάφω.** (Ἐκ √ΓΛΑΦ παράγονται ὡσαύτως **γλάφυ, γλαφυρός,** πρβλ. Λατ. glaber, Glabrio·— **γλάφω** ἔχει πρὸς τὸ **γλύφω** ὡς τὸ Λατ. scalpo πρὸς τὸ sculpo).

γλάχων [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **γλήχων,** ἴδε ἐν λ. **βλήχων.**

γλεῖνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **γλῖνος.**

γλευκ-ᾰγωγός, όν, ὁ πρὸς μεταφορὰν γλεύκους χρήσιμος, βύρσα Φερεκρ. Ἀγρ.10, ἴδε Πολυδ. Ζ΄, 192.

γλεύκη, ης, ἡ, = **γλυκύτης,** Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ.171.

γλεύκινος, η, ον, ὁ ἐκ γλεύκους, ἤτοι «μούστου», πεποιημένος, μύρον Διοσκ.1. 67.

γλευκο-πότης, ὁ, ὁ πίνων γλεῦκος, μοῦστον, Ἀνθ. Π. 6. 44.

γλεῦκος, εος, τό, Λατ. mustum, ὁ «μοῦστος», δηλ. νέος οἶνος μήπω ζυμωθείς, ὁ γλυκὺς τῶν σταφυλῶν χυμός, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 13, κτλ., Νίκ. Ἀλ.184, 299·— μεταφ., γλ. τῆς ἡλικίας, ἡ ὁρμὴ τῆς νεότητος, Κλήμ. Ἀλ. 178. II. γλυκύτης, Ἀριστ. Προβλ. 22. 12. (Πρβλ. **γλυκύς, ἀγλευκής,** πρβλ. ὡσαύτως **ἀδευκής**).

γλέφαρον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **βλέφαρον,** Πίνδ.

γλημίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γλήμη** (= **λήμη**), Ἱππ. (;)

γλημώδης, ες, (εἶδος) = **γλαμυρός,** Γαλην. Λεξ. Ἱππ. σ. 452, Ἡσύχ.

γλήν, ἡ, κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἑπομ., Ἑρμησιάν.1.

γλήνη, ἡ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, Ἰλ. Ξ. 494, Ὀδ. Ι. 390, Σοφ. Ο. Τ. 1277·— καί, II. ἐπειδὴ αἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται μικραὶ ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, κατήντησε νὰ σημαίνῃ πᾶν μικρὸν εἴδωλον ἑτέρου μεγάλου πράγματος, πλαγγών, «κοῦκλα», ὡς τὸ **κόρη,** Λατ. pupilla, pupula· ἐπίπληξις ἢ ὕβρις παρ' Ὁμ.· ἔρρε, κακὴ γλήνη, χρημνίσου, δειλὴ κόρη, Ἰλ. Θ. 164. III. ἡ ἔν τινι ὀστῷ κοιλότης ἡ ὑποδεχομένη τὴν κεφαλὴν ἑτέρου ὀστοῦ, διακρίνεται δὲ τῆς **κοτύλης** ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι τόσον βαθεῖα, Γαλην. IV. χηρήθρα, Α. Β. 233, Ἡσύχ. V. = **γλίνη** (ὃ ἴδε), Σουΐδ., κτλ. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἄδηλος· ὁ Κούρτιος κλίνει νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ **γελάω,** κτλ.).

γληνο-ειδής, ές, ὅμοιος γλήνῃ (σημασ. III), Ἱππ. Ἄρθ. 838.

γλῆνος, εος, τό, (ἴδε **γλήνη**) κατὰ πληθ., πράγματα πρὸς ἃ πρέπει τις νὰ ἀτενίζῃ μετὰ προσοχῆς, θαυμαστὰ πράγματα, ἀξιοθέατα, Ἰλ. Ω. 192· γλήνεα, παρ' Ἀράτ. 318, μεταφράζεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος stellae. II. = **γλήνη** I, Νίκ. Θ. 228.

γλήχων, Δωρ. **γλάχων, ἡ,** ἴδε ἐν λ. **βλήχων.**

γληχωνίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μὲ γλήχωνα, Γεωπ. 8.7.

γλία, ἡ, κόλλα, Σουΐδ., Ἐτ. Μ., Εὐστ.· πρβλ. **γλοιά, γλοιός.**

γλίνη, ἡ, = **γλοιός,** Σουΐδ., κτλ.· γλίνα Ἐτυμ. Μ. 234. 26· γλήνη παρὰ τῷ Ἀρκαδ.111· καὶ τὸ ἐπίθ. **γλινώδης, ες,** (Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 471) γράφεται γληνώδης ἐν Γεωπ. 2. 6, 35 καὶ 41.

γλῖνος ἢ **γλεῖνος,** ὁ, εἶδος πτελέας, σφενδάμνου, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 3, 1.

γλισχραίνομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, ὀλισθηρός, Ἱππ. π. Ἄρθ. 822.

γλισχρ-αντιλογ-εξεπίτριπτος, ον, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Νεφ.1004, ὁ διὰ μηδαμινὰ πράγματα ἀντιλέγων, ἀχρεῖος ἄνθρωπος.

γλίσχρασμα, τό, γλοιῶδες κόλλημα, Ἱππ. Ὀξ. 385.

γλισχρεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γλίσχρος, φειδωλός, μικρολόγος, Μ. Ἀντων. 5. 5.

γλισχρία, ἡ, = **γλισχρότης,** φειδωλότης, μικρολογία, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ.193, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ **ἀτυχία.**

γλισχρο-λογέομαι, ἀποθ., περὶ μικρὰ πράγματα φιλονικῶ, λεπτολογῶ, Φίλων 1. 526.

γλισχρο-λογία, ἡ, συζήτησις, φιλονικία περὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, λεπτολογία, Φίλων 1. 698.

γλίσχρος, α, ον, κολλώδης, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 907· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ λιπαρός, Πλάτ. Τιμ. 82D, 84Δ· γλ. τὸ σίαλον Φερεκρ. Κορ. 3· ἐπὶ ἐλαίου, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 4·— περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 74. II. μεταφ., 1) ἐπιμόνως προσκολλώμενος εἴς τινα καὶ παρακαλῶν, γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τε Ἀριστοφ. Ἀχ. 452· γλίσχρον βλέπει Εὔφρων Συνεφ.1.16·— οὕτω, γλ. πυρετοί, ἐπίμονοι, παραμένοντες, Ἱππ.1135H.— Ἐπίρρ., γλίσχρως ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Κρίτ. 53E. 2) φειδωλός, μικρολόγος, «σφικτός», Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.1, 39·— ἐν τῷ ἐπιρρ., γλίσχρως καὶ κατὰ μικρὸν φειδόμενος Πλάτ. Πολ. 553C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37· γλ. ζῆν Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 7· γλ. λαμβάνειν, ἀντιθ. τῷ ἀφθόνως διδόναι, αὐτόθι 5. 11, 19· ἐντεῦθεν, μετὰ δυσκολίας, χαλεπῶς, μόλις, γλ. καὶ μόλις Δημ. 977. 25· ἢ τὸ παράπαν οὐδὲν .. , ἢ γλίσχρως Ἀριστ. Πολ. 3.1, 8· οὕτω, τρόπον τινὰ γλίσχρον, μόλις ὀλίγον, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2.17, 7.

3) ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμινός, ἀνάξιος λόγου, μικρός, οἰκοδόμημα γλ. Δημ. 689. 25· γλ. δεῖπνον Πλούτ. Λυκοῦργ.17· γλ. τέχναι Λουκ. Δραπ. 13·— ἰδίως ἐπὶ φιλονικιῶν ἢ συζητήσεων, μηδαμινός, ἀνάξιος λόγου, Λατ. putidus, καὶ τὰ ὅμοια, Πλάτ. Κρατ. 434C, πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 31E· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., γλ. εἰκάζειν, κάμνω πολὺ ὀλίγον ἐπιτυχῆ παραβολήν, Πλάτ. Πολ. 488A· μάλα γε γλ., πολὺ ἀναξίως, ἀθλίως, ὁ αὐτ. Κρατ. 414C. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **λίς, λῖτός,** κτλ., ἴδε ἐν λ. **λισσός**).

γλισχρότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ γλίσχρου· ἡ κολλητικότης, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 11, 2, κτλ. II. μεταφ., φειδωλία, μικρολογία, μικροπρέπεια, ὁ αὐτ. Πολ.7. 5, 2. 2) ἐπὶ φιλονικιῶν ἢ συζητήσεων, μηδαμινότης, ἀθλιότης, Πλούτ. 2. 125E· πρβλ. τὸ προηγ.

γλισχρό-χολος, κολλώδης ἐκ χολῆς, Ἱππ. 1131G.

γλισχρώδης ες, (εἶδος) φύσεως κολλώδους, κολλώδης, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911.

γλίσχρων, ονος, ὁ, φειδωλός, φιλάργυρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193.

γλίττον; τό, «ἀπόλουμα» Εὐστάθ.1560. 32.

γλίχομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. πλὴν τοῦ ἀόρ. α΄ **ἐγλιξάμην** Πλάτ. Κωμ. Ἀδήλ. 70· (ἴδε ἐν λ. **γλίσχρος, λισσός**). Ἐπιμένω εἴς τι, ἀγωνίζομαι διά τι, προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι, ποθῶ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, μ. γεν. πράγμ., ἐλευθερίης Ἡρόδ. 3.72.. 4.152 (ἀλλά, γλ. περὶ ἐλευθερίης ὁ αὐτ. 2. 102)· ταῦτ' ἦν ὧν μάλιστ' ἐγλίχετο Δημ. 62. 26· γλ. τοῦ ζῆν Πλάτ. Φαίδ. 117A·— ὡσαύτως μ. αἰτ., Ἱππ. Ἐπ. 1282. 37, Πλάτ. Ἵππαρχ. 226D·— καὶ ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, γλιχόμεθα τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ Ἄλεξ. Μανδρ. 1. 7· ὡς στρατηγήσεις, γλίχεαι, πῶς θὰ γείνῃς στρατηγός, Ἡρόδ.7,161·— μ. ἀπαρ., ὧν ἐγλίχοντο μὴ ἅψασθαι Θουκ. 8.15· εἰδέναι Πλάτ. Γοργ. 489D· λέγειν Δημ. 68.18· ἀποστερεῖσθαι ὁ αὐτ. 297. 4· ζῆν Ἀντιφ. Διπλ. 2. Δὲν ἀπαντᾷ δὲ οὔτε παρὰ τοῖς Ἐπ. οὔτε παρὰ τοῖς Τραγ. ποιηταῖς. [γλῐ· διότι τὸ **γλίχων** μὲ ῑ (ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ.16, κτλ.) ἢ εἶνε σφάλμα ἀντὶ τοῦ **γλήχων** ἢ κύριον ὄνομα· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **γλήχων**].

γλοία ἢ **γλοιά, ἡ,** = **γλία,** κόλλα, Ἡσύχ.

γλοιάζω, συχνοκλείω ἢ μισοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς, «κάνω τὸ μάτι» ἢ βλέπω περιφρονητικῶς, Γαλην., Ἐτυμ. Μ. 234. 45.

γλοιάς, ἄδος, ἡ, κακοήθης, ἀσελγής, ἐπὶ φορβάδων, Σοφ. Ἀποσπ. 863· οὕτω τὸ ἀρσ. **γλοίης, ητος,** ἐπὶ ἵππων, Ἡρῳδιαν. ἐν Φιλολ. Μουσ. 5. σ. 246, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

γλοιόομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Διοσκ. 5. 92.

γλοιο-ποιέομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Διοσκ. Παραβ.1. 2.

γλοιο-πότις, ιδος, ἡ, ἡ πίνουσα ἢ μυζῶσα τὸν ῥύπον, τὴν «λέραν», χλαμὺς Ἀνθ. Π. 6. 282.

γλοιός, ὁ, (ἴδε **λισσός**) πᾶσα κολλώδης οὐσία, κόλλα, ὁ γλισχρότατος γλ. Ἀριστ. Θαυμασ. 134· ἰδίως τὸ ἰξῶδες ἔλαιον, τὸ ἔλαιον μετὰ κονιορτοῦ, ὅπερ ἀπέξεον ἀπὸ τοῦ δέρματος αὐτῶν οἱ παλαισταὶ διὰ τῆς στλεγγίδος, Λατ. strigmentum, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 448· ἢ καθόλου, ἔλαιον ἢ ἡ ἐλαιώδης ὑποστάθμη ἐν τοῖς λουτροῖς, Σιμων. Ἰαμβ. 9, Τέλης παρὰ Στοβ. 97. 31· γλ. ἀπὸ τῆς ὕλης, κόλλα ἀπὸ τοῦ δένδρου, τὸ λεγόμενον κόμμι, Ἡρόδ. 3.112. II. ὡς ἐπίθ., **γλοιός, ά, όν,** ὀλισθηρός, ἄπιστος, πανοῦργος, Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.

γλοιώδης, ες, (εἶδος) κολλώδης, ἰξώδης, Πλάτ. Κρατ. 427B, Ἀριστ. Ἀποσπ. 294.

γλούτια, τά, δύο ἐξοχαὶ ἢ ὄγκοι μικροὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην. 4. 502.

γλουτός, ὁ, (ἴδε **κλόνις**) ὁ πρωκτός, Ἰλ. Ε. 66, Ἱππ. Ἀγμ. 761, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 13, 2., 14. 1·— πληθ., τὰ ὀπίσθια, ἐφ' ὧν καθεζόμεθα, Λατ. nates, Ἰλ. Θ. 340, Ἡρόδ. 4. 9·— παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον **πυγή.**

γλῠκάζω, μέλλ. -άσω, (γλυκύς) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἴς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. Ἐμπ. Π.1. 211.— Παθ., λαμβάνω γεῦσίν τινα γλυκύτητος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20·— ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὐδ. σημασ., εἶναι γλυκύς, ἐπὶ οἴνου, Ἀθήν. 26C.

γλῠκαίνω· μέλλ. -ᾰνῶ Ἑβδ· ἀόρ. **ἐγλύκᾱνα** Διογ. Λ. 8.70· — καθιστῶ τι γλυκύ, ἀντιθ. τῷ **πικραίνω,** Διογ. Λ. ἔνθ' ἀνωτ., Διον. Ἀλ. π. Συνθ.15·— μᾶλλον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ., μέλλ. **γλυκανθήσομαι** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐγλυκάνθην** Ἱππ. 497. 44, Μόσχ. 3. 111· πρκμ. **γεγλύκασμαι** Ἀθήν. 384D, ἀλλὰ ἀπεγλ- Δίφιλ. Σιφν. αὐτόθι 55F·— γίνομαι γλυκύς, Σοφ. Ἀποσπ. 239, Ἱππ. Ἀέρ. 285 κ. ἀλλ.

γλῠκαῖος, α, ον, πρὸς τὸ γλυκὺ κλίνων, Συνέσ. Ἰατρ. περὶ πυρ. σ. 62, 190.

γλύκανσις, εως, ἡ, γλυκαίνειν, ποιεῖν τι γλυκύ, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 4, 5.

γλῠκαντικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς γλύκανσιν, Ὄκελλ. σ. 510.— Ἐπίρρ. -κῶς Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 344.

γλύκασμα, ατος, τό, γλυκύτης, γλυκὺ πρᾶγμα, Ἑβδ. (Παροιμ. ις΄, 24 κ. ἀλλ.).

γλῠκασμός, ὁ, γλυκύτης, γλυκὺς οἶνος, Ἑβδ. (Ἀμὼς θ', 13 κ. ἀλλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 8970.

γλύκειος, α, ον, = **γλυκύς**, τῆς .. οὔτι γλυκειότερον Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 572.

γλυκ-έλαιον, τό, γλυκὺ ἔλαιον, Γαλην. 2, 398 b.

γλῠκερός, ά, όν, = **γλυκύς**, Ὀδ. Ξ. 194., Ρ. 41, Πινδ. Π. 4. 56, Εὐρ. Μηδ. 1099 (ἀναπ.). Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 2, 9.

γλῠκερο-στάφῠλος, ον, ὁ ἔχων γλυκείας σταφυλάς, Ὀππ. Κ. 1. 465.

γλῠκερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γλυκὺ δέρμα, Ἀνθ. Π. 7. 207.

γλῠκήρατον, τό, = **γλυκύρριζα**, Διοσκ. 3, 5.

γλῠκίζω, = φιλοδωρῶ μὲ γλυκύσματα, παρέχω γλυκύσματα, τοὺς συνελθόντας .. ἐν τῷ θεάτρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 57· **γλυκισμός**, ὁ, αὐτόθι 49.

γλῠκίν(ν)ας, ὁ, πλακοῦς διὰ γλυκέος οἴνου καὶ ἐλαίου, παρὰ Κρησίν, Ἀθήν. 645D.

γλύκιος, α, ον, = **γλυκύς**, διάφ. γραφ. ἀντὶ Λύκιον ἐν Σοφ. Φ. 1461, ἀλλ' ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7: 2, 40, ἴδε Λ. Δινδ. προλεγ. Ξεν. Συμπ. σ. XII· πρβλ. **γλύκειος**.

γλῠκισμός, ὁ, γλυκύτης, Ἀθήν. 200Δ. **II.** διανομὴ γλυκυσμάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 49.

γλῠκόεις, εσσα, εν, = **γλυκύς**, Νίκ. Ἀλ. 444.

γλῠκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων γλυκέα (σταφυλάς), ἄμπελος Ἰω. Χρύσ. 5, 729.

γλῠκύ-δακρυς, υ, ὁ γλυκέα δάκρυα κινῶν, ἔρως Ἀνθ. Π. 7. 419., 12. 167.

γλῠκῠ-δερκής, ές, ὁ γλυκέως βλέπων, Χρησμ. Σιβ. προοιμ. 30.

γλῠκύ-δωρος, ον, ὁ γλυκέα ἔχων (ἢ φέρων) δῶρα, Βακχυλ. 8, Ἀνθ. Π. 5. 22, κτλ.

γλῠκῠ-ηχής, ές, γλυκέως ἠχῶν, γλυκὺν παράγων ἦχον, Ἀνθ. Π. 9. 26.

γλῠκῠθῡμέω, εἶμαι εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, Ἱεροκλ. σ. 216.

γλῠκῠθῡμία, ἡ, γλυκύτης πνεύματος, γλ. πρὸς τὰς ἡδονάς, ἑτοιμότης ἢ προθυμία τοῦ νὰ παραδοθῇ τις .., ἀντίθ. τῷ ἐγκράτεια, Πλάτ. Νόμ. 635D. **II.** ἀγαθὴ διάθεσις, ἀγαθότης ψυχῆς, εὐμένεια, Πλούτ. Θεμ. 10, ὁ αὐτ. 2. 970Β.

γλῠκύ-θῡμος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων ψυχήν, γλυκεῖαν διάθεσιν, Ἰλ. Υ. 467· ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, Λουκ. Ἑρμότ. 16. **II.** ἐνεργ., ὁ τέρπων τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχήν, εὐφρόσυνος, τερπνός, ἔρως, ὕπνος Ἀριστοφ. Λυσ. 551, Νεφ. 705.

γλῠκῠ-καρπέω, φέρω γλυκὺν καρπόν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 7.

γλῠκύ-καρπος, ον, ὁ φέρων γλυκὺν καρπόν, ἄμπελος Θεόκρ. 11. 46.

γλῠκύ-κρεως, ων, γλυκὺ ἔχων κρέας, Σώφρων παρ' Ἀθήν. 86Ε (διάφ. γραφ. -κρεος). Ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 183.

γλῠκῠ-λόγος, ον, ὁ γλυκέως ὁμιλῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 131.

γλῠκύ-μᾱλον, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **γλυκύμηλον**, = **μελίμηλον**, γλυκὺ μῆλον, Σαπφὼ 35· ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀγάπης καὶ στοργῆς, Θεόκρ. 11. 39.

γλῠκῠ-μαρίδες, αἱ, εἶδος ὀστρέων, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 43· πρβλ. χήμη.

γλῠκῠ-μείλῐχος, ον, γλυκύς, ἐράσμιος, θελκτικός, Ὕμν. Ὁμ. 5. 19.

γλῠκύ-μορφος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων μορφήν, Ἰω. Γαζ.

γλῠκῠμῡθέω, ὁμιλῶ μετὰ γλυκύτητος, Ἀνθ. Π. 12. 122· καὶ **γλῠκύμῡθος**, γλυκέως ὁμιλῶν, αὐτόθι 9. 195.

γλῠκύ-νους, ουν, γεν. ου, = **γλυκύθυμος**, Πολέμ. Φυσιογν. 1. 6.

γλῠκύ-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων «γλυκὰ» τέκνα, δηλ. ὡραῖα, Ρόδος γ., Ἀνθ. Π. 12. 52.

γλῠκῠ-πάρθενος, ἡ, γλυκεῖα παρθένος, Ἀνθ. Π. 9. 16.

γλῠκύ-πικρος, ον, μετὰ γλυκύτητος πικρός, ἔρος Σαπφὼ 37· πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 46D, Ε.

γλῠκῠ-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων γλυκέα, Ὀρειβ. 1, 379.

γλῠκύρ-ριζα, ἡ, φυτόν τι μετὰ γλυκείας ῥίζης, «γλυκόρριζα», Διοσκ. 3. 5· **γλυκύρριζον**, τό, Γεωπ. 7. 24.

γλῠκύς, εῖα, ύ, ὁ ἡδὺς τὴν γεῦσιν, γλυκύς, νέκταρ Ἰλ. Α. 598, κτλ.· γλυκὺ ὄζειν Κράτης Γειτ. 2, Κρατῖν. Νεώτ. Γίγασι 1·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ. ἔτι καὶ παρ' Ὁμ., γλυκύς, εὐφρόσυνος, εὐχάριστος, ἵμερος, ὕπνος, κτλ.· γλ. αἰὼν Ὀδ. Ε. 152, πόλεμος Ἰλ. Β. 453· πατρὶς καὶ τοκῆες Ὀδ. Ι. 34· συχν. παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ. — γλυκύ ἐστι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Πρ. 698, Ἀλεξ. Συναπ. 2· ὅτῳ .. μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ Σοφ. Ο. Τ. 1335, πρβλ. 1390. **b)** ἐπὶ ὕδατος, γλυκύ, καλόν, πόσιμον, ἀντίθ. τῷ πικρός, Ἡρόδ. 4. 52· καὶ τῷ ἁλμυρός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 12, κτλ. **2)** μεθ' Ὅμηρ. ἐπὶ προσ., ἀγαπητός, προσφιλής, (πρβλ. **ἡδὺς** ΙΙ. 1), γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106· μετ' ἀπαρ., γλ. ὁμιλεῖν Πινδ. Π. 6. 52· ὦ γλυκύτατε, ἀγαπητέ μου φίλε, Ἀριστοφ. Ἀχ. 462, πρβλ. Ἐκκλ. 124·— ἐνίοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὰ ἡδύς, εὐήθης, ἁπλοῦς, μωρός, ἀνόητος, ὡς γλυκὺς εἶ! Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288Β· πρβλ. **γλύκων**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ γλυκύς (ἐνν. οἶνος), Λατ. passum vinum, ὁ μὴ ὑποστὰς ζύμωσιν μετὰ τῶν στεμφύλων, Ἀλεξ. Δρωπ. 1, Παυσ. 1. 14, Ἀριστ. Προβλ. 3. 28· ὡσαύτως, τὸ γλυκὺ Νίκ. Ἀλ. 386. **2)** ἡ γλυκεῖα, = **γλυκύρριζα**, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 13, 2. **3)** ἡ γλυκεῖα, = **χολή**, Ἐπιφάν. 2. σ. 485, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 595, κατά ἀττικήν τινα ἀντίφρασιν, ἴδε Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 538, 8·— οὕτως ἐφαρμόζεται καὶ εἰς σῦν, Γαλην. 18. 2, 611· εἰς τὸ σίναπι, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136D. **III.** συγκρ. καὶ ὑπερθ. **γλυκίων** (Ὁμ.), **γλύκιστος** Αἰλ. π. Ζ. 12, 46, κτλ.· ὡσαύτως **γλυκύτερος**, -**τατος** Πινδ. καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως **γλύσσων** (γλύκjων, ὡς ἐλάσσων ἐκ τοῦ ἐλάχjων), Ξενοφάν. ἐν τῷ Et. Gud. 301· πρβλ. **γλύκιος**. **IV.** ἐπίρρ. -**κέως** Πολυδ. Δ', 24. (Πρβλ. Σανσκρ. gul-yam (γλυκύτης), Λιθ. gar-dùs (εὐειδής, θελκτικός), καὶ ἴσως Λατ. glutire· ἡ συσχέτισις τῶν Λατ. dulcis, dulcedo εἶναι ἔτι μᾶλλον ἀμφίβολος· περὶ δὲ τῆς ὑποτιθεμένης λέξεως δεῦκος ἴδε ἐν λ. **ἀδευκής**).

γλῠκῠσίδη [ῐ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἡ παιωνία, Πλάτ. Κωμ. Κλεοφ. 5, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 8, 6.

γλύκυσμα, τό, γλυκύτης, γλυκόν, Λιβάν. 4. 1072.

γλῠκύ-στρυφνος, ον, γλυκὺς μετὰ στρυφνῆς τινος γεύσεως, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 20, 5.

γλῠκύτης, ητος, ἡ, γλυκύτης τῆς γεύσεως, Ἡρόδ. 4. 177, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 9, 4. **2)** εὐφροσύνη, ἡδύτης, τοῦ ζῆν Ἀριστ. Πολ. 3. 6, 5· τῆς λέξεως Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 11· ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 67Β.

γλῠκῠ-φάγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν γλυκείας τροφάς, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 71.

γλῠκύ-φθογγος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων φωνήν, γλυκέως φθεγγόμενος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 162.

γλῠκύ-φυτον, τό, = **γλυκύρριζα**, Διοσκ. 3, 5.

γλῠκῠφωνέω, ὁμιλῶ γλυκέως, Θεόκρ. 15. 146· κάλλιον γλυκὺ φωνεῖ.

γλῠκῠφωνία, ἡ, γλυκεῖα φωνὴ ἢ ὁμιλία, Διόδ. 3. 69.

γλῠκύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 4. 4, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν. συγγραφ., ἂν καὶ ὁ Πολυδ. Β', 113, λέγει ὅτι εἶναι σπάνιον.

γλῠκύ-χῡλος, ον, ὁ ἔχων γλυκὺν χυλὸν ἢ χυμόν, Ἱππ. 1278. 44, Ξενοκρ. Matthaei Med. σ. 21.

γλῠκῠ-χῡμία, ἡ, τὸ ἔχειν γλυκὺν χυμόν, Γαλην. 2, 384C.

γλῠκύ-χῡμος, ον, = **γλυκύχυλος**, Γαλην. 13, 42 b.

γλύκων, ὁ, ὁ γλυκύς, ὦ γλύκων, ὡς τὸ ὦ γλυκύτατε (γλυκὺς Ι. 2), προσφώνησις οἰκειότητος περιλαμβάνουσα καὶ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ καλούμενος φίλος εἶναι εὐήθης, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 985.

Γλῠκώνειος, α, ον, εἶδος στίχου οὕτω κληθέντος ἐκ τοῦ ἐπινοήσαντος Γλύκωνος, Ἡφαιστ. 56 Gaisf.

γλύμμα, τό, (γλύφω) εἰκὼν γεγλυμμένη, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 113, Συλλ. Ἐπιγρ. 7298.

γλύξις, εως, ἡ, γλυκὺς, ἀνούσιος οἶνος, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 13· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **γλεῦξις**.

γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, (γλύφω) ἐργαλεῖον γλυπτικόν, σμίλη, Ἀνθ. Π. 6. 68.

γλύπτης, ου, ὁ, ὁ σκαλίζων, ὁ κόπτων ἢ ξέων μάρμαρα ἢ ξύλα, ἰδίως ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀνθ. Π. 4. 142, 145.

γλυπτικός, ή, όν, ἱκανὸς γλύφειν, γλυπτικὴ σφραγίδων Πολυδ. Ζ', 209.

γλυπτός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς γλυφὴν ἢ σκάλισμα, ἐπὶ ξύλου ἢ λίθου, Θεόφρ. Λίθ. 5. **2)** γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἐν στήλῃ γλ. Ἀνθ. Π. 5. 194· γλ. ὁμοίωμα Ἑβδ. (Δευτ. δ', 25)· καὶ γλυπτόν, εἰκὼν γεγλυμμένη, αὐτόθι (Ἡσ. μδ', 17, κ. ἀλλ.).

γλύφᾰνος, ὁ, (γλύφω) ἐργαλεῖον γλυφῆς, σμίλη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 41, Θεόκρ. 1. 28· γλ. καλάμου, κονδυλομάχαιρον, Ἀνθ. Π. 6. 63.

γλυφεῖον, τό, = **γλύφανος**, Λουκ. Ἐνυπν. 13. [Ω. 281.

γλυφεύς, έως, ὁ, γλύπτης, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 8. 5, 2, Σχόλ. εἰς Ἰλ.

γλυφή, ἡ, τὸ γλύφειν, σκαλίζειν, καὶ αὐτὸ τὸ γεγλυμμένον, τὸ γλύμμα, Διόδ. 5. 44· γλ. τῇ σφραγῖδι, τὸ ἔμβλημα αὐτῆς, ἡ ἐπ' αὐτῆς παράστασις, Πλούτ. 2. 985Β· Δημητρίου γλ., ἐργασία τοῦ Δημ., ὑπό τινα γλυφήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1409, πρβλ. 4558. **II.** ὀπὴ ἀνεῳγμένη διὰ σμίλης, παρὰ Σουίδ. (καινοπρεπές).

γλυφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ γλυφήν· γλυφικὴ (ἐνν. τέχνη) Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 841.

γλυφίς, ίδος, ἡ, παρὰ τοῖς δοκίμοις ἀείποτε κατὰ πληθ., γλυφίδες, τὸ κεχαραγμένον ἄκρον τοῦ βέλους, ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα Ἰλ. Δ. 122· ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε Ὀδ. Φ. 419· ἐν Ἡροδ. 8. 128 λέγεται ὅτι τινὲς ἐτύλιξαν ἐπιστολὴν περὶ τὰς γλυφίδας καὶ ἔκαμαν αὐτὴν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πτερὸν εἰς τὸ βέλος (παρὰ τὰς γλυφίδας περιειλίξαντες καὶ πτερώσαντες τὸ βιβλίον)· ἐντεῦθεν ὁ Schweigh. εἰκάζει ὅτι γλυφίδες δὲν εἶναι τὸ χάραγμα, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ νευρά, ἀλλ' αἱ ἑκατέρωθεν αὐλακοειδεῖς γλυφαί, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡρμόζοντο τὰ πτερά· ἡ

ἑρμηνεία αὕτη δικαιολογεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ πληθ. καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. ὡς καὶ πρὸς τὸ τοῦ Εὐρ. Ὀρ. 274, ἔνθα πτερωταὶ γλυφίδες κεῖται ποιητικῶς ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ βέλους. **II**. κονδυλομάχαιρον, Ἀνθ. Π. 6. 62, 64· πρβλ. **γλύφανος**. **III**. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, θριγκὸς.. λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει, ἴσως ἐννοεῖ κιονόκρανον ἢ διάζωμα ἐκ χαλκοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 218.

γλύφω [ῠ]· μέλλ. **γλύψω** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἔγλυψα** Στράβων 410, Ἀνθ. Π. 9. 818, πρβλ. **ἐγ-, παρα-γλύπτω**: —Μέσ., ἀόρ. **ἐγλυψάμην** Θεόκρ., Πλούτ.: —Παθ., ἀόρ. α' μεταγ. **γλυφθὲν** Ἀνθ. Π. 6. 229, ἀλλ' ἀόρ. β' **γλυφὲν** [ῠ] αὐτ. παραρτ. 66, (δι-) Αἰλ.· πρκμ. **γέγλυμμαι** Ἀνθ. Π. 9.752, (ἐγ-) Ἡρόδ., ἀλλὰ **ἔγλυμμαι** Πλάτ. Συμπ. 216D, (ἐξ-) Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 42, Πλάτ. Πολιτ. 616D. (Ἴδε ἐν λ. **γλάφω**.) Σκαλίζω, κόπτω διὰ μαχαιρίου, ναῦς τ' ἔγλυφεν, ἐπὶ παιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 879· γλ. σφρηγῖδας, σκαλίζω ἢ κοσμῶ αὐτὰς διά τινος τύπου, χαράττω, Ἡρόδ. 7. 69, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 368C· ἐπὶ γλυπτῶν, ἀντίθ. τῷ γράφω, Ἡρόδ. 2. 46, Στράβων 410· ἔγλυψέν με σίδηρος, εὑρεθὲν ἐν τῇ βάσει ἀγάλματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5972·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. 2. 806D. **II**. σημειῶ ἢ γράφω [ἐπὶ κηρωτῶν πινάκων], τόκους Ἀνθ. Π.11. 289· πρβλ. **τοκογλύφος**.

γλώξ, ἡ, εὕρηται μόνον κατὰ πληθ. **γλῶχες**, ὁ «ἀθέρας», τὸ γένειον τοῦ στάχυος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 398. (Συγγενὲς τῷ **γλωχίν**.)

γλῶσσα, Ἀττ. **γλῶττα**, ης, ἡ, ἡ γλῶσσα, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ὅμ., κτλ.· γλώσσας τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν, τὸ κόπτειν τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων καὶ καίειν αὐτὰς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐγίνετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀδ. Γ. 332, 341, ἀλλ' ὅμως ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ. **2**) ἡ γλῶσσα ὡς τὸ ὄργανον τοῦ λόγου, γλώσσης χάριν, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰς ὁμιλίας, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.707, Αἰσχύλ. Χο. 266· γλώσσῃ ματαίᾳ ὁ αὐτ. Πρ. 329, πρβλ. Εὐμ. 830· γλώσσης ἀκρατὴς ὁ αὐτ. Πρ. 884· μεγάλης γλ. κόμποι Σοφ. Ἀντ.127· γλώσσῃ δεινός, θρασὺς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 806, Αἴ.1142·—μετὰ προθέσ., ἀπὸ γλώσσης, δι' ἐλευθέρας χρήσεως τῆς γλώσσης, κατ' ἐλευθεροστομίαν, ὡς τὸ παρρησίᾳ, Θέογν. 63, Πίνδ. Ο. 6.19· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς ὡς τὸ ἀπὸ στόματος, προφορικῶς, Ἡρόδ.1.123, Θουκ.7.10· τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλ. Σοφ. Ο. Κ. 936· τὰ γλώσσης ἄπο, δηλ. οἱ λόγοι ἡμῶν, Εὐρ. Βάκχ. 1049· ἀντίθ. τῷ γράμμασιν, Κρατῖν. Νομ. 1· οὐκ ἀπὸ γλώσσης, οὐχὶ ἐξ ἁπλοῦ λόγου τοῦ στόματος, οἷον τῆς γλώσσης συνηγόρου, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων, κατὰ τὸ ἀληθές, Αἰσχύλ. Ἀγ. 813· οὕτω, μὴ διὰ γλώσσης, ἄνευ χρήσεως τῆς γλ., Εὐρ. Ἱκέτ.112· ἐν ὄμμασιν.. δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Σοφ. Τρ. 747. — Φράσεις: πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, δοκίμαζε πᾶσαν τέχνην τῆς γλώσσης, Ἀριστοφ. Σφηξ. 547· πᾶσαν ἱέναι γλῶσσαν, ἀφίνω ἐλευθέραν ὅλην μου τὴν γλῶσσαν, δηλ. ὁμιλῶ ἄνευ φόβου καὶ περιορισμοῦ, Σοφ. Ἠλ. 596· πολλὴν γλ. ἐγχέαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 668· κακὴ γλ., κακολογία, συκοφαντία, Πίνδ. Π. 4. 505· πληθ., κερτομίοις γλώσσαις, δηλ. μετὰ βλασφημιῶν, Σοφ. Ἀντ. 962, πρβλ. Αἴ.199·—περὶ τοῦ βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, κλὴς ἐπὶ γλ., ἴδε ἐν λ. **βοῦς, κλείς**. **3**) ἐπὶ προσώπων, ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ὅλος γλῶσσα, ἀγορητής, ῥήτωρ· ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 4, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.719. **II**. γλῶσσα ἣν λαλεῖ τις, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα, μεμιγμένη Ὀδ. Τ.175, πρβλ. Ἰλ. Β. 804· γλῶσσαν ἱέναι, ὁμιλεῖν γλῶσσαν ἢ διάλεκτον, Ἡρόδ. 1. 57., 9. 16, Θουκ. 3. 112, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 406, Χο. 564· οὕτω, γλῶσσαν νομίζειν Ἡρόδ. 1. 142., 4.183· γλώσσῃ χρῆσθαι ὁ αὐτ. 4.109· κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλ. Ἀριστ. Ρητ.1. 2,17. **2**) ἄχρηστος, ἀπηρχαιωμένη, ἢ ξένη λέξις, ἥτις χρῄζει ἑρμηνείας, αὐτ. 3. 3, 2, Ποιητ. 21, 6, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 25· πρβλ. **γλώσσημα** καὶ ἴδε **λέξις** II. 2. **III**. πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς γλώσσης (πρβλ. **γλώσσημα**). **1**) ἐν τῇ μουσικῇ ἡ γλωττὶς τοῦ αὐλοῦ, Αἰσχίν. 86. 29, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6.10, 9, κτλ. **2**) τὸ γλωσσοειδὲς λωρίον τῶν ὑποδημάτων, Λατ. lingula, Πλάτ. Κωμ. Διὶ Κακ. 4. **3**) γλῶσσα γῆς, Ἄννα Κομν. (Παραγωγὴ ἀμφίβολος, πρβλ. **γλώξ, γλωχίς**.)

γλωσσ-αλγέω ἢ **-αργέω**, ἀλγῶ τὴν γλῶσσαν, Πολυδ. Δ', 185. **2**) ὁμιλῶ τόσον πολὺ ὥστε ἡ γλῶσσά μου νὰ πονῇ, Ναζιανζ. 2, 313δ (Migne).

γλωσσ-αλγία, ἡ, ἀτελεύτητος ὁμιλία, φλυαρία, Εὐρ. Μηδ. 525, Ἀνδρ. 690· μεταγεν. **γλωτταργία** Λουκ. Λεξιφ.19.

γλώσσαλγος, ον, (ἄλγος) ὁ λαλῶν τόσον πολὺ ὥστε νὰ πονέσῃ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, φλύαρος, πολυλόγος, Πολυδ. Ϛ', 119, Φίλων 2. 571· ὡσαύτως **γλώσσαργος**, Δίων Χρυσ. 2. 229. Πρβλ. **στόμαργος, κεφάλαλγος**.

γλωσσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γλῶσσα**, Γαλην.13. 238.

γλώσσημα, τό, = **γλῶσσα** II. 2, Μ. Ἀντων. 4. 33, Διοσκ. 3, 151. 4, 90. **2**) ἀντίθ. τῷ **γλῶσσα**, ἡ λέξις, δι' ἧς ἄχρηστος, ἀπηρχαιωμένη, ἢ ξενικὴ λέξις ἑρμηνεύεται, Κόϊντ.1. 8,15. **II**. ἡ γλῶσσα ἢ αἰχμὴ βέλους, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 151.

γλωσσηματίας, ου, ὁ, φλύαρος, πολυλόγος, λάλος, Βυζ.

γλωσσηματικός, ή, όν, (**γλῶσσα** II. 2) ἔχων ἀπηρχαιωμένην ἢ ξενικὴν μορφήν, λέξις, φράσις Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 2, κτλ. —Ἐπίρρ. **-κῶς** Τίμαι. Λεξ. σ. 2.

γλωσσίδιον, ἀττ. **γλωττ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **γλῶσσα**, Παροιμιογρ. **II**. ὑποκορ. τοῦ **γλωττὶς** II, Πορφ. ἐν Πτολ. Μουσ.273.

γλωσσίς, = **γλωττὶς** (ὃ ἴδε), Λουκ. Ἀρμ.1.

γλωσσο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς γλώσσης του τρεφόμενος, Πολυδ. Β', 108.

γλωσσο-γράφος [ᾰ], **ον**, ὁ ἑρμηνεύων γλώσσας, Ἀθήν.114B.

γλωσσο-ειδής, ές, ἴδε **γλωττ-**.

γλωσσο-κάτοχος, ον, ὁ κρατῶν τὴν γλῶσσαν ἥρεμον·—τὸ **γλωσσοκάτοχον**, Π. Αἰγιν. 156, ὄργανον, δι' οὗ κρατεῖται ἡ γλῶσσα.

γλωσσο-κηλό-κομπος, ον, ὁ κηλῶν, πραΰνων ἢ θέλγων διὰ κομπαστικῆς γλώσσης, κωμ. λέξις, Εὐστ.1689. 41.

γλωσσοκομεῖον, τό, (κομέω) θήκη πρὸς φύλαξιν τῶν γλωσσίδων τῶν μουσικῶν ὀργάνων, Λύσιππ. Βάκχ. 4·—ὁ τύπος **γλωσσόκομον**, θήκη, κιβωτίδιον, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. 98, Α. Β. 32, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν παλαιᾷ Δωρ. ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, viii. 25, 31), παρὰ μεταγεν. Κωμ. (Πολυδ. Ι', 154), παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἔνθα = **κιβωτός**, πρβλ. 2 Παραλ. 24. 8 κέξ. πρὸς τὸ 4 Βασιλ. ιβ', 9 κέξ.), καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.· ἐν Ἀνθ. Π. 11. 3, πιθ. = φέρετρον, ἴδε Jac. ἐν τόπῳ. **II**. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς κατάγματα καὶ ἐξαρθρώσεις, Γαλην. 3. 573. κ. ἀλλ. **III**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 27.

γλωσσο-μανία, ἡ, μανία πρὸς τὸ ὁμιλεῖν, ἀκράτεια περὶ τὸ λαλεῖν, Τατιαν. 3, 812A.

γλωσσο-πέδη, ἡ, εἶδος φιμώτρου, Βυζ., Χρυσ.2, 22E (Migne).

γλωσσο-πέτρα, ἡ, λίθος τιμία ὁμοία γλώσσῃ ἀνθρώπου, Πλίν.

γλωσσοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ γλωσσίδων (**γλῶσσα** III.1)· καὶ **γλωσσοποιός, όν**, ὁ κατασκευάζων αὐτάς, Πολυδ. Β', 108., 7. 153.

γλωσσο-πύρσευτος, ον, ὁ ἔχων εἶδος πεπυρσευμένων γλωσσῶν, Ἰω. Δαμ.1, 680.

γλωσσο-πυρσό-μορφος, ον, ὁ μορφὴν γλωσσῶν πυρίνων ἔχων, Ἰω. Δαμ.1, 679.

γλωσσός, ή, όν, πολυλόγος, λάλος, Ἀρκάδ.76.

γλωσσο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ γλῶσσαν ἔχων τεχνικήν, ὁ τεχνίτης περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, Βυζ., Δ. Χρυσ.1, 265.

γλωσσό-τμητος, ον, ὁ τὴν γλῶσσαν ἀποτετμημένος, Ἑβδ. (Λευ. κβ', 22)· ὡσαύτως **-τόμητος**, Ἰουστῖν. Μ.

γλωσσο-τομέω, ἀποκόπτω τὴν γλῶσσαν, Πλούτ. 2. 849B, Ἑβδ. (2 Μακκ. ϛ', 4).

γλωσσο-χᾰριτέω, = **χαριτογλωσσέω**, κολακεύω, πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν λέγω, Ἑβδ. (Παροιμ. 28, 23).

γλωσσώδης, ες, = **γλωσσοειδής**, λάλος, φλύαρος, πολυλόγος, Ἑβδ. (Ψαλ. ρλθ', 12, κ. ἀλλ.).

γλῶττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **γλῶσσα**, ὃ ἴδε.

γλωττηματίζω, κάμνω νὰ ὁμιλήσῃ τις, Εὐστ. Πονημ.134. 22, ἐν τῷ παθ. **II**. φλυαρῶ, Βυζ.

γλωττίζω, φιλῶ διὰ τῆς γλώσσης μετ' ἀσελγείας, ὡς αἱ περιστεραί, Ἀνθ. Π. 5.129· ἴδε **καταγλωττίζω**.

γλωττικός, ή, όν, τῆς γλώσσης, τὸ γλ. ὄργανον Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 6,13.

γλωττίς, ίδος, ἡ, τὸ στόμιον τῆς τραχείας μετὰ τοῦ κρεατώδους ἐπιφράγματος, Γαλην. **II**. τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, ἐν ᾧ τὸ ποιοῦν τὸν ἦχον καλάμιον ἐνετίθετο (ἴδε **γλῶσσα** III.1), Λουκ. Ἀρμ. 1. **III**. λωρίον ὑποδημάτων, Λοβ. Φρύν. 229. **IV**. πτηνόν τι, κατὰ τὸν Sundevall ἡ ἴυγξ, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8.12,12.

γλώττισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐκκλ.

γλωττισμός, ὁ, φίλημα διὰ τῆς γλώσσης, φίλημα ἀσελγές, Ἀνθ. Π. 5.132· ἴδε **γλωττίζω**.

γλωττο-δεψέω, αἰσχρὰ λέξις, Λατ. fellare, Ε. Μ.

γλωττο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα γλώσσης, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 2, 22, κτλ.· ἐν Διοσκ. 2. 216 **γλωσσοειδής**.

γλωττο-ποιέω, = **γλωττοδεψέω**, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1283.

γλωττο-στροφέω, εὐκινήτως τὴν γλῶσσαν στρέφω, φλυαρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ.792.

γλωχὶν ἢ μᾶλλον **γλωχίς**, ἡ, γεν. **-ῖνος**·—πᾶσα προέχουσα αἰχμὴ ἢ ἀκωκή, «μύτη», ἐντεῦθεν, **1**) ἅπαξ παρ' Ὁμ., τὸ ἄκρον τοῦ λωρίου τοῦ ζυγοῦ (ἴδε ἐν λ. **ὑποκάμπτω**), Ἰλ. Ω. 274. **2**) ἡ ἀκωκὴ βέλους, κτλ., Σοφ. Τρ. 681, καὶ Ἀνθ. **3**) Πυθαγόρειον ὄνομα γωνίας, Ἥρων. **4**) τὸ πέρας, ἡ ἄκρα τοῦ κόσμου, Διον. Π.184. (Πρβλ. **γλώξ**).

γναθμός, ὁ, ἡ σιαγών· ποιητ. τύπος τοῦ **γνάθος**, Ὅμ.· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Ὀδ. Σ. 29· γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων Εὐρ. Μηδ. 1201· περὶ τοῦ ἀλλοτρίοις γναθμοῖσι γελᾶν, ἴδε ἐν λ. **ἀλλότριος**.

γνάθος [ᾰ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. **γένυς**) ἡ σιαγών, Λατ. maxilla, ὁ συνήθης πεζὸς τύπος τοῦ **γναθμός**, ἀλλ' ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρῶτον ἐν Ἐπ. Ὁμ. 14. 13· ἡ κάτω γν. Ἡρόδ. 2. 68· καὶ γνάθος καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου (ἔνθα γνάθος = γένυς, ἡ κάτω

σιαγών), ὁ αὐτ. 9. 83· ἔπαγε γνάθον, ἐφάρμοσον τοὺς ὀδόντας σου εἰς αὐτό, Ἀριστοφ. Σφηξ. 370· γνάθου δοῦλος, ὁδηγάγος ἄνθρωπος, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 5. πρβλ. γνάθων· συχν. κατὰ πληθ., Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, 20 κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις Αἰσχύλ. Πρ. 368, πρβλ. Χο. 280. **3)** μεταφ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. fauces, ἐπὶ στενοῦ πορθμοῦ, πόντου Σαλμυδησία γν. Αἰσχύλ. Πρ. 726, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 12. **II.** ὅμοιον τῷ γένυς, ἡ ἀκμὴ ἢ ἄκρα, οἷον ἐπὶ σφηνός, Αἰσχύλ. Πρ. 64.

γναθόω, τύπτω τὴν παρειάν, ῥαπίζω, Φρύν. Κωμ. Μον. 9.

γνάθων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων ἐξωγκωμένας παρειάς, ὁ ἔχων πλῆρες τὸ στόμα· παρὰ μεταγ. κωμ. ὡς κύριον ὄνομα παρασίτου, Πλούτ. 707Ε, Λογγ. 4, 10 κ. ἀλλ., Ἀλκίφρ. 3, 34, Plaut., Terent., πρβλ. γνάθος.

γναθώνειος, ον, ὅμοιος πρὸς γνάθωνα, Πλούτ. 2. 707Ε.

γναμπτός, ή, όν, κεκαμμένος, καμπύλος, ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν Ὀδ. Δ. 369· μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν Ἰλ. Λ. 416· πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας Σ. 401· ὄνυχες γν. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 203· γν. δρόμοι, ἐπὶ τοῦ διαύλου, Πινδ. Ι. 1. 82. **2)** εὔκαμπτος, ζωηρός, ἐπὶ τῶν μελῶν τῶν ζώντων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄκαμπτα καὶ ἀκίνητα τῶν νεκρῶν πτωμάτων, ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι Ἰλ. Λ. 669., Ω. 359, Ὀδ. Λ. 393, κτλ. **3)** μεταφ., εὔκαμπτος, δυνάμενος νὰ καμφθῇ, οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι (ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 41.

γνάμπτω (ἐν τοῖς χρόνοις συχν. κνάμπτω), μέλλ. -ψω Αἰσχύλ.· ἀόρ. ἔγναμψα, Ἐπ. γνάμψα·—ποιητ. τύπος τοῦ κάμπτω ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ὁσάκις βραχὺ φωνῆεν πρὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ ῥήματος τούτου πρέπῃ νὰ γείνῃ μακρὸν (πρβλ. ἀνα-, ἐγ-, ἐπι-, ὑπο-γνάμπτω)· γν. τινά, κάμπτω τὴν θέλησίν του, Αἰσχύλ. Πρ. 995.—Παθ., Νίκ. Θ. 423.

γναπτός, ή, όν, ἀδόκιμον, ἀντὶ τοῦ γναμπτός, Ἡσύχ.

γνάπτω, γνάπτωρ, γνάφαλον ἢ **-αλλον, -φεῖον, -φεύς, -φευτικός, -φεύω, -φικός, -φος, -φω, -ψις**, ἴδε ἐν κν-.

γναφάλιον, τό, φυτόν τι κεκαλυμμένον ὑπὸ μεταξώδους χνοῦ, ἐν χρήσει πρὸς γέμισιν προσκεφαλαίων καὶ στρωμνῶν, Λατ. gnaphalium, Διοσκ. 3. 132, Πλίν. 27. 10· πρβλ. κνάφαλλον.

γνάφαλος, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, ampelis garrulus ἢ emberiza nivalis, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 16, 2.

γνησιο-δίδακτος, ον, γνησίως δεδιδαγμένος, Ἰω. Χρυσόστ. 8, 487.

γνήσιος, α, ον, (γένος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, δηλ. νομίμως γεννηθείς, διὰ νομίμου συζυγίας τεχθείς, ἀντίθ. τῷ νόθος· νόθον καὶ γνήσιον Ἰλ. Λ. 102. πρβλ. Ὀδ. Ξ. 202, Ἡρόδ. 3. 2, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1665, Ἀνδοκ. 16. 41, κτλ.· ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσως σθένει Σοφ. Ἀποσπ. 108· φρονεῖν γνήσια, ἔχω εὐγενῆ φρονήματα (εἰ καὶ ταπεινὸς τὴν καταγωγήν), Εὐρ. Ἱππ. 309· γν. φρόνημα Σοφ. Ἀποσπ. 289. **2)** καθόλου, πραγματικός, ἀληθής, νόμιμος, πιστός, φίλος Φωκυλ. 2· γν. γυναῖκες, νόμιμοι σύζυγοι, ἀντίθ. τῷ παλλακίδες, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 1· ἀδελφὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1659· πολῖται Ἀριστ. Πολ. 3. 5, 8, πρβλ. 6. 4, 16· γν. τῆς Ἑλλάδος, γνήσιοι Ἕλληνες, Δημ. 118. 24· γν. ἀρεταί, πραγματικαί, ἀνυπόκριτοι, Πινδ. Ο. 2. 21, κτλ.· ἐπὶ πυρετῶν, γνήσιος τριταῖος, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχόμενος, Ἱππ. Προγν. 46· γν. ἔξος Εὐδουλ. Μυλ. 1· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων, Γαλην.—Ἐπίρρ. -ίως, νομίμως, πράγματι, ἀληθῶς, Εὐρ. Ἀλκ. 678, Λυσ. 179. 40, Δημ. 1483. 15, κτλ.· γν. φέρειν, εὐγενῶς, ἀξιοπρεπῶς, Μένανδ. Ἡνίοχ. 4.

γνησιότης, ητος, ἡ, νόμιμος γέννησις, ἀπ' ἀμφοῖν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 5, 5. **2)** εὐγένεια καταγωγῆς, δι' ὃ ὡς τίτλος τιμητικός, Βασίλ. 4, 445 a (Migne).

Γνίφων, ὁ, φιλάργυρός τις, Λουκ. Β. Πρ. 23. (Συγγενὲς τῷ κνιπός). Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. οἱ διὰ τοῦ κ τύποι εἶνε παλαιότεροι, κναφεύς, Κνίφων.

γνοφερός, γνόφος, γνοφόω, γνοφώδης, ἴδε ἐν δνοφ-.

γνύθος, τό, σπήλαιον, κοίλωμα, ὄρυγμα, Λυκόφρ. 485.

γνύξ, ἐπίρρ., (γόνυ) μὲ κεκλιμένον γόνυ, «γονατιστά», Ἰλ., ἀείποτε ἐν τῇ φράσει γνὺξ ἐριπεῖν, πίπτειν εἰς τὰ γόνατα, Ε. 309, 357 κ. ἀλλ.

γνύπετος, ον, (γόνυ, √ΠΕΤ, πίπτω) πίπτω εἰς τὰ γόνατα· ὅθεν γνυπτέω, γνυπόομαι, εἶμαι κατηφὴς ἢ ἀδύνατος, Ἡσύχ.

γνῶμα, τό, (√ΓΝΟ, γνῶναι) σημεῖον, τεκμήριον, ὡς τὸ γνώρισμα, Ἡρόδ. 7. 52, Σοφ. Τρ. 593· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἵππου (ἴδε γνώμων III), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 23, 4. **II.** = γνώμη, κρίσις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1352, Εὐρ. Ἡρακλ. 407. **III.** = Λατ. groma, τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου, Σουΐδ.

γνωμάτευμα, τό, κρίσις, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, Εὐστ. Πονημ. 98. 16.

γνωματευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὁμιλῶν μὲ γνωμικὰ ἀποφθέγματα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 31.

γνωματεύω, σχηματίζω περί τινος γνώμην, διακρίνω τι, σκιὰς γν. Πλάτ. Πολ. 516Ε· γν. τινί τι, μετρῶ τι δι' ἑτέρου, Θεμίστ. 36Β· γν. τινά, εἰ.. ὁ αὐτ. 32C. **II.** ὁμιλῶ μὲ γνωμικὰ ἀποφθέγματα, Εὐστ. 388. 4.

γνώμη, ἡ, (√ΓΝΟ, γι-γνώσκω) μέσον δι' οὗ γινώσκει τις, ἑπομένως, ὡς τὸ γνῶμα, σημεῖον, τεκμήριον, Θέογν. 60· ἐπὶ τῶν ὀδόντων (ἴδε γνώμων III), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 22, 12. **II.** τὸ ὄργανον δι' οὗ τις ἀντιλαμβάνεται ἢ γινώσκει, τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς καὶ αἱ διάφοροι αὐτοῦ ἐνέργειαι. **1)** σκέψις, κρίσις, διανόημα, διάνοια (τῆς ψυχῆς ἢ γν. Πλάτ. Νόμ. 672Β)· ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γν. Σοφ. Ἀντ. 166· αἰτ. ἀπόλ., γνώμην ἱκανός, νοῦν ἔχων, Ἡρόδ. 3. 4· γν. ἀγαθός, κακὸς Σοφ. Ο. Τ. 687, Φ. 910· τοιόσδε τὴν γν. ὁ αὐτ. Ἠλ. 1021· ὡσαύτως, κατὰ γν. ἴδρις ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1088·—γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλὰν Πινδ. Ν. 10. 167· γνώμῃ μαθεῖν τι Σοφ. Ο. Κ. 403· γνώμῃ κυρήσας ὁ αὐτ. Ο. Τ. 398· γνώμῃ φρενῶν, ἀντίθ. τῷ ὀργῇ, αὐτόθι 524· γνώμης ξυνέσει Θουκ. 1. 75· ἀντίθ. τῷ ἰσχύς καὶ σῶμα, ὁ αὐτ. 3. 11, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· γνώμης ἅπτεσθαι, προσβάλλειν τὸν ἐγκέφαλον, ἐπὶ οἴνου ἢ πυρετοῦ, Ἱππ. Ὀξ. 394, Ἀγμ. 759·—γνώμην ἔχειν, ἐννοεῖν, Σοφ. Ἠλ. 214, Ἀριστοφ. Ἀχ. 396· πάντων γν. ἴσχειν Σοφ. Φ. 837· οὕτω, προσέχειν γνώμην (ὡς τὸ πρ. νοῦν), δίδω προσοχήν, προσέχω, δεῦρο τὴν γν. προσίσχετε Εὔπολ. Ἀστρ. 5· ὡσαύτως Θουκ. 1. 95·—δηλοῦν τὴν γν. ἔν τινι, φανερώνω τὴν εὐφυΐαν μου ἐν.., ὁ αὐτ. 3. 37· ἐν τῇ γνώμῃ παρέστη τι Δημ. 44. 26·—ἀπὸ γνώμης, μὲ καλὴν συνείδησιν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 674· ἀλλά, οὐκ ἀπὸ γν., οὐχὶ ἄνευ κρίσεως, εὐλόγως, Σοφ. Τρ. 389· ἄτερ γνώμης Αἰσχύλ. Πρ. 456· ἄνευ γν. Σοφ. Ο. Κ. 594·—γνώμῃ, δικαίως, ὀρθῶς, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· γνώμῃ τῇ ἀρίστῃ (ἐνν. κρίνειν ἢ δικάζειν), συμφώνως πρὸς τὴν ἀρίστην κρίσιν· φράσις ἐν τῷ ὅρκῳ τοῦ δικαστοῦ, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 5, κτλ., πρβλ. Ἠθ. Ν. 6. 11, 1· οὕτω, περὶ ὧν ἂν νόμοι μὴ ὦσι, γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ κρίνειν Δημ. 493. 1· γνώμῃ τῇ δ. δικάσειν ὀμωμόκασιν ὁ αὐτ. 652. 25, πρβλ. 1006. 26· τῇ δικ. γν. Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 5. **2)** ἡ ψυχή τινος, δηλ. ἡ βούλησις, ἡ θέλησις, ἡ διάθεσις, ἡ κλίσις, εὐσεβεῖ γνώμᾳ Πινδ. Ο. 3. 73· γν. Διὸς Αἰσχύλ. Πρ. 1003· ἐν γνώμῃ γεγονέναι τινί, διατελῶ ὑπὸ τὴν εὔνοιάν τινος, Ἡρόδ. 6. 37· πάσῃ τῇ γνώμῃ, μὲ ὅλον τὸν ζῆλον, αὐτόθι 45· τίνα γν. ἔχει τις; Ἀνδοκ. 14. 9, κτλ.· τὴν γν. ἔχειν πρός τινα ἢ τι, ἔχω διάθεσιν ἢ κλίσιν πρὸς.., Θουκ. 3. 25., 5. 13· περί τινα Ἰσοκρ.· ἐμπιμπλάναι (ἢ ἐκπ-) τὴν γν. τινός, ἱκανοποιεῖν τὰς ὀρέξεις, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 8, Ἑλλ. 6. 1, 15·—ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, ἐξ οἰκείας θελήσεως, Θουκ. 4. 68· ἐκ μιᾶς γν., ὁμοφώνως, συμφώνως, Δημ. 147. 1· οὕτω, μιᾷ γνώμῃ Θουκ. 1. 122., 6. 17· διὰ μιᾶς γν. γίγνεσθαι Ἰσοκρ. 69Β·—κατὰ γνώμην, κατὰ τὴν διάθεσιν ἢ ἐπιθυμίαν τινός, θεῖναί τι κατὰ γνώμην ἐμὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 737, πρβλ. Δημ. 14. 3·—κατὰ πληθ., φίλιαι γνῶμαι, φιλικὰ αἰσθήματα, Ἡρόδ. 9. 4. **III.** τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων ἐργασιῶν τοῦ πνεύματος, κρίσις, «ἰδέα», πλεῖστος εἰμὶ τῇ γνώμῃ, κατὰ τὸ πλεῖστον κλίνω εἰς τὴν γνώμην ὅτι.., Ἡρόδ. 7. 220· οὕτω, ταύτῃ πλεῖστος τὴν γν. εἰμὶ 1. 120· ἡ πλείστη γν. ἐστί μοι 5. 126· πλέον φέρει ἡ γν. τινὶ 3. 77· τὸ πλεῖστον τῆς γνώμης εἶχεν.. προσμῖξαι Θουκ. 3. 31· γνώμην τίθεσθαι Ἡρόδ. 3. 80· οὕτως γνώμην ἔχειν, εἶναι ταύτης τῆς γνώμης, Θουκ. 7. 15, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 8· εἴ τινι γν. τοιαύτη παρειστήκει περὶ ἐμοῦ Ἀνδοκ. 8. 14· τὴν αὐτὴν γν. ἔχειν Θουκ. 2. 55· τῆς αὐτῆς γν. εἶναι ἢ ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 1. 113, 140· ὁ αὐτός εἰμι τῇ γν. ὁ αὐτ. 3. 38· ἀλλά, γνώμην ἔχειν, ὡς τὸ λόγον ἔχ., ἔχει ὀρθῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 157·—κατὰ γν. τὴν ἐμήν, mea sententia, κατὰ τὴν γνώμην ἢ κρίσιν μου, Ἡρόδ. 2. 26., 5. 3· ἐλλειπτ., κατά γε τὴν ἐμὴν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 153· καὶ ἀπολ., γνώμην ἐμὴν ὁ αὐτ. Σφηξ. 983, Εἰρ. 232· ἀντίθ. τῷ παρὰ τὴν γν., ἐναντίον τῆς ἐπικρατούσης γνώμης, Θουκ. 1. 70., 4. 19, 40· εἰπὲ μὴ παρὰ γν. ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 931, πρβλ. Ἱκέτ. 454·—συχνάκις ἐπὶ γνωμῶν ἃς δημοσίᾳ ἐξέφερον οἱ ῥήτορες, ἑστάναι πρὸς τὴν γν. τινος Θουκ. 4. 56· Θεμιστοκλέους γνώμῃ, κατὰ τὴν γνώμην καὶ συμβουλὴν τοῦ Θεμ., ὁ αὐτ. 1. 90, 93· γνώμην ἀποφαίνω, ἐξηγοῦμαι, φανερώνω τὴν «ἰδέαν» μου, Ἡρόδ. 1. 40· ἀποδείκνυσθαι αὐτόθι 207· ἐκφαίνειν 5. 36· τίθεσθαι Σοφ. Φ. 1448, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 658· ἀποφαίνεσθαι Εὐρ. Ἱκέτ. 338· δηλοῦν Θουκ. 1. 90· ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 36. **2)** ὡς τὸ Λατ. sententia, πρότασις, σχέδιον, γνώμην εἰσφέρειν Ἡρόδ. 3. 80, 81· εἰπεῖν Θουκ. 8. 68, κτλ.· προθεῖναι ὁ αὐτ. 3. 36· γνῶμαι τρεῖς προεκέατο Ἡρόδ. 3. 83· ἐντεῦθεν, γνώμην νικᾶν, ὑπερισχύει ἡ πρότασίς μου, Ἀριστοφ. Σφηξ. 594, Νεφ. 432· κρατεῖν τῇ γν. Πλούτ. Κορ. 17·—περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Αἴ. 51, ἴδε ἐν λ. δύσφορος. **3)** γνῶμαι, τὰ γνωμικὰ ἀποφθέγματα τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, συχνάκις ἐν συλλογαῖς, Λατ. sententiae· ἴδε γνωμικός, καὶ πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1091, Ξεν. Κυν. 13, 3, Ἰσοκρ. 36C, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 20, 1., 2. 21, 2 κἑξ. **4)** σημασία, σκοπός, ἀπόφασις, ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης, μὲ τοιοῦτόν τινα σκοπόν, Θουκ. 3. 92· γνώμην ποιεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ κάμω τι, ὁ αὐτ. 6. 128· κατὰ γνώμην, ἐπὶ ὡρισμένου σκοποῦ, Διον. Ἀλ. 6. 81·—τίνα ἔχουσα γνώμην; μὲ τίνα σκο-

πόν; Ἡρόδ. 3.119· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι, δὲν γνωρίζω μὲ τίνα σκοπόν, Σοφ. Ο. Τ. 527, πρβλ. Αἴ. 448· ἡ ξύμπασα γν. τῶν λεχθέντων, ἡ καθόλου, ἔννοια ἢ σημασία.., Θουκ. 1. 22· ἦν τοῦ τείχους ἡ γνώμη.., ἵνα.., ὁ σκοπὸς τοῦ τείχ. ἦτο.., νά.., ὁ αὐτ. 8. 90.

γνωμηδόν, ἐπίρρ. (γνώμη III. 2), κατὰ γνώμας, γνώμην πρὸς γνώμην, πυνθάνεσθαι Διον. Ἁλ. 9. 43.

γνωμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γνώμη**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 100, Νεφέλ. 321.

γνωμιδιώτης, ου, ὁ, ὁ ὁμιλῶν μὲ γνωμικὰ ἀποφθέγματα (γνωμίδια), Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 155 κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ.· ὁ Meineke ἀναγινώσκει **γνωμιδιώκτης**, ὅπερ ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ εἶναι **γνωμοδιώκτης**.

γνωμικός, ή, όν, (γνώμη III. 3) ὁ μεταχειριζόμενος γνώμας, γνωμικὰ ἀποφθέγματα, ποιηταὶ γν. εἶναι οἱ διδακτικοὶ ποιηταί, οἷοι Σόλων, Φωκυλίδης, Θέογνις, κτλ., Ἀθήν. 191E· γν. ἁ φύσις Φιλόλ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀθήν. 191E.

γνωμο-δοτέω, δίδω γνώμην, Σουΐδ.

γνωμολογέω, (λόγος) ὁμιλῶ μὲ γνωμικά, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21,1, Ρητ. Ἀλ. 33, 9·—ῥηματ. ἐπίθ. **γνωμολογητέον** αὐτ. 33, 3.

γνωμολογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν μὲ γνωμικά, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21,1· συλλογὴ γνωμικῶν, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 2.

γνωμολογικός, ή, όν, πλήρης γνωμικῶν, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 33, 3, Δημ. Φαλ. 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Walz Ρήτ. 1. 206.

γνωμονικός, ή, όν, (γνώμων I) ἁρμόδιος ὅπως παράσχῃ κρίσιν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2,10· πεπειραμένος, ἔμπειρος ἔν τινι πράγματι, τινος Πλάτ. Πολιτ. 467C. **II.** (γνώμων II) ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς γνώμονας ἢ ἡλιακὰ ὡρολόγια, Ἀνθ. Π. 14. 139· **ἡ γνωμονικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος γνώμονας, Βιτρούβ. 1. 3.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Στράβ. 87.

γνωμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γνώμων** II.

γνωμοσύνη, ἡ, φρόνησις, κρίσις, Σόλων 8.1.

γνωμοτῡπέω, κατασκευάζω, «χύνω εἰς τύπον» γνωμικά, Ἀριστοφ. Θεσμ. 55.

γνωμοτῡπικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς ποίησιν γνωμικῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1379.

γνωμο-τύπος [ῠ], ον, (τύπτω) ἀποφθέγματα γνωμικὰ ποιῶν, ἀποφθεγματικῶς ὁμιλῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 877, Νεφ. 950· γν. μάλιστα οἱ ἄγροῖκοι Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 9.—**γνωμοτυπία** Ἡσύχ.

γνώμων, ονος, ὁ, (√ΓΝΟ, γι-γνώσκω) ὁ γινώσκων ἢ ἐρευνῶν, κριτής, ἑρμηνευτής, θεσφάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1130· τῶν παραχρῆμα Θουκ. 1. 138· γλῶττα γν. (ἐνν. γλυκέων καὶ δριμέων) Ξεν. Ἀπομν. 1. 4,5·—παρὰ Λυσ. 110. 28, γνώμονές εἰσιν οἱ φύλακες ἢ ἐπόπται τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν ἐν Ἀθήναις, ἴδε Bremi. **II.** ὁ γνώμων ἤτοι δείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου καὶ αὐτὸ τὸ ὡρολόγιον, Πλούτ. 2. 1006E, Ἡρόδ. 2. 109, κτλ.· ὃ ἐπενόησεν ὁ Ἀναξίμανδρος, Διογ. Λ. 2. 1, Εὐσ. Π. Ε. 504A, κτλ. **2)** = **κλεψύδρα** Ἀθήν. 42B. **III.** οἱ γνώμονες, οἱ ὀδόντες οἱ δεικνύοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 3, 1, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 23, 1· ἴδε **γνώμη** I, **γνῶμα**. **IV.** τοῦ ξυλουργοῦ ἡ «γωνιά», τὸ γωνιόμετρον, Λατ. norma, Ἀριστ. Κατηγ. 14, 4, Φυσ. 3. 4, 4, Προβλ. 15. 9·—ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, γνώμων, πρβλ. Εὐκλ. 2 Ὁρ. **2)** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. norma, κανὼν τοῦ βίου, Θέογν. 543· τὸν γν. τοῦ ἰδίου λόγου προσέχειν Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 44. **V.** διατίμησις, Α. Β. 233. **VI.** **γνώμονες** παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἦσαν οἱ πέντε περιττοὶ ἀριθμοί, ἴδε Böckh Φιλόλαον 143.

γνωρίζω, μέλλ. ἀττ. **-ῐῶ**· πρκμ. **ἐγνώρῐκα** Πλάτ. Φαῖδρ. 262B (√ΓΝΟ, γι-γνώσκω)· κάμνω γνωστόν, δεικνύω, ἐξηγοῦμαι, Αἰσχύλ. Πρ. 487, κ. ἀλλ.·—ἀλλ' ἡ μεταβατικὴ αὕτη σημασία κατὰ τὸ πλεῖστον φαίνεται ἐν τῷ παθητικῷ, γίνομαι γνωστός, Πλάτ. Πολιτ. 428A, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 2. 16,1, κτλ. **6)** μετ' αἰτ. προσ., κάμνω γνωστόν, τινά τινι Πλούτ. Φαβ. 21. **II.** τὸ πλεῖστον ὡς τὸ **εἰδέναι** ἢ **ἐγνωκέναι**, λαμβάνω γνῶσίν τινος, γίνομαι γνώριμος μέ τινα ἢ μέ τι, ἀνακαλύπτω, μ. μετοχ., τοὔργον ὡς οὐ γνωριοῖμί σοι .. δόλῳ προσέρπον Σοφ. Ο. Τ. 538, πρβλ. Θουκ. 5. 103, Μένανδ. Ἀσπ. 8, Πλάτ., κ. ἀλλ., Ἀριστ. Φυσ. 1. 1, 1, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως γν. περί τι ἢ περί τινος ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 3, 6., 6. 11,13. **2)** προσκτῶμαι γνωριμίαν μέ τινα, τινά Πλάτ. Λάχ. 181C, Δημ. 924. 28.—Παθ., ἐγνωρισμένοι αὐτῷ, οἵτινες εἶχον λάβει τὴν γνωριμίαν του, ὁ αὐτ. 925. 5.

γνώρῐμος, ον, σπανίως η, ον, Πλάτ. Πολιτ. 614F (√ΓΝΟ, γι-γνώσκω)·—γνωστός, γνώριμα λέγεις αὐτόθι 558C· φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γν. ὁ αὐτ. Νόμ. 797E· λόγος γν. τινι Δημ. 34. 29· ὀνόματα γν., οἰκεῖα, Ἀριστ. Ποιητ. 9,7, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, Πλάτ., κ. ἀλλ.· γνωριμώτερον ποιεῖν τινά τινι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 28·—ὡς οὐσιαστ., γνώριμος, φίλος, ἑταῖρος ἢ καὶ γν. ἄλλος Ὀδ. Π. 9· ἀλλὰ πάντοτε ὀλιγώτερόν τι τοῦ **φίλος**, Δημ. 320. 16· τοὺς συνήθεις τε καὶ γν. Πλάτ. Πολιτ. 375E, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 1, Δημ. 538. 10, κτλ.·—μαθητής, ἀντίθ. τῷ **διδάσκαλος**, Φιλόστρ. 591, Πλούτ. 2. 448E, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 883. **II.** γνωστὸς τοῖς πᾶσι, διάσημος, διακεκριμένος, οἱ γνώριμοι, οἱ ἐπισημότεροι, ἤτοι ἡ πλουσία τάξις, ἀντίθετον τῷ **δῆμος**, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 6, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 2 καὶ 21·—ὑπερθ., οἱ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι Δημ. 424. 7. **III.** Ἐπίρρ. **-μως**, εὐνοήτως, σαφῶς, γν. αἰνίξομαι Εὐρ. Ἠλ. 946· γν. μοι πάνυ φράσεις Ἀντιφ. Ἀφρ. 1. 6· πᾶσι γν. γράφειν Δημ. 722. 15· γν. μᾶλλον λέγειν, ἀντίθ. τῷ οὐ σαφῶς, Ἀριστ. Γέν. Ζ. 2. 8,1, κ. ἀλλ. **2)** οἰκείως, γν. ἔχειν τινί, φιλικῶς διάκειμαι πρός τινα, Δημ. 1247. 14.—Σχεδὸν μόνον παρὰ πεζοῖς, ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία.

γνωριμότης, ητος, ἡ, γνωριμία, Στοβ. Ἐκλ. 2. 130.

γνώρισις, εως, ἡ, γνωριμία, τινος, μετά τινος, Πλάτ. Πολιτ. ἐν ἀρχῇ, κτλ. **2)** γνῶσις, ὁ αὐτ. Νόμ. 763B, Σοφ. 219C.

γνώρισμα, τό, ἐκεῖνο δι' οὗ πρᾶγμά τι γίνεται γνωστόν, σημεῖον, τεκμήριον, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 27, Ἀριστ. Φυσιογν. 1, ἐν τέλ.· γνωρίσματα, σημεῖα δι' ὧν ἀπολεσθὲν παιδίον ἀναγνωρίζεται, Πλούτ. Θησ. 4, κτλ.

γνωρισμός, ὁ, τὸ ποιεῖν γνωστόν τι, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 2. 3, 2. **II.** ἀναγνωρισμός, Ε. Μ. 735. 25, Σουΐδ.

γνωριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γνωρίσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9,16.

γνωριστής, οῦ, ὁ, ὁ λαμβάνων γνῶσίν τινος καὶ διακρίνων, δίκης Ἀντιφῶν 140. 37. **2)** ὁ ἔχων γνῶσίν τινος, σοφός, προφήτης, Ἑβδ. 4 Βασ. 23, 24, Ἀκύλ. Δευτ. 18, 11.

γνωριστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς πρόσκτησιν γνώσεως, Πλάτ. Ὅρ. 414C, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 13· τινος ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 2, 10· περί τινος ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 2, 20.

γνωσι-γραφία, ἡ, δικαστικὴ ἀπόφασις, Λογγ. (Walz Rhet. Gr. 9. 547, 21).

γνωσιμᾰχέω, μάχομαι πρὸς τὴν ἰδίαν μου γνώμην (ἴδε Α. Β. 33, κτλ.), ἢ ἐννοῶ τὰς δυνάμεις μου (ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τοῦ ἐχθροῦ)· ἑπομένως, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, Ἡρόδ. 3. 25., 7. 130, Εὐρ. Ἡρακλ. 706, Ἀριστοφ. Ὄρν. 555 (πρβλ. γνώσει τάχα, ταχέως θὰ ἐννοήσῃς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1649· γίγνωσκε δ' ἀλκὴν Εὐρ. Ἑκ. 227)· γν. μὴ εἶναι ὁμοῖοι, ὑποχωρῶ καὶ ὁμολογῶ ὅτι.., Ἡρόδ. 8. 29. **II.** παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ἀγωνίζομαι ἀποφασιστικῶς, Φίλων 1. 526, κτλ. (ὅστις ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. **-μαχία**)· γνωσιμαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἐλθόντες εἰς συμβιβασμὸν μετ' ἀγῶνα πρὸς ἀλλ., Διον. Ἁλ. 9. 1.

γνῶσις, εως, ἡ, (√ΓΝΟ, γι-γνώσκω) τὸ νὰ ζητήσῃ τις νὰ μάθῃ, ἡ μετὰ κρίσεως ἐξέτασις ἢ ἔρευνα ἰδίως δικαστική, Λατ. cognitio, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις Δημ. 302. 28· τὴν τοῦ διαιτητοῦ γν. ὁ αὐτ. 544. 2, πρβλ. 79. 1., 775. 14, Λυκοῦργ. 168. 1. **II.** τὸ γινώσκειν, κατέχειν τι ἐν τῇ διανοίᾳ, συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς Πολιτ. 478C, Ἀριστ., κ. ἀλλ.·—ἰδίως: ὑψηλοτέρα γνῶσις, βαθυτέρα σοφία, Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. 8. 7, 10, π. Ἐφεσ. 3. 19, Ἐκκλ.· πρβλ. **γνωστικός**. **2)** γνωριμία μὲ πρόσωπόν τι, πρός τινα παρ' Αἰσχίν. 8. 4. **3)** τὸ γνωρίζειν, ἀναγνωρίζειν, Θουκ. 7. 44. **4)** σαρκικὴ γνωριμία, μῖξις, Κλήμ. Ἀλ. 470. **III.** τὸ νὰ εἶναί τι γνωστόν, γνῶσιν ἔχει τι = γιγνώσκεται Πλάτ. Θεαιτ. 206B·—φήμη, ὑπόληψις, Ἡρῳδιαν. 7. 5, Λουκ. Ἡροδ. 3.

γνωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γνωρίσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 396A.

γνωστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ γνωρίζων, ἐγγυητής, Λατ. cognitor, notor, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 39, πρβλ. Piers. Μοῖριν 116.

γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων, τῶν ἐθῶν Πράξ. Ἀποστ. κς', 3· ἰδίως ὁ γινώσκων τὸ μέλλον, προφήτης, μάντις, Ἑβδ. (1 Βασιλ. κη', 3). **II.** = **γνωστήρ**, ἐγγυητής, βεβαιωτής, Πλούτ. Φλαμ. 4, κτλ.

γνωστικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ γινώσκειν· **ἡ γνωστικὴ** (ἐνν. δύναμις), ἡ δύναμις ἢ ἱκανότης τοῦ γινώσκειν, ἀντίθ. τῷ **ἡ πρακτική**, Πλάτ. Πολιτ. 258E, κτλ.· οὕτω, **τὸ γνωστικὸν** αὐτόθι 261B·—**οἱ γνωστικοί**, φιλόσοφοι ἰσχυριζόμενοι ὅτι εἶχον βαθυτέραν σοφίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, συχν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 292 c, 1020 a, κ. ἀλλ. (Migne).

γνωστός, ή, όν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **γνωτὸς** (ὃ ἴδε), ὅστις ἔχει γνωσθῆ ἢ δύναται νὰ γνωσθῇ, Αἰσχύλ. Χο. 702, Σοφ. Ο. Τ. 361, Πλάτ. Θεαιτ. 205B, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 44, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, καθαρῶς, σαφῶς, Ἑβδ. (Παροιμ. κζ', 23), Εὐστ. 1540. 1. **II.** ὡς οὐσιαστ. (πρβλ. **γνωτὸς** II), = γνώριμοι, οἱ ἐπίσημοι, οἱ προέχοντες, Σύμμ. Π. Δ. (Παροιμ. λα', 23).

γνωτός, ή, όν, παλαιότερος καὶ δοκιμώτερος τύπος τοῦ **γνωστός**, Εὐστ. 400. 26., 1450. 62, πρβλ. Ἐλμσλ. Ο. Τ. 361·—ἐπὶ πραγμάτων, ἐννοούμενον, νοηθέν, γνωστόν, Ἰλ. Η. 401, Ὀδ. Ω. 182· γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι Σοφ. Ο. Τ. 58· αὐτόθι 396, ἔχομεν: [μαντείαν] ἐκ θεῶν του γνωτόν,—ἔνθα ἴσως τὸ γνωτὸν εἶναι οὐδ., πρᾶγμα διδαχθὲν ὑπό τινος θεοῦ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὃν γνωρίζει ὁ κόσμος, Ὀδ. Φ. 218, Σοφ. Ἀποσπ. 225·—παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., συγγενής, ἀδελφός, γνωτοί τε γνωταί τε, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, Ἰλ. Ο. 350· θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα Γ. 174, πρβλ. Χ. 234· γνωτὸν μητρυιῆς Ν. 697.

γνωτο-φόνος, ον, ὁ φονεὺς τῶν ἰδίων συγγενῶν, ἀδελφοκτόνος, Νόνν. Δ. 26. 82· θηλ. **γνωτο-φόντις**, Λυκόφρ. 1318.

γοάω. γοάει, -άουσι Ἀπολλ. Ῥόδ., κτλ.· Δωρ. γʹ πληθ. -άοντι Μόσχ. 3. 24· εὐκτ. γοάοιεν (Βεκκ. -όῳεν) Ὅμ.· γοᾶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 676, Ἐπ. γοήμεναι Ἰλ. Ξ. 502· μετοχ. γοόων, -όωσα Ζ. 373, κτλ.· Ἐπ. παρατ. γόων Ὀδ. Κ. 567, Ἰων. γοάασκεν Ὀδ. Θ. 92· Ἐπ. ἀόρ. βʹ γόον Ἰλ. Ζ. 500· μέλλ. γοήσομαι Ὅμ., μεταγεν. γοήσω Ἀνθ. Π. 7. 638, Νόνν.· ἀόρ. αʹ ἐγόησα Ἀνθ. Π. 7. 599, 611.—Μέσ., Τραγ., Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ πεζοῖς).—Παθ., ἴδε κατωτέρω (ἴδε γόος).
Στενάζω, πενθῶ, θρηνῶ γοερῶς, Ὅμ.·—μετʼ αἰτ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω διά τινα, Ἰλ. Π. 857, κτλ.· ὑπέρ τινος Μόσχ. 4. 83· —οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (οὐδαμοῦ παρʼ Ὅμ. εἰμὴ κατὰ μέλλ.), γοᾶσθε Αἰσχύλ. Πέρσ. 1072, πρβλ. Herm. Χο. 622 (632)· γοᾶσθέ τι ὀδύρματα Σοφ. Τρ. 51· ἀμφί νιν γοώμενος αὐτόθι 937. —Παθ., γοᾶται Αἰσχύλ. Χο. 632· γοηθεὶς Ἀνθ. Π. 7. 371.

γογγρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς γόγγρον, ἤτοι ἔγχελυν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 14, 1.

γογγρο-κτόνος, ον, ὁ τὰς ἐγχέλεις ἀποκτείνων, Πλούτ. 2. 966Α.

γόγγρος, ὁ, ἔγχελυς τῆς θαλάσσης, Λατ. conger, Ἄλεξ. Ἐπτ. 1, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 17, 6, κτλ.· ἐντεῦθεν ὑποκορ. **γογγρίον**, τό, Σχόλ. Ὀππ. **II.** ἔκφυσίς τις τῶν δένδρων, ῥόζος, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 8, 6.

γογγρώνη, ἡ, ἀπόστημά τι κατὰ τὸν τράχηλον, Ἱππ. 1175C· πρβλ. γόγγρος ΙΙ.

γογγύζω, ἀόρ. ἐγόγγυσα, «μουρμουρίζω», ἀγανακτῶ, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 29, 55 κ. ἀλλ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κʹ, 11, κ. Ἰω. ςʹ, 41, κτλ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 358. **2)** ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περιστερῶν, Πολυδ. Εʹ, 89. (Πρβλ. Σανσκρ. gung, gungâmi (murmuro), Σλαυ. (gagnanije (γογγυσμός).)

γογγυλάτης [ᾱ], ὁ, ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ σφενδονῶν σφαίρας πυρός, Λυκόφρ. 435.

γογγύλη, ἡ, = **γογγυλίς**, Πολυδ. Ϛʹ, 54· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀττικιστῶν, Λοβ. Φρύν. 103, ἀλλʼ ἐν χρήσει ἐν τῇ χυδαίᾳ γλώσσῃ Σκύθου παρʼ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185, καὶ παρὰ μεταγ. συγγραφ. ὡς Διοκλῆς παρʼ Ἀθην. 59Α, Διοσκ. 2. 134, Στράβων, κτλ. Περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 28, ἴδε ἐν λ. **γογγύλος**.

γογγυλίζω, **γογγυλέω**, ἴδε ἐν λ. **γογγύλλω**.

γογγυλίς, ίδος, ἡ, εἶδος λαχάνου μὲ στρογγυλοειδῆ τὴν ῥίζαν· «δαυκί», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476, πρβλ. Κωμικοὺς παρʼ Ἀθην. 369· **γογγυλίδια**, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **γογγυλίδας** παρʼ Ἐρωτιαν. σ. 116, Γαλην. Λεξ. σ. 454.

γογγύλλω, στρογγύλον ποιῶ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Πόρσ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 56, **γογγυλίζει** (ὅπερ ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **μεταστρέφειν**)· οὕτως ὁ Κόβητος ἐν V. LL. προτιμᾷ ξυγγογγύλας ἀντὶ -υλίσας ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 61, Λυσ. 973· καὶ **γογγυλεῖν** φαίνεται ἐσφαλμ. γραφ. παρʼ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ **γογγύλλειν**.

γογγυλο-ειδής, ές, στρογγυλοειδής, Σχόλ. Νικ. Θ. 855.

γογγύλος [ῠ], η, ον, = **στρογγύλος**, κυκλοτερής, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 182· μᾶζα γογγύλη Ἀριστοφ. Εἰρ. 28· λίθος γ. Συλλ. Ἐπιγρ. 160 α. 22, πρβλ. Böckh σ. 274. **II.** ὡς οὐσιαστ. γόγγυλος, ὁ, (προπαροξ. κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 56) = **κόνδυλος**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 435· (γογγύλη χεὶρ παρʼ Εὐδοκ.)

γογγυλώδης, ες, (εἶδος) στρογγυλοειδής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 789.

γογγυλ-ωπός, όν, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, εὐτραφὴς φαινόμενος, Ἡσύχ.

γόγγυσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Ἀριθμ. ιδʹ, 27).

γογγυσμός, ὁ, (γογγύζω) ψιθυρισμός, «μουρμούρισμα», Μ. Ἀντων. 9. 37, Ἑβδ. (Ἐξόδ. ιςʹ, 7-9), Πράξ. Ἀποστ. ςʹ, 1.

γόγγυσος, ὁ, = **γογγυστής**, Θεοδ. Π. Δ. (Παροιμ. ιςʹ, 28), Ἀρκάδ. 78. 1.

γογγυστής, οῦ, ὁ, ὁ γογγύζων, ψιθυρίζων, «μουρμουρίζων», Ἐπ. Ἰουδ. 16, Θεοδ. Π. Δ. (Παροιμ. κςʹ, 21).

γογγυστικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ τάσιν πρὸς γογγυσμὸν ἢ «μουρμούρισμα». Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐτυμ. Μ. 771, 11.

γόδα, τά, = ἔντερα, Μακεδ. λέξις παρʼ Ἡσυχ.

γοεδνός, ή, όν, (πρβλ. **μακεδνός**) = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 1039, 1057, Ἱκέτ. 72, 194.

γοερός, ά, όν, (γόος) ἐπὶ πραγμάτων, θλιβερός, λυπηρός, θρῆνοι Ἤριννα 2 Bgk.· πάθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176· δάκρυα, γάμος Εὐρ. Φοιν. 1567, κτλ.· τὸ γ. καὶ ἡσύχιον μέλος Ἀριστ. Προβλ. 19. 48. **II.** ἐπὶ προσώπων, θρηνῶν, ὀδυρόμενος, Εὐρ. Ἑκ. 84· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 94.—Ἐπίρρ. **-ρῶς** Εὐστ. 1147. 9.

γοήμεναι, ἴδε ἐν λ. **γοάω**.

γοήμων, ον, γεν. **-ονος**, **γοερός**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 101.

γοηρός, ά, όν, ποιητ. ἀντὶ **γοερός**, Λυκόφρ. 1057, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 790. 2.

γόης, ητος, ὁ, (γοάω) κυρίως, ὁ θρηνῶν, ὁ κραυγάζων, γογγύζων (πρβλ. **γοητής**), καὶ ἑπομένως (ἐκ τῶν γοερῶν φωνῶν ἐν αἷς ἐψάλλοντο αἱ μαγικαὶ ἐπῳδαί, barbaricus ululatus, Σενέκας) μάγος, πλάνος, ἐπῳδός, Ἡρόδ. 2. 33., 4. 105· γ. ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονὸς Εὐρ. Βάκχ. 234, πρβλ. Ἱππ. 1038, Σοφ. Αἴ. 582· ἐν Ἡροδ. 7. 191 (γόησι καταείδοντες τῷ ἀνέμῳ) γόησι φαίνεται νὰ σημαίνῃ: διὰ μέσου μάγων. **2)** θαυματοποιός, ψεύστης, ἀπατεών, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστὴς Πλάτ. Συμπ. 203D· δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν.. ὀνομάζων Δημ. 318. 1· ἄπιστος, γ., πονηρὸς ὁ αὐτ. 374. 20· μάγος καὶ γ. Αἰσχίν. 73. 13.

γοητεία, ἡ, (γοητεύω) μαγεία, μαγγανεία, ἀπάτη, Πλάτ. Συμπ. 203Α, Πολ. 584Α, κτλ.· μεταφ., γ. τῆς ὑποκρίσεως Διόδ. 1. 76· ἡδονῆς διʼ ὀμμάτων ὄνομα, γοητεία Πλούτ. 2. 961D.

γοήτευμα, τό, μαγικὸν τέχνασμα, παίγνιον, μαγγανεία, Πορφύρ. Β. Πυθ. 70, Πλάτ. Φιλ. 44C, Ἀλκίφρων 3. 17.

γοήτευσις, ἡ, ἀπάτη, ἀγυρτεία, Πλωτῖν. (Villois. Anecd. 2, 235).

γοητευτικός, ή, όν, = **γοητικός**, ή, όν, Πορφύρ. Β. Πυθ. 70, Πολυδ. Δʹ, 48.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυδ. Δʹ, 51, Θʹ, 135.

γοητεύτρια, ἡ, μαγεύτρια, Εὐστάθ.

γοητεύω, (γόης) δένω διὰ μαγείας, μαγεύω, ἐξαπατῶ, Πλάτ. Φαίδωνι 81Β, Γοργ. 483Ε, κτλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Πολιτ. 412Ε, 413Β, Δημ. 373. 29. **2)** ἀπολ., ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγον, Διογ. Λ. 8. 59.

γοητής, οῦ, Δωρ. **γοατάς**, ᾶ, ὁ, (γοάω) ὁ κραυγάζων, γοατῶν νόμον (Herm. γοατὰν ὡς ἐπίθ.) Αἰσχύλ. Χο. 822.

γοητικός, ή, όν, (γόης) ἔμπειρος εἰς μαγικὰ τεχνάσματα. ἡ γ. μαγεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 31· μαντεία Διογ. Λ. προοιμ. 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πολυδ. Δʹ, 51·—ἰδιότροπ. θηλ. **γοῆτις** μορφή, μαγεύουσα, θέλγουσα, Ἀνθ. Π. 12. 192.

γοητρίς, ίδος, ἡ, μάγισσα, Γρηγόρ. Νύσσ. 2, 1086 (Migne).

γοῖ, **γοῖ**, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, Ἀνθ. Π. 11. 327· πρβλ. **κοΐ**.

γόμος, ὁ, (γέμω) φορτίον πλοίου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 444· πεντακισχιλίων ταλάντων γόμον ἔχειν, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος χωρητικότητα 5000 ταλάντων, Ἡρόδ. 1. 194, πρβλ. Δημ. 883. 11· συχνὸν ἐν Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4980-5037. **2)** κτήνους φορτίον, Βάβρ. 7. 11, Ἑβδ. (Ἐξ. κγʹ, 5, κ. ἀλλ.)

γομόω, (γόμος) φορτώνω, γομώσων τὸν ὄνον Βάβρ. 111. 9, ἴδε Ἡσύχ.

γομφάριον, τό, = **κεστρεύς**, Λατ. mugil, (κοιν. «γουφάρι»), Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 664, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 112., 3. 339. Ἐν Γλωσσ. γόμφος ἰχθύς.

γομφιάζω, ἔχω πόνους εἰς τοὺς ὀπίσω ὀδόντας (γομφίους) ἢ τρίζω αὐτούς, γ. τοὺς ὀδόντας Ἑβδ. (Σειρὰχ λʹ, 10). **2)** ἐπὶ τῶν ὀδόντων, πονῶ, αὐτόθι (Ἰεζεκ. ιηʹ, 2).

γομφίασις, εως, ἡ, ὀδονταλγία ἢ τριγμὸς τῶν ὀδόντων, Διοσκ. 2. 63· **γομφιασμός**, ὁ, Ἑβδ. (Ἀμὼς δʹ, 6.)

γομφιό-δουπος, ον, μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἠχῶν, χαλινὸς Ἀνθ. Π. 6. 233.

γομφίος (ἐνν. ὀδούς), ὁ, ἀττικώτερον ἢ τὸ **μύλος**, Μοῖρ. 111 (ἴδε **γόμφος**)·—τραπεζίτης ὀδούς, Λατ. molaris, Ἡρόδ. 9. 83, Ἀριστοφ. Εἰρ. 34, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ζῷ. Μ. 3. 1, 3· ψοφεῖ δʼ ὁ γ. Ἐπίχ. 9 Ahr.· γομφίους συγκρούων, συγκρούων τοὺς ὀδόντας του, Βάβρ. 92. 8·—ἀντίθ. τῷ **πρόσθιος**. **II.** ὁ ὀδοὺς κλειδίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 423.

γομφό-δετος, ον, διʼ ἥλου ἠσφαλισμένος, δεδεμένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 846.

γομφο-παγής, ές, ἠσφαλισμένος διʼ ἥλων, καλῶς συμπεπηγμένος, ῥήματα γομφοπαγῆ, ἐπὶ τῶν μακρῶν συνθέτων λέξεων τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βατρ. 824.

γόμφος, ὁ, ἧλος ἐκ μετάλλου ἢ ξύλου, σφήν, ἐν τῇ κατασκευῇ πλοίου, Ὀδ. Εʹ, 248· καὶ διʼ ἄλλας χρήσεις, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 429, Αἰσχύλ. Θήβ. 542·—καθόλου, πᾶν εἶδος συνδέσμου ἢ ἀσφαλίσεως, ὡς ἐν Ἡροδ. 2. 96, γόμφοι εἶναι τὰ τὰς πλευρὰς τῶν Αἰγυπτιακῶν λέμβων συνδέοντα ξύλα ἢ σανίδια· ἐν Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 9, 5, ἐπὶ τοῦ συνδέσμου τοῦ γόνατος, πρβλ. 4. 10, 60, Φυσ. 5. 3, 7·—μεταφ., τῶνδʼ ἐφήλωται.. γόμφος, ἴδε **ἐφηλόω**.—Οἱ Γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ **γόμφος** ἀπὸ τοῦ **ἧλος**, ὡς ἂν τὸ πρῶτον ἦτο ἐκ ξύλου, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ μετάλλου· ἀλλὰ γόμφοι χαλκοῖ ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. 11· γ. σιδηροῖ ἐν Πολυβ. 13. 7, 9· φαίνεται δὲ μᾶλλον ὅτι ἡ διαφορὰ ἦτο εἰς τὸ μέγεθος, καθόσον ὁ γόμφος ἦτο μεγαλείτερος, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 463, καὶ πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθʼ ἀνωτ.
2) γραφικὸς στῦλος, γραφίς, Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθʹ, 101.
II. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἴδε **γομφάριον**. (Ἴσως ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία ἦτο ἡ τοῦ ὀδόντος, πρβλ. **γομφίος**, **γάμφαι**, **γαμφηλή**· Σανσκρ. gambhas (dens), gabh, gabhê, (capto)· Λιθ. gémbė (uncus).)

γομφό-τομος, ον, διατρυπηθεὶς διʼ ἥλων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθʹ, 76.

γομφόω, συναρμόζω, συνδέω διὰ γόμφων, ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἴκρια γομφώσαντες Νόνν. Δ. 40. 448·—τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., γεγόμφωται σκάφος, τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα εἶναι ἕτοιμον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 430, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 363, Ἀνθ. Π. 11. 248. **II.** μεταφ., γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν, ὡς τὸ ἔπηξεν, τὸ συνέπηξεν, Ἐμπεδ. 193.

γόμφωμα, τό, τὸ διὰ γόμφων συμπηγνύμενον, τὸ σκελετόν, Πλούτ. Μαρκ. 15·— ἀλλὰ = **γόμφος**, ὁ αὐτ. 2. 321D.

γόμφωσις, **εως**, ἡ, σύμπηξις, συναρμογὴ διὰ γόμφων, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 105. **II.** τρόπος ἀρθρώσεως, Γαλην. 2. 738.

γομφωτήρ, **ῆρος**, ὁ, ναυπηγός, Ἀνθ. Π. 9. 31.

γομφωτήριον, τό, τὸ δι' οὗ γίνεται γόμφωσις, Ἥρων Αὐτ. σ. 271, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 246.

γομφωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διὰ γόμφων σύμπηξιν· **ἡ γομφωτικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 280D.

γομφωτός, **ή**, **όν**, διὰ γόμφων συνηρμοσμένος, πλοῖα γ., πλοῖα ἐλαφρῶς συνηρμοσμένα ὥστε καὶ ἠδύναντο νὰ διαλυθῶσιν εἰς τεμάχια, Στράβων 741.

γονᾰτίζω, ἀόρ. **ἐγονάτισα**, κτυπῶ ἢ ὠθῶ διὰ τοῦ γόνατος, Α. Β. 31, πιθ. ἐκ τοῦ Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 101. **II.** κάμνω τινὰ νὰ γονατίσῃ, Ἀκύλ. Π. Δ. (Γεν. κδ', 11). **III.** ἀμτβ., γονυπετῶ, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω, Ὠριγ. 2, 136α.

γονάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γόνυ, ἀλλ' ὡς φαίνεται = ἡ τῶν μηρῶν συναρμογή, Λουκ. Ὄνῳ 10, πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 541, κτλ. **II.** = **γύης** I, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425, Et. Gud. 130. 34. **III.** κόμβος ἢ ἁρμὸς καλάμου, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 741· οὕτω **γονᾰτίς**, **ίδος**, ἡ, Ἐπιφάν.

γονᾰτό-δεσμος, ὁ, ἐπίδεσμος τοῦ γόνατος, Γλωσσ.

γονᾰτόομαι, παθ., προσκτῶμαι ἢ ἔχω ἁρμὸν ἢ κόμβον· ἐπὶ χόρτου, καλάμου, κτλ., Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 2, 4, Διοσκ. 3. 58.

γονᾰτώδης, **ες**, (εἶδος) πλήρης κόμβων ἢ ἁρμῶν, οἷον χόρτος, κάλαμος, κτλ., Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 5, 3, Διοσκ. 4. 30.

γονάω, = **γεννάω**, Ἡσύχ.

γονεία, ἡ, (γονεύω) γενεά, γένεσις, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 16.

γονεύς, **έως**, ὁ, ὁ γεννῶν, πατήρ· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., **γονεῖς**, **έων**, οἱ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 241, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 233, Ἡρόδ., Πίνδ., **Ἀττ.**·— καθ' ἑνικὸν ἐπὶ ὄφεως, Ἡρόδ. 3. 109· ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλάτ. Πολιτ. 457D· φράζε τίνος γονέος Συλλ. Ἐπιγρ. 2415· καθόλου, πρόγονος, παλαιὸς γεννάρχης, ὁ πέμπτος γ., ὁ πρόγονός τινος τῆς πέμπτης γενεᾶς, Ἡρόδ. 1. 91· — αἰτιατ. πληθ. **γονέας**, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 58.

γονεύω, γεννῶ, δίδω ἀρχήν, παράγω, ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 10, 5, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, Πλούτ. 2. 980C, κτλ.

γονή, ἡ, (γενέσθαι) τὸ παραγόμενον, ἡ γενεά, οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα, γονὴ γένετο κρειόντων Ἰλ. Ω. 539· γονὴν Ἀρκεισιάδαο Ὀδ. Δ. 755· οἱ οὔ τι παίδων .. γονὴ γένετο, δὲν ἐκτήσατο τέκνα, Ἰλ. Ω. 539· γ. τέκνων, = τέκνα Εὐρ. Μηδ. 1136· οὕτως ἐν τῷ πληθ., εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ Σοφ. Ο. Κ. 1192· γονὰς κατηκόους φύσαντες ὁ αὐτ. Ἀντ. 642·— ὡσαύτως, τὰ νεογνὰ τῶν ζῴων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 180· ἐν .. τετρασκελεῖ γονῇ, δηλ. μεταξὺ τῶν τετραπόδων, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 10· ἐπὶ τῶν καρπῶν ἢ προϊόντων τῆς γῆς, Πλάτ. Ἀξ. 371C. **2)** ὡς τὸ γενεά, γένος, «ράτσα», οἰκογένεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1565· γονῇ γενναῖος Σοφ. Ο. Τ. 1469, πρβλ. Ἠλ. 156 (ἴδε ἐν λ. **ἀπόρρητος**)· ἡ Δαρδάνου γ. Εὐρ. Τρῳ. 1290· καὶ κατὰ πληθ., μηδὲν ὢν γοναῖσι Σοφ. Αἴ. 1094, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνι 328· πρβλ. κατωτ. III. 3. **3)** γενεά, Πίνδ. Π. 4. 255· τρίτος .. πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς Αἰσχύλ. Πρ. 774· τριτοσπόρῳ γονῇ Πέρσ. 818. **II.** τὸ παρέχον ζωήν, τὸ σπέρμα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 731, Ἡρόδ. 3. 101, 109, Ἱππ. 232. 29, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 18, 38· κατὰ πληθ., Πίνδ. Ν. 7. 124, Σοφ. Ἀντ. 950. **2)** τὰ γεννητικὰ μόρια καθόλου, Ἱππ. Μοχλ. 842· ἰδίως ἡ μήτρα, ὁ αὐτ. Ἄρθρ. 810, ἴδε Foës. Οἰκον.· πρὶν .. μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν Εὐρ. Φοιν. 1597. **III.** ὡς ἐνεργ., γένεσις, γέννησις, Πίνδ. Ι. 7 (6). 10. **2)** ἐπὶ τῆς μητρός, γέννα, τοκετός, Εὐρ. Φοιν. 355, 1591, Θεόκρ. 17. 44. **3)** ἐπὶ τοῦ τέκνου, τὸ γεννηθῆναι, ἡ γέννησις, ἐκ γονῆς Ἱππ. 1133D· γονῇ φῦναι γεραιτέρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1294·— αὕτη ἡ σημασία συχνάκις συγχωνεύεται εἰς τὴν I. 2.

γονίας χειμών, ἐν Αἰσχ. Χο. 1067, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. εὐχερής, οὔριος ἄνεμος· ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ., ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα.

γονικός, **ή**, **όν**, (γονὴ II) τῆς σπορᾶς, τοῦ σπέρματος, γ. ἔκκρισις Ἀριστ. Προβλ. 4. 26, 6. **2)** προγονικός, Βυζ.

γονιμο-ποιός, **όν**, γονιμότητος πρόξενος, γεννητικός, Διονύσ. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερ. 15.

γόνῐμος, **ον**, ὡσαύτως **η**, **ον**, Ἱππ. 347. 25·— παραγωγικός, ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ παραγάγῃ, πεπροικισμένος μὲ παραγωγικὴν δύναμιν, καρποφόρος, εὔφορος, σπέρμα γ., ἀντίθ. τῷ ἄγονον, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 22, 3 κ. ἀλλ.· οὕτω, κύημα γ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 3, 3· ᾠὰ γ., ἀντίθ. τῷ ὑπηνέμια, ὁ αὐτ. 1. 21, 9·— ἐπὶ γυναικῶν, ἀντίθ. τῷ ἄτεκνος, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 10. 3, 11, πρβλ. Προβλ. 4. 2· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 5. 14, 18 κ. ἀλλ.· ἐν τῇσι ἡλικίῃσι τῇσι γονίμῃσι εἶναι Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· γ. μέλεα, μέλη γονέως, Εὐρ. Ἠλ. 1209· ἐντεῦθεν (μεταφ.), τίκτειν γ. τε καὶ ἀληθὲς Πλάτ. Θεαιτ. 150C· γ. ἢ ἀνεμιαῖον αὐτόθι 151E. **2)** μ. γεν. πράγματος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 5, Θεόφρ. π. Πυρ. 44, Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 7. 5· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ., παράγων, ἱκανὸς εἰς τὸ παράγειν, ἀγαθὰ γ. τῇ αὐτῶν φύσει Πλάτ. Πολ. 367D. **3)** μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ποιητὴς γ., ποιητὴς γνήσιος, ἀληθὲς ποιητικὸν ἔχων πνεῦμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 96· οὕτως ἐπὶ τέκνων, = γνήσιος, Μανέθ. 6. 56· γ. ὕδωρ ποταμῶν, ἀντίθ. τῷ νόθον, Ἀνθ. Π. 9. 277. **II.** κρίσιμος (μετ' ἰατρ. σημασ.), καὶ ἑπομ. (μετὰ τοῦ ἡμέρα), περιττός, ἐπειδὴ κατὰ τὰς περιττὰς ἡμέρας αἱ ἀσθένειαι ἔρχονται εἰς κρίσιν, Ἱππ. 1046B, C, κτλ.· οὕτω, γ. μήν, ἔτος ὁ αὐτ. 1053D κέξ.· ἴδε Foës. Οἰκον.·— ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ μὴ ἄρτιος, περιττός, Πλούτ. 2. 288C.

γονιμότης, **ητος**, ἡ, εὐφορία, παραγωγικότης, καρποφορία, Σχόλ. εἰς Ἡσιόδ. Θ. 178 καὶ μτγν. **2)** ζωτικότης νεογεννήτου, Θεολ. Ἀριθμ. 39.

γονιμώδης, **ες**, (εἶδος) καρποφόρος, εὔφορος, Ὀρφ. Ὕμν. 54. 19.

γονο-ειδής, **ές**, ὅμοιος γονῇ ἢ σπέρματι, Ἱππ. Κωακ. 148.

γονόεις, **εσσα**, **εν**, (γόνος) καρποφόρος, γόνιμος, Νίκ. Ἀλ. 101, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1028. 1.

γονο-κτονέω, ἀποκτείνω τὰ τέκνα μου, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1162Δ.

γονοποιέω, τεκνοποιῶ, Γεωπ. 19. 4, Σχόλ. εἰς Λυκ. 899.

γονοποιΐα, παιδοποιΐα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 68.

γονοποιός, **όν**, (ποιέω) γονιμοποιός, Ἰουστῖν. Μ.

γονο-πότης, ὁ, σπερματοπότης, Μανέθ. 4. 311· καὶ **γονοπώτης**.

γονόρροια, ἡ, (ῥέω) σπορᾶς ῥεῦσις, Γαλην. 2, 80.

γονορροϊκός, **ή**, **όν**, = τῷ ἑπομ., Medic. Matth. σ. 112.

γονόρ-ροιος, **ον**, ὁ πάσχων γονόρροιαν, Ἰώσηπ. Π. Ι. 6. 9, 3.

γονορρυέω, πάσχω γονόρροιαν, Ἑβδ.

γονορρυής, **ές**, = **γονόρροιος**, Ἑβδ.

γόνος, ὁ, καὶ (ἐν σημασ. I) ἡ, Εὐρ. Ι. Α. 794· Ἰων. **γοῦνος**, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5 (γενέσθαι)·— ὡς τὸ γονή, τὸ γεννώμενον ἢ γεννηθὲν τέκνον, Ἰλ. Ε. 635., Ζ. 191· Υ. 409, Ἡσ. Θ. 919, καὶ Ἀττ.· ἄπαις ἔρσενος γόνου Ἡρόδ. 1. 109, πρβλ. 7. 2· ὁ Πηλέως γ., ὁ υἱὸς τοῦ Π., Σοφ. Φ. 333, πρβλ. 366, 416, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 962· ἐπὶ ἰχθύων, ἡ «γαλατσίδα» ἢ τὰ ᾠὰ αὐτῶν, τὸ «χαβιάρι», Ἡγήμ. παρ' Ἀθην. 108C. **2)** πᾶσα παραγωγή· ἐπὶ φυτῶν, γόνος ἀμπέλου Ἀνακρεοντ. 58. 7· γόνος γᾶς πλουτόχθων, ἐπὶ τῶν ἀργυρείων τοῦ Λαυρείου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 946· τοῦ φόρου τὸν γ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 1116. **3)** ἐς ἔρσενα γόνον, εἴς τινα τῶν ἀρρένων, Ἡρόδ. 6. 135. **II.** ὡς τὸ γένος, τὸ γένος τινός, ἡ οἰκογένεια, ἡ καταγωγή, Ὀδ. Α. 216, Λ. 234· γόνῳ, ἐξ αἵματος, δι' αἵματος, διὰ συγγενείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 606 a, 643, 654. **III.** γέννησις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 172· γόνῳ πατήρ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ποιητός, Λυσ. 138. 30, πρβλ. Δημ. 1090. 6 κέξ. **IV.** γονὴ II, Ἱππ. 232. 29, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 8, 14· ἐπὶ τοῦ ᾠοῦ τῶν ἐντόμων, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 5. 22, 3 κ. ἀλλ. **2)** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἱππ. 426. 15.

γονός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **γουνός**.

γόνῠ, τό, γεν. **γόνατος**, Ἰων. **γούνατος**, κτλ.· Ἐπ. ὡσαύτως, **γόνυ**, **γουνός**, **γουνί**, πληθ. **γοῦνα**, **γούνων**, **γούνεσσι**, ὡς τὸ δόρυ· Αἰολ. πληθ. γεν. **γόνων** Σαπφ. Ν. Ἀποσπ. 25 (ἀλλ' ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **κομῶν**)· Ἐπ. δοτικὴ εὕρηται **γονάτεσσι** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 782·— οἱ Ἰων. τύποι **γούνατος**, **-ατι** εὕρηνται παρὰ Τραγ., ἀλλ' οὐδέποτε **γουνός**, **γουνί**, Ἐλμσλ. Μηδ. 324. (Ἐντεῦθεν **γουνάζομαι**, **γουνόομαι**, **γνύξ**, **πρόχνυ**, **ἰ-γνύα**, **γνύ-πετος**· πρβλ. Σανσκρ. gânu, abhi-gñu (usque ad genu)· Ζενδ. zhnu· Λατ. genu, geniculum· Γοτθ. kniu, κτλ.) Τὸ γόνυ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν («γόνατον»)· συχνὸν παρ' Ὁμ.· γόνυ γουνὸς ἀμείβων Ἰλ. Λ. 547, κτλ. **2)** τὸ ἐξαρτᾶσθαι ἐκ τῶν γονάτων ἢ ἅπτεσθαι αὐτῶν ἦτο σημεῖον ὑποταγῆς γινόμενον κατὰ τὴν θερμὴν ἱκετείαν, ἅψασθαι γούνων Ἰλ.· ἑλεῖν, λαβεῖν γούνων Φ. 71., Α. 407, κτλ.· τῶν γουνάτων λαβέσθαι Ἡρόδ. 9. 76· περὶ ἢ ἀμφὶ γούνασί τινος χεῖρας βαλεῖν Ὀδ. Ζ. 310, Η. 142· περὶ γόνυ τινὸς Εὐρ. Ὀρ. 1414, πρβλ. Φοιν. 1622, κτλ.· ὡσαύτως, τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι Ἰλ. Σ. 457, πρβλ. Ὀδ. Η. 147, κτλ.· κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθ' Ι. 266· ἀντίος ἤλυθε γούνων Ἰλ. Υ. 463· οὕτω βραδύτερον, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ Εὐρ. Ἱκέτ. 165· σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 895· ἐς γούνατά τινι ἢ τινος πεσεῖν Ἡρόδ. 5. 86, Σοφ. Ο. Κ. 1607· ἀμφὶ γόνυ τινὸς πίπτειν Εὐρ. Ἑκ. 787· γόνυ τινὸς ἢ πρὸς γόνυ προσπίπτειν αὐτόθι 339, Ἡρ. Μαιν. 79· γόνασί τινος προσπίπτειν ὁ αὐτ. Ὀρ. 1332 (ἀλλά, προσπίτνω σε γόνασιν Σοφ. Φ. 485)· πίπτειν πρὸς τὰ γ. τινος ἢ τινι Λυσ. 93. 31, Δημ. 403. 6·— ὡσαύτως, γούνων λίσσεσθαι, λιτανεύειν, γουνάζεσθαι, ἱκετεύειν ἁπτόμενον τῶν γονάτων, (ἴδε τὰς λέξ.), Ὁμ.· ἄντεσθαι ἢ λίσσεσθαι πρὸς τῶν γονάτων Εὐρ.· ἱκετεύειν πρὸς τ. γ. Δημ. 1343, ἐν τέλ. **3)** πρὸς δήλωσιν τοῦ καθίζειν, φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, εὐχαρίστως θὰ κλίνῃ τὸ γόνυ του ὥστε νὰ καθίσῃ καὶ ἀναπαυθῇ, Ἰλ. Η. 118, πρβλ. Τ. 72, καὶ ἴδε ἐν λ. **κάμπτω**·— ἐπὶ γούνασι, εἰς τὰ γόνατά μου, ἐπὶ γούνασι πατρὸς Χ. 500· οὕτω, ποτὶ γ. Ε. 408· γούνασιν ἐφέσσεσθαι Ι. 455· σ' ἐπ' ἐμοῖσιν .. γούνεσσι

καθίσσας Ι. 488· τόν ῥά οἱ.. ἐπὶ γούνασι θῆκεν Ὀδ. Τ. 401· ὡσαύτως, ἐν τοῖς γόνασί τινος στρέφεσθαι Πλάτ. Πολιτ.617Β· ὡσαύτως, πέπλον.. θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς (ὡς δῶρον), Ἰλ. Ζ. 92·—ἀκολούθως, μεταφ., θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, Ρ. 514, Ὀδ. Α. 267, κτλ., πρβλ. Herm. Opusc.7. σ. 94· ἀλλά, Νίκης ἐν γούνασι πιτνεῖν, εἶναι νικητήν, νικᾶν, Πίνδ. Ι. 2. 39, πρβλ. Ν. 5.76. 4) τὰ γόνατα εἶναι παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἕδρα τῆς ἰσχύος, Ἰλ. Ρ. 569., Χ. 204, κτλ.· γούνατά τινος λύειν, ἐξασθενοῦν, χωλαίνειν, φονεύειν τινά, Ε.176, κτλ.· ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν Λ. 579· βλάπτειν γ. τινι, δαμνᾶν γ. Η. 271., Φ. 52, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., αὐτοῦ λύτο γούνατα Φ.114, κτλ.· πρβλ. Nitzch. Ὀδ. Α. 267. 5) μεταφ., ἐς γόνυ βάλλειν, ἀναγκάζω τινὰ νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατα, δηλ. ταπεινόνω, νικῶ, Ἡρόδ. 6. 27 (ἔνθα ἴδε Valck.)· Ἀσία δὲ χθὼν.. ἐπὶ γόνυ κέκλιται Αἰσχύλ. Πέρσ. 930. 6) παροιμ., ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα, Θεόκρ.16.18, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων, «ἂν διψᾷ ἡ αὐλή σου, μὴ χύνῃς τὸ νερὸ 'ς τὸ δρόμο» (Plaut.Trin. 5, 2, 30 tunica pallio propior), οὕτω, γ. κνήμης ἔγγιον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 2, Ἀθήν. 383Β. II. ὁ κόμβος ἢ ἁρμὸς φυτῶν τινων καὶ χόρτων, οἷον τοῦ καλάμου, Λατ. geniculum, Ἡρόδ.3.98, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 26.

γονυ-αλγής, ές, ἔχων πόνον εἰς τὰ γόνατα, Ἱππ.1180D.

γονῠ-καμψ-επίκυρτος, ον, ὁ τὸ γόνυ πάντῃ κυρτὸν ποιῶν, ποδάγρα Λουκ. Τραγῳδοπ. 203·—οὕτω, **γονῠ-καυσ-άγρυπνα**, ἡ, ἡ τηροῦσα τὸν ἄνθρωπον ἄγρυπνον ἐκ τῆς φλογώσεως τοῦ γόνατος, αὐτόθι 201, κατὰ Λ. Διvδ. ἀντὶ **γονυκλαυσ-**.

γονυκλῐνέω, κλίνω τὸ γόνυ, Εὐστ. 669. 32· ὡσαύτως **-κλιτέω**, Ἐκκλ.

γονυ-κλῐνής, ές, ἔχων τὸ γόνυ κεκαμμένον, Εὐσ.· καὶ **γονυκλισία**, ἡ, Ὠριγ.1, 552a, Βασίλ. 3, 877a (Migne).

γονύ-κροτος, ον, ῥαιβός, ὁ ἔχων κεκλιμένα πρὸς τὰ ἔσω τὰ γόνατα καὶ συγκρούων αὐτὰ ἐν τῷ περιπατεῖν, ὡς τὰ τῶν γυναικῶν, τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων γονυκροτώτερά ἐστι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4.11,12· ἐπὶ ἀδυνάτων καὶ δειλῶν, Ἀνακρ.114, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 9., 6, 5.

γονῠπετέω, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, Πολύβ.15. 29, 9, κλ. 2) πίπτω ἔμπροσθέν τινος ἱκετικῶς, τινι Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 14· τινα κ. Μᾶρκ. α', 40.

γονῠ-πετής, ές, (πεσεῖν) πίπτων εἰς τὰ γόνατα, ἕδραι γον., ἡ στάσις τοῦ γονατισμένου, γονατιστός, Εὐρ. Φοιν. 293, Συνέσ. Ἐπ. 57.

γονώδης, ες, = **γονοειδής**, Ἱππ. Κωακ.190.

γόον, ἴδε ἐν λ. **γοάω**.

γόος, ὁ, πᾶν ἐξωτερικὸν σημεῖον θλίψεως: κλαυθμός, θρῆνος, στεναγμός, κραυγή, πένθος, ὀλολυγμός· παρ' Ὁμ. ἔτι καὶ ἐπὶ δακρύων, π. χ. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο Ὀδ. Δ.758· οἷον ἐπὶ μεγαλοφωνοτέρων σημείων θλίψεως, αὐτ. 103· ἐρικλάγκταν γόον Πίνδ. Π. 12. 37· ἀρίδακρυς γ., πολύδακρυς γ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 947, Χο. 449· γόους δακρύειν Σοφ. Αἴ. 579· οἰκτρᾶς γ. ὄρνιθος, τῆς ἀηδόνος, αὐτ. 628·—γ. τινός, θρῆνος ἢ λύπη διά τινα, Κόϊντ. Σμυρ. 3. 644· οὕτω, γόους [τούτων] θησόμεσθ', ἃ πάσχομεν, τῶν παθημάτων μας, τῶν συμφορῶν μας, Εὐρ. Ὀρ.1121. (Ἐντεῦθεν **γοάω**. Ἴσως √ΓΟ καὶ √ΒΟ εἰσὶ συγγενεῖς· ἴδε ἐν **Β β**. Ι.)

Γοργάδες ἢ **-ίδες**, αἱ, θαλάσσιαι νύμφαι, Σοφ. (Ἀποσπ. 174) παρ' Ἡσυχ.

Γόργειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Γοργόνα ἢ ἐκ τῆς Γοργόνος εἰλημμένος, Γοργείη κεφαλὴ Ἰλ. Ε.741, Ὀδ. Λ. 634· τὸ Γόργειον (ἐνν. πρόσωπον), ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, Κικ. π. Ἀττ. 4. 16· παρὰ γραμμ., τραγικόν τι προσωπεῖον.

Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ σοφιστὴς Γοργίας, Φιλόστρ. 501.

Γοργίειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Γοργίαν, ὅμοιος τῷ Γοργίᾳ, Ξεν. Συμπ. 2. 26.

Γοργο-λόφας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ κράνους Γοργόνειον, περὶ τοῦ Λαμάχου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 567· θηλ. **Γοργολόφα**, ης, ἡ, Ἱππ. 1181, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Γοργόνειος, ον, = **Γοργεῖος**, Αἰσχύλ. Πρ. 793·—**τὸ Γοργόνειον**, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος Μεδούσης, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β, 1, 6, Πλούτ. Θεμ.10.

Γοργόνη, ἡ, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **Γοργώ**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.17, Σουΐδ., Σχόλ.

Γοργονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῇ Γοργόνι, Σχόλ. Εὐρ. Φοιν.146.

Γοργό-νωτος ἀσπίς, ἡ, ἀσπὶς ἔχουσα τὴν Γοργόνα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1124.

γοργόομαι, παθ., γίνομαι θερμὸς ἢ ὀξύς, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 4.

γοργός, ή, όν, αὐστηρός, ἄγριος, φοβερός, βλοσυρός, γ. ὄμμ' ἔχων, ἐπὶ τοῦ Παρθενοπαίου, Αἰσχύλ. Θήβ. 537· οὕτως, ὄμμασι γοργὸς Εὐρ. Φοιν.145 (ἴδε Valck.149)· τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει, πῶς ἀγρίως βλέπει πρὸς τοὺς.., ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 322· γοργὸς ἰδεῖν, δρᾶσθαι, φοβερὸς νὰ τὸν ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 3, Συμπ. 1, 10· γοργὸν βλέπειν, φαίνομαι φοβερός, Αἰλ. Π. Ἱστ. 2. 44· ἐν μεταγεν. ἀττικ. ἐπιγραφ., φίλοι, γοργοί, γνήσιοι, ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 282, πρβλ. 264·—ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, θυμοειδεῖς, θερμοί, Ξεν. Ἱππ. 10, 17, κτλ., πρβλ. Πολυδ. Α', 192·—ἐπὶ γλώσσης, τραχεῖα, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 19. σ. 133.—Ἐπίρρ. **-γῶς**, ἐπὶ ὕφους, ἰσχυρῶς, ἀκριβῶς, Εὐστ. 1082. 5.

γοργότης, ητος, ἡ, ἡ ὀξύτης, σπουδή, ταχύτης, συχν. παρ' Εὐστ., κτλ.

Γοργοτομία, ἡ, (τέμνω) ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος, Στράβ. 379.

γοργ-όφθαλμος, ον, = **γοργωπός**, Σουΐδ. ἐν λ. **γοργῶπις**.

Γοργο-φόνος, ον, ὁ τῆς Γοργόνος φονεύς, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2.747D· θηλ. **Γοργοφόνη**, ὡς ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ αὐτ. Ἴωνι 1478.

γόργῡρα, Ἰων. **-ρη**, ἡ, ὑπόγειος ὀχετὸς ἢ ἀγωγὸς ὑδάτων ἢ ἀκαθαρσιῶν, Ἀλκμὰν (124), ἐν τῷ Ε. Μ. 228 (ἐν τῷ τύπῳ **γέργυρα**), πρβλ. Α. Β. 233, Ζωναρ., Ἡσύχ.· ἐν χρήσει ὡς ὑπόγειος εἱρκτή, Ἡρόδ. 3.145, πρβλ. Ἁρποκρ., Σουΐδ., Πολυδ. Θ', 45.

Γοργώ, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.)·—ἡ ἀγρία, βλοσυρὰ (πρβλ. **γοργός**)· αὕτη κατῴκει (κατὰ τὸ Ὀδ. Λ.635) ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, πρβλ. Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 224. Ὁ Ἡσ. (ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 230) ποιεῖται λόγον περὶ πολλῶν Γοργόνων· ἐνῷ ἐν Θ. 276 ὀνομάζει τρεῖς (θυγατέρας τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς), ἤτοι Εὐρυάλην, Σθεινὼ καὶ Μέδουσαν,—ὧν ἡ τελευταία ἦτο ἡ ἰδίως Γοργώ· ἡ ὀφιοπλόκαμος αὐτῆς κεφαλὴ προσηρμόσθη εἰς τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ πάντες οἱ ἐμβλέποντες ἀπελιθοῦντο, Εὐρ. Ὀρ. 1520.—Ὁ ὁμαλὸς ἑνικὸς εἶναι **Γοργώ**, Ἰλ. Λ. 36, Εὐρ. Ῥῆσ. 306, γεν. **Γοργοῦς** Ἰλ. Θ. 349, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 224, Εὐρ. Ὀρ.1521, Ἴωνι 1003, κτλ.· δοτ. **Γοργοῖ** (ἐκ διορθώσεως τοῦ Seidl.) ὁ αὐτ. Ἑκ.1316· ἀλλ' ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, πτώσεις σχηματίζονται καὶ ἐξ ὀνομαστικῆς **Γοργών**, δηλ. γεν. **Γοργόνος**, Εὐρ. παρὰ Λυκούργ.161. 46· οὕτως ἄνευ ἀνάγκης, ὁ αὐτ. Φοιν. 458· δοτ. **Γοργόνι** ὁ αὐτ. Ἀλκ.1118· καὶ ἐν τῷ πληθ. **Γοργόνες**, αἰτ. **-ας** καὶ Γοργοὺς (Ἡσ. Θ. 274) εἶναι οἱ μόνοι δόκιμοι τύποι, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 230, Αἰσχύλ. Πρ.799, Χο. 1048, Εὐμ. 48, Εὐρ.· γεν. **Γοργόνων** Πίνδ. Π.12.12, Εὐρ. Βάκχ. 990.

γοργώνιον, τό, = **λιθόσπερμον**, Διοσκ. 3, 158.

γοργ-ωπός, όν, ὁ ἔχων ἄγριον ἢ βλοσυρὸν τὸ ὄμμα, Αἰσχύλ. Πρ. 356, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 868, Ἴωνι 210·—ὡσαύτως, **γοργώψ**, **ῶπος**, ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1257, Ὀρ. 261· θηλ. **γοργῶπις**, **ιδος**, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Σοφ. Αἴ. 450, Ἀποσπ.724.

Γορπιαῖος, μήν, παρὰ Μακεδόσιν, ἀπὸ 15 Αὐγ.—15 Σεπτεμβρ., Πλούτ. Θησ. 20, Ἰώσηπ. Ἰ. Π. 2.17, 8, κλ.

γοῦν ἢ **γ' οὖν**, Ἰων. καὶ Δωρ. **γῶν**· (γε οὖν) μόριον ἐλαττωτικὸν ἢ περιοριστικόν, μετὰ δυνάμεως συμπερασματικῆς, = τοὐλάχιστον λοιπόν, τοὐλάχιστον, ἐπὶ τέλους, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ συχνάκις μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ γε· παρ' Ὁμ. μόνον δίς, γ' οὖν (μετὰ προσθήκης ἑτέρου γε), εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν Ἰλ. Ε. 258· μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε Π. 30· (οὕτως, ἔοικα γοῦν τούτου γε.. σοφώτερος εἶναι Πλάτ. Ἀπολ. 21D)· ἀλλὰ συχν. μεταγεν., δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι Ἡρόδ. 1. 31· γνώσει.. ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1425, πρβλ. 432, κτλ.· ἐνίοτε τίθεται οὕτως ὡς ἐὰν ἦτο ἐγκλιτικόν, ὡς τὸ γε, πρός γοῦν ἐμοῦ Σοφ. Αἴ. 527·—πολλάκις ὅταν ἀναφέρηται παράδειγμα, συχν. παρ' Ἀττ., π. χ. Θουκ.1. 2, Ξεν. Κύρ.1. 5, 8· τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον, κατὰ τὸ παρελθὸν τοὐλάχιστον, Δημ. 462. 1·—συχνάκις ὡσαύτως ἐν ἀποκρίσεσι = τῇ ἀληθείᾳ, μάλιστα, βεβαίως, τάς γοῦν Ἀθήνας οἶδα Σοφ. Ο. Κ. 24, πρβλ. Ο. Τ. 626, Ἀντ. 45, Εὐρ. Φοιν. 618, Πλάτ. Σοφ. 219D, κτλ. Συχνάκις διαχωριζόμενον διὰ παρεμπιπτούσης λέξεως εἰς τὰ δύο συνθετικά, πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 806, πρβλ. Θουκ.1.76, κτλ.·—ἀλλ' ἐν παρατάξει: γε οὖν μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Διον. Ἀλ.2. 56.

γοῦνα, **γούνων** (οὐχὶ γουνῶν), ποιητ. πληθ. τοῦ **γόνυ**, ὃ ἴδε.

γουνάζομαι, μέλλ. **-σομαι**· ἀποθ. (γόνυ).—Ἐπ. ῥῆμα, ἅπτομαι τῶν γονάτων τινός, πιάνω τὰ γόνατά του (ἴδε ἐν λ. **γόνυ** Ι. 2), καὶ ἑπομένως, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, ἀπολ., Ἰλ. Λ. 130· μετ' ἀπαρεμφ., τῶν ὕπερ.. γουνάζομαι οὐ παρεόντων ἑστάμεναι κρατερῶς, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων.. σᾶς ἱκετεύω, τηρήσατε τὰς θέσεις σας ἰσχυρῶς, Ο. 665· νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι Ὀδ. Ν. 324· νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γ., .. πρός τ' ἀλόχου πατρός τε Λ. 66· ὡσαύτως, μή με.. γούνων γουνάζεο, μή με ἱκέτευε [πιάνων με] ἐκ τῶν γονάτων μου, Ἰλ. Χ. 345, πρβλ. Ὀδ. Ν. 324.

γούνασμα, τό, ἱκετεία, δέησις, Λυκόφρ.1243·—**γουνασμός**, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐστ. Ἰλ. Σ. 627.

γούνατα, **γούνασι**, Ἐπ. **γούνεσσι**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **γόνυ**.

γουνόομαι, συνηρ. **-οῦμαι**· ἀποθ.—Ἐπ., ὡς τὸ **γουνάζομαι**, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., **γουνοῦμαι** Ἰλ. Φ. 74, Ὀδ. Ζ. 149, κτλ.· **γουνούμην** Λ. 29· **γουνοῦσθαι** Κ. 521· **γουνούμενος** Δ. 433, κτλ.

γουνο-πᾱγής, ές, ὁ ἔχων παχέα γόνατα ἢ (κάλλιον) **γουνο-παγής**, ὁ τὰ γόνατα συστρέφων, ξηραίνων (πρβλ. **γυιοπαγής**), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 266· πρβλ. Herm. Opusc. 6.1, 202.

γουνός, ὁ, γόνιμος χώρα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς Ἰλ. Σ.

57· ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο 'Οδ. Λ.193, κτλ.· ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν 'Αθηνάων Λ. 323· τῆς 'Αττικῆς .. τὸν γ. τὸν Σουνιακὸν 'Ηρόδ. 4. 99· οὕτω κατὰ πληθ., γουνοῖσιν 'Ελευθῆρος μεδέουσα 'Ησ. Θ. 54· γούνοισιν κατένασσε Νεμείης αὐτόθι 329· ἐν γούνοις 'Αθανᾶν Πίνδ. Ι. 4 42 (3. 43).—Τὰ δύο πρῶτα μνημονευθέντα χωρία (γ. ἀλωῆς) ὡδήγησαν εἰς τὴν ἑρμηνείαν, ἣν παρέχουσιν οἱ Σχολιασταί, ὅτι δηλ. **γουνὸς** ἐσήμαινε τόπον εὔφορον (τόπον γονιμώτατον) καὶ παρήγετο ἡ λέξις ἐκ τῆς √ΓΕΝ. **γεννάω**. 'Αλλ' ἡ ἔννοια τῆς εὐφορίας κακῶς ἁρμόζει εἰς τὰς 'Αθήνας καὶ τὸ Σούνιον, ἐν δὲ τῷ Ε. Μ. 239. 5 ἑτέρα ἑρμηνεία τοῦ **γουνὸς** διετηρήθη, ἤτοι ὁ ὑψηλὸς τόπος (πρβλ. 'Ωρίωνα 38), ἤτοι λόφος, ὕψωμα, ὑψηλὴ χώρα, ὅπως τὸ **βουνός**, πρβλ. **Β** β. Ι. Αὕτη ἡ ἔννοια ἁρμόζει εἰς ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα χωρία πλὴν τῶν δύο πρώτων, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ τί γουνὸς ἀλωῆς νὰ μὴ σημαίνῃ μέρος τοῦ ἐδάφους ὑψωμένον, ὅπως χρησιμεύῃ δι' ἀλώνισμα.

γοῦρος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος, Σόλων 30.

γουττᾶτον, τό, εἶδος πλακοῦντος, guttatum, 'Αθήν. 647C.

γοώδης, ες, (εἶδος) θρηνώδης, Πλάτ. Νόμ. 800D, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9.12, 4.

γράβδην, ἐπίρρ., (γράφω) τσουγγρανιστά, Εὐστ. 852. 8, Ε. Μ. 781. 27.

γράβιον, τό, πυρσός, εἶδος λαμπάδος, Στράττις Φοιν. 6, πρβλ. 'Αθήν. 699Ε, «τὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὅπερ τεθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεται καὶ φαίνει τοῖς ὁδοιποροῦσι».

γράδος, ὁ, τὸ Λατ. gradus, Συλλ. 'Επιγρ. 1900 (σ. 25), 3902 i.

γραῖα, 'Ιων. καὶ 'Επ. **γραίη**, ἡ, παρ' ἡμῖν «γρηά», θηλ. τοῦ **γέρων** (ἴδε **γεραιά**), 'Οδ. Δ. 438, Σοφ. Τρ. 870, συχν. παρ' Εὐρ.· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., γραῖαι δαίμονες, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 150, πρβλ. 69. **2**) ὡς ἐπίθ. ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι (πρβλ. **γέρων**), ἐπὶ πραγμάτων, παλαιός, γραίας ἐρείκης ὁ αὐτ. 'Αγ. 295· γραίας ἀκάνθας Σοφ. 'Αποσπ. 748· γραῖαν ὠλένην Εὐρ. Ἴωνι 1213· γραίᾳ χερὶ ὁ αὐτ. 'Εκ. 877· γραιᾶν πηρᾶν Θεόκρ. 15.19, πρβλ. Wüstem. εἰς 7.126 (ἔνθα **γραία**). **3**) **Γραῖαι**, αἱ, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς ἔχουσαι καλὰ μὲν πρόσωπα, ἀλλὰ κόμην πολιὰν ἐκ γενετῆς, 'Ησ. Θ. 270· ἦσαν δὲ αἱ φύλακες τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 253· πρβλ. Herm. Opusc. 6.1, 168. **II**. ὡς τὸ **γραῦς** II, ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ «τσίπα», ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὴν βράσιν γάλακτος, χονδροαλεσμένου σίτου κ.τ.τ., 'Αριστ. Προβλ. 10. 27, 1. **III**. καρκίνος τις θαλάσσιος, 'Επίχαρμ. 33 Ahr.

γρᾱΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γραῖς**, λίαν προκεχωρηκυῖα γραῖα, ἢ μικρὰ γραῖα, 'Αριστοφ. Πλ. 536, Ξεν. 'Αν. 6.3, 22, Φιλύλλ. Αὔγ. 3· συνηρ. **γρᾴδιον** 'Αριστ. Πλ. 674, 688, 1095, Δημ. 313. 29.

γραΐζω, ἀφαιρῶ τὴν «τσίπαν», ἐξαφρίζω, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 108.

γρᾱϊκός, ή, όν, (γραῖς) ὁμοιάζων ἢ κατάλληλος εἰς γραῖαν, Κλήμ. 'Αλ. 58.

Γραικός, ὁ, Λατ. Graecus, παλαιὸν ὄνομα τῶν 'Ελλήνων, Ἕλληνες ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι Μάρμ. Πάρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2374.11, πρβλ. 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 15, 'Απολλόδ. 1. 7, 3. 'Η λέξις εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρηστίαν, ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ἀνεζωοποίησεν αὐτὴν (Εὐστ. 890.14), ἐξ οὗ ὅμως ὁ Φώτ. 480.15 ἀναφέρει τὸν τύπον **Ραικούς**, καὶ ὁ Στέφ. Βυζ. (ἐν λ. **Γραικός**) ἀναφέρει **Γραῖκες**, αἱ τῶν 'Ελλήνων μητέρες ἐκ τοῦ 'Αλκμᾶνος καὶ Σοφ. 'Εντεῦθεν **Γραικίτης, ου**, ὁ, Λυκόφρ. 605· **Γραικίζω**, ἑλληνίζω, τὴν ἑλληνικὴν ὁμιλῶ, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμ. 12· **Γραικιστί**, ἑλληνιστί, Ε. Μ. 239.19.

γραίνω, = **γράω**, ῥοκανίζω, 'Ησύχ.

γραιόομαι, παθ., γίνομαι γραῖα, 'Ανθ. Π. 9. 261.

γραῖος, α, ον, συνηρ. ἀντὶ τοῦ γεραιός, θηλ. **γραίᾱ** Θεόκρ. 7.126· σταφυλὴ γραίη, σταφίς, 'Ανθ. Π. 6. 231. Ἄλλως ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ 'Ιων. τύπῳ γρηΐος Καλλ. παρὰ τῷ Χοιροβ.·—τὸ θηλ. **γραῖα** (ὡς ὁ τόνος δεικνύει) δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, δύναται ὅμως νὰ ἀνήκῃ ἐνταῦθα τὸ 'Ομηρ. **γραίη**.

γρᾱΐς, ΐδος, ἡ, = **γραῦς, γραῖα**, Χαρίτων 6.1.

γράμμα, τό, (γράφω) ὅ,τι γράφεται· κατὰ πληθ., αἱ γραμμαὶ ζωγραφήματός τινος ἢ εἰκόνος, Εὐρ. Ἴωνι 1146, Θεόκρ. 15. 81· καθ' ἑνικόν, ἰχνογράφημα, εἰκών, Πλάτ. Πολιτ. 472D, Κρατύλ. 430Ε, πρβλ. 431C· οὕτω κατὰ πληθ., 'Ανθ. Π. 6. 352. **II**. τὸ γεγραμμένον, γραπτὸν στοιχεῖον, Λατ. litera, 'Ηρόδ. 1.139, 148, κτλ.· καὶ κατὰ πληθ., στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου, γραμμάτων τε συνθέσεις Αἰσχύλ. Πρ. 460, πρβλ. Θήβ. 434, 468, 660· ἐντεῦθεν, τὰ γράμματα. ὁ ἀλφάβητος, 'Ηρόδ. 5. 58, Πλάτ. Φαίδρ. 275Α, κἑξ.· γρ. Φοινίκια Σοφ. 'Αποσπ. 460· γράμματα ἐπίστασθαι Πλάτ. Νόμ. 689D· μαθεῖν, ἔχω μάθει τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ αὐτ. Πρωτ. 325Ε· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων, σὺ ἦσο διδάσκαλος, ἐγὼ ἐδιδασκόμην, Δημ. 315. 8· παιδεύειν γράμματα 'Αριστ. Πολ. 8. 3, 1. **β**) ἔναρθρος ἦχος, στοιχεῖον, τὰ γρ. πάθη ἐστὶ τῆς φωνῆς ὁ αὐτ. Προβλ. 10. 39· γράμματα φθέγγεσθαι αὐτόθι· πρβλ. Ζ. Μ. 2.16, 15., 3.1, 4, κ. ἀλλ. **γ**) παρὰ γράμμα, διὰ μεταβολῆς ἑνὸς γράμματος, ὁ αὐτ. 'Ηθ. Μ. 1. 6, 2· τὰ παρὰ γρ. σκώμματα, λογοπαίγνια, ὁ αὐτ. Ρητ. 3.11, 6. **δ**) ἐπιγραφή, 'Επιγράμ. 'Ελλην. 89. 6, πρβλ. 114, κ. ἀλλ.·— παροιμ., εἰς πέλαγος .. γράμματα γράψαι αὐτ. 1038. 8. **2**) φθόγγος ἢ ἦχος ἐν τῇ μουσικῇ, 'Ανθ. Π. 11.78. **3**) μαθηματικόν τι διάγραμμα, 'Επιγρ. παρὰ Διογ. Λ. 8.12. **4**) τὸ στοιχεῖον τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῶν κλήρων τοὺς ὁποίους ἔσυρον οἱ δικασταί, 'Αριστοφ. Πλ. 277, Φιλόχ. 119. **5**) τόνος, 'Ετυμ. Μ. 240. 42, Ζωναρ. **6**) σμικρόν τι βάρος (πρβλ. τὸ Γαλλικὸν gramme), Γεωπ. 7. 13, 2. **7**) διάταγμα, Πλούτ. Τ. Γράκχ. 8. **III**. κατὰ πληθ., σειρὰ γεγραμμένων χαρακτήρων ἢ στοιχείων, μέρος τι γεγραμμένον, περικοπή, κτλ., 'Ηρόδ. 1.124· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. literae, ἐπιστολή, ὁ αὐτ. 5.14, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 317· γραμμάτων πτυχαὶ Σοφ. 'Αποσπ. 150, συχν. παρ' Εὐρ. Ι. Τ., κτλ.· ἐπιγραφή, ἐπιτάφιος, κτ. ὅμ., ἐκόλαψε ἐς τὸν τάφον γράμματα, λέγοντα τάδε 'Ηρόδ. 1.187· στήλας ἔστησε δύο, ἐνταμὼν γρ. ὁ αὐτ. 4. 87, πρβλ. 91, 'Ανδοκ. 25. 1, κτλ.·— βραχεῖά τις ἐπιγραφή, τὸ γνῶθι σεαυτόν, καλεῖται τὸ Δελφικὸν γράμμα (καθ' ἑνικόν), Πλάτ. 'Αλκ. Ι. 124Α, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 24. **2**) βιβλία ἢ ἔγγραφα παντὸς εἴδους, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1050, Πλάτ. Γοργ. 484Α, κτλ.· τούτων τὰ γράμματα, τὰ ἔγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τούτων, Λυσ 901 ἐν τέλ., πρβλ. 'Αντιφ. 114, ἐν τέλ.· τὰ δημόσια γρ., τὰ δημόσια ἔγγραφα, decreta, παρὰ Δημ. 243. 25·— κατάλογος ποσοτήτων δανεισθεισῶν, Δημ. 1202. 3· ἡμερολόγιον, Πλάτ. Νόμ. 995D, Δημ. 950.10· κατάλογος, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 12·— καθ' ἑνικόν, ἔγγραφος λογαριασμὸς πρὸς ἐξόφλησιν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 7· σημείωσις ἰδιόχειρος, 'Ιώσηπ. 'Αρχ. Ι.18. 6, 3. **3**) γράμματά τινος, ὅ ἐ. σύγγραμμα, βιβλίον, πραγματεία, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 1· οὕτω τὸ ἑνικ. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Πλάτωνος ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γρ. Καλλ. 'Επ. 24, πρβλ. 'Ανθ. Π. 9. 63·— τὸ ἑνικὸν ὡσαύτως δηλοῖ χωρίον πραγματείας ἢ συγγράμματος, Πλάτ. Παρμεν. 128Α—D· ἄρθρον συνθήκης, Θουκ. 5. 29. **4**) γραπτοὶ κανόνες, κατὰ γράμματα ἰατρεύεσθαι 'Αριστ. Πολ. 3. 16, 6· ἡ ἐκ τῶν γρ. θεραπεία αὐτόθι 7· οὕτω, κατὰ γράμματα ἄρχειν αὐτόθι 2. 10, 11· ἡ κατὰ γρ. πολιτεία αὐτόθι 3. 15, 4· οἱ κατὰ τὰ γρ. νόμοι, οἱ γραπτοὶ καὶ κατὰ κοινὴν ἀπόφασιν νόμοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἔθιμα, αὐτόθι 3.16, 9. **IV**. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, γράμματα, παιδεία, ὡς τὸ μαθήματα, Πλάτ. 'Απολ. 26D, κτλ.

γραμμάριον, τό, βάρος ἰσοδύναμον πρὸς τρεῖς ὀβολούς· ἴδε Δουκάγγ. ἐν παραρτ.

γραμμᾰτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ γραμματέως, Πλούτ. Συγκρίσ. Σερτωρ. κ. Εὐμ. 1. **II**. παιδεία, περὶ τὰ γράμματα, τὰ μαθήματα διατριβή, 'Εβδ. (Σειρὰχ μδ', 4).

γραμμᾰτείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γραμματεῖον**, σμικροὶ πίνακες, Δημ. 1268. 14· γρ. δίθυρον Μένανδ. Μισ. 7. 'Εν τοῖς χφοις συχνάκις **γραμματίδιον**, ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐν τῷ 'Ετυμολ. Μ. 241, Σουίδ., κτλ., ὡς ὑποκορ. τοῦ **γράμματα**, μικρὰ ἐπιστολή, χάρτης· διὰ ταῦτα ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος παρ' 'Αντιφῶντι 135. 32, Πλουτ. 'Αρτοξ. 22. 'Αλλ' εἶναι πολλάκις δύσκολον νὰ κάμῃ τις διάκρισιν μεταξὺ τούτων τῶν σημασιῶν, ἴδε Πλούτ. Βρούτ. 5.

γραμμᾰτειδιο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων πινακίδια, Meineke Κωμ. 'Αποσπ. 1. 460., 4. 441.

γραμμᾰτεῖον, τό, τὸ ἐφ' οὗ τις γράφει, πινακίς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 206, 'Αντιφῶν 112. 28, Πλάτ. Πρωτ. 326D·— πινακίδιον, ἐφ' οὗ ὀνόματα γράφονται, 'Αριστ. 'Αποσπ. 429, Συλλ. 'Επιγρ. 76, 11 κ. ἀλλ. **2**) ἔγγραφον, συμβόλαιον, Λυσ. 897. 3· **γραμμάτιον** (ἴδε ἐν λ. **γραμματείδιον**), 'Αντιφῶν 135. 33, Λουκ. Μισθ. Συν. 36, κτλ. **3**) τὸ ληξιαρχικὸν γρ., ὁ κατάλογος, ἐν ᾧ πάντες οἱ 'Αθηναῖοι πολῖται ἦσαν καταγεγραμμένοι, διὰ τούτου δὲ καὶ μόνου τοῦ μέσου ἠδύναντο νὰ τύχωσι τῆς πατρικῆς κληρονομίας (τῆς λήξεως ἄρχειν), 'Ισαῖ. 66.14, Δημ. 1306. 22, Συλλ. 'Επιγρ. 80, πρβλ. Schömann de Comit. Ath. σ. 379. **II**. τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο γράμματα, σχολεῖον, Πολυδ. Θ', 41, Σουίδ.

γραμμᾰτεύς, έως, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Λατ. scriba, ὄνομα πολλῶν ἀρχόντων ἐν 'Αθήναις διαφόρου θέσεως καὶ σπουδαιότητος, Böckh Ath. St. 1. 249· ὁ ἀνώτατος αὐτῶν ἦτο ὁ γρ. τῆς πόλεως, ὅστις ἀνεγίνωσκε δημόσια ἔγγραφα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Θουκ. 7.10· μετὰ τοῦτον ἦτο ὁ τῆς πρυτανείας, ὃν διώριζεν ἡ βουλή, ἵνα τηρῇ καὶ δημοσιεύῃ ψηφίσματα, ἴδε Πολυδ. Η', 98· οὗτος δὲ μνημονεύεται συχνάκις ἐν ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος, μάλιστα εἰς παλαιοτέρους χρόνους, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε Θουκ. 4. 118, πρβλ. 'Ανδοκ. 13. 2, Δημ. 315. 9 κ. ἀλλ.· — οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ γραμματεῖς πολὺ περιεφρονοῦντο, ὁ αὐτ. 269. 20., 371. 22· — ἡ γραμμ., ὡς ἀστεϊσμός, 'Αριστοφ. Θεσμ. 432·— ἅπαξ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 370.

γραμμᾰτεύω, εἰμὶ γραμματεύς, ἔχω τὸ ὑπούργημα τοῦ γραμμ., ἴδε τὴν λ. **γραμματεύς**· μ γεν., γρ. τοῦ συνεδρίου 'Επιγράμ. 'Ελλην. 964. Ἴδε Meisterh. Gr. σ. 238.

γραμμᾰτη-φόρος, ὁ, ὁ φέρων γράμματα, Πλούτ., κτλ., Λοβ. Φρύν. 682.

γραμμᾰτίδιον, ἴδε ἐν λ. **γραμματείδιον**.

γραμμᾰτίζω, διδάσκω γράμματα, Πανδέκτ.· παθ. πρκμ.,

εἶμαι πεπαιδευμένος ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ γράμματα, Ἡσύχ. II. εἶμαι γραμματεύς, γραμματίδδοντος Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1573, 1574, κτλ.

γραμμᾰτικεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γραμματικός, Ἀνθ. Π. 9. 169.

γραμμᾰτικός, ή, όν, ὁ γινώσκων γράμματα, ἔμπειρος εἰς τὴν γραμματικήν, καλῶς κατέχων τὰ πρῶτα στοιχεῖα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 20, Πλάτ. Θεαιτ. 207B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 4, 1, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. -κῶς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. αὐτόθι 2. 2) γρ. ἔκπωμα, ποτήριον φέρον τὸν ἀλφάβητον ἢ ἐπιγραφήν, Εὔβουλ. Νεοττ. 1, ἴδε Ἀθήν. 466A, κἑξ. II. ὡς οὐσιαστ., **γραμματικός, ὁ**, διδάσκαλος τῶν πρώτων στοιχείων, Πλούτ. 2. 59F. 2) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὸ Ὁμηρικὸν κείμενον κ. τ. δ., γραμματικός, κριτικός, ἑρμηνευτής, Συλλ. Ἐπιγρ. 6083, Πολύβ. 32. 6, 5, Διογ. Λ. 3. 61, κτλ. III. **ἡ -κή** (μετὰ τοῦ ἢ ἄνευ τοῦ τέχνη) ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Κρατ. 431E, Σοφ. 253A, κτλ.· ἡ γραμμ. ἐπιστήμη Ἀριστ. Τοπ. 6. 5, 2·— ὡσαύτως, κριτικὴ δεξιότης, πολυμάθεια, παιδεία, Ἐρατοσθ. ἐν τοῖς Α. Β. 725. 2) ἀλφάβητος, γραπτοὶ χαρακτῆρες, Στράβ. 139, Πλούτ. Ἀριστείδ. 1, κτλ.· πρβλ. Wolf Προλ. Ὁμ. LXIV.

γραμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γράμμα**, Λουκ. Μισθ. Συν. 36.

γραμμᾰτιστής, οῦ, ὁ, = **γραμματεύς**, Ἡρόδ. 2. 28., 3. 123, κ. ἀλλ., Πλάτ. Φιλ. 39B. II. ὁ διδάσκων γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος, Ξεν. Συμπ. 4, 27, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς Πρωτ. 312B, 326D·— ἐντεῦθεν **γραμματιστική, ή**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 44, Ἀν. Ὀξ. 4. 311.

γραμματιστικός, ή, όν, ὁ γνωρίζων τὰ στοιχεῖα τῆς γραμματικῆς, Θεμίστ. 23, 297D· ἴδε καὶ **γραμματιστής**.

γραμμᾰτοδῐδασκαλεῖον, τό, = **γραμματεῖον** 4, Πλούτ. 2. 712 A.

γραμμᾰτο-δῐδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 15·— **γραμμο-διδασκαλίδης** Τίμων παρ' Ἀθην. 588B· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 669.

γραμμᾰτο-εισαγωγεύς, ὁ, διδάσκαλος, κυβερνήτης, Ἑβδ. (Δευτ. α', 15, κ. ἀλλ.).

γραμμᾰ-τόκος, ον, μήτηρ τῶν γραμμάτων, ἐπίθ. τῆς μελάνης, Ἀνθ. Π. 6. 63· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι **γραμμοτόκος**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 669.

γραμμᾰτο-κύφων [ῠ], **ωνος**, σκωπτικὸν ὄνομα γραμματέως, ὁ κύπτων ἢ κεκυφὼς ὑπεράνω τῶν ἐγγράφων, Δημ. 297. 22, Φίλων 2. 536.

γραμμᾰτο-λικρῖφίς, ίδος, ὁ, γραμματικός, κριτικὸς διαστρόφως νοῶν ἢ ἑρμηνεύων, Ἀνθ. Π. 11. 140.

γραμμᾰτοφορέω, φέρω ἢ παραδίδω ἐπιστολάς, Στράβων 251.

γραμμᾰτο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐπιστολάς, Πολύβ. 2. 61, 4, κλ.

γραμμᾰτο-φῠλάκιον, τό, κιβώτιον πρὸς φύλαξιν ἐγγράφων, Πλούτ. Ἀριστείδ. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 4094, 4247· ὡσαύτως **-εῖον** Πλούτ. 2. 520B, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 27.

γραμμᾰτο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ὁ φυλάττων γράμματα, γραμματικός, ἀρχειοφύλαξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1239. 17., 1240. 29, πρβλ. Böckh σ. 608.

γραμμή, ἡ, (γράφω) ἡ διὰ κονδυλίου γραφομένη συνεχὴς σειρὰ σημείων, οἷον ἐν τοῖς μαθηματικοῖς σχήμασι, Πλάτ. Μέν. 82C, Πολιτ. 509D, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν γραμμάτων, Λατ. ductus literarum, ὁ αὐτ. Πρωτ. 326D·— περίγραμμα, Ἀρχύτ. 695 Gal., Πολύβ. 2. 14, 8, κτλ. II. = **βαλβίς**, ἡ διατέμνουσα τὸν δρόμον γραμμὴ δηλοῦσα τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἢ τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος, Πίνδ. Π. 9. 208, ἴδε ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 483· μεταφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου ultima linea rerum, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 956, Ἀποσπ. 169·— ἐντεῦθεν, γραμμὴ μεθόριος, τὸ ἄκρον, χεῖλος, Ἱππ. Ἄρθρ. 839. III. μεσαία γραμμὴ ἐπὶ σανίδος (παιγνιδίου, οἷον τῶν πεσσῶν), καλουμένη ὡσαύτως ἡ ἱερά· ἐντεῦθεν παροιμιωδῶς, τὸν ἀπὸ γραμμῆς ἢ ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν λίθον, κινῶ τὸν ἐπὶ τῆς κυρίας γραμμῆς εὑρισκόμενον πεσσόν, δηλ. κάμνω τὴν ὑστάτην ἀπόπειραν, Ἀλκαῖ. 77, Θεόκρ. 6. 18· πρβλ. Εὐστ. 633. 58., 1397. 31· αἱ γραμμαί, αὐτὴ ἡ σανὶς τοῦ παιγνιδίου (πρβλ. **πεσσός**), Πολυδ. Θ', 99. 2) διὰ γραμμῆς παίζειν, ἦτο παιγνίδιον καθ' ὃ δύο ἐναντία μέρη προσεπάθουν νὰ σύρωσιν ἀλλήλους ἐντεῦθεν τῆς μεταξὺ γραμμῆς· τοῦτ' αὐτὸ δὲ καλεῖται καὶ **διελκυστίνδα**, ἴδε Πλάτ. Κωμ. Συμμ. 2, Πλάτ. Θεαιτ. 181A. IV. ἡ μακρὰ (ἐνν. γραμμή) ἴδε ἐν λ. **τιμάω** III. 1.

γραμμικός, ή, όν, εἰς γραμμὰς ἀνήκων, γεωμετρικός, θεωρία, ἀπόδειξις Διογ. Λ. 1. 25, Πλούτ., κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ μέσου γραμμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 92. II. = **γραμματικός** (ἂν ἀληθὴς ἡ γραφή) Πλούτ. 2. 606C.

γραμμο-διδασκαλίδης, ἴδε ἐν λ. **γραμματοδιδάσκαλος**.

γραμμο-ειδής, ές, ὁ ἐν εἴδει γραμμῆς ἢ γραμμῶν ὤν, Ἀριστείδ. Κοιντ.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 20.

γραμμο-ποίκῐλος, ον, ὁ πεποικιλμένος μὲ γραμμὰς ἢ λωρίδας, Ἀριστ. (Ἀποσπ. 279) παρ' Ἀθην. 319C.

γραμμο-τόκος, ἴδε ἐν λ. **γραμματόκος**.

γραμμώδης, ες, (εἶδος) = **γραμμοειδής** Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 12, 2, κτλ.

γρᾱολογία, ἡ, λόγος, ὁμιλία γραίας, φλυαρία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 141.

γρᾱο-πρεπής, ές, ὁ εἰς γραίας ἁρμόζων, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 126. 14, Κύριλλ.

γρᾱο-σόβης, ου, ὁ, ὁ γραίας διώκων ἢ ἐκφοβίζων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γρᾱο-συλλέκτρια, ἡ, ἡ γραολογίας, φλυαρίας συλλέγουσα, σκωπτ. ἐπίθ. τοῦ Τιμαίου διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, Σουίδ. ἐν λ. **Τίμαιος**.

γρᾱο-τρεφής, ές, ὁ ὑπὸ γραίας ἀνατραφείς, διάθρυπτος, «χαϊδεμμένος», Εὐστ. 971. 41.

γρᾱό-φῐλος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν γραίας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γραπίς, ίδος, ἡ, τὸ ἀπερριμμένον δέρμα, τὸ «ὑποκάμισον» τῶν ὄφεων, κτλ., Ἡσύχ. 2) πλήρης ῥυτίδων, Ἐτυμ. Μ. 239. 31.

γραπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ, ὅπως.., Ξεν. Ἱππ. 2. 11. 2) **γραπτέος, α, ον**, ὃν πρέπει νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ τις, Λουκ. Εἰκ. 17.

γραπτήρ, ῆρος, ὁ, συγγραφεύς, γράφων, Μανέθ. 1. 132, Ἀνθ. Π. 6. 66.

γραπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐζωγραφημένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 764, Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 451D· ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1 σ. 662. 2) σημειωμένος ὡς διὰ γραμμάτων, ἁ γραπτὰ ὑάκινθος Θεόκρ. 10. 28· γρ. λίθος Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1089. 8. II. γεγραμμένος, νόμοι γρ. Γοργ. Ἀπολ. Παλαμ. σ. 190. 103, ἴδε ἑπόμ.— **γραπτά, τά**, = **γράμματα**, Β' Μακκ. ια', 15, Μανέθ. 3. 214.

γραπτύς, ύος, ἡ, ἀμυχή, τζουγγράνισμα, πλήγωμα τῆς ἐπιδερμίδος, Ὀδ. Ω. 229·— παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 279 ὁ Gesner διώρθωσε γραπτοὺς.. κύρβιας.

γράσος, ὁ, ἡ δυσωδία τοῦ τράγου καὶ ἑπομένως, ὡς τὸ Λατ. hircus, καὶ ἡ τοῦ ἱδρῶτος ἐν ταῖς μασχάλαις (πρβλ. **κινάβρα**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 76 (πρβλ. Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 706), Εὔπολ. Πολ. 34, Ἀριστ. Προβλ. 4. 24., 13. 9, Πολυδ. Β', 77· πρβλ. **γράσων**·— ἡ δυσωδία κακῶς παρεσκευασμένου μαλλίου, Συνέσ. 257C, Μ. Ἀντων. 9. 36.

γραστίζω, τρέφω εἰς τὸ «γρασίδι», μὲ χλωρὸν χόρτον, ἵππους Γεωπ. 16. 1, 11, Ἱππιατρ.

γράστις, εως, ἡ, (γράω) «γρασίδι», χλωρὸς χόρτος, Εὐστ. 633. 47· ὡσαύτως **κράστις** ἢ **κράτις**, ἴδε Μοῖρ. σ. 211, καὶ τοὺς ἑρμηνευτ.

γράσων, ωνος, ὁ, ἡ, (γράσος) ὁ δυσωδίαν ἀποπνέων ὡς ὁ τράγος, Λατ. hircum olens, Ἀθήν. 585E. II. = **γράσος**, Μ. Ἀντων. 8. 37 (ἂν μὴ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε **γράσος**).

γραῦις, ιδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ γρηΰς, γραῦς, Καλλ. ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 240. 5.

γραῦς, γεν. **γρᾱός, ἡ**· Ἰων. **γρηῦς, γρηός**, κλητ. **γρηῦ**· ποιητικῶς καὶ **γρηΰς**, κλητ. **γρηῦ**· βαρβαρικὴ κλητ. **γρᾷο** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222· ὀνομ. πληθ. **γρᾶες** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 128, Τιμοκλ. Ὀρέστ. 1· αἰτ. **γραῦς** Εὐρ. Ἀνδρ. 612, κτλ. (ἴδε **γέρων**)·— **γραῖα**, Ὅμ., ἰδίως ἐν Ὀδ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 38· ἰσχυρότ., γρ. παλαιὴ Ὀδ. Τ. 346· ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ., γραῦς γυνὴ Εὐρ. Τρῳ. 490, Ἀριστοφ. Θεσμ. 345, Δημ. 432. 12·— κωμικῶς, ὁ γραῦς, ἐπὶ γέροντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214. II. ἀφρός, τὸ ἐπικάθισμα, οἷον ἐπὶ βραζομένου γάλακτος, ὁ αὐτ. Πλ. 1206, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 26. III. θαλάσσιός τις καρκίνος, Schneid. Ὀππ. Ἁλ. 1. 285.

γρᾰφείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γραφεῖον**, Ἐτυμ. Μ. 240. 16, Σουίδ.

γρᾰφειο-ειδής, ές, ὅμοιος γραφείῳ, ἀπόφυσις τῆς ὠλένης (στυλοειδής) Γαλην. 2. 252.

γρᾰφεῖον, τό, (γράφω) ὄργανον γραφῆς, κάλαμος, Λατ. stilus, Ἱππ. 261. 10, Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 582C· ἐργαλεῖον γλυπτικῆς, γλυφίς, σμίλη, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 980. 4. II. τόπος ἐν ᾧ καταγράφονται, Newton Ἐπιγραφ. Ἁλικ. σ. 690 κ. ἀλλ. III. τὰ γραφεῖα = ἁγιόγραφα, Ἐκκλ.· ἴδε Jacobson Patr. Ap. 1. σ. 105.

γρᾰφεύς, έως, ὁ, ζωγράφος, Ἐμπεδ. 82, Εὐρ. Ἑκ. 807, Ἀνδοκ. 31. 15 κ. ἀλλ. II. = **γραμματεύς**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 39. III. συγγραφεύς, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 6· γραφεύς, καθ' ὑπαγόρευσιν γράφων, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26· ἀντιγραφεύς, Γραμμ.

γρᾰφή, ἡ, (γράφω) διὰ γραμμῶν παράστασις· ἑπομένως, I. διαγραφὴ ἢ περιγραφή, Ἡρόδ. 4. 36· κατὰ γραφήν, ἐκ πλαγίου, κατὰ κρόταφον, de profil, Πλάτ. Συμπ. 193A· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ ζωγραφημάτων, γραφῇ κοσμέειν Ἡρόδ. 3. 24· εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη αὐτόθι 182· ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Πολιτ. 277C, Τίμ. 19B. 2) τὸ γεγραμμένον ἢ ζωγράφημα, εἰκών, ὅσον γραφῇ, μόνον ἐν εἰκόνι, Ἡρόδ. 2. 73· πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 241· σφόγγος ὤλεσεν γραφὴν αὐτόθι 1329· ὡσαύτως ἐπὶ κεντήματος, ὁ αὐτ. Χο. 232· οὕτως, ἐν

'Αριστ. Πολ.7.17, 9, κτλ. II. ἡ χρῆσις γραπτῶν χαρακτήρων, ἡ ἱκανότης ἢ τέχνη τοῦ γράφειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 274B, κτλ.·— αἱ γραφαὶ τῶν δικῶν, ἡ καταγραφή.., 'Αριστ. Πολ. 6. 8, 7, πρβλ. 7. 12, 7· γραφαὶ περὶ συμμαχίας, συνθῆκαι, αὐτόθι 3. 9, 7·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γραφομένης ὕλης: = τρόπος τοῦ γράφειν, ὕφος, Στράβ. 31, Σχολ. 2) τὸ γεγραμμένον, γραπτοὶ χαρακτῆρες, γράμμα, Σοφ. Τρ. 683, 'Αγάθων παρ' 'Αθην. 454D·— ὡσαύτως ἐπὶ διαφόρων ἐγγράφων· ἐπιστολή, Θουκ. 1. 129· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ **γράμματα**, Εὐρ. I. T. 735· ψευδεῖς γρ., ψευδῆ, νόθα ἔγγραφα, παρὰ Δημ. 243. 25 (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1311 ψευδεῖς λόγοι, εἰδήσεις)· νομοθετικός τις τύπος, Πλάτ. Νόμ. 934C. 6) κατάλογος, Διόδ. 1. 64. γ) περιγραφή, αὐτόθι 91. δ) ἐπιγραφή, Λατ. titulus, 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 211, 347 κ. ἀλλ.

III. (γράφομαι) ὡς 'Αττ. δικανικὸς ὅρος, 1) ἡ ἔγγραφος κατηγορία ἢ καταγγελία ἐν δημοσίᾳ δίκῃ, λέγε, τὴν γραφὴν αὐτὴν λαβών Δημ. 243. 7. 2) καταγγελία ἢ εἰς δίκην εἰσαγωγὴ γινομένη ὑπὸ τῆς πολιτείας κατὰ τῶν κακουργούντων (ἀντίθ. τῷ **δίκη**, ὅπερ = ἰδιωτικὴ καταγγελία), γραφὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας ἰδίαν φεύξεται ὁ αὐτ. 524. 22·— γραφὴν γράφεσθαι Πλάτ. Νόμ. 929E, κτλ.· γραφὴν γρ. τινὰ ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 2B, κτλ.· γραφὴν ἀποφέρειν Αἰσχίν. 85. 2· γραφὴν διώκειν τινὰ Δημ. 435. 8· γραφὴν ἑλεῖν τινα, ὡς, πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἷλεν 'Αντιφῶν 115. 24· γραφὴν ἁλῶναι ὁ αὐτ. 117. 17· γραφὴν κατασκευάζειν κατά τινος, ἐπί τινα Δημ. 547. 27., 593. 15· γρ. εἰσιέναι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον ἐν δημοσίᾳ δίκῃ εἴτε ὡς κατήγορος εἴτε ὡς κατηγορούμενος, ὁ αὐτ. 261. 8· ἴδε ἐν λ. **εἰσέρχομαι**. 3) συνήθης διαδικασία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἰδιάζοντας τύπους (οἷοι: **εἰσαγγελία, ἀπαγωγή, ἔνδειξις, εὔθυναι**, κτλ., ἅτινα περιλαμβάνονται ἐν III. 2), γραφάς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας, πάντα ταῦτα ἐπαγόντων ἐμοὶ Δημ. 310. 5, πρβλ. 269. 2., 310.19. Πρβλ. Λεξικὸν τῶν 'Αρχαιοτήτων, Att. Proc. 197-199.

γραφίδιον, τό, ξιφίδιον, ἐγχειρίδιον, Θέων σ. 100 Sp.

γραφικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράφειν ἤτοι ζωγραφεῖν καὶ σχεδιάζειν, Πλάτ. Θεαιτ.144E, κτλ.·— **ἡ γραφική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, Ἱππ. 'Αρχ. 'Ιητρ.16, Πλάτ. κ. ἀλλ.· ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Πλάτ. Γοργ. 450C. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὥς τις γεγραμμένος, ὡς ἐζωγραφημένος, Πλούτ. 'Αντων. 26· θελκτικός, ἐπαγωγός, pittoresque, Διόδ. 2. 53. II. ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς γραφήν, γραφικὴ λέξις, ἀντίθ. τῷ ἀγωνιστική, 'Αριστ. Ρητ. 3.12,1· γρ. ῥέεθρον, δηλ. ἡ μελάνη, 'Ανθ. Π. 6. 33· ἐν τῇ γραφῇ, γρ. ἁμάρτημα, σφάλμα τῆς γραφῆς, Πολύβ. 34. 3, 11. 2) ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ περιγράψῃ, Πλούτ. 2. 874B·— ἐπὶ ὕφους, περιγραφικός, ζωηρός, Διον. 'Αλ. περὶ Δημοσθ. 5· ὑπόθεσις γρ., ὑπόθεσις ἢ ἀντικείμενον περιγραφῆς, Πλούτ. 'Αλεξ.17.—'Επίρρ. -κῶς Πλούτ. 'Αντων. 26.

γραφιοειδής, ἡμαρτημ. γρ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς **γραφειοειδής**.

γραφίς, ίδος, ἡ, = **γραφεῖον** I, 'Ανθ. Π. 6. 63, 65, 67· ἰδίως, κάλαμος ἢ ἐργαλεῖον πρὸς γραφὴν ἐπὶ κηρίνων πινάκων, Πλάτ. Πρωτ. 326D· ἐργαλεῖον πρὸς γλυφήν, ἤτοι σκάλισμα, σύμβολα.. γραφίδεσσι κατέξυσα 'Επιγράμμ. 'Ελλην.1028.11· βελόνη κεντήματος, 'Ανθ. Πλαν. 4. 324. II. = **γραφή**, σχεδιογράφημα, Βιτρούβ.1.1· κέντημα, 'Ανθ. Π. 5. 276.

γραφο-ειδής ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς **γραφειοειδής**.

γράφος, εος, τό, = **γράμμα**, τὰ γράφεα, 'Επιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ.11.

γράφω [ᾰ], μέλλ. -ψω, ἀόρ. ἔγραψα, 'Επ. **γράψα**, πρκμ. **γέγραφα** Κρατῖν. Νομ.7, Θουκ.· παρὰ μεταγεν. συγγραφ. **γεγράφηκα** Συνέσ.— Μέσ., μέλλ. **γράψομαι** (ἴδε κατωτ.), ἀόρ. **ἐγραψάμην**.— Παθ., μέλλ. **γράψομαι** Ἱππ. 'Οξ. 388. 4 (**μετεγ-**) 'Αριστοφ. Ἱππ.1370· συχνότερον **γεγράψομαι**, ἀόρ. **ἐγράφην** [ᾰ] Πλάτ., κλπ.· παρὰ μεταγεν. συγγραφ. **ἐγράφθην** 'Αριστείδ., κλπ.· πρκμ. **γέγραμμαι** (ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ.), ποιητ. **ἔγραπται** 'Οππ. Κ. 3. 274. 'Εν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατ' ἐνεργ. ἀόρ. ('Εκ √ΓΡΑΦ παράγονται ὡσαύτως τὰ **γραφή, γραφίς, γραμμή, γράμμα**, καὶ ἴσως **γρομφάς**, ὃ ἴδε· πρβλ. Γοτθ. graban (σκάπτειν), groba (φωλεός), Παλαιο-Σκανδιν. grafa, 'Αγγλο-Σαξ. grafan, Γερμ. graben, κλπ.·— ἂν τὰ Λατιν. scribo, scrobs, scrofa εἶναι συγγενῆ, ἡ πρώτη ῥίζα πιθανῶς ἦτο scrabh, ἴδε Corssen Lat. Spr. σ. 477.) Ἡ πρώτη σημασία = ξέω, τζουγγρανίζω, αἰχμὴ γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις 'Ιλ. Ρ.599· γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά, σημειώσας ἢ χαράξας σημεῖα ἐπ' αὐτοῦ, Ζ. 169, πρβλ. Wolf proleg. LXXXI, κέξ.· οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' 'Ομ. (εἰ μὴ ἐν παραγώγοις τύποις **γραπτύς, ἐπιγράβδην, ἐπιγράφω**)·— ἐντεῦθεν βραδύτερον, παριστάνω διὰ γραμμῶν, διαγράφω, σχεδιάζω, ζωγραφῶ, 'Ηρόδ. 2. 41, Αἰσχύλ. Εὐμ. 50· γρ. Ἔρωθ' ὑπόπτερον Εὔβουλ. Καμπ. 3· προσπεπατταλευμένον γρ. τὸν Προμηθέα Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 6· εἰκὼν γεγραμμένη 'Αριστοφ. Βατρ. 537· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ζῷα γράφεσθαι = ζωγραφεῖν, 'Ηρόδ. 4. 88· πρβλ. **ἀπόμουσος**. II. παριστάνω ἢ ἐκφράζω τι διὰ γραπτῶν χαρακτήρων, γράφω, τι 'Ηρόδ. 1.125, κτλ.· γρ. τινά, γράφω τὸ ὄνομά τινος, Ξεν.· γρ. ἐπιστολήν, διαθήκην, κτλ., ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 34, Πλάτ. Νόμ. 923C, κτλ.· γρ. τινὶ ὅτι.., Θουκ.7.14·— γρ. τι εἰς διφθέρας 'Ηρόδ. 5. 58· παροιμ., ὅρκους.. γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω Σοφ. 'Αποσπ. 694, Ξέναρχ. Πεντ. 3· οὕτως, εἰς τέφραν γρ. Φιλωνίδ. ἐν 'Αδήλ. 1· εἰς ὕδωρ, ἐν ὕδατι Μένανδ. Μονόστ. 25, Πλάτ. Φαῖδρ. 276C, πρβλ. Κριτ.120C· καθ' ὕδατος Λουκ. Καταπλ. 21· εἰς πέλαγος γράμματα γράψαι 'Επιγράμ. 'Ελλ.1038. 8.— Παθ., πόθι φρενὸς γέγραπται, εἰς ποῖον φύλλον τῆς μνήμης εἶναι γεγραμμένον, Πίνδ. Ο. 10 (11). 3· ἐν τῷ προσώπῳ γραφεὶς τὴν συμφοράν, ἔχων αὐτὴν ἐγκεκαυμένην οὕτως εἰπεῖν ἐν τῷ προσώπῳ, Πλάτ. Νόμ.754A. 2) ἐγγράφω, ὡς τὸ **ἐπιγράφω**, γρ. εἰς σκῦλα, εἰς στήλην Εὐρ. Φοιν. 574, Δημ.121. 21.— Παθ., γράφεσθαί τι, ἐπιγράφομαι μέ τι πρᾶγμα, Br. Σοφ. Τρ.157· ὧδε γέγραμμαι, ἔχω τὸ ὄνομά μου ἐπιγεγραμμένον, 'Επιγρ. 'Ελλην. 285.1. 3) καταγράφω, θεωρῶ, γρ. τινὰ αἴτιον, θεωρῶ τινα ὡς τὸν αἴτιον, 'Ηρόδ.7. 214· γρ. τι ἱερόν τινι, καταγράφω ὡς.., Πίνδ. Ο. 3. 54· γρ. τινὰ κληρονόμον, ἐπίτροπον, καθιστῶ αὐτὸν τοιοῦτον δι' ἐγγράφου, Πλάτ. Νόμ. 923C, 924A· καταγράφω εἰς κατάλογον, γρ. τινὰ τῶν ἱππευόντων, μεταξὺ τῶν ἱππέων, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21· οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, ὡς ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ Κρ., Σοφ. Ο. Τ. 411. 4) γρ. εἴς τινα, γράφω ἐπιστολὴν πρός τινα, Λουκ. π. Συρ. Θ.23. 5) γρ. περί τινος, γράφω περί τινος ὑποθέσεως, Ξεν. Κυν. 13, 2· ὑπέρ τινος Πολύβ. 1.1, 4, κτλ.·— ἀπολ., γράφω ὡς συγγραφεύς, περιγράφω, ὁ αὐτ. 2. 56, 4· μ. διπλ. αἰτ., τί.. γράψειεν ἂν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Εὐρ. Τρω.1188. 6) γράφω νόμον τινά, ὃν μέλλω νὰ προτείνω· ἐντεῦθεν, προτείνω, προβάλλω, γνώμην, νόμον, ψήφισμα, κτλ., Ξεν. 'Ελλ.1.7, 37, 'Απομν.1. 2, 42· γράφειν, ἀπολ. (ἐξυπακουομ. τοῦ νόμον), Δημ. 288. 9., 715. 27, κτλ.· γρ. πόλεμον, εἰρήνην, κτλ., ὁ αὐτ.146. 2., 358.17· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικὰ ὁ αὐτ. 14. 24· ἔγραψα.. ἀποπλεῖν.. τοὺς πρέσβεις ὁ αὐτ. 233. 21· ἴδε ἐν λ. **παράνομος** II. 7) προγράφω, προορίζω, πότμος ἔγραψε Πίνδ. Ν. 6.13.

B. μέσ., γράφω δι' ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, σημειῶ, 'Ηρόδ. 2. 82, κτλ.· γράφεσθαί τι ἐν φρεσὶν Αἰσχύλ. Χο. 450· φρενῶν ἔσω Σοφ. Φ. 1325· ἐγραψάμην ὑπομνήματα Πλάτ. Θεαιτ.143A· κάμνω ὥστε νὰ γραφῇ τι, συγγραφὴν Δημ.1284. 20, κτλ.· γρ. πρόσοδον πρὸς τὴν βουλήν, αἰτήσιν προσόδου ἤτοι ἀκροάσεως παρὰ τῇ βουλῇ, ὁ αὐτ. 715. 25· πρβλ. **ἐγγράφομαι**. 2) ὡς 'Αττ. δικανικὸς ὅρος, γράφεσθαί τινα καταγγέλλειν τινά, τινός, διὰ τὸ δημόσιον πλημμέλημα, π. χ. τῆς αἰσχροκερδείας, Πλάτ. Νόμ.754, ἐν τέλ.· γρ. τινὰ παρανόμων, ἴδε ἐν λ. **παράνομος** II· (ἴδε τὸν τύπον ἐν Δημ. 548. 4)· πλῆρες, γραφὴν γράψασθαί τινα 'Αριστοφ. Νεφ. 1482 (ἀλλ' ἐν τῷ παθ., εἴ σοι γράφοιτο δίκη ὁ αὐτ. 758)· ἴδε **γραφὴ** III· ὡσαύτως μ. αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., γρ. τινὰ ἀδικεῖν ὁ αὐτ. Σφηκ. 894, πρβλ. Εἰρ. 107· ἀπολ., οἱ γραψάμενοι, οἱ κατήγοροι, ὁ αὐτ. Σφηκ. 881· οὐκ ἦν ἑτέροις γράψασθαι 'Ανδοκ. 10. 27·— ἀλλά, γράφεσθαί τι, καταγγέλλω πρᾶξίν τινα ὡς ἐγκληματικήν, δηλ. τὸν πράξαντα αὐτήν, ἐγράψατο τὴν Χαβρίου δωρεάν, εἰσήγαγε γραφὴν παρανόμων ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις προέτεινε τὴν εἰς τὸν Χαβρίαν δωρεάν, Δημ. 501. 28, πρβλ. 486.1· τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γράφει (β' ἑνικ. μέσ.) ὁ αὐτ. 267. 7. 6) παθ., ἐγκαλοῦμαι, καταγγέλλομαι, οὐχὶ σπανίως παρὰ Δημ. καὶ Αἰσχίν.· τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγράφη παρανόμων, κατηγγέλθη ὡς παράνομον, Αἰσχίν. 62. 28· ψηφίσματα ὑπὸ τούτου οὐδὲ γραφέντα, τὰ ὁποῖα οὐδὲ κατηγγέλθησαν, Δημ. 302. 18· (ἀλλὰ 254.13, εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη, ἂν τὸ ψήφισμα τοῦτο δὲν εἶχε προταθῆ, ὡς παθ. τοῦ A. II. 6)· οὕτως ἐν τῷ πρκμ., τὰ γεγραμμένα, τὰ ἄρθρα τῆς καταγγελίας, ὁ αὐτ. 244. 10., 930. 1· τὸ γεγραμμένον, ἡ ποινὴ ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ καταγγελίᾳ, ὁ αὐτ. 727. 2·— ἀλλὰ τὸ γέγραμμαι συνήθως λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ μέσ., καταγγέλλω, ὁ αὐτ. 245. 2., 267. 4, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2B, Θεαιτ. 210D.

γραψαῖος, ὁ, εἶδος καρκίνου, Δίφιλ. Σιφν. παρ' 'Αθην.106D.

γραψείω, ἐφετικὸν τοῦ γράφω, Γλωσσ.

γράω, τρώγω, ῥοκανίζω, Καλλ. 'Αποσπ. 200, Γαλην. 5. 715· Κυπριακὸν κατὰ τὸν 'Ησύχ. (Πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **βι-βρώσκω** (ἴδε **B β**. 1), πρβλ. Σανσκρ. gras (vorare)· ὁπόθεν καὶ **γράστις**, Λατ. gramen ('Αγγλ. grass, χόρτος)· πρβλ. καὶ **γραίνω, γάγγραινα**).

γραώδης, ες, (εἶδος) = **γραϊκός**, Στράβων 16, 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 23, A' 'Επ. Τιμ. δ', 7.

γρεῦς, ἡ, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ γραῦς, 'Αρκάδ.126.

γρηγορέω, μεταγεν. ἐνεστὼς σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ. **ἐγρήγορα** (ὃ ἴδε), 'Αριστ. Φυσ.1. 2, 2, Συλλ. 'Επιγρ. 9599, 'Εβδ., K. Δ.

γρηγόρησις, εως, ἡ, 'Εβδ.· γρήγορσις Φίλων 1. 510·— μεταγ. τύπος ἀντὶ ἔγρηγ-·— ὡσαύτως τὸ γρήγορον φῶς, Χριστιαν. 'Επιγρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 8686.

γρήιος, ον, 'Ιων. ἀντὶ γραῖος, Καλλ. παρὰ τῷ Χοιροβ.

γρηῦς, γρηῦς, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **γραῦς**.

γρῖνος, ὁ καὶ ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **ῥινός**, Εὐστ. 1926. 56.

γρῑπεύς, έως, ὁ, = **γρίπων**, Θεόκρ. 1. 39, Μόσχ. 5. 9.

γρῑπεύω, ἁλιεύω, Ζωναρ. Λεξ. σ. 456.

γρῑπηΐς τέχνη, ἡ, ἡ ἁλιευτική, Ἀνθ. Π. 6. 223.

γριπίζω, = **γριπεύω**, Ἡσύχ.· μεταφ., Λιβάν. Ἐπιστ. 1593.

γρίπισμα, τό, ἄγρευμα (διὰ γρίπου), κέρδος, Ἐτυμ. Μ. 241. 22, Ζωναρ.

γρῖπος, ὁ, = **γρῖφος**, Ἀνθ. Π 6. 23, Ἀρτεμίδ. 2. 14. **II**. δίκτυον τῶν ἁλιέων καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἄγρα, Διογ. Λ. 1. 32 (κοιν. γρῖπος). (Ἴδε ἐν λ. **ῥίψ**).

γρίπων, ὁ, (γρῖπος) ἁλιεύς, γρίπωνος .. γριπεὺς ἔχωσε τάφον Ἀνθ. Π. 7. 504· πρβλ. **γριπεύς**.

γρῖφεύω, ὁμιλῶ γρίφους, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 451B, Εὐστ. 884. 10.

γρῖφος, ὁ, ὡς τὸ **γρῖπος**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 80, Πλούτ. 2. 471D. **2)** μεταφ., πᾶν τὸ περίπλοκον, λόγος ἀσαφὴς καὶ σκοτεινός, αἴνιγμα, Ἀριστοφ. Σφηκ. 20· γρῖφον προβάλλειν Ἀντιφ. Γανυμ. 2· λέγειν γρίφους παρὰ πότον ὁ αὐτ. Κνοισθ. 1· πρβλ. Müller Δωρ. 4. 8, § 4 κἑξ. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **ῥίψ**, Λατ. scirpus).

γρῑφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γρῖφον, αἰνιγματώδης, Λουκ. Δ. Τραγ. 28, Ἀθήν. 456C.

γρομφάς, άδος, ἡ, ἢ **γρομφίς, ίδος**, ἡ, Λατ. scrofa, γουροῦνα, Ἱππῶναξ 48· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **γράφω** (Δωρ. **γρόφω**), ὀρύττω, πρβλ. Λατ. scrobs).

γρόνθος, ὁ, μεταγ. λέξις, = **πυγμή**, ὁ γρόνθος, κόνδυλος, «γροθιά», Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ., κτλ.· γρόνθῳ παίσας Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 219· γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, Πολύκ. Ἐπ. πρὸς Φίλ. 2· — γρ. παλαστιαῖος = σπιθαμή, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ἰουδ. γ', 16). **II**. λίθος ἢ ὄγκος προέχων τοῦ τοίχου οἰκοδομήματός τινος, Μαθ. Ἀρχ.

γρόνθων, ὁ, τὰ πρῶτα μαθήματα τοῦ αὐλοῦ, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ' 83.

γρόππατα, = **γράμματα**, Αἰολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4725, 4730.

γροσφο-μάχος, ον, ὁ μετὰ γρόσφου μαχόμενος, οἱ Γρ., οἱ παρὰ Ρωμαίοις Velites, Πολύβ. 1. 33, 9., 6. 21, 7· πρβλ. **γροσφοφόρος**.

γρόσφος, ὁ, εἶδος ἀκοντίου περιγραφόμενον ὑπὸ Πολυβ. 6. 22, 4.

γροσφο-φόρος, ον, = **γροσφομάχος**, Πολύβ. 6. 21, 9.

γρουνός, ὁ, ἴδε **γρυνός**.

γρόφω, Δωρ. ἀντὶ **γράφω**, Ἐπιγραφ. Μήλου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3· οὕτω γροφεύσαντα Δωρ. ἀντὶ γραμματεύσαντα, Ἐπιγραφ. Ἀργ. αὐτ. 1125· πρβλ. **γρόππατα**.

γρῦ, ἐν χρήσει παρὰ κωμικοῖς, ἀείποτε μετὰ τοῦ **οὐδὲ** ἢ **μηδέ**, ἀποκρινομένῳ .. οὐδὲ γρῦ, οὐδὲ συλλαβήν, Ἀριστοφ. Πλ. 17· οὐδὲ γρῦ ἀπαγγέλλειν Δημ. 353. 10· μηδὲ γρῦ λέγε Μένανδ. Ψευδ. 4· ὄψου μηδὲν .. μηδὲ γρῦ, μηδ' ὀλίγον, μηδόλως, Ἀντιφ. Πλουσ. 1. 13· διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῦ Μένανδ. Ὀργ. 2. (Κοινῶς ἑρμηνευόμενον ἐκ τῆς φωνῆς τῶν χοίρων, = οὐδὲ ἓν γρύξιμον, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. καὶ ἕτεροι λέγουσιν ὅτι τὸ γρῦ ἐσήμαινε κυρίως «τὸν ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπον», ὅθεν = πᾶν πρᾶγμα ὅλως ἀσήμαντον.)

γρύζω, μέλλ. γρύξω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 294, **γρύξομαι** Ἀλκαῖ. Κωμ. Παλαιστρ. 1· ἀόρ. **ἔγρυξα**· — λέγω **γρῦ** (ἴδε ἐν λέξ.) = γογγύζω, μουρμουρίζω, γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ..; Ἀριστοφ. Πλ. 454· παιδὸς φωνὴν γρύξαντος ὁ αὐτ. Νεφ. 963· εἴ τι γρύξει ὁ αὐτ. Ἱππ. 294· μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν ὁ αὐτ. Εἰρ. 98· οὐδὲ γρύζοντας τουτὶ ὁ αὐτ. Βατρ. 913· οὐκ ἐτόλμα γρύξαι τὸ παράπαν Ἰσαῖ. 71. 42· πρβλ. **γρυκτός**. **II**. ἐν Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 5, ὑπάρχει μέλλων τις **γρύσει** μὲ τὴν σημασίαν τοῦ **τήξει**, θὰ ὑγροποιήσῃ, λυώσῃ.

γρυκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **γρύζω**, ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; θὰ τολμήσητε νὰ εἴπητε γρῦ; Ἀριστοφ. Λυσ. 656.

γρῡλίζω, μεταγ. **γρυλλίζω** (Α. Β. 33, κτλ.)· Δωρ. μέλ. **γρυλιξεῖτε** Ἀριστοφ. Ἀχ. 746· — γρυλλίζω, «μουγκρύζω», ἐπὶ χοίρων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλ. 307.

γρῡλισμός, ὁ, γρύξιμον, γρύλλισμα τῶν χοίρων, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 9, 5.

γρυλλίων (κάλλιον **γρῡλίων**), **ονος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ. = χοιρίδιον, Ἡσύχ.

γρῦλος, μεταγεν. **γρύλλος** (Ἀρκάδ. 52), ὁ, χοῖρος, Ζωναρ.· πρβλ. Πλούτ. 2. 985, κἑξ. **2)** = **γόγγρος**, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 356Α, Νίκ. αὐτ. 288C. **II**. Αἰγυπτιακός τις χορός, Α. Β. (Ὀνοματοπ.)

γρῡμέα (ἐν χειρογρ. συχν. **γρυμαία**), ἡ, σάκκος ἢ κιβώτιον παλαιῶν ἐνδυμάτων, κτλ., Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 45, Πολυδ. Ι', 100, Α. Β. 33· ὁ τύπος **γρυμεία**, αὐτ., Ἐτ. Γουδ. 130. 5. **II**. ὅμοιον τῷ **γρύτη** I (Ἡσύχ.), πράγματα ἀνάξια λόγου, συρφετός, Σωτάδ. Ἐγκλειομ. 1. 3, Ἡρακλ. Κυλινδρ. 1. σ. 64, Θεμίστ. 257Α, κτλ.· — ἐντεῦθεν **γρῡμεοπώλης, ου**, ὁ, Λουκ. Λεξιφ. 3· ἴδε Λοβ. Φρύν. 230.

γρῦνός, ὁ, ξηρὸν ξύλον, κορμός, δαυλός, Λυκ. 86, 294· ὡσαύτως **γρουνός**.

γρῡπ-αίετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ (γρυποῦ), Ἀριστοφ. Βατρ. 929.

γρῡπαίνω, = **γρυπόομαι**, Διονύσ. παρ' Ἁρπ., Σουΐδ., Ε. Μ.· — ὁ ἀόρ. ἔγρυπεν ἡ γῆ, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Μελανθίου, αὐτ., ἀποδίδοται εἰς τὸν τύπον **γρύπτω**, γνωστὸν ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

γρῡπ-αλώπηξ, ἡ, καμπουρωτὴ ἀλώπηξ, ἐπὶ ἀνθρώπου πάσχοντος κύρτωμα, Ἱππ. 1201E.

γρῡπάνιος, ον, ὑπὸ τῆς ἡλικίας κυφός. Ἀντιφῶν παρ' Ἁρπ.

γρῡπόομαι, παθ., γίνομαι καμπουρωτὸς ἢ καμπύλος, κυρτός· ἐπὶ τῶν ὀνύχων, Ἱππ. Προγν. 42· πρβλ. **γρυπαίνω**.

γρῡπός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα κεκυρτωμένην, ὁ ἔχων ἀέτιον ῥῖνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **σιμός**, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Πλάτ. Πολιτ. 474E· οὕτω, γρ. ὄνυχες Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1, π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8. **2)** καθόλου, κεκυρτωμένος, γρυπὴ γαστήρ, κυρτή, καμπύλη, στρογγύλη κοιλία, στόμαχος, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· γρ. στέφανος Εὔβουλ. Στεφ. 3· — τὸ γρυπὸν = γρυπότης Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 7.

γρῡπότης, ητος, ἡ, κυρτότης, τὸ ἀγκιστροειδές· ἐπὶ ῥινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **σιμότης**, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 12· ἐπὶ ῥάμφους, Πλούτ. 2. 994F· ἐπὶ ὀνύχων τῶν πτηνῶν, αὐτόθι 641D.

γρύπωσις, εως, ἡ, κύρτωσις, Cael. Aurel. 2. 32.

γρυσμός, ὁ, (γρύζω) γρύλλισμα, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376Α.

γρῡτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γρύτη**, Παροιμιογρ.

γρύτη [ῡ], ἡ, (Λατ. scruta, ὡσαύτως gruta, Σχόλ. Ὁρατ. Ἐπῳδ. 1. 7, 65, ὁπόθεν scrutari, κτλ.)· — συρφετός, μικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πράγματα, Α. Β. 33, Φρύν. 230· — ὡσαύτως (πρβλ. **γρυμέα**) κιβώτιον ἱματισμοῦ γυναικείου, Σαπφὼ 102. **II**. μικρὰ ὀψάρια, Γεωπ. 20. 12, 2.

γρῡτο-δόκη, ἡ, = **γρυμέα**, Ἀνθ. Π. 6. 254.

γρῡτοπωλεῖον, τό, κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται μικρὰ πράγματα, Γλωσσ.

γρῡτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μικρὰ ἐμπορεύματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 17.

γρύψ, γεν. **γρυπός**, ὁ, μυθολογικόν τι πλάσμα, ἔχον κεφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ, σῶμα δὲ λέοντος, ποικιλοτρόπως περιγραφόμενον, τὸ πρῶτον μνημονευόμενον ὑπὸ Ἀριστέου περὶ τὸ 560 π. Χ. Ἡρόδ. 3. 116, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 395, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 11. [ῡ ἐν πλαγ. πτώσ., Βεργ. Ἐκλ. 8. 27, ὡς ἐν λ. **γρῡπός**.

γρῶνος, η, ον, (γράω) καταφαγωμένος, κατατρυπημένος, κοῖλος, Λυκ. 631, 1280. **II**. ὡς οὐσιαστ. **γρώνη** (ἐνν. πέτρα), ἡ, σπήλαιον, κοίλη πέτρα, «γοῦρνα», Νίκ. Ἀλ. 77, Ε. Μ. 241. 52, κτλ.· — ἐντεῦθεν πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον, σκαφίδιον πρὸς ζύμωμα, Ἀνθ. Π. 7. 736.

γύα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **γύης**.

γύαια, τά, (γύης II) = **πρυμνήσια**, Ἀνθ. Π. 10. 1.

γυάλη, ἡ, Μεγαρικὸν ποτήριον, Φιλητ. 41, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8347b.

γύᾰλον, τό, κοῖλον, ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ θώρακος (θώρηξ), ὅστις ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μερῶν, ὀπισθίου καὶ ἐμπροσθίου, ἅπερ ἐκαλοῦντο **γύαλα** ἢ **ἡμιθωράκια**, τὰ ὁποῖα ἡρμόζοντο κατὰ τὰ πλάγια διὰ συνδέσμων (πόρπαι, περόναι)· ὅθεν ὁ θώραξ ἐκαλεῖτο **γυαλοθώραξ**, Παυσ. 10. 26, 2· ἐν Ἰλ. Ο. 530 ἔχομεν θώρηκα .. γυάλοισιν ἀρηρότα, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν δύο τούτων τεμαχίων· πρβλ. **κραται-γύαλος**. **2)** τὸ κοῖλον ἢ κοίλωμα ἀγγείου τινός, κρατήρων γ. Εὐρ. Ι. Α. 1052· ἢ κοῖλον ἀγγεῖον, χρυσοῦ γέμοντα γύαλα ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1093. **3)** κοίλας πέτρας γ., ἡ κοιλότης βράχου, Σοφ. Φ. 1081· σπήλαιον, ἄντρον, πέτρινα μύχατα γύαλα Εὐρ. Ἑλ. 189. **4)** ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ κοίλης χώρας, πεδιάδων, κοιλάδων, φαράγγων κ.τ.τ., γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο Ἡσ. Θ. 499, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 396· Νύσης 25. 5· γύαλα Φοίβου, θεοῦ, ἐπὶ τῶν Δελφῶν, Εὐρ. Φοιν. 237, Ἴωνι 245, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· Λύδιά τ' ἄγ γύαλα (οὕτως ὁ Herm.) ἀνὰ τὰς κοιλάδας τῆς Λυδίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 550· γύαλα χώρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· αἰθέρια γύαλα, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, Ὀππ. Κ. 1. 281. 5. = κύβος, λίθος τετράγωνος, Ε. Μ. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ **ἐγ-γυαλίζω**, καὶ πιθανῶς τὸ **ἐγ-γύη** εἶναι συγγενές· ἀλλ' ἡ συγγένεια πρὸς τὸ **γύης** ἢ πρὸς τὸ **γυῖον** εἶναι ἀμφίβολος).

γυαλός, όν, κοῖλος, Εὐστ. 526. 42.

γύγης [ῡ], **ου**, ὁ, ἔνυδρον πτηνόν· παραρρ. Ὀππ. Ἰξ. 2. 16.

γύης, ου, ὁ, (γῆ, γαῖα, πρβλ. **ἔγγαιος** II)· — κεκαμμένον ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ἡρμόζετο ἡ ὕνις, Λατ. buris, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425, 434, πρβλ. Βεργ. Γ. 1. 169. **II**. μέτρον τι γῆς (πρβλ. Λατ. juger), σπανίως καθ' ἑνικ., Σοφ. Ἀποσπ. 643, Εὐρ. Ἡρακλ. 839)· — κατὰ πληθ., γαῖαι, χωράφια, Σικελίας λευροὺς γύας Αἰσχύλ. Πρ. 369· ἀνηρότους γύας αὐτόθι 708· αὐτόσποροι γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 198· οἱ πλησίοι γύαι Σοφ. Ο. Κ. 58· — μεταφ., ἐπὶ γυναικός, ἀρώσιμοι γ. ὁ αὐτ. Ἀντ. 569. Ὁ Ἐλμσλ. Ἡρακλ. ἔνθ' ἀνωτ. (ὡσαύτως εἰς Βάκχ. 13, Σοφ,

Ὀ. Κ. 58) ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Τραγικοὶ ἀείποτε μεταχειρίζονται τὸ **γύαι** ἀρσενικῶς (ἐκ τοῦ **γύης**), οὐδέποτε θηλ. (ἐκ τοῦ **γύα**)· καὶ οἱ ἄριστοι τῶν κριτικῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 369, λευροὺς γύας διωρθώθη ἐκ τοῦ Μεδ. χφου· καὶ ἐν Εὐρ. Ἑλ. 89, Βακχ. 13, τοὺς.., τούσδε.. γύας ἔχουσι γείνει δεκτά.—Ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τὸ γένος εἶναι ἀόριστον, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 708, Σοφ. Ἀντ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Φοιν. 646· ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775.13 ἔχομεν τῶν γυᾶν.

γυι-αλθής, ές, ὁ τρέφων τὰ μέλη, Νίκ. Θ. 529.

γυι-αλκής, ές, ἰσχυρὸς τὰ μέλη, ἥβη Ὀππ. Ἁλ. 2. 277· παλαισμοσύνη αὐτόθι 5. 465.

γυι-αρκής, ές, ὁ ἐνισχύων τὰ μέλη, Πίνδ. Π. 3.12.

γυιο-βᾰρής, ές, ὁ τὰ μέλη καταβαρύνων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 63, Ἀνθ. Π.10.12.

γυιο-βόρος, ον, ὁ τὰ μέλη καταβιβρώσκων, μελεδῶναι (διάφ. γραφ. **γυιοκόρος,** μετ' ἀμφιβόλου σημασίας), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 66· πῦρ Ἀνθ. Π. 9. 443.

γυιο-δάμας, ὁ, Δωρ., δαμάζων τὰ μέλη, ἐν γυιοδάμαις = μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν, Πίνδ. Ι. 5 (4). 75. Κατὰ τὸν Herm. ἐν γυιοδάμαις... χεροῖν (ἐξ ἐπιθέτου γυιοδάμιος γυιοδάμη).

γυιό-κολλος, ον, ὁ συγκολλῶν, συνδέων τὰ μέλη, Λυκ. 1202.

γυῖον, τό, μέλος· συχν. παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις ἀείποτε μεταχειρίζεται πληθ. ἐν φράσεσι: γυῖα λέλυντο, τρόμος ἢ κάματος λάβε γυῖα, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 913, πρβλ. Ἀποσπ. 449· ὡσαύτως γυῖα ποδῶν, οἱ πόδες, Ἰλ. Ν. 512· γυῖα, αἱ χεῖρες, Θεόκρ. 22. 81· καὶ γυῖον, καθ' ἑνικ. ἡ χείρ, αὐτόθι 121· ἀλλὰ γυῖον, τὸ ὅλον σῶμα, Πίνδ. Ν.7.108, Ἱππ.1181.1, κτλ., ἴδε Foës. Οἰκον.·—μητρὸς γυῖα, ἡ μήτρα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 20. — Οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. **II.** γύης, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774.183.

γυιο-πᾰγής, ές, ὁ σκληρύνων, ἀποναρκῶν τὰ μέλη, νιφὰς Ἀνθ. Π. 6. 219· κάματοι Ἐπιγρ. Ἑλλ. 853. 6.

γυιο-πέδη, ἡ, πέδη τῶν γυίων, χειροπέδη καὶ ποδοκάκη, Πίνδ. Π. 2. 41, Αἰσχύλ. Πρ.168, κατὰ πληθ.

γυιός, ή, όν, χωλός, Καλλ. εἰς Ἄρ.177, Λυκόφρ.144, Ἀνθ. Π. 6. 203.

γυιο-τᾰκής, ές, ὁ τήκων ἢ φθείρων τὰ μέλη, Ἀνθ. Π. 6. 30. **II.** παθ., ὁ ἔχων τὰ μέλη φθίνοντα, αὐτόθι 71.

γυιο-τόρος, ον, διαπερῶν ἢ διατρυπῶν τὰ μέλη, Χριστόδ. Ἐκφρ. 226.

γυι-οῦχος, ον, ὁ συνδέων, συνέχων τὰ μέλη καὶ παρακωλύων τὴν κίνησιν αὐτῶν, Λυκόφρ. 1076.

γυιό-χαλκος, ον, ὁ ἔχων μέλη ἐκ χαλκοῦ, Ἀνθ. Π.15. 26.

γυιόω (γυιός), κάμνω τινὰ χωλόν, γυιώσω.. ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους Ἰλ. Θ. 402, πρβλ. 416· οὕτω, γυιωθείς, χωλὸς γενόμενος, χωλωθείς, Ἡσ. Θ. 858, πρβλ. Ἱππ. Ἄρθρ. 819·— ἐξασθενῶ, ἐλαττώνω, σμικρύνω, Ἱππ. Ὀξ. 394, κτλ.

γῠλι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ μακρὸν καὶ λεπτὸν ἔχων αὐχένα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 789· ἑρμηνευόμενον ὑπὸ Σουΐδ. διὰ τοῦ **γυλιοτράχηλος.**

γύλιος ἢ **γυλιός** (Δ. Β. 228, Ε. Μ. 244), ὁ, εἶδος μακρᾶς καὶ στενῆς πήρας (στρατιωτικῆς), Ἀριστοφ. Ἀχ.1097, Εἰρ. 527 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Κριτίας 25, Φιλήμ. Ἰατρ. 1 ὡσαύτως **γύλιον, τό,** Ζωναρ., κτλ.

γυμνάδδομαι, Δωρ. ἀντὶ **γυμνάζομαι,** Ἀριστοφ. Λυσ. 82.

γυμνάζω, μέλλ. **-άσω,** ἀόρ. **ἐγύμνασα** Αἰσχύλ., πρκμ. **γεγύμνακα** ὁ αὐτ. — Παθ., ἀόρ. **ἐγυμνάσθην** Δημ. 1414. 8· πρκμ. **γεγύμνασμαι** (ἴδε κατωτ.)· (γυμνός). Ἀσκῶ τινα γυμνὸν εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις· καθόλου, γυμνάζω, ἀσκῶ· τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν Ἰσοκρ. 2Ε· ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἵππους Ξεν. Ἀν. 1. 2,7· μετ' ἀπαρ., γ. τοὺς παῖδας ποιεῖν, γυμνάζω ἢ ἐθίζω τινὰ νὰ πράττῃ τι, ὁ αὐτ. Κύρ.1. 6, 32· οὕτω καί, γ. τινά τινι, ἐθίζω τινὰ εἴς τι, ὁ αὐτ.1. 2,10· τινὰ περί τι Ἰσοκρ. 209Α.— Μέσ., ἐξασκῶ δι' ἐμαυτόν, ἀσκῶ, ἐφαρμόζω, γυμνάσασθαι τέχνην Πλάτ. Γοργ. 514Ε· γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 6.— Παθ., ἀσκοῦμαι εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, Ἡρόδ.7. 208, κτλ.· καθόλου, ἀσκῶ, γυμνάζω ἐμαυτόν, Θουκ. 1. 6, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 16· ἐπὶ συζητητοῦ, Ἀριστ. Τοπ.1. 17, 2, κτλ.·— ὁ γεγυμνασμένος, ὁ ἠσκημένος ἢ γεγυμνασμένος ῥήτωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁ εὐφυής, ὁ αὐτ. Ρητ.3, 10,1· γυμνάζεσθαι πρός τι, ἀσκεῖσθαι ἢ ἐμμένειν ἐν τῇ παρασκευῇ πρός τι πρᾶγμα, Πλάτ. Νόμ. 626Β· περί τι, ἔν τινι πράγματι, Ξεν. Ἑλλ.6-5,23· ἔν τινι Πλάτ. Νόμ.635C· ὡσαύτως, γεγυμνασμένος τι, ἠσκημένος εἴς τι καὶ ἐπιτήδειος.., Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 11· τινὸς Φιλόστρ. 688, 696,708· τινὶ Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 14. **II.** μεταφ., κατατρίβω, φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, θλίβω, στενοχωρῶ, ἅδην με.. πλάναι γεγυμνάκασι Αἰσχύλ. Πρ. 586· ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασε ὁ αὐτ. Ἀγ. 540· κρυμὸς.. πλευρὰ γυμνάζει χολῆς, ἐπὶ πλευρίτιδος, Εὐρ. Ἀποσπ. 683.— Παθ., τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους.. γυμνάζεται Αἰσχύλ. Πρ. ἴδε σ 594. [ᾰ εἰς πάντας τοὺς χρόνους].

γυμνάς, άδος, ἐπίθ. (ὁ, ἡ,) = γυμνός, Εὐρ. Τρῳ. 448· γ. στόλος ἀνδρῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 106· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 263. **2)** γεγυμνασμένος ἢ ἠσκημένος, ποδὶ γυμνάδος ἵππου (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ γυμνάδας ἵππους) Εὐρ. Ἱππ.1134. **II.** ὡς οὐσιαστ. ἀρσεν. ὁ **γυμνὰς** = ὁ ἀθλητής, Ἀνθ. Παραρτ. 171, Ἐπιτυμβ. C. I. 938. **2)** ὡς οὐσιαστ. θηλ. **ἡ γυμνὰς** = γυμνασία ἢ γυμνάσιον, γυμνάδος ἐν τεμένει Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 222· γυμνάδος.. πόνον ἐκτελέσαντα αὐτ.201., Ἀνθ. Παραρτ.103,122.

γυμνασία, ἡ, = **γύμνασις,** ἄσκησις, Πλάτ. Θεαιτ.169C, Ἀριστ. Πολ. 4.13,1, κ. ἀλλ.· ἄσκησις διαλεκτικὴ ἢ ῥητορική, ὁ αὐτ, Τοπ. 1.2,1·— σωματικὴ γ. Α' Ἐπ. Τιμ. δ', 8.

γυμνασιαρχέω, εἶμαι γυμνασίαρχος, ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 267, 270.1, κ. ἀλλ.· γ. εἰς Προμήθεια Λυσ. 161. 46, Ἰσαῖ. 67. 10· γ. λαμπάδι (πρβλ. **λαμπαδηφορία**), ὁ αὐτ. 62. 20· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γυμνασιαρχεῖσθαι ἐν ταῖς λαμπάσι Ξεν. Πόρ. 4, 52. — Παθ., ἔχω γυμνασίαρχον ἢ γυμνασιάρχους, γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλούσιοι.., ὁ δὲ δῆμος γυμνασιαρχεῖται ὁ αὐτ. Πολιτ. Ἀθην.1,13. **2)** ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ 1351, κτλ.

γυμνασι-άρχης, ὁ, = **γυμνασίαρχος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 270, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 2. 37.

γυμνασιαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα γυμνασιάρχου, Ξεν. Ἀθην. 1. 13, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 22.

γυμνασιαρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς γυμνασίαρχον, Πλούτ. Ἀντ. 33.

γυμνασιαρχίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **-άρχης,** Συλλ. Ἐπιγρ.5132.

γυμνασί-αρχος, ὁ, ὁ πληρῶν τὰ χρέη μιᾶς τῶν λειτουργιῶν ἢ δημοσίων ὑποχρεώσεων ἐν Ἀθήναις, ἔχων τὴν διεύθυνσιν τῆς παλαίστρας καὶ πληρώνων τοὺς προγυμναστὰς ἢ τῆς γυμναστικῆς διδασκάλους, Ἀνδοκ.17. 20, Δημ. 940.13, κτλ. Ἐξελέγετο δὲ ὑπὸ τῆς φυλῆς του δι' ὡρισμένον χρόνον, Böckh Ath. St. 2. 216, Wolf Lept. σ. XCII. **2)** διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ.1326, 1349, κ. ἀλλ., πρβλ. Böckh σ. 611.

γυμνᾰσίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 16, 29.

γυμνάσιον [ᾰ], **τό,** **I.** ἐν τῷ πληθ. σωματικαὶ ἀσκήσεις, Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 4, Ἡρόδ. 9. 33· καὶ οὕτως ἐν Ἱππ. Ἄρθρ. 824, Πλάτ., κτλ. **2)** μεταφ., γυμνάσιον γράφω, γράφω γύμνασμα ἢ δοκίμιον, πραγματείαν, Γαλην. **II.** καθ' ἑνικ., ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ ἐγίνοντο γυμναστικαὶ ἢ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις, τὸ γυμναστικὸν σχολεῖον, ὅμοιον τῇ παλαίστρᾳ, ἱερὸν εἰς τοὺς θεοὺς θεωρούμενον, Εὐρ. Φοιν. 368, Ἀντιφῶν 121. 26, Πλάτ. Κριτί.117C, κτλ.· ἐκ θἠμετέρου γυμνασίου, ἐκ τοῦ ἡμετέρου σχολείου, Ἀριστοφ. Σφηξ. 526, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 493D· πληθ., γ. τὰ ἱππόκροτα, ὁ ἱππόδρομος, Εὐρ. Ἱππ. 229. **2)** ἐν γένει, σχολεῖον, ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημείας Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ.1.11· ἐν Ὁμηρείῳ γυμνασίῳ Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 860. **3)** περιληπτικῶς οἱ νέοι οἱ εἰς τὸ σχολεῖον πορευόμενοι, αὐτ. 252. 6.

γύμνᾰσις, εως, ἡ, ἄσκησις, Πολυδ. Ζ', 153.

γυμνᾰσιώδης, ες, (εἶδος) κατάλληλος διὰ γυμνάσιον, Κικ. π. Ἀττ.1. 6.

γύμνασμα, τό, ἄσκησις, γύμνασις, ἐφαρμογή, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 1, Πλούτ. 2. 1119D.

γυμναστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀσκήσῃ, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 28.

γυμναστήριον, τό, = **γυμνάσιον,** Ἀρισταίν. 2. 3.

γυμναστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀσκῶν τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20, Πλάτ. Νόμ.720Ε, κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **παιδοτρίβης,** ὅστις ἐδίδασκε τὴν γυμναστικὴν εἰς τοὺς βουλομένους νὰ κατέχωσιν αὐτὴν ὡς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 6,7· ἰατρὸς καὶ γ. ὁ αὐτ. Ἠθ.10. 9,15.

γυμναστικός, ή, όν, ὁ σφόδρα ἐφιέμενος τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ὁ ἐν αὐταῖς ἔμπειρος καὶ ἐξέχων, Ἱππ. Ἀφ.1242, Πλάτ. Πρωτ. 313D· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διδάσκαλον τῆς γυμναστικῆς, Ἀριστ. Πολ.4.1, 2·—γ. θεραπεία Πλάτ. Γοργ.464Β· καὶ ἡ γυμναστικὴ (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τέχνη), ἡ γυμναστική, ὡς παρ' ἡμῖν, ὁ αὐτ. Συμπ. 186Ε, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστοφ. Σφηξ.1212.

γυμνής, ῆτος, ὁ, = **γυμνός,** Διόδ. 3. 8·— ἰδίως ἐλαφρῶς ὡπλισμένος πεζὸς στρατιώτης, εὔζωνος, Τυρταῖ. 8. 35, Ἡρόδ. 9. 63, Εὐρ. Φοιν.1147, Ξεν. Ἀν. 4.1, 28. **II.** κατὰ πληθ. **γυμνῆτες,** οἱ, παρ' Ἀργείοις δοῦλοι, ὥσπερ οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέσται, κτλ., Πολυδ. Γ', 83· ὡσαύτως **γυμνήσιοι,** Müller Δωρ. 3. 4, § 2, πρβλ. 3. 3, § 2. **2)** = **Γυμνοσοφισταί,** Στράβων 719· ἐντεῦθεν γυμνῆτις σοφία, ἡ φιλοσοφία των, Πλούτ. 2. 322Β.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, (γυμνής) αἱ Βαλεαρίδες νῆσοι, κληθεῖσαι οὕτως ἐκ τῆς ἐμπειρίας καὶ δεξιότητος τῶν κατοίκων ὡς σφενδονητῶν, Ἀριστ. Θαυμασ. 88, Στράβ. 167, Διόδ. 5. 17, κτλ., πρβλ. Βεργ. Γ. 1. 309.

γυμνητεία, ἡ, γυμνότης, Εὐστ. Πονημ.190. 43, κτλ. **2)** οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, εὔζωνοι στρατιῶται, Θουκ.7, 37.

γυμνητεύω, εἶμαι ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, Δίων Χρυσ. 25· εἶμαι ἐλαφρῶς ὡπλισμένος, Πλούτ. Αἰμιλ. 16. **2)** εἶμαι γυμνός, Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 11· (**γυμνιτεύω,** ἡμαρτ. γραφή).

γυμνήτης, ου, ὁ, = **γυμνής**, πρὸς ὃ συχνάκις ἐναλλάσσεται, Schneid. Ξεν. Ἀν. 4.1, 6·— ὡς ἐπίθ. = γυμνός, Λουκ. Διον. 3.

γυμνητία, ἡ, ἡμαρτ. γραφ.· ἴδε **γυμνητεία.**

γυμνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς γυμνῆτα, ὅπλα Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, Πλούτ. Φλαμιν. 4·— **τὸ γυμνητικὸν** = **γυμνητεία**, Στράβ. 306.

γυμνῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **γυμνήτης**, ἴδε ἐν λ. **γυμνὴς** II. 2.

γυμνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, γ. ἀγών, ἀγών, ἅμιλλα περὶ τὴν γυμναστικήν, Ἡρόδ. 2. 91, κτλ.· ἀντίθ. τῷ **ἱππικός**, ὁ αὐτ. 1.167· τῷ **μουσικός**, Θουκ. 3.104, Πλάτ. Νόμ. 658A.

γυμνῑτεύω, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε **γυμνητεύω.**

γυμνο-δερκέομαι, παθ., δεικνύω ἐμαυτὸν γυμνόν, Λουκ. Κυν. 1.

γυμνό-καρπος, ον, ὁ ἔχων τὸν καρπὸν γυμνόν, τ. ἔ. ἄνευ κελύφους ἢ ξυλώδους φλοιοῦ, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1.17, 8· πρβλ. **γυμνοσπέρματος.**

Γυμνο-παιδίαι, αἱ, ἐτησία ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέᾳ πεσόντων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν παῖδες γυμνοὶ ἐχόρευον καὶ ἐτέλουν διαφόρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 82, Ξεν., κτλ.· πρβλ. Ruhnk. Τιμ.·— ἐν τῷ ἑν. Γυμνοπαιδία, μόνον παρὰ Πλουτ. Ἠθ. 208D καὶ παρὰ γραμματ.

γυμνο-παιδική (ἐνν. ὄρχησις), ἡ, χορὸς γυμνῶν παίδων, Ἀθήν. 630D.

γυμνοποδέω, περιπατῶ γυμνόπους, Ἐπ. Σωκρ. 13, Γρ. Ναζ. 2, 649B (Migne).

γυμνοπόδης, ου, ὁ = **γυμνόπους**, Σουΐδ.

γυμνο-πόδιον, τό, γυναικεῖον ὑπόδημα, Πολυδ. Ζ', 94.

γυμνό-πους, ὁ, ἡ, γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας, Στράβων 294, Ἰώσηπ. Ἰ. Π. 2. 15, 1.

γυμνορ-ρύπᾰρος, ον, γυμνὸς καὶ ἐρρυπωμένος, ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Διογ. Λ. 7.16.

γυμνός, ή, όν, ὁ ἄνευ ἐνδύματος, ἄνευ περιβολῆς, γυμνός περ ἐών Ὀδ. Ζ. 136, κτλ.· γυμνὸν στάδιον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὁπλίτην δρόμον, Πίνδ. Π. 11.73. **2)** ἄοπλος, οὐδ' ὑπέμεινεν Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι Ἰλ. Π. 815, κτλ.· γυμνὰ τὰ νῶτα παρέχειν Πλούτ. Φαβ. 11·— τὰ γυμνά, ἐπὶ μεμονωμένων ἀνδρῶν, τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ ὁπλισμοῦ, τὰ ἐκτεθειμένα μέρη, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 12· ἰδίως, τὸ δεξιὸν μέρος, ἡ δεξιὰ πλευρὰ (καθ' ὅσον ἡ ἀριστερὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν ἀσπίδων), Θουκ. 5. 10, 71· πρβλ. **γύμνωσις.** **3)** ἐνίοτε ἐπὶ πραγμάτων, γυμνὸν τόξον, μὴ κεκαλυμμένον τόξον, ὅπερ ἐξήγαγέ τις ἐκ τοῦ γωρυτοῦ, ἤτοι τῆς θήκης, Ὀδ. Λ. 607· γ. ὀϊστὸς Φ. 417· γ. μάχαιρα, ξίφος Θεόφρ. 22. 146, Ἀπολλ. Ῥόδ.· γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, μὲ γυμνὴν τὴν κεφαλήν, Πλάτ. Φαίδρ. 243B. **4)** μ. γεν., ἐστερημένος πράγματός τινος, ἀφῃρημένος τι, κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον Πίνδ. Ν. 1. 80, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 2, 14· κᾶπος δένδρων γυμνὸς Πίνδ. Ο. 3. 43· γυμνὸς ὀστράκων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 401· γυμνὸς προπομπῶν ὁ αὐτ. Πέρσ. 1036· γ. τῶν ἀριστείων ἄτερ Σοφ. Αἴ. 464· καὶ οὕτω παρὰ πεζοῖς, γυμνὸς ὅπλων Ἡρόδ. 2. 141· ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος Πλάτ. Κρατ. 403B, πρβλ. Πολ. 577B, Γοργ. 523D. **5)** ἐν κοινῇ γλώσσῃ **γυμνὸς** ἐσήμαινε τὸν ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένον, ἔχοντα δηλ. μόνον τὸ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἔνδυμα (χιτῶνα), ἄνευ τοῦ ἱματίου, τοῦ ἐπιβλήματος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 389, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 10, 3, Δημ. 583. 21· (οὕτω, nudus ara, sere nudus, Βεργ. Γ. 1. 299)· ἐπὶ ἵππου, ἄνευ χαλινοῦ καὶ τῆς λοιπῆς σκευῆς, Ἀρρ. Κυν. 24. 3. **6)** ἐπὶ γεγονότων ἢ πραγμάτων, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, τὰ πράγματα γυμνὰ θεωρεῖν Διόδ. 1. 76· γυμνὸν τὸ ἔργον διηγήσασθαι Λουκ. Τοξ. 41. **7)** ἁπλοῦς, γυμνός, μόνος, κόκκος Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιε', 37. **8)** ἀγένειος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 707. **9)** ἐπὶ ἀδυνάτων, γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις Φερεκρ. Τυρ. 4, Φιλήμ. Ἁρπαζ. 1.

Γυμνο-σοφισταί, ῶν, οἱ, οἱ γυμνοὶ φιλόσοφοι τῆς Ἰνδικῆς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30; Στράβ. 762, Πλούτ. Ἀλεξ. 64, Λουκ. Δραπ. 7· πρβλ. **γυμνὴς** II. 2.

γυμνο-σπέρματος καὶ **-σπερμος, ον,** ἔχων τὸ σπέρμα γυμνόν, μὴ κεκαλυμμένον ὑπὸ θήκης ἢ κελύφους, Θεόφρ. Ι. Φ. 1.11, 2 καὶ 3· πρβλ. **γυμνόκαρπος.**

γυμνότης, ητος, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ, Ἑβδ. (Δευτ. κη', 48), Κ. Δ.

γυμνό-χρους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ σῶμα γυμνόν, Νόνν. Δ. 7. 124.

γυμνόω, μέλλ. **-ώσω,** (γυμνὸς) ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν γ., ἀφαιρῶ τὰ ὀστέα τὴν καλύπτουσαν αὐτὰ σάρκα, Ἡρόδ. 4. 61· σῶμα γυμνώσαντες εὖ Σοφ. Ἀντ. 410·— ὁ Ὅμηρ. τὸ μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῷ παθ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀπογυμνοῦμαι, μένω ἐκτεθειμένος, ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη Ἰλ. Μ. 428· οὖτα Θόαντα στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα Π. 312, πρβλ. Ὀδ. Κ. 341· οὕτω, τεῖχος ἐγυμνώθη, τὸ τεῖχος ἔμεινε γυμνόν, δηλ. ἀνυπεράσπιστον, Ἰλ. Μ. 399· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπογυμνῶ ἐμαυτὸν ἢ γυμνοῦμαι, αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι Ὀδ. Ζ. 222· μ. γεν., ἐγυμνώθη ῥακέων, ἀφῄρεσεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ῥάκη, Χ. 1· οὕτω μετέπειτα, γυμνωθὲν ξίφος Ἡρόδ. 3. 64, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 624·— ἀποστεροῦμαι, ἀφαιροῦμαί τι, Πλάτ. Πολιτ. 601B· πρβλ. **γυμνωτέος.**

γύμνωσις, εως, ἡ, στέρησις ἢ ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 20. **II.** γυμνότης, Ἑβδ. (Γεν. θ', 22)·— ἐξαλλάσσειν τὴν ἑαυτοῦ γ., τὴν ἀνυπεράσπιστον πλευράν του (πρβλ. **γυμνὸς** 2), Θουκ. 5.71.

γυμνωτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἀπογυμνώσῃ ἢ ἀποστερήσῃ τις, τινὸς Πλάτ. Πολιτ. 361C.

γῠναικ-άδελφος, ὁ, ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός, θηλ. **γῠναικαδέλφη, ἡ,** (κατ' ἄλλους ὀξυτόνως **-φός, -ή**) τῆς γυναικὸς ἀδελφή, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 304, Θωμ. Μ. σ. 197.

γῠναικ-άνηρ, ὁ, ἀνὴρ ἐν γυναικείᾳ μορφῇ, γυναικώδης, θηλυδρίας, δοτ. πληθ. **γυναικάνδρεσσι** Ἐπίχ. 156 Ahr.

γῠναικάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γυνή**, Διοκλ. Μέλ. 6, Μ. Ἀντων. 5.11, κτλ.

γῠναικεῖον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ.

γῠναικεῖος, α, ον, Αἰσχύλ. Χο. 630, 678, ὡσαύτως **ος, ον,** Εὐρ. Ι. Α. 233· Ἰων. **γυναικήιος, η, ον,** (γυνή):— ἀνήκων εἰς γυναῖκα, ἐξαρτώμενος, οἰκεῖος, ὅμοιος, ἁρμόδιος εἰς γυναῖκα, Λατ. muliebris, γυναικεῖαι βουλαί, γυναικεῖα σχέδια, Ὀδ. Λ. 437· λουτρὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· γυν. ἀγορά, ἴδε ἐν λ. **ἀνδρεῖος**·— ἡ γ. θεός, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις bona dea, Πλούτ. Καίσ. 9, Κικ. 19· γ. πόλεμος, πόλεμος πρὸς γυναῖκας, Ἀνθ. Π. 7. 352. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, θηλυπρεπής, ἐκτεθηλυμμένος, πένθος Ἀρχίλ. 8. 10· δρᾶμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 151· πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 127A, κτλ.· οὕτως ἐπίρρ. **-ως** ὁ αὐτ. Νόμ. 731D·— πρβλ. **αὐλός.** **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** ἡ γυναικηΐη = γυναικών, τὸ μέρος τῆς οἰκίας τὸ ἀποκεχωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας, Ἡρόδ. 5. 20· τὸ γυναικεῖον παρὰ τοῖς Ἑβδ. **2)** τὰ γυναικεῖα, τὰ μόρια, τὰ ἀπόκρυφα, partes muliebres, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 195. **6)** = τὰ καταμήνια ὁ αὐτ. Ἀφ. 1254, Ἀριστοτέλ. Ζ. Μ. 2. 2, 10, κ. ἀλλ.

γῠναικ-εραστής, ὁ, ὁ τὰς γυναῖκας ἀγαπῶν, καὶ **γῠναικεραστέω,** Πολυδ. Γ', 68, 70.

γῠναικήιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **γυναικεῖος**, Ἡρόδ.

γῠναικηρός, ά, όν, = **γυναικεῖος**, Διοκλ. (Βακχ. 3) ἐν τοῖς Α. Β. 87, ἔνθα ὁ Meineke ἄνευ ἀνάγκης εἰκάζει **γυναικισμός**· γυναικηρὸς τρόπος ἀναφέρεται ὑπὸ Φρυν. αὐτ. 31, ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

γῠναικίας, ου, ὁ, = **γύννις**, ἐκτεθηλυμμένος, ἀδύνατος ἄνθρωπος, Λουκ. Ἀλ. 31.

γῠναικίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ,** εἶμαι γυναικώδης, ἐνδύομαι ἢ ὁμιλῶ ὡς γυνή, Ἱππ. Ἀέρ. 293, Ἀριστοφ. Θεσμ. 268·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 32. 25, 7. **II.** πάσχω γυναικεῖα, Λατ. muliebria pati, Λουκ. Ὀν. 19.

γῠναικικός, ή, όν, θηλυπρεπής, θῆλυς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· γυναικικώτεροι γίνονται οἱ μαστοί, ὁμοιότεροι πρὸς τοὺς τῶν γυναικῶν, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 7.1, 15.

γῠναίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γυνή**, Λόγγ. 3. 6, 15 (μετὰ διαφ. γραφ. **γύναιον**).

γῠναίκισις, εως, ἡ, γυναικώδης τρόπος, συμπεριφορά, Ἀριστοφ. Θεσμ. 863.

γῠναικίσκιον, τό, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «παιδίσκιον».

γῠναικισμός, ὁ, γυναικώδης ἀδυναμία, Πολύβ. 30.16, 5.

γῠναικιστί, ἐπίρρ. = κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυναικῶν, Ἀθήν. 528F.

γῠναικό-βουλος, ον, ὑπὸ γυναικὸς ἐπινοηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 626· πρβλ. **ἀνδρόβουλος.**

γῠναικο-γήρῡτος, ον, ὑπὸ γυναικὸς διακηρυχθείς, κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 487.

γῠναικό-δουλος, ὁ, δοῦλος τῶν γυναικῶν, Ἰω. Χρυσόστ. 2, 399. 6, 220.

γῠναικο-ειδής, ές, = **γυναικώδης**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 289.

γῠναικο-ήθης, ες, ἔχων γυναικεῖον ἦθος, Ἡσύχ.

γῠναικο-θοίνας, ὁ, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ξενισθεὶς καὶ τραφεὶς (ὁ Ἄρης), Παυσ. 8. 48, 4.

γῠναικό-θῡμος, ον, ὁ γυναικεῖον ἔχων νοῦν ἢ διάθεσιν καὶ φρόνημα, Πτολ. Τετρ. 162.— Ἐπίρρ. **-μως** Πολύβ. 2. 8, 12, κτλ.

γῠναικό-κλωψ, ωπος, ὁ, ὁ κλέπτων γυναῖκας (μοιχός), Λυκ. 771.

γῠναικο-κόσμοι, οἱ, ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν γυναικῶν, Πολυδ. Η', 112· πρβλ. **γυναικονόμος.**

γῠναικο-κρᾱσία, ἡ, (κρᾶσις) γυναικεία κρᾶσις, γυναικεία φύσις, Στράβων 165, Πλούτ. Ἀντων. 10· ἴδε Wyttenb. 2. 20A, Schäf. 5. σ. 340.

γῠναικο-κρᾰτέομαι, παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 7.

γῠναικο-κράτητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυβερνώμενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 742.

γῠναικο-κρᾰτία, ἡ, ἡ τῶν γυναικῶν κυριαρχία, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 11, Πλούτ. Κάτ. Πρεσβ. 8.

γῠναικο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων γυναῖκας, Φίλων 2. 581.

γῠναικομᾰνέω, εἶμαι γυναικομανής, Ἀριστοφ. Θεσμ. 576.

γῠναικο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανὴς διὰ γυναῖκας, φιλογύνης εἰς ἄκρον βαθμόν, Ἀνθ. Π. 12. 86, Λουκ. Ἀλεξ. 11.

γῠναικομᾰνία, ἡ, μανία διὰ γυναῖκας, ἄκρατος ἔρως πρὸς τὰς γυναῖκας, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 464D.

γῠναικό-μασθος, ον, ἔχων μαστοὺς ὡς τοὺς τῶν γυναικῶν, Γαλην. 2, 273, Π. Αἰγιν. 6, 46.

γῠναικό-μῑμος, ον, ὁ μιμούμενος τὰς γυναῖκας, γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν Αἰσχύλ. Πρ. 1005· ἐσθήματα Σοφ. Ἀποσπ. 706· στολὴ Εὐρ. Βάκχ. 980.

γῠναικό-μορφος, ον, ἐν γυναικείᾳ μορφῇ, Εὐρ. Βάκχ. 855.

γῠναικονομέω, εἶμαι γυναικονόμος, Ἀρτεμίδ. 2. 31.

γῠναικονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ γυναικονόμου, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 22.

γῠναικο-νόμος, ὁ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀρχόντων τῶν ἐπιμελουμένων τῶν ἠθῶν καὶ τῆς κοσμιότητος τῶν γυναικῶν, Τιμοκλ. Φιλοδ. 1, Μένανδ. Κεκρ. 1· ὁ Ἀριστ. (Πολ. 4. 15, 13) λέγει ὅτι ἦτο ὑπούργημα ἀριστοκρατικόν.— Πρβλ. **παιδονόμος**.

γῠναικόομαι, παθ., γίνομαι γυνὴ ἢ γυναικώδης, Ἱππ. 1202Δ.

γῠναικοπᾰθέω, εἶμαι ἐκτεθηλυμμένος, Ἀθήν. 523C.

γῠναικο-πίπης [ῐ], ου, ὁ, (ὀπιπτεύω) ὁ μετ' ἀσελγείας ἐμβλέπων εἰς γυναῖκας, Εὐστ. 851. 54· πρβλ. **παρθενοπίπης**.

γῠναικο-πληθής, ές, πλήρης γυναικῶν, ὅμιλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 122· σύλλογος Εὐρ. Ἄλκ. 955.

γῠναικό-ποινος, ον, ὁ τὴν γυναῖκα ἐκδικῶν, πόλεμοι (ὁ Τρωϊκὸς) Αἰσχύλ. Ἀγ. 225.

γῠναικο-πρεπής, ές, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς γυναῖκα, γυναικώδης, γυναικεῖος, Πλούτ. 2. 102D.

γῠναικο-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικὸς πρόσωπον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 131.

γῠναικο-τραφής, ές, ὑπὸ γυναικῶν τραφείς, Ἰω. Χρυσόστ. 3, 460.

γῠναικο-φίλης [ῐ], ου, Δωρ. -ας, α, ὁ, ὁ τὰς γυναῖκας ἀγαπῶν, Πολύζηλ. Μουσ. 4, Θεόκρ. 8. 60·— ἀλλὰ **φιλογύνης** εἶναι ἡ δόκιμος λέξις.

γῠναικό-φρων, ον, ἔχων γυναικὸς φρόνημα ἢ νοῦν, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 34.

γῠναικο-φυής, ές, ἔχων γυναικείαν φύσιν, Ἐμπεδ. 217.

γῠναικό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν ἁπαλὴν καὶ λεπτὴν ὥσπερ γυνή, Ἀριστοφ. Θεσμ. 192.

γῠναικό-ψῡχος, ον, ἔχων ψυχὴν γυναικείαν ἢ γυναικώδη, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 228.

γῠναικώδης, ες, (εἶδος) πρὸς γυναῖκα ὅμοιος, γυναικεῖος, Πολύβ. 2. 56, 9.

γῠναικών, ῶνος, ὁ, = **γυναικωνῖτις**, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 2.

γῠναικωνῖτις, ιδος, ἡ, τὸ διὰ τὰς γυναῖκας ὡρισμένον μέρος τῆς οἰκίας, ἀντίθ. τῷ **ἀνδρῶν** (πρβλ. **γυναικών**), Λυσ. 92. 28., 97. 1, Μένανδ. Ψευδ. 2· ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. domus·— αἱ γυναῖκες τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς, τὸ «χαρέμι» τουρκιστί, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 30., 2. 819D·— ὡς ἐπίθ., ἡ γ. αὐλή, ἡ αὐλὴ τοῦ διαμερίσματος τῶν γυναικῶν, Διόδ. 17. 50.

γῠναι-μᾰνής, ές, = **γυναικομανής**, Ἰλ. Γ. 39, Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 15. 14. Παρὰ μεταγεν. Ἐπ. **γυναιμανέων**, ὡς τις μετοχή, Κ. Σμ. 1. 735.

γύναιος, α, ον, = **γυναικεῖος**, γύναια δῶρα, δῶρα παρεχόμενα εἰς γυναῖκα, Ὀδ. Λ. 531, Ο. 247. **II.** ὡς οὐσιαστ., γύναιον, τό, «γυναικοῦλα», λέξις ἀγάπης καὶ στοργῆς ἀποτεινομένη πρὸς σύζυγον, Ἀριστοφ. Σφηξ. 610, Θεσμ. 792·— συχνάκις μετὰ περιφρονητικῆς σημασίας, ἀδύνατος γυνή, Ἀνδοκ. 17. 9, Δημ. 787. 25, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 4·— ἀλλ' οὐχὶ ἀληθὲς ὑποκοριστ., Λοβ. Παραλ. 305, πρβλ. Διόδ. 17. 24, Πλούτ. Πελοπ. 9.

γύν-ανδρος, ον, ἀμφιβόλου γένους, ἑρμαφρόδιτος, θηλυπρεπής, Σοφ. Ἀποσπ. 865. **2)** γυνὴ ἀνδρώδης, virago, Φίλων 1. 183, 512.

γῠνή, Δωρ. **γυνά**, Αἰολ. **βανά** (ἴδε ἐν λέξει), ἡ· γεν. **γυναικός**, αἰτ. **γυναῖκα**, κλητ. **γύναι**·— δυϊκ. **γυναῖκε** Σοφ. Ἀντ. 61·— πληθ. **γυναῖκες**, **γυναικῶν**, κτλ., (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **γύναιξ**)· καί τις γενική, **γυναικείων** Φωκυλ. 3·— εὑρίσκομεν ὡσαύτως παρὰ Κωμικ. αἰτιατ. **γυνὴν** Φερεκρ. Κραπ. 19· πληθ. ὀνομ. **γυναί** Ἀλκαῖ. Κωμ. Ἀδήλ. 7, Μένανδ. Ἀδήλ. 480, αἰτιατ. **γυνὰς** Κωμ. Ἀνών. ἐν Meineke 4. 622· ἴδε Ἐτυμ. Μ. 243. 24, Α. Β. 86. Ὡς παρ' ἡμῖν γυνή, Λατ. femina, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀνήρ**, Ἰλ. Λ. 683· ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν κατάστασιν ἀμφοτέρων ἐπί τε ἐγγάμων καὶ ἀγάμων· κατὰ πληθ., αἱ θαλαμηπόλοι, ὑπηρέτριαι, Ὅμ., ὅστις συχνάκις συνδέει τὴν λέξιν ταύτην ὡς τὸ **ἀνήρ**, μεθ' ἑτέρου οὐσιαστ., γυνὴ ταμίη, ἡ οἰκονόμος, Ἰλ. Ζ. 390· δέσποινα, γρηΰς, ἀλετρίς, δμωαὶ γυναῖκες, κτλ.· οὕτω, γυνὴ Περσίς Ἡρόδ.·— κατὰ κλητ. συχνάκις πρὸς δήλωσιν σεβασμοῦ ἢ στοργῆς, κυρία, δέσποινα, πρβλ. Wüstem. Θεόκρ. 15. 12·— φαντὶ γυναῖκες, λέγουσιν αἱ κόραι, ὁ αὐτ. 20. 30·— πρὸς γυναικός, ὡς γυνή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 592·— παροιμ., γ. μονωθεῖσ' οὐδὲν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 749· ὅρκους γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω (πρβλ. γράφω II) Σοφ. Ἀποσπ. 694· γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει ὁ αὐτ. Αἴ. 293· ἴδε Indices Eur. et Comic. **II.** σύζυγος, σύνευνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **παρθένος**, Ἰλ. Ζ. 160, Ὀδ. Θ. 523, κτλ., πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 25· ἀλλ' ὡσαύτως, παλλακή, Ἰλ. Ω. 497. **III.** γυνὴ θνητή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **θεά**, Ξ. 315, Ὀδ. Κ. 228, κτλ. **IV.** ἡ θήλεια, ἡ σύντροφος, τὸ «ταῖρι», ἐπὶ ζῴων· πρῶτον παρ' Ἀριστ. Πολ. 2. 3, ἐν τέλ. **V.** ἐν Ἰλ. Ω. 58, γυναῖκα θήσατο μαζόν, ἐθεωρήθη ὡς ἐπίθ.· ἀλλὰ τὸ μαζὸν κεῖται ἁπλῶς κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, ἴδε Jelf Gr. Gr. § 584. (Πρβλ. Σανσκρ. gani, Ζενδ. ghena, Γοτθ. quino, Ἰσλανδ. kona ἢ kvenna, Ἀγγλο-Σαξ. cwen (Σκωτιστὶ quean = γυνή, πρβλ. queen, βασίλισσα), κτλ.· ἴδε ἐν λ. **γίγνομαι**).

γύννις, ιδος, ὁ, γυναικώδης ἀνήρ, ποδαπὸς ὁ γύννις, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 56) παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 136, πρβλ. Θεόκρ. 22. 69, Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 12. [ῠ].

γυπάετος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ὑπάετος**.

γῡπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γύπη**, = φωλεός, ὀπή, σχισμάς, Ἀριστ. Ἱππ. 793.

γύπειος, ον [ῡ], = **γύπινος**, Βασίλ. 2, 780C, 1171B.

γύπη, ἡ, (γὺψ) φωλεὸς γυπῶν, ὀπή, Ἡσύχ., πρβλ. κύπη.

γῡπιάς, άδος, ἡ, ὑπὸ γυπῶν οἰκουμένη, πέτρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 796.

γύπινος [ῡ], η, ον, ἀνήκων εἰς γῦπα, πτέρυξ Λουκ. Ἴκαρ. 11.

γῡπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γῦπα, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 16.

γύπωνες, οἱ, εἶδος ὀρχηστῶν, Πολυδ. Δ', 104, «οἱ δὲ γύπωνες ξυλίνων κάλων ἐπιβαίνοντες ὠρχοῦντο διαφανῆ ταραντινίδια ἀμπεχόμενοι».

γῡραλέος, α, ον, = **γυρός**, στρογγύλος, κεκαμμένος, Ὀππ. Κ. 1. 57.

γυργᾰθός (οὐχὶ **γύργαθος**, Ἀρκάδ. 49. 19), ὁ, ἐξ ἰτέας πεπλεγμένος κόφινος ἢ καλάθιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 19· ἰδίως πρὸς σύλληψιν ἰχθύων, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 27, 4· παροιμ., γυργαθὸν φυσᾶν, ἐπὶ τῶν ματαίως κοπιώντων, Ἀρισταίν. 2. 20 (κοιν. γέργαθο).

γυργαθώδης, ες, ὅμοιος γυργαθῷ, Ἡσύχ.

γῡρεύω, περιέρχομαι δρομαίως ἐν κύκλῳ, τρέχω ὀλόγυρα, τριγυρίζω, γυρίζω, ἵππος ... καμπτῆρας οἷους ἀλφιτεῦσι γυρεύω Βάβρ. 29, 4. (ἐν τῇ συνηθ. = ζητῶ).

γῡρη-τόμος, ον, ὁ κύκλον διαγράφων ἢ σχηματίζων, αὖλαξ Ἀνθ. Π. 9. 274.

γῡρίνη, ἡ, εἶδος πλακοῦντος, Λουκ. Τραγοπ. 157.

γῡρῖνος ἢ **γύρῖνος** (Ἀρκάδ. 65. 16), ὁ, ὁ μήπω πόδας ἔχων βάτραχος, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ κυκλοτεροῦς σχήματος, βάτραχος γ. Πλάτ. Θεαιτ. 161D· πρβλ. **γέρυνος**. [ῡ, Ἄρατ. 947.]

γῡρῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γυρῖνον, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 13, 12.

γύριος, α, ον, (γυρὸς) κυκλοτερής, στρογγύλος, παρὰ Σουΐδ., Ζωναρ.

γῦρις, εως, ἡ, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἡ ἄχνη, Λατ. pollen, Διοσκ. 2. 107, Ἀθήν. 115D.

γῡρίτης (ἐνν. ἄρτος), ου, ὁ, ἄρτος παρεσκευασμένος διὰ τῶν λεπτοτάτων ἀλεύρων, δι' ἄχνης, Γεωπ. 20. 41.

γῡρο-δρόμος, ον, ὁ εἰς κύκλον περιστρεφόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 20.

γῡρο-ειδής, ές, ὅμοιος κύκλῳ, στρογγύλος.— Ἐπίρρ. -δῶς Διοσκ. 2. 204.

γῡρόθεν, ἐπίρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλικῶς, Λιβάν. 4. 1071, Συλλ. Ἐπιγρ. 8763b.

γῡρό-μαντις, ὁ, (γῦρις) = **ἀλευρόμαντις**, Ἀρτεμίδ. 2. 69·— πιθανῶς διττογραφία ἢ διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **τυρόμαντις**, ὅπερ ἀκριβῶς προηγεῖται.

γῡρός, ά, όν, στρογγύλος, γυρὸς ἐν ὤμοισι, ἔχων τοὺς ὤμους στρογγύλους, κυφός, Ὀδ. Τ. 246· συχνὸν ἐν τῇ Ἀνθ.

γῦρος, ὁ, κύκλος, Πολύβ. 29. 11, 5· κυκλικὸς λάκκος πρὸς ἐμφύτευσιν δένδρου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 4, 1.

γῡρόω, χάμνω στρογγύλον, κάμπτω, Ὀππ. Ἁλ. 2. 333· δένω, αὐτ. 4. 419. **II.** περικυκλῶ, αὐτ. 4. 159. **III.** φυτεύω εἰς γῦρον, Ἄρατ. 9· χάμνω γῦρον περί τι δένδρον, Λατ. oblaqueare, Γεωπ. 4. 3, 1· καὶ οὐσιαστ. **γύρωσις**, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτ. 2. 46, 4.

γύρωθεν = **κύκλωθεν**, Θεοφύλ.

γύρωμα, ατος, τό, τὸ κυκλικῶς κατεσκευασμένον, κύκλος, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5.

γύρωσις, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 2. 46. 4.

γύψ, γῡπός, ὁ, ἁρπακτικόν τι ὅμοιον ἀετῷ, Ἰλ. Χ. 42, κ. ἀλλ.· πιθ. περιλαμβάνον διάφορα εἴδη, τὸν κοινὸν γῦπα (cinereus), τὸν γρυποειδῆ γῦπα (fulvus), καὶ ἴσως τὸν Αἰγύπτιον γῦπα (Neophron percnopterus)· πρβλ. **αἰγυπιός**, **περκνόπτερος**.

γύψινος, η, ον, ἐκ γύψου, Β. Α. 272.

γυψοειδής, ές, ὅμοιος γύψῳ, Π. Αἰγιν. 134 (Briau) = **γυψώδης**, Εὐστάθ.

γύψος, ἡ, κιμωλία γῆ, Ἡρόδ. 7. 69, Πλάτ. Φαίδων 110C. II. εἶδος ἀσβέστου μετ' ὀξέος χαλκάνθου μεμιγμένης, gypsum, Θεόφρ. Λίθ. 64 κἑξ.

γυψόω, τρίβω διὰ κιμωλίας, Ἡρόδ. 3. 24., 8. 27. 2) διὰ γύψου ἀλείφω, ἐπαλείφω, Συλλ. Ἐπιγρ. 3145, Γεωπ. 4.15, 13.

γύψωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ γύψου ἐπίχρισις, Γεωπ. 6,18.

γυψωτής, οῦ, ὁ, ὁ γύψῳ ἐπαλείφων, Ε. Μ. ἐν λ. **χήρα**.

γωλεός, ὁ, ὀπή, σπήλαιον, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 20, 4 (διάφ. γραφ. **φωλεός**)· ἑτερογ. πληθ. **γωλεά** Νίκ. Θ. 125· **γωλειά** Λυκόφρ. 376.

γῶν, Ἰων. ἀντὶ **γοῦν**, ὡς **ὦν** ἀντὶ **οὖν**, Ἡρόδ.

γωνία, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 1. 51, κτλ. II. τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ «γωνιά», Πλάτ. Φιλ. 51C, Πλούτ. Μαρκέλλ. 19. III. ὁ ἀγκὼν ἢ τὸ ὑποστήριγμα γεφύρας, ὢν γωνιώδης, ὅπως σχίζῃ τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐπερχόμενον ὕδωρ, Διόδ. 2. 8. (Ἴσως ἐκ τοῦ γόνυ, τὸ κεκλιμένον, κεκαμμένον γόνυ.)

γωνιάζω, εἰς γωνίαν σχηματίζω, Ἡρωδ. Ἐπιμ. 17.

γωνιαῖος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας ἢ κατὰ τὴν γωνίαν, στυλὶς Διον. Ἁλ. 3. 22, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 160a. 19. II. = γωνιώδης, γ. ῥῆμα, δηλ. δυσπρόφερτον, Πλάτ. Κωμ. Λακων. 2.

γωνιακῶς, ἐν σχήματι γωνίας, Πρόκλ. Τιμ. 206.

γωνιασμός, ὁ, ῥύθμισις πρὸς τὸ γωνιόμετρον, Λυσ. (Ἀποσπ. 38) παρ' Ἁρπ. ἐν λ.· μεταφ., ἐπῶν γωνιασμοί, ἡ ἀποτέλεσις τῶν στίχων διὰ γωνίας καὶ μέτρου, ἤτοι ὑπεράγαν τεχνηέντως, Ἀριστοφ. Βατρ. 956.

γωνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γωνία**, Λουκ. Νεκυομ. 17, Μ. Ἀντων. 3.10.

γωνιο-βόμβυξ, ῦκος, ὁ, ὁ βομβῶν ἐν γωνίᾳ, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν γραμματικῶν, Ἡρόδικ. παρ' Ἀθην. 222Α.

γωνιο-ειδής, ές, γωνίᾳ ὅμοιος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 1.

γωνιόομαι, παθ., εἶμαι γωνιώδης, Διοσκ. 3. 9.

γωνιο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς γωνίαν, Γαλην.

γωνιό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ ἔχων διεστραμμένους τοὺς πόδας, Διογ. Λ. 9.116.

γωνιό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων γωνιώδη φύλλα, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 5.

γωνιώδης, ες, (εἶδος) γωνιακός, ὅμοιος γωνίᾳ, Θουκ. 8. 104· ἔχων ἢ σχηματίζων ὀξεῖαν γωνίαν, διαστροφὴ Ἱππ. Ἄρθρ. 812.

γωνίωμα, τό, καμπὴ γωνιώδης, Εὐστάθ.

γωνίωσις, εως, ἡ, καμπὴ ἐν σχήματι γωνίας, «καμπὴ οὐχ ὡς κύκλου περιφέρεια, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφή» Γαλην. 8, 275.

γωνιωτός, ή, όν, ἔχων σχῆμα γωνιῶδες, Π. Αἰγιν. 348 (Briau).

γωρυτός, ὁ, θήκη τόξου, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον αὐτῷ γωρυτῷ Ὀδ. Φ. 54. 2) φαρέτρα, Λυκόφρ. 458· ὡσαύτως θηλ., Ἀνθ. Π. 6. 34.

Δ

Δ, **δ**, **δέλτα**, ἄκλιτ., τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ., δ' = **τέσσαρες** καὶ **τέταρτος**, ἀλλὰ ͵δ = 4000. I. δ εἶναι ὀδοντόφωνον ἄφωνον μέσον τοῦ ψιλοῦ τ καὶ τοῦ δασέος θ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπ. γλώσσαις, τὸ Ἑλλην., Λατ. καὶ Σανσκρ. d, = τῷ Γοτθικῷ, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. t, = τῷ Παλαιο-Γερμ. z: — ὡς, δύο, Λατ. duo, Σανσκρ. dwa, = Γοτθ. twai, Παλαιο-Σκανδ. tveir, Ἀγγλο-Σαξ. twâ, = Παλαιο-Γερμ. zer, (Γερμ. zwei): — δέκα, Λατιν. decem, Σανσκρ. daçan, = Γοτθ. taihun, Παλαιο-Σκανδ. tiu, Ἀγγλο-Σαξ. tyn, = Παλαιο-Γερμ. zehan (Γερμ. zehn): — ἶδος, ἱδρώς, Λατ. sudor, Σανσκρ. swêdas, = Παλαιο-Σκανδ. sveiti, Ἀγγλο-Σαξ. swât (sweat), = Παλαιο-Γερμ. sveiz (Γερμ. schweiss): — ὁ-δούς, ὁ-δόντος, Λατ. dens, dentis, Σανσκρ. dantas, = Γοτθ. tunthus, Παλαιο-Σκανδ. tönn, Ἀγγλο-Σαξ. tod (tooth), = Παλαιο-Γερμ. zand (Γερμ. zahn): — πούς, ποδός, Λατ. pes, pedis, Σανσκρ. pâdas, = Γοτθ. fôtus, Παλαιο-Σκανδ. fôtr, Ἀγγλο-Σαξ. fôt, = Παλαιο-Γερμ. fuoz (Γερμ. fuss), ἴδε Κούρτ. σ. 214, κἑξ. II. τροπαὶ τοῦ δ ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις: 1) Αἰολ. εἰς β, ὡς σάμβαλον ἀντὶ σάνδαλον, βελφὶς ἀντὶ δελφίς, Βελφοὶ ἀντὶ Δελφοί, Ahrens Δ. Αἰολ. σ. 41· — τἀνάπαλιν τὸ κοινὸν ὀβελὸς γίνεται ὀδελὸς ἐν τῇ Δωρ. 2) Αἰολ. ἢ Δωρ. εἰς γ, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λίαν ἀμφίβολον, ἴδε ἐν λέξεσι δᾶ, δνόφος. 3) εἰς ζ, ἢ τὸ ζ εἰς δ καὶ σδ, ἴδε ἐν ἄρθρῳ Ζ ζ, II. 2. καὶ πρβλ. δᾶ. 4) εἰς θ, ὡς ἔχομεν ψεῦδος ψύθος, βάδος βάθρον βαθμός. 5) εἰς κ, ἂν τὸ κνέφας εἶναι τὸ αὐτὸ τῇ λέξει δνόφος, ἴδε Κούρτ. σ. 657. 6) εἰς λ, ὡς δαήρ, Λατ. levir, δάκρυ lacryma, δασὺς λάσιος, Πολυ-δεύκης Pol-lux. 7) εἰς σ, ὡς ὀδμὴ ὀσμή, ἴδμεν ἴσμεν· ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ καὶ ἑτέρου συμφώνου, βάδος βασμός, ἔδω ἐσθίω. 8) ἴσως εἰς τ, ὡς γδοῦπος κτύπος. 9) ἐνίοτε τὸ δ παρεντίθεται ὅπως δώσῃ πληρέστερον καὶ μᾶλλον ὡρισμένον ἦχον, ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρὸς (πολὺ ὁμοίως τὸ β παρεντίθεται πρὸ τοῦ μ, πρβλ. **μεσημβρία**)· καὶ ἐν τῇ Λατ. πρὸ φωνηέντων, ὡς prodesse, prodire. 10) τὸ δ ἐνίοτε ἀποβάλλεται, πρβλ. **διωγμός**, **δίωξις** πρὸς τὰ **ἰωκή**, **ἴωξις** (ἐν τοῖς **παλίωξις**, **προΐωξις** καὶ **μέσσος** (**μέσος**) πρὸς τὸ Λατ. medi-us, Σανσκρ. madj-as, Γοτθ. midj-is. 11) ἐνίοτε ἀντιπροσωπεύει τὸ j (y), ὡς ἐν τῷ **ἤδη** ἢ **δή**, Λατ. jam, ἴδε Κούρτ. σ. 580.

δα-, ἐπιτατικὸν προθεματικὸν μόριον = **ζα-** (ἴδε ἐν Ζ), ὡς ἐν τοῖς **δάσκιος**, **δαφοινός**.

δᾶ, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν Σχολ. ὡς Δωρ. ἀντὶ **γᾶ**, **γῆ**, ἐν ταῖς φράσεσι φεῦ δᾶ Εὐρ. Φοιν. 1296, Ἀριστοφ. Λυσ. 198· οἰοῖ δᾶ, φεῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 874· ἀλεῦ δᾶ ὁ αὐτ. Πρ. 568· οὐ δᾶν, ὄχι, μὰ τὴν γῆν, Θεόκρ. 4.17· ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι Δα-μάτηρ καὶ τῷ οὐδ. δάπεδον.— Ἀλλ' ὁ Ahrens (π. Δωρ. Δ. 80) παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐπίκλησις τῆς γῆς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις εἶναι παράδοξος, ὅτι οὐδεὶς Ἑλληνικὸς τύπος Γη-μήτηρ ἀπαντᾷ, ὅτι τὸ δάπεδον ἔχει δα- καὶ δὲν δύναται λοιπὸν νὰ παράγηται ἐκ τοῦ δᾶ· καὶ συμπεραίνει ὅτι ἡ λέξις δᾶ, ἢ μᾶλλον **Δᾶ**, εἶναι Δωρ. κλητ. τοῦ **Δὰν** = **Ζὰν** (ὃ ἐ. **Ζήν**, **Ζεύς**), καὶ ὅτι τὸ **Δᾶν** παρὰ Θεοκρ. = **Ζῆν** (ὃ ἐ. **Ζῆνα**).

δαγκάνω, Βυζαντιακὸς τύπος τοῦ **δάκνω**, ἴδε Δουκάγγ.· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ παλαιότερος, πρβλ. Ἡρακλείδ. παρ' Εὐστ. 28. 42., 1525.12, Ἀρκάδ. 161, 23, κτλ.

δάγκολον, τό, παρ' Ἡσυχ. = **δρέπανον**· — πρβλ. **ζάγκλη**.

δάγμα, τό, ἀντὶ **δῆγμα**, δῆγμα, δάγκαμα, Νίκ. Θ. 119, κτλ.

δαγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐστάθ.

δαγύς, ῦδος, ἡ, ἐκ κηροῦ πλαγγὼν χρησιμεύουσα εἰς μαγικὰς τελετάς, Θεόκρ. 2. 110· ἔνθα ἕτεροι **δατύς**. (Πιθ. λέξις Θεσσαλ., πρβλ. Voss Βεργ. Ἐκλ. 2. 73), πρβλ. **κοροκόσμιον**.

δάδινος, η, ον, (δᾴς) ἐκ ξύλου πίτυος, Γαλην. 13, 971Β, Ἀέτ. 3, 141.

δᾳδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δαΐς**, **δᾴς**, μικρὰ δᾴς, μικρὰ λαμπάς, Πολυδ. Γ', 111, Λουκ. Νεκυομ. 7· ἐν χρήσει ἐπὶ καυσίμων ξύλων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 921. 2) ῥητινῶδές τι ἐπίθεμα, Ἱππ. 597.17, κτλ.

δᾳδίς, ίδος, ἡ, ἑορτὴ δᾴδων, λαμπαδηφορία, Λουκ. Ἀλεξ. 39.

δᾳδο-κοπέω πεύκην, ἀποκόπτω τὸ δᾳδὶ ἢ τὴν ῥητίνην ἐξ αὐτῆς, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 2· πρβλ. **δαΐς** (Α) 3, **δᾳδουργέω**.

δᾳδόομαι, παθ. (δᾴς) μεταβάλλομαι εἰς δᾷδα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 11, 3.

δᾳδουργέω, = **δᾳδοκοπέω**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 2. — Παθ., Ι. Φ. 4. 16, 1.

δᾳδ-ουργός, όν, ὁ κόπτων πεύκας πρὸς συλλογὴν τῆς ῥητίνης, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 9, 3.

δᾳδουχέω, ἔχω τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ δᾳδούχου, φέρω πυρσόν, ἰδίως ἐν πομπαῖς, Εὐρ. Τρῳ. 343, Λουκ. Κατάπλ. 22· δᾳδουχήσας, διατελέσας ἐν τούτῳ τῷ ὑπουργήματι, Συλλ. Ἐπιγρ. 387, 388, κ. ἀλλ. II. μ. αἰτ., ἑορτάζω (μετὰ δᾴδων), τὰ μυστήρια Θεμίστ. 71Α· καὶ ἐν τῷ μέσ., γόον, οὐχ ὑμέναιον ἐδᾳδουχήσατο Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 413. — Παθ., φωτίζομαι, Ἀθήν. 148C.

δᾳδουχία, ἡ, τὸ φέρειν δᾷδας, πυρσούς, Πλούτ. 2. 621C, κτλ.

δᾳδοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ φέρων δᾷδα ἢ πυρσόν· ὑπούργημα κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος, ὁ πυρσὸς συμβολικῶς παρίστα τὴν ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, (πρβλ. **πυρφόρος** II), Συλλ. Ἐπιγρ. 185, 187 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, δ. Κόρης Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 822. 9. Τὸ ὑπούργημα τοῦτο ἦτο κληρονομικὸν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Καλλίου, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 3, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 10. 2) μεταφ., δᾳδοῦχοι τῆς σοφίας Πλούτ. 2. 10Ε. II. λυχνοῦχος, candelabrum, Συλλ. Ἐπιγρ. 4647.

δᾳδο-φορέω, φέρω λαμπάδας, πυρσούς, δᾷδας, Λουκ. Περεγρ. 36. II. παράγω δᾳδὶ ἢ ῥητίνην, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 2, 8.

δᾳδο-φόρος, ον, ἴδε **δαϊδοφόρος**.

δᾳδώδης, ες, (εἶδος) πλήρης δᾳδὸς ἢ ὅμοιος δᾳδί, ῥητινώδης, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 9, 7.

δᾴδωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς δᾳδίον μεταβολή, τὸ γενέσθαι ῥητινῶδες, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5.11, 3.

Δάειρα, ἡ, καὶ **Δαῖρα**, ἡ, ἡ γινώσκουσα· ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀθήναις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271, Λυκόφρ. 710: — **Δαειρίτης**, ὁ, ὁ ἱερεὺς αὐτῆς, Πολυδ. Α', 35.

δαείω, **δαήμεναι**, ἴδε ἐν λ. ***δάω**.

δαελός, Συρακόσιος τύπος τοῦ **δαλός**, Σώφρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 246. 35.

δαημοσύνη, ἡ, ἐμπειρία, γνῶσις, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1273· κατὰ πληθ., Β. 175, Ὀππ. Ἁ. 2. 327.

δαήμων, ον, γεν. -ονος, (δαῆναι) εἰδήμων, ἔμπειρος ἔν τινι, τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος Ἰλ. Ο. 411· ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα Ψ. 671· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω ἄθλων Ὀδ. Θ. 159· — σπάν. παρὰ τοῖς πεζ., Πλάτ. Κρατ. 398Β, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 110. 8. Συγκριτ. **-ονέστερος** Ευ. 106· ὑπερθ. **δαημονέστατος** Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12· μετ' ἀπαρ., κοσμῆσαι δ., γινώσκων κάλλιστα πῶς νὰ .., Ἀρρ. Ἀν. 28.

δαῆναι, ἴδε ἐν λ. ***δάω**.

δαήρ, έρος, ὁ, κλητ. **δᾶερ**, ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, ἀνδράδελφος· ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ θηλ. **γάλως**, Ἰλ. Γ. 180· γεν. πληθ.

ὡς δισύλλ., δαέρων ἢ γαλόων Ω. 769.—(Ἐξ ἀρχῆς ἔχον τὸ δίγαμμα δαϜήρ· πρβλ. Σανσκρ. dêvâ, dêvaras· Λατ. lêvir (πρβλ. δάκρυ lacrima)· Ἀγγλο-Σαξ. tâcor· Παλαιο-Γερμ. zeihhur· Σλαυ. deveri).

δαητός, όν, (δαῆναι) σοφός· διάφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. ἀντὶ **δαϊκτός**.

δαί, κοινὸς ἐν τῷ διαλόγῳ τύπος τοῦ **δή** (καὶ ἑπομένως εὕρηται παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς), ἐν χρήσει μόνον μετὰ ἐρωτηματικὰς λέξεις πρὸς ἔκφρασιν θαυμασμοῦ ἢ περιεργίας, τί δαὶ λέγεις σύ; Ἀριστοφ. Βατρ. 1453· τί δαὶ σὺ.. πεποίηκας; ὁ αὐτ. Ἱππ. 351· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν χωριστῇ προτάσει, τί δαί; τί; πῶς; Φερεκρ. Κραπ. 7, Ἀριστοφ. Ἱππ. 171, Νεφ. 1275, Βατρ. 558, κτλ., καὶ λίαν συχν. παρὰ Πλάτ.· ὡσαύτως, τί δαὶ σύ; Ἀριστοφ. Ὄρν. 136· πῶς δαί; ὁ αὐτ. Σφηξ. 1212· ἀλλὰ τὸ δαὶ συχνάκις γράφεται κακῶς ἀντὶ τοῦ δέ, ὡς δεικνύει τὸ μέτρον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 912· καὶ τί δαὶ δή; διορθοῦται ἐκ χφων εἰς τί δὲ δή; Πλάτ. Γοργ. 474D, Κρατ. 404B, κτλ.—Οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. (ἴδε Spitzn. Ἰλ. Κ. 408), οὐδὲ παρὰ Σοφ.· καὶ ἀναμφιβόλως μόνον κατὰ σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ἀπαντᾷ ἐν τῷ Μεδ. χειρογρ. τοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 933, Χο. 900· παρ' Εὐρ. ὅμως ἴσως εἶναι γνήσιον, Μηδ. 1008, Ἴωνι 275, Ἠλ. 244, 1116, Ι. Α. 1444, 1448, ἂν καὶ ἐνταῦθα ἔτι ὁ Πόρσ. (Μηδ. ἔνθ' ἀνωτ.) θὰ προετίμα τὸ **δή**.

δαΐ [ῐ], Ἐπ. δοτ. τοῦ **δαΐς**.

δαιδαλέ-οδμος, ον, ἔχων ὀσμὴν τεχνητήν, ἐξαισίαν, μύρον Ἐμπεδ. 309.

δαιδάλεος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἀνθ. Π. 9.755 (δαιδάλλω)· ὡς τὸ **δαίδαλος**, τεχνικῶς εἰργασμένος, πεποικιλμένος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ μετάλλου ἢ ξύλου, ζωστήρ, θώρηξ, σάκος, θρόνος, κτλ.· οὐδέποτε ἐπὶ κεντημάτων, οὐδὲ ἐν Ὀδ. Α. 131 (διότι ἐκεῖ ἀνήκει εἰς τὸ θρόνον, οὐχὶ εἰς τὸ λῖτα), Βακχυλ. 5, 140 (Blass)·— ἀλλὰ κεῖται ἐπὶ τοιαύτης σημασίας παρ' Ἡσ. Θ. 575, Εὐρ. Ἑκ. 470, Θεοπόμπ. Κωμ. Ὀδυσσ. 2. **2)** ἐπὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, ποικίλος, κατάστικτος, κτλ., ἐπὶ ἰχθύος, Ἀλεξ. Ἀπεγλ. 3· ἐπὶ ἐλάφου, Νόνν. **II.** εὐφυής, ἐπιδέξιος, ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τῆς ἐμπειρίας καὶ τέχνης τοῦ τεχνίτου, Ἀνθ. Π. 9. 755, 826. Πρβλ. **δαίδαλος**.

δαιδαλέ-οσμος, ον, = **δαιδαλέοδμος**, Πορφύρ. Ἀπ. 2, 21.

δαιδαλεύομαι, ἀποθ. = **δαιδάλλω**, Φίλων 1. 666.

δαιδαλεύτρια, ἡ, ἐμπείρως ἐργαζομένη γυνή, Λυκόφρ. 578.

δαιδάλλω, τὸ ἐνεργ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πρβλ. **δαιδαλόω**)· (κατ' ἀναδιπλ. τύπος ἐκ τῆς **√ΔΑΛ**)·— ἐργάζομαι εὐφυῶς, τεχνικῶς, κοσμῶ ἢ ποικίλλω μετὰ περιέργου τέχνης, σάκος.. πάντοσε δαιδάλλων Ἰλ. Σ. 479· λέχος ἔξεον.. δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι Ὀδ. Ψ. 200· ἐπὶ γλύπτου, Ἀνθ. Π. παραρτ. 55. **2)** μεταφ., δ. πόλιν εὐανορίαισι Πινδ. Ο. 5. 49.— Παθ., μῦθοι ψεύδεσι δεδαιδαλμένοι ὁ αὐτ. Ο. 1. 46· πλοῦτος ἀρεταῖς δεδ. αὐτόθι 2. 96· [μέλη] δαιδαλθέντ' ἀοιδαῖς ὁ αὐτ. Ν. 11. 23.

δαίδαλμα, τό, ἔργον τέχνης, Θεόκρ. 1. 32, Λουκ. Ἔρωσ. 13.

δαιδαλό-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων εὐφυᾶ, πανοῦργον γλῶσσαν, Συνέσ. 324Α.

δαιδαλόεις, εσσα, εν, = **δαιδάλεος**, Κόϊντ. Σμ. 1. 141, Ἀνθ. Π. 9. 332.

δαιδαλο-εργός, όν, ὁ τεχνηέντως ἐργαζόμενος, Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 94.

δαίδαλον, τό, ἴδε ἐν λ. **δαίδαλος**.

δαίδαλος, ον (δαιδάλλω)·— ὡς τὸ **δαιδάλεος**, εὐφυῶς ἢ τεχνηέντως εἰργασμένος, μάχαιρα Πινδ. Ν. 4. 95 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Böckh.)· πέπλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 635· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ., ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν.., νὰ κατασκευάζῃ παντὸς εἴδους ἔντεχνα ἔργα, Ἰλ. Ε. 60, πρβλ. Ξ. 179, Σ. 482, πρβλ. Πινδ. Π. 5. 48· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., Ὀδ. Τ. 227· ἴδε περὶ τὸ τέλος. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, **Δαίδαλος**, ὁ, ὁ εὐφυὴς τεχνίτης, ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης σύγχρονος Μίνωος, ὁ πρῶτος γλύπτης ὅστις ἔδωκεν εἰς τὰ ἀγάλματα κίνησιν καὶ διέστησε τοὺς πόδας των, ἴδε Στάλβ. Πλάτ. Μένωνι 97D· Εὔχειρ (ὁ δεξιάν, ἐπιτηδείαν ἔχων χεῖρα) ἦτο ὁ μυθικὸς αὐτοῦ συγγενής, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 344·— ὁ Ὅμηρος τὸν ἀναφέρει, Ἰλ. Σ. 592, ὡς τὸν ποιητὴν **χοροῦ** (ὃ ἴδε) διὰ τὴν Ἀριάδνην·— ἐξ αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα ἐκλήθησαν **δαίδαλα**, Παυσ. 9. 3, 2.

δαιδαλουργία, ἡ, περίτεχνος ἐργασία, Ἑρμ. Ποιμάνδ. 32, 2.

δαιδαλό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἔμπειρον, ἐπιδέξιον χεῖρα, Ἀνθ. Π. 6. 204.

δαιδαλόω, = **δαιδάλλω**, Ὀππ. Κ. 1. 351· ποιητ. ἀπαρ. μέλλ. -ωσέμεν Πινδ. Ο. 1. 170.

Δαιδαφόριος, ὁ, Δελφικὸς μήν, Ἀνέκδ. Δελφ. 2. 13, κτλ.

δαϊδο-φόρος, ον, φέρων δᾷδα, πυρσὸν ἢ λαμπάδα ἐκ δαδίου, Ἑκάτα Βακχυλ. Ἀποσπ. 40 (Ursin. **δᾳδοφ-**.)

δαΐζω, μέλλ. -ξω, ἀόρ. **ἐδάϊξα**·— παθ. (ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **δαίω** Β). Ποιητ. ῥῆμα, διακόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω, πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων Ὀδ. Ξ. 434· χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Ἰλ. Β. 416, πρβλ. Π. 247· δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ Ω. 393· κάρηνα δαΐξας Αἰσχύλ. Χο. 297. **2)** σφάζω, φονεύω, δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας Ἰλ. Λ. 497· τέκνον δαΐξω Αἰσχύλ. Ἀγ. 207·— συχν. ἐν τῷ παθ., χαλκῷ δεδαϊγμένος Ἰλ. Χ. 72, κτλ.· δεδαϊγμένος ἦτορ, διατετρυπημένος τὴν καρδίαν (ὡς εἰ χαλκῷ) Ρ. 535· δεδαϊγμένον ἦτορ, καρδία διεσχισμένη καὶ βεβασανισμένη διὰ δυστυχίας, Ὀδ. Ν. 320· ἐκ βελέων δαϊχθεὶς Πινδ. Π. 6. 33· ἐξ ἐμᾶν χερῶν Εὐρ. Ι. Τ. 873. **3)** τίλλω, ἀποσπῶ, χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων Ἰλ. Σ. 27·— δαΐζειν πόλιν, καταστρέφειν ἐξ ὁλοκλήρου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 680, πρβλ. Χο. 396. **4)** ἁπλῶς, χωρίζω, διαχωρίζω, διχάζω, ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, ἡ ψυχή του ἐδιχάζετο ἐν αὐτῷ, δηλ. ἦτο ἐν ἀμφιβολίᾳ, Ἰλ. Ι. 8· δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, διῃρημένος ἢ ἀμφιβάλλων μεταξὺ δύο γνωμῶν, Ξ. 20·— ὡσαύτως, δαΐζειν ἐννέα μοίρας, διαιρεῖν εἰς.., Ὀρφ. Λιθ. 707. [δᾰ-· ἀλλὰ δᾱ- Ἰλ. Λ. 497, Αἰσχύλ. Χο. 396.]

δαιθμός, ὁ, (**δαίω** Β) διαίρεσις, ὅριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 23.

δαϊκτάμενος, η, ον, κάλλιον διῃρημένως, **δαΐ κτάμενος**, πεφονευμένος ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Φ. 146, 301.

δᾰϊκτήρ, ῆρος, ὁ, φονεύς, ὁ φονεύων, ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ἀλκαῖ. 20 Ahr. **2)** ὡς ἐπίθ., σπαράσσων, φθείρων, γόος Αἰσχύλ. Θήβ. 916· πρβλ. **δαϊκτής, δαΐκτωρ**.

δᾰϊκτής, οῦ, ὁ, (δαΐζω) = τῷ προηγ. 2, φθόνος Ἀνακρεόντ. 43. 10.

δᾰϊκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **δαΐζω**, ὁ δυνάμενος νὰ φονευθῇ, Ὀρφ. Ἀργ. 974.

δαΐκτωρ, ορος, ὁ, = **δαϊκτήρ** 2, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 798.

δαιμονάω, διατελῶ ὑπὸ τὴν δύναμιν καὶ ἐπίδρασιν δαίμονος, πάσχω θεόθεν, δαιμονᾷ δόμος κακοῖς Αἰσχύλ. Χο. 566· δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ ὁ αὐτ. Θήβ. 1001·— ἀπολύτ., κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, εἶμαι παράφρων, Εὐρ. Φοιν. 888, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 9· δαιμονᾷς Μένανδ. Ἑαυτ. τ. 1· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. ἄχη· εἰσὶ προωρισμέναι δι' ἐμὲ ὑπὸ τοῦ δαίμονος θλίψεις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1054.

δαιμονιάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων, Ἑρμ. Τρ.

δαιμονιάω, = **δαιμονάω**, Βυζ.

δαιμονίζομαι, μέσ. = **δαιμονάω**, ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, ἕκαστος ἔχει τὴν ὡρισμένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δαίμονος τύχην, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 98. **II.** ὡς παθ., θεοποιοῦμαι, Σοφ. Ἀποσπ. 180. **III.** κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, ἤτοι πονηροῦ πνεύματος, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ε', 2, κτλ.· πρβλ. Πλούτ. 2. 706D· ἡ ἐπιληψία ἐκαλεῖτο ἱερὴ νόσος (ὥς τινες ἐνόμισαν), διότι εἶχεν ὡς αἰτίαν «τὴν εἴσοδον δαίμονος εἰς τὸν ἄνθρωπον» Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4.

δαιμονικός, ή, όν, ἐπὶ προσώπων ἢ ζῴων, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Πλούτ. 2. 362F· ἐπὶ πραγμάτων, ὑπὸ δαίμονός τινος καταπεμφθείς, οὐ θεῖον, ἀλλὰ δ. αὐτόθι 996D· δ. δύναμις αὐτόθι 363Α, πρβλ. 458Β.

δαιμονιό-ληπτος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ διαβόλου, Ἐκκλ.· καὶ **δαιμονόληπτος, δαιμονοληψία**.

δαιμονιό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν δαίμονος, μτγν.

δαιμόνιον, τό, ἡ θεία δύναμις, ἡ θεότης, τὸ θεῖον, Λατ. numen, Ἡρόδ. 5. 87, Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· κατὰ τὸν Ἀριστ., θεὸς ἢ θεοῦ ἔργον Ρητ. 2. 23, 8, πρβλ. 3. 18, 2· φοβεῖσθαι μή τι δ. πράγματ' ἐλαύνῃ, μοιραία τις ῥοπή, Δημ. 124. 26· τὰ τοῦ δ., ἡ εὔνοια τῆς τύχης, Πλάτ. Ἐπιν. 992D. **II.** κατώτερόν τι θεῖον ὂν μεταξὺ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ ὁ αὐτ. Συμπ. 202D· καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2, Πλάτ. Ἀπολ. 24Β· οὕτω λέγει ὁ Ἀριστ., ἡ τῶν ἄλλων ζῴων φύσις δαιμονία, ἀλλ' οὐ θεία Ὕπν. Μαντ. 2, 1. **2)** τὸ ὄνομα δι' οὗ ὁ Σωκράτης ὥριζε τὸ «ἐν αὐτῷ οἰκοῦν πνεῦμα», ἴδε Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2, Πλάτ. Ἀπολ. 40Α, Θεαιτ. 151Α, Εὐθυδ. 272Ε. **3)** δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Κ. Δ.· πρβλ. **δαιμονίζομαι**. (Οὐχὶ ὑποκορ. τοῦ **δαίμων**, ἀλλ' οὐδέτ. τοῦ **δαιμόνιος**).

δαιμονιό-πληκτος, ον, = **δαιμονιόληπτος**· καὶ οὐσιαστ. **-πληξία**, ἡ, Πρόκλ.

δαιμόνιος, α, ον· ὡσαύτως **ος, ον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 891·— ὁ ἐκ δαίμονος ἢ ἀνήκων εἰς δαίμονα. **I.** παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ κλητ., δαιμόνιε, δαιμονίη, καὶ ὑποθέτει ὅτι τὸ πρόσωπον τὸ οὕτως ἀποκαλούμενον εὑρίσκεται εἰς ἀκατανόητον ἢ παράδοξον κατάστασιν· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ ἐπιπλήξεων: «κακόμοιρε!» ἄθλιε! μπᾶ, κύριε! μπᾶ, κυρία! Ἰλ. Β. 190, 200, Δ. 31, Ι. 40, Ὀδ. Σ. 15, κτλ.· πρβλ. **δαιμόνιοι** Δ. 774·— σπανιώτερον ἐπὶ θαυμασμοῦ, ὦ ἔνδοξε ἄνθρωπε! εὐγενές, μεγαλόφρον ἄνερ! Ψ. 174, Ἡσ. Θ. 655· δαιμόνιε ξείνων Ὀδ. Ξ. 443·— ὡσαύτως ἐπὶ οἴκτου, δυστυχῆ! Ἰλ. Ζ. 486, Ω. 194·— οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., δαιμόνιε ἀνδρῶν Δ. 126, Η. 48·— οὕτω παρ' Ἀττ., ὦ βέλτιστε, ἐπὶ εἰρωνικῆς ἢ κολακευτικῆς ἐννοίας, θαυμάσιε, καλὲ ἄνθρωπε!, ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 564, 784, κ λ.· ὦ δαιμόνι' ὁ αὐτ. Βατρ. 44, 175· ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων ὁ αὐτ. Ὄρ. 1638· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 344D, 522Β, Γοργ. 489D, κτλ. **II.** ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς, πᾶν τὸ ἐκ τῆς θεότητος προερχόμενον, θεόπεμπτος, θεῖος, θαυμαστός, θαυμάσιος, δαιμονίη ὁρμή

Ἡρόδ. 7. 18· ἀραί, ἄχη Αἰσχύλ. Θήβ. 891, Πέρσ. 581· τέρας Σοφ. Ἀντ. 376· εὐεργεσία Δημ. 18. 9· εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, ἂν δὲν εἶναι θεία παρέμβασις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1269· τὰ δαιμόνια, τὰ ἐκ θεοῦ, Θουκ. 2. 64, κτλ.· δ. ἀνάγκη Λυσ. 106. 3· δ. τύχη, ἐπὶ κακῆς τύχης, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 304Β· Ἄπολλον, ἔφη, δαιμονίης ὑπερβολῆς! ὁ αὐτ. Πολ. 509C. **2)** ἐπὶ προσώπων, τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ ὁ αὐτ. Συμπ. 219Β· ὁ περὶ τοιαῦτα σοφὸς δαιμόνιος ἀνὴρ αὐτόθι 203Α· δαιμόνιος τὴν σοφίαν Λουκ. Φιλοψ. 32· πρβλ. **δαιμόνιον** II. 1. **III.** ἐπίρρ. -ως, διὰ θείας δυνάμεως· ἀντίθ. τῷ **ἀνθρωπίνως**, Αἰσχίν. 72, 33· θαυμαστῶς, παραδόξως, ἐκτάκτως, Ἀριστοφ. Νεφ. 76· [οἶνος] δ. γέρων Ἄλεξ. Ὀρχ. 1·— οὕτω καὶ οὐδ. πληθ. **δαιμόνια**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 585, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 3· δαιμονιώτατα θνήσκει, ἐμφανέστατα διὰ τῆς χειρὸς τῶν θεῶν, αὐτόθι· ὡσαύτως κατὰ δοτ. θηλ. δαιμονίᾳ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κοινῇ, θεσπεσίῃ, κτλ., Πίνδ. Ο. 9. 118, μετὰ καὶ ἄλλης γραφ.: **δαιμονίως**.

δαιμονισμός, ὁ, = **δαιμονοληψία**, Ὠριγέν. Κέλσ. 8, 66, καὶ σ. 417.

δαιμονίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **δαίμων** Πρόκλ. Τιμ. 15, Ἑρμείας Φαίδρ. 87.

δαιμονιοῦχος αἰτία, κατηγορία ὅτι κατέχεταί τις ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Πρόκλ. Παρμεν, 513 (Stallb).

δαιμονιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος δαίμονι, Σχόλ. Ἀριστόφ. Βατρ. 295· δαιμονικός, διαβολικός, Ep. Jacob. 3. 15.

δαιμονο-βλάβεια, ἡ, δυστύχημα ἐκ θεοῦ πεμφθέν, Πολύβ. 28. 9, 4.

δαιμονό-ληπτος, ὁ, = **δαιμονιόληπτος** καὶ **δαιμονοληψία**, Ἐκκλ.

δαιμονο-μανία, ἡ, μανιώδης λατρεία πρὸς τοὺς δαίμονας, μτγν.

δαιμονο-μαχέω, μάχομαι πρὸς δαίμονας, καὶ **δαιμονομαχία**, μτγν.

δαιμονο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον δαίμονος· μτγν.

δαιμονο-φιλής, ές, ἀγαπώμενος ὑπὸ δαιμόνων, Εὐστάθ.

δαιμονο-φόρητος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Εὐστ. Πονημ. 41. 26, κτλ.

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, θεός, θεότης, ἐν χρήσει ὡς τὸ **θεὸς** καὶ **θεὰ** ἐπὶ ἑκάστου τῶν θεῶν κατ' ἰδίαν, Ἰλ. Α. 222., Γ. 420, κτλ.· ἐναλλασσόμενον πρὸς τὸ **θεὸς** ἐν Ὀδ. Ζ. 172, 174., Φ. 196, 201· οὕτω παρὰ Πινδ., Τραγ., κτλ.— ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς θείας δυνάμεως (ἐνῷ τὸ **θεὸς** δηλοῖ θεότητα ἐν προσώπῳ), ἡ θεότης, τὸ θεῖον, Λατ. numen, πρβλ. Ὀδ. Γ. 27· πρὸς δαίμονα, ἐναντίον τῆς θείας δυνάμεως, Ἰλ. Ρ. 98· σὺν δαίμονι, μετ' αὐτοῦ, τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ καὶ ἐννοίᾳ, Λ. 792·— οὕτω βραδύτερον, κατὰ δαίμονα, σχεδὸν = τύχη, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, Ἡρόδ. 1. 111· ταῦτα δ' ἐν τῷ δ. = θεῶν ἐν γούνασι, Σοφ. Ο. Κ. 1443· συναπτόμενον τῷ **τύχη**, Λυσ. 135. 33, Αἰσχίν. 69. 38· τῷ **συντυχία**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 544·— περὶ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος ἴδε ἐν λ. ἀγαθὸς II. 4. **2)** ὁ δαίμων τινὸς ἤτοι τὸ προστατεῦον πνεῦμα, ἐπομένως = ἡ τύχη τινός, ὁ κλῆρος αὐτοῦ, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων Ὀδ. Ε. 396, πρβλ. Κ. 64· δαίμονος αἶσα κακὴ Λ. 61· δαίμονι δώσω, ὅ ἐ. θά σε φονεύσω, Ἰλ. Θ. 166· καὶ συχνάκις παρὰ Τραγ. ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς τύχης· ἐπὶ καλῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 158, 601, Ἀγ. 1342, κτλ.· συχνότερον ἐπὶ κακῆς, ὁ αὐτ. Θήβ. 705, 812, κτλ.· γενναῖος πλὴν τοῦ δαίμονος Σοφ. Ο. Κ. 76· δαίμονος σκληρότης Ἀντιφῶν 122. 44· τὸν οἴακα στρέφει δ. ἑκάστῳ Ἀναξανδρ. Ἀγχ. 1· ἅπαντι δ. ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 18· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κακοῦ δαίμονος οἰκογενείας τινός, δ. τῷ Πλεισθενιδῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1569, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1194. **II.** δαίμονες ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 121, εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ἀνθρώπων, αἵτινες καὶ ἐνεργοῦσιν ὡς προστάτιδες θεότητες ἢ φύλακες, Λατ. lares, lemures, genii, πρβλ. Θέογν. 1348, Φωκυλ. 15 Bgk., Πλάτ. Φαίδωνι 108Β, κτλ.· θεῶν μὲν παῖδες, θεοὶ δὲ οὔ Ἀριστ. Ρητ. 3. 18. 2. Οὗτοι ἀπετέλουν τὸν κρίκον τὸν συνδέοντα τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· σπανίως καθ' ἑνικ., δαίμονι δ' οἷος ἔησθα τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 312· τὸν δὲ δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, ἐπὶ τοῦ θεοποιηθέντος Δαρείου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 620· νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δ., ἐπὶ τῆς Ἀλκήστιδος, Εὐρ. Ἀλκ. 1003. Ἐντεῦθεν ὅταν ἀναφέρωνται δαίμονες καὶ θεοὶ ὁμοῦ, οἱ δαίμονες εἶναι θεότητες κατωτέρας τάξεως (πρβλ. **δαιμόνιον** II)· σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι τὸ θεὸς οὐδέποτε κεῖται ἀντὶ τοῦ δαίμων, εἰ καὶ τὸ δαίμων κεῖται ἀντὶ τοῦ θεός, ἴδε σημασ. I.— Παρὰ μεταγεν., ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, Λατ. manes, lemures, Λουκ. Πένθ. 24· δαίμοσιν εὐσεβέσιν Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 607. **III.** ἐν τῇ Κ. Δ. = πονηρὸν πνεῦμα, διάβολος.

B. = **δαήμων**, γινώσκων, ἔμπειρος, δ. μάχης, ἔμπειρος τῆς μάχης, Ἀρχίλ. 4. 4. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατ. 398Β, προτείνει αὕτη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη σημασία· ἐνῷ ἕτεροι προτείνουσι τὴν γραφὴν δαήμονες παρ' Ἀρχιλ., καὶ νὰ ἀπαλλαχθῶμεν ὅλως τῆς τοιαύτης σημασίας· πρβλ. ὅμως τὴν λ. **αἵμων**. Πιθανώτερον ἡ ῥίζα τοῦ **δαίμων** (θεότης) εἶναι **δαίω**, διαμοιράζω τὰς τύχας· πρβλ. Ἀλκμᾶνα 48.

δαίνυμι, προστακτ. **δαίνῦ**, Ἰλ., μετοχ. **-ύντα** Ὀδ. Δ. 3· Ἐπ. παρατ. **δαίνῦ**, Ὅμ., **δαίνυεν** (ἐκ τοῦ **δαινύω**) Καλλ. εἰς Δήμ. 84· μέλλ. **δαίσω**, Ἰλ., Τραγ.· ἀόρ. **ἔδαισα**, Ἡρόδ., Τραγ.: — Μέσ., **δαίνῦται** Ἰλ. Ο. 99· β' ἑνικ. ὑποτακτ. **δαινύῃ** Ὀδ.· Ἐπ. γ' ἑνικ. εὐκτ. **δαινῦτο** (ἀντὶ **-ύοιτο**) Ἰλ. Ω. 665· γ' πληθ. εὐκτ. **δαινύατο** Ὀδ. Σ. 248· μετοχ. **-ύμενος** Κρατῖν. Ὀδ. 4· β' ἑνικ. παρατ. **δαίνυ'** (δηλ. **-υο**) Ἰλ. Ω. 63· μέλλ. **δαίσομαι** Λυκ., κτλ., (**μετα-**) Ὅμ.· ἀόρ. **ἐδαισάμην** Ἀρχίλ., Πίνδ., κτλ.· δαισάμενοι Ὀδ. Σ. 407. [**δαινῦῃ** Ὀδ. Τ. 328, κτλ.· ἐντεῦθεν, ἀντὶ **δαινῦῃ** ἐν Θ. 243, ὁ Ahrens προτιμᾷ **δαινῦε'**, ὅ ἐ. **δαινύεαι**.] Ἴδε **δαίω** Β.) Ποιητ. ῥῆμ. (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ.) = παρέχω γεῦμα ἢ συμπόσιον, δαίνυ δαῖτα γέρουσι Ἰλ. Ι. 70· ἔφασκες .. δαίσειν γάμον, ὑπέσχεσο ὅτι θά μοι παρεῖχες συμπόσιον γάμου, Τ. 299, πρβλ. Ὀδ. Δ. 3· ὃ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ Ἰλ. Ψ. 29, πρβλ. Ὀδ. Γ. 309· οὕτω παρ' Ἀττ., δ. ὑμεναίους γάμους Εὐρ. Ι. Α. 123, 707. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἑστιῶ, φιλεύω τινὰ μέ τι πρᾶγμα, τὸν .. Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε Ἡρόδ. 1. 162· ζῶν με δαίσεις, θὰ τραφῶ ἀπὸ σοῦ ζῶντος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 305, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 15. **II.** Μέσ., ἀμτβ., συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, «χαροκοπῶ»· παρ' Ὅμ. πολλῷ συχνότερον τοῦ ἐνεργητ., καὶ οὕτω παρὰ Πινδ. Ι. 6. 52, Ἡροδ. 1. 211. **2)** μτβτ., καταναλίσκω, τρώγω τι, δαῖτα, ἑκατόμβας, κρέα Ὅμ.· οὕτω, κρέα δαίνυσθαι Ἡρόδ. 3. 18· ἐδαίσατο παῖδα Σοφ. Ἀποσπ. 123· δαίσασθαι γάμον, ἑορτάζειν γάμον διὰ συμποσίου, εὐωχίας, Ἀρχίλ. 90· μίαν δ. τράπεζαν, τρώγω εἰς κοινὴν τράπεζαν, Θεόκρ. 13. 38·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, τοῦ δηλητηρίου, κτλ., Πίνδ. Ν. 9. 56, Σοφ. Τρ. 765, 1088.

δαινύω, = **δαίνυμι**, Καλλ. εἰς Δήμ. 84.

δαΐξανδρος, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων, ἐξολοθρεύων ἄνδρας, χεῖρες Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 45.

δάϊος, συνηρ. **δᾷος, α, ον**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐπ. **δήιος** (συνηρ. **δῇος** Θέογν. 552 Β), **η, ον**· ὡσαύτως **δάϊος, ος, ον**, Εὐρ. Τρῳ. 1031, Ἡρ. Μαιν. 915· οἱ Τραγ. ἀείποτε μεταχειρίζονται τὸν Δωρ. τύπον, καθὼς μεταχειρίζονται καὶ **γάϊος**, **νάϊος**, ἀντὶ **γήιος**, **νήιος**, ἂν καὶ ἔλεγον **δηοῦν** καὶ **ἄδηος**, ἴδε Δινδ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 559, Χο. 628· (**δαΐς**, **δαίω** Α)·— ἐχθρικός, καταστρεπτικός, φοβερός, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ.· ἰδίως ὡς ἐπίθ. τοῦ **πυρός**, καῖον, καταναλίσκον, καὶ παρὰ Τραγ.·— **δάϊοι**, ἐχθροί, Πίνδ. Ν. 8. 49· λάφυρα δᾴων Αἰσχύλ. Θήβ. 271· φόβημα δαΐων Σοφ. Ο. Κ. 699· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐχθρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 1022· οὕτω, δαΐαν ὁρμάν, ἐχθρικήν, πολεμίαν, ὁ αὐτ. Νεφ. 335· ἔπιτε δαΐαν ὁδὸν ὁ αὐτ. Βατρ. 897. **2)** δυστυχής, ἄθλιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 282, κτλ., Σοφ. Αἴ. 784, Εὐρ. Ἀνδρ. 838 (ἔνθα ἔχομεν γεν. θηλ. **δαΐας**). **II.** (δαῆναι) γινώσκων, ἔμπειρος, τεχνίτης Ἀνθ. Πλαν. 119· πρβλ. **δαΐφρων**. [**δᾱϊος**· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι μακρά, ἡ λέξις πρέπει νὰ προφέρηται ὡς δισύλλαβος· ἀλλὰ παρ' Ἀττ., ὅταν εἶναι δισύλλαβος, γράφεται **δᾷος**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 271· ἐν Ἀνθ. Π. 6. 123 ἔχομεν **δηῐων** ἐν τέλει πενταμέτρου].

δαϊόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ δυστυχίας σκεπτόμενος, ἄθλιος, Αἰσχύλ. Θήβ. 919· ἀντίθ. τῷ **φιλογαθής**.

δαϊόω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **δηιόω**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 26.

δαίρω, ἴδε ἐν λ. **δέρω**.

δαΐς, δαΐδος, Ἀττ. συνηρ. **δᾴς, δᾳδός**, ἡ· (**δαίω** Α, ἀνάπτω, καίω)·— δαυλός, πυρσὸς ἐκ δᾳδίου, Λατ. taeda· δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων Ἰλ. Σ. 492· δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντας Ὀδ. Η. 101· δᾷδες = λαμπάδες Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 7· ἀραμένη δαΐδας Συλλ. Ἐπιγρ. 2388. 8· ἔλαχον μυστιπόλους δ., περὶ δᾳδούχου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 822. 8· καθ' ἑνικ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1494, Ἀντιφ. Σκυθ. 1, Ἀδήλ. 29.— μεταφ., ἐπὶ τὴν δᾷδα προελθεῖν, ἔρχομαι εἰς τὸν ἐπικήδειον πυρσόν, δηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 789Α (ὡς ὁ Propert. 4. 12, 46, viximus insignes inter utramque facem). **2)** περιληπτικὸν ὄνομα, δᾳδίον, ξύλον ἐκ πεύκης, ἐξ οὗ ἐγίνοντο οἱ πυρσοί, Θουκ. 7. 53, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23, Ἀριστ. π. Χρωμ. 1, 11. **3)** νόσος τις τῶν δένδρων, ὡς τὸ Λατ. taeda, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 9, 5· πρβλ. **ἐνδᾳδόομαι**.

δαΐς (**δαίω** Α, ἀνάπτω), πόλεμος, μάχη, μάλιστα ἐν τῇ ἀποκεκομ. δοτ. **δαΐ**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ., π. χ. Ἰλ. Ν. 286· οὕτω παρ' Ἡσ. Θ. 650, Αἰσχύλ. Θήβ. 926· αἰτ. **δάϊν** Καλλ. Ἀποσπ. 243.

δαίς, δαιτός, ἡ, (**δαίω** Β, μοιράζω), φαγητόν, «τραπέζι», συμπόσιον, εὐωχία, συχν. παρ' Ὅμ., ὅστις καλεῖ τὸ σύνηθες φαγητὸν **δαῖς ἐΐση**, ἐξ ἴσου μεμοιρασμένη, διότι ἕκαστος ἐλάμβανε τὸ μέρος του, Ἰλ. Ο. 95, κτλ.· δαὶς πίειρα, πολυτελὲς δεῖπνον ἢ συμπόσιον, Τ. 179· συμπόσιον μετὰ θυσίαν, Ω. 69· δαῖτα θαλείην Ὅμ. παρ' Ἀριστ. Πολ. 8. 3, 8· Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν, τὸ συμπόσιον, ὅπερ παρεσκεύασεν ὁ Θυέστης μὲ .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1242, πρβλ. 1593·— ὡσαύτως κατὰ πληθ., Ὀδ. Υ. 182, Αἰσχύλ. Χο. 483· — ἐν χρήσει ἔτι καὶ ἐπὶ ἁρπακτικῶν θηρίων, Ἰλ. Ω. 43· [τούτοις] παρέξω δαῖτ', ἀφ' ὧν ἐφερβόμην Σοφ. Φ. 957. **2)** ἐπὶ

αὐτῆς τῆς τροφῆς ἢ τοῦ κρέατος, Εὐρ. Κύκλ. 245, πρβλ. Ὀδ. Σ. 279.—Ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ὡς παρ' Ἡροδ.1.133., 2.11, Πλάτ. Φαῖδρ. 247Δ, Συμπ.174Β.

δαισθείς, ἴδε ἐν λ. **δαίω** Α.

Δαίσιος, ὁ, Μακεδονικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀττ. Θαργηλιῶνι, Πλούτ. Ἀλεξ. 16, πρβλ. Καμίλλ. 19· ἐν Σικυῶνι ἀντεστοίχει πρὸς τὸν Ἀνθεστηριῶνα, ὁ αὐτ. Ἀράτ. 53.

δαΐ-σφαλτος, ον, ἐν ᾧ τις καταβάλλεται, πάλη Λυκόφρ.170.

δαιταλάομαι, ἀποθ., συμποσιάζω, τρώγω, εὐφραίνομαι, Λυκόφρ. 654.

δαιταλεύς, έως, ὁ, (δαίνυμι) συμπότης, δαιτυμών, ἄκλητος δ., ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, ἐσθίοντος τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 1024· Δαιταλεῖς, κωμῳδία τις τοῦ Ἀριστοφάνους.

δαιταλ-ουργία, ἡ, μαγειρικὴ τέχνη, Λυκόφρ. 199.

δαίτη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δαίς, συμπόσιον, «τραπέζι», Ἰλ. Υ. 217· ἐπὶ θηρίων, Ὀππ. Ἀλ. 2. 251, Νίκ. Ἀλ. 380.

δαίτηθεν, ἐπίρρ., ἐκ συμποσίου, Ὀδ. Κ. 216, Θεόκρ.17. 28.

δαΐτις, ἴδε ἐν λ. **δᾴτις**.

δαιτρεία, ἡ, τόπος, ἐν ᾧ τὸ κρέας κόπτεται, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 19.

δαιτρεύω, (δαιτρός) διαιρῶ, μοιράζω, ἰδίως κόπτω κρέας, δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι, νὰ κόψω καὶ ψήσω, Ὀδ. Ο. 323· ἂν δὲ .. ἵστατο δαιτρεύσων, ἵνα κόψῃ, μοιράσῃ, Ξ. 433· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, νὰ κόψωσιν ὅπως μοιράσωσι μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Ἰλ. Λ. 703, πρβλ. 687· ἵππους δαίτρευον, ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.1176.—Μέσ. ἐν Ὀπ. Ἀλ. 2. 606.

δαιτρόν, τό, (δαίω) τὸ μέρος, τὸ μερίδιον, δαιτρὸν πίνειν Ἰλ. Δ. 262.

δαιτρός, ὁ, (δαίω) ὁ κόπτων καὶ διαμοιράζων, ἰδίως κρέας κατὰ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Α.141., Ρ. 331, πρβλ. Ἀθήν. 12D.

δαιτροσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν καὶ διανέμειν ἢ διαμοιράζειν κατὰ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Π. 253.

δαιτῠμονεύς, Ἐπικ. γεν. -ῆος, ὁ, = **δαιτυμών**, Νόνν. Δ. 2. 666.

δαιτῠμών, όνος, ὁ, (δαὶς) ὁ ἑστιώμενος, ὁ εἰς τράπεζαν προσκεκλημένος καὶ ξενιζόμενος, Ὅμ. μόνον κατὰ πληθ., Ὀδ. Η. 102, 148, κτλ.· οὕτως Ἡρόδ.1.73, κτλ.·—ἐν Ὀδ. Δ. 620 οἱ δαιτυμόνες εἰσὶν ἐρανισταί, ἤτοι σύνδειπνοι φέροντες ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ μερίδιον, ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ· ὁ Wolf, Προλεγ. σ.CXXXI, θεωρεῖ τοὺς στίχους 621 - 624 ὡς παρεμβλήτους·— καθ' ἑνικ., Πλάτ. Πολιτ. 345C, Ἀριστ. Πολ. 3.11,14· τοῦ ξένων δαιτυμόνος, τοῦ τρεφομένου ἐκ τῶν (σαρκῶν τῶν) ξένων, Εὐρ. Κύκλ. 610.

δαιτύς, ύος, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **δαίς**, δεῖπνον, φαγητόν, Ἰλ. Χ. 496.

δαΐφρων, ον, γεν. ονος, συχν. παρ' Ὁμ., **1)** ἐν τῇ Ἰλ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. πολεμιστῶν, συναπτόμενον τῷ **ἱππόδαμος**. **2)** ἐν Ἰλ. Λ. 482 καὶ ἐν τῇ Ὀδ., ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως καὶ συχνάκις συναπτόμενον τῷ **ποικιλομήτης**·—καὶ ἐν Ἰλ. Ω. 325, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου Ἰδαίου· ἐν Ὀδ. Ο. 356, ἐπὶ τῆς Ἀντικλείας. —Ὁ Βουττμ. ἐν τῷ Λεξιλ. ὑποτίθησι δύο ἀντιστοίχους σημασίας καὶ παραγωγάς: 1). (**δαΐς**, μάχη) = ἔχων φρόνημα μάχιμον, φιλοπόλεμος. 2). (**δαῆναι**) = ἔχων φρόνημα σοφόν, συνετός, σοφός, φρόνιμος. Ἀλλ' ὁ Nitzsch, Ὀδ. Α. 48, προτείνει νὰ ληφθῇ τὸ δαῆναι ὡς ἡ ῥίζα εἰς πάσας τὰς περιστάσεις, καὶ ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ὁπόταν κεῖται ἐπὶ πολεμιστῶν (ὡς ἐν τῇ Ἰλ.), ἔμπειρος, πεπειραμένος. Μεταγενέστεροι ποιηταὶ μεταχειρίζονται ὁμοίως τὴν λέξιν· ὁ Πίνδαρος ἔχει αὐτὴν ἐπὶ γυναικῶν, Π. 9.148.

δαίω (Α), τὸ ἐνεργ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.—Παθ., ἐνεστ. καὶ παρατ. Ὅμ.· ἀόρ. β' ὑποτακτ. δάηται Ἰλ. Υ. 316· εἰς τοῦτο ὡσαύτως ἀνήκει πρκμ. β' ἐνεργ. **δέδηα**, ὑπερσυντ. **δεδήειν** (ἴδε κατωτ.)· Ἐπ. μετοχ. θηλ. **δεδαυῖα** Νόνν. Δ. 6. 305·—ἀόρ. μετοχ. **δαισθείς** Εὐρ. Ἡρακλ. 914 (ἄλλ. **δαΐσθεὶς** ἐκ τοῦ **δαΐζω**, ἀλλ' ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ)· παθ. πρκμ. **δέδαυμαι** (ἴδε κατωτ. II).

(Ἐκ τῆς √ΔΑϜ, ὡς ἡ μετοχ. δε-δαυ-μένος καὶ αἱ Σανσκρ. λέξεις δεικνύουσιν· ἐντεῦθεν **δαΐς** (**δᾳδὸς**) καὶ **δαλός**, καὶ ἴσως **δαΐς** (μάχη), **δάϊος** (ὅπερ κυρίως ἦτο **δάϜιος**, κατὰ τὸν Πρισκιανόν)· πρβλ. Σανσκρ. du, dunômi (uro, torqueo, πρβλ. Ἑλλ. δύη, ὀδύνη)· davas, dâvas (calor).) Λέξις ποιητ., ἀνάπτω, καίω, κάμνω νὰ καίῃ, Λατ. accendo, δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ἔκαμε νὰ καίῃ πῦρ ἐκ .., Ἰλ. Ε. 4, πρβλ. Ε. 7., Σ. 227· ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα Σ. 206, πρβλ. 227· οὕτω, πῦρ δ. Αἰσχύλ. Χο. 864, πρβλ. Ἀγ. 496·—καὶ οὕτω, δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς .. πόθον (κοιν. πόθος) Ἀπόλλ. Ῥόδ. Δ.1147.—Παθ., ἐξάγω φλόγα, φλέγομαι, καίομαι ἀγρίως, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκρούς Ἰλ. Φ. 343· πυρὶ ὄσσε δεδήει, ἐφλέγοντο, ἔλαμπον μὲ πῦρ, Μ. 466· ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, φλέγονται ὡς διὰ πυρός, Ὀδ. Ζ.132· ἐδαίετο φλὸξ Σοφ. Τρ.765· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφορ. ἐννοίας, πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπὴ δέδηε, πόλεμος (κτλ.) ἐφλέγετο, ἦτο ἐν ἀκμῇ, Ἰλ.· ὄσσα δεδήει, ἡ φήμη ἐξηπλώθη ὡς πῦρ· ὡς ἐν τῇ Λατ. flagrat bellum, flagrat rumor, Ἰλ. Β. 93. **II.** καίω, κατακαίω, Λατ. uro, μηρὰ .. ἐπὶ βωμῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 32· τὰν χώραν δαίειν Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 255, ἐν τέλ.· μεταχειρίζομαι καυτήριον (κοιν. **δέων**) Ἱππ. 891G (ἄλλως δὲν εὑρίσκεται σχεδὸν παρὰ τοῖς πεζοῖς).—Παθ., φλογὶ σῶμα δαισθεὶς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· μηρίων δεδαυμένων Σιμων. Ἰαμβ. 28· ἐν ἔρωτι δεδ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Bentl. ἐν Καλλ. Ἐπιγρ. 52.

δαίω (Β), διαιρῶ, χωρίζω (ἴδε ἐν τέλ.)· τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **δαΐζω**· ἀλλὰ τὸ παθ. ἀπαντᾷ δαίεται ἦτορ Ὀδ. Α. 48· Ἐπ. γ' πληθ. πρκμ. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται αὐτ. 23·—συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαμοιράζω, κρέα δαίετο Ο.140· κρέα πολλὰ δαιόμενος Ρ. 322· πήματα .. δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι Πινδ. Π. 3.145·—περὶ τοῦ μέλλ. **δάσομαι**, ἀόρ. **ἐδασάμην**, πρκμ. **δέδασμαι**, ἴδε ἐν λ. **δατέομαι**. **II.** ὁ ἀόρ. **ἔδαισα**, εὐωχήθην, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς, καίπερ μὴ ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **δαίω**, ἀνήκει κατὰ σημασίαν εἰς τὸ **δαίνυμι** (ὃ ἴδε).—Μέσ., εὐωχοῦμαι μέ τι, τρώγω ἔκ τινος [ἀμβροσίην] δαίονται (ὁ Cobet δαίνυνται) Μάτρων παρ' Ἀθην.136Β. (Ἐκ τῆς √ΔΑ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δαίνυμι**, **δαίς** (**δαιτός**), **δαιτρὸς** (οὕτω **ταμίας** ἐκ τοῦ **τέμνω**), **δαιτυμών**, **δαΐζω**, **δατέομαι**, **δασμός**· πρβλ. Σανσκρ. dâ, dâmi, dyâmi (seco), ὡσαύτως day, dayé (distribuo), dâyas (portio)·—ἴσως καὶ τὸ **δαίμων** ἀνήκει εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν· πρβλ. καὶ **δάπτω**.)

δάκαρ, εἶδος κασσίας, Διοσκορ.1,12.

δακέ-θῡμος, ον, ὁ τὴν καρδίαν δάκνων ἢ κατατρώγων, ἐνοχλῶν, ἱδρὼς Σιμων. 26· ἄτη Σοφ. Φ. 705· πρβλ. **δηξίθυμος**, **θυμοδακής**.

δάκετον (πρβλ. **ἑρπετόν**), τό, = **δάκος** I, Ἀριστοφ. Ὄρν.1069, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.19, 3.

δακνάζομαι, ἀποθ., = **δάκνομαι**, ἀπαντᾷ ἅπαξ ἐπὶ μεταφ. σημασ., δακνάζου Αἰσχύλ. Πέρσ. 571. Τὸ ἐνεργ. **δακνάζω** = **δάκνω** ἐν Ἀνθ. Π. 7. 504.

δακνηρός, ά, όν, ὁ δάκνων, δηκτικός, ἐγγιχτικός, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 964.

δακνιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δάκνων, δηκτικός, ἴδε ἐν λ. **μακιστήρ**.

δάκνω, πρῶτον παρὰ τῷ Τυρταίῳ καὶ Θεόγνιδι· μέλλ. **δήξομαι** Ἱππ. 568. 35, Ἀττ.· πρκμ. **δέδηχα** Βάβρ. 77· ἀόρ. **ἔδακον** Ἡρόδ., κτλ., Ἐπ. **δάκε** Ἰλ., μετ' ἀναδιπλ. **δέδακε** Ἀνθ. Π. 12. 15· Ἐπ. ἀπαρ. **δακέειν** Ἰλ. (οὗτος εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος).—Παθ. μέλλ. **δηχθήσομαι** Εὐρ. Ἀλκ. 1100· ἀόρ. **ἐδήχθην** συχν. παρ' Ἀττ.· μεταγ. **ἐδάκην** Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2· πρκμ. **δέδηγμαι** Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΔΑΚ παράγονται καὶ τὰ **δάκος**, **δακετόν**, **δῆγμα**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. daś, daśâmi (mordeo), daśman (δῆγμα)· Γοτθ. tah-ja (σκορπίζω), dis-tah-eins (διασπορά)· πρβλ. **δάκρυ**). Δαγκάνω· ἐπὶ κυνῶν, δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων Ἰλ. Σ. 585· ἐπὶ τοῦ κώνωπος, ἰσχανάᾳ δακέειν Ρ. 572· στόμιον δ., δαγκάνω, κρατῶ διὰ τῶν ὀδόντων τὸν χαλινόν, Αἰσχύλ. Πρ. 1009· χεῖλος ὀδοῦσι δακών, ὡς σημεῖον σοβαρᾶς ἀποφάσεως, Τυρταῖ.7. 32· δ. στόμα, δαγκάνω τὴν γλῶσσάν μου, ὅπως ἀπόσχω ὁμιλίας, πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δ. στόμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 293, πρβλ. Σοφ. Τρ. 976· δ. ἐμαυτόν, δαγκάνω τὰ χείλη μου ἐκ φόβου μὴ γελάσω, Ἀριστοφ. Βατρ.43· οὕτως (ἐν παιγνίῳ παρὰ προσδοκίαν), δ. θυμὸν ὁ αὐτ. Νεφ. 1369· δ. χόλον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1170·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 843, ἴδε ἐν λ. **ἐλκαίνω**. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἐρεθιστικοῦ καπνοῦ ἢ κόνεως, κεντῶ ἢ ἐρεθίζω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 18, Λυσ. 298, Πλ. 822· δ. ὄμματα, ἐπὶ ξηρῶν ἀνέμων, Ἱππ. Ἀφ. 1247. **III.** ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματος, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος Ἰλ. Ε. 493, πρβλ. Ἡσ. Θ. 567· ἔδακε ἡ λύπη Ἡρόδ.7.16,1· συμφορὰ δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 846· λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός, δὲν ἔχουσι βλαπτικήν τινα δύναμιν, ὁ αὐτ. Θήβ. 439· σαίνουσα δάκνεις Σοφ. Ἀποσπ. 902·—οὕτω συχνάκις ἐν τῷ παθ. ἐπὶ ἔρωτος, δηχθεῖσα κέντροις .. ἠράσθη Εὐρ. Ἱππ. 1303· ἐπὶ ἀδημονίας, δάκνομαι ψυχὴν Θέογν. 910· καρδίαν δέδηγμαι Ἀριστοφ. Ἀχ.1· ὑπὸ τῆς δαπάνης ὁ αὐτ. Νεφ.12· πρός τι, ἐπί τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 378, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 3· μετὰ μετοχ., ἐδήχθη ἀκούσας αὐτόθι 1. 4, 13.

δακνώδης, ες, (εἶδος) δάκνων, δηκτικός, ἐρεθιστικός, ἐγγιχτικός, Ἱππ. Ἀφ.1253, κτλ.

δάκος, εος, τό, (√ΔΑΚ, δάκνω), ζῷον, οὗ τὸ δῆγμα ἐπικίνδυνον· ζῷον βλαβερόν, ὡς τὸ δακετόν, Αἰσχύλ. Πρ. 583, Θήβ. 558· Ἀργεῖον δ., ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὁ αὐτ. Ἀγ. 824· δάκη θηρῶν, σαρκοβόρα ζῷα, Εὐρ. Ἱππ. 646· θήρειον δ. ὁ αὐτ. Κύκλ. 324. **II.** = δῆγμα, δάγκαμα, δ. κακαγοριᾶν Πινδ. Π. 2. 97, ἔνθα ὅμως ἕτεροι ἀναγινώσκουσι κακαγορίαν· ἀλλὰ πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 454., 5. 30.

δάκρυ, τό, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ **δάκρυον**, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, ἐν τῷ ἑνικ. δάκρυ, καὶ δοτ. πληθ. **δάκρυσι** Ἰλ. Ι. 570, κτλ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· μάλιστα αὐτὴ ἡ δοτ. ἀπαντᾷ ἐνίοτε παρὰ τοῖς πεζοῖς, Θουκ.7.75, Δημ. 872 ἐν τέλ.· πληθυντικὸς

τις δάκρη Πινδ. Ἀποσπ. 87, Ἀν. Ὀξ. 1. 121·— δάκρυον, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰλ. Β. 266, Ὀδ. Δ. 114, Αἰσχύλ. Πρ. 638, κλπ. ΙΙ. ὡς τὸ δάκρυον 2· δ. πεύκινον Εὐρ. Μηδ. 1200. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΔΑΚ (πρβλ. δάκνω), ἕνεκα τῆς ἐρεθιστικῆς φύσεως τῶν δακρύων· πρβλ. Λατ. lacruma (ἴδε Δ δ ΙΙ, 6, πρβλ. Fest. σ. 68)· Γοτθ. tagr· Παλαιο-Σκανδ. tár· Ἀγγλο-Σαξ. tear· Παλαιο-Γερμ. zahar (zähre).)

δακρύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάκρυ·— παρὰ μεταγεν. ἰατρ., εἶδος καθαρτικοῦ κόμμεως, ὁ ὀπὸς τῆς σκαμμωνίας, κάθαρσις ἐκ τοῦ δακρυδίου Ἀλέξ. Τραλλ.

δάκρυμα, τό, δι' ὅ,τι κλαίει τις, ἀντικείμενον δακρύων, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 169. ΙΙ. ὅπερ κλαίων τις χύνει, δάκρυ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 134, Εὐρ. Ἀνδρ. 92, κατὰ πληθ.

δακρυο-γόνος, ον, ὁ παρέχων ἢ παράγων, γεννῶν δάκρυα, Ἄρης Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681.

δακρυόεις, εσσα, εν, 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης δακρύων, ὁ πολὺ κλαίων, Ἰλ. Φ. 506, κτλ.· οὕτω γόος Ὀδ. Ω. 322· δακρυόεν γελάσαι, ὡς ἐπίρρ., μειδιῶ διὰ μέσου τῶν δακρύων, Ἰλ. Ζ. 484. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ πλήρης δακρύων, παρέχων δάκρυα, πόλεμος, μάχη Ἰλ. Ε. 737.

δάκρυον, τό, ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. δάκρυον, πληθ. δάκρυα, -ύων, -ύοις, Ἐπ. γεν. πληθ. δακρυόφι (-φιν) Ἰλ. Ρ. 696, Ὀδ. Ε. 152, κτλ. (ἴδε ἐν λ. δάκρυ)·— ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τῶν ῥημ. χέειν, λείβειν, εἴβειν, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν· ἐς δάκρυα πίπτειν Ἡρόδ. 6. 21· ἴσχειν πηγὴν δακρύων Σοφ. Ἀντ. 803, κτλ. 2) πᾶν ὅ,τι στάζει ὡς δάκρυον, κόμμι, ὀπός, τῆς ἀκάνθης Ἡρόδ. 2. 96· λιβάνου Πινδ. Ἀποσπ. 87. 2· κρομμύου Ἱππ. 670. 18· τῶν δένδρων Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 22, 5· τὸ ἤλεκτρον καὶ ὅσα λέγεται ὡς δάκρυα ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 10, 14. ΙΙ. = δάκρυμα 1, Ἀνθ. Π. 7. 527.

δακρυο-πετής, ές, ὁ κάμνων ὥστε νὰ πίπτωσι δάκρυα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 112.

δακρυο-ποιός, όν, πρόξενος δακρύων, Διοσκορ. 1, 1.

δακρυό-τιμος, ον, ὁ τιμώμενος διὰ δακρύων, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 6.

δακρυπλώω, (πλέω) πλέω, κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ἐπὶ μεθύσων, Ὀδ. Τ. 122· ἡ κατὰ διάστασιν γραφὴ ὀρθοτέρα.

δακρυρροέω, χύνω δάκρυα, ἀναλύομαι εἰς δάκρυα, Σοφ. Τρ. 326, Ἠλ. 1313· ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1181· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στάζω δάκρυα, Ἱππ. 1131Β, Εὐρ. Ἀλκ. 826, πρβλ. Φοιν. 370. 2) ἐπὶ φυτῶν, στάζω κόμμι, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 2.

δακρυρροΐα, ἡ, τὸ χέειν δάκρυα, Ψευδοκαλλισθ. 3, 3, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 788.

δακρύρ-ροος, ον, ὁ ῥέων δάκρυα, Εὐρ. Ἱκέτ. 773, Ἡρ. Μαιν. 98.

δακρυσί-στακτον ῥέος, ῥεῦμα δακρύων, Αἰσχύλ. Πρ. 399.

δακρυ-σταγής, ές, στάζων δάκρυα, μτγν.

δακρυτός, όν, ἀξιοδάκρυτος, πολυδάκρυτος, ἐλπὶς Αἰσχύλ. Χο. 236· μόρος Ἀνθ. Π. 7. 490. Ἀνώμαλόν τι ὑπερθ. δακρυώτατος παρ' Ἡσυχ.

δακρυ-χαρής, ές, ὁ εὐχαρίστησιν εὑρίσκων εἰς δάκρυα, Ἀνθ. Π. παραρτ. 98.

δακρυ-χέων, ουσα, μετοχ. τύπος = δάκρυα χύνων, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοῖς· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 917· μ. γεν. αἰτίας, τοῦ ὄγε δακρυχέων, δι' αὐτόν, Ὀδ. Β. 24· δάκρυ χέων ἡ κατὰ διάστασιν γραφὴ ἐγένετο ἤδη ἀποδεκτή·— ὁ Νόνν. ἐσχημάτισε παρατ. δακρυχέεσκε καὶ ἀπαρέμφ. -χέειν, Δ. 19. 168, κλ.

δακρύω, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ.· μέλλ. -ύσω, Εὐρ. Ἠλ. 658, μεταγ. -ύσομαι, Τρυφ. 394· ἀόρ. ἐδάκρυσα, Ἀττ. Ἐπ. δάκρυσα Ὀδ. Λ. 55· πρκμ. δεδάκρυκα Ἀλκίφρ. 2. 3, 14.— Μέσ., δακρύεσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 814 (ὁ Herm. δακρύσασθαι).— Παθ., ἐνεστ., Εὐρ. Ἑλ. 1226· πρκμ. δεδάκρυμαι Ὅμ., κτλ. [υ μακρὸν ἁπανταχοῦ πλὴν παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, ὡς Ἀνθ. Π. 9. 148]. (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε δάκρυ). Ι. ἀμεταβ., κλαίω, χύνω δάκρυα, Ὅμ. κλ.· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. γόους, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Σοφ. Αἴ. 580· μετὰ γεν. αἰτίας, δ. συμφορᾶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 528·— ὡσαύτως, δ. βλέφαρα, πληρῶ αὐτὰ δακρύων, ὁ αὐτ. Ἑλ. 948· καὶ οὕτω παθ. πρκμ. δεδάκρυμαι, εἶμαι ἔνδακρυς, εἶμαι πλήρης δακρύων, τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; Ἰλ. Π. 7· δεδάκρυνται δὲ παρειαί Χ. 491· δεδακρυμένος, πλήρης δακρύων, ὡς τὸ κεκλαυμένος, Πλάτ. Ἀξ. 364Β, Πλούτ., κτλ. 2) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 34, 5. 3) ἐπὶ δένδρων (πρβλ. δάκρυον), Ἀθήν. 465Β· ἤλεκτρον δακρύειν Λουκ. Ὀρχ. 55. ΙΙ. μ. αἰτ., κλαίω διά τινα, θρηνῶ τινα ἤ τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1400, Σοφ. Ο. Τ. 1486, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1027, κτλ.— Παθ., τυγχάνω δακρύων, κλαίουσι δι' ἐμέ, Αἰσχύλ. Θήβ. 814, Εὐρ. Ἑλ. ἔνθ' ἀνωτ.

δακρυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς δάκρυα, δ. συρροὴ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 6, 8·— ἐπὶ πληγῆς ἢ ἕλκους, ὁπόθεν ἀντὶ πύου ἐκρέει εἶδός τι ὑδατῶδους χυμοῦ, δ. καὶ ἀνεκπύητον Ἱππ. Ἀγμ. 767. ΙΙ. πλήρης δακρύων, ἀξιοθρήνητος, Λουκ. Β. Πρ. 14.

δακτυλεύς, έως, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, εἶδος κεστρέως, Ἀθήν. 307Β.

δακτυλήθρα, ἡ, (δάκτυλος) θήκη διὰ τὸν δάκτυλον, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 6D· εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου, Ἰώσηπ. Μακκ. 8. 12, Συνέσ. Ἐπ. 58.

δακτύληθρον, τό, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 253Α.

δακτυλιαῖος, α, ον, ἔχων δακτύλου μῆκος, πλάτος ἢ πάχος, ῥάβδοι Ἱππ. Ἀγμ. 771· κάραβοι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 17, 7.

δακτυλίδιον [λῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ δακτύλιος, Πολυδ. Β', 155., 5. 100, κτλ., ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, Α. Β. 88. Ἴδε Κόντου Ἐφημ. Φιλομ. 1880, σελ. 132. ΙΙ. δακτυλίδιον [λῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ δάκτυλος, δακτυλάκι, Ἀριστοφ. Λυσ. 417 (ἔνθα τὸ μέτρον εἶναι ἐλλιπές· ἴδε Δινδόρφ.).

δακτυλίζω, μέλλ. -ίσω, = δακτυλοδεικτέω, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐδακτ-.

δακτυλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸν δάκτυλον, Λατ. digitalis· αὐλὸς δ., αὐλὸς ὃν ἔπαιζον διὰ τῶν δακτύλων, Ἀθήν. 176F· δ. ψῆφος, λίθος ἐντεθειμένος εἰς δακτύλιον, Ἀνθ. Π. 11. 290. ΙΙ. ἐν τῇ μετρικῇ δακτυλικός, ῥυθμὸς Λογγῖν. 39. 4.— Ἐπίρρ. -κῶς Δράκ. 13, 22, Εὐστ. 11. 25.

δακτυλιο-γλυφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν πολυτίμους λίθους (διὰ δακτυλίους), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 128C·— **δακτυλιο-γλύφος**, ὁ, ὁ γλύφων πολυτίμους λίθους, Κριτίας 56.

δακτυλιο-θήκη, ἡ, συλλογὴ πολυτίμων λίθων, Πλίν. 37. 1. ΙΙ. θήκη δακτυλίου, Μαρτιάλ. 11. 59.

δακτύλιον, τό, φυτόν, (ἡ σκαμμωνία), Διοσκ. 4, 171.

δακτύλιος [ῠ], ὁ, δακτυλίδιον, δακτύλιος μετὰ σφραγῖδος, Σαπφὼ 39, Ἡρόδ. 2. 38, Πλάτ. Πολιτ. 359Ε· συχνάκις ἐφόρουν αὐτοὺς ὡς φυλακτήρια, Ἀριστοφ. Πλάτ. 884· δ. φαρμακίτης Εὔπολ. Δημ. 22. ΙΙ. πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα δακτυλίου, οἷον, 1) τοῦ τροχοῦ ἡ περιφέρεια, Πολυδ. Α', 145. 2) ὁ πρωκτός, ὁ σφιγκτήρ, Διοσκ. 1. 89, Λουκ. Δημων. 17· πρβλ. Λατ. anus, annulus.

δακτυλι-ουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων δακτυλίους, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 77.

δακτυλίς, ίδος, ἡ, ὄνομα εἴδους σταφυλῆς, Πλίν. 14. 3, 4.

δακτυλῖτις, ἡ, εἶδος φυτοῦ (aristolochia longa ?) Διοσκ. 3. 5.

δακτυλιώτης, ὁ, ὁ παράμεσος δάκτυλος ὁ φέρων τὸν δακτύλιον, Ἀρχ. Λεξ.

δακτυλοδεικτέω, διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύω, Δημ. 790. 20, Δίων Κ. 61. 17.— Παθ., Διον. Ἁλ. π. Ῥητ. 7. 4. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 266.

δακτυλό-δεικτος, ον, ὁ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνυόμενος, τὸ Ὁμηρ. ἀριδείκετος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου digito monstrari), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1332.

δακτυλό-δικτος, ον (δικεῖν) ὁ ἐκ τῶν δακτύλων ῥιπτόμενος, δ. μέλος, ἐπὶ τοῦ σιγηλοῦ ἤχου, ὃν παράγει ἡ στρεφομένη βέμβιξ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· πρβλ. Ἡσύχ.

δακτυλο-δόχμη, ἡ, πλάτος τεσσάρων δακτύλων, = παλαιστή Πολυδ. Β', 157.

δακτυλο-ειδής, ές, ὅμοιος δακτύλῳ, Ἀθήν. 468F.— Ἐπίρρ. -δῶς, Γρ. Νύσσ. (Λεξ. Κουμ.).

δακτυλο-καμψ-όδυνος, ον, ὁ καταπονῶν τοὺς δακτύλους, τηρῶν αὐτοὺς κεκαμμένους, Ἀνθ. Πλαν. 18.

δάκτυλος, ὁ, ποιητ. πληθ. δάκτυλα, Θεόκρ. 19. 3, Ἀνθ. Π. 9. 365, ὡσαύτως Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 2·— ὡς παρ' ἡμῖν, Λατ. digitus, ἐπὶ δακτύλων συμβάλλεσθαι, λογαριάζειν ἐπὶ τῶν δακτύλων, Ἡρόδ. 6. 63, πρβλ. χείρ· ὁ μέγας δ., ὁ ἀντίχειρ, ὁ αὐτ. 3. 8· ὁ μέσος Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 8, 6· ὁ ἔσχατος ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 27. 2) οἱ δ. τῶν ποδῶν Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12· καὶ ἄνευ τοῦ ποδός, ὡς τὸ Λατ. digitus, Ἀριστοφ. Ἱππ. 874, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 15· τὸ τῶν δ. μέγεθος ἐναντίως ἔχει ἐπί τε τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ὁ αὐτ. Ζῷ. Μ. 4. 10, 64· πρβλ. δακτυλίδιον ΙΙ. 6) ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ζῴων, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 2. 1, 5, κ. ἀλλ.· τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. Ζῷ. Μ. 4. 12, 34, κ. ἀλλ. ΙΙ. τὸ ἐλάχιστον τῶν Ἑλλην. μέτρων μήκους = περίπου 0,018 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, Ἡρόδ. 1. 60, κ. ἀλλ.· πίνωμεν· δάκτυλος ἁμέρα Ἀλκαῖ. 31· δάκτυλος ἀώς Ἀνθ. Π. 12. 50· οὕτως οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ναῦται μετροῦσι τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος διὰ δακτύλων, Newton's Halicarn.· πρβλ. δακτυλιαῖος. ΙΙΙ. φοίνιξ, «χουρμᾶς», καρπὸς τοῦ δένδρου φοίνικος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 10, Ἀρτεμίδ. 5. 89. ΙV. μετρικὸς πούς, ὁ δάκτυλος, – υ υ, Πλάτ. Πολιτ. 400Β· πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 651. V. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, μυθικὰ πρόσωπα ἐν Κρήτῃ, ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὅθεν πιθανῶς οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Κορύβαντες, Στράβ. 355· Διόδ. 5. 64· πρβλ. Λοβ. Ἀγλαοφ. 1166, κἑξ. (Πρὸς τὸ δάκτ-υλος πρβλ. Λατ. digit-us, Γοτθ. taih-o, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. tâ (ἀγγλ. toe = τοῦ ποδὸς δάκτυλος), Παλαιο-Γερμ. zeh-â (Γερμ. zehe). Ὁ Κούρτ. ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ΔΕΚ (δέχομαι), συγκρίνων τὸ finger ἐκ τοῦ fangen· πρβλ. ὡσαύτως δεξιός· νομίζει δὲ ὅτι τὸ δέκα, ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν δακτύλων, δυνατὸν νὰ εἶναι συγγενές.)

δακτυλό-τριπτος, ον, τετριμμένος διὰ τῶν δακτύλων, ἄτρακτος Ἀνθ. Π. 6. 247.

δακτυλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων ὦτα ὅμοια δακτύλῳ, ἔκπωμα Ἴων κλ. παρ' Ἀθήν. 486C, κἑξ.

δᾰλέομαι, Δωρ. ἀντὶ δηλέομαι.

δᾰλερός, ά, όν, καίων, φλέγων, θερμός, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 663Δ, ἔνθα ὁ Μακρόβ. (Saturn. 7. 5) θερμόν.

δᾱλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δαλός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 959.

Δάλιος, Δωρ. ἀντὶ Δήλιος.

Δαλμᾰτεῖς, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Δαλματίας, Πολύβ. 12. 5, 2, Στράβ. 315· ὡσαύτως **Δαλμάται** [ᾰ] Ἀππ. Ἰλλυρ. 11·— **Δαλματία**, ἡ, Στράβ.· ἐπίθ., **-τικός, ή, όν**, ὅθεν

Δαλμᾰτική, ἡ, ἐσθὴς ἣν ἐφόρουν οἱ ἱερεῖς, Ἐκκλ.

Δᾱλογενής, ές, Δωρ. ἀντὶ Δηλογενής.

δᾱλός, ὁ, (δαίω) ξύλον ἀνημμένον, τεμάχιον ξύλου φλεγομένου, Ἰλ. Ο. 421, Ὀδ. Ε. 488· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Χο. 607, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 5· πυρσὸς εἰς σημεῖον, Ἀνθ. Π. 9. 675. 2) κεραυνός, Ἰλ. Λ. 320. 3) εἶδος μετεώρου, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 6. II. κεκαυμένος καὶ ἐσβεσμένος πλέον πυρσός, ἐξηντλημένος· ἐπὶ γέροντος μεταφορ. (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου dilapsam in cineres facem), Ἀνθ. Π. 12. 41.

δαμάζω, Αἰσχύλ. Χο. 324 (ἴδε ἐν λ. **δαμνάω, δάμνημι**)· μέλλ. **δαμάσω** Ἀνθ. Π. 6. 329· Ἐπ. **δαμάσσει** Ἰλ. Χ. 176, ὡσαύτως **δαμᾷ, δαμάᾳ** Α. 61., Χ. 271, γ΄ πληθ. **δαμόωσι** Ζ. 368 (ἴδε **δαμάω**)·— ἀόρ. α΄ **ἐδάμᾰσα** Πίνδ., Ἐπ. **ἐδάμασσα, δάμασσα** Ὅμ.· προστακτ. **δάμασον, -ασσον** Ὅμ.· ὑποτακτ. **δαμάσῃ**, Ἐπ. **-άσσῃ**, ἀμφότερα παρ' Ὁμ.· μετοχ. **δαμάσας** Εὐρ., Ἐπ. **-άσσας** Ὀδ., Δωρ. **-άσσαις** Πίνδ. Ο. 9. 139· πρκμ. **δεδάμακα** Στοβ.— Μέσ., μέλλ. Ἐπ. **δαμάσσομαι** Ὅμ.· ἀόρ. **ἐδαμάσσατο, δαμάσαντο, δαμασσάμενος**, Ὅμ.· ἀόρ. β΄ εὐκτ. **δάμοιτο** Συλλ. Ἐπιγρ. 4000. 18. — Παθ., μέλλ. **δεδμήσομαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 543 (ἐν μέσῃ σημασίᾳ, Χρ. Σιβυλ. 3. 384)· — ὁ ἀόρ. ἔχει τρεῖς τύπους, 1) **ἐδαμάσθην** Ὀδ. Θ. 231, Πίνδ., Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ., Ἐπ. **δαμάσθην** Ἰλ. Τ. 9, πρβλ. Π. 816· 2) **ἐδμήθην**, προστ. **δμηθήτω** Ι. 158, **δμηθεὶς** Δ. 99, Ἡσ., Δωρ. **δμᾱθεὶς** Αἰσχύλ. Πέρσ. 906 καὶ Εὐρ. (ἐν τοῖς λυρ.)· καὶ 3) **ἐδάμην** [ᾰ] Ἰλ., Τραγ., Ἐπ. **δάμην** Ὅμ., γ΄ πληθ. **δάμεν** Ἰλ. Θ. 344· Ἐπ. ὑποτακτ. **δαμείω** Ὀδ. Σ. 54, β΄ καὶ γ΄ ἑν. **δαμήῃς -ήῃ** Ἰλ. Γ. 436., Χ. 246, β΄ πληθ. **δαμείετε** Η. 72· εὐκτ. **δαμείην** Ἰλ., Εὐρ.· ἀπαρ. **δαμῆναι** Ὅμ., Τραγ., Ἐπ. ἀπαρέμφ. **δᾰμήμεναι** Ἰλ. Υ. 312· μετοχ. **δαμεὶς** Ὅμ., Τραγ. (οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος τοῦ ἀόρ. ἐν χρήσει παρὰ Σοφ., καὶ αὐτὸν προτιμῶσι καὶ οἱ Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ.)·— πρκμ. **δέδμημαι** Ἰλ. Ε. 878, κτλ., **-ημένος** Ἰλ., κτλ.· μεταγεν. **δεδαμασμένος** Νίκ. Ἀλ. 29· ὑπερσυντ. **δέδμητο** Ὀδ.· γ΄ πληθ. **-ήατο** Ἰλ. Γ. 183.— Ῥῆμα ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν τῇ μετοχ. ἐνεστ. **δαμάζων**, Ἀπομν. 4. 3, 10· παθ. ἀόρ. **δαμασθεῖεν** αὐτ. 4.1, 3· οὕτω, δαμασθῆναι Ἰσοκρ. 148C. (Ἐκ τῆς √ΔΑΜ παράγονται καὶ τὰ **δάμαρ, δάμαλις, δμώς, ἀ-δμής**· πρβλ. Σανσκρ. dam-yâmi, dam-itas, dam-anas· Λατ. dom-o, dom-itus, dom-itor, πρβλ. ὡσαύτως καὶ τὸ dominus· Γοτθ. ga-tam-jan (δαμᾶν)· Παλαιο-Σκανδ. tem-ia, Ἀγγλο-Σαξ. tam-ian (Ἀγγλ. to tame, ἡμερώνω)· Παλαιο-Γερμ. zam-ôn (zähmen)·— τὸ **δμὼς** ἔχει πρὸς τὸ dominus ὡς τὸ **χέρης** πρὸς τὸ herus, Κούρτ.) Καταντικῶ, ὑπερισχύω, καταβάλλω, I. ἐπὶ ζῴων, ἡμερώνω, τιθασεύω, φέρω εἰς ὑποταγήν, ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυγόν, μόνον δὶς παρ' Ὁμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἡμίονον .., ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι Ἰλ. Ψ. 655· τῶν κέν τιν'.. δαμασαίμην Ὀδ. Δ. 637·— οὕτω παρὰ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 3, καὶ Πλουτ. II. ἐπὶ παρθένων, κάμνω αὐτὴν νὰ ὑποταχθῇ εἰς ἄνδρα, ἀνδρὶ δάμασσεν Ἰλ. Σ. 432· ἀλλ' ἐν τῷ παθ., βιάζομαι, ἐξαπατῶμαι, ἀπάγομαι, Γ. 301, Ὀδ. Γ. 269· μάλιστα κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν πρὸς τὸν γάμον, πρβλ. **δάμαρ**. III. ὑποτάσσω ἢ νικῶ· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη σημασία παρ' Ὁμ.· ἐντεῦθεν (ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν ἡ ὑποταγὴ καὶ ὑποδούλωσις εἵπετο μετὰ τὴν ἧτταν) ἐν τῷ παθ. = ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑπόδουλος εἴς τινα, σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος Ἰλ. Ε. 878· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ Ὀδ. Γ. 304 (ἐντεῦθεν **δμώς**, δοῦλος). 2) πλήττων φονεύω, ἀποκτείνω, ἰδίως ἐν μάχῃ, εἰ χ' ὑπ' ἔμοιγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας Φ. 213· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα Ἰλ. Ε. 646· ὑπὸ δουρὶ δαμέντα αὐτ. 653. 3) ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, κτλ., νικῶ, καταβάλλω, ἔρος .. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι .. ἐδάμασσεν Ξ. 316· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ Ὀδ. Ι. 454, πρβλ. 516· καὶ ἐν τῷ παθ. = καταβάλλομαι, νικῶμαι, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον Ξ. 318· μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ Ἰλ. Κ. 2, πρβλ. Ξ. 353· ἀλὶ δέδμητο φίλον ἦτορ Ὀδ. Ε. 454, πρβλ. Θ. 231· οἱ δμαθέντες, οἱ νεκροί, Εὐρ. Ἀλκ. 127·— ἴδε ἐν λ. **χειά**. IV. Ὁ Πίνδ. λέγει, ἀγῶνα δαμάσσαι ἔργῳ, νὰ κερδήσῃ τις, Π. 8. 116.

Δᾰμαῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πιθ. ἐκ τοῦ **δαμάζω**, ἱπποδαμαστής, Πίνδ. Ο. 13. 98.

δαμαλείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δάμαλις**, Φιλημ. Λεξ. 96.

δᾰμάλη, ἡ, = **δάμαλις**, Εὐρ. Βάκχ. 739, Θεόκρ. 4. 12, κτλ.

δᾰμᾰλήβοτος, ον, ὁ ὑπὸ δαμάλεων βοσκόμενος, Ἀνθ. Πλαν. 230.

δᾰμάλης, ου, ὁ, ἐνεργ. ὁ δαμάζων, καταβάλλων, καθυποτάττων, Ἔρως Ἀνακρ. 2. 1. II. συνήθ., νέος βοῦς δῆλα δὴ μόσχος, «δαμαλάκι», Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 50, 6, Ἀνθ. Π. 6. 96· πρβλ. θηλ. δάμαλις.

δᾰμᾰλη-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων δαμάλεις, βόειον κρέας, Ἀλκείδης Ἀνθ. Π. 9. 237.

δᾰμᾰλίζω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **δαμάζω**, καταβάλλω, ὑποτάττω, εὐκτ. **-ίζοι** Πίνδ. Π. 5. 163. Μέσ., πώλους δαμαλιζομένα Εὐρ. Ἱππ. 231 (λυρ.).

δᾰμᾰλις, εως, ἡ, (δαμάζω) νέα βοῦς, μικρὰ ἀγελάς, Λατ. juvenca, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 350, Νίκ. Ἀλ. 344· πρβλ. **δαμάλη, δαμάλης**. II. ὡς τὸ **μόσχος, πῶλος**, κοράσιον, Ἐπικρ. Χορ. 1, Ἀνθ. Π. 5. 292· πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 2. 5.

δᾰμᾰλο-πόδια, ων, τά, πόδες μόσχων, Ἀλέξ. Τραλλ. 362.

δᾰμαλος, ὁ, παρ' Ἀρκαδ. 54. 24,—ἴσως μόσχος, Λατ. vitulus.

δᾰμαντήρ, ὁ, ὁ ἡμερώνων, τιθασεύων, Ἀλκμὰν 3· ἴδε Σχόλ. Βεν. εἰς Ὀδ. Ξ. 216 ἡ ὀρθ. γρ. δματήρ.

δᾰμαρ [ᾰ], αρτος, ἡ, (δαμάω) σύζυγος, γαμετή, Ἰλ. Γ. 122, κτλ., Πίνδ. Ν. 4. 92, καὶ Τραγ.· κυρίως ἡ τιθασευθεῖσα καὶ ὑπὸ ζυγὸν ἀχθεῖσα, ὡς τὸ Λατ. conjux (πρβλ. **δαμάζω** II), ἐνῷ ἡ παρθένος ἐλέγετο **ἀδάμαστος, ἀδμής**.

δᾰμαρ-ίππεως, ω, εἶδος σύκου, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 83, Β.Α. 1197.

δαμασι-κόνδυλος, ον, ὁ καταβάλλων καὶ νικῶν διὰ τῶν κονδύλων ἢ γρόνθων, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 84.

δᾰμᾰσίμβροτος, ον, καταβάλλων τοὺς θνητούς, φονεύων ἀνθρώπους, Σπάρτη Σιμων. 220· αἰχμὴ Πίνδ. Ο. 9. 119· χαλκὸς Βακχυλ. 12, 50 (Blass).

δᾰμάσ-ιππος, ον, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Λυδία Βακχυλ. 3, 23· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Λαμπροκλ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 964, ἴδε Στησίχορ. 97 Kleine.

δᾰμᾰσις, εως, ἡ, ἡμέρωσις, καθυπόταξις, Σχόλ. Πινδ. Ο. 13. 98.

δᾰμᾰσί-φρων, ον, ὁ τὰς φρένας καθυποτάσσων, αἰχμαλωτίζων, χρυσὸς Πίνδ. Ο. 13. 111.

δᾰμᾰσί-φως, ωτος, ὁ, ἡ, = **δαμασίμβροτος**, ὕπνος Σιμων. 232.

δαμασίχθων, ον, ὁ τὴν γῆν δαμάζων, καθυποτάσσων, δαμασίχθονι μέλλε κόρᾳ Βακχυλ. 15. 19 (Blass).

δαμασκηνή, ἡ, (κοκκυμηλέα), δαμασκηνιά, Γεωπ.

δαμασκηνόν, τό, τὸ κοκκύμηλον, τὸ δαμάσκηνον, Ἀθήν. 49D.

δαμαστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δαμάζων, μτγν.

δᾰμαστήριον, τό, ὄργανόν τι πρὸς ἡμέρωσιν ἢ καταδάμασιν, Ἐκκλ.

δαμαστέος, α, ον, ὅστις πρέπει νὰ δαμασθῇ, Γεωπ. 16. 1, 11.

δαμασμός, ὁ, = **δάμασις**, μτγν.

δᾰμαστής, οῦ, ὁ, ὁ καθυποτάσσων, Γλωσσ.· **δαμαστικός, ή, όν**, Σχόλ. εἰς Πίνδ.

δαμασώνιον, τό, εἶδος φυτοῦ, alisma plantago, Διοσκ. 3. 169.

δᾰμάτειρα, ἡ, δαμάστρια, πλούτου δ. Ἀνθ. Π. 11. 403.

Δαμᾶτερ, Δωρ. κλητ. τοῦ **Δημήτηρ**, ἀναφώνησις ἐκπλήξεως.

Δᾰμάτριος, ὁ, Βοιωτικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἀττ. Πυανεψιῶνα, Πλούτ. 2. 378Ε.

δᾰμάω, τύπος παραλαμβανόμενος ὡς τὸ α΄ πρόσ. τοῦ **δαμᾷ, δαμάᾳ, δαμόωσι**, ἅτινα παρ' Ὁμ. εἶναι τύποι τοῦ μέλλ. τοῦ **δαμάζω**· ἀλλὰ τὰ δαμόωσι, δαμόωνται, εἶναι τύποι ἐνεστ. παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπ., Κόϊντ. Σμ. 5. 247, 249.

δᾰμείω, δαμήμεναι, ἴδε ἐν λ. **δαμάζω**.

δαμετᾶν = **δημοτῶν**, γενικ. πληθ., Ἐπιγρ. Καρπάθου, Rev. Arch. 1864.

δαμία, Κρητ. ἀντὶ τοῦ **ζημία**.

δαμιόργιον, τό, οἶκος, ἀρχεῖον τῶν δαμιοργῶν, Ἐπιγρ. Κνίδου (L. et W. 1572 bis).

δᾱμιοργός, Δωρικ. ἀντὶ **δημιουργός**· **δάμιος**, Δωρικ. ἀντὶ **δήμιος**.

δαμνάω, = **δαμάζω**, Ὅμ. μόνον ἐν τῷ γ΄ ἑνικῷ προσ. **δαμνᾷ** Ὀδ. Λ. 220· παρατ. **ἐδάμνα** Φ. 52, κτλ., ἢ **δάμνα** Ἰλ. Π. 103, Ὀδ. Λ. 220· Ἰων. **δάμνασκε** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 252· ἀλλὰ β΄ ἑν. τοῦ ἐνεστ. **δαμνᾷς** Θέογν. 1388· προστ. **δάμνα** Σαπφὼ 1. 3.

δάμνημι, = **δαμάζω**, τὴν μὲν .. δάμνημ' ἐπέεσσιν Ἰλ. Ε. 893· δάμνησι στίχας ἀνδρῶν αὐτόθι 746, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπ., ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους Ἰλ. Ξ. 199· ἀλλά με χεῖμα δάμναται Ὀδ. Ξ. 488, πρβλ. Ἡσ. Θ. 122, Ἀρχίλ. 78, Αἰσχύλ. Ἱκ. 164.— Παθ., ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο Ἰλ. Λ. 309· Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς Θ. 244· Ἀχαιοὺς Τρωσὶν δαμναμένους Ν. 16· δάμναμαι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 904.

δαμνῆτις, ιδος, ἡ, γυνὴ ἥτις ὑποτάσσει, Ἡσύχ.

δάμν-ιππος, ον, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Ὀρφ. Ἀργ. 738.

δᾱμογέρων, δαμόσιος, δᾶμος, δαμότης, δαμόομαι, Δωρ. ἀντὶ δημ-.

δαμοσιοφύλακες, οἱ, = δημοσιοφύλακες, Ἐπιγρ. Ἀχαΐας, Bull. cor. hel. 2, σ. 41. 96.

δᾱμώματα, τά, = τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 797, ἐκ τοῦ Στησιχ. (Ἀποσπ. 39, Kleine).

δᾶν, ἴδε ἐν λ. **δᾶ**.

δάν, δαναιός, Δωρ. ἀντὶ δήν, δηναιός.

Δανάη, ἡ, μυθολ. ὄνομα τῆς Ξηρᾶς Γῆς (ἴδε **δανός**), ταύτης δὲ ἡ ἕνωσις μετὰ τοῦ γονιμοποιοῦντος ἀέρος παρίσταται ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, Ο. Μύλλερος Μυθ. σ. 252.

δανάκη, ἡ, περσικόν τι νόμισμα, ὀλίγῳ πλέον τοῦ ὀβολοῦ·— τὸ μετὰ τοῦ νεκροῦ συνθαπτόμενον νόμισμα ὡς πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος, Καλλ. Ἀποσπ. 110, Πολυδ. Θ', 82, Ἡσύχ. (ἔνθα κακῶς **δαναή**), Ἐτυμ. Μ. 247. 41, κτλ.

Δᾰναοί, οἱ, (οἱ γηγενεῖς, οἱ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντες· πρβλ. **Δανάη**), ὑπήκοοι τοῦ μυθολογουμένου Δαναοῦ, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἀλλ' ἐν Ἰλ. κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καθόλου·— **Δαναΐδαι,** ῶν, οἱ, οἱ υἱοὶ ἢ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ, Εὐρ. Φοιν. 446·— **Δαναΐδες,** ἴδων, αἱ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλ.,— ὁ Ἀριστοφ., Ἀποσπ. 259b, μεταχειρίζεται ὑπερθετ. **Δαναώτατος.**

δανδαλίς, ίδος, ἡ, = **δενδαλίς,** Πολυδ. Ϛ', 76, Ἡσύχ.

δᾰνείζω· μέλλ. **-είσω** Δημ. 941. 27 (διότι οἱ τύποι **δανειῶ, -οῦμαι** ἀπαντῶσι μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **θεριῶ,** Βαστ. Γρηγ. σ. 174)· ἀόρ. **ἐδάνεισα** Ξεν., κτλ.· πρκμ. **δεδάνεικα** Δημ. 941. 28.—Μέσ., ἐνεστ., μέλλ., ἀόρ. παρὰ Δημ.· πρκμ. **δεδάνεισμαι** μετὰ μέσ. σημασ., Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 19, Δημ. 982. 5., 1030. 16.— Παθ., ἀόρ. **ἐδανείσθην** Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 28, Δημ.· πρκμ. **δεδάνεισμαι** ὁ αὐτ. 945. 27., 1200. 10· (δάνος). Παρέχω χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἢ ἐπὶ ἐπιστροφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 82, 144, Ἀριστοφ. Θεσμ. 842 κ. ἀλλ.· πληρέστερον, δ. ἐπὶ τόκῳ Πλάτ. Νόμ. 742C· δ. ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς τὴν μνᾶν τοῦ μηνὸς ἑκάστου Δημ. 1250. 21, πρβλ. Αἰσχίν. 15. 16· δ. ἐπὶ τούτοις τοῖς ἀνδραπόδοις, ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ, ἐπὶ ἐνεχυράσει τῶν .., Δημ. 822. 10· οὕτως, εἰς τὰ ἡμέτερα αὐτ. 14· δανεῖσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον ὁ αὐτ. 924. 10, κέξ.· πρβλ. **ναυτικός, ἑτερόπλους.** **2)** Μέσ., λαμβάνω χρήματα ἐπὶ ἐπιστροφῇ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1306, κτλ.· ἀπό τινος Πλάτ. Τίμ. 42E· ἐπὶ μεγάλοις τόκοις Δημ. 13. 19. —Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιτίθενται, ἀποδώσουσιν οἱ δανεισάμενοι τοῖς δανείσασι τὸ γιγνόμενον ἀργύριον παρὰ Δημ. 926. 24, πρβλ. Λυσ. 148. 12, κέξ. **3)** Παθ., ἐπὶ τῶν χρημάτων, δίδομαι ἐπὶ τόκῳ, ὡς δάνειον, Ἀριστοφ. Νεφ. 756, Ξεν., Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.

δάνειον, τό, (δάνος) ὡς παρ' ἡμῖν, δ. ἀπαιτεῖν Δημ. 911. 3· ἀποδιδόναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 3· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

δάνεισμα, τό, = **δάνειον,** δ. ποιεῖσθαι = δανείζεσθαι, Θουκ. 1. 121· τῶν μαρτύρων τῶν παραγιγνομένων τῷ δανείσματι Δημ. 925. 24.

δᾰνεισμός, ὁ, τὸ δανείζειν χρήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 82, Πλάτ. Νόμ. 291C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 13· μεταφ., αἷμα δ' αἵματος πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε Εὐρ. Ἠλ. 858.

δᾰνειστέον, ῥημ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ δανείσῃ (χρήματα), Πλούτ. 2. 408C.

δᾰνειστής, οῦ, ὁ, ὁ παρέχων χρήματα ὡς δάνειον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. 84, Πλούτ. Σόλ. 15, Ν. Δ.

δᾰνειστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δανεισμὸν χρημάτων, Πλούτ. Ἀγησ. 13, κτλ.· ὁ δ. = **δανειστής,** Λουκ. Συμπ. 5.

δανίζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **δανείζω,** Ἀνθ. Π. 11. 309.

δᾱνός, ή, όν, (δαίω) = κεκαυμένος, ξηρός, ἀπεξηραμμένος, «τσουρουφλισμένος», ξύλα δανὰ Ὀδ. Ο. 322· ὑπερθ. ξύλα δανότατα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1134. Πρβλ. **Δανάη.**

δάνος [ᾰ], εος, τό, δῶρον, δόμα, Εὐφορ. Ἀποσπ. 89· πνεῦμα λαβὼν δ. οὐρανόθεν Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6287. **II.** κοινῶς = χρήματα δοθέντα ἐπὶ τόκῳ, χρέος, ὀφειλή, Καλλ. Ἐπ. 50, Ἀνθ. Π. παραρτ. 252. (Ἴδε ἐν λ. **δίδωμι·** πρβλ. τὸ παλαιὸν Λατ. dano, = dono, do.)

δᾶνος [ᾰ], ὁ, Μακεδ. ἀντὶ **θάνατος,** Πλούτ. 2. 22C·— ἐντεῦθεν πιθ. **δανοτής,** ῆτος, ἡ, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 338, ἀμερίων μόχθων καὶ δανοτῆτος, ἴσως = θνητότητος, ἀθλιότητος.

δάξ, ἐπίρρ. = **ὀδάξ** (κατὰ τὰ γνύξ, πύξ, λάξ), Ὀππ. Ἁλ. 4. 60.

δαξασμός, ὁ, = **ὀδαγμός, ὀδαξησμός,** Τίμ. Λοκρ. 103Δ.

δᾷος [ᾰ], εος, τό, (δαίω, συγγενὲς τῷ φάος) = **δαΐς, δαλός,** ξύλον ἡμίκαυστον, Ὅμ., ἴδε ἐν Ὀδ., π. χ. Δ. 300.

Δᾶος, ὁ, ὡς ὄνομα δούλου, Λατ. Davus (**ΔᾶϜος**), Μένανδ.— πιθ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαρβαρικοῦ λαοῦ οἱ **Δᾶοι,** ὡς τὰ Καρίων, Φρύξ, Γέτης, κτλ.· ἴδε Niebuhr Kleine Schriften, 1. 377.

δᾰπᾰνάω, μέλλ. **-ήσω,** κτλ.— Παθ., μέλλ. **δαπανηθήσομαι** Πλούτ. 2. 218D, Ἀθήν.· ἀόρ. **ἐδαπανήθην** Ξεν. Κύρ. 2. 4, 11· πρκμ. **δεδαπάνημαι** Ἡρόδ. 2. 125, Λυσ., κτλ.· ὑπερσ. **δεδαπάνητο** (κατα-) Ἡρόδ. 5. 34·— παθητικοί τινες χρόνοι ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἀποθετ. σημασ., **δαπανάομαι** ὁ αὐτ. 2. 37, Ἀριστοφ. Πλ. 588, Πλάτ., κτλ.· παρατ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476, Λυσίας 172. 18· ἀόρ. α', Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 225, Ἰσαῖ. 55. 22 (ἂν καὶ τὸ δαπανήσας ἀπαντᾷ ἀμέσως κατωτ.)· μέσ. ἀόρ. **ἐδαπανησάμην** μόνον παρ' Εὐναπ.· πρκμ., Ἰσοκ. 383Δ. Ἐξοδεύω, ἀναλίσκω χρήματα, κτλ., Θουκ., κτλ.· ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δ. Δίφιλ. Ἐμπ. 1. 7· δ. τὰ προστάττομενα Ἀνδοκ. 34. 30· δ. εἴς τι, ἐξοδεύω διά τι πρᾶγμα, Θουκ. 8. 45, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11· δ. ἐκ τῶν αὐτοῦ Ἰσαῖ. 67. 18· τἀναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπανῶμεν, ἡμεῖς ἐπληρώνομεν ὅλα τὰ ἔξοδα, Δημ. 564. 23·— οὕτως ἐν τῷ παθ., Ἡρόδ. 2. 125· τὰ λαμβανόμενα καὶ δαπανώμενα Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 19·— οὕτω καὶ ὡς ἀποθ. (ἴδε ἀνωτ.) ἐξοδεύω, Ἡρόδ. 2. 37· δ. μεγάλα Ἀνδοκ. 33. 20, πρβλ. Λυσ. 914. 3· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., τοσαύτας δαπανᾶσθαι δαπάνας ὁ αὐτ. 161. 41· ὅσα δεδαπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον Δημ. 17. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 383A· δ. δωρεὰς Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 19· δαπανηθεὶς οὐδὲν Ἰσαῖ. 55. 22. **2)** ἐξοδεύω, διὰ τέλους μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, φθείρω, ἐξαφανίζω, τὰς οὐσίας αἱ μικραὶ δαπάναι δαπανῶσι Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 2· ἡ φύσις δ. τὸν θορὸν ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 3. 7, 3·— μεταφ. ἐπὶ προσώπων, πῦρ σε .. δαπανήσει Χρησμ. Σιβ. 8. 39· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 6, 48· ἐν .. βαράθροις δαπανωμένους Διον. Ἁλ. 4. 81· ὑπὸ νόσου δαπανᾶσθαι Πλούτ. Γάλβ. 17. **II.** ἐνεργητικῶς, τὴν πόλιν δαπανᾶν, βάλλω αὐτὴν εἰς ἔξοδα, ἐξαντλῶ, Θουκ. 4. 3, ἴδε Σουΐδ. ἐν λ.

δαπάνη [ᾰ], ἡ, (ἴδε **δάπτω**) τὸ ἔξοδον, τὰ ἔξοδα, ἀνάλωμα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 721, κ. ἀλλ.· δ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, χρημάτων Θουκ. 1. 129., 3. 13· δ. κούφη, τὸ ἔξοδον εἶναι ὀλίγον, μ. ἀπαρ., Εὐρ. Βάκχ. 891· εἰς κενὸν ἡ δ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 646. 10·— ὡσαύτως κατὰ πληθ., Θουκ. 6. 15· δαπάναι ἐλπίδων Πίνδ. Ι. 5. 73 (4. 57). **II.** χρήματα ἐξοδευθέντα, ἵππων, εἰς ἵππους, ὁ αὐτ. 3. 49· δαπάνην παρέχειν, χρήματα ὅπως δαπανήσῃ τις, Ἡρόδ. 1. 41· ξυμφέρειν Θουκ. 1. 99· ὅπως μὴ ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται Ξεν. Οἰκ. 7. 36. **III.** τάσις πρὸς δαπάνην, τὸ δαπανηρόν, ἡ ἀσωτία, ἡ ἐν τῇ φύσει δαπάνη, φυσικὴ ἀσωτία, Αἰσχίν. 85. 8.

δαπάνημα, τό, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ἔξοδον, ἀνάλωμα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 13, κτλ.· δαπανημάτων ἔνδεια, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, Πολύβ. 9. 42, 4·— ἑνικ. ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 2, κ. ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3600.

δαπανηρία, ἡ, τὸ δαπανηρόν, ἡ ἀσωτία, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 4.

δᾰπᾰνηρός, ά, όν, ἐπὶ ἀνθρώπων, δαψιλής, πλουσιοπάροχος, ἄσωτος, Πλάτ. Πολ. 564B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 2· εἰς ἑαυτὸν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 15, πρβλ. 4. 1, 3 καὶ 35. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πολυδάπανος, πολλὴν δαπάνην ἀπαιτῶν, Λατ. sumptuosus, πόλεμος Δημ. 58. 6· λειτουργία Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 20, πρβλ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 1.— Ἐπίρρ. **-ρῶς** Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 4.

δαπάνησις, εως, ἡ, δαπάνη, ἔξοδον, Εὐσ. Ε. Π. 372C.

δᾰπᾰνητικός, ή, όν, φθείρων, καταστρέφων, φάρμακον δ. θυμοῦ Ἀέτ. 14A.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἀσώτως, βιῶναι Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 230.

δάπανος, ον, = **δαπανηρός,** ἐλπὶς Θουκ. 5. 103· μ. γεν., Ἀθήν. 52E.

δαπανόω, = **δαπανάω,** ἐξοδεύω, ἀναλίσκω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1464.

δάπεδον, τό, (πιθ. ἀντὶ **ζά-πεδον,** ὅ ἐ. **διάπεδον,** ἴδε ἐν **ζα-**)— πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ Ὀδ. (ἴδε ἐν λ. **τυκτός**)· παρ' Ὁμ. συνήθως, τὸ πάτωμα δωματίου, ὡς τὸ ἔδαφος, Ὀδ. Κ. 227, κτλ., Ἡρόδ. 4. 200, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· γῆς ἀρότροις ῥήξας δ. Ἀριστοφ. Πλ. 515· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπολύτως, τὸ ἔδαφος, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, κείμενον ἐν δαπέδῳ Ὀδ. Λ. 577· καὶ κατὰ πληθ., πεδιάς, Πίνδ. Ν. 7. 50, Εὐρ. Ἱππ. 230, Συλλ. Ἐπιγρ. 391.— Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. [δᾰ-, Ἐπ. καὶ Ἀττ.· ἴδε ἐν λ. **γήπεδον**].

δαπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἵππαρχ. Ἀνασωζ. 1. 3.

δάπις [ᾰ], ιδος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ **τάπης,** στρῶμα λεπτόν, «ταπί», «χαλί», Ἀριστοφ. Πλ. 528, Φερεκρ. Κραπ. 8, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, κατὰ πληθ.· τὰ τῆς Καρχηδόνος εἶχον μεγάλην φήμην, Καρχηδὼν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια Ἕρμιππ. Φορμ. 1. 23.

δάπτειρα, ἡ, ἴδε **δάπτρια.**

δάπτης, ου, ὁ, ὁ κατατρώγων, τὸ αἷμα πίνων, δάπταις αἱμοπώτησιν, ἐπὶ τῶν κωνώπων, Λυκόφρ. 1403.

δάπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., δ. νοῦσος, καταβιβρώσκουσα, Γρηγ. Ναζ. 2. 121B· δάπτειραν ἐδωδὴν αὐτόθι 172C.

δάπτω, μέλλ. **δάψω·** (ἐκ τῆς √ΔΑΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δαρδάπτω, δαπάνη, δαψιλής, δεῖπνον,** καὶ ἴσως τὸ **δέπας·** πρβλ. Σανσκρ. dâpayâmi, ἐνεργητικὸν τοῦ dâ (dividere)· Λατ. dapes, dapinare). Καταβροχθίζω, ὡς τὰ ἄγρια θηρία, Ἰλ. Π. 159, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν Ψ. 183· ἐπὶ δόρατος, σχίζω, διασχίζω, χρόα λειριόεντα δάψει (πρβλ. **διαδάπτω**), Ν. 831· ἐπὶ σητῶν καὶ σκωλήκων, ῥοκανίζω, κατατρώγω, Πίνδ. Ἀποσπ. 243· δ. τὰν παρειάν, σχίζω διὰ τῶν ὀνύχων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 70·— μεταφ., ἐπὶ φθόνου, κατατρώγω ἢ βασανίζω ἐσωτερικῶς, Πίνδ. Ν. 8. 40· δάπτει τὸ μὴ νδικον Σοφ. Ο. Τ. 682· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ., συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 437· περὶ τοῦ ἐν στίχ. 899, ἴδε **ἀμαλάπτω.**

δάρατος, ὁ, εἶδος Θεσσαλικοῦ ἄρτου, Σέλευκ. παρ' Ἀθήν. 114B.

Δάρδᾰνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διός, ἱδρυτὴς τῆς Δαρδανίας ἢ Τροίας,

'Ιλ. Υ. 215·—ὡς ἐπίθ., Δάρδανος ἀνήρ, Τρώς, Β. 701, Π. 807· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Δάρδανοι, οἱ Τρῶες, 'Ιλ.·—ἐπίθ. **Δαρδάνιος, α, ον**, Τρωικός, 'Ιλ.·—καὶ παρὰ Πινδ. **Δαρδάνειος**· θηλ. **Δαρδανίς, ίδος**, ἡ, γυνὴ ἐκ Τροίας, 'Ιλ.· **Δαρδανία** (ἐνν. γῆ), ἡ·—**Δαρδανίδης**, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου·—**Δαρδανίωνες**, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Δαρδάνου, 'Ιλ. Ζ. 414, Π. 154, Κ. Σμ. 11, 425.

δαρδάπτω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **δάπτω**, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, 'Ιλ. Λ. 479, κτλ.· κτήματα, χρήματα δαρδάπτουσιν, κατατρώγουσι τὴν πατρικὴν περιουσίαν τινός, 'Οδ. Ξ. 92, πρβλ. Π. 315· ὡσαύτως ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 711, Βατρ. 66.

Δᾱρεικός, ὁ, Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα, κυρίως ἐπίθ. συμφωνοῦν πρὸς τὸ **στατήρ** (ὅπερ προστίθεται ἐν Θουκ. 8. 28, 'Ηροδ. 7. 28), 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 602, Ξεν. 'Αν. 1. 1, 9, κτλ.· οὕτω, χρυσὸς χαρακτῆρα Δαρεικὸν (Δαρείου;) ἔχων Διόδ. 17. 66· χρυσὸς Δαρεικὸς 'Αλκίφρων 1. 5. (Λέγεται ὅτι κατὰ πρῶτον τὸ νόμισμα τοῦτο ἔκοψεν ὁ Δαρεῖος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., 'Αρποκρ.)

Δαρειο-γενής, ές, ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δᾱρεῖος, ὁ, ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Περσίας· κατὰ τὸν 'Ηρόδ. = τῷ ἑλλ. **ἐρξείης** (ὃ ἴδε). Εἶναι ἀναμφιβόλως ἑλλην. τύπος τῆς Περσικῆς λέξεως darâ, βασιλεύς, ἴδε Bähr 'Ηρόδ. 6. 98, Ritter Erdkunde, 8. σ. 77. 'Υπάρχουσι καὶ ἄλλοι τύποι **Δαρειαῖος** ἢ **Δαριαῖος** Ξεν. 'Ελλ. 2. 18, 19, Κτησ. Περσ. 49, κἑξ.· **Δαριᾶν** Αἰσχύλ. Πέρσ. 554, 650· **Δαριήκης** Στράβων 785.

δαρθάνω, ἀόρ. β' **ἔδρᾰθον** (πρβλ. **δέρκομαι, ἔδρακον**)· μᾶλλον ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνθέτοις ἴδε **κατα-, ἐπικατα-, συγκατα-δαρθάνω**·—κοιμῶμαι, ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ 'Οδ. Υ. 143. (Πρὸς τὴν √ΔΑΡΘ, πρβλ. Σανσκρ. drâ, drâmi, drâyâmi (dormio)· Λατ. dormio).

Δαρικός, ὁ, ἐν ἐπιγραφ. ἀντὶ **Δαρεικός**, Συλλ. 'Επιγραφ. 1511, 1571.

δᾱρός, δᾱρό-βιος, Δωρ. ἀντὶ **δηρός, δηρό-βιος**.

δάρσις, εως, ἡ, (δέρω) = γδάρσιμον, ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, 'Ηρόφιλ. παρὰ Γαλην. 2. 349.

δαρτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **δέρω**, = γδαρμένος, δαρτὰ πρόσωπα ἵππων, πρόσωπα ἵππων ἄνευ δέρματος, γδαρμένα, Χοιρίλ. 4· δ. χιτών, εἷς τῶν χιτώνων τῶν ὄρχεων, Παῦλ. Αἰγ. 6. 61. **II.** τὰ δαρτά = ἰχθύες ἄνευ λεπίδων, ἀλλ' ἔχοντες σκληρὸν δέρμα, ὥστε ἀνάγκη νὰ ἐκδαρῶσι πρὶν παρασκευασθῶσιν, 'Αθήν. 357C.

δάρυλλος, ἡ, Μακεδον. ἀντὶ τοῦ **δρῦς**, 'Ησύχ.

δαρχνά, = **δραχμή**, Κρητικ. 'Επιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 58.

δᾴς, γεν. **δᾳδός**, ἡ, ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **δαΐς** (Α).

δάσασθαι, δασάσκετο, δασαίμεθα, ἴδε ἐν λ. **δατέομαι**.

δάσκιλλος, ὁ, ὄνομα ἰχθύος, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 2, 24.

δάσκῐος, ον, (**δα-, σκιά**) πυκνόσκιος, θαμνώδης, δρυμώδης, δασώδης, ὕλη 'Οδ. Ε. 470, κτλ.· ὄρη Εὐρ. Βάκχ. 218· ἐπὶ πώγωνος, Αἰσχ. Πέρσ. 316; Σοφ. Τρ. 13· πρβλ. **δαυλός**.

δάσμα, τό, (δάσασθαι) = μερίδιον, μέρος, 'Ησύχ.

δάσμευσις, εως, ἡ, = διαίρεσις, διανομή, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 37.

δασμολογέω, = συλλέγω ὡς φόρον, τι παρά τινος Δημ. 1355. 8. **2)** μ. αἰτ. προσ. δασμολογεῖν τινα, ὑποβάλλω τινὰ εἰς φόρον, ἀπαιτῶ παρ' αὐτοῦ, φορολογῶ τινα, τοὺς νησιώτας δασμ. 'Ισοκρ. 68Α· δ. τοὺς ἐκλογεῖς 'Υπερείδ. Εὐξ. 45· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., 'Ισοκρ. 66C·—πρβλ. Böckh. Ath. St. 2. 55, 375.

δασμολογία, ἡ, συλλογὴ δασμοῦ ἢ φόρου, φορολογία, Πλούτ. 'Αντων. 23.

δασμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων φόρους, εἰσπράκτωρ, Στράβων 476.

δασμός, ὁ, (δάσασθαι) = διαίρεσις, διανομή, διαμοίρασις λείας, ἥν ποτε δασμὸς ἵκηται 'Ιλ. Α. 166· διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 86. **II.** παρ' 'Αττ. = τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβαλλόμενον εἰς ἕκαστον χρηματικὸν ποσόν, ὡς τὸ φόρος, 'Ισοκρ. 213Β· σκληρᾶς ἀοιδοῦ δ. = φόρος πληρωνόμενος εἰς αὐτήν, Σοφ. Ο. Τ. 36· δασμὸν τίνειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 635· ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τοῦ Ξεν. ἰδίως εἰς τοὺς Περσικοὺς φόρους, δασμὸν φέρειν 'Αν. 5. 5, 10· ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι Κύρ. 4. 6, 9., 2. 4, 14· ἐν τῷ πληθ. 'Αν. 1. 1, 8.

δασμοφορέω, = ὑπόκειμαι εἰς φορολογίαν, δίδω φόρους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 586.—Παθ., δασμοφορεῖταί τινι = φόρος πληρώνεται εἴς τινα, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 4.

δασμο-φόρος, ον, ὁ πληρώνων φόρον, ὑποτελής, 'Ηρόδ. 3. 97, κτλ.· δ. εἶναί τινι ὁ αὐτ. 7. 51, Ξεν.

δάσομαι, ἴδε ἐν λ. **δατέομαι**.

δάσος, εος, τό, (δᾰσύς) = δρυμός, σύνδενδρος τόπος, «λόγγος», Στράβων 821, Αἰλ. π. Ζ. 7. 2, κτλ. **II.** τὸ νὰ εἶναί τις τραχὺς ἢ πλήρης τριχῶν τραχειῶν, οἷαι αἱ τοῦ χοίρου, 'Αλκίφ. 3. 28.

δάσο-φρυς, υ, ὁ ἔχων δασείας ἢ δασύτριχας τὰς ὀφρῦς, Φυσιογν., ἴδε Λοβ. Φρύν. 677.

δασπλῆτις, ἡ, = τρομερά, φρικτή, φοβερά, θεὰ δ. 'Ερινὺς 'Οδ. Ο. 234, πρβλ. Ruhnk. 'Επ. Κρ. 155· ἐπὶ τῆς 'Εκάτης, Θεόκρ. 2. 14· οὕτω καὶ **δασπλής, ῆτος**, ὁ, ἡ: δασπλῆτα Χάρυβδιν Σιμων. 46· δασπλῆτες Εὐμενίδες Εὐφορ. 'Αποσπ. 52, πρβλ. 'Ανθ. Π. 5. 241. (Τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ἐπίθετον φαίνεται ὅτι εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ προθεματικοῦ μορίου **δα-** ἢ **ζα-**, καὶ τῆς ῥίζης πέλας, πελάζω, παρεντεθέντος τοῦ **σ**·—περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. **πλᾶτις, τειχεσι-πλήτης**).

δάσσασθαι, ἴδε ἐν λ. **δατέομαι**.

δᾰσυ-γένειος, ον, ὁ ἔχων βαθύ, πυκνὸν γένειον, Τζέτζ. π. Λυκ. 307.

δασυγραφέω, γράφω μετὰ δασέος πνεύματος, 'Ηρωδιαν.

δᾰσύ-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ πυκνόθριξ, ὁ πλήρης τριχῶν, μῆλα 'Ανθ. Π. 6. 113· αἶξ Νόνν. Δ. 48. 673.

δᾰσύ-κερκος, ον, ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ πυκνότριχα τὴν οὐράν, ἀλώπηξ Θεόκρ. 5. 112.

δᾰσυ-κνήμις, ῖδος, = τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 14. 81.

δᾰσύ-κνημος, ον, ὁ ἔχων δασείας, κεκαλυμμένας διὰ τριχῶν κνήμας, 'Ανθ. Π. 6. 32.

δᾰσυ-κνήμων, ον, γεν. **ονος**, = τῷ προηγ., 'Ανθ. Πλαν. 4. 233.

Δασύλλιος, ον, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Παυσ. 1. 43, 5· παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους, κατὰ τὸ 'Ετυμ. Μ. 248. 54.

δᾰσυλλίς, ίδος, ἡ, = ἄρκτος, 'Ετυμ. Μ. 248. 55.

δάσῡμα, ατος, τό, = **τρίχωμα**, 'Αέτ. σ. 131.

δᾰσύ-μαλλος, ον, ὁ ἔχων δασὺν μαλλόν, πυκνόμαλλος, 'Οδ. Ι. 425, Εὐρ. Κύκλ. 360.

δᾰσυ-μέτωπος, ον, ἔχων τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον διὰ τριχῶν, κριὸς Γεωπ. 18. 1, 3.

δᾰσυντέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ δασύνῃ, 'Αθήν. 107F.

δᾰσυντής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν δασεῖαν, ἐπίθ. τῶν 'Αττικῶν, Piers. Μοῖρ. 179, 245. (ἐκ τοῦ **δασύνω** III.)

δᾰσύνω (ῡ), μέλλ. **-ῠνῶ**, κάμνω τι τραχὺ ἢ πλῆρες τριχῶν, τριχωτόν, δ. τὰς ἀλωπεκίας, ἐπαναφέρω τὴν τρίχα εἰς αὐτάς, Διοσκ. 1. 179.—Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι τριχωτός, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 66, 'Ιππ. 1202Α· ἐναντίον τοῦ **φαλακρόομαι**, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 3. 11, 15. **II.** κάμνω τι πυκνὸν καὶ συννεφῶδες, συσκοτίζω, οὐρανὸν Θεόφρ. π. 'Ανέμ. 51, Σημ. 2. 11. **III.** θέτω δασεῖαν ἢ τὸ δασὺ πνεῦμα, Τρύφ. παρ' 'Αθην. 397Ε.

δᾰσῡπόδειος, ον, ἐπὶ λαγωοῦ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 20, 6.

δᾰσύ-πους, ποδος, ὁ, ὁ δασὺν ἔχων πόδα, δηλ. λαγωός, Lepus timidus, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 108, 'Αλκαῖ. Κωμ. Καλλιστ. 1, 'Αντιφ. Κυκλ. 2, κτλ., καὶ συχν. παρ' 'Αριστ. 'Ι. Ζ.· λαγωὸς ὁ δ. Βαβρ. 69. 1. **II.** παρὰ Πλιν. πιθ. κόνικλος, Lepus cuniculus, 8. 81., 10. 83.

δᾰσύ-πρωκτος, ον, ὁ δασὺν ἔχων πρωκτόν, Πλάτ. Κωμ. 'Αδων. 1.

δᾰσύ-πῡγος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 112.

δᾰσυ-πώγων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πυκνότριχα γενειάδα, 'Αριστοφ. Θεσμ. 33.

δᾰσύς, εῖα, ύ· 'Ιων. θηλ. **δασέα** 'Ηρόδ. 3. 32 (ἴδε ἐν τέλ.)·—ἀντίθετ. τῷ **ψιλὸς** ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν. **I.** ὁ ἔχων ἐπιφάνειαν πυκνότριχα, δασεῖαν, **1)** ὁ κατακεκαλυμμένος διὰ τριχῶν, τριχώδης, πυκνόθριξ, τραχύς, δέρμα .. μέγα καὶ δασὺ 'Οδ. Ξ. 51· δ. γενέσθαι, ἐπὶ τῶν φαλακρῶν, ἀνακτῶμαι τὴν κόμην, 'Ιππ. 'Αφ. 1257· ἐπὶ λαγιδέων, χνουδωτός, 'Ηρόδ. 3. 108· γέρρα δασέα βοῶν ἢ βοῶν δασειῶν ὠμοβόϊνα, ἀσπίδες ἐκ δέρματος φέροντος καὶ τὴν τρίχα, Ξεν. 'Αν. 4. 7, 22., 5. 4, 12.—'Επίρρ., δασέως ἔχειν 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 39. **2)** πυκνόφυλλος, 'Οδ. Ξ. 49· θρίδαξ δασέα, ἀντίθ. τῷ παρατετιλμένη, 'Ηρόδ. 3. 32·—ἐπὶ τόπων, πυκνῶς κατειλημμένος ἐκ θάμνων, δένδρων, κτλ., ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 191, πρβλ. 'Ιππ. 'Αέρ. 280· διὰ .. τῶν δασέων, διὰ μέσου τῶν δασῶν, 'Αριστοφ. Νεφ. 325· ἢ μ. δοτ. τρόπου, δ. ὕλῃ παντοίῃ 'Ηρόδ. 4. 21· ἴδῃσι αὐτόθι 109· ἐλαίαις Λυσ. 109. 3· σπαν. μετὰ γεν., δ. παντοίων δένδρων Ξεν. 'Αν. 2. 4, 14·—τὸ δασύ, δασώδης χώρα, ὁ αὐτ. 4. 7, 7. **3)** καθόλου, τραχύς, πυκνός, νεφέλαι Διόδ. 3. 45. **II.** ἔχων δασὺ πνεῦμα, 'Αριστ. π. 'Ακουσμ. 70, καὶ Γραμμ., ἰδίως ἐν τῷ ἐπιρρ. **-έως**· ἡ δασεῖα (ἐνν. προσῳδία), τὸ δασὺ πνεῦμα, Σέλευκ. παρ' 'Αθην. 398Α, κτλ. (Πιθ. ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **δασυλ-ός**, πρβλ. **ἡδύλος ἡδύς, παχυλὸς παχύς**· ὥστε θὰ παράγηται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **δαυλός**· συγγενεύει ὡσαύτως καὶ πρὸς τὸ Λατ. densus, ὡς τὸ **βάθος** πρὸς τὸ **βένθος**· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **λάσιος**, ἴδε **Δδ** II. 6.)—Συγκρ. **δασύτερος**, ὑπερθ. **δασύτατος**.

δασυσμός, ὁ, τὸ ποιεῖν τι δασύ, δ. φωνῆς, τραχύτης, Διοσκ. 1. 77.

δασύ-τονος, ὁ ἔχων δασὺ πνεῦμα, Εὐστάθ.

δασύ-στερνος, ον, ὁ ἔχων δασύ, μαλλιαρὸν τὸ στῆθος, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 512· ἐπὶ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, Σοφ. Τρ. 557·—οὕτω **δασύ-στηθος, ον**, Πρόκλ. Πτολ. 3. 14.

δασύ-στομος, ον, ὁ τραχεῖαν ἔχων φωνήν, Γαλην. 5, 170.

δασύτης, ητος, ἡ, τραχύτης, τὸ ἔχειν τρίχας, 'Αριστ. Φυσιογν. 2, 7· κατὰ πληθ., Διόδ. 3. 35. **II.** τραχύτης, δασύτης ἐν τῇ προφορᾷ γραμμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ψιλότης**, 'Αριστ. Ποιητ. 20. 4, πρβλ. Πολύβ. 10. 47, 10.

δασύ-τρωγλος, ον, = **δασύπρωκτος**, 'Ανθ. Π. 12. 41.

δασύ-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τραχὺν φλοιόν, Νίκ. 'Αλ. 269.

δασύ-φυλλος, ον, = **πυκνόφυλλος**, μτγν.

δασυ-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τραχεῖαν καὶ πυκνὴν τρίχα, τράγος 'Ανθ. Π. 6. 32.

δασώδης, ες, ὁ κεκαλυμμένος διὰ πυκνῶν θάμνων, Γραμμ.

δᾰτέομαι, Ὅμ., ἀνώμαλ. ἀπαρέμφ. **δατέασθαι** (-έεσθαι;) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 765· **δάσομαι** 'Ιλ. Χ. 354· ἀόρ. **ἐδασάμην**, **δασσάμην** (πρβλ. **πατέομαι**, **ἐπασάμην**) Ὅμ., Εὐρ.· 'Ιων. **δασάσκετο** 'Ιλ. Ι. 33· πρκμ. **δέδασμαι** Κόϊντ. Σμ. 2. 57· ἀλλ' ἐν παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. ΙΙ· πρβλ. **ἀνα-**, **δια-**, **ἐν-δατέομαι**. (Ἴδε ἐν λ. **δαίω** Β.) Διανέμομαί τι μετά τινος, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' 'Αχαιοὶ 'Ιλ. Ι. 138· τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες 'Αχαιῶν Α. 368· ἄνδιχα πάντα δάσασθαι Σ. 511, πρβλ. 'Οδ. Β. 335, κτλ.· χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι Πίνδ. Ο. 7. 101·— μένος Ἄρηος δατέονται, ἔχουσι μέρος, δηλ. εἶναι ἐξ ἴσου πεπληρωμένοι μὲ τὴν μανίαν τοῦ Ἄρεως, 'Ιλ. Σ. 264·— ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἐν συμποσίῳ, κρέα πολλὰ δατεῦντο 'Οδ. Α. 112· μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' Γ. 66., Υ. 280· ὑπέστην Ἕκτορα .. δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, νὰ τὸν διασχίσωσιν εἰς τεμάχια, 'Ιλ. Ψ. 21, πρβλ. 'Οδ. Σ. 87, Εὐρ. Τρῳ. 450. 2) [ἡμίονοι] χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, ἐμέτρουν τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν των, Λατ. carpebant viam pedibus, 'Ιλ. Ψ. 121. 3) κόπτω εἰς δύο, τὸν μὲν .. ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο Υ. 394. **ΙΙ.** ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, ἁπλῶς = διαιρῶ, δύο μοίρας δασάμενοι τὸν στρατόν, διαιρέσαντες τὸν στρατὸν εἰς .., Ἡρόδ. 7. 121· διαιρῶ ἢ δίδω εἰς ἄλλους, τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ .. τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται ὁ αὐτ. 1. 216·— πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., διαιροῦμαι, 'Ιλ. Α. 125., Ο. 189, Ἡρόδ. 2. 84, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1329. Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. μὲ σημασ. ΙΙ, ἀλλὰ σπάνιον παρ' 'Αττ., καὶ οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττικῶν· πρβλ. **ἐνδατέομαι**.

δᾰτήριος, α, ον, διαιρῶν, διανέμων, διαμοιράζων, Αἰσχ. Θήβ. 711.

δατητής, οῦ, ὁ, ὁ διαμοιράζων, Αἰσχύλ. Θήβ. 945, 'Αριστ. 'Αποσπ. 383, Λυσ. παρ' 'Αρπ.

Δᾱτισμός, ὁ, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὡς ὁ Δᾶτις (ὁ τῶν Μήδων στρατηγὸς ἐν Μαραθῶνι), δηλ. τὸ νὰ ὁμιλῇ κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν (ὅπερ καλεῖται ἐν 'Αριστοφ. Εἰρ. 289 Δάτιδος μέλος), Ἡρωδιαν. σ. 443, ἔκδ. Piers. (ἔνθα κακῶς Δατιασμός), Σουΐδ. ἐν λ. **Δᾶτις**.

δαυκίτης οἶνος, κατεσκευασμένος ἐκ δαύκων, Διοσκ. 5. 70.

δαῦκος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, «δαυκί», φυόμενον ἐν Κρήτῃ, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἰατρικῇ, Athamanta Cretensis, Ἱππ. 'Οξ. Ν. 387, Διοσκ. 3. 83· ὡσαύτως, **δαῦκον**, τό, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9. 15, 5· **δαύκειον**, τό, Νίκ. Θ. 858.

Δαυλιάς, ἡ, γυνὴ ἐκ Δαυλίδος, ἐπίθ. τῆς Φιλομήλας, ἥτις μετεβλήθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. 2. 29· οὕτως ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Πρόκνη μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα ἐκλήθη **Δαυλίς**, Πλούτ. 2. 727Ε.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος, Ὅμ., κτλ.·— **Δαύλιος**, ὁ, ἐκ Δαυλίδος, Ἡρόδ. 8. 35· ἢ **Δαυλιεύς**, έως, Αἰσχύλ. Χο. 674· — **Δαυλία** (ἐνν. χώρα), ἡ, ἡ χώρα τῆς Δαυλίδος, ἡ Φωκίς, Σοφ. Ο. Τ. 734.

δαυλός (οὐχὶ **δαῦλος**, 'Αρκάδ. 53), **όν**, = δαύς, πυκνός, ὑπήνη Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 30· μεταφ., δαυλοὶ πραπίδων δάσκιοί τε πόροι, σκοτεινὰ μηχανήματα, ὡς τὸ πυκιναὶ φρένες, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 97. (Ἴδε ἐν λ. **δασύς**.)

δαύχνη, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Θεσσαλικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **δάφνη**· πρβλ. Ath. Mitth. 8.101,110.

δαυχνο-φόρος, ον, = δαφνηφόρος, 'Αλκμ. ἀποσπ. 16 (Bgk.)

δαύω, = **ἰαύω**, κοιμῶμαι, Σαπφὼ 86· ἀόρ. **ἔδαυσεν** παρ' Ἡσυχ. Πρβλ. **δαίω** (Α), τέλ.

δαφναῖος, α, ον, = **δαφνικός**, ὁ ἐκ δάφνης ἢ εἰς δάφνην ἀνήκων, Χριστ. Ἐκφρ. 260. **ΙΙ.** ὡς τὸ **δαφνηφόρος**, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, αὐτ. 9. 477.

δαφν-έλαιον, τό, «δαφνόλαδον», ἔλαιον ἐκ δάφνης, Διοσκ. 1. 49.

δάφνη, ἡ, τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ δάφνη, Λατ. laurus, 'Οδ. Ι. 183, Ἡσ. Θ. 30· ἱερὰ τοῦ 'Απόλλωνος, ὅστις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς αὐτοῦ ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησσοῖο Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς 'Απόλλ. 396· ἐξ ὧν εἶπέ μοι ὁ Φοῖβος .. Πυθικὴν σείσας δάφνην 'Αριστοφ. Πλ. 213· ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης Καλλ. εἰς Δῆλ. 94· στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, πρβλ. 2661, 3641b.20 (προσθ.).— Οἱ περὶ τῆς Δάφνης μῦθοι εἶναι μεταγενέστεροι, Παυσ. 8. 20, 'Οβίδ. Μεταμ. 1. 452 κέξ. **ΙΙ.** δ. 'Αλεξανδρεία, εἶδος δάφνης, ruscus, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 10, 8, Διοσκ. 4. 147.

δαφνήεις, εσσα, εν, πλήρης δάφνης, ἔχων ἀφθονίαν αὐτῆς, Νόνν. Δ. 13. 76.

δαφνηρεφής, ές, (ἐρέφω) ὁ σκιαζόμενος ὑπὸ δάφνης, Χρησμ. Σιβ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 239Α.

δαφνη-φάγος [ᾰ], ον, ὁ φαγὼν ἢ τρώγων δάφνην, ἐντεῦθεν = ἔνθεος, Λυκόφρ. 6.

δαφνηφορεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ 'Απόλλωνος τοῦ δαφνηφόρου, Θεόφρ. παρ' 'Αθην. 424F.

δαφνηφορέω, φέρω κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης, Παυσ. 9. 10, 4, Πλούτ. Αἰμιλ. 34, 'Επιγράμμ. Ἑλλ. 1082a, Ἡρωδιαν., κτλ.· διορθωτέον ἀντὶ **δαφνοφορέω** παρὰ Δίωνι Κ. 37. 21.

δαφνηφορία, ἡ, τὸ φέρειν δάφνην εἰς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος, Πρόκλ. παρὰ Φωτ. σ. 321.11 κέξ.

δαφνηφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς 'Απόλλωνα τὸν δαφνηφόρον· **τὰ δαφνηφορικά**, ᾄσματα εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Πολυδ. Δ', 53, Φωτ. Βιβλ. 321. 34.

δαφνη-φόρος, ον, ὁ φέρων δάφνην, δ. τιμαῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 706· δ. κλῶνες, κλῶνες δάφνης φερόμενοι εἰς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος, Εὐρ. Ἴωνι 422· δ. ἄλσος, δάσος ἐκ δάφνης, Ἡρωδιαν. 1. 12. **ΙΙ.** ὄνομα τοῦ 'Απόλλωνος, Παυσ. 9. 10, 4· 'Απόλλωνος δαφναφορίῳ ὑπάρχει ἐν ἐπιγραφῇ τινι τῆς Χαιρωνείας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1595· πρβλ. **δαφνίτης**, **δαφναῖος**.

δαφνιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην, **τὰ δαφνιακά**, ποίημά τι τοῦ 'Αγαθίου, 'Ανθ. Π. 6. 88.

δάφνῐνος, η, ον, ὁ ἐκ δάφνης πεποιημένος, ἔλαιον Θεόφρ. π. 'Οσμ. 28, Διοσκ. 1, 50· ὁ ἐκ ξύλου δάφνης, ὅρπηξ Καλλ. Ὕμν. εἰς 'Απόλλ. 1.

δάφνιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἱππ. 465. 46· ὄνομα τῆς 'Αρτέμιδος, Στράβ. 343.

δαφνίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκούκουτζον, Ἱππ. 465. 44, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 11, 3.

δαφνίτης, ου, ὁ, ὁ δαφνηφόρος, δάφνην ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Συρακούσαις, Ἡσύχ.· πρβλ. **δαφνηφόρος**. **ΙΙ.** ἐκ δάφνης, οἶνος Γεωπ. 8. 8.

δαφνῖτις, ιδος, ἡ, εἶδος κασίας, Διοσκ. 1, 12.

δαφνό-κοκκον, τό, καὶ **δαφνό-κοκκος**, ὁ, = **δαφνίς**, 'Αλέξ. Τρ. 27 καὶ 572. 'Αέτ. 4. 23. Ἱππιατρ. 128. 185.

δαφνο-γηθής, ές, ἐπὶ τῇ δάφνῃ τερπόμενος, 'Ανθ. Π. 9. 525, 5.

δαφνο-ειδής, ές, ὅμοιος δάφνῃ, τὸ δ., θάμνος δάφνῃ ὅμοιος, Ἱππ. 575. 15, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9. 15, 5.

δαφνο-κόμης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., 'Οππ. Κ. 1. 365.

δαφνό-κομος, ον, ὁ διὰ δάφνης ἐστεμμένος, 'Ανθ. Π. 9. 505, 11.

δαφνο-πώλης, ὁ, ὁ πωλῶν δάφνην, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, 'Αριστοφ. παρ' Ἡσυχ.

δάφνος, ὁ, = **δάφνη**, Διοσκ. Νόθ. 4, 147.

δαφνό-σκιος, ον, ὁ ὑπὸ δάφνης σκιαζόμενος, ἄλσος Διογ. Τραγ. παρ' 'Αθην. 636Α.

δαφνώδης, ες, = **δαφνοειδής**, πλήρης δάφνης, γύαλα Εὐρ. Ἴωνι 76.

δαφνών, ῶνος, ὁ, ἄλσος ἐκ δάφνης, 'Αρκάδ. σ. 14.

δαφνωτός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς δάφνην, Γεωπ. 12. 39, 6.

δαφοινεός, όν, = **δαφοινός**, ὃ ἴδε.

δᾰφοινήεις, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Νόνν. Δ. 1. 425· πρβλ. **φοινήεις**.

δᾰ-φοινός, όν, ἐν τῇ 'Ιλ. ὡς ἐπίθ. ἀγρίων ζῴων, ἐπὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν = βαθέως ἐρυθρός, μέλας, ὑποκίτρινος καὶ μελαψὸς (ὡς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν πλείστων ἐκ τῶν παλαιῶν ἑρμηνευτῶν, εἰ καί τινες αὐτῶν προσθέτουσιν ἑτέραν σημασ. = λίαν αἱματηρός, αἷμα ἀχνίζων), δαφοινὸν δέρμα λέοντος 'Ιλ. Κ. 23· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Β. 308· θῶες δ. Λ. 474· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν λυγκὸς ἔχει Ὕμν. Ὁμ. εἰς Πᾶνα 23· ὁ τύπος **δαφοινεὸς** ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἷμα .. δαφοινεὸν αἵματι, σκοτεινὸν ἐκ τοῦ αἵματος, 'Ιλ. Σ. 538, πρβλ. Ἡσ. 'Ασπ. Ἡρ. 159·— οὕτω, δαφοινὸς ἀετὸς Αἰσχύλ. Πρ. 1022· λεόντων ἃ δ. ἶλα Εὐρ. 'Αλκ. 581· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 142, δ. ἄγραν δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ χρῶμα τοῦ ζῴου, ὅπερ ἀνήρπασεν ὁ ἀετός. 2) μεταφ., δ. Κῆρες Ἡσ. 'Ασπ. Ἡρ. 250· πῆμα Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Απόλλ. 304· δαλὸς Αἰσχύλ. Χο. 607.

δαψίλεια [ῐ], ἡ, ἀφθονία, τροφῆς 'Αριστ. Ἱ. Ζ. 6. 18, 7· τοῦ ὑγροῦ ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 3, 12.

δᾰψιλεύομαι, ἀποθ., ἔχω ἀφθονίαν, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φίλωνος περὶ τῶν 7 θεαμ. 2) ἀφθόνως παρέχω, χορηγῶ, τι Εὐστ. Πονημ. 81. 3.

δαψῐλής, ές, (δάπτω) ἄφθονος, πολύς, ὕδωρ Ἱππ. 'Οξ. 395· ποτὸν Ἡρόδ. 2. 121, 4· δωρεὰ ὁ αὐτ. 3. 130· τροφὴ 'Αριστ. Γεν. Ζ. 4. 6, 5· τῷ ἁλὶ δαψιλεστέρῳ χρῆσθαι, εἰς μεγαλειτέραν ποσότητα, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 7. 4, ἐν τέλ.— Ἐπίρρ. **-ῶς** (ποιητ. **έως**), ἐν ἀφθονίᾳ, Θεόκρ. 7. 145· δ. παρέχεσθαι πάντα Διόδ. 5. 14, πρβλ. 19. 3. 2) ἐπὶ τόπου = ἀχανής, μέγας, ἐκτεταμένος, ἐρημία Λυκόφρ. 957· καὶ οὕτως ἐν ἑτέρῳ τύπῳ, **δαψιλὸς** αἰθὴρ 'Εμπεδ. 180. **ΙΙ.** ἐπὶ προσώπων, ἐλευθέριος, δαπανηρός, ἄσωτος, Ἐπίχ. 139 Ahr.· δ. χορηγὸς Πλούτ. Περικλ. 16· οὕτω, κακία δ. τοῖς πάθεσιν ὁ αὐτ. 2. 500Ε·— ὑπερθ. ἐπίρρ. δαψιλέστατα ζῆν, χρῆσθαι Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 6, Κύρ. 1. 6, 17.

* **δάω**, ῥίζα παλαιὰ = μανθάνω, Λατ. disco, ὅπερ γίνεται ἐνεργητικὸν = διδάσκω· ἐν τῷ μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' **δέδαε** καὶ ἐν τῷ **διδάσκω**, Λατ. doceo. Αἱ Ὁμηρικαὶ χρήσεις καὶ οἱ τύποι ἔχουσιν ὧδε: 1) ἀμεταβ., ἀόρ. **ἐδάην** (συνήθως ἀποδιδόμενος εἰς ἐνεστ. **δάημι**), 'Ιλ. Γ. 208, Τραγ. (ἐν χορ. μόνον), δηλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 129,

Σοφ. Ἠλ. 169· ὑποτάκτ. **δαῶ** Ἰλ. Β. 299, Ἐπ. **δαείω** Π. 423, Ὀδ., **δαῇς** Παρμεν. 52· εὐκτ. **δαείην** Ἀπολλ. Ῥόδ.· ἀπαρ. **δαῆναι** Ὀδ. Δ. 493, Ἐπ. **δαήμεναι** Ὅμ.· μετοχ. **δαεὶς** Σόλων 12. 50, Αἰσχύλ. Χο. 604, Πίνδ.· μεταγεν. ὡσαύτως ὁμαλ. ἀόρ. **ἔδαον** Θεόκρ. 24. 127·— μέλλ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. δαέω) **δαήσομαι** Ὀδ.· πρκμ. **δεδάηκα** Θ. 134, 146· οὕτω καὶ **δέδαα** Θ. 448., Υ. 72· καὶ **δεδάημαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 483, Θεόκρ., κτλ. Μανθάνω, καὶ ἐν τῷ πρκμ. γινώσκω, ἴδε ἀνωτ. μ. γεν. προσ., ἐμεῦ δαήσεαι, θὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ, Ὀδ. Τ. 325· μετὰ γεν. πράγματος, πολέμοιο δαήμεναι Ἰλ. Φ. 487· μετ' αἰτ. πράγμ., ἄξια Μοισᾶν Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 845· ἀλεξητήρια νούσων αὐτόθι 884. 3· ἄκεσμα νόσου αὐτόθι 554. 2· ἔργα Ἀθηναίης αὐτόθι 268. 4·— ἀπολ., δαέντι, εἰς τὸν γινώσκοντα, Πίνδ. Ο. 7. 98.— Ἐκ τοῦ **δέδαα** σχηματίζεται μέσ. ἐνεστ. ἀπαρ. **δεδάασθαι**, ἀναζητῶ μετ' αἰτιατ., Ὀδ. Π. 316. —Ὁ ἐνεστὼς ἐπὶ τοιαύτης σημασ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **δεδάσκομαι**. **II.** ἐνεργητικῶς, διδάσκω, Ὅμ. μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' ἐνεργητ. **δέδαε**, ἐδίδαξε, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ὃν Ἥφαιστος δέδαεν .. παντοίην τέχνην Ὀδ. Ζ. 233. πρβλ. Θ. 448., Ψ. 160· ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι Υ. 72·—ἔδαον, ὡσαύτως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 724., Δ. 989.—Ὁ ἐνεστὼς ἐπὶ τοιαύτης σημασίας μετὰ καὶ ἄλλων χρόνων παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **διδάσκω**.

δέ, ἀλλά· μόριον συνδετικόν, **I.** κυρίως τίθεται ὅπως διακρίνῃ τὴν λέξιν ἢ πρότασιν μεθ' ἧς τίθεται ἀπὸ λέξεως ἢ προτάσεως προηγηθείσης μετὰ δυνάμεως ἀντιθετικῆς ἢ ἐναντιωματικῆς. Συνήθως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ **μέν**, καὶ παρὰ πεζοῖς δύναται συχνάκις νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ἄλλως, ἴδε ἐν λ. **μέν**.. Ἀλλὰ τὸ **δὲ** συχνάκις εἰσάγεται χωρὶς νὰ προηγηθῇ **μέν**: **1)** ἐν περιστάσεσι καθ' ἃς τὸ **μὲν** θὰ ἠδύνατο νὰ παρεισαχθῇ εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἰλ. Α. 43, πρβλ. 188, κτλ.· αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα .. μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπας αὐτόθι 108· ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις Εὐρ. Ὀρ. 100, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἐλευθερώσει δέ .., Θουκ. 4. 86· οἱ αἰχμάλωτοι .. ᾤχοντο εἰς Δεκέλειαν, οἱ δ' εἰς Μέγαρα Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 14, πρβλ. Κύρ. 4. 5, 46. **2)** ἔνθα ἡ ἀντίθεσις εἶναι πολὺ ἀδύνατος ἢ ὥστε νὰ ἀπαιτῇ τὸ **μέν**, **α)** μετὰ λέξεων προστιθεμένων χάριν ἐξηγήσεως, τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηίδα γῆν καλουμένην Θουκ. 1. 12· ξυνέβησαν .. τὰ μακρὰ τείχη ἑλεῖν (ἦν δὲ σταδίων μάλιστα ὀκτώ) ὁ αὐτ. 4. 66, πρβλ. Ἰλ. Η. 48·— οὕτως ὅταν οὐσιαστικὸν ἀκολουθῆται ὑπὸ πολλῶν λέξεων ἀντιθετικῶς προστιθεμένων, Ἀρισταγόρῃ τῷ Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ Ἡρόδ. 7. 8, 2· μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή Αἰσχύλ. Πέρσ. 152· οὕτως ἐν ἀποκρίσεσι, διπλᾶ λέγειν.— Ἀπόκρισ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν ὁ αὐτ. Θήβ. 972. **β)** ἔνθα πολλὰ πράγματα ἀναφέρονται ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ, Ἰλ. Α. 43-49, 345-351, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1, κτλ.·— οὕτως ὅταν ἐπαναλαμβάνηται ἡ αὐτὴ λέξις κατὰ διαφόρους σχέσεις, ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν .. θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι Ἰλ. Ω. 483· σάκος εἷλε .., εἵλετο δ' ἔγχος Ξ. 9 κἑξ.· Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 65a· κινεῖ κραδίην, κινεῖ δὲ χόλον Εὐρ. Μηδ. 99· ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου Ἕρμιππ. Φορμ. 2· — οὕτως, ἐν ῥητορικῷ πάθει, οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν 'τὸν δὲ βάσκανον, τὸν δὲ ὄλεθρον, τοῦτον δ' ὑβρίζειν, ἀναπνεῖν δέ'; Δημ. 582. 1· ἐνίοτε μόνον μετὰ τοῦ τελευταίου μέρους ὁλοκλήρου σειρᾶς, πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δέ, μάλιστα καὶ θηρίον, Πλάτ. Θεαιτ. 171E. **3)** τὸ **δὲ** ἐνίοτε ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ **τε** ἢ **καὶ** κατά τι ἀνακόλουθον, ἃ τῶν τε ἀποβαινόντων ἕνεκα ἄξια κεκτῆσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὑτῶν Πλάτ. Πολιτ. 367C, ἔνθα ἴδε Στάλβ.· ἴδε ἐν λ. **τε** Α. I. 3. **4)** τὸ **δὲ** ἐνίοτε συνδέει πρότασιν κατὰ τρόπον ἐμφαίνοντα σχέσιν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, ὁπότε θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ **γὰρ** (πρβλ. τὰ Γερμ. dann καὶ denn), Ἰλ. Ζ. 160, Ὀδ. Α. 433. **5)** ἐνίοτε ἐρώτησις ἄρχεται διὰ τοῦ **δέ**, ὅπου ὑποτίθεται ἐναντίωσις πρός τι λεχθὲν ὑπὸ τοῦ προλαλήσαντος, τίς δ' αὖ τοι .. συμφράσσατο; Ἰλ. Α. 540· ἑόρακας δ', ἔφη, τὴν γυναῖκα; Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4· καὶ ὁ Σωκράτης, εἰπέ μοι, ἔφη, κύνας δὲ τρέφεις; ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 9, 2, πρβλ. 2. 1, 26, Σοφ. Ἀντ. 1172· — παρὰ Τραγ., ὁπόταν ὁ λαλῶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προσώπου στρέφηται πρὸς ἕτερον, τίθεται πρώτη ἡ κλητική, ἀκολούθως ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία μετὰ τοῦ **δέ**, ὡς: Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω .. Εὐρ. Ὀρ. 622, ἴδε Πόρσ. (614)· οὕτω παρ' Ἡροδ., ὦ δέσποτα, ἐγὼ δὲ ταῦτα ἐποίησα 1. 115· πρβλ. **ἀλλὰ** I. 4. **6)** τί δέ; ἐν Πλατων. διαλόγῳ, ἴδε **τίς** Β. I. 9. ε. **II.** τὸ **δὲ** κεῖται πολλάκις πλεοναστικῶς, **1)** ὅπως εἰσαγάγῃ ἀπόδοσιν, ὅτε δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ τότε ἢ ἀλλ' ὅμως, προηγουμένης ὑποθέσεως, ὡς εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἂν δὲν δώσωσιν, ἐγὼ τότε .., Ἰλ. Α. 135, πρβλ. Ὀδ. Μ. 54· εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε Ξεν. Κύρ. 5. 5, 21· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1060, κτλ.·— οὕτω μετὰ τὰ **ἐπεί**, **ὅτε**, **ἕως**, κτλ., Ἰλ. Ω. 255, Ἡρόδ. 9. 70, κτλ.·— συχνότερον μετὰ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιρρημάτων ἀνταποκρινομένων εἰς προηγούμενον ἀναφορικόν, οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 146, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 1, 37, κτλ.· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οἱ ἀντιγραφεῖς ἥνουν πολλάκις τὸ **δὲ** μετὰ τοῦ δεικτικοῦ, ὡς τοιῆδε, ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., τούσδε ἀντὶ τοὺς δὲ Σοφ. Φ. 86 (ἔνθα ἴδε Herm.), κτλ.· ἴδε Βουττμ. Excurs. XII εἰς Mid.·— ἐνίοτε καὶ μετὰ μόρια, ὡς **εἶτα**, χρεὸν γάρ μιν μὴ λέγειν τὸ ἐόν, λέγει δ' ὦν, ἂν καὶ ἦτο πρέπον .., ὅμως .., Ἡρόδ. 5. 50, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 8. — Οὕτω τὸ at ἐν τῇ Λατ., si tu oblitus es, at Dii meminerint Catull. 30. 11. **2)** ὅπως ἐπαναλάβῃ τις τὸν λόγον μετὰ διακοπὴν γενομένην διὰ παρενθέσεως ἢ τῶν ὁμοίων, ὅτε δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ: λέγω λοιπόν, οὕτω λοιπόν, χρόνου δὲ ἐπιγινομένου καὶ κατεστραμμένων σχεδὸν πάντων .., — κατεστραμμένων δὲ τούτων .. Ἡρόδ. 1. 28, 29· νῦν δ' αὖ πάλιν ὑπό τε πλούτου διαθρυπτόμενος .. καὶ ὑπ' ἀνθρώπων .., ὑπὸ τοιούτων δέ .. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19· καὶ κατὰ ἀνακόλουθον, ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, — οἷ ἂν θεὸς ἐθέλῃ .. τῇ ἐμῇ ψυχῇ ἰτέον, — αὕτη δὲ δή .. Πλάτ. Φαίδωνι 80D, πρβλ. 78D καὶ αὐτόθι Stallb. **3)** πρὸς ἔναρξιν ἀφηγήσεως, ἦμος δ' ἠέλιος .., λοιπόν, ὅταν ὁ ἥλιος .., Ὀδ. Δ. 400. **4)** πρὸς εἰσαγωγὴν ἀποδείξεως, τεκμήριον δέ, σημεῖον δέ, ἴδε ἐν λέξεσι. **III.** τὸ **δὲ** ἐνίοτε ἐντελῶς ἀπόλλυσι τὴν συνδετικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὡς ἐν τοῖς οὐδέ, μηδέ, ἐπὶ τῆς σημασίας: οὐδὲ κἄν· ἴδε τὰς λέξ.· οὕτω παρ' Ἐπ., καὶ δέ, μάλιστα καὶ .., ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι Ἰλ. Ω. 370, πρβλ. 563, Ὀδ. Η. 213, κτλ.· καὶ δ' Ἀχιλεύς .., μάλιστα καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, Ἰλ. Η. 113. πρβλ. Ψ. 494·— ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. καὶ .. δέ, τὸ **δὲ** ἔχει τὴν συνδετικὴν δύναμιν, τὸ δὲ **καὶ** ἀνήκει εἰς τὴν παρεμπίπτουσαν λέξιν ἢ λέξεις, καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς, ἀλλὰ καὶ σὺ ἀκόμη (ἐπίσης) .., Εὐρ. Ἠλ. 1117· οἵ τε ἄλλοι .. καὶ ἡ τῶν Θηβαίων δὲ πόλις (ὅπερ ἀνήκει ἀνωτέρω εἰς τὸ I. 3), οἱ ἄλλοι καὶ ἐπίσης .., Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 37.

Β. ΘΕΣΙΣ τοῦ **δέ**. Κυρίως τίθεται δεύτερον· μάλιστα ἕνεκα τούτου τίθεται συνήθως μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ πτωτικοῦ, τῆς προθέσεως καὶ τῆς μετ' αὐτῆς πτώσεως· ἀλλὰ πολλάκις ἀκολουθεῖ τῷ οὐσιαστικῷ καὶ τότε δύναται νὰ κατέχῃ τὴν τρίτην θέσιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 411, Εὐμ. 530, κτλ.· τὴν τετάρτην, ὁ αὐτ. Πρ. 321, 381, κτλ.· τὴν πέμπτην, αὐτόθι 398· ἔτι δὲ καὶ τὴν ἕκτην θέσιν, Ἐπιγέν. Ποντ. 1, ἴδε Meineke Μένανδ. σ. 7.—Ἐν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν αἱ προτασσόμεναι τοῦ **δὲ** λέξεις συχνάκις ἀποτελοῦσι μίαν στενῶς συνδεομένην ἔννοιαν, Σοφ. Αἴ. 169, κτλ., ἴδε ἀνωτ. III, ἐν τέλ.· ἀλλὰ τὸ **δὲ** ἐνίοτε τίθεται ὀπίσω χάριν τοῦ μέτρου, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη στενὴ σχέσις, ὡς γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι Αἰσχύλ. Ἀγ. 606, πρβλ. Σοφ. Φ. 959· οὕτω παρὰ πεζοῖς προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐχ ὑπ' ἐραστοῦ δέ, πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μεταξὺ οὐ δὲ καὶ οὐδὲ Πλάτ. Φαίδρ. 227C.

-δε, ἐγκλιτικὸν μόριον, ὅπερ συνάπτεται, **I.** μετὰ ὀνομάτων τόπων ὅπως δηλώσῃ κίνησιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἴκονδε (Ἀττ. οἴκαδε), εἰς τὴν πατρίδα, ἅλαδε, εἰς τὴν θάλασσαν, Οὔλυμπόνδε, εἰς τὸν Ὄλυμπον, Αἴγυπτόνδε, εἰς τὸν Νεῖλον, θύραζε (ἀντὶ θύρασδε), εἰς τὴν θύραν, Ὅμ.· ἐνίοτε ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμ., ὅνδε δόμονδε· καὶ ἐνίοτε καὶ προηγουμένης τῆς προθέσεως **εἰς**, ὡς εἰς ἅλαδε Ὀδ. Κ. 351· ἐν τῷ Ἄϊδόσδε ἀκολουθεῖ τῇ γεν., πρβλ. εἰς Ἅιδου (ἐνν. οἶκον, τόπον)· παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον προστίθεται εἰς ὀνόματα πόλεων, Ἐλευσῖνάδε, κτλ.· ὡσαύτως Ἀθήναζε, Θήβαζε (ἀντὶ Ἀθήνασδε, Θήβασδε)· σπανίως παρ' Ἀττ. μετὰ προσηγορικῶν, ὡς οἴκαδε. **2)** ἐνίοτε σημαίνει μόνον σκοπόν, μή τι φόβονδ' ἀγόρευε Ἰλ. Ε. 252. **II.** προστίθεται εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν δεικτικωτέραν, ὅδε, τοιόσδε, τοσόσδε, κτλ., ἄνθρωπος οἷος οὗτος, ὅσος οὗτος, κτλ.

δεά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεά, Λατ. Dea, Γρηγ. Κορ. Παραρτ. σ. 692.

δέατο, μόνον ἐν Ὀδ. Ζ. 242, ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἐδόκει**, ἐφαίνετο, ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἐλεεινὸς ἄνθρωπος· καὶ ὁ Ἡσύχ. δὲ ἔχει «δέαται, δοκεῖ»· καὶ ἐν τῇ Τεγεατικῇ Ἐπιγραφ. (Jahn's Jahrb., 1861) ἀπαντῶσιν οἱ τύποι εἴ κἄν δέατοι = ἦν δοκῇ, ὅσα ἂν δ. = ὅσῃ ἂν δοκῇ. (Ἡ ῥίζα κατὰ τὸν Κούρτ. εἶναι ΔΙF (ὡς ἐν τῷ **δέελος**, **δῆλος**) = φαίνομαι· ἀλλὰ ἀμφισβητεῖται τοῦτο, ἴδε Gr. Etym. σ. 520.)

δέατος, γεν., ὡς ἐξ ὀνόμ. ***δέαρ** ἢ **δέας**, = **δέος**, Σοφ. Ἀποσπ. 305· πληθ. **δέατα**, Ἑκατ. Ἀποσπ. 369.

δέγμενος, ἴδε ἐν λ. **δέχομαι**, Ὅμ.

δεδάασθαι, **δέδαε**, **δεδάηκα**, **δεδαημένος**, ἴδε ἐν λ. ***δάω**.

δεδαίαται, ἴδε ἐν λ. **δαίω** (Β).

δέδασται, ἴδε ἐν λ. **δατέομαι**.

δεδαώς, ἴδε ἐν λ. ***δάω**.

δεδειπνάναι, ἴδε ἐν λ. **δειπνέω**.

δεδέχαται, ἴδε ἐν λ. **δέχομαι**, Ἡρόδ.

δέδηε, **δεδήει**, ἴδε ἐν λ. **δαίω** (Α).

δεδημευμένως, μετοχ. ἐπιρρ., κατὰ δημώδη, κοινὸν τρόπον, Πρόκλ. Παρμ. σ. 880 (Stallb.).

δέδαι, ποιητ. **δείδια**, ἴδε ἐν λ. **δείδω**.

δεδιότως, ἐπίρρ. τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. δεδιώς, ἐμφόβως; μετὰ φόβου, Διόν. Ἀλ. 11. 47.

δεδίσκομαι, = **δειδίσκομαι**, χαιρετίζω, Ὀδ. Ο.150. **II**. = **δειδίσσομαι**, ἐκφοβίζω, δεδίσκεαι (ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τιτύσκεαι), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.163· ἐδεδίσκετο Ἀριστοφ. Λυσ. 564.

δεδίττομαι, ἴδε ἐν λ. **δειδίσσομαι**.

δέδμημαι. παθ. πρκμ. τοῦ τε δαμάζω καὶ τοῦ δέμω.

δεδοικότως, ἐπίρρ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **δείδω**, Φιλόστρ. 157.

δεδοίκω, Δωρ. ἐνεστώς, = **δείδω**, **δέδοικα**, Θεόκρ. 15. 58.

δεδοκημένος, ἀνώμαλ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **δέχομαι** (Ἰων. **δέκομαι**) μετ' ἐνεργ. σημασ. = ἀναμένων, περιμένων ἐν ἐνέδρᾳ, Ἰλ. Ο. 730, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 214·— δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ Ἀττ. **δεδόκημαι** ἐκ τοῦ **δοκέω**.

δέδορκα, ἴδε ἐν λ. **δέρκομαι**.

δεδουπώς, ἴδε ἐν λ. **δουπέω**.

δεδύκειν, Δωρ. ἀντὶ **δεδυκέναι**, Θεόκρ. 1. 102· ἴδε Ahrens Δωρ. Δ. σ. 328.

δέελος, **η**, **ον**. ἀσυναίρετος τύπος τοῦ **δῆλος**, Ἰλ. Κ. 466.

δέημα, τό, (δέομαι) παράκλησις, δέημα δεῖσθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059.

δέησις, **εως**, ἡ, (δέομαι) παράκλησις, τὸ παρακαλεῖν, ἱκετεύειν, Ἰσοκρ. 186D, Ἐπ. Πλάτ. 329D, κτλ.·— προσευχή, ἱκετεία, Λυσ. 145.19· δέομαι δ' ὑμῶν .. δικαίαν δέησιν Δημ. 845. 27· δέησιν ποιεῖσθαι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 33, κτλ. **II**. ἀνάγκη, χρεία, ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσιν Πλάτ. Ἐρυξ. 405Ε· κατὰ τὰς δεήσεις, κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, Ἀριστ. Πολ. 1. 9, 5· δεήσεις εἰσὶν αἱ ὀρέξεις ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 7, 2.

δεητικός, **ή**, **όν**, διατεθειμένος νὰ ζητήσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 32· ἱκέτης, ἱκετευτικός, φωνὴ Διόδ. 17. 44· λόγος Πλούτ. Κορ. 18.

δεῖ: ὑποτακτ. **δέῃ**, συνηρ. **δῇ** (ὡς γράφεται ὑπὸ τοῦ Δινδ., ἐν μέρει ἐκ χφων, ἐν ὀλίγοις χωρίοις τῶν Κωμ., ἴδε εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 266)· εὐκτ. **δέοι** Θουκ. 4. 4· ἀπαρέμφ. **δεῖν**· μετοχ. **δέον** (ὡσαύτως συνηρ. **δεῖν**, ἴδε κατωτ. III)· παρατ. **ἔδει**, Ἰων. **ἔδεε**· μέλλ. **δεήσει** Εὐρ., κτλ.· ἀόρ. α' **ἐδέησε** Θουκ., κτλ.— Ἀπρόσωπ. ἐκ τοῦ **δέω**. **I**. μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., δεῖ τινὰ ποιῆσαι, ἐπιβάλλεται εἴς τινα, πρέπει τις ἢ ὀφείλει νὰ πράξῃ τι, Λατ. oportet, decet· παρ' Ὁμ. (ὅστις ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ χρή) μόνον δίς, τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι .. Ἀργείους, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ πολεμῶσιν οἱ Ἀργεῖοι; Ἰλ. Ι. 337· οὕτω, δεῖ μ' ἐλθεῖν Πίνδ. Ο. 6. 48· συχνὸν παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· μετ' ὀνομαστ. τῆς ἀντωνυμ., ἡγούμην πρῶτος αὐτὸς περιεῖναι δεῖν Δημ. 414. 15, πρβλ. Jelf Gr. Gr. 672. 4·— σπανίως, δεῖ σε ὅπως δείξεις = δεῖ σε δεῖξαι, Σοφ. Αἴ. 556, πρβλ. Φ. 54· δεῖ σ' ὅπως μηδὲν διοίσεις Κρατῖν. Νεμ. 2· (ἡ πλήρης σύνταξις φαίνεται παρὰ Σοφ. Φ. 77, τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, .. ὅπως γενήσει)·— σπανίως ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., εἶναι ἀνάγκη νὰ πράξῃ τίς τι, δεῖ τινι ποιῆσαι Εὐρ. Ἱππ. 942, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35, Οἰκ. 7, 20·— ἡ αἰτιατ. τοῦ προσώπου συχνάκις παραλείπεται, ἐκ τῶν μανθάνειν δεῖ (ἐνν. ἡμᾶς) Ἡρόδ. 1. 8, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 567, Εὐμ. 826·— τὸ μέσ. **δεῖται** κεῖται καὶ ἀπροσώπως, ἴδε **παρίημι** IV. 1. **2**) μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., δεῖ τι γενέσθαι Θουκ. 5.26· παραδείγματα, καθ' ἃ δέοι ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Μένωνι 79A, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπεὶ δέ οἱ ἔδεε κακῶς γενέσθαι, ἀφοῦ ἦτο προωρισμένον δι' αὐτὸν .., ἀφ' οὗ κατὰ θείαν ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ .., Ἡρόδ. 2. 161, πρβλ. 8. 53., 9. 109, Σοφ. Ο. Τ. 825·— οὕτω καὶ ἐν τῇ φράσει οἴομαι δεῖν, ἴδε ἐν λ. **οἴομαι**. **3**) ὅταν κεῖται ἀπολύτως, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἀπαρέμφατον, μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ (ἐνν. πείθειν) Σοφ. Ο. Κ. 1442, πρβλ. Ο. Τ. 1273· εἴ τι δέοι, ἤν τι δέῃ (ἐνν. γενέσθαι), Θουκ., κτλ.· κἂν δῇ (ἐνν. τροχάζειν), τροχάζω Φιλέταιρ. Ἀταλ. 1. **II**. μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει ἀνάγκη τινός, ἐλλείπει τι, Λατ. opus est re, οὐδὲν δεῖ τινός, κτλ., συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἐνίοτε ἀπαρέμφατος προστίθεται, μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 870, πρβλ. 875, Ἱκέτ. 407. **6**) λίαν συχνάκις ἐν φράσεσι, πολλοῦ δεῖ, πολὺ λείπει, μακρὰν ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ, ὀλίγου δεῖ, ὀλίγον λείπει, σχεδὸν πλῆρες μετ' ἀπαρ., πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν Πλάτ. Ἀπολ. 35D· τοὺς Πλαταιέας ἐλάχιστα ἐδέησε διαφθεῖραι [τὸ πῦρ] Θουκ. 2.77·— οὕτω, πολλοῦ γε δεῖ, πολλοῦ γε καὶ δεῖ Ἀριστοφ. Ἀχ. 543, Δημ. 326. 1., 537. 14· πλεῦνος δεῖ, ἀκόμη περισσότερον χρειάζεται, Ἡρόδ. 4. 43· παντὸς δεῖ Λουκ.·— ὡσαύτως, ὀλίγου δεῖν, ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Ἀπολ. 22A, κτλ.· μικροῦ δεῖν Δημ. 829. 27· καὶ ἐνίοτε ὀλίγου, κτλ., παραλειπομένου τοῦ δεῖν· πρβλ. **δέω** (Β), I. 2, **ὀλίγος** IV. **2**) προστιθεμένης δοτ. προσώπου, δεῖ μοί τινος, Λατ. opus est mihi re, Αἰσχύλ. Ἀγ. 848, Εὐρ. Μηδ. 565, Θουκ. 1.71, κτλ. **3**) προστιθεμένης αἰτιατ. προσώπου, αὐτὸ γάρ σε δεῖ προμηθέως Αἰσχύλ. Πρ. 86, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 612, Εὐρ. Ρῆσ. 837, Ἱππ. 23, πρβλ. Πόρσ. Ὀρ. 659. **4**) τὸ πρᾶγμα σπανίως τίθεται κατ' ὀνομαστ., δεῖ μοί τι, μοὶ ἀναγκαιοῖ τι, Εὐρ. Ἱκέτ. 594, Ἀντιφῶν 142. 43. **III**. οὐδ. μετοχ. **δέον** (συνηρ. **δεῖν**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 15 (Meineke 22), Λυσίας 140.11, πρβλ. Γρηγ. Κορ. 140, Α. Β. 542, Ἡσύχ.)— ἐν χρήσει ἀπολ., ὡς τὰ ἐξόν, παρόν, κτλ., ἐνῷ εἶναι ἀναγκαῖον, πρέπον, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 355D, κτλ.· οὐκ ἀπήντα, δέον, δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δικαστήριον, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ πράξῃ, Δημ. 543.18· μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Νεφ. 989· οὕτω, οὐδὲν δέον, ἐνῷ οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει, Ἡρόδ. 3. 65, κτλ.· **δεῆσαν** Πλούτ. Φαβ. 9, κτλ.·— ὡσαύτως, δέον ἐστί, = δεῖ, Πολύβ. 2. 37, 5, κτλ. **2**) περὶ τοῦ **δέον**, τό, ὡς οὐσιαστ. ἴδε ἐν λέξει. (Ἐν τῇ σημασ. I, τὸ **δεῖ** φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ **δέω** = δένω· ἐν δὲ ταῖς σημασ. II, III, ἐκ τοῦ **δέω** = χρειάζομαι).

δεῖγμα, τό, (δείκνυμι) παράδειγμα, ὑπόδειγμα, ἀπόδειξις, μέρος ὀλίγον τὸ δεικνυόμενον, ἐξ οὗ εἰκάζεται τὸ ὅλον, Λατ. documentum, καρπῶν Ἰσοκρ. 321A· τοῦ βίου Ἀριστοφ. Ἀχ. 988· λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, λαβὼν αὐτὸν ὡς ἀπόδειξιν .., Εὐρ. Ἱκέτ. 354· μὴ .. αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δ. τοιοῦτον ἐνέγκητε Δημ. 573. 25· τοῦτο τὸ δ. ἐξενηνοχὼς περὶ αὐτοῦ ὁ αὐτ. 344. 20, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 788C· δείγματος ἕνεκα, χάριν δείγματος, Δημ. 641. 21· ἤθους δ. Τύχη θνητοῖς θῆκεν, ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῶν διαθέσεων αὐτῆς, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 257. 6, πρβλ. 805a (Προσθ.)· δ. ἀρετᾶς θεμένα αὐτόθι 860. 6, κτλ.·— ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 976, ἐν χειρόγρφ. ἔχει **δεῖμα**, ὅπερ ἀπεδέξαντο οἱ Blomf., Herm., Dind. **2**) τόπος ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα οἱ ἔμποροι ἐξέθετον τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν πρὸς πώλησιν, εἶδος ἀγορᾶς, Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 21, Λυσ. Ἀποσπ. 45.7· περιεπάτουν ἐν τῷ δείγματι τῷ ἡμετέρῳ Δημ. 932. 21· οὕτως ἐν ἄλλαις πόλεσιν, οἷον ἐν Ῥόδῳ, Πολύβ. 5, 88, Διόδ. Σικ. 19, 45, ἐν Ὀλβίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 50, κ. ἀλλαχοῦ, Αἰλ. Τακτ. 30. **6**) μεταφ., δ. δικῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 979.

δειγματίζω, ἐκθέτω τι, ἐπιδεικνύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 19, Ἐπ. π. Κολοσσ. β', 15, Χρυσόστ. 7, 307, πρβλ. **παραδειγμ-**.

δειγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δεῖγμα, Γλωσσ.

δειγματισμός, **οῦ**, ὁ, ἔκθεσις, δημοσία ἔκθεσις (;), Ἐπιγραφ. Ῥοσέττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 30.

δειδέχατο, **δειδέχαται**, **δειδέχατο**, ἴδε ἐν λ. **δείκνυμι**.

δειδήμων, **ον**, γεν. **ονος**, (δείδω) πλήρης φόβου, δειλός, Ἰλ. Γ. 56, Νόνν. 14, 321.

δείδια, **δείδεμεν** καὶ **δειδέμεν**. ἴδε ἐν λ. **δείδω**.

δειδίσκομαι, Ἐπ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (δείκνυμι) = ὑπαντῶ μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα, χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ Ὀδ. Υ. 197· δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο Σ. 121· ὡσαύτως δεδισκόμενος Ο. 150· πρβλ. **δεικανάομαι**, **δεδίσκομαι**, **δεξιόομαι**. **2**) = **δείκνυμι** I, ἐπιδεικνύω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 163, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 558.

δειδίσσομαι, μεταγεν. **δεδίσσομαι**, Ἀττ. **-ττομαι**, μέλλ. **-ίξομαι**, ἀόρ. α' **ἐδειδιξάμην**, ἀποθ. Ἐνεργητ. τοῦ **δείδω**, ἐκφοβῶ, μὴ .. δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. Δ. 184, πρβλ. Ν. 810· μὴ δή μ' ἐπέεσσι .. ἔλπεο δειδίξεσθαι Υ. 201, 432, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 111· Ἕκτορα .. ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, ἀποδιώκω ἀπὸ τοῦ πτώματος, Ἰλ. Σ. 164· καὶ οὕτως ἴσως ἐν Β. 190, οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι, δὲν ἁρμόζει εἰς σὲ νὰ προσπαθῇ τις νά σε ἐκφοβήσῃ, ὡς εἰ ἦσο δειλός τις, πρβλ. Ο. 196 (ἂν καὶ ἕτεροι λαμβάνουσι τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆς σημασ. II, = δὲν εἶναι πρέπον εἰς σὲ νὰ φοβῆσαι)·— μετ' ἀπαρ., φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο Θεόκρ. 25. 74·— οὕτως ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 245B, Δημ. 434. 24., 1451. 7· πρβλ. **δεδίσκομαι** II. **II**. ἀμετάβ. = **δείδω**· ἢν ἡ γυνὴ .. δεδίσσηται Ἱππ. 600. 35· μὴ .. λίην δειδίσσεο θυμῷ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1219, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 55, κτλ.· ἀόρ. **δειδισάμενος** Ἀππ. Ἐμφ. 5. 79· πρκμ. **δειδίχθαι** Μάξιμ. π. Καταρχ. 149.

δείδω, ὁ ἐνεστὼς ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ καὶ τοῦτο μόνον παρ' Ἐπικοῖς, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 44, Ὀδ. Ε. 300· **δέδοικα** ἢ **δέδια** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., τὰ δὲ ἄλλα πρόσωπα ὁ Ὅμ. παραλαμβάνει ἐκ τοῦ **δέδια** (ἐν Διονυσ. 6. 32, Ἀνθ. Π. 9.147 **δείδιμεν**, **-ιτε** πιθανῶς διορθωτέα ἀντὶ τῶν **δείδομεν**, **-ετε**)·— μέλλ. **δείσομαι** Ἰλ. Ο. 299, κτλ., καὶ ἴσως ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 3, 26· μεταγεν. **δείσω** Κόϊντ. Σμ. 4. 36, κτλ.·— ἀόρ. **ἔδεισα** ἢ (χάριν τοῦ μέτρου) **ἔδδεισα**, ὡς πάντοτε παρ' Ὁμ. (οὕτως **ὑποδδείσας**)· ἀλλ' ὁ Bekker γράφει **ἔδεισα**, **ὑποδείσας**, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ πρὸ τοῦ δ φωνῆεν γίνεται μακρὸν ἐν ἄρσει, ἴδε Veitch ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ῥήματι·— πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. **δέδοικα**, **ας**, **ε**, συχνὸν παρ' Ἀττ., ἀλλὰ σπάνιον ἐν τῷ πληθ., **δεδοίκαμεν** Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 5. 11, Λουκ.· **-κατε** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 181· Ἐπ. **δείδοικα** Ἰλ., ὑποτακτ. **δεδοίκωσι** Ἱππ. Ἄρθρ. 803C· ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. **δεδοικέναι**, **-κώς** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 684, Πλάτ., κτλ.· γ' πληθ. **-οίκεσαν** Θουκ. 4. 27, Ξεν.· ἕτερος τύπος πρκμ. ὑπάρχει **δέδια** Αἰσχύλ. Πρ. 182, Σοφ. Ο. Κ. 1467 (λυρ.) καὶ παρὰ πεζοῖς, Δημ. 179. 13, Λουκ., κτλ.· **δέδιε** Ἄμφις Φιλαδ. 1. 6, Μένανδ. Θεοφ. 2, 13· πληθ. **δέδιμεν**, **δέδιτε** Θουκ. 3. 53, 56., 4. 126, κτλ.· **δεδίασι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 224, Πλάτ., κτλ. (ἅπαξ παρ' Ὁμ., Ἰλ. Ω. 663)· Ἐπ. **δείδια**, **δείδιε** Ἰλ. Ν. 49., Σ. 34, κτλ.· πληθ. **δείδιμεν** Ι. 230, κτλ.· προστακτ. **δέδιθι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 230, Σφηξ. 273,

'Επ. **δείδιθι** 'Ιλ. Ε. 827, κτλ. (μεταγ. δείδιθι, δέδιθι Νικ. 'Αλ. 443, Βάβρ 75. 2)· ὑποτακτ. **δεδίῃ** Ξεν. Πολ. 'Αθην. 1. 11· ἀπαρ. **δεδιέναι** Θουκ. 1. 136, Πλάτ., κτλ., 'Επ. δειδίμεν (ὅπερ πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τοῦ α' πληθ. τῆς ὁριστ. δείδιμεν) 'Οδ. Ι. 274., Κ. 381· μετοχ. **δεδιώς** 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 643, Πλ. 448, Θουκ., κτλ., θηλ. **δεδιυῖα** Πλάτ., 'Επ. αἰτιατ. δειδιότα, πληθ. **-ιότες, -ιότων, -ιότας**, 'Ιλ. Ζ. 137, κτλ.· ὑπερσυντ. **ἐδεδίειν, εις, ει**, 'Υπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 5, Δημ. 915. 13, κτλ.· γ' πληθ. **ἐδέδισαν** Θουκ. 4. 55., 5. 14· 'Επ. α' πληθ. **ἐδείδιμεν** 'Ιλ. Ζ. 99. γ' πληθ. **ἐδείδισαν** Ε. 790, κτλ., δείδισαν Ο. 652 (ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. 'Επικ., παρατ. **ἐδείδιον, ιες, ιε**, Κοΐντ. Σμ. 10. 450, Νόνν. Δ. 2. 608)·—ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι παρ' 'Αττ. **δέδοικα** μόνον εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ α' προσώπου· ἐπὶ δὲ τοῦ β' καὶ γ' ἀμφότερα **δέδοικας, -ε**, καὶ **δέδιας, -ε**· ἐν τῷ πληθ. **δέδιμεν, δεδοίκατε** ἢ **δέδιτε, δεδίασιν**· **ἐδεδοίκειν** ἢ **ἐδεδίειν**, γ' πληθ. ὑπερσ. **ἐδεδοίκεσαν** ἢ **ἐδέδισαν**· ἀπαρ. **δεδοικέναι** ἢ **δεδιέναι**· μετοχ. **δεδοικώς** ἢ **δεδιώς**· ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς οἱ βραχύτεροι τύποι συνήθως προτιμῶνται. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε δίω.) Ἔχω φόβον· ἀλλὰ διακρίνεται τοῦ **φοβέομαι** (ἴδε ἐν λ. **δέος**). Σύνταξ. **1)** ἀπολ., Ὅμ., κλ. **2)** ἑπομένης προθέσεως, δ. περί τινι, εἶμαι περίφροντις, μεριμνῶ περί .., 'Ιλ. Ρ. 242, καὶ συχν. παρ' 'Αττ.· ἀμφί τινι Αἰσχύλ. Πρ. 182· περί τινος Εὐρ. 'Ικέτ. 446· ὑπέρ τινος Θουκ. 1. 74· δ. ἐκ τῶν ὕπνων Πολύβ. 5. 52, 13: θορύβῳ Πλούτ. Δημοσθ. 9. **3)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ **μὴ** .., ὡς τὸ Λατ. vereor ne .., φοβοῦμαι μήπως .., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἕπεται ὑποτακτ., ὡς ἐν 'Ιλ. Α. 555, κτλ.· σπανίως δὲ ὁριστ., δείδω μὴ .. νημερτέα εἶπεν 'Οδ. Ε. 300· δὲν δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Σοφ. Φ. 493, πρβλ. Ο. Τ. 767· οὕτω δέδοιχ' ὅπως μὴ .. ἀναρρήξει κακὰ = δέδοικα μή .. αὐτόθι 1074, πρβλ. Δημ. 103. 1· ὡσαύτως, μὴ δείσῃς ποθ' ὡς .. ὄψεται Σοφ. 'Ηλ. 1309· πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 112, Δημ. 130. 13·—ἀλλά, δ. μὴ οὐ .., vereor ne non ἢ ut .., φοβοῦμαι μήπως δὲν .., ἑπομένης ὑποτακτ., δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε Θουκ. 3. 57, πρβλ. 'Ηρόδ. 7. 163, κτλ.· οὕτω καί, δ. ὅπως λάθω Εὐρ. Ι. Τ. 995· δ. ὡς οὐ .., μεθ' ὁριστ., Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30. **4)** μετ' ἀπαρ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι 'Ιλ. Η. 93, Θουκ. 1. 136: ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. ἀκριβῶς ὡς τὸ δ. μή .., 'Οδ. Χ. 40, Εὐρ. Ἴωνι 1564. **5)** μετ' αἰτιατ., φοβοῦμαι, τρέμω, θεοὺς 'Οδ. Ξ. 389· σημάντορας 'Ιλ. Δ. 431, κτλ.· τὸ σὸν πρόσωπον Σοφ. Ο. Τ. 448· τοὺς γονέας Πλάτ. Πολιτ. 562Ε.—παρὰ Θουκ. 4. 117 ἀκριβῶς = **φοβέομαι**· οὕτως, οὐδὲ δέδοικα οὐδὲ φοβοῦμαι τὸν μέλλοντα ἀγῶνα Δημ. 579. 7, πρβλ. 'Ισοκρ. 242D, Πλάτ. Εὐθύφρ. 12C. **6)** μετοχ. πρκμ. τὸ δεδιός, ὁ φόβος τινός, ὅμοιον κατὰ πολὺ πρὸς τὸ δέος, Θουκ. 1. 36· πρβλ. **φοβέομαι** ΙΙ.

δειελιάω, μέλ. -ήσω, (δείελος) περιμένω μέχρις ἑσπέρας· μόνον ἐν 'Οδ. Ρ. 599, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας.— ὁ Βουττμ., Λεξιλ. ἐν λ. **δείλη** 12, ἑρμηνεύει «ἀφοῦ δειλινίσῃς, ἀφοῦ φάγῃς τὸ δειλινόν», πρβλ. τὸ ἑπόμ.

δειελίη, ἡ, (δείελος) τροφὴ μετὰ μεσημβρίαν, «δειλινόν», διάφ. γραφ. ἐν Καλλ. 'Αποσπ. 190.

δειελινός, ή, όν, = **δείελος**, ἑσπερινός, πρὸς ἑσπέραν, Θεόκρ. 13. 33.

δείελος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν **δείλην** (ὃ ἴδε), δείελον ἦμαρ, τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος τῆς ἡμέρας, δειλινόν, βράδυ, 'Οδ. Ρ. 606, Θεόκρ. 25. 86· δ. ὥρη 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 417· πρβλ. **δειελινός, εὐδείελος, ἐπιδείελος.** **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. (ἐννοουμένου τοῦ χρόνος), ἡ ἑσπέρα, τὸ δειλινόν, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων 'Ιλ. Φ. 232· ποτὶ ἢ ὑπὸ δείελον, πρὸς τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸ δειλινόν, 'Ανθ. Π. 9. 650, 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 1160. **2)** = **δειελίη**, Καλλ. ἀποσπ. 190.

δεικανάω, = **δείκνυμι**, «δείχνω», 'Ιων. καὶ 'Επ. παρατ. **δεικανάασκεν** Θεόκρ. 24. 56· 'Επ. γ' πληθ. ἐνεστ. **δεικανόωσι** Ἄρατ. 208. 'Αλλά, **ΙΙ.** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **δεξιόομαι, δειδίσκομαι**, χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν 'Ιλ. Ο. 86· καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν 'Οδ. Σ. 111. Πρβλ. **δείκνυμι** ἐν τῷ τέλει.

δείκελον, τό, ἴδε **δείκηλον**.

δεικηλίκτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **δεικηλιστής**, ὁ παριστάνων τι, ἰδίως Λακων. = **ὑποκριτής**, Λατ. mimus, ὑποκριτὴς ὑποκρινόμενος χυδαῖα, κωμικὰ μέρη, Πλούτ. 'Αγησ. 21., 2. 212F, πρβλ. 'Αθήν. 621Ε.

δείκηλον, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἔοικα**) παράστασις, ἐπίδειξις, ἔκθεσις, 'Ηρόδ. 2. 171, ἔνθα ἴδε Creuzer παρὰ Bähr.· ὡσαύτως **δείκελον**, 'Ανθ. Π. 9. 153. **ΙΙ.** τὸ ἐπὶ ἀσπίδος σημεῖον ἢ παράστασις, 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 746· εἰκὼν γεγλυμμένη, ὁμοίωμα, Συλλ. 'Επιγρ. 6272.

δείκνυμι (ὡσαύτως **δεικνύω** 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 449, 500, 'Ηρόδ. 4. 150, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.), ἀνώμαλ. γ' ἑνικ. **δείκνυ** 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 524 (ἴδε Göttl.)· προστακτ. **δείκνυε** αὐτ. 502, Πλάτ. Φαίδρ. 228Ε, ἀλλὰ δείκνῡ ὁ αὐτ. Πολ. 523Α, γ' ἑν. **δεικνύτω** Σοφ. Ο. Κ. 1532·—παρατ. **ἐδείκνῡν** καὶ **-υον** 'Ηρόδ., 'Αττ.·—μέλλ. **δείξω** 'Οδ., 'Αττ., 'Ιων. **δέξω** 'Ηρόδ.·—ἀόρ. α' **ἔδειξα** 'Οδ., 'Αττ., 'Ιων. **ἔδεξα** 'Ηρόδ.·—πρκμ. **δέδειχα** 'Αλεξ. ἐν 'Αδήλ. 30 (ἐπι-) Δημ. 805. 12.— Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ.· τοὺς 'Επ. τύπους **δείδεκτο, δειδέχαται, δειδέχατο** ἴδε κατωτ. ΙΙ. —Παθ., μέλλ. **δειχθήσομαι** 'Ισοκρ. 82Α, 233C· μέλλ. τετελ. **δεδείξομαι** Πλούτ. 2. 416D· ἀόρ. **ἐδείχθην** Εὐρ., κτλ.· 'Ιων. **ἐδέχθην** 'Ηρόδ.· πρκμ. **δέδειγμαι** Σοφ. 'Αποσπ. 379. (Ἴδε ἐν τέλ.) Φέρω εἰς φῶς, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, θεὸς ἡμῖν δεῖξε τέρας 'Οδ. Γ. 174, πρβλ. 'Ιλ. Ν. 244· ἄγος δ. Σοφ. Ο. Τ. 1428, πρβλ. 278· ἴν' ἐλαίας .. ἔδειξε κλάδον 'Αθάνα Εὐρ. Τρῳ. 799·—ἐντεῦθεν ἐπὶ καλλιτεχνῶν, ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω πιστῶς, παριστάνω δι' ἀνδριάντων, κτλ.; Στράβ., ἴδε Hemst. Λουκ. 'Ενυπν. 8·—ὡσαύτως ὡς τὸ **ἀποδείκνυμι**, καθιστῶ τινα τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, τυφλοὺς τοὺς ἐμβλέποντας δεικνύει Μένανδ. Αὐτ. πενθ. 1, πρβλ. 'Αδήλ. 291.— Μέσ., **δείκνυμαι**, παριστάνω ἐνώπιόν τινος, 'Ιλ. Ψ. 701· πρβλ. **ἐνδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι.** **2)** δεικνύω, φανερώνω, δ. 'Αλέξανδρον Μενελάῳ 'Ιλ. Γ. 452· δέσμιον .. ἔδειξ' 'Αχαιοῖς (ἐνν. αὐτὸν) Σοφ. Φ. 609, πρβλ. 492, 630·—ἀπολ., δείξει αὐτὸ ἢ αὐτὸ δ., ἡ πεῖρα θὰ δείξῃ, Πλάτ. Θεαιτ. 200Ε, 'Ιππ. Μείζ. 288Β· καὶ δείξει μόνον = ὁ καιρὸς θὰ δείξῃ, 'Αριστοφ. Βατρ. 1261;—δ. εἴς τινα, δεικνύω πρός τινα, 'Ηρόδ. 4. 150· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 367. **3)** δεικνύω, κάμνω γνωστόν, ἰδίως διὰ λέξεων, λέγω, ἐξηγοῦμαι, διδάσκω, ὡς τὸ **ἀναφαίνω**, Λατ. indicare, ὁδὸν 'Οδ. Μ. 25, κτλ.· ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 458, πρβλ. 482. **4)** δεικνύω, ἀποδεικνύω, μετὰ μετοχ., ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; Εὐρ. 'Ορ. 792, ἔνθα ἴδε Πόρσ.· ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες Θουκ. 4. 73, πρβλ. 5. 72, κτλ.· δείξω αὐτὸν πολλῶν θανάτων ἄξιον ὄντα Δημ. 521. 24· εἰ .. δειχθήσεται τοῦτο πεποιηκὼς ὁ αὐτ. 566. 20· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως διὰ τοῦ ὡς .., ὅτι .., εἰ .., κτλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 176, Θουκ. 1. 76, 143, κτλ.· δ. τι κατά τινος 'Αριστ. 'Αναλ. 'Υστ. 2. 3, 4·—ἀπολ., δέδεικται, εἶναι φανερόν, ἤτοι ἀποδεδειγμένον, Heind. Πλάτ. Φαίδωνι 66D· πρβλ. **ἀποδείκνυμι.** **5)** ἐπὶ κατηγόρων, καταγγέλλω, τινὰ 'Αριστοφ. 'Ιππ. 278, ἔνθα ὅμως ὁ Dind. διορθοῖ ἐγὼ 'νδείκνυμι. **6)** = **ἐπιδείκνυμι**, φανερώνω, ἐπιδεικνύω, ἀγλαΐαν Πίνδ. Π. 6. 46· ἀρετήν, προθυμίαν, τὴν δύναμιν Θουκ. 1. 37., 6. 41, κτλ. **7)** προσφέρω, παρουσιάζω, τὰ πιστὰ Αἰσχύλ. 'Αγ. 651· προξενῶ, ἐπιφέρω, πήματα ὁ αὐτ. Θήβ. 979. **ΙΙ.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡς τὸ **δειδίσκομαι, δεικανάομαι, δεξιόομαι**, ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, χαιρετίζω, τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη 'Ιλ. Ι. 196, 'Οδ. Δ. 59·—οὕτω καὶ ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ. παθ., πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' 'Αχιλῆα, ἐχαιρέτισεν αὐτόν, ἔπιεν εἰς ὑγείαν του, 'Ιλ. Ι. 224· τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις .. δειδέχατο αὐτόθι 671, πρβλ. 4. 4· δειδέχαται μύθοισι 'Οδ. Η. 72. (Ἡ διπλῆ σημασία τοῦ **δεικνύειν** καὶ **ὑποδέχεσθαι** ἀναφαίνεται ἐν τοῖς **δειδίσκομαι, δεικανάω, -άομαι**, καὶ ἡ δευτέρα ἐκ τῶν δύο ἐν τῷ **δεξιόομαι**· ἐντεῦθεν φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **δέχομαι** ('Ιων. **δέκομαι**)· ἐντεῦθεν ὡσαύτως **δεξιά**, ἡ χεὶρ ἣν μεταχειριζόμεθα καὶ πρὸς δεῖξιν (πρβλ. **δάκτυλος**) καὶ πρὸς ὑποδοχήν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ἐννοίας διέμεινε (μεθ' Ὅμηρον) τὸ **δείκνυμι**, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τὸ **δέχομαι**.— Ὁ Κούρτιος πιστεύει ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ΔΕΙΚ ἢ ΔΙΚ, ὁπόθεν καὶ **δίκη**; Σανσκρ. diś, diśâmi, Λατ. dīco, indīco, con-dicio· καὶ φρονεῖ ὅτι τὸ **εἴκω**, **ἔοικα** ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. **ἔοικα**).

δεικτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ δείξῃ, Ξεν. 'Απομν. 3. 5, 8. **ΙΙ.** δεικτέον μοι, πρέπει νὰ δείξω, Δημ. 244. 23.

δεικτηριάς, άδος, ἡ, γυνὴ μῖμος, Λατ. mima, Πολύβ. 14. 11, 4, 'Αθήν. 13, 576· πρβλ. **δεικηλιστής**.

δεικτήριον, τό, μέρος ἢ τόπος πρὸς δεῖξιν· ἐν Σάμῳ, τόπος ἔνθα ἡ 'Αθηνᾶ ἔδειξεν εἰς τὸν Περσέα ὁμοίωμα τῆς Γοργόνος, Ε. Μ. 261. **ΙΙ.** παρ' 'Εκκλ., εἶδος ἄμβωνος.

δείκτης, ου, ὁ, ὁ ἐπιδεικνύς, ὁ δεικνύων, 'Ορφ. Ὕμν. 7. 16, Συλλ. 'Επιγρ. 2932.

δεικτικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ κατάλληλος πρὸς δεῖξιν· ἐπὶ ἀποδείξεων, εὐθεῖα ἀπόδειξις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλαγίαν ἀπόδειξιν (οἵα ἡ διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἢ ἀδύνατον ἀπαγωγῆς ἢ ἐξ ὑποθέσεως), 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 1. 29, 1· δ. ἐνθύμημα, ἀντίθ. τῷ **ἐλεγκτικόν**, ὁ αὐτ. Ῥητ. 2. 22, 15.—'Επίρρ. **-κῶς**, δι' ἀμέσου ἀποδείξεως, ὁ αὐτ. 'Αν. Πρ. 1. 7, 3.

δεικτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀποδείξῃ, ἐπιδεκτικὸς ἀποδείξεως, 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1. 10, 7.

δειλαίνω, εἶμαι δειλός, ἄνανδρος, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 6, 19., 5. 9, 16·—ὡσαύτως ὡς ἀποθ., Λουκ. 'Ωκύπ. 153.

δείλαιος, α, ον, ἀλλὰ θηλ. **δείλαιος** ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 6296. 7·—ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **δειλός** (ὃ ἴδε), ταλαίπωρος, τεθλιμμένος, δυστυχής, μηδαμινός, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., ἀλλὰ συχνὸν παρὰ τραγ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Πρ. 580, κτλ.· ὡσαύτως,

δ. χάρις, θλιβερὰ ἀγαθότης, ὁ αὐτ. Χο. 517· δ. σποδός, μηδαμινὴ τέφρα, Σοφ. Ἠλ. 758· δ. ἀλγηδών, δύα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 513, Ἀντ. 1311· γῆρας Εὐρ. Ἑκ. 157.—Λέξις Ἀττ. καὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Λυσ. 170 22, Αἰσχίν. 24. 32. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα ἐν Σοφ. Ἀντ. 310, Ἠλ. 849, Εὐρ. Ἱκέτ. 279, Ἀριστοφ. Ἱππ. 139, Σφηξ. 165, κτλ.]

δειλαιότης, ητος, ἡ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1148.

δειλακρίων, ωνος, ὁ, δειλός· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ σημασίας θωπευτικῆς, ὁ καϋμένος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193, Ὄρν. 143.

δείλ-ακρος, α, ον, λίαν οἰκτρός, ἢ οἴκτου ἄξιος, Ἀριστοφ. Πλ. 973, Ποιητὴς ἐν Bgk. Λυρ. Ἑλλ. σ. 882.

δειλανδρέω, εἶμαι δειλός, ἄνανδρος, Ἰώσηπ. Μακκ. 10.

δείλ-ανδρος, ον, ἄνανδρος, Ἀρκάδ. σ. 74. 24; καὶ παρὰ μεταγ. οἵτινες ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸ οὐσιαστ. **δειλανδρία,** ἡ, καὶ **δειλάνδρησις,** ἡ, καὶ **δειλανδρισμός,** ὁ.

δεῖλαρ, ατος, τό, = **δέλεαρ,** Καλλ. Ἀποσπ. 458.

δείλη, ἡ, τὸ μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ Ἰλ. Φ. 111· τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας ἦτο διῃρημένον εἰς πρώϊμον καὶ ὄψιμον (πρωΐα καὶ ὀψία), περὶ δείλην πρωΐην γενομένην Ἡρόδ. 8. 6: δείλης ὀψίης ὁ αὐτ. 7. 176; Δημ. 1301. 28· περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν Θουκ. 8. 26· (μεταγέν., περὶ δ. ἑσπέραν Ἡρωδιαν. 3. 12). **2)** αὕτη ἡ διάκρισις συχνότερον δὲν ἐτηρεῖτο (ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Θωμ. Μ. καὶ Μοίρ.), καὶ δείλη ἦτο ἐν χρήσει μόνον, ὅπως δηλώσῃ τὸ μετὰ μεσημβρίαν διάστημα, δηλ. τὸν χρόνον ἀκριβῶς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, δείλη δὲ τέμνεται ὀπώρα Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας.., ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο Ξεν. Ἀν. 1. 8, 8· ἀμφὶ δείλην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀψὲ (ὅρα κατωτ.), αὐτόθι 2. 2, 14· περὶ δείλην Ἡρόδ. 9. 101, Θουκ. 4, 69, 103· ἀπὸ δείλης, «ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 8, 3· τῆς δείλης, ἐν καιρῷ τοῦ μετὰ μεσημβρίαν μέρους τῆς ἡμέρας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 10· ἀλλ' ὡσαύτως, **6)** τὸ δεύτερον μέρος τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου τῆς ἡμέρας, ἑσπέρα, δειλινόν, τῆς ἡμέρας ὅλης διῆλθον.., ἀλλὰ δείλης ἀφίκοντο αὐτόθι 3. 3, 11· ἡνίκα ἦν δ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τῆς νυκτός, αὐτόθι 3. 4, 34, πρβλ. 4. 2, 1., 7. 2, 16· μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 1, 5, πρβλ. 4. 1, 22· ἕωθεν καὶ δείλης, ἐνωρὶς τὸ πρωῒ καὶ ἀργὰ τὴν ἑσπέραν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 488· πρὸς τὴν δείλην ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 33· δείλην μόνον, Θεόκρ. 10. 5. **3)** παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, πᾶν μέρος τῆς ἡμέρας, π. χ. πρὸ δείλης ἑῴας, ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, Συνέσ. 159C· περὶ μεσημβρίαν δ., περὶ τὸ μεσημέρι, Ἀχ. Τάτ. 3. 2. (Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. φρονεῖ ὅτι τὸ **δείλη** εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ **εἵλη,** ἡ θερμοτάτη ὥρα τῆς ἡμέρας).

δειλία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις δειλός, φόβος, ἀνανδρία, Ἡρόδ. 1. 37, Σοφ. Ο. Τ. 536, κτλ.· δειλίην ὀφλεῖν, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ ἀνανδρίᾳ, Ἡρόδ. 8. 26· δειλίας ὀφλεῖν (ἐνν. δίκην) Ἀνδοκ. 10. 21· ἔνοχος δειλίας (ἐνν. δίκῃ) Λυσ. 140. 1. μεταξὺ δειλίας καὶ θρασύτητος κεῖται ἡ ἀνδρεία Ἀριστ. Ἠ. Ν. 3, 9.

δειλιαίνω, κάμνω τινὰ νὰ φοβῆται, Ἑβδ. (Δευτ. κ', 8).

δειλίασις, εως, ἡ, τρόμος, φόβος, ἔκλειψις τοῦ θάρρους, ἀνανδρία, Πλούτ. Φαβ. 17.

δειλιάω, φοβοῦμαι, Διόδ. 20. 78· συνηθέστερον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀποδειλ-.**

δειλινός, ή, όν, (δείλη) σύνηρ. ἀντὶ **δειελινός,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δείλην, δ. ἤρξατο Κωμ. Ἀνών. 336, πρβλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 31· τὸ δ., ὡς ἐπίρρ., ὡς παρ' ἡμῖν, πρὸς ἑσπέραν, ὁ αὐτ. Λεξιφ. 2. **II.** τὸ δ. (ἐνν. δεῖπνον) τὸ πρὸς ἑσπέραν φαγητόν, «δειλινό», Ἀθήν. 418B.

δειλο-κάρδιος, ον, δειλός, ἄτολμος, Βυζ.

δειλο-καταφρονητής, ὁ, = **θρασύδειλος,** Πτολ. Τετρ. 66.

δειλο-κοπέω, ἐξαπατῶ, ἐκφοβῶ, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 10.

δείλομαι, ἀποθ. (δείλη) κλίνω πρὸς ἑσπέραν, δείλετό τ' ἠέλιος, ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν, Ὀδ. Η. 289· οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκεν ἀντὶ **δύσετο,**— ἐπειδὴ ἐκ τῶν συμφραζομένων γίνεται δῆλον ὅτι ὁ ἥλιος ἀπεῖχε τῆς δύσεως.

δείλομαι, Δωρ. ἀντὶ **βούλομαι,** Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 63.

δειλόομαι, παθ., φοβοῦμαι, Μακκ. 1. 16, διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 20. 78.

δειλο-ποιός, όν, ὁ κάμνων τινὰ δειλόν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1030.

δειλός, ή, όν, (δέος). **I.** ἐπὶ προσώπων, ἄνανδρος, «φοβιτσιάρης», ἄψυχος, ἀντίθετον τῷ **ἄλκιμος,** Ἰλ. Ν. 278· ἐντεῦθεν, κατὰ τὴν ἡρωικὴν ἐποχήν, φαῦλος, πρόστυχος, μηδαμινός, Ἰλ. Α. 293· δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι Ὀδ. Θ. 351, ἔνθα ἴδε Nitzsch.· καὶ ὡσαύτως, ἀντίθ. τῷ **ἐσθλός,** καὶ κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **κακός,** πρόστυχος, ἐκ ποταπῆς γενεᾶς, Ἡσ. Ἀποσπ. 55· ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν Εὔπολ. Χρυσ. γεν. 14· ἴδε ἐν λ. **ἀγαθὸς** I. 1·— δειλός τινος, φοβούμενος ἀπό τινος.., Ἀνθ. Π. 9. 410· οὕτω μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 6. 232. **2)** συνηθέστερον, ἄθλιος, ἀτυχής, ταλαίπωρος, Ὅμ., μετά τινος ἐννοίας συμπαθείας, ὡς τὸ Λατ. miser, δειλοὶ βροτοί, δυστυχεῖς θνητοί! συχνὸν παρ' Ὅμ.· ἆ δειλέ, δυστυχισμένε! ἆ δειλοί, δυστυχεῖς, κακόμοιροι! οὕτως, ἆ δειλὲ ξείνων Ὀδ. Ξ. 361· Πατροκλῆος δειλοῖο Ἰλ. Ρ. 670. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, δυστυχής, ἐλεεινός, γῆρας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 113· τὰ δ. κέρδη Σοφ. Ἀντ. 326· ἔργα, λόγος, κτλ., Θέογν. 307, Εὐρ. Ἀνδρομ. 757, κτλ.—Οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τὸ **δειλὸς** κυρίως ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· τὸ δὲ **δείλαιος** μετὰ τῆς δευτέρας. Πρβλ. **δεινός.**

δειλότης, ητος, ἡ, = **δειλία,** ἀνανδρία, Ἡσύχ. ἐν λ. **δειλίην.**

δειλό-φθονος, ου, φθονερὸς καὶ δειλὸς ἅμα, Πολέμ. Φυσ. σ. 210. (ἀμφίβολ.).

δειλό-ψῡχος, ον, ὀλιγόψυχος, δειλός, Ἰώσηπ. Μακκ. 8. 16.

δεῖμα, τό, (δείδω) φόβος, τρόμος, κατάπληξις, δεῖμα φέρων Δαναοῖσι Ἰλ. Ε. 682· δείματι πάλλων Σοφ. Ο. Τ. 153· δεῖμα λαμβάνει τινὰ Ἡρόδ. 6. 74· ἐς δεῖμα πεσεῖν, ἐν δείματι κατεστάναι ὁ αὐτ. 8. 118, 36·— πλ., Σοφ. Ἠλ. 626, Ο. Τ. 294· φόβοι καὶ δ. Θουκ. 7. 80, κτλ. **II.** ἀντικείμενον φόβου, τρόμος, κατάπληξις, ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δ. Σοφ. Φ. 927· ἐκ δ. τοῦ νυκτέρου ὁ αὐτ. Ἠλ. 410· ἀντιπάλοις δ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 343·— ἰδίως κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πρ. 691, Χο. 524· δειμάτων ἄχη, τρομεραὶ πληγαὶ ἢ τέρατα, αὐτ. 586· δείματα θηρῶν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 700· πρβλ. **νυκτίφοιτος.**

δειμαίνω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (μέλλ. **δειμανεῖ** ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 519 εἶναι ἁπλῶς εἰκασία· καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν προτιμῶσι τὴν τοῦ Dobree — δεῖ μένειν): — εἶμαι ἐν φόβῳ, ἐν καταπλήξει διατελῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 404, Ἡρόδ. 3. 51, κτλ.·— Συντάσσ. ὡς τὸ **δείδω**· ἀπολ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 404, Σοφ., κτλ.· περί τινι, ὑπέρ τινος Ἡρόδ. 3. 35., 8. 140· ἀμφί τινι Σοφ. Ο. Κ. 492. **2)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως διὰ τοῦ **μὴ**.., Θέογν. 541, Ἡρόδ. 1. 165, Σοφ. Τρ. 481. **3)** μετ' αἰτ., φοβοῦμαί τι, Ἡρόδ. 1. 159· πάντα δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 600, πρβλ. Πρ. 41·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δεῖμ' ὃ δειμαίνεις Εὐρ. Ἀνδρ. 868·— παθ., εἶμαι φοβισμένος, Κόϊντ. Σμ. 2. 499.

δειμαλέος, α, ον, δειλός, πλήρης φόβου, Μόσχ. 2. 20, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 2.—Ἐπίρρ. **-λέως** Χρησμ. Σιβυλ. 1, σ. 176. **II.** φοβερός, ἐμποιῶν φόβον, Βατραχομ. 289, Θέογν. 1124.

δειματηρός, ά, όν, πλήρης φόβου, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ σ. 181.

δειμάτιος, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἐκφοβῶν, Διον. Ἁλ. 6. 90.

δειματόεις, εσσα, εν, πεφοβισμένος, κατεπτοημένος, Ἀνθ. Π. 9. 244.

δειματο-ποιός, όν, προξενῶν φόβον, Σχ. Εὐρ. Ἑκ. 69 (πρβλ. **δειματόω;**)

δειμᾰτο-στᾰγής, ές, (στάζω) στάζων τρόμον, πλήρης τρόμου, Αἰσχύλ. Χο. 842· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν ἀπεδέξαντο τὴν τοῦ Stanley διόρθωσιν **αἱματοσταγές.**

δειμᾰτόω, ἐκφοβῶ, Ἡρόδ. 6. 3, Ἀριστοφ. Βατρ. 144. Παθ., ἐκφοβοῦμαι, Αἰσχύλ. Χο. 845, Σοφ. Ἀποσπ. 147, Εὐρ. Ἀνδρ. 42, κτλ., Πλάτ. Ἀξ. 370A.

δειματώδης, ες, (εἶδος) τρομερός, φοβερός, Ἡσύχ.

δεῖμος, ὁ, (δέος) φόβος, τρόμος· ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε προσωποπ., παρίστανται δὲ ὡς ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενοι Φόβος, Ἔρις, Γοργώ, κτλ., ὡς Ἰλ. Δ. 440, πρβλ. Λ. 31., Ο. 119· κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 934, υἱὸς τοῦ Ἄρεως.

δεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ **δέω,** ἴδε ἐν λ. **δεῖ.** **2)** συνῃρ. οὐδ. μετοχ., ἴδε **δεῖ** III. (ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 183 κἑξ.).

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, γεν. **δεῖνος,** δοτ. **δεῖνι,** αἰτ. **δεῖνα**· ἀλλ' ἐνίοτε ἄκλιτον (ἴδε τὰ κατωτ. μνημονευόμενα χωρία)· ὀνομαστική τις **δεῖν,** ὁ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σώφρωνος ὑπὸ Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 335C, πρβλ. Ἰω. Ἀλεξ. τονικ. παραγγ. 25· γενικὴ δὲ καὶ δοτ. τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι ἀναφέρονται ὑπὸ Ἀπολλ. αὐτ. 336: — τοιοῦτός τις, «ἕνας κἄποιος», ὃν δὲν θέλει τις ἢ δὲν δύναται νὰ ὀνομάσῃ, «ὁ τάδε», ἀείποτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ δεῖνα Ἀριστοφ. Βατρ. 918, κτλ.· τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα ὁ αὐτ. Θεσμ. 622· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσαγγέλλει Δημ. 167. 25· ἃ ἂν ὁ δ. ἢ ὁ δ. εἴπῃ ὁ αὐτ. 27. 11· ὁ δ. καὶ ὁ δ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 5· τὸ δ., κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τὸ πέος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1149, πρβλ. Σχόλ. Λουκ. Διὶ Κατηγ. 23· τὸ δ. δ' ἐσθίεις; «τρώγεις τὸ δεῖνα ψάρι;» Ἀντιφ. Κουρ. 2· κατὰ γεν., ἐμὸς ἢ τοῦ δεῖνος, ἰδικός μου ἢ ἄλλου τινός, τοῦ τάδε, Ἀριστ. Πολ. 2. 3, 5· δοτ., τῷ δεῖνι μεμφόμενος Δημ. 488. 23, πρβλ. 982. 25·— πληθ. οἱ δεῖνες ὁ αὐτ. 756. 13· τῶν δείνων ὁ αὐτ. 489. 12. **II.** τὸ **δεῖνα** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ κωμ., ὅταν αἰφνιδίως ἐπέρχηται εἰς τὸν νοῦν τινος νὰ ἐρωτήσῃ ἢ νὰ ὑπομνήσῃ τι, ὅπερ τέως διέφευγε τὴν μνήμην αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 524, Εἰρ. 268, Ὄρν. 648, Λυσ. 921 καίτοι τὸ δεῖνα· ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα, 926 καίτοι τὸ δεῖνα· προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.

δεινάζω, εὑρίσκομαι ἐν δυσκολίαις, ἐν δεινοῖς, Ἑβδ. (2 Μακκ. δ', 35).

δεινιάς, άδος, ἡ, ὑπόδημα ἀνδρεῖον ἀπὸ Δεινίου, Ἀθήν. 471B.

δεινοβίης, ου, ὁ, (βία) φοβερῶς ἰσχυρός, Ὀρφ. Ἀργ. 65.

δεινο-επής, ές, ὁ δεινοὺς λόγους λέγων, Σχ. Ἰλ. Θ. 209.

δεινο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) πανοῦργος, κακοποιός, Μόσχ. 7. 7.

δεινο-κάθεκτος, ον, ὃν δυσκόλως τις δύναται νὰ καθησυχάσῃ ἢ κατάσχῃ, δυσκάθεκτος, 'Ορφ. Ὕμν. 9. 6.

δεινο-λεχής, ές, ὁ ἐν τῷ γάμῳ του δυστυχής, 'Ορφ. 'Αργ. 904.

δεινο-λογέομαι, ἀποθ., μεγαλοφώνως παραπονοῦμαι, δ. ὅτι .. Ἡρόδ. 1. 44· ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 68.

δεινολογία, ἡ, ἐξωγκωμένη περιγραφή, Πολύβ. 33. 5, 3.

δεινο-λόγος, ον, = **δεινοεπής,** 'Αρχ. Λεξ.

δεινό-μορφος, ον, ἔχων δεινὴν μορφήν, Βυζ.

δεινοπᾰθέω, (παθεῖν) μεγαλοφώνως παραπονοῦμαι διὰ τὰ παθήματά μου, Δημ. 1023, ἐν τέλ., Πολύβ. 12. 6, 9· ἐπί τινι Διόδ. 19. 75, Πλούτ. 2. 781A.— Τὸ οὐσιαστ. **δεινοπάθεια** κατακρίνεται ὡς εὐτελὲς ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ϛ', 201, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **τραγῳδία.**

δεινο-παθής, ές, δεινὰ πάσχων, ἢ παθών, μτγν.

δεινο-πάθησις, εως, ἡ, = **δεινοπάθεια,** Σχόλ. Λουκιανοῦ Μακροβ. 23.

δεινοπενθής, ές, δεινῶς πενθῶν, Σχόλ. 'Ιλ. Ω. 721.

δεινο-ποιέω, ἐξογκώνω τὰ πράγματα, εἶμαι ὑπερβολικός, Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 23.

δεινο-ποίησις, εως, ἡ, ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις, ἐξόγκωσις, 'Εκκλ.

δεινό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ὁ φοβεροὺς ἔχων πόδας, 'Αρά δ., (ὡς εἰ ἦτο κύων θηρευτικὴ καταδιώκουσα τὰ ἴχνη τοῦ θύματός της), Σοφ. Ο. Τ. 418.

δεινο-προσωπέω, ἔχω δεινόν, φοβερόν πρόσωπον, ὑποθ. Εὐρ. Φοιν.

δεινός, ή, όν, (ἐκ τοῦ **δέος,** κυρίως **δεεινός,** πρβλ. **ἐλεεινὸς** ἐκ τοῦ **ἔλεος**)·— φοβερός, τρομερός, φρικτός, σκληρός, ἄγριος· αὕτη εἶναι ἡ κυρία σημασία παρ' 'Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, θεός, Χάρυβδις, κλαγγή, ὅπλα, κτλ.· συχνάκις καὶ ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῆς μάχης καὶ τῶν τοιούτων, δεινὸν ἀΰτεῖν, βροντᾶν, κράζειν, φωνάζειν, βροντᾶν φοβερῶς, φρικτῶς, 'Ιλ.· δεινὸν δέρκεσθαι, παπταίνειν, φοβερὰ βλέπειν, περιβλέπειν, 'Ομ.· δεινὰ ἰδὼν 'Ιλ. Ο. 13· ἀλλ' ὡσαύτως, δεινὸς ἰδέσθαι, φοβερὸς νὰ τὸν ἴδῃ τις. 'Οδ. Χ. 405· δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δ. δὲ κλύειν Σοφ. Ο. Κ. 141· δεινόν τῳ ἀκοῦσαι Θουκ. 1. 122· δεινὴ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἡ [βάσανος] 'Ανδοκ. 5. 13·— ὡσαύτως ἐπὶ ἠπιωτέρας ἐννοίας, σεβαστός, σεπτός, δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός 'Ιλ. Σ. 394, πρβλ. Γ. 172, 'Οδ. Θ. 22, κτλ.·— οὕτω δὲ καὶ παρ' ἅπασι τοῖς μεταγεν. συγγραφ.— 'Από 'Ηροδ. καὶ ἐφεξῆς, τὸ δεινόν, κίνδυνος, συμφορά, πάθημα· ἀλλά, τὸ δ., ὡσαύτως, πᾶν τρομερὸν πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Χο. 634· φόβος, τρόμος, terror, ὁ αὐτ. Εὐμ. 516· ὅπου τὸ δ., ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Σοφ. 'Αποσπ. 205· πρὸς τὸ δ. ἔρχεσθαι αὐτόθι 322· οὕτω κατὰ πληθ., τὰ δείν' ὁρᾶν ὁ αὐτ. Φ. 504· εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 11, κτλ.·— δεινὸν γίγνεται μή .., ὑπάρχει κίνδυνος μήπως .., 'Ηρόδ. 7. 157· ὡσαύτως, οὐδὲν δεινοί, μὴ ἀποστέωσιν, οὐδεὶς φόβος περὶ ἀποστασίας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 155, κτλ.·— δεινόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ πράξῃ τις, Λυσ. 128. 16·— δεινὸν ποιεῖσθαι (οὕτω, δεινὰ ποιεῖν 'Ηρόδ. 3. 14), θεωρῶ τι κακόν, «τὸ παίρνω βαρειά», παραπονοῦμαι διά τι, ἀγανακτῶ, βαρέως φέρω, Λατ. aegre ferre, συχνάκις παρ' 'Ηροδ. κτλ.· ἀπολ. ἢ μετ' ἀπαρ., ὡς 1. 127., 5. 41, κτλ.· ὡσαύτως, δεινόν τι ἔσχε αὐτόν, μετ' ἀπαρ., 1. 61: δεινὰ παθεῖν, σπανιώτερον ἑνικῶς, δεινὸν π., ὑποφέρω ἐκ φοβεροῦ, ἀνόμου, ἀδίκου καὶ αὐθαιρέτου τρόπου· συχν. παρ' 'Αττ., 'Ελμσλ. 'Αχ. 393· πρβλ. **δεινο-λογέομαι, -παθέω, -ποιέω,** καὶ ἴδε ἐν λ. **σχέτλιος** ἐν τέλ.— Οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., δεινῶς φέρειν 'Ηρόδ. 2. 121, 3· δ. ἔχειν, εὑρίσκομαι ἐν δυσκολίαις, 'Αντιφῶν 111. 34, Ξεν. 'Αν. 6. 4, 23· δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος Λυσ. 98. 38.

II. εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν προστίθεται ἔννοιά τις δυνάμεως ἢ ἰσχύος, θαυμασίως ἰσχυρός, ἰσχυρός, δυνατὸς διὰ καλὸν ἢ διὰ κακόν· ἐντεῦθεν συχνάκις παρ' 'Ομ. ἐπὶ τῶν θεῶν ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ· οὕτω, δεινὸν σάκος, ἡ ἰσχυρὰ ἀσπίς, 'Ιλ. Η. 245·— καὶ ἀκολούθως ἁπλῶς, θαυμάσιος, θαυμαστός, παράδοξος, τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφὴ ἔχουσι παράδοξον δύναμιν, Αἰσχύλ. Πρ. 39· δ. τὸ κοινὸν σπλάγχνον ὁ αὐτ. 'Ικέτ. 1031, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 333· δ. ἵμερος, ἔρως, δέος, κτλ., 'Ηρόδ. 9. 3, κτλ.· οἶκτος Σοφ. Τρ. 298, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῇ φράσει δεινὸν ἂν εἴη, εἰ .., θὰ ἦτο παράδοξον .., ὡς Εὐρ. 'Εκ. 592· δεινότατον μή .. 'Ανδοκ. 23. 34.— 'Επίρρ. **δεινῶς,** θαυμασίως, καθ' ὑπερβολήν, ὡς τὸ **αἰνῶς** παρ' 'Ομ.· δ. μέλας, ἄνυδρος 'Ηρόδ. 2. 76, 149· δ. ἐν φυλακῇσι εἶναι ὁ αὐτ. 3. 152· καὶ οὕτω παρ' 'Αττ., δ. πῶς εἰμ' ἐπιλήσμων Μεταγ. Αὖρ. 3, κτλ. **III.** ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἰσχυροῦ, θαυμασίου, μετέβη ἡ λέξις εἰς τὴν τοῦ ἱκανοῦ, ἐπιτηδείου, ἐμπείρου, πρῶτον παρ' 'Ηροδ. 5. 23, ἀνὴρ δεινός τε καὶ σοφός· ἐπὶ τοῦ 'Οδυσσέως, γλώσσῃ .. δεινοῦ καὶ σοφοῦ Σοφ. Φ. 440, πρβλ. Ο. Κ. 806· πρβλ. 'Αντιφῶντα 116. 33, Λυσ. 109. 20·— αὕτη ἡ σημασία ἐγένετο κοινὴ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, ἴδε Πρωταγ. 341B· ἰδίως ἐπὶ πρακτικῇ ἱκανότητι καὶ ἐμπειρίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σοφός, Φαῖδρ. 245C, Θεαιτ. 164D·— συχν. μετ' ἀπαρεμφ., δεινὸς εὑρεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 59· δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 312· δεινὸς λέγειν, ἔμπειρος εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἱκανὸς εἰς τὸν λόγον, Σοφ. Ο. Τ. 545, κτλ.· (δ. εἰπεῖν εἶναι σπάνιον, Δημ. 502. 28, ἔνθα ἴδε Wolf Lept. σ. 370)· δεινὸς φαγεῖν 'Αριστοφ. Νεφ. 243· δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι Δημ. 10. 3, κτλ.· αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ ὀνείδη, ἔχουσιν ἀξιοθαύμαστον δύναμιν νὰ .., ὁ αὐτ. 23. 27·— ὡσαύτως μ. αἰτ., δεινὸς τὴν τέχνην 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 364, Πλάτ. Εὐθυδ. 304D· δ. περί τι ἢ περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 405C, Ἴωνι 531A· δ. ἀμφί τι 'Αρρ. Τακτ. 14, ἢ ἔν τινι Τιμοκλ. ('Αθήν. 341F), ἢ κατά τι Αἰλ. Π. 'Ι. 3, 1, ἢ εἴς τι 'Αριστοφ. Βατρ. 968·— ἐν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 13, **δεινὸς** εἶναι ἄνθρωπος φύσει ὀξὺς καὶ εὐφυής, ὅστις διὰ καλῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ γείνῃ **φρόνιμος,** διὰ δὲ κακῆς **πανοῦργος·** μάλιστα τὸ **δεινὸς** συχνάκις σημαίνει ὑπὲρ τὸ δέον εὐφυής, Πλάτ. Εὐθύφρ. 3C· δ. ὑπὸ πανουργίας ὁ αὐτ. Θεαιτ. 175D.— 'Επίρρ. **δεινοτέρως,** Σχ. εἰς Ὅμηρον καὶ **δεινοτάτως** Χρησμ. Σιβ. Β, 291.

δεῖνος, γεν. τοῦ **δεῖνα,** ὃ ἴδε.

δεῖνος, ὁ, = **δῖνος,** ἀγγεῖον στρογγύλον. **1)** ποτήριον, 'Αθήν. 467D. **2)** στρογγύλος ποδονιπτήρ, παρὰ τοῖς Κυρηναίοις, αὐτόθι, Φιλητ. 42, Στράττις Μηδ. 2. **II.** στρογγύλον ἔδαφος διὰ χορὸν ἢ ἀλώνισμα, Διονύσ. Κωμ. Σωζ. 1· ἴδε 'Αθήν. 467D κἑξ., Εὐστ. 1207. 14.

δεινοσμός, ὁ, φυτόν, κόνυζα Διοσκ. 3, 136.

δεινότης, ητος, ἡ, (δεινὸς) φοβερότης, Θουκ. 4. 10· τραχύτης, αὐστηρότης, τὸ ἄκαμπτον, νόμων ὁ αὐτ. 3. 46, πρβλ. 59. **II.** φυσικὴ ἱκανότης, δεξιότης, εὐφυΐα, πανουργία, Δημ. 275. 28, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 13· ἀντίθ. τῷ **ἀλήθεια,** 'Αντιφῶν 129, ἐν τέλει· ἰδίως παρὰ ῥήτορσι, Θουκ. 3. 37, Δημ. 307. 27., 318. 9· ἡ ἐν τοῖς λόγοις δ. 'Ισοκρ. 1D.

δεινόω, ποιῶ τι δεινόν, ἐξογκώνω, μεγαλώνω, παριστάνω ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας Θουκ. 8. 74· δεινῶσαι τὰς συμφορὰς Πλούτ. Περικλ. 28.

δεινωπός, όν, = **δεινώψ,** 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 250.

δείνωσις, εως, ἡ, (δεινόω) ἐξόγκωσις, ὑπερβολικὴ μεγαλοποίησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A, 'Αριστ. Ρητ. 2. 21, 10., 24, 4. **II.** δ. ὀφρύων, τὸ συνοφρυοῦσθαι, τὸ συσπᾶν τὰς ὀφρῦς, 'Ιππ. 'Οξ. 391.

δειν-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀγρίους, φοβεροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῶν 'Ερινύων, Σοφ. Ο. Κ. 84.

δεῖξις, εως, ἡ, (δείκνυμι) τὸ δεικνύναι, τρόπος ἀποδείξεως, ἐκ τῶν σημείων 'Αριστ. Ρητ. 3. 7, 6, πρβλ. 'Αν. Πρ. 1. 15, 3, κ. ἀλλ. **2)** ἀπόδειξις, δεῖγμα, σημεῖον, δ. ἀνδρείας παρέχεσθαι, δ. εὐνοίας 'Ηρωδιαν. 1. 15., 2. 3. **II.** φανέρωσις, ἀποκάλυψις, ὡς τὸ **ἐπίδειξις,** Μάχων παρ' 'Αθην. 245E.

δεῖος, τό, 'Επ. ἀντὶ τοῦ **δέος** (ὡς **κλεῖος** ἀντὶ **κλέος**), χλωροὶ ὑπαὶ δείους 'Ιλ. Ο. 4.

δειπνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δεῖπνον,** Δίφιλ. Πελ. 1, 'Ανθ. Π. 11, 10.

δειπνεύω, = **δειπνίζω,** Συλλ. 'Επιγρ. 2719.

δειπνέω, μέλλ. **-ήσω,** 'Αριστοφ. Εἰρ. 1084, Ξεν., **-ήσομαι** Διόδ. 11. 9, Πλούτ.· ἀόρ. **ἐδείπνησα,** 'Επ. **δείπνησα** 'Οδ.· πρκμ. **δεδείπνηκα** 'Αριστοφ., κτλ.· 'Αττ. συγκεκομ. α' πληθ. **δεδείπναμεν** Ἄλεξ. Κουρ. 31, Εὔβουλ. Προκρ. 2· ἀπαρ. **δεδειπνάναι** 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 78, 423, πρβλ. 'Αθήν. 422E· 'Επ. ὑπερσυντ. **δεδειπνήκειν** 'Οδ. Ρ. 359· πρβλ. **παραδειπνέω.** Τρώγω, λαμβάνω ἐκ τοῦ φαγητοῦ, 'Ομ. (ἴδε ἐν λ. **δεῖπνον**)· παρ' 'Αττ. ἀείποτε = τρώγω τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., δειπνεῖν Εὐρ. ἐν 'Αδήλ. 160· δ. τὸ ἄριστον, χρησιμοποιῶ τὸ ἄριστον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὸ πρόγευμα ὡς γεῦμα, Ξεν. Κύρ 1. 2, 11· δ. παρά τινι, μετά τινος, εἰς τὴν οἰκίαν τινός, 'Αντιφῶν 113. 24· ἐν πρυτανείῳ 'Ανδοκ. 7. 13. **2)** μετ' αἰτιατ., δ. ἄρτον, τρώγω ἄρτον διὰ δεῖπνον, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 440· οὕτω, δ. μοσχίον Ἔφιππ. 'Ομ. 1. 12· κοτύλην μίαν Ἄλεξ. Ταραντ. 1. 17 δ. τἀλλότρια, ἐπὶ τῶν παρασίτων, συχν. παρὰ κωμ., ὡς Θεόπομπ 'Οδ. 3, Εὔβουλ. Οἰδ. 1· ὡσαύτως, δ. ἀπό τινος 'Αριστοφ. Πλ. 890.

δείπνηστος (οὐχὶ **δείπνιστος**), ὁ, ὥρα τοῦ δείπνου, 'Οδ. Ρ. 170· Σχ. αὐτόθι· «ὀξυτόνως μὲν (δειπνηστὸς) τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ (δείπνηστος) ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου», ἴδε Spitzn. Exc. XXX. εἰς 'Ιλ.)

δειπνητήριον, τό, αἴθουσα τοῦ δείπνου, Πλούτ. Λουκούλ. 41, Συλλ. 'Επιγρ. 5168, 'Ιώσηπ. Ι. Π. 2, 8, 5.

δειπνητής, οῦ, ὁ, ὁ δειπνῶν, συνδαιτυμών, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος, Πολύβ. 3. 57, 7.

δειπνητικός, ή, όν, ἀγαπῶν νὰ δειπνῇ, 'Ανάξιππ. 'Εγκαλ. 1. 36· ἐπιστολαὶ δ., ἐπιστολαὶ μαγειρικαί, 'Αθήν. 128A.— 'Επίρρ. **-κῶς,** ὡς μάγειρος, μαγειρικῶς, τεχνηέντως, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1016.

δειπνίζω, 'Αττ. μέλλ. **-ιῶ,** Δίφιλ. Παρ. 3· ἀόρ. **ἐδείπνισα,** 'Ηρόδ., 'Αττ., ἴδε 'Οδ. ἔνθα κατωτ.·— φιλεύω, ἑστιῶ, κατέπεφνεν δειπνίσσας 'Οδ. Δ. 535· δειπνίζοντες Ξέρξεα 'Ηρόδ. 7. 118· δ. τὴν πόλιν ὅλην Συλλ. 'Επιγρ. 1395· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. τινὰ δεῖπνον, παρέχω εἴς τινα δεῖπνον, Μάτρων παρ'

'Αθην. 134D. — Παθ., βοάς δεδειπνισμένων θεατῶν (κοινῶς -άτρων), ἐπικρότησιν θεατῶν διεφθαρμένων διὰ δείπνων, Πλούτ. 2. 92E.

δειπνίον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ **δεῖπνον**, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 407.

δειπνιστήριον, τό, (δειπνίζω), ἑστιατόριον, Dittenb. SIG 607, 10.

δειπνῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **δειπνητικός**, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Δίωνος. Κ. 69, 28, στολὴ δ.

δειπνο-θήρας, ου, ὁ, = **δειπνολόχος**, ὁ κυνηγῶν τὰ δεῖπνα, παράσιτος, Φίλων 1. 665.

δειπνοκλητόριον, τό, ἡ πρὸς δεῖπνον κλῆσις, Εὐστάθ.

δειπνο-κλήτωρ, ορος, ὁ, ὁ εἰς δεῖπνον προσκαλῶν, Ἡσύχ. **II.** = **ἐλέατρος**, 'Αρτεμίδ. παρ' 'Αθην. 171B.

δειπνολογία, ἡ, ποίημα γαστρονομικὸν ὑπὸ 'Αρχεστράτου, 'Αθην. 4E·— αὐτὸς ὁ 'Αρχέστρατος ὀνομάζεται **δειπνο-λόγος**, τῶν δείπνων ποιητής, αὐτ. 29A.

δειπνο-λόχος, η, ον, ὁ παραμονεύων τὰ δεῖπνα, ἐπιδιώκων προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, παράσιτος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 702· πρβλ. **βωμολόχος**.

δειπνο-μανής, ές, ὁ ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὰ δεῖπνα, Τίμων παρ' 'Αθην. 162F.

δεῖπνον, τό, (ἴδε ἐν λ. **δάπτω**)·— παρ' Ὁμήρῳ ἐνίοτε ἡ μεσημβρινὴ τροφή, Ἰλ. Λ. 85, κἑξ.· ἐνίοτε = **ἄριστον**, ἡ πρωινὴ δηλ. τροφή, Β. 381., Κ. 578., Τ. 171, κἑξ., Ὀδ. Ο. 94, κἑξ., 500· ἐνίοτε = **δόρπον**, ἡ ἑσπερινὴ τροφή, Ρ. 176., Υ. 390, κἑξ.· πρβλ. Βουττμ. Λεξ. ἐν λ. **δείλη** 12. Ὁ Nitzsch (Ὀδ. Α. 124) φρονεῖ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἡ κυρία τροφή, ὁποτεδήποτε καὶ ἂν ἐλαμβάνετο. Παρὰ τοῖς παλ. 'Αττ. βεβαίως ἦτο ἡ μεσημβρινὴ ἢ ἡ μετὰ μεσημβρίαν τροφή, σῖτον εἰδέναι διώρισα,— ἄριστα, δεῖπνά, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 181· ἀλλὰ κατὰ τοὺς νεωτέρους 'Αττ. χρόνους τὸ **δόρπον** ἐξέλιπε, καὶ τὸ **δεῖπνον** κατέστη ἡ μόνη μετὰ μεσημβρίαν ἢ πρὸς ἑσπέραν τροφή, Λατ. coena· ὁ δὲ χρόνος καθ' ὃν ἐγίνετο ἐποίκιλλε κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, ἄλλοτε μὲν ἐνωρίτερον, ἄλλοτε δὲ τοσοῦτον ἀργά, ὥστε ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ τῶν Γάλλων soupé· ἴδε Λεξικ. τῶν 'Αρχαιοτήτων ἐν λ. coena· συχνάκις κατὰ πληθ. ὡς τὸ Λατ. epulae, Σοφ. Ο. Τ. 770, Ἠλ. 203, Εὐρ. Ὀρ. 1008.— Φράσεις: ἀπὸ δείπνου, ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο Ἰλ. Θ. 54· πρβλ. **ἀπό** II. 2·— καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, κεκλῆσθαι ἐπὶ δ. Εὔβουλ. Οἰδ. 1, 'Αδήλ. 1, κτλ.· πρβλ. **ἄκλητος**, **ἀσύμβολος**, κτλ.·— δ. παρασκευάζειν Φερεκρ. Δουλ. 1, 'Αδήλ. 91, κτλ.· παραθεῖναι αὐτ. 55· ποιεῖν Διονύσ. Θεσμ. 1. 4·— πρβλ. **συμφορητός**. **2)** καθόλου, τροφή, ζωοτροφίαι, ἱπποισινδεῖπνον δότε Ἰλ. Β. 383· ὄρνισι δεῖπνον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 801, κτλ.

δειπνοποιέω, παρέχω δεῖπνον, 'Αλκίφρων 2. 1.— Μέσ., δειπνῶ, Θουκ. 4. 103, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 6, κτλ.

δειπνοποιΐα, ἡ, παρασκευὴ ἢ λῆψις τοῦ δείπνου, Διόδ. 17. 37.

δειπνο-ποιός, ὁ, ὁ παρέχων δεῖπνον, ἑστιῶν, 'Αριστ. Μ. Ἠθ. 2. 7, 30.

δεῖπνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **δεῖπνον**, Ζωναρ., Ε. Μ. κτλ.· πρβλ. Γρηγ. σ. 22, 772.

δειπνο-σοφιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐν τῷ δείπνῳ περὶ παντοίων ζητημάτων λόγον ποιούμενος· Δειπνοσοφισταί, Ἐπιγρ. τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αθηναίου.

δειπνοσύνη, ἡ, κωμικὸν ἀντὶ τοῦ **δεῖπνον**, Μάτρων παρ' 'Αθην. 134F· ἴδε Βαστ. Γρηγ. Κ. σ. 772, Hase εἰς Λεον. Διακ. σ. 239.

δειπνοφορία, ἡ, πομπὴ μετὰ προσφορᾶς δείπνου εἰς τὰς ἀδελφὰς Ἕρσην, Πάνδροσον καὶ Ἄγραυλον, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 102.

δειπνοφοριακὴ πομπή Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Hermes IV. σ. 203.

δειπνο-φόρος, ον, ὁ φέρων τροφὴν ἐπὶ πτηνῶν, 'Αριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 18, 1., 34, 2. **II.** ὁ φέρων προσφορὰς ἐδεσμάτων (πρβλ. **ὀσχοφόρια**), Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 102, Πλούτ. Θησ. 23· πρβλ. τὸ προηγ.

δειράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δειρή** I. 2, Πολυδ. Β', 235.

δειραῖος, α, ον, ὀρεινός, βουνώδης, ἀπόκρημνος, Λυκόφρ. 994.

δειράς, άδος, ἡ, ἡ ῥάχις σειρᾶς ὀρέων, ὅμοιον τῷ **αὐχὴν** καὶ **λόφος** (ἃ ἴδε), Ὁμ. Ὕμν. 'Απ. 281, Σοφ. Αἴ. 695· περὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, Πίνδ. Ο. 8. 68, Ι. 1. 11· περὶ τῆς Τραχῖνος, Σοφ. Φ. 491 (ἔνθα ὁ Toup διώρθωσε **δεράδα** χάριν τοῦ μέτρου)·— κατὰ πληθ., Εὐρ. Φοιν. 206· μεταφ., τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι δειράδας, περὶ τῆς ἀπολελιθωμένης μορφῆς τῆς Νιόβης ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιπύλου, Σοφ. 'Αντ. 832· τοῦτο συνέβαινε μόνον κατὰ τὸ θέρος (Παυσ. 8. 2, 7), δηλ. ὅτε ἡ χιὼν ἐτήκετο (χιὼν δ' οὐδαμὰ λείπει Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.). (Πρὸς τὰ **δειρή**, **δειράς**, πρβλ. Λατ. collum, collis.)

δειρ-αχθής, ές, βαρὺς ἐπὶ τοῦ τραχήλου, 'Ανθ. Π. 6. 179, ἔνθα ὁ Brunck ἐξ εἰκασίας **δειρ-αγχής**, πνιγηρός.

δειρή, ἡ, ὁ τράχηλος, ὁ λαιμός, Ἰλ. Λ. 26, κτλ., Ἡρόδ. 1. 51· 'Αττ. **δέρη**, ὃ ἴδε. **2)** περιδέραιον, Πολυδ. Β', 235. **II.** κατὰ πληθ. = **δειράς**, Πίνδ. Ο. 3. 48., 9. 89. (Πρβλ. **δειράς**· ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι ὁ τύπος **δέρη** (ὅπερ τηρεῖ τὸ η παρ' 'Αττ.) καὶ τὸ Αἰολ. **δέρρα**, Λατ. dorsum, ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς εἴς τινα ἀρχικὸν ἢ πρῶτον τύπον **δέρσα**).

δειρήτης, ου, ὁ, ὁ στρουθός, παρὰ τοῖς Ἠλείοις, 'Αθην. 392A.

δειρο-κύπελλον, τό, ποτήριον μετὰ μακροῦ λαιμοῦ, Λουκ. Λεξιφ. 7.

δειρό-παις, αιδος, ὁ, ἡ, ὁ γεννῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὡς ὑπετίθετο περὶ τῆς γαλῆς καὶ τῆς Γοργοῦς, Λυκόφρ. 843.

δειρο-πέδη, ἡ, πέδη περὶ τὸν τράχηλον, περιδέραιον, Γρηγ. Ναζ.

δειρο-τομέω, μέλλ. **-ήσω**, κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ἀποκεφαλίζω, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις Ἰλ. Φ. 89, πρβλ. 555, Ὀδ. Χ. 349.

δείρω, ἴδε ἐν λ. **δέρω**.

δείς, δέν, ἴδε **οὐδείς** ἐν τέλ.

δεῖσα, ἡ, ὑγρασία, ἀκαθαρσία, Σουΐδ.· **δεισαλέος**, α, ον, πλήρης ἀκαθαρσίας, ῥυπαρός, Κλήμ. 'Αλ. 297.

δεισ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ φοβούμενος τοὺς ἄνδρας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 154.

δεισιδαιμονέω, ἔχω φόβους δεισιδαιμονικούς, Πολύβ. 9. 19, 1, κτλ.

δεισιδαιμονία, ἡ, φόβος τῶν θεῶν, θρησκευτικὸν αἴσθημα, Πολύβ. 6. 56, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 12, Διόδ. 1. 70· ἡ τῶν θεῶν δ. ὁ αὐτ. 11. 89. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασ. ὡς παρ' ἡμῖν, Θεόφρ. Χαρ. 16, Πολύβ. 12. 24, 5· ἡ πρός τὰ ζῷα δ. Διόδ. 1. 83· ἴδε Πλούτ. περὶ Δεισιδαιμονίας· πρβλ. **εὐσέβεια**.

δεισι-δαίμων, ον, (δείδω) ὁ φοβούμενος τοὺς θεοὺς ἢ δαίμονας: **1)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὡς τὸ **εὐσεβής**, ὁ τοὺς θεοὺς φοβούμενος, θρῆσκος, εὐλαβής, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, 'Αγησ. 11, 8· δ. εἶναι καὶ φροντίζειν τῶν θεῶν 'Αριστ. Πολ. 5. 11, 25· φίλος θνητοῖς, εἴς τ' ἀθανάτους δ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 607. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, πλήρης δεισιδαιμονίας, «φανατικός», Θεόφρ. Χαρ. 16· δ. διάθεσις = δεισιδαιμονία (ὃ ἴδε), Διόδ. 1. 62.— Συγκρ. **-έστερος**, Πράξ. 'Αποστ. ιζ', 22, πρβλ. Διογ. Λ. 2. 131· ὑπερθ. **-έστατος** Λουκ. Ὑπ. Εἰκ. 27.— Ἐπίρρ. **-όνως** αὐτόθι 7.

δεισί-θεος, ον, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α', 21, Πρόκλ. Ὕμ. Μουσ. 12.

δέκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἰλ. Β. 372, Ὀδ. Ι. 160, κτλ.·— οἱ δέκα, δηλ. ἄρχοντες, Decemviri, Λυσ. 172. 26, Ἰσοκρ. 372B· οἱ δέκα [ἔτη] ἀφ' ἥβης, οἱ ὑπερβάντες κατὰ δέκα ἔτη τὸ 20 τῆς ἡλικίας αὐτῶν (τὸν χρόνον δηλ. τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας), Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 23· τὸ δέκα συντίθεται μετὰ τοῦ ἓν καὶ δύω: ἕνδεκα, δυώδεκα· ἀλλὰ παλαιότεροι καὶ δόκιμοι συγγραφεῖς ἔλεγον: τρεῖς καὶ δέκα, τέσσαρες καὶ δέκα, κτλ.· τὸ σύνθετον **δεκα-τρεῖς** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ψευδο-Δημ. 1158. 25., 1162. 21., 1164. 12· **δεκα-τέσσαρες**, α, Πολυβ. 1. 36, 11, κτλ.· **δεκα-πέντε**, Διοδ. 2. 13· **δεκα-επτά**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 114, κτλ.· γεν. **δέκων**, ἐν Ἐπιγρ. Ἴων τῆς Χίου, Röhl JGA 381d, 13, ἐν ᾗ κεῖνται καὶ αἱ γεν. **δυῶν, τεσσερακόντων, πεντηκόντων, ἐνενηκόντων**· παρ' Ἡσιόδ. Ε. Η. 696 **τριηκόντων**. (Πρβλ. Σανσκρ. daśan, Λατ. decem, κτλ., ἴδε ἐν **Δ δ** I· πρβλ. ὡσαύτως **δάκτυλος**).

δεκά-βαθμος, ον, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θεαμ. 6.

δεκα-βάμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας ἢ διαστήματα, ἑνδεκάχορδε λύρη, δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα Ἴων 3. 1, ἴδε Bgk. ἐν τόπ., σ. 427.

δεκάβοιος, ον, (βοῦς) ἀξίζων δέκα βοῦς, τὸ δεκ., νόμισμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Θησέα, Πλούτ. Θησ. 25· δεκάβοιον ἀποτίνειν, ἔκ τινος νόμου τοῦ Δράκοντος, Πολυδ. Β', 61, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

δεκα-γονία, ἡ, ἡ δεκάτη γενεά, Λουκ. Ἑρμοτ. 77.

δεκα-γράμματος, ον, ὁ ἐκ δέκα γραμμάτων συγκείμενος, 'Αθην. 455B· ἀλλ' ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ: **ἑνδεκαγρ-**

δεκά-γωνον, τό, σχῆμα ἔχον δέκα γωνίας, Πτολ. 'Αστρον. 1, 9.

δεκα-δακτυλιαῖος, α, ον, ἔχων δέκα δακτύλων μῆκος, Ὀρειβ. σ. 130.

δεκα-δάκτυλος, ον, δέκα δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, βάλανος Ἱππ. 491. 47. **2)** ὁ ἔχων δέκα δακτύλους, χεῖρες Δίων Κ. 47. 40.

δεκαδ-άρχης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **δεκάδαρχος**, Ἰώσηπ. Π. Ι. 2. 20. 7.

δεκαδαρχία, ἡ, ἡ διοίκησις τῶν δέκα ἀρχόντων, Ἰσοκρ. 63D· παρὰ Ρωμαίοις decemviratus, Διον. 'Αλ. 11. 27.

δεκάδ-αρχος, ὁ, = **δεκάρχης**, ὁ ἄρχων ἐπὶ δέκα ἀνδρῶν, Λατ. decurio, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14, κτλ. **II.** τὸ Ρωμ. decemvir, Διον. 'Αλ. 10. 60.

δεκά-δελτος, ον, ὁ ἐκ δέκα δέλτων (πινάκων) συγκείμενος, νόμος Διον. 'Αλ.

δεκαδεύς, έως, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν δεκαδαρχίαν (decurio), Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30.

δεκαδικός, ή, όν, Λατ. denarius, ἀριθμὸς δ. Γρηγ. Ναζ.— Ἐπίρρ. **-ῶς** Γρηγ. Νύσσ. σ. 89.

δεκαδοῦχος, ὁ, (δεκάδα, ἔχων) εἷς ἐκ τῶν δέκα, Λυσ. παρ' 'Αρποκρ.

δεκά-δραχμος, ον, ὁ τιμώμενος δέκα δραχμῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 7.

δεκα-δύο, οἱ, αἱ, τά, μεταγεν. τύπος τοῦ **δυώδεκα, δώδεκα**, CIA 2. 476, 31, Ν. Δ. Ἐκκλ.

δεκά-δωρος, ον, (**δῶρον** II) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δέκα παλαμῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

δεκα-επτά, οἱ, αἱ, τά, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.

δεκαέτηρος, ον, (ἔτος) ὁ δέκα ἔτη μακρός, χρόνος δ., χρονικὴ περίοδος δέκα ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 772B·—θηλ. **δεκαετηρὶς** πανήγυρις, ἡ διὰ δέκα ἐτῶν τελουμένη, Δίων Κ. 57. 24·—ὡσαύτως **δεκαετηρία**, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8610.

δεκα-ετής, ές, ἡ -έτης, ες, ὁ δέκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἡρόδ. 1.114, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 947. **II.** ὁ ἐκ δέκα ἐτῶν συγκείμενος ἢ ἐπὶ δέκα ἔτη διαρκῶν, πόλεμος Θουκ. 5. 25, 26· ἱερεὺς δ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3847 m. Πρβλ. **δεκέτης**.—Τινὲς τῶν Γραμμ. διέκρινον μεταξὺ **δεκαετὴς** (ἐπὶ ἡλικίας), καὶ **δεκαέτης** (ἐπὶ διαρκείας), καὶ οὕτως ἐν τοῖς **διετής, -έτης, δωδεκαετής, -έτης**, κτλ., Πολυδ. Δ', 54· ἀλλ' ἕτεροι γραμμ. λέγουσιν ἄλλα, καὶ οὐδὲν ὡρισμένον δύναται νὰ βεβαιωθῇ· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 406 κἑξ., Chandler Gr. Accents § 703.

δεκαετία, ἡ, διάστημα χρονικὸν δέκα ἐτῶν, Διον. Ἁλ. 1. 71, Στράβων 705.

δεκάζω, μέλλ. **-άσω** (δέχομαι ἢ δέκα), διαφθείρω διὰ δώρων, ἰδίως δικαστάς, Ἰσοκρ. 169D, Αἰσχίν. 12. 30.— Παθ., δέχομαι δῶρα, δωροδοκῶ, διαφθείρομαι, Λυσ. 182. 28, Πλουτ. Κάτ. Νεωτ. 14·—ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. λέγεται ὅτι ὁ Ἄνυτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διαφθείρας τοὺς δικαστάς, Ἁρπ. ἐν λ.

δεκάκις, ἐπίρρ., δέκα φοράς, Ἰλ. Ι. 379, κτλ.·—δεκαπλάσιος, Ἀνθ. Π. 5. 118.

δεκάκλῖνος, ον, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ δέκα κλίνας (δαιτυμόνων), στέγη δ. Ξεν. Οἰκ. 8. 13. **II.** ἔχων μῆκος δέκα κλινῶν, Ἀριστ. Θαυμ. 57.

δεκα-κότῠλος, ον, περιέχων δέκα κοτύλας, Στράβων 145.

δεκακῡμία, ἡ, (κῦμα) δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα, τὸ δέκατον (δηλ. κατακαλύπτον) κῦμα, φοβερὰ τρικυμία (fluctus decumanus), Λουκ. Μισθ. Συν. 2· πρβλ. **τρικυμία**.

δεκά-λιτρος, ον, ὁ βαρύνων ἢ ἀξίζων δέκα λίτρας, στατὴρ Ἀριστ. Ἀποσπ. 467·— **δεκάλιτρον**, τό, νόμισμα ἰσοδυναμοῦν πρὸς δέκα λίτρας, Ἐπίχ. 6 Ahr., Σώφρων 60 Ahr., Πολυδ. Δ', 173, Θ', 81.

δεκά-λογος, ὁ, αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλ.

δεκά-μαζος, ον, δέκα μαστοὺς ἔχων, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 406.10.

δεκά-μετρος, ον, ὁ ἐκ δέκα μέτρων συγκείμενος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 496, κτλ.

δεκαμηνιαῖος, α, ον, ὁ διαρκῶν δέκα μῆνας, Πλούτ. Νουμ. 12· **-μηναῖος**, Τζέτζ. Ἱστ. 2.192.

δεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δέκα μηνῶν, σκύλαξ Ξεν. Κυν. 7. 6, πρβλ. Θεόκρ. 24.1. **2)** ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, ἡ αἵρεσις ἦν δ. Ἡρόδ. 9. 3· γυνὴ κύει δ. Μένανδ. Πλοκ. 3· τόκος δ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 4·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 4. 4, 37.

δεκαμναῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 13. 2. 3.

δεκάμνως μνων, (μνᾶ)·— ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δέκα μνᾶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1224, 1235· **δεκάμνουν**, τό, βάρος δέκα μνῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 8.

δεκα-μοιρία, ἡ, δέκα μοῖραι κύκλου, Ἰώσηπ. Ι. Α. 3. 7, 7.

δεκά-μυρον, τό, μύρον συγκείμενον ἐκ δέκα οὐσιῶν, Ἀλέξ. Τράλλ. σ. 118.

δεκ-άμφορος, ον, χωρῶν δέκα ἀμφορεῖς (περὶ τὰς 390 λίτρας), κρατὴρ Εὐρ. Κύκλ. 388· πίθος Σωσίθ. παρὰ Herm. Πονημ. 1. 55.

δεκαναΐς, ἡ, (ναῦς) στόλος ἐκ δέκα πλοίων, Πολύβ. 23. 7, 4., 25. 7, 1, Διόδ. Σ. 14, 103, Στράβων 325.

δεκά-νευρος, ον, δέκα νεῦρα ἔχων, Ὠριγ. 2, 1304c (Migne)· πρβλ. **δεκάχορδος**.

δεκανία, ἡ, = **δεκάς**, δεκαδαρχία, decuria, Ἀρρ. Τακτ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 9228-9.

δεκανικόν, τό, ἐκκλησιαστικὸν δεσμωτήριον, Βυζ.

δεκανός, ὁ, θεοὶ ὡροσκόποι οἱ δεκανοὶ ἔφοροι τῶν γενεθλίων, Γαλην. 11, 797, Ἰάμβλ. Μυστ. 266, 3. **2)** ῥαβδοῦχος, δορυφόρος, Βυζ.

δεκά-παλαι, ἐπίρρ., πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου, κωμικὸς τύπος τοῦ πάλαι, ὡς τὸ δωδεκάπαλαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1154, Φιλωνίδ. Ἀδήλ. 21.

δεκα-πέντε, οἱ, αἱ, τά, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.

δεκαπηχυαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Γεωπ.

δεκά-πηχυς, υ, δέκα πήχεων μῆκος ἔχων, Ἡρόδ. 9. 81.

δεκαπλασιάζω, μέλλ. **-άσω**, πολλαπλασιάζω ἐπὶ δέκα, Φίλων 1. 462.

δεκαπλάσιος, ον, δέκα φορὰς τόσος, Λατ. decuplus, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 615B· μ. γεν., κατὰ δέκα φορὰς μεγαλείτερος, Πολύβ. 22. 5, 15·— **ἡ δεκαπλασία** (ἐνν. τιμή), τὴν δεκαπλασίαν ἀφαιρεῖν, καταδικάζειν, καταδικάζω εἰς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ εἰς τὸ δεκαπλάσιον, Δημ. 726. 23, πρβλ. 733. 5.— Ἐπίρρ. **-ως** Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10. Ὡσαύτως **-πλασίων, ον**, Σχόλ. Ὁμ.

δεκά-πλεθρος, ον, περικλείων δέκα πλέθρα, Θουκ. 6.102.

δεκά-πληγος, ὁ, καὶ ἡ, αἱ δέκα πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου, Σιβυλ. Χρησμ. 11, 31, Βασίλ. 2, 85· τὸ δεκάπληγον Ἰώσηπ.

δεκά-πλοκος, ον, δεκάκις περιτετυλιγμένος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 65.

δεκα-πλόος, ον, συνῃρ. **-πλοῦς, οῦν**, = **δεκαπλάσιος**, Δημ. 726 ἐν τέλ.

δεκά-πολις, ἡ, χώρα ἐκ δέκα πόλεων, Δεκάπολις, Κ. Δ.

δεκά-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, δέκα ποδῶν μῆκος ἔχων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652.

δεκαπρωτεύσας, μτχ., Ἐπιγρ. Τράλλεων, CIg. 2929, 2930, — Θυατείρων 3490, 3491, 3496,— Ἰωάπης 4415. (δεκαπρωτευω).

δεκά-πρωτοι, οἱ, Λατ. decemprimi, οἱ ἀνώτατοι δημοτικοὶ ἄρχοντες πόλεώς τινος, Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 217.— Ἐντεῦθεν ῥῆμα **-πρωτεύω**, εἶμαι εἷς ἐξ αὐτῶν, Βυζ.

δεκ-άρχης, ου, ὁ, = **δεκαδάρχης**, δεκανεύς, Ἡρόδ. 7. 81. **II.** ὁ Ῥωμαῖος decemvir, Διον. Ἁλ. 2. 14.

δεκαρχία, ἡ, = **δεκαδαρχία**, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2, κτλ.

δεκάς, άδος, ἡ, ὅμιλος ἐκ δέκα, Λατ. decuria, Ἰλ. Β. 126, Ἡρόδ. 3. 25, Αἰσχύλ. Πέρσ. 340, κτλ.·— καθόλου, συντροφία, ἑταιρεία, ἧς καὶ σὺ φαίνει δεκάδος Εὐρ. Ἱκέτ. 219· ἡ Ἀττικὴ δ., οἱ δέκα Ἀττ. ῥήτορες, Λουκ. Σκύθ. 10, πρβλ. Φιλόστρ. 564. **2)** Λύκου δεκάς, ἡ συντροφία τοῦ Λύκου· τοῦτο τὸ ὄνομα ἐδίδετο ἐν Ἀθήναις εἰς δωροδοκήσαντας δικαστάς, διότι (ὡς ἐλέγετο) οἱ διαφθείροντες αὐτοὺς συνεστρέφοντο παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λύκου ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἐρατοσθ. παρ' Ἁρπ. ἐν λ. **II.** ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 8, 17· τέλειον ἡ δ., ἀρχή τις Πυθαγόρειος, αὐτόθι 1. 5, 3, πρβλ. Ἀποσπ. 198.

δεκασμός, ὁ, (δεκάζω) δωροδοκία, διὰ δώρων διαφθορά, Διον. Ἁλ. 7. 64, Πλουτ. Κάτ. Νεωτ. 44· κατὰ πληθ., αὐτ. Κικέρων. 29.

δεκά-σπορος χρόνος, ὁ, πάροδος δέκα σπορητῶν, ὅ ἐ. δέκα ἐνιαυτῶν, Εὐρ. Τρῳ. 20, πρβλ. Ἠλ. 1154.

δεκαστάσιος, ον, δεκαπλάσιον ἔχων βάρος, τὸ χρυσίον τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον Πολυδ. Θ. 76 (κατὰ διόρθ. Bekker ἀντὶ δεκαπλάσιον).

δεκα-στάτηρος, ον, ὁ λαμβάνων μισθὸν δέκα στατῆρας, Ἀρρ. Ἀν. 7. 23.

δεκά-στεγος, ον, δέκα πατώματα ὑψηλός, πύργος Στράβ. 730.

δεκάστρια φύσις, δεκάζουσα, διαφθείρουσα φύσις, Ν. Χων. σ. 59.15, (ἐκδ. Β.)

δεκά-στῡλος, ον, ἔχων δέκα κίονας ἔμπροσθεν, Βιτρούβ. 3. 2, 8.

δεκά-σχημος, ον, ὁ ἔχων δέκα σχήματα, ἐπὶ τινων στίχων, Δράκων 136.

δεκαταῖος, α, ον, ὁ ἐν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ, Πλάτ. Πολ. 614B· δεκαταίου δ' ἤδη ὄντος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 5. **II.** δέκα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχων, βρέφος Λουκ. Ἀλχ. 5.

δεκαταλαντία, ἡ, ποσὸν δέκα ταλάντων, Πολυδ. Θ', 52.

δεκα-τάλαντος, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, λίθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 264, πρβλ. Μένανδ. Παρακατ. 5·— δίκη δ., διαδικασία, καθ' ἣν ἡ ζημία ὡρίζετο εἰς δέκα τάλαντα, Αἰσχίν. 41. 13.

δεκατεία, ἡ, = **δεκάτευσις**, Πλούτ. Ἀντ. 39.

δεκα-τέσσαρες, α, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.

δεκάτευμα, τό, δέκατον, ἡ δεκάτη, Καλλ. Ἐπ. 40.

δεκάτευσις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν τὸ δέκατον, ἕνα ἄνδρα ἐκ δέκα, Διον. Ἁλ. 1. 24.

δεκατευτήριον, τό, = **δεκατηλόγιον**, τόπος ἐν ᾧ πληρώνονται τὰ δέκατα, τελωνεῖον, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22· πρβλ. Böckh Ath. Staatsh. 2. 31, 41.

δεκατευτής, οῦ, ὁ, ὁ τὴν δεκάτην συλλέγων, δεκατηλόγος, τελώνης, Λατ. decumanus, Ἁρπ.

δεκατεύω, (δεκάτη) λαμβάνω ἢ ἀπαιτῶ τὴν δεκάτην (ὡς φόρον) παρά τινος, ὑποχρεώνω αὐτὸν νὰ πληρώνῃ τὸ δέκατον, τινὰ Δημ. 617. 22· τὰς πόλεις Λυκοῦργ. 158. 6· τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, νὰ ὑποχρεώσωσιν αὐτοὺς νὰ πληρώνωσι μέρος τι (τὸ δέκατον) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Ἡρόδ. 7.132·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, δ. τὰ ἐξ ἀγροῦ ὡραῖα, ἀποδεκατίζω αὐτὰ (ὡς προσφορὰν ἢ ἀπαρχήν), Ξεν. Ἀν. 5. 3, 9· καὶ οὕτω, παθ., ἀναγκαίως ἔχει τὰ χρήματα δεκατευθῆναι τῷ Διὶ Ἡρόδ. 1. 89· ἐντεῦθεν παροιμ., ἐλπὶς ἦν δεκατευθῆναι τὰς Θήβας, δηλ. ὅτι θὰ ἐκυριεύοντο καὶ θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς δεκάτην, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 20., 5. 35. **2)** ἀπολ., εἶμαι δεκατευτής, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392. **II.** καθιερώνω ἢ ἀφιερώνω τὸν δέκατον ἄνθρωπον, ἐξορίζω τῆς χώρας ἕνα μεταξὺ δέκα, πρβλ. Creuzer Xanth. σ. 178·— ἐν πολέμῳ, λαμβάνω ἕκαστον δέκατον ἄνθρωπον καὶ παραδίδω εἰς θάνατον, Δίων Κ. 48. 42, κτλ., πρβλ. Διον. Ἁλ. 9. 50·— ἐν Ἀπ. Ἐμφ. 1. 49, ἀντὶ δεκατεύοντες πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ δέκα τινάς.

δεκάτη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δέκατος**.

δεκατηλογία, ἡ, ἡ συλλογὴ τῆς δεκάτης, Πολυδ. Δ', 169.

δεκατηλόγιον, τό, = **δεκατευτήριον** (ὅ ἴδε), Πολυδ. Η', 28.

δεκατηλόγος, ὁ, (λέγω) = **δεκατευτής**, Δημ. 679. 27.

δεκατημόριον, τό, (μέρος) τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νόμ. 924Α.

δεκατη-φόρος, ον, ὁ προσφέρων τὴν δεκάτην, ἀπαρχαὶ Καλλ. εἰς Δῆλ. 278. 2) ὁ λαμβάνων τὴν δεκάτην (Ἀπόλλων), Παυσ. 1. 42, 5.

δεκατισμός (;) ὁ, = **δεκασμός**, Θεμίστ. 65.

δέκατος, η, ον, (δέκα) Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ὡς ἀριθμὸν στρογγύλον, οὕτως εἰπεῖν, Ὀδ. Π. 18, κτλ. II. **δεκάτη** (ἐνν. μερίς), ἡ, τὸ δέκατον μέρος, πολλοστὸν μέρος, Σιμων. 133 Bgk., Ἡρόδ. 2.135, κτλ.· τῇ θεῷ Λυσ.160.14· τὰ ἐκ τῆς δ., ὅ,τι συνελέχθη ἐκ τῆς δεκάτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 76.7; πρβλ. 1034, κ. ἀλλ.· ἰδίως ὡς φόρος ἐπὶ τῶν πραγματειῶν πλοίων, Δημ. 475. 5. 2) **δεκάτη** (ἐνν. ἡμέρα), ἡ, ἡ δεκάτη ἡμέρα, Ὅμ.· ἐν Ἀθήναις, ἡ ἑορτὴ κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὁπότε τὸ τέκνον ἐλάμβανε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν δ. θύειν, παρατιθέναι εὐωχίαν ἐπὶ τῇ ὀνοματοθεσίᾳ τοῦ τέκνου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 922, πρβλ. 494, Εὐρ. Ἠλ. 645· οὕτω, τὴν δ. ἑστιᾶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Δημ. 1016, ἐν τέλ., πρβλ. 1001. 5.

δεκατό-σπορος, ον, ὁ εἰς τὴν δεκάτην γενεὰν ἀνήκων, υἱὸς Ἀνθ. Π. παράρτ. 108.

δεκαστάδιον, τό, διάστημα δέκα σταδίων, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. Dittenb. SIG 802. 79.

δεκατόω ὡς τὸ δεκατεύω, λαμβάνω δέκατον παρά τινος, τινὰ Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ζ', 6· ἐν τῷ παθ., πληρώνω δέκατον, αὐτόθι 9.

δεκα-τρεῖς, -τρία, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.

δεκατ-ώνης, ου, ὁ, ἐνοικιαστὴς τῆς δεκάτης, Ἀναξίλ. Γλαυκ. 1 (Πολυδ. Θ', 29).

δεκατώνιον, τό, τὸ δεκατευτήριον, τὸ γραφεῖον τῶν δεκατωνῶν, Ἀντιφ. Ἀλι. 2.

δεκάφυιος, ον, (φυή) δεκαπλοῦς, δέκα εἰδῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 162, ἔνθα ἴδε Bentl., πρβλ. **δίφυιος**.

δεκά-φυλος, ον, ὁ ἐκ δέκα φυλῶν ἀποτελούμενος, Ἡρόδ. 5. 66.

δεκά-χαλκον, τό, Λατ. denarius, = δέκα χαλκοῖ, Πλούτ. Καμ. 13.

δεκαχῆ, ἐπίρρ., εἰς δέκα μέρη, Δίων Κ. 55. 24.

δεκά-χιλοι, αι, α, = δεκακισχίλιοι, αι, α, Ἰλ. Ε. 860., Ξ. 148· πρβλ. **ἐννεάχιλοι**.

δεκά-χορδος, ον, ὁ ἔχων δέκα χορδάς, λύρα Ἴων Ἀποσπ. 3 (ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **ἑνδεκάχορδον**), Ἑβδ. (Ψαλ. λϛ', 2, κ. ἀλλ.)

Δεκέλεια, Ἰων. -έη, ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς φυλῆς Ἱπποθωντίδος, Ἡρόδ., κλ.·— **Δεκελεύς**, έως, ὁ, κάτοικος τῆς Δεκελείας, Ἡρόδ. 9. 73· ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. καὶ **Δεκελειεὺς** καὶ **Δεκελεεύς**, Meisterh. 42. καὶ 44· ἐπίθ., **Δεκελεικός**, ή, όν, ὁ ἐκ Δεκελείας, ὁ Δ. πόλεμος, ὄνομα διδόμενον εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Ἰσοκρ. 166D, κτλ.— Ἐπίρρ. **Δεκελῆθεν**, ἐκ Δ., Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· **-ειόθεν**, Λυσ. 166. 35·— **Δεκελειᾶσιν**, ἐν Δ., Ἰσοκρ. 175Ε· **-είαζε**, εἰς Δ., Στέφ. Β.

δεκ-έμβολος, ον, ὁ ἔχων δέκα ἔμβολα, ναῦς Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 136.

δεκέμβριος, α, ον, τοῦ δεκεμβρίου, πρὸ εἰδῶν δεκεμβρίων, Διον. Ἁλ. 6, 89· εἰδοῖς δεκεμβρίαις Ἰώσηπ. Ι. Α. 14. 8, 5, Πλούτ. Ἠθ. 287Α· ὁ δεκέμβριος (μήν) Διον. Ἁλ. 8, 55. 11, 63, Πλούτ. Ἠθ. 268Δ καὶ ἄλλοι.

δεκετηρικός, ή, όν, Λατ. decennalis, Ἐπιγραφὴ τοῦ ΙΑ' λόγου τοῦ Θεμιστίου.

δεκ-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἐκ δέκα ἐτῶν, Δίων Κ. 53. 16.

δεκ-έτηρος, ον, = τῷ ἑπομ. Ι, Ἀνθ. Π. 9. 474, Συλλ. Ἐπιγρ. 1907bb.

δεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ διαρκῶν δέκα ἔτη, χρόνος Σοφ. Φ. 715, Πλάτ. Νόμ. 682D· θηλ. **δεκέτις**, Παυσ. 4.13,7. II. ἔχων ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 307· θηλ. **δεκέτις**, ιδος, Ἀριστοφ. Λυσ. 644, Πλάτ. Νόμ. 784Β.— Πρβλ. **δεκαέτης**.

δεκήρης, ες, ὁ ἔχων δέκα κώπας ἢ δέκα σειρὰς κωπῶν, ναῦς δ., κατὰ τὸ **τριήρης**, Πολύβ. 16. 3, 3., 16, 7, 1, Πλούτ. Ἀντ. 65. (Πρβλ. **τριήρης**).

δεκ-οκτώ, ἀντὶ **ὀκτώδεκα**, Ἐπιγρ. Ἑλλην. 566.

δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **δέχομαι**.

δεκ-όργυιος, ἴδε **δεκώρυγος**.

δέκοτος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ **δέκατος**, Ἐπιγρ. Ἑλλην. 988. 5.

δεκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **δέχομαι**, ὃν πρέπει νὰ δεχθῇ τις, Λουκ. Ἑρμοτ. 74. II. **δεκτέον**, πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ ἐννοήσῃ, Στράβ. 460.

δεκτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ., Σουΐδ.

δέκτης, ου, ὁ, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος, ἐπαίτης, Ὀδ. Δ. 248.

δεκτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς δοχὴν ἢ λῆψιν, Λατ. capax, τὸ τῆς τροφῆς δ., τὸ μέρος τὸ δεχόμενον τὴν τροφήν, δηλ. ἡ κοιλία, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 8, πρβλ. Ἱστ. Ζ. 1. 2, 3, Γεν. Ζ. 1. 20, 14, κ. ἀλλ. 2) ἐπιδεκτικός τινος, ἐπιστήμης Ὅρ. Πλάτ. 415Α· ἐναντιώσεων Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 7· τῆς ἕξεως ὁ αὐτ. Κατηγ. 10, 10· τῶν αἰσθητῶν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 1, 19. 3) ἀπολ., ἱκανὸς νὰ δεχθῇ, ὁ δεχόμενος, ὁ αὐτ. Μεταφ. 4. 23, 1, π. Ψυχ. 2. 2, 14, Φυσ. 7. 4, 8.

δέκτο, ἴδε ἐν λ. **δέχομαι**.

δεκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **δέχομαι**, ὃν πρέπει τις νὰ δεχθῇ ἢ λάβῃ, εὐπρόσδεκτος, Λατ. acceptus, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 19, 24, κτλ.

δέκτρια, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **δεκτήρ**, **δέκτης**, Ἀρχίλ. 17.

δέκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δέκτης**, ὁ ἀναλαμβάνων ἐφ' ἑαυτὸν ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλήν του, αἵματος δ. νέου Αἰσχύλ. Εὐμ. 204.

δεκώβολον, τό, δέκα ὀβολοί, CIA 2, 837, 23.

δεκώρυγος, ον, (ὀργυιά) ἔχων μῆκος δέκα ὀργυιῶν, Ξεν. Κυν. 2, 6· πρβλ. **ὀργυιά**.

δελαστρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δελεαστρεύς**, ὁ λαμβάνων διὰ δελέατος, ἁλιεύς, Νικ. Θ. 793.

δελεάζω, μέλλ. -άσω, (δέλεαρ) ἐξαπατῶ ἢ συλλαμβάνω διὰ δολώματος, Ἰσοκρ. 166Α· τὴν γραῦν δ. λεπάστῃ Ἀντιφ. Ἀσκλ. 1. — Παθ., γαστρὶ δελεάζεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4· ῥαστώνῃ καὶ σχολῇ Δημ. 241. 2. II. μετὰ συστοίχ. αἰτ., νῶτον ὑὸς περὶ ἄγκιστρον δ., θέτω πλάτην χοίρου εἰς τὸ ἄγκιστρον ὡς δόλωμα, Ἡρόδ. 2. 70· ἀλλά, δ. ἄγκιστρον ἰσχάδι, τὸ δολώνω διὰ σύκου, Λουκ. Ἁλ. 47· δ. ἄγκιστρον ἐπ' ἄλλους, προσπαθῶ νὰ συλλάβω ἄλλους, αὐτόθι 48.

δελέαμα, τό, δόλωμα, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἔγκειται**, πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **δελέασμα**.

δέλεαρ, ατος, τό, Ἐπ. **δεῖλαρ**, Καλλ. Ἀποσπ. 478 (ἴδε **δόλος**)·— δόλωμα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4· μεταφ., δ. τινος, δόλωμα διά τι πρόσωπον, Εὐρ. Ἀνδρ. 264· μετὰ γεν. πράγμ., δελεαστικὴ παρακίνησις εἰς.., ἡδονὴ κακοῦ δέλεαρ, τὸ τοῦ Κικέρωνος esca malorum, Πλάτ. Τίμ. 69D· δ. σοφίης Ἐπιγρ. Ἑλλ. 880. 6·— ἐν τῇ δοτ. ἐνίοτε συνηρ. **δέλητι**, Ἡσύχ.· καὶ ὀλίγη ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι **δέλητα** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἐν Θεοκρ. 21. 10· πρβλ. **δελήτιον**.

δελε-άρπαξ, ὁ, ἡ, ὁ τὸ δέλεαρ μεθ' ὁρμῆς ἁρπάζων, πέρκης Ἀνθ. Π. 7. 504.

δελέασμα, τό, = **δελέαμα**, **δέλεαρ**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 789.

δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Φιλόξ. 2. 5.

δελεασμός, ὁ, τὸ συλλαμβάνειν διὰ δολώματος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 8, 30.

δελεαστικός, ή, όν, θελκτικός, μαγευτικός, ἀπατηλός, Κλήμ. Ἀλ. 487.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτ.

δελεάστρα, ἡ, παγὶς ἢ βρόχος μετὰ δολώματος, Κρατῖν. Σεριφ. 12 (Πολυδ. Γ', 159).

δελέαστρον, τό, = τῷ προηγ., Νικοφ. Ἀφρ. 4.

δέλετρον, τό, = **δέλεαρ**, Ὀππ. Ἁλ. 2. 431., 3. 185. 2) φανὸς ἐν χρήσει πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐν καιρῷ νυκτὸς περιπατούντων (νυκτοφάναρον, κλεπτοφάναρον), Τιμαχίδ. παρ' Ἀθήν. 699Ε.

δελήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέλεαρ**, Σοφ. ἐν τῷ Μ. Ε. 254. 53.

δελκανός, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. 118Β.

δελλέθιον, τό, φωλεὰ τῆς **δέλλιθος**, Ἡσύχ. [λτ].

δέλλις, ῖθος, ἡ, εἶδος σφηκός, Ἡσύχ., Ἀρκάδ. 30. 13.

δέλος, εος, τό, = **δέλεαρ**, Ὀππ. Ἁλ. 3, 437, Εὐστ. 235. 7.

δέλτα, τό, ἄκλιτ., ἴδε ἐν **Δ δ**· γεν. **δέλτατος** ἐν Α. Β. 781. II. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα Δ, ἰδίως ὄνομα τῶν νήσων, ἃς σχηματίζουσι τὰ στόμια μεγάλων ποταμῶν, οἷον τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 2. 13, κτλ.· τοῦ Ἰνδοῦ, Στράβων 701, Ἀρρ. 5. 4, κτλ. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 151.

δελτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέλτος**, Πολύβ. 29. 11, 2.

δελτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέλτος**, Ἡρόδ. 7. 239, Συλλ. Ἐπιγρ. 3641b. 45 (προσθήκ.).

δελτογράφημα, τό, ἐπιγραφή, Συλλ. Ἐπιγρ. 3902 b.

δελτο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων ἐπὶ πίνακος, σημειῶν, δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 275.

δελτο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα τοῦ δέλτα, τριγωνικός, Ἡσύχ. ἐν λ. **καρχήσιον**.

δελτόομαι, μέσ., σημειώνω ἢ καταγράφω ἐπὶ πινάκων πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, τάμ' ἔπη δελτουμένας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 179.

δέλτος, ἡ, πινακίδιον πρὸς γραφήν, ἐκ τοῦ γράμματος **Δ** (ὅπερ ἦν τὸ σχῆμα τῶν παλαιῶν πινακιδίων), Λατ. pugillares, Ἡρόδ. 8. 135, κτλ.· ἐν.. δέλτου πτυχαῖς γράφειν Εὐρ. Ι. Α. 98· χαλκῆς.. δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν Σοφ. Τρ. 683· δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, ἐπιγεγραμμένην μὲ.., αὐτόθι 157· δέλτον ἀναθεῖναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2167d (προσθήκ.)· ἰδίως κατὰ πληθ., Σοφ. Τρ. 118, 798· ὡσαύτως, πινάκων δέλτοι Ἀριστοφ. Θεσμ. 778· μεταφ., ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, ἐπὶ τῶν πινακίδων τῆς καρδίας σου, Αἰσχύλ. Πρ. 789· θὲς ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Σοφ. Ἀποσπ. 535· πρβλ. **δελτογράφος**. II. πᾶν γράμμα ἢ ἔγγραφον, ἐπιστολή, Ἐπ. Πλάτ. 312D· διαθήκη, Λουκ. Τίμ. 22, κτλ.· Ὁμήρου δ., τὰ βιβλία (ποιήματα) τοῦ Ὁμήρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 10.

δελτωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Δ· τὸ δελτωτόν, ἀστερισμός τις τριγωνικὸν σχῆμα ἔχων, Ἄρατ. 235.

δελφάκειος [ᾰ], ον, εἰς δέλφακα, εἰς χοιρίδιον ἀνήκων, πλευρὰ δ., πλευρὰ χοίρου, Φερεκρ. Μεταλλ. 1.16.

δελφακίνη [ῑ], ἡ, = **δέλφαξ**, Ἐπίχ. 82· ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Ahr. ἔνθ' ἀνωτ.

δελφάκιον [ᾰ], τό, γαλαθηνὸν χοιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ **δέλφαξ**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 237, Λυσ. 1061, κτλ. **II**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ.· πρβλ. **χοῖρος**.

δελφακόομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς χοῖρον, ἀποχοιροῦμαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 786.

δέλφαξ, ἄκος, ἡ, κυρίως θηλ. (Ἀθήν. 375A), καὶ οὕτως εὕρηται παρ' Ἡροδ. 2.70, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Εὔπολ. Χρυσ. γεν. 11, Θεόπομπ. Πηνελ. 2, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6.18, 19· ἀλλ' ἄρσεν., Ἐπίχ. 71 Ahr., Πλάτ. Κωμ. Ποιητ. 5·— μικρός, νέος χοῖρος, χοιρίδιον, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· θυσιαζόμενον εἰς τὴν Περσεφόνην, Συλλ. Ἐπιγρ. 523.

δελφινάριον, τό, μικρὸς δελφὶν ἐκ μετάλλου, Ἥρων Αὐτομ. 271.

δελφίν, ῖνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **δελφίς**, (ὃ ἴδε).

δελφινίζω, μέλλ. **-ίσω**, βυθίζομαι, κολυμβῶ μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς ὁ δελφίς, τὸ κάρα Λουκ. Λεξιφ. 5.

Δελφίνιον [φῐ], τό, ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ Δικαστήριον, τὸ ἐκεῖ δικαστήριον, πρβλ. Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 1.10. 44, Ἀριστ. Ἀποσπ. 419, Πλούτ. Θησ. 12. 18. **II**. εἶδος φυτοῦ ἔχοντος φύλλα λεπτά, ἐπιμήκη, δελφινοειδῆ, Διοσκ. 3. 84.

Δελφίνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 495.

δελφινίς, ἡ, τράπεζα δ., πιθαν. ἡ ἔχουσα δελφῖνας ὡς βάσιν, Λουκ. Λεξιφ. 7.

δελφινίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **δελφίς**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 48, 3.

δελφινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς δελφῖνα, Διοσκ. 3. 84.

δελφινό-σημος, ον, ὁ ἔχων δελφῖνα ὡς σῆμα, Λυκόφρ. 658.

δελφινο-φόρος, ον, ὁ φέρων δελφῖνας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150. **II**. ἴδε ἐν λ. **δελφίς** II.

δέλφιξ, ῖκος, ὁ, τρίπους παρὰ Ῥωμαίοις, δέλφικας ἀργυροῦς Πλούτ. Τιβ. Γράκχ. 2 (κατὰ τὸν Dacier ἀντὶ **δελφῖνας**) Μ. Ε.

δελφίς (μεταγεν. **δελφίν**, Μόσχ. 3. 37, Μανέθ. 5.157), ῖνος, ὁ, ὁ ἰχθὺς δελφίς, τὸ δελφῖνι, Λατ. delphis, Ἰλ. Φ. 22, Ὀδ. Μ. 95, Σιμων. 69, κτλ.· εἶδος μικροῦ κήτους, ὅπερ ἔπαιζεν ἢ ἐκυλίετο πρὸ τῶν τρικυμιῶν ὡσεὶ διὰ νὰ προαναγγείλῃ ταύτας εἰς τοὺς ναύτας, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο φίλος τῶν ἀνθρώπων· ἐντεῦθεν ἡ διήγησις περὶ τοῦ Ἀρίονος, Ἡρόδ. 1. 24, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 648., 5. 416, 449. Τινὲς τῶν περὶ αὐτοῦ διηγήσεων φέρουσιν αὐτὸν πλησίον τῆς φώκης. Ὁ Ὅμηρ. δὲν περιγράφει αὐτὸν πλειότερον εἰ μὴ καλῶν αὐτὸν ἁπλῶς διὰ τοῦ ἐπιθέτου **μεγακήτης**. **II**. ὄγκος μολύβδου πιθ. ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος, ὅστις ἐκρέματο ἐκ τῆς κεραίας τοῦ πλοίου καὶ ἐρρίπτετο αἴφνης εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. τοὺς δ. μετεωρίζου Ἀριστοφ. Ἱππ. 762 (ἔνθα ὁ Σχολ. ὁ δὲ δελφὶς ἐστι μολιβδοῦς δελφινοφόρος τε κεροῦχος, ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν ἐμπίπτων καὶ καταδύων)· οὕτω, κεραῖαι δελφινοφόροι, δοκοὶ μετὰ τροχαλιῶν ὅπως δι' αὐτῶν ἐπαφίνηται κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὁ δελφίς, Θουκ. 7. 41·— ὡσαύτως = **κερκέτης**, Εὔστ. 1221. 28· πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 3. 290. **III**. ἀστερισμός τις, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 10, Ἄρατ. 315, κτλ.

Δελφοί, ῶν, οἱ, τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φωκίδι παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ καλούμενόν ποτε Πυθώ, ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 405, καὶ ἀείποτε παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 54, καλούμενον Δελφοὶ πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. 27.14, Σοφ. Ο. Τ. 734. **II**. οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 1. 54, κτλ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ. **Δελφὸς** ὡς βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16· Δελφὸς ἀνὴρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1151, κτλ.· θηλ. **Δελφὶς** Σοφ. Ο. Τ. 463, κτλ.· ἐπίθ. **Δελφικός**, ή, όν, ὁ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 413, Πλάτ., κλ.

δελφύς, ύος, ἡ, ἡ μήτρα, Ἱππ. 680.13, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3.1, 21· Δωρ. **δελφύα**, ἡ, κατὰ τὸν Γρηγ. Κορ. 344. (Ἐντεῦθεν **ἀδελφός**).

δέμα, ατος, τό, (δέω) λωρίς, ταινία, Πολύβ. 6. 33, 11. **II**. σωρός, δέμα, Ἡσύχ.

δέμας, τό, (ἴδε **δέμω**)·— τὸ σῶμα, δηλ. ἡ μορφὴ ἢ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου, συχν. παρ' Ὁμ.· σπανίως ἐπὶ ἄλλων ζώων, Ὀδ. Κ. 240, Πινδ. Ο. 1. 32·— κυρίως, τὸ ζῶν σῶμα, τὸ δὲ πτῶμα λέγεται σῶμα· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πτώματος, Σοφ. Ἀντ. 205, Εὐρ. Ὀρ. 40, 1066, ἴδε Σχόλ. Βεν. Ἰλ. Α. 115.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον κατ' αἰτιατ. ἑνικ., καὶ τὸ πλεῖστον ἀπολ., μικρὸς δέμας, μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἄριστος δέμας, δέμας ἀνδρεσσι ἐΐκτην, δέμας ἀθανάτοισι ἔοικε, κτλ.· οὕτως ὡσαύτως συνημμένον μὲ ἄλλας λέξεις, οὐ.. ἐστι χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν Ἰλ. Α. 115, πρβλ. Ὀδ. Ε. 212· δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς Ω. 376. πρβλ. Ὀδ. Σ. 251. Παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγρ. διαμένει ἄκλιτ., ἂν καὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ οὗτοι ὡς ὀνομαστ., Σοφ. Ο. Κ. 110, 501, κτλ. **2**) παρὰ Τραγ. συχνάκις ὡς περίφρασις, ὡς τὸ **κάρα**, οἷον κτανεῖν μητρῷον δ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 84· οἰκετῶν δ. Σοφ. Τρ. 908· Ἡράκλειον δ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1036· οἰνάνθης δ., ὅ ἐ. ὁ οἶνος, Σοφ. Ἀποσπ. 239· Δάματρος ἀκτᾶς.. δ., δηλ. ἄρτος, Εὐρ. Ἱππ. 138. **3**) παρὰ κωμ. = **πόσθη**, Πλάτ. Κωμ. Φαων. 1.10, πρβλ. Valck Ἀδων. 222Α. **II**. ὡς ἐπίρρ., δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἐν μορφῇ ἢ ὁμοίως πρὸς πῦρ καιόμενον, Λατ. instar ignis, Ἰλ. Λ. 596, πρβλ. Ρ. 366.

δεματικόν, τό, δέσμη, Γεωπον.

δεμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέμα**, Ἱππιατρ.: ὡσαύτως **δεσμάτιον**.

δέμνιον, τό, (δέμω) σχεδὸν ἀείποτε κατὰ πληθ. **δέμνια**, = ἡ κλίνη, τὰ στρώματα, ἡ στρωμνὴ ἐφ' ἧς ἐτίθεντο ῥήγεα καλὰ καὶ ἄλλα σκεπάσματα, Ἰλ. Ω. 644, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ., ὡς Δ. 297, κλ. **2**) καθόλου = **κλίνη**, Ὀδ. Ζ. 20, Θ. 282, Πινδ., Σοφ., Εὐρ.: ὁ τελευταῖος οὗτος ποιητὴς ἔχει τὴν λέξιν δὶς καθ' ἑνικόν, Ὀρ. 229, Ἀλκ. 183 (ἂν καὶ ἀκριβῶς κατωτέρω, στίχ. 186, κεῖται δεμνί(ων).

δεμνιο-τήρης, ου, ὁ τηρῶν, ὁ φυλάττων τὴν στρωμήν του, κλινήρης, μοῖρα δ. = μοῖρα βραδύνουσα νὰ ἐπιφέρῃ τὸ τέλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1450· δ. πόνος ὀρταλίχων δ. αὐτόθι 53· πρβλ. **πόνος**.

δέμω, σπάν. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἐπ. παρατ. **δέμον** Ὀδ. Ψ. 192, μετοχ. **δέμων** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 87, 188· ἀόρ. **ἔδειμα** Ἰλ., Ἡρόδ.· Ἐπ. ὑποτακτ. **δείμομεν** Ἰλ. Η. 337. — Μέσ. ἀόρ. (ἴδε κατωτ.).— Παθ., πρκμ. **δέδμημαι** Ἰλ., Ἡρόδ.· ὑπερσυντέλ. **ἐδέδμητο** Ἡρόδ. 7. 59, 176. (Ἐκ τῆς √ΔΕΜ παράγονται καὶ τὰ **δόμος**, **δομέω**, **δῶμα**, καὶ πιθ. **δέμας**: πρβλ. Σανσκρ. damas (domus), dam-pati (οἰκοδεσπότης), Λατ. domus, domicilium· Γοτθ. tim-rjan (οἰκοδομεῖν), Παλαιο-Σκανδ. tim-bra, Ἀγγλ.-Σαξ. tim-briam (timber = ξυλεία πρὸς οἰκοδομήν)· Παλαιο-Γερμ. zimbran (zim-mern).), οἰκοδομῶ, κτίζω, τεῖχος ἔδειμαν Ἰλ. Η. 436, κτλ.· σπάν. παρὰ Τραγ. τείχη παλαιὰ δείμας Εὐρ. Ῥῆσ. 232.— Μέσ., ἐδείματο οἴκους, ἔκτισε δι' ἑαυτὸν οἰκήματα, κατοικίαν, Ὀδ. Ζ. 9: — καθόλου, κατασκευάζω, παρασκευάζω, κάμνω, δ. ἀλωὴν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 87· ἕρκος ἀλωῆς αὐτόθι 188· δ. ὁδόν, ἁμαξιτόν, Λατ. munire viam, Ἡρόδ. 2. 124., 7. 100, ἔνθα ἴδε Wessel.

δενδαλίς, ἡ, εἶδος κριθίνου πλακοῦντος, Νικόφ. Χειρ. 2, Ἐρατοσθ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 972: πρβλ. **δανδαλίς**.

δενδίλλω, στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς ταχέως, ἐμβλέπω, «ῥίχνω ’ματιές», πόλλ' ἐπέτελλε… δενδίλλων ἐς ἕκαστον Ἰλ. Ι. 180· ὀξέα δενδίλλων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 281.— Σπανία ἐπ. λέξις ἀναφερομένη καὶ ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 867).

δενδράς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ πολλῶν δένδρων συγκειμένη, σύνδενδρος, Νόνν. Δ. 2. 639.

δένδρειον, τό, ἴδε **δένδρεον**.

δενδρεό-θρεπτος, ον, ὁ δένδρα τρέφων, ῥεύματα Ἐμπεδ. 405.

δένδρεον, τό, Ἰων. ἀντὶ **δένδρον**, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἵτινες δὲν ἔχουσι τὸν κοιν. τύπον **δένδρον**: ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἀμφότερα (κατὰ τὰ Χφα), ἀλλὰ **δένδρεον** πρέπει νὰ τεθῇ ἁπανταχοῦ, ἴδε Δινδ. Διαλ. Ἡροδ. XXXIV· **δένδρεα**, **-έων**, **-έοις**, ὡσαύτως ἁπαντῶσιν ἐν Κρητ. Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 24), Πίν. Ἡρακλ. (2774. 135, 150, ἀλ.)·— παρὰ μεταγ. ἐπ. ὡσαύτως **δένδρειον**, τό, Ἄρατ. 1008, Νικ. Θ. 832. [Τρισύλλαβοι τύποι τὴν λήγουσαν ἔχοντες μακράν, ὡς **δενδρέῳ**, **δενδρέων**, Ἰλ. Γ. 152, κτλ., πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς δισύλλ.].

δενδρεών, ῶνος, ὁ, ἄλσος, δάσος, ἐκ διορθώσεως παρὰ Σιμων. 19.

δενδρήεις, εσσα, εν, δενδρώδης, πλήρης δένδρων, Ὀδ. Α. 51., Ι. 200. **II**. = **δενδρικός**, ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς δένδρον, πόθος Ὀππ. Ἁλ. 4. 270.

δενδριακός, ή, όν, = **δενδρικός**, Ἀνθ. Π. 6. 22.

δενδρικός, ή, όν, = δένδρου, εἰς δένδρον ἀνήκων, σπέρματα Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 18, 1.

δένδρινος, η, ον, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

δενδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δένδρον**, Ἀθήν. 649F.

δενδρίτης [ῑ], ου, ὁ, εἰς δένδρον ἀνήκων, ἐκ δένδρου, καρπὸς Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 13· ὄνομα τοῦ Βάκχου, Πλούτ. 2.675F·— θηλ. δενδρῖτις γῆ, ἔδαφος κατάλληλον πρὸς φυτείαν ἢ καλλιεργίαν δένδρων, Διον. Ἁλ. 1. 37· ἄμπελος δενδρῖτις, ἡ εἰς δένδρα περιπλεκομένη ἄμπελος, ἀλλαχοῦ **ἀναδενδράς**, Στράβ. 231· νύμφη δενδρῖτις = νύμφη δάσους ἢ δασῶν, δρυὰς Ἀνθ. Π. 9. 665.

δενδρο-βατέω, = ἀναβαίνω ἐπὶ τὰ δένδρα, Ἀνθ. Π. 11. 348.

δενδρο-ειδής, ές, ὅμοιος δένδρῳ, Γλωσσ.· πρβλ. **δενδρώδης**.

δενδροκολάπτης, ὁ, = **δρυοκολάπτης**, Γλωσσ.

δενδροκόλωψ, ὁ, = πτηνόν, ὅπερ πορεύεται «διὰ τῶν τοῦ δρυμοῦ ὑλῶν καὶ τῷ προμυκτῆρι παίει» Ἐπιφάν. Φυσιολ. 2. 222.

δενδρο-κόμης, ου, ὁ, = **δενδρόκομος**, Ἀνθ. Π. 5.19.

δενδρο-κομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς δενδροκομίαν, Δίλ. π. Ζ. 13. 18.

δενδρό-κομος, ον, (δένδρ. κόμη) ὁ δένδροις κατάφυτος, καταχεκαλυμμένος, ἐναύλεια Εὐρ. Ἑλ. 1107· ὀρέων κορυφαὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 280. Ἴδε Κόντου Ἐφημ. Φιλομ. 1880, 259.

δενδρο-κόμος, ὁ, (δένδρ. κομέω), ὁ ἐπιμελούμενος δένδρων, Νόνν. Δ. 47, 198.

δενδρο-κοπέω, κατακόπτω δένδρα, ἰδίως ἀμπέλους καὶ ὀπωροφόρα ἢ κάρπιμα δένδρα, Ξεν. Ἀπομ. 2.1, 13· ἐντεῦθεν, δ. χώραν,

ἐρημώνω χώραν, κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 236.1· πρβλ. δενδροτομέω.

δενδρο-λάχανα, τά, μεγάλως αὐξανόμενα λάχανά, κ.τ.τ., Θεόφρ. Ἰ. Φ.1. 3, 4.

δενδρο-λίβανος, ἡ, φυτόν τι εὐῶδες, ἐξ οὗ τὸ λιβάνι, ἴδε εἰς Γεωπ.11.15 κέξ.

δενδρο-μαλάχη, ἡ, ἡ «δενδρομολόχα», ἴσως ἀλθαία, Γεωπ. 15. 5, 5.

δένδρον, τό, Ἐπ. καὶ Ἰων. **δένδρεον** (ὃ ἴδε)· οἱ Ἴωνες καὶ ἐνίοτε οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τύπους σχηματιζομένους ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς **δένδρος, εος**, τό, ὅπερ εἶναι σπάνιον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. (Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 546. 7, Ἡρόδ. 6·79), ἀλλὰ συχνὸν ἐν τῇ δοτ. ἑνικ. **δένδρει**· τῇ ὀνομ. καὶ αἰτιατ. πληθ. **δένδρεα**, συνηρ. **δένδρη**, Εὐρ. Ἀποσπ. 488, Ἀντιφ. Πέρσ.1. 9· γεν. **δενδρέων**· δοτ. **δένδρεσι**, ὅπερ εἶναι συνηθέστερον τοῦ **δένδροις** ἔτι καὶ παρ' Ἀττ. πεζοῖς, π. χ. Θουκ. 2.75, Πλάτ. Νόμ. 625B· (ἴδε **δρῦς**)·— ὡς παρ' ἡμῖν, δένδρον, Ὅμ. (ἐν τῷ τύπῳ **δένδρεον**), κτλ.· δένδρον ἐλάας, ἐλαία, ἐλαιόδενδρον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 617· δένδρα, ὀπωροφόρα ἢ κάρπιμα δένδρα (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕλη, ξυλεία, Ἡρόδ. 1. 193, Θουκ. 2. 75., 4. 96· δ. ἥμερα καὶ ἄγρια Ἡρόδ. 8.115· αὖον δ., ξύλον, ῥάβδος, Καλλ. Ἀποσπ. 39.

δενδρόομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς δένδρον, Θεόφρ. Ἰ. Φ.1. 9, 4·— ὁ Νόνν. ἔχει τὸ ἐνεργ., Δ. 43. 234· καὶ μέσ., 12.190.

δενδρο-πήμων, ον, ὁ βλάπτων τὰ δένδρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 938.

δένδρος, εος, τό, ἴδε ἐν λ. **δένδρον**.

δενδροτομέω, = **δενδροκοπέω**, ἐρημώνω χώραν κόπτων τὰ δένδρα αὐτῆς τὰ κάρπιμα, Θουκ. 1. 108· μεταφ., δ. τὰ νῶτα Ἀριστοφ. Εἰρ. 747·— **δενδροτομία**, ἡ, Φίλων 2. 401· ἐκ τοῦ **δενδροτόμος, ον**, ὁ κατακόπτων δένδρα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 98.

δενδρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὰ δένδρα, Μάξ. Τύρ.125, 28.

δενδροφορέω, φέρω κλάδους δένδρων· = **θυρσοφορέω**, Ἀρτεμίδ. 2. 37.

δενδροφορία, ἡ, τὸ φέρειν κλάδους (ἴδε **θυρσοφορία**), Στράβ. 468. **II**. παρὰ μεταγεν. ἔτι = τὸ φέρειν ἢ τρέφειν δένδρα, εὐφορία, Γεωπ. 2. 9, 3.

δενδρο-φόρος, ον, ὁ τρέφων ἢ παράγων δένδρα, Ἀθήν. 621B· ὑπερθ. **-ώτατος** Πλούτ. Σύλλ.12:— ἡ δ. (ἐνν. γῆ), Φίλων 2. 583. **II**. = **θυρσοφόρος**, Ἰω. Λυδ. π. Μην. σ. 206.

δενδρο-φυέω, παράγω δένδρα, δενδροφυούσης τῆς γῆς, Πορφυρ. Ἀποχ. 2, 5.

δενδρο-φυής, ές, ὡς δένδρον αὐξηθείς, Πίνδ. (Ὠριγ. 16, 3127. Migne).

δενδρό-φυτος, ον, πεφυτευμένος δένδροις, κατάφυτος, χώρα Πλούτ. Καμ.16. **II**. πέτρα δ., εἶδος ἀχάτου λίθου φέροντος σημεῖά τινα ὅμοια πρὸς δένδρα, Ὀρφ. Λιθ. 230.

δενδρυάζω, παραμένω, κρύπτομαι μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐν τῷ δάσει, Ἡσύχ., καὶ (ἐκ τοῦ Αἰλ. Διονυσ.) Εὐστ. 396. 27.

δενδρύφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δένδρον**, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ φυτῶν, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4.7, 2.

δενδρώδης, ες, = **δενδροειδής**, ὅμοιος δένδρῳ, Ἀριστ. π. Μακροβ. 6, 7, Διοσκ. 4. 175. **2**) δενδρ. Νύμφαι, νύμφαι τῶν δασῶν, Ἀνθ. Π.7.196. **3**) δασώδης, ὄρη Ἱππ. Ἀέρ. 289.

δενδρώεις, εσσα, εν, = **δενδρήεις**, Νόνν. Δ.18.127.

δένδρωμα, τό, = δόρυ, Ἀκύλ.1, Βασιλ. 22. 6.

δενδρών, ῶνος, ὁ, δρυμός, δάσος, Ἀκύλ. Γεν. 21. 33., Α' Βασιλ. λα', 13.

δένδρωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς δένδρον αὔξησις, Θεόφρ. Αἰτ.Φ.2.15, 5.

δενδρῶτις, ιδος, ἡ, κεκαλυμμένη μὲ δένδρα, πέτρα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.790· ὥρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 36.

δεννάζω, μέλλ. **-άσω**, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, τινὰ Θέογν. 1211, Εὐρ. Ρῆσ. 925· ἐπὶ ψόγοισι δ. Σοφ. Ἀντ.759· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κακὰ ῥήματα δεννάζειν, λέγω λόγους κακοὺς ὀνειδίζων, ὁ αὐτ. Αἴ. 243.

δέννος, ὁ, λοιδορία, κακολογία, ὕβρις, Ἡρόδ. 9.107, Λυκ.777.

δεξαμενή, ἡ, (μετοχ. ἀορ. τοῦ **δέχομαι**, μετὰ μεταβεβλημένου τοῦ τόνου) δοχεῖον δι' ὕδωρ, μέρος ἔνθα συνάγεται τὸ ὕδωρ, Ἡρόδ. 3. 9., 6. 119, Πλάτ. Κριτί. 117A.—Ἐν Τιμ. 53A, ὁ Βεκκ. ἀναγινώσκει δεξαμένης, ἔκ τινων ὕφων, πρβλ. 52D.

δεξιά, Ἰων. **-ιή**, (θηλ. τοῦ **δεξιός**), ἡ, ἡ δεξιὰ χείρ, ἀντίθ. τῷ **ἀριστερά**· δεξιῇ ἠσπάζοντο Ἰλ. Κ. 542· ἐκ δεξιᾶς, εἰς τὰ δεξιά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 639· ἐν δεξιᾷ ἔχειν τὰ οὔρεα, νὰ ἔχῃ τις τὰ ὄρη εἰς τὰ δεξιά του ἐνῷ πορεύεται, Ἡρόδ. 7. 217, πρβλ. Θουκ. 2. 19, 98, κτλ.· ἐν δ. λαβεῖν τὴν Σικελίαν ὁ αὐτ. 7. 1· οὕτω, Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δ. ἐσπλέοντι.., εἰς τὰ δεξιὰ ἐνῷ εἰσέρχεταί τις.., ὁ αὐτ.1. 24· ὡσαύτως, ἀπὸ τῶν δεξιῶν Ἀριστ. Οὐρ. 2. 2, 4· εἰς τὰ δ. ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 31· ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος Πλούτ. 2.192F·—συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ ἀσπασμοῦ ἢ χαιρετισμοῦ ἢ ὑποδοχῆς, δεξιὰν διδόναι Ἀριστοφ. Νεφ. 81· προτείνειν, ἐμβάλλειν, κτλ. (ἴδε τὰς λέξ.). **2**) ὡς σημεῖον βεβαιώσεως, ὡς ἐπικύρωσις συνθήκης, σπονδαὶ ... καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν Ἰλ. Β. 341., Δ. 159· δεξιὰς δόντες καὶ λαβόντες, ἀνταλλάξαντες βεβαίωσιν, συνάψαντες συνθήκην, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 1· ὡσαύτως, δεξιὰν ἔλαβον καὶ ἔδωκα αὐτόθι 1. 1. 6· ἔτι δὲ καὶ δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέρειν μή.., φέρω διαβεβαίωσιν παρὰ τοῦ βασ. ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ.., αὐτόθι 2. 4, 1, πρβλ. Πόρσ. Μηδ. 21.—Ἂν καὶ τὸ **δεξιά** εἶναι φανερῶς θηλ. τοῦ **δεξιός**, κεῖται σχεδὸν ἀείποτε ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ **χείρ**· οὕτως ἀείποτε παρ' Ὁμ. (ἂν καὶ ἐκεῖνος μεταχειρίζεται τὸν τύπον **δεξιτερή**, καὶ μετὰ τοῦ **χείρ** καὶ ἄνευ αὐτοῦ)· ἀλλ' εὑρίσκομεν χεῖρα δ. Σοφ. Φ. 912,1254, κτλ.· φεῦ δ. χείρ Εὐρ. Μηδ. 496· χειρὸς δ. αὐτόθι, κτλ.· τὴν χεῖρα δὸς τὴν δ. Ἀριστοφ. Νεφ. 81.

δεξιάδης, ου, Δωρ. **-ας, α**, ὁ, = **δεξιός**, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6241.

δεξιάζω, = μεταχειρίζομαι τὴν δεξιὰν χεῖρα, Ἑβδ. (Α' Παραλ. ιβ', 2, διάφ. γραφ.). **II**. Μέσ., δέχομαι, μηδὲ δῶρα δεξιάσθω Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 11. (δεξιάομαι).

δεξί-δωρος, ον, (δέχομαι) = **δωροδόκος**, Σουΐδ.

δεξί-μηλος, ον, ὁ δεχόμενος ὡς θυσίαν πρόβατα, δηλ. πλούσιος εἰς θυσίας, δόμος, ἐσχάρα, ἀγάλματα Εὐρ. Ἀνδρ. 129, 1138, Φοιν. 632.

δεξιο-βόλος, ὁ, ἴδε **δεξιολάβος**.

δεξιό-γυιος, ον, (**δεξιός** III) ἕτοιμα καὶ πρόθυμα μέλη ἔχων Πίνδ. Ο. 9. 164.

δεξιοκοιτέω, κοιμῶμαι εἰς τὰ δεξιά, Ἀνών. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ.194.

δεξιόθεν, ἐπιρρ. ἐκ δεξιῶν, Βυζ.

δεξιο-κάθεδρος, ον, ὁ καθήμενος ἐκ δεξιῶν, Ἐκκλ.

δεξιο-κοπέω, ἀποκόπτω τὴν δεξιὰν χεῖρά τινος, Ἰω. Μαλ. 488.

δεξιο-λάβος, ὁ, λογχοφόρος· κατὰ πληθ., φρουροί, φύλακες, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 23 (ἔνθα ὁ Lachm. δεξιοβόλους), Ἰω. Λυδ. παρὰ Κωνστ. π. Θεμ. σ.17, ἐκδ. Βόνν., Θεοφύλ. Σιμ. 91C.

δεξιόομαι, παρατ. **ἐδεξιούμην**, Ἐπ. γ' πληθ. **δεξιόωνται** Ὕμν. Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 756, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **δεξιάομαι**· μέλ. **-ώσομαι** Αἰσχύλ., Σοφ.· ἀόρ. **ἐδεξιωσάμην** Λυσ., Ξεν.: ἀποθ. (δεξιά, δεξιός). Χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, (πρβλ. **δείκνυμι** II), μετ' αἰτ. προσ. Ἀριστοφ. Πλ.753, Λυσίας 194.11, Ξέν.· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., δεξιοῦσθαι θεοῖς, ἐγείρω τὴν δεξιάν μου πρὸς τοὺς θεούς, χαιρετίζω, ἢ τιμῶ αὐτούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 852· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, δ. χερσὶ Ὕμν. Ὁμ. 5. 16· ἐπαίνοις Σοφ. Ἠλ. 976· δώροις Ἀριστ. π. Κόσμ.1, ἐν τέλ.· λόγοις χρηστοῖς Παυσ. 2.16, 2: ἀλλὰ μετ' αἰτ. πράγμ., πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι, χαιρετίζοντές τινα διὰ πυκνῶν ποτηρίων, Εὐρ. Ρῆσ. 419·— ὁ Πλάτ. Πολ. 486B ἔχει ἀόρ. **δεξιωθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασίας.

δεξιός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.), = ὁ ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἀντίθ. τῷ **ἀριστερός**, δ. μαζός, γλουτός, κτλ., Ὁμ. κτλ.· τὸ δ. (ἐνν. κέρας) = τὸ δεξιὸν μέρος στρατοῦ, Ξεν. Ἀγησ. 2. 9, κτλ.· πρβλ. **δεξιτερός**·— συχνάκις ἐπιρρηματικῶς: ἐπὶ δεξιά = εἰς τὰ δεξιά, ὡς τὸ Ἀττ. ἐν δεξιᾷ (ἴδε ἐν λ. δεξιά), Ἰλ. Η. 238, κτλ.· ἐπὶ δεξιόφιν (ἐπ. γεν.) = πρὸς τὰ δεξιά, Ν. 308· μετέπειτα ὡσαύτως, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ Σοφ. Ἀποσπ. 527· ἐπὶ δ. χειρὸς Θεόκρ. 25. 18· (ὡς ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς παρ' Ὁμ.)· πρὸς δεξιὰ Ἡρόδ. 1. 51., 7. 89: πρβλ. ἐπὶ πᾶσι **δεξιά**. **II**. εὐτυχής, αἴσιος, καλὸν προμηνύων, ἰδίως ἐπὶ τῆς πτήσεως πτηνῶν καὶ ἄλλων οἰωνῶν, δεξιὸς ὄρνις, = αἴσιος, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ.— Αὕτη ἡ ἔννοια προῆλθεν ἐκ τῆς συνηθείας τῶν Ἑλλήνων οἰωνοσκόπων, οἵτινες ἔβλεπον πρὸς βορρᾶν, ὥστε οἱ αἴσιοι οἰωνοί, οἵτινες ἤρχοντο ἐξ ἀνατολῶν, ἦσαν δεξιοὶ ἢ ἐκ δεξιῶν, οἱ δὲ ἀπαίσιοι οἱ ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενοι ἦσαν ἀριστεροὶ ἢ ἐξ ἀριστερῶν. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τοὐναντίον οἵτινες ἔβλεπον πρὸς νότον (Λίβ. 1.18), οἱ καλοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν (laeva prospera existimantur, Πλίν. 2. 55)· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ αὐτῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἠκολούθησαν τῇ Ἑλληνικῇ χρήσει, ἴδε Coningt. Virg. G. 4. 7. Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησι προτιμήσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐθεωρεῖτο εὐοίωνον καὶ αἴσιον νὰ δίδηται ὁ οἶνος ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ἰλ. Α. 597· οὕτω καὶ ἐν τῇ διανομῇ κλήρων, ἐν τῇ περὶ τὴν τράπεζαν ἐπαιτείᾳ, πρβλ. Η. 184, Ὀδ. Ρ. 365., Φ. 141, Θέογν. 938· ἴδε **ἐνδέξιος, ἐπιδέξιος**. **III**. μεταφορ. = δεξιός, ἕτοιμος, πρόθυμος, ἀντίθ. τῷ **σκαιός** (sinister, γαλλιστὶ gauche)· καὶ ἐπὶ τοῦ νοῦ = ὀξύς, εὐφυής, πανοῦργος, πρῶτον παρὰ Πινδ. I. 5. 77 (4.61), ὅστις ἔχει καὶ ὑπερθ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ν. 3. 12· ἀκολούθως συχνὰ παρ' Ἀριστοφ. ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, ὡς ἐν Νεφ. 428, 834· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Θουκ. 3. 82, κτλ.· δεξιὸν ποιεῖν, εὐφυὲς πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 113. 26· Εὐριπίδου δρᾶμα δεξιώτατον Στράττ. Ἄνθρ. 1· δ. περί τι Πλάτ. Ἱππάρχ. 225C: — Ἐπίρρ. **δεξιῶς** Ἀντιφ. Ἀδήλ. 5, κτλ.· ὑπερθ. **δεξιώτατα** Ἀριστοφ. Νεφ. 148. (Ἐκ τῆς √ΔΕΞ, ἥτις εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς ΔΕΧ (**δέχομαι**, πρβλ. **δεξιάζω**), παράγεται καὶ τὸ **δεξιτερός**· πρβλ. Σανσκρ. daksh-inas (ad dextram), Λατ. dex-ter, ὑπερθ. dextimus· Γοτθ. traihs-vô (δεξιά)· Παλαιο-Γερμ. zes-awa, ἐπίθ. zes-o).

δεξιό-σειρος ἵππος, ὁ, ὁ ἵππος, ὅστις δὲν ἦτο ἐζευγμένος ὑπὸ τὸν ζυγὸν (τοῦ ἅρματος), ἀλλ' ἦτο προστεθειμένος ὡς τρίτος ἵππος

κατὰ μέτωπον ἐν δεξιᾷ τοῦ συνήθους ζεύγους· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ εἶχε πλειοτέραν ἐλευθερίαν, διὰ τοῦτο ἐκεῖ ἐτίθετο ὁ θυμοειδέστατος ἵππος πρὸς ἐπίδειξιν· — ἐντεῦθεν καθόλου = ζωηρός, θυμοειδής, ὁρμητικός, Σοφ. 'Αντ. 140· πρβλ. Herm. ἐν τόπῳ καὶ ἴδε **σειραῖος, σειραφόρος, παρήορος.**

δεξιο-στάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ δεξιᾷ γραμμῇ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Β', 161, Δ', 106· πρβλ. Müller Εὐμ. § 12.

δεξιότης, ητος, ἡ, ἱκανότης, ἐπιδεξιότης, ἐμπειρία, ἰδίως τοῦ νοῦ, εὐφυΐα, ὀξύνοια, σοφία καὶ δ. 'Ηρόδ. 8. 124, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 719, κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **ἀμαθίᾳ**, Θουκ. 3. 37. II. = **δεξίωσις**, Παυσ. 7. 7, 5.

δεξιό-τοιχος, ον, ὁ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου (κωπηλατῶν), Α. Β. 91, 'Ησύχ.

δεξιο-φανής, ές, ὁ φαινόμενος ἐν δεξιᾷ, Πλούτ. 2. 930B.

δεξιόφιν, ἴδε ἐν λ. **δεξιός.**

δεξιόω, ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀποθ. **δεξιόομαι**, ὃ ἴδε.

δεξί-πῡρος, ον, ὁ δεχόμενος πῦρ, δεξιπύρους θυμέλας Εὐρ. 'Ικέτ. 65.

δέξις, εως, ἡ, τὸ δέχεσθαι, δέξιμον, ὑποδοχή, Ψευδευριπ. Ι. Α. 1182· πρβλ. **δοχή.**

δεξίστρατος, ον, ὁ δεχόμενος στρατόν, ἔνθα κάρυκες... Τρώων ἀόλλιζον φάλαγγας δεξίστρατον εἰς ἀγοράν Βακχυλ. 14. 43 (ἐκδ. Blass).

δεξιτερός, ά, όν, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **δεξιός**, "Ομ., Πίνδ.· δ. κατὰ μαζὸν 'Ιλ. Ε. 393· δ. χειρὶ 'Οδ. Υ. 197· ποδὶ Πίνδ. Π. 4. 170· ὡσαύτως **δεξιτερά**, ἡ δεξιὰ (ἐξυπακουομ. τοῦ **χείρ**), «τὸ δεξὶ χέρι», 'Ιλ. Α. 501· 'Επ. δοτ. **δεξιτερῆφι**, Ω. 284· σπάν. παρ' 'Αττ., ὡς 'Αντιφ. 'Ομ. 1. 6.

δεξίωμα, τό, τὸ προθύμως δεκτὸν γινόμενον, εὐπρόσδεκτον πρᾶγμα, Τραγ. παρ' 'Αθην. 159B. II. = **δεξίωσις**, τὸ δεξιοῦσθαι, ἐκτείνειν τὴν δεξιάν, βεβαίωσις φιλίας, Σοφ. Ο. Κ. 619. Δ. Κόσσ. 58, 5.

δεξιο-φύλαξ, ὁ, ὁ φύλαξ τοῦ δεξιοῦ κέρατος, 'Ησύχ.

δεξι-ώνῠμος, ον, ἔχων δεξιὸν ἢ εὐοίωνον ὄνομα· ἢ ἁπλῶς = **δεξιός**, χερσὶ δεξιωνύμοις Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 607· πρβλ. **εὐώνυμος.**

δεξίωσις, εως, ἡ, τὸ ἐκτείνειν τὴν δεξιάν, δεξιοῦσθαι, ἀσπάζεσθαι, χαιρετίζειν, Πλούτ. 'Αλεξ. 9, Πομπ. 79·— πρὸς ἐπίτευξιν ἀρχῆς τινος, Λατ. ambitus, αὐτόθι 67.

δέξο, προστακτικὴ τοῦ συγκεχομ. ἀόρ. τοῦ **δέχομαι**, 'Ιλ. Τ. 10.

Δεξώ, οῦς, ἡ, ἡ δεχομένη, κωμικ. ὄνομα διεφθαρμένης γυναικός, Κρατῖν. παρ' 'Ησυχ., πρβλ. Meineke 2. 58.

δέον, οντος, τό, οὐδέτ. οὐσιαστ., κυρίως μετοχ. τοῦ ἀπρος. **δεῖ**: — ὅ,τι εἶναι ὑποχρεωτικόν, ἀναγκαῖον, ὀρθόν, πρέπον, Ξεν. 'Απομν. 4. 3, 8· τὰ δέοντα, πράγματα ἀναγκαῖα ἢ πρέποντα, τὰ καθήκοντα, Θουκ. 1. 22, κτλ.· οὐδὲν τῶν δεόντων πράττειν 'Ισοκρ. 32A·— πρὸ τοῦ δέοντος, πρὶν γείνῃ ἀνάγκη, Σοφ. Φ. 891· μᾶλλον τοῦ δ., πλειότερον τοῦ ἀναγκαίου, Ξεν. 'Απομν. 4. 3, 8, κτλ.· ἐν δέοντι (ἐνν. καιρῷ), εἰς καλὸν καιρόν, Λατ. opportune, Εὐρ. Μηδ. 1277· ἐν τῷ δέοντι 'Ηρόδ. 2. 159· οὕτω καὶ ἐς δέον γέγονε 'Ηρόδ. 1. 119, 186· ἐς δ. πάρεστι Σοφ. Ο. Τ. 1416, πρβλ. 'Αντ. 386· εἰς δέον λέγειν Δημ. 44. 7· ἀλλά, εἰς τὸ δέον, δι' ἀναγκαίους σκοπούς, ἢ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἐς τὸ δ. χρῆσθαι 'Ηρόδ. 2. 173· ἐντεῦθεν (ἐν 'Αθήναις) ἡ φράσις εἰς τὸ δέον ἐδήλου ἀπορρήτους τῆς πόλεως δαπάνας (μυστικὸν κονδύλιον)· εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα 'Αριστοφ. Νεφ. 859, ἔνθα ἴδε ἑρμηνευτ. εἰς οὐδὲν δέον ἀναλίσκειν Δημ. 36. 10, κτλ.

δεόντως, ἐπίρρ. τοῦ **δέον**, ὡς πρέπει, Πλάτ. Νόμ. 837C.

δέος, γεν. **δέους**, τό· περὶ τοῦ πληθ. ἴδε κατωτ. III: ποιητ. **δεῖος**, τό, (δείδω): — ὡς τὸ **δεῖμα**, φόβος, τρόμος, ἔκπληξις, "Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ συχνάκις συνάπτει χλωρὸν δέος, κίτρινος φόβος· διακρινόμενον ὑπὸ τοῦ 'Αμμων. ἀπὸ τοῦ **φόβος**, καθ' ὅσον διαρκεῖ πλειότερον (δέος .. κακοῦ ὑπόνοια, φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις), πρβλ. Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 358D· ἔχομεν ἀμφότερα ἡνωμένα, φόβος τε καὶ δ. 'Ηρόδ. 4. 115· τὸ δ. καὶ ὁ φ. Λυσ. 158. 34· δέει καὶ φόβῳ Δημ. 555. 15, πρβλ. 654. 24· — ὡσαύτως, δέος .. αἰσχύνη θ' ὁμοῦ Σοφ. Αἶ. 1074· ἵνα γὰρ δ., ἔνθα καὶ αἰδὼς Στίχ. ἐκ τῶν Κυπρίων παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 12B.— Σύνταξ., δ. τινός, φόβος ἀπό τινος προσώπου ἢ πράγματος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 581, Θουκ. 1. 26, κτλ.· — παρὰ Δημ. 53. 11 ἔχομεν τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους (τεθνᾶσι τῷ δέει θεωρεῖται ὡς εἶδος συνθέτου ῥήματος, ὡς εἰ ἦν περιδεδίασι), φοβοῦνται μέχρι θανάτου, τρέμειν τῷ δέει τί πείσεται "Αλεξ. Κρατευ. 1. 6·— δέος [ἐστὶ ἢ γίγνεται] μετ' ἀπαρ., 'Ιλ. Μ. 246· συχνότερον ἑπομένου μὴ μετὰ τῆς ὑποτακτ., 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 650, Θουκ. 3. 33, κτλ.· ὡσαύτως, δέος ἴσχετε μηδέν, ὅσ' αὐδῶ Σοφ. Ο. Κ. 223·— ἴδε ἐν λ. θνήσκω Ι, ἐν τέλ. II. σεβασμός, σέβας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 702· ἀδεὲς δέος δεδιέναι, φοβεῖσθαι ἔνθα οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος, Πλάτ. Συμπ. 198A. III. λόγος πρὸς φόβον, 'Ιλ. Α. 515· μέσον πρὸς ἔμπνευσιν φόβου, δ. δεινότερον Θουκ. 3. 45·— σπανίως κατὰ πληθ., δέη ἐπιπέμπειν Λυσ. 105. 9· δέα ποικίλα Δίλ. π. Ζ. 'Ι. 8. 10.

δέπας, αος, τό, ὀνομ. πληθ. **δέπᾰ** 'Οδ. Ο. 466, κτλ.· 'Επ. δοτ. **δεπάεσσι** "Ομ., **δέπασσι** 'Ιλ. Ο. 86 (ἴδε **δάπτω**): — ποτήριον χρήσιμον εἰς σπονδάς, παρ' 'Ομ. συνήθως ἐκ χρυσοῦ, 'Οδ. Θ. 316, κτλ.· ὡσαύτως, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον 'Ιλ. Λ. 632· πρβλ. **ἀμφικύπελλον, ἐπάρχομαι**·— παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως πήλινον, 'Ανθ. Πλαν. 4. 333. II. τὸ χρυσοῦν ποτήριον ἐν ᾧ ὡς ἐν λέμβῳ διέπλεεν ὁ ἥλιος τὸν 'Ωκεανὸν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, Sturz Φερεκύδ. σ. 103, Kleine Στησίχ. 7, ἐν τέλ., πρβλ. Μίμνερμ. 9, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 66·— ἴσως διορθωτέον ἀντὶ τοῦ **δέμας** παρὰ Κριτίᾳ (Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 9. 54 (ἴδε 33).) Τὸ δι' οὗ διέπλεεν ὁ "Ηλιος τὸν 'Ωκεανὸν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεολύτου λέβης, ὑπὸ τοῦ Πανυάσιδος φιάλη, ὑπὸ τοῦ Μιμνέρμου εὐνή.

δεπαστραῖος, α, ον, ὁ ἐν ποτηρίῳ, ἢ εἰς ποτήριον ἀνήκων, Λυκόφρ. 489.

δέπαστρον, τό, = **δέπας**, 'Αντίμ. 9, καὶ ἐν τῷ ᾄσματι τῆς χελιδόνος παρ' 'Αθην. 360 (Bgk. Λυρ. "Ελλ. σ. 883).

δερ-άγχη, ἡ, (δέρη) περιδέραιον, περιτραχήλιον, 'Ανθ. Π. 6. 109·— **δερ-αγχής**, ές, πνιγηρός, στενός, αὐτόθι 107.

δέραιον, τό, περιδέραιον, Εὐρ. "Ιωνι 1431· κατὰ πληθ., περιτραχήλιον, Ξεν. Κυν. 6, 1.

δεραιο-πέδη, ἡ, = **δειροπέδη**, 'Ανθ. Π. 6. 14., 9. 76.

δεραιοῦχος, ον, συνέχων, συσφίγγων τὸν λαιμόν, 'Ανθ. 7, 473

δέρας, ατος, τό, = **δέρος**, ὃ ἴδε.

δεράς, άδος, ἡ, = **δειράς**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Toup ἐν Σοφ. Φ. 491.

δέργμα, τό, (δέρκομαι) βλέμμα, «'ματιά», κυανοῦν λεύσσων δέργμα δράκοντος, ἔχων τὸ βλέμμα .., βλέπων ὡς .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 83, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 187, κτλ.·— παρ' 'Ησυχ. ὡσαύτως **δεργμός, οῦ, ὁ.**

δέρη, ἡ, 'Αττ. ἀντὶ **δειρή**, τράχηλος, λαιμός, Τραγ., οἷον Αἰσχύλ. 'Αγ. 329, 875. II. = **δειράς**, 'Ησύχ.

δέρις, ιος, ἡ, = **δέρη**, 'Ησύχ. II. = **δέρρις**, Πολυδ. Β', 235.

δερκ-ευνής, ές, ὁ κοιμώμενος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, σκίναξ, ἐπίθ. τοῦ λαγωοῦ, Νίκ. 'Αλ. 67.

δερκιάομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δέρκομαι**, 'Ησ. Θ. 911.

δέρκομαι, δερκόμενος "Ομ.· παρατ., **ἐδερκόμην**, 'Ιων. **δερκέσκετο** 'Οδ. Ε. 158· μέλλ. **δέρξομαι** μόνον παρὰ Γαλην.· πρκμ. μετὰ σημ. ἐνεστ. **δέδορκα** 'Ιλ., Τραγ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς Λουκ. 'Ερμοτ. 20, 'Ικαρομ. 6 καὶ 14·— ἀόρ. **ἔδρᾰκον** 'Οδ., Αἰσχύλ., Εὐρ. (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.)· ὁ ἀόρ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ εἰς παθητ. τύπους, μετοχ. **δρακείς** Πίνδ. Π. 2. 39, Ν. 7. 4· **ἐδέρχθην** Αἰσχύλ. Πρ. 546· **δερχθῇ** Σοφ. Αἶ. 425 (λυρ.), προστακτ. **δέρχθητε** Αἰσχύλ. Πρ. 93, **δερχθεὶς** Σοφ. 'Αποσπ. 729· βραδύτερον ὡσαύτως ἐν μέσ. τύποις, **δέρξατο** 'Ανθ. Πλαν. 166, **ἐδρακόμην** 'Ανθ. Π. 7. 224· ποιητ. ἀποθ. ('Εκ τῆς √ΔΕΡΚ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δέργ-μα, δράκ-ων, δορκ-άς**· πρβλ. darś (videre), πρκμ. dadarśa· 'Αγγλο-Σαξ. torht (ἔνδοξος)· Παλαιο-Γερμ. zoraht (σαφής, καθαρός).) Βλέπω καθαρῶς, βλέπω, "Ομ.· μετοχ. **δεδορκώς**, ἔχων τὴν ὅρασιν, ἀντίθετον τῷ **τυφλός**, Σοφ. Ο. Τ. 454· ἀκολούθως ἐπειδὴ ἡ ὅρασις ἀναγκαία εἰς τὴν ζωήν, ζῶν, ζωντανός, ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο 'Ιλ. Α. 88, πρβλ. 'Οδ. Π. 439· δρακεῖσ' ἀσφαλές, ἀφοῦ ζῇ ἐν ἀσφαλείᾳ, Πίνδ. Π. 2. 38· ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι Αἰσχύλ. Εὐμ. 322· δεδορκότ' Σοφ. 'Ηλ. 66:— συχνάκις ὡς τὸ **βλέπω**, μετ' οὐδετ. ἐπιθ., δεινόν, σμερδαλέον δ., φαίνομαι φοβερός, "Ομ., κτλ.· δεινὰ .. ὀφθαλμοῖς δρακεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 34, πρβλ. 'Αγ. 602· φόνια δ. 'Αριστοφ. Βατρ. 1336· οὕτω μετὰ συστοίχου αἰτιατ., πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, ἐξακοντίζων πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, 'Οδ. Τ. 446· "Αρη δεδορκότων Αἰσχύλ. Θήβ. 53· ἀλλά, σκότον δεδ., τυφλός, Εὐρ. Φοιν. 377. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., βλέπω εἴς τι ἢ πρός τι, ἰδίως κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ., "Ομ.· ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν Αἰσχύλ. Πρ. 546· οὕτω, δ. εἴς τινα 'Ησ. 'Ασπ. 169, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 951· κατά τι Αἰσχύλ. Πρ. 679· καθόλου, διακρίνω, βλέπω, Εὐρ. 'Ανδρ. 545· κτύπον δέδορκα Αἰσχύλ. Θήβ. 103·— παρὰ Πινδ. Π. 3. 151, = **ἐποπτεύω.** II. ἐπὶ φωτός, ἀπαστράπτω, λάμπω, ὡς ὁ ὀφθαλμός, φάος, φέγγος δέδορκε ὁ αὐτ. Ν. 3 ἐν τέλ., 9. 98· δεδορκὸς βλέπω, εἶμαι ὀξυδερκής, ἔχω ὀξυδέρκειαν, Χρύσιππ. παρὰ Γελλ. 14. 4.— Φαίνεται ὅτι κυρίως εἶναι ἐν χρήσει οὐχὶ ἁπλῶς ἐπὶ ὁράσεως, ἀλλ' ἐπὶ ὀξείας ὁράσεως, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 409, Σοφ. Αἶ. 85, Lucas Quaest. Lexil. § 15· εἶναι δὲ ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζοῖς.

δέρμα, τό, (δέρω) τὸ δέρμα, ἡ δορά, Λατ. pellis, "Ομ., κτλ.· δέρμα λέοντος, δορὰ λέοντος ὡς ἐπένδυμα, 'Ιλ. Κ. 23· δέρμα κελαινόν, ἐπὶ ἀσπίδος, Ζ. 117·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀσκῶν χρησίμων πρὸς τήρησιν ὑγροῦ, κτλ., 'Οδ. Β. 291·— ἅπαξ παρ' 'Ομήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος ἀφαιρεθέντος, 'Ιλ. Π. 341, πρβλ. 'Ηρόδ. 4. 64., 5. 25· καὶ ἐν 'Οδ. Ν. 431, ἐπὶ δορᾶς, ἣν ἐνδύεταί τις. **2)** βραδύτερον, τὸ δέρμα τινός, ὡς ἔχει ἐπὶ τοῦ σώματος (οὐχὶ δηλ. ἐκδεδαρμένον), Λατ. cutis, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 270· περὶ τῷ δέρ-

ματι δέδοικα 'Αριστοφ. 'Ιππ. 27, πρβλ. Εἰρ. 746· ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης, 'Αριστοφ. Σφηξ. 429, 1292. **3)** ὁ φλοιὸς τῶν δένδρων, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 4. 14, 10· τὸ κέλυφος, τὸ λέπυρον τῶν καρπῶν, αὐτόθι 1. 2, 6.—Πρβλ. **δορά, δέρας, δέρος, δέρις.**

δερματικός, ή, όν, ἐκ δέρματος, ὅμοιος δορᾷ, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1.16, 5, Γεν. Ζ.1.12, 2, κτλ. **II.** **δερματικὸν** (ἐνν. ἀργύριον), τό, τὰ χρήματα τὰ εἰσπραττόμενα ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν δορῶν τῶν θυσιαζομένων ζῴων, Συλλ. 'Επιγρ. 157. 5, 27, Λυκοῦργ. παρ' 'Αρπ.

δερμάτινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ δέρματος, «πέτσινος», ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δ. 'Οδ. Δ.782., Θ. 53· ἀσπὶς 'Ηρόδ.7.79· ὑμὴν 'Αριστ. 'Αποσπ. 316· πλοῖα Στράβ.778.

δερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέρμα,** Πλάτ. 'Ερυξ. 400Α, 'Αριστ. Φυσιογν. 3. 3.

δερματίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **δέρμα,** Φώτ. 'Επιστ. 364.

δερματο-μαλάκτης, ὁ, δερματουργός, σκυτοδέψης, Σχολ. Πλάτ. Γοργ. σ. 357.

δερματουργικός, ή, όν, (*ἔργω) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν βυρσοδεψικήν, Πλάτ. Πολιτ. 280C.

δερματο-φᾰγέω, τρώγω πάντα μετ' αὐτοῦ τοῦ δέρματος, Στράβ.776.

δερματοφορέω, φορῶ δέρμα ἢ δοράν, Σχόλ. 'Απόλλ. Ρόδ. Α.324.

δερματο-φόρος, ον, ὁ ἐνδεδυμένος δοράν, Στράβ.776.

δερματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος δορᾷ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 13, 7., 3. 3,13, κτλ.

δερμηστής, οῦ, ὁ, (δέρμα, ἐσθίω) σκώληξ τρώγων δέρμα, Σοφ. 'Αποσπ. 397, Λυσ. παρ' 'Αρποκρ. (ἔνθα κακῶς **δερμιστής**), κτλ.

δερμό-πτερος, ον, ἔχων ὑμενώδη πτερά, ὡς ἡ νυκτερίς, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 1.1, 20., 1. 5,11.

δερμύλλω, = φλάω, Σχόλ. 'Αριστοφ. Νεφ.731.

δέρξις, εως, ἡ, ἡ αἴσθησις τῆς ὄψεως, ὅρασις, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 432Β.

δέρον, 'Επ. παρατ. τοῦ **δέρω,** "Ομ.

δέρος καὶ δέρας, τό, ποιητ. ἀντὶ **δέρμα,** ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτιατ. (πλὴν τῆς γεν. **δέρατος** ἢ **δέρους** παρὰ Διοδ. 4. 56)·— ὁ τύπος **δέρος** διατηρεῖται παρὰ Σοφ. Σχολ. 'Αριστοφ. "Ορν. 934, καὶ κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 5, Φοιν. 1120, "Ιωνι 995, καὶ ἀπαντᾷ συχν. παρὰ τῷ 'Απολλ. Ροδ.· ἀλλὰ **δέρας** ἐν Εὐρ. Μηδ. 480, Βάκχ. 835, 'Επιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2265.13.

δέρριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Ανακρ.19. 5, ἐξ εἰκασίας τοῦ Bgk.· ἴδε 'Ησύχ., Σουΐδ.

δέρρις, εως, ἡ, (δέρος) βύρσινον κάλυμμα ἢ ἐπένδυμα, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 39, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδήλ. 35·— κατὰ πληθ., παραπετάσματα ἐκ δορῶν κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων, ὅπως ἐξασθενῶσι τῶν ἐχθρικῶν βελῶν τὴν δύναμιν, ὡς τὸ Ρωμ. cilicia, Θουκ. 2.75 (ἔνθα **δέρρεις** εἶναι καθόλου δέρματα, **διφθέραι** δὲ κατειργασμένα δέρματα).

δερτὰ (= **δαρτά,** θύματα), 'Επιγρ. Μυκόνου, 'Αθην. τόμ. Β', σ. 237.

δέρτρον, τό, (δέρω) = **ἐπίπλους** ἢ **ἐπίπλουν,** ἡ μεμβρᾶνα, ἥτις περιβάλλει τὰ ἐντόσθια, Λατ. omentum, 'Αντίμ. 107, 'Ιππ. 1149Ε· ἐν 'Οδ. Λ. 579 οἱ γῦπες τοῦ Τιτυοῦ παριστάνονται ὡς δέρτρον ἔσω δύνοντες, ἔνθα τὸ δέρτρον ἔσω εἶναι ἀντὶ τοῦ εἰς δέρτρον, μέχρι τῶν ἐντοσθίων, πρβλ. 'Ιππ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ ἴδε ἐν λ. **εἴσω.** **II.** ἐν 'Οδ. ἔνθ' ἀνωτ., **δέρτρον** ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ., Ε. Μ., κτλ., ὡς ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τοῦ γυπὸς λεγόμενον· ὅθεν ὁ Λυκ. 880 μετεχειρίσθη τὴν λέξιν πρὸς δήλωσιν τοῦ αἰχμηροῦ, θρυλλιγμάτων δέρτρα, ὀξέα συντρίμματα.

δέρω, 'Αριστοφ., Πλάτ., κτλ.· καὶ ὅταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά, **δείρω** ἢ **δαίρω,** 'Αριστοφ. Νεφ. 442, "Ορν. 365, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 150, ὧν τὸ **δείρω** εἶναι καὶ ὁ τύπος ὃν μετεχειρίσθη ὁ 'Ηρόδ.· παρατ. **ἔδερον** "Ομ.·— μέλλ. **δερῶ** 'Αριστοφ. 'Ιππ. 370· ἀόρ. **ἔδειρα** 'Ιλ., **(ἀπ-)** 'Ηρόδ., **(ἐκ-)** Πλάτ.— Μέσ., ἴδε **ἀναδέρω.** — Παθ., μέλλ. **δᾰρήσομαι** Κ. Δ., ἀόρ. **ἐδάρην** [ᾰ] Μένανδ. Μονοστ. 422, **(ἀπ-)** Ξεν., **(ἐκ-)** 'Ηρόδ.· μετοχ. **δαρθεὶς** ἐν Νικοχ. Κεντ.1· πρκμ. **δέδαρμαι,** ἴδε κατωτ. ('Εκ τῆς √ΔΕΡ παράγονται καὶ τὰ **δέρος, δέρμα, δορά, δέρρις, δέρτρον·** πρβλ. Σανσκρ dar, driṇâmi (disseco), darvi (snake-skin), dṛitis (σακκίδιον ἐκ δέρματος)· Γοτθ. gataira (καταλύειν), Παλαιο-Γερμ. zeru, fer-zeru (καταστρέφω).) 'Αφαιρῶ τὸ δέρμα, «γδέρνω», ἐπὶ ζῴων, δ. βοῦς, μῆλα "Ομ.· κύνα δ. δεδαρμένην, ἐπὶ ματαιοπονίας, Φερεκρ. παρ' 'Αριστοφ. Λυσ.158·— ἀσκὸν δεδάρθαι, νὰ ἐκδαρῶ καὶ τὸ δέρμα μου νὰ γείνῃ ἀσκός, Σόλων 32.7· οὕτω, δερῶ σε θύλακον, ἐκ τοῦ δέρματός σου θὰ κάμω βαλλάντιον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 370. **II.** ὡσαύτως (κατὰ χυδαίαν ἀντίληψιν), κτυπῶ, δέρνω, μαστιγώνω, δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. 'Αριστοφ. Σφηξ. 485, πρβλ. Νεφ. 442, Βατρ. 619· ἐντεῦθεν παροιμ., ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται, ὡς τὸ παθήματα μαθήματα, Μένανδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **λέπω II.**

δέσις, εως, ἡ, (δέω) τὸ δένειν, ἡ εἰς τὸ αὐτὸ σύνδεσις, Πλάτ. Κρατ. 418Ε. **II.** ὡς τὸ **πλοκή,** ἡ περιπλοκὴ δραματικῆς τινος ὑποθέσεως, ἀντίθ. τῷ **λύσις,** 'Αριστ. Ποιητ.18.

δέσμα, τό, (δέω) ποιητ. ἀντὶ **δεσμός,** δεσμά, σιδήρεα δέσματ' 'Οδ. Α. 204, πρβλ. Θ. 278. **II.** ταινία πρὸς δέσιν τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα 'Ιλ. Χ. 468· πρβλ. **ἀναδέσμη, ἀνάδημα.**

δεσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δέσμα,** Σχόλ. Θεοκρ. 4.18· πρβλ. **δεμάτιον.**

δεσμευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς δέσιν, Πλάτ. Νόμ. 847D.

δεσμεύω, (δεσμὸς) δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, "Υμν. 'Ομ. 6. 17, Εὐρ Βάκχ. 616, Πλάτ. Νόμ. 808D· δένω ὁμοῦ, οἷον στάχυς ἐν δεματίῳ, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 479· δ. ἔκ τινος, δένω σφιγκτὰ εἴς τι .., 'Απολλόδ. 2.1, 3.— Παθ., δεσμευθεῖσα ἀλύτοις καμάτοις 'Επιγρ. 'Ελλ.737.

δεσμέω, = δεσμεύω, 'Αριστ. Φυτ. 1. 2, 17, 'Ηλιόδ. 8. 9, Εὐαγ. κ. Λουκ. η', 29, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν 'Αττικιστῶν, Μοῖρ. σ. 122, Θωμ. Μάγιστ. 199, 821.

δέσμη, ἡ, (δέω) = δέμα, δεμάτιον, "Αλεξ. Κυβερν. 2, 'Αριστ. 'Αποσπ. 134.

δεσμίδιον (ῐ), τό, ὑποκ. τοῦ **δεσμίς,** Διοσκ. Εὐπορ. 2. 64, "Αντυλλ. παρ' 'Ορειβ. 3. 633, 'Αέτ. 3. 79.

δέσμιον, τό, = **δεσμός,** 'Ανθ. Π. 9. 479, κατὰ πληθ.

δέσμιος, ον, καὶ α, ον, Σοφ. 'Αποσπ. 217·— δεσμεύων, δεσμευτικός· μεταφ. ὁ δεσμεύων ὡς διὰ μαγείας, μαγεύων, κατὰ γεν., ὕμνος ἐξ 'Ερινύων δ. φρενῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 332, πρβλ. 306. **II.** παθ., δεσμευμένος, ἐν δεσμοῖς, αἰχμάλωτος, Σοφ. Αἴ. 299, Φ. 608, Εὐρ. Βάκχ. 226, κτλ.

δεσμίς, ίδος, ἡ, = **δέσμη,** 'Ιππ. 626. 20, 26, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 16, 2.

δεσμό-βροχος, ὁ, βρόχος χρησιμεύων ὡς δεσμός, Μανέθ. 5.133.

δεσμολύτης, ου, ὁ, λύων τὰ δεσμά, Χριστ. Πασχ. 2530· δεσμολύτις χάρις αὐτόθι ς. 2568.

δεσμό-λυτος, ον, λελυμένος ἐκ τῶν δεσμῶν, Γρ. Ναζ. Χρ. Π. σ. 296Β.

δεσμός, ὁ· πληθ. **δεσμά,** "Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ.157, Θέογν. 459, 'Ηρόδ 6. 91, καὶ οὕτω τὸ πλεῖστον παρ' 'Αττ. ποιητ. καὶ Πλάτ. Εὐθύφρ. 9Α· ἀλλὰ δεσμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 525, Εὐρ. Βάκχ. 518, 634, συχν. παρὰ Πλάτ. (δέω)· — παρ' 'Ομ. καθόλου, = ταινία ἢ πᾶν ὅ,τι χρήσιμον πρὸς δέσιν καὶ στερεοποίησιν· οἷον φορβειὰ (καπίστρι), 'Ιλ. Ζ. 507· τὰ πρυμνήσια, τὸ καλῴδιον τῆς ἀγκύρας, 'Οδ. Ν. 100, κτλ· ἱμὰς τῆς θύρας, Φ. 241· οὕτω παρ' 'Αττ. ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, Ξεν. 'Αν. 3. 5, 10· πᾶς σύνδεσμος ἑνότητος, Πλάτ. Τιμ. 31C· ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὁ αὐτ. Σοφ. 253Α· δεσμοὶ πολιτείας, ἐπὶ τῶν νόμων, ὁ αὐτ. Νόμ. 793Β. **2)** κατὰ πληθ. = δεσμά, ἁλύσεις, ἐκ δεσμῶν λυθῆναι Αἰσχύλ. Πρ. 509, 770· πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ αὐτόθι 513· ἐν δεσμοῖσι Σοφ. 'Αποσπ. 60· δεσμοῖς Θουκ. 7. 82· ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν = δεσμοφύλαξ, Λουκ. Τοξ. 29·— ἐντεῦθεν καθ' ἑνικ., περιληπτικῶς = δεσμά, φυλάκισις, φυλακή, δεσμὸς ἀχλυόεις 'Επίγρ. παρ' 'Ηροδ. 5. 77· οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ 'Ηρόδ. 3. 145· ἐν δεσμῷ Σοφ. 'Αντ. 858· ἐν δημοσίῳ δεσμῷ Πλάτ. Νόμ. 864Ε· δεσμοῦ τιμᾶσθαι Λυσ. 105. 16. **3)** = δεσμός, ἐπίδεσμος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 16, 14, κτλ· — ἀλλὰ δεσμὸς ἄρθρου 'Ιππ. π. 'Αγμ. 776, εἶναι κατὰ τὸν Γαλην., ἀγκύλωσις. **II.** = **δέσμη,** Πολυβ. Β', 135, Εὐστ. 862. 27· δ. ἀργυρίου 'Εβδ. (Γεν. μβ', 27).

δεσμοφόρος, ον, φέρων δεσμά, 'Ιγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κ/πόλεως, σ. 209. 4, ἐκδ. De Boor.

δεσμο-φύλαξ (ῠ), **ακος,** ὁ, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Λουκ. Τοξ. 30. Ν. Δ. καὶ μτγν., ὑπὸ τῶν δοκίμων δεσμωτηρίου φύλαξ.

δεσμόω, = δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, μεταγεν.

δέσμωμα, τό, = δεσμός, δεσμά, Αἰσχύλ. Πέρσ.745, Σοφ. 'Αποσπ. 27, κατὰ πληθ.

δεσμωτήριον, τό, εἱρκτή, φυλακή, Θουκ. 6. 60, Πλάτ., κ. ἀλλ.· δ. ἀνδρῶν 'Ηρόδ. 3. 23.

δεσμώτης, ου, ὁ, δέσμιος, αἰχμάλωτος, 'Ηρόδ. 3. 143, καὶ 'Αττ. **II.** ὡς ἐπίθ. = ἐν δεσμοῖς ὤν, δεσμευμένος, Αἰσχύλ. Πρ. 119 (ἡ τραγῳδία καλεῖται Προμηθεὺς δ.)· οὕτως ἐν τῷ θηλ. **δεσμῶτις** ποίμνη Σοφ. Αἴ. 234· Μελανίππη δ., ὄνομα δράματος τοῦ Εὐρ.

δεσπόζω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· μέλ. **-όσω** Αἰσχύλ. Πρ. 208, 930, 'Αγ. 543· ἀόρ. ἀπαρεμφ. δεσπόσαι Εὐρ. 'Αλκ. 486. **1)** ἀπολ. = εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης, ὑπερέχω, ἐξασκῶ κυριαρχίαν, Αἰσχύλ. Πρ. 208· ἄρχειν καὶ δ. Πλάτ. Φαίδ. 80Α. κ. ἀλλ. **2)** μετὰ γεν., εἶμαι δεσπότης ἢ κύριός τινος, "Υμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 366, 'Ηρόδ. 3. 142, κτλ· Ζηνὸς (ἢ Διὸς) δεσπόσαι Αἰσχύλ. Πρ. 930· δεσπόζοντ' ἐμοῦ Εὐρ. 'Ικέτ. 518· δ. τινός, ἀντίθετον τῷ δουλεύειν τινί, Πλάτ. Πολ. 576Α· δεσπόζω φόβης, εἶμαι κύριος, Αἰσχύλ. Χο. 188· γίνομαι κύριός τινος, καταλαμβάνω τι, λέκτροις ὧν ἐδέσποζον Εὐρ. 'Ανδρ. 928· καὶ οὕτω μεταφ., τοῦδε δ. λόγου Αἰσχύλ. 'Αγ. 543. **3)** μετ' αἰτιατ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν

ἐπί τινος, δ. πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 28. — Παθ., δεσπόζονται Ἱππ. Ἀέρ. 290· δεσποζόμεναι πόλεις Πλάτ. Νόμ. 712E.

δέσποινα, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ **δεσπότης**, ἡ κυρία τοῦ οἴκου, «ἡ οἰκοκυρά», Λατ. hera, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Ξ. 127· ἄλοχος δ., ἐπὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος, Γ. 403· γυνὴ δ., ἐπὶ τῆς Ἀρήτης, 7. 347. **2**) ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ἐφεξῆς, ἡγεμονίς, βασίλισσα, Π. 4. 19, Ἀποσπ. 87. 11· δέσποινα πόλεων .. Ἀθηναίων πόλις Κωμ. Ἀνών. 49. **3**) παρ' Ἀττ. συχνάκις συνάπτεται πρὸς τὰ ὀνόματα θεαινῶν, δ. Ἑκάτη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 374· Ἄρτεμις Σοφ. Ἠλ. 626, κτλ.· ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἰδίως ὡς ὄνομα τῆς Περσεφόνης, Πλάτ. Νόμ. 796B, πρβλ. Παυσ. 8. 37, 1-10· τῆς Κύπριδος Ξέναρχ. Πεντ. 1. 21. **4**) ἐν Θεσσαλίᾳ, δέσποινα ἦτο ἁπλῶς γυνή, Ἡσύχ.

Δεσποσιο-ναῦται, ῶν, οἱ, Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ ἀπηλευθερωμένοι ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ ὑπηρετῶσιν ἐν θαλάσσῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271E.

δεσπόσιος, ον, = **δεσπόσυνος**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 845, Εὐστ. 846. 13.

δέσποσμα, τό, δεσποτικὴ θέλησις, δεσποτικὴ ἀρχή, Μανέθ. 4.38.

δεσποστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **δεσπόζω**, = ἁρμόζων εἰς δεσποτικὴν κυβέρνησιν, ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 1 (διάφ. γραφ. **δεσποτικόν**), 7. 2, 15.

δεσποσύνη, ἡ, ἀπόλυτος κυβέρνησις, δεσποτισμός, Ἡρόδ. 7.102.

δεσπόσυνος, ον, ὡσαύτως η, ον, Πίνδ. Π. 4. 476· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον ἢ δεσπότην, λέχος δεσπ., τοῦ κυρίου ἡ κλίνη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 144· δόμοι δ. Αἰσχύλ. Χο. 942· μέλαθρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 42· τὰ δ. χρήματα, ἡ περιουσία τοῦ κυρίου, τοῦ «ἀφεντικοῦ», Ξεν. Οἰκ. 9,16· δ. ἀνάγκαι, αὐθαίρετος κυβέρνησις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 587. **II**. ὡς οὐσιαστ. = **δεσπότης**, Τυρταῖ. 6. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4301c (Προσθήκ.), Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 33. **2**) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, Ἀππιαν. Ε. II. 4, 44.

δεσποτεία, ἡ, ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου ἐπὶ τῶν δούλων, ἢ ἡ σχέσις τοῦ δεσπότου πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 4, 3. 6, 3 (πρβλ. **δεσποτικός**). **2**) ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτισμός, ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἀσιατῶν, Πλάτ. Νόμ. 698, Ἰσοκρ. 113D, Συλλ. Ἐπιγρ. 127. 28. **II**. ὡς Βυζ. δικανικὸς ὅρος, ἀπόλυτος κυριότης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **χρῆσις** (ὅτε τις ἠδύνατο νὰ καρπῶται πρᾶγμά τι, μὴ ἔχων ὅμως κυριότητα ἐπ' αὐτοῦ).

δεσπότειος, α, ον, = **δεσπόσυνος**, Λυκόφρ. 1183.

δεσπότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **δεσπότης**, δέσποινα, κυρία, Σοφ. Ἀποσπ. 868.

δεσποτεύω, = **δεσπόζω**, Ἐσδ. (3 Μακκ. ε', 28), Συλλ. Ἐπιγρ. 3702, Δίων Κ. 60. 28.

δεσποτέω, = **δεσπόζω**, μετὰ γεν., Πλάτ. Τιμ. 44E. — Παθ., δεσποτικῶς κυβερνῶμαι, πρὸς ἄλλης χερὸς Αἰσχύλ. Χο. 104· σῇ χερὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 884· δεσποτούμενος βίος, ἀντίθ. τῷ ἀνάρχετος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 527, πρβλ. 696.

δεσπότης, ου, ὁ· κλητικὴ **δέσποτᾰ**· αἰτιατικὴ **δεσπότεα**, Ἡρόδ. 1. 11, κτλ. (ἴδε ἐν λέξει **πόσις**, ὁ): — κύριος, δεσπότης, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου, τοῦ οἰκογενειάρχου (πρβλ. **οἰκοδεσπότης**), Λατ. herus, dominus, δόμων Αἰσχύλ. Εὐμ. 60, κτλ.· ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν ὁ αὐτ. Πέρσ. 169· — κυρίως ἐν σχέσει πρὸς δούλους, Πλάτ. Παρμ. 133D, Νόμ. 756E, κτλ.· δ. καὶ δοῦλος Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 3, κτλ.· ὥστε ἡ προσφώνησις τοῦ δούλου πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἦτο ὦ δέσποτ' ἄναξ Ἀριστοφ. Εἰρ. 90, Ἀνδοκ. 3. 25· ὦναξ δέσποτα Ἀριστοφ. Εἰρ. 389, Ἀποσπ. 492· — ἄλλως ἦτο ἐν χρήσει κυρίως, **2**) ἐπὶ Ἀσιανῶν ἀρχόντων, ἀπόλυτος κύριος, οὗ οἱ ὑπήκοοι εἶναι δοῦλοι, Λατ. dominus, Ἡρόδ. 3. 89, Θουκ. 6.77· τύραννος καὶ δ. Πλάτ. Νόμ. 859A· καὶ τὸ πληθυντ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, ὡς τὸ τύραννοι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 32, Χο. 53, 82· — ἀλλ' οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ταύτην κυρίως ἐπὶ τῶν θεῶν, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 480, Εὐρ. Ἱππ. 88, Ἀριστοφ. Σφῆξ 875, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13. **II**. καθόλου, ὁ κατέχων τι, κύριος, κάτοχος, κώμου, ναῶν Πίνδ. Ο. 6. 30, Π. 4. 369· μαντευμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 27· τῶν Ἡρακλείων ὅπλων Σοφ. Φ. 262· ἑπτὰ δεσποτῶν, ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Εὐρ. Ἱκέτ. 636· τοῦ ὄρτυγος Ξεν. Ἀν. 7. 4, 10· πρβλ. **ἄναξ**. — Μεθ' Ὅμηρ., ἂν καὶ οὗτος μεταχειρίζεται τὸ **δέσποινα** ἐν Ὀδ.

δεσποτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δεσπότης**, Ἀρισταίν. 1. 24.

δεσποτικός, ή, όν, ὁ τοῦ δεσπότου, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς δεσπότην ἢ κύριον, δεσποτικαὶ συμφοραί, δυστυχίαι καταλαμβάνουσαι τὸν κύριόν τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 64· δ. δίκαιον, τὸ δίκαιον τοῦ κυρίου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ αὐτ. Πολ. 3.14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτω, τὸ δ. Πλάτ. Νόμ. 697C. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἔχων κλίσιν πρὸς δεσποτείαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πολιτ. 344C, κτλ.· ὀλιγαρχία δ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6,16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4.10, 3. **2**) μετὰ γεν., ἐξασκῶ δεσποτικὴν ἐξουσίαν ἐπί τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13. 5· οὕτως, ἐστὶ δὲ τυραννὶς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πολ. 3. 8, 2, πρβλ. 4. 4, 28.

δεσπότις, ἡ, = **δέσποινα**, αἰτ. **δεσπότιν**, Σοφ. Τρ. 407, Ἠλ. 597, Εὐρ. Μηδ. 17, Πλάτ. Τιμ. 34C· δοτ. **δεσπότιδι** Ἀνθ. Π. 6. 160.

δεσποτίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **δεσπότης**, Εὐρ. Κύκλ. 267.

δέστρον, τό, Πολυδ. Α', 145, «τὸ ἐντὸς τῆς πλήμνης (τοῦ τροχοῦ τοῦ ἅρματος) σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα».

δετέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δέσῃ, Γεωπ. 4,12,16.

δετή, ἡ, (κυρίως θηλ. τοῦ **δετός**, ἐξυπακουομ. τοῦ λαμπάς) ξύλα συναποτελοῦντα δέσμην, ἡ ἐκ δεδεμένων δᾴδων λαμπάς, καιόμεναι δεταὶ Ἰλ. Λ. 554., Ρ. 663· πυρσός, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 1361· ἴδε ἐν λ. **λαμπάς**.

δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων, Γρηγ. Ναζιανζ. 3, 450A (Migne).

δέτις, ιδος, ἡ, κεφαλὴ σκορόδου (ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι συναποτελεῖται ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ὡς πυρσὸς ἐκ πολλῶν δᾳδίων), Ἱππ. παρ' Ἐρωτ. 132, ἐν Γαλην. Λεξ. 454, **δαῖτις**.

δετός, ή, όν, δεδεμένος, Γρηγ. Ναζιανζ. 403A.

δευήσεσθαι, Ἐπ. ἀπαρ. μέσ. μέλλ. τοῦ **δεύω**, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι, Ὁμ.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ, παρ' Ὁμ., ὁ πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, Ἰλ. Ν. 451. **2**) τῶν Τρώων τις, Υ. 478· ὁ Θεσσαλὸς Δευκαλίων πρῶτον παρ' Ἡσ. (Ἀποσπ. 21 Göttl.) καὶ Πινδ.

δευκής, ές, = γλυκύς, Νίκ. Ἀλ. 328· **δεῦκος**, τό, λέγεται ὅτι εἶναι Αἰολ. ἀντὶ **τὸ γλυκύ**· πρβλ. **ἀδευκής**.

δεῦμα, ατος, τό, (δεύω) τὸ ὑγρόν, δεύματα κρεῶν, βραστὸν κρέας, ἐκ διορθώσεως τοῦ Böckh, Πίνδ. Ο. 1. 80, ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς, **δεύτατα**.

Δεύνυσος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **Δεόνυσος**, **Διόνυσος**, ἴδε Bgk. Ἀνακρ. 2. (Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. 259. 32, δεῦνος εἶνε Ἰνδικὴ λέξις = βασιλεύς, ἴδε Pott. Et. Forsch. 1.102).

δεύομαι, Ἐπ. ἀντὶ **δέομαι**· ἴδε **δεύω**.

δεῦρε = **δεῦρο**, CIA 4, b 517a 1. 517, b, 1.

δευρί, ἴδε **δεῦρο**.

δεῦρο, ἐπιτεταμ. παρ' Ἀττ. **δευρὶ** (Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Ἀνδοκ. 21. 8)· τύπος τις δεύρω ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. ὡς ἁπαντῶν ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὅθεν διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἰλ. Γ. 240· ἐπίρρ. **I**. τόπου, ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ, Λατ. huc, μετὰ πάντων τῶν ῥημάτων κινήσεως, Ὁμ., κτλ.· ἐπιτεταμένον, δεῦρο τόδ' ἵκω Ὀδ. Ρ. 444, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 309, κατ' ἄλλους τὸ τόδε σύστοιχον ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος· **ὡσαύτως** βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν [ἔχω ἔλθει καὶ εἶμαι ἐνθάδε], δεῦρο παρέστης Γ. 405· πάρεστι δεῦρο .. **ὅδε** Σοφ. Ο. Κ. 1253· τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει Ἀριστοφ. Θεσμ. 665· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, μακρὸν τὸ δ. **πέλαγος** Σοφ. Ο. Κ. 66· τῆς δ. ὁδοῦ αὐτόθι 1165· τὸ τῇδε καὶ **τὸ κεῖσε** καὶ τὸ δ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 426, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 266, 315. **б**) παρὰ μεταγ. ἁπλῶς, ἐδῶ, ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς κινήσεως, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 9, 20, Οὐρ. 1. 2, ἐν τέλ. **2**) συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ πρὸς παραθάρρυνσιν ἢ ἁπλῶς κλητικόν, ἐδῶ! ἀπ' ἐδῶ! ἐμπρός! Λατ. adesdum, ἄγε δεῦρο, δεῦρ' ἄγε, δεῦρ' ἴθι, καὶ δεῦρ' ἴτω, ἀείποτε μετὰ ῥήματος ἑνικοῦ, (τὸ δὲ **δεῦτε**, ὃ ἴδε, εἶναι ἐν χρήσει μετὰ ῥήματος πληθ.)· ἀλλὰ τὸ **δεῦρο** ἐνίοτε κεῖται καὶ μετὰ πληθ., παρὰ Τραγ., δ. ἴτε Αἰσχύλ. Εὐμ. 1041· δ. ἕπεσθε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 724· — ἐνίοτε ὑπάρχει μόνον, δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν, ἐμπρός, ἂς .., Ὀδ. Θ. 292· οὕτω παρ' Ἀττ., καί μοι δ. εἰπέ, ἐμπρὸς τώρα, εἰπέ μοι, Πλάτ. Ἀπολ. 24C· δεῦρό σου στέψω κάρα, ἔλα, ἐμπρός, ἂς σοῦ .., Εὐρ. Βάκχ. 341· καὶ ὅλως ἄνευ ῥήματος, δεῦρο, σύ, ἐδῶ, σύ! Ἀριστοφ. Εἰρ. 880· δεῦρο παρὰ Σωκράτη (ἐνν. καθίζου) Πλάτ. Θεαιτ. 144D, κτλ. **3**) ἐν συζητήσει ἢ ἐπιχειρήμασι καὶ ἀποδείξεσι, μέχρι δ. τοῦ λόγου, μέχρι τοῦδε τοῦ σημείου τῆς ὑποθέσεως, ὁ αὐτ. Συμπ. 217E· τὸ μέχρι δ. εἰρήσθω ὁ αὐτ. Νόμ. 814D· ὡσαύτως, δεῦρ' ἀεὶ προεληλύθαμεν ὁ αὐτ. Πολιτ. 292C· δ. δὴ πάλιν (ἐνν. βλέπε) ὁ αὐτ. Πολ. 477D. **II**. ἐπὶ χρόνου, μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν, «ἕως ἐδῶ», μόνον παρ' Ἀττ., ἰδίως Τραγ.· οὕτω Πλάτ. Θεαιτ. 143D, Τιμ. 21D· ὡσαύτως, δεῦρ' ἀεὶ Εὐρ. Μηδ. 670, Ἴωνι 56, κτλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1135· δεῦρό γ' ἀεὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 596· πρβλ. Βαλκ. Φοιν. 1215, Πόρσ. Ὀρ. 1679· — παρὰ **πεζοῖς** ὡσαύτως, μέχρι δ. ἀεὶ Πλάτ. Νόμ. 811C.

Δεύς, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **Ζεύς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 911, πρβλ. Koen Γρηγ. σ. 599.

δεύσιμος, ον, ποτιστικός, τόπος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 21.

δευσοποιέω, βάπτω, ἀλείφω, Ἀλκίφρων 3. 11.

δευσοποιία, ἡ, τὸ βάπτειν, βάψιμον, ἡ βαφικὴ τέχνη, Πολυδ. Α', 49.

δευσο-ποιός, όν, (δεύω) ὁ βαθέως βάπτων, ἀνεξιτήλως βάπτων, ἀνεξίτηλος, ἐπὶ χρωμάτων, δ. γίγνεται τὸ βαφὲν Πλάτ. Πολ. 429E· δ. φάρμακα Λουκ. Εἰκόν. 16· δ. καὶ δυσέκνιπτος Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 16. 1· — μεταφ., δόξα δ. Πλάτ. Πολ. 430A· πονηρία Δείναρχ. 105. 23· πρβλ. Ruhnk Τίμ.

δευτάτιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **δεύτατος**, Jac. Ἀνθ. Π. σ. 74.

δεύτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **δεύτερος**, = **ὕστατος**, ὁ ἔσχα-

τος, ὁ τελευταῖος, Ἰλ. Τ. 51, κτλ. — περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Ο.1. 80, ἴδε ἐν λ. **δεῦμα**.

δεῦτε, ἐπίρρ., ὡς πληθ. τοῦ **δεῦρο**, εἰς τοῦτο τὸ μέρος! ἐδῶ! ἐμπρός! ἔλα ἐδῶ! ἀκριβῶς ὡς τὸ **δεῦρο**, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ πληθ. προστακτ. εἴτε κειμένης (δεῦτ' ἄγετ' Ἰλ. Η. 350, κτλ.· ὡσαύτως, δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες Ὀδ. Θ. 11), εἴτε νοουμένης (δεῦτε φίλοι Ἰλ. Ν. 481· δεῦτ', ἵνα .. ἴδησθε Ὀδ. Θ. 30)· λίαν σπάνιον παρὰ Τραγ., δεῦτε, λείπετε στέγος Εὐρ. Μηδ. 894· καθ' ὅσον παρ' αὐτοῖς εἶναι ἐν χρήσει τὸ δεῦρο καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος. (Κατὰ τὸν Βουττμ. συνηρ. ἐκ τοῦ δεῦρ' ἴτε).

δευτεραγωνιστέω, εἶμαι δευτεραγωνιστής, Πολυδ. Δ', 124.

δευτερ-ᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑποκριτὴς ὁ λαμβάνων δευτέρου λόγου ἄξια μέρη, Λατ. secundarius, Ἡσύχ.· πρβλ. **πρωταγωνιστής, ὑστεραγωνιστής**. 2) μεταφ., ὁ ὑποστηρίζων ῥήτορά τινα προλαλήσαντα, Δημ. 344. 8, Λουκ. Περεγρ. 36.

δευτεραῖος, α, ον, κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν, δευτεραῖος ἦν ἐν Σπάρτῃ Ἡρόδ. 6.106· οὕτω, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 2, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, τῇ δευτεραίῃ [ἐνν. ἡμέρᾳ], Ἡρόδ. 4.113.

δευτερεῖα (ἐνν. ἆθλα), τά, τὸ δεύτερον βραβεῖον ἐν ἀγῶνι, ἐντεῦθεν, ἡ δευτέρα θέσις ἢ τάξις, δ. νέμειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 32· δευτερείοισι ὑπερβάλλειν ὁ αὐτ. 8.123· οὕτω παρὰ Πλάτ. Φιλ. 22C, κτλ. **II**. μεταγεν. καθ' ἑνικ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 28., 2758-9, Διογ. Λ. 2.133. 2) δευτερεύουσα ἐνέργεια, Ἀριστ. Προβλ. 19. 42.

δευτερ-έσχατος, ον, ὁ προτελευταῖος, Ἡλιόδ. (Ἀρχ. Χειρουρ. σ. 94).

δευτερέω, = **δευτερεύω** Ἑβδ. (Ἱερ. 52. 2).

δευτερεύω, εἶμαι δεύτερος, δευτερ. τινός, εἶμαι ὁ ἄριστος μετ' ἐκεῖνον, Διοσκ. 3. 47· δευτ. τινί, εἶμαι δεύτερος μετά τινα, ἐνεργῶ ὡς τοιοῦτος .., Πλουτ. Εὐμ. 13.

δευτεριάζω, μέλ. -άσω, παίζω τὸ δεύτερον πρόσωπον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 634.

δευτερίας (ἐνν. οἶνος), ὁ, = ἀδύνατος οἶνος, λαμβανόμενος ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν σταφυλῶν ἐκ δευτέρου, Λατ. lora, Πολυδ. Α', 248., Ϛ', 17· πρβλ. **τρυγηφάνιος** καὶ **στεμφυλίτης** (κοιν. λάγγερη).

δευτέριος, α, ον, = δευτέρας ποιότητος, κατώτερος, οἶνος Νικοφ. Χειρ. 6 (ἔνθα ὁ Λ. Δινδ. δευτερίας). 2) τὸ δευτέριον ἢ τὰ δευτέρια, τὸ ὕστερον (ἀκόλουθον) τῆς γέννας, Λατ. secundinae, Παῦλ. Αἰγ. 6. 75, πρβλ. **χόριον**.

δευτερο-βόλος, ον, ὁ δευτέραν φορὰν ἀλλάσσων τοὺς ὀδόντας, Πολυδ. Α', 182, Ἱεροκλ. Ἀστ. 2.

δευτερογᾰμέω, εἰς δεύτερον γάμον ἔρχομαι· **δευτερογᾰμία**, ἡ, δεύτερος γάμος, **δευτερο-γάμος**, ον, ὁ εἰς δεύτερον γάμον ἐρχόμενος, ἅπαντα παρ' Ἐκκλ.

δευτερο-γενής, ές, ὁ ὕστερον, βραδύτερον γεννώμενος ἢ γεννηθείς, Ἀντιγ. Καρ. 118.

δευτερό-γονος, ον, δευτερότοκος, ὄψιμος, Σύμμ. (Γεν. 30. 42).

δευτερο-δεκάτη, ἡ, ἡ δευτέρα δεκάτη, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, ὅπερ ἔδιδον οἱ Λευῖται εἰς τοὺς ἱερεῖς, Ἰεζ. 45.

δευτερ-οδέομαι, παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, Θεολ. Ἀριθμ. 23.

δευτερ-οδία, ἡ, δευτέρωσις, ἐπανάληψις, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 124.

δευτερό-ζυγος, ον, τῆς δευτέρας συζυγίας, Γραμμ.

δευτερό-κλιτος, ον, τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

δευτερο-κοιτέω, κοιμῶμαι μετ' ἄλλου, Ἀθήν. 584B.

δευτερολογέω, ὁμιλῶ δευτέραν φοράν, Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 22).

δευτερολογία, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος, καὶ ὁ δεύτερος λόγος, Ἑρμογέν. 1. 433 (Walz), Ὑπόθ. Λεπτ. Δημοσθ.

δευτερο-λόγος, ον, = **δευτεραγωνιστής**, ταττόμενος μεταξὺ τοῦ **πρωτολόγου** καὶ τοῦ **ὑστερολόγου**, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 50.

Δευτερο-νόμιον, τό, ὁ δεύτερος νόμος, ἐπιγραφὴ τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου, Ἑβδ. ἴδε Δευτ. 17. 18, Ἰώσ. 8 (9). 32.

δευτερό-ποτμος, ον, = **ὑστερόποτμος**, Ἡσύχ.

δευτερό-πρωτον σάββατον, τό, ἐν τῷ Εὐαγγ. Λουκ. ϛ', 1 (κατὰ τὸν Scaliger), τὸ πρῶτον σάββατον μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων· ὁ Wieseler (ἴσως ὀρθότερον) λέγει ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον σάββατον τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς τῶν ἐτῶν ἑβδομάδος (δηλ. τοῦ ἔτους τοῦ μετὰ τὸ σαββατικόν)· — παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγραφ., ἡ δ. κυριακὴ ἦτο ἡ πρώτη μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακή, Δουκάγγ.

δεύτερος, α, ον, εἶναι πράγματι εἶδος συγκριτικοῦ τοῦ **δύο**, ὡς τὸ **δεύτατος**, εἶναι τὸ ὑπερθ. Buttm. Ausf. Gr. § 41n· (ἴδε ἐν λ. **δύο**). **I**. ὡς πρὸς τὴν τάξιν, ἀλλὰ μετά τινος ἐννοίας χρόνου, παρ' Ὁμ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.) ἐπὶ τοῦ ἐρχομένου δευτέρου ἐν ἀγῶνι, Ἰλ. Ψ. 265· δεύτερος ἐλθεῖν Χ. 207· δ. αὖ .. προΐει .. ἔγχος, μετὰ ταῦτα, Υ. 273, κτλ.· οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξετ' ἄχος, οὐδεμία μετ' αὐτὴν θλῖψις ὁμοία πρὸς τὴν παροῦσαν, Ψ. 46· ἐνίοτε ὡς πραγματικὸν συγκριτικόν, ἐμεῖο δεύτεροι, μετὰ τὸν ἰδικόν μου καιρόν, αὐτ. 248· σοὶ δεύτερον ἔσται, θὰ δοθῇ εἰς σὲ ὡς δευτέρα ἐκλογή· δηλ. θὰ παραχωρηθῇ εἰς σέ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 34· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὁ δεύτερος Σοφ. Ο. Κ. 1315, κτλ.· αἱ δεύτεραι φροντίδες, δεύτεραι σκέψεις, Εὐρ. Ἱππ. 436· παροιμ., τὸν δ. πλοῦν, δοκιμάζω τὸν δεύτερον παρουσιαζόμενον εἰς ἐμὲ τρόπον, Πλάτ. Φαίδ. 99D, κτλ.· ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Μενάνδ. Θρασ. 2, ὁ δ. πλοῦς ἐστι δήπου λεγόμενος, ἂν ἀποτύχῃ τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν. 2) μεθ' Ὅμηρ. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χρόνου, δευτέρῳ χρόνῳ, εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, Πίνδ. Ο.1. 69· δευτέρῃ ἡμέρῃ, τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, Ἡρόδ. 1. 82 (πρβλ. **δευτεραῖος**)· δευτέρῳ ἔτεϊ τούτων, κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος, αὐτόθι 6. 46· — οὕτω πολλάκις κατ' οὐδέτερ. ὡς ἐπίρ. δεύτερον αὖ, δεύτερον αὖτις, δεύτερον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, δευτέραν φοράν, ἀντίθετον τῷ **πρῶτον**, Ὅμ., Ἀττ.· παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως **δεύτερα**, ὅπερ ὁ Ὅμηρος ἔχει ἅπαξ, Ἰλ. Ψ. 538· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ δεύτερον Ἡρόδ. 1. 79, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1082, κτλ.· τὰ δεύτερα Θουκ. 6. 78· μεταγεν., ἐκ δευτέρου, δευτέραν φοράν, Λατ. denuo, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιδ', 71· — ὁμαλ. ἐπίρ. **δευτέρως** Πλάτ. Νόμ. 955E, κτλ. **II**. ἐν σχέσει πρὸς τὴν τάξιν ἢ ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας χρόνου, δεύτερος, ὕστερος, δ. μετ' ἐκεῖνον Ἡρόδ. 1. 31, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, κτλ.· δ. πρός τι Σοφ. Ἀποσπ. 325· πολὺ δ. μετά τι, κατὰ πολὺ κατώτερος, πολὺ ὀπίσω, Θουκ. 2. 97· οὕτω μ. γεν. δεύτερος οὐδενός, κατώτερος οὐδενός, Ἡρόδ. 1. 23· δ. παιδὸς σῆς Εὐρ. Τρῳ. 614· δεύτερα τῶν προσδοκιῶν, κατωτέρω τῶν ἐλπίδων, Δημ. 348. 22· ἡγεῖσθαι δεύτερον, νομίζω τι δευτερεῦον, δευτέρου λόγου ἄξιον, Σοφ. Ο. Κ. 351· οὕτω, δ. ἄγειν, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι Λουκ. Λαπ. 9, Πλούτ. 2. 162E, πρβλ. ὁ αὐτ. Φαβ. 24. 2) ὁ δεύτερος ἐκ δύο, δευτέρη αὐτή, αὐτὴ καὶ ἄλλη τις, Ἡρόδ. 4. 113· πρβλ. Α. Β. 89· ἑπτὰ δεύτεροι σοφοί, μετὰ τοὺς γνωστοὺς πρώτους ἑπτά, Εὔφρ. Ἀδελφ. 1. 12· εἷς καὶ δεύτερος, unus et alter, μόνον παρὰ μεταγεν., Schäf. Διον. Ἁλ. π. Συν. σ. 174· ἕν τι .. ἢ δεύτερον Δίων Χρ. 2 4· δ. καὶ τρίτος, δύο-τρεῖς, Πολύβ. 26. 10, 2. **III**. ὡς οὐσιαστ., **τὰ δεύτερα**, = **δευτερεῖα**, τὸ δεύτερον βραβεῖον ἢ ἡ δευτέρα θέσις, τὰ δ. φέρεσθαι Ἰλ. Ψ. 538, Ἡρόδ. 8. 104, πρβλ. Valck. 9. 78. 2) τὸ ὕστερον (ἀκόλουθον) τῆς γέννας, Διοσκ. 1. 58.

δευτερο-στάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ γραμμῇ τοῦ χοροῦ, Θεμίστ. 175B· ἴδε Müller Εὐμ. § 12.

δευτερο-τᾰγής, ές, τεταγμένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, Νικόμ. Ἀριθμ. 18.

δευτερο-τόκος, ον, ὁ δευτέραν φορὰν γεννῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5.14, 20. **II**. προπαροξ. **δευτερότοκος**, ον, ὁ δεύτερος γεννηθείς, Ἰωάν. Χρυσ. 6, 356.

δευτερουργός, όν, (*ἔργω) κατὰ δεύτερον λόγον ἐργαζόμενος, δευτερεύων ἐργάτης, ἀντίθ. τῷ **πρωτουργός**, Πλάτ. Νόμ. 897A· δ. τέχναι Πολυδ. Ζ', 6· — ἀλλά, **II**. χλαῖνα **δευτερουργής**, αὐτ. Ζ', 77, φαίνεται σημαῖνον δευτέραν φορὰν εἰργασμένη, μεταχειρισμένη· καὶ **δευτερουργός**, ὁ, ὁ ἀνακαινίζων τοιαῦτα ἐνδύματα· πρβλ. **ἐπίγναφος**.

δευτεροῦχος, ον, τὰ δευτερεῖα ἔχων, Λυκόφρ. 204.

δευτερό-φωνος, ον, ὁ φωνῶν μετά τινα, ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Νόνν. Δ. 2.119.

δευτερόω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, Ἑβδ. (Γεν. μα', 32, κ. ἀλλ.). **II**. δ. τινι, δίδω εἴς τινα δεύτερον κτύπημα, αὐτόθι (1 Βασ. κϛ', 8).

δευτέρωμα, τό, ἐπανάληψις, Εὐστ. 80.10.

δευτέρωσις, εως, ἡ, ἡ δευτέρα σειρὰ ἢ τάξις, Ἑβδ. (4 Βασ. κγ', 4). 2) ἐπανάληψις, Γρ. Νύσσ. 2, 176C (Migne). **II**. αἱ Ἰουδαϊκαὶ παραδόσεις οὕτως ἐκαλοῦντο, Ἐκκλ.

δευτερωτής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτὴς τῶν παραδόσεων, ῥαββῖνος, Εὐσ. Ε. Π. 513C.

δευτήρ, ῆρος, ὁ, σκεῦος πρὸς ἕψησιν ἢ ὄπτησιν, Πολυδ. Ι', 105.

δεύω, παρατ. **ἔδευον**, Ἐπ. **δεῦον**, Ἰων. **δεύεσκον**, ἅπαντα παρ' Ὁμήρῳ· γ' δέ τι πληθ. πρόσ. **δεύεσαν** ὡς ἐκ ῥήμ. **δεύημι**, Κοΐντ. Σμ. 4. 511· μέλλ. **δεύσω** Εὔβουλ. Προκρ. 1· ἀόρ. **ἔδευσα** Τραγ. — Παθ., ἐνεστ. παρ' Ὁμ.· ἀόρ. **ἐδεύθην** Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9. 9,1· πρκμ. **δέδευμαι** Εὐρ. Ἀποσπ. 470. 5, Πλάτ. Ὑγραίνω, βρέχω, ποτίζω μὲ ὑγρόν, δεῦε δὲ γαῖαν [ἐνν. αἷμα] Ἰλ. Ν. 655, πρβλ. Ψ. 220· γλάγος ἄγγεα δεύει Β. 471· δάκρυ δ' ἔδευε .. παρειάς Ὀδ. Θ. 522· σπογγιὰν δεύων Ἱππ. 413.15, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον Ἰλ. Η. 260· καὶ ἐν τῷ παθ., δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι Ι. 570· αἵματι δὲ χθὼν δεύετο Ρ. 361· καὶ ἐν τῷ μέσ., πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, βρέχει τὰ πτερά του ἐν τῇ ἅλμῃ, Ὀδ. Ε. 53· πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 184, Πλάτ. Νόμ. 782C· — σπανίως μετὰ γεν. τρόπου, ὡς τὸ **καταδεύω** παρ' Ὁμ., αἵματος ἔδευσε γαῖαν Εὐρ. Φοιν. 674. 2) ἀναμιγνύω ξηρὰν οὐσίαν μετὰ ὑγροῦ οὕτως ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ζυμώσω αὐτήν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 267· δεῦσαι καὶ μάξαι Ξεν. Οἰκ. 10, 11· ἄρτον ὕδατι ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 28, κτλ. 3) ἀλείφω, πίσσῃ Ἡρωδιαν. 8. 4. **II**. μεταβ., κάμνω τι νὰ χυθῇ, χέω, ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα Σοφ. Αἴ. 376, ἴδε Λοβ. ἐν τόπῳ.

δεύω, Αἰολ. καὶ Ἐπ. τύπος τοῦ **δέω**, ἀποτυγχάνω, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι· τὸ ἐνεργητ. μόνον ἐν τῷ ἀορ., ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι, ἀπέτυχε, δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αὐτό, Ὀδ. Ι

483, 540. **II.** ἀλλαχοῦ ὡς ἀποθ. **δεύομαι**, μέλλ. **δευήσομαι**, = Ἀττ. **δέομαι**, αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν ἢ ἀπώλειάν τινος, στεροῦμαι, εἶμαι ἄνευ .., θυμοῦ δευόμενος, ἐστερημένος τῆς ζωῆς, Ἰλ. Γ. 294., Υ. 472· ἔχω ἀνάγκην τινός, βάκτρου Εὐρ. Τρω. 276· ἐν καιροῖς ἐπιμελητας δευομένοις, φράσις ἀπαντῶσα ἐν ψηφίσμασιν Ἀσιατικῶν πόλεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, 3486. **2**) εἰμὶ ἐλλιπὴς ἔν τινι, δεύεσθαι πολέμοιο Ἰλ. Ν. 310· μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο Ρ. 142· ἀπολ., δευόμενος, Λατ. egens, ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἀπορίᾳ εὑρισκόμενος, Χ. 492· τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, θὰ εὑρίσκετο ἐλλιπής, θὰ ὑπελείπετο .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 974· — μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Γ. 1138. **3**) μετὰ γεν. προσ., εἶμαι κατώτερός τινος, ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων Ἰλ. Ψ. 484· οὔ τευ δευόμενος Ὀδ. Δ. 264.

δέφω, μέλλ. **ψω**, καθιστῶ τι μαλακὸν τρίβων διὰ τῆς χειρὸς (πρβλ. **δέψω**, **διφθέρα**)· δ. ἑαυτόν, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = Λατ. masturbari, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 2· οὕτως ἐν μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 24.

δεχ-άμματος, ον, (ἅμμα) ὁ ἔχων δέκα θηλειάς, ἄρκυς Ξεν. Κυν. 2, 5.

δέχαται, ἴδε ἐν λ. **δέχομαι**.

δεχ-ήμερος, ον, ἐπὶ δέκα ἡμέρας, διαρκῶν δέκα ἡμέρας, Ἐπ. Πλάτ. 349D· ἐκεχειρία δεχ., ἀνοκωχὴ δέκα ἡμερῶν, Θουκ. 5. 26, πρβλ. Πολύβ. 20. 9, 5, πρβλ. Λίβ. 24. 27· σπονδαὶ δεχ. Θουκ. 6. 7, 10. **II. δεχήμερον**, τό, διάστημα δέκα ἡμερῶν, Πολυδ. Α', 63.

δέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δέχομαι**, Ὀρφ. Ἀργ. 566, Παρθέν. 5, Ἀνθ. Π. 9. 553.

δέχομαι, Ἰων. καὶ Αἰολ. **δέκομαι**, Ἡρόδ., Σαπφὼ 1. 22, Πίνδ.·— μέλλ. **δέξομαι**, Ἐπ. ὡσαύτως **δεδέξομαι** Ἰλ. Ε. 238, ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ.· **δεχθήσομαι** (μετὰ παθ. σημασ.) Ἑβδ.· — ἀόρ. **ἐδεξάμην** Ἰλ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ὡσαύτως μτβτ. **ἐδέχθην** (ὑπ-) Εὐρ. Ἡρακλ. 757 (ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις παραδείγμασιν ὁ ἀόριστος α' κεῖται ἐπὶ παθητ. σημασίας)· πρκμ. **δέδεγμαι** Ἰλ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθυντ. **ἀπο-δεδέχαται** Ἡρόδ.· ὑπερσυντ. **ἐδεδέγμην**· — ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ἔχει ἱκανοὺς τύπους συγκεκομμένου τινὸς Ἐπ. ἀορ. **ἐδέγμην**, **ἔδεκτο** ἢ **δέκτο**, προστακτ. **δέξο**, ἀπαρ. **δέχθαι**, μετοχ. **δέγμενος**, ὡσαύτως γ' πληθ. πρκμ. **δέχαται** (παραλειπομένου τοῦ ἀναδιπλασ.), Ἰλ. Μ. 147· ἐνιαχοῦ ὅμως οὗτος ὁ χρόνος εἶναι παρατατ., Λ. 4· ἴδε ὡσαύτως **δεδοκημένος**, ἀποθ. (Ἐκ τῆς √ΔΕΚ, πρβλ. Ἰων. καὶ Αἰολ. **δέκ-ομαι**, **δοκός**, **δοχή**, **δοχός**, **δοχεῖον**, **δεξαμενή**· (ἴδε **δείκνυμι**, **δάκτυλος**, **δεξιός**)· — πρβλ. ὡσαύτως **τεταγών**. **I.** ἐπὶ πραγμάτων ὡς τὸ ἀντικείμενον, λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἀποδέχομαι τὸ προσφερόμενον, Λατ. accipere, Ὅμ., κτλ. — Σύνταξις: δ. τι χειρὶ ἢ χείρεσσι Ὅμ., κτλ.· δ. τί τινι, δέχομαί τι ἐκ τῆς χειρὸς ἑτέρου, δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον Ἰλ. Β. 186, κτλ., πρβλ. Πόρσ. Ἑκ. 533· ὡσαύτως, τι παρά τινος Ὅμ.· τι ἔκ τινος Σοφ. Ο. Τ. 1106· τί τινος Ἰλ. Α. 596, Ω. 305, Σοφ. Ο. Τ. 1163·— ἀλλ' ὡσαύτως, δ. τί τινος, λαμβάνω εἰς ἀνταλλαγὴν διά τι .., χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο Ὀδ. Λ. 327· τι δ. πρό τινος Πλάτ. Νόμ. 729D· μᾶλλον δ. τι ἀντί τινος ὁ αὐτ. Γοργ. 475D· — ὡσαύτως, μᾶλλον δ., μετ' ἀπαρ., μᾶλλον λαμβάνω, λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ νὰ πράξω ἢ νὰ εἶμαι .., Λυσ. 118. 4, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14, Συμπ. 4, 12· καὶ ἄνευ τοῦ **μᾶλλον**, οὐδεὶς ἂν δέξαιτο φεύγειν Θουκ. 1. 143, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 41Α· οὐκ ἂν δεξαίμην τι ἔχειν Ἀνδοκ. 1. 25· ἑπομένου **ἤ** .., Πλάτ. Φιλήβ. 63B. **б**) ἁπλῶς ὑποδέχομαι, συλλέγω, ὡς ἐν ἀγγείῳ (πρβλ. **δεξαμενή**, **δοχή**), ὀπὸν .. κάδοις δ. Σοφ. Ἀποσπ. 479. **2**) ἐπὶ διανοητικῆς ἀποδοχῆς, ἀποδέχομαί τι ἄνευ γογγυσμοῦ, χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ὀδ. Υ. 271· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι Ἰλ. Σ. 115. **б**) ἀποδέχομαί τι μετὰ χαρᾶς, τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δ. Ψ. 647· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρὰ Β 420· οὕτω, προσφιλῶς γέρα δ., ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. Ἠλ. 443· τὰ σφάγια δ. Ἀριστοφ. Λυσ. 204·— οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, τὸ χρησθέν, τὸν οἰωνὸν δ., ἀποδέχομαι, μετὰ χαρᾶς δέχομαι, Ἡρόδ. 1. 63., 9. 91, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1653, Σοφ. Ἠλ. 668, Ἀριστοφ. Πλ. 63, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17·— ἀποδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, τοὺς λόγους, τὴν ξυμμαχίην Ἡρόδ. 1. 95, Θουκ. 1. 95, κτλ., πρβλ. Valck. Φοιν. 462· διδόναι καὶ δέχεσθαι τὰ δίκαια Θουκ. 1. 37, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 312· περὶ τοῦ δέχεσθαι ὅρκον ἴδε ἐν λ. **ὅρκος**. **γ**) ἁπλῶς, δίδω προσοχήν, ἀκούω, Λατ. accipere, ὠσὶν ἠχήν, φήμην ἀκοαῖσιν Εὐρ. Βάκχ. 1086, κτλ.· ἁπλῶς, δ. ὀμφὰν ὁ αὐτ. Μηδ. 175· τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δ. Θουκ. 2. 11, 89. **δ**) δέχομαι ἢ θεωρῶ ὡς .., μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Σοφ. Αἴ. 68. **3**) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, τὴν δαπάνην Πολύβ. 32. 14, 5. **II.** ἐπὶ προσώπων ὡς τὸ ἀντικείμενον, δέχομαι φιλοξένως, περιποιοῦμαι, Λατ. excipere, Ὅμ.· ἐν μεγάροισι, ἐν δόμοισιν Ἰλ. Σ. 331, Ὀδ. Ρ. 110· ὡσαύτως, δόμοις δ. τινα Σοφ. Ο. Τ. 818· στέγαις, πυρὶ δ. τινὰ Εὐρ. Ὀρ. 47· δ. χώρᾳ ὁ αὐτ. Μηδ. 713· τῇ πόλει δ., ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, Θουκ. 4. 103· εἴσω δ. ὁ αὐτ. 6. 44· εἰς τὸ τεῖχος Ξεν. Ἀν. 5. 5, 6. **2**) χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, προσκυνῶ, οἵ σε, θεὸν ὥς, δειδέχατ' Ἰλ. Χ. 434· δ. τινα ξύμμαχον, παραδέχομαι ἢ ἀποδέχομαι ὡς σύμμαχον, Θουκ. 1. 43, κτλ. **3**) δέχομαι ὡς ἐχθρόν, ὑπομένω τὴν προσβολήν τινος, Λατ. excipere, ἐπιόντα δ. Ἰλ. Ε. 238, πρβλ. Ο. 745· ἐπὶ κυνηγοῦ ὑπομένοντος τὸ θήραμα, Δ. 107· ἐπὶ ἀγρίου κάπρου ὑπομένοντος τοὺς κυνηγούς, Μ. 147· οὕτως, εἰς χεῖρας δ. Ξεν. Ἀν. 4. 3, 31 τοὺς πολεμίους δ. Ἡρόδ. 3. 54, πρβλ. Θουκ. 4. 43· ἐπιόντας δ. ὁ αὐτ. 7. 77· δ. τὴν πρώτην ἔφοδον ὁ αὐτ. 4. 126· ἐδέξατο πόλις πόνον Εὐρ. Ἱκέτ. 394. **4**) περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ τινα ἤ τι, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα .. ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι Ὀδ. Ι. 513, πρβλ. Μ. 230· ὡσαύτως, δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε .. λήξειεν Ἰλ. Ι. 191· δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς Κ. 62.—Ἐπὶ τῶν δύο τούτων τελευταίων σημασιῶν ὁ Ὅμηρος ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα **δεδέξομαι**, πρκμ. **δέδεγμαι** καὶ **δεδεγμένος**, **δέγμενος**, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο εἶναι μάλιστα ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, πλὴν ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 29, εἰς Ἑρμ. 477. **III.** σπανίως μετὰ πράγματος ὡς τοῦ ὑποκειμένου, κατέχω τινά, ἐνασχολῶ τινα, τίς ἀρχὰ ναυτιλίας δέξατο [αὐτούς]; Πίνδ. Π. 4. 124·— δέχομαι, περιλαμβάνω (πρβλ. **δεκτικός**, **δεξαμενή**), τὴν τροφὴν Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 6, 4, κ. ἀλλ. **IV.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ. διαδέχομαι, ἔρχομαι ἀμέσως μετὰ ἕτερον, Λατ. excipere, ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ Ἰλ. Τ. 290· ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος Ἡσ. Θ. 800· ἐπὶ τόπων, ἐκ τοῦ στεινοῦ τὸ Ἀρτεμίσιον δέκεται Ἡρόδ. 7. 176.

δέψα, ἡ, ἡ βύρσα ἡ δεδεψημένη, τὸ κατειργασμένον δέρμα, Σουΐδ.

δέψω, ἀόρ. (ὡς ἐκ ῥήμ. **δεψέω**)·—Λατ. depso (πρβλ. **δέφω**), κατεργάζομαι, μαλάσσω, ποιῶ τι μαλακόν, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα Ὀδ. Μ. 48· δέψει χερσὶ τὸ δέρμα Ἡρόδ. 4. 64· πρβλ. **σκυλοδέψης**.

δέω (Α), προστακτ. γ' πληθ. **δεόντων** (ἴδε ἐν λ. **δίδημι**)· μέλλ. **δήσω**· ἀόρ. **ἔδησα**, Ἐπ. **δῆσα** Ἰλ. Φ. 30·— πρκμ. δέδεκα Δημ. 764. 18· ἢ **δέδηκα** Αἰσχίν. 46. 2· ὑπερσ. **ἐδεδήκει** Ἀνδοκ. 31. 23. Ἀλλ' ὁ Cobet V. L. 548 καλεῖ τὸν τύπον δέδηκα foedum barbarismum.—Μέσ. Ἐπ. παρατ. **δέοντο** Ἰλ.· ἀόριστος **ἐδησάμην** Ἰλ.· Ἐπ. γ' πληθ. **δησάσκετο** Ἰλ. Ω. 15. — Παθ. μέλλ. **δεθήσομαι** Δημ. 740. 9., 741. 18, κτλ., ἀλλὰ **δεδήσομαι** Πλάτ. Πολ. 361Ε, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 18·— ἀόρ. **ἐδέθην** Ἀττ.· πρκμ. **δέδεμαι**, ἴδε κατωτ., ὑπερσυντ. **ἐδεδέμην** Ἀνδοκ. 7. 26· Ἐπ. **δέδετο** Ἰλ. Ε. 387· Ἰων. γ' πληθ. **ἐδεδέατο** Ἡρόδ. 1. 66, κτλ.— Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι καίπερ δισυλλάβῳ, τὰ **εο** καὶ **εω** ἐνίοτε συναιροῦνται, **τὸ δοῦν**, **τῷ δοῦντι** Πλάτ. Κρατ. 419Α, Β, 421C· πρβλ. **ὑπόδημα** καὶ τὰ σύνθετα **ἀνα-**, **ἐκ-**, **ἐπι-**, **κατα-**, **ὑπο-δέω**. (Ἐκ τῆς √ΔΕ παράγονται τὰ **δί-δημι**, **δέσις**, **δετή**, **δεσμός**· πρβλ. Σανσκρ. dâ, dyâmi (δίδημι), dâmâ (δεσμός).) Δένω, δεσμεύω, συχνάκις προστιθεμένης δοτ. τρόπου, δεσμῷ τινα δῆσαι Ἰλ. Κ. 443, κτλ.· ὡσαύτως, ἐν δεσμῷ Ε. 386, κτλ.· δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας .. ἱμᾶσιν Φ. 30· δ. τινα χεῖράς τε πόδας τε Ὀδ. Μ. 50· δ. ἔκ τινος, δένω τι ἔκ τινος, δηλ. εἴς τι πρᾶγμα, ἐξ ἐπιδιφριάδος ἱμᾶσι δέδεντο Ἰλ. Κ. 475, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 72· δῆσαί τινα ξύλῳ ἢ ἐν ξύλῳ (πρβλ. **ξύλον** II. 2)· ἐν κλίμακι Ἀριστοφ. Βατ. 619· δ. κύνα κλοιῷ, διὰ κλοιοῦ ἤτοι σιδηροῦ περιλαιμίου, Σόλων π. Πλουτ. Σόλ. 34, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 234· ὡσαύτως, δ. τινὰ πρὸς φάραγγι Αἰσχύλ. Πρ. 15· πρὸς κίονα ἢ κίονι Σοφ. Αἴ. 108, 240· δεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 47. **2**) μόνον δένω, βάλλω εἰς δεσμά, πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, λέγει ὁ Ἥφαιστος ἀναφερόμενος εἰς τὰ δίκτυα, ἐν οἷς συνέλαβε τὸν Ἄρη, Ὀδ. Θ. 352 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσι μεταφορικῶς, πῶς δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ μείνῃς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου;)· αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 641· πρβλ. Θουκ. 1. 30, Δημ. 733. 12, κτλ. **3**) = δένω, δεσμεύω, ἐξαναγκάζω εἰς ἡσυχίαν καὶ σιωπήν, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται Θέογν. 178· κέρδει καὶ σοφία δέδεται Πίνδ. Π. 3. 96· ψυχὰ δ. λύπῃ Εὐρ. Ἱππ. 160· μεταγεν. δένω διὰ μαγείας, μαγεύω, Ἀνθ. Π. 11. 138. **4**) μετὰ γεν., ἐμποδίζω ἀπό τινος πράγματος ὡς τὸ **βλάπτω**, ἔδησε κελεύθου Ὀδ. Δ. 380, 469. **II.** Ὁ Ὅμ. ὡσαύτως συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ μέσον, δένω (πρβλ. **ὑποδέω**), ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἔδεσεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας του, Ἰλ. Β. 44, κτλ. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας .. δέδετο, εἶχε δεδεμένας κνημῖδας περὶ τὰς κνήμας του, Ὀδ. Ω. 228.

δέω (Β), Ἀττ.· μέλλ. **δεήσω** Πλάτ. Πολ. 395Ε· ἀόρ. **ἐδέησα** Λυσ. 183. 41, Ἐπ. **ἔδησα** ἢ **δῆσα** Ἰλ. Σ. 100 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ ἀμφίβολος οὗτος τύπος ἀπαντᾷ), πρκμ. **δεδέηκα** Πλάτ. Πολιτ. 277D. —Μέσ. μέλλ. **δεήσομαι** Ἀττ.· μεταγεν. **-ηθήσομαι** Πλούτ.· ἀόρ. **ἐδεήθην** Ἀττ.· πρκμ. **δεδέημαι** Ξεν. Ἀν. 7. 7, 14, Ἰσαῖ. 71. 19. (Οἱ τύποι **δεήσω**, κτλ., παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς Ἐπ. **ἐδεύησα**, **δεύομαι**, ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν √ΔΕϜ, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἐκτεταμένη ἐκ τῆς √ΔΕ (δέω, ligo), ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 264). Ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην τινός, μετὰ γεν., ἐμεῖο δ' ἔδησε.. ἀλκτῆρα γενέσθαι Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρί-

ζεται πανταχοῦ τὸν ποιητ. τύπον **δεύω**, ὃ ἴδε)· οὕτω, παραδείγματος τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε Πλάτ. Πολιτ. 277D, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 10. **2)** συχν. παρ' Ἀττ., πολλοῦ δέω, πολὺ χρειάζομαι, πολὺ μοῦ λείπει, μακρὰν ἀπέχω .., κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ. ἐνεστ.. π. χ. πολλοῦ δέω ἀπολογεῖσθαι, πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτόν, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· πολλοῦ δεῖς εἰπεῖν ὁ αὐτ. Μένωνι 79B· π. δ. ἀγνοεῖν ὁ αὐτ. Λύσ. 204E· π. γε δέουσι μαίνεσθαι ὁ αὐτ. Μένωνι 90A· οὕτω καί, μικροῦ ἔδεον εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 4. 6. 11· τοσούτου δέουσι μιμεῖσθαι Ἰσοκρ. 300A· (ὡσαύτως, τοσοῦτον δέω εἰδέναι Πλάτ. Μένωνι 71A)· παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν Ἰσοκρ. 222B, ἔνθα οἱ νέοι ἐκδόται ἀποκατέστησαν ἐκ τοῦ ἀρίστου κώδικος τὴν γνησίαν γραφὴν παρὰ μ. ἦλθον ἀποθανεῖν. Ἴδε Κόντου Γλ. Παρ. 1880, 186· ὡσαύτως ἀπολ., πολλοῦ γε δέω, πολὺ μοῦ λείπει, ἀπέχω πολύ, Πλάτ. Φαίδρ. 228A· τοῦ παντὸς δέω Αἰσχύλ. Πρ. 1006, πρβλ. 961· παντὸς δεῖ τοιοῦτος εἶναι Πλάτ. Σοφ. 221D· (οὕτως ἀπροσ. πολλοῦ δεῖ, κτλ., ἴδε **δεῖ** II. 1. b)· — οὕτω καὶ κατὰ μετοχ., μικροῦ δέοντα τέτταρα τάλαντα Δημ. 824. 21· ἡ μετοχὴ πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀριθμῶν συνθέτων μετὰ τοῦ 8 ἢ 9, δυοῖν δέοντα τεσσεράκοντα, τεσσαράκοντα πλὴν δύο, τριάκοντα ὀκτώ, Ἡρόδ. 1. 14· πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη Θουκ. 2. 1· ἑνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, τὸ εἰκοστὸν ἔτος πλὴν ἑνός, τὸ δέκατον ἔνατον, ὁ αὐτ. 8. 6· δυοῖν δεούσαις εἴκοσι ναυσὶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5· παρὰ μεταγεν. ἐνίοτε ἡ ἀπαρέμφατος κεῖται ἀπολύτως, περὶ τὰ ἑνὸς δεῖν πεντήκοντα, πεντήκοντα πλὴν ἑνός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 14, 4· ὡσαύτως ἡ μετοχ. κατὰ γεν., τροφαλίδες μιᾶς δεούσης εἴκοσιν ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 3. 20, 14· πόλεων δυοῖν δεούσαιν ἑξήκοντα Διογ. Λ. 5. 27· ἑξήκοντα ἑνὸς δέοντος ἔτη Πλούτ. Πομπ. 79. Πρβλ. Ἀριστοτ. ἐν Πολιτείᾳ 19.6 ἔτη .. ἑνὸς δεῖ πεντήκοντα· 27. 2 ἑνὸς δεῖ πεντηκοστῷ ἔτει. **3)** μετοχ. **δέων, δέουσα,** ὡς ἐπίθ. ἀναγκαῖος, ὁ καιρός ἐστι χρόνος δέων Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 36, 6· ἀλλὰ σπάνιον πλὴν ἐν τῷ οὐδ. **δέον.** **4)** Περὶ τοῦ ἀπροσώπου **δεῖ**, ἴδε ἐν λ. **δεῖ**. **II.** ὡς ἀποθ. **δέομαι**· μέλλ. **δεήσομαι**· ἀόρ. **ἐδεήθην**, ἀείποτε προσωπικόν, καὶ παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ τύπῳ **δεύομαι** (ἴδε ἐν λ. **δεύω**)· **1)** ἀπολ. εἶμαι ἐν ἀνάγκῃ, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, χρῄζω, συνήθως κατὰ μετοχὴν ὡς: κάρτα δεόμενος Ἡρόδ. 8. 59, κτλ. **6)** εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, χρῄζω, μετὰ γεν., ὡς Ἡρόδ. 1. 36, κτλ.· τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ .. ἔπη Σοφ. Ο. Τ. 1148· ῥώμης τινὸς δ. αὐτόθι 1293· οὐδὲν δέομαί τινος, οὐδεμίαν ἀνάγκην αὐτοῦ ἔχω, Θουκ. 8. 43· ἤν τι δέωνται βασιλέως, ἂν ἔχωσιν ἀνάγκην τινὰ αὐτοῦ, αὐτόθι 37· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τοῦτο ἔτι δέομαι μαθεῖν Πλάτ. Πολ. 392D, πρβλ. Εὐθύδ. 275D, κτλ.· τὰ πράττεσθαι δεόμενα, πράγματα, ἅτινα εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνωσι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 3· ὡσαύτως, **δεῖται**, ἀπροσώπως, ἴδε ἐν λ. **παρίημι** IV. 1.

2) ζητῶ τι παρά τινος, μετὰ διπλ. γεν. πράγματος καὶ προσώπου, τῶν ἐδέετο σφέων Ἡρόδ. 3. 157, πρβλ. Θουκ. 1. 32, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐδετέρου ἀντων. κατ' αἰτιατ., τοῦτο δέομαι ὑμῶν Πλάτ. Ἀπολ. 17C, πρβλ. Συμπ. 173E, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. συστοίχ. **δέημα**, ἢ καὶ συχνότερον, δέησιν, δεῖσθαί τινος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059, Αἰσχίν. 33. 41, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγματος μόνον, ξύμφορα δ. Θουκ. 1. 32, κτλ.· διαπράξωμαι ἃ δέομαι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 29· σπανίως μετὰ γεν. προσώπου μόνον, μή μου δεηθῇς Σοφ. Ο. Κ. 1170· δεηθεὶς ὑμῶν, ζητήσας παρ' ὑμῶν χάριν, Δημ. 551. 3· δ. χάριν Μένανδ. Ἀδήλ. 472· — μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 1. 59, καὶ συχνὸν παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Πρωτ. 336A· δ. τινος ὥστε .., Θουκ. 1. 119· — πολὺ σπανίως μετ' αἰτιατ. προσ., ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδῶσι ὁ αὐτ. 5. 36, πρβλ. Πλούτ. Ἀντων. 84.

δή, μόριον ἐν χρήσει συνήθως, ὅπως δώσῃ πλειοτέραν ἀκρίβειαν, σαφήνειαν ἢ βεβαιότητα εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις μεθ' ὧν εἶναι ἐσχετισμένον. Πιθανῶς εἶναι συντετμημένος τύπος τοῦ **ἤδη**, Λατ. jam. Συνήθως ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ: τώρα, βεβαίως, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πράγματι· ἀλλ' οὐδεμία λέξις δύναται μόνη νὰ ἐκφράσῃ τὸ **δὴ** εἰς πάσας τὰς περιστάσεις καὶ χρήσεις· ἡ δύναμις αὐτοῦ πρέπει πολλάκις νὰ ἀποδίδηται διὰ τῆς μετ' ἐμφάσεως προφορᾶς ἢ διὰ περιφράσεων διαφόρων. Ὡς καὶ ἄλλα μόρια τοῦ αὐτοῦ εἴδους, τὸ **δὴ** ἀκολουθεῖ εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις εἰς ἃς ἀναφέρεται. Ἀλλὰ παρ' Ἐπ. καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς τὰ δή γάρ, δή τοτε, δή πάμπαν (Ἰλ. Τ. 342) κεῖνται ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων. **I.** χρῆσις τοῦ **δὴ** μεθ' ἁπλῶν λέξεων: **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ἐπιθέτων, οἶος δή, μόνος δή, ὅλως διόλου μόνος, Ὀδ. Μ. 69, Ἡρόδ. 1. 25, καὶ Ἀττ.· ἰδίως μετὰ τὰ σημαίνοντα μέγεθος, ποσόν, κτλ., μέγας δή, πολὺς δή, μικρὸς δή, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ὑπερθ. μέγιστος δή, κράτιστος δή, ἐντελῶς μέγιστος, ὁμολογουμένως ἄριστος, Θουκ. 1. 50, κτλ.· ἁπάντων δὴ .. ἄλγιστον Σοφ. Αἴ. 992, κτλ.· — οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, ὀκτὼ δὴ προέηκα .. ὀϊστούς, ἔχω ῥίψει ἀκριβῶς οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν δέκα βελῶν, Ἰλ. Θ. 297· ἐννέα δὴ βεβάασι .. ἐνιαυτοί, οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν ἐννέα, ἐννέα σωστοί, Β. 134· ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ. αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἕκτη ἡμέρα, Εὐρ. Ὀρ. 39, πρβλ. Ἰλ. Ω. 107, κτλ.· εἷς δή, ἕνας μόνος, Εὐρ. Μηδ. 1282, κτλ. **2)** οὕτω καὶ μετ' ἐπιρρ., πολλάκις δή, πολλάκις, συχνάκις ἕως τώρα, Λατ. jam saepe, Ἰλ. Τ. 85· ὀψὲ δὲ δή, ἐντελῶς ἀργά, Η. 94· τρὶς δή, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἢ τρεῖς φοράς, Πίνδ. Π. 9. 162· πάλαι δή, Λατ. jamdudum, Σοφ. Φ. 806· — νῦν δή, τώρα πλέον· πολὺ ὅμοιον τῷ **ἄρτι**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 923, Πλάτ. Θεαιτ. 145B, κτλ.· νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ αὐτόθι 187D· ἤ, τώρα κατὰ πρῶτον, τώρα ἐπὶ τέλους, ὁ αὐτ. Πολ. 353A, Ξεν., κτλ.· — τότε δὴ (δή ῥα τότε Ἰλ. Ν. 719, κτλ.) κατ' ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν καιρόν, Θουκ., κτλ.· ὡσαύτως, δὴ τότε Πλάτ. Θεαιτ. 156E· αὐτίκα δὴ μάλα, ἐν τῷ ἅμα, κατ' αὐτὴν δὰ τὴν στιγμήν, ὁ αὐτ. Πολ. 338B, κτλ.· — ὕστερον δή, ἀκόμη ἀργότερον, Θουκ. 2. 17· — συχνάκις μετὰ βεβαιωτικῶν μορίων, ὁπότε ἁπλῶς προσθέτει δύναμιν, ναὶ δή, ναί, τῷ ὄντι, Ἰλ. Α. 286, κτλ.· ἢ δή, ἢ μὲν δὴ αὐτόθι 518, 573, κτλ.· οὐ δή, βεβαίως ὄχι, Σοφ. Φ. 246, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1069, κτλ.· — ἴδε ἐν λ. **δηλαδή, δήπου, δήπουθεν, δήποτε.** **3)** μετὰ ῥημάτων, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, διότι ἀληθῶς τὸν εἶδον, Ἰλ. Ο. 488· νῦν δ' ὁρᾶτε δή, τώρα βεβαίως βλέπετε, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12, κτλ.· — ἀλλὰ τὸ **δὴ** ἐσχετισμένον μετὰ ῥημάτων ἐπιδρᾷ συνήθως ἐπὶ τὴν ὅλην πρότασιν· ἴδε κατωτ. II. 3. **4)** μετὰ οὐσιαστικῶν οὐχὶ συχνάκις, ἐς δὴ τὸ Ἄργος τοῦτο .., εἰς τὸ Ἄργος λοιπὸν αὐτὸ ἔφθασαν, Ἡρόδ. 1. 1· τέλος δή, τὸ πλῆρες τέλος, Αἰσχύλ. Πρ. 13· σοφιστὴν δή τοι ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι, σοφιστήν, ὡς γνωστόν, Πλάτ. Πρωτ. 311E· — παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Λατ. scilicet, εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή, τὰς προσποιουμένας τὴν ἑταίραν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, πρβλ. Εὐρ. Ἴων. 1181, Θουκ. 4. 67., 6. 80· — ἐνταῦθα ὡσαύτως τὸ **δὴ** ἀνήκει εἰς τὴν ὅλην πρότασιν· ἴδε κατωτ. II. 5. **5)** μετ' ἀντωνυμιῶν πρὸς ἐμφαντικὴν δήλωσιν τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, ἐμὲ δή, ἄνθρωπον ὡς ἐγώ, Ἡρόδ. 3. 155· σὺ δή, σὺ πρὸ πάντων, ὁ αὐτ. 1. 115, Σοφ. Αἴ. 1226· οὗτος δή, οὗτος καὶ οὐδεὶς ἕτερος, Ἡρόδ. 1. 43· ἐκεῖνος δὴ Σοφ. Τρ. 1091· οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης, εἰρωνικῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 166A· τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ὡς τὸ γνωστὸν λόγιον λέγει, ὁ αὐτ. Γοργ. 514E, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 962· — οὕτω μετὰ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ σὸν δὴ τοῦτο Πλάτ. Συμπ. 221B, πρβλ. Γοργ. 508D, κτλ.· — μετ' ἀναφορικῶν, ὃς δὴ νῦν κρατέει, ὅστις φανερῶς τώρα κυβερνᾷ, Ἰλ. Φ. 315· τὰ δὴ καὶ ἐγένετο Ἡρόδ. 1. 22· οἷος δὴ σύ, ἀκριβῶς ὁποῖος σύ, Ἰλ. Ω. 376, πρβλ. Ὀδ. Α. 32, Σοφ. Αἴ. 995, κτλ.· οὕτω μετ' ἀναφορ. ἐπιρρ., ὡς δὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1633· ὅσα δὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1, κτλ.· — μετ' ἐρωτηματικῶν, τοῦ δὴ ἕνεκα; Πλάτ. Γοργ. 457E· τί δή; ὁ αὐτ. Φαίδωνι 58C· πότερα δή; Σοφ. Φ. 1235· (καὶ μετ' ἐπιρρ., ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Πλάτ. Φαίδρ. ἐν ἀρχ.· ποῦ δή; πῇ δή; αὐτόθι 228E, κτλ.)· — μετ' ἀορίστων ἢ ἐπιμεριστικῶν ἀντωνυμιῶν τὸ **δὴ** ἰσχυροποιεῖ τὴν ἀοριστίαν τῶν ἀντωνυμιῶν, ἄλλοι δή, ἄλλοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δύνανται, Ἰλ. Α. 295· μηδεὶς δή, ἀπολύτως κανείς, Πλάτ. Θεαιτ. 170E· δή τις, κάποιος, Λατ. nescio quis, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 108C, 115D, κτλ.· (σπανίως, τις δὴ Σοφ. Ἀντ. 158, Εὐρ. Ι. Τ. 946)· τὸ οὐδέτερ. δή τι, εἶναι κοινόν, ἢ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι, κατά τινα τρόπον, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶναι, Ἰλ. Ν. 446· τὸ ἱππικόν, τῷ δή τι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι Ἡρόδ. 1. 80· οὕτω δή τι ὁ αὐτ. 3. 108, κτλ.· ὡσαύτως, ὅστις δή, ὁστισδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ὁ αὐτ. 1. 86· ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δή, Λατ. quantocumque, αὐτόθι 160, κτλ. **6)** μετὰ συνδέσμων, ἵνα δή, ἵνα κατὰ ἀλήθειαν, Ἰλ. Ψ. 207, κτλ.· ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Πλάτ. Πολ. 420E, Μένωνι 86D· (καὶ οὕτως, ὅτι δὴ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 268D)· — ὡς δὴ Ἰλ. Ε. 24, κτλ.· εἰρωνικῶς, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1315, Πλάτ.· — γὰρ δή, διότι φανερῶς, Αἰσχύλ. Χο. 874, 891, Πλάτ. Θεαιτ. 156C· οὐ γὰρ δὴ Σοφ. Ο. Κ. 265· — ὅπως δὴ Θουκ., κτλ.· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ χρονικῶν συνδέσμων, ἐπεὶ δή, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἐπεὶ (ἴδε ἐν λ. **ἐπειδή**), ὅτε δή, ὅταν δή, ἔς τε δή, εἰ δή, κτλ.· — ἐντεῦθεν τὸ **δὴ** συχνάκις εἶνε ἐν χρήσει μετὰ μετοχῆς, ὁπότε ἡ μετοχὴ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς σύνδεσμον καὶ ῥῆμα, ἅτε δὴ ἐόντες, ἐπειδὴ φανερῶς εἶναι, Ἡρόδ. 8. 90· ὡς φόνον νίζουσα δή, ἀκριβῶς ὡς ἐὰν .., Εὐρ. Ι. Τ. 1338, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 66, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4, κτλ.· ἴδε **ἀλλὰ** III: 6, **γὰρ** IV. 3.

II. χρῆσις τοῦ **δὴ** ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὁλοκλήρους προτάσεις. **1)** ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὁπότε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μέν, οὕτω λοιπόν, λοιπόν, τότε μὲν δὴ .. ἡσυχίην εἶχε Ἡρόδ. 1. 11· Σόλων μὲν δὴ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δὴ πέμπει αὐτόθι 116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ **μέν**, εἷς δὴ τούτων .., λοιπόν, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν .., αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Λατ. haec hactenus, Αἰσχύλ. Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δὴ τὸ ἄγος .. Θουκ. 1. 127· τούτων δὴ ἕνεκα Ξεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγκεφαλαιώσει ἢ προσθέσει ἀριθμῶν, γίγνονται δὴ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀναβαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήψει τοῦ λόγου μετά τινα διακοπήν, Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος .., τοῦπερ δὴ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος δὴ .., ὁ μὲν δὴ Ἡρόδ. 1. 43· ξένους μὲν λέγω, .. λέγω δὴ

τοὺς πάντας Δημ. 45. 19, 25, κτλ. **2)** ἐπὶ συμπερασμάτων, Ἡρόδ., κτλ.· μάλιστα πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀπροσδοκήτου ἢ ἐκπλήττοντος καὶ θαυμαστοῦ, καὶ σὺ δή.., ὥστε καὶ σὺ ὡσαύτως.., Αἰσχύλ. Πρ. 298, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 159C. κτλ.· σὺ δ' ἐν Ἅιδᾳ δὴ κεῖσαι Εὐρ. Ἠλ. 122, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 652, Σοφ. Τρ. 153, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 8· συχνάκις ἐπὶ ἐρωτήσεων, τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται; λοιπὸν διὰ τοιαύτας αἰτίας..; Αἰσχύλ. Πρ. 255, πρβλ. 118· ποῦ δὴ τὰ μαντεύματα; ὁ αὐτ. Χο. 900, πρβλ. 405· πῶς δή..; ὁ αὐτ. Πέρσ. 735· τί δὴ οὖν..; Πλάτ. Θεαιτ. 156C. **3)** μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ., μὴ δή.. ἐπιέλπεο, μόνον μὴ ἔλπιζε, μὴ περίμενε.., Ἰλ. Δ. 545, πρβλ. Ε. 684, κτλ.· χωρῶμεν δὴ πάντες, λοιπὸν ἂς ὑπάγωμεν ὅλοι, Σοφ. Φ. 1469· ἐννοεῖτε γὰρ δή, διότι μόνον ἔχετε ἐν νῷ.., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 5· οὕτως, ἄγε δή, φέρε δή, ἴθι δή, σκόπει δή, κτλ., συχν. παρὰ πεζοῖς. **4)** πρὸς δήλωσιν τοῦ σημαντικωτέρου, μετὰ ὅπλων γε δή, πρὸ πάντων μεθ' ὅπλων, Θουκ. 4. 78· μή τί γε δὴ Δημ. 24. 23· εἰ δὲ δὴ πόλεμος ἥξει ὁ αὐτ. 17. 4. **5)** καὶ δή, καὶ μάλιστα, ἐξαίρει ἐμφαντικῶς τὴν πρότασιν, Ἰλ. Δ. 161, Ο. 251· παρὰ πεζοῖς τὸ πλεῖστον. καὶ δὴ καί.., ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο.., καὶ δὴ καὶ ἐς Σάρδις Ἡρόδ. 1. 30, κτλ., πρβλ. 5. 67, Λυσ. 130. 13· καὶ δὴ καὶ νῦν τί φῄς; καὶ τώρα λοιπὸν τί λέγεις; ἢ καὶ τώρα μάλιστα τί..; Πλάτ. Θεαιτ. 187C· καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα Σοφ. Ο. Κ. 31·— μάλιστα ἐπὶ σειρᾶς, ὑγίεια καὶ ἰσχὺς καὶ κάλλος καὶ πλοῦτος δή, καὶ ὑπὲρ πάντα πλοῦτος, Πλάτ. Μένωνι 87E, πρβλ. Πολιτικ. 367C, 493D. **6)** καὶ δὴ τίθεται ὡσαύτως ἐπὶ ἀποκρίσεων, ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; ἀπόκρισ.: καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν.. πύλαις, εἶχε μάλιστα τόσον προχωρήσει ὥστε.., Σοφ. Αἴ. 49·— βλέψον κάτω· ἀπόκρ.: καὶ δὴ βλέπω, καλά, βλέπω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 175, πρβλ. Εἰρ. 327, Πλ. 227 κέξ., Σοφ. Ἠλ. 317 κέξ., 1436, Πλάτ. Γοργ. 448B, κτλ.·— πρόσθιγέ νύν μου. ἀπόκρ.: ψαύω καὶ δὴ Σοφ. Ο. Κ. 173· οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ καί, ἀποκρίνου περὶ ὧν ἐρωτῶ. ἀπόκρ.: ἐρώτα δὴ Πλάτ. Θεαιτ. 157D. γ) ὡσαύτως ἐπὶ παραδοχῆς ἢ ὑποθέσεως, καὶ δὴ δέδεγμαι, καὶ ὑπόθες λοιπὸν ὅτι ἔχω δεχθῆ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 894, πρβλ. Χο. 565, Εὐρ. Μηδ. 386, 1065, 1107, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1224, κτλ. **6)** τὸ **δὴ** ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τὸ **εἰ** ἢ **ἐάν**, Ἰλ. Ε. 898, Ἡρόδ. 1.108, Πλάτ., κτλ.· μετὰ τὸ **ὅτε** ἢ **ἡνίκα**, ἔτι ὅτε, ἀκόμη ὅταν, Σοφ. Ἀντ. 170 κέξ., Ἠλ. 954· μετὰ τὸ **ἐπεὶ** ἢ **ἐπειδή**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, Πλάτ., κτλ.· μετὰ τὸ **ὡς**, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 4· μετὰ τὸ **ἐν ᾧ**, ὁ αὐτ. Ἀν. 1.10, 10.

δηάλωτος, ον, συνηρ. ἀντὶ **δηϊάλωτος**, ὃ ἴδε.

δῆγμα, τό, δάγκαμα, κέντρον, «κεντρί», Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 24, 6, κ. ἀλλ.· μεταφ., δ. λύπης Αἰσχύλ. Ἀγ. 791· ἔρωτος Σοφ. Ἀποσπ. 721· πρβλ. **δάκνω** III.

δηγμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ δάκνειν, πόνος ὀξύς, δηκτικός, «κόψιμον», Ἱππ. 221E, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 4. 4, 5. **2)** μεταφ., ἐπὶ λόγου δηκτικοῦ, δ. ἔχειν Πλούτ. 2. 68E. **II.** ἐν τῷ πληθ., δηκτικὰ μέσα ἢ καυστικά, ὁ αὐτ. Περικλ. 15.

δηθά, Ἐπ. ἐπίρρ. = δήν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ὅμ.· δ. καὶ δολιχὸν Ἰλ. Κ. 52· δ. μάλα Ἰλ. Ε. 587· οὐ μετὰ δηθά, οὐχὶ μετὰ πολὺν χρόνον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 651.

δηθάκι καὶ **δηθάκις**, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νίκ. Ἀλ. 215.

δῆθεν (οὐχὶ δῆθε, ὅπερ παρ' Εὐρ. Ἠλ. 268 διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Elmsl.)·— ἐπίρρ., ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **δή**, πράγματι, ἀληθῶς. τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι; τί λοιπὸν θὰ πράξωσιν, ὅταν ἀληθῶς γείνωσιν ἄνδρες; Ἡρόδ. 6. 138· ἄρτι δῆθεν Πλάτ. Πολιτ. 297C·— ὡσαύτως ἐπεξηγητικόν, ὡς τὸ Λατ. videlicet, ἤτοι, δηλαδή, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν Αἰσχύλ. Πρ. 202· ὡς παῖδα δ. μὴ τέκοις Εὐρ. Ἠλ. 268, πρβλ. Ἴων. 831·— ἀλλά, **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς, ὡς τὸ **δηλαδή**, Λατ. scilicet, «τάχα», πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ λεγόμενον δὲν εἶνε ἀληθές, οἵ μιν ἠθέλησαν ἀπολέσαι δῆθεν.., ὡς αὐτὸς προσεποιεῖτο, Ἡρόδ. 1. 59· δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Σοφ. Τρ. 382· οὐκ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ παραινέσει δῆθεν Θουκ. 1. 92, πρβλ. 127., 3. 111·— συχνάκις μετὰ τὸ **ὡς**, κατὰ τὸ πλεῖστον παρεντιθεμένης λέξεως, φέροντες ὡς ἄγρην δῆθεν Ἡρόδ. 1.73· ὡς κατασκόπους δ. ἐόντας ὁ αὐτ. 3.136, πρβλ. 6. 39., 8. 5· παρὰ ποιηταῖς πρὸ τοῦ **ὡς**, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 949· εἴσιμεν.. δῆθεν ὡς θανούμενοι ὁ αὐτ. Ὀρ. 1119, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 247· θεατὴν δῆθεν ὡς οὐκ ὄντ' ἐμὸν Εὐρ. Ἴωνι 656. **II.** ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἔκτοτε, Ἀνακρεοντ. 1.16, πρβλ. Ἡσύχ.

δηθύνω, μέλλ. -**ὑνῶ**, (δηθὰ) ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἰλ. Α. 27, κτλ.

δηϊάλωτος, ον, (δήϊος, ἁλῶναι) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συλληφθείς, αἰχμάλωτος, Εὐρ. Ἀνδρ. 105· συνηρ. **δηάλωτος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 72.

Δηϊ-άνειρα, ἡ, ἡ τὸν σύζυγον καταστρέφουσα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους,— ἧς τὸ ὄνομα ἐκδηλοῖ τὸν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ μῦθον, Σοφ. κλπ.

δήϊος, η, ον, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **δάϊος**, ὃ ἴδε.

δηϊοτής, ῆτος, ἡ, ὁ ἀγὼν τῆς μάχης, ἡ μάχη, συχν. παρ' Ὅμ. (ἰδίως Ἰλ.)· ἀγὼν τοῦ θανάτου, θάνατος, Ὀδ. Μ. 257.

δηϊόω, Ἐπ. εὐκτ. **δηϊόῳεν** Ὀδ. Δ. 226, μετοχ. **δηϊόων** Ἰλ.· Ἀττ. ἐνεστ. **δηῶ**, **δηοῦμεν**, -**οῦτε** Ξεν. Κύρ. 3. 3, 18, Ἀριστοφ. Λυσ. 1146· μετοχ. **δηῶν** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Ρ. 65· παρατ. **ἐδῄουν** Θουκ. 1. 65, Ξεν., **ἐδηΐουν** Ἡρόδ. 8. 33, 50 (**ἐδῄευν** 5. 89)· Ἐπ. **δῄουν** Ἰλ. Λ. 71· μέλλ. **δῃώσω** Ἰλ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐδῄωσα** Θουκ., ὑποτακτ. **δῃώσῃ**, -**ωσιν** Ἰλ., μετοχ. **δῃώσας** Ἰλ., Ἰων. **δηϊώσας** Ἡρόδ., Δωρ. **δᾳώσας** Συλλ. Ἐπιγρ. 175· πρκμ. **δεδῄωκα** Walz Ῥήτ. 8. 193.— Μέσ., μέλλ. (μετὰ παθ. σημ.) Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 117· ἀόρ. α' **δῃώσασθαι** Κόϊντ. Σμ. 5. 567, πρβλ. 374.— Παθ., ἀόρ. **ἐδηϊώθην** Ἡρόδ. 7. 133, **δῃωθεὶς** Ὅμ.· πρκμ. **δεδῃωμένος** Λουκ. Νεκρ. Διαλόγ. 10. 11.— Ὁ Ὅμ. συναιρεῖ τὸ ῥῆμα τοῦτο ὅπου μετὰ τὸ ι ὑπάρχει συλλαβὴ μακρά· οἱ τύποι **δηϊόῳεν**, **δηϊόων**, **δηϊόῳντο**, ἠδύναντο νὰ εἶναι Ἐπ. τύποι τοῦ ἐνεστῶτος **δηϊάω**, ὅπερ ἴσως ὡδήγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) νὰ σχηματίσῃ παρατ. **δηϊάασκον**· ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. **δήϊον**, ὡς ἐκ ῥήματος **δηΐω**, Γ. 1374. Κατακόπτω, σφάζω, φονεύω, χαλκῷ δηϊόων Ἰλ. Ρ. 566, κτλ.· ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, φονεύων [τοὺς ἄνδρας].., Σ. 195· ἀπολ., δῄουν, ἐφόνευον, Π. 771· δηϊόῳντο, ἐφονεύοντο, Ν. 675· Ἕκτορα δῃώσαντε Χ. 218· Κικόνων ὑπὸ δῃωθέντες Ὀδ. Ι. 66·— δῄουν.. βοείας, κατέκοπτον ἀσπίδας, Ἰλ. Ε. 452, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ λόγχης, κόπτω εἰς δύο, Ξ. 518·— ἐπὶ ἀγρίου θηρίου, σχίζω, σπαράττω, ἔγκατα πάντα λαφύσσει δῃῶν Ρ. 65, πρβλ. Π. 158· τὸν πώγωνα δεδῃωμένος, ἔχων ἀποκεκομμένον τὸν πώγωνα, Λουκ. Νεκρ. Διαλόγ. 10. 11. **II.** μεθ' Ὅμηρ., καταστρέφω, ἐρημῶ, διαρπάζω χώραν, Ἡρόδ. 5. 89., 7. 133, κτλ.· δ. χώραν Ἀριστοφ. Λυσ. 1146, Θουκ. 1. 81, κτλ.· ἄστυ δῃώσειν πυρὶ Σοφ. Ο. Κ. 1319.

δηΐ-φοβος, Δωρ. **δαΐφ-**, **ον**, ὁ φοβῶν τὸν ἐχθρόν, Bgk. παρ' Ἀλκαί. 28·— παρ' Ὅμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

δηκτήριος, ον, δάκνων, βασανίζων, ταλαιπωρῶν, καρδίας Εὐρ. Ἑκ. 235.

δήκτης, ου, ὁ, (δάκνω) ὁ δάκνων, Ποιητὴς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 106· **δ. λόγος** Πλούτ. 2. 55B·— μετ' οὐδετ. οὐσιαστ., δήκτᾳ στόματι Ἀνθ. Πλαν. 4. 266.

δηκτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ δάκνῃ, ἔχων κέντρον, κεντῶν, φαλάγγια Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 39, 1· τῶν ἰχθύων οἱ δ. ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 3. 1, 13·— ἐρεθιστικός, δριμύς, φάρμακον Λουκ. Νιγρ. 37· καὶ οὕτω μεταφ., ἀστεῖον καὶ δ. ὁ αὐτ. Δημών. 50.

δηλαδὴ (ἀντὶ **δῆλα δή**, καί τινες ἐκδόται οὕτω γράφουσιν), ἐπίρρ., σαφῶς, φανερῶς, προδήλως, ἐμφανῶς, Σοφ. Ο. Τ. 1501, Εὐρ. Ι. Α. 1366, κτλ.·— ὡσαύτως εἰρωνικῶς ὡς τὸ **δῆθεν**, προφάσιος τῆσδε δηλαδή, μὲ ταύτην «τάχα» τὴν πρόφασιν, Ἡρόδ. 4. 135·— συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων, οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; .. δηλαδή, βεβαίως, ἐννοεῖται, Ἀριστοφ. Σφηξ. 441, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνι 48B, κτλ.

δηλαίνω, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **δηλέομαι**, Ἡσύχ.

δηλατωρεύω, καταγγέλλω τινά, καταμηνύω, κατακρίνω, τινὰ Ἡγήσιππ. παρ' Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 20. (Ἐκ τοῦ Λατ. delator). Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 136.

δηλέομαι, Δωρ. **δᾱλ-** Θεόκρ. 15. 48·— μέλλ. -**ήσομαι**· ἀόρ. **ἐδηλησάμην**· πρκμ. **δεδήλημαι** Εὐρ. Ἱππ. 175 (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, Ἡρόδ. 4. 198., 8. 100·— τὸ ἐνεργ. **δηλήσω**, -**ήσας** μόνον ἐν Χρησμ. Σιβ. 7. 44, 28)· μάλιστα τὸ ῥῆμα καὶ ἅπαντα τὰ παράγωγα (πλὴν τοῦ **δήλημα**) σχεδὸν ἄγνωστα εἶνε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ.· ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶνε ἐν χρήσει τὸ **βλάπτω** Ἀποθετ. **I.** συνήθως ἐπὶ προσώπων, βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην εἴς τινα, μήπως [ἵππους] δηλήσεαι, κατὰ τύχην, Ἰλ. Ψ. 428· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπίτηδες, Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι Δ. 66· ἠέ σε.. ἄνδρες ἐδηλήσαντο, σὲ ἔβλαψαν, δηλ. σὲ ἐφόνευσαν, Ὀδ. Λ. 401· μή με.. δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ (ἐπικῶς ἀντὶ -ηται) Χ. 368· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ξίφους, ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς αὐτόθι 278· οὕτω παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἴωσιν, ἵνα μὴ ἔχοιέν σφεας δηλέεσθαι Ἡρόδ. 6. 36, πρβλ. 7. 51· πλεῖστόν σφεας ἐδηλέετο ἡ ἐσθὴς ὁ αὐτ. 9. 63·— βλάπτω διὰ μαγικῶν ποτῶν, Θεόκρ. 9. 36. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, φθείρω, καταστρέφω, καρπὸν ἐδηλήσαντ' Ἰλ. Α. 156· οὕτω παρ' Ἡροδ., γῆν δηλησάμενος 4. 115· ἅλμην ἐπανθέουσαν, ὥστε καὶ τὰς πυραμίδας δηλέεσθαι 2. 12·— παρ' Ὅμ. ἰδίως ἐν τῇ φράσει ὅρκια δηλήσασθαι, παραβαίνειν τὴν συνθήκην ἢ ἀνοκωχήν, Ἰλ. Γ. 107, κτλ.·— ἐπὶ κλεπτῶν, μή τις.. δηλήσεται (Ἐπ. ὑποτακτ.), μήπως τις τὰ κλέψῃ, Ὀδ. Θ. 444, πρβλ. Ν. 124. **2)** ἀπολ., φέρω βλάβην, εἶμαι ἐπιβλαβής, ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται Ἰλ. Ξ. 102· μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., ἠδ' ὅσα.. ἄνδρες ἐδηλήσαντο, ὅσην βλάβην ἐπήνεγκον, Ὀδ. Κ. 459.

δηλήεις, εσσα, εν, = **δηλήμων**, Ὀρφ. Ἀργ. 921.

δήλημα, τό, βλάβη, φθορά, ὄλεθρος, νηῶν δ., ὄλεθρος πλοίων, Ὀδ. Μ. 286· ὁδοιπόρων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 121· βροτοῖς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 364· γονεῦσιν.. σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα Σοφ. Ο. Τ. 1495· τύχης δηλήμασι Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 538.

δηλήμων, ον, γεν. ονος, ὀλέθριος, βλαπτικός, βροτῶν δη-

λήμονα πάντων, ὀλέθριον εἰς αὐτούς, Ὀδ. Σ. 85, 116., Φ. 308· ὄφιες ἀνθρώπων οὐ δηλήμονες, μὴ βλάπτοντες τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 2.74·—ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες Ἰλ. Ω. 33· ἐν Ὀδ. Ε. 118 τὰ χειρόγρ. ἔχουσι ζηλήμονες (ἂν καὶ ὁ Εὐστάθ. σημειοῖ τὴν διάφ. γραφ. δηλ-).

δήλησις, εως, ἡ, βλάβη, καταστροφή, ὄλεθρος, Ἡρόδ. 1. 41., 4.112, Θεόφρ. Ἰ. Φ.7.13, 4· βλάβη τῆς ὑγείας, Ἱππ. Ὅρκ.

δηλητήρ, ῆρος, ὁ, καταστροφεύς, Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 14. 8.

δηλητήριος, ον, βλαπτικός, φάρμακα Ἡρῳδιαν. 3. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 42. **2)** **δηλητήριον** (ἐνν. φάρμακον), τό, «φαρμάκι», Ἀριστ. Φυτ. 1. 5, 7, Πλούτ. 2. 662C.

δηλητηριώδης, ες, βλαπτικός, «φαρμακερός», Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

Δήλιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, ὁ ἐκ Δήλου, τραγ., κτλ.·— ὁ Δήλιος, ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Αἴ. 704, Θουκ. 1.13· τοῖς Δηλίοις καὶ ταῖς Δηλίαις, εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς, ὅσοι ἐν Δήλῳ λατρεύονται, Ἀριστοφ. Θεσμ. 334· — **Δήλιος**, ὁ, ὁ ἐκ Δήλου, Ἡρόδ., κτλ.· ἰδιότροπον θηλ. **Δηλιάς, άδος**, ἡ, γυνὴ ἐκ Δήλου, κοῦραι Δ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 687· ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. μετ' οὐδετ. οὐσιαστ., Δηλιάσιν γυάλοις, κατὰ Seidl. ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1235. **II.** ἡ **Δηλιάς** (ἐνν. ναῦς), τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε τὸν Θησέα εἰς Κρήτην, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε τὸν Μινώταυρον. Εἰς ἀνάμνησιν τούτου πλοῖον ἐπέμπετο κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος μετὰ θεωρῶν εἰς τὸν Δήλιον Ἀπόλλωνα· ἴδε **θεωρίς, θεωρός**, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 58, Böckh. Ath. Staatsh. 1. 286 κἑξ. οἱ θεωροὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο **Δηλιασταί**, Ἀθήν. 234Ε, Ἁρποκρ., Ἡσύχ. **III.** τὰ **Δήλια** (ἐνν. ἱερά), ἡ κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἀγομένη ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ (ἴδε ἀνωτ. II), Θουκ. 3. 104, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8. 2.

Δηλο-γενής, Δωρ. **Δᾱλ-, ές**, ἐν Δήλῳ γεννηθείς, Σιμων. 34.

δήλομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **βούλομαι**, Θεόκρ. 5. 27, Τίμ. Λοκρ. 94D, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. τ. 1. 70, Πλούτ. 2. 219D, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774.146.

δηλονότι, ὅ ἐ. δῆλόν [ἐστιν] ὅτι, ἐν χρήσει παρενθετικῶς, πολὺ ὅμοιον τῷ **δηλαδή**, προδήλως, ἐμφανῶς, σαφῶς, φανερῶς, Πλάτ. Κρίτωνι 53Α, Γοργ. 487D, κτλ. Ἀλλ' ἡ πλήρης φράσις φαίνεται παρὰ πολλοῖς συγγραφεῦσιν, ὡς καὶ δῆλον ὅτι .. οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν Θουκ. 3. 38· τὰ Κύρου δῆλον ὅτι οὕτως ἔχει Ξεν. Ἀν. 1. 3, 9, πρβλ. Κύρ. 2. 4, 24, κτλ.· ἴδε **ὅτι** III. **II.** συχνάκις κεῖται ἐπεξηγητικῶς = δηλαδή, ἤγουν, ἤτοι, Λατ. scilicet, Πλάτ. Συμπ. 199Α, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6, κτλ.· καὶ παρὰ γραμματικοῖς εἶνε ὁ συνήθης τύπος ὁ εἰσάγων τὴν ἑρμηνείαν λέξεώς τινος.

δηλο-ποιέω, δῆλον ποιῶ, κάμνω φανερόν, σαφές τι, Πλούτ. Περικλ. 33.

Δῆλος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερὰ αὐτῶν, Ὀδ. Ζ. 162, κτλ.· καλουμένη ὡσαύτως **Ὀρτυγία**· κατά τινα μεθ' Ὅμηρον μῦθον λέγεται ὅτι ἐπέπλεεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς ἐστερέωσεν αὐτήν, ὅπως δεχθῇ τὴν Λητώ, Πίνδ. Ἀποσπ. 58, πρβλ. Στράβωνα 485· — παροιμ., ᾄδεις ὥσπερ εἰς Δ. πλέων, ἐκ τῆς ἀμερίμνου φαιδρότητος τῶν Δηλιαστῶν, Παροιμιογρ. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **δῆλος**, ὡς ἐκ τοῦ μύθου, καθ' ὃν ἐξαίφνης ἐγένετο ὁρατή, Ἀριστ. παρὰ Πλιν. 4. 22; Μ. Ἐτυμ. 264. 22).

δῆλος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Μηδ. 1197· Ἐπ. **δέελος**· (ἴδε ἐν λ. **δῖος** ἐν τέλ.) **I.** κυρίως ὁρατός, ἐμφανής, φανερός, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκαν Ἰλ. Κ. 466· ἀλλά, **II.** συνήθ. = φανερὸς εἰς τὸν νοῦν, σαφής, κατάδηλος, νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον Ὀδ. Υ. 333, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ. συχνάκις, δῆλός εἰμι, μετὰ μετοχῆς (δῆλόν ἐστιν ὅτι ..), δῆλός ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων, δῆλόν ἐστιν, ὅτι ἀλγ. .., Σοφ. Φ. 1011, πρβλ. Ο. Τ. 673, 1008, κτλ.· δῆλοί εἰσι μὴ ἐπιτρέψοντες, εἶνε φανερὸν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι, Θουκ. 1.71· οὕτω μετὰ τοῦ **ὡς**, δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακὸν Σοφ. Αἴ. 326· δῆλοι ἔσεσθαι ὡς ὀργιζόμενοι Λυσ. 128. 27, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 9· δῆλος ὁρᾶσθαι .. ὤν, δῆλόν ἐστιν ὁρ. ὅτι οὗτός ἐστι .., Εὐρ. Ὀρ. 350· ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ὅτι** καὶ ῥήματος ἀντὶ τῆς μετοχ., δῆλός ἐστιν ὅτι .. ἀκήκοεν Ἀριστοφ. Πλ. 333, πρβλ. Θουκ. 1. 93· — ὡσαύτως, δῆλον [ἐστιν] ὅτι .., ἴδε ἐν λ. **δηλονότι**· — ἐνίοτε ἡ μετοχὴ ἢ ἐξηρτημένη πρότασις πρέπει νὰ νοηθῇ, καταγελᾷς μου, - δῆλος εἶ (ἐνν. καταγελῶν) Ἀριστοφ. Ὄρ. 1407, πρβλ. ὁ αὐτ. Λυσ. 919· δῆλοι δὲ (ἐνν. οὐ μένοντες) Θουκ. 5. 10. **3)** δῆλον ποιῶ, σαφῶς, φανερῶς δεικνύω, τινι Θουκ. 6. 34, κτλ.· μετὰ μετοχ., δῆλον ἐποιήσατε .. μηδίσαντες ὁ αὐτ. 3. 64. **4)** αὐτὸ τὸ **δῆλον** εἶνε ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **δηλαδή**, ὡς, αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον ... μόνος του, εἶνε φανερόν, Σοφ. Αἴ. 906· ἀλγεινὰ Πρόκνη, δῆλον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 521· ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον Θεόκρ. 10. 13·— οὕτω, δῆλον δέ, εἰσάγει ἀπόδειξιν, ἑπομένου **γάρ**, Θουκ. 1. 11, Ἀριστ. Χρωμ. 6. 20· πρβλ. **τεκμήριον**. **5)** τὸ ἐπίρρ. **δήλως** δὲν εἶνε Ἀττικόν, Πολυδ. Ϛ', 207.

δηλόω, μέλ. **ώσω**, κτλ.— Παθ. μέλ. **δηλωθήσομαι** Θουκ. 1. 144· ὡσαύτως **δηλώσομαι** μετὰ παθ. σημασίας, Σοφ. Ο. Κ. 581 (μετ' ἐνεργητ., Χρησμ. Σιβ. 1. 294)· καὶ **δεδηλώσομαι** Ἱππ. Ἄρθρ. 809Η. Ποιῶ δῆλον, φανερόν, δεικνύω, φανερώνω, τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δ. Σοφ. Φ. 616· ποῖον ὄμμα δηλώσω πατρί; ὁ αὐτ. Αἴ. 462· προστιθεμένου ἀπαρ., ὡς γένος ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 792, κτλ.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι φανερός, ὁ αὐτ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. **2)** κάμνω γνωστόν, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 519, Σοφ. Ο. Τ. 77, κτλ. **3)** ἀποδεικνύω, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 146, Θουκ. 1. 3. **4)** διακηρύττω, ὁ αὐτ. 4. 68· ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω, ὁ αὐτ. 2. 62· ὡσαύτως, δεικνύω, σημαίνω, ὁ αὐτ. 1. 10, κτλ. Σύνταξ.: συνήθως δ. τινί τι Ἀντιφῶν 114. 34· ὡσαύτως, δ. τι πρὸς ἢ εἴς τινα Σοφ. Τρ. 369, Θουκ. 1. 90· δ. τινι περί τινος Λυσ. 116. 42· περί τι Ἰσοκράτ. 223Β· ὑπέρ τινος Πολύβ. 2. 22·— συχνάκις ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, δ. ὅτι Σοφ. Ἠλ. 1106, κτλ.· δ. περί τινος ὡς .., Θουκ. 1. 72, 73· δ. ὅτι .. Ἡρόδ. 2. 149, πρβλ. 1. 57, κτλ.· αὐτὸ [ἐνν. τὸ ἔργον] δηλώσει ὡς .., Δημ. 390. 19· ἀλλὰ τοῦτο συχνάκις ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον .. ὄνθ' ὃς εἶ Σοφ. Ο. Κ. 556· ὥς σε δηλώσω κακὸν [ὄντα] ὁ αὐτ. Ο. Κ. 783, πρβλ. Ἀντ. 471· ἡ μετοχή, ἂν προσδιορίζῃ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ῥήματος, εἶναι καὶ αὐτὴ ὀνομαστική, δηλώσω πατρὶ μὴ ἄσπλαγχνος γεγώς, θὰ δείξω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι δὲν εἶμαι ἄνανδρος, ὁ αὐτ. Αἴ. 472· δηλοῖς .. τι καλχαίνουσ' ἔπος, δεικνύεις ὅτι ἀνακυκᾷς .., εἶναι φανερὸν ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἀντ. 20· δηλοῖς ὡς σημανῶν τι ὁ αὐτ. 242· δηλώσω οὐ παραγενόμενος, θὰ δείξω ὅτι δὲν ἤμην παρών, Ἀντιφῶν 120. 8· δηλώσει γεγενημένος Θουκ. 1. 21·— ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραδείγμασι τὸ **δηλόω** εἶναι = τῷ δῆλός εἰμι, καὶ πλησιάζει εἰς τὴν ἀμετάβατον χρῆσιν. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι σαφὴς ἢ φανερός, δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι Ἡρόδ. 2. 117· δηλοῖ δὲ ταῦτα .., ὅτι οὕτως ἔχει Πλάτ. Γοργ. 483D· δηλώσει ἡ ἔχθρα πρῶτον, ὅταν .., Ἀνδοκ. 30. 31. **2)** ἀπρόσ., δηλοῖ = δῆλόν ἐστι Ἡρόδ. 9. 68, Πλάτ. Κρατ. 434C, Ἀριστ. Πολ. 4.11, 15· δηλώσει Λυσ. 118. 2, Πλάτ. Πολιτ. 497C· ἐδήλωσε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 32, πρβλ. Κύρ. 7.1, 30.

δήλωμα, τό, μέσον πρὸς δήλωσιν ἢ φανέρωσιν, Πλάτ. Νόμ. 792Α, κτλ., Πλούτ. Ἠθ. 78Ε, κατὰ πληθ. αὐτόθι 620, κλ.

δήλωσις, εως, ἡ, τὸ δεικνύειν, ἡ φανέρωσις, ἐξήγησις, δεῖξις, Θουκ. 1.73, Πλάτ. Μίν. 314Α, Πολιτ. 287Α· δ. ποιεῖσθαι = δηλοῦν, Θουκ. 4. 40. **2)** διαταγή, ἡ τῶν ἀρχόντων δ. Πλάτ. Νόμ. 942Β. **3)** προκήρυξις, Ἡρῳδιαν.

δηλωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ φανερώσῃ ἢ ἑρμηνεύσῃ, Πλάτ. Τιμ. 48Ε, Φίλων 1. 15.

δηλωτικός, ή, όν, δεικτικός, ἐπιτήδειος εἰς δήλωσιν, τινος Ἱππ. Ὀξ. 391, Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 4.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Αἰν. Τακτ. 14.

δηλωτός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως δηλωθῇ, γείνῃ γνωστός, Ἀριστ. π. Ξενοφ. κτλ. 5,1.

δημᾰγωγέω, εἶμαι δημαγωγός, ἄγω, ὁδηγῶ τὸν λαόν, καλῶς δ. Ἰσοκρ 18Α· ἀλλὰ σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς Ἀριστοφ. Βατρ. 419, κτλ.· πρβλ. **δημαγωγός**. **2)** μετ' αἰτ. προσ., δ. ἄνδρας, ἑλκύω τὴν εὔνοιαν αὐτῶν, ἑλκύω διὰ τέχνης σαγηνεύων τὸν λαόν, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 4, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6., 10, 31., 11, 33. — Παθ., ἑλκύομαι, σαγηνεύομαι διὰ τεχνασμάτων, Ἰώσηπ. Ἰ. Α. 16. 2, 5·— ἀντίθετον τῷ **τυραννεύω**, Ἰσοκρ. 215C. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., προτείνω τι, ὅπως κτήσωμαι δι' αὐτοῦ ἰσχὺν παρὰ τῷ λαῷ, Διον. Ἀλ. περὶ δ. Δημοσθ. σ. 1001· βουλὰς δ. Ἑβδ. (1 Ἔσδρ. ε', 73). **II.** ἐνεργητικῶς, δ. τινά, καθιστῶ τινα δημοτικόν, ἀγαπητὸν παρὰ τῷ λαῷ, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 53.

δημᾰγωγία, ἡ, ἡ διοίκησις τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, ἡ θεραπεία, ἡ κολακεία αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 191, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6· πρβλ. **δημαγωγός**.

δημᾰγωγικός, ή, όν, κατάλληλος διὰ δημαγωγόν, ἢ ὅμοιος πρὸς δημαγωγόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 217, Πολύβ. 15. 21, 1· καθόλου, ὁ ἔχων τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἐπὶ ὀρχηστροῦ, Πολυδ. Δ', 96.

δημ-ᾰγωγός, ὁ, ὁ ἄγων τὸν δῆμον, εὐνοούμενος τοῦ λαοῦ, ἀρχηγός, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἰσοκρ. 184D· δ. ἀγαθοὶ Λυσ. 178. 33· ἀλλὰ συνήθως, **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἄγων τὸν ὄχλον, ἄνθρωπος ἄνευ ἀρχῶν, φατριαστικὸς ῥήτωρ, οἷος ὁ Κλέων, Θουκ. 4. 21, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 27, κτλ.· λόγοι δημαγωγοῦ, ἔργα τυράννου Ἀνδοκ. 32. 37· ἔστι γὰρ δ. ὁ τοῦ δήμου κόλαξ Ἀριστ. Πολ. 5.11, 12, πρβλ. 4. 4, 28, κτλ.· πρβλ. **δημηγόρος**.

δημ-αίτητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ αἰτούμενος, ὁ ἀρχιερεὺς ὀφείλει εἶναι ἢ θεαίτητος ἢ δημαίτητος Συνέσ. 174Β.

δημᾱκίδιον [κἴ], τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ **δῆμος** (πρβλ. **δημίδιον**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 823.

δημάρᾱτος, ον, (ἀράομαι) ὁ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ, ὁ τῷ λαῷ ἐπιθυμητός· ἐντεῦθεν ὡς κύριον ὄνομα βασιλέως τινὸς τῆς Σπάρτης, Ἡρόδ., κτλ.· ἴδε Εὐστ. 1093. 57.

δημαρχέω, εἶμαι δήμαρχος (ἐν Ἀθήναις), Ἰσαῖ. 111. 4, Δημ. 1306. 22· ἢ tribunus ἐν Ῥώμῃ, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 2, κτλ.

δημαρχία, ἡ, τὸ ὑπούργημα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου, Δημ.

1318. 18· παρὰ Ῥωμαίοις tribunatus, Πλούτ. Φαβ. 9, κτλ.—(Οὕτω καλεῖται τὸ σῶμα τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἐν ταῖς νεωτέραις ἑλληνικαῖς κοινότησιν).

δημαρχικός, ή, όν, ὁ τῷ δημάρχῳ ἀνήκων, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 40, Δίων Κ. 54. 28· δημαρχικῆς ἐξουσίας, tribunicia potestate, ὡς τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 320, 1299, 1305, κτλ.

δήμ-αρχος, ὁ, ὁ διοικῶν τὸν λαόν, ἑπομένως, 1) ἐν Ἀθήναις, ὁ πρόεδρος ἑνὸς δήμου, ὅστις διηύθυνε τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, ἐφύλαττε τοὺς καταλόγους ἢ βιβλία καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐκβιάζῃ τὴν εἴσπραξιν φόρων τινῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 37, Λυσίας παρ' Ἁρπ., Δημ. 1208. 5, Νόμ. αὐτ. 1069· ἐν παλαιοτέροις καιροῖς ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἄρχοντα ἐκαλεῖτο **ναύκραρος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 359, Böckh Ath. Staatsh. 2. 281 κἑξ. 2) ἐν Ῥώμῃ, ὁ tribunus plebis, Διον. Ἁλ. 6. 89, Πλούτ. Κορ. 7, κτλ.

δημεγέρτης, ου, ὁ, ἐγείρων τὸν λαόν, ἐπὶ κακῆς σημασίας, «ταράκτωρ τῆς πόλεως», Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 578.

δημελέητος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεούμενος ἢ ἠλεημένος, Ἀρχ. Λεξ.

δημεραστέω, εἶμαι δημεραστής, Α. Β. 1361· οὐσιαστ. **δημεραστία, ἡ**, Πολυβ. Γ', 65.

δημ-εραστής, οῦ, ὁ, φίλος τοῦ λαοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 132Α.

δημεραστικός, ή, όν, κλίσιν ἔχων πρὸς δημεραστίαν, Πρόκλ. Ἀλκ. 1, σ. 306.

δήμευσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸ δημόσιον μεταβίβασις τῆς περιουσίας τινός, Λατ. publicatio bonorum, χρημάτων δημεύσεις Πλάτ. Πρωτ. 325C, πρβλ. Δημ. 215. 24, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 3· δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιοῦν Δημ. 528.7· τῆς οὐσίας Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d.

δημευτικαὶ γνώσεις (δηλ. ἀποφάσεις ἀναφερόμεναι εἰς δήμευσιν), Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 558.16, ἔκδ. Β.—Σήμερον ἐν πολλῇ παρ' ἡμῖν χρήσει τὸ **δημευτικός**. (Κουμ. Λεξ.).

δημεύω, (δῆμος) κηρύττω τι καὶ καταλαμβάνω ὡς δημοσίαν περιουσίαν· ἰδίως ἐπὶ τῆς περιουσίας πολίτου, μεταβιβαζομένης εἰς τὸ δημόσιον, Λατ. publicare, Θουκ. 5. 60, Ἀνδοκ. 7. 43, κ. ἀλλ.—πολλὰ δ. διὰ τῶν δικαστηρίων Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 3·—ὡσαύτως, δ. τινὰ Ἡρωδιαν. 2. 14.—Παθ., τὰ δημευόμενα Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 401. **II.** καθόλου, καθιστῶ τι δημόσιον, δεδήμευται κράτος, ἡ ἐξουσία εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 119. Ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως «δημοσιεύομαι», Πλάτ. Φιλ. 14D, Ε.

δημεχθής, ές, (ἔχθος) ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ μισούμενος, Καλλ. (Α. Β. 1188).

δημηγορέω, εἶμαι δημηγόρος, λαλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, Λατ. concionari, Ἀριστοφ. Ἱππ. 956, κτλ.· πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ δ. ἐμὲ Δημ. 245. 9· δ. περί τινος Λυσ. 144. 5· δ. πρός τινας Πλάτ. Νόμ. 817C· ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ἀποσπ. 72·—ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. λόγον Δημ. 345. 29· δ. τι παρά τισι ὁ αὐτ. 657. 3.—Παθ., τὰ δεδημηγορημένα, δημόσιαι ἀγορεύσεις, δημηγορίαι, ὁ αὐτ. 344. 2. **II.** ἰδίως = ἀγορεύω οὕτως ὥστε νὰ ἑλκύσω τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου, κάμνω ἀγορεύσεις πλήρεις δημαγωγικῶν σοφισμάτων, ἀγορεύω ad captandum, μεταχειρίζομαι δημαγωγικὰ τεχνάσματα, Πλάτ. Γοργ. 482C, 503Β, Θεαιτ. 162D, Πολ. 350Ε· τῶν δημηγοριῶν ὧν δημ. Δημ. 579. 15· δημ. πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονὴν ὁ αὐτ. 29. 17., 51. 9.—Πρβλ. **δημόομαι, ῥητορεύω.**

δημηγορία, ἡ, συμβουλευτικὴ ἀγόρευσις (πολιτικὴ καθ' ἡμᾶς) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν δικαστηρίοις (δικανικήν), Ἀριστ. Ρητ. 1.1,10, κτλ.· ἀγόρευσις ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, Αἰσχίν. 36. 31. **II.** ἰδίως ἀγόρευσις δημαγωγική, σοφιστική, Πλάτ. Θεαιτ. 162D.

δημηγορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος πρὸς δημοσίαν ἀγόρευσιν, ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 48· δ. σοφία Πλάτ. Πολιτ. 365D, κτλ.· λέξις Ἀριστ. Ρητ. 3. 12. 5· ἀντίθ. **δικανικός**, Ἀριστ. Νικ. 10, 10, Διόδ. Ἁλ. Δημ. 2·—**ἡ δημηγορικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **δημηγορία**, Πλάτ. Σοφ. 222C· οὕτω, τὰ δημηγορικὰ Ἀριστ. Ρητ. 1.1,10.

δημηγόρος, ὁ, (ἀγορεύω) δημόσιος ἀγορητής, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πλάτ. Γοργ. 520Β, Νόμ. 908D, κτλ.·—τιμαὶ δ., αἱ τιμαὶ τοῦ ἀγορεύοντος, Εὐρ. Ἑκ. 254· στροφαὶ δημηγόροι, τεχνάσματα ῥητορικά, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 623.

δημηλασία, ἡ, ἐξορία ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀποφασισθεῖσα καὶ ἐπιβαλλομένη, ἐξορία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7.

δημήλατος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐξορισθείς, φυγὴ δημήλατος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 614.

Δημήτηρ, τερος καὶ τρος, ἡ· ὡσαύτως ἀπαντᾷ αἰτιατ. **Δήμητραν** ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς **Δήμητρα**, Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 1. 37, 2, καὶ συχνάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **Δήμητρα**, ἴδε Dobr. παρ' Ἀριστοφ. Πλ. 64·—ἡ θεὰ Δημήτηρ, Λατ. Ceres, θεότης τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, μήτηρ τῆς Περσεφόνης· σπανίως ἀναφέρεται ἐν Ἰλιάδι (Β. 696., Ε. 500., Ξ. 326, πρβλ. **ἀκτή**), ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ. (Ε. 125)· ἡ κυρία πηγὴ τῶν περὶ αὐτῆς μύθων εἶναι οἱ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ.· ἐλατρεύετο δὲ ἰδίως ἐν Ἐλευσῖνι (πρβλ. **Ἐλευσίνια**), Ἀριστ. Ἀποσπ. 594· καὶ ἐν Ἔννῃ τῆς Σικελίας, ὁ αὐτ. Θαυμασ. 82. 2) προσηγορ. ὡς ὄνομα τοῦ ἄρτου, Ὀππ. Ἁλ. 3. 463· ἴδε ἐν λ. **ἀκτή, καρπός.** (Κοινῶς ἑρμηνεύεται ὡς παλαιὸς τύπος τοῦ **Γῆ μήτηρ**, ἀλλ' ἴδε τὴν λ. **δᾶ**).

Δημήτριος, ον, (ἐν χειρογρ. ἐνίοτε ἐσφαλμένως **Δημήτρειος**, ὡς ἐν Πλουτ. 2. 876C, Ἡσύχ.)·—ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ἢ εἰς τὴν Δήμητρα ἀνήκων, βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41· καρπὸς Δ., σῖτος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 5· Δημήτριος (ἐνν. μήν), ἐν Βιθυνίᾳ, ἀντεστοίχει δὲ περίπου πρὸς τὸν ἡμέτερον Αὔγουστον·—ὡσαύτως **Δημητριακός, ή, όν**, Γεωπ. 1. 12, 36. **II.** ἰδιότροπον θηλ. **Δημητριάς, άδος**, 1) ὄνομα φυλῆς ἐν Ἀθήναις, ἱδρυθείσης εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 10. 2) πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα, Πολύβ. 3. 6, 4, κτλ.·—**Δημητριεῖς**, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, Πολύβ. 5. 99, 3. **III.** τὸ **Δημήτριον**, ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος, Στράβ. 435. **IV.** τὰ **Δημήτρια**, ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, Πολυδ. Α', 37, κτλ.· ἀλλὰ μεταγ. εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκ., Πλούτ. Δημητρ. 12. **V.** **Δημητριών, ῶνος, ὁ**, νέον ὄνομα τοῦ μηνὸς **Μουνιχιῶνος**, εἰς τιμὴν Δημη ρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 12.

δημίδιον [ῐδ], τό, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ **δῆμος**, ἐν χρήσει θωπευτικῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 726, 1199. Πρβλ. **δημακίδιον.**

δημιεύω, = **δημεύω**, Ἐπιγρ. ἐν Hell. Hicks 93. 35.

δημίζω, προσποιοῦμαι τὸν δημοτικόν, ἀπατῶ τὸν δῆμον, Ἀριστοφ. Σφηξ. 699.

δημιο-εργός, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δημιουργός**, ὃ ἴδε.

δημιο-πληθής, ές, ἄφθονος πρὸς χρῆσιν τοῦ δήμου, κτήνη δ., κτήνη, ὧν ὁ δῆμος ἔχει μέγα πλῆθος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 128.

δημιό-πρατα, τά, πράγματα καταλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δήμου καὶ ἐκτιθέμενα εἰς πώλησιν· ἀπετέλουν δὲ ταῦτα μίαν τῶν προσόδων τοῦ δημοσίου ταμείου κατὰ τὸν Ἀριστοφ. Σφηξ. 659· πρβλ. Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 96, Böchk Ath. Staatsh. 1. 265., 2. 127 κἑξ.

δήμιος, Δωρ. **δάμ-, ον**, καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χο. 55 **α, ον**, (δῆμος)·—ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, οἶκος Ὀδ. Υ. 264· αἰσυμνῆται δ., δικασταὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου, Θ. 259· πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· οὕτω, δήμιον ἢ ἴδιον Δ. 314, πρβλ. 2. 32· ὡς ἐπίρρ., δήμια πίνειν, εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, μὲ ἔξοδα τοῦ κοινοῦ, Ἰλ. Ρ. 250· τὸ δήμιον, = τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 370, 699·—πρβλ. **δημόσιος**: **II.** ὁ δήμιος (ἐνν. δοῦλος), ὁ δημόσιος τῶν ποινῶν ἐκτελεστής, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 81, Πλάτ. Πολ. 439Ε, Λυσίας 135. 9, Αἰσχίν. 44 ἐν τέλ., κτλ.· (δάμιος μαστίκτωρ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 159)· ὡσαύτως, ὁ κοινὸς δήμιος Πλάτ. Νόμ. 872Β. 2) δημόσιος ἰατρός, πτωχὸς ἦν καὶ δ. Φοινικίδ. Ἀδήλ. 1. 13.—Πρβλ. **δημόσιος II, δημόκοινος.**

δημιουργεῖον, τό, ἐργαστήριον, Ἀππ. Καρχ. 93.

δημιουργέω, εἶμαι δημιουργός, ἀσκῶ ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι, Πλάτ. Σοφ. 219C, κτλ.· τινι, διά τινα, ὁ αὐτ. Νόμ. 846Ε· ἡ δύναμις ἡ δημιουργήσασα, ἡ ἐνεργήσασα, Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 1, 22, πρβλ. 1. 5, 4 καὶ 5. καὶ ἀλλ. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐργάζομαι εἴς τι, φιλοτεχνῶ, Πλάτ. Πολιτ. 388Ε· δ. τὸν υἱὸν εἰς ἀρετήν, ἀσκῶ, γυμνάζω, καταρτίζω.., Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 20.—Παθ., κατασκευάζομαι, διαπλάττομαι· συχνὸν παρὰ Πλάτ.· τὰ δημιουργούμενα, τοῦ χειρώνακτος ἔργα, τεχνίτου ἔργα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3,1. **II.** εἶμαι εἷς τῶν ἀρχόντων, οἵτινες καλοῦνται **δημιουργοί**, Πλάτ. Πολ. 342Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 4415 b· δαμιοργέοντος Μίκκωνος, Ἐπιγραφ. Βοιωτ., αὐτόθι 1567.

δημιούργημα, τό, ἔργον τέχνης, κατασκεύασμα, οὐ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων δ., ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, Ζάλευκ. παρὰ Στοβ. 279. 20· δ χειρῶν Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 1.

δημιουργία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν, ἡ κατασκευή, ποίησις, ζώων Πλάτ. Τιμ. 41C, κτλ.· δ. τινὸς ἔκ τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 280C. 2) ἐργασία, ἐπιτηδειότης, χειροτεχνία, ὁ αὐτ. Πολ. 401Α, 495D. 3) ἐνέργεια, λειτουργία, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 3, 2. 4) δ. τῶν τεχνῶν, ἄσκησις αὐτῶν, ἐφαρμογή, Πλάτ. Συμπ. 197Α. **II.** τὸ ὑπούργημα ἄρχοντος (ἴδε **δημιουργὸς II**)· καθόλου, ἀρχή, ἐξουσία, ὑπούργημα, ἀξίωμα, Ἀριστ. Πολ. 5.10, 5.

δημιουργικός, ή, όν, ὁ ἐκ δημιουργοῦ ἢ ἀνήκων εἰς δημιουργόν, ἤτοι τεχνίτην, Πλάτ. Φαῖδρ. 248Ε· ἡ δ. τέχνη ὁ αὐτ. Πρωτ. 322D· δ. τεχνήματα, βάναυσα ἔργα χειρώνακτος, ὁ αὐτ. Νόμ. 846D.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς τεχνίτης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 429. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τοὺς ἄρχοντας, **τὸ δημιουργικόν**, ἡ τάξις τῶν ἐχόντων ἀξίωμά τι, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 16· δ. τιμαὶ Ἀθήν. 660C.

δημιούργιον, Δωρ. **δαμιόργιον, τό**, ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριῶν τῶν **δημιουργῶν** ἐν Κνίδῳ, Newton's Inscrr. Cnid. ἀρ. 52.

δημιουργός, Ἐπ. **δημιοεργός, ὁ**, (*ἔργω)·—ὁ μετερχόμενος ἔργον ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν, ἔμπειρος τεχνίτης (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἰδιώτης**, Πλάτ. Πολιτ. 298C, Πρωτ. 327C, Ἴωνι 531C). μεταξὺ αὐτῶν ἀνῆκον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους οἱ μάντεις, ἐπῳδοί, ἰατροί, κήρυκες μετὰ τῶν τεκτόνων, κτλ., Ὀδ. Ρ. 383 κἑξ.,

Τ. 135, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 188D· ἐχάλκευσε ξίφος .. Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος Σοφ. Αἴ. 1035· ἰδίως ἐπὶ τῶν μετερχομένων πρακτικῶς τὸν ἰατρὸν (πρβλ. **δήμιος** II. 2), Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, Πλάτ. Συμπ. 186D· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐπιστημονικῶς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἰατρικήν, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 11· οὕτως, ἐπὶ τῶν γλυπτῶν, Πλάτ. Πολιτ. 529E· ἐπὶ τῶν πλακουντοποιῶν, πεμματουργῶν, Ἡρόδ. 7. 31· ἰδίως ὁ παρασκευάζων γαμηλίους πλακοῦντας, Meineke Μένανδ. σ. 45· οἱ δ., ἡ τῶν τεχνιτῶν τάξις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστ. Ἀποσπ. 346, 347·— καθόλου, ὁ διασκευάζων, ποιῶν τι, νόμων, πολιτείας ὁ αὐτ. Πολ. 2. 12, 1 καὶ 13· λόγων Αἰσχίν. 84, 36· δ. κακῶν, αἴτιος κακῶν, Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 32· πειθοῦς δ. ἡ ῥητορικὴ Πλάτ. Γοργ. 453A· δ. τῆς ἀρετῆς Ἀριστ. Πολ. 7. 9. 7· μεταφ.: ὄρθρος δημιοεργός, πρωΐα, ἥτις καλεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔργον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 98. **2)** ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 9, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 40C, Πολ. 530A·— ἐντεῦθεν, ἐν τῇ Νεο-Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ὡς ὄνομα τοῦ θεοῦ, δημ. (ἐξ ὄντων), κατασκευαστής, fabricator, ἀντίθ. τῷ **κτίστης** (ἐξ οὐκ ὄντων), creator, Φίλων 1. 632, κτλ. **II.** ἔν τισι Πελοποννησιακαῖς πολιτείαις ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, Θουκ. 5. 47, Ἐπιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 280. 3· πρβλ. **ἐπιδημιουργὸς** καὶ ἴδε Müller π. Δωρ. 3. 8. § 5· οὕτως ἐν τῇ Ἀχαϊκῇ συμμαχίᾳ, Πολύβ. 24. 5, 16, ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ, Ἐπιγρ. Hicks 171, ἐν Λοκρίδι, αὐτόθι 31. 15· ἐν Καμίρῳ, Hell. 4, σ. 137, ἐν Κιλικίᾳ, αὐτόθι 12, σ. 265·—ἐν τοῖς Δωρ. τύποις, δαμιουργοὶ ἢ δαμιοργοὶ Newton Inscrr. Cnid. ἀριθ. 40, 50, 51. — Πρβλ. **δημιουργέω** II, **-ία** II, **-ικὸς** II, **-ιον**.—Ἐν Ἀριστ. Πολ. 3. 2, 2, ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας.

δημιωστί, ἐπίρρ., δημοσίᾳ, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ **ἱερωστί**, **μεγαλωστί**, Δράκων 37. 5.

δημο-βόητος, ον, δημολάλητος, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπαινούμενος, Ἡσύχ.

δημο-βόρος, ον, ὁ κατατρώγων τὸν λαόν, τὰ δημόσια, δ. βασιλεὺς Ἰλ. Α. 231· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ Καλιγούλα, Φίλων 2. 561· οὐσιαστ. **δημοβορία**, ἡ, Ἰω. Γενεσ. σ. 76. 3 (ἐκδ. Βόνν.).

δημο-γέρων, οντος, ὁ, γέρων ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀρχηγός, Ἰλ. Λ. 372· κατὰ πληθ., οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἄρχοντες, πρβλ. Λατ. senatores, Ἀγγλο-Σαξ. ealdormen, Ἰλ. Γ. 149, Εὐρ. Ἀνδρ. 300 (ἐν χορικῷ), πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 6· δημογ. θεὸς = Λατ. deus minorum gentium, Ἀνθ. Π. 9. 331.

δημο-διδάσκαλος, ὁ, δημόσιος διδάσκαλος, ἱεροκήρυξ, Ἐκκλ., Συνέσ. 1553B (Migne).

δημο-ειδής, ές, χυδαῖος, ταπεινός, κιβδηλία Ἱππ. Ἄρθρ. 837.

δημόθεν, ἐπίρρ., εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διὰ δημοσίων ἐξόδων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **οἴκοθεν**, δημόθεν ἄλφιτα δῶκα Ὀδ. Τ. 197·— ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 7. **II.** δημόθεν Εὐπυρίδης, Εὐπυρίδης τῶν δήμων, δηλ. τὴν πατρίδα, Ἀνθ. Π. παραρτ. 328.

δημοθοινέω, παρέχω εἰς τὸν λαὸν συμπόσιον, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2143f, 2374e. 60·— καὶ **δημοθοινία**, ἡ, εὐωχία παρεχομένη εἰς τὸν λαόν, Ἀριστ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 82, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 2880, κ. ἀλλ.

δημό-θροος, οον, συνῃρ. -θρους, ουν, ὑπὸ τοῦ λαοῦ λεγόμενος, φήμη, ἀρὰ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, 1409, 1413· δ. ἀναρχία, καθ' ἣν ὁ λαὸς κραυγάζει, αὐτ. 883.

δημο-κατάρατος, ον, ὁ δημοσίᾳ κατηραμένος, Ἐκκλ.

δημο-κηδής, ὁ, φίλος τοῦ λαοῦ, περὶ αὐτοῦ κηδόμενος, Λατ. poplicola, Στράβων 652, Διον. Ἀλ. 5. 19, Πλούτ. Ποπλικ. 10·— οὐσιαστ. **δημοκηδία**, ἡ, Ἰω. Γενεσ. σ. 76. 2 (ἐκδ. Βόνν.).

δημό-κοινος (ἐνν. δοῦλος), ὁ, = **δήμιος** II, ὁ ἐκτελῶν τὰς θανατικὰς ποινάς, Σοφ. Ἀποσπ. 869, Ἀντιφῶν 113. 33, Ἰσοκρ. 361D. **II.** ὡς ἐπίθ., **δημόκοινος**, ον, πρόστυχος, κοινὸς παρὰ τῷ λαῷ, ἐπὶ φαύλης τροφῆς, θέρμος Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 420C.

δημο-κόλαξ, ὁ, ὁ τὸν δῆμον κολακεύων, Διον. Ἀλ. 6. 60, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 31.

δημοκοπέω, ἐπιδιώκω τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, Πλούτ. Γ. Γράκχ. 9.

δημοκόπημα, τό, πρᾶξις, τρόπος πρὸς κτῆσιν τῆς παρὰ τῷ λαῷ εὐνοίας, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 24.

δημοκοπία, ἡ, ἀγάπη τῆς παρὰ τοῦ λαοῦ εὐνοίας, Διον. Ἀλ. 6. 60, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. σ. XIX.

δημοκοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς δημοκόπον, βίος δ. Πλάτ. Φαῖδρ. 248E· δ. περί τινα Μ. Ἀντων. 1. 16.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Βασίλ.

δημο-κόπος, ὁ, δημαγωγός, Διον. Ἀλ. 5. 65· πρβλ. **δοξοκόπος**.

δημό-κραντος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρωθείς, ἀρὰ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 457.

δημοκρᾰτέομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-κρατήσομαι** (Θουκ. 8. 48, Λυσ. 213. 14, Δημ. 731. 15, ἀλλὰ **-κρατηθήσομαι** Θουκ. 8. 75· πρκμ. **δεδημοκράτημαι** Δίων Κ. 52. 13). Ἔχω δημοκρατικὸν πολίτευμα, ζῶ ἐν δημοκρατίᾳ, Ἡρόδ. 6. 43, Ἀριστοφ. Ἀχ. 642, Θουκ. 5. 29, κτλ.· πόλις δημοκρατουμένη Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 4, πρβλ. Λυσ. 120. 28· πρβλ. **ὀλιγαρχέομαι**. **2)** ἀπροσ., δημοκρατεῖται, δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ ὑπερισχύουσιν, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 17. **II.** τὸ ἐνεργ. παρὰ Βυζαντιακ. συγγραφ. ἐπὶ τῶν μερίδων τοῦ ἱπποδρόμου (δῆμοι), διεγείρω ταραχήν, στάσιν, Ἰω. Μαλαλ. 393, κτλ.· πρβλ. **δημοτεύομαι**.

δημοκρᾰτία, ἡ, ἡ τοῦ λαοῦ κυβέρνησις, πολίτευμα, καθ' ὃ διοικεῖ ὁ λαός, Ἡρόδ. 6. 43, Ἀντιφῶν 146. 39· δ. καταλυθεῖσα Ἀνδοκ. 12. 42· περὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἴδε Θουκ. 6. 89, Ἀριστ. Πολ. 3. 7, 5., 4. 4, 12., 6. 1 κἑξ.

δημοκρᾰτίζω, ἔχω δημοκρατικὰ φρονήματα, Ἀππ. Καρχ. 70.

δημοκρᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς δημοκρατίαν, νόμοι Πλάτ. Πολ. 338E· δημοκρατικόν τι δρᾶν, ἐνεργῶ πρᾶξιν δημοτικήν, ἀρεστὴν τῷ δήμῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 952· τὸ δίκαιον τὸ δημ. Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 1.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Στράβ. 280, Διόδ. 2. 32. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ εὔνους τῇ δημοκρατίᾳ, ἔχων φρονήματα δημοκρατικά, Λυσ. 171. 36, Πλάτ. Πολ. 571A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 3, 7· ἀλλὰ τὸ **δημοτικὸς** εἶναι κοινότερον ἐπὶ προσώπων.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 119 κἑξ.

Δημοκρίτειοι, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀβδηρίτου Δημοκρίτου, Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 25, Πλούτ. 2. 1108E.

δημό-λευστος, ον, ὁ δημοσίᾳ λιθοβοληθείς, Λυκόφρ. 331· δ. φόνος, θάνατος διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 36.

δημολογέω, = **δημόομαι**, Ἀνθ. Π. 7. 440.

δημολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν· ὁ δ., ῥήτωρ τοῦ ὄχλου, Πλάτ. Σοφ. 268B·— οὕτω **δημολόγος**, ὁ, Συνέσ. 55A.—Ἐντεῦθεν **Δημολογοκλέων**, ὁ, κωμικὸν ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ εἰς τὸν Βδελυκλέωνα ἐν Ἀριστοφ. Σφηξ. 342.

δημόομαι, Δωρ. δαμ-, μέσ., δημοσίᾳ ἀγορεύω ὅπως εὐχαριστήσω ἢ τέρψω τὸν δῆμον (πρβλ. **δημοκοπέω**), γλυκύ τι δαμωσόμεθα, θὰ δοκιμάσωμεν εὐχάριστόν τι, ἀγαπητὸν τῷ λαῷ ᾆσμα, Πινδ. Ι. 8 (7). 18· πρβλ. **δήμωμα**·— οὕτω, δημούμενον λέγειν, ὁμιλῶ θηρεύων τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ad captandum, Πλάτ. Θεαιτ. 161E. **II.** εἶμαι δημοσίᾳ γνωστός, Δίων Κ. παρὰ Ζωναρ.

δημο-πίθηκος [ῐ], ὁ, ὁ μὲ τὰς κολακείας του ἀπατῶν τὸν ὄχλον, ἀπατεών, Ἀριστοφ. Βατρ. 1085.

δημο-ποίητος, ον, ὁ ποιηθεὶς πολίτης, πολιτογραφηθείς, μὴ ὢν φύσει ἐκ γενετῆς πολίτης, Πλούτ. Σόλ. 24, Λουκ. Σκύθ. 8, πρβλ. Δημ. 1376. 15.

δημό-πρακτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πραχθείς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 942.

δημο-πρόβλητος, ον, ὑπὸ τοῦ δήμου προβεβλημένος, προκεχειρισμένος, Νικ. Χρ. 18.

δημορ-ρῑφής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐρριμμένος, ἀραὶ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1616.

δῆμος, ὁ, διαμέρισμα, γῆ, χώρα, Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες Ἰλ. Ε. 710· Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ Π. 437· πρβλ. Ὀδ. Ν. 322, κτλ.· Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ Α. 103· δήμῳ ἔνι Τρώων Ν. 266· λαοὶ ἀνὰ δῆμον Π. 95.—Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ ἔννοια τῆς λέξεως εἶναι ἁπλῶς τοπική, ὡς ἐν τῇ φράσει: δῆμος ὀνείρων, ἡ γῆ τῶν ὀνείρων, Ω. 12·— ὡσαύτως οἱ κατοικοῦντες διαμέρισμά τι, χώραν τινά, πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὅλην, εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους, Ἰλ. Γ. 50. **II.** ἐντεῦθεν (ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων ἦσαν διεσκορπισμένοι ἀνὰ τὴν χώραν καὶ τοὺς ἀγρούς, ἐνῷ οἱ ἄρχοντες κατεῖχον τὴν πόλιν), ὁ λαός, ὁ κοινὸς λαός, ὁ ὄχλος· δήμου ἀνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βασιλεύς, ἔξοχος ἀνήρ, κτλ., Ἰλ. Β. 188, 198, πρβλ. Λ. 328, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 259, Αἰσχύλ. Θήβ. 199, 1006, πρβλ. **δημότης**· σπανίως ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, δῆμος ἐών, ὢν κοινὸς ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ ὄχλου, Ἰλ. Μ. 213·— οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, ὁ ὄχλος, οἱ χυδαῖοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **οἱ εὐδαίμονες**, Ἡρόδ. 1. 196· οἱ παχέες ὁ αὐτ. 5. 30, πρβλ. 66· οἱ δυνατοὶ Θουκ. 5. 4· οἱ ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς καὶ ὄντες δῆμος ὁ αὐτ. 8. 73 (οὕτως, ὡς περιληπτικὸν ὄνομα μετὰ πληθ. ῥήματος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 271)· οὕτω παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι Ρωμαϊκῆς ἱστορίας πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. Plebs, Διον. Ἀλ. 6. 88, κτλ.· τοῦ πολλοῦ δ. εἷς, unus de plebe, Λουκ. Κρον. 3· τοῦ δ. ὢν ὁ αὐτ. Ἀλεκτρ. 22·— ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀξίωμα, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 14·— ἀκολούθως, ὁ λαὸς καθόλου, Βακτρίων ἔρρει πανώλης δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 732. **2)** καθόλου, πλῆθος, ἰχθύων Ἀντιφ. Τιμ. 1. 7· τυράννων Φιλόστρ. 498· ὀρνέων, πιθήκων Ἀλκίφρων 3. 30. **III.** ἐν δημοκρατουμέναις πολιτείαις, ὡς τὸ πλῆθος, ὁ λαός, οἱ ἐλεύθεροι πολῖται, Ἡρόδ. 1. 170, 3. 81· ἰδίως ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀριστοφ. Ἱππ. 40 κἑξ. **2)** δημοκρατία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οἱ ὀλίγοι**, Ἡρόδ. 3. 82· οἱ τύραννοι Ἀνδοκ. 14. 22, κτλ.· ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμῳδία Φιλιππίδ. Ἀδήλ. 2· δ. ὁ ἔσχατος Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 12. **3)** ὡς τὸ ἐκκλησία, ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δ., συχνὸν ἐν Ἐπιγραφ., κτλ. **IV.** **δῆμοι**, οἱ, (ἐκ τῆς σημασ. I) ὑποδιαιρέσεις τῶν φυλῶν, περιοχή, = Δωρ. **κῶμαι**, Λατ. pagi, ἦσαν δ' οὗτοι ἀρχαῖαι διαιρέσεις τῆς Ἀττικῆς, ἥτις διενεμήθη ὑπὸ τοῦ Κλει-

σθένους μεταξὺ τῶν δέκα φυλῶν· κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἑκατὸν τὸν ἀριθμὸν (10 εἰς ἑκάστην φυλήν), μετὰ ταῦτα ηὐξήθησαν εἰς 174, Στράβων 396.—Ἐντεῦθεν Ἀττικῶς, ἐκ δήμου ἢ ἁπλῶς δήμου, προσετίθετο εἰς τὸ ὄνομα, Σωφάνης ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν Ἡρόδ. 9. 73· δήμου Ἁλαιεὺς Ἀντιφ. Τυρρ. 2· ὡσαύτως, τῶν δήμων Πιθεὺς Πλάτ. Εὐθύφρ. 2Β· τῶν δ. Θορίκιος Δημ.1003.15 (ἔνθα, ὡς ἀλλαχοῦ, μετετράπη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸ τὸν δῆμον, ἴδε Δινδ. προοίμ. Δημ. σ. XII. ἐκδ.1825)· οὐδέποτε τῷ δήμῳ, ὡς κοινῶς φέρεται παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 86. **V**. ὄνομα πόρνης, ἤγουν κοινὴ τῷ δήμῳ Ἀρχίλ. (173) παρ' Εὐστ. **VI**. παρὰ Βυζαντιακ. συγγραφ., μερίς, φατρία ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ· ἴδε ἐν λ. **δημοκρατέομαι**. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἀβέβαιος. Τινὲς τῶν ἐτυμολόγων ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΔΑΜ, δαμάζω, Λατ. dom-inus, παραβάλλοντες τὸ Ἀγγλο-Σαξ. team (=οἰκογένεια), Γερμ. zunft, ὡς ἐὰν ἡ πρώτη σημασία ἦτο: σῶμα λαοῦ ἡνωμένον διὰ κοινωνικῶν δεσμῶν. Ἀλλ' ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τῆς κεκαλλιεργημένης χώρας· καὶ τοῦτο ὁδηγεῖ εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Παλαιο-Σκανδιν. tún, Ἀγγλο-Σαξ. tûn, Γερμ. zaun, περίφραγμα, «αὐλόγυρος»· ἴδε Vigfusson ἐν τῷ Ἰσλανδικῷ λεξικῷ ἐν λ. tún.

δημός, ὁ, (ἀβεβαίου ῥίζης) = πάχος, λίπος, τὸ ἐπίπλουν, βοῦν .. πίονα δημῷ Ἰλ. Ν. 168, πρβλ. Ἡσ. Θ. 538, Ἀριστοφ. Σφ. 40, κτλ.· δίπλακι δημῷ, μὲ πάχος ἄνωθεν καὶ πάχος κάτωθεν, Ἰλ. Ψ. 243·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ Θ. 380.

Δημοσθένειος, **ος**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δημοσθένη ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Λογγῖν. 34· οὕτω **Δημοσθενικός**, **ή**, **όν**, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 11.10, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ.15.

Δημοσθενίζω, μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη, Πλούτ. Κικ. 24.

δημοσίᾳ, ἐπίρρ., ἴδε **δημόσιος**.

δημοσίευσις, **εως**, ἡ, = **δήμευσις**, Ἐκκλ.

δημοσιεύω, ποιῶ τι δημόσιον ἢ κοινόν, μεταβιβάζω εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, ὡς τὸ **δημεύω**, Ξεν. Ἑλλ.1.7,10. **2**) ποιῶ τι κοινόν, δημοσιεύω, ποιῶ γνωστόν, Πλούτ. 2. 34C.— Παθ., τὰ δεδημοσιευμένα, κοινὰ λόγια, ὡς τὸ γνῶθι σεαυτόν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21,13. **3**) δ. τὴν τοῦ σώματος ὥραν, παρέχω εἰς τὸ δημόσιον, ἐκπορνεύω, Διον. Ἁλ.1. 84. **II**. ἀμεταβ., διατελῶ ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ἰδίως ἐπὶ ἰατρῶν τῶν λαμβανόντων μισθὸν παρὰ τῆς πολιτείας, ὅπως ἀσκῶσι τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν ὡς ἰατρῶν τῆς πολιτείας (πρβλ. **δήμιος** II), Ἀριστοφ. Ἀχ.1030, Πλάτ. Γοργ. 514D· καθόλου, εἶμαι δημόσιος ἄνθρωπος, ἀντίθετον τῷ **ἰδιωτεύω**, αὐτ. 515A, Ἀπολ. 32A· φροντίσι δ., ἀφιερῶ ἐμαυτὸν ἐν πάσῃ φροντίδι εἰς τὸ καλὸν τοῦ δημοσίου, Πλούτ. 2. 823C·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐν βαλανείῳ δημοσιεύοντι ὁ αὐτ. Φωκ. 4.

δημόσιος, Δωρ. **δαμ-**, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν ἢ τὴν πολιτείαν, Λατ. publicus, ἀντίθ. τῷ **ἴδιος**, ἀγρὸς δ., Λατ. ager publicus, Ἡρόδ. 5. 29· δ. χρήματα Κρατῖν. Πυλ. 2· πλοῦτος Θουκ. 1. 80· χώρα, ἀντίθ. τῷ **ἱερά**, **ἴδιος**, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 3· ἡ δ. τράπεζα Συλλ. Ἐπιγρ.123. 4· ἀγῶνες, δίκαι Αἰσχίν.1.11, κτλ.·— δημόσιον εἶναι, γίγνεσθαι, εἶναι, γίνεται δημοσία περιουσία, δημεύεται, κτλ., Θουκ. 2.13, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 41, Πλάτ. κτλ.· γῆν δ. ποιεῖν Λυσ.150. 31. **2**) κοινός, δημοσιώτατος τρόπος Ἀριστ. Τοπ. 8.12,1, πρβλ. Σοφ. Ἐλέγχ.1, 4. **II**. ὡς οὐσιαστ., **1**) ὁ δημόσιος (ἐνν. δοῦλος), δημόσιος δοῦλος ἢ ὑπάλληλος, οἷον δημόσιος κῆρυξ, Ἡρόδ. 6.121· ἀστυνόμος ἢ ἀστυνομικὸς ὑπηρέτης, Ἀριστοφ. Λυσ. 436, πρβλ. Böckh Ath. Staatsh. 1.277· συμβολαιογράφος ἢ δημόσιος γραμματεύς, Δημ.381.2, κτλ.· ὁ δήμιος, ὁ ἐκτελεστὴς τῶν θανατικῶν ποινῶν, Διόδ.14.102. **6**) δημόσιον θῦμα, = **φαρμακός**, II, κάθαρμα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1136· Πρβλ. **δήμιος** II. **III**. ὡς οὐδέτερον, **δημόσιον**, τό, ἡ πολιτεία, Λατ. respublica, Ἡρόδ.1.14, Ἀνδοκ.10.17, Αἰσχίν. 62. 6. **2**) πᾶν δημόσιον οἰκοδόμημα, Ἡρόδ. 6. 52, 57. **3**) τὸ ταμεῖον, ἀλλαχοῦ τὸ κοινόν, Ἀνδοκ.10.16, Δημ. 573.11, Δειναρχ.105.11. **4**) ἡ δημοσία εἱρκτή, Θουκ. 5. 18. **5**) τὰ δ., δημοσία περιουσία, Ἀριστοφ. Σφηξ. 554. **IV**. ὡς θηλ., ἡ δαμοσία (ἐνν. σκηνή), ἡ σκηνὴ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλέων, Λατ. praetorium, οἱ περὶ δαμοσίαν, τὸ περὶ τὸν βασιλέα συμβούλιον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 8, Λακ.13,7. **V**. ὡς ἐπίρρ., **1**) δοτ. **δημοσίᾳ**, Ἰων. **-ίῃ**, διὰ δημοσίων ἐξόδων, Ἡρόδ. 1. 30, κτλ.· διὰ κοινῆς συναινέσεως, Δημ. 530. 15· εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ αὐτ. 1102.11· ἀλλά, δ. κρίνειν, κρίνω ἐν τοῖς δημοσίοις δικαστηρίοις, Ἀνδοκ. 14. 17· δ. τεθνάναι, ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς τοῦ δημίου, Δημ.1126.7. **2**) ἐκ δημοσίου, διὰ δημοσίας ἐξουσίας, Ξεν. Πολιτ. Λακ. 3, 3. **3**) οὐδ. πληθ. δημόσια, δ. ταφῶμεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 396. **4**) ὁμαλὸν ἐπίρρ., **-ίως** Στράβ. 562, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς.

δημοσιόω, καθιστῶ τι δημόσιον, ὡς τὰ **δημεύω**, **δημοσιεύω**, Θουκ. 3. 68·— ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τοῦ Ager Publicus ἐν Ῥώμῃ, μετατρέπομαι εἰς χρῆσιν δημοσίαν, Διον. Ἁλ. 8.74. **II**. Παθ. ὡσαύτως, εἶμαι κοινῶς γνωστός, εἶμαι ἐγνωσμένος, Πλάτ. Σοφ. 232D, Πλούτ. 2. 507F.

δημοσι-ώνης, **ου**, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς τῶν δημοσίων προσόδων, Λατ. publicanus, Στράβ. 205· ἐντεῦθεν **δημοσιωνία**, ἡ, ἡ ἐνοικίασις τῶν προσόδων, Μέμν. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 232, 233· καὶ **δημοσιώνιον**, τό, τὸ γραφεῖον ἢ κατάστημα τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν προσόδων, Πλούτ. 2. 820C.

δημοσσόος, **ον**, (σῴζω) ὁ σῴζων τὸν λαόν· ἀλλά, **II**. **δημόσσοος**, (σεύω) δημοδίωκτος, ἀποδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ἀμφότερα παρ' Ἡσυχ.

δημοτελής, **ές**, (τέλος) δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου, δημόσιος, θυσία Ἡρόδ. 6. 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 3493. 9· ἑορτὴ Θουκ. 2. 15· δημ. ἱερὰ τελεῖν Δημ. 531. 25· τὰ ἱερὰ τὰ δ., ἀντίθετον **τὰ ἰδιωτικά**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 9.—Ἐπίρρ. **-λῶς** Σουΐδ.

δημότερος, **α**, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **δημοτικός** II, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 606. **II**. = **δημόσιος**, κοινός, δημώδης, Κύπρις Ἀνθ. Π. 9. 415.

δημο-τερπής, **ές**, τέρπων τὸν λαόν, ἑλκυστικός, Πλάτ. Μίν. 321A.

δημοτεύομαι, παθ., εἶμαι δημότης, ἠρόμην ὁπόθε δημοτεύοιτο Λυσ.166. 33 κέξ., πρβλ. Δημ.1314. 9. **II**. ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τῶν φατριῶν τοῦ Ἱπποδρόμου, Βυζ.· πρβλ. **δημοκρατέομαι** II.

δημότης, **ου**, ὁ, εἷς ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ, ἄνθρωπος κοινός, ἐκ τοῦ ὄχλου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν καταγόμενον ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καὶ ἔχοντα ἀξίωμα, Τυρταῖ. 2.7, Ἡρόδ. 2.172., 5. 11· οὕτω, δ. ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1071· δ. λεὼς Ἀριστοφ. Εἰρ. 921· δ. τε καὶ ξένος Εὐρ. Ἱκέτ. 895· δημόται, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 58, Κύρ. 2. 3, 7. **2**) = **ἰδιώτης**, γνωστὰ λέγειν δημότῃσι, λέγω πράγματα εἰς πάντας γνωστὰ ἢ καταληπτά, ὁμιλῶ κοινῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, πρβλ. Ὀξ. 384, Ἄρθρ. 830. **II**. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, συμπολίτης, Πίνδ. Ν.7. 96, Εὐρ. Ἀλκ.1057. **III**. ἐν Ἀθήναις, εἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, συνδημότης (πρβλ. **φυλέτης**), Σοφ. Ο. Κ. 78, Σουσαρίων 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 33, κ. ἀλλ.· φράτερας καὶ δ. Κρατῖν. Νεώτ. Χειρ.1·— οὕτω θηλ. **δημότις**, **ιδος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 333, Θεόκρ. 28. 22.

δημοτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ τὸν λαόν, ἐν κοινῇ χρήσει, κοινός, δ. γράμματα, ἐν **Αἰγύπτῳ**, ἀντίθ. τῷ ἱρά, Ἡρόδ. 2. 36 (ἴδε ἐν λ. **ἱερογλυφικός**)· ἐπὶ γνωμῶν ἢ ἰδεῶν κττ., κοινός, γνωστός, Ἀριστ. Μεταφ.1. 8. 6. **2**) κοινός, = δημόσιος, Διον. Ἁλ.7. 63·— **τὰ δημοτικά**, **δημόσια πράγματα**, δημόσιαι ὑποθέσεις, Ἀλκίφρων 1. 4. **II**. **ὁ εἰς τὸν λαὸν** ἀνήκων, εἷς ἐκ τῶν πολλῶν, Λατ. plebeius, Ξεν. **Κύρ. 2. 3**, 6, Δημ. 581. 24. **2**) ὁ φρονῶν τὰ τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ δήμου, δημοκρατικός, Λατ. popularis, Ἀριστοφ. Νεφ. 205, **Ὄρν. 1584**· τὴν οὐ δ. παρανομίαν Θουκ. 6. 28· λέγεις ἃ δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ Δημ. 286. 9· οὐδὲν δ. πράττειν, οὐδὲν πράττω διὰ τὸν λαόν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 39· καθόλου, ἀγαπητὸς **εἰς τὸν λαόν**, ἢ ἀγαπῶν τὸν λαόν, εὔνους αὐτῷ, δ. καὶ φιλάνθρωπος ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 2, 60· τῶν μετρίων τινὰ καὶ δ. Δημ. 573 ἐν τέλ.· τῶν πολλῶν καὶ δ. ὁ αὐτ. 581. 24· δημοτικὸν τοῦτο δρᾷ Ἀντιφ. Πλουσ. 1. 19·— συχνάκις ἐν τῷ ἐπιρρ. **-κῶς**, πράως, μετ' ἀγαθότητος, καλῶς καὶ δ. Δημ. 719. 8. **3**) ἐπὶ πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, λαϊκός, δημοκρατικός, Ἰσοκρ.185E, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 8 καὶ 5, 3.—Ἐπίρρ., χρῆσθαι ἀλλήλοις δ., ὡς μέλη ἐλευθέρας πολιτείας, αὐτόθι 5. 8, 5, πρβλ. 5. 9, 2. **III**. ὁ ἔκ τινος δήμου ἢ εἴς τινα δῆμον ἀνήκων, ἀντίθ. τῷ **δημόσιος**, παρὰ Δημ. 1074. 20.

δημοῦχος, **ον**, (ἔχω) ὁ προστατεύων τὸν λαόν· ὡς ἐπίθ. τῶν προστατευουσῶν θεοτήτων, Σοφ. Ο. Κ. 458· δημοῦχοι γᾶς, χθονός, οἱ κυβερνῶντες τὸν λαὸν τῆς χώρας, αὐτόθι 1086, 1348. Ἐν Θεσπιαῖς οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἐλέγοντο **δημοῦχοι**, Διόδ. Σ. 4. 29.

δημο-φάγος [ᾰ], **ον**, = **δημοβόρος**, τύραννος Θέογν.1181.

δημο-φανής, **ές**, (φαίνω) δημόσιος, σεμνοπρεπής, ἑορτὴ Φίλων 2. 169.

δημο-φθόρος, **ον**, ὁ τὸν λαὸν φθείρων, καταστρέφων, Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 14.

δημο-χαρής, **ές**, ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν λαόν, **δημοτικός**· μεταγεν.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 486.

δημο-χαριστής, **οῦ**, ὁ, ὁ **εἰς** τὸν ὄχλον χαριζόμενος, Εὐρ. Ἑκ.134.—Ἐπίρρ. **δημοχαριστικῶς**, ὡς δημοχαριστής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 350· καὶ μτχ. **δημοχαριστῶν** Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 461, 7 (ἐκδ. Βόνν.).

δημόω, ἴδε ἐν λ. **δημόομαι**.

δημώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ, **εἰς** τὸν λαὸν ἀρέσκων, μουσικὴ Πλάτ. Φαίδωνι 61A· σωφροσύνη ὁ αὐτ. Νόμ. 710A· στιχίδια Πλούτ. Περικλ. 30· λόγος Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 45·— τὸ δ. πλῆθος, ὁ κοινότατος ὄχλος, Ἡρωδιαν.1. 4·— ἐπὶ πόρνης, δημοσία, Ἀνθ. Π.7. 345.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ὠριγέν. κ. Κέλσου 2. 434.

δήμωμα, τό, τοῦ λαοῦ τέρψις, χαρίτων δαμώματα, ᾄσματα δημοσίᾳ ᾀδόμενα, Στησίχ. 34 (ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 798)· πρβλ. **δημόομαι**.

δημ-ωφελής, ές, ὁ πρὸς δημοσίαν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν, λόγοι Πλάτ. Φαῖδρ. 227E· ἡγεμὼν Πλούτ. Σύλλ. 30· τὸ δ., τὸ κοινὸν καλόν, τὸ κοινὸν συμφέρον, Ἡρωδιαν. 2. 3.— Ἐπίρρ. **-λῶς** Συλλ. Ἐπιγρ. 4415 b.

δήν, Δωρ. **δάν** (ἢ **δοάν**, Ἀλκμὰν 127, πρβλ. Ἰω. Ἀλεξ. 37. 31)· ἐπίρρ.— ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἰλ. Ε. 412· οὐδὲ γάρ .. δὴν ἦν, δὲν ἦτο μακροχρόνιος, Ζ. 131, Π. 736· δὴν δὴ μὴ φίλοι ὦμεν Θέογν. 1243. **2)** πρὸ πολλοῦ, δὴν οἴχεσθαι Ὀδ. Σ. 313.— Μόνον Ἐπ. διότι ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 584 πρέπει πιθ. νὰ γραφῇ θήν. (Τὸ Δωρ. **δοάν** ὁδηγεῖ εἰς ἀρχικὸν τύπον **δϜάν**, καὶ τοῦτο δὲ δεικνύει σχέσιν πρὸς τὴν √ΔΙϜ, Λατ. diu (πρβλ. diurnus, bi-du-um πρὸς τὸ dies)· ἐντεῦθεν παράγονται τὰ **δηναιός, δηθά, δηθάκις, δηθύνω, δηρός**).

δηναιός, ή, όν, Δωρ. **δᾱναιός, ά, όν**, μακροχρόνιος, διαρκής, Ἰλ. Ε. 407· δ. κλέος Θεόκρ. 16. 54· ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασα, ὁδοιπορίη Συλλ. Ἐπιγρ. 6255. **2)** γέρων, ἡλικιωμένος, κόραι Αἰσχύλ. Πρ. 794· παλαιός, ἀρχαῖος, θρόνοι αὐτ. 912 (καὶ ἐν Εὐμ. 845 δαναιᾶν πρέπει νὰ διορθωθῇ κατὰ Λ. Δινδόρφ. ἀντὶ δαμίαν ἢ δαμαύαν), Καλλ. Ἀποσπ. 105. **II.** ὀψέ, ἀργά, Λατ. serus, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 645· δηναιόν, ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Γ. 590·— Θόωσα καὶ Δηναιή, ἡ Ταχύτης καὶ ἡ Βραδύτης, Ἐμπεδ. 24.

δηνάριον, τό, Ῥωμαϊκὸν νόμισμα, denarius, σχεδὸν ἴσον τῇ ἑλληνικῇ δραχμῇ, Πλούτ. 2. 900C.

δηναρισμός, ὁ, τὸ ἀριθμεῖν διὰ δηναρίων, Ἐπιφάν. 184A.

δήνεα, τά, μόνον κατὰ πληθ., συμβουλαί, σχέδια, τέχναι, τεχνάσματα, εἴτε καλά, εἴτε κακά, δ. θεῶν Ὀδ. Ψ. 82· δ. ἤπια Ἰλ. Δ. 361· ὀλοφώϊα Ὀδ. Κ. 289· δίκαια καὶ ἤπια Ἡσ. Θ. 236.— Ἡ ἑνικὴ ὀνομ. **δῆνος, εος, τό**, ἀναφέρεται παρὰ τῷ Ἡσυχ., ἐνῷ ὁ Σουΐδας βεβαίως ἐσφαλμένως τὸ μετατρέπει εἰς **δήνεον**. (Πρβλ. **δήω**).

δήξ, γεν. **δηκός, ὁ**, ἢ ἡ, σκώληξ τῶν ξύλων, σάρακας, Σχόλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 418.

δηξίθῡμος, ον, = **δακέθυμος, θυμοδακής**, ὁ τὴν ψυχὴν δάκνων, κατατρώγων, φθείρων, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 744· κωμικῶς, δ. ὀξάλμη Σώπατ. παρ' Ἀθην. 101B.

δῆξις, εως, ἡ, (δάκνω) δῆγμα, δάγκαμα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 39, 2· πόνος δριμύς, δηκτικός, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 16·— μεταφ., ἐπὶ δηκτικῶν ἀστεϊσμῶν, Πλούτ. Λυκοῦργ. 14.

δηόω, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **δηϊόω**.

δήποθεν, ἀόρ. ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον **δή ποθεν**, ἐξ οἱουδήποτε μέρους, Λατ. undecunque, Αἰσχύλ. Χο. 632.

δήποτε, ἀόρ. ἐπίρρ. συνήθως γραφόμενον **δή ποτε**, Δωρ. **δήποκα**, κατά τινα καιρόν, κἄποτε, μίαν φοράν, Ὀδ. Ζ. 102, Αἰσχύλ. Ἀγ. 577, Εὐρ. Ἱκέτ. 1130. **2)** εἰ δή ποτε, Λατ. si quando, Ἰλ. Α. 40· ὅτι δή ποτε Δημ. 524. 20· ὁπόθεν δή ποτε (διάφ. γραφ. δή ποθεν), ἔκ τινος ὁπωσδήποτε μέρους, ὁ αὐτ. 925. 5. **3)** ὡς ἐρωτ., τί δή ποτε; τί συμβαίνει; λοιπόν, τί; Λατ. quidnam, Donat. Terent. Andr. 3. 4, 3 (πρβλ. **γὰρ** III. 1)· καίτοι τί δή ποτε; jam vero quid tandem? Δημ. 50. 4· ὡσαύτως, ὅστις δήποτε, ὅ τι δ. πράξαντα Ἡρόδ. 6. 134· ὅστις δ. ὢν Πλάτ. Φαῖδρ. 273C·— πόσοι δή ποτε; πόσοι νομίζεις; Δημ. 463. 12. **4)** ὡσαύτως, δή ποτ' οὖν = Λατ. cunque, ὁ αὐτ. 1010. 15. Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 373.

δήπου, ἀόρ. ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον **δή που**, ἴσως, πιθανόν, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανε Ἰλ. Ω. 736· παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἐννοίας, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ὡς νομίζω, εἰκάζω, ὑποθέτω, ἐννοεῖται, εἰκότως, Λατ. scilicet, nimirum, οὐ δήπου τλητὸν Αἰσχύλ. Πρ. 1064· τῶν Λαΐου δ. τις ὠνομάζετο Σοφ. Ο. Τ. 1042· πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 491, 582, Θουκ. 1. 121, κτλ.· συχν. ἐν φράσεσιν, ἴστε γὰρ δή που, μέμνησθε γὰρ δή που Δημ. 25. 15, κτλ.· σχεδὸν ἴσμεν ἅπαντες δή που ὁ αὐτ. 31. 7· οὐδεὶς δή που ἀγνοεῖ ὁ αὐτ. 356. 9, κτλ. **II.** ἐρωτημ., ὑποδηλουμένης ἀποκρίσεως καταφατικῆς, τὴν αἰχμάλωτον κάτοισθα δή που; ὅ ἐ. εἰκάζω ὅτι γνωρίζεις, Σοφ. Τρ. 417· ἀνόμοιον δή που Πλάτ.· οὐ δή που; δὲν εἶναι οὕτω; ὑποδηλοῦν ἀπάντησιν ἀποφατικήν, ὡς Ἀριστοφ. Βατρ. 526, Πλ. 261.

δήπουθεν, ἀόρ. ἐπίρρ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **δήπου**, καὶ κυρίως ἐν χρήσει πρὸ φωνήεντος, Ἀριστοφ. Σφηξ. 296, Πλ. 140, καὶ συχνάκις παρὰ κωμικοῖς· ὡσαύτως παρὰ Λυσίᾳ 106. 23, Πλάτ., κτλ.· οὐδαμῶς δήπουθεν Δημ. 832. 15· πρβλ. Ruhnk. Τίμ.

δηριάομαι, ἀποθ. (δῆρις) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι (διάφ. γραφ. **δηρίσασθαι**) Ἰλ. Ρ. 734· ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον, ἐμάχοντο περὶ τῶν συνόρων, Μ. 421· ἀπολ., ὅτ' ἄριστοι .. δηριόωντο Ὀδ. Θ. 78· οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων Ἰλ. Φ. 467· δ. τινί, μάχομαι, ἀγωνίζομαι πρός τινα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1729.— Τὸ ἐνεργ. **δηριάω**, ἁμιλλῶμαι περὶ βραβείου, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, δηριῶν Πίνδ. Ν. 11. 34· δηριόωντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 752, πρβλ. Ὀππ. Κ. 1. 230.— Ἐξ ἄλλου τύπου **δηρίομαι** [ῑ] (ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. Ο. 13. 63) ὁ Ὅμηρος ἔχει μέσ. ἀόρ. α' **δηρίσαντο**, Ὀδ. Θ. 76· γ' **δυϊκ.** ἀορ. α' παθ. **δηρινθήτην** (ὡς ἐκ ῥήμ. **δηρίνομαι**), Ἰλ. Π. 756· καὶ Θεόκρ. μέλλ. **δηρίσομαι**, 22. 70·— τούτου ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Θεόγν. 995, **δηρισάντοιν**· ἐν Θεοκρ. 25. 82, οὔκ ἄν τοί τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς, πρβλ. Λυκόφρ. 1306. [ῐ ἐν τῷ ἐνεστ.· ῑ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ.]

δῆρις, ἡ, ἀγών, μάχη, συμπλοκή, ἅμιλλα, Ἰλ. Ρ. 158, κτλ.· (ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτιατ.)· ὀνομ. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 412, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 343· γεν. **δήριος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 942, **δήρεως** παρὰ Σουΐδ.

δηρίφᾰτος, ον, (φάω) = **ἀρείφατος**, Ἀνθ. Π. 722.

δηρό-βιος, Δωρ. **δαρ-, ον**, μακροχρόνιος, μακρόβιος, Αἰσχύλ. Θήβ. 524.

δηρός, ά, όν, (πρβλ. **δήν**) μακρός, παραπολὺ μακρός, δηρὸν χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διὰ πολὺν καιρόν, Ἰλ. Ξ. 206, 305, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 282· συνηθέστερον, **δηρὸν** (ἐξυπακ. χρόνον), ὡς ἐπίρρ. παρὰ πολύ, μακρὸν χρόνον, Ἰλ. Β. 298, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ δηρὸν Ι. 415· συχνάκις μετ' ἀρνητ., οὐδέ σέ φημι δηρὸν .. ἀλύξειν Κ. 371, πρβλ. Β. 435, κτλ.·— οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται μόνον τὸν Δωρ. τύπον **δᾱρός**, πολὺν δαρόν τε χρόνον Σοφ. Αἴ. 414, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 359, Εὐρ. Ι. Τ. 1339· δαρὸν μόνον, Αἰσχύλ. Πρ. 646, 940, Σοφ., κτλ.· πρβλ. **Ἀθήνη, κυνηγός**, κτλ.

δησάσκετο, ἴδε ἐν λ. **δέω** = δένω.

δῆσε, ποιητ. ἀόρ. τοῦ **δέω** = δένω· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **ἐδέησε**, ἀόρ. τοῦ **δέω** = χρῄζω, χρειάζομαι.

δῆτα, ἐκτεταμένος καὶ ἐμφατικώτερος τύπος τοῦ **δή**, ὅπερ τὸ πρῶτον εὑρίσκεται παρ' Ἡροδ. 4. 69, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἰδίως παρ' Αἰσχύλῳ) καὶ Πλάτ. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ στίχου πλὴν παρὰ Σοφ. Αἴ. 986. Κοινῶς ἑρμηνεύεται: φανερῶς, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἐννοεῖται. **1)** ἐν ἀποκρίσεσι, κατὰ τὸ πλεῖστον προστιθέμενον εἰς λέξιν, ἥτις ἀντηχεῖ τὴν ἐρώτησιν ἢ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ὡς ἴσασιν ὅστις ἦρξε ..; ἀπόκρισις: ἴσασι δῆτα, βέβαια, γνωρίζουσιν, Εὐρ. Μηδ. 1372· γιγνώσκεθ' ὑμεῖς ..; ἀπόκρισις: γιγνώσκομεν δῆτα, ὤ, μάλιστα γινώσκομεν αὐτήν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 606· ἰώ; ἀπόκρ. ἰὼ δῆτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1071· Σοφ. Ο. Κ. 536· ἆρ' οὐχ οἷόν τε; ἀπόκρ. οὐ δῆτα Πλάτ. Μένωνι 73B, πρβλ. Πολ. 333A, 381B, 563E, Φαίδωνι 90D· (ὡσαύτως μετὰ λέξεως ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὥς μ' ἀπώλεσας! — ἀπώλεσας δῆτ', πῶς μὲ κατέστρεψας! — ναί, μάλιστα, μὲ κατέστρεψας ἀληθῶς, Σοφ. Ἠλ. 1164· δύστηνε.— δύστηνε δῆτα ὁ αὐτ. Φ. 760)·— ἐνίοτε ὅπως διορθώσῃ τις τὸν προλαλήσαντα, οἴκτιρέ θ' ἡμᾶς .., ἀπόκρ. οἴκτιρε δῆτα .. ἐκγόνους, μάλιστα, ἀληθῶς λυπήσου .., Εὐρ. Ἠλ. 673, πρβλ. 676· — ὡσαύτως ἄνευ ἐπαναλήψεως τῆς λέξεως, αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα, ναὶ ἀληθῶς .., Αἰσχύλ. Θήβ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 552· συχνάκις μετ' ἀρνήσεως, οὐχὶ οὕτως, οὐ δῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτ. Ἱππ. 871· οὐ δῆτ' ἔγωγε, κατ' ἀλήθειαν λέγω, ὄχι ἐγώ, ὁ αὐτ. Ὄρν. 1391, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1048· οὐ δῆτα Λακων. παρ' Ἀριστ. Ῥητ. 3. 18, 6, πρβλ. Πολ. 5. 11, 3. **2)** ἐν ἐρωτήσεσι, πρὸς δήλωσιν συμπεράσματος ἢ ἀκολουθίας, τί δῆτα; τί λοιπόν; Αἰσχύλ. Πρ. 627, Ἀριστοφ. Νεφ. 1087, κτλ., πρβλ. Ἐλμσλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1024 (1011)· πῶς δῆτα; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1211, Ἀριστοφ. Νεφ. 79· ἆρα δῆτα; Σοφ. Ο. Τ. 1014· εἶτα δῆτα; Εὐρ. Ἑκ. 623· ἀλλὰ δῆτα ..; ὡς τὸ τελευταῖον ἐρώτημα ὁλοκλήρου σειρᾶς, Σοφ. Αἴ. 466, Εὐρ. Ὀρ. 781, κτλ.· ποῦ δῆτ' ὁ τῖμος; Αἰσχύλ. Χο. 916, πρβλ. 1075, κτλ.·— ἐνίοτε ἐκφέρει ἀγανάκτησιν, καὶ δῆτ' ἐτόλμας; καὶ λοιπὸν εἶχες τὴν τόλμην...; Σοφ. Ἀντ. 449· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; ὁ αὐτ. Φ. 987· ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429· ἔγνωκας οὖν δῆτ' ..; Ἀριστοφ. Ἱππ. 871·— ἐνίοτε δὲ ἔχει μικρὰν χροιὰν εἰρωνείας, τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; τὴν ἰδικήν σου δὰ δικαιοσύνην πρέπει ..; Σοφ. Ἠλ. 1037, πρβλ. Ο. Τ. 364·— οὕτω καὶ ὅπου ἐρώτησις μᾶλλον ἐννοεῖται ἢ τίθεται, μετὰ τὸ **ἀλλά**, ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος αὐτόθι 1375, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 375, Πλάτ. Ἱππ. Μ. 283C· τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; βεβαίως γνωρίζεις (δὲν εἶναι ἔτσι;) .., Σοφ. Τρ. 1219. **3)** ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἐκφράσεως ἐπιθυμίας, ἀπόλοιο δῆτα, χάσου λοιπόν! Ἀριστοφ. Νεφ. 6· λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ', ἔλα, πιάσε, λοιπόν, Εὐρ. Ὀρ. 219, πρβλ. 1231, κτλ.· σκόπει δῆτα, μόνον σκέψαι, Πλάτ. Γοργ. 452B·— μετὰ τοῦ **μὴ** ἐνισχύει τὴν παράκλησιν ὅπως μὴ γείνῃ τι ἢ ἀπευχήν, μὴ δῆτα τοῦτό γ' Σοφ. Φ. 763, πρβλ. 1367· μὴ δῆτα, μὴ δῆτ' ἴδοιμι αὐτόθι 830, πρβλ. 1153. **4)** ἐνίοτε τίθεται καὶ ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἢ συνεχίσεως τοῦ λόγου μετὰ παρένθεσιν, ἑσπέρας γε ..,— ἑσπέρας δῆτα Πλάτ. Γοργ. 310C. **II.** σπανίως ὡς τὸ **δὴ** I, ἀναφερόμενον εἰς λέξεις καὶ οὐχὶ πρότασιν, ἅπασι δῆτα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1143.

δηῦτε, συνῃρ. ἀντὶ **δὴ αὖτε**, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **δεῦτε** ὑπὸ Seidl. ἐν Ἀνακρ. 13.

δήω, εὑρίσκω, συναντῶ, ἀείποτε κατ' ἐνεστῶτα μετὰ μελλ. σημασίας, **δήεις** Ἰλ. Ν. 260, Ὀδ. Η. 49· **δήομεν** Ζ. 291· **δήετε** Ἰλ. Ι. 418, 685· ὡσαύτως **δήουσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 591· **δήωμεν, δήοιμεν** αὐτόθι 1336, 1460. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ ***δάω, δαῆναι**).

Δηώ, όος, συνῃρ. **οῦς, ἡ**, = **Δημήτηρ**, Λατ. Ceres, τὸ πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 47, 211, 492· Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν

κόλποις Σοφ. Ἀντ. 1121, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 290· Δηοῦς καρπὸς Ἀριστοφ. Πλ. 515· δοτ. **Δηοῖ** Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 458·— ἐπίθ. **Δηῷος, α, ον,** ἱερός, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Δήμητρα, Ἀνθ. Π. παραρτ. 50. 5.—**Δηωΐνη,** ἡ, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, ἡ Περσεφόνη, Καλλ. Ἀποσπ. 49.

Δί, Δία, ἴδε ἐν λ. **Ζεύς.**

διά, ποιητ. **διαί,** πρόθ. συντασσομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ. Ριζικὴ αὐτῆς σημασία, διὰ μέσου· οὐδέποτε πάσχουσα ἀναστροφὴν διὰ τὴν πρὸς τὸν **Δία** συνέμπτωσιν· ἴδε ὅμως τὸν Herm. εἰς Elmsl. Μηδ. 1143. [Κυρίως δῐᾰ· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἔχει ῑ ἐν ἄρσει ἐν ἀρχῇ στίχου, Ἰλ. Γ. 357, Δ. 135, κτλ.· ὡσαύτως ᾱ χάριν τοῦ μέτρου, συχν. παρ' Ὁμ., ἀνθ' οὗ ὁ Αἰσχύλ. μεταχειρίζεται **διαί,** Ἀγ. 448, 1133, 1453, 1485·— **διὰ** ὡς μονοσύλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 916, Ὄρν. 1752, Ἐκκλ. 1156, ὡς καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ διαπρέπον παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 1006,— ἐν τοῖς χωρίοις δὲ τούτοις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσυνήθους συνιζήσεως ὁ Δινδ. προτείνει τὴν ἀνάγνωσιν ζά, ζαπρέπον (ὡς ζάπυρος ἀντὶ διάπυρος ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 1084)· πρβλ. ζά].

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ. **I.** ἐπὶ τόπου ἢ διαστήματος: **1)** ἐπὶ κινήσεως κατὰ μίαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου, σημ. δηλ. κίνησιν διά τινος καὶ διαπέρασιν· παρ' Ὁμ. συχν. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ὅπλων, διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε .. ἔγχος, καὶ διὰ θώρηκος .. Ἰλ. Γ. 357· δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ Μ. 183· δι' ὤμου .. ἔγχος ἦλθεν Δ. 481· οὕτω παρ' Ἀττ., τιτρώσκειν διὰ τοῦ θώρακος Ξεν. Ἀν. 1. 8, 26, κτλ.·— συχνὸν ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἦλθε διὰ Σκαιῶν, ἐξῆλθε διὰ μέσου .., Ἰλ. Γ. 263·— αὕτη ἡ ἔννοια φαίνεται σαφέστατα ἐν Ἰλ. Ξ. 288 δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος εἰς τὸν αἰθέρα, πρβλ. Β. 458· οὕτω, διὰ Τρώων πέτετο, κατ' εὐθεῖαν διὰ μέσου αὐτῶν, Ν. 755· οὕτω, δι' ὄμματος .. λείβων δάκρυον Σοφ. Ο. Κ. 1250, κτλ. Ἡ ῥιζικὴ αὕτη σημασία ἐνισχύεται διὰ συνθέσεων μετὰ τῆς **πρὸ** ἢ **ἐκ**· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν Ἰλ. Ξ. 494, πρβλ. Ε. 280· (συχνάκις ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ. ἄνευ πτώσεως, ἡ δὲ διαπρὸ .. ἤιξεν μελίη Υ. 276, πρβλ. Φ. 164)· οὕτω, διὲκ προθύρου Ο. 124· διὲκ μεγάροιο Ὀδ. Κ. 388, κτλ.·— παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, διὰ τέλους, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, Αἰσχύλ. Πρ. 273· διὰ πάντων ἐλθεῖν, διέρχομαι ἅπαντας τοὺς βαθμοὺς τῶν ἀξιωμάτων κατὰ σειρὰν ἢ διαδοχικῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15, πρβλ. Δημ. 288. 10· πρβλ. **διαπασῶν.**

2) ἐπὶ κινήσεως διὰ μέσου διαστήματος ἀνοικτοῦ καὶ ἐλευθέρου, οὐχὶ κατὰ μίαν γραμμήν, διὰ μέσου, ἀνὰ .., ἔρχεσθαι διὰ πεδίοιο Ἰλ. Λ. 754· δι' ὄρεσφι Κ. 185, κτλ.· ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθε, διὰ μέσου ὅλου τοῦ σώματός του, Λ. 398· τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος Ὀδ. Κ. 118· δι' ὁμίλου Ἰλ. Ζ. 226, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., θορύβου διὰ τῶν τάξεων ἰόντος Ξεν. Ἀν. 1. 8, 16, πρβλ. 2, 4, 26, κτλ.·— μεταγεν. ἀναφερομένου χωρίου συγγραφέως, ἱστορεῖ διὰ τῆς δευτέρας, προβαίνων ἐν τῇ δευτέρᾳ συγγραφῇ, κτλ., Ἀθήν. 438Β. **3)** μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ (ἄνευ ἐννοίας κινήσεως), κεῖτο τανυσσάμενος διὰ μήλων Ὀδ. Ι. 298· ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων Ἰλ. Υ. 104· οὕτω παρ' Ἡροδ., εὐδοκιμέοντι διὰ πάντων Ζ. 63, πρβλ. Δ. 25, κτλ. **4)** παρὰ πεζοῖς ἐνίοτε ἐπὶ ἐκτάσεως παραλλήλου, παρήκει διὰ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἡ ἀκτὴ Ἡρόδ. 4. 39· λόφος, δι' οὗ τὸ σταύρωμα περιεβέβληντο Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 22. **5)** παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως ἐπὶ διαστημάτων τοπικῶν, διὰ τριήκοντα δόμων, κατὰ διαστήματα τριάκοντα σειρῶν πλίνθων, δηλ. μεθ' ἑκάστην τριακοστὴν σειράν, Ἡρόδ. 1. 179· διὰ δέκα ἐπάλξεων, μεθ' ἑκάστην δεκάτην ἔπαλξιν, Θουκ. 3. 21· πρβλ. κατωτ. II. 3·— ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς, διὰ πέντε σταδίων, κατὰ διάστημα ἢ ἀπόστασιν πέντε σταδίων, Ἡρόδ. 7. 30, πρβλ. 198· διὰ τοσούτου μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν, κτλ., Θουκ. 2. 29· διὰ πολλοῦ, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, 3. 94· διὰ πλείστου 2. 97· δι' ἐλάσσονος 3. 51, κτλ. **II.** ἐπὶ χρόνου, **1)** ἐπὶ διαρκείας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου περιόδου μέχρι τοῦ ἑτέρου = καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου Ἡρόδ. 9. 13· δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος Θουκ. 1. 70· δι' αἰῶνος Σοφ. Ἠλ. 1024· δι' ἡμέρας ὅλης Ἀριστοφ. Εἰρ. 27· δι' ὅλης τῆς νυκτὸς Ξεν., κτλ.· καὶ ἄνευ ἐπιθέτου, δι' ἡμέρης, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 97· διὰ νυκτός, δι' ἔτους, διὰ ἐνιαυτοῦ, διὰ βίου, κτλ., Ξεν. Ἀν. 4. 6, 22, κτλ.·— ὡσαύτως μετ' ἐπιθέτων μόνον, διὰ παντός, συνεχῶς, Αἰσχύλ. Χο. 862, κτλ.· δι' ὀλίγου, δι' ὀλίγον καιρόν, συντόμως, Θουκ. 1. 77· διὰ μακροῦ Εὐρ. Ἑκ. 320·— οὕτω, διὰ τέλους, συνεχῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 273, κτλ.· ὁ διὰ μέσου χρόνος Ἡρόδ. 8. 27. **2)** ἐπὶ τοῦ διαστήματος τοῦ παρελθόντος μεταξὺ δύο σημείων τοῦ χρόνου, διὰ χρόνου πολλοῦ ἢ διὰ πολλοῦ χρ., μετὰ μακρὸν χρόνον, Ἡρόδ. 3. 27, Ἀριστοφ. Πλ. 1045· δι' ὀλίγου χρ., διὰ μακροῦ χρ. Ξεν.· ὡσαύτως ἄνευ ἐπιθ., διὰ χρ., μετὰ χρόνον, Σοφ. Φ. 758, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, κτλ.· καὶ μετ' ἐπιθέτου μόνον, δι' ὀλίγου αὐτόθι· οὐ διὰ μακροῦ Θουκ. 6. 15, 91· διὰ πολλοῦ Λουκ. Νιγρ. 2, κτλ.· — οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, δι' ἐτέων εἴκοσι Ἡρόδ. 6. 118, κτλ.·— ἀλλά, διὰ τῆς ἑβδόμης, μέχρι τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 21. **3)** ἐπὶ διαδοχικῶν διαλειμμάτων, διὰ τρίτης ἡμέρης, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37· διὰ τρίτου ἔτεος αὐτόθι 4, κτλ. (πρβλ. Lewis Astr. of Anc. σ. 115)· διὰ πεντετηρίδος, κατὰ πᾶσαν πενταετηρίδα, Ἡρόδ. 3. 97· δι' ἔτους πέμπτου, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἀριστοφ. Πλ. 583 (ἀλλά, δι' ἑνδεκάτου ἔτεος, ἐνῷ διήρχετο τὸ ἐνδέκατον ἔτος, Ἡρόδ. 1. 62)· δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, Ξεν. Πολιτ. Ἀθην. 1. 16, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. I. 5.

III. ἐνεργητικῶς, διὰ μέσου, διά, **α)** ἐπὶ τοῦ πράκτορος ἢ μεσάζοντος ὑπηρέτου ἢ ἀντιπροσώπου, δι' ἀγγέλων ἢ -ου ἐπικηρυκεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 69., 6. 4, πρβλ. 1. 113· δι' ἑρμηνέως λέγειν Ξεν. Ἀν. 2. 3, 17, κτλ., διὰ βασιλέων πεφυκέναι, ὀφείλειν τὴν ὕπαρξιν εἰς αὐτούς, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 24·— συχνάκις, δι' ἑαυτοῦ ποιεῖν τι, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐχὶ διὰ τῆς ἐνεργείας ἑτέρου, αὐτόθι 1. 1, 4, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, καθ' ἑαυτόν, μόνος, ἀβοήθητος, Δημ. 194. 9., 605. 10, κτλ. **β)** πρὸς δήλωσιν τοῦ ὀργάνου ἢ μέσου, διὰ χειρῶν = χερσί, μὲ τὰς χεῖρας (κυρίως, κρατῶν τι μεταξὺ τῶν χειρῶν), Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως, διὰ χειρῶν ἢ χειρὸς ἔχειν, λαβεῖν, ἐν τῇ χειρί, ὁ αὐτ. Ἀντ. 916, 1258· διὰ στέρνων ἔχειν αὐτόθι 639· ἡ ἀκούουσα πηγὴ δι' ὤτων ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1387· διὰ στόματος ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25· διὰ μνήμης ἔχειν Λουκ. Κατάπλ. 9· αἱ διὰ σώματος ἡδοναὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 6, κτλ. **γ)** πρὸς δήλωσιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρᾶγμά τι γίνεται, ὁπότε ἡ **διὰ** μετὰ τοῦ πτωτικοῦ πολλάκις κεῖται ἀντὶ ἐπιρρήματος ἢ μετοχῆς τροπικῆς, διὰ λόγων συγγίγνεσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 272Β· διὰ μέθης ὁ αὐτ. Συμπ. 176Ε· παίω δι' ὀργῆς, ἐν ὀργῇ, μετ' ὀργῆς, ὀργίλως, Σοφ. Ο. Τ. 807· διὰ τάχους = ταχέως, ὁ αὐτ. Αἴ. 822· διὰ σπουδῆς, σπουδαίως, ἐσπευσμένως, Εὐρ. Βάκχ. 212· δι' αἰδοῦς, μετὰ σεβασμοῦ, αὐτόθι 441· διὰ ψευδῶν ἔπη, ψευδεῖς λόγοι, ὁ αὐτ. Ἑλ. 309· αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, προσπάθειαι εἰς ἃς ἐπιμένει τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., διὰ βραχέων, διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ἀντὶ βραχέως, μακρῶς, Ἰσοκρ. 297Β, Πλάτ. Γοργ. 449Β· ἀποκρίνεσθαι διὰ βραχυτάτων αὐτόθι D· ἴδε κατωτ. IV. **2)** παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἐπὶ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς πρᾶγμά τι εἶνε κατεσκευασμένον, κατασκευάζειν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ Διόδ. 17. 115, πρβλ. Πλούτ. Νουμ. 8, Schäf. Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. σ. 167. **IV.** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. εὑρίσκομεν ὡσαύτως ἰδιότροπόν τινα χρῆσιν, διά τινος ἔχειν, εἶναι, γίγνεσθαι, πρὸς ἔκφρασιν περιστάσεων ἢ καταστάσεως, διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχειν Ἡρόδ. 2. 91· δι' ἡσυχίης εἶναι ὁ αὐτ. 1. 206· δι' ὄχλου εἶναι, γίγνεσθαι, εἶμαι, γ. ὀχληρός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 888· δι' ἀπεχθείας γίγνεσθαι Ξεν. Ἱέρ. 9, 2· διὰ μιᾶς γνώμης γίγνεσθαι Ἰσοκρ. 69Α·— οὕτω καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως, διὰ μάχης ἔρχεσθαι, ἔρχομαι εἰς μάχην, συνάπτω μάχην, Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ., κτλ.· διὰ πολέμου, διὰ φιλίας ἰέναι τινὶ Ξεν. Ἀν. 3. 2, 8· διὰ δίκης ἰέναι τινί, ἔρχομαι εἰς δίκην μετά τινος, εἰς τὸ δικαστήριον, Σοφ. Ἀντ. 742, πρβλ. Θουκ. 6. 60· διὰ τύχης ἰέναι Σοφ. Ο. Τ. 773· δι' ὀργῆς ἥκειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 905· διὰ λόγων ἑαυτῷ ἀφικέσθαι, ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἑαυτόν του, Εὐρ. Μηδ. 868· διὰ λόγων, διὰ γλώσσης ἰέναι, ἔρχομαι εἰς φανεροὺς λόγους, ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ φανερά, ὁ αὐτ. Τρῳ. 916, Ἱκέτ. 112· διὰ φιλημάτων ἰέναι, καταντῶ εἰς φιλήματα, ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 416· διὰ δικαιοσύνης ἰέναι καὶ σωφροσύνης Πλάτ. Πρωτ. 323Α, κτλ.· καὶ μετὰ παθ. σημασ., δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν τινι, μισοῦμαι ὑπό τινος .., Αἰσχύλ. Πρ. 121·— οὕτω μετὰ μεταβ. ῥημάτων, δι' αἰτίας ἔχειν ἢ ἄγειν τινά, αἰτιᾶσθαί τινα, Θουκ. 1. 35, κτλ.· δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ ὁ αὐτ. 2. 37, κτλ.· διὰ φυλακῆς ἔχειν τι ὁ αὐτ. 7. 8· δι' οἴκτου ἔχειν τινά, δι' αἰσχύνης ἔχειν τι Εὐρ. Ἑκ. 851, Ι. Τ. 683· διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγειν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 6· δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαί τι Σοφ. Ο. Κ. 584.

Β. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, **I.** ἐπὶ τόπου, μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς καὶ μετὰ γενικῆς, **1)** διὰ μέσου, ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε .. χαλκὸς Ἰλ. Η. 247· ἤιξε διὰ δρυμὰ .. καὶ ὕλην Λ. 118, πρβλ. Ψ. 122, κτλ.· διὰ τάφρον ἐλαύνειν, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἑτέραν, Μ. 62· βῆ διὰ δῶμα κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ. **2)** καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀνά .., ᾤκεον δι' ἄκριας Ὀδ. Ι. 400, πρβλ. Ξ. 2· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων Ἰλ. Κ. 375 (ἀλλά, μῦθον, ὃν .. διὰ στόμα .. ἄγοιτο, διὰ μέσου τοῦ στόματός του, Ξ. 91· οὕτω, διὰ στόματ' ὅσσαν ἱεῖσαι Ἡσ. Θ. 65· ὡς καὶ παρὰ Τραγ.)· νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867. **II.** ἐπὶ χρόνου ὡσαύτως μόνον παρὰ ποιηταῖς, διὰ νύκτα Ἰλ. Β. 57, κτλ.· διὰ γλυκὺν ὕπνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γλυκέος ὕπνου, Μόσχ. 4. 91. **III.** ἐνεργητ. **1)** ἐπὶ προσώπων, ἐξ αἰτίας, τῇ βοηθείᾳ τοῦ .., νικῆσαι διὰ .. Ἀθήνην Ὀδ. Θ. 520, πρβλ. Ν. 121· διὰ δμῶας .. εἷλον Τ. 155· διὰ σε, ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδικοῦ σου σφάλματος ἢ τῆς ἰδικῆς σου ὑπηρεσίας, Σοφ. Ο. Κ. 1129, Ἀριστοφ. Πλ. 145, πρβλ. 160, 170·— οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, ἐξ αἰτίας τινός, δι' ἡμᾶς Θουκ. 1. 41, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 33· οὐ δι' ἐμὲ Ἀνδοκ. 18. 40· εἰ μὴ δι' ἡμᾶς Λυσ. 125. 36· οὕτως, εἰ μὴ διά τινα, ἂν δὲν ἦτο αἰτία ἐκεῖνος, ἂν **ἔλειπεν** ἐκεῖνος, **Μιλτιάδην εἰς τὸ βάρα-**

θρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν ἐνέπεσεν ἂν ὁ αὐτ. Γοργ. 516Ε, πρβλ. Δημ. 364.10 κἑξ.· εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν Θουκ. 2. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 558· Ὀδυσσέος λόγος ἐγένετο δι' Ὅμηρον, ἡ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως διήγησις εἶναι γνωστὴ ἐξ αἰτίας τοῦ Ὁμήρου, Πινδ. Ν. 7. 30. 2) ἐπὶ πραγμάτων δηλούντων τὸ αἴτιον, ἀναγκαστικὸν ἢ τελικόν, δι' ἐμὴν ἰσότητα, ἕνεκα τῆς θελήσεώς μου, Ἰλ. Ο. 41· διὰ μῆτιν Ἀθήνης, Ἀθηναίης διὰ βουλὰς Ὅμ.· δι' ἀφραδίας, ἕνεκεν ἀπερισκεψίας, Ὀδ. Τ. 523· δι' ἀτασθαλίας, κτλ.· οὕτω, συχνάκις παρ' Ἀττ., δι' ἀχθηδόνα, διὰ πείραγμα, χάριν πειράγματος, Θουκ. 4. 40, πρβλ. 102., 5. 53· δι' ἔνδειαν, ἐξ αἰτίας πενίας, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 6· διὰ καῦμα, διὰ χειμῶνα αὐτόθι 1. 7, 6· δι' ἀφροσύνην, δι' ἄγνοιαν, κτλ., Πλάτ., κλ.· συχνάκις ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντων. ἢ ἐπιθ., διὰ τί; διὰ ποίαν αἰτίαν; — διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, ἕνεκα ταύτης τῆς αἰτίας· δι' ὅ, δι' ἅ, δι' ἣν αἰτίαν· διὰ πολλά, διὰ πολλοὺς λόγους, κτλ.

Γ. ΑΝΕΥ ΠΤΩΣΕΩΣ ὡς ἐπίρρημα, ἐξ ὁλοκλήρου, ὁλοσχερῶς· Ὅμ., ὅστις καὶ ἐπιτείνει αὐτὸ μεταχειριζόμενος διὰ πρό, ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. 1.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, I. διὰ μέσου, ἐπὶ τόπου, ὡς ἐν τοῖς: **διαβαίνω, διέχω, διιππεύω.** II. κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· οἷον ἐν τοῖς **διαπέμπω, διαφορέω**· ἐντεῦθεν ἐπὶ χωρισμοῦ, ὡς τὸ Λατ. dis (λέξις συγγενὴς ἢ τοὐλάχιστον ἀντίστοιχος, ἴδε ἐν λ. **δύο**), ὡς ἐν τοῖς: **διαιρέω, διαλύω, διασκεδάννυμι**·— ἐντεῦθεν ἐπὶ διαφωνίας ἢ διαφορᾶς, ὡς ἐν τοῖς: **διαφωνέω, διαφέρω**· ἢ ἁπλῶς ἀμοιβαίαν ἅμιλλαν ὡς ἐν τοῖς: **διαγωνίζομαι, διᾴδω, διαφιλοτιμέομαι,** ἴδε Valck. Ἡρόδ. 5. 18., 6. 15, Kiessl. Θεόκρ. 5. 22. III. δηλοῖ πολλάκις ὑπεροχὴν ὡς ἐν τοῖς **διαπρέπω, διαφέρω.** IV. μέχρι τέλους, ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ὡς ἐν τοῖς **διεργάζομαι, διαμάχομαι** (πρβλ. Λατ. decertare), **διαπράττω, διαφθείρω**·— ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ὡς ἐν τῷ **διαβιόω.** V. ἁπλῶς πρὸς ἐπίτασιν = ἐντελῶς, «πέρα καὶ πέρα», ὡς ἐν τῷ **διαγαληνίζω,** κτλ.· ἴδε **ζά.** VI. ἐπὶ μιγμάτων, ἐν μέρει, κάπως, ἰδίως ἐν ἐπιθ. ὡς: **διάλευκος, διάχρυσος, διάχλωρος,** κτλ.

δῖα, ἡ, δηλ. τοῦ **δῖος.**

Δῖα, τά, (ἱερὰ) = **Διάσια,** Ἐπιγραφ. Τηΐα ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 34.

διαβαδίζω, μέλλ. **-ιοῦμαι,** μεταγεν. **-ιῶ** Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 1 — διαβαίνω εἰς τὸ πέραν, «περνῶ», Θουκ. 6. 101. 2) βαδίζω ἐδῶ κα. ἐκεῖ, Ἀπτ. Ἐμφυλ. 1. 25, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἐνεστ., Θεμίστ. 253Α.

διαβάθρα, ἡ, κλῖμαξ, Στράβων 763· ἰδίως, κλῖμαξ πλοίου, Λουκ. Τοξ. 20.

διάβαθρον, τό, εἶδος ἐμβάδων ἐλαφρῶν, Λατ. diabathrum, Ἀλεξ. Ἰσοστ. 1. 8, Ἀλκίφρων 3. 46.

διαβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι.** I. κάμνω βῆμα, διασκελίζω, περιπατῶ ἢ ἵσταμαι ἔχων τὰ σκέλη διεστηκότα, Λατ. divaricari, εὖ διαβάς, καλῶς στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ διεστώτων, Ἰλ. Μ. 458, πρβλ. Τυρταῖ. 7. 21· ὧδε διαβὰς Ἀριστοφ. Σφηξ. 688· τοσόνδε βῆμα διαβεβηκότος ὁ αὐτ. Ἱππ. 77· ἀντίθ. τῷ **συμβεβηκώς,** Ξεν. Ἱππ. 1, 14· πόδας μὴ διαβεβῶτας Ἱππ. Ἄρθρ. 808· κολοσσοὶ διαβεβηκότες Πλούτ. Ἠθ. 779Ε, κολοσσοὶ ἔχοντες τὰ σκέλη ἀνοικτά·— μεταφ., μεγάλα δ. ἐπί τινα, πορεύομαι μὲ μεγάλα βήματα ἐναντίον τινός, Λουκ. Ἀναχ. 32· ὀνόματα διαβεβηκότα, μεγάλαι, μακραὶ λέξεις, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 22· ἴδε **συμβαίνω** ἐν ἀρχ. καὶ πρβλ. **διαβήτης.** II. βαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον, διέρχομαι, ὑπερβαίνω, τάφρον Ἰλ. Μ. 50· πόρον Ὠκεανοῖο Ἡσ. Θ. 292, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 864· τὸν ποταμὸν Ἡρόδ. 1. 75, κτλ., πρβλ. 4. 88., 7. 35· ὡσαύτως, διὰ ποταμοῦ Ξεν. Ἀν. 4. 8, 2. 2) ἀπολ. (παραλειπομένου τοῦ θάλασσαν ἢ ποταμόν), διέρχομαι, ὡς τὸ Λατ. trajicere, Ἦλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι Ὀδ. Δ. 635· ἐς τήνδε τὴν ἤπειρον Ἡρόδ. 4. 118· πλοίῳ ὁ αὐτ. 1. 186· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Θουκ. 1. 114· μεταφ., τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυβιάδεα Ἡρόδ. 8. 62.

διαβάλλω, μέλλ. **-βαλῶ**· πρκμ. **-βέβληκα**·— ῥίπτω ἀπέναντι ἢ εἰς τὸ πέραν, διαβιβάζω ἀπέναντι, νέας Ἡρόδ. 5. 33, 34· ἐντεῦθεν, 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., ὡς τὸ Λατ. trajicere, ὑπερβαίνω, διαβαίνω, διέρχομαι, ἐκ.., ἐς.. Ἡρόδ. 9. 114· πρὸς.. Εὐρ. Ἱκέτ. 931· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τοπικοῦ διαστήματος, δ. πόρον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66· γεφύρας Εὐρ. Ῥῆσ. 117· τὸν Ἰόνιον Θουκ. 6. 30· τὸ πέλαγος εἰς τόπον Δημήτρ. Σικελ. 1. 3) περῶ διὰ μέσου, τῆς θύρας δάκτυλον Διογ. Λ. 1. 118· τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ Ἀρρ. Ἀν. 2. 2. II. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 643, ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν, εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παραβάλοι, οἱαδήποτε κομμάτια ἤθελε ῥίψει εἰς αὐτὴν.., μετὰ παιδιᾶς λεγόμενον ἐπὶ τῆς σημασ. IV. III. ἐγείρω διαφορὰν μεταξύ τινων, κάμνω τινὰς νὰ ἐρίσωσιν· ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα Πλάτ. Συμπ. 222C, D, πρβλ. Πολ. 498C· οὕτω, δ. [τινὰς] ἀλλήλοις Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 8.— Παθ., διαφέρομαι πρός τινα, διαφωνῶ, τινὶ Πλάτ. Φαίδωνι 67Ε. IV. ὡς τὸ Λατ. traducere, προσβάλλω τὸν χαρακτῆρά τινος, διασύρω, διαβάλλω τινά, κατηγορῶ, Λατ. differre aliquem sermonibus, μετ' αἰτ. προσ., μή με διαβάλῃς στρατῷ Σοφ. Φ. 582· δ. τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταφέρνεα Ἡρόδ. 5. 96· τοὺς Πελοποννησίους ἐς τοὺς Ἕλληνας Θουκ. 3. 109· διέβαλον τοὺς Ἴωνας ὡς δι' ἐκείνους ἀπολοίατο αἱ νῆες Ἡρόδ. 8. 90· διαβαλὼν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι Θουκ. 5. 45· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγμ., ὀνειδίζω τινὰ διά τι.., τῇ ἀτυχίᾳ Ἀντιφῶν 119. 34· δ. τινὰ εἴς ἢ πρός τι Λουκ. Δημών. 50, Μακρ. 14· ἐπί τινι Ἡρωδιαν. 2. 6·— δ. ἔπος, κηρύττω αὐτὸ οὐχὶ γνήσιον, Πλούτ. Θησ. 34.— Παθ., διαβάλλεσθαί τινι, πληροῦμαι ὑπονοίας καὶ μίσους ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 5. 35., 6. 64, Θουκ. 8. 81, 83, Ἀνδοκ. 22. 40· πρός τινα Ἡρόδ. 8. 22, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 4· εἴς τινα Θουκ. 4. 22. 2) μετ' αἰτιατ. πράγμ., κακῶς παριστάνω τι, διαστρέφω, Δημ. 303. 8., 836. 6, κτλ.·— ὁμιλῶ ἢ ἐκθέτω τὰ πράγματα μὲ πρόθεσιν διαβολῆς καὶ ὀνειδισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 110· ὥς οὗτος διέβαλλεν Δημ. 232. 1, πρβλ. 229. 26· τοῦτό μου διαβάλλει ὁ αὐτ. 234. 21· καθόλου, μηνύω τι ἐναντίον τινός, χωρὶς νὰ περιέχηται ἔννοιά τις ψευδολογίας ἐν τῇ μηνύσει, Θουκ. 3. 4. V. ἀπατῶ διὰ ψευδῶν πληροφοριῶν, ἐξαπατῶ, τινὰ Ἡρόδ. 3. 1., 5. 50·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 9. 116, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1648 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.)— Παθ., διαβεβλῆσθαι ὡς.., διαβολὴ ἔχει διαδοθῆ περί τινος ὅτι.., Πλάτ. Φαίδρ. 255Α. VI. ἐν τῷ μέσ., διαβάλλεσθαι ἀστραγάλοις πρός τινα, παίζω μετά τινος ἀστρ., Πλούτ. 2. 148D, 272F.

διαβαπτίζομαι, ἀποθ., κολυμβῶ, ἁμιλλώμενος πρός τινα, πρός τινα Πολύαιν. 4. 2, 6. 2) μεταφ., ἁμιλλῶμαι πρός τινα εἰς τὰς κακολογίας = διαλοιδορεῖσθαι, τινὶ Δημ. 782. 26· πρβλ. **πλύνω.**

διαβασανίζω, ἐντελῶς δοκιμάζω, Πλάτ. Νόμ. 736C, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 26, 13.

διαβασείω, = **διαβησείω,** Δίων Κ. 40. 32.

διαβασιλίζομαι = τῆς βασιλείας ἀντιποιοῦμαι, Ἀρχ. Λεξ.

διάβασις, εως, ἡ, (διαβαίνω) τὸ διέρχεσθαι, διαβαίνειν, περαιοῦσθαι εἰς τὸ ἀντιπέραν μέρος, δ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 186, κτλ.· ἡ ἐνέργεια ἢ πρᾶξις τοῦ διαβαίνειν, αἱ δ. τῶν ὀχετῶν διασπῶσι τὰς φάλαγγας Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 16. 2) μέσον ἢ τόπος πρὸς διάβασιν, Ἡρόδ. 1. 205· δ. ποταμοῦ, πόρος, πέρασμα, Θουκ. 7. 74, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, κτλ.· γέφυρα, αὐτόθι 2. 3, 10· ὁ κατὰ μῆκος τοῦ καταστρώματος πλοίου διάδρομος, Ἱππ. Ἐπ. 1276, Πλούτ. Κιμ. 12. II. ἡ τῶν ὡρῶν δ., ἡ μετάβασις τῶν ὡρῶν ἢ ἐποχῶν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 9. 46. III. παρὰ γραμμ., ἡ μεταβατικὴ δύναμις τῶν ῥημάτων, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 316Β, κτλ. IV. ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ἡ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν παῦλα, ἣν παράγουσιν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ καὶ τὰ ὅμοια, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 20.

διαβάσκω, = **διαβαίνω,** παρέρχομαι, περιπατῶ μεθ' ὑπερηφανίας, σοβῶ, διαβάσκει Ἀριστοφ. Ὄρν. 486.

διαβαστάζω, μέλλ. **-άσω,** μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ., κτλ. II. δοκιμάζω τὸ βάρος πράγματός τινος ἐν τῇ χειρί, ἐκτιμῶ τι, Πλούτ. Δημοσθ. 25, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 33. III. ὑποφέρω τι μέχρι τέλους, Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. IV (Α' π. Κορ.) 32D.

διαβατέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν ὀφείλει τις νὰ διαβῇ ἢ περάσῃ, ποταμὸς Ξεν. Ἀν. 2. 4, 6· νάπος αὐτόθι 6. 5, 12.

διαβατήρια (ἐνν. ἱερά), τά, θυσίαι γινόμεναι πρὶν διαβῇ τις τὰ σύνορα, τὰ δ. προὐχώρει, τὰ δ. ἐγένετο, ἦσαν εὐνοϊκά, Λατ. addicebant, Θουκ. 5. 54, 55, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2· ὡσαύτως πρὶν διαβῇ τις ποταμόν, Πλούτ. Λουκ. 24. II. = τὸ πάσχα, Φίλων 2. 292.

διαβάτης, ου, ὁ, ὁ διερχόμενος εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὁ περῶν, περαιούμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 726.

διαβατικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ διαβῇ, διαπεραστικός, ὀξύς, Γρηγ. Ναζ. 1. 147. 2) ἐπὶ ῥημάτων, μεταβατικός, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 43, π. Ἀντων. 315C, 406Β. II. ὁ διὰ μέσου τῶν δακτύλων ἐκφεύγων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 448.

διαβατός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διαβαίνω,** ὃν δύναταί τις νὰ διέλθῃ ἢ διαβῇ, εὔκολος, παρέχων τὴν διάβασιν, Ἡρόδ. 1. 75, Θουκ., κτλ.· νῆσον δ. ἐξ ἠπείρου, εἰς ἣν εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ ἐκ τῆς ἠπείρου, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 195·— Αἰολ. **ζάβατος,** Σαπφὼ 150.

διαβεβαιόομαι, ἀποθ., διισχυρίζομαι, ἰσχυρῶς καὶ ἐπιμόνως βεβαιῶ, Δημ. 220. 4· οἱ πρεσβύτεροι δ. οὐδὲν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 13, 1· δ. γεγονέναι τι Διόδ. 13. 90, πρβλ. Διον. Ἁλ. 2. 39·— λέγω θετικῶς, διαβεβαιώνω, περί τινος Πολύβ. 12. 12, 6, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 191.

διαβεβαίωσις, εως, ἡ, ἰσχυρὰ βεβαίωσις, Γλωσσ.

διαβεβαιωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν βεβαίωσιν, δ. σύνδεσμος, σημαίνων διαβεβαίωσιν, Ἐτυμ. Μ. 415. 42.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 233. 2) = βέβαιος, ἀντίθ. τῷ **στοχαστικός,** Πρόκλ. Παρ. σ. 10.

διάβημα, τό, βῆμα εἰς τὸ πέραν, βῆμα, Ἑβδ. (2 Ψαλμ. 84. 13), Ἡσύχ.

διαβησείω, ἐφετικὸν τοῦ **διαβαίνω**, Ἀγάθ. 39D· πρβλ. **διαβασείω**.

διαβήτης, ου, ὁ, (διαβαίνω) τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον κληθὲν οὕτως ἐκ τῶν διεστώτων αὐτοῦ σκελῶν, Λατ. circinus, Ἀριστοφ. Νεφ. 178, Ὄρν. 1003, Πλάτ. Φιλήβ. 56B καὶ Πλουτ. 2. 802E. (Ἐν τοῖς δύο τελευταίοις χωρίοις πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι σημαίνει τὴν στάθμην τῶν τεκτόνων (libella), ἀλλ' ἄνευ λόγου). **II**. ὁ σίφων (τρούμπα), Λατ. diabetes, Columella 3.10, Ἥρων Πνευμ. σ.156. **III**. ὡς ἰατρ. ὅρος, ἡ νόσος διαβήτης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

διαβιάζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βιάζομαι**, Εὐρ. Ι. Τ. 1365· ἐπὶ φυτῶν, ἐκβιάζω τὴν ἔξοδόν μου διὰ τοῦ ἐδάφους, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2.17,7.

διαβητίζομαι, κανονίζω πρὸς τὸν διαβήτην, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Dittenb. SIG. 540. 186.

διαβιβάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐνεργ. τοῦ **διαβαίνω**, ποιῶ διαβαίνειν, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι, δ. τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας Ἡρόδ. 1.75· ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας Θουκ. 4. 8· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ποταμὸν δ. τινά, μεταφέρω τινὰ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, βοηθῶ τινα νὰ διαβῇ ποταμόν, Πλάτ. Νόμ. 900C, Πλούτ. Πελοπ. 24·— μεταφ., δ. ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον Πλούτ. 2. 34B. **2)** μεταγεν., διέρχομαι τὸν χρόνον, διατρίβω, ἴδε Schäf. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 847. — **διαβιβάσκω** εἶναι ἐσφαλμ. γραφὴ ἐν Ἱππ. Ἀγμ. 763.

διαβιβασμός, ὁ, ἡ διαβίβασις, μεταβίβασις, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 404B.

διαβιβαστικός, ή, όν, ἐπὶ ῥημάτων = μεταβατικός, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 294.

διαβιβρώσκω, μέλλ. **-βρώσομαι**, παθ. πρκμ. **-βέβρωμαι**: — κατατρώγω, καταναλίσκω, Ἱππ. 469. 14, Πλάτ. Τιμ. 83A. — Παθ., **διαβεβρῶσθαι** Λουκ. Ἀπαιδ. 1.

διαβιόω, μέλλ. **-ώσομαι**, ἀόρ. β' **-εβίων**, ἀπαρ. **-βιῶναι**: — ζῶ μέχρι τέλους, διέρχομαι (ζῶν), χρόνον Πλάτ. Νόμ. 730C· βίον Ἰσοκρ. 203B·— ἀπολ., δαπανῶ ὅλην μου τὴν ζωήν, δ. δικαίως, ὁσιώτατα Πλάτ. Γοργ. 526A, Μένωνι 81B· μετὰ μετοχ., μελετῶν διαβεβιωκέναι Ξεν. Ἀπολ. 3, πρβλ. Ἀπομν. 4. 8, 4· καὶ οὕτω ῥηματ. ἐπίθ., **διαβιωτέον** παίζοντα Πλάτ. Νόμ. 803E.

διαβλαστάνω, μέλλ. **-βλαστήσω**, ἀναδίδω βλαστούς, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 8, 1.

διαβλάστησις, εως, ἡ, τὸ ἐξάγειν ἢ ἀναδίδειν βλαστάρια, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2.17, 10.

διαβλέπω, βλέπω κατ' εὐθεῖαν ἀτενῶς, Πλάτ. Φαίδωνι 86D, Ἀριστ. Ἐνυπν. 3, 13· δ. εἴς τινα, πρός τινα Πλούτ. Ἀλεξ. 14., 2. 548B. **2)** βλέπω καθαρῶς, σαφῶς, Διονύσ. Θεσμ. 1.13.

διαβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ διαβάλλειν, Κλήμ. Ἀλ. 445, Χρυσόστ. 5. 167.

διαβλητικός, ή, όν, = **διαβολικός**, Πολυδ. Ε', 118, 127.

διαβλήτωρ, ορος, ὁ, ὁ διαβάλλων, ὁ συκοφάντης, Μανέθ. 4. 236.

διαβλύζω, ἀναβρύω διά τινος, Νόνν. 22. 21.

διαβοάω, μέλλ. **-ήσομαι**, φωνάζω ἰσχυρῶς, διακηρύττω, κοινολογῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 638 (ἔνθα τὸ **διαβοάσω** εἶναι ὑποτακτ. ἀόρ. καὶ οὐχὶ μέλλ.).—Παθ., εἶμαι ἐν τῷ στόματι παντὸς ἀνθρώπου, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας, Ἐπ. Πλάτ. 312B· διαβεβοημένος ἐπί τινι Λουκ. Νεκυομ. 6. **II**. ἀνακράζω, λέγω μεγαλοφώνως, δ. ὅτι.., ὡς.., Θουκ. 8. 53, 78. **III**. Μέσ., διαγωνίζομαι εἰς τὴν βοήν, Δημ. 806. 2.

διαβόησις, εως, ἡ, τὸ κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Πλούτ. 2.455B.

διαβόητος, ον, περὶ οὗ μέγας θόρυβος γίνεται, ἐξάκουστος (ἐπ' ἀρετῇ), ἐπί τινι Πλούτ. Λουκ. 6, Ξεν. Ἐφ. 1.2 (ἐπὶ κακίᾳ), Λουκ. Ψευδ. 4, Δί. Χρυσόστ. 1, 125, Πλούτ. Λυκούργ. 5. Πρβλ. **περιβόητος** καὶ **ἐπιβόητος**.—Ἐπίρρ. **διαβοήτως** Θ. Στουδ. σ.1073 (Migne).

διαβολή, ἡ, (διαβάλλω) ψευδὴς κατηγορία, συκοφαντία, Λατ. calumnia, Ἐπίχ. 122 Ahr.· ἐπὶ διαβολῇ εἰπεῖν Ἡρόδ. 3. 66, 73· δ. λόγου Θουκ. 8. 91· διαβολὰς ἐνδέχεσθαι, προσίεσθαι, παρέχω ἀκρόασιν εἰς αὐτάς, Ἡρόδ. 3. 80., 6. 123· δ. ἔχειν ὡς.., λέγεται ψευδῶς ἐν συκοφαντίᾳ ὅτι.., Ἰσοκρ. 184C· ἐν διαβολῇ καθεστηκέναι, γενέσθαι Λυσ. 171. 31, κτλ.· διαλύσειν τὴν διαβολήν, τὴν κατηγορίαν ἥτις (κατὰ τὸν ἰσχυρισμόν του) ἦτο ψευδής, Θουκ. 1.131· διαβολαῖς ταῖς ἐμαῖς, μὲ τὰς κατηγορίας ὅσας φέρω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1005 (ἴδε **κλέπτω** III)· ἀλλά, ἡ ἐμὴ δ., αἱ ἐναντίον μου συκοφαντίαι, Πλάτ. Ἀπολ. 19B· οὕτω, δ. εἰς ἐμὲ Ἀνδοκ. 5.11· κατά τινος Πλούτ. Θεμ. 4· δ. ποιεῖν, ἀντίθ. δ. διαλύειν ἢ λύειν, Ἀριστ. Ῥητ. 3.14, 7, πρβλ. 15, 1 κἑξ. **2)** κατηγορία, Εὐριπ. Ἀνδρ. 1005, Ἰσοκρ. 5B, Πολύβ. 5. 86, 7. **II**. ἔρις, ἐχθρότης (πρβλ. **διαβάλλω III**), κατὰ τὰς ἰδίας δ. Θουκ. 6. 65· ἡ πρός τινα δ. Πλούτ. 2. 479B· ἡ πρός τι δ., ἡ ἀπέχθεια πρός τι, τὸ μὴ ἀρέσκεσθαι εἴς τι, ὁ αὐτ. 110A, κτλ. **III**, ὡσαύτως, ἐξαπάτησις, δόλος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 373.

διαβολία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **διαβολή**, Θέογν. 324· κατὰ πληθ., Πίνδ. Π. 2.140. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἡ β' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ καὶ πιθ. ὁ Bgk. ὀρθῶς ἐπανήγαγε τὸν ποιητ. τύπον διαιβολία· πρβλ. **καταιβατός, μεταιβολία**.

διαβολικός, ή, όν, εἰς διαβολὰς ἐπιρρεπὴς ἢ ἔμπειρος, εἰς διάβολον ἀνήκων, Ἐκκλ.· **διαβολικῶς** Χρυσόστ. 3, 428.

διάβολος, ον, συκοφαντικός, διαβολικός, ὄπισθεν ἢ κρυφίως κατηγορῶν τινα, γραῦς Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 485· διαβολώτατος Ἀριστοφ. Ἱππ. 45· διάβολόν τι, aliquid invidiae, Ἀνδοκ. 22, 38. **2)** ὡς οὐσιαστικόν, ὁ συκοφάντης, Πίνδ. Ἀποσπ. 270, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 9 καὶ 11· ἰδίως ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης, ὁ Διάβολος, Ν. Δ. **3)** ἐπίρρ. **-λως**, ἐπὶ διαβολῇ, συκοφαντικῶς, Θουκ. 6.15.

διαβομβέω, βομβῶ διὰ μέσου, διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοὰς Διονύσ. Ἀρεοπ. **2)** διαθρυλῶ, Ἄννα Κομνηνὴ 1, σ. 7.

διαβορβορύζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **βορβορύζω**, Ἱππ. Ἀφ. 1252, κτλ.

δια-βόρειος, ον, πρὸς βορρᾶν ἐκτεινόμενος, Στράβων 86.

διάβορος, ον, (βιβρώσκω) ὁ διαβιβρώσκων, κατατρώγων, νόσος Σοφ. Τρ. 1084, Φ. 7 (ἴδε **καταστάζω** I. 2). **2)** παθητ., διαβρωθείς, καταφαγωθείς, καταναλωθείς, φθαρείς, ὁ αὐτ. Τρ. 676. Ἡ λέξις προπαροξύνεται καὶ ἐπὶ ἐνεργείας καὶ ἐπὶ πάθους.

δια-βόσκω, διατρέφω, τινὰ Φιλόστρ. 18, Σωκρ. Ἐπιστ. 10· τὴν γαστέρα Ἀλκίφρ. 3,7.

διαβοστρῠχόομαι, παθ., διευθετῶ, ἀσκῶ εἰς βοστρύχους τὴν κόμην μου, διαβεβοστρυχωμένος Ἀρχίλ. 152.

διαβουκολέω, ἀπατῶ μὲ ψευδεῖς ἐλπίδας, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 5. 2.—Μέσ., διαβουκολεῖσθαί τινι, ἐξαπατῶ ἐμαυτὸν μέ τι, θέλγομαι, Θεμίστ. 255D.

διαβουλεύομαι, ἀποθ., σκέπτομαι ἢ συζητῶ ὑπόθεσίν τινα ἐξετάζων τὰ ἀντιμαχόμενα ἐπιχειρήματα, συζητῶ καθ' ὁλοκληρίαν, Ἀνδοκ. 22. 12, Θουκ. 2. 5., 7. 50. **2)** διανοοῦμαι, ἀποφασίζω, **μετ' ἀπαρ.**, Λουκ. Ἀλ. 24.

διαβουλεύω, διέρχομαι τὴν βουλευτικήν μου περίοδον, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 32.

διαβουλία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Ψαλ. ε', 10, Ὡσ. ια', 7).

διαβούλιον, τό, γνώμη, σκέψις, Πολύβ. 3. 20,1, κτλ. **II**. ἀπόφασις, ὁ αὐτ. 4. 24, 2, κτλ. **III**. συμβούλιον, ὁ αὐτ. 29. 4,2.

διαβραβεύω, ὡς ἑλλανοδίκης ἢ κριτὴς ἀγῶνος ἀπονέμω βραβεῖον, Αἴσωπ. 35.

διαβρεχής, ές, ὁ ὅλως βεβρεγμένος, κάθυγρος, «μουσκευμένος», Λουκ. Τραγ. 304.

διαβρέχω, ὅλως διόλου βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», τάρτυματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 318· ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ. 1. 55.— Παθ., ἄλφιτα ζωμῷ διαβραχέντα Αἰλ. π. Ζ. 1. 21· διαβεβρεγμένος, ἐπὶ προσ., βουτημένος εἰς ποτόν, μεθυσμένος, Ἡλιόδ. 5. 31.

διαβρῑμάομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ **βριμάομαι**, Θεμίστ. 261C.

διαβροχή, ἡ, διάβρεξις, μούσκευμα, Διοσκ. 2, 129, Ἀντυλλ. (Ὀρειβ. 1. 301., 2, 234 B-Dar.)

διαβροχισμός, ὁ, ἡ ἐν βρόχῳ σύλληψις, τὸ ἐμπλέκειν, περιπλέκειν, Γαλην. 12,19.

διάβροχος, ον, (διαβρέχω) λίαν ὑγρός, κάθυγρος, ὄμμα Εὐρ. Ἠλ. 503· ἄγκος ὕδασι δ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 1051· γῆ Ἱππ. Ἀέρ. 286, κτλ. **2)** ἐντελῶς ὑγρός, μουσκευμένος, «μούσκευμα», ναῦς δ., πλοῖα ὧν τὰ ξύλα ἐσάπησαν καὶ ἅτινα εἶναι πλήρη ὕδατος, Θουκ. 7.12· γῆ Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 5, 8· σὰρξ ὁ αὐτ. Προβλ. 2. 34· μεταφ., ἔρωτι, μέθῃ δ. Λουκ. Τοξ. 15, Δὶς Κατηγ. 17.

διάβρωμα, τό, (διαβιβρώσκω) τὸ ἐντελῶς καταφαγωμένον, ξύλον σκωληκόβρωτον, μεμβρᾶνα σκωληκόβρωτος, κτλ., Στράβ. 609.

διάβρωσις, εως, ἡ, ἐξέλκωσις, Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9.

διαβρωτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ καταφάγῃ ἐντελῶς, ὁ φέρων σῆψιν, Ἀλ. Ἀφροδισ. Προβλ. 34, 22, Ἰω. Χρυσ. 4, 533.

διαβύω, ὠθῶ οὕτως ὥστε νὰ φράξω, νὰ στουπώσω, Ἱππ. 260. 48.— Μέσ. (ἐκ τοῦ **-βυνέω**), διαβυνέονται οἰστοὺς διὰ τῆς ἀριστερῆς, διαπερῶσι βέλη διὰ τῆς ἀριστερᾶς των χειρός, Ἡρόδ. 4. 71.— Παθ., πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται (ἴσως -έεται), κατασκευάζεται οὕτως ὥστε νὰ περᾷ διὰ τῆς τρόπιδος, ὁ αὐτ. 2. 96.

διαγᾰληνίζω, κάμνω τι ὅλως γαλήνιον, τὰ πρόσωπα Ἀριστοφ. Ἱππ. 646.

δι-ᾰγᾰνακτέω, εἶμαι πλήρης ἀγανακτήσεως, Δημ. 833. 17, Πλούτ. 2.74A, κτλ.

δι-ᾰγᾰνάκτησις, εως, ἡ, μεγάλη ἀγανάκτησις, Πλούτ. Μαρ. 16.

διαγγελία, ἡ, ἡ δι' ἀγγελιαφόρου γνωστοποίησις, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Π. 3. 8, 5.

διαγγέλλω, μέλλ. **-ελῶ**, ἀόρ. **διήγγειλα** (ἴδε **ἀγγέλλω**): — γνωστοποιῶ διὰ μέσου ἀγγελιαφόρου, ἀποστέλλω ὡς ἀγγελίαν, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 2, κτλ.· διαγγ. εἰς.. ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3. 11, 3· πρός τινα Φίλιππ. παρὰ Δημ. 163. 8·— καθόλου, καθιστῶ γνωστόν, κοινολογῶ, διακηρύττω, δ. ὅτι.. Πίνδ. Ν. 5. 6· τι Εὐρ. Ἑλ. 436,

Πλάτ. Πρωτ. 317Α· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., δίδω παραγγελίας, παραγγέλλω, διατάττω νὰ πράξῃ τις, Εὐρ. Ι. Α. 353.— Μέσ., διαβιβάζω τὴν παραγγελίαν ἢ διαταγὴν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, πληροφοροῦμεν ἀλλήλους, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 36.

διάγγελμα, τό, παραγγελία, γνωστοποίησις, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. δ', 27).

δι-άγγελος, ὁ, ἀπεσταλμένος πρὸς διαπραγμάτευσιν, Λατ. internuncius, ἰδίως ὁ μυστικῶς πληροφορῶν, καταδότης, κατάσκοπος, Θουκ. 7. 73. **2)** βραδύτερον, ἰδιαίτερος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ἑλλ. στρατεύματι, γνωστὰς ποιῶν τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασπιστής, ἀντὶ τοῦ Λατ. tesserarius, Πλούτ. Γάλβ. 24.

διαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ προηγ., Σιβ. Χρ. 7, 33.

διαγελάω, μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γελῶ διά τινα, περιπαίζω τινά, τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 272, 322, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλούτ. 2. 1118C. **2)** ἀμετάβ., μειδιῶ, εἶμαι φαιδρός, γαλήνιος, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 2, 4· ἐπὶ τοῦ ὕδατος, Πλούτ. 2. 950Α.

δια-γεύω, παρέχω πρὸς γεῦσιν, τινός τινα Εὐνάπ. Ἐκλ. σ. 80, 15.— μέσ. **διαγεύομαι**, γεύομαι, Πλούτ. 2. 469Β·— **διάγευσις, εως**, ἡ, γεῦσις, Γεωπ. 7. 7.

διαγιγγράζω, χορδίζω, ἐντείνω, Ἀθηνίων Σαμοθρ. 1. 31, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobr., κωμικῶς εἰρημένον περὶ μαγείρου ἐντέχνως κατασκευάζοντος ζωμόν.

διαγίγνομαι, Ἰων. καὶ τοῦ μεταγενεστέρου Ἑλληνισμοῦ **-γίνομαι, μέλλ. γενήσομαι**, ἀποθ., διέρχομαι, περνῶ, τοσάδε ἔτη Πλάτ. Ἀπολ. 32Ε· τὴν νύκτα Ξεν. Ἀν. 1. 10, 19· ἀπολ., διέρχομαι τὸν βίον, ζῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 45, Θουκ. 5. 16· ἐπιζῶ, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 939· ἐὰν ἄρα διαγιγνώμεθα, ἂν ζῶμεν ἕως τότε, Αἰσχίν. 4. 22· δ. ἀπὸ τῆς τέχνης, διατρέφομαι ἀπ' αὐτῆς, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 10· γενναίως δ. ἔν τινι, φέρομαι εὐγενῶς ἔν τινι, Πλούτ. 2. 119D·— συχν. μετὰ μετοχ., διαγίγνεσθαι ἄρχων, διατελῶ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ διοικήσει, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1· οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται ἢ διασκοπῶν, διῆλθε τὴν ζωήν του μόνον μὲ θεωρίας, ὁ αὐτ. Ἀπομνημ. 4. 8, 4· δ. κολακεύων Δημ. 680. 19· πρβλ. **διατελέω**. **II.** γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμπίπτω, παρέρχομαι, χρόνου μεταξὺ διαγιγνομένου Λυσ. 93. 6· οὕτως, οἴδαμεν .. ἤδη ἔτη ὀκτὼ τῇ κρίσει ἐκείνῃ διαγεγονότα παρὰ Δημ. 541. 10.

διαγιγνώσκω, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν. **-γῑνώσκω**, μέλλ. **-γνώσομαι**·— γνωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, διαχωρίζω, διακρίνω, Λατ. dignoscere, εὖ διαγιγνώσκοντες Ἰλ. Ψ. 240· ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον Η. 424· δ. εἰ ὅμοιοί εἰσι, διακρίνω ἂν εἶναι ἴσοι ἢ μή, Ἡρόδ. 1. 134· οὐδ' ἂν .. διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἐστι ὁ αὐτ. 4. 74· δ. πότερον .., ἢ .. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 10, 12· δ. τὸν καλόν τε καὶ τὸν αἰσχρὸν Πλάτ. Συμπ. 186C· δ. τὸ ὀρθὸν καὶ μὴ Αἰσχίν. 82. 26· δ. τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄρρενα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 7, 7· δ. τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων αὐτόθι 2. 2, 2·— δ. τινὰς ὄντας .., ὅ ἐ. δ. ὑμῶν οἵτινές εἰσιν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 517.— Παθ., τὸν χαλκὸν μὴ διαγιγνώσκεσθαι τῇ χρόᾳ πρὸς τὸν χρυσὸν Ἀριστ. Θαυμασ. 49. **2)** διακρίνω ἀκριβῶς, τι Σοφ. Ἠλ. 1186· δ. ὅτι .., Ἰσοκρ. 36C. **II.** ἀποφασίζω νὰ πράξω οὕτω καὶ οὕτω· μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 6. 138.— Παθ., ἀπρόσ., διέγνωστο αὐτοῖς τὰς σπονδὰς λελύσθαι Θουκ. 1. 118. **2)** δικανικὸς ὅρος, ἐκφέρω γνώμην, κρίνω, ἀποφασίζω ἔν τινι δίκῃ, Λατ. dijudicare, δίκην Αἰσχύλ. Εὐμ. 709· τὰ ἀμφισβητήσιμα Ἀντιφῶν 120. 41, πρβλ. 141. 29· δ. διότι .., Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 6·— δίδω τὴν γνώμην μου, ἐκφέρω κρίσιν, περί τινος Θουκ. 4. 46, Λυσ. 110. 18, Δημ. 838. 24.— Παθ., κρίσις διεγνωσμένη Θουκ. 3. 53· ἐμμενέτωσαν ἐν τοῖς διαγνωσθεῖσι Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 9. **III.** = **διαναγιγνώσκω**, ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πολύβ. 3. 32, 2.

διαγκυλίζομαι, ἀποθ., (ἀγκύλη) κρατῶ ἀκόντιον ἐκ τῆς ἀγκύλης, μόνον κατὰ παθ. πρκμ. μετοχ. **διηγκυλισμένος**, ἕτοιμος νὰ ἀκοντίσω, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 28·— οὕτως (ἐκ τοῦ **-αγκυλόομαι**), διηγκυλωμένος αὐτόθι 5. 2, 12· καὶ (ἐκ τοῦ **-έομαι**) τόξον, κεραυνὸν διηγκυλημένος, ἕτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τὸν κεραυνόν, Ἡρωδιαν. 1. 14, Λουκ. Δὶς Ἐλεγχ. 15.

δι-αγκωνίζομαι, ἀποθ., στηρίζομαι εἰς τὸν ἀγκῶνα, Δαμάσκ. (Σουΐδ.)

δι-αγκωνισμός, ὁ, τὸ νὰ στηρίζηταί τις ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, Πλούτ. 2. 644Α.

διαγλαύσσω, λάμπω φωτεινῶς, ἀπαστράπτω λαμπρῶς, ἀταρπὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1281.

διαγλάφω, σκάπτω, κοιλαίνω, εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' Ὀδ. Δ. 438· οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντῶν, δι' ὃ πιθ. ἡ διάφ. γραφ. διαγνάψασ'.

διάγλυμμα, τό, τὸ διαγεγλυμμένον, γλυφή, τόρευμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 835, Ἡσύχ.

διάγλυπτος, ον, ἐγγεγλυμμένος, ἐγκεχαραγμένος, Ἀνθ. Π. 6. 227.

διαγλύφω, σκαλίζω ἐντελῶς, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, ἀντίθ. τῷ **ἀναγλύφω**, Ἀνδροσθ. παρ' Ἀθην. 93C, Διοδ. 1. 66.

διαγνώμη, ἡ, = **διάγνωσις**, ἀπόφασις, ψήφισμα, Θουκ. 1. 87· δ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 67· περί τινος ὁ αὐτ. 3. 42.

διαγνώμων, ον, ὁ διακρίνων, ἐπομένως ἀμείβων, ὁσίων Ἀντιφῶν 122. 39. **II.** ὡς Βυζ. δικανικὸς ὅρος = διαιτητής.

διαγνωρίζω, ποιῶ τι γνωστόν, κοινολογῶ, τί τινι Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 15· δημοσίᾳ ὁμιλῶ, περί τινος αὐτόθι β', 17.

διάγνωσις, εως, ἡ, τὸ διακρίνειν, μέσον πρὸς διάκρισιν, Εὐρ. Ἱππ. 926· καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς δ.; Δημ. 269. 27· δ. φωνῆς καὶ σιγῆς Ἀριστ. Οὐρ. 2. 9, 4· ἰδίως ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς διαγνώσεως, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 901, Γαλην. 5, 121. **2)** δύναμις τοῦ διακρίνειν, Εὐρ. Ἱππ. 696. **II.** σχηματισμὸς γνώμης, ἀπόφασις, δ. ποιεῖσθαι, διαγινώσκω, ἀποφασίζω, ὁρίζω τι, Ἀντιφῶν 143. 30, Θουκ. 1. 50· ταχίστην ἔχει δ. Ἰσοκρ. 9C· δ. τῆς ἀξίας ποιεῖσθαι, ὁρίζω τὴν ἀξίαν, Πλάτ. Νόμ. 865C· δ. περί τινος Δημ. 227. 25.

διαγνωστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διακρίνῃ, Λουκ. Ἑρμοτ. 16.

διαγνωστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ, Λουκ. Ὀρχ. 74, κτλ.· ἡ **διαγνωστική**, ἡ τέχνη τοῦ διακρίνειν, διαγιγνώσκειν (ἀσθενείας), ὄνομα διδόμενον ὑπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων εἰς τὸ ἔργον τοῦ Γαληνοῦ περὶ πεπονθότων τόπων.

διαγνωστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ διακρίνῃ ἢ διαγνώσῃ, Γαλην., Βασίλ. 3. 303.

διαγογγύζω, μέλλ. **-σω**, γογγύζω πολύ, μουρμουρίζω, κατά τινος Ἑβδ. (Ἐξόδ. 16. 7, 8)· ἐπί τινα αὐτόθι Ἀριθμ. 14. 2· γογγύζομεν πρὸς ἀλλήλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 15. 2., 19. 7· πρβλ. Ἡλιόδ. 7. 27.

διαγογγυσμός, ὁ, μουρμουρισμός, Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 199, (ἐκδ. Βόνν.).

διαγόρευσις, εως, ἡ, διακήρυξις, ὁρισμός, Πορφύρ. (Στοβ. Ἐκλογ. 2. 384), Γρ. Νύσσ. 2, 879.

δι-ᾱγορεύω (πρβλ. **ἀγορεύω, διεῖπον**) ὁμιλῶ φανερῶς, καθαρά, διακηρύττω, Ἡρόδ. 7. 38, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγενεστέροις πεζοῖς, βεβαιώνω, Διον. Ἁλ. 1. 78· δίδω διαταγάς, τινί, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Γ. Γράχ. 16.— Παθ., διακηρύττομαι ἢ βεβαιοῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 757Α. **II.** διηγοῦμαι ἐν λεπτομερείᾳ, Διον. Ἁλ. 11. 19. **III.** ὁμιλῶ περί τινος, κακῶς δ. τινὰ Λουκ. Ἁλι. 26.

διάγραμμα, τό, (διαγράφω) τὸ διὰ γραμμῶν σημειούμενον, εἰκών, τύπος, σχέδιον, σχῆμα, Πλάτ. Πολ. 529Ε. **2)** γεωμετρικὸν σχῆμα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 3, Πλάτ. Φαίδωνι 73Β, κτλ.· πρόβλημα, ζητεῖν καὶ ἀναλύειν, ὥσπερ δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 11, πρβλ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16, 5. **3)** ἐν τῇ μουσικῇ ἡ διατονικὴ κλῖμαξ, Φανίας παρ' Ἀθην. 352D· ἀφ' ἑ ὁ; διαγράμματος, Πλούτ. 2. 55D. **II.** κατάλογος γεγραμμένος, μητρῷον, κτλ., Λατ. scriptura, Δημ. 183. 20., 1150. 4. **III.** ψήφισμα, δόγμα, ἀπόφασις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 64., 2671. 45, Πλούτ. Μαρκέλλ. 24.

διαγραμμίζω, διαιρῶ διὰ γραμμῶν· ἐντεῦθεν, παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν «δάμα»), Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 115· καὶ **διαγραμμισμός**, ὁ, παιγνίδιον ὁμοιάζον πρὸς τὸ τῶν πεσσῶν, Πολυδ. Θ', 99, ἴδε Ernest. Clav. Ciceron. ἐν λ. scriptorum duodecim ludus.

διάγραπτος, ον, (**διαγράφω IV**) διαγεγραμμένος ἐκ τοῦ καταλόγου, δίκη Ἡσύχ.

διαγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ ποιῶν διάγραμμα· ἐν Ἀθήναις, ὁ καταστρώνων διάγραμμα οἰκονομικὸν ἢ τῶν φόρων, Ἁρπ. ἐν λ. διάγραμμα II. **2)** ὁ περιγράφων, ἠθῶν δ. Μαρκελλῖν. ἐν βίῳ Θουκ. σ. XVI Bekk.

διαγρᾰφή, ἡ, ἡ διὰ γραμμῶν σημείωσις, Πλάτ. Πολ. 501Α· σχῆμα γεωμετρικόν, Πλούτ. Φιλοπ. 4· ἡ δ. τῶν φύλλων, ἡ μορφὴ αὐτῶν, τὸ σχῆμα, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 13, 1, πρβλ. 1. 13, 2. **II.** περιγραφή, σχεδίασμα, Ἀριστ. Τοπ. 1. 14, 3, Ἠθ. Ν. 2. 7, 1· μητρῷον, κατάλογος, Λατ. scriptura, ἁπάντων τῶν γενῶν Δίφιλ. Ζωγρ. 2. 7, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3060. **III.** ψήφισμα, διάταγμα, ἀπόφασις, Διον. Ἁλ. 3. 36. **IV.** τὸ διαγράφειν, ἐξαλείφειν, ἰδίως ἐπὶ χρέους, Πολύβ. 32. 13, 7· ἴδε **διαγράφω IV**.

διαγράφω, μέλλ. **-ψω**, σημειῶ διὰ γραμμῶν, χαράττω, σχεδιάζω, Λατ. delineare, τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 500Ε· ὡσαύτως, δ. λόγῳ, περιγράφω, ὁ αὐτ. Νόμ. 778Α· οὕτως ἀπολ., Πλούτ. Νικ. 23, κτλ.· διαγρ. γραμμήν, σύρω γραμμὴν μεταξύ, Πλάτ. Κωμ. Συμμ. 2. **II.** σχεδιάζω, κάμνω κατάλογόν τινος, τὰς προτάσεις Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 30, 1, Ῥητ. 2. 1, 9. **III.** γράφω εἰς κατάλογον, ἐγγράφω, στρατολογῶ, στρατιώτας, Λατ. conscribere milites, Πολύβ. 6. 12, 6. **IV.** σύρω γραμμὴν διὰ μέσου τινός, ἐξαλείφω αὐτὸ ἐκ τοῦ καταλόγου, Λατ circumscribere (πρβλ. **διαγραφὴ IV**), Ἀριστοφ. Λυσ. 676, Πλάτ. Πολ. 387Β, καὶ οὕτω πιθ. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1073·— δ. δίκην, ἐξαλείφω δίκην τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, ἀπαλείφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 774, πρβλ. Λυσ. 148. 34, Δημ. 1324. 12· ἐν τῷ μέσ. (ἐπὶ τῶν διαδίκων), διαγράψασθαι δίκην, ἐγκαταλείπω δίκην τινά, ἀκυρῶ, ἀποσύρω αὐτήν, Λυσ. παρ' Ἁρπ., Δημ. 501. 20, πρβλ. Ruhnk. Τίμ., Hemst. Θωμ. Μ. σ. 211, Bremi Λυσ. π. δημ. ἀδικ. 5. **V.** πληρώνω δι' ἰδιο-

χείρου ἀποδείξεως, πληρώνω χρέος τι, Λατ. perscribere, Διον.'Αλ. 5. 28, Συλλ.'Επιγρ. 4864-4890.

διαγρηγορέω, διατελῶ ἔξυπνος, ἄγρυπνος, 'Ηρῳδιαν. 3. 4· ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρομαι, ἐξυπνῶ, Ν. Δ., Βυζ.

δι-αγριαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀγριαίνω**, Πλούταρχ. Βρούτ. 20.

δι-αγρυπνέω, διατελῶ ἄγρυπνος, κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἄγρυπνος, ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς δ.'Αριστοφ. Βατρ. 931· τὴν νύκτα Διόδ.14.105.

διαγρυπνητής, οῦ, ὁ, ὁ διατελῶν ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης, Σχόλ.'Αριστοφ.'Ιππ. 277.

διαγυμνάζω, μέλλ. **-άσω**, γυμνάζω, ἀσκῶ συνεχῶς, Πολύαιν. 6.1.— Μέσ., γυμνάζομαι συνεχῶς, Γαλην., Βυζ.

διαγυμνασία, ἡ, ἡ πολλή, συνεχὴς γύμνασις, Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ. 10. 4, 6.

διαγυμνόω, ἀπογυμνώνω, τὴν ἀλήθειαν δ. Εὐνάπ.'Αποσπ. σ. 84. 3.

δι-άγχω, μέλλ. **-άγξω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἄγχω**, Λουκ. 'Αναχ. 31.

δι-άγω, μέλλ. **-άξω**, διαπερῶ, μεταβιβάζω εἰς τὸ πέραν, πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον 'Οδ. Υ. 187· δ. τὴν στρατιὰν κτλ., Θουκ. 4.78, Ξεν. κλ. **II**. ἐπὶ χρόνου, διέρχομαι, δαπανῶ, αἰῶνα 'Ομ.'Υμν.19.7· βίοτον, βίον Αἰσχύλ. Πέρσ.711, Σοφ. Ο. Κ. 1619, 'Αριστοφ. Νεφ. 463· χρόνον, γῆρας, ἡμέραν Ξεν., κτλ.· χρόνος διῆγέ με, φαίνεται ὅτι εἶνε ἴσον τῷ χρόνον διῆγον, Σοφ. 'Ηλ. 782·— ὡσαύτως, δ. ἑορτήν, ἑορτάζω (πρβλ. ἄγω IV. 2), 'Αθήν. 363F·— ἐντεῦθεν, **2**) ἀμετάβ. ἄνευ τοῦ βίον, διέρχομαι τὴν ζωήν, ζῶ, ὡς τὸ Λατ. degere, transigere, 'Ηρόδ.1. 94, Δημ. 311. 28, κτλ.· δ. ἐν φιλοσοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 174A· διατρίβω, ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 3E·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαγόμενος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 344E, κτλ. **β**) βραδύνω, ἀναβάλλω, Θουκ.1.90. **γ**) δ. σιωπῇ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ἐν εὐδαιμονίᾳ Δημ. 794. 19· συχνάκις μ. μετοχ., ἐξακολουθῶ πράττων τι, δ. μανθάνων, ἐπιμελόμενος Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, 7. 5, 85· λέγων διῆγε ὁ αὐτ.'Αν.1. 2,11. **δ**) μετ' ἐπιρρ., ἐν τοῖς χαλεπώτατα δ. Θουκ.7.71· ἄριστα Ξεν.'Απομν. 4. 4,15· εὖ 'Αριστ.'Ιστ. Ζ. 9. 40, 33· ἀκινδύνως ὁ αὐτ. Πολ. 4. 11, 9· οὕτως, εὐσεβῆ δ. τρόπον περί τινα, εὐσεβῶς φέρομαι, 'Αριστοφ. Βατρ. 457. **III**. κάμνω τινὰ νὰ ἐξακολουθῇ ἢ διατελῇ ἔν τινι καταστάσει, πόλιν ὀρθοδίκαιον δ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 995· πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ 'Ισοκρ. 35B· ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ βίον .. διῆγεν ὑμᾶς Δημ. 255.11·— παρ' Εὐκλείδῃ, προεκβάλλω γραμμήν. **IV**. περιποιοῦμαι, διασκεδάζω τινά, Ξεν.'Αν. 1. 2, 11· τέτταρσιν ὀβολοῖς τὸν δῆμον δ. Δημ.1459 ἐν τέλ. (ἐν τῷ προοιμ.), πρβλ. Λουκ. Φαλ. Πρ. 3·— ὡσαύτως ἀμεταβ., διασκεδάζω ἐμαυτόν, Hemst. Θωμ. Μ. 213· πρβλ. **διαγωγή** II. 2. **V**. κυβερνῶ ἢ διευθύνω ὑποθέσεις, Δίων Κ. **VI**. ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, ἀναγκάζω εἰς διαχωρισμόν, 'Εβδ. ('Εζεκ. ις', 25)· τοὺς ὀδόντας 'Αρεταῖ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ.1. 6.

διᾰγωγή, ἡ, ἡ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος μεταβίβασις (;) **II**. τὸ διέρχεσθαι τὸν βίον, τρόπος ἢ πορεία τοῦ βίου, Λατ. ratio vitae, δ. βίου Πλάτ. Πολιτ. 344E· ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ.177A, κτλ. **2**) τρόπος τοῦ διέρχεσθαι τὸν χρόνον, διασκέδασις, 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 4. 8, 1., 10. 6, 3· δ. ἐλευθέριος ὁ αὐτ. Πολ. 8. 5, 8· διαγωγαὶ τοῦ συζῆν, κοιναὶ διασκεδάσεις, ὁ αὐτ. 3. 9, 13· πρβλ. Wytt. Πλούτ. 126B, 158D. **3**) ἀργοπορία, βραδύτης, Δίων Κ. 57. 3. **III**. κυβέρνησις, διοίκησις, τῶν πραγμάτων δ., Δίων Κ. 48. 5·— ὡσαύτως, ἡ διὰ τούτων δ., ἡ διδασκαλία εἰς .., 'Επ. Πλάτ. 343E. **IV**. τόπος διαμονῆς πλοίων, λιμήν, 'Ηρῳδιαν. 4. 2, Πολύαιν. 5. 2, 6.

διαγωγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς διάβασιν, τέλος δ. = ἑπόμ., Στράβ.192.

διᾰγώγιον, τό, ὁ πρὸς διάβασιν φόρος, Πολύβ. 4. 52, 5· ἴδε **παραγώγιον**.

δι-ᾰγωνιάω, μέλλ. **-άσω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ἀγωνιάω**, Συλλ. 'Επιγρ. 2058B. 22, Πολύβ. 3.105, 5· μετ' αἰτιατ., διατελῶ ὑπὸ τὸν φόβον τινός, δ. τοὺς Ρωμαίους μὴ κύριοι γένωνται ὁ αὐτ. 3. 102, 10.

δι-ᾰγωνίζομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι, μάχομαι ἐναντίον, τινὶ καὶ πρός τινα Ξεν.'Απομν. 3. 9, 2, Κύρ.1. 6, 26· ταῦτα δ. πρὸς ἀλλήλους αὐτόθι 1. 2,12. **II**. ἀγωνίζομαι ἀπελπιστικῶς, Θουκ. 5.10· ἀγωνίζομαι ἁμιλλώμενος πρός τινα, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Ξεν.'Ελλ. 6. 4,16· ἀποφασίζω τὸν ἀγῶνα, περὶ ἢ ὑπέρ τινος Αἰσχίν. 72. 27, κτλ.

δια-γώνιος, ον, ὁ ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν φερόμενος, 'Αριστείδ. Κοϊντ. σ.118, Βιτρούβ. 9.1.— 'Επίρρ. **-ίως**, Νικόμ. Γερασ. σ.122.

διαγωνιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις ἰσχυρῶς νὰ προσπαθήσῃ, Φίλων 2. 471.

δι-ᾰγωνοθετέω, φέρω εἰς διαμάχην, κάμνω ὥστε νὰ διαμάχωνται, Πολύβ. 26. 7, 7.

διαδάκνω, μέλλ. **-δήξομαι**, ἰσχυρῶς δαγκάνω· μεταφ., δ. τινὰ Πολύβ. 4. 87, 5.— Μέσ., ἁμιλλῶμαι πρός τινα εἰς τὸ δάκνειν, τινὶ Πλούτ. 2.1105A.

διαδακρύω [ῡ], κλαίω, δάκρυα χύνω ἐν τῷ μεταξύ, Διον.'Αλ. 10.17.

διαδάπτω, μέλλ. **-ψω**, διακόπτω, διασχίζω, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν 'Ιλ. Ε. 858; πρβλ. Φ. 398.

διαδᾰτέομαι, ἀόρ. **διαδάσασθαι**, ἀποθ. **1**) ἐπὶ ἐννοίας ἀμοιβαιότητος, μοιραζόμεθα πρὸς ἀλλήλους, διὰ κτῆσιν δατέοντο 'Ιλ. Ε.158, 'Ησ. Θ. 606. **2**) ἐπὶ ἐνεργ. ἐννοίας, διαχωρίζω, χωρίζω, μοιράζω, διὰ παῦρα δασάσκετο ('Ιων. ἀντὶ ἐδάσατο) 'Ιλ. Ι. 333, πρβλ. Πίνδ. Ο.1. 8, κτλ.· διεδάσαντο τὴν ληΐην 'Ηρόδ. 8. 121· ἐς φυλὰς διεδάσαντο, διένειμαν αὐτοὺς εἰς τὰς φυλάς, ὁ αὐτ. 4. 145.— Παθ., διαιροῦμαι, γῆς διαδατουμένης 'Αππ.'Εμφυλ.1.1.

διαδείκνυμι, μέλλ. **-δείξω**, 'Ιων. **-δέξω**·— ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τύπου **δείκνυμι**, δεικνύω φανερῶς, συχν. παρ' 'Ηροδ., συνήθως ἀκολουθεῖ ἐξηρτημένη πρότασις μετὰ τοῦ **ὅτι**· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, διαδεξάτω τις βασιλέος κηδόμενος 8. 118.— Παθ., διαδεικνύσθω ἐὼν πολέμιος, ἂς κηρύττηται ἐχθρός. 3. 72. **II**. ἐνίοτε ἀμετάβ. ἐν τοῖς τύποις διέδεξε καὶ ὡς διέδεξε, ἐγένετο φανερόν, ἐδείχθη, 2. 134, 3. 82, ἴδε Schweigh. 2.117.

διαδεκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δεχόμενος καὶ περαιτέρω διαβιβάζων, σημείων Αἰν. Τακτ. 6 καὶ 7.

διαδέκτωρ, ορος, ὁ, (διαδέχομαι) διάδοχος, κληρονόμος, καμάτου Μανέθων 4. 223. **II**. παθ., ὡς ἐπίθ., πλοῦτος δ., κληρονομούμενος ἢ κληροδοτούμενος πλοῦτος, Εὐρ. 'Ιωνι 478.

διαδέξιος, ον, αἴσιος, εὐοιώνιστος, 'Ηρόδ.7.180.

διάδεξις, εως, 'Ιων. **-ιος, ἡ**, = **διαδοχή**, 'Ιππ. 1170A, 'Αρετ. 131.15., 133. 30.

διαδέρκομαι, ἀόρ. **-έδρᾰκον**· ἀποθ., βλέπω τι διὰ μέσου ἑτέρου, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι, δὲν δύναται νὰ μᾶς ἴδῃ διὰ μέσου [τῆς νεφέλης], 'Ιλ. Ξ. 344. **II**. διαβλέπω, διακρίνω, νῆσον Στασῖν. (Τζέτζ. χιλ. 2. 713).

διαδέρω = **δέρω**, Παῦλ. Αἰγιν. 220, 288 (Briau).

διάδεσις, εως, ἡ, τὸ δένειν, δέσιμον, 'Ορειβ. 2. 46, 420.

διάδεσμα, ατος, τό, ἡ κηπευτὴ μαλάχη, Διοσκ. 2.144.

διαδεσμέω, = **διαδέω**, τὴν κεφαλὴν δ. ταινίᾳ 'Ιω. Λυδ. π. Μην.1.18·— **διαδεσμόω** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

διά-δεσμος, ὁ, δεσμός, 'Ιππ. 237.12.

διαδετέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ περιδέσῃ, 'Ορειβάσ. σ. 157 Cocchi.

διάδετος, ον, (διαδέω) ὁ δενόμενος ἰσχυρῶς, χαλινοὶ διάδετοι (**διὰ δέ τοι** Weil.) γενύων ἱππείων, χαλινοὶ ἰσχυρῶς δεδεμένοι εἰς τὰ στόματα τῶν ἵππων, Αἰσχύλ. Θήβ. 122· ἠλέκτρῳ δ. 'Ηλιόδ. 5.13· δ. ταινίαις τὰς κόμας Λιβάν. 4.189.

διαδέχομαι, μέλλ. **-ξομαι**· ἀποθ., δέχομαί τι ἐξ ἄλλου, Λατ. excipere, δ. λόγον, λαμβάνω τὸν λόγον, ὁμιλῶ δεύτερος, Πλάτ. Πολ. 576B· (ὡσαύτως ἄνευ τοῦ λόγον, 'Ηρόδ. 8. 142)· οὕτω, δ. νόμους, τέχνην 'Αντιφῶν 112.1, Λυσ.168. 35. **2**) δ. τὴν ἀρχήν, διαδέχομαί τινα ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ κυβερνήσει, Πολύβ. 2. 4, κτλ. (ἀνθ' οὗ ὁ 'Ηρόδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐκδέκομαι, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν 26)· τὴν ναῦν δ. τινι, ἐπὶ τριηράρχου (πρβλ. **διαδοχή** I), Δημ. 1218. 23. **II**. διαδέχεσθαί τινι, γίνομαι διάδοχός τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του, διαδέχομαι αὐτὸν (ἐν τῇ φρουρᾷ, κτλ.), Πλάτ. Νόμ. 758B, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 18·— βραδύτερον, δ. τινα 'Αριστ. Πολ. 4. 15, 7, Πολύβ. 17. 3, 6. **2**) ἀπολ., λαμβάνω τὴν θέσιν τινός, τοῖς ἵπποις, δι' ἀκουράστων ἵππων, Ξεν.'Αν.1. 5, 2· διαδέχομαι, λαμβάνω τὸ ἀξίωμά τινος, οἱ διαδεχόμενοι στρατηγοὶ Λυσ. 135. 30, πρβλ. 'Αριστ. Πολ. 4. 6, 10· οἱ διαδεξάμενοι, οἱ διάδοχοι (τοῦ 'Αλεξάνδρου), Πολύβ. 9. 34, 11· καὶ ὡς οὐσιαστ., οἱ Πύρρου δ. 'Αππ.'Ιλλυρ.1·— μετοχ. παθ. πρκμ., νὺξ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη, κατὰ σειράν, ἀμοιβαίως, Λατ. vicissim, Σοφ. Τρ. 30· οὕτω, διαδεξάμενοι 'Ηρόδ. 8. 142, Πρ.'Αποστ.7. 45· πρβλ. **διάδοχος**. **III**. παρὰ μεταγεν., = Λατ. subrogare, Διόδ.'Εκλογ. 2. 507.

διαδέω, μέλλ. **-δήσω**, δένω ὁλόγυρα, δ. τὸ πλοῖον 'Ηρόδ. 2. 29, πρβλ. 4. 154· δ. τὰ χαλκεῖα ταινίᾳ 'Αριστ.'Ακουστ. 36.— Παθ., διαδεδεμένος, ἰσχυρῶς δεδεμένος, Πλάτ. Φαίδωνι 82E.— Μέσ., δ. ἱμάτια ταῖς λαιαῖς, δένω, τυλίσσω αὐτὰ περὶ τοὺς ἀριστεροὺς βραχίονας, 'Αππ. Μιθρ. 86·— ἀπολ., διαδήσασθαι, δένω τὴν κεφαλήν μου (διὰ διαδήματος), Πλούτ. Δημητρ. 41· ὁ διαδούμενος, ἔφηβος δένων πέριξ τὴν κόμην αὐτοῦ διὰ ταινίας, περίφημον ἔργον τοῦ Πολυκλείτου· καὶ ἐν τῷ παθ., διαδεδεμένος τὴν κεφαλὴν διαδήματι, μίτρᾳ, ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην διὰ .., Διόδ. 4. 4, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 3.

διαδηλέομαι, ἀποθ., προξενῶ μεγάλην βλάβην εἴς τινα, κατακόπτω τινά, κατασπαράττω, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο 'Οδ. Ξ. 37, πρβλ. Θεόκρ. 24. 83, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 284. 3, 579.

διάδηλος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, 'Αριστ.'Ιστ. Ζ. 9.7,10·— πάνυ δῆλος, φανερώτατος (ὁλοφάνερος), Θουκ.4. 68, Πλάτ. Πολ. **474B**, κτλ.

διαδηλόω, ποιῶ κατάδηλον, φανερώνω ἐντελῶς, Πλούτ. Κα!σ. 6, Διογ. Λ. 4. 46, Ἰώσηπ. Ι. Π. 6. 9, 3.

διάδημα, τό, (διαδέω) ταινία· ἰδίως ἡ περὶ τὴν τιάραν τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Πλούτ. 2. 488D· παρέλαβε δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀρρ. Ἀν. 7. 22 καὶ ἔφερον οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς, Ἡρωδιαν. 1. 3, 7 καὶ ἀκολούθως οἱ βασιλεῖς ἐν γένει, Πλούτ. 2. 753D, πρβλ. Διόδ. 20. 54· τὸ χρῶμα αὐτῆς ἦτο κυανοῦν μετὰ λευκῶν στιγμάτων, caerulea fascia albo distincta, K. Curt. 3. 3, 19.

διαδηματο-φορέω, φορῶ διάδημα, Βυζ.· **διαδηματο-φόρος**, ον, φορῶν διάδημα, Πλούτ. Ἀντ. 54.

διαδιδράσκω, μέλλ. **-δράσομαι**· Ἰων. **διαδιδρήσκω**, **-δρήσομαι**: ἀόρ. β' **-έδραν**· πρκμ. **-δέδρακα**· — ἐκφεύγω, φεύγω μακράν, δραπετεύω, Ἡρόδ. 8. 75, κ. ἀλλ.· διαδεδρακότες, οἱ διαφυγόντες, Ἀριστοφ. Ἀχ. 601. 2) μετ' αἰτ., φεύγω τι, φεύγω μακρὰν τινος, ἐκφεύγω, τινά Ἡρόδ. 3. 135.

διαδίδωμι, μέλλ. **-δώσω**: — δίδω ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, κάμνω τι νὰ μεταβιβασθῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, παραχωρῶ, Λατ. tradere, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις Πλάτ. Πολιτ. 328A.—Παθ., ἐπὶ φημῶν, κοινολογοῦμαι, ἐξαπλοῦμαι, λόγος διεδόθη Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10· διαδοθέντος τοῦ λόγου Ἰσοκρ. 83D, πρβλ. 204B· παρὰ τῶν ἀρχαίων δ., μεταδίδομαι διὰ παραδόσεως, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 3, 12. 2) διανέμω, διαπέμπω, τινί τι Ξεν. Ἀν. 1. 10, 28, Δημ. 1188. 21· τῇ σάλπιγγι σιωπὴν εἰς ἅπαντας δ. Πλούτ. Φλαμιν. 10.—Παθ., τὸ διαδιδόμενον εἰς τὰς φλέβας, ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 4, 5· πρβλ. διάδοσις. 3) δ. κόρας, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου πέριξ, Εὐρ. Ὀρ. 1267, πρβλ. Φοιν. 1371. 4) ἐκδίδωμι, ἐκβάλλω, ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρὰ Ἱπποκρ. Κωακ. 17. II. ἀμετάβ., ἐξαπλοῦμαι, μεταδίδομαι, ἐκτείνομαι, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 16, 13. 2) = **ἐνδίδωμι**, χαλαρώνω, Ἱππ. 396. 53.

διαδῐκάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐκφέρω κρίσιν ἔν τινι ὑποθέσει ὡς δικαστής, Ἀνδοκ. 4. 42, Πλάτ. Πολ. 614C·— μετ' αἰτιατ. πράγμ., συμβιβάζω, Ξεν. Ἀθην. 3, 4· διεδίκαξαν δίκας (Βοιωτ.) Keil Ἐπιγρ. IV 6. 10· τὰς ἀμφισβητήσεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 385· πρβλ. **διαδικασία**. 2) Μέσ., ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, διαφιλονικῶ δικαστικῶς, διαδικασόμενος τῇ βουλῇ περὶ ἀληθείας Δεινάρχ. 105. 5, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 175E, κτλ.· διαδικάσασθαι ἐν φίλοις τὰ πρὸς ἐμέ, νὰ τακτοποιήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ φιλικῆς διαιτησίας, Δημ. 864. 8. 3) ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς δίκην, Πλάτ. Φαίδων 107D, 113D, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 10 — ὁ παθητ. ἀόρ. διαδικασθῆναι = διαδικάσασθαι ἀπαντᾷ παρὰ Διογ. Λ. 1. 74, Δίωνι Κ. 48. 12. II. = δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζω Κριτίας 62. (Πολυδ. Η, 25).

διαδῐκαιόω, θεωρῶ τι ὡς δίκαιον, Θουκ. 4. 106· ὑπερασπίζω τι ὡς δίκαιον, τι καὶ ὑπέρ τινος Δίων Κ. 40. 62., 39. 60.

διαδῐκᾰσία, ἡ, δίκη, δι' ἧς ἔμελλε νὰ ἀποφασισθῇ τίς (ἐκ πολλῶν ἀξιούντων) εἶχε δικαίωμα εἴς τι προνόμιον ἢ ὑπέκειτο εἴς τινα δημοσίαν λειτουργίαν, ὡς καὶ τίς ἦτο ὁ δικαιοῦχος κληρονόμος τινὸς τεθνεῶτος (διαδ. κλήρου Δημ. 1082. 16), ἢ τίς εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ γυναῖκα τὴν ἐπίκληρον, ἢ ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀξιώσεως, ἣν εἶχε πολίτης ἐπὶ χρημάτων ὀφειλομένων ὅθεν ἐκ περιουσίας δημευθείσης εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου, Λυσ. 148. 11 ἢ περὶ ἀξιώσεως ἐξαιρέσεως ἀπὸ λειτουργίας, Δημ. 841. 5 ἢ ὅπως ἀποφασισθῇ τίς πρέπει νὰ πληρώσῃ χρήματά τινα ὀφειλόμενα ἕνεκα τῆς τριηραρχίας, ὁ αὐτ. 704. 9, κτλ.·— τὴν δ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 2349b. 2) μεταφ., δ. τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον, διαφορά, φιλονικία μεταξὺ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν στρατηγῶν, Αἰσχίν. 74. 19· καθόλου, τὴν τῶν ἀριστείων δ., ἅμιλλαν περὶ δημοσίων τιμῶν, Πλάτ. Νόμ. 952D. 3) διαδικασίαν προθεῖναι ταῖς γνώμαις, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, Διον. Ἀλ. 11. 21.

διαδίκασμα, τό, τὸ ἀντικείμενον τῆς διαδικασίας, Λυσ. 149. 7, πρβλ. Att. Process, σ. 368.

διαδῐκασμός, ὁ, δίκη, διαδικασία, ἀγών, προσπάθεια, Ἀκύλ. Π. Διαθ.

δια-δῐκέω, (δίκη) διαγωνίζομαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διαδικάζομαι·— οἱ διαδικοῦντες, τὰ διαμαχόμενα μέρη, Πλούτ. 2. 196B· ἀλλ' ἐν Δίωνι Κ. 40. 55, = οἱ δικασταί. II. ἐκδικάζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν, Δίων Κ. 40, 55.

δι-αδικέω, λίαν ἀδικῶ, βλάπτω, Δίων Κ. 58. 16.

διά-δῐκος, ὁ, τὸ ἕτερον τῶν δικαζομένων μερῶν, Ἰω. Χρυσ. 6; 806, Ἰσίδ. Πηλουσ. κτλ.

διάδιπλος, ον, (διπλόος) διπλοῦς, διπλωμένος, Διοσκ. 3. 105.

διαδιφρεύω, ὁδηγῶ ἵππους ὡς ἐν ἀγῶνι ἁρματηλασίας, Εὐρ. Ὀρ. 990.

διαδοιδῠκίζω, (δοίδυξ) τρίβω ὡς διὰ δοίδυκος (γουδοχεριοῦ), συντρίβω, λειαίνω, Ἡσύχ.

διαδοκῐμάζω, μέλλ. **-άσω**, δοκιμάζω ἀκριβῶς, Ξεν. Οἰκ. 19, 16.

διαδοκίς, ίδος, ἡ, (δοκὸς) δοκὸς σταυροειδῶς κειμένη, Ἡσύχ.

διάδομα, τό, (διαδίδωμι) διανομὴ χρημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 61.

διαδονέω, διασείω δυνατά, ἀνατρέπω, Διονύσ. Ἀρεοπ.

διαδοξάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **δοξάζω**, Πλάτ. Φιλήβ. 38B.

διαδορᾰτίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι διὰ δοράτων, ἀκροβολίζομαι, Λατ. velitari, Πολύβ. 5. 84, 2, Μ. Ἀντων. 4. 3· πρβλ. **διαξιφίζομαι**.

διαδορᾰτισμός, ὁ, ἀγὼν διὰ δοράτων, Μ. Ἀντων. 7. 3.

διαδόσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ μεταδώσῃ, Συνέσ. 202D.

διάδοσις, εως, ἡ, (διαδίδωμι) διανομή, παραχώρησις, Δημ. 1091. 24, κτλ.· δ. οὔρων, κένωσις, Ἱππ. Ἐπιδ. 1083· ἡ τῆς τροφῆς δ., ἡ διανομὴ αὐτῆς εἰς τὸ σῶμα, Ἀριστ. π. Ζῴων πορείας 4. 2· δ. ἐκ θεῶν εἰς ἀνθρώπους, σχέσις, κοινωνία.., Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 12, 6.

διαδοτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ διαδώσῃ ἢ κοινολογήσῃ, Ἰσοκρ. 281B. II. **διαδοτέον**, πρέπει τις νὰ διανείμῃ, νὰ διαμοιράσῃ, Πλάτ. Τιμ. 19A.

διαδοχή, ἡ, (διαδέχομαι) ἡ παράληψις, παραδοχή, δ. νεώς, ἐπὶ τριηράρχου (πρβλ. **διαδέχομαι** I. 2), Δημ. 1206. 10· καὶ ἑπομένως, 2) διαδοχικὴ ἀντικατάστασις, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι, ἀλληλοδιαδόχως, ἀλλήλους διαδεχόμενοι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 313·— οὕτω, διαδοχῇ τῶν ἐπιγιγνομένων Θουκ. 2. 36· ἡ τῶν τέκνων δ. Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 2·— συχν. κατὰ δοτ. πληθ., ἀνάσσων διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν Εὐρ. Ἱκέτ. 406· διαδοχαῖς Ἐρινύων, διὰ διαδοχικῶν προσβολῶν τῶν Ἐρινύων, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 79· μακραῖς δ., διὰ μακρῶν γενεαλογιῶν, Ἡρωδιαν. 1. 2·— οὕτω μετὰ προθ., ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις, ἀμοιβαίως, κατὰ σειράν, Λατ. vicissim, Δημ. 46. 1, πρβλ. Ἀντιφ. Ἀγρ. 9, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 10· κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἢ κατὰ διαδοχὴν Θουκ. 7. 27, 28· κατὰ διαδοχὰς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 12. II. ὡς συγκεκριμένον ὄνομα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ὁ ἀντικαθιστῶν τὴν φρουράν, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ λαμβάνον τὴν θέσιν ἑτέρου, ἡ δ. τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17, πρβλ. Δημ. 567. 18. 2) ἡ διαδοχὴ (δηλ. οἱ διάδοχοι), Λουκ. Νιγρ. 38·— αἱ Διαδοχαὶ ἦτο ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Σωτίωνος, ἐν ᾧ περιείχοντο οἱ διαδοχικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, Ἀθήν. 162E, πρβλ. Διογ. Λ. προοίμ. 1., 2. 12, Πλούτ. 605B.

διάδοχος, ὁ, ἡ, (διαδέχομαι) ὁ διαδεχόμενός τινα ἔν τινι πράγματι. 1) μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, δ. Μεγαβάζῳ τῆς στρατηγίης, ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Ἡρόδ. 5. 26, πρβλ. 1. 162, κτλ.· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., θνητοῖς.. διάδοχοι μοχθημάτων, διαδεχόμενοι αὐτοὺς ἐν.., δηλ. ἀνακουφίζοντες ἢ ἀντικαθιστῶντες αὐτοὺς ἐν τοῖς κόποις, Αἰσχύλ. Πρ. 464, πρβλ. 1027· σοὶ τῶνδε διάδοχος δόμων Εὐρ. Ἀλκ. 655, πρβλ. Ἰσοκρ. 393A. 2) μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, δ. τῆς Ἀστυόχου ναυαρχίας, διαδεξάμενος αὐτὸν ἐν τῇ ναυαρχίᾳ, Θουκ. 8. 85. 3) μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ. μόνον, φέγγος ὕπνου δ., τὸ φῶς τὸ διαδεχόμενον τὸν ὕπνον, Σοφ. Φ. 867. 4) μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, δ. Κλεάνδρῳ Ξεν. Ἀν. 7. 2, 5·— καὶ ἐπὶ παρομοίας σημασίας, ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχα Εὐρ. Ἀνδρ. 743· κακὸν κακῷ δ. αὐτόθ. 804· ἀλλ' ὁ Εὐρ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐν μεταβατ. σημασίᾳ, λύπη.. διάδοχος κακῶν κακοῖς, ἐπιφέρουσα διαδοχὴν κακῶν μετὰ κακά, Ἡσ. 588· ἀγὼν.. γόων γόοις διάδοχος Ἱκέτ. 71. 5) ἀπολ., διάδοχοι ἐφοίτων, ἐπορεύοντο εἰς τὸ ἔργον διαδοχικῶς, Ἡρόδ. 7. 22, πρβλ. Θουκ. 1. 110· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., διαδοχικῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 1201.

διαδρᾱμᾰτίζω, παριστῶ δρᾶμά τι μέχρι τέλους, Μ. Ἀντων. 3. 8, Διογ. Λ. 3. 56.

διαδρᾶναι, Ἰων. **-δρῆναι**, ἴδε ἐν λ. **διαδιδράσκω**.

διαδρᾱσι-πολῖται, οἱ, πολῖται, οἵτινες ὑπεκφεύγουσι πᾶν τῆς πολιτείας βάρος, Ἀριστοφ. Βατρ. 1014.

διάδρᾱσις, εως, ἡ, (διαδιδράσκω) διαφυγή, ὑπεκφυγή, Ἰώσηπ. Ἰ. Α. 18. 5, 4.

διαδράσσομαι, ἀποθ., συλλαμβάνω, (κοιν. ἀδράχνω) τινος Πολύβ. 1. 58, 8.

διαδρηστεύω ἢ **διαδρηπετεύω**, φεύγω, ἀπέρχομαι εἰς τὸ ἕτερον μέρος, αὐτομολῶ· λέξις προταθεῖσα πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀδιανοήτου καὶ ἀνυπάρκτου **διεπρήστευσε** ἐν Ἡροδ. 4. 79· πρβλ. **δραπετεύω**.

διαδρομή, ἡ, (διαδραμεῖν) τὸ διατρέχειν, Αἰσχύλ. Θήβ. 351, πρβλ. Ἱππ. 1240C, Πολύβ. 15. 30, 2· αἱ διαδρομαὶ τῶν ἀστέρων (πρβλ. **διαθέω**, **διαΐσσω**) Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 33, κ. ἀλλ. διαδρομαὶ πνευμάτων, βορβορυγμοί, Διοσκ. 5. 55· δ. ἔχειν, διαδίδομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἐπὶ νόσου, Πλούτ. 2. 825D. 2) τὸ τρέχειν διὰ μέσου, μεταβαίνειν ἐν σπουδῇ ἀπέναντι, Ἀντιφῶν 124. 22. II. μέρος δι' οὗ δύναται νὰ δράμῃ τις, δίοδος, Ξεν. Κυν. 10, 8· ὑδραγωγεῖον, Πλούτ. Λουκούλ. 39.

διά-δρομος, ον, ὁ τρέχων διὰ μέσου ἢ πέριξ, ὁ περιπλανώμενος, φυγαὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 191· λέχος δ., παράνομος κλίνη, Λατ. conjugium desultorium, Εὐρ. Ἠλ. 1156· ἔμβολα κίοσι δ., ἐπιστύλια συγκαταπίπτοντα, ὁ αὐτ. Βάκχ. 592. II. ὡς οὐσιαστ., **διάδρομος**, ὁ, = **διαδρομὴ** II, Λουκ. Ἱππ. 6.

διαδύνω, 'Ιππ. 300. 2, 'Αριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 3· τὸ παρ' 'Ηροδ. 2, 66 **διαδύοντες** διώρθωσεν ἤδη ὁ Cobet (Mnem. 1883 σ. 166)· κοινότερον ὡς ἀποθ., **διαδύομαι**, μέλλ. -δύσομαι, ἀόρ. β' διέδυν·— διέρχομαι, διολισθαίνω διὰ μέσου ὀπῆς ἢ ἀνοίγματος, διαδύντες διὰ τοῦ τείχους Θουκ. 4. 110· διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 22· ἀπολ., διολισθαίνω διὰ μέσου, 'Ηρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· διαδὺς 'Αριστοφ. Σφηξ. 212· μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται; αὐτόθι 396. **2)** μετ' αἰτ., διαφεύγω, ὑπεκφεύγω, τοῖς διαδυομένοις τὰς λειτουργίας Λυσ. 162. 34, πρβλ. Δημ. 1045. 27· ὅπῃ.. διαδύσεται τὸν λόγον Πλάτ. Σοφ. 231C, κτλ.· τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς Δημ. 271. 19.

διάδυσις, εως, ἡ, ἡ διὰ μέσου διάβασις, δίοδος, Τίμ. Λοκρ. 100E, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 50·— μεταφ. κατὰ πληθ., ὑπεκφυγαί, τινος, ἀπό τινος πράγματος, Δημ. 744. 5. **II.** κατὰ πληθ., δίοδος, διάδρομος ὑπόγειος, ὡς ἐν μεταλλείοις, κτλ., Διόδ. 5. 36.

διαδυτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαδύεσθαι, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 14, 1.

διαδύω, ἴδε **διαδύνω**.

διαδωρέομαι, ἀποθ., διαμοιράζω ὡς δῶρα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6, Ποσειδ. ('Αθην. 154C). **2)** καθόλου, διανέμω, παραχωρῶ, τινὰς εἰς τὰς ἐπαρχίας 'Ιώσηπ. Ι. Π. 6. 9, 2.

δια-ειδής, ές, διαφανής, διαυγής, ὕδωρ Θεόκρ. 16, 62.

δια-είδω (ὁ ἐ. **διαFείδω**), μέλλ. -είσομαι, διακρίνω, αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, θὰ καταδείξῃ τὴν ἀνδρείαν του, 'Ιλ. Θ. 535.—Παθ., ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται, διακρίνεται, καταφαίνεται, Ν. 277· ἁπλῶς, φαίνομαι μεταξύ, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 579, πρβλ. 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 1· καὶ ἴδε **διεῖδον**.

δι-αείδω, μέλλ. -αείσομαι· 'Αττ. **δι-ᾴδω**, -ᾴσομαι.— Μέσ., ἀόρ. **διᾴσασθαι** Α. Β. 37.— διαγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ ᾄδειν, τινὶ Θεόκρ. 5. 22. **II.** ᾄδω τὰ μεταξὺ τῶν διαλόγων (ἐν τῷ δράματι) μέρη, 'Αριστ. Ποιητ. 26, 6. **III.** παράγω παραφωνίαν, ἀντίθετον τῷ **συνᾴδω**, 'Ηράκλ. παρ' 'Αριστ. π. Κόσμ. 5, 5.

διαειμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **διίημι**.

διαειπέμεν, ἴδε ἐν λ. **διεῖπον**.

δι-αέριος, ἴδε ἐν λ. **διηέριος**.

διαζάω, 'Ιων. -ζώω, ἀπαρ. **διαζῆν**, μέλλ. -ήσω·— ζῶ μέχρι τέλους, διέρχομαι, τὸν βίον Εὐρ. Ι. Α. 923· τὸ καθ' ἡμέραν Πλάτ. Πολ. 561C, κτλ.·—ἀπολύτ., ὡς τὸ Λατ. degere, 'Αριστοφ. Πλ. 906, Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 8. **2)** μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **διαβιόω**· ποιηφαγέοντες διέζωον, διετήρουν τὴν ζωήν των τρώγοντες.., 'Ηρόδ. 3. 25· οὕτω καί, δ. ἀπό τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔκ τινος ἢ διά τινος πράγματος, Σοφ. Φ. 535, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1434· ἔκ τινος Σέξτ. 'Εμπ. 177, 17· πῶς οὖν διέζης ἢ πόθεν; 'Αριστοφ. Πλ. 606· δ. νομῇ, διὰ βοσκῆς, Πλάτ. Νόμ. 679A.

διαζευγμός, ὁ, = **διάζευξις**, Πολύβ. 10. 7, 1.

διαζεύγνυμαι, παθ., διαχωρίζομαι, διαλύομαι, ἀποχωρίζομαι, τινος, ἀπό τινος, Αἰσχίν. 52, 13· ἀπό τινος Ξεν. 'Αν. 4. 2, 10·— ἀπολ., 'Αριστ. Πολ. 3. 3, 3, κτλ.· λαμβάνω διαζύγιον, χωρίζομαι ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἢ τοῦ ἀνδρός, Πλάτ. Νόμ. 784B (πρβλ. **διάζευξις** 3)· διεζευγμένον, διεζευγμένος λόγος ἢ διαζευκτικός, Σέξτ. 'Εμπ. 'Υπ. 2. 191, Διογ. Λ. 7. 69. **2)** τὸ διεζ. σύστημα, σύστημα μουσικῆς, καθ' ὃ δύο τετράχορδα οὕτω συνεδυάζοντο πρὸς ἄλληλα, ὥστε ὁ πρῶτος φθόγγος τοῦ ἑνὸς ἦτο κατὰ ἕνα τόνον βαρύτερος ἀπὸ τοῦ τελευταίου φθόγγου τοῦ ἑτέρου, ἐν ᾧ ἐν τῷ συνημμένῳ συστήματι ὁ ἔσχατος φθόγγος τοῦ ἑνὸς τετραχόρδου ἐχρησίμευεν ὡς ὁ πρῶτος φθόγγος τοῦ ἑτέρου (πρβλ. **διάζευξις** 2), Εὐκλείδ. 'Αρμον. σ. 12 Meibom.· ὡσαύτως, τὸ σύστημα τὸ κατὰ διάζευξιν αὐτόθι σ. 18, κτλ.· τετράχορδον διεζευγμένον Πλούτ. 2. 1029A, 1038E· ἴδε Λεξικὸν 'Αρχαιοτήτων σ. 775.

διαζευκτικός, ή, όν, λόγος ἢ σύνδεσμος, ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς διάζευξιν, Διογ. Λ. 7. 72.—'Επίρρ. **-κῶς** 'Απολλ. π. Συντάξ. σ. 9.

διάζευξις, εως, ἡ, τὸ διαχωρίζειν, διαχωρισμός, ἀντίθ. **σύζευξις**, Πλάτ. Φαίδωνι 88B· δ. ποιεῖσθαι, = διαζευγνύναι ὁ αὐτ. Νόμ. 930B· ἡ δ. τῶν γυναικῶν, ἐν Σπάρτῃ, 'Αριστ. Πολ. 2. 10, 9. **2)** ὡς μουσικὸς ὅρος, ἡ διάζευξις δύο τετραχόρδων, ἀντίθ. συναφή, Πλούτ. 2. 491A, κτλ.· ἴδε **διαζεύγνυμαι** 2.

διαζέω, βράζω καλά, Σουΐδ.

διαζηλεύομαι, ἀποθ., ἀνταγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι πρός τινα (ἀμφίβ. γραφ.), 'Ιππ. 28. 25.

διαζηλοτυπέομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι πρός τινα ἐκ ζηλοτυπίας, τινι 'Αθήν. 588E· πρός τινα Πολύβ. 'Αποσπ. 61.

διάζησις, εως, ἡ, τρόπος ἢ μέσα, δι' ὧν τις ζῇ, Πορφύρ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 2. 378.

διαζητέω, μέλλ. -ήσω, ζητῶ ἐπιμελῶς, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Εὔπολ. (;) ἐν Meineke Κωμ. 'Αποσπ. 2. 577, Πλάτ. Πολιτ. 258B. **II.** εὑρίσκω, ἐφευρίσκω, λόγους 'Αριστοφ. Θεσμ. 439.

διάζομαι, ἀποθ., τοποθετῶ, τακτοποιῶ τὸν στήμονα εἰς τὸν ἱστὸν («ἐργαλεῖο»), ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω (κοιν. «διάζομαι»), Νικοφ. Πανδωρ. 1· ἀντίθ., προφορεῖσθαι τὸν στήμονα Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 4·— πρβλ. **διάσμα**, **ἄττομαι**.

διαζυγή, ἡ, = **διάζευξις**, 'Ερμ. Ποιμ. 122. 3.

διαζυγία, ἡ, = **διάζευξις**, 'Ανθ. Π. 5. 9.

διαζωγραφέω, ἐντελῶς ζωγραφῶ, Πλάτ. Τιμ. 55C, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 12. 41.

διάζωμα, τό, ὅ,τι τίθεται πέριξ ὡς ζώνη· ἐντεῦθεν, **1)** περίζωμα, Λατ. subligaculum, δ. ἔχειν περὶ τὰ αἰδοῖα Θουκ. 1. 6· πρβλ. **διαζώννυμι**, **περίζωμα**, **διάζωσμα**. **2)** φρενῶν δ. = **διάφραγμα** II, 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 10, 1· τὸ δ. τὸ τοῦ θώρακος ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 1. 17, 8· καθόλου, χώρισμα, αὐτόθι 1. 13, 2. **3)** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ γεῖσον (corona), Θεόφρ. Λίθ. 7, Πλούτ. Περ. 13· ἢ ἡ μεταξὺ γείσου καὶ ἐπιστυλίου ζώνη ἡ ἔχουσα γλυφάς, 'Αθήν. 205C. **4)** στενὸν χώρισμα ἐν τῷ θεάτρῳ, δι' οὗ ἐπορεύοντο εἰς τὰ ἑδώλια οἱ θεαταί, Λατ. praecinctio, Συλλ. 'Επιγρ. 2755 (προσθήκ.), 4283, Βιτρούβ., πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 289. 6. **5)** ταινία, ὥς τις χηλίς, ἐν λίθῳ, αἱματίτης λίθος ἄριστός ἐστιν.. ὁ ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας τινὸς ἢ διαζωμάτων Διοσκ. 5. 144. **6)** ἰσθμός, Πλούτ. Φωκ. 13.

διαζωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **διάζωμα** (σημασ. I), Γλωσσ.

διαζωμεύω, εἰς ζωμὸν μεταβάλλω, τὰ κρέα 'Ιππ. 536. 10, ἀμφίβολον.

διαζώνη, ἡ, = **ζώνη**, 'Ακύλ. 'Εξόδ. 29, 9.

διαζώννυμι ἢ -ύω, μέλλ. -ζώσω·— περιζωννύω, καὶ ἑπομένως ὡς τὸ **ὑποζώννυμι**, ζώνω κάτωθεν τὸ πλοῖον· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δι' ἐμαυτόν, 'Αππ. 'Εμφυλ. 5. 91.—Μέσ., ζωννύομαί μέ τι, ζώνω τι, διαζώννυσθαι ἐσθῆτα, ἀκινάκην Λουκ. 'Ενυπν. 6, Γυμν. 6.— Παθ., διεζωσμένοι, φοροῦντες διάζωμα (I. 1), Θουκ. 1. 6. **II.** μεταφ., περιζωννύω, περιβάλλω, περικυκλῶ· ἐπὶ τοῦ πυρός, Πλούτ. Βρουτ. 31· τὸν αὐχένα (ὁ ἐ. τὴν χερσόνησον) δ. ἐρύμασι ὁ αὐτ. Περικλ. 19, πρβλ. Πολύβ. 5. 69, 1.—Παθ., περιβάλλομαι, περικυκλοῦμαι ὡς διὰ ζώνης, διὰ τῶν τροπικῶν 'Αριστ. π. Κόσμ. 2, 7.

διάζωσις, εως, ἡ, ἡ περίζωσις, ζῶσις, ἡ τοῦ ζῳδιακοῦ δ. Εὔδημ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. 40.

διάζωσμα, τό, = **διάζωμα** I. 1, Πλούτ. 2. 132A.

διαζωστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δωδέκατος **σπόνδυλος** τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 179.

διαζώστρα, ἡ, = **διάζωμα** I. 1, Περσαῖος παρ' 'Αθην. 607C.

διαζωτικός, ή, όν, διατηρητικὸς **τῆς ζωῆς**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 576 (Stallb.)

διαζώω, 'Ιων. ἀντὶ **διαζάω**.

δι-άημι, παρατ. διάην, 'Επ. ῥῆμα, **φυσῶ διὰ μέσου**, διαπνέω, μετ' αἰτιατ., τοὺς [θάμνους].. οὔτ' ἀνέμων διάη (διάει) μένος 'Οδ. Ε. 478, Τ. 440· πώεα.. οὐ διάησι ἴς ἀνέμου 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 516· μετὰ γεν., τῶν [οὐρῶν] ψυχρὸς ἐὼν διάησι [Βορέας] αὐτόθι 514.

διαθαλασσεύω, διὰ τῆς θαλάσσης **χωρίζω**, **'Αλκίφρων 2. 3.**

διαθάλπω, ἐντελῶς θερμαίνω, Πλούτ. 2. 799R.

διαθαρρέω, λαμβάνω θάρρος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 14.

διαθεάομαι, μέλλ. -άσομαι [ᾱ]· ἀποθ.·— βλέπω διὰ μέσου τινός, βλέπω μέσα εἴς τι, ἐξετάζω καλῶς, τι Πλάτ. Πρωτ. 316A, Κρατ. 424D· δ. ὅσην χώραν ἔχοιεν Ξεν. 'Αν. 3. 1, 19·— οὕτω ῥημ. ἐπίθ., **διαθεατέον** λογισμῷ Πλάτ. Πολ. 611C.

διαθειόω, καπνίζω τι καλῶς μὲ θεῖον, καθαρίζω ἐντελῶς, εὖ διεθείωσεν μέγαρον 'Οδ. Χ. 494.

διαθέλγω, ἐντελῶς καταπραΰνω, 'Ανών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **κατεπᾴδουσα**.

διάθεμα, τό, (διατίθημι) ἡ διάθεσις ἢ θέσις τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν γέννησίν τινος, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 5. 53, κτλ.

διαθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος, 'Ιω. Λυδ. π. 'Αρχ. 1. 46. **II.** διακόπτω, διατέμνω, 'Ησύχ. ἐν λ. **διαμῆσαι**.

διαθερμαίνω, μέλλ. -ανῶ, ἐντελῶς θερμαίνω, Πλάτ. Τιμ. 65E, 'Αριστ. Προβλ. 4. 32, κτλ.—Παθ., ζεσταίνομαι, ἐξάπτομαι, 'Ιππ. Ἄρθρ. 817· πίνων, διὰ τοῦ ποτοῦ, Δημ. 402. 23, Πλούτ. 'Ηθ. 662E.

διαθερμασία, ἡ, ἡ ἐντελής, ἰσχυρὰ θέρμανσις, 'Αριστοτ. Προβλ. 2. 36, 'Επίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1109F.

διάθερμος, ον, ὁ ἐντελῶς θερμός, 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 15. **II.** ὁ θερμὴν ἔχων κρᾶσιν, 'Αριστ. Ρητ. 2. 12, 8, Προβλ. 27. 3.

διάθεσις, εως, ἡ, (διατίθημι) ἡ τακτοποίησις, διάταξις, Λατ. dispositio (ἡ τοῦ ἔχοντος μέρη τάξις 'Αριστ. Μεταφ. 4. 19)· τῆς πολιτείας Πλάτ. Νόμ. 710B· τῶν ξενίων ὁ αὐτ. Τιμ. 27A. **2)** ἡ διάθεσις ἢ σύνθεσις, ἡ τῶν μερῶν διάθεσις, κτλ. ἐν ἔργῳ τῆς τέχνης· ἀντίθετον **εὕρεσις**, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 236A, Πολύβ. 34. 4, 1, κτλ.· δ. ᾠδῆς Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 3· τῶν ἐπῶν Φρύν. Κωμ. Τραγῳδ. 8·—ὡσαύτως τὸ παριστανόμενον πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις εἰκόνος, σχέδιον οἰκοδομήματος, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 210B· πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 16B, 17B, Περικλ. 13·—ὡσαύτως ἐπὶ γεωγραφικῆς περιγραφῆς, Στράβων 9·— τέχνη, δεινότης ῥητορική, μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως Πολύβ. 2. 61, 1. **3)** ἡ διάθεσις περιουσίας, ἡ τελευταία θέλησις τοῦ ἀποθνήσκοντος περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ὑπαρχόντων του, = διαθήκη, Λυσ. 'Αποσπ. 44, Πλάτ. Νόμ. 922B. **4)** τὸ διατιθέναι τι διὰ πωλήσεως, πώλησις,

'Ισοκρ. 224B, Στράβων 496, Πλούτ. Σόλωνι 24· πρβλ. Gronov. 'Αρποκρ. ἐν λ.· γενικῶς, οἷς δ. εὔπορος, μέσα ἄφθονα πρὸς διάθεσιν, 'Αριστ. Ρητ. 1. 12, 8. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἡ διάθεσίς τινος, ἡ κατάστασις, οἷον ὑγεία, ἀσθένεια, θερμότης, ῥῖγος, ὕπνος, 'Αριστ. Κατηγ. 8. 5, π. Ζ. Γ. 5.1,10, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, 'Ιππ. 'Αρχ.'Ιητρ.10· ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ψυχῆς, ἕξις καὶ δ. Πλάτ. Φιλ. 11D· φιλόσοφος τὴν δ. ὁ αὐτ. Πολ. 489A· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἕξις**, 'Αριστ. π.Ψυχ. 2. 5, 6, ἔνθα ἴδε Trendel. **2)** παρὰ γραμμ., ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ῥημάτων, καθ' ὅσον ἐκφράζουσι διαφόρως τὴν διάθεσιν ἤτοι κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου, 'Απολλ. π. Συντάξ. 2. 210.

διαθεσμοθετέω, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν (διὰ νόμου), Πλάτ. Τιμ. 42D.

διαθετήρ, = τῷ ἑπομ.

διαθέτης, ου, ὁ, (διατίθημι) ὁ τακτοποιῶν, Δαμάσκ. παρὰ Σουΐδ. δ. χρησμῶν, ὡς τὸ **διασκευαστής**, ὁ συλλέξας καὶ διατάξας χρησμούς, 'Ηρόδ.7. 6, ἔνθα ἴδε Bähr· πρβλ. **διατίθημι** III·— ὡσαύτως **διαθετήρ, ῆρος** Πλάτ. Νόμ.765A.

διαθετικὰ ῥήματα, τὰ διάθεσιν ἢ ποιάν τινα κατάστασιν σημαίνοντα, Γραμμ.

διαθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, διατρέχω, περιτρέχω, Θουκ. 8. 92, κτλ.· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, Ξεν. Οἰκ. 20, 3· οὕτως ἐπὶ πανικοῦ φόβου, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 13· ἀστέρες διαθέοντες, οἱ διάττοντες, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 5, 5. **II.** τρέχω ἀγωνιζόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 148C· τινί, ἐναντίον τινὸς .., ὁ αὐτ. Πρωτ. 335E· πρός τινα Πλούτ. 2. 58E·— μετ' αἰτιατ. συστοιχ., δ. τὴν λαμπάδα, ἀγωνίζομαι τὸν μετὰ λαμπάδος δρόμον, δηλ. τὴν λαμπαδηδρομίαν, ὁ αὐτ. Σόλωνι 1.

διαθηγή, ἴδε τὴν λ. **διαθιγή**.

διαθήγω, ἀκονίζω εἰς τὸ ἔπακρον, τὴν γλῶσσαν "Ανν. Κομν. 14, σ. 453.

διαθήκη, ἡ, (διατίθημι) ἡ διάθεσίς τῆς περιουσίας κατὰ βούλησιν τοῦ ἀποθνήσκοντος, «διαθήκη», 'Αριστοφ. Σφηξ. 584, 589, καὶ συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσι, κατὰ διαθήκην, διὰ διαθ., Συλλ.'Επιγρ.1997· — ὡσαύτως κατὰ πληθ., διαθήκας διαθέσθαι Λυσ.155. 23· θέσθαι Συλλ. 'Επιγρ. 2690, κτλ.· πρβλ. **διάθεσις** 3. **II.** αἱ ἀπόρρητοι δ., μυστικαί τινες διατάξεις, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν καλὸν ἐξηρτᾶτο, πιθ. χρησμοὶ (πρβλ. **διαθέτης**), Δείναρχ. 91. 17· ἴδε Λοβ.'Αγλαοφ. 965. **III.** συμφωνία ἢ συνεννόησις μεταξὺ δύο μερῶν, διαθέσθαι διαθήκην ἐμοὶ 'Αριστοφ."Ορν. 439· οὕτω παρὰ τοῖς 'Εβδ. ἐν τῇ Κ. Δ. κλπ. **IV.** ἴδε ἐν λ. **διαθιγή**.

διαθηλύνω, μέλλ. **-υνῶ**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θηλύνω**, Θεόφρ. Αἰτ.Φ.1.16,1.

διαθηράω, ἀνιχνεύω, καταδιώκω ὡς κυνηγός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φιλοστρ. σ.740.

διαθηριόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θηριόω**, Πλούτ. 2. 330B.

διαθιγγάνομαι, παθ., εὑρίσκομαι εἰς συνεχῆ ἐπαφήν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ.10.1,7.

διαθιγή, ἡ, ὅρος ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ **τάξις**, διάταξις, 'Αριστ. Μεταφ. 1. 4, 11., 7. 2, 2, Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 9., 1. 9, 4 (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφόρ. γραφ. **διαθηγῇ** ὡς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ῥυσμός**)· οὕτω παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 137, **διαθήκην** εἶνε ἐσφαλμένον ἀντὶ **διαθιγήν**.

διαθλάω, μέλλ. **-άσω**, θραύω εἰς τεμάχια, «τσακίζω», Αἰλ. π. Ζ. 4. 21· ἕλκεα διαθλασθέντα Γαλην., τραύματα ἐκ θλάσεως γενόμενα.

δι-αθλέω, ἀπελπιστικῶς ἀγωνίζομαι, πρός τινα Αἰλ. Π.'Ιστ. 5. 6· τινι Κόνων 12. **II.** ἀγωνίζομαι συνεχῶς, μέχρι τέλους, βίον 'Ηλιόδ.7. 5· ἀγῶνες διαθλούμενοι Κλήμ.'Αλ. 29.

δι-αθλητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι τέλους, Φίλων 2. 471.

διαθλίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**, κατασυντρίβω, καταπιέζω, Καλλ. 'Αποσπ. 67.

διαθολόω, καθιστῶ τι θολόν, θάλασσαν Πλούτ. 2. 978B.

διαθορυβέω, καταταράττω, φέρω εἰς σύγχυσιν, τινα Θουκ. 5. 29, Λουκ. 'Αλ. 31· ἀπολ., κάμνω μέγαν θόρυβον, Πλούτ. Γάλβ. 18.

διαθραυστέον, ῥημ. ἐπίθ., Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 166.

διάθραυστος, ον, εὐκόλως θραυόμενος, Θεόφρ. Λίθ.11.

διαθραύω, καταθραύω, θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, Πλάτ. Τιμ. 57A, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 9, 3.—Παθ., 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9.14, 3.

δι-αθρέω, βλέπω διὰ μέσου ἢ βλέπω μέσα εἴς τι, ἐξετάζω, 'Αριστοφ.'Ιππ. 543, Νεφ.700, Θεσμ. 658.

διάθρησις, εως, ἡ, ἐξέτασις προσεκτική, Εὐνάπ. σ. 96.

διαθρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διαθρέω**, Κλήμ.'Αλ. 2. 9A.

διαθριαμβεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θριαμβεύω**,'Αππ. Καρχ.135.

διαθρίζω, συντετμημένον ἐκ τοῦ **διαθερίζω**, κόπτω (τοὺς στάχυς), Κόϊντ. Σμ. 8. 322.

διαθροέω, διαδίδω φήμην, διαφημίζω, Θουκ. 6. 46· δ. ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι .. Ξεν.'Ελλ. 1. 6, 4·—τὸ παθ. παρὰ Δίωνι Κ. 53. 19., 61. 8.

δι-αθροίζω, συναθροίζω, Γαλην.13. 251.

διαθρυλέω (ἴδε ἐν λ. **θρυλέω**, = **διαθροέω**)·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πρκμ. καὶ ὑπερσυντέλ. Παθ., κοινῶς λέγομαι, διαφημίζομαι, διακωδωνίζομαι, διετεθρύλητο ὡς .. Ξεν. 'Απομν. 1. 1, 2, πρβλ. Πλούτ. Κίμ.15. **II.** ἐκκωφοῦμαι ἐκ τῆς συνεχοῦς ὁμιλίας, «ξεκωφαίνομαι», διαθρυλούμενος ὑπό σου Ξεν. 'Απομν.1. 2, 37· διατεθρύλημαι ἀκούων Πλάτ. Λύσ. 205B· διατεθρυλημένος τὰ ὦτα ὁ αὐτ. Πολ. 358C.

διαθρυμματίς, ίδος, ἡ, = **θρυμματίς**, 'Αντιφ. Δυσπρατ. 2.

διαθρύπτω, ἀόρ. παθ. **διετρύφην** [ῠ], 'Ιλ., **διεθρύφθην** Διογ. Λ.7.153. **2)** συνθλῶ εἰς τεμάχια, θραύω, συντρίβω εἰς τεμάχια· παρ' 'Ομήρ. μόνον ἅπαξ, τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν [τὸ ξίφος] 'Ιλ. Γ. 363· ἀσπίδες διατεθρυμμέναι Ξεν. 'Αγησ. 2, 14· διαθρύπτειν τὸ κρανίον Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 2. **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, ἀδυνατίζω, ἐκθηλύνω τινὰ δι' ἀσώτου βίου καὶ διὰ τρυφῆς καὶ θωπειῶν, ἐκνευρίζω, καθιστῶ τρυφηλόν, «χαϊδεμένον», θηλυπρεπῆ, Πλάτ. Λύσ. 210E, Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 1.—Παθ. ὡς τὸ Λατ. frangi, κατασυντρίβομαι, ἐξαδυνατίζομαι, ἐκνευρίζομαι, διὰ τρυφῆς διαφθείρομαι, πλούτῳ Αἰσχύλ. Πρ. 891· διὰ τὸν πλοῦτον Ξεν.'Απομν. 4. 2, 35· ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων αὐτόθι 1. 2, 24· διατεθρύφθαι τὸν βίον Αἰλ. Ποικ.'Ιστ. 13. 8· τῷ βίῳ Πλούτ. Πομπ.18· διατεθρυμμένος τὰ ὦτα κολακείαις, Λατ. animo fractus, ὁ αὐτ. Δίωνι 8· ἐντεῦθεν ἐπίρρ., **διατεθρυμμένως** ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 922C. **2)** Μέσ., «καμαρώνω», ὑπερηφανεύομαι, κομψεύομαι· ἐπὶ φιλαρέσκου κόρης, ἀκκίζομαι, «κάμνω νάζια», τινι Θεόκρ. 6. 15, ἐπὶ γυναικὸς ἀοιδοῦ, διαθρύπτεται ἤδη, «κάμνει τὰ τσακίσματά της», λαμβάνει στάσιν, ἵνα ἀρχίσῃ τὸ ᾆσμα, ὁ αὐτ.15. 99.

διάθρυψις, εως, ἡ, (**διαθρύπτω** II. 2) ἀκκισμός, κόμψευσις, 'Ιω. Χρυσ. 6. 44.

διαθρώσκω, πηδῶ, ἀναπηδῶ διὰ μέσου, 'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. Αἰσθ. 2, 9, 'Οππ.'Αλ.1. 549.

διά-θυρα, ων, τά, κιγκλίδες πρὸ τῆς εἰσόδου ἑλληνικῆς οἰκίας, αἵτινες πρόθυρα (prothyra) ἐκαλοῦντο ἐν ῥωμαϊκῇ οἰκίᾳ, Βιτρούβ. 6. 10.

διαί, διαιβολία, ἴδε ἐν λ. **διαβολία**.

διαΐγδην, ἐπίρρ., (διαΐσσω) κατὰ τρόπον ἀναπηδῶντος, ἐξορμῶντος διὰ μέσου· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ 'Οππ.

δι-αίθομαι, παθ., διαφλέγομαι, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.11.

δι-αιθριάζω, μέλλ. **-άσω**, γίνομαι αἴθριος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐδόκει διαιθριάζειν Ξεν.'Αν. 4. 4,10.

δί-αιθρος, ον, ἐντελῶς αἴθριος, ἀνέφελος, Πλούτ. Σύλλ.7.

δι-αιθύσσω, ὁρμητικῶς κινοῦμαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διαιθύσσουσιν αὖραι, ὁρμητικῶς μεταβάλλουσι διευθύνσεις, Πίνδ. Ο. 7, ἐν τέλ. **II.** μετ' αἰτιατ., ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας, ὁρμᾷ διὰ μέσου τῆς καρδίας, Βακχυλ. 'Αποσπ. 20 [27]. 3.

διαιμάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ **αἱμάσσω**· διαιμαχθείη τὰ σκέλη Μ.Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 270.

δί-αιμος, ον, μὲ τὸ αἷμα κηλιδωμένος, 'Ιππ. 267. 40· ὄνυξ Εὐρ.'Εκ. 656· δίαιμον ἀναπτύειν, πτύω αἷμα, Πλούτ.'Αράτ.52, πρβλ. Πολύβ. 8.14, 5.

διαινέω, (αἰνος) 'Επιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell.V, σ.162: καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινεθὲν ἄκυρον ἔστω, κατὰ τὸν Dittenb. SIG³ 306, 21 τὸ διαινεθὲν = τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθέν, κατ' ἄλλους = τὸ ἐγκριθὲν διὰ βοῆς. Πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ. **αἶνος**.

διαίνω, μέλλων **διανῶ**, ἀόρ. **ἐδίηνα** (ἡ ἀρχὴ ἄγνωστος): — ὑγραίνω, βρέχω, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε 'Ιλ. Χ. 495· ἐν τῷ παθ. διαίνετο .. ἄξων Ν. 30· οἴνῳ διαίνων ἔντερ' 'Αξιόνικ. ἐν Meineke Κωμ.'Αποσπ. 5. 93.— Μέσ., διαίνεσθαι ὄσσε, ὑγραίνομαι τοὺς ὀφθαλμούς, Αἰσχύλ. Πέρσ.1064· καὶ ἀπολ., κλαίω, αὐτ. 258· —αὐτόθι 1038. 1039, ὁ Ξέρξης κράζει δίαινε, δίαινε πῆμα, καὶ ὁ χορὸς ἀπαντᾷ διαίνομαι, ὅπερ δύναται νὰ σημαίνῃ μόνον (κατὰ τὸν Σχολ.): κλαῖε, κλαῖε διὰ τὸ δυστύχημα·— κλαίω.— Σπάνιον παρὰ πεζοῖς, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26, 'Ηλιόδ. παρὰ Στοβ. τ. 100. 6, πρβλ. **διαντικός, -τός**.

διαίρεσις, εως, ἡ, χωρισμὸς εἰς μέρη, διαιρετότης, 'Αριστ. Μεταφ. 4. 6, 19, κ. ἀλλ. **II.** μοίρασμα, διανομή, χρημάτων, 'Ηρόδ.7. 114· λαφύρων, λείας, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 55· ἐν διαιρέσει [ψήφων], κατὰ τὴν διαλογήν, τὸν λογαριασμὸν τῶν ψήφων δι' ἑκατέρων τῶν μερῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ.749. **III.** διάκρισις μεταξύ τινων, ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως Πλάτ. Σοφ. 267B· τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ὀλιγαρχίας 'Αριστ. Πολ. 4. 9,1, κτλ. **IV.** ἐν τῇ λογικῇ, διαίρεσις τοῦ γένους εἰς τὰ εἴδη του, Πλάτ. Σοφ. 264C, 267D, 'Αριστ. 'Αναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **συναγωγῇ**, Πλάτ. Φαιδρ. 266B. **2)** τὸ ἐν τῇ διαιρέσει σόφισμα (πρβλ. **σύνθεσις**), 'Αριστ. Σοφ. 'Ελέγχ. 6 καὶ 20· καλούμενον φαλακρός, Calvus, ἢ σωρείτης, Acervalis, Cic. Divin. 2. 4, Acad. Post. 2. 16. **V.** ἐν τῇ ῥητορ., διαίρεσις εἰς κεφάλαια, τὸ τοῦ Κικέρωνος partitio, ὅρα Σώπατρ. (Walz Ρήτ.) **VI.** παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ χωρισμὸς διφθόγγου εἰς δύο συλλαβάς, ἢ μιᾶς λέξεως εἰς δύο, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον 'Αθήν. 492A.

διαιρετέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διαιρέσῃ τι, Πλάτ. Πολ. 412B, Σοφ. 265A, κ. ἀλλ.· τι ἀπό τινος Πολιτ. 287B, πρβλ. Νόμ. 874E.

διαιρέτης, ου, ὁ, ὁ διαιρῶν, διανέμων, Γρηγ. Ναζ.

διαιρετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς διαίρεσιν, ὃν δύναταί τις νὰ διαιρέσῃ, Πλάτ. Σοφ. 226C. **2)** ἱκανὸς νὰ διαιρέσῃ, Ἀριστ. Προβλ. 5. 37, Πλούτ. 2. 952B. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, διὰ διαιρέσεως γινόμενος, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 2. 5, 4.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλούτ. 2. 802F. **III.** ἐν τῇ Ῥητορ., πρὸς διαίρεσιν κατάλληλος, μεριστικός, Ἑρμογ.

διαιρετός, ή, όν, διῃρημένος, κεχωρισμένος, ἀντίθ. τῷ **σύνθετος**, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20· δ. τυραννίδες, ἐπὶ ὀλιγαρχιῶν καὶ καθαρῶν δημοκρατιῶν, Ἀριστ. Πολ. 5.10, 35. **2)** διαιρέσιμος, ἀντίθ. τῷ **συνεχής**, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 8, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 6, 3, Ἠθ. Ν. 2. 6, 4·— δ. ναῦς, ἥτις δύναται νὰ διαλυθῇ εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 5, 26. **II.** διῃρημένος, διανενεμημένος, μοῖραν γῆς διαιρετὴν νέμειν Σοφ. Τρ. 163, ἔνθα ἴδε Δινδ. **III.** εὐδιάκριτος, οὐ δ. λόγῳ, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διακρίνῃ ἢ ὁρίσῃ διὰ τοῦ λόγου, Θουκ. 1. 84.— Ἐπίρρ. **διαιρετῶς** Γρηγ. Ναζ. 2, 28A.

δι-αιρέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀόρ. **-εῖλον**, ἀόρ. παθ. **-ῃρέθην**: — λαμβάνω τι ἀπὸ ἑτέρου, χωρίζω εἰς δύο, ἀποχωρίζω εἰς μέρη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος Ἰλ. Υ. 280· παῖδα κατὰ μέλεα διελὼν Ἡρόδ. 1. 119· δ. λαγόν, ἀνοίγω κόπτων, αὐτόθι 123· δ. πυλίδα, διαρρηγνύων ἀνοίγω, Θουκ. 4. 110., 6. 51· δ. τὴν ὀροφήν, ἀποσπῶ αὐτήν, καταστρέφω, αὐτόθι 48· τοὺς σταυροὺς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 21· δ. τοῦ τείχους, κρημνίζω μέρος τοῦ τείχους, κάμνω ῥῆγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διῃρημένον, τὸ ῥῆγμα, αὐτόθι 76., 5. 3· διῃρημένοι τὸ ὑπόζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 30, 1. **II.** διαιρῶ, διαχωρίζω, δύο μοίρας Λυδῶν, τοὺς Λυδοὺς εἰς δύο μέρη, Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. 4. 148, Δημ. 1170. 25· οὕτω, δ. τριχῇ Πλάτ. Φαῖδρ. 253C· δ. εἰς δύο Δημ. 144. 27· δ. τοὺς ἀμείνους καὶ τοὺς χείρονας Πλάτ. Νόμ. 950C· δ. εἰς τὰ ἐλάχιστα Ἀριστ. Αἰσθ. 3, 19· εἰς ὁμοιομερῆ ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 1. — Μέσ., διαιρῶ δι' ἐμαυτόν, ναῦς Θουκ. 4. 11· ἀλλ' ὡσαύτως διαμοιράζομεν μεταξύ μας, τιμὰς Ἡσ. Θ. 112· τὴν ληίην Ἡρόδ. 9. 85· τὸ ἔργον Θουκ. 7. 19, πρβλ. 5. 114· τὰ ὑπάρχοντα Δημ. 1113. 10.— Παθ., διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, κατὰ φυλακάς, ὅπως διαδέχωνται ἀλλήλους, Θουκ. 2. 75· διαιρήσομαι, ὡς παθητ. μέλλ., Πλάτ. Πολιτ. 261C. **2)** διαχωρίζω, ἤτοι διαλύω (εἰς τὰ συνθετικὰ στοιχεῖα), ἀντίθ. τῷ **συντιθέναι**, Πλάτ. Φαίδωνι 78C, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 24, 3. **III.** διακρίνω, αἰδῶ καὶ σωφροσύνην Ξεν. Οἰκ. 7. 26· τυραννίδος εἴδη δύο διείλομεν Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 2·— ἀπολ., Ἀριστοφ. Νεφ. 742.— Μέσ., Πλάτ. Θεαιτ. 182C. **2)** ὁρίζω, ἀποφασίζω, διαιρεῖν διαφορὰς Ἡρόδ. 4. 23· δίκας Αἰσχύλ. Εὐμ. 472· τοῦτο πρᾶγμα αὐτόθι 488· ψήφῳ δ. τοῦδε πράγματος πέρι αὐτ. 630· κλήρῳ δ. τὸν νικῶντα Πλάτ. Νόμ. 946B· δ. περί τινος Ἀριστ. Φυσ. 6. 9, 2, κτλ.· δ. ποσά.., κτλ., ὁ αὐτ. Πολ. 4. 16, 2, κτλ.· ἀπολ., Ἀριστοφ. Βατρ. 1100·— ὡσαύτως, δ. εἴτε Εὐρ. Βάκχ. 206. **3)** λέγω σαφῶς καὶ ὡρισμένως, ὁρίζω, ἑρμηνεύω, Ἡρόδ. 3. 103., 7. 16· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 7. 47, καὶ συχνάκις παρὰ Πλάτ., δ. περί τινος Πλάτ. Χαρμ. 163D. **IV.** ἐν τῇ λογικῇ, διαιρῶ, δ. κατ' εἴδη ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 273E· διαιρῶ γένος τι εἰς τὰ εἴδη του, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἀλλ.

δι-αίρω, μέλλ. **διᾰρῶ**, ἐγείρω, ἀνυψῶ, δ. ἄνω τὸν αὐχένα Ξεν. Ἱππ. 10, 3.— Μέσ., ἐγείρω ἐμαυτόν, ὑψοῦμαι, Ἀρισ. π. Κόσμ. 1, 1· ἐγείρω τι τῶν ἐμῶν, δ. τὴν βακτηρίαν Πλούτ. Λυσ. 15 (ἐκτὸς ἂν διορθωθῇ τῇ βακτηρίᾳ, ὁπότε τὸ διαράμενος θὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν ἣν παρὰ Θεοφρ., ἴδε κατωτ.)· τόσον δ., τόσον ἀναλαμβάνω ἐπάνω μου, Πλάτ. Ἀξ. 370B.— Παθ., δ. εἰς, πρὸς ὕψος Φίλων 2. 510, 614. **II.** χωρίζω, μετακινῶ, μεταφέρω, τὸν πόλεμον ἀπὸ.. Πλούτ. Ἀγησ. 15.— Μέσ., διαράμενος (ἐνν. τὰ σκέλη), grandi gradu, μὲ μεγαλοπρεπὲς βάδισμα (Casaub.) Θεόφρ. Χαρ. 3. **2)** δ. τὸ στόμα, ἀνοίγω τὸ στόμα μου, Δημ. 375. 14., 405. 26· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, διῃρμένος, ὁ ἀγορεύων ore rotundo, μὲ ὕφος ὑψηλόν, Διον. Ἀλ. π. Ῥητ. 6. 6, π. Ἀρχ. Συγγρ. 5. 3, Ἑρμογ., κτλ. **III.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἑαυτόν, κτλ.), μεταφέρω ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαίνω, διαπλέω, τὸ πέλαγος Ἀριστ. Ἀποσπ. 268· τὸν πόρον Πολύβ. 1. 37, 1· εἰς Σικελίαν ὁ αὐτ. 1. 24, 5, κτλ.· πρβλ. **αἴρω**.

δι-αισθάνομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ., καθαρῶς ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διακρίνω ἐντελῶς, τι Πλάτ. Φαῖδρ. 250A, Σοφ. 253D, κτλ.

διαίσθησις, εως, ἡ, ἀντίληψις, ἡ κατανόησις, Εὐσέβ. Ε. Π. 739C.

δι-αΐσσω, μέλλ. **-αΐξω**· Ἀττ. **-ᾴσσω -ᾴττω**, μέλλ. **-ᾴξω**· — «ὁρμῶ ἢ τινάσσομαι, πηδῶ διὰ μέσου ἢ ἀπέναντι, λαγὸς ἐς τὸ μέσον διῆξε Ἡρόδ. 4. 134· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Λύκι' ὄρη διᾴσσει Σοφ. Ο. Τ. 208· ἐπὶ ἤχου, ἀχὼ.. διῇξεν ἄντρου μυχὸν Αἰσχύλ. Πρ. 133· (ἀλλά, φήμη διῇξε, διεδόθη, ἐξηπλώθη, Εὐρ. Ι. Α. 426)· καὶ μετὰ γεν., σπασμὸς διῇξε πλευρῶν Σοφ. Τρ. 1083· ἀστέρες διᾴττοντες, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 7, κ. ἀλλ.

δι-αϊστόω, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω, θανατώνω, αὐτὴν διηΐστωσε Σοφ. Τρ. 881.

δι-αισχύνομαι, ἐπιτεταμένον τοῦ **αἰσχύνομαι**, Λουκιαν. Ἠλέκτρ. 3.

δίαιτα, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **ζάω**): — τρόπος ζωῆς, ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν οἴκησιν, Λατ. cultus, victusque, τὰ τῆς οἴκοι διαίτης Σοφ. Ο. Κ. 352· πτωχῷ διαίτῃ αὐτ. 751· σκληρὰς διαίτας ἐκπονεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 529· δ. ἔχειν Αἰσχύλ. Πρ. 490, Ἡρόδ. 1. 35, Θουκ. 1. 6· παρά τινι Ἡρόδ. 1. 136· δ. ποιεῖσθαι, διέρχομαι τὴν ζωήν μου, ὁ αὐτ. 2. 68 (ἀλλά, δίαιταν ἐποιήσατο τῶν παίδων, ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ ζῶσιν, ὁ αὐτ. 2. 3)· δ. ζόης μεταβάλλειν ὁ αὐτ. 1. 157, πρβλ. Θουκ. 2. 16. **2)** κατοικία, οἴκησις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 3, Πλούτ. 2. 515E, κτλ.· οἴκημα, δωμάτιον, Λατ. diaeta (ἐν τῷ μεταγεν. Λατινισμῷ zeta), Ἀριστοφ. Βατρ. 114, Συλλ. Ἐπιγρ. 3268, Πλούτ.· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 16. **3)** ὡς ἰατρ. ὅρος, τρόπος ζωῆς προδιαγεγραμμένος (ὡς παρ' ἡμῖν δίαιτα), Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Πολ. 404A. **II.** ἐν Ἀθήναις, «διαιτησία», ἤτοι ἡ διὰ διαιτητῶν διάλυσις διαφορᾶς, Σοφ. Ἠλ. 1073, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 5· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δίκη**, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 13, 19· ἐμμένειν τῇ δ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 524· δίαιταν ἐπιτρέψαι τινὶ Λυσίας 893. 10, Ἰσοκρ. 373E, Ἰσαῖ. 54. 7· ὀφλεῖν τὴν δ. Δημ. 862. 2. **2)** τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ διαιτητοῦ, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 41· πρβλ. **διαιτητής**. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 508.

δῐαιτάω, παρατ. **διῄτων** Διον. Ἀλ. 2. 75, ἀλλ' ὡσαύτως **ἐδιαίτων** Α. Β. 91, ἐν συνθέσ. **κατ-εδιῄτα** Δημ. 1190. 7· μέλλ. **διαιτήσω** ὁ αὐτ. 861. 28·— ἀόρ. α' **διῄτησα** Ἰσαῖ. Μενεκλ. § 31, Πλούτ., κλ.· **ἀπ-εδιῄτησα** Ἰσαῖ. Εὐφιλ. § 12, Δημ. 1013. 14· **κατεδ-** ὁ αὐτ. 541, ἐν τέλ., 545. 25, κτλ.· **μετεδ-** Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 3· Δωρ. **διαιτᾶσα** Πίνδ. Π. 9. 119·— πρκμ. **δεδιῄτηκα** Δημ. 902. 26· ὑπερσυντ. **κατ-εδεδιῃτήκει** ὁ αὐτ. 542. 6.— Μέσ. καὶ παθ., παρατ. **διῃτώμην** Πλάτ. Κωμ. Ὑπερβ. 1, Λυσ. 897. 7, κτλ., Ἰων. **διαιτώμην, -ᾶτο** Ἡρόδ. 3. 65., 4. 95· μέλλ. **διαιτήσομαι** Λυσ. 145, ἐν τέλ.· οὕτω καὶ ἐν τοῖς παθ. τύποις, ἀόρ. **διῃτήθην** Θουκ. 7. 87, Ἰσαῖ. 57. 40· **διαιτήθην** Ἡρόδ. 2. 112 (μέσ. ἀόρ. μόνον ἐν συνθέτοις **κατα-**)· πρκμ. **δεδιῄτημαι** Θουκ. 7. 77· ὑπερσ. **ἐξεδεδιῄτητο** ὁ αὐτ. 1. 132.— Ἡ διπλῆ αὔξησις καὶ ἀναδιπλ. εἶναι συνήθη ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀλλ' ἐν τῷ ἁπλῷ ῥήματι μόνον ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ., ἴδε Veitch Ἀνώμ. Ῥήμ. ἐν λ. (**δίαιτα**).

Τρέφω κατά τινα ὡρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω δίαιταν, τινά πως Ἱππ. Ἀφ. 1243· δ. τοὺς νοσοῦντας Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 23.— Παθ., διαιτᾶσθαι κατὰ ποτὸν Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1086· διαιτᾶται σκέλος ὁ αὐτ. Ἄρθρ. 824. **2)** Μέσ. καὶ παθ., διάγω κατά τινα τρόπον, ζῶ, διαμένω, ἐπ' ἀγροῦ Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 123, Θουκ. 1. 6, κτλ.· παρά τινι Ἡρόδ. 2. 112, Σοφ. Ο. Κ. 928· τοὺν δόμοισιν αὐτ. 769, κτλ.· διαιτᾶσθαι ἄνω, κάτω, κατοικῶ εἰς τὸ ἄνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα, Λυσ. 92. 31· πολλὰ ἐς θεοὺς νόμιμα δ., διατελῶ τηρῶν.., Θουκ. 7. 77· δ. ἀκριβῶς Ἀνδοκ. 33. 19· ἀνειμένως Θουκ. 2. 39, πρβλ. 1. 6, κτλ.· δίαιτάν τινα δ. Ἐπ. Πλάτ. 330C. **II.** εἶμαι κριτὴς ἢ διαιτητής, Ἰσαῖ. π. Μενεκλ. Κλ. § 38· οὗτος διαιτῶν ἡμῖν Δημ. 541. 20· μετ' αἰτιατ. συστοίχ., δ. δίαιταν Ἀριστ. Ἀποσπ. 414. **2)** μετ' αἰτιατ. πράγμ., κρίνω περί τινος, ὁρίζω, ἀποφασίζω τι, Θεόκρ. 12. 34, Διον. Ἀλ. 7. 52·— ὡσαύτως, τακτοποιῶ, διορθώνω, κατορθώνω τι, ἐκτελῶ, Πίνδ. Π. 9. 121. **3)** καθόλου, διευθύνω, κυβερνῶ, πόλιν ὁ αὐτ. Ο. 9. 100, πρβλ. Δημ. 1142. 26. **4)** διαλλάσσω, συμφιλιώνω, τινά τινι Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 93.

δῐαίτημα, τό, συνήθ. κατὰ πληθ., τροφή, δίαιτα, τρόπος ζωῆς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 56. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, κανόνες ζωῆς, τρόπος ζωῆς, ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5· καθόλου, ἕξεις, ἔθιμα, Θουκ. 1. 6, Ξεν. Ἀθην. 1, 8. **3)** διαμονή, κατοικία, Ἡλιόδ. 2. 26.

δῐαιτήσιμος, ον, ἀνήκων εἰς διαιτητήν, Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Η', 64.

διαίτησις, εως, ἡ, τρόπος τοῦ ζῆν ὡς πρὸς τὴν τροφὴν καὶ πόσιν, Ἱπποκρ. 347. 48.

διαιτητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαιτάω**, Ἱππ. 347. 49.

δῐαιτητήριον, τό, (**δίαιτα** I. 2) κατὰ πληθ., τὰ πρὸς οἴκησιν δωμάτια οἰκίας τινός, Ξεν. Οἰκ. 9, 4.

δῐαιτητής, οῦ, ὁ, ὁ κρίνων, διαλύων διαφοράν, Λατ. arbiter, Ἡρόδ. 5. 95, Πλάτ. Νόμ. 956C, κτλ.· τῆς γὰρ δίκης.. γίγνεταί μοι δ. Στράτων Δημ. 541. 16· διαιτητής.. ὁ μέσος Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 5.— Ἐν Ἀθήναις οἱ διαιτηταὶ ἦσαν σῶμα ἀνδρῶν ὡρίμου ἡλικίας (τὸ 60 ἔτος συμπληρωσάντων), οἵτινες ἐξελέγοντο κατ' ἔτος διὰ κλήρου· εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν ὁ ἄρχων ἠδύνατο νὰ παραπέμψῃ πᾶσαν ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν ἀντὶ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τοὺς ἡλιαστάς, ἂν καὶ ἑκάτερος τῶν διαδίκων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔφεσιν τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο· ἐπληρώνοντο δὲ λαμβάνοντες μίαν δραχμὴν (παράστασις) παρ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων. Ὑπῆρχον ὡσαύτως ἰδιῶται διαιτηταί, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν δύο μερῶν καὶ ἔχοντες ὅσην ἐξ-

ουσίαν ὁμοφώνως παρεχώρουν εἰς αὐτοὺς οἱ διάδικοι. Ὅρα Herm. Pol. Ant. § 145, ἤ, πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν, Meier Die Diätelen Athens (1846). II. παρὰ τοῖς Βυζαντ. = judex pedaneus.

διαιτητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς δίαιταν, ἡ διαιτητική (ἐνν. τέχνη), κανόνες περὶ ὑγιεινῆς διαίτης, Ἱππ. 405. 42. II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς διαιτητήν· λόγος δ., κρίσις ὑπὸ διαιτητῶν, Στράβων 461.

δι-αιωνίζω, διατηρῶ τι εἰς αἰῶνας, αἰώνιον, Φίλων 2. 318·— ἀμετάβ., διαρκῶ αἰωνίως, εἶμαι αἰώνιος, αὐτόθι 154·— πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 6-7.

διαιώνιος, α, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **αἰώνιος**, διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ χρόνου, αἰώνιος, Πλάτ. Τιμ. 39Ε.— Ἐπίρρ. -ως, Πρόκλ. 238.

δι-αιωρέομαι, κινοῦμαι μετέωρος τῇδε κἀκεῖσε, Πλάτ. Τιμ. 78Ε.

διακαής, ές, (διακαίω) καθ' ὑπερβολὴν καίων, διάπυρος, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 21· τῷ ζήλῳ δ. Λουκ. π. Οἴκ. 31.— Ἐπίρρ. -ῶς Ἀλκίφρων 1. 27.

διακᾰθαίρω, μέλλ. -ᾰρῶ, καθαρίζω, ἐντελῶς ἐξαγνίζω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 847, Πλάτ. Πολ. 399Ε·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Νόμ. 735C. II. κλαδεύω, Θεόφρ. 1. Φ. 2.7, 2.

διακᾰθᾰρίζω, μέλλων -ιῶ, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 12, κ. Λουκ. γ', 17.

διακάθαρσις, εως, ἡ, ἐντελὴς κάθαρσις, καθάρισις, Πλάτ. Νόμ. 735D. II. κλάδευσις, Θεόφρ. Ι. Φ. 2.7, 2, Αἰτ. Φ. 3.7, 5, κ. ἀλλ.

διακαθέζομαι, μέσ., ἕκαστος λαμβάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν ἢ κάθισμα, Πλούτ. 2. 412F· οὕτω, **διακάθημαι** ὁ αὐτ. Κίκ. 47· ἐπὶ στρατοῦ, κατέχω θέσιν τινά, Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 14.16,1.

διακαθιζάνω, καθίζω χωριστά, κάθημαι κατὰ μέρος, Ἑβδ.

διακαθίζω, κάμνω τινὰ νὰ καθίσῃ ἰδιαιτέρως, Ξεν. Οἰκ. 6. 6. II. ἀμεταβ. = τῷ προηγ., Ἑβδ. (2 Βασιλ. ια', 1)· οὕτω κατὰ μέσ., Ἰώσηπ. Ι. Π. 1.15, 6.

διακαίω, μέλλ. -καύσω, καίω ἐντελῶς, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω, Ἡρόδ. 2. 26.— Παθ., γῆ διάθερμος καὶ διακεκαυμένη Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, πρβλ. Μετεωρ. 1. 8, 2, κτλ.· διακεκαυμένος εἰς τὸ μελάντατον Λουκ. Ἡρακλ. 1· ἡ διακεκαυμένη ζώνη Πλούτ. 2. 896Β. 2) μεταφ., διαφλέγω, ἐξεγείρω, συχν. παρὰ Πλουτ.· μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., δ. φιλοτιμίαν Θεόπομπ. (Ἱστ.) Ἀποσπ. 239. 3) ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτηριάζω τι, ἐφαρμόζω καυτήριον διὰ μέσου τινός, ἔς τι Ἱππ. Ἄρθρ. 787· πέρην αὐτόθι 805.

διακαλλωπίζω, καθ' ὑπερβολὴν καλλωπίζω, Ἡσύχ.

διακᾰλοκᾰγᾰθίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι πρός τινα εἰς ἀρετὴν (καλοκαγαθία), τινὶ Διογ. παρὰ Στοβ. 59. 8.

διακαλύπτω, μέλλ. -ψω, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, Δημ. 155. 26.— Μέσ., διακαλύψασθαι τὸ ἱμάτιον,— ἀφελέσθαι τὸ ἱμ., Αἰλ. Π. Ἱστ. 5.19.

διακάμπτω, μέλλ. -ψω, κάμπτω, λυγίζω ἢ στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Ἑβδ. (4 Βασιλ. δ', 34).

διάκαμψις, εως, ἡ, λύγισμα, στροφή, Γρηγ. Ναζ.

διακᾰνάσσω, μόνον κατ' ἀόρ. α', μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου; μήπως τι διῆλθε τὸν λάρυγγά σου μὲ (εὐχάριστον) κλωγμόν; Εὐρ. Κύκλ. 157· πρβλ. **ἐγ-**, **ἐκ-κανάσσω**.

διακᾰπηλεύω, εἶμαι μεταπράτης, Δίων Χρ. 1. 278.

διακαπνίζω, καπνίζω ἐντελῶς, Ἰω. Χρυσ. 6. 99., 7. 559.

διακᾰρᾰδοκέω, ἀνησύχως περιμένω, Δίφιλ. Ἐμπ. 4, Πλούτ. Ἀντ. 56.

διακάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν διαπερῶν, διατρυπῶν, ὀδύνη Ἰώσηπ. Ι. Α. 19. 8, 2.

διακαρτερέω, ἐμμένω μέχρι τέλους, ἐγκαρτερῶ, Ἡρόδ. 3. 52· ἐς τὸ ἔσχατον 7.107· ἐν τῇ συμμαχίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 1· μετὰ μετοχ., δ. πολεμῶν αὐτόθι 7. 4, 8· μετ' ἀπαρ., δ. μὴ λέγειν, ἐπιμένω ἀρνούμενος νὰ ὁμιλήσω, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 26. 2) μετ' αἰτ., φέρω μεθ' ὑπομονῆς, δ. τηλικαύτην ἡμέραν Ἄλεξ. Τοξ. 4· κακοπάθειαν δ. Πολύβ. 37. 3, 4.

διακαρτέρησις, εως, ἡ, μέχρι τέλους ἐγκαρτέρησις, μτγν.

διακατελέγχομαι, μέσ., ἐντελῶς ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω, τινι Πράξ. Ἀποστ. ιη', 28.

διακατέχω, ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, Πολύβ. 2. 51, 2, κτλ. II. διατηρῶ ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, αὐτόθι 70, 3· κατοικῶ, αὐτόθι 17,5. III. συντηρῶ, τὸν πόλεμον Διόδ. 15.82.

διακατοχή, ἡ, τὸ κατέχειν, κεκτῆσθαι, Ἐπιφάν. 1.703, κτλ.

διακάτοχος, ον, ὁ κατέχων, ὁ ἔχων ὡς κτῆμα, Γλωσσ.

διακαυλέω, αὐξάνομαι μέχρι καυλοῦ, ἀποκτῶ, κάμνω καυλόν, Λατ. decaulescere, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 7. 2, 4.

διακαυνιάζω, (καῦνος) διὰ κλήρου ὁρίζω, ἀποφασίζω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1081.

διάκαυσις, εως, ἡ, (διακαίω) ἡ χρῆσις καυτηρίου, Ἱππ. Ἄρθρ. 806. II. θερμότης ὑπερβολική, καυστική, Πλούτ. 2. 892Ε.

διακαυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διακαίειν, Γεωπ. 17. 25.

διακεάζω, μέλλ. -άσω, κόπτω εἰς δύο, διασχίζω, διὰ ξύλα δανὰ κεάσσαι Ὀδ. Ο. 322, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 392.

διάκειμαι, ἀπαρ. -κεῖσθαι· μέλλ. -κείσομαι·— χρησιμεῦον ὡς παθ. τύπος τοῦ **διατίθημι** (πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4.1, 33., 6. 5, 1)· — εἶμαι ἔν τινι καταστάσει ψυχῆς, σώματος ἢ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, εὑρίσκομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, Ἡρόδ. 2. 83, κτλ.· συχνάκις, ὡς τὸ ἔχω, μετ' ἐπιρρ., ὡς διάκειμαι, ἐν ᾗ καταστάσει εὑρίσκομαι, Εὐρ. Τρῳ. 113· ὁρᾶτε ὡς δ. ὑπὸ τῆς νόσου Θουκ. 7. 77, κτλ.· σχεδὸν μὲν οὕτω διάκεινται, πότε μὲν γελῶντες Πλάτ. Φαίδωνι 59Α· κακῶς, μοχθηρῶς, φαύλως δ., εὑρίσκομαι ἐν κακῇ, δυσμοίρῳ, δυστυχεῖ καταστάσει, ὁ αὐτ. Γοργ. 504Ε, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως, εὖ ἢ κακῶς δ. τινι, εἶμαι καλῶς ἢ κακῶς διατεθειμένος πρός τινα, Ἡσαΐ. 48. 18, κτλ.· πρός τινα Ἰσοκρ. 28D, πρβλ. Ἡσαΐ. 25. 23· φιλικῶς ἢ οἰκείως δ. τινι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 27., 7. 5, 16· ἐπιφθόνως δ. τινι, φθονοῦμαι ὑπό τινος, Θουκ. 1. 75· ὑπόπτως τινὶ δ., θεωροῦμαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύει τις, ὁ αὐτ. 8. 68· ἐρωτικῶς δ. τῶν καλῶν, εἶμαι ἐραστής, ἔχω ἐρωτικῶς πρὸς τὰ .., Πλάτ. Συμπ. 216D· ἀπλήστως δ. πρὸς τὴν ἡδονὴν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14· λύμῃ δ. = λυμαίνεσθαι, Ἡρόδ. 2.162·— τὸ διακείμενον = τὸ πάσχον, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 4, 9. II. ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ὡρισμένος, διατεταγμένος, ὥς οἱ διέκειτο, οὕτως ἦτο διατεταγμένον εἰς αὐτόν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 20· τὰ διακείμενα, ὅροι τινὲς τεταγμένοι, ἐπὶ διακειμένοισι μουνομαχῆσαι Ἡρόδ. 9. 26· ἐπὶ δώρου, ἄμεινον διακείσεται, θὰ διατεθῇ καλλίτερον, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 17.

διακείρω, μέλλ. -κερῶ καὶ -κέρσω, πρκμ. -κέκαρκα:— κυρίως, κόπτω εἰς τεμάχια, μή τις .. πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, νὰ τὸ κατακόψῃ, νὰ μηδενίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, Ἰλ. Θ. 8· πρβλ. **ἐπικείρω**, **ἐπικόπτω**.— Παθ., σκευάρια διακεκαρμένος, ἀφῃρημένος τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1313.

διακεκρῐμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **διακρίνω**, διαφόρως ἀπό, τινος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8.16, 2. II. ἐξόχως, ἰδίως, δ. ἀρίστη Παυσ. 10. 33,7.

διακέλευμα (ἢ -**κέλευσμα**), τό, παρακίνησις, προσταγή, πρόσταγμα, Πλάτ. Νόμ. 805C.

διακελεύομαι, ἀποθ., παρακινῶ, προτρέπω, δίδω διαταγάς, διευθύνω, ὁδηγῶ, δ. τινι εἶναι, ποιεῖν, κτλ., Ἡρόδ. 1. 36, Λυσ. 174.17, κτλ.· δ. τινι τοῦτο, ποιεῖν τι Πλάτ. Εὐθύφρ. 6D· οὕτω, δ. ὅπως .. ὁ αὐτ. Πολ. 549Ε· ὡσαύτως, δ. τινί τι (ἐνν. ποιεῖν) ὁ αὐτ. Σοφ. 218Α, κτλ.· δ. τινι, μόνον, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 61Α· ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 148Ε, κτλ. 2) παραθαρρύνω ἀμοιβαίως, Ἡρόδ. 1.1., 3.77· συχνάκις μετὰ τοῦ ἀλλήλοις, παραθαρρυνόμεθα ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἐμψυχώνομεν, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 3· ἐντεῦθεν καί, δ. ἑαυτῷ ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4,13. 3) συμβουλεύω, πληροφορῶ, τινι περί τινος Ἰσοκρ. 206Ε.— Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ Σουΐδ.

διακελευσμός, ὁ, παρακίνησις, παραθάρρυνσις, προτροπή, Θουκ. 7.71. 2) ἀμοιβαία παρότρυνσις, Ἰώσηπ. Ι. Δ. 3. 2, 4., 17. 9, 3.

διακελευστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **διακελεύεσθαι**, Πλάτ. Νόμ. 631D.

διακενῆς ἢ κάλλιον **διὰ κενῆς**, ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ πλήρους διὰ κενῆς πράξεως, ματαίως, «τοῦ κάκου», ἄνευ σκοποῦ τινος, ἀνωφελῶς, Ἱππ. 1210G, Εὐρ. Τρ. 753, πρβλ. Θουκ. 4. 126· δ. ἄλλως Ἀριστοφ. Σφηκ. 929· μάτην δ. Πλάτ. Κωμ. Φάωνι 2. 21.

διάκενος, ον, ἐντελῶς κενὸς ἢ κοῖλος, «κούφιος», «ἄδειος», τὸ δ., κενόν, χάσμα, vacuum, Θουκ. 4.135., 5 71· τὰ δ., κενὰ διαστήματα, κοιλότητες, Πλάτ. Τιμ. 58Β, 60Ε.— Ἐπίρρ. **διακένως** Ἰώσηπ. Ι. Α. 3. 7, 2. II. ὅλως κενός, ἤτοι μάταιος, ματαιόφρων, ὁ αὐτ. Νόμ. 820Ε. III. κοῖλος δ. δεδορκέναι, μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους, ἐπὶ λιμωττόντων καὶ νοσούντων, Λουκ. Νεκυομ. 15. 2) λεπτός, ἰσχνός, Πλούτ. Λυκ. 17, Ποπλικ. 15.

διακενόω, ἐντελῶς κενώνω, Ἱππ. 248. 9, ἐν τῷ παθ.

διακεντέω, διατρυπῶ, ἐνεργῶ παρακέντησιν, Ἱππ. 406. 43· ῥηματ. ἐπίθ. -**κεντητέον** Γεωπ. 17.19, 2.

διακέντησις, εως, ἡ, ἡ διατρύπησις, Ἱππ. 267. 32.

διακένωσις, εως, ἡ, ἡ ἐντελὴς κένωσις, Ἡσύχ. ἐν λ. **διελάφυξας**.

διακεράννυμαι, παθ., ἀναμιγνύομαι μετά τινος, τινος Φιλόστρ. 592.

διακερματίζω, ἀλλάσσω εἰς μικρὰ νομίσματα, δραχμὴν Ἀριστοφ. Σφηκ. 789.

διακερτομέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κερτομέω**, περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Δίων Κ. 43. 20.

διακεχῠμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **διαχέω**, μετὰ διαχύσεως, καθ' ὑπερβολήν, ὡς τὸ Λατ. effuse, δ. γελᾶν παρὰ Σουΐδ.

διακεχωρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **διαχωρίζω**, σαφῶς, ἀκριβῶς, Σουΐδ. ἐν λ. **διακεκριμένως**.

διακηπεύω, διὰ κηπείας πολλαπλασιάζω, Νικ. Χων. Χρον. σ.71.

διακηρῡκεύομαι, ἀποθ., διὰ κήρυκος ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις, πρός τινα Θουκ. 4. 28. II. παρὰ Βυζ. συγγραφ. ἔν τε τῷ μέσ. καὶ παθ. = τῷ ἑπομ.

διακηρύσσω, μέλλ. -ξω, διὰ κήρυκος ποιῶ γνωστόν, ἐν διακεκηρυγμένοις, εἰς κεκηρυγμένον πόλεμον, Πλούτ. Ἀράτ. 10.—

Μέσ. = τῷ προηγ. Ι, Διόδ. 18. 7. 2) πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, τὴν οἰκίαν Φιλόστρ. 603· τὴν οὐσίαν Πλούτ. Κικ. 33.

διακιγκλίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **κιγκλίζω**, Ἱππ. Ἄρθρ. 838, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 94.

διακινδῡνεύω, διατρέχω πάντα κίνδυνον, κάμνω ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ῥιψοκινδυνῶ, ἀπολ., Θουκ. 8. 27, κτλ.· δ. σώματι Ἀντιφῶν 136. 36· ἔς τι Θουκ. 7. 47· πρός τινα ὁ αὐτ. 1. 142· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 1 (καὶ οὕτως ἐν τῷ ῥημ. ἐπιθ. **διακινδῡνευτέον** φάναι, πρέπει τις νὰ ῥιψοκινδυνήσῃ, νὰ τολμήσῃ νὰ ..., Πλάτ. Τιμ. 72D)· δ. ὑπὲρ ἢ πρό τινος Λυσ. 192. 26, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· περί τινος Δημ. 1477. 18· μετ' ἀπαρ., δ. ἢ χρηστὸν [τὸ σῶμα] γενέσθαι ἢ μὴ πονηρὸν Πλάτ. Πρωτ. 313Α.—Παθ., ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς κίνδυνον ἐκτίθεμαι, ῥιψοκινδύνως ἐπιχειροῦμαι, Δημ. 866. 27· διακεκινδυνευμένα φάρμακα, ἰατρικὰ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς διδόμενα, Ἰσοκρ. 225D· οὕτως ἐν τῷ ῥημ. ἐπιθ., ἐδόκει **διακινδῡνευτέα** [εἶναι] Ἀρρ. Ἀν. 1. 1.

διακῑνέω, ἐντελῶς κινῶ, ἄρθρον Ἱππ. Ἄρθρ. 786. — Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι, Ἡρόδ. 3. 108, Ἱππ. Ἄρθρ. 797· οὕτως οἱ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ. 2) ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀταξίαν, συγχέω, τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5. 25· ἀνακινῶ, ἐξεγείρω, τὰ συμμαχικὰ Πλούτ. Γ. Γράκχ. 10. II. αὐστηρῶς ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω, Λατ. excutere, τὸν νοῦν Ἀριστοφ. Νεφ. 477· τινὰ περί τινος Σώσιπατρ. παρ' Ἀθην. 378C.

διακίνημα, τό, ἐκτόπισις, ἐκτροπὴ ὀστοῦ τινος, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἱππ. Ἀγμ. 775·— οὕτω, **διακίνησις**, **εως**, ἡ, Γαλην. 12. σ. 456.

διακιρνάω, καλῶς ἀναμιγνύω, τί τινι ἢ ἔν τινι Ἱππ. 361. 1., 557. 9.

διακίχρημι, δανείζω εἰς διαφόρους· ἐν τῷ παθ., διακεχρημένον τάλαντον Δημ. 817. 2.

διακλάζω, δυσφημῶ, χλευάζω, Χρυσόστ. 7, 78B.

διακλᾰσις, **εως**, ἡ, θραῦσις, ἐντεῦθεν ἀσθένεια, ἀδυναμία, φωνῆς Ἰω. Χρυσ.· ἴδε τὸ ἑπόμ. II.

διακλάω (ἴδε ἐν λ. **κλάω**), θραύω εἰς δύο, τόξα .. χερσὶ διακλάσσας (Ἐπ. ἀντὶ -κλάσας) Ἰλ. Ε. 216. II. ἐν τῷ παθ., ὡς τὸ **διαθρύπτομαι**, Λατ. frangi, διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς, μεταχειρίζεσθαι τρόπους καὶ τσακίσματα Ἰων. (motus Ionici), Ἀριστοφ. Θεσμ. 163· διακεκλασμένος, ἐκνενευρισμένος, Λουκ. Δημών. 18· διακλώμενοι ῥυθμοί, ἀντίθ. ἀνδρώδεις, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43, κτλ.

διάκλεισις, **εως**, ἡ, ὁ ἀποκλεισμός, ἀπόκλεισις, Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 18. 6, 4.

διακλείω (ἴδε **κλείω**), ἀποκλείω, ἐμποδίζω, Λατ. discludere, χορηγίας τινὶ Πολύβ. 1. 82, 13· τινὰ ἀπὸ τῆς χώρας αὐτόθι 73, 6.

διακλέπτω, κλέπτω κατὰ διαφόρους καιρούς, ὅσα δὲ διακέκλεπται Δημ. 817. 7· τὸ δὲ διακλαπὲν πολύ, ὁ ἀριθμὸς τῶν κρυφίως ἀποχωρησάντων [στρατιωτῶν] καὶ ἐπομένως διασκορπισθέντων ἦτο μέγας, Θουκ. 7. 85, πρβλ. Πλούτ. Νικ. 27. II. διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ διὰ κλοπῆς ἢ κρυφίως, τινὰ Ἡρόδ. 1. 38· ἑαυτὸν Πλούτ. Σύλλ. 22. III. συγκαλύπτω, τῇ ἀπολογίᾳ δ. τὴν κατηγορίαν Λυσ. 175. 19· διακλέπτοντα τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις τὴν ἀλήθειαν Δημ. 846. 10.

διακληρονομέω, διανέμω (διὰ κλήρου), Λογγῖν. 12. 4.

διακληρόω, διὰ κλήρου ὁρίζω, δίδω. ἐφ' ἑκάστῃ .. φερνὴν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 978· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Νόμ. 760C. 2) ἐκλέγω διὰ κλήρου, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 36· τὸ δέκατον δ. θανεῖν, ἐπὶ τοῦ δεκατισμοῦ τῶν στρατιωτῶν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 47.—Μέσ., βάλλω κλήρους, Θουκ. 8. 30, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34· πρὸς σφᾶς αὐτοὺς Δημ. 1380. 4.

διακλήρωσις, **εως**, ἡ, τὸ ῥίψιμον τῶν κλήρων, Ἀππ. Ἐμφ. 2, 47, Γρ. Νύσσ. 1, 364 καὶ ἀλλ., Ἐκκλ., Πορφύρ. Ἀπ. 34B.

διακλῑμακίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **κλιμακίζω**, Πλάτ. Κωμ. Πρεσβ. 2.

διακλίνω, ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρῶ ἀπό, τῆς ἀγορᾶς Πολύβ. 11. 9, 8· ἀπό τινος ὁ αὐτ. 6. 41, 11. 2) μετ' αἰτιατ., ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, ὁ αὐτ. 35. 4, 6.

διάκλῐσις, **εως**, ἡ, ὑποχώρησις, Πλούτ. Πύρρ. 21.

διακλονέω, ἰσχυρῶς κλονῶ, σείω, Ἡσύχ.

διακλύζω, πλύνω, καθαρίζω ἐντελῶς, ἄντρ,' ἃ πόντος νοτίδι δ. Εὐρ. Ι. Τ. 107, πρβλ. Ἀθήν. 381B.—Μέσ., πλύνω καλῶς τὸ στόμα μου, Ἱππ. 1207, Ἀριστ. Προβλ. 27. 3.—Παθ., ἐκπλύνομαι, θερμῷ, μὲ θερμὸν ὕδωρ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 4, 27· καθαρίζομαι διὰ καθαρσίου, Ἰατρ.

διάκλυσμα, τό, ὑγρὸν παρεσκευασμένον πρὸς πλύσιν τῶν ὀδόντων, τοῦ στόματος, δ. ὀδονταλγίας, πρὸς πρόληψιν ἢ θεραπείαν ὀδονταλγ., Διοσκ. 1. 53· οὕτω **διακλυσμός**, ὁ, αὐτόθι.

διακλώθω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **κλώθω**, Γρηγ. Ναζ. 1. 368.

διακλωπάω, ποιητ. ἀντὶ **διακλέπτω**, ἀμφιβ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 213· ὁ Reisk. διὰ κλωπῶν.

διακναίω (ἴδε **κναίω**), ξέω τι ἢ τρίβω, ἀφανίζω, ὄψιν δ., φθείρω τὸν ὀφθαλμόν τινος, Εὐρ. Κύκλ. 487.—Παθ., σπαράττομαι, Ἱππ. 644. 49· διακναιομένης κάμακος, τῆς λόγχης συντριβομένης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 65. 2) ἐξαντλῶ, φθείρω, ἡ ἀσιτίη δ. Ἱππ. 451. 2· πόθος μ' ἔχει διακναίσας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 957, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 27, Ἡρακλ. 297· δ. Ὀρέστην, διαφθείρων τὸ Ὀρέστ. (δηλ. τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ὀρέστ. ἕνεκα τῆς κακῆς καὶ ἀδεξίου ὑποκρίσεως), Στράττις Ἀνθρ. 1.— Παθ., ἐντελῶς φθείρομαι, καταστρέφομαι, αἰκίαις, μόχθοις Αἰσχύλ. Πρ. 94, 541, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 164, Ἀλκ. 108· διακναισθήσεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 251· τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, ἀπολέσας ὅλον του τὸ χρῶμα, ὁ αὐτ. Νεφ. 120.

διακνίζω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, δ. ἄνθεα Ἀνθ. Π. 4. 1, 32. —Παθ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 16, 4., 7. 3, 8. 2) μεταφ., συντρίβω διὰ λόγων δηκτικῶν (κερτομῶ), δ. καὶ συκοφαντεῖ Διον. Ἁλ. π. Δημ. 35.

διάκοιλος, **ον**, ὅλως κοῖλος, Διόδ. 17. 115.

διακοιρᾰνέω, ἐντελῶς κυβερνῶ, Ἰλ. Δ. 230 (ἔνθα νῦν διὰ κοιρ-).

διακολᾰκεύομαι, μέσ., ἁμιλλῶμαι πρός τινα εἰς κολακείαν τινός, Ἰσοκρ. 266B.—Ἐνεργ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ.

διακολαπτηρίζω, διὰ τοῦ καλαπτῆρος (dolabra) πελεκῶ, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθήν. τ. Δ', σ. 374.

διακολλάω, συγκολλῶ, Λουκ. Ἀπαιδ. 16.—Παθ., λίθῳ διακεκολλημένος, κατεσκευασμένος διὰ λίθων συγκεκολλημένων διὰ κονίας, ὁ αὐτ. Ἱππ. 6.

δι-ακολουθέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀκολουθέω**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 275.

διακολυμβάω, διαπερῶ κολυμβῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 30, Πολύβ. 5. 46, 8.

διακομῐδή, ἡ, ἡ μετακόμισις, μεταβίβασις, τινὸς εἰς τόπον Θουκ. 3. 76.

διακομίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, μεταφέρω, μεταβιβάζω, εἰς τὴν νῆσον Θουκ. 3. 75· πέντε σταδίους δ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 31.—Μέσ., μεταβιβάζω τι τῶν ἐμῶν, δ. τοὺς παῖδας ὁ αὐτ. 1. 89.—Παθ., μεταβιβάζομαι, Θουκ. 1. 136· διέρχομαι, διαβαίνω, ὁ αὐτ. 3. 23, Ἀνδοκ. 27. 34, Πλάτ. Νόμ. 905B. II. ἀναζωογονῶ, τινὰ σιτίοισι Ἱππ. 479. 28·— πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 477.

διακομιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ μεταφέρων, μεταβιβάζων, ἐπιστολῶν Συνέσ. 1345B (Migne).

διάκομμα, τό, πληγὴ ἐκ κοψίματος, Ἱππ. Προρρ. 100.

διακομπάζω, μέλλ. **-άσω**, κομπάζω ἐναντίον ἑτέρου, ἀμοιβαίως μεγαλαυχῶ, πολλὰ δὴ διεκόμπασας σὺ κἀγώ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Burges ἀντὶ διεκόμισας (ὅπερ εἶνε ἐναντίον τοῦ μέτρου) ἐν Ἀριστοφ. Σφηξ. 1248.

διακομπέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κομπέω**, Πίνδ. Ἀποσπ. 128, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212B.

διᾱκονέω, Ἰων. **διηκ-**· παρατ. **ἐδιακόνουν** Εὐρ. Κύκλ. 406 (Herm.), Ἀλκαῖ. Κωμ. Ἐνδυμ. 2, Νικόστρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 5. 84· μεταγεν. καὶ **διηκόνουν** Ν. Δ.· μέλλ. **-ήσω** Ἡρόδ., Πλάτ.· — ἀόρ. **διηκόνησα** Ἀριστείδ., ἀπαρ. **διακονῆσαι** Ἀντιφῶν 113. 10· πρκμ. **δεδιηκόνηκα** Ἀρχέδικ. Θησ. 2, πρβλ. Μοῖρ. 121.— Μέσ., παρατ. **διηκονούμην** Λουκ. Φιλοψ. 35· μέλλ. **-ήσομαι** ὁ αὐτ.· ἀόρ. **διηκονησάμην** ὁ αὐτ.— Παθ., μέλλ. **δεδιακονήσομαι** Ἰώσηπ. Α. Ι. 18. 8, 7· ἀόρ. **ἐδιακονήθην** Δημ. 1206. 19· πρκμ. **δεδιακόνημαι**, ἴδε κατωτ. II (**διάκονος**). Ὑπηρετῶ, προσφέρω ὑπηρεσίας, ἀπολ., Εὐρ. Ἴωνι 397, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1323· μετὰ δοτ. προσ., Δημ. 362, ἐν τέλ., κτλ.· δ. διακονικὰ ἔργα Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 7· δ. ὑποθήκαις τινὸς Ἀντιφῶν 113. 19· δ. παρὰ τῷ δεσπότῃ Ποσείδιπ. Ἀποκλ. 1· δ. πρός τι, εἶμαι ὠφέλιμος, συντελεστικὸς εἴς τι .., Πλάτ. Πολ. 371D.— Μέσ., ὑπηρετῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μου, ὑπηρετῶ ἐμαυτόν, Σοφ. Φ. 287· αὐτῷ διακονεῖσθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1017· διακονοῦντες καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς, ἐνεργοῦντες ὡς ὑπηρέται καὶ ὑπηρετοῦντες ἑαυτούς, Πλάτ. Νόμ. 763Α· ὡσαύτως ἁπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι Λουκ. Ὄν. 53. 2) εἶμαι διάκονος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, 1 Ἐπ. Τιμ. 3. 10 καὶ 13, Ἐκκλ. II. μετ' αἰτ., παρέχω, χορηγῶ, Λατ. ministrare, τινὶ ὅ τι ἂν δεηθῇ Ἡρόδ. 4. 154, Πλάτ. Πολιτ. 290Α· δ. γάμους Ποσείδιπ. Χορ. 1. 19.— Παθ., παρέχομαι, προσφέρομαι, χορηγοῦμαι, τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν [αἱ πράξεις] Δημ. 1206. 18· τῶν καλῶς δεδιακονημένων ὁ αὐτ. 1230. 10.

διᾱκόνημα, τό, τῶν ὑπηρετῶν ἐργασία, ὑπηρεσία, δουλικὰ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 175E, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 1. 7, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2811b. 24. II. ἐν τῷ πληθ., οἰκιακὰ σκεύη, ὑδρίαι, κτλ., Ἀθήν. 274B.

διᾱκόνησις, **εως**, ἡ, ὑπηρεσία, τὸ ὑπηρετεῖν, Πλάτ. Νόμ. 633C.

διᾱκονητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ **διᾱκονητής**, **οῦ**, ὁ, θηλ. **-ήτρια**, ἡ, ὑπηρέτης, ἅπαντα παρ' Ἐκκλ.

διᾱκονία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ διακόνου, ὑπηρεσία, Θουκ. 1. 133, Πλάτ. Πολ. 371C, κτλ.· οὐκ ἔστι ταὔτ' ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμέλειά

τις καὶ δ. Αἰσχίν. 55. 35. **2**) ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ὑπηρεσία, Δημ. 296. 29· ἡ δ. ἡ καθημερινή, τὸ ὑπηρετεῖν εἰς τὰς καθημερινὰς χρείας, Πράξ. Ἀποστ. 6. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ δ. τοῦ λόγου αὐτόθι 4, πρβλ. 1.17, κτλ. **3**) τὸ ἔργον καὶ ἡ θέσις τοῦ διακόνου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐκκλ. **II**. σῶμα ὑπηρετῶν, Πολύβ. 15. 25, 4. **III**. ὄργανα ὑπηρεσίας, σκεύη (πρβλ. **διακόνημα** II), Μοσχίων παρ' Ἀθήν. 208B.

διᾱκονικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς ὑπηρεσίαν, χρήσιμος, Ἀριστοφ. Πλ. 1170, κτλ.· ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερος** Πλάτ. Γοργ. 517B· αἱ δ. πράξεις, τὰ δ. ἔργα, ἐργασία ἢ ἀσχολία τοῦ ὑπηρέτου, ἔργον βάναυσον, ἀσχολία ταπεινή, Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 12., 7. 14, 7· δ. ἀρεταὶ αὐτόθι 1. 13, 2.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον διακόνου, Μένανδ. Δημ. 1.

διακόνιον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 6.

διᾰκονίομαι [νῑ], μέσ., κυλίομαι ἐν τῇ κόνει, Ἱππ. 1293. 22· καὶ ἑπομένως, παρασκευάζομαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Πλούτ. 2. 970F.

διᾱκόνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **διάκονος**, γυνὴ διακονοῦσα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐκκλ.

διάκονος [ᾱ], Ἰων. **διήκονος**, ὁ, ὑπηρέτης, θεράπων, Λατ. minister, Ἡρόδ. 4.71, 72, κτλ.· ἄγγελος, ἀναγγέλλων τι, Αἰσχύλ. Πρ. 942, Σοφ. Φ. 497· ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ δ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 141·—ὡσαύτως ὡς θηλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1116, Δημ. 762. 4. **2**) ὑπηρέτης τῆς ἐκκλησίας, διάκονος, 1 Ἐπ. Τιμ. 3. 8, κτλ.· καὶ ἐν τῷ θηλ. = διακόνισσα, Ἐπ. Ρωμ. 16.1. **II**. ὡς ἐπίθ., ὑπηρετῶν, ὑπηρετικός, χρήσιμος, Πλάτ. Πολιτ. 290C· ἀνώμαλ. συγκρ. **διᾱκονέστερος** Ἐπίχ. 159 Ahr. (Ὁ Βούττμ., Λεξιλ. ἐν λ. **διάκτορος** 3, νομίζει πιθανὸν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **διώκω**, καὶ ὅτι τὸ **διάκτορος** εἶναι τύπος ἰσοδύναμος· ἴδε ἐν λ. **διώκω**.—Ἡ παλαιὰ παραγωγὴ ἐκ τοῦ **διά, κόνις**, ὁ κατασκονισμένος ἕνεκα τῆς σπουδῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν (πρβλ. **κονίω**), εἶνε ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ τουλάχιστον ἕνεκα τῆς ποσότητος τοῦ **α**).

δι-ᾰκοντίζω, ῥίπτω ἀκόντιον ἐναντίον τινός, τινὰ Εὐσ. Ε. Π. 210D.—Μέσ., ἀγωνίζομαι πρὸς ἄλλους εἰς τὸ ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· πρός τινα Θεόφρ. Χαρ. 27.

διακόντωσις, **εως**, ἡ, = **κόντωσις**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

διακοπή, ἡ, διατομή, διαχωρισμός, βαθὺ τραῦμα, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 900, Πλούτ. Μαρ. 19, κτλ. **2**) στενὴ δίοδος, Ἑβδ. (Ἰὼβ κδ', 4, κλπ.)· διῶρυξ, Πολύβ. 10.10, 3, Στράβων 59.

διάκοπρος, **ον**, καλῶς κοπρισμένος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4.12, 3.

διακόπτω, κόπτω εἰς δύο, κόπτω διὰ μέσου, «πέρα καὶ πέρα», διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην Ἀνακρ. 80· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 2. 4, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17, κτλ.—Παθ., λαμβάνω πληγὴν βαθεῖαν, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Πολύβ. 2. 30, 7. **2**) διασπῶ τὴν γραμμὴν τοῦ ἐχθροῦ, δ. τάξιν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 10· τὴν φάλαγγα, τοὺς πολεμίους Πλούτ. Πύρρ. 7, κτλ.·—καὶ ἀπολύτως, διέρχομαι διὰ μέσου τῶν τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23, κτλ.· δ. πρὸς τὰς εἰσόδους ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 3, 66· οὕτως ἐπὶ βέλους, διατρυπῶ, διαρρηγνύω, δ. ἄχρι τοῦ διελθεῖν Λουκ. Νιγρ. 37. **3**) διακόπτω, σταματῶ, τὴν περίοδον Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 4· δ. τὰς διαλύσεις Πολύβ. 1. 69, 5· ὕπναν Αἰλ. π. Ζ. 3. 37. **4**) χαράττω κιβδήλως, ἐπὶ νομισμάτων, ὡς τὸ **παρακόπτω**, παρὰ Σουΐδ.

διακορεύω, = τῷ ἑπομ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 480, Εὐφορ. Ἀποσπ. 164, Λουκ. Ἑτ. Διαλ. 11. 2.

διακορέω, (κόρη) διαφθείρω κόρην, διαπαρθενεύω, Λουκ. Δ. Ἐναλ. 13. 1.

διακορής. **ές**, = **διάκορος**, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 629B· τινὶ Πλούτ. Λυκ. 15.

διακόρησις, **εως**, ἡ, διακόρευσις, διαπαρθένευσις, διαφθορὰ παρθένου, Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 7. 8, 1, Σχολ.

διακορίζω, = **διακορέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **διακεκόρισται**. **II**. (**κόρη** III) ἀτενῶς βλέπω, Ἡσύχ.

διακορκορῡγέω, προξενῶ κορκορυγήν, τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Νεφ. 387.

διάκορος, **ον**, κεκορεσμένος, πλήρης, τινὸς Ἡρόδ. 3.117, Ξεν. Λακ. 1, 5.—Ἐπίρρ. **-ρως**, ἀμέτρως, Δίων Κ. 68. 7.

διᾱκοσιάκις, ἐπίρρ., διακοσίας φοράς, Ὀρειβάσ. σ. 103.

διᾱκόσιοι, Ἰων. **διηκ-**, **αι**, **α**, ἑνικ. μετὰ ὀνόματος περιληπτικοῦ, ἵππος δ., διακόσιοι ἱππεῖς, ἱππικὸν ἐκ διακοσίων, Θουκ. 1. 62, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2.

διᾱκοσιοντά-χους, **ουν**, διακοσιοπλάσιος, διακοσίας φορὰς μεγαλείτερος, Στράβων 731· Tyrwh. **διακοσιάχουν**, πρβλ. **τριακοσιάχουν** παρὰ Στράβωνι 742· ἀλλ' ὁ Σουΐδ. ἔχει τύπον **διακοσιοντάκις**.

διᾱκοσιοστός, **ή**, **όν**, ὁ μετὰ 199 ἐρχόμενος κατὰ σειρὰν καὶ θέσιν, Διον. Ἁλ. 8. 83.

διᾱκοσιο-τεσσαρακοντά-χους, **ουν**, διακοσίας τεσσαράκοντα φορὰς μεγαλείτερος, Στράβων 831.

διακοσμέω, διαιρῶ καὶ τακτοποιῶ, παρατάσσω κατὰ σειράν, ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον Ἰλ. Β. 476· δ. τὴν πομπὴν Θουκ. 1. 20.—Παθ., εἴπερ .. ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί (Ἐπ. ἀντὶ -είημεν) Ἰλ. Β. 126· διὰ τρίχα κοσμηθέντες αὐτόθι 655· ἴδε ἐν λ. **τρίχα**, **διάτριχα**. **2**) καθόλου, τακτοποιῶ, ῥυθμίζω, βάλλω εἰς τάξιν, Ἡρόδ. 1. 100, Θουκ. 2. 100, Πλάτ. κ. ἀλλ.—Μέσ., πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, ὁλόκληρον τὸ ἐτακτοποίησαν, Ὀδ. Χ. 457· δ. τὸ σῶμα Ἱππ. 344. **II**. ποικίλως κοσμῶ, στολίζω, τινί τι Κρωβύλ. ἐν Ἀδήλ. 3.

διακόσμησις, **εως**, ἡ; ἡ τακτοποίησις, κατάταξις, διαρρύθμισις, οἰκήσεων Πλάτ. Συμπ. 209A· τῶν νόμων ὁ αὐτ. Νόμ. 853A·—ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ὡς φιλοσόφ. ὅρος παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις καὶ ἄλλοις περὶ τῆς ἐρρύθμου καὶ ἁρμονικῆς διατάξεως τοῦ σύμπαντος, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 5, 2, πρβλ. Ἀποσπ. 13, Πλούτ. Περικλ. 4, Διόδ. 12. 20· πρβλ. ὡσαύτως **χρησμοσύνη**.

διακοσμητικός, **ή**, **όν**, ῥυθμιστικός, ὁ εἰς τακτοποίησιν κατάλληλος, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 117.

διάκοσμος, ὁ, = **διακόσμησις**, ὁ τοῦ βίου δ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 25· δ. οὐρανοῦ καὶ γῆς αὐτόθι 37. Ὁ Δημόκριτος ἔγραψε πραγματείας, ἃς ἐκάλεσε μέγας καὶ μικρὸς Διάκοσμος, Διογ. Λ. 9. 13. **2**) τάξις ἢ παράταξις μάχης, Θουκ. 4. 93. **II**. ὁ τῶν νεῶν κατάλογος ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλιάδος, Στράβων 542.

διακουφίζω, προσκαίρως γίνομαι ἐλαφρότερος, χαλαροῦμαι (περὶ νόσων), Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 945.

δι-ᾰκούω, μέλλ. **-ακούσομαι**· (ἴδε **ἀκούω**)·—ἀκούω ἐντελῶς, ἀκούω μέχρι τέλους, τι Ξεν. Οἰκ. 11, 1, κτλ.·—ἀκούω ἢ μανθάνω παρ' ἄλλου, τι τινος Πλάτ. Πολιτ. 264B· παρά τινος Θεόπομπ. Ἱστ. 277· δ. τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 6·—ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, δ. τῶν λόγων Πλάτ. Παρμ. 126C· περί τινος Πολύβ. 3. 15, 4·—ἀλλὰ μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ἀκροατὴς ἢ μαθητής τινος, Πλούτ. Κικ. 4, πρβλ. Ἐπ. Πλάτ. 338D.

διάκοψις, **εως**, ἡ, = **διακοπή**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

διακρᾰδαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, βιαίως σείω, διασείω, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. 1. 628.

διακράζω, συνεχῶς κράζω, φωνάζω, κραυγάζω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 307. **II**. δ. τινί, διαγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ κραυγάζειν, εἶμαι ἀντίπαλος αὐτοῦ εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1403.

διακρᾰτέω, κρατῶ στερεῶς, δυνατά, Φύλαρχ. Ἀποσπ. 24, Διον. Ἁλ. 1.79, κτλ. **2**) ὑποστηρίζω, δέπας Ἀθήν. 492A· μεταφ., διατηρῶ, συντηρῶ, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, αὑτὸν Διογ. Λ. 9. 43. **II**. ἀμεταβ., κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 8· διατηρῶ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, Πλούτ. Σερτ. 7.

διακράτησις, **εως**, ἡ, τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν, κατακράτησις, Διοσκ. Θηρ. προοιμ. περὶ τὸ τέλ.· κατοχή, Σχόλ. Θουκ. 1. 139, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀόριστος**.

διακρᾰτητικός, **ή**, **όν**, ἱκανὸς νὰ κρατήσῃ δυνατά, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9.72.

διακρέκω, κρούω τῆς λύρας τὰς χορδάς, Ἀνθ. Πλαν. 307.

διακρημνίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κρημνίζω**, Ἰώσηπ. Ι. Π. 1. 2, 4.

διακρηνόω, Δωρ. **-κρᾱνόω**, κάμνω νὰ ῥεύσῃ τι ὡς ἔκ τινος κρήνης, πῶμα διεκρανώσατε (διάφ. γραφ. διεκρανάσατε, ἐξ ἐνεστ. διακρανάω) Θεόκρ. 7.154.

διακρίβεια, ἡ, ἀκριβὴς τήρησις τοῦ νόμου, Ἑβδ. (γ' Βασ. ια', 33).

δι-ακρῑβολογέομαι, ἀποθ., ἐξετάζω μεθ' ὑπερβολικῆς ἀκριβείας, Πλάτ. Σοφ. 245E.

δι-ακρῑβόω, εἰκονίζω, παριστάνω ἀκριβῶς, Ἔρωτα Σιμων. 188. **2**) ἐξετάζω ἢ συζητῶ τι λεπτομερῶς, μετ' ἀκριβείας, τι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 27, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 7, 5, Ἠθ. Ν. 10. 8, 3·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 184D· περί τινος Ἰσοκρ. 44C· διηκρίβωται, τὸ πρᾶγμα λεπτομερῶς ἔχει ἐξετασθῇ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 7·—ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι εἰς ἐντέλειαν ἢ ἀκρίβειαν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 8, κτλ.· οἱ διηκριβωμένοι, ἄνθρωποι τέλειοι, Πλάτ. Νόμ. 965A· διηκρ. τέχναι Ἀθήν. 511D·—ὡσαύτως ῥημ. ἐπίθ. **-ωτέον**, μετ' αἰτιατ., Πλούτ. Λυσ. 12.

διακρίβωσις, **εως**, ἡ, ἐξηκριβωμένη ἔρευνα, Πτολεμ. Γεωγρ. 8, 1.

διακριδά, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 2. 496.

διακρῐδόν, ἐπίρρ. (διακρίνω) ἐξόχως, πρὸ πάντων, Λατ. eximie, διακριδὸν εἶναι ἄριστος, ὡς τὸ ἔξοχα, Ἰλ. Μ. 103., Ο. 108· ἀρίστους δ. Ἡρόδ. 4. 53· δ. ἠσκημένη κόμη Λουκ. Ἔρωσ. 3. **2**) σαφῶς, καθαρῶς, Νίκ. Θ. 955.

διακρίνω, μέλλ. **-κρῐνῶ** (ἴδε **κρίνω**):—χωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, ὥστ' αἰπόλια .. αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν Ἰλ. Β. 475· διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, «ξεχωρίζω» τοὺς διαμαχομένους, εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ Η. 292, κτλ.· εἰ μὴ νὺξ .. διακρινέει μένος ἀνδρῶν Β. 387, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 18· δ. φιλέοντε Ὀδ. Δ. 179· ὡσαύτως, στήμονας συγκεχυμένους δ. Πλάτ. Κρατ. 388B· δ. τὴν κόμην, διαχωρίζειν, Πλάτ. Ρωμ. 15.—Παθ., διαχωρίζομαι, ἐπὶ διαμαχομένων, διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας (Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀορ. α') Ἰλ. Γ. 98, πρβλ. 102, Η. 306, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. μέλλ., διακρινέεσθαι

'Οδ. Σ. 149, Υ. 180· διακριθῆναι ἀπ' ἀλλήλων Θουκ. 1. 105, πρβλ. 3. 9· διακρίνεσθαι πρός.., διαχωριζόμεθα καὶ ἑνούμεθα πρὸς διαφόρους μερίδας, ὁ αὐτ. 1. 18. **2)** παρὰ τοῖς παλαιοῖς φιλοσόφοις, χωρίζω ἢ διαλύω εἰς τὰ στοιχειώδη μέρη, ἀντίθ. **συγκρίνω**, 'Αναξαγ. παρ' 'Αριστ. Φυσ. 8. 9. 7, 'Εμπεδ. ἐν Μεταφ. 1. 4, 8·— συχν. ἐν τῷ παθ., 'Επίχ. 126 Ahr., Πλάτ. Φαίδωνι 71Β, Παρμ. 157Α, κτλ. **II.** διακρίνω, βλέπω καλῶς, Λατ. discernere, καὶ κ' ἀλαὸς.. διακρίνειε τὸ σῆμα 'Οδ. Θ. 195· οὐδένα διακρίνων, ἄνευ διακρίσεως προσώπων, 'Ηρόδ. 3. 39· δ. τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας Πλάτ. Κρατ. 388Β· οὐχὶ δ. τὴν πενιχράν ἢ πλουσίαν Διόδωρος 'Επικλήρ. 1. 8· ὡσαύτως, δ. τί τινος Πλάτ. Τιμ. 58Β, κτλ.·— ἀπολ., κάμνω διάκρισιν, ἡ νοῦσος διακρίνει ἐν οὐδενὶ 'Ιππ. 486. 32· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., διακεκρίμεθα τάς τε καθαράς ἡδονὰς καὶ.. Πλάτ. Φιλήβ. 52C· ἀλλ' ὁ ὑπερσυντέλ. μετὰ παθ. σημασ., διεκέκριτο οὐδέν, οὐδεμία διάκρισις εἶχε γείνει, Θουκ. 1. 49. **III.** τακτοποιῶ, διαθέτω, ἀποφασίζω, ὁρίζω, Πίνδ. Ο. 8. 32· δ. δίκας 'Ηρόδ. 1. 100· διά τε κρίνουσι θέμιστας Θεόκρ. 25. 46· ὡσαύτως, ὁρίζω πυρετόν, ἀποφασίζω περὶ αὐτοῦ ἐκ τῆς κρίσεως εἰς ἣν ἦλθεν, 'Ιππ. 137· δ. αἵρεσιν 'Ηρόδ. 1. 11· δ. εἰ.. ὁ αὐτ. 7. 54· δ. περί τινος 'Αριστοφ. Ὄρν. 719.— Μέσ., νεῖκος δ., διαχωρίζω, διαλύω τὴν φιλονικίαν, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 35· τὸ ζητούμενον Πλάτ. Φιλήβ. 46Β· ταῦτα.. ὅπως ποτὲ ἔχει δ. Δημ. 890. 1.— Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἔρχομαι εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω, ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν ὧδε διακρινθέντε 'Ιλ. Υ. 212· αἴ τινι τᾶν πολίων ἦ ἀμφίλογα, διακριθήμεν, Συνθήκ. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79· διακριθεῖμεν περί τινος Πλάτ. Εὐθύφρ. 7C· ὡσαύτως ἐπὶ διαμαχομένων, μάχῃ διακριθῆναι πρός τινα 'Ηρόδ. 9. 58· πρός τινα ὑπέρ τινος 'Εβδ. ('Ιωήλ, 3. 2)· ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 163. 15. διακρίνεσθαι ἀπολ., Λατ. decertare, Πολύβ. 3. 111, 2· τινι, πρός τινα, 'Επ. 'Ιούδ. 9·— μετὰ πλήρους παθ. σημασ., πόλεμος διακριθήσεται 'Ηρόδ. 7. 206. **IV.** ἀποχωρίζω [τόπον τινὰ] δι' ἱεροὺς σκοπούς, Πίνδ. Ο. 10 (11). 56. **V.** ἑρμηνεύω (χρησμόν, ὄνειρον), 'Ιοῦγκος παρὰ Στοβ. 598. 43. **VI.** Μέσ. καὶ παθ., ἀμφιβάλλω, διστάζω, μηδὲν διακρινόμενος Πράξ. 'Αποστ. ι', 20, ια', 12· μὴ διακριθῆτε Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 21, πρβλ. 'Επ. π. Ρωμ. δ', 20·— πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 442.

Διάκριοι, οἱ, οἱ ὀρεινοί, οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ Διακρίᾳ, μία τῶν τριῶν πολιτικῶν μερίδων ἐν 'Αθήναις μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος, 'Αριστοφ. Σφηξ. 1223, Πλούτ. Σόλ. 13· πρβλ. **ὑπεράκριοι**.

διάκρῐσις, εως, ἡ, χωρισμός, διάλυσις, ἀντίθετον **σύγκρισις**, 'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 6, 11, 'Αναξ. ἐν τοῖς Φυσ. 3. 4, 5, Πλάτ. κ. ἄλλ. **2)** ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, διάλυσις, ἡ ἀτμὶς ὕδατος δ. ἐστὶν 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18, πρβλ. 1. 4, 3. **II.** ἀπόφασις, κρίσις, Πλάτ. Νόμ. 765Α, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27· ἑρμηνεία ὀνείρων ἢ οἰωνῶν, Παυσ. 1. 34, 5. **III.** φιλονικία, συζήτησις, Πολύβ. 18. 11, 4· ἔρις, Ἄρατ. 109. **IV.** ἐν Ξεν. Κυν. 4, 1, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διάστημα παρὰ τοῖς κυσίν.

διακρῐτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διακρίνειν**, Διοσκ. 5. 123, Διογ. Λαέρτ. 9. 92· ἡ **διακριτέα** Θουκ. 1. 86.

διακρῐτικός, ή, όν, ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαιρεῖν, ἐξ οὗ ἡ διακριτικὴ (τέχνη), ᾗ ἀντιτίθεται ἡ συγκριτικὴ (ὃ ἴδε), Πλάτ. Πολιτ. 282Β κἑξ.— 'Επίρρ. **-κῶς** Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7, 117. **2)** ἱκανὸς εἰς τὸ διακρίνειν, δ. τῆς οὐσίας Πλάτ. Κρατ. 421C. **II.** παθητ., διακεκριμένος, κεχωρισμένος, ἀντίθετ. **συγκριτικός**, 'Αριστοτ. Μεταφ. 9. 7, 7.

διακρῐτικότης, ητος, ἡ, ἡ δεξιότης τοῦ διακρίνειν, Πρόκλ. Παρμ. σ. 793 (Stallb.).

διάκρῐτος, ον, κεχωρισμένος· καὶ ἑπομένως, ἐκλεκτός, ἔξοχος, Θεόκρ. 22. 163.

δι-ακροβολίζομαι, ἀποθ., ἔρχομαι εἰς ἀκροβολισμὸν πρὸς ἄλλους, ἀψιμαχῶ, 'Ιώσηπ. Ι. 'Αρχ. 4. 7, 1.

δι-ακροβολισμός, ὁ, ἀκροβολισμός, ἀψιμαχία, Στράβων 155.

διακροτέω, κροτῶ διὰ μέσου, διαρρηγνύω, μετὰ σημασίας αἰσχρᾶς, πρβλ. **διασποδῶ**, Λατ. pertundere, Εὐρ. Κύκλ. 180. **II.** διαλύω εἰς τὰ συνθετικὰ μέρη, οἷον λέξεις εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτῶν, ἀντίθ. **συγκροτέω**, Πλάτ. Κρατ. 421C. **III.** διασπῶ, διαρρηγνύω τὰ δεσμά, Πλούτ. 2. 304Β.

διάκρουσις, εως, ἡ, ἀναβολή, ἰδίως δίκης, Δημ. 1265. 14· κινδύνου, Πλούτ. Κορ. 19.

διακρουστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ ἀποκρούσῃ ἢ ἀναβάλῃ τι, τινὸς Κλήμ. 'Αλ. 821.

διακρούω, κτυπῶν διαπερῶ, διελαύνω, σφῆνα Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 15, 4. **2)** δοκιμάζω διὰ τῆς κρούσεως, ὡς ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου, δ. εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται Πλάτ. Θεαιτ. 179D· πρβλ. Λουκ. Παρασ. 4, καὶ ἴδε **περικρούω**. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποδιώκω, ἀπαλλάττομαί τινος, ἀποφεύγω τινὰ (διὰ στρατηγήματος), τοὺς Ἕλληνας 'Ηρόδ. 7. 168· τὴν πρόσοδον Διον. 'Αλ. 3. 3· μακρᾶς στρατηγίας Πλούτ. Νικ. 6· διακρούεσθαι τὸ δοῦναι δίκην Δημ. 556. 25· καὶ ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 575. 6., 579. 13· δ. τινά, διαφεύγω τὸν δανειστὴν δι' ἀναβολῶν ἐπὶ τοῦ ὀφειλέτου, ὁ αὐτ. 911. 8, πρβλ. 988. 7· οὕτω, δ. τὸν παρόντα χρόνον ὁ αὐτ. 351. 15, κτλ.· καὶ ἀπολ., μεταχειρίζομαι ὑπεκφυγάς, καταφεύγω εἰς ἀναβολάς, ὁ αὐτ. 1266. 11.— Παθ., διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας, ἀποφεύγω τὴν τιμωρίαν, ὁ αὐτ. 741. 24. **III.** ἐμποδίζω, ἑαυτὸν διακρούειν ἐν τοῖς πράγμασι Πλούτ. 2. 80D. Πρβλ. **ἐκκρούω, παρακρούω**.

διακρύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κρύπτω**, Πολυδ. Ζ', 209, Διογ. Λ. 4. 16.

διακτενίζω, καλῶς κτενίζω, διεκτενισμένα μειράκια Φιλόστρατ. 335.

διακτενισμός, ὁ, τὸ καλῶς κτενίζειν, τὸ ἐντελὲς κτένισμα, Κλήμ. 'Αλ. 261.

διακτορία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ διακτόρου, ὑπηρεσία, Μουσαῖος 6, 'Ανθ. Π. 6. 68.

διάκτορος, ὁ, τὸ σύνηθες ἐπίθετον τοῦ 'Ερμοῦ **παρ'** 'Ομ., διάκτορος 'Αργεϊφόντης 'Ιλ. Β. 103, 'Οδ. Ε. 43, κτλ.· ἀλλὰ μόνον διάκτορος ἐν 'Οδ. Μ. 390, Ο. 319. 'Η σημασία τῆς λέξεως ἀμφισβητεῖται. 'Η συνήθης αὐτῆς παραγωγὴ εἶναι ἐκ τοῦ **διάγω**, ὁδηγός, ὅπερ ἁρμόζει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ 'Ερμοῦ παρ' 'Ομ. (πρβλ. **ἐριούνης**), ὡς ἐν 'Ιλ. Ε. 390 (ἔνθα ἐλευθεροῖ τὸν Ἄρη), Ω. 339 (ἔνθα ὁδηγεῖ τὸν Πρίαμον πρὸς τὸν 'Αχιλλέα), 'Οδ. Α. 84 (ὅπου ἐλευθεροῖ τὸν 'Οδυσσέα), Λ. 625 (ἔνθα ὁδηγεῖ τὸν 'Ηρακλέα ἀπὸ τοῦ Ἅδου). 'Αλλ' ὅμως κοινῶς ἑρμηνεύεται: ὁ ἄγγελος, ὁ διάκονος τοῦ Διός, = ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας· ἀλλὰ τοιοῦτον ὑπούργημα οὐδαμοῦ τῆς 'Ιλιάδος ἀποδίδοται εἰς αὐτόν, οὐδὲ ἀναγκαίως ἐν τῇ 'Οδυσ.· ἴδε Nitzsch εἰς Α. 84· ἀλλ' ὑπάρχει ἔτι ὀλιγώτερον κῦρος διὰ τὴν ἑρμηνείαν: ὁ διάγων τὰς ψυχὰς ('Ετυμ. Μ. 268. 20), ἣν ἀποδέχεται ὁ Λουκ. 'Επισκ. 1, ἔνθα ὁ Χάρων καλεῖ τὸν 'Ερμῆν ἑαυτοῦ συνδιάκτορον (πρβλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 140, ἔνθα τὸ διάγειν κεῖται ἐπὶ τοῦ Χάρωνος).— 'Ο Βουττμ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ἁπλῶς ὡς ἄλλον τύπον τοῦ **διάκονος**, ὃ ἴδε.— Μεταγεν. συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν τὴν λέξ. ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας, διάκονος, ὑπηρέτης, θεράπων, ὡς Καλλ. 'Αποσπ. 164, ἐπὶ τῆς γλαυκός, τοῦ τῆς 'Αθηνᾶς πτηνοῦ· 'Ανθ. Π. 7. 161, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός· ὁ Λουκ. 'Αλέξ. 33 ὀνομάζει ποιητὴν πολέμων δ.· ὁ δὲ Νόνν. μεταχειρίζεται καὶ ὡς οὐδέτ. ἐπίθ., διάκτορα δηϊοτῆτος ἔγχεα Δ. 39. 82.

δίακτος, ον, ὁ φερόμενος διὰ μέσου σωλήνων, ἐπὶ ἐλαίων ἢ μύρων ἐν χρήσει ἐν τοῖς λουτροῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 2820, 3871b.

διάκτωρ, ορος, ὁ, = τῷ **διάκτορος**, βούταν δ. 'Ανθ. Π. 10. 101.

διακῠβερνάω, κυβερνῶ διὰ μέσου, διευθύνω, τὰ θνητά, τἀνθρώπινα Πλάτ. Τιμ. 42Ε, Νόμ. 709Β· ἐπὶ ἰατροῦ, 'Αριστ. Προβλ. 1. 3·— **διακυβέρνησις** καὶ **διακυβερνητικός**, μεταγεν.

διακῠβεύω, παίζω τοὺς κύβους πρὸς ἕτερον, πρός τινα Πλούτ. Ρωμ. 5· ἐντεῦθεν, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνῶ, περί τινος ὁ αὐτ. 2. 128Α.

διακῠκάω, ἀναμιγνύω τι μετά τινος, ἀναταράττω, ἄνω καὶ κάτω δ. Δημ. 263. 19.

διακῠλινδέω, κυλίω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 8, 5.

διακυλίω, = τῷ προηγ., 'Αρισταίν. 1, 10.

διακῡμαίνω, διεγείρω εἰς κύματα, τὸ πέλαγος Λουκ. Δ. 'Εναλ. 15. 4. **2)** μεταφ., ἐξεγείρω ὡς τὰ κύματα, Δ. Χρυσόστ. 2, 240.

διακυμβαλίζω, ἠχῶ ὡς κύμβαλον, Γρηγ. Νύσ. 2. 253Α.

διακῡνοφθαλμίζομαι, ἀμοιβαίως προσβλέπω τινὰ μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας, κατ' εὐθεῖαν καὶ ἀτενῶς, Κωμ. 'Ανών. 116, ἴδε παρ' Εὐστ. 756. 60, καὶ 'Ησυχ.

διακύπτω, μέλλ. **-ψω**, κύπτω καὶ διέρχομαι διὰ μέσου στενοῦ τόπου, 'Ηρόδ. 3. 145, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 930. **2)** κύπτω ὥστε νὰ ἴδω, 'Αριστοφ. Εἰρ. 78· διὰ τῆς κεραμίδος Δίφιλ. Χρυσ. 1· δ. πρός τι, διεισδύομαι εἴς τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐρευνῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 66.

διακῡρίττομαι, ἀποθ., κερατίζω τινά, προσβάλλω τινὰ διὰ τῶν κεράτων δίκην τράγου, ἀντιμάχομαι, τινὶ Συνέσ. 77C.

διακῡρόω, βεβαιῶ, ἐπικυρῶ, Α. Β. 35.

διακωδωνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **κωδωνίζω**, Λυσ. ἐν τῷ Ε. Μ. 267. 30, Δημ. 393. 17. **II.** κοινολογῶ, διαφημίζω, Στράβ. 99.

διακωθωνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κωθωνίζω**, Γρηγ. Νύσσ. 2, 280Β.

διακώλῡμα, ατος, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Νόμ. 807D.

διακώλῡσις, εως, ἡ, ἐμπόδιον, παρεμπόδισις, αἱ τῶν αἱρέσεων δ. Πλάτ. Πολ. 469Ε· τῶν προαιρέσεων 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 2, 3.

διακωλῡτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐμποδίσῃ, Πλάτ. Πολ. 401Β.

διακωλῡτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐμποδίζων, Ἡρόδ. 6. 56, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Ε.

διακωλῡτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμποδίζειν, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ 10.1, 12.

διακωλύω [ῡ], μέλλ. -ύσω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, τινὰ μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 8. 144, πρβλ. Λυσ. 161. 25· ἢ μόνον μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἑκ. 150, Πλάτ. Ἀπολ. 31Ε· δ. τινὰ Θουκ. 8. 92, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 5· δ. τινά τι (ἐνν. ποιεῖν) Ἐπ. Πλάτ. 315D· δ. τινά τινος Διόδ. 17. 40· δ. φόνον Σοφ. Ο. Κ. 1771· δ. τὸ πρᾶγμα Ἀλκαῖ. Κωμ. Γαν. 2. — Παθητ., διακωλυθεὶς τυχεῖν Ἀντιφῶν 121, ἐν τέλ.· ἃ διεκωλύθη (ἐνν. ποιεῖν) Δημ. 245. 12.

διακωμῳδέω, σκώπτω τινὰ (ἐν κωμῳδίᾳ), κάμνω τινὰ ἀντικείμενον κωμῳδίας, Πλάτ. Γοργ. 462Ε, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 9.

διακωπηλατέω, κωπηλατῶν διαβιβάζω, Σουΐδ.

διακωχή, ἴδε ἐν λ. **διοκωχή**.

διαλᾰβή, ἡ, λῆψις ἐκ τοῦ μέσου, Διον. Ἁλ. 19. 12.

διαλαγχάνω, μέλλ. **-λήξομαι**, διαιρῶ ἢ χωρίζω διὰ κλήρου, Ἡρόδ. 4. 68, Αἰσχύλ. Θήβ. 789, 816, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1, κτλ., πρβλ. Ruhnk. Τίμ.· θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα δ. Εὐρ. Φοιν. 68· — μεταφ., σπαράττων κόπτω εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1292.

διαλαιμοτομέομαι, παθ., ἀποτέμνομαι τὸν λαιμόν, κόπτεται ὁ λαιμός μου, Μνησίμ. Ἱπποτρ. 1. 16.

διαλᾱκέω, διαρρήγνυμαι (μετὰ κρότου) εἰς δύο, «σκάνω», Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

διαλακτίζω, μέλλ. -ίσω, λακτίζων διασπῶ, ἀπολακτίζω, καταφρονῶ, Θεόκρ. 24. 25, Πλούτ. 2. 648Β.

διαλᾰλέω, ὁμιλῶ μετά τινος, τινι ἢ πρός τινα Πολύβ. 1. 85, 2, κτλ.· τινί, περὶ ἢ ὑπέρ τινος αὐτόθι, κτλ. **II.** δ. τινί τι, φλυαρῶ περί τινος μετά τινος, Εὐρ. Κύκλ. 175. — Παθ., γίνεται πολὺς λόγος περὶ ἐμοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 65.

διαλάλησις, εως, ἡ, ὁμιλία, ἀδολεσχία, λόγος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 7. 17.

διαλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, ἀόρ. **διέλᾰβον**, πρκμ. **διείληφα**, παθ. πρκμ. **διείλημμαι**, ὡσαύτως **διαλέλημμαι**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1090, Ἰων. **-λέλαμμαι** Ἡρόδ. (ἴδε **λαμβάνω**). Λαμβάνω ἢ δέχομαι χωριστὰ κατὰ σειράν, δηλ. ἕκαστος (ἡμῶν) λαμβάνει δι' ἑαυτόν, ἤτοι τὸ μέρος του, ἵνα διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1, πρβλ. Ἀν. 5. 3, 4· δ. οἰκίας Λυσ. 120. 41, πρβλ. Δημ. 918. 10, κτλ. **II.** καταλαμβάνω, ἐπιλαμβάνομαι χωριστά, ἰδιαιτέρως, διαλαβόντες .. τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Ἡρόδ. 4. 94· — ἐντεῦθεν, καταλαμβάνω ἢ συλλαμβάνω, τινὰ ὁ αὐτ. 1. 114, Πλάτ. Πολ. 615Ε· διαλελαμμένος ἄγεται Ἡρόδ. 4. 68. **2)** ὡς γυμναστικὸς ἢ παλαιστικὸς ὅρος, λαμβάνω, πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἐκ τῆς ὀσφύος, διαλαβὼν ἠγκύρισας (ἴδε ἀγκυρίζω) Ἀριστοφ. Ἱππ. 262· διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλισεν Πλούτ. Ἀντων. 33· πλῆρες, μέσον δ. τινά (Τερέντ. medium arripere), Ἀχ. Τάτ. 3. 13· — ἐπὶ τῆς ψυχῆς, διειλημμένη ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς Πλάτ. Φαίδωνι 81C. **2)** μεταφ., περιλαμβάνω πολλὰ εἰς ἕν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 6, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 1, 6. **III.** διαιρῶ, τὸν ποταμὸν ἐς τριηκοσίας διώρυχας δ. Ἡρόδ. 1. 190, 202., 5. 52· τριχῇ δώδεκα μέρη δ., διαιρῶ 12 μέρη εἰς 3 (δηλ. ἐκ τεσσάρων μερῶν ἕκαστον), Πλάτ. Νόμ. 763C· ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ, ἐπί τινος καθεζομένου μεταξὺ δύο ἄλλων, ὁ αὐτ. Συμπ. 222Ε· δ. εἰς δύο πάντας, διαιρῶ εἰς δύο μερίδας, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 13· ὁ πορθμὸς δ. τὴν Σικελίαν ὁ αὐτ. Θαυμασ. 105. — Παθ., ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, διῃρημένος εἰς πέντε διώρυχας, Ἡρόδ. 3. 117· θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν, ἔχοντες τὸ βάρος οὕτω διανενεμημένον ὥστε νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13. **2)** σημειώνω κατὰ διαστήματα, στήλαις δ. τοὺς ὅρους Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 23· τὰ τείχη δ. φυλακτηρίοις καὶ πύργοις, ἐφοδιάζω, ὀχυρώνω κατὰ διαστήματα διὰ .., Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 1· ἐπεισοδίοις δ. τὴν ποίησιν ὁ αὐτ. Ποιητ. 23, 5· — ἐπὶ χρόνου, τὰ τῶν ὡρῶν ἐνιαυτοῖς διειλημμένα Πλάτ. Νόμ. 886Α. **3)** διακόπτω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, τὰ στενόπορα Θουκ. 7. 73· δ. τάφρῳ Πολύβ. 5. 99, 9· δ. φυλακαῖς ὁ αὐτ. 1. 18, 4, κτλ.· — ἀπολ., διαλαβών, κατὰ διαλείμματα, Ἱππ. 617. 34. **4)** σημειῶ χωρίς, διακρίνω, αἱ πολιτεῖαι .. τοὺς πλείστους διειλήφασιν Ἰσοκρ. 44Α· δ. τὸν δῆμον, τοὺς ἀπόρους Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 14., 6. 5, 10. — Παθ., γῆ χρώμασι διειλημμένη, Λατ. coloribus distincta, Πλάτ. Φαίδωνι 110Β. **5)** διαχωρίζω, «ξεχωρίζω», διακρίνω ἐν λογισμῷ, κατὰ διάνοιαν, ταῦτα δ. τοῖς διανοήμασι ὁ αὐτ. Νόμ. 777Α· δ. εἶχα αὐτοὺς τῷ παίζειν καὶ τῷ μὴ αὐτ. 935Α, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 373· διὰ τῶν ἔργων δ. τὴν πίστιν, συνάγω ὡρισμένα ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Πολ. 7. 1, 6· — ἐντεῦθεν ὁρίζω, τι Πολύβ. 15. 5, 2· περί τινος Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 4, 1· ὑπέρ τινος Πολύβ. 2. 42, 7· δ. τί δεῖ ποιεῖν ὁ αὐτ. 4. 25, 1, κτλ.· μετ' ἀπαρ., 80. 9, 2· καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς ἁπλῶς, νομίζω, πιστεύω, Λουκ. Νιγρ. 26, κτλ. **6)** ὁρίζω, λέγω σαφῶς, λεπτομερῶς, Λατ. disserere, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 27. 9, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ Schäf. Γρηγ. 7. 931· πρβλ. **διειλημμένως**. **7)** συζητῶ, Φίλιππ. παρὰ Δημοσθ. 165, 17. **8)** διακόπτω ὁμιλῶν, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 2, κτλ. **9)** ἀναφέρω χωρίον τι, μνημονεύω, Βυζ.

διαλαμπής, ές, λίαν λαμπρός, Γρηγ. Ναζιανζ. 2, 132C.

διαλαμπρύνω, ποιῶ τι λαμπρὸν ἢ σαφές, τι Πλούτ. 2. 735Α.

διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, λάμπω ἐντελῶς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 11, 10., 4. 9, 12· μεταφ., δ. τὸ καλὸν (ἐνν. διὰ τὰς ἀτυχίας) ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 12. **2)** ἐξημερώνει, «χαράζει», διέλαμψεν ἡμέρα Ἀριστοφ. Πλ. 744· ἀπολύτως, διαλάμποντος (ἐνν. τοῦ ἡλίου) Πλούτ. Πύρρ. 32. **2)** μεταφ., λάμπω ἢ εἶμαι καταφανής, διακρίνομαι ἐξόχως ἔν τινι συνθέσει ποιητικῇ ἢ ῥητορικῇ, δ. ἰδέαι Ἰσοκρ. 233Β· ἐπὶ ἀνθρώπων, διακρίνομαι, εἶμαι ἔξοχος, Καλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Καλλ.** **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἠχῶ εὐκρινῶς ὥστε νὰ εἶμαι ἀκουστὸς διὰ μέσου πλήθους, Ἀριστ. Προβλ. 19. 45, 2.

διάλαμψις, εως, ἡ, τὸ λάμπειν διὰ μέσου ἢ λάμπειν σφόδρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 19. **II.** μεταφορ., διάκρισις, τὸ διακρίνεσθαι, ἐξέχειν, ἔχειν τινὰ ἐν διαλάμψει Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 29.

διαλανθάνω, μέλλ. **-λήσω**, καὶ παρ' Ἱππ. 399 **-λήσομαι**, ἀόρ. **διέλᾰθον**· — διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, μετὰ μετοχ., διαλήσει χρηστὸς ὢν Ἰσοκρ. 29 ἐν τέλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διαλαθὼν εἰσέρχεται Θουκ. 3. 25· μετ' αἰτιατ. προσ., διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 19· σὲ τοῦτο διαλέληθε Πλάτ. Εὐθυδ. 278Α.

διάλαυρος, ον, = **περιάμφοδος**, Ἡσύχ.

διαλᾰχαίνω, κόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω ὡς διὰ ὑνίου, διὰ κῦμα λ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 264.

δι-αλγέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀλγέω**, Πολύβ. 4. 4, 2.

δι-αλγής, ές, ἀλγεινός, θλιβερός, βαρύς, ἄτα Αἰσχύλ. Χο. 68· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ διαιωνίζουσα, ὅθεν ὁ Paley ὑποθέτει ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐκείνῳ θὰ ὑπῆρχεν αἰᾱνής. **II** ὁ πολὺν πόνον ὑποφέρων, Πλούτ. Ἀλεξ. 75.

διαλέγω, μέλλ. -ξω, συλλέγων διαχωρίζω, ἐκλέγω, Ἡρόδ. 8. 107, 113, Ξεν. Οἰκ. 8, 9, κτλ.· πάντα εἰς ἓν χωνεύσει καὶ εἰς καθαρὸν διαλέξει Χρησμ. Σιβυλλ. 2. 213., 3. 87., 8. 412· — διακρίνω, Πλάτ. Νόμ. 735Β. **II.** διαλέγων τὴν ὀπήν, ἐνερευνῶν, προσπαθῶν νὰ ἀνεύρῃ ἀνοικτὴν τὴν ὀπήν, ὅπως δραπετεύσῃ, Ἀριστ. Λυσ. 720.

Β. ὡς ἀποθ., **διαλέγομαι**· μέλλ. **διαλέξομαι** Ἰσοκρ. 233D, 255Ε, κτλ.· ὡσαύτω. **-λεχθήσομαι** ὁ αὐτ. 195C, Δημ. 311. 19· ἀόρ. **διελεξάμην** Ὅμ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 321· ὡσαύτως **διελέχθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· σπανίως ἀόρ. β' **διαλεγῆναι** Ἀριστ. Τοπ. 7. 5. 2., 8. 3, 6, γ' πληθ. **διέλεγεν** Συλλ. Ἐπιγρ. 3052. 10., 3656. 7· πρκμ. **διείλεγμαι** Πλάτ. Θεαιτ. 158C, Ἰσοκρ.· ὑπερσυντ. **διείλεκτο** Δημ. 553. 11 (ἀλλὰ μετὰ παθ. σημασ., Λυσ. 114. 36)· πρβλ. **προδιαλέγω**. Συνδιαλέγομαι πρός τινα, συσκέπτομαι μετά τινος, συνομιλῶ, μετὰ δοτ. προσ., μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς Ἰλ. Λ. 407· πρβλ. Ἀρχίλ. 74, Ἡρόδ. 3. 50, 51, Ἀριστοφ. Νεφ. 425, κτλ.· πρός τινα Πλάτ. Πολιτ. 272D, κτλ.· δ. τί τινι ἢ πρός τινα, συζητῶ ὑπόθεσίν τινα μεθ' ἑτέρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1., 2. 10, 1· δ. ὅρους, πράγματα Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 7, 5, κτλ.· δ. περί τινος Ἰσοκρ. 28Β, Δημ. 506. 21· τινι περί τινος Θουκ. 8. 93· δ. τινι μὴ ποιεῖν, συνομιλῶν πειρῶμαι νὰ πείσω νὰ μὴ .., ὁ αὐτ. 5. 59· εἰ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγὼ Δημ. 305. 5· οἱ νόμοι οὐδὲν τούτῳ δ., δὲν ἔχουσι νὰ εἴπωσί τι πρὸς αὐτόν, δὲν ἀναφέρονται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 1070. 4, πρβλ. Αἰσχίν. 3. 27· δ. πρός τι, ὑποστηρίζω τι συνομιλῶν, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 43· ἢ κατακρίνω τι, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 3· — ἀπολ., ἐξηγοῦμαι, διασκέπτομαι καὶ λέγω τὰς σκέψεις μου, συζητῶ, ἐξετάζω, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12, Ἰσοκρ. 104C, κτλ., συχνὸν παρὰ Πλάτ.· οὔτε φωνεῖ οὔτε δ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 9, 3· — τὸ ἐνεργ. μεταχειρίζεται οὕτως ὁ Ἕρμιππ. ἐν Κερκ. 5. **2)** ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου τῶν Σωκρατικῶν, καθ' ἣν τὰ συμπεράσματα δὲν συνήγοντο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ διὰ συζητήσεως δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, οὐκ ἐρίζειν ἀλλὰ δ. Πλάτ. Πολ. 454Α, πρβλ. 511C, Θεαιτ. 167Ε, κτλ., καὶ ἴδε τὴν λ. **διαλεκτικός**. **3)** μεταχειρίζομαι διάλεκτόν τινα ἢ γλῶσσαν, Ἡρόδ. 1. 142, πρβλ. Πολύβ. 1. 80, 6· γράφω εἰς τὸ πεζόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γράφειν ποιήματα, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 20, ἐν τέλ. **4)** παρ' Ἀττ. κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ **συνουσιάζω**, συνευρίσκομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 890, Πλούτ. 1082.

διαλείβομαι, παθ., ῥέω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Πλούτ. 2. 136Β Wyttenb.

διάλειμμα, τό, (διαλείπω) διάστημα μεταξύ, Πλάτ. Τιμ. 59Β, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 5, 39· ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. Προβλ. 19. 41· ἐπὶ χρόνου, Πολύβ. 1. 66, 2· ἐκ διαλειμμάτων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλούτ. Περικλ. 7.

δι-ᾰλειπτόν, τό, (διαλείφω) φάρμακον πρὸς ἐπάλειψιν, «ἀλοιφή», Ἱππ. 635. 17.

διαλείπω, μέλλ. -ψω· ἀόρ. **διέλῐπον**· — ἀφίνω διάστημα μεταξύ, τὸ ὀλίγιστον Ἀριστ. Φυσ. 5. 3, 3. — Παθ., διελέλειπτο, χάσμα

εἶχε μείνει, Ἡρόδ. 7. 40, 41· διαλέλειπται μικρά χώρα Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 11, 5. 2) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ μεταξὺ χρόνος, τὴν ὀχείαν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 3. 7, 5·—ἰδίως ἐπὶ χρόνου, διαλιπὼν ἡμέρην, ἐνιαυτόν, ἀφήσας διάλειμμα.., Ἡρόδ. 3. 157, Δημ. 459.13· ἀκαρῆ διαλιπών, περιμείνας ἐπὶ μίαν στιγμήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 496· χρόνον ὀλίγον Ἰσοκρ. 84B· πολὺν χρόνον Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 6· βραδύτερον ὡσαύτως μετὰ γεν., δ. μιᾶς ἡμέρας Ἡρῳδιαν. 7. 8, 22· οὕτω, διαλιπών, ἀπολ., μετά τινα χρόνον, Θουκ. 5. 10, Ὑπερείδ. Εὔξεν. 42. II. ἀμεταβ., διίσταμαι, ἀπέχω, δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων δ. Θουκ. 7. 38, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 7, 6· τὸ δέρμα δ., εἶναι διακεκομμένον, ἀντίθετον συνεχές ἐστι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 11, 4· τὸ διαλεῖπον, τὸ μεταξὺ διάστημα, χάσμα, αὐτόθι 4. 8, 13·—ἀπροσ., διαλείπει, ὑπάρχουσι διαστήματα κενά, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· ἀντίθ. πλήρη ἀστέρων εἶναι, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 19. 2) μετὰ μετοχ., ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ πώποτε διέλειπον ζητῶν Ξεν. Ἀπολ. 16· οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον διαβαλλόμενος, οὐδέποτε ἔπαυσα συκοφαντούμενος, Ἰσοκρ. 233D. 3) ἐπὶ χρόνου, διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, διαλιπούσης ἡμέρας, ἀφ' οὗ παρενέπεσον.., Θουκ. 1. 112., 3. 74· τὸ διαλεῖπον, τὸ μεταξὺ χρονικὸν διάστημα, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 11. 4) κατὰ μετοχ., κατὰ διαλείμματα, διαλείποντες πνέουσιν οἱ ἄνεμοι ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 5, 11, πρβλ. π. Ζ. Γ. 2. 8, 13· δ. πυρετὸς Ἱππ. Ἀφ. 1251, κτλ.

δι-ᾰλείφω, μέλλ. **-ψω**, χρίω, ἀλείφω, Ἱππ. 614. 52. II. ἐξαλείφω, σπογγίζω, Πλούτ. Ἀράτ. 13, Ἀθήν. 407C.

διαλείχω, μέλλ. **-ξω**, ἐντελῶς λείχω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1034, Σφηξ. 904.

διάλειψις, εως, ἡ, διάλειμμα, διακοπή, παῦσις (πρὸς καιρόν), Ἱππ. Ἄρθρ. 802, Διογ. Λ. 7. 51.

διαλεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαλέγομαι**, πρέπει τις νὰ διαλεχθῇ, συνομιλήσῃ, Ἰσοκρ. 260C, Πλάτ. Λύσ. 211C·—ἰδίως διαλεκτικῶς, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 12, 3.

διαλεκτικεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἔμπειρος τῆς διαλεκτικῆς, ὁμιλῶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς, Μ. Ἀντων. 8. 13.

διαλεκτικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικὴν (ἴδε κατωτ.), ὁ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι δυνάμενος Πλάτ. Κρατ. 390C· ἱκανὸς νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ συζητήσεως, ὁ αὐτ. Πολ. 534B· **διαλεκτικώτερος**, ἱκανώτερος εἰς τὸ λογικῶς συζητεῖν, ὁ αὐτ. Μένωνι 75D. II. **ἡ διαλεκτική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συζητεῖν ζήτημά τι δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἀνεύρεσις τῆς ἀληθείας διὰ τοιαύτης συζητήσεως, συζήτησις λογική, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 54, καὶ τελειοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ἴδε Grote Πλάτ. 1. 241 κέξ., 256 κέξ.· ἡ δ. πειραστική περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική Ἀριστ. Μεταφ. 3. 2, 20· ἀλλ' ὁ Πλάτων ἔθετε τὴν διαλεκτικὴν ὑπεράνω πάσης ἐπιστήμης, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ δ. ἐπάνω κεῖται Πολ. 534E·—ὡσαύτως, **τὸ διαλεκτικὸν** Σοφ. 253E. 2) ἡ λογικὴ τῶν πιθανοτήτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θετικὴν ἀπόδειξιν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 2 καὶ 14, 5, Ρητ. 1. 1, 1· πρβλ. Pacium Ἀναλ. Πρ. 1. 1, 6·—ἡ τῶν Στωικῶν διαλεκτικὴ περιεῖχε καὶ γραμματικήν. III. ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον διαλεκτικόν, Πλάτ. Φιλ. 17A, κτλ.· διὰ συζητήσεως, δι' ἐπιχειρημάτων· ἀντίθετον κατ' ἀλήθειαν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 14, 5, πρβλ. π. Ψυχ. 1. 1, 8.

διάλεκτος, ἡ, (διαλέγομαι) ὁμιλία, συνομιλία, Ἱππ. Ἄρθρ. 794· πρός τινα Πλάτ. Συμπ. 203A· συζήτησις, Πλάτ. Θεαιτ. 146B, Πολ. 454A. II. γλῶσσα, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 14· ἡ εἰωθυῖα δ. ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 2, 5, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· καινὴν δ. λαλῶν Ἀντιφ. Ὀβρ. 1· δ. ἀμνίου, ἀντίθ. τὰ ἔνδον δράκοντος, Ἑρμιππ. Ἀθ. γον. 2. 2) ἔναρθρος λόγος, γλῶσσα, ὁμιλία, ἀντίθ. **φωνή**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 9, 16· ἴδιον τοῦτ' ἀνθρώπου αὐτόθι· τοῦ ἀνθρώπου μία φωνή, ἀλλὰ διάλεκτοι πολλαὶ ὁ αὐτ. Προβλ. 10. 38. 3) ἡ γλῶσσα χώρας τινός, ἰδίως ἡ λαλουμένη ἔν τινι ἰδιαιτέρῳ τύπῳ, ὡς ἡ Ἰωνική, Ἀττική, κτλ. ἦσαν διάλεκτοι τῆς Ἑλληνικῆς, Γραμμ.· ὡσαύτως, λέξις τις ἢ φράσις ἀνήκουσα εἴς τινα τόπον ἰδιαιτέρως, Πλούτ. Ἀλεξ. 31·—πρβλ. **γλῶσσα** II. III. τρόπος ὁμιλίας, προφορὰ ἰδιαιτέρα, Δημ. 982. 19. IV. ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 3. V. ἐν τῇ μουσικῇ, ἔκφρασις, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 18.

διαλελῠμένως, ἐπίρρ. (διαλύω) χαλαρῶς, ἀντίθετον τῷ **σφοδρῶς**, Ἀριστ. Προβλ. 11. 13. II. κατὰ διάστασιν, οὐχὶ ἐν συνθέσει, Ἀθήν. 676F· π. χ. πόδας ὠκύς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ποδώκης, Εὐστ. 64. 22. 2) ἀσυναιρέτως, ὡς **χαλκέα** ἀντὶ **χαλκῆ**, Φρύνιχ. 122, Μοῖρ. 376. III. ἀντίθ. τῷ **ἐμμέτρως**, Ἡφαιστίων 5, 7.

διάλεξις, εως, ἡ, ὁμιλία, συζήτησις, Ἀριστοφ. Νεφ. 317, Ἐπ. Πλάτ. 350D. II. = **διάλεκτος** II, Δίων Κ. 60. 17.

διαλεπτολογέομαι, ἀποθ., συζητῶ μετὰ ματαίας λεπτολογίας, τινι, μετά τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1496.

διάλεπτος, ον, λίαν λεπτὸς ἢ στενός, ὑμὴν Εὐστ. 1157. 18.

διαλεπτουργέω, ἐργάζομαί τι μετὰ λεπτότητος, λεπτολογῶ, Γρ. Νύσσ. 2. 351C.

διαλεπτύνω, κάμνω λεπτόν, ὀλιγοστεύω, ἐλαττώνω, Ἱππ. Ἀγμ. 759.

διαλεσχαίνω, διαλέγομαι, φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, Α. Β. 21.

διαλευκαίνω, ἀπολευκαίνω, ἀναμιγνύω μετὰ λευκοῦ, Φιλόστρ. 883. 2) σαφηνίζω, Εὐστ. Πονημ. 257. 66.

διάλευκος, ον, μεμιγμένος μετὰ λευκοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 23. 6, Στράβων 807, Πλούτ. Ἀλεξ. 51.

διαληκάομαι, ἀποθ., περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1208. 41.

διάληξις, εως, ἡ, (διαλαγχάνω) διαίρεσις διὰ κλήρου, Ἡσύχ., Σουΐδ.

διαληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαλαμβάνω**, πρέπει τις νὰ διαιρέσῃ, τὰς ἐπιστήμας Πλάτ. Πολιτ. 258B· δ. ὡς.., πρέπει τις νὰ διακρίνῃ.., Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 5. II. πρέπει τις νὰ συζητήσῃ ἢ πραγματευθῇ, Πολύβ. 6. 44, 1.

διαληπτικός, ή, όν, πραγματευόμενος ἀκριβῶς περί τινος, Μ. Ἀντων. 10. 8.

διαληπτός, ή, όν, εὐδιάκριτος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 57.

διαληρέω, ἀνοήτως ὁμιλῶ, φλυαρῶ, Εὐνάπ. Ἐκλ. σ. 93. 8.

διάληψις, εως, ἡ, (διαλαμβάνω) τὸ λαμβάνειν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν· ἐκ διαλήψεως, ἀντίθ. ἐκ καταφορᾶς, ὡς τὸ punctim ἀντιτίθεται πρὸς τὸ caesim, τὸ «κεντητὰ» πρὸς τὸ «κοφτά», l'ἀλλ. frapper d'estoc πρὸς τὸ frapper de taille, Πολύβ. 2. 33, 6, ἔνθα ἴδε τὸν Schweigh. 2) περιεκτικότης, χωρητικότης, Διόδ. 3. 37. II. χωρισμὸς ἢ διάκρισις, οὐκ ἔχει δ., δὲν κάμνει διάκρισιν, Ἀριστ. π. Ζώων πορείας 3, ἐν τέλ.· κρίσις, γνώμη, Πολύβ. 6. 56, 6, κτλ. III. διαίρεσις· κατὰ πληθ., τὰ μέρη ἢ σημεῖα τῆς διαιρέσεως ἢ διακλαδώσεως, Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 1, 21., 2. 6, 7.

διάλῐθος, ον, κατακεκοσμημένος διὰ πολυτίμων λίθων, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. § 38, 153. 3, Μένανδ. Φιλ. 1.

διαλικμάζω, (λικμάω), διασκορπίζω, Συμεὼν Μεταφρ. (Boisson. Anecd. 5, σ. 10).

διαλιμπάνω, = **διαλείπω**, παρεμπίπτω μεταξύ, ἔρχομαι κατὰ διαλείμματα, Γαλην., Ἱππ. Ἐπιδ. 1, 3, Ἑβδ. (Τωβ. ι', 7).

διαλῑνάω, διολισθαίνω διὰ μέσου δικτύου, Α. Β. 36.—Μέσ., Εὐστ. 574. 31.

Διάλιος ἱερεύς, ὁ, ὁ παρὰ **Ρωμαίοις flamen Dialis**, Δίων Κ. 44. 6.

διαλιχμάομαι, = **διαλείχω**, **Ἰάμβλ. ἐν τῇ Φωτ.** Βιβλ. 74, 4, Ἀγαθ.

διαλλᾰγή, ἡ, (διαλλάσσω) ἀνταλλαγή, ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ Εὐρ. Ἱκέτ. 209. II. μεταβολὴ ἰδίως ἀπὸ ἐχθρότητος, συνδιαλλαγή, **συμφιλίωσις**, εἰρήνη, Ἡρόδ. 1. 22, Ἀριστοφ. Ἀχ. 989· κατὰ πληθ., Εὐρ. Φοιν. 375, Ἀριστοφ. Σφηξ. 472, κτλ.· διαλλαγαὶ πρός τινα Ἰσοκρ. 60B· τὰς πρὸς ἐκεῖνον δ. Δημ. 18. 8· πρβλ. **λυκοφίλιος**. III. διαφορά, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 11.

διάλλαγμα, τό, ἀντάλλαγμα, Εὐρ. Ἑλ. 586 (ἔνθα τὸ Ἥρας ὀρθῶς ὁ Paley ἀναφέρει εἰς τὴν προηγουμένην ἐρώτησιν, τίνος θεοῦ πλάσαντος;). II. διαφορά, παραλλαγή, Διον. Ἁλ. 7. 64.

διαλλακτήρ, ὁ, μεσίτης πρὸς διαλλαγήν, συνδιαλλακτής, Ἡρόδ. 4. 161, Αἰσχύλ. Θήβ. 908.

διαλλακτήριος, ον, πρὸς διαλλαγὴν τείνων ἢ συνεργῶν, Διον. Ἁλ. 5. 31.

διαλλακτής, οῦ, ὁ, = **διαλλακτήρ**, Εὐρ. Φοιν. 468, Θουκ. 4. 60, κτλ.

διαλλακτικός, ή, όν, κλίνων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διαλλαγήν, συμφιλιωτικός, Διον. Ἁλ. 7. 34.

διάλλαξις, εως, ἡ, συμφιλίωσις, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 7, Μεταφ. 4. 4, 5.

δι-αλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**. I. μέσ., κάμνω ἀλλαγήν, ἀνταλλάσσω, τὰς τάξεις Ἡρόδ. 9. 47, πρβλ. Πίνδ. Ο. 11 (10), ἐν τέλ.· ἀπολ., κάμνω ἀνταλλαγήν, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32. II. δίδω τι εἰς ἀνταλλαγήν, τί τινι Εὐρ. Ἀλκ. 14· τί τινι ἀντὶ ἀργυρίου Πλάτ. Πολ. 371D· τινὰ περί τινος, ἕνα ἀντ' ἄλλου, Διον. Ἁλ. 10. 24· τι πρός τινα Δίων Κ. 47. 10· ἤ, 2) λαμβάνω εἰς ἀνταλλαγήν, δ. ἀετοῦ βίον, λαμβάνω βίον ἀετοῦ ἀντὶ τοῦ ἰδίου μου βίου, ἐκλέγω αὐτόν, Πλάτ. Πολ. 620B· τὴν ἐσθῆτα πρέπουσαν Πλούτ. Κικ. 19· δ. τὴν χώραν, ἀλλάσσω χώραν τινὰ ἀντὶ ἄλλης, δηλ. διέρχομαι δι' αὐτῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Σοφ. 223D· τι ἀντί τινος Διον. Ἁλ. 2. 3. 3) ἁπλῶς, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, Ἐμπεδ. 203· τοὺς ναυάρχους Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4· τοὺς λόγους Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 23, 2, κτλ. III. ἰδίως, ἀνταλλάσσω ἔχθραν πρὸς φιλίαν, συμφιλιώνω, τινά τινι Θουκ. 2. 95., 6. 47, κτλ.· τινὰ πρός τινα Ἀριστοφ. Λυσ. 628, Ἰσοκρ. 104E· ἀλλὰ συχνότατα μετ' αἰτιατ. πληθ. μόνον, ὡς Εὐρ. Φοιν. 436, Ἀντιφῶν 146. 2, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατικῆς ἑνικῆς, «τὰ ταιρειάζω» μέ τινα, διαλλάξεις με φιλάσας Θεόκρ. 23. 42· ἀπολ., συμφιλιώνω, Πλάτ. Πρωτ. 346B, πρβλ. Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 1361. 3.—Παθ., μετὰ μέλλοντ., **διαλλαχθήσομαι** Ἀριστοφ. Σφηξ. 1395, κτλ., πρβλ. Θωμ. Μ. 238, ἀλλ' ὡσαύτως **διαλλαγή-**

σομαι Πλάτ. Πολ. 471Α· ἀόρ. **-ηλλάχθην** καὶ **-ηλλάγην** (ἴδε **ἀλλάσσω**)·— συνδιαλλάττομαι, συμφιλιοῦμαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 885, κτλ.· τινι Ἰσοκρ. 201D· πρός τινα περί τινος ὁ αὐτ. 33D· τῆς ἔχθρας ἐς φίλους Εὐρ. Μηδ. 896, πρβλ. Ἀνδοκ. 23. 4. **IV.** ἀμεταβ., μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., διαφέρω τινὸς ἔν τινι πράγματι, Λατ. differre aliquid alicui, εἶδος δ. οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι Ἡρόδ. 7.70· δ. ταῖς ἡλικίαις, τῇ ἀρετῇ, διαφέρω εἰς, ὡς πρὸς .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.10, 6., 9. 3, 4· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., δ. τινός τινι Πολύβ. 2. 37, 11· ἔν τινι Λουκ. Ἀλ. 23· ἀπολ., πολὺ διήλλαχεν Διονύσ. Κωμ. Θεσμ. 1.10· τὸ διαλλάσσον τῆς γνώμης Θουκ. 3.10. **2)** δ. τινά, ὑπερβαίνω τινά, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 51·— οὕτω, **V.** παθ., εἶμαι διάφορος, Λατ. distare, διηλλαγμένα τοῖς εἴδεσι Θουκ. 3. 82, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 29. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

δι-άλληλος τρόπος, ὁ, ἀπόδειξις φαῦλος κύκλος ἐν τῇ λογικῇ καλουμένη, Σέξτ. Ἐμπ. Π.1.117.

δι-αλλοιόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀλλοιόω**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6, 12.

διάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τάφρον Ξεν. Ἱππ. 8, 8, Πλούτ. Ρωμ. 10.

δίαλμα, τό, ὡς γυμναστικὸς ὅρος = ἅλμα, Σχόλ. Πινδ. Ο.13. 39.

δι-αλοάω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀλοάω**, Αἰλ. π. Ζ. 1. 9.

διαλογή, ἡ, (διαλέγω) ἀκριβὴς ἐξαρίθμησις, διαχωρισμὸς καὶ ἀρίθμησις, τῶν ψήφων Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 15· ἡ δ. τῶν ἕξεων καθ' ἕκαστον τὸ πάθος ὁ αὐτ. Ἠθ. Ε. 2. 5, 8. **2)** = διάλογος ἢ διάλεξις, Βίος Ὁμ. 36.

διαλογίζομαι, μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**· πρκμ. **-λελόγισμαι** Ἄμφις Φιλ. 1. 9· ἀποθ., λογαριάζομαι μετά τινος, ἐξισάζω τοὺς λογαριασμούς, πρός τινα Δημ. 1236. 17. **2)** λογαριάζω, ὑπολογίζω ἀκριβῶς, ὁπόσον .. Δίφιλ. Ζωγρ. 1.15, πρβλ. Ἄμφιν ἔνθ' ἀνωτ.· — κάμνω ἀκριβῆ λογαριασμόν τινος πράγματος, σκέπτομαι περί τινος, πρὸς ἑαυτὸν Ἰσαῖ. 68.14, Ἰσοκρ. 134D· διακρίνω, τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ Αἰσχίν. 3. 30. **II.** συνδιαλέγομαι, συζητῶ, ἐξετάζω κρίνων, περί τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 1.

διαλογικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς διάλογον, συζήτησιν, Δημ. Φαλ. 21.

διαλόγισμα, τό, = ἐπ. II, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.68 καὶ 85.

διαλογισμός, ὁ, ὑπολογισμός, θεωρία. συλλογισμός, Δημ. 951. 20· ἐντεῦθεν, **II.** ὑπολογισμός, θεωρία, συλλογισμός, Πλάτ. Ἀξ. 367Α, Στράβων 284, κτλ. **III.** συνομιλία, συζήτησις, Πλούτ. 2.180C.

διαλογιστέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **διαλογίζεσθαι**, Σωρ. Ἐφ. (Erm. σ. 150).

διαλογιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς συζήτησιν ἢ διάλογον· **ἡ διαλογιστική**, ἡ δύναμις τοῦ διαλογίζεσθαι, Πλούτ. 2. 1004D.

διάλογος, ὁ, (διαλέγομαι) συνομιλία, διάλογος, Πλάτ. Πρωτ. 335D, Σοφ. 263Ε· οἱ Σωκρατικοὶ δ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 61· τὰ ἐν τοῖς διαλόγοις, διαλεκτικὰ ἐπιχειρήματα, ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1.12, 8.

διαλοιδορέομαι, ἀποθ., ὑβρίζω τινὰ μετὰ πολλῆς σφοδρότητος, τινι Ἡρόδ. 2.121, 4· ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς Δημ. 542. 10.—Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Λιβαν. 4. 587·— οὐσιαστ. **διαλοιδόρησις, εως**, ἡ, Ἑβδ. (Σειρὰχ 27. 5).

διάλοξος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **λοξός**, Λιβάν. 4.1071.—Ἐπίρρ. **-ξως** Ἥρων Βυζ. (Wesch. σ. 237)·— **διαλοξεύω**, στρέφω λοξά, ὀφθαλμὸν αὐτόθι 1072.

διαλῠγίζω, λυγίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω· **διαλύγισμα**, τό, κάμψις, ἀμφότερα παρ' Ἡσυχ.

διαλῡμαίνομαι, σφόδρα βλάπτω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἀφανίζω, Ἡρόδ. 9.112· Ἑλλάδα δ. Εὐρ. Ὀρ. 1515· ἵμερός με δ. Ἀριστοφ. Βατρ. 59, κτλ. **2)** ἐξαπατῶ μεγάλως, ἀγροίκως, δ. τινα ταῖς κοτύλαις ὁ αὐτ. Πλ. 436. **3)** κιβδηλεύω, διαφθείρω, τὸ νόμισμα ὁ αὐτ. Θεσμ. 348· καὶ ἐπὶ ποιήσεως, ὁ αὐτ. Βατρ. 1062. **II.** οὐδεὶς τύπος ἐνεργ. ἀπαντᾷ, ἀλλὰ μετοχ. τοῦ πρκμ. **διαλελυμασμένος** μετὰ παθ. σημασ., Ἡρόδ. 9. 112· ἀόρ. **διελυμάνθην** Εὐρ. Ἱππ. 1350.

διαλῡπέω, προξενῶ μεγάλην, βαθεῖαν λύπην, διαλελυπημένος Πλούτ. Ἠθ. 578C.

διάλῠσις, εως, ἡ, (διαλύω) ἡ ἐλευθέρωσίς τινος ἀπό τινος, χωρισμός, διαχώρισις, δ. τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 524Β· δ. τοῦ σώματος, ἡ διάλυσις αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 88Β· ἡ δ. τῆς γεφύρας, ἡ καταστροφὴ αὐτῆς, Θουκ. 1. 137· ἐπὶ διαλύσεως στρατευμάτων, Ξεν. Κύρ. 6.1, 3· ἡ διάλυσις συνόδου, συλλόγου, ἀντίθ. **σύλλογος**, Πλάτ. Νόμ. 758D· δ. ἀγορᾶς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐπομένως παύει ἡ ἀγορά, Ἡρόδ. 3.104· τὴν δ. ἐποιήσαντο, ἐτελείωσαν τὴν μάχην, Θουκ. 1. 51· χρεῶν δ., πληρωμή, ἀπάλειψις, Πλάτ. Νόμ. 654D, πρβλ. **διαλύω** I. 7· δ. γάμου, διαζύγιον, Πλούτ. Σύλλ. 35, κτλ.·— ἡ φθορά δ. οὐσίας Ἀριστ. Τοπ. 7. 3, 7· ἐντεῦθεν ἀπολ., διάλυσις, ἀντίθ. **σύνθεσις**, ὁ αὐτ. Οὐρ. 3. 6, 2, πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 32Α· διάρρηξις φιλίας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1, 3., 9. 3, 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 632Β. **3)** τέλος, παῦσις, κακῶν Εὐρ. Φοιν. 435· πολέμου Θουκ. 4. 19, Ἰσοκρ. 126D· ἀπολ., παῦσις τῶν ἐχθροπραξιῶν, συνθήκη εἰρήνης, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἠξίου δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτῷ .. γίγνεσθαι τὰς διαλύσεις Δημ. 553. 20, πρβλ. Φοινικίδ. Αὐλ. 1.

διαλῡσί-φιλος, ον, ὁ διαλύων τὴν φιλίαν, ἀγάπην, Ἀνθ. Π. 5. 21.

διαλῠτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διαλύσῃ, φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3.

διαλύτης, ου [ῠ], ὁ, ὁ διαλύων, τῆς ἑταιρείας Θουκ. 3. 82. Οὐχὶ **διαλυτής**, ὡς **ἐπιλύτης, καταλύτης, προλύτης**, κλπ. Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 430 - 435.

διαλῠτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς διάλυσιν, τινος Πλάτ. Πολιτ. 281Α, Τιμ. 60Β· χαλαρωτικός, νότοι Ἱππ. Ἀφ. 1247.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Τοπ. 7. 3,7.

διάλῠτος, ον, διαλελυμένος, χαλαρωμένος, Πλούτ. 2. 136Β· ἀλλά, **II. διαλῠτός, ή, όν**, ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς διαλύσεως, Πλάτ. Φαίδωνι 80Β, Τιμ. 57Β.

διαλύτρωσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ἀπολύτρωσις, Πολύβ. 6 58,11.

διαλύω, μέλλ. **-λύσω**, κτλ. (ἴδε **λύω**)· — λύω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, Λατ. dissolvere, διαπλέκων καὶ διαλύων, συμπλέκων καὶ ἀναλύων, Ἡρόδ. 4. 67· δ. τοὺς ἀγωνιζομένους ὁ αὐτ. 8.11· δ. τὸν σύλλογον, τὴν συνουσίαν, τὴν πανήγυριν, κτλ., ὁ αὐτ. 7. 10, 4, Θουκ. 2. 12, Πλάτ. Λυσ. 223Β, κτλ.· τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην δ., διαλύω τὴν συναναστροφὴν καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὴν κλίνην, Ξεν. Κύρ. 2. 3,1· δ. τὴν στρατιάν, τὸ ναυτικὸν Θουκ., κλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 457C. — Παθ., ἐπὶ συνελεύσεως, διαλύω, Ἡρόδ. 1.128, κτλ.· ἐκ τοῦ συλλόγου ὁ αὐτ. 3.73, πρβλ. 5. 113· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Θουκ. 2.12· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀποθνήσκω, Ξεν. Κύρ. 8.7, 20. **2)** διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται στοιχεῖα, ἀναλύω, καταστρέφω, δ. καὶ ἀπολλύναι Πλάτ. Πολ. 609Α, κἑξ.· ἐξ ἑνὸς ἐς πολλὰ δ. ὁ αὐτ. Τιμ. 68D· οὕτω, δ. πολιτείαν, ἀρχήν, κτλ., ὁ αὐτ. Νόμ. 945C, κτλ.· τὰς οἰκήσεις Πολύβ. 4. 65, 4·— ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τήκω τι πεπηγός, Ξεν. Κυν. 5, 2.— Παθ., ἐξ ὧν σύγκειται καὶ εἰς ἃ διαλύεται Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8,12, καὶ συχνάκις. **3)** καταστρέφω τὴν φιλίαν, θέτω τέρμα εἰς αὐτήν, Λατ. dirimere, δ. σπονδὰς Θουκ. 5.1· ὁμολογίας Ἰσοκρ. 77C· φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 5,1·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαλύσασθαι ξεινίην Ἡρόδ. 4.154· ἀπολ., διασπῶ, διαλύω φιλίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.13, 5 κἑξ. **4)** θέτω τέρμα εἰς ἔχθραν ἢ ἐχθροπραξίας, ἔχθραν, πόλεμον Θουκ. 4.19., 8. 46· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ. ἔχθρας Ἰσαῖ. 64. 25· διαφορὰς Ἰσοκρ. 266D· πολέμους ὁ αὐτ. 76D, πρβλ. Δημ. 44.10· κατὰ παθ. ὑπερσ. (μετὰ μέσ. σημ.), διελέλυσθε τὸν πόλεμον Ἰσοκρ. 301C· ἐντεῦθεν, **6)** μετ' αἰτ. προσ., διαλλάττω, συμφιλιῶ, πρὸς ἐμὲ δ' αὐτὸν διαλύειν ἠξίου Δημ. 555. 1, πρβλ. 1032. 8· δ. τινὰ ἐκ διαφορᾶς Πολύβ. 1. 87, 4· οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων Θουκ. 3. 83·— μέσ. ἀπολ., διαλλάττομαι, συμφιλιοῦμαι, παύω ἔριν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 25, κτλ.· πρός τινα Αἰσχίν. 10. 4· περί τινος Λυσ. 100. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὅπως .. μὴ διαλύσει Δημ. 583. 23. **5)** καθόλου, θέτω τέρμα εἴς τι, καταπαύω, καταστρέφω, διαβολὴν Θουκ. 1. 131· πάσας αὐτοῦ διαλύσω τὰς ἀπολογίας Δημ. 831. 24, πρβλ. 991. 20· τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων δ. Πλάτ. Μενεξ. 241Β·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐγκλήματα δ. Θουκ. 1. 140, πρβλ. 145, Ἰσοκρ. 228D, 278Β, 313C· δ. ἃ ἐψηφίσασθε, νὰ ἀναιρέσητε τὴν ἀπόφασίν σας, Λυσ. 64. 25· διαλύεσθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, διευθετῶ ἀμοιβαίας ἀξιώσεις, Ἰσοκρ. 48D, πρβλ. Αἰσχίν. 10. 4. **6)** λύω δυσκολίαν, Πλάτ. Σοφ. 252D· τὴν ἀπορίαν Ἀριστ. Μεταφ. 10. 6, 5, κτλ. **7)** δ. τιμάς, πληρώνω ὅλην τὴν ἀξίαν, τὴν τιμήν, Δημ. 846, ἐν τέλ.· πληρώνω, ἀποτίνω, τὴν δαπάνην Ἡρόδ. 5. 30· χρήματα Δημ. 460. 19· τὰ συμβόλαια Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 2· χρέος, χρέα, κτλ., Πολύβ. 32.13, 4, κτλ.· πάντα διελέλυτο Δημ. 836. 14· οὕτω Λατ. diluere, Κικ. Off. 1. 33·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., δ. τὸν ναύκληρον, ἱκανοποιῶ αὐτόν, δηλ. τὸν πληρώνω, Δημ. 1192.24, πρβλ. 919.10, 959, ἐν τέλ.· — κατὰ μέσ. ἢ παθ., διατάσσω νὰ πληρωθῶσι χρέη, Ἀρρ. Ἀν. 7.10· ἀλλ' ὡσαύτως, πληρώνομαι, κάμνω νά με πληρώσωσι, Δίων Χρυσ. σ. 214. **II.** χαλαρώνω, ἐξασθενῶ, τὸ σῶμα Ἱππ. Ἀφ. 1247· καθιστῶ τινα ἐνδοτικόν, εὐάγωγον, Λατ. relaxare, Ἀριστοφ. Εἰρ. 85. —Παθ., δ. καὶ ἀδυνατεῖν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.7. 5,1· ἀνάπλους διαλελυμένος, ἔκπλους ἄνευ τάξεως, Πολύβ. 16. 2, 6· διαλελυμένη λέξις, χαλαρὸν ὕφος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 9. **2)** ἀπολ., χαλαρώνω, λύω, Θεόκρ. 24. 32. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 442 καὶ 417.

δι-αλφῐτόω, πληρῶ ἐντελῶς μὲ ἄλευρον ἐκ κριθῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 669.

διαλωβάομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. τοῦ **λωβάομαι**, Πολύβ. 11. 4, 1, κτλ.·— μετοχ. παθ. πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., Πλούτ. Καίσ. 68, κτλ.

διαμᾰγεύω, θέλγω διὰ μαγικῶν μέσων ἢ τεχνασμάτων, Λουκ. Ἐρώσ. 41.

δι-αμαθύνω, κατασυντρίβω εἰς κόνιν, ἐντελῶς καταστρέφω, πόλιν διημάθυνεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 824· κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην (ἐνν. τὸν Ἀκταίωνα) ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239.

διαμάλαξις, εως, ἡ, μάλαξις, μαλάκυνσις, Γαλην. 13.116.

διαμαλάττω, ἐπιτεταμ. τοῦ **μαλάττω**, Λουκ. Προμ. 13.— Μέσ., Ἱππ. 679.

διαμανθάνω, μανθάνω ἐρευνῶν, ἐρωτῶν, Φιλόστρ. 20.

διαμαντεύομαι, ἀποθ., ὁρίζω διὰ χρησμοῦ, τι Πλάτ. Νόμ. 696A· ἐνεργῶ μαντείας, ὁ αὐτ. Σισύφ. 387E· ὄρνισι ἢ ἐπ' ὄρνισι Πλούτ. Τ. Γράκχ. 17, κτλ. **II**. συμβουλεύομαι ἢ ἐρωτῶ μαντεῖον, λαμβάνω χρησμόν, περί τινος Διον. Ἀλ. 3. 69, Πλούτ. 2. 302D.

δι-άμαξος, ον, δι' ἅμαξαν χρήσιμος ἢ κατάλληλος, Ἐπιγρ. Κρητ., ὁδὸς δ., ἁμαξιτὸς ὁδός, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1554. 116.

δι-αμαρτάνω, μέλλ. **-αμαρτήσομαι** (Δημ. 388.15)·—ἐπιτεταμένον τοῦ **ἁμαρτάνω**, ἐντελῶς ἀποτυγχάνω, ἐντελῶς παραπλανῶμαι ἀπὸ .., τῆς ὁδοῦ Θουκ. 1.106· τοῦ πράγματος Δημ. 576, ἐν τέλ., 1228. 10· τοῦ ἑταίρου Πλάτ. Φαίδρ. 257D· τῆς ὀρθοτάτης πολιτείας Ἀριστ. Πολ. 4. 8, 1. **2**) ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, δὲν ἐπιτυγχάνω νὰ λάβω ἢ ἀποκτήσω, τινὸς Θουκ. 2. 78· τῶν ἐλπίδων Ἰσοκρ. 60A· τοῦ ἀγῶνος Ἰσαῖ. 61. 26· τῆς εἰρήνης Δημ. 235. 29· δυοῖν χρησίμοιν οὐ δ., δὲν ἀποτυγχάνω δύο καλῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 388. 15. **3**) ἀπολ., ἀποτυγχάνω ἐντελῶς· ἀντίθ. **τυγχάνω**, Πλάτ. Θεαιτ. 178A· Μάχων Ἐπιστ. 1. 6· γνώμη, ὡς πρὸς τὴν γνώμην ἢ κρίσιν, Δημ. 716. 3., 734. 22· δ. τοῖς ὅλοις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 7· ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτόθι 8.13, 9· περί τι ὁ αὐτ. Οἰκ. 2, 1.—Παθ., τὰ πολλὰ .. διημαρτημένα, ἐντελεῖς ἀποτυχίαι, Πλάτ. Νόμ. 693E,—καὶ ἐπίρρ. **διημαρτημένως** Κλήμ. Ἀλ. 2, 608 (Migne), Πολυδ. Ϛ', 205.

διαμάρτημα, τό, μέγα σφάλμα, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 25 (**δι' ἁμ-**.;)

διαμαρτητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαμαρτάνω**, Ἀγαθίας σ. 26. 1 (Bonn.).

διαμαρτία, ἡ, παντελὲς σφάλμα, τέλειον σφάλμα, Πλούτ. Φαβ. 6· δ. τῶν ἡμερῶν, ἐσφαλμένος ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν, Θουκ. 4. 89. **2**) μέγα, χονδρὸν σφάλμα, Πλούτ. 2.153B, κτλ. **II**. ἀποτυχία ἐν τῇ κτήσει τινός, ἀποτυχία ἔν τινι, τινὸς Λουκ. Θυσ. 1· δ. ἐρωτική Φιλόστρ. 16.

διαμαρτυρέω, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, μεταχειρίζομαι διαμαρτυρίαν (ὃ ἴδε), Δημ. 1088, ἐν τέλ. **2**) μετ' ἀπαρ., βεβαιῶ διὰ διαμαρτυρίας, ὅτι .., δ. μὴ ἐπίδικον τὴν δίκην εἶναι Ἰσαῖ. 38. 11, πρβλ. Δημ. 1095. 1.—Παθ., ἀόρ. **διεμαρτυρήθη**, ἐβεβαιώθη ἐν διαμαρτυρίᾳ ὅτι ἔχει οὕτω καὶ οὕτω τὸ πρᾶγμα, Λυσ. 167. 40, Ἰσαῖ. 42.17· τὰ διαμαρτυρηθέντα Ἰσοκρ. 374B. **3**) ὁ Ἰώσηπ. Ι. Α. 9. 8, 3, ἔχει τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινὸς πράγματος, τι.

διαμαρτυρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαμαρτύρεσθαι**, Θ. Στουδ. σ. 1188 (Migne).

διαμαρτυρία, ἡ, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, «ἔνστασις», ἐνίοτε φερομένη κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 1097. 20, κτλ. **1**) ἐν πάσῃ δίκῃ ὁ κατηγορούμενος ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἔνστασιν, ἤτοι διαμαρτυρίαν, τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, καὶ τότε ἡ δίκη ἀνεβάλλετο, ἕως οὗ πρῶτον τὸ προκαταρκτικὸν τοῦτο ζήτημα ἐλύετο, πρβλ. Ἰσοκρ. 373C· ἐνίοτε ὅμως ὁ κατήγορος εἰσῆγε διαμαρτυρίαν, ὅπως προλάβῃ τὸν κατηγορούμενον, ἴδε Λυσ. 167. 38 κέξ. **2**) ἐν διαδικασίᾳ κλήρου (ἴδε **διαδικασία**), πᾶς ἔχων ἀξιώσεις ἐπί τινος περιουσίας δι' ἀγχιστείαν πρὸς τὸν ἀποθανόντα (καὶ ἑπομένως δικαιούμενος νὰ καταλάβῃ αὐτὴν δι' ἁπλῆς σημειώσεως ἐν τοῖς βιβλίοις) ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ τὴν διαδικασίαν διὰ διαμ. μὴ ἐπίδικον τὸν κλῆρον εἶναι, καὶ οὕτω νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξιώσεως πρὶν οἱ ἀντίδικοι ἢ διάδικοι (οἱ ἀμφισβητοῦντες) ἀκουσθῶσιν. Ἡ διαμαρτυρία ἔπρεπε νὰ ὑποστηρίζηται διὰ τῆς μαρτυρίας τοὐλάχιστον ἑνὸς μάρτυρος (ὁπόθεν καὶ τὸ ὄνομα)· ἠδύνατο δὲ νὰ ἐγερθῇ κατ' αὐτῆς δίκη ψευδομαρτυριῶν ἐναντίον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἡ καταδίωξις αὕτη ἐκαλεῖτο ἐπισκήπτεσθαι, ἐπίσκηψις (ἴδε ἐν λέξ.), Ἰσαῖ. 38.13.—Ἴδε Ἁρπ. ἐν λ.

διαμαρτύρομαι [ῡ], ἐπικαλοῦμαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μάρτυρας, ἰδίως ἐν περιπτώσει ψευδολογίας ἢ ἀδικήματος, Λατ. obtestari, Δημ. 232. 28., 275. 17, κτλ.· δ. μὴ .., μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 899. 5· δ. ὅπως μὴ .., μετὰ μέλλ., ὁ αὐτ. 1047. 24·—δ. τινι μὴ ποιεῖν, διαμαρτύρομαι, ἐγείρω ἔνστασιν ἐναντίον τῆς πράξεως, ἣν μέλλει τις νὰ πράξῃ, Αἰσχίν. 40. 9, καὶ συχνὸν παρὰ Πολυβ. **2**) καθόλου, ἐπιμαρτύρομαι, σοβαρῶς διακηρύττω, Πλάτ. Φαίδωνι 101A, κτλ. **3**) ἀπολ., ζητῶ ἐπιμόνως παρά τινος, ἐξορκίζω, Ξεν. Κύρ. 7.1, 9. Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468.

διαμασάομαι, ἀποθ., μασῶ τι ἐντελῶς, καταμασῶ, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 6, 1, Ἀπολλοφ. Κρητ. 1· δ. τὴν γλῶτταν, ἀντὶ ἐνδακεῖν, Ἀλκίφρων 3. 57·—ὡς παθ., μασῶμαι, καταμασῶμαι, Ἀριστ. Προβλ. 8. 6. **II**. μεταφ., προβάλλω μικρὰ λάθη ἢ σφάλματά τινος, ἐπικρίνω. Λατ. arrodere, τι Φιλόστρ. 483.

διαμάσημα, τό, τὸ μασώμενον, Διοσκ. 1.125.

διαμάσησις, εως, ἡ, ἡ καταμάσησις, Νεμέσ. Φυσ. Ἀνθρ. 238, 258.

διαμασητός, ή, όν, δυνάμενος νὰ μασηθῇ, Ἱππ. 517.

διαμάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-μάξω**:—ζυμώνω ἐντελῶς, καταζυμώνω, μαζίσκας διαμεμαγμένας Ἀριστοφ. Ἱππ. 1105, μεταφ. λόγον δ. ὁ αὐτ. Ὄρν. 463.

διαμαστῑγόω, αὐστηρῶς μαστιγώνω, Πλάτ. Γοργ. 524E.

διαμαστίγωσις, εως, ἡ, αὐστηρὰ μαστίγωσις, ἰδίως τῶν παίδων τῶν Σπαρτιατῶν, Πλούτ. 2. 239D, πρβλ. Παυσ. 3.16, 10.

διαμαστίζω, αὐστηρῶς μαστιγώνω, δέρω, τῷ λόγῳ Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνστ. σ. 540.

διαμαστροπεύω, μεσιτεύω πρὸς ἀτιμίαν, προαγωγεύω, δ. τὴν ἡγεμονίαν γάμοις, πωλῶ τὸ κράτος ἀντὶ γάμου, Πλούτ. Καίσ. 14.

διαμασχᾰλίζω, θέτω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην, τι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 249.

διαμᾰχέω, = **διαμάχομαι**, πρός τι Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 6.9, 4.

διαμάχη, ἡ, τὸ μάχεσθαι ἐναντίον, πρός τι Πλάτ. Νόμ. 633D, Πλούτ. 2.74C, κτλ.

διαμᾰχητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαμάχεσθαι**, Πλάτ. Σοφ. 241D (διάφ. γραφ. **διαμαχετέον**), ὁ αὐτ. Πολ. 380B.

διαμάχομαι [μᾰ], μέλλ. **-μαχέσομαι** Ἡρόδ. (ἴδε **μάχομαι**), ἀποθ., μάχομαι ἢ ἀγωνίζομαι πρός τινα, παλαίω ἐναντίον τινός, τινι ἢ πρός τινα Ἡρόδ. 4.11, Πλάτ. Νόμ. 833D, κτλ.· πρός τι Δημ. 217. 2· περί τινος Πλάτ. Μένωνι 86C, κτλ.· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Συμπ. 207B· δ. περὶ τούτου, ὡς .. ἢ ὅπως .., Λυσ. 100. 39, κτλ.· δ. μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς, ἰσχυρῶς ἀνθίσταμαι ἐναντίον μεταβολῆς τῆς γνώμης σας, Θουκ. 3. 40· δ. τὸ μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 694. **2**) μέχρι τέλους πολεμῶ, ἀγωνίζομαι ἀνενδότως καὶ ἐπιμόνως, Λατ. depugnare, Ἀριστοφ. Ἱππ. 339, κτλ.· μεταχειρίζομαι φανερὰν βίαν, Πλάτ. Πολιτ. 345A. **3**) μεγάλας προσπαθείας καταβάλλω, ὅπως .. ὁ αὐτ. Πρωτ. 325C· ὅπως μὴ .. ὁ αὐτ. Γοργ. 502B. **4**) ἐν συζητήσει, δiισχυρίζομαι ὅτι .., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 158D· ἀλλὰ συνήθως μετ' ἀρνήσ., δ. τι μὴ εἶναι Θουκ. 3. 42· δ. ὅτι οὐκ ἀπόλλυται Πλάτ. Φαίδωνι 106C· ὡς οὐ .., ὁ αὐτ. Παρμ. 127E, κτλ.·—ὡσαύτως, δ. τι, ὑποστηρίζω ἐπιμόνως ζήτημά τι, ὁ αὐτ. Σοφ. 241D.

δι-αμάω, μέλλ. **-ήσω**, κόπτω διὰ μέσου, διασχίζω, χιτῶνα Ἰλ. Γ. 359· λευκὴν παρηΐδα Εὐρ. Ἠλ. 1023· διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 374·—σκαλίζω, διασκάπτω, δακτύλοις δ. χθόνα Εὐρ. Βάκχ. 709, ἔνθα ἴδε Ἐλμσλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαμᾶσθαι τὸν κάχληκα Θουκ. 4. 26· τὴν χιόνα Πολύβ. 3. 55, 6.

διαμεθίημι, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, μόχθον Εὐρ. Βάκχ. 627· παραχωρῶ, ἀφίνω, τινί τι ὁ αὐτ. Ἠλ. 978.

δι-ᾰμείβω, μέλλ. **-ψω**, ἀνταλλάσσω, τι πρός τι, πρᾶγμά τι ἀντὶ ἑτέρου, Πλάτ. Πολιτ. 289E· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαμείβεσθαί τί τινος ἢ ἀντί τινος Σόλων 13. 2, Πλάτ. Νόμ. 915E (ἔνθα προστίθεται καὶ δοτ. τοῦ προσώπου, πρὸς ὃν ἀνταλλάσσει τις)·—διαμεῖψαι Ἀσίαν Εὐρώπης, νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν Ἀσίαν ἀντὶ τῆς Εὐρώπης, δηλ. νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀσίαν, Εὐρ. Ι. Τ. 398. **2**) δ. ὁδόν, τελειώνω ταξείδιον, Αἰσχύλ. Θήβ. 334· οὕτως ἐν τῷ μέσ.. δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος ὁ αὐτ. Πρ. 285· ἀλλ' ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, διέρχομαι διὰ μέσου, πολλὰ φῦλα ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 543· πόντου πεδίον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 150. **3**) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀπολ., μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοιῶ, Ἡρόδ. 9.108. **4**) ἀγορὰς διαποντίους δ., ἐμπορεύομαι εἰς ξένας ἀγοράς, Διον. Ἁλ. 5. 66· ἀνταμείβω, Δίων Κ. 56. 6.

διαμειδιάω, χαμογελῶ, Πλάτ. Τιμ. 21C, πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 152C.

δι-άμειπτος, ον, μεταλλασσόμενος, εὐμετάβλητος, ἄστατος, Σαπφὼ 17.

διαμειρᾰκιεύομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι μειρακιωδῶς, ἀλαζονικῶς, πρός τινα, τινὶ Πλούτ. Συγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 2.

δι-άμειψις, εως, ἡ, ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων, Πλούτ. Φαβ. 7· ὅπλων, ὁ αὐτ. Πύρρ. 17.

διαμελαίνω, καθιστῶ τι ἐντελῶς μέλαν, Πλούτ. Φλαμιν. 4. **II**. ἀμετάβ., εἶμαι ἢ γίνομαι τοιοῦτος, ὁ αὐτ. 2. 921F.

διαμελεϊστί, ἐπίρρ., μεληδόν, κατὰ μέλη, «κομματιαστά», τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν [ᾱ ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ι. 291, Σ. 339· ἡ κατὰ διάστασιν γραφὴ διὰ μελεϊστὶ ἐγένετο ἤδη ἀποδεκτή.

διαμελετάω, ἐπιμελῶς ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι, Πλάτ. Παρμ. 126C, Νόμ. 830B.

διαμελίζομαι, μέσ., διαγωνίζομαι εἰς τὸ ᾄδειν, Πλούτ. 2.973B.

διαμελίζω, κατακόπτω εἰς μέλη, Διόδ. 3. 65·—**διαμελισμός**, ὁ, Πλούτ. 2. 355B.

διαμέλλησις, εως, ἡ, τὸ νὰ μέλλῃ τις νὰ πράξῃ τι, βραδύτης, πολλὴ δ. φυλακῆς, μακροχρόνιος ἀναβολὴ προφυλακτικῶν μέτρων, Θουκ. 5. 99· ἐν Γλωσσ. καὶ **διαμελλησμός**.

διαμέλλω, μέλλ. **-μελλήσω**, πάντοτε μέλλω νὰ πράξω τι· ἐντεῦθεν, ἐπιβραδύνω, ἀναβάλλω, Θουκ. 1.71, 142.

διαμεμερισμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ διαμερίζω, κατὰ μέρη, Α. Β. 787.

διαμέμφομαι, ἀποθ., μεγάλως μέμφομαι, σφοδρῶς ψέγω, τι Θουκ. 8. 89· τινά τινος, τινὰ διά τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 26A· τινὰ ἐπί τινι Δίων Κ. 46. 51· τινὰ ὅτι .. Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, 10.

διαμένω, μέλλ. **-μενῶ**· πρκμ. **-μεμένηκα**·— μένω διαρκῶς, τινὶ Ἱππ. 1248E, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 7·— ἐπιμένω, ἔν τινι Πλάτ. Πρωτ. 344B· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπολ. 30· δ. ἐν ἑαυτῷ, ἐπιμένει εἰς τὸν σκοπόν του, Πολύβ. 10. 40, 6·— ἀπολ., τηρῶ τὴν θέσιν μου, μένω σταθερός, Δημ. 44. 10., 583. 27· διατηροῦμαι, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, νὰ ζῶ, Ἐπίχ. 146 Ahr.· ὑπομένω, εἶμαι ἰσχυρός, Ἰσοκρ. 169D· ἐπὶ μορφῆς, χρώματος, κτλ., ταὐτὸν δ., ἐξακολουθῶ ὢν ὁ αὐτός, εἶμαι διαρκής, Ἀλεξ. Βρεττ. 2· χρῶμα διαμένον Νικόλ. Ἀδήλ. 1. 28, πρβλ. Ἀντιφ. Ἀδήλ. 60·— μετὰ μετοχ., δ. λέγων Δημ. 107. 21· δ. ὅμοιοι ὄντες Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 5.

διαμερίζω, διαμοιράζω, διανέμω, Πλάτ. Φιλ. 15E· τοὺς πόνους εἰς ἅπαν τὸ σῶμα Ἀριστ. Προβλ. 5. 40. II. διαιρῶ, χωρίζω, ἀποχωρίζω, Μένανδ. Ἀδήλ. 491.—Μέσ., μοιράζομαι μετ' ἄλλων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 35, κτλ.

διαμερισμός, ὁ, διαίρεσις, Διόδ. 11. 47, Ἑβδ., Ἰώσηπ. Ι. Α. 10. 11, 7. II. διαίρεσις, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 51.

διαμεριστής, οῦ, ὁ, ὁ διανέμων, διαιρῶν, Γλωσσ.

διαμεσολαβέω, μεσολαβῶ μεταξύ, παρεμπίπτω, Βυζ.

διάμεσος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ, τὸ δ., τὸ ἐν τῷ μεταξὺ μέρος, Δίων Κ. 46. 35·— οἱ δ., ἡ μεσαία τάξις, Ἡσύχ. «οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων».

διάμεστος, ον, ἐντελῶς, πλήρης, Ἀντιφ. Ἀδήλ. 14· δ. εἰς τὸ ἥμισυ, ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἥμισυ γεμᾶτος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 50.

διαμεστόω, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 6.

διαμετρέω, μετρῶ διὰ μέσου, ἐντελῶς· μετρῶ καὶ ἀποχωρίζω, χῶρον δ., μετρῶ τὸν διὰ τὴν μονομαχίαν τόπον, Ἰλ. Γ. 315· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Πολύβ. 6. 41, 3:—ἡμέρα διαμεμετρημένη, ὁ διὰ τῆς κλεψύδρας μεμετρημένος χρόνος, Δημ. 378. 8, Αἰσχίν. 82. 12. 2) μετρῶν διαιρῶ εἰς μέρη, διανέμω, μεδίμνους δ. τισι τῆς καθεστηκυίας τιμῆς Δημ. 918. 24· οὐδὲν δ. τοῖς στρατιώταις, δὲν χορηγῶ σιτηρέσιον, Ξεν. Ἀν. 7, 1, 40, πρβλ. 41.— Μέσ., ἔχουσι μετρήσει εἰς ἐμέ, λαμβάνω ὡς μερίδιον, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 9, Δημ. 918. 8·— ἀλλ' ὁ Καλλ. ἔχει τὸ μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασίας, Ἀπόλλ. 54, Ἀρτεμ. 36. II. ἀμετ.=ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι, εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, τινὶ Μανέθων 4. 74.

διαμέτρησις, εως, ἡ, ἡ μέτρησις, καταμέτρησις, Πλούτ. 2. 785C, LXX.

διαμετρητός, ή, όν, ὁ μετρηθεὶς καὶ χωρισθείς, δ. ἐνὶ χώρῳ Ἰλ. Γ. 344.

διαμετρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν διάμετρον ἢ διαγώνιον, Θεολ. Ἀρ. 3 καὶ 59.

διάμετρον, τό, μεμετρημένη ἐπιχορήγησις, στρατιώτου σιτηρέσιον, Πλούτ. Δημητρ. 40.

διάμετρος (ἐνν. γραμμή), ἡ, ἡ διάμετρος ἢ διαγώνιος παραλληλογράμμου, Πλάτ. Μένωνι 85B κ. ἀλλ.· κατὰ δ. ξυντίθεσθαι, διὰ διαμέτρου ἑνοῦμαι, ὁ αὐτ. Τιμ. 54E· οὕτως, ἡ κατὰ διάμετρον σύζευξις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 8· τὰ κατὰ δ. ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 8, 11· κεῖσθαι κατὰ δ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 6, 5 κ. ἀλλ.· κατὰ διάμετρον κινεῖσθαι, ἐπὶ τετραπόδων, ἅτινα κινοῦσι τοὺς πόδας αὐτῶν σταυροειδῶς, οἷον οἱ ἵπποι τριποδίζοντες (ἀντίθ., κατὰ πλευρὰν κινεῖσθαι, ὅταν οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν πλευρὰν πόδες κινῶνται ὁμοῦ), Ἀριστ. π. Ζ. πορ. 1. 5., 14, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 43A· ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι Λουκ. Κατάπλ. 14. 2) διάμετρος κύκλου, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 4, 3 κ. ἀλλ.· ὁ ἄξων σφαίρας, ὁ αὐτ. π. Ζῴων Κιν. 3, 4, κτλ. II. κανὼν πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέτρου, Ἀριστοφ. Βατρ. 801.

διαμήδομαι, = **μήδομαι**, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 4. 12.

διαμηκίζω, (μῆκος) = **διαμετρέω** II, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. 178.

διαμηνύω, σαφῶς δεικνύω, Στράβων 528· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-νῦσις**, ἡ, Βυζ.· καὶ **διαμήνῡμα**, τό, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 34. 3 (Βόνν.).

διαμηρίζω, ἀνοίγω τὰ σκέλη τινός, συγγίνομαι, Λατ. femora diducere, inire, Ἀριστοφ. Ὄρν. 669· **διαμηρισμός**, ὁ, femorum diductio, Πλούτ. 2. 653E· **διαμήριον**, τό, pretium impudicitiae, ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν πρᾶξιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 7789.

διαμηρυκάομαι, ἀποθ., ἀναμασῶ τὴν τροφήν, ἀναμασῶ, ἐπαναλαμβάνω, δ. τὰ ῥήματα Ἰω. Χρυσ.

διαμηρύω [ῡ], κυλίων τυλίσσω τι καὶ σχηματίζω σφαῖραν, Ἥρων Αὐτομ. σ. 252, 255, 260.

διαμηχᾰνάομαι, ἀποθ., ἐφευρίσκω, κατορθώνω, ἐπινοῶ, δ. ὅπως .. Ἀριστοφ. Ἱππ. 917· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ.. Πλάτ. Συμπ. 179D.

διαμηχανητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαμηχανᾶσθαι, Πλούτ. 2, 131D.

διαμέγνυμι ἢ **-ύω**, ἀναμιγνύω, Πλούτ. 2. 1132D.

διαμῑκρολογέομαι, μικρολόγως φέρομαι, πρός τινα Πλούτ. Σόλ. 30.

δι-ᾰμιλλάομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ. παθ., ἐνθέρμως ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι προθύμως, δέκα πρὸς δέκα Πλάτ. Νόμ. 833E· τινι, πρός τινα, Πολ. 516E· πρός τινα Πολύβ. 16. 21, 6· δ. περί τινος, διά τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 517E· ἔν τινι αὐτόθι 563A· ἂν καὶ ἔχει ὡσαύτως καὶ γεν. πράγμ., δ. λειοτέρας ὁδοῦ Νόμ. 833B·— ὁ πρκμ. **διημίλληται** μετὰ παθ. σημασ., Λουκ. Παρασ. 58·— ῥημ. ἐπίθ. **διαμιλλητέον** Πλούτ. 2. 817D. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 473.

διαμιμνήσκομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ παθ. πρκμ. **διαμέμνημαι**, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13, Διον. Ἀλ. 4. 9.

διαμινύρομαι [ῡ], ἀποθ., ψάλλω «παραπονετικά», Ἀριστοφ. Θεσμ. 100.

διαμίσγω, = **διαμέγνυμι**, Ἱππ. 614. 43.

διαμῑσέω, μισῶ ἀπὸ καρδίας, πολύ, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 8, Πλούτ. Τιμολ. 35.

διαμισθόω, παραχωρῶ τι εἴς τινα ἐπὶ μισθῷ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 10.

διαμιστύλλω, ἀόρ. α' **-εμίστῡλα**, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Ἡρόδ. 1. 132.

διάμιτρος, ον, διαδεδεμένος τὴν κεφαλὴν μίτρᾳ, Πολυδ. Δ', 151, 154.

δί-αμμος, ον, πλήρης ἄμμου, λίαν ἀμμώδης, Πολύβ. 34. 10, 3, Στράβ. σ. 52. 133.

διαμνημονεύω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 3, Λυσ. 168. 4· τινὸς Πλάτ. Συμπ. 180C· τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 1, Πλούτ. Σόλ. 3, κτλ.— Παθ., διὰ τούτων διαμνημονεύονται Διόδ. 12. 13. 2) ἀναφέρω, Λατ. commemorare, τι Ἀντιφῶν 135. 37, Θουκ. 1. 22· διαμνημονεύεται ἔχων, ἀναφέρεται ὡς ἔχων, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2. II. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινός, τινί τι Πλάτ. Ἐπιν. 976C.

διαμνημονικός, ή, όν, ἔχων καλήν, ἰσχυρὰν μνήμην, Σουΐδ. ἐν λέξ. ἀνελέγετο, Ἀπολλώνιος Τυανεύς.

δι-αμοιβή, ἡ, ἀνταμοιβή, Βυζ.

διαμοιρασία, ἡ, διαμοίρασις, διανομὴ εἰς ἴσα μερίδια, Τζέτζ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 56.

διαμοιράω, διαιρῶ, κατακόπτω, σπαράττων σχίζω, Εὐρ. Ἱππ. 1376· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. Ἑκ. 717. 2) ἐν τῷ μέσ., δίδω μερίδιον, διανέμω, ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο [ε̄ ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ξ. 434.

διᾱμοιρηδά, ἐπίρρ., κατὰ ἴσα μερίδια, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1029.

διαμολύνω [ῡ], καταμολύνω, καταχαίνω, Πλούτ. 2. 504D.

διαμονή, ἡ, (διαμένω) διάρκεια, Ἀριστ. π. Πνευμ. 1, 1, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7. 5, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2347. 4.

διαμόνιμος, ον, μόνιμος, Πορφύρ. Ἀπ. 52.

διαμονομᾰχέω, διεξάγω μονομαχίαν, πρός τινα Πλούτ. 2. 482C· τινὶ Ἡλιόδωρ. 7, 16.

διάμορφος, ον, ἔχων μορφήν, σχῆμα, Ἐμπεδ. 126.

δια-μορφο-σκοπέομαι, ἁμιλλῶμαι κατὰ τὸ κάλλος πρός τινα, τινὶ Ἀθήν. 188D.

διαμορφόω, δίδω μορφὴν εἴς τι, σχηματίζω, Πλούτ. 2. 722C, κλ.

διαμόρφωσις, εως, ἡ, μόρφωσις, σχηματισμός, πλάσις, Πλούτ. 2. 1023C·— τὸ ὕφος, χαρακτὴρ ῥητορείας, Δημήτρ. Φαλ. 199.

διαμοτόω, (μοτὸς) θέτω ξαντὸν εἴς τινα πληγήν, ὅπως διατηρήσω αὐτὴν ἀνοικτήν, δ. ἕλκος Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 907·— οὐσιαστ. **διαμότωσις**, εως, ἡ, Ὀρειβάσ. 10 Mai.

διαμπάξ, ἐπίρρ., πέρα πέρα, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, μετὰ γεν., στέρνων δ. Αἰσχύλ. Πρ. 65, πρβλ. Ἱκέτ. 945, Εὐρ. Βάκχ. 994· δι' αἴας Φρυγίας δ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 548· ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν δ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 23· δ. ἄχρις Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4.

διαμπείρω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **διαναπείρω**, Κόϊντ. Σμ. 1. 614, Ἡσύχ.

διαμπερές, ἐπίρρ., 1) ἐπὶ τόπου, πέρα πέρα, ἐντελῶς διὰ μέσου, μετὰ γεν., δ. ἀσπίδος Ἰλ. Μ. 429, πρβλ. Υ. 362· δ. στέρνων Σοφ. Φ. 791·— μετ' αἰτ., κενεῶνα δ. Ἰλ. Ε. 248· δ. οὖς Αἰσχύλ. Χο. 380· δ. διὰ μέσου σφονδύλου Πλάτ. Πολ. 616E. II. ἀπολ., πολὺ ὅμοιον τῷ **διηνεκέως**, ἄνευ διαλείμματος ἢ διακοπῆς, συνεχῶς, ἐκ κεφαλῆς .. δ. ἐς πόδας ἄκρους Ἰλ. Π. 640· πέτρη ἠλίβατος .. δ. ἀμφοτέρωθεν Ὀδ. Κ. 88· σταυροὺς .. ἔλασσε δ. ἔνθα καὶ ἔνθα Ξ. 11· ἡ δ' [τὸ τεῖχος] ἔσπετο πᾶσα δ., ὅλον ὡς ἓν τεμάχιον, Ἰλ. Μ. 398· πρβλ. **παλάσσω** II. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, αἰωνίως, Ὀδ. Θ. 245., Κ. 88, Ἡσ. Θ. 402· πλεον., ἤματα πάντα δ. Ἰλ. Π. 499· διαμπερὲς αἰεί, πάντοτε αἰωνίως, Ο. 70·— ὡσαύτως **διαμπερέως** Ἱππ. 535. 46, Νίκ. Θ. 495, πρβλ. ἐπ. (Πρβλ. **διαπρύ-σιος**·— τὸ ἁπλοῦν εὕρηται ἐν τμήσει, διὰ δ' ἀμπερὲς Ἰλ. Λ. 377., Ρ. 309· καί τις τύπος **ἀναπερέως** ἀπαντᾷ παρὰ Φιλυλλ. Πολ. 3·— ὥστε ἀναμφιβόλως εἶναι ποιητ. ἀντὶ τοῦ **διαναπερὲς** ἐκ τοῦ **πείρω**· πρβλ. **διάνδιχα**).

διαμπερής, ές, διαπεραστικός, δριμύς, ὀδύνη Ἱππ. 645. 22. Πρβλ. τὸ προηγ.

διαμῡδαίνω, διηθῶ, στραγγίζω διὰ μέσου ἢ ἐντελῶς, Α. Β. 238, Μ. Ε. 269.1.

διαμῡδᾰλέος, α, ον, διάβροχος, κατάβροχος, δάκρυα Αἰσχύλ. Πέρσ. 538.

διαμῡδάω, γίνομαι μυκητοειδής, σπογγοειδής, ἐπὶ νοσοῦντος ὀστοῦ, μεμβράνης, κτλ., κατασήπομαι, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 912·— οὐσ. **διαμύδησις**, ἡ, Σωραν. σ.111.

διαμύθησις [ῡ], **εως**, ἡ, ἀπάτη, ἐξαπάτησις διὰ λόγων, Ἡσύχ.

διαμῡθολογέω, ἀνακοινῶ τι διὰ στόματος, ἐκφέρω διὰ τοῦ λόγου, γλώσσῃ Αἰσχύλ. Πρ. 889· τι Πλάτ. Νόμ. 632F· δ. πρὸς ἀλλήλους, συνομιλῶ, διαλέγομαι, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39Ε· περί τινος ὁ αὐτ. Φαίδωνι 70Β.

διαμυκτηρίζω, ἐπιτεταμ. **μυκτηρίζω**, Διογ. Λ. 9. 113.

διαμυλλαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, διαστρέφω τὰ χείλη, στραβώνω τὸ στόμα πρὸς χλευασμόν τινος, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1315.

διαμύσσω, ἐπιτεταμ. **ἀμύσσω** (ὃ ἴδε), ἀόρ. **διήμυξε** Ὠριγ· (Migne σ. 3152).

δι-αμφάδην [ᾰ], ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. **ἀμφάδην**, Πολυδ. Β', 129.

δι-αμφίδιος [φῐ], **ον**, ὅλως διάφορος, Αἰσχύλ. Πρ. 555.

δι-αμφίς, ἐπίρρ., χωριστά, Διον. Π. 5. 903.

δι-αμφισβητέω, διαφιλονικῶ, διαφωνῶ, πρὸς ἀλλήλους περί τινος Δημ. 290. 16., 1097. 23· τινι περί τινος Ἀθήν. 351Α· τινί τινος Πλούτ. 2.787C· δ. περί τινος μόνον, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 6· πρός τι αὐτ. 3.16,13· δ. ποῖα θερμὰ τῶν ζώων ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 2, 9· ἀπολ., ὁ αὐτ. Πολ. 3. 12, 2.— Παθ., διαμφισβητεῖται περὶ φιλίας οὐκ ὀλίγα, οὐκ ὀλίγα ζητήματα ἐγείρονται, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 8.1, 6· τὰ διαμφισβητούμενα, περὶ ὧν ἡ συζήτησις, Δημ.1097. 23.

διαμφισβήτησις, εως, ἡ, φιλονικία, συζήτησις, ἔχει δ., ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν, φιλονικίαν, συζήτησιν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 2· δ. παρέχειν πότερον Πλούτ. Αἰμιλ.1.

δι-αμφοδέω, χάνω τὴν ὀρθὴν ἄμφοδον, Εὐστ.789. 54· χάνω τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν (ἔν τινι ζητήματι), ἀποπλανῶμαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 31.

δι-αμφόδησις, εως, ἡ, χάσιμον, ἀποπλάνησις ἐκ τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου, Εὐστ,789. 51.

διαμωκάομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, Δίων Κ. 59. 25.

διαμώκησις, εως, ἡ, ἐμπαιγμός, καταγέλασις, τινος Ἀθήν. 220Β.

δι-αναβάλλομαι, μέσ., συνεχῶς ἀναβάλλω, Ἰω. Χρυσοστ. 1. 181, Θεόδ. Πρόδρ., κλ.

δι-αναγιγνώσκω, μέλλ. **-γνώσομαι**, ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Ἰσοκρ. 275Α, Πολύβ. 31. 21, 9· Δημόκριτον πάντα δ. Δαμόξ. Συντρ.1.13.

δι-ᾰναγκάζω, μέλλ. **-άσω**, εἰσάγω διὰ τῆς βίας, ἐπιφέρω βίαν, ἀναγκάζω, Πλάτ. Νόμ. 836Α· ἐπανάγω εἰς τὴν θέσιν του μέλος ἐξηρθρωμένον, πρβλ. **ἀρθρεμβολῶ**, Ἱππ. 863F·— δ. πόρους, ἀνοίγω τοὺς πόρους βιαίως, ὁ αὐτ. 364.17.

δι-ανάγκασις, εως, ἡ, ἀποκατάστασις μέλους ἐξηρθρωμένου, πρβλ. **ἀρθρεμβόλησις**, Ἱππ. 863G.

δι-ᾰναγκασμός, ὁ, = τῷ προηγ. καὶ τὸ πρὸς τοῦτο ἐργαλεῖον, πρβλ. **ἀρθρέμβολα**, Ἱππ. Ἄρθρ. 812.

δι-ανάγω, φέρω ὀπίσω εἰς τὴν θέσιν του, Γαλην.12, 328.

δι-ανακᾰθίζω, = **ἀνακαθίζω**, Ἱππ. 670. 8.

δι-ανακᾰλύπτω, ἐντελῶς ἀνακαλύπτω, φανερώνω, Ἐκκλ.

δι-ανακάμπτω, στρέφω ἐντελῶς ὀπίσω, Ἐκκλ.

δι-ανακλάομαι, παθ., ἐντελῶς ἀντανακλῶμαι, Ἀριστ. Προβλ. 23. 23.

δι-ανακύπτω, ἐγείρω τὴν κεφαλήν, Ἀριστέας σ. 237. 2) ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, Φίλων 1. 383.

δι-αναλίσκω, ἐντελῶς φθείρω τι, καταδαπανῶ, Δίων Κ. Ἐκλ. σ.188 Mai.

διανάπαυμα, τό, διάλειμμα, Α. Β.1167.

δι-ανάπαυσις, εως, ἡ, ἡ ἐκ διαλειμμάτων ἀνάπαυσις, Ἀριστ. Πνεύμ. 8, 4.

δι-αναπαύω, παρέχω εἴς τινα διάλειμμα ἀναπαύσεως, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον, μετ' αἰτ., Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστ. Πολ. 8. 5,12· διακόπτω τινά, τὸ συνεχὲς Λουκ. Ἔρωσ.7.—Μέσ., ἀναπαύομαι ἐπ' ὀλίγον, Πλάτ. Συμπ. 191C, Νόμ. 625Β.

διαναπείρω (μόνον ποιητ. διαμπείρω) διαπερῶ, διατρυπῶ, Κόϊντ. Σμ. 1. 614.

δι-αναπνοή, ἡ, τὸ πνέειν διὰ μέσου, Γαλην.12,105.

διαναρκάω, ἀποναρκοῦμαι, Λατ. torpere, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 35. 2) διαμένω νεναρκωμένος κατὰ τὸν χειμῶνα, Θεόφρ. π. Ἰχθ.7, ἔνθα ὅμως ὁ κῶδ. Voss. **διαρκοῦντας**, ὡς ἐν Ἀριστ. Θαυμασ. 23.

δια-νάσσω, μέλλ. **-ξω**, γεμίζω κενόν τι ἐν τῷ μεταξύ, στουπώνω («καλαφατίζω») πλοῖα, δ. ἀραιώματα (νεῶν) βρύοις Στράβ. 195.

δι-ᾰνάστασις, εως, ἡ, ἀνάστασις καὶ ἀναχώρησις, Ἱππ.1212Η, Ξενοφ. Κυν. 10, 18, Πολύβ. 5. 70, 8.

διαναυμᾰχέω, συγκροτῶ ναυμαχίαν, Ἡρόδ. 5. 86., 8. 63, διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 8. 78· πρός τινα Ἰσοκρ. 60Ε.

διανάω, ῥέω διὰ μέσου, ἀναβλύζω, Θεόφρ. π. Ἰχθ. 7 (ἐκ διορθ. Schneid.), Πλούτ. Αἰμιλ. 14.

δι-άνδῐχα, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἄνδιχα**, κατὰ δύο τρόπους, διάνδιχα μερμηρίζειν, κυμαίνεσθαι, ταλαντεύεσθαι μεταξὺ δύο γνωμῶν, Ἰλ. Α. 189· σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ι. 37· ἐν τμήσει, διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 13· δ. ἔαξα, ἔθραυσα αὐτὸ εἰς δύο, Θεόκρ. 25. 256· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικῷ χωρίῳ), δ. κλῆθρα κλίνεται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1029.

διᾱνεκής, ές, Δωρ. καὶ Ἀττ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **διηνεκής**, ὃ ἴδε.

διανέμησις, εως, ἡ, διανομή, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 5, Πλούτ. Ἀντων. 54.

διανεμητέον, ῥηματ. ἐπίθετον, πρέπει τις νὰ διανείμῃ, Ξεν. Οἰκ. 7, 36.

διανεμητής, οῦ, ὁ, = **δατητής**, ὁ διανομεύς, μοιραστής, Ἀριστ. Ἀποσπ. 383.

διανεμητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἰδιότητα, τὴν προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν, τινος εἰς ἴσα μέρη Πλάτ. Τιμ. 55Α· τὸ δ. δίκαιον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.4, 2· ἐπὶ προσώπων, αὐτόθι 5.5, 2. 2) παθητ., ὁ δυνάμενος νὰ διανεμηθῇ, Πλούτ. Ἠθ. 1033C.

δι-ᾰνεμόομαι, παθ., κυμαίνομαι, πτερυγίζω ἐν τῷ ἀνέμῳ, Λουκ. Εἰκ. 7, Ἀνθ. Π. 9. 777.

διανέμω, μέλλ. **-νεμῶ**· πρκμ. **-νενέμηκα**·— διαμοιράζω, κατ' ἀναλογίαν παρέχω, τινί τι Ἀριστοφ. Πλ. 510, Πλάτ. Νόμ. 830Ε, κτλ.· τι ἐπί τι ὁ αὐτ. Θεαιτ.194D· δ. μέρη, διαμοιράζω εἰς μέρη, ὁ αὐτ. Νόμ. 756Β, πρβλ. Τιμ. 35C, καὶ ἴδε ἐν λ. **διακρίνω**· ἀλλ' ὡσαύτως, δ. κατὰ μέρη ὁ αὐτ. Νόμ. 758Ε· δ. ἑαυτόν, διαμοιράζει ἑαυτὸν μεταξὺ πολλῶν φίλων, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 4· ὁ διανέμων, ὁ διανομεύς, ὁ αὐτ. 5. 9, 10.—Μέσ., διαμοιράζω ἀμοιβαίως· πληθ., μοιραζόμεθα μεταξύ μας, Ἀνδοκ.17. 38, Πλάτ. Γοργ. 523Α, κτλ.· δ. τὰ τῶν πλουσίων Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 2· ὡσαύτως, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς Πλάτ. Κωμ. Συμμ. 2· πρβλ. **ψῆφος** ΙΙ. 4.—Παθ., δ. εἰς τὸν λαόν, διαδίδομαι μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Πράξ. Ἀποστ. δ', 17. **II.** βάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ, ἄστυ Πίνδ. Π. 4. 465, πρβλ. 8. 90.

διανέομαι, διέρχομαί τι, ἔργα Ἀνθ. Π. 2. 34.

διανεύω, κλίνω τὴν κεφαλήν, προσκαλῶ, ταῖς κεφαλαῖς Διόδ. 3. 18· τινί, κάμνω νεῦμα πρός τινα, Ἀλεξ. Ἀδήλ.1.12. **II.** ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πολύβ.1. 23, 8· πρβλ. **διακλίνω**.

διανέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, διακολυμβῶ, κολυμβῶν διέρχομαι, ἐς Σαλαμῖνα Ἡρόδ. 8. 89, Αἰλ. π. Ζ. 3, 6. **II.** μεταφ., διέρχομαι .., δ. πλῆθος λόγων Πλάτ. Παρμ. 137Α, πρβλ. Πολ. 441C· ἴδε ἐν λ. **ὕπτιος** Ι.

διανήθω, μέλλ. **-νήσω**, κλώθω τι ἐντελῶς, Ἐκκλ.

διάνημα, τὸ κλωσθέν, κλωστή, νῆμα, Πλάτ. Πολιτ. 309Β.

διάνηξις, ἡ, τὸ διὰ μέσου κολυμβᾶν, ἡ διακολύμβησις, Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 944.

διανηστεύω, διαμένω, διατελῶ νηστεύων, Ἱππ. 523. 27.— Μέσ., Ἰώσηπ. Ι. Α. 3. 10, 3.

διανηστισμός, ὁ, = **ἀκρατισμός**, πρόγευμα, Ἀθήν.11D.

διανήφω, εἶμαι νηφάλιος, συνέρχομαι ἐκ μέθης, Ἐκκλ.

διανήχομαι, μέλλ. **-ξομαι**, = **διανέω**, Ἑλλάνικ. Ἀποσπ. 97, Πλούτ. Λουκούλλ.10· ἐπὶ ἤχου, διεισδύομαι, Ἤριννα 1 Bgk. **II.** διαγωνίζομαι εἰς τὸ κολύμβημα, Αἰλ. π. Ζ. 6. 15.

διάνηψις, εως, ἡ, ἀποκάθαρσις, ἐξάτμισις, τῶν χυμῶν Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 2.

δι-ανθής, ές, ὁ ἔχων δύο ἄνθη, Νίκ. Θ. 534·—ἀλλ' ἐν Θεοφρ. Ι. Φ.1,13, 2 ὁ Schneid. ἑρμηνεύει ἄνθη διανθῆ, ποικίλα, πεποικιλμένα.

διανθίζω, κοσμῶ δι' ἀνθέων, δ. τὴν κεφαλὴν στεφάνοις Λουκ. Δὶς Κατηγ.16.—Παθ., εἶμαι πεποικιλμένος, χλαμύδες διηνθισμέναι Πλούτ. Φιλοπ. 9· ζῴδια χρυσῷ διηνθισμένα Παυσ. 6.19, 12, πρβλ. 7. 26, 4.

δι-ανιάομαι, παθ., σφόδρα λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, Αἰλ. Π. Ἱστ. 1. 24.

δια-νίζω, μέλλ. **-νίψω**, διανίπτω, πλύνω ἐντελῶς, καθαρίζω, κύλικα, σκεῦος, λοπάδας Κράτης Θηρ. 1. 7, Εὔβουλ. Δολ. 2, Δαμόξ. Συντρ.1. 44.—Μέσ., Ἱππ. 631.

διανίσσομαι, ἀποθ., διέρχομαι, διαπερῶ, τινος Πίνδ. Π. 12. 43, Ὀππ. Ἀλ. 1. 550.

δι-ανίστημι, μέλλ. **-στήσω**, ἀνεγείρω, Διον. Ἀλ. 4. 2· ἀνιδρύω, ὁ αὐτ. 6.12. **II.** μέσ., ἐγείρομαι, νύκτωρ Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 6, Πολύβ. 3.74,1. 2) ἵσταμαι μακρὰν ἀπό τινος, ἀπομακρύνομαι, τινὸς Θουκ. 4.128.

διάνιψις, εως, ἡ, (διανίζω) ἀπόνιψις, ἀπόπλυσις, ἀποκαθάρισις, Ἱππ. 47. 19, κτλ.

διανοέομαι, μέλλ. **-νοήσομαι**, ἀόρ. **διενοήθην** (ἡ μετοχὴ διανοηθὲν ἀπαντᾷ ἐν παθ. σημασ. παρὰ Πλάτ. Νόμ. 654C, καὶ ὁ Διόδ. 20. 3 ἔχει μέσ. ἀόρ. **-ησάμην**), πρκμ. **διανενόημαι**, ἀποθ.

(νοέω). Ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ, ἔχω σκοπόν, ὡς τὸ **μέλλω**, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., Ἡρόδ. 2. 121, 4, καὶ 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 724, Πλάτ., κτλ.· διανενοημένοι πέμψαι Θουκ. 4. 72· ὡσαύτως μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Ἡρόδ. 7. 206, Θουκ. 7. 56· ὑπουργεῖν ἃ διανοούμεθα (ἐνν. ὑπουργεῖν) Ἀντιφῶν 127. 31· τί διανοούμενος εἶπε, τί εἶχε κατὰ νοῦν καὶ εἶπε .., Πλάτ. Θεαιτ. 184Α. **II.** σκέπτομαι περί τινος, μελετῶ τι, Λατ. meditari, τι Ἡρόδ. 6. 86, 4, πρβλ. Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· δ. περί τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 644D, 686D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νομίζω ἢ ὑποθέτω ὅτι .., ὁ αὐτ. Πρωτ. 324Β·—ἀπολ., σκέπτομαι, Λατ. cogitare, λέγω νοῦν ᾧ διανοεῖται .. ἡ ψυχὴ Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 4, 3, πρβλ. 1. 4, 10-14· τὸ διανοεῖσθαι, τὸ σκέπτεσθαι, ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 189Ε. **III.** μετ' ἐπιρρ., σκέπτομαι, εἶμαι διατεθειμένος κατά τινα τρόπον, οὕτω δ. πρός τινα, περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 343Β, Πρωτ. 352Β· καλῶς, κακῶς δ. ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39Ε, Ἰσοκρ. 9D· ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ὡς** καὶ μετοχ., διανοοῦνται ὡς πετόμενοι, σκέπτονται, διάκεινται ὡς ἐὰν (φανταζόμενοι ὅτι) πετῶσι, Πλάτ. Θεαιτ. 158Β· πρβλ. Νόμ. 694C.

διανόημα, τό, σκέμμα, ἰδέα, Πλάτ. Πρωτ. 348D, Συμπ. 210D, κτλ.· ἰδίως, φαντασία, ψευδὴς ἰδέα, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 959.

διανόησις, εως, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, Πλάτ. Πολιτ. 306Ε, Τιμ. 87C. **II.** σκοπός, ὁ αὐτ. Νόμ. 888C.

διανοητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, Πλάτ. Νόμ. 626D, κτλ.

διανοητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς σκέψιν, τοῦ νοῦ, ἡ δ. κίνησις Πλάτ. Τιμ. 89Α· ἀρετὴ δ., ἀντίθ. τῷ ἠθικῇ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 20, κτλ.· ἐπιστήμη δ. ὁ αὐτ. Μεταφ. 5. 1, 1, κτλ. —Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 14, 7.

διανοητός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς σκέψιν, νοητός, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 3., 4. 15, 8.

διάνοιᾰ, ἡ, ποιητ., καὶ **διανοίᾱ** Εὐστ. 1679. 29 (πρβλ. **ἄνοια, ἄγνοια**)· σκέψις, λογισμός, σκοπός, Ἡρόδ. 1. 46, 90, Ἀνδοκ. 33, 36, Πλάτ., κτλ.· ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ Αἰσχύλ. Θήβ. 831, πρβλ. Ἱκέτ. 107· εὔφρονος ἐκ δ. ὁ αὐτ. Ἀγ. 797, πρβλ. Εὐμ. 1013· διάνοιαν ἔχειν = διανοεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 5. 9· ἐπί τινι Ἰσοκρ. 85Β· πρός τινι Ἀνάξιππ. Ἐγκαλ. 1. 37· ἐπ' ἄλλο τι .. τρέψαι τινὸς τὴν δ. Πλάτ. Εὐθυδ. 275Β. **2)** σκέψις, ἔννοια, γνώμη, Λατ. cogitatum, Ἡρόδ. 2. 169, Πλάτ. Πρωτ. 324Β, Φαίδωνι 63C, κτλ.· ἀπὸ τῆς αὐτῆς δ. Δημ. 298. 1. **II.** τὸ διανοεῖσθαι, σκέψις, Λατ. cogitatio, ὁ ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος .. ἐπωνομάσθη δ. Πλάτ. Σοφ. 263D· συχνὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. **III.** διανόησις, νοῦς, μεταξύ τι δόξης καὶ νοῦ Πλάτ. Πολ. 511D, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐμπεριέχει ἡ λέξις καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνεργείας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **νοῦς** (ἴδε Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 4, 10 κἑξ.), Πλάτ. Πολ. 395Β, Νόμ. 916Α· συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· οὕτω, μαινόλις δ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 109. **IV.** ὁ νοῦς, ἡ ἔννοια, ἡ σημασία λέξεώς τινος ἢ χωρίου, Πλάτ. Λύσ. 205Α, Φαίδρ. 228D· τὰς τῶν ὀνομάτων δ. ὁ αὐτ. Κρατ. 418Α· τὴν αὐτὴν ἔχει δ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 4, κτλ.· τῇ διανοίᾳ Δημ. 584. 22· οὕτως ἐν Ἀριστ. Ποιητ. 6, ἓν τῶν ἓξ μερῶν τῆς τραγῳδίας, διάνοια δὲ ἐν ὅσοις λέγοντες ἀποδεικνύασί τι ἢ καὶ ἀποφαίνονται γνώμην.—Λέξις πεζή.

δι-ανοίγω, μέλλ. **-ξω**, ἀνοίγω ὀλίγον, Πλάτ. Λύσ. 210Α, Ἑβδ., Κ. Δ.·—ἀνοίγω, ἀνατέμνω νεκρὸν σῶμα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 17, 5. **II.** ἀνοίγω ὅπως συνδέσω τι, τὸν Ἰνδικὸν καὶ Περσικὸν κόλπον Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 10. **III.** ἀνοίγω, ἑρμηνεύω, ἀναπτύσσω, τὰς γραφὰς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 22, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 3.

δι-ανοικίζω, ἐκ νέου οἰκίζω, ἀνακτίζω, ἀνιδρύω, Φιλόστρ. 583.

δι-άνοιξις, εως, ἡ, ἄνοιγμα, Νεμέσ. Φύσ. Ἀνθρ. 210. 4.

διανομεύς, έως, ὁ, ὁ διανέμων, διαμοιράζων, Πλούτ. Κίμ. 9.

διανομή, ἡ, διαμοίρασις, Πλάτ. Πολ. 535Α, Νόμ. 714Α, κτλ.· παλαιὰς διανομὰς καταφθίσας Αἰσχύλ. Εὐμ. 727 (ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 12 ἀντὶ δαίμονας)· ἰδίως ἐπὶ μικρῶν βοηθειῶν διανεμομένων εἰς πένητας πολίτας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336 (ἴδε προσθήκ.), 2347k (προσθήκ.), 2719 κ. ἀλλ. **II.** διοίκησις, Πλούτ. 2. 102Ε.

διανομοθετέω, = **νομοθετέω**, κατορθώνω νὰ ἐπικυρωθῇ πρότασίς τις καὶ γείνῃ νόμος, Λατ. legem perferre, νόμους Πλάτ. Νόμ. 628Α· ἀπολ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, αὐτόθι 833Ε. **II.** κανονίζω διὰ νόμου, τι Δίων Κ. 38. 7.

διανοσέω, εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1085· διέρχομαι ὅλην τὴν πορείαν νόσου τινός, αὐτόθι 1. 951.

διανοσφίζω, ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, Διον. Η. 19.—Μέσ., ἀποχωρίζω χάριν ἐμαυτοῦ, σφετερίζομαι, Διόδ. 19. 71.

δι-ανταῖος, α, ον, ἐκτεινόμενος ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου, δι' ὅλης τῆς γραμμῆς· ἐπὶ ἐπιδέσμων ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ῥάχεως, Ἱππ. Ἄρθρ. 809· ἀκριβῶς διὰ μέσου, διανταία πληγή, καίριον τραῦμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 894· οὕτω, διανταίαν οὐτᾶν ὁ αὐτ. Χο. 640· δ. βέλει αὐτόθι 184· ὀδύνα Εὐρ. Ἴωνι 767·— μοῖρα δ., ἀμετάβλητος, ἀδυσώπητος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 334.—Ἐπίρρ. **-ως**, Ἄντυλλ. (Ὀρειβ. 3, 618).

διαντικός, ή, όν, (διαίνω) κατάλληλος πρὸς ὑγρανσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25.

δι-αντλέω, ἀφαιρῶ ἐντελῶς, ὅλως ἐξαντλῶ· μόνον μεταφ. ὡς τὸ Λατ. exhaurire, exantlare labores, πίνω μέχρι τρυγός, ὑπομένω μέχρι τέλους, νοῦσον Πίνδ. Π. 4. 522· πόνους Εὐρ. Ἀνδρ. 1217· οἰκουρίας ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1373· πόλεμον Πλάτ. Μενεξ. 241Ε.

δι-αντλίζομαι, παθ., ἐξαντλῶ ἐμαυτόν, σφόδρα ἐνοχλοῦμαι, περὶ μισθαρίων Ἱππ. 27. 29.

διαντός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ὑγράνῃ, ἐπιδεκτικὸς ὑγρότητος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 1.

διανυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα, νύκτα Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 3, καὶ συχνὸν παρὰ Πλουτ.· πρβλ. **διημερεύω**.

δι-ἄνῠσις, εως, ἡ, ἡ ἐκτέλεσίς τινος, ταξείδιον, πορεία, Πτολεμ. Γεωγρ. 19. 2., 26. 1.

δι-άνυσμα, τό, ἡ συντελεσθεῖσα πορεία, Πολύβ. 9. 13, 6.

διανυστέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **διανύω**, Ἀγαθίας σ. 66. 17 (Βόνν.), Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220. 78 (Taf.).

δια-νύττω, ἐπιτεταμ. **νύττω**, Ἀρισταίν. 1. 19.

δι-ανύω, μεταγεν. ὡσαύτως **διανύτω** [ῠ]· μέλλ. **-ανύσω**· (**ἀνύω**)·—φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἠλ. 825· ὁδὸν Ξεν., κτλ.·—ἐντεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὁδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν διὰ τῆς θαλάσσης δρόμον του, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλείτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5·—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάνω εἴς τι μέρος, Πολύβ. 3. 53, 9· πρβλ. **ἀνύω** I. 3·—μετὰ μετοχ., παύομαι πράττων τι, οὔ πω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων Ὀδ. Ρ. 517· ἀλλά, πόνοις σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ δίδῃ .., Εὐρ. Ὀρ. 1663.

διαξαίνω, μέλλ. **-ξᾰνῶ**, ξαίνω καλά, «λαναρίζω», ἐσθῆτας Στράβ. 529·—διασπαράττω, διασχίζω, Ἀριστοφ. Λυσ. 578· μεταφ., δ. θάλασσαν πτερύγεσσι Ὀππ. Ἁλ. 5. 306.

διαξέω, μέλλ. **-ξέσω**, ἰσοπεδῶ, ποιῶ ὁμαλόν, λεαίνω, Πολυδ. Α', 13, Ϛ', 141.

διαξηραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, ἐντελῶς ξηραίνω, Διόδ. 1. 10.

διάξηρος, ον, ἐντελῶς ξηρός, κατάξηρος, Γεωπ. 6. 2, 4.

διαξῐφίζομαι, ἀποθ., μάχομαι διὰ τοῦ ξίφους, τινὶ περί τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 781.

διαξιφισμός, ὁ, ξιφομαχία, Πλούτ. 2. 597Ε.

διάξῠλον, τό, ξύλον σταυροειδῶς ἐπικείμενον, δοκός, Ἀπολλ. Πολιορκ. 34. **2)** = **ἀσπάλαθος**, Διοσκ. 1, 19.

διαξῠράομαι, ξυρίζω ἐμαυτόν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 2, 29.

διάξυσμα, τό, ἀπόξυσμα, ἀπόκομμα, Χρύσιππ. παρὰ Ψευδοπλουτ. ὑπὲρ Εὐγεν. (σ. 950 Wytt.) **II.** ἡ ῥάβδωσις κίονος, Διόδ. 13. 82.

διαξύω, μέλλ. **-ύσω**, ῥυτιδῶ, αὐλακίζω, τὰ περὶ τὸ πρόσωπον διεξυσμένα Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 10, πρβλ. 3, 17· διασπαράττω, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.

διαπαγκρᾰτιάζω, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ παγκράτιον, Πλούτ. 2. 811D.

διαπαιδᾰγωγέω, διευθύνω τὴν ἀγωγὴν παίδων, ἀνατρέφω· καθόλου, ὁδηγῶ, Πλάτ. Τιμ. 89D· περιποιοῦμαι, διασκεδάζω, τέρπω, ἡδοναῖς τὴν πόλιν Πλούτ. Περικλ. 11· δ. τὸν καιρόν, Λατ. fallere tempus, ὁ αὐτ. Σερτ. 16.

διαπαιδεύομαι, παθ., διέρχομαι σειρὰν ἐκπαιδεύσεως, τὸν ἀπαιτούμενον δι' αὐτὴν χρόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15.

διαπαίζω, μέλλ. **-ξομαι**, παίζω μέχρι τέλους, ἀντίθ. **σπουδάζω**, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 2. 37.—Παθ., παιδιὰ μέχρι δεῦρο διαπεπαισμένη Πλάτ. Νόμ. 769Α. **II.** ἐμπαίζω τινά, περιγελῶ, μετ' αἰτ., Πλούτ. 2. 79Β, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 18, 22, πρβλ. Διογ. Λ. 8. 6.

διαπᾰλαίω, παλαίω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 573, Ἰώσηπ. Ι. Α. 1. 20, 2· πρός τινα Ἀχ. Τάτ. 4. 19.

διαπάλη [ᾰ], ἡ, δεινὸς ἀγών, Πλούτ. Κορ. 2., 2. 50F.

διαπάλλω, διακινῶ, διασείω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 4, Ὀππ. Ἁλ. 2. 620. **II.** διὰ κλήρου διανέμω, χθόνα ναίειν διέπηλας Αἰσχύλ. Θήβ. 731· ἴδε **πάλος**.

διαπᾰλύνω [ῡ], κατασυντρίβω, κάμνω θρύμματα, Εὐρ. Φοιν. 1159, Ἀριστοφ. Ἱππ. 573.

διαπαννῠχίζω, ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, διανυκτερεύω, Πλούτ. 2. 775D.

διαπαννῠχισμός, ὁ, ἀγρυπνία δι' ὅλης τῆς νυκτός, Δίων Ἀλ. 2. 19.

δι-απαντάω, ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἀπαντῶ, Πορφύρ. Ἀπ. 3, 10.

διαπαντός, ἐπίρρ., ὀρθῶς γραφόμενον διὰ παντός, ἴδε **διά** II. 1.

διαπαπταίνω, περιβλέπω ἔμφοβος, Πλούτ. Φαβ. 11.

διαπαράγω, παράγω, δημιουργῶ, Γρ. Νύσσ. 2. 177Β.

διαπαρασιωπάω, τηρῶ ἄκραν σιωπήν, Ἰωσ. Γενέσ. 9Α.

διαπαρατηρέομαι, ἀποθ., ἐνεδρεύω, τινα Ἑβδ. (2 Βασιλ. γ', 30).

διαπαρατριβή, ἡ, βίαιος, σφοδρὸς ἀγών, φιλονικία, Ν. Δ. Α' Τιμ. ς', 5, Κλήμης 1. 736 (Migne)· (κοιν. **παραδιατριβαί**).

διαπαρθενεύω, ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν κόρης, διαφθείρω κόρην, Ἡρόδ. 4.168, Διοχλ. Ἀδήλ. 3, Ἀντιφ. Γλαυκ. 1, Ἄλεξ. Ἀδήλ. 53· — οὐσιαστ. **διαπαρθένευσις, εως**, ἡ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 20· καὶ **-ευτής, οῦ**, ὁ, Γλωσσ.

διαπαρθένια [δῶρα], τά, δῶρα διδόμενα εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν παρθενίαν, Ἄμφις παρὰ Πολυδ. Γ', 36, ἴδε Meineke Ἀποσπ. 5. 85.

διαπαροξύνω, ἐπιτεταμ. **παροξύνω**, Ἰώσηπ. Ι. Α.10.7, 5.

διάπαρσις, εως, ἡ, διατρύπησις, διαπέρασις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Π. 1. 7.

διάπασμα, τό, (διαπάσσω) κόνις εὐώδης ἐπιπασσομένη εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὸ σῶμα, Διοσκ. 1. 6· συνήθ. κατὰ πληθυντ., ὡς τὸ Λατ. pastilli, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 8, Λουκ. Ἔρωσ. 39.

διαπασσαλεύω, Ἀττ. **διαπαττ-**, τεντώνω καρφώνων τὰ ἄκρα, ὡς κατὰ τὴν σταύρωσιν, Ἡρόδ. 7. 33· ἐπὶ δορᾶς ἐκτεταμένης οὕτω πρὸς κατεργασίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 371, πρβλ. Πλούτ. Ἀρτοξ.17.

διαπάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-πάσω**· ἀόρ. **διέπασα**· — ῥαντίζω, δ. τοῦ ψήγματος ἐς τὰς τρίχας Ἡρόδ. 6. 125· σμύρνη δ. τὴν ὁδὸν Εὔβουλ. Ἀδήλ. 15 b· δασύποδας ἅλσι δ. Ἀλκαῖ. Κωμ. Καλλ.1· μέλανι διαπεπασμένος Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 2, 11· πυρρὰ διαπεπασμένα, ἔχοντα ἐρυθρὰ στίγματα, αὐτόθι 4. 3, 7.

διαπᾱσῶν, ἡ, δηλ. ἡ διὰ πασῶν χορδῶν συμφωνία, ἡ ἁρμονία τῶν τόνων πρώτου καὶ τελευταίου τῆς κλίμακος· ἡ δι' ὀγδόης ἁρμονία· ὀρθότερον διῃρημένως, τέταται διὰ πασῶν (ἐνν. χορδῶν) Πλάτ. Πολ. 432Α· τὸ δὶς διὰ πασῶν Πλούτ. 2. 1019Β· — οὕτως, ἡ διὰ τεσσάρων, ἡ μεταξὺ πρώτης καὶ τετάρτης, ἡ διὰ πέντε (ἤ, δι' ὀξειῶν) μεταξὺ πρώτης καὶ πέμπτης, Δαμόξ. Συντρ. 1. 56, Πλούτ. 2. 389D· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξει Μουσική.

δι-ᾰπᾰτάω, μέχρι τέλους, ὁλοσχερῶς ἀπατῶ, Πλάτ. Νόμ.738Ε· παθ., Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 17, 7.

δια-πᾰτέω, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πατῶ, καταπατῶ, τὴν χιόνα Πολύβ. 3. 55, 2.

διάπαυμα, τό, παῦσις, ἀνάπαυσις, διακοπή, πόνων Πλάτ. Νόμ. 824Α.

διάπαυσις, εως, ἡ, διακοπή, Ἀριστ. Προβλ. 10. 31.

διαπαύω, κάμνω τι νὰ παύσῃ, τὴν ταυτότητα Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 12.—Μέσ., ἀναπαύομαι μεταξὺ .., σταματῶ, διακόπτω, Πλάτ. Συμπ.191C, Πολ. 336Β.—Παθ., αἱ στρατιαὶ διεπέπαυντο, εἶχον διαλυθῆ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 14.

διαπαφλάζω, ἐπιτεταμ. παφλάζω, Νόνν. 31. 24.

διάπεζος, ον, ἐπὶ γυναικείων ἐσθήτων ἡ ὁ μέχρι τῶν ποδῶν καθικνούμενος (ὡς τὸ ποδήρης) ἢ ὁ ἔχων κράσπεδον (πέζα, πεζίς), Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 198C.

δι-απειλέω, σφοδρῶς ἀπειλῶ, Ἡρόδ. 7. 15· δ. ὡς μηνύσει ὁ αὐτ. 2. 121, 3· μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Πλούτ. Ὄθ. 16· — οὕτως ἐν τῷ μέσ., διαπειλεῖσθαί τινι Αἰσχίν. 7.1, Ἄλεξ. Ἀδήλ.72· μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 1. 78, 15.

διαπεινάω, ἀπαρ. **-πεινῆν**, διαμιλλώμεθα εἰς τὴν πεῖναν, διαπεινᾶμες (Δωρ.), μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ διαπίνομεν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 751.

διάπειρα, ἡ, ἀπόπειρα, δοκιμή, εἰς διάπειράν τινος ἀπικέσθαι, δοκιμάζω τι, Ἡρόδ. 2. 28, 77· ἀποπέμπειν εἰς τὴν δ. τινὸς ὁ αὐτ. 1. 47· δ. βροτῶν ἔλεγχος Πίνδ. Ο. 4. 30.

διαπειράζω, δοκιμάζω, τινὰ Ἑβδ. (3 Μακκ. ε', 40). II. κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, μετ' ἀπαρ., Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 15. 4, 2.

διαπειραίνω, διαπερῶ, Μανέθων 2.106, ἐν τῷ παθ.

διαπειράομαι, μέλλ. **-άσομαι**, ἀόρ. **-επειράθην** Ἀντιφῶν 133. 22· πρκμ. **-πεπείραμαι** Θουκ. 6. 91· ἀποθ. Κάμνω ἀπόπειράν τινος, δοκιμάζω τι, τῶν Περσέων Ἡρόδ. 5.109, πρβλ. 3. 14, Πλάτ. Ἀπολ. 27Α· προσπαθῶ νὰ διαφθείρω τινὰ διὰ δώρων, ὁ αὐτ. Νόμ. 921Β· — μετ' αἰτ. πράγμ., ἔχω πεῖραν πράγματός τινος, Θουκ. 6. 91. **2)** ἐπιχειρῶ ἐπιμόνως, μετ' ἀπαρ., Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ. II. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Πλουτ. Πομπ. 51, διαπειρῶν δωροδοκίαις.

διαπείρω, διαπερῶ, διατρυπῶ, τι διά τινος Εὐρ. Φοιν. 26, πρβλ. Ἰλ. Π. 405.

διαπέμπω, ἀποστέλλω, ἐκπέμπω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, στέλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἡρόδ. 1. 46, 48, 84, κτλ.· δ. ἄλλον ἄλλῃ Θουκ. 8. 64· δ. τὴν ἰκμάδα (διὰ μέσου τοῦ σώματος) Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 5, 46· τὸ πνεῦμα ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ.1.17, 6· τὴν φωνὴν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 3.1, ἐν τέλ. II. στέλλω διὰ μέσου, τινὰ πρός τινα Ἀριστοφ. Πλ. 398· τινά τινι Θουκ. 4. 123· τινὰ περί τινος, πρός τινα Πολύβ. 5.72, 1· διαβιβάζω, ἐπιστολὴν Θουκ. 1. 129· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 3.75.

διάπεμψις, εως, ἡ, ἀποστολὴ διὰ μέσου, διαβίβασις, Θεμίστ. Ἐπιστ. 2,10.

διαπενθέω, πενθῶ διαρκῶς, διατηρῶ τὸ πένθος, ἐνιαυτὸν Πλούτ. Ποπλικ. 23.

διὰ πέντε, ἡ, ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία, τὸ διάστημα τῆς πέμπτης ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε **διαπασῶν**.

διαπεπονημένως, ἐπίρρ., (διαπονέω) ἐπιμεμελημένως, μετὰ πολλῆς ἐπεξεργασίας, Ἰσοκρ. 419Β.

διαπεραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, φέρω τι εἰς πέρας, περατῶ, Εὐρ. Ἀνδρ. 333, Πλάτ. Φιλ. 47Β, κτλ.· διαπέραινέ μοι, διηγοῦ μοι πάντα μέχρι τέλους, Εὐρ. Ἀνδρ.1056· δ. ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 625Β· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ, διαπεράνασθαι κρίσιν, ἀποφασίζω περί τινος ζητήματος, φέρω αὐτὸ εἰς πέρας, Εὐρ. Ἑλ. 26· διαπεραίνεσθαι λόγον Πλάτ. Φαῖδρ. 263Ε, κτλ.

διαπεραιόω, μεταφέρω τι ἢ μεταβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Πλούτ. Σύλλ. 27.—Παθ., μεταφέρομαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταβιβάζομαι, διαβαίνω, ἐνθεῦτεν διαπεραιωθεὶς Ἡρόδ. 5. 23· δι εθηεῦντο αὐτόθι 8. 25· ἐπεὶ πάντες διεπεπεραίωντο Θουκ. 3. 23· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ., Πλάτ. Ἀξ. 370Β. **2)** διεπεραιώθη ξίφη, ἐξειλκύσθησαν ἐκ τῶν θηκῶν, Σοφ. Αἴ. 730.

διαπεραίωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸ πέραν μεταβίβασις, Σχόλ. Θουκ. 3.16. II. ἡ εἰς τὸ πέραν μετάβασις, διάβασις, Ἄνν. Κομν.10, σ. 274.

διαπέρᾱμα, ατος, τό, (διαπεράω) θαλάσσιον στενόν, πορθμός, Στράβ. 257, Ἀρρ. Ἐρ. Θ. 32, Πτολεμ. Γεωγρ. 37,181.

διαπεραντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, Πλάτ. Νόμ.715Ε.

διαπεράσιμος [ᾰ], ον, ὁ διαπεραστικός, ὀξύς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 439, κτλ.

διαπεράω, μέλλ. **-άσω** [ᾱ], μεταβαίνω ἀπέναντι, διαβαίνω, ῥοὰς Εὐρ. Τρῳ.1151· πέλαγος Ἰσοκρ. 6Α· δ. ἐπ' οἶδμα Εὐρ. Ι. Τ. 395· δ. πόλιν, διέρχομαι διὰ μέσου αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1264· δ. Ἑλλάδα Εὐρ. Ἱκέτ.107· δ. εἰς Ἰταλίαν Ἀριστ. Ἀποσπ. 443· ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, δ. βίον Ξεν. Οἰκ. 11, 7· — διαπερᾶν Μολοσσίαν, βασιλεύω καθ' ὅλην τὴν Μολοσσίαν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1248. **2)** περνῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, κνήμην διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ ὁ αὐτ. Φοιν.1394. **3)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 990, διαπερῶν (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ διαβάς, διερχόμενος καὶ οἱονεὶ ταύτης πειρώμενος), γνωρίζων ἐκ πείρας. II. μεταβατ., μεταφέρω ἀπέναντι, ὕδωρ, σῶμα δ. Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 10, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 1.

διαπερδικίζω, διολισθαίνω ὡς πέρδιξ, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 634.

διαπέρθω, ἀόρ. β' **-επρᾰθον** Ἰλ. Α. 367, Ἐπ. ἀπαρ. **-πραθέειν** Η. 32· ἀόρ. μέσ. **-επράθετο** μετὰ παθ. σημασ., Ὀδ. Ο. 384· — ἐντελῶς καταστρέφω, κατεδαφίζω, ἐρημώνω, ἀείποτε ἐπὶ πόλεων, ἔνθ' ἀνωτ.

διαπεριπᾰτέω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι περιπατῶν, Ἀθήν.157Ε, κλ.

διαπερονάω, καρφώνω, διατρυπῶ, σφυρὰ σιδήρῳ Διόδ. 4. 64. σαυνίῳ διὰ τὸ σάκος διαπερονηθεὶς Διον. Ἀλ. 9. 64.

δι-απέρχομαι, ἀποθ., διαφεύγω (-ομεν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον), περὶ στρατιωτῶν ἀποδιδρασκόντων, Δημ.1188. 23,1199.7.

διαπετάννυμι ἢ **-ύω**, μέλλ. **-πετάσω** [ᾰ], πρκμ. **διαπεπέτακα** Διόδ. Σικ.17, 115 [ᾰ]· — ἀνοίγω καὶ ἐξαπλώνω, Ἀριστοφ. Λυσ.732, 733· τὰς πλεκτάνας, ἐπὶ τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 6, 2.

διαπετής, ές, ἀναπεπταμένος, διηπλωμένος, ἀνοικτός, ἐκ τοῦ Ἱππ. ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέες.

διαπέτομαι, μέλλ. **-πτήσομαι**, ἀόρ. **-επτάμην** καὶ **-επτόμην**, ἀόρ. ἐνεργ. **-έπτην** Λουκ. Ἐτ. Διαλ. 9. 4. Ἵπταμαι διὰ μέσου, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς Ἰλ. Ε. 99· ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο Εὐρ. Ἱκέτ. 860· μετ' αἰτ., Εὐρ. Μηδ.1, Ἀριστοφ. Σφηκ.1086· δ. διὰ τῆς πόλεως ὁ αὐτ. Ὄρν.1217. II. ἀφίπταμαι, πετῶ μακράν, ἐξαφανίζομαι, Πλάτ. Φαίδωνι 70Α, 84Β, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 507. III. ἐπὶ φήμης, πετῶ καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, ἐν τῷ τύπῳ, διιπταμένη Ἡρωδιαν. 2. 8.

διαπεττεύω, παίζω τοὺς πεσσοὺς πρὸς ἕτερον, δ. τὴν ἐλπίδα πρός τινα, δοκιμάζω τὴν τύχην μου παίζων τοὺς πεσσοὺς πρὸς ἕτερον, Λουκ. Ἔρωσ.16.

διαπέττω, χωνεύω, τροφὴν Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4.1, 40.

διαπεύθομαι, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **διαπυνθάνομαι**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 807.

διάπεψις, εως, ἡ, (διαπέσσω) χώνευσις, Ἱππ. 344. 28.

διαπήγιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἥρων 119.

διάπηγμα, τό, (διαπήγνυμι) σταυροειδῶς ἐπικειμένη δοκός, Φίλων καὶ Ἥρων ἐν Μαθ. Ἀρχ. σ.74, 254· ὑποκορ. **διαπηγμάτιον**, τό, Φίλων αὐτόθι σ. 64.

διαπήγνυμι, ἐμπηγνύω διὰ μέσου, μεταξύ, ἀκόντιον διὰ πλευρῶν Ἀντιφῶν 123. 4. II. παγώνων καθιστῶ τι σκληρόν, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 54· — πρκμ. τοῦ **διαπήγνυμαι, -πέπηγα,**

εἶμαι πεπηγώς, Ἀριστ. Θαυμασ. 67.— Μέσ., δ. σχεδίας, ἐνεργῶ ὥστε νὰ συμπηχθῶσι, Λουκ. Νεκρ. Διαλ.12. 5.

διαπηδάω, μέλλ. **-πηδήσομαι**, πηδῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τάφρον Ἀριστοφ. Ἀχ.1178, Ξεν. Ἱππ. 3,7 — ἀπολ., πηδῶ, «κάμνω πήδημα», ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. Κύρ.1. 4, 8. **2**) παρὰ τοῖς ἰατρ., ἐκρέω διὰ μέσου, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἱππ. 241. 44.

διαπήδησις, εως, ἡ, ἡ διὰ μέσου πήδησις ἢ ἀναπήδησις· μεταφορ. παρ' ἰατρ., ἐπὶ αἵματος κτλ. = ἡ διὰ μέσου τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος ἐκροὴ τοῦ αἵματος, Ἱππ. 241. 49, (ἔνθα ὁ Schneid. προτείνει **διαπίδυσις**).

διαπηνικίζω λόγον, τεχνηέντως παρασκευάζω λόγον πρὸς ἐξαπάτησιν (τῶν ἀκροατῶν) Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 24.

διάπηξ, ηγος, ὁ, = **διάπηγμα**, Ἀπολλ. Πολιορκ. σ. 32.

διάπηξις, εως, ἡ, σύμπηξις, σύνδεσις, συναρμογή, κατασκευή, Λατ. compages, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλ.1.1094.

διαπῐαίνω, λίαν πιαίνω, παχύνω, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 7, Θεόκρ. 16. 91.

διαπῑδάω ὕδωρ, κάμνω ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ διεξέλθῃ, Ἀριστ. Μετεωρ.1.13,12.

διαπίδῡσις, εἰκασία, Schneid. (ἴδε **διαπήδησις**).

διαπῑδύω [ῡ], διεκρέω ἢ διεξέρχομαι ἡσύχως, διὰ τῶν πόρων Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 6, 19.

διαπῐέζω, μέλλ. **-έσω**, συμπιέζω, Λουκ. Λεξιφ.11.

διαπῐθᾰνεύομαι, μέσ., ἐναντιοῦμαι ἀμοιβαίως πρὸς ἕτερον διὰ πιθανῶν ἀποδείξεων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 324.

διαπῐθηκίζω, ἐπιτεταμ. **πιθηκίζω**, Ε. Μ. 269. 38, Σουΐδ.

διαπικραίνομαι, μεγάλως πικραίνομαι, πρός τινα Πλούτ. 2. 457Α.

διάπικρος, ον, λίαν πικρός, κατάπικρος, ὕδωρ Διόδ. 2. 48.

διαπίμπλαμαι, πληροῦμαι ἐντελῶς, τινὸς Θουκ.7. 85· κορέννυμαι, τινὸς Ἀνδοκ.16. 29.

διαπίμπρημι, μέλλ. **-πρήσω**, ἐντελῶς καίω, Πολύβ. 22. 26, 30·— παθ., φουσκώνω, πρήσκομαι (ἴδε **πρήθω**), Νίκ. Ἀλ. 341.

διαπίνω [ῑ], διαμιλλῶμαι πρός τινα ἐν τῷ πίνειν, Ἡρόδ. 5. 18., 9. 16, Πλάτ. Πολ. 420Ε· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 486C. **ΙΙ**. πίνω κατὰ διαλείμματα, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ.7, Ἀριστ. Προβλ. 3.12.

διαπῑπράσκω, πωλῶ κατὰ μέρη, «ξεπουλῶ», Λατ. divendere, Πλούτ. Συγκρ Λυσ. καὶ Σύλλ. 3.

διαπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, πίπτω διὰ μέσου, Ἀριστ. Οὐρ. 4. 6, 2. **ΙΙ**. διολισθαίνω, φεύγω, διαφεύγω, ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4· πρός τινα αὐτόθι 4. 3, 18· εἰς τόπον Πολύβ. 1. 34, 11, κτλ. **2**) ἐπὶ φημῶν καὶ εἰδήσεων, ἐξαπλοῦμαι, κοινολογοῦμαι, εἰς τὸ στράτευμα Πλούτ. Γάλβ. 22. **ΙΙΙ**. διαλυόμενος καταρρέω, Πλάτ. Φαίδωνι 80C, Ἀριστ. Μετεωρ. 2.7, 6· διαρρήγνυμαι, ἐπὶ πομφολύγων, ὁ αὐτ. Προβλ. 24. 6· ἐπὶ συγγραμμάτων ἀπολεσθέντων, Φώτ. **2**) ἐντελῶς ἀποτυγχάνω, σφάλλομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 695· ἐπὶ πράγματος, ἀποβαίνω κακῶς, ἀποδείκνυμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, τὸ συκοφάντημα διέπιπτεν αὐτῷ Αἰσχίν. 33. 19, πρβλ. Πολύβ. 5. 26, 16, κτλ.· δ. τῆς δόξης, διαψεύδεται ἡ γνώμη μου, Ἐπ. Σωκρ. 22· περί τινος Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 22, 36.

διαπιστεύω, ἐμπιστεύω εἴς τινά τι, ἔχω ἐμπιστοσύνην, τινί τι Αἰσχίν. 54. 39· ὡσαύτως, δ. τινὶ περί τινος ὁ αὐτ. 26. 40.— Παθ., ἀπολαύω ἐμπιστοσύνης, Δημ.145. 3. **ΙΙ**. ἐντελῶς πιστεύω, τι Ἀριστ. Ζ. Μ. 3.10,10.

δι-απιστέω, ἐντελῶς δυσπιστῶ, τινι Δημ. 445.11, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 15.— Μέσ., δὲν ἐμπιστεύομαι ἐμαυτόν, δυσπιστῶ ἐμαυτῷ, Πολύβ.18. 29,7.

διαπλᾰνάω, ὁδηγῶ ὅλως εἰς πλάνην, Πλούτ. 2. 917Ε, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 20,10.— Παθ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πλανῶμαι, Διόδ.17.116.

διάπλᾰσις, εως, ἡ, διαμόρφωσις, σχηματισμός, ἀποκατάστασις ὀστοῦ κατεαγότος, Γαλην. 2.172D,174D.

διάπλασμα, τό, = τῷ προηγ., Σχόλ. Ἀριστοφ Σφηξ. 614.

διαπλασμός, ὁ, = **διάπλασις**, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2.877D.

διαπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, διαμορφῶ, σχηματίζω, ζῷα Φίλων 1. 15· ὕλην, ἄρτους, κτλ., Πλούτ., κτλ.· μεταφ., δ. τῷ λόγῳ Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 1, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 542.— Παθ., δ. τὰ μόρια [τοῦ ἐμβρύου] Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 4, 39. **ΙΙ**. ἐπιχρίω, πηλῶ Θεόφρ. Ι. Φ. 4.15, 2. **ΙΙΙ**. ὡς ἰατρ. ὅρος, ἀποκαθιστῶ ὀστοῦν κατεαγός, Γαλην.12, 360.

διαπλαστικός, ή, όν, ἡ διαπλαστικὴ τοῦ θεοῦ δημιουργία Θεόφιλ. Πρωτοσπ. (Greenhill. σ. 205, 7).

διαπλᾰτύνω, ποιῶ τι λίαν πλατύ, εὐρύνω, Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 5· πλατύνω, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 648Α.

διάπλεγμα, τό, τὸ μετά τινος συμπεπλεγμένον, ὕφασμα, Εὐστ. 1571. 56.

διαπλέκω, μέλλ. **-ξω**, πλέκω ὁμοῦ, συμπλέκω, διέπλεκε θαυματὰ ἔργα, ἔκαμνε θαυμαστὰ πλεκτὰ ἔργα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 80, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 67·— μεταφ., θρῆνον δ. Πινδ. Π. 12. 14· ἄγαν πάγχυ δ., δοκιμάζω πᾶν πλέξιμον, πάντα τρόπον, αὐτόθι 2. 153 (ἴδε ἐν λ. ἀγὴ 3).— Μέσ., διαπλέξασθαι κόμην, πλέκω τὴν κόμην μου, Ἀρισταίν. 1. 25.— Παθ., ψυχὴ διαπλακεῖσα, συμπλεχθεῖσα [μετὰ τῆς ὕλης].., Πλάτ. Τιμ. 36Ε. **ΙΙ**. δ. τὸν βίον, **1**) ὡς τὸ **καταπλέκω** ΙΙ, Λατ. pertexere vitam, διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ, ἀφοῦ ἐτελείωσε καλῶς τὸν βίον του, Ἡρόδ. 5. 92, 6 (διάφ. γραφ. διαπλεύσαντος, πρβλ. **διαπλέω**, ἀλλ' ἴδε ὡσαύτως **καταπλέκω**)· οὕτω καὶ δ. βίοτον λιπαρῷ γήραϊ Πινδ. Ν.7.146. **2**) ἁπλῶς, διέρχομαι τὸν βίον, ζῶ, Πλάτ. Νόμ. 806Α· καὶ ἄνευ τοῦ **βίον**, δ. μετ' ὀρνίθων Ἀριστοφ. Ὄρν.754.

διάπλευσις, εως, ἡ, τὸ διαπλέειν, διάπλευσις ἰχθύων Ν. Χων. σ. 579. 7, Βόνν.

διαπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**, πλέω διὰ μέσου, Θουκ. 4. 25· Μέγαράδε Λυσ.121. 31· εἰς Αἴγιναν Ἀριστοφ. Σφηξ.122, κτλ.· μετ' αἰτιατ., δ. τὸ πέλαγος Πλούτ. 2. 206D, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 642. 13· μεταφ., δ. βίον Πλάτ. Φαίδωνι 85D· πρβλ. **διαπλέκω**.

διάπλεως, ων, μέχρι στεφάνης πλήρης, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 11· πληθ. **διάπλεα**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 4· πληθ. θηλ. **διάπλεαι**, Πλούτ. Τιμ.11.

διαπληκτίζομαι, ἀποθ., πυκτεύω πρός τινα, τινι Λουκ. Ἀναχ. 11· καθόλου, ἀκροβολίζομαι, μάχομαι ἀκροβολιστικῶς, ἱππεῦσι Πλούτ. Λουκ. 31·— μεταφ., δ. ταῖς γυναίοις ὁ αὐτ. Τιμολ. 14, πρβλ. 2. 760Α· μετὰ δοτ. τρόπου, δ. τοῖς σκώμμασι ὁ αὐτ. Σύλλ. 2.

διαπληκτισμός, ὁ, ἔρις, μάχη, πρός τινα Πλούτ. 2.710C.

διαπληρόω, ἐπιτεταμ. **πληρόω**, Αἰν. Τακτ. 16.

διαπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**, διασχίζω, θραύω εἰς τεμάχια, σχίζω, δρῦς Ἰλ. Ψ. 120 (διάφ. γραφ. **διαπλίσσοντες**, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἄγνωστον ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ., ἴδε Spitzn.).— Παθ., διαπλήττεσθαι πρός τι, ὡς τὸ Λατ. stupere ad .., ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, παραξενεύομαι διά τι .., Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 33,13.

διαπλίσσομαι, ἀποθ., ἵσταμαι ἢ περιπατῶ τὰ σκέλη ἔχων διεστῶτα (πρβλ. **πλίσσομαι**), **διαπεπλιγμένος**, βαδίζων μὲ ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, Ἀρχίλ. 52· οὕτως ἐν τῇ μετοχ. ἐνεργ. πρκμ., στόμα **διαπεπλῐχός**, ἐντελῶς ἀνοικτόν, χαῖνον, Ἱππ. 662.7.— Πρβλ. **διαπλήσσω**.

διαπλοκή, ἡ, σύμπλεξις, Ἱππ. 381.11.

διαπλόκινος, ον, = ἑπ., Στράβ. 818.

διάπλοκος, ον, συμπεπλεγμένος, πλεκτός, Ἡλιόδ. 2. 3.

διάπλοος, ον, συνηρ. **-πλους, ουν**. **1**) ὡς ἐπίθ., διαπλέων, δ. καθίστασαν λεών, διετήρησαν εἰς τὴν κώπην, ἠνάγκασαν νὰ κωπηλατῶσι συνεχῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 382. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., **διάπλους**, ὁ, διάπλευσις, διάβασις, πρὸς τόπον Θουκ. 9. 93, πρβλ. 6. 31. **2**) τόπος ἢ μέρος κατάλληλον ὅπως περάσῃ τις πλέων, πέρασμα, δυοῖν νεοῖν, χωροῦν δύο πλοῖα κατὰ μέτωπον πλέοντα, ὁ αὐτ. 4. 8. **3**) πορθμὸς ἢ πέρασμα διασταυροῦν ἕτερον, Πλάτ. Κριτί. 118Ε.

δι-απλόω, ἀναπτύσσω, ἐκτυλίσσω, Γρηγ. Νύσσ., Εὐσ.· διαπλοῦσθαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ διαπνεῖσθαι, Ξεν. Συμπ. 2, 2, πρβλ. Ἀθήν. 504D.

διαπλύνω, ἐπιτεταμ. **πλύνω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546.

διαπλωΐζομαι, **-πλώϊσις**, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **διαπλέω**, **-πλους**, Βυζ.

διαπλώω, μέλλ. **-ώσω**, Ἰών. ἀντὶ **διαπλέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 629, κτλ.

διαπνείω, ποιητ. ἀντὶ **διαπνέω**, Νόνν.

διάπνευμα, τό, λίαν ἀμφίβ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἀέρ. 291, αὔρα, ἄνεμος.

διάπνευσις, εως, ἡ, = **διαπνοή**, Γαλην. Γεωπ. 5. 28, 1., 15. 2, 26.

διαπνευστικός, ή, όν, τὴν διαπνοὴν ἢ ἐξάτμισιν βοηθῶν, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ.1.1.

διαπνέω, Ἐπ. **-πνείω**, μέλλ. **-πνεύσομαι**·— πνέω, φυσῶ διὰ μέσου, ἐπὶ ἀέρος, δ. τὸ σῶμα Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, πρβλ. Μετεωρ. 3. 1. 1, κτλ.— Παθ., αὔραις διαπνεῖσθαι Ξεν. Συμπ. 2, 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3.11, 6. **ΙΙ**. ἀναπνέω ἐν τῷ μεταξύ, «ἀνασαίνω», «παίρνω ἀνάσα», ἀναλαμβάνω, ὡς τὸ **ἀναπνέω**, Πλούτ. Κίμ 12· ἔκ τινος Πολύβ. 31.16,1. **ΙΙΙ**. ἀμετάβ., διασκορπίζομαι ἐν εἴδει ἀτμῶν, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Πολ. 17, 7, Ζ. Μ. 3. 8, 5, κ. ἀλλ.· οὕτω, **ΙV**. Παθ., διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι Πλάτ. Φαίδωνι 80C· δ. καὶ σήπεται τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ψυχ.1. 5, 24. **2**) ἱδρώνω, Γαλην.· καὶ ἐπὶ φυτῶν, ἀναδίδω ἀέρια, ὀσμήν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ.1.1, 3.

διαπνοή, ἡ, δίοδος, τόπος πρὸς ἔξοδον τοῦ ἀνέμου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 38· οὕτω **διάπνοια** Πολυβ. Β', 219, Γεωπ.7. 6, 10. **ΙΙ**. ἐξάτμισις, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 6· ἱδρώς, Γαλην.

διαποδίζω, μετρῶ διὰ τοῦ ποδός, Ἡσύχ.

διαποδισμός, ὁ, τὸ πηδᾶν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, εἶδος χοροῦ, Ἡσύχ., ὁ Πολυδ. Δ', 99 ποδισμός, (διποδισμός, κατὰ τὸν Kaibel Herm. 30, 432).

δι-αποζεύγνυμαι, ἀποθ., ὁλοκλήρως ἀποχωρίζομαι, Φίλων 1. 255.

δι-αποθνήσκω, ἀποθνήσκω ἀγωνιζόμενος, Πολύβ. 16. 31, 8.

διαποιέω, πράττω τι ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, ἀποτελειῶ, ἀμφ. γραφ. ἐν Διον. Ἀλ. 5. 45.

διαποικίλλω, ποικίλλω, ποικίλως κοσμῶ, Λατ. variare, ποίησιν Ἰσοκρ. 190Ε· δ. τι ἀργύρῳ Πλούτ. Σερτ. 14.—Παθ., μέλανι δ., κοσμοῦμαι, ποικίλλομαι διὰ .., Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 11, 6· ἀλλά, δ. ἔκ .., εἶμαι πεποιημένος ἐκ διαφόρων εἰδῶν, Πλάτ. Νόμ. 693D, πρβλ. 863Α.

διαποίκιλος, ον, πεποικιλμένος. Ἱππ. Κωακ. 219· ἄκανθος δ. τὴν χρόαν Ἀριστ. Ἀποσπ. 253· δ. ῥάβδοις, ῥαβδωτός, αὐλακωτός, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 4. 1, 25.

διαποιμαίνω, κυβερνῶ, διοικῶ, Κύριλλ.· βίον δ. = διέρχομαι τὸν β. Μανέθων 4. 419.

διαποιπνύω, ἑορτάζω δραστηρίως, ὄργια δ., ἀμφιβ. γραφ. παρ' Ἑρμησιάν. 5. 19.

διαπολεμέω, ἄγω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, Λατ. debellare, Ἡρόδ. 7. 158· δ. τὸν πόλεμον Πλάτ. Κριτί. 108Ε· δ. τινι, πολεμῶ μέχρι τέλους πρός τινα, τελειώνω πολεμῶν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 3, Πολύβ. 3. 2, 3· πρός τινα Διόδ. 14. 99.—Παθ., διαπεπολεμήσεται πόλεμος, ὁ πόλεμος θὰ παύσῃ, Θουκ. 7. 14, πρβλ. 25. **II**. ἐξακολουθῶ τὸν πόλεμον, ὁ αὐτ. 6. 37. **III**. δαπανῶ χρόνον τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, Πλούτ. Φαβ. 19.

διαπολέμησις, εως, ἡ, τελείωσις, τέλος τοῦ πολέμου, Θουκ. 7. 42.

διαπολιορκέω, συνεχῶς πολιορκῶ, ἀποκλείω, Θουκ. 3. 17.

διαπολιτεία, ἡ, διχόνοια μεταξὺ πολιτικῶν μερίδων, Πλούτ. 2. 510C, Κικ. Ἀττ. 9. 4, 2.

διαπολιτεύομαι, ἀποθ., εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος (διαφορὰ προσώπων), ἐν ᾧ **ἀντιπολιτεύομαι** κεῖται ἐπὶ ἀνθρώπου ἐναντία πολιτικὰ φρονήματα ἔχοντος (διαφορὰ ἀρχῶν), Αἰσχίν. 81 ἐν τέλ.· δ τινι Μαρκελλῖν. β. Θουκ. 28.

διαπολιτευτής, οῦ, ὁ, πολιτικὸς ἀντίπαλος, Ἀππ. Ἰσπ. 8.

δι-απόλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 10, 3.

διαπομπεύω, φέρω τὴν πομπὴν εἰς τὸ τέλος, Λουκ. Νεκυομ. 16. **II**. φέρω πέριξ, περιφέρω, ὕδωρ Κριτίας 7. 7.

διαπομπή, ἡ, τὸ ἀποστέλλειν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀνταλλαγὴ ἀγγελιῶν, διαπραγμάτευσις, πρὸς τὰς πόλεις Θουκ. 6. 41. **II**. ἀπόλυσις, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 71.

διαπόμπιμος, ον, πεμπόμενος, ἐκφερόμενος, ἐξαγόμενος, Διόδ. 2. 49, Ὀππ. Κ. 3. 37.

διαπονέω, ἐργάζομαι, ἀσκῶ μετὰ κόπου, ἐργάζομαι ὅπως κάμω τι πλῆρες, ἐπιμελῶς καλλιεργῶ, ὡς τὸ **ἐκπονέω**, Λατ. elaboro, Ἰσοκρ. 99C, κτλ.· δ. τὰ γράμματα Πλάτ. Νόμ. 810Β, Πολ. 535C· τὰ σώματα Ξεν. Κυν. 4, 10· τὰ πρὸς ἀγῶνας συντείνοντα Ἀριστ. Πολ. 8. 6, 7· τοὺς νέους Λουκ. Ἀναχ. 18·—συχν. ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπονεῖσθαι ἐπιτηδεύματα καὶ τέχνας Πλάτ. Νόμ. 846D, πρβλ. Φαίδρ. 273Ε, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33.—Παθ., οἴκου .. οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου, διευθυνομένου, κυβερνωμένου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 19· διαπονηθῆναι τὴν μουσικήν, διδαχθῆναι αὐτὴν ἐντελῶς, Πλούτ. Περικλ. 4· διαπεπονημένοι, παλαιοὶ στρατιῶται, ἐξησκημένοι, Διόδ. 11. 1· ὄψων .. περιττῶς διαπεπονημένων Πλούτ. Λουκούλλ. 40. 2) καλλιεργῶ ἐντελῶς, μετ' ἐπιμελείας, χώραν Πολύβ. 4. 45, 7· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Κριτί. 118C. 3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, καταπονοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ταράττομαι, Πράξ. Ἀποστ. δ', 2, ις', 18, Ἰώσηπ. **II**. ἀμεταβ., ἐργάζομαι πολύ, κοπιάζω, ἀγωνίζομαι συνεχῶς, δ. τῇ διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι Ἀριστ. Πολ. 8. 4, 9· δ. εἴς τι Ἐπ. Πλάτ. 326D· περί τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 4· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δ. πᾶν ἰσόρροπον ποιεῖν Ξεν. Συμπ. 2, 17·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 966C· δ. περὶ τὰ τέκνα Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 10, 6· οἱ διαπονούμενοι, οἱ βαρέως ἐργαζόμενοι, λίαν μοχθοῦντες, ἀντίθ. ἄπονοι, Ξεν. Πολ. Λακ. 5, 8.

διαπόνημα, τό, βαρεῖα ἐργασία, κόπος, ἄσκησις, τὰ περὶ τὸν πόλεμον δ. Πλάτ. Νόμ. 813D. **II**. διὰ πόνου ἐξειργασμένον, φιλοπόνημα, τὰ τῶν τεκτόνων δ. ὁ αὐτ. Κριτί. 114Ε, πρβλ. 118C.

διαπονηρεύομαι, πονηρῶς φέρομαι, πρός τινα Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 3.

διαπόνησις, ἡ, ἐργασία, ἄσκησις εἴς τι, παρασκευή τινος, Πλούτ. 2. 693D.

διαπονητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐργασθῇ πολύ, Κλήμ. Ἀλ. 284.

διάπονος, ον, ἐπὶ προσώπων, διαπεπονημένος, ἠσκημένος, τεταλαιπωρημένος, δ. τὰ σώματα Πλούτ. Μαρ. 26· δ. πρός τι ὁ αὐτ. 2. 135F. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ παρέχων πολὺν πόνον, ἐπίπονος, κοπιώδης.— Ἐπίρρ. -νως, μετὰ κόπου καὶ μόχθου, Πλούτ. Φαβ. 1.

διαπόντιος, ον, πέραν τῆς θαλάσσης, Λατ. transmarinus, γῆ Αἰσχύλ. Χο. 352· στράτευμα Ἕρμιππ. Στρατ. 1· πόλεμος Θουκ. 1. 141· πρεσβεία Συλλ. Ἐπιγρ. 3956b. **II**. εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος τῆς θαλάσσης, δ. πέτεσθαι Ἀλεξ. Συναπ. 2.— Ἐπίρρ. διαποντίως Ζωναρ. ἐν Συντ. Καν. τ. 3, σ. 456.

διαπορεία, ἡ, ἡ διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἀνὰ τὸν οὐρανὸν κίνησις, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Πλάτ. Ἐπιν. 984Ε. **II**. μακρὰ πορεία· μεταφ., ἡ τοῦ λόγου δ. ὁ αὐτ. Κριτί. 106Α.

διαπορευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. διαπορεία.

διαπορεύω, φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18. **II**. συνήθ. ὡς παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ. **διεπορεύθην**· — διαβαίνω, ἐς Εὔβοιαν Ἡρόδ. 4. 33· μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., διέρχομαι διὰ μέσου, δ. τὰς ὁδοὺς Πλάτ. Νόμ. 845Α· βίον ὁ αὐτ. Φαίδωνι 85D· τὸ πνεῦμα δ. τοὺς μυκτῆρας Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 1, 21· δ. γραμμήν, διαπερῶ τὴν γραμμήν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 3, 4. 2) διεξέρχομαί τι, ἐκτίθημι λεπτομερῶς, ὡς τὸ **ἐξηγεῖσθαι**, Πολύβ. 16. 26, 2.

δι-απορέω, ὅλως ἐν ἀπορίᾳ εὑρίσκομαι, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἔχω δυσκολίας, τί χρὴ δρᾶν Πλάτ. Νόμ. 777C· περί τινος Πολύβ. 4. 20, 2· ἐπί τινι αὐτόθι 71, 5·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ ἀόρ. καὶ πρκμ. παθ., Πλάτ. Σοφ. 217Α, Αἰσχίν. 32. 42. 2) ἔχω ἀνάγκην, εὑρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 39. **II**. διέρχομαι ὅλας τὰς ἀπορίας, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 4, 4, κτλ.· ἀλλά, 2) συνήθως, μόνον ἰσχυρότερός τις τύπος τοῦ **ἀπορέω**, ἐγείρω ἀπορίαν, παρουσιάζω δυσκολίαν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 1, κτλ.· ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου τὸ διαπορῆσαι καλῶς ὁ αὐτ. Μεταφ. 2. 1. 2·—οὕτω καὶ ἐν τῇ μέσ. φωνῇ, Πλάτ. Φαίδρ. 237Α· διαπορεῖσθαί τι περί τινος ὁ αὐτ. Σοφ. 217Α· τὸ διαπορεῖσθαι, τὸ εὑρίσκειν δυσκολίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 5.— Παθ., εἶμαι ὑπὸ ἀμφιβολίαν ἢ συζήτησιν, παρέχω ὕλην πρὸς .., Πλάτ. Σοφ. 250Ε, Ἀριστ.· τὸ διαπορούμενον Πλάτ. Νόμ. 799Ε· τὸ διαπορηθὲν Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 20, κτλ.· ἀπρόσ., διαπορεῖται περί τινος, ἐγείρεται ζήτημα, ὑπάρχει ἀπορία περὶ .., ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 9. 48, 6.

διαπόρημα, τό, ἀμφιβολία, δυσκολία, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 8, 8, κτλ. **II**. ἀνησυχία, Ἱππ. Ὀξ. 391.

διαπόρησις, εως, ἡ, ἀμφιβολία, δυσχέρεια, Πολύβ. 28. 3, 6.

διαπορητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαπορέω**, Φίλων 1. 288, Λογγῖν. 2. 1.

διαπορητικός, ή, όν, ἐν ἀμφιβολίᾳ ὤν, ἐνδοιαστικός, Πλούτ. 2. 395Α.

δια-πορθέω = διαπέρθω, Ἰλ. Β. 691, Θουκ. 6. 102, κτλ.— Παθ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 714, Σοφ. Αἶ. 869, Εὐρ. Ἑλ. 111, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς.

διαπορθμευτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς διαπόρθμευσιν.— Ἐπίρρ. -κῶς, Ἐκκλ.

διαπορθμεύω, διαβιβάζω, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος διὰ μέσου ποταμοῦ ἢ πορθμοῦ, Ἡρόδ. 4. 141, κτλ. διαβιβάζω ἀγγελίαν ἢ παραγγελίαν ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, ὁ αὐτ. 9. 4. 2) μεταφ., ὡς τὸ ἑρμηνεύω, μεταφέρω ἀπὸ γλώσσης τινὸς εἰς ἄλλην, μεταφράζω, Πλάτ. Συμπ. 202Ε. **II**. δ. ποταμόν, ἐπὶ διαπορθμευτικῶν λέμβων, διαβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1. 205, 5. 52.

δι-απορία, ἡ, = **διαπόρησις**, Διογ. Λ. 10. 27, κτλ.

διαπορπακίζω, ἴδε ἐν λ. **πορπακίζω**.

διαπόρφυρος, ον, ἀνάμικτος μὲ πορφύραν, ὑποπόρφυρος, Διοσκ. 1. 10, Μέλισσα (Gale's Opusc. σ. 749).

δι-αποστέλλω, ἀποστέλλω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐξαποστέλλω, Δημ. 942. 16, Πολύβ. 5. 42, 7, κτλ.

διαποστολή, ἡ, ἀμοιβαία ἀποστολὴ ἀγγέλων, Πολύβ. 5. 37, 3, κτλ.

δι-ασώζω, διασώζω ἐκ κινδύνου, Ἀρρ. Ἰνδ. 37.

διαπραγματεύομαι, ἀποθ., συζητῶ ἢ ἐξετάζω ἐπιμελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τοῦτον τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδωνι 77D· τὴν αἰτίαν αὐτόθι 95Ε. **II**. ἐπιχειρῶ νὰ ἐκτελέσω, τι Διον. Ἀλ. 3. 72. **III**. κερδαίνω ἐμπορευόμενος, Εὐαγγ κ. Λουκ. ιθ', 15.

διαπρακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαπράττειν** ἢ **διαπράττεσθαι**, Ἰσοκρ. 419C.

δι-απρακτέω, ὅλως ἀποτυγχάνω, Βυζ.

διάπραξις, εως, ἡ, ἡ ἐντελὴς ἀποτελείωσις ἐργασίας, Πλάτ. Συμπ. 184Β.

διάπρᾱσις, εως, ἡ, ἐντελὴς πώλησις, Διον. Ἀλ. 7. 29, Πλούτ. Σύλλ. 33.

διαπράσσω, Ἀττ. -ττω, Ἰων. -πρήσσω· μέλλ. -πράξω·— διέρχομαι, ὡς τὸ **διαπεράω**, μετὰ γεν., διέπρησσον πεδίοιο, ἐπορεύοντο διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, διήρχοντο τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Β. 785, Γ. 14· ὡσαύτως, οἵ κε .. διαπρήσσωσι κέλευθον, ἵνα τελειώσωσι τὸν δρόμον των, Ὀδ. Β. 213, πρβλ. 429·—ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου μετὰ μετοχ., ἤματα .. διέπρησσον πολεμίζων, διηρχόμην ἡμέρας πολεμῶν, Ἰλ. Ι. 326· εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων, δὲν ἤθελον τελειώσει ὁμιλῶν .., Ὀδ. Ξ. 197·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπραξάμενος βίον Ἀλεξ. Ἀδήλ. 34·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἴδε **πράσσω I**. **II**. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθώνω, Ἡρόδ. 9. 94· δ. τινί τι ὁ αὐτ. 3.

61, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 953· δ. τινί, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 5, 9· ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 93.—Παθ., ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς Αἰσχύλ. Χο. 739·—συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 2., 2. 2, Ἀριστοφ. Λυσ. 518, κτλ.· δι' ἑρμηνέων Ἡρόδ. 4. 24· οὐδὲν καινὸν διαπράττονται Δημ. 923. 2· καὶ παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασίας, τὸ αὐτὸ διεπεπραγμένοι εἰσὶν Πλάτ. Γοργ. 479Α· πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10, πρβλ. Ἀν. 2. 3, 25· ὃ οὗτοι διαπεπραγμένοι εἰσὶ Δημ. 931 ἐν τέλ.· τοὺς ἀνήκεστα δ. Θεοδέκτ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 17· πρβλ. Μένανδ. Περινθ. 1·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασ., κατορθώνω δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 9. 41· τὸ ἴδιον Ἀντιφῶν 136. 27· φιλίαν δ. πρός τινα Ξεν. Ἀν. 7. 3, 16· τι παρά τινος αὐτόθι 6. 2, 17· μετ' ἀπαρ., κατορθώνω νὰ.., Πλάτ. Πολ. 360Α· δ. ὥστε, ἑπομένης ἀπαρ., Λυσ. 147. 11, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 23· δ. μὴ καίειν αὐτόθι 3. 5, 5· δ. ὅπως.., ἵνα.. Πλάτ. Γοργ. 479Α, κτλ. **2)** ἐν μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, κτῶμαι, πλοῖα Ξεν. Ἀν. 6. 2, 17, πρβλ. 3. 2, 29. **III.** φέρω εἰς τέλος, καταστρέφω, ἀποκτείνω, Λατ. conficere, κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 260 (ἴδε Blomf.), ὁ αὐτ. Χο. 880, 1008, Σοφ. Τρ. 784, Εὐρ. Ἑλ. 858.

διαπρᾱΰνω, ἐντελῶς πραΰνω, καθησυχάζω, Φιλόστρ. 251.

διαπρέπεια, ἡ, μεγαλοπρέπεια, Ἑβδ. Ἀκύλ. καὶ Σύμμαχ. Δευτερ. λγ', 17, Ψαλμ. κη', 2, ρθ', 3.

διαπρεπής, ές, ἔξοχος, διακεκριμένος, ἐπιφανής, Πίνδ. Ι. 5 (4). 56, Θουκ. 2. 34· τινὶ ἤ τι, ἔν τινι πράγματι, κατά τι, Εὐρ. Ἱκέτ. 841, Ι. Α. 1588· τὸ δ., μεγαλοπρέπεια, Θουκ. 6. 16.—Ἐπίρρ. -πῶς, ὑπερθ. **-πέστατα**, Δημ. 1208. 19.

διαπρέπω, φαίνομαι ἔξοχος ἢ ἐπιφανής, ἐπίσημος, προσβάλλω τὴν ὅρασιν, κινῶ εἰς θαυμασμόν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 351, Πίνδ. Ο. 1. 3· διαπρέπον κακὸν (ἔνθα ὁ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου διορθοῖ ζαπρέπον, ἴδε ἐν λ. ζά), Αἰσχύλ. Πέρσ. 1006. **2)** ἐξέχω ὑπέρ τινα· μετὰ γεν., δ. πάντων ἀψυχίᾳ Εὐρ. Ἀλκ. 642· ὡσαύτως ἔν ἢ ἐπί τινι Ἀνθ. Π. 9. 513, Λουκ. Ὀρχ. 9. **II.** μετ' αἰτιατ. πράγμ., διακοσμῶ, Εὐρ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. 485Ε.

διαπρεσβεία, ἡ, ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβεων, Πολύβ. 5. 67, 11.

διαπρεσβεύομαι, ἀποθ., ἀποστέλλω πρέσβεις εἰς διάφορα μέρη, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 24, Πολύβ., κτλ.

διαπρηστεύω, ἴδε ἐν λ. **διαδρηστεύω**.

διάπριστος, ον, δίχα διῃρημένος διὰ πρίονος, Πολυδ. ι', 24.

διαπρίω [ρῑ], χωρίζω εἰς δύο διὰ πρίονος, πριονίζω εἰς δύο, διαιρῶ διὰ τοῦ πρίονος, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 912, Ἀριστοφ. Ἱππ. 768· διαπεπρισμέν' ἡμίσε'.. ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα Εὔβουλ. Ξουθ. 1·—μεταφ., διεπρίοντο ταῖς καρδίαις Πράξ. Ἀποστ. ζ', 54, πρβλ. ε', 53. **II.** δ. τοὺς ὀδόντας, τρίζω τοὺς ὀδόντας, Λουκ. Διαβολ. 24· οὕτως ἀπολ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐκκλ.

διαπρῑωτός, ή, όν, = **διάπριστος**, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 912.

διαπρὸ (γραφόμενον ὡσαύτως **διὰ πρό**, Spitzn. Exc. XIX. ἐν Ἰλ.), ἴδε ἐν λ. **διὰ** Α. Ι. 1.

διάπροθι, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νίκ. Ἀλ. 3.

διαπροστᾰτεύω, ἐξακολουθῶ προτείνων, τι Πολύβ. 4. 13, 7.

διαπρύσιος [ῠ], α, ον, διαπεραστικός, ὀξύς· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ἐπίρρ., πρὼν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, λόφος ἐξέχων καὶ ἐμβάλλων εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Ρ. 748. **2)** ἐπὶ ἤχου, ὀξύς, διαπεραστικός, ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, ἐξέβαλε κραυγὴν διαπεραστικήν, Ἰλ. Θ. 227, Λ. 275· δ. κιθαρίζων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 80. **II.** βραδύτερον ὡς ἐπίθ., Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, πιθ. ὁμοίως τῇ πρώτῃ σημασίᾳ τοῦ **διαπρύσιον** παρ' Ὁμ., ξηρὰ ἐκτεινομένη ἐπὶ μακρὸν (ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολούθων λέξεων, τόθι πρῶνες.. ἔξοχοι κατάκεινται πρὸς Ἰόνιον κόλπον), Πίνδ. Ν. 4. 83. **2)** κοινῶς ἐπὶ ἤχου, ὡς τὸ **διάτορος**, **ὀλολυγαί**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 19· ὄτοβος Σοφ. Ο. Κ. 1479· κέλαδος Εὐρ. Ἑλ. 1308. **3)** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 336, δ. κεραϊστής, φανερὸς κλέπτης (κατ' ἄλλ. κλέπτης εἰσχωρῶν πανταχόσε), παρὰ Διογ. Λ. 2. 143, δ. πόλεμος, φανερὸς ἢ σφοδρὸς πόλεμος. (Πιθ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **πείρω**, **περάω**, διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου· πρβλ. **διαμπερές**).

διαπταίω, προσκόπτω πολὺ ἢ συνεχῶς, βατταρίζω, Λουκ. Ἐνυπν. 8.

διαπτερνιστής, οῦ, ὁ, = **πτερνιστής**, ὁ ὑποσκελίζων τινά, Κλήμ. Ἀλ. 982.

διαπτερόω, καθαρίζω διὰ πτεροῦ ἢ ὡς διὰ πτεροῦ, Ἱππ. Ὀξ. 393.

διαπτερύσσομαι, ἀποθ., πτερυγίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ψευδοπλούτ. π. Ποταμ.

διαπτέρωσις, εως, ἡ, ὁ διὰ πτεροῦ καθαρισμός, Ἐρωτιαν. σ. 130.

διαπτοέω, μέλλ. **-ήσω**· Ἐπ. ἀόρ. **διεπτοίησα**·—ἐκφοβίζω, τρομάζων ἀπομακρύνω καὶ διασκορπίζω, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας Ὀδ. Σ. 340· στρατὸν.. φόβος διεπτόησε Εὐρ. Βάκχ. 304· καὶ ἐν τῷ παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ μεγάλου φόβου, «ἐξιππάζομαι», δείσαντες διεπτοήθημεν Πλάτ. Πολ. 336Β· ἐπὶ ἵππων, Πολύβ. 3, 51, 5.

διαπτόησις, εως, ἡ, τρόμαγμα (κοιν. τρομάρα), σφοδρὰ ὁρμή, διαπτόησις ἀφροδισίων Πλάτ. Νόμ. 783C.

διάπτυξις, εως, ἡ, ἀνάπτυξις, Γαλην.· ἐξήγησις, Κλήμ. Ἀλ. 806.

διαπτύσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, ἀνοίγω καὶ ἐξαπλώνω, ἀναπτύσσω, ἀποκαλύπτω, Σοφ. Ἀντ. 709, Εὐρ. Ἱππ. 985· ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 858Ε· λόγῳ δ. Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 240. **II.** συμπτύσσω τι μεθ' ἑτέρου, συμπλέκω, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 15, 1.

διαπτυχὴ [ῠ], ἡ, πτυχή, δίπλωσις, ἡ «δίπλα», δέλτου διαπτυχαί, γραμμάτων δ. Εὐρ. Ι. Τ. 727, 793.

διαπτύω, μέλλ. -ύσω, πτύω ἐπάνω εἴς τινα, καταπτύω, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 4. 22· μεταφ. μετ' αἰτ., καταφρονῶ, ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους Δημ. 313. 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 101C, κτλ· δ. τὸν χαλινόν, ἀποπτύω, δὲν δέχομαι, Λατ. frenum respuere, Φιλόστρ. 816.

δι-άπτω, ἐντελῶς ἀνάπτω τι, Φάλαρ. σ. 208.

διάπτωμα, τό, πτῶσις, ὀλίσθημα, ἁμάρτημα, Φιλήμ. Παρεισ. 1· μεγάλοις δ. περιπίπτειν, περιπίπτω εἰς μεγάλας ἀπωλείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 55.

διάπτωσις, εως, ἡ, πτῶσις, ἀποπλάνησις, ἀποτυχία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 423, Πλούτ. 2. 800Α, κτλ.

διαπυδαρίζω, ἴδε ἐν λ. **πυδαρίζω**.

διαπῡέω, γίνομαι πῦον, Ἱππ. Ἀφ. 1252, κτλ.

διαπύημα [ῡ], τό, ἐμπύησις, «ἔμπυασμα», Ἱππ. Προγν. 39.

διαπύησις [ῡ], εως, ἡ, ἐμπύησις, ἡ εἰς πῦον μεταβολή, Ἱππ. Προγν. 38.

διαπῡητικός, ή, όν, ὁ συντελῶν εἰς ἐμπύησιν, Γαλην.

διαπῡΐσκομαι, ἐντελῶς εἰς πῦον μεταβάλλομαι, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 898, Μ. Ἀντων. 4. 39.

διάπυκνος, ον, πολὺ πυκνός, Διοσκ. 4, 115.

διαπυκτεύω, πυγμαχῶ πρός τινα, ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ, τινὶ Ξεν. Κύρ. 7. 5, 53, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21, 11, κτλ.

διαπύλιον, τό, (πύλη) φόρος διόδου διὰ τῆς πύλης παρ' Ἀθηναίοις κατὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2, ἴδε Böckh. Staatsh. 2. 37 n.

διαπυνθάνομαι (ποιητ. **διαπεύθομαι**, ὃ ἴδε)· μέλλ. **-πεύσομαι**· **-πέπυσμαι**· ἀόρ. **-επυθόμην** ἀποθ.·—ἀνερευνῶ δι' ἐρωτήσεων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, μανθάνω, τι Πλάτ. Συμπ. 172Α, κτλ.· τί τινος, τι παρά τινος, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 16· ὡσαύτως ἀκολουθεῖ ἐξηρτημένη πρότασις, δ. τοῦ θεοῦ, πῶς χρή.., Πλάτ. Πολ. 496Α· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἱππ. Ἑλ. 369D.

διάπῡος, ον, (πῦον) πλήρης πύου, Ἱππ. Ἀφ. 1251.

διαπῡόω, μτβ., πυοποιῶ, ἐκπυῶ, Ἱππιατρ. 69. **2)** πυοῦμαι, αὐτόθι 61.

διαπῠριάομαι, διαθερμαίνομαι, Ἱππ. 684. 54, ἐν τῷ παθ.

διᾰπῠρίζω, διαθερμαίνω·—παθ., διακαίομαι ὑπ' ὀργῆς, διοργίζομαι, Ἡσύχ.

διάπῠρος, ον, διάθερμος, ὑπέρθερμος, Ἀναξαγ. παρὰ Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 7, Ἱππ. Ἀέρ. 291, Εὐρ. Κύκλ. 631, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1. **2)** πεφλογισμένος, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15. **3)** μεταφ., θερμός, ἔνθερμος, πλήρης πάθους, Πλάτ. Πολ. 615Ε, Νόμ. 783Α· δ. πρὸς ὀργήν, πρὸς δόξαν Πλούτ. 2. 577Α, κτλ.· οὕτω, δ. μῖσος, ἔρωτες ὁ αὐτ. Ἀράτ. 3 καὶ 15.

διαπῠρόω, καταφλέγω, κατακαίω, Εὐρ. Κύκλ. 693, ἐν τῷ μέσ.·—μεταφ., τῷ θυμῷ διεπυροῦτο Πλούτ. Φωκ. 6.

διαπυρσεύω, καταφωτίζω ὡς διὰ πυρσοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 8· μετὰ γεν., Φιλόστρ. 74 (δι. γρ. **-πυρσαίνω**)·—κάμνω σημεῖα διὰ πυρσῶν, Πολύβ. 1. 19, 7.

διαπύρωσις, εως, ἡ, κατάφλεξις, κατάκαυσις, Σωρ. Ἐρ. (ἐκδ. Erm. σ. 121).

διάπυστος, ον, πολὺ γνωστός, δ. γίγνεσθαι Ἡρωδιαν. 2. 12.

διαπῡτίζω, πτύω, ἐκπτύω, Ἀρχέδ. παρ' Ἀθην. 294C.

διαπωλέω, δημοσίᾳ πωλῶ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6, Πλούτ. Ὄθ. 4.

διαπωρόομαι, σκληρύνομαι, σχηματίζω τύλον ἐπὶ τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἄρθρ. 795.

δι-ᾰράσσω, μέλλ. **-ξω**, διαρρήγνυμι, **συντρίβω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 364 (ἐν τμήσει).

δι-άργεμος, ον, λευκόστικτος, **λευκὰ στίγματα ἔχων**, Βαβρ. 85. 15.

δι-άρδω, μέλλ. **-άρσω**, ποτίζω, **καταποτίζω**, **Ἰώσηπ. Ι. Π. 3. 10, 8**, ἐν τῷ παθ.

διαρετίζομαι, ἀποθ. (ἀρετὴ) ἁμιλλῶμαι εἰς ἀρετήν, Συνέσ. 28D.

δι-αρθρόω, χωρίζω δι' ἀρθρώσεων, μορφώνω ὀργανικῶς, παρέχω ἁρμούς, τὰ στήθη διήρθρου Πλάτ. Συμπ. 191Α.—Παθ., διηρθρωμένος, καλῶς συνδεδεμένος, συμπεπηγώς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππ. Ἀέρ. 295, Πλάτ. Φαῖδρ. 253D· δάκτυλοι, πόδες Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 12, 3 κ. ἀλλ.· ἔχω ἄρθρα, ἤτοι μέλη καὶ ἁρμούς, αὐτόθι 1. 5, 3· ἔχω μέλη κινούμενα, Ἱππ. Ἄρθρ. 797· πρβλ. **διάρθρωσις**. **2)** προικίζω μὲ ἔναρθρον φωνήν, τὴν γλῶτταν Λουκ. Ἐγκ. Δημ. 14, πρβλ. Πλούτ. Δημοσθ. 11· καὶ ἐν τῷ μέσ., φωνὴν καὶ ὀνόματα διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, ἐφεῦρεν ἔναρθρον γλῶσσαν καὶ

ὀνόματα, Πλάτ. Πρωτ. 322Δ. **3)** περιγράφω σαφῶς, εὐκρινῶς, ὁ αὐτ. Νόμ. 963Β, πρβλ. 645C. **4)** συμπληρῶ ἐν λεπτομερείᾳ, πληρῶ οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσω ἓν ὀργανικὸν ὅλον (ἀντίθ. **ὑποτυπόω, περιγράφω**), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 17, Μεταφ. 1. 5, 9. —Παθ., διηρθρωμένον γράμμα, ἀντίθ. συγκεχυμένον, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 1. 17, 9· ἂν διάρθροιτο ὁ συλλογισμὸς ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 1, 8.

δι-άρθρωσις, εως, ἡ, ἡ κατὰ ἄρθρα διαίρεσις, ὀργάνωσις, ὁ κατὰ μέλη σχηματισμός, δ. λαμβάνειν, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 7. 3, 9· πρβλ. π. Ζ. Γ. 2, 6. 4, κ. ἀλλ.· —ἰδίως κινητὴ ἄρθρωσις (ἐνῷ ἡ ἀκίνητος καλεῖται συνάρθρωσις), Γαλην., πρβλ. Θεόφιλ. σ. 279 Greenhill. **2)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡ δύναμις τοῦ διαιρεῖσθαι κατὰ τμήματα ἢ ἄρθρα, τὸ νὰ εἶναι ἔναρθρος, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 9, 1, Ζ. Μ. 2. 17, 4. **3)** σαφήνεια, εὐκρίνεια, λόγου Λογγῖν. Ἀποσπ. 5. 5.

δι-αρθρωτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαφῶς διακρίνειν, διασαφητικός, Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 52. **2)** ὁ ἐπιτήδειος εἰς διάρθρωσιν, διαμόρφωσιν, Σχόλ. Ἡσ. Θ. 139.

διαρθρωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαρθρόω**, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπικτ. Ἐγχειρ. σ. 4.

δι-ᾰριθμέω, μέλλ. **-ήσω**, λογαριάζω ἓν πρὸς ἕν, ἀπαριθμῶ, ψήφους Εὐρ. Ι. Τ. 966· ὑπολείποι ἂν ὁ αἰὼν διαριθμοῦντας Ἀριστ. Ῥητ. 1. 13, 13·—ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ μέσ., ὡς Πλάτ. Κρατ. 437D, κ. ἀλλ.—Παθ., Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 1. **2)** διακρίνω, Πλάτ. Φαῖδρ. 273Ε, Γοργ. 301Α· διαριθμήσασθαι περί τινος ὁ αὐτ. Νόμ. 633Α.—Παθ., διακρίνομαι, Αἰσχίν. 83. 32.

διᾰρίθμησις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαριθμεῖν ἀνὰ ἕν, Πλούτ. 2. 27C.

διαρίπτω, ποιητ. ἀντὶ **διαρρίπτω**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 665.

δι-ᾱριστάομαι, ἀποθ., ἐσθίω τι κατὰ τὸ γεῦμα διαγωνιζόμενος πρός τινα, Τίτορμος ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ἔφαγε βῶδι ὁλόκληρον ἁμιλλώμενος πρὸς αὐτόν, Ἀθήν. 412F.

δι-ᾱριστεύομαι, ἀγωνίζομαι περὶ πρωτείων, πρός τινα Λογγῖν. 13. 4.

διάρκεια, ἡ, ἐπάρκεια, τροφῆς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 11, 6. **2)** παράτασις, συνέχεια, διάρκεια, πνεύματος Ἑρμογ.

δι-αρκέω, μέλλ. **-έσω**, εἶμαι ἀρκετός, Πίνδ. Ν. 7. 71, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 26, κτλ.· ἰσχύω, ἀντέχω, Ἰσοκρ. 18D· πρός τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 16, 4· δ. πρός τινα, εἶμαι ἰσόπαλος ἢ ἀντίπαλος.., Λουκ. Πένθ. 24, κτλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐπιμένω, «βαστῶ», διαρκῶ. Αἰσχύλ. Θήβ. 842, Πλάτ. Τιμ. 21D, κτλ· μετὰ μετοχ., δ. πολιορκούμενος Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21· δ. ἐπὶ πολὺν χρόνον Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 16· ἀπόσιτος [ὢν] ἐς ἑβδόμην δ. Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 21. **II.** προμηθεύω, χορηγῶ τροφήν, τινὶ Πλούτ. Σόλ. 22, πρβλ. Αἰσχίν. 732. 16.

δι-αρκής, ές, ἀρκετός, ἱκανός, ἐπαρκής, sufficiens, χώρα Θουκ. 1. 15· τροφὴ Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 40, 36· δ. πρός τι Διον. Ἁλ. 4 23, κτλ. **2)** συνεχής, μόνιμος, διαρκὴς (χρόνιχ.), durans, ὠφέλεια Δημ. 37. 28· ἐπὶ πολὺ Διον. Ἁλ. 6. 54·—ὑπερθ. **διαρκέστατος** Παυσ. 6. 13, 3.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὑπερθ. **διαρκέστατα** ζῆν Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6.

δίαρμα, ατος, τό, (διαίρω) θαλασσοπορία, διὰ θαλάσσης ταξείδιον, Πολύβ. 10. 8, 2· διάβασις διὰ πορθμοῦ, πέρασμα, Στράβων 199. **II.** ὕψος (λόγου), πρβλ. Πλούτ. 2. 165C, Λογγῖν. 12. 1, Κλήμ. Ἀλ. 858· δ. ψυχῆς λαβεῖν Διογ. Λ. 9. 7.

δι-αρμένιος, α, ον, (ἄρμενα) ὁ ἔχων δύο ἱστία, Συνέσ. 163Α.

δι-αρμόζω ἢ -ττω· μέλλ. **-σω**·—διαμοιράζω εἰς διάφορα μέρη, Εὐρ. Ὀρ. 1450·—ἐντεῦθεν, **2)** Μέσ., τακτοποιῶ, διαθέτω, διατάσσω, Πολύβ. 8. 27, 5· παθ., αὐτόθι 7, 1· κανονίζω, ῥυθμίζω, τὸν βίον Πλούτ. 2. 88Α.

διαρπᾰγή, ἡ, λεηλασία, Ἡρόδ. 9. 42· κλοπὴ (δημοσίων), Πολύβ. 10. 16, 6.

δι-αρπάζω· μέλλ. **-άσομαι** Πλάτ. Πολ. 336Β, μεταγ. **-άσω** Ἀππ. Καρχ. 8. 55·—κατακόπτω, διασχίζω, [λύκοι] αἶψα διαρπάζουσι [ἄρνας] Ἰλ. Π. 355· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρασύρω, ἐξαλείφω, τὰ ἴχνη Ξεν. Κυν. 6, 2. **II.** λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, Λατ. diripere, πόλιν Ἡρόδ. 1. 88, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν μέσ. αόρ., Ἰώσηπ. Ι. Α. 1, 9. **2)** καταλαμβάνω ὡς λάφυρον ἢ λείαν, χρήματα αὐτόθι, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 3.—Παθ., Πλάτ. Πολιτ. 274Β· τὰ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διαρπασθησόμενα ὑπὸ τοῦ πολέμου Δημ. 299. 16, πρβλ. Λυσ. 155. 28.

διαρρᾰγή, ἡ, (διαρρήγνυμι) διάρρηξις, σπάσιμον, Ἱππ. 148D.

διαρραίνομαι, παθ., ῥέω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, Σοφ. Τρ. 14, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 32. **II.** ἐνεργ. πρκμ. **διέρραγκα**, ἔχω ῥαντίσει, Ἑβδ. (Παροιμ. ζ', 17).

διαρραίω, κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, διαρραῖσαι μεμαῶτες Ἰλ. Β. 473, κτλ.· οἶκον Ὀδ. Β. 49.—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω Ἰλ. Ω. 355· διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 236.

διάρραμμα, τό, (διαρράπτω) ῥαφή, Πλούτ. 2. 978Α.

διαρραντίζω, ῥαντίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐντελῶς, Βυζ.

διαρρᾰπίζω, ἰσχυρῶς ῥαπίζω, Ἡλιόδ. 7. 7.

διαρράπτω, ῥάπτω ἐντελῶς ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 978Α, κτλ.·—ῥημ. ἐπίθ. **διαρραπτέον** Ὀρειβ. 157. 13.

διαρρᾰχίζω, διασχίζω, διαχωρίζω, κόπτω, κατακόπτω, Εὔβουλ. Αὐγ. 1.

διαρρέπω, ταλαντεύομαι, γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωλαίνω βαδίζων, Ἱππ. Ἄρθρ. 822.

διαρρέω, μέλλ. **διαρρεύσομαι**· ἀόρ. **διερρύην**· πρκμ. **διερρύηκα**·—ῥέω διὰ μέσου, διὰ μέσου Ἡρόδ. 7. 108· δ. μέσου αὐτοῦ Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 1· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ., τὴν χώραν Ἰσοκρ. 224Β· δ. εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ ποταμῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15, 2.—Παθ., εἶμαι καταβεβρεγμένος, κάθυγρος, ἱδρῶτι Ἡλιόδ. 10. 13. **2)** ἐκφεύγω διὰ μέσου, διολισθαίνω, τῶν χειρῶν Λουκ. Γυμν. 28. **3)** ἐπὶ πλοίου, κάμνω νερά, ὁ αὐτ. Νεκρ. Διαλ. 10. 1· τὸ ἔδαφος διαρρέον καὶ τὴν ἰκμάδα παρέχον Θεόφρ. Πυρ. 41. **4)** ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, Πλούτ. Αἰμιλ. 25. **5)** χείλη διερρυηκότα, διεστηκότα, χαίνοντα, Ἀριστοφ. Νεφ. 873. **II.** διαρρέω ὡς ὕδωρ, ἐξαφανίζομαι, χάρις διαρρεῖ Σοφ. Αἴ. 1267· ἐπὶ τῆς σελήνης, φθίνω, πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 713· ἐπὶ ἀποθανόντος, Ἀριστοφ. Σφ. 1156· ἐπὶ χρημάτων, Δημ. 982. 10· ἐπὶ στρατιωτῶν, δ. ἐκ τῆς στρατοπεδείας, Λατ. dilabi, Πολύβ. 1. 74, 10, πρβλ. Πλούτ. Σύλλ. 27, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων καθόλου, δ. ὑπὸ μαλακίας, Λατ. diffluere luxuria, Πλούτ. 2. 32F, πρβλ. ὁ αὐτ. Ἀγησ. 14, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 11. 4, κτλ.· δ. τῷ βίῳ, διάγω ζωὴν ἀνειμένην καὶ παραλελυμένην, Αἰλ. Π. Ἱστ. 9. 24.

διαρρήγνῡμι· μέλλ. **διαρρήξω**·—διασχίζω, διασπῶ, Ὅμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις Ἰλ. Μ. 308· διαρρήξασα χαλινὸν Θέογν. 259· μόγις ἂν .. διαρρήξειας [τὴν κεφαλὴν] Ἡρόδ. 3. 12· πλευρὰν διαρρήξαντα .. φασγάνῳ, διασχίσαντα, Σοφ. Αἴ. 834· δ. τὰς χορδὰς Πλάτ. Φαίδωνι 86Α·—μεταγεν. **διαρρήσσω**, Βαβρ. 38. 7.—Παθ., διασχίζομαι, «σκάνω», κατὰ διαφόρους τρόπους, οἷον ἐκ πολυφαγίας, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21, Ἀναξίλ. Πλουσ. 1, κτλ.· ἐξ ὀργῆς, διαρραγήσομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 340· οὐδ' ἂν σὺ διαρραγῇς ψευδόμενος Δημ. 232. 12, πρβλ. 254. 19· διαρραγείης, ὡς κατάρα: «νὰ σκάσῃς», Ἀριστοφ. Ὄρν. 2, κτλ.·—πρκμ. **διέρρωγα**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Φαίδωνι ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 39, 4.

διαρρήδην, ἐπίρρ. (διαρρηθῆναι) ῥητῶς, σαφῶς, ὡρισμένως, Λατ. nominatim, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 313, καὶ παρ' Ἀττ. πεζ.· ἰδίως ἐπὶ κελευσμάτων τοῦ νόμου, Ἀνδοκ. 25. 20, Λυσ. 94. 31, κτλ.· δ. ψηφίσασθαι Δημ. 342. 29.

διάρρηξις, εως, ἡ, = **διαρραγὴ** Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 106.

διάρρησις, εως, ἡ, σαφὴς ἐξήγησις, ὁρισμὸς σαφής, Πλάτ. Νόμ. 932Ε.

διαρρήσσω, ἴδε **διαρρήγνυμι**.

διαρρικνόομαι, κάμπτω τὴν ὀσφὺν ἀσχημόνως, λυγίζω τὸ σῶμα, ἐπὶ ἀπρεποῦς τινος ὀρχήσεως, Κρατῖν. Τροφ. 4.

διάρριμμα, τό, ἄτακτον πήδημα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀναζήτησις, ἐπὶ κυνηγετικοῦ κυνός, Ξεν. Κυν. 4. 4.

διαρρῑνέω, ῥινίζω τι ἐντελῶς, διχοτομῶ διὰ τῆς ῥίνης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 426.

διαρρῑπίζω, φυσῶ μακράν, διασκορπίζω· ἐν τῷ παθ., Ἡλιόδ. 9. 14, Εὐστ. Πονημ. 310. 30· πρβλ. **διευριπίζω**.

διαρρίπτω, ποιητ. **διαρίπτω**· μέλλ. **-ψω**· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχομεν καὶ ἐνεστῶτα **διαρριπτέω**, Ἀριστοφ. Σφηξ. 59, Ξεν. Κυν. 5, 8, κτλ.·—ῥίπτω διὰ μέσου, διαρρίπτασκεν ὀϊστὸν Ὀδ. Τ. 575. **2)** ῥίπτω πέριξ, διάριψον (δὴ ῥῖψον Bgk) ὄμμα πανταχῇ, ῥῖψον τὰ βλέμματά σου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, Ἀριστοφ. Θεσμ. 665· δ. τὰς ὄψιας πυκνὰ δ. Ἱππ. 153Β· δ. σκέλεα ὁ αὐτ. Προγν. 37· δ. τὴν οὐράν, ἐπὶ κυνός, διασείω τὴν οὐράν, Ξεν. Κυν. 6, 23.—Παθ., διαφέρω, διερριμμένα = διάφορα, Πλάτ. Νόμ. 860Β. **3)** διασκορπίζω, οἷον κάρυα, χρήματα, κλπ. μεταξὺ τοῦ πλήθους, Ἀριστοφ. Σφηξ. 59, Πολύβ. 16. 21, 8· μεταφορ., σπαταλῶ, τὸν βίον Λιβάν. 4. 631·—μετοχ. παθ. πρκμ., διεσκορπισμένος, διεσπαρμένος, Πλούτ. Φιλοπ. 8· διερριμμένην μνήμην ποιεῖν, ἀναφέρω σποραδικῶς, Πολύβ. 3. 57, 5. **4)** ἀπορρίπτω, Ἐπ. Πλάτ. 343D. **5)** καταρρίπτω, Λατ. disjicere, τὸν περίβολον Πολύβ. 16. 1, 6. **II.** ἀμετ., ῥίπτομαι ὁρμητικῶς ἀναζητῶν, ἐν τῇ θαλάττῃ Ξεν. Κυν. 5, 8.

διαρρῐφή, ἡ, διασκορπισμός, διασκόρπισις, Πρατίνας 1. 17, Bgk.

διάρριψις, εως, ἡ, διασκορπισμός, διασκόρπισις, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 7, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 3, 4.

διάρ-ροδος, ον, ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, κολλύριον Γαλην. 13. 444, 445, Ἀλ. Τραλλ. σ. 129. 158, Παῦλ. Αἰγιν. σ. 179. 10.

διαρ-ροή, ἡ, ἀγωγός, σωλήν, δι' οὗ τι ῥέει, πνεύματος διαρροαί, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, Εὐρ. Ἐχ. 567. **II.** ἡ διὰ μέσου ῥοή, ἡ ἄνω τε καὶ κάτω τοῦ ὠκεανοῦ διαρροή, ἡ ἄμπωτις καὶ πλήμμυρα, Δίων Κ. 39. 41·—πρβλ. **διάρροια**.

διαρροθέω, θορυβῶ ἢ κροτῶ διερχόμενος, διαρροθῆσαι κάκην τινί, ἐμπνέω φόβον διὰ κραυγῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 192.

διάρροια, ἡ, τὸ ῥέειν διὰ μέσου, ἡ νόσος διάρροια, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198. 13, Θουκ. 2. 49· δ. κοιλίας Πλούτ. Μαρ. 30.

διαρροιζέω, διέρχομαι μετὰ συριγμοῦ, διερροίζησε στέρνων [ὁ ἰός] Σοφ. Τρ. 568.

διαρροΐζομαι, ἀποθ., ὑποφέρω ἐκ διαρροίας, Διοσκ. 4.89,104, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 10, 11, Ἀλεξ. Ἀφρ. 1. 98, κλπ.·— ἀλλ' εὕρηται καὶ ἐνεργ., τὰ μὴ ἐμεθέντα ἢ διαρροΐσαντα Ἰω. Ἀκτ. π. διαγν. παθ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 395.

διαρροϊκός, ή, όν, πάσχων διάρροιαν, Ροῦφος (Ὀρειβ. 2. 92, 1 B. Dar.) Ἀλ. Τραλλ. 8. 414.

διάρρομβος, ον, ἔχων σχῆμα ῥόμβου, Ἱππιατρ. 197.

διάρ-ρους, ου, ὁ, δίοδος, διῶρυξ, πορθμός, Διόδ. 13. 47, Στράβων 177.

διαρρύδαν, Δωρ. ἀντὶ -ρύδην, ἐπίρρ., ὃν τρόπον διαρρεῖ τι καὶ ἀφανίζεται, φόνος πέπηγεν οὐ δ. Αἰσχύλ. Χο. 67, πρβλ. Θήβ. 736 κέξ., Σοφ. Ο. Τ. 1227, Εὐρ. Ἠλ. 318.

διαρρυῆναι, -ρυήσομαι, ἴδε ἐν λ. **διαρρέω**.

διαρρυθμίζω, κατατάσσω, διευθετῶ κατὰ τάξιν, Μακκαβ. 2.7,22.

διαρρυΐσκω, = **διαρρέω**, Φώτ. καὶ μεταγ.

διαρρυπτικός, ή, όν, καθαρτικός, Γαλην. 13, 70.

διαρρύπτω, ἐπιτεταμ. **ῥύπτω**, Γαλην. 6, 123.

διάρρυσις, εως, ἡ, = **διάρρους**, Ἥρων Πνευμ. σ. 164.

διάρρυτος, ον, διατεμνόμενος ὑπὸ ῥυάκων, κατάρρυτος, Στράβων 213, Γρ. Νύσσ. 3, 1108.

διαρρωγή, ἡ, χάσμα, διάστημα ἀφεθὲν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιδέσμου, Ἱππ. Ἄρθρ. 822.

διαρρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (διαρρήγνυμι) διερρηγμένος, διεσχισμένος, διασχισθείς, δ. κυμάτων .. σάλῳ .. ἀγμός, βράχος τεθραυσμένος διασχισθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, Εὐρ. Ι. Τ. 262. **II.** ὡς οὐσιαστ., τεμάχιον ἀποκοπέν, ἀπορρῶξ Ὀππ. Ἁλ. 5. 216.

δί-αρσις, εως, ἡ, ἀνύψωσις, ἱστίων Διόδ. 3. 40· ἐκ διάρσεως μάχεσθαι, Λατ. caesim pugnare, ὡς διὰ ξιφῶν ὑψουμένων καὶ καταφερομένων, ἀντίθ. **ἐκ διαλήψεως**, πρβλ. **ἐκ καταφορᾶς**, Πολύβ. 2. 33, 5.

δι-αρτάζω, μέλλ. **-άσω**, = τῷ ἑπομ.· μεταφ., λέγω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 333.

διαρταμέω, ἐπιτεταμ. **ἀρταμέω**, κατακόπτω εἰς τεμάχια, διαμελίζω, Αἰσχύλ. Πρ. 1023, Ἀναξανδρ. Αἰσχρ. 1.

διαρταμή, ἡ, τὸ εἰς τεμάχια κατακόπτειν· ἴδε ἐν λ. **διατομή**.

δι-αρτάω, μέλλ. -ήσω, ἐξαρτῶ, κρεμῶ, Πολύβ. 34. 9, 10· δ. ὁδόν, διακόπτω (τὴν συγκοινωνίαν), Πλούτ. Τιμολ. 25. **2)** κρατῶ τινα μετέωρον, ἀπασχολῶ, τινί, ἔν τινι ἢ διά τινος .., Διον. Ἁλ. 1. 46·— παροδηγῶ, ἐξαπατῶ, Μένανδ. Ἀδηλ. 356. **II.** ἀποχωρίζω, τινα ἀπὸ τόπου Πλούτ. Τιμολ. 25· διηρτημένος Στράβων 234·— διακόπτω, τὰς ἀκολουθίας Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40. **III.** = **διαρτίζω** Ἡσύχ.

διάρτησις, εως, ἡ, διαχωρισμός, ἀσυμφωνία, Φίλων 1. 338, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2.146· ἀντίθ. **συνάρτησις**.

διαρτία, ἡ, (ἄρτιος) διάπλασις, διαμόρφωσις, Εὐστ. Πονημ. 253. 73.

διαρτίζω, μορφώνω, σχηματίζω, Ἑβδ. (Ἰω. λγ', 6)· ὁμιλῶ πρεπόντως, ἁρμοδίως, Ἡσύχ.

διάρτισις, εως, ἡ, = **διαρτία**, Ἐτυμ. Μ. 361. 8, Σουΐδ.

διαρτύω, κοσμῶ, καταρτίζω, Βυζ.

δι-αρύτω, ἐπιτεταμ. ἀρύτω, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 270. 3.

Δί-αρχοι, οἱ, οἱ δύο Ἑλλανοδίκαι, Ἡσύχ.

δι-άρχω, διατηρῶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους, Λυσ. παρ' Ἁρπ., Δίων Κ. 40. 66.

διασαίνω, ἐπιτεταμ. **σαίνω**, Ξεν. Κυν. 4. 3.

διασαίρω, ἐπιτεταμ. **σαίρω**· μετοχ. πρκμ. **διασεσηρώς**, ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτὸν μὲ τὰ χείλη διεσπασμένα ὡς κύων, γελῶν χλευαστικῶς, Πλούτ. Μαρ. 12.

διασαλακωνίζω, ἐπιτεταμ. **σαλακωνίζω**, Ἀριστοφ. Σφ. 1169.

διασαλεύω, σφοδρῶς διασείω ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Πολύβ. 1. 48, 2· ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ αὐτ. 16. 30, 4. **2)** συγχέω, τὰς ἁρμονίας, τοὺς ἤχους Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 22, 23· φέρω εἰς ἀναρχίαν ἢ καταστροφήν, Λουκ. Ἀλεξ. 31· διασεσαλευμένος τὸ βάδισμα, τὸ βλέμμα, ἀσταθής .., ὁ αὐτ. Ρητ. Διδασκ. 11, Μισθ. Συν. 33. **II.** ἀμεταβ. = **σαλεύω** II. 3, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 9.

διασάττω, γεμίζω μέ τι, στουπώνω πέρα καὶ πέρα, τινι Γαλην.· μετὰ γεν., διασεσαγμένος ἀφύης, γεμᾶτος μὲ σμαρίδας, Μάχων παρ' Ἀθην. 244C.

διασαυλόομαι, ἐπιτεταμ. **σαυλόομαι**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 522.

διασαφέω, ποιῶ τι ἐντελῶς σαφές, δεικνύω φανερῶς, τι δν Εὐρ. Φοιν. 398· τι Πλάτ. Νόμ. 916E, κτλ.· δ. εἰ .. ὁ αὐτ. Πρωτ. 348B· ὡσαύτως, δ. περί τινος, παρέχω πλήρη ἐξήγησιν περὶ .., Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 5· δ. εἰς Καρχηδόνα περί τινος, ἀποστέλλω σαφῆ πληροφορίαν .., Πολύβ. 3. 87, 4· δ. ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 2. 19, 13.—Παθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 1, κτλ.

διασαφηνέω, (σαφηνής) = τῷ προηγ., Ἱπποκρ. Ἐπ. 1275. 29. (γρ. ἀμφ.)

διασαφηνίζω, ποιῶ τι σαφές, διευκρινῶ, Ξεν. Ἀπομν. 3.1,11, Ἀπολ. 1.

διασάφησις, εως, ἡ, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Ἑβδ. (Γεν. μ', 8).

διασαφητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διασαφέω**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, ἐν τέλ.· ὑπέρ τινος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 14, 5.

διασαφητικός, ή, όν, ἐξηγητικός, Μ. Ἐτυμ. 415. 27.

διασεισμός, ὁ, τὸ σείειν βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, Εὐστ. Πονημ. 322. 82· οὕτω, **διάσεισις**, εως, ἡ, Παῦλ. Αἰγ. σ.196. **II.** κατάχρησις ἐξουσίας, ἐκβιασμός, Λατ. concussio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1097, καὶ συχν. ἐν Αἰγυπτιακ. παπύροις.

διάσειστος, ον, διασειόμενος καὶ εἶτα ῥιπτόμενος, ἀστράγαλοι Αἰσχίν. 9. 9· ἴδε Ἁρποκρ.· δ. κύβοι Πολυδ. Ζ', 203.

διασείω, σείω βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, τι Πλάτ. Τιμ. 85E, 87E· τὴν κεφαλὴν Πλούτ. 2. 435C· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., δ. τοῖν χεροῖν Αἰσχίν. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10· δ. τῇ οὐρᾷ, κινῶ τὴν οὐράν, διασαίνω Ξεν. Κυν. 6, 15.—Μέσ., ἀποσείω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐλευθεροῦμαι, Διον. Ἁλ. 1. 56. **2)** συγχέω, ἐπιφέρω σύγχυσιν, φέρω εἰς σύγχυσιν, τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονήματα Ἡρόδ. 6.109· τοὺς ἀκούοντας Πολύβ. 18. 28, 2· ἐμβάλλω φόβον, φοβίζω, ὁ αὐτ. 10. 26, 4· διὰ τῆς βίας λαμβάνω χρήματα παρά τινος ἐκφοβίζων αὐτὸν (πρβλ. **διασεισμός**), Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 14. **3)** ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, Πλούτ. Κικ. 10.

διάσεμνος, ον, ἐπιτεταμ. **σεμνός**, Ἐπιγρ. Γρουτ. σ. 464, Εὐστ. Πονημ. 263. 35.

διασεμνύνω, τιμῶ μεγάλως, Ἰωσ. Γενέσ. 5C.

διασεύομαι, παθ., ὁρμῶ, πηδῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. Ἐπ. παθ. ἀόρ. **διέσσυτο**, μετὰ γεν., τάφροιο δ. Ἰλ. Κ. 194· αἰχμὴ δὲ στέρνοιο δ. Ο. 542· ὡσαύτως, ἐκ μεγάροιο δ. Ὀδ. Δ. 37· σπανιώτερον μετ' αἰτιατ., δ. λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. Β. 450· ἀπολ., αἰχμὴ δὲ δ. [μηροῦ ἢ μηρὸν] Ε. 661·— μεταγεν. κατὰ μετοχ., διεσσύμενος Κοΐντ. Σμ. 3. 641.

διασήθω, κοσκινίζω ἢ διυλίζω, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Διοσκ. 5, 26.

διασηκόω, ζυγίζω, δοκιμάζω τὸ βάρος (διὰ τῆς χειρός), Σουΐδ. ἐν λ. **βαστάσας**.

διασημαίνω, μέλλ. **-ανῶ**, σημειώνω, φανερῶς δεικνύω, τι Ἡρόδ. 5. 86, Ξεν. Ἀν. 2.1, 23· τινί τι ὁ αὐτ. Οἰκ. 12, 11. **2)** ἀπολ., κάμνω σημεῖον, χειρί, σάλπιγγι Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Πολύβ. 10.12, 4, κτλ. **II.** Μέσ., παρατηρῶ διὰ σημείων, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 17, 9. **2)** ἐπιδοκιμάζω, Διόδ. 19. 15. **III.** ἀμεταβ., δεικνύω συμπτώματα, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1257.

διασημειωταί, οἱ, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 799. 804 (Βόνν.). Οἱ **σημειωταὶ** παρὰ Θεοφάνει καὶ ἄλλοις Βυζαντ. συγγραφεῦσι δηλοῦσι σημαιοφόρους.

διάσημος, ον, (σῆμα) καθαρός, σαφής, εὐκρινής· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., διάσημα θρηνεῖ Σοφ. Φ. 209. **II.** ἐπίσημος, ἐπιφανής, ἔξοχος, Πλούτ. Δίωνι 54· δ. κράνος ὁ αὐτ. Τ. Γράκχ. 17· διασημοτάτη πόλις Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 904, πρβλ. 1078.10.

διασήπομαι, παθ. πρκμ. **διασέσηπα**, σήπομαι, φθείρομαι, καταστρέφομαι, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 6, 7, 5, Λουκ. Πένθ. 18.

Διάσια, τά, ἑορτὴ τοῦ Διὸς μειλιχίου, ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 1. 126, Ἀριστοφ. Νεφ. 408, κτλ. [ᾰσ ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Σχόλ. 862]

διασιζω, συρίττω μετὰ δυνάμεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10.

διασιλλαίνω, χλευάζω, σκώπτω, Λουκ. Λεξιφ. 24·— οὕτω **διασιλλόω**, Δίων Κ. 59. 25· ἀλλ' ἀναφέρεται ὡς ἁπαντῶν παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι, Α. Β. 36, Πολυδ. Θ', 148.

διασιτία, ἡ, δικαίωμα τοῦ τρέφεσθαι δημοσίᾳ δαπάνῃ, Ἱππ. Ἐπ. 1293.

διασιωπάω, μέλλ. **-ήσομαι**, διαμένω σιωπηλός, Εὐρ. Ἑλ. 1551, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 4. **II.** μεταβ., παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, παρασιωπῶ, δὲν ἀναφέρω, Εὐρ. Ἴωνι 1566· οὕτω καὶ ἐν Δωρ. μέλλ., διασωπάσομαί οἱ μόρον Πίνδ. Ο. 13. 130.

διασκαίρω, πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ὡς οἱ ἰχθύες, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 574.

διασκαλεύω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 980E.

διασκάλλω, σκάπτω, σκαλίζω, Πλούτ. 2. 981B.

διασκανδικίζω, κυρίως, τρέφομαι μὲ λάχανα (σκάνδικας)· ἐντεῦθεν παρὰ κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ **διευριπιδίζω**, μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην (οὗ ἡ μήτηρ ἦτο λαχανόπωλις), Ἀριστοφ. Ἱππ. 19, Τηλεκλείδ. Ἀδηλ. 7, ἔνθα ἴδε Meineke.

διασκάπτω, σκάπτων διανοίγω ἢ ἀνατρέπω, καταστρέφω, Παυσ. 2. 1, 5· δ. τὰ τείχη Λυσ. 131. 5· ὡσαύτως μετὰ γεν., τοῦ τείχους Πλούτ. Πύρρ. 33.

διασκαριφάομαι, ἀποθ., ἐν περιλήψει περιγράφω ἢ διαγράφω, «τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας», Γεωργ. Παχυμ. 2. 335A·— παρ' Ἰσοκρ. 142B, τὰς εὐτυ-

χίας.. διεσκαριφησάμεθα καὶ διελύσαμεν, φαίνεται ὅτι σημαίνει παραμελῶ, περιφρονῶ, πρβλ. σκαριφάομαι.

διασκατόομαι, παθ., πληροῦμαι κόπρου, ἀνανδρος καὶ διεσκατωμένη τρυφή, ἀποδιδομένη εἰς τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὸ τοῦ Διογ. Τραγ. παρὰ Κλήμ.'Αλ. 492.

διασκεδάννυμι, μέλλ.'Αττ. -σκεδῶ Σοφ.'Αντ. 287,'Αριστοφ. Σφηξ. 229· (ἴδε σκεδάννυμι). Διασκορπίζω μακράν, ῥίπτω εἰς τοὺς ἀνέμους, δούρατα μακρὰ διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη 'Οδ. Ε. 369· τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν Ρ. 244· γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 619· διασκεδᾶτε τὸ προσὸν νῦν νέφος 'Αλεξανδρ. 'Αδήλ. 6· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διεσκέδασεν αὐτὰ (τὰ ναυάγια) πανταχῇ Θουκ.1. 54. **2)** παρ' Ἡροδ., τὸν στρατὸν διεσκέδασε, διέλυσε, 1. 77, πρβλ. 79., 8. 68· καὶ ἐν τῷ παθ., διεσκεδασμένοι 1. 63· διασκεδασθέντες 5. 15, πρβλ. 8. 57. **3)** ἐξαφανίζω [τὴν ψυχήν, ἀφοῦ ἀφήσῃ τὸ σῶμα], Πλάτ.Φαίδων 77Β, πρβλ.70Α, 78Β. **4)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ φημῶν, διαδίδομαι, Ἡρωδιαν.7. 6.

διασκεδασμός, ὁ, διασκορπισμός, διασπορά, Ἡσύχ. ἐν λ. φαραά·—**διασκεδαστής**, οῦ, ὁ, ὁ διασκορπίζων, Φίλων 1. 89·— **διασκεδαστικός**, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς διασκόρπισιν ἢ βοηθῶν εἰς τὴν πέψιν, χωνευτικός, Διοσκ. 3. 94., 5. 133·— **διασκεδαστός**, ή, όν, διεσκορπισμένος, Κλήμ.'Αλ.

διασκελίζομαι, Μέσ., ἀνοίγω τὰ σκέλη μου, διεσκελισμένος καθῆσθαι Εὐστ.1038.10, Μ.'Ετυμ. 502.

διάσκεμμα, τό, = **σκέμμα**, Γαλην. 2. 192C.

διασκεπάζω, μέλλ. -άσω, καλύπτω ἐντελῶς, αὐγὴν Δίων Κ. 60. 26.

διασκεπτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **διασκοπεῖν**, Πλάτ. Νόμ. 859Β, κτλ.

διασκεπτικός, ή, όν, προφυλακτικός, προσεκτικός, Πολυδ. Α', 178.

διασκέπτομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **διασκοπέω**, Λουκ. Β. Πρ. 27, 'Αληθ.'Ιστ.18.

διασκευάζω, μέλλ. -άσω, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, ἑτοιμάζω, τι Πολύβ.15. 27, 9. **II.** ἐφοδιάζω, στολίζω, τινὰ βασιλικῶς Λουκ. Νεκ. 16.—Παθ., εἰς Σατύρους διεσκευασμένοι, ἐνδεδυμένοι ὡς.., Πλούτ.'Αντων.24, κτλ.—Μέσ., δι' ἐμαυτὸν ἑτοιμάζω, προνοῶ, προμηθεύομαι, τὰ ἄλλα... ὡς ἐς τὸν πλοῦν Θουκ. 4. 38· ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι, ὡς εἰς μάχην Ξεν.'Ελλ. 4. 2, 19· πρός τι Δείναρχ. 99.14· διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, παρασκευάζω ὅλα μου τὰ τεχνάσματα ἀπέναντι τῶν δικαστῶν (πρὸς διαφθορὰν αὐτῶν), Ξεν. 'Αθην. 3, 7. **III.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, διαθέσας τὴν περιουσίαν του, Δημ. 845. 13. **IV.** ἐπιθεωρῶ (καὶ ἐπεξεργάζομαι) ἔργον πρὸς δημοσίευσιν, Λατ. recensere·—ἐντεῦθεν **διασκευαστής**, οῦ, ὁ, ὁ κριτικὸς διορθωτὴς ποιήματος, ὁ καὶ ἐπεξεργαζόμενος καὶ ἴδια παρεισάγων, πρβλ. Wolf Προλεγ. cli., Lehrs Aristarch. 349 κἑξ., Nitzsch Od. iii. σ. 310, ἴδε ἐπομ. II, καὶ **ἐπιδιασκευάζω**.

διασκευή, ή, ὡς τὸ **σκευή**, στολή, ἐνδυμασία, Πολύβ. 8, 31, 7, κτλ. **II.** διασκευαί, φράσεις ὑπερβολικαὶ πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀκροατῶν, ὁ αὐτ. 15. 34, 1. **III.** νέα ἔκδοσις ἢ ἐπιδιόρθωσις, ἐπεξεργασία ἔργου τινός,'Αθήν.110Β.

διασκευωρέω, διευθετῶ, εὐτρεπίζω,'Επ. Πλάτ. 316Α.—Μέσ., διασκευωρεῖσθαι τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 540Ε.

διάσκεψις, εως, ή, ἀκριβὴς ἐξέτασις, Πλάτ. Νόμ. 697C· ἐν τῷ πληθ., ζητήματα πρὸς ἐξέτασιν, Πλούτ. Τιμολ. 38.

δι-ασκέω, καλλωπίζω, διακοσμῶ, δ. τινα Λουκ. Β. Πρ. 9· διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ 'Αθήν. 526Δ. **II.** ἐξασκῶ, ἐφαρμόζω, ῥητορικὰ Διογ. Λ. 4. 49.

διασκηνάω ἢ -**έω**, πηγνύω σκηνὰς εἰς διάφορα μέρη καὶ κατασκηνῶ, δ. εἰς ἢ κατὰ τόπον Ξεν.'Αν. 4. 4, 8, καὶ 5, 29· πρβλ. ἐξ. **II.** ἀπέρχομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, καταλείπω τὴν σκηνήν, ἀντίθ. συσκηνῶ, ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 38, πρβλ.'Ελλ. 4. 8, 18.

διασκηνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διασκηνεῖν** I, εἰς τὰς κώμας Ξεν.'Αν. 4. 4, 14.

διασκηνίπτω, ἴδε **σκηνίπτω**.

διασκηνόω, πηγνύω κατὰ διαστήματα ὥσπερ σκηνάς, καπηλεῖα Αἰλ. Π.'Ιστ. 3.14. **II.** ἀμετάβ. = **διασκηνάω** I, Ξεν. 'Αν. 4. 4, 10.

διασκηρίπτω, ἑκατέρωθεν στηρίζω, ὑποστηρίζω,'Ανθ. Π. 6. 203.

διασκίδνημι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ -**σκεδάννυμι**,'Ιλ. Ε. 526,'Ησ. Θ. 875,'Ηρόδ. 2. 25.—Παθ., Λουκ. Θ. Διαλ. 20. 6, Θυσ. 13.

διασκιρτάω, πηδῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἢ μακράν, Πλούτ. Εὐμ. 11.

διασκοπέω (πρβλ. **διασκέπτομαι**)· μέλλ. **διασκέψομαι** πρκμ. **διέσκεμμαι** 'Αριστοφ. Βατρ. 836, ἀλλὰ **διεσκέφθαι** εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ αὐτ. Θεσμ. 687. Βλέπω πρός τι κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐξετάζω ἢ θεωρῶ τι καλῶς, Λατ. dispicere,'Ηρόδ. 3. 38, Εὐρ. Κύκλ. 554, κτλ.· ἑξῆς δ. τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 351Δ, πρβλ. Θεαιτ. 168Ε· ὡσαύτως, δ. πρὸς ἑαυτὸν ὁ αὐτ. Χαρμ. 160Ε· περί τι ἢ τινος Θουκ.7.71, Πλάτ.· δ. περί τινος εἰ.. 'Αριστ. Πολ. 2. 10, 9·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διασκοπεῖσθαι πρός τι Θουκ. 6. 59, κτλ. **II.** ἀπολ., βλέπω πέριξ, Ξεν. Κυν. 9, 3.

διασκοπιάομαι, ἀποθ., παρατηρῶ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς· ἐντεῦθεν, κατασκοπεύω, σε.. προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα, ἐπὶ τοῦ Δόλωνος,'Ιλ. Κ. 388·—διακρίνω, παρατηρῶ, ἀργαλέον.. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον Ρ. 252.

διασκορπίζω, σκορπίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις,'Εβδ. (Δαν. ια', 24), Κ. Δ., Πολύβ.1. 47, 5, κτλ.

διασκορπισμός, ὁ, διασκόρπισις, διασπορά,'Εβδ. ('Εζεχ. ς', 8 κ. ἀλλ.), καὶ **διασκόρπισις**, ή, Ν. Χῶν σ.120. 3 (Βόνν.).

διασκύλευσις, εως, ή, = **σκύλευσις** Μιχ. 'Ατταλ. σ. 140. 148 (Βόνν.).

διασκώπτω, μεταξὺ σκώπτω, κάμνω τινὰ ἀντικείμενον τῶν σκωμμάτων μου, τινὰ Πλούτ. 2. 82Β.—Μέσ., ἀμοιβαίως ἀστεΐζομαι, ἀνταλλάσσω σκώμματα, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 23.

δίασμα, ατος, τό, (διάζομαι) = **στήμων**, Καλλ.'Αποσπ. 244, Νόνν. Δ. 6. 151.

δια-σμάω, 'Ιων. -**έω**, σπογγίζω, ἀποσπογγίζω, ποτήρια 'Ηρόδ. 2. 37.

διασμενίζω, ἐπιτεταμ. **ἀσμενίζω**, ὃ ἴδε, Συνέσ. ἐν 'Ελλ. Πατρ. Minge τ. 66, σ. 1580.

διασμήχω, καλῶς τρίβω, ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί 'Αριστοφ. Νεφ. 1237.

διασμιλεύω, λειαίνω, στιλβώνω διὰ τῆς σμίλης· μεταφ., δ. βίβλους 'Ανθ. Π. 15. 38· διεσμιλευμέναι φροντίδες, λελεπτυσμέναι, ἐντέχνως κατειργασμέναι θεωρίαι, 'Αλεξ. Ταραντ. 1. 8.— 'Επίρρ. **διεσμιλευμένως** Πολυδ. ς', 150, 'Ησύχ.

διάσμυρνος, ον, παρεσκευασμένος διὰ σμύρνης, τοῖς διὰ σμύρνης μάλιστα κολλυρίοις χρηστέον, ἃ δὴ καὶ καλοῦσιν ἰδίως διάσμυρνα Γαλην. 13. 277, 438· —πρβλ. Κόντου 'Αθην. τ. Δ', σ. 286.

διασμύχω, ἐπιτεταμ. **σμύχω**, εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται Γρηγ. Νύσσ. 1 σ. 826D· τοῦ πένθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος αὐτόθι 2, σ.196.—Παθ., πῦρ διασμυχόμενον Φίλων 2. 143.

διασοβέω, ἀποδιώκω διὰ τοῦ φόβου, Πλούτ. 2. 133Α· διασεσόβηται ὁ γάμος 'Ηλιόδ. 7. 26. **II.** ἀνακινῶ, ἐξεγείρω, 'Αλκίφρων 'Αποσπ. 5.—Παθ., ἐξεγείρομαι, ἀλαζονεύομαι, Πλούτ. 2. 32Α.

διασόβησις, εως, ή, ἀποδίωξις, διασκόρπισις, Μ.'Αντων.11. 22.

διασοφίζομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι σοφίσματα ὅπως ἀπαλλαγῶ τινος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1619.

διασπαθάω, διασκορπίζω, κατασπαταλῶ, Πλούτ. Κικ. 27· πρβλ. **σπαθάω**.

διασπαραγμός, ὁ, διασπάραξις, «καταξέσχισμα», 'Ιωάν. Χρυσόστ. 7. 515.

διασπαρακτός, ή, όν, κατεσπαραγμένος, εἰς τεμάχια κατεσχισμένος, Εὐρ. Βάκχ.1220, Αἰλ. π. Ζ. 12. 7.

διασπαράσσω, 'Αττ. -**ττω**, σχίζω εἰς τεμάχια, Αἰσχύλ. Πέρσ. 195· ἐν τῷ παθ., Εὔβουλ. Αὐγ. 1·— δ. τινὰ τῷ λόγῳ Λουκ. 'Ικαρομ. 21.

διασπαργανόω, ἐπιτεταμ. **σπαργανόω**, ὃ ἴδε, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 410.

διάσπασις, εως, ή, βίαιος διαχωρισμός, 'Αριστ. Οὐρ. 4. 6, 5, Μετεωρ. 3. 3, 5· ἀντίθ. **κάταξις** καὶ **θλάσις**. **II.** χάσμα, Πλούτ. 2. 721Α·— οὕτω **διάσπασμα**, τό, ὁ αὐτ. Αἰμιλ. 20, κτλ.· καὶ **διασπασμός**, ὁ, ὁ αὐτ. 2. 129Β, κτλ.

διάσπαστος, ον, διεσχισμένος, διεσπασμένος, ἐπιστολαὶ 'Αλκίφρων 2. 2.

διασπάω, μέλλ. -**σπάσομαι** [ᾰ] 'Αριστοφ. Βατρ. 477, 'Εκκλ. 1076, ἀλλ' ὡσαύτως -**σπάσω** 'Ηρόδ. 7. 236· ἀόρ. -**έσπασα**, ἀλλ' ὡσαύτως -**εσπασάμην** Εὐρ. 'Εκ. 1126, Βάκχ. 339.—Παθ., ἀόρ. -**εσπάσθην**, πρκμ. -**έσπασμαι**. Διαχωρίζω μετὰ βίας, μεθ' ὁρμῆς, Λατ. divellere, τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν δ. 'Ηρόδ. 3. 13, πρβλ. 7. 236, Εὐρ. καὶ 'Αριστοφ ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα δ. Ξεν. Κύρ. 6. 1. 45· δ. τὸ σταύρωμα, κατακρημνίζω ἢ διασχίζω, καταστρέφω, ὁ αὐτ.'Ελλ. 4. 4, 10· δ. τὴν γέφυραν, τὸ ἔδαφος Πολύβ. 6. 55, 1, Πλούτ. Καμίλλ. 5, κτλ.— Παθ., τὸ 'Αττικὸν ἔθνος.. διεσπασμένον 'Ηρόδ. 1. 59· μόνον οὐ διεσπάσθην Δημ. 58. 8· ἀπὸ τῶν φίλων, ἀποσπῶμαι ἀπὸ τῶν.., 'Αριστ. Ρητ. 2. 8, 10. **2)** ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, λαμβάνω μέρος τοῦ στρατεύματος, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 19· δ. τὰς φάλαγγας, διαλύω, καταστρέφω, 'Αριστ. Πολ. 5. 3, 16.—Παθ., στράτευμα διεσπασμένον, στρατὸς διεσκορπισμένος καὶ ἄτακτος, Θουκ. 6. 98, πρβλ.7. 44., 8.104· πρβλ. **διάβασις**·— ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡσαύτως, διαμοιραζόμεθα εἰς καταλύματα, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 9. **3) μεταφ.**, σύρω κατὰ δια-

φόρους διευθύνσεις, ταράττω, Λατ. distrahere, δ. τὴν πόλιν, ταράττω τὴν πόλιν ἢ πολιτείαν, Πλάτ. Πολ. 462Α· τὰς πολιτείας Δημ. 54. 5· τοὺς νόμους Ξεν. Κύρ 8. 5, 25.—Παθ., διασπώμενος, ἀπασχολούμενος, Λατ. negotiis distractus, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 1.

διασπείρω, μέλλ. -σπερῶ· — σπείρω τῇδε κἀκεῖσε, διασκορπίζω [τὰς μνέας].. αὐτοχειρίῃ διέσπειρε τῇ στρατιῇ Ἡρόδ. 3. 13· διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλῃ τάξας, διεσκόρπισεν, αὐτόθι 68· δ. λόγον Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 25· τσὖνεμα εἰς τὴν Ἀσίαν Ἰσοκρ. 103Β· σπαταλῶ, δαπανῶ δαψιλῶς, Σοφ. Ἠλ. 1291.—Παθ., διασκορπίζομαι ἔξω, κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ ὁ αὐτ. Τρ. 782· πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον ὁ αὐτ. Ἠλ. 748· ἐπὶ στρατιωτῶν, διεσπαρμένοι Θουκ. 1. 11, κτλ., Ξεν., κτλ.· φύσεις ὁμοίως διεσπαρμέναι Πλάτ. Πολ. 455D, πρβλ. Σοφ. 260Β, κτλ.· τῶν χρωμάτων διεσπαρμένων Αἰλ. Ζ. Ἰ. 11. 21.

διασπεύδω, μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς ἐργάζομαι, Πολύβ. 4. 33, 91·—ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρπ. **II.** παρακινῶ, προτρέπω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πολύβ. Ἀποσπ. Γραμμ. 36.

διάσπιλος, ον, ὅλος βραχώδης, Ἀρρ. Περίπλ. 25. 12.

διασπλεκόω, ἐπιτεταμ. **σπλεκόω**, Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

διασποδέω, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Λατ. subagitare, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 939, πρβλ. **διακροτέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **διεσποδημένη** καὶ ἐν λ. **διεσποδήσατο· διέσεισε, διετίναξε.**

διασπορά, ἡ, (διασπείρω) διασκόρπισις, διασκορπισμός, Πλούτ. 2. 1105Α, Ἑβδ. **2)** περιληπτικῶς = οἱ διεσπαρμένοι, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 35, πρβλ. Δευτερ. κη', 25, κτλ.

διασποράδην, ἐπίρρ. διασκορπισά, «σποραδικῶς», Κλήμ. Ἀλ. 348.

διασπορεύς, έως, ὁ, ὁ διασκορπίζων, Πολυδ. Γ', 129.

διασπουδάζω, ἀσχολοῦμαι εἴς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελοῦμαι πολύ, καὶ παθ., μετὰ ζήλου ἐνεργοῦμαι, ἀξιοῦμαι πολλῆς φροντίδος καὶ σπουδῆς, τί μάλιστα διεσπούδαστο; Δημ. 505. 8· ἂν καὶ ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως διεσπούδασται ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., 681. 21.—Μέσ., μετ' ἐνεργ. σημασ., Ἀρρ. Ἀν. 7. 23, 12. **2)** εἶμαι ζηλωτής, περί τι Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 14. **II.** ἀντιπαραγγέλλω, διαγωνίζομαι πρός τινα περὶ ἀρχῆς, Δίων Κ. 36. 21.

διάσσω, Ἀττ. **διάττω**, ἴδε ἐν λ. **διαΐσσω.**

διαστᾰδόν, ἐπίρρ., χωριστὰ ἱστάμενος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 67· δ. ἀλλήλησι, μακρὰν ἀλλήλων, ὁ αὐτ. Δ. 942, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 1. 502.

διαστάζω, στάζω διὰ μέσου τινός, Γεωπ. 7. 8, 4.

διασταθμάομαι, ἀποθ., διακανονίζω, ῥυθμίζω, αἰνῶ δ' ὃς βίοτον .. θεῶν διεσταθμήσατο Εὐρ. Ἱκέτ. 201.

διασταθμίζω = **σταθμίζω**, Ἀκύλ. Ψαλμ. 57. 3.

διασταλάσσω, = **διαστάζω**, Λιβάν. 4. 1072.

διάσταλμα, τό, διανομή, ῥήματος Κλήμ. Ἀλ. 677.

διάσταλσις, εως, ἡ, συνεννόησις, συνθήκη, Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 25).

διασταλτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διαστέλλειν**, Νικόμ. 132, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. σ. 388.

διασταλτικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς διαστολήν, Ἀπολλ. Δύσκολ. περὶ Ἀντων. 289Β, Εὐστ. 1610. 3.—Ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτ. 73. 31. **II.** ἐπὶ μουσικῆς, ἱκανὸς νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ψυχήν, Ἀριστ. Κοϊντιλ. σ. 30.

διαστᾰσιάζω, διαιρῶ εἰς χωριστὰς φατρίας, πάντας Ἀριστ. Πολ. 5. 4, 2· τοὺς ἐποίκους .. πρὸς τοὺς εὐπόρους αὐτόθι 5. 6, 8. **II.** εὑρίσκομαι ἐν διαφωνίᾳ, πρὸς σφᾶς, πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 1. 82, 4, κτλ.· τινι Δίων Κ. 54. 17.

διάστᾰσις, εως, ἡ, (διαστῆναι) τὸ ἵστασθαι μακράν, ὁ χωρισμός, οὐρέων Ἡρόδ. 7. 129· ὀστέων Ἱππ. Ἄρθρ. 795· φάραγγες καὶ δ. τῆς γῆς, ἀνοίγματα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 25. **2)** διάστημα, Πλάτ. Τιμ. 36Α, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 16, κ. ἀλλ. **3)** διαφορά, Πλάτ. Πολ. 360Ε·—ἰδίως, διαφορὰ γνώμης ἢ αἰσθημάτων, διαφωνία, Λατ. dissidium, στάσις ἢ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 744D, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 12., 4. 16, 5·—ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 6. 18 ἔχει ἐνεργητ. σημασίαν, ἡ δ. τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους, τὸ διαστῆσαι τοὺς νέους ἐναντίον τῶν πρεσβυτέρων. **4)** διαζύγιον, Πλούτ. Αἰμιλ. 5, κτλ. **II.** διαστολή, κεφαλῆς Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3.

διαστᾰτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς χωρισμόν, Τίμ. Λοκρ. 100Ε, Πλούτ. 2. 952Β. **2)** ἐπιφέρων διχόνοιαν, διαφωνίαν, Πλούτ. Πομπ. 53. **3)** ὁ φέρων διάκρισιν, διακεκριμένως ἐκφράζων τι, τινος Διογ. Λ. 4. 33.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, χωρίς, χωριστά, διῃρημένως, Λατ. divisim· ἐν τῷ συγκρ., Α. Β. 560.

διαστᾰτός, όν, διεστώς, διῃρημένος, τὴν πόλιν βοῶν ποιεῖτω διάστατον Μένανδ. Χήρ. 2.

διαστατός, ή, όν ἔχων ἔκτασιν, διαστάσεις, Πλούτ. 2. 1023Β, Νικόμ. 116. 2· ὁ δυνάμενος διαστῆναι, διαιρέσιμος, Διογ. Λ. 7. 135

διασταυρόω, περιφράσσω, ὀχυρῶ διὰ σταυρώματος, Δίων Κ. 41. 50· μέσ., διασταυρώσασθαι τὸν Ἰσθμόν, νὰ ὀχυρώσωσιν αὐτόν, Θουκ. 6. 97 πρβλ. **διαταφρεύω.**

διαστείβω, διέρχομαι διὰ μέσου, ναῖ θοᾷ Πινδ. Ἀποσπ. 242. 4. **II.** καταπατῶ, τινά Νόνν. Δ. 36. 239.

διαστείχω, ἀόρ. **-έστῐχον**· – διέρχομαι ἢ διαβαίνω, πόλιν, γύαλα Εὐρ. Ἀνδρ. 1090, 1092. **2)** μετὰ γεν., δ. πλούτου, ἔχω ἄφθονον πλοῦτον, Πίνδ. Ι. 3, 27. **3)** ὑπάγω εἰς τὸν δρόμον μου, «'ς τὴ δουλειά μου», ἀνεγρομένη γε διέστιχε (ὁ Brunck διαπέστιχε, ὁ δὲ Ahrens σῖγ' ἔστιχε) Θεόκρ. 27. 67.

διαστέλλω, μέλλ. -στελῶ, χωρίζω, ἐκτείνω, ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω, ξυνεσταλμένα δ. Ἱππ. κατ' Ἰητρ. 744· τὸν ἀέρα ταῖς πτέρυξιν Ἀριστ. π. Ζώων πορείας 15, 7· δ. τι τοῖς ὄνυξι, βιαίως ἀνοίγω, διασπαράττω, Πλούτ. Θησ. 36.—Παθ., φουσκώνω, ἀνοίγομαι, ἐπὶ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7· διασταλέντα τὰ ὑγρά, ἐκταθέντα, μείζονα τὸν ὄγκον γενόμενα, ὁ αὐτ. Προβλ. 9. 14. **2)** διακρίνω, ὁρίζω, τὰ λεγόμενα Πλάτ. Εὐθύδ. 295D, πρβλ. Πολιτ. 265Ε, Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ., δ. περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 2. 8, 17· ἀλλ' ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, ὁρίζω, ἀποφασίζω, ὡς τὸ **διαιρέομαι**, Πλάτ. Πολ. 535Β. **3)** σαφῶς διατάττω, δίδω ὡρισμένας διαταγὰς καὶ ῥητάς, τινὶ περί τινος Διόδ. Ἐκλ. 2. 619.—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἑβδ., Κ. Δ. **II.** ἀμετάβ., διαφωνῶ, εἶμαι διάφορος, πρός τινα Πολύβ. 18. 30, 11.

διάστενος, ον, λίαν στενός, Γαλην. 2. 273.

διαστερέω, ἐπιτεταμ. **στερέω**, δ ἴδε, διεστέρησε τῆς ἰσχύος τὸν στρατηγὸν Ἰω. Σχυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 686. 2 (Βόνν.).

δι-άστερος, ον, πλήρης ἀστέρων, κατάστερος, δ. λίθος Λουκ. Ἔρωσ. 41.

διάστημα, τό, (διαστῆναι) διάστημα, ὁ μεταξὺ χῶρος, Πλάτ. Πολ. 531Α, κτλ.· ἐπὶ ἤχων, ὁ αὐτ. Φίλ. 17C, Ἀριστ. Προβλ. 19. 47, Δαμόξ. Συντρ. 1. 57· ἐπὶ χρόνου, ἐκ πολλοῦ δ. Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7 κἑξ.· δ. τετραετὲς Πολύβ. 9. 1, 1. **2)** βίαιος χωρισμός, Ἱππ. κατ' Ἰητρ. 748. **3)** διαφορά, τῶν ἡδονῶν μεγάλα τὰ δ. Νικόμαχ. Εἰλειθ. 1. 22. **4)** ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοτέλους λογικῇ, ἡ σχέσις μεταξὺ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ὥστε σχεδὸν = πρότασις, Ἀν. Πρ. 1. 4, 14 κ. ἀλλ.· πρβλ. 1. 25, 11, Ἀν. Ὑστ. 1. 21, 2. **II.** ὕψος, Λογγῖν. 40.

διαστημᾰτίζω, μέλλ. -ίσω, ἀφίνω ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, κάμνω διάλειμμα, Ἰωσ. Γενέσ. 58D.

διαστημᾰτικός, ή, όν, κεχωρισμένος διὰ διαστημάτων, ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, ἀντιθ. **συνεχής**, Ἀριστόξ Στοιχ. 9, 10. **2)** ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ διαστάσεις, Φίλων 2. 184. 3· ὁ δηλῶν ἀπομάκρυνσιν, ὡς π. χ. ἡ ἀντων. **ἐκεῖνος**, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντων. 332Β.

διαστηρίζω, στερεῶ, ἐνισχύω, Ἀνθ. Π. 6. 203.—Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἔχω τὰ βήματα ἀσφαλῆ, Ἱππ. Ἐπ. 1280.

διαστίζω, διὰ στιγμῆς διαχωρίζω ἢ διακρίνω, θέτω σημεῖον στίξεως, οὐ ῥάδιον διαστίξαι τὰ Ἡρακλείτου Ἀριστ. Ῥητ. 3. 5, 6· ποιῶ τι διάστικτον, ποικίλλω διὰ στιγμάτων, Νόνν. Δ. 28. 130.

διαστικός, ή, όν, (διάζομαι)· ἡ διαστικὴ τέχνη, ἡ ὑφαντική, Θεοδόσ. σ. 53.

διαστίλβω, στίλβω, λάμπω διὰ μέσου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 567, Ἀποσπ. 114, Ἀνθ. Π. 5. 48.

διάστιξις, εως, ἡ, (διαστίζω) στίξις, ὁ διὰ τῆς στίξεως διαχωρισμός, Γαλην.

διαστοιβάζω, μέλλ. -άσω, στοιβάζω, γεμίζω τὰ ἐν τῷ μεταξύ, Ἡρόδ. 1. 179.

διαστοιχίζομαι, μέσ., ἐν τάξει διατίθημι, κανονίζω ἀκριβῶς, ἀρχὴν Αἰσχύλ. Πρ. 230· πρβλ. **στοιχίζω.**

διαστολεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς τὸ διαστέλλειν καὶ διανοίγειν τὰ συμμύοντα, στόμα, μήτραν, κτλ., Παῦλ. Αἰγ. 6. 78.

διαστολή, ἡ, (διαστέλλω) ὁ διαχωρισμὸς τῶν μερῶν ἢ μορίων, ἀνάπτυξις, δι' ἧς καταλαμβάνει τι μείζονα χῶρον· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7, 11, Γαλην. 2. 255Α. **6)** διαχωρισμός, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 16, 3· χάραγμα, ἐντομή, Πλούτ. Κικ. 1. **2)** διάκρισις, ὁ αὐτ. 2. 1079Β· λεπτομερής, ἀκριβὴς ἀφήγησις, Πολύβ 1. 15, 6, κτλ.· διαίρεσις ἢ περίφραγμα, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5575. 46. **II.** ἡ ἐπιμήκυνσις συλλαβῆς, ἀντιθ. **συστολή**, Γραμμ. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ, παῦλα, παῦσις.

διαστόλιον, τό, = **διαστολεύς**, Ἱππιατρ. σ. 63.

διαστομαλίζομαι, λοιδορῶ, κακῶς λέγω, Ἡσύχ.

διαστομόομαι, παθ., ἀνοίγομαι ὑπερμέτρως, Ἀριστ. Ι. Ζ. 10. 2, 6.

διαστόμωσις, εως, ἡ, διάνοιξις, Ἀλ. Ἀφροδ. Προβλ. 1.

διαστομωτρίς, (ἐνν. μήλη), ἡ, = **διαστολεύς**, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

δι-αστράπτω, ἀστράπτω διά τινος, λάμπω ὡς ἀστραπή, Ἑβδ. Σοφ. ις', 22, Ἀπολλινάρ. Ψαλμ.

διαστρᾰτεύομαι, τελειώνω τὴν στρατιωτικήν μου ὑπηρεσίαν, διαστρατευσάμενος, ἀπόμαχος ἢ ἀπόστρατος, Δίων Κ. 58. 18.

διαστρᾰτηγέω, ὑπηρετῶ ὡς στρατηγός, ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντα στρατηγοῦ, Πλούτ. Φωκ. 25 **II.** μεταβ., δ. τινα, ὑπερβάλλω τινὰ ὡς στρατηγός, Πολύβ. 22. 22, 9 **2)** δ. τι, μετέρχομαι στρατηγήματα, καταφεύγω εἰς στρατηγήματα, ὁ αὐτ. 16. 37, 1. **3)** δ. πόλεμον, φέρω πόλεμον εἰς τὸ τέλος, Πλούτ. Συλλ. 23· δ. τὰν ἀρχὰν Πῶλος παρὰ Στοβ. 9. 54. **4)** ἐν Ῥώμῃ,

ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος τοῦ ὡρισμένου διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ πραίτωρος χρόνου, Δίων Κ. 54. 33.

διαστρεβλόω, ἐπιτεταμ. **στρεβλόω**, Αἰσχίν. 85. 38.

διάστρεμμα, ατος, τό, στρέβλωσις, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. κατ' Ἰητρ. 748.

διαστρέφω, μέλλ. **-ψω**·—στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὰ σώματα, ὡς κατὰ τὴν ὄρχησιν, Ξεν. Συμπ. 7. 3· δ. τὸ πρόσωπον, κάμνω μορφασμούς, σχηματίζω αὐτὸ ποικιλοτρόπως, Πλούτ. 2. 535Α·—κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., διαστρέφομαι, συστρέφομαι· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν μελῶν, κτλ., Ἱππ. Ἀφ. 1251· ἡ ῥὶς δ. Ἄρθρ. 803· μέλη διεστραμμένα Πλάτ. Γοργ. 524C·—ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οἱ ὀφθαλμοί μου διαστρέφονται ἢ ὁ τράχηλός μου συστρέφεται (οἱ Σχολιασταὶ παρέχουσιν ἀμφοτέρας τὰς ἑρμηνείας), εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 175· οὕτως, ἀπολαύσομαι δ' οὖν, εἰ δ. ὁ αὐτ. Ὄρν. 177· φανερῶς κεῖται ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ διεστράφην ἰδών, (ὡς παρ' ἡμῖν «ἐστραβώθηκα»), ὁ αὐτ. Ἀχ. 15· οὕτω, τὰ ὄμματα διαστρέφεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 31. 27· καὶ ἄνευ τοῦ ὄμματα, αὐτόθι 2, κτλ.· καί, ὁ διεστραμμένος, ἀντίθ. ὁ τυφλός, Εὔπολ. Χρυσ. γεν. 4.· πρβλ. **διαστροφή**·—διεστρ. τοὺς πόδας, ἔχων τοὺς πόδας ἐπηλλαγμένους, Siebel. Παυσ. 5. 18, 1, Ἀριστ. Προβλ. 10. 50· ὡσαύτως ἐπὶ βασάνου, τῇ κλίμακι διαστρέφονται Κωμικ. (Meineke 4. 622). **2)** μεταφ., διαστρέφω, διαφθείρω, τρόπον Εὐρ. Ἀποσπ. 600· τοὺς νόμους Ἰσαῖ. 83. 22· τὸν δικαστὴν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 5· ὑπόληψιν ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 5, 6· ὡς διαστρέψαντες τἀληθές, κακῶς ἢ ἡμαρτημένως παραστήσαντες αὐτό, Δημ. 1453. 13. **II.** παρατρέπω, μεταβάλλω, ἴχνος τὸ πρόσθεν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1017.

διαστροβέω, στροφοδινοῦμαι, περιδινοῦμαι διὰ μέσου, δ. πέλαγος Τραγ. παρὰ Πλουτ. Λουκ. 1.

διαστροφεύς, έως, ὁ, διαστροφεύς, παραχαράκτης, Ἡσύχ., Φώτ.

διαστροφή, ἡ, (διαστρέφω) συστροφή, ἐπὶ τεθραυσμένου μέλους, Ἱππ. Ἀγμ. 763· ἐξάρθρησις, ὁ αὐτ. Ἄρθρ. 812· συστροφή, «στρηφογύρισμα», τῶν ὀμμάτων Ἀριστ. Προβλ. 31. 7 καὶ 27. **2)** μεταφ., μεταστροφή, διαφθορά, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ε. 2. 10, 23· τινος ἐπὶ τὸ χεῖρον Πολύβ. 2. 21, 8.

διάστροφος, ον, ὁ συνεστραμμένος, διεστρεβλωμένος, δ. καὶ ἔμπηρα καὶ ἀπόπληκτα Ἡρόδ. 1. 167· μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι Αἰσχύλ. Πρ. 673, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 447· ὀφθαλμός, κόραι ὁ αὐτ. Τρ. 794, Εὐρ. Βάκχ. 1122· ἐπὶ προσώπου, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ σῶμα Ἀθήν. 339F, Λουκ. Ἀπαιδ. 7.—Ἐπίρρ. -φως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 152.

διαστρώννῡμι, στρωννύω, ἐπιστρωννύω, Ἀθήν. 142C.

διαστυγνάζω, ἔχω τὸ πρόσωπον λίαν στυγνόν, κατηφές, Εὐνάπ. Β. Σοφ. 155.

διαστύλιον, τό, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ μεταξὺ τῶν κιόνων διάστημα, Λατ. intercolumnium, Βίτων π. Κατασκ. Πολ. Ὀργ. σ. 109· πρβλ. **μετακιόνιον, μεσοστύλιον**.

διάστῡλος, ον, (ναὸς) οὗ τὰ μεταξὺ τῶν κιόνων διαστήματα, τὰ μετακιόνια, ἀπέχουσιν ἀλλήλων τρεῖς διαμέτρους τοῦ κίονος, πρβλ. **εὔστυλος, σύστυλος, ἀραιόστυλος**, Βιτρούβ. 3. 2.

διαστῡλόω, ὑποστηρίζω διὰ στύλων, κιόνων τιθεμένων κατὰ διαστήματα, Πολύβ. 5. 4, 8., 5. 100, 4, Διόδ. 20. 23.

διασυγχέω, ἐντελῶς συγχέω, Πλούτ. 2. 1078Α.

διασυκοφαντέω, ἐπιτεταμ. συκ-, Ἰωσ. Γενέσ. 41D.

διασυνίστημι, ἐξηγοῦμαι, εὐκρινῶς ἀναπτύσσω, Διογ. Λ. 3. 79, Φίλων 1. 237.

διασυντηρέω, συντηρῶ, διαφυλάττω μέχρι τέλους, Βασίλ. 1. 721Α.

διασῡρίζω, ἐξακολουθῶ νὰ συρίζω ἢ συρίζω διὰ μέσου, Θεόπομπ. Ἱστ. Ἀποσπ. 79, Ἑβδ. Δαν. 3, 50.

διασυρμός, ὁ, περίπαιγμα, περίγελως, Διόδ. 14. 109, κτλ.· ἰδίως, σχῆμα τοῦ λόγου, οὗ παράδειγμα ὑπάρχει παρὰ Δημ. 305. 3 κἑξ.· πρβλ. **διασύρω**.

διάσυρσις, εως, ἡ, = **διασυρμός**, Πτολεμ. Τετρ. 160, Κλήμης Ἀλ. 146.

διασυρτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διασύρειν**, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 37. 17.

διασυρτικός, ή, όν, ἐμπαικτικός, Κλήμ. Ἀλ. 146.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 906.

διασύρω [ῡ], πρκμ. **-σέσυρκα**, Δίφιλ. Συνωρ. 3·—κατακόπτω εἰς τεμάχια· μεταφ., ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, καθιστῶ ἀντικείμενον γέλωτος, χλευάζω, Ἄλεξ. Μανδρ. 1. 11, Τροφ. 1· διέσυρε τὰ παρόντα Δημ. 169. 22· τὰ χωρία ταῦθ', ἃ οὗτος διέσυρε ὁ αὐτ. 234. 12· λόγους .. διασύρει ὁ αὐτ. 269· 16· τὸν τειχισμὸν ὃν σύ .. διέσυρες ὁ αὐτ. 325. 20· πρβλ. 301. 15· λοιδορούμενος καὶ διασύρων ὁ αὐτ. 288. 17.

διασύστασις, εως, ἡ, ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις, Φίλων 2. 454. **2)** σύστασις, Κλήμης Ἀλ. 624.

διασφᾰγή, ἡ, χάσμα, ἄνοιγμα, ῥῆγμα, Ἑβδ. (Νεεμ. 4. 7)· ἴδε **διασφάξ**.

διάσφαγμα, ατος, τό, = **διασφάξ** II, Ἱππῶναξ 61.

διασφάζω, Ἀττ. **-ττω**, κόπτω εἰς δύο, λαιμοτομῶ, Λιβάν. 4. 895.

διασφαιρίζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σφαῖραν, Εὐρ. Βάκχ. 1136.

διασφακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διατέμνων τὴν σφαγήν, φονικός, σίδηρος Ἀνθ. Π. 7. 493.

δι-ασφᾰλίζομαι, πρκμ. **-ησφάλισμαι**, ἀποθ., στερεῶς ἐξασφαλίζω, ὀχυρῶ, Πολύβ. 5. 69, 2, Φίλων Βυζ. π. τ. 7 Θεάμ. 4.

διασφάλλω, ἐντελῶς ἀνατρέπω, ποιῶ τινα παντάπασι σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν, τὴν τέχνην Λουκ. Ἀποκηρυττ. 17.—Παθ., ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, τινὸς Αἰσχίν. 33. 2., 66. 34, Διόδ. 20. 10.

διασφάξ, ἄγος, ἡ, (διασφάζω) πᾶν ἄνοιγμα βιαίως γινόμενον, σχίσμα, ῥῆγμα, ἰδίως βραχώδης χαράδρα, δι' ἧς ῥέει ποταμός, ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 158., 3. 117, κτλ. **II.** καθόλου, κοιλότης, οἵα εὕρηται παρὰ τοῖς ἰχθύσιν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 744. **2)** = αἰδοῖον γυναικεῖον, Valck. Σχόλ. Φοιν. 26, Ruhnk. Τίμ.

διάσφαξις, εως, ἡ, = **διασφάξ**, Ἱππ. 1006C (Foes. διαστάσιες).

διασφάττω, ἴδε **διασφάζω**.

διασφενδονάω, διασκορπίζω ἐκτινάσσων μακρὰν ὡς διὰ σφενδόνης, Διόδ. 17. 83.—Παθ., ἐκτινάσσομαι εἰς τεμάχια, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3, Πλούτ. Μαρκέλλ. 15.

διασφετερίζομαι, ἐπιτεταμ. **σφετερίζομαι**, Φίλων 2. 130.

διασφηκόομαι, παθ., γίνομαι ὡς σφήξ, σφίγγομαι κατὰ τὴν ὀσφύν, μέσος διεσφηκωμένος Ἀριστοφ. Σφηξ. 1072. **II.** ἐνεργ., δένω σφιγκτά, Νόνν. Δ. 25. 189.

διασφηνόω, χωρίζω ἢ ἀνοίγω διὰ σφηνῶν, Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ. 739. 7·—καὶ οὐσ. **διασφήνωσις**, ἡ, Σωρ. Ἐφ. (Erm. σ. 216).

διασφίγγω, σφίγγω ἰσχυρῶς, δένω σφικτά, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

διάσφιγξις, εως, ἡ, ἰσχυρὸν σφίξιμον, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

διασφιγκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διασφίγγειν**, Ὀρειβ. 4. 574 (B. Dar).

διασφυδόω, ἴδε ἐν λ. **σφυδάω**.

διάσφυξις, εως, ἡ, (σφύζω) ἰσχυρὰ σφύξις, φλεβῶν Ἱππ. 383. 4· ἐγκεφάλου Ἀρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3.

διασχάζω, ἀνοίγω φλέβα, φλεβοτομῶ, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Νούσ. 1. 10.

διάσχεσις, εως, ἡ, = **διάσχισμα** II, Ἡσύχ., Μ. Ἐτυμ. 340. 6.

διασχημᾰτίζω, δίδω σχῆμα, διαπλάττω· παθ., λαμβάνω σχῆμα, μορφοῦμαι, Πλάτ. Τιμ. 50Β, Λουκ. Προμ. 11. **II.** Μέσ., κοσμῶ, Πλάτ. Τιμ. 53Β.

διασχημάτισις, εως, ἡ, σχηματισμός, διαμόρφωσις, Πρόκλ. Πτολ. σ. 16Α.

διασχῐδής, ές, διεσχισμένος, διῃρημένος, Ἀθήν. 488D.

διασχίζω, σχίζω εἰς δύο, διαχωρίζω, διχοτομῶ, ἱστία δέ σφιν .. διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο Ὀδ. Ι. 71· ἐάν τις ἓν δ. Πλάτ. Φαίδωνι 97Α, κτλ.·—παθ., κόπτομαι εἰς δύο, νεῦρα διεσχίσθη Ἰλ. Π. 316· θοἰμάτιον δ. Πλάτ. Γοργ. 469D· ἐπὶ στρατιωτῶν, χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 13· ἀπροσ., τούτοις διέσχισται, ὑπάρχει διάσχισμα, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 2.

διασχίς, ίδος, ἡ, διαίρεσις, Ἱππ. Ἀγμ. 778· ἐπὶ ὁδῶν, Θεμίστ. 236Β.

διάσχῐσις, εως, ἡ, διαίρεσις, διαχωρισμός, χώρισμα, Ἀθήν. 488Ε.

διάσχισμα, τό, τὸ διεσχισμένον, Α. Β. 787, κατὰ Δινδ. ἀντὶ **διάσχημα**. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ ἥμισυ τῆς διέσεως.

διασχισμός, ὁ, = **διάσχισις**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118.

διάσχιστος, ον, διεσχισμένος, χιτὼν Ν. Χων. σ. 142, 18 (Βόνν.).

δι-ασχολέω, ἐπιτεταμ. **ἀσχολέω**, Ἡρῳδιαν. 7. 6, 15, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

διασῴζω, μέλλ. **-σώσω**, διατηρῶ διὰ μέσου κινδύνου, ἐπὶ προσώπων, Ἀπόλλωνα δ. κατακρύψασα Ἡρόδ. 2. 156· δ. πόλιν Εὐρ. Φοιν. 783· δ. τινὰ ἐξ ἀπορίας Πλάτ. Τιμ. 22D.—Παθ., ἀσφαλῶς διέρχομαι, τοὺς διασωθέντας ὁ αὐτ. Πολ. 540Α· διασῴζεσθαι εἰς .., ἢ πρός .., ἔρχομαι ἀσφαλῶς εἴς τι μέρος, Θουκ. 1. 110., 4. 113, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 5, κτλ.· ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 10, 2. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, διατηρῶ, διακρατῶ, ἀνδρὶ τἀμὰ δ. λέχη Εὐρ. Ἑλ. 65· διαφυλάττω, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 22· δ. πίστιν τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 17· διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, δ. τὸν πρῶτον λόγον Πλάτ. Πολ. 395Β· τὰ παλαιὰ Ἰσοκρ. 218D.—Μέσ., διατηρῶ δι' ἐμαυτόν, κατέχω, τὴν εὐδαιμονίαν Θουκ. 3 39, πρβλ. 5. 16· δόξαν Λυσ. 197. 11.

διασωπάσομαι, Δωρ. μέλλ. τοῦ **διασιωπάω**.

δια-σωπάω, Αἰολ. = **διασιωπάω**, Πίνδ. Ο. 13. 91.

διασωσμός, ὁ, ἡ διάσωσις, Ἀκύλ. Ψαλμ. νδ', 9.

διάσωσις, εως, ἡ, διατήρησις, σωτηρία, μτγ.

διασωστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διασῴζειν**, Ἐπ. Πλάτ. 360Β

διασώστης, ου, ὁ, ὁ διατηρῶν τινα ἀκέραιον, ἀσφαλῆ ἐντελῶς, ἴδε Δουκάγγ.

διασωστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ διατηρήσῃ τινὰ σῶον καὶ ἀκέραιον, Μάξ. Τύρ. 20. 5.

διασωφρονίζομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι εἰς σωφροσύνην, Συνέσ. 28D.

διασώχω, διὰ τῆς τριβῆς κατατρίβω τι, εἰς τρίμματα μεταβάλλω, Νίκ. Θ. 696.

διαταγεύω, διατάσσω, διευθετῶ, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 33, ἀντὶ **διατάξαι**.

διαταγή, ῆς, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, προσταγή, Ἑβδ. Ἐσδρ. 2. 4, 11, Κ. Δ. Ἐπιστ. Ρωμ. 13. 2, Ροῦφος (Ὀρειβ. 1. 544)· ἐκ διαταγῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3465.

διάταγμα, τό, διαταγή, πρόσταγμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 153. 34, Διόδ. 18. 64, Πλούτ., κτλ.· κατὰ τὸ δ. τῆς συγκλήτου Συλλ. Ἐπιγρ. 2485. 10.

διατακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διατάσσω**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 26 (Βασιλ.).

διατάκτης, ου, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμών, Ἑρμ. Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1084.

διατακτικός, ή, όν, διακριτικός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 45, Πτολεμ. Τετρ. 82.

διατάκτωρ, ορος, ὁ, = **διατάκτης**, Δαμάσκ. ἐν Α. Β. 1362.

διαταλαιπωρέω, ὑφίσταμαι κόπους, Ἐκκλ.

διαταλαντόομαι, παθ., κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος καὶ πρὸς τὸ ἕτερον, ἐπὶ πλοίου, Ἀχ. Τάτ. 3. 1.

διαταμιεύω, φυλάττω ἐν ταμείῳ, οἰκονομῶ, Πλάτ. Νόμ. 805Ε· καὶ ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. Κριτί. 111D.

διατάμνω, μέλλ. **-ταμῶ**, Ἰων. ἀντὶ **διατέμνω**.

διατανύω, = **διατείνω**, διὰ πτερὰ .. τανύσσας Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 601.

διάταξις, εως, ἡ, (διατάσσω) διευθέτησις, τακτοποίησις στρατευμάτων, Ἡρόδ. 9. 26· ἡ δ. τῶν φυλάκων Δημ. 309. 29· ἡ διευθέτησις τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, Πλάτ. Τιμ. 53Β· ταύτην ὁ κόσμος ἔχει τὴν δ. Ἀριστ. Οὐρ. 3. 2, 6. **II.** διαταγή, προσταγή, Πολύβ. 4. 19, 10· διαθήκη, 4. 87, 5· συνθήκη, συμφωνία, 8. 18, 12.

διαταράσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, ἐμβάλλω εἰς μεγάλην σύγχυσιν, ἐντελῶς συγχέω, Λατ. perturbare, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 20, Πλάτ. Νόμ. 693C.— Παθ., δ. ἔν τινι Ἰσοκρ. 22D.

διαταραχή, ἡ, διατάραξις, Πλούτ. 2. 317Α.

διάτασις, εως, ἡ, ἔκτασις, τέντωμα, διαστολή, φρενῶν, πνεύμονος κτλ., Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, κτλ.· τοῦ οἰσοφάγου Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 3, 4· κεφαλῆς διατάσεις καὶ ἰλίγγους Πλάτ. Πολ. 407C. **II.** τάσις, ἔντασις, προσπάθεια, ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 6, Θεόφρ. Ἀποσπ. 9. 32· ἐπὶ ἀθλητῶν καὶ τῶν ὁμοίων, Ἀριστ. Προβλ. 6. 2, Ζ. Π. 3, 4· ὑπὸ τῆς δ. ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 10. 4, 1· μετὰ δ. Πολύβ. 10. 27, 8. **II.** μεταφ., ἔντασις, δύναμις, ἡ εὔνοια .. οὐκ ἔχει δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5, 1.

διατάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**: — διατίθημι κατὰ τάξιν, εὖ δὲ ἕκαστα ἀθανάτοις διέταξε Ἡσ. Θ. 74, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 274· διορίζω, ἀποχωρίζω ἔργα, ὑπουργήματα, δ. τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ δορυφόρους εἶναι Ἡρόδ. 1. 114· τίνας εἶναι χρεὼν τῶν ἐπιστημῶν .. ἡ πολιτικὴ δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 2, 6·— ἀπολ., τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 16. — Μέσ., τακτοποιῶ δι' ἐμαυτόν, διευθετῶ τὰ ἐμά, Πλάτ. Φαῖδρ. 271Β· δ. τι εἶναι ὁ αὐτ. Τίμ. 45Β· τινὶ περί τινος Πολύβ. 5. 21, 1. — Παθ., διορίζομαι, ὁρίζομαι, τάττομαι, Πλάτ. Νόμ. 931Ε· μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 110, Πολύβ. 5. 14, 11. **2)** ἰδίως παρατάττω στράτευμα, Ἡρόδ. 6. 107· ὡσαύτως, ἰδαιτέρως ὁρίζω τὸ μέρος ἑκάστου, τάττω ἕκαστον χωριστὰ εἰς τὸ μέρος του, ὁ αὐτ. 1. 103.— Μέσ., διαταξάμενοι, παραταχθέντες ὡς εἰς μάχην, Ἀριστοφ. Σφηξ. 360, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., διατετάχθαι, εἶμαι ἐν παρατάξει μάχης, εἶμαι τεθειμένος εἰς διαφόρους θέσεις, Ἡρόδ. 7. 124, 178· διετέτακτο ὁ αὐτ. 6. 117 (ἀλλὰ μετὰ μέσ. σημασίας, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἱστ. 12. 5, 4). **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάμνω διαθήκην, περί τινος Πλούτ. 2. 1129Α· ὁρίζω, ἐπιτάττω διὰ διαθήκης, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἀνθ. Π. 11. 133.

διατακτικός, ή, όν, ἐπιτακτικός, ἔντονος, ἀναγκαστικός, Πολύβ. Ἀποσπ. Γραμμ. 38.

διαταφρεύω, ἀποχωρίζω, ὀχυρῶ διὰ τάφρου, Πολύβ. 3. 105, 11.

διατάχους, διαταχέων, γραπτέον διῃρημένως **διὰ ταχ-**.

διατεθρυμμένως, ἐπίρρ. (διαθρύπτω) ἐκτεθηλυμμένως, Πλάτ. Νόμ. 922C.

διατείνω, μέλλ. -τενῶ, κτλ.· (ἴδε **τείνω**)·— ἐκτείνω εἰς τὸ ἔπακρον, δ. τὸ τόξον Ἡρόδ. 3. 35· κρατῶ τι ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα Ἱππ. Ἀγμ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπί τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχνιον δ. πρὸς τὰ πέρατα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 39, 3. **II.** ἀμετάβ., ἐκτείνομαι, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχὲς ἕως εἰς .. Πολύβ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμμένω, ἐν πολιτείᾳ [ὢν] Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρκέλλ. 30·— ὡσαύτως, ἐκτείνομαι ἢ ἀναφέρομαι εἴς τι, Λατ. pertinere, Πολύβ. 8. 31, 6, κτλ. **2)** φθάνω, φθάνω μέχρι .., Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διόδ. 12. 70, κτλ. **B.** παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. ἡ ἀμετάβατος σημασία εὕρηται μόνον ἐν τῷ μέσῳ καὶ παθ. τύπῳ, προσπαθῶ, «βάλλω τὰ δυνατά μου», τί οὖν .. διετεινάμην οὑτωσὶ σφόδρα; Δημ. 275. 8· διατεινάμενος φεύγειν, πάσῃ σπουδῇ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 23· θεῖν διατεταμένους Πλάτ. Πολ. 474Α, πρβλ. 501C· πὺξ διατεινάμενος Θεόκρ. 22. 67· ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν φωνήν, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 11· διατείνεσθαι πρός τι, ἀσκῶ ἐμαυτόν, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου πρός τι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 9· διετείναντο αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν, ἐκώλυσαν αὐτὸν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ, Ἀντιφῶν 134. 41· δ. τὰ κάλλιστα πράττειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 7. **2)** ἐνθέρμως διισχυρίζομαι, ὑποστηρίζω, ταῦτα Δημ. 275. 7· δ. ὡς .., ὅτι .., ἰσχυρῶς ὑποστηρίζω ὅτι .., Πλάτ. Σοφ. 247C, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 1, κτλ. **II.** μετ' αὐστηρῶς μέσης σημασίας, ἐκτείνω ἐμαυτόν, Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 66. **2)** ἐκτείνω, τεντώνω δι' ἐμαυτὸν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, δ. τὸ τόξον Ἡρόδ. 4. 9· τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες, ἔχοντες τὰ βέλη ἐν χερσὶν ἐντεταμένα, ὁ αὐτ. 9. 118· διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά οἱ δὲ τὰ τόξα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· διατεταμένοι τὰς μάστιγας Πολύβ. 15. 28, 2.

διατειχίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**·— ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρώνω διὰ τείχους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 818· τὸν Ἰσθμὸν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύβ. 8. 34, 2· πρβλ. **διασταυρόω**. **2)** διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥὶς δ. τὰ ὄμματα Ξεν. Συμπ. 5, 6· διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶναι κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 7.

διατείχιον, τό, = τῷ ἑπομ., Διόδ. 16. 12.

διατείχισμα, τό, τόπος διὰ τείχους ἀποκεχωρισμένος καὶ ὠχυρωμένος, Θουκ. 3. 34., 7. 36. **2)** τεῖχος μεταξὺ δύο μερῶν, τόπων, Πολύβ. 8. 36, 9· μεταφ., τεῖχος διαιρῶν, διάφραγμα, μεσότοιχον, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 11. 4.

διατεκμαίρομαι, ἀποθ., διὰ σημείων δεικνύω, προσδιορίζω, Λατ. designare, ἔργα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 396, Διον. Π. 1172.

διατελεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διατελέω**, Κλήμ. Ἀλ. 530.

διατελευτάω, ἐκπληρῶ, φέρω εἰς πέρας, Ἰλ. Τ. 90, ἐν τμήσει.

διατελέω, μέλλ. **-τελέσω**, Ἀττ. **-τελῶ**: — φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, περατῶ, ἀντίθ. τῷ **ἄρχεσθαι**, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 4· δ. χάριν Εὐρ. Ἡρακλ. 434·— οὕτως ἐπὶ χρόνου, δ. τὰ δέκα ἔτη Ξεν. Κύρ. 1. 5, 4. **II.** ἀπολ., **1)** συνήθως μετὰ μετοχῆς, ἐξακολουθῶ ὢν ἢ πράττων τι, τὸ λοιπὸν τῆς ζόης δ. τυφλὸν ἐόντα Ἡρόδ. 6. 117· δ. ἐόντες ἐλεύθεροι ὁ αὐτ. 7. 111, πρβλ. 1. 32, κτλ.· δ. βίον δουλεύων Ἀνδοκ. 18. 8· δ. καθεύδοντες Πλάτ. Ἀπολ. 31Α· δ. μινυρίζων τὸν ὅλον βίον ὁ αὐτ. Πολιτ. 411Α·— ἀλλ' ἡ μετοχὴ ἐνίοτε παραλείπεται, δ. πρόθυμος Θουκ. 6. 89, πρβλ. 1. 34· δ. ἀχίτων Ξεν. Ἀπομ. 1. 6, 2· ἡδὺς δ. Ἄλεξ. Δημητρ. 6. 9·— δύναται δὲ πολλάκις κάλλιον νὰ ἑρμηνεύηται δι' ἐπιρρ., διετέλεσας πειρώμενος, συνεχῶς ἐδοκίμασας, προσεπάθησας, Πλάτ. Θεαιτ. 206Α, κτλ. **2)** ἄνευ μετοχῆς ἢ ἐπιθ., ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ, διάγω, δ. μετ' ἀλλήλων διὰ βίου ὁ αὐτ. Συμπ. 192C· δ. χαριέντως ὁ αὐτ. Πολ. 426Α· ἀλύπως ὁ αὐτ. Φιλ. 43D. **3)** γενικῶς, ἐξακολουθῶ, ἐπιμένω, ἐμμένω, διατέλει ὥσπερ ἦρξω ὁ αὐτ. Γοργ. 494C· δ. ἐν ὕπνῳ Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 15· ἐν τῇ θαλάττῃ ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 14·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐξακολουθῶ, Πλάτ. Πολ. 395D.

διατελής, ές, συνεχής, ἀδιάκοπος, βρονταὶ Σοφ. Ο. Κ. 1514 ἀτελεύτητος, διαρκής, μόνιμος, τυραννίδες Πλάτ. Πολ. 618Α·— διὰ τέλους χρησιμεύει ὡς ἐπίρρ.

διατέμνω, Ἰων. **-τάμνω**, μέλλ. **-τεμῶ**: — κόπτω διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην Ἰλ. Ρ. 618, πρβλ. 522, Ἡρόδ. 2. 139· διὰ κάρα τεμὼν Σοφ. Ἀποσπ. 153. 6· διχῇ γαῖαν δ., χωρίζω αὐτὴν εἰς δύο, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 545 δίχα δ. Πλάτ. Συμπ. 190D· τι ἀπό τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 280Β — μεταφ., καταστρέφω τὴν ἑνότητα, τὸν σύνδεσμον, διαστασιάζω, ἐμβάλλω εἰς διχόνοιαν, τὴν πολιτείαν Αἰσχίν. 83. 29. **2)** κατακόπτω, Ἡρόδ. 2. 41.

διατενής, ές, ἐκτεινόμενος, τείνων, πρός τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 15, 2.

διατερσαίνω, ἐπιτεταμ. **τερσαίνω**, Ἡσύχ., Πρισκ. Ἐκλ. Ἱστ. σ. 184.

διὰ τεσσάρων, ἡ, τὸ διὰ τεσσάρων διάστημα ἐν τῇ μουσικῇ· ἴδε **διαπασῶν**.

διατεταμένως, ἐπίρρ. (διατείνω), μετὰ πάσης προθυμίας καὶ δυνάμεως, προθύμως, ἐνθέρμως, δ. φεύγειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 4, 10· ἐνεργεῖν αὐτόθι 10. 4, 9.

διατετραίνω, μέλλ. **-τρανέω**, Ἀττ. **-τρανῶ**, ἢ **-τρήσω**·— διατρυπῶ, κάμνω ὀπὴν ἔν τινι, τι Ἡρόδ. 2. 11., 3. 12· κατὰ μέσ. ἀόρ. **διετετρήνατο** Ἀριστοφ. Θεσμ. 18·— ὁ Θεόφρ. (Αἰτ. Φ. 1. 17, 9) ἔχει **διατιτραίνω**· καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς εὑρίσκομεν ἐνεστῶτα **διατιτράω**, Ἀππ. Καρχ. 8. 122· καὶ μετοχὴ ὡς ἐκ τοῦ **διατίτρημι**, διατιτράντες ὁδοὺς Δίων Κ. 69. 12.

διατήκω, μέλλ. **-ξω**, τήκω ἐντελῶς, διὰ θερμότητος μαλάσσω, Ἀριστοφ. Νεφ. 149· λύω (τὰ ἔντερα), Ἱππ. Ἀέρ. 284.

II. παθ. μετὰ πρκμ. **τέτηκα**, τήκομαι, διαλύομαι, Ξεν.'Αν. 4. 5, 6· φθίνω, «λυώνω», 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 8, 8.

διατηρέω, φυλάττω μετὰ προσοχῆς, προσέχω, Πλάτ. Νόμ. 836C, 'Αριστ.'Ιστ. Ζ. 9. 7, 3, κτλ.· δ. μή τι πάθωσι Δημ. 115. 26. **2)** τηρῶ πιστῶς, διαφυλάττω, δ. ἐλευθερίαν ὁ αὐτ. 290. 10· τὴν τάξιν, ψήφισμα παρὰ τῷ αὐτῷ, 238. 9· τοὺς νόμους Αἰσχίν. 54. 28· τὸ πρέπον 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 8, 1· τὰ τοῦ βίου δίκαια Μένανδ. 'Αδήλ. 132. **3)** φυλάττω κατὰ τὴν διάρκειαν χρόνου τινός, βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους 'Αριστ.'Ιστ. Ζ. 8. 7, 3· ἀβλαβὲς δ. Πολύβ. 7. 8, 7·—δ. τὸν πόλεμον Πλούτ. Δίωνι 33. **4)** δ. ἑαυτὸν ἔκ τινος, φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπὸ .., Πράξ. 'Αποστ. ιε', 29.

διατήρησις, εως, ἡ, διαφύλαξις, ἑαυτῶν Διόδ. 2. 50, πρβλ. Συλλ.'Επιγρ. 8901.

διατηρητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διατηρεῖν, φίλων Μ. 'Αντων. 1. 16.

διατί; κάλλιον ἐν διαστάσει **διὰ τί;** Λατ. quamobrem?

διατίθημι, μέλλ. -θήσω, θέτω χωρίς, τακτοποιῶ ἕκαστον εἰς τὴν ἰδίαν του θέσιν, διευθετῶ, διανέμω, Λατ. disponere, τὰ κρέα, κατὰ τὴν θυσίαν, 'Ηρόδ. 1. 132· τὸ μὲν ἐπὶ δεξιά, τὸ δ' ἐπ' ἀριστερὰ ὁ αὐτ. 7. 39· θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα Ξεν.'Απομν. 2. 1, 27· δ. οἶνον εἰς ὀστράκια 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 4, 3. **II.** κυβερνῶ, διαχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, μετ' ἐπιρρ., κράτιστα δ. τὰ τοῦ πολέμου Θουκ. 6. 15· καλὸν πρᾶγμα κακῶς δ. Δημ. 369. 13· ἐπὶ προσώπων, δ. τινὰ ἀνηκέστως 'Ηρόδ. 3. 155.—Παθ., οὐ ῥᾳδίως διετέθη Θουκ. 6. 57· ἀπόρως διατεθέντας, περιπεσόντας εἰς ἔνδειαν, Λυσ. 151. 24· ἀθλίως διατίθεσθαι Πλάτ. Κριτί. 121B. **2)** οὕτω διατιθέναι τινά, κάμνω τινὰ νὰ διατεθῇ οὕτω, παρέχω εἰς αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦτον, τὰς κλίσεις, κτλ., 'Ισοκρ. 98A· οἰκειότερον δ. τινὰ ὁ αὐτ. 266C· οὕτω διαθεὶς .. τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας Δημ. 284. 14· δ. τινὰς ἀπίστως πρός τινας ὁ αὐτ. 463. 19· τὸν ἀκροατὴν δ. πως 'Αριστ. Ρητ. 1. 2, 3·— οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., διατίθεμαι, λαμβάνω διάθεσίν τινα, πρός τινα Πλάτ. Θεαιτ. 151C, 'Ισοκρ. 161E· τὸν εἰρημένον τρόπον 'Αριστ. Πολ. 5. 2, 4· ἐρωτικῶς δ. Πλάτ. Συμπ. 207C· πρβλ. **διάκειμαι**, ὅπερ πολλάκις χρησιμεύει ὡς παρακείμ. τοῦ **διατίθεμαι**. **III.** ἐκθέτω, διηγοῦμαι, παριστάνω, ἐπὶ ἀγορητῶν, ἀοιδῶν, κτλ., ἀπαγγέλλω, ὁ αὐτ. Χαρμ. 162C, Νόμ. 658D· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρβλ. Β. 6. **2)** περιγράφω, Στράβ. 9, κτλ.

Β. Μέσ., τακτοποιῶ, διαθέτω τι κατὰ τὴν ἐμὴν βούλησιν, τὴν θυγατέρα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7· τὰ σώματα ἐπονειδίστως 'Ισοκρ. 261E· οὐθ' ὅσ' ἂν πορίσωσι .., ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι Δημ. 22. 27, πρβλ. 840. 5· εἰς καλὸν δ. τὰ πεπραγμένα Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 51, πρβλ. Μισθ. Συν. 25· δ. τὴν οὐσίαν εἴς τι Πολύβ. 20. 6, 5· τὴν ὀργὴν εἴς τινα ὁ αὐτ. 16. 1, 2. **2)** διαθέτω τὴν ἐμὴν οὐσίαν, διὰ διαθήκης, Πλάτ. Νόμ. 922C, ἑπομ., 'Ισαῖ. 44. 39., 63. 5· δ. διαθήκας, κάμνω διαθήκην, Λυσ. 155. 23· ἢν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ διαθήκην, 'Αριστ. Πολ. 2. 9, 15· ὁ δ., ὁ διὰ διαθήκης διαθέτων, ὁ τὴν διαθήκην ποιησάμενος, 'Επιστ. πρὸς 'Εβρ. θ', 16. **3)** ἐκθέτω πρὸς πώλησιν, διαθέτω ἐμπορεύματα, πωλῶ, 'Ηρόδ. 1. 1, 194, Ξεν.'Αν. 7. 3, 10, 'Αθην. 2, 11, Πλάτ. Νόμ. 489D· δ. τὴν ὥραν καὶ τὴν σοφίαν Ξεν.'Απομν. 1. 6, 13. **4)** ἀμοιβαίως τακτοποιῶ ἢ διορίζω, δ. διαθήκην τινί, κάμνω διαθήκην πρός τινα, 'Αριστοφ. ῎Ορν. 439, Κ. Δ.· δ. διαθήκην πρός τινα Πράξ. 'Αποστ. γ', 25· ἔριν δ. ἀλλήλοις, καταπαύειν φιλονικίαν, Λατ. litem componere, Ξεν.'Απομν. 2. 6, 23. **5)** συνθέτω, συντάττω, νόμους Πλάτ. Νόμ. 834A. **6)** λέγω, ἐκθέτω, ἀπαγγέλλω, λόγους, δημηγορίαν, κτλ., Πολύβ. 3. 108, 2, κτλ.· δ. ῥῆσιν ἐφ' ἑαυτοῦ Λουκ. 'Ερμοτ. 1· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 29, Heind. Πλάτ. Χαρμ. 162D.

διατιλάω, «τσιλῶ», ἔχω «τσίρλαν», ἔχω διάρροιαν, ἀποπατῶ, 'Ιππιατρ. σ. 105. 194.

διατίλλω, ἐντελῶς μαδῶ, κουραῖς .. διατετιλμένης φόβης, καρθείσης τῆς χαίτης μέχρι ῥίζης, Σοφ.'Αποσπ. 587.

διάτιλμα, τό, μέρος μαδημένον, μάδημα, 'Ανθ. Π. 6. 71.

διατιμάω, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τιμῶ, δὲν τιμῶ πλέον, (πρβλ. **διαπολεμέω**), τὰ τοῦδε διατετίμηται θεοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 1047· οὕτως ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσει· ἴδε Paley ἐν τόπῳ, καὶ Λινδ. Λεξ. Αἰσχύλ. **2)** Μέσ., ἐκτιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμήν, τὴν οὐσίαν Διόδ. 4. 21· τὸ ἀδίκημα ὁ αὐτ. 16. 29· τὴν χώραν 'Ιώσηπ. 'Ι. Α. 13. 9, 2, πρβλ. Συλλ.'Επιγρ. 2266. 8.

διατίμησις, εως, ἡ, = **τίμησις**, 'Αθήν. 274E.

διατιμητής, οῦ, ὁ, = **τιμητής**, ἐκτιμητής, 'Ιουσ. Νεαρ. 64, 1.

διατινάσσω, μέλλ. -ξω, τινάσσω δυνατά, τινάσσων συντρίβω, ἐπὴν σχεδίην .. διὰ κῦμα τινάξῃ 'Οδ. Ε. 363· τὰ δώματα Εὐρ. Βάκχ. 600· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., αὐτόθι 588. **II.** κινῶ μετὰ βίας, κάρα δ. ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Ι. Τ. 282.

διατινθαλέος, α, ον, = **τινθαλέος**, 'Αριστοφ. Σφηκ. 329.

διατιτραίνω, διατιτράω, ἴδε ἐν λ. **διατετραίνω**.

διατιτρώσκω, διατρυπῶ, πληγώνω, **δέρμα** 'Ιππ. 'Αγμ. 749, Δίων Κ. 63, 3, 'Ιώσηπ.'Ι. Π. 6. 3, 1.

διατλῆναι, ὑπομεῖναι, 'Ησύχ. ἐν λ. **διατλάς**.

δι-ατμέω, (ἀτμὸς) ἐξατμίζομαι, 'Ιππ. 505. 10.

διατμήγω, ἀόρ. α' **διέτμηξα**, ἀόρ. β' **διέτμαγον**, παθ. **-μάγην**·—'Επ. ἀντὶ διατέμνω, κόπτω εἰς δύο, ἔνθα διατμήξας .., τότε διακόψας [τὸν Τρωικὸν στρατὸν] εἰς δύο .., 'Ιλ. Φ. 3· νηχόμενος λαῖτμα διέτμαγον, κολυμβῶν διέσχισα τὸ κῦμα, 'Οδ. Η. 276· λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα Ε. 409· ὦλκα δ., ἐπὶ ἀρόσεως, Μόσχ. 2. 81· (καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρούρας διατμήξασθαι 'Απολλ. Ρόδ. Α. 628)· 'Απόλλωνα ἠελίοιο δ., διακρίνω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 'Ηλίου, Καλλ. 'Αποσπ. 48.— Παθ., διέτμαγεν (γ' πληθ. ἀόρ. β' ἀντὶ -μάγησαν) ἐν φιλότητι, ἐχωρίσθησαν φίλοι, 'Ιλ. Η. 302· ἀπολ., ἐχωρίσθησαν, Α. 531, 'Οδ. Ν. 439· ὡσαύτως, διεσκορπίσθησαν μακράν, 'Ιλ. Π. 354.

δι-ατμίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλομαι, ἐξατμίζομαι, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 7, 10., 2. 1, 3, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱδρῶτα δ. Πλούτ. 2. 695C.— Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, 'Αριστ. Οὐρ. 3. 7, 3, 'Αρεταῖ. π. Θερ. 'Οξ. Παθ. 1. 1.

διατοιχέω, = **ἀνατοιχέω** (ὃ ἴδε), Εὔβουλ. Καταχ. 5.

διατομή, ἡ, τὸ κόπτειν διὰ μέσου, διαχωρισμός, διαίρεσις, Αἰλ. π. Ζ. 13. 30·— ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 935, ὁ Ahrens προτείνει τὴν γραφὴν **διαρταμαῖς** χάριν τοῦ μέτρου. **II.** δύναμις τοῦ κόπτειν, ἀκμή, κόψις, ὀδόντων Αἰλ. π. Ζ. 1. 31.

διάτομος, ον, = **διχότομος**, Marcian. Capell.

διατόναιον, τό, ῥάβδος ἐφ' ἧς ἐκτείνεται ἡ ἄνω ἄκρα τοῦ παραπετάσματος, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205F· οὕτω **-τόνιον**, 'Εβδ. ('Εξόδ. λε', 11).

διατονθορύζω, ἐπιτεταμ. **τονθορύζω**, Δίων Κ. 73. 8.

διάτονος, ον, (διατείνω) ἐντεταμένος, σφοδρός, ὁρμητικός, αὖραι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1. **2)** ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ προσθίου μέρους μέχρι τοῦ ὀπισθίου, **ἐπὶ συνεχῶν λίθων** ἐν τοίχῳ, Βιτρούβ. 2. 8· πρβλ. **ὑπέρτονος** II. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, **διάτονον** (ἐνν. **γένος**), τό, ἡ διατονικὴ κλῖμαξ **τῶν παλαιῶν** ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ χρωματικὸν** καὶ **τὸ ἐναρμόνιον**· **ἦσαν** δὲ τὰ διαστήματα αὐτῆς **ἁπλούστερα** καὶ ἄνευ φθορῶν (διέσεων καὶ **ὑφέσεων**), 'Αριστόξεν. σ. 44 κἑξ., κτλ.· ὡσαύτως, δ. μέλος **'Αλκίφρων** 1. 18· δ. μελῳδία Διον. **'Αλ.** π. Συνθέσ. 19·— ὡσαύτως, **γένος διατονικὸν** 'Αριστείδ. Κοΐντ. σ. 111, κτλ.·— ἴδε Λεξικὸν **τῶν** 'Αρχαιοτήτων σ. 774, Chappell's Hist. of M. I. σ. XVI.

διατοξεύσιμος, ον, ὃν δύναταί τις **νὰ περάσῃ διὰ** τοξεύματος, δ. χώρα, τόπος ἐντὸς τοξεύματος, Πλούτ. Λουκ. 28.

διατοξεύω, τοξεύω διὰ μέσου· μεταφ., **δ. λόγον τινί**, διευθύνω, 'Ηλιόδ. 5. 32. **II.** Μέσ., διαγωνίζομαι εἰς τὸ τοξεύειν, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· τινὶ Παρθέν. 4.

διατόρευμα, τό, τόρευμα, 'Εβδ. (3 Βασιλ. ζ', 31 διάφ. γραφ.).

διατορεύω, ἐγχαράττω, σκαλίζω, Σοφ. 'Αποσπ. 295 (χωρίον ἐφθαρμένον), Πλούτ. 2. 1083E (κοινῶς **-τορνεύω**), Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 14. 7.

διατορέω, διαπερῶ, διατρυπῶ, ῎Αδηλ. παρὰ Σουΐδ.

διατορνεύω, ἐξεργάζομαί τι διὰ τοῦ τόρνου, Λιβάν. 4. 1071.

διάτορος, ον, (τείρω) διαπερῶν, διαπεραστικός, διατρυπητικός, πέδαι (ἔνθα ὁ Herm. θεωρεῖ αὐτὸ παθ.) Αἰσχύλ. Πρ. 76· δ. φόβος, φόβος καταλαμβάνων τὸν ὅλον ἄνθρωπον, αὐτόθι 181· ἐπὶ ἤχου, δ. Τυρσηνικὴ σάλπιγξ ὁ αὐτ. Εὐμ. 567· διάτορον φθέγγεσθαι Πλούτ. 2. 303E· ἀναβοᾶν Λουκ. 'Αλεκτρ. 1· πρβλ. **διαπρύσιος**. **II.** παθ., διατρυπηθείς, διατετρυπημένος, ποδοῖν ἀκμαὶ Σοφ. Ο. Τ. 1034.

διατραγεῖν, ἴδε ἐν λ. **διατρώγω**.

διατραγῳδέω, ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι μὲ ὕφος τραγικόν, 'Ησύχ. ἐν λ. **διακωμῳδέω**.

διάτραμις, ὁ, ἡ, = **λισπόπυγος**, Στράττις ἐν 'Αδήλ. 15.

διατρανόω, σαφῶς λέγω, διηγοῦμαι, 'Ιάμβλ. Β. Πυθ. 26.

διατραχηλίζομαι, παθ., ὑποβάλλω τὸν τράχηλόν μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποβάλλομαι εἰς τὸν ζυγόν, Τέλης παρὰ Στοβ. 18. 40. **II.** ὁρμῶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐμπρός, «κατακέφαλα», Πλούτ. 2. 501D.

διατραχύνω, ὅλως τραχύ τι καθιστῶ, Πλούτ. 2. 979B.

δι-ατρεμέω, εἶμαι πολὺ ἥσυχος, 'Αρρ. Περίπλ. Εὐξείν. Π. σ. 6.

διατρεπτικός, ή, όν, μεταπειστικός, ἀποτρεπτικός, Πλούτ. 2. 788F.

διατρέπω, μέλλ. **-ψω**, μετατρέπω, ἀποτρέπω, δ. αὐτοὺς τοῦ μὴ .. Πολύβ. 5. 4, 10.— Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἀόρ. μέσ. **διετραπόμην** καὶ παθ. **διετράπην** [ᾰ], στρέφομαι μακρὰν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου, ἀποτρέπομαι, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 119· συγχέομαι, περιπλέκομαι, 'Ιππ. 1159H, Δημ. 798. 20· **μετ'** αἰτ., τρέπω μακρὰν ἀπὸ .., 'Επίκτ. παρὰ Στοβ. 316, ἐν τέλ., Πλούτ., κτλ.

διατρέφω, μέλλ. -θρέψω, τρέφω καθ' ὁλοκληρίαν, ὑποστηρίζω, 'Αραβ. 'Υμεν. 1· διατηρῶ συνεχῶς, Θουκ. 4. 39· τινὰ ἀπό τινος Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 6.

διατρέχω, μέλλ. **-θρέξομαι**, ἀόρ. **-έδρᾰμον**. ὡσαύτως **-έθρεξα**, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 23· πρκμ. **-δεδράμηκα**. Τρέχω διὰ

μέσου ἢ ἀπέναντι, εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον Ὀδ. Γ. 177· τίς δ' ἂν ἑκὼν .. διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ; Ε.100· μὴ διατρέχων Ἀντιφῶν 121. 36. **2)** μεταφ., διέρχομαι δρομαίως, τὸν βίον Πλάτ. Νόμ. 802Α· τὰ ἤδεα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31· δ. τὸν λόγον, διεξέρχομαι τροχάδην, Πλάτ. Φαῖδρ. 237Α. **II.** ἀπολ., περιτρέχω, τρέχω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Λατ. discurrere, Ἀριστοφ. Εἰρ. 536· διατρέχοντες ἀστέρες αὐτόθι 838· νεφέλαι διέδραμον Θεόκρ. 22. 20·—μεταφ., τρέχω διὰ μέσου, ἐξαπλοῦμαι, ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμὸς Ἡγήσιππ. Ἀδελφ. 1. 16· δ. νεωτερισμὸς Πλούτ. Ἀλεξ. 68· θροῦς δ. τῆς ἐκκλησίας Πλούτ. Πύρρ. 13. **2)** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι δρομαίως, Ἡρῳδιαν. 2. 6, κτλ. **3)** δ. εἰς .., καταντῶ ἀκριβῶς εἰς .., Ἱππ. 553. 21· δ. μέχρι, εἰσδύομαι εἰς .., Πλούτ. Πύρρ. 24.

διατρέω, μέλλ. **-τρέσω**, ὑπὸ φόβου φεύγω, διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος Ἰλ. Λ. 486, πρβλ. Ρ. 729.

διάτρησις, εως, ἡ, διατρύπησις, πόρος, Ἱππ. 412. 32, Γαλην. 4, 522.

διάτρητος, ον, διατετρημένος, διατετρυπημένος, Ἰω. Δαμασκ.

διατρῐβή, ἡ, κατατριβή, φθορά, ἰδίως ἐπὶ χρόνου, κατανάλωσις, χρόνου τε διατριβὰς .. ἐφηῦρε .., πεσσοὺς κύβους τε, τρόπους τοῦ διέρχεσθαι καὶ δαπανᾶν τὸν χρόνον, διασκεδάσεις, Σοφ. Ἀποσπ. 380. 1·— ἐντεῦθεν ἀπολ., **1)** διασκέδασις, τέρψις, Ἀριστοφ. Πλ. 923, Ἄλεξ. Ταραντ. 3. 4, κτλ.· ἐν συνουσίᾳ τινὶ καὶ διατριβῇ Δημ. 537. 18· γέλωτα καὶ δ. παρέχειν τινὶ Αἰσχίν. 25. 1· τοῦ συμποσίου δ. Ἄλεξ. Πολυκλ. 1· παρέσχε τοῖς κωμικοῖς δ., ὕλην διακωμῳδήσεως, Πλούτ. Περικλ. 4·— τόπος διασκεδάσεως, Μένανδ. Ὑποβ. 2. 10, Βάτων Ἀνδρ. 1. 4. **2)** σπουδαία ἐνασχόλησις, ἐργασία, μελέτη, ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ τοιᾷδε δ. Πλάτ. Θεαιτ. 172C· διατριβὴν ποιεῖσθαι περί τι Λυσ. 146. 35, Ἰσαῖ. 87. 36· πρός τι Αἰσχίν. 33. 15· ἐπί τινι Ἀριστοφ. Βατρ. 1498· ἰδίως ἐπὶ λόγου ἢ διδασκαλίας, Πλάτ. Ἀπολ. 37D· αἱ πολιτικαὶ δ. Διον. Ἁλ. 10. 15. **6)** σχολὴ φιλοσοφική, Ἀθήν. 211C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως τόπος ἔνθα γίνεται διδασκαλία, σχολεῖον, ὁ αὐτ. 350Α. **3)** τρόπος ζωῆς, τρόπος καθ' ὃν διέρχεταί τις τὸν χρόνον, δ. ἐν ἀγορᾷ Ἀριστοφ. Νεφ. 1058· δ. νέων ἐν δικαστηρίοις Ἀνδοκ. 32. 2· ἡ ἐν Σικελίᾳ δ., ἡ ἐκεῖ διαμονή, Ἐπ. Πλάτ. 337Ε· τὰς ἐν Λυκείῳ δ. ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 2Α· ποιεῖσθαι ἐν τῷ ὕδατι τὴν δ., ἐν τῇ γῇ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 3, 12, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπώλεια, φθορὰ χρόνου, ἀναβολή, ἀργοπορία, μετὰ τῆς γενικῆς χρόνου ἢ ἄνευ αὐτῆς, Εὐρ. Φοιν. 751, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 5. 82· διατριβὴν ἐμποιεῖν, παρέχειν ὁ αὐτ. 3. 38, Ξεν. Οἰκ. 8, 13, κτλ.· διατριβὴν πότῳ ποιεῖν, ἐπιμηκύνω, παρατείνω συμπόσιον, Ἄλεξ. Τιτθ. 1. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἀφορμὴ πρὸς ἐπιμονὴν ἔν τινι ζητήματι, πρβλ. **ἐπιμονή**, Λατ. commoratio, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 10. **IV.** συνέχεια, διάρκεια, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 3. 4, 12.

διατρῐβικός, ή, όν, σχολαστικός, Πολύβ. Ἐκλ. σ. 395 (Mai).

διατρίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**.— Παθ., ἀόρ. β' **διετρίβην** [ῐ]·— τρίβω μεταξύ, τρίβω ἰσχυρῶς, χερσὶ διατρίψας Ἰλ. Λ. 847·— κατατρίβω, καταναλίσκω, φθείρω, πάντα κατατρίβουσιν Ἀχαιοὶ Ὀδ. Β. 265· χρήματα Θέογν. 917· εἰς αἰτίας ἀλόγους δ. τὸ θεῖον, κατατρίβω, μεταβάλλω τὴν θείαν πρόνοιαν εἰς αἰτίας ἀλόγους, δηλ. ἀπορρίπτω τὴν πρόνοιαν παραδεχόμενος τὴν τύχην, Πλούτ. Νικ. 23.— Παθ., κάκιστα διατριβῆναι, καταστρέφομαι ἐντελῶς, ἀφανίζομαι, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. Θουκ. 8. 78, πρβλ. **ἐκτρίβω** II. **II.** δ. χρόνον, Λατ. terere tempus, δαπανῶ χρόνον, Ἡρόδ. 1. 189, Λυσ. 97. 26· παρά τινι Ἡρόδ. 1. 24, κτλ.· οὕτω. δ. τινὰς ἡμέρας Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 49, κτλ.· ἐνιαυτὸς διετρίβη Θουκ. 1. 125. **2)** συχνάκις ἀπολ. (ἄνευ τοῦ χρόνον), φθείρω τὸν χρόνον, διέρχομαι αὐτὸν ματαίως, οὐ μὴ διατρίψεις; μὴ ἀργοπορήσῃς, Ἀριστοφ. Βατρ. 462· δ. ἐν γυμνασίοις, διέρχομαι τὸν χρόνον ἐκεῖ, ὁ αὐτ. Νεφ. 1002· ἐν ἄστει Ἀντιφῶν 113. 4· ἐν ἀγρῷ Φιλήμ. Πυρρ. 1. 6· αὐτοῦ ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 311Α· δ. μετ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Φαίδωνι 59D, κτλ.·— ἐντεῦθεν, ἀπασχολῶ, ἐνασχολῶ ἐμαυτόν, ἐνασχολοῦμαι, ἐν ζητήσει ὁ αὐτ. Ἀπολ. 29C· ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ αὐτ. Θεαιτ. 173C· ἐπί τινι ὁ αὐτ. Εὐθυδ. 305Α, Δημ. 22. 25· ἀμφί τι Ξεν. Ἱππ. 2, 1· περί τι Πλάτ. Φαίδωνι 90Β, Ἰσοκρ. 1C· πρὸς ἱππικῇ Πλάτ. Παρμ. 126C· πρὸς τοῖς ἔργοις Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 18· πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 540Α· μετὰ μετοχ., δ. μελετῶν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12. **6)** ὡσαύτως ἀπολ., χάνω καιρόν, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἰλ. Τ. 250, Ἀριστοφ. Ἱππ. 515, κτλ.· λέγε καὶ μὴ διάτριβε Πλάτ. Πολ. 472Β· διατέτριφα, ἔχω ἀφήσει τὸν χρόνον νὰ παρέλθῃ .., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 143Α·— μετὰ μετοχ., καθ' ἕκαστα λέγων δ., χάνω καιρὸν ὁμιλῶν, Ἰσοκρ. 34Α, πρβλ. Δημ. 11. 19. **III.** ἀναβάλλω δι' ἀργοπορίας, παρακωλύω, ἐμποδίζω, μή τι διατρίβειν ἐμὸν χόλον Ἰλ. Δ. 42· οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον Ὀδ. Υ. 341· ἄριστον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 424· μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς ὃν γάμον, ... τοῖς ἀναβάλλῃ τὸν χρόνον τοῦ γάμου της, Ὀδ. Β. 204· **ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος**, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, ἃς μὴ χάνωμεν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ὁδῷ. καθ' ὁδόν, αὐτόθι 404· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μή τι διατριβώμεθα πείρης Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 883.

διατρίζω, ἐλαφρὸν τριγμὸν ἐκβάλλω, τρίζω, Βυζ.

διάτριμμα, τό, πληγὴ ἐκ τῆς ἀποτρίψεως τῆς ἐπιδερμίδος κατὰ τὴν ἱππασίαν, μηρῶν δ., Λατ. intertrigo, Γλωσσ.

διατριπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διατρίβω**, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 6.

διατριπτικός, ή, όν, κατάλληλος εἰς τριβήν, μύρον Ἀριστοφ. Λυσ. 943.

διάτρῐτος, ον, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, τριταῖος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 237, Γαλην. 10. 346, Ὀρειβ. 1. 413.

διάτρῐχα, ἐπίρρ., = **τρίχα**, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους, Ἰλ. Β. 655, κτλ.· κάλλιον κατὰ διάστασιν γραφόμενον.

διατροπή, ἡ, σύγχυσις, ταραχή, ἔκπληξις, Πολύβ. 1. 16, 4, κτλ. **2)** αἰσχύνη, ἐντροπή, Κικέρ. Ἀττικ. 9, 13.

διάτροπος, ον, ποικίλος τὰς διαθέσεις, εὐμετάβλητος, ἀσταθής, τρόποις Εὐρ. Ι. Α. 560.

διατροφή, ἡ, τροφὴ καὶ συντήρησις, Ξεν. Πόρ. 4, 49, Μένανδ. Ἁλ. 5.

διατροχάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐπὶ ἵππου, τριποδίζω, Ξεν. Ἱππ. 7, 11.

διατρύγιος, ον, (τρύγη)· ἐν Ὀδ. Ω. 342, διατρύγιος δὲ ἕκαστος [ὄρχος] ἤην, ἑκάστη σειρὰ ἔφερε σταφυλὰς διαδοχικῶς, Εὐστ. ἐν τόπῳ· πρβλ. Ὀδ. Η. 122 κἑξ.

διατρῡπάω, τρυπῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 15., 5. 15, 13, κτλ.

διατρῠφάω, ἐπιτεταμ. **τρυφάω**, Πλάτ. Νόμ. 695C.

διατρῠφέν, ἴδε ἐν λ. **διαθρύπτω**.

διατρώγω· μέλλ. **-τρώξομαι**· ἀόρ. **-έτρᾰγον**·— διὰ τῶν ὀδόντων κατακόπτω ὁλόκληρον· ῥοκανίζω ἐντελῶς, τὸ δίκτυον Ἀριστοφ. Σφηξ. 164, 368· τὰς νευρὰς Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 6· καταμασῶ, Πλάτ. Κωμ. Φα. 1. 10. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., τρώγω ἔκ τινος, Αἰλ. Π. Ἱστ. 1. 10.

διαττάω, Ἀττ. ἀντὶ **διασσάω**, κοσκινίζω τι καλῶς, ἐντελῶς, Πλάτ. Σοφ. 226Β, Τιμ. 73Ε, Κρατ. 402C, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 18, 5·— οὐσιαστ. **διάττησις, εως**, ἡ, ὡς ὁ Schneider ἐν Πλουτ. 2. 693Ε.

διαττος, ὁ, κόσκινον· ἴδε Ruhnk. Τίμ., Ἡσύχ.

διᾴττω, ἴδε ἐν λ. **διαΐσσω**.

διατῠλίσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐκτυλίσσω, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 281.

διατῠπόω, διαμορφῶ, σχηματίζω ἐντελῶς, Διόδ. 4. 11· δ. νόμους, παρέχω εἰς αὐτοὺς μορφὴν ἢ τύπον διηνεκῆ καὶ μόνιμον, Λουκ. Δίκ. Φων. 5.— Παθ., Ἀριστ. Ἀκουσμ. 21. **2)** μεταφ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φαντάζομαι, ὑποθέτω, Ἀριστ. Φυτ. 1. 2, 11· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἀλεξ. 4· παριστάνω, Πλούτ. 2. 83Α.

διατύπωσις [ῠ], **εως**, ἡ, τὸ παρέχειν εἴς τι πλήρη καὶ τέλειον τύπον ἢ μορφήν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 19, 8· μορφὴ ἐξωτερική, σχῆμα, Πλούτ. Ἀλεξ. 72, Συλλ. Ἐπιγρ. 5694. **2)** ζωντανὴ περιγραφή, Λογγῖν. 20. **II.** διάταγμα, ὅρος, κανών, Ἐκκλ.

διατῠπωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διατυπόω**, λόγῳ Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 2. 6.

διατυπωτικός, ή, όν, διαμορφωτικός, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 24, 2· παραστατικὸς μετ' ἐναργείας, Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 834.

διατύφω [ῡ], πληρῶ καπνοῦ, μεταφ., ψυχὴ διατεθυμμένη Λιβάν. 1, 68.

διατωθάζω, πολὺ περιγελῶ ἢ ἐμπαίζω, Ἀλκίφρων 2. 4.

δι-αυγάζω, διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, τινι Πλούτ. 2. 893D·— διαυγάζει ἡμέρα, ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλῃ, ἔρχεται ἡ «αὐγή», Β' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 19· ἅμα τῷ διαυγάζειν Πολύβ. 3. 104. 5.

διαυγασμός, ὁ, λάμψις διαφεγγής. Πλούτ. 2. 893D.

διαύγεια, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 175Α, Κάσσιος Προβλ. (Ἀριστ. 4, σ. 334 Didot.). **II.** ὀπὴ πρὸς εἴσδυσιν τοῦ φωτὸς (φεγγίτης), Διόδ. 17. 82.

διαυγέω, = **διαυγάζω**, Πλούτ. Ἀράτ. 22, Διον. Ἁλ. 5. 49 (κοινῶς **διαυγώσης** ἀντὶ τοῦ **διαυγούσης**), Ἄντυλ. (Ὀρειβ. 122 Cocch.).

διαυγής, ές, (αὐγὴ) διαφανής, καθαρός, ἐπὶ ὕδατος, Ἀριστ. Θαυμασ. 112, Ἀνθ. Π. 9. 227, 277· ἀκτινοβολῶν, ἐπὶ μετάλλου, Καλλ. Λουτρ. Παλλ 21· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1105.

διαυγία, ἡ, = **διαύγεια**, Γρηγ. Ναζ. παρὰ Σουΐδ.

δι-αύγιον, τό, = **διαύγεια** II, Ἥρων Πνευμ. σ. 163, 172, κτλ.

διαυθαίρετος, ον, (δι' αὐτοῦ, αἱρέομαι) ὁ χάριν ἑαυτοῦ ἐκλεγόμενος, Στωικ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 2. 264.

δι-αυθεντέω, βεβαιῶ ἀσφαλῶς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 425. **2)** μετὰ γεν., ἄρχω, δεσπόζω, Ἰω. Χρυσόστ. 9. 778Ε (Migne).

διαύλιον, τό, (αὐλὸς) μέλος διὰ τοῦ αὐλοῦ παιζόμενον κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ χορικοῦ ᾄσματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1282, Ἡσύχ.· παρὰ Σουΐδ. **διαύλειον**.

διαυλοδρομέω, τρέχω τὸν δίαυλον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 292· μεταφ., ἐπανέρχομαι εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἀνεχώρησα, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 5, 11.

διαυλοδρόμης, ου, ὁ, ὁ τρέχων ἐν τῷ διαύλῳ, Πίνδ. Π. 10. 14.

διαυλοδρομία, ἡ, ἀγὼν διαύλου, Ἰω. Λυδ. π. Μην. σ. 8.

διαυλο-δρόμος, ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν δίαυλον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758, Keil. Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 52· μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, διὰ γὰρ τῆς αὐλῆς τρέχει Ἀρτεμίδ. 4. 24.

δί-αυλος, ὁ, (δὶς) διπλοῦν στάδιον, διπλοῦς δρόμος, καθ' ὃν ὁ ἀγωνιζόμενος (διαυλοδρόμος) ἔτρεχε μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἄκρου τοῦ σταδίου, ἔκαμπτε περὶ τὴν ἐκεῖ κειμένην στήλην (καμπτήρ), καὶ ἐπανήρχετο ὀπίσω διὰ τῆς ἑτέρας τοῦ σταδίου πλευρᾶς, Πινδ. Ο. 13. 50, Σοφ. Ἠλ. 691, Εὐρ. Ἠλ. 825, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **στάδιον** II. 2) μεταφ., κάμπτω διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν, ἐπιστρέφω ὅθεν ἀνεχώρησα, ὑποχωρῶ, ἐπιστρέφω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 344, ἔνθα ἴδε Blomf. καὶ πρβλ. **διαυλοδρομέω**· ὡσαύτως, δίαυλοι κυμάτων, πλήμμυρα καὶ ἄμπωτις, ὕψωσις καὶ ταπείνωσις τῶν κυμάτων, Λατ. fluctus reciproci, Εὐρ. Ἑκ. 29· εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου δισσοὺς ἂν ἔδαν διαύλους, θὰ ἐπέστρεφον δίς, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 662, πρβλ. 1102 (ἔνθα ὁ Bothe δίαυλον εἰς Ἀΐδου μολών)· τὸν ὕστατον τρέχων δ. τοῦ βίου Ἀλεξ. Τραυμ. 1· τρέχειν διαύλους, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Ἀρισταίν. 1. 27. II. στενὴ δίοδος, τὸ στενόν, τὰ στενά, Εὐρ. Τρῳ. 435. 2) ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν μυκτήρων ἢ ῥωθώνων, Ὀππ. Κ. 2. 181· πρβλ. **αὐλών**.

διαυλωνία, ἡ, (αὐλὼν) στενὸν πέραμα, Εὐστ. 1912. 32.

διαυλωνίζω, διέρχομαι διὰ μέσου στενοῦ ἀγωγοῦ ἢ στενῆς αὔλακος, Ἀριστ. Ἀναπν. 6, 4, Μετεωρ. 2. 8, 8, Σουΐδ. «διὰ στενοῦ, ῥεῖν». 2) εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, διαπνέομαι, Ἀθήν. 189C.

διαυλωνισμός, οῦ, ὁ, δίοδος διὰ μέσου στενοῦ ἀνοίγματος, Εὐστ. 1107. 63.

διαυχενίζομαι, ἀποθ., ὑψῶ τὸν αὐχένα, γαυριῶ, se rengorger, Πολυδ. Α', 218, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

διαυχένιος, ον, ὁ διερχόμενος τὸν αὐχένα, μυελὸς Πλάτ. Τιμ. 73E.

διαύω, ἐφθαρμένη λέξις ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1049· ὁ Musgr. προέτεινεν εὐδιάοντ', κείμενον γαλήνιον καὶ ἥσυχον· ὁ Paley εὖ ἰαύοντ'.

διαφἄγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **διεσθίω**, Ἡρόδ. 3. 109.

διαφάδην [φᾰ], ἐπίρρ., φανερῶς, Πολυδ. Β', 129, καὶ Δωρ. **διαφάδαν**, διαφάδαν τί τοι λέγω; Ἀλκμ. 5. 56, πρβλ. Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 334.

διαφαίνω, μέλλ. -**φᾰνῶ**·— δεικνύω διὰ μέσου, ποιῶ φανερόν, τὴν λευκότητα δ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 2, 6· ἀὼς καλὸν διέφαινε πρόσωπον Θεόκρ. 18. 26· δ. τὰς ἑαυτῶν φύσεις Πολύβ. 12. 24, 1. II. Μέσ., φαίνομαι διὰ μέσου, νεκύων δ. χῶρος, ἐφαίνετο καθαρὸς ἀπὸ νεκρῶν πτωμάτων, Ἰλ. 8, 491· μέλαν τὸ μὴ διαφαινόμενον Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5, 34, πρβλ. Προβλ. 28. 41. 2) λάμπω, εἶμαι ἐρυθρὸς ἐκ τῆς θερμότητος, ὡς ἐπὶ σιδήρου, ἄνθρακος ἢ ξύλου ἀνημμένου, κτλ., μοχλὸς διεφαίνετο αἰνῶς Ὀδ. Ι. 379· πρβλ. **διαφανὴς** I. 2. 3) μεταφ., ἀποδείκνυμαι, φαίνομαι, Πινδ. Ν. 3. 123, πρβλ. Θουκ. 2. 51· εἶμαι ἐμφανὴς ἢ ἐπίσημος μεταξὺ ἄλλων, ὁ αὐτ. 1. 18. III. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., δεικνύω φῶς διὰ μέσου, εἶμαι διαφανής, Φιλήμ. Συνεφ. 1· διαυγάζω, ἀνατέλλω, ἡμέρα, ἠὼς διέφαινε Ἡρόδ. 7. 219., 8. 83· καὶ μεταφ., διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου, τὸ μεγαλοπρεπὲς διαφαίνει Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5· πυρὰ διέφανε (Δωρ. ἀόρ. α'), Πινδ. Π. 3. 78.

δι-αφαιρέω, ἐντελῶς ἀφαιρῶ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 187. 28, Ἑβδ. (Α' Βασ. ιζ', 39.

διαφάνεια, ἡ, = **διάφασις**, ἡ ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, Πλάτ. Φαίδωνι 110D.

διαφᾰνής, ές, (διαφαίνω) ὁ δι' οὗ δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ὕαλος Ἀριστοφ. Νεφ. 767· οὖρα Ἱππ. Ἀφ. 1252· ὑδάτια Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· χιτώνια Ἀριστοφ. Λυσ. 48, πρβλ. Μένανδ. Ἀδήλ. 231, Foës. Οἰκ. Ἱππ.· τὸ διαφανὲς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 7, 2 κἑξ. 2) ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὑπερπυρώσεως, Ἡρόδ. 2. 9., 4. 73, 75, Ἱππ. Ἄρθρ. 788· πρβλ. **διαφαίνομαι** 2. II. μεταφ., διαυγής, καθαρός, προφανής, φανερός, δῆλος, τάδ' ἤδη διαφανῆ Σοφ. Ο. Τ. 754· σαφής, σαφῶς ὁρώμενος, εἶδος δ. Πλάτ. Πολ. 544D, 548C·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. -**νῶς**, Θουκ. 2. 65, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 24, Πλάτ. 2) περίφημος, ἐπιφανής, ἔνδοξος, Πλάτ. Πολ. 600B, Τιμ. 25B.

διαφαρμᾰκεύω, χορηγῶ φάρμακον εἴς τινα, τινὰ Πλουτ. 2. 157C.

διάφᾰσις, **εως**, ἡ, (διαφαίνω) τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου, διαφάνεια, ἀντίθ. τῷ **ἔμφασις**. Θεόφρ. Λίθ. 30, Πλουτ. 2. 354B.

διαφαυλίζω, μέλλ. -**ίσω**, θεωρῶ τι λίαν εὐτελές, εὐτελίζω, Πλάτ. Νόμ. 804B.

διάφαυσις, **εως**, ἡ, λάμψις, φῶς διὰ μέσου, Πλουτ. 1. 929B.

διαφαύσκω, Ἰων. -**φώσκω**·— διαφαίνω, δεικνύω φῶς διὰ μέσου, διαυγάζω, ἀνατέλλω, ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ, εὐθὺς ὡς ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ «χαράζῃ», Ἡρόδ. 3. 86., 9. 45· ἄρτι διαφαύσκοντος (ἀπολ.) Πολύβ. 31. 22, 13· πρβλ. **διαυγάζω**.

διαφεγγής, ές, διαφανής, Λουκ. Ἔρωσ. 26.

διαφερόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστῶτος τοῦ **διαφέρω**, διαφόρως ἀπὸ.., ἀσυμφώνως πρὸς.., διαφερόντως ἤ.., Λυσ. 188. 35, Πλάτ. Πολ. 538B, Φαίδωνι 85B. 2) μετὰ γεν., διαφερόντως τῶν ἄλλων, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὁ αὐτ. Κρίτωνι 52B, κτλ. II. ἀπολ., διαφόρως, κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ βαθμούς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 19, Πολ. 1. 13, 7, κτλ. 2) ἰδίως, ἐξόχως, πρὸ πάντων, ὑπερβολικῶς, Θουκ. 1. 38, κτλ.· δ. ἧττον Πλάτ. Νόμ. 862D.

διαφέρω, μέλλ. **διοίσω** καὶ **διοίσομαι**, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 255, κτλ.· ἀόρ. α' **διήνεγκα**, Ἰων. **διήνεικα**, ἀόρ. β' **διήνεγκον**. Διαβιβάζω ἀπέναντι, δ. ναῦς τὸν Ἰσθμὸν Θουκ. 8. 8· φέρω ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον, διαφέρεις κηρύγματα Εὐρ. Ἱκέτ. 382· [τὸ ἤλεκτρον] διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἀριστ. Θαυμασ. 81·— μεταφ., γλῶσσαν διοίσει, θὰ θέσῃ τὴν γλῶσσάν του εἰς κίνησιν, θὰ ὁμιλήσῃ, Σοφ. Τρ. 323· πρβλ. **διίημι**. 2) ἐπὶ χρόνου, δ. τὸν αἰῶνα, τὸν βίον, Λατ. peragere vitam, διέρχομαι τὸν βίον, Ἡρόδ. 3. 40, Εὐρ. Ἑλ. 10· τὴν νύκτα ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 600· καὶ ἀπολ., ἄπαις διοίσει αὐτόθι 982·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ζῶ, διατελῶ, ὑγιηροὶ τἄλλα διαφέρονται Ἱππ. Ἄρθρ. 823· σοῦ διοίσεται μόνος, θὰ διέλθῃ τὸν βίον του χωρὶς σοῦ, Σοφ. Αἴ. 511· σκοπούμενος διοίσει Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Bast. ἀντὶ διέσῃ). 3) φέρω διὰ μέσου, φέρω μέχρι τέλους, σκῆπτρα Εὐρ. Ι. Α. 1195· γαστρὸς ὄγκον δ., ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτ. Ἴωνι 15, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· ἐντεῦθεν, 4) φέρω μέχρι τέλους, ὑποφέρω, βαστάζω, ἀντέχω, φέρω εἰς πέρας, πόλεμον Ἡρόδ. 1. 25, Θουκ. 1. 11· ἀλλ' ὡσαύτως, φέρω τὸ φορτίον ἢ βάρος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 6. 54·— ὑπομένω, ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, Λατ. perferre, μετ' ἐπιρρ., ὡς τὸ Λατ. facillime ἢ graviter ferre, ῥᾶστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν Σοφ. Ο. Τ. 321· οὕτω, δ. πότμον δάκρυσι Εὐρ. Ἱππ. 1143. II. φέρω, μεταφέρω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Ἀριστοφ. Λυσ. 570, κτλ.· πάλλω διαφοροτρόπως, ὅπλισμα.. διαφέρων ἐσφενδόνα Εὐρ. Ἱκέτ. 715· δ. τὰς κόρας, περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1087, Ὀρ. 1262.— Παθ., φέρομαι, μεταφέρομαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζομαι, ἀντίθ. τῷ **συμφέρεσθαι**, Πλάτ. Σοφ. 242D, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5· διαρρίπτομαι, περιρριπτάζομαι, Λατ. jactari, Στράβ. 144. 2) δ. τινά, ἐξαπλώνω, διαδίδω τὴν φήμην του εἰς τὸν κόσμον, Πινδ. Π. 11. 91· εἰς ἅπαντας τὴν μνήμην αὐτοῦ δ. Δημ. 1415. 12· οὕτως ἐν τῷ παθ., φήμη διαφέρεται Πλουτ. 2. 163C. 3) σχίζω εἰς δύο, Λατ. differre, Αἰσχύλ. Χο. 68 (κατὰ τὸν Σχολ.), Εὐρ. Βάκχ. 754, Ἀριστ. Ποιητ. 8, 4, ἐν τῷ παθ.·— μεταφ., ἀπασχολῶ, περισπῶ, τὴν ψυχὴν φροντίσιν Πλουτ. 2. 133D· πρβλ. **διαφορέω**. 4) δ. τὴν ψῆφον, δίδω τὴν ψῆφόν μου διαφόρως, δηλ. ἐναντίον ἑτέρου, Ἡρόδ. 4. 138, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς, ἕκαστος δίδει τὴν ψῆφόν του, Εὐρ. Ὀρ. 46, Θουκ. 4. 74, Ξεν. Συμπ. 5, 8. 5) ἐράνους διαφέρειν = διαλύεσθαι, ἀποτίνειν, πληρώνειν, Λυκοῦργ. 150. 38· πρβλ. **ἔρανος**. III. ἀμεταβ., ἔχω διαφοράν, εἶμαι ἀνόμοιος, φυᾷ δ. Πινδ. Ν. 7. 79· ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; ἆρά γε οἱ γονεῖς κάμνουν τινὰ νὰ διαφέρῃ (ἡ καταγωγὴ δηλ.) ἢ ἡ ἀνατροφή; Εὐρ. Ἑκ. 599· μετὰ γεν., εἶμαι διάφορος ἀπό τινος, ὁ αὐτ. Ὀρ. 251, Θουκ. 5. 86, κτλ.· μετ' αἰτ., οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 503· τὸ δ'.. ἀφανίζειν ἱερὰ ἔσθ' ὅτε τοῦ κόπτειν διαφέρει Δημ. 562. 18· δ. τὰς μορφὰς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 1, 3· δ. εἴς τι, ἔν τινι Ξεν. Ἱέρ. 1, 2 καὶ 7· κατά τι Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 1· πρός τι αὐτόθι 2. 13, 10, κτλ.· τίνι δ. τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν.. θεωρείσθω ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 8, 10· μετ' ἀπαρ., μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι δ. Λουκ. Ἀλεξ. 15· μετὰ τοῦ ἄρθρου, ψῆφοι τρεῖς διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι, τρεῖς ψῆφοι ἔκαμαν τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν θανατικὴν ποινήν· δηλ. ὑπῆρχε μόνον τριῶν ψήφων πλειονοψηφία ἐναντίον αὐτῆς, Δημ. 676. 10. 2) ἀπρόσ., διαφέρει, ὑπάρχει διαφορά, πλεῖστον δ., Λατ. multum interest, Ἱππ. Ἀφ. 1253· βραχὺ δ. τοῖς θανοῦσιν, εἰ.., Εὐρ. Τρῳ. 1248, κτλ.· οὐδὲν διαφέρει, οὐ διαφέρει, δὲν ὑπάρχει διαφορά, Λατ. nihil refert, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Φαίδωνι 89C, κτλ.· σμικρὸν οἴει διαφέρειν; ὁ αὐτ. Πολ. 467C·— μετὰ δοτ. προσ., διαφέρει μοι, ἔχω διαφέρον, «μὲ μέλει», Ἀντιφῶν 130. 46, Πλάτ. Πρωτ. 316B, κτλ.· αὐτῷ ἰδίᾳ τι δ., ἔχει ἰδιαίτερόν τι συμφέρον, Θουκ. 3. 42· εἰ ὑμῖν μή τι δ. Πλάτ. Λάχ. 187D· τί δέ σοι δ. εἴτε.., εἴτε μή; ὁ αὐτ. Πολ. 349A, πρβλ. Γοργ. 497B, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., οὐδὲ τί οἱ διέφερεν ἀποθανέειν Ἡρόδ. 1. 85, πρβλ. Ἀντιφῶντα 130 ἐν τέλ., κτλ. 3) τὸ δ., ἡ διαφορά, τὸ ὑπόλοιπον, Πλάτ. Νόμ. 723C· = τὸ ξυμφέρον, Ἀντιφ. Ἀνασωζ. 1· οὕτω, τὰ διαφέροντα Θουκ. 6. 92, Λυσ. 187. 13, Ἰσαῖ. 47. 35· ἐπιστάμενος τὰ διαφ. παραβαίνειν τολμᾷ Ἀνδοκ. 31. 33·— ἀλλὰ τὰ δ. ὡσαύτως ἁπλῶς, σημεῖα διαφορᾶς κατὰ τὸν χαρακτῆρα, κτλ. Θουκ. 1. 70, κτλ. 4) εἶμαι διάφορός τινος· καθόλου ἐπὶ τῆς ἐννοίας ὑπεροχῆς, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω τινά, τινὸς Θουκ. 3. 39· τινί, ἔν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 2. 39, Ἀλεξ. Γαλ. 1. 6· ἔν τινι Ἰσοκρ. 34E· εἴς τι Πλάτ. Ἀπολ. 35A· κατά τι Ξεν. Λακ. 1, 10· πρός τι

Αἰσχίν. 25. 42· μετ' ἀπαρ., δ. τινὸς προβιβάσαι (ὅ ἐ. τῷ προβιβάσαι) Πλάτ. Πρωτ. 328Α· ἐνίοτε ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἤ, ὡς συγκριτικόν, πολὺ διέφερεν ἀλέξασθαι ἤ.., ἦτο πολὺ καλλίτερον, παρὰ.., Ξεν.'Αν. 3. 4, 33, πρβλ.'Απομν. 3. 11, 14, Πόρ. 4, 25 (ἔνθα σημαίνει διαφέρω ἐπὶ τὸ ἔλασσον)· ὡσαύτως, δ. παρά τινι Πολύβ. 10. 27, 5·— ἀπολ., ἐξέχω, ὑπερέχω, ἐπί τινι Ἰσοκρ. 210C. 5) ὑπερισχύω, ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκε Θουκ. 3. 83. 6) ἐρίζω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι, Τηλεκλείδ. Ἡσ. 7. 7) ἔρχομαι μεταξύ, παρεμβαίνω, ὁ διαφέρων χρόνος Ἀντιφῶν 140. 35. 8) ἀνήκω εἴς τινα, τινί, οἷον περιουσία, Φίλων 1. 207.

IV. ἐν τῷ μέσ., ἔχω διαφοράν, διένεξιν πρός τινα, Ἄμφις Σαπφ. 1· περί τινος Ἡρόδ. 1. 173, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Β· δ. τινὶ Ἀντιφῶν 134. 22, Πλάτ., κτλ.· τινὶ περί τινος Θουκ. 5. 31· πρός τινα Λυσ. 150, ἐν τέλ.· διά τι ὁ αὐτ. 117. 38· ὡσαύτως, διαφέρεσθαι γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 220· δ. ὡς.., ἐκ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρίζομαι ὅτι.., Δημ. 1296. 24· οὐ διαφέρομαι, = οὔ μοι διαφέρει, ὁ αὐτ. 112, ἐν τέλ.— Ἡ λέξις εἶναι ὅλως τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων.

διαφεύγω, μέλλ. -**φεύξομαι**, φεύγω διὰ μέσου, φεύγω μακρὰν τινος, ἐκφεύγω, τινά ἤ τι Ἡρόδ. 1. 204., 3. 19, κτλ., Ἀντιφῶν 140. 9· θάνατον Πλάτ. Ἀπολ. 39Α· νόσημα Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 21·— ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 10, κτλ.· ἐκ τῆς Μήλου Θουκ. 8. 39· δ. ἐκ πόνων εἰς ἀγαθὰ Πλάτ. Νόμ. 815Ε· διαφεύγει δ' οὐδὲ νῦν, ἀλλ' οὐδὲ τώρα δὲν εἶναι πολὺ ἀργά, Δημ. 139. 17. 2) διαφεύγω τινά, ἐκφεύγω τὴν μνήμην ἢ παρατήρησίν τινος, Πλάτ. Φαίδωνι 95Ε, Μένωνι 96Ε, κτλ.· διαπέφευγέ με, Λατ. fugit me, Ἰσοκρ. 80Β.

διαφευκτικός, ή, όν, (διαφεύγω) ἱκανὸς πρὸς διαφυγήν, Λουκ. Τίμ. 29.

διάφευξις, **εως**, ἡ, διαφυγή, μέσα πρὸς διαφυγήν, Θουκ. 3. 23, καὶ (μετὰ διαφ. γραφ. **διάφυξις**) Πλούτ. Τ. Γράκχ. 5.

δι-αφέψω, βράζω καλῶς, ἐλαττῶ διὰ τῆς βράσεως, Ὀρειβ. σ. 54 Matth.

διαφημίζω, μέλλ. -**ίσω**, ποιητ. -**ίξω**·— ποιῶ τι γνωστὸν πανταχοῦ, διαδίδω τὴν φήμην περί τινος, Διον. Ἁλ. 11. 46, Ἄρατ. Φαιν. 221, Κ. Δ.·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Διον. Περ. 26.

διαφθάνω, φθάνω πρότερος, προτερῶ, ἀείποτε εὑρισκόμενον μετὰ διαφ. γραφ. **φθάνω**, Πλούτ. Δημητρ. 7, Ἰώσηπ. Ι. Α. 15. 5, 1, Λιβάν. 4. 883.

διαφθαρτικός, ή, όν, καταστρεπτικός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 47, Πολυδ. Ε', 132.

διαφθείρω, μέλλ. -**φθερῶ**, Ἐπ. -**φθέρσω**, Ἰλ. Ν. 625· πρκμ. **διέφθαρκα** Εὐρ. Μηδ. 226, κτλ.· ὡσαύτως **διέφθορα**, ἴδε κατωτ. III.— Παθ., μέλλ. **διαφθαρήσομαι** Θουκ. 4. 37, Ἰων. **διαφθερέομαι** Ἡρόδ. 8. 108., 9. 42· γ' πληθ. ὑπερσ. **διεφθάρατο** ὁ αὐτ. 8. 90. Ἐντελῶς καταστρέφω, πόλιν Ἰλ. Ν. 625· ἔργα Ἡρόδ. 1. 36, καὶ Ἀττ., καταστρέφω, τινὰ αὐτ. 9, 88, κτλ.· καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, Σοφ. Ο. Τ. 438, πρβλ. Φ. 1069· δ. χέρα, ἐξασθενῶ τὴν χεῖρά τινος, Εὐρ. Μηδ. 1055· ἀνατρέπω ἅρμα, Λυσ. Ἀποσπ. 2. 5· καθιστῶ πλοῖον τι ἀνίκανον πρὸς πλοῦν, Ἡρόδ. 1. 166, 167, Ἀνδοκ. 18. 32, κτλ. (πρβλ. **καταδύω**)· δ. τὴν συνουσίαν, διαλύω τὴν συναναστροφήν, Πλάτ. Πρωτ. 338D·— ἀπολ. = **διόλλυμι**, ἀντίθ. σῴζω Εὐρ. Ἱππ. 389. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, διαφθείρω, καταστρέφω, γνώμην τινὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 932· δ. τοὺς νέους, τοὺς νεωτέρους Πλάτ. Ἀπολ. 25Α, 30Β, κτλ.·— ἰδίως διαφθείρω διὰ δώρων, Λατ. corrumpere, Ἡρόδ. 5. 51· ἀργυρίῳ δ. τινὰ Λυσ. 180. 17· ἐπὶ χρήμασι Δημ. 241. 1·— δ. γυναῖκα, ἐξαπατῶ, Λυσ. 93. 16, κτλ.· πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 318·— δ. τοὺς νόμους, πλαστογραφῶ, κιβδηλεύω αὐτούς, Ἰσοκρ. 373Β. 3) οὐδὲν διαφθείρας τοῦ χρώματος Πλάτ. Φαίδωνι 117Β. II. Παθ., καταστρέφομαι, ἀποκτείνομαι, ἐξαφανίζομαι, δ. ἐπὶ τοῖς ἱματίοις, φονεύομαι διὰ τὰ ἐνδύματα, ἅτινα φορῶ, Ἀντιφῶν 117. 1· ἰδίως γίνομαι χωλός, ἀνάπηρος, ἀκρωτηριάζομαι, Ἡρόδ. 1. 34, 166, κτλ.· τὴν ἀκοὴν διεφθαρμένος, κωφός, ὁ αὐτ. 1. 38· τὰ σκέλεα δ., τὰ σκέλη ἔχοντες τεθραυσμένα, ὁ αὐτ. 8. 28· διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Σοφ. Τρ. 1056· τὰ ὄμματα δ., τυφλός, Πλάτ. Πολ. 517Α· τὰς φρένας Σοφ. Ἠλ. 1192· τὸ φρενῶν διαφθαρὲν = φρενοβλάβεια, Εὐρ. Ὀρ. 297·— ἀπολ., διεφθαρμένος, κατεστραμμένος ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς, Πλάτ. Πολ. 614Β.

III. ὁ πρκμ. **διέφθορα** εἶναι ἀμετάβ. παρ' Ὁμ., εἶμαι χαμένος (πρβλ. τὸ ἀνωτέρω τελευταῖον χωρίον τοῦ Εὐρ.), διέφθορας Ἰλ. Ο. 128· καὶ οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς, ἀλλὰ συνήθως κατὰ μετοχ. (ὡς ἐν τῷ παρέφθορα), διεφθορὸς αἷμα, διεφθαρμένον, μεμολυσμένον, Γαλην.· γάλα δ. ἤδη Ἰώσηπ. Ι. Α. 5. 5, 4· τὰ δ. σώματα Πλούτ. 2. 87C, 2, 128Ε, πρβλ. Λουκ. Σολοικ. 3 (ἴδε πλείονα παρὰ Λοβ. Φρύν. 160)·— ἀλλά, 2) παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. ἀείποτε μεταβ., τὰς.. ἐλπίδας διέφθορεν Σοφ. Ἠλ. 306· τὰς φρένας διέφθορε.. μοναρχία Εὐρ. Ἱππ. 1013 (ἔνθα ἴδε Valck)· τὸν λόγον δ. Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 156, πρβλ. Φερεκρ. Χειρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 418, Μένανδ. Ἀδελφ. 6.

διαφθονέω, φθονῶ, τινὶ Ἑβδ. (Ἐσθ. ς', 3, διάφ. γραφ.)·— φείδομαι, φειδωλεύομαι, τινί τι Ἰω. Χρυσ.— Παθ., φθονοῦμαι, Ἰώσηπ. Ι. Α. 2. 6, 7.

διαφθορά, Ἰων. -**ρή**, ἡ, (διαφθείρω) καταστροφή, ἀφανισμός, θάνατος, τῆς πόλεως Θουκ. 8. 86· ἐπὶ διαφθορῇ διέστειλε Ἡρόδ. 4. 164· μέχρι διαφθορᾶς Πλάτ. Μενεξ. 242D· πλ., Σοφ. Ο. Τ. 573, κτλ. 2) καταστροφή, ἀπώλεια, ὀμμάτων διαφθοραὶ αὐτόθι 552· διαφθορὰ μορφῆς Αἰσχύλ. Πρ. 643. 3) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, διαφθορά, ἐξαπάτησις, τῶν νέων Ξεν. Ἀπολ. 19· κριτῶν Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 8. 4) σῆψις τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἱππ. 591. 23. II. ἐπὶ παθ. σημασ., ἰχθύσιν διαφθ., λεία, βορὰ τῶν ἰχθύων, ἐπὶ πτώματος, ὡς τὸ ἁρπαγή, Σοφ. Αἴ. 1297· πολεμίοις ὕβρισμα καὶ δ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 459.

διαφθορεύς, **έως**, ὁ, ὁ διαφθείρων, παραποιῶν, κιβδηλεύων, τῶν νόμων Πλάτ. Κριτ. 53C· τῶν νέων Θεμίστ. Λόγ. 296Β·— ὡσαύτως ὡς θηλ. ἐν Εὐρ. Ἱππ. 682.

δι-αφίημι, ἀπολύω, διαλύω, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 24, Δημ. 677. 18.

διαφιλονικέω, ἐπιτεταμ. τοῦ **φιλονικῶ**, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 3, 1, Πλούτ. Ἀλεξ. 29.

διαφιλοσοφῶ, φιλοσοφῶ μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, Ἡρακλείδ. Ποντικ. σ. 166.

διαφιλοτιμέομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι φιλοτιμούμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 4, 1· τινι ὑπέρ τινος Πλούτ. Ἀριστείδ. 16.

διαφλέγω, μέλλ. -**ξω**, καίω ἐντελῶς, Πλούτ. Ἀλκ. 39· ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἐξάπτω, τὰς ψυχὰς ὁ αὐτ. Μαρ. 16.

διαφλύζω ἢ **διαφλύω**, ὑγραίνω, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 456.

διάφλυξις, **εως**, ἡ, ὑπέρβλυσις, ἀνάζεσις, ἀναβρασμός, «ξεχείλισμα», Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 456.

διαφοιβάζω, ἐκμαίνω, μαινόμενον ποιῶ, διαπεφοιβάσθαι κακοῖς Σοφ. Αἴ. 332.

διαφοινίσσομαι, παθ., γίνομαι ὅλως ἐρυθρός, Ἱππ. 192Β.

διαφοιτάω, Ἰων. -**έω**, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι συνεχῶς, Ἡρόδ. 1. 60, 186· διὰ τῆς χώρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 557· δ. τῆς Ἰταλίας Πλούτ. Καίσ. 33·— ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, Πλούτ. Φαβ. 8, κτλ.

διαφοίτησις, **έως**, ἡ, διάδοσις, Γρηγόρ. Νύσσ. 2, 789D.

διαφορά, ἡ, (διαφέρω) διαφορά, διάκρισις, ἀνομοιότης, Θουκ. 3. 10, κτλ.· παρά τι Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 15· πρός τινα Πλούτ. 2. 1075C· διαφορὰν ἔχειν, διαφέρειν, Μένανδ. Ραπιζ. 2, κτλ. 2) ἐν τῇ λογικῇ, ἡ εἰδοποιὸς διαφορά, ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν διαφορῶν τὸ εἶδος Ἀριστ. Μεταφ. 9. 7, 8, πρβλ. Τοπ. 6. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἐντεῦθεν διαφοραὶ σχεδὸν = species, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 14, 2., 4. 1, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 4, 4. 3) ὑπεροχή, Πλάτ. Τιμ. 23Α. 4) κέρδος, ὠφέλεια, Ἀντιφῶν 118. 15· πρβλ. **διάφορος** II. 4.

II. (διαφέρομαι) ἀσυμφωνία, διένεξις, Ἡρόδ. 1. 1· δ. ἔχειν τινὶ = διαφέρεσθαί τινι, Εὐρ. Μηδ. 75· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τὰς διαφορὰς διαιρέειν, καταλαμβάνειν, διευθετῶ, λύω τὰς διαφοράς, Ἡρόδ. 4. 23., 7. 9, 2, κτλ.· οὕτω, δ. θέσθαι καλῶς Ἀνδοκ. 18. 21· διαφοραὶ πρός τινος Πλάτ. Φαίδρ. 231Β· δ. τισι περί τινος Λυσ. 172. 2· ἐν δ. καταστῆναί τινι Ἀντιφῶν 111. 38· ἴδε ἐν λ. **πεσσός**.— Πρβλ. καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 96.

διαφορέω, = **διαφέρω**, φέρω εἰς διάφορα μέρη, διασκορπίζω, ἐξαπλώνω, κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι Ὀδ. Τ. 333· σωρὸν.. διαφορῆσαι.. οὐ ῥᾴδιον Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 19· τὴν ὑγρότητα Πλούτ. 2. 366C, κτλ.· τὴν οὐσίαν αὐτόθι 484Α· δ. κραιπάλῃ τὴν κραιπάλην αὐτόθι 127F. 2) λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ καὶ φεύγω, φέρω μακράν, Λατ. differre, τοὺς σταυροὺς Θουκ. 6. 100· ἰδίως ὡς λείαν, λάφυρα, χρήματα τὰ σὰ διαφορέει Ἡρόδ. 1. 88, πρβλ. 3. 53· ὧν κοινῇ διαπεφορημένων Δημ. 822. 28, πρβλ. 442. 25. 3) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, οἶκον, πόλιν, κτλ., Ἡρόδ. 3. 53, κτλ.· διαφορεῖσθαι ὑπό τινος Δημ. 1120. 25· διαφορεῖσθαι τὴν γνώμην, ἀποστεροῦμαι τῶν φρενῶν μου, Πλάτ. Νόμ. 672Β. 4) ὡσαύτως, κόπτομαι, σπαράττομαι εἰς τεμάχια, ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν Εὐρ. Βάκχ. 739· ὑπὸ κυνῶν τε καὶ οἰωνῶν διαφορεύμενος Ἡρόδ. 7. 10, 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 338. II. = **διαφέρω** I. 1, φέρω ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, προσόδου ἀπὸ ξυμμάχων διαφορουμένης Θουκ. 6. 91. III. ἐκκρίνω διὰ τοῦ ἱδρῶτος, Γαλην. κλ., πρβλ. **διαφορητικός**.— Παθ., ἐπὶ τῆς χιόνος, τήκομαι, Γεωπ. 19. 6, 4. IV. Παθ., εἶμαι ἀμφίβολος, Διογ. Λ. 7. 69.

διαφόρημα, τό, τὸ ῥιπτόμενον τῇδε κἀκεῖσε, παίγνιον, σφαῖρα, Ἡσύχ., Σουΐδ. II. τὸ εἰς τεμάχια κατεσπαραγμένον, λεία, Ἑβδ. (Ἱερ. 37. 16).

διαφόρησις, **εως**, ἡ, ἁρπαγή, διαρπαγή, Πλούτ. Κορ. 9, κλπ. II. ἀφίδρωσις, Γαλην. 10, 310. III. ἀμφιβολία, περιπλοκή, ἀμηχανία, Πλούτ. 2. 389Α.

διαφορητικός, ή, όν, ὁ κινῶν τὸν ἱδρῶτα, ἱδρωτικός, Γαλην. 3. 501. Παῦλ. Αἰγιν. 3. 7.

διαφορία, ἡ, = **διαφορὰ** I, δ. λέξεως Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 11. 10.

διάφορος, ον, (διαφέρω) ὁ διαφέρων τινός, ἀνόμοιος, Ἡρόδ. 2. 83., 4. 81, Πλάτ. Νόμ. 964Α, κτλ.· μετὰ γεν., διάφορος ἀπὸ.., ὁ αὐτ. Φιλ. 61D, κτλ. 2) ὑπέροχος, ἐξαίρετος, πάντων διάφορος Ἀντιφάν. Ὁμόπατρ. 1· δ. γλυκύτητι Διόδωρ. 2, 57· 3.

πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. Κλεομ. 16. **3)** ἐπωφελής, ὠφέλιμος, δ. ἑτέρου μᾶλλον Θουκ. 4. 3· πρός τι Πλάτ. Νόμ. 779Β.
II. ὡς οὐσιαστ., **διάφορον**, τό. **1)** διαφορά, σμικρόν τι τὸ δ. εὕροι τις ἄν Ἡρόδ. 2. 7· διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ, βλέπω πολλὰς διαφορὰς μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἱκέτ. 612· μέγα τὸ δ. ἐστι Ἱππ. 792Ε· ἆρα μικρὰ τὰ δ. τῆς οὐσίας Ἰσαῖ. 89. 1· ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα ἐνθάδ' ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν Δημ. 16. 26. **2)** ὅπερ «ἐνδιαφέρει» τινά, τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων, περὶ ὧν ἡμεῖς τὰ μέγιστα «ἐνδιαφερόμεθα», Θουκ. 4. 86· τηλικούτων ὄντων αὐτῷ τῶν δ. Δημ. 362. 25, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 4. **3)** ἐν σχέσει πρὸς χρήματα, ἡ διαφορά, τὸ ὑπόλοιπον, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 30, πρβλ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 25. 4· δαπάνη, ἀνάλωμα, Ἀριστ. π. Ἀρ. καὶ Κακ. 7, 1 καὶ 3· ἡ μικρολογία ἐστὶ φειδωλία τοῦ δ. Θεόφρ. Χαρ. 10· καὶ ἐν τῷ πληθ., Δημ. 887. 8·— ἀργύριον, χρηματικὸν ποσόν, Πολύβ. 4. 18, 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 33., 2695· τιμή, Λουκ. Ἑρμοτ. 81, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347 c. 56.

Β. (ἐκ τοῦ διαφέρεσθαι) ὁ διαφερόμενος πρός τινα, ἐναντίος, ἐχθρός, πολλοῖς διάφορός εἰμι Εὐριπ. Μηδ. 579· Κλεομένει Ἡρόδ. 5, 75· τοῖς οἰκείοις Λυσ. 144. 2· ἀλλήλοις, ἑαυτοῖς Πλάτ. Πρωτ. 337Β, Νόμ. 679Β· καὶ μετὰ γεν., διάφορός τινος, ἐχθρός, ἐναντίος, Δημ. 849. 10, πρβλ. Ἀντιφάν. Τριταγ. 1, Φιλήμ. Ἀδήλ. 67. **2)** ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, γείτονι μηδὲν ποιεῖν δ. Πλάτ. Νόμ. 843C. **II.** οὐσ. **διάφορον**, τό, ἀσυμφωνία, ἐναντιότης, ἔχθρα, Θουκ. 1. 68, πρβλ. 2. 27 καὶ 37, κτλ.

διαφορότης, ητος, ἡ, διαφορά, Πλάτ. Πολ. 587Ε, Θεαιτ. 209Α, κτλ.

διαφόρως, ἐπίρρ. (διαφέρειν) κατὰ διάφορον τρόπον, ἀνομοίως, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Ἴωνι 531Β. **2)** ἐξόχως, Δημοσθ. 761. 26, Πολύβ. 13. 7, 2, Πλούτ. Κάτ. Ν. 4. **3)** (διαφέρεσθαι) ἐχθρικῶς, Θουκ. 7. 71.

διάφραγμα, ατος, τό, τοῖχος διαχωρίζων, διατείχισμα ἢ μεσότοιχον, φραγμός, Θουκ. 1. 133, Διόδ. 1. 33. **II.** ὁ ὑμὴν ὁ χωρίζων τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας, τὸ διάφραγμα (τὸ παρ' Ὁμήρῳ φρένες), Πλάτ. Τιμ. 70Α, 84D· πρβλ. διάζωμα II·— διάφρ. τοῦ μυκτῆρος, ὁ χόνδρος ὁ διαιρῶν τοὺς ῥώθωνας, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 11, 8, Πολυδ. Β', 79· πρβλ. **κίων, στυλίς**.

διαφράγνυμι, διαφράσσω, διὰ φραγμοῦ χωρίζω, ἀποκλείω, Πλούτ. Καμ. 34, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.—Παθ., φράττομαι, προτειχίσμασιν ὁ αὐτ. Αἰμιλ. 13· ἔλλοβα διαπεφραγμένα, διαιρέσεις ἔχοντα, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 5, 2.

διαφραδής, ές, διακεκριμένος, σαφής, ἐπὶ ἤχου· ἐν τῷ ἐπιρρ. -έως, Ἱππ. 408. 39.

διαφράζω, ὁμιλῶ σαφῶς, ἀκριβῶς, ὡς .. μοι μήτηρ διεπέφραδε Ἰλ. Σ. 9· διεπέφραδε κούρη Ὀδ. Ζ. 47, πρβλ. Ρ. 590· ἴδε **ἐπέφραδον**.

διαφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **διαφράγνυμι**, Ἡρωδιαν. 3. 1.

διαφρέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀφίνω διὰ μέσου, ἀφίνω νὰ διέλθῃ τις, διὰ τῆς πόλεως .. τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε Ἀριστοφ. Ὄρν. 193· ὅπως μὴ διαφρήσετε τοὺς πολεμίους Θουκ. 7. 32.— Πρβλ. **εἰσφρέω**.

διαφρίσσω, ἐπιτεταμ. φρίσσω, Πολυδ. Α', 107.

διαφροντίζω, σκέπτομαι, μελετῶ τι, ἀκριβῶς ἐξετάζω, τι Ἱππ. Ἀέρ. 280· δ. δρᾶμα, συνθέτω, Λατ. meditari, Αἰλ. II. Ἱ. 2. 21· —ἀπολ., μελετῶ, σκέπτομαι, Ἐπικρ. Ἀδήλ. 1. 22. **2)** μετὰ γεν., φροντίζω περί τινος, προσέχω τι, φυλάττω, Ἀριστ. Πολ. 2. 4, 8.

δί-αφρος, ον, πλήρης ἀφροῦ, Γαλην. Λεξ. 456.

διαφρουρέω, φυλάττω ὡς φρουρὸς τὴν θέσιν μου μέχρι τέλους, μεταφ., διαπεφρούρηται βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 263.

διαφρύγω, ἐπιτεταμ. φρύγω, Ἱππιατρ. σ. 251.

διάφρυκτος, ον, (κύαμος) = ψῆφος, κλῆρος, «ὁ γὰρ κύαμος παρ' Ἀθηναίοις φρυκτός, ἐλάμβανον δὲ οἱ δικάζοντες τοῦτον ἀντὶ ψήφου» Ἡσύχ.

διαφρυκτόω, ψηφοφορῶ διὰ φρυκτῶν κυάμων Ἡσύχ., Σουΐδ., Μ. Ἐτυμ.

διαφυάς, άδος, ἡ, = **διαφυή**, Διόδ. 1. 47, διάφ. γραφ. 5. 22.

διαφυγγάνω, = διαφεύγω, Θουκ. 7. 44, Αἰσχίν. 55. 13.

διαφυγή, ἡ, (διαφεύγω) καταφύγιον, μέσα διαφυγῆς, τινος, ἔκ τινος πράγματος, Πλάτ. Πρωτ. 321Α κ. ἀλλ.· ἔκ τινος Πλούτ. Ἀλκιβ. 25.

διαφυή, ἡ, (διαφύω) πᾶσα φυσικὴ γραμμὴ χωρισμοῦ, ἁρμός, φυσικὸν χώρισμα, ῥαφή, ἡ μεταξύ τινων διάστασις καὶ ἐν ταὐτῷ συναφή, τὰ ὀστᾶ .. διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. Φαίδωνι 98C, πρβλ. Πολιτ. 259D, Φιλόστρ. 168· γραμμή, σχισμή, ἐντομή, ὡς ἐν τοῖς καρύοις, κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29, πρβλ. Πλούτ. Κικ. 1· ἁρμὸς ἐν καλάμῳ ἢ χόρτῳ, «γόνατο», Λόγγος 1. 9· ἡ μεταξὺ τῶν ὀδόντων γραμμή, Πλούτ. Πύρρ. 3· πρβλ. **διάφυσις II**. **II.** στρῶμα, πέτρωμα ἢ φλὲψ γῆς, λίθου, μετάλλου, Θεόφρ. Λίθ. 63.

διαφυλακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος διαφυλάττεσθαι, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43.

διαφυλακτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τὸ διαφυλάττειν, Ὅρ. Πλάτ. 412Α.

διαφυλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, φυλάττω ἐπιμελῶς, ἀγρύπνως, τὰ τείχεα, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 6. 101, 133· τὴν πάροδον Λυσ. 193. 29, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φυλάττω χάριν ἐμαυτοῦ, Εὐρ. Ι. Α. 369. **2)** παρατηρῶ καλῶς, τὰ μέτρα Ἡρόδ. 2. 121, 1. **3)** διατηρῶ, τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 951Β· εἰρήνην Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 24· δ. τὸ μὴ σπουδάζειν Πλάτ. Πολιτ. 261Ε· δ. ὅτι .., προσέχω ὥστε .., ὁ αὐτ. Κριτ. 112D.

διάφυξις, εως, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **-φευξις** (ὃ ἴδε).

διαφύομαι, μέσ. ἀόρ. β' **διέφυν**, πρκμ. **διαπέφυκα**·—ἀναφύομαι διὰ μέσου, ἐπὶ βλαστημάτων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17, 7. **II.** ἐξαρθροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, διαφύντος Ἑνὸς Ἐμπεδ. 71, πρβλ. 66. **III.** φύομαι μεταξύ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 316, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 9·— παρεμπίπτω, χρόνος διέφυ καὶ πάντα ἐξήρτυτο Ἡρόδ. 1. 61. **IV.** εἶμαι διάφορος, τινος Φιλόστρ. 884. **V.** φύομαι μετά τινος, ἔχω στενὴν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, τινος Πλούτ. Δίωνι 12, Κικ. 14, ἴδε Wyttenb. παρὰ Schäf. ἐν τόπῳ. [ῡ μόνον ἐν ἄρσει, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 189D].

διαφυράω, μέλλ. **-άσω**, διαμάττω Ἡσύχ.· μεταφ., συγχέω, ἀναμιγνύω, Ἐπιφάν. 1, σ. 964.

διαφυσάω, φυσῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζω, μὴ .. ὁ ἄνεμος αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) διαφυσᾷ Πλάτ. Φαίδωνι 77D. — Παθ., αὐτόθι 80D, 84Β. **II.** φυσῶ διὰ μέσου, Λουκ. Ἑρμοτ. 68· ἐκ τοῦ στόματος Πλούτ. 2. 950Β.

διαφύσησις, ἡ, ἐξάτμισις ἐκ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Προβλ. 13. 4, 5.

διαφυσικεύομαι, ἀνερευνῶ τὰ τῆς φύσεως, Ἰουλιαν. (Γαλην. 9. 379).

διάφυσις, εως, ἡ, (διαφύω) τὸ διὰ μέσου φύεσθαι, τὸ πρῶτον ἄνοιγμα τοῦ βλαστοῦ, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 1, 6. **II.** = **διαφυὴ I**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 16, 13., 6. 3, 18, κτλ.· τὸ μέρος, ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ κλάδου ὁ ποδίσκος τοῦ καρποῦ, Ἱππ. 259. 29.

δι-αφύσσω, μέλλ. **-ξω**, ἀόρ. **-ήφυσα**·—ἀντλῶ συνεχῶς, οἶνον διαφυσσόμενον Ὀδ. Π. 110. **II.** ἀποσπῶ, σπαράττω, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι Τ. 450· διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ' Ἰλ. Ν. 508, Ρ. 315.

διαφυτεύω, ἐντελῶς φυτεύω, καλύπτω διὰ φυτείας, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 4. 4, 3· ἁπλῶς, φυτεύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162.

διαφωνέω, ἠχῶ χωριστά, διαφόρως, διαφέρω τὸν τόνον, τὴν φωνήν, κάμνω παραφωνίαν, ὡς τὸ **ἀναρμοστέω**, Πλάτ. Γοργ. 482Β. **2)** καθόλου, δὲν συμφωνῶ, Πλάτ., κτλ.· δ. περί τινος Ἀριστ. Μεταφ. 12. 9, 14· διαφωνεῖ τι τῶν χρημάτων, οἱ λογαριασμοὶ δὲν συμφωνοῦσι, δὲν ὑπάρχει ἰσοζύγιον, Πολύβ. 22. 26, 23· — δ. τινι, δὲν συμφωνῶ πρός τινα, Πλάτ. Πολιτ. 292Β, κτλ.· ἀλλήλοις ξυμφωνεῖν ἢ δ. ὁ αὐτ. Φαίδωνι 101D· τῷ ψεύδει δ. τἀληθὲς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 1 καὶ ἀλλ.—Παθ., διαφωνεῖται, ὑπάρχει διαφωνία, διαμφισβητεῖται, Διον. Ἀλ. 1. 45. **II.** ἐκπνέω, ἀποθνήσκω, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. 457. 25, Ἑβδ.· ἐπὶ βιβλίων, βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν = ἀπώλοντο, Διόδ. 16. 3.

διαφωνία, ἡ, ἔλλειψις συμφωνίας, παραφωνία, Πλάτ. Νόμ. 689Α, 691Α· **διαφώνημα**, Τζέτζ.

διά-φωνος, ον, ὁ παράφωνος, παραφωνίαν ἀποτελῶν, Διόδ. 4. 55· τινι Λουκ. Κυν. 16· διάφωνον ἕλκειν, μουσικὴ φράσις, Δαμόξ. Συντρ. 2. 61.—Ἐπίρρ. **-ως**, Κλήμ. Ἀλ. 404.

διαφώσκω, Ἰων. ἀντὶ **διαφαύσκω**.

διαφωτίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, φωτίζω, φῶς χορηγῶ, Πλούτ. 2. 76Β· βίᾳ διαφωτίσαι τόπον, διὰ τῆς βίας νὰ καθαρίσῃ τις τόπον τινά, Γαλλ. éclaircir, ὁ αὐτ. Κάτωνι Πρεσβ. 20.

διαχάζομαι, ἀποθετ., ὑποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31· πρβλ. **διχάζω II**.

διαχαίνω, διαχάσκω, λίαν χαίνω, Πλούτ. 2. 976Β, 980Β.

διαχάλασις, εως, ἡ, χαλάρωσις τῆς ἑνώσεως τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903·— **διαχάλασμα**, τό, χάσμα, κενὸν ἐκ χαλαρότητος, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22.

διαχαλάω, μέλλ. **-άσω**, χαλαρώνω, διαλύω, τὸ πῦρ δ. τὸ πεπηγὸς Ἀριστ. Προβλ. 7. 3· τὰς ἁρμονίας τοῦ σώματος Ἐπικρ. Ἀντιλ. 2. 19· δ. μέλαθρα, ἀνοίγω, Εὐρ. Ι. Α. 1340. **II.** καθιστῶ τινα ὑγρόν, εὔκαμπτον διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ξεν. Ἱππ. 7, 11. **III.** ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, ἀνοίγομαι, χαίνω, ὀστέον Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903.

διαχαράσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, χωρίζω, διαιρῶ, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 43· ἐκκόπτω, γλύφω, ἀναγλύφω, Πλούτ. 2. 636C.

διαχαρίζομαι, ἀποθ., διανέμω ὡς δῶρα, Διόδ. 19. 20.

διαχάσκω, παλαιότερος τύπος τοῦ **διαχαίνω**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 533, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3. 9, 1.

διαχαυνόω, καθιστῶ τινα χαῦνον, Ἰω. Χρυσ. 3. 835.

διαχειμάζω, μέλλ. **-άσω**, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, Θουκ. 7. 42, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 31.

διαχειραγωγέω, ὁδηγῶ διὰ τῆς χειρός, Κλήμ. Ἀλ. 506.

διαχειρίζω, μέλλ. **'Αττ. -ιῶ**·— ἔχω ἀνὰ χεῖρας, κυβερνῶ, διευθύνω, πράγματα, χρήματα 'Ανδοκ. 21. 43., 19. 13, πρβλ. Λυσ.115.16., 156.13· αἱ ἀρχαὶ δ. πολλὰ τῶν κοινῶν 'Αριστ. Πολ. 6. 8, 16·—οὕτως ἐν τῷ μέσ., 'Ιππ. 638. 42, κτλ.—Παθ., Ξεν. 'Αν.1. 9, 17. **II**. ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, ἐπιβάλλω χεῖρας ἐπί τινα, φονεύω, Πολύβ. 8. 23, 8, Πλούτ. 2. 220B.

διαχείρισις, εως, ἡ, διεύθυνσις, διοίκησις, Θουκ.1. 97.

διαχειρισμός, ὁ, ἡ μεταχείρισις, ὁ χειρισμός, φαρμάκων 'Ιππ. 1022G.

διαχειριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διαχειρίζομαι**, Εὐστ. π. Θεσσαλον. σ. 376, ἐκδ. Tafel.

διαχειροτονέω, μεταξὺ δύο περιπτώσεων ἢ πραγμάτων ἐκλέγω δι' ἀναστάσεως τῆς χειρός, ἤ, καθόλου, ἐκλέγω διὰ φανερᾶς ψηφοφορίας, Δημ.1152. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ξεν. 'Ελλ. 1. 7, 34.—Παθ., ἐκλέγομαι οὕτω, Πλάτ. Νόμ. 755D· πρβλ. **διαψηφίζομαι**.

διαχειροτονία, ἡ, ἐκλογὴ μεταξὺ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐκλογὴ δι' ανατάσεως χειρῶν, δ. ποιεῖν = διαχειροτονεῖν Δημ. 707. 25, κτλ.· δ. διδόναι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Αἰσχίν. 59. 13.

διαχέω (ἴδε **χέω**)· μέλλ. **-χέω**· ἀόρ. **-έχεα**, 'Επ. **-έχευα** (ὁ μόνος χρόνος ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρῳ). Χύνω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζω, τὸν χοῦν 'Ηρόδ. 2. 150·— παρ' 'Ομ., διαμελίζω, διαμερίζω, αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν 'Οδ. Γ. 456, πρβλ. 'Ιλ. Η. 316, κτλ. **2**) διαλύω, τήκω, χύνω τι τετηκός, χαλκὸν Παυσ. 9. 41, 1· διακόπτω, διαλύω, διαχωρίζω, καταστρέφω, ἀντίθ. πηγνύναι Πλάτ.Φιλ.46D· νῆα .. διέχευαν ἄελλαι 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 320 — δ. φύματα, διασκορπίζω, ἐξαφανίζω ὄγκους, οἰδήματα, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 61· δ. ἴχνη, καταστρέφω πᾶν ἴχνος, Ξεν. Κυν. 5, 3. **3**) μεταφ., συγχέω, φέρω σύγχυσιν, τὰ βεβουλευμένα 'Ηρόδ. 8. 57. **II**. συχνότερον ἐν τῷ παθ., χύνομαι ἐξ ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἕτερον, 'Ηρόδ. 6. 119, πρβλ. 'Αριστ. 'Αποσπ. 233. **2**) διατρέχω, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνομαι, Θουκ. 2. 75, 76. **3**) διαλύομαι, τήκομαι, Ξεν. Κυν. 8. 1, 'Αριστ., κτλ.· ἐπὶ πτώματος, 'Ηρόδ. 3.16· διασκορπίζω, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. 'Ελλ.7. 4, 34· ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, 'Ιππ. 1137B. **4**) μεταφ., γίνομαι φαιδρός, διανοίγομαι, ἀντίθ. **σκυθρωπάζω**, Πλάτ. Συμπ. 206D· εἶμαι παραλελυμένος, ὑπὸ μέθης διακεχυμένος ὁ αὐτ. Νόμ.775C· μαλακὸν καὶ διακεχυμένον βλέπειν 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 48· δ. πρόσωπον, φαιδρόν, Πλούτ. 'Αλεξ. 19· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι γαλήνιος, ὁ αὐτ. 2. 82F.

διαχλαινόω, ἐπιτεταμ. **χλαινόω**, τινά τινι Νόνν. Δ. 2.166.

διαχλευάζω, ἐπιτεταμ. **χλευάζω**, μετ' αἰτιατ., Δημ. 1221. 26, Πλάτ. 'Αξ. 364B· ἀπολ., Πολύβ. 30. 13, 12.

διαχλιαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ, ἐπιτεταμ. **χλιαίνω**, 'Ιππ. 674. 11.

διαχλίω, ἐπιτεταμ. **χλίω**· μετοχ. παρακμ. **διακεχλῐδώς**, 'Αρχιππ. 'Αδήλ. 3·— ὁ 'Ησύχ. = διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς.

διάχλωρος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα ὀλίγον ὠχροπράσινον, Φίλων π. 7 Θεαμ. 7.

διαχόω, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **διαχώννυμι** (ὃ ἴδε), διαχοῦν τὸ χῶμα, συμπληροῦν τὴν ἐπισώρευσιν τοῦ χώματος, 'Ηρόδ. 8. 97. **2**) διὰ χώματος ἀποχωρίζω ἢ ὀχυρῶ, Στράβ. 245.

διαχράομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, μετὰ Δωρ. γ' ἑνικοῦ **διαχρησεῖται** Θεόκρ.15. 54. **I**. ἀποθ., μετὰ δοτ. πράγματος, μεταχειρίζομαι συνεχῶς ἢ συνήθως τι, τῇ αὐτῇ γλώσσῃ 'Ηρόδ. 1. 58· τῷ αὐτῷ τρόπῳ 2.127· οὐκ οἴνῳ διαχρέονται 1.71, πρβλ. 2. 77· ἐσθῆτι φοινικηΐῃ 4. 43· τῇ ἀληθείῃ δ., ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν, 3. 72· οἰμωγῇ ἀφθόνῳ 3. 66, πρβλ. 6. 58· ἀρετῇ 7.102· ἀγνωμοσύνῃ 6.10· ἀναιδείῃ τε καὶ ἀβουλίῃ 7. 210·—σπάνιον παρ' 'Αττ., λιμῷ ὅσαπερ ὄψῳ δ., μεταχειρίζομαι τὴν πεῖναν ὡς καρύκευμα ἢ ἄρτυμα, Ξεν. Κύρ.1. 5, 12. **β**) ὡς τὸ Λατ. utor, ἐπὶ παθητικῶν καταστάσεων, συναντῶ, περιπίπτω, ὑποφέρω, συμφορῇ μεγάλῃ, τοιούτῳ μόρῳ, Λατ. affici morte, 'Ηρόδ.3.117., 1.167· αὐχμῷ δ. ὁ αὐτ. 2.13. **2**) μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, καταναλίσκω, καταστρέφω, φονεύω, Λατ. conficere, 1. 24, 110, 'Αντιφῶν 113. 45, Θουκ. 1. 126., 3. 36, κτλ.
II. Παθ., δίδομαι εἰς διαφόρους ὡς δάνειον, κατὰ διακοσίας καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον Δημ. 817. 1· πρβλ. **χράω** (C) B. **2**) παθ., φονεύομαι, Διογ. Λ.1.102.

διαχρέμπτομαι, ἐπιτεταμ. **χρέμπτομαι**, Α. Β.72.

διαχρέομαι, ὑποτακτ. **διαχρέωμαι**, 'Ιων. ἀντὶ **διαχρῶμαι**.

διάχρηστος, ον, πάνυ χρηστός, ἐξαίρετος, Λυγκ. παρ' 'Αθην. 109D.

διάχρισμα, τό, μύρον, βάλσαμον, Παῦλ. Αἰγ. σ. 185. 18, κτλ.

διαχριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαχρίω**, Σωρ. 'Εφ. (Erm. σ.211).

διάχριστος, ον, κεχρισμένος, ἀληλιμμένος, Διοσκ. 1. 34· τὸ δ. = διάχρισμα, Γαλην.

διαχρίω [ῑ], ἀλείφω ἐντελῶς, 'Ιππ. 889F· τινί, διά τινος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 40, 6.

διάχρῡσος, ον, συνυφασμένος χρυσῷ, χρυσοΰφαντος, ἱμάτιον Δημ. 522. 2· ἐσθῆτες Πολύβ. 6. 53, 7· ὑποδήματα Πλούτ. 2. 142C.

διάχῡλος, ον, πλήρης χυμοῦ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 21, 4.

διάχῠσις, εως, ἡ, (διαχέω) ἔκχυσις, διασκόρπισμα, Πλάτ. Κρατ. 419C· δ. λιμνώδη λαμβάνω, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι ὡς λίμνη, Πλούτ. Μαρ. 27. **2**) ἔκχυσις, ἀπώλεια, σπέρματος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 4,7. **II**. διάλυσις, ἀντίθ. πῆξις, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 5, 2. **III**. διασκέδασις, εὐθυμία, Πλούτ. Κάτ. Ν. 46.

διαχῠτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς διάχυσιν, τῆς σαρκὸς Πλάτ. Τιμ. 60B.

διαχώννυμι, = **διαχόω**, Στράβ. 245.

διαχωρέω, διέρχομαι, Πλάτ. Τιμ. 78A. **2**) ἐξέρχομαι, διέρχομαι, ἐκκενοῦμαι, οἷον ἐπὶ περιττωμάτων, 'Ιππ.889F·— ἀπροσ., κάτω διεχώρει αὐτοῖς, ὑπέφερον ἐκ διαρροίας, Ξεν. 'Αν. 4. 8, 20, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 268B· ἐπὶ προσώπων, ἀποπατῶ, ἀφοδεύω, Διογ. Λ. 8.19· δ. ἄπεπτα, ἐπὶ διαρροίας μετὰ δυσπεψίας, 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 14, 13. **3**) ἐπὶ νομισμάτων, ἰσχύω, «περνῶ», «πηγαίνω», Λουκ. Πένθ.10. **4**) μεταφ., ἀποβαίνω κατ' εὐχήν, Πολύβ. 8. 23. **II**. ὑπάγω κατὰ μέρος, χωρίζομαι, 'Αρρ. 'Αν.1.1, 8· δ. εἰς πλάτος ἢ εἰς βάθος, ἐπὶ ὄρους διαχωριζομένου οὕτως ὥστε νὰ ἀφίνῃ κοιλάδα μεταξύ, αὐτόθι 2. 8.

διαχώρημα, τό, περίττωμα, κόπρος, 'Ιππ. 'Αφ. 1244, κτλ.·— οὕτω, **διαχώρησις, εως**, ἡ, ἀποπάτησις, ἐκκένωσις, αὐτόθι 1245, κτλ., 'Αριστ. Ζ. Μ. 3.14,15·— **διαχωρητικός, ή, όν**, εὔπεπτος, εὐκοίλιος, 'Ιππ. 'Αέρ. 284, κτλ.

διαχωρίζω, μέλλ. 'Αττ. **-ῐῶ**· — χωρίζω, ἀποχωρίζω (βάλλω ξέχωρα), Ξεν. Οἰκ. 9,7· τι ἀπό τινος Πλάτ. Πολιτ. 262B· τι καί τι 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ.1.14.— Παθ., Πλάτ. Τιμ. 59C, Φιλήβ. 17A.

διαχώρισις, εως, ἡ, χωρισμός, 'Αριστ. Γεν. Ζ.1.18, 26.

διαχώρισμα, τό, σχίσμα, διαίρεσις, Λουκ. 'Αλ. I. 2. 43.

διαχωρισμός, ὁ, = **διαχώρισις**, 'Ιώσηπ. I. A. 6. 11,10.

διαχωριστής, οῦ, ὁ, ὁ διαχωρίζων, διαιρῶν, Γλωσσ.

διαχωριστικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς διαίρεσιν ἢ διαχωρισμόν, 'Επιφάν.1, σ.1088.

διάχωσις, εως, ἡ, ἡ κατασκευὴ προχώματος, Διόδ.13. 47.

διαψᾰθάλλω, ψαύω διὰ τῶν δακτύλων, ψηλαφῶ, ξέω, 'Ησύχ.

διαψαίρω, ἐκτρίβω, παρασύρω διὰ τῆς πνοῆς, αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ 'Αριστοφ. "Ορν. 1717· διαψαίρουσα πέπλους (ἐνν. αὖρα) "Ερμιππ. 'Αθ. Γον. 4·— σκαλίζω, ἐπὶ πτηνῶν, 'Οππ. 'Αλ. 2.115. **II**. ἀμεταβ., πτερυγίζω ἐν τῷ ἀνέμῳ, Νίκ. 'Αλ.127.

διαψάλλω, ἐπιτεταμένον **ψάλλω**, Εὔπολ. Βαπτ.1.

διάψαλμα, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς 'Εβδ. ἐν τοῖς ψαλμοῖς ἀντὶ τοῦ 'Εβρ. Selah· περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἑρμηνειῶν ὅρα Suicer ἐν λέξ.

διαψαύω, ἐπιτεταμ. **ψαύω**, 'Ιππ. "Αρθρ. 824.

διαψάω, μέλλ. **-ήσω**, σκαλίζω διὰ τῶν χειρῶν, διασκάπτω, Σουίδ.

διαψέγω, μέλλ. **-ξω**, ἐπιτεταμ. **ψέγω**, Πλάτ. Νόμ. 639A.

διαψεύδω, ὁλοσχερῶς ἀπατῶ, Δημ.1482. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 'Ανδοκ. 6. 38· καὶ ἐν τῷ παθ. ἀόρ., Πολύβ. 3.109,12· ἀλλά, **II**. συχνότερον **διαψεύδομαι**, παθ.· πρκμ. **διέψευσμαι**· ἀόρ. **διεψεύσθην**·— εἶμαι ἠπατημένος, 'Ισοκρ. 82A, Δημ. 15. 13· τινος, ἀπατῶμαι ὡς πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 27, Δημ. 626. 24· περί τινος 'Επ. Πλάτ. 351D· περί τι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 12, 10· τι, εἴς τι, ἔν τινι, ὁ αὐτ. Πολ.7. 1, 4· τινι ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 6. 3,1.

διάψευσις, εως, ἡ, ἀπάτη, Στοβ. 'Εκλ. 2. 220.

διάψευσμα, τό, ψεῦδος, 'Ακύλ. II. Δ.

διαψευστῶς, ἐπίρρ., ἐπὶ ἀπάτῃ, Στοβ. 'Εκλ. 2. 230.

διαψηλᾰφάω, ψηλαφῶ τι ἐντελῶς, ἐξετάζω καλῶς, Λατ. pertrectare, 'Εβδ. 'Ορειβάσ. σ. 103 Matth.—Ῥηματ. ἐπίθ. **-φητέον**, Παῦλ. Αἰγ. σ. 47. 27.

διαψηφίζομαι, μέλλ. 'Αττ. **-ιοῦμαι**, ἀποθ.·— ψηφοφορῶ κατὰ σειρὰν διὰ ψήφων (ψῆφοι, calculi), δίδω τὴν ψῆφόν μου, 'Αντιφῶν 130. 13, 'Υπερείδ. Εὐξεν. 49, κτλ.· δ. περί τινος Πλάτ. Νόμ. 937A· δ. κρύβδην, κρύφα 'Ανδοκ. 29. 16, Θουκ. 4. 88· πρβλ. **διαψηφιστός**. **II**. ἀποφασίζω διὰ ψήφου, τι Λυσ. 175. 10· ταύτῃ διαψηφίσασθε Δημ. 842, ἐν τέλ.

διαψήφισις, εως, ἡ, ἀπόφασις διὰ ψήφου, ψήφισις, Πλάτ. Νόμ. 855D, Αἰσχίν. 11. 21· τὴν διαψήφ ῥᾳδίαν ποιεῖν Λυσ. 123. 18· προτιθέναι τὴν δ. Ξεν. 'Ελλ. 1.7,14.

διαψηφισμός, ὁ, = τῷ προηγ., 'Αθήν. 218A.

διαψηφιστής, οῦ, ὁ, εἰσπράκτωρ φόρων, Βασίλ. 4,145.

διαψηφιστός, ή, όν, ἐκλεχθεὶς διὰ ψήφου, ἀρχαὶ κρυπτῇ ψήφῳ δ. 'Αριστ. Ῥητ. 'Αλ. 3.17.

διαψῐθῡρίζω, ψιθυρίζω ἀμοιβαίως (-ομεν πρὸς ἀλλήλους), Πολύβ.15. 26, 8, Λουκ. 'Αλεκ. 25.

διαψυκτικός, ή, όν, δροσιστικός, ἀναψυκτικός, 'Ιππ. 364. 27.

διάψυξις, ἡ, ψύχρανσις, δρόσισμα, Πλούτ. 2. 967F.

διαψύχω, μέλλ. **-ξω**, δροσίζω, ψυχραίνω, ἀναψύχω, 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ.14.— Παθ., ψυχραίνομαι, αἰσθάνομαι ψῦχος, τὰ ἄκρα ὁ αὐτ. 'Οξ. 388. **2**) ἀερίζω, ξηραίνω διὰ τοῦ ἀέρος, καθαρίζω, ναῦς Θουκ. 7.12, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν φιλαργύρων ἐκφερόντων τοὺς κεχρυμ-

μένους θησαυρούς των, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21·— ἐν Πλουτ. Λυσ. 23, ἀντὶ παραλύων καὶ διαψύχων τὴν ἐκείνου δύναμιν, πιθανὴ γραφὴ εἶνε διαψήχων, κατασυντρίβων.

διάω, ἴδε ἐν λ. **διάημι**.

δίβᾰμος, ον, (βῆμα) ὁ ἐπὶ δύο ποδῶν βαίνων, δίπους, Εὐρ. Ρῆσ. 215.

διβαφής, ές, δὶς βεβαμμένος, Ἑβδ. (Ἐξόδ. κε', 4).

δί-βᾰφος, ον, δὶς βεβαμμένος, ἐπὶ πορφύρας· τὸ τοῦ Ὁρατίου lanae bis murice tinctae, Πλίν. 9. 63· **ἡ δίβαφος** (ἐνν. ἐσθής), ἔνδυμα ἐκ σπανίας πορφύρας, Cic. Fam. 2. 16· πρβλ. **δευτερουργός**.

διβολία, ἡ, (βάλλω) = δίβολος χλαῖνα Πλούτ. 2. 754F. II. δίστομος λόγχη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 401, Ἡρωδιαν. 2. 13·— ἐν Πλουτ. Μαρ. 25, Γερμανικὸν ὅπλον, ὅπερ πιθανῶς εἶναι ἡ framea ἐν Τακίτ. Γερμ. 6.

δίβολος, ον, (βάλλω) ὁ δὶς ῥιπτόμενος, δ. χλαῖνα, ἐπανωφόριον διπλούμενον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπτόμενον, Λατ. duplex paenula, Πολυδ. Ζ', 47, Ἡσύχ. II. δύο ἔχων αἰχμάς, Εὐρ. Ρῆσ. 374, Ἀνθ. Π. 6. 282· καθόλου, διπλοῦς.

δί-βρᾰχυς, ὁ ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν συγκείμενος, πούς, ὁ πυρρίχιος, Terent. Maur. 1365, κτλ.

δίβροχος, ον, (βρέχω) δὶς βεβρεγμένος ἢ ὑγρανθείς, δ. ἔλαιον, τὸ ἐκ τῆς δευτέρας πιέσεως ἐξαγόμενον ἔλαιον, Διοσκ. 1. 65.

δι-γᾰμέω, ἔρχομαι εἰς δεύτερον γάμον· **δι-γᾰμία, ἡ**, δεύτερος γάμος, Ἐκκλ.

διγαμικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς δίγαμον, διγαμικὸν στεφάνωμα Θ. Στουδ. σ. 1092, Migne.

δίγαμμα, τό, ἄκλιτον, Donat. ad Terent. Andr. 1. 2, 2· ὡσαύτως **δίγαμμος**, littera, Terent. Maur. 163, πρβλ. 645· καὶ **δίγαμμον** (ἐνν. στοιχεῖον) Μακρόβ. π. Ρημ. 6. 13·— ὄνομα εὑρισκόμενον κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς τῆς α' ἑκατονταετηρίδος (Τρύφων Mus. Critic. 1. σ. 34, Ἀπολλ. π. Ἀντ. σ. 366)· περιγραφόμενον, καίπερ μὴ ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Διον. Ἁλ. 1. 20· ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡς Ϝελένη καὶ Ϝάναξ καὶ Ϝοῖκος καὶ Ϝανήρ. Τὸ σχῆμα τοῦτο, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς (ἴδε κατωτ.) καὶ ἐν χειρογράφοις, ὑπομιμνήσκει τὸ ὁμοιότατον γράμμα τῆς Λατινικῆς γλώσσης F, ἂν καὶ κατὰ τὸν ἦχον λέγεται ὅτι ἦτο πλησιέστερον πρὸς τὸ Λατιν. V, Πρισκιαν. 1. 4, 12. Ἀλλὰ τὸ Λατ. F ἔχει τὴν αὐτὴν ἐν τῷ ἀλφαβήτῳ θέσιν, ἣν τὸ Ἑβρ. vau (ו), ὅπερ ὡς ἀριθμητικὸν = 6· καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν σημεῖον πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 6 ἦτο ϛ', οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο (ὅπερ βραδύτερον ἐχρησίμευσε πρὸς δήλωσιν τῶν γραμμάτων στ) κατ' ἀρχὰς παρίστανε τὸ δίγαμμα, ὅπερ τότε ἦτο τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. Ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος ἐπεχείρησε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ γράμμα V διὰ τοῦ δίγαμμα καὶ ἔγραφεν αὐτὸ ὡς ἀνεστραμμένον F, ὡς: TERMINAℲIT, TRIVMℲIRI, κτλ., ἴδε Gruter σ. 196, 236, 238. Οἱ Γραμμ. ἐκάλεσαν αὐτὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, ἴσως διότι ἐγένετο γνωστὸν εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν Αἰολέων ποιητῶν· ὁ Ἀπολλ. (π. Ἀντων. σ. 366, 397) ἀναφέρει Ϝοι, Ϝε, Ϝεός, (sibi, se, suus) ἐκ τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Ἀλκαίου, καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ Ϝοίνῳ, Ϝαδέα παρ' Ἀλκαίῳ 39· Ϝειπῆν ἐν 54· Ϝέσπερε ἐν Σαπφοῖ 96, κτλ.· οὕτως αὔως (δηλ. ἄϜως) φαίνεται ἀντὶ ἠώς παρὰ Σαπφ. 11· καυάξαις (ἀντὶ κατϜάξαις) παρ' Ἡσ., ἴδε ἐν λ. **κατάγνυμι**· αὐάτα (δηλ. ἀϜάτα) φαίνεται ἐν Πινδ. Π. 2. 51 (ἥτις εἶναι Αἰολικὴ ᾠδή)· καὶ διέμεινεν ἐν Βοιωτικαῖς ἐπιγραφαῖς μεταγενεστέρας ἐποχῆς, Ϝοικία Συλλ. Ἐπιγρ. 1565, πρβλ. 1563b· Ϝάστυ 1569c. 3· Ϝισοτελία 1563b· κωμαϜυδός, τραγαϜυδός, ῥαψαϜυδός, αὐλαϜυδός (ἀντὶ κωμαοιδός ἢ κωμῳδός, κτλ.) 1583· ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 30 κέξ., 169 κέξ. II. ὡσαύτως φαίνεται ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ ὡς αἰϜεί ἀντὶ αἰεί ἐν λίαν παλαιᾷ Κρισαίᾳ ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. ἀρ. 1)· Ϝίκατι ἀντὶ εἴκοσι, πεδάϜοικοι ἀντὶ μέτοικοι, ΔιϜί ἀντὶ Διί (Jovi), ἐν παλαιαῖς Ἀργείαις ἐπιγραφαῖς (ἀρ. θ. 14, 18, 19, 29)· ἀλλὰ συχνότατα ἐν Λακωνικ., ἴδε Ahrens π. Δωρ. σ. 40 κέξ. III. πολλαχοῦ διετηρήθη ἐν τῇ Λατιν. καὶ ἄλλαις γλώσσαις, ἀφοῦ ἀπωλέσθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ὡς οἶνος vinum, οἶκος vicus, ἔργον Γερμ. Werke (ἀγγλ. work), Ϝιδεῖν videre, κτλ.·— ἐνίοτε ὡσαύτως πρὸ τοῦ ρ, ὡς Ϝρήγνυμι frango, ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 33·— ὑπῆρχεν ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ λέξεων, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς ὠϜόν ovum, ὄϜις ovis, ΔᾶϜος Davus, Πρισκιαν. 6. 13. IV. μετεβλήθη εἰς β ἔν τισι Λακωνικαῖς λέξεσιν, ὡς βαγός, βάννας, βείκατι, βέργον, βοῖνος, ἀντὶ ἀγός, ἄναξ, εἴκοσι, ἔργον, οἶνος, Ahrens π. Δωρ. σ. 44 κέξ.·— ὑπάρχουσιν ὡσαύτως πολλαὶ Δωρικαὶ λέξεις ἀναφερόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου μετ' ἀρκτικοῦ γ, πιθανῶς κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ δίγαμμα, ὡς γανδάνειν ἀντὶ ἀνδάνειν, γάδος ἀντὶ ἦδος, γέαρ ἀντὶ ἔαρ (ver), γέτος ἀντὶ ἔτος (Ϝέτος ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίν.), γεστία ἀντὶ ἑστία (Vesta), γοῖνος ἀντὶ οἶνος, κτλ., Ahrens αὐτόθι σ. 53 κέξ.·— περὶ τούτων καὶ ἄλλων μεταβολῶν τοῦ δίγαμμα ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 511 (549) κέξ. V. Ὅτι ὑπῆρχεν ὅτε τὰ πλεῖστα τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων ἐποιήθησαν, πρῶτος παρετήρησεν ὁ Bentley· ὅρα ἀποσπάσματα τῆς πραγματείας αὐτοῦ ἐν Donaldson New Cratyl. 1. σ. 5 append. καὶ κατάλογον τῶν Ὁμηρ. λέξεων, ἐν αἷς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὸ γράμμα τοῦτο, ὅρα παρὰ Heyne Hom. 7 σ. 730 κέξ. Ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρηστίαν, ὅτε τὰ Ὁμηρ. ποιήματα ἐλάμβανον τὴν παροῦσαν αὐτῶν μορφήν· διότι πολλαχοῦ, ὡς κατὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν, λέξεις τινὲς προφανῶς ἠλλοιώθησαν δι' ἄγνοιαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ δίγαμμα, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 14, 83, 110, 151, κτλ.· καὶ ὑπάρχουσιν ἄλλαι περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ὕπαρξις τοῦ δίγαμμα φαίνεται ἀγνοουμένη, ὥστε ἡ εἰς στίχους διαίρεσις ἐγένετο ὅτε τὸ γράμμα τοῦτο δὲν ἦτο πλέον ἐν χρήσει, ὡς Α. 64, 106, 203, κτλ. Ἴδε Monro, Hom. Gr. § 388 κέξ.

διγαμοζεύκτης, ου, ὁ, ὁ δι' εὐλογίας ζευγνὺς δίγαμον ἱερεύς, Θ. Στουδ. σ. 1616 (Migne).

δί-γᾰμος, ον, ὁ ὢν συνδεδεμένος διὰ γάμου πρὸς δύο πρόσωπα συγχρόνως, μοιχός, Στησίχ. 74, Μανέθων 5. 291. II. εἰς δεύτερον γάμον ἐλθών, Βασίλ. 4, 673A, Ἱππόλ. Αἱρ. 9. 12.

δι-γενής, ές, ὁ διπλοῦ γένους ὤν, Εὐστ. 150. 27.

δί-γληνος, ον, ὁ ἔχων δύο γλήνας, κόρας (τοῦ ὀφθαλμοῦ), Θεόκρ. Ἐπιγρ. 6.

δί-γλῠφος, ον, ὁ ἔχων διπλῆν γλυφήν, Γρηγ. Νύσσ. 1. 92D.

δί-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**·— ὁ δύο γλώσσας ἔχων, Λατ. bilinguis, Ἀνθ. Π. 9, 273. II. ὁ δύο γλώσσας ὁμιλῶν, Θουκ. 8. 85, πρβλ. 4. 109· ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. **δίγλωσσος, ὁ**, διερμηνεύς, Πλούτ. Θεμ. 6. III. ὁ διπλῆν ἔχων γλῶσσαν, ἀπατηλός, Ἑβδ. (Σειρὰχ 5, 9 κ. ἀλλ.).

διγλώχῑς ἢ **διγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ**, ὁ ἔχων δύο γλωχῖνας, ἄκρας, Παῦλ. Αἰγιν. 348 (Briau.).

δί-γνωμος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων γνώμην, ἀμφίβολος, Διογενειαν. 4. 32· οὕτω **διγνώμων, ὁ, ἡ**, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 633·— οὐσιαστ. **διγνωμία, ἡ**, ἀμφιβολία, δισταγμός, τὸ ἔχειν διπλῆν γνώμην, ἀσπάζεσθαι δύο γνώμας, προσποίησις, ἀστάθεια, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 143.

δι-γονία, ἡ, διπλοῦς γόνος, διπλῆ γέννησις, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 11, 7.

δί-γονος, ον, ὁ δὶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524. 2) δίδυμος, διπλοῦς, μάσθλης δ. Σοφ. Ἀποσπ. 137· δ. σώματα, δύο σώματα, Εὐρ. Ἠλ. 1178· ἀλλά, II. ἐνεργ. = **δίτοκος**, ὁ γεννῶν δὶς ἢ δύο ὁμοῦ, δίδυμα, Ἡσύχ. Καὶ τὸ παθητ. καὶ τὸ ἐνεργ. τονίζονται ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

δίγυιος, ον, (γυῖον) ὁ δύο ἔχων μέλη, παρὰ τοῖς μουσικοῖς συγγραφεῦσι.

δίδαγμα, ατος, τό, τὸ διδασκόμενον μάθημα, Ἱππ. Ἀγμ. 750, Ἀριστοφ. Νεφ. 668, Ξεν. Ἱππ. 9, 10, Πλάτ. Κλειτοφ. 409B· χρόνος δ. ποικιλώτατον Εὐρ. Ἀποσπ. 293.

δῐδακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διδάσκω**, Πλάτ. Πολ. 452A.

δῐδακτήριος, ον, = τῷ ἑπομ.· τὸ διδακτήριον, ἀπόδειξις, Ἱππ. Ὀξ. 390.

δῐδακτικός, ή, όν, ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, Φίλων 2. 412, Κ. Δ. 1 Τιμ. 3. 2., 2 Τιμ. 2. 24.

δῐδακτός, ή, όν, καὶ ός, όν, Πλάτ. Ἐρυξ. 398D. I. ἐπὶ πραγμάτων, δεδιδαγμένος, μεμαθημένος, ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά, ἐδιδάχθησαν ὑπ' ἐκείνης, Σοφ. Ἠλ. 344. 2) ὅ,τι δύναται νὰ διδάσκηται ἢ μανθάνηται, Πινδ. Ν. 3. 71· τὰ δ., ἀντίθ. ἄρρητα, πιθ., ὅσα δύναταί τις νὰ μάθῃ διὰ μελέτης καὶ τῆς πείρας ἄνευ θείας ἀποκαλύψεως, Σοφ. Ο. Τ. 300· δίδαξον.., εἰ διδακτά μοι, ἂν δύναμαι νὰ τὰ μάθω, ὁ αὐτ. Τρ. 64, πρβλ. 671· τὰ μὲν δ. μανθάνω ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 723· κἄστ' οὐ διδακτὸν (ἐνν. τὸ τῆς τύχης) Εὐρ. Ἀλκ. 786. πρβλ. Ἱκέτ. 914·— τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀρετὴ εἶνε διδακτόν, ἐρευνᾶται ἐν Πλάτ. Μένωνι, πρβλ. Πρωτ. 328C, Εὐθυδ. 274E, Ἀριστ. Ἠθ. 1. 9. II. ἐπὶ προσώπων, δεδιδαγμένος, ἔμπειρος, τινός, ἔν τινι πράγματι, Ἑβδ., Κ. Δ.

δίδακτρα, τά, ὁ μισθὸς τοῦ διδασκάλου, διδασκάλια, Λατ. minerval, Θεόκρ. 8, 86, Πολυδ. Ϛ', 186.

δι-δακτυλιαῖος, α, ον, δύο δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 156·— οὕτω **δι-δάκτῠλος, ον**, Ἱππ. Ἄρθρ. 783, Θεόφρ. Φ. Ι. 9, 5.

δίδαξις, εως, ἡ, διδασκαλία, διδαχή, Εὐρ. Ἑκ. 600.

δῐδασκᾰλεῖον, τό, τόπος, ἔνθα ὁ διδάσκαλος διδάσκει, σχολεῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 799, Ἀντιφῶν 142. 33, Θουκ. 7. 29, Πλάτ., κτλ.· τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλείων Ὑπερείδ. Εὐξεν. 34· τὸ Σωκρατικὸν δ. Διον. Ἁλ. π. Δημ. 2· πρβλ. **φοιτάω**. II. ἐν τῷ πληθ. = **δίδακτρα**, Βίος Ὁμ. 26 (γραπτ. **διδασκάλια**).

δῐδασκᾰλία, ἡ, τὸ διδάσκειν, ἡ διδαχή, παίδευσις, Λατ. disciplina, Πινδ. Π. 4. 180, Εὔηνος 1, Ἱππ. Λεξ. 2, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 24, Πλάτ., κτλ.· δ. ποιεῖσθαι ἢ παρέχειν, Θουκ. 2. 42, 87· ἐκ δ., ἀντίθ. ἐξ ἔθους, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 1, 1. 2) συμβουλή, νουθεσία διὰ λέξεων, ὁ αὐτ. Ποιητ. 19, 6. II. ἡ προπαρασκευή, ἡ πρὸς παράστασιν ἄσκησις τοῦ χοροῦ, κτλ., δ. τῶν χορῶν Πλάτ. Γοργ. 501E, πρβλ. Σιμων. 148· ὡσαύτως ἡ παράστασις ὅλου δράματος, Πλούτ. Κίμ. 8, Περικλ. 5· ἴδε **διδάσκω** III. 2) διδασκαλίαι ἢ περὶ διδασκαλιῶν, κατάλογοι τῶν δραμάτων, μετὰ

τῶν ποιητῶν, τῆς χρονολογίας καὶ εἰδήσεων περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν, οἵους συνέγραψεν ὁ Ἀριστ. καὶ ἄλλοι, ἴδε Ἀριστ. Ἀποσπ. 575-587, πρβλ. Casaub. Ἀθήν. 235C.

δῐδασκᾰλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς διδασκαλίαν ἢ εἰς διδάσκαλον, καὶ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, διδακτικός, Πλάτ. Κρατ. 388B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 21· περί τινος Πλάτ. Γοργ. 455A· —**ἡ διδασκαλικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ περὶ τὴν διδασκαλίαν ἱκανότης, εὐχέρεια, ὁ αὐτ. Σοφ. 231B· τινός, περί τινος, ὁ αὐτ. Γοργ. 453E· **τὸ διδασκαλικόν**, ὁ αὐτ. Νόμ. 813B·— τόπος δ., locus classicus, Γραμμ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Κρατ. 388B, Πολύβ. 6. 3, 5· ὑπερθ. **διδασκαλικώτατα** Κλήμ. Ἀλ. 380.

δῐδασκάλιον, τό, πρᾶγμα διδασκόμενον, ἐπιστήμη ἢ τέχνη (= αὐτὸ τὸ μάθημα Σουΐδ.), Ἡρόδ. 5. 58· μάθημα, Ξεν. Ἱππ. 11, 5. **II.** ἐν τῷ πληθ. = δίδακτρα, Πλούτ. Ἀλεξ. 7.

δῐδάσκᾰλος, ὁ, καὶ ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 556, κτλ.· διδ. τέχνης πάσης βροτοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 110· δεινῶν ἔργων Λυσ. 127. 25· διδάσκαλον λαβεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 779· εἰς διδασκάλου (ἐνν. οἶκον) φοιτῶ, = πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 109D, κτλ.· διδασκάλων ἢ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλάττομαι, ἀφίνω τὸ σχολεῖον, ἀποφοιτῶ, ὁ αὐτ. Γοργ. 514C, Πρωτ. 326C· **ἐν διδασκάλων**, ἐν σχολείῳ, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 110A. **II.** ὁ διθυραμβικὸς ἢ δραματικὸς ποιητὴς ἐκαλεῖτο χοροῦ διδάσκαλος, ἢ ἁπλῶς διδάσκαλος, Κρατῖν. Ὧρ. 2, Ἀριστοφ. Ὄρν. 912, Ἀχ. 628, Ἀντιφῶν 143. 4, διότι ὁ ἴδιος ἐπεστάτει εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ χοροῦ· πρβλ. **χοροδιδάσκαλος** καὶ **διδάσκω II.**

δῐδάσκω, Ἐπ. ἀπαρ. **-έμεναι** καὶ **-έμεν** Ἰλ. Ι. 442., Ψ. 308· μέλλ. **διδάξω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἐδίδαξα** Ἰλ., Ἀττ.· ποιητ. **ἐδιδάσκησα** Voss Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 144, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 64, Πίνδ. Π. 4. 386· πρκμ. **δεδίδαχα** Ἀττ.—Μέσ., μέλλ. **διδάξομαι** Ἀττ.· ἀόρ. **ἐδιδαξάμην** Ἀττ.—Παθ., μέλλ. **διδαχθήσομαι** Δίων. Ἀλ. 3. 70, κτλ.· ἀόρ. **ἐδιδάχθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· πρκμ. **δεδίδαγμαι** Ἰλ., Πλάτ. Μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **δάω**, ἐπὶ μεταβ. σημασίας (ἴδε ἐν λ. **δάω**). Διδάσκω (δηλ. πληροφορῶ, κάμνω τινὰ νὰ μάθῃ) τινὰ ἢ διδάσκω τι, Ὅμ., κτλ.· ἐντεῦθεν μετὰ διπλῆς αἰτιατ., σε .. ἱπποσύνας ἐδίδαξαν, σὲ ἐδίδαξαν ἱππασίαν, Ἰλ. Ψ. 307, πρβλ. Ὀδ. Θ. 481· οὕτω παρ' Ἀττ., πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος Εὐρ. Ἱππ. 252, κτλ.· ὡσαύτως, δ. τινὰ περί τινος Ἀριστοφ. Νεφ. 382· τούτοις διδ. (ἐὰν ἡ ὀρθὴ γραφὴ δὲν εἶναι τούτους, ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 114, ὅστις ἀποκαλεῖ σόλοικον τὴν μετὰ δοτ. σύνταξιν) ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 201B, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὡς καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ ἀναφορ. οἷς·— μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ ὑψαγόρην ἔμεναι Ὀδ. Α. 384· καὶ μετὰ μόνης ἀπαρεμφ., δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα, ἐδίδαξε τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, Ἰλ. Ε. 51, καὶ συχνάκις οὕτως· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., διδάσκειν τινὰ ἱππέα [ἐνν. εἶναι], διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι .., γυμνάζω τινὰ εἰς ἱππασίαν, Πλάτ. Μένωνι 94B· οὕτω, δ. τινὰ σοφόν, κακὸν Elmsl. Ἡρακλ. 575, Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 327C.—Μέσ., διδάσκω ἐμαυτόν, μανθάνω, φθέγμα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Σοφ. Ἀντ. 356· ἀλλ' ἡ συνήθης σημασία τοῦ μέσου εἶναι: διδάσκειν τινὰ δι' ἑτέρου, mandare aliquem docendum, ἰδίως ἐπὶ πατρὸς ἐκπαιδεύοντος τὸν υἱόν, τὰ ἄλλα .. διδάσκεσθαι τοὺς υἱεῖς Πλάτ. Πρωτ. 325B· δ. τοὺς υἱεῖς τὰς κούφας ἐργασίας Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 3· μετ' ἀπαρ., δ. τινὰ ἱππεύειν Πλάτ. Πολ. 467E· διδάσκεσθαί τινα ἱππέα (ἐνν. εἶναι) ὁ αὐτ. Μένωνι 93D· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 5, Pors. Μηδ. 297.—Ἡ διάκρισις αὕτη μεταξὺ τοῦ ἐνεργ. καὶ τοῦ μέσου δὲν τηρεῖται ὑπό τινων ἐκ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων πεζογράφων, καὶ τὸ μέσ. εὕρηται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ. παρὰ Σιμων. 147, Πινδ. Ο. 8. 77, Λουκ. Ἐνυπν. 10, κτλ.· ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 783 ὁ Elmsl. διώρθωσε, διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι ἀντὶ διδαξαίμην σ' ἔτι, καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 421E, ὁ Cobet προτείνει διδάξει ἀντὶ -εται).—Παθ., διδάσκομαι μανθάνω, μετὰ γεν., διδασκόμενος πολέμοιο, ἔμπειρος τοῦ πολέμου, Ἰλ. Π. 811, πρβλ. ***δάω**· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ., τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι, ἅτινα [φάρμακα] λέγουσιν ὅτι ἐδιδάχθης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Λ. 831· ὅς οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτ' οἶδε καλὸν οὐδέν Ἡρόδ. 3. 81· διδάσκω καὶ διδάσκομαι λόγους Εὐρ. Ἀνδρ. 739· ἀλλὰ συχνάκις μετ' ἀπαρ., δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα Ἡρόδ. 2. 69, κτλ.· βρέφος διδάσκεται λέγειν ἀκοῦσαί θ' Εὐρ. Ἱκέτ. 914· ὡσαύτως, διδάσκεσθαι ὡς .. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 45. **II.** ἀπολ., ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, Θουκ. 2. 60· δεικνύω διὰ συλλογισμοῦ, ἀποδεικνύω, λέγων διδασκέτω Ξεν. Ἀν. 5. 7, 11, κτλ.· δ. περί τινος ὡς .. Θουκ. 3. 71· ἡλίκον ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα .., πειράσομαι .. διδάξαι Αἰσχίν. 87 ἐν τέλ. **III.** τὸ διδάσκειν ἰδιαιτέρως ἐλέγετο ἐπὶ τῶν διθυραμβικῶν καὶ δραματικῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐδίδασκον τοὺς ὑποκριτὰς τὰ μέρη αὐτῶν καὶ ἐπεστάτουν κατὰ τὴν παράστασιν τῶν δραμάτων ἢ ποιημάτων αὐτῶν, δ. διθύραμβον, δρᾶμα Ἡρόδ. 1. 23., 6. 21, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327D, κτλ.· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διδάξασθαι χορὸν Σιμων. 147· ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 211-226, **διδασκαλία** II, **διδάσκαλος** II, καὶ πρβλ. Böttiger Quid sit docere fabulam, Opusc. σ. 284.

δῐδᾰχή, ἡ, = **δίδαξις**, διδασκαλία, Ἡρόδ. 3. 134, Θουκ., κτλ.· δ. ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 126·— ἀλλὰ μόνον παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, οἷον Ψευδοφωκυλ. 79. **II.** = **διδασκαλία** II. 2, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 608. 4.

δίδημι, Ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ ῥήμ. **δέω** (ὡς **τίθημι** τοῦ ***θέω**), δένω, δεσμεύω, ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς .. δίδη μόσχοισι λύγοισιν (Ἐπ. γ' παρατ. ἀντὶ ἐδίδη) Ἰλ. Λ. 105· οἱ δέ σ' .. ἐν δεσμοῖσι διδέντων (κατὰ Pors. ἀντὶ δεόντων), ἅς σε δέσωσιν, Ὀδ. Μ. 54· γ' πληθ. ὁριστ. **διδέασι** ἀπαντᾷ παρὰ Ξεν. Ἀν. 5. 8, 24 (κοινῶς δεσμεύουσι).

διδράσκω, εὑρισκόμενον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπο-, συναπο-, δια-, ἐκ-διδράσκω**, πλὴν ὅτι ὁ Ἡσύχ. ἔχει «διδράσκων· φεύγων». (Κατ' ἀναδιπλασ. ἐκ τῆς √ΔΡΑ, ἐξ ἧς **ἀπο-δρᾶναι, δρασμός, ἄδραστος, δραπέτης**· πρβλ. Σανσκρ. drâ, drâmi (fugio), ap-adram (ἀπ-έδραν)· τὰ **δρᾶμεῖν, δρόμος**, κτλ., παράγονται πιθανῶς ἐκ συγγενοῦς ῥίζης, Κούρτ. ἀρ. 275).

δί-δραχμος [ῐ], **ον,** δύο δραχμῶν τιμὴν ἔχων, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 37· δ. ὁπλῖται, στρατιῶται μὲ μισθὸν δύο δραχμῶν καθ' ἡμέραν, Θουκ. 3. 17·— οὕτω, **διδραχμιαῖος**, Κριτίας 49· **διδραχμαῖος**, Εὔδημ. παρὰ Γαλην. 14. 922. **II. δίδραχμον,** τό, δύο δραχμαὶ ἢ τὸ ἥμισυ σίκλου, ὅπερ ἐπληρώνετο εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ἱεροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, Ἑβδ. (Νεεμ. ι', 32, πρβλ. Ἐξόδ. λη', 26), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 34, Πολυδ. Θ', 60.— Καθ' Ἡσύχ. «δίδραχμον· τὸ τέταρτον τῆς οὐγκίας».

Διδυμαῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, λατρευομένων ἐν Διδύμοις τῆς Μιλήτου, Νίκ. παρ' Ἀθην. 477B, Διογ. Λ. 1, 1, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 19· (οὕτω **Διδυμεύς**, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀρφ. Ὕμν. 33)· τὸ Διδυμαῖον, ὁ ναὸς αὐτῶν ἐν Μιλήτῳ, Πλούτ. Πομπ. 24.—**Διδύμεια**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτῶν, Ἐπιγρ. Κνιδ. Newton σ. 771, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2881, -2, -3, -8.

δῐδῠμ-άνωρ [ᾱ], ὁ, ἡ, ὁ εἰς δύο ἄνδρας ἀναφερόμενος, κακὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 849 (ὁ Weil δίδυμ' ἀγανόρει' ἄχη, ὁ δὲ Herm. δίδυμ' ἀγανόρεα κάκ').

διδυμᾱ-τόκος, ον, Δωρ. ἀντὶ **διδυμητόκος**, = **διδυμοτόκος**, Θεόκρ. 1. 25, Καλλ. Ἀπ. 54, Ἀνθ. Π. 6. 99, κτλ.

δῐδῠμάων [ᾱ], **ονος,** ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δίδυμος**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτιατ. καὶ τῇ πληθ. δοτ., δίδυμοι ἀδελφοί, δίδυμοι, Ἰλ. Ε. 548, Ζ. 26, Π. 682. **2)** = δύο, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. σ. 60 (Scheindl.).

διδυμεύω, γεννῶ δίδυμα, Ἑβδ. (Ἆσματ. 4. 2).

διδύμια, τά, «ἑκατέρωθεν τοῦ πόρου λεπταὶ καὶ προμήκεις εἰσὶν ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, γλουτία καλούμενα» Γαλην. 3. 678.

δίδυμνος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δίδυμος** (ὡς **νώνυμνος** ἀντὶ **νώ-νυμος**), ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. χάριν τοῦ μέτρου ἐν Πινδ. Ο. 3. 61.

δῐδῠμο-γενής, ές, δίδυμος γεννηθείς, Εὐρ. Ἑλ. 206.

δῐδῠμό-ζῠγος, ον, διπλοῦς, ὕδωρ Νόνν. Δ. 15. 21· ὡσαύτως, ἔχων ζεῦγος ἵππων, **διδυμόζυξ, υγος,** ὁ, ἡ, δίφρος ὁ αὐτ. Δ. 21. 210.

δῐδῠμό-θροος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων φωνήν, ἠχὼ Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. θ', σ. 16.

δῐδῠμό-κτῠπος, ον, διπλοῦν ἦχον παράγων, Νόνν. Δ. 20. 307.

δίδῠμος [ῐ], **η, ον,** καὶ **ος, ον,** Πίνδ. Π. 4. 371 (πρβλ. **δίδυμνος**), Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 656, Πλάτ. Κριτί. 114B·—κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ **δύο**, διπλοῦς, δύο εἰδῶν, Ὀδ. Τ. 227, Ἰλ. Ψ. 641 καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· διδύμαιν χεροῖν Σοφ. Ἠλ. 206· ὡσαύτως καθ' ἕνικόν, διδύμᾳ χερί, ἑκατέρᾳ χειρί, Πίνδ. Π. 2. 17· δ. ἅλς, δηλ. ὁ Πόντος καὶ ὁ Βόσπορος, Σοφ. Ἀντ. 967· δ. γένος Μένανδρ. Ἐπιγράμμ. 1. **II.** ὁ μετ' ἄλλου συγγεννηθείς, δίδυμος (ὡς παρ' ἡμῖν), δ. κασίγνητος Πίνδ. Ν. 1. 56· δ. τέκνων ἄριστα Σοφ. Ο. Κ. 1693· δ. τέκεα Εὐρ. Ἑλ. 220. **2)** οὐσιαστ., δίδυμοι Ἰλ. Ψ. 641, Ἡρόδ. 5. 41.—**Δίδυμοι**, ἀστερισμὸς τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179· ὡσαύτως, **δίδυμα**, τά, Ἡρόδ. 6. 52· δύω διδύμω Εὐρ. Ὀρ. 1401. **6) οἱ δίδυμοι**, οἱ ὄρχεις, Ἀνθ. Π. 5. 126, Γαλην. 4. 648, Γεωπ. 18. 1, 3.

δῐδῠμότης, ητος, ἡ, δυάς, Πλάτ. Φιλήβ. 57D, Γαλην. 4. 497.

δῐδῠμοτοκέω, γεννῶ δίδυμα, Ἑκατ. 58, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 19, 3.

δῐδῠμοτοκία, ἡ, γέννησις διδύμων, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 4. 4, 38.

δῐδῠμο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν δίδυμα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 19, 3.

δῐδῠμό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν,** ὁ διπλοῦν ἔχων χρωματισμόν, Μουσαῖ. 59·— ἑτερόκλ. αἰτιατ. πληθ. **διδυμόχροας** Νόνν. Δ. 21. 214.

δίδωμι, Ἰλ. Ψ. 620, Ἀττ.· παρατ. **ἐδίδω, δίδω** Ὀδ. Λ. 289, Ἰλ. Ε. 165, κτλ., γ' πληθ. **ἐδίδοσαν** Ἡρόδ. 8. 9, Ἀττ.· ἀλλ' οἱ συνηθέστεροι τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι ἐκ τοῦ ***διδόω**, ἰδίως παρ' Ἐπ. καὶ Ἴωσι, **διδοῖς, διδοῖσθα** Ἰλ. Ι. 164, Τ. 270· **διδοῖ** Ὀδ. Ρ. 350, Ἡρόδ., ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1010· διδοῦσι Ἰλ. Τ. 265, κτλ.· προστακτ. **δίδου** Ἡρόδ. 3. 140, Εὐρ.· Δωρ. **δίδοι** Πίνδ. Ο. 1. 136, Ἐπ. **δίδωθι** Ὀδ. Γ. 380· ἀπαρ. **διδοῦν** Θέογν. 1302, Ἐπ. **διδοῦναι** Ἰλ. Ω. 425· Δωρ. **διδῶν** Θεόκρ. 29.

9)·—παρατ. **ἐδίδουν, -ους, -ου**, Ὅμ. (Ἐπ. **δίδου** Ἰλ.), Ἡρόδ., Ἀττ.· γ' πληθ. **ἐδίδουν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 138, ὡσαύτως **ἔδιδον** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 437, **δίδον** αὐτόθι 328· Ἐπ. παρατ. **δόσκον** Ἰλ. Ξ. 382·— μέλλ. **δώσω** Ἀττ., Ἐπ. **διδώσω** Ὀδ. Ν. 358, Ω. 314·— ἀόρ. α' **ἔδωκα**, Ἐπ. **δῶκα**, Ὅμ., Ἀττ.· ἀόρ. β' **ἔδων**, ἐξ ὧν τὸ **ἔδωκα** εἶναι εὔχρηστον μόνον ἐν τῇ ὁριστικῇ, τὸ δὲ **ἔδων** ἐν τῷ πληθ. τῆς ὁριστ. **ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν** καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι, **δός, δῶ, δοίην, δοῦναι, δούς**· ἰδιαίτεροι Ἐπ. τύποι τοῦ ἀορ. ὑποτακτ. γ' ἑνικ. **δώῃ, δώησι, δῷσι** Ἰλ. Π. 725, Α. 324, Ὀδ. Β. 144· α' πληθ. **δώομεν** Ἰλ. Η. 299, Ὀδ. Π. 184, γ' πλ. **δώωσι** Ἰλ. Α. 137· ἀπαρ. **δόμεναι, δόμεν** Α. 116, Σ. 458, (ὡσαύτως Δωρ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1163, κτλ.)· παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι καὶ ὁμαλὸς ἀόρ. α' **δώσῃς** Ἀνθ. Π. παραρτ. 204, πρβλ. Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ. 292, κτλ.·— πρκμ. **δέδωκα** Πίνδ., Ἀττ., Βοιωτ. γ' πληθ. **ἀπο-δεδόανθι** Ἐπιγρ. Ὀρχομ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 35· ὑπερσυντ. **ἐδεδώκει** Ξεν. Κύρ. 1. 4, 26.— Μέσ. (ἴδε **ἀποδίδωμι**).— Παθ., μέλλ. **δοθήσομαι** Εὐρ. Φοιν. 1650, Ἰσαῖ., κτλ.· ἀόρ. **ἐδόθην** Ὀδ. Β. 78, Ἀττ.· πρκμ. **δέδομαι** Ἰλ. Ε. 428, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1041, Θουκ.· γ' πληθ. **δέδονται** Εὐρ. Ἱκέτ. 757· ὑπερσυντέλ. **ἐδέδοτο** Θουκ. 3. 109. (Κατ' ἀναδιπλασ. ἐκ τῆς √ΔΟ, ὁπόθεν καὶ **δοτήρ, δόσις, δῶρον, δάνος**, κτλ.· πρβλ. τὰ Σανσκρ. da, dadâmi (δίδωμι), dâtâ (dator), dânam (donum, πρβλ. danunt ἀντὶ dant, δάνος)· Λατ. da-re, dator, dos, donum, dedo, κτλ.· Σλαυ. dami (do), daru (donum), dani (vectigal).) Ἴδε Κόντ. Λογ. Ἑρμ. Α. 332. Ἡ ἐξ ἀρχῆς, πρώτη, σημασία, εἶναι: δίδω, δωροῦμαι, χαρίζω (περιλαμβανομένης πάντοτε τῆς ἰδέας τοῦ δώρου ἢ τῆς δωρεὰν δόσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποδίδωμι**), τινί τι παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐφεξῆς ἡ κοινοτάτη σύνταξις· ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ = εἶμαι ἕτοιμος νὰ δώσω, νὰ προσφέρω, Ἰλ. Ι. 519, Ἡρόδ. 5. 94.. 9. 109, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 156, Ξεν. Ἀν. 6. 1. 9, κτλ.· τὰ διδόμενα, πράγματα προσφερόμενα, Δημ. 267. 6. **2**) παρέχω, δίδω, κῦδος, νίκην, κτλ., Ὅμηρ., κλ.· καὶ ἐπὶ κακῶν, δ. ἄλγεα, ἄτας, κήδεα, κτλ., Ἰλ. Α. 96, κτλ.· βραδύτερον, εὖ δίδωμί τινι, δίδω εὐτυχίαν εἴς τινα, Σοφ. Ο. Τ. 1081, Ο. Κ. 642, Εὐρ. Ἀνδρ. 750·— ἀπολ., ἐπὶ τῶν νόμων, παρέχω τὴν ἄδειαν, δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, δεδωκότων αὐτῷ τῶν νόμων Ἰσαῖ. 63. 8. **3**) προσφέρω εἰς τοὺς θεούς, ἑκατόμβας, ἱρὰ θεοῖσιν Ἰλ. Μ. 6, Ὀδ. Α. 67, καὶ Ἀττ. **4**) προστιθεμένης ἀπαρεμφ., ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν.. ἐς πόλεμον φορέειν.., Ἰλ. Ο. 532, πρβλ. Ψ. 21, 183· δῶκε τεύχεα θεράποντι φορῆναι Η. 149·— βραδύτερον, ἐπὶ χορηγήσεως τροφῆς ἢ ποτοῦ, ἐκ χειρὸς διδοῖ πιεῖν Ἡρόδ. 4.172, πρβλ. Κρατῖν. Νομ. 7, Φερεκρ. Κορ. 3, κτλ.· ἐδίδου ῥοφεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 10· δίδου μασᾶσθαι Εὔπολ. Διον. 2· δὸς καταφαγεῖν Ἡγήμ. Φιλ. 1· ὡσαύτως, τὴν κύλικα δὸς ἐμπιεῖν Φερεκρ. Δουλ. 4, πρβλ. Δίφιλ. Ἀπολ. 1. 8· ἀκολούθως παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., φιάλην ἔδωκε κεράσας Ἔφιππ. Ἐφηβ. 3· εὐζωρότερον δὸς Δίφιλ. Παιδ. 1· ὡσαύτως ἐπὶ χορηγήσεως ὕδατος πρὸς καθαρισμόν, δίδου κατὰ χειρὸς (ἐνν. νίψασθαι) Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1. 2, Ἀρχέδικ. Θησ. 1. 3. **5**) φράσεις παρὰ πεζοῖς: δ. ὅρκον, ἀντίθετον τῷ λαμβάνειν, παρέχω ὅρκον, Ἰσαῖ. 77. 16, ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 27 κἑξ.·— δ. ψῆφον, γνώμην, παρέχω ψῆφον, γνώμην, Δημ. 542, 18., 704. 5· περὶ τοῦ δ. διαχειροτονίαν, ἴδε τὴν λέξιν·— δ. χάριν = χαρίζεσθαι, Σοφ. Αἴ. 1354, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 143· ὀργῇ χάριν δούς, χαρισθεὶς εἰς τὴν ὀργήν, Σοφ. Ο. Κ. 855·— λόγον τινὶ δ., παρέχω εἴς τινα ἄδειαν νὰ ὁμιλήσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20· ἀλλά, δ. λόγον ἑαυτῷ, διασκέπτεσθαι Ἡρόδ. 1. 97· οὔκ, εἰ διδοίης.. σαυτῷ λόγον Σοφ. Ο. Τ. 583·— δ. δίκην ἢ δίκας ἴδε ἐν λ. **δίκη**·— ἀκοὴν δ. τινί, παρέχω ἀκρόασιν εἴς τινα, ὁ αὐτ. Ἠλ. 30, κτλ. **II**. μετ' αἰτ. προσώπ., παραδίδω ὡς λείαν, παραχωρῶ, ἀχέεσσί με δώσεις Ὀδ. Τ. 167· μιν.. ὀδύνῃσιν ἔδωκεν Ἰλ. Ε. 397· Ἕκτορα κυσὶν Ψ. 21· πυρί τινα Ὀδ. Ω. 65· πληγαῖς τινα Πλάτ. Πολ. 574C· ἔδωκε θῆρας φόβῳ Πίνδ. Π. 5. 82. **2**) ἐπὶ γονέων, δίδω εἰς γάμον τὴν θυγατέρα μου, θυγατέρα ἀνδρὶ Ἰλ. Ζ. 192, Ὀδ. Δ. 7· καὶ οὕτως ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, ἀνέρι μητέρα δώσω Β. 223· Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήν, ἔδωκαν αὐτὴν εἰς γάμον ἐν τῇ Σάμῃ, Ο. 367, πρβλ. Ρ. 442· προστιθεμένης ἀπαρεμφ., δώσω σοι Χαρίτων μίαν ὀπυιέμεναι Ἰλ. Ξ. 268·— παρὰ πεζοῖς καὶ Ἀττ., θυγατέρα δ. τινὶ γυναῖκα Ἡρόδ. 1. 107, πρβλ. Θουκ. 6. 59, Ξεν., κτλ.· ἀπολ., ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων Ἡρόδ. 5. 92, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 288·— ἀλλὰ συνηθέστερον ῥῆμα ἦτο τὸ **ἐκδίδωμι**, Wes. Ἡρόδ. 5. 52. **3**) παρ' Ἀττ., δίδωμί τινά τινι, χαρίζω τινὰ ἐνδίδων εἰς τὰς παρακλήσεις τινός, συγχωρῶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἑτέρου (ὡς τὸ Romulum Marti redonare, Ὁρ. Ὠδ. 3. 3, 33), Ξεν. Ἀν. 6. 4, 31·— διδόναι τινί τι, συγχωρῶ τι εἴς τινα, δὲν ἀπαιτῶ τὴν τιμωρίαν τοῦ πταίσματος, Λατ. condonare alicui aliquid, ὅρα Ἑρμηνευτ. Εὐρ. Κύκλ. 296, Δημ. 274, 1, 8. **4**) διδόναι ἑαυτόν τινι, παραδίδοσθαι, Ἡρόδ. 6. 108, Σοφ. Φ. 84, Θουκ. 2. 68· τινὶ εἰς χεῖρας Σοφ. Ἠλ. 1348· δ. ἑαυτὸν τοῖς δεινοῖς Δημ. 258. 18· εἰς κινδύνους Πολύβ. 3. 17, 8, κτλ.· μετ' ἀπαρ., δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτὸν Σοφ. Φ. 1341·— ἴδε κατωτ. IV. **III**. ἐν ἀραῖς καὶ εὐχαῖς, μετ' αἰτιατ. προσώπου καὶ ἀπαρ., χαρίζω, ἐπιτρέπω, ἐνεργῶ ὥστε.., ἰδίως ἐν προσευχαῖς, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, κάμε ὥστε.., χάρισαί [μοι] ὥστε.., Ἰλ. Γ. 322· δός με τίσασθαι, κάμε ὥστε νά.., Αἰσχύλ. Χο. 18, Εὐμ. 31· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τούτῳ.. εὐτυχεῖν δοῖεν θεοὶ ὁ αὐτ. Θήβ. 421· θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς.. παθεῖν Σοφ. Φ. 316, πρβλ. Ο. Κ. 1101, 1287, Πλάτ. Νόμ. 813C· (ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ τὸ δὸς συχνάκις παραλείπεται). **IV**. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., παραδίδω ἐμαυτόν, ἀφιεροῦμαι εἴς τι, τινί, ἰδίως ἡδονῇ, μόνον παρ' Ἀττ., Valck, Φοιν. 21, Διατρ. σ. 233· εἰς δημοκοπίαν Διόδ. Ἐκλογ. 2. 567. 45· δρόμῳ δούς, δραμὼν πάσῃ δυνάμει, Ἀλκίφρ. 3. 47· πρβλ. **ἐκδίδωμι, ἐνδίδωμι**. **V**. τὸ παθ. ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ. (ἀλλὰ πρβλ. **ἀποδίδωμι**), οὔ τοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, εἰς σὲ δὲν ἀνήκουσιν ἔργα πολεμικά, Ἰλ. Ε. 428· ἀλλὰ συχν. παρ' Ἀττ.

δῖε, ἴδε ἐν λ. **δῖος**. **II**. **δίε**, ἴδε ἐν λ. **δίω**.

διεγγύα, ἡ, (ἐγγύη) ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Σχόλ. Θουκ. 3.70.

διεγγυάω, μέλλ. **-ήσω**, **I**. ἐπὶ προσ., ἐν τῷ ἐνεργ., δίδω ἢ (κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.) προσφέρομαι νὰ δώσω ἐγγύησιν διά τινα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ἐγγύησιν διά τινα· κατεγγυῶντος Μενεξένου τὸν παῖδα, Πασίων αὐτὸν ἑπτὰ ταλάντων διηγγυήσατο Ἰσοκρ. 361C, πρβλ. Πλούτ. Καίσ. 11.— Παθ., γίνεταί τις ἐγγυητής μου, ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῶν οἱ πρόξενοι ἠγγυήθησαν δι' ὀκτακόσια τάλαντα, Θουκ. 3. 70· ὑπό τινος Δημ. 1358. 28. **II**. παρέχω ὡς ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησιν, τὰ σώματα χρημάτων, διὰ χρήματα, Διον. Ἀλ. 7. 12.

διεγγύησις, εως, ἡ, ἐγγύησις, ἡ δι' αὐτῆς ἀπαλλαγή, Δημ. 724. 6; ἴδε Att. Process. σ. 521. **II**. ὑπόσχεσις, Διον. Ἀλ. 11. 32.

διεγείρω, ἐντελῶς ἐξεγείρω, Ἱππ. 1237, Ἀνάξιππ. Ἐγκαλ. 1. 47.— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 3. 34· Ἐπ. ἀόρ. παθ. **διέγρετο**. Ἀνθ. Π. 5. 275. **II**. προτείνω, τὸν αὐχένα Ἡλιόδ. 4. 4.

διέγερσις, ἡ, τὸ διεγείρειν, Ἰούλ. Ἀφρικ. παρ' Ἀρχ. Μαθ. 315.

διεγερτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διεγείρω**, Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 164. 10 (Βόνν.).

διεγερτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διεγείρειν, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 19, Ἀθήν. 64B.

διεγκαλέω, ἐνάγω, κατηγορῶ, τινὸς Ἐκκλ., Βυζ.

διεγκόπτω, ἐπιτεταμ. **ἐγκόπτω**, Στοβ. Ἐκλ. 1. 632.

διέδεξε, ἴδε ἐν λ. **διαδείκνυμι**.

διέδην, ἐπίρρ. (διΐημι) πέρα καὶ πέρα, διὰ τέλους, μέχρι τέλους, Ἡσύχ.

διέδραμον, ἴδε ἐν λ. **διατρέχω**.

διεδρία, ἡ, τὸ καθῆσθαι χωρίς, χωριστά· ἐπὶ πτηνῶν, ὧν ἡ τοιαύτη θέσις προεσήμαινεν ἀγῶνα καὶ ἔριν καὶ μάχην, ἀντίθ. τῷ **συνεδρία**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 1, 10· πληθ. **διεδρίαι** ὁ αὐτ. Ἠθ. Ε. 7. 2, 13.

διέδριον, τό, (ἕδρα) ἕδρα διὰ δύο ἀνθρώπους, Ἄδηλ. παρὰ Σουίδ.

δίεδρος, ον, (ἕδρα) ὁ χωριστὰ καθήμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **σύνεδρος**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 10· πρβλ. **διεδρία**. **II**. **δίεδρος**, ὁ, = **διέδριον**, Ἀθήν. 197B.

διεζευγμένως, ἐπίρρ. (διαζεύγνυμι) χωριστά, κεχωρισμένως, Ἰουστῖν. Μ.

διεθίζω, γίνομαι χρόνιος, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2.

διειδής, ές, (διεῖδον) διαφανής, διαυγής, καθαρός, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 2.

διεῖδον, ἀπαρ. **διϊδεῖν**, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶνε ἐν χρήσει τὸ **διοράω**·— βλέπω ἐντελῶς, διακρίνω (περὶ τῆς Ὁμηρ. χρήσ. τῆς λέξεως ἴδε **δια-είδω**), τι Ἀριστοφ. Νεφ. 168, Πλάτ. Φαῖδρ. 264· διιδεῖν περί τινος ὁ αὐτ. Φαίδων 62B. **2**) βλέπω διὰ μέσου.— Παθ., διειδομένη ἐν ὕδατι νῆσος Καλλ. εἰς Δῆλ. 141· διειδομένη πεδίοιο, βλεπομένη διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 546. **II**. ἀπαρ. **διειδέναι**, Ἐπ. **διείδμεναι** (Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1360), γνωρίζω τὴν διαφορὰν μεταξὺ.., διακρίνω, ἀνδρῶν.. τὸν κακὸν διειδέναι Εὐρ. Μηδ. 518, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 975, Πλάτ. Φαῖδρ. 262A· ἀποφασίζω, Σοφ. Ο. Κ. 295.— Ὁ ποιητ. μέλλ. **διείσομαι** ἐν Νικ. Θ. 494, 837, ἀναφέρεται εἰς τὸ ῥῆμα **δίειμι**, διέρχομαι.

διεικονίζω, ἐπιτεταμ. **εἰκονίζω**, Ἰσίδωρ. Θεσσαλον. σ. 108 (Migne).

διειλέω, ἐκτυλίσσω βιβλίον, Πλούτ. 2.1039E.

διειλημμένως, ἐπίρρ. (διαλαμβάνω) σαφῶς, ἀκριβῶς, Ξεν. Οἰκ. 11, 25 (ἀλλ. **διειλημμένος**)· ἀντίθ. **ἀδιαλήπτως**, Φιλόδ. Κυλ. Ἡρακλ. 1. 77 ἐκδ. Ὀξ.

διειλύομαι, παθ., διολισθαίνω, ἐκφεύγω, διειλυσθεῖσα δόμοιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 35.

δίειμι, χρησιμεῦον ὡς μέλλ. τοῦ **διέρχομαι**, παρατ. **διῇα** καὶ **διῄειν**· μέλλ. **διείσομαι** Νίκ. Θ. 494, 837, πρβλ. Ἡσύχ.·— ὑπάγω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιφέρομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 845· ἐπὶ φήμης, ἐξαπλοῦ-

μαι, διαδίδομαι, λόγος διήει Πλούτ. 'Αντ. 56. **2)** διέρχομαι διὰ μέσου, ἐκφεύγω, διά τῶν πόρων 'Αριστ. Οὐρ. 3. 8, 14· ἔξω Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 9, 12. **3)** μετ' αἰτ., διέρχομαι, «περνῶ», τὸ ἄπειρον 'Αριστ. Φυσ. 3. 4, 14, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δ. τὸν θεῖον δρόμον Πλάτ. 'Αξ. 370E. **6)** διέρχομαι ὑπόθεσίν τινα ὁμιλῶν ἢ γράφων, διηγοῦμαι, περιγράφω, συζητῶ, ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Κρίτωνι 47C, πρβλ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 1392· ὡσαύτως, δ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Γοργ. 506A.—Πρβλ. **διέξειμι.**

διεῖπον, παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως **διαεῖπον** (ὅ ἐ. **διαϜεῖπον**), χρησιμεῦον ὡς ἀόρ. β' τοῦ **διαγορεύω**·— λέγω ἐντελῶς, λέγω ἀνελλιπῶς ἢ σαφῶς, τὰ ἕκαστα διείπομεν 'Ιλ. Λ. 705, 'Οδ. Μ. 16· μεμιγμένοι .., ἢ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω 'Ιλ. Κ. 425· τὸ αἴνιγμα δ. Σοφ. Ο. Τ. 394· τρόπον πόνων ὁ αὐτ. Τρ. 22· διακηρύττω, προλέγω ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 854· ἑρμηνεύω αἴνιγμα ἢ γρῖφον, αὐτόθι 394· οὕτω παρὰ Πλάτ. **2)** ὁμιλῶ ἀμοιβαίως, διαλέγομαι, συνομιλῶ, διαειπέμεν ἀλλήλοισιν 'Οδ. Δ. 215. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁρίζω τι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, συμφωνῶ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀποδώσει 'Αριστ. Οἰκ. 2. 30, 1, πρβλ. 'Ηθ. Ε. 7. 10, 22.—Πρβλ. **διερῶ, διείρηκα.**

διείργω, 'Επ. καὶ 'Ιων. **διέργω,** 'Επ. ὡσαύτως καὶ **διεέργω**· κρατῶ κεχωρισμένον ἢ χωριστά, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, τοὺς διέεργον ἐπάλξιες 'Ιλ. Μ. 424· ἀκολούθως παρ' 'Ηροδότῳ 1.180, Πίνδ. Ν. 6. 4, Θουκ. 3. 107· δ. τοῦ μὴ συγκεχύσθαι 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 3, 18. **2)** ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, Πλάτ. Νόμ. 880B. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κεῖμαι μεταξὺ καὶ διαχωρίζω, Ξεν. 'Αν. 3. 1, 2.

διείρηκα, ἴδε ἐν λ. **διερῶ**·—**διείρομαι,** ἴδε ἐν λ. **διέρομαι.**

διειρύω, 'Ιων. ἀντὶ **διερύω,** σύρω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν 'Ηρόδ. 7. 24· δ. τί τινος 'Απολλ. Ρόδ. Α. 687· πρβλ. **διισθμίζω.**

διείρω, ἀόρ. ἀπαρ. **διέρσαι** 'Ιππ. Ἄρθρ. 788, 833, 834, (ὥστε τὸ **διεῖραι** αὐτόθι 472. 20, πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμ.), ἀλλὰ μετοχ. **διείρας** Λουκ. 'Αλεξ. 26, Αἰλ. Π. 'Ιστ. 4. 28·— πρκμ. **διεῖρκα** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 10. Κάμνω τι νὰ διέλθῃ, διαπερῶ, ὑπάλειπτρον διὰ καυμάτων 'Ιππ. ἔνθ' ἀνωτ.· χεῖρας διὰ τῶν κανδύων Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.·— τὸ χωρίον Αἰσχίν. 77. 28 εἶναι ἐφθαρμ. **II.** ἀραδιάζω κατὰ σειράν, συναρμολογῶ, λόγος διειρόμενος = εἰρόμενος Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 26.

δι-ειρωνό-ξενος, ον, ὁ δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως ἐξαπατῶν τοὺς ξένους, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον φιλόξενος, πράγματι δὲ τὸ κακὸν αὐτῶν ἐπιζητῶν, περὶ τῶν Σπαρτιατῶν, 'Αριστοφ. Εἰρ. 623· πρβλ. **κατειρωνεύομαι.**

διείς, ἴδε ἐν λ. **διΐημι.**

διεισδύνω, διεισδύομαι εἰς, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 2, σ. 330, 5.

διέκ, πρὸ φωνήεντος **διὲξ** ('Αρχίλ. 154), ἴδε **διά** Α. I. 1· πρβλ. **παρέκ.**

διεκβαίνω, διέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, τὰ ὄρη Στράβων 536.

διεκβάλλω, ῥίπτω διὰ μέσου καὶ ἔξω, διαπερῶ καὶ ἐξάγω, διά τινος Γαλην. 4, 463, 518. **II.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατόν), πορεύομαι διὰ μέσου, χώραν Πολύβ. 4. 68, 5, κτλ.

διεκβλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διεκβάλλω,** 'Ορειβ. 58 Mai.

διεκβολή, ἡ, στενὸν πέρασμα μεταξὺ ὀρέων, κατὰ πληθ., Πολύβ. 1. 75, 4., 3. 40, 1.

διεκβόλιον, τό, φάρμακον πρὸς ἐκβολὴν νεκροῦ ἐμβρύου, 'Ιππ. 634. 9.

διεκδίδωμι, = **διαδίδωμι,** 'Ιππ. 612. 32.

διεκδικέω, ἐπιτεταμ. **ἐκδικέω,** Γραμμ. καὶ Πανδέκτ.

διεκδρομή, ἡ, διάβασις, Κλήμ. 216, Πτολεμ. Τετρ. 102, 19, Ποιητ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 444B.

διεκδύομαι, ἀόρ. **διεξέδυν**·— ἐξολισθαίνω διά τινος, 'Ιππ. 305. 52· δ. τὸν ὄχλον Πλούτ. Τιμολ. 10.

διέκδυσις, εως, ἡ, μέσον ἐκφυγῆς, δ. μυῶν, «ποντικότρυπα», «ποντικοφωλεά», 'Αθήν. 98D. **2)** ὑπεκφυγή, τέχνασμα, Πλούτ. Σερτωρ. 13.

διεκθέω, μέλλ. **-θεύσομαι,** τρέχω διὰ μέσου ἔξω, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4, 19, Πλούτ. Πελοπ. 17.

διεκθρῴσκω, ἀπαρ. ἀορ. **-θορέειν,** πηδῶ διὰ μέσου, διεκπηδῶ, 'Οππ. 'Αλ. 4. 674.

διεκκύπτω, προκύπτω ἔξω διά τινος (ἵνα ἴδω), 'Εβδ. (2 Μακκ. γ', 19).

διεκλάμπω, ἐκλάμπω, ἀναλάμπω διὰ μέσου τινός, 'Ηλιόδ. 2. 31.

διεκλανθάνομαι, μέσ., ὅλως λησμονῶ, Κόϊντ. Σμ. 13. 380.

διεκλύω, διαλύω, χαλαρώνω, Γαλην. Γλωσσ. σ. 414.

διεκμηρύομαι, ἐκτυλίσσω, ἐξέλκω, Φίλων Βελοπ. σ. 57.

διεκμυζάω, ἐκμυζῶ ἐντελῶς, Γεωπ. 7. 15, 2.

διεκπαίω, ἐξορμῶ βιαίως διὰ μέσου, τινὸς Φιλόστρ. 732· διά τινος Παυσ. 7. 16, 5· μετ' αἰτ., Διώξιππ. 'Ιστορ. 1, 'Αππ. 'Εμφυλ. 5 34, κτλ.· ἀπολ., Λουκ. Τοξ. 61· πρβλ. **διεκπίπτω.**—'Ωσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ. τὰς πύλας Διον. 'Αλ. 11. 37.

διεκπεραίνω, μέλλ. **-ἄνῶ,** φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω, τὰ τούτων ἐχόμενα δ. Ξεν. Οἰκ. 6, 1.— Παθ., πρὶν .. βίος διεκπερανθῇ Σοφ. 'Αποσπ. 572.

διεκπεραιόομαι, παθ., διαπερῶ ἔξω, Στράβ. 536.

διεκπεράω, μέλλ. **-ήσω** καὶ **-άσω,** διαπερῶ ἐντελῶς, μετ' αἰτ., τὰς 'Ηρακλέας στήλας 'Ηρόδ. 4. 152· δ. τὴν ἄνυδρον, διέρχομαι ἐντελῶς δι' αὐτῆς, ὁ αὐτ. 3. 4· τὸν ποταμὸν ὁ αὐτ. 5. 52· βίον Εὐρ. 'Ικέτ. 954. **2)** ἀπολ., δ. ἐς χθόνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 485· ἐπὶ τροφῆς, ὡς τὸ **διαχωρέω,** Πλάτ. Τιμ. 73A. **II.** παρέρχομαι, παραβλέπω, 'Αριστοφ. Πλ. 283, ἴδε Σχόλ.

διεκπερδικίζω, = **διαπερδικίζω,** Σουΐδ.

διεκπηδάω, πηδῶ ἢ τινάσσομαι βιαίως, καρδία 'Ἀρισταίν. 2. 13.

διεκπίπτω, ἐξορμῶ, πίπτω διὰ μέσου ἔξω, τινὸς Πλούτ. 2. 51A· τι 'Ηλιόδ. 10. 28, 'Αρρ. 'Αν. 1. 8, 13, κτλ. **II.** διέρχομαι ἐντελῶς καὶ ἐξέρχομαι, 'Αριστ. Προβλ. 14. 14.—'Εν Λουκ. 'Αλ. 'Ιστ. 1. 30 **διεξέπαισεν** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

διεκπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι,** 'Ιων. **-πλώω,** ἀόρ. **-έπλωσα**·— ἐντελῶς διαπλέω, διέρχομαι πλέων, τὸν 'Ελλήσποντον 'Ηρόδ. 7. 147· τὰς Κυανέας 4. 89· τὴν διώρυχα 7. 122· σχοίνους δυώδεκα 2. 29· ὡσαύτως, 'Ηρακλέων στηλέων 4. 42· ἀπολ., ἐκπλέω, αὐτόθι 43. **II.** ἐν τῇ ναυτικῇ πολεμικῇ γλώσσῃ, διασπῶ τὴν ἐχθρικὴν γραμμὴν πλέων διὰ μέσου αὐτῆς ὥστε νὰ δύναμαι νὰ προσβάλλω τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐκ τῶν πλαγίων ἢ ὄπισθεν, 'Ηρόδ. 6. 15, Θουκ. 1. 50., 7. 36· πρβλ. **διέκπλους.**

διέκπλοος, συνῃρ. **διέκπλους,** ὁ, τὸ πλεῖν διὰ μέσου, τὸ διέρχεσθαι διὰ μέσου καὶ ἐξέρχεσθαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, 'Ηρόδ. 7. 36· τῶν βραχέων, διὰ μέσου τῶν ῥηχῶν νερῶν, ὁ αὐτ. 4. 179, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 115E. **II.** ἡ διάσπασις τῆς ἐχθρικῆς γραμμῆς ἐν ναυμαχίᾳ, 'Ηρόδ. 6. 12, Θουκ. 1. 49, ἔνθα ἴδε Arnold· πρβλ. τὸ προηγ.

διεκπλώω, ἴδε ἐν λ. **διεκπλέω.**

διεκπνέω, πνέω συνεχῶς, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4, 15.

διεκπνοή, ἡ, τὸ ἐκπνεῖν, ἐξάτμισις, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 12.

διεκπονέω, ἐπιτεταμ. **ἐκπονέω,** Μ. 'Ακομ. τ. Δ', σ. 293. 3. Ἴδε Λεξ. Κουμαν.

διεκπορεύομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι ἐντελῶς διὰ μέσου, Διον. 'Αλ. 9. 26.

διεκπτύω, μέλλ. **-πτύσω,** πτύω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Φιλόστρ. 848.

διέκπτωσις, εως, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι διὰ μέσου, ἐκφυγή, διαφυγή, Γαλην. Γλαύκ. 2.

διέκροος, ὁ, δίοδος, δι' ἧς ἐκρέει τι, 'Ηρόδ. 7. 129.

διέκτἄσις, εως, ἡ, τὸ ἐκτείνειν ἢ ἐκτείνεσθαι, τέντωμα, δ. καὶ χάσμαι Κλήμ. 'Αλ. 219, πρβλ. **σκορδινησμός.**

διεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω διὰ μέσου, 'Ιππ. Μοχλ. 863 (διάφ. γρ. **δεῖ ἐκτ-**), Ἥρων Βελ. 135.

διεκτέλλω, ἀνατέλλω, ἀναφύομαι, βλαστάνω ἔκ τινος, Νίκ. παρ' 'Αθην. 683E.

διεκτέμνω, διακόπτω, διαιρῶ διὰ τοῦ μέσου, 'Ιώσηπ. Ι. Π. 3. 10, 7.

διέκτρησις, εως, ἡ, τρῦπα ἀνοικτὴ πέρα καὶ πέρα, Γαλην. 4. 536.

διεκφαίνω, ἐπιτεταμ. **ἐκφαίνω,** Εὐστ. 1538. 17, κτλ.

διεκφέρω, ἐπιτεταμ. **ἐκφέρω,** 'Ησύχ. ἐν λ. **διεξαγάγῃ.**

διεκφεύγω, ἐπιτεταμ. **ἐκφεύγω,** Πλούτ. Καμίλλ. 27· διὲκ πέτρας φ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 616.

διεκχέω, ἐπιτεταμ. **ἐκχέω,** 'Αρετ. π. Θερ. 'Οξ. Παθ. 2. 5.

διέλἄσις, εως, ἡ, διαπέρασις, ἥλου Πλούτ. 2. 659D. **II.** ἔφοδος ἢ ἄσκησις ἱππικοῦ, ὡς τὸ **διϊππασία,** Ξεν. 'Ιππαρχ. 3, 4.

διελαύνω, μέλλ. **διελάσω,** 'Αττ. **διελῶ**· ἀόρ. α' **διήλἄσα.** Ὁδηγῶ ἢ σύρω διὰ μέσου ἢ ἀπέναντι, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους 'Ιλ. Κ. 504, πρβλ. Μ. 120, Εὐρ. 'Ικέτ. 676. **2)** διαπερῶ, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος 'Ιλ. Π. 318, πρβλ. Ν. 161· παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον .. δ., ἐπὶ ἀνασκολοπισμοῦ, 'Ηρόδ. 4. 72. **3)** δ. τινὰ λόγχῃ, διατρυπῶ τινα διὰ λόγχης, Πλούτ. Μαρκ. 29, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 14. 3. **II.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἵππον) διέρχομαι ἔφιππος, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 12, κτλ.· ὁρμῶ διὰ μέσου, αὐτόθι 1. 10, 7., 2. 3, 19, πρβλ. ὁ αὐτ. 'Ιππαρχ. 3, 6 καὶ 11·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δ. ὁδὸν ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 4, 4. **2)** περὶ τοῦ ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν Εὐρ. 'Ηρακλ. 788, ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ. **3)** τῆς ὀρσοθύρης διηλσάμην (συγκεκομμ. ἀντὶ **-ηλασάμην,** ἴδε **ἠλσατο**), Σιμων. 'Ιαμβ. 15. **4)** προβαίνω, προχωρῶ, εἰς ὅσον διελήλακεν ἀσελγείας Κλήμ. 'Αλ. 28.

διελεγκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διελέγχω,** Πλούτ. 'Ηθ. 450.

διελεγκτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγχειν, Κλήμ. 'Αλ. 2. 312B (Migne).

διελέγχω, ἐντελῶς ἐλέγχω, ἀνασκευάζω, ἀναιρῶ, Πλάτ. Γοργ. 457E, 'Αριστ. 'Αποσπ. 85.

διελευθερόω, ἐπιτεταμ. **ἐλευθερόω,** Πορφύρ. Βί. Πυθ. 201.

διέλευσις, εως, ἡ, δίοδος, διάβασις, Πτολεμ. Τετρ. 135, Πρόκλ. Πτολ. 199. 19.

διελῑνύω, παύω ἐντελῶς ἐργαζόμενος ἢ ἀσκούμενος, 'Ιππ. 'Οξ. 391.

διελίσσω, 'Αττ. **-ττω**, ἐκτυλίσσω, ἐκθέτω, Πλούτ. 2. 411B.

διελκυσμός, ὁ, τὸ περιφέρειν, σύρειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 20. **2**) λογομαχία, ἔρις, 'Υπόθ. 'Αριστοφ. 'Αχ.

διελκυστίνδα παίζειν, ἡ παιδιά, παιδιά, καθ' ἣν ἑκάτερον μέρος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νὰ σύρῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸ ἕτερον πέραν γραμμῆς ἐν τῷ μέσῳ, Πολυδ. Ι', 112· πρβλ. **γραμμή**.

διέλκω, μέλλ. **διελκύσω**· ἀόρ. **-είλκῠσα** 'Αριστοφ. Ιπ. 1036, Πλάτ. Πολ. 440A·—εὐρύνω, ἀνοίγω, τοὺς ὀφθαλμοὺς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ στόμα Διογ. Λ. 7. 20. **II**. ἕλκω, σύρω διὰ μέσου, διὰ δακτυλίου 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2**) σύρω πλοῖα διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, Διόδ. 4. 56· πρβλ. **διισθμίζω**. **III**. ἐπὶ χρόνου, ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω, Πολύβ. 31. 26, 4· δ. βίον, σύρω τὸν βίον, ζῶ, Πλούτ. 2.1033D. **IV**. ἐξακολουθῶ πίνων, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1131 (ἔνθα ἕτεροι ὑπονοοῦσι τό: τὸν βίον), πρβλ. 'Αποσπ. 163.

δίεμαι, μέσ., σπεύδω, φεύγω, ἵπποι πεδίοιο δίενται, σπεύδουσι διὰ τῆς πεδιάδος, 'Ιλ. Ψ. 475· οὐ.. μέμονε.. δίεσθαι, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ σπεύσῃ εἰς, Μ. 304· ἴδε **διαπράσσω**. **II**. φοβοῦμαι· μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 701 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ τοῦ **δείομαι** τοῦ Μεδ. χφου). ('Εξ ἀχρήστου, δίημι, ὅπερ ἔτι εὑρίσκεται ἐν τῷ **ἐνδίημι**· ἴδε ἐν λ. **δίω**).

διεμβάλλω, ἐμβάλλω διὰ μέσου, 'Εβδ. ('Αριθμ. 4. 6, κ. ἀλλ.), Γαλην. 4. 142, 144, 'Αθήν. 107.

διέμενος, ἴδε ἐν λ. **διΐημι**.

διεμμένω, μέλλ. **-μενῶ**, διαρκῶ, μένω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Γαλην. 12, σ. 501.

διέμπῑλος, ον, διὰ πολλῶν πίλων, καλῶς κεκαλυμμένος, κεφαλὴ Λουκ. Λεξιφ. 13.

διεμπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, 'Εβδ. (2 Μακκ. δ', 40), 'Ησύχ.

διεμπίπτω, ἐμπίπτω ἐντελῶς εἰς, εἴς τι Πολύβ. 38. 1, 4.

διεμπολάω, πωλῶ εἰς διαφόρους ἢ πωλῶ κατὰ κλήρους, Λατ. divendere, Εὐρ. Βάκχ. 512· ἐμπορικὰ χρήματα δ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 973. **2**) μεταφ., τί με.. διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σέ; τί με πωλεῖ; τί με «παζαρεύει;» ἢ τί με ἀπατᾷ; Σοφ. Φ. 579· ἐπὶ γάμου ἡρμοσμένου ἐπὶ χρήμασιν, ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 517. 7.

διεμφαίνω, δεικνύω διὰ μέσου, ὀφθαλμοὶ.. γοργὸν διεμφ. Λουκ. 'Αλεξ. 3, Μιχ. Μον. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 152. 188 (Migne).

διεμφανίζω, κάμνω τι νὰ φανῇ, φανερώνω, 'Ἀρισταίν. 2.16.

διενέγκαι, 'Ιων. **-ενεῖκαι**, ἴδε ἐν λ. **διαφέρω**.

διενειλέω, περιτυλίσσω, μεταφ., συγχέω, περιπλέκω, λόγος διενειλημένος Ψευδολουκ. Φιλοπατρ. 1.

διενείργω, ἐντελῶς ἐγκλείω, Γαλην., ἐν τῷ παθ. 9. 179.

διενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαφέρω**, πρέπει τις νὰ ὑπερέχῃ, Λουκ. 'Αστρολ. 1.

διένεξις, εως, ἡ, διαφορά, μεταγ. Ἴδε Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρ. σ. 95-97.

διενεργέω, ἐπιτεταμ. **ἐνεργέω**, Κρίτων παρὰ Στοβ. 44. 42.

διενθῡμέομαι, ἀποθ., σκέπτομαι, 'Εκκλ.

διενθύμησις, εως, ἡ, Γρηγ. 'Ακραγ. σ.1148 (Migne).

διενιαυτίζω, ζῶ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, «βγάζω τὸ ἔτος», 'Ηρόδ. 4.7. **2**) δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, πράττω τι, Πολυδ. Α', 58.

διενίσταμαι, μέσ., ἰσχυρῶς ἐναντιοῦμαι, Βυζ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 154.

δί-ενος, ον, δύο ἐτῶν, Λατ. biennis, Θεόφρ. 'Ι. Φ. 7. 5, 5· πρβλ. Κόντ. ἐν 'Αθην. τ. Α', σ. 66.

διενοχλέω, πολὺ ἐνοχλῶ, Διον. 'Αλ. 5. 9· τινι 'Ιώσηπ. Ι. Α. 9. 3, 1, κτλ.

διενσκήπτω, ἐπέρχομαι ἐξαίφνης, μανιωδῶς ἐπιπίπτω· ἐπὶ καταιγίδος, Βυζ.

διεντέρευμα, τό, (ἔντερον) τῶν ἐντέρων ἔρευνα, τὸ διορᾶν διὰ μέσου τῶν ἐντέρων· κωμικὴ λέξις ἐπὶ ὀξυνοίας ἢ ὀξυδερκείας, πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ 'Αριστοφ. Νεφ. 166.

διέξ, ἴδε **διέκ**.

διεξαγορεύω, ἐπιτεταμ. **ἐξαγορεύω**·—ἀθεότητα ἀναφανδὸν διεξαγορευέτω, μὴ πρόνοιαν Εὐσέβ. πρὸς τὰ 'Ιεροκλέους § 48.

διεξάγω, φέρω εἰς πέρας, Πολύβ. 5. 1, 5, κτλ.· διευθύνω, κυβερνῶ, ὁδηγῶ, ὁ αὐτ. 1. 9, 6, κτλ.· μεταχειρίζομαί τινα κατά τινα τρόπον, ὁ αὐτ. 3. 77, 4. **II**. δ. βίον, ὑποστηρίζω τὸν βίον μου, διατηρῶ τὴν ζωήν μου, ὁ αὐτ. 1. 71, 1· καὶ οὕτως ἀπολ., Πλούτ. 1090B.

διεξᾰγωγή, ἡ, τὸ φέρειν εἰς πέρας, ἀποτέλεσμα, Πολύβ. 5.102, 3, κτλ. **II**. δ. τοῦ βίου, τρόπος ζωῆς, Διόδ. 4. 30· καὶ ἑπομ., ἀπολ., Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 435.

διεξαιρέω, ἐπιτεταμ. **ἐξαιρέω**, Δημήτρ. Φαλ. 323.

διεξᾱΐσσω, 'Αττ. **-ᾴττω**, ἐξορμῶ, Θεόκρ. 13. 23, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4, 10., 5, 12.

διεξαμείβομαι, παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξύ, ἐτῶν διεξάμειπτο διπλόα δεκὰς 'Επιγρ. 'Ελλην. 208. 11.

διεξάνθημα, **ατος**, τό, ἐξάνθημα, 'Αρεταῖ. 7. 35.

διεξανθίζω, ποικίλλω τι δι' ἀνθέων, Εὔβουλ. Στεφ. 4.

διεξάπτω, ἰσχυρῶς ἀνάπτω, φλογίζω, Βυζ.

διεξατμίζω, ἐπιτεταμ. **ἐξατμίζω**, 'Ιππ. 506. 27.

διεξᾴττω, ἴδε **διεξαΐσσω**.

διέξειμι, (εἶμι, ibo) ἐξέρχομαι διὰ μέσου, διεξίμεναι πεδίονδε 'Ιλ. Ζ. 393· ἐξ αὐλῆς ἐς.. 'Ηρόδ. 2. 148·—διέρχομαι, διαβαίνω διὰ μέσου χώρας τινός, δ. τὰ ἄνω 'Ηρόδ. 2. 25· τὴν Μιλησίην 5. 29· δι' Εὐρώπης 2. 36, κτλ.. **II**. ἐν ὑπολογισμοῖς ἢ διηγήσει, διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, ἐκθέτω λεπτομερῶς, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν, 'Ηρόδ. 1.116., 7.77, Πλάτ. Φαίδωνι 84C, κτλ.· περί τινος 'Ισοκρ. 83A, Πλάτ. Πρωτ. 361E, κτλ.· διέρχομαι ἐξετάζων, ἐρευνῶν, Εὐρ. 'Ιππ. 1024· παρ' 'Αττικ. μέλλ. τοῦ **διεξέρχομαι**.—Πρβλ. **δίειμι**, **διέρχομαι**, **διεξέρχομαι**.

διεξέλᾰσις, εως, ἡ, = **διέλασις**, Πλούτ. Σύλλ. 18, 'Ηλιόδ. 9. 18.

διεξελαύνω, μέλλ. **-ελάσω**, 'Αττ. **-ελῶ**·—ἀμεταβ. (πρβλ. **ἐλαύνω**), διαπερῶ, διέρχομαι ἐφ' ἁμάξης, ἔφιππος ἢ πεζός, ἀπολ., 'Ηρόδ, 1.187· μετ' αἰτ. τόπ., δ. τὴν ἄνυδρον 3. 11· τὰς πύλας 5. 52, κτλ.· ὡσαύτως, κατὰ τὸ προάστειον 3. 86· δ. ἐπὶ ἅρματος 7.100· δ. ἵππῳ τὸν ποταμὸν Πλούτ. Ποπλ. 19· ὡσαύτως μετὰ γεν. τόπου, δ. τῆς Ῥώμης ὁ αὐτ. Καμ. 7.

διεξελέγχω, ἐντελῶς ἐξελέγχω, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τι ἄλλως ἔχον, Γαλην. 3. 187, Λουκ. 'Αλεξ. 61.

διεξέλευσις, εως, ἡ, = **διέξοδος**, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 1573.

διεξελίσσω, 'Αττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, ἐκτυλίσσω, λύω, 'Ηρόδ. 4. 67· ἀντίθ. **συνειλέω**.

διεξεργάζομαι, ἀποθ., ἐξεργάζομαι ἐντελῶς, ἀποτελειῶ, Πλάτ. Νόμ. 798D. **II**. ἀφανίζω, καταστρέφω, Διον. 'Αλ. 6. 35.

διεξερέομαι, μανθάνω δι' ἐρωτήσεων, πληροφοροῦμαι διὰ συντόνου ἀνακρίσεως, ἐμὲ ταῦτα 'Ιλ. Κ. 432.

διεξερευνάω, ἐξετάζω ἢ ἐπιθεωρῶ ἀκριβῶς, Πίνδ. Ν. 3. 41· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Νόμ. 763A, Φιλ. 58D.

διεξέρπω, ἕρπων ἐξέρχομαι, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6, 20· μέλλ. **διεξερπύσει** αὐτόθι 16.

διεξέρχομαι, μέλλ. **-ελεύσομαι**, 'Αττ. **διέξειμι**·—διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου καὶ ἐξέρχομαι, τὸ χωρίον 'Ηρόδ. 2. 29, πρβλ. 5. 29, κτλ. **2**) διέρχομαι, ἐντελῶς διέρχομαι, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, νόμον τὸν ὄρθιον ὁ αὐτ. 1. 24· πάντας φίλους Εὐρ. 'Αλκ. 15· τὴν ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 822A· τὴν δίκην αὐτόθι 856A· δ. πόνους, Λατ. exhaurire labores, Σοφ. Φ. 1419· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., δ. πωλέων, τελειώνω τὴν πώλησιν, 'Ηρόδ. 1. 196· πρβλ. **διέξοδος** Ι. 4. **3**) μετὰ τῆς προθ. **διά**, διέρχομαι κατὰ σειρὰν ἢ διαδοχικῶς, διὰ πάντων δ. τῶν παίδων, δηλ. φονεύων αὐτοὺς διαδοχικῶς, 'Ηρόδ. 3. 11· διὰ τῶν δέκα ὁ αὐτ. 5. 92, 3· διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν, δοκιμάζων τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, Θουκ. 3. 45· διὰ τῶν πόλεων Πλάτ. Πρωτ. 315A. **4**) διέρχομαι λεπτομερῶς, διηγοῦμαι ἀκριβῶς ἐκθέτων πάσας τὰς περιστάσεις, τι 'Ηρόδ. 3. 75., 7.18, Πλάτ. Νόμ. 893A, κτλ.· ὡσαύτως, δ. περί τινος αὐτόθι 857E. **6**) δ. τι πρὸς αὐτόν, ἐξετάζων τι καθ' ἑαυτόν, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 189E. **II**. ἀμετάβ., παρέρχομαι, διέρχομαι ἐπὶ χρόνου, 'Ηρόδ. 2. 52, πρβλ. Buttm. Ind. Dem. Mid. Δημ. 541. 22.

διεξετάζω, ἐπιτεταμ. **ἐξετάζω**, Γρηγ. Νύσσ. 1. 58D.

διεξέτασις, εως, ἡ, ἀκριβὴς ἐξέτασις, ἔρευνα, 'Ιω. Χρυσόστ. 1. 925.

διεξηγέομαι, ἐπιτεταμ. **ἐξηγέομαι**, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 12.

διεξηγητικός, ή, όν, 'Ωριγ. ἐν 'Ελλ. Πατροκλ. Migne τ.13, σ. 544.

διεξίημι, πρβλ. τὸ **ἐξίημι**, ἀφίνω τινὰ νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, ἐῶ διεξελθεῖν, διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος 'Ηρόδ. 4. 208. **II**. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ αὐτόν), ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, ἐς θάλασσαν Θουκ. 2. 102· πρβλ. **ἐξίημι**, **ἐκδίδωμι**.

διεξικνέομαι, φθάνω, εἴς τόπον Πολύβ. 10. 29, 3.

διεξιππάζομαι, ἐξέρχομαι διὰ μέσου ἔφιππος, Πολύαιν. 5.16, 5.

διεξιστορέω, λεπτομερῶς διηγοῦμαι, 'Ιωσ. Γενέσ. 16A.

διεξῐτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Τιμ. 44D, 'Αριστοτ. Ῥητ. 'Αλεξ. 3. 170.

διεξιτητέον, ῥημ. ἐπίθ., ὡς τὸ προηγ., Εὐσέβ. πρὸς τὰ 'Ιεροκλέους σ. 42.—Πρβλ. **ἐξιτητήρια** καὶ **εἰσιτητήρια**.

διεξοδεύω, ἔχω ἔξοδον, εὑρίσκω διέξοδον, ἐκφεύγω, 'Ιππ. 1027D. **II**. μετ' αἰτ., διεξέρχομαι, λόγον Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 202, ἐν τῷ παθ.

διεξοδικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς διέξοδον ἢ ἔξοδον, τὸ δ., τὸ μέρος τοῦ σώματος, δι' οὗ ἐξέρχονται τὰ περιττώματα, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 1.13, 2. **II**. ἐκτενής, λεπτομερής, μακρός, ἱστορία Πλούτ. Φαβ. 16. — 'Επίρρ. **-κῶς**, ἐκτενῶς, λεπτομερῶς, Γαλην. 12, 154.

δι-έξοδος, ἡ, μέρος πρὸς ἔξοδον, δίοδος, πέραμα, ὀχετός, ἀποκεκληϊμένου τοῦ ὕδατος τῆς δ. 'Ηρόδ. 1. 117, πρβλ. 4. 140· διέξοδοι ὁδῶν, διαβάσεις, ὁ αὐτ. 1. 199· ὅταν πλεύμων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς δ. Πλάτ. Τιμ. 84D, κτλ. **2**) τροχιά,

κύκλος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2, 24, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1086· οὕτω, δ. ἄστρων Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 17· ἀνέμων διέξοδοι, αἱ διάφοροι αὐτῶν διευθύνσεις, Σοφ. Ἀποσπ. 424· τὰς τοῦ πνεύματος δ. Πλάτ. Τιμ. 91C, πρβλ. 84D· μεταφ., πολλὰς φροντίδων δ. Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 5. 3) τὸ μέρος τῆς ἐξόδου τῶν περιττωμάτων, Ἱππ. Προγν. 39, κτλ. 4) ἔξοδος, ἐπομένως = ἀποτέλεσμα, ἔκβασις, τῶν βουλευμάτων Ἡρόδ. 3.156· ἔργων Πολύβ. 2. 1, 3, κτλ. 5) μέσον διαφυγῆς, πάσας δ. διεξελθεῖν Πλάτ. Πολ. 405C. II. παρὰ Πλάτ. συχνάκις ἐπὶ λεπτομεροῦς διηγήσεως ἢ περιγραφῆς, ἡ τοῦ λόγου δ., ἡ σειρὰ τῆς διηγήσεως ἢ τοῦ συλλογισμοῦ, Κριτί. 109A, Πρωτ. 361D· ἡ διὰ στοιχείου δ., περιγραφὴ διὰ τῆς εἰς τὰ στοιχεῖα διαλύσεως, Θεαιτ. 207C· ἔκθεσις, συζήτησις, Νόμ. 768D. 812A, Τιμ. 48C· δ. καὶ ἔπαινοι, διηγήματα, μῦθοι, Πρωτ. 326A, κτλ. III. στρατιωτικὴ ἐξέλιξις, δ. τακτικαὶ Νόμ. 813E· καθόλου, ἐκστρατεία, Φαιδρ. 247A.

διεξοίγνυμι, ἐντελῶς ἀνοίγω, πλευρὰ διεξῴξεν Κόϊντ. Σμ. 13. 41.

διεξοιδάω ἢ -έω, πρήσκομαι, φουσκώνω, Φιλόστρ. 784.

διεξομολογέομαι, ἐπιτεταμ. **ἐξομολογέομαι**, Φίλων Καρπ. σ. 101 (Migne).

διεξουρέω, ἐπιτεταμ. **ἐξουρέω**, Ἱππ. 539. 39.

διεξυφαίνω, ὑφαίνω μέχρι τέλους, τελειώνω τὸ ὕφασμα, Πλούτ. Ρωμ. 2.

διεορτάζω, ἑορτάζω μέχρι τέλους, τὰ Ἴσθμια διεορτάσαι Θουκ. 8. 9· ὑπερσυντ. **διεωρτάκει** Δίων Κ. 47. 20.—Παθ., ταῦτα διεωρτάσθη, αἱ ἑορταὶ αὗται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐτηρήθησαν, αὐτόθι 51. 21.

διεπέφραδε, ἴδε ἐν λ. **διαφράζω**.

διεπινέμομαι, ἐπιτεταμ. **ἐπινέμομαι**·— διεπινέμεται τὴν ὕλην πῦρ Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 11, 87 (Taf.).

διεπιφώσκω, ἐπιτεταμ. **ἐπιφώσκω**, Διον. Ἁλ. 9. 63· πιθ. ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ ἐπιφ-, γενομένη ἐκ τοῦ προηγουμένου ἤδη.

διέπρᾱθον, διεπρᾱθόμην, ἴδε ἐν λ. **διαπέρθω**.

διέπτατο, ἴδε ἐν λ. **διαπέτομαι**.

διέπω, μέλλ. -ψω, διευθύνω ὑπόθεσίν τινα, κυβερνῶ, τακτοποιῶ, τὸ πλεῖον πολέμοιο Ἰλ. Α. 165· στρατὸν Β. 207· ἕκαστα Λ. 706· σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας, ἀπεδίωκε, Ω. 247· οὕτω παρὰ Πινδ., δ. πόλιν Ὀδ. Ζ. 157· καὶ Ἡρόδ., δ. τὰ πρήγματα, τὸν ἀγῶνα 3. 53, 5. 22, κτλ.· ἀλλὰ σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Πέρσ. 106, Εὐμ. 931. II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, εἶμαι διαρκῶς ἐνησχολημένος εἰς.., παραδεδομένος, γόοις, ἀμφ. γραφ., Εὐρ. Ἠλ. 146.

διέραμαι, ἀποθ., ἀγαπῶ ἐμπαθῶς ἢ ἐμμανῶς, μετὰ γεν., Πλάτ. Ἀξ. 370B.

διεράω, διηθῶ, στραγγίζω, Πλούτ. 2. 692C·—**διέρᾱμα**, τό, ἠθμός, τρυπητόν, στραγγιστήριον, αὐτόθι 1088E.

διεργάζομαι, μέλλ. -άσομαι· ἀποθ.·— ἐργάζομαι ἐντελῶς, καλλιεργῶ· ἀλλὰ ἐν χρήσει παρὰ Θεοφρ. μόνον κατὰ πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., γῆ διειργασμένη Αἰτ. Φ. 5. 13, 10, κτλ.· οὕτω κατ' ἀόρ., διεργασθὲν (ἐπὶ ἐρίου), Ἀριστ. Προβλ. 22. 11. 2) ἐξεργάζομαι, ἐργάζομαι ἐντελῶς, Λατ. elaborare, Ἰσοκρ. 219D; κακὰ δ., κάμνω βλάβην, Πολύβ. 3. 73, 7. II. «τελειώνω», καταστρέφω, φονεύω, Λατ. conficere, Ἡρόδ. 1. 213, κτλ.· μὴ .. πόλιν διεργάσῃ Σοφ. Ο. Κ. 1417·— ὑπερσυντ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας, διέργαστο τὰ πρήγματα, actum erat de rebus, Ἡρόδ. 7. 10, 3· οὕτως ἐν τῷ ἀόρ., διεργασθεῖτ' ἂν Εὐρ. Ἡρακλ. 174.

διέργω, ἴδε ἐν λ. **διείργω**.

διερεθίζω, μεγάλως ἐρεθίζω, Πολύβ. 9. 18, 9.

διερέθισμα, τό, σφοδρὸς ἐρεθισμός, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 53.

διερείδω, μέλλ. -σω, ὑποστηρίζω, Πλούτ. 2. 529C. II. μέσ., στηρίζομαι, «ἀκκουμβῶ», τινι Εὐρ. Ἑκ. 66· — μετ' αἰτιατ., σχῆμα βακτηρίᾳ δ., στηρίζω τὸ σῶμά μου ἐπάνω εἰς .., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 150. 2) δ. πρός τι, στηρίζομαι στερεῶς, ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς .., Πολύβ. 22.7,14, Πλούτ. Φιλοπ. 17· περί τινος, διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 5. 84, 3.

διερείκω, ἀόρ. -ήρῑκον, διασχίζω, Εὐφορ. 40.

διέρεισμα, τό, ὑποστήριγμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. § 6, σ. 235.

διερέσσω, μέλλ. -ερέσω, ἀόρ. -ήρεσα, ποιητ. -ήρεσσα· — κωπηλατῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, χερσὶ δ., κολυμβῶ, Ὀδ. Μ. 444, Ξ. 351. 2) μετ' αἰτιατ., δ. τὰς χέρας, κινῶ αὐτὰς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Εὐρ. Τρῳ. 1258.

διερειστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διερείδω**, Σωρ. Ἐφ. (Erm. σ. 173).

διερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλάτ. Σοφ. 241B, κτλ.· συχνὸν ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 78A, Πολ. 368C, κτλ.

διερεύνησις, εως, ἡ, ἀκριβὴς ἔρευνα, Κλήμης 919, Ἰάμβλιχ. (Στοβ. Ἀνθ. 81, 17).

διερευνητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐρευνήσῃ ἐντελῶς, νὰ ἐξιχνιάσῃ, Πλάτ. Σοφ. 260E.

διερευνητής, οῦ, ὁ, ἀκριβὴς ἐρευνητής, κατοπτευτής, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4., 6. 3, 2.

διερέω (διερός), ὑγραίνω, βρέχω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Προβλ. 25. 11.

δι-ερίζω, μέλλ. -ίσω, ἐρίζω, φιλονικῶ ἀμοιβαίως, Ἐπιγρ. παρ' A. Gell. 3. 11· — μέσ., ἀγωνίζομαι πρός τινα, τινὶ Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 15.

διερμήνευσις, εως, ἡ, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Πλάτ. Τιμ. 19C.

διερμηνευτής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτής, ἐξηγητής, διάφ. γραφ. ἐν α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιδ', 28, Ἐκκλ.

διερμηνευτικός, ή, όν, ἐξηγητικός, Πρόκλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2,17.

διερμηνεύω, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Ἑβδ. (2 Μακκ. α', 36), Φίλων 1. 226, Ν. Δ., κτλ.·— ῥημ. ἐπίθ. -**τέον**, Φίλων 1. 481.

διέρομαι, Ἐπ. **διείρομαι**, μέσ., ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω ἀκριβῶς, τί με ταῦτα διείρεαι; Ὀδ. Δ. 492· μὴ ταῦτα διείρεο Ἰλ. Α. 550, κτλ.· ἀόρ. ἀπαρ., διερέσθαι ἐρώτησιν Πλάτ. Φιλήβ. 42E.

διερός, ά, όν, ἐν χρήσει δὶς παρ' Ὁμήρῳ (ἐν τῇ Ὀδ.) ἐπὶ τῆς σημασίας: ζωηρός, εὐκίνητος, ἀκμαῖος, Λατ. vegetus, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ζῶν καὶ ἀκμαῖος, ὅστις .., Ζ. 201· διερῷ ποδί, μὲ εὐκίνητον πόδα, Ι. 43· διερῇ φλογί, Διογ. Λ. 8.75. II. μεθ' Ὅμηρον = liquidus, ὑγρός, βεβρεγμένος, ὕδατι διερὸν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 11· αἷμα τὸ δ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 263· τὸ δ., ἀντίθ. ξηρόν, Ἀναξαγ. 6· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἀντίθ. λαμπρός, Ἱππ. Ἀέρ. 290· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἀριστοφ. Νεφ. 337, πρβλ. **ἀερονηχής**· δ. μέλεα, ἐπὶ τῶν φθόγγων τῆς ἀηδόνος, Λατ. liquidae voces, ὁ αὐτ. Ὄρν. 213· δ. καὶ βαρεῖα γῆ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 2· δ. κέλευθος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 84· δ. πώγων, ἐπὶ τοῦ πώγωνος ἀνδρὸς πνιγέντος ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἀνθ. Π. 6. 316· δ. μόρος, θάνατος διὰ πνιγμοῦ ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ὀππ. Ἁλ. 5. 345. (Κυρίως κατὰ τὸν Ἀριστ. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 2, 8, διερὸν μέν ἐστι τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ βεβρεγμένον, διάβροχον, «μουσκευμένον». Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ὑποδεικνύει ἡμῖν ὡς ῥίζαν τὴν αὐτὴν καὶ τοῦ ῥήματος **δι-αίνω**· ἀλλ' ἡ Ὁμηρ. χρῆσις σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ δί-ω, τρέχω, φεύγω, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 268.)

διερπύζω, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 2. 261, Ἡλιόδ. 6.1.

διέρπω, ἕρπω ἢ διέρχομαι διὰ μέσου, πῦρ δ., ἐπὶ τῆς διὰ πυρὸς δοκιμασίας ἢ ἐξετάσεως, Σοφ. Ἀντ. 265· διά τινος Πλούτ. 2. 516F.

διερριμμένως, ἐπίρρ., ἐκ παρέργου, ἀμελῶς, «σκορπιστά», Λατ. sparsim, Πολύβ. 3. 58, 3.

διέρρωγα, ἴδε ἐν λ. **διαρρήγνυμι**.

δίερσις, εως, ἡ, (διείρω) τὸ περᾶν τι διὰ μέσου τινός, ἐμπήγειν ἀνάμεσα, διορθωθὲν ἐν Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 9, ἀντὶ διαιρέσει, πρβλ. Γαλην. Λεξ. σ. 552.

δι-έρυθρος, ον, ὑπέρυθρος, ὀλίγον ἐρυθρὸν χρῶμα ἔχων, ὡς τὸ **διάλευκος**, Διοσκ. 3.11.

διερύκω [ῡ], ἀποκρούω, Ἄρατ. 299· ἐμποδίζω, ἀψιμαχίαν Πλούτ. Λυκ. 2.

διερύω, ἴδε ἐν λ. **διειρύω**.

διέρχομαι, μέλλ. **διελεύσομαι** (ἀλλὰ τὸ **δίειμι** εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς μέλλ. καὶ τὸ **διῄα** καὶ **διῄειν** ὡς παρατ.) ἀόρ. **διῆλθον**, ἀποθ. «Περνῶ» διὰ μέσου, διαβαίνω, ἀπολ., ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος Ἰλ. Ψ. 876, κτλ.·— μετὰ γεν., φάτο.. ἔγχος ῥέα διελεύσεσθαι .. Αἰνείαο Υ. 263, πρβλ. Υ. 100· σφαγῶν διελθὼν ἰὸς Σοφ. Τρ. 717· οὕτω, δ. διὰ τῆς νήσου Ἡρόδ. 6. 31·— μετ' αἰτ., δ. πῶϋ ἄστυ Ἰλ. Γ. 198, Ζ. 392· ἅπαντα Ἀριστοφ. Ὄρν. 182· τὴν πολεμίαν Θουκ. 5. 64· τρεῖς σταθμοὺς Ξεν. Ἀν. 3. 3, 8. 2) διέρχομαι, συμπληρῶ, τελειώνω, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3. 25· τὸν βίον Πλάτ. Πολ. 365B, κτλ.· παιδείαν Ξεν. Κύρ. 1. 5,1. 3) ἐπὶ φήμης, βάξις διῆλθ' Ἀχαιοὺς Σοφ. Αἴ. 999· καὶ ἀπολ., λόγος διῆλθε, διεφημίσθη, ἐξηπλώθη, διεδόθη, Θουκ. 6. 46, Ξεν. Ἀν. 1. 4,7. 4) ἐπὶ πόνου, διαπερῶ τινα, Σοφ. Φ. 743· ἐπὶ δηλητηρίου, ὁ αὐτ. Τρ. 717· ἐπὶ πάθους, ἵμερος δ. Ἡρακλῆ αὐτόθι 477· πρβλ. Φ. 256· ἐμὲ διῆλθέ τι, μία σκέψις διῆλθε διὰ τοῦ νοῦ μου, Εὐρ. Ἱκέτ. 288. 5) διέρχομαι καὶ φθάνω, φθάνω εἰς, τὸ βίου τέλος Πινδ. Ι. 4.7 (3. 23). 6) διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, λέγω τὰ πάντα, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, λόγον ὁ αὐτ. Ν. 4.117· χρησμὸν Αἰσχύλ. Πρ. 874· ἃ διῆλθον, αἱ λεπτομέρειαι, ἃς διηγήθην, Θουκ. 1. 21· ὀλίγα διελθών, ἀφοῦ ὀλίγα εἴπω, Πλάτ. Πρωτ. 344B· ὡσαύτως, δ. περί τινος Ἰσοκρ. 54A, 191C, Πλάτ. Πρωτ. 347A· ὑπέρ τινος Πολύβ. 1.13,10· ὡσαύτως, δ. τι μετὰ φρεσὶν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 277· πρὸς αὐτὸν Ἰσοκρ. 230C· δ. τίς πολιτεία .. συμφέρει Ἀριστ. Πολ. 4.12,1. II. ἀμετάβ., ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, χρόνου οὐ πολλοῦ διελθόντος Ἡρόδ. 1. 8, πρβλ. 3. 152, Δημ. 670. 21, κτλ.· οὕτω, σπονδῶν διελθουσῶν Θουκ. 4. 115.—Πρβλ. **δίειμι**.

διερῶ χρησιμεύει ὡς μέλλ., τὸ δὲ **διείρηκα** ὡς πρκμ. τοῦ **διαγορεύω** (**διεῖπον**, ὅ ἴδε, εἶνε ὁ ἀόρ.)·— θὰ εἴπω ἐντελῶς, σαφῶς, φανερῶς, ὡρισμένως, ῥητῶς, Πλάτ. Νόμ. 809E, κτλ.· διείρηκεν ὁ νόμος Δημ. 465. 20, πρβλ. 644. 5. — Παθητ., ἀόρ. **διερρήθην**

Πλάτ. Νόμ. 932Ε· πρκμ. **διείρημαι** αὐτόθ. 813Δ, κτλ.· διειρημένον, ῥητὴ διαταγή, ὁ αὐτ. 219. 23.

διερωτάω, ἐρωτῶ ποικιλοτρόπως, ἀνακρίνω, τινα Πλάτ. Ἀπολ. 22Β, Γοργ. 458Δ, κτλ.· δ. τινά τι ὁ αὐτ. Πρωτ. 315C. **II.** ἐρωτῶ ἐπιμόνως ἢ συνεχῶς, οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς .. τί βούλεσθε; Δημ. 34. 22.

δίεσθαι, ἀπαρέμφ. τοῦ **δίομαι**, Ὅμηρ.· ἀλλὰ τοῦ **δίεμαι** Ἰλ. Μ. 304.

διεσθίω, μέλλ. -έδομαι· ἀόρ. **διέφαγον**· — τρώγω ἐντελῶς, κατατρώγω, δ. τὴν μήτραν, ἐπὶ νεογνῶν ἐχίδνης, Ἡρόδ. 3. 109, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 34, 2. **II.** καταναλίσκω, κατατρώγω, Διογ. Λ. 5. 76, Πλούτ. 2. 170C· μεταφ., τὴν ψυχὴν Φίλων 2. 541.

διεσιαῖος, α, ον, (δίεσις III) ὁ συνιστάμενος ἐκ διέσεων, δηλ. ἐκ τετάρτων τόνου, Ἀριστείδ. Κοίντ. σ. 134, Νικόμ. Ἁρμ. 39.

δίεσις, εως, ἡ, (διίημι) τὸ διαπέμπειν, διαδιδάζειν, ἐκβάλλειν, ἰδίως ὑγρόν τι, Ἱππ. 265. 4, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 15, 4· τὸ ἐπιτρέπειν τὴν δίοδον, ἀπόλυσις, ἀντίθ. **σύλληψις**. Πλούτ. Ἀρτοξ. 3. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡμιτόνιον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ κλίμακι, Φιλόλαος σ. 66 Böckh.· βραδύτερον, τέταρτον τόνου, ὅπερ λαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 23, 5 ὡς ἡ ἐσχάτη μουσικὴ ὑποδιαίρεσις ἢ μονὰς τῶν μουσικῶν τόνων· ἴδε Chapell Hist. of Gr. Mus. σ. 79.

δίεσις, εως, ἡ, (διερός), ὕγρανσις, Διοσκορ. 1. 25., 3. 94.

διεσκεμμένως, ἐπίρρ., φρονίμως, συνετῶς, Ξεν. Οἰκ. 7, 18.

διεσμιλευμένως, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **διασμιλεύω**.

διεσπασμένως, ἐκ διαλειμμάτων, δ. πνεῖν (ἄλλ. **διεσπαρμένως**) Ἱππ. Ἐπιδ. 938, 1082, ἐπὶ ἀνέμων.

διεσπουδασμένως, ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, Διον. Ἁλ. 1. 6.

διέσσυτο, ἴδε ἐν λ. **διασεύω**.

διεστραμμένως, ἐπίρρ. στρεβλῶς, Ἑβδ. (Σειρὰχ δ', 17), Ἡλιόδ. 2. 19.

διεσφαλμένως, ἐσφαλμένως, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 23, 3.

διετηρίς, ίδος, ἡ, (διετής) διάστημα δύο ἐτῶν, Ἑβδ. (2 Βασιλ. ιγ', 23).

διέτηρος, ον, = τῷ ἑπομ., Welcker Συλλ. Ἐπ. 183. 21· **διετήρων**, ονος, Ἐπιγρ. Ἑλλην. 1035. 21.

δι-ετής, ές, ἢ **δι-έτης**, ες, ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη, χρόνος Ἡρόδ. 2. 2· κύησις Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 4, κτλ.· — **διετές**, τό, Λατ. biennium, ἀπὸ διετοῦς ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 2. 1· ἐπὶ διετὲς (οὐχὶ ἐπιδίετες, ἀλλά, τινες ἐπὶ δίετες) ἡβᾶν, ἔχω περάσει κατὰ δύο ἔτη τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, Ἰσαῖ. 72. 17., 80. 45, Αἰσχίν. 70. 44, Νόμ. παρὰ Δημ. 1135. 4, κτλ. («τὸ γενέσθαι ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα» Β. Α. 255), πρβλ. Clinton F. H. 2. 350 n. **II.** δύο ἐτῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 1, 37., 5. 14, 14. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε ἐν λ. **δεκαετής**.

διετήσιος, ον, ὁ διαρκῶν ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος ἢ γινόμενος δι' ὅλου τοῦ ἔτους, Λατ. perennis, θυσίαι Θουκ. 2. 38. — Ἐπίρρ. -ίως, Α. Β. 35.

διετία, ἡ, = **διετηρίς**, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 27, κη', 30· διετίᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 5033.

διετίζω, μέλλ. -ίσω, (ἔτος) διέρχομαι τὸ ἔτος ἐν ζωῇ, δηλ. ζῶ ἐπὶ πλέον τοῦ ἔτους, ἐπὶ σφηκῶν, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 41, 2 κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ζῶντα ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος, οὐ δ., ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 6, 13.

διέτμᾶγεν, **διέτμᾰγον**, ἴδε ἐν λ. **διατμήγω**.

διευδιάζω, ἀπολαύω γαλήνης, Γρηγόρ. Νύσσης 1. 893Β.

διευεργετέω, εὐεργετῶ ἀδιαλείπτως, τινά Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 856.

διευημερέω, διέρχομαι τὸν βίον ἐν εὐτυχίᾳ, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. Ἀποτελεσματ. σ. 50. 16.

διευθετέω, ἐπιτεταμ. **εὐθετέω**, Ἰω. Γενέσ. 42Α.

διευθέτησις, εως, ἡ, τακτοποίησις, τάξις, Εὐστ. 26. 27.

διευθῡμέομαι, ἐπιτεταμ. **εὐθυμέομαι**. Ἐκκλ.

διευθυντήρ, ῆρος, ὁ, διευθυντής, κυβερνήτης, Μανέθων 4. 106.

διευθύνω [ῡ], μέλλ. -ῠνῶ, διορθώνω, ἐπανορθῶ, Λουκ. Προμ. 19. **2)** κυβερνῶ, διοικῶ, Μανέθων 4. 90.

διευκρῑνέω, ἀκριβῶς χωρίζω, τακτοποιῶ ἐπιμελῶς, Ξεν. Οἰκ. 8, 6, ἐν τῷ παθ. **II.** ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἀναλύω, Πολύβ. 2. 56, 4, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 20 ἐν τέλ.· ἀλλὰ παρὰ παλαιοτέροις συγγραφ. ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡς Πλάτ. Παρμ. 135Β, Δημ. 818. 13. **2)** κρίνω ὀρθῶς, Πολύβ. 3. 22, 3 κ. ἄλλ.

διευκρίνησις, εως, ἡ, ἀνάλυσις, ἐξέτασις, διασαφήνισις, Α. Β. 390.

διευλᾰβέομαι, ἀόρ. -ηυλαβήθην Πλάτ. Νόμ. 843Ε· ἀποθ.· — προσέχω πολύ, προφυλάττομαι πολὺ ἀπό τινος, μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. Φαίδωνι 81Ε, Νόμ. 797Α· μετὰ γεν., αὐτόθι 843Ε· δ. μὴ .. αὐτόθι 789Ε· ἀλλά, δ. μὴ παθεῖν Ἐπ. Πλάτ. 351C. **2)** σέβομαι, τιμῶ, τινα ὡς πατέρα αὐτόθι 879C.

διευλαβητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διευλαβοῦμαι ταῦτα Πλάτ. Πολ. 536Α.

διευλῠτόω, = **διαλύω**, πληρώνω χρέος, Ἰώσηπ. Ι. Α. 16. 9, 3, κατὰ τὰ χειρόγραφα· πρβλ. **εὐλυτόω**. Τὸ οὐσιαστ. **διευλύτωσις**, ἡ, ἐν Γλωσσ.

διευνάω, μέλλ. -άσω, κατακοιμίζω, τὸν βίοτον Εὐρ. Ἱππ. 1377.

διευπορέω, ἔχω τι ἐν ἀφθονίᾳ, Ἰω. Χρυσόστ. 6. 115.

διευπρᾱγέω, εὐτυχῶ πάντοτε, Ἰώσηπ. Ι. Α. 6. 10, 2.

δι-ευρῑπιδίζω, ἐνεργῶ ἢ λέγω ὡς ὁ Εὐριπίδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 19· πρβλ. **διασκανδικίζω**.

δι-ευρῑπίζω, συνεχῶς μεταβάλλομαι ὡς τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐρίπου, Ἀριστ. Προβλ. 25. 22· ὁ Δινδ. ὑποπτεύει ὅτι θὰ εἶνε ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ **διαρριπίζω**.

διευρύνω, εὐρύνω λίαν, Ἱππ. 510. 8, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 13.

διευστοχέω, ἐπιτεταμ. **εὐστοχέω**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11.

διευσχημονέω, διατηρῶ εὐσχημοσύνην, Πλούτ. Ἀγησ. 29.

διευτακτέω, διατηρῶ ἀκριβῶς τὴν τάξιν, Ἰάμβλιχ. Νικομ. 106Β.

διευτελίζω, θεωρῶ τι λίαν εὐτελές, Αἰλ. Π. Ἱ. 14. 49.

διευτονέω, ἔχω ἰσχύν, ἀντέχω, Θεόφρ. Ἀποσπ. 1. 7, Πολύβ. 1. 43, 8.

διευτῠχέω, διατελῶ εὐτυχῶν, τῇ οὐσίᾳ Δημ. 1040. 5· περί τι Θεόπομπ. Ἱστ. 126· ἀπολ., Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 2. 3, κτλ.· διευτυχεῖτε, χαίρετε, «ἔχετε ὑγεία..», Συλλ. Ἐπιγρ. 4067, πρβλ. 4075-6.

διεφθάρᾰτο, ἴδε ἐν λ. **διαφθείρω**, Ἡρόδ. 8. 90.

δί-εφθος, ον, (δι-έψω) καλῶς ἡψημένος, «καλοβρασμένος», ἀντίθ. **ὀπτός**, Ἱππ. 526. 11, κτλ.· ἀκροκώλια Φερεκρ. Μεταλλ. 1. 14, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 13.

διέχεια, ἡ, διακοπὴ τῆς συνεχείας, Ἀριστ. Κοίντ. 130, Ἡφαιστ. 135.

δι-εχής, ές, κεχωρισμένος, ἀντίθ. **συνεχής**, Πλούτ. 2. 115F.

διεχθραίνω, ἐπιτεταμ. **ἐχθραίνω**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 49.

διεχθρεύω, ἐπιτεταμ. **ἐχθρεύω**, τινὶ Διον. Ἁλ. 4. 70.

διέχω, μέλλ. **διέξω**. **I.** μεταβατ., τηρῶ μακράν, εἰς ἀπόστασιν, Λατ. distinere, ὁ ποταμὸς δ. τὰ ῥέεθρα Ἡρόδ. 9. 51· δ. τὴν φάλαγγα, διέρχομαι διὰ μέσου τῶν χασμάτων ἢ ῥηγμάτων τῶν σχηματισθέντων ἐν τῇ φάλαγγι, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1· δ. τοὺς μαχομένους Πλούτ. Καίσ. 20· δ. τὰς χεῖρας, ἐκτείνω τὰς χεῖρας, ἀνοίγω αὐτάς, ὅπως χωρίσω διαμαχομένους, Πολύβ. 4. 52, 1· τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ δ. Πλούτ. Κίμ. 19, πρβλ. Ἀντων. 20. **2)** τηρῶ μακράν, ἀποκρούω, ὁ αὐτ. Τιβ. Γράκχ. 18. **3)** κρατῶ ἰσχυρῶς, κοντοὺς Παυσ. 10. 25, 2. **II.** ἀμετάβ., διαπερῶ, διέρχομαι, ἀντικρὺ δὲ διέσχε [οἰστὸς] Ἰλ. Ε. 100, Λ. 253· οὕτω, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν Ν. 520· διά τινος δ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 17, κτλ.· — ἐκτείνομαι, φθάνω, ἐς τὸν κόλπον Ἡρόδ. 4. 42., 7. 122· πρὸς τὰς φλέβας Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 6, 1. **2)** ἵσταμαι χωριστά, εἶμαι κεχωρισμένος, ἀπέχω, εἶμαι μακράν, Θέογν. 970, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 20, κτλ.· δ. πολὺ ἀπ' ἀλλήλων Θουκ. 2. 81· δ. ἀλλήλων Ξεν. Ἀν. 1. 10, 4· διέχοντες ἦσαν, ἐβάδιζον εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπ' ἀλλήλων, Θουκ. 3. 22· ὁ Ἑλλήσποντος σταδίους ὡς πεντήκοντα διέχει, ἔχει εὖρος 50 περίπου σταδίων, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 21, πρβλ. Θουκ. 8. 95. **3)** ἐπὶ χρόνου, παιδὸς δὲ βλάστας, — οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, τρεῖς ἡμέραι δὲν παρενέπεσον καὶ .., Σοφ. Ο. Τ. 717. **4)** ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνοίγομαι, σεισμῷ Φιλόστρ. 669. **5)** ὡς τὸ διαφέρω, ἔχω διαφοράν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5· οὐδὲν ἂν διέχοι φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν ὁ αὐτ. Μεταφ. 10. 6, 11. **6)** ἐξέχω, τόλμη Ἀππ. Καρχ. 132.

διεψευσμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. πρκμ., ψευδῶς, ἀπατηλῶς, Στράβων 47, Μ. Ἀντων. 2. 17.

διέψω, μέλλ. -εψήσω, βράζω ἐντελῶς, δ. ἀνθρώπους. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ἡλίου ἐν ταῖς δυτικαῖς χώραις, παρ' Ἱππ. Ἀέρ. 283.

δίζημαι, Ἡρόδ. 7. 103· β' ἑνικ. **δίζηαι** Ὀδ. Λ. 100· γ' πληθ. **δίζηνται** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 821 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ἀττ.), ἀπαρέμφατ. **δίζησθαι** Βακχυλ. 17. 60 (Blass), μετοχ. **διζήμενος**, συχνὸν παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδ.· παρατ. **ἐδίζητο** Ἡρόδ. 3. 41· μέλλ. **διζήσομαι** Ὀδ. Π. 239· ἀόρ. **ἐδιζησάμην** Ἡράκλειτ. παρὰ Πλουτ. 2. 1118C· ἀποθ. — Ἡ λέξις εἶναι Ἐπ. καὶ Ἰων. = **Ἀττ. ζητέω** (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ.), καὶ εἶναι ἓν τῶν ὀλίγων ῥημάτων εἰς **μι**, τῶν διατηρούντων τὸ η ἐν τοῖς τύποις τοῦ ἐνεστῶτος· (πρβλ. **δίζω**). Ἀναζητῶ, προσπαθῶ νὰ εὕρω μεταξὺ πολλῶν, Πάνδαρον .. διζημένη, εἴ που ἐφεύροι Ἰλ. Δ. 88, Ε. 168. πρβλ. Ν. 760. **II.** ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους Ὀδ. Π. 239· νόστον δίζηαι .. ; μήπως ἐπιδιώκεις .. ; Λ. 100· νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, ἐπινοῶν μέσα πρὸς ἐπιστροφήν. Ψ. 253· ἑέδνοισιν διζήμενος, πειρώμενος νὰ κερδήσῃ αὐτὴν διὰ δώρων, Ὀδ. Π. 391. Φ. 161· γύην .. κατ' ὄρος δ. ἢ κατ' ἄρουραν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 426· δ. τὸ μαντήϊον, ἐκζητῶ, ζητῶ τὴν σημασίαν τοῦ .., Ἡρόδ. 7. 142· ἀγγέλους δ. εἰ .., ἐρωτῶ, ἐξετάζω αὐτοὺς ἂν .., ὁ αὐτ. 4. 151· δ. ἐπ' ᾧ ἂν .. ὁ αὐτ. 3. 41. **III.** μετ' ἀπαρ., ζητῶ, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 2. 147, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ μεταγ.

Ἐπ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., σὲ δ. εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον Ἡρόδ. 7. 103.

διζήμων, ον, γεν. **-ονος,** ὁ ἀναζητῶν, ἀνερευνῶν, Νόνν. Ἰω. 8. 21.

δίζησις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. Σοφ. 237A, πρβλ. 258D.

διζήτωρ, ορος, ὁ, ζητητής, Γρηγ. Ναζιανζ. 4.127A (Migne).

διζυγής, ές, = **δίζυξ,** διπλοῦς, Ἡλιόδωρ. (Ὀρειβ. 19 Mai).

διζῠγία, ἡ, ζεῦγος ὑπὸ τὸν ζυγόν, «ζευγάρι», ἐπὶ βοῶν συρόντων ἅμαξαν ἢ ἀροτριώντων, Γεωπ. 2. 23, 14.

δίζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ ἐζευγμένος μεθ' ἑτέρου, ἵπποι Ἰλ. Ε. 195, Κ. 473· διπλοῦς, δίζυγος ἠπείροιο Ἀνθ. Π. 4. 3, 86· δίζυγι πυρὶ Νόνν. Δ. 22. 352·—οὕτω καὶ **διζῠγής, ές,** Ὀρειβάσ. σ. 19 Mai.

δίζω, Ἐπ. παρατ. **δίζον** Ἰλ.·—διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφιβάλλω, δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο.., ἢ λαοὺς.. ὁμοκλήσειεν Ἰλ. Π. 713· δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 65·—τὸ μέσ. **δίζομαι** συχν. εὕρηται ἀντὶ τοῦ **δίζημαι,** ὡς ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 601, ἐν παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡροδότου, κτλ.· ἀλλὰ τὰ χωρία ταῦτα διωρθώθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χφων, καὶ ὁ Δινδ. ἐπιτρέπει μόνον τὸ **δίζομαι** χάριν τοῦ μέτρου παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, ὡς Θεόκρ. 25. 37, Βίων 11. 2, Κόϊντ. Σμ. 10. 447, Ἀνθ. Πλαν. 4. 146, Κόλουθ. 80, Συλλ. Ἐπιγρ. 3123. (Ἡ σημασία τοῦ **δίζω** ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὰ **δι-, δίς,** disceptare, ἐνῷ τὸ **δίζημαι** κατά τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφὴν φαίνεται ἔχον στενὴν συγγένειαν πρὸς τὸ **ζητέω,** ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 572).

δίζωος, ον, (ζωή) ζωὴν ἔχων διπλῆν, φὼρ δίζωος, ὁ Σίσυφος ὡς ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ Ἅιδου, Ἀνθ. Π. 15. 26· πρβλ. Θέογν. 702 κἑξ.

δίζως, ὁ, ὁ διπλῆν ἔχων μορφήν, ὁ Πάν, τὰ μὲν ἔχων ἀνθρώπου, τὰ δὲ τράγου, Θεόκριτ. Σύριγγ. 5.

διηγέομαι, ἀποθ., ἐκθέτω λεπτομερῶς, ἀφηγοῦμαι, περιγράφω, τὸ πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ὄρν. 198· τὴν ἀλήθειαν περί τινος Ἀντιφῶν 113. 2· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 6. 54, Πλάτ., κτλ.· περὶ ταύτης εἰπεῖν καὶ διηγήσασθαι Δημ. 539. 20· μετ' αἰτ. προσ., οἷον.. σὺ τοῦτον διηγεῖ, ὁποῖον σὺ περιγράφεις αὐτόν, Πλάτ. Θεαιτ. 144C.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. ιϐ' καὶ 471.

διήγημα, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, λέγειν Φοινικίδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 15· δ. ἀνωφελὲς Πολύβ. 1. 14, 6· δ. γέγονα, ὡς παρ' Ὁρατίῳ, fabula fies, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Χαρίτωνος.

διηγηματικός, ή, όν, περιγραφικός, ἀνήκων εἰς διήγημα, δ. ποίησις, μίμησις Ἀριστ. Ποιητ. 23, 1., 24, 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Διογ. Λ. 9. 103.

διηγημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **διήγημα,** Στράβων 651.

διήγησις, εως, ἡ, τὸ διηγεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 392D, κἑξ., Φαῖδρ. 246A, κτλ.· ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, ἡ ὑπόθεσις, ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 1, κ. ἀλλ.

διηγητής, οῦ, ὁ, ὁ διηγούμενος, Ἀχ. Τάτ. 4. 15.

διηγητικός, ή, όν, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ διηγῆται, νὰ λέγῃ διηγήματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 2.

διηέριος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, δ. ποτέονται Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 227, κτλ.·—παρὰ πεζοῖς **διαέριος, ον,** Λουκ. Ὀρχ. 42, κτλ.· διαέρια λέγειν, ὡς τὸ μετέωρα λ., ὁ αὐτ. Ἰκαρομ. 1.

διηθέω, διαβιβάζω τι διὰ τοῦ ἠθητηρίου, διυλίζω, στραγγίζω, Λατ. percolare, Ἱππ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Σοφ. 226B, Τιμ. 45C.—Παθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 4. **2)** ἐκπλύνω, καθαίρω, καθαρίζω, τὴν κοιλίην οἴνῳ, θυμιήμασι Ἡρόδ. 2. 86. **II.** ἀμεταβ. ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ, στραγγίζομαι, «λαγαρίζομαι», ὁ αὐτ. 2. 93.

διήθησις, εως, ἡ, στράγγισμα, λαγάρισμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 1, 1.

διηθητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διηθῶ,** Διοσκ. 2. 89.

διηκονέω, διήκονος, διηκόσιοι, Ἰων. ἀντὶ **διακ-.**

διηκρῑβωμένως, ἐπίρρ. (**διακρῑβόω**) λίαν ἀκριβῶς, δι. γρ. Πλάτ. Νόμ. 965A, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 1, 1.

διήκω, μέλλ. -ξω, ἐκτείνομαι, φθάνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον, ἐκ.. εἰς ἢ ἐπὶ.. Ἡρόδ. 2. 106., 6. 31· μέχρι.. ὁ αὐτ. 4. 185· ἄχρι.. Τίμ. Λοκρ. 101A· δ. ἔς τε τὸ ἔσω.., καὶ ἐς τὸ ἔξω Θουκ. 3. 21. **II.** μετ' αἰτ., διέρχομαι, κατέχω, πόλιν διήκει.. βάξις Αἰσχύλ. Ἀγ. 476, πρβλ. Θήβ. 900· τὸ σὸν ὄνομα δ. πάντας, volitat per ora, Σοφ. Ο. Κ. 306· δ. διὰ πάντων Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 6. **2)** διέρχομαι, περνῶ, ὑπερβαίνω, ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε Αἰσχύλ. Περσ. 505.

διήλασε, ἴδε ἐν λ. **διελαύνω.**

διηλιόω, καίω διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἡλιάζω, Λατ. insolo, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 12.

διηλῐφής, ές, (ἀλείφω) ἀληλιμμένος ὅλως, Σοφ. Ἀποσπ. 148.

διηλλαγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., διαφόρως, Στράβων 582, Διόδ. 2. 31.

διηλόω, καρφώνω, Ἑβδ. (Ἰουδίθ, ε', 26).

διήλῠσις, εως, ἡ, δίοδος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1573.

διημερεύω, διαμένω καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διέρχομαι τὴν ἡμέραν, Πλάτ. Φαίδωνι 59D, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 53· ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 86· μετὰ μετοχ., διέρχομαι ὅλην τὴν ἡμέραν ποιῶν τι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5. 2, 8. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διαρκῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 59.

διημερόω, ὅλως διόλου ἡμερώνω, καλλιεργῶ, γῆν Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 6.

διηνεκής, ές· (ἐκ τοῦ **δι-ήνεγκα,** πρβλ. **δουρ-ηνεκής, ποδ-ηνεκής**· τὸ δὲ ἁπλοῦν **ἠνεκής** μόνον παρὰ μεταγεν.)·—συνεχής, ἀδιάκοπος, Λατ. continuus, perpetuus, ἀτραπιτοί τε διηνεκέες Ὀδ. Ν. 195· νώτοισι.. διηνεκέεσσι, μὲ τεμάχια κοπέντα κατὰ μῆκος τῶν νώτων, Ἰλ. Η. 321· ῥίζησιν.. δ. Μ. 134, πρβλ. 297· εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην Ὀδ. Σ. 375· οὕτω, δ. σώματα Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301B, πρβλ. Ἀναξανδρ. Αἰσχρ. 1· ὅρος δ. Στράβων 137·—οὕτως ἐπὶ χρόνου, αἰώνιος, ἀτελεύτητος, Ἀριστ. Φυτ. 1. 4, 4, Ἀπολλων. Ρόδ. Β. 391· δ. νυκτὶ Λουκ. Ἀλ. Ἱ. 1. 19· εἰς τὸ δ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 4.—Τὸ ἐπίρρ. **διηνεκέως** ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει δ. ἀγορεύειν, λέγειν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Λατ. uno tenore, π. χ. Η. 241., Μ. 56· ἀλλ' ἐν Δ. 836· σαφῶς, ὡρισμένως· οὕτω, δ. καταλέξαι Ἡσ. Θ. 627· Αἰολ. **διᾱνεκῶς,** ἀπαύστως, Κόριννα Ἀποσπ. 9· Ἀττ. **διηνεκῶς** Αἰσχύλ. Ἀγ. 319 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.)· οὕτω, **διηνεκὲς** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 291, Καλλ. Ἀποσπ. 158.—Ἀλλ' ὁ Αἰολ. καὶ Δωρ. τύπος **διᾱνεκής** εἶνε ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301B, E, Ἀναξανδρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνῷ, νόμοι διηνεκεῖς, νόμοι αἰώνιοι, Πλάτ. Νόμ. 839A.

διηνεκίζω, = αἰωνίζω, Ἡρῴδ. Ἐπιμερ., σ. 26· πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 7.

δι-ήνεμος, ον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσβαλλόμενος, ὑψηλός, πάτρα Σοφ. Τρ. 327.

διῆξε, ἴδε ἐν λ. **διαΐσσω·** ἀλλὰ **διῆξε,** ἴδε ἐν λ. **διήκω.**

διηπειρόω, μεταβάλλω τι εἰς ξηράν, θάλασσαν Ἀνθ. Π. 9. 708.

διήρεσα, ἴδε ἐν λ. **διερέσσω.**

διηρεφής, ές, (ἐρέφω) ὅλως κεκαλυμμένος, Κόϊντ. Σμ. 6. 325.

διῃρημένως, ἐπίρρ. (διαιρέω) χωριστά, Ἡλιόδ. 10. 23.

διήρης, ες, (ἴδε **τριήρης**), διπλοῦς, διῆρες ὑπερῷον, ἄνω πάτωμα, ἄνω θάλαμος, Πλάτ. Κωμ. Ποιητ. 4· μελάθρων διῆρες ἔσχατον (ἐνν. ὑπερῷον) Εὐρ. Φοιν. 90, πρβλ. Πλούτ. 2. 77E· πρβλ. **διστεγία,** Πολυδ. Δ', 120. **II.** ἡ διήρης (ἐνν. ναῦς), πλοῖον μὲ δύο σειρὰς κωπῶν, Πολυδ. Α', 82.

διηρθρωμένως, ἐπιρρ. τοῦ **διαρθρόω,** Θεολογ. Ἀριθμ. 49, Γαλην. 13. 673B.

διηυκρῑνημένως, ἐπίρρ. τοῦ **διευκρινέω,** Διόδ. 1. 93.

διηχέω, μεταβιβάζω τὸν ἦχόν τινος, τι Πλούτ. Τιμολ. 21· ἀπολ., ἀντηχῶ, ὁ αὐτ. 2. 901F.

διηχή, ἡ, ἡ διαβίβασις τοῦ ἤχου, «ἡ τοῦ ἤχου διαπορθμευτικὴ δύναμις» Φιλόπον. παρὰ Σουΐδ.

διηχής, ές, ὁ διαβιβάζων τὸν ἦχον, Πλούτ. 2. 721E.

διηχητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς μεταβίβασιν τοῦ ἤχου, Πρισκιαν. Λυδ. Μεταφρ. σ. 16 (Berol).

δι-θάλασσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** διῃρημένος εἰς δύο θαλάσσας, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, Στράβων 124, πρβλ. Διον. Π. 156. **II.** ὁ μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ἔνθα δύο θάλασσαι συναντῶνται, ὡς συχνάκις γίνεται ἔξω ἀκρωτηρίων ἢ προέχοντος μέρους τῆς ξηρᾶς, Πράξ. Ἀπος. κζ', 41· βραχέα καὶ διθάλασσα, ῥηχὰ μέρη καὶ ἑνώσεις τῶν θαλασσίων ῥευμάτων, ἐν ταῖς Σύρτεσι, Δίων Χρ. Λόγ. 5.

δί-θαλλος, ον, ὁ τρεφόμενος διὰ διττοῦ εἴδους τροφῆς, αἰγωλιὸς Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 17, 2.

διθεΐα, ἡ, θρησκεία δύο θεοὺς παραδεχομένη, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 148C (Migne).

διθεΐτης, ου, ὁ, ὁ δύο θεοὺς παραδεχόμενος, ἔνθ' ἀνωτ.

δί-θηκτος, ον, δίκοπος, δίστομος, ξίφος Αἰσχύλ. Πρ. 863.

δί-θρονος, ον, ὁ δύο θρόνους ἔχων, Ἀχαιῶν δ. κράτος, οἱ δύο ἀδελφοὶ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 109, πρβλ. 43.

δίθροος, ον, ἐπὶ ἤχου, διπλοῦν ἦχον ἐκπέμπων, Νόνν. Δ. 47. 26.

δί-θυμος, ον, ὁ εἰς διαφωνίαν πρός τινα εὑρισκόμενος, Λατ. discors, Ἑβδ. (Παροιμ. κς', 20). **I.** **διθυμία,** ἡ, ἀσυμφωνία, διχόνοια, Ἡσύχ.

δῑθυραμβέω, ᾄδω διθύραμβον, Ἀθήν. 628A.

δῑθυραμβικός, ή, όν, ὁ εἰς διθύραμβον ἀνήκων, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 29· τὰ δ., διθυραμβικὰ ποιήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 13.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Δημ. Φαλ.

δῑθυραμβιστής, οῦ, ὁ, ποιητὴς διθυράμβων, Γρηγ. Νύσσ. 2. 332A.

Διθυραμβο-γενής, ὁ, πρβλ. **διθύραμβος II.**

δῑθυραμβο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων διθυράμβους, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 839.

δῑθυραμβο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, ὁ διθυραμβικὸς ποιητὴς ὁ διδάσκων τὸν ἴδιόν του χορόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 828· ἴδε **διδάσκω II.**

δῑθυραμβο-ποιητική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ποιεῖν διθυραμβικὰ ποιήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 2.

δῑθυραμβο-ποιός, ὁ, ποιητὴς διθυράμβων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3., 3. 12, 2.

δῑθύραμβος [ῠ], ὁ, ἑνικ. αἰτιατ. κατὰ μεταπλ. **διθύραμβα**

Πίνδ. Ἀποσπ. 56·— πρῶτον παρ' Ἀρχιλ. 72, Ἐπίχ. 90 Ahr., Ἡρόδ. 1. 23, Πίνδ., κτλ.· μιξοβόας δ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 392· εἶδος ποιήσεως, ὅπερ ἐκαλλιέργησαν οἱ Δωριεῖς λυρικοὶ ποιηταί, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἀττικοί, ἔχον ὕφος ὑψηλόν, ἀλλὰ πολλάκις ὀγκηρόν, ἴδε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1388.—Τὸ κύριον θέμα τῶν ποιημάτων τούτων ἦτο ἡ γέννησις τοῦ Βάκχου, Πλάτ. Νόμ. 700Β, Σουΐδ.· ἀλλὰ βραδύτερον ηὐρύνθη ἔτι μᾶλλον ὁ κύκλος αὐτῶν. Ἦσαν πάντοτε κατὰ τὸν Φρύγιον τρόπον, καὶ διὰ τοῦτο συνωδεύοντο ὑπὸ αὐλῶν, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 17, Ἀριστοφ. Νεφ. 313, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 9. Κατὰ πρῶτον ἦσαν ταῦτα ἀντιστροφικά, ἀλλὰ συνήθως μονοστροφικά, ὁ αὐτ. Προβλ. 19. 15. Ὁ Ἡρόδ., ἔνθ' ἀνωτ., ὀνομάζει τὸν Ἀρίονα (ἀκμάσαντα τῷ 624 π.Χ.) εὑρετὴν αὐτῶν. **2)** μεταφ., πᾶν κομπῶδες εἶδος γλώσσης, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292C, πρβλ. Φαῖδρ. 238D. **II.** ὄνομα τοῦ Βάκχου, ὅστις λέγεται ὅτι οὕτως ὠνόμασε τὸ μέλος τῶν ποιημάτων τούτων ἐκ τῆς ἑαυτοῦ διπλῆς γεννήσεως, Εὐρ. Βάκχ. 526 (ἀλλὰ τὸ μακρὸν ῑ καθιστᾷ αὐτὸ λίαν ἀμφίβολον, Πόρσ. Ὀρ. 5)· ἐντεῦθεν **Διθυραμβογενής** [ῐ], Ἀνθ. Π. 9. 524. (Ὁ Πίνδ. λέγεται ὅτι ἔγραψε τὴν λέξιν **λυθίραμβος** (Ἀποσπ. 55),— ὡσεὶ ἐκ τοῦ λῦθι ῥάμμα, ὅπερ ἦτο ἡ κραυγή, ἣν ὁ Βάκχος ἐξέπεμψεν ὅτε ἦτο ἐρραμμένος ἐν τῷ μηρῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι πράγματι ἄγνωστος, Müller Γραμμ. Ἑλλην. κατὰ τὴν μετάφρ. Κυπριανοῦ 1. 286.

δῐθυραμβο-χώνα, ἡ, ἡ διθυράμβους χύνουσα, χωνίον διθυράμβων, Μοῦσα Ἀ.θ. Π. 13. 21.

δῐθυραμβώδης, ες, διθυραμβικός, ἀλαζονικός, «φουσκωμένος», Πλάτ. Κρατ. 409C.

δί-θυρος, ον, δύο ἔχων θύρας, Πλούτ. Νουμ. 20·— ἐπὶ ὀστρακοδέρμων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 4, 3, κτλ.·— δύο ἔχων φύλλα, δ. γραμματεῖδιον, δίπτυχον, Μένανδ. Μισογ. 7, πρβλ. Λιβάν. Ἐπ. 911 καὶ ἴδε **πολύθυρος**·— ἐπὶ σπόρων, οἵτινες διασχίζονται κατὰ τὴν γονιμοποίησιν, καὶ **διμερής**, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 2, 2. **II.** τὰ δ. ἐν Πολυβ. 27.1, 6, φαίνεται ὅτι ἦσαν θρόνος ἢ ἕδρα τιμῆς, τὸ τοῦ Λιβίου tribunal, Schweigh. ἐν τόπῳ.

δί-θυρσον, τό, διπλοῦς θύρσος, Ἀνθ. Π. 6. 172.

Διΐ [ῠῠ], δοτ. τοῦ **Ζεύς**, Ὅμ.· συνηρ. **Δὶ** [~], Πίνδ. Ο. 13. 149, κτλ.

δι-ΐαμβος, ὁ, συζυγία δύο ἰαμβικῶν ποδῶν, Ἡφαιστ. 3. 3.

διιδεῖν, ἴδε ἐν λ. **διεῖδον**.

δίιδρος, ον, (ἱδρὼς) πλήρης ἱδρῶτος, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

διιδρόω, ἱδρώνω, Γαλην. 8. 644., 10. 233.

διΐημι, ῥίπτω διὰ μέσου, περνῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, διὰ δ' ἧκε σιδήρου (ἐνν. τὸν ὀϊστὸν) Ὀδ. Φ. 328, Ω. 177· δ. ξίφος λαιμῶν Εὐρ. Φοιν. 1092· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτ., λόγχην δ. στέρνα αὐτόθι 1398. **2)** ἀφίνω τινὰ νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω δίοδον, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 23, κτλ.· διέντες αὐτοὺς ἐπί τινα Δημ. 299. 11, πρβλ. 276. 9·— μετὰ γεν., ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἀφῆκας νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ στόματός σου, ἐξηγήθης, ἐξέθηκας αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ. 963, πρβλ. **διαφέρω** Ι. 1.—Παθ., διέρχομαι διὰ μέσου, Ἀριστ. Θαυμασ. 73· Ἐπ. μετοχ. πρκμ. **διαειμένος** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 372. **II.** στέλλω χωριστὰ ἕκαστον, ἀπολύω, διαλύω, τὸ στράτευμα Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 39, κτλ.· τοὺς ὀδόντας δ., τοὺς ἀνοίγω, Διόδ. Ἐκλογ. 2. 558. **2)** διαλύω, ἐλαδίῳ διεὶς Σωτάδ. Ἐγκλει. 1. 27, πρβλ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 7. 3, 2·— οὕτως ἐν τῷ μέσ., διέμενος ὄξει, διαλύσας αὐτὸ δι' ὄξους, Ἀριστοφ. Πλ. 720, πρβλ. Ἱππ. Ὀξ. 387· ἴδε Λοβ. Φρύν. 27.

διιθυντήρ, ῆρος, = **διευθυντήρ**, Μανέθων 4. 40.

διιθύνω, διευθύνω, εὐπλοΐην Ἀνθ. Π. 9. 107· τὸν πλοῦν Θεμίστ. 50Β.

διικμάζω, ὑγραίνω, βρέχω, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 4, 3.

δίικμος, ον, ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 32, ἔπρεπεν ἴσως νὰ εἶνε **δίισθμος**, διαιρούμενος διὰ τοῦ ἰσθμοῦ.

διικνέομαι, μέλλ. **-ίξομαι**, ἀόρ. **-ικόμην**· ἀποθ.— διέρχομαι, εἰσδύομαι, δι' ὤτων ποτὶ τὰν ψυχὰν Τίμ. Λοκρ. 101Α, πρβλ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 4· δίικτο ἡ δόξα μέχρι βασιλέως Πλούτ. Δημ. 20· ὡσαύτως μετ' αἰτ., δίικεο πείρατ' ἀέθλων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 413·— ἐξικνοῦμαι, φθάνω, ἐπὶ βλημάτων, Θουκ. 7. 79. **2)** διηγοῦμαι, ἐκθέτω, ὡς τὸ **διέρχομαι**, πάντα δ. Ἰλ. Ι. 61, Τ. 186. **3)** ἐπὶ χρόνου, παρεμπίπτω, Λόγγ. 1, 4.

δίιξις, εως, ἡ, (διικνέομαι), διείσδυσις, Πρόκλ. Ἀλκιβ. 2. 215.

Δῖος, ον, εἰς τὸν Δία ἀνήκων, Πλάτ. Φαῖδρ. 252Ε, Πλούτ. 2. 421Ε.

Διϊπετής, ές, (√ΠΕΤ, πίπτω) ὁ πεσὼν ἐκ τοῦ Διός, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῶν ποταμῶν ἢ ῥυάκων αὐξανομένων ἢ ἐξογκουμένων διὰ τῆς βροχῆς, ὡς Ἰλ. Π. 174, Ὀδ. Δ. 477, Ἡσ. Ἀποσπ. 25· ἐπὶ τῆς βροχῆς, Πλούτ. Μαρ. 21· πρβλ. **Διοπετής**. **2)** καθόλου, θεῖος, λαμπρός, αἰθὴρ διιπετής, = δῖος, ἱερός, θεῖος, καθαρός, ἁγνός, Εὐρ. Βάκχ. 1268· δ. πυρσοῖς, λαμπῶν μὲ πυρά, ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 43. **3)** ἐν Ἱππ. 599. 51 φαίνεται ὅτι σημαίνει: συνεχής, ὡς ἐκ τῆς προθέσ. **διά**, ἴδε Foës. Οἶκον. **4)** διιπετέες οἰωνοί, ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 4.— Διειπετ. ἐν ἐπιγραφαῖς, πρβλ. **Διιτρεφής**. Ἴδε Κόντ. ἐν Βύρωνι 3, 599.

Διιπόλεια, **Διιπόλια**, **Διιπολιώδης**, ἴδε ἐν λ. **Διπολ.-**.

διιππασία, ἡ, τὸ διέρχεσθαι ἐφ' ἵππου, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μ.

διιππεύω, διέρχομαι ἔφιππος, Διόδ. 19. 33· διά τινος Δίων Κ. 59. 17.

διίπταμαι, μεταγενέστερος ἐνεστὼς = **διαπέτομαι**, Ἡρωδιαν. 2. 8, 12, Λουκ. Ἔρωσ. 6.

διισθμίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ἰσθμὸς) ἕλκω, διαβιβάζω διὰ τοῦ ἰσθμοῦ· πρβλ. **ὑπερισθμίζω**, Πολύβ. 4. 19, 7.—Πρβλ. **διειρύω**, **δίολκος**.

διιστάνω, = **διΐστημι**, Διόδ. 19. 46, Ἀππιαν. Ἰσπ. 36.

διιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **δίοιδα**, διαγνωστέον, Εὐρ. Ἱππ. 491.

διΐστημι, μέλλ. **διαστήσω**, στήνω χωριστά, τοποθετῶ χωρίς, διαχωρίζω, τοὺς λόγους Θουκ. 4. 74· κατ' εἴδη Πλάτ. Φιλ. 23D· διέστησεν [αὐτοὺς] εἰς πολλὰ μέρη Δημ. 245. 23· δ. τί τινος ἤ τι ἀπό τινος Πλούτ. Ἀντων. 84, κτλ. **2)** χωρίζω τινὰ ἀπό τινος, κάμνω τινὰ νὰ διαφωνῇ πρός τινα, τινά τινος Ἀριστοφ. Σφηξ. 41, Θουκ. 6. 77· δ. τὴν Ἑλλάδα, ἐνσπείρω διχόνοιαν, διαιρῶ εἰς φατρίας, Ἡρόδ. 9. 2. **3)** διαστήσας ἡμέρας δύο, ἀφήσας διάστημα ἢ διάλειμμα δύο ἡμερῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 996. 7. **II.** συχνότερον ἐν τῷ μέσ. μετ' ἀόρ. β' **διέστην**, πρκμ. **διέστηκα** καὶ ὑπερσυντ. **διειστήκη** καὶ **διειστήκειν**·— ἵσταμαι χωριστά, διαιροῦμαι, διαχωρίζομαι, Ἰλ., τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. β', ὡς Ω. 718· κατὰ παρατατ. θάλασσα διίστατο, ἠνοίγετο, Ν. 29· διαστὰν γῆς βάθρον, ἀνοιχθὲν μεγάλως, Σοφ. Ο. Κ. 1662· τὰ διεστεῶτα, τὰ χάσματα, Ἡρόδ. 7. 129. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἵσταμαι χωριστά, ἐρίζω, φιλονικῶ, διαστήτην ἐρίσαντε Ἰλ. Α. 6· εἴ τινες που διασταῖεν Θουκ. 1. 18· διέστη ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων, ἐλθὼν τὸ μέρος τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μερίδος, αὐτόθι 15· κατὰ πόλεις διέσταμεν 4. 61· διεστηκότες εἰς δύο Δημ. 132. 12, πρβλ. 231. 5· ἐρίζειν καὶ διεστάναι ὁ αὐτ. 26. 20·— ἁπλῶς, διαφέρω, εἶμαι διάφορος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19· πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Πολ. 1. 5, 8·— οὖρα διεστηκότα, θολά, Ἱππ. Ἀφ. 1259. **3)** ὡσαύτως χωρίζομαι μετὰ μάχην, Ἡρόδ. 1. 76., 8. 16, 18, Ἰσοκρ. 89Ε. **4)** ἵσταμαι κατ' ἀποστάσεις ἢ διαστήματα, Ἡρόδ. 2. 66· ἐπὶ δένδρων ἐν δενδροστοιχίᾳ ἢ ἐν γραμμῇ, 3. 72· ἐπὶ ταχυδρομικῶν σταθμῶν, 8. 98· ἐπὶ στρατιωτῶν, δ. κατὰ διακοσίους Θουκ. 4. 32. **II.** τὸ μέσ. εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει μεταβατ., διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, γεώδη γένη διιστάμενοι Πλάτ. Τιμ. 63C· ἀλλὰ τοῦτο πρὸ πάντων κατ' ἀόρ. α', ὡς Πλάτ. Πολ. 360Ε, κτλ., Θεόκρ. 16. 97.

διιστορέω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Παῦλ. Σιλ. 74. 77, Ἰωσ. Γενέσ. 26Α.

διισχάνω, ποιητ. ἀντὶ **διέχω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1696.

διισχναίνω, ποιῶ λίαν ἰσχνόν, Ἱππ. 420. 11.

διισχῡρειίω, ἐπιθυμῶ ἢ ἔχω σκοπὸν ἢ διάθεσιν νὰ διισχυρισθῶ, Ἱππ. Ἄρθρ. 780.

διισχῡρίζομαι, στηρίζομαι εἴς τι, ἐπιστηρίζομαι, τῷ λόγῳ Ἀντιφῶν 133. 20, πρβλ. Αἰσχίν. 25. 9. **II.** μετὰ πεποιθήσεως βεβαιῶ, τι Πλάτ. Φαίδωνι 63C, κτλ.· δ. τι εἶναι αὐτόθι 114D· δ. ὡς .. ὁ αὐτ. Θεαιτ. 154Α· ὅτι .. Δημ. 447. 25· δ. περί τινος Ἀνδοκ. 20. 14, Λυσ. 138. 3· τι ὑπέρ τινος Πλάτ. Μένωνι 86Β· περί τινος, ὡς .. Ἐπ. Πλάτ. 317C·— ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 158D, κτλ.

διισχῡριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διισχυρίζομαι**, Στράβ. 283.

διιτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **δίειμι**, πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Πολ. 545Α.

διιτικός, όν, (δίειμι) ὃν δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ εἰσδύσῃ, οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανότερον διιτικώτερον Ἀριστ. Προβλ. 11. 58, 4.

Διιτρεφής, ές, = **Διοτρεφής**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 798, 1442. Αἱ Ἀττικαὶ ἐπιγραφαὶ ἔχουσι μόνην τὴν γραφὴν Διειτρ. Meisterh. σ. 50.

διιχνεύω, ἐξιχνιάζω, ἰχνηλατῶ, Πολύβ. 4. 68, 3, Ὀππ. Ἁλ. 3. 37·— **διιχνέω** Γαλεομ. 34.

δῐκάζω· μέλλ. **δικάσω** Ἰλ. Ψ. 579, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1089, Σφηξ. 689, 801, Πλάτ., κτλ.· Ἰων. **δικῶ** Ἡρόδ. 1. 97, ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἀόρ. **ἐδίκασα**, Ἐπ. **δίκασα**, **δίκασσα** Ὀδ. Λ. 546, Ἰλ. Ψ. 574· πρκμ. **δεδίκακα** Ἀθήν. 517Β.— Μέσ. (ἴδε κατωτ. II), μέλλ. **-άσομαι** Δημ. 977. 17., 989. 13· ἀόρ. **ἐδικασάμην** Λυσ. 120. 27, Δημ. 989. 20, κτλ.· ὑπερσ. **ἐδεδίκαστο** (ἴδε κατωτ. II).—Παθ., μέλλ. **δικασθήσομαι** Διον. Ἁλ. 5. 61, **δεδικάσομαι** Λουκ. Δὶς Κατ. 14· ἀόρ. **ἐδικάσθην** Θουκ. 1. 28, Πλάτ.· πρκμ. **δεδίκασμαι** Λυσ. 163. 15· (**δίκη**). Κρίνω· ἐγίνετο δὲ ἡ κρίσις ἢ δίκη κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, Ἰλ. Ψ. 579· ἢ ὑπὸ τῶν συναθροισμένων ἀρχηγῶν, αὐτόθι 575· ἢ ὑπὸ τῶν γερόντων Σ. 506. Σύνταξ., **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκφέρω κρίσιν περί τινος πράγματος, ἀποφασίζω ἢ ὁρίζω φιλονικούμενόν τι ζήτημα, Ἰλ. Α. 542· δ. δίκην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 39, κτλ.· τὸ πρᾶγμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 471, πρβλ. 601· τἀμπλακήματα ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 230· δ. ἄδικον, ἐκφέρω ἄδικον κρίσιν, Ἡρόδ. 5. 25· δ. ἐμπορικὰς δίκας Δημ. 939. 24·— σπανιώτερον, γραφὴν δ. Λυκοῦργ. 148. 30· εὐθύνας

Δημ. 382. 3· ἀλλά, 6) μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δίκας δ., ἀποφασίζω ἢ ὁρίζω ποινήν, Ἡρόδ. 6. 139· δ. φυγήν τινι, ἀποφασίζω ἐξορίαν ὡς ποινήν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1412· δ. φόνον ματρός, διατάττω τὸν θάνατόν της, Εὐρ. Ὀρ. 164· σπανίως μετὰ γεν., δ. τοῦ ἐγκλήματος (ἐνν. δίκην] Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7.—Παθ., δίκαι δικασθεῖσαι Πλάτ. Κρίτωνι 50B, πρβλ. Λυσ. 148. 21· ὁποτέρων ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν.., Θουκ. 1. 28. γ) ἐκφέρω κρίσιν καταδικαστικήν, καταδικάζω, γάμον ἄγαμον Σοφ. Ο. Τ. 1214. 2) φόνον δ., ἀπολογοῦμαι ἐν δίκῃ φόνου, Εὐρ. Ὀρ. 580, ἴδε ἀνωτ. 6. 3) ἀποφασίζω μεταξὺ προσώπων, δικάζω τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν, Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικὲς Ἰλ. Θ. 431· ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε Ψ. 574, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 97., 3. 31· ἑκάστῳ κατὰ τὸ μέγαθος τοῦ ἀδικήματος, ἐκφέρεται δι' ἕκαστον καταδίκη ἀνάλογος, ὁ αὐτ. 2. 137.—Παθ., δικάζομαι ἢ κατηγοροῦμαι, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7· αἰσχρὰς δίκας δ., ἐναντίον μου εἰσάγεται κατηγορία, Λυσ. 163. 15. 4) ἀπολ., εἶμαι δικαστής, ἐκφέρω γνώμην ἢ ἀπόφασιν, Ἰλ. Σ. 506, Ψ. 579, Ἡρόδ. 1. 14, Ἀντιφῶν 140. 6, κτλ. δ. ὡς.., ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 1. 84·—κάθημαι ὡς δικαστὴς (ὃ ἴδε), Δημ. 538. 25· δ. καὶ ἐκκλησιάζειν Λυσ. 175. 15, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 16, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **ἐνδείκνυμι**. **II**. Μέσ. ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ὑπερασπίζω τὸ δίκαιόν μου, καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, κτλ., Ὀδ. Λ. 545, Μ. 440, Ἡρόδ. 1. 96, Θουκ. 1. 77, Πλάτ., κτλ.·—δίκην δικάζεσθαί τινι, κρισολογοῦμαι, εἶμαι εἰς τὸ δικαστήριον μέ τινα, Λυσ. 120. 27, Δημ. 1280. 23· ἁπλῶς, δικάζεσθαί τινι Πλάτ. Εὐθύφρ. 4E· πρός τινα Θουκ. 3. 44· κυρίως ἐπὶ ἰδιωτικῆς δίκης κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δημοσίαν καταδίωξιν, Δημ. 523. 3·—ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας, ἤτοι τὸ ἔγκλημα κα ὰ γεν., δικάζεσθαί τινι κακηγορίας Λυσ. 117. 16· κλοπῆς Δημ. 601. 23, κτλ.· ἐδεδίκαστο ἄν μοι τῆς ἐγγύης ὁ αὐτ. 901. 11· ὡσαύτως, δ. τινι περί τινος αὐτόθι 5. 2) τὸ δικάζεσθαι, δικανικῶς ὁμιλεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10· πρβλ. Ἀντιφῶν 117. 34.

δῐκαία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δίκη**, ὡς Σεληναίη ἀντὶ Σελήνη, Ἐτυμ. Μ. 24. 48.

δῐκαι-άδικος, ὁ, οὔτε δίκαιος οὔτε ἄδικος, Φίλων 2. 346.

δῐκαιεῦν, Ἰω. ἀντὶ **δικαιοῦν**, ἴδε ἐν λ. **δικαιόω**, Ἡρόδ.

δῐκαιοδοσία, ἡ, ἡ τοῦ δικαίου ἀπονομή, jurisdictio, Συλλ. Ἐπιγρ. 2147, Πολύβ. 20. 6, 2·—ἡ ἐν τῷ δικαστηρίῳ συζήτησις καὶ κατὰ τοὺς νόμους τακτοποίησις ζητήματός τινος, ὁ αὐτ. 4. 16, 4. **II**. συνθήκη μεταξὺ δύο πολιτειῶν, καθ' ἣν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρᾳ ἐδικάζετο ὁ ὑπὸ ξένων κατηγορούμενος, = ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία (ἴδε **σύμβολον** II), ὁ αὐτ. 24. 1, 2, πρβλ. 32. 17, 4.

δῐκαιοδοτέω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, Στράβων 501, 808, κτλ.

δικαιο-δότης, ου, ὁ, δικαστής, Λατ. juridicus, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Στράβων 797·—ἐπίθ. **-δοτικός**, ή, όν, Βυζ.

δῐκαιο-κρῐσία, ἡ, δικαία κρίσις, Ἐπ. Ρωμ. β', 5.

δῐκαιο-κρίτης, ου, ὁ, = **δίκαιος κριτής**, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ιβ', 41), Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 704, πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

δικαιο-κτόνος, ου, φονεὺς τῶν δικαίων, τῶν ἀθῴων, περὶ τοῦ Ἡρῴδου, Ἰω. Χρυσόστ. 5. 997.

δῐκαιο-λογέομαι, μέλλ. **-ήσομαι** Πολύβ. 4. 3, 12· ἀόρ **ἐδικαιολογησάμην** Λουκ. Προμ. 4, ἢ παθ. **ἐδικαιολογήθην** Πολύβ. 31. 20, 8· ἀποθ.·—ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, δικάζομαι πρός τινα, Αἰσχίν. 31. 2· περί τινος Λυσ. Ἀποσπ. 18· πρός τινα Ὑπερείδ. Εὐξέν. 32, Πολύβ., κτλ. **II**. ἐν τῷ ἐνεργ., οἱ **δικαιολογοῦντες**, οἱ δικηγόροι, Λουκ. Τίμ. 11, πρβλ. Ἀπολ. 12.

δῐκαιο-λογία, ἡ, ὑπεράσπισις, Δημάδ. 179. 19, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 19, 4. **II**. ἐν τῷ πληθ., δικανικοὶ λόγοι, αὐτόθι 2. 2., 19. 14.

δῐκαιο-λογικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀγόρευσιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δικανικός, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 237.—Ἐπίρρ **-κῶς**, συγκρ. **-κώτερον**, αὐτόθι.

δῐκαιό-μετρος, ον, ἔχων μέτρον δίκαιον, ὀρθόν, ἀκριβές·—**δικαιόμετρον**, τό, ἀγγεῖον, Ἥρων Πνευμ. 195.

δῐκαιονομέω, **-νομία**, = **δικαιοδοτέω**, **-δοσία**, Φίλων 1. 126., 2. 365, πρβλ. Keil Inscrr. IV. b. 21.

δῐκαιο-νόμος, ον, = **δικαιοδότης**, Δίων Κ. 78. 22.

δῐκαιό-πολις, εως, ὁ, ἡ, νᾶσος, ἧς οἱ πολῖται ἀσκοῦσι τὴν δικαιοσύνην, Πίνδ. Π. 8. 31.

δῐκαιο-πρᾱγέω, τὰ δίκαια πράττω, ἀσκῶ δικαιοσύνην, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 3, Ἠθ. Ν. 5. 9, 2.

δῐκαιοπράγημα, τό, πρᾶξις δικαία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 7.

δῐκαιο-πραγής, ές, δίκαια πράττων, δίκαιος, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀντιπελαργεῖν**.

δῐκαιοπρᾱγία, ἡ, δικαία διαγωγὴ ἢ πρᾶξις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 17.

δῐκαιο-πραγμοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡράκλ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 14.

δίκαιος [ῐ], α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἡρακλ. 901, Ι. Τ. 1202, Διόδ. 5. 72 (δίκη). **A**. παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς παλαιοτέροις συγγραφ., **I**. ἐπὶ προσώπων, ὁ τηρῶν τὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα, Ὀδ. Γ. 52· ἰδίως ἐπὶ κοινωνικῆς τάξεως, καλῶς συντεταγμένος, πεπολιτισμένος, ὡς τὸ Λατ. humanus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀγρίας, ἀπολιτίστους φυλάς, ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, ἀντίθ. φιλόξεινοι καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής Ὀδ. Ι. 175, Ν. 201, πρβλ. Θ. 575· οὕτως οἱ Γαλακτοφάγοι εἶναι δικαιότατοι, Ἰλ. Ν. 6· ὁ Χείρων εἶναι δικαιότατος Κενταύρων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀξέστους ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰλ. Λ. 832, πρβλ. Θέογν. 314, 795· οὕτω καὶ δικαίη ζόη, κανονικός, συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ἀνεγνωρισμένος ὡς καλὸς καὶ ἀξιότιμος, Ἡρόδ. 2. 177· καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., δικαίως μνᾶσθαι, ἐπιζητῶ νὰ λάβω γυναῖκα προσηκόντως, τιμίως, Ὀδ. Ξ. 90·—ὁ Σόλων μεταχειρίζεται τὸ ἐπίθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γαλήνιος, ἤρεμος, Ἀποσπ. 18. 4· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δ. εἶχον, πιστῶς, ἐν ὑπακοῇ, Σοφ. Ἀντ. 292. 2) τηρῶν τοὺς νόμους ἢ κανόνας τοῦ ὀρθοῦ καὶ πρέποντος, «σωστός», ἀκριβὴς εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρός τε τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσιος καὶ δίκαιος· συχνάκις παρ' Ὁμ. κτλ.· ἀντίθ. **δυσσεβής**, Αἰσχύλ. Θήβ. 598, πρβλ. 610· βραδύτερον τοῦτο ἦτο δ. καὶ ὅσιος, ἴδε Πλάτ. Γοργ. 507B· ὡς οὐσιαστ. = ὁ δίκαιος ἄνθρωπος, Σοφ. Ἀντ. 741. **II**. ἐπὶ πράξεων, κτλ., σύμφωνος πρὸς τὸ ὀρθόν, Ὅμ., κλ.· ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, διὰ πρᾶγμα ὀρθῶς λεχθέν, Ὀδ. Σ. 413.

B. Περὶ τῆς μεταγεν. χρήσεως, **I**. περὶ πραγμάτων δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν διαίρεσιν τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ἠθ. Ν. 5. 2, 8 (ἔνθα ὅμως παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **δίχα**)· 1) ὡς τὸ **ἴσος**, ὁμαλός, ἰσόρροπος, σύμμετρος, ἅρμα δίκαιον, ὁμαλῶς κινούμενον, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· δικαιόταται ἀντιρροπαὶ Ἱππ. Ἄρθρ. 783· δικαιότατα μοχλεύειν αὐτόθι·—ὀρθός, ἴσος, ἀπροσωπόληπτος, «ἀμερόληπτος», βάσανος Ἀντιφῶν 112. 23. β) κατὰ νόμους ἀκριβής, αὐστηρός, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν λόγων, Ἡρόδ. 7. 108, πρβλ. Θουκ. 3. 44· πάντα δικαίως ἡμῖν τετήρηται Δημ. 515. 13· δικαίως ἐξετάζειν ὁ αὐτ. 564. 16·—ἐπὶ ἀριθμῶν, αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι Ἡρόδ. 2. 149. 2) ὀρθός, νόμιμος, ἰδίως τὸ δίκαιον, ἀντίθ. τὸ ἄδικον, Ἡρόδ. 1. 96, Αἰσχύλ. Πρ. 187, κτλ.· τὰ δίκαια κἄδικα Ἀριστοφ. Νεφ. 99, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 38· τὰ ἴσα καὶ δίκαια (ἴδε ἐν λ. **ἴσος** I. 2)· τοὐμὸν δ., «τὸ δίκηό μου», Εὐρ. Ι. Α. 810· ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο τὸ δίκαιον, Ἀντιφῶν 144. 14· τὰ δ. ποιεῖν τινι, κάμνω εἴς τινα ὅ,τι εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 10, κτλ.· τὰ δ. ἔχειν, λαμβάνειν, ἔχω, λαμβάνω ὅ,τι εἶναι δίκαιόν, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 7, 14 καὶ 17·—τὰ δ. πράττεσθαί τινα, ἐπιβάλλειν τινὶ τὴν πρέπουσαν ποινήν, τιμωρεῖν τινά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 812·—ἐκ τοῦ δικαίου = δικαίως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1435, Θουκ. 2. 89· μετὰ τοῦ δ. Λυσ. 191. 33·—τὸ δίκαιον εἶναι ὡσαύτως τὸ ὀφειλόμενον, νόμιμος ἀπαίτησις, Θουκ. 3. 54, Δημ. 572. 14, κτλ.· τὰ πρὸς ἀλλήλους δίκαια, ἀμοιβαῖαι ὑποχρεώσεις ἢ συμφωνίαι, Πολύβ. 3. 21, 10· ἐπὶ συγκειμένοις τισὶ δικαίοις, ἐπὶ ὡρισμένοις τισὶν ὅροις, Διον. Ἀλ. 3. 51·—ἐπίρρ., ὀρθῶς, Ἡρόδ. 6. 137, Αἰσχύλ. Ἀγ. 376, κτλ. **II**. ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ὡς τὸ Λατ. justus, πρέπων καὶ ὀρθός, ἁρμόζων, δ. τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1604· κόσμος οὐ φέρειν δίκαιος ὁ αὐτ. Εὐμ. 55· σχῆμα σώματος Ἱππ. Ἄρθρ. 832· δ. πρὸς πᾶσαν ὁμιλίαν, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς.., ὁ αὐτ. 19. 22· ἵππον δ. ποιεῖσθαί τινι, κάμνω ἵππον κατάλληλον πρὸς χρῆσιν ἑτέρου, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 5, πρβλ. Κυν. 7, 4· ἀλλά, ἵππος δ. τὴν σιαγόνα, ἔχων καλὸν στόμα, Πολυδ. Α', 196. 2) πραγματικός, γνήσιος, συγγραφεὺς Λουκ. Ἱστ. Συγγραφ. 39· εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμός, ἐὰν ἀληθῶς, ὄντως εἶναι ἰδικός μου, Σοφ. Αἴ. 547· οὐ δικαίου πολίτου, δὲν εἶναι ἔργον ἀληθοῦς, γνησίου, πιστοῦ πολίτου, δὲν ἀνήκει, δὲν ἁρμόζει εἰς.., Δημ. 34. 15. 3) καλός, πρέπων, μέτριος Θουκ. 1. 76·—δικαίως, εὐλόγως, ὁ αὐτ. 6. 34, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 675·—συγκρ. **-οτέρως** Ἰσοκρ. Ἀντιδ. 181, κοινότερον **-ότερον**· ὑπερθ. **-ότατα** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1222.

Γ. Παρὰ πεζοῖς σημειωτέα ἡ προσωπ. σύνταξ., δίκαιός εἰμι, = δίκαιόν ἐστιν ἐμέ· μετ' ἀπαρ., δίκαιοί ἐστε ἰέναι, = δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς.., Ἡρόδ. 9. 60, πρβλ. 8. 137· δ. εἰμι ἔχειν ὁ αὐτ. 9. 27· δ. εἰμι κολάζειν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1434· δ. ἐστι περιπεσεῖν κακοῖς Ἀντιφῶν 123. 17· δ. εἰσι ἀπιστότατοι εἶναι, ἔχουσι δίκαιον νὰ δυσπιστῶσι, Θουκ. 4. 17· δ. βλάπτεσθαι Λυσ. 159. 6· δ. ἐστιν ἀπολωλέναι, dignus est qui pereat, Δημ. 74. 26· ὁ σπουδαῖος ἄρχειν δ., ἔχει δικαίωμα νά.., εἶναι δίκαιον νά.., Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 10· σπανιώτερον ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., δικαιότεροι χαρίζεσθαι Λυσ. 161. 13· δικαιότατος εἶ ἀπαγγέλλειν Πλάτ. Συμπ. 172B· πρβλ. **κύριος** I. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπρόσωπ. σύνταξις, δίκαιόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως εἶναι δόκιμος, ὡς Ἡρόδ. 1. 39, Αἰσχύλ. Πρ. 611, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ πλ., δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν Σοφ. Αἴ. 1126, πρβλ. Τρ. 495, 1116.—Ἐνίοτε δὲ εὑρίσκομεν καὶ δικαίως ἂν μετ' εὐκτ., ὡς Πλάτ. Φαῖδρ. 276A, Πολ. 331A.

Δ. Ἐπίρρ. **-ως**, ἴδε ἀνώτ. A I, B II, III, V, VI. [δικαίων μετὰ τῆς παραληγούσης βραχείας ἐν Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 2, ὅπερ ὑποδεικνύει τύπον δίκᾰος· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἔχομεν οὐ δίκαον· οὐ δίκαιον·—πρβλ. δείλαιος δείλαος, παλαιὸς πάλαος].

δῐκαιοσύνη, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ δικαίου, Θέογν. 147, Ἡρόδ. 1. 96., 6. 86,1.,7. 52, κτλ.· δ. δικαστική, ἡ νομική, ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀριστ. Πολ. 4. 4,14. **II.** ἡ ἀσχολία δικαστοῦ, Πλάτ. Γοργ. 464Β, C (διάφ. γρ. δικαστική), πρβλ. Κλειτοφ. 408Β.

δῐκαιόσυνος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς φύλακος τῆς δικαιοσύνης, Α. Β. 34, Εὐστ. 918. 47.

δῐκαιότης, ητος, ἡ, = **δικαιοσύνη**, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλάτων, κ.λ.

δῐκαιόω, Ἰων. ἀπαρεμφ. **δικαιεῦν** Ἡρόδ. 6. 82· μέλλ. **-ώσω** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2, Θουκ. 5. 26· **-ώσομαι** Θουκ. 3. 40· ἀόρ. **ἐδικαίωσα** ὁ αὐτ. 2.71.— Παθ., μέλλ. **-ωθήσομαι** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐδικαιώθην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 393· πρκμ. **δεδικαίωμαι** Ἑβδ. **I.** ἐπανορθῶ, διορθώνω, νόμος .. δικαιῶν τὸ βιαιότατον Πίνδ. Ἀποσπ. 151. 4·— δικαιωθείς, δοκιμασθείς, ἐξετασθείς, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** θεωρῶ ὡς δίκαιον, νομίζω κατάλληλον, ἔχω ἀξιώσεις ἢ ἀπαιτῶ τι ὡς δίκαιον, κτλ., μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ **ἀξιόω**, Ἡρόδ.1. 89,113, Ἱππ. Ἀγμ.772· δεινά με δρᾶσαι δικαιοῖ Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. 575· δ. τι γενέσθαι Ἡρόδ. 9. 93· δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτήν Θουκ. 2. 41· ἡ ἀπαρέμφ. πολλάκις παραλείπεται, ὡς οὕτω δ. (ἐνν. γενέσθαι) Ἡρόδ. 9. 42· οὕτω:, ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ Σοφ. Φ.780·— συναινῶ, δουλεύειν Ἡρόδ. 2. 172· οὐ δ., ἀρνοῦμαι, δὲν συναινῶ, Θουκ. 2.172·—μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξῃ τίς τι, Ἡρόδ. 3. 118.— Παθ., τὸ δικαιωθέν, ὅ,τι ἔχει ὁρισθῆ, Διον. Ἀλ. 10. 1. **III.** ἀπονέμω δικαιοσύνην εἴς τινα, δικάζω, ὅ ἐ., **1)** καταδικάζω, κατὰ μέσ. μέλλ., Θουκ. 3. 40· κολάζω, τιμωρῶ, Ἡρόδ. 1. 100., 3. 29, πρβλ. Cic. 2 Verr. 5. 57, Ruhnk. Τίμ.—Παθ., ἀποδίδοται εἰς ἐμὲ δικαιοσύνη, ἀντίθ. **ἀδικεῖσθαι**. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 2· τιμωροῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 934Β. **2)** κηρύττω τινὰ δίκαιον, Ἑβδ. (Ἐξόδ. κγ', 7, Ἱερ. γ', 11), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 15, κτλ.· συχνὸν ἐν τῷ παθ., αὐτόθι ζ', 35, κτλ.

δίκαιρον, τό, ἰνδικόν τι πτηνόν, Κτησ. σ. 313, Αἰλ. π. Ζ. 4.41.

δῐκαίωμα, τό, πρᾶξις δικαιοσύνης, ἀντίθ. **ἀδίκημα**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 1·—ἀλλά, κυρίως, ἐπανόρθωσις ἀδικήματος (τὸ δὲ ἄλλο εἶνε **δικαιοπράγημα**), ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 7·—ἐντεῦθεν, **α)** κρίσις, τιμωρία, ποινή, ζημία, Πλάτ. Νόμ. 864Ε. **β)** δικαίωσις, ἀξίωσις, ἀπαίτησις, Θουκ.1. 41, Ἰσοκρ.121Α, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 10, 1· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε δικαιώματα Ἑλληνίδων πόλεων Ἀποσπ. 569, 571· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ρωμ. Ἐπ. ε', 16. **II.** διαταγή, ἀπόφασις, Ἑβδ. (Γεν. κς', 5, Ἐξόδ. ιε', 26 κ. ἀλλ.), Ἐπ. π. Ρωμ. α', 32., β', 26 κ. ἀλλ.

δῐκαίωσις, εως, ἡ, ἀπονομὴ δικαιοσύνης, ἐντεῦθεν, **1)** καταδίκη, τιμωρία, Θουκ. 8. 66. **2)** ὑπεράσπισις νομικοῦ δικαίου, ἀθῴωσις, Λυσ. 115. 5, πρβλ. Ἁρποκρ.·— τὸ κρίνειν τινὰ ὡς δίκαιον, Ἐπ.π.Ρωμ. δ', 25, κτλ., Ἐκκλ. **II.** δικαίᾳ ἢ ὡς δικαία ἀπαίτησις, ἀξίωσις, Θουκ. 1. 141, Πλούτ. Δημητρ.18· τί ἐστί μοι ἔτι δ.; Ἑβδ. (2 Βασιλ. ιθ', 28). **III.** κρίσις περὶ δικαίου, γνώμη, ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, μετέβαλον κατὰ τὴν ἰδίαν των βούλησιν καὶ εὐχαρίστησιν, Θουκ. 3. 82.

δῐκαιωτήριον, τό, ὡς τὸ **κολαστήριον**, σωφρονιστήριον, τόπος τιμωρίας, Πλάτ. Φαίδρ. 249Α, Ἰοῦγκος παρὰ Στοβ. 611. 28.

δῐκαιωτής, οῦ, ὁ, δικαστής, κριτής, Πλούτ. Ἀρτοξ. 23., 2. 549D.

δῐκᾱνικός, ή, όν, **1)** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔμπειρος περὶ τοὺς νόμους, ἠσκημένος εἰς τὸ ἀγορεύειν ἐν δικαστηρίοις, ὁ ὡς δικηγόρος, Πλάτ. Γοργ. 512Β, Θεαιτ. 175D, 201Α, Ξεν., κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀνήκων εἰς δίκας, ἐν τῷ δικαστηρίῳ λεγόμενος ἢ πραττόμενος, λόγοι Ἰσοκρ. 295Β· ῥημάτιον δ., νομικὸς ὅρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 534· **ἡ δικανικὴ** (ἐνν. τέχνη), ῥητορεία ἐν δικαστηρίοις, Πλάτ. Πολ. 405Α, Ἀριστ. Ρητ.1.11, 15· μετὰ δικανικήν, ἀφοῦ τις ὑπηρέτησεν ὡς δικηγόρος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 919. οὕτω, τὰ δικανικὰ Ἀριστ. Ρητ.1.1,10. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὅμοιος πρὸς δικηγόρον, σμικρὸς τὴν ψυχὴν .. καὶ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 175D· οὕτως ἐπίρρ. **δικανικῶς** Χαρίτων 5. 4· ἐπὶ διηγήσεως, φορτικὰ μὲν καὶ δ., ὁμοιάζοντα πρὸς δικηγορικὴν ἀγόρευσιν, ἀνιαρά, φορτικά, Πλάτ. Ἀπολ. 32Α· ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον καὶ δ. Λουκ. Ἐνυπν. 17.

δῐ-κάρδιος, ον, ὁ δύο ἔχων καρδίας, πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσι Αἰλ. π. Ζ. 11. 40·—τὸ δ., εἶδος θρίδακος (μαρουλίου), Γεωπ.12.1, 3.

δῐ-κάρηνος, ον, δύο ἔχων κεφαλάς, δικέφαλος, Βατραχομ. 300, Ἀνθ. Π. 6. 306.

δῐ-καρπέω, φέρω δὶς τοῦ ἔτους καρπούς, παράγω διπλῆν συγκομιδήν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ.1.13, 9· πρβλ. **διφορέω**.

δί-καρπος, ον, ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν, Λατ. biferus, Στράβων 831.

δῐκάσιμος, ον, καθ' ἃν γίνονται δίκαι, δ. ἡμέρα, Λατ. dies fastus, ὅτε τὰ δικαστήρια εἰργάζοντο, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 397· δ. μῆνες Πλάτ. Νόμ. 958Β.

δικασκόπος, ὁ, «δικασκόποι· ὄνομα ἀρχῆς τινος ἐν Μυτιλήνῃ» Συλλ. Ἐπιγρ. 2166.

δῐκασμός, οῦ, ὁ, τὸ δικάζειν, κρίνειν, Φίλων 1. 133.

δῐκασπολέω, εἶμαι δικαστής, δικάζω, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 330. 10, ἐν τῷ παθ.

δῐκασπολία, ἡ, δίκη, κρίσις, Ὀρφ. Ἀργ. 379, Κόλουθ. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 6203· ἐν τῷ πληθ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 647. 2.

δῐκασπόλος, ὁ, (πολέω) ὁ ἐφαρμόζων τὸν νόμον, δικαστής, Ἰλ. Α. 238, Ὀδ. Λ. 186· θηλ., Ὀρφ. Ὕμν. 68. 11·— ὡς ἐπίθ., σκῆπτρον δ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1178·— **δικασπολεῖα**, τά, Μ. Ἀκομ. σ. 352, 2, (Λεξ. Κουμ.).

δῐκαστεία, ἡ, δικαστήριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2152 b (Προσθ.), 3184, 3568 f (Προσθ.).

δῐκαστήρ, ῆρος, ὁ, = **δικαστής**, Βάβρ.118. 3·— ἐν τῷ πληθ., **δικαστῆρες** Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen. stud. vol. I, σ. 255.

δῐκαστηρίδιον [ρῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **δικαστήριον**, Ἀριστοφ. Σφ. 803.

δῐκαστήριον, τό, τόπος, ἐν ᾧ γίνονται δίκαι, δ. συνάγειν Ἡρόδ. 6. 85· συγκλείειν Ἀριστοφ. Ἱππ.1317·— ὑπὸ δ. ἄγειν, ὑπάγειν τινὰ Ἡρόδ. 6. 72, 104· εἰς δ. ἄγειν Πλάτ. Φαίδρ. 273Β· ἀναβὰς εἰς τὰ δ. Ἀντιφῶν 143. 42· παραδοῦναι τῷ δ. Ἀνδοκ. 3. 27· ἐπὶ δ. ἐλθεῖν Ἰσαῖ. 35. 4· πρὸ δικαστηρίου Ἰσοκρ.150D, κτλ. **2)** οἱ δικασταί, Ἀριστοφ. Σφ. 624, Πλάτ. Νόμ. 880D, κτλ.· ἐπειδὰν ἀναστῇ τὸ δ. Δημ. 585. 9.

δῐκαστής, οῦ, ὁ, ὁ δικάζων, κριτής, Ἡρόδ. 1. 91., 3. 14, 31, Αἰσχύλ. Χο. 118, Εὐμ. 81, κτλ. **2)** ἐν Ἀθήναις οἱ δικασταί, ὡς οἱ παρὰ Ρωμαίοις judices, ἦσαν μᾶλλον ὡς οἱ παρ' ἡμῖν ἔνορκοι (ὁ δὲ προεδρεύων δικαστὴς ἐκαλεῖτο κριτής), Σοφ. Αἴ. 1136, κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νομοθέτης, Λυσ. 139. 40· ἴδε πρὸ πάντων Ἀντιφῶντ. 114. 3, Ξεν. Συμπ. 5, 10, Herm. Pol. Ant. § 134. **II.** δ. αἵματος, ὁ ἐκδικητής, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1150.

δῐκαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δίκας, ἠσκημένος ἐν αὐταῖς, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 38· νόμος δ. Πλούτ. Γ. Γράκχ. 5·—**ἡ δικαστικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ ἐργασία ἢ ἀσχολία τοῦ δικαστοῦ ἢ ἐνόρκου, Πλάτ. Πολιτ. 303Ε, κτλ.·— τὸ δ., ὁ τοῦ δικαστοῦ μισθὸς ἐν Ἀθήναις· ἦτο δὲ κατὰ πρῶτον εἷς ὀβολός, ἀκολούθως τρεῖς (οὐδέποτε δύο), Ἀριστοφ. Νεφ. 863, Βατρ. 140· πρβλ. Böckh Staatsh. 1.312 κέξ. **2)** ἐπίρρ. **δικαστικῶς** Λουκ. Ἑρμοτ. 47.

δῐκάστρια, ἡ, γυνὴ δικάζουσα, θηλυκ. τοῦ **δικαστής**, Λουκ. Ἀλ. 9.

δικατάληκτος, ον, ἔχων διπλῆν κατάληξιν, Μ.Ε., καὶ οὐσιαστ. **δικαταληξία**, ἡ. Γραμμ. **2)** ἐκ δύο μέτρων καταληκτικῶν συγκείμενος, Ἡφαιστ. σ. 101.

δί-καυλος, ον, ἔχων δύο καυλούς, ἀντίθ. **μονόκαυλος**, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 6, 8 (διάφ. γρ. **δῐκαυλεῖ ὡς ῥῆμα**).

δῐκεῖν, ἀπαρ. τοῦ **ἔδῐκον**, ἀόρ. ἐν **χρήσει παρὰ** Πινδ. καὶ Τραγ.· ὁ Ἀρισταίν. 2.1 ἐσχημάτιζεν ἐνεστῶτα **δίκει**· ἀντὶ τοῦ ἀορ. α' **δίξε** ἐν Ἀνθ. Π.15. 27, ἔχει γραφῆ ἐκ διορθώσεως **ἔκιξε**. Ρίπτω, τι Πίνδ. Π. 9. 218, Αἰσχύλ. Χο. 99, καὶ συχνάκις παρ' Εὐρ.· πεδόσε σώματα Βάκχ. 599· χεῖρ' ἐς οὐρανὸν Ἡρ. Μαιν. 498· ἴδε ἐν λ. **πέσημα**. **2)** ὡς τὸ **βάλλω**, κτυπῶ, δ. πέτρῳ Πίνδ, Ο.10 (11). 86· κρᾶτα φόνιον .. ὠλένας δικὼν βολαῖς Εὐρ. Φοιν. 664. (Πρὸς τὴν √ΔΙΚ πρβλ. Λατ. jac-ĕre· ἐντεῦθεν **δίσκος** (**ὡς λέσχη** ἐκ τοῦ **λέγω**), καὶ ἴσως **δίκτυον**).

δί-κελλα [ῐ], **ης**, ἡ, (κέλλω) σκαπάνη δύο χηλὰς ἢ ὀδόντας ἔχουσα, «δικέλλι», (οἵα φαίνεται ἐπὶ νομίσματος τῆς Τενέδου καὶ τοῦ Οὐαλερίου Ἀσκικούλου), Ψευδοφωκυλ.146, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198, Σοφ. Ἀντ. 250, Εὐρ. Φοιν. 1155· πρβλ. **μάκελλα, σμινύη**.

δῐκελλίτης [λῑ], **ου**, ὁ, ὁ σκάπτων διὰ δικέλλης, σκαφεύς, Λουκ. Τίμωνι 8.

δί-κεντρος, ον, δύο κέντρα ἔχων, σκορπίων Αἰλ. π. Ζ. 6. 40.

δῐ-κέραιος, ον, δύο κέρατα ἔχων, Ἀνθ. Π. 6. 111.

δί-κερας, ατος, τό, διπλοῦν κέρας, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202Β. **2)** εἶδος ποτηρίου, «δίκερας ἢ δίκρουνον ῥυτόν» Πολυδ. Ϛ', 96.

δί-κερκος, ον, δύο οὐρὰς ἔχων, Αἰλ. π. Ζ. 12. 3.

δί-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, δύο κέρατα ἔχων, Ὕμν. Ὁμ. 18. 2, Ἀνθ. Π. 6. 32, κτλ.; ὡσαύτως **δίκερως, ων**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2.1, 32.

δῐ-κέφᾰλος, ον, ὁ δύο κεφαλὰς ἔχων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 4, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 6.

δίκη [ῐ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. **δείκνυμι**)·— τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον· ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ δίκαιον ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς συνηθείας, ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τῆς λέξεως δίκη ἦτο συνήθεια, ἕξις, αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, αὕτη εἶναι ἡ φύσις τῶν θνητῶν, Ὀδ. Λ. 218· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων Ω. 255, κτλ.· ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων Δ. 691· ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν Ξ. 59, κτλ.·— ἡ γὰρ δίκη. ὁππότε .., αὕτη εἶναι ἡ συνήθεια, ὁπόταν .., Τ. 168· δίκην ἐφέπειν τινός, μετέρχομαι τὸν τρόπον τινός, μιμοῦμαί τινα, Πίνδ. Π. 1. 97·— ἡ συνήθης πορεία τῶν πραγμάτων, ἐκ τουτέων ὁ θάνατος οὐ γίνεται κατά γε δίκην, οὐδ' ἢν γένηται Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 898· ἐντεῦθεν, **2)** ἐπιρρηματικῶς κεῖται ἡ αἰτ. **δίκην**, κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ .., μετὰ γεν., Πίνδ. Π. 2. 155, **Σοφ.** Ἀποσπ. 587,

καὶ συχνάκις παρὰ Πλάτ. (ἴδε Ruhnk. Τίμ.)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζώων, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς δίκην ὕδατος, ἀγγείου Αἰσχύλ. Θήβ. 85, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D· ὡσαύτως ὡς τὸ χάριν, ἕνεκα.., Schneidewin Σιμων. σ.74. **II**. καλὴ συνήθεια, τάξις, ἁρμονία, νόμος, δίκαιον· μή τι δίκης ἐπιδευές, μηδὲν ὀλιγώτερον ἢ κατώτερον τοῦ ὀρθοῦ, Ἰλ. Τ. 180· ἀντίθ. **βία**, ἰσχύς, δύναμις ἐπιβαλλομένη, Ἰλ. Π. 388, Ὀδ. Ξ. 84· προσωποπ. ὡς θεά, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς τὸ Ρωμ. Poena, Ἡσ. Θ. 902, Αἰσχύλ. Θήβ. 662, κτλ.· Δίκης βωμὸς ὁ αὐτ. Ἀγ. 384, Εὐμ. 539· — παρὰ Πινδ. Ἀλήθεια, Π. 8. 100. **2**) δίκη ἐστί, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 259, πρβλ. 811, Εὐμ. 257. **3**) ἐν ποικίλαις ἐπιρρηματ. χρήσεσι δίκῃ, δικαίως, προσηκόντως, ὀρθῶς, Ἰλ. Ψ. 542, Τραγ.· ἐν δίκῃ Πίνδ. Ο. 6. 19, Σοφ. Τρ. 1069, κτλ.· σὺν δίκῃ Θέογν.196, Πίνδ. Π. 9.170, Αἰσχύλ., κτλ.· κατὰ δίκην Ἡρόδ.7. 35, Εὐρ. Τρῳ. 888· μετὰ δίκης Πλάτ. Νόμ. 643Ε· πρὸς δίκης Σοφ. Ο. Τ. 1014, Ἠλ. 1211· ἀντίθ. παρὰ δίκην Πίνδ. Ο. 2. 30, κτλ.· ἄνευ ἢ ἄτερ δίκης Αἰσχύλ. Εὐμ. 554, Ἱκέτ. 703· πέρα δίκης ὁ αὐτ. Πρ. 30· βίᾳ δίκης ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 430· δίχα δίκης Πλούτ. Ἀγησ. 32. **III**. κρίσις, γνώμη, ἀπόφασις, δίκην ἰθύντατα εἰπεῖν, ἐκφέρω ἀπόφασιν δικαιοτάτην (πρβλ. **ἰθύς**), Ἰλ. Σ. 508· ἰδίως κατὰ πληθ., αἱ δίκαιαι κρίσεις τῶν βασιλέων, Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ Π. 542, πρβλ. Ὀδ. Γ. 244, κτλ.· ἐντεῦθεν καθόλου ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως ἢ κρίσεως, δίκαι σκολιαί, ἀντίθ. **ἰθεῖαι**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 217, 248, πρβλ. 260, Ἰλ. Ψ. 579. **IV**. μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ πάσης ἐνεργείας καθιερωμένης πρὸς καθορισμὸν τοῦ κατὰ νόμον δικαίου καὶ ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἑπομένως, **1**) πᾶσα ὑπόθεσις δικαστική, διαδικασία, Δημ. 298. 2· κυρίως, ἰδιωτικὴ δίκη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γραφὴ (δημοσία καταγγελία, δίκη ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος), Λυσ. 95. 42, κτλ., πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2Α· (κατὰ τὸν Πολυδ. Θ', 41, ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι αἱ δίκαι καὶ γραφαί)· πρβλ. **γράφομαι**, **δικάζω**, **εἰσάγω**, **ἐμπορικός**, **κρίνω**, **κυρόω**, **λαγχάνω**, **ὀφλισκάνω**· οἱ δίκην ἔχοντες, οἱ διαδικαζόμενοι, Keil Ἐπιγρ. 4. b. 8, πρβλ. Πλούτ. Κικ. 17. **2**) αὐτὴ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, πρὸ δίκης Θουκ. 1. 141, Ἰσαῖ. 57. 27, κτλ.· δίκη γίγνεται Θουκ. 2. 53· καὶ τὸ δικαστήριον ἐν ᾧ ἐξεδικάσθη αὕτη, ἐν ὑμῖν ἐστι καὶ τῇ δίκῃ Ἀντιφῶν 142. 5· εὐθεῖα δίκη (ἴδε **εὐθυδικία**) Αἰσχύλ. Εὐμ. 433. **3**) τὸ ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς δίκης ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἐξιλασμός, ἱκανοποίησις, ποινή, πρόστιμον, δίκην τίνειν, ἐκτίνειν Ἡρόδ. 9. 94, Σοφ. Αἴ. 113· καὶ συχνάκις, δίκην ἢ δίκας διδόναι, τιμωροῦμαι, Λατ. poenas dare, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. (ἀλλὰ δίκας δ., ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ.703, διανέμω, ἀποδίδω δικαιοσύνην)· δίκας διδόναι τινί, πληρώνω εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 2· τινός, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 5. 106· τῶνδέ μοι δώσει δίκας Σοφ. Ἠλ. 538, κτλ.· ὡσαύτως, ἀντὶ ἢ ὑπέρ τινος Ἀριστοφ. Πλ. 433, Λυσίας 100. 9· ὡσαύτως, δίκην διδόναι ὑπό τινος, τιμωροῦμαι ὑπό.., Πλάτ. Γοργ. 525Β· ἀλλά, δίκας δοῦναι ἤθελον, συγκατετίθεντο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δίκην, Θουκ.1. 28·— δίκας λαμβάνειν εἶνε ἐνίοτε = τῷ δ. διδόναι, Λατ. dare poenas, Ἡρόδ. 1.115, Δημ.110, ἐν τέλ., πρβλ. Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 852· ἀλλὰ συνήθως = τῷ Λατ. sumere poenas, ἐπιβάλλω ποινήν, ἐκδίκησιν λαμβάνω, Λυσ. 94. 27, κτλ.· λαβεῖν δίκην παρά τινος Δημ. 544. 6, κτλ.· — οὕτω, δίκην ἔχειν, ἔχω τὴν τιμωρίαν τινός, Ἀντιφῶν 124. 45, Πλάτ. Πολ. 529C (ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω ἱκανοποίησιν, ὁ αὐτ. Νόμ. 319Ε· παρά τινος Ἡρόδ.1. 45)·— οὕτω καί, δίκας ἢ δίκην ὑπέχω, ὑφίσταμαι δίκην, ὑποβάλλομαι εἰς δίκην, ὁ αὐτ. 2.118, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 552· δίκην παρέχειν Εὐρ. Ἱππ. 50·— δίκην ὀφλεῖν ὑπό τινος, καταδικάζομαι εἰς ποινήν, Πλάτ. Ἀπολ. 39Β· δίκας λαγχάνειν τινὶ Δημ. 539. 23· δίκης τυγχάνειν παρά τινος ὁ αὐτ. 561.1· δίκην ὀφλισκάνειν ἢ ὀφλεῖν ὁ αὐτ. 539. 21.,1158. 19, πρβλ. Ἀντιφῶντ.131.1· δίκην φεύγω, εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐν τῇ δίκῃ (ἀντίθ. διώκω, εἶμαι ὁ κατήγορος), Δημ. 985. 6·— δίκας αἰτέειν, ζητῶ ἱκανοποίησιν, τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 8. 114· δ. ἐπιτιθέναι τινὶ ὁ αὐτ.1.120· τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 125. 37· ἐπιφέρειν Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 4· δίκας ἀφιέναι τινὶ Δημ. 540.11· δίκας ἑλεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἔρημος** II· δίκην τείσασθαι, ἴδε **τίνω** II·— ἐπὶ τέλους, δίκας διδόναι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ἐπὶ ὑποτελῶν πολιτειῶν, αἵτινες ὤφειλον νὰ δικάζωσι τὰς ὑποθέσεις των ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῆς ἀρχούσης πολιτείας, ὡς οἱ Αἰγινῆται ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ οἱ σύμμαχοι ἐν Ἀθήναις, Ἡρόδ. 5. 83, πρβλ. Ξεν. Ἀθην.1,18· δ. τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, ὑποβάλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς εἰς εἰρηνικὴν διάλυσιν, Θουκ.1, 40.

δικηγορέω, συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, Εὐστάθ. Πονημ. σ. 319, 30·— **δικηγορία**, ἡ, αὐτόθι σ. 48, 1·— **δικηγορικῶς** αὐτόθι σ. 270, 50·— **δικηγόρος** Ἀγαθίας σ. 295, 10, Λαυρ. Λυδ. π. Ἀρχ. σ. 270, Σουΐδ. ἐν λ. **Λουκιανός**, Εὐστάθ. Ὁμηρ. σ.131, 2.

δί-κηλος, ὁ, ἡ, ἔχων δύο κήλας, Παῦλ. Αἰγιν. 262 (Briau).

δίκησις, εως, ἡ, (δίκη) = **ἐκδίκησις**, Ἑβδ. (Σειράχ, μζ', 25).

δῐκη-φόρος, ον, ὁ φέρων δικαιοσύνην, ἐκδίκησιν, τιμωρός, ἐκδικητής, Ζεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 525· ἡμέρα δ., ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως, αὐτόθι 1577·— ὁ δ., ὁ ἐκδικητής, ἀντίθ. δικαστής, ὁ αὐτ. Χο.120.

δῐκίδιον [ῐδ], τό, (δίκη) μικρὰ δίκη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 346, Σφηξ. 508, Νεφ.1109.

δικλίς, ίδος, ἡ, (κλίνω) ἔχουσα δύο φύλλα, σανίδας, διπλῆ, ἐπίθετον τῶν θυρῶν καὶ πυλῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. μετὰ τοῦ θύραι, πύλαι, σανίδες, Ὀδ. Β. 345, Ρ. 268, Ἰλ. Μ. 455· μεταγεν., δικλίδες μόνον, = θύραι μὲ δύο φύλλα, Ἀνθ. Π. 7. 182, πρβλ. 5. 145, 256, κτλ.· σπαν. καθ' ἑνικόν, Θεόκρ. 14. 42, Ἀνθ. Π. 5. 242.— Ὁ τύπος **δίκλεις, ειδος,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κλείς**, διπλῶς κεκλεισμένος, ἐν Ἱππ. Ἄρθρ. 783.

δῐκογρᾰφία, ἡ, ἡ σύνθεσις δικανικῶν λόγων, Ἰσοκρ. 310Β.

δικογραφικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραφόντων λόγους δικανικούς, Ἰσοκρ. παρὰ Πολυδ. Η', 24.

δῐκο-γράφος, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανικούς, Ὑπερείδ. (Πολυδ. Η', 24), Διογ. Λ. 6.15.

δῐκο-δίφης [δῑφ], **ου, ὁ,** ὁ ἀναζητῶν δίκας, ἔριδας, Λουκ. Λεξιφ.9.

δῐκο-λέκτης, ου, ὁ, = **δικολόγος**, Ἀνθ. Π.1. 48, Πλανούδ. 4. 313.

δῐ-κόλλῡβον, τό, νόμισμα, ἴσον μὲ δύο κολλύβους, Ἀριστοφ. κατὰ διόρθωσιν τοῦ Bgk. ἐν Meineke Ἀποσπ. 2. 944, Πολυδ. Θ', 63 πρβλ. **τρικόλλυβον**.

δῐκο-λόγος, ὁ, ὁ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀγορεύων, δικηγόρος, Πλούτ. Λουκούλλ.1, κτλ.·— **δῐκολογέω**, ἀγορεύω ἐν δίκῃ, ὁμιλῶ δικανικῶς, Ἀριστ. Ρητ.1.1,11·— **δῐκολογία**, ἡ, δικανικὸς λόγος, τὸ δικανικῶς ἀγορεύειν, ὁ αὐτ.10.

δῐ-κόλουρος, ον, δὶς κολοβός, πυραμὶς Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 126 Ast.

δί-κολπος, ον, ὁ ἔχων δύο κόλπους ἢ κοιλότητας, μήτρα Γαλην. 4, 2770.

δῐκο-λύμης [ῡ], **ου,** ὁ, ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης, Κωμ. (Meineke Ἀποσπ. 4. 664).

δῐκο-μᾰχέω, ἐπιδιώκω τὴν διεξαγωγὴν δίκης τινός, Ἀλκίφρων 3. 29 (κοιν. **ἀδικ-**).

δικο-μήτρα; ἡ, μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν, Κωμικ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4, 666. Β. Α. σ. 35.

δῐ-κόνδῠλος, ον, ὁ ἔχων δύο ἁρμούς, δύο κλειδώσεις, δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι δικόνδυλοι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ.1.15, 3.

δί-κορμος, ον, ὁ δύο ἔχων κορμούς, δένδρον Ἀρτεμίδ. 5.74 Reiff.

δίκορος, ον, ὁ ἔχων διαφόρους τὴν χροιὰν ὀφθαλμούς, Μυθογρ. σ. 192, 14 West., Κωνστ. Μανασσ. 3009. Ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α' σ. 43.

δῐκορ-ράπτης, ου, ὁ, = **δικορράφος**, Α. Β. 35.

δῐκορρᾰφέω, συναρμολογῶ, συρράπτω, ἐφευρίσκω δίκας, Ἀριστοφ. Νεφ.1483, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ.1.12.

δῐκορρᾰφία, ἡ, τὸ συρράπτειν, ἐπινοεῖν δίκας, Μανέθ. 2. 296.

δῐκορράφος [ᾰ], ὁ, (ῥάπτω) ὁ συρράπτων, ἐπινοῶν δίκας, Ἀρισταίν. 2. 3, Α. Β. 35.

δί-κορσος, ον, δικέφαλος, Ρητορ. Λεξικ. παρ' Εὐστ. 947. 28.

δῐ-κόρυμβος, ον, ὁ δύο ἔχων κορύμβους, δύο κορυφάς, Παρνασσὸς Λουκ. Χαρ. 5.

δῐ-κόρῠφος, ον, ὁ δύο ἔχων κορυφάς, δ. πλάξ, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 307· οὕτω, λάμπουσα πέτρα.. δ. σέλας ὁ αὐτ. Φοιν. 227· πρβλ. **δίλοφος**. **2**) ἔχων δύο κορυφὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ δὲ κρανίου κορυφὴ καλεῖται τὸ μέσον καὶ λίσσωμα τῶν τριχῶν· τοῦτο δ' ἐνίοις διπλοῦν ἐστι· γίνονται γάρ τινες δικόρυφοι οὐ τῷ ὀστῷ, ἀλλὰ τῇ τριχῶν λισσώσει Ἀριστ. Ἱ. Ζ.1.7, 4, Πολυδ. Β', 43.

δῐ-κότῠλος, ον, ὁ ἔχων δύο σειρὰς μυζητικῶν κοτυλῶν ὡς ὁ πολύπους, καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην (τὴν ἐλεδώνην) τῶν μαλακίων· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δικότυλά ἐστι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4.1. 8, Ζ. Μ, 4. 9,14. **II**. ὁ περιλαμβάνων δύο κοτύλας, λήκυθος Σωτάδ. ἐν Ἐγκλειομ. 1. 33.

δικραιόομαι, παθ., σχίζομαι εἰς δύο, διχάζομαι, διορθωθὲν παρ' Ἱππ. 276. 43.,1035Α, ἐκ τοῦ Ἐρωτιανοῦ·— **δίκραιος, ον,** (κεραία), δισχιδής, δίκρανος, ὁ αὐτ. 411. 5, 10, κ. ἀλλ.·— **δικραιότης, ητος,** ἡ, τὸ εἶναι δίκραιον, ὁ αὐτ. 411. 5. Πρβλ. **δίκροος**.

δί-κραιρος, ον, ὁ δύο ἔχων κέρατα, Ἀνθ. Π. 6. 32. **II**. ὁ εἰς δύο ἐσχισμένος, ἴδε Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1613.

δί-κρᾱνος, ον, ὁ δύο ἔχων κεφαλάς, Παρμεν. 47 Karst.·— **δίκρᾱνον**, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν «δικράνι», ξύλινον γεωργικὸν ἐργαλεῖον δύο ἔχον ὀδόντας ἢ χηλάς, δικράνοις ἐξωθεῖν, ὡς τὸ Λατ. furca expellere, Λουκ. Τίμ.12.

δι-κρᾰτής, ές, πληθ., δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, δύο ἡγεμόνες Α., Σοφ. Αἴ. 252· δικρατεῖς λόγχας στήσαντε, λόγχας διττῶς φονικάς, ἐπὶ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὁ αὐτ. Ἀντ. 146· πρβλ. **διπλόος** I. 3, **δίσκηπτρος**.

δί-κρεας, ατος, τό, διπλῆ μερὶς κρέατος, νώτου δίκρεας Dittenb. SIG. 616. 53. 54.

δί-κρεως μερίς, ἡ, = τῷ προηγ., αὐτόθι 599. 5, 9.

δί-κροος, α, ον, ἢ **δικρόος**, συνῃρ. **δίκρους, ουν**, ἀμφίβολον τὸ **δίκρος, α, ον**·— ὡς τὸ **δίκραιος, δίκραιρος**, δισχιδής, δύο ὀδόντας ἢ χηλὰς ἔχων, Ξεν. Κυν. 10, 7· ἐπὶ τῶν ὀνύχων ζῴων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 20, κτλ.· ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ὄφεως, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 17, 6 κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς μήτρας, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 3. 1, 20· δίκροις ἐώθουν τὴν θεὸν—κεκράγμασιν (κωμικῶς ἀντὶ ξύλοις) Ἀριστοφ. Εἰρ. 637·— **δίκρουν**, τό, τὸ δίκρανον, Ἱππ. Κωακ. 156Α, Πλάτ. Τιμ. 48Β· ἀσυναιρ. **δικρόα**, ἡ, Ξεν. Κυν. 2, 7., 9, 19.— Περὶ τῶν τύπων ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει Β. 70.

δί-κροσσος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦς κροσσούς, Πολυδ. Ζ', 72.

δί-κροτος, ον, ὁ διττῶς κροτῶν, σφυγμός, Γαλην. 8, σ. 28, 29, 268, 269· κῶπαι Εὐρ. Ι. Τ. 408. **2)** ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων διπλᾶς κώπας ἢ δύο σειρὰς κωπῶν ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ, ἀλλαχοῦ διήρης, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28, Ἀνθ. Π. 7. 640· πρβλ. **μονόκροτος**. **II**. δ. ἀμαξιτός, ὁδὸς διὰ δύο ἁμάξας, Εὐρ. Ἠλ. 775.

δι-κρουνος, ον, ὁ ἔχων δύο κρουνούς, ῥυτὸν δ., ἀγγεῖον, ἐξ οὗ δύο εἰδῶν οἶνος ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ, Δαμόξ. Αὐτ. πενθ. 1.

Δικταῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ ὄρους Δίκτης Στράβων 478.

δικταμνίτης οἶνος, ὁ, δικτάμνῳ ἐσκευασμένος, Διοσκ. 5. 57.

δίκταμνον, τό, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 6, 2· **δίκταμον** ὁ αὐτ. Θαυμ. 4· **δίκταμνος**, ἡ, Διοσκ. 3. 36·— φυτὸν εὐδοκιμοῦν ἐπὶ τῶν ὀρέων Δίκτης καὶ Ἴδης· ἴδε Höcks Kreta, 1. σ. 34.

δικτάτωρ [ᾰ], **ωρος**, ὁ, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις dictator, Πολύβ. 3. 87, 7, κτλ.·— **δικτᾱτωρεύω**, εἶμαι δικτάτωρ, Δίων Κ. 43. 1. **δικτᾱτωρεία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ δικτάτωρος, Διον. Ἀλ. 6. 22· ἢ -ία Πλούτ. Φαβ. 3.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 134 κἑξ.

δικτός, ή, όν, (δικεῖν) ἐρριμμένος, ῥιφθείς· πρβλ. **δακτυλόδικτος**.

δικτῠ-ἀγωγός, ὁ, ὁ σύρων δίκτυα, Πολυδ. Ε', 17.

δικτῠ-άλωτος, ον, ὁ ἐν τοῖς δικτύοις συλληφθείς, Συνέσ. 150C.

δικτῠ-βολέω, ῥίπτω τὸ δίκτυον, Ἀνθ. Π. 6. 186.

δικτῠ-βόλος, ον, ἁλιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 105, Ὀππ. Ἁλ. 4. 578.

δικτύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δίκτυον**, Πολυδ. Ζ', 179.

δικτυεία ἢ **-υΐα**, ἡ, ἡ διὰ δικτύου ἁλιεία, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

δικτυεύς, έως, ὁ, ὁ διὰ δικτύων ἁλιεύων, Στράβων 384, Αἰλ. π. Ζ. 1. 12.

Δίκτυννα, ἡ, (δίκτυον) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τῆς θήρας, Ἡρόδ. 3. 59. Εὐρ. Ἱππ. 146, κτλ.

δικτυο-βόλος, ον, = **δικτυβόλος**, Πολυδ. Ζ', 137.

δικτυο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς δίκτυον, δ. πλέγμα Γαλην. 4. 458, 509., 7. 447.—Ἐπίρρ. -ῶς Γρηγ. Νύσσ. 1. 182Α.

δικτυο-θήρας, ὁ, ὁ θηρεύων διὰ δικτύων, ἁλιεύς, Σχολ. Θεοκρ. 1. 40.

δικτυο-θηρευτική, ἡ, (ἐνν. τέχνη) ἡ διὰ δικτύου ἁλιεία, Πολυδ. Ζ', 139.

δικτυό-κλωστος, ον, (κλώθω) πεπλεγμένος ἐν εἴδει δικτύου, σπεῖραι δ., σχοινία εἰς δίκτυον πεπλεγμένα, Σοφ. Ἀντ. 347.

δίκτυον, τό, (ἴδε **δικεῖν**). **1)** πρὸς ἀγορὰν ἰχθύων, δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ (ἐνν. ἰχθύας) Ὀδ. Χ. 386· φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δ. Αἰσχύλ. Χο. 506· μολιβδὶς ὥστε δ. κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783· δ. καθιέναι, ἀναιρεῖσθαι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4. 8, 12., 8. 19, 13. **2)** δίκτυον τοῦ κυνηγοῦ, «βρόχια», Ἡρόδ. 1. 123, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1083, κτλ.· διάφορον τοῦ καλουμένου ἄρκυς, Ξεν. Κυν. 2, 5, πρβλ. Πολυδ. Ε', 26, 27. **3)** μεταφ., δ. ἄτης, Ἅιδου Αἰσχύλ. Πρ. 1078, Ἀγ. 1115, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 670. **II**. ὁ πυθμὴν κοσκίνου, Ἡσύχ.

δικτυόομαι, κατασκευάζομαι δικτυοειδῶς, Ἑβδ. (3 Βασιλ. ζ', 18), Εὐστ. **II**. συλλαμβάνομαι ἐν δικτύῳ, Βάβρ. 107. 11.

δικτυο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων δίκτυα, Πολυδ. Ζ', 139.

δικτυουλκός, όν, ὁ σύρων δίκτυα, Πολυδ. Α', 98, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. σ. 78.—**Δικτυουλκοί**, δρᾶμά τι τοῦ Αἰσχύλου, Αἰλιαν. π. Ζ. 7, 47.

δί-κτῡπος, ον, διττῶς ἠχῶν, τὸν ἦχον ἐπαναλαμβάνων, ἠχὼ Νόνν. Δ. 10. 225.

δίκτυς, ος, ὁ, ἄγνωστόν τι λιβυκὸν ζῷον, Ἡρόδ. 4. 192.

δικτυώδης, ες, (εἶδος) = **δικτυοειδής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφῆκ. 99.

δικτυωτός, ή, όν, κατεσκευασμένος ἐν εἴδει δικτύου, θύσανος Διόδ. 18. 26·— κατεσκευασμένος διὰ ῥάβδων ῥομβοειδῶς διατεμνουσῶν ἀλλήλας, Λατ. reticulatus, θύραι δικτ. Πολύβ. 15. 30, 8· θυρὶς δικτυωτή, παράθυρον οὕτω κατεσκευασμένον, Ἑβδ. (Ἐζεχ. μα', 16).

δί-κυκλος, ον, ὁ δύο τροχοὺς ἔχων, δίτροχος, δ. [ἅρμα] Δίων Κ. 76. 7.

δικύπελλος, ον, ὁ σύγκειμενος ἐκ δύο κυπέλλων, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Α. 596.

δί-κυρτος, ον, ὁ δύο κυρτώματα, δύο ὕβους ἔχων· ἐπὶ τῆς Βακτριανῆς καμήλου, Ἀν. Ὀξ. 4. 264, Γεωπ. 16. 22, 4.

***δίκω**, ἴδε ἐν λ. **δικεῖν**.

δί-κωλος, ον, ἔχων δύο μέλη ἢ σκέλη, Λυκόφρ. 636, Διοσκ. 2. 116. **II**. ὁ ἐκ δύο κώλων ἢ μερῶν ἀποτελούμενος, περίοδος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1212, κτλ.· — καὶ οὐσιαστ. **δικωλία**, ἡ, Γραμμ.

δί-κωπος, ον, ὁ δύο κώπας ἔχων, σκάφος Εὐρ. Ἀλκ. 252, πρβλ. 444·— ἐντεῦθεν **δῐκωπέω**, κωπηλατῶ μὲ δύο κώπας, καὶ καθόλου, ἐργάζομαι μὲ τὰς δύο χεῖρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1091·— **δῐκωπία**, ἡ, ζεῦγος κωπῶν, Λουκ. Ἐπισκ. 1, Σχόλ. Θουκ. 4. 67.

δῐ-λήκῠθον, τό, διπλῆ λήκυθος, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129C.

δίλημμα, τό, συλλογισμός, δι' οὗ ὁ ἀντίπαλος συλλαμβάνεται μεταξὺ (διαλαμβάνεται) δύο ἀντιφατικῶν προτάσεων, τὸ τοῦ Κικέρωνος, complexio, Σουΐδ.·— οὕτω **διλήμματον, τό**, Ἑρμογ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Οὐλπ. Δημ. Ὀλ. 3, σ. 25.

διλήμνιον, τό, διπλοῦς λημνίσκος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 56.

δίληπτος, ον, διττῶς ἐκλαμβανόμενος, διφορούμενος, Σχόλ. Ἰλ. Β. 642.

δῐλογέω, ἐκ νέου λέγω, ἐπαναλαμβάνω, Ξεν. Ἱππαρχικ. 8, 2, Διόδ. 16. 46·— Ρημ. ἐπίθ. **-ητέον**, Δημ. Φαλ. 202.

δῐλογία, ἡ, ἐπανάληψις, Ξεν. Ἱππαρχικ. 8, 2.

δί-λογος, ον, δίγλωσσος, ἀμφίβολος, 1 Ἐπ. Τιμ. γ', 8.

δί-λογχος, ον, δύο λόγχας, δύο αἰχμὰς ἔχων, διπλοῦς, ἄτη Αἰσχύλ. Ἀγ. 643· ἐπίθετον τῆς Βενδῖδος (δηλ. Ἀρτέμιδος) ἐκ τῶν διττῶν αὐτῆς ἰδιοτήτων, Κρατῖν. Θρᾳττ. 12.

δί-λοφος, ον, διπλοῦν ἔχων λόφον, κορυφήν, δ. πέτρα, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ (ἴδε **δικόρυφος, ἀμφίπυρος**), Σοφ. Ἀντ. 1126.

δι-λοχία, ἡ, διπλοῦς λόχος, Πολύβ. 10. 23, 4· σῶμα ἐκ 32 ἀνδρῶν, Ἀρρ. Τακτ. 10. 1·— **διλοχίτης** [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς διλοχίας, ὁ αὐτ.

δί-μακρος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, Δράκων σ. 59.

δι-μάχαιρος [ᾰ], **ον**, ὁ δύο ἔχων ξίφη, Ἀρτεμίδ. 2. 33.

δι-μάχης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ μαχόμενος εἴτε πεζῇ, εἴτε ἐφ' ἵππου, πιθ. γραφ. ἐν Διοδ. 5. 33, πρβλ. Πολυδ. Α', 132· ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 103.

δι-μέδιμνον, τό, μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, Ἡσύχ.

δι-μερής, ές, διαιρούμενος ἢ διῃρημένος εἰς δύο μέρη, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ ἐγκεφάλου, κτλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 5, 5., 3. 7, 2, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Γεωπ. 10, 9.

δι-μέτρητος, ον, ὁ χωρῶν δύο μετρητάς, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199F, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071.

δί-μετρος, ον, ἐπὶ στίχου, ἔχων δύο μέτρα, Ἡφαιστ.· ἴδε **διποδία**.

δι-μέτωπος, ον, δύο ἔχων μέτωπα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 33.

δι-μηνιαῖος, α, ον, δύο μηνῶν τὴν ἡλικίαν, Ἱππ. 690Α, 757F.

δί-μηνος, ον, δύο μηνῶν ἢ διὰ δύο μῆνας, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8. 4, 4· δίμηνα ἐκτιτρώσκειν Ἱππ. Ἀφ. 1254· — δίμηνον, διάστημα δύο μηνῶν, διμηνία, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 18, 22· εἰς δ. ὁ αὐτ. Οἰκ. 2, 37· ἡ δίμηνος Πολύβ. 6. 34, 3.

δι-μήτωρ, Δωρ. **-μάτωρ, ορος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο μητέρας, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, τὸ τοῦ Ὀβιδίου bimatris, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 13, Ὀρφ. Ὕμν. 49·— ὡσαύτως, **διμήτριος**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 265.

δί-μῐτος, ον, ἐκ δύο μίτων, «κλωστῶν» ὑφασμένος·— οὐσιαστ. **δίμιτος**, ἡ, ὕφασμα τοιοῦτον, Εὐστ. 393. 4.

δί-μιτρος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων μίτραν, ἔχων δύο μίτρας, Πλούτ. Δημητρ. 41.

διμναῖος, α, ον, (μνᾶ) ἀξίζων δύο μνᾶς, διμναίους ἀποτιμήσασθαι, ἐκτιμῶ ἀντὶ δύο μνῶν, Ἡρόδ. 5. 77· δ. τιμήσασθαί τι Ἀριστ. Οἰκ. 2, 6· μισθώματα διμναῖα Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 14. 4. —Παρ' Ἡροδ. τὰ πλεῖστα τῶν χ/φων ἔχουσι **δίμνεως**, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ **διμναῖος**, ὡς τὸ **λεὼς** πρὸς τὸ **λαός**, κτλ.

δίμνους, ουν, = δύο μνῶν, Φίλων Βελοπ. 42, Συλλ. Ἐπιγρ. 123 § 8 (σ. 169).

δίμνως, ων, (Ἀττικ. τύπ.) = τῷ προηγ.—Πρβλ. **δεκάμνως, εἰκοσίμνως**. Ἴδε Κόντ. Σωκράτ. Β. σ. 74.

δῑ-μοιρία, ἡ, διπλοῦν μερίδιον, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 36, Λακ. 15, 4· δ. βασιλέως Ἀντιφ. Διδυμ. 3· διπλοῦς μισθός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. **2)** τὰ δύο τρίτα, Διον. Ἀλ. 8. 77. **II**. = **ἡμιλοχία**, Αἰλ. Τακτ. 5, 2.

δῑμοιρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἔχων διπλοῦν μερίδιον, λαμβάνων διπλοῦν μισθόν, Ἀρρ. Ἀν. 7. 23, 3. **II**. ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς **διμοιρίας**, Λουκ. Διὶ Τραγ. 48, Ἑταιρ. Διαλ. 9. 5, Συνέσ. 148C. **III**. παρ' Ἐκκλ. ἐπίθετον τῶν Ἀπολλιναριανῶν, οἵτινες ἐδίδασκον ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχεν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ἀλλὰ καθαρῶς θεῖον νοῦν, Ἐπιφάν. Αἱρ. 77, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀπολλιν-**.

δί-μοιρος, ον, ὁ μεταξὺ δύο ἢ εἰς δύο διῃρημένος· **δίμοιρον**, τό, τὸ ἥμισυ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1071. **2)** ἡμίσεια δραχμή, Πλάτ. Ἀξ. 366C·— ἐν Ῥώμῃ, ἡμίσεια libra, Πλούτ. Γ. Γράκχ. 17. **II**. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 850, ὁ Herm. διώρθωσε δίμορα τέλεα (ἀντὶ δίμοιρα τέλεια) χάριν τοῦ μέτρου.

δί-μορφος, ον, δύο μορφὰς ἔχων, Λυκόφρ. 111, 892· ἀνδρογύνης, ἑρμαφρόδιτος, Διόδ. Ἔκλογ. 2. 522.

δί-μυξος, ον, ὁ ἔχων δύο θρυαλλίδας, «φυτίλια», Φιλωνίδ. Κωθ. 5, Πλάτ. Κωμ. Νυκτὶ 2, Μεταγέν. Φιλοθ. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. 9.

δῑνάζω, = **δινέω,** Ἀρτεμίδ. παρ' Ἀθην. 333F·— ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. **δινάσσατο** ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 70. 3, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει δίνασ' ἄπο.

δῑνευμα [ῑ], τό, τὸ δινεῖσθαι, περιδινεῖσθαι, κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή, ἰδίως κατὰ τὴν ὄρχησιν, δινεύματα χαρίτων Ἀριστοφ. Θεσμ. 122, Ξεν. Ἱππ. 3, 11.

δῑνεύω, συνήθως κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἰων. **δινεύεσκον** Ἰλ. Ω. 12), ἀλλὰ μετοχ. ἀορ. **δινεύσας,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 310·— ὡσαύτως **δῑνέω,** Αἰσχύλ. Θήβ. 462· παρατ. **ἐδίνεον,** Ἐπ. **δίνεον** Ἰλ. Σ. 494, Ὀδ. Ι. 384· ἀόρ. **ἐδίνησα** Ἰλ. Ψ. 840, Ἀττ.— Μέσ. (πρβλ. **περιδ-**). — Παθ., **δινεύομαι** Ἄρατ., Ὀππ.· ἀλλ' ἀόρ. **ἐδινήθην** Ὀδ. Χ. 85, Εὐρ.· πρκμ. **δεδίνημαι (ἀμφι-)** Ἰλ. Ψ. 562.— Ποιητ. ῥήματα ἐν χρήσει ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ Ξεν. καὶ Πλάτ. (πρβλ. **δίνω, δίνη, δῖνος**). Περιστρέφω, συστρέφω, στροβιλίζω, στρηφογυρίζω, ἧκε δὲ δινήσας [τὸν σόλον], περιστρέψας [τὸν δίσκον], Ἰλ. Ψ. 840· ζεύγεα δινεύοντες, στρέφοντες αὐτὰ κυκλοειδῶς, Σ. 543· μοχλὸν ἑλόντες δινέομεν, περιστρέφομεν τὸν μοχλὸν ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Ι. 388· δινεῖν ἵππους, ἀσπίδα Αἰσχύλ. Θήβ. 462, 490· ὄμμα Εὐρ. Ὀρ. 1459.— Μέσ., περιστρέφομαι, συστρέφομαι, ὅσσε .. πάντοσε δινείσθην Ἰλ. Ρ. 680, πρβλ. Π. 792· κάππεσε δινηθεὶς (ἰδνωθεὶς Hentze) Ὀδ. Χ. 85· ἐπὶ ποταμοῦ, Εὐρ. Ῥῆσ. 253· περιστρέφομαι κατὰ τὸν χορόν, ἐδινεῖτο Ξεν. Ἀν. 6. 1, 9, πρβλ. Συμπ. 2, 8· ἐπὶ κυβιστητῆρος, ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι Πλάτ. Εὐθυδ. 294Ε. **2)** περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Λατ. versari, ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτὴν [νῆσον] Ὀδ. Ι. 153· βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Π. 63, πρβλ. Πινδ. Π. 11. 38. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀκριβῶς ὡς τὸ μέσ., περιστρέφομαι, ὀρχηστῆρες ἐδίνεον Ἰλ. Σ. 494· ἐπὶ κυβιστητήρων, ἐδίνευον κατὰ μέσσους αὐτόθι 606· ὡσαύτως ἐπὶ πολεμιστοῦ, ὅστις .. δινεύοι κατὰ μέσσον Δ. 541· δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε, ποιοῦσαν κύκλους ἐν τῇ πτήσει αὐτῆς, ἐπὶ περιστερᾶς, Ψ. 875· καθόλου, περιφέρομαι, δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλὸς Ω. 12· δινεύων κατὰ οἶκον Ὀδ. Τ. 67· δινεύων βλεφάροις, βλέπων ἀγρίως πέριξ, περιβλέπων, Εὐρ. Ὀρ. 837.

δίνη [ῑ], ἡ, κυκλικὴ περιστροφή, στρόβιλος, ὑδατοστρόβιλος, Λατ. vortex, καθ' ἑνικ., Ἰλ. Φ. 213, Αἰσχύλ. Εὐμ. 559, κτλ.· κατὰ πληθ., Ἰλ. Φ. 353, Ἡσ. Θ. 791, Ἡρόδ. 2. 28, κτλ.· ἐπὶ Κυανέας δ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3797·— δίνη ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους ἡ τοῦ οὐρανοῦ περιστροφή, ἥτις ὑπετίθετο ὅτι διετήρει τὴν γῆν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς, Πλάτ. Φαίδ. 99Β, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 20 κἑξ.· πρβλ. **δῖνος** καὶ ἴδε Grote Πλάτ. 1. 42. **2)** ἀνεμοστρόβιλος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 697· δῖναι νεφέλας Εὐρ. Ἀλκ. 244. **3)** καθόλου, περιδίνησις, περιστροφὴ κυκλική, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1198· ἀτράκτου Πλάτ. Πολ. 620Ε. **4)** μεταφ., ἀνάγκης στερραῖς δ. Αἰσχύλ. Πρ. 1052· δίναις κυκλούμενον κέαρ ὁ αὐτ. Ἀγ. 997.

δῑνήεις, Δωρ. **-άεις, εσσα, εν,** ῥέων στροβίλου δίκην, στροβιλώδης, Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι Ἰλ. Ε. 479, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 89, Σιμων. 19, Βακχυλ. 12. 165 κ. ἀλλ. (Blass), κτλ. **II.** στρογγύλος, **τάλαρος** Μόσχ. 2. 55.

δίνησις, εως, ἡ, στροβιλώδης κίνησις, περιστροφή, Ἀριστ. Οὐρ 2. 13, 23, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 90.

δῑνητός, ή, όν, (δινέω) ὁ περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, Ἀνθ. Π. 7. 394.

δίνομα, τά (= δίνουμμα), Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI, 1. 51.

δῖνος, ὁ, ὡς τὸ **δίνη,** περιδίνησις, περιστροφή, ἣν κατὰ τὸν Ἀναξαγόραν ἐνεποίησεν ὁ νοῦς, ὁ ῥυθμιστὴς τοῦ σύμπαντος, Κλήμ. Ἀλ. 435· τοῦτο ὑπαινιττόμενος ὁ Ἀριστοφ. λέγει ἐν Νεφ. 828, Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς, πρβλ. 380· πρβλ. Grote Πλάτων· 1. 59. **2)** στρόβιλος, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 105·— χορὸς ὅμοιος πρὸς τὸ νεώτερον waltz, Εὐστ. 1166. 10, Ἡσύχ. **II.** σκοτοδινία, σκότωσις, Λατ. vertigo, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903. **III.** ὁ κυκλοτερὴς χῶρος, ἐν ᾧ οἱ βόες ἠλώνιζον τὸν σῖτον, ἀλώνιον, Τελέσιλλα 2 Bgk., Ξεν. Οἰκ. 18, 5· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 179. **IV.** μέγα στρογγύλον ποτήριον (γραφόμενον ὡσαύτως καὶ **δεῖνος**), Ἀριστοφ. Σφηκ. 618· παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = **ποδανιπτήρ,** Ἀθήν. 467Ε.

δῑνόω, τορνεύω, Εὐστ. 412. 31, κτλ., ὡς ῥίζα τοῦ **δινωτός.**

δίνω, μόνον κατ' ἐνεστ., ἀλωνίζω ἐπὶ τοῦ δίνου (III), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596.—Παθ., δινομένην ὑπὸ βουσὶν .. ἅλωα, πατουμένην ὑπὸ περιφερομένων κύκλῳ βοῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 51.— Λεσβιακ. τύπος **δίννω** παρὰ Χοιροβ., ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 53· γ' πληθ. **ἀπο-δίνωντι,** Πίν. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 102.

δῑνώδης, ες, στροβιλώδης, Δίων Κ. 68. 13· τὰ δινώδη, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 20.

Δινών, ῶνος, ὁ, μὴν παρὰ Λοκροῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Αἰτωλοῖς Λαφριαίῳ, τῷ ἐν Οἰανθείᾳ Ἀπελλαίῳ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπίῳ τῷ πρώτῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et E. 243.

δῑνωτός, ή, όν, (δινόω) τορνευτός, στρογγύλος, ἀσπίς, λέχος Ἰλ. Γ. 391, Ὀδ. Τ. 56· ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν [ἐνν. ἀσπίδα], κατεσκευασμένηνκυκλοτερῶς διὰ δερμάτων βοῶν καὶ χαλκῶν πλακῶν, Ἰλ. Ν. 407.

διξᾶς, ἄντος, ὁ, Σικελικὸν χαλκοῦν νόμισμα, = πρὸς δύο χαλκοῦς, Hemst. Πολυδ. Θ', 81· πρβλ. **τριξᾶς.**

δί-ξεστον, τό, μέτρον περιλαμβάνον δύο ξέστας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 347.

δίξοος, ον, (ξέω) δισχιδής, εἰς δύο ἐσχισμένος, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 1, 9.

διξός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **δισσός,** ὡς **τριξὸς** ἀντὶ **τρισσός,** πρβλ. Koen. Γρηγ. σ. 435.

δίξυλος, ον, ἐκ δύο ξύλων συγκείμενος, Ὀρειβ. 133 Mai.

Διο-, εὕρηται ἐν ἀρχῇ πολλῶν συνθέτων ὀνομάτων κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν, ἅτινα σημαίνουσιν οὐχὶ μόνον τὸ γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ Διὸς ἢ τῶν θεῶν, ἀλλὰ καθόλου, ἔξοχος, θεοειδής, λαμπρός, ὡς ἐν συνθέσεσι τὸ **θεο-.**

διό, σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ **δι' ὅ,** δι' ὃν λόγον, οὗ ἕνεκα, Λατ. quapropter, quocirca, quare, Πλάτ. Πολ. 358D, κτλ.· διὸ δὴ Θουκ. 2. 21, Πλάτ. Γοργ. 518Α κ. ἀλλ.· διὸ καί, διὸ δὴ καὶ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 258Ε, Συμπ. 203C· δι' ὅπερ Θουκ. 1. 71, 120., 8. 92, κτλ. **II.** βραδύτερον, = ὅτι, ἐπειδή, διότι, Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 5· πρβλ. **διότι.**

Διό-βολος, ον, ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφθείς, ἐξακοντισθείς, ἐπὶ κεραυνοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1464, Εὐρ. Ἀλκ. 125·— οὕτω **Διόβλητος, ον,** Αἰλ. π. Ζ. 6. 62· καὶ **Διοβλής, ῆτος,** ὁ, ἡ, Σχόλ. Πινδ. Π. 8. 22.

Διογένειον, τό, γυμνάσιον τοῦ Διογένους, Συλλ. Ἐπιγρ. 427.

Διο-γενέτωρ, ορος, ὁ, ὁ παρέχων γέννησιν εἰς τὸν Δία, Διογενέτορες ἔναυλοι, τὸ σπήλαιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Εὐρ. Βάκχ. 122.

Διο-γενής, ές, ὁ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθείς, ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ὡς ὁρισθέντων καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ τοῦ Διὸς (ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες Ἡσ. Θ. 96), οὐχὶ ὡς εἰ ὄντως ἐξ αὐτοῦ ἐγεννήθησαν· ὁ Αἰσχύλ. καλεῖ τοὺς θεοὺς αὐτούς: θεοὶ Διογενεῖς Θήβ. 301, Ἱκέτ. 631· ἡ Παλλὰς εἶνε Διογενὲς κράτος, Θήβ. 129, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 91· ὁ Ἀμφίων εἶνε Διογενὴς Θήβ. 528· αἷμα τὸ δ., ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐρ. Ἀνδρ. 1194· καθόλου, θεῖος, φάος ὁ αὐτ. Μηδ. 1258. **II.** παροξ., **Διογένης, ους,** ὁ, κύρ. ὄνομα. [**Δῐ-** ἐν Ἐπ.].

δι-ογκόω, ἐξογκῶ, στόμα Ἑρμογ. ἐν Walz Rhett. 3. 224.— Παθ., πρήσκομαι, Ἱππ. Ὀξ. 385, 388· μεταφ., ἐπαίρομαι, ἀνυψοῦμαι, Ἀρτεμ. 1. 14.

διόγκωσις, εως, ἡ, ἔπαρσις, κόμπος, Πλούτ. 2. 771Β· πρήξιμον, Γαλην. 2. 325., 7. 154.

Διόγνητος, ον, συνηρ. ἀντὶ **Διογένητος = Διογενής,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 340.

Διό-γονος, ον, = **Διογενής,** Εὐρ. Ἱππ. 560 [ῐ].

δι-οδεία, ἡ, ἡ διὰ μέσου δίοδος, Σουΐδ.

δι-όδευσις, εως, ἡ, = **διοδεία,** Ἱππ. 298. 43.

δι-οδεύω, διέρχομαι ὁδεύων, τὴν χώραν Πολύβ. 2. 15. 5, πρβλ. Πλούτ. Ἀγησ. 17· πανδοκεῖον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 26· διὰ τῶν νομῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 4956. 20.— Παθ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 708.

δι-οδοιπορέω, = **διοδεύω,** τὰς δύο μοίρας [τῆς ὁδοῦ] Ἡρόδ. 8. 129.

δι-οδοποιέω, ποιῶ δίοδον, ἐσφαλμ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Πυρ. 59, ἀντὶ δίοδον ποιεῖν.

δί-οδος, ἡ, ὁδὸς δι' ἧς δύναται νὰ διέλθῃ τις, διάβασις, πέρασμα, Ἡρόδ. 7. 201., 9. 99, Ἀριστοφ. Θεσμ. 658, κτλ.· δ. ὕδατος Θουκ. 2. 102· ἄστρων δίοδοι, αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 1049· δ. ἔχειν, ἐξουσιάζειν τὴν ὁδόν, Θουκ. 7. 32· αἱ δ. τῶν πτερῶν Πλάτ. Φαίδρ. 255C· δ. αἰτεῖσθαι, αἰτεῖν, ζητῶ ἄδειαν νὰ διέλθω, ζητῶ διαβατήριον, ἐξασφαλίζον μοι τὴν διάβασιν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 189, Αἰσχίν. 75. 9· πρβλ. **διέξοδος.** **II.** ἡ διὰ τῶν ἐντέρων διάβασις, διαχώρησις, μελάνων Ἱππ. 78Ε.

Διό-δοτος, ον, ἴδε ἐν λ. **Διόσδοτος.**

δι-οδύρομαι, θρηνῶ μεγάλως, μετ' αἰτ., Δημ. 1248. 19.

δι-οζόομαι, μέσ., διαιροῦμαι εἰς δύο κλάδους, ἐκβάλλω κλάδους, Ἱππ. 240. 11.

δί-οζος, ον, ὁ ἔχων δύο κλάδους, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1. 8, 3.

Διόθεν, ἐκ Διός, κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, διὰ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 489, Ω. 194, Τραγ., κλ.· ἐκ Δ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 763.

δι-οίγνυμι, μέλλ. **-ξω,** διανοίγω, τὰς γνάθους διοίγνυτε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 852·— ὡσαύτως, **διοίγω,** Σοφ. Αἴ. 346, Ο. Τ. 1287, 1295, Πλάτ., κλ.· ἢ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια [ἐνν. τῇ μαχαίρᾳ] Εὐρ. Ἱκέτ. 1205.— Μέσ. **διοίγνυσθαι** Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 7, 8.

δίοιδα, γινώσκω ἀκριβῶς, Σοφ. Ο. Κ. 296, Εὐριπ. Μηδ. 518, Ἀριστοφ. Νεφ. 168, Πλάτ. Νόμ. 1, 626, Φαίδρ. 262.

διοιδαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ,** = τῷ ἑπομ., Ἡρωδιαν. 7. 3, 16· μεταφ., δ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 8. 8.

διοιδέω, μέλλ. -ήσω, ἐπιτεταμ. **οἰδέω**, πιθ. γραφ. παρ' Ἱππ. Ἄρθρ. 838, Λουκ. Νεκυομ. 18· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Στράβ. 173.— Μέσ., μεταφ., Ἡλιόδ. 7. 7.

διοιδής, ές, φουσκωμένος, πρησμένος, μαζὸς Νίκ. Ἀλ. 90.

διοιδίσκομαι, = διοιδέω, Γαλην. 5, 185.

διοικέω, **διῴκουν**, Θουκ. 8. 21, κτλ.· μέλλ. -ήσω, Πλάτ.· ἀόρ. **διῴκησα** Ἰσοκρ., κτλ.· πρκμ. **διῴκηκα** Πλάτ., **δεδιῴκηκα** Ἀριστ. Ἀποσπ. 429. — Μέσ., μέλλ. -ήσομαι Δημ.· ἀόρ. **διῳκησάμην** Δημ.· πρκμ. (μετὰ μέσ. σημασ.) **διῴκημαι**, ἴδε κατωτέρ.—Παθ., ἀόρ. **διῳκήθην** Λουκ. Νεκ. 19· πρκμ. **διῴκημαι** Ἀντιφ. Ποιησ. 1. 18, Δημ. 616. 27, ὑπερσ. **διῴκητο (προ-)** Δημ. 625. 5· ἀλλὰ μετ' αὐξήσεως ἅμα καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ πρκμ. **δεδιῴκημαι** Ἀντιφ. Μητρ. 2, Μάχων παρ' Ἀθην. 341C· οὕτω παρατ. μετὰ διπλῆς αὐξήσ. **ἐδιῴκουν** Μαλαλ. Κυρίως, διατηρῶ οἶκον· ἀκολούθως, γεν., κυβερνῶ, διευθύνω, τὴν πόλιν Θουκ. 8. 21, κτλ.· τὰ τῆς πόλεως Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 305· τάς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις Πλάτ. Μένωνι 91A· τὸν κόσμον ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 246C· τὸν οὐρανὸν ὁ αὐτ. Νόμ. 896E· τὰ ἀνθρώπινα αὐτόθι 713C· τὸν βίον Ἰσοκρ. 2E, κτλ., πρβλ. Δημ. 774. 8· τὴν οὐσίαν ὁ αὐτ. 829. 9· τὰ κοινὰ ὁ αὐτ. 15. 22· τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 4· δ. ἀκριβῶς, ἐπὶ οἰκοδεσποίνης, Λυσ. 92. 23· πολέμους Δείναρχ. 98. 46· ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ἄρχοντος, δ. τὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ Δημ. 832. 23., 1111, ἐν τέλ.· τάλαντα, ἃ Καλλισθένης διῴκησεν ὁ αὐτ. 467. 18. — Παθ., κυβερνῶμαι, τύχῃ δ. Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, Αἰσχίν. 1. 20· ἅπας ὁ βίος φύσει καὶ νόμοις δ. Δημ. 774. 7.— Μέσ., κυβερνῶ κατὰ τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν μου, τὰ πράγματα διοικήσασθαι Δημ. 43. 21· καὶ πρκμ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας), ἵν' ἃ βουλόμεθα ὦμεν διῳκημένοι ὁ αὐτ. 288. 1· διοικούμενος οὕτως ἀδίκους πλεονεξίας, κυβερνῶν ὥστε νὰ προσπορισθῇ τόσον ἄδικα κέρδη, ὁ αὐτ. 1092. 5, πρβλ. 22· ἀλλά, διοικοῦμαι πρός τινα, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν πρός τινα .., ὁ αὐτ. 1327. 23, πρβλ. 1328, 4. 6) ἀπολ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν, κυβερνῶ, τυραννικῶς Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 36, πρβλ. 4. 14, 11. **2)** προνοῶ, προμηθεύω, παρέχω, ἀπορῶ τἆλλα ὁπόθεν διοικῶ Δημ. 834. 19, πρβλ. 708. 25· δ. τὴν ἀδελφήν, προνοῶ περὶ αὐτῆς, τακτοποιῶ τὰ κατ' αὐτήν, ὁ αὐτ. 763. 6.— Παθ., τρέφομαι ἢ ὑποστηρίζομαι, ὑπό τινος Στράβ. 659· γάλακτι Ἀθήν. 46E. **3)** χωνεύω τροφήν, Διογ. Λ. 6. 34. **4)** ἐν τῇ Ρητορ. τὸ μέσ. **διοικεῖσθαι** ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς διατάξεως καὶ διευθετήσεως τῆς ὕλης λόγου τινός, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 9. 4. **II.** κατοικῶ χωριστά, Πλάτ. Τιμ. 19E.— Μέσ., ζῶ, διαμένω χωριστά, κατὰ κώμας Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5.

διοίκημα, τό, κυβέρνησις, διοίκησις, Ἡσύχ., Σουΐδ.

διοίκησις, εως, ἡ, κυρίως ἡ τήρησις καὶ ἐπιμέλεια οἴκου, Δημ. 1111. 10· καθόλου, κυβέρνησις, διεύθυνσις, διοίκησις, τῆς πόλεως Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.· ἰδίως τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων, ὅπως .. ἡ δ. γένηται ἱκανὴ Δημ. 728. 24· ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ὁ διευθύνων τὰ οἰκονομικά, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 14., 730. 24· ἐντεῦθεν, αἱ δαπάναι, τὰ ἔξοδα, Λυσ. 185. 21, παρὰ Δημ. 1111. 10., 1346. 21., 1359. 9. **II.** Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐκ τῶν μικροτέρων, Στράβων 629, Κικ. Fam. 13. 52, 67, Συλλ. Ἐπιγρ. 3902 b· κεῖται καὶ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, 4693. **2)** ἐκκλησιαστική τις διαίρεσις, ἡ δικαιοδοσία ἐπισκόπου, «ἐπαρχία», Ἐκκλ.

διοικητής, οῦ, ὁ, διευθυντής, κυβερνήτης, Λατ. procurator, Πολύβ. 27. 12, 2, Στράβων 840.

διοικητικός, ή, όν, κυβερνητικός, δύναμις Πλούτ. 2. 885B. **2)** πεπτικός, Ὀρειβ. σ. 64 Mai.

διοικήτρια, ἡ, ἡ τὸν οἶκον διευθύνουσα, οἰκονόμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 212.

διοικήτωρ, ορος, ὁ, διοικητής, Ἑρμῆς Ποιμάνδρ. 7, 6.

διοικίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ:— κάμνω τινὰς νὰ ζῶσι χωριστά, διασκορπίζω, δ. τὰς πόλεις, διασπείρω τοὺς κατοίκους αὐτῶν, Ἰσοκρ. 91A, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 11· καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένως, τὴν Θηβαίων πόλιν διοικιεῖν κατὰ κώμας Δημ. 59. 15· δ. Μαντινεῖς ἐκ μιᾶς πόλεως εἰς πλείους Πολύβ. 4. 27, 6.— Παθ., διῳκίσθη ἡ Μαντίνεια τετραχῆ Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 7· διῳκισμένοι κατὰ κώμας Δημ. 366. 27· ἀκολούθως γενικῶς, διασκορπίζομαι, διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πλάτ. Συμπ. 193A· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

διοίκισις, εως, ἡ, διασπορά, μετοίκισις, μετατόπισις, ἐν τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολλυτοῦ διῳκίζετο εἰς .. Λυσ. 961, ἐν τέλ.

διοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Διον. Ἁλ. 6. 81, Πλούτ. Καμίλλ. 9.

διοικοδομέω, κτίζω μέχρι τῆς ἑτέρας ἄκρας, ἀποχωρίζω διὰ τείχους, ἀποτειχίζω, Θουκ. 4. 69., 8. 90. **2)** οἰκοδομῶ μεταξὺ καὶ οὕτως ἀποχωρίζω, ἰσθμὸν καὶ ὅρον δ. τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους Πλάτ. Τιμ. 69E· δ. τοῦ θώρακος .. τὸ κύτος αὐτόθι. **II.** ἀποφράττω, ὁδὸν Διόδ. 13. 56.

διοικονομέω, ἐπιτεταμ. **οἰκονομέω**, Πολύβ. Ε', 156, Εὐστ. Πονημ. 76. 55.—Παθ., Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 37.

διοινόομαι, παθ., πληροῦμαι οἴνου, μεθύσκομαι, Πλάτ. Νόμ. 775C.

διοινοχοέω, διαμοιράζω οἶνον διὰ τοῦ οἰνοχόου, Ἀθήν. 153C.

δίοιξις, εως, ἡ, (διοίγνυμι) διάνοιξις, ἄνοιγμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 19, 3.

διοιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διαφέρω**, ὄμμα πανταχῇ Εὐρ. Φοιν. 265.

διοϊστεύω, διαπερῶ βέλος διά τινος, τοξεύω διά τινος, ὅς κε .. διοϊστεύσῃ πελέκεων Ὀδ. Τ. 578, κτλ. **II.** ἀπολ., καί κεν διοϊστεύσειας, θὰ ἠδύνασο τὸ μεταξὺ διάστημα νὰ φθάσῃς διὰ βέλους, δηλ. ἡ ἀπόστασις εἶνε ἑνὸς βέλους, Μ. 102.

διοιστρέω, ἐπιτεταμ. **οἰστρέω**, Διόδ. 4. 12, Φιλόστρ. 42, ἐν τῷ παθ.

διοίσω, **διοίσομαι**, ἴδε ἐν λ. **διαφέρω**.

διοιχνέω, διέρχομαι, διαπερῶ, ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 315. **II.** ἀπολ., περιπλανῶμαι, ἐν πέτραις Ὕμν. Ὁμ. 18. 10.

διοίχομαι, μέλλ. -οιχήσομαι· πρκμ. -οίχημαι Ἡρόδ. 4. 136· ἀποθ.·— ἐντελῶς ἔχω παρέλθει· ἐπὶ χρόνου, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ προσώπων, παρῆλθον καὶ ἀπῆλθον, ἐχάθην, Λατ. periisse, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 133, Σοφ. Αἴ. 973, Εὐρ., κτλ.· σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Φαίδωνι 87E. **II.** τελειώνω, λήγω, ὁ λόγος διοίχεται Σοφ. Ο. Κ. 574 (ἐκ διορθώσεως κατά τινα μεταγεν. χφα ἀντὶ διέρχεται)· χὴ δίκη δ. Εὐρ. Ἱκέτ. 530.

διοκνέω, πολὺ φοβοῦμαι, Ἀθήν. 607E.

διό-κτυπος, ον, πληγείς, κτυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός· ἴδε **ἡλιόκτυπος**.

διοκωχή, ἡ, = **διοχή**, παῦσις, Θουκ. 3. 87· ἴδε **ἀνοκωχή**, Δίων Κ. 39. 47, κτλ. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. **ἀνοκωχή**.

διολισθάνω (παρὰ μεταγεν. **-αίνω**, ἴδε **ὀλισθαίνω**)· μέλλ. **-ολισθήσω**· Ἰων. ἀόρ. **-ωλίσθησα** Ἱππ. Ἄρθρ. 829. Ὀλισθαίνω διὰ μέσου, «ξεγλιστρῶ», ὑπὸ τοὺς δακτύλους αὐτόθι 806· ἐπὶ μέλους ἐξηρθρωμένου, ὁ αὐτ. 829· δ. **τινά**, διαφεύγω, Ἀριστοφ. Νεφ. 434, Πλάτ. Συμπ. 216C· **ἐπ' ἄκρων δ. κυμάτων**, ἐπὶ πλοίου, Λουκ. Οἴκ. 12· ἀπολ., ὀλισθαίνω καὶ φεύγω, ὁ αὐτ. Ἀναχ. 28. 29· δ. τὴν γλῶσσαν, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω ἐν τοῖς λόγοις, ἐπὶ μεθύοντος, ὁ αὐτ. Βίων Πρᾶσ. 12.

διολκή, ἡ, (διέλκω) διαφορὰ γνώμης, διχογνωμία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 322.

δί-ολκος, ὁ, τὸ μέρος τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, καθ' ὃ τὰ πλοῖα ἐσύροντο ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν, Στράβων 335.

διόλλυμι ἢ **-ύω** (Θεμίστ. 356A)· μέλλ. **-ολέσω**, Ἀττ. **-ολῶ**· — καταστρέφω ὁλοκλήρως, ἐξαφανίζω, Σοφ. Ο. Τ. 442, Τρ. 1028, Πλάτ. Κρίτωνι 47C κ. ἀλλ.· δ. **γυναῖκα**, καταστρέφω, Εὐρ. Ἠλ. 921. — Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. **-ολοῦμαι**, πρκμ. **-όλωλα**, εἶμαι ἐντελῶς χαμένος, κατεστραμμένος, ἐξηφανισμένος, Τραγ., Θουκ. 3. 40, κτλ.· διώλετο ἔκ τινος, διὰ τῆς χειρός τινος, Σοφ. Ο. Τ. 225. **II.** ἀποβάλλω ἐκ τῆς μνήμης, λησμονῶ· ἀντίθ. **σῴζω**, εἰδὼς διώλεσα αὐτόθι 318.

διολολύζω, ἐπιτεταμ. **ὀλολύζω**, Ἰωσ. Γενέσ. 35Δ.

διόλου, ἐπίρρ., **δι' ὅλου** (πρβλ. **καθόλου**), ὁλοκλήρως, παντελῶς, Φωκυλ. 2, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 3, Ἀνθ. Π. 5. 158.

διολοφύρομαι, ἐπιτεταμ. **ὀλοφύρομαι**, Πολύβ. 22. 9, 11.

δίομαι, ἴδε ἐν λ. **δίω**.

διομαλίζω, διαμένω ὁ αὐτὸς πάντοτε, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 4, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 207· — ἐντεῦθεν **διομαλισμός**, ὁ, ὁμαλότης, σταθερότης, ὁ αὐτ. Π. 3. 244.

διομαλύνω, κάμνω τι ὅλως ὁμαλόν, ἰσοπεδῶ, ἐξισάζω ἐντελῶς, Πλούτ. 2. 130D.

δί-ομβρος, ον, κάθυγρος ὑπὸ τοῦ ὄμβρου, Ἀριστ. Προβλ. 2. 41.

Διομει-αλαζών, ὁ, ἀλαζὼν ἐκ τοῦ δήμου Διομείας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 605.

Διομήδειος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ὅμοιος τῷ Διομήδει, ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη, δηλ. ἀπόλυτος, ἄψυχτος ἀνάγκη, Πλάτ. Πολ. 493D, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1029 (περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **Ἀδράστεια**, **Πολυδεύκεια**, κτλ.), — παροιμία ποικίλως ἑρμηνευομένη, ἴδε Σουΐδ. καὶ Παροιμιογρ. (ἔνθα **Διομήδειος ἀνάγκη**) καὶ Κόντ. ἐν Σωκράτ. Α. σ. 305.

Διο-μηνία [νῐ], ἡ, (μῆνις) τοῦ Διὸς ὀργή, Ὀρφ. περὶ Σεισμ. (Brunck Anal. 3, 2).

δι-όμνῡμι, ὁρκίζομαι ἐπισήμως, διακηρύττω ἐνόρκως καὶ διαβεβαιῶ, ἰδίως ἐν δικαστηρίῳ, μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, ἦ μὴν .. δουλώσειν Σοφ. Τρ. 255· δ. κτείνειν (ἀνάγν. κτενεῖν) Λυκοῦργ. 165. 43· — συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **διόμνυμαι**, μέλλ. **-ομοῦμαι**, ἀόρ. **-ωμοσάμην**, ὑποχρεῶ ἐμαυτὸν δι' ὅρκου, Σοφ. Αἴ. 1233, Τρ. 378· οὕτω σχεδὸν πάντοτε παρὰ πεζοῖς, ἴδε ἐπὶ τοῦ ὅρκου τοῦ καλουμένου **διωμοσία**, δ. ὅρκον Ἀντιφῶν 130. 33· ταῦτα διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, ὡρκίσθης διὰ ταῦτα, ἐνόρκως ταῦτα ἐβεβαίωσας· ὅτε ὡρκίζεσο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς καταγγελίας, Πλάτ. Ἀπολ. 27C· δ. τινι Λυσ. 96. 35· δ. ὑπέρ τινος Ἀντιφῶν 114. 24· ἠρνεῖσθε διομνύμενοι, ἠρνεῖσθε ἐνόρκως, Δημ. 321. 8· διομόσασθαι τὸν υἱόν, ὁρκίζομαι εἰς τὴν ζωήν του, ὁ αὐτ. 1161. 16.

διομολογέω, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, ὑπισχνοῦμαι πρός τινα, Ξεν. Ἀγησ. 3, 5.—Παθ., συνήθ. κατὰ πρκμ., διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοὶ Πλάτ. Εὐθυδ. 282C, κτλ.· κατ' ἀόρ., τοῦτο δὴ διομολογηθῆναι ὁ αὐτ. Πολ. 456C. **II**. συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀόρ. **-ωμολογησάμην**, ἀμοιβαίως συμφωνῶ, μένω σύμφωνος εἴς τινα ζητήματα, λαμβάνω αὐτὰ ὡς δεδομένα, δ. τι εἶναι Πλάτ. Πολ. 350D· τι ὁ αὐτ. 507A, κ. ἀλλ.· δ. τοὺς τόκους, συμφωνῶ περὶ τοῦ τόκου, ὃν πρέπει νὰ πληρώσω, Δημ. 1284. 14· ὡσαύτως, δ. περί τινος Πλάτ. Θεαιτ. 169E· ἅπαντα διομολογησάμενος πρὸς τὸν πατέρα, συμφωνήσας πρὸς τὸν πατέρα μου νὰ κάμῃ ὅλα, Δημ. 840. 6· δ. τινι περί τινος Ἰσαῖ. 41. 43· καὶ μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὁ αὐτ. 41. 29· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, δ. πότερον .. Πλάτ. Πολ. 394D· δ. εἰ .. ὁ αὐτ. Γοργ. 500E· τί ποτ' ἐστὶν ὁ αὐτ. Σοφ. 260A.

διομολόγησις, εως, ἡ, συμφωνία, πρός τινα Πολύβ. 3. 27, 9.

διομολογητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **διομολογέω**, Πλάτ. Πολ. 527B, κ. ἀλλ. **II**. **-έος, α, ον**, ὃν πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, ὁ αὐτ. Παρμ. 142B.

διομολογία, ἡ, = **διομολόγησις**, δ. ποιεῖν περί τινος Ἰσαῖ. 86. 4, 15· γίνεται δ. τῆς ὑπουργίας Ἀριστ. Ἠθ. N. 9.1,7.

δῖον, ἴδε ἐν λ. **δῖος**· ἀλλά, **2**) **δίον**, ἴδε ἐν λ. **δίω**.

διονομάζω, διὰ τοῦ ὀνόματος διακρίνω, Πλάτ. Πολιτ. 263D.—Παθ., διωνόμασται, ἔχει λάβει ὄνομα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 16, 1, πρβλ. Μετεωρ. 1.13, 20. **II**. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἶμαι λίαν γνωστός, διωνόμασμαι Ἰσοκρ. 398D, Στράβων 121, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. σ. 817. 3· οἱ διωνομασμένοι, ἀντίθ. **οἱ ἄδοξοι**.

Διονῦ, ὡς κλητ. τοῦ **Διόνυσος** παρὰ Φρυν. Κωμ. Κρον. 5· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 436.

Διονύσια [ῡ], (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου· τοιαῦται ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον τέσσαρες κατὰ τέσσαρας διαδοχικῶς μῆνας· δηλ. **1**) τὰ κατ' ἀγρούς (Ἀριστοφ. Ἀχ. 202, Αἰσχίν. 22. 26), τὰ ἐν ἀγροῖς (Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 503), ἢ τὰ μικρά, ἐν μηνὶ Ποσειδεῶνι (τέλ. Δεκεμβρ.—μέσ. Ἰανουαρ.)· κατ' αὐτὰ παλαιαὶ τραγῳδίαι καὶ κωμῳδίαι ἀνεπαρίσταντο. **2**) τὰ ἐν Λίμναις ἢ Λήναια (ἐν Λίμναις, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Λήναιον), ἐν μηνὶ Γαμηλιῶνι (τέλ. Ἰανουαρ.— μέσ. Φεβρ.), ὁπότε ὁ οἶνος ἦτο πλέον παρεσκευασμένος, οἱ δὲ ληνοὶ κεκαθαρισμένοι ἐκ τῆς ἑορτῆς ταύτης· ὁ μὴν ἐκαλεῖτο πρότερον Ληναιών, ὅπερ ὄνομα διετήρησαν οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνες.—Κατὰ ταῦτα τινὲς τῶν νέων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν παριστάνοντο καὶ βραβεῖον ἐδίδετο ἐκ νέου οἴνου· ἴδε **ληναῖος** καὶ **λίμνη** II. **3**) τὰ Ἀνθεστήρια (ὃ ἴδε) ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι (τέλ. Φεβρ.—μέσ. Μαρτ.), ὧν ἡ πρώτη ἡμέρα πιθοίγια (καθ' ἣν ἐγίνετο τὸ πρῶτον ἄνοιγμα τῶν πίθων τοῦ νέου οἴνου)· ἡ δευτέρα χόες καὶ ἴσως ἡ τρίτη χύτραι ἐκ τῆς δημοσίᾳ γινομένης εὐωχίας.—Ἄγνωστον δὲ ὁποῖαι δραματικαὶ παραστάσεις παρηκολούθουν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην. **4**) τὰ ἀστικά (Θουκ. 5. 20), τὰ κατ' ἄστυ, ἐν ἄστει (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 503), τὰ μεγάλα ἢ ἁπλῶς τὰ Διονύσια (Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 23), ἐν μηνὶ Ἐλαφηβολιῶνι (τέλ. Μαρτίου—μέσ. Ἀπριλ.), ὁπότε ἡ πόλις ἦτο μεστὴ ξένων ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ λαμπρότατα θεάματα ἐγίνοντο (ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 502 κἑξ)·— διὰ ταῦτα δὲ ἐφυλάττοντο τὰ πλεῖστα τῶν νέων δραμάτων.—Ὁ Böckh πρῶτος (Abhandl. Berl. Akad. 1816, σ. 47-124) διελεύκανε καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὑπῆρχον τέσσαρα Διονύσια· μέχρι αὐτοῦ ἐνομίζετο ὅτι τὰ Λήναια καὶ τὰ Ἀνθεστήρια ἦσαν τὰ αὐτά· ἴδε Philol. Mus. 2. 573 κἑξ.

Διονῡσιάζω, ἑορτάζω τὰ Διονύσια· ἐντεῦθεν, ζῶ πολυδαπάνως καὶ ἀσώτως, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 35, Ἀθήν. 445B.

Διονῡσιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Διονύσια ἢ εἰς τὸν Διόνυσον, Δ. θέατρον Θουκ. 8. 93· ἀγὼν Ἀριστ. Ῥητ. 3. 15, 8, Πολ. 6. 8, 22·— **Διονυσιακά**, ποιήματα ὑπόθεσιν ἔχοντα τὸν μῦθον τοῦ Διονύσου, ὡς τὰ τοῦ Νόννου.

Διονῡσιάς, άδος, ἡ, θηλυκὸν τοῦ **Διονυσιακός**, Πρατίν. 1. 3, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 891, κτλ. **2**) ὡς οὐσιαστ., βάκχη, μαινάς, Παυσ. 4. 36, 5. **II**. εἶδος φυτοῦ ὅπερ ἐκαλεῖτο κοινῶς ἀνδρόσαιμον, Διοσκ. 3. 173.

Διονυσιασταί, οἱ, θίασός τις ἐν Ῥόδῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525 b.

Διονύσιον (ἐνν. ἱερόν), τό, ὁ ναὸς τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 187, Παυσ. 1. 43, 5, κτλ.·— τύπος **Διονύσειον** ἀπαντᾷ παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Εὐγένιος**· ἀλλ' ἴδε Φρύν. 367.

Διονύσιος [ῡ], **α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ Βάκχον, Βακχυλ. 27.

Διονῡσίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **Διόνυσος**·—**Διονυσίσκοι**, ὀστεώδεις τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρατα) Ὀρειβ. 125 Cocch.

Διονῡσο-κόλακες, οἱ, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν Διονυσιακῶν τεχνιτῶν, artifices scenici, (πρβλ. **Μουσοκόλακες**), Θεόπομπ. Ἱστ. Ἀποσπ. 297· ἴδε Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 10, Χάρης παρ' Ἀθην. 538F· ἐντεῦθεν, **II**. ἐπὶ τῶν κολάκων Διονυσίου τοῦ τυράννου καὶ ἐπὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος λεγόμενον, Διογ. Λ. 10, 8, Ἀθήν. 249F, 435E.

Διονῡσο-μᾰνέω, εἶμαι πλήρης Βακχικῆς μανίας, Φιλόστρ. 214.

Διονυσο-νυμφάς, άδος, ἡ, βοτάνη τις (ἡ καὶ κασιγνήτη ἄλλως) κληθεῖσα οὕτω, quoniam vino mire conveniat Plin. h. n. XXIV, 102 (Λεξ. Κουμ.).

Διόνῡσος, ὁ, Ὀδ. Λ. 324, Σοφ. Ἀντ. 957, κτλ.· Ἐπ. ὡσαύτως **Διώνῡσος** Ἰλ. Ζ. 132, Ξ. 325, Ὀδ. **Ω**. 74, Ἡσ., Βακχυλ. 8. 98, κτλ., καὶ **Δεύνυσος** (ὃ ἴδε).—Ἴδε ἐν λ. **Βάκχος**· Διονύσου γοναί, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Πολυζήλου, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 230.

δι-οξειῶν, ἡ, (ἡ δι' ὀξειῶν χορδῶν συμφωνία), ἡ πέμπτη ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι, Φιλόλαος 3 Mullach· πρβλ. **διαπασῶν** καὶ ἴδε Chapell Hist. of Anc. Mus. σελ. 46, 78.

Διό-παις, παιδος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διός, Ἀνθ. Π. 9. 525.

Διό-πεμπτος, ον, ἐκ τοῦ Διὸς πεμφθείς, Εὐστ. 48. 29.

διόπερ ἢ **δι' ὅπερ**, ἴδε ἐν λ. **διό**.

Διοπετής, ές, ὁ ἐκ τοῦ Διὸς πεσών, οὐρανοπετής, ἄγαλμα Εὐρ. Ι. Τ. 977· Παλλάδιον Διον. Ἀλ. 2. 66· πέλται Πλούτ. Νουμ. 13, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2.71·— ἴδε **Διϊπετής**.

διοπεύω, ἐπιστατῶ κατὰ τὴν φόρτωσιν πλοίου, ἐπιβλέπω εἰς τὸ φορτίον καὶ τὴν φόρτωσιν (πρβλ. **δίοπος**, ὁ, II), δ. τὴν ναῦν (κατὰ διόρθ. τοῦ Δινδ. ἐκ τοῦ Ἁρποκρ. ἀντὶ τοῦ **διοπτεύων**), παρὰ Δημ. 929. 20., 934. 22.

διόπη, ἡ, (**διά, ὀπή**) εἶδος ἐνωτίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309· ἴδε **δίοπος**.

δίοπος, ὁ, (διέπω) κυβερνήτης, διοικητής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 44, Εὐρ. Ῥῆσ. 741. **II**. ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φόρτωσιν πλοίου καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ φορτίου, ἐπιστάτης κατὰ τὴν φόρτωσιν, φορτωτής, Ἐτυμ. Μ. 278, κτλ.· πρβλ. **διοπεύω**.

δίοπος, ον, (ὀπὴ) ὁ ἔχων δύο ὀπάς, αὐλοὶ Ἀθήν. 176F. **II**. = **διόπη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 150 § 48 (σ. 237), Ἡσύχ.

διοπτεία, ἡ, παρατήρησις διὰ διόπτρας, Πρόκλ. Ὑποθέσ. 15C, 16B, κτλ.

διόπτευσις, εως, ἡ, ἀκριβὴς παρατήρησις, Πτολεμ. Almag. σ. 109, 6.

διοπτεύω, ἀκριβῶς περιφυλάττω, παρατηρῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω, περιβλέπω, ἠὲ διοπτεύσων Ἰλ. Κ. 451· εἰσορῶ, ἐξετάζω, στέγος Σοφ. Αἴ. 307·— ἴδε **διοπεύω**.— Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

δι-οπτήρ, ῆρος, ὁ, κατάσκοπος, πρόσκοπος, κατοπτευτής, στρατοῦ Ἰλ. Κ. 562. **II**. διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, οἱ optiones καὶ tesserarii, τῶν Ῥωμαίων, Πλούτ. Γάλβ. 24. **III**. = **διόπτρα** III, Σουΐδ.

δι-όπτης, ου, ὁ, ὁ διαβλέπων, ὁ τὰ πάντα διορῶν, ὦ Ζεῦ διόπτα! λέγει ὁ Δικαιόπολις ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 435, ἐγείρων ἱμάτιον κατεσχισμένον πρὸς τὸ φῶς. **II**. = τῷ προηγ., Εὐρ. Ῥῆσ. 234.

διοπτικῶς, Μ. Ἀτταλ. σ. 317.1, τὸ συγκρ. **διοπτικώτερον**, σ. 251. 22 (Βόνν.).

δι-όπτρα, ἡ, ὀπτικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν ὕψους, πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἐπιπέδου, κτλ., Πολύβ. 10. 46,1. **II**. πίναξ ἐξ ἀργυρολίθου (εἶδος σχιστολίθου διαφανοῦς) χρησιμεύων διὰ τὰ παράθυρα ἀντὶ ὑάλου, Στράβων 540. **III**. = **διαστολεύς**, Γαλην. 2, 93D.

διοπτρεία, ἡ, χρῆσις τῆς διόπτρας πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους, τῶν ἀποστάσεων, Ἥρων Γεωδ.

διοπτρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρῆσιν τῆς **διόπτρας** (I)· ὄργανον δ. = διόπτρα, Στράβων 87·— ἡ διοπτρική (τέχνη), ὡσαύτως τὰ δ., ἡ περὶ τούτων ἐπιστήμη, Πλούτ. 2.1093E.

διόπτριον, τό, μικρὰ διόπτρα (διαστολεύς), Ἄντυλλ. (Ὀρειβ. 3, 631 B-Dar.).

διόπτρισις, εως, ἡ, ἐξέτασις ἀκριβής, Ἰω. Χρυσόστ. 5, 41.

διοπτρισμός, ὁ, ἄνοιγμα καὶ ἐξέτασις διὰ τῆς **διόπτρας** (III), Παῦλ. Αἰγ. 6.73.

δί-οπτρον, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δ., πρβλ. Ὁρατ. aperit praecordia Liber, Ἀλκαῖ. Ἀποσπ. 53.

διορᾱτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ διαβλέπῃ, ὀξυδερκής, Λατ. perspicax, Λουκ. Ὀρχ. 4.

διοράω, μέλλ. **-όψομαι**, βλέπω διὰ μέσου, βλέπω καθαρῶς, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 30· δ. τὸ ἀληθὲς Πλάτ. Παρμ. 136C, κτλ. **II**. διακρίνω, τοὺς .. κολακεύοντας καὶ τοὺς .. θεραπεύοντας Ἰσοκρ. 20C, 29E· πότε ὑπάρχει καὶ πότε οὔ Ἀριστ. Μετεωρ. 4.12,7· πρβλ. **διεῖδον**.

διοργᾰνόομαι, παθ., λαμβάνω ἢ κτῶμαι ὄργανα, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. 66.

διοργάνωσις, εως, ἡ, σχηματισμός, διαμόρφωσις, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. 67.

διοργίζομαι, λίαν ὀργίζομαι, Πολύβ. 2. 8,13.

δι-όργυιος, ον, δύο ὀργυιῶν μῆκος ἢ ὕψος ἔχων, κτλ. Ἡρόδ. 4. 195, Ξεν. Κυν. 2, 5. Πρβλ. **διώρυγος**.

διορθεύω, = τῷ ἑπομ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 417, μὴ διορθεύων λόγους, μὴ κρίνων ὀρθῶς περὶ λόγων· ἴδε Matthia ἐν τόπῳ.

διορθόω, ἐπανορθῶ, διορθώνω, κάμνω τι ὀρθόν. Ἱππ. Ἄρθρ. 803· δ. λόγον, λέγω τὸν λόγον μου ὀρθῶς, διακριβῶ, Πινδ. Ο. 7. 38. **II.** διορθώνω, φέρω εἰς τάξιν, Ἰσοκρ. 198C· δ. ἔριν, καταπαύω, Εὐρ. Ἑλ. 1159· δ. ἀδικήματα, ἱκανοποιῶ, ἐπανορθώνω, Πολύβ. 4. 24, 4· δ. πίστιν πρός τι, ἐπαναφέρω, ὁ αὐτ. 1. 7, 12· δ. τὰ προσοφειλόμενα, ἀποπληρώνω, ὁ αὐτ. 11. 28, 5· δ. τὴν Ἰλιάδα, διορθώνω αὐτήν, ἀναθεωρῶ, Πλούτ. Ἀλεξ. 8, πρβλ. Ἀλκιβ. 7. —Μέσ., διορθώνω τι ἐπ' ὠφελείᾳ ἐμῇ, διορθοῦσθαι τὰ μέλλοντα Ἰσοκρ. 78E· τὰ ἀγνοούμενα Δημ. 1463. 18· σφᾶς αὐτοὺς Πολύβ. 26. 3, 12· ὁ ἰσχυρίζομαι τι, ἐπιμένω ἐν τῇ συζητήσει εἴς τι, Αἰσχίν. 42. 38· ἀλλὰ συχνάκις ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Πολύβ. 3. 16, 4, κτλ.· ὡσαύτως, διορθοῦσθαι περὶ ἢ ὑπέρ τινος, λαμβάνειν πλήρη ἐγγύησιν ἢ βεβαιότητα .., Δημ. 112. 15., 895. 24. Πρβλ. **ἐπανορθόω**.

διόρθωμα, τό, τὸ διορθοῦσθαι, τακτοποίησις, Ἱππ. Ἄρθρ. 799· ὄργανον ἢ μέσον πρὸς διόρθωσιν, δ. τι ἐντιθέναι εἰς .., αὐτόθι 802. **II.** διόρθωσις σφάλματος, τροποποίησις, βελτίωσις, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 23, Πλούτ. Νουμ. 17.

διόρθωσις, **εως**, ἡ, τὸ ποιεῖν τι ὀρθόν, τὸ ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν ἢ μορφήν, ὡς ὅταν τοποθετῇ τις ἐξηρθρωμένον ἢ ἄλλως βεβλαμμένον μέλος, Ἱππ. κ. ἰητρ. 745, πρβλ. Ἄρθρ. 803· διόρθωσις, ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις, οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 4. **II.** καθόλου, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, τροποποίησις ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ἀναμόρφωσις, ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐτόθι 3. 1, 5· τῆς πολιτείας αὐτόθι 6. 1, 9· τῶν νόμων Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 37. **2)** ὀρθὴ τακτοποίησις, διάταξις, διασκευή, τινος Πλάτ. Νόμ. 642A. **3)** εὐτυχές τι συμβάν, εὐτύχημα, Πολύβ. 5. 88, 2. **III.** ἀναθεώρησις, διωρθωμένη ἔκδοσις συγγράμματος, ἴδε Wolf. proleg. Hom. clxxiv.

διορθωτέος, **α**, **ον**, ὃν πρέπει τις νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς, νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, ἐπὶ μελῶν καὶ ἄρθρων, Ἱππ. Μοχλ. 863.

διορθωτήρ, **ῆρος**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 38.

διορθωτής, **οῦ**, ὁ, ὁ διορθώνων, ἐπανορθωτής, Πλούτ. Σόλ. 16· ἰδίως ὁ διορθώνων βιβλία, Γαλην. 8, 100. 9, 239.

διορθωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων τάσιν ἢ ἱκανότητα πρὸς τὸ διορθοῦν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 12, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 936. 43.

διορίζω, Ἰων. **διουρίζω**, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. I. 3. Σύρω ὅριον μεταξύ, διαιρῶ δι' ὁρίων, ἀποχωρίζω, Ἡρόδ. 4. 42· τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίης Διόδ. 1. 55· δίχα δ. Πλάτ. Σοφ. 266E. **2)** διακρίνω, καθορίζω, ἀποφασίζω, ὁρίζω, τὰ οὐνόματα Ἡρόδ. 4. 45· θεοῖσι .. γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ .. διώρισα; Αἰσχύλ. Πρ. 440· πτῆσιν οἰωνῶν .. διώρισα, ἐπὶ οἰωνῶν, αὐτόθι 489· σῖτον δ' εἰδέναι δ., κατέστησα αὐτὸν γνωστόν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 181· δ. ἀκούσιά τε καὶ ἑκούσια Πλάτ. Νόμ. 860E, πρβλ. Κρατ. 391D· δ. περί τινος τί ἐστιν Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 1· ὁρίζω λογικῶς, δίδω τὸν ὁρισμόν, δ. κατὰ τὰς διαφορὰς ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 8, 4, πρβλ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 20, κτλ.—Μέσ., διορίζεσθαι τῷ στόματι τὰ γράμματα, προφέρω καθαρῶς, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 21. **3)** ὁρίζω, διακηρύττω, τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 723· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω περί τινος νὰ εἶναι .., Δημ. 505. 19· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., οἱ .. μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 1083.—Μέσ., δηλοῖ καὶ δ. ὅτι .. Δημ. 239. 19· διορισαμένων ὅπως .. ὁ αὐτ. 1286. 11· παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημ., ἃ χρὴ ποιεῖν διωρίσμεθα ὁ αὐτ. 760. 14.— Παθ., διώρισται ὁπότερον Ἀνδοκ. 30. 9· διωρισμένον, ἀφοῦ ἔχει περιγραφήν, Λυσ. 183. 25· πρὸς οὓς ἐτέθη καὶ διωρίσθη [ὁ νόμος] ὁ αὐτ. 1376. 24· ἀπροσ., διορίεται ἡμῖν περί τινος, θὰ δώσωμεν συμβουλάς .., Ἱππ. Ἄρθρ. 786· ἐν οἷς [λόγοις] διώρισται περὶ τῶν ἠθικῶν Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 1. **4)** ἀπολ., κάμνω διάκρισιν, δίδω ὁρισμούς, οὐδ' ὁτιοῦν διορίζων Δημ. 551, ἐν τέλ.·— συνήθως ἐν τῷ μέσ., διορίζεσθαι περί τινος Ἀνδοκ. 25. 7, Ἰσοκρ. 27C, κτλ.· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Γοργ. 457C· δίκην διωρίσω, ὥρισας τοὺς ὅρους τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 364, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 1. **II.** μεταφέρω πέραν τῶν ὁρίων, ἐξορίζω, ἔξω τῶν ὅρων Πλάτ. Νόμ. 873E· τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον Ἰσοκρ. 77B· τινὰ ὑπὲρ θυμέλας Εὐρ. Ἴωνι 46· καθόλου, ὁδηγῶ ἔξω, μακράν, εἰς τὰ ξένα, εἰς ἄλλον τόπον. στράτευμα Τροίαν ἔπι ὁ αὐτ. Ἑλ. 394· δ. πόδα, ἀναχωρῶ, αὐτόθι 828. **III.** ἀποχωρίζω, περικλείω δι' ὁρίων, Πολύβ. 4. 43, 7. **IV.** ἐν τῷ παθ., χωρίζομαι, ἀντίθ. συνάπτω, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 2· διωρισμένος, ἀντίθ. συνεχής, αὐτόθι 1.

διόρισις, **εως**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Νόμ. 777B, Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 9.

διορισμός, ὁ, διαίρεσις, διάκρισις, Πλάτ. Πολιτ. 282E, Τιμ. 38C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 4. **II.** λογικὴ διάκρισις, ὁρισμός, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 6, 1 κ. ἀλλ.

διοριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διακρίνῃ, Πλάτ. Νόμ. 874D, Ἀριστ., κτλ.

διοριστικός, **ή**, **όν**, διακριτικός, διάκρισιν παρέχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 128.

δι-ορκισμός, ὁ, ἔνορκος διαβεβαίωσις, Πολύβ. 16. 26, 6.

διορμίζω, ἐπιτεταμ. **ὁρμίζω**, τὰς ναῦς Λόγγος 2. 25·— μεταφ., διορμίζεται ὁ βίος Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 450. 37.

διόρνυμαι, παθ., ὁρμῶ διὰ μέσου, μετὰ σπουδῆς διέρχομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 552.

διόρος, ὁ διαχωρίζων, «διαστάτης», Ἡσύχ.· λίθος ἐν χρήσει κατὰ τὴν παιδιάν, ἥτις καλεῖται **ἐφεδρισμός**, Πολυδ. Γ', 119.

διορρόομαι ἢ **διορόομαι**, παθ., γίνομαι ὀρώδης, μεταβάλλομαι εἰς ὀρόν, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 19, 8· ἐπὶ τοῦ γάλακτος, αὐτόθι 3. 20, 7.

διόρρωσις, **εως**, ἡ, ἡ εἰς ὀρὸν μεταβολή, Ἱππ. 460. 49.

διορύγή, ἡ, (διορύσσω)· μεταγ. ἴδε **διορυχή**.

δι-όρυγμα, τό, τὸ διασκαφέν, αὔλαξ, διῶρυξ, ὡς τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Ἄθω, Θουκ. 4. 109. **II.** ἡ διασκαφή, Ἑβδ. (Ἔξ. 22. 2).

δι-ορυκτής, **οῦ**, ὁ, ὁ διασκάπτων· θηλ. **διορυκτίς**, **ίδος**, ἡ, χελώνη Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 14 (μετὰ καὶ ἄλλης γραφ. **διορυκτρίς**, ἥτις κατὰ Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 319, εἶνε ἡ ὀρθή)· πρβλ. **ὀρυκτρίς**.

διορύσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — διασκάπτω, διὰ τάφρον ὀρύξας, σκάψας τάφρον διὰ μέσου ἢ κατὰ μῆκος, Ὀδ. Φ. 120· τοῖχον δ. = τοιχωρυχέω Ἡρόδ. 9. 37, Ἀριστοφ. Πλ. 565· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, τὸν Ἄθω Λυσ. 193. 24, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 699A·— μεταφ., ὡς τὸ τοιχωρυχεῖν, ὑποσκάπτω, κατορρίπτω, καταστρέφω, Δημ. 1111. 2· καὶ ἐν τῷ παθ., διορωρύγμεθα ὁ αὐτ. 118. 11. **II.** θάπτω, χώνω, Διόδ. 4. 43. **III.** διερευνῶ, Βάτων ἐν Ἀδήλ. 3, Πλούτ. 2. 87C.

διορύχή, ἡ, (οὐχὶ **διωρυχή**), τὸ διορύσσειν, Δημ. 86. 17, Διόδ. Σικ. Κ'. δ' (τόμ. Β', σ. 426 Διδ.), Ψευδηρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 205· διῶρυξ διὰ τοῦ Ω μεγάλου, διορυχὴ δὲ μικρόν. Ἴδε Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

διορχέομαι, ἀποθ., χορεύω διὰ μέσου, Ὀππ. Ἁλ. 5. 440. **II.** διαγωνίζομαι πρός τινα ἐν τῇ ὀρχήσει, τινὶ Ἀριστοφ. Σφ. 1481.

δῖος, **δῖα** (Ὅμ.), **δῖον**, ἀλλὰ **δῖᾶ** ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 226 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Ι. Τ. 404, (δίη εἶναι ἀμφίβ. ἐν Ἡσ. Θ. 260)· ὡσαύτως θηλ. **δῖος**, Εὐρ. Βάκχ. 598·— συνῃρ. ἀντὶ **δίϊος** (ἐκ τοῦ **Δίς**, **Διός**) ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Διὸς ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Δία· ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντᾷ πρὸ τῶν Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 619, 654, 1033, κτλ.· τὸ πλησιέστατον πρὸς ταῦτα Ὁμηρικὸν χωρίον εἶνε τὸ ἐν Ἰλ. Ι. 538, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα, ὅπερ ὅμως φαίνεται νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς: «θεῖος»· ὡς ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. **1)** ἐπὶ θεαινῶν, δῖα θεά Ἰλ. Κ. 290· συνηθέστερον, δῖα θεάων, μετὰ δυνάμεως ὑπερθετικοῦ (ὡς τά, πιστὰ πιστῶν, ἄρρητα ἀρρήτων κτλ., παρὰ Τραγ.), Ἰλ. Σ. 388, Τ. 6, κτλ.· οὕτω, δῖος δαίμων Ἡσ. Θ. 991. **2)** ἐπὶ ἐνδόξων ἢ ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεῖος, εὐγενής, Ἰλ. Β. 221, κτλ.· δῖα γυναικῶν, εὐγενεστάτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν (ὡς τὸ δῖα θεάων), Ὀδ. Δ. 305·—ἀλλ' ὡσαύτως, εὐγενὴς τὴν ψυχήν, ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου, δῖος ὑφορβὸς Φ. 240. 80. **3)** ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, δῖοι Ἀχαιοί, κτλ.· δῖοι ἑταῖροι Ἰλ. Ε. 692· καὶ ἐπὶ παλαιῶν πόλεων ἢ χωρῶν ὡς Ἦλις, Λακεδαίμων, Ὅμ. **4)** ἐπὶ εὐγενοῦς ἵππου, Ἰλ. Θ. 185, Ψ. 346. **5)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ὡς τὸ θεῖος, θεσπέσιος, ἱερός, δεινός, θαυμάσιος· αἰθέρος ἐκ δίης, εἰς ἅλα δῖαν, δῖα χθὼν Ἰλ. Π. 365, κτλ.· οὕτω, δῖον πῦρ Εὐρ. Ἀλκ. 5, κτλ.· δῖα Χάρυβδις Ὀδ. Μ. 104. (Ἐκ τῆς √ΔΙϜ παράγονται τὰ **Δίς**, γεν. **Διός** (**ΔιϜός**), **δῖος**, **ἔνδιος**, **εὐδία**, **εὐδείελος**, **δῆλος**· πρβλ. Σανσκρ. div, dyo, dyâus (coelum), divyâmi (splendeo), divyas (coelestis), divasas (dies), dêvas (deus)· Λατ. Diovis (Jovis), Diespiter, deus, divus, [sub] dio, dies, biduum, κτλ.· Λιθ. devas (deus)·— πρβλ. ὡσαύτως Παλαιο-Σκανδ. Tivi, Tŷr, Ἀγγλο-Σαξ. Tiw (ἐν Tiws-dæg, Tues-day, Jovis dies, ἡ ἡμέρα τοῦ Διός, ἡ «τρίτη»)· Παλαιο-Γερμαν. Zio· ἴδε M. Müller Lect. 2. σ. 425· καὶ πρβλ. **θεός**).

Δῖος, ὁ, ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Μακεδον. ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἡμέτερον Νοέμβριον περίπου, Clinton F. H. 3. 349.

Διός [ῐ], γεν. τοῦ **Ζεύς**, ἐκ τοῦ ἀχρήστου **Δίς**.

Διόσδοτος, **ον**, (δίδωμι) δεδομένος ὑπὸ τοῦ Διός, Θεόσδοτος, οὐρανόπεμπτος, Πινδ. Π. 8. 137, Αἰσχύλ. Εὐμ. 626· ἐν Θήβ. 948 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **Διοδότων**· περὶ τοῦ ἐν Ἀγ. 1391, ἴδε **γάνος**.

Διο-σημία, ἡ, σημεῖον ἐκ τοῦ Διός, οἰωνὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Λατ. ostentum, ἰδίως ἐπὶ βροντῆς, ἀστραπῆς, κεραυνοῦ, βροχῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 171 (ἔνθα ὁ Elmsl. διώρθωσε, διοσημία 'στὶ ἀντὶ διοσημί' ἐστί), Διόδ. 2. 19, Πλούτ. 2. 419E. Πρβλ. **εὐσημία**.— Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 405 κἑξ.

διοσκέω, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς τι, Ἀνακρ. 81 κἑξ. (κατὰ Bgk. ἐκ τοῦ Ἡσυχ.).

Διοσκόρειον, τό, ὁ ναὸς τῶν Διοσκόρων, Θουκ. 4. 110, Δημ. 390. 27, κτλ.· μεταγεν. **Διοσκούρειον** (πρβλ. **Διόσκοροι**), Πλούτ. Σύλλ. 33, κτλ. **II.** **Διοσκούρεια**, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Διοσκόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1444.

Διόσ-κοροι, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν. **Διόσ-κουροι**, οἱ· ὁ Ἀττ. τύπος ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1239, Ἑλ. 1644, καί τινα χφα ἔχουσιν αὐτὸν ἔτι καὶ παρ' Ἡροδ. (2. 43., 6. 127)· ὁ ἑνικ. μόνον παρὰ γραμμ. καὶ Varron. L. L. 5. 20· **Διοσκουρῖται** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3540·—οἱ υἱοὶ τοῦ Διός, δηλ. οἱ ἐκ τῆς Λήδας δίδυμοι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης (ὁ παρὰ Ρωμαίοις Pollux), Ὕμν. Ὁμ. 33, κτλ.· πρβλ. **λεύκιππος**, **λευκόπωλος**. **II**. ὁ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθεὶς ἀστερισμὸς τῶν Διδύμων, Λατ. Gemini, ὑποτιθέμενος ὅτι φέρει σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἂν ἤθελε φανῇ ὑπεράνω τοῦ πλοίου· ἐντεῦθεν οἱ Διόσκοροι ἦσαν προστάται τῶν ναυτῶν, Ὀρ. Ὠδ. 1. 3, 2, Hemst. Λουκ. Θ. Διαλ. 26. **III**. **Διόσκορος**, ὁ, ὄνομα μηνὸς παρὰ Κρησίν, Ἑβδ. (2 Μακκ. ια', 21).

δίοσμος, ὁ, (ὄζω) ὁ διαβιβάζων ὀσμάς, ἀὴρ Ἐτυμ. Μ. 136. 24·—ὡς οὐσιαστ., τὸ ἐσωτερικὸν ὄργανον τῆς ὀσφρήσεως, Θεόφρ. παρὰ Φιλοπόν. Ἀριστοτ. π. Ψυχῆς σ. 354, Hayd. Θεμίστ. 81A.

διόσ-πυρος, ὁ, ἡ **-ον**, τό, ὀπώρα ὁμοία κερασίῳ, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 13, 3.

δι-όστεος, **ον**, δύο ἔχων ὀστᾶ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 5.

διοσφραίνω, παρέχω ὀσμὴν εἴς τι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1107.

διότι, σύνδεσμος ἀντὶ **διὰ τοῦτο ὅτι ..**, διὰ τὸν λόγον ὅτι, Ἡρόδ. 1. 44., 3. 55, Θουκ. 1. 52· οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο ἢ διότι .. Πλάτ. Φαίδωνι 100C· ὡς ἀπόκρισις εἰς τὸ διὰ τί; ὁ αὐτ. Πολιτ. 310D, Ἄμφις Διθυρ. 1. **2)** πλαγ. ἐρωτ., δι' ὃν λόγον, διὰ τίνα λόγον, φράσω διότι .. Ἡρόδ. 2. 24· μανθάνειν διότι .. ὁ αὐτ. 9. 7· σκοπεῖν διότι .. Θουκ. 1. 77· ἐρωτᾶν διότι .. Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 7. **II**. = ὅτι, Ἡρόδ. 2. 43, 50, Ἰσοκρ. 50C, Δημ. 163 κ. ἀλλ., Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284. 1, Ἀριστ. Μεταφ. 10. 5, 3, Ἠθ. Ν. 6. 8, 5 κ. ἀλλ.· ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. Meisterh. σ. 253, Πολύβ. 31. 20, 4, Διόδ. 4. 76.

Διο-τρεφής, **ές**, ὑπὸ τοῦ Διὸς τεθραμμένος, παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπίθ. τῶν βασιλέων καὶ εὐγενῶν, πρβλ. **Διογενής**·—ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου, Ἰλ. Φ. 223, ἴσως εἶναι = **διϊπετής**, ὃ ἴδε.—Πρβλ. **Διϊτρεφής**.

διουρέω, διὰ τοῦ οὔρου ἐκβάλλω, **τι** Ἱππ. Ἀέρ. 284 (ἐν τῷ παθ.). **II**. ἀμεταβ., ἐκβάλλω τὸ οὖρον, οὐρῶ, αὐτόθι 286.

διουρητικός, **ή**, **όν**, ὁ κινῶν, διευκολύνων τὰ οὖρα, Ἱππ. Ὀξ. 392.

διουρίζω, Ἰων. ἀντὶ **διορίζω**, Ἡρόδ.

διόφθαλμος, **ον**, δύο πηγὰς ὕδατος ἔχων, διόφθαλμος μυλὼν Χρυσόβουλ. Ἀνδρονίκου ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 216 (Λεξ. Κουμ.).

διοχετεία, ἡ, ὑδραγωγεῖον, Στράβων 458.

διοχετεύω, διανέμω, διαβιβάζω ὡς δι' ὀχετῶν· οὕτω, δ. τροφὴν τῷ σώματι Πλάτ. Τιμ. 77C.—Παθ., διωχετευμένων ὑδάτων Διόδ. 20. 8. **II**. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, διαβρέχομαι, Στράβων 212.

διοχή, ἡ, (διέχω) ἀπόστασις, Φίλων Βελοπ. 75.

διοχλέω, ταράττω, ἐνοχλῶ τινα εἰς ὑπερβολήν, τινα Λυσ. 103. 38, Δημ. 446. 24· μεταγεν., τινὶ Πλούτ. Κιμ. 18.—Παθ., Λουκ. Ἐρωτ. 50.

διόχλησις, **εως**, ἡ, ἐνόχλησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 356. 24.

διοχλίζω, μέλλ. **-ίσω**, διανοίγω, Νίκ. Ἀλ. 226, Ἡσύχ. «ἀνακινῶ».

διοχῡρόω, ἐπιτεταμ. **ὀχυρόω**, Πολύβ. 5. 46, 3.

δίοψ, **οπος**, ὁ, ἡ, = **δίοπος**, **ον**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

δί-οψις, **εως**, ἡ, θέα διὰ μέσου, Πλούτ. 2. 915A, κτλ. **II** μεταφ., θεωρία, ἐξέτασις, Πλάτ. Τιμ. 40D· διαφάνεια, Πλούτ. 2. 408E.

διόψομαι, ἴδε ἐν λ. **διοράω**.

δίπαις, **παιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο παῖδας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 318. **2)** δ. θρῆνος, θρῆνος ᾀδόμενος ὑπὸ δύο παίδων, ὁ αὐτ. Χο. 335.

διπαλαστιαῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 9, 10, 2.

δι-πάλαιστος, **ον**, δύο παλαμῶν πλάτος ἔχων, Ξεν. Κυν. 2, 4, Πολύβ. 27. 9, 2.

δί-παλτος, **ον**, παλλόμενος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, δ. ξίφη, δύο ξίφη, δύο ἀνδρῶν ὑψωμένα ξίφη, Εὐρ. Ι. Τ. 312· δ. πῦρ, κεραυνὸς ἐξακοντιζόμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, δηλ. παντὶ σθένει, ὁ αὐτ. Τρῳ. 1104. **II**. ἐν Σοφ. Αἴ. 402, πᾶς .. στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι, ὅλος ὁ στρατὸς ἤθελε μὲ φονεύσει ἕκαστος μὲ δύο λόγχας (ὡς παρ' Ὁμ. δύο δοῦρε ἔχων) δηλ. ἕκαστος μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν· πρβλ. **δορίπαλτος**, **τρίπαλτος**.

δίπελμος, **ον**, δύο πέλματα ἔχον ὑπόδημα, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. IX (Λεξ. Κουμ).

δι-πηχυαῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 1, 27. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8, 459.

δί-πηχυς, **υ**, ἔχων δύο πήχεων ἔκτασιν, Ἡρόδ. 2. 78, Ἱππ. Ἄρθρ. 783, κτλ.

διπλάδιος [ᾰ], **ον**, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **διπλάσιος**, Ἀνθ. Π. 11. 158.

διπλάζω = **διπλασιάζω**, Ἀνδοκ. 30. 27 (ὁ Reisk. διπλασιάσειεν). Ἀλεξ. Κυπρ. 3. — Παθ., διπλασιάζομαι, στρατηλάταις δορὸς διπλάζεται τιμὴ Εὐρ. Ἱκέτ. 781, πρβλ. Μένανδ. Μεθ. 1. 10. **II**. ἀμετάβ., εἶμαι διπλάσιος ἢ διπλοῦς, δύο εἰδῶν, τό τοι διπλάζον μεῖζον κακὸν Σοφ. Αἴ. 268.

δίπλαξ, **ᾰκος**, ὁ, ἡ, δύο πτυχὰς ἔχων, διπλωμένος, δημὸς Ἰλ. Ψ. 243 (πρβλ. **δίπτυχος**)· θεσμὸς Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 37. **II**. ὡς οὐσιαστ., **δίπλαξ**, ἡ, χλαῖνα διπλωμένη, ὡς τὸ **διπλῆ**, **διπλοΐς**, Λατ. duplex laena, Ἰλ. Γ. 126, Ὀδ. Τ. 241· ἢ (κατ' ἄλλους) ποικίλος, πεποικιλμένος, ὑφασμένος διὰ κλωστῶν διαφόρων χρωμάτων, ἢ μὲ διπλῆν κρόκην ὡς τὸ **δίμιτος**.—Ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 277, ὁ Herm. ἑρμηνεύει πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι, κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν σημασίαν ἐπὶ τῶν χλαμύδων τῶν Περσῶν ἐπιπλεουσῶν ἐπὶ τῶν κυμάτων· ἕτεροι φρονοῦσιν ὅτι **δίπλακες** εἶναι σανίδες τοῦ πλοίου (αἵτινες διπλοῦνται ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, πρβλ. **διπλόη**), ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

διπλᾰσιάζω, μέλλ. **-άσω**, ποιῶ τι διπλάσιον, Λυσ. 211, Πλάτ. Νόμ. 920A.—Παθ., Ξεν. Ἀγησ. 5, 1· πρβλ. **διπλάζω**. **II**. ἀμετάβ., εἶμαι διπλάσιος τὸν ὄγκον ἢ τὸ μέγεθος, τινὸς Διόδ. 4. 84.

διπλᾰσιασμός, ὁ, τὸ διπλασιάζειν, τοῦ κύβου Πλάτ. Σισύφ. 388E· τοῦ στερεοῦ Πλούτ. 2. 718E. **II**. παρὰ Γραμμ. ὁ Ἰων. διπλασιασμὸς τῶν συμφώνων, ὡς ἐν τῷ **τόσσος**· ὡσαύτως, ὁ ἀναδιπλασιασμός, Εὐστ. 73. 3.

διπλασι-επιδίμοιρος, **ον**, καὶ **διπλασι-επιδιμερής**, **ές**, κατὰ 2 $^{2}/_{3}$ φορὰς μεγαλείτερος· — **διπλασι-επιδίτριτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{2}/_{3}$ μεγαλείτερος· — **διπλασι-επίεκτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{1}/_{6}$ μεγαλείτερος· — **διπλασι-επίπεμπτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{1}/_{5}$ μεγαλείτερος· — **διπλασι-επιτέταρτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{1}/_{4}$ φορὰς μεγαλείτερος· — **διπλασι-επιτετραμερής**, **ές**, καὶ **διπλασι-επιτετράπεμπτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{4}/_{5}$ φορὰς μεγαλείτερος· — **διπλασι-επιτριμερής**, **ές**, κατὰ 2 $^{3}/_{4}$ φορὰς μεγαλείτερος· — **διπλασι-επίτριτος**, **ον**, κατὰ 2 $^{1}/_{3}$ φορὰς μεγαλείτερος· — **διπλασι-εφήμισυς**, **υ**, κατὰ 2 $^{1}/_{2}$ φορὰς μεγαλείτερος· — ἅπαντα ταῦτα ἐν Ἀρχ. Μουσικ.

διπλᾰσιο-λογία, ἡ, ἐπανάληψις λέξεων, Πλάτ. Φαίδρ. 267C.

διπλᾰσιόομαι, παθ., διπλασιάζομαι, γίνομαι διπλάσιος, Θουκ. 1. 69.

διπλᾰσιό-πλευρος, **ον**, ἔχων δύο πλευράς, διπλασίας τῶν δύο ἄλλων, Ἀριστ. Μηχαν. 25, 1.

διπλάσιος, **α**, **ον**, Ἰων. **διπλήσιος**, **η**, **ον** (ἂν καὶ τὸ α εἶναι βραχὺ παρ' Ἀττ.)·— δὶς μεγαλείτερος ἑτέρου, δὶς τόσος, ὅσος .., δὶς τόσοι, ὅσοι .., δὶς τόσον μακρός, ὅσον .., κτλ., Ἡρόδ. 4. 68, καὶ Ἀττ.· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ. (διότι ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 151 ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι διπλοῦν ἢ δίκρουν)· συχν. ὡς συγκριτ. ἑπομένου ἤ.., ὁ αὐτ. 6. 57, Θουκ. 1. 10, κτλ.· ὡσαύτως, διπλήσιον ἢ ὅσον .., Ἡρόδ. 7. 23· ἢ μετὰ γεν., δὶς τόσος, ἔχων δύο φορὰς τὸ μέγεθος .., 6. 133· δ. ἐγένετο αὐτὸς ἑωυτοῦ 8. 137· διπλάσια τῶν ἄλλων Δημ. 306. 28· δ. τῆς ἀληθείας Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 71· διπλασίοις ἐλάττω (ἐνν. τὰ χρήματα) Δημ. 829. 24. **2)** ὡς οὐσιαστ. **διπλάσιον**, τό, ἄλλο τόσον, δὶς μεγαλήτερον ἢ περισσότερον, Λατ. duplum, Ἡρόδ. 7. 103· ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ., Θέογν. 229. **3)** διπλασίαν (ἐνν. ζημίαν) ἐκτίνειν Πλάτ. Νόμ. 762B· τὴν δ. καταδικάζειν Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5. **4)** ἐπίρρ. **-ως**, Θουκ. 8. 1, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 99· δ. ἄμεινον Αἰσχίν. 44. 20.

διπλασίων, **ον**, μεταγεν. τύπος τοῦ **διπλάσιος** (Λοβ. Φρύν. 411), Ἀριστ. Προβλ. 19. 50, π. Κόσμ. 6. 18· δ. λόγος, ἐπὶ ἀναλογίας, Πλούτ. 2. 1138E.

διπλασμός, ὁ, (διπλάζω) = **διπλασιασμός**, Εὐστ. 1396. 52.

διπλεθρία, ἡ, μέτρον δύο πλέθρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840. 20.

δίπλεθρος, **ον**, δύο πλέθρα, μακρὸς ἢ εὐρύς, Θεόπομπ. Ἱστ. Ἀποσπ. 6, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 16· — **δίπλεθρον**, τό, διάστημα δύο πλέθρων, Πολύβ. 34. 12, 5.

δίπλευρος, **ον**, ἔχων δύο πλευράς, Ἀρρ. Τακτ. 66.

διπλῆ, ἡ, (διπλοῦς) σημεῖον τιθέμενον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ, ὁμοιάζον πρὸς τὸ Υ ἢ V πλαγίως κείμενον (⋟ >, < ⋞), πρὸς δήλωσιν διαφόρων γραφῶν, ὀβελιστέων στίχων, κτλ., καὶ παρὰ τοῖς δραματικοῖς ποιηταῖς πρὸς δήλωσιν νέου προσώπου ἐν τῷ διαλόγῳ, Ἡφαιστ. 15. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Κικ. π. Ἀττ. 8. 2, 4. **II**. χορός τις, Πολυδ. Δ', 105, Ἡσύχ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 982.

διπλῇ, ἐπίρρ., δίς, δύο φορὰς κατ' ἐπανάληψιν, Σοφ. Ἀντ. 725, Εὐρ. Ἴωνι 760. **II**. δὶς τόσον, ἀντίθ. **ἁπλῇ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 71· ἑπομένου ἤ, Πλάτ. Πολ. 530C.

διπληγίς, **ίδος**, ὁ, = **διπλοΐς**, Πολυδ. Ζ', 47, χλαῖνα διπλῆ.

δι-πληθής, **ές**, δὶς πλήρης, διπλοῦς, Νίκ. Ἀλ. 153 (διάφ. γραφ. **διπλήρης**).

διπλήσιος, **η**, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **διπλάσιος**.

δίπλινθος, **ον**, ἔχων δύο πλίνθων πλάτος, διαλείπων θυρίδας διπλίνθους Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 167· — στόχοι δίπλινθοι αὐτόθι.

διπλό-γραμμος, ον, δύο γραμμὰς ἔχων, Ἥρων Πολιορκ. 233 (Wesch.).

διπλοειδῶς, κατὰ διπλοῦν τρόπον, Θ. Βαλσ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 119, σ. 1172.

διπλο-είματος, ον, διπλοῦν ἱμάτιον φέρων, Κερκίδ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 76.

διπλόη, ἡ, πτυχή, δίπλα, «διπλωματιά», τοῦ χιτῶνος Ησίδ. παρὰ Σουίδ.· ἡ ῥαφή, συναρμογὴ τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 896, ἴδε Foës. Οἰκον.· σύνδεσμος, ὡς ἐπὶ δύο πλακῶν σιδηρῶν ὁμοῦ ἐσφυρηλατημένων, πτυχή, Πλάτ. Σοφ. 267E, πρβλ. Πλούτ. 2. 802B· αἱ δ. τῆς ψυχῆς αὐτόθι 715F, ἴδε Ruhnk. Τιμ. **II.** μεταφ., διπλότης, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, Πλούτ. 2. 441D· ἀσάφεια, αὐτόθι 407C. **III.** τὸ κέντρον τοῦ σκορπίου, Αἰλ. π. Ζ. 9. 4.

διπλό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων διπλᾶς βελονοειδεῖς τρίχας, πίτυς Ὀππ. Ἰξ. 1. 23.

διπλοΐζω, = **διπλασιάζω,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 835· πρβλ. **ἐπιδιπλοΐζω.**

διπλοΐς, ΐδος, ἡ, διπλοῦν ἱμάτιον, ὡς τὸ **δίπλαξ,** Ἀνθ. Π. 7. 65· ὁ συνήθης ἱματισμὸς τῶν κυνικῶν, πρβλ. Ὁρατ. Ἐπ. 1. 17, 25· ὑποκορ. **διπλοΐδιον,** Πολυδ. Ζ', 49. **II.** **διπλόη** I, Ἱππ. 469. 10.

διπλοκαρδία, ας, ἡ, διπροσωπία, Βαρνάβ. 20.

διπλόος, η, ον, συνηρ. **διπλοῦς, ῆ, οῦν,** Ἰων. θηλ. **διπλέη** ὑπάρχει παρ' ἅπασι τοῖς χφοις ἐν Ἡροδ. 3. 42, ἀλλά, **διπλᾶν** 5. 90· **διπλᾶς** 3. 28· ὁ συνηρ. τύπος ἀείποτε παρὰ Τραγ., πλὴν τοῦ **διπλόοι** ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 33· (πρβλ. **ἁπλόος**)·— δύο εἰδῶν, διπλοῦς, περὶ ἱματίων καὶ ἄλλων ἐνδυμάτων, χλαῖνα διπλῆ = δίπλαξ ἢ διπλοῒς Ἰλ. Κ. 134, Ὀδ. Ρ. 226· ὅθι .. διπλόος ἤντετο θώρηξ, ἔνθα συνηντᾶτο ὁ θώραξ [μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ζωστῆρος] καὶ ἐγίνετο διπλοῦς, Ἰλ. Δ. 133· τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῆν, συμπτύξας αὐτὴν ὥστε νὰ γίνῃ διπλῆ, Ἀπολλόδ. Καρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4. 440· πρβλ. **διπλόω**·— ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις, διπλόος θάνατος Ἡρόδ. 6. 104· παῖσον διπλῆν [ἐνν. πληγήν, πρβλ. **ἀνταῖος**], Σοφ. Ἠλ. 1416· δ. οἰκίδιον, διώροφον, Λυσ. 92. 28· διπλῆ ἄκανθα, ῥάχις κεκαμμένη ὑπὸ τοῦ γήρατος, Εὐρ. Ἠλ. 492, ἔνθα ἴδε Seidl. (487)· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου: duplicato poplite, διπλῆ ῥάχις, Οὐεργιλ. duplex spina, Ξεν. Ἱππ. 1. 11. **2)** διπλῇ χερὶ θανεῖν, ἀμοιβαίως διὰ χειρῶν ἀλλήλων, Σοφ. Ἀντ. 14· πρβλ. **δικρατής.** **3)** διπλᾶ ὀνόματα, σύνθετοι λέξεις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5, κτλ.

II. ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς συγκρ., ὡς τὸ **διπλάσιος,** δὶς τόσος, δὶς τόσον μέγας, εὐρύς, κτλ., βίος Πλάτ. Τιμ. 75B· δίκη ὁ αὐτ. Νόμ. 865C· δ. ἢ .., δὶς τόσον ὅσον .., (ἴδε ἐν λ. **διπλῇ**)· ἢ μετὰ γεν., ὁ αὐτ. Τιμ. 35C· ὡσαύτως, διπλοῦν ὅσον .. παρὰ Δημ. 629. 22· διπλῷ = διπλῇ, Πλάτ. Νόμ. 722B. **III.** ἐν τῷ πληθ. = **δύο,** Αἰσχύλ. Πρ. 950, Χο. 761, Σοφ. Αἴ. 970, Ο. Τ. 20, Ἀντ. 51. **IV.** διπλοῦς, ἀμφίβολος, πλήρης ἀμφιβολίας, ἀναποφάσιστος, οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν, πρβλ. **διάνδιχα μερμήριξεν,** Πίνδ. Ν. 10. 167. **2)** διπρόσωπος, δόλιος, Λατ. duplex, ἀντίθ. **ἁπλοῦς** (simplex), Πλάτ. Πολ. 397D, 554D· οὐδὲν δ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 32.— Πρβλ. Ruhnk. Τιμ.

διπλός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **διπλόος** (πρβλ. **ἁπλός**), Ὀππ. Κ. 2. 449, Ἀνθ. Π. 10. 101· συγκρ. **διπλότερος** = **διπλάσιος,** Ἀππ. προοίμ. 10, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 15.

διπλο-σήμαντος, ον, ἔχων διπλῆν σημασίαν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225.

διπλόω, (διπλόος) διπλασιάζω, διπλώνω, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 2. 4, 2, κτλ.· τρίβωνα δ., ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 6. 22.— Παθ., ἐδεδίπλωτο ἡ φάλαγξ Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 19· ἐπὶ ξίφους, γίνομαι διπλοῦς, διπλώνομαι, κάμπτομαι εἰς δύο, Πλούτ. Καμίλλ. 41. **II.** πληρώνω διπλᾶ, τὰ ἔργα Ἀποκ. ιη', 6.

δίπλωμα, τό, διπλάσιον, διπλοῦν, δὶς τόσον ἔκ τινος πράγματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18. **II.** διπλωμένος χάρτης, ἐπιστολὴ συστατική, Κικ. Fam. 6. 12, κτλ.·— μεταγεν., ἔγγραφον ἀδείας ἢ προνομίου διδομένου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἢ ὑπὸ ἀρχόντων, δίπλωμα, Πλούτ. Γάλβ. 8, πρβλ. Suet. Octav. 50. **2)** τὸ διπλοῦν, ἀντίγραφον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3276. **III.** διπλοῦν ἀγγεῖον (τὸ ἓν ἐντὸς τοῦ ἄλλου) πρὸς βράσιν μύρων, κτλ., Γαλην. 13. 535.

δί-πλωσις, εως, ἡ, σύνθεσις λέξεων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

δί-πνοος, ον, ὁ ἔχων δύο ἀνοίγματα πρὸς ἀναπνοήν, τρήματα Γαλην. Ἐξηγ. 458.

δι-πόδης, ου, ὁ, διποδιαῖος, ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, εὖρος, κτλ., Ξεν. Οἰκ. 19, 3.

διποδία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πόδας, Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 3, 4. **II.** ὄρχησις Λακωνική, Κρατῖν. Πλούτ. 5. **III.** ἕνωσις δύο ποδῶν εἰς ἓν μέτρον, ὡς ἐν τοῖς ἰάμβοις, Λογγῖν. Ἀποσπ. 3.7, κτλ.

διποδιάζω, μέλλ. **-άξω,** χορεύω τὴν Λακωνικὴν διποδίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1243.

διποδιαῖος, α, ον, = **διπόδης,** ἀμφίβ. γραφ. ἐν Ξεν. Οἰκ. 19, 4.

Διπόλεια ἢ **Διπόλια,** τά, συνηρ. ἐκ τοῦ **Διϊπ-**, παλαιά τις ἑορτὴ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 420, Ἀντιφ. 120. 10.— Τὰ χ/φα καὶ οἱ Γραμμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρέχουσι τὸν ἀσυναίρετον τύπον **Διιπ-**· ἀλλ' ὁ συνηρ. **Διπ-** διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 192, Α. Β. 91. Τὸν τύπον **Διπόλεια** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ τὸ **Διπολιώδης** εἶναι ἀναγκαῖον ἐν Νεφ. 984. Παλαιαὶ Ἀττικ. ἐπιγρ. παρέχουσι τὸν τύπον **Διπολίεια,** Meisterh σ. 55.

διπολητίς, ΐδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς δύο πόλεις ἢ διὰ δύο πόλεων διερχομένη, φήμη Μανέθων 4. 376.

δί-πολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἀνήκων ἢ διῃρημένος εἰς δύο πόλεις, Στράβ. 160, 656.

διπολίτης, ου, ὁ, πολίτης δύο πόλεων, Μανέθων 5. 291.

Διπολιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὴν ἑορτὴν τῶν Διπολίων = ἀπηρχαιωμένος, παμπάλαιος, Ἀριστοφ. Νεφ. 984.

δίπολος, ον, (πολέω) ὁ δὶς ἠροτριαμένος, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 462 (460 Gaisf.). **II.** = **διπλόος** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 207.

δί-πορος, ον, ὁ ἔχων δύο πόρους ἢ ἀνοίγματα, Εὐρ. Τρῳ. 1097.

δῐ-πότᾰμος, ον, ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν, πόλις Εὐρ. Ἱκέτ. 621· πρβλ. **διθάλασσος.**

δί-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ δύο πόδας ἔχων, Λατ. bipes, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1258, πρβλ. Ἱκέτ. 895, Πλάτ., κλ.·— **δίποδα,** τά, ζῷα δύο πόδας ἔχοντα, Πλούτ. 2. 636E. **2)** **δίπους,** ὁ, Λιβυκόν τι ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μυῶν, ὅπερ πηδᾷ διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς ὁ «δίδελφυς» (kangaroo), Ἡρόδ. 4. 192. **II.** ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, Λατ. bipedalis, Πλάτ. Μένωνι 83D, Πολιτ. 266B.

δῐ-πρόσωπος, ον, ἔχων δύο πρόσωπα, Ἡρῳδιαν. 1. 16, 6· ἀμφίβολος, ἀσαφής, Λουκ. Δὶς Τραγ. 43. **2)** δύο πρόσωπα σημαίνων, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 401.

δί-πρυμνος, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

δί-πρῳρος, ον, ναῦς δ. καὶ δίπρυμνος, πλοῖον ἔχον διπλῆν πρῷραν καὶ διπλῆν πρύμναν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204E, πρβλ. 489B· διάφορον τοῦ **ἀμφι-πρῴρου.**

δί-πτερος ον, δύο πτέρυγας ἔχων, ἀντίθ. **τετράπτερος,** Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 5, 12, κ. ἀλλ. **II.** **ὁ δίπτερος** (ἐνν. ναός), ναὸς διπλῆν ἔχων περίστασιν, δηλ. διπλῆν σειρὰν κιόνων περὶ τὸν σηκόν, Βιτρούβ. 3. 1, 21.

δι-πτέρυγος, ον, = **δίπτερος,** Ἀνθ. Π. 5. 151, πρβλ. 9. 570. **II.** διπτ-, τό, μανδύας ἔχων δύο πτερά (πρβλ. **πτερὸν** III. 10), Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 40.

διπτῠχής, ές, = **δίπτυχος,** Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3. 5, 4.

δίπτῠχος, ον, (πτύσσω) δὶς συνεπτυγμένος, δύο πτυχὰς ἔχων, διπλωμένος, δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων .. λώπην Ὀδ. Ν. 224 (οὕτω, δίπτυχα λώπην, αἰτιατικὴ κατὰ μεταπλασμόν, ὡς εἰ ἦτο ἡ ὀνομαστικὴ δίπτυξ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 32)· δ. δελτίον, δίθυρον, εἰς δύο διπλούμενον, Ἡρόδ. 7. 239 (παρὰ μεταγ. συγγραφ. δίπτυχα, τά)·— ἐν τῇ Ὁμηρ. φράσει δίπτυχα ποιήσαντες [τὴν κνῖσαν], ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία εἶναι ἡ τῶν Ἑνετ. Σχολ., καθ' ἣν τὸ δίπτυχα λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς, διπλώσαντες τὴν πιμελήν, δηλ. θέντες μίαν σειρὰν πιμελῆς (ἐπιπλόου) ὑπὸ τοὺς προσφερομένους μηρούς, ἑτέραν δὲ ἐπ' αὐτῶν, «ὥστε τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἐπιβεβλῆσθαι», Ἰλ. Α. 461, Β. 424, κτλ. **II.** διπλοῦς, Λατ. gemínus, δ. δῶρον Εὐρ. Ἴωνι 1010· γλῶσσα ὁ αὐτ. Τρῳ. 286· καὶ ἐν τῷ πληθ. = **δισσοί,** δύο, δ. ὀδύναι, Σοφ. Ἀποσπ. 164· νεανίαι Εὐρ. Ι. Τ. 242, πρβλ. Ὀρ. 633, Ἀνδρ. 578, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471.

δί-πτωτος, ον, ὁ ἔχων δύο πτωτικὰς καταλήξεις, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 116.

δί-πῠλος, ον, δύο πύλας ἔχων, δύο εἰσόδους Σοφ. Φ. 295. **II.** **δίπυλον,** τό, ὄνομα τῶν Θριασίων πυλῶν, ἐν Ἀθήναις, Πολύβ. 16. 25, 7, Πλούτ. Περικλ. 30· ἐν Ῥώμῃ περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰανοῦ, Πλούτ. 2. 322B.

δῐπύρηνος, ον, (πυρὴν) ἔχων δύο πυρῆνας, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μήλη Γαλην. 3. 212., 4. 187, Παῦλ. Αἰγιν. 146, 148 (Briau).

δῐ-πυρίτης (ἐνν. ἄρτος), ὁ, ἄρτος δὶς ὠπτημένος, παξιμάδι, Ἱππ. 546. 13.

δί-πῡρος, ον, ὁ δὶς εἰς τὸ πῦρ ἐμβεβλημένος, ὁ δὶς ὠπτημένος, δ. ἄρτος, = διπυρίτης, Εὔβουλ. Γαν. 2· ἢ μόνον δίπυρος, Ἄλεξ. Πανν;. 1. 10. **II.** ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1351, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας .. Ἑκάτα, ἡ Ἑκάτη κρατοῦσα δύο ἀνημμένους πυρσούς, πρβλ. **ἀμφίπυρος.**

δίρ-ραβδος, ον, δύο ῥαβδώσεις, δύο γραμμὰς ἔχων, περὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

δίρ-ρυθμος, ον, = **δίμετρος,** Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐπ. 613, κτλ.

διρρῡμία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο ῥυμούς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 334.

δίρ-ρῡμος, ον, ὁ ἔχων δύο ῥυμούς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

δίς (ἀντὶ δυίς, ἐκ τοῦ **δύο,** ὃ ἴδε), ἐπίρρ., δύο φοράς, διττῶς, Λατ. bis (ἴδε **ἐλεύθερος,** ἐν τέλει). μετὰ ὀνομάτ., δὶς τόσσον, δύο φορὰς τόσον, Ὀδ. Ι. 491· ἀληθὴς ὁ λόγος ὡς δὶς παῖς γέρων Κρατῖν. Meineke Ἀποσπ. 5. 16· δὶς παῖδες οἱ γέροντες Παροιμιογρ.· συχνότερον μετὰ ῥημάτων, δὶς τοῦτο ἐγένετο Ἡρόδ. 8. 104· δὶς φράσαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 173, πρβλ. Ἀγ.

1384· δὶς αἰάζειν καὶ τρὶς Σοφ. Αἴ. 432· δὶς καὶ τρὶς φασὶ καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν Πλάτ. Γοργ. 498Ε, πρβλ. Φιλήβ. 59Ε· δὶς βιῶναι, δίς, ἐκ νέου, Μένανδ. Θεοφ. 1. 4· δειπνεῖν.. δὶς τῆς ἡμέρας Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 44· ἐς δὶς Ἀππ. Μιθρ.78. —Ἐν συνθέσει πρὸ συμφώνου (πλὴν πρὸ τῶν σ θ τ μ π χ) τὸ ς ἀποβάλλεται.

-δις, ἀχώριστον μόριον δηλοῦν κίνησιν εἰς τόπον ὡς τὸ -δε, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον εἴς τινας λέξεις, ὡς **ἄλλυδις, οἴκαδις, χαμάδις**.

*__Δίς__, ἀρχαία ὀνομαστικὴ ἀντὶ **Ζεύς**, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι **Διός, Διΐ, Δία** (πληθ. **Δίες, Δίας** Πλούτ. 2. 425Ε), καὶ ἐν τοῖς Λατ. Dis, Diespiter, Djovis· ἡ συνηρ. δοτ. **Δὶ** ἀπαντᾷ Συλλ.Ἐπιγρ.16, Πινδ. Ν.1.111. (Ἴδε ἐν λ. **δῖος**).

δίσᾱβος [ῐ], **ον**, Δωρ. ἀντὶ **δίσηβος**, ὁ δὶς ἡβῶν, δὶς νέος, Ἀνθ. Π. 15. 26.

δῐσ-άρπᾰγος, ον, δὶς ἁρπαχθείς, διαρπαγὴν ὑποστάς, Λυκ.513.

δίσ-εκτος, ον, ἡ 24 τοῦ Φεβρουαρ. ὑπολογιζομένη δὶς ἐν δισέκτῳ ἔτει, Λατ. bis sextus (dies ante Kal. Mart.).

δίσ-ευνος, ον, ὁ ἔχων δύο συζύγους, γυναῖκας, Ἀνθ. Π.15. 26.

δίσ-εφθος, ον, δὶς ἑφθός, Γαλ. 6. 361, Διοσκ. 2. 146.

δί-σημος, ον, ἀμφιβόλου ποσότητος, ποτὲ μὲν μακρός, ποτὲ δὲ βραχύς, δίχρονος, Λατ. anceps, Α. Β. 801.

δισ-θᾰνής, ές, δὶς ἀποθανών, Ὀδ. Μ. 22.

δί-σκαλμος, ον, δίκωπος, κελήτιον Συνέσ. 167Α· πρβλ. **τρίσκαλμος**.

δίσκευμα, ατος, τό, (δισκεύω) τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου, Τζέτζ.

δισκευτής, οῦ, ὁ, δισκοβόλος, ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον, Θωμ. Μ. 81.

δισκεύω = **δισκέω**, Σωσίθ. (Herm. Opusc. 1. 59). Φιλόστρ. Ἐπ.43.—Παθ., ῥίπτομαι, βάλλομαι, Εὐρ. Ἴωνι 1268, Ἀνθ. Π.9.14.

δισκέω, ῥίπτω τὸν δίσκον (δίσκος), δίσκον.. στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ ἢ οἵῳ.. ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν, πολὺ βαρύτερον ἐκείνου, ὃν μετεχειρίζοντο παίζοντες πρὸς ἀλλήλους, Ὀδ. Θ. 188· μακρὰ δισκήσαις, ῥίψας εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Πίνδ. Ι. 2. 51.—Παθ., ῥίπτομαι, Ἀνθ. Π. 9. 227.

δίσκημα, τό, τὸ ῥιπτόμενον ὡς δίσκος, Εὐρ. Τρῳ.1121. **ΙΙ.** ῥίψιμον δίσκου, Σοφ. Ἀποσπ. 69.

δί-σκηπτρος, ον, δύο σκῆπτρα ἔχων· ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 43· πρβλ. **δίθρονος, δικρατής**.

δισκοβολέω, βάλλω, ῥίπτω τὸν δίσκον, Ἡσύχ.·—ῥίπτω τι ὡς δίσκον, Συλλ.Ἐπιγρ. 3588. 6.

δισκο-βόλος, ὁ, ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον, περίφημος ἀνδριὰς τοῦ Μύρωνος, Λουκ. Φιλοψ.18· τοῦ Ναυκύδους, Πλίν. 34. 19, 19.

δισκο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα δίσκου, Διοσκ. 2. 186, Πλούτ. 2. 891C.

δισκόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς σχῆμα δίσκου, Ἰω. Λυδ. Διοσημ. 6.

δίσκος, ὁ, (δικεῖν) περιφερὴς πλὰξ πρὸς ῥίψιμον χάριν ἀσκήσεως ἢ ἀγῶνος, Ἰλ. Β. 774, Εὐρ., κτλ.· κατ' ἀρχὰς ἐκ λίθου, Ὀδ. Θ. 186, πρβλ. πρὸς 190· λιθίνοις ἐν δ. Πίνδ. Ι. 1. 34. Εἶχε δὲ ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἵνα διαπερᾶται ἱμάς, δι' οὗ ἐσφενδονίζετο, ἐν ᾧ ὁ σόλος ἦτο ἐκ συνεχοῦς μετάλλου, Ἀμμών. σ 40. Τὸ ῥίπτειν ἢ βάλλειν τὸν δίσκον ἦτο λίαν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἄσκησις, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ· ὁ δὲ ἀγὼν συνίστατο ἁπλῶς εἰς τὸ τίς ἤθελε ῥίψει εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν· πρβλ. **δισκέω, δίσκουρα**, καὶ ἴδε Nitzsch Ὀδ. Θ. 192· δίσκος τις τοῦ Λυκούργου διετηρεῖτο ἐν Ὀλυμπίᾳ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 490. **ΙΙ.** πᾶν ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ δίσκου, ὡς τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἀγγεῖα, Ἀνθ. Π.11. 371·—κάτοπτρον κυκλοτερές, αὐτόθι 6. 18· τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, Ἀλέξ. Ἀφρ. 2. 46, Πλούτ. 890F.

δίσκουρα, τά, (οὖρος) δίσκου βολή, ὡς μέτρον ἀποστάσεως, ἐς δίσκουρα λέλειπτο Ἰλ. Ψ. 523· ἀναλυόμενον εἰς τὸ δίσκου οὖρα αὐτόθι 431· πρβλ. **οὖρον**.

δισκο-φόρος, ον, ὁ φέρων δίσκον, Λουκ. Φιλοψ.18.

δισ-μῡρί-ανδρος πόλις, πόλις ἐξ 20,000 κατοίκων, Στράβων 570.

δισ-μύριοι [ῡ], **αι, α**, εἴκοσι χιλιάδες, εἰκοσακισχίλιοι, Ἡρόδ. 1. 32, Πλάτ. Ἴωνι 535D· ἑνικ. **δισμύριος, α, ον**, μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἵππος δισμυρία Λουκ. Ζεύξ. 8.

δισπερίοδος κῆρυξ, CIA III. 129·—πρβλ. **τρισπερίοδος**. Ἴδε Λεξικ. Κουμανούδ.

δι-σπῐθάμαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2.174.

δι-σπίθαμος, ον, ἔχων μῆκος σπιθαμῶν δύο, Διοσκ. 3. 84.

δι-σπόνδειος, ον, ἐκ δύο σπονδείων συγκείμενος, Ἡφαιστ. 3.3.

δι-σπορέω (σπόρος), σπείρω δίς, Στράβων 768.

δισσάκις, ποιητ. **-ι, ἐπίρρ.** = **δίς**, Ἄρατ. 968, Κόϊντ. Σμ. 2. 56.

δισσ-άρχης, ου, ὁ, ἀπὸ κοινοῦ ἄρχων, δισσάρχαι βασιλεῖς, οἱ δύο ἄρχοντες βασιλεῖς, Σοφ. Αἴ. 390.

δισσαχῆ, ἐπίρρ., εἰς δύο μέρη, Ἀριστ. π. Ψυχ.1. 3, 14.

δισσαχοῦ ἢ **διττ-**, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεόφρ. Λίθ. 25.

δισσο-γονέω, γεννῶ διττῶς, δηλ. εἶμαι καὶ ζῳοτόκος καὶ ᾠοτόκος, Ἀριστ. Γεν. Ζ.1.11, 4.

δισσο-γρᾰφεῖται, Ἀττ. **διττ-**, γράφεται κατὰ δύο τρόπους· τὸ διττογραφούμενον, διπλῆ γραφή, Γραμμ.

δισσόκερας, ὁ, ἡ, ἔχων δύο κέρατα, Πανὶ δισσοκέρατι, δισσόποδι Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. ΙΙ.124Β, 201C).

δισσολογέω, Ἀττ. **διττ-**, λέγω δὶς τὰ αὐτά, ἐπαναλαμβάνω, ὡς ἐν φράσεσιν οἷα ἡ στεφάνῳ στεφανῶσαι, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 585.

δισσολογία, ἡ, ἐπανάληψις λέξεων, Ἐπιφάν.1, σ. 22.

δισσο-λόγος, ον, λαλῶν δύο γλώσσας, Μανέθ. 5. 291.

δισσο-ποιός, όν, ὁ ἐμποιῶν ἀμφιβολίαν, περιπλέκων, Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 645.

δισσόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων δύο πόδας, Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. ΙΙ,124Β. 201C).

δισσός, Ἀττ. **διττός**, Ἰων. **διξός, ή, όν**, (δίς)·—δύο εἰδῶν, διπλοῦς, Ἡρόδ. 2. 44., 7. 70, Πλάτ. Θεαιτ. 198D, κτλ.·—ἐπίρρ. **διττῶς**, ἀντίθ. ἁπλῶς, κατὰ δύο τρόπους, δ. λέγεσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 4, 5, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** κατὰ πληθ., δύο, Πίνδ. Ν.1. 67, Ἡρόδ. 5. 40, 52, Αἰσχύλ. Πρ. 957, Σοφ. Αἴ. 57, κτλ. **ΙΙΙ.** μεταφ., διῃρημένος, ἀσύμφωνος τὸ φρόνημα, λήμασι δισσοὺς (ὁ Δινδ. προτείνει λήμασιν ἴσους) Αἰσχύλ. Ἀγ.122. **2)** ἀμφίβολος, ἀσαφής, ὄνειροι Σοφ. Ἠλ. 645· ὡσαύτως, τὸ διττόν, ἀμφιβολία, ἀσάφεια, Ἀριστ. Πολ. 2. 3, 3.—Ἐπίρρ. **διττῶς**, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλέγχ. 24,10.

δισσο-τόκος, ον, ὁ δὶς γεννῶν, Νόνν. Δ. 5. 199. **ΙΙ.** προπαροξ. **δισσότοκος, ον**, ὁ δὶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὁ αὐτ.1. 4.

δισσο-φυής, ές, διπλῆν ἔχων φύσιν, Νόνν. Δ.14. 97, κλπ.

δισσύλλαβος, ἴδε **δισύλλαβος**.

δισταγμός, ὁ, (διστάζω) ἀμφιβολία, ἐνδοιασμός, Πλούτ.2.214Ε.

δι-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος δύο σταδίων, δίαυλος Ἀππ. Ἀνν. 37.

διστάζω, μέλλ. **-άσω** (δίς) ἀμφιβάλλω, εὑρίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐν δισταγμῷ, ἀπολ., Πλάτ. Θεαιτ.190Α, κτλ.· δ. ὅτι.. ὁ αὐτ. Ἴωνι 534Ε· δ. εἰ.. Νόμ. 897Β· μή.. Σοφ. 235Α· πῶς..Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 8· πότερον.. ὁ αὐτ. Μεταφ. 13. 3, 15· περί τι ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 9· περί τινος Πλούτ. 2. 62Α·—διστάζόμενος, ἀμφιβάλλων, ἀβέβαιος, Διόδ.17. 9.—Πρβλ. **δοάζω**.

διστακτικός, ή, όν, δισταγμὸν ἐκφράζων, Ἀπολλών. π. Συντ. σ. 261.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 632.

διστάσιος, ον, ἔχων διπλάσιον βάρος ἢ ἀξίαν, Πλάτ. Ἱππαρχ. 231D.

διστασμός, ὁ, = **δισταγμός**, Σχόλ. Ὀδ. Β. 276.

δι-στεγία, ἡ, τὸ δεύτερον πάτωμα, Πολυδ. Δ', 130· πρβλ. **διήρης** Ι.

δί-στεγος, ον, ὁ ἔχων δύο πατώματα ἢ στέγας, Στράβων 730. **2)** ὁ ἔχων δύο θαλάμους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατώματος, Ἰώσηπ. Ι. Π. 5. 5, 4.

δι-στῐχία, ἡ, διπλῆ σειρὰ ἢ γραμμή, οἷον πλοίων, Σχόλ. Ἰλ. Ξ. 31. **2)** δίστιχον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.1345. **ΙΙ.** παρ' Ἰατρ., ἡ ἔκφυσις δευτέρας γραμμῆς βλεφαρίδων, Γαλην. 2, 391.

διστιχίασις, εως, ἡ, = **διστιχία** ΙΙ., Παῦλ. Αἰγ.100 (Briau).

δί-στῐχος, ον, ἔχων δύο σειρὰς ἢ γραμμάς, κριθαὶ Πλούτ. 2. 906Β. **2)** ὁ ἐκ δύο στίχων συνιστάμενος, ἐπίγραμμα Ἀνθ. Π. 9. 369· **δίστιχον**, τό, Ἀνθ. Π. 6. 329·—ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 84.

διστοιχία, ἡ, διπλοῦς στοῖχος ἢ σειρά, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 8, 6, Αἰλ. π. Ζ. 9. 40.

δί-στοιχος, ον, ὁ ἔχων δύο σειράς, εἰς δύο σειρὰς διατεταγμένος, ὀδόντες Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 52· βράγχια ὁ αὐτ. 2. 13, 8· κριθὴ δ. Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 4, 2.

δί-στολος, ον, ζευγαρωτός, ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ἢ ἁπλῶς δύο, ἀδελφαὶ Σοφ. Ο. Κ. 1055 (ἔνθα ἴδε Elmsl.)· πρβλ. **μονόστολος**.

δί-στομος, ον, (στόμα) ὁ ἔχων δύο στόμια, δύο εἰσόδους, πέτρα Σοφ. Φ. 16· δίστομοι ὁδοί, δρόμοι εἰς δύο σχιζόμενοι, διχαζόμενοι, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 900· οὕτως ἐπὶ ποταμῶν, Πολύβ. 34.10, 5. **ΙΙ.** ἐπὶ ὅπλου, δίστομος, δίκοπος, ξίφος Εὐρ. Ἑλ. 983· πελέκεως γένυς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 534. 5· πρβλ. **διχόστομος**.

δί-στροφος, ον, δὶς συνεστραμμένος, πεπλεγμένος, λίνον Μέγης (Ὀρειβ. 29 Mai). **2)** ὁ δὶς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν μεταβαλών, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 27D.

δῐσυλλαβέω, ἀποτελοῦμαι ἐκ δύο συλλαβῶν, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 3. 6. **ΙΙ.** μεταχειρίζομαι ὡς δισύλλαβον, Ἀπολλ. π. Ἀντ. 373Β.

δισυλλαβία, ἡ, δύο συλλαβαί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 903, κτλ.

δι-σύλλαβος, ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 11, Λουκ. Ἀλεξ. 29.

δι-σύναπτος, ον, διπλῶς πεπλεγμένος, στέφανος Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 685D.

δισ-ύπατος, ὁ, δὶς ὕπατος, Πλούτ. 2.777Β.

δισχῐδής, ές, (σχίζω) ὁ εἰς δύο ἐσχισμένον ἔχων τὸν ἄκρον

πόδα, ἐπὶ βοῶν κ. τ. τ., ἀντίθ. **πολυσχιδής**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2.1, 30. **2)** ἐσχισμένος, ποδότης ὁ αὐτ. Ζ. Μ.1. 3, 2·— διῃρημένος, κεχωρισμένος εἰς δύο, κόμη Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 7· ὁδὸς Α. Β. 35.

δισχῐδόν, ἐπίρρ. τοῦ προηγ., διῃρημένως, Α. Β. 1171, καὶ **δισχιδῶς** Δωσίθ. (Gram. Lat. ed. Keil VII. σ. 412. 16).

δισ-χίλιοι [ῑ], αι, α, δύο χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 44, κτλ.· ποιητ. δισχίλοις ἀνδραπόδεσσιν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 26.7·— ἑνικ. **δισχίλιος, α, ον**, μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, π. χ. ἵππος Ἡρόδ. 7. 158.

δί-σχιστος, ον, εἰς δύο ἐσχισμένος, Γρηγ. Ναζιανζ. 2, 16D.

δί-σχοινος, ον, ἔχων μῆκος δύο σχοίνων (δηλ. 60 σταδίων), Στράβ. 558.

δῐ-σώματος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν σῶμα, θῆρες Διόδ. 4. 12, Ὀρφ. Ὕμν.70. 5· ἔχων δύο θαλάμους, Συλλ. Ἐπιγρ. 2842·— οὕτω, **δί-σωμος, ον**, λεγόμενον περί τινων ἀστερισμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 6.

Δῑσωτήριον, τό, συνηρ. ἀντὶ **Διϊσ-**, ὁ ναὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐν Ἀθήναις, Α. Β. 91, πρβλ. Κοραῆν Λυκούργ. σ. 48.—Ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφ. CIA. 11, 1358 **Διισωτήρια**, ἑορτὴ Διὸς τοῦ Σωτῆρος.

διτάγιον, τό, ἡ δὶς προσφερομένη τοῖς ζῴοις ταγή, Κ. Πορφ. Ἐκθ βασ. τάξ. σ. 479, Βόνν.

δῐ-τάλαντος, ον, ἀξίζων ἢ ζυγίζων δύο τάλαντα, Ἡρόδ.1. 50., 2. 96· δ εἶχες ἔρανον Δημ. 329.17.

δίτοκέω, γεννῶ δύο ἐν μιᾷ γέννᾳ, γεννῶ δίς, ἀντίθ. **μονοτοκέω, πολυτοκέω**, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6.1, 4, Γεν. Ζ. 3.1,14, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως, **διτοκεύω**, Νίκ. παρ' Ἀθην. 395C.

δί-τοκος, ον, ὁ γεννήσας δύο ἐν μιᾷ γέννᾳ, ἢ ὁ γεννῶν δίς, Ἀνακρ.142· ἀντίθ. **μονοτόκος**, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6,1.

δίτονέω, ἔχω διπλοῦν τόνον, Ἀπολλ. π. Συνθ. σ. 302·—**δι-τονίζω**, τονίζω κατὰ δύο τρόπους, Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 733.

δῐτονιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀρχ. Μουσ.

δί-τονος, ον, ἔχων δύο τόνους· **δίτονον**, τό, (κατὰ τὸν Chappell) ἡ παρ' ἀρχαίοις τρίτη μείζων, διάστημα περιέχον δύο τόνους πλήρεις, Πλούτ. 2. 430Α, 1021F.

δῐ-τριχιάω, ἔχω δύο σειρὰς τριχῶν (πρβλ. **διστιχία**), Γαλην. 2, 391.

δῐ-τρόχαιος, ὁ, διπλοῦς τροχαῖος, Ἡφαιστ. 3. 3.

διττός, κτλ.. ἴδε ἐν λ. **δισσ-**.

δί-τῦλος, ον, ἔχων δύο τύλους ἢ ὕβους, κάμηλοι Διόδ. 2. 54.

διυβρίζω, ἐπιτεταμ. **ὑβρίζω**, Ἰώσηπ. Ὑπομν. 73.

διῠγιαίνω, εἶμαι διαρκῶς ὑγιής, Πλούτ. 2. 135C.

διυγραίνω, ὑγραίνω ὁλοκλήρως, διαβρέχω, ποτίζω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2 9, 3.— Παθ., Ἱππ. Ἀφ. 1260.

δίυγρος, ον, ἐντελῶς ὑγρός, Ἱππ. 537. 25, κτλ.· τὸ χωρίον Αἰσχύλ. Θήβ 985 εἶναι ἐφθαρμ. **2)** ἔχων τὸ βλέμμα τακερόν, Ἀνθ. II.12. 68, πρβλ. **ὑγρὸς** II. 5. **II.** ἔνυγρος, πλήρης ὑγρασίας, Ἀριστ. Προβλ. 8. 4.

δίυδρος, ον, (ὕδωρ) πλήρης ὕδατος, Ἱππ. 546. 43.

διῡλάζω, (ὕλη) εὕρηται μόνον ἐν Πλάτ. Τιμ. 69Α, τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα, ἠτοιμασμένα ὡς ὑλικόν, ἴδε Stallb.

διῡλίζω, στραγγίζω, καθαρίζω, «λαγαρίζω», Διοσκ.5. 82.—Παθ., διυλισμένος οἶνος Ἑβδ. (Ἀμὼς ς', 6)· μεταφορ., διυλισμένα ἀρετὰ Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ.13. 40, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ.117. **II.** καθαρίζω, τι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 24.

διύλῐσις, εως, ἡ, στράγγισμα, καθάρισμα, «λαγάρισμα», Σουΐδ.

διύλισμα, τό, ὑγρὸν ἐκ διυλίσεως προελθόν, καθαρισθέν, «λαγαρισθέν», Γαλην. 13, 468.

διῡλισμός, οῦ, ὁ, = **διύλισις**, Κλήμ. Ἀλ. 117.

διῡλιστήρ, ῆρος, ὁ, στραγγιστῆρι, ἠθμός, Ἐπιφάν.

διῡλιστός, ή, όν, ὁ ἐντελῶς στραγγισθείς, καθαρισθείς, Γαλην. 10, 452.

διυπνίζω, (ὕπνος) ἐξεγείρω ἐξ ὕπνου, μεταβ., Αἰλ. π. Ζ.7. 45· ἀμεταβ., Λουκ. Ὠκύπ.108· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀνθ. Π. 9. 378.

διῠφαίνω, συμπληρῶ ὑφαίνων, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 15·— συνυφαίνω, Αἰλ. π. Ζ. 9. 17, ἐν τῷ παθ.

διῠφή, ἡ, ὕφασμα Ἀριστέας σ. 260.

διυφίημι, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, Φίλων 2. 319.

διφαγία, ἡ, τὸ δὶς τῆς ἡμέρας ἐσθίειν, ἀντίθ. **μονοφαγία**, Βυζ., πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 106.

διφᾰλαγγ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς διφαλαγγίας, Σουΐδ.·— **δῐφᾰλαγγαρχία**, ἡ, ἀρχηγία διφαλαγγάρχου, Αἰλ. Τακτ. 40, Ἀρρ. Τακτ. 13.

δι-φᾰλαγγία, ἡ, διπλῆ φάλαγξ, Πολύβ. 2. 66, 9, κτλ.

δῑφαλέος, α, ον, (διφάω) ἐρευνητικός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ.1028.10.

δίφας, α, ὁ, εἶδος ὄφεως, Ἀρτεμίδ. 2. 13.

διφᾰσία, ἡ, (δίφατος) = **διλογία**, Ἡσύχ.

διφάσιος [ᾰ], **α, ον**, Ἰων. ἐπίθ., **διπλάσιος**, διπλοῦς, διττός, Λατ. bifarius, Ἡρόδ. 2. 36., 3.122 κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῷ πληθ. = **δύο**, ὁ αὐτ. 1.18., 2.17 κ. ἀλλ.

δί-φᾰτος, ον, διττῶς λεγόμενος, Ἡσύχ.

δῑφάω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ζητῶ, ἐρευνῶ, τήθεα διφῶν πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι Ἰλ. Π. 747· τεὴν διφῶσα καλιὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372· ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν διφᾷ Καλλ. Ἐπ. 33, πρβλ. Ἀποσπ. 165· διφᾶν τὰ καλύμματα, ἐρευνᾶν αὐτὰ καλῶς, Θεόφρ. Χαρ.10.—Ἰων. **διφέω** Ἀνθ. II. 9. 559.

δῑφήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐρευνητής, βυθῶν διφήτορες Ὀππ. Ἀλ. 2. 435· χρυσοῦ διφήτορες, ἀνερευνῶντες, ἀναζητοῦντες χρυσόν, Ἀνθ. Π. 8. 230.

διφθέρα, ἡ, (δέφω) δέρμα κατειργασμένον, «πετζί», τεμάχιον δέρματος, Ἡρόδ. 1. 194 κ. ἀλλ.· διφθέραι ῥητῶς ἀντιτίθενται πρὸς τὰς δέρρεις (δοραὶ ἀκατέργαστοι καὶ μετὰ τῶν τριχῶν), Θουκ. 2. 75·— αἱ διφθέραι ἐχρησίμευον ὡς χάρτης διὰ γραφὴν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὶν εἰσαχθῇ ὁ πάπυρος· καὶ τὸ ὄνομα διετηρήθη καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὑλικοῦ, τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἱ Ἴωνες Ἡρόδ. 5. 58· δ. μελεγγραφεῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 629· ὁ Κτησίας καλεῖ τὰ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας χρονικά, δ. βασιλικάς, Διόδ. 2. 32· δ. ἱεραί, ἐν Καρχηδόνι, Πλούτ. 2. 942C· ἔτι δὲ καὶ χαλκαῖ δ., αὐτόθι 297Α· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 175· παροιμ., ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις Παροιμιογρ.· περιβάλλειν βιβλία διφθέρᾳ Λουκ. Ἀπαιδ.16. **II.** πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ δερμάτων, δερμάτινον ἱμάτιον, οἷον ἐφόρουν οἱ χωρικοί, Ἀριστοφ. Νεφ. 72, Πλάτ. Κρίτωνι 53D, Λουκ. Τίμ. 6 καὶ 38, Ἀρρ. Ἀν. 7. 9, κτλ.· κυρίως ἐκ δερμάτων αἰγῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μηλωτή**, Ἀμμών. **2)** πήρα, σάκκος, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 12. **3)** κατὰ πληθ., δέρματα ἐν χρήσει ὡς σκηναί, Λατ. pelles, αὐτόθι 1. 5, 10, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539C, πρβλ. Ἡρόδ.7.77.

διφθερ-άλοιφος, ὁ, γραμματοδιδάσκαλος, παρὰ Κυπρίοις, Ἡσύχ.

διφθερίας, ου, ὁ, ἐνδεδυμένος διφθέραν, ἔνδυμα δερμάτινον· τοιαῦτα ἦσαν τὰ τῶν δούλων ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ τῶν χωρικῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 414E, Λουκ. Τίμ. 8, πρβλ. Varro R. R. 2. 11.

διφθέρινος, η, ον, ἐκ κατειργασμένου δέρματος κατεσκευασμένος, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 28, Στράβων 155.

διφθέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **διφθέρα**, Α. Β.1364· (ἐξ αὐτοῦ τὸ κοινὸν δεφτέρι).

διφθερίς, ίδος, ἡ, = **διφθέρα**, Ἀνθ. Π. 9. 546.

διφθερῖτις, ιδος, θηλ. τοῦ **διφθερίας**, γραῦς Πολυδ. Δ', 137.

διφθερόομαι, ἐνδύομαι δερμάτινον ἱμάτιον, Στράβ. 831· πρβλ. **καταδ-**.

διφθερο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν δέρματα, διφθέρας, Νικοφ. Χειρογ. 1.

δί-φθογγος, ον, δύο ἤχους ἢ φθόγγους ἔχων· **δίφθογγος**, ἡ, καὶ **δίφθογγον**, τό, ἡ δίφθογγος· ἐντεῦθεν **διφθογγίζω, διφθογγο-γραφέω**, γράφω διὰ διφθόγγου, Γραμμ., πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 85.

δῐ-φορέω, καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος, δικαρπέω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 14, 1. **II.** παθ., γράφομαι ἢ προφέρομαι κατὰ δύο τρόπους, Ἐτυμ. Μ. 197. 51.

διφόρησις, εως, ἡ, διπλοῦς τρόπος γραφῆς ἢ ἐκφορᾶς λέξεως, Εὐστ.74.1.

δί-φορος, ον, καρποφορῶν δὶς τοῦ ἔτους, Λατ. biferus, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 708, Φερεκρ. Κραπ. 11, Ἀντιφ. Σκληρ. 1, πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 541.

δίφραξ, ᾱκος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δίφρος**, ἕδρα, κάθισμα, Ἐπ. Ὁμ.15. 8, Θεόκρ. 14. 41.—Τύπος τις **διφράς, άδος**, ἡ, ἐν Βίῳ Ὁμ. 33.

διφρεία, ἡ, (διφρεύω) διφρηλασία, ὁδηγία ἅρματος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16.

διφρ-ελάτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **διφρηλάτης**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 359.

δίφρευσις, εως, ἡ, = **διφρεία**, Συνέσ. 58Β.

διφρευτής, οῦ, ὁ, διφρηλάτης, Σοφ. Αἴ. 857.

διφρευτική, ἡ, = **διφρεία**, Ἔφορ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει **Βοιωτία**.

διφρεύω, (δίφρος) διφρηλατῶ, ὁδηγῶ δίφρον, Εὐρ. Ἀνδρ. 108. **2)** μετ' αἰτιατ., διατρέχω ἐπὶ ἅρματος, δ. ἅλιον πέλαγος αὐτόθι 1011· νὺξ .. νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ.1067. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., αἴγλαν ἐδίφρευ' Ἅλιος .. κατ' αἰθέρα Εὐρ. Ἱκέτ. 991· πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 326Β.

διφρηλᾰσία, ἡ, τὸ ὁδηγεῖν δίφρον, Πίνδ. Ο. 3. 67.

διφρηλᾰτέω, ὁδηγῶ ἅρμα, τὸν οὐρανὸν δ., ἐπὶ τοῦ Ἡλίου (πρβλ. **διφρεύω** 2), Σοφ. Αἴ. 845· δ. ἵππους Εὐρ. Ρήσ.781.

διφρ-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἅρμα, ἁρματηλάτης, Πίνδ. Π. 9. 143, Αἰσχύλ. Εὐμ. 156, Σοφ. Ἠλ.753, κτλ. Μόνον.ποιητ.

διφρ-ήλᾰτος, ον, ὁ ἐπὶ δίφρου φερόμενος, Εὐρ. Ὑποθ. Ρήσ.

διφρίας, ου, ὁ, «ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεί, οἷον ἀργός» Ἡσύχ. Κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δινδορφ. ἀντὶ **δίφρις**. Ἴδ. Κόντ. Γλ. Παρ. σ. 342.

διφρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δίφρος**, Τιμ. Λεξ.

δίφριος, α, ον, εἰς δίφρον ἀνήκων· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. δίφρια

συρόμενος, συρόμενος κατόπιν τῶν τροχῶν τοῦ δίφρου, 'Ανθ. Π. 7. 152.

διφρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **δίφρος**, 'Αριστοφ. Νεφ. 31.

δί-φροντις, ιδος, ὁ, ἡ, διῃρημένος τὴν γνώμην, δίγνωμος, ἀμφιβάλλων, Αἰσχύλ. Χο.196.

διφρο-πηγία, ἡ, ἁμαξοπηγία, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν δίφρους, ἅρματα, Θεόφρ. Ι. Φ. 5.7, 6.

δίφρος, ὁ, Καλλ. εἰς 'Αρ. 135 μεθ' ἑτερογεν. πληθ. **δίφρα**, τά, (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ **δίφορος**)· — τοῦ ἅρματος ὁ τόπος, ἐφ' οὗ ἦσαν ὁ ὁδηγῶν (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστὴς (παραιβάτης), ἴδε 'Ιλ. Ε. 160, Λ.748, 'Ησ.'Ασπ. 61· μεταφ., ἕστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 566D. **2)** αὐτὸ τὸ πολεμικὸν ἅρμα, 'Ιλ. Κ. 305, κ. ἀλλ., 'Ησ.'Ασπ. 61. Πίνδ.. κλπ.· ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ 'Ιλ. Ψ. 335·— ἐν 'Οδ. Γ. 328, ὁδοιπορικὸν ἅρμα· βραδύτερον φορεῖον, κράββατος, Δίων Κ. 60. 2. **II.** ἕδρα οὔτε τῶν νώτων οὔτε τῶν χειρῶν ἔχουσα ἔρεισμα, «σκαμνί», εὐτελεστέρα τοῦ κλισμοῦ καὶ τοῦ θρόνου, 'Ιλ. Γ. 424, Ζ. 354, καὶ συχνάκις ἐν τῇ 'Οδ.· οὕτως 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1164, Πλάτ., κτλ., δίφρος Θετταλικὸς Εὔπολ. Αὐτολ. 6, πρβλ. **ὀκλαδίας** καὶ **περίακτος**.—Πολύβ. 6. 53, 9, κτλ., τὸ παρὰ Ρωμαίοις sella curulis·— **2)** = λάσανον, σκωραμίς, «καθίκι», 'Αριστείδ. 1. 314.

διφρουλκέω, (ἕλκω) σύρω ἅρμα, 'Ανθ. Π. 9. 285.

διφρουργία, ἡ, (*ἔργω) = **διφροπηγία**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.10,1.

διφροῦχος, ον, (ἔχω) ἔχων κάθισμα, ἅρμα Μελάνιππ.1 Bgk.

διφροφορέω, φέρω ἐπὶ δίφρου, Δίων Κ. 47.10.— Παθ., οἱ διφροφορούμενοι, ἐπὶ τῶν Περσῶν ἡγεμόνων, φερομένων ἐπὶ δίφρων, φορείων, 'Ηρόδ. 3.146, πρβλ. Δίωνα Κ. 60. 2. **II.** φέρω δίφρον II, δηλ. ἕδραν, καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει (πρβλ. **διφροφόρος**) 'Αριστοφ. "Ορν. 1552.

διφρο-φόρος, ον, φέρων δίφρον, ἕδραν, ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν μετοίκων, αἵτινες ὤφειλον νὰ φέρωσι δίφρους πρὸς χρῆσιν τῶν κανηφόρων (ἴδε τὸ προηγ.), 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 734, "Ερμιππ. Θεοῖς 2, Νικοφ. Χειρ. 3, Στράττις 'Αταλ. 4· ὡσαύτως, ὁ βασιλέως δ. 'Αθήν. 514Β. **II.** ὁ φέρων ἕτερον ἐπὶ δίφρου, Πλούτ. 'Αντων.11.

διφρύγής, ές, (φρύγω) δὶς πεφρυγμένος· **διφρυγές**, τό, μέταλλόν τι ἀποτελούμενον ἐξ ἑνώσεως χαλκοῦ, Διοσκ. 5.120.

δι-φυής, ές, οὐδ. πληθ. **διφυῆ**, ἀλλὰ **διφυᾶ** 'Αριστ. Ζ. Μ. 3.7,1·— διπλῆς φύσεως ἢ μορφῆς, ἀντίθ. **μονοφυής**, ἔχιδνα μιξοπάρθενος δ. 'Ηρόδ. 4. 9· ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1095, πρβλ. Valck. Φοιν.1030· ἐπὶ τοῦ Πανός, Πλάτ. Κρατ. 408D· δ. Κέκροψ, «δίμορφος, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδης» Διόδ.1. 28· — δ. Ἔρως, ἡ σαρκικὴ συνουσία, 'Ορφ. 'Αργ. 14. **2)** καθόλου, διπλοῦς, διμερής, κόραι "Ιων 10 Bgk.· ὀφρύες 'Αριστ. Ι. Ζ.1. 9, 1· στῆθος διφυὲς μαστοῖς αὐτόθι 1. 12, 2· ἡ τῶν μυκτήρων δύναμις ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 10, 18· πρβλ. **μονοφυής, πολυφυής**.

διφυΐα, ἡ, διμέρεια, τῶν κώλων 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 5,17.

δί-φυιος [ῐ], **ον**, = **διφυής**, 'Ανταγόρας παρὰ Διογ. Λ. 4. 27. **II.** = **δύο**, Αἰσχύλ.'Αγ.1468·— **φυίω** εἶναι Αἰολ. ἀντὶ φύω, Ε. Μ. 254.17· πρβλ. **δεκάφυιος**.

δί-φωνος, ον, ὁμιλῶν δύο γλώσσας, δίγλωσσος, Φίλιστος 'Αποσπ. 62, Διόδ.17.110.

δίχα [ῐ], (δίς), **I.** ἐπίρρ., εἰς δύο μέρη, χωρίς, χωριστά, δίχα πάντας .. ἠρίθμεον 'Οδ. Κ. 203· δίχα πάντα δέδασται Ο. 412· δ. διαστῆναι 'Ηρόδ. 4.180· πλευροκοπῶν δ. ἀνερρήγνυ Σοφ. Αἴ. 236· δ. πρίσαντες Θουκ. 4.100· τέμνειν δ. Πλάτ. Σοφ. 265Ε· δ. διαλαμβάνειν ὁ αὐτ. Θεαιτ.147Ε·— καθόλου, χωριστά, μακράν, διαστῆναι 'Ηρόδ. 4.180· κεῖσθαι Πίνδ. Π. 5.125· οἰκεῖν Σοφ. Ο. Κ. 602· δ. ποιεῖν Ξεν.'Αν. 6. 4,11· δ. τὴν δύναμιν λαβεῖν, καταλαβεῖν τὴν δύναμιν δεδιχασμένην, διῃρημένην εἰς δύο, Θουκ. 6.10. **2)** μεταφ., κατὰ δύο τρόπους, εἰς δύο, ὅταν τις εἶναι διχασμένος εἴτε πρὸς ἄλλους (ἐν διαφωνίᾳ), εἴτε πρὸς ἑαυτὸν (ἐν ἀμφιβολίᾳ), συχνὸν παρ' 'Ομ.· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ 'Ιλ. Σ. 510· δίχα θυμὸν ἔχοντες Υ. 32· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο Φ. 386· δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζε 'Οδ. Π. 73· δίχα θυμὸς ὀρώρεται Τ. 524· δίχ' ἑδάζομεν Γ. 127· οὕτω, δ. ἔχειν νόον Θέογν. 91, κτλ.· ἐγίνοντο δ. αἱ γνῶμαι 'Ηρόδ. 6.109· δόξα δ' ἐχώρει δίχα Εὐρ.'Εκ.119· μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, πόσον διαφέρουσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 927, πρβλ. 'Αγ. 1369· δ. ψηφίζεσθαι, Ξεν. 'Απομν. 4. 4, 8· πρβλ. **χωρίς**. **II.** πρόθ. μετὰ γεν., χωρίς, ἄνευ, Αἰσχύλ. Θήβ. 25, 'Αγ. 861· ἀνθρώπων δ. Σοφ. Φ. 31· οἷος 'Ατρειδῶν δ. ὁ αὐτ. Αἴ. 750· μόνη .. φασγάνου δ. ὁ αὐτ. Τρ. 1063· ὡσαύτως, ἐκ πάντων δ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 164. **2)** διαφόρως, ἀνομοίως, οὐχὶ ὁμοίως, δ. ἄλλων Αἰσχύλ. 'Αγ.757· σῆς δ. γνώμης λέγω Σοφ. 'Ηλ. 547· [ὁ ἕτερος] δ. πέφυκε τοῦ ἑτέρου, εἶναι διάφορος .., Θουκ. 4. 61. **3)** πόλεως δ., ὡς τὸ ἄνευ, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς πόλεως, Σοφ. Ο. Κ. 48, πρβλ. Αἴ.768. **4)** ἐκτός, πλήν, ὡς τὸ **χωρίς**, δ. γε Διὸς Αἰσχύλ. Πρ.162· τῶν λελεγμένων δ. ὁ αὐτ. Χο.778·— ὡς πρόθ. συνήθως ἀκολουθεῖ τῷ πτωτικῷ, ἀλλὰ προηγεῖται αὐτοῦ ἐν Αἰσχύλ. Πρ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Φ.195, 840, Αἴ.768, Εὐρ. Ι. Τ. 185.— Πρβλ. **διχῇ, διχοῦ**.

δίχᾶ, Δωρ. ἀντὶ **διχῇ**.

διχάδε, ἐπίρρ. = **δίχα**, Πλάτ. Συμπ. 215Β.

διχάδεια, = **δίχα**, Θεόγνωστ. Καν.164. 26.

διχάζω, μέλλ. **-άσω**, διαιρῶ εἰς δύο, διαχωρίζω, Πλάτ. Πολιτ. 264D. **2)** δ. τινὰ κατά τινος, διαιρῶ, κινῶ εἰς διχόνοιάν τινα ἐναντίον ἑτέρου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 35. **II.** ἀμετάβ., διαιροῦμαι, διχαζούσης ἡμέρας, κατὰ μεσημβρίαν, Σουΐδ., ἐν Ξεν. 'Αν. 4. 8,18 ὁ Schneid. διώρθωσε διαχάζοντας.

δίχαιος, λέξ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ **δίκαιος** πλασθεῖσα, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5, 4, 9 ὅτι δίχα ἐστίν.

διχαίω, = **διχάζω, διχάω**, "Αρατ. 495, 807.

δί-χαλκον, τό, δύο χαλκοῖ = $^1/_4$ τοῦ ὀβολοῦ, 'Ανθ. Π. 11. 165, Πολυδ. Θ', 65· ὡς βάρος, Διοσκ. 4. 155.—"Ιδε **χαλκοῦς** II.

δίχᾶλος, Δωρ. ἀντὶ **δίχηλος**, ὃ ἴδε.

διχάμετρος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **διάμετρος**, 'Αριστ. Προβλ. 15. 2.

διχάς, άδος, ἡ, τὸ ἥμισυ, "Αρατ. 807.

δίχασις, εως, ἡ, διαίρεσις, τὸ ἥμισυ, "Αρατ.737.

διχασμός, οῦ, ὁ, διαίρεσις εἰς δύο, Νικόμ. 80.

διχαστής, οῦ, ὁ, διαιρέτης, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δικαστής**, 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 5. 4, 9.

διχαστῆρες ὀδόντες, οἱ, οἱ τομεῖς ἢ κοπτῆρες, Πολυδ. Β', 91.

διχάω, ποιητ. ἀντὶ **διχάζω**, "Αρατ. 512, 605· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ 856·— πρβλ. **διχαίω**.

διχῇ, ἐπίρρ. = **δίχα**, εἰς δύο, χωριστά, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 544, Πλάτ., κτλ. **2)** κατὰ δύο τρόπους, δ. ἐπονομασθῆναι Πλάτ. Πολ. 445D· διχῇ βοηθητέον Δημ.14. 6.— καὶ **διχῆ**.

διχηλέω, ὁπλὴν δ., διῃρημένην, δισχιδῆ ἔχω τὴν ὁπλήν, 'Εβδ. (Λευϊτ.11. 2 κἑξ.), Φίλων 1. 320·— οὕτω, **διχηλεύω** Κλήμ.'Αλ. 298, 677.

δί-χηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν ἄκρον πόδα εἰς δύο χηλὰς διῃρημένον, δισχιδῆ, 'Ηρόδ. 2. 71, Εὐρ. Βάκχ. 740· συνήθως ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ δίχᾶλος, ἔτι καὶ παρ' 'Αττ. ὡς παρ' 'Αριστ.'Ι. Ζ. 2.1, 31, κτλ., ἴδε Λεξ. 'Αριστ. ἐν λ. καὶ πρβλ. Λοβ. Φρύν. 639. **II. δίχηλον**, τό, πυράγρα ἢ κρεάγρα, 'Ανθ. Π. 6. 92, πρβλ. 6. 196. **2)** δίχηλα ὕεια, πόδες χοίρου, Λουκ. Λεξ. 6· πρβλ. Κόντ. ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 80.

διχήρης, ες, εἰς δύο διῃρημένος, διχότομος, κύκλος .. μηνὸς διχήρης, ἐπὶ τῆς σελήνης, Εὐρ. "Ιωνι 1156.

διχθά, ἐπίρρ., 'Επ. ἀντὶ **δίχα**, ὡς **τριχθά** ἀντὶ **τρίχα**, δ. δεδαίαται, εἶναι κεχωρισμένος εἰς δύο, 'Οδ. Α. 23· δ. δέ μοι κραδίη μέμονε, ἡ καρδία μου εἶναι διῃρημένη, 'Ιλ. Π. 435.

διχθάδιος, α, ον, δύο εἰδῶν, διπλοῦς, διῃρημένος, 'Ιλ. Ι. 411, Ξ. 21· δ. κατὰ κῶλον, εἰς ἑκάτερον πόδα, 'Ανθ. Πλαν.1.15.

διχθάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Μουσαῖ. 298.

δί-χίτων [χῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ δύο χιτῶνας ἔχων ἢ φέρων, Βυζ.

διχό-βουλος, ον, ὁ διάφορον ἔχων γνώμην ἢ σκέψιν, ἐναντίος, Νέμεσις Πίνδ. Ο. 8.114.

διχογνωμονέω, διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 21, Δίων Κ.

διχό-γνωμος, ον, ἀμφίβολος, Σχόλ. Εὐρ. 'Ορ. 890.

διχο-γνωμοσύνη, ἡ, διαφωνία, Πολυδ. Θ', 153.

διχο-γνώμων, ὁ, ἡ, ὁ διῃρημένος μεταξὺ δύο γνωμῶν, Πλούτ. 2. 11C.

διχόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἑκατέρου μέρους, ἑκατέρωθεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 76, 'Αριστοφ. Εἰρ. 477, Θουκ. 2. 44, κλπ.

διχό-μυθος, ον, διφορούμενος, νόημα Πιττακὸς π. Διογ. Λ. 1. 78· γλῶσσα Σόλων αὐτόθι 61· λέγειν διχόμυθα, λέγειν ἀμφίβολα, ἀσαφῆ, Εὐρ. 'Ορ 890·— δ. γ . διχόθυμος Π[illegible] ἀν.

δι-χοίνικον, τό, ἀγγεῖον χωροῦν δύο χοίνικας, 'Αριστοφ. Νεφ. 640, Dittenb. SIG. 501.

δί-χολος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων χολήν, πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασίν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα Αἰλ. π. Ζ. 11. 29. **II.** δ. γνῶμαι = διάφοροι, 'Αχαιὸς παρ' 'Ησυχ. ὃ ἴδε.

δι-χόλωτος, ον, δὶς ἢ διττῶς ὠργισμένος, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **τριχόλωτος** ἐν 'Ανθ. Π. 9. 168.

διχό-μην, ηνος, ὁ, ἡ, = **διχόμηνος**, "Αρατ.78,736.

διχομήνιον, τό, φυτὸν ἐκ τοῦ σχήματος οὕτω κληθέν, Apul. herb. 64.

διχό-μηνις, ιδος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μήνα Πίνδ. Ο. 3. 35· δ. ἑσπέραι, πανσέληνοι νύκτες, ὁ αὐτ. Ι. 8 (7). 93· ἦσαν δὲ αὐται αἴσιαι διὰ γάμους, Εὐρ. Ι. Α. 719· νυκτὸς διχομήνιδος εὐφεγγής σελάνα Βακχυλ. 8. 29 (Blass), κἑξ. **II. διχόμηνις**, ἡ, τὸ Λατ. Idus, Διον. 'Αλ. 1. 38, κτλ.

διχόμηνος, ον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μηνός, δηλ. κατὰ τὴν πανσέληνον ἢ εἰς τὴν πανσέληνον ἀνήκων, ἑσπερίη "Υμν. 'Ομ. 32. 11· δ. σελήνη Πλουτ. Φλαμιν. 4· οὕτω διχόμηνος, ἡ, "Αρατ. 808· — ὡσαύτως **διχομηνία**, ἡ, 'Εβδ. (Σειρὰχ 39. 15)· ἡ σελήνη

διχομηνίαν ἦγεν Πλούτ. Δίωνι 23· καὶ **διχομηνιαία** (ἐνν. ἡμέρα), τὸ Λατ. Idus, Σουΐδ.

δῐχονοέω, = **διχογνωμονέω**, Πολυδ. Β', 228.

δῐχόνοια, ἡ, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 126C, Πλούτ. 2. 70C, κτλ.

δῐχό-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, διπλοῦν ἔχων τὸ φρόνημα, Φίλων 2. 269.

δί-χορδος, ον, δύο χορδὰς ἔχων, πηκτὶς Ἀθήν. 183Β·— **δίχορδον, τό**, Εὔφρων Ἀδελφ. 1. 34.

δῐ-χόρειος πούς, ὁ, διπλοῦς τροχαῖος, Λογγῖν. 41. 1.

δῐ-χορία, ἡ, ἡ διαίρεσις χοροῦ εἰς δύο μέρη, Γραμμ.

δῐχορρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) εἰς δύο τεθραυσμένος, κίων Εὐρ. Η. Μ. 1009.

δῐχόρ-ροπος, ον, ταλαντευόμενος, ἀμφιρρεπής, Α. Β. 37.— Ἐπίρρ. **-πως**, ἀμφιρρόπως, ἀμφιβόλως, ἐν χρήσει μόνον παρ' Αἰσχύλ., οὐ ἢ μὴ δ. Ἀγ. 349, 815, 1272, Ἱκέτ. 605, 982.

δῐχοστᾰσία, ἡ, διαφωνία, διχόνοια, Ἡρόδ. 5. 75· στάσις, Σόλων 3. 37· ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, Θέογν. 78.

δῐχοστᾰτέω, (στῆναι) ἵσταμαι χωρίς, διαφωνῶ, διχοστατῶν λόγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 323, Εὐμ. 386· δ. πρός τινα Εὐρ. Μηδ. 15, Πλάτ. Πολ. 465Β. **II.** τρέφω ἀμφιβολίας, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1, 1.

δῐχό-στομος, ον, = **δίστομος** II, Σοφ. Ἀποσπ. 164.

δῐχοτομέω. κόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω εἰς δύο, Πλάτ. Πολιτ. 302Ε, Ἀριστ. Προβλ 16. 4, κτλ. **2)** τιμωρῶ αὐστηρότατα, ἀπηνέστατα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 51. **3)** διαιρῶ εἰς δύο (λογικῶς), Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 3, 1., 1. 4, 9.

δῐχοτόμημα, τό, τὸ ἥμισυ πράγματος εἰς δύο τμηθέντος· μέρος πράγματος κοπέντος, Ἐδδ. (Ἐξόδ. κθ', 17, Λευΐτ. α', 8).

δῐχοτόμησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 284.

δῐχοτομία, ἡ, τὸ διχοτομεῖν, εἰς δύο κόπτειν, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 6. **II.** ἡ (λογικὴ) διαίρεσίς τινος εἰς δύο, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 1. 3, 21, πρβλ. Σιμπλίκ. ἐν Φυσ. 30.

δίχο-τόμος, ον, εἰς δύο διαιρῶν, Ἀμμών. σ. 43· ἀλλά, **II.** προπαροξ. **διχότομος, ον**, εἰς δύο διῃρημένος, μυκτὴρ Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 11, 8· δ. σελήνη, ἡμισέληνος, ὁ αὐτ. Προβλ. 15. 7, 1.

δῐχοῦ, ἐπίρρ., = **δίχα**, δ. σφέας διελόντες Ἡρόδ. 4. 120.

δί-χους, ουν, περιλαμβάνων δύο χόας, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 495Α· **δίχουν**, τό, ἐκ τοῦ Διοσκ.· ἴδε ἐν λ. **χοῦς**.

δῐχο-φορέω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 447C (ἔνθα ὁ Wyttenb. εἰκάζει διχοφρονεῖ ἀντὶ διχοφορεῖ).

δῐχοφρονέω, ἔχω διάφορον φρόνημα, διχογνωμῶ, Πλούτ. 2. 763Ε.

διχοφροσύνη, ἡ, διχόνοια, διαφωνία, Πλούτ. 2. 824Ε, κτλ.

διχόφρων, ον, γεν. **-ονος**, (φρὴν) ἐν διαφωνίᾳ ὤν, διχογνώμων, Λατ. discors, πότμος δ., μοῖρα πλήρης ἔριδος καὶ διαφωνίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 899.

δῐχο-φυΐα, ἡ, ἀσθένεια τῶν τριχῶν, ὅταν σχίζωνται κατὰ τὰ ἄκρα εἰς δύο (κοινῶς «ψαλίδα»), Γαλην. 19. 430.

δῐχο-φωνία, ἡ, (φωνὴ) πρβ. **ἑτεροφροσύνη**, διαφωνία, ἀσυμφωνία, διχόνοια, Ἰάμβλ. βίῳ Πυθ. 7 (34).

δί-χροια, ἡ, διπλοῦς χρωματισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 1, 30 κἑξ.

δῐχρονο-γρᾰφητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διχρονογραφέω, πρέπει νὰ γράψῃ τις συλλαβὴν ἔχουσαν φωνῆεν δίχρονον, Boiss. Ἀνεκδ. 2. 355, ἴδε καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 287.

δίχρονον. τό, δύο χρόνων (ἐτῶν) διάστημα, Λυδ. κ. Ροδ. ς. 667, 1077, 1156, κ. ἀλλ. (Wagner)· δίχρονος κάκωσις αὐτόθι στ. 1437. (Λεξ. Κουμ.).

δί-χρονος, ον, ἐν τῇ μετρικῇ, ἐπιδεχόμενος ἀμφότερα τὰ σημεῖα τοῦ τε μακροῦ καὶ τοῦ βραχέος, κοινὸς τὴν ποσότητα, Λατ. anceps, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 100.

δί-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, δύο χρώματα ἔχων, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 5, 5, Γεν. Ζ. 3. 1. 30·— οὕτω, **δίχρως, ων**, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 6. 10, 3· καὶ **δί-χρωμος**, ον, Λουκ. Προμ. 4.

διχῶς, ἐπίρρ. ὡς τὸ **δίχα**, διττῶς, κατὰ δύο τρόπους, Αἰσχύλ. Χο. 915, Ἀριστ. Ποιητ. 20, 13. κτλ.

δίψα, ης, ἡ, δίψα, δίψα τε καὶ λιμὸς Ἰλ. Τ. 166· πεῖνα καὶ δ. Πλάτ. Πολ. 585Α· δίψῃ ξυνέχεσθαι Θουκ. 2. 49, κτλ.· ἐπὶ δένδρων, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 10·— ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 14, 5. **2)** μετὰ γεν., δίψα διά τι, ποτοῦ Πλάτ. Πολ. 437D· μεταφ., σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀοιδᾶν δ. Πίνδ. Π. 9. 180. Πρβλ. **δίψος**.— Ὁ Ἰων. τύπος **δίψη** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ὀππ. Κ. 4. 339, καὶ ἐν τοῖς χ/φοις τοῦ Αἰσχύλ. Χο. 756, ἔνθα ἀντὶ δίψη τις ὁ Wellauer προτείνει δίψησις, ὁ Βουττμ. δίψ' εἴ τις· πρβλ. πεῖνα.

δίψᾰκος, ὁ, πιθανῶς εἶδος διαβήτου (τῆς νόσου) συνοδευομένου ὑπὸ ἰσχυρᾶς δίψης, Γαλην. 7, 511. **II.** φυτὸν θαμνῶδες καὶ ἀκανθῶδες ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κναφεῦσιν, dipsacus fullonum, Διοσκ. 3. 13.

διψᾰλέος, α, ον, = **δίψιος**. ἔχων δίψαν, Βατραχομ. 9· δ. θρυαλλίδιον, ἔχον ἀνάγκην ἐλαίου, Λουκ. Τίμ. 14 — ὀδύνη δ., ὁ πόνος ἐκ δίψης, ὁ αὐτ. Διψ. 6·— ξηρός, κατάξηρος, ἀὴρ Καλλ. εἰς Δία 27, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ. 678.

διψάς, άδος, ἐν χρήσει ὡς θηλ. τοῦ **δίψιος**, γαῖα Ὀππ. Κ. 4. 322· σποδιὴ Ἀνθ. Π. 7. 172· πόρνη 11. 34, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἰοβόλος ὄφις, οὗ τὸ δῆγμα προυξένει ἰσχυροτάτην δίψαν, Νικ. Θ. 334, Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· δ. ἔχιδνα Συλλ. Ἐπιγρ. 1152. **2)** εἶδος ἀκάνθης, Εὐφορ. Ἐπ. 1, Θεόφρ. Ἱ. Φυτ. 4. 7, 1, ἔνθα ἴδε Schneid.

διψάω, Ἰων. -έω, Ἀρχίλ. 62· συνηρ. γ' ἑνικ. **διψῇ** Πίνδ. Ν. 3. 10, Πλάτ., ἀπαρ. **διψῆν** Ἡρόδ. 2. 24, Σοφ. Ἀποσπ. 701, Ἀριστοφ., κτλ.· παρατ. γ' ἑνικ. **ἐδίψη** Ἱππ. Ἐπιδ. 1063, 1067 (οἱ ὁμαλῶς συνηρ. τύποι διψᾷς, -ᾷ, -ᾶν μόνον παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ., Ἀνθ. Πλαν. 137, Πλάτ. Ἀξιόχ. 366Α, Ἐδδ.)· μέλλ. -ήσω Ξεν.· ἀόρ. **ἐδίψησα** Πλάτ. Πολ. 562C· πρκμ. **δεδίψηκα** Ἱππ., Πλούτ.— Μέσ., ἴδε κατωτ. Αἰσθάνομαι δίψαν, στεῦτο δὲ διψάων [ᾱ] Ὀδ. Λ. 584, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἐδάφους καταξήρου, Ἡρόδ. 2. 24· δ. ὑπὸ καύματος Ἀλκαῖ. 39. 2· ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 5·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διψώμεθα Ἕρμιππ. Θεοῖς 1, ἀλλὰ πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 193·— καὶ ἐν τῷ παθ., διψᾶται παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ μαθεῖν τί ἐστι ψυχὴ ἀνθρώπου Ἀναστ. Σιναΐτ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 89, σ. 716 (Λεξ. Κουμ.). **2)** μεταφ., δ. τινος, διψῶ διά τι, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ὡς τὸ Λατ. sitire, Πίνδ. Ν. 3. 10· ἐλευθερίας Πλάτ. Πολ. 562C· παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ., δ. χιόνα Τέλης παρὰ Στοβ. 69. 24· φόνον Ἀνθ. Πλαν. 4. 137· δικαιοσύνην Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 6· ὡσαύτως, δ. πρὸς τὸν θεὸν Ἐδδ. (Ψαλμ. μα', 2)· μετὰ δοτ., ἐδίψησαν ὕδατι αὐτόθι·— μετ' ἀπαρ., διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν Ξεν. Κύρ. 4. 6, ἐν τέλ.· ἀκρατῶς ἐδίψη οἶνου πίνειν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41, κτλ.

διψηρός, ά, όν, = **δίψιος** Ἱππ. Ἀέρ. 283, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 2, 9·— ὡσαύτως **διψηλός**, Εὐμάθ. 5. 11· καὶ **διψήρης, ες**, Νίκ. Θ. 371.

δίψησις, εως, ἡ, δίψα, ἐπιθυμία, Ἀθήν. 10Β· πρβλ. **δίψα**.

διψητικός, ή, όν, διψαλέος, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 8, 2. **2)** ὁ προξενῶν δίψαν, Διοσκ. 1. 183, ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερος**.— Ἐπίρρ. **-ῶς**, Γρηγ. Νύσσ. 1, 331Β, 795Β.

δίψιος, α, ον, καὶ **ος, ον** Αἰσχύλ. Χο. 185, Νίκ. Θ. 147· (**δίψα**)·— διψασμένος, διψαλέος, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ξηρός, ἄνυδρος, διψία κόνις Αἰσχύλ. Ἀγ. 495, Σοφ. Ἀντ. 246, 249· χθὼν Εὐρ. Ἀλκ. 563·— ἐν Αἰσχύλ. Χο. 185, ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσι σταγόνες δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἐκ τοῦ Ἀγ. 887 (πρβλ. Blomf. ἐν τόπῳ, καὶ ἴδε **πολυδίψιος**), ἐνῷ ὁ Herm. ἑρμηνεύει: plenae desiderii, ποθειναί. **II.** ὁ δίψαν προξενῶν, δ. σὴψ Νίκ. Θ. 147, πρβλ. **διψὰς** II· καὶ τὸ **δίψιος** ἀναφέρεται ὡς = **βλαβερὸς** ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 279).

διψο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν δίψαν, ὁ κύαμος Σχόλ. Θεοκρ. 7. 66.

δίψος, εος, τό, = **δίψα**, Θουκ. 4. 35, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 36, Πλάτ. Πολ. 437D, κτλ.· ὡσαύτως ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ **δίψα** παρ' Αἰσχύλ., Ἀριστοφ., κτλ.·— **δίψα** φαίνεται νὰ εἶνε ὁ παλαιότερος Ἀττ. τύπος· ἴδε W. Dind. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου.

διψοσύνη, ἡ, = **δίψα**, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Π. 237Α.

διψῡχέω, διχογνωμῶ, ἐνδοιάζω, διστάζω, Κλήμ. Ἐπ. 1. 23.

διψῡχία, ἡ, ἀβεβαιότης, τὸ ἀναποφάσιστον, Βυζ.

δί-ψῡχος, ον, = **δίθυμος**, δίγνωμος, δύο φρονήματα ἔχων, ἄστατος, Φίλων 2. 663, Ἐπ. Ἰακώβ. α', 8.

διψώδης, ες, (εἶδος) διψασμένος, πλήρης δίψης, Ἱππ. Ἀφ. 1251, Πλούτ. 2. 129Β· τὸ δ., δίψα διά τι πρᾶγμα, αὐτόθι 555Ε. **II.** διεγείρων δίψαν, Ἱππ. Ὀξ. 392.

δίω [ῐ], Ἐπ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἴδε ἐν τέλ.), εὑρισκόμενον μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· περὶ τοῦ **δέδια**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **δείδω**. (Ἐκ τῆς √ΔΙ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δέ-δια, δί-εμαι, δεί-δω, δέ-ος, δει-λός, δει-νός**, ἴσως καὶ **δι-ερός**· πρβλ. Σανσκρ. dî, dî-yami (fugio)· Λατ. di-rus· πρβλ. ὡσαύτως τὸ **διώκω**). **I.** ἐν τῷ ἐνεργ. **δίω** ἀείποτε ἀμετάβ. **1)** φεύγω μακράν, ἀπομακρύνομαι δρομαίως, ὡς τὸ **δίεμαι**· τρὶς περὶ ἄστυ .. δίον Ἰλ. Χ. 251. **2)** φοβοῦμαι, δίε ποιμένι λαῶν μήτι πάθῃ Ε. 556· ἴδε ἐν λ. **περιδίω**. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (οὗ ὁ Ὅμ. ἔχει ὑποτακτ. **δίωμαι, δίηται, δίωνται**, εὐκτ. **δίοιτο** Ὀδ. Ρ. 317, ἀλλὰ συνηθέστατα ἀπαρ. **δίεσθαι**)·— μτβ. = **διώκω**, ἐκφοβίζω, πτοῶν ἀναγκάζω εἰς φυγήν, τρέπω εἰς φυγήν, ἀποδιώκω, δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι Ἰλ. Μ. 276· [μητέρα] ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Ὀδ. Υ. 343· μή σε .. ἀγρόνδε δίωμαι βάλλων χερμαδίοισι Φ. 371· ὡς δ' ὅτε νεβρὸν .. κύων .. δίηται Χ. 189· ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην .. δίηται Π. 246· σπανίως ἐν τῇ ἁπλῇ σημασίᾳ, ἐλαύνω, ὁδηγῶ ἵππους, ὅς τ' .. ἵππους προτὶ ἄστυ δίηται Ἰλ. Ο. 681·— ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ., ἄτιετα διόμεναι λάχη, ἐπιδιώκουσαι μὴ τιμώμενον ἀξίωμα, ὑπούργημα, Εὐμ. 385· καὶ παρακολουθούσης προθέσ., καταδιώκω τινά, ἐπὶ τὸν .. διόμεναι αὐτόθι 357· μετά με δρόμοισι διόμενοι Ἱκέτ. 819. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 700, πιθ. σφάλμα ἀντὶ τοῦ **δίεμαι**, φοβοῦμαι, ὡς διωρθώθη ἤδη.

διωβελία, ἡ, (ὀβολὸς) ἐν Ἀθήναις ἡ καθημερινὴ χορηγία δύο

ὀβολῶν εἰς ἕκαστον πολίτην κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν, ὅπως πληρώνωσι διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ θέσεις των, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 2 (ἔνθα ὁ Λ. Δινδ. διορθοῖ **διωβελίας** ἀντὶ **Δεκελείας**), Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 19 (ἔνθα κακῶς **διωβολία**), Ἀττ. Ἐπιγρ. (Meisterh. σ. 23)· πρβλ. **θεωρικὸς** καὶ ἴδε Böckh Staatsh. 1. 296.—Πρβλ. καὶ Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 44.

δι-ωβολιαῖος, α, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο ὀβολούς, Γαλην. 13. 551.

δι-ώβολον, τό, δύο ὀβολοί, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 111, Ἀλεξ. Πον. 1. 6.

δίωγμα, τό, (διώκω) καταδίωξις, κυνήγιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 139, ἐν τῷ πληθ.· δ. πώλων = τοὺς διώκοντας πώλους Εὐρ. Ὀρ. 988· ὑπ' ἀετοῦ δ. φεύγων = ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος ὁ αὐτ. Ἑλ. 20· δ. ξιφοκτόνον, δηλ. τὸ ξίφος, αὐτόθι 354· τὰ πλούτου διώγματα, πρόθυμος ἐπιδίωξις τοῦ πλούτου, Πλάτ. Πολιτ. 310B. **II.** τὸ καταδιωκόμενον, τὸ θήραμα, Ξεν. Κυν. 3, 9. **III.** μυστηριώδης τελετὴ κατὰ τὰ θεσμοφόρια, ἀφ' ἧς οἱ ἄνδρες ἀπεδιώκοντο, Ἡσύχ.

διωγμείτης, ου, ὁ, ἔφιππος ταχυδρόμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3831α[8] (Προσθ.).

διωγμός, ὁ, κυνήγιον, ἡ θήρα, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ. **II.** καταδίωξις, δίωξις, καταδρομή, ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 148, 1046, Εὐρ., κτλ.

διωδύνος, ον, (ὀδύνη) μετὰ πολλῆς ὀδύνης, λίαν ὀδυνηρός, σπαραγμὸς Σοφ. Τρ. 777.

διωθέω, μέλλ. **διωθήσω** καὶ **διώσω**·— ὠθῶ χωριστά, ἀποκόπτω, ἀποσπῶ, [πτελέη] ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα κρημνὸν..διῶσεν, ἡ πτελέα ἐκριζωθεῖσα καὶ πεσοῦσα ἀπέσπασε καὶ ἐχώρισε τὸν κρημνόν, τὴν ὄχθην, Ἰλ. Φ. 244· διώσας.. ἐχθροὺς Εὐρ. Ἡρακλ. 995. **2)** σταματῶ, φράττω, τὰς διεξόδους Πλάτ. Τιμ. 67E. **3)** ῥίπτω διὰ μέσου, διαπερῶ, τι διά τι Πολύβ. 22. 11, 17, πρβλ. Πλούτ. Βρούτ. 52. **II.** συχνότερον κατὰ μέσ. τύπον, ὠθῶ μακρὰν χάριν ἐμαυτοῦ, ἐκβιάζω τὴν ὁδὸν διὰ μέσου, ὁρμῶ διὰ μέσου, κάμνω ῥῆγμα, τὰ γέρρα Ἡρόδ. 9. 102· τὸν ὄχλον Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39· τὰς τάξεις Πολύβ. 11. 1, 12· δ. τὴν ὕλην, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 8· τὴν θάλατταν, ἐπὶ ποταμοῦ, Πολύβ. 4. 41, 4·— ἀπολ., διωθεῖσθαι πρός τι Πλούτ. Αἰμιλ. 1, κτλ. **2)** ἀπωθῶ, ἀποκρούω, τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο, ἐπὶ ναυτῶν κωλυόντων τὰ πλοῖα ἀπὸ συγκρούσεως, Θουκ. 2. 84·—ἀπωθῶ, ἀποκρούω, στρατὸν ἰθυμαχίῃ Ἡρόδ. 4. 102· οἷς [πέτροις].. διώσει στρατὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 9· δ. τὰς τύχας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 315· ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν, ἀποκρούω, Δημ. 555. 18· τὴν ἐπιβουλὴν ὁ αὐτ. 1342. 20·— ἀπολ., ἀπαλλάττομαι τοῦ κινδύνου, ἀποκρούω τὸν κίνδυνον, ἀπομακρύνω, Ἡρόδ. 9. 88. **3)** ἀπορρίπτω, Λατ. respuere, τὴν εὔνοιαν ὁ αὐτ. 7. 104· ὃ μὴ ἐφίενται Θουκ. 4. 108· τὴν ἐπικουρίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 4·—ἀπολ., ἀρνοῦμαι, Ἡρόδ. 6. 86, 2· ὁ Bgk. ἀναγινώσκει παθ. πρκμ. **διῶσμαι** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Θέογν. 1311.

διωθίζω, μέλλ. **-ίσω** = τῷ προηγ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 117.

διωθισμός, ὁ, τὸ ὠθεῖν ἀλλήλους, θόρυβος, «ἀνακάτωμα», Πλούτ. Καμ. 29, ἐν τῷ πληθ.

διωκάθω [ᾰ], παρασχηματ. τοῦ **διώκω**· τοῦ τύπου τούτου εὑρηται μόνον ὁ ἀόρ. β' **ἐδιώκαθον** Ἀριστοφ. Σφ. 1203, Πλάτ. Γοργ. 483A, ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἀόρ. β' **διωκάθω**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1482 καὶ ἡ ἀπαρέμφ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου **διωκαθεῖν**, Πλάτ. Εὐθ. 15A, Πολιτ. 375A, πρβλ. **ἀμυνάθω, εἰκάθω,** κτλ. Ἴδε Cobet Λογ. Ἑρμ. σ. 205.

διωκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διώκω**, ὃν πρέπει νὰ καταδιώξῃ τις, Ἡρόδ. 9. 58, Ἀριστοφ. Ἀχ. 221. **2)** ἐπὶ ἀντικειμένου, ὃ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις, Πλάτ., κτλ. **II. διωκτέον,** πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ ἢ ἐπιδιώξῃ, Πλάτ. Γοργ. 507D, κ. ἀλλ.

διωκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ καταδιώκων, ἐν σπουδῇ παρακολουθῶν, Βαβρ. 6·— ὡσαύτως, **διώκτης, ου,** ὁ, Ν. Δ., Ἐκκλ.

διωκτός, ή, όν, φυγάς, Σοφ. Ἀποσπ. 870. **2)** ἐπὶ ἀντικειμέν., ὃ πρέπει τις νὰ ἐπιδιώξῃ, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 8D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 4, κ. ἀλλ.

διώκτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **διωκτήρ**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 206, Ἐκκλ.

διωκτύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **δίωξις**, διωγμός, καταδίωξις, Καλλ. Ἀρτεμ. 194.

διώκτωρ, ορος, ὁ, = **διωκτήρ**, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 104.

διώκω, ἐπ. ἀπαρ. **διωκέμεναι, -έμεν,** μέλλ. **-ξω**, Πινδ. Ο. 3, ἐν τέλ., Ξεν. Κύρ. 6. 3, 13, Ἀν. 1. 4, 8, Δημ. 989. 11· μέλλ. **διώξομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 368, Ἀχ. 278 (καὶ ὁ Ἐλμσλ. διορθοῖ **διώξει** ἀντὶ **-εις** ἐν Ἱππ. 969, Νεφ. 1296, Θεσμ. 1224), Πλάτ. Θεαιτ. 168A· ἀόρ. **ἐδίωξα**· ἀόρ. β' **ἐδιώκαθον** (ἴδε **διωκάθω**)· πρκμ. **δεδίωχα** Ὑπερείδ. Λυκ. 13.— Μέσ. (ἴδε κατωτ.).— Παθ., μέλλ. **διωχθήσομαι** Διόδ. 19. 95· ἀλλὰ **διώξομαι** μετὰ παθ. σημασ., Διον. Ἀλ. 3. 20· ἀόρ. **ἐδιώχθην** Ἀντιφῶν (ἐπ-, κατ-), Θουκ.· πρκμ. **δεδίωγμαι** Ν. Δ. (Ἡ √ΔΙΩΚ πιθανῶς ἐγένετο κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΔΙ (ἴδε **δίω**), πρβλ. **ἰωκή, διάκονος, διάκτωρ** καὶ ἴδε Κούρτ. σ. 608.) Κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ, θέτω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ἀντίθ. **φεύγω**: **1)** καταδιώκω τινὰ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν συλλάβω, κυνηγῶ, θηρεύω, ἐπὶ θήρας καὶ πολέμου, Ἰλ., κτλ.· φεύγοντα διώκειν Χ. 199· ἀπολ., πεδίοιο...διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι Ε. 223, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 11·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαί τινα πεδίοιο, διὰ τῆς πεδιάδος, δόμοιο, ἐκδιώκω ἐκ τῆς οἰκίας.., Ἰλ. Φ. 602, Ὀδ. Σ. 8. **6)** εἶμαι ὀπαδός τινος, ἀκολουθῶ τινι, Λατ. sectari, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Πλάτ. Θεαιτ. 168A. **2)** ἐπιδιώκω τι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τι, ἀκίχητα διώκειν Ὀδ. Ρ. 75· συχν. παρ' Ἀττ., σὸν μόρον δ., Σοφ. Αἴ. 997· τιμὰς δ. Θουκ. 2. 63· ἡδονήν, τὰ καλὰ Πλάτ. Φαίδρ. 251A, Γοργ. 480C, κτλ.· λαθραίαν Κύπριν Εὔβουλ. Ναννι. 8· παροιμ., τὰ πετόμενα δ. Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 15·— ἐπὶ φυτῶν, δ. τοὺς ξηροὺς τόπους, ἐπιζητοῦσι, προτιμῶσιν αὐτούς, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 4, 2·— δ. τὰ συμβάντα, περιμένω νὰ συμβῇ τι ὅπως ὁδηγηθῶ, ἀκολουθῶ τὸ συμβάν, Δημ. 51. 20., 137. 4, κτλ.·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαι τὸ πλέον ἔχειν Διον. Ἀλ. 1. 87· μοῖρα διωξαμένη [αὐτούς] Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 478. 4. **3)** μετέρχομαι τῷ λόγῳ, Πλάτ. Σοφ. 251A· ὡσαύτως, περιγράφω, ἐξιστορῶ, Λατ. persequi, ὕμνῳ ἀρετὰς Πινδ. Ι. 4. 6 (3. 20)· τὴν παίδευσιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34. **II.** ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, διώκω δ' οὔτιν' ἐγώ γε Ὀδ. Σ. 409· ἐκ γῆς Ἡρόδ. 9. 77· καὶ ἀπολ., ἐξορίζω, ὁ αὐτ. 5. 92, 5·— μεταφ., διώκεις μ' ᾗ μάλιστ' ἐγὼ 'σφάλην, μὲ στενοχωρεῖς, ὅπου.., Εὐρ. Ἱκέτ. 156. **III.** ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρασύρω πλοῖον, Ὀδ. Ε. 332· ἐπὶ κωπηλατῶν, ὠθῶ, ἐλαύνω, ῥίμφα διώκοντες (ἐνν. τὴν νῆα) Μ. 182· καὶ ἐν τῷ παθ., νηῦς ῥίμφα διωκομένη Ν. 162· οὕτως ἐπὶ ἅρματος, Συριηγενὲς ἅρμα διώκων, ὁδηγῶν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 84· ἄτρυτον δ. πόδα Αἰσχύλ. Εὐμ. 403, πρβλ. Θήβ. 371. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., ἐλαύνω, προχωρῶ, Ἰλ. Ψ. 344, 424· σπεύδω, τρέχω, κτλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 91· ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον Ξεν. Ἀν. 7. 2, 20. **3)** ὠθῶ, θέτω εἰς κίνησιν, βέλος χερί, ῥίπτω, Πινδ. Ι 8 (7). 73· φόρμιγγα πλάκτρῳ, πλήττω, ὁ αὐτ. Ν. 5. 44· δ. μέλος Σιμων. 36.— Παθ., ὑφ' ἡδονῆς διώκομαι.. σὺν τάχει μολεῖν Σοφ. Ἠλ. 871. **IV.** ὡς δικανικὸς ὅρος, καταδιώκω, εἰσάγω καταγγελίαν κατά τινος, ὁ διώκων, ὁ κατήγορος (ἀντίθ. ὁ φεύγων, ὁ κατηγορούμενος), Ἡρόδ. 6. 82, Αἰσχύλ. Εὐμ. 583, κτλ.· ὁ διώκων τοῦ ψηφίσματος, ὁ ψέγων καὶ καταγγέλλων τὰς λέξεις τοῦ ψηφ., κτλ., Δημ. 245. 1·— γραφὴν δ. [τινά], καταγγέλλω τινά, Ἀντιφ. 115. 24, Δημ. 1368. 8· δ. εἰσαγγελίαν Ὑπερείδ. Εὐξεν. 24· μετὰ γεν. τῆς ποινῆς, θανάτου ἢ περὶ θανάτου δ. τινά, Λατ. capitis accusare, Ξεν. Ἀπολ. 21, Ἑλλ. 7. 3, 6· ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, κατηγορῶ τινος διὰ.., καταδιώκω διὰ.., δ. τινὰ τυραννίδος Ἡρόδ. 6. 104· δειλίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 368· παρανόμων Ἀνδοκ. 4. 10· φόνου Πλάτ. Εὐθύφρ. 15D· ψευδομαρτυριῶν Δημ. 848. 17, κτλ.· ὡσαύτως, δ. ἀπάτης εἵνεκεν Ἡρόδ. 6. 136· περί τινος Δημ. 228. 6· ἀλλά, φόνον τινὸς δ., ἐκδικοῦμαι διὰ τὸν φόνον ἄλλου τινός, Εὐρ. Ὀρ. 1534, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 20·— δίκην δ., ἐπιδιώκω τὰ δίκαιά μου ἐνώπιον δικαστηρίου, Λυσ. 208, Δημ. 1270. 3· ἴδε ἐν λ. **δίκη** ἐν τέλ.·—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., κατηγορῶ τινα ὅτι.., Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 50.— Παθ., ὁ διωκόμενος Ἀντιφῶν 115. 22· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 698 κἑξ. ὑπάρχει λογοπαίγνιον μεταξὺ τῶν δύο σημασιῶν, τοῦ διώκεσθαι, δηλ. καταδιώκεσθαι ὑπ' ἐχθροῦ, καὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι ἐν δικαστηρίῳ. **V.** βραδύτερον παρὰ μεταγεν., ὡς τὸ **ἕπομαι,** ὑπηρετῶ τινι, ἰδίως ἐν ταξειδίῳ, Θωμ. Μ. σ. 244.

δι-ωλένιος, ον, Ἀνθ. Π. 7. 711· καὶ **α, ον** Ἄρατ. 202·— μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, μὲ ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας, Ἄρατ. αὐτ.

διωλύγιος, ον, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ἠχοῦν ἐπὶ πολύ, μέγα καὶ σφοδρόν, διατεταμένον, ὑπὸ δὲ τοῦ Σουίδ. μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον·— ἡ γενικὴ ἔννοια τοῦ ὑπερβολικοῦ, ἀπείρου, ὑπερμεγέθους, εἶναι ἡ μόνη ἁπαντῶσα παρὰ Πλάτ., μήκη διωλύγια Νόμ. 890E· μακρὰ.. καὶ δ. φλυαρία Θεαιτ. 161D· συχνάκις οὕτω παρὰ Νεοπλατωνικοῖς, πρβλ. Ruhnk. Τιμ.· οὕτω καί, κῦμα δ., Καλλ. Ἀποσπ. 111· ἐν Ἀνθ. Π. 7. 641, πνεῦμα δ. (ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ) ἴσως ἐκφράζει τὴν πρώτην ἔννοιαν ἣν δίδει ὁ Ἡσύχ., ἐπὶ πολὺ ἠχοῦν· οὕτω παρὰ Χαρίτωνι 3. 3, δ. ἀνεβόησεν. (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι ἄγνωστος).

διωμοσία, ἡ, ὅρκος, ὃν ἔδιδον οἱ διαδικαζόμενοι κατὰ τὴν ἀνάκρισιν πρὶν ἔλθῃ ἡ δίκη, Ἀντιφῶν 139. 41, Λυσ. 117. 13· πρβλ. **ἀντωμοσία.**

διώμοτος, ον, (διόμνυμι) ὡρκισμένος, δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, Λατ. juratus, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Φ. 593.

Διώνη, ἡ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης διὰ τοῦ Διός, Ἰλ. Ε. 370, Ἡσ. Θ. 17·— ἐν Ἠπείρῳ τῆς Ἥρας, Στράβων 329. **II.** βραδύτερον (μεταγεν) ὡς μητρωνυμικόν, θυγάτηρ τῆς Διώνης, δηλ. «Ἀφροδίτη», Θεόκρ. 7. 116, Βίων 1. 93.—Ἐπίθ. **Διωναῖος, α, ον,** Κύπρις Δ. Θεόκρ. 15. 106· ἡ **Διωναίη** μόνον, Διον. Π. 853. (Σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **Διός**, ὡς **Ἀτρυτώνη** ἐκ τοῦ **ἄτρυτος**).

διωνυμέω, ὀνομάζω τι μὲ δύο ὀνόματα, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 288. 20· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ ἔχων δύο ὀνόματα, διωνυμούμενος Γ. Παχ. τ. Β', σ. 99. 6 (Βόνν.).

διωνῦμία, ἡ, δύο ὀνόματα, Μανέθων 4. 376.

διώνῦμος, ον, (δίς, ὄνυμα, ὄνομα) ἔχων δύο ὀνόματα ἢ ἐπὶ δύο προσώπων ὁμοῦ ὀνομασθέντων, Εὐρ. Φοιν. 683. **II.** (διά) διάσημος, περίφημος, Πλούτ. Τιμολ. 30, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 54.

Διωνυσιαστής, οῦ, ὁ, ἴδε τὴν λ. **θίασος**.

Διώνυσος, κτλ., Ἐπ. ἀντὶ **Διόν-**.

δῖωξι-κέλευθος, ον, ὁ βιάζων τινὰ νὰ σπεύσῃ, κέντρα Ἀνθ. Π. 6. 246.

δῖωξ-ιππος, ον, ὁ τοὺς ἵππους ὁδηγῶν, ἐλαύνων, Κυράνα Πίνδ. Π. 9. 4· κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος Βακχυλ. 8. 44 (Blass)· μύωψ Ἀνθ. Π. 6. 233.

δίωξις, εως, ἡ, (διώκω) κυνήγιον, καταδίωξις, ἐπὶ προσώπων, ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν ἢ νεῶν, Θουκ. 3. 33, κτλ.· δ. ποιεῖσθαι αὐτόθι 8.102. **2)** ἐπιδίωξις ἀντικειμένου ἢ σκοποῦ τινος, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ἐπιθυμία, Πλάτ. Συμπ. 192E· ἀντίθ. φυγή, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 2, 2· δ. τῶν καλῶν Πλούτ. 2. 550E. **II.** ὡς δικανικὸς ὅρος, καταδίωξις, καταγγελία, δ. ποιεῖσθαι Ἀντιφῶν 142. 8, Δημ. 1116 ἐν τέλ.· δ. τῶν ἀδικούντων Πλούτ. Περικλ. 10.

διωραΐζω, ἐπιτεταμ. **ὡραΐζω**, διωραϊσμένη πόα Νικηφ. Κων/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 100, σ. 753.

διωρία, ἡ, (ὥρα) διάστημα δύο ὡρῶν, Βυζ.· διωρία διὰ τοῦ ω μεγάλου καιρὸν δηλοῖ, διορία δὲ = προθεσμία, διορία, Ἡσύχ., Σουΐδ.

διωρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **διορίζω**, ὡρισμένως, σαφῶς, χωριστά, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 19, 8.

διώροφος, ον, (ὄροφος) ἔχων δύο ὀροφάς, «πατώματα», Ἀππ. Καρχ. 95.

διωρῡγή, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **διορυγή**.

διώρυγος, ον, = **διόρυγιος**, Ξεν. Κυν. 2, 6· πρβλ. **δεκώρυγος**.

διῶρυξ, ῦχος (καὶ παρὰ μεταγεν. **-ῦγος**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 230), ἡ· — αὔλαξ, χάνδαξ, τάφρος, Ἡρόδ. 1. 75, Ἱππ. Ἀέρ. 290, Θουκ. 1. 109, κτλ.· κρυπτὴ δ., ὑπόγειος ὀχετός, Ἡρόδ. 3. 146.—Πρβλ. καὶ Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 321. 323.

διωρῡχή, ἡ, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **διορυχή**.

δίωσις, εως, ἡ, τὸ ὠθεῖν μακράν, ἄπωσις, Ἀριστ. Προβλ. 34. 8. **II.** ἡ ἀπόρριψις, ἀργοπορία, ἀναβολή, δίκης ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 12, 8.

διωσμός, ὁ, = **δίωσις**, Ἀρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3.

διωστήρ, ῆρος, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν βέλους κλπ. ἐκ τοῦ τραύματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88. **II.** ξύλον διεμβαλλόμενον διὰ τῶν κρίκων κιβωτοῦ ἢ ἄλλου βάρους πρὸς ἄρσιν καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ, Ἑβδ. (Ἐξόδ. 38. 11 = 37. 5)· πρβλ. **ἀνάφορον** καὶ **ἀναφορεύς**.

διώστρα, ας, ἡ, μηχανή, δι' ἧς εἰσωθεῖταί τι, ἦν δὲ τὸ ἐμβόλιον τοῦτο διώστρα πεποιημένη ὥστε διωθεῖσθαι διὰ τῆς σύριγγος Φίλων 74 καὶ 95.

δίωτος, ον, (οὖς, ὠτός) δύο ὦτα ἔχων· ἐπὶ ἀγγείων, χύτραι Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288D· καδίσκος Ἀθήν. 473C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 57· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου diota.

διωχής, ές, (ἔχω) ὁ χωρῶν δύο ἀνθρώπους, «ὁ δύο φέρειν δυνάμενος», δίφρος Φερεκρ. Ἀγαθ. 3, Παυσ. παρ' Εὐστ. 882. 12, ἔνθα κακῶς **διόχης**, πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 552.

δμηθείς, δμηθήτω, ἴδε ἐν λ. **δαμάζω**.

δμῆσις, εως, ἡ, (δαμάζω) τὸ δαμάζειν, ἡ καταδάμασις, ἵππων Ἰλ. Ρ. 476.

δμητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δαμαστής, ἵππων Ὕμν. Ὁμ. 21. 5, Ἀλκμὰν παρὰ Σχολ. Πινδ.·— θηλ., νὺξ δμήτειρα θεῶν Ἰλ. Ξ. 259.

δμητός, ή, όν, δαμασθείς, Ἡσύχ.

δμωὴ καὶ **δμῳή,** ἡ, (δαμάω) κυρίως, δούλη ληφθεῖσα ἐν πολέμῳ, αἰχμαλωτισθεῖσα, δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο (πρβλ. **δμώς**) Ἰλ. Σ. 28, πρβλ. Ι. 658, **Ω. 643**·— ἀκολούθως καθόλου, δούλη, ὑπηρέτρια, θεράπαινα, Λατ. ancilla, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις συνήθως ἔχει τὸ θηλ., καὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ γυναῖκες· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. δμωαὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 908, Σοφ. Αἶ. 1189· δ. γυναῖκες Αἰσχύλ. Χο. 84· λίαν σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ὡς Ξεν. Κύρ. 5. 1. 6·— ἐπὶ πραγμάτων, δμωὴν .. Αἰδὸς .. μάκελλαν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 84.

δμωιάς, άδος, ἡ, = **δμωή**, Κόντ. Σμ. 3. 684., 9. 341.

δμώϊος, ον, δουλικός, βρέφος Ἀνθ. Π. 9. 407.

δμωΐς, ίδος, ἡ, = **δμωή**, Αἰσχύλ. Θήβ. 363, Ἱκέτ. 334, Εὐρ. Βάκχ. 514.

δμώς, ωός, ὁ, (δαμάω) δοῦλος ληφθεὶς ἐν πολέμῳ, αἰχμαλωτισθείς, δμώων, οὓς .. ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς (πρβλ. **δμωή**) Ὀδ. Α. 398·— ἀκολούθως καθόλου, δοῦλος, τεῦ δμὼς εἷς ἀνδρῶν; Ὀδ. Ω. 256· ἀλλὰ συνήθ. κατὰ πληθ., κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε Ἰλ. Τ. 333, καὶ συχνάκις ἐν Ὀδ. μετὰ τοῦ ἄνδρες ἢ ἄνευ αὐτοῦ· δοτ. πληθ. **δμώεσσι** Ὀδ. Ζ. 71, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Σοφ. Ἀντ. 578, καὶ συχνὸν παρ' Εὐρ., ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται παρὰ πεζοῖς·— ὡσαύτως **δμῶος**, ὁ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 428

δνοπᾰλίζω, μέλλ. **-ξω**, σείω βιαίως, καταρρίπτω, ἀνὴρ ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν Ἰλ. Δ. 472· τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. «θὰ τυλίξῃς τὰ κουρέλια σου 'ς τὸ σῶμά σου», Ὀδ. Ξ. 512.—Παθ., γυῖα δνοπαλίζεται, ἐπὶ τοῦ πολύποδος κινοῦντος κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τοὺς πλοκάμους του, Ὀππ. Ἁλ. 2. 295. (Συγγενὲς τῷ **δονέω**).

δνόφεος, ον, = δνοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός, δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν ὕστερον ἐρχομένων Βακχυλ. 15. 33 (Blass).

δνοφερός, ά, όν, ζοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός, νὺξ Ὀδ. Ν. 269· ὕδωρ Ἰλ. Ι. 15· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 243, καὶ Τραγ.· μεταφ., ὂν κᾶδος Πίνδ. Π. 4. 200· πένθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 536·— λέξις ποιητική· ἀλλά, τὸ δνοφερόν, «σκοτεινάδα», «μαυράδα», ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. 308. 10.

δνοφόεις, εσσα, εν, = **δνοφερός**, Ἐμπεδ. 124.

δνοφόομαι ἢ **γνοφ-**, παθ., γίνομαι σκοτεινός, Νεῖλος Ἐπιστ. σ. 341.

δνόφος, ὁ, ζόφος, σκότος, «μαυράδα», Σιμων. 44· καὶ κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Χο. 52·— λέξις ποιητ., ἂν καὶ τὸ ἰσοδύναμον αὐτῇ **γνόφος** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 13, Λουκ. Περεγρ. 43, κτλ.

δνοφώδης, ες, = **δνοφερός**, Εὐρ. Τρῳ. 79 (κατὰ Δινδ. ἀντὶ γνοφώδη), Ἱππ. 308. 22· μεταγεν. γνοφ-, Πλούτ. 2. 949A, κτλ. (Περὶ τῆς συγγενείας τοῦ **δνόφος**. **γνόφος**, πρὸς τὰ **κνέφας**, **ζόφος**, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὸ **νέφος**, ἴδε Κούρτ. σ. 657).

δοάν, Δωρ. ἀντὶ **δήν** (ὃ ἴδε), Ἀλκμὰν 127 Bgk.

δοάσσατο, Ὁμηρ. τύπος ἀορ. ἐν χρήσει ὡς ἀπρόσωπ., = τῷ Ἀττ. **ἔδοξε**, ἐφάνη, ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ὧδε δέ (ἢ ὡς ἄρα) οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, οὕτως ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο συμφορώτερον, Ἰλ. Ν. 458, Ὀδ. Ε. 474 κ. ἀλλ.·— πλὴν ἐν Ἰλ. Ψ. 339, ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι (Ἐπ. ἀντὶ δοάσσηται).— Ὁ ὑποτιθέμενος παρατατ. ἀεικέλιος δόατ' εἶναι Ὀδ. Ζ. 242, μετετράπη ἀπὸ τοῦ Wolf εἰς δέατ', ἴδε **δέατο**. (Σχέσιν πρὸς τὸ **δοκεῖν** ὑποθέτει ὁ Βουττμ. Λεξιλ.· ἴδε **δέαται**, ἀλλ' ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς √ΔΕF, ΔΙF, **δῖος**). **II.** τὰ δὲ **δοάσσαι, δοάσσατο**, ὡς μεταχειρίζεται αὐτὰ ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ., ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα **δοιάζω**.

δόγμα, τό, (δοκέω) ὅ,τι φαίνεται εἴς τινα (καλόν), γνώμη, δόξα· ἰδίως φιλοσοφικὴ δοξασία, Λατ. placitum, Πλάτ. Πολ. 538C, κτλ. **2)** δημοσία γνώμη, ψήφισμα, ἀπόφασις, Ἀνδοκ. 29. 30, Πλάτ. Νόμ. 644D· τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δ. Δημ. 62. 4., 278. 17, κλ.· δόγμα ποιεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5·— ἀλλὰ δὲν κεῖται ἐπὶ ἀποφάσεων τῆς Ἀθήνησιν ἐκκλησίας, αἵτινες ἐκαλοῦντο ψηφίσματα.

δογματίας, ου, ὁ, πλήρης δογμάτων, φιλοσοφικῶν δοξασιῶν, δογματίας ὁ Κριτίας καὶ πολυγνώμων Φιλόστρ. 502·

δογματίζω, λέγω ὡς γνώμην, προτείνω, Διογ. Λ. 3. 52, Νεμέσ. Φ. Α. 2. 50.— Παθ., Κλήμ. Ἀλ. 324. **2)** ἀποφαίνομαι, μετ' ἀπαρ., Διόδ. 4. 83, Ἑβδ. (1 Ἔσδρ. ς', 33)· δ. τινὰ καλὴν Ἀνθ. Π. 9. 576.— Παθ., τὰ δογματισθέντα Συλλ. Ἐπιγρ. 2485. 47, πρβλ. 5785. 13. **3)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ προσώπων, ὑποβάλλω ἐμαυτόν, ὑποτάσσομαι εἰς διατάγματα, Ἐπ. π. Κολοσσ. 6', 20.

δογματικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς γνώμας, διδακτικός, διάλογοι Κοϊντιλ. 2. 15, 26. **II.** ἐπὶ προσώπων, δ. ἰατροί, θεωρητικοί, ἀκολουθοῦντες γενικὰς ἀρχάς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐμπειρικοί, Γαλην.

δογματιστής, οῦ, ὁ, ὁ πιστεύων, ὑποστηρίζων δόγματα, Ἐκκλ.

δογματογράφος, ὁ, ὁ γράφων δόγματα, Ἐπιγρ. Ἀμυκλῶν, Mitth. d. d. arch. Inst. III. σ. 165.

δογματο-λογία, ἡ, ἡ ἔκθεσις δόγματος ἢ δογμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 367.

δογματο-ποιέω, ἐκδίδω δόγμα, ἀποφασίζω, Πολύβ. 1. 81. 4.

δογματοποιΐα, ἡ, κατασκευή, ἔκθεσις δογμάτων, Ἀριστόβ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 664B.

δοθιήν, ῆνος, ὁ, μικρὸν ἐξοίδημα, ἐξάνθημα, Λατ. furunculus, Ἱππ. 51. 39, κτλ., Ἕρμιππ. Θεοῖς 4, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1172, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 5.

δοθιηνικόν, τό, φάρμακον κατὰ τῶν δοθιήνων, Παῦλ. Αἰγ. 142. 48.

δοιάζω ἢ **δοάζω** (ἴδε ἐν τέλ.)·— σκέπτομαι κατὰ δύο τρόπους (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρου διάνδιχα μερμήριξε), δοίαξε (δοίαζε) δὲ φάσγανον ἀμφάκες ἐν στέρνοις πᾶξαι Βακχυλ. 10. 87 (Blass)· βουλὰς δοιάζεσκε, ἀμφέβαλλε μεταξύ .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 819· ὁπότε δοῦπον .. δοάσσαι (ποιητ. ἀορ. εὐκτ.), ὁσάκις ἐφαντάζετο θόρυβον, αὐτόθι 955·— ὡσαύτως ὡς μέσ., δοάσσατο, ἐδίστασεν, αὐτόθι 770· δοιάζοντο λεύσσειν, ἐνόμιζον, ἐφαντάζοντο ὅτι ἔβλεπον, ὁ αὐτ. Δ. 576. (Ἐκ τοῦ **δύο, δοιοί**, ἀμφιβάλλω· καὶ δὲν σχετίζεται πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν **δοάσσατο**).

δοιδῦκο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων δοίδυκας, «γουδόχερα», Πλούτ. Φωκ. 4.

δοιδῦκο-φόβα, ἡ, ἡ φοβουμένη τὸν κρότον τοῦ δοίδυκος, ἐπίθετον τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγ. 201.

δοίδυξ, ῦκος, ὁ, «γουδοχέρι», Ἀριστοφ. Ἱππ. 984, κτλ.

δοιή, ἡ, ἀμφιβολία, δυσκολία, δισταγμός, ἀπορία, ἐν δοιῇ Ἰλ. Ι. 230, Καλλ. εἰς Δία 5. (Ἴδε ἐν λ. **δύο**).

δοιοί, αί, ά, Ἐπ. ἀντὶ **δύο**, Ἰλ. Ε. 206, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 430, κτλ.· οὐδ. **δοιά**, ὡς ἐπίρρ., κατὰ δύο τρόπους, Ὀδ. Β. 46. **2**) ἑνικ. **δοιός, ή, όν**, ὡς τὸ **δισσός**, δύο εἰδῶν, διπλοῦς, Καλλ. Ἐπ. 1. 3, Ἀνθ. Π. 9. 46, κτλ.—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9 καὶ 11. Πρβλ. **δοιώ**.

δοιο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν δύο, δίδυμα, Ἀνθ. Π. 7. 742 (Jacobs **δισσοτ-**).

δοιώ, = **δοιοὶ** (οὗ εἶνε κυρίως τὸ δυϊκόν), = **δύο**, ἀκλιτ., Ὅμ.· συνήθ. ἀρσ., Ἰλ. Γ. 236, κτλ.· ἀλλ' οὐδ. ἐν Ἰλ. Ω. 648.

δοκάζω, μέλλ. **-άσω**, περιμένω, Σώφρων παρὰ Δημ. Φαλ. 151.

δόκανα, τά, (δοκὸς) ἐν Σπάρτῃ, σύμβολον τῶν Διοσκούρων, «ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίαις ἐπεζευγμένα» (τὸ καὶ νῦν ἐν χρήσει ἀστρονομικὸν σημεῖον τῶν Διοσκούρων), Πλούτ. 2. 478Α· ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτ.

δοκάνη, ἡ, (δόκη, δέχομαι) θήκη, δοχεῖον, Ἡσύχ. **II**. = **στάλιξ**, τὸ δίκρανον, ἐφ' οὗ θηρευτικὰ δίκτυα ἐστερεώνοντο, ὁ αὐτ.

***δοκάω**, λαμβανόμενον ὡς ἐνεστ. τοῦ **δεδοκημένος**· ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **δέχομαι**.

δοκεύω, (δέχομαι) τηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάττω, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει [ὁ κύων], προφυλακτικῶς παρατηρεῖ [τὸν κάπρον] στρεφόμενον, Ἰλ. Θ. 340· οὕτω, Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας Ν. 545· Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας Ζ. 313· τὸν προύχοντα δοκεύει, παρατηρεῖ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ δρομικῷ ἀγῶνι, Ψ. 325· ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἄρκτου, ἥ τ'.. Ὠρίωνα δοκεύει, παραφυλάττει τὸν κυνηγὸν Ὠρίωνα, Ἰλ. Σ. 488, Ὀδ. Ε. 274· λόχμαισι δ., ἐνεδρεύει αὐτοὺς ἐν.., Πίνδ. Ο. 10. 36 (9. 30)· νιν. ὄψεται δοκεύοντα, θὰ ἴδῃ αὐτὸν κατασκοπεύοντα, κατοπτεύοντα, Εὐρ. Βάκχ. 984· ἃ μὴ θέμις οὐκ ἐδόκευσα, δὲν ἐπεδίωξα, δὲν ἐπεζήτησα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 615. 5·—μεταγ., παρατηρῶ, βλέπω, συχν. παρὰ Νόνν. καὶ ἐν τῇ Ἀνθ.· ὡσαύτως, σκέπτομαι, Ὀρφ. Ἀργον. 894.

δοκέω, Ἰλ. Η. 192, Ἀττ. παρατατ. **ἐδόκουν**· ὁ μέλλων καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι διπλοῖ. **1**) ἐκ ῥήμ. ***δόκω**, μέλλ. **δόξω** καὶ ἀόρ. α' **ἔδοξα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 208, Πίνδ. καὶ Ἀττ.· ὑπερσυντέλ. **ἐδεδόχεσαν** ἐν Δίωνι Κ. 44. 26.—Παθ., ἀόρ. **ἐδόχθην** Πολύβ., κτλ., (**κατ-**) Ἀντιφῶν 116. 32· πρκμ. **δέδογμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. **2**) οἱ ὁμαλοὶ τύποι, οἵτινες σχεδὸν μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις πεζοῖς ἀπαντῶσι, μέλλ. **δοκήσω** Αἰσχύλ. Πρ. 386, Ἀριστοφ. Νεφ. 562, κτλ. (ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4. 74)· Δωρ. **δοκησῶ** ἢ **ασῶ** Θεόκρ. 1. 150· ἀόρ. **ἐδόκησα**, Ἐπ. **δόκ-**, Ὀδ. Κ. 415, Πίνδ., Τραγ., Ἀριστοφ. Βατρ. 1485· πρκμ. **δεδόκηκα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 309.—Παθ., ἀόρ. **ἐδοκήθην** Εὐρ. Μηδ. 1417, Ἀλκ. 1161, Βάκχ. 1390· πρκμ. **δεδόκημαι** Πίνδ. Ν. 5. 36, Εὐρ. Μηδ. 763, Ἀριστοφ. Σφηξ. 726, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7. 16 (ἐκτὸς ἂν διορθώσωμεν **δέδοκται**)· ἀλλὰ **δεδοκημένος** (ὃ ἴδε) ἀνήκει εἰς τὸ **δέχομαι**. (Ἐκ τῆς √ΔΟΚ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δοκ-ή, δόξ-α**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. daśas (fama)· Λατ. dec-us, dec-or, dec-et). **I**. ἐπὶ πνευματ. ἐνεργείας, Λατ. videor mihi, σκέπτομαι, νομίζω, ὑποθέτω, φαντάζομαι (ἀντίθ. **φρονέω**, Σοφ. Αἴ. 942, Φερεκρ. Χειρ. 7), Ὅμ., κτλ. **1**) μετ' ἀπαρ., δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα Ἰλ. Η. 192· οὔ σε δοκέω πείθεσθαι Ἡρόδ. 1. 8, πρβλ. 11. 27 κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 121. 24, κτλ.· σπαν. παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., δοκῶ.. οὐδὲν ῥῆμα.. κακὸν [εἶναι] Σοφ. Ἠλ. 61· τούτους τι δοκεῖτε [εἶναι] Ξεν. Ἀν. 5. 7, 26·—συχνάκις ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων διηγουμένων ὄνειρον ἢ ὅραμά τι, τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ἐφάνη αὐτῇ ὅτι ὄφις ἐγέννησε, Αἰσχύλ. Χο. 527· ἐδόκουν ἀετὸν.. φέρειν, ἐνόμισα, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀετὸς ἔφερε.., Ἀριστοφ. Σφηξ. 15· ἔδοξ' ἰδεῖν, Λατ. visus sum videre, ἐνόμισα ὅτι εἶδον, Εὐρ. Ὀρ. 408· ἔδοξ' ἀκοῦσαι Πλάτ. Πρωτ. 315Ε· ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ.. οἰκεῖν ἐν Ἄργει Εὐρ. Ι. Τ. 44·—νομίζω ὅτι θὰ πράξω.., ἔχω σκοπόν, ὅταν δ' ἀείδειν.. δοκῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 16. **2**) ἀπολ., ἔχω γνώμην, περί τινος Ἡρόδ. 9. 65· ἀλλὰ συνηθέστερον, ὡς τὸ Λατ. opinor, ἐν παρενθετικαῖς φράσεσιν, ὡς δοκῶ Τραγ.· δοκῶ μόνον, Πλάτ. Παρμεν. 126Β· πῶς δοκεῖς; πρὸς διέγερσιν τῆς προσοχῆς εἴς τινα παρατήρησιν· τοῦτον, πῶς δοκεῖς; καθύβρισεν Εὐρ. Ἱππ. 446, πρβλ. Ἑκ. 1160, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 8, κτλ., πρβλ. **πῶς** III. 5. **3**) δοκῶ μοι παρ' Ἀττ., ἀκριβῶς ὡς τὸ δοκεῖ μοι (κατωτ.), ὡς τὸ Λατ. videor mihi ἀντὶ videtur mihi, νομίζω, μοὶ φαίνεται, μετ' ἀπαρ., ἐγώ μοι δοκέω κατανοέειν τοῦτο Ἡρόδ. 2. 93, κτλ.· οὔ μοι δοκῶ, δὲν νομίζω.., Πλάτ. Θεαιτ. 158Ε·—ἀλλὰ δοκῶ μοι, ὡσαύτως, εἶμαι ἀποφασισμένος, μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Ἀριστοφ. Σφηξ. 177, κτλ.· μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὁ αὐτ. Πλούτ. 1186, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 671, κτλ.· σπανίως ἄνευ τοῦ **μοι**, ὅταν δ' ἀείδειν.. δοκῶ, ὁπόταν, ὁσάκις νομίσω καλόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 16· γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς ὁ αὐτ. Θήβ. 650. **4**) ὡς τὸ προσποιοῦμαι, μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ προσποιοῦμαι ὅτι κάμνω τι, Λατ. simulo, ἢ μετ' ἀρνήσ., φαίνομαι ἢ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν κάμνω τι, Λατ. dissimulo, ὁρέων μὲν οὐδέν, δοκέων δὲ [ὁρᾶν] Ἀλκμὰν 76· οὔτε ἔδοξε μαθέειν Ἡρόδ. 1. 10· οὐδὲ γινώσκειν δοκῶν Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 30· τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ δοκεῖν Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 19· ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν Εὐρ. Μηδ. 67· πόσους δοκεῖς.. ὁρῶντας.. μὴ δοκεῖν ὁρᾶν ὁ αὐτ. Ἱππ. 462· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1146, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6. **II**. ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἢ ἐπιδράσεως ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ τὸ πνεῦμα, videor, φαίνομαι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. ἐνεστ., δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν Ὀδ. Ε. 342· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν, ὡς εἰ.., ἡ καρδία των ἐφάνη ὡς ἂν.., ἐφάνη αὐτοῖς ὡς ἂν.., Ὀδ. Κ. 415· μετ' ἀπαρ. μέλλ., φαίνομαι πιθανὸς εἴς τινα, δοκέει δέ μοι ὧδε λώϊον ἔσσεσθαι Ἰλ. Ζ. 338· μετ' ἀπαρ. ἀορ., οὐδέποτε παρ' Ὁμ., ἀλλὰ συχνάκις παρ' Ἀττ.· τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. ποιῆσαι) Αἰσχύλ. Ἀγ. 935· φαίνομαι ἢ νομίζομαι ὅτι ἔχω πράξει, ἰδίως ἐπὶ ὑπόπτων προσώπων, Θουκ. 2. 21., 5. 16. **2**) ἀπολ., φαίνομαι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλάθειαν βιᾶται Σιμων. 76· οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι θέλει Αἰσχύλ. Θήβ. 592, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 527Β·—πλῆρες, τὸ δοκεῖν εἶναι Αἰσχύλ. Ἀγ. 788. **3**) φαίνεταί τι καλὸν εἰς ἐμέ, ἀποφασίζω, Λατ. placere, εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα Αἰσχύλ. Ἀγ. 944· τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει ὁ αὐτ. Θήβ. 1025. **4**) συχν. ἀπροσ., δοκεῖ μοι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς περίπου ἐννοίας ἐφ' ἧς καὶ τὸ δοκῶ μοι (ἀνωτ. I. 3), φαίνεται εἰς ἐμέ, νομίζω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα Ἰλ. Μ. 215· πρβλ. **δοάσσατο**·—συχνὸν παρ' ἅπασι τοῖς μεταγεν., ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς ἐγὼ νομίζω, Wess. Ἡρόδ. 6. 95· συχνάκις κατ' ἀπαρ. ἐν παρενθ. προτάσει, ὡς ἐμοὶ δοκέειν, κατὰ τὴν κρίσιν ἢ γνώμην μου, Ἡρόδ. 9. 113· δοκέειν ἐμοὶ ὁ αὐτ. 1. 172· ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει Αἰσχύλ. Πέρσ. 246, κτλ.· ὡσαύτως (ἄνευ τοῦ **μοι**) Ξεν. Ἀν. 4. 5, 1. **6**) φαίνεταί μοι καλόν, εἶναι ἡ γνώμη μου, δοκεῖ ἡμῖν χρῆσθαι Θουκ. 4. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1350, Θήβ. 1025·—ἰδίως ἐπὶ κοινῆς ἀποφάσεως, τοῖσι Ἕλλησι ἔδοξε.. ἀπαιτέειν Ἡρόδ. 1. 3, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἔδοξεν Ἀργείοισιν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 605, πρβλ. Θήβ. 1008· ἰδίως ἐν ψηφίσμασι κ.τ.τ., ἔδοξε τῇ βουλῇ, τῷ δήμῳ Ἀριστοφ. Θεσμ. 372, Θουκ. 4. 118, κτλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76, κτλ.· τὸ δόξαν, = δόγμα, ἡ ἀπόφασις, Ἡρόδ. 3. 76, κτλ.· τὰ δόξαντα Σοφ. Ἠλ. 29, Δημ. 32. 11· τό σοι δοκοῦν, ἡ ἰδική σου γνώμη, Πλάτ. Πολ. 487D· παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν Θουκ. 1. 84, κτλ.·—ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., δέδοκται, Λατ. visum est, Ἡρόδ. 4. 68, Τραγ., κτλ.· εἰ δεδόκηται ἐπαινῆσαι Πίνδ. Ν. 5. 36· δεδόχθω τὸ ἄτοπον τοῦτο Πλάτ. Νόμ. 799Ε, κτλ.· τοῦτ' ἔστ' ἐμοὶ δεδογμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 1· δεδογμέν' [ἐστὶ].. τήνδε κατθανεῖν Σοφ. Ἀντ. 576, πρβλ. Ο. Κ. 1431· δέδοκται τῇ βουλῇ, κτλ., συχνὸν ἐν Ἐπιγραφ. γ) αἰτ. ἀπόλ., δόξαν, ἀφοῦ ἀπεφασίσθη, ἐφάνη καλόν, δόξαν αὐτοῖς ὥστε διαναυμαχεῖν (δηλ. ὅτε ἔδοξεν αὐτοῖς) Θουκ. 8. 79· δόξαν δέ σφι (ἐνν. λιπέσθαι) Ἡρόδ. 2. 148· δόξαν ἡμῖν ταῦτα (ἐνν. πράττειν) Πλάτ. Πρωτ. 314C·—οὕτως, ἰδίᾳ δοκῆσάν τοι τόδ'..; Εὐρ. Ἱκέτ. 129· καὶ δεδογμένον αὐτοῖς Θουκ. 1. 125, κτλ.·—ἀλλ' ὡσαύτως, δόξαντος τούτου Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 36· δόξαντα ταῦτα αὐτόθι 3. 2, 19. **5**) νομίζομαι, θεωροῦμαι.., μετ' ἀπαρ., Πίνδ. Ο. 13. 79, Π. 6. 40· ἄξιοι ὑμῖν δοκοῦντες Θουκ. 1. 76· οἱ δοκοῦντες εἶναί τι, ἄνθρωποι περὶ ὧν ὑπάρχει γνώμη ὅτι εἶνέ τι, Πλάτ. Γοργ. 472Α· τὸ δοκεῖν τινες εἶναι.. προσειληφότες Δημ. 582. 27· ἐδόκει τις εἶναι Πλούτ. Ἀριστείδ. 1· οὕτως, οἱ δοκοῦντες μόνον, Εὐρ. Ἑκ. 295· τὰ δοκοῦντα, ἀντίθ. τὰ μηδὲν ὄντα, ὁ αὐτ. Τρῳ. 608· ἀρετὴ δοκοῦσα = δόξα ἀρετῆς Θουκ. 3. 10· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., οἱ δεδογμένοι ἀνδροφόνοι, οἱ εὑρεθέντες ἔνοχοι ἀνθρωποκτονίας, Δημ. 629. 71· πρβλ. **ἀδόκητος** II. (Αἱ δύο σημασίαι τοῦ **δοκέω** ἐνίοτε ἀντιπαραβάλλονται, τὰ ἀεὶ δοκοῦντα.. τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ, τὰ φαινόμενα, νομιζόμενα ἀληθῆ, εἶνε ἀληθῆ δι' ἐκεῖνον ὅστις τὰ νομίζει τοιαῦτα, Πλάτ. Θεαιτ. 158Ε· τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι αὐτόθι 162C. Πρὸς τὴν διπλῆν ταύτην σημασίαν πρβλ. Ἀγγλο-Σαξον. þencan, Παλαιο-Σκανδιν. þekkja, σκέπτομαι, νομίζω, πρὸς τὰ þincan, þykkja, φαίνομαι· ἴχνη δὲ τῆς δευτέρας ταύτης σημασίας παρέμειναν ἐκ τῆς ἀγγλ. methinks, methought).—Πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', 84.

δοκή (οὐχὶ **δόκη**, Ἀρκάδ. 106. 16), ἡ, = **δόκησις**, ὅρασις, ὅραμα, φαντασία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 421, ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ **δόξαι**. **II**. = **δοχή**, Ἡσύχ.

δόκημα, τό, ὅραμα, φάντασμα, δ. ὀνείρων Εὐρ. Η. Μ. 111· τὰ δοκήματα = οἱ δοκοῦντες, Ποιητὴς παρὰ Στοβ. 451. 52· οἱ δοκήμασιν σοφοί, οἱ κατὰ τὸ φαινόμενον σοφοί, Εὐρ. Τρῳ. 411. **2**) γνώμη, προσδοκία, δοκημάτων ἐκτὸς ὁ αὐτ. Η. Μ. 771. **3**) = **δόγμα** ἐν Ἐπιγραφ.

δόκημι, Αἰολ. ἀντὶ **δοκέω**, Σαπφὼ 15.

δοκησι-δέξιος, ον, ὁ νομίζων ἑαυτὸν δεξιόν, ἐπιτήδειον, Φερεκρ. Ψευδ. 1, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 8 (ἔνθα ὡσαύτως **δοκησί-νους, ουν**), καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζοῖς.

δόκησις, εως, ἡ, (δοκέω) δοξασία, ἁπλῆ δοξασία, ἰδέα, φαντασία, δ. δὲ δεῖ λέγειν Ἡρόδ. 7. 185· δ. εἰπεῖν, ἀντίθ. ἐξακριβῶσαι λόγον, Σοφ. Τρ. 426· δ. ἀγνῶς λόγων ἦλθε, κενή

τις ὑποψία διεδόθη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681· δ. ἀληθείας Θουκ. 2. 35· δ. παρέχειν ὡς .. Πλούτ. Πομπ. 54. **2)** ὅραμα, φάντασμα, κενὴν δ. Εὐρ. Ἑλ. 36· σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν αὐτόθι 119· οὕτω δοκεῖτε τὴν δ. ἀσφαλῆ αὐτόθι 121. **II.** καλὴ φήμη, ὑπόληψις, ὡς τὸ δόξα, Λατ. aestimatio, Θουκ. 4.18· ὁ στρατηγὸς τὴν δ. ἄρνυται Εὐρ. Ἀνδρ. 696.

δοκησι-σοφία, ἡ, τὸ νομίζειν ἑαυτὸν σοφόν, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. Δ', 9.

δοκησί-σοφος, ον, οἰόμενος ἑαυτὸν σοφὸν εἶναι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 44.

δοκηταί, ῶν, οἱ, αἱρετικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἐνσάρκωσιν καὶ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρ. 7.

δοκίας, ου, ὁ, ἴδε δοκὸς II.

δοκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δοκός, Ἁρποκρ.

δοκιμάζω, μέλλ. **-άσω**, (δόκιμος) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν ἢ δοκιμασίαν μέταλλα, ὅπως ἴδω ἂν εἶνε καθαρά, γνήσια, Ἰσοκρ. 240D· οὕτω, δ. πορφύραν αὐτόθι· τοὺς οἴνους Ἀριστ. Π0. Ν. 3.10, 9· τὰ νομίσματα ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 1. 6, 11.—Παθ., ἐπειδὰν τὸ ἔργον .. δοκιμασθῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2266.15.—Μέσ., δοκιμάζω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω, χώραν Ξεν. Οἰκ. 8, 10, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 3. 11. **2)** ἐπὶ προσώπων, δ. αὐτούς, ὑποβάλλω εἰς δοκιμασίαν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Λατ. examinare, Ἡρόδ. 2. 38· δ. τοὺς μηνυτὰς Θουκ. 6. 53· φίλους Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 1. **II.** ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης δοκιμῆς, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, Λατ. probare, comprobare, ἀντίθ. **ἀποδοκιμάζω**, Θουκ. 3. 38, Ἀνδοκ. 11. 22, Πλάτ., κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἐκπονεῖν ἐδοκίμοζε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4.—Παθ., ἐπειδὴ .. ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν Θουκ. 2. 35. **2)** ὡς πολιτικὸς ὅρος ἐν Ἀθήναις, **α)** ἐξετάζω καὶ παραδέχομαι ὡς κατάλληλον διά τι ὑπούργημα, Πλάτ. Νόμ. 759C (πρβλ. **δοκιμασία**)· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιδοκιμάζομαι ὡς κατάλληλος, Λυσ. 144. 43, κτλ.· δοκιμασθεὶς ἀρχέτω Πλάτ. Νόμ. 765B· δοκιμαζομένου, ὅτε ἐξηταζόμην, Δημ. 551. 2· μεταφ., ὑπὲρ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι ὁ αὐτ. 315.13. **β)** κρίνω τινὰ κατάλληλον, ἱππεύειν δεδοκιμασμένος Λυσ. 142. 36, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 3, 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 126, 1688. 15 κ. ἀλλ. **γ)** ἐξετάζω καὶ δέχομαι παῖδας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων ἢ ἐφήβους εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν· ἐπιτρέπω εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποστῶσι τὴν δοκιμασίαν (ὃ ἴδε), Λυσ. 145. 41· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑφίσταμαι τὴν δοκιμασίαν, διέρχομαι δι' αὐτῆς, ὁ αὐτ. 146. 19, Ἀριστοφ. Σφηξ. 578, κτλ.· ἕως ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην Δημ. 814. 20· εἰς ἄνδρας δεδοκιμασμένοι Ἰσοκρ. 238C. **δ)** δοκιμάζω, ἐξετάζω τὸ δικαίωμα ῥήτορος τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ (ἴδε **δοκιμασία** 4), Α. Β. 310. 25.

δοκιμᾰσία, ἡ, ἐξέτασις, δοκιμασία, ἔρευνα. **1)** ἐπὶ τῶν ἀρχόντων μετὰ τὴν ἐκλογήν, ὅπως φανῇ ἂν ἔχωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, πλήρη τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, κτλ., ἡ δ. τῶν στρατηγῶν Λυσ. 144. 24, πρβλ. 146. 25· τῶν ἱερέων Πλάτ. Νόμ. 759D· δ. εἰσάγειν ταῖς ἀρχαῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 378. **2)** δ. τῶν ἱππέων, ἡ στρατολόγησις αὐτῶν καὶ ἐξέτασις, Ξεν. Ἱππ. 3, 9. **3)** δ. τῶν ἐφήβων, πρὶν παραδεχθῶσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνδρῶν, Δημ. 1318. 13. **4)** δ. τῶν ῥητόρων, δικαστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ὁμιλεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Αἰσχίν. 1. 9 κἑξ.· τὰ στεροῦντά τινα τοῦ δικαιώματος τοῦ ὁμιλεῖν ἀναφέρονται αὐτόθι 4 40 κἑξ.

δοκιμαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τις, Λουκ. Εὐν. 8. **II.** ἀπρόσ. **δοκιμαστέον**, πρέπει τις νὰ ἐξετάσῃ, Λυσ. 189. 11.

δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ, = **δοκιμαστής**, Πολύβ. 25. 8, 5.

δοκιμαστήριον, τό, μέσον πρὸς δοκιμὴν ἢ ἐξέτασιν, Κωμ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4. 335.

δοκιμαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξετάζων, ἐρευνῶν, ἐρευνητής, Λυσ. 176. 42, Πλάτ. Νόμ. 802B, Δημ. 1167. 20· ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβός, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 3. 8. **II.** ὁ ἐπιδοκιμάζων τι, ἐγκωμιάζων, Δημ. 566. 17.

δοκιμαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἔρευναν, Στωικ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 2. 154.

δοκιμαστός, ή, όν, (δοκιμάζω), δεδοκιμασμένος, Διογ. Λ. 7. 105.

δοκιμεῖον, τό, κριτήριον, μέσον πρὸς δοκιμήν, Πλάτ. Τιμ. 65C Bekk., ἀλλὰ μετὰ δι. γρ. **δοκίμιον**, ὡς ἐν Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 3, 1 Πετρ. α', 7. **II.** δεῖγμα τοῦ ἐξεταστέου μετάλλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570α. 31, Ζώσιμ. 3. 13.—Ἐν Ἀττ. ἐπιγρ. **δοκιμεῖον**, Meisterh. σ. 51.

δοκιμή, ἡ, δοκιμασία, ἐξέτασις, Διοσκ. 4. 186. **2)** χαρακτὴρ δεδοκιμασμένος, Λατ. probitas, Κ. Δ. **Ἐπ. π. Φιλ. β'**, 22, πρβλ. 2 π. Κορ. β', 9.

δόκιμος, ον, (δέχομαι) δοκιμασθείς, ἐξετασθείς, κυρίως ἐπὶ μετάλλων, Δημ. 931. 3. **II.** καθόλου, **1)** ἐπὶ προσώπων, ἀποδεκτὸς γενόμενος, ἔγκριτος, τετιμημένος, Λατ. probus, Ἡρόδ. 1. 65, 96, 158, κτλ.· δ. παρά τινι ὁ αὐτ. 7.117· δοκιμώτατος Ἑλλάδι, πλεῖστον τετιμημένος καὶ ἠγαπημένος ἐν Ἑλλάδι, Εὐρ. Ἱκέτ. 277· μετ' ἀπαρεμφ., δεδοκιμασμένως ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι .., δόκιμος δ' οὔτις .. εἴργειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 87. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, εὐάρεστος, τὸ ἔαρ Ἡρόδ. 7. 162· ὡσαύτως, μέγας, ποταμὸς ὁ αὐτ. 7. 129· ὕμνος δόκιμός τινι, ἐπιδοκιμασθεὶς ὑπό τινος, εὐπρόσδεκτος εἴς τινα, Πίνδ. Ν. 3. 18. **3)** ἐπίρρ. **-μως**, γνησίως, ἀληθῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 547, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 7.

δοκιμότης, ητος, ἡ, γνησιότης, καθαρότης, Ἐκκλ.

δοκιμόω, = **δοκιμάζω**, Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 122.

δοκίμωμι, Αἰολ. τύπος τοῦ δοκέω, Σαπφὼ 74, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 991. 7.

δόκιον, τό, = **δοκίς**, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 7, 14, Διόδ. 18. 42.

δοκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **δοκός**, μικρὰ δοκός, ῥάβδος, Ἱππ. Ἀγμ. 761, Ξεν. Κυν. 9, 15. **II.** = **δοκὸς** II, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 11., 4, 24, Διόδ. 15. 50.

δοκίτης, ου, ὁ, ἴδε **δοκὸς** II.

δοκός, ἡ, (δέχομαι)·— κυρίως τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον, «δοκάρι», «πατερό», Ὀδ. Χ. 176, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1496· καὶ γενικ., Ἰλ. Ρ. 744, Θουκ. 4. 112· ὁ μοχλὸς πύλης ἢ θύρας, Ἀριστοφ. Σφηξ. 201·— παροιμ., ὁ τὴν δοκὸν φέρων, ἐπὶ ῥήτορος μὴ ἔχοντος χάριν ἀλλὰ δυσκάμπτου ὄντος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 3·— ἡ σημασία τοῦ ἐν δοκοῖσι Ἀρχίλ. 60, εἶναι ἀμφίβολος. Ὁ Walck. διώρθ. ἐνδόκοισι ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ἔνδοκος· ἐνέδρα. **II.** εἶδος μετεώρου, Διογ. Λ. 5. 81, Schäf. Σχολ. εἰς Ἀπολλών. Ῥόδ. Β. 1088· οὕτω **δοκίας**, Θεοδώρητ., **δοκίτης** Σουΐδ.· πρβλ. **δοκὶς** II.

δόκος, ὁ, = **δόκησις**, Ξενοφάν. Ἀποσπ. 14, Καλλ. Ἀποσπ. 100. **II.** ἐνέδρα, παγίς, ὥς τινες ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον, Ἀρχίλ. 60· ἴδε προηγ.

δοκόφρων, ον, δοκησίσοφος, οἰηματίας, Σπαν. στ. 402, ἐκδ. Μαυροφρυδ.

δοκόω, συνδέω δοκοῖς, στεγάζω, Σέξτ. Ἐμπ. 144. 458.

δοκώ, όος, συνῃρ. **-οῦς**, ἡ, = **δόκησις**, μόνον ἐν Εὐρ. Ἠλ. 747.

δόκωσις, εως, ἡ, στέγη, στέγασις, Ἑβδ. Ἐκκλ. 10. 18, Σέξτ. Ἐμπ. 144. 468.

δολερός, ά, όν, (δόλος) δόλιος, ἀπατηλός, Ἡρόδ. 2. 151., 3. 22, Σοφ. Φ. 1112, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Πολυδ. Γ', 132.

δολιεύομαι, ἀποθ., δολίως φέρομαι, λόγος δεδολιευμένος, σόφισμα, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 229.

δολίζω, μέλλ. **-ίσω**, νοθεύω, Διοσκ. 1. 77.

δολιό-μητις, ιδος, ὁ, ἡ, δολιόφρων, πανοῦργος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 750.

δολιό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, **δόλιον ἔχων πόδα**, ὁ δολίως βαίνων, Σοφ. Ἠλ. 1392.

δόλιος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Εὐρ. Ἀλκ. **35**, **Τρῳ.** 530, κτλ.·— πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος, ἐν Ὀδ. **ἀείποτε ἐπὶ** πραγμάτων, π. χ. ἔπεα, τέχνη Ι. 282, Δ. 455· ὁππότε .. **δόλιον** περὶ κύκλον ἄγωσιν, τὸ δίκτυον, Δ. 792· παρὰ μεταγεν. ἐπὶ προσώπων, Πίνδ. Π. 2. 150, Αἰσχύλ. Ἀγ. 155, κτλ.· οὕτω, δόλιον ὄμμ' ἔχων ὁ αὐτ. Πρ. 570· ἰδίως ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Σοφ. Φ. 133, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 142, Πλ. 1158· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς Ἀριστ. Ἀποσπ. 624, Πολύβ. 22. 17, 1.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Βατραχομ. 93, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 387. 7, Ἑβδ.

δολιότης, ητος, ἡ, ἀπάτη, πανουργία, Ἑβδ. (**Ἀριθμ.** κε', 17, κ. ἀλλ.).

δολιό-φρων, ὁ, ἡ, πανοῦργος, δόλια φρονῶν, **ποινὰ** Αἰσχύλ. Χο. 947· Κύπρις Εὐρ. Ι. Α. 1301.

δολιόω, ἀπίστως φέρομαι πρός τινα, Ἑβδ. (**Ψαλμ.** **ε'**, **9** κ. ἀλλ.), Ἐπ. π. Ρωμ. γ', **13**.

δολῐχ-αίων, ὁ, ἡ, = **μακραίων**, πολυχρόνιος, ἀθάνατος, Ἐμπεδ. 131.

δολῐχ-άορος, ον, μακρὸν ἔχων ξίφος, Ἀθηναΐη Φιλητ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ξ. 385.

δολίχ-αυλος, ον, μακρὸν αὐλὸν ἢ σωλῆνα ἔχων, δ. αἰγανέα, λόγχη ἔχουσα μακρὸν σιδηροῦν λαιμόν, ἐν ᾧ ἐνεπήγνυτο τὸ ξύλον (ἴδε **αὐλὸς** II), Ὀδ. Ι. 156.

δολῐχ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ μακρὸν ἔχων λαιμόν, πταναὶ Εὐρ. Ἑλ. 1487· κύκνος Ψευδευριπ. Ι. Α. 794.

δολιχ-εγχής, ές, ὁ μακρὸν ἔχων δόρυ, Παίονες Ἰλ. Φ. 155.

δολῐχεύω, = **δολιχοδρομέω**, Ἀνθ. Π. 11. 82· καθόλου, δρόμον δ., διανύω δρόμον μακρόν, Φίλων 1. 331· δ. τὴν φύσιν, αὐτόθι 9.

δολιχή-πους, ὁ, ἡ, μακροὺς ἔχων πόδας, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 305A.

δολῐχ-ήρετμος, ον, (ἐρετμὸς) ὁ μακρὰς ἔχων κώπας, νῆες Ὀδ. Δ. 499, κτλ.· Φαίηκες = μεταχειριζόμενοι μακρὰς κώπας, Θ. 191· ἡ Αἴγινα Πίνδ. Ο. 8. 27.

δολῐχήρης, ες, = **δολιχός**, μακρός, Νίκ. Θ. 183, Ὀππ. Κ. 1. 408.

δολῐχο-γραφία, ἡ, τὸ διεξοδικῶς γράφειν, μακρολογία εἰς τὸ γράφειν, Ἀνθ. Π. 6. 327.

δολῐχό-δειρος, Ἐπ. **δουλ-, ον**, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, Ἰλ. Β. 460.

δολῐχοδρομέω, τρέχω τὸν δόλιχον, Αἰσχίν. 66. 32.

δολῐχο-δρόμος, ον, ὁ τρέχων τὸν δόλιχον, ὡς τὸ σταδιοδρόμος, Πλάτ. Πρωτ. 335Ε, Ξεν. Συμπ. 2, 17· **δολιχαδρόμος** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2758, 3206·—**δολιχοδρομεύς, ὁ**, Ἐπιγρ. Amer. Inst. 3. 292.

δολῐχόεις, εσσα, εν, Ἰων. **δουλ-**, = **δολιχός**, Ἀνθ. II. 6. 4.

δολῐχό-ουρος ἢ **δολίχ-ουρος, ον**, ὁ ἔχων μακρὰν οὐράν, μεταφ. ἐπὶ στίχων ὑπερμέτρων, ἐχόντων μίαν συλλαβὴν πλεονάζουσαν, ὡς Ὀδ. Ε. 231· πρβλ. **μείουρος**.

δολῐχό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, = **δολιχήπους**.

δολῐχός, ή, όν, μακρός, ἔγχεα, δόρυ Ἰλ. Δ. 533 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, νόσος, νὺξ Ὀδ. Ψ. 243, Λ. 172· καὶ οὕτω δολιχόν, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Κ. 52, Πλάτ. Πρωτ. 329Α·—φράσεις τινές, ὡς δολιχὸς πλόος, δολιχὴ ὁδός, ἑνοῦσιν ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, Ὀδ. Γ. 169, Δ. 393. (Πρβλ. **ἐν-δελεχ-ής, Δουλίχ--ιον** (Μακρονῆσι)· Σανσκρ. dîrgh-as, Ζενδ. darĕgh-as (longus)· Σλαυ. dlug-u· περὶ τοῦ Λατ. longus, ἴδε **λογγάζω**).

δόλιχος, ὁ, ὁ μακρὸς δρόμος ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, ἀντίθ. **στάδιον**, συχνὸν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ., ὡς 245, 1515 κ. ἀλλ.· τὸν δ. ἁμιλλᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 833Β· θεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 27· νικᾶν Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 30· δολίχῳ κρατεῖν Παυσ. 3. 21, 1.—Τὸ μῆκος αὐτοῦ ἦτο πιθ. 24 σταδ.·— μεταφ., δόλιχον τοῖς ἔτεσι .. τρέχειν Ἐπιχρ. Ἀντιλ. 1. 18· δόλιχον βιότου σταδιεύσας Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 311, πρβλ. 231. **II.** εἶδος ὀσπρίου ἐπιμήκους, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 3, 2, ἴδε **λοβός** II.

δολῐχόσκῐος, ον, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ **ἔγχος**, Ἰλ. Γ. 346, κτλ.· ἀντὶ τοῦ **δολιχ-όσχιος (ὄσχος)**, ἔχον μακρὸν ξύλον (κοντάρι), πιθανώτερον εἶνε τὸ **δολιχό-σκιος (σκιά)**, ἔγχος, τὸ ῥίπτον μακρὰν σκιάν·— παρὰ μεταγεν. Ἐπ. γενικ. = μακρός, οὐρὴ Ὀππ. Κ. 1. 411· ἰὸς Νόνν. Δ. 2. 612, κτλ.

δολῐχ-ούατος, ον, (οὖας) μακρὰ ὦτα ἔχων, Ὀππ. Κ. 3. 186.

δολῐχό-φρων, ὁ, ἡ, μακρὰν προνοῶν, διορατικός, μέριμναι Ἐμπεδ. 113.

δολόεις, εσσα, εν, (δόλος) δόλιος, πανοῦργος, Καλυψώ, Κίρκη Ὀδ. Η. 245, Ι. 32. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πανούργως ἐπινοηθεὶς ἢ κατασκευασθείς, πλήρης τέχνης ἢ τεχνασμάτων, ὡς τὸ **τεχνήεις**, δέσματα Θ. 281· θάνατος Ἑλλάν. 82· Τροίας ἕδη Εὐρ. Ι. Α. 1527.

δολο-εργής, ές, διὰ δόλου ἐργαζόμενος, Μανέθ. 4. 394· οὕτω, **δολο-εργός, όν**, αὐτόθι 57, κτλ.

δολοήτωρ, ορος, ὁ, ὁ δολίαν καρδίαν ἔχων, Σιβ. Χρ. σ. 32.

δολο-κτᾰσία, ἡ, (κτείνω) φόνος διὰ δόλου, δι᾽ ἀπάτης, δολοφονία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 479.

δολο-μήδης, ες, γεν. **εος**, δολόφρων, δόλιος, πανοῦργος, Σιμων. 53.

δολο-μήτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Α. 540.

δολό-μητις, ι, ἔχων πανοῦργον γνώμην, δόλιος, ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. Α. 300, κτλ.· ἀπάτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 93.

δολο-μήχᾰνος, ον, μηχανώμενος δόλια τεχνάσματα, Ἄρης Σιμων. 53, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1140. 1.

δολό-μῡθος, ον, ὁ δολίως ὁμιλῶν, ἐσφ. γραφ., Σοφ. Τρ. 840.

δολο-πλᾰνής, ές, δόλιος, πανοῦργος, ἄπιστος, διὰ δόλου πλανῶν, Νόνν. Δ. 8. 126.

δολοπλοκέω, πλέκω δόλους, Cod. Par. 1491, fol. 70 v⁰. (Λεξ. Κουμ.).

δολοπλοκία, ἡ, δολιότης, πανουργία, Θέογν. 226.

δολο-πλόκος, ον, δόλους πλέκων, Ἀφροδίτα, Σαπφὼ 1. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 6, 3.

δολο-ποιός, όν, κατασκευάζων δόλους, Σοφ. Τρ. 832.

δολορρᾰφέω, συρράπτω, μηχανῶμαι δόλους, Κτησ. παρὰ Φωτ.

δολορ-ρᾰφής, ές, δολίως εἰργασμένος, κατεσκευασμένος, περὶ δικτύων, Ὀππ. Ἁλ. 3. 84.

δολορρᾰφία, ἡ, δόλιον κατασκεύασμα, μηχανορραφία, Ἀνθ. Π. 5. 286.

δολορράφος [ᾰ], ον, (ῥάπτω) πανοῦργος, ἄπιστος, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 925.

δόλος, ὁ, κυρίως, δόλωμα πρὸς ἁλιείαν τῶν ἰχθύων, δέλεαρ, Ὀδ. Μ. 252· **ἐντεῦθεν**, πᾶν ἔντεχνον μηχάνημα πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ σύλληψιν, οἷον τὸ δίκτυον, ἐν ᾧ ὁ Ἥφαιστος συνέλαβε τὸν Ἄρη, Ὀδ. Θ. 276· ὁ δούρειος ἵππος, αὐτόθι 494, πρβλ. Πίνδ. Π. 2. 71· ὁ ἱστὸς τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ. 137· ξύλινος δ., παγὶς πρὸς σύλληψιν μυῶν, Βατραχομ. 116·—καθόλου, πᾶν τέχνασμα ἢ στρατήγημα, πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν Ἰλ. Ζ. 187, κτλ.· κατὰ πληθ., πανουργίαι, δόλοι καὶ μήδεα Ἰλ. Γ. 202· δόλοισι κεκασμένε Ἰλ. Δ. 339, κτλ.· πρβλ. **μέλω** ἐν ἀρχῇ. **2)** ἀφῃρημένως, δόλος, ἀπάτη, πανουργία, Λατ. dolus, δόλῳ ἠὲ βίηφι Ὀδ. Ι. 406· ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε Ἰλ. Η. 142· οὕτω παρ᾽ Ἀττ., **οὐ κατ᾽** ἰσχὺν .., δόλῳ δὲ .. Αἰσχύλ. Πρ. 213, πρβλ. Χο. 556, κτλ· δόλοις αὐτόθι 888, Σοφ. Ο. Τ. 960, κτλ.· ἐκ δόλου αὐτόθι Ἠλ. 279· ἐν δόλῳ αὐτόθι Φ. 102· σὺν δόλῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 775, Σοφ. Ἠλ. 279· μετὰ δόλου Ἰσοκρ. 195Ε· ἴδε ἐν λ. **ἀπάτη**. (Πρβλ. **δέλος, δέλεαρ**· Λατ. dolus· Παλαιο-Σκανδιν. tâl, Ἀγγλο-Σαξ. tœl· Παλαιο-Γερμ. zâla).

δολοφονέω, φονεύω διὰ δόλου, Δημ. 401. 26.—Παθ., Ἀριστ. π. Θαυμ. 79, Πολύβ. 2. 36, 1.

δολοφόνησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀππ. Συρ. 69.

δολοφονία, ἡ, φόνος διὰ δόλου, δι᾽ ἀπάτης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 13, Πολύβ. 6. 13, 4.

δολο-φόνος, ον, ὁ διὰ δόλου φονεύων, λέβης δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1129·—**δολοφόντης, ου, ὁ**, Χρησμ. Σιβύλλ. 8. 196.

δολο-φρᾰδής, ές, ἔχων φρονήματα δόλια, δόλους διανοούμενος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 282, Πίνδ. Ν. 8. 56.

δολο-φρονέων, ουσα, ον, μόνον ὡς μετοχ., ἐπινοῶν, σχεδιάζων δόλους, πανοῦργος, Ἰλ. Γ. 405, Ὀδ. Κ. 339, Ἀρχίλ. 87.

δολο-φροσύνη, ἡ, δολιότης, πανουργία, Ἰλ. Τ. 97, 112.

δολό-φρων, ον, = **δολοφραδής**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 750, Ἀνθ. Π. 7. 145.

δόλοψ, οπος, ὁ, ὁ ἐνεδρεύων, κατάσκοπος, Ἡσύχ.·—παρ᾽ Ὁμ. ὡς κύριον ὄνομα.

δολόω, (δόλος) ἐξαπατῶ, διὰ δόλου δελεάζω, παγιδεύω, Ἡσ. Θ. 494, Αἰσχύλ. Ἀγ. 273, 1636· τὸν παῖδα φαρμάκῳ δ. Ἡρόδ. 1. 212· ὗς πλέγμασι δ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28· δολοῦν τινα γάμοις, παγιδεύω, ἀπατῶ, παγιδεύω διὰ τῆς ἐλπίδος ἢ προσδοκίας γάμου, Εὐρ. Ι. Α. 897.—Παθ., Σοφ. Φ. 1288. **II.** τροποποιῶ, μετασχηματίζω, μορφὴν αὐτόθι 129· νοθεύω χρυσόν, οἶνον, κτλ., Λουκ. Ἑρμοτ. 59· βάφω, τὰ ἔρια Πολυδ. Ζ΄, 169.

δόλωμα, τό, τέχνασμα, δόλος, Αἰσχύλ. Χο. 1003.

δόλων, ωνος, ὁ, μικρὸν πρωραῖον ἱστίον, Πολύβ. 16. 15, 2, πρβλ. Liv. 36. 44, 45., 37. 30, καὶ ἴδε **ἀκάτιον** II. **II.** μυστικὸν ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον ἐν ῥάβδῳ κεκρυμμένον, «στιλέττο», Λατ. dolo, Πλούτ. Τ. Γράκχ. 10.—Παρ᾽ Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

δολ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ δολεροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Σοφ. Τρ. 1050.

δόλωσις, εως, ἡ, (δολόω) τὸ ἐξαπατᾶν, ἡ ἐξαπάτησις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28.

δόμα, τό, (δίδωμι) δῶρον, Ὅρ. Πλάτ. 415Β, Ἑβδ. κλ.

δομαῖος, α, ον, (δομή) ὁ πρὸς οἰκοδομίαν κατάλληλος, δομαῖοι (ἐνν. λίθοι), θεμέλιοι λίθοι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 737, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 279.

δόμεναι, δόμεν, ἴδε ἐν λ. **δίδωμι**.

δομέω, = **δέμω**, παθ., λίθοι εὖ δεδομᾶμένοι Ἀλκαῖ. 22, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 7. 22, 2· δεδόμηται Συλλ. Ἐπιγρ. 8730.

δομή, ἡ, (δέμω) οἰκοδόμημα, Ἡσύχ. **II.** = **δέμας**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1395, Λυκόφρ. 334, 597, 783.

δόμησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἰώσηπ. Ἰουδ. Π. 1. 21, 6.

δομήτωρ, ορος, ὁ, κτίστης, οἰκοδόμος, Βυζ.

δόμονδε, ἐπίρρ., εἰς τὸν οἶκον, οἴκαδε, ὡς τὰ **οἶκόνδε, οἴκαδε**, Ὁμ.· ὅνδε δόμονδε, εἰς τὴν οἰκίαν του, Ὀδ. Α. 83· οὕτω, δόμον Ἀρχέστρ. παρ᾽ Ἀθην. 327D.

δόμος, ὁ, (δέμω), Λατ. domus, **1)** οἰκία, Ὅμ., κλ.· ὡσαύτως, μέρος τῆς οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος, Ὀδ. Θ. 57., Χ. 204. —ἐντεῦθεν συχνάκις κατὰ πληθ. ἐπὶ οἰκίας, Ὅμ., καὶ οὕτω συνήθως παρὰ Τραγ., μάλιστα ὁ Σοφ. ἔχει τὸν ἑνικὸν μόνον δίς· σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ποιητικόν· ἀντ᾽ αὐτοῦ δὲ παρὰ πεζοῖς ὑπάρχει **οἶκος** ἢ **οἰκία**. **2)** ἡ κατοικία θεοῦ, ναός, Διὸς δόμος, δ. Ἀρτέμιδος, κτλ., Ὅμ., Τραγ., κτλ.· Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον, τὸν οἶκον τοῦ Ἐρεχθέως, δηλ. τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Η. 81· Ἄϊδος δ., ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Ἰλ. Γ. 322, κτλ.· ὡσαύτως, εἰν Ἀΐδαο δόμοισι Χ. 52, καὶ οὕτω παρὰ Τραγ., μυστοδόκος δ., ἐπὶ τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι ναοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 303·—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ ἑνικὸς εἶναι κοινότατος· ἀλλ᾽ ὁ πληθ. εἶναι ὡσαύτως συχνὸς παρὰ τοῖς Τραγ.· θάλαμος ἐντὸς ναοῦ, χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ Θεόκρ. 17. 17. **3)** ἐπὶ ζῴων, μάνδρα, Ἰλ. Μ. 301· σφηκῶν ἢ μελισσῶν, σίμβλος, αὐτόθι 169. **4)** ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 160 κέδρινοι δόμοι εἶναι θήκη ἢ κιβώτιον ἐκ κέδρου. **II.** παρὰ Τραγ. ὡσαύτως, ὁ οἶκος, δηλ. ἡ οἰκογένεια, Αἰσχύλ. Χο. 263, Σοφ. Ο. Κ. 370, Εὐρ. Ὀρ. 70, Μηδ. 114·—ὡσαύτως, ὁ πατρικὸς οἶκός τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 665, κλπ. **III.** ἐπιβολή, σειρὰ λίθων ἢ πλίνθων ἐν οἰκοδομίᾳ, ὑποδείμας τὸν πρῶτον δ. λίθου Αἰθιοπικοῦ Ἡρόδ. 2. 127· διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου, καθ᾽ ἑκάστην τριακοστὴν σειρὰν πλίνθων, ὁ αὐτ. 1. 179, πρβλ. Ἑβδ. (1 Ἔσδρ. Ϛ΄, 25)· οὕτως, ἐπιβολαὶ πλίνθων Θουκ. 3. 20.

δομο-σφᾰλής, ές, διασείων τὸν οἶκον, καταρρίπτων αὐτόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1533.

δονακεύομαι, ἀποθ., συλλαμβάνω (πτηνὰ) δι᾽ ἰξωμένων καλάμων, μὲ ἰξόβεργα, Ἀνθ. Π. 9. 264.

δονᾰκεύς, έως, ὁ, (δόναξ) καλαμὼν (ἴδε **ῥοδανός**), Ἰλ. Σ. 576· ἐν τῷ πληθ., Ὀππ. Ἁλ. 4. 507. **II.** ὀρνιθοθήρας, ἰξευτής, Ὀππ. Κ. 1. 73. **III.** = **δόναξ**, Ἀνθ. Π. 6. 64.

δονακῖτις, ιδος, ἡ, ἐκ καλάμου, ψήκτρα Ἀνθ. Π. 6. 307· ὡς οὐσιαστ. = λευκὴ ἄκανθα, Διοσκ. 3. 14.

δονᾰκο-γλύφος [ῠ], ον, πελεκῶν καὶ ξέων καλάμους πρὸς γραφήν, σμίλη Ἀνθ. Π. 6. 295.

δονᾰκόεις, εσσα, εν, πλήρης καλάμου, δονακόεντος Εὐρώτα Εὐρ.'Ελ. 208· δόλος δ., κάλαμος ἀληλιμμένος ἰξῷ, 'Ανθ. Π. 9. 273.

δονᾰκο-τρεφής, ές, κατακεκαλυμμένος μὲ καλάμους, Νόνν.'Ιω. 19. 39.

δονᾰκο-τρόφος, ον, παράγων καλάμους, Θέογν. 783, Κόριννα 12, Εὐρ. Ι. Α. 179.

δονακοφοίτης, ου, ὁ, ὁ φοιτῶν εἰς τοὺς δόνακας, εἰς τὸν καλαμῶνα, 'Ανθ. Π 10. 22, ἐν τῷ τύπῳ **δουνακοφ-**.

δονᾰκό-χλοος, ον, συνηρ. **-χλους, ουν**, Εὐρώτας, ἔχων χλοεροὺς δόνακας, πράσινος ἐκ τῶν καλάμων, Εὐρ. Ι. Τ. 400.

δονᾰκώδης, ες, (εἶδος) πλήρης καλάμων, Νεῖλος, Βακχυλ. 39, πρβλ. 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 818.

δονᾰκών, ῶνος, ὁ, καλαμών, Παυσ. 9. 31,7.

δόναξ, ᾰκος, ὁ, 'Ιων. **δοῦναξ**, Δωρ. **δῶναξ** (ἐκ τοῦ **δονέω** πρβλ. «κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος», πρβλ. **ῥίψ** ἐκ τοῦ **ῥίπτω**)· λεπτότερος τοῦ καλάμου, «καὶ δοκοῦσιν ἐκ δονάκων μὲν σύριγγες γίνεσθαι, αὐλοὶ δὲ ἐκ καλάμων» (Εὐστ. 'Ιλ. 1165. 23), 'Ιλ. Κ. 466, 'Οδ. Ξ. 474, κτλ., πρβλ. **δονακεύς**· δόνακες καλάμοιο, καλάμων καυλοί, Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Ερμ. 47. **II.** πᾶν τὸ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένον, **1)** ὁ ἄτρακτος, ἡ ῥάβδος βέλους, 'Ιλ. Λ. 584. **2)** ὡς τὸ **σῦριγξ**, σωλὴν ἢ αὐλὸς ποιμενικός, Πίνδ. Π. 12. 44, Αἰσχύλ. Πρ. 574, Θεόκρ. 20. 29. **3)** κάλαμος πρὸς ἁλιείαν (πρβλ. **δονακόεις**), 'Ανθ. Π. 7 702. **4)** ἡ μαγάς, ἡ γέφυρα τῆς λύρας («καβαλλάρης»), 'Αριστοφ. Βατρ. 232. **III.** εἶδος ὀστρακοδέρμου, = **σωλήν**, 'Αθήν. 90D.

δονέω, μέλλ. **-ήσω**, σείω, τινάσσω, ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν 'Ιλ. Ρ. 55· ἄνεμος.. νέφεα σκιόεντα δονήσας, παρασύρας αὐτά, Μ. 157· δ. γάλα, σείω αὐτὸ ἢ κτυπῶ πρὸς κατασκευὴν βουτύρου, 'Ηρόδ. 4. 2· δ. ἄκοντα Πίνδ. Π. 1. 85. **2)** παρασύρω, τὰς .. οἶστρος .. ἐδόνησεν (ἐνν. τὰς βόας) 'Οδ. Χ. 300·— ἐντεῦθεν ἐπὶ ἔρωτος, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, ἐξεγείρω, διεγείρω, Σαπφώ, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 954· καὶ ἐπὶ παντὸς πάθους, Πίνδ. Π. 4. 390., 6. 36· ὀσμὴ .. μυκτῆρα δονεῖ Μνησίμ. 'Ιπποτρ. 1. 60.— Παθ., ἡ 'Ασίη ἐδονέετο, ἦτο εἰς κίνησιν, ταραχήν, 'Ηρόδ. 7. 1· πελέκεσσι δονεῖσθαι Κόριννα 18· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., ἅρματα καλὰ δονήσεται Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Απόλλ. 270. **II.** ἐπὶ ἤχου, δ. θρόον ὕμνων, διεγείρω τὸν ἦχον τῶν ὕμνων, Πίνδ. Ν. 7. 119· λυρᾶν βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται ὁ αὐτ. Π. 10. 60· δεδόνᾱτο Θεόκρ. 13. 65, πρβλ. 24. 88· αἰθὴρ δονεῖται 'Αριστοφ. Ὄρν. 11183.— Ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς· ἐν Ξεν. Συμπ. 2, 8 ὁ Διν. διορθοῖ **δινουμένους**.

δόνημα, τό, ταραχή, διάσεισις, κίνησις, δένδρου Λουκ. 'Ορχ. 19.

δονητός, ή, όν, σειόμενος, Βυζ.

δόξᾰ, ἡ, (δοκέω) γνώμη ἣν ἔχει τις περί τινος πράγματος ἀληθὴς ἢ ψευδής· ἑπομένως, **1)** προσδοκία, ἀπὸ δόξης, ἄλλως ἢ ὅπως περιμένει τις, παρὰ προσδοκίαν, 'Ιλ. Κ. 324, 'Οδ. Λ. 343· οὕτω παρὰ πεζοῖς, παρὰ δόξαν ἢ .. 'Ηρόδ. 1. 79, κτλ.· ἀντίθ. κατὰ δόξαν Πλάτ. Γοργ. 469C, κτλ.·— ἐν δόξᾳ θέσθαι, προσδοκῶ, περιμένω, ἐλπίζω, Πίνδ. Ο. 10 (11). 74· δόξαν παρέχειν τινί, μετ' ἀπαρ., Ξεν. 'Ελλ. 7. 5, 21· δόξαν παρέχεσθαί τινι ὡς .. Πλάτ. Σοφ. 216D· ἀπὸ τῆς δ. πεσέειν, Λατ. spe excidere (ἂν καὶ **δόξα** δύναται νὰ σημαίνῃ ἐνταῦθα τὴν δόξαν, δηλ. φήμην, τιμήν), 'Ηρόδ. 7. 203. **2)** γνώμη (= δόγμα), εἴτε ὀρθῶς σχηματισθεῖσα εἴτε μή, Πίνδ. Ο. 9. 140· ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 28· δόξῃ τοπάζειν Σοφ. 'Αποσπ. 224· δόξῃ γοῦν ἐμῇ ὁ αὐτ. Τρ. 718· κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν Πλάτ. Γοργ. 472E· ἰδίως κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἐπιστήμη**, αὐτόθι 187B κέξ., Πολ. 506C, πρβλ. 'Ιπποκρ. Λεξ.· ἀληθεῖ δόξῃ δοξασταί, ἱκανοὶ νὰ ἔχωσιν ἀληθῆ γνώμην, Πλάτ. Θεαιτ. 202B· δόξαι ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς ὁ αὐτ. Φιλ. 36C· δ. ἐμποιεῖν περί τινος 'Αριστ. Πολ. 5. 11, 22· κύριαι δόξαι, τὰ κύρια δόγματα φιλοσόφου, Λατ. placita, 'Επίκουρ. παρὰ Κικ. Fin. 2. 7· αἱ κοιναὶ δ., τὰ ἀξιώματα, 'Αριστ. Μεταφ. 2. 2, 16· πρβλ. **ἔννοια** Ι. 2. **3)** ἀλλὰ συχνάκις ὡς τὸ **δόκησις**, ἁπλῆ δοξασία, εικασία, Αἰσχύλ. 'Αγ. 275· δόξῃ ἐπίστασθαι, 'Ηρόδ. 8. 132, πρβλ. Θουκ. 5. 105· δόξαι ἐν συνδυασμῷ μ. τ. φαντασίαι, Πλάτ. Θεαιτ. 161E· κατὰ δόξαν, ἀντίθ. κατ' οὐσίαν, ὁ αὐτ. Πολ. 534C· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 9, 3, Μεταφ. 6. 15, 3· δόξῃ χρώμενοι, ὁμιλοῦντες κατ' εἰκασίαν, 'Ισοκρ. 160C, πρβλ. 292C. **4)** ὡς τὸ **δόκησις**, **δοκή**, φαντασία, ὅραμα, οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων Αἰσχύλ. Χο. 1053, πρβλ. 1051· ἐπὶ ὀνείρου, Εὐρ. Ῥῆσ. 780. **II.** ἡ γνώμη, ἣν ἔχουσιν οἱ ἄλλοι περί τινος, ὑπόληψις, Λατ. opinio, aestimatio, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 5. 4 ἀνθρώπων δόξαν ἔχειν ἀγαθήν, πρβλ. 34. **2)** συνήθως, καλὴ ὑπόληψις τιμή, δόξα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 373, συχν. παρὰ Πινδ.· δόξαν φύσας 'Ηρόδ. 5. 91· δόξαν φέρεσθαι, δόξαν ἔχειν Θουκ. 2. 11, κτλ.· τινός, διά τι πρᾶγμα, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 157· ἐπὶ σοφίᾳ 'Ισοκρ. 291C· ὡσαύτως, δόξαν εἶχον ἄμαχοι εἶναι Πλάτ. Μενεξ. 241B· δ. ἔχειν ὥς εἰσι Δημ. 23. 2· δ. καταλείπειν ὁ αὐτ. 35. 11, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις δόξαις ὄντες 'Ισοκρ. 72B. **3)** λίαν σπανίως ἐπὶ κακῆς φήμης, δ. αἰσχρά, φαύλη Δημ. 460. 4., 1475. 23. **4)** ὑπόληψις, φήμη, «ἰδέα», ἐκτίμησις πράγματός τινος κοινῶς ἀποδεκτή, εἰσφέρων οὐκ ἀφ' ὑπαρχούσης οὐσίας .., ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε Δημ. 565. 15. **III.** ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, λαμπρότης, φωτεινότης, συχν. ἐν τῇ Κ. Δ.· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἐξόχων προσώπων, ἄρχοντες, ἀρχαί, Β' 'Επιστ. Πέτρ. β', 10, 'Ιούδ. 8.

δοξάζω, μέλλ. **-άσω**, νομίζω, φαντάζομαι, ὑποθέτω, εἰκάζω ὅτι .., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. 'Αγ. 673, Εὐρ. 'Ικέτ. 1043, κτλ.· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., πῶς ταῦτ' ἀληθῆ .. δοξάσω; πῶς δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι ταῦτα εἶναι ἀληθῆ; Αἰσχύλ. Χο. 844· δ. βελτίους ἑαυτοὺς Πλάτ. Φιλήβ. 48E.— Παθ., δ. εἶναι, ὑποθέτουσι περὶ ἐμοῦ ὅτι εἶμαι, ὁ αὐτ. Τιμ. 46D, κ. ἀλλ.· ὅσῃ δοξάζεται (ἐνν. εἶναι) ὁ αὐτ. Φαίδωνι 108C· δ. κακὸς ὁ αὐτ. Νόμ. 646E, πρβλ. Πολ. 588B, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ μετοχ., δοξάσει τις ἀκούων, θὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἀκούει, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 60. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., δόξαν δ., ἔχω γνώμην, Πλάτ. Κρίτωνι 46D· δ. ψευδῆ, ἔχω ἐσφαλμένην γνώμην, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 189C. **4)** ἀπολ., ἔχω γνώμην, φρονῶ, Σοφ. Φ. 545, Θουκ. 1. 120, Πλάτ. Θεαιτ. 187A, κ. ἀλλ.· περί τινος ὁ αὐτ. Γοργ. 461B· κακῶς δ. ὁ αὐτ. Πολ. 327C· παρὰ τὰ ὄντα ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 262B· ἀντίθ. **γιγνώσκω**, αὐτόθι 476D· ἀντίθ. **ἐπίσταμαι**, 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1. 33· δ. ἄνευ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ. 201C· πρβλ. **δοξαστικός**. **5)** Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον δοξασίας, νομίζομαι, Ξενοφάν. 'Αποσπ. 15· τὰ δοξαζόμενα Πλάτ. Πολιτ. 278B, κ. ἀλλ. **II.** μεγαλύνω, ἐπὶ πλέον αὐτὸν δ. Θουκ. 3. 45.— Παθ., τιμῶμαι, Διονύσ. Κωμ. Θεσμ. 1. 24· δεδοξασμένος ἐπ' ἀρετῇ Πολύβ. 6. 53, 10· δοξασθεὶς 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 507. 7.

δοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δόξα**, Λατ. gloriola, 'Ισοκρ. 'Επ. 10, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 22, 11.

δοξᾰσία, ἡ, (δοξάζω) γνώμη, ἰδέα, Δίων Κ. 53. 19.

δόξασμα, τό, γνώμη, ἰδέα, εἰκασία, Θουκ. 1. 141, Πλάτ. Φαῖδρ. 274C, κτλ.·— φαντασία, Εὐρ. 'Ηλ. 583· ὡς **τὸ δοκοῦν**, φαντασία, οὐχὶ πραγματικὴ ἀντίληψις, φάντασμα, Πλάτ. Θεαιτ. 158E. **II.** δόξα, 'Εβδ. ('Ησαΐ. 46. 13).

δοξαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἔχων γνώμην, εἰκασίαν, εἰκάζων, ἀντίθ. **κριτής**, 'Αντιφῶν 140. 38· ἀντίθ. **ἐπιστήμων**, Πλάτ. Θεαιτ. 208E.

δοξαστικός, ή, όν, ὁ μορφώνων γνώμας, ἰδέας, σχηματίζων εἰκασίας, ἀντίθ. **ἐπιστήμων**, Πλάτ. Θεαιτ. 207C· δ. ἐπιστήμη, γνῶσις ἐξ εἰκασίας, δι' εἰκασίας, ὁ αὐτ. Σοφ. 233C, πρβλ. 268C· τὸ δοξ. μέρος τῆς ψυχῆς, ἀντίθ. τὸ ἐπιστημονικόν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 13, 2.— 'Επίρρ. **-κῶς**, ἀντίθ. κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 'Αν. Πρ. 1. 27, 7.

δοξαστός, ή, όν, ἀντικείμενον δοξασίας, εἰκασίας, κατ' εἰκασίαν γινωσκόμενος, ἀντίθ. **νοητός**, Παρμεν. παρὰ Πλουτ. 2. 1114C, Πλάτ. Πολ. 534A· ἀντίθ. **γνωστός**, αὐτόθι 478B, κτλ.· τροφὴ δοξαστή, συνισταμένη εἰς ἰδέας, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 248B· πρβλ. **δόξα** Ι. 2.

δόξις, εως, ἡ, = **δόξα**, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 137.

δοξο-κᾰλία, ἡ, οἴησις ἐπὶ καλλονῇ, Πλάτ. Φιλήβ. 49B.

δοξο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ περὶ τὴν δόξαν σφόδρα σπουδάζων, Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 34· πρβλ. **δημοκόπος**·— ἐντεῦθεν **δοξοκοπέω**, ἐπιδιώκω δόξαν, φήμην, Πολύβ. ἀποσπ. σ. 391, Πλούτ. Περικλ. 5·— καὶ **δοξοκοπία, ἡ**, φιλοδοξία ἀκόρεστος, αὐτόθι, κτλ.

δοξο-λόγος, ον, δόξαν ἀπονέμων, ὑμνῶν·— ὅθεν **δοξολογέω**, ἀπονέμω δόξαν εἰς θεόν·— καὶ **δοξολογία, ἡ**, ἐξύμνησις· ἰδίως δὲ ἡ δοξολογία εἰς τὸν θεόν, 'Εκκλ.

δοξο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανὴς διὰ δόξαν, φιλόδοξος εἰς ἄκρον, Χρύσιππ. παρ' 'Αθην. 464D·— ἐντεῦθεν **δοξομᾰνέω**, εἶμαι ἐμμανὴς διὰ δόξαν, φήμην, Φίλων 1. 550· **δοξομανία, ἡ**, ἀπεριόριστος ἐπιθυμία δόξης, Πλούτ. Σύλλ. 7.

δοξο-μᾰταιό-σοφος, ον, ὁ φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, 'Ανθ. Π. παραρτ. 288.

δοξο-μῑμητής, οῦ, ὁ, ὁ μιμούμενος ἁπλῶς τὸ φαινόμενον καὶ οὐχὶ τὴν πραγματικότητα, Πλάτ. Σοφ. 267E·— **δοξομῑμητική** (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοιούτου, αὐτόθι.

δοξο-παιδευτικός, ή, όν, ὁ διδάσκων δοξασίας ψιλάς, τέχνη Πλάτ. Σοφ. 223B.

δοξο-ποιέομαι, παθ., ὁδηγοῦμαι ὑπὸ τῆς δοξασίας, Πολύβ. 17. 15, 16.

δοξοποιΐα, ἡ, (ποιέω) τὸ ἀποδέχεσθαι ταχέως καὶ ἀνεξετάστως δοξασίαν τινά, Κλήμ. 'Αλ. 24.

δοξοσοφία, ἡ, οἴησις ἐπὶ σοφίᾳ, Πλάτ. Σοφ. 231B, Φιλήβ. 49A, D.

δοξό-σοφος, ον, ὁ οἰόμενος ἑαυτὸν σοφὸν εἶναι, Πλάτ. Φαῖδρ. 275B, 'Αριστ. Ῥητ. 2. 10, 3· πρβλ. **δοκησίσοφος**.

δοξο-φᾰγία, ἡ, ἀπληστία δόξης, Πολύβ. 6. 9, 7.

δοξοφόρος, ον, ὁ φέρων δόξαν, Μανέθ. 4. 514.

δοξόω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. **δοξόομαι**, ἔχω τὴν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι, ὅτι εἶμαι .., ἐδοξώθη εἶναι σοφώτατος 'Ηρόδ. 8. 124· δεδόξωσθε εἶναι ἀγαθοὶ 7. 135, πρβλ. 9. 48.

δορά, ἡ, (δέρω) δέρμα ἐκδαρέν, δορὰ ζῴων, Λατ. pellis, δ.

αἰγῶν Θέογν. 55, ἔνθα ἴδε Brunck· θηρῶν Εὐρ. Κύκλ. 330· πτηνῶν, Ἡρόδ. 4. 175· ἀνθρώπων, Πλάτ. Εὐθυδ. 285D, Συμπ. 221E. 2) σπανίως ἐπὶ τοῦ δέρματος εὑρισκομένου ἐπὶ τοῦ σώματος, cutis, Ἡλιόδ. 9. 18.

δορᾰτίζομαι, μάχομαι διὰ δοράτων, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 284.15.

δοράτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δόρυ**, Ἡρόδ. 1. 34, Θουκ. 4. 34.

δορᾰτισμός, ὁ, μάχη διὰ τῶν δοράτων, Πλούτ. Πύρρ. 7, Τιμολ. 28.

δορᾰτο-θήκη, ἡ, = **δουροθήκη**, **δοροδόκη**, ἡ τοῦ δόρατος θήκη, Ἐτυμ. Μ. 736. 29.

δορᾰτο-μᾰχέω, διὰ δοράτων μάχομαι, Α. Β. 357.

δορᾰτο-ξόος, ον, = **δορυξόος**, Νίκ. Θ. 170.

δορᾰτο-πᾰχής, ές, ἔχων τὸ πάχος τοῦ ξύλου δόρατος, Ξεν. Κυν. 10, 3.

δορᾰτο-φόρος, ον, = **δορυφόρος**, Ποιητ. παρὰ Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 17.

δορεύς, έως, ὁ, ὄνομα βολῆς τῶν κύβων, Εὔβουλ. Κυβ. 2 (Πολυδ. Ζ', 205).

δορήιος, α, ον, (δόρυ) ξύλινος, Ἀνθ. Π. 15.14.

δοριᾰλωσία, ἡ, αἰχμαλωσία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 52.

δορι-άλωτος, ον, ὁ ληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, ληφθεὶς ἐν πολέμῳ, ὡς τὸ **αἰχμάλωτος**, Ἡρόδ. 8. 74., 9. 4, Εὐρ. Τρῳ. 518, Ἰσοκρ. 78Α, Δημ. 289.7, κτλ.· Ἰων. **δουριάλωτον** λέχος, ἐπὶ τῆς Τεκμήσσης, Σοφ. Αἴ. 211·— **δορυάλωτος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφ., ὡς παρὰ Ξεν. Κύρ. 7. 5, 35, Ἑλλ. 5, 2, 5, κτλ., ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5984. 57· ἴδε Λοβ. Αἴ. 210· καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 172, 505.

δορί-γαμβρος [ῐ], ον, περὶ τῆς Ἑλένης, ἡ γενομένη αἰτία πολέμου ἕνεκα τοῦ γάμου ἢ ἡ διὰ μάχης κτηθεῖσα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 686.

δορῐ-θήρᾱτος, ον, ὁ θηραθεὶς καὶ ληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, Εὐρ. Ἑκ. 105, Τρῳ. 574.

δορι-κάνής, ές, δ. μόρος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 987·— οὕτω **δορι-κμής**, ῆτος, ὁ, ἡ, Ἰων. **δουρ-**, ὁ αὐτ. Χο. 365.

δορῐκός, ή, όν, ὁ ἐκ δέρματος ἢ δορᾶς κατεσκευασμένος, ἱμάτια Ἱππ. 243. 39.

δορί-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν λόγχης, Αἰσχύλ. Περσ. 148.

δορί-κτητος, ον, ληφθείς, κτηθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, Εὐρ. Ἀνδρ. 155, Λυκόφρ. 933, κτλ.· παρ' Ὁμ. ὡσαύτως τὸ Ἰων. θηλ. **δουρι-κτητή**, Ἰλ. Ι. 343·— **δορύκτητος** Πλούτ. 2. 232Α· πρβλ. **δοριάλωτος**.

δορί-κτῠπος, ον, ὁ τὰς λόγχας κτυπῶν, συγκροτῶν, Πίνδ. Ν. 3. 103.

δορί-ληπτος, ον, ὁ διὰ τοῦ δόρατος ληφθείς, Σοφ. Αἴ. 146, 894, Εὐρ. Ἑκ. 478, Πολύβ., κτλ.· Ἰων. **δουριλ-**, Σοφ. Αἴ. 894, πρβλ. **δουρίπηκτος**.

δορῐ-λύμαντος [ῡ], ον, διὰ τοῦ δόρατος καταστραφείς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128.

δορῐ-μάνής, ές, ὁ μαινόμενος ἐπὶ τῷ δόρατι, ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, Εὐρ. Ἱκέτ. 485.

δορί-μαργος, ον, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 687.

δορί-μαχος [ᾰ], ον, διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, Τιμόθ. 6 (παρὰ Πλουτ., ἔνθα **δορύμ-**)· Ἰων. **δουρίμαχος**, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Β. 543.

δορῐ-μήστωρ, ορος, ὁ, κύριος, ἔμπειρος τοῦ δόρατος, τοῦ πολέμου, Εὐρ. Ἀνδρ. 1016.

δορί-παλτος, ον, (πάλλω) ὁ πάλλων, σείων τὸ δόρυ, ἐκ χερὸς δοριπάλτου, ἐκ δεξιῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 117.

δορῐ-πετής, ές, (πίπτω) ὁ πεσὼν διὰ τοῦ δόρατος, πεσήματα, ἀγωνία δ., θάνατος διὰ τοῦ δόρατος, Εὐρ. Ἀνδρ. 653, Τρῳ. 1003.

δορί-πληκτος, ον, πληγεὶς διὰ τοῦ δόρατος, Σχόλ. Εὐρ.· πρβλ. **δουρίπηκτος**.

δορί-πονος, ον, πονῶν περὶ τὸ δόρυ, ἀγωνιζόμενος ἐν τῇ μάχῃ, πολεμικός, Αἰσχύλ. Θήβ. 169, Εὐρ. Ἠλ. 479· δ. κακὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 628· δ. ἀσπὶς Εὐρ. Ι. Α. 771.

δορι-πτοίητος, ον, πτοηθεὶς καὶ διασκορπισθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, Ἀνθ. Π. 7. 297.

δορίς, ίδος, ἡ, ἡ θυσιαστικὴ μάχαιρα, δορίδες, «μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειαι», Ἀνάξιππ. Κιθ. 1, Πολυδ. 6. 89., 10. 104, Ἡσύχ.· πρβλ. **Δωρίς**.

δορισθενής, ές, ἰσχυρὸς κατὰ τὸ δόρυ, Αἰσχύλ. Χο. 158 (**δορυσθενὴς** ἐν τῷ Μεδ. χφῳ, ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 3), Ἀνθ. Π. 9. 475.

δορι-στέφανος, ον, στεφανωθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ, Σπάρτα Ἀνθ. Π. 9. 596.

δορῐ-τίνακτος [ῐ], ον, τιναχθείς, σεισθεὶς διὰ τῶν δοράτων, αἰθὴρ Αἰσχύλ. Θήβ. 155.

δορί-τρητος, ον, διατρυπηθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, Αἰσχύλ. Χο. 347.

δορί-τολμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἀντ. Πλαν. 4. 46.

δορκάδειος [ᾰ], α, ον, (δορκὰς) ἀνήκων εἰς δορκάδα, Θεόφρ. Χαρ. 5 (21), Πολύβ. 26. 10, 9.

δορκᾰδίζω, πηδῶ, σκιρτῶ ὡς δορκάς, δορκαδίζων σφυγμὸς Γαλην. 2. 259· πρβλ. **δαμαλίζω**.

δορκάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δορκάς**, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ιγ', 14).

δορκάζω, = **δέρκομαι**, Ἡσύχ.

δορκᾰλίς, ίδος, ἡ, = **δορκάς**. Καλλ. Ἐπ. 33. 2· ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ. Π. 5. 292·— παίγνια δορκαλίδων, κύβοι κατεσκευασμένοι ἐξ ἀστραγάλων δορκάδος, αὐτόθι 7. 578. **II.** μαστίγιον ἐκ δέρματος δορκάδος ἢ ἐλάφου, Ἐκκλ.

δόρκανα, ἐπίρρ. (δέρκομαι), ὀξυδερκῶς, ἀκριβῶς, λέξις Κρητικὴ παρ' Ἡσυχ.

δορκάς, άδος [ᾰ], ἡ, (δέρκομαι, δέδορκα) ζῷόν τι ἐν Ἑλλάδι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐλαφοειδῶν (λαβὸν τὸ ὄνομα ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀπαστραπτόντων ὀφθαλμῶν του), Λατ. Cervus capreolus L., (νῦν «ζαρκάδι»), Εὐρ. Βάκχ. 699, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ὡσαύτ. ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδ. 4. 192 (ὑπὸ τὸν τύπον **ζορκάς**), 7. 69.— Ἕτεροι τύποι ἀπαντῶσι **δόρξ**, **δορκός**, ἡ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 376 (ἔνθα ὁ Δινδ. **δόρκα** ἀντὶ **δόρκην**), Καλλ. εἰς λουτρ. Παλλ. 91, Ὀππ. Κ. 2. 315, Λουκ. Ἔρωσ. 16· **δόρκος**, ὁ, Διοσκ. 2. 85· **δόρκων**, ωνος, ὁ, Ἀθήν. 397Α· **ζορκάς**, ἴδε ἀνωτ. καὶ πρβλ. **Ζ ζ** II. 2· **ζόρξ** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 97, Ἀποσπ. 239, Νίκ. Θ. 42· **ἴορκος** Ὀππ. Κ. 2. 296., 3. 3. Ἐκ τῶν ποικιλιῶν τούτων ὁ Κούρτ. συμπεραίνει ὅτι ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο **δγορκάς**.

δοροεργής, ές, ξυλουργός, Μανέθ. 4, 320 (**δορυεργὴς** ἐξ εἰκασίας).

δορός, ὁ, (δέρω) δερμάτινος σάκκος, «ταγάρι», Ὀδ. Β. 354, 380.

δορόω, (δορὰ) στεγάζω, καλύπτω, δορώσει πηλῷ ἠχυρωμένῳ CIA. II. 167· δορώσας κεραμώσει Κορινθίῳ κεράμῳ ἁρμόττοντι πρὸς ἄλληλον CIA. 11. 1054.

δορπέω, μέλλ. -ήσω, δειπνῶ, τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, Ἰλ. Ψ. 11, Ὀδ. Θ. 539.

δορπήιον, τό, = **δόρπον**, Νίκ. Ἀλ. 166.

δορπηστὸς (οὐχὶ **δορπιστός**), ὁ, καιρὸς τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, ἑσπέρα, Ἀριστοφ. Σφηξ. 103, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 17· πρβλ. **δειπνηστός**·— πρβλ. Ἀθήν. 11D.

Δορπία, ἡ, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ἑορταζομένη διὰ κοινῶν δείπνων ἐν ἑκάστῃ φατρίᾳ, Herm. Pol. Ant. § 110. 10·— ἀλλὰ τῆς ὀρτῆς τῇ δορπίῃ, κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἑορτῆς, Ἡρόδ. 2. 48, πρβλ. Schweigh εἰς Ἀθήν. 171D.

δορπίς, ίδος, ἡ, Μιχ. Ψελλ. ἐν Annu. etc. IX. σ. 204 (Λεξ. Κουμανούδη).

δόρπον, τό, (ἴσως μεταφ. ἐκ τοῦ **δρέπω**)·— παρ' Ὁμ. = τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, Λατ. coena, ἴδε Ὀδ. Μ. 439, ὅπερ ἐλάμβανον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Τ. 201, πρβλ. Ὀδ. Δ. 429·— ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 168 διακρίνεται ὡς τὸ τελευταῖον τῶν τριῶν φαγητῶν, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι τὸν Σχολ. Ὀδ. Β. 20.— Παρὰ μεταγεν. Ἐπ., καθόλου, τροφή, φαγητόν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 511, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 301· συμπόσιον (ἴδε **λύσις** III), Πίνδ. Ο. 10 (11). 57.— Δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. πιθανῶς διότι ἐν Ἀθήναις ἦτο συνήθεια νὰ λαμβάνωσι μόνον δύο τακτικὰ φαγητά, ἄριστον καὶ δεῖπνον, ἴδε ἐν λ. **δεῖπνον**.

δόρπος, = τῷ προηγ., Νίκ. Ἀλ. 66, Ἀνθ. Π. 9. 551.

δορπο-φόρος, ον, ὁ προσφέρων δεῖπνον, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. (Προσθ.) 828α.

δόρυ, τό, γεν. **δόρατος**, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120·— κατ' Ἐπ. κλίσιν, γεν. **δούρατος** (ὡσαύτως παρὰ Πινδ.), δοτ. **δούρατι** (ὡσαύτως παρὰ Σοφ. Φ. 721· λυρικὸν χωρίον), πληθ. **δούρατα**, **δούρασι**· κοινότερον **δουρός**, **δουρί**, δυϊκ. **δοῦρε**, πληθ. **δοῦρα**, **δούρων**, **δούρεσσι**. Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, γεν. **δορὸς** δοτ. **δορὶ** ἢ **δόρει**, ὧν τὸ πρῶτον ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 347, 456, 962, Ἀγ. 111, Εὐρ. Ἑκ. 909, Φοιν. 187, κτλ. (ἅπαντα χωρία λυρικά), ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἑκ. 5 ἐν ἰαμβ. στίχῳ, ἐν ᾧ τὸ **δόρει** ἀπαιτεῖται ἐν Σοφ. Ο. Κ. 620, 1314, 1386, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 356 (ἅπαντα ἰαμβικά)· ἀλλὰ συνήθως ἀπαντᾷ ἐν ἰαμβικοῖς στίχοις, ὅπου ὁ τύπος εἶναι ἀδιάφορος· **δορὶ** ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν ταῖς φράσεσι **δορὶ ἑλεῖν** Θουκ. 1. 128, **δορὶ λαβεῖν** Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 8, 95· ὀνομ. πληθ. **δόρη** Εὐρ. Ῥήσ. 274, Θεόπομπ. Κωμ. Καπηλ. 2·— καὶ ὀνομαστικῆς τις **δοῦρας** Ἀνθ. Π. 6. 97.— Πρβλ. **γόνυ**. Ἐξαιρέσει τοῦ ἑνικοῦ **δόρυ** (ὅπερ οὐδέποτε γίνεται **δοῦρυ**), ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τοὺς Ἰων. τύπους (ἴδε ἐν λ. **δρῦς**): **I.** στέλεχος, δένδρον, Ὀδ. Ζ. 167, οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, ὅπερ αὐτόθι 163 εἶναι νέον ἔρνος· ἀλλὰ κοινῶς = ξύλον, δοκός, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες Ἰλ. Ω. 450· δούρατα μακρὰ ταμὼν Ὀδ. Ε. 162, πρβλ. Ἰλ. Γ. 61· δούρατα πύργων Ἰλ. Μ. 36· δούραθ' ἁμάξης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 454· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ πλοίων, δόρυ νήιον Ἰλ. Ο. 410, κτλ.· νήια δοῦρα Ὀδ. Ι. 498·— ἐντεῦθεν, 2) τὸ πλοῖον καλεῖται δ. εἰνάλιον, ἀμφήρες Πίνδ. Π. 4. 47, Εὐρ. Κύκλ. 15· ἀλλὰ καὶ μόνον **δόρυ** ὡς τὸ Λατ. trabs, Αἰσχύλ. Περσ. 411, Ἀγ. 1618, Εὐρ. Ἑλ. 1611· ἐπ' Ἀργῴου δορὸς ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 794·— ὡσαύτως, **δούρων**, ἐπὶ κωπῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 62.

II. τὸ ξύλον λόγχης, δόρυ μείλινον, κοντάρι ἐκ ξύλου μελίας, Ἰλ. Α. 666, κ. ἀλλ.· ἐντεῦθεν καθόλου, τὸ δόρυ ὁλόκληρον, δ. χάλκεον Ἰλ. Ν. 247· οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες συνήθως ἔφερον δύο, Ὀδ. Α. 256, κτλ.· θηρευτικὴ λόγχη, Ἰλ. Μ. 303· δόρατα ναύμαχα, διὰ ναυμαχίαν, Ἡρόδ. 7. 89·— συχνὸν ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν, ἴδε ἐν λ. **πέλεκυς** I· εἰς δόρατος πληγήν, μέχρις οὗ ἐξικνεῖται καὶ πλήττει τὸ δόρυ, Ξεν. Ἱππ. 8, 10· εἰς δόρυ ἀφικνεῖσθαι ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 3, 17· ἐπὶ δόρυ, πρὸς δεξιά, διότι ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκρατεῖτο τὸ δόρυ· ἀντίθ. ἐπ' ἀσπίδα, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 3, 29 (πρβλ. **κλίνω** IV. 3, **κλίσις** III)· οὕτω, παρὰ δόρυ ὁ αὐτ. Λακ. 11, 10· εἰς δόρυ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 5, 18· ἐκ δόρατος Πολύβ. 3. 115, 9 (πρβλ. **δορίπαλτος**)·— παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 24, Στράβ. 206, ὑπὸ δόρυ πωλεῖν κεῖται ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ sub hasta vendere. 6) τὸ ξύλον σημαίας, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 4. 2) μεταφ., δουρὶ κτεατίζω κτῶμαι πλοῦτον διὰ τοῦ δόρατος, δηλ. ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Π. 57· δουρὶ πόλιν πέρθαι αὐτόθι 708· παρὰ πεζοῖς, δορὶ ἑλεῖν, ἴδε ἐν ἀρχῇ· παρὰ Τραγ. πρὸς δήλωσιν ὡπλισμένης στρατιᾶς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 773, Σοφ. Ο. Κ. 1525, κτλ.· καὶ τὸ δ. καὶ τὸ κηρύκειον πέμπειν, προτείνειν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην, Πολύβ. 4. 52, 3.

δορυ-άλωτος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **δοριάλωτος**,

δορῠ-βόλος, ον, ὁ ἐξακοντίζων δόρατα, μηχάνημα Ἰώσηπ. Ι. Ἀρχ. 9. 10, 3, Φίλων Βελ. σ. 95, 20.

δορύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δόρυ**, Ὀρειβάσ. 161 Cocch.

δορυ-δρέπᾰνον, τό, λογχοδρέπανον, δόρυ ἔχον δρεπανοειδῆ αἰχμήν, Πλάτ. Λάχ. 183D· ἰδίως μέγα τοιοῦτον ὅπλον, ἐν χρήσει κατὰ τὰς ναυμαχίας, ὅπως συγκρατῇ πλησίον τὸν ἐχθρόν, Στράβ. 195, πρβλ. Καίσαρα Γαλλ. Πολ. 3. 14· καὶ ἐν πολιορκίαις, Πολύβ. 22. 10, 4.

δορῠ-θαρσής, **ές**, = **δορίτολμος**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1035. 18, Ἀνθ. Πλαν. 170· **δορυθρασής**, Νόνν. Δ. 21. 162.

δορυ-κέντειρα, ἡ, ἡ κεντῶσα, διατρυπῶσα διὰ τοῦ δόρατος, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20 Osann.

δορύκλειοι, οἱ, = οἱ φυγάδες παρὰ Μεγαρεῦσι, Παυσαν. 1, 40, 4.

δορύκνιον, τό, δηλητηριῶδες φυτόν, Διοσκ. 4. 75.

δορύκρανος, **δορύκτητος**, **δορύμᾰχος**, ἧττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ **δορι-**.

δορύ-ξενος, ὁ, ἡ, ὁ γενόμενος αἰχμάλωτός τινος καὶ ἀκολούθως φίλος αὐτοῦ (ἐκ δοριαλώτου δ. προσαγορευόμενος Πλούτ. 2. 295B), ἀκολούθως καθόλου, πιστός, σταθερὸς φίλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 880, Χο. 562, Σοφ. Ἠλ. 46, κτλ.· καὶ ὡς ἐπίθ. δόμοι δορύξενοι Αἰσχύλ. Χο. 914· ἑστία Σοφ. Ο. Κ. 632.

δορυξόος, ον, συνηρ. -ξοῦς, οῦν, (ξέω) ὁ ξέων, λεαίνων δόρατα, δορατοποιός, Πλούτ. Πελοπ. 12·— **δορυξός**, ὁ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 447, 1213.

δορῠ-πᾰγής, ές, συμπεπηγμένος ἐκ δοκῶν, νῆας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 743, πρβλ. **δρυοπαγής**·— Ἰων. **δουροπ-**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 358.

δορυ-σθενής, ἴδε ἐν λ. **δορι-**.

δορυσ-σόητος, ον, = **δορυσσόος**. μόχθων δορυσσοήτων, ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ μόχθων τῆς μάχης, Σοφ. Αἴ. 1188 (οὕτω τὸ Λαυρεντ. χφον, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, ἀντὶ δορυσσόντων). πρβλ. **δορυσσόος**, **ἀσπιστής**· καὶ ὁ Bergk προτείνει διόρθωσιν δορυσσόητα (ἀντὶ -οντα) ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 774.

δορυσ-σόος, ον, (σεύω) σείων, πάλλων τὸ δόρυ, ἐπὶ προσώπων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 54, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 182. 985· πόνος δ. Θέογν. 981· πρβλ. **δορυσσόητος**· συνηρ. **δορυσσοῦς**, Σοφ. Ο. Κ. 1313· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 125 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **δορυσσόοις** (δορυσσοῖς Weil).

δορῠφορέω, ὑπηρετῶ ὡς δορυφόρος, σωματοφύλαξ, τινα Ἡρόδ. 2. 168, 3. 127, Θουκ. 1. 130· καθόλου, φυλάττω, διατηρῶ, τὴν ἑκάστου σωτηρίαν Δημ. 661. 8.— Παθ., φυλάττομαι, Δημ. 214, ἐν τέλ.· δορυφορεῖσθαι τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ Ἰσοκρ. 215C· ὑπὸ μανίας Πλάτ. Πολ. 573A. II. ὡσαύτως, δ. τινι, εἶμαι δορυφόρος τινός, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84, πρβλ. Πολύβ. 32. 23, 6.

δορῠφόρημα, τό, σωματοφύλακες, Λατ. satellitium· κεῖται ἐπὶ τῶν καλουμένων κωφῶν προσώπων, ἤτοι τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλάλων προσώπων, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 4, πρβλ. Herm. Αἰσχύλ. Θήβ. 1· ἐντεῦθεν, ἐπὶ τοῦ Ἀριδαίου, ὃν ὡς διάδοχον τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶχον ἀναδείξει, ὁ δέ, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δ., κωφὸν ἦν ὄνομα βασιλείας Πλούτ. 2. 791E, πρβλ. τὸν αὐτ. Ἀλεξ. 77.

δορῠφόρησις, εως, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ δορυφόρου, Μ. Ἀντων. 1. 17.

δορῠφορία, ἡ, ἡ ἐπί τινος ἐπαγρύπνησις, φρούρησις, τινὸς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10· ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς δορυφόρων τοῦ ἡλίου, παρὰ Πλουτ. 2. 890E.

δορῠφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς δορυφόρους, οἴκησις Πλάτ. Τιμ. 70B, Κριτί. 117C·— τὸ δ., οἱ φύλακες, Δίων Κ. 42, 52.

δορῠ-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, δόρυ ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, Λατ. hastatus, ὀπάονες Αἰσχύλ. Χο. 769. II. ὡς οὐσιαστ., λογχοφόρος, στρατιώτης φέρων δόρυ, ἰδίως σωματοφύλαξ βασιλέως ἢ τυράννου· διότι τῶν σωματοφυλάκων τὸ κύριον ὅπλον ἦτο τὸ δόρυ, Λατ. satelles, ἴδε Ἡρόδ. 1. 59, 89, 91, 98, κτλ.· τοιούτους πρῶτος μετεχειρίσθη ὁ Περίανδρος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 473·— ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν Πραιτωρια ὤν, Ἡρωδιαν. 5. 4, 14, Πλούτ. Γάλβ. 13. 3) μεταφ., ἡδοναὶ δ., ἁπλαῖ ὑπηρέτιδες ἡδοναί, Πλάτ. Πολ. 587C, πρβλ. 573E· δ. τῶν ἐπιθυμιῶν τινος, παρέχων εἰς αὐτὸν εὐκαιρίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του, Λουκ. Τυρανν. 4· πρβλ. **δορυφόρημα**.

δός, δόθι, ἴδε ἐν λ. **δίδωμι**.

δοσίδικος, ον, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **δωσίδικος**, Ἡρόδ. 6. 42, Πολύβ. 4. 4, 3.

δοσί-πυγος, ἴδε **δωσίπυγος**.

δόσις, εως, ἡ, (δίδωμι) τὸ παρέχειν, διδόναι, χορήγησις, φαρμάκου Ἀντιφῶν 113. 22· χρημάτων Ἡρόδ. 1. 61· μισθοῦ Θουκ. 1. 143· ἀντίθ. **αἴτησις**, Πλάτ. Εὐθύφρ. 14C· ἀντίθ. **λῆψις**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 4. II. παρ' Ὁμ., δῶρον, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή Ἰλ. Κ. 213· δόσις ὀλίγη τε φίλη τε Ὀδ. Ζ. 208, Ξ. 58· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 90., 9. 93, Σοφ. Ο. Τ. 1518, κτλ.· δόσις κακῶν κακοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1041· εἴς τινα Πλάτ. Φιλ. 16C. 2) κληρονομία, κληροδότησις, τὸ καταλείπειν ὡς κληροδότημα, ἐντεῦθεν κατὰ δόσιν = κατὰ διάθεσιν, διὰ διαθήκης (ἀντίθ. κατὰ γένος, κατ' ἀγχιστείαν, ἤτοι κληρονομία δικαιώματι καταγωγῆς, συγγενείας, Λατ. ab intestato), Ἰσαῖ. 47. 25, Ἰσοκρ. 393C, ἴδε Ἁρποκρ. 3) πληθ., δῶρον εἰς τὸν λαόν, Λατ. congiarium, Ἡρῳδιαν. 6. 8, 17. 4) μερίδιον, Πλούτ. Ἀράτ. 13· μία «δόσις» φαρμάκου, Γαλην. πρβλ. Λουκ. Ἀποκηρυττ. 4.

δόσκον, Ἰων. ἀόρ. β' τοῦ **δίδωμι**, Ὅμ.

δότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **δοτήρ**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 354, Νίκ. Ἀλ. 625.

δοτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **δίδωμι**, ὃν πρέπει νὰ δώσῃ τις, Ἡρόδ. 8. 111. II. **δοτέον**, πρέπει νὰ δώσῃ τις, αὐτόθι 88, Ἄλεξ. Φιλίσκ. 1, κτλ.

δοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι) ὁ διδούς, παρέχων, διανέμων, ταμίαι ... σίτοιο δοτῆρες Ἰλ. Τ. 44· ὀϊστοὶ θανάτοιο δ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 131·— ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρη 9· πυρὸς βροτοῖς δοτῆρα Αἰσχύλ. Πρ. 312· πρβλ. **δωτήρ**.— Ποιητ. τύπος τοῦ δότης, ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9.

δότης, ου, ὁ, μεταγ. τύπος τοῦ **δοτήρ**, Ἑβδ. Β' Ἐπ. Κορ. θ', 7.

δοτικός, ή, όν, ἔχων τάσιν ἢ διάθεσιν πρὸς δόσιν, παρέχων δωρεάν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 37. II. **ἡ δοτική** (ἐνν. πτῶσις), Στράβων 648, κτλ.— Ἐπίρρ. -κῶς, «δοτικῶς ἔχω = δωσείω» Ἡσύχ.

δοτός, ή, όν, (δίδωμι) δεδομένος, Ἑβδ. (1 Βασιλ. α', 11, Φίλων 1. 273. 2) ὁ δυνάμενος νὰ δοθῇ, Μάξ. Τύρ. 42. 44· τὸ δ., δῶρον, Inscr. Chandl. σ. 4.

δουκηνάριος, α, ον, τὸ Λατ. ducenarius, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 30, 8.

δουκικός, ή, όν, τὸ Λατ. ducianus, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 446.

δουλ-ᾰγωγέω, ὑπὸ δουλείαν ἄγω, μεταχειρίζομαι ὡς δοῦλον. Διόδ. 12. 24. 2) μεταφ., ἐπὶ ἡδονῆς, κτλ., δ. τινα Λογγῖν. 44. 6· ὡσαύτως, τὸ σῶμα, ὑποτάσσω, φέρω αὐτὸ εἰς ὑποταγήν, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. θ', 27.

δουλᾰγωγία, ἡ, ὑποδούλωσις, ὑπόταξις, Βασίλ. 4, 360C.

δουλ-ᾰπατία, ἡ, ἡ δι' ἐξαπατήσεως παραπλάνησις τῶν δούλων, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 13· πρβλ. **ξεναπατία**.

δουλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δούλη**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 537, Μεταγ. ἐν Ἀδηλ. 3, κτλ.· οὐχὶ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀρρένων δούλων, καθ' ἃ λέγει ὁ Λουκ. Λεξιφ. 25, ἂν καὶ παρὰ μεταγεν. ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐτηρεῖτο, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 11, κτλ.

δουλεία, ἡ, Ἰων. **δουληΐη**, Ἀνακρ. 115, Ἡρόδ. 6. 12· ἐν Πινδ. Π. 1. 147 **δουλία** χάριν τοῦ μέτρου (δουλεύω)·— δουλικὴ κατάστασις, ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Θήβ. 253, Ἀγ. 360· δουλείας ζυγὰ Σοφ. Αἴ. 944· ἡ τῶν κρεισσόνων δ. Θουκ. 1. 8· ἡ ὑπὸ τῶν βαρβάρων Πλάτ. Πολ. 469C· ἡ κατάστασις τῶν πόλεων τῶν ὑποκειμένων τοῖς Ἀθηναίοις, Θουκ. 5. 9· ἴδε **δουλόω**, καὶ πρβλ. Böckh Staatsh. 2. 148.— Πρβλ. **δουλοσύνη**. II. περιληπτ., οἱ δοῦλοι, δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς Εὐρ. Βάκχ. 803· ἢν .. ἡ δ. ἐπανιστῆται, ἂν ἡ τάξις τῶν δούλων ἐγείρῃ ἐπανάστασιν, Θουκ. 5. 23· ἡ Ἡρακλεωτῶν δ. Πλάτ. Νόμ. 776C· τὰς .. Εἱλωτείας καὶ Πενεστείας καὶ δουλείας Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 22.

δούλειος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον Εὐρ. Τρῳ. 1330·— δουλικός, εἶδος Ὀδ. Ω. 252· κεφαλή Θέογν. 535· τύχη Πίνδ. Ἀποσπ. 244· δούλειον ἦμαρ Εὐρ. Ἑκ. 56, Ἀνδρ. 99, πρβλ. Τρῳ. 1311, 1330· ζυγὸν Πλάτ. Νόμ. 770E· ἤθη αὐτόθι 790Δ· πρβλ. **δούλιος**.

δουλ-εκ-δουλος, ὁ, δοῦλος ἐκ δούλων, γεγεννημένος δοῦλος, Ἀθήν. 267C.

δούλευμα, τό, ὑπηρεσία δούλου, Εὐρ. Ὀρ. 221. II. δοῦλος, Λατ. mancipium, Σοφ. Ἀντ. 756, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνι 748.

δούλευσις, εως, ἡ, δουλεία, Βυζ.

δουλευτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἶναι δοῦλος, Εὐρ. Φοιν. 395, Βάκχ. 366. II. ἐν Ἰσοκρ. 190B, πρέπει πιθ. νὰ γραφῇ **δουλωτέον** = πρέπει τις νὰ ὑποδουλώσῃ.

δουλεύω, (δοῦλος) εἶμαι δοῦλος· ἀντίθ. δεσπόζω, τινὶ Ἀνδοκ. 18. 8, Πλάτ., κτλ.· παρά τινι Δημ. 270. 8· μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., δουλείαν δ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 2, Πλάτ. Συμπ. 183Α, κ. ἀλλ. **2)** εἶμαι δοῦλος ἢ ὑπήκοος, ἀντίθ. ἄρχω, Ἡρόδ. 2. 56, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 927, κτλ.· δουλ. ζεύγλαις αὐτόθι 463· τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 698Β· ἡδονῇ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 238Ε, κτλ.· δ. γαστρί, ὕπνῳ, λαγνείᾳ Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 8· τῇ γῇ δ., εἶμαι δοῦλος τῆς γῆς, δηλ. παραχωρῶ δικαιώματα, ἵνα διατηρήσω αὐτήν, Θουκ. 1. 81· οὕτω, δ. τῇ κτήσει αὐτοῦ Πλάτ. Πολ. 494D· δουλεύομεν δόξαισιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 8· δ. τῷ καιρῷ, προσαρμόζω ἐμαυτὸν πρὸς τὴν περίστασιν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Λατ. inservire temporibus, Ἀνθ. Π. 9. 441.

δούλη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δοῦλος**.

δουλία, ἡ, = **δουλεία**, ὃ ἴδε.

δουλικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ. (ὃ ἴδε), Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, Πλάτ. Θεαιτ. 175Ε, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ξεν. Οἰκ. 10, 10.

δούλιος, α, ον (ος, ον, Ἀνθ. Π. 7. 401), δουλικός, δουλοπρεπής, παρ' Ὁμ. μόνον, δούλιον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας, ὡς τό, μόρσιμον ἦμαρ, κτλ., Ἰλ. Ζ. 463, κτλ.· ἐσθῆτι δουλίῃ (δουληΐῃ) Ἡρόδ. 3. 14· δ. ζυγὸς ὁ αὐτ. 7. 8, 3, καὶ Αἰσχύλ.· δ. τροφή, κτλ., Τραγ. **2)** ἀνήκων εἰς δοῦλον, δ. φρήν, δούλου νοῦς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1084.—Ἔν τισι χωρίοις τὸ Μεδ. χειρόγραφον τοῦ Αἰσχύλ. ἔχει δούλειος (Θήβ. 75, 471, 793), ἀλλὰ τὸ μέτρον συχνάκις ἀπαιτεῖ δούλιος (Πέρσ. 50, Ἀγ. 953, 1041, κτλ., οὕτως ἐν Σοφ. Αἴ. 499), οὐδέποτε **δούλειος**· παρ' Εὐρ. ὅμως βεβαίως ἀπαιτεῖται τὸ **δούλειος**, ἴδε τὴν λέξ.—Ὁ κοινὸς τύπος παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. εἶναι **δουλικός**· καὶ **δοῦλος** κεῖται ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

δουλίς, ίδος, ἡ, = **δούλη**, Ἀνθ. Π. 5 18, παραρτ. 247. 8.

δουλῐχό-δειρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **δολιχόδ-**.

δουλῐχόεις, εσσα, εν, Ἰων. ἀντὶ **δολιχόεις**.

δουλό-βοτος, ον, ὑπὸ δούλων βεβρωμένος, «φαγωμένος», οὐσία δ. Φιλόστρ. 517. 33.

δουλο-γνώμων, ον, ἔχων νοῦν, γνώμην, φρόνημα δούλου, Α. Β. 393.

δουλο-γρᾰφεῖον ἢ **-γράφιον**, τό, συμβόλαιον δουλείας, Εὐμάθ. 7. 9.

δουλο-γρᾰφέω, καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον, Εὐμάθ. 7. 9.

δουλο-δῐδάσκαλος, ὁ, ὁ τοὺς δούλους διδάσκων, κωμῳδία, Φερεκρ., Ἀθήν. 262.

δουλο-κρᾰτέομαι, παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ δούλων, Δίων Κ. 60. 2· ἢ ὡς δοῦλος κυβερνῶμαι, Λιβάν. 4. 807.

δουλο-κρᾰτία, ἡ, δουλικὴ κυβέρνησις, κυριαρχία δούλων, Ἰώσηπ. Ι. Α. 19. 4, 4.

δουλο-μᾰχία, ἡ, πόλεμος δούλων, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 34.

δουλόμοιος, α, ον, ὅμοιος πρὸς δοῦλον, Θ. Στουδ. σ. 1489 (Migne).

δουλό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν δούλου, Γρ. Ναζιανζ. 2. 231.

δουλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα δοῦλον, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 489.

δουλο-πόνηρος, ον, κακὸς ὡς ὁ ἀνήκων εἰς δοῦλον, δουλοπρεπής, σκόλυθρον Τηλεκλ. Ἀμφικτ. 5.

δουλο-πρέπεια, ἡ, δουλικὸν ἦθος ἢ φρόνημα· ἀντίθ. **μεγαλοψυχία**, Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 135C, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 33.

δουλο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς δοῦλον, ὅμοιος δούλῳ, δουλικός, πόνος Ἡρόδ. 1. 126· ἀντίθ. **ἐλευθέριος**, ὡς τὸ Λατ. servilis πρὸς τὸ liberalis, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 4, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 485Β, 518Α.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Δίων Κ. 61. 15· ὑπερθ. **-έστατα**, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 104.

δοῦλος, ὁ· (ἴσως ἐκ τοῦ **δέω** = δένω· πρβλ. Ἀγγλ. bond-man, Περσ. bendeh)·—κυρίως, ὁ ἐκ γενετῆς δοῦλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν γινόμενον ἀπὸ ἐλευθέρου δοῦλον (ἀνδράποδον) Θουκ. 8. 28· ἔπειτα καθόλου, δοῦλος, ἀντίθ. **δεσπότης**, Ἡρόδ., κτλ.· ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ θηλ. **δούλη, ἡ**, (πρβλ. **δῶλα**)·—συχνάκις ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἐθνῶν ὑποκειμένων εἰς δεσπότην, Ἡρόδ., κτλ.· οὗ τινος δοῦλοι κέκληνται, ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 242· πρβλ. **δουλεία, δουλόω**·—χρημάτων δ., ἡ εἰς τὰ χρήματα ὑποδούλωσις, ὑποταγή, Εὐρ. Ἑκ. 865· οὕτω, γνάθου δ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 5· λιχνειῶν, λαγνειῶν Ξεν. Οἰκ. 1, 22, πρβλ. Ἀπομν. 1. 3, 11· πρβλ. **οἰκέτης**. **II.** ὡς ἐπίθ., **δοῦλος, η, ον**, ὡς τὸ Λατ. servus, δουλικός, ὑπόδουλος, ὑποτεταγμένος, δούλη πόλις Σοφ. Ο. Κ. 917, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 29· γνώμαισι δούλαις Σοφ. Τρ. 53· δ. ἔχειν βίον αὐτόθι 302· σῶμα δ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 677· τοὺς τρόπους δούλους παρασχεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 876· δ. θάνατος, ζυγόν, πούς ὁ αὐτ. (οὐδέποτε οὕτω παρ' Αἰσχύλ.)· δ. καὶ τυραννουμένη πόλις Πλάτ. Πολ. 577D· δ. ἡδοναί = δουλοπρεπεῖς, αὐτόθι 587C, κτλ.·—συγκρ. **δουλότερος**, μᾶλλον δοῦλος, Ἡρόδ. 7. 7. **2)** τὸ δοῦλον = οἱ δοῦλοι, Εὐρ. Ἴωνι 983, κτλ.· ὡσαύτως, δουλεία, δουλικὴ ζωή, αὐτόθι 556 **3)** ὑπηρετικός, δευτερεύων, δ. ἐπίστημαι Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 7.

δουλό-σπορος, ον, ὁ ἐκ δούλου γεννηθείς, Νόνν. 1, 73.

δουλοσύνη, ἡ, δουλεία, Ὀδ. Χ. 423, Πίνδ. Π. 12. 27, Αἰσχύλ. Θήβ. 112, Εὐρ. Φοιν. 200· ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 1. 129, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ **δουλεία** εἶναι ὁ τύπος ὁ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἐν χρήσει.

δουλόσυνος, ον, = **δοῦλος** II, ὑπόδουλος, ὑποτεταγμένος, τινι Εὐρ. Ἑκ. 452.

δουλό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ἤθη, τρόπους δούλου, Γρ. Νύσσ. 3, 254.

δουλο-φᾰνής, ές, ὅμοιος δούλῳ, ὡς δοῦλος φαινόμενος, Ἰώσηπ. Ι. Π. 2. 7, 2.

δουλό-φρων, ον, δουλικὸν φρόνημα ἔχων, Εὐστ. Πονημ. 310. 35· πρβλ. **οὐλόφρων**.

δουλό-ψῡχος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. Πτολ. 98, Πτολ. Τετρ. 66. 68.

δουλόω, ποιῶ τινα δοῦλον, ὑποδουλώνω, Ἡρόδ. 1. 27· δουλοῖς κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν Αἰσχύλ. Θήβ. 254, πρβλ. Σοφ. Τρ. 467· δ. τὸ φρόνημα Θουκ. 2. 61· πρβλ. **καταδουλόω**·—ἐν τῷ παθ., ὑποδουλώνομαι, ὑπό τινος ἢ τινι Ἡρόδ 1. 94, 174, πρβλ. Θουκ. 1. 98· δουλοῦνται ψυχαὶ Ἱππ. Ἀέρ. 294· δουλοῦσθαι τῇ γνώμῃ ἢ τὴν γνώμην Θουκ. 4. 34., 7. 71· ἐλεύθερος πᾶς ἑνὶ δεδούλωται νόμῳ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 150.—Μέσ. (μετὰ παθ. πρκμ., Θουκ. 6. 82), ποιῶ τινα δοῦλόν μου, ὑποτάσσω τινὰ εἰς ἐμαυτόν, ὑποδουλώνω, ὁ αὐτ. 1. 18., 5. 29., 7. 68, 75, Πλάτ. Μενεξ. 239D, κ. ἀλλ.· τὸν ἥσσονα δουλούμεθ' ἄνδρα Εὐρ. Ἱκέτ. 493· τὴν ἐπιθυμίαν Πλάτ. Νόμ. 838D, κ. ἀλλ.· τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ .. δουλοῦται ὁ αὐτ. Πολ. 589Ε.—Πρβλ. **ἀνδραποδίζομαι**.

δούλωσις, ἡ, ὑποδούλωσις, καθυπόταξις, Θουκ. 3. 10, Πλάτ. Νόμ. 791D.

δοῦναξ, δουνακόεις, Ἰων. ἀντὶ **δον-**.

δουπέω, μέλλ. **-ήσω**, Ἀνθ. Π. 9. 427· Ἐπ. ἀόρ. **δούπησα** Ἰλ.· ὡσαύτως **ἐγδούπησα** (ἐκ τοῦ **γδουπέω**, πρβλ. **τύπτω, κτυπέω**) Ἰλ. Λ. 45· πρκμ. **δέδουπα** Ψ. 679 (δοῦπος). Ἐκβάλλω βαρὺν ἦχον πίπτων· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς βαρείας πτώσεως σώματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων, δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Ἰλ. Δ. 504· ἄνευ τοῦ πεσών, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς Ν. 426· δεδουπότος Οἰδιπόδαο Ψ. 679·—οὐχὶ συχνὸν παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι, δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν, πίπτει μὲ βαρὺν ἦχον ἐπὶ τοῦ στήθους των, Εὐρ. Ἀλκ. 104· ἐπὶ ἐρετῶν, κώπῃ δουπεῖν Ἀνθ. Π. 9. 427· ἐπὶ στρατιωτῶν, κτυπῶ δυνατά, ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18 (ὡς τὸ ἔκρουσαν αὐτόθι 4. 5, 18)· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα εἶναι Ἐπ. καὶ ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πρβλ. **δοῦπος**·—παθ. τύπος δουπήθησαν ἐν Ἀνθ. Π. 9. 283.

δούπημα, τό, βρόντημα, κρότος, δ. βροντῶν Χρησμ. Σιβ. 8. 433.

δουπήτωρ, ορος, ὁ, ὁ παράγων δοῦπον, κρότον, χαλκὸς Ἀνθ. Π. 4. 3, 59.

δοῦπος, ὁ, πᾶς βαρύς, ὑπόκωφος ἦχος, δοῦπος ἀκόντων Ἰλ. Λ. 364, Π. 361· δ. ὀρώρει πύργων βαλλομένων Ι. 573, πρβλ. Μ. 289· ἐπὶ τοῦ μακρόθεν ἐρχομένου κρότου τῆς μάχης, Π. 635· ἐπὶ τοῦ κτύπου βημάτων, Κ. 354· ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ βήματος τῶν πεζῶν, Ὀδ. Π. 10, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 234· ἐπὶ τοῦ θορύβου, ὃν παράγει μέγα πλῆθος, Ὀδ. Κ. 556· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τῆς θαλάσσης προσβαλλούσης τοὺς βράχους, Ε. 401· ἐπὶ τοῦ κρότου μακρὰν κειμένου καταρράκτου, Ἰλ. Δ. 455· ἐπὶ τοῦ ῥυθμικοῦ κρότου τοῦ χοροῦ, Ἡσ. Θ. 70·—σπάνιον παρὰ Τραγ., δ. μαράγνης Αἰσχύλ. Χο. 376· χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι, στηθοκοπήματα βαρέα, Σοφ. Αἴ. 634, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 513· ἀκούομεν πυλῶν δ., ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ἀνοιγομένων πυλῶν, ὁ αὐτ. Ἴωνι 516· λίαν σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Ξεν. Ἀν. 2. 2, 19· πρβλ. **δουπέω**.

δοῦρας, τό, ἐν. ὀνομ. σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ Ὁμηρ. πληθυντ. δούρατα (ἴδε ἐν λ. δόρυ), Ἀνθ. Π. 6. 97.

δουράτεος, α, ον, ἐσχηματισμένος ἐκ σανίδων ἢ δοκῶν ξυλίνων, ἵππος δ., ὁ δούρειος καλούμενος ἵππος, Ὀδ. Θ. 493, 512· ὀβελοὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 121· πύργος Ἀπολλών. Ῥόδ. Β. 1017· —ἡ Ἀττ. λέξ. εἶναι **δούρειος, α, ον**, Εὐρ. Τρῳ. 14, Πλάτ. Θεαιτ. 184D· ἡ **δούριος**, Ἀριστ. Ὄρν. 1128.

δουρατό-γλυφος [ῠ], ον, γεγλυμμένος ἐκ ξύλου, στέγη Λυκόφρ. 361.

δουρ-ηνεκής, ές, (ἐνεγκεῖν) ἀπέχων βολὴν δόρατος· μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Κ. 357· πρβλ. **διηνεκής**.

δουρι-άλωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ **δοριάλ-**.

δουρι-κλειτός, όν, πεφημισμένος διὰ τὸ δόρυ, Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Ε. 55, Ὀδ. Ο. 52·—οὕτω καὶ **δουρι-κλῠτός, όν**, Ὁμ.· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 85 γράφεται **δουρικλύτοις**, οὐχὶ **-κλυτοῖς**·—οὐδὲν θηλ. ἢ οὐδέτ. εὑρίσκεται.—Πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. **τηλεκλειτός**.

δουρι-κμής, -κτητος, -ληπτος, -μανής, -μαχος, Ἰων. ἀντὶ **δορι-**,

δούριος, α, ον, = **δούρειος**, ὃ ἴδε ἐν λ. **δουράτεος**.

δουρί-πηκτος, ον, ἐμπεπηγμένος εἰς δόρατα, λόγχας, λάφυρα

δάων δουρίπηχθ' (κατὰ Δινδ. ἀντὶ δουρίπληχθ', πρβλ. Ἀγ. 578) Αἰσχύλ. Θήβ. 278· κατὰ Πόρσ. δουρίληπτ'.

δουρι-τῠπής, ές, ὁ τύπτων, κόπτων ξύλα, σφῦρα Ἀνθ. Π. 6. 103.

δουρί-φᾰτος, ον, διὰ τοῦ δόρατος πεφονευμένος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 556.

δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι) θήκη πρὸς ὑποδοχὴν δοράτων, Ὀδ. Α. 128.

δουρο-δόκος, ὁ, μία τῶν κυριωτάτων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, «τὸ ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον» Ἁρποκρ., Σουΐδ.· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 283.

δουρο-μᾰνής, ές, Ἰων. ἀντὶ **δοριμανής**, Ἀνθ. Π. 9. 553.

δουρο-πᾰγής, ές, Ἰων. ἀντὶ **δορυπαγής**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 358. Νόνν. 45, 192.

δουρο-τόμος, Ἰων. ἀντὶ **δορυτόμος**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 198, Ἀνθ. Π. 7. 445.

δουρο-φόρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **δορυφόρος**, Χρησμ. Σιβυλλ. 11. 192.

δοχαῖος, α, ον, κατάλληλος πρὸς δοχήν, δεκτικός, Λατ. capax, Νίκ. Θ. 618, Ἀλ. 21.

δοχεῖον, Ἰων. **-ήϊον**, τό, τὸ περιέχον, ἀγγεῖον περιλαμβάνον τι, μέλανος δ., ἀγγεῖον φέρον μελάνην, μελανοδοχεῖον, Ἀνθ. Π. 6. 66, πρβλ. 63, Συλλ. Ἐπιγρ. 8815.

δοχεύς, έως, ὁ, ὁ δεχόμενος, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 194D.

δοχή, ἡ, = **δοχεῖον**, τὸ περιλαμβάνον τι, Εὐρ. Ἠλ. 828, Πλάτ. Τιμ. 71C. **II**. ὑποδοχή, συμπόσιον, Μάχων παρ' Ἀθην. 348F, Ἑβδ. Κ. Δ.

δοχμή ἢ **δόχμη**, ἡ, (δέχομαι) τὸ διάστημα τὸ περιεχόμενον ἢ μετρούμενον διὰ τοῦ πλάτους τῆς χειρός, παλάμη, ὡς τὸ **παλαστή**, Κρα ῖν. ἐν Ἀδήλ. 87, Ἀριστοφ. Ἱππ. 318, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1291. 43, Πολυδ. Β', 157· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = **σπιθαμή**, Φώτ.· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Σουΐδ. παρέχουσιν ἀμφοτέρας τὰς σημασίας· ἴδε Λοβ. Φρύν. 296.

δόχμιος, α, ον, λοξός, πλάγιος, Λατ. obliquus, δόχμια .. ἦλθον Ἰλ. Ψ. 116· δ. κέλευθον ἐμβαίνειν Εὐρ. Ἀλκ. 1000, πρβλ. 575· πέσε δ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1169. **II**. ἐν τῇ προσῳδίᾳ, πούς δ., πούς μετρικός, οὗ τὸ σχῆμα εἶνε ⏑ – – ⏑ –, ἀλλ' ἐπιδεχόμενος σχεδὸν 30 παραλλαγάς, ἴδε Seidler Vers. Dochm.· ἐντεῦθεν οἱ ἐπιθ. τύποι **δοχμιᾰκὸς** καὶ **δοχμικός**, ή, όν, Σχόλ. καὶ **δοχμιάζω**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 140.

δοχμό-λοφος, ον, ἔχων λόφον λοξὸν ἢ νεύοντα, προσκλίνοντα πλαγίως, Αἰσχύλ. Θήβ. 115.

δοχμόομαι, παθ., στρέφομαι, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, κυρτοῦμαι, δοχμωθεὶς λέγεται ἐπὶ κάπρου στρεφομένου ἢ κλίνοντος ἑαυτόν, ὅπως διασπαράξῃ τὸν ἐχθρόν του, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 389· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 146· πρβλ. **κυρτόω**.—Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **δόχμωσε**, μέσ. **δοχμώσατο** ἀπαντῶσι παρὰ Νόνν. Δ. 42. 182., 37. 254.

δοχμός, όν, = **δόχμιος**, δοχμὼ ἀΐσσοντε, ὁρμῶντες πλαγίως, Ἰλ. Μ. 148· δοχμοὶ μῆτραι, κείμεναι πλαγίως, Ἱππ. 655. 19· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Νίκ. Θ. 479.

δοχός, όν, (δέχομαι) δεχόμενος, περιλαμβάνων, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ, Λατ. capax, μετὰ γεν., Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 12. **II**. **δοχός**, ὁ, δοχεῖον, Ἡσύχ.

δράβη, ἡ, φυτόν τι, lepidium draba, Διοσκ. 2. 187.

δράγδην, ἐπίρρ., «φουχτωτά», «ἁρπαχτά», σφιγκτὰ διὰ τῆς χειρός, Κόϊντ. Σμ. 13. 91· πρβλ. **ῥάγδην**.

δράγμα, τό (δράσσομαι) ὅσον δύναταί τις νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς χειρός, «φούχτα», Λατ. manipulus· ἰδίως ὅσον ὁ θεριστὴς δύναται νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, «δραξιά», Ἰλ. Λ. 69, Σ. 552·—ὡσαύτως, δέμα, δεμάτιον, = **ἄμαλλα**, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8, Πλούτ. Ποπλικ. 8. **II**. μεταγ., ἀθέριστος, ἄδρεπτος σῖτος, «σπαρτό», Ἀνθ. Π. 11. 365, Λουκ. Ἡσ. 7· μεταφ., πρώτης δράγματα φυταλιῆς, ἀπαρχαί, οἱ πρῶτοι καρποί, Ἀνθ. Π. 6. 44.

δραγμᾰτεύω, = **δραγμεύω**, Εὐστ. 1162. 17.

δραγμᾰτη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ μεταφέρων δράγματα, δέματα σταχύων, Βάβρ. 88. 16.

δραγμᾰτο-λόγος, ον, σταχυολόγος, Ἡσύχ.

δραγμεύω, συνάγω τὸν σῖτον εἰς δέματα, Ἰλ. Σ. 555.

δραγμή, ἡ, = **δράγμα**, Ε. Μ. 285. 32. **II**. = **δραχμή**, ὃ ἴδε.

δραγμίς, ίδος, ἡ, ὅσον τις τρισὶ δακτύλοις περιλαβεῖν δύναται, «πρέζα», Λατ. pugillus, Ἱππ. 481. 8, κτλ.

δραγμός, ὁ, δράξιμον, «πιάσιμον», Εὐρ. Κύκλ. 170· πρβλ. **δράσσομαι** II.

δραθεῖν, ἴδε ἐν λ. **δαρθάνω**.

δραίνω, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **δρασείω**, εἶμαι ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ πράξω, Ἰλ. Κ. 96.

δράκαινα, ης, ἡ, θηλ. τοῦ **δράκων** (πρβλ. **Λάκαινα**), θῆλυς δράκων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 300· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 128· οὕτως, Ἅιδου δρ., ἐπὶ τῶν Ἐρινύων τῆς Κλυταιμήστρας, Εὐρ. Ι. Τ. 286· καὶ ἐπὶ ἑταίρας, δρ. ἄμικτος Ἀναξίλ. Νεοττ. 1. **II**. μάστιξ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 606.

δρᾰκαινίς, ίδος, ἡ, εἶδός τι ἰχθύος, Ἔφιππ. Κυδ. 1, Μνησίμ. Ἱππ. 1. 42.

δράκαυλος, ον, ὁ συνοικῶν μετὰ δράκοντος, Σοφ. Ἀποσπ. 569, Μ. Ε.

δρᾰκείς, **δρακῆναι**, **δράκον**, ἴδε ἐν λ. **δέρκομαι**.

δρᾰκονθ-όμῑλος, ον, ἀναστρεφόμενος μετὰ δρακόντων, ἐκ δρακόντων ἔχων τὸ γένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 267.

δρᾰκόντειος, ον, ἀνήκων εἰς δράκοντα, Εὐρ. Φοιν. 1325, Ἀνθ. Π. 12. 257, Πλαν. 4. 90.

δρᾰκοντίας πυρός, ὁ, εἶδος σίτου, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21, 2·—**δρακοντίας** σικυὸς Ἀθήν. 74B. **2)** **δρακοντιάς** πελειάς, ἡ, εἶδος περιστερᾶς, Νίκ. παρ' Ἀθην. 395C.

δρακοντίασις, εως, ἡ, ἀσθένεια, Γαλην. 2, 392· πρβλ. **ἐλεφαντίασις**.

δρᾰκόντιον, τό, εἶδος ἰχθύος (πρβλ. **δράκων** II), Ἱππ. 543. 39. **II**. φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐχιδνορρίζης, κοινῶς «δρακοντιά», Ἱππ. 532. 33, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 12, 2· παρὰ Διοσκ. 2. 195, **δρακοντέα**, ἡ. **III**. εἶδος λεπτοῦ καὶ ἐπιμήκους σκώληκος, Πλούτ. 2. 733B. **IV**. δρακόντια, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78A.

δρᾰκοντίς, ίδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, Ἀντων. Λιβ. 9. **2)** ἐν τῷ πληθ., **δρακοντίδες**, φλέβες ἀπὸ τῆς καρδίας φυόμεναι, Ῥοῦφ. Μορ. Ἀνθρ. 42.

δρᾰκοντό-βοτος, ον, ὁ τρέφων δράκοντας, τόπος ἔνθα βόσκονται δράκοντες, Δίρκη Νόνν. Δ. 4. 356.

δρᾰκοντο-γενής, ές, ὁ ἐκ δράκοντος γεννηθείς, ἐπὶ τῶν Θηβαίων, Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 126.

δρᾰκοντο-έθειρα, ἡ, ἡ ἔχουσα ὀφιοειδεῖς πλοκάμους, Γοργὼν Ὀρφ. Λιθ. 536.

δρᾰκοντο-ειδής, ές, ὅμοιος δράκοντι· ἐπίρρ. **δρακοντοειδῶς** ῥεῖν, ἔχειν ῥοῦν ὀφιοειδῆ, Στράβ. 424.

δρᾰκοντό-κομος, ον, ἔχων κόμην ὀφιοειδῆ, Νόνν. Δ. 1. 18.

δρᾰκοντ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ καταστροφεὺς τοῦ δράκοντος, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525.

δρᾰκοντό-μαλλος, ον, ὁ ἔχων κόμην ὀφιοειδῆ, Γοργόνες Αἰσχύλ. Πρ. 799.

δρᾰκοντό-μῑμος, ον, ὀφιοειδής, ὅμοιος πρὸς ὄφιν, τορεύματα Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230E.

δρᾰκοντό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν δράκοντος, Λυκόφρ. 1043.

δρᾰκοντό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ὁμοίους πρὸς δράκοντας ἢ ὄφεις, Γίγαντες Τζέτζ. Λυκ. 63· Ἐριχθόνιος Μ. Ε.

δρᾰκοντο-φόνος, ον, ὁ δράκοντα ἢ δράκοντας φονεύων, Ὀρφ. Λιθ. 156.

δρᾰκοντό-φρουρος, ον, ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος, Λυκ. 1311.

δρᾰκοντώδης, ες, = **δρακοντοειδής**, Εὐρ. Ὀρ. 256, Πλούτ. 2. 551E.

δράκος, εος, τό, (δέρκομαι) ὀφθαλμός, Νίκ. Ἀλ. 481.

δρακών, **δρᾰκόμενος**, ἴδε ἐν λ. **δέρκομαι**.

δράκων [ᾰ], **οντος**, ὁ, (πιθ. ἐκ τοῦ **δέρκομαι**, **δρᾰκεῖν**, πρβλ. θηλ. **δράκαινα**)·—ὄφις περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ὡς πελώριος τὸ μέγεθος, χρώματος ἐρυθροῦ ἢ ἀμαυροῦ (φοινήεις, δαφοινός, κυάνεος), κατάστικτος (ἴρισσιν ἐοικότες), κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη (ὀρέστερος), ἐντὸς ὀπῶν (ἑλισσόμενος περὶ χειῇ), τρεφόμενος μὲ βοτάνας δηλητηριώδεις (βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα)· ἐν Ἰλ. Λ. 40, ἀναφέρεται τρικέφαλος. Ὁ Ὅμηρος φαίνεται μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις **δράκων** καὶ **ὄφις** ἀδιαφόρως περὶ ὄφεως, Ἰλ. Β. 200-208, Μ. 201, 208· οὕτω καὶ Ἡσ. Θ. 322, 825, Πίνδ. Ν. 1. 60, Αἰσχύλ. Θήβ. 290, κτλ., ἐν ᾧ ὁ Ἡσ. Ἀσπ. 144 κἑξ. φαίνεται ὅτι ποιεῖται διάκρισιν αὐτῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἦτο πράγματι ὁ πύθων, πρβλ. Ἱερών. Β. Ἱλαρίωνος 39. **II**. θαλάσσιος ἰχθύς, Ἐπίχ. 36 Ahr., Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 13, 3. **III**. = **κηρύκειον**, πιθ. ῥάβδος ἔχουσα ὄφιν περιειλιγμένον, Σοφ. Ἀποσπ. 628. **2)** ψέλλιον ἢ περιδέραιον ὀφιοειδές, Λουκ. Ἔρωσ. 41. **3)** δεσμός, ἐπίδεσμος διὰ τὰ σφυρά, Ὀρειβάσ. Cocch. 172. **4)** στρατιωτικὴ σημαία, Θεμίστ. 1, 2.

δρᾶμα, τό, (δράω) ἔργον, πρᾶξις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533· ὑπούργημα, ἐργασία ἢ καθῆκον, ὅπερ ἐκπληροῖ τις, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. 150A, Πολ. 451C· τὸ δρᾶμα δρᾶν ὁ αὐτ. Θεαιτ. 169B. **II**. πρᾶξις παριστανομένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 3, 4· μὴ ἐν τῷ δρ., οὐχὶ ἐν τῇ πράξει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, αὐτόθι 24, 20, πρβλ. 14 13. **2)** δρᾶμα, ἰδίως τραγῳδία, Ἀριστοφ. Βατρ. 920, κτλ.· δρ. ποιεῖν αὐτόθι 1021· δρ. διδάσκειν, παριστάνειν δρ., ἴδε **διδάσκω** II· Σατυρικὸν δρ., Πλάτ. Συμπ. 222D· μεταφ., παντὸς εἴδους ὑπόκρισις καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀποτέλεσμα, δραματικὴ ἐνέργεια (ἐκτὸς τῆ. σκηνῆς), δραματικὴ ἐντύπωσις, τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγειν ὁ αὐτ. Ἀπολ. 35B· τραγικὸν γεγονός, Πολύβ. 24. 8. 12, κλ.

δρᾱμάτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς δρᾶμα, μιμήσεις Ἀριστ. Ποιητ. 4, 12· μῦθοι αὐτόθι 23, 1· δ. ἀτοπία, οἷα εὑρίσκεται εἰς δράματα, Διον. Ἀλ. 1. 84.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Βασίλ. 1, 935, Εὐστ. 6. 11.

δρᾱμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δρᾶμα**, Πλούτ. Δημοσθ. 4.

δρᾱμᾰτοποιέω, γράφω δραματικῶς, τι Ἀριστ. Ποιητ. **4, 12**.

δρᾶμᾰτοποιΐα, ἡ, δραματικὴ σύνθεσις, ποίησις δραματ., Φίλων 2. 597.

δρᾶμᾰτο-ποιός, οῦ, ὁ, δραματικὸς ποιητής, Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 13.

δρᾶμᾰτουργέω, = **δραματοποιέω**, Ἀθήν. 1F, Ἀλκίφρων 2. 3.

δρᾶμᾰτούργημα, τό, δραματικὴ σύνθεσις, Ἡσύχ.

δρᾶμᾰτουργία, ἡ, = **δραματοποιΐα**, Λουκ. Ὀρχ. 68· μεταφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς, Σώπατ. παρὰ Στοβ. 311. 39.

δρᾶμᾰτουργός, όν, (* ἔργω) = **δραματοποιός**, Ἰουστῖν. Μ. πρὸς Ἕλλ. σ. 39. **II.** ὁ κατεργαζόμενος, αἴτιος, μύσους Ἰώσηπ. Ι. Π. 1. 26, 4.

δρᾰμεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **τρέχω**.

δράμημα ἢ δρόμημα, τό, τρέξιμον, δρόμος, ἀγὼν δρόμου· ὁ πρῶτος τύπος ἀπαντᾷ ἐν ἅπασιν ἢ τοῖς πλείστοις χειρογράφοις τοῦ Ἡροδ. 8. 98, Αἰσχύλ. Πέρσ. 247, Σοφ Ο. Τ. 193, Ἴων παρ' Ἀθην. 468C· ὁ δεύτερος ἐν Εὐρ. Μηδ. 1180, Φοιν. 1388, Βάκχ. 870, κτλ.· κυμάτων δραμήμασιν Τρῳ. 688.—Ὁ Blomf. προτείνει τὴν γραφὴν δρόμημα πανταχοῦ, ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 618 κἑξ.

δραμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δράμῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 271.

δράμις, ἡ, καὶ **δράμιξ**, εἶδος ἄρτου, Μακεδον. λέξις, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 114B.

δρᾰμοῦμαι, ἴδε ἐν λ. **τρέχω**.

δρᾶνος, εος, τό, (δράω) ἔργον, πρᾶξις· ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

δράξ, ἀκός, ἡ, = **δράγμα**, Βατραχομ. 240, Ἑβδ.· ὡς ἀρσ., Στοβ. Ἐκλ. 1. 968. **II.** ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον τοῦ ξέστου, Γραμμ. **III.** ἡ παλάμη, Ἡσύχ.

δρᾶπετ-ᾰγωγός, όν, ὁ ἐπανάγων δραπέτην δοῦλον· **Δραπεταγωγός**, ὁ, κωμῳδία τις τοῦ Ἀντιφάνους, Ἀθήν. 161.

δρᾱπέτευμα, τό, = τῷ ἑπομ., Διοκλῆς Μελίττ. 7.

δρᾱπέτευσις, εως, ἡ, κρυφία φυγή, Νικήτ. Χρον. 70D.

δρᾱπετεύω, φεύγω, κρυφίως φεύγω, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 16· τινά, ἀπό τινος, Πλάτ. Συμπ. 216B· παρά τινος Λουκ. Ἔνυπν. 12· δραπετεύσουσιν ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν, θὰ φύγωσιν ὄπισθεν.. κρυπτόμενοι δηλ. ὑπὸ .., Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 16· δραπετεύοντα πολεμεῖν ὁ αὐτ. Ἀγησ. 1. 23· [αἱ δόξαι] δρ. ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Μένωνι 98A· ἐκ τοῦ βίου Λουκ. Περεγρ. 21·—οὐσιαστ. **δραπετεία**, ἡ, Ἡσύχ. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

δρᾱπέτης, ου, Ἰων. **δρηπέτης, εω**, ὁ, (ἐκ τοῦ **διδράσκω**, **δρᾶναι**)·—ὁ φεύγων, Λατ. fugitivus, βασιλέος, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 3. 137·—ἰδίως ὁ δραπετεύσας, κρυφίως φυγὼν δοῦλος, δούλοισι, καὶ τοῦτο δρηπέτῃσι ὁ αὐτ. 6. 11· δρ. ἀνὴρ Σοφ. Ἀποσπ. 60. **2)** ὡς ἐπίθ., πούς δρ. Εὐρ. Ὀρ. 1498· βίος δρ. Ἀνθ. II. 10. 87· οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον .. μεθείς, οὐχὶ τοιοῦτον ὥστε νὰ δύναται νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτίδος, οἷος βῶλος χώματος, Σοφ. Αἴ. 1285.—Πιθ. μεθ' ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸν μῦθον περὶ Κρεσφόντου, ὡς διηγεῖται αὐτὸν ὁ Ἀπολλόδ. 2. 8, 4. **II.** θηλ. **δραπέτις, ιδος**, Σοφ. Ἀποσπ. 148, Ἀνθ. II. 12. 80· **Δραπέτιδες**, κωμῳδία τοῦ Κρατίνου.

δρᾱπετίδης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Μόσχ. 1. 3·—εἶναι δὲ πατρωνυμικὸν μόνον κατὰ τύπον, Λοβ. Αἴ. 879.

δραπετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δραπέτην, δρ. θρίαμβος. θρίαμβος ἀπὸ δραπετῶν δούλων, Πλούτ. Πομπ. 31· δρ. σώματα Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 102.

δρᾱπετίνδα (ἐπίρρ.) παίζειν ἢ παιδιά. **1)** παιδιά, «ἔστι δὲ τῆς μυΐνδα καλουμένης τρόπος. τῶν παίδων ὁ μέν τις μύει τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ δὲ ἄλλοι φεύγουσι φυλαττόμενοι τὸ ἀγρευθῆναι» Ἐτυμ. Μ. 286 49, Σουΐδ.

δρᾱπέτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **δραπέτης**, ὃ ἴδε.

δρᾱπετίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **δραπέτης**, Λουκ. Δραπέτ. 33.

δρᾱπετο-ποιός, όν, ὁ ἀναγκάζων τινὰ νὰ δραπετεύσῃ, Ἰω. Χρυσ. 5. 125.

δρᾱσείω, ἐφετικὸν τοῦ **δράω**, ἔχω διάθεσιν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω, Σοφ. Αἴ. 326, 585, Εὐρ. Φοιν. 1208, Μηδ. 93, Ἀριστοφ. Εἰρ. 62.

δρᾱσῖμος [ᾰ], **ον**, = **δραστήριος**· τὸ δρ., δραστηριότης, Αἰσχύλ. Θήβ. 554.

δρᾶσις, εως, ἡ, πρᾶξις, δύναμις, ἐνέργεια, ἀποτελεσματικότης, φαρμάκου Λουκ. Τραγ. 275· θυσία, Ἡσύχ. **II.** (**δράω B**), ὅραμα, Ἐτυμ. Μ. 287. 7.

δρασκάζω, (διδράσκω) ἀποδιδράσκω, ζητῶ νὰ δραπετεύσω, Λυσ. 117. 36.

δρασμός, Ἰων. **δρησμός**, ὁ· (διδράσκω)·—δραπέτευσις, φυγή, δρησμὸν βουλεύειν Ἡρόδ. 5. 124· δρησμῷ ἐπιχειρέειν ὁ αὐτ. 6. 70· δρασμῷ κρυφαίῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· δρασμὸν εὑρεῖν αὐτόθι 370· ἐν τῷ πλήθει, Εὐρ. Ὀρ. 1374, κτλ.· σπάν. παρ' Ἀττ. πεζοῖς, δρασμῷ χρήσθαι Αἰσχίν. 56. 38.

δράσσομαι, Ἀττ. **δράττομαι**, Ἡρόδ. 3. 13, Ἀριστοφ. Βατρ. 545· μέλλ. **δράξομαι** Ἀνθ. Πλαν. 275, Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐδραξάμην** Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **δέδραγμαι ἢ δέδαργμαι**, β' πρόσ. δέδαρξαι Εὐρ. Τρῳ. 745, μετοχ. **δεδραγμένος** Ὁμ.·—τὸ ἐνεργ. δράσσω ἀπαντᾷ παρὰ Πολυβ. Γ', 155· (πρβλ. **δράξ**, **δράγμα**, **δραχμή**)· ἀποθ. Λαμβάνω ἢ συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρός, πιάνω σφικτά· μετὰ γεν. πράγματος, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, πιάνων σφιγκτὰ διὰ τῶν χειρῶν τὴν πλήρη αἵματος κόνιν, Ἰλ. Ν. 393, Π. 486· οὕτω (μεταφ.), ἐλπίδος δεδραγμένος Σοφ. Ἀντ. 235 (ἀλλ' ἴδε **φράσσω** I)· δράξασθαι τῶν ἁλῶν, λαμβάνω δράκα, μίαν «φοῦχταν» ἅλατος, Πλάτ. Λυσ. 209E, κτλ. **2)** καταλαμβάνω, πιάνω, συλλαμβάνω, τί μου δέδαρξαι χερσί; Εὐρ. Τρῳ. 745· δραξάμενος φάρυγος, συλλαβὼν αὐτοὺς ἐκ τοῦ λάρυγγος, Θεόκρ. 24. 28, πρβλ. 25. 145·—μεταφ., δράξασθαι καιροῦ Διόδ. 12. 67· μείζονος οἴκου (ἐνν. δι' ἐπιγαμίας), Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 14, πρβλ. Ἀνθ. II. 11. 238. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι «μὲ τὲς φοῦχτες», ταύτας [τὰς μνέας] δρ. Ἡρόδ. 3. 13· κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι Κοϊντ. Σμ. 1. 350.

δράστας, Δωρ. ἀντὶ **δρήστης**.

δραστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ποιητέος, πρακτέος, Σοφ. Τρ. 1204. **II.** δραστέον, πρέπει τις νὰ πράξῃ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1443, Εὐρ. Ι. Α. 1024.

δραστήρ, δράστειρα, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **δρηστ-**, ὃ ἴδε.

δραστήριος, ον, ἐνεργητικός, ἀποτελεσματικός, μηχανὴ Αἰσχύλ. Θήβ. 1041· φάρμακον Εὐρ. Ἴωνι 1185· δρ. ἐς τὰ πάντα Θουκ. 4. 81· τὸ δρ., δραστηριότης, ἐνεργητικότης, ὁ αὐτ. 2. 63· ἀντιθ. ἄπραγμον·—δρ. ῥῆμα, ἐνεργητικόν· ἀντιθ. παθητικόν, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 24. **2)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια, θρασέα ἔργα, Εὐρ. Ὀρ. 1554. **3)** δουλικός, ἔργον Νόνν. Ἰω. ιγ', ἴδε ζ'.

δραστηριότης, ητος, ἡ, ἐνεργητικότης, Εὐστ. 123. 46.

δραστικός, ή, όν, = **δραστήριος**, Πλάτ. Νόμ. 815A. **2)** ὡς ἰατρ. ὅρος, ταχέως ἐνεργῶν, Διοσκ. 1. 18.

δραστοσύνη, ἴδε ἐν λ. **δρηστοσύνη**.

δρᾱτός, ή, όν, κατὰ μετάθ. ἀντὶ **δαρτός**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ δέρω, ἐκδεδαρμένος, ἀφῃρημένος τὸ δέρμα, δρατὰ σώματα Ἰλ. Ψ. 169.

δραχμαῖος, α, ον, = **δραχμιαῖος**, Νίκ. Θ. 519, κτλ.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 545.

δραχμή, ἡ, (ἐκ τοῦ **δράσσομαι**, κυρ., ὅσον δύναταί τις νὰ κρατήσῃ ἐντὸς τῆς χειρός του). **1)** ἐν ἐκ τῶν Ἀττ. σταθμῶν ἰσοδύναμον περίπου πρὸς 4,3 γραμμάρια· ἡ δὲ Αἰγυπτιακὴ ἦτο = 1⅛ τῆς Ἀττικῆς· ὅρα Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. **2)** Ἀττικὸν νόμισμα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἓξ ὀβολούς, σχεδὸν ἴσον τῷ Ρωμ. denario, Ἡρόδ. 7. 144, Ἀνδοκ. 32. 34, κτλ. **II.** δραχμὰς ὡσαύτως μετεχειρίζοντο καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν Ὀρχομενῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 111· ἐν Κερκύρᾳ, 1838, κτλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρὰ παρὰ τῷ Σιμων. 160, καὶ ἐνίοτε παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτε ὑπὸ Bergk καὶ Δινδ. διορθοῦται διὰ τοῦ τύπου **δαρχμή** (ὃν ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ.), ἴδε Ἀριστοφ. Σφηκ. 691, Εἰρ. 1201, Πλ. 1019, Πλάτ. Κωμ. Φα. 2. 18· ἐνῷ ὁ Gaisford φαίνεται προτιμῶν τὸν τύπον **δραγμή** μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. ἐν λ. Ὁ τύπος drāchŭma ἀπαντᾷ παρὰ Plaut. Trin. 2. 4, 23].—Πρβλ. **δαρχνά**.

δραχμήιος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ **δραχμαῖος**, Νίκ. Θ. 604.

δραχμιαῖος, α, ον, ἀξίζων μίαν δραχμήν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 370, Πλάτ. Κρατ. 384B· δρ. συναλλάγματα Ἀριστ. Πολ. 4. 16, 4· πρβλ. **δραχμαῖος**.

δραχμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δραχμή**, Ἀριστέας π. Ἑβδ. σ. 241.

δράω, (Α), ὑποτακτ. **δρῶ, δρᾷς, δρᾷ**, εὐκτ. **δρῷμι**, Ἐπ. **δρώοιμι**, Ὀδ. Ο. 317, οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ (πρβλ. **ὑποδρήσσω**)· παρατ. **ἔδρων**· μέλλ. **δράσω**· ἀόρ. α' **ἔδρᾱσα**, Ἰων. **ἔδρησα**, Θέογν. 954· πρκμ. **δέδρᾱκα**.—Παθ., ἀόρ. α' **ἐδράσθην**, **δρασθεὶς** Θουκ. 3. 38., 6. 53· πρκμ. **δέδρᾱμαι**, οὐδέποτε **δέδρασμαι**, διότι παρὰ Θουκ. 3. 54 πρέπει νὰ γραφῇ **δεδραμένων** ἐκ χ/φων (ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Λιθ. darau, = πράττω). Ποιῶ, πράττω, ἐνεργῶ, κατορθώνω, Λατ. agere, συχνάκις παρ' Ἀττ. πεζοῖς καὶ ποιηταῖς, (κατὰ τὸν Ἀριστ. Ποιητ. 3, δρᾶν ἦτο τὸ παρὰ Δωρ. ἰσοδύναμον ῥῆμα πρὸς τὸ Ἀττ. **πράττειν**), αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττι θέλοιεν Ὀδ. Ο. 317 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διακονοίην, δουλεύοιμι, ἤθελον ὑπηρετεῖ .., πρβλ. **δρήστης**)·—ἀκολούθως, ὡς ἀντίθ. τῷ **πάσχω**, ἐν ταῖς φράσ. εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν Αἰσχύλ. Εὐμ. 868· ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων ὁ αὐτ. Ἀγ. 1527· κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι ὁ αὐτ. Πέρσ. 813· ἐπὶ τοῦ εὑρισκομένου ἐν ἐσχάτῃ ἀμηχανίᾳ, τί πάθω; τί δὲ δρῶ; ὁ αὐτ. Θήβ. 1057, πρβλ. Χο. 899· δρῶν ἀντιπάσχω χρηστὰ Σοφ. Φ. 584· παροιμ., 'δράσαντι παθεῖν', τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ Αἰσχύλ. Χο. 313 (ἔνθα ἴδε Blomf.)· δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται ὁ αὐτ. Ἀποσπάσμ. 267, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1272 (ἴδε ἐν λ. **ῥέζω**)· ὡσαύτως, ἔργα πεπονθότα .. μᾶλλον ἢ δεδρακότα, πράξεις παθητικαὶ μᾶλλον ἢ ἐνεργητικαί, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 267, κάλλιστα παριστανόμενον διὰ τοῦ Σαιξπηρείου «more sinned against than sinning», θεωρουμένων τῶν πράξεων ὡς εἰ ἦσαν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος·—ὁ δρῶν, ὁ πράττων, πᾶς ὁ πράττων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1359, Σοφ., κτλ.· ὁ δράσας, ὁ πράξας, ὁ ἔνοχος, Πλάτ. Νόμ. 878B, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1108· ὁ δεδρακὼς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 246·—μετὰ διπλῆς αἰτ., οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν ὁ αὐτ. Φ. 946, πρβλ. Ο. Κ. 854.

κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., εὖ, κακῶς δρᾶν τινα, εὐεργετεῖν, κακοποιεῖν τινα, Θέογν. 108, Σοφ. Αἴ. 1154· ὡσαύτως, δρᾶν τι εἴς τινα Σοφ. Ο. Κ. 976· τί τινι Ο. Τ. 1402·— πάντα δρῶ, δοκιμάζω πάντα, Valck. Ἱππ. 284· τὰ δρώμενα, τὰ πραττόμενα, Ο. Κ. 1644· τί δράσω; πρὸς ἔκφρασιν ἐγκαταλείψεως ἢ ἀπελπισμοῦ, Αἴ. 909, 920, κτλ.· οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ἴδε * εἴδω ἐν τέλ. **II.** ὁ δρῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 214. 24.

δράω, δρῶ (Β), = **ὁράω**, Ε. Μ. 287.7, Α. Β. 549.

δρεπάνη [ᾰ], ἡ, (δρέπω) δρέπανον, ἐργαλεῖον θεριστικόν, ἤμωον ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες Ἰλ. Σ. 551· κλαδευτήριον, ἐτρύγων .. δρεπάνας ἐν χ. ἔχ. Ἡσ. Ἀσπ. 292·— σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Πλούτ. Κλεομ. 26.— Πρβλ. **δρέπανον.**

δρεπανηΐς, ΐδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Νίκ. παρὰ Στεφ. Β. ἐν λ. **ζάγκλη.**

δρεπᾰνη-φόρος, ον, φέρων δρέπανον ἢ ξίφος δρεπανοειδές, ἅρμα δ., ἔχον ἑκατέρωθεν δρέπανα, Λατ. currus falcatus, Ξεν. Ἀν. 1. 7.10, κτλ.

δρεπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δρέπανον**, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 155Ε.

δρεπᾰνίς, ίδος, ἡ, πτηνὸν οὕτω κληθὲν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν πτερύγων αὐτοῦ, ἴσως τὸ πετροχελιδόνι (ἄπους), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 22.

δρεπᾰνο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα δρεπάνου, Θουκ. 6. 4, Στράβων 335.

δρέπᾰνον, τό, (δρέπω) = **δρεπάνη**, δρ. εὐκαμπὲς Ὀδ. Σ. 368· χαλκέοις ἀμᾶν δρ. Σοφ. Ἀποσπ. 479· ὁ συνήθης τύπος παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 1.125 καὶ Ἀττ.· ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἐπικαμπές, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30. **2)** εἶδος ξίφους ἐπικαμποῦς, δρεπανοειδοῦς, «σπαθί», ἅρπη, Λατ. ensis falcatus, Ἡρόδ. 5.112, 7. 93.

δρεπᾰνουργός, ὁ, (*ἔργω) δρεπανοποιός, Φερεκρ. Πέρσ. 1. 2, Ἀριστοφ. Εἰρ. 548.

δρεπᾰνώδης, ες, = **δρεπανοειδής**, Ε. Μ. 219. 2.

δρεπτός, ή, όν, (δρέπω) ὃν ἔδρεψέ τις, δρεπτόν, εἶδος φιλήματος, ἁρπακτόν, Τηλεκλείδ. Ἀψευδ. 3 (Ἡσύχ.).

δρέπτω, ποιητ. ἀντὶ **δρέπω**, κόπτω, ἰδίως ὅπως συλλέξω, Ἐπ. παρατ. **δρέπτον**, Μόσχ. 2. 69· συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ, Ὀππ. Κ. 2. 38, Ἀνθ. Πλαν. 4. 231, κτλ.

δρέπω, Ἐπ. παρατ. **δρέπον** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 425· ἀόρ. α' **ἔδρεψα** Ἡρόδ. 2. 92, Πίνδ.· ἀόρ. β' **ἔδρᾰπον** Πίνδ. — Μέσ., Δωρ. μέλλ. **δρεψεῦμαι** Θεόκρ. 18. 40· ἀόρ. **ἐδρεψάμην** Ὀδ., κλπ. — Παθ., ἀόρ. **ἐδρέφθην** Φιλόστρ. 334 (ἴδε ἐν λ. **δέρω**· ἐντεῦθεν παράγονται τὰ **δρεπάνη, δρέπανον**). Κόπτω (καὶ συλλέγω), Λατ. carpo, ἄνθεα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 425, Ἡρόδ. 2, 92, Εὐρ., κτλ.· κασίην Ἡρόδ. 3. 110· καρπὸν Πλάτ. Τιμ. 91C·— μεταφ. ὡς τὸ Λατ. decerpere, κτῶμαι, καταλαμβάνω, ἀπολαύω τινός, δρ. τιμάν, ἥβαν Πίνδ. Π.1. 95., 6. 48, κτλ.· καὶ πληρέστερον, δραπὼν ζωᾶς ἄωτον αὐτόθι 4. 234· κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο δρ. ὁ αὐτ. Ο.1, 20· δρ. σοφίας καρπὸν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 227· λειμῶνα Μουσῶν δρ., περὶ ποιητοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1300. **II.** Μέσ., κόπτω, συλλέγω χάριν ἐμαυτοῦ, φύλλα δρεψάμεναι .. δρυὸς Ὀδ. Μ. 357· νάρκισσον .. δρεπόμην Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 429· Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι ἄωτον Πίνδ. Ν. 2. 13· ἀπὸ κρηνῶν μελιρρύτων δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἴωνι 534Β·— καὶ κατὰ τολμηρὰν μεταφορὰν ὁ Αἰσχύλ. λέγει: αἷμα δρέπομαι, χύνω αἷμα, Θήβ. 718, πρβλ. Βίωνα 1. 22.

δρηπέτης, δρησμός, Ἰων. ἀντὶ **δραπέτης, δρασμός.**

δρησμοσύνη, ἡ, = **δρηστοσύνη**, Λατ. cultus, δρ. ἱερῶν, φροντίς, ἐπιμέλεια ἱερῶν τελετῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 476. **II.** = **δρασμός**, Μάξιμ. π. καταρχ. 351.

δρηστήρ, ῆρος, ὁ, (δράω) ἐργάτης, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, Ὀδ. Π. 248· θηλ. **δρήστειρα**, ἐργάτις, ἐργατικὴ γυνή, Ὀδ. Κ. 349, Τ.345. **II.** (διδράσκω) δραπέτης, λῃστὴς Βάβρ. Ἀποσπ. 1.14.

δρήστης, ου, Δωρ. **δράστας, α**, ὁ, ἐργάτης, ἐργαζόμενος, Ἀρχίλ. 67· θεράπων, οὐ δράστας, ὑπηρέτης, οὐχὶ δοῦλος, Πίνδ. Π. 4. 511 (ἴδε Dissen 287)· θηλ. **δρῆστις** Ἀνθ. Π.12. 73. — Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 427 κἑξ.

δρῆστις, ἡ, (διδρήσκω) = **δραπέτις**, Καλλ. Ἐπ. 42.

δρηστοσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **δραστ-**, δραστηριότης περὶ τὴν διακονίαν, Ὀδ. Ο. 321· δμωῒς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη Συλλ. Ἐπιγρ. 939.

δρῖλος, ὁ, λιπόδερμος, ψωλός, Λατ. verpus, Ἀνθ. Π. 11. 197. **2)** ἕλμινς, σκώληξ τῆς γῆς, Ἐπιγράμμ.

δρῖμαι, ψῦχος, Ἡσύχ. (Ἡ συνήθεια ὀνομάζει δρίμες καὶ δρίματα τὰς πέντε πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, καθ' ἃς αἱ γυναῖκες δὲν πλύνουσι).

δρῑμύλος, ον, ὑποκορ., ὄμμα δρ., διαπεραστικόν, Μόσχ. 1. 8.

δρῑμύ-μωρος, ον, = **ὀξύμωρος**, Γαλην.

δριμυπάθεια, ἡ, ὀξύ, ἰσχυρὸν πάθος, Θ. Στουδ. σ. 896 (Migne) ἀντίθ. **πραϋπάθεια.**

δρῑμύς, εῖα, ύ, διαπεραστικός, ὀξύς, Λατ. acer, δριμὺ βέλος Ἰλ. Λ. 270· καὶ μεταφ., δριμεῖα μάχη Ο. 696, Ἡσ. Ἀσπ. 261· δριμὺς χόλος Ἰλ. Σ. 322· δριμὺ μένος Ὀδ. Ω. 319· ἄχος Ἡσ. Ἀσπ. 457· οὕτω, δρ. θυμὸς Αἰσχύλ. Χο. 392. **II.** παρ' Ἀττ., ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα ἐνοχλοῦσιν ἰδίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὴν γεῦσιν, καυστικός, ὀξύς, ἐρεθιστικός, ἐπὶ καπνοῦ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 146· καυστικός, δυνατός, ἀντίθ. **γλυκύς**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 5, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. Καθ. 5, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10, 6· ἐπὶ ὀσμῆς, Ἀριστοφ. Πλ. 694, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. 2. 9, 5· δριμέσιν ἰητρεύειν, μὲ αὐστηρά, δυνατὰ φάρμακα, Ἱππ. Ἀγμ. 769·— ἐπίρρ. **-έως** Ἀναξανδρ. Ἡρακλ. 1· δριμύτερον ὄζειν Ἀριστ. Προβλ. 12.7. **III.** μεταφ. καὶ ἐπὶ προσώπων, θερμός, αὐστηρός, πικρός, ἄγριος, ἀλάστωρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1501· ἄγροικος Ἀριστοφ. Ἱππ. 808, κτλ.· ὡσαύτως, ἀγχίνους, πανοῦργος, Λατ. acutus, Εὐρ. Κύκλ. 104· ἔντονοι καὶ δρ. Πλάτ. Θεαιτ. 173Α· δρ. καὶ δικανικὸς αὐτόθι 175D· δρ. ἐν τῷ ἀποκρίνεσθαι Ἀριστ. Τοπ. 8.1, 17· λόγος δριμύτατος ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλέγχ. 33, 5· δριμὺ βλέπειν, βλέπειν μετὰ πικρίας ἢ αὐστηρότητος, Ἀριστοφ. Βατρ. 562· ἀλλ' ὡσαύτως, βλέπω ὀξέως, ὀξυδερκῶς, Πλάτ. Πολ. 519Β.

δρῑμύσσω, ἐμποιῶ δριμύτητα, πικραίνω, Νικήτ. Χρον. 382D. **II.** αὐστηρῶς μεταχειρίζομαι, Εὐστ. 201. 23.

δρῑμύτης, ητος, ἡ, ὀξύτης, αὐστηρότης τῶν χυμῶν, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ὀξύτης γεύσεως, κτλ., Ἀνάξιππ. Ἐγκαλ. 1. 46· καὶ κατὰ πληθ., Ἀρχέδικ. Θησ. 1.7· ἐπὶ καπνοῦ, Πολύβ. 22.11, 20. **II.** μεταφ., ὀξύτης, σφοδρότης, ὀξύνοια, πανουργία, Πλάτ. Πολιτ. 311Α· δρ. πρὸς τὰ μαθήματα ὁ αὐτ. Πολ. 535Β, Λουκ. Ἀλεξ. 4.

δρῑμυφᾰγέω, (φαγεῖν) τρέφομαι διὰ τροφῆς δριμείας, Παῦλ. Αἰγ. 4. σ. 131.

δρῑμυφᾰγία, ἡ, τὸ διατρέφεσθαι διὰ δριμείας τροφῆς, Διοσκ. 2.33.

δρίος, τό, (ἴδε **δρῦς**) λόχμη, δάσος, δρίος ὕλης, λόχμη δάσους, Ὀδ. Ξ. 353 (ἔνθα τὸ γένος εἶναι ἀόριστον)· ἀλλὰ δρίος εὔδενδρον ὑλῆεν Ἀνθ. Π. 7. 193, 203· ἅπαν Ὀππ. Ἁλ. 4. 588· ἐν δρίει Συλλ. Ἐπιγρ. 5430. 43·— κατὰ πληθ. **δρία**, τά, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **δρίον**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 530, Σοφ. Τρ. 1012, Εὐρ. Ἑλ. 1326.

δρίφος ἀντὶ **δίφρος**, Σώφρων ἐν τῷ Μ. Ε., πρβλ. Schäf. Γρηγ. Κορίνθ. σ. 337.

δροίτη, ἡ, ξύλινος λουτήρ, ἐν γένει λουτήρ, πύελος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1540, Χο. 999, Εὐμ. 633· ὡσαύτως Νίκ. Ἀλ. 462, Λυκόφρ., κτλ. — Ἡ σημασία «νεκροθήκη» (σορός), ἣν παρέχουσί τινες τῶν Γραμματικῶν, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τούτων τῶν χωρίων· ὁ δὲ τύπος δρύτη ἐσχηματίσθη διά τινος σχετίσεως πρὸς τὴν λέξιν **δρῦς.**

δρομάασκε, λείψανον παλαιοῦ τινος ῥήματος **δρομάω** = **τρέχω**, Ἡσ. Ἀποσπ. 2· ἀλλ' ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο **δρώμασκε** (**δρωμάω**) Λοβ. Φρύν. 583, καὶ τὰ Ἐνετ. Σχόλ. Ἰλ. Υ. 227 ἔχουσι **φοίτασκε**·— πρκμ. **δεδρόμηκε** Βάβρ. 60. 8 πρβλ. **ὑπαιδεδρόμᾱκα** Σαπφ. 2. 10.

δρομαγετέω, προΐσταμαι τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου, Ἐπιγρ. Λέσβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2183.

δρομάδην, ἐπίρρ., (δρόμος) «τρεχᾶτα», δρομαίως, Ἡσύχ.

δρομαῖος, α, ον, ἢ (ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 244) **ος, ον**·— τρέχων, ταχύς, «τρεχᾶτος», κἀγὼ δρομαία βᾶσα Σοφ. Τρ. 927· οὐχ ὡς δρομαία πῶλος Εὐρ. Ἑλ. 543· νεφέλας δρομαίου ὁ αὐτ. Ἀλκ. ἔνθ' ἀνωτ.· δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων Ἀριστοφ. Εἰρ. 160· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, λαγὼς δρ., ὃν καταδιώκουσι κύνες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐναῖος, Ξεν. Κύρ. 5, 9· ἴχνη δρομαῖα, τὰ ἴχνη τρέχοντος λαγωοῦ, αὐτόθι 3, 8· δρ. κάμηλος, ἡ δρομὰς λεγομένη, Πλούτ. Ἀλεξ. 31.— Ἐπίρρ. **-ως**, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1416.

δρόμαξ, ακος, ὁ, ἱκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, κάμηλος Γεωπ. 16. 22, 7.

δρομάς, άδος, ὁ, ἡ, δρομαῖος, τρέχων, προσέβην δρομὰς ἐξ οἴκων Εὐρ. Ἱκ. 1000· ἄμπυξ δρ., ὁ ταχέως περιστρεφόμενος κύκλος, Σοφ. Φ. 680· ἐπὶ πλοίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 375·— ὡσαύτως μετ' οὐδετ., δρομάδι κώλῳ Εὐρ. Ἑλ. 1301· δρομάσι βλεφάροις ὁ αὐτ. Ὀρ. 837. **2)** ὡς τὸ φοιτάς, ἀγρίως περιπλανώμενος, μανιώδης, ὁ αὐτ. Ἱππ. 549, Τρῳ. 42. **II.** εἴδη τινὰ ἰχθύων, οἷον θύννοι, πηλαμύδες, ἀμίαι, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 1, 24. **III.** ὁ περιτρέχων τὰς ὁδούς, περὶ πόρνης, Λατ. currax, Φρύν. Κωμ. Μουσ. 3.

δρομεύς, έως, ὁ, ὁ ἔργον ἔχων τὸ τρέχειν, Εὐρ. Ἑλ. 824, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1206, Πλάτ. Νόμ. 822Β· πληθ. **δρομῆς**, Εὔπολ. Δημ. 6· Ἐπ. δοτ. **δρομέσι**, Καλλ. Ἀποσπ. 498. 4.

δρόμημα, τό, ἴδε ἐν λ. **δράμημα.**

δρομίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 284D.

δρομικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸν δρόμον, ταχύς, Πλάτ. Θεαιτ. 148C. κτλ.· τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου, ὁ δρόμος, ἀγὼν τοῦ δρόμου, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 29· τὰ δρ. γυμνάζεσθαι Δημ. 1408. 15· οὕτω, τὸ δρομικὸν Δίων Κ. 67. 8.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Νόμ. 706C.

δρόμιος, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ τρίτου παίωνος, Σχολ. Ἡφαιστ. (Script. metr. gr. ed. Westph. σ. 135. 28).

δρομο-κήρυξ, ῡκος, ὁ, ὁ τρέχων κῆρυξ, ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, Αἰσχίν. 45. 20.

δρόμος, ὁ, (δραμεῖν, δέδρομα)·— ἀγὼν δρόμου, τρέξιμον· ἐν Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἵππων, ἵπποισι τάθη δρόμος, καὶ ἐπὶ ἀν-

δρῶν, τέτατο δρόμος, ἴδε ἐν λ. τείνω I. 2· οὐρίῳ δρόμῳ, κατ' εὐθὺν δρόμον, Σοφ. Αἴ. 889· ἅπαντι χρῆσθαι τῷ δρόμῳ, μετὰ πάσης ταχύτητος, Λουκ. Δημ. 10·— ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, π. χ. ἐπὶ πτήσεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 205· — ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἡμέρης δρ., τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας, ἤτοι τὸ διάστημα, ὅπερ δύναταί τις νὰ διαδράμῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 5, πρβλ. 8. 98· ἵππου δρ. ἡμέρας Δημ. 428, ἐν τέλ.·—ἐπὶ πραγμάτων, δρ. νεφέλης, ἡλίου Εὐρ. Φοιν. 166, Πλάτ. Ἀξ. 370Β, κτλ.· — δρόμῳ, δρομαίως, «τρεχᾶτα»·— συχνάκις μετὰ ῥημάτων κινήσεως, δρόμῳ ἄγειν Ἡρόδ. 9. 59· ἰέναι 4.77· χρῆσθαι 6. 112· χωρεῖν Θουκ. 4. 31· ἐπὶ ἐφόδου τοῦ πεζικοῦ, ἴδε ἐν λ. θέω· δρόμῳ ξυνῆψαν Εὐρ. Φοιν. 1101· βοηθῆσαι δρόμῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 467· ὡσαύτως κατὰ πληθ., δρόμοις Αἰσχύλ. Πρ. 838, Ἱκέτ. 819. **2)** ἡ ἐν τῷ τρέχειν ἅμιλλα, Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 11, κ. ἀλλ.·— παροιμ., περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θεῖν, ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν ὅλων, Ἡρόδ. 8.74· τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν Ἀριστοφ. Σφηξ. 375· περὶ ψυχῆς ὁ δρ. Πλάτ. Θεαιτ. 173Α· ἴδε ἐν λ. θέω I. 2, **τρέχω** II. 2· — καθόλου, ἀγών, ἅμιλλα, πλαγᾶν δρόμος, δηλ. ἀγὼν πυγμῆς, Πίνδ. I. 5. (4). 76. **3)** τὸ μῆκος τοῦ σταδίου, στάδιον, Σοφ. Ἠλ. 713 καὶ 748· ἀλλ' αὐτόθι 691, φαίνεται ὅτι κεῖται καθόλου ἐπὶ τοῦ πεντάθλου, πρβλ. τρέχω· ἐν τῷ δευτέρῳ δρ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 29, 7. **II.** τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον, δρόμοι εὐρέες, τόποι, πεδία δι' ἀγέλας βοῶν, Ὀδ. Δ. 605· ἴδε Gladstone Hom. Stud. 3. 418. **2)** ἀγὼν δρόμου, Ἡρόδ. 6. 126· δημόσιος περίπατος, Λατ. ambulatio, Εὐρ. Ἀνδρ. 599, Εὔπολ. Ἀστρατ. 3, Πλάτ. Θεαιτ. 144C· ὁ κατάστεγος δρ., Λατ. ambulatio tecta, διάδρομος ὑπόστεγος, Πλάτ. Εὐθυδ. 273Α· δρ. ξυστὸς Ἀριστίας παρὰ Πολυδ. Θ', 43· δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε, ἀφ' οὗ περιεπάτησαν δύο ἢ τρεῖς γύρους εἰς τὸν διάδρομον, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.·— παροιμ., ἔξω δρόμου ἢ ἐκτὸς δρόμου φέρεσθαι, Λατ. extra oleas vagari, πλανῶμαι ἐκτὸς τοῦ δρόμου, δηλ. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ζητήματος, Αἰσχύλ. Πρ. 884, Πλάτ. Κρατ. 414Β· ἐκ δρόμου πεσεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1245· οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, δὲν εἶναι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ὁ αὐτ. Χο. 514.

δρόμων, ωνος, ὁ, ἐλαφρὸν πλοιάριον, ταχυναυτούσας ὁλκάδας, ἃς δρόμωνας εἴωθεν ὀνομάζειν τὸ πλῆθος Θεοφύλακτ. Σιμοκ. Ἱστορ. σ. 178, Βυζ. **II.** εἶδός τι καρκίνου, ὡς ὁ **δρομίας**, Ἡσύχ.

δροσαλλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀμπέλου, Γεωπ. 5. 17, 3.

δροσερός, ά, όν, (δρόσος) πλήρης δρόσου, αἰθήρ, πηγαὶ Εὐρ. Βάκχ. 865, Ἑλ. 1335· νεφέλαι Ἀριστοφ. Νεφ. 338· δροσερός, πρόσφατος, λάχανα ὁ αὐτ. Πλ. 298·— τρυφερός, μαλακός, στόμα Ἀνθ. Π. 5. 244.

δροσίζω, ῥαίνω δρόσῳ, ῥαντίζω, Ἀριστοφ. Βατρ. 1312, Βάβρ. 12. 15.—Παθ., δεδροσισμένον νέφος, πλῆρες δρόσου, Διογ. Λ. 7.152. **II.** ἀμετάβ., σχηματίζω δρόσον, Ἀριστ. Προβλ. 25. 21.

δρόσιμος, ον, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 918Α.

δροσινός, ή, όν, = δροσερός, Ἀνθ. Π. 9. 570.

δροσοβολέω, χύνω δρόσον, ὁ ἀὴρ δροσοβολεῖ Πλούτ. 2. 659Β.

δροσο-βόλος, ον, ῥίπτων δρόσον, δροσερός, χῶραι Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 24, 4· ἀὴρ αὐτόθι 6. 18, 3.

δροσοειδής, ές, = δροσώδης, Παλλάδ. Λαυσιακ. σ. 999.— Ἐπίρρ. -ῶς, Βασίλ. 1.173 (Migne), Γρ. Νύσσ. 1. 312.

δροσο-είμων, ον, δρόσον ἐνδεδυμένος, νεφέλαι Ὀρφ. Ὕμν. 20. 6., 50. 6.

δροσόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ δροσερός, Εὐρ. Τρῳ. 833, κτλ.

δροσό-μελι, ιτος, τό, ἀερόμελι Γαλην. 6. 399.

δροσόομαι, παθ., εἶμαι ὑγρὸς ἐκ τῆς δρόσου, Ἀνακρεοντ. 57.12.

δροσο-παγής, ές, δροσόπηκτος, δρόσῳ τρεφόμενος ἢ τραφείς, Φίλων 7, Θεαμ. 1.

δροσο-πάχνη, ἡ, δρόσος μετὰ πάχνης μεμιγμένη, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 5.

δρόσος, ἡ· (πρβλ. Σανσκρ. ras-as (sucus), Λατ. ros, Σλαυ. rosa· ἴδε ὡσαύτως **ἔρση**)·—«δροσιά», Ἡρόδ. 2. 68, Πλάτ. Τιμ. 59Ε· καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 336, Σοφ. Αἴ. 1208, κτλ.·— ἡ Ὁμηρικὴ λέξις εἶνε **ἔρση, ἐέρση**. **2)** παρὰ ποιηταῖς, ὕδωρ, ποντία δρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 904· δρόσῳ ἐναλίᾳ, θαλασσίᾳ, Εὐρ. Ι. Τ. 255, 1192· ποταμίᾳ δρ. ὁ αὐτ. Ἱππ. 127· ποταμίαισι δρόσοις αὐτόθι 77· ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοισι ὁ αὐτ. Ι. Α. 182· ὡσαύτως μόνον δρόσος, Ἀχελῴου δρ. ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 167· καθαραῖς δρόσοις ὁ αὐτ. Ἴωνι 97· ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε Ἀριστοφ. Βατρ. 1339· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου rore puro Castaliae. **3)** ἐπὶ ἄλλων ὑγρῶν ἢ ποτῶν, δρ. ἀμπέλου Πίνδ. Ο. 7. 2· δρ. φονία Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390, κτλ.·— μεταφ., δρόσος ὕμνων Πίνδ. Π. 5. 134· πρβλ. **ἄρδω**. **II.** ὡς τὸ ἔρση II, μεταφ., τὰ νεογνὰ τῶν ζώων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 141.

δροσο-φόρος, ον, ὁ φέρων δρόσον, δροσερός, Θ. Στουδ. σ. 740 (Migne).

δροσώδης, ες, ὅμοιος δρόσῳ, δροσερός, ὑγρός, Φερεκρ. Μεταλλ. 2, κτλ.· δ. ὕδατος νοτίς, πηγή, Εὐρ. Βάκχ. 704.

δρύακες, αἱ, (δρύες) = **δρύοχοι**, Ἡσύχ.

δρυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δρῦς**, Εὐστ. 1715. 52.

Δρυάς, άδος, ἡ, (δρῦς) νύμφη, ἧς ἡ ζωὴ συνεδέετο πρὸς τὴν τοῦ δένδρου, οὗ προστάτις ἦτο, Πλούτ. Καίσ. 9., 2. 711Ε· πρβλ. **Ἁμαδρυάς**.

δρυηκόπος, ον, (κόπτω) ξυλοκόπος, Λυκόφρ. 1378.

δρυΐδης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῶν Γαλατῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30.

δρυΐνας, ὁ, ὄφις διαμένων ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων πεπαλαιωμένων δρυῶν, Νίκ. Θ. 411.

δρύϊνος, η, ον, (δρῦς) ἐκ δρυός, Ὀδ. Φ. 43, Ἱππ. Ἀγμ. 761, Εὐρ. Βάκχ. 1103, κτλ.· δρ. πῦρ, πῦρ ἐκ ξύλων δρυός, Θεόκρ. 9. 19· μέλι δρ. Ἀνθ. Π. 9. 72· ὁ δρ. στέφανος Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VI.

δρυϊνών, ῶνος, δάσος δρυῶν, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA. I, Supplem. 274.

δρυΐτης, ου, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 2, 2, λέγεται ὅτι εἶνε εἶδος κυπαρίσσου. **II.** δρ. λίθος, πολύτιμός τις λίθος, πρβλ. Πλίν. 37. 11.

δρύ-καρπον, τό, βάλανος ἢ ὅμοιός τις καρπός, Λυκόφρ. 83, Εὐστ. 773. 49, ἐν τῷ πληθ.

δρυ-κολάπτης, ἴδε ἐν λ. **δρυοκολάπτης**.

δρυμάζω ἢ **-σσω,** = **δρύπτω**· μέλλ. **δρυμάξω**, Κωμικ. ἐν Meineke 5. 123.

δρυμίς, ίδος, ἡ, = **δρυάς**, δρ. Νύμφαι Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 69.

δρῡμόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ **δρυμοῦ**, Γρηγ. Ναζ. 3. 984.

δρῡμόνιος, α, ον, ὁ διατρίβων εἰς τὰ δάση, Ὀρφ. Ὕμν. 35.12.

δρῡμός, ὁ, (δρῦς) ἄλσος ἐκ δρυῶν· ἐν γένει, δάσος. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸν ἑτερογενῆ πληθ. **δρυμά**, Ἰλ. Λ. 118, Ὀδ. Κ. 150, 197, 251· ἀλλ' αἰτ. πληθ. **δρυμοὺς** ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 10, Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαβ. 1·— ὁ ἑνικ. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1399, Εὐρ. Ἱππ. 1127. [Ἐν τῷ ἑνικῷ ἀείποτε **δρῡμός**· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀείποτε **δρῡμά**· **δρῡμά** δὲ μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικοῖς, Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 681].

δρυμοτομέω, κόπτω ξύλα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 122.

δρῡμο-χαρής, ές, εὑρίσκων εὐχαρίστησιν εἰς τὰ δάση, ἐπίθ. τῶν νυμφῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 12.

δρῡμώδης, ες, (εἶδος) δασώδης, Διόδ. 3. 26.

δρῡμών, ῶνος, ὁ, = **δρυμός**, Βάβρ. 45.11, Ὀππ. Κ. 2.78.

δρυο-βάλανος, ἡ, βάλανος δρυός, «βαλανίδι», Στράβων 734.

δρυο-βαφής, ές, ὁ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς βεβαμμένος, Ἡσύχ.

δρυο-γόνος, ον, ὁ παράγων δρῦς, κεκαλυμμένος μὲ δρῦς, ὄρη Ἀριστοφ. Θεσμ. 114.

δρυόεις, εσσα, εν, πλήρης δρυῶν, δασώδης, Στράβ. 626.

δρυο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς δρυὸς οἰκῶν, διαμένων, τέττιξ Ἀνθ. Π. 7. 190.

δρυο-κολάπτης, ου, ὁ, «ξυλοφαγᾶς», οὗ ὁ Ἀριστ. τρία εἴδη διακρίνει (Picus viridis, P. major καὶ minor), Ἱ. Ζ. 8. 3, 7, πρβλ. 9. 9, 1·— ὡσαύτως **δρυκολάπτης**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 480, 979, Στράβ.· παρ' Ἡσυχ. **δρυοκόλαψ** καὶ **δρυοκόπος** ἐν Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 1, 15.

δρυο-παγής, ές, ἐκ ξύλων δρυὸς κατεσκευασμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 629, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 743.

δρυο-πτερίς, ὁ, πτερὶς φυομένη ἐπὶ δρυῶν, Διοσκ. 4. 189.

δρυοτομία, ἡ, τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων, κεκομμένα ξύλα πρὸς καῦσιν, Πλάτ. Νόμ. 678D.

δρυοτομική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ξυλοκόπου, τοῦ ξυλοσχίστου, Πλάτ. Πολιτ. 288D.

δρυο-τόμος, ὁ, ξυλοκόπος, ξυλοσχίστης, Αἴσωπ., κτλ. [δρῡ-ἐν ἄρσει, Κόϊντ. Σμ. 1. 250].—Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ 319.

δρύοχοι, οἱ, (δρῦς, ἔχω) τὰ ὑποστηρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τρόπις ναυπηγουμένου πλοίου, Ὀδ. Τ. 574, — ἔνθα οἱ πελέκεις ἐμπεπηγμένοι κατὰ γραμμὴν παρομοιάζονται πρὸς τοὺς δρυόχους, πρβλ. Εὐστ. καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ, κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανὶς Ἐπίγραμ. παρ' Ἀθην. 209C·— μεταγεν., ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι σκάφη, καινὰ ἐξ ὑπαρχῆς, Πολύβ. 1. 38, 5· δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀπολλών. Ῥόδ. Α. 723· οὕτω, δρυόχους τιθέναι δράματος, καταθέτω, βάλλω τὴν τρόπιν (βάσιν), δηλ. ἄρχομαι νέου δράματος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 52· καὶ παροιμ., οἷον ἐκ δρυόχων Πλάτ. Τιμ. 81Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 231Ε·— ὁ Πολυδ. Α', 85 ἀναφέρει τὸ ἑνικ. δρύοχον. **II.** = **δρυμά**, δάση, Ἀνθ. Π. 6. 16· καὶ οὕτως ὁ Εὐρ. Ἠλ. 1163, κατὰ ἑτερογενῆ πληθ. **δρύοχα**.

δρύοψ, οπος, εἶδος ξυλοφαγᾶ διαφόρου τοῦ γνωστοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304.

δρυπετής, ἴδε **δρυπεπής**.

δρῡ-πεπής, ές, (πέπτω) ὡριμασμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ὥριμος, ἐλᾶαι Χιωνίδ. Πτωχ. 4, «γρυπάδες» Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 48· αἱ δρυπεπεῖς [ἐνν. ἰσχάδες] Ἀριστοφ. Λυσ. 564, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 2·— διά τινος κωμικῆς μεταφορᾶς, μᾶζαι δρ. Κρατῖν. Πλουτ. 2, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 74· δρ. ἑταῖραι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190.— Ἀλλὰ **δρυπετής** (ἐκ √ΠΕΤ, πίπτω) ἕτοιμος νὰ πέσῃ, παραπολὺ ὥριμος, ἀπαντᾷ

συνεχῶς ὡς διάφ. γραφή· καὶ οὗτος ὁ τύπος ὑποστηριζόμενος καὶ διὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ χαμαιπετής προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν τῷ Θησαυρ. τοῦ Στεφ. ἐν λ.· πρβλ. δρύππα.

δρύπεψ, επος, αἰτιατ. δρύπεπα, = δρυπεπής, ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς, ὥριμος, τὴν ἀλίπαστον δρύπεπα, Ἀνθολ. 6, 191.

δρυπίς, ίδος, ἡ, (δρύπτω) εἶδος ἀκάνθης, Θεόφρ. Ἱ.Φ.1.10, 6.

δρύππα, ἡ, Λατ. druppa, ἐλαία ὑπὲρ τὸ δέον ὥριμος, «θρούμπα», Ἀνθ. Π. 6. 299, Ἀθήν. 56Α· πρβλ. δρυψογέρων.

δρύπτω, Εὐρ. Ἠλ.150· μέλλ. δρύψω (κατα-) Ἀνθ. Π. 5. 43· ἀόρ. ἔδρυψα, Ἐπ. δρύψα Ἰλ., πρβλ. ἀποδρύφω.—Μέσ., Ἡσ., Εὐρ.· ἀόρ. δρυψάμενος Ὀδ.—Παθ., Ἀνθ. Π. 7. 2· ἀόρ. ἐδρύφθην Βάβρ. 36. 10· ὑπερσυντ. δέδρυπτο Κόϊντ. Σμ. 14. 391· πρβλ. ἀμφι-, ἀπο-δρύπτω. (Ἐκ τῆς √ΔΡΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ συνθέτῳ ἀπο-δρύφω, καὶ ἐν τῷ δρυφή, δρυφάζω). Ξέω. «τσουγγρανίζω», σπαράττω, σχίζω, βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ' ἀπὸ μυώνων Ἰλ. Π. 324· καὶ ἐν τῷ μέσ., δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς ἀμφί τε δειράς, σπαράττοντες ἀλλήλων.., Ὀδ. Β. 153·— κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἔνδειξιν πένθους, δρύπτειν κάρα Εὐρ. Ἠλ. 150· ἑκάτερθε παρειάς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 672· καὶ ἐν τῷ μέσ., δρύπτεσθαι παρειάν, σπαράττω, κατασχίζω τὴν παρειάν μου, Λατ. genas lacerare, Εὐρ. Ἑκ. 655· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ παρειάν, Ξεν. Κύρ. 3.1, 13· πρβλ. καταδρύπτω.

δρῦς, ἡ, (ὡσαύτως ὁ, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 401, καὶ παρὰ μεταγεν.)· γεν. δρυός· αἰτ. δρῦν, = δρύα μόνον παρὰ Κοΐντ. Σμ. 3. 280· ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. δρῦς, ἀλλ' ὡσαύτως δρύες, δρύας, Ἰλ. Μ. 132, Αἰσχύλ. Πρ. 832, Σοφ. Ἀποσπ. 354· γεν. δρυῶν Ἡρόδ.7. 218. [ῡ, πλὴν ἐν τοῖς δρῦς, δρῦν· ἀλλὰ γεν. δρῠὸς ἐν ἀρχῇ στίχου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 434]. (Ἐκ τῆς √ΔΡΥ παράγονται ὡσαύτως τὰ δρυ-μός, δρυ-μά, δέν-δρον, δρί-α, δόρ-υ (δουρός), πρβλ. Σανσκρ. dru-s, dru-mas (arbor), dâr-u (lignum), Ζενδ. dru (lignum), Γοτθικ. triu (ξύλον), Παλαιο-Σκανδιν. tré, Ἀγγλο-Σαξον. treow (Ἀγγλ. tree), κτλ.). Κατ' ἀρχάς, πᾶν δένδρον (δρῦν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ .. πᾶν δένδρον Σχόλ. Ἰλ. Λ. 86, ἴδε κατωτ.), ἀλλὰ συνήθως τὴν δρῦν, Λατ. quercus, Ὅμ., κτλ.· ἥτις περιγράφεται ὡς ὑψίκομος Ἰλ. Ξ. 398, κτλ.· ὑψικάρηνος Μ.132· ἐν χρήσει πρὸς ναυπηγίαν (πρβλ. δρύοχοι), Ν 389 κέξ.· ἐπίσημος διὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, Ψ. 328· ἱερὰ δὲ τοῦ Διός, ὅστις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς διὰ τῶν δρυῶν τῆς Δωδώνης. Ὀδ. Ξ. 328· αἱ προσήγοροι δρύες Αἰσχύλ. Πρ. 832· πολύγλωσσος δρῦς Σοφ. Τρ. 1168, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 275Β, καὶ ἴδε φηγός·— παροιμ., οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι .. οὐδ' ἀπὸ πέτρης, δὲν ἐφύτρωσας ἀπὸ τὰ δάση ἢ τοὺς βράχους, ἀλλ' ἔχεις γονεῖς καὶ πατρίδα, Ὀδ. Τ. 163, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 34D, Πολ. 544D·— ἀλλά. οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης .. ὀαριζέμεναι, δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ ὁμιλῶμεν καθ' ἡσυχίαν ἀπὸ δένδρου ἢ βράχου ὡς ἐρασταί, Ἰλ. Χ. 126· ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην; πρὸς τί ὅλα ταῦτα περὶ δένδρων καὶ βράχων (δηλ. περὶ πραγμάτων μεθ' ὧν οὐδεμίαν ἔχομεν σχέσιν); Ἡσ. Θ. 35 (καὶ ὁ Göttling δίδει παρομοίαν ἑρμηνείαν εἰς τὸ τελευταῖον μνημονευθὲν χωρίον τῆς Ἰλ.). **II.** ἐπὶ ἄλλων δένδρων, πίειρα δρῦς, τὸ ῥητινῶδες ξύλον (τῆς πεύκης), Σοφ. Τρ. 763 ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Εὐρ. Κύκλ. 615, πρβλ. 455· δρῦς θαλασσία, = ἁλίφλοιος Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 428. **III.** μεταφ., ἐξησθενωμένος γέρων, ὡς τὸ γεράνδρυον, Ἀνθ. Π. 6. 254, Ἀρτεμ. 2. 25 πρβλ. τοῦ Ὁρατίου aridae quercus, Ὀδ. Δ. 13, 9.

δρυ-τόμος, ον, ποιητ. ἀντὶ δρυοτόμος, Ἰλ. Λ. 86· ἀλλὰ δρυ- ἐν ἄρσει, Κόϊντ. Σμ. 9.163, 453., 13. 56.

δρυφάζω, = δρύπτω, Ἡσύχ.

δρύφακτος, ὁ, φραγμός τις κιγκλιδωτὸς ἢ δικτυωτὸν διαχώρισμα χρησιμεῦον ὡς περίφραγμα τῶν δικαστηρίων, τοῦ βουλευτηρίου, κτλ., Ἀριστοφ. Σφηξ. 830· συνήθ. κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. cancelli, ὑπερεπήδων τοὺς δρ. ὁ αὐτ. Ἱππ. 675· ὑπὸ τοῖς δρ. ὁ αὐτ. Σφηξ. 386· ἐπὶ τοῖς δρ. αὐτόθι 552, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 55· οὐδ. πληθ. δρύφακτα ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Στεφ. Θησαυρ., ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. καὶ Πολυβ. (ἴδε κατωτ.), καὶ ἀλλαχοῦ τὸ γένος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ· πρβλ. κιγκλίς. **2)** καθ' ἑνικὸν καθόλου, κιγκλίδες, Πολύβ. 1. 22, 6 καὶ 10. (Ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ὁ ἐκ δρυὸς φραγμός, ὥστε ἀρχικῶς θὰ ἦτο δρυό-φρακτος).

δρυφακτόω, περιφράττω, περικλείω, Πολύβ. 8. 6, 4.

δρυφάκτωμα, τό, περίφραγμα, Στράβων 629.

δρυφάς, άδος, ἡ, = δρυφή, Ἡσύχ.

δρυφάσσω, μέλλ. -ξω, περιφράττω, φυλάττω διὰ φραγμοῦ, Λυκόφρων 758.

δρυφή [ῠ], ἡ, (δρύπτω) ἀμυχή, δρύφος, ὁ, «τζουγγράνισμα», Ἡσύχ.

δρύψελα, τά, ξύσματα, τρίμματα, θρύψαλα, Παρθέν. ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 288. 58.

δρύψια, τά, = τῷ προηγ., δρ. τυρῶν Ἀνθ. Π. 6. 299.

δρυψο-γέρων, ὁ, (πρβλ. δρύππα) γέρων σεσαθρωμένος, κατατετριμμένος, «γεροκολασμένος», δρυψογέροντες, «οἱ ἄτοποι πρεσβῦται καὶ οἱονεὶ ἄτιμοι» Ἡσύχ.·— δρυψό-παις, ὁ, «παῖς κατατετριμμένος» Ἐ. Μ. Ἡσύχ.

δρώοιμι. Ἐπ. εὐκτ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ δράω.

δρωπακίζω, μαδῶ τὰς τρίχας διὰ πεπισσωμένου ἐμπλάστρου, Λουκ. Δημών. 50· δρωπακισμός, ὁ, ἡ τοιαύτη τῶν τριχῶν ἀπόσπασις· μάδημα τῶν τριχῶν διὰ δρώπακος, πίττωσις Διοσκ.· δρωπακιστός, ή. όν, χρησιμεύων πρὸς μάδησιν τῶν τριχῶν, ψιλωτικός, Γαλην. 12, 103.

δρωπακίστρια, ἡ, = παρατίλτρια, Φώτ., Θωμ. Μ.

δρῶπαξ, ακος, ὁ, (δρέπω) ἔμπλαστρον ἐκ πίσσης, Συνέσ.75D, Γαλην. [ᾰ ἐν τῇ γενικῇ, Μαρτιάλ. 3. 74., 10. 65).

δρώπτω, = διακόπτω ἢ διασκοπῶ, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 272) παρ' Ἡσυχ.· καὶ δρωπάζω ἀναφέρεται ἐν Α. Β. 549· πρβλ. δράω, δρῶ (Β).

δρώψ, ωπός, ὁ, = ἄνθρωπος, Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 5, σ. 674, Ἡσύχ.

δύα, Δωρ. ἀντὶ δύη.

δυαδικός, ή, όν, (δύο) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ἀριθμὸν δύο, Πλούτ. 2. 1025C.—Ἐπίρρ., δυαδικῶς Πρόκλ. εἰς Παρμ. Πλάτ. σ. 915 (Stallb.) Τίμ. 208 (Βασιλ.).

δυάζω, κάμνω δύο, ζευγαρώνω, Εὐστ. Πονημ. 250. 78· παθ., ζευγαρώνομαι, γίνομαι δύο μετ' ἄλλου, ἀντίθ. μονὰξ ζῆν, αὐτόθι 81. **2)** ἐκφέρω τι κατὰ δυϊκὸν ἀριθμόν, Εὐστ. Ἰλ. 47. 28. **3)** παθ., ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι διπλοῦν, βλέπω διπλᾶ, πάσχω διπλωπίαν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 193. **II.** διαιρῶ εἰς δύο, διχοτομῶ, Θεολ. Ἀριθμ. σ.12.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 98.

δυάκις, ἐπίρρ. = δίς (πρβλ. τρίς, τριάκις), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 607.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 45.

δυ-ανερικός, ή, όν, = τῷ Λατ. duumviralis, Συλλ. Ἐπιγρ. 3979.

δυάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς δύο, Πλάτ. Φαίδωνι 101C, Παρμ. 149C, Ἀριστ., κτλ.

δυασμός, ὁ, ἡ εἰς δύο διαίρεσις, Εὐστ. Πονημ. 205. 20.

δυάω, (δύη) βυθίζω εἰς δυστυχίαν, κακοδαιμονίαν, δυόωσιν .. ἀνθρώπους Ὀδ. Υ. 195.

δυγός, Δωρ. ἀντὶ ζυγός, Ε. Μ. 316. 56· Αἰολ., αὐτόθι 466. 36.

δυερός, ά, όν, ἄθλιος, δυστυχής, δυεροῦ θανάτοιο τυχεῖν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην.153, πρβλ. Μάξ. π. κατ. 65, 182.

δύη, ἡ, Δωρ. δύα, ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ. (ἴδε ἐν λ. δαίω (Α), πρβλ. δυάω, ὀδύνη)·— ποιητ. λέξις, δυστυχία, ἀθλιότης, ἀγωνία, Ὀδ. Ξ. 215, καὶ Τραγ.· πῆμα δύης, βάρος ὀδύνης, δυστυχίας, Ὀδ. Ξ. 338· πέλαγος ἀτηρᾶς δύης Αἰσχύλ. Πρ. 746· γενναία δύη Σοφ. Αἴ. 938· πληθ., πημοναῖς δύαις τε Αἰσχύλ. Πρ. 512, πρβλ. 179, 525, κτλ.

δυη-πάθής, ές, ὁ πολλὰ ὑποφέρων, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ. 1165, Ὀππ. Ἁλ. 2. 436·— καὶ δυήπαθος, ον, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 486·— ἐντεῦθεν δυηπαθείη, ἡ, ἀθλιότης, δυστυχία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1395, Ἀνθ. Πλαν.113· καὶ δυηπάθεια, ἡ, Ἐτυμ. Μ. 291.

δυθμή, Δωρ. ἀντὶ δυσμή, ὃ ἴδε ἐν τέλ.

δυϊκός, ή, όν, = δυαδικός· τὸ δυϊκόν, ὁ δυϊκὸς ἀριθμός, Ἀπολλ. π. Συντ. 297.—Ἐπίρρ. -κῶς, = διττῶς, Σουΐδ. **2)** κατὰ δυϊκὸν ἀριθμόν, Γραμμ.

δύϊος, α, ον, = δυερός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 842.

Δυκτινναῖος (= Δικτυνναῖος), ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 686.

δύμεναι [ῠ], Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ δύω, Ἰλ.

δύναμαι, ἀποθ.· κλίνεται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. κατὰ τὸ ἵσταμαι· β' ἑνικ. δύνασαι Ἰλ. Α. 393, Ὀδ. Δ. 374, Σοφ. Αἴ. 1164 (ἐν ἀναπαιστ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 811 (ἐν χοριαμβ.), Ξεν. Ἀν. 7. 7, 8, κτλ., ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι καὶ δύνᾳ Σοφ. Φ. 798, Εὐρ. Ἑκ. 253, Ἀνδρ. 239· Ἰων. δύνῃ, ὅπερ χρησιμεύει ὡσαύτως ὡς ὑποτακτ. παρὰ τοῖς δοκίμοις, Πόρσ. Ἑκ. ἔνθ' ἀνωτ.· Ἰων. γ' πληθ. δυνέαται Ἡρόδ.· ὑποτακτ. δύνωμαι, Ἰων. β' ἑνικ. δύνηαι Ἰλ. Ζ. 229· παρατ. β' ἑνικ. ἐδύνω Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 405, Ξεν. Ἀν.1. 6, 7· Ἰων. γ' πληθ. ἐδυνέατο Ἡρόδ.·— μέλλ. δυνήσομαι Ἰλ., Ἀττ.· Δωρ. δυνᾶσοῦμαι Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 46, 61· μεταγεν. ὡσαύτως δυνηθήσομαι Δίων Κ., δεδυνήσομαι Σώπατ. ἐν Walz Ῥήτ. 8. σ. 97·—ἀόρ. ἐδυνησάμην Ἰλ. Ξ. 33, Ἐπιχ. δυν- Ε. 621, κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. (ἐπειδὴ τὸ τοῦ Δημ. 445.1 ἔχει διορθωθῆ ἐκ χφων)· ὁ παθ. τύπος ἐδυνάσθην, Ἐπ. δυνάσθην, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. (ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἀπομν.1. 2, 24, Ἀν. 7. 6, 20, κτλ.), ὁ δὲ αὐστηρῶς Ἀττ. τύπος εἶναι ἐδυνήθην Σοφ. Αἴ. 1067, Ο. Τ. 1212, Εὐρ. Ἴωνι 867, Δημ. 540. 25., 574. 28·— πρκμ. δεδύνημαι Δείναρχ. 106. 35, Δημ. 48. 16·— ῥημ. ἐπίθ. δυνατός.—Ἡ διπλῆ αὔξησις ἠδυνάμην, ἠδυνήθην ἀπαντᾷ ἐν χειρογράφοις τοῦ Ἡροδ. καὶ πολλῶν Ἀττ. συγγραφέων καὶ ἐνίοτε ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου, ἠδύνω Φιλιππίδ. Συμπλ.1, ἠδυνήθην Αἰσχύλ. Πρ. 206. Ἐν ταῖς ἀττικ. ἐπιγρ. ἡ αὔξησις τοῦ δύναμαι γίνεται διὰ τοῦ ε, μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. διὰ τοῦ η, Meisterh. σ. 169. [ῠ, πλὴν ἐν τῷ δυνάμενοιο Ὀδ. Λ. 276, Δ. 414, Ἐπ.

'Ομ. 15. 1, καὶ ἐν τῷ κυρ. ὀνόματι **Δυναμένη**, χάριν τοῦ μέτρου].

I. εἶμαι ἱκανός, δυνατός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., καὶ ἀορ. "Ομ., κτλ.· ἡ ἀπαρέμφ. τοῦ μέλλοντος, σπανίως ἀπαντῶσα παρὰ δοκίμοις, εἶναι πιθανῶς σφάλμα (πείσειν ἀντὶ πεῖθειν) ἐν Σοφ. Φ. 1394· — ὁπόταν δὲ κεῖται ἀπολύτως, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐννοήσωμεν ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφραζομένων, εἰ δύνασαί γε, ἐὰν τοὐλάχιστον δύνασαι [ἐνν. περισχέσθαι] 'Ιλ. Α. 393· ὅσσον ... δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε [ἐνν. ποιεῖν τι] 'Ιλ. Υ. 360· Ζεὺς δύναται ἅπαντα [ἐνν. ποιεῖν] 'Οδ. Δ. 237· οὕτω καί, μέγα δυνάμενος, λίαν ἰσχυρός, πανίσχυρος, 'Οδ. Α. 276, πρβλ. Λ. 414, 'Ηρόδ. 9. 9, κτλ.· μέγα δύναται, multum valet, Αἰσχύλ. Εὐμ. 950· δ. Διὸς ἄγχιστα ὁ αὐτ. 'Ικέτ. 1036· οἱ δυνάμενοι, ἄνδρες ἔχοντες δύναμιν, ἰσχύν, Εὐρ. 'Ορ. 889, Θουκ. 6. 39, κτλ.· δυνάμενος παρά τινι, ἔχων δύναμιν, ῥοπὴν παρά τινι, 'Ηρόδ. 7. 5, 'Ανδοκ. 32. 31, κτλ.· δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις Θουκ. 4. 105· δύν. χρήμασι, τῷ σώματι Λυσ. 107. 26., 168. 26·—ὁ δυνάμενος, ὅστις δύναται νὰ διατηρήσῃ ἑαυτόν, ὁ αὐτ. 169. 19. **2)** ἐπὶ τοῦ ἠθικῶς δυνατοῦ, εἶμαι ἱκανός, τολμῶ ἢ ἀνέχομαι νὰ πράξω τι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐδὲ τελευτὴν ποιήσειν δύναται 'Οδ. Α. 250· σε .. οὐ δύναμαι προλιπεῖν Ν. 331, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 455· οὐκέτι ἐδύνατο βιοτεύειν Θουκ. 1. 130·— οὕτω Λατ. posse εἰς Βεργ. Αἰν. 9. 482, 'Ορ. 'Ωδ. 3. 11. 30. **3)** μετὰ τοῦ ὡς καὶ ὑπερθ., ὡς ἐδύναντο ἀδηλότατα Θουκ. 7. 50· ὡς δύναμαι μάλιστα Πλάτ. Πολ. 367Β· ὡς δύναιτο κάλλιστον ὁ αὐτ. Συμπ. 214C· ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων Δημ. 814. 4, κτλ.· ἢ ἁπλῶς, ὡς ἐδύνατο Ξεν. 'Αν. 2. 6, 2· οὕτω καί, ὅσους ἐδύνατο πλείστους ἀθροίσας Ξεν. 'Ελλ. 2. 2, 9· λαβεῖν .., οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμαι "Αλεξ. Συντρ. 1. **II.** ἰσοδυναμῶ, λογίζομαι ἢ εἶμαι ἰσοδύναμος πρός τι, «περνῶ ὡς ..», καὶ ταῦτα, **1)** ἐπὶ νομισμάτων, ἀξίζω, ἰσοδυναμῶ πρὸς .., μετ' αἰτ., ὁ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς Ξεν. 'Αν. 1. 5, 6, πρβλ. Δημ. 914. 11· ἀπολ., ἰσχύω, «περνῶ», Λουκ. Πένθ. 10. **2)** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἰσοδύναμος εἶμαι πρὸς .., τριηκόσιαι γενεαὶ δυνέαται μύρια ἔτεα 'Ηρόδ. 2. 142· λόγοι ἔργα δυνάμενοι, λόγοι ἰσοδυναμοῦντες πρὸς ἔργα, Θουκ. 6. 40. **3)** ἐπὶ λέξεων, σημαίνω, δηλῶ, ὡς τὸ Λατ. valere ἀντὶ τοῦ significare, 'Ηρόδ. 4. 110, 1 κ. ἀλλ.· ἴσον δύναται, Λατ. idem valet, ὁ αὐτ. 6. 86, 3, πρβλ. 2. 30., 4. 192, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 553· τὸ νεοδαμῶδες δύναται ἐλεύθερον εἶναι Θουκ. 7. 58· ταὐτὸν δ. 'Αριστ. Πολ. 5 11, 6·— ὡσαύτως, τείνω, χρησιμεύω, ἰσχύω πρός τι, «σημαίνω» τι, οὐδένα καιρὸν δύναται, δὲν χρησιμεύει διὰ τίποτε, δὲν ἰσχύει διὰ τίποτε, Εὐρ. Μηδ. 128, πρβλ. Πλάτ. Φιλήβ. 23D· τὸ τριβώνιον τί δύναται; 'Αριστοφ. Πλ. 842· τοῦτο δύνανται αἱ ἀγγελίαι, τοῦτο σημαίνουσιν αἱ ἀγγ., τόσην σημασίαν ἔχουσι, Θουκ. 6. 36· τὴν αὐτὴν δ. δούλωσιν ὁ αὐτ. 1. 141. **4)** ὡς μαθηματ. ὅρος, δύνασθαί τι, = ὑψοῦσθαι εἰς τὸ τετράγωνον καὶ ἰσοῦσθαι, τοῖς ἐπιπέδοις ἃ δύνανται Πλάτ. Θεαιτ. 148Β· αἱ δυνάμεναι αὐτὰ [τὰ μεγέθη] Εὐκλ. 10, 'Ορ. 11, 22· αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι, Πλάτ. Πολ. 546Β·— ἴδε ἐν λ. **δύναμις** V. **III.** ἀπρος. οὐ δύναται, μετ' ἀπαρ. ἀορ., δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι; Valck. 'Ηρόδ. 7. 134., 9. 45· πρβλ. **ἐθέλω** I. 2.

δυναμικός, ή, όν, ἰσχυρός, δυνατός, ἀποτελεσματικός, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 1036Ε· πρός τι Πολύβ. 22. 21, 4· κατά τι ὁ αὐτ. 37. 3, 3· ἐπὶ οἴνου, ἰσχυρός, δυνατός, 'Αθήν. 26Β.

δύνᾰμις [ῠ], ἡ, γεν. **-εως**, 'Ιων. **-ιος**, 'Ιων. δοτ. **δυνάμι·** (δύναμαι)·— δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη· παρ' 'Ομήρῳ ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη 'Οδ. Β. 62, πρβλ. 'Ιλ. Θ. 294· οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες 'Οδ. Υ. 237· οὕτως, ἡ δύναμις τῶν νέων 'Αντιφῶν 127. 24, κτλ.·— ἐντεῦθεν καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, ἱκανότης πρὸς πρᾶξίν τινος, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν 'Ιλ. Θ. 294· πὰρ δύναμιν, παρὰ τὴν δύναμιν, πέρα τῆς δυνάμεώς τινος, Ν. 787· παρὰ πεζοῖς, παρὰ δ. Θουκ. 1. 70, κτλ.· ὑπὲρ δ. Δημ. 292. 25· ἀντιθ. κατὰ δ., ὅσον δύναταί τις, ὅσον ἰσχύει τις, Λατ. pro virili, 'Ηρόδ. 3. 142, κτλ. (κὰδ δ. παρ' 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 334)· οὕτως, εἰς δύναμιν Κρατῖν. Πυλ. 3, Πλάτ. Πολ. 458Ε, κτλ.· πρὸς δ. ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 231Α. **2)** ἐξωτερικὴ δύναμις, ἰσχύς, βαρύτης, ἀξίωμα, Λατ. potentia, opes, Αἰσχύλ. Περσ. 174, 'Αγ. 779, 'Ηρόδ. 1. 90, Θουκ. 7. 21, κτλ.· ἐν δ. εἶναι, γίγνεσθαι Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 5, Δημ. 174. 27. **3)** δύναμις διὰ πόλεμον, στρατιωτικαὶ δυνάμεις, ἡ πεζικὴ 'Ηρόδ. 5. 100, κτλ.· δ. καὶ πεζὴ καὶ ἱππικὴ καὶ ναυτικὴ Ξεν. 'Αν. 1. 3, 12. **4)** δύναμις, ποσότης, Λατ. vis, χρημάτων δ. 'Ηρόδ. 7. 9, πρβλ. Θουκ. 9. 97., 6. 46. **II.** δύναμις, ἱκανότης, αἱ τοῦ σώματος δυνάμεις Πλάτ. Θεαιτ. 185Ε· ἡ δ. τῆς ὄψεως Πλάτ. Πολ. 532Α· ἡ τῶν λεγόντων δ. Δημ. 596. 21· μετὰ γεν. πράγμ., ἱκανότης διά τι, τῶν ἔργων 'Αριστ. Πολ. 5. 9, 1· τοῦ λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 6, 14· τοῦ λόγου, τῶν λόγων Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 52, "Αλεξ. 'Ιππ. 1·— ἀπολ., πᾶσα φυσικὴ ἢ ἠθικὴ ἱκανότης, ἣν δύναταί τις νὰ τελειοποιήσῃ διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ μεταχειρισθῇ διὰ καλὸν ἢ διὰ κακόν, 'Αριστ. Τοπ. 4. 5, 9, Μ. 'Ηθ. 1. 2, 2., 7. 2·— ὡσαύτως ἐπὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων φυτῶν, κτλ., αἱ δ. τῶν φυομένων, τῶν σπερμάτων Ξεν. Κύρ. 8. 8, 14, κτλ.· ἡ παραγωγὸς δύναμις, τῆς γῆς ὁ αὐτ. Οἰκ. 16, 4· μετάλλων ὁ αὐτ. Πόρ. 4, 1. **2)** δύναμις, τέχνη, ὡς ἰατρική, λογική, ῥητορική, 'Αριστ. Μεταφ. 4. 12, 11., 8. 2, 1. **3)** ἰατρικόν, φάρμακον, 'Ιππ.· πρβλ. Bast Γρηγ. σ. 907. **III.** ἡ δύναμις ἢ σημασία λέξεως, Λυσ. 10. 7, Πλάτ. Κρατ. 394Β, κτλ. **2)** ἡ ἀξία τῶν χρημάτων, Θουκ. 6. 46, πρβλ. 2. 97, Πλούτ. Λυκ. 9, Σόλ. 15. **IV.** ἱκανότης εἰς τὸ ὑπάρχειν ἢ ἐνεργεῖν, Λατ. potentia, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν ὕπαρξιν ἢ ἐνέργειαν (ἐνέργεια, ἐντελέχεια, 'Αριστ. Μεταφ. 8. 6, 9)· ἐντεῦθεν, δυνάμει, ὡς ἐπίρρ., ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει .. ἐστὶ Δημ. 32. 19· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνεργείᾳ, Λατ. actu), 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1. 24, ἐν τέλ.· ἢ πρὸς τὸ ἐντελεχείᾳ, ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 5, 1 κ. ἀλλ.· ἴδε **ἐνέργεια** II. **V.** ὡς μαθηματ. ὅρος, potentia, ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, τὸ τετράγωνον εὐθείας γραμμῆς καὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ ἰδίως τὸ τετράγωνον ἀριθμοῦ, Πλάτ. Θεαιτ. 147D κέξ.· εὐθεῖαι δυνάμει σύμμετροί εἰσιν, ὅταν τὰ ὑπ' αὐτῶν τετράγωνα τῷ αὐτῷ χωρίῳ μετρῆται Εὐκλ. 10. 'Ορ. 3· πρβλ. **δύναμαι** II. 4.

δυνᾰμο-δύναμις, εως, ἡ, δύναμις δυνάμεως, π. χ. τὸ τετράγωνον τοῦ τετραγώνου, Διόφαντ. 2.

δυναμοδυναμοστός, ή, όν, ὑψωμένος εἰς τὴν 4ην δύναμιν, Διόφ. 3.

δυναμόκυβος, ὁ, τετράγωνον τοῦ κύβου (6η δύναμις), Διόφ. 2.

δυναμοκυβοστός, ή, όν, ὑψωμένος εἰς τὴν 6ην δύναμιν, Διόφ. 3.

δυναμοστός, ὁ, (ἀριθμός), ὑψωμένος εἰς τὸ τετράγωνον, Διόφ. 3.

δυνᾰμόω, ἐνισχύω, 'Εβδ. ('Εκκλ. ι', 10), Θεοδοτ. Δαν. 9. 27·— συνήθ. ἐν τῷ παθ., 'Επ. π. Κολοσσ. α', 11, Εὐσ., κτλ.

δύνᾰσις [ῠ], **εως,** ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δύναμις,** Πίνδ. Π. 4. 424, Σοφ. 'Αντ. 604, 951, Εὐρ. "Ιωνι 1012· ἐν (ὁ ἐ. ἐς) δύνασιν, pro virili, 'Επιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1588. 5.

δῠναστεία, ἡ, (δυναστεύω) κυριαρχία, ἐξουσία, Σοφ. Ο. Τ. 593, Δημ. 247. 10· δ. ὀλίγων ἀνδρῶν Θουκ. 3. 62, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 291D· πολιτικαὶ δ., ἡ ἐξάσκησις πολιτικῆς ἐξουσίας, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 176C. **II.** ὀλιγαρχία Θουκ. 4. 78, 'Ανδοκ. 23. 12, Ξεν. 'Ελλ. 5. 4. 46, κτλ.· κατατασσομένη ὑπὸ τοῦ 'Αριστ. μεταξὺ τῆς τυραννίδος καὶ τῆς δημοκρατίας, Πολ. 4. 5, 2, πρβλ. 4. 6, 11., 5. 6, 12·— ὁ δὲ Δίων Κ. 52. 1 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς παράστασιν τῆς ἐξουσίας τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου.

δυναστευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ὅμοιος πρὸς δυνάστην, αὐθαίρετος, ἀντίθ. **πολιτικός,** 'Αριστ. Πολ. 2. 10, 13, πρβλ. 4. 14, 7., 5. 6, 11.

δῠναστεύω, εἶμαι **δυνάστης,** ἔχω ἐξουσίαν ἢ κυριαρχίαν, 'Ηρόδ. 9. 2, Θουκ. 6. 89, 'Ισοκρ. 249C, κτλ.· ἡ πόλις τῶν λοιπῶν ἐδυνάστευε μάλιστα 'Ηρόδ. 5. 97· μετὰ γεν., εἶμαι κύριος ἐπί τινος, Ποσειδών. παρ' 'Αθην. 213Α, Διόδ. 4. 31· μετὰ δοτ., 'Αθήν. 624D·— καθόλου, ὑπερισχύω, κατισχύω, ἐπικρατῶ· ἐπὶ ἀνέμου, ἐπὶ κλίματος, 'Ιππ. 'Αφ. 1247, 'Αέρ. 288· ἔχω δύναμιν, ῥοπήν, ἐξασκῶ ἐπίδρασιν, ἐν τῷ σώματι 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 14.— Παθ., κυβερνῶμαι, διευθύνομαι, ὑπό τινος Γαλην. **II.** ὡς μαθηματ. ὅρος, ἴδε ἐν λ. **δύναμαι** II. 4.

δῠνάστης, ου, ὁ, κύριος, ἀπόλυτος ἄρχων, κυβερνήτης· ἐπὶ τοῦ Διός, Σοφ. 'Αντ. 608· ἐπὶ τοῦ Ξέρξου (ἴδε ἐν λ. **δυνάτης**)· οἱ δ., οἱ πρῶτοι, οἱ ἄριστοι, οἱ προύχοντες ἔν τινι πολιτείᾳ, Λατ. optimates, 'Ηρόδ. 2. 32, Πλάτ. Πολ. 473D, κτλ.· παρὰ Πολυβ., ἐπὶ μικρῶν ἀρχόντων, ἡγεμόνων μικρᾶς χώρας, τὸ τοῦ Λιβίου reguli, 9. 23, 5., 10. 34, 2, κτλ.·— ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 6 οἱ ἀστέρες καλοῦνται λαμπροὶ δυνάσται.

δυναστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ δυνάστην, αὐθαίρετος, 'Αριστ. Πολ. 6. 6, 3.

δυνάστις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **δυνάστης,** Δημ. Φαλ. 311.

δυναστοῦντες (= **δυναστεύοντες**), 'Επιγρ. Αἰγύπτου, Rev. Arch. 1866, σ. 754.

δυνάστωρ, ορος, ὁ, = **δυνάστης,** Ψευδευριπ. I. Α. 280.

δυνᾰτέω, εἶμαι δυνατός, ἰσχυρός, Β 'Επιστ. π. Κορινθ. ιγ', 3.

δυνάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δυνάστης,** ὦ δυνάτα Αἰσχύλ. Περσ. 674, κατὰ τὸ Μεδ. χφον καὶ τὸν Σχολ.

δυνᾰτός, ή, όν, ὡσαύτως **-ός, όν** Πίνδ. Ν. 2. 21·— ἰσχυρός, ἀκμαῖος, ἰδίως κατὰ τὸ σῶμα, τὸ δυνατώτατον, οἱ ῥωμαλεώτατοι ἄνδρες, 'Ηρόδ. 9. 31· σῶμα δ. πρός τι Ξεν. Οἰκ. 7, 23· χερσὶ καὶ ψυχᾷ δ. Πίνδ. Ν. 9. 91· τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 19·— ἐπὶ πλοίων, κατάλληλος πρὸς ὑπηρεσίαν, Θουκ. 7. 60. **2)** μετ' ἀπαρ., ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι, 'Ηρόδ. 1. 97, κτλ.· δ. λῦσαι, ἰσχυρὸς εἰς τὸ νὰ λύσῃ, Πίνδ. Ο. 10. 11· λέγειν δ. Θουκ. 1. 139, κτλ.· ὅσον περ δ. εἰμι, παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., Εὐρ. 'Ορ. 522·— οὕτω καί, δ. κατά τι, πρός τι Πλάτ. 'Ιππ. 'Ελάσ 366D, Ξεν. Οἰκ. 7, 23. **3)** ἐπὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἰσχυρός, ἔχων ῥοπήν, Σοφ. 'Ηλ. 219· τῶν 'Ελλήνων δυνατώτατοι 'Ηρόδ. 1. 53· οἱ δυνατοί, οἱ πρῶτοι ἄνδρες, οἱ ἄριστοι,

οἱ ἐξέχοντες τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐπίδρασιν, Θουκ. 2. 65· δ. χρήμασι ὁ αὐτ. 1.13, κτλ.·— ὡσαύτως, εὔπορος, οὐχὶ πένης, ἀντίθ. **ἀδύνατος**, Λυσ. 169. 17. **4)** ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ, παραγωγός, εὔφορος, χώρα Γεωπ. 2. 21, 5. **II.** παθ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ, Λατ. quod fieri possit, Ἡρόδ. 2. 54, κτλ.·— δυνατόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 9.111, Αἰσχύλ. Ἀγ. 97, κτλ.· ὁδὸς δυνατὴ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις πορεύεσθαι, εὔβατος, Ξεν. Ἀν. 4.1, 24·— κατὰ τὸ δυνατόν, quantum fieri possit, Πλάτ. Κρατ. 422D, Δημ. 30. 11· οὕτως, ἐς τὸ δ. Ἡρόδ. 3. 24, Πλάτ. Φαῖδρ. 277Α· ἐκ τῶν δυνατῶν Ξεν. Ἀν 4. 2, 23· ὡσαύτως, ὅσον δυνατόν, εἰς ὅσον δ. μάλιστα, καθ' ὅσον μάλιστα δ., ὡς δ. ἄριστα, Εὐρ. Ι. Α. 997, Πλάτ., κτλ.·— τὰ δ., πράγματα ἅτινα δύνανται νὰ γείνωσι, Θουκ. 5. 89, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 2. **III.** ἐπίρρ. **-τῶς**, Λατ. valide, valde, εἰπεῖν δ. Αἰσχίν. 34. 22· δ. ἔχει Ἡρόδ. 7.11·— ὑπερθ. **-ώτατα**, Πλάτ. Πολ. 516D.

δυνηρός, ά, όν, = **δυνατός,** Βασίλ. Ἑξαήμ. 45.

δυνοτός, ή, όν, ἀντὶ **δυνατός,** Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 990. 4.— **δύνοτον** = **δυνατόν,** Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4725, 4· ἴδε Ahr. π. Δωρ. 2. 582.

δύνω, = **δύομαι.**

δύο, ὡσαύτως **δύω** παρ' Ἐπ. καὶ ἐλεγ. ποιηταῖς, ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Πόρσ. Ὀρ. 1550· γεν. καὶ δοτ. **δυοῖν** [εἶναι μονοσύλλαβον ἐν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. **δώδεκα** ἀντὶ **δυώδ-**] παρὰ μεταγεν. Ἀττ. ὡσαύτως **δυεῖν**, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἀποκλείεται ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων τῶν δοκίμων Ἀττικῶν, ὡς Εὐρ. Ἠλ. 536, Θουκ. 1. 20, ἴδε Ellendt Λεξ. Σοφ. λ. δύο ἐν τέλ.·— παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως δοτ. πληθ. **δυσὶ** (ἐν Θουκ. 8. 101, ἀντὶ **δυσὶν ἡμέραις** γραπτέον **δυοῖν ἡμέραιν**), κοινὸν ὅμως μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀριστ. Πολ. 3. 6, 7, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 150, καὶ συχνὸν ἐν Ἐπιγραφαῖς, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 210·— Ἐν ταῖς Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς τὸ **δυοῖν** εἶνε ἐν χρήσει μέχρι τοῦ 329 π. Χ., τὸ **δυεῖν** ἀπὸ τοῦ 329 μέχρι τοῦ 229 π. Χ., τὸ δὲ **δυσὶ** ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 3ης ἑκατονταετ. π. Χ., Meisterh. σ. 157.— Οἱ Ἰων. τύποι **δυῶν** (Ἡρόδ. 1. 94, 130, κτλ.), **δυοῖσι** (1. 32., 7.104) θεωροῦνται ἀμφίβολοι ὑπὸ τοῦ Δινδ.— Ἐν χρήσει ἀκλίτως, ὡς τὸ **ἄμφω**, παρ' Ὁμ. (ὅστις δὲν ἔχει γενικὴν ἢ δοτικὴν **δυοῖν**), τῶν δύο μοιράων Ἰλ. Κ. 253· δύω κανόνεσσι Ν. 407, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., δύο νεῶν Ἡρόδ. 8. 82· δύο ζεύγεσι 3. 130· δύο νεῶν Θουκ. 3. 89· δύο πλέθρων Ξεν. Ἀν. 1. 3, 23, κτλ.· ἀλλ' οὐχὶ οὕτω παρὰ Τραγ. (τὸ χωρίον Εὐρ Ἀνδρ. 692 δὲν παρουσιάζει ἐξαίρεσιν), καὶ σπάνιον παρὰ Κωμ., Ἀλεξ. Κνιδ. 1, Δαμοξ. Συντρ. 1. 3. (Ἐκ τῆς √ΔΥ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δὶς** (ἀντὶ **δυὶς** ἢ **δϝίς**), **δεύ-τερος** (ἀντὶ **δϝέτερος**), **δοι-οί, δι-σσός, δί-α, δί-χα, δι-πλόος**· πρβλ. Σανσκρ. dva, dvâu (duo), dvis (bis), dvitîyas (δεύτερος), vi- (ve-, dis-)· Ζενδ. dva (duo), κτλ.· Λατ. duo, bis (ἀντὶ duis, πρβλ. Ζενδ. bi-tya (δεύτερος)), bini (ἀντὶ duini), dis- καὶ ve-, du-plex, du-bius· Γοτθ. tvai, vi-thra (contra), twistass (διχοστασία)· Παλαιο-Σκανδιν. tveir, tvi- (bis)· Ἀγγλο-Σαξ. twâ (two, twain), tvennr (twin), κτλ.· Παλαιο-Γερμ. zwuo (Γερμ. zwei), κτλ.). Ἰλ. Δ. 16, κτλ.·— παρ' Ὁμ. **δύο** καὶ **δύω** (κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου) συχνάκις συνάπτονται πληθυντικοῖς ὀνόμασιν, ὡς δύο δ' ἄνδρες, κτλ.· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως τὸ **δύο** ἐνίοτε ἀπαντᾷ μετὰ πληθ. ὀνομάτων, τὸ δὲ **δυοῖν** σπανίως, ἴδε Elmsl. Μηδ. 798·— **δύο** ἐνίοτε, τῷ = ἡμετέρῳ «ἕνα δυό», Λατ. vel duo vel nemo, ὀλίγοι, Θεόκρ. 14. 45· πληρέστερον, ἕνα καὶ δύο Ἰλ. Β. 346· δύ' ἢ τρεῖς Ἀριστοφ. Εἰρ. 829· εἰς δύο, δύο-δύο, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 17· σὺν δύο, δύο ὁμοῦ, Ἰλ. Κ. 224, Ἡρόδ. 4. 66· δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, διασπᾶν, διαιρεῖν εἰς δύο, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 10.

δυο-ειδής, ές, δύο εἰδῶν, Πορφύρ. Β. Πυθ. 50.

δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, δώδεκα, Ἰλ.· ὡσαύτως **δυώδεκα, δώδεκα.**

δυοκαιδεκά-μηνος, ον, = **δωδεκάμηνος,** Σοφ. Τ. 648· **δυοκαιδεκάς, άδος,** ἡ, Πρόκλ.· καὶ παρ' Ἱππ. **δυοκαιδέκατος**

δυοκαίδεκος (ἐξυπ. ἀριθμός), ὁ, ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, Ἀλκαῖ. 71.

δυοκαιεικοσίπηχυς, υ, εἰκοσιδύο πήχεων, Εὐστ. 644. 39.

δυοκαιπεντηκοστός, ή, όν, ὁ πεντηκοστὸς δεύτερος, Ἀρχιμήδ. 330 Torelli.

δυοπεντεκαιδεκάς, άδος, θεοσθενὴς συνοδία Θ. Στουδ. σ. 1096 (Migne).

δυο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, παράγων δύο, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 8, 14.

δυοστός, ή, όν, δεύτερος· κατὰ τὸ **πολλοστός, ὀλιγοστός, μυριοστός,** Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 32.

δυο-τοκέω, γεννῶ δύο, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 14.

δύπτης, ου, ὁ, δύτης, «βουτηχτής», Λατ. mergus, Καλλ. Ἀποσπ. 167, Ὀππ. Ἀλ. 2. 436.

δύπτω, (δύομαι) «βουτῶ», ἠΰτε τις καύηξ δύπτησιν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἀντίμ. 6· πρὸς κῦμα δυπτούσας Λυκ. 715· καὶ ἄνευ προθέσεως, ἔδυψε Νηρέος τάφους αὐτόθι 164· νειόθι δύψας Ἀπολλών. Ῥόδ. Α. 1326· μετ' αἰτιατ., δύπτοντες κεφαλὰς αὐτόθι 1008.

δύρομαι [ῡ], ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὀδύρομαι,** θυγατράσι δυρομέναις Βακχυλ. 3. 35 (Blass).

δυσ-, ἀχώριστον προθεματικὸν μόριον, ἀντίθ. **εὖ**, ἀείποτε ἔχον τὴν ἔννοιαν τῆς δυσκολίας, δυστυχίας, κττ., ὡς **δυσήλιος, δύσαγνος**· ἀναιρεῖ δὲ τὴν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἢ ἐπαυξάνει τὴν κακήν· διὰ ταῦτα συντίθεται ἔτι καὶ μετὰ λέξεων περιεχουσῶν ἄρνησιν, ὡς **δυσάμμορος, δυσάσχετος.** Οἱ ποιηταὶ ἀγαπῶσι νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸ εἰς ἰσχυρὰς ἀντιθέσεις, ὡς **Πάρις Δύσπαρις, γάμος δύσγαμος,**— ὥστε πολλάκις καταντᾷ σχεδὸν = **ἀν-** ἢ **ἀ-** στερητ.·— σύνθετα δὲ σχηματίζονται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περιορισμούς, ὑφ' οὓς καὶ μετὰ τοῦ **εὖ** (ἴδε ἐν λέξει). Πρὸ τῶν **στ, σθ, σπ, σφ, σχ,** τὸ τελικὸν **σ** παρελείπετο· ἴδε **δυστ-.** (Πρβλ. Σανσκρ. dus-, dur-, π. χ. durmanâs = δυσμενής· Γοτθ. tuz- ἐν τῷ tuz-verjan (= διακρίνεσθαι, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ια', 23), Παλαιο-Σκανδιν. tor-, ἐν τῷ torsóttligr (δύσμαχος;)· Παλαιο-Γερμ. zur-, Γερμ. zer-).

δυσάγγελος, ον, ἄγγελος κακῶν ἢ κακοῦ, Νόνν. Δ. 20. 184.

δυσαγής, ές, (ἄγος) ἀσεβής, ἀντίθ. **εὐαγής,** Μανέθων 5. 180.

δυσαγκόμιστος, δυσάγκριτος, ποιητ. ἀντὶ **δυσανακ-.**

δύσαγνος, ον, ἄναγνος, ἀκάθαρτος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 751, Λουκ. Ἀλεξ. 54.

δυσαγρέω, εἶμαι ἀτυχὴς περὶ τὴν ἁλιείαν, περὶ τὴν ἄγραν, Πλούτ. Ἀντων. 29.

δυσαγρής, ές, ἀτυχῶς, κακῶς ἀγρευθείς, συλληφθείς, Ὀππ. Ἁλ. 3. 272.

δυσαγρία, ἡ, ἀτυχὲς κυνήγιον, ἀντίθ. **εὐαγρία, εὔθηρος ἄγρα,** Πολυδ. Ε', 13.

δυσάγωγος, ον, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος, δυσπειθής, Διον. Ἁλ. 2. 28· ἐπί τι ὁ αὐτ. 9. 8.

δυσάγων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαρεῖς ἀγῶνας, στρατηγία πολύπονος καὶ δυσάγων Πλούτ. Τιμολ. 36.

δυσαγώνιστος, ον, δυσκολονίκητος, δυσκαταμάχητος, Πολυδ. Γ', 141., Ε', 79, 105.

δυσάδελφος, ον, δυστυχεῖς ἀδελφοὺς ἔχων, δυσαδελφόταται πασῶν (Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη) Αἰσχύλ. Θήβ. 870.

δυσαερία, ἡ, κακός, νοσηρὸς ἀήρ, Στράβων 213.

δυσάερος [ᾱ], **ον,** ὁ ἔχων κακόν, νοσηρὸν ἀέρα, τόπος Δίων Χρυσ. 1. 550.

δυσαής, ές, (ἄημι) ὁ κακῶς πνέων, θυελλώδης ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος Ἰλ. Ε. 865· Ζεφύροιο δ. Ψ. 200, καὶ Ὀδ.· ποιητ. γεν. πληθ., δυσαήων ἀντὶ δυσαέων, Ὀδ. Ν. 99. **2)** καθόλου, ὑπερβολικός, δ. κρυμὸς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 115· καῦμα Κόϊντ. Σμ. 13.134· κῦμα Ἀνθ. Π. 7. 739. **II.** κακὴν ὀσμὴν ἀποπνέων, Ὀππ. Κ. 3. 114.

δυσάθλιος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τροφαὶ Σοφ. Ο. Κ. 328 (ἔνθα ὁ Δινδ. δύ' ἀθλίω τροφά).

δυσαίακτος, ον, λίαν οἰκτρός, ἀξιοθρήνητος, Ἑβδ.

δυσαιάνής, ές, παρὰ πολὺ θρηνώδης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 281.

δυσαίθριος, ον, οὐχὶ αἴθριος, σκοτεινός, συννεφώδης, ὀρφνη Εὐρ. Ἡρακλ. 857.

δυσαιμορράγητος, ον, ὁ δυσκόλως αἱμορροῶν, ἕδρα Ἀέτ. 14, 5.

δυσαίνητος, ον, κακὴν κεκτημένος φήμην, Ὀρφ. Ἀργ. 1337.

δυσαίνιγμα, τό, αἴνιγμα κακόν, ἀπαίσιον, δυσαίνιγμα τῆς σφιγγὸς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 45.

δυσαίρετος, ον, δυσάλωτος, Πολυδ. Α', 170.

δυσαισθησία, ἡ, ἀναισθησία, Τίμ. Λοκρ. 102Ε.

δυσαισθητέω, εἶμαι ἀναίσθητος, Εὐστ. Πονημ. 165, 65.

δυσαίσθητος, ον, ἀναίσθητος, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 72· τὸ δυσαίσθητον = ἀναισθησία, Γαλην. 1. 346. **II.** παθητ., ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς τὰς αἰσθήσεις, δυσκόλως ἀνιχνευόμενος, Πολυδ. Ε', 12.

δυσαιτιολόγητος, ον, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ αἰτιολογήσῃ τις, Φίλων 2. 644.

δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, διάγων ζωὴν δύσκολον, δυστυχής, Αἰσχύλ. Θήβ. 927 (Δινδ.), Σοφ. Ο. Κ. 150· αἰὼν δυσαίων, ζωὴ ἀθλία, βίος ἀβίωτος, Εὐρ. Ἑλ. 214· δυσαίων δ' ὁ βίος ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 960· — πρβλ. **ἀβίωτος.**

δυσάκεστος [ᾰ], **ον,** = **δυσήκεστος.**

δυσαλγής, ές, λίαν ἀλγεινός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1165, Πλούτ. 2.106.

δυσάλγητος, ον, λίαν ἀλγεινός· ὡς τὸ προηγ., ἢ κατὰ τὸν Meineke, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ βλάψῃ τις, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 106. **II.** ἀναίσθητος, σκληροκάρδιος, ἀνάλγητος, Σοφ. Ο. Τ. 12· δειλὸς ἢ δυσάλγητος φρένας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 689.

δυσαλθής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. Ἄρθρ. 807, Πλάτ. Ἀξ. 367Β. **2)** θανάσιμος, Νίκ. Ἀλ. 12.157.

δυσάλθητος, ον, δυσίατος, ἀνίατος, Κόϊντ. Σμ. 9. 388, Νόνν. Ἰω. ε', 16.

δυσάλιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **δυσήλιος.**

δυσαλλοίωτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος, δύσπεπτος, τροφὴ Ἱππ. 383. 9.

δυσάλυκτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀποφεύγει τις, Νίκ. Ἀλ. 251, 550.

δυσάλωτος, ον, ὃν δυσκόλως συλλαμβάνει τις ἢ λαμβάνει, ἄγρα Πλάτ. Λύσ. 206Α· ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8, 15, 6., 9.11, 5. 2) ὃν δυσκόλως νικᾷ τις ἢ κυριεύει, ἀρχὰ Αἰσχύλ. Πρ.166· μετὰ γεν., δ. κακῶν, ὃν δὲν δύνανται νὰ καταλάβωσι τὰ κακά, Σοφ. Ο. Κ. 1723. 3) δύσληπτος, δυσνόητος, Πλάτ. Τιμ. 51Α.

δυσ-άμβατος, ον, ποιητ. ἀντὶ δυσανάβατος, ὃν δυσκόλως ἀναβαίνει τις, πέτραι Σιμων. 26· δυσαναβ- Κορνοῦτ. Θ. Φ. 14.

δυσαμερία, Δωρ. ἀντὶ δυσημ-.

δυσάμμορος, ον, δυστυχέστατος, Ἰλ. Τ. 315, Χ. 428, 485.

δυσαναβίβαστος, ον, ὁ δυσκόλως ἀναβιβαζόμενος, δυσαναβίβαστος ἡ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὤλισθε καλῶν Ἰουστῖν. Μ.

δυσανάγωγος, ον, ὁ δυσκόλως ἀναρριπτόμενος, ἀποβαλλόμενος, Διοσκ. 1. 1.

δυσανάδοτος, ον, «δυσκολοχώνευτος», αἱ πῖνναι Ἀθήν. 91Ε.

δυσαναθυμίατος, ον, δυσκόλως ἐξατμιζόμενος, Ἀρτεμίδ. 1. 1.

δυσανακάλυπτος, ον, δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, Εὐστ. Θεσσ. σ. 321 (Migne).

δυσανάκλητος, ον, ὃν δυσκόλως ἀνακαλεῖ τις, Πλούτ. Θησ. 24, κτλ.·— ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑγείαν, δυσανακλήτως ἔχειν Διοσκ. Ἀλεξ. 16· ἢ εἰς εὐθυμίαν, Μάξ. Τύρ. 33. 6.

δυσανακόμιστος, ον, ὁ δυσκόλως ἐπαναφερόμενος ὀπίσω, Πλούτ. Ρωμ. 28· ποιητ. δυσαγκόμιστος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 262.

δυσανάκρατος, ον, ὁ δυσκόλως συγκρινόμενος ἢ ἀναμιγνυόμενος, Πλούτ. 2. 1024D.

δυσανάκριτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀνακρινόμενος ἢ ἐξεταζόμενος, δυσδιάγνωστος, ποιητ. δυσάγκριτος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 126.

δυσανάληπτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναλαμβάνει ἢ ἀνακτᾶταί τις, μάθησις Ἀλκιδάμ. 2. 19. II. ἐξ οὗ δυσκόλως ἀναλαμβάνει τις, ἀρρωστία Ἰουλιαν. 181Β.

δυσανάλυτος, ον, ὁ δυσκόλως λυόμενος, δύσλυτος, Γρηγ. Ναζ.

δυσανάπαυστος, ον, δυσκόλως ἀναπαυόμενος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. 225.

δυσανάπειστος, ον, δυσκατάπειστος, Πλάτ. Παρμ. 135Α.

δυσανάπλους, ουν, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀναπλεύσῃ ἢ πλεύσῃ πρὸς τὰς πηγάς του, ὁ Ροδανὸς Στράβων 189.

δυσανάπλωτος, ον, = τῷ προηγ., Στράβων 222.

δυσανάπνευστος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναπνέει τις, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 10. 2) δυσεξάτμιστος, Γαλην. 7, 11.

δυσαναπόρευτος, ον, δύσβατος, βάραθρα Φίλων 1. 672, κτλ.

δυσανασκεύαστος, ον, ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσεπανόρθωτος, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 776.

δυσανάσφαλτος, ον, ὁ μετὰ δυσκολίας ἐκ νόσου ἀναλαμβάνων, νοσήσαντες δέ, δυσανάσφαλτοι Ἱππ. 382.12.

δυσανασχετέω, μετὰ δυσκολίας ὑποφέρω, βαρέως φέρω, Λατ. aegre ferre, τι Θουκ. 7. 71· μεγάλως στενοχωροῦμαι, ἀδημονῶ, ἐπί τινι ἢ πρός τι Πλούτ. Καμ. 35, Πολύβ. 16.12, 5· περί τινος Φάλαρ. Ἐπ. 115.

δυσανάσχετος, ον, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, Χρησμ. Σιβυλλ. 8.175· ποιητικὸς τις τύπος δυσάνσχετος ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 272. II. ἐνεργ., ὁ μετὰ δυσκολίας ὑποφέρων τι, τινός.—Ἐπίρρ. -τως, Πολυβ. Γ', 130.

δυσανάτρεπτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος, Πλούτ. Καίσ. 4, Γαλην. 12, 407.

δυσανδρία, ἡ, (ἀνήρ) ἔλλειψις ἀνδρῶν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1.7.

δυσανέγερτος, ον, δυσκόλως ἀνεγειρόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1353 (Migne).

δυσάνεκτος, ον, = δυσανάσχετος Ι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8.

δυσανέλκυστος, ον, δυσκόλως ἀνελκυόμενος, Φώτ. ἐν Ἀμφιλοχ. σ. 270, ἐκδ. Σ. Οἰκ.

δυσάνεμος [ᾱ], ον, Δωρ. ἀντὶ δυσήνεμος, Σοφ. Ἀντ. 591.

δυσανθής, ές, δυσκόλως ἀνθῶν, Πολυδ. Α', 231.

δυσάνιας, ου, = τῷ ἑπομ., Κριτίας Ἀποσπ. 37.

δυσάνιος, ον, (ἀνία) ὁ εὐκόλως δυσαρεστούμενος, δυσκόλως εὐχαριστούμενος, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρπ., Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 411· ἄθυμος, βαρυθυμῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41.

δυσανιῶν, ῶσα, ῶν, (ἀνιάω) καταλυπῶν, πολλὴν λύπην προξενῶν, Πλούτ. 2.106D.

δυσανόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., ὁδὸς Ἐκκλ.

δυσάνοδος, ον, δυσανάβατος· ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Κέβητος.

δυσάνολβος, ον, ἐπιτετ. μ. ἄνολβος, Ἐμπεδ. 352.

δυσανόρθωτος, ον, δυσκόλως ἀνορθούμενος, Ν. Χων. σ. 662. 17 (Βόνν).

δυσάνσχετος, ον, ποιητ. ἀντὶ δυσανάσχετος.

δυσανταγώνιστος, ον, καθ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἀνταγωνισθῇ τις, Διογ. Λ. 2. 134.

δυσάντης, ες, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 2. 360, Νόνν., κτλ.

δυσάντητος, ον, οὗ ἡ συνάντησις εἶνε δυσάρεστος ἢ δυσοιώνιστος, ἀντίθ. εὐάντητος, Λουκ. Τίμ. 5, κτλ. II. καθ' οὗ δύσκολον νὰ ἀντιστῇ τις, δυσκαταγώνιστος, Πλούτ. 2.118C.

δυσαντίβλεπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἴδῃ τις κατὰ πρόσωπον, Πλούτ. Μαρκ. 23·— πρὸς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαγωνισθῇ τις ἢ συγκριθῇ, Φιλόστρ. 861.

δυσαντίλεκτος, ον, δυσκόλως ἀναιρούμενος, ἀνασκευαζόμενος, τεκμήριον, μαρτυρία Διον. Ἁλ. 5. 18, κτλ.

δυσαντίρρητος, ον, = τῷ προηγ., Ἐτυμ. Μ. - Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 9. 31, 7.

δυσαντοφθάλμητος, ον = δυσαντίβλεπτος, Πολύβ. 23.8, 13.

δυσάνωρ γάμος, γάμος μετὰ κακοῦ συζύγου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1064. [ᾰ].

δυσαξίωτος, ον, ἀδυσώπητος, δυσπαραίτητος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 334.

δυσαπάλειπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀπαλείψῃ τις, δυσεξάλειπτος, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 696.

δυσαπαλλαξία, ἡ, ἡ δυσκολία πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπό τινος, ἐπιμονή, Πλάτ. Φιλήβ. 46C·— τὰ ...χφα παρέχουσι δυσαπαλλακτία, ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 509.

δυσαπάλλακτος, ον, ἀφ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἀπαλλαγῇ τις, ὀδύναι Σοφ. Τρ. 959· πρόσταγμα Ἰσοκρ. 213D· ἀρρώστημα Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 9, 4, πρβλ. Κατηγ. 8, 18·— μετὰ γεν., δ. τῶν ἐμβρύων, ἔχουσα δυσκολίαν κατὰ τὸν τοκετόν, ὁ αὐτ. Ἱ. Ζ. 7. 10, 6·— δ. ἀπὸ λόγου.., Πλάτ. Θεαιτ. 195C.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 1389. 46.

δυσαπάντητος, ον, = δυσάντητος, Εὐστ. 1054. 30, Σουΐδ.

δυσαπιστέω, δυσκόλως ἀπιστῶ, εὐκόλως πιστεύω· παρατατ. δυσηπίστουν (δυσαρεστῶ δυσηρέστουν), Κ. Λάσκ. ἐν τῇ Γραμματικῇ (Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 161, σ. 936).

δυσάπιστος, ον, λίαν ἀπειθής, Ἀνθ. Π.12.179.

δυσαποβίβαστος, ον, δυσαπόβλητος, Γαλην. 6, 327.

δυσαπόδεικτος, ον, δυσκόλως ἀποδεικνυόμενος, Πλάτ. Πολ. 487Ε.

δυσαποδίδακτος, ον, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ ἀπομάθῃ τις, νὰ λησμονήσῃ, Ἰώσηπ. Α. Ι. 16. 2, 4.

δυσαπόδοτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος, ὁριζόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 242.

δυσαποκαταστάσις, εως, ἡ, δυσκολία πρὸς ἀποκατάστασιν ἢ ἀνάρρωσιν, Ἐρωτιαν.' ἴδε Λοβ. Φρύν. 501.

δυσαποκατάστατος, ον, δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσεπανόρθωτος Μ. Ἀντων. 11. 8, Γαλην. 2, 397.

δυσαποκίνητος, ον, δυσμετακίνητος, Θεοφύλακτ. Βουλγ. 3. σ. 683.

δυσαπόκριτος, ον, πρὸς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκριθῇ τις, Λουκ. Β. Πρ. 22. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἀποκρινόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.

δυσαπολόγητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ὑπερασπίσῃ τις, ἁμαρτία Πολύβ. 1 10, 4.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 147. 23.

δυσαπόλυτος, ον, δυσκόλως ἀπολυόμενος, ἀποσπωμενος.—Ἐπίρρ. -τως, Γαλην. 6, 313.

δυσαπόνιπτος, ον, δυσκόλως ἀπονιπτόμενος, ἀποπλυνόμενος, Σχόλ. Εὐρ Φοιν. 63, κτλ.

δυσαπόπτωτος, ον, δυσκόλως ἀποχωριζόμενος καὶ πίπτων, στερεῶς προσκεκολλημένος, καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1.11, 8.

δυσαπόσπαστος, ον, δυσκόλως ἀποσπώμενος, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152Α, Φίλων 2, 11. 14. Παῦλ. Αἰγ. 144, 6. κτλ.—Ἐπίρρ. δυσαποσπάστως ἔχειν Πλάτ. Ἀξ. 365Β, Διόδ. 20. 51. II. ἀφ' οὗ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποσπάσῃ τις ἑαυτόν, κάλλος Χαρίτων 5. 8.

δυσαπόσχετος, ον, ἀφ' οὗ εἶναι δύσκολον νὰ ἀπόσχῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.

δυσαποτέλεστος ον, δυσκατόρθωτος, Εὐστ. 1956.18.

δυσαπότρεπτος, ον, δυσκόλως ἀποτρεπόμενος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 4, κτλ.

δυσαπότριπτος, ον, δυσκόλως ἀποτριβόμενος, ὄνειδος Ἀριστ. Ἀποσπ. 445, Πλούτ., κτλ.

δυσαπότροπος, ον, δυσκόλως ἀποτρεπόμενος, ἄτη Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 1033. 22.

δυσάπουλος καὶ **-ούλωτος**, ον, ὁ δυσκόλως σχηματίζων οὐλήν, Ἰατρ.

δυσαρεστέω, δὲν εὐχαριστοῦμαι, θεωρῶ ἐμαυτὸν προσβεβλημένον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 2, 23· τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 4. 22, 9, κτλ.·— ὡσαύτως ὡς ἀποθ., ὁ αὐτ. 5. 94, 2. II. μετὰ δοτ. προσ., προξενῶ δυσαρέσκειαν εἴς τινα, ὁ αὐτ. 7. 5, 6.

δυσαρέστημα, τό, δυσάρεστον γεγονός, Ἄντυλλ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 546. 27.

δυσαρέστησις, εως, ἡ, δυσαρέσκεια, Πλάτ. Ἀξ. 366D· τινὶ ἢ ἐπί τινι Πολύβ. 4. 21, 7., 11. 28, 11, κτλ.

δυσαρεστία, ἡ, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλ. 219, κτλ.

δυσάρεστος, ον, ὁ δυσκόλως ἀρεσκόμενος, ἐξιλεούμενος, κατα-

πραϋνόμενος, δαίμονες Αἰσχύλ. Εὐμ. 928· — δυσηρεστημένος, τινι, πρός τινα, Εὐρ. Ἠλ. 904· τι, διά τι πρᾶγμα, Λουκ. ἐν Πλοίῳ 46· — δυσκόλως εὐχαριστούμενος, ἰδιότροπος, δύστροπος, δύσκολος, Εὐρ. Ὀρ. 232, Ἰσοκρ. 8D, 234C, Ξεν., κτλ. — τὸ δ. = τῷ προηγ., Πλούτ. Σόλ. 25.

δυσαριθμέω, δυσκόλως ἀριθμῶ, δυσαριθμούμεναι δαπάναι Ἐφραίμ. στ. 3162.

δυσἄρίθμητος, ον, ὁ δυσκόλως ἀριθμούμενος, Ἀπτ. Ἐμφυλ. 2. 73.

δυσάρθρωτος, ον, δυσκόλως ἀρθρούμενος, Γεώργ. Νικομηδ. σ. 1449 (Migne).

δυσ-ἀριστο-τόκεια, ἡ, δυστυχὴς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ, ὡς ἀποκαλεῖ ἡ Θέτις ἑαυτήν, Ἰλ. Σ. 54.

δύσαρκτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀρχόμενος, κυβερνώμενος, Αἰσχύλ. Χο. 1024, Πλούτ. Λουκούλλ. 2.

δυσαρμοστία, ἡ, ἀσυμφωνία, ἔλλειψις ἁρμονίας, Πλούτ. Αἰμιλ. 5.

δυσάρμοστος, ον, κακῶς ἡρμοσμένος, μὴ προσαρμοζόμενος, Πλούτ. Εὐμ. 13, Ἀπτ. Μιθρ. 34.

δυσαρχία, ἡ, κακὴ ἀρχή, ἀναρχία, Ἀπτ. Ἐμφυλ. 5. 17.

δυσαυγής, ές, κακῶς φωτίζων, σκοτεινός, Ποιητ. π. Βοταν. 65.

δυσαυλία, ἡ, κακή, δύσκολος, δυσάρεστος οἴκησις ἐν ὑπαίθρῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 555, Φίλων 1. 195.

δύσαυλος, ον, (αὐλή) κακός, ἀκατάλληλος πρὸς οἴκησιν ἢ διαμονήν, ἄξενος, πάγοι Σοφ. Ἀντ. 356.

δύσαυλος ἔρις, ἀτυχὴς ἀγὼν αὐλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 266.

δυσαυξής, ές, ὁ δυσκόλως ἢ βραδέως αὐξανόμενος, Ἀριστ. Ἀκουσ. 33· δάση καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 8, 4· οὕτω **δυσαύξητος, ον**, αὐτόθι 1. 8, 2.

δυσαυχής, ές, ὁ ὀχληρῶς, ἀλαζονικῶς καυχώμενος, Ἀπολλών. Ῥόδ. Γ. 976.

δυσαφαίρετος, ον, ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 4.

δυσάχής, ές. Δωρ. ἀντὶ **δυσηχής**, Ἀνακρ. 108.

δυσαχής, ές, (ἄχος) λίαν λυπηρός, λίαν ἀλγεινός, πάθος Αἰσχύλ. Εὐμ. 140· πρβλ. **βαρυᾶχής**.

δυσαχθής, ές, λίαν βαρύς, ἐπαχθής, Τρυφιόδ. 42, Μάξιμ. π. καταρχ. 308.

δυσβασάνιστος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βασανίσῃ ἢ δοκιμάσῃ τις, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 128.

δυσβάστακτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ΄, 4, Πλούτ. 2. 915F, κτλ.

δυσβατοποιέομαι, μέσ., καθιστῶ τι δύσβατον, ἀδιάβατον, Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 9 (ὁ Δινδ. δύσβατόν τι ποιούμενον).

δύσβᾰτος, ον, δύσπορος, δυσπόρευτος, ἀδιάβατος, ἀμαχανίαι Πίνδ. Ν. 7. 143· τόπος Πλάτ. Πολ. 432C· τὰ δ. = δυσχωρίαι, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 27.

δυσβατοτοπία, ἡ, δύσβατον μέρος, Ἰω. Τζέτζ. ἐν Cram. An. gr. Ox. III, σ. 306.

δυσβάϋκτος, ον, λίαν θρηνῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 574.

δύσβιος, ον, = τῷ ἑπομ., Α. Β. 323.

δυσβίοτος, ον, (βίοτος) ὁ καθιστῶν τὸν βίον δυστυχῆ, πενίη Ἀνθ. Π. 7. 648.

δυσβλαστής, ές, ὁ δυσκόλως βλαστάνων, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 8. 6, 1., Αἰτ. Φ. 1. 3, 1., 4. 3, 3.

δυσβοήθητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ βοηθήσῃ ἢ θεραπεύσῃ τις, Διόδ. 3. 47., 11. 15, κτλ.

δύσβολος, ον, ὁ ἀτυχὴς εἰς τὴν βολήν. 2) οὗ ἡ βολὴ ἀτυχής, ἰδίως ἐπὶ κύβων, Πολυδ. Ι΄, 94. Ζ, 204.

δυσβουλία, ἡ, κακοβουλία, κακὴ σκέψις, Αἰσχύλ. Θήβ. 802, Ἀγ. 1609, Σοφ. Ἀντ. 95· ὡσαύτως κατὰ πληθ., αὐτόθι 1269.

δυσβράκανος, ον, δυσχερής, δύσκολος, δυσκατανόητος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 58· ἴδε Meineke.

δύσβρωτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ φάγῃ, Πλούτ. 2. 668E.

δύσβωλος, ον, κακὸν χῶμα ἔχων, ἄκαρπος, ἄγονος, χθὼν Ἐπ. Ὁμ. 7, Ἀνθ. Π. 7. 401.

δυσγᾰμία, ἡ, κακός, ἀτυχὴς γάμος, Μανέθων 1. 19.

δύσγᾰμος, ον, ὁ ἐν τῷ γάμῳ ἀτυχής, γάμος δ. Εὐρ. Φοίν. 1047, πρβλ. **ἄγαμος**· — δύσγαμον αἶσχος ἑλών, περὶ τοῦ Μενελάου, ὁ αὐτ. Τρῳ. 1114.

δυσγάργαλις, ι, εὐγαργάλιστος, εὐκόλως γαργαλιζόμενος, ἵππον Ξεν. Ἱππ. 3, 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 136· — **δυσγαργάλιστος, ον**, Γεωπ. 16. 2, 1· **δυσγάργαλος, ον**, Α. Β. 37.

δυσγένεια, ἡ, ἡ ἐκ ταπεινῶν καταγωγή, Σοφ. Ο. Τ. 1079, Εὐρ. Ι. Α. 446, Πλάτ. Πολ. 618D. **II.** ποταπότης, προστυχότης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 663, πρβλ. Πλούτ. 2. 1B.

δυσγενής, ές, ἐξ ἀσήμων καταγόμενος, Εὐρ. Ἴωνι 1477, Ἀριστοφ. Βατρ. 1219, κτλ. **II.** ταπεινὸς τὸ φρόνημα, χυδαῖος, ἀγροῖκος, Εὐρ. Ἠλ. 363, κτλ.· δ. ὢν τῷ τρόπῳ Ἐπίχ. 142 Ahr.

δυσγεφύρωτος, ον, δυσκόλως γεφυρούμενος, Στράβων 193.

δυσγεώργητος, ον, δυσκόλως γεωργούμενος ἢ καλλιεργούμενος, Στράβων 840.

δυσγνοια, ἡ, ἄγνοια, ἀμφιβολία, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1107.

δυσγνώριστος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναγνωρίζει τις, Πολυβ. Ε΄, 150. — Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτόθι 160.

δυσγνωσία, ἡ, δυσκολία τοῦ γινώσκειν, δυσγνωσίαν εἶχον προσώπου, δὲν ἐγνώρισα τὸ πρόσωπόν σου, Εὐρ. Ἠλ. 767.

δύσγνωστος, ον, δυσνόητος, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 147C. 2) δυσκολογνώριστος, Πολύβ. 3. 78, 4.

δυσγοήτευτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος διὰ γοητείας, Πλάτ. Πολ. 413E.

δυσγράμματος, ον, ὁ δυσκόλως γραφόμενος, Αἰγύπτιον δὲ τοὔνομα καὶ δυσγράμματον μᾶλλον Ἀριστείδ. 2. 360. **II.** ἀγράμματος ἢ ὀλιγογράμματος, ἀπαίδευτος, Φιλόστρ. 558.

δυσγρίπιστος, ον, λίαν φιλάργυρος, πλεονέκτης, Λιβάν. 724, 725.

δυσδαιμονέω, εἶμαι δυστυχής, κακοδαίμων, Λογγῖν. 7. 9.

δυσδαιμονία, ἡ, ἀθλιότης, δυστυχία, Εὐρ. Ι. Τ. 1120, Ἀνδοκ. 20. 27.

δυσδαίμων, ον, κακοδαίμων, δυστυχής, Τραγ., ἰδίως Εὐρ.· δυσδαίμονι μοίρᾳ Σοφ. Ο. Τ. 1302· τύχῃ Πλάτ. Νόμ. 905C· — συγκρ. **-έστερος**, Ἀνδοκ. 20. 43· — ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 927, ὁ Δινδ. **δυσαίων** χάριν τοῦ μέτρου.

δυσδάκρῡτος, ον, πολυδάκρυτος, δι᾽ ὃν πολὺ ἔκλαυσεν ἢ κλαίει τις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 442. **II.** ἐνεργ., πολὺ κλαίων, Ἀνθ. Π. 12. 80· δάκρυα δ., δάκρυα ἀγωνίας, αὐτόθι 7. 476.

δυσδᾶμαρ, αρτος, ὁ, ἡ, ἀτυχὴς ἐκ τῆς γυναικός του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1319.

δυσδεικτος, ον, δυσαπόδεικτος, Κλήμ. Ἀλ. 695.

δυσδέρκετος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 2. 607.

δυσδερκής, ές, μόλις βλέπων, σχεδὸν τυφλός, Ὀππ. Κ. 3. 263.

δύσδηρις, ι, γεν. **-ιος**, δυσμάχητος, Νίκ. Θ. 738.

δυσδιάβᾰτος, ον, δυσκόλως διαβαινόμενος, δυσκολοπέραστος, τόπος, ῥεῦμα Πολύβ. 1. 39, 13, Διόδ. 17. 93.

δυσδιάγνωστος, ον, δυσδιάκριτος, Διον. Ἀλ. 2. 71.

δυσδιάγωγος, ον, δυσάρεστος πρὸς διαμονήν, μὴ παρέχων εὐάρεστον διαμονήν, πόλις Στράβων 757.

δυσδιάθετος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαθέσῃ τις (νὰ δώσῃ εἰς γάμον), χαλεπόν τε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον Μένανδ. Ἀλ. 6. 2) ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κυβερνήσῃ τις ἢ τακτοποιήσῃ, Πλούτ. Καίσ. 11, κτλ.

δυσδιαίρετος, ον, δυσκόλως διαιρούμενος, Ἀριστ. Προβλ. 21. 12, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 11, 3.

δυσδιαίτητος, ον, περὶ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἀποφασίσῃ τις, κρίσις Πλούτ. Συγκρ. Κίμ. κ. Λουκ. 3, κτλ.

δυσδιακόμιστος, ον, δυσκόλως διακομιζόμενος, Ἡσύχ.

δυσδιακόντιστος, ον, δυσκόλως διατρυπώμενος δι᾽ ἀκοντίου, φορίνη Αἰλ. π. Ζ. 17. 44.

δυσδιάκρῐτος, ον, δυσκόλως διακρινόμενος, Στράβων 628, Κλύτος παρ᾽ Ἀθην. 655E.

δυσδιάλλακτος, ον, δυσκόλως διαλλασσόμενος, συμφιλιούμενος, Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀμμών.

δυσδιάλῠτος, ον, δυσκόλως διαλυόμενος, Ἀριστ. Προβλ. 2. 42· τάξις Πολύβ. 1. 26, 16. **II.** δυσκόλως διαλλασσόμενος, συμφιλιούμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 10.

δυσδιανόητος, ον, δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 30.

δυσδιάπνευστος, ον, ὁ δυσκόλως ἤτοι βραδέως ἐξατμιζόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 2, 4, Διοσκ. 5. 9.

δυσδιαπόρευτος, ον, δύσβατος, ὄρη καὶ βουνοὶ Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 13.

δυσδιάσπαστος, ον, δυσκόλως διασπώμενος, διαρρηγνύμενος, τάξις Πολύβ. 15. 15, 7.

δυσδιάτηκτος, ον, δυσκόλως τηκόμενος, πιθ. γρ. ἐν Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 15, 2.

δυσδιάτμητος, ον, δυσκόλως διατεμνόμενος, διακοπτόμενος, Ἰω. Χρυσ. 9. 527.

δυσδιατύπωτος, ον, δυσκόλως διαμορφούμενος, διαπλασσόμενος, Ἰω. Χρυσ. 4, 397.

δυσδιάφευκτος ἢ **-φυκτος, ον**, ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, Κύριλλ., Εὐστ. Πονημ. 252. 54.

δυσδιαφορησία, ἡ, δυσκολία εἰς τὴν ἵδρωσιν, ἐξάτμισιν, Κάσσιος Προβλ. 66.

δυσδιαφόρητος, ον, ὁ δυσκόλως διὰ τῶν πόρων ἐξερχόμενος, ἀπορριπτόμενος, Γαλην. 2, 392. 6, 311 κ. ἀλλ. **II.** ἐνεργ., δυσκόλως ἐξατμίζων, αὐτόθι.

δυσδιαφύλακτος, ον, δυσκολοφύλακτος, Ἡσύχ.

δυσδιαχώρητος, ον, κακοχώνευτος, δύσπεπτος, Ἀριστ. Προβλ. 21. 8, 1. **II.** ἐνεργ., δυσκοίλιος, διατὶ οἱ ἰκτερικοὶ δ., Ἀλέξ. Ἀφρ. 1. 90.

δυσδίδακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διδάξῃ τις, δυσμαθής, Ἱππ. Ἐπ. 1283. 12.

δυσδιέγερτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐγερθῇ τις, καταφορὰ Γαλην. 19. 413.

δυσδιέλικτος, ον, δυσκόλως διελισσόμενος, Ν. Χων. σ. 495, 20 (Βόνν).

δυσδιέξακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, βίος Πορφύρ. π. Ἀποχ. 4. 18.

δυσδιεξίτητος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, λαβυρινθῶδες καὶ δ. Συνέσ. 246D.

δυσδιεξόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Χρυσ. 3. 614.

δυσδιέξοδος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, λαβύρινθος Διόδ. 5. 34. II. δύσπεπτος, θέρμος Γαλην. 6. 327.

δυσδιερεύνητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διερευνήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 432C.

δυσδιήγητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διηγηθῇ τις, Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ιζ', 1), Ἐκκλ.

δυσδιόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

δυσδίοδος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, πορεία, πάροδος Πολύβ. 3. 61, 3, κτλ.

δυσδιοίκητος, ον, δυσκόλως διοικούμενος, Πολυβ. Ε', 105 (κοιν. **δυσδιοικητικός**). II. δύσπεπτος, ὀνίσκος Ξενοκρ. 31.

δυσδιορθωσία, ἡ, ἀδιόρθωτον σφάλμα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. σ. XIX.

δυσδιόρθωτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διορθώσῃ τις, Ἡσύχ.

δυσδιόριστος, ον, δυσκόλως ὁριζόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 74.

δύσδωρος, ον, = **ἄδωρος**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 303.

δυσέγερτος, ον, ἐξ οὗ δυσκόλως ἐγείρεταί τις, κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.

δυσεγκαρτέρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.

δυσεγχείρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, Ἰώσηπ. Α. Ι. 15. 11, 2.

δυσέγχωστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε διὰ χώματος νὰ ἀποφράξῃ τις, πιθ. γραφ. ἐν Στράβωνι 740.

δύσεδρος, ον, ἐπὶ κακῷ καθήμενος, κακὸς σύνοικος, Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 746. 2) μὴ ἐφαρμοζόμενος καλῶς, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ περικόψαι καὶ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6.

δυσείδεια, ἡ, δυσμορφία, ἀσχημία, Διογ. Λ. 2. 33.

δυσειδής, ές, δύσμορφος, «ἄσχημος», Ἡρόδ. 6. 61, Σοφ. Ἀποσπ. 109. 9, Πλάτ. Σοφ. 228A.

δυσείκαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰκάσῃ τις, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 4, κτλ. 2) κακῶς, ἀπρεπῶς εἰκασθείς, Σουΐδ.

δυσειματέω, φορῶ πενιχρά, πρόστυχα ἐνδύματα· ἀντίθ. **εὐειματέω**, Πλούτ. 2. 299E.

δυσείματος, ον, πρόστυχα ἐνδεδυμένος, «κακοφορεμένος», Εὐρ. Ἠλ. 1107.

δυσειμονία, ἡ, πρόστυχος ἐνδυμασία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 240.

δυσείμων, ον, γεν. **-ονος**, κακῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσίοδ. παρ' Ἀθήν. 116A.

δυσείσβολος, ον, εἰς ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ ἢ εἰσβάλῃ· ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς, Εὐρ. Ἀποσπ. 1068. 3· —ὑπερθ. **-ώτατος, ον,** δυσπροσιτώτατος, ἐπὶ τῆς Λοκρίδος, Θουκ. 3. 101.

δυσειπεῖν Χριστόν, κακῶς εἰπεῖν, Θ. Στουδ. σ. 440 (Migne).

δυσείσπλους, ουν, γεν. **-ου**, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσπλεύσῃ τις, Στράβων 183.

δυσείσπλωτος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. Θουκ. 3. 2.

δυσέκβατος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις, Δίων Κ. 46. 19.

δυσεκβίαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταβάλῃ τις, Πλούτ. 2. 127A. — Ἐπίρρ. **δυσεκβιάστως** Ν. Χων. σ. 273. 5 (Βόνν).

δυσέκδεκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις, ἀνυπόφορος, Γαλην. 8, 916.

δυσέκδρομος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διαφύγῃ τις, Νίκ. Ἀλ. 14.

δυσεκθέρμαντος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θερμάνῃ τις, Γαλην. 6, 352.

δυσέκθυτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ ἀποφύγῃ τις διὰ θυσιῶν, σημεῖα Πλούτ. Κράσσ. 18.

δυσεκκάθαρτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκαθάρῃ ἢ ἐκπλύνῃ τις, Διον. Ἁλ. 4. 24.

δυσεκκαρτέρητος, ον, ὃν δυσκόλως τις ὑπομένει, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.

δυσεκκόμιστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ φέρῃ τις ἔξω, Ἡσύχ., Σουΐδ.

δυσέκκριτος, ον, δύσπεπτος, δυσχώνευτος, Ξενοκρ. § 38, 45, Ἀθήν. 69A.

δυσέκκρουστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκρούσῃ ἢ ἀποδιώξῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 23.

δυσεκλάλητος, ον, ὃ δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφράσῃ τις, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 11.

δυσέκλειπτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐκλείπων, συνεχής, ἀκατάπαυστος, Πλούτ. 2. 829Δ.

δυσέκληπτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀναλαμβάνων. — Ἐπίρρ. **-τως**, Γαλην. 6, 527.

δυσεκλόγιστος, ον, ὁ δυσκόλως ὑπολογιζόμενος, Σουΐδ.

δυσέκλυτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ λύσῃ τις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 435 (ὁ Δινδ. **δυσέκδυτον**, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διαφύγῃ τις). — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀδιαλύτως, ὁ αὐτ. Πρ. 60.

δυσεκμύζητος, ον, δυσκόλως ἐκμυζώμενος, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 131.

δυσέκνευστος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις κολυμβῶν, Μάξ. Τύρ. 17. 10.

δυσέκνιπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλύνῃ τις, Πλάτ. Πολ. 378D, Κερκίδας παρὰ Στοβ. τ. 4. 43.

δυσεκπέρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφύγῃ τις, νὰ περάσῃ, Εὐρ. Ἱππ. 678, 883, μετὰ διαφ. γρ. **δυσεκπέραντος**.

δυσέκπληκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλήξῃ, νὰ τρομάξῃ τις, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 4, 4.

δυσεκπλήρωτος, ον, δυσκόλως ἐκπληρούμενος, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.

δυσέκπλους, ουν, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλεύσῃ τις, τόποι δ. διὰ τὰς παλιρροίας Πολύβ. 34. 2, 5.

δυσέκπλυτος, ον, ὃν δυσκόλως τις ἐκπλύνει, κηλῖδες Φίλων 2. 181, 487 (ἐν 1. 558, οὐχὶ ὀρθῶς **δυσέκπλυντος**), δευσοποιὸν καὶ δ. Πλούτ. 2. 488B.

δυσέκπνευστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπνεύσῃ τις ἢ ἐκβάλῃ, φύσημα Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 1438.

δυσεκπόρευτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις ἢ σωθῇ, Ἰώσηπ. Α. Ι. 13. 2, 4.

δυσεκπύητος, ον, δυσκόλως εἰς πῦον μεταβαλλόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 138.

δυσέκρυπτος, ον, = **δυσέκνιπτος**, Ξενοκρ. 58.

δυσέκτηκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ τήξῃ τις, δύστηκτος, ἀμφ. ἐν Ἱππ. 383. 12.

δυσέκφευκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφύγῃ τις, Θεοδέκτ. παρὰ Στοβ. 126. 52, Πολύβ. 1. 77, 7. — Ἐπίρρ. **δυσεκφύκτως**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 198.

δυσέκφορος, ον, ὁ δυσκόλως προφερόμενος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 66. — Ἐπίρρ. **-ρως**, Στράβων 662.

δυσεκφώνητος, ον, ὁ δυσκόλως ἐκφωνούμενος, Εὐστ. 76. 33.

δυσέλεγκτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐλεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Στράβ. 14, 508, Λουκ. Ἁλ. 17.

Δυσελένα, ἡ, ἡ συμφορῶν πρόξενος Ἑλένη, Εὐρ. Ὀρ. 1388· πρβλ. **Δύσπαρις**.

δυσέλικτος, ον, δυσκόλους, πολλοὺς ἑλιγμοὺς ἔχων, πολύπλοκος, Αἰλ. π. Ζ. 14, 8, Εὐστ. 229. 38.

δυσελκής, ές, δύσκολος, οὐχὶ εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν θεραπείαν πληγῶν, ἐπὶ κράσεως, οἱ γέροντες δυσελκέες Ἱππ. Ἀφ. 479. 35· διὰ τὸ δυσελκὲς τοῦ σώματος Παῦλ. Αἰγ. 196. 46· ἀντίθετον **εὐελκής**. 2) δυσθεράπευτος, ἕλκος δυσελκές· ἀντίθετον **εὐελκές**, Ἱππ. Ἀφ. 391. 41.

δυσελκία, ἡ, ἡ κρᾶσις τοῦ δυσελκοῦς ἢ τὸ δυσίατον ἕλκους, Ἱππ. 1008H.

δυσελπίζω, μέλλ. **-σω**, = **δυσελπιστέω**, Πολύβ. 16. 33. 1., 21. 10, 2. — ἐσφαλμέν. γρ. ἀντὶ **δυσελπιστέω**.

δύσελπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ μόλις ἐλπίζων, ἄπελπις, Αἰσχύλ. Χο. 412, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 31, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 11 κ. ἀλλ.

δυσελπιστέω, σχεδὸν δὲν ἔχω ἐλπίδα, τινί, ἐπί τινι, περί τινος Πολύβ. 2. 10, 8., 44, 3, κτλ.

δυσελπιστία, ἡ, ἀπελπισμός, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 7, 6, Πολύβ. 1. 39, 14 κ. ἀλλ.

δυσέλπιστος, ον, = **δύσελπις**, Ποιητὴς ἐν Ἐπ. Πλάτ. 310A, Πλούτ. Φαβ. 17. — Ἐπίρρ. δυσελπίστως ἔχειν Πολύβ. 1. 87, 1. II. ἀπροσδόκητος, ἐκ δυσελπίστων, οἷον τὸ τοῦ Λιβίου ex insperato, ἀπροσδοκήτως, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47.

δυσέμβατος, ον, ἐφ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ βαδίζῃ τις, πετρώδης, τοῦ χωρίου τὸ δ. Θουκ. 4. 10· ἀπρόσιτος, δυσπρόσιτος, οἰωνοῖσι Διον. Π. 1150.

δυσέμβλητος, ον, ὁ δυσκόλως ἐμβαλλόμενος εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, ἐπὶ ἐξαρθρώσεων, ὀστέα Ἱππ. Ἄρθρ. 833.

δυσέμβολος, ον, = τῷ προηγ., Ἱππ. Ἀγμ. 776. II. δύσκολος πρὸς εἰσβολήν, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσβάλῃ τις, δυσεμβολωτάτη ἡ Λακωνικὴ Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 24· δ. τοῖς πολεμίοις χώρα Ἀριστ. Πολ. 7. 5, 3.

δυσεμετέω, ἐμῶ μετὰ δυσκολίας, Ἀρέθας ἐν Ἀποκ.

δυσέμετος, ον, = τῷ ἑπομ., οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορροφεῖν Συνέσ. 257A.

δυσεμής, ές, ὁ δυσκόλως ἐμῶν, εἰώθασιν οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι Γαλην. 9, 546· πρβλ. **δυσημής**.

δυσέμπτωτος, ον, δυσκόλως ἐμπίπτων εἴς τι, Γαλην. 5, 157.

δυσέμφατος, ον, κακὰ οἰωνιζόμενος, Δαμασκ. 2) ἀσαφής, Νικόμ. Ἁρμ. 9.

δυσένδοτος, ον, δυσκόλως ἐνδίδων, Ἰω. Χρυσ. 1, 33.

δυσενέδρευτος, ον, δύσκολος εἰς ἐνέδραν, ὁδὸς Ἀππ. Ἰσπ. 88.

δυσεντερία, ἡ, «ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν.. ἀπολυμάτων», Λατ. tormina intestinorum,

'Ιππ. 'Αφ. 1247 κ. ἀλλ., 'Ηρόδ. 8. 115, Πλάτ. Τιμ. 86Α· πρβλ. λειεντερία.
δυσεντεριάω, πάσχω δυσεντερίαν, 'Αλέξ. Τραλλ. σ. 471.
δυσεντερικός, ή, όν, πάσχων δυσεντερίαν, 'Ιππ. 'Επιδ. 3. 1086· ὑποκείμενος εἰς αὐτήν, Πλούτ. 2.101C.
δυσεντέριον. τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **δυσεντερία**, Μοῖρ. σ.129.
δυσεντεριώδης, ες, (εἶδος) νοσῶν δυσεντερίαν, 'Ιππ. 'Επιδ. 1. 943· ἔχων τὰ συμπτώματα δυσεντερίας ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, αὐτόθι 3. 1107.
δυσέντερος, ον, ὑποφέρων ἐκ δυσεντερίας, Νίκ.'Αλ. 382.
δυσέντευκτος, ον, δυσομίλητος, ἀπροσήγορος, «ἀμίλητος», δ. καὶ ἀηδὴς Θεόφρ. Χαρ. 19· πρβλ. Πολύβ. 5. 34, 4.
δυσεντευξία, ή, διαγωγὴ τοῦ δυσεντεύκτου, Διόδ.19. 9.
δυσένωτος, ον, (ἑνόω) δυσκόλως ἑνούμενος, Μ. 'Αντων. 11. 8.
δυσεξάγωγος, ον, δυσκόλως ἐξαγόμενος,'Ιππ. 377.12,'Αριστ. Προβλ. 3. 3 καὶ ἀλλ.
δυσεξάλειπτος, ον, δυσκόλως ἐξαλειφόμενος, συνήθεια Διόδ. 3. 6· μνήμη Λογγῖν.7.
δυσεξάλυκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποφύγῃ τις, 'Ησύχ.
δυσεξᾰνάλωτος [ᾰλ], ον, = **δυσανάλωτος**, 'Ιππ. 383. 9.
δυσεξᾰπάτητος, ον, δυσκόλως ἐξαπατώμενος, Πλάτ. Πολ. 413C, Ξεν.'Αγησ.11, 12.
δυσέξαπτος, ον, δυσκόλως λυόμενος, ψυχὴ δ., δυσκόλως λυομένη (ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος), Πλούτ. Ρωμ. 28. **II.** ὁ δυσκόλως ἀνάπτων,'Ιατρ.
δυσεξᾰρίθμητος, ον, δυσκόλως ἀριθμούμενος, Πολύβ. 3. 58, 6, Πλούτ. 2. 667E.
δυσεξάτμιστος, ον, δυσκόλως ἐξατμιζόμενος, Γαλην. 2, 392.
δυσεξείλητος, ον, δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἀναπτυσσόμενος, Κικ. 'Αττ. 5. 10, 3·— δι. γραφ. **δυσεξίμητος**, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀντλήσῃ τις (ὡς ἐκ φρέατος, πρβλ. ἱμάω).
δυσεξέλεγκτος, ον, = **δυσέλεγκτος**, δυσκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Φαίδωνι 85D. **II.** δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, φάρμακα Διον.'Αλ. 3. 5.
δυσεξέλικτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος, Διον.'Αλ. π. 'Αμμ. 2, Πλούτ. Βρούτ. 13.
δυσεξέργαστος, ον, δυσκόλως ἐξεργαζόμενος, Εὐστ.1394.7.
δυσεξερεύνητος, ον, δυσκόλως ἐξερευνώμενος, 'Αριστ. Πολ. 7. 11, 6.
δυσεξέταστος, ον, δυσκόλως ἐξεταζόμενος, 'Αρχ. Μουσ.
δυσεξεύρετος, ον, δυσκόλως ἐξευρισκόμενος ἢ ἀνακαλυπτόμενος, 'Αριστ.'Ιστ. Ζ. 9. 5, 3, Πλούτ. 2. 407F.
δυσεξήγητος, ον, δυσκόλως ἐξηγούμενος, δυσερμήνευτος, Δαρεῖος παρὰ Διογ. Λ. 9. 13.
δυσεξημέρωτος, ον, δυσκόλως ἐξημερούμενος, θηρία Πλούτ. 'Αρτοξ. 25.
δυσεξήνυστος, ον, δύσλυτος, ἀδιάλυτος, δεσμὸς Εὐρ.'Ιππ.1237.
δυσεξίλαστος [ῐ], ον, δυσκόλως πραϋνόμενος, πένθη Πλούτ. 2. 609E.
δυσεξίτηλος [ῑ], ον, ὁ δυσκόλως ἀφανιζόμενος, ἐξαλειφόμενος, Στράβων 516, Πλούτ. 2. 696D.
δυσεξίτητος, ον, = τῷ ἑπομ., 'Ησύχ.
δυσέξῐτος, ον, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται, δι. γραφ. ἐν Διοδ. 3. 44.
δυσέξοδος, ον, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται, 'Αριστ. Πολ. 7.11, 6. **2)** δυσίατος, δυσθεράπευτος, 'Ιππ. 1133
δυσέξοιστος, ον, = **δυσέκφορος**, Κύριλλ.
δυσέπακτος. ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπισύρῃ τις, ἐπὶ σχοινίου, Φίλων Βελοπ σ. 58.
δυσεπανόρθωτος, ον, δυσδιόρθωτος, Θέων Προγυμν. 248, 9.
δυσεπέκτᾰτος, ον, δυσκόλως ἐπεκτεινόμενος ἢ διαστελλόμενος, Βυζ.
δυσεπήβολος, ον, οὗ δύσκολον εἶνε νὰ γείνῃ τις κύριος, δυσκατάληπτος, Σουΐδ., πρβλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 192.
δυσεπίβᾰτος, ον, δυσπρόσιτος, Διόδ.1. 69.
δυσεπίβολος, ον, δυσπρόβλητος, Αἰν. Τακτ. 8.
δυσεπιβούλευτος, ον, δυσκόλως ἐπιβουλευόμενος. Ξεν. 'Ιππαρχ. 4, 11.
δυσεπίγνωστος, ον, δυσκολογνώριστος, δυσεύρετος, 'Αππ. 'Εμφυλ. 1. 18.
δυσεπίθετος, ον, δυσπρόβλητος, Αἰν. Τακτ. προοιμ. σ. 1.
δυσεπικούρητος, ον, δυσβοήθητος, ἀπορία 'Αλκιδάμ. σ. 86.
δυσεπίκρῐτος, ον, περὶ οὗ δυσκόλως τις κρίνει,'Απολλ. Τυαν. 'Επ. 19.
δυσεπίμικτος, ον, μικρὰν ἔχων ἐπιμιξίαν, δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποβεβλήκασι τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον Στράβων 155, Πλούτ. 2. 917C.
δυσεπινόητος. ον, δυσνόητος, Μ.'Αντων. 6.17,'Ιουλιαν.12Β.
δυσεπίστροφος, ον, δυσκόλως στρεφόμενος, ἅρματα, 'Αππ. Μιθρ. 42.

δυσεπίσχετος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ σταματήσῃ τις, αἱμορραγία Γαλην.19. 457.—'Επίρρ. -τως, ὁ αὐτ.
δυσεπίτευκτος, ον, δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, δυσκατόρθωτος, Διόδ. 17. 93.
δυσεπιτήδευτος, ον, δυσκατέργαστος, Κύριλλ.
δυσεπιχείρητος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, δυσαπόδεικτος, πρόβλημα, θέσις 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 1. 26 κ. ἀλλ.
δυσέραστος, ον, ἀτυχὴς ἐν τῷ ἔρωτι, Μάξ. Τύρ. 3. 5.
II. οὐχὶ εὐνοϊκὸς εἰς τὸν ἔρωτα, ὄρθρος 'Ανθ. Π. 5.172, 173.
δυσεργασία, ή, ἡ περὶ τὴν ἐξεργασίαν ἢ ἐκτέλεσιν δυσκολία, 'Αρτεμίδ. 1. 67.
δυσέργαστος, ον, ὁ δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὀκνηρός, ὀκνηροὶ ἦσαν καὶ δυσέργαστοι Κύριλλ.
δυσέργημα, τό, δυσκολία, ἐμπόδιον, Διοσκ. Θηρ. προοιμ. 422C.
δυσεργής, ές, = **δύσεργος**, Παυσ. 3. 21, 4, 'Αππ. 'Ισπ. 71· τὸ δ. Συλλ.'Επιγρ. 3835. 6.
δυσεργία, ή, δυσκολία ἐν τῷ πράττειν, Πλούτ. Αἰμιλ. 16· ἀνικανότης πρὸς οἰκείαν ἐνέργειαν,'Ιππ.'Αρχ.'Ιητρ.12 (ἀποκατασταθὲν ἔκ τινος χφου ἀντὶ **δυσοργίη**, Littré 1. σ. 593)· ἀπραξία, ἀδράνεια, 'Απп. Συρ. 19.
δύσεργος, ον, δυσκατέργαστος, ὕλη Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 1, 1· λίθοι Παυσ. 3. 21, 4. **2)** ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, λίαν δύσκολος, Πολύβ. 28. 8, 3. **II.** ἐνεργ., δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὀκνηρός, πρός τι 'Απп. Συρ.16· χεῖμα δ., hiems ignava, Βίων 6. 5·— ἀκατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, Πλούτ. Λυκούργ. 8.
δυσερεύνητος, ον, δυσκόλως ἐρευνώμενος,'Ιώσηπ. ΙΙ. Ι.1.16, 5.
δυσέρημος, ον, παντελῶς ἔρημος, μεμονωμένος, «παντέρημος», πάγος 'Ανθ. ΙΙ. 9. 561.
δύσερις, ι, γεν. -ιδος, λίαν φίλερις, φιλόνικος, 'Ισοκρ. 8D, 'Αριστ. Ρητ. 2. 4, 12 κ. ἀλλ.· δ. λόγος Πλάτ. Νόμ. 864Β.
II ἐνεργ., πρόξενος κακῆς ἔριδος, Πλούτ. Πελοπ.4· πρβλ. **δύσηρις**.
δυσέριστος, ον, γενόμενος ἐν κακῇ ἔριδι, αἷμα Σοφ.'Ηλ.1385.
δυσερμήνευτος, ον, δυσκόλως ἑρμηνευόμενος,'Επ.'Εβρ. 5.11.
δύσερμος, ον, μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ 'Ερμοῦ, ἀτυχής, Σουΐδ.·— ἐντεῦθεν **δυσερμία**, ή, κακὴ τύχη· ἀντίθ. **εὐερμία**,'Ετυμ. Μ. 291. 49.—Πρβλ. **εὔερμος**.
δυσερνής, ές, δυσκόλως ἐκβλαστάνων, δένδρον δυσανθές, δυσερνὲς Πολυδ. Α', 231.
δύσερως, ωτος, ὁ, ἡ, ἐμπαθῶς ἐρῶν τινος, Λατ. perdite, misere amans, τινος Εὐρ.'Ιππ.194, Θουκ. 6 13, κτλ.· ἀπολ., Λυσ. 101. 19·— συχνὸν ἐν τῇ 'Ανθ. **II.** ὁ δυσκόλως ἐρῶν, ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα, Θεόκρ. 6. 7, Καλλ. 'Επιγρ. 42. 6. **III.** δυστυχής, ἔρως δύσερως Πλούτ. Περ. 20.
δυσερωτιάω, ἔχω σφοδρὸν καὶ ἐμπαθῆ ἔρωτα, 'Αχ. Τάτ. 5. 1· τινὸς Πλούτ. παρὰ Στοβ.'Ανθ. 232.
δυσετηρία. ή, (ἔτος) δυστυχὲς ἔτος, «κακὴ χρονιά»· ἀντίθετον **εὐετηρία**, Πολυδ. Α', 52.
δυσετῠμολόγητος, ον, δύσκολον ἔχων ἐτυμολογίαν, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20.
δυσευνήτωρ, Δωρ. -**άτωρ**, ορος, ὁ, κακὸς σύνευνος, κακὸς σύγκοιτος, δράκοντες Αἰσχύλ. Θήβ. 292· ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ **δυσεύνητος**, κακὴν ἔχων εὐνήν, παρὰ τῷ Σχολ.
δυσευπόριστος, ον, δυσκολοπρομήθευτος, δυσαπόκτητος, 'Αλέξ. Τραλλ. σ. 76.
δυσεύρετος, ον, ὃν δυσκόλως εὑρίσκει τις, Αἰσχύλ. Πρ. 816, Ξεν.'Απομν. 3. 14, 7. **2)** δι' οὗ δυσκόλως εὑρίσκει τις δίοδον, ὕλη Εὐρ. Βάκχ.1221.
δυσέφικτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ φθάσῃ τις, Πολύβ. 32. 11, 3 καὶ ἀλλ.
δυσέφοδος, ον, δυσπρόσιτος, Διόδ.1. 57.
δυσέφθᾰνος, ον, Σουΐδ., δυσκολόβραστος, κακόβραστος· **δυσέψητος**, ον, Α. Β. 20.
δυσζηλία, ή, ζηλοτυπία, 'Αθήν. 589Α.
δύσζηλος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος, 'Οδ. Η. 307· ἐπί τινι 'Απολλών. Ρόδ. Δ. 1089· γυνὴ Πλούτ.'Αλεξ. 9· τὸ δ. ὁ αὐτ. 2. 471Α.—'Επίρρ., δυσζήλως ἔχειν πρός τινα ὁ αὐτ.'Αλεξ.77· πρβλ. **ζηλήμων**. **II.** ἁμιλλώμενος εἰς κακοπαθείας, αἰθυίησι βίον δύσζηλον ἔχοντες 'Επ.'Ομ. 8.
δυσζήτητος, ον, δυσκολοζήτητος, δυσεύρετος, δυσεξιχνίαστος, Ξεν. Κυν. 8, 1, Πολυδ. Ε', 50.
δυσζωΐα, ή, ζωὴ κακή, δυστυχής, ἀθλία, Βυζ.
δύσζωος, ον, ἄθλιος, δυστυχής, βίος δ. 'Ανθ. Π. 9 574.
δυσήκεστος, ον, δυσθεράπευτος, δυσίατος, 'Ιππ 'Αγμ. 770, 'Ανθ. Π. 3. 19.
δυσηκής, ές, = τῷ προηγ., 'Ησύχ.
δυσηκοέω, δυσκόλως ἀκούω, ἀπειθῶ,'Ορειβάσ. 298 Ματθ., πρβλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.
δυσηκοΐα, ή, ἡ δυσκολία περὶ τὴν ἀκοήν, Πλούτ. 2. 794D· παρακοή, ἀπείθεια, 1073Β.
δυσήκοος, ον, ὁ δυσκόλως ἀκούων, βαρυήκοος,'Ανθ. ΙΙ. παράρτ.

304· ἀπειθής, Πλούτ. 2. 13F. II. ὃν δυσκόλως ἀκούει τις, Φιλόστρ. 496.

δυσηλάκατος, ον, ὁ κλώθων κακά, δυστυχίαν, Μοῖρα Νόνν. Δ. 1. 367.

δυσήλατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διελάσῃ τις ἢ περάσῃ, χωρία Πολυβ. Α', 186.

δυσηλεγής, ές, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ θανάτου καὶ πολέμου, ὁ κακῶς κοιμίζων τινά, ἑπομένως, σκληρός, ἀνηλεής, δυσηλεγέος θανάτοιο, δ. πολέμοιο Ὀδ. Χ. 325, Ἰλ. Υ.154· οὕτω, πηγάδες .. δυσηλεγέες, σκληροὶ παγετοί, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 504· δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ ὁ αὐτ. Θ. 652· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, πολῖται Θέογν. 793· γείτονες Μάξιμ. π. καταρχ. 87.—Λέξις Ἐπ. ὡς τὸ τανηλεγής, ἐκ τοῦ λέγω, κοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἐνῷ τὰ ἀπηλεγέως, ἀνηλεγὴς παράγονται ἐκ τοῦ ἀλέγω, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἄλγος = δυσαλγής.

δυσήλιος, Δωρ. -άλιος, ον, κακῶς ἡλιαζόμενος, ἄνευ ἡλίου, κνέφας Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· δ. φάραγγας Εὐρ. Ῥῆσ. 247, Πλούτ. Μαρ. 11, κτλ. II. παραπολὺν ἥλιον ἔχων, θέρος, τὸ ἄκρως καταφλέγον, Α. Β. 36.

δυσημερέω, κακὴν ἡμέραν ἔχω, εἶμαι ἀτυχής, Φερεκρ. Κραπ. 20, Διον Ἀλ.1. 57·— ἀντίθ. εὐημερέω.

δυσημέρημα, τό, κακοτυχία, ἀτυχία, Σχόλ. Ἰλ. Ζ. 636.

δυσημερία, Δωρ. -āμερία, ἡ, ἀτυχὴς ἡμέρα, δυστυχία, ἀθλιότης, δυσαμεριᾶν πρύτανιν Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1287· μοῖρα δυσαμερίας Σοφ. Ἀποσπ. 518· πρβλ. Πλούτ. Εὐμ. 9.

δυσήμερος, ον, (ἥμερος) δυσκόλως ἡμερούμενος, ἀτίθασος, ἄγριος, Στράβων 155.

δυσημής, ές, = δυσεμής, Ἱππ. Ἀφ. 1249· δυσήμετος, ον, ὁ αὐτ. 1201.

δυσήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὑποκείμενος εἰς κακοὺς ἀνέμους, ταραχώδης, Σοφ. Ἀντ. 591.

δυσηνίαστος, ον, δυσχαλίνωτος, δυσάγωγος, δυσπειθής.— Ἐπίρρ. -τως, Συνέσ. 195Α.

δυσήνιος, ον, (ἡνία) = τῷ προηγ., ἀπειθής, δυσπειθής, γυνὴ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 259α. B. (ἀνία) = δυσάνιος, εὐκόλως ἀνιώμενος, μικρόλυπος, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1108.

δυσηνιόχητος, ον, δυσκόλως ἡνιοχούμενος, δυσκυβέρνητος, Λουκ. Ἀποκηρυτ. 17.

δυσήνυτος, ον, (ἀνύω) δυσεκτέλεστος, δυσκατόρθωτος, Ἰώσηπ. Π. Ι. 5. 12, 1.

δυσήρης, ες, (*ἄρω) δύσκολος, ἀντίθ. εὐήρης, Σουΐδ.

δύσηρις, ιδος, ὁ, ἡ, = δύσερις Ι, Πίνδ. Ο. 6. 33·—ἀναφερόμενον ὡς ὁ Ἀττ. τύπος τοῦ δύσερις ὑπὸ Μοίριδος σ. 126, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 707.

δυσήριστος καὶ -ριτος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

δυσήροτος, ον, (ἀρόω) ὃν δυσκόλως ἀροτριᾷ τις, πετρώδης, ἄκαρπος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 268, Πολυβ. Α', 227.

δυσήττητος, ον, δυσκολονίκητος, Πολυβ. Α', 157.

δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, βαρυκάρδιος, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἡσύχ.

δυσηχής, Δωρ. δυσāχής, ές, (ἠχέω) κακόηχος, κακῶς ἠχῶν, πόλεμος Ἰλ. Β. 686, κτλ.· θάνατος Π. 442, Σ. 464, Χ. 180, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 64.

δυσθαλής, ές, μετὰ δυσκολίας θάλλων, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 59.

δυσθαλία, ας, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, Σώφρων 75 Ahr.

δυσθαλπής, ές, δυσκόλως θερμαίνων, δυσθέρμαντος, ψυχρός, χειμὼν Ἰλ. Ρ. 549. II. ὑπέρθερμος, καίων, Κόϊντ. Σμ.11.156.

δυσθανατάω, = τῷ ἑπομ., Θεόφρ.Ι.Φ.3.10, 3, Πλούτ.2.1039Α.

δυσθανατέω, μετὰ δυσκολίας ἀποθνήσκω, βραδὺν θάνατον ἀποθνήσκω, Ἡρόδ. 9. 72· παλαίω, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τοῦ θανάτου, Πλάτ. Πολ. 406Β.

δυσθάνατος, ον, δύσκολον, βαρὺν θάνατον ἐπιφέρων, Ἱππ.71F, κτλ.· κρατῆρες Εὐρ. Ἴωνι 1051. II. δύσκολον θάνατον ἀποθνήσκων, Γαλην. 8, 738.

δυσθανής, ές, δύσκολον, κακὸν θάνατον ἀποθανών, Ἀνθ. Π. 9.81.

δυσθέατος, ον, κακόν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀποτρόπαιος, Αἰσχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004. II. δυσκόλως ὁρώμενος, ἀμυδρός, σκοτεινός, Πλούτ. 2. 966Β, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61.

δυσθενέω, (σθένος) εἶμαι ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος, Ἱππ. 480, 31, κτλ.

δύσθεος, ον, ὡς τὸ ἄθεος, ἄνευ θεοῦ, ἀσεβής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1590, Χο. 46, κτλ.· δ. μίσημα, πρᾶγμα μισητὸν εἰς τοὺς θεούς, Σοφ. Ἠλ. 289.

δυσθεράπευτος, ον, δυσίατος, Ἱππ. 21. 26, Σοφ. Αἴ. 609.

δυσθερής, ές, ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, Ἡσύχ.

δυσθέρμαντος, ον, δυσκόλως θερμαίνων, Γαλην.· ψυχρός, Σχόλ. Ὁμ. Ρ. 549.

δύσθερος, ον, ὑπέρθερμος, καυσώδης, Πολυβ. Ε', 110, κτλ.

δυσθεσία, ἡ, κακὴ κατάστασις, κακὴ θέσις· δυσαρέσκεια, ἀδιαθεσία, «παραξενιά», Ἱππ. Ἀγμ. 774, ἐκ χφων παρὰ τῷ Littré 3. σ. 534.

δυσθετέω, εἶμαι δυσηρεστημένος, τινί, μέ τι πρᾶγμα, Πολύβ. (;) παρὰ τῷ Σουΐδ. II. συνήθ. ἐν τῷ μέσ., ἀπολ., πολὺ στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, Λατ. aegre ferre, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5· εὑρίσκομαι ἐν δυσκολίαις, Πολύβ. 8. 7, 4.

δύσθετος, ον, (τίθημι) ὁ ἐν κακῇ καταστάσει ὤν, τὸ δ., κακὴ κατάστασις, Ἰώσηπ. Α. Ι. 15. 9, 6. II. δυσέμβλητος, δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, ὀστέα Ἱππ. Ἀγμ. 776.

δυσθεώρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θεωρήσῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 2, 2.

δυσθήρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θηρεύσῃ ἢ συλλάβῃ τις, Ἀριστ. Ι.Ζ.9.12,1 κ. ἀλλ.· μεταφ., δ. τἀληθὲς Πλούτ. Περικλ.13.

δυσθήρευτος, ον, = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 218D (διάφ. γραφ. δυσθηρατ-), 261Α.

δυσθηρία, ἡ, ἀτυχὲς κυνήγιον, Πολύβ. Ε', 13.

δύσθηρος, ον, ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγιον, δυστυχὴς ἐν αὐτῷ, Ὀππ. Ἁλ. 3. 431, Πολυβ. Ε', 13.

δυσθησαύριστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θησαυρίσῃ τις, καρπὸς Πλάτ. Κριτί. 115Β.

δύσθλαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθνήσκω, = δυσθανατέω, μόνον κατὰ μετοχ., Εὐρ. Ἠλ. 843· αἷμα δυσθνῆσκον (ὁ Nauck. ὀρθῶς δυσθνητοῦν) ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 791· δυσθνήσκοντος (ὁ Nauck. δυσθνητοῦντος). Περὶ τοῦ τύπου, ἴδε Λοβ. Φρύν. 616.

δύσθραυστος, ον, ὁ δυσκόλως θραυόμενος, Διοσκ. 4.143.

δυσθρήνητος, ον, μεγαλοφώνως θρηνῶν, λίαν θρηνώδης, ἔπος Σοφ. Ἀντ.1211· θρῆνος Εὐρ. Ι. Τ. 143.

δύσθροος, ον, κακῶς ἠχῶν, φωνὰ Πίνδ. Π. 4.111· βάγματα, αὐδή, γόοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 635, 941, 1076.

δύσθρυπτος, ον, δυσκόλως θρυπτόμενος, δύσθραυστος, Μ. Ε. σ. 104, 1, Ψευδοχρυσ. 7, 383.

δυσθυμαίνω, εἶμαι ἄθυμος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 363.

δυσθυμέω, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 8.100· δ. ταῖς ἐλπίσιν Πλούτ. Τιμολ. 34·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βαρυθυμῶ, Εὐρ. Μηδ. 91.

δυσθυμία, ἡ, ἀθυμία, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.12 κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀποσπ. 584, Πλάτ., κτλ.· πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν Εὐρ. Ἱκ. 696· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Μηδ. 691, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 26.

δυσθυμικός, ή, όν, μελαγχολικός, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 50.

δύσθυμος, ον, ἄθυμος, μελαγχολικός, Σοφ. Ἠλ. 218, κτλ.· τινι, διά τι πρᾶγμα, αὐτόθι 550· τὸ δ. = δυσθυμία, Πλούτ. Περικλ. 25.—Ἐπίρρ., δυσθύμως ἔχειν Πολύβ.1. 87, 1· συγκρ. -ότερον, Πλάτ. Φαίδωνι 85Β.

δυσιατέω, εἶμαι δυσίατος, δυσθεράπευτος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 69.

δυσίατος [ῑ], ον, δυσθεράπευτος, κλῃς Ἱππ. Ἄρθρ.790· κακὸν δ., ἀνίατον κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1103· ὀργὴ Εὐρ. Μηδ. 520· νόσημα Πλάτ. Νόμ. 916Α κ. ἀλλ.

δυσίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, δυσκόλως ἱδρώνων, οἱ παῖδες δυσίδρωτες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον Θεόφρ. Ἀποσπ. 9. 18.

δυσιερέω, ἔχω κακοὺς οἰωνούς, κακὰ σημεῖα κατὰ τὴν θυσίαν, Λατ. non litare, Πλούτ. Καίσ. 63· ἀντίθ. καλλιερέω.

δυσιθάλασσος, Ἀττ. -ττος, ον, (δύω) βυθιζόμενος, ἐμβαλλόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, δίκτυα Ἀνθ. Π. 6. 38.

δύσικμος, ον, (ἰκμὰς) δυσκόλως ὑγραινόμενος, Ἱππ. 603.

δυσίμερος [ῑ], ον, οὐχὶ ἀγαπητός, μισητός, κάματος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 691. II. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος βασανιζόμενος, Νόνν. Δ.42.191.

δύσιππος, ον, ὁ δύσκολος, ἀπρόσφορος πρὸς ἱππασίαν, τὰ δ., μέρη ἀκατάλληλα διὰ τὸ ἱππικόν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12· οὕτω, δ. χώρα Πλούτ. Φιλοπ.14·— ὡσαύτως δυσίππαστος, ον, Σχόλ. Πλάτ.

δύσις [ῠ], εως, ἡ, (δύω), δύσις τοῦ ἡλίου ἢ τῶν ἀστέρων· ἀντίθ. ἀνατολή, Αἰσχύλ. Πρ. 458· ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν (πρβλ. Πλειάδες) ὁ αὐτ. Ἀγ. 826· περὶ δύσιν Πλειάδος Δαμόξ. Συντρ. 1.19· ἄχρις ἡλίου δύσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 1122· ἁλίου μέχρι δ. 1123· Κυνὸς ψυχρὰν δ. Σοφ. Ἀποσπ. 379. 2) τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, πρὸς ὃ ὁ ἥλιος δύεται, δυσμαί, πρὸς ἡλίου δύσιν Θουκ. 2.96· πρὸς δύσιν Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8· ἀπὸ δύσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 1755· πρὸς δύσει Πολύβ. 1. 42, 5· πρὸς τὰς δύσεις ὁ αὐτ. 5. 104, 7. II. καταφύγιον, μέρος πρὸς ὃ ὑποχωρεῖ τις, Ὀππ. Ἁλ. 1. 330.

δυσίχνευτος, ον, δυσκόλως ἀνιχνευόμενος, Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 32.

δυσκαής, ές, δυσκόλως καιόμενος, δυσκόλως ἀνάπτων, ξύλα Πλούτ. 2. 952C.

δυσκαθαίρετος, ον, δυσκόλως καθαιρούμενος, καταρριπτόμενος, Φίλων 1. 61, κτλ.

δυσκάθαρτος, ον, δυσκόλως καθαιρόμενος, Πλούτ. 2. 991Β. II. δυσκόλως διὰ καθαρμῶν ἐξιλεούμενος, Λατ. inexpiabilis, δ. Ἅιδου λιμήν, ἐπὶ τοῦ οἴκου τῶν Λαβδακιδῶν, ἐν ᾧ οὐδέποτε ἔληξαν οἱ φόνοι, Σοφ. Ἀντ.1284· δαίμων Ἀριστοφ. Εἰρ.1250.

δυσκάθεκτος, ον, δυσκόλως κατεχόμενος, συγκρατούμενος, ἵπποι Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3, Πλούτ. Νουμ. 4.

δυσκάθοδος, ον, εἰς ὃν δυσκόλως κατέρχεταί τις, σπήλαιον Κόνων παρὰ Φωτ.

δυσκαμπής, ές, δύσκαμπτος, Πλούτ. 2. 650D, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

δύσκαμπτος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 68, Βασίλ. 1.713,1037.

δύσκαπνος, ον, πολὺ καπνισμένος, ἄθλιος ἐκ τοῦ καπνοῦ, δ. δώματα (πρβλ. τὸ τοῦ Μίλτωνος 'smoky rafters'), Αἰσχύλ. Ἀγ. 774. **II.** δυσάρεστον καπνὸν ἀναδίδων, ξύλα Θεόφρ. π. Πυρ. 72, Χαιρήμ. παρὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 9, 5.

δυσκαρτέρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις, ψῦχος Πλούτ. Φωκ. 1, κτλ.

δυσκατἄγώνιστος, ον, ὃν δυσκόλως καταγωνίζεταί τις, δυσκατάβλητος, Πολύβ.15.15, 8, κτλ.

δυσκατάθετος, ον, δυσκόλως συγκατατιθέμενος, πρὸς φιλίαν Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 400.

δυσκάτακτος, ον, = δυσκόλως καταγνύμενος, δυσκατάκλαστος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 7, 4.

δυσκατάληπτος, ον, δυσνόητος, Διόδ.1. 3, Μ. Ἀντων. 5. 10·—**δυσκαταληψία,** ἡ, Τζέτζ.

δυσκατάλλακτος, ον, δυσδιάλλακτος, δυσκόλως συνδιαλλαττόμενος, Πλούτ. 2. 13D, Ἀθήν. 625Β.

δυσκατάλῠτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταλύσῃ ἢ διαλύσῃ τις, πόλεμος Στράβων 643.

δυσκαταμάθητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ μάθῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Ἰσοκρ. 210Β, Πλάτ. Πολιτ. 303D.—Ἐπίρρ., δυσκαταμαθήτως ἔχειν Ἰσοκρ. 21C.

δυσκαταμάχητος, ον, δυσκόλως καταβαλλόμενος, δυσκατανίκητος, Διόδ. 3. 35.

δυσκατανόητος, ον, δυσνόητος, Διόδ. 5. 14, Πλούτ. 2. 47C.

δυσκατάνυκτος, ον, δυσκόλως κατανυγόμενος, καρδία Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. Α', 460.

δυσκατάπαυστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀναχαιτίσῃ τις, ἄλγος Αἰσχύλ. Χο. 470· ἀνήσυχος, ψυχὴ Εὐρ. Μηδ. 109·—τὸ δυσκ. Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 35.

δυσκατάπεπτος, ον, δυσκόλως χωνευόμενος, δυσκατάπεπτος γὰρ ὁ ξυλώδης [καρπὸς] Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 1.14, 4.

δυσκατάπληκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταπλήξῃ τις, Πολύβ.1. 67, 4.

δυσκαταπολέμητος, ον, δυσκατανίκητος, Διόδ. 2. 48.

δυσκαταπόνητος, ον, δυσεκτέλεστος, Μ. Ἀντων. 6.19, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.12, 8.

δυσκαταποσία, ἡ, ἡ περὶ τὴν κατάποσιν δυσκολία, Ἰατρ.

δυσκατάποτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταπίῃ τις, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 10.

δυσκατάπρακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κατορθώσῃ τις, δυσκατόρθωτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12.

δυσκατάσβεστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κατασβέσῃ τις, Διόδ. 4. 54, Πλούτ. 2. 417Β.

δυσκατάστᾰτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκαταστήσῃ τις ἢ νὰ καταστείλῃ, καταπαύσῃ, ταραχὴ Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43.

δυσκαταφρόνητος, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ καταφρονήσῃ τις εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 42.

δυσκατέργαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κατεργασθῇ τις, λίθος Στράβ. 808· καρποὶ δυσκατεργαστότεροι, δυσπεπτότεροι, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 14, 4. **II.** = **δυσκατάπρακτος,** Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 7, ἐν τῷ συγκρ.

δυσκάτοπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Κύριλλ.

δυσκατόρθωτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπιτύχῃ τις ἢ κατορθώσῃ, Δημ. Φαλ. 127, Γαλην.

δυσκατούλωτος, ον, δυσκόλως σχηματίζων οὐλήν, Διοσκ. 5, 95.

δύσκε, Ἰων. ἀντὶ ἔδυ, ἴδε ἐν λ. δύω.

δυσκέλᾰδος, ον, κακόηχος, φόβος Ἰλ. Π. 357· ζῆλος δ., φθόνος κακόγλωσσος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194· δ. ὕμνος Ἐρινύος Αἰσχύλ. Θήβ. 867· μοῦσα Εὐρ. Ἴωνι 1098.

δυσκένωτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται νὰ κενώσῃ τις, Γαλην. 12, 398.

δυσκέραστος, ον, δυσκόλως συγκιρνώμενος, Πλούτ. Δίωνι 52, κτλ.

δυσκερδής, ές, κακὰ ἔχων κέρδη, κακῶς κερδηθείς, κτηθείς, Ὀππ. Ἁλ. 2. 417.

δυσκηδής, ές, πλήρης ἀθλιότητος, δυσκηδέα νύκτα φυλάξω Ὀδ. Ε. 466.

δύσκηλος, ον, δυσθεράπευτος, ἀνίατος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 825. (Σχηματισθὲν ἴσως κατ' ἐσφαλμένην ἀναλογίαν ἐκ τοῦ **εὔκηλος**).

δυσκῑνησία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἡ περὶ τὸ κινεῖσθαι δυσκολία, Ἱππ. Ἀφ.1257, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5.1, 29, Ζ. Μ. 4. 9, 8.

δυσκίνητος [ῑ], **ον,** δυσκόλως κινούμενος, Πλάτ. Τιμ. 56Α, κτλ. **II.** βραδύς, δ. πρὸς τοὺς φόβους ὁ αὐτ. Πολ. 503D· δ. ὑπὸ ὀργῆς Ἀριστ. π. Ἀρετ. 2, 1· δ. ποιεῖν τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 10, 8.—Ἐπίρρ., δυσκινήτως καὶ ἀμαθῶς ἔχειν Πλάτ. Πολ. 503D. **2)** σταθερός, ἀποφασιστικός, Πλούτ. Θησ. 36· καί, ἀνεξιλέωτος, Ἅδης Ἀνθ. Π. 7. 221.

δυσκλεής, ές, ἄδοξος, Ἰλ. Ι. 22 (κατὰ ποιητ. αἰτ. **δυσκλέᾰ** ἀντὶ **δυσκλεέα**)·—κακὴν φήμην ἔχων, δύσφημος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, δ. θέα Αἰσχύλ. Πρ. 241· δυσκλεεστάτῳ μόρῳ ὁ αὐτ. Πέρσ.444· πρῶτον μὲν οὐκ οὖσ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεής Εὐρ. Ἑλ. 270· ὡσαύτως Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53.—Ἐπίρρ. **-εῶς,** Σοφ. Ἠλ.1006, Εὐρ., κτλ.

δύσκλεια, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, καταισχύνη, Σοφ. Ἀποσπ. 196, Εὐρ. Μηδ. 218, Θουκ. 3. 58, Πλάτ. Νόμ. 653Α· ἐπὶ δυσκλείᾳ, πρὸς καταισχύνην, Σοφ. Αἴ. 143. **II.** ἀδοξία, Δημ. 1396. 18.

δυσκληδόνιστος, ον, κακὸν ὄνομα ἔχων, προμηνύων κακά, δυσοιώνιστος, Λουκ. Ἐρωσ. 39.

δυσκληρέω, εἶμαι ἀτυχὴς ἐν τῷ κλήρῳ, ἰδίως δὲν ἐπιτυγχάνω νὰ ἐκλεχθῶ εἴς τι ἀξίωμα· ἀντίθ. **λαγχάνω,** Πλάτ. Νόμ. 690C.

δυσκλήρημα, τό, κακοτυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα, Πολύβ. Exc. Vat. σ. 437.

δυσκληρία, ἡ, κακοτυχία, δυστυχία, Βασίλ. 3, 316, Γρ. Νύσσ. 3, 1081 (Migne).

δύσκληρος, ον, «ἄτυχος», Α. Β. 34.

δυσκλής, ποιητ. ἀντὶ **δυσκλεής,** Ἀνθ. Π. 15. 22.

δύσκλητος, ον, κακὴν φήμην ἔχων, Διοκλ. παρ' Ἀθήν. 120D.

δυσκοίλιος, ον, κακὸς διὰ τὴν κοιλίαν, δυσκοιλιότητα προξενῶν, Πλούτ. 2. 137Α.

δυσκοινώνητος, ον, οὐχὶ κοινωνικός, Πλάτ. Πολ. 486Β.

δυσκοιτέω, κακὰς νύκτας διέρχομαι, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ὀξ. 388.

δύσκοιτος, ον, παρέχων τὴν κοίτην ἢ κλίνην δυσάρεστον, γυνὴ Ἀρισταίν. 2. 7.

δυσκολαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ·** παρατ. **ἐδυσκόλαινον** Πλάτ. Φιλήβ. 26D·—δυσχεραίνω, εἶμαι δύστροπος, δυσηρεστημένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 36· ἐπὶ νηπίου, Λυσ. 92. 36· δεικνύω δυσαρέσκειαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8· δ. ὡς .. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** προξενῶ δυσκολίαν καὶ ἐνόχλησιν, οὔρησις δυσκολαίνουσα Ἱππ. 76D.

δυσκολία, ἡ, δυσαρέσκεια, δυστροπία, «παραξενιά», Ἀριστοφ. Σφηξ.106, Πλάτ. Πολ. 411C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολία, δυσχέρεια, δ. ἔχειν Δημ. 57. 2, Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 1· πλείους παρέχειν δυσκολίας αὐτόθι 2. 5, 3.

δυσκόλλητος, ον, δύσκολος εἰς συγκόλλησιν, Γαλην.· κακῶς προσηρμοσμένος ἢ συγκεκολλημένος, δυσάρμοστος, Λουκ. π. Ἱστ. Συγγρ. 11.

δυσκολό-καμπτος, ον, δύσκαμπτος, δ. καμπή, δυσκολολύγιστος στροφὴ ᾄσματος, Ἀριστοφ. Νεφ. 971.

δυσκολό-κοιτος, ον, ὁ καθιστῶν τὴν κοίτην ἀνήσυχον, ταράττων τὸν ὕπνον, μέριμνα Ἀριστοφ. Νεφ. 420.

δύσκολος, ον, (κόλον): **I.** ὁ ἀηδῶς ἔχων περὶ πᾶσαν τροφήν, σικχὸς (πρβλ. Ἀθήν. 262Α)· καθόλου, δυσκόλως εὐχαριστούμενος, δύστροπος, ἰδιότροπος, παράξενος, Εὐρ. Βάκχ. 1251, Ἀριστοφ. Σφηξ. 942, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 2· ἐπὶ ζῴων, δυσπειθής, ἀτίθασος, Πλάτ. Θεαιτ.174D·—οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. δυσκόλως ἔχειν Ἰσοκρ. 67C, Δημ. 381. 29, κτλ.· δυσκολώτερον διακεῖσθαι Πλάτ. Φαίδωνι 84Ε. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐνοχλητικός, καταπονῶν, δ. ἡ ἡνιόχησις ὁ αὐτ. 246Β· ἐπὶ νόσων, δύσκολοι πυρετοὶ Ἱππ. 122Η, κτλ., ἴδε Foës. Οἰκον.· καθόλου, δυσάρεστος, Δημ. 291. 21, Μένανδ. Βοιωτ. 2· τὸ δύσκολον Πλάτ. Νόμ.791C. **2)** δυσεξήγητος, δυσερμήνευτος, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 25, 3, Μεταφ. 2. 4, 30· δ. ἐστι Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ.10. 24.—Ἐπίρρ. **-λως,** μετὰ δυσκολίας, αὐτόθι 10. 23 κ. ἀλλ.

δύσκολπος, ον, ὁ ἔχων κακῶς διαπεπλασμένην μήτραν, γαστὴρ Ἀνθ. Π. 7. 583.

δυσκόμιστος, ον, ὃν δυσκόλως φέρει τις, ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, πότμος Σοφ. Ἀντ.1346· τέκνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1423.

δύσκοπος, ον, (κόπτω) δυσκολοκοπάνιστος, βοτάνη Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην.13. 636.

δυσκρᾱής, ές, = **δύσκρατος,** Ὀππ. Ἁλ. 2. 517.

δυσκρᾱσία, ἡ, κακὴ κρᾶσις, κατάστασις, Λατ. intemperies, τοῦ ἀέρος, Πλούτ. Ἀλεξ. 58· τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. Δίωνι 2.

δυσκρᾱτής, ές, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. παρὰ Στοβ. τ. 33. 10.

δυσκράτητος [ᾰ], **ον,** δυσκατανίκητος, δυσκατάβλητος, Διόδ. 3. 3.

δύσκρᾱτος, ον, κακῶς συγκεκερασμένος, ἀὴρ Στράβων 96.

δυσκρῐνής, ές, δυσκολοδιάκριτος, Πλούτ. 2. 922Α.

δυσκρίσιμος, ον, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. 2. 272, Dietz.

δύσκρῐτος, ον, δυσδιάκριτος, δυσερμήνευτος, ἀστέρων δύσεις Αἰσχύλ. Πρ. 458· κληδόνες αὐτόθι 486· ὀνείρατα ὁ αὐτ. Ἀγ. 981, πρβλ. Σοφ. Τρ. 949·—δ. νόσημα, δύσκολον νὰ ὁρίσῃ τις αὐτό, ἀμφίβολον, Ἱππ. Ἀφ. 1243, ἀλλά, Ἐπιδ. 3.1086, ἔχον ἐπικίνδυνον κρίσιν·—δ. ἐστι, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 423C. -Ἐπίρρ. **-τως,** ἀμφιβόλως, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 662· δ. ἔχειν, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1433.

δύσκτητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κτήσηται ἢ κερδήσῃ τις, Πολύβ. 3. 32, 1.

δυσκῠβέω, εἶμαι ἀτυχὴς ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν κύβων· ἀντίθ. **εὐκυβέω,** Ἀθήν. 666D, Πολυδ. Θ', 94. Ζ', 204.

δυσκύμαντος [ῠ], ον, Αἰσχύλ.'Αγ. 653, δυσκύμαντα κακά, δυστυχήματα ἐκ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης.
δυσκωφέω, εἶμαι πολὺ κωφός, 'Ανθ. Π.7.731.
δύσκωφος,ον,παραπολὺ κωφός, 'Ιππ.149Ε, 'Αριστ.π.'Ονείρ.2.6.
δυσλέαντος, (λεαίνω) δυσκόλως τριβόμενος, ῥίζαι 'Ιατρ.
δύσλεκτος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, δυσέκφραστος, Λατ. infandus, Αἰσχύλ. Πέρσ.702.
δύσλεκτρος, ον, ὁ κακοῦ γάμου τυχών, Σχόλ. Σοφ.'Ηλ. 492.
δυσλεπής, ές, δυσκόλως ἐκλεπιζόμενος, δυσκολοξεφλούδιστος, κάρυον Νίκ.'Αλ. 271.
δύσληπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ συλλάβῃ τις, Λουκ. Γυμν. 27· δυσκατάληπτος, δυσνόητος, Πλούτ. 2. 17D.
δυσλόγιστος, ον, δυσκολολογάριαστος, 'Αναξίμ. παρὰ Στοβ. 'Εκλογ. 2. σ. 236, Γαλην. II. ἐνεργ., κακῶς ὑπολογίζων, ἀλόγιστος, χεὶρ Σοφ. Αἴ. 40.
δύσλοφος, ον, βαρύς, δυσάρεστος εἰς τὸν τράχηλον, δυσφόρητος, ζεύγλη, ζυγὸς Θέογν. 846, 1018, Βακχυλ.12. 46 (13) (Blass)· δυσλοφωτέρους πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 931. II. ὁ μὴ ὑπομένων τὸν ζυγόν, ἡμίονοι Αἰλ. π. Ζ. 16. 9.—'Επίρρ., -φως φέρειν Εὐρ. Τρῳ. 303.
δύσλῡτος, ον, δυσδιάλυτος, ἀδιάλυτος, δυσλύτοις χαλκεύμασι Αἰσχύλ. Πρ. 19· ἄκος τῶν δ. πόνων Εὐρ. 'Ανδρ. 121.—'Επίρρ., δυσλύτως ἔχειν Ξεν. Οἰκ. 8, 13.
δυσμᾰθέω, δυσκόλως μανθάνω, Αἰσχύλ. Χο. 225.
δυσμᾰθής, ές, παθητ., δυσμάθητος, δυσνόητος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1255· δ. ἰδεῖν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ γνωρίσῃ τις ἐξ ὄψεως, Εὐρ. Μηδ. 1196· τὸ δ. ὁ αὐτ. Ι. Τ. 478. II. ἐνεργ., δυσκόλως μανθάνων, βραδὺς ἐν τῷ μανθάνειν, νωθρός, Πλάτ. Πολ. 358Α, κτλ. —'Επίρρ., δυσμαθῶς ἔχειν αὐτόθι 503D.
δυσμᾰθία, ἡ, ἡ περὶ τὸ μανθάνειν βραδύτης, Πλάτ.Πολ.618D,κτλ.
δυσμάλακτος, ον, δυσκόλως μαλασσόμενος, σκληρός, Ροῦφ. ('Ορειβ. 2, 210Β.—Dar.).
δυσμανής, ές, (μανός;) μὴ ἀραιός, πυκνός, ὕδατα Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 5, 2.
δυσμάραντος, ον, ὁ δυσκόλως μαραινόμενος, κακὸν ἄπαυστον, Α. Β. 35.
δυσμάσητος, ον, δυσκόλως μασώμενος, κρέας Γαλην. 8, 782.
δυσμάτωρ, Δωρ. ἀντὶ **δυσμήτωρ**.
δυσμᾰχέω, μάχομαι ματαίως ἐναντίον ἑνός, ἢ μάχομαι ἀνίερον μάχην πρός τινα, θεοῖσι δυσμαχοῦντες Σοφ. Τρ. 492· οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **δυσμαχητέον**, πρέπει τις νὰ πολεμήσῃ ἀπελπιστικῶς πρός τινα, ἀνάγκη δ' οὐχὶ δ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 1106. II. μάχομαι ἀπελπιστικῶς, Πλούτ. 2. 371Α.
δυσμάχητος, ον, = **δύσμαχος**, Λυρικ. ἀποσπ. 85 (Bgk.).
δύσμᾰχος, ον, δυσμάχητος, δυσπολέμητος, Αἰσχύλ. Πρ. 921, Εὐρ. 'Εκ.1055, Πλάτ., κτλ. 2) καθόλου, δύσκολος, δυσχερής, Αἰσχύλ.'Αγ.1561.
δυσμείλικτος, ον, δυσκόλως καταπραϋνόμενος, Πλούτ.'Αρτοξ. 19, κτλ.
δυσμεναίνω, εἶμαι δυσμενής, ἔχω δυσμένειαν πρός τινα, τινὶ Εὐρ. Μηδ. 874· λέξις ποιητ., ἧς ὅμως ποιεῖται χρῆσιν ὁ Δημ. 300, 26, κτλ.
δυσμένεια, ἡ, κακὴ διάθεσις, ἔχθρα, ἡ ἐκ σοῦ δ. Σοφ. 'Ηλ. 619· ἐν δ. εἶναι αὐτόθι 1124· δ. ἄρασθαί τινι Εὐρ.'Ηρακλ. 991· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, 'Αντιφῶν 125. 28, Πλάτ. Πολ. 500C.
δυσμενέων, μετοχικὸς τύπος ἀπαντῶν μόνον κατ' ἀρσ., κακὴν διάθεσιν ἔχων ἢ αἰσθανόμενος, ἐχθρικῶς διακείμενος, ἐχθρός, 'Οδ. Β. 72· δυσμενέοντες αὐτόθι 73, Υ. 314.
δυσμενής, ές, (μένος) = τῷ προηγ., ἐχθρικός, ἄνδρες δ. 'Ιλ. Ε. 488· δυσμενέες, ἐχθροί, 'Ιλ. Π. 521· δυσμενέων ὄχλος Αἰσχύλ. Θήβ. 234, πρβλ. 366· ὡσαύτως παρ' 'Ηροδ. καὶ Τραγ., ἴδε Εὐρ.·—μετὰ δοτ., τῷ πατοῦντι δυσμενὴς Αἰσχύλ.'Αγ.1193, πρβλ. Σοφ. Φ. 585· σπαν. μετὰ γεν., ἄνδρα δ. χθονός, ἐχθρὸς τῆς χώρας, τῆς πατρίδος, ὁ αὐτ. 'Αντ. 187.—'Επίρρ. -νῶς, Πλάτ. Θεαιτ.168Β· δ. ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα 'Ισοκρ. 27D, κτλ. II. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, δ. χοαὶ Σοφ.'Ηλ. 440· δ. ἔρως Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 21, πρβλ. Εὐρ. 'Αλκ. 617.
δυσμενίδης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ποικ.'Ιστ. 3. 7.
δυσμενικός, ή, όν, ἐχθρικός, ὀργή, λόγοι Πολύβ. 6. 7, 8, κτλ.—'Επίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 8. 10, 1, κτλ.
δυσμετάβλητος, ον, δυσκόλως μεταβαλλόμενος, 'Ιππ. 384.14, Πλούτ. 2. 952Β· οὕτω **δυσμετάβολος**, ον, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην. 13.1003 Kühn.—'Επίρρ. -λως, αὐτόθι 1004·—**δυσμεταβλησία**, ἡ, Σωρ.'Εφ. (Erm. σ.140.142).
δυσμετάδοτος, ον, ὁ δυσκόλως μεταδιδούς, ἀνακοινῶν, μυστικοὺς καὶ δ. Στράβων 806.
δυσμετάθετος, ον, δυσκόλως μεταβαλλόμενος, δυσέριδες γίνονται καὶ φιλόνικοι καὶ δ. Πολύβ. 'Εκλ.Vat. 401, Πλούτ. 2. 799Β.
δυσμετακίνητος, ον, δυσκόλως μετακινούμενος, Εὐστ. 1733. 32, 'Ησύχ.
δυσμετάκλαστος, ον, σκληροκάρδιος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 12.
δυσμετάκλητος, ον, δυσκόλως μετακαλούμενος, Γεωπ.19.2,13.
δυσμετάπειστος, ον, δυσκόλως μεταπειθόμενος, Κύριλλ.
δυσμεταστρέπτως, ἑρμην. τοῦ **ἀσκελέως**, 'Απολλ. Λεξ.'Ομ.
δυσμετάτρεπτος, ον, δυσκόλως μετατρεπόμενος, Εὐστάθ. σ. 1461, 43.
δυσμεταχείριστος, ον, δυσκολομεταχείριστος, παῖς Πλάτ. Νόμ. 808D· δίκτυα Ξεν. Κυν. 2, 6·— δυσπρόσβλητος, στρατὸς 'Ηρόδ. 7. 236.
δυσμέτρητος, ον, δυσκόλως μετρούμενος, 'Αντιφῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 167. 2) δυσπόρευτος, πέλαγος Φιλόστ. Β.'Απολλ. 4, 15.
δυσμή, ἡ, (δύω) = **δύσις**, δύσις· συνήθ. κατὰ πληθ., ἀντίθετον **ἀνατολαί**· ἀελίου δ. Σοφ. Ο. Κ. 1245, πρβλ. Αἰσχύλ.'Αποσπ. 66· ἐπὶ δυσμῇσιν ἐών, μέλλων νὰ δύσῃ, 'Ηρόδ. 3. 104· περὶ ἡλίου δυσμὰς Λυσ. 95. 22· μεταφ., τὸ γῆρας δυσμαὶ βίου 'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. Ποιητ. 21, 13. II. τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, καθ' ὃ δύεται ὁ ἥλιος, ἀπὸ ἑσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων 'Ηρόδ. 2. 31· πρὸς ἡλίου δυσμέων ὁ αὐτ. 7. 115, πρβλ. 2. 33· πρὸς δυσμαῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 237.—Δωρ. **δυθμή**, Καλλ. εἰς Δῆμ.10,'Αποσπ. 465 (ἐν τῷ ἑνικ.).
δύσμηνις, ι, πλήρης ὀργῆς, βαρύμηνις, θεὸς Πολυδ. Δ', 39· χόλος 'Ανθ. Π. 9. 69.
δυσμήνῑτος, ον, ἐφ' ὃν ἐπιπίπτει μεγάλη ὀργή, δυσμίσητος, 'Ανθ. Π.7.141.
δυσμήτηρ, ερος, ἡ, ἐν 'Οδ. Ψ. 97, μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, μητέρα, κακομητέρα.
δυσμήτωρ, Δωρ. -**μάτωρ**, ορος, ὁ, ἡ, ἐν Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 68, δ. κότος, δυστυχούσης μητρὸς ὀργή, πρβλ. Λυκόφρ. 1174, Νόνν. Δ. 46. 194.
δυσμηχᾰνέω, εἰς ἀμηχανίαν εὑρίσκομαι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. 'Αγ. 1360.
δυσμήχᾰνος, ον, δυσκατόρθωτος, δυσεκτέλεστος,'Επιμεν. παρὰ Διογ. Λ. 1. 113, 'Οππ. 'Αλ. 3. 404. II. ἐνεργ., ἐν ἀπορίᾳ εὑρισκόμενος, ἀπορῶν, Θεμιστ. 137Β.
δυσμικός, ή, όν, (δυσμή) = **δυτικός**, Στράβων 85, 'Ηλιόδ. 8. 15· ὑπερθ. -**ώτατος**, Πτολ. Γεωγρ. 2. 3, 18.
δύσμικτος, ον, δυσκόλως μιγνυόμενος, μὴ ἔχων συγγένειάν τινα, Πλάτ. Τιμ. 35Α, κτλ. II. ἀκοινώνητος· ἐπίρρ., δυσμίκτως ἔχειν Πλούτ. 2. 640D.
δυσμίμητος [ῑ], ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ μιμηθῇ τις, Διόδ. 1. 61, Λουκ. 'Αλεξ. 20, Συλλ.'Επιγρ. 3187.
δυσμίσητος [ῑ], ον, πολυμίσητος, Λυκόφρ. 841.
δυσμνημόνευτος, ον, δυσκόλως μνημονευόμενος, 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 2, Διόδ. II. ἐνεργ., δυσκόλως μνημονεύων ἢ ἐνθυμούμενος, Πλάτ. Τιμ. 74Ε.
δυσμόθεν, ἐπίρρ. (δυσμή) ἐκ δυσμῶν, Νικήτ. Χρον. 95D.
δύσμοιρος, ον, (μοῖρα) = **δύσμορος**, Σοφ. Ο. Κ. 327.
δυσμορία, ἡ, κακὴ μοῖρα, 'Ανθ. Π. 9. 351.
δύσμορος, ον, = **δύσμοιρος**, κακὴν μοῖραν ἔχων, ἀτυχής, 'Ιλ. Χ. 60, κτλ., συχνὸν παρὰ Σοφ.· δυσμόρου γε δύσμορα (ἐνν. σκῆπτρα) Ο. Κ. 1109· πρβλ. **δύσμοιρος**· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, 'Αντιφῶν 122. 19.—'Επίρρ. -**ρως**, μὲ κακὴν τύχην, δυστυχῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 837 (Cod. M. **δυσφόρως**).
δυσμορφία, ἡ, κακομορφία, ἀσχημία, 'Ηρόδ. 6. 61, κτλ.
δύσμορφος, ον, κακόμορφος, ἄσχημος, ἐσθὴς Εὐρ. 'Ελ. 1204.
δύσμουσος, ον, = **ἄμουσος**, οὐχὶ μουσικός, ἀλλότριος τῶν Μουσῶν, αὐλὸς 'Ανθ. Π. 9. 216.
δυσνίκητος [ῑ], ον, δυσκατάβλητος, δυσκολονίκητος, Πλούτ. Συγκρ. Πελοπ. Μαρκ. 2.
δύσνιπτος, ον, δυσκόλως διὰ νίψεως ἀφαιρούμενος, δυσεξάλειπτος, δ. ἐκ δέλτου γραφὴ Σοφ. Τρ. 683.
δύσνῑφος, ον, (νίψ) χιονοσκεπής, καταχιονισμένος, Νόνν. Δ. 2. 685. 2) ἀλλαχοῦ παρὰ Νόνν., παγετώδης, ψυχρός, ὕδωρ, οἶδμα.
δυσνοέω, ἔχω κακὴν διάθεσιν, κακῶς διάκειμαι πρός τινα, τινὶ Πλούτ. Κικ. 38.
δυσνόητος, ον, δυσκολονόητος, λόγος Δαρεῖος παρὰ Διογ. Λ. 9. 13. 2) ἀδιανόητος, ἀκατανόητος, ἄτοπος, 'Αριστ. Φυτ.1.1,11.
δύσνοια, ἡ, ἐχθρικὴ διάθεσις, δυσμένεια, Σοφ. 'Ηλ. 654, Εὐρ. 'Εκ. 973, Πλάτ. Θεαιτ. 151D.
δυσνομία, ἡ, ἀνομία, κακοὶ νόμοι, Σόλων 15. 31· προσωποπ. ἐν 'Ησ. Θεογ. 230· πρβλ. **εὐνομία**.
δύσνομος, ον, ἄνομος, παράνομος, ἄδικος, 'Ανθ. Π. 6. 316.
δύσνοος, ον, συνῃρ. -**νους**, ουν, ἐχθρικῶς διακείμενος πρός τινα, δυσμενής, τινὶ Σοφ.'Αντ. 212, Εὐρ. Ι. Τ. 350, Θουκ. 2. 60· πρός τι Ξεν.'Ελλ. 2, 12·—πληθ. ὀνομ. **δύσνοι** Ξεν. αὐτόθι. Πλάτ. Πολ.450D· ἀντίθ. **εὔνους**.—'Επίρρ. **δύσνως**, Πολυβ. Β', 230.
δύσνοστος νόστος, ἐπάνοδος δυστυχής, Εὐρ. Τρῳ.75.
δυσνουθέτητος, ον, ὁ δυσκόλως νουθετούμενος, Βυζ.
δυσνύμφευτος, ον, πρὸς τὸν γάμον δυσάρεστος, χθὼν 'Ανθ. Π. 7. 401.

δύσνυμφος, ον, ὁ δυστυχὴς ἐν τῷ γάμῳ αὐτοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 216, Τρῳ. 145.

δύσξενος, ον, ἄξενος, Πολυδ. Θ', 22.

δυσξήραντος, ον, δυσκόλως ξηραινόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 3.

δυσξύμβλητος, ον, δυσκόλως ἑνούμενος, διάφ. γρ. παρ' Ἀρτεμιδ. 4. 56. **II**. δυσνόητος, ἀκατανόητος, Δίων Κ. 56. 29.

δυσξύμβολος, ον, δυσκόλως συνεννοούμενος, συναλλαττόμενος, Πλάτ. Πολ. 486B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 3. **II**. = τῷ προηγ. II, Πολυδ. Ε', 150.

δυσξύνετος, ον, δυσνόητος, ἀκατανόητος, δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω Εὐρ. Φοιν. 1506, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 3.

δυσξύνθετος, ον, ὁ δυσκόλως συντιθέμενος, ἀμφ. γραφ. Πλούτ. 2. 975F· Reiske **δυσξύνετος**.

δύσογκος, ον, παραπολὺ βαρύς, ὀχληρός, πλοῦτος Πλούτ. Αἰμιλ. 12.

δυσόδευτος, ον, ὃν μετὰ δυσκολίας ὁδεύει τις, ὄρος Ἀππ. Συρ. 21.

δυσοδέω, δυσκόλως ὁδεύω, πηγαίνω κακά· ἀντίθετον **εὐοδέω**, Πλούτ. Πύρρ. 32, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 19, 3.

δυσοδία, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν ὁδῶν, Ἀππ. Συρ. 21· δυσκολία, Πλούτ. 2. 448A.

δυσοδμία, δύσοδμος, ἴδε ἐν λ. **δυσοσμ-**.

δυσοδοπαίπᾰλος, ον, δύσκολος καὶ πετρώδης, δύσβατος, κυρίως ἐπὶ ὀρεινοῦ δρόμου· μεταφ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 387. Ὁ Σχολ. ἑρμην. «δυσπαράβατα καὶ τραχέα».

δύσοδος, ον, δυσδιόδευτος, δύσβατος, Θουκ. 1. 107, Πολυδ. Γ', 96.

δυσοίζω, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 724· καὶ ἐν τῷ μέσ., φοβοῦμαι, αὐτόθι 805. **II**. ἐν τῷ οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1316, τὸ δ. φόβῳ φαίνεται = φοβοῦμαι, φοβοῦμαί τι, τρέμω ἐνώπιόν τινος. (Τὸ ἁπλοῦν οἴζω ἀναφέρεται μόνον ὑπὸ Ἀπολλ. Δυσκ. ἐν Α. Β. 538· πρβλ. **οἰμώζω** ἐκ τοῦ **οἴμοι**).

δυσοίκητος, ον, ἀκατοίκητος, ἐνῷ δὲν δύναταί τις εὐκόλως νὰ κατοικήσῃ, Ἱππ. Ἀέρ. 291, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 21.

δυσοικονόμητος, ον, δύσπεπτος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 70A.

δύσοικος, ον, = **δυσοίκητος**, Σχόλ. Σοφ. Φ. 551.

δύσοιμος, ον, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἡσύχ., = **δύσοδος**, τύχη δ. Αἰσχύλ. Χο. 945·—ἀλλ. (ἐκ τοῦ οἴμη).

δύσοινος, ον, παράγων κακὸν οἶνον, Πολυδ. Ϛ', 21.

δύσοιστος, ον, (οἴσω, φέρω) ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀνυπόφορος, ἀφόρητος, πήματα, ἄλγη, πόνοι Αἰσχύλ. Πρ. 691, Χο. 745, Σοφ. Φ. 507· βίου δύσοιστον ἔχειν τροφὰν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1687· δ. ἀὴρ Στράβων 562.

δυσοιωνέω, (οἰωνὸς) κακὰ προμηνύω, «τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι» Α. Β. 35.

δυσοιωνισμός, ὁ, κακὸς οἰωνός, Ἡσύχ.· **δυσοιώνιστος, ον**, κακὰ οἰωνιζόμενος ἢ αἴτιος δυσοιωνισμοῦ, Λατ. inauspicatus, Λουκ. Εὐν. 6· **δυσοιωνιστικός, ή, όν**, Σουΐδ.

δύσοκνος, ον, λίαν ὀκνηρός, λίαν βραδύς, ἀπρόθυμος.—Ἐπίρρ. **-κνως**, Μ. Ἀντων. 5. 1.

δυσόλισθος, ον, δυσκόλως ὀλισθαίνων καὶ πίπτων, παρακεκενωμένου τοῦ ὑγροῦ δυσόλισθον τὸ ἔμβρυον .. γίνεται Παῦλ. Αἰγ. 122.

δύσομαι, ἴδε ἐν λ. **δύω**.

δύσομβρος, ον, τρικυμιώδης, θυελλώδης, ῥαγδαῖος, Σοφ. Ἀντ. 358.

δυσομίλητος [ῐ], **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477.

δυσόμῑλος, ον, μεθ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἀναστρέφηταί τις, Πλούτ. Δημητρ. 42· Ἐρινύς, ἧς ἡ κοινωνία ἐπιφέρει κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 746.

δυσόμματος, ον, δυσκόλως βλέπων, τυφλός· συνεκδ., ὁ ἀποθανών· ἀντίθ. **δερκόμενος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 388.

δυσόμοιος, ον, ἀνόμοιος, Στράττ. ἐν Ἀδήλ. 13, Ἡσύχ.

δυσόνειρος, ον, πλήρης κακῶν ὀνείρων, ὕπνος Πλούτ. 2. 15B·— ἐπιφέρων κακὰ ὄνειρα, βρώματα αὐτόθι 734E.

δύσοπτος, ον, (ὄψομαι) ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις ἢ γνωρίσῃ, Ἱππ.— τὸ δ., ἡ σκοτεινότης, Πολύβ. 18. 4, 2.

δυσόρᾱτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40· τὰ δυσόρατα, σκοτεινὰ μέρη, ὁ αὐτ. Ἱππαρχ. 4, 18. **II**. κακὸς εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις αὐτόν, φοβερός, Ἀππ. Ἰσπ. 97.

δυσοργησία, ἡ, = ὀξυθυμία, τὸ ὀξύθυμον, Ἱππ. 49. 28· ὡσαύτως **δυσοργία**, ὁ αὐτ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12.

δυσόργητος, ον, = **δύσοργος**, Βάβρ. 11. 12, Πολυβ. Α', 39.— Ἐπίρρ. **-τως**, Διον. Ἁλ. 6. 47.

δύσοργος, ον, ὀξύθυμος, ἀκράχολος, Σοφ. Αἴ. 1017, Φ. 377, Τρ. 1118.

δυσορεξία, ἡ, ἀνορεξία, Γαλην. 7. 128.

δυσόριστος ον, δυσκόλως περιοριζόμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1. 3, Γεν. καὶ Φθορ. 2. 2, 4. **II**. δυσκόλως ὁριζόμενος, Διον. Ἁ. π. Δεινάρχ. 5.

δυσορκέω, (ὅρκος) ὁρκίζομαι ψευδῶς, ψευδορκῶ, ἐπιορκῶ, Α. Β. 36.

δύσορκος, ον, ψεύδορκος, ἐπίορκος, Μανασ. (Annu. IX. σ. 70. Ἴδε Λεξ. Κουμαν.).

δυσόρμιστος, ον, (ὁρμίζω) = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Δ', 101.

δύσορμος, ον, ἔχων κακὸν ὅρμον ἢ λιμένα, νῆσος .. δ. ναυσὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 448· ἀλλά, τὰ δύσορμα, πετρώδη μέρη, ἔνθα τις δὲν εὑρίσκει τόπον νὰ πατήσῃ, Ξεν. Κυν. 10, 7. **II**. ἐνεργ., πνοαὶ δ., ἄνεμοι ἐναντίοι εἰς τὸν εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 194· πρβλ. **ἄλη** II.

δύσορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, = **δυσοιώνιστος**, κακὰ προμηνύων, Αἰσχύλ. Θήβ. 838· οἰωνὸς Εὐρ. Ἱππ. 760·— μὲ κακοὺς οἰωνούς, Πλούτ. Μαρκ. 4.

δυσόρφναιος, α, ον, λίαν σκοτεινός, τρύχη Εὐρ. Φοιν. 325.

δυσοσμία, ἡ, κακὴ ὀσμή, Σοφ. Φ. 876, Ἀποσπ. 483.

δύσοσμος, Ἰων. **-οδμος, ον**, (ὀσμὴ) κακὴν ὀσμὴν ἔχων, δυσώδης, «βρωμῶν», ἐν δυσοδμοτάτῳ [τόπῳ] γινόμενον εὐωδέστατόν ἐστι Ἡρόδ. 3. 112· δ. ἡ ὀσμὴ Ἀριστ. Προβλ. 13. 10. **II**. καθιστῶν δύσκολον τὴν ὀσμήν, τὴν ἀνίχνευσιν, ἐν κυνηγίῳ, οἱ ὄμβροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύσοσμον Ξεν. Κυν. 5, 3. **III**. ἐνεργ., ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν, Ἀριστ. Ἐνυπν. 2, 6.

δυσούλωτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐπουλούμενος, Πολυδ. Δ', 196.

δυσουρέω, πάσχω ὑπὸ δυσουρίας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

δυσουρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, δυσουρία, δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Ἀποσπ. 444.

δυσουρίασις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Σουΐδ.

δυσουριάω, = **δυσουρέω**, Διοσκ. 1. 39.

δυσουρικός, ή, όν:—πάθος δ. = δυσουρία, Cic. Fam. 7. 26.

δυσούριστος, ον, (οὐρίζω) νέφος, ὀλεθρίως ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου ἐπελθόν, Σοφ. Ο. Τ. 1315.

δυσόφθαλμος, ον, ἐνοχλητικὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ὅρασιν, αἶσχος Τελέστ. 1. 4.

δυσπάθεια, ἡ, βαρεῖα θλῖψις, Πλούτ. 2. 112B. **II**. σταθερότης ἐν τῇ ἀντιστάσει, ὁ αὐτ. Δημητρ. 21., 2. 666B·— ἀπάθεια, ἀναισθησία, Ἀλέξ. Ἀφρ. 1. 39.

δυσπᾰθέω, πάσχω δεινῶς, Μόσχ. 4. 84, Νίκ. Θ. 381. **II**. δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, Λατ. aegre ferre, Πολύβ. Exc. Vat. 428· ἐπί τινι, πρός τι Πλούτ. Αἰμιλ. 36, Περικλ. 33· ἔν τινι ὁ αὐτ. 2. 77E.

δυσπᾰθής, ές, (παθεῖν) εἰς ὑπερβολὴν αἰσθανόμενος, μὴ ὑπομένων τὰ πάθη, ἀντίθ. **ἀπαθής**, Πλούτ. 2. 102D. **II**. δυσκόλως αἰσθανόμενος ἢ διατιθέμενος, πολὺ ὅμοιον τῷ **ἀπαθής**, αὐτόθι 454C, Λουκ. Ἀναχ. 24.—Ἐπίρρ. **δυσπαθῶς** Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 74, 100, 255 (Migne).

δυσπαίπᾰλος, ον, τραχὺς καὶ ἀπόκρημνος, Ἀρχίλ. 104, Νίκ. Θ. 145·— ἐν Ὀππ. Ἁλ. 2. 369, ἁπλῶς, τραχύς, λάχνη.

δυσπάλαιστος, ον, πρὸς ὃν δυσκόλως παλαίει τις, Ἐπίχ. 98 Ahr.· ἀρὰ Αἰσχύλ. Χο. 692· πράγματα Ἱκέτ. 468· γῆρας Εὐρ. Ἱκέτ. 1108· δύναμις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 18· πρβλ. **δυσπέλαστος**.

δυσπάλᾰμος, ον, δυσκαταπάλαιστος, δυσκατάβλητος, δυσκατανίκητος, ὡς τὸ **ἀπάλαμος**, δόλοι θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 846. **II**. ἀδαής, ἀδέξιος, περί τι Τζέτζ.—Ἐπίρρ. δυσπαλάμως ὀλέσθαι, ἄνευ ἐλπίδος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 867.

δυσπᾰλής, ές, δυσπάλαιστος, δίνη Αἰσχύλ. Εὐμ. 559· δύσκολος, μετ' ἀπαρ., διακρίνειν .. δυσπαλές [ἐστι] Πίνδ. Ο. 8. 33, πρβλ. Π. 4. 448. **2)** κινδυνώδης, βλαβερός, ῥίζαι Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ. 52.

δυσπαράβλητος, ον, ἀπαράβλητος, ἀπαράμιλλος, Πλούτ. Ἀντων. 27.

δυσπαραβοήθητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ βοηθήσῃ τις, Πολύβ. 5. 22, 7.

δυσπαράβουλος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταπείσῃ τις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 109.

δυσπαράγγελτος, ον, δυσκόλως ἐπιδεχόμενος συμβουλάς, ὁδηγίας, Πολύβ. Exc. Vat. 395.

δυσπαράγρᾰφος, ον, δυσκόλως ὁριζόμενος ἢ περιοριζόμενος, Πολύβ. 16. 12, 10, κτλ.

δυσπαράγωγος, ον, ὁ δυσκόλως παραγόμενος, ἐξαπατώμενος, Πολυδ. Η', 10.

δυσπαράδεκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παραδεχθῇ τις ἢ πιστεύσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 42. **II**. ἐνεργ., δυσκόλως παραδεχόμενός τι, πίστεως Κλήμ. Ἀλ. 444.—Ἐπίρρ. δυσπαραδέκτως ἔχειν, δυσπιστεῖν, ἀμφιβάλλειν, Πολύβ. 12. 4, 7.

δυσπαράθελκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταπραΰνῃ, δυσπαραμύθητος, οἶκτος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 386.

δυσπαραίτητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ συγκινήσῃ τις διὰ παρακλήσεων, ἀδυσώπητος, φρένες Αἰσχύλ. Πρ. 34· ὀργὴ Πολύβ. 31. 7, 13· ἐπὶ προσώπου, Πλούτ. Κατ. Νεωτ. 1.

δυσπαράκλητος, ον, ἀδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 336.

δυσπαρᾰκολούθητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρακολουθήσῃ τις, δηλ. δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Μένανδ. Ὑποθ. 10, Διον Ἁλ.

π. Πομπ. 3. **ΙΙ.** μετὰ δυσκολίας ἐννοῶν, νωθρός, Μ.'Αντων. 5. 5.

δυσπαρακόμιστος, ον, δυσκόλως παρακομιζόμενος, δυσκολομετακόμιστος, Πλούτ. Δημητρ.19· πλοῦς δ., δύσκολος πλοῦς, δύσκολον ταξείδιον, Πολύβ. 3. 61, 2.

δυσπαραμύθητος, ον, δυσκολοπαρηγόρητος, Πλάτ. Τιμ. 69D, Πλούτ. Μαρ. 45.

δυσπαράπειστος, ον, δυσμετάπειστος, 'Αριστ. Φυσιογν. 5, 3.

δυσπαράπλευστος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ, παραλία Στράβων 777.

δυσπαράπλους, ουν, = τῷ προηγ., Διόδ. 3. 44.

δυσπαραποίητος, ον, ὃν δυσκόλως παραποιεῖ ἢ κιβδηλεύει τις, σφραγὶς 'Αμμών. 74.

δυσπαρατήρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρατηρήσῃ τις, 'Αντίγ. Καρ.140, Πορφ. π.'Αποχ. 3. 4.

δυσπαράτρεπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρατρέψῃ ἢ διαφθείρῃ τις διὰ δώρων, δικαστὴς Πολυδ. Η', 10.

δυσπάρευνος, ον, δύσλεκτρος, κακοστρωμένος, δυστυχής, λέκτρον Σοφ. Τρ. 791.

δυσπαρηγόρητος, ον, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 74E.

δυσπαρήγορος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρηγορήσῃ τις ἢ πραΰνῃ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 384.

δυσπάρθενος, ον, δυστυχὴς παρθένος, 'Ανθ. Π. 2.197.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ, Κακόπαρις, κακῶν πρόξενος, 'Ιλ. Γ. 39, Ν. 769· πρβλ. **Αἰνόπαρις, Δυσελένη.**

δυσπάριτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρέλθῃ ἢ διαβῇ τις, Ξεν.'Αν. 4.1, 25.

δυσπάροδος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσέλθῃ τις, 'Απολλόδ. παρ' 'Αθην. 682D.

δυσπάτητος [ᾰ], **ον,** δυσκολοπάτητος, δυσκολοβάδιστος, ὁδὸς Λουκ. Τραγ. 226.

δύσπαυστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παύσῃ τις ἢ καταπραΰνῃ, Γαλην. 2, 206.—'Επίρρ. **-τως.**

δυσπείθεια, ἡ, ἀνυποταξία, ἀπείθεια, 'Απτ.'Εμφυλ.1. 48.

δυσπειθής, ές, δυσκόλως καταπειθόμενος, δυσκολοκατάπειστος, Πλάτ. Φαῖδρ. 271D. **2)** ἰσχυρογνώμων, ἀνυπότακτος, ἀτίθασσος, ὁ αὐτ. Νόμ. 880A κ. ἀλλ.· κύνες Ξεν. 'Απομν. 4. 1, 3.—'Επίρρ. δυσπειθῶς ἔχειν πρός τι Πλούτ. Γάλβ. 25· δ. φέρειν ὁ αὐτ. Λυσάνδ. 15.

δυσπειρία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ μανθάνειν διὰ τῆς πείρας, 'Ιππ. 47. 11.

δύσπειστος, ον, δυσκολοκατάπειστος, ἰσχυρογνώμων, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 7. 9, 2.—'Επίρρ. δυσπείστως ἔχειν, εἶμαι ἄπιστος, δύσπιστος, 'Ισοκρ. 44C. **ΙΙ.** παρήκοος, ἀνυπότακτος, Ξεν. 'Ιππαρχ. 1, 23.

δυσπέλαστος, ον, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιαζόμενος, ἀπλησίαστος, δ. ἀμαθία κακὸν (Nauck δυσπάλαιστον) Σοφ. 'Αποσπ. 663.

δύσπεμπτος, ον, δυσκόλως ἀποπεμπόμενος, Αἰσχύλ.'Αγ.1190.

δυσπέμφελος, ον ἐν 'Ιλ. Π. 748, ὁ Κεβριόνης παραβάλλεται πρὸς δύτην, ὅστις πηδᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη, ἔτι καὶ ἂν εἶνε ἀγρία καὶ τρικυμιώδης· οὕτως ἐν 'Ησ. Θ. 440, ὡς γενικὸν ἐπίθετον τῆς θαλάσσης, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται· ὡσαύτως, ναυτιλίη δ., τρικυμιώδης, ἐπικίνδυνος πλοῦς, ταξείδιον, ὁ αὐτ."Εργ. κ.'Ημ.616· αὔρη Νόνν. Δ. 2. 550·—μεταφ. ὡς τὸ **δύσκολος,** τραχύς, ἀγροῖκος, 'Ησ. "Εργ. 721. ('Η σημασία εἶνε φανερά· πιθανῶς λοιπὸν ἡ ῥίζα νὰ εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ τῆς λέξεως **πέμφιξ**).

δυσπένθερος, ον, ἀπὸ κακοῦ πενθεροῦ προερχόμενος, θεσμὰ Νόνν. Δ. 3. 309.

δυσπενθέω, βαρυπενθῶ, βαρέως εἶμαι τεθλιμμένος, Πλούτ. 2. 106A.

δυσπενθής, ές, ἐπιφέρων βαρὺ πένθος, βαρεῖαν θλῖψιν, σκληρός, κάματος Πινδ. Π.12.18· δόλος αὐτόθι 11. 28· θαλάμοιο.. δυσπενθέα κόσμον 'Επιγράμμ.'Ελλην. 431·' Αΐδας αὐτόθι 250.

δυσπέπαντος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ μαλακώσῃ τις, πάθος Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 203.

δυσπεπτέω, μετὰ δυσκολίας χωνεύω, Διοσκ. 4, 83., 5, 25.

δύσπεπτος, ον, δυσκολοχώνευτος, 'Αριστ. π. Γεν. Ζ. 4, 7, 6, κ. ἀλλ., Νικόμ. Εἰλειθ. 1. 31· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀφομοιώσῃ, Πλάτ. Τιμ. 82A. **2)** ἄωρος, Νίκ.'Αλ. 297.

δυσπεραίωτος, ον, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

δυσπέρατος, ον, δυσδιάβατος, χώρα Στράβων 697· αἰὼν Εὐρ. Μηδ. 645.

δυσπεριάγωγος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ περιάγῃ ἢ περιφέρῃ τις, 'Αρρ. Τακτ.16. 8.

δυσπεριγένητος, ον, δυσκόλως περιγινόμενος, νικώμενος, δυσνίκητος, Φίλων 1. 621.

δυσπερικάθαρτος, ον, δυσκόλως καθαριζόμενος ἢ ἐκλεπιζόμενος πέριξ, φλοιὸς Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 1, 1 (ἀλλ. **-καθαίρετος**).

δυσπερίληπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ περιλάβῃ τις, «ἄμπελος δυσὶν ἀνδράσι τὸ πάχος δυσπερίληπτος» Στράβ. σ. 826· γαστὴρ Ποσειδών. παρ' 'Αθην. 549E· πόλις τοῖς ἐναντίοις δυσπ. 'Αριστ. Πολ.7.11, 3. **ΙΙ.** δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Διόδ.1. 3.

δυσπερινόητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κατανοήσῃ τις, Φίλων 1. 570.

δυσπεριόριστος, ον, δυσκόλως ὁριζόμενος, Εὐστάθ. Πονημ. σ. 261, 30.

δυσπερίτρεπτος, ον, δυσκόλως ἀνατρεπόμενος, Γαλην.4, 353., 12, 24.

δυσπερίψυκτος, ον, δυσκόλως ψυχραινόμενος, σῶμα Διοσκ. 1. 30.

δυσπετέω, δυστυχῶ, Σουΐδ. **2)** δυσανασχετῶ, Κύριλλ.

δυσπέτημα, τό, δυστύχημα, 'Εβδ. (2 Μακκ. ε', 20).

δυσπετής, ές, δυσχερής, δύσκολος· ἀντίθ. **εὐπετής,** μαθεῖν δ. Σοφ. Αἴ.1046.—'Επίρρ. **δυσπετῶς,** 'Ιων. **-έως,** 'Ηρόδ. 3.107, 'Ιππ. Προγν. 41, Αἰσχύλ. Πρ.752.

δυσπεψία, ἡ, δυσκολία τῆς πέψεως, κακὴ χώνευσις, Μάχων παρ' 'Αθην. 341B, Γαλην. 7, 37.

δυσπήμαντος, ον, πλήρης ὀλεθρίου κακοῦ ἢ ὀλέθριος, Αἰσχύλ. Εὐμ.481 (κατὰ Aurat. ἀντὶ **δυσπήματ'**· πρβλ. **δυσκύμαντος**).

δυσπῖνής, ές, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, στολαὶ Σοφ. Ο. Κ. 1597, πρβλ.'Αριστοφ.'Αχ. 426.

δυσπιστέω, δυσπιστῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι, τινι Πλούτ. 2. 593A.

δυσπιστία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ πιστεύειν, Κλήμ.'Αλ. 444.

δύσπιστος, ον, ὁ δυσκόλως πιστεύων, πλήρης δυσπιστίας.—'Επίρρ. δυσπίστως ἔχειν πρός τι, δυσπιστῶ περί τινος, Πλάτ. 'Ερυξ. 405B. **ΙΙ.** δυσκόλως πιστευόμενος, Παλαίφ. 31. 2.

δύσπλᾶνος, ον, ἀθλίως πλανώμενος, Αἰσχύλ Πρ. 608, 900.

δυσπλήρωτος, ον, δυσκόλως πληρούμενος ἢ ἐκπληρούμενος, Πολυδ. Θ', 21.

δυσπλοέω, ἔχω δύσπλοιαν· ἀντίθ. **εὐπλοέω,** Βασίλ. 3, 452.

δυσπλοΐα, 'Ιων. **-πλοΐη,** ἡ, δυσκολία περὶ τὸν πλοῦν, κακὸς πλοῦς, 'Ανθ. Π. 7. 630.

δύσπλοος, ον, συνῃρημ. **-πλους, ουν,** ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πλοῖα, Κρήτη 'Ανθ. Π. 7. 275.

δύσπλῦτος, ον, δυσκόλως πλυνόμενος, ἱμάτια 'Ιππ. 644. 40.

δύσπλωτος, ον, = **δύσπλοος,** 'Ανθ. Π. 7. 699.

δυσπνοέω, 'Ιων. **-πνοιέω,** μετὰ δυσκολίας ἀναπνέω, πάσχω δύσπνοιαν, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.1. **ΙΙ.** κακὴν ὀσμὴν ἀποπνέω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 30.

δύσπνοια, ἡ, ἡ περὶ τὴν ἀναπνοὴν δυσκολία, δύσκολος ἀναπνοή, 'Ιππ.'Αφ.1248, Ξεν. Κυν. 9, 20. **ΙΙ.** ἐναντίοι ἄνεμοι, Σχόλ. εἰς 'Απολλών. Ῥόδ. Δ. 1.

δυσπνοϊκός, ή, όν, ὁ ἔχων ὀλίγην ἀναπνοήν, ὑπὸ δυσπνοίας πάσχων, 'Ιππιατρ.

δύσπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους, ουν,** ὀλίγην ἔχων πνοήν, δυσκόλως ἀναπνέων, ὑπὸ δυσπνοίας πάσχων, 'Ιππ. Προγν.42, Σοφ.'Αντ., 224. **ΙΙ.** ἀκατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν, ἀὴρ Θεόφρ. Πυρ. 24. **ΙΙΙ.** δ. πνοαί, ἄνεμοι ἐναντίοι, Σοφ.'Αντ. 588.

δυσπολέμητος, ον, δυσκολοπολέμητος, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 649, 'Ισοκρ. 69A· εἰ δέ τις.. δυσπολέμητον οἴεται τὸν Φίλιππον εἶναι Δημ. 41. 9.

δυσπόλεμος, ον, ἀτυχὴς ἐν πολέμῳ, δυσπόλεμον τὸ γένος τὸ Περσᾶν Αἰσχύλ. Πέρσ.1013·

δυσπολιόρκητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κυριεύσῃ τις διὰ πολιορκίας, Ξεν.'Ελλ. 4. 8, 5, Πολύβ.

δυσπολίτευτος [ῐ], **ον,** ἀκατάλληλος, ἀνίκανος διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Πλούτ. Δίωνι 32.

δυσπονής, ές, κοπώδης, ἐπίπονος, δυσπονέος καμάτοιο 'Οδ. Ε. 493.—'Επίρρ. **-έως,** Μάξ. π. κ. 194.

δυσπόνητος, ον, ἐπιφέρων κόπον, δαίμων Αἰσχύλ. Πέρσ. 515· δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν, μετὰ πόνου ποριζομένην, Σοφ. Ο. Κ. 1614.

δυσπονία, ἡ, δύσκολος ἐργασία, βαρὺς κόπος, Μανέθων 4. 260.

δύσπονος, ον, κοπώδης, Σοφ.'Αντ.1276.

δυσπόρευτος, ον, δι' οὗ δύσκολον νὰ περάσῃ τις, πηλὸς ταῖς ἁμάξαις δ. Ξεν.'Αν.1. 5, 7.

δυσπορέω, ἔχω κοπώδη πορείαν, 'Ιώσηπ. Ι. Π. 3. 6, 2.

δυσπορία, ἡ, δυσκολία εἰς τὴν διάβασιν, τοῦ ποταμοῦ Ξεν. 'Αν. 4. 3, 7.

δυσπόριστος, ον, ὁ διὰ πολλοῦ κόπου ποριζόμενος, Διον.'Αλ. 1. 37, Πλούτ. 2.156F· τὸ δ., δυσκολία περὶ τὸ κτήσασθαι, Πλούτ. Σόλ. 23.

δύσπορος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, σχεδὸν ἀδιάβατος, Πλάτ. Κρατ. 420E, Ξεν. 'Αν. 6. 5, 12. **2)** δύσκολος. Πολυδ. Ε', 105.

δυσποτέω, δυσκόλως πίνω τι, Σηθ. π. τροφ. δυνάμ. σ. 107 (Langkavel).

δυσποτμέω, εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ, Πολύβ.'Αποσπ. Γραμμ.41.

δυσποτμία, ἡ, κακὴ τύχη, ἀτυχία, Διον. 'Αλ. 2. 28, Θεμίστ. 170A.

δύσποτμος, ον, ἄτυχος, κακότυχος, δυστυχής, ἄθλιος· ἐπὶ προ-

σώπων καὶ πραγμάτων, δ. θεός, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 119· δ. βοῦς, ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 306· δ. εὐχαί, κατάραι, ὁ αὐτ. Θήβ. 819· ὡσαύτως παρὰ Σοφ. καὶ συχν. παρ' Εὐρ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 419· συγκρ. **δυσποτμώτερος** Εὐρ. Φοιν. 1348.—Ἐπίρρ. **-μως**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 272· ὑπερθ. **-ότατα**, Πλούτ. Φαβ. 18.

δύσποτος, ον, δυσκολόποτος, ἀηδὴς εἰς πόσιν, πῶμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 266.

δυσπρᾱγέω, δυστυχῶ, ἀντίθετον **εὐπραγέω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 790, Πλούτ. Ἀντ. 63.

δυσπράγημα, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 261.

δυσπρᾱγία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δυσπραξία**.

δυσπραγμάτευτος, ον. δυσκολομεταχείριστος, δυσοικονόμητος, δύσχρηστος, Πλούτ. 2. 348E.

δύσπρακτος, ον, δυσκόλως πραττόμενος, δυσκατέργαστος, Πολυδ. Γ', 131, Ε', 105.

δυσπραξία, ἡ, δυσπραγία, ἀτυχία, ἀποτυχία, Αἰσχύλ. Πρ. 966, Σοφ. Ο. Κ. 1399· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 769, Σοφ. Αἴ. 759·— ὁ τύπος οὗτος ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀνδοκ. 20. 22, Ἰσοκρ. 137A, ἀλλὰ **δυσπραγία** ἐν Ἀντιφῶντι 120. 12, Πολύβ., κτλ.

δύσπρᾱτος, ον, δυσκολοπώλητος· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀντιφάνους, Ἀθήν. 262.

δυσπρέπεια, ἡ, ἀπρέπεια, Ἰώσηπ. Ι. Α. 3. 7, 4.

δυσπρεπής, ές, ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής, Εὐρ. Ἑλ. 300.

δύσπριστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πριονίσῃ τις, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 6, 3.

δυσπρόπτωτος, ον, δυσκόλως προπίπτων, χρὴ γὰρ τὸ μέλι μήθ' οὕτω γενέσθαι σκληρὸν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι μήθ' οὕτως ὑγρὸν ὡς περιρρεῖν Γαλην. 10, 387.

δυσπρόσβᾰτος, ον, δυσπρόσιτος, δύσβατος, Θουκ. 4. 129.

δυσπρόσβλητος, ον, δυσπρόσιτος, Κύριλλ.

δυσπρόσδεκτος, ον, δυσκόλως γινόμενος ἀποδεκτός, δυσάρεστος, Πλούτ. 2. 39D. **II.** ἐνεργ., δυσκόλως ἀποδεχόμενός τι, Μ. Ἀντων. 1. 5.

δυσπροσήγορος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται νὰ προσαγορεύσῃ τις, ἀποκρουστικός, ἀκοινώνητος, Πολυδ. Α', 42.—Ἐπίρρ. **-ως**, ὁ αὐτ. Ε', 139.

δυσπρόσῑτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πλησιάσῃ τις, Διον. Ἁλ. 4. 54· ἐπὶ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ι. Α. 345· πρβλ. **δυσπρόσοδος**.

δυσπρόσμᾰχος, ον, δυσκόλως προσβαλλόμενος, Πλούτ. Τιμολ. 21.

δυσπρόσμικτος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσέλθῃ τις, δυσπροσόρμιστος, λιμὴν Πολυδ. Α', 101.

δυσπρόσοδος, ον, δυσπρόσιτος, μετὰ δυσκολίας πλησιαζόμενος, χωρίον Θουκ. 5. 65· δ. τοῖς ἐναντίοις πόλις Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 3· δυσκόλως προσβαλλόμενος, τάξις, πόλις Πολύβ. 1. 26, 10, κτλ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκοινώνητος, Θουκ. 1. 130, Ξεν. Ἀγησ. 9, 2, Λουκ. Σκύθ. 6.

δυσπρόσοιστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πλησιάσῃ τις, στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1277.—Κατὰ τὸν Nauck γραπτ. **δυσπρόσωπον**.

δυσπρόσοπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ προσβλέψῃ τις, κάρα τὸ δ. Σοφ. Ο. Κ. 286· ὀνείρατα ὁ αὐτ. Ἠλ. 460.—Ὁ Nauck προτιμᾷ **δυσπρόσωπον**.

δυσπροσόρμιστος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ προσορμισθῇ τις, Πολύβ. 1. 37, 4· δ. ἀπόβασις, δύσκολος ἀπόβασις, Διόδ. 1. 31.

δυσπρόσορμος, ον, = **δυσπροσόρμιστος**, Ἀνών. περίπλ. Εὐξ. Πόντ. (C. Mül. geogr. min. gr. I. σ. 422).

δυσπροσπέλαστος, ον, δυσκολοπλησίαστος, Πλούτ. Πομπ. 28.

δυσπροσπόριστος, ον, δύσκολος εἰς εἰσαγωγὴν τροφίμων, δυσκόλως τροφοδοτούμενος, χώρα Αἰν. Τακτ. 8.

δυσπρόσρητος, ον, πρὸς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὁμιλήσῃ τις, Πολυδ. Ε', 138.

δυσπρόσωπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, Πλούτ. Μαρ. 15· ἴδε **δυσπρόσοιστος** καὶ **δυσπρόσοπτος**.

δυσπύητος, ον, ὁ δυσκόλως εἰς πῦον μεταβαλλόμενος, Γαλην.

δυσρᾰγής, ές, ὁ δυσκόλως θραυόμενος, διαρρηγνυόμενος, Λουκ. Ἀναχ. 24.

δύσρευστος, ον, ὁ δυσκόλως ῥέων, ἰλυῶδες καὶ δυσρευστότερον Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 75.

δύσρηκτος, ον, = **δυσραγής**, Δίων Κ. 62. 8.

δύσρητος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, αἰσχρὰ καὶ δύσρητα Δημ. Φαλ. 326. **2)** δυσκόλως προφερόμενος, δύσρητοι φωναί, στράγξ, σφίγξ Γαλην. 8. 594, 595., 13. 359.

δυσριγής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἰώσηπ. Ι. Α. 7. 14, 3.

δύσρῑγος, ον, δυσκόλως ὑπομένων τὸ ῥῖγος, λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ζῷα Ἡρόδ. 5. 10, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8, 25 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. δυσριγοτέρως διάγειν ὁ αὐτ. Προβλ. 1. 29.

δυσροέω, κακῶς ῥέω, δηλ. εἶμαι ἀτυχής· ἀντίθ. **εὐροέω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 28, 30, κτλ.

δυσροητικός, ή, όν, ἄγων εἰς κακὴν τύχην, δυστυχίας πρόξενος, δόγματα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 58.

δύσροια, ἡ, κακὴ τύχη, δυστυχία, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 17, 18.

δύσροος, ον, συνῃρ. **-ρους, -ρουν**, ὁ μετὰ δυσκολίας ῥέων, Ὀρειβ. 2. 247 Daremb.

δυσρῦτος, ον, = δύσροος, Θεόφιλ. παρὰ Dietz. Σχόλ. εἰς Ἱππ. 2. 456.

δυσσέβεια, ἡ, ἀσέβεια, ἀθεΐα, συχν. παρὰ Τραγ.· πρὸς δυσσεβείας ἦν, ἐπλησίαζεν εἰς ἀσέβειαν, Αἰσχύλ. Χο. 704· παντὸς ἔργου δ. Σοφ. Ἀντ. 301· κατηγορία ἀσεβείας, τὴν δ. εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Σοφ. Ἀντ. 924.—Παρὰ λυρικοῖς ὡσαύτως **δυσσεβία**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 534· **-ίη** Νόνν. Δ. 20. 404.

δυσσεβέω, εἶμαι δυσσεβής, σκέπτομαι ἢ ἐνεργῶ ἀσεβῶς, Σοφ. Τρ. 1245· οἱ δυσσεβοῦντες Αἰσχύλ. Εὐμ. 910, Εὐρ. Μηδ. 755.

δυσσέβημα, τό, ἀσεβὴς πρᾶξις, ἀσέβημα, Διον. Ἁλ. 7. 44.

δυσσεβής, ές, ἀσεβής, ἄθεος· ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν· τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατα Σοφ. Ο. Κ. 1190· δ. μέλαθρα Εὐρ. Ι. Τ. 694.—Ἐπίρρ. **-βῶς**, Εὐρ. Ἀποσπ. 822. Αἱ λέξεις αὗται ἀνήκουσι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Τραγ. (δυσσεβὴς ἀπαντᾷ παρὰ Μενάνδ. ἐν Ἀδήλ. 12, Διφίλ. ἐν Ἀδήλ. 24)· εὐσεβής, κτλ. εἶναι συχνὰ καὶ παρὰ πεζοῖς.

δυσσεβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δυσσέβεια**, ὃ ἴδε.

δύσσηπτος, ον, δυσκόλως σηπόμενος, αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσι Πλούτ. 2. 725C.

δύσσοος, ον, δυσκόλως σῳζόμενος, «χαμένος», Λατ. perditus, Θεόκρ. 3. 24· τὰ δ. (μοσχία) = ἄθλια, χαμένα, αὐτόθι 4, 45.

δυσστ-· ἐν συνθέσ. μετὰ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ στ, σθ, σπ, σφ, σχ, τὰ ἀρχαιότερα χφα παραλείπουσι τὸ τελικὸν σ τοῦ δυσ-, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συνδρομῆς συμφώνων· καὶ δὲν δύναται τοῦτο νὰ προξενήσῃ ἀσάφειάν τινα (διότι τὸ δύ-στομος πρέπει νὰ προφέρηται διαφόρως τοῦ δύσ-τομος, Schäf. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 91)· καὶ ἡ ἀναλογία τῶν δίς, τρίς, κτλ., ἐν συνθέσει ὑποστηρίζει τὴν διὰ τοῦ ἁπλοῦ σ γραφήν, ἂν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτείνωμεν τὸν κανόνα καὶ εἰς τὰς προθέσεις εἰς καὶ πρός.

δυσσύλληπτος, ον, δυσκόλως συλλαμβανόμενος, σπέρματα Σωρ. Ἐφ. (Erm. σ. 54).

δυσσύμβᾰτος, ον, δυσκόλως συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος, πρός τι Πλούτ. 2. 661C.

δυσσύμβλητος, δυσσύμβολος, ἴδε **δυσξύμβλ-**.

δυσσύμφυτος, ον, ὁ μετὰ δυσκολίας συναυξανόμενος, Γαλην. 10, 113.

δυσσύνακτος, ον, δυσκόλως συναγόμενος, τὸ πλῆθος Ἰώσηπ. Π. Ι. 4. 4, 6.

δυσσυνείδητος, ον, κακὴν ἔχων συνείδησιν, Ἐκκλ., πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 256.

δυσσύνοπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θεωρήσῃ τις διὰ μιᾶς, δυσθεώρητος· ἀντίθ. **εὐσύνοπτος**, Πολύβ. 3. 84, 2, κτλ.

δύστακτος, ον, κακῶς διατεταγμένος, ἀκανόνιστος, Πλάτ. Νόμ. 781A.

δυστάλᾱς, αινα, ᾰν, σφόδρα δυστυχής, τρισάθλιος, Σοφ. Αἴ. 410, κτλ., καὶ συχν. παρ' Εὐρ. κατὰ θηλ. τύπον, τὸ δὲ ἄρσεν. μόνον ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1407, Ἱκέτ. 1034.

δυσταμίευτος, ον, δυσοικονόμητος, δυσκυβέρνητος, Ἀριστ. Ἀκουσ. 12.

δυστάρᾰχος, ον, λίαν ταραχώδης, θυελλώδης, Ἡσύχ.

δυστᾰτέω, εἶμαι ἄστατος, ἀστατῶ, Πλούτ. 2. 993E, 1124B.

δυστέκμαρτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν δοθέντων τεκμηρίων, δυσείκαστος, δυσεύρετος, ἴχνος Σοφ. Ο. Τ. 109· δ. τέχνη, ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ ἑρμηνεύειν οἰωνούς, Αἰσχύλ. Πρ. 497· ποικίλον τι καὶ δ. Εὐρ. Ἑλ. 712· οὕτω παρὰ Διον. Ἁλ. 4. 29, καὶ βραδύτερον.

δυστεκνία, ἡ, ἔλλειψις τέκνων, Μανέθων 2. 179.

δύστεκνος, ον, ἀτυχὴς εἰς τὰ τέκνα, ἐπὶ τῆς Ἰοκάστης, Σοφ. Ο. Τ. 1248.

δυστερπής, ές, ὁ μὴ τέρπων, ἀτερπής, δυσάρεστος, Αἰσχύλ. Χο. 277.

δύστηκτος, ον, (τήκω) δυσκόλως τηκόμενος, Ἱππ. 383. 16, Πλούτ. 2. 701B.

δυστηνία, ἡ, ἀθλιότης, Ἡσύχ.

δύστηνος, Δωρ. **δύστᾱνος, ον,** ἐλεεινός, ἄθλιος, δυστυχής, ποιητ. ἐπίθ. **1)** συνήθ. ἐπὶ προσώπων, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ συνήθ. παρὰ Τραγ.· δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν Ἰλ. Ζ. 127. **2)** ἐπὶ παθημάτων κ.τ.τ., μόχθος δ. Πινδ. Π. 4. 478· θέρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1655· αἰκίαι Σοφ. Ἠλ. 511· ὄνειδος ὁ αὐτ. Αἴ. 1191· λόγοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1346· ὄνειρος Ἀριστοφ. Βατρ. 1333· ὑπερθ. **δυστανότατος** Σοφ. Ἠλ. 121· καὶ ἐπίρρ. γηράσκω δυστανοτάτως Εὐρ. Ἱκέτ. 967, πρβλ. Ἐλμσλ. Ἡρακλ. 544· ἀλλ' οὐδὲν συγκριτ. ἀπαντᾷ. **II.** μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἄθλιος, ἐλεεινός, ὡς τὸ Λατ. miser (ἄθλιος), π. χ. Σοφ. Ἠλ. 121, Φ. 1016.—Σπάνιον παρὰ πεζ. , ἂν καὶ ὁ Δημ. 421. 20 ἔχει δ. λογάρια, ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας. (Τύπος τις ἄστηνος φέρεται παρὰ Σουΐδ καὶ ἐν τῷ Ετ. Μ. 159. 11, μετὰ τῆς ἑρμηνείας: ὁ δυστυχὴς καὶ πένης, παρὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν, ὥστε ἡ ῥίζα ὑπετέθη ὅτι εἶνε ἡ τοῦ **στῆναι**·

ἀλλ' οὐδεμία ἱκανοποιοῦσα ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐδόθη μέχρι νῦν· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **ἀστηνεῖ· ἀδυνατεῖ**).

δυστήρητος, ον, δυσκόλως τηρούμενος, φυλαττόμενος, Ψευδοφωκύλ. 205, Πλούτ. Κλεομ. 36.

δυ-στίβευτος [ῐ], **ον**, ὃν δυσκόλως ἀνιχνεύει τις, Πλούτ. 2. 917E, 918A.

δυστῐθάσευτος, ον, δυσκόλως τιθασευόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβων 705, Πλούτ. 2. 529B.

δυστλήμων, ον, ὑποφέρων ἐκ πολλῶν δυσκολιῶν, πολυπαθής, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 532.

δύστλητος, ον, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, Ἐμπεδ. παρὰ τῷ Πλουτ. 2. 745C, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1571· δύστλητα τολυπεύειν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 562.

δυστόκεια, ἡ, ἡ ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα, ἀμφίβολον παρ' Ἡσυχ.

δυστοκεύς, έως, ὁ, ἀτυχὴς γονεύς, δυστοκέες ἀλετρίδες Καλλ. εἰς Δῆλ. 242· δ. τοκέες Ἀνθ. Π. παράρτ. 225.

δυστοκέω, δυσκόλως γεννῶ, ὑποφέρω πολλὰς ὠδῖνας, ἐπὶ γυναικῶν, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Πλάτ. Θεαιτ. 149D, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7. 9, 4·— μεταφ., δυστοκεῖ πόλις Ἀριστοφ. Βατρ. 1423.

δυστοκία, ἡ, ὁ μετὰ πόνων τοκετός, δύσκολος τοκετός, κακὴ γέννα, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 10, 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 16, 1, Καλλ. εἰς Δῆλ. 242.

δύστοκος, ον, μετὰ πόνου γεννῶν.—Ἐπίρρ. δυστόκως ἔχειν Εὐστ. Πονημ. 326. 53. **II**. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθείς, Εὐρ. Ἀποσπ. 855.

δυστομέω, ὡς τὸ **δυσφημέω**, κατηγορῶ, τινά τι Σοφ. Ο. Κ. 986.

δύ-στομος, ον, (στόμα) δυσπειθὲς ἔχων τὸ στόμα, ἐπὶ ἵππου, Ἀνθ. Πλαν. 361.

δύσ-τομος, ον, (τέμνω) δυσκόλως τεμνόμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 14, 1.

δύ-στονος, ον, θρηνώδης, ἀξιοθρήνητος, Αἰσχύλ. Θήβ. 984, 999.

δυστόπαστος, ον, δυσείκαστος, ὅστις ποτ' εἶ σύ, δυστόπαστος εἰδέναι Εὐρ. Τρῳ. 885· Φοίβου δυστόπαστ' αἰνίγματα ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 138.

δυ-στόχαστος, ον, δυσεπίτευκτος, καιρὸς Πλούτ. Ἀντ. 28.

δυστράπεζος, ον, τρεφόμενος μιαρᾷ τροφῇ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 385.

δυστρᾰπελία, ἡ, δυσκολία, δυσκινησία, ἀμετατρεψία, ἐπιμονή, τῆς Ὕδρας Διόδ. 4.11, πρβλ. 5.15· ἐπὶ κακοῦ ἐδάφους, δυσχωρία, ὁ αὐτ. 17. 82.

δυστράπελος, ον, δυσκολομεταχείριστος, φλὲψ Ἱππ. 279.15· πρᾶγμα Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 419A. **2)** ἐπὶ προσώπων, δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, Σοφ. Αἴ. 914, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 7, 6· πρβλ. **εὐτράπελος**.—Ἐπίρρ. **-λως**, δυσκινήτως, ἀτάκτως, Ξεν. Οἰκ. 8, 16. Πρβλ. **δύστροπος**.

δυστρατοπέδευτος, ον, ἀκατάλληλος πρὸς στρατοπέδευσιν, χώρα Αἰν. Τακτ. 8.

δύστρητος, ον, = **δυστρύπητος**, Σουΐδ.

δύστριπτος, ον, δυσκόλως τριβόμενος ἢ κοπανιζόμενος, Ἀρτεμίδ. 1. 70.

δυστροπία, ἡ, κακότροπος γνώμη, Πολυδ. Ε', 119.

δυστροπικός, ή, όν, ἔχων δυστροπίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

δύστροπος, ον, δυσκόλως τρεπόμενος, δύσκολος, κακότροπος, δ. γυναικῶν ἁρμονία Εὐρ. Ἱππ. 161· δύσκολος καὶ δ. Δημ. 73. 4.—Ἐπίρρ. **-πως**, Φιλόστρ. 512.

Δύστρος μήν, ὁ, ὄνομα Μακεδονικοῦ μηνὸς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ τέλ. Φεβρουαρ.—μέσ. Μαρτίου, Ἀνθ. Π. 11. 243.

δύστροφος, ον, δυσκόλως τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 4.

δυστρύπητος [ῠ], **ον**, δυσκόλως τρυπώμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 6, 3.

δυστῠχέω· Ἰων. παρατατ. **ἐδυστύχεον** Ἡρόδ. 8. 105· ἀόρ. **ἐδυστύχησα** Πλάτ. Μενεξ. 243A· πρκμ. **δεδυστύχηκα** ὁ αὐτ. Λάχ. 183C, Λυκόφρ. παρὰ Στοβ. 119. 13.—Παθ., ἴδε κατωτ.· (**δυστυχής**). Εἶμαι ἀτυχής, δυστυχής, «ἄτυχος», Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ Ἀττ.· ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν.., τοῖσι δὲ δ. Αἰσχύλ. Θήβ. 482, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1159· τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Φοιν. 424· περί τινος ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 713· ἔν τινι Ἀριστοφ. Βατρ. 1449· εἴς τι Πλάτ. Λάχ. 183C· κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ὁ αὐτ. Ἀλκ. 2. 148D· περί τι Πλούτ. Καμίλλ. 11· ἢ μετ' αἰτιατ., πάντα δυστυχεῖν Εὐρ. Ἑκ. 429· δυστυχεῖν ἄμορφον γυναῖκα, ἔχω τὴν δυστυχίαν νὰ ἔχω.., Ἀνθ. Π. 11. 287.—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐάν τις δυστυχηθῇ Πλάτ. Νόμ. 877E· τὰ δυστυχηθέντα, ἀποτυχίαι, Λυσ. 197. 13.

δυστύχημα [ῠ], **τό**, κακοτυχία, ἀποτυχία, ἀτύχημα, γεγονὸς ἀτυχές, Ἀνδοκ. 21. 2, Λυσ. 168. 22, Πλάτ. Κρατ. 395D, κτλ.

δυστῠχής, ές, ἀτυχής, δυστυχής, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Τραγ., Πλάτ. Νόμ. 832A, κτλ.· δυστυχῆ πράσσειν Αἰσχύλ. Θήβ. 339· δ. βίος Σοφ. Ἠλ. 602· δ. εἴς τι Εὐρ. Φοιν. 1643· τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε δ. ὁ αὐτ. Ὀρ. 604· τὰ δυστυχῆ = δυστυχίαι, Αἰσχύλ. Χο. 913.—Ἐπίρρ. **-χῶς**, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1660, κτλ.

δυστῠχία, ἡ, κακὴ τύχη, ἀτυχία, Εὐρ. Βάκχ. 387 κ. ἀλλ., Θουκ. 6. 55, κτλ.

δύσυδρος, ον, πάσχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἄνυδρος, χωρία Ἰώσ. Α. Ι. 2. 11, 2.

δυσυπέρβατος, ον, δυσκόλως ὑπερβαινόμενος, χάραξ Φίλων παρὰ Μαθ. Ἀρχ. σ. 82.

δυσυπνέω, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνώττω, Πλάτ. Νόμ. 790D.

δυσυπνος, ον, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνώττων, παιδία Ὀρειβάσ. 287 Matthaei.

δυσυποβίβαστος, ον, δυσκόλως ὑποβιβαζόμενος, δυσκένωτος, Ἀθήν. 74C.

δυσύποιστος, ον, δυσκόλως ὑποφερόμενος, κέντρον Ἔρωτος Ἀνθ. Π. 5. 163.

δυσυπομένητος, ον, = τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 154.

δυσυπομόνητος, ον, δυσκόλως ὑπομενόμενος, ἐπιτάγματα, ἀλγηδόνες Φίλων 2. 287, κτλ.

δυσυπονόητος, ον, λίαν ὕποπτος, πλήρης ὑποψιῶν, Φίλων 2. 268.

δυσυπόστᾰτος, ον, πρὸς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀντιστῇ τις, βία Διόδ. 17. 11, Πλούτ. Κορ. 8.

δυσφαής ἢ **-φᾰνής, ές**, μόλις ὁρατός, δυσκόλως φαινόμενος, Πλούτ. Λουκούλλ. 9., 2. 431F.

δύ-σφαλτος, ον, δυσκόλως σφαλλόμενος, πίπτων, δύσμαχος, Ἡσύχ. (καὶ **δύσσφ-**).

δυσφάνταστος, ον, δυσκόλως φανταζόμενός τι, δύναμις, ἀντίθ. **εὐφάνταστος, εὐφαντασίωτος**, Πλούτ. 2. 432C

δύσφᾰτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἴπῃ τις, ἄρρητος, Λατ. nefandus, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1152. **II**. δυσερμήνευτος, δυσεξήγητος, Λυκόφρ. 10.

δυσφεγγής, ές, κακῶς φέγγων, σκοτεινός, χωρίον Πολυδ. Ε', 109.

δύσφευκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποφύγῃ τις, Φίλων 2. 268.

δυσφημέω, μεταχειρίζομαι κακὰς λέξεις, ἰδίως λέξεις δυσοιωνίστους, οὐχὶ αἰσίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1078, Σοφ. Ἠλ. 905, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 182· ἀντίθ. **εὐφημέω**. **II**. μεταβατ., κακολογῶ, βλασφημῶ, Σοφ. Ἠλ. 1183, Εὐρ. Ἡρακλ. 600.

δυσφήμημα, τό, λέξις δυσοιώνιστος, βλασφημία, Πλούτ. 2. 1065E.

δυσφημία, ἡ, φῆμαι κακαί, ἰδίως λέξεις δυσοιώνιστοι, κατεῖχε .. πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Σοφ. Φ. 10. **II**. βλασφημία, κακολογία, Διον. Ἁλ. 6. 48, Πλούτ. 2. 587F, κτλ. **III**. κακὴ φήμη, δύσκλεια, Σοφ. Ἀποσπ. 185, ἐν τῷ πληθ.

δυσφήμιστος, ον, = τῷ ἑπομ., Σουΐδ.

δύσφημος, Δωρ. **-φᾱμος, ον**, κακὰ οἰωνιζόμενος, ἀπαίσιος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 733· ἀντίθ. **εὔφημος**, Εὐρ. Ἀνδρ. 1144, κτλ. **II**. κακολόγος, ὑβριστικός, ἔπη Θέογν. 307 Bgk., πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 169. **III**. κακὴν ἔχων φήμην, κλέος Πίνδ. Ν. 8. 62.

δύσφθαρτος, ον, δυσκόλως φθειρόμενος, δύσπεπτος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 19· ᾠὰ Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121C.

δύσφθογγος, ον, δύσηχος, κακόηχος, Δημ. Φαλ. 246.

δυσφῐλής, ές, μισητός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1232, Χο. 624, Σοφ. Ο. Κ. 1258, κτλ.

δυσφορέω, παρατ. **ἐδυσφόρουν**, Ξεν Κύρ. 2. 2, 8·— ὑποφέρω μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρέως φέρω, Λατ. aegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἠλ. 255, κτλ.· διά τι πρᾶγμα, τινι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπί τινι Αἰσχύλ. Θήβ. 780· περί τι Ἱππ. 1066D· διά τι Διόδ. 4. 61.—Πρβλ. **δυσχεραίνω**.

δυσφόρητος, ον, δυσκόλως ὑποφερόμενος, δύσοιστος Εὐρ. Κύκλ. 344· ὁ Σκαλ. **διαφόρητον**.

δυσφορία, ἡ, πόνος ἀνυπόφορος, ὑπερβολικός, Ἱππ. Ὀξ. 393· ἀγωνία, στενοχωρία, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1. 984.

δυσφορικός, ή, όν, δεικνύων στενοχωρίαν, σημαίνων ἀδημονίαν, Εὐστ. 1581. 22.

δυσφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ἀσύμφωνος πρὸς τὴν λύραν, θρηνητικός, ἄτη Εὐρ. Ι. Τ. 225.

δύσφορος ον, δυσυπόφερτος, βαρύς, θώρακες Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13. **2)** συνήθ. ἐπὶ παθημάτων, δυσκολοϋπόφερτος, θλιβερός, λυπηρός, θάμβος, μέριμνα Πίνδ. Ν. 1. 85, Ἀποσπ. 124· ἄτη, βίος κτλ., Τραγ.· δύσφοροι γνῶμαι, ψευδεῖς, ἀποτυφλοῦσαι φαντασίαι, Σοφ. Αἴ. 51 (πρβλ. **παράφορος**)· τὰ δύσφορα, αἱ θλίψεις, αἱ λῦπαι, τὰ κακά, Σοφ. Ο. Τ. 87, πρβλ. Ἠλ. 144·— δύσφορόν [ἐστι] Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17·— ἐπίρρ. δυσφόρως φέρειν Ἱππ. Ἀφ. 1244· δ. ἄγειν, ἔχειν Σοφ. Ο. Τ. 770, 783. **3)** ἐπὶ τροφῆς, βαρύς, ὀχληρός, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17, πρβλ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.) μετὰ δυσκολίας κινούμενος, βραδυκίνητος, σώματα Πλάτ. Τιμ. 74E· ἵππος Ξεν. Ἱππ. 1, 12.

δύσφορτος, ον, δυσκόλως κομιζόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3127.

δυσφράδεια, ἡ, δυσκολία περὶ τὴν προφοράν, Εὐστ. 852. 28·— ἐν Πονημ. 23. 95 ἔχει καὶ ἐπίρρ. **-δῶς**.

δύσφραστος, ον, δυσκόλως λεγόμενος ἢ ἑρμηνευόμενος, μυστηριώδης, Πλάτ. Τιμ. 50C· — καθόλου, δύσκολος, κέλευθα Ὀππ. Ἁλ. 2. 60. II. ἐνεργ., μετὰ δυσκολίας ὁμιλῶν.— Ἐπίρρ. -τως, Λυκ. 1466.

δυσφρόνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἐν τῷ πληθ. = στενοχωρίαι, ταραχαί, θλίψεις, δυσφρονέων ἐπιλήθεται Ἡσ. Θ. 102· παρὰ Πινδ. Ο. 2. 95, παραλύει δυσφρονᾶν (τὰ χειρόγρ. δυσφορῶν, δυσφοράν) διωρθώθη ὑπὸ Δινδ.· πρβλ. ἀφρόνη ἀντὶ ἀφρυσύνη, Α. Β. 472· εὐφρόνη ἀντὶ εὐφροσύνη, Ἡσύχ.

δυσφροσύνη, ἡ, στενοχωρία, μέριμνα, φροντίς, Ἡσ. Θ. 528, Σιμων. παρ' Ἀθην. 447A,— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις κατὰ Ἐπ. γεν. πληθ. **δυσφροσυνάων**.

δύσφρων, ον, γεν. -ονος, δύσθυμος, λίαν τεθλιμμένος, μελαγχολικός, τὸ δ. στύγος (ἴδε **στύγος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 547· ἄτη Σοφ. Ο. Κ. 202· λῦπαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1043. II. κακῶς διακείμενος, κακὴν διάθεσιν ἔχων, δράκοντες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 511, πρβλ. Ἀγ. 608, 834· λόγοι Εὐρ. Ἀνδρ. 287. III. = ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, Αἰσχύλ. Θήβ. 874· φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα Σοφ. Ἀντ. 1261.— Ἐπίρρ. -όνως, ἀνοήτως, μωρῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 552.

δυσφυής, ές, δυσκόλως αὐξανόμενος, φυόμενος, Θεόφρ. I. Φ. 7. 1, 3.

δυσφυΐα, ἡ, βραδεῖα βλάστησις, ἀντίθ. **ταχυβλαστία**, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 8, 2.

δυσφυλακτέω, = **δυσωρέομαι**, Εὐστ. 797. 28.

δυσφύλακτος, ον, (φυλάττω) δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνὴ Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 40· ἐπὶ πόλεως, Πολύβ. 2. 55, 2, κτλ. II. (μέσ. φυλάττομαι) ὃ δυσκόλως τις φυλάσσεται, προφυλάσσεται, κακὰ Εὐρ. Φοιν. 924, πρβλ. Ἀνδρ. 738.

δυσφωνία, ἡ, τραχύτης φωνῆς, κακοφωνία, Δημήτρ. Φαλήρ. 48, Πολυδ. Β', 112.

δύσφωνος, ον, κακῶς ἠχῶν, τραχύς, Δημ. Φαλ. 69. 70.

δυσφώρᾱτος, ον, ὁ δυσκόλως φωρώμενος, ἀνακαλυπτόμενος, Πλούτ. 2 51D.— Ἐπίρρ. -τως Βασίλ.

δυσχάλινος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Χρυσόστ. 2, 6B (Migne).

δυσχαλίνωτος [ῑ], ον, δυσκόλως χαλινούμενος, δυσήνιος, Γαλην. 2, 88.

δυσχάριστος [ᾰ], ον, ἀχάριστος, ἀγνώμων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 134.

δυσχειμερινός, ἡ, όν, ἀμφίβ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. 8. 8, 1.

δυσχείμερος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς βαρεῖς χειμῶνας, λίαν ψυχρός, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ὡς ἐπίθ. τῆς Δωδώνης, 2. 750 κ. ἀλλ.· χώρη Ἡρόδ. 4. 28· φάραγξ Αἰσχύλ. Πρ. 15·— μεταφ., δ. πέλαγος δύης αὐτόθι 746· δ. ἆται ὁ αὐτ. Χο. 271. II. δυσκόλως ὑποφέρων τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, ὡς τὸ **δύσριγος**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 10, 5.

δυσχείμων, ον, γεν. -ονος, = **δυσχείμερος**, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ. 635.

δυσχείρωμα, τό, τὸ δυσκόλως χειρούμενον, δύσκολος κατάκτησις, Σοφ. Ἀντ. 126· πρβλ. **χείρωμα**.

δυσχείρωτος, ον, δυσκόλως χειρούμενος, ὑποτασσόμενος, Ἡρόδ. 7. 9, 2, Δημ. 1412. 21.

δυσχεραινόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., μετὰ δυσαρεσκείας, μετ' ἀηδίας, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 7, 3.

δυσχεραίνω, πρατ. **ἐδυσχέραινον** Πλάτ. Θεαιτ. 169D· ἀόρ. **ἐδυσχέρᾱνα** Ἰσοκρ. 275A· (**δυσχερής**). Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω τι, ἀηδίζομαι πρός τι, δυσαρεστοῦμαι ἔκ τινος, Λατ. aegre ferre, μετ' αἰτ., Ἰσοκρ. 305C, Πλάτ. Θεαιτ. 195C, Δημ. 376. 18, κτλ.· δ. τὸ γενέσθαι τι Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 2· τὸ ἀδικεῖν Πλάτ. Πολ. 362B· μετ' αἰτ. καὶ μετοχ., δυσαρεστοῦμαι ὅτι πράττει τις, Αἰσχίν. 8. 27. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν ἢ στενοχωρίαν, δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι, ὀργίζομαι, τινός, διά τι ἢ ἕνεκά τινος .., Πλάτ. Πολιτ. 294A· περί τινος Ἀνδοκ. 28. 5· περί τι Πλάτ. Πολ. 475C· ὡσαύτως, τινί, διά τι πρᾶγμα, Δημ. 1274. 24, κτλ.· ἐπί τινι Ἰσοκρ. 7C· πρός τι Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 34· ὡσαύτως, δ. ἑαυτῷ, εἶναι δυσηρεστημένος καθ' ἑαυτοῦ, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 12.— Παθ., εἶμαι μισητός, μισοῦμαι, ὄνομα δυσχεραινόμενον Πλούτ. Ποπλικ. 1. 3) μετ' ἀπαρ., δὲν θέλω, δυσαρεστοῦμαι νὰ πράξω τι, Πλάτ. Πολ. 388A. II. μεταβατ., παρέχω στενοχωρίαν ἢ δυσαρεστῶ, ἀντίθετον τέρπω· ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ' Σοφ. Ο. Κ. 1281· δ. τὴν ὁδόν, καθιστῶ τὴν ὁδὸν δύσκολον, Ἀππ. Ἰλλυρ. 18.— Παθ., εἶμαι δυσάρεστος, δύσκολος, Ἀριστ. Ῥητ. Ἀλ. 19, 2., 30, 14. III. δ. ἐν τοῖς λόγοις, φέρω δυσκολίας ἐν τῇ συζητήσει, εἶμαι δεξιὸς εἰς τὸ ἀνακαλύπτειν σφάλματα, Πλάτ. Γοργ. 450E.

δυσχέρανσις, εως, ἡ, δυσαρέσκεια, στενοχωρία, Πλωτῖν. 1, 164 (Creuz).

δυσχεραντέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δυσαρεστηθῇ, Πλάτ. Νόμ. 828D, κτλ.

δυσχεραντικός, ή, όν, δύσκολος, φέρων δυσχερείας, περιπλοκάς, Μ. Ἀντων. 1. 8.

δυσχέρασμα, τό, δυστροπία χαρακτῆρος, Πλάτ. Φιλ. 44D.

δυσχέρεια, ἡ, ἀντίθ. **εὐχέρεια**. I. ἐπὶ πραγμάτων, ἐνόχλησις, στενοχωρία, ἀηδία, προξενουμένη ἔκ τινος πράγματος, τοῦ φορήματος, τοῦ νοσήματος Σοφ. Φ. 473, 900, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 286B· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 654B. 2) δυσκολία εἰς τὸ ποιεῖν τι, Πλάτ. Πολ. 502D, κτλ.· δυσκολία, Ἰσοκρ. 84D. 3) ἐν συζητήσει, δυσκολίαι, δ. λογικαὶ Ἀριστ. Μεταφ. 3. 3, 9, πρβλ. 2. 1, 3 κ. ἀλλ. II. ἐπὶ προσώπων, ἰδιοτροπία, δυστροπία, ἔχθρα, Πλάτ. Φιλ. 44C· πρβλ. Θεόφρ. Χαρ. 19. 2) ἀηδία, τάσις πρὸς ναυτίαν, Πλάτ. Πρωτ. 334B.

δυσχερής, ές· (χείρ)·— ὃν δυσκόλως λαμβάνει τις ἀνὰ χεῖρας, δυσκολοκυβέρνητος, δυσοικονόμητος· ἀντίθ. **εὐχερής**: I. ἐπὶ πραγμάτων, στενοχωρίαν παρέχων, λυπηρός, ἐνοχλητικός, θεωρία Αἰσχύλ. Πρ. 802· πᾶσι θαῦμα δ. Σοφ. Ἀντ. 254· τὸ δυσχερὲς = δυσχέρεια, Εὐρ. Φοιν. 393· δυσχερὲς εἰπεῖν Δημ. 226. 18·— δυσχερὲς ποιεῖσθαι, Λατ. aegre ferre, Θουκ. 4. 85. 2) δύσκολος, Πλάτ. Νόμ. 779E, κτλ.· τύχη Λυσ. 168. 36· βίος Δημ. 1396. 16· τὰ δυσχερῆ, δυσχέρειαι, δυσκολίαι, ὁ αὐτ. 146. 26 κ. ἀλλ. 3) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν ἐν συζητήσει·— ἀντιρρητικός, ἔχων τάσιν πρὸς ἐνστάσεις, Πλάτ. Πρωτ. 333D, Δημ. 491. 17· τὰ δυσχερῆ, δυσκολίαι ἐν τῇ συζητήσει ἢ ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν, ἀντιφάσεις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 5, Μεταφ. 10. 11, 6 κ. ἀλλ. II. ἐπὶ προσώπων, ἔχων κακὴν διάθεσιν, ἐχθρικός, τινι, εἴς τινα, Σοφ. Ἠλ. 929· πρός τινα Εὐρ. Ἴων. 398· ἄτοποι καὶ δ. Δημ. 439 ἐν τέλ.· δ. περὶ σιτία, ἰδιότροπος, μεμψίμοιρος, δύστροπος, Πλάτ. Πολ. 475C· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 10, Θεόφρ. Χαρ. 19. III. ἐπίρρ., δυσχερῶς φέρειν, Λατ. aegre ferre, Ἱππ. 1244D· ἀποδέχεσθαι Πλάτ. Εὐθύφρ. 6A· δ. ἔχω, ἐνοχλοῦμαι, στενοχωροῦμαι, πρός τι ὁ αὐτ. Πρωτ. 332A· ἐπί τινι Ἄμφις Φιλαδ. 2.

δυ-σχιδής, ές, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ σχίσῃ τις, Θεόφρ. I. Φ. 3. 10, 1 (διάφ. γραφ. **δισχιδές**).

δύσχῑμος, ον, ταραχώδης, ἐπικίνδυνος, φοβερός, Λατ. horridus, δράκων Αἰσχύλ. Θήβ. 503· πλημμυρὶς ὁ αὐτ. Χο. 186· κέλευθοι ὁ αὐτ. Πέρσ. 567· ὄρη ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 379· χθών, πνεύματα Εὐρ. Βάκχ. 15, Ἱκέτ. 962. (Ἡ λέξις **μελάγχιμος** (= **μέλας**) φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ἡ κατάληξις **-χιμος** δὲν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ **χεῖμα**, hyems· ἡ πίστις εἰς ταύτην τὴν παραγωγὴν εἶχεν ὁδηγήσει τοὺς ἀντιγραφεῖς νὰ εἰσαγάγωσι τὸν τύπον **δύσχειμος** εἰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 379, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ **δύσχιμος** ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου εἰς πάντα τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ Αἰσχ. ἀναφερόμενα χωρία· τὸ **δύσχειμος** ὅμως οὐδέποτε. Ὁμοίως τὰ χειρόγρ. παρέχουσι **μελάγχειμος** ἐν Εὐρ. Ῥῆσ. 962, Ξεν. Κυν. 8, 1. (Ἴδε Ἐλμσλ. Βάκχ. ἔνθ' ἀνωτ.)

δύ-σχιστος, ον, δυσκόλως σχιζόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 4.

δυσχλαινία, ἡ, πενιχρά, εὐτελὴς περιβολή, ἐνδυμασία, Εὐρ. Ἑκ. 240· ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας ὁ αὐτ. Ἑλ. 416.

δυσχορήγητος, ον, δυσκόλως χορηγούμενος, δύσκολος ἕνεκα τῆς δαπάνης, Πλούτ. 2. 712E.

δύσχορτος, ον, ὀλίγον χόρτον, ὀλίγην τροφὴν ἔχων, δ. οἶκος, κατοικία ἄξενος, Εὐρ. I. T. 219.

δυσχρηστέω, εἶμαι δύσχρηστος, difficilem se praebere, Πολύβ. 27. 6, 10. II. ἐμπίπτω εἰς δυσχερείας ἢ στενοχωρίας, δ. πράγμασι, λόγοις ὁ αὐτ. 1. 18, 7., 3. 11, 4· δ. ἔν ἢ ἐπί τινι, περί τι ὁ αὐτ.·— οὕτω συχν. καὶ ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. 1. 28, 9., κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, ὁ αὐτ. 16. 3, 5.— Παθ., περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν, ὑπό τινος Ἀθήν. 634B.

δυσχρήστημα, τό, δυσκολία, δυσχέρεια, Cic. Fin. 3. 21.

δυσχρηστία, ἡ, δυσκολία, δυσχέρεια, Πολύβ. 1. 53, 13., 3. 75, 1· δυσκολία περὶ τὸ λαμβάνειν χρήματα, Cic. Att. 16. 7, 6.

δύσχρηστος, ον (χράομαι)·— δύσκολος πρὸς χρῆσιν, δύσκολος, δυσχερής, σχεδὸν ἀνωφελής, ἀντίθ. **εὔχρηστος**, Ἱππ. Ἀφ. 1246· ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ .. δ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26· κύνες, ὧν δύσκολος ἡ χρῆσις ἐν τῇ θήρᾳ, «ἀνεπιστημόνως ἠγμέναι», ὁ αὐτ. Κυν. 3, 11, πρβλ. Δημ. 1341. 1· δ. ἐξουσία, ἣν δυσκόλως μεταχειρίζεταί τις καλῶς, Ἰσοκρ. 180A.— Ἐπίρρ. δυσχρήστως διάκειμαι, εἶμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, Πολύβ. 1. 61, 4· εὑρίσκομαι ἐν δυσκολίαις, ὁ αὐτ. 5. 18, 11· δ. ἔχειν Πλούτ. Αἰμιλ. 19.

δύσχροια, ἡ, κακὸν χρῶμα, Γαλην. 7, 131, Γρηγ. Νύσσ. 1, 518.

δύσχροος, ον, συνῃρ. **-χρους**, **ουν**, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. Ἀφ. 1244.

δύσχρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, κακὸν ἔχων χρῶμα, κακῶς κεχρωματισμένος, «ξεθωριασμένος», Ἱππ. Κωακ. 137.

δύσχῡλος, ον, ὁ ἔχων κακὸν χυλόν, κακόχυμος, κακόγευστος, Ξενοκρ. 12.

δυσχυμία, ἡ, κακὴ γεῦσις, διὰ τὴν πικρότητα καὶ τὴν δυσχυμίαν Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 12, 12.

δύσχῡμος, ον, = **δύσχυλος**, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 8, 3, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 12, 4.

δυσχωρία, ἡ, τόπος δύσκολος, δύσκολον ἔδαφος, «κακοτοπιά»,

Ξεν. Κύρ. 1. 6, 35· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 35, κτλ. **II.** ἔλλειψις τόπου, θέσεως, Ἀθήν. 129C.

δυσχώριστος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ χωρίσῃ τις, ἀδιαχώριστος, ἀδιάλυτος, Πολύβ. 24.1,13.

δυσψυκτος, ον, ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ψύχους προσβαλλόμενος, Γαλην. 1. 346 Kühn.

δυσώδης, ες, (ὄζω) κακὴν ὀσμὴν ἐκπέμπων, βρωμερός, χωλός, δ. Σοφ. Φ. 1032· δ. πῦον Ἱππ. Προγν. 39· καρπὸς Ἡρόδ. 2. 94· πνεῦμα Θουκ. 2. 49· ὀσμὴ Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 40, 40.

δυσωδία, ἡ, κακὴ ὀσμή, βρῶμα, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 20, Ἱ. Ζ. 9. 40, 45.

δυσώδῖνος, ον, προξενῶν ἰσχυρὰς ὠδῖνας, γενέθλη Ἀνθ. Π. 6. 272.

δυσώλεθρος, ον, ὁ δυσκόλως καταστρεφόμενος, ἀποθνήσκων, ἐμμένων ἐν τῇ ζωῇ, μακρόβιος, ἡ κοκκυμηλέα βαθύρριζον καὶ δ. ξύλον Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3. 12, 5.

δυσώμοτος, ον, δυσκόλως, δηλ. ἀκουσίως ὁρκιζόμενος, Πολυδ. Δ', 39.

δυσωνέω, παρατ. **ἐδυσώνουν**, Ἀνθ. Π. 11. 169·— προσπαθῶ νὰ ὑποβιβάσω τὴν τιμήν, προσπαθῶ νὰ ἀγοράσω τι εὐθηνότερον, «παζαρεύω», Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 49 (ἴδε Ἑρμηνευτ. τοῦ Πολυδ. Γ' 126).—Μέσ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 517.

δυσώνης, ου, ὁ, ὁ προσπαθῶν νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν τιμήν, δύσκολος, κακὸς ἀγοραστής, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 228C· οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας παρὰ Σουΐδ.

δυσώνῠμος, ον, φέρων κακὸν ὄνομα, βδελυκτός, μισητός, υἷες Ἀχαιῶν Ἰλ. Ζ. 255· ἠὼς Ὀδ. Τ. 571· μοῖρα Ἰλ. Μ. 116· λέκτρα Σοφ. Ο. Κ. 528, κτλ.· ἰδίως φέρων ὄνομα κακὰ προμηνῦον, δυσοιώνιστον, οἷον τὸ Αἴας, ὁ αὐτ. Αἴ. 914, πρβλ. 430 κἑξ.· — ποιητ. ὡσαύτως **δυσώνυμνος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1066. **II.** κακῶς ὁμιλῶν, μὴ ἔχων εὐγλωττίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 109.

δυσωπέω, ἀόρ. **ἐδυσώπησα** Λουκ. Ὄν. 38 (ὤψ) — κάμνω τινὰ νὰ καταβιβάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, «ἐντροπιάζω» τινά, ἰδίως δι' ἐπιμόνων παρακλήσεων, ὥστε νὰ μὴ δύνηται νὰ ἀρνηθῇ τὸ αἰτούμενον, τινὰ Φίλων 1. 291, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8735· ἀπολ., εἶμαι ἐνοχλητικός, ἐπιμόνως παρακαλῶ, Πλούτ. 2. 532D, 535E· πρβλ. ὁ αὐτ. Βρούτ. 6·—δυσωπεῖν τὴν ὄψιν, θαμβώνειν τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. Λυκούργ. 9. **II.** παρὰ δοκίμοις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. τύπῳ, παρατ. **ἐδυσωπούμην** Πλάτ. Φαῖδρ. 242C·— χάνω τὴν ἠρεμίαν τῆς ὄψεώς μου, ταράττομαι, θορυβοῦμαι, ἀπολ., ὁ αὐτ. Πολιτ. 285B· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Νόμ. 933A· δ. μὴ .., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ ζώων, εἶμαι δειλός, εὐκόλως πτοοῦμαι, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 4. **2)** ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι διά τι, τι Πλούτ. Κορ. 15, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀπολ., Δίων. Ἀλ. π. Λυσ. 11. **III.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., μετὰ δυσκολίας βλέπω, Λουκ. Λεξιφ. 4.

δυσώπημα, τό, μέσον δι' οὗ κάμνει τις τὸν ἄλλον νὰ ἐντραπῇ, ἑπομ. = μέσον ἐπανορθώσεως, διορθώσεως, remedium, τῶν ἡμαρτημένων Ἰώσηπ. Ἀρχ. 1.1. 25, 5· μέγα δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις Δίων παρὰ Στοβ. 484. 4.

δυσώπησις, εως, ἡ, ἐπίμονος παράκλησις (πρβλ. **δυσωπέω**), Ἐκκλ.

δυσωπητικός, ή, όν, ἐντροπιαστικός, παρακλητικός, Εὐστ. 105. 15, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Κλήμ. Ἀλ. 547.

δυσωπία, ἡ, καταισχύνη, ἐντρόπιασμα, ὑπερβολικὴ αἰδώς, ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδ' ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν δυσωπίαν ὠνόμασαν Πλούτ. 2. 93B·— αἰτία ἐντροπῆς, αὐτόθι 707D.

δυσωρέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ. (ὦρος = οὖρος, ὥρα)·— φυλάττω ἐπίπονον φυλακήν, δυσφυλακῶ, κακοπαθῶ ἐν τῷ φυλάττειν, ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ Ἰλ. Κ. 183· ἀλλ' ὁ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἀνεγίνωσκε δυσωρήσωσιν (ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ), ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 298.

δύσωρος, ον, (ὥρα) ἄκαιρος, Πολυδ. Ε', 109.

δύτης [ῡ], ου, ὁ, (δύω) κολυμβητὴς δυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν ἢ τὸ ὕδωρ, Ἡρόδ. 8. 8, Πολυδ. Α', 97.

δυτικός, ή, όν, ἱκανὸς δύεσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, κολυμβητικός, ζῷα Ἀριστ. Ἀποσπ. 454· ἡ -κή (ἐνν. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139. **II.** (δύσις) μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ **δυσμικός**, Ἀλέξ. Ἀφρ. κλπ.

δύω, ἴδε ἐν λ. **δύο**.

δύω, **δύνω** [ῡ]: **A.** Μεταβατικοὶ σχηματισμοί: βυθίζω, βουτῶ, σπανίως εὑρισκόμενον ἁπλοῦν· ἐνεστ. μόνον παρὰ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5. 4. 8, πάντα δύοντες· μέλλ. δύσω [ῡ] Χρησμ. Σιβ. 3. 420, 5.120· ἀόρ. α' ἔδῡσα (ἐξ-), Ὀδ. Ξ. 341· πρβλ. τὰ σύνθετα ἀπο-, ἐκ-, ἐν-, κατα-δύω.

B. Ἀμετάβ. ὡς τὸ Λατ. -duo (ἐν τοῖς in-duo, ex-uo), ἀλλ' ἀκριβέστερον ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ subeo, φθάνω ἢ ὑπάγω μέσα εἰς ... μετ' αἰτ. — ἐνεστ. **δύω** ἢ συχν. **δύνω** Ὅμ. Ἡσ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ.· Ἐπ. παρατ. **δῦνον**· ἔτι συνηθέστερον τὸ μέσ. **δύομαι** Ὅμ., Ἀττ.· παρατ. ἐδυόμην Πλάτ., Ἐπ. δύοντο Ἰλ. Ο, 345·— μέλλ. **δύσομαι** [ῡ] Ὅμ., Ἀττ.·— ἀόρ. **ἐδῡσάμην** σπάνιον παρ' Ἀττ.· ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐν τοῖς Ἐπ. τύποις **ἐδύσεο**, **ἐδύσετο**, προστακτ. **δύσεο** Ἰλ. Τ. 36, Ἡσ. Ἀσπ. 108, μετοχ. **δυσόμενος** (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) Ὀδ. Α. 24, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 382·— ὁ κοινότερος ἀόρ. εἶναι **ἔδυν** (ὡς ἐκ ῥήμ. * **δῦμι**) Ὅμ., Ἀττ.· γ' δυϊκ. **ἐδύτην** [ῡ] Ἰλ. Κ. 254· α' πληθ. **ἔδῡμεν** Σοφ. Ἀποσπ. 336, **ἔδῡτε** Ὀδ. Ω. 106, **ἔδῡσαν**, Ἐπ. **ἔδυν** Ἰλ. Λ. 263· Ἰων. γ' ἑνικ. **δύσκεν** Θ. 271· προστακτ. **δῦθι**, **δῦτε** Ἰλ. Π. 64., Σ. 140· ὑποτακτ. **δύω** [ῡ] Ἰλ. Ζ. 340, Χ. 99, ἀλλὰ **δύῃ** [ῠ] Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 726· Ἐπ. εὐκτ. **δύην** [ῡ] (ἀντὶ **δυίην**) Ὀδ. Σ. 347, Υ. 286· ἀπαρ. **δῦναι** Ἰλ. Κ. 221, Ἀττ., Ἐπ. **δύμεναι** [ῡ] Ἰλ. Ξ. 63, **ἐκ-δῦμεν** Π. 99· μετοχ. **δύς**, **δῦσα** Ἡρόδ. 8. 8· Ἀττ. πρκμ. **δέδῡκα** Ἰλ. Ε. 811, Πλάτ., Δωρ. ἀπαρ. **δεδύκεῖν** Θεόκρ. 1. 102·—ὁ δὲ παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ. **δυθήσομαι**, **ἐδύθην** [ῠ] καὶ ὁ πρκμ. **δέδυμαι** ἀπαντῶσιν ἐν συνθέσει, ἴδε **ἀπο-**, **ἐκ-**, **ἐν-δύω**. [ῠ ἐν τῷ **δύω**, ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ., Ὅμ.· ἀλλ' ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει **δῡομαι**, **ἐδῡετο**, κτλ. καὶ οὕτως ἰδίως κατὰ μετοχ. **δῡόμενος**· **ἐκ-δεδῡκας** ἐναντίον παντὸς κανόνος, Ἀνθ. Π. 5. 73.] **I.** ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω· αὕτη εἶναι παρ' Ὅμ. ἡ συνηθεστάτη χρῆσις, πύλας καὶ τείχεα δύω (ἀόρ. β') Ἰλ. Χ. 99· πόλιν δύσεσθαι Ὀδ. Η. 18· ἔδυ νέφεα, ἐβυθίσθη εἰς τὰ νέφη, ἐπὶ ἀστέρος, Ἰλ. Λ. 36· δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, βυθίσθητε εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ὠκεανοῦ, Σ. 140· γαῖαν ἐδύτην, ἐχώθησαν εἰς τὴν γῆν, δηλ. ἀπέθανον, Ζ. 19, πρβλ. 411, κτλ.· οὕτω καί, πόλεμον, ἀγῶνα, οὐλαμὸν ἀνδρῶν δῦναι (ἢ δύσασθαι), βυθίζομαι εἰς .., Ξ. 63, κτλ.· δύσεο δὲ μνηστῆρας, εἴσελθε πρὸς αὐτούς, Ὀδ. Ρ. 276· οὕτως ἐνίοτε καὶ παρὰ Τραγ., Σοφ. Αἴ. 1192, Ἀντ. 1217, Εὐρ. Ἠλ. 1271. **2)** σπανιώτερον μετὰ προθ., ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω Ἰλ. Λ. 263· δύσομαι εἰς Ἀΐδαο Ὀδ. Μ. 383· ἐς πόντον ἐδύσατο Ε. 352· δέρτρον ἔσω δύνοντες Λ. 579· δύσεθ' ἅλος κατὰ κῦμα Ἰλ. Ζ. 136· ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν Σ. 145· κατὰ σταθμοὺς δύεται, χώνεται εἰς τὴν μάνδραν, Ε. 140· καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων Γ. 36 (σπανίως μετὰ γεν., κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν Ὀδ. Μ. 93)· δύσκεν εἰς Αἴαντα, κατέφυγεν εἰς τὸν Αἴαντα, δηλ. «ἐτρύπωσεν» ὄπισθεν τῆς ἀσπίδος του, Ἰλ. Θ. 271· βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ Θ. 85·— παρὰ πεζοῖς καὶ Ἀττ. συνήθ. μετὰ προθ., δῦναι ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 8. 8· ἐς ἄντρον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 232· πρὸς αὐτὸ στόμιον Σοφ. Ἀντ. 1217· κατὰ βάθος Πλάτ. Νόμ. 905A· κατὰ τῆς γῆς ὁ αὐτ. Φαίδωνι 113C, κτλ. **3)** ἀπολ., εἴσω ἔδυ ξίφος, τὸ ξίφος ἐχώθη, ἐβυθίσθη εἰς τὸ σῶμά του, Ἰλ. Π. 340· δύνει ἀλσιφή, ἐμβαίνει, εἰσδύεται, Ρ. 392. **4)** συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, βυθίζομαι [εἰς τὴν θάλασσαν, ἴδε ἀνωτ.], «βασιλεύω», ἠέλιος μὲν ἔδυ Ἰλ. Σ. 241, πρβλ. Ὀδ. Γ. 329, κτλ.· ἔδυ φάος ἠελίοιο Ὀδ. Ν. 35, πρβλ. Ἰλ. Η. 487· δύσετο δ' ἠέλιος Ὀδ. Β. 388, κτλ. (πρβλ. **δείλομαι**)· οὕτω, Βοώτης ὀψὲ δύων, ὁ ἀργὰ δυόμενος, Ε. 272· δείελος ὀψὲ δύων Ἰλ. Φ. 232· [σελάνα] δύεν Βίων 9. 6· πρὸ δύντος ἡλίου Ἡρόδ. 7. 149· πρὸ ἡλίου δύντος (κοιν. δύνοντος) Δημ. 197. 7· δυσόμενος Ὑπερίων (πρὸς δήλωσιν τῶν δυσμῶν) Ὀδ. Α. 24· πρὸς δύνοντος ἡλίου, πρὸς δυσμάς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 255·— μεταφ., βίου δύντος αὐγαὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1123· ἔδυ πρόπας δόμος αὐτόθι 1011· δεδυκὼς ζῶ, ζῶ ἀπομεμακρυσμένος, Πλάτ. Νόμ. 781C. **II.** ἐπὶ ἱματισμοῦ καὶ ὁπλισμοῦ, εἰσέρχομαι εἰς .., ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, ἔντεα, τεύχεα δύνειν καὶ δῦναι Ἰλ. Ζ. 340, κτλ.· κυνέην, θώρηκα δ., φορῶ τὴν περικεφαλαίαν μου, κτλ., Ε. 845· δῦ δὲ χιτῶν' Σ. 416· μεταφ., εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν, ἂν σὺ δὲν ἐνδυθῇς δύναμιν (πρβλ. ἐπιειμένος ἀλκήν), Ι. 231· οὕτως, ἔδυ λέπαδνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 218·— ἐντεῦθεν, **2)** λαμβάνει θετικῶς μεταβατ. σημασ., ὡς τὸ induere sibi vestem, ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα Ἰλ. Γ. 328, κτλ.· ὤμοιϊν .. τεύχεα δῦθι Π. 64· χιτῶνα περὶ χροΐ .. δῦνεν Ὀδ. Ο. 61· χρυσὸν .. ἔδυνε περὶ χροΐ Ἰλ. Θ. 43. **3)** σπανίως, ἀπολ., μετὰ προθ., ὅπλοισιν ἐν δεινοῖσιν ἐδύτην Κ. 272· περὶ Ὀδ. Χ. 201, ἴδε ἐν λ. **εἰσδύνω**. **III.** ἐπὶ παθημάτων, παθῶν καὶ τῶν ὁμοίων, εἰσέρχομαι, ἐπέρχομαι, κάματος .. γυῖα δέδυκε Ἰλ. Ε. 811· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην Ὀδ. Σ. 348· οὕτως, ἄχος ἔδυνεν ἦτορ, ἐδῦναι δῦνον μένος, κτλ.· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκε, λύσσα, μανία κατέλαβεν αὐτόν, Ἰλ. Ι. 239· δῦ μιν Ἄρης, ὁ Ἄρης, δηλ. τὸ πολεμικὸν πνεῦμα ἐνέπλησεν αὐτόν, Ἰλ. Ρ. 210, πρβλ. Τ. 16·— ἴδε **ὑποδύω**.

δυώδεκα, ποιητ. ἀντὶ δώδεκα (δύο καὶ δέκα), καθ' ὅλα τὰ γένη, Ὅμ., κτλ.—Οἱ δύο τύποι δυω- καὶ δω- εὑρίσκονται εἰς ὅλα τὰ σύνθετα. Ὁ πλήρης τύπος δυωδ- ἐπικρατεῖ παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἴωσιν, ἀλλὰ τὸ δώδεκα εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ ἐπικρατεῖ παρ' Ἀττ.

δυωδεκά-βοιος, ον, ἄξιζων δώδεκα βοῦς, Ἰλ. Ψ. 703.

δυωδεκά-δρομος, ον, διατρέχων τὸν δρόμον δωδεκάκις, τέθριππα Πινδ. Ο. 2. 92.

δυωδεκά-μηνος, **δυωδεκαταῖος**, **δυωδέκατος**, ἴδε ἐν δωδ-.

δυωδεκά-μοιρος, ον, διηρημένος εἰς δώδεκα μέρη, δ. σῆμα ἀφεγγέος ἠελίοιο, ἡ νύξ, Ἀνθ. II. 7. 641.

δυωδεκ-άριθμος, ον, δωδέκατος τὸν ἀριθμόν, Νόνν. Ἰω. 2, ἴδε 12.

δυω-και-εικοσί-μετρος, ον, χωρῶν εἰκοσιδύο μέτρα, τρίπους Ἰλ. Ψ. 264.

δυω-και-εικοσί-πηχυς, υ, 22 πήχεων τὸ μῆκος, Ἰλ. Ο. 678 (ἴδε Εὐστ.).

δῶ, τό, συντετμημ. Ἐπικ. τύπος ἀντὶ **δῶμα**, οἰκία, κατοικία, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτιατ. Ὡς πληθ. ἀντὶ **δώματα**, μόνον ἐν Ἡσ. Θ. 933.

δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἴδε ἐν λ. **δυώδεκα**.

δωδεκά-βοιος, ον, ἐκ δώδεκα βοῶν ἀποτελούμενος, θυσία Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3847 b.

δωδεκά-βωμος, ον, δώδεκα ἔχων βωμούς, ναὸς Ἰω. Λυδ. π. Μην. 4. 3.

δωδεκά-γναμπτος, ον, δωδεκάκις κεκαμμένος, δωδεκ. τέρμα, ἡ στήλη ἡ δηλοῦσα τὸ τέρμα τοῦ δρόμου, ἣν δωδεκάκις κάμπτουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, Πίνδ. Ο. 3. 59.

δωδεκά-γωνον, τό, τὸ ἔχον δώδεκα γωνίας, μέτρον, Πλούτ. 2. 363A.

δωδεκα-δάκτῠλος, ον, ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δώδεκα δακτύλων, δ. ἔκφυσις, τὸ δωδ. ἔντερον, Ἡρόφιλ. παρὰ Γαλην. 4, 173, ἴδε Greenhill Θεόφιλ. σ. 68. 7.

δωδεκάδ-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς δώδεκα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11· ἀλλ' ἐν 2. 4, 4 ἀπαντᾷ ὁ τύπος **δωδεκ-άρχης**.

δωδεκά-δελτος νόμος, ὁ νόμος τῶν δώδεκα πινάκων, Νομοδ.

δωδεκά-δραχμος, ον, τιμώμενος δώδεκα δραχμῶν, οἶνος Δημ. 1045. 5.

δωδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δώδεκα παλαμῶν, Ἀνθ. Π. 6. 96.

δωδεκάεδρος, ον, (ἕδρα) ἔχων δώδεκα ἕδρας· **δωδεκάεδρον**, τό, Τίμ. Λοκρ. 98D, Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 9.

δωδεκ-άεθλος, ον, νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγῶνας, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀνθ. Πλαν. 99.

δωδεκα-ετηρίς, ίδος, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἢ κύκλος δώδεκα ἐτῶν, Γεωπ. 1, 12, Τζέτζ.

δωδεκαετής, ές, ἢ -έτης, ες, (ἔτος) διαρκῶν δώδεκα ἔτη (;)
II. δώδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Πλούτ. Συγκρ. Λυκούργ. Νουμ. 4., 2. 198C· πρβλ. **δεκαετής**.

δωδεκαετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἐτῶν, ὑπὲρ τῆς δ. ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ λόγου τινὸς τοῦ Δημάδου (Διογ. Λ. 5, 81).

δωδεκα-ήμερος, ον, ὁ ἐκ δώδεκα ἡμερῶν, τὸ δ., τὸ μεταξὺ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων διάστημα, Ἐκκλ.

δωδεκάθεον, τό, φάρμακον συσκευαζόμενον ἐκ δώδεκα οὐσιῶν, Παῦλ. Αἰγ. 7. II. φυτόν τι, Πλίν. 25. 4.

δωδεκάκις, ἐπίρρ., δώδεκα φοράς, Ἀριστοφ. Πλ. 852.

δωδεκά-κλῑνος, ον, περιλαμβάνων δώδεκα κλίνας, Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 11.

δωδεκά-κλωνος, ον, ὁ ἔχων δώδεκα κλῶνας, τέκνα, δ. τεκνογονία Ἰω. Χρυσόστ. 6, σ. 460.

δωδεκά-κρουνος, ον, ἔχων δώδεκα κρουνούς, στόμα Κρατῖν. Πυτ. 7.

δωδεκα-κώδωνον, τό, ὁ ποδήρης χιτὼν μετὰ δώδεκα κωδώνων τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, ἴδε Jacobson Κλήμ. Ἐπ. 1. 55.

δωδεκά-κωλος, ον, ἐκ δώδεκα κώλων ἢ προτάσεων συνιστάμενος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 820.

δωδεκά-λῑνος, ον, ἐκ δώδεκα κλωστῶν συνιστάμενος, ἐνδῦα Ξεν. Κυν. 2, 5.

δωδεκά-μηνος, ον, ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελούμενος, τέλος Πίνδ. Ν. 11. 11· ποιητ. **δυωδεκάμ-**, ἔχων ἡλικίαν δώδεκα μηνῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 750.

δωδεκα-μήχᾰνος, ον, (μηχανή) γνωρίζων δώδεκα μηχανάς, τέχνας, τρόπους, Εὐρ. Ἀποσπ. 755, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1327 (καὶ αὐτ. τὸν Σχολ.), Πλάτ. Κωμ. Σοφ. 1.

δωδεκαμναιαῖος, α, ον, ὁ ἀξίζων δώδεκα μνᾶς, Ἡσύχ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 554.

δωδεκαόργυιος, ον, ὁ ἔχων δώδεκα ὀργυιάς, Ἥρων ἀποσπ. ἐν Hultsch. scrip. metr. gr. I. σ. 190.

δωδεκά-παις, ὁ, ἡ, ἔχων δώδεκα τέκνα, λοχείη Ἀνθ. Πλαν. 132· Νιόβη .. μήτηρ δ. Τζέτζ. Ἱστ. 4, 417.

δωδεκάπᾰλαι, ἐπίρρ., δωδεκάκις πάλαι, πρὸ πλείστου ὅσου χρόνου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1154· πρβλ. **δεκάπαλαι, μυριόπαλαι**.

δωδεκά-πηχυς, υ, (Ἰων. **δυωδ-**), ἔχων μῆκος δώδεκα πήχεων, Ἡρόδ. 2. 153.

δωδεκαπλάσιος, ον, δωδεκάκις τόσος, Πλούτ. 2. 1028C.

δωδεκά-πολις, ιος, ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα πόλεων ἐν ὁμοσπονδίᾳ ἡνωμένων, Ἴωνες Ἡρόδ. 7. 95.

δωδεκά-πους, ὁ, ἡ, δώδεκα πόδας μακρός, Μένανδ. Ὀργ. 1.

δωδεκα-πρόφητον, τό, τὸ βιβλίον τῶν δώδεκα ἐλασσόνων προφητῶν, Ἐπιφάν. π. μέτρ. καὶ σταθμ. 4.

δωδεκ-άρχης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **δωδεκάδαρχος**.

δωδεκάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, Ἀνθ. II. 9. 782, ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **δυωδ-**. II. ἀριθμὸς δώδεκα, Πλάτ. Νόμ. 756B.

δωδεκασέληνος, ον, ἔχων δώδεκα σελήνας, μῆνας, ἐνιαυτὸς Σχόλ. Εὐρ. Τρῳ. στ. 1067.

δωδεκά-σημος, ον, ἐκ δώδεκα χρονικῶν σημείων, ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀριστείδ. Κοῖντ. σ. 34 καὶ 36.

δωδεκά-σκαλμος, ον, δώδεκα σκαλμοὺς ἔχων, δωδεκάκωπος, Πλούτ. Καῖσ. 38.

δωδεκά-σκηπτρον, τό, = **δωδεκάφυλον**, Ἐκκλ.

δωδεκά-σκῡτος, ον, ἐκ δώδεκα τεμαχίων διαφόρως κεχρωματισμένου δέρματος, σφαῖρα Πλάτ. Φαίδωνι 110B, πρβλ. Πλούτ. 2. 1003D.

δωδεκα-στάδιος [ᾰ], ον, δώδεκα σταδίων τὸ μῆκος, Ἀθήν. 152D.

δωδεκα-στάσιος [ᾰ], ον, (ἵστημι) ζυγίζων δωδεκάκις τόσον, χρυσίον Πλάτ. Ἵππαρχ. 231D.

δωδεκάστεγος, ον, ἔχων δώδεκα στέγας, πύργος Ψευδοκαλλισθ. Β, 18.

δωδεκᾰταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν, δ. ἀνεβίω Πλάτ. Πολ. 614B. II. δώδεκα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 749 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **δυωδ-**), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 12, 9.

δωδεκάτειχος, ον, ἔχων δώδεκα τείχη, πόλις Κανὼν παρακλ. εἰς τὴν Θεοτόκον.

δωδεκᾰτημόριον, τό, δωδέκατον μέρος, ἓν δωδέκατον, Πλάτ. Νόμ. 848C, κτλ.

δωδεκᾰτημόριος, ον, = **δυωδεκάμοιρος**, Μανέθ. 4. 167.

δωδέκᾰτος, η, ον, ὁ δωδέκατος, Ὅμ., κλ.· Ἐπ. **δυωδ-** ὁ αὐτ.
II. μὴν Λοκρῶν ἐν Οἰανθείᾳ ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Τολφῶνι Ἀπελλαίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 289, ἔτι καὶ ἐν Ἀφροδισιάδι τῆς Καρίας CIG. 2826.

δωδεκά-φόρος, ον, φέρων, παράγων καρπὸν δωδεκάκις τὸ ἔτος, ἄμπελοι Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 13.

δωδεκά-φυλλος, ον, ἔχων δώδεκα πέταλα, ῥόδα δ. Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 6, 4.

δωδεκά-φῡλος, ον, ὁ εἰς δώδεκα φυλὰς διηρημένος, τὸ δ., αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ, Πράξ. Ἀποστ. κς', 7· λαὸς ὁ δ. Χρ. Σιβ. 2. 171.

δωδεκαώριον, τό, = **δωδεκάωρον**, Θ. Στουδ. σ. 917, ἐκδ. Migne.

δωδεκά-ωρος, ον, ὁ ἐκ δώδεκα ὡρῶν ἀποτελούμενος, ἡμέρα Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 182.

δωδεκ-έτης ἢ **-ετής**, ὁ, δώδεκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, Καλλ. Ἐπ. 20, Πλούτ. Αἰμιλ. 35·— θηλ. **-έτις**, ιδος, Ἀνθ. Π. 11. 70· ἴδε **δεκαετής**.

δωδεκεύς, έως, ὁ, = **χοεύς**, χωρῶν δώδεκα κοτύλας, Ἡσύχ.

δωδεκήμερος, ον, δώδεκα ἡμερῶν, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 324.

δωδεκήρης, ἡ, πλοῖον μὲ δώδεκα σειρὰς κωπῶν, Ἀθήν. 203D.

δωδεκηΐς, ῆδος, ἡ, συνισταμένη ἐκ δώδεκα (ζῴων), θυσία Εὐστ. 1386. 48, Πορφ. Ἀποχ. 1. 22.

δωδεκ-όμφαλος, ον, ἔχων δώδεκα ὀμφαλούς, πόπανον Συλλ. Ἐπιγρ. 523.

δωδεχέτης (= **δωδεκέτης**), Ἐπιγρ. Αἰγίνης, Philologus τόμ. VIII. σ. 186.

Δωδώνη, ἡ, πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἕδρα τοῦ ἀρχαιοτάτου μαντείου τοῦ Διός, Ἰλ. II. 234, Ὀδ. Ξ. 327, Τ. 296, οὗ οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο ἔκ τινος δρυὸς (φηγοῦ), Ἡσ. παρὰ Στράβ. 327, παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. Τρ. 1174, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 382, κτλ.·— Ὁ Σοφ. χάριν τοῦ μέτρου μεταχειρίζεται τοὺς ἑτεροκλίτ. τύπους **Δωδῶνος**, -ῶνι, -ῶνα, (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **Δωδών**), Ἀποσπ. 401, Τρ. 172.— Ἐπίθ. **Δωδωναῖος**, α, ον, Ἰλ. Π. 233, Αἰσχύλ.· θηλ. **Δωδωνίς**, ίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 401. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11.

δώῃ, δώῃσι, ἴδε ἐν λ. **δίδωμι**.

δώκω = **δίδωμι**, Ἐπιγρ. Κύπρου ἐκ τοῦ ἀορ. ἔδωκα Collitz 60$_{14}$.

δώλα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **δούλη**, Θεόκρ. 2. 94.

δῶμα, ατος, τό, (δέμω) οἰκία, παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς (πρβλ. **δόμος**), ἅπαξ παρ' Ἡροδ. 2. 62, 1, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.· ὡσαύτως, μέρος οἰκίας, τὸ κύριον δωμάτιον, ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ ἦτο ἡ ἑστία, Ἰλ. Ζ. 316, καὶ συχν. ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μιᾶς μόνης οἰκίας, Ὀδ. Β. 259, καὶ συχν. παρὰ Τραγ. 2) ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν θεῶν, θεοὶ Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἰλ. Β. 13, κτλ.· κλυτὰ δ. βένθεσι λίμνης, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ν. 21· καὶ συχν. ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, δῶμ' Ἀΐδαο, ὁ κάτω κόσμος, Ὀδ. Μ. 21· ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνας Σοφ. Ἠλ. 110· δ. Πλούτωνος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 808·— ἐπὶ ναοῦ, Πίνδ. Π. 4. 95, Αἰσχύλ. Εὐμ. 242, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 62, Σοφ. Ο. Τ. 71. 3) δῶμα Καδμεῖον, δηλ. αἱ Θῆβαι, Σοφ. Ο. Τ. 29. II. οἶκος, οἰκογένεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1468, Σοφ. Ο. Τ. 1226, κτλ — Πρβλ. **δῶ, δόμος**.

δωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δῶμα**, Ἀριστοφ. Βατρ. 100.
II. θάλαμος, τοῦ ὕπνου δωμάτιον (ἴδε **κοιτών**), Ἀριστοφ. Λυσ. 160, Λυσίας 93. 18., 94. 7, Πλάτ. Πολ. 390C.

δωματίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, Ποσειδῶν Παυσ.

3. 14, 7· Ἀπόλλων Σχόλ. Πινδ. Ν. 5. 82·—Θηλ., δωματῖτις ἑστία Αἰσχύλ. Ἀγ. 968.

δωματόομαι, παθ., οἰκοδομοῦμαι οἰκίαν, κτῶμαι οἰκίαν, πρβλ. «σπιτώνομαι, ἐσπιτώθηκα», δεδωμάτωμαι οὐ σμικρᾷ χερὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 958.

δωματο-φθορέω, καταστρέφω, φθείρω τὴν οἰκίαν· ἴδε ἐν λέξει **σωματοφθ-**.

δωμάω, κτίζω, Ἀπολλών. Ρόδ. Β. 531.—Μέσ., οἰκοδομῶ δι' ἄλλου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 652, 1047, Ἀνθ. Π. 11. 400, Κόλουθ. 287, Ὀρφ. Ἀργ. 573.

δώμησις, εως, Ἰων. **δωμητύς**, ύος, ἡ, οἰκοδομή, κατασκευή, Ἡσύχ.

δωμήτωρ, ορος, ὁ, κτίστης, Μανέθων 6. 415.

δωμός, Δωρ. ἀντὶ **ζωμός**, Ἐπίλυκ. Κορ. 2.

δῶναξ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **δόναξ**, Θεόκρ. 20. 29.

δωράκινον (ἐνν. **μῆλον**), τό, τὸ γνωστὸν ὀπωρικόν, ῥοδάκινον, Λατ. duracinum, Γεωπ. 10. 13, 1.

δωρεά, Ἰων. **-εή**, ἡ· ὡσαύτως **δωρειά**, Meisterh. 40 καὶ 44·— δῶρον, ἰδίως τιμητικὸν δῶρον, Λατ. beneficium (δόσις ἀναπόδοτος Ἀριστ. Τοπ. 4. 4, 11), Ἡρόδ. 2. 140, Ἰσοκρ. 122Α, κτλ.· δωρεὰν διδόναι, πορεῖν, δωρεῖσθαί τι, παρέχειν δωρεάν, ἄνευ ἀμοιβῆς, Ἡρόδ. 6. 130, Αἰσχύλ. Πρ. 338, 616, Πλάτ. Πολιτ. 290C· εἰρωνικῶς, θάνατόν τινι δωρεὰν ἀποδοῦναι Ἀντιφῶν 133. 25· δ. ἔχειν Σοφ. Αἴ. 1032, Δημ. 329. 17· ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς Δημ. 568. 1· δωρεὰν καὶ χάριν ὁ αὐτ. 570. 12·—ἐπὶ κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος, ὁ αὐτ. 826. 11., 834. 11. 2) αἰτ. δωρεὰν ὡς ἐπίρρ., ὡς τὰ **δωτίνην**, **προῖκα**, ὡς δῶρον, ἐλευθέρως, Λατ. gratis, Ἡρόδ. 5. 23, Ἀνδοκ. 1. 22, κτλ., (οὕτως, ἐν δωρεᾷ Πολύβ. 23. 3, 4). 3) ἀσκόπως, ματαίως, ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος, Ἑβδ. (Ἰὼβ α', 9), πρὸς Γαλάτ. β', 21.

δωρέω, μέλλ. -ήσω Ὁμ. Ἀποσπ. 68· ἀόρ. **ἐδώρησα** Ἡσ., Πίνδ. Δίδω, παρέχω, χαρίζω, δῶρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 82· κάμνω ὡς δῶρον εἴς τινα, θυσίαις Ἑρμᾶν Πίνδ. Ο. 6. 131.—Παθ., καὶ ἀόρ. **δωρηθῆναι**, δίδομαι ὡς δῶρον, Ἡρόδ. 1. 87., 8. 85, Ἰσοκρ. 45D· καὶ ἐπὶ προσώπων, λαμβάνω ὡς δῶρον πρᾶγμά τι, Σοφ. Αἴ. 1029· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., Πλάτ. Πολιτ. 274C. II. κοινότερον ὡς ἀποθ. **δωρέομαι**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., ῥεῖα θεὸς .. ἵππους δωρήσαιτ' Ἰλ. Κ. 557· δωρέεσθαί τί τινι, χαρίζειν τι εἴς τινα, Λατ. donare aliquid alicui, Ἡρόδ. 2. 126., 5. 37, Αἰσχύλ. Πρ. 251, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 20, κτλ.· ὡσαύτως, δ. τινά τινι, Λατ. donare aliquem aliquo, Ἡρόδ. 1. 54., 3. 130, Αἰσχύλ. Πρ. 778· δ. τινά, κάμνω εἴς τινα δῶρα, Ἡρόδ. 1. 55· οὕτω πρκμ. **δεδώρηται**, Πλάτ. Τιμ. 46Ε, Νόμ. 672Β, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 8. 2) ὡσαύτως κατ' ἐνεστ., προσφέρω, Εὐρ. Ἱκέτ. 875.

δώρημα, τό, τὸ διδόμενον, δῶρον, Ἡρόδ. 7. 38, καὶ Τραγ.· μετὰ δοτ. προσ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 523, Εὐμ. 402, Σοφ. Τρ. 668.—Σπάνιον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὡς Ξεν. Ἱέρ. 8. 4, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 2.

δωρηματικός, ή, όν, = **δωρητικός**, Διον. Ἁλ. 8. 60.

δωρητήρ, ῆρος, ὁ, δοτήρ, πάροχος, δωρεὰν παρέχων τι, Ἀνθ. Π. 6. 305.

δωρητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, ἐλευθέριος, Πλάτ. Σοφ. 223C, Φίλων 1. 254.

δωρητός, όν, ἐπὶ προσώπων, δεχόμενος δῶρα, δωροδόκος, Ἰλ. Ι. 526. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐλευθέρως, δωρεὰν δεδομένος, Σοφ. Ο. Τ. 384, Πλούτ. Κορ. 16.

Δωριάζω, ἐνδύομαι ὡς Δωρὶς κόρη, δηλ. φορῶ μόνον χιτῶνα σχιστὸν εἰς τὸ πλάγιον, Ἀνακρ. 58, πρβλ. Εὐστ. 975. 37. II. = Δωρίζω, Ἀνακρεόντ. 10. 6.

Δωριεύς, έως, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος· πληθ. Δωριεῖς, Ἀττ. -ιῆς, οἱ, Ὀδ. Τ. 177, Ἡρόδ., κτλ. II. ὡς ἐπίθ. = **Δωρικός**, Πίνδ. Π. 8. 28.

Δωρίζω, Δωρ. -ίσδω, μέλλ. **-ίσω**·—ἀπομιμοῦμαι τοὺς Δωριεῖς εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου, τὴν διάλεκτον ἢ τὴν μουσικήν· ὁμιλῶ Δωριστί, Θεόκρ. 15. 93, Στράβων 333, Πλούτ. 2. 421Β.

Δωρικός, ή, όν, Ἡρόδ. 8. 43, Τραγ., κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γραμμ. **Δωριακός**, ποιητ. ἀντὶ **Δωρικός**, Θουκ. 2. 54.

Δώριος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον Πρατίν. 1. 19, Ἀριστ. Πολ. 3, 3, 8., 4. 3, 7, Πίνδ. Ο. 3. 9, κτλ.·—ἰδίως ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπου τῆς μουσικῆς (πρβλ. **Δωριστί**), Ἀριστ. Πολ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.

Δωρίς, ίδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ. = Δωρική, ἐσθὴς Ἡρόδ. 5. 88· φωνὴ Θουκ. 6. 5, κτλ.· ἐντεῦθεν, 1) Δωρὶς νᾶσος, ἡ Δωρικὴ νῆσος, δηλ. ἡ Πελοπόννησος, Πίνδ. Ν. 3. 5, Σοφ. Ο. Κ. 695, κτλ. 2) (μετὰ τοῦ γῆ ἢ ἄνευ αὐτοῦ) ἡ Δωρίς, ἐν τοῖς βορείοις τῆς Ἑλλάδος, Ἡρόδ. 8. 31, Θουκ., κτλ. 3) Δ. κόρα, Δωρικὸν κοράσιον, Εὐρ. Ἑκ. 934. 4) (ἐνν. κοπίς) Δωρικὴ μάχαιρα ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, Εὐρ. Ἠλ. 819 (κατὰ Seidl. ἀντὶ δορίδ', ὅπερ ἐναντίον τοῦ μέτρου· κατὰ δὲ τὸν Nauck δορίδ' ἀναρπάσας).

Δωρίσδω, Δωρ. ἀντὶ **Δωρίζω**.

Δωρισμός, ὁ, τὸ ὁμιλεῖν ὡς οἱ Δωριεῖς, Δημ. Φαλ. 180.

Δωριστὶ [ῐ], ἐπίρρ., κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, Δ. ζῆν Ἐπ. Πλάτ. 336C. II. ἡ Δ. ἁρμονία, ὁ Δωρικὸς τρόπος ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 22., 8. 7, 8· (ὡσαύτως, ἡ Δωρία ἁρμ. αὐτόθι 3. 3, 8)· οὕτω **Δωριστὶ** μόνον, Πλάτ. Πολ. 339Α· ἴδε Müller Δωρ. 4. 6, καὶ πρβλ. **Φρυγιστί**, **Λυδιστί**· ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 289 μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **δῶρον**.

δωρίτης ἀγών, ὁ, ἀγών, καθ' ὃν ὁ νικῶν ἐλάμβανε δῶρον, Πλούτ. 2. 820C· πρβλ. **ἀργυρίτης**, **στεφανίτης**.

δωρό-δειπνος, ον, παρέχων τὸ δεῖπνον, παῖς δ., ὑπηρέτης, Ἀθήν. 701Β.

δωρο-δέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος δῶρα, Ἑβδ. (Ἰὼβ ιε', 34).

δωρο-δοκέω, δέχομαι δῶρα, ἰδίως λαμβάνω δῶρα ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, ἀργύριον πολὺ Ἡρόδ. 6. 72· χρυσὸν Πλάτ. Πολ. 590Α. 2) ἀπολ., λαμβάνω δῶρα, Ἡρόδ. 6. 82, Ἀριστοφ. Σφ. 669, Δημ. 240 ἐν τέλ., κτλ.· ἐπί τινι Λυσ. 163. 36, Δημ. 242. 6. II. παρὰ μεταγεν., μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ **δεκάζω**, **διαφθείρω**, διαφθείρω διὰ δώρων, Διόδ. 13. 64, (Cobet δεκάσαι), πρβλ. Λουκ. Ἀλ. 9, κτλ.· ἀλλὰ τὸ ἐνεργητικὸν οὐδαμοῦ κεῖται οὕτω παρὰ τοῖς δοκίμοις· ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 675 ὁ Δινδ. ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν δωροφοροῦσιν ἐκ τοῦ Ἐνετ. χφου· καὶ ἐν Δημ. 122. 24 διισχυρίζεται ὅτι τὸ δωροδοκοῦντος εἶνε παρεισηγμένον· ἀλλά, III. τὸ παθ. ἦτο ἐν τοιαύτῃ χρήσει, 1) ἐπὶ προσώπων, ἔχω λάβει δῶρον, Κρατῖν. Νομ. 3· ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηται Δημ. 446. 21. 2) ἐπὶ τοῦ δώρου, τὰ δωροδοκηθέντα, τὰ ληφθέντα δῶρα, Αἰσχίν. 85. 25· τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον Δείναρχ. 98. 34.

δωροδόκημα, τό, τὸ λαμβανόμενον δῶρον ἐπὶ διαφθορᾷ, Δημ. 232. 2., 236. 3. 2) δῶρον, καταλαβεῖν Πλάτ. Κωμ. Πρεσβ. 1.

δωροδοκία, ἡ, τὸ δέχεσθαι δῶρα ἐπὶ διαφθορᾷ, συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς Ἀνδοκ. 33. 11· δωροδοκίαν καταγνῶναί τινος Λυκοῦργ. 163. 34· δωροδοκίας κατηγορεῖν Αἰσχίν. 28. 12· πρβλ. **δῶρον** I. 2.

δωροδοκιστί, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον δωροδοκίας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 996, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ τύπου **Δωριστί**·—ἄλλ. **δωροδοκηστί**.

δωρο-δόκος, ον, δεχόμενος δῶρα, διαφθειρόμενος, Πλάτ. Πολ. 390D, Δημ. 245. 15· κωμικῶς, δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων Ἀριστοφ. Ἱππ. 403. II. ἐνεργ., διὰ δώρων ἑλκύων, ἐξαπατῶν, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Α. Β. 242.

δωρο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς δῶρα, λήθης δ. Ἀνθ. Π. 12. 49.

δωρο-κοπέω, διαφθείρω τινὰ διὰ δώρων, Ἑβδ. (Σειρὰχ λβ', 12). —Παθ., αὐτόθι (3 Μακκ. δ', 19)·—ἐντεῦθεν **-κοπία**, παροχὴ δώρων (πρὸς διαφθοράν), Ἀκύλας Π. Δ.

δωροληπτέω, λαμβάνω δῶρα, Εὐστ. 91. 17.

δωρο-λήπτης, ου, ὁ, δῶρα λαμβάνων, Ἑβδ. (Παροιμ. ιε', 27), Ἐκκλ.

δωροληψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν δῶρα, Δίων Κ. 39. 55, Α. Β. 35.

δῶρον, τό· ἀνώμαλ. πληθ. **δώρατα** Ἑβδ. (2 Παραλ. λβ', 23)· (δίδωμι)·—δωρεά, χάρισμα, τιμητικὸν δῶρον, ἀγλαὰ δ. Ἰλ. Α. 213, κτλ.· ἄξια, ἐρικυδέα, κλυτά, μείλιχα, περικλυτὰ δ., κτλ., Ὅμ.· δῶρα διδόναι, λαμβάνειν, κτλ., Ὅμ.·—ἀνάθημα, ἀφιέρωμα εἴς τινα θεόν, φέρε δῶρον Ἀθήνῃ Ἰλ. Ζ. 293· βωμοὶ δώροισι φλέγονται Αἰσχύλ. Ἀγ. 91· ποῦ μοι τὰ .. δῶρα κάκροθίνια ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 184·—δῶρά τινος, τὰ δοθέντα, χαρισθέντα ὑπό τινος, δῶρα θεῶν Ἰλ. Υ. 265, Ὀδ. Σ. 142· δῶρ' Ἀφροδίτης, δηλ. χαρίσματα προσωπικῆς ὑπεροχῆς, καλλονῆς, θέλγητρα, Ἰλ. Γ. 54, 64· οὕτω, δῶρα Κύπριδος, Εὐρ. Ἑλ. 363· δ. τῶν Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Νόμ. 796Ε· δ. ἀπὸ Μουσῶν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1089. 10·—μετὰ γεν. πράγμ., ὕπνου δ., τὸ δῶρον, ἡ εὐλογία τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Η. 482·—δῶρα, δῶρα διδόμενα ὡς φόρος, Ρ. 225·—δῶρον τοῦ ποταμοῦ, περὶ τῆς γῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 5. 2) δῶρα, δῶρα πρὸς διαστροφὴν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, Δημ. 263. 7, κτλ.·—ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ, δώρων γραφή, καταγγελία ἐπὶ διαφθορᾷ διὰ δώρων, Αἰσχίν. 87, 3, Ἀριστ. Πολ. Ἀθην. 59, ἴδε Ἁρπ. ἐν λέξει· δώρων κριθῆναι, δικασθῆναι ἐπὶ τοιούτῳ ἐγκλήματι, Λυσ. 178. 7· δώρων ἑλεῖν τινα, ἐπιτυχεῖν τὴν καταδίκην τινὸς ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 591· δ. ὀφλισκάνω, κηρύττομαι ἔνοχος δωροδοκίας καὶ καταδικάζομαι, Ἀνδοκ. 10. 20· οὕτω, δώρων δίωξις Πλούτ. Περικλ. 10· πρβλ. **δωροδοκία**, κτλ.—Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν λέξεων **δῶρον** καὶ **δόμα** ἴδε Φίλωνα 1. 126, 154. II. τὸ πλάτος τῆς χειρός, ἡ παλάμη, ἐν χρήσει ὡς τὸ **παλαστή** (ὃ ἴδε), μέτρον μήκους, Νίκ. Θ. 348·—ὅτι δὲ τοῦτο τὸ μέτρον ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν Ὅμηρον φαίνεται ἐκ τῆς λέξεως **ἑκκαιδεκάδωρος**.

δωρο-ξενίας γραφή, ἡ, ἡ καταγγελία κατὰ ξένου, ὡς προσενεγκόντος δῶρα εἰς τοὺς δικαστάς, ἵνα κηρύξωσιν αὐτὸν Ἀθηναῖον, εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ .... ξενίας καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν Ἀριστ. Πολ. Ἀθην. 59, Λυσ. καὶ Ὑπερείδ. παρ' Ἁρπ.

δωρο-τελέω, φέρω δῶρα, πληρώνω δῶρα, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 26.

δωρο-φάγος [ᾰ], **ον**, καταβροχθίζων δῶρα, ἄπληστος δώρων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 219, 262, Πολύβ. 6. 9,7.

δωροφορέω, φέρω δῶρα, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 266C, πρβλ. Εὐθύφρ. 14E· προσφέρω ὡς δῶρον, τί τινι Ἀριστοφ. Σφηξ. 675· ἴδε **δωροδοκέω** ἐν τέλ. **II.** δ. τινα, χαρίζω, δίδω εἴς τινα δῶρα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 32.

δωροφορία, ἡ, προσφορὰ δώρων, Ἀλκίφρ. 1. 6, Πολυδ. Δ', 47.

δωροφορικός, **ή**, **όν**, δῶρα φέρων, Πλάτ. Σοφ. 222D. **2)** ὡς δῶρον προσφερόμενος, στολὴ Αἰλιαν. Π. Ἱ. 122· ἐσθὴς «ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται» Ἡσύχ.

δωρο-φόρος, **ον**, φέρων δῶρα, Πίνδ. Π. 5.116· ὑποτελεῖς φόρου, ὡς οἱ Μαριανδυνοὶ ἐκαλοῦντο ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἡρακλεώτας, Εὐφορ. Ἀποσπ. 73· δ. καρπῶν Ἀνθ. Π. παραρτ. 15.

δωρύττομαι, Δωρ. ἀντὶ **δωρέομαι**, Θεόκρ. 7. 43.

δώς, ἡ, Λατ. dos, = **δόσις**, εὑρισκόμενον μόνον κατ' ὀνομαστ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 354.

δωσείω, ἐφετικόν. ἐπιθυμῶ, εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω, Ἡσύχ., πρβλ. Piers. Μοῖρ. 14.

δωσί-δῐκος, **ον**, ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς τὴν δίκην, εἰς τὸν νόμον, εἰς τὸ δικαστήριον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αὐτοδικοῦντα, ἵνα δωσίδικοι εἶεν καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν Ἡρόδ. 6. 42, Πολύβ. 4. 4, 3·—οὐχὶ **δοσίδικος**.

δωσί-πῡγος, **ον**, = **κίναιδος**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 524, Σουΐδ.

Δώσων, **ωνος**, ὁ, ἐπωνυμία Ἀντιγόνου τοῦ Β', ὁ ἀείποτε μέλλων νὰ δώσῃ, ὁ πάντοτε ὑπισχνούμενος, ἐκ τοῦ μέλλοντος τοῦ **δίδωμι**, Πλούτ. Κορ. 11.—Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 238.

δωτήρ, **ῆρος**, ὁ, δοτήρ, δωτῆρες ἐάων, οἱ πάροχοι ἀγαθῶν, δηλ. οἱ θεοί, Ὀδ. Θ. 325, Ἡσ. Θ. 46, κτλ.—Πρβλ. **δοτήρ**.

δώτης, **ου**, σπάνιος τύπος τοῦ **δωτήρ**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 353.

δωτῑνάζω, δέχομαι ἢ συλλέγω δῶρα, Ἡρόδ. 2.180.

δωτίνη [ῑ], ἡ, δῶρον, δωρεά, Ἰλ. Ι. 155, Ὀδ. Ι. 268, Ἡρόδ. 1. 61· δωτίνην δοῦναι, νὰ δώσῃ ἄνευ ἀμοιβῆς, ὡς δῶρον, χάρισμα, ὡς τὸ δωρεάν, Ἡρόδ. 1. 69.—Ἄχρηστον παρ' Ἀττ.

δῶτις, ἡ, = **δωτίνη**. ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 26.

δωτύς, **ύος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ προηγ., Σουΐδ.

Δωτώ, **οῦς**, ἡ, πάροχος, ὄνομα μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, Ἰλ. Σ. 43, Ἡσ. Θ. 248.

δώτωρ, **ορος**, ὁ, = **δωτήρ**, δῶτορ ἐάων, δοτὴρ ἀγαθῶν, λεγόμενον πρὸς τὸν Ἑρμῆν, Ὀδ. Θ. 335, Ὕμν. Ὁμ. 17. 12., 29. 8· θεοὶ τούτων δώτορες Θέογν. 134.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

βόλιμος, = μόλυβδος, Ἐπιγραφ. Δελφ. Dittenb. SIG. 140, 26 28. 30.112. Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. (Cabbad. Fouill. Epid.) 1, 241. 242. Μ. Ε. σ. 204. Παρὰ Ροδίοις βόλιβος, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ῥήμ. **περιβολιβῶσαι**, Dittenb. SIG. 449,10.

βοών, **ῶνος**, ὁ, βουστάσιον, Ἡρακλ. Πίν. I, 39.148.

γαιών, **ῶνος**, ὁ, σωρὸς χώματος, Ἡρακλ. Πίν. I, 136.

δαῖσις, ἡ, διανομή, Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης IV 25, V 47.

δαράτα, θηλ., ἄζυμος ἄρτος, ΒCH. 1895, I. ff. Α 5. 45. 47, κλ. Β 6. 46 κλ.

δασέα, ἡ, δέρμα τριχωτόν, δασύ, Ἐπιγρ. Ἰωνικ. Dittenb. SIG. 627, 2. 3. 6.

δεμελεῖς, αἱ, βδέλλαι, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. Dittenb. SIG. 802, 88. 89· τὰ στέρνα μαχαίρᾳ ἀνσχίσσαντα τὰς δεμελέας ἐξελεῖν. Ἡσύχ. «δεμβλεῖς· βδέλλαι».

δενδρύω, κρύπτομαι, δύομαι, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. Dittenb. SIG. 803, 20· πρβλ. Μ. Ε. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. **δενδρυάζειν**· εἰς δρῦς καταδύεσθαι κυρίως καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν. Ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. (Ὀδυσσ. 1726, 19).

δικαδία, ἡ, διπλοῦς κάδος, CIA. 11, 856.

διπενθητήρ, ὁ, ὁ ἔχων διπλοῦν πένθος, Ἐπιγρ. Κύπρ. Berl. Phil. Wochenschr. 1890, 1355, 1381.

δυσαγέω, (δυσαγής) εἶμαι κατάρατος, δυσαγείτω καὶ αὐτὸς καὶ γένος.. IG. Sic. It. 432.

α') εἰς τὸ α.

Σελ. 18 ἐν λέξει **ἁγιασμός** δ) στ. 2, ἀντὶ μικροῦ ἁγιασμοῦ γρ. μεγάλου ἁγιασμοῦ.
» 65 » » **αἰζήεις**, ἀντὶ Κωλοφ. γρ. Κολοφ.
» 68 » » **αἱματία**, στ. 3, ἀντὶ Σπάρταν γρ. Sparta.
» 129 » » **ἀμβρακίδες**. ἀντὶ Ἀμβρακίδων γρ. Ἀμβρακιωτίδων.
» 129 » » **Ἀμβροσία**, στ. 14, ἀντὶ Τρύφ. γρ. Τρυφ.
» 149 » » **Ἀμφικτύονες**, στ. 9, ἀντὶ Παριανὸν γρ. Πάριον.
» 199 » » **ἀναφορεύς**, στ. 5, ἀντὶ ἴδε ἀνάφορος γρ. ἴδε ἀνάφορον.
» 205 » » **ἀνδρόσαιμον**. στ. 5, ἀντὶ μήκονος γρ. μήκωνος.
» 256 » » **ἀντιξύω**, ἀντὶ Σωφρόν. γρ. Σώφρων.
» 292 » » **ἀπαυλισμός**, στ. 2, ἀντὶ Ποιητ. Διδακτ. γρ. Ποιητὴς περὶ Βοτανῶν.
» 292 » » **ἀπεθίζω**, ἀντὶ ἀ-πεθίζω γρ. ἀπ-εθίζω.
» 315 » » **ἀποδιατρίβω**, στ. 2, ἀντὶ Αἰσχύλ. γρ. Αἰσχίν.
» 325 » » **ἀποκοτταβισμός**, στ. 2, ἀπαλειπτέον τὴν λέξιν Med.
» 325 » » **ἀποκρότημα**, στ. 3, ἀντὶ ἐπερασθεὶς γρ. ἐπερεισθείς.
» » » **Ἀριστοφάνειος**, α, ον, γρ. **Ἀριστοφάνειος**, ον.
» 448 » » **αὐτὸς** V. 5, στ. 3, ἀντὶ Μέλας γρ. Melet.

β') εἰς τὸ β.

Β. II,1. ἀντὶ βληχών, γληχὼν γραπτέον βλήχων, γλήχων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

